Giới thiệu

Lý Đông, một thanh niên bình thường của thế kỷ 21, chỉ sau một giấc ngủ ngắn đã đột ngột bị ném vào một thực tại hoàn toàn xa lạ và khắc nghiệt.

Cậu tỉnh dậy, thấy mình đang lênh đênh giữa dòng nước lạnh lẽo, trong một hang động tối tăm, ẩm ướt, không khí sặc mùi tử khí.

Cú sốc xuyên không chưa kịp lắng xuống, một giọng nói máy móc băng giá đã vang lên trong đầu cậu, thông báo rằng cậu đã tiến vào "Thế giới Đạo mộ" và được liên kết với một "Hệ thống Cường hóa Vô hạn".

Đây chính là khởi đầu cho hành trình sinh tồn đầy kịch tính của Lý Đông, một hành trình biến một người bình thường trở thành một huyền thoại trong thế giới của những ngôi mộ cổ, nơi sự sống và cái chết chỉ cách nhau trong gang tấc.

Hệ thống này là món quà, cũng là niềm hy vọng duy nhất của Lý Đông.

Nó cho phép cậu sử dụng một loại tiền tệ đặc biệt gọi là "Đạo tệ" để cường hóa bất cứ thứ gì, từ những vật vô tri vô giác đến cả sinh vật sống.

Một con dao rọc giấy tầm thường có thể biến thành Tam Lăng Quân Thích sắc lẹm, rồi lại được nâng cấp thành Nhạn Linh Đao tích hợp điện từ.

Một chiếc áo phông rẻ tiền có thể trở thành bộ giáp nano siêu mỏng chống đạn.

Thậm chí một con cá lau kiếng yếu ớt cũng có thể được cường

hóa thành một con cá mập bò hung tợn.

Giới hạn duy nhất chính là trí tưởng tượng và số Đạo tệ mà cậu sở hữu.

Ngay lập tức, Lý Đông nhận ra mình đang ở trong bối cảnh của "Tần Lĩnh Thần Thụ", một chương truyện kinh hoàng mà cậu từng xem trên tivi.

Bên cạnh cậu là hai nhân vật quen thuộc: Ngô Tà ngây thơ nhưng thông minh và Lão Dương to béo, tham ăn nhưng nghĩa khí.

Họ không hề biết rằng người bạn tù cũ của Lão Dương, Lý Đông, giờ đã là một kẻ xuyên không mang trong mình bí mật kinh thiên động địa.

Nguy hiểm ập đến không một lời báo trước.

Đàn cá triết la khuê khổng lồ, hung thần của dòng sông ngầm, lao đến tấn công.

Trong khi Ngô Tà và Lão Dương hoảng loạn chống đỡ, Lý Đông đã nhanh chóng sử dụng hệ thống, biến con dao nhỏ thành thần binh, một đao chém giết hung thú, cứu cả hai khỏi hàm răng tử thần.

Sự kiện này đã mở màn cho chuỗi thử thách nối tiếp nhau.

Từ việc nâng cấp cây súng tự chế thành khẩu súng trường tự động Type 81, đối đầu với gã đạo mộ già đời xảo quyệt Thái Thúc, cho đến việc dùng chiếc bật lửa biến thành súng phun lửa để thiêu rụi bầy rắn Mã Tông xảo quyệt tựa đá ngụy trang.

Mỗi lần đối mặt với hiểm nguy, Lý Đông không chỉ dựa vào sức mạnh của hệ thống mà còn thể hiện sự bình tĩnh, quyết đoán và trí thông minh đáng kinh ngạc.

Cậu nhanh chóng từ một kẻ tay mơ trở thành trụ cột tinh thần và

là người bảo vệ cho cả đội.

Cuộc phiêu lưu càng đi sâu, thế giới quan của câu chuyện càng được mở rộng.

Lý Đông không chỉ phải đối mặt với những sinh vật cổ đại hay cạm bẫy chết người, mà còn đụng độ với các thế lực con người khác.

Cậu chạm trán với nhóm đạo mộ của Dương Hinh, một cô gái xinh đẹp nhưng lạnh lùng và tàn nhẫn.

Bằng cách cường hóa một con báo tử ly nhỏ bé thành một con báo săn châu Phi dũng mãnh, Lý Đông đã khuất phục được nhóm của Dương Hinh, buộc họ phải đi theo mình.

Qua đó, cậu khám phá ra bí mật về "Linh Nhãn Châu" – bảo vật có khả năng giải lời nguyền cho gia tộc của Dương Hinh và người chị họ nổi tiếng, Dương Tuyết Lỵ, hé lộ một thế giới đạo mộ rộng lớn và phức tạp hơn cậu tưởng.

Đỉnh điểm của phần mở đầu là cuộc đối đầu sinh tử với con quái vật thực sự thống trị khu vực này: một con Kim Cương đại tinh tinh khổng lồ, kẻ mà ngay cả bầy triết la khuê cũng phải khiếp sợ bỏ chạy.

Trước sức mạnh hủy diệt của con quái thú, mọi vũ khí thông thường đều trở nên vô dụng.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, khi cả đội đối mặt với sự tuyệt vọng, Lý Đông đã dốc toàn bộ Đạo tệ, thực hiện một bước cường hóa vũ khí tối thượng, tạo ra khẩu Súng Gauss với sức công phá kinh hoàng, một phát duy nhất đã biến con quái vật thành tro bụi.

Với Hệ thống Cường hóa Vô hạn trong tay, Lý Đông đã sống sót qua những thử thách đầu tiên, tích lũy kinh nghiệm, Đạo tệ và những món vũ khí không tưởng.

Cậu đã dọn sạch những chướng ngại vật nguy hiểm nhất ở vòng

ngoài lăng mộ.

Nhưng đây mới chỉ là khởi đầu.

Con đường phía trước, sâu trong lòng đất Tần Lĩnh, còn ẩn giấu những bí mật gì?

Những sinh vật nào còn đáng sợ hơn đang chờ đợi?

Và liệu Lý Đông có thể tìm thấy con đường trở về nhà, hay sẽ vĩnh viễn bị cuốn vào vòng xoáy của thế giới đạo mộ đầy rẫy hiểm nguy và cám dỗ này?

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730

Chương 731

Chương 732

Chương 733

Chương 734

Chương 735

Chương 736

Chương 737

Chương 738

Chương 739

Chương 740

Chương 741

Chương 742

Chương 743

Chương 744

Chương 745

Chương 746

Chương 747

Chương 748

Chương 749

Chương 750

Chương 751

Chương 752

Chương 753

Chương 754

Chương 755

Chương 756

Chương 757

Chương 758

Chương 759

Chương 760

Chương 761

Chương 762

Chương 763

Chương 764

Chương 765

Chương 766

Chương 767

Chương 768

Chương 769

Chương 770

Chương 771

Chương 772

Chương 773

Chương 774

Chương 775

Chương 776

Chương 777

Chương 778

Chương 779

Chương 780

Chương 781

Chương 782

Chương 783

Chương 784

Chương 785

Chương 786

Chương 787

Chương 788

Chương 789

Chương 790

Chương 791

Chương 792

Chương 793

Chương 794

Chương 795

Chương 796

Chương 797

Chương 798

Chương 799

Chương 800

Chương 801

Chương 802

Chương 803

Chương 804

Chương 805

Chương 806

Chương 807

Chương 808

Chương 809

Chương 810

Chương 811

Chương 812

Chương 813

Chương 814

Chương 815

Chương 816

Chương 817

Chương 818

Chương 819

Chương 820

Chương 821

Chương 822

Chương 823

Chương 824

Chương 825

Chương 826

Chương 827

Chương 828

Chương 829

Chương 830

Chương 831

Chương 832

Chương 833

Chương 834

Chương 835

Chương 836

Chương 837

Chương 838

Chương 839

Chương 840

Chương 841

Chương 842

Chương 843

Chương 844

Chương 845

Chương 846

Chương 847

Chương 848

Chương 849

Chương 850

Chương 851

Chương 852

Chương 853

Chương 854

Chương 855

Chương 856

Chương 857

Chương 858

Chương 859

Chương 860

Chương 861

Chương 862

Chương 863

Chương 864

Chương 865

Chương 866

Chương 867

Chương 868

Chương 869

Chương 870

Chương 871

Chương 872

Chương 873

Chương 874

Chương 875

Chương 876

Chương 877

Chương 878

Chương 879

Chương 880

Chương 881

Chương 882

Chương 883

Chương 884

Chương 885

Chương 886

Chương 887

Chương 888

Chương 889

Chương 890

Chương 891

Chương 892

Chương 893

Chương 894

Chương 895

Chương 896

Chương 897

Chương 898

Chương 899

Chương 900

Chương 901

Chương 902

Chương 903

Chương 904

Chương 905

Chương 906

Chương 907

Chương 908

Chương 909

Chương 910

Chương 911

Chương 912

Chương 913

Chương 914

Chương 915

Chương 916

Chương 917

Chương 918

Chương 919

Chương 920

Chương 921

Chương 922

Chương 923

Chương 924

Chương 925

Chương 926

Chương 927

Chương 928

Chương 929

Chương 930

Chương 931

Chương 932

Chương 933

Chương 934

Chương 935

Chương 936

Chương 937

Chương 938

Chương 939

Chương 940

Chương 941

Chương 942

Chương 943

Chương 944

Chương 945

Chương 946

Chương 947

Chương 948

Chương 949

Chương 950

Chương 951

Chương 952

Chương 953

Chương 954

Chương 955

Chương 956

Chương 957

Chương 958

Chương 959

Chương 960

Chương 961

Chương 962

Chương 963

Chương 964

Chương 965

Chương 966

Chương 967

Chương 968

Chương 969

Chương 970

Chương 971

Chương 972

Chương 973

Chương 974

Chương 975

Chương 976

Chương 977

Chương 978

Chương 979

Chương 980

Chương 981

Chương 982

Chương 983

Chương 984

Chương 985

Chương 986

Chương 987

Chương 988

Chương 989

Chương 990

Chương 991

Chương 992

Chương 993

Chương 994

Chương 995

Chương 996

Chương 997

Chương 998

Chương 999

Chương 1000

Chương 1001

Chương 1002

Chương 1003

Chương 1004

Chương 1005

Chương 1006

Chương 1007

Chương 1008

Chương 1009

Chương 1010

Chương 1011

Chương 1012

Chương 1013

Chương 1014

Chương 1015

Chương 1016

Chương 1017

Chương 1018

Chương 1019

Chương 1020

Chương 1021

Chương 1022

Chương 1023

Chương 1024

Chương 1025

Chương 1026

Chương 1027

Chương 1028

Chương 1029

Chương 1030

Chương 1031

Chương 1032

Chương 1033

Chương 1034

Chương 1035

Chương 1036

Chương 1037

Chương 1038

Chương 1039

Chương 1040

Chương 1041

Chương 1042

Chương 1043

Chương 1044

Chương 1045

Chương 1046

Chương 1047

Chương 1048

Chương 1049

Chương 1050

Chương 1051

Chương 1052

Chương 1053

Chương 1054

Chương 1055

Chương 1056

Chương 1057

Chương 1058

Chương 1059

Chương 1060

Chương 1061

Chương 1062

Chương 1063

Chương 1064

Chương 1065

Chương 1066

Chương 1067

Chương 1068

Chương 1069

Chương 1070

Chương 1071

Chương 1072

Chương 1073

Chương 1074

Chương 1075

Chương 1076

Chương 1077

Chương 1078

Chương 1079

Chương 1080

Chương 1081

Chương 1082

Chương 1083

Chương 1084

Chương 1085

Chương 1086

Chương 1087

Chương 1088

Chương 1089

Chương 1090

Chương 1091

Chương 1092

Chương 1093

Chương 1094

Chương 1095

Chương 1096

Chương 1097

Chương 1098

Chương 1099

Chương 1100

Chương 1101

Chương 1102

Chương 1103

Chương 1104

Chương 1105

Chương 1106

Chương 1107

Chương 1108

Chương 1109

Chương 1110

Chương 1111

Chương 1112

Chương 1113

Chương 1114

Chương 1115

Chương 1116

Chương 1117

Chương 1118

Chương 1119

Chương 1120

Chương 1121

Chương 1122

Chương 1123

Chương 1124

Chương 1125

Chương 1126

Chương 1127

Chương 1128

Chương 1129

Chương 1130

Chương 1131

Chương 1132

Chương 1133

Chương 1134

Chương 1135

Chương 1136

Chương 1137

Chương 1138

Chương 1139

Chương 1140

Chương 1141

Chương 1142

Chương 1143

Chương 1144

Chương 1145

Chương 1146

Chương 1147

Chương 1148

Chương 1149

Chương 1150

Chương 1151

Chương 1152

Chương 1153

Chương 1154

Chương 1155

Chương 1156

Chương 1157

Chương 1158

Chương 1159

Chương 1160

Chương 1161

Chương 1162

Chương 1163

Chương 1164

Chương 1165

Chương 1166

Chương 1167

Chương 1168

Chương 1169

Chương 1170

Chương 1171

Chương 1172

Chương 1173

Chương 1174

Chương 1175

Chương 1176

Chương 1177

Chương 1178

Chương 1179

Chương 1180

Chương 1181

Chương 1182

Chương 1183

Chương 1184

Chương 1185

Chương 1186

Chương 1187

Chương 1188

Chương 1189

Chương 1190

Chương 1191

Chương 1192

Chương 1193

Chương 1194

Chương 1195

Chương 1196

Chương 1197

Chương 1198

Chương 1199

Chương 1200

Chương 1201

Chương 1202

Chương 1203

Chương 1204

Chương 1205

Chương 1206

Chương 1207

Chương 1208

Chương 1209

Chương 1210

Chương 1211

Chương 1212

Chương 1213

Chương 1214

Chương 1215

Chương 1216

Chương 1217

Chương 1218

Chương 1219

Chương 1220

Chương 1221

Chương 1222

Chương 1223

Chương 1224

Chương 1225

Chương 1226

Chương 1227

Chương 1228

Chương 1229

Chương 1230

Chương 1231

Chương 1232

Chương 1233

Chương 1234

Chương 1235

Chương 1236

Chương 1237

Chương 1238

Chương 1239

Chương 1240

Chương 1241

Chương 1242

Chương 1243

Chương 1244

Chương 1245

Chương 1246

Chương 1247

Chương 1248

Chương 1249

Chương 1250

Chương 1251

Chương 1252

Chương 1253

Chương 1254

Chương 1255

Chương 1256

Chương 1257

Chương 1258

Chương 1259

Chương 1260

Chương 1261

Chương 1262

Chương 1263

Chương 1264

Chương 1265

Chương 1266

Chương 1267

Chương 1268

Chương 1269

Chương 1270

Chương 1271

Chương 1272

Chương 1273

Chương 1274

Chương 1275

Chương 1276

Chương 1277

Chương 1278

Chương 1279

Chương 1280

Chương 1281

Chương 1282

Chương 1283

Chương 1284

Chương 1285

Chương 1286

Chương 1287

Chương 1288

Chương 1289

Chương 1290

Chương 1291

Chương 1292

Chương 1293

Chương 1294

Chương 1295

Chương 1296

Chương 1297

Chương 1298

Chương 1299

Chương 1300

Chương 1301

Chương 1302

Chương 1303

Chương 1304

Chương 1305

Chương 1306

Chương 1307

Chương 1308

Chương 1309

Chương 1310

Chương 1311

Chương 1312

Chương 1313

Chương 1314

Chương 1315

Chương 1316

Chương 1317

Chương 1318

Chương 1319

Chương 1320

Chương 1321

Chương 1322

Chương 1323

Chương 1324

Chương 1325

Chương 1326

Chương 1327

Chương 1328

Chương 1329

Chương 1330

Chương 1331

Chương 1332

Chương 1333

Chương 1334

Chương 1335

Chương 1336

Chương 1337

Chương 1338

Chương 1339

Chương 1340

Chương 1341

Chương 1342

Chương 1343

Chương 1344

Chương 1345

Chương 1346

Chương 1347

Chương 1348

Chương 1349

Chương 1350

Chương 1351

Chương 1352

Chương 1353

Chương 1354

Chương 1355

Chương 1356

Chương 1357

Chương 1358

Chương 1359

Chương 1360

Chương 1361

Chương 1362

Chương 1363

Chương 1364

Chương 1365

Chương 1366

Chương 1367

Chương 1368

Chương 1369

Chương 1370

Chương 1371

Chương 1372

Chương 1373

Chương 1374

Chương 1375

Chương 1376

Chương 1377

Chương 1378

Chương 1379

Chương 1380

Chương 1381

Chương 1382

Chương 1383

Chương 1384

Chương 1385

Chương 1386

Chương 1387

Chương 1388

Chương 1389

Chương 1390

Chương 1391

Chương 1392

Chương 1393

Chương 1394

Chương 1395

Chương 1396

Chương 1397

Chương 1398

Chương 1399

Chương 1

"Ưm..." Lý Đông lơ mơ mở mắt, phát hiện mình đang nổi trên mặt nước.

Xung quanh tối đen như mực, không khí thoang thoảng mùi hôi thối, bên tai là tiếng nước vỗ ì oạp.

"Đây là đâu?" Chưa kịp định thần, một giọng nói máy móc lạnh lùng vang lên trong đầu anh. 【Đinh...

Phát hiện túc chủ đã tiến vào thế giới đạo mộ, thân phận là bạn tù của Lão Dương, Hệ thống Cường hóa Vô hạn bắt đầu liên kết...

Liên kết thành công, phát Gói quà Tân thủ!】【Đinh...

Chúc mừng túc chủ nhận được 1000 Đạo tệ!】【Đinh...

Chúc mừng túc chủ nhận được Thương giới tinh thông!】【Đinh...

Chúc mừng túc chủ nhận được Cách đấu tinh thông!】 Lý Đông ngơ ngác quệt nước trên mặt.

"Vãi chưởng, có nhầm không vậy, thế giới đạo mộ?" Anh nhớ mình đang ở nhà xem một tập 《Tần Lĩnh Thần Thụ》, sau đó ngủ một giấc, ai ngờ tỉnh dậy đã xuyên không.

"Hệ thống, mày có tác dụng gì?" Lý Đông hỏi. 【Hệ thống này có thể giúp túc chủ cường hóa tất cả mọi thứ, chỉ cần đủ Đạo tệ là có thể cường hóa không giới hạn!

Vật phẩm sau khi được túc chủ cường hóa chỉ có túc chủ mới có thể sử dụng, sinh vật sau khi được túc chủ cường hóa sẽ vô điều kiện trung thành vĩnh viễn với túc chủ!

Hy vọng túc chủ sớm ngày cường hóa thành thần!】 "Công năng cũng mạnh phết nhỉ," Lý Đông lẩm bẩm.

Anh quan sát môi trường xung quanh, tối om om, lẽ nào là đường hầm trong mộ thất?

"Lý Đông, sao dừng lại rồi, gặp chuyện gì à?" Phía sau có người gọi một tiếng.

Lý Đông quay đầu lại, một người đàn ông trẻ tuổi đầu đinh, nói chuyện hơi cà lăm.

Bên cạnh còn có một người đàn ông trắng trẻo, đẹp trai.

Đây không phải Lão Dương và Ngô Tà sao?

Khoan đã, tình tiết trước mắt sao quen thuộc thế này?

Nước, hang động, đây chẳng phải là đoạn gặp Triết la khuê trong Tần Lĩnh Thần Thụ sao?

Nếu đi vào tiếp, chắc chắn sẽ đụng phải thứ đáng sợ đó.

Lý Đông vội nói: "Chúng ta không thể vào trong nữa..." "Đệt, thứ quái quỷ gì kia!" Lão Dương đột nhiên kinh hãi hét lớn.

Lý Đông giật mình, vội nhìn ra sau lưng, sắc mặt tức thì biến đổi.

Trong làn nước đen ngòm phía sau, có mấy vệt nước hình tam giác đang lao tới rất nhanh.

Nước hai bên bắn tung tóe, tiếng "bì bõm" vang lên, thanh thế vô cùng đáng sợ.

Đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.

"Mau chạy!" Lý Đông vội la lên.

Ba người lập tức quay đầu chạy ra ngoài.

Lý Đông bơi chưa được bao xa, đột nhiên cảm thấy một luồng

nguy hiểm bao trùm toàn thân, vội quay đầu lại thì thấy một vệt nước hình tam giác gần như sắp đâm vào mông mình.

Lý Đông kinh hãi thất sắc, vội lật nghiêng người, lưng ép chặt vào vách đá.

Quả nhiên, vệt nước hình tam giác đó đột nhiên biến mất ngay trước mặt Lý Đông.

Trên mặt nước xuất hiện từng vòng xoáy, từ từ xoay tròn, không một tiếng động.

Lý Đông vô cùng căng thẳng, lòng bàn tay đầy mồ hôi, trên người không có một món vũ khí phòng thân nào, phen này nguy rồi. 【Đinh...

Phát hiện túc chủ đang trong tình huống nguy cấp, kiến nghị cường hóa vật phẩm tùy thân, nâng cao khả năng sinh tồn.】 Nghe hệ thống nhắc nhở, Lý Đông vội sờ vào túi, lôi ra một con dao gọt hoa quả, đây là vũ khí duy nhất trên người anh.

"Hệ thống, cường hóa cho tôi cái này, càng mạnh càng tốt." 【Mời túc chủ chọn cấp độ cường hóa: Cấp một, Dao gọt hoa quả; Cấp hai, Dao mổ cá; Cấp ba, Dao lóc xương; Cấp bốn: Dao găm quân dụng; Cấp năm: Tam lăng quân thứ đỉnh cấp.】 Lý Đông không thể chờ đợi được nữa: "Lên cấp năm!" 【Nâng lên cấp năm cần tiêu hao 66 Đạo tệ.】 【Trừ Đạo tệ thành công, vật phẩm đang nâng cấp...】 【Đinh...

Nâng cấp hoàn thành, chúc mừng túc chủ nhận được Tam lăng quân thứ đỉnh cấp.】 Con dao nhỏ trong tay Lý Đông lóe lên, đột nhiên biến đổi hình dạng, trở thành một cây Tam lăng quân thứ tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

Mũi dao cực kỳ sắc bén, thân dao sáng loáng chói mắt, trên bề mặt khắc ba rãnh máu sâu hoắm.

Hay lắm, đúng là súng chim đổi lấy đại bác!

Có thứ này rồi, giết một con Triết la khuê chẳng phải là chuyện trong nháy mắt sao?

Lý Đông vô cùng phấn khích.

Đúng lúc này, dòng nước đột nhiên cuộn lên dữ dội, một giây sau, "ào" một tiếng, một con Triết la khuê từ dưới nước nhảy vọt lên.

Nó há cái miệng lớn đầy răng nanh, hung hãn đớp về phía cổ Lý Đông.

"Lý Đông!" Ngô Tà và Lão Dương biến sắc.

Con cá lớn hung tợn như vậy, xem ra lần này Lý Đông lành ít dữ nhiều, không chết cũng tàn phế.

Nhưng ngay sau đó, một chuyện kinh người đã xảy ra.

Chỉ thấy trong tay Lý Đông lóe lên một con dao, rồi nhanh chóng đâm vào miệng con cá lớn.

Phập!

Miệng con cá lớn bị đâm xuyên, trực tiếp bị ghim chặt vào vách đá, máu tươi bắn tung tóe. 【Đinh...

Túc chủ thành công tiêu diệt Triết la khuê, Đạo tệ +20】 Nhìn con cá chết trước mắt, Lý Đông sướng rơn trong lòng, mẹ nó chứ giết sướng thật!

"Vãi!" Cảnh tượng trước mắt khiến Lão Dương kinh ngạc đến ngây người, mặt đầy vẻ khó tin.

Chương 2

Ngô Tà cũng sững sờ, không ngờ con cá lớn lại bị giết chỉ bằng một đòn, lợi hại quá rồi.

Mãi một lúc sau, hai người mới hoàn hồn.

"Lý Đông, cậu nhóc này từ lúc nào mà trở nên trâu bò thế?" Lão Dương ngơ ngác hỏi.

Lý Đông thu lại quân thứ, quay đầu nhìn lại, đột nhiên phát hiện có một bóng đen khổng lồ đang lặng lẽ áp sát Lão Dương.

"Cẩn thận!" Lý Đông vội lên tiếng nhắc nhở, nhưng đã muộn một bước.

Lão Dương đột nhiên hét lên một tiếng quái dị, cả người bị kéo xuống nước, vùng vẫy vài cái rồi chìm nghỉm, mất tăm.

"Lão Dương!" Ngô Tà định chạy tới cứu người, đột nhiên dưới nước lại vọt lên một con Triết la khuê khác, hung hãn lao về phía cậu.

Ngô Tà cũng bị đè xuống nước, liều mạng giãy giụa, nước xung quanh bắn tung tóe.

Ngoài ra, còn một bóng đen khác đang nhanh chóng tiếp cận Lý Đông.

Lý Đông giật mí mắt, cái thứ này có đến mấy con, không dễ đối phó rồi.

Anh siết chặt cây quân thứ, nói: "Hệ thống, tiếp tục nâng cấp vũ khí cho tôi." 【Mời túc chủ chọn cấp độ cường hóa: Cấp một, Đường đao; Cấp hai, Liên hoàn đao; Cấp ba, Liễu diệp đao; Cấp bốn: Phá phong đao; Cấp năm: Điện từ nhận linh đao.】 "Nâng lên cấp cao nhất cho tôi!" 【Trừ 100 Đạo tệ thành công, vật phẩm đang nâng cấp...】

【Đinh...

Nâng cấp hoàn thành, chúc mừng túc chủ nhận được Điện từ nhạn linh đao.】 Bạch quang trong tay Lý Đông lóe lên, cây quân thứ biến thành một thanh Nhạn linh đao tinh xảo.

Thân đao thẳng, mũi đao hơi cong lên, lưỡi bén ngót; bề mặt khắc những hoa văn tinh mỹ, lấp lánh như sao trời, phát ra tiếng dòng điện xì xì.

Lý Đông hỏi: "Hệ thống, đao này phát ra điện được à?

Có giật tôi không?" 【Điện từ cao áp do Nhạn linh đao phát ra chỉ gây sát thương cho đối tượng tấn công, sẽ không làm hại túc chủ.】 Lý Đông gật đầu, yên tâm rồi.

Lúc này, con Triết la khuê kia sắp sửa lao đến trước mặt Lý Đông.

"Thứ chết tiệt, lão tử tiễn mày về trời!" Lý Đông giơ Nhạn linh đao lên, một đao chém xuống.

Xì xì xì!

Dòng điện cao áp đánh trúng con Triết la khuê, thân nó co giật dữ dội vài cái, tức thì bị điện thành một cục than đen. 【Đinh...

Thành công tiêu diệt Triết la khuê, Đạo tệ +20】 Lý Đông giơ Nhạn linh đao lên, tán thưởng: "Chậc chậc, bá đạo thật." "Cứu... cứu mạng a, hụ hụ!!" Lý Đông ngẩng đầu nhìn, Lão Dương và Ngô Tà đang bị Triết la khuê kéo vào chỗ nước sâu, xem chừng sắp không cầm cự nổi.

Lý Đông xách đao, ba bước thành hai lao tới.

Cách đó không xa, một con Triết la khuê đang xé rách quần áo Ngô Tà, Lý Đông nhắm chuẩn vào đầu nó, một đao đâm tới.

Xì!

Dòng điện mạnh mẽ tức thì phá vỡ sọ của con quái, trực tiếp nổ tung đầu nó. 【Đinh...

Thành công tiêu diệt Triết la khuê, Đạo tệ +20】 "Lý...

Lý Đông, còn tôi, hụ... khụ khụ..." Phía bên kia, Lão Dương liều mạng vùng vẫy kêu cứu, sặc mấy ngụm nước, mặt đã tái xanh.

Lý Đông trở tay chém một đao, tức thì chặt đứt đầu con Triết la khuê. 【Đinh...

Thành công tiêu diệt Triết la khuê, Đạo tệ +20】 Mấy con Triết la khuê bị Lý Đông dễ dàng xử lý xong, anh thu lại Nhận linh đao, vớt Ngô Tà và Lão Dương từ dưới nước lên.

Hai người sắc mặt trắng bệch, thở hổn hển, mệt đến không nói nên lời.

"Không sao chứ?" Lý Đông hỏi.

"Không sao lắm." Ngô Tà lắc đầu, yếu ớt nói.

Hai người đều bị thương nhẹ ở các mức độ khác nhau, lại vừa lạnh vừa đói, cần nghỉ ngơi gấp.

Lý Đông quan sát con đường phía trước, theo tình tiết truyện, phía trước hẳn là một gian thạch thất.

"Đi, chúng ta đến phía trước nghỉ ngơi." Lý Đông và Ngô Tà đi về phía trước, còn Lão Dương lại lạch bạch chạy ra sau, xách xác mấy con Triết la khuê lên rồi kéo đi.

"Làm gì vậy?" Ngô Tà kỳ quái hỏi.

"Trang bị đều bị mấy con quái này nuốt hết rồi, tôi phải lấy ra," Lão Dương nói.

Leo lên một đoạn bậc thang dốc, ba người bước vào trong thạch thất.

Gian thạch thất này được chống bằng gỗ, phía trước có một lối đi, không gian khá rộng rãi.

Lão Dương và Ngô Tà lạnh đến run cầm cập.

Lý Đông nhặt mấy mảnh gỗ vụn, nhóm một đống lửa.

Chương 3

Ba người cởi hết quần áo, bắt đầu hong khô người, khử trùng vết thương rồi dùng gạc băng lại.

Lúc này, Lão Dương đã không thể chờ đợi được nữa, cầm dao mổ bụng cá.

Một nhát dao chém xuống, tức thì một mùi hôi thối nồng nặc lan ra, đồng thời một vật tròn vo lăn lông lốc ra ngoài.

"Ọe ~ Cái đầu người!" Ngô Tà mặt mày tái mét, suýt nữa thì nôn ra.

Lý Đông đá cái đầu người xuống nước, sau đó dùng dao lật tìm trong dạ dày con cá, tìm thấy một vật đen thui rồi rút ra.

"Phách tử liêu." Mắt Lý Đông sáng lên.

Phách tử liêu là một loại súng tự chế, có hai nòng, có thể bắn liên tiếp hai lần, sau đó phải nạp đạn lại.

Nó được cải tạo từ súng săn tự chế, trông rất thô sơ, lực tấn công tầm xa yếu, ngoài hai mươi mét ngay cả chó cũng không bắn chết được, nạp đạn cũng rất phiền phức.

Đối với người khác thì thứ này khá vô dụng, nhưng trong tay Lý Đông thì khác, chỉ cần nâng cấp một chút là hàng phế phẩm có thể biến thành đùi gà!

"Hệ thống, nâng cấp Phách tử liêu cho tôi." Lý Đông không thể chờ đợi được nữa. 【Mời túc chủ chọn cấp độ cường hóa: Cấp một, Súng săn thông thường; Cấp hai, Súng săn hai nòng; Cấp ba, Súng shotgun; Cấp bốn, Súng trường AK-74; Cấp năm, Súng trường tự động Kiểu 81.】 "Lên cấp năm." 【Trừ 90 Đạo tệ thành công, vật

phẩm đang nâng cấp...】【Đinh...

Nâng cấp hoàn thành, chúc mừng túc chủ nhận được Súng trường tự động Kiểu 81.】 Vì có người ở đây, Lý Đông không lấy khẩu súng ra mà cất vào mục vật phẩm của hệ thống, khi nào cần sẽ lấy ra dùng.

Phía bên kia, Lão Dương lật qua lật lại trong bụng cá, tìm ra tất cả trang bị, phần lớn đều có thể dùng được, chỉ có một ít lương khô dính đầy axit dạ dày máu me, thật sự không dùng được nữa.

"Đệt!

Thứ chết tiệt, làm hỏng hết lương thực của lão tử." Lão Dương chửi bới, mặt mày khó chịu.

"Biết đủ đi, giữ được một phần là tốt rồi.

Lần này nếu không có Lý Đông, hai chúng ta đều phải làm mồi cho cá rồi." Ngô Tà bĩu môi nói.

Lão Dương gãi đầu, nhìn về phía Lý Đông nói: "Cậu nhóc này đúng là thâm tàng bất lộ, ở trong tù hiền như con chuột, vừa ra ngoài đã như Long Vương dời nhà, lợi hại vãi." Lý Đông cười ha hả.

Ba người nghỉ ngơi nửa tiếng, cơ thể đã hồi phục, sau đó mang theo trang bị, tiếp tục tiến vào bên trong.

Trong khu mỏ tối đen như mực, Lý Đông cầm đèn pin đi trước mở đường.

Đi được khoảng nửa nén hương, phía trước xuất hiện một vách đá phản quang, xem ra đã đến cuối đường.

Ba người nhanh chân bước ra khỏi khu mỏ, đến một thạch thất rộng rãi.

Hai bên thạch thất để lộn xộn hơn mười pho tượng đá không đầu, trên người khắc hình rắn hai thân; ở vị trí trung tâm, có một cỗ quan

tài bằng đá nặng trịch, bề mặt phủ đầy bụi bặm.

Dưới lớp bụi che phủ, có thể lờ mờ thấy trên nắp quan tài có một con rắn hai thân trông y như thật đang nằm bò, miệng rắn hơi há, để lộ răng nanh sắc bén, thoáng nhìn cứ tưởng nó còn sống.

Dùng đèn pin rọi vào, Lý Đông phát hiện nắp quan tài không được đậy kín, có một khe hở rộng bằng hai ngón tay, lờ mờ có thể thấy bên trong có một bóng đen mờ ảo.

"Bên trong không phải có bánh tông chứ?" Lão Dương nói.

"Chắc là không có đâu." Ngô Tà nói: "Theo tôi quan sát, đây là một cỗ quan tài rỗng chưa khâm liệm." "Hay là chúng ta mở ra xem thử?" Lão Dương vừa nói vừa xắn tay áo.

"Đừng động vào!" Lý Đông lập tức ngăn lại, anh biết bên trong không phải là bánh tông, mà là kẻ liều mạng Thái Thúc.

Gã này thâm độc lắm, đám người của gã đang ẩn nấp gần đây, chỉ cần mở quan tài ra là chúng sẽ nhảy ra hết, lúc đó thì mặc người ta xâu xé.

Lý Đông nói: "Hai người mau lùi lại, cảnh giác xung quanh." Thấy Lý Đông mặt mày nghiêm túc, Lão Dương cũng không dám hỏi nhiều, cùng Ngô Tà lùi lại một bước.

Lý Đông từ từ tiến lên, một chân đạp lên nắp quan tài, vị trí đặt chân vừa đúng đuôi con rắn hai thân.

Cảm giác ẩm ướt, thô ráp, giống như đạp lên vảy rắn, trong lòng Lý Đông có chút khó chịu.

Anh định đá nó ra, nhưng đúng lúc này, Lão Dương kêu lên: "Lý Đông, cẩn thận, con rắn đó sống đấy!" Lý Đông nhìn kỹ lại, cũng không biết có phải hoa mắt không, con rắn hai thân dưới chân đột nhiên động đậy.

“Vãi chưởng!” Lý Đông giật mình, đang định nhấc chân ra thì một bàn tay khô quắt, trắng bệch từ trong khe hở thò ra, tóm chặt lấy cổ chân anh.

“Đệt!” Lý Đông thầm chửi một tiếng, dùng sức giãy ra.

Thấy cảnh này, Lão Dương sợ đến hồn bay phách lạc, hét lớn: “Vãi nồi, bánh tông!

Bánh tông sống lại rồi!” Gã này chẳng thèm quan tâm gì nữa, quay đầu bỏ chạy.

Ngô Tà chửi một câu, vội vàng lên giúp Lý Đông.

Cậu ta dùng sức kéo một cái, giúp Lý Đông thoát khỏi bàn tay khô quắt kia.

Lý Đông lập tức bò dậy, trong lòng tức điên.

Mẹ nó, gã này dám dọa lão tử, không cho mày biết tay thì không được.

Lý Đông lập tức lấy súng trường ra, sải bước tiến lên.

“Lý Đông, cậu làm gì vậy?

Trong quan tài có bánh tông, đừng đến gần, mau quay lại!” Ngô Tà hét lên.

Lý Đông lười giải thích nhiều, một cước đá vào nắp quan tài.

Chương 4

Rầm!

Nắp quan tài dịch chuyển vị trí, một mùi hôi thối từ bên trong lan ra.

Ngô Tà sợ đến tê cả da đầu, cảm thấy Lý Đông điên rồi, trực tiếp mở quan tài thả bánh tông ra, không phải não tàn thì cũng là chán sống.

"Lý Đông, đừng làm bậy, bánh tông ra là chúng ta chết chắc!" Trong tiếng la hét kinh hoàng của Ngô Tà, Lý Đông hung hăng một cước đá bay nắp quan tài.

Choang một tiếng, nắp quan tài rơi xuống đất, miệng quan tài đen ngòm lộ ra, bốc lên một luồng sương mù lạnh lẽo.

Ngô Tà hít một hơi khí lạnh, phảng phất như đã thấy được cảnh tượng kinh hoàng một giây sau bánh tông từ trong quan tài nhảy ra.

Cậu ta không dám ở lại nữa, vừa lăn vừa bò chạy về phía sau.

Lão Dương ở xa nhìn thấy cảnh này, trong lòng đã hỏi thăm tổ tông mười tám đời của Lý Đông, muốn chết cũng không cần làm thế chứ, thả bánh tông ra, tất cả mọi người ở đây đều toi đời!

Lý Đông không quan tâm, mặt mày lạnh tanh giơ súng trường tự động lên, nhắm vào đáy quan tài, quát: "Cút ra đây, nếu không lão tử một súng bắn nát mày!" Giọng nói vừa dứt, một giây sau, trong quan tài vang lên một giọng nói yếu ớt.

"Đừng nổ súng!

Tiểu lão đệ, đừng kích động a!" Một người đàn ông trung niên gầy gò từ trong quan tài ngồi dậy, mặt mày căng thẳng.

“Vãi!?” Cảnh tượng đột ngột này khiến Ngô Tà và Lão Dương trực tiếp chết lặng.

Không ngờ bên trong không phải bánh tông, mà là một người sống sờ sờ.

Hoá ra nãy giờ lo lắng vô ích.

Ngô Tà và Lão Dương nhìn nhau, mặt hai người lúc đỏ lúc trắng, vô cùng xấu hổ.

Lúc này, Lý Đông quay đầu lại nói: “Ngẩn ra đó làm gì, còn không mau quay lại?” “Ồ...” Ngô Tà ngượng ngùng bước lại.

Lý Đông liếc Lão Dương một cái: “Cậu nhóc này, chỉ biết chạy, chạy còn nhanh hơn thỏ!” Lão Dương đỏ mặt, ngượng ngùng gãi đầu.

Lúc này, Thái Thúc lấm lem bò ra khỏi quan tài.

Lý Đông một chân đạp lên người gã, hỏi: “Đồng bọn của ông đâu?” Bảo chúng ra đây.” Thái Thúc cười khổ một tiếng, nói: “Tiểu lão đệ, ở đây chỉ có một mình tôi, không có đồng bọn.” “Lừa ai đấy, có tin tôi bắn chết ông không?” Lý Đông nhướng mày nói.

Thái Thúc mặt mày đau khổ: “Tiểu lão đệ, tôi nói thật mà, nơi này tà môn quá, mấy người đồng bọn của tôi chết thì chết, chạy thì chạy, chỉ còn lại một mình tôi thôi.” Thấy bộ dạng của Thái Thúc không giống nói dối, Lý Đông có chút thắc mắc, lẽ nào tình tiết đã thay đổi?

“Tiểu lão đệ, tôi phải nhắc nhở cậu, ở đây không an toàn, chúng ta phải mau rời khỏi đây.” Thái Thúc cẩn thận nói.

“Lão già, ở đây không an toàn chỗ nào?” Lão Dương xen vào.

Thái Thúc thở dài một hơi, cũng không nói gì, chỉ dùng tay chỉ về một góc nào đó.

Ba người nhìn qua, sắc mặt lập tức thay đổi.

Góc đó có mấy cái xác bê bết máu, chết vô cùng thảm thương, toàn thân máu thịt đều bị lóc sạch, chỉ còn lại một bộ xương khô đen sì.

"Mẹ nó, chuyện gì thế này?" Sắc mặt Lão Dương trắng bệch.

"Ai..." Thái Thúc thở dài, sau đó kể lại sự việc.

Một nhóm người vào thạch thất chuẩn bị tìm lối đi, đột nhiên một bầy rắn lớn xuất hiện tấn công, mấy người đồng bạn đều bị cắn chết, Thái Thúc trốn vào quan tài mới thoát được một kiếp.

"Rắn?" Lý Đông giật mình: "Đúng rồi Lão Dương, vừa nãy cậu cũng thấy rắn phải không?" Lão Dương căng thẳng nói: "Ừ, tôi... tôi thấy con rắn trên quan tài động đậy, hình như sống lại." Nghe vậy, mọi người đều vô thức nhìn về phía con rắn hai thân trên quan tài.

"Vãi, nhìn kìa, con rắn... con rắn sống lại rồi!" Sắc mặt Lão Dương đột nhiên thay đổi.

Con rắn hai thân bằng đá khắc trên quan tài đột nhiên vặn vẹo thân mình, một giây sau, nó sống lại thật.

Chưa đợi mọi người kịp phản ứng, con rắn đột nhiên bật nhảy, tức thì nhảy lên người Thái Thúc đang ở gần nhất, một ngụm cắn vào tai ông ta.

"A!!" Thái Thúc hét lên một tiếng thảm thiết, ngã xuống đất lăn lộn, tai ông ta máu me đầm đìa.

Lý Đông vội vàng rút Nhận linh đao ra, nhắm vào con rắn nhỏ chém tới.

Con rắn nhỏ vô cùng linh hoạt và xảo quyệt, tứ chi bật một cái nhảy lên pho tượng đá bên cạnh.

Nó chớp chớp đôi mắt lạnh lẽo, nhìn Lý Đông với vẻ khiêu khích.

Đó là một con rắn nhỏ toàn thân màu xám xanh, trông giống thằn

lằn, có tứ chi phát triển, trên cổ mọc lông cứng nhọn, lưng có những vằn ngang màu đen.

"Mẹ nó, dám làm người ta bị thương ngay dưới mí mắt lão tử, tao phải cho mày nếm thử mùi đạn!" Lý Đông không do dự bóp cò, đạn bay vèo ra.

Con rắn nhỏ nhanh nhẹn nép sau pho tượng đá, tránh được viên đạn, đồng thời phát ra tiếng kêu "xì xì".

Chẳng mấy chốc, những con rắn hai thân được điêu khắc trên hơn mười pho tượng đá đều bắt đầu vặn vẹo.

Một giây sau, những con rắn này lần lượt mở đôi mắt lạnh lẽo của chúng.

"Vãi nồi, chúng... chúng đều sống lại rồi!" Lão Dương kinh hãi kêu lên: "Gặp quỷ rồi, rắn khắc trên đá mà cũng sống được." "Không phải đá sống lại, mà những con rắn đó vốn dĩ đã nằm ở trên đó." Lý Đông quan sát kỹ hơn, một mắt đã nhìn ra manh mối.

Chương 5

Màu sắc của những con rắn này rất giống với tượng đá, chúng nằm im không động đậy trên đó, trong môi trường tối tăm, căn bản không thể phát hiện ra.

“Lý Đông, bây giờ làm sao đây?” Ngô Tà hỏi.

Trong thạch thất này có đến hàng trăm con rắn nhỏ, hành động nhanh nhẹn, xảo quyệt linh hoạt, căn bản không thể chống đỡ.

Lý Đông cũng nhận ra tình hình nguy cấp, lập tức khiêng nắp quan tài lên.

“Mau, tất cả trốn vào trong quan tài!” Không gian trong quan tài khá lớn, hoàn toàn có thể chứa được ba bốn người.

Thái Thúc và Lão Dương không nói hai lời chui vào, chỉ có Ngô Tà hỏi: “Vậy còn cậu?” “Không cần lo cho tôi, tôi tự có cách.” Lý Đông nói.

“Nhưng...” Ngô Tà ngập ngừng, mặt mày lo lắng.

“Xì xì xì ~~” Lúc này, những con rắn nhỏ xung quanh phát ra âm thanh đe dọa, cổ đều rụt về phía sau, đây là tư thế chuẩn bị tấn công của loài rắn.

“Đừng nói nhảm nữa, mau vào đi!” Lý Đông nói.

“Lý Đông, tôi, hay là tôi cùng cậu đối phó với lũ rắn này đi...” Nhìn vẻ mặt kiên định và mong đợi của Ngô Tà, Lý Đông rùng mình một cái, vãi nồi, tên nhóc ngây thơ này không phải đã yêu mình rồi chứ?

Đúng là tạo nghiệt mà!

Lý Đông không chịu nổi kiểu sến súa này, một tay đẩy Ngô Tà vào

quan tài, sau đó đậy nắp lại.

“Muốn yêu thì đi mà yêu Muộn Du Bình ấy, ông đây không dính vào vũng nước đục này đâu.” Lý Đông cười hắc hắc, sau đó nhìn về phía bầy rắn xung quanh, nụ cười lạnh đi.

“Đến đây, lũ cháu trai!” Lý Đông duỗi người một cái, tay trái cầm súng trường tự động Kiểu 81, tay phải cầm Điện từ nhận linh đao, uy phong lẫm liệt, không hề sợ hãi.

“Xì...” Hơn mười con rắn nhỏ đột nhiên lao vút tới, bổ nhào vào mặt Lý Đông.

Lý Đông không do dự bóp cò.

“Bằng bằng bằng!” Súng trường phun ra từng luồng lửa, vô số viên đạn bắn ra, trong nháy mắt tiễn lũ rắn nhỏ về trời. 【Đinh...

Thành công tiêu diệt Mã tông xà, Đạo tệ +10】【Đinh...

Thành công tiêu diệt Mã tông xà, Đạo tệ +10】 “...” Lý Đông điên cuồng nã đạn, nơi nào đạn đi qua, rắn nhỏ máu thịt bay tứ tung, máu tươi bắn tung tóe.

Trên mặt đất rơi đầy xác rắn nhỏ, chẳng mấy chốc đã chất thành một đống.

Lý Đông đạp lên đống xác điên cuồng xả đạn, giết đến mồ hôi đầm đìa, sảng khoái vô cùng.

Bên tai không ngừng vang lên tiếng thông báo của hệ thống, lượng lớn Đạo tệ ào ào chảy vào túi, chưa đầy một phút, Lý Đông đã thu hoạch được hơn 1000 Đạo tệ.

“Ha ha ha, sướng!” Lý Đông cười lớn.

Tuy nhiên, vào lúc sảng khoái nhất, chuyện khốn nạn đã xảy ra.

Sau khi bắn hết một băng đạn, Lý Đông phát hiện... hết đạn rồi...

Lũ rắn nhỏ vốn bị hỏa lực đẩy lùi, lúc này hỏa lực vừa dừng lại, chúng tức thì xông lên, vô cùng hung tợn.

"Vãi!" Lý Đông lo lắng hét lên: "Hệ thống, mày có thể biến ra thêm đạn không?" Hệ thống không có bất kỳ phản hồi nào, xem ra không thể biến ra từ không khí được, phải có nguyên liệu tương ứng để cường hóa.

Lý Đông toát mồ hôi hột, chết tiệt, lẽ nào phải bị lũ rắn nhỏ này cắn chết?

Vào thời khắc nguy cấp, Lý Đông đảo mắt một vòng, nhìn về phía quần áo của mình.

Có rồi!

"Hệ thống, nâng cấp áo thun cho tôi." 【Mời túc chủ chọn cấp độ cường hóa: Cấp một, Áo sơ mi thoáng mát; Cấp hai, Áo bông giữ ấm; Cấp ba, Áo khoác chống nước; Cấp bốn, Áo chống đạn thông thường; Cấp năm, Áo chống đạn nano siêu mỏng - che phủ toàn thân.】 "Cấp cao nhất, nâng cấp ngay cho tôi!" 【Trừ 288 Đạo tệ thành công, vật phẩm đang nâng cấp...】 【Đinh...

Nâng cấp hoàn thành, chúc mừng túc chủ nhận được Áo chống đạn nano siêu mỏng - che phủ toàn thân.】 【Thông báo: Vật phẩm này có chức năng chống đạn, chống lạnh, chịu nhiệt độ cao, chống va đập, có thể bảo vệ an toàn toàn diện cho cơ thể túc chủ.】 Quần áo trên người Lý Đông lóe lên, biến thành một bộ đồ bó sát màu vàng mỏng manh.

Bộ đồ che phủ toàn thân, ngay cả đầu cũng được bọc lại, chỉ để lộ mũi và hai mắt.

Mặc dù bọc kín mít, nhưng không hề có cảm giác ngột ngạt, ngược lại toàn thân ấm áp dễ chịu, hoạt động linh hoạt nhẹ nhàng.

Lý Đông thầm giơ ngón tay cái, tốn nhiều Đạo tệ như vậy, quả nhiên ra được đồ tốt.

Lúc này, một bầy rắn nhỏ đã ồ ạt kéo đến.

Chúng hung hãn lao vào người Lý Đông, há miệng cắn xé cơ thể anh.

Nhưng, dù cắn thế nào, chúng cũng không thể cắn rách quần áo của Lý Đông, suýt nữa thì gãy cả răng nanh.

Có một con rắn nhỏ cắn quá mạnh, miệng còn chảy cả máu, nhưng ngay cả một vết xước cũng không tạo ra được.

Con rắn nhỏ tức đến nhe răng trợn mắt, mắt đỏ ngầu.

Lý Đông nhận ra đó chính là con rắn xảo quyệt đã nằm trên quan tài.

"Nhóc con, quần áo của lão tử đạn còn không sợ, lại sợ mấy cái răng của mày sao?" Lý Đông nhanh tay chộp lấy con rắn nhỏ, dùng sức bóp một cái, "bép" một tiếng, con rắn bị bóp chết. 【Đinh...

Chương 6

Thành công tiêu diệt Mã tông xà vương, Đạo tệ +300】 "Ồ, con này là rắn chúa à?

Thưởng cũng nhiều phết nhỉ." Lý Đông trong lòng sướng rơn.

Nhìn những con rắn nhỏ ngày càng nhiều trên người, anh đột nhiên nảy ra một ý tưởng tuyệt vời để tiêu diệt cả bầy.

Móc túi, Lý Đông lấy ra một chiếc bật lửa.

Anh đợi vài phút, chờ đến khi gần như tất cả rắn nhỏ đều bò lên người, liền nói: "Hệ thống, nâng cấp bật lửa!" 【Mời túc chủ chọn cấp độ cường hóa: Cấp một, Bật lửa chống gió thông thường; Cấp hai, Bật lửa cảm ứng thông thường; Cấp ba, Bật lửa Zippo cao cấp; Cấp bốn, Súng phun lửa mini; Cấp năm, Súng phun lửa nhiệt độ cao cầm tay.】 "Lên cấp bốn." 【Trừ 55 Đạo tệ thành công, vật phẩm đang nâng cấp...】 【Đinh...

Nâng cấp hoàn thành, chúc mừng túc chủ nhận được Súng phun lửa mini.】 Lý Đông cầm súng phun lửa trong tay, nhìn lũ rắn nhỏ dày đặc trên người, cười gian: "Làm một bữa thịt rắn nướng cũng không tồi." Nói xong, Lý Đông chĩa vòi phun vào người, phun một phát.

Vù vù!

Ngọn lửa lớn phun ra, tức thì bao trùm toàn thân anh, nhiệt độ lên tới hơn 300 độ C.

Lũ rắn nhỏ làm sao chịu nổi nhiệt độ cao như vậy, tức thì tứ tán tháo chạy.

Lý Đông đuổi theo phun không ngừng, chẳng mấy chốc đã nướng ra một đống rắn nướng, tỏa ra mùi thơm phức.

Mất mười phút, Lý Đông đã thiêu sạch sẽ toàn bộ rắn nhỏ trong thạch thất, không còn một con. 【Đinh...

Thành công thiêu chết 211 con Mã tông xà, Đạo tệ +2100】 Lý Đông vui mừng khôn xiết, hắc hắc, một mẻ hốt gọn, thưởng nhiều thật, đúng là đã!

Anh cất súng phun lửa và súng trường vào hệ thống, sau đó, mở nắp quan tài, gọi: "Xong cả rồi, ra đi." Lão Dương và hai người kia đang chen chúc dưới đáy quan tài, chỉ có thể nghe loáng thoáng tiếng động bên ngoài, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này nghe thấy lời Lý Đông, họ ngơ ngác bước ra, khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cả ba kinh ngạc đến trợn tròn mắt.

"Vãi nồi, Lý Đông, đây... là cậu làm à?" Lão Dương kinh ngạc hỏi.

Trong thạch thất đầy rẫy rắn nhỏ nướng chín, nằm ngổn ngang chất thành đống, phải có đến mấy trăm con.

ừng làn khói bốc lên, những đống rắn nhỏ cháy xém bên ngoài, mềm thơm bên trong tỏa ra từng trận hương vị hấp dẫn.

Cảnh tượng khoa trương như vậy khiến cả ba người Lão Dương đều ngây ra.

Mấy trăm con rắn độc trong vòng vài phút ngắn ngủi đều bị thiêu chết, nếu không phải tận mắt chứng kiến, ai dám tin.

Đối mặt với ánh mắt kinh ngạc của ba người, Lý Đông nhún vai, thản nhiên nói: "Tôi châm một mồi lửa, một hơi thiêu chết hết lũ này." "Nhưng, lửa lớn như vậy từ đâu ra?" Lão Dương chớp mắt, tò mò hỏi.

"Thôi được rồi, đừng hỏi đông hỏi tây nữa, thử món thịt rắn ngon tuyệt này đi!" Lý Đông chuyển chủ đề, cầm một con rắn nhỏ đã chín kỹ cắn một miếng, ừm... vị ngon thật!

Thấy Lý Đông không muốn nói nhiều, ba người cũng không hỏi nữa, dù sao ai cũng có bí mật riêng, họ chỉ càng thêm tò mò về năng lực thần bí của anh.

Mấy người ăn thịt rắn, nghỉ ngơi một lát, sau đó bàn bạc chuyện tiến vào lăng mộ.

"Đường hầm mỏ kết thúc ở thạch thất này rồi, cũng không biết lối vào lăng mộ giấu ở đâu." Ngô Tà thắc mắc.

Lý Đông cười nhẹ, nói: "Lối vào ở dưới đáy quan tài." "Ồ, thật sao?" Ngô Tà bán tín bán nghi.

Lý Đông cũng không trả lời, dùng vai đẩy quan tài, dùng sức đẩy mạnh, quan tài dịch chuyển vị trí, để lộ ra một khe hở màu đen.

Ngô Tà giật mình, không ngờ lối vào thật sự ở đây, trong lòng lập tức khâm phục khả năng quan sát của Lý Đông.

Anh và Lão Dương cùng giúp một tay, chẳng mấy chốc, toàn bộ quan tài đã được đẩy ra, cả lối vào cũng hiện ra, rộng khoảng hơn một mét, có một cầu thang dốc xuống dưới.

"Chúng ta đi thôi." Lý Đông nhảy xuống trước.

Ngô Tà và Lão Dương theo sau, cuối cùng Thái Thúc cũng định xuống, nhưng bị Lý Đông ngăn lại.

"Đừng theo nữa, mau quay về đi." Lý Đông biết rõ gã này là một kẻ ti tiện, đừng thấy bây giờ cười hề hề, trong lòng âm hiểm lắm, mang theo gã chắc chắn không phải chuyện tốt.

"..." Thái Thúc cười khổ nói: "Tiểu lão đệ, tôi có kinh nghiệm xuống mộ phong phú, cũng biết đường đi lối lại, mang theo tôi thì có nhiều lợi ích lắm..." Lý Đông thầm cười, con cáo già này đường đi nước bước quen thuộc, để gã đi dò đường cũng không tồi.

Thế là, Lý Đông nói: “Theo cũng được, nhưng...

ông phải nghe theo chỉ huy của tôi, nếu không thì cút.” Trong mắt Thái Thúc thoáng một tia do dự, nhưng nhanh chóng nở một nụ cười: “Được được, tiểu lão đệ, tôi nghe cậu, đều nghe cậu.” “Được, vậy ông lanh lợi một chút.” Lý Đông gật đầu, xoay người bước đi.

Ba người đi thẳng xuống dưới, qua một đoạn đường hầm ẩm ướt, chẳng mấy chốc đã đến một con sông ngầm dưới lòng đất.

Sông ngầm sóng cuộn trào, nước chảy xiết, tiếng nước gầm rú như vạn ngựa phi, nhìn mà thấy da đầu tê dại.

Lý Đông liếc nhìn Thái Thúc một cái, cố ý thăm dò: “Lối vào ở đâu?” Thái Thúc lập tức khom lưng nói: “Đông ca, theo tôi biết, lối vào ở dưới nước, dưới nước có xích sắt, chúng ta cứ theo đó mà đi là được.” Con cáo già này ham sống thật, ngay cả cách xưng hô cũng đổi.

Lý Đông nhếch miệng cười: “Đi thôi, chúng ta bơi xuống.” “Khoan đã.” Ngô Tà do dự, nói: “Lý Đông, dưới nước có cá không?” “Mẹ nó, không phải là có loại Triết la khuê ăn thịt người chứ?” Lão Dương mặt đầy lo lắng nói.

“Không cần lo, nhiệt độ nước ở đây khá cao, Triết la khuê không thể sống được đâu.” Thái Thúc thử nhiệt độ nước, cười nói.

Ùng ục ùng ục...

Lúc này, mặt nước gần chỗ Thái Thúc đột nhiên sủi lên một chuỗi bong bóng.

Lý Đông giật mí mắt, đây hẳn là suối nước nóng gián đoạn sắp phun trào, phải đi nhanh thôi, nếu không lát nữa sẽ bị luộc chín.

Chương 7

"Mau đi thôi, ở đây không an toàn." Lý Đông thúc giục, nhảy xuống nước trước, bơi xuôi theo dòng sông ngầm.

Lão Dương cũng nhanh chóng nhảy theo vào sông ngầm.

Bốn người vừa bơi xuống được năm phút, thượng nguồn đột nhiên truyền đến tiếng nổ lớn, một cột nước lớn phun lên trời, khiến vách đá hai bên sông ngầm cũng rung chuyển.

Sắc mặt Thái Thúc biến đổi: "Mẹ nó, động tĩnh lớn thế, không phải cá lớn chứ?" "Cột nước lớn như vậy, lẽ nào là Triết la khuê thành tinh?" Ngô Tà có chút căng thẳng.

"Ngốc à, đó là suối phun gián đoạn, không phải Triết la khuê đâu." Lão Dương nói: "May mà chúng ta đi nhanh, không thì đều biến thành thịt người luộc rồi." "Bớt nói nhảm đi, chúng ta mau bơi xuống." Lý Đông hét lên.

Họ xuất phát trước năm phút, nước nóng của suối phun tạm thời chưa đuổi kịp, nhưng sớm muộn cũng sẽ tràn đến.

Bốn người nhanh chóng bơi xuống dưới, càng đi sâu, sông ngầm dưới lòng đất càng tối tăm.

Ở đoạn cuối của sông ngầm, xung quanh tối đen như mực, đưa tay ra không thấy năm ngón, nước ở đây lạnh buốt thấu xương, khiến người ta lạnh run.

"Vãi, ở đây tối quá, không có nguy hiểm gì chứ?" Lão Dương lầm bầm chửi.

"Ngậm cái mồm quạ của cậu lại!" Ngô Tà lườm Lão Dương một cái.

Đột nhiên, phía trước trong bóng tối truyền đến một trận tiếng động, nước bắn tung tóe.

Một cái đuôi lớn màu xanh sẫm vẫy lên khỏi mặt nước, tạo thành một làn sóng.

"Vãi!

Thứ gì vậy?" Mặt Lão Dương đen lại.

Trên mặt nước, mấy vệt nước hình tam giác nhanh chóng lao tới, tốc độ cực nhanh.

"Mẹ nó, là...

Triết la khuê!" Sắc mặt Thái Thúc biến đổi.

"Không phải nói nhiệt độ nước ở đây cao, không có Triết la khuê sao, mẹ nó chuyện gì thế này!" Lão Dương kinh hoàng la lên.

"Chúng nó xông tới rồi, mau né ra!" Lý Đông vội la lên.

Bốn người vội vàng bơi lên vách đá bên cạnh, dùng tay bám chặt vào đá, sau đó dựa lưng vào vách, cảnh giác nhìn chằm chằm vào lũ Triết la khuê.

Có đến bảy tám con Triết la khuê khổng lồ, khí thế hung hăng lao tới.

Lý Đông thầm kêu không ổn, lượng điện từ của Nhận linh đao không còn đủ, có lẽ không thể đối phó với nhiều Triết la khuê như vậy.

Trong nháy mắt, lũ Triết la khuê đã lao đến trước mặt mọi người.

Lý Đông siết chặt Nhận linh đao, chuẩn bị liều mạng một phen, nhưng, lúc này chuyện kỳ lạ đã xảy ra...

Lũ Triết la khuê này không hề có ý định tấn công, chúng nhanh

chóng lướt qua bên cạnh bốn người, sau đó vội vã bơi đi mất.

Lý Đông sững sờ, mẹ nó lạ thật.

Quan sát kỹ, anh đột nhiên chú ý thấy đầu của mấy con Triết la khuê đều bị thương, một số bộ phận còn đang chảy máu.

“Lạ thật, sao lũ Triết la khuê này lại không tấn công chúng ta?” Ngô Tà khó hiểu nói.

“...

Mấy con này không phải chuyển sang ăn chay rồi chứ.” Lão Dương gãi đầu, ngơ ngác nói.

Lý Đông nhìn chằm chằm vào lũ Triết la khuê đang rời đi, đột nhiên liên tưởng đến điều gì đó, sắc mặt hơi biến đổi.

“Tôi biết rồi...

Không phải chúng không tấn công chúng ta, mà là không rảnh để tấn công chúng ta.” “Ý cậu là sao?” Lão Dương kỳ quái hỏi.

“Lũ Triết la khuê này đang chạy trốn.” Lý Đông sắc mặt ngưng trọng nói.

“Chạy... chạy trốn?!” Lão Dương sững sờ, sau đó sắc mặt biến đổi, “Triết la khuê mà phải chạy trốn?

Vãi!

Vậy chẳng phải là có thứ gì đó muốn ăn thịt chúng sao?” “Ừ.

Ở hạ nguồn hẳn là có thứ còn hung dữ hơn cả Triết la khuê.” Lý Đông nói: “Vừa nãy cậu có để ý không, lũ Triết la khuê đó đều bị thương, chắc chắn là do có thứ gì đó làm bị thương.” Lão Dương hít một hơi khí lạnh, nói: “Mẹ nó cũng kinh khủng quá rồi?

Triết la khuê đã đủ mạnh rồi, bây giờ lại có thứ còn hung dữ hơn

nó?

Đó là thứ quái quỷ gì vậy!" Mọi người nhìn nhau, sắc mặt có chút khó coi.

Triết la khuê là loài cá ăn thịt người hung dữ, có thể coi là sinh vật đứng đầu chuỗi thức ăn ở vùng nước ngọt này.

Tương đương với sư tử trên cạn, là sự tồn tại vô địch.

Rốt cuộc là thứ gì còn hung ác hơn nó?

Có thể lấy Triết la khuê làm thức ăn.

Chương 8

Đó phải là một sự tồn tại kinh khủng đến mức nào.

Mọi người chỉ cảm thấy lông tóc toàn thân đều dựng đứng.

Nếu có thể quay đầu lại, chắc chắn họ sẽ chạy về, nhưng bây giờ không còn đường lui, thượng nguồn toàn là nước sôi của suối phun, cơ bản là con đường chết.

Không còn cách nào khác, bây giờ chỉ có hướng xuống dưới mới có một tia hy vọng sống sót.

"Tiếp tục đi." Lý Đông trầm giọng nói.

Bốn người cắn răng chịu đựng tiếp tục bơi xuống dưới.

Họ kiểm soát tốc độ, vừa cảnh giác với nguy hiểm chưa biết phía trước, vừa từ từ tiến lên.

Cũng không biết đã bơi bao lâu, phía trước truyền đến tiếng thác nước gầm rú.

Mọi người trong lòng vui mừng, đoạn đường thủy này sắp đến hồi kết, mà con quái vật ăn thịt Triết la khuê kia vẫn chưa xuất hiện, thật là trong cái rủi có cái may.

"May mà không gặp phải con quái vật kinh khủng đó, suốt đường đi lo chết đi được." Lão Dương vỗ ngực nói.

Nhưng ngay sau đó, đồng tử Lão Dương co lại, đột nhiên hét lớn: "Vãi, dưới nước hình như có thứ gì đó!" Nghe tiếng hét của Lão Dương, tim mọi người suýt nữa thì nhảy ra khỏi lồng ngực.

"Dưới nước có thứ gì?" Lý Đông siết chặt Nhận linh đao, cảnh giác hỏi.

“Ở đó!” Lão Dương chỉ về phía đáy nước phía trước, nơi đó vừa đúng là chỗ thác nước đổ xuống, lờ mờ có một bóng đen khổng lồ ẩn dưới đáy nước.

Môi trường xung quanh tối tăm, cộng thêm địa hình dưới nước phức tạp, mọi người không thể nhìn rõ đó là thứ gì.

Chỉ lờ mờ thấy hình thể của nó vô cùng to lớn, trên người mọc vô số xúc tu, từng chiếc xúc tu theo dòng nước lay động, như những bóng ma đang nhảy múa trong đêm, quỷ dị và kinh khủng.

Bốn người vội vàng níu lấy dây xích sắt bên cạnh, dừng lại ở thượng nguồn.

“Ai, đúng là xui xẻo, trên có nước nóng, dưới có quái vật, mẹ nó như chuột chui vào ống bễ, hai đầu đều chịu trận!” Lão Dương lầm bầm chửi.

“Miệng quạ, bớt nói nhảm đi.” Ngô Tà lườm Lão Dương một cái, sau đó nhìn về phía Lý Đông: “Lý Đông, mau nghĩ cách đi, chúng ta cứ chờ thế này, đợi nước nóng kia đến, thì thành thịt cừu luộc mất.” “Đừng vội, tôi đang nghĩ cách.” Lý Đông nhíu mày, bây giờ phải xem rõ con quái vật kia là gì đã, biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng.

Lý Đông lập tức mò trong ba lô ra một chiếc đèn pin, rọi về phía chỗ đen thui kia, nhưng khả năng xuyên thấu quá kém, cơ bản không thấy gì cả.

Phải nâng cấp!

Lý Đông lập tức mặc niệm: “Hệ thống, nâng cấp đèn pin.” 【Mời túc chủ chọn cấp độ cường hóa: Cấp một, Đèn pin chống nổ ngoài trời; Cấp hai, Đèn pin thám hiểm đa năng; Cấp ba, Đèn pin lặn chuyên nghiệp; Cấp bốn, Đèn đội đầu LED cường quang; Cấp năm, Đèn pin

quân dụng Mắt Sói.】 “Lên cấp ba.” 【Trừ 40 Đạo tệ thành công, vật phẩm đang nâng cấp...】 【Đinh...

Nâng cấp hoàn thành, chúc mừng túc chủ nhận được Đèn pin lặn chuyên nghiệp.】 Bạch quang lóe lên, trong tay Lý Đông xuất hiện một chiếc đèn pin màu đen bóng bẩy, cảm giác cầm tròn trịa mượt mà, đầu đèn góc cạnh rõ ràng, giữa là một bóng đèn trong suốt.

Nhìn là biết đồ tốt.

Đèn pin lặn, khi sử dụng dưới nước có khả năng xuyên thấu siêu cường.

Lý Đông lập tức nhắm vào chỗ tối, bật đèn pin lên.

Tách!

Đèn pin vừa sáng, ánh sáng mạnh mẽ hội tụ thành một đường thẳng, chiếu rọi vào vị trí đã định.

Đáy nước tối tăm trở nên sáng choang như ban ngày, cảnh vật dưới nước hiện ra rõ mồn một.

Khi nhìn rõ thứ khổng lồ kia, mọi người suýt nữa thì bật cười thành tiếng.

“Phụt!

Ha ha ha...

Mẹ nó là rong rêu, đúng là giơ nắm đấm vào gương, tự dọa mình!” Lão Dương cười ha hả.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

Ra là con quái vật khổng lồ vừa nãy chỉ là một đám rong rêu rậm rạp, những xúc tu trôi nổi kia cũng chỉ là rong rêu đang lay động mà thôi.

Vừa nãy trong tác động tâm lý kép của bóng tối và nỗi sợ hãi, họ đã lầm tưởng là một con quái vật lớn đang ẩn náu dưới đáy nước.

Mọi người đều cảm thấy hú hồn một phen, chỉ có Lý Đông nhìn chằm chằm vào đám rong rêu, ra chiều suy nghĩ.

Trong lòng anh có một nghi vấn, nếu đoạn đường thủy này không có quái vật kinh khủng, vậy tại sao lũ Triết la khuê lại phải vội vã chạy trốn đến mức không thèm tấn công người?

Lý Đông trong lòng mơ hồ cảm thấy không ổn, nhưng lại không nói được là không ổn ở đâu...

"Không sao rồi, hú hồn một phen, chúng ta mau đi thôi, nước nóng phía sau sắp đuổi kịp rồi." Ngô Tà nhắc nhở.

Mặt nước phía sau bốc lên lượng lớn hơi nước, mắt thấy nước sôi sắp đến, bốn người tiếp tục bơi về phía trước.

Gần đến chỗ thác nước đổ xuống, dòng nước trở nên càng xiết hơn, Ngô Tà và Thái Thúc là những người đầu tiên theo dòng nước nhảy xuống thác.

Đến lượt Lão Dương, thân thể anh ta đột nhiên khựng lại.

Lẩm bẩm một câu thắc mắc, Lão Dương quay đầu nói: "Lý Đông, chân tôi hình như bị rong rêu quấn lấy rồi, kéo tôi một cái." Lý Đông thuận thế kéo Lão Dương một cái, kết quả thân thể Lão Dương không nhúc nhích.

Anh ta thắc mắc nói: "Dùng sức thêm đi, rong rêu quấn chặt quá." Lý Đông tiếp tục dùng sức kéo một cái, Lão Dương vẫn không động đậy.

"Mẹ nó, rong rêu hình như càng ngày càng quấn chặt, đệt!" Lão Dương bực mình, hung hăng giũ mạnh chân trái.

Chương 9

“Đừng cử động lung tung, tôi giúp cậu gỡ rong rêu ra.” Lý Đông bơi đến bên cạnh Lão Dương, định xem đám rong rêu quấn quanh chân anh ta.

Anh bật đèn pin chiếu xuống chân Lão Dương, tức thì trong lòng chùng xuống.

Toi rồi...

Thứ quấn trên chân Lão Dương không phải rong rêu, mà là... một chiếc xúc tu màu đen kinh khủng.

Lý Đông da đầu tê dại.

Nếu không đoán sai, chính thứ này đã làm bị thương hơn mười con Triết la khuê.

Nó ẩn nấp dưới đám rong rêu, lượng lớn rong rêu che kín toàn thân nó, không thể nhìn rõ toàn bộ diện mạo, cũng không biết là thứ gì.

Để tránh kinh động con quái vật kinh khủng này, Lý Đông vội tắt đèn pin, đồng thời nói nhỏ: “Lão Dương, đừng động vào chân cậu.” Lão Dương phát hiện sắc mặt Lý Đông có chút không ổn, kỳ quái hỏi: “Lý Đông, rong rêu không gỡ ra được à?” Lý Đông lắc đầu, nói: “Thứ quấn trên chân cậu không phải rong rêu...” Lão Dương dường như cảm giác được điều gì đó, nuốt nước bọt, khó khăn nói: “Vậy... vậy đó là thứ quái quỷ gì?” “Một cánh tay.” Lý Đông nói nhỏ.

“Vãi?

Tay?!” Mặt Lão Dương trắng bệch.

“Mẹ nó đừng hoảng, giữ yên đừng cử động lung tung.

Tôi giúp cậu gỡ ra...” Lý Đông hít nhẹ một hơi, sau đó từ từ kéo chiếc xúc tu màu đen kia ra.

Xúc tu trơn tuột, nhớp nháp, những cơ bắp nổi lên trên bề mặt khẽ co giật, vô cùng kinh tởm.

May mà nó không có phản ứng, mặc cho Lý Đông từ từ gỡ ra.

Tim Lão Dương đập thình thịch, căng thẳng nhìn chằm chằm vào bóng đen trên chân, thứ đó đang rời khỏi chân anh ta.

“Hù...” Mắt thấy chân sắp được tự do, Lão Dương không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó, chiếc xúc tu đột nhiên vươn dài ra, một phát quấn chặt lấy eo Lão Dương.

“Vãi!” Lão Dương trợn trắng mắt, eo anh ta gần như bị siết đứt.

“Hụ hụ hụ!!

Cứu... cứu tôi!” Mặt Lão Dương biến thành màu tím tái, vì thiếu oxy trầm trọng.

Lý Đông trong lòng chùng xuống, con quái này hình như đã bị kinh động rồi.

Đã làm thì làm cho trót, dứt khoát ra tay!

Lý Đông rút Nhận linh đao ra, nhắm vào vị trí của xúc tu, hung hăng chém một nhát.

Xoẹt!

Xúc tu bị chặt đứt, phun ra một dòng máu màu xanh tanh hôi.

“Hống...” Dưới đáy nước, đột nhiên truyền ra một tiếng gầm giận dữ, mặt nước cũng sôi trào.

Lý Đông chỉ cảm thấy lông tóc toàn thân dựng đứng, vội bật đèn

pin chiếu xuống dưới.

Sâu dưới đáy nước, hai con mắt lớn màu đỏ sẫm đang nhanh chóng lao lên, cùng với một hàng răng trắng nhỏ và dày đặc.

“Vãi, thứ quái quỷ gì vậy?!” Lão Dương sợ đến hồn bay phách tán, kinh hoàng hét lên một tiếng, vừa lăn vừa bò nhảy xuống thác.

Chạy còn nhanh hơn thỏ.

Mắt thấy con quái vật kinh khủng kia sắp lao lên, Lý Đông cũng không quan tâm nhiều nữa, theo đó nhảy xuống từ thác nước.

Anh lao vào sâu trong thác, sau đó bị dòng nước cuốn trôi xuống hạ nguồn.

Lý Đông bị nước cuốn đến thất điên bát đảo, lảo đảo nổi lên mặt nước.

“Lý Đông... chạy!

Mau chạy...” Đột nhiên, Lý Đông nghe thấy có người trên bờ gọi tên mình.

Anh nhìn qua, phát hiện Lão Dương đang hét lớn.

Nhìn vẻ mặt anh ta có vẻ rất căng thẳng, không ngừng chỉ về phía sau lưng Lý Đông.

Lý Đông giật mình, vô thức nhìn ra sau lưng.

Phía sau là một mặt nước phẳng lặng, không có gì bất thường.

Nhưng nhìn bộ dạng của Lão Dương, dường như có nguy hiểm ẩn giấu.

Lý Đông cắn răng, gắng sức bơi về phía bờ, chẳng mấy chốc đã bơi đến chỗ Lão Dương.

Chương 10

Lão Dương kéo Lý Đông lên, nói: "May mà cậu bơi nhanh!" Lý Đông thở hổn hển hỏi: "Vừa nãy cậu bảo tôi chạy cái gì?" Lão Dương nói: "Không biết nữa, sau khi cậu nhảy xuống, có một thứ đen thui to lớn cũng theo xuống!" "Là con quái vừa nãy?" Lý Đông trong lòng căng thẳng.

"Chắc vậy." Lão Dương nói: "Mẹ nó, con quái đó hình thể lớn lắm, phải to hơn một chiếc xe con, sau khi rơi xuống nước còn tạo ra sóng cao cả chục mét, làm cả cái đầm nước rung chuyển." Lý Đông lòng vẫn còn sợ hãi nhìn về phía đầm nước, hỏi: "Cậu có thấy con quái đó đi đâu không?" Lão Dương lắc đầu: "Không thấy, chắc là lặn xuống dưới nước rồi." Lý Đông thở phào nhẹ nhõm, nhưng nhanh chóng lại lo lắng.

Đầm nước này là con đường bắt buộc phải đi qua để vào lăng mộ, nhưng con quái kia lại ẩn nấp dưới đáy nước, sớm muộn gì cũng phải đối mặt.

Lý Đông sờ soạng khắp người, vũ khí chỉ có một thanh Nhạn linh đao, lượng điện từ của đao không đủ, không thể xử lý được con quái vật to lớn kinh khủng kia.

Việc cấp bách bây giờ là phải nghĩ cách nâng cấp ra một món vũ khí lợi hại.

Nhưng trước khi nâng cấp vũ khí, Lý Đông quyết định cường hóa cơ thể mình trước.

Người ta thường nói, muốn rèn sắt thì bản thân phải cứng!

Ở nơi đâu cũng có quái vật kinh khủng, nếu bản thân không đủ mạnh, sơ sẩy một chút là toi đời.

“Hệ thống, tôi muốn cường hóa.” Lý Đông kiên định nói.

Một màn hình màu xanh lam hiện ra. 【Mời túc chủ chọn phương hướng cường hóa: 1.

Cường hóa tổng hợp thể chất, 2.

Cường hóa bộ phận cơ thể cụ thể.】 Chậc... còn có nhiều kiểu thế này à?

Lý Đông trước tiên mở mục Cường hóa tổng hợp thể chất. 【Mời túc chủ chọn cấp độ tiến hóa】 【Cấp một: (Sức mạnh, Tốc độ, Nhanh nhẹn, Trí tuệ) +10%】 【Cấp hai: (Sức mạnh, Tốc độ, Nhanh nhẹn, Trí tuệ) +20%】 【Cấp ba: (Sức mạnh, Tốc độ, Nhanh nhẹn, Trí tuệ) +30%】 【Cấp bốn: (Sức mạnh, Tốc độ, Nhanh nhẹn, Trí tuệ) +40%】 【Cấp năm: (Sức mạnh, Tốc độ, Nhanh nhẹn, Trí tuệ) +50%】 【Cấp sáu...】 Lý Đông nhìn một cái, không thể tin được, tổng cộng có hơn một trăm cấp, gần như có thể cường hóa cơ thể vô hạn, công năng quá mạnh mẽ.

Lý Đông lại mở mục thứ hai, Cường hóa bộ phận cơ thể cụ thể. 【Mời túc chủ chọn bộ phận cơ thể cụ thể để tiến hành cường hóa】 【Mắt: Cấp một, Thị lực tăng mạnh.

Cấp hai, Uy lực Ưng Nhãn.

Cấp ba, Đồng tử Dạ Thị.

Cấp bốn, Hỏa Nhãn Kim Tinh.

Cấp năm, Vạn Vật Chi Nhãn.】 【Răng: Cấp một: Răng sắc bén.

Cấp hai: Răng đồng răng sắt.

Cấp ba: Răng siêu cấp cứng.

Cấp bốn: Sắc bén chặt vàng.

Cấp năm: Nuốt chửng vạn vật.】 【Chân: Cấp một: Bước đi như

bay.

Cấp hai: Sức bật siêu cường.

Cấp ba: Phi diêm tẩu bích.

Cấp bốn: Lăng ba vi bộ.

Cấp năm: Đạp không hành.】【Cánh tay...】Danh mục bao gồm tất cả các bộ phận khớp trên toàn thân, bất kỳ bộ phận nào cũng có thể tiến hành cường hóa.

Lý Đông chậc chậc khen ngợi, quả thực rất không tồi, nếu có thể tiến hóa hết toàn bộ, anh có thể làm siêu nhân được rồi.

Nhưng, bây giờ nên cường hóa cái nào trước đây?

Lý Đông suy nghĩ một chút, quyết định cường hóa tổng hợp thể chất trước.

"Hệ thống, ở mục tổng hợp thể chất, cường hóa cho tôi lên cấp năm."【Cường hóa lên cấp năm cần tốn 2000 Đạo tệ, có xác nhận cường hóa không?】Chết tiệt, đắt thế...

Lý Đông mở bảng thông tin cá nhân, mục Đạo tệ hiển thị còn lại: 3280.

Một lần cường hóa đã mất đi một nửa Đạo tệ, đau lòng quá.

Nhưng không còn cách nào khác, phải cường hóa bản thân.

"Xác nhận cường hóa."【Đinh...

Trừ 2000 Đạo tệ thành công, tổng hợp thể chất đang được nâng cấp...】【Nâng cấp thành công!

Chúc mừng túc chủ, sức mạnh, tốc độ, nhanh nhẹn, trí tuệ của cơ thể tăng thêm 50%!】Một luồng hơi ấm tràn vào cơ thể, ngay khoảnh khắc đó, Lý Đông cảm thấy toàn thân như được đổi mới, một luồng

sức mạnh vô cùng cường đại lan tỏa khắp người.

Đầu óc trở nên tỉnh táo hơn, cơ thể cũng trở nên cường tráng hơn, siết chặt nắm đấm, cảm giác tràn đầy sức mạnh vô tận!

"Không tồi." Lý Đông thầm gật đầu, tốn nhiều Đạo tệ như vậy, đáng giá.

Tiếp theo là nâng cấp vũ khí.

Lý Đông định nâng cấp Nhạn linh đao lên một bậc, biến nó thành một món vũ khí lợi hại hơn.

Lý Đông thầm nghĩ: "Hệ thống, nâng cấp Nhạn linh đao." 【Mời túc chủ chọn cấp độ tiến hóa: Cấp một: Dao cắt bằng dòng nước cao áp, Cấp hai: Dao nano công nghệ cao, Cấp ba: Dao phun tia laser.

Chương 11

Cấp bốn: Dao cắt plasma.

Cấp năm: Dao hạt ngoại tinh.】 Lý Đông trợn mắt há mồm, lợi hại thật, toàn là vũ khí công nghệ đen, tùy tiện lấy ra một món cũng có thể miểu sát quái vật.

Lý Đông lập tức nói: "Nâng lên Dao nano đi." 【Thông báo: Cường hóa vũ khí lần thứ ba cần tốn nhiều Đạo tệ hơn, hiện tại Đạo tệ của túc chủ không đủ, không thể tiến hành cường hóa.】 Lý Đông sững sờ, hỏi: "Cần bao nhiêu Đạo tệ?" Hệ thống lập tức liệt kê hóa đơn. 【Cấp một: Dao cắt bằng dòng nước cao áp: 2000 Đạo tệ.

Cấp hai: Dao nano công nghệ cao: 3000 Đạo tệ.

Cấp ba: Dao phun tia laser: 4000 Đạo tệ.

Cấp bốn: Dao cắt plasma: 5000 Đạo tệ.

Cấp năm: Dao hạt ngoại tinh: 6000 Đạo tệ.】 "Đệt, đắt thật..." Lý Đông còn lại 1280 Đạo tệ, căn bản không đủ để nâng cấp.

Nếu có thể tiến hành cường hóa vũ khí lần thứ ba, uy lực sẽ tăng lên gấp trăm lần, giết quái chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay.

Lý Đông hạ quyết tâm, sau này phải nỗ lực kiếm Đạo tệ...

"Lý Đông, chúng ta đến hang động bên kia nghỉ một lát đi." Lúc này, Lão Dương lên tiếng: "Lão Ngô và lão già kia đều ở đó, hai người vừa nãy ngất đi, cũng không biết tỉnh lại chưa." Lý Đông gật đầu, theo Lão Dương đi qua.

Trong lòng anh nghĩ, nếu đã không thể tiến hóa Nhận linh đao, vậy phải tiến hóa vũ khí khác thôi, tiến hóa lần đầu sẽ rẻ hơn.

“Lão Dương, trang bị của cậu còn không?” Lý Đông hỏi.

Lão Dương xòe tay, bất lực nói: “Đều bị nước cuốn trôi hết rồi, chẳng còn lại cái gì cả.” “Vậy Thái Thúc và Ngô Tà có còn lại gì không?” Lý Đông hỏi.

“Ngô Tà cũng không còn, nhưng, Thái Thúc hình như có một cái túi.” Lão Dương trả lời.

Bước vào trong hang động, Thái Thúc và Ngô Tà đã tỉnh lại, đang nhóm lửa hong khô người.

Sau khi chào hỏi, Lý Đông hỏi thẳng Thái Thúc: “Trong túi ông có vũ khí không?” Thái Thúc mở túi ra, nói: “Không còn, chỉ còn lại một sợi dây thừng.” Lý Đông tức thì cạn lời.

Mẹ nó, một sợi dây thừng thì có tác dụng gì.

“Thôi, có còn hơn không.” Lý Đông thở dài, cầm sợi dây thừng đi ra ngoài, nói: “Hệ thống, tiến hóa dây thừng.” 【Mời túc chủ chọn cấp độ tiến hóa: Cấp một, Dây leo núi; Cấp hai, Dây lõi thép; Cấp ba, Dây nylon leo núi; Cấp bốn, Dây chuyên dụng cứu hỏa; Cấp năm, Dây cáp bạc NHUM-PE siêu bền.】 Với tâm niệm tiết kiệm tiền, Lý Đông nâng lên cấp hai. 【Trừ 15 Đạo tệ thành công, vật phẩm đang nâng cấp...】 【Đinh...

Nâng cấp hoàn thành, chúc mừng túc chủ nhận được Dây lõi thép.】 Trong tay Lý Đông biến ra một cuộn dây thép màu trắng chất lượng cao, loại dây này có thể chịu được lực kéo hàng nghìn cân, độ dẻo dai vô cùng mạnh mẽ.

“Thái Thúc, ông chắc chắn xích sắt ở trong đầm nước không?” “Chắc chắn, tôi tận mắt nhìn thấy...” Ngô Tà và hai người kia từ trong hang động đi ra, thảo luận về con đường vào mộ.

“Lý Đông, tiếp theo chúng ta phải bơi qua đầm nước, xích sắt ở

dưới nước.” Ngô Tà nói.

Lý Đông gật đầu, nói: “Tôi biết.

Nhưng qua đầm nước không dễ đâu, bên trong nguy hiểm.” “Có nguy hiểm?” Ngô Tà sững sờ.

Lý Đông liếc về phía Lão Dương, nói: “Cậu nói đi.” Lão Dương ho khan một tiếng, nói: “Lão Ngô, tôi nói cho cậu nghe, bên trong có một con quái vật đáng sợ...” Lão Dương thêm mắm thêm muối kể lại một lượt những gì đã trải qua.

“Ai, đệt mẹ nó, tôi sống lớn từng này rồi, chưa bao giờ thấy con quái vật kinh khủng như vậy, nếu không có Lý Đông, lão tử đã bỏ mạng ở trên đó rồi.” Nghe Lão Dương nói một thôi một hồi, Ngô Tà và Thái Thúc nhìn nhau, sắc mặt đều biến đổi.

“Vậy... vậy bây giờ làm sao?” Ngô Tà vô thức nhìn về phía Lý Đông, trong lòng đã coi anh là trụ cột.

Lý Đông trầm ngâm một lát, nói: “Muốn qua được thuận lợi, chúng ta phải xử lý con quái vật dưới đáy nước.” “Nhưng... chúng ta không có súng không có pháo, cái gì cũng không có, lấy gì để đấu với con quái vật đó.” Một câu nói của Ngô Tà khiến mọi người đều im lặng.

Thiếu vũ khí, chính là vấn đề lớn nhất hiện tại.

Nhưng lúc này, Thái Thúc đột nhiên hét lên: “Đông ca, nhìn kìa, ở đó có một khẩu súng!” Súng?!

Nghe thấy lời của Thái Thúc, Lý Đông trong lòng khẽ động, lập tức quay đầu nhìn qua.

Chỉ thấy ở vị trí giữa đầm nước, có một tảng đá nhô lên, trên đó treo một chiếc ba lô, một khẩu súng trường bán tự động Kiểu 56 gần như mới tinh lộ ra từ trong túi, ngoài ra, trong ba lô còn có năm sáu

băng đạn.

"Mẹ nó, đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh." Lý Đông mừng rỡ, đang thiếu vũ khí và đạn dược, không ngờ có thứ tự đưa đến cửa.

"Tôi đi lấy súng về." Lý Đông nói rồi định xuống nước.

Ngô Tà vội hét lên: "Lý Đông đợi đã, dưới nước có nguy hiểm, phải có biện pháp an toàn." Lý Đông vỗ đầu một cái, suýt nữa thì quên mất con quái vật kia đang ẩn náu dưới nước.

Phải đảm bảo an toàn, mới có thể lấy được vũ khí.

Lý Đông đảo mắt một vòng, nảy ra một kế.

Anh dùng dây lõi thép buộc vào eo, giao đầu dây cho Ngô Tà và Lão Dương, dặn dò: "Tôi buộc dây bơi ra ngoài, lỡ gặp nguy hiểm, các cậu mau kéo tôi về, biết chưa?" "Yên tâm, nếu cậu gặp chuyện gì, tôi đảm bảo sẽ kéo cậu về với tốc độ nhanh nhất!" Lão Dương vỗ ngực, thề thốt đảm bảo.

Lý Đông gật đầu, sau đó xoay người nhảy vào trong đầm nước, bơi về phía trung tâm.

Thể chất được nâng cao quả nhiên khác biệt, tốc độ bơi của Lý Đông rất nhanh.

Chỉ khoảng mười mấy giây, anh đã cách xa bờ, gần như không thể nhìn rõ người trên bờ, chỉ lờ mờ thấy ba bóng người mờ ảo đang lay động...

Sức lực Lý Đông dồi dào, anh lại tăng tốc bơi.

Chương 12

Càng đến gần ba lô, anh cũng càng đến gần trung tâm hồ nước, khung cảnh xung quanh trở nên âm u, nhiệt độ nước cũng thấp hơn, toàn thân cảm thấy lành lạnh.

Lý Đông không khỏi căng thẳng.

Anh từ từ đến gần tảng đá đó, dùng tay chạm vào ba lô, trong lòng dần ổn định lại một chút.

Lý Đông đang định lấy ba lô đi thì bỗng nhiên có thứ gì đó dưới nước đâm vào chân anh.

Lý Đông vội vàng cúi đầu nhìn, cảnh tượng đó suýt chút nữa đã dọa anh tè ra quần.

Dưới nước xuất hiện một khuôn mặt âm u dữ tợn, con ngươi trắng dã nhìn anh chằm chằm. "Vãi!" Lý Đông hét lên một tiếng, giật lấy ba lô vội vàng lùi lại.

Ba lô vừa động, tảng đá cũng động theo, ngay cả khuôn mặt đáng sợ kia cũng di chuyển theo.

Sau cơn hoảng loạn ngắn ngủi, Lý Đông nhanh chóng bình tĩnh lại, nhìn kỹ, bà nội nó, thì ra là một xác chết đang phân hủy.

Thi thể nổi ngửa trên mặt nước, cổ bị vẹo, khiến mặt ngửa lên trời, cái gọi là tảng đá thực ra là lưng của hắn.

Nhận ra mình chỉ hoảng sợ vô ích, Lý Đông chửi một tiếng: "Mẹ kiếp, suýt dọa chết lão tử!" Thi thể này hẳn là đồng bọn của Thái Thúc, hình như tên là Nhị Ma Tử. "Lý Đông, cậu vừa la cái gì thế, không phải thấy thứ kia rồi chứ?" Lúc này, trên bờ truyền đến tiếng hỏi thăm của Lão Dương. "Miệng quạ đen, câm ngay cho tôi!" Lý

Đông quay đầu lại chửi.

Lão Dương cười ngượng.

Ngô Tà vỗ vào đầu cậu ta, rồi hét lên: "Lý Đông, chú ý an toàn, có chuyện gì cứ la lớn, tôi lúc nào cũng sẵn sàng." "Được." Lý Đông vừa tháo ba lô ra vừa trả lời.

Vừa cầm được ba lô trong tay, bỗng nhiên mặt nước gần đó sùng sục nổi lên mấy bong bóng nhỏ.

Tim Lý Đông thót lại, dường như ý thức được điều gì, anh lập tức cúi đầu nhìn xuống nước.

Cảnh tượng dưới đáy nước sâu thẳm khiến Lý Đông dựng tóc gáy...

Dưới đáy hồ, dòng nước ngầm cuộn trào, một bóng đen khổng lồ lặng lẽ trồi lên.

Đôi mắt đỏ rực của nó bắn ra ánh sáng như thực chất, tựa như ác quỷ đến từ địa ngục. "Gầm..." Nó há cái miệng to như chậu máu, phát ra một tiếng gầm trầm thấp.

Sắc mặt Lý Đông kịch biến, lập tức gào lên hết sức: "Nhanh, mau kéo tôi về!!" Nghe tiếng hét của Lý Đông, sắc mặt Lão Dương và Ngô Tà thay đổi, sau đó vội vàng ra sức kéo dây thừng lại.

Bùm!

Lý Đông vừa rời khỏi vị trí ban đầu, mặt nước đột nhiên nổ tung thành một cột nước.

Giữa những con sóng dữ dội, một cái miệng khổng lồ lộ ra, hung hãn đớp mạnh.

Nếu chậm một giây, Lý Đông đã bị nuốt chửng.

Toát cả mồ hôi lạnh, đúng là đồ khốn, con quái này to vãi chưởng!

Dưới sức kéo của dây thừng, Lý Đông nhanh chóng quay trở về.

Con quái thú khổng lồ lật mình, lập tức đuổi theo hướng Lý Đông.

Tốc độ của con quái thú cực nhanh, chẳng mấy giây nữa là đuổi kịp anh.

Nó há cái miệng trắng ởn với hàm răng dày đặc, tiếng răng va vào nhau lách cách.

Trong tình thế cấp bách, Lý Đông rút khẩu súng trường bán tự động Type 56 ra, nhắm vào miệng con quái thú rồi nổ súng.

Pằng pằng pằng!

Đạn bay ra rào rào, toàn bộ bắn vào trong cơ thể con quái thú.

Đáng tiếc, uy lực của súng trường quá yếu, tốc độ của con quái thú tuy bị ảnh hưởng nhất định nhưng nó vẫn không hề nao núng mà lao tới.

Loại súng trường kiểu cũ này chỉ có mười viên đạn, chốc lát đã bắn hết. "Mẹ nó, súng rác!" Lý Đông thầm chửi một tiếng, lập tức nói: "Hệ thống, nâng cấp súng trường!" 【Mời túc chủ lựa chọn cấp độ tiến hóa: Cấp một, súng trường tấn công M16 của Mỹ; Cấp hai, súng trường tấn công AK47 của Liên Xô; Cấp ba, súng trường tấn công SCAR của Bỉ; Cấp bốn, súng trường tấn công HKG36 của Đức; Cấp năm, súng trường tấn công FAMAS của Pháp.】 Lý Đông hét lên: "Cấp cao nhất, nhanh lên!" 【Khấu trừ thành công 200 Đạo tệ, vật phẩm đang nâng cấp...】【Đinh...

Nâng cấp hoàn thành, chúc mừng túc chủ nhận được súng trường tấn công FAMAS của Pháp.】 Tay Lý Đông lóe lên, hiện ra một khẩu súng trường tấn công của Pháp có ngoại hình sắc bén.

Thân súng đen như mực, nòng súng thon dài, trên đỉnh có một ống ngắm tinh xảo.

Không chỉ đẹp mắt, độ ổn định và chính xác khi bắn cũng thuộc hàng đầu thế giới. "Súng tốt!" Lý Đông lộ vẻ vui mừng, hàng cao cấp quả nhiên khác biệt, tốt hơn khẩu pháo đất kia gấp trăm lần không chỉ.

Tuy đã có súng trong tay, nhưng Lý Đông không vội khai hỏa.

Rút kinh nghiệm từ việc hết đạn lúc trước, Lý Đông lập tức lấy ra một băng đạn khác, nói: "Hệ thống, nâng cấp băng đạn!" 【Mời túc chủ lựa chọn cấp độ tiến hóa: Cấp một, băng đạn súng trường *4; Cấp hai, băng đạn súng trường *6; Cấp ba, băng đạn súng trường *8; Cấp bốn, băng đạn súng trường *10; Cấp năm, băng đạn súng trường *12.】 Lý Đông nói: "Cấp năm." 【Khấu trừ thành công 48 Đạo tệ, vật phẩm đang nâng cấp...】 【Đinh...

Nâng cấp hoàn thành, chúc mừng túc chủ nhận được băng đạn súng trường *12.】 Trong ô vật phẩm của hệ thống hiện ra một hàng băng đạn, đủ 360 viên, xếp ngay ngắn, bóng loáng.

Lý Đông mừng thầm trong bụng, đạn và súng đều có cả rồi, đến lúc thể hiện sức mạnh thật sự đây!

Chương 13

"Ha ha ha, đồ xấu xí, đuổi theo tao đi, nhanh lên!" Lý Đông ngoắc ngoắc ngón tay về phía con quái thú sau lưng, khiêu khích hét lên.

Con quái thú dường như bị Lý Đông chọc giận, gầm nhẹ một tiếng rồi tăng tốc lao tới.

Sóng nước bốn phía cuộn trào, hơi nước sôi sục.

Nụ cười của Lý Đông lạnh đi, anh lập tức giơ họng súng đen ngòm lên, nhắm thẳng vào đầu con quái thú. "Hôm nay lão tử cho mày nếm thử mùi lợi hại." Dứt lời, Lý Đông không chút do dự bóp cò! "Pằng pằng pằng!!" Tiếng súng giòn giã vang lên, từng viên đạn nhọn hoắt bay vút đi, nhắm thẳng vào đầu con quái thú.

Súng trường tấn công quả nhiên uy lực mạnh mẽ, tất cả đạn đều găm vào đầu con quái thú, tóe ra từng đóa hoa máu tuyệt đẹp!

Khẩu súng trường trước đó ngay cả da của con quái thú cũng không bắn xuyên được, giờ đây có thể nói là hoàn toàn găm vào thịt, vào xương. "Gào..." Con quái thú mặt mũi vặn vẹo, đau đớn gầm nhẹ một tiếng. 【Đinh...

Túc chủ lần đầu gây sát thương cho Bá vương kỳ nhông, Đạo tệ +400】 Nghe tiếng thông báo của hệ thống, Lý Đông sững sờ, rồi bật cười.

Mẹ nó, không ngờ đánh quái thú lại có thưởng cao như vậy!

Lần đầu gây sát thương đã được thưởng 400, nếu hạ gục nó, chẳng phải Đạo tệ sẽ ào ào chảy vào túi sao?

Lý Đông tâm trạng kích động, càng ra sức nổ súng bắn.

Từng viên đạn bay ra như kim bạc đâm vào da thịt con quái thú.

【Đinh...

Gây sát thương thành công cho Bá vương kỳ nhông, Đạo tệ +10!】

【Đinh...

Gây sát thương thành công cho Bá vương kỳ nhông, Đạo tệ +10!】

"..." Nhìn Đạo tệ không ngừng tăng lên, Lý Đông sướng rơn trong lòng. "Gầm gừ!!" Đầu con quái thú đau đớn không chịu nổi, mặt mũi trở nên càng thêm dữ tợn, nó há cái miệng to như chậu máu, gầm lên một tiếng đầy uy hiếp. "Bà nội nó, dám hung dữ với lão tử à, có biết chữ 'chết' viết thế nào không?" Lý Đông cười lạnh, nhân lúc con quái thú há miệng, họng súng lập tức nhắm vào răng của nó, bắn điểm xạ một cách tàn nhẫn.

Vút!

Vút!

Vút!

Ba viên đạn bắn trúng chính xác vào răng cửa của con quái thú.

Trong chớp mắt, ba chiếc răng của nó bị bắn rụng, máu văng tung tóe. 【Đinh...

Bắn rụng thành công răng của Bá vương kỳ nhông, Đạo tệ +200】 "Vãi, răng mà cũng đáng tiền thế à?" Lý Đông bật cười, đang định bắn tiếp.

Nhưng lúc này, con quái thú đau không chịu nổi, ra sức lắc đầu mấy cái, rồi đâm đầu xuống nước, đuổi theo từ dưới nước.

Con vật này cũng khá lanh lợi, biết rằng nước có tác dụng làm yếu đạn.

Nhưng nó lặn không sâu, vừa đúng trong tầm bắn.

Lý Đông cười lạnh: "Ha ha, trốn dưới nước tao vẫn xử mày

được!" Anh lập tức chuyển họng súng, xả một tràng đạn xuống dưới nước.

Phụt phụt phụt!

Một loạt đạn dày đặc bắn xuống nước, xuyên thủng cơ thể con quái thú. 【Đinh...

Gây sát thương thành công cho Bá vương kỳ nhông, Đạo tệ +10!】 "Gào...." Con quái thú phát ra một tiếng gầm nhẹ, nhanh chóng ngừng truy đuổi.

Nó lật mình một cách dứt khoát rồi nhanh chóng lặn sâu xuống hồ, biến mất không thấy tăm hơi. 【Đinh...

Túc chủ đẩy lùi thành công Bá vương kỳ nhông, thưởng 1000 Đạo tệ】 Lý Đông lập tức mừng như nở hoa, không tệ không tệ, một chuyến đi không uổng công, kiếm được hơn hai nghìn Đạo tệ.

Con quái thú này đúng là một miếng thịt béo bở, nếu có thể hạ gục nó, chắc chắn sẽ nhận được nhiều phần thưởng hơn!

Nhưng nó đã lặn xuống đáy nước ẩn nấp, thật sự không dễ đối phó.

Ở dưới nước sâu, Lý Đông không chắc có thể giết được nó, dù sao đó cũng là địa bàn của nó, không chừng sẽ bị phản sát.

Quay về nhất định phải nghĩ cách dụ nó lên mặt nước, như vậy mới có cơ hội tiêu diệt.

Dây thừng nhanh chóng được thu lại, Lý Đông nhanh chóng được kéo lên bờ. "Lý Đông, cậu không sao chứ?" Ngô Tà và Lão Dương kéo Lý Đông lên bờ, lo lắng hỏi. "Tôi có thể có chuyện gì chứ, khỏe re!" Lý Đông hùng dũng hiên ngang đáp lại.

Chương 14

"Vãi, thật sự không sao cả, cậu làm thế nào vậy?

Tôi cứ tưởng ít nhất cũng phải mất hai cân thịt chứ." Lão Dương không ngừng quan sát Lý Đông, thật sự không có một vết thương nào.

Nhưng cậu ta đã tận mắt thấy con quái vật đáng sợ đó cứ đuổi theo sát sau lưng Lý Đông, vậy mà Lý Đông lại dùng súng đánh cho nó tan tác.

Năng lực như vậy không phục không được.

Thái Thúc liếc mắt chú ý đến khẩu súng trong tay Lý Đông, kinh ngạc nói: "Đông ca, đây là súng trường tấn công FAMAS của Pháp phải không?" "Ồ, cũng biết hàng đấy nhỉ." Lý Đông cười tủm tỉm nói. "Đông ca, thứ này là hàng cấm trong nước, anh lấy ở đâu ra vậy?" Thái Thúc tò mò hỏi. "Đúng vậy Lý Đông, tôi vừa rồi thấy trên tay cậu không có gì cả, sao đột nhiên lại lôi ra một khẩu súng ngoại quốc thế?" Lão Dương khó hiểu hỏi. "Còn nữa, bộ áo chống đạn trên người cậu từ đâu ra vậy?" Lão Dương đã sớm rất tò mò về Lý Đông, vì anh luôn có thể lôi ra những thứ kinh người vào những thời điểm quan trọng.

Ba người Lão Dương đều nhìn chằm chằm vào Lý Đông, trong lòng vô cùng tò mò về năng lực của anh, mong chờ câu trả lời.

Lý Đông đảo mắt: "Hỏi nhiều thế làm gì, miễn bình luận." "Trời đất, cậu khơi gợi trí tò mò của tôi rồi lại không nói." Lão Dương gãi đầu nói, "Thành thật đi, cậu nhóc có siêu năng lực phải không?

Giống như mấy anh hùng trong phim Mỹ ấy." Lý Đông nhún vai, nói: "Nếu cậu muốn coi tôi là Người Nhện, tôi cũng không phản đối." Lão Dương: "..." "Được rồi, đừng hỏi nhiều nữa." Lý Đông chuyển

chủ đề: "Chúng ta nhóm lửa ăn chút gì đi.

Con quái kia trốn dưới nước rồi, phải ăn no uống đủ mới có cách xử lý nó được." "Được thôi, chúng ta nhóm lửa nướng cá ăn." Lão Dương nói.

Thái Thúc đi tìm củi khô, Ngô Tà nhóm lửa trên bãi cạn, kết quả lại phát hiện bật lửa bị ướt hỏng, không đánh lửa được. "Không nhóm lửa được, chúng ta ăn gỏi cá vậy." Ngô Tà bất đắc dĩ nói. "Gỏi cá không vệ sinh, không cần vội, tôi có cách nhóm lửa." Lý Đông nói. "Cách gì, cậu có thể biến ra một đống lửa được à?" Ngô Tà nói nửa đùa nửa thật.

Lý Đông nghĩ thầm, tôi thật sự có thể biến ra một đống lửa đấy, sợ cậu khóc thét thôi. "Đợi một lát đi, tôi đi lấy cái bật lửa." Lý Đông đi vào trong hang động, lấy từ hệ thống ra một chiếc súng phun lửa nhỏ, sau đó đi ra, nói: "Có lửa rồi đây." Mắt ba người lập tức trợn tròn, vãi, đây là bật lửa à?

Có cần phải bá đạo như vậy không?

Lý Đông phun vào đống củi, ngọn lửa lập tức bùng lên. "Lý Đông..., tôi thật sự phục cậu rồi." Lão Dương giơ ngón tay cái lên: "Tôi, Lão Dương, sống từng này tuổi, đến bà nội tôi còn chưa phục, nhưng tôi phục cậu." Lý Đông ha ha cười một tiếng, nói: "Đừng nói nhảm nữa, mau đi bắt mấy con cá nướng đi." Lão Dương chạy ra bãi nước cạn bắt cá, chẳng mấy chốc đã bắt được mấy con cá da trơn béo mập. "Ấy da, vãi, con cá này sao mà hung dữ vậy?" Lúc lên bờ, chân Lão Dương bị cắn một miếng, máu tươi chảy ròng ròng.

Cậu ta xách lên một con cá da trơn kỳ lạ.

Con cá này khác với cá da trơn thông thường, toàn thân đen kịt, trên da toàn những đốm trắng, răng nhỏ và sắc nhọn. "Cá tỳ bà Nam Mỹ, thường gọi là cá lau kiếng." Thái Thúc kiến thức rộng, liếc mắt

một cái là nhận ra lai lịch của con cá này. "Mẹ nó, con này suýt nữa cắn rách thịt của tôi, tôi còn tưởng là con quái vật dưới đáy nước kia chứ!" Lão Dương tức giận chửi: "Dọa chết lão tử rồi, tao phải nướng mày thành khô." Lý Đông nhìn con cá lau kiếng hung dữ, bỗng nhiên liên tưởng đến con quái vật dưới đáy nước, trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ.

Có một câu nói: một núi không thể có hai hổ.

Có rồi!

Lý Đông lập tức nói: "Lão Dương, đưa con cá cho tôi xem nào." Lý Đông nhận lấy con cá lau kiếng từ tay Lão Dương, đi sang một bên, thăm dò hỏi: "Hệ thống, có thể nâng cấp con cá này không?" 【Mời túc chủ lựa chọn cấp độ tiến hóa: Cấp một, cá hổ ăn thịt đen; Cấp hai, cá piranha Amazon; Cấp ba, lươn điện Nam Mỹ; Cấp bốn, cá mập bò trưởng thành; Cấp năm, cá mập nhỏ.】 Lý Đông lập tức vui mừng, không ngờ sinh vật cũng có thể tiến hóa, thật tuyệt vời!

Nếu tiến hóa ra một con cá mập, để nó chui vào hồ nước, chắc chắn sẽ có một trận đại chiến với con Bá vương kỳ nhông kia.

Dù sao thì kỳ nhông có ý thức lãnh thổ rất mạnh, không thể dung thứ cho kẻ xâm lược khác.

Đến lúc đó một trận cò trai tranh đấu, Lý Đông có thể ngồi thu lợi ngư ông.

Đây là một cách không tồi.

Lý Đông không thể chờ đợi được nữa, nói: "Nâng cấp con cá lau kiếng lên cấp năm." 【Nhắc nhở: Tiến hóa sinh vật cần tiêu tốn lượng lớn Đạo tệ, có tiếp tục không?】 Lý Đông sững sờ, hỏi: "Cần bao nhiêu?" Hệ thống lập tức liệt kê danh sách. 【Cấp một, cá hổ ăn thịt đen: 700 Đạo tệ.

Cấp hai, cá piranha Amazon: 800 Đạo tệ.

Cấp ba, lươn điện Nam Mỹ: 900 Đạo tệ.

Cấp bốn, cá mập bò trưởng thành: 1000 Đạo tệ.

Cấp năm, cá mập nhỏ: 1500 Đạo tệ.】 "Khốn kiếp, tốn nhiều Đạo tệ thế à..." Lý Đông mắt chữ A mồm chữ O.

Nhưng... không nỡ bỏ con không bắt được sói.

Để dụ con Bá vương kỳ nhông kia ra, Lý Đông quyết định đầu tư lớn, dù sao giết được nó cũng sẽ lấy lại được vốn. "Nâng cấp lên cấp bốn." Lý Đông nói. 【Khấu trừ thành công 1000 Đạo tệ, vật phẩm đang nâng cấp...】【Đinh...

Nâng cấp hoàn thành, chúc mừng túc chủ nhận được cá mập bò trưởng thành.】【Nhắc nhở: Sinh vật được cường hóa sẽ tuân theo mệnh lệnh của túc chủ.】【Sau khi sử dụng, túc chủ có thể lựa chọn xóa bỏ để thu hồi, Đạo tệ sẽ được hoàn lại nguyên vẹn.】 Nghe thông báo của hệ thống, Lý Đông mừng rơn, không ngờ sinh vật được cường hóa không chỉ nghe lệnh mà còn có thể thu hồi, thật quá tốt!

Chương 15

Lý Đông lập tức thả con cá lau kiếng trở lại hồ nước.

Vừa xuống nước, con cá lau kiếng đã biến thành một con cá mập bò hung dữ.

Nó dài khoảng hai mét, đầu hình nón, trông vô cùng sắc bén, lưng màu xám đậm, mọc đầy gai ngược, đầy tính công kích.

Con cá mập bò nhe cái miệng to âm u, nhìn chằm chằm vào Lý Đông, dường như đang chờ đợi chỉ thị của anh.

Lý Đông mỉm cười, nói: "Này... mau xuống hồ, lôi con Bá vương kỳ nhông kia ra cho tao." Nhận được mệnh lệnh, con cá mập bò lập tức lật mình, mạnh mẽ lao xuống đáy hồ sâu.

Lý Đông cười gian ác, vở kịch hay sắp bắt đầu rồi.

Anh quay lại bên đống lửa, vừa nướng cá, vừa nhìn chằm chằm vào đáy hồ.

Thấy bộ dạng tập trung của Lý Đông, Ngô Tà quan tâm nói: "Lý Đông, ăn xong rồi từ từ nghĩ cách đối phó với nó đi, không cần vội." Lý Đông nhếch miệng cười, nói: "Thật ra tôi đã nghĩ ra cách đối phó rồi." Nghe vậy, mọi người đều tỏ vẻ kinh ngạc. "Thật hay giả vậy?" Lão Dương nói.

Ngô Tà tò mò hỏi: "Cách gì thế?" Lý Đông cười bí hiểm, khẽ nói: "Suỵt!

Nghe đi..." Mọi người nín thở, lắng nghe kỹ nửa phút. "Nghe thấy gì không?" Lý Đông hỏi.

Ngô Tà vẻ mặt ngơ ngác nói: "Tôi chẳng nghe thấy gì cả." Lý Đông cười cười, nói: "Cậu có nghe thấy tiếng nước chảy cuồn cuộn

dưới đáy không?" Mọi người lại lắng nghe kỹ, quả nhiên nghe thấy tiếng dòng nước ngầm cuộn trào dữ dội từ dưới đáy hồ. "Có liên quan gì đến tiếng nước à?" Mọi người hỏi. "Tất nhiên là có liên quan rồi." Lý Đông thấy thời cơ đã gần chín muồi, mỉm cười đứng dậy, nhặt một hòn đá, ra sức ném về phía đáy hồ.

Tõm!

Hòn đá rơi xuống nước, tạo ra những vòng sóng lan tỏa.

Lý Đông đúng lúc nói: "Nhìn cho kỹ đây, nó sắp ra rồi!" Mọi người ban đầu không tin, nghĩ rằng Lý Đông đang nói bừa.

Nhưng ngay sau đó, một chuyện kinh người đã xảy ra.

Ào ào!

Hồ nước bỗng nhiên sóng cuộn trào, một cột nước phóng thẳng lên trời.

Cùng lúc đó, một con quái thú khổng lồ gầm lên rồi lao lên mặt nước.

Dưới bụng con quái thú, có một con cá quái nhỏ hơn đang cắn chặt vào bụng nó, chỗ đó máu chảy đầm đìa, vô cùng đẫm máu. "Vãi, chuyện gì thế?

Con cá mập nhỏ kia ở đâu ra vậy?" "Hình như chúng đang tự giết nhau!" Cảnh tượng trước mắt khiến mọi người đều mắt chữ A mồm chữ O.

Trên mặt nước sóng cuộn trào, con cá mập bò lao vút trong nước, không ngừng cắn xé cơ thể Bá vương kỳ nhông.

Thân thể Bá vương kỳ nhông to lớn, hoàn toàn không phải là đối thủ của con cá mập bò linh hoạt và nhanh nhẹn.

Nó gầm lên, lật người, liều mạng phản công.

Cá mập bò dựa vào thân hình nhanh nhẹn, nhiều lần né được đòn tấn công của Bá vương kỳ nhông, và luôn có thể bất ngờ cắn đi một miếng thịt của nó.

Cuộc chiến diễn ra vô cùng kịch liệt.

Hai con quái thú từ dưới đáy nước chiến lên mặt nước, đánh đến trời long đất lở, không thể tách rời.

Từ tình hình chiến đấu tại hiện trường, cá mập bò chiếm ưu thế tuyệt đối, Bá vương kỳ nhông bị cắn đến toàn thân máu me đầm đìa.

Nhưng vào một thời điểm nào đó, cục diện này đã đảo ngược.

Bá vương kỳ nhông chớp được một cơ hội, đột nhiên quất đuôi, hung hãn quất vào mặt cá mập bò.

Cá mập bò bị đánh choáng váng, trong lúc chưa kịp phản ứng, Bá vương kỳ nhông đã nhân cơ hội há cái miệng đẫm máu, quay đầu lại cắn vào thân cá mập bò.

Lực cắn của Bá vương kỳ nhông cực kỳ mạnh, suýt nữa cắn đứt đôi con cá mập bò.

Cá mập bò liều mạng giãy giụa, trong quá trình phản công, nó cắn vào đầu Bá vương kỳ nhông, bắt đầu điên cuồng cắn xé.

Hai con quái thú cắn nhau không buông, nhất thời giằng co.

Lượng lớn máu tươi nhanh chóng chảy ra, nhuộm đỏ cả hồ nước.

Lý Đông thấy vậy thì mừng rơn, cục diện giằng co không động đậy, cả hai cùng bị thương này, đúng ý anh.

Ước chừng Bá vương kỳ nhông đã bị thương 70%, Lý Đông lập tức hành động.

Thừa bệnh, đòi mạng!

Lý Đông cầm súng trường tấn công lao ra hồ nước. "Lý Đông, cậu làm gì vậy?" Ngô Tà lo lắng nói, "Hai con quái vật đó đang tự giết nhau, bây giờ cậu ra đó sẽ bị vạ lây đấy." "Không có gì phải sợ!

Chương 16

Xem tôi xử lý chúng." Lý Đông cười hắc hắc, lập tức lặn xuống nước, lặng lẽ tiếp cận hai con quái thú.

Anh chọn một khoảng cách và góc độ thích hợp gần đó, sau đó rút súng trường tấn công ra, họng súng nhắm vào đôi mắt to màu đỏ sẫm của Bá vương kỳ nhông.

Bắn người trước bắn ngựa, đánh rắn đánh bảy tấc.

Lý Đông định tiêu diệt Bá vương kỳ nhông bằng cách tấn công vào yếu điểm.

Pằng!

Pằng!

Lý Đông bóp cò, tiến hành bắn điểm xạ.

Hai viên đạn sắc bén lập tức bay ra, vẽ một đường thẳng trong không khí, chính xác găm vào mắt của Bá vương kỳ nhông.

Xoẹt!

Ngay sau đó, mắt của Bá vương kỳ nhông bị mù. "Gầm..." Con quái vật khổng lồ gầm lên một tiếng kinh thiên động địa, lập tức buông con cá mập bò đang hấp hối ra, sau đó hung hãn lao về phía có tiếng súng.

Sóng nước xung quanh cuồn cuộn, bọt nước bay tung tóe.

Bá vương kỳ nhông đã hoàn toàn bị chọc giận, thề phải cắn chết tên con người đáng ghét.

Lý Đông trong lòng rùng mình, mẹ kiếp, con này báo thù dai, nhưng lão tử không sợ!

Lý Đông dựa vào tố chất cơ thể mạnh mẽ, vừa nhanh chóng lùi lại, vừa giữ vững khẩu súng trường, bình tĩnh tiếp tục nổ súng bắn.

Pằng, pằng, pằng...

Đạn bay ra nhanh như chớp, chính xác găm vào đầu Bá vương kỳ nhông!

Cuộc tấn công dữ dội của Bá vương kỳ nhông bị cản trở lớn, sức mạnh dần dần tan biến.

Dưới hỏa lực mạnh mẽ của súng trường, tốc độ của nó ngày càng chậm, đầu máu chảy như suối, sinh mệnh lực sắp không chống đỡ nổi nữa.

Lý Đông thay một băng đạn mới, cười lạnh: "Ngày này năm sau là ngày giỗ của mày, lên tây thiên đi!" Lý Đông sử dụng phương pháp bắn liên thanh, một loạt đạn bay ra, hung hãn xuyên thủng hộp sọ của Bá vương kỳ nhông.

Bốp một tiếng, đầu nó nổ tung như quả dưa hấu, máu thịt bay tung tóe! 【Đinh...

Tiêu diệt thành công Bá vương kỳ nhông, thưởng 4000 Đạo tệ!】 Lý Đông mừng như nở hoa, bốn nghìn Đạo tệ, phần thưởng khá hậu hĩnh đấy!

Nhưng... phải thu hồi thêm một ít Đạo tệ nữa.

Lý Đông nhanh chóng bơi đến chỗ sâu trong hồ, nhìn xung quanh, tìm thấy nơi ẩn náu của con cá mập bò.

Con vật này sắp ngỏm rồi.

Lý Đông giơ súng, tạch tạch hai viên đạn bắn ra, trúng ngay đầu con cá mập bò.

Bắn vỡ đầu!

Con vật lập tức toi đời. 【Đinh...

Tiêu diệt thành công cá mập bò, thu hồi Đạo tệ +1000!】 Lý Đông trong lòng sung sướng, một mũi tên trúng hai đích, quá đã!

Bây giờ anh có hơn 7000 Đạo tệ rồi, lại có thể nâng cấp tố chất cơ thể một phen.

Lý Đông lập tức bơi về bờ.

Trên bờ, Ngô Tà và những người khác bị hành động vừa rồi của Lý Đông làm cho kinh ngạc hoàn toàn. "Lý Đông, hai con quái thú đều bị cậu bắn nát đầu, mẹ nó đúng là trâu cái ngồi máy bay, ngầu lên tận trời rồi." Lão Dương cười hì hì nói.

Ngô Tà cũng vô cùng khâm phục năng lực xuất sắc của Lý Đông, chỉ riêng sự can đảm này, Lý Đông chắc chắn không phải người bình thường. "Bớt nịnh đi!" Lý Đông cười hắc hắc, nói: "Hồ nước đã dọn dẹp sạch sẽ, mau thu dọn đồ đạc, chúng ta tiếp tục đi." "Được, nghe lời cậu, bây giờ cậu là lão đại." Lão Dương vỗ vỗ vai Lý Đông, nói đùa.

Nhân lúc mọi người đang thu dọn đồ đạc, Lý Đông lập tức mở hệ thống, nâng cấp tố chất cơ thể.

Anh biết rõ trong lăng mộ nguy hiểm, cơ thể mới là vốn liếng của cách mạng.

Lần này có thể thuận lợi giết địch, chủ yếu là vì cơ thể đủ mạnh. 【Mời túc chủ lựa chọn phương hướng cường hóa: 1.

Cường hóa tổng hợp tố chất cơ thể, 2.

Cường hóa bộ phận cụ thể trên cơ thể.】 Lý Đông chọn cường hóa tổng hợp tố chất cơ thể, bây giờ anh cần nâng cấp toàn diện. 【Mời túc chủ lựa chọn cấp độ tiến hóa】 【Cấp một: (Sức mạnh, tốc độ, nhanh nhẹn, trí lực) +10%】 【Cấp hai: (Sức mạnh, tốc độ,

nhanh nhẹn, trí lực) +20%】【...】Lý Đông nói: "Nâng cấp cho tôi lên cấp sáu."【Đinh...

Chương 17

Khấu trừ thành công 3000 Đạo tệ, tố chất tổng hợp cơ thể đang được nâng cấp...】【Nâng cấp thành công!

Chúc mừng túc chủ, sức mạnh, tốc độ, nhanh nhẹn, trí lực của cơ thể tăng 60%】Cùng với một luồng hơi ấm chảy vào cơ thể, Lý Đông cảm thấy toàn thân tê tê dại dại vô cùng thoải mái.

Anh nhắm mắt lại, cảm nhận những thay đổi kỳ diệu đang diễn ra trong cơ thể.

Tế bào trong cơ thể phân chia và lớn mạnh nhanh chóng, tế bào não được phát triển và nâng cao hơn nữa.

Một lát sau, tố chất cơ thể của Lý Đông đã được nâng cao một bậc so với ban đầu, bất kể là tốc độ, sức mạnh hay trí lực đều có một bước nhảy vọt về chất. "Cảm giác thật không tệ!" Lý Đông nở một nụ cười rạng rỡ.

Sau khi thu dọn xong, Lão Dương gọi Lý Đông một tiếng, "Chúng ta đi được chưa?" "Đi thôi." Lý Đông đi đầu nhảy xuống hồ, để thử nghiệm tình hình cường hóa cơ thể, anh dùng hết sức bơi về phía trước.

Hai cánh tay tràn đầy sức mạnh bùng nổ, quạt nước mạnh mẽ, như một chiếc xuồng máy lao qua hồ nước, sóng nước hai bên tung tóe. "Trời đất, bơi nhanh thế?!" Ba người phía sau mắt chữ A mồm chữ O, màn trình diễn của Lý Đông thực sự làm họ kinh ngạc.

Vài giây sau, Lý Đông men theo dây xích sắt đến phía sau hồ nước, ở đó có một bậc thềm, đi dọc theo đó là một hang động được điêu khắc nhân tạo.

Đợi vài phút, Lão Dương và những người khác mới bơi tới. "Lý Đông, sao cậu bơi nhanh thế!" Lão Dương thở hổn hển nói. "Ăn nhiều thận bảo phiến vào, cậu cũng làm được." Lý Đông cười cười, đi vào trong hang động.

Đi thẳng lên trên, cuối hang động có một bệ đá xanh, xung quanh dựng bốn cây cột đá thẳng tắp, trên đó khắc những hoa văn tinh xảo, từng bức tranh về các hoạt động tế lễ.

Phía sau bệ đá, có một lối đi tối om, sâu không thấy đáy, cũng không biết dẫn đến đâu.

Mấy người quan sát môi trường xung quanh, Lão Dương bỗng nhiên "ờ" một tiếng, nói: "Kỳ lạ, trên cột đá có một ký hiệu." "Ký hiệu?" Lý Đông đi đến xem.

Một dấu hiệu hình xoắn ốc, được vẽ bằng một loại sơn không phai màu, trông còn mới, chắc là vừa được vẽ lên không lâu.

Lý Đông suy đoán, loại hình này có lẽ được dùng giữa các đội để truyền đạt một thông tin cụ thể nào đó, anh không nhìn ra được ý nghĩa của nó. "Ai hiểu ý nghĩa của ký hiệu này không?" Lý Đông quay đầu lại hỏi.

Lúc này, Thái Thúc cũng ghé vào xem.

Vẻ mặt ông ta đột nhiên thay đổi, nhưng nhanh chóng trở lại bình thường. "Lão Thái, ông nhận ra ký hiệu này à?" Lý Đông hỏi. "Không nhận ra, chưa từng thấy." Thái Thúc lắc đầu phủ nhận.

Lý Đông với khả năng quan sát nhạy bén, liếc mắt một cái đã nhận ra Thái Thúc đang lảng tránh vấn đề, có khả năng ông ta nhận ra thứ này, chỉ là không nói. "Ký hiệu này vừa mới được khắc lên, chắc là có người đã đến đây rồi." Ngô Tà nói. "Bị người khác nhanh chân đến trước rồi à?

Không được, chúng ta phải vào nhanh, không thì đồ đạc bị lấy hết mất." Lão Dương sốt ruột nói, vội vàng đi về phía trước.

Bốn người men theo con đường tối tăm phía sau bệ đá, tiếp tục đi về phía trước.

Con đường tối đen như mực, đưa tay ra không thấy năm ngón.

Cũng không có bất kỳ dụng cụ chiếu sáng nào, chỉ có thể mò mẫm đi tới. "Mẹ nó, đường tối quá, giống như đường xuống địa ngục vậy, không có yêu ma quỷ quái gì chứ?" Lão Dương lo lắng hỏi. "Miệng quạ đen!" Ngô Tà lườm một cái, chửi: "Miệng cậu thật thối, lần nào cũng nói gở, đừng nói bậy." Lão Dương gãi gãi đầu, biện giải: "Tôi nói bừa thôi mà, có thể trách tôi sao?" "Được rồi Lão Dương, câm miệng lại cho tôi, không được nói bậy bạ nữa." Lý Đông quá rõ, Lão Dương có năng lực vật chất hóa, không chừng những con quái vật trên đường đi đều do cậu ta vật chất hóa ra.

Nếu còn suy nghĩ lung tung nữa, không chừng trong đường hầm này lại xuất hiện quái vật.

Lão Dương không phục lẩm bẩm hai câu, cũng không biết nói gì.

Lúc này, phía trước đột nhiên lóe lên một bóng đen, thoáng qua rồi biến mất. "Vãi, cái gì thế?!" Lão Dương giật mình. "Dừng lại!" Lý Đông giơ tay, mọi người lập tức dừng bước.

Anh tập trung nhìn về phía bóng đen xuất hiện, nhưng không thấy gì cả.

Lý Đông lườm Lão Dương một cái, "Cậu nhóc vừa rồi lại nói bậy gì phải không?" "Tôi, tôi không có mà..." Lão Dương lắp bắp nói. "Nói thật!" Dưới cái nhìn của Lý Đông, Lão Dương rụt rè nói: "Tôi, tôi chỉ nghĩ ở đây tối om thế này, không có ma chứ..." "Vãi!" Lý Đông chửi một tiếng, tên chết tiệt này, không lẽ thật sự vật chất hóa ra một con

ma chứ?

Nghĩ thôi đã thấy rợn người. "Chúng ta có đi tiếp không?" Lão Dương cẩn thận hỏi. "Đi.

Tôi không tin vào tà ma." Lý Đông nắm chặt khẩu súng trường tấn công, lấy lại tinh thần đi về phía trước.

Vừa đi được hai bước, đột nhiên một cơn gió lạnh thổi vào mặt, lại một bóng đen nữa lóe lên phía trước.

Chương 18

"Mẹ nó, lại, lại có nữa rồi, là thứ gì vậy?" Lão Dương lau mồ hôi trên trán.

Lý Đông nhíu chặt mày, phía trước chắc chắn có điều kỳ lạ, nếu không sao lại có nhiều bóng đen lượn lờ như vậy.

Anh lập tức giơ súng trường lên, bắn về phía đường hầm tối om.

Pằng pằng pằng!

Mấy viên đạn bay đi, phía trước lóe lên tia lửa, đạn bắn trúng vách đá rồi rơi xuống.

Thì ra không xa phía trước có một khúc cua chín mươi độ, bóng đen chắc là đã biến mất ở đó. "Đông ca, trong tay tôi có một cái móng lừa đen, có thể chống lại một số tà vật, hay là tôi đi xem tình hình thế nào?" Thái Thúc đột nhiên khẽ nói.

Lý Đông sững sờ, tưởng mình nghe nhầm, lão cáo già này muốn đi dò mìn sao?

Ha ha, tin mới có quỷ.

Lão già này trước đó im như thóc, bây giờ lại đột nhiên chủ động đề nghị đi dò mìn, trong đó chắc chắn có uẩn khúc.

Chắc là...

định giở trò.

Lý Đông liếc nhìn Thái Thúc, lạnh lùng nói: "Thành thật khai báo đi, rốt cuộc ông định đi làm gì?" "Đông ca, tôi có làm gì đâu, chỉ đi xem một chút..." Thái Thúc cúi đầu ngoan ngoãn nói. "Hừ, lão già, ngay cả tôi cũng dám lừa?" Lý Đông một tay túm lấy cổ áo Thái Thúc,

trực tiếp nhấc bổng ông ta lên.

Thái Thúc sợ đến mặt mày tái mét, rụt rè nói: "Đông, Đông ca, tôi nói thật mà, thật mà!

Nếu có nửa lời nói dối, tôi, tôi bị trời đánh sét đánh!" "Thật không?" Lý Đông nhướng mày. "Trăm phần trăm thật." Thái Thúc vẻ mặt trung thành.

Lý Đông thả ông ta xuống, trong lòng cười lạnh, lão cáo già này diễn xuất không tồi. "Được, ông đi đi." Lý Đông nhàn nhạt nói. "A?...

Vâng!" Thái Thúc trong lòng vui mừng, không ngờ Lý Đông lại dễ dàng đồng ý như vậy, vội vàng gật đầu. "Đông ca, vậy tôi đi xem thử." Thái Thúc cẩn thận đi về phía trước, bóng dáng dần dần chìm vào bóng tối, cho đến khi hoàn toàn biến mất.

Ngô Tà nói: "Lý Đông, tôi thấy có vấn đề, tại sao lại để ông ta đi?" Lý Đông bình tĩnh nói: "Tôi muốn xem lão cáo già này có thể giở trò gì." "Cậu không sợ ông ta giở trò quỷ à?" Ngô Tà lo lắng nói. "Yên tâm đi, lão ta không dám giở trò quỷ đâu, có giở trò, tôi cũng phá được." Lý Đông tự tin nói.

Ngô Tà và Lão Dương nhìn nhau, bất đắc dĩ cười.

Thực lực của Lý Đông quả thực không cần bàn cãi, đây không phải là tự đại, mà là tự tin.

Sau đó, trong đường hầm rơi vào tĩnh lặng, không một tiếng động, bóng tối dày đặc như thủy triều nhấn chìm mọi thứ.

Đợi một phút, hai phút...

đến phút thứ năm, đột nhiên một tiếng hét kinh hoàng vang lên. "A!

Nhị Ma Tử, đừng mà!

A!" Là giọng của Thái Thúc, âm lượng rất cao, vô cùng thảm thiết,

chói tai khiến màng nhĩ mọi người đau nhói.

Ngô Tà và Lão Dương giật nảy mình.

Tim Lý Đông thót lại.

Nhị Ma Tử?

Tên này không phải đã chết rồi sao?

Rõ ràng anh đã thấy thi thể của Nhị Ma Tử trong hồ nước, đều đã phân hủy mọc giòi rồi.

Mẹ nó, chẳng lẽ bên trong thật sự có ma?

Sắc mặt Lý Đông hơi thay đổi.

Lão Dương lo lắng nói: "Lý Đông, bên trong không phải thật sự có ma chứ?

Hay là chúng ta quay lại đi?" "Quay lại cái con khỉ!" Lý Đông cốc vào đầu Lão Dương một cái, trừng mắt nói: "Đi, chúng ta vào xem!" Lý Đông tay cầm súng trường tấn công, lấy hết can đảm đi vào sâu trong bóng tối.

Ngô Tà và Lão Dương run rẩy đi theo sau.

Nhiệt độ xung quanh thấp, thỉnh thoảng có một cơn gió lạnh thổi qua, nổi cả da gà.

Trán Lý Đông không ngừng đổ mồ hôi lạnh, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào bóng tối phía trước.

Ở đây thực sự quá tối, cách xa hai mét cơ bản là không nhìn thấy gì cả.

Chương 19

"Ai, giá mà mắt chúng ta có khả năng nhìn đêm thì tốt rồi." Lão Dương lẩm bẩm một câu.

Nghe vậy, đầu óc Lý Đông lóe lên, bà nội nó, suýt nữa quên mất hệ thống có thể nâng cấp mắt.

Lý Đông dừng bước, đang định mở bảng hệ thống xem tình hình nâng cấp.

Trong khoảnh khắc mất tập trung, Lão Dương đột nhiên hét lớn: "A, bóng đen!

Phía trước có bóng đen!

Nó đến rồi!" Lý Đông trong lòng rùng mình, vội vàng nhìn về phía trước.

Chỉ thấy một bóng đen trong nháy mắt lao đến trước mặt, hung hãn đâm vào bụng anh.

Bất ngờ không kịp phòng bị, Lý Đông bị đâm đến thất điên bát đảo, mắt nổ đom đóm.

Ngô Tà và Lão Dương phía sau lập tức la hét inh ỏi, ngã xuống đất lăn lộn không ngừng, cũng không biết bị thứ gì làm bị thương.

Trong bóng tối, Lý Đông lờ mờ có thể thấy một bóng đen quỷ dị đang lượn lờ trên người hai người họ. "Mẹ kiếp, thứ quỷ gì vậy?" Lý Đông giơ súng, nhắm vào bóng đen.

Nhưng địa hình ở đây chật hẹp, đạn dễ bắn nhầm người, không thể nổ súng.

Lý Đông lập tức cất súng, rút ra thanh Nhạn Linh Đao, quát: "Cút

ngay!" Anh đâm đao về phía bóng đen quỷ dị đó, ngay khoảnh khắc đó, bóng đen đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi.

Lý Đông vội vàng đỡ Lão Dương và Ngô Tà dậy, hỏi: "Không sao chứ?" "Ái da, đau chết tôi rồi..." Lão Dương ôm bụng, vẻ mặt đau đớn. "Sao vậy?" Lý Đông hỏi. "Chỗ này bị thứ kia đâm phải, như bị lửa đốt vậy, đau quá." Lão Dương mếu máo.

Ngô Tà ôm má trái, chỗ đó bầm tím một mảng, nhăn nhó nói: "Mặt tôi cũng bị đâm, đau quá." "Mẹ nó chứ, rốt cuộc là thứ quỷ gì, có ai nhìn rõ không?" Lý Đông hỏi.

Ngô Tà lắc đầu, nói: "Tôi không nhìn rõ." "Nâng cao cảnh giác." Lý Đông nắm chặt đao, "Chúng ta tiếp tục đi về phía trước." Dưới sự dẫn dắt của Lý Đông, ba người tiếp tục từng bước đi về phía trước.

Nín thở, tinh thần căng thẳng cao độ, nhìn chằm chằm về phía trước, không dám thở mạnh.

Đi được vài phút, Lão Dương đột nhiên run lên, rụt rè nói: "Các cậu, có nghe thấy không?

Hình như, có, có người đang nói chuyện bên tai, lí nhí lí nhí...." Nghe vậy, Lý Đông quay đầu lại, nghiêm túc nói: "Tôi không nghe thấy ai nói chuyện cả?" Lão Dương và Ngô Tà đứng phía sau, hai người cách nhau một mét, đứng song song.

Lão Dương mặt mày tái mét chỉ vào bên cạnh, "Tôi cứ nghe thấy tiếng nói lí nhí, các cậu không nghe thấy à?" Lý Đông mở to mắt nhìn vào bóng tối phía sau, nhưng không thấy một bóng người nào, căn bản không có ai nói chuyện.

Anh đang định mắng Lão Dương thần hồn nát thần tính.

Lúc này, bên cạnh đột nhiên có một giọng nói vang lên. "Lão Dương, đồ nhát gan, đừng tự dọa mình." Là Ngô Tà đứng bên cạnh

nói. "Hả?!" Nghe thấy giọng nói, Lý Đông quay đầu sang, phát hiện Ngô Tà đang đứng trong bóng tối bên trái.

Tim Lý Đông lập tức thót lại.

Tại sao Ngô Tà lại đứng ở đó?

Vậy người bên cạnh Lão Dương là ai?

Lý Đông tê cả da đầu, mẹ kiếp, lòi ra thêm một người rồi.

Ở bên trái Lão Dương trong bóng tối, có thêm một người không rõ danh tính.

Vừa rồi Lý Đông cứ ngỡ người đó là Ngô Tà, nhưng rõ ràng là không phải.

Cũng không biết ai mới là Ngô Tà thật?

Đầu óc Lý Đông có chút rối loạn, trước là bóng đen bí ẩn, sau đó lại thêm một người, sự việc có chút kỳ quái rồi.

Càng đối mặt với tình huống quỷ dị này, càng phải giữ bình tĩnh.

Lý Đông hít một hơi thật sâu, đầu óc nhanh chóng trở nên tỉnh táo vô cùng. "Tất cả giữ nguyên vị trí, không được động đậy!" Lý Đông đột nhiên quát khẽ. "Sao vậy?" Lão Dương hỏi.

Lý Đông không nói gì, cầm đao, từng bước tiến lại gần người đó.

Đường hầm tối đen như mực, người đó bị bao phủ trong bóng tối, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy một dáng người.

Trong sự tĩnh lặng như chết, chỉ có tiếng bước chân rõ ràng của Lý Đông vang lên.

Anh cực kỳ cẩn thận tiến lại gần bóng đen không rõ đó.

Khi sắp nhìn rõ người đó, vách đá bên cạnh đột nhiên kêu "cạch" một tiếng, một bóng trắng vọt ra.

Trong chớp mắt, gió tanh tưởi ập đến, ánh sáng lạnh lẽo lóe lên.

Lý Đông cảm nhận được một luồng nguy hiểm, phản xạ có điều kiện né sang một bên.

Chương 20

Vút!

Bóng trắng lóe lên, quần áo Lý Đông bị rạch một đường.

Anh đang định phản công thì phía sau đột nhiên lại nhảy ra một bóng đen to lớn, nhanh chóng lao về phía Lý Đông. "Mẹ kiếp!" Lý Đông thầm chửi, dựa vào sự nhanh nhẹn siêu phàm, anh đã né được đòn tấn công một cách hiểm hóc.

Một bóng đen một bóng trắng lao vào khoảng không, rồi lập tức biến mất không thấy tăm hơi.

Lý Đông không quan tâm đến hai thứ đó, quay đầu lại nhìn, phát hiện người vừa mới xuất hiện thêm cũng đã biến mất... "Vãi thật." Lý Đông trong lòng tức giận.

Gần như có thể khẳng định, vừa rồi là do tên đó giở trò, những chuyện quỷ dị chắc chắn là do hắn làm.

Đáng tiếc là để hắn chạy mất. "A!

Cứu mạng!" Phía trước đột nhiên truyền đến tiếng kêu cứu của Lão Dương.

Có hai bóng đen nhanh nhẹn đang lượn lờ trên người cậu ta. "Tìm chết." Lý Đông gầm lên, xách đao lao tới.

Hai thứ đó rất tinh ranh, lập tức bỏ chạy, lại một lần nữa biến mất trong bóng tối. "Mẹ kiếp, thứ quỷ gì vậy, đau chết tôi rồi..." Lão Dương ôm mông, oa oa kêu.

Toàn thân thê thảm không chịu nổi, quần áo bị cào rách hết, từng vết thương máu me đầm đìa, may mà đều là vết thương ngoài da.

Lý Đông cẩn thận quan sát vết cào trên quần áo và vết thương, cuối cùng trầm giọng nói: "Tôi biết bóng đen đó là cái gì rồi." "Là gì vậy?" Lão Dương lập tức hỏi.

Sắc mặt Lý Đông lạnh băng, không nói một lời.

Trong lòng anh đã đoán ra được những bóng đen đó rốt cuộc là thứ gì.

Tiếp theo, là thời khắc xui xẻo của chúng.

Lý Đông lấy từ ba lô ra sợi dây thừng lõi thép, nói: "Hệ thống, nâng cấp dây thừng." 【Mời túc chủ lựa chọn cấp độ tiến hóa: Cấp một, lưới dây thừng thông thường; Cấp hai, lưới bắt cá quăng tay; Cấp ba, lưới co giãn đàn hồi; Cấp bốn, lưới dây thép kiểu mới; Cấp năm, lưới bắt tội phạm của cảnh sát.】 Lý Đông tính toán một hồi, cuối cùng quyết định dùng lưới dây thép. "Nâng cấp lên cấp bốn." 【Khấu trừ thành công 60 Đạo tệ, vật phẩm đang nâng cấp...】 【Đinh...

Nâng cấp hoàn thành, chúc mừng túc chủ nhận được lưới dây thép kiểu mới.】 Trong tay Lý Đông xuất hiện một tấm lưới dây thép chắc chắn, bên trong lưới có gắn dây thép, có khả năng bắt giữ siêu cường.

Chức năng của nó dùng để bắt những con cá lớn ngoài biển, một khi đã bắt được vật gì, có thể đảm bảo nó không thể thoát ra được. "Hừ, có thứ này, tôi không tin không bắt được các người." Lý Đông hừ lạnh một tiếng. "Lão Dương, Ngô Tà, hai người đi trước đi." Lý Đông nói.

Lão Dương suýt khóc, "Trời đất, cậu bảo hai bọn tôi đi dò mìn à?

Không có ai chơi khăm đồng đội như vậy đâu." Ngô Tà vỗ vào đầu Lão Dương, nói: "Đi nhanh lên.

Lý Đông chắc chắn đã có cách giải quyết rồi." Lão Dương vui

mừng, kinh ngạc hỏi: "Thật không?" Lý Đông gật đầu, "Bớt nói nhảm, hành động nhanh lên, lần này tôi chắc chắn có thể bắt được thứ đó." Lão Dương và Ngô Tà nhìn nhau, rồi đi về phía trước.

Lý Đông khẽ dặn dò: "Lát nữa tôi hét 'né ra', hai người phải lập tức nằm xuống, rõ chưa?" "Nghe rõ rồi, nhưng... cậu có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc đó là thứ gì không?

Tôi thấy một đen một trắng, mẹ nó, không phải là Hắc Bạch Vô Thường chứ?" Lão Dương nói. "Câm cái miệng quạ đen của cậu lại, tập trung đi đi." Lý Đông chửi.

Ba người từ từ đi sâu vào đường hầm, không ai nói gì nữa, xung quanh tĩnh lặng một cách quỷ dị.

Ngay cả một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Đi được một lúc, một cơn gió lạnh lẽo đột nhiên thổi qua, Lão Dương rùng mình, nổi cả da gà.

Đột nhiên, cậu ta phát hiện phía trước dường như có một con côn trùng nhỏ màu đen bay tới, lúc ẩn lúc hiện.

Ngay sau đó, một tiếng gầm như sấm sét vang lên bên tai Lão Dương. "Né ra!!" Lão Dương sợ đến hồn bay phách tán, ngơ ngác đứng tại chỗ không biết làm gì.

Lý Đông một cước đá văng Lão Dương, lưới dây thép trong tay hung hãn quăng ra.

Vút!

Một cuộn lưới dây thép nhỏ, trong khoảnh khắc quăng ra, miệng lưới đột nhiên mở rộng, như miệng rắn nuốt chửng phía trước.

Trong chớp mắt, lưới dây thép đã bọc lấy hai chấm đen nhỏ đang lao tới như vũ bão. "Mẹ kiếp, lão tử bắt được rồi!" Lưới dây thép đã

trói chặt hai bóng đen.

Lý Đông nhanh chóng lao lên, một tay đè chặt lưới dây thép, sau đó vung nắm đấm, đấm liên tục vào bên trong lưới.

Chương 21

"Chít chít chít!!!" Hai con vật hung dữ phát ra tiếng kêu giận dữ. "Vãi, bắt được rồi à?

Để tôi xem!" Lão Dương vội vàng chạy tới, tò mò xem rốt cuộc là thứ quỷ gì. "Khốn kiếp, thứ gì đây?" Lão Dương ngơ ngác.

Hai con "mèo" kỳ lạ.

Một con màu xám tro, một con màu vàng tro, lông rậm rạp bao phủ toàn thân, từ đầu đến đuôi có bốn sọc đen.

Đặc điểm nổi bật nhất của chúng là đôi mắt, sáng lấp lánh như ngọc bích, lóe lên ánh sáng yêu dị. "Thâu kê báo." Ngô Tà đột nhiên nói, "Tôi và chú Ba từng thấy loài động vật nhỏ này ở khu vực phía Nam, ở những vùng nông thôn hẻo lánh, loài động vật này thường xuyên trộm gà cắn vịt, nên nông dân gọi nó là 'báo trộm gà', thực tế, loài động vật này tên là báo tử ly." "Ây da... nhìn kìa, móng vuốt của nó có vũ khí." Lão Dương hét lên.

Lý Đông nhìn, móng vuốt của con báo tử ly có gắn những chiếc móc sắc nhọn.

Nếu bị những chiếc móc này cào vào cổ, chắc chắn sẽ rách một lỗ máu.

Đúng là đồ khốn, hai con vật này chắc chắn đã được người ta thuần dưỡng thành hung khí giết người.

Để chúng lại là một tai họa.

Lý Đông rút Nhận Linh Đao ra, nhìn về phía con báo tử ly màu vàng tro to hơn, vung đao xuống.

Phụt!

Máu tươi văng tung tóe. 【Đinh, tiêu diệt thành công báo tử ly, Đạo tệ +500!】 Lý Đông sững sờ, mẹ nó, phần thưởng cũng khá hậu hĩnh, không tệ không tệ.

Anh lại chĩa đao về phía con báo tử ly còn lại, đang định ra tay.

Lúc này, trong bóng tối đột nhiên có một tiếng quát chói tai vang lên. "Dừng tay!" Cùng với tiếng quát chói tai, bùm một tiếng, trong đường hầm đột nhiên lửa bốc lên, xung quanh có mấy ngọn đuốc cháy rực, soi sáng cả một vùng.

Từ trong ánh lửa, năm người bước ra.

Một nữ bốn nam, Thái Thúc cũng ở trong đó.

Đi đầu là một cô gái trẻ dáng người cao ráo, dung mạo thanh tú, da trắng như tuyết, trên đầu buộc một bím tóc đuôi ngựa, mặc một bộ đồ bó sát màu đen, trông rất gọn gàng.

Lý Đông hơi nheo mắt, chính chủ cuối cùng cũng xuất hiện...

Ánh mắt cô gái nhìn chằm chằm vào hai con báo tử ly trong lưới, khi thấy một con đã chết thảm, sắc mặt cô ta thay đổi, cơn giận không thể kìm nén dâng lên trong lòng.

Đây là thú cưng cô ta nuôi sáu năm, không ngờ lại chết ở đây, tim cô ta như rỉ máu. "Khốn kiếp, là ngươi giết nó?" Dương Hinh tức giận nói. "Thì sao?" Lý Đông nhàn nhạt nói. "Ngươi!" Gương mặt xinh đẹp của Dương Hinh trở nên méo mó, lồng ngực phập phồng dữ dội, rõ ràng đã tức giận đến cực điểm.

Hồi lâu sau, cô ta mới kìm nén được lửa giận.

Sau đó, cô ta nhìn về phía con báo tử ly còn lại, nói: "Trả Tiểu Bạch lại cho tôi." Lý Đông cười lạnh: "Tại sao tôi phải trả?" "Nếu ngươi còn không trả lại cho ta, ta...." Dương Hinh rút ra một khẩu Desert Eagle, chĩa vào đầu Lý Đông: "Sẽ bắn chết ngươi!" Đúng là

một tiểu thư độc ác.

Sắc mặt Lý Đông lạnh đi, trong tay đột nhiên xuất hiện một khẩu súng trường tấn công, chĩa vào đầu Dương Hinh. "Ồ, cứ việc nổ súng thử xem!

Xem ai chết trước?" Sắc mặt Dương Hinh thay đổi, kinh ngạc vì sao trong tay Lý Đông đột nhiên xuất hiện một khẩu súng?

Nhưng sự hoảng sợ này chỉ thoáng qua, cô ta nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Dương Hinh ra hiệu bằng mắt, những người còn lại lập tức rút ra các loại súng, chĩa vào Lý Đông. "Ngươi chỉ có một khẩu súng, ta có năm khẩu.

Ai sẽ chết?" Dương Hinh cười khẩy. "Ha ha... dọa ta à?

Có gan thì bắn thử xem." Lý Đông nhếch họng súng, khiêu khích nói. "Ngươi!" Dương Hinh bị tức đến chết đi được, nghiến răng, đang định nói gì.

Nhưng lúc này, Thái Thúc đột nhiên ghé vào tai cô ta nói mấy câu, Dương Hinh từ từ bình tĩnh lại.

Cô ta hít một hơi để ổn định cảm xúc, sau đó nhìn Lý Đông từ trên xuống dưới mấy lượt, nói: "Ta thấy ngươi là một nhân tài, hay là thế này, quy hàng về phe ta thì sao?

Ta có thể cho ngươi nhiều lợi ích." "Ha ha, chỉ bằng cô mà cũng muốn lôi kéo tôi?

Chương 22

Không có cửa đâu." Lý Đông khinh thường nói. "Khốn kiếp...." Dương Hinh nắm chặt nắm tay, từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ cảm thấy uất ức như hôm nay, người đàn ông này quá đáng ghét! "Nhị Lưu Tử, đi trói hắn lại cho ta!" Dương Hinh tức giận nói. "Dương tiểu thư, trong tay hắn có súng trường..." Người nói là một người đàn ông giống Nhị Lưu Tử đã chết đến tám phần, là anh em song sinh. "Sợ gì?

Chúng ta đông người, nếu hắn dám manh động, ta bắn chết hắn!" Dương Hinh lạnh lùng nói. "Vâng, tôi đi trói hắn." Nhị Lưu Tử lộ vẻ hung dữ, lập tức đi về phía Lý Đông, uy hiếp: "Nhóc con, đừng manh động, không thì tao giết mày!" Lý Đông trong lòng cười lạnh, dám uy hiếp ta à?

Ta sẽ cho ngươi biết chữ 'chết' viết thế nào.

Lý Đông nhìn xuống con báo tử ly dưới chân, lập tức triệu hồi hệ thống, thầm niệm: "Hệ thống, cường hóa con báo tử ly cho ta." 【Mời túc chủ lựa chọn cấp độ tiến hóa: Cấp một, hồ ly; Cấp hai, mèo răng nanh; Cấp ba, xá lỵ; Cấp bốn, báo săn châu Phi; Cấp năm, báo Mỹ.】 Lý Đông nói: "Liệt kê danh sách Đạo tệ cần để cường hóa." 【Cấp một, hồ ly: 1000 Đạo tệ.

Cấp hai, mèo răng nanh: 1500 Đạo tệ.

Cấp ba, xá lỵ: 2000 Đạo tệ.

Cấp bốn, báo săn châu Phi: 3000 Đạo tệ.

Cấp năm, báo Mỹ: 4000 Đạo tệ.】 Lý Đông nhìn số Đạo tệ còn lại hơn bốn nghìn, dứt khoát chọn một con báo săn, dọa chết đám thỏ con này. "Nâng cấp lên cấp bốn." 【Khấu trừ thành công 3000 Đạo tệ, sinh vật đang được cường hóa...】 【Đinh...

Cường hóa thành công, chúc mừng túc chủ nhận được báo săn châu Phi.】【Nhắc nhở: Trong vòng 24 giờ, túc chủ có thể tự do lựa chọn thời gian thay đổi hình dạng của sinh vật được cường hóa.】 Thấy Nhị Lưu Tử sắp đi đến trước mặt, Lý Đông trầm giọng nói: "Đợi đã." Lời vừa dứt, không khí tại hiện trường lập tức ngưng đọng, hai bên giương cung bạt kiếm.

Tất cả mọi người có mặt đều nín thở, căng thẳng nhìn vào họng súng của Lý Đông, sợ anh sẽ nổi điên bắn loạn.

Khi không khí căng thẳng đến cực điểm, Lý Đông từ từ nở một nụ cười, nói: "Đừng căng thẳng thế mà, chỉ là trả lại con mèo cho cô thôi." "Nhóc con, lời ngươi nói là thật chứ?" Nhị Lưu Tử kỳ lạ hỏi.

Lý Đông chủ động cầm con báo tử ly lên, nhìn Dương Hinh với nụ cười nửa miệng, nói: "Cầm đi." "Thật sự muốn trả lại cho tôi?" Dương Hinh sững sờ, dường như có chút không dám tin, tên này vừa rồi còn uy vũ bất khuất, sao lại nhanh chóng nhận thua như vậy?

Đúng là một kẻ hèn nhát. "Không cần nữa." Lý Đông giả vờ thu lại. "Đợi đã!" Dương Hinh vội vàng nói: "Nhị Lưu Tử, giúp ta lấy nó." "Vâng." Nhị Lưu Tử gật đầu, sau đó nhìn Lý Đông, khinh thường nói: "Thỏ con, biết điều đấy!

Đưa con báo tử ly cho ta, không thì giết mày." Nhị Lưu Tử ra vẻ uy hiếp.

Khóe miệng Lý Đông nhếch lên một nụ cười gian xảo, ngay sau đó, anh ném con báo tử ly lên người Nhị Lưu Tử, đồng thời nói: "Biến!" Một luồng sáng trắng lóe lên, con báo tử ly nhỏ bé đột nhiên thay đổi.

Thể hình của nó nhanh chóng phình to, trong nháy mắt biến thành một con báo săn châu Phi.

Rầm!

Con báo săn châu Phi đáp xuống đất, mặt đất rung chuyển.

Nó rũ rũ mình, phát ra một tiếng gầm trầm thấp. "A a a!!" Nhị Lưu Tử sợ đến mức ngã ngồi xuống đất, kinh hoàng hét lớn, một dòng chất lỏng màu vàng chảy ra, tên này đã sợ đến tè ra quần. "Gầm...." Con báo săn hơi cúi người xuống, há cái miệng đầy răng nanh.

Ngay sau đó, con báo săn đột nhiên lao vào người Nhị Lưu Tử, một phát cắn đứt đầu hắn.

Phụt!

Máu tươi phun ra, văng tung tóe khắp nơi.

Phía sau, Dương Hinh tận mắt chứng kiến con báo tử ly đột nhiên biến thành một con báo săn khổng lồ, kinh ngạc đến mức tròng mắt sắp rơi ra ngoài. "Trời ơi!....." Tình huống không thể tin nổi này khiến Dương Hinh không dám tin vào mắt mình.

Ngay sau đó, máu của Nhị Lưu Tử phun lên khuôn mặt trắng như tuyết của cô ta, Dương Hinh sợ đến mặt mày tái mét, suýt nữa ngất đi.

Cảnh tượng này khiến Thái Thúc và Vương lão bản hai lão già đều kinh ngạc đến ngây người.

Trong đường hầm lăng mộ đột nhiên biến ra một con báo săn châu Phi, chuyện kỳ lạ này, quả thực vượt quá sức tưởng tượng của họ.

Họ hoàn toàn bị cảnh tượng trước mắt dọa cho đứng hình. "Gầm..." Sau khi giết chết Nhị Lưu Tử, con báo săn từ từ quay người lại, một đôi mắt tràn đầy sát khí nhìn chằm chằm vào ba người còn lại. "Mẹ nó, con báo này từ đâu ra vậy?" Thái Thúc mặt đầy kinh ngạc. "Kệ nó!

Giết nó trước!

Không thì chúng ta sẽ gặp nạn!" Vương lão bản gầm nhẹ, chĩa súng vào con báo săn, đang định bóp cò, Lý Đông nhanh chóng lao lên, một cước đá bay khẩu súng trong tay hắn, một quyền đánh ngã hắn.

Trong quá trình này, Lý Đông lại giật lấy súng của Thái Thúc, tiện tay giật luôn cả súng của Dương Hinh.

Tố chất cơ thể của Lý Đông không phải người thường có thể bì kịp, động tác gần như hoàn thành trong vòng ba giây, đợi Dương Hinh phản ứng lại, vũ khí trong tay họ đã bị lấy đi hết.

Chương 23

Con báo săn cũng lập tức lao lên, há cái miệng đẫm máu, định tiêu diệt ba người trước mặt. "A!" Dương Hinh sợ đến mức lùi lại liên tục, mặt không còn giọt máu. "Được rồi, đứng lại." Lý Đông quát khẽ.

Con báo săn nhận lệnh, lập tức ngừng tấn công, ngoan ngoãn đứng tại chỗ, ngoan như một con mèo con. "Sang một bên đứng đi." Lý Đông nhàn nhạt nói.

Con báo săn lập tức ngoan ngoãn đứng sang một bên.

Dương Hinh hoàn toàn ngây người, làm sao có thể?

Con báo săn lại hoàn toàn tuân theo mệnh lệnh của hắn.

Con mèo ly cô nuôi năm sáu năm còn không thể nghe lời như vậy, con báo săn này lại bị thuần phục đến mức ngoan ngoãn như vậy, thật không thể tin nổi.

Khoảnh khắc này, ánh mắt Dương Hinh nhìn Lý Đông đã thay đổi.

Cạch!

Lý Đông lên đạn, họng súng hướng về phía Dương Hinh, Thái Thúc và Vương lão bản.

Lạnh lùng nói: "Cho các người ba giây, một là quỳ xuống đầu hàng, hai là.... chết!" Thái Thúc vừa thấy tình hình, lập tức quỳ phịch xuống, hét lên: "Đông ca, tôi đầu hàng, đừng giết tôi, tôi thật lòng đi theo anh!" Vương lão bản đảo mắt, cũng quỳ xuống theo, nói: "Tôi cũng đầu hàng." Lý Đông chỉ vào Dương Hinh, cười lạnh: "Còn cô?" Gương mặt nhỏ nhắn của Dương Hinh trắng bệch, cắn môi đỏ, do dự hồi lâu, cuối cùng từ từ quỳ xuống.

Nhìn ba người ngoan ngoãn quỳ trên đất, Lý Đông chậm rãi thu lại

súng trường.

“Biết điều đấy, nếu quỳ xuống chậm một bước nữa thì đã được thấy óc của mình rồi.” Nghe lời Lý Đông, Thái Thúc run lẩy bẩy, lão thừa biết Lý Đông có bản lĩnh cao siêu khó lường, trong lòng sợ hãi tột độ, không nảy sinh nổi một chút ý niệm phản kháng nào.

Vương lão bản liếc mắt nhìn Lý Đông, trong lòng đầy vẻ kiêng dè, người này có thể biến ra một con báo gấm từ hư không, tuyệt đối có năng lực phi phàm.

Dương Hinh cắn môi, ngập ngừng nói: “, con báo gấm đó của anh, có thể... khống chế được sao?” Lý Đông nhướng mày: “Tôi cho cô nói à?

Câm miệng lại!” “Tôi…” Gương mặt xinh đẹp của Dương Hinh tái đi, trong lòng vừa giận vừa hận, nhưng cũng không dám lên tiếng, bị khí thế của Lý Đông trấn áp hoàn toàn.

Lý Đông không thèm để ý đến ba người nữa, quay sang nhìn Lão Dương và Ngô Tà ở phía sau, hỏi: “Hai cậu không sao chứ?” Cảnh tượng vừa rồi khiến Ngô Tà và Lão Dương thót tim từ đầu đến cuối.

Bị mấy họng súng chĩa vào đầu, có thể nói là ngàn cân treo sợi tóc, nguy hiểm vô cùng, một phát súng tùy tiện cũng đủ toi mạng.

Đối mặt với tình thế nguy hiểm như vậy, cả hai vô cùng căng thẳng, lo sợ không giữ được mạng nhỏ.

Thế nhưng, ai ngờ được... trong tình thế bị động như vậy, Lý Đông chỉ bằng sức một mình, trong nháy mắt đã thực hiện một cuộc lật ngược tình thế kinh thiên động địa.

Anh thần kỳ biến ra một con báo gấm, dọa kẻ địch sợ vỡ mật, rồi lại với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, đoạt lấy toàn bộ vũ khí của địch, cuối cùng ép tất cả phải quỳ xuống!

Năng lực xử lý khủng hoảng, đầu óc bình tĩnh quyết đoán này, thật không thể không phục.

"Lý Đông, Đông ca của tôi ơi, có anh ở đây, tôi muốn có chuyện cũng khó." Lão Dương cười hì hì giơ ngón tay cái lên: "Sau này tôi gọi anh là Đông ca, màn ảo thuật này tôi phục rồi, mẹ nó, đến báo gấm cũng biến ra được, nếu anh mà lên Gala Chào Xuân thì làm gì còn đất cho Lưu Khiêm nữa." "Lão Dương, khoản nịnh hót mà cậu nhận thứ hai thì chẳng ai dám nhận thứ nhất." Ngô Tà liếc mắt nói.

"Mẹ nó, cậu bớt dẻo mồm cho tôi." Lý Đông cười mắng: "Mau thu dọn đồ đạc của ba người này, rồi trói cả lại cho tôi." "Vâng, tuân lệnh Đông ca." Lão Dương chào một cái theo kiểu quân đội rồi lon ton chạy đi thu dọn đồ đạc.

Trang bị của đám người này khá phong phú, có tới ba cái ba lô lớn, chứa đầy đủ các loại công cụ và thực phẩm.

Lão Dương lục soát sạch sẽ, lấy được rồi đưa cho Lý Đông.

Lý Đông xem qua, bên trong ngoài bánh quy khô, đồ hộp, còn có súng bắn pháo hiệu, diêm, xẻng Lạc Dương, xẻng toàn phong, đèn pin thám hiểm, dây leo núi và một đống công cụ khác.

Lý Đông rất hài lòng, những công cụ này đều có thể nâng cấp, đợi đến lúc cần thiết sẽ có tác dụng lớn.

"Mẹ kiếp, không thành thật phải không, mau lấy đồ ra!" Lão Dương lúc trói Vương lão bản thì phát hiện gã giấu đồ.

Lão liền tát một cái, giật lấy một con dao găm nhỏ từ tay gã.

"Đông ca, tôi thấy gã này âm hiểm độc ác, giữ lại là một tai họa, hay là xử luôn đi…" Lão Dương làm động tác cứa cổ.

Lý Đông cười nói: "Không cần vội, phía trước có một nơi nguy hiểm, đến lúc đó để gã đi dò đường, chết cũng không liên quan đến

chúng ta.” Nghe vậy, sắc mặt Vương lão bản hơi thay đổi, trong mắt lóe lên một tia độc ác.

Gã đột nhiên vùng lên, dùng đầu húc mạnh vào người Lão Dương, rồi nhanh chóng chạy về phía sau đường hầm.

“Ái chà…” Lão Dương ngã phịch xuống đất, đau đến mức mặt mũi nhăn nhó.

“Chạy?” Lý Đông cười lạnh một tiếng, nhìn về phía con báo gấm: “Đi, tha nó về đây.” Con báo gấm lập tức lao đi, chưa đầy hai giây đã đuổi kịp Vương lão bản, cắn một phát vào chân gã, lôi sống gã trở về.

“A… buông tao ra!

Buông tao ra!” Vương lão bản hét lớn.

Lão Dương tức giận xông lên, đấm đá túi bụi: “Mẹ mày, dám đánh lén ông đây, tin ông giết mày không!” Lão Dương đánh cho Vương lão bản mặt mũi bầm dập, khóe miệng rỉ máu.

“Lão Dương, đủ rồi.” Lý Đông nói: “Mang gã theo, chúng ta tiếp tục đi.” “Vâng.” Lão Dương răm rắp nghe lời Lý Đông, lập tức ngừng đánh đập Vương lão bản.

Sau đó, Lý Đông dẫn mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Chương 24

Anh đi đầu, con báo gấm đi sát bên cạnh.

Con báo luôn cảnh giác với những tình huống bất thường xung quanh, giúp Lý Đông trinh sát tình hình, phân biệt nguy hiểm, không giống một con báo đầy dã tính mà giống một con chó nghiệp vụ trung thành.

Cảnh tượng này khiến những người đi sau phải tấm tắc khen ngợi.

Dương Hinh mắt đẹp lấp lánh, trong mắt đầy vẻ ghen tị và ngưỡng mộ.

Cô thực sự không hiểu, tại sao lại có người có thể thuần dưỡng được một con báo gấm ngoan ngoãn đến vậy, con báo mà đội của cô huấn luyện nhiều năm cũng không làm được một phần mười.

Lão Dương không nhịn được hỏi: "Đông ca, con báo này anh biến ra thế nào, sao nó lại ngoan ngoãn thế…" "Chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi." Lý Đông không quay đầu lại đáp.

"Ờ…" Lão Dương gãi đầu, trong lòng thực sự tò mò vô cùng.

Nhưng Lý Đông không nói, lão cũng không dám hỏi nhiều.

Cả nhóm đi dọc theo hành lang tối om, đi qua hơn một trăm bậc thang, cuối cùng phía trước cũng xuất hiện một mặt đất bằng phẳng.

Từ mặt đất đi về phía trước hơn mười mét là một vách đá sâu hun hút, hiểm trở, sâu không thấy đáy, bên dưới tối đen như mực, không nhìn rõ có gì.

Lý Đông biết rõ tình tiết, biết đây là nơi chôn xương.

Theo miêu tả trong sách, nơi này ẩn chứa không ít nguy hiểm, không chỉ có "quỷ đả tường" mà còn có cả chuột lớn.

Bây giờ tình tiết đã thay đổi, mức độ nguy hiểm chỉ có tăng chứ không giảm.

Lý Đông lấy súng bắn pháo hiệu ra, nhắm lên phía trên vách đá và bắn.

Bằng!

Pháo hiệu vẽ một đường vòng cung, ánh sáng rực rỡ.

Ánh sáng chiếu rọi đáy vách đá, cảnh tượng kinh hoàng đó khiến mọi người tê dại cả da đầu.

Chỉ thấy dưới vách đá là vô số xương người trắng hếu, dày đặc, chất đống như núi, lớp này chồng lên lớp khác, như địa ngục La Sâm, khiến người ta nhìn mà rợn tóc gáy.

"Trời ạ, mẹ nó, đây là hố chôn người à…" Lão Dương lùi lại một bước, lòng run sợ.

Hàng vạn bộ xương người chất đống lại một chỗ, quả thực quá chấn động lòng người, cảnh tượng vô cùng sốc và kinh hoàng.

Tất cả mọi người có mặt đều mặt mày tái mét, không ngừng run rẩy.

Lý Đông không chớp mắt nhìn chằm chằm vào đống xương bên dưới, ngay khoảnh khắc pháo hiệu sắp tắt, anh đột nhiên nhìn thấy trong một đống xương trắng dưới đáy vách đá xuất hiện một bóng người… Ánh sáng kéo dài bóng người ra một chút, Lý Đông thấy rõ bóng người đó có thân hình cường tráng, và một đôi tay sắc bén thon dài.

"Nó!" Sắc mặt Lý Đông đột nhiên thay đổi.

Bóng người này rất giống với bóng người thừa ra trong hành lang lúc nãy.

Lý Đông có ấn tượng rất sâu sắc với cái bóng đen kỳ lạ đó, lúc đầu anh tưởng là Ngô Tà, nhưng sự thật không phải vậy.

Đợi Dương Hinh và những người khác xuất hiện, Lý Đông cho rằng đó là do đám người này giở trò.

Nhưng… bây giờ người của Dương Hinh đã bị bắt hết, tại sao "bóng người" lại xuất hiện?

Lý Đông lập tức nhìn Dương Hinh, nghiêm túc hỏi: "Lúc ở trong đường hầm, cô có cử người lén lút tiếp cận chúng tôi không?" Dương Hinh lắc đầu, khẳng định: "Không có.

Tôi chỉ cử Tiểu Hắc và Tiểu Bạch đi đánh lén, chứ không cho ai tiếp cận." Lý Đông trong lòng rùng mình, mẹ nó, quả nhiên không phải người của Dương Hinh.

Cái bóng đen đó có chút đáng sợ rồi.

"Nó" có thể lặng lẽ tiếp cận Lý Đông và những người khác trong bóng tối, nếu "nó" đột ngột tấn công, hậu quả sẽ khôn lường… Lý Đông lập tức bắn thêm một phát nữa, pháo hiệu lại soi sáng vách đá tối tăm, bóng đen đã biến mất.

Cái bóng đen lúc ẩn lúc hiện, vô cùng xảo quyệt và kỳ dị.

Lão Dương hỏi: "Đông ca, có phát hiện gì không?" Lý Đông không trả lời, nhìn về phía Vương lão bản, nói: "Lão Dương, thả gã này xuống vách đá, để gã dò đường." Vương lão bản biến sắc, hét lớn: "Tôi không muốn xuống!

Bên dưới có quỷ, tôi không muốn xuống!" "Bà nội nó, còn ồn ào nữa tao bắn chết mày!" Lão Dương tát một cái, rồi dùng dây thừng trói Vương lão bản lại.

“Buông tôi ra!

Tôi không muốn xuống!” Vương lão bản mặt đầy kinh hãi giãy giụa.

Lý Đông nhíu mày, lẽ nào gã này biết bên dưới có vật hung dữ?

Lão Dương dùng dây cáp thép trói hai tay Vương lão bản, rồi nhét cho gã một cái còi, nói: “Bên dưới an toàn thì thổi còi, nhớ thổi đấy, không thì ông đây bắn chết mày.” “Tôi không muốn xuống!

Không muốn!” “Mẹ kiếp, xuống đi!” Lão Dương một cước đạp Vương lão bản xuống vách đá, cùng Ngô Tà hợp lực dùng dây cáp thép thả gã xuống.

Bóng dáng Vương lão bản nhanh chóng biến mất trong vách đá tối tăm.

Sợi dây từ từ trượt xuống, vài phút sau, lực trên tay Lão Dương và Ngô Tà nhẹ bẫng, ước chừng Vương lão bản đã đến đáy vách đá.

Lão Dương bò ra mép vách đá, hét xuống dưới: “Bên dưới có an toàn không?

An toàn thì mau thổi còi cho tôi!” Bên dưới tối om, cơ bản không nhìn thấy gì, cũng không có bất kỳ phản hồi nào.

Đợi hơn mười phút, vẫn không có động tĩnh.

“Mẹ kiếp!

Chương 25

Lão già âm hiểm này không phải đã trốn rồi chứ?" Lão Dương mắng.

Ngô Tà lắc đầu, nói: "Tay gã bị khóa bằng dây cáp thép, không thể nào thoát ra được, không trốn được đâu." "Vậy tại sao không có chút phản ứng nào, lẽ nào… Á?

Mẹ kiếp!?

Cứu mạng!" Lão Dương đang nói, sợi dây trong tay đột nhiên giật mạnh, như bị thứ gì đó bên dưới kéo, tuột mạnh xuống đáy vách đá.

Lão Dương không kịp phòng bị, nửa người bị kéo xuống vách đá, sợ đến mức la hét thất thanh.

Lý Đông vội vàng tóm lấy sợi dây, giật mạnh một cái, kéo Lão Dương lên.

"Mẹ ơi, dọa chết tôi rồi…" Lão Dương thở hổn hển, đầu đầy mồ hôi lạnh.

"Không sao chứ?" "Không sao.

Mẹ nó, Vương lão bản chắc chắn đã trốn rồi, còn định kéo ông đây xuống theo, đúng là đồ âm độc!" Lão Dương chửi bới, thề nhất định phải bắt sống gã.

Lúc này sợi dây vẫn đang bị kéo xuống đáy vách đá, Lý Đông nắm chặt dây, dùng sức kéo mạnh, sợi dây "bựt" một tiếng đứt lìa.

Anh nhanh chóng thu dây lại, phát hiện chỗ đứt ở cuối dây đỏ rực, hóa ra là một vệt máu tươi.

"Máu?" Lý Đông nhíu mày.

Ngô Tà đến xem, nói: "Vết đứt của sợi dây lởm chởm, chắc chắn không phải bị cắt bằng dao." "Không sai." Lý Đông nói: "Dây cáp thép không thể cắt bằng dụng cụ thông thường, phải dùng kìm cộng lực đặc biệt mới cắt được." "Đông ca, bên dưới chắc chắn không có kìm cộng lực, vậy anh nghĩ thứ gì đã làm đứt sợi dây?" Ngô Tà tò mò hỏi.

Lý Đông quan sát kỹ vết đứt, phát hiện trên đó mơ hồ có dấu răng, sắc mặt càng thêm nghiêm trọng.

"Tôi đoán, có lẽ bị một thứ gì đó cắn đứt." "Cắn đứt?" Ngô Tà biến sắc, "Răng của thứ đó phải sắc đến mức nào chứ?

Ngay cả dây cáp thép cũng cắn đứt được?" Lý Đông trầm giọng nói: "Các cậu ở lại đây, tôi xuống xem thử." Lý Đông dùng dây thừng buộc quanh eo, đưa đầu dây cho Lão Dương và Ngô Tà, chuẩn bị thả mình xuống.

"Đông ca, một mình anh xuống có an toàn không?

Tôi không yên tâm lắm." Lão Dương gãi đầu nói.

Lý Đông liếc lão một cái, "Hay là cậu xuống?" "Khụ… coi như tôi chưa nói gì." Lão Dương xua tay, cười gượng.

Nhờ dây thừng kéo, Lý Đông nhảy từ trên vách đá xuống, nhanh chóng trượt xuống đáy.

Hai phút sau, Lý Đông đã thuận lợi đến nơi.

Xung quanh tối om, nhiệt độ khá thấp, gió lạnh thổi nhè nhẹ, mang theo một mùi tanh hôi nồng nặc.

Lý Đông nhíu mày, lập tức bật đèn pin, chiếu về phía nơi phát ra mùi hôi.

"Ọe…" Cảnh tượng kinh tởm đó suýt nữa làm Lý Đông nôn ra.

Cách đó không xa, có một thi thể đẫm máu, ruột gan óc tủy vương

vãi khắp đất, máu tươi nhuộm đỏ đất bùn, mùi tanh hôi nồng nặc lan tỏa trong không khí, khiến người ta buồn nôn.

Lý Đông bịt mũi đi tới, phát hiện đó là thi thể của Vương lão bản.

Điều khiến người ta tê dại da đầu là cái đầu của gã đã biến mất.

Lý Đông chiếu đèn xung quanh, phát hiện phía trước thi thể có một hàng vết máu rõ rệt, từng giọt máu tươi kéo dài ra xa một cách có quy luật, thẳng đến tận đống xương trắng hếu.

Ngay tại đống xương đó lại lộ ra một cửa hang đen ngòm, như một cái miệng máu đang há ra, hút lấy máu tươi.

Lý Đông giật mí mắt, thầm nghĩ chẳng lẽ đây là một cái bẫy được sắp đặt tinh vi?

Dùng đầu người làm mồi, dụ người khác đến xem xét.

"Đông ca, bên dưới thế nào rồi?" Tiếng gọi của Lão Dương truyền từ trên xuống.

Lý Đông suy nghĩ, đáp lại: "Lão Dương, thả con báo của tôi xuống." "Hả, cần báo gấm làm gì?" "Đừng nhiều lời, mau lên!" "Ồ…" Rất nhanh, con báo gấm được thả xuống.

"Đông ca, bên dưới an toàn không, tôi có cần xuống theo không?" Lão Dương lại hét.

Lý Đông suy nghĩ, không có anh ở trên, họ ở lại cũng không an toàn, thà xuống dưới thì tốt hơn.

Anh liền hét lên: "Tất cả xuống đi!" "Vâng, được thôi." Mười phút sau, tất cả mọi người đều thuận lợi xuống đến đáy vách đá.

Ngay lập tức, họ nhìn thấy tình trạng thảm chết của Vương lão bản, ai nấy đều biến sắc.

"Gã này vậy mà chết rồi?

Mẹ kiếp, chết thành ma cũng muốn kéo ông đây xuống chôn cùng sao?

Phi!" Lão Dương nhổ một bãi nước bọt, "Thảo nào không thổi còi, người chết thật không thể thổi được." Ngô Tà tiến lên xem xét, nói: "Đầu của gã biến mất rồi, cả cái còi cũng mất luôn?" "Này, nhìn vết máu kìa, đầu của gã hình như bị thứ gì đó tha đi mất rồi!" Lão Dương phát hiện hướng kéo dài của vết máu trên đất, kinh hãi kêu lên.

"Hình như bị tha vào trong đống xương cốt kia rồi." Ngô Tà quan sát sợi dây thừng bị đứt trên tay Vương lão bản, suy đoán: "Cái thứ tha đầu đi, có lẽ cũng là thứ đã cắn đứt và kéo sợi dây." "Đông ca, việc này phải làm sao đây?" Lão Dương nhìn về phía Lý Đông.

Lý Đông đang định nói thì một tiếng huýt sáo chói tai đột nhiên vang lên.

Tiếng "tít tít" vang lên từ sâu trong hang xương.

Mọi người đột nhiên biến sắc, cảm giác như lông tơ trên người đều dựng đứng.

"Đầu gã này không phải đã đứt rồi sao, sao còn thổi còi được, ai thổi vậy?" Lão Dương nuốt nước bọt, căng thẳng nói: "Đông, Đông ca, nơi này có chút tà ma, làm sao bây giờ?

Chương 26

Hay là chúng ta mau rời đi?" Đến thời khắc quan trọng, Lão Dương lại muốn chuồn.

"Đừng hoảng!

Bình tĩnh lại, đừng sợ, người chết không thể thổi còi." Lý Đông lạnh lùng nói.

Anh vỗ vỗ vào thân con báo gấm, nói: "Đi xem bên trong rốt cuộc là thứ gì." Con báo gầm nhẹ một tiếng đáp lại, rồi nhanh chóng chạy theo vết máu, chẳng mấy chốc đã chui vào trong hang xương và biến mất.

Mọi người căng thẳng nhìn chằm chằm vào cửa hang, trán đều túa mồ hôi.

Thời gian trôi qua từng giây, vào một khoảnh khắc nào đó, trong đống xương đột nhiên truyền ra tiếng động dữ dội.

Rầm rầm rầm… Một đống lớn xương cốt sụp đổ xuống, đủ loại âm thanh "kít kít kít chít" kỳ quái vang lên, trong đó còn lẫn cả tiếng gầm giận dữ của con báo gấm.

Trong bóng tối, không ai biết rốt cuộc bên trong đã xảy ra chuyện gì.

"Gầm…" Hơn mười phút sau, con báo gấm đột nhiên lao ra khỏi đống xương.

Con báo gấm chạy ra khỏi đống xương, toàn thân đẫm máu, đầy những vết thương lớn nhỏ, rõ ràng đã bị thương.

Sắc mặt Lý Đông thay đổi, không ngờ ngay cả báo gấm cũng chịu thiệt, thứ bên trong e rằng không đơn giản.

Con báo gấm tập tễnh chạy đến bên cạnh Lý Đông, cúi đầu ủ rũ, thở hổn hển.

"Đông ca, cái này, phải làm sao đây?" Lão Dương hoảng sợ hỏi.

"Tít tít…" Lúc này, tiếng huýt sáo lại vang lên một cách quỷ dị.

Âm thanh chói tai và dồn dập, vô cùng khó chịu, nghe đến màng nhĩ cũng đau nhói, như thể đang chế nhạo, lại như đang khiêu khích.

Lý Đông bốc hỏa.

"Mẹ kiếp, để ông đây xem rốt cuộc là thứ gì." Lý Đông cầm súng trường tấn công, không chút sợ hãi đi theo vết máu.

"Đông, Đông ca, cẩn thận một chút!" Lão Dương vội vàng hét lên.

"Đông ca, chú ý an toàn!" Ngô Tà cũng hét theo.

Đối với hành vi dũng cảm không sợ hãi của Lý Đông, Lão Dương và Ngô Tà vô cùng khâm phục, đây mới là đàn ông thực thụ!

Dưới sự chú ý của mọi người, Lý Đông từng bước tiến gần đến đống xương nguy hiểm.

Đống xương chất thành một ngọn đồi nhỏ, Lý Đông cẩn thận chui vào trong hang xương, con báo gấm đi sát bên cạnh, cảnh giác xung quanh.

Bên trong hang xương càng âm u lạnh lẽo hơn, Lý Đông bật đèn pin, nhưng ánh sáng cũng không thể xuyên qua bóng tối dày đặc.

"Tít tít…" Tiếng huýt sáo quỷ dị vẫn vang lên ở một nơi nào đó trong đống xương.

Lý Đông nắm chặt súng trường, từ từ đi về phía nguồn âm thanh.

Trong quá trình này, Lý Đông loáng thoáng nghe thấy tiếng nói "kít kít chít chít".

Anh đột nhiên nhớ lại lúc ở trong đường hầm, Lão Dương cũng nghe thấy tiếng nói "kít kít chít chít", có lẽ cả hai là một.

Quẹo một cái, vị trí của tiếng huýt sáo đã ở phía trước.

Lý Đông nghe thấy, tiếng huýt sáo phát ra từ sau một bộ xương.

Anh cẩn thận đi qua, thận trọng đẩy bộ xương đó ra, đột nhiên, một cái đầu người đẫm máu hiện ra trước mắt, bảy lỗ chảy máu, mắt trợn trừng, miệng đầy máu hơi hé mở, ngậm một cái còi.

"Mẹ kiếp!" Lý Đông giật mình.

Anh nhanh chóng bình tĩnh lại, đây là đầu của Vương lão bản, người chết sao có thể thổi còi?

Trong lòng Lý Đông ngay lập tức nảy ra một ý nghĩ.

Anh lại gần cái đầu, từ từ ngồi xuống xem xét kỹ.

Lý Đông đưa tay định lấy cái còi ra, nhưng đúng lúc này, cái đầu đột nhiên động đậy.

"Hửm?" Lý Đông sững sờ.

Ngay sau đó, chuyện kinh khủng đã xảy ra.

Cái đầu đó chạy đi, nhanh chóng chui vào đống xương bên cạnh.

"Mẹ kiếp!" Lý Đông lại bị dọa một phen.

Đầu người biết chạy, đây là lần đầu tiên anh gặp phải chuyện quái dị như vậy.

"Gầm!" Lúc này, con báo gầm lên một tiếng, đột ngột lao tới, móng vuốt sắc bén vồ lên cái đầu.

Cái đầu lập tức nứt ra một khe hở, óc từ bên trong bắn ra.

Từ trong khe nứt, đột nhiên chui ra một con chuột lớn màu vàng, phát ra tiếng kêu "chít chít chít".

“Mẹ kiếp?

Hóa ra là chuột!” Lý Đông lập tức phản ứng lại, hóa ra là chuột chui vào trong đầu người ăn óc, rồi mang theo cái đầu di chuyển.

Chương 27

"Mẹ nó, dọa chết ông rồi, chết đi!" Lý Đông chém một dao, lập tức giết chết con chuột đáng ghét. 【Đinh… Đánh giết thành công Chuột mộ, Đạo tệ +10】 Sau khi giết chết thứ đó, Lý Đông vừa thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng lúc này, trong miệng cái đầu lại vang lên tiếng huýt sáo "tít tít".

Lý Đông kinh ngạc, anh suy nghĩ, dùng mũi dao từ từ dò vào trong miệng cái đầu, xem rốt cuộc là gì.

Đột nhiên, miệng cái đầu mở ra, một con chuột màu đen từ bên trong lao ra, móng vuốt sắc bén lao thẳng vào mặt Lý Đông!

"Mẹ kiếp!" Lý Đông phản ứng cực nhanh, lập tức chém một dao.

Phập!

Máu tươi bắn tung tóe.

Con chuột đen bị chém thành hai đoạn! 【Đinh… Đánh giết thành công Chuột ăn rắn, Đạo tệ +50!】 Lý Đông sững sờ, hóa ra là một con Chuột ăn rắn, thảo nào lại xảo quyệt và hung tàn như vậy.

Chuột ăn rắn là một loài động vật gặm nhấm hung tàn.

Theo ghi chép trong «Đường thư», Chuột ăn rắn, mõm nhọn đuôi đỏ, có thể ăn rắn, người bị rắn cắn, dùng nước tiểu của nó ngửi là khỏi.

Loài chuột này hung tàn xảo trá, tương truyền lấy rắn làm thức ăn, có thể nuốt sống rắn độc, cực kỳ lợi hại.

Vừa rồi chắc chắn nó cố tình trốn trong miệng thổi còi, để thu hút

thêm "thức ăn", rồi phục kích.

Nhưng… vận khí không tốt lắm, gặp phải Lý Đông.

Chuyện đầu người thổi còi đã được giải quyết, nhưng… Lý Đông biết mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Cái chết thảm của Vương lão bản, con báo gấm bị thương, tuyệt đối không phải do hai con vật này gây ra, đằng sau chắc chắn có thứ còn hung ác hơn.

Lý Đông nắm chặt súng trường tấn công, tiếp tục đi sâu vào trong hang xương để dò xét.

Anh cảnh giác tột độ, hai mắt không chớp nhìn chằm chằm vào bóng tối phía trước.

Đi được một đoạn, bên tai đột nhiên vang lên rất nhiều tiếng nói "kít kít chít chít".

Âm thanh truyền đến từ bốn phương tám hướng, như tiếng vọng trong hang động, căn bản không phân biệt được nguồn âm thanh ở hướng nào.

Lý Đông trong lòng chùng xuống, mẹ nó, âm thanh này lại đến rồi, rốt cuộc là thứ quỷ gì?

"Gầm… Gầm!" Con báo gấm đột nhiên kích động và căng thẳng gầm lên.

Tim Lý Đông đập nhanh hơn, anh nhìn con báo gấm, hỏi: "Phát hiện ra gì rồi?" Con báo gấm nhìn chằm chằm vào một nơi tối tăm phía trước, sợ hãi và bất an run rẩy.

Lý Đông từ từ đi qua, phát hiện ở đó có một thi thể thối rữa đang nằm sấp trên đất.

Khi anh lật mặt thi thể lên, lập tức kinh ngạc.

Thi thể này, là thi thể của Nhị Lăng Tử.

Gã này không phải đã chết ở vũng nước rồi sao, sao lại xuất hiện ở đây?

Lý Đông bối rối.

"Gầm!" Lúc này, con báo gấm càng thêm bất an gầm lên, quay cuồng tại chỗ, vẻ mặt lo lắng không yên.

Nhìn bộ dạng của con báo, sắc mặt Lý Đông lại trở nên nghiêm trọng hơn vài phần.

Thông thường, động vật có khả năng cảm nhận nguy hiểm một cách phi thường, giống như trước khi động đất xảy ra, động vật sẽ trở nên lo lắng bất an.

Lúc này biểu hiện của con báo gấm, rõ ràng là dự báo nguy hiểm.

Nó có lẽ muốn nói cho anh biết điều gì đó, nhưng lại không thể biểu đạt rõ ràng.

"Sao vậy?" Lý Đông hỏi.

Con báo gấm lắc đầu, mở miệng cắn vào quần áo Lý Đông, kéo anh ra ngoài.

Lý Đông lập tức hiểu ra, "Ý mày là… bảo tao mau rời khỏi đây?" Con báo gấm lập tức gật đầu.

Lý Đông do dự, cuối cùng quyết định nghe theo lời báo gấm, rời khỏi đây trước.

Ra ngoài nâng cấp vũ khí rồi vào lại sau.

Tuy nhiên, Lý Đông vừa rời đi, tiếng nói "kít kít chít chít" đột nhiên trở nên lớn hơn.

Lý Đông phân biệt rõ ràng vị trí phát ra âm thanh, là ở bên dưới thi

thể của Nhị Lăng Tử.

Anh quay đầu nhìn thi thể Nhị Lăng Tử, phát hiện bên dưới thi thể xuất hiện một cái hang nhỏ sâu hun hút.

“Chít chít chít…” “Chít chít chít chít!!!” Âm thanh chói tai từ trong hang nhỏ bùng phát ra.

Lần này anh nghe rõ rồi, là tiếng chuột kêu.

Trong tình huống nghe không rõ, nó rất giống tiếng người đang thì thầm.

Chương 28

Cùng với âm thanh ngày càng lớn, cửa hang hơi rung động, ngay sau đó, trong hang tuôn ra một lượng lớn chuột màu vàng.

Dày đặc, hàng nghìn hàng vạn con, vô số con chuột như biển cả mênh mông, từ bốn phương tám hướng chui ra.

Nếu người mắc chứng sợ lỗ nhìn thấy cảnh này, chắc chắn sẽ ngất xỉu.

Sắc mặt Lý Đông đại biến, nhiều chuột như vậy, phải nâng cấp vũ khí, tăng số lượng băng đạn mới đối phó được.

Nhưng, nâng cấp cần một chút thời gian.

Lý Đông vỗ vào con báo gấm, "Đi, giúp tao cản chúng lại!" Con báo gấm gật đầu, lập tức lao vào bầy chuột.

"Gầm!" Con báo gấm và bầy chuột lớn triển khai kịch liệt chiến đấu, liều mạng xông vào giết bầy chuột.

Móng vuốt sắc bén vồ chết hết đàn này đến đàn khác.

Con báo gấm dũng mãnh như chiến binh Sparta, dưới sự tấn công ngoan cường của nó, hàng trăm con chuột máu thịt bầy nhầy, máu bắn tung tóe.

Nhưng bầy chuột cũng không phải dạng vừa, trong lúc báo gấm tấn công, số lượng của chúng ngày càng nhiều, bầy chuột dày đặc như thủy triều tràn tới, lập tức nhấn chìm con báo gấm.

Con báo gấm từ thế chủ động chuyển sang bị động yếu thế.

Bầy chuột trèo lên người báo gấm, điên cuồng dùng răng nhọn gặm cắn da thịt nó.

Dưới sự vây công của bầy chuột, từng mảng thịt trên người báo gấm bị xé xuống, máu tươi đầm đìa, nhuộm đỏ cả một vùng đất.

Con báo gấm trong tình trạng bị thương nặng, vẫn kiên cường không sợ chết chiến đấu sinh tử với bầy chuột, không cho chúng tiếp cận Lý Đông một tấc nào… Lý Đông nhìn con báo gấm bị bầy chuột cắn xé không kiêng nể, lửa giận bốc lên ngùn ngụt.

Anh lập tức lấy ra một viên đạn, vội vàng nói: "Hệ thống, lập tức cường hóa viên đạn!" 【Xin Túc chủ chọn cấp độ cường hóa: cấp một, đạn bắn tỉa; cấp hai, đạn bi sắt; cấp ba, đạn hợp kim; cấp bốn, đạn xuyên giáp; cấp năm, đạn cháy.】 Lý Đông vốn định dùng đạn cháy, nhưng ở đây có dầu hỏa, rõ ràng không thể sử dụng.

Ngoài ra, để diệt trừ một đàn lớn sinh vật, thích hợp nhất là đạn bi sắt!

Loại đạn này một phát có thể bắn ra hàng chục viên bi sắt, phạm vi sát thương rất lớn.

Lý Đông lập tức nói: "Nâng cấp hai." 【Khấu trừ thành công 30 Đạo tệ, vật phẩm đang được nâng cấp…】 【Đinh… Nâng cấp hoàn thành, chúc mừng Túc chủ nhận được một viên đạn bi sắt.】 Lý Đông nhanh chóng lắp viên đạn bi sắt vào băng đạn, tiếp tục nói: "Hệ thống, cường hóa số lượng băng đạn." 【Xin Túc chủ chọn cấp độ cường hóa: cấp một, băng đạn bi sắt *4; cấp hai, băng đạn bi sắt *6; cấp ba, băng đạn bi sắt *8; cấp bốn, băng đạn bi sắt *10; cấp năm, băng đạn bi sắt *12.】 Lý Đông nói: "Cấp năm." 【Khấu trừ thành công 48 Đạo tệ, vật phẩm đang được nâng cấp…】 【Đinh… Nâng cấp hoàn thành, chúc mừng Túc chủ nhận được băng đạn bi sắt *12.】 Trong tay Lý Đông xuất hiện 12 băng đạn bi sắt đen nhánh, tổng cộng có hơn một nghìn viên bi sắt!

Loại đạn bi sắt được hệ thống cường hóa này có thể bắn ra từ

súng trường, sát thương kẻ địch cực kỳ lợi hại, uy lực vô cùng.

"Gầm…" Lúc này, con báo gấm đang chắn trước mặt Lý Đông phát ra một tiếng gầm thấp bi tráng, hai chân run rẩy đứng không vững.

Vô số con chuột lập tức tràn lên, nhấn chìm nó hoàn toàn, không kiêng nể cắn xé cơ thể nó.

Da thịt trên người đều bị ăn sạch, cuối cùng nó không chống đỡ nổi, từ từ ngã xuống đất.

Lý Đông hai mắt đỏ ngầu, bước những bước chân vững chãi đến bên cạnh con báo gấm.

Anh phớt lờ đám chuột đông đảo, mắt đỏ hoe ngồi xuống, vuốt ve khuôn mặt đẫm máu của con báo gấm.

"Yên nghỉ đi, mày đã hoàn thành nhiệm vụ, tiếp theo, tao sẽ báo thù cho mày…" Giọng Lý Đông khàn đặc, nắm chặt nắm đấm.

Con báo gấm như thể nghe hiểu lời của chủ nhân, khóe miệng hơi nhếch lên, như đang mỉm cười.

Ngay sau đó, tia sáng cuối cùng trong mắt nó tắt lịm, thân thể run lên, sinh mệnh hoàn toàn tan biến.

Lý Đông hai mắt đỏ rực đứng dậy, nhìn bầy chuột đang điên cuồng tràn tới phía trước, phát ra một tiếng gầm giận dữ: "Tao muốn chúng mày, tất cả phải chết!!!" "Bùm!" Lý Đông bóp cò, họng súng phun ra một ngọn lửa đỏ.

Một viên đạn bi sắt bắn ra, những viên bi nhỏ li ti như kim châm bay đi, lập tức phát nổ giữa bầy chuột.

"BÙM!" Đạn bi sắt lập tức tiêu diệt một lượng lớn chuột. 【Đinh!

Đánh giết thành công 32 con Chuột mộ, Đạo tệ +320】 "Chết

đi!!!" Khẩu súng trường trong tay Lý Đông bắn ra một cách dữ dội, phun ra từng luồng lửa giận dữ.

Từng viên đạn bi sắt uy lực khổng lồ bay ra với tốc độ cao, dữ dội oanh kích vào giữa bầy chuột, nổ tung từng mảng hoa máu. 【Đinh!

Đánh giết thành công Chuột mộ, Đạo tệ +10!】【Đinh!

Đánh giết thành công Chuột mộ, Đạo tệ +10!】"……" BÙM!

BÙM!

BÙM!

Lý Đông bắn liên tục, không hề nghỉ ngơi, từng viên đạn bi sắt không ngừng phát nổ, vô số viên bi sắt nóng hổi bay lên không trung, như mưa hoa lê, ào ào nổ tung.

Một lượng lớn chuột bị nổ tan xác, thậm chí xương cốt cũng bị nổ nát, không còn lại cả da lông. 【Đinh!

Oanh sát thành công 17 con Chuột mộ, Đạo tệ +170】【Đinh!

Oanh sát thành công 22 con Chuột mộ, Đạo tệ +220】【Đinh!

Oanh sát thành công 33 con Chuột mộ, Đạo tệ +330】"……" "A!

Ông đây sẽ giết sạch chúng mày!" "Tất cả chúng mày chết hết cho tao!" Lý Đông hai mắt đỏ ngầu, như phát điên, điên cuồng bóp cò.

Chương 29

Khẩu súng trường rung lên dữ dội, họng súng trút ra một hỏa lực vô cùng hung mãnh.

"Pằng pằng pằng pằng!!!" Những viên bi sắt như những ngôi sao băng chói lòa, nở rộ những đóa hoa lửa rực rỡ giữa bầy chuột.

Mỗi lần khai hỏa, đều có thể hủy diệt sinh mạng của hàng chục con chuột.

Bắn hết một băng đạn, Lý Đông lập tức thay băng mới, hỏa lực hung mãnh chưa từng gián đoạn, giống như thủy triều dâng trào, ào ạt không ngừng hướng về bầy chuột.

"Kít kít chít chít…" Bầy chuột phát ra tiếng kêu giận dữ, xông lên, muốn lao tới xé nát Lý Đông.

Nhưng… chúng còn chưa chạm được vào quần áo của Lý Đông đã bị nổ thành thịt vụn.

Bầy chuột thương vong thảm trọng, không có một chút cơ hội phản kháng nào.

Dưới sự oanh tạc của hỏa lực hung mãnh, bầy chuột không dám tiến lên nữa, trong lòng cảm thấy sợ hãi, kinh hoàng chạy trốn tứ phía.

Một bộ phận chạy vào trong đống xương cốt để trốn, một bộ phận chui xuống dưới hang đất để tẩu thoát.

"Trốn?

Chúng mày trốn đi đâu được?!" Lý Đông chuyển họng súng, dữ dội oanh kích.

Những con chuột trốn vào trong đống xương cốt nhanh chóng bị

Lý Đông giết sạch, những con chuột còn lại sợ đến hồn bay phách tán, vội vàng chui vào hang đất chạy trốn.

"Hừ, tưởng chui vào hang là tao không giết được chúng mày à?!" Lý Đông cười lạnh, lập tức lấy ra một viên đạn súng trường thông thường, nói: "Hệ thống, cường hóa viên đạn!" 【Xin Túc chủ chọn cấp độ cường hóa: cấp một, đạn bắn tỉa; cấp hai, đạn bi sắt; cấp ba, đạn hợp kim; cấp bốn, đạn xuyên giáp; cấp năm, đạn cháy.】 "Nâng cấp bốn, tao muốn đạn xuyên giáp!" 【Khấu trừ thành công 50 Đạo tệ, vật phẩm đang được cường hóa…】 【Đinh… Cường hóa hoàn thành, chúc mừng Túc chủ nhận được một viên đạn xuyên giáp.】 Trong tay Lý Đông lóe lên ánh sáng trắng, xuất hiện một viên đạn xuyên giáp sắc nhọn, ánh bạc lấp lánh, tỏa ra ánh kim loại đặc trưng.

Đầu của loại đạn này được làm từ kim cương cứng nhất thế giới, có khả năng xuyên phá giáp sắt, lực xuyên thấu cực kỳ mạnh mẽ.

Lý Đông hài lòng gật đầu, rồi nói: "Hệ thống, cường hóa cho tao thêm băng đạn xuyên giáp!" 【Khấu trừ thành công 60 Đạo tệ, vật phẩm đang được cường hóa…】 【Đinh… Cường hóa hoàn thành, chúc mừng Túc chủ nhận được băng đạn xuyên giáp *12.】 Lý Đông cường hóa ra 12 băng đạn xuyên giáp, tổng cộng 360 viên đạn xuyên giáp.

Có những trang bị này, đừng nói là chuột chui vào hang, dù chui vào hộp sắt cũng phải toi đời!

Khóe miệng Lý Đông nhếch lên một nụ cười độc ác, lập tức lắp băng đạn xuyên giáp vào.

"Cạch" một tiếng, đạn xuyên giáp lên nòng, họng súng nhắm vào hang chuột dưới đất.

"Ha ha… ông đây tiễn chúng mày xuống địa ngục!" Lời vừa dứt, Lý Đông không chút do dự bóp cò.

Vút!

Vút!

Vút!

Ngọn lửa từ họng súng phun trào, viên đạn xuyên giáp sắc nhọn lập tức khoan sâu xuống lòng đất ba thước, chính xác trúng vào một con chuột lớn đang chạy trốn.

Phập!

Một phát xuyên qua thân chuột, máu bắn tung tóe, ghim chặt nó xuống đất.

Con chuột lớn co giật dữ dội vài cái rồi toi mạng.

Cảnh tượng này khiến đám chuột trong đường hầm kinh hoàng tột độ.

Chúng sợ đến mức kêu loạn xạ, lập tức rối thành một ổ.

Đám chuột hoảng loạn chui vào các lỗ khác để chạy trốn.

Tuy nhiên, từng viên đạn xuyên giáp chí mạng, như những con quỷ đòi mạng, lập tức cướp đi sinh mệnh của chúng.

Tạch!

Tạch!

Tạch!

Đạn xuyên giáp chính xác vô cùng trúng vào thân chuột, từng con một chết sâu dưới lòng đất.

Đám chuột kinh hoàng tột độ, liều mạng khoan sâu hơn xuống lòng đất, cố gắng chui về tổ để sống sót.

Trên mặt đất, Lý Đông nhắm vào một khu vực và bắn điên cuồng, một lượng lớn đạn xuyên giáp trút xuống, như mưa bão, không ngừng

khoan vào lòng đất.

Âm thanh thông báo của hệ thống vang lên dồn dập. 【Đinh!

Đánh giết thành công Chuột mộ, Đạo tệ +10】 【Đinh!

Đánh giết thành công Chuột mộ, Đạo tệ +10】 "……" Khi Lý Đông bắn vào một nơi nào đó, đột nhiên âm thanh thông báo tăng Đạo tệ tăng vọt, chỉ trong vài phút đã kiếm được hơn hai nghìn Đạo tệ.

Lý Đông trong lòng vui mừng, ước chừng nơi đó là ổ chuột, thường thì ổ chuột sẽ tập trung một đàn lớn.

Đây là cơ hội tốt nhất để tiêu diệt toàn bộ!

Lý Đông lập tức thay một băng đạn mới, nhắm vào chỗ đó và bắn dữ dội!

Vô số viên đạn xuyên giáp xuyên qua đất bùn, đi sâu vào lòng đất, xuyên thủng từng con chuột lớn béo mập. 【Đinh!

Chương 30

Túc chủ một mũi tên trúng hai đích, xuyên thủng thành công 2 con Chuột mộ, thưởng Đạo tệ +40!】【Đinh!

Túc chủ một mũi tên trúng ba đích, xuyên thủng thành công 3 con Chuột mộ, thưởng Đạo tệ +80!】【Đinh!

Túc chủ một mũi tên trúng bốn đích, xuyên thủng thành công 4 con Chuột mộ, thưởng Đạo tệ +160!】"……" Lý Đông trong lòng vui mừng khôn xiết, nơi này quả nhiên là ổ chuột, có thể một phát giết hai ba con, phần thưởng nhân đôi, đúng là lời to rồi.

Lý Đông vui mừng khôn xiết, súng trường nhắm vào ổ chuột không ngừng bắn.

"Vút!

Vút!

Vút!"【Đinh!

Đánh giết thành công Chuột mộ, Đạo tệ +10】【Đinh!

Đánh giết thành công Chuột mộ, Đạo tệ +10】"……" Chỉ trong hai phút, Lý Đông đã bắn hết bốn băng đạn, lại thu hoạch được hơn hai nghìn Đạo tệ.

"Đúng là sướng thật!" Lý Đông giết đến sảng khoái tột độ, trong lòng sướng điên lên được.

Tuy nhiên, vào lúc cao hứng nhất, chuyện bất ngờ đã xảy ra.

Khi Lý Đông bắn hết băng đạn thứ năm, súng trường tấn công đột nhiên bị kẹt.

Hóa ra do bắn liên tục trong thời gian dài, khiến nòng súng quá

nóng, không thể tiếp tục bắn.

“Mẹ kiếp!

Súng đểu?!” Lý Đông mắng một tiếng, vội vàng cắm nòng súng vào đất để làm nguội.

Quá trình này cần một chút thời gian… Cùng lúc đó, bên ngoài hang xương.

Ngô Tà và Lão Dương nghe thấy động tĩnh lớn bên trong, tim hai người đều thắt lại.

“Lão Ngô, tiếng súng dữ dội như vậy, Đông ca chắc là đã giao đấu với thứ gì đó rồi phải không?” Lão Dương hỏi.

“Ừm, chắc là đang kịch chiến.” Ngô Tà nói.

Lão Dương lo lắng hỏi, “Liệu có chiếm thế thượng phong không?” Ngô Tà lắng nghe một lúc, nghiêm túc nói: “Nghe mức độ dồn dập của tiếng súng, Đông ca chắc chắn chiếm ưu thế, nếu không thì không thể bắn liên tục lâu như vậy.” Nghe Lý Đông chiếm thế thượng phong, Lão Dương lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Lão nói đùa: “Đông ca lợi hại thật, một người, một khẩu súng, xông vào hang xương đại khai sát giới, mẹ nó, sắp đuổi kịp Tôn Ngộ Không đại náo thiên cung rồi.” “Theo tôi thấy, Đông ca chỉ cần một khẩu súng trong tay là có thể chiến thắng mọi thứ, không gì cản nổi!

Hỏa lực không ngừng, sinh mệnh không dứt!” Vừa nói xong, tiếng súng bên trong đột nhiên im bặt.

“Ặc…” Biểu cảm của Lão Dương cứng đờ.

“Cái miệng quạ của cậu.” Ngô Tà cốc cho một cái.

Lão Dương ôm đầu, lẩm bẩm: “Làm gì đánh tôi?” Ngô Tà liếc mắt: “Tôi không đánh cậu thì đánh ai?

Lần nào cũng nói không linh nghiệm cái tốt, chỉ linh nghiệm cái xấu!

Vừa nói hỏa lực không ngừng, sinh mệnh không dứt, tiếng súng đã tắt ngóm." "Biết đâu Đông ca đang thay đạn thì sao, vội gì?

Không thể đợi một chút sao." Lão Dương ấm ức nói.

"Được, vậy đợi xem…" Hai người im lặng đợi hơn mười phút, vô cùng mong chờ tiếng súng vang lên trở lại.

Tuy nhiên, mười lăm phút trôi qua, không có bất kỳ tiếng động nào.

"……" Đối mặt với ánh mắt oán trách của Ngô Tà, nội tâm của Lão Dương sụp đổ, có một cảm giác muốn tự vả cho mình một cái.

Lão cũng nghi ngờ cái miệng mình có phải đã được khai quang không, lần nào cũng nói trúng phóc.

"Lão… Lão Ngô, bây giờ làm sao đây?" Lão Dương cứng đầu hỏi.

Ngô Tà trầm tư một lát, nói: "Tôi vào trong xem rốt cuộc có chuyện gì." Sắc mặt Lão Dương thay đổi, nói: "Lão Ngô, cậu chắc chứ?

Đông ca còn không xử lý được thứ trong hang xương, chúng ta vào không phải là cừu non chui vào hang sói, tự tìm đường chết sao?" "Lão Dương, Đông ca đã cứu mạng tôi, tôi có thể không quan tâm sao?" Ngô Tà kiên quyết nói: "Tôi vào hang xương xem thử, cậu đi không?" Lão Dương vẻ mặt như bị táo bón, xem ra không dám đi.

"Mẹ kiếp, rốt cuộc có đi không?" Ngô Tà trợn mắt.

Lão Dương cắn răng, "Được, tôi đi cùng cậu!" Mang theo Dương Hinh và Thái Thúc, hai tù nhân, bốn người cùng nhau đi vào hang xương.

Nhiệt độ bên trong hang xương khá thấp, vừa vào đã cảm thấy lạnh buốt cả người, bên trong tối đến mức không nhìn thấy năm ngón tay, bóng tối như mực nước cuộn trào.

Đèn pin chỉ chiếu được xa hai mét, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy một con đường mờ ảo.

Mọi người cẩn thận dò dẫm đi về phía trước.

Càng đi vào trong, nhiệt độ càng giảm.

Từng cơn gió lạnh thổi ra, mang theo một mùi tanh hôi khó ngửi.

Tim Ngô Tà đập thình thịch, mí mắt cũng giật liên hồi.

"Mẹ nó, vừa lạnh vừa tối, không phải là có động vật ăn thịt máu lạnh nguy hiểm nào đó đang ẩn náu chứ?" Lão Dương nổi da gà khắp người, lẩm bẩm một mình.

"Câm cái miệng quạ của cậu lại!" Ngô Tà mắng lớn.

Chương 31

Cả nhóm tiếp tục đi về phía trước một lúc, ở một nơi nào đó, đột nhiên vang lên tiếng nói "kít kít chít chít".

Lão Dương trong lòng chùng xuống, hoảng sợ nói: "Nghe thấy không, có người đang nói chuyện!" Ngô Tà rùng mình, anh cũng nghe thấy có người đang thì thầm.

Nhưng âm thanh dường như đến từ bốn phương tám hướng, căn bản không phân biệt được vị trí của nguồn âm thanh.

Bốn người dừng bước, căng thẳng tìm kiếm nguồn âm thanh.

Đúng lúc này, "loảng xoảng" một tiếng, mấy bộ xương khô phía trước đổ sập, xương khô vỡ nát khắp đất.

Mấy cái đầu lâu trắng hếu lăn ra, rơi xuống chân hai người, hốc mắt đen ngòm nhìn chằm chằm.

"Mẹ kiếp!" Lão Dương giật mình, vội vàng lùi lại.

"Không cần sợ, chỉ là mấy khúc xương mục thôi." Ngô Tà bình tĩnh nói.

"Mẹ ơi, dọa chết ông rồi, chết tiệt!" Lão Dương đi tới, đang định một cước đá nát cái đầu lâu.

Nhưng đồng tử của lão đột nhiên co lại, rồi mặt đầy kinh hoàng nói: "Lão Ngô, cậu, mau nhìn, trong đống xương có một xác chết!" "Xác chết?" Ngô Tà kinh ngạc, vội vàng đến xem.

Chỉ thấy trong đống xương trắng, có một thi thể màu vàng khô héo.

Thi thể mặt mũi biến dạng, toàn thân đầy những vết thương giống

như vết cào.

“Mẹ nó, gã này là ai vậy, sao lại chết ở đây?” Lão Dương nói.

“Ư ư…” Lúc này, Thái Thúc và Dương Hinh ở phía sau phát ra tiếng kêu bị kìm nén, miệng bị nhét giẻ, xem biểu cảm có vẻ muốn nói gì đó.

Ngô Tà lập tức lấy giẻ nhét ra, hỏi: “Các người nhận ra người này à?” “Là Nhị Lăng Tử trong đội của tôi.” Dương Hinh mặt mày tái mét nói: “Nhị Lăng Tử đã chết ở vũng nước rồi, sao lại xuất hiện ở đây?” “Ý cô là, thi thể của Nhị Lăng Tử đã di chuyển?” Ngô Tà kinh ngạc nói.

“Tôi không biết, nhưng, tôi đã tận mắt thấy Nhị Lăng Tử chết ở vũng nước, không thể sai được.” Dương Hinh nói.

“Mẹ kiếp, gã này chết rồi còn biết đi?

Lẽ nào biến thành quỷ?” Lão Dương căng thẳng nói.

Ngô Tà không trả lời, quay sang quan sát kỹ thi thể của Nhị Lăng Tử.

Anh vừa đến gần để xem, thì một cảnh tượng kinh hoàng đã xảy ra.

Chỉ thấy Nhị Lăng Tử đột nhiên duỗi tay ra, một tay tóm lấy lưng Ngô Tà, kéo mạnh anh lại.

“A!!!” Không kịp phòng bị, Ngô Tà ngã nhào lên người Nhị Lăng Tử, tiếp xúc mặt đối mặt.

Nhìn gần khuôn mặt dữ tợn của Nhị Lăng Tử, Ngô Tà sợ hãi hét lớn.

“Cứu mạng, Lão Dương, mau kéo tôi ra!” Lão Dương sợ đến mức hồn xiêu phách lạc, theo bản năng định bỏ chạy, nhưng nghe thấy Ngô

Tà hét lớn cầu cứu, cắn răng, vội vàng chạy tới, một tay kéo Ngô Tà.

"Lão Ngô, không sao chứ?" "Tôi không sao, mẹ kiếp, mau chạy, gã này cương thi rồi!" Hai người lảo đảo chạy về phía sau.

"Kít kít! … chít chít!" Miệng Nhị Lăng Tử phát ra những âm thanh kỳ quái, tiếp theo, một cảnh tượng kinh hoàng hơn đã xảy ra.

Chỉ thấy nó đột nhiên đứng dậy, cơ thể cứng đờ đi về phía mọi người.

Cảnh tượng kỳ lạ quái dị này, dọa cho tim bốn người gần như nhảy ra ngoài.

"Chết tiệt, cương thi!

Mau chạy!" Lão Dương hét lớn một tiếng, liều mạng chạy về phía sau, nhanh hơn cả thỏ, ba người còn lại cũng vội vàng chạy trốn.

"Kít kít chít chít…" "Kít kít chít chít!" Bốn người vừa chạy trốn, vừa nghe thấy trong bóng tối tứ phía, tiếng nói "kít kít chít chít" không ngừng vang lên, như có người áp sát vào tai không ngừng nói chuyện, ngày càng lớn tiếng.

Âm thanh này làm loạn tâm trí, khiến người ta sinh lòng hoảng sợ và căng thẳng.

Trong lúc vội vàng chạy trốn, Dương Hinh không cẩn thận vấp phải một tảng đá nhô ra, ngã xuống đất.

"Ái chà…" Dương Hinh bị trẹo chân, phát ra tiếng rên rỉ đau đớn.

Ngô Tà quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thi thể của Nhị Lăng Tử sắp đuổi kịp.

Anh vội vàng quay lại kéo Dương Hinh, "Mau chạy." Ngô Tà kéo Dương Hinh loạng choạng chạy về phía trước.

Đột nhiên, phía trước "rầm" một tiếng, một lượng lớn xương cốt

sụp đổ, hoàn toàn chặn đường đi.

"Mẹ kiếp, xong rồi xong rồi, hết đường rồi!" Lão Dương tuyệt vọng kêu lên.

Tuy nhiên, một cảnh tượng tuyệt vọng hơn đã xuất hiện.

Chỉ thấy trên đống xương trắng, xuất hiện từng cái bóng đen, dày đặc, vô số, ít nhất cũng phải có vài trăm con.

Lão Dương dùng đèn pin chiếu vào những cái bóng đen đó, lập tức mặt mày đen sạm, "Chuột, mẹ kiếp, nhiều quá!" "Không ổn, là chuột mộ." Sắc mặt Thái Thúc kịch biến: "Loại chuột này chuyên ăn xác thối để lớn lên, răng của chúng có vi khuẩn chí mạng, một khi bị cắn sẽ nhiễm trùng đến chết." Mắt của Chuột mộ phát ra ánh sáng xanh biếc, răng nanh há miệng, rục rịch.

Chúng không ngừng bò về phía trước.

"Làm sao bây giờ, hay là chúng ta chạy về đi?" Lão Dương run rẩy nói.

"Không được, phía sau có cương thi." Bốn người đang định lùi lại, nhưng lúc này, thi thể của Nhị Lăng Tử đã đi thẳng tới.

Chương 32

Từ trong bụng nó chui ra hơn mười con chuột lớn béo mập, mắt phát ra ánh sáng khát máu.

Lão Dương sắp khóc ra rồi, "Chết tiệt, trước có sói sau có hổ, làm sao đây, tôi không làm nổi nữa!" "Trong ba lô có súng, mau dùng súng!" Thái Thúc đột nhiên hét lên.

Lão Dương sững sờ, vội vàng mở ba lô ra.

Bên trong quả nhiên có một khẩu Desert Eagle, một khẩu Remington, và một khẩu súng trường kiểu 56 nhái.

Những thứ này đều là Lý Đông để lại cho họ tự vệ.

"Tốt quá rồi, Đông ca đúng là tuyệt vời!" Lão Dương vui mừng khôn xiết.

"Kít kít!" Lúc này, miệng Nhị Lăng Tử phát ra những âm tiết kỳ quái.

Ngay sau đó, Chuột mộ như nhận được mệnh lệnh, lập tức điên cuồng lao tới.

Bốn người lập tức lấy súng ra, bắn vào đám chuột từ phía.

Vốn tưởng dùng súng có thể dọa lùi đám chuột này, nhưng, đám chuột này quá điên cuồng rồi, tất cả đều kiên cường không sợ chết lao lên, không hề sợ uy lực của đạn.

"Mẹ nó, đám chuột này điên rồi!

Súng của tôi không đủ mạnh, không thể trấn áp được!" Lão Dương mắng lớn.

Bắn hết một băng đạn, lúc thay đạn, mọi người phát hiện không

còn đạn nữa.

"Xong rồi, hết đạn." Lập tức, một cảm giác tuyệt vọng trào dâng trong lòng mọi người.

Không có hỏa lực trấn áp, bầy chuột càng điên cuồng hơn tràn tới, như chó đói tranh ăn.

"Chết tiệt, liều với chúng mày!" Ngô Tà nắm chặt xẻng toàn phong, nghênh chiến với bầy chuột đang xông tới.

Hai bên lập tức va chạm, người và chuột triển khai một trận chiến đấu kịch liệt.

Bầy chuột dày đặc điên cuồng lao tới, như nước biển nhấn chìm bốn người.

Bầy chuột này thực sự quá lợi hại rồi, răng nhọn sắc bén còn mạnh hơn cả kim tiêm, mọi người toàn thân bị cắn đẫm máu, tím một mảng xanh một mảng, gần như không chống đỡ nổi nữa.

"Toi rồi." Lão Dương tuyệt vọng đến mức sắp khóc, "Lão Ngô, chúng ta sắp thành mồi cho chuột rồi." Dưới sự vây công của bầy chuột, thể lực của bốn người dần dần không còn chống đỡ nổi, đang ở bên bờ vực sụp đổ.

Bầy chuột kiêu ngạo chui vào người họ liều mạng gặm cắn, trèo lên đầu không kiêng nể gì.

Mọi người dù tức giận không chịu nổi, nhưng lại không thể làm gì được bầy chuột kiêu ngạo này.

"Kít kít… chít chít!" Lúc này, thi thể của Nhị Lăng Tử cứng đờ đi tới, bầy chuột lập tức nhường ra một con đường, mặt nó đầy vẻ dữ tợn, miệng hơi hé mở, răng đầy máu.

Nhị Lăng Tử há miệng, cắn về phía Dương Hinh gần nhất.

Dương Hinh sắp bị bầy chuột nhấn chìm hoàn toàn, lúc này đối mặt với miệng máu của Nhị Lăng Tử, căn bản không có chút sức lực phản kháng nào.

Những người còn lại cũng đang bị chuột điên cuồng vây công, rơi vào tuyệt cảnh tự thân khó bảo, căn bản không thể rảnh tay cứu Dương Hinh.

"Hu hu hu…" Nước mắt Dương Hinh tuôn rơi, rơi vào tuyệt vọng.

Cái miệng ghê tởm của Nhị Lăng Tử từ từ tiến đến trước mặt Dương Hinh.

Cô đau đớn nhắm mắt lại, nước mắt lã chã rơi xuống, trong lòng đầy tuyệt vọng.

"……" Trong lúc mọi người trơ mắt nhìn Dương Hinh sắp bị Nhị Lăng Tử ăn thịt.

Đột nhiên, một giọng nói trong trẻo vang lên.

"Thứ chó chết, dừng tay cho ông!" Nghe thấy giọng nói quen thuộc, mọi người trong lòng kinh ngạc.

Vội vàng ngẩng đầu lên, quả nhiên là khuôn mặt quen thuộc đó.

Lập tức, một niềm vui sướng khổng lồ tràn ngập trong lòng mọi người.

Ngô Tà là người đầu tiên lên tiếng, vui mừng hét lên: "Đông ca!" Vào thời khắc tuyệt vọng nhất, Lý Đông như thần minh đột nhiên xuất hiện.

Khoảnh khắc đó, sự tuyệt vọng trong lòng mọi người tan thành mây khói, niềm vui sướng khổng lồ tràn ngập tâm can.

"Đông ca!" Thái Thúc run rẩy gọi, đầy vẻ kích động.

Lão Dương còn suýt nữa phát điên vì vui, khóc lóc hét lớn: "Đông

ca!

Hóa ra anh chưa chết… à không!

Đông ca, thấy anh thật là tốt quá, hu hu hu… tôi vui quá.” Dưới sự chú ý của mọi người, Lý Đông nhảy một cái, lập tức nhảy đến bên cạnh Dương Hinh, một cú chém tay, “rắc” một tiếng, đầu của Nhị Lăng Tử bay lên trời.

Ngay sau đó, súng trường của Lý Đông nhắm vào cái đầu đang ở trên không, bóp cò.

BÙM!

Một tiếng súng bá đạo vang lên, đầu của Nhị Lăng Tử như quả dưa hấu vỡ nát, máu tươi bắn tung tóe.

Một con Chuột ăn rắn to lớn nhanh chóng nhảy ra từ trong óc.

“Hả… chạy?” Lý Đông lại bắn một phát nữa.

Chương 33

BÙM!

Con Chuột ăn rắn ở trên không bị đạn bi sắt oanh kích trúng, nổ thành vô số mảnh thịt, không còn lại một sợi lông nào. 【Đinh!

Đánh giết thành công Chuột ăn rắn, Đạo tệ +550!】 Một con Chuột ăn rắn phần thưởng hậu hĩnh.

Ước chừng đã có mấy trăm năm tu vi, có thể khống chế thần kinh của thi thể, gần như sắp thành tinh rồi.

Tiêu diệt Nhị Lăng Tử và Chuột ăn rắn xong, Lý Đông nhìn Dương Hinh, hỏi: "Không sao chứ?" Dương Hinh mặt mày tái mét, thân thể run rẩy, bây giờ vẫn chưa hoàn hồn.

Vừa rồi suýt nữa đã chết, là Lý Đông đã kéo cô từ quỷ môn quan trở về.

Nhìn bộ dạng ngẩn ngơ của Dương Hinh, Lý Đông thắc mắc, lẽ nào bị dọa mất hồn rồi.

Anh dùng tay huơ huơ trước mặt Dương Hinh, "Không sao chứ?

Nghe thấy không?" "Á… tôi, tôi không sao." Dương Hinh nhanh chóng hoàn hồn, mặt đỏ bừng, vội vàng đáp lại.

"Ừm, không sao là được." Lý Đông gật đầu, không để ý đến Dương Hinh nữa, lập tức xoay người, đối mặt với bầy chuột phía trước.

Dương Hinh ngây ngốc nhìn bóng lưng của Lý Đông, gò má dần dần ửng hồng.

Vốn dĩ cô nhìn Lý Đông rất không thuận mắt, gã này vừa lạnh

lùng vừa phúc hắc, đối xử với con gái thô lỗ vô lễ, động một tí là văng tục, đúng là một tên trai thẳng tiêu chuẩn, loại đàn ông thối tha mà cô ghét nhất.

Nhưng bây giờ, Dương Hinh đột nhiên cảm thấy Lý Đông rất có khí phách nam tử, bản lĩnh cao cường, có năng lực thần quỷ khó lường.

Chỉ cần có anh ở đây, luôn có một cảm giác an toàn không nói nên lời.

Nghĩ đến đây, một dòng ngọt ngào không tên chảy vào lòng, khóe miệng Dương Hinh hơi cong lên, lộ ra một nụ cười quyến rũ… Lý Đông bước đi, khí thế hung hăng đối mặt với bầy chuột.

Đám chuột này vừa nhìn thấy Lý Đông, như thể nhìn thấy con quỷ đáng sợ nhất, lập tức chạy trốn tứ phía, chạy còn nhanh hơn cả thỏ.

Thủ đoạn khủng bố của Lý Đông trước đó, đã tạo ra một cái bóng không thể xóa nhòa trong lòng đám chuột này.

Vừa nhìn thấy Lý Đông, như thể nhìn thấy thứ đáng sợ nhất, chỉ hận không thể chạy càng xa càng tốt.

"Chuyện gì vậy, Đông ca vừa xuất hiện, chuột đã chạy hết rồi?" Lão Dương và những người khác nhìn đám chuột lớn hoảng loạn chạy trốn, lập tức ngơ ngác.

Vừa rồi đám chuột này hung mãnh như ác quỷ, trong nháy mắt đã bỏ chạy tán loạn?

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, mọi người quả thực không dám tin vào cảnh tượng này… "Hừ, chạy?

Cửa cũng không có!" Lý Đông hừ lạnh một tiếng, lập tức cầm súng trường, nhắm vào đám chuột đang chạy trốn, bóp cò.

“BÙM!

BÙM!

BÙM!” Đạn bi sắt uy lực mạnh mẽ không thương tiếc oanh kích, nổ tung thành từng đám lửa nóng rực.

Lý Đông ra tay quyết đoán, như một vị sát thần khủng bố, nhanh chóng thu hoạch sinh mệnh của bầy chuột.

Bầy chuột bị nổ tan xác, không ít con chuột không còn lại một sợi lông nào, tất cả đều bị nổ thành tro bụi. 【Đinh!

Oanh sát thành công 16 con Chuột mộ, Đạo tệ +160】【Đinh!

Oanh sát thành công 34 con Chuột mộ, Đạo tệ +340】【Đinh!

Oanh sát thành công 23 con Chuột mộ, Đạo tệ +230】“……” Vừa rồi còn kiêu ngạo, hung mãnh giảo hoạt, Chuột mộ vừa gặp phải Lý Đông, lập tức trở nên yếu ớt hơn cả cừu non.

Dưới sự tấn công mãnh liệt, chuột chết vô số, chết không toàn thây.

Cảnh tượng này, bốn người nhìn mà mắt tròn miệng dẹt, trong lòng chấn động không thể tả.

“Tôi sống từng này tuổi, lần đầu tiên thấy người lợi hại như vậy.” Thái Thúc lẩm bẩm: “Đông ca mới là cao thủ trộm mộ thực lực thực thụ.” Súng trường tấn công trong tay Lý Đông liên tục phụt ra những tia lửa dài.

Vô số đạn bi sắt bắn ra như mưa rào.

“Rầm rầm rầm!” Xương khô xung quanh vỡ tan tành, những con chuột ẩn náu bên trong lần lượt bị đạn bi sắt tiêu diệt.

Ngay cả những con chuột đã chui xuống đất cũng không thoát khỏi.

Lý Đông bắn tất cả thành một đống thịt nát, chết vô cùng thê thảm.【Ting!

Tiêu diệt thành công 22 con chuột mộ, Đạo tệ +220】【Ting!

Tiêu diệt thành công 16 con chuột mộ, Đạo tệ +160】"..." Mười phút sau, Lý Đông đã giết sạch tất cả lũ chuột.

Xung quanh sạch sẽ, không còn thấy bóng dáng một con chuột nào.

Lý Đông hài lòng gật đầu, sau đó kiểm tra mục Đạo tệ trong hệ thống, một lần thu hoạch được 3230 Đạo tệ, được, thu hoạch không tồi.

"Anh Đông lợi hại thật!" Ngô Tà mỉm cười tán thưởng.

Chương 34

Thái Thúc cũng gật đầu tán thành.

Trong lòng ông, mức độ kính sợ đối với Lý Đông lại tăng lên một bậc.

Chàng trai trẻ tuổi này không chỉ dũng cảm không sợ hãi, mà thủ đoạn còn quyết đoán sắt đá, át chủ bài thì cứ hết lá này đến lá khác, dường như dùng mãi không hết, quả thực quá lợi hại.

Lão Dương đã chứng kiến toàn bộ quá trình Lý Đông tàn sát lũ chuột, lúc này miệng há hốc.

Gã lại một lần nữa được thấy thực lực mạnh mẽ của Lý Đông, đúng là một khẩu súng trong tay, thần cản giết thần, phật cản giết phật, chiến thắng mọi trận, không gì cản nổi.

Cứ như vị sát thần đáng sợ nhất, giết cho lũ chuột kia chết không có chỗ chôn.

Lão Dương cười hì hì, lon ton chạy lên trước, cười ha hả nói: "Anh Đông, đúng là khắc tinh của lũ chuột mà, tôi mà có được một phần mười năng lực của anh thì có thể đi ngang trong mộ rồi.

À mà, cái đó...

Anh Đông, cho tôi ít trang bị được không?" Lão Dương nhìn chằm chằm khẩu súng trong tay Lý Đông với ánh mắt khao khát.

Lý Đông đảo mắt: "Trái Đất xa bao nhiêu thì cút cho tôi xa bấy nhiêu." Lão Dương mặt dày cười hì hì, nói: "Anh Đông, đừng keo kiệt thế chứ, bố thí cho tôi chút đồ đi mà, hay là...

đạn cũng được." Lão Dương đã để mắt đến trang bị thần kỳ của Lý Đông, mềm cứng không xong thì mặt dày mày dạn cũng phải kiếm

cho được một ít.

“Cút.” Lý Đông không thèm nghe, đá thẳng một cước vào mông gã đuổi đi.

“Ây...

Anh Đông, tôi đang bị thương đấy, nỡ lòng nào đối xử thô bạo với tôi vậy.” Lão Dương nhe răng nhếch mép, vẻ mặt đau đớn không chịu nổi.

Lý Đông nhìn lại, trên người gã quả thật có không ít vết cào.

Ba người còn lại cũng có khá nhiều vết thương.

Vết thương do chuột mộ để lại ẩn chứa độc tố, vừa đau âm ỉ, vừa ngứa vừa tê.

Xem ra bọn họ đang rất khó chịu.

“Chuột mộ lớn lên nhờ ăn xác thối, răng của chúng chứa độc tố, mau xử lý vết thương đi.” Lý Đông nghiêm túc nói.

“Ừm.” Bốn người làm theo lời Lý Đông, dùng nước sát trùng nhanh chóng xử lý vết thương.

Chỉ tiếc là, số lượng nước sát trùng mang theo không đủ, không thể sát trùng hết các vết thương trên toàn thân.

“Nước sát trùng không đủ dùng...” Mọi người mặt mày ủ rũ.

“Đừng lo, nước sát trùng chắc chắn đủ dùng.” Lý Đông cười nhẹ, nói: “Lão Dương, đưa chai nước sát trùng đó cho tôi.” Lão Dương ngẩn ra, rồi đưa chai nước sát trùng cho Lý Đông.

Đó là một chai dung dịch sát trùng Hydro Peroxide bình thường.

Lý Đông thầm niệm: “Hệ thống, cường hóa nước sát trùng.” 【Mời túc chủ chọn cấp bậc tiến hóa: Cấp một, Nước muối sinh lý;

Cấp hai, Formalin; Cấp ba, Thuốc tím; Cấp bốn, Dung dịch sát trùng y tế; Cấp năm, Bình xịt sát trùng chữa lành hiệu quả cao.】 Lý Đông vừa thấy vật phẩm cấp năm mắt liền sáng lên.

Nghe tên có vẻ không tồi, hàng tuyển của hệ thống sản xuất, hiệu quả chắc chắn tốt.

"Cường hóa cấp năm." 【Trừ thành công 50 Đạo tệ, vật phẩm đang nâng cấp...】 【Ting...

Nâng cấp hoàn tất, chúc mừng túc chủ nhận được Bình xịt sát trùng chữa lành hiệu quả cao.】 Trong mục vật phẩm của hệ thống, xuất hiện một bình xịt màu trắng sáng loáng, trông giống như thuốc xịt Vân Nam Bạch Dược.

Không, hiệu quả của loại bình xịt này mạnh hơn Vân Nam Bạch Dược cả trăm lần, dù sao cũng là vật phẩm được hệ thống cường hóa đặc biệt.

"Anh Đông, thuốc của anh đâu?

Tôi đang chờ dùng đây này." Lão Dương mong đợi nói.

"Đây, cầm lấy." Lý Đông thò tay vào túi, giả vờ lấy đồ, sau đó một luồng sáng trắng lóe lên, bình xịt đã ở trong tay.

Anh lấy ra rồi nói: "Thuốc đây, mỗi người xịt vài lần là vết thương sẽ nhanh chóng lành lại." "Đây không phải là Vân Nam Bạch Dược sao?" Lão Dương nhận lấy xem, rồi la lên: "Vãi, anh Đông, đây không phải Vân Nam Bạch Dược à?

Đến cái nhãn hiệu cũng không có, chẳng lẽ là hàng giả hàng nhái ba không?" Lý Đông liếc mắt: "Nếu không dùng thì đưa cho người khác." "Dùng chứ, không dùng thì phí." Lão Dương lẩm bẩm.

Gã nửa tin nửa ngờ mở chai "hàng giả hàng nhái", rồi xịt lên vết thương ở đầu gối.

Không có cảm giác gì, cứ như xịt nước lã.

“Lão Dương, cảm giác thế nào?” Ngô Tà hỏi.

“Chả có cảm giác gì, cái loại hàng ba không này, không chừng chỉ đổ nước lọc vào, làm gì có hiệu quả.” Lão Dương khinh thường lẩm bẩm.

Nhưng gã vừa dứt lời, đột nhiên cảm thấy đầu gối truyền đến một cảm giác tê tê mát rượi dễ chịu, như có hàng vạn con kiến bò qua, vừa ngứa ngáy vừa mát lạnh, thật thoải mái.

Sự khó chịu ở vết thương lập tức biến mất, và nó đang đóng vảy, lành lại với tốc độ mắt thường có thể thấy, hoàn toàn không còn cảm giác đau đớn.

“Vãi, mẹ nó thần kỳ thật chứ?!” Lão Dương hét lớn, “Anh Đông, thứ này quá đỉnh, vết thương lành nhanh thế.” Mọi người nhìn sang, quả nhiên vết thương của Lão Dương đã gần như khỏi hẳn, hiệu quả chữa trị quả thực quá nghịch thiên.

“Bình xịt lợi hại thật.” Thái Thúc kinh ngạc nói.

Lão Dương vui mừng đến mức suýt nhảy cẫng lên.

Gã lập tức xịt khắp các vết thương trên người, chẳng mấy chốc tất cả đều đã lành lặn.

Lượng thuốc trong bình xịt còn nhiều, ba người còn lại cũng xịt một lượt, vết thương nhanh chóng lành lại, hoàn toàn không còn đau đớn, chỉ còn cảm giác tê tê man mát.

Chương 35

Mọi người không khỏi tấm tắc khen ngợi.

“Bình thuốc sát trùng của Anh Đông thật thần kỳ.” Ngô Tà cảm thán.

“Anh Đông, còn thuốc không, cho tôi thêm một bình nữa đi?” Lão Dương mặt dày hỏi.

“Không có, hỏi nữa cũng không có.” Lý Đông đảo mắt, rồi nói tiếp: “Vết thương lành rồi thì được rồi, mau thu dọn đồ đạc đi, cùng tôi vào trong.” Lão Dương tò mò hỏi: “Anh Đông, đi đâu vậy?” “Ổ chuột.” Lý Đông nói.

“Cái gì?

Ổ chuột?

Anh Đông, anh muốn diệt tận gốc lũ chuột chết tiệt đó à?” “Ừm.” “Mẹ nó, quá tốt rồi!” “...” Mọi người lập tức thu dọn đồ đạc, rồi theo Lý Đông đi về phía trước.

Men theo từng hàng xương cốt, họ rẽ vào một lối đi tối om.

Phía trước bỗng trở nên quang đãng, những đống xương cốt xung quanh đều đã vỡ vụn, để lộ ra một khoảng đất trống khá lớn.

Khi nhìn thấy cảnh tượng trên khoảng đất trống, tất cả đều chết lặng.

“Trời ạ...!” Mọi người không thể tin vào mắt mình.

Trước mắt là từng mảng xác chuột, nhiều không đếm xuể, chất thành núi, gần như phủ kín cả mặt đất, không biết đã chết bao nhiêu, ước chừng phải có mấy ngàn con.

Vốn dĩ mọi người đã nghĩ việc Lý Đông đẩy lùi bầy chuột bên ngoài đã là quá lợi hại, không ngờ bên trong anh còn giết tàn bạo hơn, thảo nào lũ chuột kia vừa thấy anh đã bỏ chạy.

"Anh Đông, đây đều là do một mình anh làm sao?" Lão Dương kinh ngạc hỏi.

"Không thì sao?" Lý Đông đảo mắt.

"Chậc chậc, quá đỉnh!

Quả là anh hùng cô độc của giới đạo mộ!" Lão Dương không ngớt lời khen ngợi, nịnh nọt ra mặt.

Lý Đông lười để ý đến Lão Dương, anh thay đạn xuyên giáp, nhanh chóng đi đến một vị trí nào đó, đó là vị trí ổ chuột.

Vừa rồi chạy ra cứu người, chưa kịp dọn dẹp cái ổ chuột này.

Lý Đông bóp cò, đạn bắn ra.

"Vút vút vút!" Đạn xuyên giáp mạnh mẽ găm xuống đất, tiêu diệt ổ chuột bên dưới. 【Ting!

Tiêu diệt thành công chuột mộ, Đạo tệ +10】 【Ting!

Tiêu diệt thành công chuột mộ, Đạo tệ +10】 "..." Thấy Lý Đông điên cuồng bắn xuống đất, bốn người đều ngây ra.

"Anh Đông, anh làm gì vậy?" Lão Dương ngơ ngác hỏi: "Tự dưng bắn xuống đất làm gì?" "Ngu à!" Ngô Tà tát vào đầu Lão Dương một cái, "Chuột biết đào hang, ổ của chúng ẩn dưới lòng đất, thế mà cũng không hiểu à?" "Vãi, ra là vậy." Lão Dương đỏ mặt gãi đầu.

Bên kia, Lý Đông đã ngừng bắn.

Anh khẽ nhíu mày, lần này tốc độ tăng Đạo tệ thấp.

Sau khi nhận được hơn 1200 Đạo tệ thì không tăng nữa, xem ra lũ

chuột trong ổ đã chạy hết rồi.

Lũ chuột mộ này rất gian xảo và thông minh, chúng là động vật sống theo bầy đàn có tổ chức, cái gọi là "thỏ khôn có ba hang", chắc chắn chúng không chỉ có một ổ.

Lý Đông đoán rằng, sau khi rời khỏi ổ cũ, chúng nhất định sẽ chạy đến một cái ổ an toàn khác.

Lý Đông dự định tìm ra những cái ổ đó, nhổ tận gốc những thứ chết tiệt này, kiếm thêm nhiều Đạo tệ hơn.

"Anh Đông, con báo của anh đâu, không thấy nữa rồi?" Ngô Tà nhìn quanh rồi đột nhiên hỏi.

Lý Đông ngẩn ra, rồi thở dài, chỉ về một hướng: "Ở kia kìa, chết rồi." "Chết rồi?

Một con báo tốt như vậy, thật đáng tiếc..." Ngô Tà xuýt xoa.

Nhìn theo hướng Lý Đông chỉ, rồi anh có chút ngạc nhiên: "Anh Đông, anh chắc con báo chết ở đó không, sao không thấy xác nó đâu?" Lý Đông giật mình, quay đầu nhìn lại, quả nhiên xác con báo đã biến mất.

"Chẳng lẽ bị lũ chuột tha đi rồi?" Lão Dương đoán.

Lý Đông đi tới quan sát kỹ, phát hiện những sợi lông báo rơi vãi kéo dài về phía sau, dọc đường đầy rẫy dấu chân chuột.

Lý Đông suy đoán, con báo hẳn là bị lũ chuột chạy trốn tha đi rồi.

Nhìn hướng đi của những dấu chân này, có lẽ lũ chuột muốn tha con báo về ổ mới.

Bầy chuột có thói quen thu thập thức ăn, thích giấu thức ăn gần ổ của chúng.

Nếu đây là ổ thứ nhất của lũ chuột, vậy thì bây giờ chúng chắc

chắn đã chạy đến ổ thứ hai.

“Đi, theo xem sao!” Lý Đông trầm giọng nói.

Mọi người theo Lý Đông đi tiếp, trong môi trường tối om, tốc độ tiến lên không hề chậm.

Vào một lúc nào đó, Lão Dương kinh hãi kêu lên, chỉ về phía trước nói: “Nhìn kìa, đó không phải con báo sao?” Lý Đông ngẩng đầu lên, trong lòng chợt thót một cái.

Phía trước trong đống xương cốt tối đen, xác con báo đang bị một bóng người màu đen kéo đi.

Chương 36

Bóng người đó thân hình mập mạp, hai tay thon dài sắc bén, nhìn từ xa giống như một kẻ dị dạng.

Sột soạt soạt...

Dưới sự kéo lê của "nó", xác con báo tiếp xúc ma sát với mặt đất, phát ra âm thanh chói tai, một vệt máu tươi rõ rệt lưu lại trên mặt đất.

Trong nháy mắt, bóng đen và con báo đã biến mất trong bóng tối.

Sắc mặt Lý Đông ngưng trọng, lại là cái bóng đen đó, anh đã thấy nó mấy lần rồi.

Thứ này đến không hình đi không bóng, vô cùng nguy hiểm.

"Anh Đông, thứ đó có vẻ nguy hiểm lắm." Lão Dương sợ hãi nói.

"Sợ cái gì?" Lý Đông trừng mắt, "Yêu ma quỷ quái gì tao cũng xử được, đi xem thử!" Nói xong, Lý Đông đi đầu, mọi người căng thẳng theo sát phía sau.

Lý Đông men theo vệt máu trên đất mà chạy, càng vào sâu, mọi người càng cảm thấy toàn thân lạnh buốt, không khí xung quanh dường như sắp đóng băng.

Không biết đã chạy đến đâu, bóng tối xung quanh đặc quánh như mực, từng lớp sương mù kỳ quái lan tỏa, tràn ngập không khí như thủy triều.

Năm người như đi vào vũng lầy, đi mãi không ra.

Sau khi chạy suốt nửa giờ, ai nấy đều mệt đến thở hổn hển.

Lý Đông đột nhiên nhận ra có gì đó không ổn, lập tức bảo mọi người dừng lại.

Lão Dương thở hổn hển, nhìn quanh một lượt, rồi đột nhiên kinh hãi kêu lên: "Ủa, đây chẳng phải là nơi chúng ta vừa đi qua sao?" Phía trước là một khoảng đất trống, đầy xác chuột, quả nhiên là chỗ cũ.

"Chết tiệt, chúng ta trúng chiêu rồi!" Lý Đông chửi thầm.

"Anh Đông, chúng ta không phải bị lạc vào mê hồn trận đấy chứ?" Lão Dương hoảng sợ hỏi.

Lý Đông nhìn những bộ xương xung quanh, nói: "Ở đây chết nhiều người như vậy, oan hồn tích tụ, có lẽ thứ gì đó bẩn thỉu đã bày ra trò ma dẫn lối." Thái Thúc nói: "Tôi thấy sở dĩ chúng ta cứ đi vòng quanh là vì cách sắp xếp thi thể ở đây có vấn đề.

Các đống thi thể này được bố trí theo thuật Kỳ Môn Bát Quái, nên nơi đây đã biến thành một mê cung khổng lồ, cộng thêm sự mê hoặc của sương mù, chúng ta không thể đi ra ngoài được." Lão Dương nghe xong thì không tin, nói: "Lão Thái, ông đừng có nói bừa, làm gì có thuật Kỳ Môn Bát Quái?

Lúc ở trên tôi cũng không thấy có cách sắp xếp đặc biệt nào.

Trừ phi sau khi chúng ta đi xuống, những bộ xương này biết di chuyển..." Lão Dương vội vàng nhổ nước bọt: "Phỉ phỉ!

A Di Đà Phật, đại cát đại lợi!" "Việc thi thể di chuyển đúng là có khả năng." Thái Thúc nói: "Nơi này tối đen như mực, sương mù dày đặc, cộng thêm quãng đường dài, chúng ta hoàn toàn mất phương hướng.

Chỉ cần vị trí các bộ xương dịch chuyển một chút là có thể dẫn chúng ta vào một con đường vòng, khiến chúng ta cứ đi lòng vòng mãi." "Ông nói có lý đấy, vậy có cách nào phá giải không?" Lão Dương hỏi.

Thái Thúc nói: "Tôi có một cách phá giải ma dẫn lối." "Ồ, cách

gì?" Lão Dương tò mò.

"Cách thứ nhất là căng một sợi dây thừng để đảm bảo đi thẳng, sau đó chúng ta men theo đường thẳng đó, tự nhiên có thể phá giải việc đi vòng.

Cách thứ hai là dùng ánh sáng của pháo hiệu, cứ đi thẳng theo hướng ánh sáng cũng có thể phá giải ma dẫn lối." Thái Thúc chậm rãi nói.

"Hề, xem ra ông cũng có nhiều cách phết nhỉ." Lão Dương cười cười, rồi nhìn về phía Lý Đông, hỏi: "Anh Đông, anh thấy sao?" "Cách thì không tồi, nhưng độ khó thực hiện cao, dễ xảy ra sai sót." Lý Đông nói.

"Anh Đông nói đúng, hai ý này đều khá khó thực hiện, nhưng hiện tại xem ra chỉ có cách đó mới ra ngoài được." Thái Thúc nói.

"Chưa chắc." Lý Đông lắc đầu nói.

"Ồ, Anh Đông, chẳng lẽ anh có cách nào tốt hơn?" Thái Thúc hỏi.

Mọi người đều tò mò nhìn Lý Đông.

"Nghỉ ngơi một lát đi, lát nữa tôi sẽ cho mọi người biết cách." Nói xong, Lý Đông đi sang một bên.

Mọi người nhìn nhau, trong lòng tò mò không biết Lý Đông rốt cuộc có cách gì?

"Mọi người nghỉ một lát đi, Anh Đông đã nói có cách thì chắc chắn có, chúng ta không cần phải lo lắng." Lão Dương cười ha hả nói.

"Ừm." Mọi người ngồi xuống đất nghỉ ngơi, ăn lương khô bổ sung thể lực.

Bên kia, Lý Đông đang giao tiếp với hệ thống trong đầu: "Hệ

thống, mở bảng cá nhân, tôi muốn xem số lượng Đạo tệ." 【Ting...

Số dư Đạo tệ của túc chủ: 13530】 Lý Đông gật đầu, không tồi, một lần càn quét đã thu được không ít Đạo tệ.

Có nhiều Đạo tệ như vậy, đủ để Lý Đông cường hóa lại tố chất cơ thể và các loại vũ khí.

Trước hết, Lý Đông muốn cường hóa tố chất cơ thể.

Dù sao cơ thể cũng là vốn liếng của cách mạng, chỉ có cơ thể đủ mạnh mẽ mới không cần sợ bất kỳ loại quái vật nào.

"Hệ thống, tôi muốn cường hóa cơ thể." 【Mời túc chủ chọn hướng cường hóa: 1.

Cường hóa tố chất tổng hợp cơ thể, 2.

Cường hóa bộ phận cụ thể trên cơ thể.】 Lý Đông chọn mục đầu tiên, cường hóa tố chất tổng hợp cơ thể. 【Mời túc chủ chọn cấp độ cường hóa】 【Cấp một: (Sức mạnh, tốc độ, sự nhanh nhẹn, trí lực) +10%】 【...】 【Cấp bảy: (Sức mạnh, tốc độ, sự nhanh nhẹn, trí lực) +70%】 【Cấp tám: (Sức mạnh, tốc độ, sự nhanh nhẹn, trí lực) +80%】 【Cấp chín: (Sức mạnh, tốc độ, sự nhanh nhẹn, trí lực) +90%】 Hiện tại tố chất tổng hợp cơ thể của Lý Đông đã được cường hóa 70%.

Tức là, sức mạnh, tốc độ, sự nhanh nhẹn, trí lực của anh đều cao hơn 70% so với một người đàn ông trưởng thành bình thường, có thể nói là mạnh hơn chín mươi phần trăm người trên thế giới.

Mặc dù so với người thường đã rất lợi hại, nhưng vẫn chưa đủ, cần phải nâng cấp thêm.

Chương 37

"Hệ thống, tôi muốn lên cấp tám!" 【Cường hóa cấp tám cần tiêu tốn 5000 Đạo tệ, có xác nhận cường hóa không?】 Lý Đông thấy xót ruột, mẹ nó đắt quá...

Nhưng vì để tăng cường thực lực bản thân, đắt mấy cũng phải cường hóa.

Lý Đông nói: "Xác nhận cường hóa." 【Ting...

Trừ thành công 5000 Đạo tệ, tố chất tổng hợp cơ thể đang được nâng cấp...】 【Nâng cấp thành công!

Chúc mừng túc chủ, sức mạnh, tốc độ, sự nhanh nhẹn, trí lực của cơ thể tăng thêm 80%!】 Trong chớp mắt, một luồng khí ấm áp dịu dàng từ đỉnh đầu tràn xuống toàn thân, Lý Đông cảm thấy thoải mái không tả xiết, ấm áp như đang ngâm mình trong suối nước nóng, lại như đang tắm nắng trên bãi biển.

Cảm giác thoải mái này kéo dài vài phút rồi dần tan biến.

Ngay sau đó, Lý Đông cảm thấy đầu óc tỉnh táo lạ thường, trí lực được nâng cao, lợi ích mang lại là tốc độ suy nghĩ vấn đề tăng lên đáng kể, chi tiết và chu toàn hơn.

Không chỉ vậy, Lý Đông cảm thấy xương cốt toàn thân trở nên cứng cáp và rắn chắc hơn.

Vùng bụng mơ hồ xuất hiện bốn múi cơ săn chắc, cơ tay và cơ bắp tay cũng rất đầy đặn, rắn rỏi, trông rất đẹp.

Anh thử nắm chặt nắm đấm, gân xanh nổi lên, tràn đầy sức mạnh vô tận.

"Tốt!" Lý Đông cười hắc hắc, cảm giác mạnh mẽ này thật sảng

khoái.

Tiếp theo, Lý Đông muốn cường hóa thêm nữa, anh muốn mạnh hơn!

Nhưng lần này, anh không cường hóa tố chất tổng hợp cơ thể.

Lý Đông muốn cường hóa bộ phận then chốt để có thể phá giải ma dẫn lối – đôi mắt.

Chỉ cần đôi mắt đủ mạnh, có thể nhìn thấu mọi âm mưu quỷ kế, một cái mê hồn trận cỏn con, ma dẫn lối tự nhiên cũng có thể nhìn thấu.

Lý Đông lập tức mở hệ thống 【Cường hóa bộ phận cụ thể trên cơ thể】, chọn vào mắt. 【Mời túc chủ chọn cấp độ cường hóa mắt: Cấp một, thị lực tăng mạnh.

Cấp hai, Sức mạnh Mắt Ưng.

Cấp ba, Đồng tử nhìn đêm.

Cấp bốn, Hỏa Nhãn Kim Tinh.

Cấp năm, Mắt Vạn Vật.】 Lý Đông ngay lập tức chú ý đến 【Đồng tử nhìn đêm】, nếu có thể cường hóa đến cấp ba thì tốt quá, có được khả năng nhìn trong đêm, căn bản không cần sợ bóng tối.

Nhưng Lý Đông biết, cường hóa đến cấp ba chắc chắn cần rất nhiều Đạo tệ, không biết số dư có đủ không.

"Hệ thống, liệt kê hóa đơn Đạo tệ." 【Cấp một, thị lực tăng mạnh: 5500 Đạo tệ.

Cấp hai, Sức mạnh Mắt Ưng: 6600 Đạo tệ.

Cấp ba, Đồng tử nhìn đêm: 77700 Đạo tệ.

Cấp bốn, Hỏa Nhãn Kim Tinh: 88800.

Cấp năm, Mắt Vạn Vật: 99900】 “Đệt, sao đắt vậy...” Lý Đông cạn lời.

Xem ra khả năng nhìn đêm tạm thời chưa thể cường hóa được, nhưng có thể nâng lên cấp hai, một cái 【Mắt Ưng】 cũng không tồi!

Lý Đông nói: “Hệ thống, cấp hai.” 【Ting...

Trừ thành công 6600 Đạo tệ, bộ phận cụ thể trên cơ thể đang được cường hóa...】 【Ting...

Cường hóa thành công!

Chúc mừng túc chủ nhận được Sức mạnh Mắt Ưng!】 Trong chốc lát, đôi mắt của Lý Đông bắt đầu có những thay đổi kinh thiên động địa.

Đồng tử của anh nhanh chóng giãn ra, cấu trúc tế bào bên trong biến đổi nhanh chóng, bắt đầu tiến hóa theo hướng 【Mắt Ưng】.

Mắt người và mắt ưng bắt đầu dung hợp, tái cấu trúc, tối ưu hóa, nâng cấp, cuối cùng sẽ hình thành một đôi mắt ưng có thị lực cực mạnh.

Cái gọi là Mắt Ưng, chính là mắt của đại bàng.

Thị lực của đại bàng được công nhận là mạnh nhất thế giới!

Có thể nhìn thấy những chuyển động cực nhỏ cách xa hàng ngàn cây số.

Đồng tử của Mắt Ưng lớn, khả năng phân biệt sáng tối của võng mạc rất mạnh, trong đêm tối, tầm nhìn của Mắt Ưng cao hơn con người hơn một trăm lần.

Ngoài ra, Mắt Ưng có cấu trúc rất đặc biệt, võng mạc có hai điểm vàng trung tâm, một ở chính giữa và một ở bên cạnh.

Điểm trước giúp phát hiện nhạy bén các vật thể phía trước, điểm

sau tiếp nhận các vật thể ở hai bên.

Như vậy, tầm nhìn của Mắt Ưng gần như hình cầu, có thể quan sát một vùng rất rộng, gần như 180 độ không có điểm mù.

Mười phút sau, đôi mắt của Lý Đông cường hóa hoàn tất, đồng tử hiện lên màu xanh lam nhạt, lấp lánh một thứ ánh sáng khác thường, nhìn thoáng qua, ánh mắt sáng ngời, khiến người khác phải kinh hồn bạt vía!

Trải qua hai lần cường hóa, Lý Đông sở hữu thể chất mạnh hơn 1.8 lần so với người đàn ông bình thường, lại còn có Mắt Ưng nhìn xa ngàn dặm, có thể nói là uy lực vô cùng!

Lý Đông xem lại số dư Đạo tệ: 1930.

Đạo tệ không còn nhiều, đến lúc tìm lũ chuột kia kiếm một phen rồi!

Chương 38

“Anh Đông, sao rồi, đã nghĩ ra cách phá giải ma dẫn lối chưa?” Thấy Lý Đông bên kia im lặng hồi lâu, Lão Dương không nhịn được hỏi.

“Rồi!” Lý Đông lập tức quay người lại.

Mọi người kinh ngạc phát hiện, đôi mắt của anh dường như đã thay đổi, trở nên sâu thẳm mê người, trong veo sáng ngời, mang một sức hút đặc biệt, chỉ cần nhìn chăm chú một lát là sẽ bất giác chìm đắm vào đó.

“Vãi, anh Đông, anh... anh đeo kính áp tròng à?” Lão Dương kinh ngạc nói.

Lý Đông: “...” “Kính áp tròng cái con khỉ!” Lý Đông cốc cho một cái, “Bớt nói nhảm đi, nghỉ ngơi đủ chưa?

Nếu không có vấn đề gì thì bây giờ theo tôi, tôi sẽ dẫn mọi người phá giải ma dẫn lối.” Với uy lực của Mắt Ưng, có thể nhìn xa ngàn dặm, một cái mê hồn trận nhỏ nhoi, Lý Đông chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn thấu.

Nghe Lý Đông có thể phá giải ma dẫn lối, mọi người lập tức lấy lại tinh thần.

“Anh Đông, tôi nghỉ đủ lâu rồi, chỉ chờ anh lên tiếng thôi.” Ngô Tà nói.

“Vậy được, đi theo tôi.” Lý Đông cầm súng trường tấn công, bước đi tự tin về phía trước.

“Anh Đông, lại đi thẳng về phía trước à?

Có được không vậy, tôi sợ lại đi vòng quanh nữa.” Lão Dương

nói.

“Anh Đông, cứ đi như vậy sẽ bất giác đi vòng lại đấy.” Thái Thúc cũng nói theo.

Lý Đông nhếch miệng cười, nói: “Ít nói nhảm đi, cứ theo tôi là được.” Mọi người nhìn nhau, nửa tin nửa ngờ với lời của Lý Đông.

Mặc dù ai cũng biết thực lực của Lý Đông phi thường, nhưng dù sao đây cũng là trò ma dẫn lối quỷ dị khó lường, thực lực cao đến mấy cũng không có đất dụng võ.

“Anh Đông, anh định phá giải ma dẫn lối thế nào?” Lão Dương không nhịn được hỏi.

Lý Đông chậm rãi giải thích: “Sở dĩ chúng ta cứ đi vòng quanh, thực ra nguyên nhân rất đơn giản, là vì những bộ xương ở đây biết di chuyển.

Trong lúc chúng ta đi, chỉ cần cách sắp xếp xương cốt dịch chuyển đi một chút là có thể dẫn chúng ta đi lạc đường.

Chỉ cần tôi ngăn chặn việc di chuyển của chúng là có thể dễ dàng phá giải ma dẫn lối.” “Anh Đông, sao anh biết những bộ xương đó biết di chuyển, sao tôi không thấy gì hết?” Lão Dương tò mò hỏi.

“Chỉ có tôi mới nhìn ra được, dĩ nhiên cậu không thấy.” Lý Đông đảo mắt.

Bây giờ khả năng quan sát của mắt anh lợi hại đến mức nào, có thể nhìn thấy những động tĩnh nhỏ nhất cách xa ngàn dặm.

Ngay khi biến thành Mắt Ưng, Lý Đông chỉ cần liếc qua là đã nhìn ra những bộ xương hai bên đang lặng lẽ dịch chuyển.

Người bình thường khi đi tới hoàn toàn không thể chú ý đến điểm này.

Nhưng với thị lực siêu cường của mình, Lý Đông đã nhìn ra ngay.

"Ồ..." Lão Dương gãi đầu, vẫn bán tín bán nghi với lời của Lý Đông.

"Anh Đông, vậy bây giờ làm sao để ngăn chúng di chuyển?" Ngô Tà hỏi.

"Đơn giản, một chữ, giết." "Giết?" Ngô Tà ngẩn ra.

Mọi người cũng vẻ mặt khó hiểu.

"Xem tôi đây." Lý Đông cười nhẹ, mắt nhìn về hai hàng xương cốt phía trước, đồng tử lóe lên một tia sáng xanh kỳ dị.

Khi tập trung vào những bộ xương đang di chuyển, anh lập tức nhìn ra manh mối ở phía dưới.

Khi một bộ xương gần đó khẽ dịch chuyển, anh lập tức ra tay với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, bắn một phát súng.

"Rầm!" Bộ xương lập tức nổ tung, mảnh xương vỡ văng khắp nơi.

Một con chuột đen nhỏ xíu từ dưới đáy nhanh chóng bỏ chạy.

"Chạy à?" Lý Đông nhanh chóng lao tới, một chân giẫm chết con chuột đen.

Bép!

Máu tươi bắn ra.

Con chuột đen bị Lý Đông giẫm nát. 【Ting!

Giẫm chết thành công chuột ăn rắn, Đạo tệ +30!】 "Vãi, lại là loại chuột gian xảo này, chẳng lẽ đều là do chúng làm trò?" Lão Dương hỏi.

"Đúng vậy." Lý Đông gật đầu, "Chúng đang lén lút di chuyển các

bộ xương, khiến chúng ta cứ đi vòng quanh tại chỗ." Khi Lý Đông dùng mắt quét qua hai bên đường phía trước, anh phát hiện dưới các bộ xương ẩn giấu rất nhiều chuột ăn rắn.

Loại chuột này trong lúc họ đi tới, đã lặng lẽ di chuyển các bộ xương, ngầm thay đổi hình dạng con đường, bất tri bất giác biến một con đường thẳng thành đường vòng, khiến người ta không thể đi ra ngoài.

Thái Thúc kinh ngạc nói: "Lũ chuột này thông minh quá, lại biết cả phép bài binh bố trận." Ngô Tà nói: "Có lẽ thời xưa có người từng huấn luyện chúng, nên chúng mới có hành vi gian xảo như vậy." "Bây giờ không cần biết ai huấn luyện, tôi sẽ phá trận của chúng." Bây giờ đã biết mê hồn trận là do lũ chuột đáng ghét này gây ra, Lý Đông lập tức chuẩn bị đại khai sát giới.

Anh nạp đầy đạn bi sắt vào súng trường, rồi sải bước tiến lên, nhắm vào từng bộ xương một mà bắn phá dữ dội.

Rầm!

Đạn bi sắt uy lực vô cùng, một phát súng đã thổi bay bộ xương, lũ chuột ăn rắn ẩn náu bên dưới kêu chí chóe bỏ chạy.

Chương 39

Lý Đông giơ súng bắn thêm một phát nữa.

Rầm!

Máu tanh hôi bắn tung tóe, một đám lớn chuột ăn rắn bị bắn thành bã.

Lý Đông vừa đi vừa giết, giống như một cỗ máy gặt ma quỷ, không ngừng thu hoạch sinh mạng của lũ chuột.

Dưới sự trợ giúp của thị lực siêu cường, độ chính xác khi bắn của anh được nâng cao đáng kể, mỗi viên đạn bi sắt đều có thể trúng một con chuột.

Anh chỉ cần tùy tiện liếc một cái là có thể nhìn ra chỗ nào đang ẩn giấu chuột.

Từng con chuột ẩn náu đều chết dưới họng súng của Lý Đông, một lượng lớn Đạo tệ cứ thế chảy vào túi. 【Ting!

Tiêu diệt thành công chuột ăn rắn, Đạo tệ +30】 【Ting!

Tiêu diệt thành công chuột ăn rắn, Đạo tệ +30】 【Ting!

Tiêu diệt thành công chuột ăn rắn, Đạo tệ +30】 "..." Nghe tiếng thông báo của hệ thống không ngừng vang lên, Lý Đông giết đến sảng khoái tột độ.

Chỉ trong năm phút ngắn ngủi, anh đã thu hoạch được hơn ba ngàn Đạo tệ!

Lũ chuột ăn rắn còn lại kinh hoàng bất an, dường như biết Lý Đông có thể phát hiện ra chỗ ẩn nấp của chúng, chúng không dám trốn dưới các bộ xương nữa mà lần lượt nhanh chóng bỏ chạy.

Cùng với sự rời đi của lũ chuột ăn rắn, các bộ xương hai bên không còn di chuyển nữa, mê hồn trận tự khắc bị phá.

Lý Đông dẫn mọi người dễ dàng đi ra ngoài.

Sau khi phá giải ma dẫn lối, ánh mắt Lý Đông chăm chú nhìn vào một con chuột ăn rắn to lớn.

Xung quanh con chuột này tụ tập rất nhiều chuột ăn rắn nhỏ, chúng nhanh chóng chạy về hướng đông nam.

Mặc dù những con chuột khác chạy tán loạn tứ phía, nhưng có thể nhận ra đại khái chúng đều chạy về hướng đông nam.

Lý Đông suy đoán, ở phía đó chắc chắn có một ổ chuột.

Vừa hay đến đó diệt cả ổ, giết cho thật đã tay.

"Chúng ta đi!" Lý Đông vung tay, nóng lòng muốn đi đại khai sát giới.

Lý Đông dẫn mọi người nhanh chóng xuyên qua từng hàng xương cốt, lần theo dấu vết của lũ chuột mà đi tới.

Chẳng mấy chốc, họ đến trước một cửa hang tối om, tất cả lũ chuột đều đã chui vào trong đó.

Cửa hang nằm trên vách đá, bên trong tối đen, tỏa ra sương mù lạnh lẽo.

Chuột thích sống ở nơi tối tăm mát mẻ nhất, xem ra đây là hang ổ của chúng.

Lý Đông quan sát xung quanh, phát hiện gần đó có rất nhiều phân chuột và dấu vết hoạt động, ước tính sơ bộ bên trong chắc phải ẩn giấu mấy ngàn con chuột.

"Anh Đông, chúng ta có vào không?" Lão Dương hỏi.

Lý Đông gật đầu, nói: "Nói thừa, tôi vào để dọn sạch ổ của chúng." "Anh Đông, cái hang này lớn như vậy, bên trong không biết có bao nhiêu con chuột, chúng ta vào đó e là sẽ bị bao vây đến chết." Lão Dương lo lắng nói.

Lý Đông nghĩ lại thấy Lão Dương nói cũng đúng, trước khi vào trong, phải nâng cấp vũ khí cho tốt đã, nếu không dễ bị bao vây đến chết.

Lý Đông đi sang một bên, cầm súng trường tấn công, nói: "Hệ thống, cường hóa vũ khí." 【Mời túc chủ chọn cấp độ cường hóa】 【Cấp một: Súng máy Negev - Israel, 2000 Đạo tệ】 【Cấp hai: Súng máy AS70 - Italy, 3000 Đạo tệ】 【Cấp ba: Súng máy Chiappa - Rhino, 4000 Đạo tệ】 【Cấp bốn: Súng máy Cetme Ameli - Tây Ban Nha, 5000 Đạo tệ】 【Cấp năm: Súng máy APK - Nga, 6000 Đạo tệ】 "Vãi, súng trường cường hóa lần thứ hai lại là súng máy à." Lý Đông lập tức vui mừng ra mặt, mẹ nó quá tốt rồi!

Vào ổ chuột để kiếm Đạo tệ, tốt nhất là dùng loại vũ khí có hỏa lực mạnh, nhiều đạn như súng máy.

Súng máy có thể giảm bớt việc thay băng đạn, có thể bắn liên tục, Đạo tệ cứ thế mà bay vào, sướng nhất!

Lý Đông lập tức nhìn vào cột Đạo tệ trong hệ thống, 【Số dư Đạo tệ: 4630】.

"Vậy thì lên cấp hai, khẩu pháo của Italy này." Lý Đông cười hắc hắc. 【Ting!

Trừ thành công 3000 Đạo tệ, vũ khí đang cường hóa...】 【Cường hóa thành công!

Chúc mừng túc chủ nhận được súng máy AS70 - Italy!】 Một luồng sáng trắng lóe lên trong tay, khẩu súng trường tấn công của Lý

Đông đã biến thành một khẩu súng máy mới toanh sáng bóng.

Đây là một khẩu súng máy AS70 - Italy, thuộc loại súng máy hạng nhẹ, không tính băng đạn và giá đỡ thì nặng 4.53 kg, không quá nặng, cầm trong tay có cảm giác nhẹ nhàng.

Thân súng thon dài, khoảng 1024 mm, tốc độ bắn lý thuyết là 600 phát/phút.

Khẩu súng này sử dụng nguyên lý hoạt động trích khí và phương thức khóa nòng xoay, dùng hộp đạn để cấp đạn, có thể bắn hoàn toàn tự động, phía trước báng súng có một tay cầm tinh xảo, tiện cho xạ thủ kiểm soát độ giật.

"Súng tốt!" Mắt Lý Đông sáng lên, có thứ này, diệt một cái ổ chuột cỏn con chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay.

Để không quá phô trương, Lý Đông cất khẩu súng máy vào mục vật phẩm trong hệ thống.

Sau đó, anh quay người đi lại.

"Đi, chúng ta vào!" Lý Đông tự tin nói, sải bước tự tin đi đầu vào trong hang động tối đen.

Mọi người ngẩn ra, nhìn nhau một lúc, rồi bán tín bán nghi đi theo Lý Đông.

Chương 40

Vừa bước vào hang, một mùi hôi thối nồng nặc từ bên trong tỏa ra, mọi người đều nhăn mũi.

"Vãi, hôi quá!" Lão Dương nhăn mặt nói.

Lý Đông nheo mắt nhìn vào sâu trong hang động, phát hiện nơi đó chất đống rất nhiều phân, toàn là phân chuột, thảo nào hôi như vậy.

Nhưng điều đó cũng cho thấy, nơi này chắc chắn tụ tập rất nhiều chuột, có lẽ không chỉ vài ngàn con, mà có thể lên đến cả vạn con cũng không chừng.

Mọi người tiếp tục đi sâu vào trong hang động.

"Chít chít chít..." Càng đi sâu, mọi người đều nghe thấy tiếng kêu của rất nhiều chuột trong hang.

"Sắp đến ổ của chúng rồi." Lý Đông nở một nụ cười phấn khích.

Mọi người thì lại đầy vẻ căng thẳng.

Đột nhiên, phía trước có mấy con chuột bò ra.

Vừa thấy Lý Đông, mắt chúng trợn lên, phát ra tiếng kêu chói tai, rồi quay đầu bỏ chạy.

"Ha ha ha... con trai, chạy đâu?

Ba thấy rồi." Lý Đông cười ha hả, lập tức nhanh chân lao tới.

Phía trước có một cửa hang hơi hẹp, Lý Đông chui qua, phía trước bỗng trở nên quang đãng, một đường hầm rộng lớn tối đen hiện ra.

Khi nhìn thấy cảnh tượng trong đường hầm, Lý Đông hoàn toàn chết lặng.

Trời ạ...

Phía trước là một đường hầm tối om, xung quanh đường hầm, bò đầy vô số con chuột.

Dày đặc, hàng ngàn hàng vạn con, căn bản không đếm xuể.

Trên mặt đất, chuột chồng lên chuột, lớp này chồng lớp khác, như chó la hán.

Trên vách hang cũng bò đầy vô số con chuột lớn, con này nối con kia, đầu đuôi nối nhau, nhiều không đếm xuể.

Chít chít chít...

Hàng ngàn hàng vạn con chuột kêu gào trong đường hầm, âm thanh cực lớn, gần như có thể làm thủng màng nhĩ người ta.

Đối mặt với cảnh tượng đáng sợ như vậy, nếu là người bình thường đã sớm sợ đến hồn bay phách tán, nhưng Lý Đông lại phá lên cười lớn: "Ha ha ha, quá tốt rồi!

Quá tốt rồi!" Nghe tiếng Lý Đông reo lên, Lão Dương tưởng anh phát hiện ra báu vật, cũng vội vàng chạy vào.

"Á!

Vãi!" Khi Lão Dương nhìn thấy cảnh tượng bên trong, gã sợ đến mức ngồi phịch xuống đất, mặt mày tái mét.

Ngô Tà và những người khác cũng đi vào.

Nhìn thấy bầy chuột dày đặc trong đường hầm, họ sợ đến mức lùi lại mấy bước, trong lòng không nói nên lời vì căng thẳng và hoảng sợ.

Lúc này, lũ chuột trong đường hầm nghe thấy tiếng người, liền đồng loạt quay đầu lại.

Trong bóng tối, vô số đôi mắt xanh lè bắn ra, như ma trơi địa

ngục, vô cùng đáng sợ và âm u.

Mọi người chỉ cảm thấy da đầu tê dại, toàn thân nổi da gà.

"Đáng sợ quá..." Dương Hinh mặt mày tái nhợt, người khẽ run.

Lão Dương khó khăn nuốt nước bọt, căng thẳng nói: "Anh, anh Đông, anh... anh xử lý được không, hay là chúng ta mau chạy đi?" "Chạy?

Không cần sợ, có tôi đây." Lý Đông nhếch miệng cười, rồi hét vào đám chuột trong đường hầm: "Lũ cháu trai, chào nhé!" Lý Đông vừa dứt lời, bầy chuột dường như hiểu được sự khiêu khích của anh.

Trong chớp mắt, đủ loại tiếng kêu chói tai của chuột vang lên điên cuồng.

"Chít chít!!" "Chóe chóe!!" "..." Ngay sau đó, vô số con chuột trong đường hầm như đã hẹn trước, tất cả đều ồ ạt xông ra.

Bầy chuột dày đặc điên cuồng lao tới, như một đại dương đen cuồn cuộn, lại như hồng thủy mãnh thú không thể cản phá, cuốn về phía mọi người.

Cảnh tượng tấn công của bầy chuột đáng sợ này khiến tất cả mọi người da đầu tê dại, trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi tột độ.

"A!" Lão Dương hét lên một tiếng quái dị, vội vàng chạy ra sau.

Nếu không phải Lý Đông không chạy, gã đã sớm chạy bán sống bán chết ra ngoài rồi.

Ngô Tà và Thái Thúc cũng sợ hết hồn.

Hai chân Thái Thúc run rẩy, trán đầy mồ hôi lạnh.

Dương Hinh run lẩy bẩy liên tục lùi lại, sợ đến mức mặt mày tái mét.

Ngô Tà thì vịn vào vách đá, gần như không đứng vững nổi.

Chương 41

Đối mặt với làn sóng chuột đáng sợ như vậy, trên mặt Lý Đông lại không có một chút hoảng loạn nào.

Anh hiên ngang đứng phía trước, trong mắt tỏa ra ánh sáng hưng phấn!

"Đến đây, càng nhiều càng tốt..." Lý Đông liếm môi, vẻ mặt phấn khích lẩm bẩm.

Đối với người khác, đây là một làn sóng chuột đáng sợ, nhưng đối với Lý Đông, đây là vô số Đạo tệ!

Anh nắm chặt khẩu súng máy Italy, lòng bàn tay đã đổ mồ hôi vì kích động.

Lý Đông cố gắng kiềm chế sự thôi thúc nổ súng, anh muốn đợi...

đợi lũ chuột đến gần hơn mới ra tay.

Chỉ có như vậy, mới có thể đạt được sức sát thương lớn nhất, mới có thể nhận được nhiều Đạo tệ nhất.

"Soạt soạt soạt..." Hàng ngàn hàng vạn con chuột mộ từ sâu trong đường hầm lao ra với tốc độ kinh người, thanh thế kinh hoàng, âm thanh rung trời.

Chúng nhe răng nhếch mép, để lộ hai chiếc răng trắng như tuyết dính máu, khuôn mặt hung tợn còn đáng sợ hơn cả ma quỷ.

Gần rồi... càng lúc càng gần...

Lý Đông mở to mắt, kìm nén sự phấn khích và kích động mãnh liệt, trong lòng thầm đếm khoảng cách của bầy chuột. 300 mét! 200 mét! 100 mét!

"..." Thấy lũ chuột ngày càng gần, mặt Ngô Tà và những người khác đã tái đi, đó là do quá căng thẳng và sợ hãi.

Lão Dương lắp bắp nói: "Lão Ngô, đáng sợ quá, chúng ta có nên chạy không?" Mặt Ngô Tà trắng bệch, nói: "Đừng sợ, không thấy Anh Đông đang đứng phía trước sao?

Anh ấy không hề hoảng sợ, chắc là có đủ thực lực để cản được bầy chuột này." Lão Dương lau mồ hôi lạnh trên trán, nói: "Tôi biết Anh Đông lợi hại, nhưng... mẹ nó đây là thủy triều chuột đấy, phải đến cả vạn con.

Anh Đông dù mạnh đến đâu cũng chỉ có một mình, có thể đối đầu với nhiều chuột như vậy sao?" Ngô Tà mím môi, trong lòng cũng lo lắng.

Trước đây Lý Đông đều tiêu diệt những bầy chuột phân tán, bây giờ chui vào tận ổ của chúng, đối mặt với một bầy chuột hung dữ tập trung đông như vậy, liệu anh có thực sự đối phó được không?

Thái Thúc và Dương Hinh nhìn nhau, hai người tuy đã chứng kiến năng lực siêu phàm của Lý Đông, nhưng lúc này cũng không khỏi có chút nghi ngờ liệu Lý Đông có thể chống lại được làn sóng chuột hung mãnh như vậy không.

"..." Dưới ánh mắt lo lắng của mọi người, Lý Đông vẫn bình tĩnh như vậy.

Anh đứng ở phía trước nhất, không nhúc nhích nhìn chằm chằm vào làn sóng chuột điên cuồng.

Trong mắt Lý Đông, mỗi bước di chuyển của làn sóng chuột đều được đo lường rõ ràng. 80 mét, 60 mét, 50 mét, 40 mét, Khi làn sóng chuột xông đến khoảng cách 40 mét, khóe miệng Lý Đông nhếch lên: "Đến lúc rồi!" Cuối cùng anh cũng động.

Bất động như núi, động như sấm sét.

"Lũ thỏ con, nếm thử mùi đạn đi!" Một luồng sáng trắng lóe lên trong tay Lý Đông, một khẩu súng máy Italy đen bóng lộng lẫy xuất hiện từ hư không.

Họng súng đen ngòm lập tức nhắm vào lũ chuột trong đường hầm.

"Ha ha, tao tiễn chúng mày lên trời!" Vừa dứt lời, Lý Đông không chút do dự bóp cò.

"Pằng pằng pằng pằng..." Tốc độ bắn của súng máy Italy cực kỳ kinh người, mỗi phút có thể bắn ra 600 viên đạn, một giây có thể bắn ra 6 viên.

Trong nháy mắt, hàng trăm viên đạn đã bắn ra, như một cơn mưa rào trút xuống đầu những con chuột đi đầu.

Xoẹt xoẹt xoẹt ~~~~ Từng viên đạn sắc nhọn xuyên qua sọ chuột, máu thịt bay tứ tung! 【Ting!

Tiêu diệt thành công 3 con chuột mộ, Đạo tệ +30!】 【Ting!

Tiêu diệt thành công 5 con chuột ăn rắn, Đạo tệ +100!】 【Ting!

Tiêu diệt thành công 18 con chuột mộ, Đạo tệ +180!】 Súng máy của Lý Đông quét ngang dọc, từ trên xuống dưới, từ trái sang phải, liên tục càn quét đường hầm.

Vô số viên đạn bắn ra, một lượng lớn Đạo tệ cứ thế chảy vào túi.

Nhìn Đạo tệ tăng vọt như nước chảy, Lý Đông trong lòng không khỏi vui sướng.

Bầy chuột vốn hung hăng như thủy triều không thể cản phá, nhưng khi Lý Đông vừa nổ súng, thế không thể cản phá của chúng lập tức bị suy yếu đi một nửa.

Cái thế đó giống như sông dài biển rộng cuồn cuộn, bỗng chốc

biến thành một con suối nhỏ khô cạn, sự tương phản thực sự quá lớn.

“Chết đi, ha ha!” Súng máy của Lý Đông chỉ đến đâu, vô số con chuột kêu thảm rồi ngã xuống đất.

“Ha ha ha ha, sướng!” Lý Đông phát ra tiếng cười sảng khoái.

Phía sau anh, Lão Dương, Ngô Tà, Dương Hinh, Thái Thúc...

Chương 42

tất cả đều ngây người.

Vốn dĩ họ còn nghi ngờ liệu Lý Đông có thể chống lại được bầy chuột hung mãnh hay không, bây giờ xem ra, Lý Đông đơn giản là đang hành hạ làn sóng chuột.

Dù sao cũng không ai ngờ được, Lý Đông lại có thể vào thời khắc mấu chốt lôi ra một khẩu súng máy có hỏa lực mạnh mẽ dị thường như vậy.

Ai có thể ngờ Lý Đông lại có át chủ bài lợi hại như thế?

Thái Thúc hít một hơi thật sâu, vô cùng cảm khái nói: "Át chủ bài của Anh Đông đúng là lấy không hết, dùng không cạn, lần sau lại mạnh hơn lần trước, thật quá thần kỳ." Lão Dương mắt trợn tròn, ghen tị nói: "Mẹ nó, cũng không biết vũ khí của Anh Đông lấy ở đâu ra, đợi ra ngoài phải tra cho kỹ, tôi cũng muốn mua hai khẩu như thế này về, lúc đó tôi đi ngang trong mộ cũng không thành vấn đề!" Ngô Tà liếc Lão Dương một cái, nói: "Đừng có mơ nữa, lai lịch vũ khí của Anh Đông rất bí ẩn, tôi quan sát kỹ rồi, tay anh ấy cứ như có thể làm ảo thuật vậy, luôn bất ngờ biến ra những trang bị vũ khí mạnh mẽ." "Vãi, thật hay giả vậy?

Thần kỳ thế à?" Lão Dương không tin nổi.

Ngô Tà bĩu môi: "Đương nhiên là thật, tin hay không tùy cậu." Lão Dương sờ cằm, nói: "Nếu vậy, Anh Đông có lẽ cũng có năng lực vật chất hóa." Ngô Tà ngẩn ra, nói: "Năng lực vật chất hóa?" Lão Dương gãi đầu, cười ha hả nói: "Không có gì, không có gì." Thấy Ngô Tà định hỏi tiếp, Lão Dương vội vàng chuyển chủ đề: "Này, chúng ta đi xem Anh Đông diệt chuột đi, ha ha ha." Thấy gã chạy đi, Ngô Tà thầm

nghĩ, năng lực vật chất hóa là có ý gì?

Chẳng lẽ Anh Đông sở hữu siêu năng lực?

Ngô Tà nhìn về phía Lý Đông phía trước, lúc này anh đang một mình đại chiến với làn sóng chuột, uy phong lẫm lẫm, không hề rơi vào thế hạ phong.

"Quả nhiên là người có siêu năng lực, quả thực lợi hại, giá như mình cũng có được năng lực vật chất hóa đó thì tốt rồi." Ngô Tà vô cùng ghen tị.

Lúc này ở phía trước.

Lý Đông đang cầm súng máy, điên cuồng càn quét bầy chuột.

Bầy chuột vốn ồ ạt như thủy triều, giờ đây như gặp phải một con đê khổng lồ, ngay cả việc tiến lên một tấc cũng cảm thấy vô cùng khó khăn.

Khóe miệng Lý Đông nở nụ cười, anh vừa dùng súng máy bắn dữ dội, vừa từ từ tiến về phía trước, mỗi bước anh tiến lên, làn sóng chuột lại bị đánh lui một bước.

Lý Đông từng bước áp sát, làn sóng chuột liên tục lùi lại, không ít con chuột đã hoảng sợ bỏ chạy.

Dưới sự tấn công hỏa lực mạnh mẽ của súng máy Italy, Lý Đông suýt nữa đã đánh tan hoàn toàn làn sóng chuột.

Sau khi bắn dữ dội hơn mười phút, làn sóng chuột hung mãnh cuối cùng cũng không trụ nổi, trong phút chốc tan rã.

Một lượng lớn chuột liều mạng bỏ chạy, nhanh chóng chui vào sâu trong đường hầm.

Lý Đông thừa thắng xông lên, đánh đến quên cả trời đất. 【Ting!

Tiêu diệt thành công 11 con chuột mộ, Đạo tệ +110!】 【Ting!

Tiêu diệt thành công 14 con chuột mộ, Đạo tệ +140!】【Ting!

Tiêu diệt thành công 9 con chuột mộ, Đạo tệ +90!】"..." Mỗi lần Lý Đông nổ súng, đều có thể thu hoạch một lượng lớn Đạo tệ, cảm giác giết chuột thật sảng khoái.

Lý Đông đuổi theo vào trong hang động khoảng mười mấy mét, đột nhiên phát hiện phía trước có tình huống bất thường.

Ở nơi sâu nhất của hang động, mơ hồ có ánh sáng vàng phát ra, tất cả lũ chuột đều chui vào trong ánh sáng đó rồi biến mất không tăm tích.

Lý Đông lập tức dừng bước, quan sát kỹ, phát hiện những tia sáng vàng này dường như phát ra từ một khe đá.

Dưới đáy hang động chắc chắn có thứ gì đó kỳ quái, nếu không sẽ không phát ra ánh sáng quái dị như vậy.

Lý Đông dự định vừa giết vừa đi, xem xem dưới đáy ổ chuột rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì.

Lý Đông quay đầu, hét về phía mọi người sau lưng: "Mau theo kịp, tôi muốn vào sâu bên trong." Lão Dương chạy lên đầu tiên, cười hắc hắc nói: "Anh Đông, bây giờ chúng ta vào trong đó nhổ cỏ tận gốc à?" "Ừ, đó là một phần, ngoài ra dưới đáy hang động hình như có giấu thứ gì đó, đang lấp lánh phát sáng." Lý Đông nói.

"Biết phát sáng?

Có phải là báu vật không?" Lão Dương lập tức sáng mắt lên, nói: "Anh Đông, Lão Ngô mở tiệm đồ cổ, cậu ta biết xem ánh sáng của vàng bạc châu báu, tôi gọi cậu ta qua xem thử." Nói rồi, Lão Dương quay đầu hét lớn: "Lão Ngô, mẹ nó cậu còn đứng ngẩn ra đó làm gì, mau lên, Anh Đông phát hiện ra đồ tốt rồi!" "Ồ, đến đây." Ngô Tà vội vàng chạy tới.

“Anh Đông, anh phát hiện ra đồ tốt gì vậy?” Ngô Tà tò mò hỏi.

Lý Đông chỉ vào sâu trong hang động tối om phía trước, nói: “Cậu có thấy dưới đáy đó đang lấp lánh phát sáng không?” Ngô Tà mở to mắt nhìn kỹ, ở nơi sâu thẳm tối đen phía trước, có một luồng sáng ấm áp kỳ dị, hơi phớt hồng, giống như ánh đèn mờ ảo trong quán bar.

“Anh Đông, loại ánh sáng này tôi chưa từng thấy, nhưng... tôi từng nghe chú Ba tôi nói, ở khu vực sa mạc phía tây, có một loại đá quý dưới lòng đất rất đặc biệt, trong bóng tối sẽ phát ra ánh sáng hơi hồng.

Loại đá quý này được ngưng kết từ một loại khoáng thạch hiếm có tên là Hồng Tinh, cực kỳ hiếm, có thể nói là vô giá.” Ngô Tà nghiêm túc nói.

Lý Đông lập tức hứng thú: “Ồ, có loại đá quý như vậy à?

Tôi phải đi xem thử.” Lão Dương nghe có báu vật thì lòng mừng như mở cờ, hăng hái nói: “Anh Đông, chúng ta mau đi lấy thôi!” “Được, cùng tôi xông vào xem sao!” Lý Đông cầm súng máy Italy, hùng dũng xông vào sâu trong hang động.

Mọi người phấn khích đi theo sau.

Lý Đông đi đến đâu, những con chuột mộ ẩn náu trong bóng tối đều lần lượt bỏ chạy.

Dọc đường, những con chuột không kịp chạy trốn đều bị Lý Đông bắn cho một loạt, tất cả đều bị tiễn lên trời.

Đi chưa được bao lâu, phía trước đột nhiên xuất hiện một đám sương mù dày đặc, nhiệt độ bên trong đột ngột giảm xuống, và càng trở nên âm u hơn.

Bóng tối như thủy triều nhấn chìm, gió lạnh từng cơn thổi qua, mọi người đều nổi da gà.

Nhìn về phía trước, luồng ánh sáng vàng dưới đáy đã biến mất.

Lý Đông không khỏi nhíu mày, mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn.

Chương 43

Lúc này, một trận tiếng bò sột soạt từ sâu trong bóng tối truyền đến.

Lý Đông khẽ nheo mắt, phóng tầm mắt ra xa, có thể mơ hồ thấy một đám chuột đen sì đang nhanh chóng xông tới.

Một bầy chuột ăn rắn!

Số lượng không ít, phải có mấy trăm con, chúng chui ra từ khe đá.

Lý Đông thầm nghĩ, mẹ nó, sau khe đá này quả nhiên có vấn đề!

Có thể một lúc chui ra mấy trăm con chuột ăn rắn, chắc chắn không đơn giản.

Không chừng, lũ chuột ăn rắn này đang bảo vệ một thứ gì đó ở dưới đáy.

Bây giờ Lý Đông và mọi người muốn đoạt lấy thứ đó, lũ chuột ăn rắn này chắc chắn sẽ vô cùng phẫn nộ, chúng sẽ liều mạng, chắc chắn sẽ hung dữ hơn bình thường.

"Mau lùi lại." Lý Đông lập tức nói: "Có thứ sắp tới." "Anh Đông, thứ gì vậy?" Mọi người vẻ mặt ngơ ngác, thị lực của họ không nhìn rõ tình hình phía trước.

"Chuột ăn rắn, khoảng mấy trăm con." Lý Đông nói.

Thái Thúc lập tức biến sắc: "Anh Đông, là loại chuột ăn rắn chuyên ăn rắn độc sao?!" "Đúng vậy." Lý Đông gật đầu, "Mau lùi lại một chút, tôi sợ tốc độ chúng quá nhanh, sẽ làm mọi người bị thương." "Được." Thái Thúc và mọi người vội vàng lùi lại, lùi đến ba trăm mét, đứng ở một nơi an toàn xa xa, rồi quan sát Lý Đông đối địch.

Lý Đông ước tính số lượng chuột ăn rắn, chắc khoảng năm trăm con.

Sau đó, anh lấy ra một băng đạn, nói: "Hệ thống, cường hóa." 【Mời túc chủ chọn cấp độ cường hóa】 【Cấp một: Băng đạn súng máy *4, Đạo tệ 40】 【Cấp hai: Băng đạn súng máy *6, Đạo tệ 60】 【Cấp ba: Băng đạn súng máy *8, Đạo tệ 80】 【Cấp bốn: Băng đạn súng máy *10, Đạo tệ 100】 【Cấp năm: Băng đạn súng máy *12, Đạo tệ 120】 Lý Đông thầm nghĩ, một băng đạn súng máy chứa 100 viên đạn, nâng lên cấp bốn có 1000 viên đạn, tuyệt đối dư dả.

"Cường hóa cấp bốn." 【Ting!

Trừ thành công 100 Đạo tệ, vật phẩm đang cường hóa...】 【Cường hóa thành công, chúc mừng túc chủ nhận được Băng đạn súng máy *10】 Trong mục vật phẩm của hệ thống, xuất hiện cả một hàng băng đạn súng máy đen bóng, hiệu suất ưu việt, đầu đạn cứng cáp, chất lượng tuyệt vời.

Lý Đông vô cùng hài lòng, có nhiều đạn như vậy, sợ gì mấy con chuột ăn rắn?

Đến càng nhiều càng tốt!

Trong mắt Lý Đông, lũ chuột ăn rắn này là điểm Đạo tệ di động, đến nhiều bao nhiêu cũng không chê ít.

Anh vô cùng bình tĩnh nhìn bầy chuột ăn rắn hung dữ xông tới, đồng thời dùng đôi Mắt Ưng sắc bén quét qua bầy chuột, quan sát mọi sơ hở mà chúng để lộ.

Lý Đông phát hiện, ở vị trí trung tâm nhất, có một con chuột ăn rắn to béo khổng lồ, tất cả những con chuột ăn rắn nhỏ đều vây quanh nó, chắc hẳn là thủ lĩnh của bầy chuột ăn rắn, có quyền uy rất cao.

Con vật này mặt mày hung tợn, trông vô cùng hung hãn, vừa nhìn

đã biết là thứ không dễ chọc.

Lý Đông nhếch miệng cười, nhìn thân hình của thứ này chắc cũng phải có năm sáu trăm năm đạo hạnh, nếu có thể giết được nó, chắc chắn sẽ có thưởng cả ngàn Đạo tệ.

Cái gọi là bắt giặc phải bắt vua trước.

Nếu có thể một lần giết chết con vật này, chắc chắn sẽ giáng một đòn chí mạng vào bầy chuột ăn rắn.

Lý Đông duỗi tay trái ra, lấy ra Nhạn Linh Đao điện từ, rồi nhắm vào con chuột ăn rắn to béo đó mà phi mạnh tới.

Vút!

Nhạn Linh Đao xé gió, vẽ nên một đường cong trong không khí, rồi hung hãn lao về phía con chuột ăn rắn to béo.

Ngay khoảnh khắc Nhạn Linh Đao sắp trúng mục tiêu, con chuột ăn rắn to béo đó lại né tránh bằng một tư thế vô cùng linh hoạt.

Keng!

Nhạn Linh Đao cắm mạnh vào vách đá, tóe lên một tia lửa.

"Chết tiệt, không trúng?" Lý Đông ngẩn người, con chuột béo này cũng gian xảo thật, vậy mà cũng né được.

Nhưng, Lý Đông không nản lòng.

Một kế không thành, lại nghĩ ra kế khác.

Anh duỗi tay trái ra, một tấm lưới cá thép xuất hiện.

Lần này, Lý Đông vận hết sức mạnh của Mắt Ưng, chăm chú nhìn vào động tác của con chuột ăn rắn to béo.

Mỗi lần nó né tránh, nhảy vọt đều không thoát khỏi mắt Lý Đông.

Vào một khoảnh khắc nào đó, con chuột ăn rắn to béo nhảy lên,

bốn chi lơ lửng, không có điểm tựa giữa không trung, cũng không thể né tránh được.

"Chính là lúc này!" Lý Đông nắm bắt cơ hội, lập tức quăng mạnh tấm lưới cá thép, lưới như miệng rắn mở ra, nhanh chóng bay tới, trong chốc lát đã trùm lấy con chuột ăn rắn to béo.

Vốn dĩ con chuột này đang bò trên vách hang, đột nhiên bị một tấm lưới trùm lấy, từ trên rơi xuống, lăn lông lốc trên sàn.

"Chít chít chít!" Chuột ăn rắn phẫn nộ hoảng loạn kêu lớn.

Những con chuột ăn rắn khác thấy thủ lĩnh bị bắt, vội vàng nhảy xuống vây quanh, và cố gắng dùng răng cắn rách tấm lưới.

Khóe miệng Lý Đông cong lên một nụ cười đắc thắng, anh im lặng nhìn hàng trăm con chuột ăn rắn vây quanh tấm lưới.

Sau đó, Lý Đông lấy ra súng máy Italy, nhắm vào bầy chuột dày đặc, bóp cò thật mạnh, vô số viên đạn ồ ạt bắn tới.

"Pằng pằng pằng pằng..." 【Ting!

Tiêu diệt thành công 33 con chuột ăn rắn, Đạo tệ +660!】 【Ting!

Chương 44

Tiêu diệt thành công 52 con chuột ăn rắn, Đạo tệ +1040!】【Ting!

Tiêu diệt thành công 28 con chuột ăn rắn, Đạo tệ +560!】 Trong chốc lát, Lý Đông đã tiêu diệt hai trăm con chuột ăn rắn, nhận được gần bốn ngàn Đạo tệ, chỉ tốn 30 viên đạn.

Quá hời!

Lũ chuột ăn rắn bị đánh cho tối tăm mặt mày, lần lượt chạy trốn về phía sau.

Lý Đông nhanh chân đuổi theo, rút Nhạn Linh Đao đang cắm trên vách đá ra, đến trước tấm lưới cá thép.

Con chuột ăn rắn to béo cầm đầu vẫn chưa bị bắn chết, nó đang liều mạng gặm lưới thép.

Răng của thứ này quả thực lợi hại, sắp cắn rách lưới rồi.

"Chậc chậc, bộ răng thép tốt thật." Lý Đông ngồi xổm xuống, cười tủm tỉm nhìn con chuột ăn rắn này.

Con chuột ăn rắn dường như có linh trí, nó hung hăng trừng mắt nhìn Lý Đông, phát ra tiếng kêu uy hiếp.

"Còn hung hăng à?

Tao tiễn mày lên trời thỉnh kinh." Lý Đông chĩa súng vào đầu nó, định một phát bắn chết thứ này.

Nhưng đúng lúc này, một cảm giác nguy hiểm đột nhiên bao trùm toàn thân, Lý Đông dựng tóc gáy, phản xạ có điều kiện né sang một bên.

Soạt!

Tiếng kim loại va chạm vang lên phía sau, vị trí ban đầu của anh bốc lên một làn khói ma sát, để lại ba rãnh sâu hoắm.

Lý Đông toát mồ hôi lạnh, vội vàng quay đầu lại nhìn, con chuột ăn rắn to béo đã biến mất, cả tấm lưới cá thép cũng không thấy đâu.

Lý Đông dường như cảm nhận được điều gì đó, lập tức nhìn vào sâu trong bóng tối của hang động.

Lập tức anh thấy được bóng đen quỷ dị quen thuộc đó...

Một bóng đen có thân hình vạm vỡ, hai cánh tay sắc bén thon dài, trông hệt như một người bị dị dạng.

"Tốc độ quá nhanh, chớp mắt đã không thấy tăm hơi." Dù Lý Đông có thị lực cực mạnh cũng không nhìn rõ đó là thứ gì.

"Chết tiệt!" Lý Đông thầm chửi một tiếng.

Nhìn lại vị trí vừa đứng, nơi đó có ba rãnh sâu, trông như bị một thứ gì đó giống móng vuốt sắt cào ra.

Mặt đất ở đây được lát bằng những phiến đá hoa cương vô cùng cứng rắn.

Thứ đó có thể một cào tạo ra vết hằn sâu như vậy, đủ thấy nó sắc bén đến mức nào.

Nếu không phải Lý Đông có độ nhanh nhẹn cao, né tránh kịp thời, thì ban nãy đã bị thứ đó cào nát đầu rồi.

"Đông ca, không sao chứ?" Ngô Tà vội vàng bước tới hỏi.

Ban nãy cậu vẫn luôn quan sát Lý Đông, cũng nhìn thấy một bóng đen đáng sợ vụt qua.

"Tôi không sao." Lý Đông lắc đầu, rồi hỏi: "Đúng rồi, ban nãy có

nhìn rõ bóng đen đó là thứ gì không?" Ngô Tà suy nghĩ một lát rồi đáp: "Tốc độ cực nhanh, gần như chỉ lóe lên rồi biến mất.

Tôi chỉ thấy một đôi mắt nhỏ lóe sáng lạnh lẽo, ngoài ra không thấy gì khác." Lúc này, Lão Dương và những người khác cũng đi tới.

Lý Đông hỏi thăm tình hình, nhưng họ cũng không nhìn rõ bóng đen là thứ gì.

Lão Dương nói: "Đông ca, bóng đen đó hình như đã chui vào trong hang động.

Tôi thấy thứ đó nguy hiểm lắm, hay là chúng ta mau rời khỏi đây đi." Đến thời khắc quan trọng, Lão Dương lại giở bài chuồn.

Lý Đông lườm cậu ta một cái, nói: "Thứ đó có nguy hiểm đến đâu cũng phải diệt trừ, nếu không nó lén tấn công chúng ta thì sao?" Lão Dương gãi gãi đầu, lẩm bẩm: "Thôi được, thôi được, nghe lời cậu vậy…" "Đi, chúng ta vào trong xem sao." Cả nhóm tiếp tục đi về phía trước.

Đi được khoảng năm mươi mét, cuối cùng họ cũng ra khỏi màn sương mù dày đặc, phía trước trở nên quang đãng hơn nhiều.

Lúc này nhìn về phía trước, lại có thể thấy ánh sáng đỏ mờ ảo lấp lóe dưới đáy hang động.

Đi theo ánh sáng, phía trước xuất hiện mấy hang động, ánh sáng lại biến mất ở trong đó.

"Đông ca, đi đường nào đây?" Lão Dương hỏi.

Lý Đông dựa vào cảm giác để xác định vị trí của ánh sáng, nói: "Đi đường ở giữa." Mọi người lần lượt chui vào hang động ở giữa.

Bên trong hang động chằng chịt, có nhiều ngã rẽ tối om.

Môi trường ở đây chật hẹp, âm u, đen kịt như mực, đưa tay ra

không thấy được năm ngón.

Đi được vài bước, Dương Hinh đột nhiên hét lên một tiếng: "A!" "Sao vậy?" Lý Đông vội quay đầu lại hỏi.

"Thái Thúc… ông ấy… biến mất rồi…" Gương mặt xinh đẹp của Dương Hinh trắng bệch nói.

Lý Đông nhìn lại, lúc này mới phát hiện Thái Thúc quả nhiên không có trong đội ngũ.

"Chuyện gì vậy?" Lý Đông cau mày.

"Tôi… tôi không rõ…" Dương Hinh lắc đầu, sợ hãi nói: "Vốn dĩ Thái Thúc đi ngay sau lưng tôi, tôi nghe thấy tiếng động lạ, quay đầu lại nhìn thì ông ấy đã biến mất rồi." Lý Đông quan sát kỹ, phát hiện nơi đó vừa hay có một hang động rẽ nhánh.

Cậu ngồi xổm xuống xem xét tỉ mỉ, đột nhiên phát hiện trên mặt đất có một vệt máu nhỏ.

Chương 45

Vết máu còn rất mới, hẳn là do Thái Thúc vừa để lại.

“Không ổn rồi, chắc là bị thứ gì đó bắt đi rồi.” Lý Đông nói với vẻ mặt nặng nề.

Lão Dương giật mình, hoảng hốt nói: “Đông ca, thứ gì mà có thể lặng lẽ không một tiếng động bắt đi một người sống sờ sờ như vậy?” “Không biết.” Lý Đông lắc đầu.

“Đúng rồi, cô nghe thấy tiếng động gì?” Lý Đông nhìn Dương Hinh hỏi.

Dương Hinh hồi tưởng lại, ngập ngừng nói: “…Một tiếng kêu rất nhỏ và ánh sáng.” “Tiếng kêu ánh sáng?” Lý Đông cau mày.

Cậu đoán… có khả năng là do cái bóng đen quỷ dị kia làm.

Cũng chỉ có nó mới có thể lặng lẽ tiếp cận mọi người, và không một tiếng động bắt đi một người sống.

Lý Đông nhìn sâu vào vệt máu trên mặt đất, những vệt máu này men theo hang động rẽ nhánh kéo dài vào trong, giống như một cái bẫy mồi.

Loại bẫy này, Vương lão bản là trường hợp đầu tiên, bây giờ Thái Thúc là trường hợp thứ hai, thủ đoạn gây án rất giống nhau.

“Đông ca, có cần vào trong tìm lão già đó không?” Lão Dương nhỏ giọng hỏi.

“Đi, vào xem sao.” Lý Đông nắm chặt khẩu súng máy Ý, từng bước men theo vệt máu đi vào sâu trong hang động tối tăm.

Lần này, bốn người họ cực kỳ cẩn thận.

Họ đi thành hàng ngang, như vậy mới có thể tránh bị tập kích trong bóng tối.

Đi được một lúc, hang động phía trước trở nên rộng hơn một chút, và lờ mờ có ánh sáng lóe lên.

Mọi người tăng tốc bước tới, sau khi chui ra khỏi cửa động, phía trước là một gian thạch thất rộng lớn.

Ở góc phía đông của thạch thất, chất đống một lượng lớn đồ sứ màu trắng, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

"Vãi, đây là động chứa kho báu à!" Mắt Lão Dương tức thì sáng rực lên.

Cậu ta mừng rỡ chạy tới, nhưng bị Lý Đông cản lại: "Đừng manh động, ở đây có nguy hiểm!" "Đông ca, có nguy hiểm gì chứ?" Lão Dương ngẩn ra.

Lý Đông chỉ vào góc bên trái của đống đồ sứ trắng, nói: "Thấy chưa?" Mọi người lập tức nhìn sang, tức thì giật mình kinh hãi.

Chỉ thấy bên cạnh đống đồ sứ trắng đó, có một người đầy máu đang nằm.

"Thái Thúc!" Dương Hinh che miệng kinh ngạc kêu lên.

"Trời ạ, thật sự là Thái Thúc." Ngô Tà lẩm bẩm.

Lúc này, ở bên cạnh đống đồ sứ, Thái Thúc cứng đờ nằm trên mặt đất, toàn thân bị một tấm lưới cá bằng dây thép quấn chặt, giống như xác ướp, không thể động đậy chút nào.

Thái Thúc hơi thở yếu ớt, hít vào thì ít mà thở ra thì nhiều, khóe miệng rỉ ra một vũng máu tươi.

Trông ông ta bị thương nặng, nhưng chưa đến mức trí mạng.

Nghe thấy có tiếng người, con ngươi ảm đạm của Thái Thúc sáng

lên một chút, giọng khàn khàn, khó khăn mở miệng cầu cứu.

"Cứu… cứu… cứu…" "Lão Thái, cố gắng lên, tôi cứu ông đây!" Lý Đông an ủi một câu trước, sau đó đổi giọng, trầm giọng nói: "Nhưng, ông có thể cho tôi biết trước, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra không?" Nghe Lý Đông hỏi, Thái Thúc dường như nhớ lại, khuôn mặt tràn đầy sợ hãi.

Ông ta há miệng, bắt đầu nói: "Tôi, tôi… %#@…" Giọng của Thái Thúc nhỏ và khàn, căn bản không nghe ra ông ta đang nói gì.

Vẻ mặt của ông ta trông rất đau đớn, mỗi một câu nói khuôn mặt đều vặn vẹo, có vẻ rất khó khăn.

Lý Đông trong lòng có chút không nỡ, bèn nói: "Được rồi, không cần nói nữa, tôi sẽ cứu ông." Nói xong, Lý Đông quay đầu dặn dò Lão Dương và những người khác: "Tôi đi cứu người, các cậu ở yên đây, nhất định phải nâng cao cảnh giác!" "Ừm!" Lão Dương, Ngô Tà, Dương Hinh ba người căng thẳng gật đầu đồng ý.

Lý Đông hít sâu một hơi, sau đó nắm chặt súng máy, cẩn thận từng bước đi về phía Thái Thúc.

Lão Dương và những người khác nín thở, căng thẳng nhìn theo hành động của Lý Đông.

Lý Đông từng bước một tiếp cận Thái Thúc, sự chú ý tập trung cao độ, mắt nhìn xung quanh, luôn cảnh giác với những tình huống bất thường có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Cuối cùng, Lý Đông đã đến trước mặt Thái Thúc.

Cậu từ từ ngồi xổm xuống, tay trái cầm súng, tay phải đưa ra kéo Thái Thúc.

Nhưng ngay khoảnh khắc đó, từ bụng Thái Thúc đột nhiên nhảy ra một bóng đen hung dữ, hung hăng lao vào cánh tay trái của Lý Đông.

Lý Đông vạn lần không ngờ có thứ gì đó ẩn nấp trên người Thái Thúc, đối với Thái Thúc hoàn toàn không có chút phòng bị nào, nên lập tức trúng chiêu. *Cạch* một tiếng, khẩu súng máy trên tay trái của Lý Đông bị hất văng, rơi vào một hang động tối tăm, biến mất không tăm tích.

Trong tay Lý Đông lúc này không còn bất kỳ vũ khí nào.

Cậu vội vàng lùi lại mấy bước, nhìn kỹ, hóa ra thứ vừa tấn công mình là con Vua Chuột Ăn Rắn béo mập kia.

"Chít chít!" Chuột ăn rắn một đòn thành công, lập tức kêu lên ánh sáng rồi lao tới cắn vào cánh tay Lý Đông.

"Mẹ nó!" Lý Đông chửi lớn, lập tức rút ra Nhạn Linh Đao, chém một nhát tới.

Con chuột ăn rắn linh hoạt né được nhát đao, nhanh chóng nhảy ra sau lưng định cắn vào lưng Lý Đông.

Kết quả nó thật sự cắn trúng, hung hăng cắn xé cơ thể Lý Đông.

Nhưng, trên người Lý Đông đang mặc một bộ đồ chống đạn nano, răng của chuột ăn rắn tuy sắc bén, nhưng lại không thể cắn rách được lớp áo của cậu.

Chương 46

Lý Đông cười lạnh một tiếng: “Chỉ bằng mày mà cũng đòi cắn tao à?

Tìm chết!” Lý Đông hung hăng tát một cái, trúng ngay vào đầu con chuột ăn rắn.

Nó bị tát đến thất điên bát đảo, đôi mắt nhỏ cũng trợn trắng.

Lý Đông nắm lấy đầu con chuột ăn rắn, dùng sức đập xuống sàn nhà. *Bốp!

Bốp!

Bốp!* Lực đạo vô cùng lớn, đập đến mức con chuột ăn rắn béo mập kêu chít chít chít chít, liều mạng muốn giãy thoát.

Lý Đông không để nó chết dễ dàng như vậy, phải hành hạ cho ra trò cái thứ chết tiệt này.

Lý Đông túm lấy lông con chuột ăn rắn, hung hăng giật mạnh. *Xoẹt!

Xoẹt!…* Từng mảng lông chuột bị lột ra, đau đến mức con chuột ăn rắn điên cuồng gào thét.

Nó đau đến mức nhảy chít chít chít chít, giống như vừa cắn thuốc lắc vậy. 【Ting!

Gây sát thương thành công cho Vua Chuột Ăn Rắn, Đạo tệ +5】 【Ting!

Xé rách thành công Vua Chuột Ăn Rắn, Đạo tệ +8】 “…” Nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống, Lý Đông liền vui vẻ, không ngờ làm vậy cũng có thể nhận được Đạo tệ, tuy hơi ít một chút, nhưng

cũng không tệ.

“Sướng không?

Đồ con vật?

Lúc mày cắn người cũng có mùi vị này, nghiện không?” Lý Đông cười lạnh hỏi.

“Chít chít chít chít!” Vua Chuột Ăn Rắn nhe răng trợn mắt, đôi mắt nhỏ tóe ra ánh sáng hung hãn, hận không thể một miếng cắn chết con người đáng ghét trước mắt.

“Ồ, chết không hối cải à?

Được, tiếp tục hưởng thụ đi.” Lý Đông cười khinh bỉ, rồi tiếp tục dùng sức lột da thịt con chuột ăn rắn. *Xoẹt!

Xoẹt!…* Từng miếng da thịt bị xé xuống, vết thương đẫm máu tràn đầy đau đớn.

Vua Chuột Ăn Rắn đang phải chịu hình phạt lóc thịt thời cổ đại, cách chết đau đớn nhất, nó nghiến răng nghiến lợi, trông có vẻ cứng đầu đến cùng, hoàn toàn không chịu khuất phục.

“Cũng cứng cỏi đấy nhỉ!” Lý Đông cười ha ha, lập tức nhặt một nắm đá vụn trên mặt đất, rắc lên người con chuột ăn rắn.

Đá vụn có chứa một lượng muối nhất định, rắc lên vết thương có thể làm tăng thêm đau đớn, cái gọi là xát muối vào vết thương, đau càng thêm đau, chính là đạo lý này.

“Chít chít chít chít…” Con chuột ăn rắn đau đến mức co giật dữ dội, toàn thân co quắp. 【Ting!

Đả kích mạnh vào tâm hồn Vua Chuột Ăn Rắn, Đạo tệ +10】 【Ting!

Đả kích mạnh vào tâm hồn Vua Chuột Ăn Rắn, Đạo tệ +12】 “…”

Vua Chuột Ăn Rắn bị Lý Đông hành hạ đến chết đi sống lại, tâm lý bị tổn thương nghiêm trọng, để lại một bóng ma tâm lý không thể xóa nhòa.

Nó nhìn Lý Đông với ánh mắt tràn đầy sợ hãi, thân thể run lẩy bẩy.

Lý Đông mỉa mai hỏi: "Thế nào?

Sướng không?" Vua Chuột Ăn Rắn kêu chít chít chít, tràn đầy vẻ kinh hoàng.

Lý Đông đột nhiên nhớ ra trong hệ thống có một khẩu súng phun lửa, hay là nướng chín món thịt chuột này luôn!

Cậu nở một nụ cười cực kỳ tà ác, nói: "Nhóc con, để tao nướng mày thành một cục than, cho mày nếm thử mùi vị bị lửa thiêu lửa đốt." Nghe lời Lý Đông, Vua Chuột Ăn Rắn vô cùng kinh hãi, càng liều mạng giãy giụa. 【Ting!

Túc chủ bạo kích tâm hồn Vua Chuột Ăn Rắn, Đạo tệ +100!】 Lý Đông không nhịn được cười, không ngờ con chuột này có thể hiểu được lời đe dọa của con người, sợ đến mức tâm hồn bị bạo kích, thật thú vị.

Lý Đông đang định lấy súng phun lửa ra chơi đùa một chút, không ngờ con chuột ăn rắn đột nhiên dùng sức, bất ngờ thoát ra được.

Nó nhanh chóng chạy trốn về phía Thái Thúc, có vẻ như muốn chui vào trong cơ thể ông ta.

"Chết tiệt!" Lý Đông tức giận, lập tức cầm Nhạn Linh Đao, nhanh chóng đuổi theo, nhắm vào đầu con chuột ăn rắn, một đao chém xuống!

"Keng!" Nhạn Linh Đao chém hụt, Vua Chuột Ăn Rắn đã linh hoạt né được.

“Chít chít chít!” Con chuột ăn rắn phát ra âm thanh như chế nhạo, dường như đang cười nhạo Lý Đông chém không trúng.

Lý Đông lập tức bật thị lực Ưng Nhãn siêu cường, khóa chặt hành động bỏ chạy của con chuột ăn rắn.

Vào một khoảnh khắc nào đó, con chuột ăn rắn nhảy lên, bốn chân lơ lửng giữa không trung.

Khóe miệng Lý Đông nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo: “Chơi với tao à?

Chương 47

Mày còn non lắm!" Lập tức, Lý Đông vung đao chém xuống. *Phụt!* Đầu và thân con chuột ăn rắn lìa ra, máu tanh hôi bắn tung tóe khắp nơi.

Đôi mắt nhỏ của nó trợn tròn, dường như đến chết cũng không thể tin được mình lại chết thảm như vậy. 【Ting!

Đánh giết Vua Chuột Ăn Rắn thành công, thưởng 2500 Đạo tệ!】 Lý Đông vui mừng, không tệ, con chuột mập này thưởng cũng khá hậu hĩnh.

Sau khi loại bỏ mối đe dọa, tình hình trong thạch thất cơ bản đã an toàn, Lý Đông lập tức bắt tay vào việc cứu Thái Thúc.

"Mấy người qua đây giúp một tay." Lý Đông quay đầu gọi.

Ngô Tà và Dương Hinh vội vàng chạy tới, giúp gỡ tấm lưới cá bằng dây thép, sau đó dùng thuốc xịt khử trùng giúp Thái Thúc xử lý vết thương… Trong lúc ba người đang cứu chữa cho Thái Thúc, Lão Dương nhân lúc không ai chú ý, lén lút chui vào một hang động.

Cậu ta lẩm bẩm: "Vừa rồi súng của Đông ca bị hất văng mất, chắc là rơi vào hang động này, mình phải nhanh chóng tìm mới được." Lão Dương đã sớm nhắm trúng vũ khí của Lý Đông, ai cũng muốn có một khẩu súng mạnh như vậy, vì thế cậu ta nóng lòng muốn tìm khẩu súng máy bá đạo đó để chiếm làm của riêng.

Lão Dương men theo hang động chui vào được mười mét, đột nhiên thấy phía trước có ánh sáng đỏ phát ra.

Lão Dương mắt sáng lên, chẳng lẽ bên trong cất giấu hồng ngọc thạch vô giá?

Cậu ta vô cùng vui mừng, vội vàng tăng tốc bò vào.

Ánh sáng đỏ bên trong càng lúc càng sáng hơn, trong khu vực được ánh sáng chiếu rọi, Lão Dương thấy một khẩu súng.

"Súng máy của Đông ca!" Lão Dương mừng rỡ, hôm nay gặp vận may, vừa có hồng ngọc thạch, vừa có súng máy, vận khí đúng là không thể tốt hơn!

Lão Dương mang theo nụ cười bò tới định nhặt khẩu súng máy.

Nhưng giây tiếp theo, nụ cười của cậu ta cứng đờ… Bởi vì Lão Dương đột nhiên phát hiện, ở phía trước trong bóng tối, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một bóng đen quỷ dị.

Bóng đen đứng trước ánh sáng đỏ, dưới sự chiếu rọi của ánh sáng, thân hình của nó dị thường vạm vỡ và to lớn.

Ánh sáng đỏ chói mắt, Lão Dương không nhìn rõ bóng đen đó là thứ gì, nhưng có thể cảm nhận được thứ đó vô cùng nguy hiểm.

Lão Dương sợ đến mặt mày trắng bệch, theo bản năng muốn bỏ chạy.

Nhưng, nhìn khẩu súng máy, lại nhìn bóng đen ở xa xa, một luồng tham lam lặng lẽ dâng lên.

Do dự một chút, Lão Dương cẩn thận từng li từng tí đưa tay ra, mò về phía khẩu súng máy không xa.

Ngay khoảnh khắc tay Lão Dương sắp chạm vào khẩu súng máy. *Vù!* Một trận gió tanh ập đến, bóng đen tức thì xuất hiện ngay trước mặt cậu ta.

Qua ánh sáng phản chiếu yếu ớt, Lão Dương nhìn thấy khuôn mặt hung tợn của bóng đen.

"A a a a!!" Lão Dương phát ra tiếng hét thảm kinh hoàng, vừa lăn

vừa bò chạy về phía sau.

Nước tiểu màu vàng chảy ra từ ống quần, cậu ta dùng cả tay cả chân bò về phía sau, một giây cũng không dám dừng lại.

Sau khi Lão Dương rời đi, bóng đen từ từ đi đến trước khẩu súng máy, sau đó nhấc chân sau thô kệch lên, một cước giẫm xuống. *Rắc.* Một tiếng giòn tan, linh kiện của khẩu súng máy tức thì vỡ nát, gãy thành hai mảnh.

Dưới ánh sáng yếu ớt, lờ mờ có thể thấy thân hình vạm vỡ thon dài, trước ngực có hai móng vuốt sắc bén mảnh khảnh.

Bóng đen nhìn về hướng Lão Dương rời đi, lộ ra một nụ cười quỷ dị… "Đông ca, Đông ca, cứu mạng!

Cứu mạng!" Lý Đông và những người khác đang giúp Thái Thúc băng bó vết thương, đột nhiên nghe thấy tiếng kêu khóc thảm thiết của Lão Dương.

Ngay sau đó, Lão Dương từ hang động bên cạnh nhanh chóng chạy ra, mặt mày trắng bệch, hai chân run lẩy bẩy.

"Lão Dương, mẹ nó cậu sao vậy?

Vừa rồi chạy đi đâu thế?" Ngô Tà lập tức hỏi.

Lão Dương thở hổn hển, thở không ra hơi nói: "Hu hu hu, bên, bên trong có quái vật… hu hu hu, sợ chết tôi rồi, tôi suýt chết rồi, Đông ca, phải cứu tôi!" Nói xong, Lão Dương cả người mềm nhũn nhào vào người Lý Đông.

Lý Đông tức thì ngửi thấy một mùi khai thối.

Liếc nhìn chỗ đó của Lão Dương, ướt sũng.

"Mẹ nó!

Cậu ướt cả quần rồi à?

Sợ đến đái ra quần?" Lý Đông trợn mắt hỏi.

Nghe vậy, mọi người theo bản năng nhìn vào đũng quần của Lão Dương.

Đối mặt với ánh mắt kỳ lạ của mọi người, mặt Lão Dương nóng rát, lúc đỏ lúc trắng, trong lòng vừa xấu hổ vừa nhục nhã.

Cậu ta khóc lóc nói: "Đông ca, tôi, tôi có thể không đái được không, cậu không biết đâu, thứ đó mẹ nó đáng sợ quá, tôi nói cho cậu biết, nó trông giống như đầu trâu mặt ngựa dưới địa ngục vậy…" Lão Dương lắp ba lắp bắp miêu tả lại thứ mình đã thấy.

Lời nói của gã này lộn xộn, có lẽ cũng không nhìn rõ đó là thứ gì, cứ chém gió một hồi, mọi người cũng không biết đó là quái vật gì.

Nhưng nhìn cậu ta sợ thành bộ dạng này, con quái vật chắc chắn rất đáng sợ.

Chương 48

Nghe Lão Dương miêu tả, Lý Đông đoán, chắc là cậu ta đã gặp phải bóng đen quỷ dị kia.

Cũng không biết cậu ta gặp vận chó gì mà không bị bóng đen đó tát chết.

Phải biết rằng, bóng đen đó không phải dạng vừa, Thái Thúc bị nó hành cho nửa sống nửa chết chính là một kiệt tác của nó.

“Đông ca, bây giờ làm sao đây, hay là chúng ta mau chạy đi?

Ôi, tôi sợ thật rồi.” Lão Dương khóc lóc nói.

Lúc này, trên người Lý Đông ngoài một khẩu súng trường Type 81 không có đạn, thì không còn khẩu súng nào khác.

Với trang bị sơ sài như vậy, muốn đối phó với con quái vật to lớn bên trong, độ khó rất lớn.

Lý Đông cũng không có trăm phần trăm tự tin có thể giải quyết được nó.

Hơn nữa bây giờ Thái Thúc đang bị thương, cần được nghỉ ngơi một phen.

Sau nhiều lần cân nhắc, Lý Đông cuối cùng nói: “Thế này đi, chúng ta rời khỏi đây trước.” “Tốt quá rồi!

Tốt quá rồi Đông ca, ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách, lựa chọn sáng suốt.” Lão Dương vui mừng nói: “Thứ đó mẹ nó đáng sợ quá, chúng ta cứng đối cứng chắc chắn sẽ thiệt thòi.” Lý Đông lườm cậu ta một cái: “Bớt nói nhảm đi, mau khiêng lão Thái ra ngoài.” “Ồ…” Lão Dương gãi gãi đầu, định đi giúp.

Nhưng Ngô Tà cản Lão Dương lại, ánh mắt kỳ lạ nhìn cậu ta.

Lão Dương ngơ ngác nói: "Làm gì vậy?" "Lão Dương, cậu lau sạch nước tiểu trên người trước đi, không thì tiếp xúc với vết thương của Thái Thúc, dễ gây nhiễm trùng vi khuẩn." Lão Dương: "…" Cả nhóm khiêng Thái Thúc bị thương vội vã rời khỏi thạch thất.

Vừa ra khỏi hang động không xa, tình huống bất thường xuất hiện.

Trong màn sương mù dày đặc phía trước, lờ mờ hiện ra một bóng đen quỷ dị, lúc ẩn lúc hiện, như ma quỷ.

Lão Dương sợ đến mức ngồi phịch xuống đất, la lên: "Nó!

Tôi thấy nó rồi, nó!" Lý Đông tập trung ánh mắt nhìn sang, nhưng không thấy bóng đen đâu, hình như nó lại biến mất rồi.

Ngô Tà nói: "Đông ca, bóng đen đó quỷ dị như vậy, cứ thỉnh thoảng xuất hiện, nó có mục đích gì không?" Lý Đông lắc đầu, nói: "Tạm thời không rõ." Lúc này, thân thể Thái Thúc run lên mấy cái, há miệng, dường như muốn nói gì đó.

"Gì vậy?" Mọi người ghé sát lại lắng nghe.

Chỉ nghe Thái Thúc đứt quãng nói: "Hoàng… #@%…" "Hoàng?" Ngô Tà không hiểu: "Thái Thúc, ông nói gì vậy, tôi không hiểu?" "Hoàng… #@%…" Thái Thúc lại lặp lại câu nói đó, vẻ mặt tràn đầy sợ hãi.

Mọi người nhìn nhau, cũng không biết Thái Thúc muốn biểu đạt ý gì.

"Tôi biết rồi!" Lão Dương đột nhiên nói.

"Cậu biết rồi?" Mọi người tò mò nhìn Lão Dương.

Lão Dương hắng giọng một cái, nghiêm túc nói: "Thái Thúc không

phải nói ‘hoàng’ (màu vàng), mà là ‘hoảng’ (hoảng sợ), ý là bây giờ rất hoảng.

Nhìn vẻ mặt của ông ấy là biết rồi, đúng là rất hoảng.” “Vãi!” Ngô Tà một cái tát vỗ tới, “Mẹ nó không hiểu thì đừng có đoán bừa!” Lão Dương ấm ức gãi gãi đầu: “Mẹ nó lại đánh vào đầu tôi?

Chẳng lẽ tôi nói sai à?

Bây giờ Thái Thúc không hoảng sao?” “Được rồi, đừng cãi nữa.” Lý Đông trầm giọng nói: “Không cần đoán ý của Thái Thúc, chúng ta cứ trực tiếp đi ra ngoài là được, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, sợ cái quái gì!” “Đông ca nói đúng, sợ cái quái gì chứ!” Lão Dương lập tức phụ họa.

Thế là, mọi người tiếp tục tiến lên, từ từ đi vào trong màn sương mù dày đặc.

Bóng tối ở đây như thủy triều, ngoài nửa mét đã không thấy gì, giống như rơi vào một đầm lầy âm u.

“Mọi người nhất định phải cẩn thận, vịn vào nhau mà đi, tuyệt đối không được đi lạc!” Lý Đông nghiêm túc nhắc nhở.

Mọi người lập tức bám sát vào nhau mà đi, nâng cao cảnh giác đến tột độ.

Đi trong sương mù dày đặc, trước mắt một mảng đen kịt, cơ bản không thấy gì, nhiệt độ rất thấp, mọi người chỉ cảm thấy toàn thân lạnh cóng.

Thỉnh thoảng có một cơn gió lạnh thổi qua, lông tóc toàn thân đều dựng đứng.

Trong không khí thoang thoảng một mùi tanh hôi, vô cùng khó ngửi.

Mọi người toàn thân khó chịu, không khỏi tăng nhanh tốc độ đi.

Nhưng lúc này, Lão Dương đột nhiên hét lên một tiếng, sau đó ngã sấp xuống đất.

“Ái chà, chân của tôi…” Lão Dương đau đớn rên rỉ.

“Sao lại không cẩn thận vậy?” Lý Đông cau mày nói.

“Đông ca, không thể trách tôi được, hình như có thứ gì đó ngáng chân tôi.” Lão Dương ấm ức nói.

“A!” Ngô Tà đột nhiên cũng ngã sấp xuống, phát ra tiếng kêu đau đớn.

“Đông ca, hình như thật sự có thứ gì đó đang ngáng chân chúng ta trong bóng tối.” Ngô Tà xoa xoa chân nói.

Lý Đông cũng cảm thấy có điều không ổn, cẩn thận quan sát xung quanh, tuy thị lực Ưng Nhãn rất mạnh, nhưng lại không thể xuyên thấu màn sương mù dày đặc, cũng không thể phát hiện tình huống bất thường.

Đột nhiên, một bóng đen lóe lên, lao thẳng về phía Lão Dương.

“Cẩn thận!” Lý Đông kinh hãi hét lên. *Vèo* một tiếng, Lão Dương bị hất văng cả người, đập mạnh vào vách tường.

Chương 49

"A…" Lão Dương thê lương hét lớn.

Lý Đông vội vàng chạy tới xem, phát hiện trước ngực Lão Dương xuất hiện ba vết máu, máu tươi đầm đìa.

Nhưng cũng không chí mạng, bụng Lão Dương cũng không bị rách toạc ra.

"Đông ca, tôi chịu không nổi nữa rồi, rốt cuộc là thứ quái gì vậy?" Lão Dương tuyệt vọng hét lên: "Mẹ nó, hay là cho tôi một nhát thống khoái đi, cứ lúc có lúc không thế này, tôi sắp bị hành hạ đến phát điên rồi." Lúc này mọi người đi tới, Ngô Tà do dự một chút, rồi nói: "Tôi nghe nói thời cổ đại, có người chuyên huấn luyện tinh tinh để bảo vệ lăng mộ, tinh tinh thích trêu đùa con người, hành hạ con người đến chết, như vậy chúng sẽ cảm thấy thú vị." "Bây giờ thứ đó rõ ràng có thực lực mạnh, nhưng vẫn luôn không ra tay, cứ che che giấu giấu, trốn trốn tránh tránh, luôn theo dõi chúng ta trong bóng tối, giống như đang chơi trốn tìm với chúng ta.

Tôi nghi ngờ nó đang trêu đùa chúng ta, muốn hành hạ tất cả chúng ta đến chết." "Mẹ nó, tàn nhẫn vậy sao?" Lão Dương hít một hơi lạnh, rồi nhìn Lý Đông: "Đông ca, bây giờ chúng ta phải làm sao đây, tôi không muốn bị thứ đó hành hạ đến chết đâu, tôi còn chưa lấy vợ nữa." "Đừng hoảng." Lý Đông bình tĩnh nói.

Trong đầu cậu nhanh chóng suy nghĩ đối sách.

Một lát sau, Lý Đông đại khái đã nghĩ ra một phương pháp đối phó.

Lý Đông liếc nhìn vách đá bên cạnh, thấy nơi đó có một hốc tường lõm vào một chút, vừa hay có thể dùng để bảo vệ phía sau.

“Đi, đến đó.” Mọi người theo Lý Đông nhanh chóng đi tới, sau đó tất cả co cụm vào trong hốc tường lõm.

Tất cả mọi người dựa lưng vào hốc tường, mặt đối diện với màn sương mù dày đặc phía trước.

Phía sau là vách đá, quái vật không thể có đầu kim cương, bây giờ chỉ cần cảnh giác phía trước, là có thể đảm bảo an toàn.

Sau đó, Lý Đông từ trong ba lô lấy ra một khẩu súng bắn pháo hiệu, nhắm vào màn sương mù dày đặc, không chút do dự bắn một phát.

“Bằng!” Viên đạn pháo hiệu chìm vào màn sương mù dày đặc, đột nhiên nổ tung thành một vùng ánh lửa chói mắt, tức thì chiếu sáng cả một vùng bóng tối.

Lúc này, mọi người thấy ở giữa màn sương xuất hiện một bóng đen to lớn.

“Vãi, nó ở đó!” Lão Dương kinh hoàng hét lên.

Bóng đen trong nháy mắt biến mất, nhanh như một cơn gió.

“Đông ca, thứ đó thật sự trốn trong sương mù, chúng ta phải làm sao đây?” Lý Đông bình tĩnh nói: “Đừng vội, nếu đã gã này muốn chơi, tôi sẽ từ từ chơi với nó.” “Đông ca, cậu định chơi thế nào?” “Nhiệt độ cao có thể làm sương mù ngưng tụ thành nước, chỉ cần bắn thêm vài phát nữa, là có thể tiêu trừ sương mù, thứ đó sẽ không còn chỗ trốn.” Lý Đông từ từ nói.

Ở nơi đạn pháo hiệu bùng cháy, sương mù dày đặc quả nhiên nhanh chóng tan đi, ngưng tụ thành những giọt nước trên mặt đất.

Nói chuyện trong chốc lát, Lý Đông bắn về các hướng khác nhau, từng viên đạn pháo hiệu bắn ra, nhanh chóng làm bốc hơi sương mù dày đặc.

Khi sương mù dần dần tan biến, tầm nhìn phía trước trở nên rộng rãi và rõ ràng, diện mạo ban đầu của đường hầm dần dần hiện ra.

Mọi người nín thở, căng thẳng nhìn chằm chằm xung quanh, tìm kiếm bóng đen quỷ dị vừa ẩn nấp trong sương mù.

Ánh mắt Lý Đông như đuốc, toàn lực thi triển uy lực của Ưng Nhãn, bất kỳ một chút gió thổi cỏ lay nào cũng không thoát khỏi đôi mắt của cậu.

"Đông ca, nhìn kia!" Đột nhiên, Lão Dương kinh hoàng chỉ vào một góc tối nào đó.

Mọi người nhìn sang, sắc mặt tức thì biến đổi dữ dội.

Chỉ thấy một "người màu vàng" lông lá vạm vỡ đứng ở một góc tối của vách đá.

Qua ánh sáng yếu ớt, có thể thấy rõ, đó là một sinh vật màu vàng cực mạnh.

Toàn thân màu vàng sẫm, đầu nhỏ và dẹt, có hình dạng gần giống hình tam giác, thân hình vạm vỡ, hai chi trước thon dài sắc bén, trên ngón tay có những móng vuốt cong nhọn, móng vuốt có màu vàng sẫm, bên dưới là hai chi sau thô kệch và mạnh mẽ.

Sinh vật đó đứng ở đó, trông hệt như một người mặc áo lông màu vàng.

"Trời ạ, là… Hoàng Bì Tử Tinh!" Ngô Tà kinh ngạc hét lên.

Nhìn thấy thứ này, Lý Đông không khỏi hít một hơi lạnh, mẹ nó, là một con chồn vàng thành tinh.

Xem ra, nó tuyệt đối đã sống hơn ngàn năm, trí tuệ đã gần bằng con người.

Nếu không đoán sai, thứ này biết vận dụng các loại kế sách, biết

cách đùa giỡn với lòng người.

Hóa ra bóng đen luôn ẩn nấp trong bóng tối chính là nó!

Chỉ có Hoàng Bì Tử Tinh mới luôn trêu đùa họ trong bóng tối.

Hoàng Bì Tử Tinh nhìn chằm chằm vào mọi người, một đôi mắt nhỏ lóe lên ánh sáng trí tuệ và lạnh lẽo.

Chân sau hơi cong lại.

"Mọi người cẩn thận, gã này sắp ra tay rồi!" Lý Đông nhắc nhở một tiếng.

Mọi người căng thẳng đến toát mồ hôi lạnh, vội vàng lùi về phía sau, bám chặt vào vách tường.

Lý Đông tay cầm súng bắn pháo hiệu, nhắm vào Hoàng Bì Tử Tinh, phòng nó đột kích.

Đồng thời, Lý Đông âm thầm giao tiếp với hệ thống.

"Hệ thống, cường hóa súng bắn pháo hiệu!" Trong khoảnh khắc Lý Đông hơi phân tâm, Hoàng Bì Tử Tinh đột nhiên bay tới, đưa ra đôi chi trước vô cùng sắc bén, hung hăng cào về phía cổ Lý Đông.

Tốc độ của nó thực sự quá nhanh, như một tia chớp.

Nếu không phải mắt và cơ thể của Lý Đông đã được cường hóa đặc biệt, chắc chắn sẽ bị giết chết trong nháy mắt.

Lý Đông lăn người né tránh, nhưng đồng thời cảm thấy mu bàn tay tê dại, truyền đến cảm giác đau rát.

Lý Đông nhìn lại, khẩu súng bắn pháo hiệu trong tay đã biến mất, hóa ra đã bị Hoàng Bì Tử Tinh giật lấy và đập thành mảnh vụn.

Chương 50

Sắc mặt Lý Đông ngưng trọng, thứ này đã sống hơn ngàn năm, quả nhiên lợi hại.

Đặc biệt là tốc độ của nó nhanh như chớp, không thể phòng bị, cộng thêm đôi móng vuốt sắc bén không gì cản nổi, gã này trong lăng mộ quả thực là tồn tại vô địch.

Khóe miệng nhọn của Hoàng Bì Tử Tinh hơi nhếch lên, dường như đang chế nhạo Lý Đông.

Giây tiếp theo, Hoàng Bì Tử Tinh lại như ma quỷ lao tới. *Xoẹt* một tiếng, Hoàng Bì Tử Tinh lướt qua bên cạnh Lý Đông, xé rách áo của cậu.

Đôi mắt nhỏ của Hoàng Bì Tử Tinh đảo qua đảo lại, lóe lên ánh sáng cười lạnh.

Lý Đông trong lòng bốc hỏa, mẹ nó, bị thứ này coi như chó mà đùa giỡn.

Xem ra nó hoàn toàn không coi mọi người ra gì, chỉ muốn trêu đùa cho vui.

"Mẹ mày, đừng đắc ý." Lý Đông lập tức đưa tay ra, trong tay tức thì xuất hiện một khẩu súng phun lửa màu đỏ.

Lý Đông nhắm súng phun lửa vào con chồn vàng, hung hăng phun tới. *Vù vù!* Ngọn lửa dài bắn ra, như một con rồng lửa lao về phía con chồn vàng.

Bất ngờ không kịp phòng bị, Hoàng Bì Tử Tinh bị lửa đốt trúng, bốc lên từng làn khói đen.

Nó vội vàng lăn lộn để dập tắt ngọn lửa trên người.

Hoàng Bì Tử Tinh bị thiệt, vô cùng tức giận, hung hăng nhìn chằm chằm vào Lý Đông.

“Ha, đồ chó.” Lý Đông vừa phun lửa, vừa chế nhạo.

Hoàng Bì Tử Tinh tức giận bừng bừng, nhanh chóng né tránh ngọn lửa, đồng thời từ vách đá lao tới.

Thứ này cực kỳ linh hoạt, giữa những cú nhảy vọt, còn lợi hại hơn cả vượn, ngọn lửa phun ra hoàn toàn không đốt trúng nó.

Trong nháy mắt, Hoàng Bì Tử Tinh đã lao đến trước mặt mọi người, xem ra, nó định tấn công những người phía sau Lý Đông.

Lý Đông trong lòng tức thì lo lắng, nếu con Hoàng Bì Tử Tinh này chỉ nhắm vào cậu, thì cậu có thể xoay xở, nhưng nếu nó ra tay với những người khác, chắc chắn một cào một mạng.

“Mẹ nó, thứ này nhắm vào mình rồi, xong rồi xong rồi.” Lão Dương sợ đến mặt mày trắng bệch, nói cũng lắp bắp.

“Đừng loạn, bình tĩnh.” Ngô Tà kinh hoảng nói.

Lý Đông nhanh chóng lao ra trước mặt mọi người, sau đó phun lửa dữ dội, ngăn cản Hoàng Bì Tử Tinh tấn công.

“Mau lùi lại!” Lý Đông vừa dùng súng phun lửa ngăn cản Hoàng Bì Tử Tinh, vừa bảo mọi người lùi về phía sau.

“Đông ca, chúng ta lùi về à?” Lão Dương khóc lóc nói.

“Đúng, mau lùi về thạch thất!” Lý Đông hét lên.

“…” Mọi người làm theo lời Lý Đông, lập tức khiêng Thái Thúc, nhanh chóng quay lại thạch thất.

Hoàng Bì Tử Tinh mấy lần định lao vào làm bị thương người, nhưng Lý Đông dùng ngọn lửa chặn ở cửa hang động.

Nó không thể vào được.

Nhưng thế lửa càng lúc càng nhỏ, chắc là nhiên liệu bên trong sắp cạn rồi.

"Chết tiệt!" Lý Đông thầm chửi, đúng là nhà dột gặp mưa đêm.

Thấy ngọn lửa nhỏ đi, Hoàng Bì Tử Tinh kiêu ngạo lao tới.

Lý Đông tiện tay nhặt một hòn đá trên đất, hung hăng ném ra, vừa hay trúng vào mặt Hoàng Bì Tử Tinh.

Hoàng Bì Tử Tinh như bị sỉ nhục ghê gớm, tức giận không kiềm chế được, phát ra một tiếng kêu ánh sáng đáng sợ.

Âm thanh này cực kỳ chói tai, như sóng siêu âm xuyên thấu màng nhĩ.

Tai Lý Đông đau nhói, vội vàng đưa tay bịt lại, đúng lúc này súng phun lửa trong tay hết nhiên liệu, ngọn lửa trở nên yếu hơn.

Một kẽ hở lớn, Hoàng Bì Tử Tinh chớp lấy cơ hội, tấn công dữ dội.

Móng vuốt sắc nhọn cào rách cánh tay Lý Đông, vết thương đẫm máu, đau đớn khó chịu.

Ngay cả bộ đồ chống đạn nano cũng không chống đỡ được cuộc tấn công của Hoàng Bì Tử Tinh, sức sát thương có thể nói là kinh người.

"Mẹ nó!" Lý Đông chửi lớn, vội vàng lùi về phía sau, đồng thời lật xem thanh vật phẩm của hệ thống, xem có vũ khí nào có thể phòng thân không.

Nhìn một cái, Lý Đông phát hiện chỉ có một thanh 【Điện từ nhận linh đao】 không đủ điện và một khẩu 【súng trường Type 81】 không có đạn.

“Nhạn Linh Đao?” Trong đầu Lý Đông lóe lên một ý nghĩ.

“Đúng rồi!

Nhạn Linh Đao có thể tiến hành cường hóa lần thứ ba.” Lý Đông vỗ đầu, thầm chửi suýt nữa thì quên mất chuyện này.

Trước đó Đạo tệ không đủ, không thể cường hóa Nhạn Linh Đao, nhưng bây giờ có nhiều Đạo tệ như vậy, hoàn toàn có thể cường hóa lại Nhạn Linh Đao!

“Hệ thống, lập tức nâng cấp Nhạn Linh Đao cho tôi!” Lý Đông vừa căng thẳng phòng bị Hoàng Bì Tử Tinh, vừa nhanh chóng nói.

Chương 51

Phân tâm một giây, Hoàng Bì Tử Tinh bay tới, hung hăng cào rách da thịt Lý Đông.

"Xì…" Lý Đông đau đến hít một hơi lạnh, bị hất lảo đảo ngã sang một bên.

Hoàng Bì Tử Tinh chế nhạo nheo miệng, sau đó lao vào trong thạch thất trêu đùa Lão Dương và Ngô Tà.

"A a, Đông ca, cứu mạng!" "A… cứu mạng!" "…" Trong thạch thất truyền ra những tiếng kêu thảm thiết liên tiếp.

Hoàng Bì Tử Tinh trêu đùa cào bị thương con người, nhưng không gây chết người, chỉ làm cho toàn thân đau đớn khó chịu.

Một con chuột biến thái, có tâm lý dị thường, thích từ từ trêu đùa con mồi, hành hạ con mồi đến sụp đổ, sau đó mới giết chết.

Lý Đông trong lòng thầm chửi: "Con chó vàng, đợi đấy cho tao, để tao nâng cấp xong con dao, vào trong giết mày!" 【Túc chủ vui lòng chọn cấp độ tiến hóa】 【Cấp một: Dao cắt bằng dòng nước áp suất cao: 2000 Đạo tệ】 【Cấp hai: Dao nano công nghệ cao: 3000 Đạo tệ】 【Cấp ba: Dao phun laser: 4000 Đạo tệ】 【Cấp bốn: Dao cắt Plasma: 5000 Đạo tệ】 【Cấp năm: Dao hạt ngoại tinh: 6000 Đạo tệ】 Lý Đông nóng lòng nói: "Lên cấp bốn!" 【Ting!

Trừ 5000 Đạo tệ thành công, vật phẩm đang được cường hóa…】 【Cường hóa thành công, chúc mừng túc chủ nhận được Dao cắt Plasma!】 Tiếng thông báo của hệ thống vừa dứt, trong tay Lý Đông xuất hiện một con dao cắt có ánh kim loại.

Con dao này chỉ dài mười centimet, rất ngắn.

Chính xác mà nói, nó chỉ là một tay cầm, thân dao cần phải đẩy nút, từ vòi phun ở đỉnh phóng ra một dòng plasma, từ đó hình thành một lưỡi dao cắt thon dài.

Cái gọi là cắt plasma, thực chất là lợi dụng plasma nhiệt độ cao để làm tan chảy mọi vật chất rắn.

Plasma tốc độ cao có thể cắt đứt mọi kim loại cứng, đặc biệt là đối với các kim loại màu như thép không gỉ, nhôm, đồng, titan, niken, tốc độ cắt plasma cực nhanh, gần như có thể cắt đứt kim loại trong 0.01 giây.

Dao cắt plasma được hệ thống cường hóa, hiệu quả càng kinh người hơn, có thể cắt bất kỳ vật chất nào.

Lý Đông tay cầm dao cắt plasma, chỉ cảm thấy tự tin tăng vọt.

Ngón trỏ ấn vào tay cầm của dao plasma, thử nhẹ nhàng đẩy về phía trước, *cạch* một tiếng, vòi phun khởi động, một luồng ánh sáng trắng ảo diệu phát ra, hình thành một lưỡi dao cắt plasma cực ngầu.

Lý Đông mừng không tả xiết.

Có vũ khí công nghệ đen lợi hại như vậy, còn sợ một con chồn vàng sao?

Sợ một nhát không giết được nó sao!

Cậu lập tức lao vào trong thạch thất.

Lúc này, Hoàng Bì Tử Tinh đang cào cấu cơ thể Lão Dương.

Lão Dương bị hành hạ đến toàn thân đẫm máu, sắp không chịu nổi nữa rồi.

“A a a, cứu mạng ~~~” Lão Dương phát ra từng tiếng kêu thảm thiết.

Ngô Tà, Dương Hinh và những người khác toàn thân bị thương,

hoàn toàn không thể lên cứu.

"Súc sinh chết tiệt, tao giết mày!" Lý Đông gầm lên một tiếng, cầm dao cắt plasma lao tới.

Hoàng Bì Tử Tinh đang hứng thú nhìn Lão Dương, khi phát hiện có người, trong mắt lóe lên một tia khinh thường.

Sau đó, móng vuốt sắc bén của con chồn vàng như tia chớp chém về phía đầu Lý Đông.

Trong lòng nó nghĩ rằng con người này chắc chắn sẽ bị chém thành trọng thương.

Nhưng, ngay khoảnh khắc móng vuốt sắc bén của con chồn vàng sắp cào trúng Lý Đông, Lý Đông với tốc độ nhanh như chớp, vung dao plasma.

"Xoẹt!" Ánh sáng ảo diệu lóe lên, chói lòa cả mắt.

Luồng ánh sáng trắng rực rỡ chính xác trúng vào móng vuốt trước của Hoàng Bì Tử Tinh. *Bốp* một tiếng, móng vuốt rơi xuống đất, máu tanh hôi phun ra.

"Chít chít chít chít!!" Hoàng Bì Tử Tinh phát ra tiếng kêu đau đớn ánh sáng.

Nó kinh hãi nhìn móng vuốt của mình bị cắt đứt trong nháy mắt, mắt trơ trơ nhìn máu của mình bắn ra, đôi mắt nhỏ trợn tròn, dường như không thể tin vào cảnh tượng này.

"Đồ xấu xí, mùi vị này nghiện không?" Lý Đông cười lạnh nói.

Lúc này Hoàng Bì Tử Tinh vừa kinh vừa giận, hoảng sợ nhìn chằm chằm vào con dao plasma trong tay Lý Đông, đồng thời nhanh chóng lùi lại.

Trong lòng nó vô cùng không hiểu, móng vuốt của nó còn cứng

hơn cả thép, con dao này làm sao có thể một nhát cắt đứt?

Lý Đông cười lạnh vung vẩy con dao plasma, từ xa nhắm vào Hoàng Bì Tử Tinh, khiêu khích chỉ vào giữa trán nó.

Trong không khí tỏa ra từng luồng khí nóng hổi, luồng khí này làm Hoàng Bì Tử Tinh kinh hãi, dường như đã làm bỏng tâm hồn nó.

Hoàng Bì Tử Tinh mặt mày hung tợn, tức giận nhìn chằm chằm vào Lý Đông, một đôi mắt lạnh lẽo tóe ra ánh sáng oán độc.

Lý Đông cười lạnh một tiếng: "Ha, đồ xấu xí, dám thử không?" Hoàng Bì Tử Tinh tức giận bừng bừng, chân sau tức thì giật giật, định tấn công, nhưng đến thời khắc quan trọng, nó lại dừng lại, dường như có chút do dự.

Lúc này, Lý Đông cố ý quay đầu nhìn Lão Dương, giả vờ lộ ra một sơ hở.

Hoàng Bì Tử Tinh đang lúc tức giận, lập tức tưởng rằng đã chớp được cơ hội, liền nhanh chóng lao tới, móng vuốt sắc bén hung hăng cào về phía cổ Lý Đông.

Khóe miệng Lý Đông nhếch lên một nụ cười lạnh lùng đắc ý, súc sinh quả nhiên trúng kế rồi.

"Để tao chém chết mày!" Con dao plasma trong tay Lý Đông, lại hung hăng chém một nhát.

"Xoẹt!" Móng vuốt sắc bén của Hoàng Bì Tử Tinh, bị cắt đứt trong nháy mắt.

Chương 52

"Chít chít chít chít!!" Hoàng Bì Tử Tinh đau đến mức khuôn mặt vặn vẹo, nhanh chóng lùi về phía sau, sợ hãi nhìn chằm chằm vào con dao trong tay Lý Đông.

"Ha ha… vui không?

Không phải mày thích chơi sao?

Để tao từ từ chơi với mày!" Khóe miệng Lý Đông nhếch lên một nụ cười hung tợn, đắc ý vung vẩy con dao plasma không gì cản nổi.

Hoàng Bì Tử Tinh thân thể run rẩy, vô cùng sợ hãi lùi lại mấy bước.

Nó ở trong lăng mộ gần ngàn năm, luôn lấy việc trêu đùa con người làm thú vui, việc hành hạ con người đến chết làm nó phấn khích nhất.

Lần này vốn định chơi chết một đám người, ai ngờ lại xuất hiện một kẻ lợi hại như vậy, đúng là chơi quá đà rồi.

Hoàng Bì Tử Tinh trong lòng tràn đầy sợ hãi, nhanh chóng xoay người trốn vào bóng tối, định chuồn đi.

"Ha ha… chạy à?

Mày nghĩ mày chạy được sao?" Lý Đông phát ra tiếng cười lạnh khinh bỉ.

Hoàng Bì Tử Tinh nhanh chóng chui vào trong bóng tối, chớp mắt đã biến mất không tăm tích. 【Ting!

Túc chủ trọng thương thành công Hoàng Bì Tử Tinh, Đạo tệ +800!】 【Ting!

Túc chủ đánh lui thành công Hoàng Bì Tử Tinh, thưởng 1000 Đạo tệ!】 Tiếng thông báo của hệ thống liên tiếp vang lên, trong nháy mắt Lý Đông đã nhận được 1800 Đạo tệ, con Hoàng Bì Tử Tinh này thưởng khá hậu hĩnh.

Dù Hoàng Bì Tử Tinh chạy rất nhanh, nhưng do chi trước bị cắt đứt, nên trên mặt đất để lại những giọt máu nhỏ li ti.

"Chạy à?

Không có cửa đâu!" Lý Đông tuyệt đối không để nó chạy thoát, phải giết nó để nhận Đạo tệ nữa chứ.

Cậu lập tức men theo vệt máu đi theo, chui vào một hang động bên cạnh.

Lý Đông nhìn một cái, dưới đáy hang động xuất hiện ánh sáng đỏ mờ ảo.

Đi vào khoảng một trăm mét, phía trước đột nhiên quang đãng, xuất hiện một thạch thất tự nhiên rộng lớn, rộng tới hơn hai trăm mét vuông.

Bên trong mộ thất sáng trưng, nhiệt độ ấm áp và thoải mái.

Ở giữa mộ thất, chất đống một số vàng bạc châu báu lấp lánh, có đồ đồng, đồ sứ, gạch vàng, vòng bạc, ngọc thạch, v.v., toàn bộ đều là minh khí vô giá.

Nổi bật nhất là ở giữa có một chiếc hộp gấm màu đỏ, từ kẽ hở bên trong tỏa ra từng tia sáng đỏ rực, vô cùng chói mắt, cũng không biết bên trong chứa bảo vật gì.

Nhìn thấy cảnh tượng này, mắt Lý Đông không khỏi sáng lên.

Đây là lần đầu tiên cậu gặp được nhiều tài vật như vậy, những thứ này đều là vàng bạc thật, giá trị chắc cũng phải lên tới cả trăm

triệu.

Nhưng, sự chú ý của Lý Đông không đặt nhiều vào những minh khí này, một đôi mắt luôn quét xung quanh mộ thất, tìm kiếm con Hoàng Bì Tử Tinh đang ẩn nấp kia.

Rất nhanh, Lý Đông đã phát hiện ra manh mối… Những vệt máu đó biến mất ở góc tường.

Cậu từ từ đi tới xem, lúc này, trên đỉnh đầu đột nhiên *tách* một tiếng, một giọt máu rơi xuống.

Lý Đông trong lòng kinh hãi, gần như theo phản xạ lộn người né tránh. *Ầm!* Giây tiếp theo, một món đồ đồng nặng trịch từ trên rơi xuống, đập ra một cái hố sâu hoắm.

Lý Đông ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy trong bóng tối trên đỉnh mộ thất, Hoàng Bì Tử Tinh đang lén lút bám ở trên đó, mắt lộ hung quang, nhe răng trợn mắt.

"Mẹ nó, dám lén tấn công tao." Lý Đông trong lòng bốc hỏa.

Nhưng Hoàng Bì Tử Tinh trốn trên đỉnh hang động, cao tới hơn mười mét.

Không có vũ khí tầm xa, nhất thời thực sự không làm gì được nó.

"Chết tiệt, nếu có một khẩu súng thì tốt rồi, tao bắn chết thứ này." Lý Đông lẩm bẩm chửi, đồng thời nhanh chóng lật xem thanh vật phẩm của hệ thống, kết quả thực sự tìm thấy một khẩu súng cũ.

Một khẩu súng trường Type 81 cũ kỹ.

Lý Đông lập tức từ hệ thống lấy ra khẩu súng trường, nhưng súng không có đạn.

Lý Đông có băng đạn, không biết có thể cường hóa ra băng đạn súng trường tương ứng không.

Cậu lấy ra một băng đạn, thử nói: “Hệ thống, cường hóa cho tôi một băng đạn súng trường ra.” Hệ thống không có bất kỳ phản ứng nào, xem ra cách này không được.

Lý Đông linh cơ khẽ động, lại lấy ra một viên đạn, nói: “Hệ thống, cường hóa đạn cho tôi.” 【Túc chủ vui lòng chọn cấp độ cường hóa: Cấp một, đạn bắn tỉa; cấp hai, đạn bi sắt; cấp ba, đạn hợp kim; cấp bốn, đạn xuyên giáp; cấp năm, đạn cháy.】 Lý Đông hỏi: “Hệ thống, những viên đạn này có dùng chung cho tất cả các loại súng không?” 【Thông báo: Chỉ có đạn bắn tỉa là phù hợp với hầu hết các loại súng.】 Lý Đông tức thì vui mừng, nói: “Vậy cường hóa cấp một.” 【Ting!

Trừ 10 Đạo tệ thành công, vật phẩm đang được cường hóa…】 【Cường hóa thành công!

Chúc mừng túc chủ nhận được một viên đạn bắn tỉa】 Trong tay Lý Đông lập tức xuất hiện một viên đạn đen sì.

Loại đạn này tên là “bắn tỉa”, ý là để ngăn chặn cuộc tấn công của kẻ địch.

Sức sát thương không lớn lắm, thuộc loại đạn phòng thủ.

Nhưng dùng loại đạn này để đối phó với Hoàng Bì Tử Tinh là đủ rồi, cho dù sát thương không lớn, cũng đủ để nó uống một bình rồi.

Chương 53

Lý Đông nhét viên đạn vào một băng đạn rỗng, sau đó tiếp tục cường hóa ra hơn 10 băng đạn bắn tỉa.

"Ha ha… nhóc con, chuẩn bị nếm mùi đạn đi." Lý Đông lắp băng đạn, sau đó cười lạnh với Hoàng Bì Tử Tinh ở trên.

Hoàng Bì Tử Tinh dường như nhận ra có nguy hiểm, đôi mắt nhỏ lạnh lẽo đảo qua đảo lại, chắc là đang tìm cách bỏ chạy.

"Đừng chạy, không có cửa đâu!" Lý Đông lập tức giơ súng trường lên, nhắm vào Hoàng Bì Tử Tinh, bóp cò. *Bằng!

Bằng!

Bằng!* Đạn bay xé gió, như những mũi kim bắn về phía Hoàng Bì Tử Tinh.

Hoàng Bì Tử Tinh tuy chi trước đã tàn phế, nhưng tốc độ phản ứng nhanh đến kinh người.

Nó nhanh chóng nhảy bật đi để né đạn, phần lớn đạn đều bị nó né được.

"Chết tiệt, con thỏ con này, cũng nhanh nhẹn đấy nhỉ!" "Nhưng tao có 10000 viên đạn, có thể bắn liên tục ba ngày ba đêm, để xem mày né được đến lúc nào?" Lý Đông trêu chọc nói.

Hành động bắn súng trong tay diễn ra nhanh chóng, không ngừng bắn từng viên đạn về phía Hoàng Bì Tử Tinh.

Bắn suốt nửa tiếng đồng hồ, Hoàng Bì Tử Tinh cuối cùng cũng bắt đầu kiệt sức.

Gã này bị thương, lại bám trên đỉnh mộ thất, thể lực tiêu hao rất

lớn, có dấu hiệu không chịu nổi, động tác bắt đầu trở nên chậm chạp.

"Nhảy đi, sao không tiếp tục nhảy nữa đi!" Lý Đông chế nhạo.

Cậu cầm súng trường, nòng súng bắn ra những viên đạn chuyên nhắm vào mông của Hoàng Bì Tử Tinh, buộc nó phải chạy đi chạy lại.

Lý Đông định chơi đùa một chút với thứ đáng ghét này, không để nó dễ dàng chết đi.

Chạy hơn nửa tiếng, Hoàng Bì Tử Tinh cuối cùng cũng thể lực không chống đỡ nổi.

Nó nhảy mấy vòng đã thở hổn hển, động tác vô cùng chậm chạp, giống như người tàn tật chạy bộ, động tác trông rất hài hước.

"Tiếp tục đi, không phải mày thích chơi sao, tao chơi với mày ba ngày ba đêm!" Lý Đông vừa chế nhạo, vừa không ngừng bắn vào mông Hoàng Bì Tử Tinh.

Lần này, Hoàng Bì Tử Tinh cuối cùng không né được nữa, mấy viên đạn đều găm vào da thịt nó. 【Ting!

Gây sát thương thành công cho Hoàng Bì Tử Tinh, Đạo tệ +10!】
【Ting!

Gây sát thương thành công cho Hoàng Bì Tử Tinh, Đạo tệ +10!】
"…" Hoàng Bì Tử Tinh bị bắn đến gào lên, hai sợi râu cũng vểnh cao, đôi mắt nhỏ tóe ra hung quang, một bộ dạng tức giận bừng bừng.

"Ha ha, cho mày nếm thêm chút mùi đời." Lý Đông cười nham hiểm, lập tức sử dụng năng lực Ưng Nhãn, cẩn thận nhắm vào "bông cúc" nhỏ xinh, sau đó, không chút nương tay mà bắn một phát.

"Vút!" Viên đạn nhanh chóng bay ra, vô cùng chính xác chui vào trong "bông cúc" của Hoàng Bì Tử Tinh.

“Phụt…” Phần mông của Hoàng Bì Tử Tinh bắn ra một vệt máu đen.

“Chít chít chít chít!” Hoàng Bì Tử Tinh đau đến hét lớn, mặt mày vặn vẹo, suýt nữa thì ngã xuống. 【Ting!

Túc chủ bạo cúc thành công Hoàng Bì Tử Tinh, thưởng 200 Đạo tệ!】 Lý Đông cười ha ha, bạo cúc, thật là buồn cười.

Hoàng Bì Tử Tinh vừa tức vừa giận, nhe răng trợn mắt, hận không thể lột da Lý Đông.

Từ trước đến nay chỉ có nó chơi người khác, bây giờ lại bị một con người chơi đến chết, khiến Hoàng Bì Tử Tinh tức giận như núi lửa bùng phát.

“Này, nhóc con, không phải mày ngầu lắm sao?

Xuống đây đánh với tao đi!” Lý Đông chế nhạo hét lên.

Hoàng Bì Tử Tinh bị kích động hoàn toàn, đột nhiên từ trên đỉnh mộ thất nhảy xuống, há cái miệng đầy máu, hung dữ lao về phía Lý Đông.

“Ha… không tệ, có khí phách!” Lý Đông nhếch miệng cười, sau đó vứt khẩu súng trường Type 81 đi.

Sau đó, *xoẹt* một tiếng, từ sau lưng rút ra con dao cắt plasma tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

“Đến đây, gia gia tiễn mày lên tây thiên!” Lý Đông cười rạng rỡ.

Hoàng Bì Tử Tinh tức giận gầm nhẹ một tiếng, như một con hổ dữ lao tới.

Lý Đông tay nắm chặt dao cắt plasma, sau đó nhanh chóng lao tới.

Trong mộ thất, một người, một con chuột với tốc độ cực nhanh lao vào nhau.

Ngay khoảnh khắc cả hai sắp va chạm, Hoàng Bì Tử Tinh há cái miệng lớn đầy máu, nhanh như chớp cắn về phía cổ Lý Đông, động tác nhanh nhẹn vô cùng.

Siêu thị lực của Lý Đông giúp cậu đưa ra phản ứng nhanh nhất.

Chỉ thấy cậu nhanh chóng cúi người xuống, thực hiện một cú lộn nhào nhanh nhẹn trên mặt đất, né được cú tấn công bằng miệng máu của Hoàng Bì Tử Tinh.

Đồng thời, ngay khoảnh khắc lướt qua người nó, Lý Đông hai tay nắm chặt dao cắt plasma, hung hăng chém ngang một nhát.

"Xoẹt!" Một luồng ánh sáng trắng chói mắt lóe lên.

Chương 54

Dao plasma chém vào hai chân sau thô kệch của Hoàng Bì Tử Tinh.

Trong phút chốc, máu bắn tung tóe.

Đôi chân của Hoàng Bì Tử Tinh bị chém đứt phăng, vết cắt phẳng và nhẵn, như một mặt gương. *Ầm…* Hoàng Bì Tử Tinh mất đi chỗ dựa, nặng nề ngã xuống đất, làm tung lên đầy bụi bặm. 【Ting!

Bạo kích Hoàng Bì Tử Tinh thành công, Đạo tệ +900!】 "Chít chít chít…" Hoàng Bì Tử Tinh đau đớn kêu lên, lăn lộn thân hình béo mập, liều mạng muốn chui vào chỗ tối để trốn thoát.

Tay chân của nó đều bị chém đứt, bây giờ nó là một phế vật hoàn toàn, ngay cả đi cũng không đi được.

Lý Đông nhìn Hoàng Bì Tử Tinh đang giãy giụa không ngừng, lộ ra một nụ cười trêu chọc.

Đã muốn chơi, vậy thì chơi nát thứ đáng ghét này.

Lý Đông lấy ra lưới cá bằng dây thép, trói toàn thân Hoàng Bì Tử Tinh lại.

Sau đó, Lý Đông lấy ra súng phun lửa, bên trong vẫn còn một chút nhiên liệu, vừa hay có thể nướng chín Hoàng Bì Tử Tinh.

Nhìn thấy súng phun lửa, đồng tử của Hoàng Bì Tử Tinh co lại, tràn đầy sợ hãi.

"Ha ha… sợ rồi à?" Lý Đông cười tà ác.

Giây tiếp theo, Lý Đông phun ra một ngọn lửa nhiệt độ cao. *Vù vù vù*, ngọn lửa hung dữ phun ra, bao trùm toàn thân Hoàng Bì Tử Tinh.

Hoàng Bì Tử Tinh phát ra tiếng kêu thảm thiết chít chít chít chít, liều mạng lăn lộn thân thể, muốn né tránh ngọn lửa.

Lý Đông nhắm vào nó không ngừng phun lửa, tiến hành một trận nướng dữ dội.

Lông của Hoàng Bì Tử Tinh bắt đầu cháy hừng hực, bốc lên từng làn khói có mùi khét, 【Ting!

Thiêu thương Hoàng Bì Tử Tinh thành công, Đạo tệ +50!】 【Ting!

Đốt cháy Hoàng Bì Tử Tinh thành công, Đạo tệ +80!】 "…" Cứ nướng bừa vài cái, lại thu hoạch được mấy trăm Đạo tệ, Lý Đông trong lòng vui sướng, phun càng lúc càng vui vẻ.

"Chít chít chít chít…" Hoàng Bì Tử Tinh phát ra tiếng kêu thê lương, từng làn mùi thịt thơm bắt đầu lan tỏa, Lý Đông cảm thấy thèm ăn cũng bị khơi dậy, có chút muốn ăn thịt chuột nướng với bột thì là.

Phun lửa hơn mười phút, nhiên liệu trong súng phun lửa hoàn toàn cạn kiệt.

Hoàng Bì Tử Tinh cũng bị nướng đến nửa sống nửa chết, nằm trên đất bốc lên từng làn khói, mùi thơm ngào ngạt.

Lý Đông một chân giẫm lên lưng Hoàng Bì Tử Tinh, nhàn nhạt nói: "Hoàng bì tử à, cả đời ngươi làm nhiều điều ác, bây giờ là lúc xuống địa ngục rồi." Nói xong, Lý Đông từ từ giơ dao cắt plasma lên.

Hoàng Bì Tử Tinh đau đớn rên rỉ, một đôi mắt nhỏ tỏa ra ánh sáng ảm đạm và tuyệt vọng.

Giây tiếp theo, Lý Đông ra tay dứt khoát. *Phụt* một tiếng.

Hoàng Bì Tử Tinh đầu lìa khỏi cổ, kết thúc hoàn toàn cuộc đời đầy

tội ác của nó. 【Ting!

Túc chủ đánh giết thành công Hoàng Bì Tử Tinh, thưởng 5500 Đạo tệ!】 Sau khi kết liễu yêu tinh chồn vàng, Lý Đông thu hoạch được 【5500】 Đạo tệ!

Lý Đông vui mừng khôn xiết.

Hắn vội vàng mở bảng hệ thống, kiểm tra số lượng Đạo tệ.

Trong khoảng thời gian đó, hắn đã tàn sát vô số con chuột, bận đến sứt đầu mẻ trán, không có lúc nào xem số lượng Đạo tệ.

Không biết rốt cuộc đã giết bao nhiêu con chuột, nhận được bao nhiêu Đạo tệ.

Vừa nhìn, Lý Đông liền mừng như nở hoa.

Chỉ thấy bảng hệ thống hiển thị số dư Đạo tệ là 【31050】.

Lần đầu tiên Lý Đông có được nhiều "Đạo tệ" như vậy, tận hơn ba vạn, có thể dùng để cường hóa đồ vật.

Ngay lúc Lý Đông đang nghĩ xem có nên cường hóa cơ thể hay không thì bên ngoài động có tiếng gọi vọng vào.

"Anh Đông, ổn không?" Giọng Ngô Tà vọng tới, cậu ta lo Lý Đông không xử lý được yêu tinh chồn vàng nên mới hỏi.

Lý Đông lập tức đáp lại: "Yên tâm đi, tôi không sao!" "Anh Đông, con yêu tinh chồn vàng kia đâu rồi?

Chạy mất rồi à?" Giọng Lão Dương truyền đến.

"Chạy cái con khỉ, suýt nữa bị tôi nướng chín rồi, tôi vừa chém nó thành hai đoạn." Lý Đông lớn tiếng đáp.

"Vãi, thật hay giả vậy?!" Giọng Lão Dương đầy kinh ngạc và vui mừng.

“Đương nhiên là thật, các cậu có thể xuống xem.” Lý Đông đáp lại.

“Vãi, tôi xuống ngay!

Chương 55

Anh Đông, chờ nhé.” Lão Dương phấn khích nhảy dựng lên, vốn dĩ trên người đang có thương tích, nhưng vừa nghe tin yêu tinh chồn vàng đã bị tiêu diệt, vết thương toàn thân dường như đều đã lành lại.

“Ừ, mau xuống đi, đúng rồi, có một đống bảo bối đó!” Lý Đông nói thêm một câu.

“Anh Đông, bảo bối?

Không phải là minh khí chứ?” Lão Dương ngẩn ra, rồi vội vàng hỏi.

“Ừ, một đống lớn minh khí, chắc là đáng giá lắm, xuống là biết.” Lý Đông cười ha hả nói.

Lão Dương vừa nghe có bảo vật, lập tức phấn khích muốn chết, tinh thần hơn bất cứ ai.

Ngay lập tức, gã kéo Ngô Tà lao vào trong động, nhanh như chạy nước rút trăm mét, tốc độ gần bằng Lưu Tường.

“Aizz, ...” Dương Hinh quay lại nhìn thì cả hai đã mất dạng, đành phải vội vàng dìu Thái Thúc chui vào động. ...

“Vãi, nhiều minh khí quá!” Sau khi vào mộ thất, nhìn thấy đống vàng bạc châu báu chất thành ngọn đồi nhỏ ở giữa, Lão Dương lập tức hét lớn.

Gã nhanh chóng lao tới, cười ha hả: “Mẹ nó, lão tử sắp phát tài rồi, sắp phát tài rồi, ha ha ha!” Lão Dương như lên cơn động kinh, nhảy tưng tưng, vừa khóc vừa cười, trông như một bệnh nhân tâm thần.

Lý Đông tát một cái, chửi: “Mẹ nó im lặng chút đi, không phải chỉ

là mấy món minh khí thôi sao, chưa thấy bao giờ à?" Lão Dương gãi gãi đầu, cười hì hì: "Tôi chưa thấy cảnh tượng lớn như thế này bao giờ." Lý Đông đảo mắt, nói: "Nhiều đồ thế này, tôi không thể mang đi hết được, cái đó..." Lý Đông nhìn về phía Ngô Tà, nói: "Thiên Chân, cậu lựa vài món bảo bối có giá trị một chút, cho vào ba lô mang đi, còn lại không cần lấy." "Được thôi, anh Đông." Ngô Tà đáp một tiếng, sau đó nhìn quanh bốn phía, kỳ lạ nói: "Tại sao trong mộ thất này lại có nhiều bảo vật như vậy?" Lão Dương cười hắc hắc, nói: "Lão Ngô, cậu không biết rồi, đã nghe nói về Chuột tìm báu chưa?

Loại chuột này thích nhất là thu thập các loại bảo bối, có lẽ đây là do chúng thu thập." Ngô Tà lườm Lão Dương một cái, "Chuột tìm báu chỉ là truyền thuyết mà cậu cũng tin à?" "Có gì mà không tin được?

Đến cả yêu tinh chồn vàng chúng ta còn thấy rồi, chẳng lẽ không thể có Chuột tìm báu sao?" Lão Dương bĩu môi, rồi nói, "Lão Ngô, mau lựa mấy món bảo bối đi, nhớ lấy thứ đáng tiền nhất đấy." Ngô Tà lấy ba lô ra, tiến lại gần đống bảo vật.

Ánh mắt đầu tiên của cậu chú ý đến một chiếc hộp gấm tỏa ra ánh sáng đỏ.

"..." Mắt Ngô Tà hơi mở to, "Lẽ nào là Hồng Tinh Thạch?" Cậu cẩn thận cầm lấy hộp gấm, rồi nhẹ nhàng mở ra.

Trong chớp mắt, ánh sáng chói lòa.

Ở giữa hộp gấm là một viên tinh thạch màu đỏ cực kỳ lộng lẫy.

Hình dạng của nó rất đặc biệt, như một con mắt người, ở vị trí trung tâm ẩn chứa một con ngươi màu đỏ sẫm, ánh sáng lưu chuyển, lấp lánh rực rỡ, chiếu sáng cả hang động tối tăm như ban ngày.

Cả ba người nhất thời đều ngây người ra nhìn.

Họ chưa bao giờ thấy một viên ngọc thạch đẹp đến thế, hoàn mỹ

không tì vết hơn cả một tác phẩm nghệ thuật.

"Oa, bảo bối biết phát sáng, ta đây vén khăn che mặt cô dâu cũng là lần đầu tiên thấy đấy!" Lão Dương lau nước miếng bên mép, vội vàng hỏi: "Lão Ngô, đây có phải là Hồng Tinh Thạch vô giá của vùng Hân Cương không?" Ngô Tà cẩn thận quan sát, sau đó lắc đầu, nói: "Tôi không nhìn ra chất liệu của nó.

Viên ngọc thạch này hoàn toàn không có dấu vết điêu khắc nhân tạo, giống như được hình thành tự nhiên.

Nếu là Hồng Tinh Thạch, chắc chắn sẽ có dấu vết điêu khắc." "Vậy đây là thứ gì?" Lão Dương kỳ lạ hỏi.

"Không rõ." "A!

Linh Nhãn Châu!" Lúc này, Dương Hinh bước vào.

Vừa thấy viên tinh thạch đỏ, cô lập tức kinh ngạc kêu lên.

"Cô nhận ra thứ này à?" Ngô Tà hỏi.

Dương Hinh gật đầu, kích động nói: "Tất nhiên là tôi nhận ra!

Lần này tôi đến đây là để tìm hai viên Linh Nhãn Châu!" "Linh Nhãn Châu là cái quái gì?" Lão Dương gãi đầu, không hiểu.

"Linh Nhãn Châu có tổng cộng hai viên, tương truyền đó là đôi mắt của nữ vương nước Tinh Tuyệt ở khu vực Hân Cương, có năng lực thần kỳ không thể tưởng tượng, nghe nói bên trong nhãn châu ẩn giấu bí mật cuối cùng của nước Tinh Tuyệt, chỉ cần có người giải mã được, sẽ có được sức mạnh thần kỳ vô tận..." Dương Hinh dường như rất am hiểu về 【Linh Nhãn Châu】, thao thao bất tuyệt kể ra một đống truyền thuyết ly kỳ cổ quái.

Mọi người đều nghe đến ngẩn người.

Hồi lâu sau, Dương Hinh chớp chớp đôi mắt to long lanh, nhìn

chằm chằm vào Linh Nhãn Châu, nói: "Có thể... nhường Linh Nhãn Châu cho tôi được không?

Tôi sẵn sàng trả giá cao nhất để mua nó." "..." Ngô Tà và Lão Dương nhìn nhau, sau đó cùng nhìn về phía Lý Đông, Lý Đông mới là người quyết định ở đây.

Dương Hinh đỏ bừng mặt, vẻ mặt đầy mong đợi nhìn Lý Đông.

"Anh Đông, có thể bán nó cho tôi không?" Lý Đông cầm Linh Nhãn Châu, tung lên tung xuống, nói: "Thứ này giá trị lớn như vậy, tại sao tôi phải bán cho cô?" Dương Hinh chớp chớp đôi mắt to long lanh, nói: "Anh Đông, cầu xin anh bán nó cho tôi đi, tôi đã tìm Linh Nhãn Châu nhiều năm rồi, tôi thật sự rất cần nó." "Ồ, rốt cuộc cô cần nó để làm gì?" Lý Đông tò mò hỏi.

"Chị họ của tôi bị một lời nguyền, trong Linh Nhãn Châu có manh mối để giải cứu." Dương Hinh nói thật.

"Chị họ cô bị trúng lời nguyền?" Lý Đông sững sờ, rồi hỏi: "Không lẽ tên là Dương Tuyết Lị chứ?" "A, sao anh biết tên chị họ tôi?" Dương Hinh kinh ngạc mở to đôi mắt đẹp.

Lý Đông lập tức hiểu ra, thì ra mình đã xuyên không đến một thế giới trộm mộ tổng hợp, ngay cả Dương Tuyết Lị cũng xuất hiện.

Xem ra dòng thời gian này, Dương Tuyết Lị hẳn là chưa xuất phát đến thành cổ Tinh Tuyệt, đang ở giai đoạn thu thập manh mối.

"Ồ, tôi đoán bừa thôi." Lý Đông nói.

Dương Hinh không thể tin nổi: "Đoán bừa?

Sao có thể đoán chuẩn như vậy?

Anh quen chị họ tôi à?" "Tôi không quen." Lý Đông chuyển chủ đề: "Nếu chị họ cô cần Linh Nhãn Châu đến vậy, tôi cũng có thể bán

nó cho cô." "Thật sao?" Dương Hinh mừng rỡ nói: "Anh Đông, nếu anh chịu bán nó cho tôi, tôi và chị họ sẽ cảm tạ anh suốt đời!" "Không cần khách sáo vậy." Lý Đông cười cười, rồi nói: "Vậy...

Chương 56

cô trả bao nhiêu tiền?" Dương Hinh nghĩ ngợi rồi nói: "Tám mươi triệu được không?" "Gì, tám mươi triệu?" Mắt Lý Đông trợn tròn, một viên ngọc mà đáng giá như vậy sao?

Dương Hinh thấy bộ dạng của Lý Đông, tưởng anh chê ít, lập tức nói: "Không không, một trăm triệu, giá này được không ạ?" Nghe con số này, Lý Đông không khỏi ngây người một lúc, rồi từ từ nở nụ cười.

"Anh Đông, đây là giá cao nhất tôi có thể trả, anh có thể bán nó cho tôi được chưa?" Vẻ mặt Dương Hinh tràn đầy mong đợi, chớp chớp đôi mắt to long lanh, giọng nói dịu dàng hỏi.

"Ừm." Lý Đông gật đầu, "Giá cả tôi rất hài lòng, có thể bán cho cô." Nghe vậy, Dương Hinh vui mừng khôn xiết, suýt nữa nhảy cẫng lên.

"Anh Đông, vậy đưa Linh Nhãn Châu cho tôi đi." Dương Hinh vội vàng nói: "Đợi ra khỏi mộ, tôi sẽ chuyển tiền cho anh ngay lập tức." "Được." Lý Đông dứt khoát đưa Linh Nhãn Châu qua.

Dương Hinh cẩn thận nhận lấy Linh Nhãn Châu, trong mắt tỏa ra ánh sáng khao khát.

Gương mặt nhỏ nhắn kích động đến đỏ bừng, như một quả táo nhỏ hồng hào. ...

"Mẹ kiếp, anh Đông ngầu thật." Lão Dương hét lên: "Một tay kiếm được một trăm triệu, còn nhanh hơn cướp ngân hàng, ghen tị chết đi được." Lý Đông lườm Lão Dương một cái, "Mau lục lọi đống đồ kia xem có tìm được viên Linh Nhãn Châu còn lại không, kiếm thêm một trăm triệu nữa." Lão Dương xoa tay, nói: "Không vấn đề gì

anh Đông, nhưng... nếu tìm được, tiền có thể chia cho tôi một ít không?" Lão Dương mặt dày cười hắc hắc.

Lý Đông cười mắng: "Mau tìm cho tôi, tìm được thì có phần, không tìm được thì có cái nịt." "He he, được thôi." Lão Dương trong lòng vui mừng khôn xiết, một trăm triệu chỉ cần chia một ít cũng được mấy triệu rồi!

Người bình thường cả đời cũng không kiếm được.

"Theo thông tin của tôi, Linh Nhãn Châu thường xuất hiện theo cặp, nếu đã tìm thấy viên thứ nhất thì viên còn lại chắc chắn ở gần đây." Dương Hinh nói: "Nếu có thể tìm thấy viên Linh Nhãn Châu còn lại, tôi sẵn lòng trả thêm một trăm triệu nữa để mua." Lão Dương kích động đến run cả người, nói: "Mọi người chờ nhé, tôi sẽ tìm ra nó ngay!" Dưới sự kích thích của tiền bạc, Lão Dương phát huy hết tinh thần không sợ khổ, không sợ bẩn, chui vào đống bảo vật như một con lươn, lục tung cả lên.

Gã này làm đống bảo vật trở nên hỗn loạn, Ngô Tà đứng bên cạnh chỉ biết đảo mắt.

Tìm kiếm nửa tiếng đồng hồ, Lão Dương vẫn không thấy bóng dáng của Linh Nhãn Châu đâu.

Gã mệt đến vã mồ hôi, thở hổn hển nói, "Mẹ nó, viên ngọc hình như không ở đây, tìm kiểu gì cũng không thấy..." Lý Đông cũng đến tìm kỹ một lúc, nhưng cũng không tìm thấy viên Linh Nhãn Châu còn lại.

Hắn nói: "Xem ra viên còn lại đúng là không có ở đây." Dương Hinh nói: "Linh Nhãn Châu không thể xuất hiện một mình, nếu tôi không đoán sai, một viên có lẽ đã bị con chuột tha từ một nơi nào đó trong lăng mộ đến đây, vậy thì viên còn lại chắc chắn được giấu ở một nơi khác trong lăng mộ." Lý Đông gật đầu, nói: "Lát nữa chúng ta

có thể ra phía trước tìm thử." "Anh, anh Đông, tìm được nhớ chia tiền cho tôi đấy!" Lão Dương thở hổn hển nói.

"Có cái nịt!" Lão Dương mặt mày đưa đám, "May mà tôi không có em gái..." Sau một hồi náo loạn rồi thu dọn, mọi người rời khỏi thạch thất.

Lão Dương đi ba bước lại ngoảnh đầu lại một lần, không nỡ rời xa những món bảo vật còn lại, nhưng muốn mang hết chúng đi thì thực lực không cho phép.

Họ đi dọc theo hang động ra ngoài, đường đi rất thuận lợi.

Sau khi ra khỏi ổ chuột, mọi người tìm một chỗ đất trống sạch sẽ bên ngoài đống xương cốt để nghỉ ngơi cho khỏe, tiện thể băng bó vết thương.

Lý Đông cường hóa một số loại thuốc men, băng gạc rồi đưa cho họ dùng.

Lão Dương, Ngô Tà và cả Dương Hinh đều bị một số vết thương ngoài da, sau khi dùng thuốc đã nhanh chóng lành lại.

Vết thương của Thái Thúc có phức tạp hơn một chút, nhưng dưới tác dụng của loại thuốc thần kỳ của Lý Đông, chỉ sau hai tiếng, phần lớn vết thương trên người ông ta đã kết vảy.

Mọi người không khỏi trầm trồ kinh ngạc.

Vài tiếng sau, Thái Thúc đã có thể đi lại và nói chuyện được.

Tốc độ hồi phục khiến mọi người kinh ngạc đến mắt tròn mắt dẹt, miệng không ngậm lại được, một lần nữa chứng kiến thực lực và những lá bài tẩy siêu cường của Lý Đông.

Thái Thúc từ cửa tử trở về, đối với Lý Đông cảm kích đến rơi nước mắt, trực tiếp quỳ xuống, nói: "Anh Đông, anh là cha mẹ tái sinh

của tôi!

Sau này mạng của lão Thái này là của anh!

Chỉ cần anh nói một câu, tôi nguyện vào sinh ra tử!" "Được rồi, đừng có sến súa nữa." Lý Đông đỡ Thái Thúc dậy, nói: "Nếu ông thành thật đi theo tôi, tôi Lý Đông sẽ không bạc đãi ông." Thái Thúc kích động nói: "Anh Đông, vậy... vậy là anh đồng ý thu nhận chúng tôi rồi sao?" Lý Đông trong lòng cạn lời, mẹ kiếp, tao nói thu nhận mày lúc nào?

Lão Dương thấy cảnh đó, trong lòng thầm chửi, mẹ kiếp, lão già này còn biết nịnh hơn mình, không được!

Mình không thể tụt hậu được.

Lão Dương vội vàng chạy tới, "bịch" một tiếng quỳ xuống, kêu lên: "Anh Đông, sau này tôi cũng muốn đi theo anh!

Nhận tôi đi?" "Cút mẹ mày đi!" Lý Đông tung một cú đá.

"Ái ui!" "..." Sau một hồi nghỉ ngơi đầy đủ, mọi người đều đã hồi phục, sau đó tiếp tục tiến lên.

"Anh Đông, anh biết đường đi ở đâu không?" Ngô Tà hỏi.

"Biết." Lý Đông nhớ rõ tình tiết, lối vào cây đồng ở ngay trung tâm bãi chôn xương.

Họ đi về phía trung tâm, khi sắp đến nơi, Lão Dương đột nhiên kêu lên, nói: "Ủa, nhìn kìa, bên kia hình như có người!" Mọi người nhìn qua, chỉ thấy ở cái hố đất giữa đống xương cốt, có vài bóng người thỉnh thoảng ló đầu ra quan sát.

Những người này trốn dưới hố, lén lén lút lút, ánh mắt lóe lên tia sáng lạnh lẽo, vừa nhìn đã biết không phải người tốt.

"Cẩn thận, có thể là một nhóm trộm mộ khác, đám này đều là

những kẻ liều mạng, trong tay thường có súng, giết người không chớp mắt.” Ngô Tà lập tức lên tiếng nhắc nhở.

Mọi người đều âm thầm cảnh giác.

Lý Đông lập tức vận hết sức mạnh, bật Ưng Nhãn nhìn qua, phát hiện đầu của những “người” này to như quả bí ngô.

Hắn lập tức giật mình, mẹ nó đây là người sao?

Từ góc độ tiến hóa sinh học, đầu người không thể to như vậy, trừ khi tất cả đều là người dị dạng.

Chương 57

“Anh Đông, giờ làm sao?” Lão Dương nhỏ giọng hỏi, “Bọn chúng có thể đã phát hiện ra chúng ta rồi, có nên khô máu một phen không?” “Cậu muốn khô máu à?” Lý Đông ném súng cho Lão Dương.

Lão Dương: “Khụ khụ...

à, anh Đông, tôi đột nhiên thấy hơi mắc tiểu.” Lý Đông đảo mắt, sau đó nói: “Tất cả ở yên đây, tôi qua xem thử bọn họ là ai.” Lý Đông đi vòng một đường, từ phía bên cạnh lặng lẽ tiếp cận.

Dần dần đến gần hố đất trung tâm, sau đó nín thở tập trung, toàn thần chú ý quan sát tình hình bên trong.

Kỳ lạ là, những người trong hố đất dường như đã biến mất hết.

Lý Đông không thấy ai ló đầu ra nữa.

Ngay lúc hắn đang thắc mắc, đột nhiên, từ trong hố đất ló ra một cái đầu đầy lông lá, hai mắt nhìn chằm chằm vào Lý Đông, khóe miệng lộ ra một nụ cười quái dị.

“Khốn!” Lý Đông giật mình.

Thứ đầy lông lá không biết từ đâu lấy ra một cây đuốc đang cháy, nhanh chóng ấn cây đuốc xuống đất.

Uỳnh!

Trong chớp mắt, một chuỗi tia lửa tiếp xúc với mặt đất, “uỳnh” một tiếng, ngọn lửa dữ dội bùng lên như núi lửa phun trào.

Một bức tường lửa khổng lồ lan dọc theo đống xương cốt với tốc độ kinh người, chỉ trong vài giây đã hình thành mấy con rồng lửa, lửa từ bốn phương tám hướng bốc lên ngút trời.

Vực sâu tối đen dưới ánh lửa chiếu rọi, như thể mọc lên một mặt trời chói lóa.

“Bốp!

Bốp!” Nhiệt độ cao khiến xương cốt nổ tung, đáy vực biến thành một bãi mìn với sức sát thương cực lớn.

Xương vụn bay đầy trời, còn hung mãnh hơn cả mảnh đạn.

“Vãi, mẹ nó chuyện gì vậy, sao phía trước lại cháy?!” Nhìn ngọn lửa dữ dội đột nhiên bùng lên phía trước, Lão Dương hét lớn.

Ngô Tà cúi xuống nhặt một nắm đất, đưa lên mũi ngửi, sắc mặt trắng bệch nói: “Không ổn rồi, trong đất toàn là dầu hỏa!” “Thằng khốn nào đổ dầu hỏa vậy?

Mẹ nó thất đức quá!” Lão Dương chửi rủa.

“Là do người tộc Cô Xá đổ, để bảo vệ lăng mộ của tổ tiên, họ đã cố ý bố trí Hỏa Long Trận, nhưng Hỏa Long Trận không có nguồn lửa dẫn thì sẽ không tự động bốc cháy, chắc chắn có người cố ý châm lửa.” Ngô Tà nói.

“Để tao biết là thằng nào làm, lão tử xé xác nó ra!” Lão Dương chửi ầm lên.

“Chắc chắn là do mấy kẻ lén lút trốn trong hố đất lúc nãy làm.” Ngô Tà nói.

“...” Lúc này Lý Đông từ phía trước nhanh chóng lui về.

“Anh Đông, anh thấy rõ bọn họ là ai không, có phải chúng châm lửa không?” Ngô Tà lập tức hỏi.

“Ừ, là chúng châm lửa.” Lý Đông gật đầu.

“Khốn, đúng là độc ác.” Lão Dương chửi lớn: “Bọn này không phải người, cũng quá ác rồi?” “Đúng, đúng là không phải người.” Lý

Đông nói.

Lão Dương ngẩn ra, kinh ngạc hỏi: "Anh Đông, ý anh là... không phải người?

Vậy là gì?" Lý Đông hít một hơi thật sâu, nói một cách bí ẩn: "Tạm thời đừng hỏi nhiều, việc cấp bách bây giờ là tìm cách thoát khỏi đây." Lý Đông nhìn quanh bốn phía, sắc mặt không khỏi trầm xuống.

Hỏa Long Trận này cháy rất nhanh, hiện tại đã bao vây hoàn toàn họ, bốn phương tám hướng đều là lửa lớn hừng hực, đống xương cốt nổ tung thành từng mảng, cảnh tượng vô cùng đáng sợ.

"Khốn kiếp, chúng ta hết đường chạy rồi, sắp thành thịt khô nướng rồi." Lão Dương tuyệt vọng kêu lên.

Ngô Tà hỏi: "Anh Đông, có cách nào thoát thân không?" Lý Đông suy nghĩ một lát, nói: "Các cậu tìm quanh đây xem có giọt nước nào không, bất kỳ một giọt nước nào cũng được." Lão Dương nói: "Anh Đông, đầu anh không bị lửa đốt hỏng chứ?

Một giọt nước?

Mẹ nó có tác dụng quái gì?!" Mọi người cũng đầy vẻ khó hiểu, một giọt nước có thể dập được đám cháy lớn như vậy sao?

E là chưa ném ra đã bốc hơi thành không khí rồi.

"Anh Đông, anh nói thật đấy chứ?

Một giọt nước có tác dụng sao?" Ngay cả Ngô Tà cũng không nhịn được hỏi.

"Mau đi tìm đi, tìm được sẽ biết là có tác dụng." Lý Đông nói: "Biết đâu, có thể nhờ một giọt nước mà thoát chết!" Nghe lời Lý Đông, mọi người vội vàng bò xuống đất tìm kiếm bất kỳ giọt sương

nào.

Vốn dĩ độ ẩm dưới đáy vực này khá cao, sương đọng có thể dễ dàng tìm thấy, nhưng bây giờ Hỏa Long Trận xuất hiện, nhiệt độ ở đây tăng vọt, xung quanh nóng hừng hực như một cái lò lửa lớn, muốn tìm một giọt nước không hề dễ dàng.

Tìm kiếm hồi lâu, mọi người không tìm thấy gì.

Ngọn lửa xung quanh lại càng cháy gần hơn, nhiệt độ cũng ngày càng cao.

Dưới sức nóng của nhiệt độ cao, Lý Đông mồ hôi đầm đìa.

Linh quang chợt lóe, hắn dùng ngón tay quệt một giọt mồ hôi, thầm nói: "Hệ thống, cường hóa cho ta." 【Xin Túc chủ chọn cấp độ cường hóa】 【Cấp một: một chai nước lọc, 5 Đạo tệ.】 【Cấp hai: một chai nước khoáng, 10 Đạo tệ.】 【Cấp ba: một chai nước tăng lực, 15 Đạo tệ.】 【Cấp bốn: một chai nước vitamin, 20 Đạo tệ.】 【Cấp năm: một chai nước uống thể thao đa chức năng, 25 Đạo tệ.】 Lý Đông lập tức cạn lời, toàn là đồ uống, có tác dụng quái gì chứ?

Đầu óc chợt nảy ra ý, hắn lại quệt thêm vài giọt mồ hôi, nói: "Hệ thống, cường hóa." 【Xin Túc chủ chọn cấp độ cường hóa】 【Cấp một: 10 chai nước lọc, 10 Đạo tệ.】 【Cấp hai: 10 chai nước khoáng, 20 Đạo tệ.】 【Cấp ba: 10 chai nước tăng lực, 30 Đạo tệ.】 【Cấp bốn: 10 chai nước vitamin, 40 Đạo tệ.】 【Cấp năm: 10 chai nước uống thể thao đa chức năng, 50 Đạo tệ.】 Lý Đông lập tức bừng tỉnh, thì ra càng nhiều mồ hôi, có thể cường hóa ra càng nhiều chất lỏng tương ứng.

Nhưng mồ hôi dù sao cũng là lượng ít, nếu là...

Chương 58

nước tiểu thì sao?

Lý Đông bất giác liếc nhìn đũng quần, thứ đó một lần có thể tè ra một đống nước, nhiều hơn mồ hôi cả trăm lần không chỉ.

Nghĩ vậy, Lý Đông lập tức hét lên: "Dừng lại, không cần tìm giọt nước nữa!" Mọi người ngẩn ra, sau đó Ngô Tà hỏi: "Anh Đông, sao lại không cần tìm nữa?" Lão Dương thở dài nói: "Anh Đông, không phải anh định hoàn toàn từ bỏ rồi chứ?" Lý Đông không trả lời, ngoắc ngoắc ngón tay, nói: "Lão Dương, lại đây." "Anh Đông, làm gì vậy?

Chúng ta sắp toi đời rồi, không lẽ anh có di ngôn gì muốn nói với tôi sao?" Lão Dương cúi gằm mặt chán nản hỏi.

Lý Đông liếc nhìn quần của Lão Dương, nói: "Bớt nói nhảm đi, cởi ra." Lão Dương lập tức giật mình, mặt đầy căng thẳng nói: "Anh Đông, sắp chết đến nơi rồi, còn làm cái chuyện đó sao?

Tôi, tôi không làm đâu, tôi không có sở thích đặc biệt đó, anh có thể tìm Lão Ngô, da dẻ mịn màng, chắc chắn hợp ý cậu hơn." Lý Đông vung tay tát một cái, "Mẹ nó nghĩ đi đâu thế?

Mau cởi quần ra, tè cho tôi!" "Vãi, anh Đông, khẩu vị anh mặn thế?" Lão Dương sợ hãi lùi lại, xua tay lia lịa, "Không được không được, đánh chết tôi cũng không làm." Mọi người cũng nhìn Lý Đông với ánh mắt kỳ quái.

"Đúng là biến thái." Dương Hinh lẩm bẩm, "Đến lúc này rồi mà còn làm chuyện đó." Lý Đông: "..." "A, anh Đông, đừng mà, có gì từ từ nói!" "A, anh Đông, anh Đông!

Đừng manh động, tôi cởi!

Anh bảo tôi tạo dáng thế nào cũng được!" "A, cứu mạng, cường gian tập thể a!" "..." Lý Đông tốn một hồi công sức, cuối cùng cũng thành công có được một túi lớn "nước không nguồn".

Nước được đựng trong một túi nhựa trong suốt, vàng óng, mùi khai nồng nặc.

Lý Đông liếc nhìn Lão Dương đang tái mặt, mồ hôi đầm đìa bên cạnh, nói: "Đúng là khai thật, cậu bị nóng trong người rồi, nhớ uống nhiều trà thảo mộc vào." Mọi người không nhịn được phì cười.

Lão Dương yếu ớt lau mồ hôi, nói: "Anh Đông, anh cần nước tiểu của tôi thì nói sớm chứ, mẹ nó, tôi cứ tưởng anh định...

định làm cái đó với tôi, dọa chết tôi rồi." "Ai bảo đầu óc cậu đen tối thế?

Suốt ngày nghĩ đến chuyện đó?" Lý Đông chế nhạo.

"Tôi..." Lão Dương đỏ mặt, không thể phản bác, vội vàng chuyển chủ đề: "Mà anh Đông, anh cần nước tiểu của tôi làm gì?

Lẽ nào trước khi chết giải khát à?" Lý Đông lườm một cái, "Nước tiểu của cậu tác dụng lớn lắm đấy, biết đâu có thể dập được Hỏa Long Trận này." "Vãi, anh Đông, đừng lừa tôi, tôi không tin đâu." Lão Dương nửa tin nửa ngờ.

Mọi người đầy vẻ tò mò và mong đợi, ai cũng biết Lý Đông có năng lực thần kỳ, luôn có thể tung ra một lá bài tẩy vào thời khắc mấu chốt để lật ngược tình thế.

"Tin hay không lát nữa sẽ biết." Lý Đông đi sang một bên, xách túi nước tiểu lên thầm niệm: "Hệ thống, cường hóa." 【Xin Túc chủ chọn cấp độ cường hóa】 【Cấp một: bình lớn nước tăng lực dinh dưỡng, 15 Đạo tệ】 【Cấp hai: bình lớn sữa tươi nguyên chất, 20 Đạo tệ】 【Cấp ba: bình lớn canh bổ câu kỷ, 25 Đạo tệ】 【Cấp bốn:

bình lớn canh nhân sâm lộc nhung, 30 Đạo tệ】【Cấp năm: bình chữa cháy dạng nước cỡ lớn, 35 Đạo tệ】Lý Đông vừa nhìn, mẹ nó, cuối cùng cũng có bình chữa cháy, công phu không phụ lòng người.

Hắn lập tức mừng rỡ, nói ngay: "Nâng lên cấp năm!"【Đinh!

Trừ thành công 35 Đạo tệ, vật phẩm đang được cường hóa...】【Cường hóa thành công, chúc mừng Túc chủ nhận được bình chữa cháy dạng nước cỡ lớn.】Trong tay Lý Đông xuất hiện một bình chữa cháy màu đỏ.

Loại bình chữa cháy dạng nước này, một khi phun ra sẽ hình thành một lớp sương nước, có thể lập tức hấp thụ một lượng lớn nhiệt lượng của đám cháy, nhanh chóng hạ thấp nhiệt độ hiện trường, đồng thời nhanh chóng hình thành một lớp màng nước trên bề mặt vật liệu cháy, cách ly oxy, từ đó đạt được mục đích dập lửa nhanh chóng.

Nhưng một bình chữa cháy không thể dập tắt được đám cháy lớn như vậy, cần phải tiếp tục cường hóa.

Lý Đông lập tức nói tiếp: "Hệ thống, tiếp tục cường hóa cho ta!"【Xin Túc chủ chọn cấp độ cường hóa lần hai】【Cấp một: bình chữa cháy khí CO2, 500 Đạo tệ】【Cấp hai: xe chữa cháy bọt di động, 800 Đạo tệ】【Cấp ba: thiết bị bay chữa cháy kiểu mới, 1500 Đạo tệ】【Cấp bốn: xe cứu hỏa quân dụng, 12000 Đạo tệ】【Cấp năm: trực thăng chữa cháy, 15000 Đạo tệ】"Trời đất ơi, ngay cả trực thăng cũng có?" Lý Đông thầm tắc lưỡi, nếu thật sự cường hóa ra thứ này, chẳng phải sẽ dọa người ta chết khiếp sao?

Suy nghĩ một lúc, Lý Đông cuối cùng chọn cường hóa cấp ba, thứ này chắc là đủ để thoát ra ngoài rồi.【Đinh!

Trừ thành công 1500 Đạo tệ, vật phẩm đang được cường hóa...】【Cường hóa thành công, chúc mừng Túc chủ nhận được thiết bị bay chữa cháy kiểu mới.】【Nhắc nhở: Thiết bị chữa cháy này có thể

dùng điều khiển bằng giọng nói để điều chỉnh độ cao bay, độ chính xác chữa cháy, cũng như tốc độ chữa cháy.】 Dứt lời, trong ô vật phẩm của hệ thống, xuất hiện một thiết bị chữa cháy mang đậm màu sắc công nghệ.

Thiết bị chữa cháy có hình dạng giống một chiếc máy bay không người lái nhỏ, đuôi có một khối hình bầu dục lớn màu đen, bên trong chứa đầy bột chữa cháy khô.

Phía trên có bốn cánh quạt dài, thỉnh thoảng lóe lên ánh sáng đỏ, đó là nơi chứa lõi công nghệ điều khiển bằng giọng nói và bay lên.

"Anh Đông, sao rồi?

Có được không vậy?

Lửa sắp nướng chín tôi rồi!" Lão Dương vừa quạt gió nóng, vừa không nhịn được thúc giục.

Lúc này, ngọn lửa dữ dội đã cháy đến gần họ, nhiệt độ cao đến năm, sáu mươi độ, có thể nói là lửa cháy đến lông mày, nóng chảy mỡ.

"Gấp cái con khỉ, lão tử không phải vừa mới xong sao?" Lý Đông quay người lại, mọi người lập tức thấy tay hắn đang cầm một thứ kỳ lạ.

Lý Đông ném thứ đó lên trời, đồng thời hét lên: "Bay!" "Vù vù vù..." Cánh quạt của thứ đó lập tức quay, lơ lửng giữa không trung như một chiếc máy bay không người lái.

"Vãi?!

Anh Đông, thứ gì vậy?

Đồ dập lửa à?" Lão Dương lập tức trợn tròn mắt, mặt đầy vẻ khó tin.

Mọi người cũng đều ngơ ngác, không ai hiểu Lý Đông đã biến ra một cỗ máy biết bay từ đâu, năng lực như phép thuật này không thể giải thích bằng khoa học được.

Lúc này, Lý Đông chỉ về phía trước, hét lên: "Đi, dập một con đường ra!" Nhận được mệnh lệnh, thiết bị bay chữa cháy kiểu mới lập tức bay về phía biển lửa hừng hực.

Mọi người đều tò mò nhìn theo, trong lòng thắc mắc rốt cuộc nó sẽ dập lửa như thế nào.

Thiết bị bay chữa cháy bay ổn định đến trước ngọn lửa dữ dội, ngọn lửa ở đây cháy cao bảy, tám mét, tương đương với một tòa nhà ba tầng, nhiệt độ lên đến hàng nghìn độ, bên trong đủ loại xương cốt nổ tung, thanh thế vô cùng kinh người.

Mọi người vô cùng căng thẳng nhìn chằm chằm vào thứ đó, trong lòng nghi ngờ, một thứ nhỏ bé như vậy thật sự có thể dập tắt được ngọn lửa hung dữ đến thế sao?

Dưới ánh mắt của mọi người, chỉ thấy Lý Đông quát khẽ một tiếng, "Bắt đầu dập lửa!" Dứt lời, từ đầu trước của thiết bị bay chữa cháy, nhanh chóng thò ra một đường ống hình tròn.

Khoảnh khắc tiếp theo, đường ống chuyển động, trong chớp mắt, một con rồng nước màu trắng dài phun ra dữ dội, như thủy long vương xuất hải, lao thẳng vào biển lửa hừng hực, bụi bặm và nước bắn tung tóe, nước và lửa giao tranh.

Chương 59

"Ào ào ào" Một lượng lớn bột khô và nước sạch được phun ra, như một cơn mưa lớn trút xuống biển lửa.

Hơi nước bốc lên mù mịt, hiện trường xuất hiện một mảng sương nước mờ ảo, mang theo cảm giác mát mẻ như gió thu thổi qua.

Mọi người vốn đang ở trong lò lửa nhiệt độ cao, đột nhiên gặp phải một lượng lớn sương nước như vậy, nhất thời chỉ cảm thấy toàn thân mát mẻ dễ chịu, một cảm giác thoải mái không tả xiết.

Cảm giác đó, giống như vào một buổi sáng mùa xuân, đứng bên hồ cảm nhận từng cơn gió mát lành.

Trong phút chốc, tất cả mọi người đều ngây người, mắt hơi nheo lại, tận hưởng niềm vui đã lâu không có này.

Ngọn lửa hung dữ ban đầu như một con hổ ác, tàn phá mọi thứ một cách ngang ngược, nhưng dưới năng lực phun xịt mạnh mẽ của thiết bị bay chữa cháy, con hổ lửa này không còn dám kiêu ngạo nữa, từ từ lùi lại, co rúm, ẩn náu.

Chỉ trong năm phút, ngọn lửa phía trước đã bị dập tắt một nửa, lửa lớn dần dần tắt ngấm, cho đến khi hoàn toàn bị dập tắt.

Phía trước xuất hiện một con đường sạch sẽ được rải bằng bột khô.

Con đường này có thể dẫn đến hố đất trung tâm của bãi chôn xương, đó là vị trí lối vào.

Lý Đông không muốn lãng phí thời gian ở đây, vội vàng nói, "Tất cả theo tôi!" Lý Đông hét lớn một tiếng, lập tức đi theo con đường lửa đã được thiết bị bay dập tắt.

“Vãi, anh Đông, chờ tôi với!” Lão Dương vội vàng chạy lên.

Mọi người lúc này mới phản ứng lại, sau đó vội vàng theo bước chân của Lý Đông.

Vừa đi, Lý Đông vừa chỉ huy thiết bị bay chữa cháy tiến hành dập lửa.

“Cao lên một chút, nghiêng sang trái, phun!” “Ở đây bay thấp thôi, phun nhiều hơn một chút!” “Tăng tốc, đừng quá gần đám cháy!” “...” Dưới sự chỉ huy của Lý Đông, hết đám lửa này đến đám lửa khác đã được dập tắt.

Bản thân thiết bị bay chữa cháy có hiệu suất vượt trội, cộng thêm kỹ năng chỉ huy cao minh của Lý Đông, quả thực như hổ thêm cánh, liên tục dập tắt một cách chính xác và nhanh chóng những ngọn lửa dữ dội cản đường phía trước, mở ra một con đường an toàn, mát mẻ thênh thang.

Chưa đầy mười phút, mọi người đã thuận lợi ra khỏi biển lửa, đến được hố đất ở bãi chôn xương.

Vị trí trung tâm không có lửa cháy, mọi người đã hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm.

“Chúng ta an toàn rồi, ha ha ha ha!

Vừa rồi sợ chết khiếp, tưởng sắp thành thịt khô nướng rồi chứ.” Lão Dương cười ha hả, sau đó nhìn Lý Đông, nói: “Anh Đông, mẹ nó anh thần thật, bình chữa cháy cũng biến ra được, sắp đuổi kịp Tôn Ngộ Không rồi, biến một cái là có ngay.” Mọi người cũng kinh ngạc nhìn Lý Đông, càng thêm bội phục anh.

Lúc này thiết bị chữa cháy vẫn đang bay trên trời, Lý Đông đưa tay ra, nói, “Xuống.” Thiết bị bay chữa cháy từ từ hạ xuống, cuối cùng trở lại tay Lý Đông, Lý Đông cất nó vào không gian hệ thống.

“Anh Đông, tôi tò mò quá, thứ này anh lấy từ đâu ra vậy?” Lão Dương tò mò đến mức không chịu được, quyết hỏi cho ra nhẽ.

“Không phải đã nói với cậu rồi sao, chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi.” Lý Đông đảo mắt.

Lão Dương ghé sát tai Lý Đông, nhỏ giọng nói: “Anh Đông, tôi biết anh có năng lực vật chất hóa, he he, thực ra tôi cũng có, chỉ là tôi không kiểm soát tốt bằng anh thôi.

Lúc biến hình, tôi chỉ có thể dùng tiềm thức dẫn đường...” “Dừng lại cho tôi.” Lý Đông gõ vào đầu Lão Dương một cái, nói: “Lão Dương, tôi nói thật cho cậu biết, tôi không có năng lực vật chất hóa, năng lực của tôi cậu đừng đoán, vì cậu sẽ không bao giờ đoán được đâu.” Lão Dương không thể tin nổi: “Thần kỳ đến vậy sao?” “Lão Dương, cậu với anh Đông thì thầm cái gì thế.” Lúc này Ngô Tà ghé lại.

Lão Dương lập tức cười ha hả, chuyển chủ đề: “À, tôi đang hỏi anh Đông đường đi tiếp theo thế nào?

Đúng rồi anh Đông, đường ở đâu vậy?” Lý Đông bĩu môi, “Ở giữa kia, thấy không?” Mọi người nhìn qua, ở giữa hố đất, có một cái lỗ nhỏ không dễ thấy, tối om.

“Anh Đông, chúng ta đi qua cái lỗ đó à?” Ngô Tà hỏi.

“Không vội, để tôi xem có an toàn không đã.” Lý Đông đi tới cúi xuống, cẩn thận quan sát cái lỗ này.

Khi nhìn thấy một thứ gì đó, sắc mặt hắn không khỏi trầm xuống.

Ngô Tà phát hiện sắc mặt Lý Đông không ổn, vội vàng hỏi: “Anh Đông, có phát hiện gì sao?” “Cậu xem đi.” Lý Đông tránh ra.

Ngô Tà ghé sát vào miệng lỗ, đầu mũi lập tức ngửi thấy một mùi máu tanh nồng nặc, vô cùng khó chịu.

Nhìn kỹ, đất xung quanh nhuốm một lớp chất lỏng màu đỏ tươi.

"Trong đất có máu!" Ngô Tà kinh ngạc nói.

Lão Dương cũng tò mò ghé qua xem, lập tức nhăn mặt, chửi: "Vãi, sao nhiều máu thế?

Chết mấy người rồi à?" "Chắc không phải máu người, máu người không tanh như vậy." Ngô Tà véo một ít đất lên ngửi, nói.

"Vậy là máu gì?" "Không biết." "Không biết cái quái gì?" Lão Dương nhìn vào cái hang tối om, rồi quay sang Lý Đông, nói: "Anh Đông, bên dưới có thể có thứ gì đó nguy hiểm, chúng ta có xuống không?" "Nói nhảm, đương nhiên là phải xuống." Lý Đông lấy ra khẩu súng trường Type 81, nói: "Tôi xuống trước xem tình hình." Nói xong, Lý Đông chui vào trong hang, từng đợt mùi tanh xộc vào mũi, thật khó ngửi.

Hắn nín thở, nhanh chóng bò xuống hơn mười mét, càng gần bên dưới, mùi máu tanh càng nồng nặc, cuối hang động là một mộ thất nhỏ.

Lý Đông vừa chui ra, đã ngửi thấy một mùi máu tanh nồng nặc xộc lên, gần như muốn làm nghẹt mũi.

Hắn nhíu mày đi vài bước, mặt đất ẩm ướt, dường như đầy nước.

Lý Đông không để ý nhiều, nhìn quanh, trên tường của mộ thất nhỏ có những cây đuốc, Lý Đông tiến lên châm lửa.

Ánh lửa bừng sáng, khi nhìn rõ tình hình bên trong mộ thất, Lý Đông không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Ở phía bên trái mộ thất, chất đống hàng trăm con chuột đẫm máu.

Lông da của những con chuột này đều bị lột sạch, chết vô cùng thê thảm, cũng không biết bị thủ đoạn gì mà tàn nhẫn và đẫm máu đến

vậy.

Mặt đất toàn là máu ẩm ướt, như một cái ao máu, một lượng lớn máu tươi chảy lênh láng khắp nơi, mặt đất dính nhớp như mật đường, dẫm lên như một cái đầm lầy.

Lý Đông nhìn mà da đầu tê dại.

Chương 60

"Ọe ~~" Dương Hinh xuống sau thấy cảnh tượng này, gương mặt xinh đẹp nhăn lại, lập tức nôn khan một trận, suýt nữa ói ra.

"Mẹ kiếp, máu chảy thành sông à." Lão Dương dẫm một chân lên vũng máu dính nhớp, giày cũng bị dính chặt.

Ngô Tà nhìn đống xác chuột đẫm máu ở góc tường, nói: "Da ngoài của lũ chuột đều bị lột sạch, thủ đoạn tàn nhẫn và đẫm máu, không biết là thứ gì làm?" Ngô Tà nhìn về phía Lý Đông, nói: "Anh Đông, lúc nãy ở trong hố đất có mấy cái đầu lén lút ló ra, anh thấy rồi phải không?

Có phải là chúng làm mấy con chuột lột da này không?" Lý Đông gật đầu, nói: "Tôi thấy mười phần thì có đến tám, chín phần là chúng làm." "Tàn nhẫn vậy sao?

Rốt cuộc là thứ gì?" Lão Dương lập tức hỏi.

Lý Đông suy nghĩ một lát, nói: "Lúc đó ngọn lửa bùng lên quá đột ngột, tôi không nhìn rõ mặt mũi chúng, chúng đã bị lửa thiêu rồi." Mọi người nhìn nhau, trong lòng đều sinh ra một chút hoảng sợ, đối mặt với nguy hiểm chưa biết, trong lòng luôn cảm thấy bất an, đứng ngồi không yên.

"Chúng ta tiếp tục đi về phía trước đi." Lý Đông trầm giọng nói.

Bên cạnh mộ thất có một con đường hầm tối đen, mọi người đi theo Lý Đông vào trong.

Đi được khoảng vài chục mét, Lý Đông phát hiện trên đất có một số dấu chân kỳ lạ.

Nhìn kỹ, những dấu chân này giống như bàn chân của một đứa trẻ

dẫm lên, lộn xộn không theo quy luật, thậm chí trên hai bên tường cũng có.

Lý Đông cúi xuống xem xét cẩn thận, phát hiện những dấu chân này đều còn mới, chắc chắn là vừa mới để lại.

"Mọi người cẩn thận, trong đường hầm này có thể có nguy hiểm, đề cao cảnh giác cho tôi!" Lý Đông nhắc nhở, "Tất cả đi sát vào nhau, tuyệt đối không được đi lạc." "Vâng, biết rồi anh Đông." Mọi người lập tức áp sát vào nhau, đồng thời lấy ra các loại công cụ để phòng thân.

Sau đó Lý Đông tiếp tục đi về phía trước, mọi người theo sát sau lưng hắn.

Đột nhiên, phía trước thổi tới một cơn gió lạnh, trong gió mang theo cát nhỏ, mọi người đều nheo mắt lại để tránh cát bay vào mắt.

Cơn gió lạnh dần dần lớn hơn một chút, Lão Dương đi cuối cùng đột nhiên kêu lên một tiếng "ai u", chửi bới, "Gió quỷ gì vậy, hại lão tử dẫm vào ổ chuột, mẹ kiếp!" Mọi người quay đầu lại nhìn, chỉ thấy nửa bàn chân của Lão Dương đã dẫm vào một cái hang nhỏ, ngập đến đầu gối.

"Lão Ngô, mau kéo tôi một tay." Lão Dương đưa tay ra.

"Cậu không thể cẩn thận hơn được à?" Ngô Tà đi tới kéo Lão Dương, đột nhiên cảm thấy gạch lát ở đó lỏng lẻo, mặt đất cũng hơi rung chuyển.

Ngô Tà dùng sức kéo một cái, Lão Dương mượn lực từ từ rút chân trái ra.

Nhưng ngay khoảnh khắc chân sắp ra khỏi, đột nhiên lại bị thụt vào trong.

Ngô Tà nhíu mày nói: "Mẹ nó cậu làm gì thế, không phải sắp ra rồi

sao?" Sắc mặt Lão Dương có chút không ổn, nói: "Lão Ngô, tôi cảm thấy hình như có thứ gì đó đang sờ chân tôi." "Điên à." Ngô Tà cười mắng: "Chân cậu hôi như cống, ai sờ thì người đó xui xẻo." "Lão Ngô, tôi không đùa với cậu đâu, mẹ nó mau kéo tôi lên đi." Ngô Tà thấy Lão Dương có vẻ nghiêm túc, cũng nghiêm túc theo, vội vàng dùng sức kéo một cái.

Chân của Lão Dương lại bắt đầu từ từ được rút ra, giống như nhổ củ cải, nhưng lên được một nửa, thân người đột nhiên lún xuống, cái chân đó lại rơi vào trong.

"Khốn, giống lò xo à?

Kéo lên rồi lại thụt vào?" Ngô Tà không nhịn được chửi.

"Cậu tưởng tôi muốn à?

Tôi cảm thấy hình như bị thứ gì đó níu lấy mắt cá chân, mau giúp tôi xem thử." Nói rồi, Lão Dương nghiêng người, nhường chỗ.

Ngô Tà ghé mắt vào cái lỗ chuột đen ngòm nhìn vào, vừa nhìn, mặt Ngô Tà trắng bệch.

"Vãi!" Ngô Tà sợ hãi hét lớn một tiếng.

"Sao vậy?" Lý Đông và Lão Dương đồng thanh hỏi.

Lão Dương mặt đầy kinh hoàng, còn Lý Đông thì mặt mày nghiêm trọng.

"Anh Đông, không ổn rồi, không ổn rồi, Lão Dương bị..." Ngô Tà nhìn Lão Dương một cái, rồi vội vàng ghé sát tai Lý Đông, nói thầm một câu.

Sắc mặt Lý Đông lập tức thay đổi.

"Vãi, rốt cuộc là sao?" Lão Dương vô cùng hoảng sợ, "Lão Ngô, mẹ nó rốt cuộc là thứ gì đang kéo chân tôi?" "Lão Dương, mẹ nó cậu

đừng cử động.” Lý Đông trầm giọng nói một câu, sau đó lấy ra dao cắt plasma, cẩn thận đi tới.

Lão Dương mặt đầy kinh hãi, lo lắng hỏi: “Anh Đông, rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Lý Đông nghiêm túc nói: “Đừng nói nữa!” Lão Dương lập tức không dám lên tiếng, nhưng trong lòng lại càng thêm hoảng sợ bất an.

Lý Đông lặng lẽ đi đến trước mặt Lão Dương, sau đó từ từ giơ dao cắt plasma lên.

“Anh Đông, cẩn thận chút, đừng cắt đứt chân tôi...” Lão Dương chưa nói hết câu, Lý Đông đã đâm một nhát dao thật mạnh xuống bên cạnh chân gã.

Xoẹt!

Lưỡi dao plasma đâm vào lòng đất, tạo ra một cái lỗ to bằng ngón tay.

Lý Đông lập tức rút dao ra, đầu mũi dao dính một chút máu, chỉ làm sượt qua da, không đâm trúng yếu hại của thứ đó.

Sau khi Lý Đông rút dao ra, Lão Dương vội vàng nhìn vào cái lỗ, chỉ thấy một bàn tay to đầy lông lá đang nắm chặt lấy mắt cá chân của gã.

“A!!” Lão Dương kinh hoàng hét lớn, sợ đến suýt ngất đi.

“Đừng ồn!” Lý Đông định kéo gã lên, nhưng lúc này mặt đất gần đó đột nhiên rung chuyển dữ dội.

Ầm một tiếng, cả mảng sàn nhà sụp xuống, lộ ra một cái hố đen ngòm rộng vài mét vuông.

Lão Dương cũng theo đó lăn xuống, lăn vào một lối đi tối om, trong nháy mắt biến mất không thấy đâu, chỉ nghe thấy tiếng kêu cứu

mạng không ngớt, giọng còn to hơn cả loa phát thanh.

Lý Đông lập tức cầm dao nhảy xuống, phát hiện bên dưới là một lối đi ngầm, nghe tiếng thì Lão Dương đã bị thứ gì đó lôi vào trong rồi.

Lý Đông lập tức đuổi theo, tốc độ của hắn rất nhanh, chạy hết sức, chẳng mấy chốc đã nhìn thấy Lão Dương từ xa.

Chương 61

Gã đang bị một thứ đầy lông lá kéo đi, Lão Dương liều mạng giãy giụa la hét, sợ đến tè cả ra quần.

"Khốn!

Thả gã ra!" Lý Đông hét lớn, lập tức lấy ra khẩu súng trường Type 81, nhắm vào tên đầy lông lá kia.

Sau đó, Lý Đông bắn một phát.

Không ngờ viên đạn lại bay chệch, va vào vách đá, tóe ra tia lửa.

Thứ đó quay đầu lại, đôi mắt lóe lên tia sáng lạnh lẽo, nhe hàm răng vàng khè, sau đó nhanh chóng kéo Lão Dương chạy về phía trước.

"Khốn!" Lý Đông định tiếp tục nổ súng, nhưng Lão Dương đang ở trong tay nó, lại sợ viên đạn sẽ lấy mạng gã.

Lý Đông cất súng trường đi, cầm dao cắt plasma nhanh chóng đuổi theo.

Chạy được trăm mét, Lý Đông đột nhiên phát hiện, Lão Dương và thứ đầy lông lá đó đã biến mất.

Phía trước là một đường hầm thẳng tắp, sao lại đột nhiên biến mất không dấu vết.

Lý Đông nhíu chặt mày, lập tức vận hết sức mạnh của Ưng Nhãn, xuyên thấu khoảng cách xa, nhìn thấu toàn bộ con đường hầm dài.

Nhưng, không thấy bóng dáng của họ đâu.

Sao có thể biến mất được?

Lý Đông không hiểu, đi về phía trước một lúc, cuối cùng phát hiện

ra manh mối.

Thì ra trên đường hầm này có rất nhiều hốc đá lõm vào, chi chít, phải có đến hàng trăm cái.

Thứ đó và Lão Dương có khả năng đã trốn vào trong đó.

Lý Đông từ từ bước đi, mắt không ngừng quan sát các hốc đá xung quanh.

Chẳng biết từ lúc nào, Lý Đông đã đi đến cuối các hốc đá, nhưng vẫn không phát hiện ra tung tích của thứ đó và Lão Dương.

Lý Đông đang thắc mắc, bên tai lại đột nhiên nghe thấy tiếng "ư ử" rất nhỏ.

Lắng nghe để xác định vị trí, Lý Đông lập tức phán đoán ra, nó ở phía trên bên trái của hắn, cách khoảng hai mét.

Lý Đông lập tức ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy trong một cái hốc đen ngòm, có một khuôn mặt đầy kinh hãi, miệng của gã bị một bàn tay to đầy lông lá bịt chặt.

"Lão Dương!" Lý Đông trong lòng kinh hãi.

Lão Dương liều mạng lắc đầu, ánh mắt đầy sợ hãi, cổ họng không ngừng phát ra tiếng ư ử.

"Suỵt!" Lý Đông ra hiệu im lặng, sau đó cầm dao, lặng lẽ mò lên.

Vừa trèo lên mép hốc đá, đột nhiên một luồng gió tanh tưởi ập đến, một móng vuốt sắc bén hung hăng cào tới.

Sắc mặt Lý Đông biến đổi, phản ứng của hắn cực kỳ nhanh, lập tức vận dao plasma, chém về phía trước.

Xoẹt!

Ánh sáng chói lòa lóe lên, móng vuốt gãy lìa, máu tanh hôi phun lên

mặt Lý Đông.

“Khốn!” Mắt Lý Đông bị máu bắn vào, trước mắt một mảng mơ hồ, không nhìn rõ gì cả.

Hắn vội vàng lùi lại.

“Anh Đông, cẩn thận!” Lão Dương kinh hoàng hét lên.

Tuy không nhìn thấy, nhưng Lý Đông cảm nhận được một luồng kình phong đang ập tới.

Hắn nhanh chóng nghiêng người né tránh, đồng thời chém chéo dao plasma đi.

Phụt!

Lại một trận máu tươi bắn tung tóe.

Lý Đông cũng không biết đã chém trúng chỗ nào, chỉ nghe một tiếng kêu quái dị vang lên.

“Gào...” Thứ đó bị đau, cơn đau này càng kích thích hung tính của nó, những đòn tấn công hung hãn không ngừng ập tới.

Lý Đông dựa vào sự nhanh nhẹn siêu cường của mình, né được hết đòn tấn công này đến đòn tấn công khác.

Tiếng la hét kinh hãi của Lão Dương không ngừng vang lên.

“Anh Đông, cẩn thận bên trái!” “Bên phải, bên phải!” “Nó từ bên dưới tới!” Né tránh một hồi, Lý Đông tìm được một cơ hội, kéo giãn khoảng cách với thứ đó.

Sau đó nhanh chóng dùng mồ hôi cường hóa ra một chai nước khoáng, nhanh chóng rửa mắt.

Một lát sau, mắt của Lý Đông đã khôi phục lại sự trong sáng.

Cuối cùng hắn cũng nhìn rõ bộ mặt thật của con quái vật đó, thì

ra...

Quái vật thì ra là một con khỉ lớn lông vàng.

Lý Đông thầm chửi, mẹ nó, làm cả buổi, thì ra là một con khỉ thối.

Chương 62

Con khỉ lớn lông vàng này hung tính đại phát, đột nhiên nhảy bổ về phía Lý Đông.

"Khốn!" Lý Đông chửi lớn, dao cắt plasma trong tay nhanh chóng đâm tới.

Con khỉ lông vàng động tác cực kỳ nhanh nhẹn, nhảy lên né được đòn tấn công, móng vuốt sắc bén trong tay hung hăng cào về phía mặt Lý Đông.

"Anh Đông cẩn thận!" Lão Dương hét lớn một tiếng.

Lúc này mắt Lý Đông đã nhìn rõ, việc né tránh tự nhiên là dễ như trở bàn tay.

Hắn nhẹ nhàng nghiêng người né tránh, đồng thời chém ngang dao cắt plasma đi.

Thấy vậy, móng vuốt của con khỉ lông vàng lập tức đổi hướng, chém từ bên cạnh về phía cánh tay Lý Đông, nếu hắn tiếp tục chém xuống, cánh tay sẽ bị móng vuốt của con khỉ cào rách, rơi vào tình thế lưỡng bại câu thương.

Lý Đông trong lòng vô cùng kinh ngạc, con khỉ này xem ra còn biết một số kỹ thuật chiến đấu.

Hắn lập tức thu dao cắt plasma lại, nhấc chân đá về phía bụng dưới của con khỉ.

Đại hầu lông vàng cũng không né tránh, nhân cơ hội áp sát, một tay tóm lấy chân Lý Đông.

Sau đó nhân cơ hội ôm lấy người Lý Đông, đẩy mạnh hắn vào vách tường bên cạnh.

Uỳnh!

Sức của con khỉ quả thực lớn đến kinh người, trong lúc bất ngờ, Lý Đông bị đâm đến choáng váng, mắt nổ đom đóm.

Nếu không phải cơ thể Lý Đông đã được cường hóa đặc biệt, e là đã bị đâm gãy xương rồi.

Đại hầu lông vàng há cái miệng trắng ởn ra cắn về phía cổ Lý Đông.

Lý Đông hai tay dùng sức chống vào vai nó, mới khiến nó không thành công.

Đại hầu lông vàng không từ bỏ, tiếp tục dùng sức cắn tới, răng kêu ken két.

Lý Đông cảm thấy cánh tay ngày càng mỏi, có cảm giác không chống đỡ nổi nữa.

Mắt thấy cái miệng máu của Đại hầu lông vàng ngày càng gần, Lý Đông đang định tìm cách thoát thân thì lúc này, Lão Dương đột nhiên hét lớn một tiếng: "Anh Đông, tôi giúp anh!" Lão Dương lảo đảo chạy tới, trong tay cầm một tảng đá lớn.

Gã cẩn thận đến sau lưng Đại hầu lông vàng, nhấc tảng đá lên đập vào đầu con khỉ.

Con khỉ láu lỉnh né sang một bên, kết quả là tảng đá đập về phía mặt Lý Đông đang ở dưới.

"Khốn!" Lý Đông rụt cổ lại, vội vàng ngoảnh đầu đi.

Giây tiếp theo, "uỳnh" một tiếng, tảng đá đập vào bên cạnh đầu Lý Đông, mặt đất lõm xuống một cái hố.

"Mẹ nó Lão Dương, mày định mưu sát lão tử à?!" Lý Đông chửi ầm lên.

“Anh, anh Đông, tôi, tôi...” Lão Dương mặt mày lúng túng, đang định giải thích thì Đại hầu lông vàng quay đầu lại tát một phát.

Lão Dương bị tát bay lên không trung lộn vài vòng, rồi ngã mạnh xuống đất, phát ra tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết.

Nhân lúc Đại hầu lông vàng phân tâm, Lý Đông lập tức nhặt tảng đá lên, sau đó nhắm vào đầu con khỉ, đập mạnh xuống.

Con khỉ vừa hay quay người lại, tảng đá vừa khéo đập vào mặt nó.

“Bốp!” Lý Đông dùng hết sức, tảng đá cũng bị đập vỡ nát.

Đại hầu lông vàng ngửa người ra sau, mũi, miệng và mắt đều chảy máu.

Lý Đông vội vàng lật người, cưỡi lên mình con khỉ.

Sau đó, nắm chặt nắm đấm, tiếp tục đập mạnh vào mặt nó.

Bốp!

Bốp!

Bốp!

Bốp!

Nắm đấm của Lý Đông như búa sắt, không ngừng đấm tới, đập tới một cách dồn dập.

Mũi của Đại hầu lông vàng bị đập lệch, chảy ra một vũng máu tươi, mắt nó càng thêm một mảng bầm đen, vừa đỏ vừa sưng, miệng không ngừng phát ra tiếng gầm gừ đau đớn.

“Mẹ mày, lão tử đập chết mày!” Lý Đông càng dùng sức mạnh hơn, nắm đấm nhanh chóng và dữ dội đập vào những bộ phận yếu ớt trên mặt con khỉ.

Mỗi cú đấm xuống, đều có thể khiến mặt con khỉ sưng lên một mảng.【Đinh!

Gây sát thương thành công cho Đại hầu lông vàng, Đạo tệ +10!】【Đinh!

Gây sát thương thành công cho Đại hầu lông vàng, Đạo tệ +10!】【Đinh!

Gây sát thương thành công cho Đại hầu lông vàng, Đạo tệ +10!】"..." Cùng với những cú đấm của Lý Đông, Đạo tệ cũng không ngừng chảy vào.

Lý Đông tung đòn hai tay, hai nắm đấm "bốp bốp bốp" giáng xuống, máu bắn tung tóe, số lượng Đạo tệ càng tăng vùn vụt.

Chương 63

Hắn đánh đến quên cả trời đất, trong lòng vô cùng sảng khoái.

Lúc này Đại hầu lông vàng đau đến không chịu nổi, nhe răng trợn mắt đưa hai móng vuốt ra, liều mạng cào về phía mặt Lý Đông.

Lý Đông vội vàng lùi lại, Đại hầu lông vàng nhân cơ hội nhảy lên, giận dữ lao về phía Lý Đông.

"Mẹ mày, tìm chết!" Lý Đông "xoẹt" một tiếng rút dao cắt plasma ra, nhanh chóng lao lên.

Lúc này mắt của Đại hầu lông vàng một mảng bầm tím, nhìn mọi vật mờ mờ ảo ảo, khả năng phán đoán cũng giảm đi đáng kể.

Lý Đông nhân lúc này, nhanh chóng chém một nhát, vừa vặn trúng vào bụng của con khỉ lông vàng.

Tên này phản ứng cũng rất nhanh, gần như trong nháy mắt né được, ánh sáng plasma chỉ kịp đốt cháy lông khỉ.

"Mẹ nó, phản ứng cũng nhanh nhẹn đấy!" Lý Đông chửi một tiếng.

Đại hầu lông vàng nhe răng trợn mắt, hung hăng nhìn chằm chằm Lý Đông, giương nanh múa vuốt phát ra tiếng gầm gừ đe dọa.

Lý Đông nhấc dao cắt plasma lên, cười lạnh nói: "Tiếp tục đi!" Đại hầu lông vàng bị lửa giận làm mờ mắt, gầm lên một tiếng, lại một lần nữa hung hăng lao tới.

Thứ này vừa rồi bị Lý Đông đánh bị thương không nhẹ, lúc này tốc độ lao tới có vẻ hơi chậm.

Lý Đông có đủ tự tin có thể giết chết nó, nhưng trong lòng không

vội, từ từ chơi đùa với thứ này, đánh để kiếm thêm một ít Đạo tệ.

Ngay khoảnh khắc Đại hầu lông vàng sắp lao đến trước mặt Lý Đông, hắn nhanh nhẹn nghiêng người, nhấc dao, chém một nhát, vô cùng chính xác chém trúng cánh tay trái của Đại hầu lông vàng.

Phụt!

Máu tươi bắn tung tóe, một bàn tay to đầy lông lá rơi xuống đất. 【Đinh!

Gây trọng thương thành công cho Đại hầu lông vàng, Đạo tệ +188!】 Đại hầu lông vàng phát ra tiếng gào thét đau đớn, gào lên nhe răng, trông vô cùng hung tợn.

Lý Đông nhấc dao cắt plasma lên, chế nhạo nói: "Tiểu súc sinh, xem mày còn dám ngang ngược không?" "Gào..." Đại hầu lông vàng vừa đau đớn la hét, vừa từ từ lùi lại, xem ra đã sợ hãi rồi.

"Hôm nay là ngày chết của mày, chạy không thoát được đâu." Lý Đông cầm dao, từng bước một theo sau.

Đại hầu lông vàng gầm lên một tiếng, đột nhiên nhanh chóng lao tới.

Lý Đông định ra tay, không ngờ thứ đó lại chạy vụt qua người hắn, quay đầu lao về phía Lão Dương ở phía sau, móng vuốt sắc bén lộ rõ hung quang.

Lúc này Lão Dương đang nằm trên đất, vừa thấy tình hình, lập tức sợ hãi kêu oai oái, "Anh Đông, cứu mạng, cứu mạng!" Tốc độ của con khỉ quá nhanh, không đợi Lý Đông kịp phản ứng, khoảnh khắc tiếp theo, nó đã tóm lấy Lão Dương, nhấc gã lên.

Hai chân Lão Dương rời khỏi mặt đất, liều mạng giãy giụa, kinh hoàng la hét: "A!

A!

Thả tôi ra, cứu mạng...” Lý Đông trong lòng chửi lớn, mẹ nó, trí thông minh của con khỉ này không thấp, còn biết bắt con tin, sắp thành tinh rồi.

Sau khi Đại hầu lông vàng bắt được Lão Dương, vẻ mặt trở nên không còn sợ hãi.

Nó nhe răng trợn mắt với Lý Đông, xem ra đang khiêu khích và chế nhạo.

Đại hầu lông vàng tiện tay lấy một cái túi nước trên người Lão Dương, ném vào mặt Lý Đông.

Lý Đông nghiêng người né tránh, chửi: “Mẹ nó, có giỏi thì thả gã ra, lão tử không cần dao cũng solo với mày!” Lý Đông lập tức cất dao cắt plasma đi, tay không làm động tác khiêu khích với con khỉ.

Đại hầu lông vàng hiển nhiên không ăn chiêu này, khóe miệng lộ ra một nụ cười quái dị, sau đó trước mặt Lý Đông, dùng móng vuốt sắc bén từ từ đâm vào cổ Lão Dương.

Lão Dương sợ đến tè ra quần, ư ử la lớn: “Anh, anh Đông, anh Đông, cứu mạng, cứu mạng, tôi không muốn chết...” Đại hầu lông vàng trêu tức nhìn Lý Đông, dường như đang chế giễu sự bất lực của Lý Đông, cười nhạo hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn đồng bạn bị giết.

“Mẹ nó, tìm chết!” Ánh mắt Lý Đông lạnh băng, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất triệu hồi hệ thống, mở bảng 【Cường hóa bộ phận cơ thể cụ thể】. 【Xin Túc chủ chọn bộ phận cơ thể cụ thể để tiến hành cường hóa】 【Mắt: cấp một, thị lực tăng mạnh.

Cấp hai, uy lực Ưng Nhãn.

Cấp ba, đồng tử nhìn đêm.

Cấp bốn, Hỏa Nhãn Kim Tinh.

Cấp năm, Vạn Vật Chi Nhãn.】【Chân: cấp một: bước đi như bay.

Cấp hai: sức bật siêu cường.

Cấp ba: phi diêm tẩu bích.

Cấp bốn: lăng ba vi bộ.

Cấp năm: đạp không hành.】【...】Lý Đông không chút do dự nhấn vào【Chân】, sau đó nhấn nâng một cấp.【Đinh!

Trừ thành công 3500 Đạo tệ, bộ phận cơ thể cụ thể đang được cường hóa...】【Đinh!

Cường hóa thành công, chúc mừng Túc chủ nhận được kỹ năng bước đi như bay.】Trong khoảnh khắc, Lý Đông cảm nhận rõ ràng từng tế bào ở chân phân chia, lớn mạnh, đồng thời cơ bắp căng phồng từng tấc, sức mạnh vô tận nhanh chóng truyền vào hai chân.

Hai chân trở nên săn chắc và mạnh mẽ hơn, linh hoạt và nhanh nhẹn hơn, cơ bắp tròn trịa đầy đặn, phảng phất như có sức mạnh dùng không cạn.

Chương 64

Thậm chí, Lý Đông còn cảm thấy bây giờ chỉ cần nhấc chân là có thể bay, một ngày đi mấy trăm cây số cũng không thành vấn đề!

Đại hầu lông vàng và Lão Dương ở cách đó năm mét, khoảng cách năm mét trong mắt Lý Đông trở nên vô cùng ngắn.

Lý Đông nhanh chóng tính toán trong đầu thời gian cần thiết để đến vị trí của Lão Dương, cuối cùng đưa ra kết quả, 0.3 giây. 0.3 giây, đủ để cứu Lão Dương!

Nghĩ đến đây, Lý Đông lao lên dữ dội, như một tia chớp đen.

Lúc này Đại hầu lông vàng đang cười nham hiểm, móng vuốt sắc bén đang từ từ tiến vào vị trí yếu hại của Lão Dương.

Lão Dương sợ đến hồn bay phách lạc, mắt trợn trắng, miệng càng la hét như heo bị chọc tiết, rơi vào tuyệt vọng hoàn toàn.

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Lý Đông đã xuất hiện bên cạnh Lão Dương trong nháy mắt, đồng thời hét lớn: "Co chân lên!" Vào lúc này, thần trí của Lão Dương vẫn giữ được một chút tỉnh táo, nghe lời Lý Đông, cắn răng co hai chân lại.

Sau khi chân của Lão Dương co lại, hai chân và bụng của Đại hầu lông vàng ở phía sau đã lộ ra.

Lý Đông nắm chặt dao cắt plasma, một luồng ánh sáng chói lòa chém dọc theo hai chân của con khỉ lông vàng lên đến vị trí bụng.

"Tao giết mày!" Lý Đông gầm lên, chém một nhát thật mạnh.

Phụt!

Trong khoảnh khắc, ánh sáng lóe lên, máu tươi bắn tung tóe.

Đại hầu lông vàng bị chém thành hai nửa ngay từ giữa bụng.

Máu nóng hổi bắn lên đầu nó, bốc lên từng làn khói trắng.

Thứ này thân thủ lìa xa, chết không toàn thây.

Mắt nó trợn tròn, dường như đến chết cũng không thể tin mình lại có kết cục như vậy. 【Đinh!

Đánh giết thành công Đại hầu lông vàng, Đạo tệ +1500!】 ...

Lão Dương mềm nhũn ngã xuống đất, hai mắt trống rỗng, cả người hoàn toàn ngây dại.

Lý Đông đỡ ông ta dậy, hỏi: "Sao rồi, có sao không?" Lão Dương ngây ngô nhếch mép cười, ánh mắt đờ đẫn, cũng không nói gì, không biết có phải đã bị dọa đến ngốc rồi không.

Lý Đông lấy một chai nước khoáng, dội thẳng vào mặt ông ta.

"Khụ khụ khụ, Đông, Đông ca, cậu làm gì vậy?" Lão Dương lúc này mới hoàn hồn, ngơ ngác hỏi.

"Không sao chứ?

Không bị dọa ngốc đấy chứ?" Lý Đông hỏi.

"Ui da mẹ ơi, cổ của tôi đau quá." Lão Dương xoa cái cổ sưng đỏ đau nhức, không ngừng ho khan: "Khụ khụ khụ, mẹ nó, suýt nữa thì bị Diêm Vương lôi đi rồi." Lúc này, ông ta nhìn thấy con khỉ đã chết bên cạnh, cơn giận lập tức bùng lên.

"Con khỉ chó chết!

Tao đệt tổ tông mười tám đời nhà mày!" Lão Dương lao lên, điên cuồng đá vào con khỉ lông vàng lớn để trút giận.

"Tao đệt mẹ mày, đệt con mẹ mày!

Mẹ mày!

Lão tử đá chết mày.....” Lão Dương vừa đá vừa chửi, đá nát cả đầu con khỉ.

“Được rồi, được rồi, thế là đủ rồi.” Lý Đông nói, “Đừng lãng phí thời gian nữa, chúng ta mau quay về thôi.” “Đông ca, đợi chút nữa, tôi phải đá nát ‘của quý’ của nó.” “Đến đầu nó cậu còn đá nát rồi, chưa đủ à?” “Đương nhiên là chưa đủ!

Nó suýt nữa giết tôi, tôi phải hành hạ nó cho đã, mẹ nó chứ, tôi đá.....” Lão Dương vừa chửi bới vừa đá, đột nhiên, trong đường hầm vang lên một trận tiếng kêu quái dị ồn ào, đồng thời có vô số tiếng bước chân dồn dập.

“Gào gào gào.....” Đường hầm chật hẹp, tiếng vọng vang dội, không thể nghe rõ nguồn âm thanh đến từ đâu.

Lý Đông cẩn thận phân biệt âm sắc, trong lòng chợt thấy bất an.

Mẹ nó, nghe như tiếng kêu của một bầy khỉ lớn, chẳng lẽ ở đây không chỉ có một con khỉ lông vàng lớn?

Lý Đông suy nghĩ lại, đúng rồi, khỉ là động vật sống theo bầy, nếu có một con xuất hiện, chắc chắn sẽ có cả một bầy ở gần đó.

Lòng hắn lập tức lạnh đi, một con đã khó đối phó rồi, nếu là cả một bầy, hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Lúc này Lão Dương cũng nghe thấy tiếng động, lập tức hoảng hốt, nói: “Đông ca, mẹ kiếp không ổn rồi, trong này hình như có không ít khỉ, chúng ta mau chạy thôi!” Lý Đông đảo mắt khinh bỉ: “Cuối cùng cậu cũng chịu đi rồi à?” “Ôi Đông ca của tôi ơi, mau chạy đi, không chạy nữa tôi sợ lại bị bắt, lúc đó phải đi báo danh với Diêm Vương, đáng sợ lắm.” Lão Dương mặt đầy hoảng sợ, nói xong cũng không đợi Lý Đông, quay người chạy ra ngoài.

“Lão Dương, đứng lại, chạy đi đâu đấy?

Cậu có biết âm thanh phát ra từ đâu không?" Lý Đông quát.

Lão Dương dừng bước, nói: "Không phải từ bên trong truyền ra sao?" "Là tiếng vọng từ bên trong!" Sắc mặt Lý Đông ngưng trọng: "Thực tế âm thanh truyền từ bên ngoài vào, bây giờ cậu chạy ra ngoài là nộp mạng à?" Lão Dương giật mình, lắp bắp: "Bên, bên ngoài?

Không, không thể nào?

Vậy Lão Ngô ở bên ngoài, chẳng phải....." "Chắc chắn đã gặp phải phiền phức lớn rồi." Lý Đông trầm giọng nói.

"Vậy chúng ta làm sao bây giờ?" Lão Dương ngơ ngác hỏi.

Chương 65

“Làm sao được nữa?

Đương nhiên là mau đi cứu người!” Lý Đông trừng mắt, “Đi mau!” “Ớ, ồ.....” Lão Dương gãi đầu, đang định tiếp tục đi về phía trước.

Chưa kịp đi thì đột nhiên phía trước có một vật đen thui chạy ra, đâm sầm vào Lão Dương.

“A a a!

Cứu mạng!” Lão Dương tưởng lại gặp khỉ, sợ đến mức la hét om sòm, vừa lăn vừa bò chạy về phía sau, nấp sau mông Lý Đông.

Lý Đông cốc cho một cái: “Hoảng cái gì, nhìn xem là ai?” “Ai vậy?” Lão Dương lo lắng hỏi.

“Tự nhìn đi!” Lý Đông túm lấy tai Lão Dương, kéo ông ta ra.

Lão Dương sợ hãi liếc nhìn, lập tức kinh hãi la lên: “Đệt?

Lão Ngô!” “Lão Dương, cậu đi đường không nhìn à?” Ngô Tà bị Lão Dương húc ngã xuống đất, đau đớn đứng dậy.

“Mẹ nó chứ, cậu dọa tôi à?

Tôi suýt bị dọa chết đấy!

Đệt.” Lão Dương chửi lại.

“Thiên Chân, trên người cậu sao thế?” Lý Đông liếc mắt đã thấy trên người Ngô Tà đầy vết thương, dường như vừa trải qua chuyện gì đó.

Ngô Tà thở dài, nói: “Đông ca, tôi vừa bị một bầy khỉ bao vây, Dương Hinh và Thái thúc bị bắt đi rồi.” “Đệt, cậu cũng gặp nạn à, sao

thế?" Lão Dương lập tức hỏi.

Ngô Tà mặt đầy bất đắc dĩ, nói: "Đừng nhắc nữa, tôi vốn đang ở yên trong đường hầm phía trên, ai ngờ bầy khỉ đó đột nhiên từ phía sau lao ra, không nói một lời đã bắt người, may mà tôi chạy nhanh, nếu không chắc chắn cũng bị bắt đi rồi." "Đúng rồi Đông ca, mau đi cứu Dương Hinh và Thái thúc đi, hai người họ giờ rất nguy hiểm, chậm một bước nữa, e rằng, e rằng sẽ bị lũ khỉ kia..... lột da sống....." "Lột da sống?" Lý Đông ngẩn ra, hỏi: "Tại sao?" "Vì tôi phát hiện trong tay lũ khỉ đó đều cầm những con chuột đã bị lột da, cho nên... tôi đoán sau khi bắt được người, chúng cũng sẽ lột da." Ngô Tà nói.

Lão Dương hít một hơi khí lạnh: "Mẹ kiếp, lột da chuột chưa đã, còn muốn lột da người sống?

Lũ khỉ này chẳng lẽ ăn chuối quen rồi nên thích lột vỏ à?" Lý Đông trầm giọng nói: "Đi, chúng ta đi cứu người!" Lý Đông đang định quay lại thì Ngô Tà nói: "Đông ca, lúc nãy tôi chạy trốn, có mấy con khỉ đuổi theo từ phía sau, chúng ta quay lại e là sẽ gặp chúng, cẩn thận một chút." "Ừm." Lý Đông và mọi người lập tức quay trở lại, vừa đi được không xa, trong đường hầm tối om phía trước xuất hiện mấy bóng đen lao tới.

Ngô Tà căng thẳng hét lên: "Đông ca, cẩn thận, lũ khỉ đó đến rồi!" Trong bóng tối có mấy con khỉ lông vàng lớn nhanh chóng lao ra, chính là mấy con đã truy sát Ngô Tà.

"Tìm chết!" Ánh mắt Lý Đông lạnh đi, lập tức lấy ra khẩu súng trường Type 81, nhắm vào mấy con khỉ.

Trong tay lũ khỉ không có con tin, nên Lý Đông rất bình tĩnh, không cần lo lắng sẽ bắn nhầm.

Nín thở, hắn nhanh chóng bóp cò.

Vút!

Vút!

Vút!

Những viên đạn sắc bén bắn ra.

Vào khoảnh khắc tiếng súng vang lên, lũ khỉ này vô cùng nhạy bén cảm nhận được nguy hiểm, vội vàng né sang một bên, linh hoạt tránh được đòn tấn công của đạn.

Từng viên đạn sượt qua người chúng mà không làm chúng bị thương chút nào.

"Đệt!

Ngay cả đạn cũng né được, quá lợi hại rồi đấy?" Lão Dương không thể tin nổi.

"Lũ khỉ này rất khó đối phó, giống như đã ăn phải loại thuốc kích thích nào đó, các chức năng cơ thể đều được phát triển đến cực hạn, có thể phán đoán chính xác các loại nguy hiểm khác nhau." Ngô Tà nghiêm nghị nói.

"Lợi hại đến thế à, mẹ kiếp, chuyện lớn rồi." Lão Dương có chút hoảng sợ.

Ông ta căng thẳng nhìn về phía Lý Đông, cẩn thận hỏi: "Đông ca, cậu xem... có xử lý được không?

Nếu không được thì đừng cố, chúng ta mau chạy thôi!" "Câm miệng!" Lý Đông lườm Lão Dương một cái.

Lão Dương khó khăn nuốt nước bọt, không dám nói thêm tiếng nào.

Nhưng trong lòng hoảng vô cùng, sợ Lý Đông không xử lý được lũ khỉ lông vàng lớn này.

Trán Ngô Tà cũng rịn mồ hôi lạnh, trong lòng mơ hồ có chút lo lắng bất an.

Phát bắn đầu tiên thất bại không hề ảnh hưởng đến Lý Đông.

Hắn hít một hơi thật sâu, càng thêm bình tĩnh nâng khẩu súng trường Type 81 lên.

Lần này, hắn toàn lực kích hoạt Ưng Nhãn, nín thở tập trung, toàn tâm toàn ý quan sát từng cử động của con khỉ lông vàng, mỗi một di chuyển nhỏ đều được Lý Đông thu vào mắt.

Trong mắt hắn, động tác của con khỉ lông vàng dần dần chậm lại, giống như quay chậm, mỗi một bước nhảy đều trở nên trì hoãn.

"Hô hô....." Lý Đông nhẹ nhàng thở ra một hơi, trong lòng càng thêm bình tĩnh, ngón trỏ từ từ đặt lên cò súng, tiến hành ngắm bắn chính xác nhất.

Đầu ruồi nhắm thẳng vào một con khỉ lông vàng lớn đang chạy như bay.

Chương 66

Lúc này, Lão Dương và Ngô Tà đến thở mạnh cũng không dám, vô cùng căng thẳng nhìn động tác của Lý Đông.

Lũ khỉ nhe nanh múa vuốt sắp lao đến trước mặt ba người, khoảng cách chỉ còn khoảng năm mươi mét.

Tình huống này rất nguy hiểm, chạy không kịp nữa rồi, ở lại đây, không phải sống, thì là chết.

Còn việc có thể sống sót hay không, hoàn toàn phụ thuộc vào năng lực của Lý Đông.

Khẩu súng của hắn là cọng rơm cứu mạng duy nhất, gánh vác vận mệnh của cả ba người.....

Hai người căng thẳng tột độ, mồ hôi lạnh đầy trán cũng không dám lau, mở to mắt, không nhúc nhích nhìn chằm chằm Lý Đông.

Ngón trỏ của Lý Đông bắt đầu bóp cò.

Hắn sắp nổ súng.

Giây tiếp theo, tiếng súng nổ vang.

"Pằng!" Nòng súng phụt ra một tia lửa chói lọi.

Viên đạn đầu tiên bay ra.

Trong bóng tối vạch ra một đường thẳng dài, như một ngôi sao băng rực lửa xẹt qua bầu trời.

Ngô Tà và Lão Dương chăm chú nhìn vào quỹ đạo của viên đạn, trong lòng cầu nguyện vạn lần đừng bắn trượt, vạn lần đừng!

Giây tiếp theo, chỉ nghe một tiếng "phụt", một viên đạn vô cùng chính xác găm vào giữa đầu một con khỉ lông vàng lớn.

Trong chớp mắt, đầu con khỉ lông vàng lớn vỡ tan như quả dưa hấu.

"Ầm!" Nó lập tức ngã xuống đất, không kịp rên một tiếng, chết ngay tại chỗ.【Đinh!

Tiêu diệt thành công Khỉ lông vàng, Đạo tệ +800!】"Ô yeah!

Ô yeah!

Đông ca ngầu vãi!

Ha ha ha!" Lão Dương lập tức reo hò, vui đến mức suýt nhảy cẫng lên.

Ngô Tà thở phào nhẹ nhõm, trái tim căng thẳng bất an được thả lỏng, khóe miệng lộ ra một nụ cười thoải mái, sau đó vỗ tay nói: "Đông ca lợi hại." Lý Đông sắc mặt vô cùng bình tĩnh, không hề để ý đến lời khen của hai người, mắt hắn vẫn chăm chú nhìn những con khỉ lông vàng còn lại.

Ưng Nhãn lần lượt khóa chặt đầu những con khỉ đó.

Giây tiếp theo, Lý Đông bóp cò lần thứ hai.

"Pằng!" Viên đạn thứ hai bay ra khỏi nòng súng, ngay khoảnh khắc một con khỉ lông vàng đang nhảy lên, nó bị viên đạn bắn trúng ngực một cách chính xác.

Phụt!

Viên đạn xuyên tim, tim vỡ nát, mạch máu nổ tung.

Con khỉ ầm ầm ngã xuống đất, cơ thể co giật dữ dội, miệng trào ra một lượng lớn máu.

Không lâu sau thì chết.

"Ha ha ha, Đông ca ngầu vãi!!!" Lão Dương lại reo hò một tiếng,

chỉ muốn đốt pháo ăn mừng chiến thắng.

Tiếp theo, Lý Đông đã hoàn toàn nắm được quỹ đạo chạy của lũ khỉ, súng trường phun ra từng viên đạn, những viên đạn đó nhanh chóng bắn ra khỏi nòng, vô cùng chính xác trúng vào những bộ phận hiểm yếu của lũ khỉ.

Đầu của từng con khỉ bị xuyên thủng, óc văng tung tóe, những thứ trắng đỏ văng đầy đất. 【Đinh!

Tiêu diệt thành công Khỉ lông vàng, Đạo tệ +300!】【Đinh!

Tiêu diệt thành công Khỉ lông vàng, Đạo tệ +300!】【Đinh!

Tiêu diệt thành công Khỉ lông vàng, Đạo tệ +300!】"....." Tổng cộng tám con khỉ, trong vòng năm phút ngắn ngủi, Lý Đông đã giết sạch sẽ, kiếm được 3000 Đạo tệ.

"Lợi hại, lợi hại!

Đông ca, tài bắn súng của cậu thật thần sầu!" Lão Dương giơ ngón tay cái, nịnh nọt: "Đông ca, tôi dám cá lính đặc chủng lợi hại nhất cũng không bằng cậu!" Ngô Tà trong lòng cũng thán phục, mỗi phát súng của Lý Đông đều trúng vào những bộ phận hiểm yếu như đầu, ngực của lũ khỉ.

Trong suốt quá trình, lũ khỉ đều đang di chuyển tốc độ cao, vậy mà có thể bắn trúng mục tiêu đang di chuyển chính xác như vậy, độ khó của kỹ thuật này cực kỳ cao, người bình thường thật sự không thể làm được.

Lính đặc chủng được huấn luyện nghiêm ngặt cũng không thể đảm bảo độ chính xác cao như vậy, huống hồ, Lý Đông đang sử dụng một khẩu súng trường kiểu cũ, độ khó nghiễm nhiên tăng lên gấp bội.

"Đừng nói nhảm nữa, chúng ta mau đi cứu người." Dọn dẹp xong chướng ngại, Lý Đông không dừng lại nữa, lập tức tiếp tục chạy về

phía trước.

Ngô Tà và Lão Dương cũng vội vàng theo sau.

Chẳng mấy chốc, họ đã đến vị trí ban đầu của vùng đất lõm.

Ngô Tà chỉ về phía trước nói: "Đông ca, lũ khỉ đó bắt Dương Hinh đi về phía đường hầm đằng trước rồi." "Đi!" Mấy người tiếp tục chạy về phía trước, vài phút sau, đường hầm xuất hiện một ngã rẽ.

"Đi đường nào đây?" Lão Dương ngơ ngác hỏi.

Chương 67

Lý Đông nhìn xuống đất, đường hầm bên trái có rất nhiều dấu chân "trẻ con" còn mới, và những vết máu chuột rơi vãi.

"Đi bên này!" Lý Đông tăng tốc lao đi, tốc độ của hắn cực nhanh, như một cơn gió lốc.

Trong nháy mắt, Ngô Tà và Lão Dương đã bị bỏ lại phía sau rất xa, ngay cả bóng của Lý Đông cũng không thấy đâu.

"Đệt!

Đông ca chạy nhanh thế?

Cứ như tên lửa, nhanh quá rồi đấy?" "Chân Đông ca gắn Phong Hỏa Luân à?" Ngô Tà và Lão Dương cố hết sức đuổi theo cũng không kịp, hai chân tê dại, mệt đến thở hổn hển.

"Đông ca chậm lại!

Đợi tôi với Đông ca!" Lão Dương sốt ruột la lớn.

"Đừng gọi nữa, Đông ca không nghe thấy đâu, cứ để cậu ấy đi cứu người trước đi." Ngô Tà thở hổn hển nói. .....

Đôi chân được cường hóa quả nhiên khác biệt, Lý Đông cảm thấy mình đi nhanh như bay, dưới chân như đang đạp trên một cơn gió, tốc độ chạy cực nhanh.

Cứ như lắp một cái mô-tơ vào chân, không bao giờ biết mệt.

Tốc độ nhanh như chớp này giúp Lý Đông nhanh chóng đuổi kịp lũ khỉ.

Tiếng ồn ào trong đường hầm tối tăm, phía trước một bầy khỉ đang cười đùa ầm ĩ vang vọng khắp đường hầm.

Lý Đông giảm tốc độ, cẩn thận đi theo sau chúng.

Dùng Ưng Nhãn nhìn, hắn phát hiện ở giữa bầy khỉ, Dương Hinh và Thái thúc đang bị mấy con khỉ lông vàng lớn cường tráng lôi đi.

Hai người bị thương, đang ra sức giãy giụa, nhưng hoàn toàn không thể thoát khỏi móng vuốt chắc khỏe của lũ khỉ.

"Lũ khỉ chết tiệt, thả tôi ra!" Dương Hinh tức giận hét lớn, dùng sức đá vào bụng một con khỉ.

Con khỉ dường như bị Dương Hinh chọc giận, nhe răng múa vuốt đe dọa cô.

"Thả tôi ra!" Dương Hinh lại đá một cú nữa.

Con khỉ lộ ra một nụ cười nhe nanh, sau đó đưa một móng vuốt đầy lông sờ lên đầu Dương Hinh.

"A, đừng!

Đừng chạm vào tôi!" Dương Hinh kinh hãi hét lớn.

Con khỉ lông vàng cười hềnh hệch, dùng sức vò rối mái tóc đẹp của Dương Hinh, sau đó lại đỉnh sờ vào khuôn mặt xinh đẹp của cô.

Những con khỉ khác thì cười hô hố, như những khán giả đang xem kịch.

"Đừng chạm vào tôi!" Dương Hinh nghiến răng, không ngừng gạt móng vuốt đầy lông đó ra, trong lòng tức giận vô cùng.

Bất cứ ai bị một bầy súc sinh đùa giỡn như vậy cũng sẽ cảm thấy vô cùng uất ức và tức giận.

Con khỉ kia hứng thú nổi lên, cười hì hì xé rách quần áo của Dương Hinh.

"Thả tôi ra!

Đừng chạm vào tôi, lũ khỉ chết tiệt!" Dương Hinh tức giận đến cực điểm, càng dùng sức giãy giụa.

"Lũ khỉ thối tha chết tiệt, mau thả cô Dương ra!!" Lúc này, Thái thúc không thể nhìn được nữa, tức giận gầm lên.

Tiếng gầm thành công thu hút tất cả lũ khỉ, chúng đồng loạt nhìn về phía Thái thúc.

Một con khỉ lông vàng lớn nhe răng với Thái thúc, sau đó tát mạnh một cái.

Mặt Thái thúc máu me be bét, răng suýt bị đánh rụng.

Một con khỉ khác cười hì hì giật tóc Thái thúc, giật đến mức da đầu ông ta chảy máu, không nhịn được mà hét lên đau đớn.

Lũ khỉ này giống như một đám trẻ con hư hỏng làm càn, tùy ý đùa giỡn mọi thứ, hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của người khác, cũng không e ngại tính mạng của người khác, thậm chí còn coi nỗi đau của người khác là một niềm vui.

"Đúng là một lũ khỉ đáng chết." Lý Đông hít sâu một hơi, sau đó từ từ nâng súng lên, nhắm vào con khỉ lông vàng đang trêu đùa Thái thúc.

Giây tiếp theo, Lý Đông bóp cò bắn.

Một viên đạn bay ra khỏi nòng súng.

Nhanh chóng bắn về phía con khỉ lông vàng đó.

"Pằng!" Viên đạn sắc bén lập tức xuyên qua đầu một con khỉ, một vũng máu não bắn tung tóe, văng lên mặt những con khỉ khác.

Lũ khỉ lập tức ngây người, vừa rồi còn đang cười đùa, giây sau đầu con khỉ đó đã sắp vỡ tung.

Nhiều con khỉ không kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, ngơ ngác nhìn con khỉ lông vàng bị đạn xuyên qua.

Con khỉ đó loạng choạng vài cái, “bịch” một tiếng ngã xuống đất, chết hẳn. 【Đinh!

Chương 68

Tiêu diệt thành công Khỉ lông vàng, Đạo tệ +300!】 Khóe miệng Lý Đông cong lên một nụ cười lạnh lùng, sau đó lập tức nhắm vào mấy con khỉ lông vàng đang ngơ ngác, tiếp tục bóp cò.

"Pằng!

Pằng!

Pằng!" Trong nháy mắt, lại bắn ra mấy viên đạn, vừa vặn trúng mấy con khỉ lông vàng lớn phía sau.

"Phụt, phụt, phụt....." Đầu chúng nổ tung như dưa hấu, một lượng lớn óc bắn tung tóe.

Trên mặt một số con khỉ gần đó toàn là những thứ đỏ trắng. 【Đinh!

Tiêu diệt thành công Khỉ lông vàng, Đạo tệ +300!】【Đinh!

Tiêu diệt thành công Khỉ lông vàng, Đạo tệ +300!】【Đinh!

Tiêu diệt thành công Khỉ lông vàng, Đạo tệ +300!】 "....." Mấy con khỉ lần lượt ngã xuống đất, miệng nôn ra một vũng máu.

Chỉ đến lúc này, bầy khỉ mới phản ứng lại.

Chúng lập tức xù lông, nhe răng múa vuốt gầm lên, một đôi mắt đỏ ngầu nhìn tứ phía, cố gắng tìm kiếm hung thủ giết khỉ.

"Lũ nhãi con, lão tử ở đây này!" Khóe miệng Lý Đông mang theo một tia cười cợt, từ từ bước ra khỏi bóng tối.

"Đông ca!" Thái thúc lập tức kích động hét lên.

Vừa thấy Lý Đông xuất hiện, đôi mắt Dương Hinh lóe lên ánh sáng lấp lánh, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ vui mừng.

“Gào gào.....” Thấy hung thủ đã xuất hiện, hơn mười con khỉ tức điên lên.

Lập tức xông lên, khí thế hung hãn, chỉ muốn ăn tươi nuốt sống Lý Đông.

Lý Đông bình tĩnh nhìn chúng xông tới, đợi khoảng cách vừa đủ, lập tức lấy ra súng trường, họng súng đen ngòm nhắm về phía trước, phun ra từng tia lửa.

“Pằng pằng pằng pằng pằng!!!” Tiếng súng dữ dội vang lên, từng viên đạn lao ra, găm vào cơ thể lũ khỉ lông vàng.

Mấy con khỉ đang nhảy bổ tới bị bắn lộn mấy vòng, bị đạn ghim chặt vào vách đá, máu chảy đầy đất, chết thảm.

Lý Đông điên cuồng bắn vào lũ khỉ đang xông tới, họng súng rực lửa bắn ra một lượng lớn đạn. 【Đinh!

Tiêu diệt thành công Khỉ lông vàng, Đạo tệ +300!】【Đinh!

Tiêu diệt thành công Khỉ lông vàng, Đạo tệ +300!】【Đinh!

Tiêu diệt thành công Khỉ lông vàng, Đạo tệ +300!】“.....” Chưa đầy một phút, hơn mười con khỉ xông lên đã bị Lý Đông giết sạch.

Máu tươi chảy đầy đất, không khí trong đường hầm tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc.

“Có đứa nào muốn lên nữa không?” Khóe miệng Lý Đông mang theo nụ cười lạnh, ánh mắt cợt nhả nhìn bầy khỉ lông vàng lớn.

Lũ khỉ lông vàng kiêu ngạo lộ ra vẻ kinh hãi, nhìn nhau, ghé tai thì thầm, dường như đang trao đổi thông tin.

“Kít kít kít.....” Một con khỉ đột nhiên phát ra tiếng kêu chói tai.

Giây tiếp theo, tất cả lũ khỉ lôi theo Thái thúc và Dương Hinh quay người bỏ chạy, chạy về phía sâu trong đường hầm.

“Chạy?

Đã hỏi khẩu súng của tao chưa!” Lý Đông lạnh lùng cười.

Phía sau có mấy con khỉ đang lôi Thái thúc chạy, Lý Đông nhắm vào đầu chúng, vút vút vút mấy viên đạn bay tới.

“Phụt!” Lý Đông một phát bắn trúng đích. 【Đinh!

Túc chủ một mũi tên trúng ba đích, thưởng Đạo tệ +1200!】 Sau khi trúng đạn, mấy con khỉ đó lập tức mềm nhũn ngã xuống đất.

Thái thúc nhân cơ hội thoát ra, vội vàng chạy về phía Lý Đông.

Phía sau có mấy con khỉ vô cùng tức giận, không chịu để miếng mồi ngon tuột mất, lập tức nhe răng múa vuốt đuổi theo Thái thúc.

“Đông ca, cứu tôi!” Thái thúc kinh hãi hét lớn.

Tốc độ của ông ta không thể nào so được với lũ khỉ, sắp bị đuổi kịp rồi.

Lý Đông nâng súng, đang định bắn, thì phát hiện lũ khỉ đó vô cùng xảo quyệt, cố ý nấp sau lưng Thái thúc nhảy nhót, khiến hắn không thể nhắm bắn.

Nếu mạo hiểm bắn, e rằng sẽ làm Thái thúc bị thương.

Nghĩ vậy, Lý Đông cầm súng trường, nói: “Hệ thống, cường hóa súng trường.” 【Xin túc chủ chọn cấp độ cường hóa lần hai】 【Cấp 1: Súng trường AUG, 1000 Đạo tệ】 【Cấp 2: Súng carbine M4 Mỹ, 2000 Đạo tệ.】 【Cấp 3: Súng trường tấn công Hk416 Đức, 3000 Đạo tệ.】 【Cấp 4: Súng trường Lee-Enfield Anh, 4000 Đạo tệ.】 【Cấp 5: Súng trường tấn công Galil Israel, 5000 Đạo tệ.】 Lý Đông lập tức nói: “Cường hóa cấp cao nhất.” 【Đinh!

Trừ thành công 5000 Đạo tệ, vật phẩm đang cường hóa.....】 【Đinh!

Cường hóa thành công, chúc mừng túc chủ nhận được Súng trường tấn công Galil Israel.】 Trong tay Lý Đông lập tức xuất hiện một khẩu súng trường tấn công có ngoại hình sắc bén.

Chương 69

Súng trường tấn công Galil là sản phẩm từ bài học kinh nghiệm của Israel trong "Chiến tranh Sáu ngày".

Được thiết kế bởi chuyên gia quân sự hàng đầu, có tính năng ưu việt.

Trong hơn 20 năm phục vụ, súng trường tấn công Galil đã trải qua nhiều trận chiến, tính thực dụng rất cao.

Chức năng nổi bật nhất là được trang bị hai loại kính ngắm ngày và đêm, độ chính xác cao hơn AK47, khả năng điều khiển thuộc hàng đầu thế giới, gần như có thể dùng như một khẩu súng bắn tỉa.

Lý Đông cầm khẩu súng, lòng tin tăng lên bội phần.

Hắn lập tức bật kính ngắm đêm, sau đó nhắm vào một con khỉ lông vàng đang nấp sau lưng Thái thúc.

Đầu ruồi khóa chặt đầu con khỉ lông vàng, Lý Đông sau đó nhẹ nhàng bóp cò.

"Pằng!" Một viên đạn nhanh chóng bắn ra, sượt qua vai Thái thúc, sau đó vô cùng chính xác trúng vào đầu con khỉ đó.

"Ầm!" Đầu con khỉ lập tức nổ tung, máu tanh hôi phun đầy đất.

Những con khỉ còn lại đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Lũ khỉ tuy trong lòng có chút e ngại, nhưng không từ bỏ miếng mồi ngon, sau khi do dự, lập tức nhanh chóng đuổi theo.

"Tới hay lắm." Lý Đông lạnh lùng cười.

Hắn lắp vào một viên đạn ria sắt, sau đó nhanh chóng bước lên, nói: "Lão Thái, nằm xuống!" Thái thúc nghe vậy, lập tức nằm rạp

xuống đất.

Lý Đông chĩa nòng súng vào mấy con khỉ lông vàng phía sau, không chút do dự bắn ra một viên đạn ria sắt uy lực mạnh mẽ.

"Oành!" Đạn ria sắt phun ra.

Mấy chục viên bi sắt nóng rực từ nòng súng phun ra, như một đống kim nhọn bắn tới.

Lũ khỉ lông vàng thấy cảnh này, sợ đến mức mặt mày tái mét, lần lượt quay người định bỏ chạy.

Nhưng đã quá muộn.

Đạn ria sắt lập tức nổ tung giữa chúng, những viên bi sắt bay tứ tung, như một quả bom uy lực cực lớn, vô số bi sắt găm vào cơ thể lũ khỉ lông vàng, gây ra sát thương chí mạng.

Mấy con khỉ lông vàng lập tức bị nổ tan xác.

Một làn khói trắng bốc lên, sau khi khói tan, tại chỗ chỉ còn lại một đống xương vụn.【Đinh!

Tiêu diệt thành công Khỉ lông vàng, Đạo tệ +300!】【Đinh!

Tiêu diệt thành công Khỉ lông vàng, Đạo tệ +300!】【Đinh!

Tiêu diệt thành công Khỉ lông vàng, Đạo tệ +300!】 "....." Lý Đông hài lòng cười, không tồi, một lần thu hoạch được hơn một nghìn Đạo tệ rồi.

Lý Đông tiến lên kéo Thái thúc dậy: "Lão Thái, ổn chứ?" Thái thúc kích động nói: "Đông ca, tôi không sao, cảm ơn cậu." "Vậy thì được, ông ra sau đứng đi, tôi đối phó lũ súc sinh này." "Được rồi." Thái thúc lập tức chạy ra sau, rồi nói thêm: "Đông ca, mau cứu cô Dương đi." "Biết rồi." Lý Đông thay băng đạn mới cho súng trường, sau đó từng bước tiến về phía bầy khỉ.

Lúc này bầy khỉ thấy Lý Đông trông vô cùng kinh hãi, kêu kít kít không ngừng lùi lại.

Phía sau có mấy con khỉ đực lông vàng cường tráng xông lên, nhe răng múa vuốt với Lý Đông, đe dọa không cho lại gần.

Con khỉ đực nhe răng múa vuốt, lộ ra hàm răng trắng hếu, không ngừng gầm gừ với Lý Đông, bộ dạng vô cùng hung tợn xấu xí.

"Tìm chết!" Lý Đông lạnh lùng cười, họng súng đen ngòm nhắm vào mấy con vật đó, không chút do dự bóp cò.

"Pằng!

Pằng!

Pằng!" Đạn bắn ra, trong nháy mắt xuyên thủng đầu những con khỉ đực lông vàng.

"Phụt!" "Phụt!" "....." Một viên đạn dính máu bắn ra từ sau gáy của lũ khỉ, dây thần kinh não lập tức bị phá hủy hoàn toàn.

Không kịp rên một tiếng, mấy con khỉ đực trực tiếp ngã xuống đất, chết hẳn. 【Đinh!

Tiêu diệt thành công Khỉ đực lông vàng, Đạo tệ +350!】【Đinh!

Tiêu diệt thành công Khỉ đực lông vàng, Đạo tệ +350!】【Đinh!

Tiêu diệt thành công Khỉ đực lông vàng, Đạo tệ +350!】 "....." "Không tồi, Đạo tệ lại tăng rồi." Lý Đông lại nở một nụ cười.

Tay cầm súng trường, hắn lại tăng tốc, nhanh chóng áp sát bầy khỉ lông vàng.

"Gào....." Đột nhiên, từ trong bầy khỉ lại xông ra mấy con khỉ béo mập.

Chúng điên cuồng lao lên, xem ra định báo thù cho những con khỉ

đã chết.

Lý Đông lạnh lùng nhìn mấy con khỉ, đồng thời không vội không vàng lắp ba viên đạn ria sắt.

Đợi chúng đến gần khoảng cách năm mét, Lý Đông không chút do dự nổ súng.

Đạn ria sắt uy lực mạnh mẽ lập tức bùng nổ.

Chương 70

"Oành!

Oành!

Oành!" Ở khoảng cách gần như vậy, uy lực của đạn ria sắt phát huy đến cực hạn, với lực công kích mạnh nhất va vào người lũ khỉ.

Mấy con khỉ lông vàng như bị xe tải đâm phải, lập tức bay ngược ra sau, đập mạnh vào vách tường.

Xương cốt toàn thân đều vỡ nát, máu tươi chảy dọc theo vách tường, khắp nơi đều là mùi tanh hôi. 【Đinh!

Tiêu diệt thành công Khỉ lông vàng, Đạo tệ +300!】【Đinh!

Tiêu diệt thành công Khỉ lông vàng, Đạo tệ +300!】【Đinh!

Tiêu diệt thành công Khỉ lông vàng, Đạo tệ +300!】 "....." Trong nháy mắt, Lý Đông lại thu hoạch được hơn một nghìn Đạo tệ, quả thực quá dễ dàng.

"Gào gào....." Phía trước hơn mười con khỉ đực tức giận lao tới, phát ra tiếng gầm giận dữ, xem ra định liều mạng với Lý Đông.

"Ha ha, cứ việc!" Lý Đông nhếch miệng cười.

Hắn còn mong chúng đến càng nhiều càng tốt, đây đều là những cỗ máy tặng Đạo tệ di động.

Lý Đông tiếp tục lắp một băng đạn ria sắt, họng súng đen ngòm lại nhắm về phía trước.

Một con khỉ đực khỏe mạnh lập tức lao tới.

Nó nhe ra hàm răng trắng hếu, thế tất phải xé nát con người đáng ghét trước mắt.

“A a, vội đi chết thế sao?” Lý Đông lạnh lùng cười, sau đó chĩa súng vào ngực nó, nổ súng.

“Oành!” Mấy chục viên bi sắt toàn bộ bắn vào người một con khỉ đực cường tráng.

Nó lập tức như con diều đứt dây, cả cơ thể nhanh chóng bay ngược ra sau, đập mạnh vào mấy con khỉ phía sau.

Va chạm thực sự quá mạnh, xương cốt của mấy con khỉ đó đều bị đâm gãy, phát ra tiếng “rắc rắc rắc” rợn người.

“Gào gào gào.....” Con khỉ lông vàng phát ra tiếng kêu đau đớn, giãy giụa muốn đứng dậy bỏ chạy.

Nhưng xương cốt trên người theo sự giãy giụa càng thêm vỡ nát, đau đến nhe răng múa vuốt, suýt nữa đau đến ngất đi.

Lý Đông rút ra dao cắt plasma, chậm rãi bước lên, một chân đạp lên một con khỉ lông vàng.

“Để ta kết thúc nỗi đau của mày.” Nói xong, Lý Đông vung dao.

Phụt!

Đầu lâu của con khỉ lông vàng bay lên trời, máu phun ra như suối. 【Đinh!

Chém đầu thành công Khỉ lông vàng, Đạo tệ +320!】 Khóe miệng Lý Đông mang theo nụ cười cợt nhả, hắn lần lượt chém đầu mấy con khỉ bị thương.

Phụt, phụt, phụt.....

Từng cái đầu khỉ đẫm máu lăn xuống đất, mắt trợn tròn, chết thảm. 【Đinh!

Chém đầu thành công Khỉ lông vàng, Đạo tệ +320!】 【Đinh!

Chém đầu thành công Khỉ lông vàng, Đạo tệ +320!】【Đinh!

Chém đầu thành công Khỉ lông vàng, Đạo tệ +320!】 "....." Bầy khỉ phía sau đều bị thủ đoạn tàn độc của Lý Đông dọa sợ, kinh hãi chạy trốn vào sâu trong đường hầm.

"Đông ca!" Giữa bầy khỉ, Dương Hinh tha thiết nhìn Lý Đông, mắt chớp chớp, lệ đã long lanh.

"Đừng vội, tôi cứu cô đây." Lý Đông lộ ra một nụ cười tự tin.

Tay cầm súng trường tấn công Galil, bật kính ngắm đêm, đồng thời bước những bước chân vững chắc, từng bước tiến về vị trí của Dương Hinh.

Mấy con khỉ lông vàng đang bắt Dương Hinh kinh hãi tột độ, càng nhanh chóng lôi Dương Hinh chạy về phía sau.

"Chạy?

Ha ha, không có cửa đâu." Lý Đông giơ súng trường Galil, kính ngắm đêm chính xác nhắm vào một con khỉ lông vàng trong số đó, bắn một phát.

Pằng!

Giây tiếp theo, hộp sọ con khỉ đó bị bắn văng, nó "bịch" một tiếng ngã xuống đất, máu chảy như suối.

Lũ khỉ còn lại kinh hãi tột độ, kêu kít kít loạn xạ, rối thành một đoàn, sau đó trực tiếp vứt Dương Hinh lại, tự mình bỏ chạy.

"Biết điều đấy." Lý Đông đi về phía Dương Hinh, đồng thời, không ngừng nổ súng bắn những con khỉ lông vàng xung quanh.

Dưới sự tấn công hỏa lực mạnh mẽ, lũ khỉ này như cát lún, không thể tập trung lại được nữa, tự lo thân mình bỏ chạy, loạn như một nồi cháo.

Oành oành oành.....

Chương 71

Đạn bay rợp trời, vô số bi sắt văng ra.

Những con khỉ lông vàng không kịp chạy trốn đều bị Lý Đông bắn thành mảnh vụn. 【Đinh, tiêu diệt thành công Khỉ lông vàng, Đạo tệ +300!】 【Đinh, tiêu diệt thành công Khỉ lông vàng, Đạo tệ +300!】 【Đinh, tiêu diệt thành công Khỉ lông vàng, Đạo tệ +300!】 "....." Một lượng lớn Đạo tệ ào ào chảy vào túi, Lý Đông trong lòng sướng không tả nổi.

Lúc này Lý Đông đã đến gần Dương Hinh vài mét, đang định cứu cô, nhưng phía trước đột nhiên xuất hiện mấy con khỉ lông vàng chặn đường.

Mấy con khỉ này so với những con khỉ bình thường thì cường tráng cao lớn hơn, lông toàn thân vàng óng, nhìn qua đã thấy không tầm thường.

Những con khỉ lông vàng này không sợ chết trừng mắt nhìn Lý Đông.

Vừa xuất hiện, bầy khỉ vốn đang hỗn loạn lập tức im lặng, như thể đã uống thuốc an thần, mắt cứ nhìn chằm chằm về phía này.

Lý Đông nhíu mày, mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn.

"Cút ngay, nếu không tao tiễn chúng mày về Tây Thiên." Lý Đông đứng khá gần Dương Hinh, không tiện nổ súng, sợ bắn nhầm.

Hắn rút dao cắt plasma ra, chỉ vào mấy con khỉ đó, lạnh lùng uy hiếp.

Mấy con khỉ này lại vô cùng bình tĩnh, bất kể Lý Đông uy hiếp thế nào, chúng đều không hề động đậy.

“Nếu đã tìm chết, tao không ngại tiễn chúng mày một đoạn.” Lý Đông tay cầm dao cắt plasma, đang định tiến lên khai sát.

Nhưng lúc đó, Dương Hinh đột nhiên hét lớn: “Đông ca, cẩn thận phía sau!” Lý Đông trong lòng giật mình, đột nhiên cảm giác sau lưng có thứ gì đó nguy hiểm đang lao tới, lông tóc toàn thân dựng đứng.

Hắn vội vàng lộn một vòng, né sang bên cạnh, nhưng cảm giác nguy hiểm đó vẫn như hình với bóng bám theo sau lưng.

Lý Đông dựng tóc gáy, một cảm giác nguy hiểm bao trùm toàn thân.

Hắn vội vàng vừa chạy thật nhanh, vừa rút súng trường ra bắn quét về phía sau.

Dưới sự yểm trợ của hỏa lực, cảm giác nguy hiểm như hình với bóng đó mới biến mất.

Lý Đông quay đầu lại nhìn, có chút kinh ngạc.

Bầy khỉ vừa rồi hỗn loạn giờ đã trở nên ngăn nắp, tất cả đều tinh thần phấn chấn đứng tại chỗ.

Ở giữa bầy khỉ, có một con khỉ lông vàng lớn đặc biệt nổi bật.

Thân hình nó lớn gấp đôi những con khỉ bình thường, bộ lông vàng óng vô cùng bắt mắt, đặc biệt là hàm răng trắng hếu, sắc bén, như một cái cưa sắt, trông vô cùng đáng sợ.

“Gào!” Con khỉ lông vàng phát ra một tiếng kêu uy nghiêm, tất cả lũ khỉ đều nhìn nó, tỏ ra vô cùng yên tĩnh.

Lý Đông lập tức hiểu ra, con khỉ này, e rằng là Vua khỉ.

Trong tay Vua khỉ cầm một ngọn đuốc đang cháy hừng hực, Lý Đông nhận ra ngay, gã này chính là kẻ đã châm lửa trận rồng lửa, hại Lý Đông và mọi người suýt bị nướng chín.

Sau đó, Vua khỉ từ sau lưng lôi ra một thi thể khỉ đã chết, biểu cảm tràn đầy bi phẫn, một đôi mắt oán hận nhìn chằm chằm Lý Đông.

Lý Đông nhìn con khỉ đã chết, trong lòng không khỏi chùng xuống.

Đó chính là con khỉ đã bắt Lão Dương đi, bị Lý Đông chém thành hai nửa.

Xem bộ dạng tức giận của Vua khỉ, e rằng đây là một con khỉ chúa cái, tương đương với hoàng hậu của loài khỉ.

Vợ mình bị người ta giết, Vua khỉ tự nhiên tức giận vô cùng.

Nó căm hận trừng mắt nhìn Lý Đông, chỉ muốn lột da rút gân hắn.

Lý Đông lại không hề chột dạ, khỉ chúa cái làm điều ác, chết là đáng, không có gì đáng thương.

Nhìn thẳng vào ánh mắt của Vua khỉ, hắn ngoắc ngoắc ngón tay, làm một động tác khiêu khích, nói: "Có giỏi thì solo!" "Gào gào!" Vua khỉ gầm lên giận dữ, đôi mắt to tràn ngập sắc đỏ.

"Hung hăng à, lão tử tiễn mày về Tây Thiên!" Lý Đông lạnh lùng cười, nhanh chóng lấy ra súng trường, nhắm vào đầu Vua khỉ.

Cái gọi là bắt giặc phải bắt vua, nếu có thể một phát bắn hạ con Vua khỉ này, bầy khỉ tự nhiên không đánh mà tan.

Vào khoảnh khắc Lý Đông bóp cò, Vua khỉ đã nhạy bén cảm nhận được nguy hiểm, mắt nó cứ nhìn chằm chằm vào họng súng.

Lý Đông không chút do dự bóp cò.

"Pằng!" Viên đạn bắn ra.

Vào khoảnh khắc tiếng súng nổ vang, Vua khỉ lập tức phản ứng.

Nó né viên đạn nhanh như chớp.

Đồng thời, gã này nhanh chóng lao về phía Lý Đông.

Thân hình Vua khỉ như ma quỷ, trong nháy mắt đã đến trước mặt Lý Đông.

“Đệt!” Lý Đông quả thực bị dọa giật mình.

Ai ngờ, Vua khỉ nhanh chóng nhảy qua bên cạnh Lý Đông, móng vuốt sắc bén hướng về phía Dương Hinh phía sau.

“Mẹ nó!” Lý Đông thầm chửi.

Vua khỉ quả nhiên là vợ chồng với khỉ chúa cái, thủ đoạn giương đông kích tây y hệt nhau.

Chương 72

May mà Lý Đông đã có chuẩn bị.

Dao cắt plasma trong tay trái nhanh chóng chém chéo ra, ánh sáng ảo diệu vạch ra một luồng gió mạnh, ngăn chặn đòn tấn công lén của Vua khỉ.

Vua khỉ rất e ngại con dao phát sáng đó.

Nó lập tức thu móng vuốt lại, đồng thời nhanh chóng lùi lại, quả nhiên không dám dễ dàng xông lên.

Xem ra nó biết con dao này lợi hại.

"Hừ, đồ thỏ con!" Lý Đông cười lạnh khiêu khích.

Mưu kế của Vua khỉ thất bại, nó tức giận gầm lên một tiếng, sốt ruột gãi tai gãi má, đôi mắt đảo liên tục, xem ra lại đang nghĩ ra ý đồ xấu xa nào đó.

Đột nhiên, nó quay đầu nhìn về phía Thái thúc ở phía sau.

Thái thúc lập tức biến sắc, thầm kêu không hay, vội vàng quay người bỏ chạy.

Vua khỉ lập tức nhanh chóng lao về phía Thái thúc.

Trong nháy mắt, Vua khỉ đã lao đến sau lưng Thái thúc, sau đó một tay bóp cổ ông ta, nhấc bổng ông ta lên.

Hai chân Thái thúc loạn xạ đạp, miệng hét lớn cứu mạng, nhưng không kêu ra tiếng, chỉ có thể phát ra âm thanh "ư ư".

"Đông ca, mau cứu Thái thúc!" Dương Hinh căng thẳng nói.

"Ừm." Lý Đông nâng súng trường, nhắm vào cánh tay Vua khỉ, hét lớn: "Thả ông ta ra!" Vua khỉ không hề động đậy, quay đầu lại cười

lạnh khiêu khích với Lý Đông.

"Mẹ nó, tìm chết!" Lý Đông nhanh chóng bóp cò.

Pằng!

Viên đạn bắn ra.

Vua khỉ nhanh chóng kéo Thái thúc ra chắn trước mặt, viên đạn trực tiếp xuyên thủng cánh tay Thái thúc, để lại một lỗ máu.

"Đệt!" Lý Đông chửi lớn, con khỉ quỷ này quá gian trá.

Vua khỉ nhếch mép lộ ra một nụ cười quỷ dị, nhìn chằm chằm Dương Hinh, miệng đột nhiên phát ra một tiếng kêu quái dị.

Giây tiếp theo, Vua khỉ dẫn theo một bầy khỉ lông vàng lớn nhanh chóng lao về phía Lý Đông.

Trong đường hầm bụi bay mù mịt, nhìn qua toàn là những con khỉ hung ác.

Đối mặt với bầy khỉ khí thế hung hãn, Lý Đông bình tĩnh nói với Dương Hinh: "Nấp sau lưng tôi." "Vâng vâng." Dương Hinh liên tục gật đầu, bám chặt sau lưng Lý Đông.

"Gào gào gào....." Phía trước có đến hàng trăm con khỉ, đồng loạt phát ra tiếng gầm đáng sợ, thế lực vô cùng mạnh mẽ.

Dưới sự dẫn dắt của Vua khỉ, lũ khỉ này đều không sợ chết, hung ác dị thường.

Đường hầm chật hẹp thế này, Lý Đông không có trăm phần trăm tự tin chặn được bầy khỉ.

Hắn nhíu chặt mày, đồng thời nhanh chóng lắp băng đạn ria sắt, và cường hóa thêm nhiều đạn ria sắt hơn.

Bầy khỉ lập tức ùa lên, mấy con khỉ lông vàng cường tráng hung

hăng lao tới.

Lý Đông lập tức nổ súng bắn.

"Oành!

Oành!

Oành!" Đạn ria sắt bắn ra, những con khỉ đi đầu đều bị một phát bắn chết, biến thành một đống thịt nát.

Lý Đông bật chế độ bắn quét điên cuồng, họng súng nhanh chóng trút ra một lượng lớn đạn, bắn chết từng con khỉ định lao vào tấn công. 【Đinh, tiêu diệt thành công Khỉ lông vàng, Đạo tệ +300!】 【Đinh, tiêu diệt thành công Khỉ lông vàng, Đạo tệ +300!】 "....." Vua khỉ nấp giữa bầy khỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm Lý Đông, lặng lẽ chờ đợi cơ hội.

Lúc Lý Đông thay đạn, nó dùng hai tay kẹp lấy Thái thúc, sau đó ném mạnh về phía Lý Đông.

"A a!" Thái thúc vẽ một đường parabol trên không, rơi thẳng xuống trước mặt Lý Đông.

Tốc độ rơi rất nhanh, nếu cứ thế rơi xuống, không chết cũng tàn phế.

Lý Đông lập tức đưa tay ra đỡ, đỡ được Thái thúc đang rơi xuống, giảm bớt lực va chạm khi tiếp đất.

Thái thúc tiếp đất an toàn, tổng thể không có nguy hiểm đến tính mạng.

Lúc này bầy khỉ ào ào lao tới, Lý Đông vội vàng thay băng đạn, đang định tiếp tục bắn, thì đột nhiên cảm giác sau lưng có vẻ trống trải.

Quay đầu lại nhìn, lòng hắn lập tức chùng xuống, mẹ nó, Dương

Hinh biến mất rồi.

Lý Đông lập tức nhìn về phía trước, chỉ thấy Vua khỉ đang kẹp Dương Hinh, dẫn theo bầy khỉ nhanh chóng chạy vào sâu trong đường hầm tối tăm.

"Đệt mẹ mày!" Lý Đông nổi giận, con khỉ chết tiệt này sao mà xảo quyệt thế, lại giở trò tráo người.

"Đông ca, chúng ta đuổi theo chứ?" Thái thúc nói.

"Ừ, đi!" Lý Đông xách súng trường nhanh chóng lao lên.

Chương 73

Vua khỉ dẫn bầy khỉ chui vào một ngã rẽ tối om, nhanh chóng chui vào một lăng mộ.

Bên ngoài lăng mộ có một cánh cửa đá lớn, sau khi cả bầy khỉ vào trong, Vua khỉ ấn vào một chỗ nào đó, cánh cửa đá "ầm" một tiếng đóng sập lại.

Lý Đông tức giận đá mấy cú vào cửa đá, nhưng nó không hề nhúc nhích.

Cánh cửa đá này vô cùng nặng, có đến mấy chục tấn, căn bản không đẩy ra được.

"Đông ca, cô Dương bị bắt đi rồi, chúng ta phải tìm cách cứu cô ấy ra." Thái thúc lo lắng nói.

"Đừng vội, tôi có cách." Lý Đông nhíu chặt mày, đầu óc vận hành nhanh chóng.

Một lúc nào đó, hắn vô tình ngẩng đầu nhìn cánh cửa đá, mắt lập tức sáng lên, nói: "Có rồi!" "Đông ca, cách gì vậy?" Thái thúc lập tức hỏi.

Lý Đông chỉ vào khe hở phía trên cửa đá, nói: "Thấy không, khe hở đó có thể chui vào trong." Thái thúc khoa tay múa chân, nói: "Đông ca, khe hở đó có vẻ hơi nhỏ, thân hình của cậu chắc không chui vào được." Lý Đông rút dao cắt plasma ra, nói: "Cắt khe hở lớn hơn một chút là vào được." Nói rồi, Lý Đông nhanh chóng trèo lên cửa đá, sau đó dùng dao cắt plasma cắt đá ở phía trên.

Những mảnh đá lần lượt rơi xuống, khe hở bắt đầu từ từ lớn ra.

Trong quá trình này, Lý Đông thò đầu vào xem tình hình bên trong

lăng mộ.

Đó là một lăng mộ hình vuông lớn, không gian vô cùng rộng rãi, có đến mấy trăm mét vuông.

Xung quanh là vách đá tự nhiên, đá lởm chởm, trên đá mọc đầy các loại dây leo và rễ cây, chằng chịt, đan xen vào nhau, trông như một khu vườn rễ cây dưới lòng đất.

Ở phía trên lăng mộ, có một hang động tự nhiên, bên trong tối om, gần cửa động rễ cây quấn quanh, khí lạnh âm u.

Một lượng lớn khỉ bám quanh hang động, trong tay chúng cầm những con chuột đẫm máu.

Dưới sự chỉ huy của Vua khỉ, lũ khỉ ném hết những con chuột đã lột da vào trong hang động, trông như đang cho thứ gì đó ăn.

Nhìn thấy cảnh này, Lý Đông trong lòng dấy lên nghi vấn.

Lũ khỉ này tốn công tốn sức lột da chuột, sau đó lại ném vào hang động, rốt cuộc là vì cái gì?

Chẳng lẽ bên trong hang động có sinh vật ăn thịt chuột?

"A, đừng chạm vào tôi!" Dưới đất, có mấy con khỉ lông vàng bắt lấy Dương Hinh, nhanh chóng lột quần áo trên người cô, xem ra định tiến hành "lột da người".

Dương Hinh liều mạng giãy giụa, nhất thời không để lũ khỉ thành công.

Vua khỉ hung hăng nhìn chằm chằm Dương Hinh, sau đó kêu kít kít một tiếng, lũ khỉ đó lập tức nâng Dương Hinh lên, tiến về phía hang động tối om, xem ra định ném Dương Hinh vào trong đó.

Chẳng mấy chốc, Dương Hinh đã bị lũ khỉ nâng đến gần cửa hang đen.

Dương Hinh nhìn vào sâu trong cửa hang, sắc mặt lập tức tràn đầy vẻ sợ hãi tột độ.

Khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt, trong mắt tràn ngập kinh hãi, dường như đã nhìn thấy thứ gì đó rất đáng sợ.

Giây tiếp theo, Dương Hinh không kiềm chế được mà hét lên.

"A~~~~" Âm lượng rất cao, giọng nói tràn đầy nỗi kinh hoàng vô tận.

Dương Hinh dùng tay che mắt, không muốn nhìn thứ đáng sợ bên trong hang đen.

Cô vừa la hét, vừa liều mạng giãy giụa, miệng la lớn: "Đừng, đừng mà!" Lũ khỉ không quan tâm nhiều, nâng Dương Hinh định ném vào trong hang động.....

Sắc mặt Lý Đông trầm xuống, lập tức nâng súng trường, nhắm vào một con khỉ lông vàng đang nâng Dương Hinh, sau đó bóp cò.

"Pằng!" Tiếng súng giòn giã vang lên, một viên đạn bay ra, chính xác trúng vào bộ phận hiểm yếu của con khỉ.

"Phụt" một tiếng, ngực con khỉ đó bị xuyên thủng, tạo thành một lỗ máu.

Nó lập tức rơi từ vách đá xuống, nát thành một đống thịt bầy nhầy. 【Đinh, tiêu diệt thành công Khỉ lông vàng, Đạo tệ +300!】 Những con khỉ lông vàng còn lại mặt đầy kinh hãi, lập tức quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng súng.

Khi thấy những gì Lý Đông đã làm, lũ khỉ đều kêu kít kít loạn xạ, mặt đầy kinh hãi.

Lý Đông nín thở, lại bắn một phát nữa.

"Pằng!" Viên đạn nhanh chóng xuyên qua một con khỉ khác đang

nâng Dương Hinh, thân thể nó bay lộn, "bịch" một tiếng rơi xuống, cũng nát thành tương thịt. 【Đinh, tiêu diệt thành công Khỉ lông vàng, Đạo tệ +300!】 Lý Đông nhanh chóng bắn thêm một phát nữa.

"Pằng!" Viên đạn tiếp tục bắn xuyên qua cánh tay một con khỉ khác, ghim chặt tay nó vào vách tường, máu bắn tung tóe. 【Đinh, tiêu diệt thành công Khỉ lông vàng, Đạo tệ +300!】 "....." Trong vòng vài giây, Lý Đông đã bắn chết hết mấy con khỉ đang nâng Dương Hinh, chúng lần lượt rơi từ vách đá xuống, chết không toàn thây.

Lũ khỉ bên cạnh Dương Hinh đều bị Lý Đông dọn sạch, hắn lập tức hét lớn: "Dương Hinh, mau!

Chạy về phía tôi!" Dương Hinh vội vàng từ vách đá bò xuống, vội vã chạy ra ngoài.

Phía sau cô, một bầy khỉ lớn nhanh chóng đuổi theo.

Lý Đông dùng súng trường yểm trợ cho Dương Hinh, từng viên đạn ngăn cản sự truy sát của lũ khỉ.

"Pằng, pằng, pằng, pằng....." Từng con khỉ một bị Lý Đông tiêu diệt thành công, máu bay tứ tung, chết vô cùng thảm thương.

Đột nhiên, Vua khỉ phát ra một tiếng gầm giận dữ, nhặt một tảng đá từ dưới đất lên, sau đó ném mạnh về phía Lý Đông.

Chương 74

Tảng đá nhanh chóng bay về phía vị trí của Lý Đông, hắn vội vàng rụt đầu lại, tránh được đòn tấn công.

"Gào....." Vua khỉ giơ tay hô một tiếng, tất cả lũ khỉ đều nhặt đá dưới đất, sau đó lần lượt ném về phía Lý Đông.

Trong chốc lát, phía trước như có một trận mưa đá, những tảng đá dày đặc đều nhắm vào đầu Lý Đông mà ném.

Lý Đông giật mình, thế trận này không thể nào chống đỡ được, vội vàng từ cửa đá rụt trở lại.

Thấy Lý Đông biến mất, Vua khỉ nhanh chóng lao tới, một tay bắt lấy Dương Hinh.

"A, thả tôi ra!" Dương Hinh hét lớn.

Vua khỉ bắt lấy Dương Hinh, nhanh chóng trèo lên rễ cây, xem ra định tiếp tục ném cô vào hang đen.

Dương Hinh biết thứ đáng sợ bên trong hang động, sợ đến mức không ngừng la hét.

"A~~~~" "Đông ca, sao rồi?" Thái thúc hỏi.

Lý Đông lắc đầu, nói: "Không ổn rồi, lũ khỉ đó dùng đá làm vũ khí tầm xa, vào trong sẽ bị ném chết." Nói xong, hai người đột nhiên nghe thấy tiếng la hét kinh hãi của Dương Hinh từ bên trong.

"Đông ca, cô Dương e là gặp nguy hiểm rồi." Thái thúc nghiêm nghị nói.

Lý Đông trầm giọng: "Đừng lo, tôi vào cứu cô ấy." "Nhưng Đông ca, ..." Thái thúc do dự, vốn định hỏi có cứu được không, nhưng lời

đến miệng lại không tiện nói ra.

"Yên tâm đi, tôi cứu được, nhất định cứu được!" Lý Đông tự tin nói.

Thái thúc gật đầu: "Ừm, tôi tin vào thực lực của Đông ca." Trước khi vào cứu người, Lý Đông cần nâng cao thực lực mạnh hơn nữa.

Hắn đi sang một bên, sau đó lập tức gọi hệ thống, thầm niệm: "Hệ thống, cường hóa đôi chân cho tôi." 【Xin túc chủ chọn cấp độ cường hóa】 【Cấp 1: Nhanh như bay. 3500 Đạo tệ.】 【Cấp 2: Siêu bật nhảy. 6500 Đạo tệ.】 【Cấp 3: Phi Diêm Tẩu Bích (Bay trên mái nhà, đi trên vách tường). 9500 Đạo tệ.】 【Cấp 4: Lăng Ba Vi Bộ. 15000 Đạo tệ.】 【Cấp 5: Đạp không hành (Đi trên không). 99000 Đạo tệ.】 Lý Đông nói: "Cường hóa cấp 2." 【Đinh!

Trừ thành công 6500 Đạo tệ, bộ phận cơ thể chỉ định đang cường hóa.....】 【Đinh!

Cường hóa thành công, chúc mừng túc chủ nhận được Siêu bật nhảy.】 Giây tiếp theo, Lý Đông chỉ cảm thấy đôi chân mình trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều, đặc biệt là hai bàn chân tràn đầy độ đàn hồi, dây chằng ở đó trở nên dày và chắc hơn, có thể thực hiện những cú nhảy siêu mạnh.

Có năng lực Siêu bật nhảy này, Lý Đông có thể dễ dàng trèo lên vách đá cứu người rồi, không còn phải e ngại lũ khỉ đó nữa.

Nhưng..... chỉ cường hóa chân thôi là chưa đủ.

Lý Đông cần phòng bị đòn tấn công bằng đá của lũ khỉ.

Hắn lập tức sờ vào bộ quần áo rách nát, một chiếc áo chống đạn nano siêu mỏng đã rách tả tơi, không thể nâng cấp được nữa.

Lý Đông nói: "Hệ thống, cường hóa áo chống đạn." 【Xin túc chủ chọn cấp độ cường hóa lần hai】 【Cấp 1: Khiên chống đạn cao cấp.

5000 Đạo tệ.】【Cấp 2: Áo chống đạn Kevlar phiên bản dày. 6000 Đạo tệ.】【Cấp 3: Áo chống đạn Interceptor. 7000 Đạo tệ.】【Cấp 4: Áo chống đạn chất lỏng siêu cấp. 8000 Đạo tệ.】【Cấp 5: Áo chống đạn Giáp Vảy Rồng đỉnh cấp. 9000 Đạo tệ.】Lý Đông không chút do dự nói: "Cường hóa cấp cao nhất."【Đinh!

Trừ thành công 9000 Đạo tệ, vật phẩm đang cường hóa.....】【Đinh!

Cường hóa thành công, chúc mừng túc chủ nhận được Áo chống đạn Giáp Vảy Rồng đỉnh cấp.】Cơ thể Lý Đông lóe lên một luồng sáng trắng, xuất hiện một bộ áo chống đạn toàn thân vô cùng tinh xảo.

Bề mặt áo được khảm những tấm giáp chống đạn hình vảy cá, tương tự như áo giáp xích thời cổ đại, trông vừa đẹp mắt vừa thực dụng.

Áo chống đạn Giáp Vảy Rồng, do công ty giáp trụ hàng đầu của Mỹ chế tạo, được mệnh danh là áo chống đạn đỉnh cấp nhất thế giới.

Được dệt từ những miếng gốm chống đạn nhỏ và sợi chống đạn kiểu mới, tạo thành lớp giáp bảo vệ hình vảy cá, tương tự như áo giáp xích thời trung cổ, nên được đặt tên là "Giáp Vảy Rồng".

Năng lực chống đạn của loại áo này là chưa từng có.

Trong thực nghiệm, Giáp Vảy Rồng bị đạn quân dụng tiêu chuẩn 7.62mm bắn 40 lần ở khoảng cách 6 mét cũng không bị xuyên thủng.

Không chỉ vậy, nó còn có thể chặn được đạn xuyên giáp lõi thép 7.62mm, cũng như đạn súng tiểu liên 9mm.

Giá của Giáp Vảy Rồng rất cao, một bộ hoàn chỉnh khoảng 5000 đô la Mỹ, cao hơn ba bốn lần so với áo chống đạn thông thường.

Một khi trang bị "Áo chống đạn Giáp Vảy Rồng", phần lớn súng trường, súng tiểu liên trên thế giới sẽ trở nên vô dụng, không thể gây

ra bất kỳ thương tổn nào.....

Thái thúc thấy trên người Lý Đông đột nhiên xuất hiện một bộ trang phục hoàn toàn mới, cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Ông ta ngạc nhiên nói: “Đông ca, quần áo này?” “Áo chống đạn!

Chương 75

Có nó thì không cần sợ lũ khỉ đó nữa.” Khóe miệng Lý Đông cong lên một nụ cười, sau đó cầm súng trường Galil, nói: “Ông ở đây đợi, tôi vào cứu Dương Hinh!” Thái thúc vội vàng gật đầu, nói: “Đông ca, chú ý an toàn.” “Được.” Nói xong, Lý Đông từ dưới đất nhảy một cái, cao đến ba mét, trực tiếp lên đến đỉnh cửa đá.

“!” Nhìn thấy cảnh này, Thái thúc kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, hồi lâu không nói nên lời.

Mãi một lúc sau, Thái thúc mới hoàn hồn, lẩm bẩm: “Sức bật của Đông ca thật thần kỳ.” .....

Dọc theo cái lỗ đã khoét ra, Lý Đông nhanh chóng chui vào trong lăng mộ.

Lúc này Dương Hinh đang bị Vua khỉ vác đi về phía hang đen, liều mạng la hét, không ngừng giãy giụa chống cự.

Vua khỉ cứ thế lôi cô đến gần hang động.

“Hu hu hu, đừng mà!” Nhìn cái hang đen đáng sợ âm u đó, Dương Hinh tuyệt vọng gào khóc, biểu cảm tràn đầy sợ hãi.

Vua khỉ lộ ra một nụ cười nhe nanh tàn nhẫn, đang định ném Dương Hinh vào trong đó.

Lúc này, “pằng” một tiếng giòn giã, một viên đạn rít qua bên đầu nó, suýt nữa đã bắn nát đầu nó.

Vua khỉ tức giận quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một người đàn ông mặc trang phục kỳ lạ đang đứng trong lăng mộ, tay cầm súng nhắm vào đầu nó.

“Thả cô ấy xuống, tao có thể cho mày chết một cách thống khoái

hơn!" Lý Đông nâng nòng súng lên, lạnh lùng nói. "Gàooo..." Hầu Vương gầm lên giận dữ.

Bị Lý Đông phá đám hết lần này đến lần khác, nó vô cùng phẫn nộ.

Hầu Vương cạy một tảng đá, hung hăng ném về phía Lý Đông.

Những con khỉ khác cũng cầm đá ném theo.

Nhất thời, vô số hòn đá rơi xuống như mưa bão.

Coong... coong...

Thế nhưng, khi những hòn đá đó rơi vào người Lý Đông, anh lại không hề hấn gì.

Toàn bộ đá đều bị Long Lân Giáp bật ra.

Lý Đông cười lạnh: "Cứ ném thoải mái, làm tao bị thương được thì tao thua!" Dưới sự dẫn dắt của Hầu Vương, bầy khỉ liều mạng ném đá.

Từng viên đá rơi xuống như mưa rền gió dữ, nhưng Lý Đông vẫn đứng sừng sững, không hề bị thương dù chỉ một chút.

Chẳng mấy chốc, tất cả đá trên mặt đất và vách đá đều bị ném hết, bầy khỉ không còn gì để ném nữa.

Xung quanh Lý Đông chất đầy đá, trông như một ngọn đồi nhỏ, tất cả đều do bầy khỉ ném tới.

Cuối cùng không còn gì để ném, lũ khỉ lông vàng kêu chí chóe, có vẻ hơi hoảng loạn.

Hầu Vương sốt ruột đến mức gãi tai gãi má, cố tìm kiếm đá ở khắp nơi.

Lý Đông giẫm lên đống đá trên mặt đất bước ra, nói: "Ném đủ

chưa?

Giờ đến lượt tôi rồi chứ?" Lý Đông cười lạnh một tiếng, rồi giơ súng trường lên, nhắm vào lũ khỉ xung quanh và không do dự bóp cò.

Pằng pằng pằng pằng pằng...

Trong thoáng chốc, đạn bay ra như mưa rền gió dữ.

Lũ khỉ trên vách đá lần lượt trúng đạn, từng con một rơi xuống, trông như trời mưa.

Họng súng của Lý Đông quét nhanh, trên dưới, trái phải, ba trăm sáu mươi độ không góc chết, quyết tâm tiêu diệt toàn bộ lũ khỉ. [Ting, tiêu diệt thành công Khỉ lông vàng, Đạo tệ +300!] [Ting, tiêu diệt thành công Khỉ lông vàng, Đạo tệ +300!] [Ting, tiêu diệt thành công Khỉ lông vàng, Đạo tệ +300!] "..." Lý Đông vừa tiến lại gần vách đá, vừa nổ súng bắn lên trên.

Lũ khỉ treo mình trên vách đá thành từng đàn.

Lý Đông cảm thấy đạn súng trường không đủ sát thương, liền trực tiếp đổi sang đạn bi sắt. "Bùm!

Bùm!

Bùm!" Đạn bi sắt uy lực vô cùng, một phát bắn ra có đến mấy chục viên bi sắt bay đi, những con khỉ trốn trong rễ cây bị Lý Đông diệt gọn trong một phát súng, trong nháy mắt hơn chục con khỉ đã nát thành từng mảnh. [Ting, tiêu diệt thành công Khỉ lông vàng, Đạo tệ +300!] [Ting, tiêu diệt thành công Khỉ lông vàng, Đạo tệ +300!] "..." Lý Đông như một vị Sát Thần đáng sợ, tàn nhẫn cướp đi sinh mạng của lũ khỉ.

Những con khỉ còn lại vội vàng chạy trốn lên vách đá cao hơn, thoát khỏi tầm tấn công của Lý Đông.

Hầu Vương thấy cảnh này thì lửa giận ngút trời, nó kéo theo Dương Hinh lao nhanh về phía Lý Đông.

Vì Dương Hinh đang trong tay nó, dùng súng dễ bắn nhầm, nên Lý Đông cất súng trường đi, rồi "xoẹt" một tiếng rút dao cắt plasma ra. "Gàoo..." Hầu Vương giận dữ nhảy lên, giơ móng vuốt sắc nhọn cào mạnh một cái, gió tanh tạt vào mặt.

Lý Đông cười lạnh, giơ dao chém tới.

Hầu Vương nhanh chóng né tránh, đồng thời ném mạnh Dương Hinh về phía anh.

Chương 76

Lý Đông vội vàng đưa tay ra đỡ Dương Hinh.

Hầu Vương chớp lấy thời cơ, lao như tia chớp đến trước mặt Lý Đông, cào một phát hiểm hóc vào ngay tim anh.

Khóe miệng Lý Đông nhếch lên một nụ cười giễu cợt, mặc cho Hầu Vương tấn công, hoàn toàn không có ý định chống cự.

Hầu Vương vô cùng hưng phấn và kích động, tưởng rằng có thể giết chết tên loài người đáng ghét này chỉ bằng một đòn, nhưng khoảnh khắc tiếp theo, nó hoàn toàn ngớ người.

Móng vuốt sắc bén không cào rách được quần áo của gã loài người, đến một sợi lông cũng không tổn hại, chứ đừng nói đến việc moi tim.

Trong lúc Hầu Vương còn đang ngơ ngác, Lý Đông nhanh chóng xoay người, rồi rút súng trường ra, bắn nhanh một phát. "Bùm!" Hầu Vương muốn nghiêng người né tránh, nhưng viên đạn bi sắt Lý Đông bắn ra, những viên bi dày đặc như mưa rào lao về phía nó.

Hầu Vương né được một phần, nhưng phần còn lại đều găm vào cơ thể.

Hầu Vương lập tức tru lên thảm thiết, đau đến mức suýt rơi xuống vách đá. [Ting!

Túc chủ thành công gây trọng thương Hầu Vương, Đạo tệ +300!] Lý Đông bảo Dương Hinh ở yên tại chỗ, rồi cầm dao plasma, nhân lúc Hầu Vương đang đau đớn, vung mạnh một nhát chém tới.

Phập!

Trong chốc lát, cánh tay của Hầu Vương bị chặt đứt.

Máu tươi đỏ thẫm bắn ra tung tóe. [Ting!

Thành công gây trọng thương Hầu Vương, Đạo tệ +400!] Hầu Vương đau đến mức gần như phát điên, liều mạng nhảy loạn xạ.

Lý Đông cười lạnh, trở tay chém thêm một nhát nữa.

Hầu Vương ý thức được nguy hiểm đến tính mạng, liều mạng nhảy tránh, rồi nhanh chóng leo lên vách đá phía trên.

Lý Đông đuổi sát theo sau, khả năng bật nhảy của Hầu Vương rất mạnh, nó nhảy xa năm sáu mét, muốn bỏ xa Lý Đông.

Lý Đông lộ ra một nụ cười giễu cợt, rồi cũng dồn sức nhảy một cái, vọt xa tới bảy tám mét, thoáng chốc đã xuất hiện trước mặt Hầu Vương.

Hầu Vương kinh hãi thất sắc, mắt trợn tròn xoe, dường như không thể tin có người lại nhảy xa hơn cả nó. "Chết đi!" Lý Đông vung dao, chém về phía bụng Hầu Vương, một vệt sáng lóe lên.

Hầu Vương sợ hãi kêu lớn, vội vàng lùi lại, bụng nó máu me đầm đìa, từng làn khói trắng bốc lên.

Nếu lùi chậm một chút nữa, nó đã bị chém đứt ngang lưng.

Lần này, Hầu Vương thật sự sợ hãi.

Nó xoay người, bắt đầu leo nhanh lên trên, xem phương hướng thì có vẻ muốn trèo vào hang động đen ngòm kia.

Vừa leo, Hầu Vương vừa phát ra những tiếng kêu kỳ quái, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào cái hang đen đó. "Anh Đông, không thể để nó vào hang đó được!" Dương Hinh hoảng hốt kêu lên.

Lý Đông nhíu mày, cảm thấy trong hang động đen ngòm kia chắc chắn có gì đó mờ ám, anh có dự cảm nếu để Hầu Vương vào trong, chắc chắn sẽ gặp phiền phức lớn.

Lý Đông lấy súng trường ra, nhắm vào dây chằng ở chân Hầu Vương rồi bắn một phát.

Hầu Vương chỉ lo chạy trốn, không kịp né đạn.

Chỉ nghe một tiếng "phập", viên đạn bắn trúng chính xác vào chân Hầu Vương, dây chằng bị đứt.

Khoảnh khắc tiếp theo, Hầu Vương đi cà nhắc, tốc độ di chuyển chậm lại.

Lý Đông lại bắn thêm một phát vào cánh tay, cắt đứt dây chằng tay của Hầu Vương.

Hầu Vương giờ đã tàn phế, tốc độ di chuyển trở nên trì trệ, không còn cách nào leo vào hang động đen kia được nữa.

Lý Đông cầm dao nhanh chóng xông lên, Hầu Vương vô cùng kinh hãi, liều mạng muốn chạy trốn, vừa lăn vừa bò cố xông vào hang động đen.

Nhưng Lý Đông sẽ không cho nó cơ hội.

Xông đến trước mặt Hầu Vương, Lý Đông không nói hai lời, dao plasma nhắm thẳng vào ngực nó, đâm một nhát.

Phập!

Máu tươi bắn tung tóe.

Tim của Hầu Vương lập tức bị đâm xuyên, thủng một lỗ lớn.

Thân thể Hầu Vương co giật dữ dội mấy lần, muốn giãy giụa. "Mẹ kiếp, chết đi!" Lý Đông một dao chém bay đầu Hầu Vương.

Cái đầu lộc cộc rơi xuống đất, cuối cùng "bốp" một tiếng vỡ tan, dịch não trắng đỏ chảy lênh láng, giống như một quả dưa hấu nát.

Đến đây, Hầu Vương đã chết hoàn toàn.

Chương 77

[Ting!

Tiêu diệt thành công Hầu Vương, Đạo tệ +3600!] Hầu Vương chết trong tư thế bò trườn kỳ dị, cổ nó duỗi thẳng về phía cửa hang đen cách đó không xa, mắt trợn tròn, bất động nhìn chằm chằm vào cửa hang, dường như chết cũng không cam tâm vì không vào được bên trong.

Lý Đông bất giác liếc nhìn cửa hang đen, cái hang đen ngòm đó đang tỏa ra từng luồng khí đen, cũng không biết bên trong rốt cuộc ẩn giấu thứ quỷ quái gì. "Anh Đông." Dương Hinh không biết đã leo lên từ lúc nào, gọi một tiếng. "Lên đây làm gì?" Lý Đông hỏi. "Anh Đông, nhìn cái hang kia đi." Dương Hinh chỉ vào hang động đen. "Sao vậy?" Lý Đông kỳ quái hỏi. "Nhìn bên cạnh hang động có một bức bích họa." Dương Hinh lại nói. "Bích họa?" Lý Đông ngẩn ra, quả thật anh không để ý đến bức bích họa.

Nhìn kỹ lại, phía dưới cửa hang quả nhiên có khắc một bức bích họa mờ ảo.

Do năm tháng đã quá lâu, bức bích họa trải qua mưa gió bào mòn, cơ bản không thể nhận ra được nữa, nếu không đặc biệt quan sát thì thật sự không thể phát hiện. "Anh Đông, em muốn đến xem bức bích họa đó, anh có thể đưa em đi không?" Dương Hinh vẻ mặt mong chờ nói. "Sao đột nhiên lại có hứng thú với bích họa vậy?" Lý Đông nói. "Bởi vì... trong bức bích họa có ghi lại về Linh Nhãn Châu." Dương Hinh nói. "Ồ?

Tung tích của viên Linh Nhãn Châu còn lại?" Lý Đông hỏi.

Dương Hinh mỉm cười gật đầu: "Vâng, vừa rồi lúc em bị con Hầu

Vương kia bắt đi, em vô tình thấy trên bức bích họa có vẽ Linh Nhãn Châu, cho nên, em nghĩ manh mối về viên Linh Nhãn Châu còn lại chắc chắn nằm trong bức bích họa." "Ồ." Lý Đông nói: "Nếu đã vậy, tôi đưa cô đi xem thử." "Anh Đông, chúng ta cẩn thận một chút, lúc đi đến đó tuyệt đối đừng quá gần cái hang động kia, bên trong rất nguy hiểm." Dương Hinh cẩn thận nói.

Lý Đông nhớ lại vẻ mặt kinh hãi của Dương Hinh lúc trước, dường như cô đã nhìn thấy thứ gì đó kinh khủng bên trong. "Bên trong có nguy hiểm à?" Lý Đông vô thức hỏi.

Dương Hinh hồi tưởng lại, lập tức khuôn mặt đầy vẻ kinh hoàng.

Sắc mặt cô tái nhợt, cắn chặt răng, run rẩy nói: "Em, em không biết.

Em chỉ nhìn vào bên trong một cái, bên trong có, có một đôi mắt to màu đỏ, rất đáng sợ..." Dương Hinh dường như không muốn nhớ lại ký ức kinh hoàng đó, lúc nói chuyện, cả khuôn mặt không còn chút huyết sắc nào, dường như lúc nào cũng có thể sợ hãi đến ngất đi. "Được rồi, mặc kệ bên trong có thứ gì, chúng ta không chọc vào là được." Lý Đông nhẹ giọng an ủi. "Vâng..." Dương Hinh gật đầu.

Sau đó, Lý Đông dẫn Dương Hinh lại gần hang động đen.

Khi sắp tiếp cận cửa hang, một cảnh tượng kỳ lạ đã xảy ra.

Trong mộ thất, những con khỉ đang ẩn náu đột nhiên đồng loạt nhảy ra, rồi miệng chúng phát ra một loại âm thanh kỳ quái.

Nghe kỹ lại, âm thanh đó giống hệt như âm thanh Hầu Vương phát ra trước khi chết, dường như đang kêu gọi thứ gì đó.

Mặt Dương Hinh lập tức trở nên trắng bệch.

Cô lắp bắp nói: "Anh Đông, lẽ nào chúng đang triệu hồi thứ đáng sợ trong hang động đó?" Lý Đông giật mình, mẹ nó đúng là có khả

năng này.

Trên mặt đất, bầy khỉ tập trung lại với nhau, vừa phát ra âm thanh triệu hồi kỳ quái, vừa quỳ lạy về phía hang động, giống như con người sùng bái tôn giáo, cảnh tượng vô cùng quái dị.

Dương Hinh liếc nhìn cái hang động đen ngòm, chỉ cảm thấy tim đập thình thịch, mơ hồ có một dự cảm không lành. "Anh Đông, lỡ như thứ trong hang động bị triệu hồi ra thì sao, hay là chúng ta quay về đi?" Dương Hinh sợ hãi nói. "Không cần sợ, tôi xử lý hết lũ khỉ chết tiệt này trước đã." Lý Đông từ trên vách đá nhảy xuống, rồi giơ súng trường, họng súng nhắm vào lũ khỉ lông vàng.

Lũ khỉ kêu la loạn xạ, vội vàng chạy trốn tứ phía. "Giả thần giả quỷ, chạy đi đâu!" Lý Đông cười lạnh, lập tức lắp băng đạn bi sắt vào, rồi không chút lưu tình bắn phá.

Uy lực của đạn bi sắt cực mạnh, gây ra sự tàn phá khủng khiếp cho bầy khỉ xung quanh.

Từng viên đạn bi sắt nổ tung giữa bầy khỉ, gây ra thương vong nặng nề. [Ting, tiêu diệt thành công Khỉ lông vàng, Đạo tệ +300!] [Ting, tiêu diệt thành công Khỉ lông vàng, Đạo tệ +300!] [Ting, tiêu diệt thành công Khỉ lông vàng, Đạo tệ +300!] "..." Chưa đầy một phút, Lý Đông đã bắn nát hết lũ khỉ này.

Trên mặt đất máu me đầm đìa, toàn là xác khỉ, chất chồng lên nhau.

Xử lý xong lũ khỉ, Lý Đông quay trở lại vách đá, nói: "Xong rồi, chết sạch rồi, lần này sẽ không ồn ào nữa." Dương Hinh khẽ mỉm cười, có Lý Đông bên cạnh, cô luôn có một cảm giác an toàn mạnh mẽ. "Anh Đông, chúng ta đi xem bức bích họa kia đi!" "Đi thôi." Lý Đông và Dương Hinh từ từ tiếp cận hang động, bức bích họa mờ ảo đó dần dần hiện ra rõ ràng trước mắt hai người.

Do năm tháng quá xa xưa, bức bích họa đã bong tróc đến mức không còn ra hình dạng gì, chỉ có thể lờ mờ nhận ra đường nét của hai viên Linh Nhãn Châu.

Theo nội dung bức bích họa, Linh Nhãn Châu được đặt bên trong một cỗ quan tài khổng lồ, ngoài ra, những nội dung khác đều đã mờ nhạt.

Chương 78

Dương Hinh quan sát rất kỹ, một lúc sau, cô nói: "Anh Đông, dựa vào nội dung bích họa, em đoán Linh Nhãn Châu có thể được giấu trong hang động này." "Bên trong?" Lý Đông ngẩn ra, rồi nói: "Bên trong e là rất nguy hiểm, tạm thời tốt nhất không nên vào." Dương Hinh do dự một lúc, rồi nói: "Nhưng...

Anh Đông, em nhất định phải có được Linh Nhãn Châu, nếu không, chị họ em và người trong gia tộc em, đều sẽ... sẽ chết..." Nước mắt Dương Hinh lấp lánh. "Nếu muốn vào, cô không sợ thứ bên trong sao?" "Sợ chứ, nhưng... vì gia tộc, em phải khắc phục nỗi sợ hãi, dù chết, em cũng phải làm việc này." Dương Hinh kiên định nói.

Lý Đông liếc nhìn hang động đen ngòm, nơi đó không ngừng tỏa ra từng luồng khí lạnh.

Vẻ mặt Lý Đông dần trở nên nghiêm trọng. "Anh Đông, em đi xem tình hình ở cửa hang." Dương Hinh đang định tiến lên.

Lý Đông liền nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Dương Hinh, nói: "Chờ đã!" Dương Hinh quay đầu lại, cười duyên nói: "Anh Đông, sao vậy?

Anh muốn vào cùng em sao?" "Không." Lý Đông vẻ mặt nghiêm trọng nói: "Nghe kỹ xem, không phải có âm thanh kỳ quái sao?" Dương Hinh lắng nghe kỹ, nói: "Có âm thanh sao?

Em không nghe thấy?" Thính lực của Lý Đông hơn hẳn người thường, tai anh khẽ động, có thể nghe rõ trong hang động đen có tiếng động bất thường, ầm ầm, giống như tiếng sấm. "Không ổn rồi!

Bên trong hình như có thứ gì đó sắp ra." Sắc mặt Lý Đông thay đổi.

Dương Hinh lắng nghe rất kỹ một lúc, nhưng không nghe thấy tiếng động nào cả.

Cô bán tín bán nghi nói: "Anh Đông, thật hay giả vậy?

Đừng dọa em." "Dọa cô làm gì, mau đi thôi, chậm một chút nữa là chúng ta toi đời cả lũ!" Lý Đông vẻ mặt nghiêm túc nói.

Đúng lúc đó, tiếng động trong hang động đen đột nhiên lớn hơn, âm thanh ầm ầm như vạn mã phi đằng, lại như hồng thủy cuồn cuộn đổ ra, thanh thế vô cùng đáng sợ.

Lúc này Dương Hinh cũng đã nghe thấy âm thanh, sợ đến mức mặt mày tái mét, lắp bắp nói: "Anh Đông, thật sự có thứ gì đó ra rồi!

Hu hu hu ~~ chắc chắn là thứ đáng sợ đó, chúng ta mau đi thôi." Dương Hinh sợ đến run lẩy bẩy, gần như đứng không vững, suýt nữa đã rơi xuống. "Đi!" Lý Đông lập tức kéo Dương Hinh, nhanh chóng lao xuống vách đá.

Hai người vừa đặt chân xuống mặt đất, hang động đen ngòm phía trên "ầm" một tiếng nổ vang, cả mộ thất rung chuyển dữ dội, có một con quái vật lông lá khổng lồ chui ra từ bên trong.

Khi nhìn rõ bộ mặt thật của thứ đó, Dương Hinh sợ đến suýt ngất đi.

Cô bất giác hét lên một tiếng chói tai: "A~~~~" Lý Đông quay đầu nhìn lại, cũng không khỏi kinh ngạc, vạn lần không ngờ bên trong lại có loại quái vật này, thật không thể tin nổi. "Gàooo..." Quái vật ngửa mặt lên trời gầm dài một tiếng, âm thanh đinh tai nhức óc.

Màng nhĩ hai người ong ong, cảm giác sắp điếc đến nơi.

Tiếp theo lại một tiếng nổ lớn, con quái vật to lớn đó từ trên nhảy xuống, tạo ra một chấn động cực lớn, phía trên mộ thất rơi xuống vô số đá vụn, mặt đất rung chuyển dữ dội, giống như động đất.

Quái vật vung tay về phía Lý Đông và Dương Hinh, tạo ra một luồng gió mạnh thổi tới, bàn tay khổng lồ trong nháy mắt đập vào sau lưng Lý Đông.

Lý Đông và Dương Hinh lập tức bay ra ngoài, như diều đứt dây.

Dương Hinh đập vào vách đá, khóe miệng rỉ ra một tia máu tươi.

Lý Đông có Long Lân Giáp bảo vệ, nên không sao, nhưng cảm thấy toàn thân đau rát.

Ầm ầm ầm...

Quái vật di chuyển, nhanh chóng lao về phía hai người.

Lý Đông kinh hãi thất sắc, vội vàng cõng Dương Hinh bị thương chạy nhanh ra khỏi mộ thất.

Ở đó có một cánh cổng đá lớn, Lý Đông đẩy Dương Hinh ra ngoài qua một lỗ hổng trên đỉnh cổng, sau đó cũng nhanh chóng chui ra.

Bên ngoài cổng đá.

Ngô Tà, Lão Dương, Thái Thúc đang nói chuyện phiếm, bỗng cảm thấy mặt đất rung chuyển dữ dội.

Lão Dương ngơ ngác nói: "Mẹ nó, động đất à?" "Lão Dương, mau đỡ Dương Hinh!" Giọng Lý Đông đột nhiên vang lên. "Anh Đông?" "Ối ối." Mọi người vội vàng đỡ Dương Hinh, chỉ thấy cô đã bị thương hôn mê, khóe miệng còn rỉ máu.

Lúc này Lý Đông cũng nhanh chóng chui ra khỏi cửa hang. "Anh Đông, có chuyện gì vậy?" Thái Thúc thấy ngay cả Lý Đông cũng bị thương, không khỏi biến sắc, vội vàng hỏi han tình hình. "Không kịp giải thích đâu, mau chạy đi!

Có bao nhiêu sức thì chạy bấy nhiêu." Lý Đông lớn tiếng nói.

Bùm!

Cổng đá rung chuyển dữ dội.

Con quái vật bắt đầu húc vào cổng đá, xem ra cánh cổng này không trụ được bao lâu.

Chương 79

Lão Dương thấy động tĩnh lớn như vậy, kinh ngạc nói: "Mẹ nó chuyện gì thế?

Sao động tĩnh lớn thế?" Lý Đông cõng Dương Hinh lên, nói: "Đừng hỏi nhiều nữa, chạy thoát thân là quan trọng nhất!" Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Lý Đông, mọi người cảm thấy sự việc đã trở nên nghiêm trọng, đây là lần đầu tiên họ gặp chuyện mà ngay cả Lý Đông cũng phải hét lên chạy trốn.

Trong khoảnh khắc, một cảm giác nguy hiểm tột độ bao trùm toàn thân.

Mọi người vội vàng theo Lý Đông chạy nhanh ra ngoài.

Chạy được không xa, cánh cổng đá phía sau "ầm" một tiếng nổ tung, một thứ khổng lồ chui ra từ bên trong.

Lão Dương quay đầu nhìn lại, sợ đến mức hét toáng lên, suýt nữa tè ra quần.

Thái Thúc cũng vội quay đầu nhìn, lập tức cả khuôn mặt trở nên xanh mét.

Tốc độ của con quái vật này cực kỳ nhanh, gần như trong chốc lát đã đuổi đến sau lưng mọi người.

Nó gầm lên một tiếng, cái miệng khổng lồ tanh hôi phun ra một luồng khí khó ngửi, tạo thành một cơn gió mạnh.

Mọi người lập tức bị cơn gió đó hất bay đi, đập mạnh vào bức tường phía trước, va chạm mạnh đến mức thân thể như muốn tan ra. "Toi rồi, thứ này mạnh quá!" Lão Dương kinh hãi hét lớn, "Chúng ta chết chắc rồi!" "Đừng hoảng, trong ba lô có súng, mọi người mau lấy

ra chống đỡ!" Thái Thúc đột nhiên hét lớn.

Mọi người lập tức lấy ra từng khẩu súng, rồi bắn dữ dội vào con quái vật khổng lồ.

Nhưng... con quái vật này da dày thịt béo, đạn thông thường căn bản không thể xuyên qua da thịt nó, không thể gây ra bất kỳ tổn hại nào.

Đạn ngược lại còn kích thích thú tính của con quái vật, nó tăng tốc xông lên, miệng máu nhe nanh, răng nanh trắng ởn, vô cùng đáng sợ. "Toi đời rồi!" Lão Dương sợ đến mức vứt cả súng, quay người chạy nhanh.

Ngô Tà cũng vừa bắn vừa nhanh chóng rút lui.

Chỉ có Thái Thúc ở lại tại chỗ, đứng thẳng lưng không nhúc nhích, khẩu súng trường trong tay phun ra từng tia lửa, bắn dữ dội vào con quái vật lớn đang xông tới. "Thái Thúc, đừng đứng đó, mau chạy đi!" Ngô Tà lớn tiếng nhắc nhở. "Các cậu đi trước, tôi sẽ cầm chân con súc sinh này!" Thái Thúc lớn tiếng đáp lại. "Không cầm cự được đâu, mau chạy đi!" Ngô Tà sốt ruột hét lớn. "Đừng nói nhiều nữa, mau đi đi!

Không cần lo cho tôi, tôi sẽ chặn nó lại!" Thái Thúc gầm lên. "Lão Thái, ông điên rồi à?

Chặn không được đâu, đừng chết vô ích, mau rút lui!" Lão Dương mắng lớn. "Không cần lo cho tôi, mau đi đi!

Nếu không tất cả chúng ta đều phải chết!" Thái Thúc gầm lên.

Ngô Tà và Lão Dương nhìn nhau, lập tức hiểu ra, thì ra Thái Thúc định hy sinh mạng già để tranh thủ chút thời gian cho mọi người chạy trốn. "Thái Thúc,..." Ngô Tà muốn nói gì đó, nhưng lại không nói nên lời, anh biết không thể khuyên được Thái Thúc.

Tính cách Thái Thúc khá bướng bỉnh, chuyện đã quyết định thì sẽ không hối hận. "Mạng già này của tôi sống đủ rồi, các cậu không giống, còn trẻ, ngày tháng sau này còn dài, mau chạy đi!" Thái Thúc quay đầu lại, nở một nụ cười tang thương, rồi từ từ quay người, nhìn chằm chằm vào bóng đen khổng lồ trước mắt. "Súc sinh!" Thái Thúc gầm lên một tiếng, hung hăng bóp cò, họng súng nhanh chóng bắn ra đạn...

Quái vật giơ bàn tay to lớn, một chưởng đập xuống. "Bùm!" Máu tươi bắn tung tóe, bụi bay mù mịt. "..." "Hu hu ~~ Thái Thúc!" Mắt Ngô Tà đỏ hoe, nước mắt suýt nữa rơi xuống. "Hống hống!!" Con quái vật đấm ngực, kiêu ngạo gào thét.

Bàn tay nó ấn mạnh xuống, nghiền nát hoàn toàn thi thể Thái Thúc thành từng mảnh vụn và bùn nhão.

Cảnh tượng này khiến lồng ngực Ngô Tà và Lão Dương bùng lên ngọn lửa giận dữ. "Mẹ nó, lão tử liều mạng với mày!" Ngô Tà giận dữ hét lên, lập tức cầm súng trường, xông lên bắn dữ dội vào con quái vật đáng ghét.

Lão Dương do dự một lúc, rồi cắn răng, dường như đã hạ quyết tâm, lấy ra một khẩu súng ngắn, theo sau bắn vào con quái vật khổng lồ. "Hống hống hống!" Con quái vật gầm gừ xông lên, khí thế hung hãn, như hồng thủy không thể ngăn cản.

Lão Dương và Ngô Tà tuy vô cùng sợ hãi, nhưng vẫn cắn răng kiên trì chống cự.

Khoảnh khắc đó, trơ mắt nhìn bi kịch xảy ra, Lý Đông chỉ cảm thấy trong lòng căm phẫn khôn nguôi.

Anh nắm chặt nắm đấm, móng tay lún sâu vào da thịt, rỉ máu.

Vốn dĩ, Lý Đông muốn tránh mũi nhọn của con quái vật, không đối

đầu trực diện, nhưng bây giờ xem ra, chỉ có diệt trừ thứ chết tiệt này, mới có thể sống sót, mới có thể báo thù cho Thái Thúc.

Chương 80

"Anh Đông, thả em xuống đi, em, em cũng không chạy nữa..." Dương Hinh từ từ mở mắt, vành mắt đỏ hoe, nước mắt lưng tròng.

Cô vừa tỉnh lại, đã tận mắt chứng kiến cái chết bi thảm của Thái Thúc, trong lòng tràn ngập nỗi bi thương vô tận. "Được!

Không chạy nữa, chúng ta không chạy nữa..." Lý Đông lẩm bẩm, rồi đặt Dương Hinh xuống.

Sau đó, Lý Đông cắn răng, lấy ra khẩu súng trường Galil.

Anh căm hận nhìn chằm chằm vào con quái vật đang xông tới, rồi trầm giọng nói: "Hệ thống, tôi muốn cường hóa vũ khí!

Bất kể giá nào!" [Xin túc chủ chọn cấp độ cường hóa lần thứ ba] [Cấp một: Súng máy hạng nặng Browning M2HB. 4000 Đạo tệ.] [Cấp hai: Súng máy hạng nặng M249. 5000 Đạo tệ.] [Cấp ba: Súng máy hạng nặng Heckler & Koch. 6000 Đạo tệ.] [Cấp bốn: Súng máy hạng nặng Maxim MG08. 7000 Đạo tệ.] [Cấp năm: Súng máy Lôi Thần - Gatling. 8000 Đạo tệ.] "Cường hóa cho tôi cấp cao nhất!" [Ting!

Trừ thành công 8000 Đạo tệ, vật phẩm đang được cường hóa...] [Ting!

Cường hóa thành công, chúc mừng túc chủ nhận được súng máy Lôi Thần - Gatling.] Ánh sáng trắng lóe lên, trong tay Lý Đông lập tức xuất hiện một khẩu [Súng máy Lôi Thần - Gatling] uy lực vô cùng.

Súng máy Gatling, được mệnh danh là súng máy có tốc độ bắn nhanh nhất thế giới, còn được gọi là Hỏa Thần Pháo.

Súng máy Gatling được hệ thống cường hóa đặc biệt, tốc độ bắn còn cao hơn, đạt 9000 phát/phút!

Có thể tiêu diệt tất cả các sinh vật cỡ lớn trong nháy mắt!

Chưa đủ, vũ khí thế này vẫn chưa đủ!

Lý Đông lấy ra một viên đạn, "Hệ thống, cường hóa đạn!" [Xin túc chủ chọn cấp độ cường hóa: Cấp một, đạn bắn tỉa; Cấp hai, đạn bi sắt; Cấp ba, đạn hợp kim; Cấp bốn, đạn xuyên giáp; Cấp năm, đạn cháy.] "Cường hóa thành đạn cháy cho tôi!" [Ting!

Trừ thành công 50 Đạo tệ, vật phẩm đang được cường hóa...] [Cường hóa thành công!

Chúc mừng túc chủ nhận được một viên đạn cháy.] Trong tay Lý Đông xuất hiện một viên đạn có khắc hình ngọn lửa.

Đạn cháy nổi tiếng, một khi bắn trúng mục tiêu, sẽ lập tức phát nổ, và tạo ra ngọn lửa có nhiệt độ lên đến hàng nghìn độ C, gây ra sát thương hủy diệt cho mục tiêu.

Lý Đông lắp viên đạn vào băng đạn, tiếp tục nói: "Hệ thống, cường hóa băng đạn!" [Xin túc chủ chọn cấp độ cường hóa: Cấp một, băng đạn cháy *20; Cấp hai, băng đạn cháy *40; Cấp ba, băng đạn cháy *60; Cấp bốn, băng đạn cháy *80; Cấp năm, băng đạn cháy *100.] "Cường hóa cấp năm!" [Ting!

Trừ thành công 200 Đạo tệ, vật phẩm đang được cường hóa...] [Cường hóa thành công!

Chúc mừng túc chủ nhận được băng đạn cháy *12.] Trong ô vật phẩm của hệ thống, xuất hiện một hàng dài băng đạn cháy ngay ngắn, có tới hơn 10000 viên đạn cháy, có thể cung cấp khả năng bắn liên tục trong vài giờ đồng hồ, kho dự trữ vô cùng phong phú.

Lý Đông lấy ra một băng đạn cháy, lắp vào súng máy Lôi Thần - Gatling.

Anh giơ khẩu Gatling lên, từng bước tiến về phía trước, "Lão

Dương, Thiên Chân, hai người lùi lại, để tôi!" Nghe Lý Đông gọi, Lão Dương quay đầu nhìn lại, khi thấy khẩu súng khổng lồ đen kịt đó, Lão Dương lập tức trợn mắt há mồm: ", Mẹ nó, Gatling?!" Ngô Tà vô thức liếc nhìn, lập tức ngẩn người, ngây ngốc nói: "Trời ạ, thật sự là súng máy Gatling..." "Hống hống hống!!" Phía trước, con quái vật phát ra một tiếng gầm kinh thiên, như một cơn lốc xoáy lao tới.

Lý Đông giơ họng súng đen ngòm của Lôi Thần - Gatling, nhắm vào con quái vật. "Bây giờ, mày có thể đi chết được rồi!!!" Dứt lời, Lý Đông bóp cò, Lôi Thần - Gatling lập tức phun ra một luồng lửa đỏ tím.

Cảm ơn mọi người!

Lý Đông bóp cò, nòng súng Lôi Thần Gatling quay tít.

Khoảnh khắc tiếp theo, họng súng phun ra một luồng lửa đỏ tím, kèm theo tiếng súng nổ vang dội, từng viên đạn cháy nhanh chóng bắn ra từ nòng súng. "Xè xè xè...

Bằng bằng bằng..." Con quái vật đáng sợ lao tới, giơ bàn tay khổng lồ, từ trên không đập mạnh xuống.

Thế nhưng, bàn tay chưa kịp hạ xuống, vô số viên đạn cháy đã bay tới người nó, rồi đột ngột phát nổ. "Bùm bùm bùm!" Ngọn lửa hừng hực bùng cháy trong chốc lát.

Ngọn lửa dữ dội bao trùm toàn thân con quái vật.

Súng máy Gatling phun ra những viên đạn dày đặc, còn dày hơn cả mưa rào, mỗi phút có thể bắn ra 9000 viên đạn, chỉ trong hai giây ngắn ngủi, đã có hàng trăm viên đạn cháy được bắn ra.

Những viên đạn cháy này đều bắn vào người con quái vật, gây ra sát thương hủy diệt.

Dưới hỏa lực mạnh mẽ, cơ thể con quái vật ngửa ra sau, hai chân

liên tục lùi lại, cuối cùng "ầm" một tiếng ngã xuống đất.

Lý Đông từng bước tiến lên, hỏa lực của khẩu Lôi Thần Gatling trong tay không ngừng, những viên đạn hung hãn bắn dữ dội vào cơ thể con quái vật.

Một lượng lớn đạn cháy tập trung thành đống, tạo ra vụ nổ dây chuyền, bốc lên từng cụm khói đen.

Lông trên người con quái vật bị cháy rụi, để lộ ra một mảng da trơn láng, cảnh tượng vô cùng chấn động. "Chết đi!!" Khẩu Gatling trên tay Lý Đông phun ra một lưỡi lửa dài, những viên đạn dày đặc liên tiếp bay ra, không dứt, như mưa phùn, từng viên một chính xác găm vào cơ thể con quái vật, làm bung ra từng mảng hoa máu lộng lẫy. "Phập, phập, phập, phập!" Tiếng găm vào sắc nhọn không ngừng vang lên, như một bản giao hưởng bất tận.

Chương 81

"Aoo..." Con quái vật cuối cùng không nhịn được mà gầm lên đau đớn.

Trên người nó xuất hiện những lỗ nhỏ dày đặc, máu tươi bắn tung tóe, tràn ngập cảm giác đau đớn khó chịu, như hàng vạn con kiến đang cắn xé da thịt, cơn đau thấu tim liên tục xuất hiện, khiến nó gần như phát điên. [Ting!

Gây sát thương thành công cho King Kong khổng lồ, Đạo tệ +30!] [Ting!

Gây sát thương thành công cho King Kong khổng lồ, Đạo tệ +30!] [Ting!

Gây sát thương thành công cho King Kong khổng lồ, Đạo tệ +30!] "..." Con quái vật liều mạng giãy giụa muốn đứng dậy, nhưng hỏa lực của Lôi Thần - Gatling vô cùng hung hãn, luôn áp chế cơ thể nó.

Con quái vật ngay cả cơ hội đứng thẳng cũng không có, mỗi lần vừa gượng dậy được một chút, lại bị một lượng lớn đạn bao phủ, bị bắn cho ngã vật xuống lần nữa. "Hống..." Con quái vật phát ra tiếng gầm giãy giụa, sau khi những nỗ lực đứng dậy thất bại, nó bắt đầu liều mạng di chuyển cơ thể khổng lồ, không ngừng lùi về phía sau để né tránh những viên đạn.

Cùng với sự di chuyển của nó, đường hầm rung chuyển dữ dội, đá phía trên không ngừng vỡ vụn rơi xuống...

Lý Đông nhìn thấu ý đồ của con quái vật, cười lạnh một tiếng, nhanh chóng đi tới.

Lý Đông đến gần trước mặt con quái vật, rồi tiếp tục điên cuồng

nổ súng, hung hăng áp chế động tác "lùi về phía sau" của nó.

Bắn ở cự ly gần độ chính xác cao hơn, đạn găm vào sâu hơn, sát thương gây ra cũng tăng lên gấp bội.

Phập!

Phập!

Phập!

Đạn cháy găm sâu vào cơ bắp của con quái vật, tổn hại càng nghiêm trọng hơn.

Hơn nữa, những mảnh đạn bên ngoài va chạm vào nhau, còn tạo ra nhiệt độ cao gây cháy.

Ngọn lửa hàng ngàn độ bùng lên, đốt cháy sâu vào da thịt của con quái vật.

Từng mảng da trở nên cháy đen, tỏa ra từng làn khói đen, không khí tràn ngập mùi tanh hôi.

Lý Đông không ngừng quét súng, từ đỉnh đầu con quái vật bắn thẳng xuống chân, đạn cháy tiếp xúc với tất cả các bộ phận trên người nó, cả con quái vật bị ngọn lửa nuốt chửng.

Nhìn từ xa, giống như bị chôn vùi trong biển lửa.

Con quái vật bị đốt đến mức không ngừng gầm lên đau đớn. [Ting!

Đốt cháy thành công King Kong khổng lồ, Đạo tệ +35!] [Ting!

Đốt cháy thành công King Kong khổng lồ, Đạo tệ +35!] [Ting!

Đốt cháy thành công King Kong khổng lồ, Đạo tệ +35!] "..." Cách đó không xa.

Ngô Tà và Lão Dương nhìn con quái thú bị Lý Đông hành hạ đến

sống dở chết dở, vui đến mức muốn vỗ tay ăn mừng. "Anh Đông, giết nó đi, mẹ nó chứ!!" Lão Dương lớn tiếng hô hào. "Anh Đông cố lên, báo thù cho Thái Thúc!" Ngô Tà cũng lớn tiếng hô theo. "Không vấn đề, xem tôi xử lý con súc sinh này!" Lý Đông quay đầu đáp lại.

Đúng lúc này cần thay đạn, hỏa lực hung hãn của khẩu Gatling tạm dừng.

Trong khoảnh khắc Lý Đông thay băng đạn, con quái vật nhanh chóng lật người. "Hống!" Một bóng đen khổng lồ xuất hiện trước mặt, phát ra một tiếng gầm đinh tai nhức óc.

Sóng âm tạo ra một luồng gió mạnh, thổi tung tóc của mọi người, màng nhĩ rung lên ong ong, gần như mất đi thính giác.

Con quái vật hung hăng nhìn chằm chằm vào con người nhỏ bé trước mặt, giận dữ giơ bàn tay lên, dùng hết sức đập xuống. "Anh Đông, cẩn thận!" "Anh Đông, mau chạy!" Thấy cảnh này, Ngô Tà và Lão Dương kinh hãi trợn to mắt, vội vàng hô hào Lý Đông chạy trốn.

Nhưng, Lý Đông lại không có chút phản ứng nào.

Anh đứng yên tại chỗ, lạnh lùng nhìn bàn tay khổng lồ đang lao tới.

Ngay sau đó, Lý Đông bình tĩnh giơ súng máy hạng nặng Lôi Thần Gatling lên, họng súng nhắm vào bàn tay đen ngòm nguy hiểm đó.

Con quái vật căn bản không coi khẩu Gatling ra gì, vì nó cho rằng những viên đạn cháy kia không thể nào chống lại được đòn tấn công quán tính mạnh mẽ như vậy. "Hống..." Con quái vật gầm lên một tiếng, tăng thêm lực đập xuống.

Thề phải đập nát tên loài người đáng ghét trước mắt thành bùn thịt, để giải tỏa mối hận trong lòng!

Lý Đông căn bản không coi đòn tấn công của con quái vật ra gì.

Anh thản nhiên giơ họng súng Gatling đen kịt, nhắm vào bàn tay, rồi nở một nụ cười khinh miệt, bắt đầu bóp cò.

Không ai biết rằng, Lý Đông vừa thay vào không phải là đạn cháy, mà là đạn xuyên giáp.

Chương 82

Xuyên giáp xuyên giáp, xuyên núi phá giáp, ngay cả thép cũng có thể xuyên thủng.

Một bàn tay thịt, lẽ nào còn cứng hơn cả thép sao?

Đây chính là lý do Lý Đông tự tin như vậy.

Khoảnh khắc tiếp theo, Gatling phun ra một con rồng lửa dài, vô số viên đạn xuyên giáp như sao băng lao vào bàn tay đen khổng lồ đó. "Bằng bằng bằng bằng bằng bằng!!!" Trong vòng một giây, hơn 100 viên đạn đã xuyên thủng bàn tay con quái vật, tạo ra một lỗ máu to như cái đấu. "Aoo..." Trong chốc lát, cơn đau thấu tim truyền đến não bộ con quái vật, nó phát ra một tiếng hét thảm thiết, năm ngón tay vì đau đớn mà co quắp lại.

Phập!

Phập!

Phập!

Phập!

Đạn nhanh chóng xuyên qua bàn tay, cả bàn tay của con quái vật bị bắn nát, đau đến cực điểm, hoàn toàn tê liệt.

Lý Đông ngừng bắn, nhếch mép, cười lạnh nói: "Sướng không?" Con quái vật lập tức thu tay lại, mặt đầy sợ hãi nhìn khẩu Gatling đen kịt đó. "Mẹ nó, anh Đông đỉnh thật, còn giấu một tay, đúng là không phục không được." Lão Dương giơ ngón tay cái.

Ngô Tà gật đầu, nói: "Vừa rồi tôi còn sợ anh Đông sẽ trúng chiêu, xem ra anh ấy đã có chuẩn bị từ sớm." "Anh Đông, giết chết con chó này đi!

Không cần khách sáo với nó!" Lão Dương hét lớn về phía Lý Đông.

Lý Đông lại giơ khẩu Gatling lên, nhắm vào đầu con quái vật.

Trong khoảnh khắc, một cảm giác nguy hiểm tột độ bao trùm toàn thân. "Aoo..." Con quái vật hoảng sợ kêu lên một tiếng, lập tức quay người chạy trốn về phía sau.

Nó chạy rất nhanh, thoáng chốc đã biến mất, chỉ có ngọn lửa trên người vẫn cháy, bốc lên khói đen nghi ngút, như khói hiệu báo động, để lại một tín hiệu rất rõ ràng. "Chạy à?

Ha ha... cửa cũng không có đâu!" Lý Đông lao đi như bay đuổi theo, kết hợp với khả năng bật nhảy siêu cường, tốc độ của anh thật kinh người.

Chẳng mấy chốc, anh đã đuổi kịp phía sau con quái vật.

Lý Đông đang định tiếp tục nổ súng, con quái vật lại nhanh chóng chui vào trong mộ thất, rồi dùng cánh cổng đá khổng lồ chặn lối vào.

Lý Đông bị cách ly bên ngoài, nhất thời cũng không thể vào được.

Nhưng Lý Đông không vội, anh lấy băng đạn ra, cường hóa ra một lượng lớn băng đạn xuyên giáp, chuẩn bị đầy đủ trước, lát nữa sẽ xông vào chơi chết thứ đó. "Anh Đông, con quái vật đó đâu rồi?

Biến mất rồi à?" Lão Dương và mọi người cũng đi tới. "Ở bên trong." Lý Đông chỉ tay, nói. "Khốn kiếp, trốn vào trong rồi à, vậy chúng ta không vào được, làm sao giết nó?" Lão Dương ngơ ngác hỏi.

Lý Đông giơ khẩu Gatling lên, nói: "Ai nói không vào được?

Tránh ra một chút, đừng cản đường." Mọi người lập tức nhường chỗ, tò mò nhìn Lý Đông.

Lý Đông hướng họng súng về phía cổng đá ở lối vào mộ thất, rồi

bắn ra một loạt đạn.

Pằng pằng pằng pằng...

Một loạt đạn xuyên giáp dày đặc bay ra, lập tức xuyên thủng cổng đá.

Ầm một tiếng, cổng đá sụp đổ, vỡ thành một đống bụi. ", Được đấy, mạnh thật..." Lão Dương ngây ngốc nói. "Ngoan ngoãn ở ngoài, chú ý an toàn, tôi vào trong xử lý thứ đó." "Được rồi, anh Đông, chờ tin tốt của anh!" Lão Dương cười hì hì.

Lý Đông cầm Gatling, nhanh chóng lao vào mộ thất.

Xuyên qua lớp bụi mù mịt, phía trước đột nhiên có một bóng đen khổng lồ nhanh chóng đập xuống.

Lý Đông nhanh chóng lộn người né tránh, ầm một tiếng, vị trí ban đầu bị đập thành một cái hố lớn, thì ra là một tảng đá. "Hống hống..." King Kong đấm ngực, ngửa mặt lên trời gầm dài một tiếng.

Sau một hồi nghỉ ngơi, con súc sinh đã hồi phục, lúc này một đôi mắt đỏ ngầu đang hung hăng nhìn chằm chằm vào Lý Đông.

Sau đó, King Kong lấy ra một tảng đá lớn từ phía sau, hung hăng ném về phía Lý Đông.

Lý Đông nhíu mày, hai chân lập tức dồn sức, nhanh chóng nhảy tránh.

Chương 83

Một cú nhảy xa bảy tám mét, dễ dàng né được tảng đá.

King Kong vừa nhặt đá ném, vừa nhanh chóng tiếp cận Lý Đông, đợi đến một khoảng cách nhất định, con quái vật chớp lấy thời cơ, hung hăng lao tới. "Hống..." King Kong há cái miệng to như chậu máu, thề phải giết chết tên loài người đáng ghét này.

Lý Đông lộ ra một nụ cười giễu cợt, rồi dồn sức nhảy một cái, lập tức nhảy lên vách đá bên cạnh.

King Kong lập tức vồ hụt, đầu đập vào đá, đau đến mức gầm lên một tiếng, tức giận không thôi.

Lý Đông nhanh chóng di chuyển, chẳng mấy chốc đã nhảy lên phía trên vách đá.

Anh đứng trên cao nhìn xuống con King Kong khổng lồ bên dưới.

Rồi, Lý Đông từ từ lấy khẩu Gatling ra, nhắm vào đầu King Kong, cười lạnh nói: "Bây giờ đến lượt tôi." Nòng súng Lôi Thần Gatling quay tít, một loạt đạn dày đặc bắn ra. "Xè xè xè...

Bằng bằng bằng..." Khoảnh khắc tiếp theo, đầu King Kong nổ tung từng mảng hoa máu. [Ting!

Gây sát thương thành công cho King Kong khổng lồ, Đạo tệ +40!] [Ting!

Gây sát thương thành công cho King Kong khổng lồ, Đạo tệ +40!] [Ting!

Gây sát thương thành công cho King Kong khổng lồ, Đạo tệ +40!] "..." Lý Đông bắn ra hỏa lực càng hung hãn hơn, bắn dữ dội vào mặt King Kong.

Uy lực của đạn xuyên giáp quả nhiên lợi hại hơn, có thể đi sâu vào da thịt, gây ra tổn hại nghiêm trọng hơn, số Đạo tệ tăng lên rất nhanh.

Lực xung kích mạnh mẽ như lũ quét, King Kong không chịu nổi, bị bắn đến mức "bịch" một tiếng ngã xuống đất. "..." Lý Đông đứng trên cao bắn sướng tay, bắn đến mức King Kong không thể cử động, chỉ có thể làm một cái bia đỡ đạn, số Đạo tệ tăng vùn vụt, như thủy triều dâng không ngừng. [Ting!

Gây sát thương thành công cho King Kong khổng lồ, Đạo tệ +40!] [Ting!

Gây sát thương thành công cho King Kong khổng lồ, Đạo tệ +40!] "..." Đúng lúc này, Lão Dương thò đầu vào xem náo nhiệt.

Ông ta vỗ tay hô hào: "Anh Đông, bắn hay lắm!

Ha ha ha, giết nó đi!" Lý Đông nghe thấy tiếng, vô thức nhìn sang.

King Kong lập tức gầm lên một tiếng, nhân cơ hội đứng dậy, rồi loạng choạng lao ra ngoài muốn chạy trốn. "Chết tiệt, tên Lão Dương này đã kích động nó." Lý Đông nhíu mày. "Ối!

Mẹ nó..." Lão Dương sợ đến mức xanh mặt, co giò bỏ chạy. "Hống..." King Kong nhanh chóng lao ra khỏi mộ thất. "Mẹ kiếp!

Tuyệt đối không thể để nó ra ngoài." Lý Đông lập tức quét súng vào chân King Kong, đầu gối nó trúng đạn, King Kong lập tức đứng không vững, đột ngột ngã nhào xuống đất, tung lên đầy bụi.

Nhưng, King Kong nhanh chóng lại giãy giụa đứng dậy, quay đầu lại oán độc nhìn Lý Đông, rồi nhanh chóng chạy ra ngoài.

Trong nháy mắt, King Kong đã chui ra khỏi mộ thất.

Bên ngoài lập tức vang lên tiếng la hét kinh hãi, nghe giọng thì là Dương Hinh và Ngô Tà. "Mẹ kiếp!" Lý Đông thầm mắng, vội vàng

lấy ra một cuộn lưới thép, nói: "Hệ thống, cường hóa cho tôi!" [Xin túc chủ chọn cấp độ cường hóa lần thứ ba] [Cấp một, lưới bắt cá kiểu ném tay kiểu mới; 500 Đạo tệ] [Cấp hai, lưới bắt cá sợi nylon; 600 Đạo tệ] [Cấp ba, lưới co giãn siêu đàn hồi; 700 Đạo tệ] [Cấp bốn, lưới bắt giữ cao cấp của cảnh sát; 800 Đạo tệ] [Cấp năm, lưới điện bắt giữ cỡ lớn quân dụng. 1000 Đạo tệ] Lý Đông không do dự nói: "Cường hóa cấp cao nhất." [Ting!

Trừ thành công 1000 Đạo tệ, vật phẩm đang được cường hóa...] [Ting!

Cường hóa thành công, chúc mừng túc chủ nhận được lưới điện bắt giữ cỡ lớn quân dụng.] [Gợi ý: Lưới điện này sử dụng kiểu ném tay để bắt mục tiêu, một khi bắt thành công, sẽ tạo ra dòng điện vi lượng, làm tê liệt cơ thể mục tiêu.] Trong tay Lý Đông ánh sáng trắng lóe lên, xuất hiện một cuộn lưới dây màu đen lớn.

Loại lưới bắt giữ cỡ lớn quân dụng này, được làm từ dây thừng lõi thép sợi tổng hợp, có độ bền siêu cường, có thể chịu được áp lực hàng nghìn cân, có thể nói chất lượng đỉnh cao.

Hơn nữa, lưới bắt giữ có một đầu dây, chỉ cần cầm lấy đến gần mục tiêu, là có thể quăng lưới bắt giữ, sử dụng vô cùng đơn giản và nhanh chóng.

Bên ngoài. "Mẹ nó, thứ đó ra rồi, mau chạy đi!" Lão Dương la hét, chạy còn nhanh hơn thỏ, thoáng chốc đã biến mất. "Ra rồi?" Ngô Tà ngẩn ra, rồi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng đen khổng lồ xuất hiện trước mắt. "Hống!" King Kong giận dữ gầm lên, miệng phun ra một luồng gió mạnh.

Luồng gió đó ép Ngô Tà và Dương Hinh vào tường, hai người kinh hãi nhìn bóng đen to lớn, sợ đến mức không biết làm gì, ngay cả chạy cũng không chạy được.

King Kong vung bàn tay khổng lồ, hung hăng tát về phía hai người.

"A ~~" Dương Hinh kinh hãi hét lên.

Chương 84

Cô nhắm chặt mắt, không dám nhìn cảnh tượng kinh hoàng.

Đúng lúc này, Lý Đông kịp thời có mặt.

Anh ném mạnh lưới điện bắt giữ trong tay ra.

Trong khoảnh khắc, lưới điện phủ kín cơ thể King Kong.

Lý Đông giật mạnh một cái, lưới bắt giữ hoàn toàn bao bọc King Kong, rồi từng luồng điện bắt đầu lóe lên.

Toàn thân King Kong co giật, khóe miệng thậm chí còn sùi bọt trắng, cả người trở nên mềm nhũn, như một đống bùn nhão.

Lý Đông lập tức dùng hết sức lực toàn thân, kéo con King Kong to lớn nhanh chóng trở lại mộ thất. "Hống!" Đột nhiên, King Kong gầm lên một tiếng, không biết tại sao lại hồi phục, có lẽ bị dòng điện kích thích thần kinh, thứ này trở nên mạnh mẽ vô cùng.

Nó lập tức phấn lực thoát khỏi lưới bắt giữ, hai tay to lớn mạnh mẽ kéo một cái, lưới bắt giữ rách toạc một mảng lớn.

King Kong nhanh chóng chui ra khỏi lỗ rách.

Lý Đông nhíu mày, miếng thịt béo đã đến miệng sao có thể để nó chạy mất?

Anh lập tức lấy dao cắt plasma ra, nhanh chóng xông tới, đột nhiên nhảy lên, tận dụng trọng lực, Lý Đông từ trên không rơi xuống, dao plasma hung hăng cắm vào đùi King Kong.

Phập một tiếng, máu tươi bắn tung tóe.

Lưỡi dao xuyên qua đùi King Kong, cắm sâu vào sàn đá, ghim chặt nó tại chỗ, không thể di chuyển. [Ting!

Xuyên thủng thành công King Kong khổng lồ, Đạo tệ +300!] "Aoo..." King Kong gầm lên giận dữ, đau đến mức cả khuôn mặt vặn vẹo.

Nó nhanh chóng quay đầu, dùng tay hung hăng cào tới.

Lý Đông rút dao plasma ra, giẫm lên chân King Kong, nhảy một cái.

Đối mặt với cánh tay đang cào tới, Lý Đông chém dao vào cánh tay King Kong.

Phập!

Máu tươi bắn tung tóe. "Đứt cho tao!" Lý Đông kéo mạnh dao plasma, lưỡi dao nhanh chóng rạch một vết cắt sâu, cắt đứt cả cánh tay to khỏe của King Kong. "Aoo..." King Kong tru lên thảm thiết.

Cuối cùng cả cánh tay trái rơi xuống đất, tung lên đầy bụi. [Ting!

Gây trọng thương tay của King Kong khổng lồ, +1000!] Lý Đông nhìn con dao plasma, plasma bên trong sắp hết, một lần cắt đã tiêu hao không ít năng lượng.

Nhưng thu hoạch được hơn một nghìn Đạo tệ, cũng đáng.

Lý Đông đến trước mặt King Kong, rồi lấy ra súng máy Gatling, họng súng đen ngòm nhắm vào đầu nó. "Hống!" King Kong há cái miệng máu me, muốn lao tới cắn. "Tìm chết." Lý Đông không do dự nổ súng, Gatling lập tức bắn ra những viên đạn xuyên giáp dày đặc.

Pằng pằng pằng pằng!

Từng viên đạn xuyên giáp bắn rụng răng King Kong, cái miệng lớn đáng sợ trở nên trơn tuột, trông thật hài hước. [Ting!

Bắn rụng thành công răng của King Kong khổng lồ, Đạo tệ +15!] [Ting!

Bắn rụng thành công răng của King Kong khổng lồ, Đạo tệ +15!] [Ting!

Bắn rụng thành công răng của King Kong khổng lồ, Đạo tệ +15!] "..." Lý Đông đánh King Kong đến hấp hối, xem ra chỉ còn một hơi tàn.

Sau đó, anh quay đầu lại, hét về phía Ngô Tà và những người khác: "Được rồi!" Nghe Lý Đông nói, Lão Dương vốn đã biến mất, đột nhiên xuất hiện, lon ton chạy tới, cười hì hì: "Anh Đông, bảo em làm gì?" Lý Đông lườm Lão Dương một cái, rồi nói: "Cho các cậu xả giận." "Xả giận kiểu gì?" Lão Dương tò mò. "Anh Đông, ý của anh là để bọn em bắn con quái vật này sao?" Ngô Tà đoán ra ý của Lý Đông. "Không sai, cứ bắn thoải mái, cho sướng tay." Lý Đông nói. "Mẹ nó, thật không?" Lão Dương vui mừng nói.

Lý Đông đảo mắt, "Vô nghĩa, lời của tôi có thể là giả sao?" "Vậy tôi không khách sáo nữa." Lão Dương lập tức lên đạn, nói: "Lão tử sớm đã ngứa mắt thứ này rồi, nhân tiện giết chết nó!" Lão Dương nóng lòng chạy đến trước mặt King Kong, rồi đùng đùng đùng nổ súng, bắn đến không còn gì vui hơn. "Được rồi, thực ra tôi cũng đang muốn thay Thái Thúc dạy dỗ thứ này, cảm ơn anh Đông đã cho cơ hội." Ngô Tà cầm một khẩu súng trường, không do dự đi tới. "Anh Đông, vất vả cho anh rồi, lại cứu em một lần nữa." Dương Hinh mỉm cười nói.

Cô chớp chớp đôi mắt to long lanh nhìn Lý Đông, ánh mắt thu ba gợn sóng. "Chuyện nhỏ, không cần để trong lòng." Lý Đông thản nhiên cười.

Chương 85

...

Trong lúc hai người nói chuyện, bên kia đã bắn đến không thể tách rời. "Thái Thúc, tôi giúp ông báo thù rồi." Ngô Tà nhanh chóng bắn vào đầu King Kong, trên đó xuất hiện từng hàng vết đạn.

King Kong đau đến gãi tai gãi má, hai mắt trở nên đỏ ngầu.

Lão Dương cũng gầm lên: "Súc sinh, xem ông nội mày lợi hại đây!" Khẩu súng tiểu liên trong tay nhanh chóng phun ra đạn.

Toàn thân King Kong truyền đến cảm giác đau nhói dày đặc, đau không muốn sống, nó bắt đầu liều mạng giãy giụa.

Nhưng lưới điện bắt giữ đã quấn chặt toàn thân nó, khiến nó không thể động đậy. "Ha ha ha, súc sinh, giãy đi!

Mẹ nó mày cứ giãy đi!" Lão Dương khiêu khích hét lớn. "Hống!" Khoảnh khắc tiếp theo, King Kong đột nhiên bùng phát sức mạnh vô cùng, trực tiếp chui ra khỏi lưới bắt giữ.

Nó đột ngột đứng dậy, đấm ngực, ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng, một đôi mắt đỏ ngầu, hung hăng nhìn chằm chằm vào Lão Dương trước mặt.

Ngay sau đó, nó giận dữ lao về phía Lão Dương và Ngô Tà. "Mẹ nó, mau chạy đi!" "Anh Đông cứu mạng!" "..." Ngô Tà và Lão Dương sợ đến mức vứt cả súng, nhanh chóng chạy về phía Lý Đông.

King Kong giận dữ đuổi theo, gần như bộc phát toàn bộ tiềm năng sinh mệnh, khí thế hung hãn, không thể cản phá.

Lý Đông chau mày, không ngờ tên này trước khi chết còn có thể phản công, là hồi quang phản chiếu sao? "Anh Đông, làm sao bây

giờ?" Dương Hinh lo lắng hỏi. "Không cần vội, tôi có cách." Lý Đông lập tức lấy Lôi Thần Gatling ra, thầm niệm: "Hệ thống, tiếp tục cường hóa vũ khí!" [Xin túc chủ chọn cấp độ cường hóa lần thứ tư] [Cấp một: Vũ khí Gauss; 10000 Đạo tệ] [Cấp hai, vũ khí Proton; 28000 Đạo tệ] [Cấp ba, vũ khí Phản vật chất; 34000 Đạo tệ] [Cấp bốn, vũ khí Hạt; 68000 Đạo tệ] [Cấp năm, vũ khí Laser. 136000 Đạo tệ] Nhìn những vũ khí này, Lý Đông không khỏi hít một hơi lạnh, mẹ nó toàn là vũ khí công nghệ cao, lại tốn nhiều Đạo tệ như vậy.

Lý Đông nhíu mày, cuối cùng chọn cường hóa cấp một. [Ting!

Trừ thành công 10000 Đạo tệ, vật phẩm đang được cường hóa...] [Ting!

Cường hóa thành công, chúc mừng túc chủ nhận được vũ khí Gauss.] [Gợi ý 1: Vũ khí này uy lực cực lớn, xin hãy cẩn thận sử dụng] [Gợi ý 2: Vũ khí này chỉ có thể bắn một lần, sau đó cần thời gian dài để tích lũy năng lượng, thời gian không cố định] [Gợi ý 3: Bắn lại đạn pháo Gauss, cần tiêu hao một lượng Đạo tệ nhất định] ", Chỉ có thể bắn một lần?" Lý Đông lập tức ngẩn người.

Một viên đạn, chỉ có thể bắn một lần?

Vậy chẳng phải một phát đạn pháo Gauss tốn một vạn Đạo tệ sao, cũng quá đắt rồi.

Lý Đông đang thầm mắng giá quá cao, thì ánh sáng trắng lóe lên, trong tay anh xuất hiện một khẩu súng Gauss có hình dáng kỳ lạ.

Súng Gauss, dùng cuộn dây trong thân súng tạo ra lực điện từ cực mạnh để bắn kim từ, tốc độ bắn nhanh, uy lực cực lớn.

Có thể xuyên thủng xe tăng, thậm chí cả giáp chiến hạm.

Súng Gauss sử dụng hệ thống tụ điện biến thiên tức thời, dưới sự kiểm soát của kỹ thuật này, cuộn dây chỉ tạo ra trường điện từ xung

cường độ cao trong khoảnh khắc bắn, lực sát thương kinh người.

Súng Gauss là một loại vũ khí cực kỳ chính xác, sát thương cực cao.

Nó sử dụng năng lượng thần kỳ để tạo ra từ trường đẩy đạn.

Mặc dù súng Gauss uy lực mạnh mẽ, nhưng lực giật lại nhỏ đến mức gần như có thể bỏ qua, độ chính xác và uy lực vượt xa các loại vũ khí hạng nhẹ khác.

Nhược điểm duy nhất là mỗi lần bắn xong cần một khoảng thời gian dài để tích lũy năng lượng, sau đó mới có thể sử dụng lần tiếp theo.

Hiệu ứng bắn của súng này vô cùng lộng lẫy, viên đạn sẽ kéo theo một dải hồ quang điện màu xanh lam, vô cùng đẹp mắt.

Loại vũ khí uy lực mạnh mẽ này, thường có thể dùng làm át chủ bài.

Vào thời điểm quan trọng có thể dùng làm con bài tẩy để cứu mạng.

Lúc này, chính là thời khắc đó.

Lý Đông không do dự cầm lấy súng Gauss, nhắm vào con King Kong khổng lồ đang lao tới.

King Kong vừa hay liếc nhìn về phía Lý Đông, nó nhạy bén cảm nhận được một mối nguy hiểm tột độ bao trùm toàn thân. "Aoo..." King Kong kinh hãi gầm lên một tiếng, lập tức quay đầu bỏ chạy.

Tên này nhanh chóng leo lên vách đá, muốn chạy vào hang động.

Lý Đông cười lạnh: "Chạy?

Chết đi!" Lý Đông nhanh chóng bóp cò. "Vút!" Một tiếng súng nhỏ đến mức không nghe thấy vang lên.

Trên không trung vẽ ra một đường cong màu xanh nhạt tuyệt đẹp, nhanh chóng và chính xác bắn trúng người King Kong. "Bùm!" Một tiếng nổ dữ dội vang lên, cả căn phòng rung chuyển nhẹ, bụi bay mù mịt.

Chương 86

Mọi người nghe thấy động tĩnh lớn như vậy, lập tức đồng loạt nhìn về vị trí của King Kong.

Đợi khói bụi tan đi, King Kong đã biến mất không tăm tích, ngay cả một sợi lông cũng không còn lại.

Lý Đông hơi ngẩn ra, rồi nhìn khẩu súng Gauss trong tay, tán thưởng: "Ừm... không tệ, rất mạnh, không hổ là vũ khí át chủ bài!" Giây tiếp theo, tiếng thông báo của hệ thống vang lên: [Ting!

Túc chủ tiêu diệt thành công King Kong khổng lồ, thưởng 18000 Đạo tệ!] Lý Đông trong lòng vui sướng, không tệ, chỉ một con quái vật này đã trị giá hơn một vạn Đạo tệ, quả nhiên phần thưởng hậu hĩnh. ...

Lúc này, Lão Dương ngơ ngác dụi mắt: "Mẹ nó?

Con tinh tinh lớn kia đâu rồi, biến mất rồi à?

Một chút cặn cũng không còn?" Ngô Tà đảo mắt: "Ông không mù đấy chứ, con tinh tinh lớn kia sớm đã bị hóa thành tro bụi rồi." Lão Dương nghiêm túc nhìn đám bụi trên mặt đất, lập tức kinh ngạc đến mức mắt trợn tròn. "Mẹ nó, thật sự thành tro bụi rồi à..." Lão Dương nuốt nước bọt, quay đầu nhìn chằm chằm vào khẩu súng ngắn lộng lẫy trong tay Lý Đông, nước miếng cũng chảy ra. "Cái đó, anh Đông, đây là súng gì vậy, sao mà mạnh thế?" "Súng Gauss, nghe nói chưa?" Lý Đông nhướng mày. "Súng, súng Gauss?

Ờ... tên nghe cũng lạ, tôi thật sự chưa nghe bao giờ." Lão Dương ngơ ngác gãi đầu, rồi nở một nụ cười nịnh nọt, nói: "Cái đó, anh Đông có thể cho tôi sờ thử không?" Nói xong, không đợi Lý Đông trả lời, hai tay ông ta đã nóng lòng sờ tới. "Cút mẹ mày đi!" Lý Đông trở tay tát

một cái. "Ối, mẹ nó..." ...

Sau cơn sóng gió, Ngô Tà đưa thi thể Thái Thúc vào trong mộ thất để chôn cất.

Mọi người xây một ngôi mộ, dùng đá đơn giản làm một tấm bia, để tưởng nhớ sự hy sinh của Thái Thúc. "Thái Thúc, con tinh tinh lớn kia đã chết rồi, chúng tôi đã báo thù cho ông, dưới suối vàng ông có thể yên nghỉ rồi." Ngô Tà quỳ xuống, nghiêm túc lạy ba lạy.

Mọi người cũng đều đứng trước mộ Thái Thúc mặc niệm.

Kết thúc việc tưởng nhớ Thái Thúc, mọi người nghỉ ngơi tại chỗ một lúc, xử lý vết thương, ăn chút lương khô bổ sung thể lực, tiện thể bàn bạc đường đi tiếp theo.

Trong lúc mọi người đang bàn bạc, Dương Hinh đột nhiên đề nghị muốn lên hang động phía trên để tìm Linh Nhãn Châu.

Vừa nhắc đến Linh Nhãn Châu, Lão Dương lập tức mắt sáng lên, nóng lòng hỏi: "Viên Linh Nhãn Châu còn lại ở trong hang động đó sao?" "Vâng, bích họa ở đó có ghi lại..." Dương Hinh kể lại toàn bộ câu chuyện cho Lão Dương. "Thì ra là vậy, xem ra, viên châu đó mười phần thì có đến chín phần là giấu trong hang động kia." Lão Dương rất chắc chắn nói. "Em cũng nghĩ vậy, cho nên nhất định phải vào trong tìm thử." Dương Hinh nhìn về phía Lý Đông, nói: "Anh Đông, anh có thể đi cùng em một chuyến không?

Em có thể trả tiền cho anh..." Lý Đông trầm tư một lúc, không vội tỏ thái độ.

Ngược lại Lão Dương nóng lòng nói: "Cô Dương, tôi có thể đi cùng cô một chuyến!

Cái đó, phí vất vả thì, ý tứ một chút là được rồi, dù sao thì Hàn Tín điểm binh, càng nhiều càng tốt, ha ha, càng nhiều càng tốt..." Lão

Dương xoa hai tay, cười hì hì.

Dương Hinh liếc ông ta một cái, nói: "Xin lỗi, hang động đó khá nguy hiểm, ông vào e là không ổn, tôi và anh Đông đi là được rồi." Lão Dương vội nói: "Có gì không ổn?

Lão Dương tôi sóng to gió lớn nào chưa thấy?

Hơn nữa, con tinh tinh lớn trong hang động cũng bị giết rồi, còn có thể có nguy hiểm gì nữa?

Đừng dọa lão tử." "Ờ... vậy thôi." Dương Hinh cạn lời.

Thấy tờ tiền sắp đến tay lại bay mất, Lão Dương lập tức sốt ruột, nhất quyết đòi đi theo bằng được, lải nhải không ngừng. "Được rồi Lão Dương, im miệng cho tôi." Lý Đông đảo mắt, nói: "Thế này đi, tôi đi cùng Dương Hinh vào trong xem thử, cậu và Thiên Chân ở ngoài đợi tôi ra." "Được." Ngô Tà nói: "Anh Đông, hai bọn tôi nghỉ ngơi ở đây, chú ý an toàn, đi sớm về sớm." Lão Dương nghe vậy liền sốt ruột, nói: "Không, anh Đông, một mình lão Ngô ở đây là được rồi, tôi có thể đi cùng anh." Lý Đông lườm Lão Dương một cái, "Ngoan ngoãn ở yên đây cho tôi, không được đi đâu hết." Lão Dương mặt mày méo xệch: "Anh Đông, tôi, tôi nguyện vì anh vào sinh ra tử mà." "Cút đi..." Trước khi vào động, Lý Đông chuẩn bị mang một vài dụng cụ vào trong.

Trong ba lô của Ngô Tà có các dụng cụ như diêm, xẻng Lạc Dương, xẻng lốc xoáy, đèn pin thám hiểm, dây leo núi, ở bên ngoài không dùng đến nên Lý Đông lấy hết.

Lý Đông không mang súng theo mà để lại cho họ phòng thân, đề phòng bất trắc.

Sau đó, Lý Đông và Dương Hinh trèo lên vách đá, hai người tiến vào hang động tối om.

Nhiệt độ bên trong hang đột ngột giảm mạnh, thỉnh thoảng có một cơn gió lạnh từ sâu bên trong thổi ra, khiến toàn thân nổi da gà.

Bên trong cực kỳ tối, Lý Đông bật đèn pin, chỉ có thể chiếu sáng được vài mét, còn lại thì tối đen như mực, không thấy năm ngón tay.

Đi vào không xa, hai người phát hiện trên hai vách tường có một vài bức bích họa mờ ảo.

"Đông ca, em đi xem thử." Dương Hinh nói.

Hai người lại gần xem xét kỹ lưỡng, phát hiện mấy bức bích họa mang tính tự sự.

Bức đầu tiên, một vài "người tí hon" đang quỳ lạy một hang động màu đen.

Bức thứ hai, những con khỉ vây quanh hang động, dâng lên một vài thứ đồ cúng tế.

Chương 87

Bức thứ ba, một người đàn ông mặc áo bào trắng cao lớn uy mãnh tiến vào bên trong hắc động.

Bức cuối cùng, từ trong hang động bước ra một "quái nhân" đầu rắn mình người.

Ngoài ra, bên dưới bức bích họa có một hàng chữ nguệch ngoạc.

"Cô có hiểu ý nghĩa của mấy bức bích họa này không?" Lý Đông nhìn sang Dương Hinh.

Dương Hinh có nghiên cứu sâu về phương diện này.

Cô gật đầu, chỉ vào hàng chữ đó rồi nói: "Kết hợp nội dung bích họa và những dòng chữ này, có thể biết được bên trong chôn cất vị đại tế ti của tộc Cổ Xà.

Vị đại tế ti này là hóa thân của xà thần, đã chìm vào giấc ngủ sâu từ mấy trăm năm trước.

Trong bích họa có nói, một ngày nào đó trong tương lai, ngài sẽ tỉnh lại, tái lâm thế gian." "Tỉnh lại?" Lý Đông cười khẩy: "Chắc đã thành tro bụi cả rồi." Anh liếc nhìn vào sâu trong hắc động, nói: "Chúng ta vào xem thử đi." "Vâng." Hai người tiếp tục đi về phía trước.

Đi được hơn một trăm mét, Dương Hinh chiếu đèn pin về phía trước, mặt trắng bệch kinh hãi hét lên một tiếng: "A!" Dương Hinh nhanh chóng lùi lại trong hoảng loạn, ngã vào lòng Lý Đông.

"Sao thế?" Lý Đông hỏi.

Dương Hinh chỉ về phía trước, căng thẳng nói: "Đông ca, có rắn, một con rắn rất lớn…" "Rắn?" Lý Đông lập tức vận dụng Ưng Nhãn

nhìn qua, lại phát hiện đó chỉ là một pho tượng đá hình rắn trông như thật.

"Đừng căng thẳng, chỉ là một pho tượng đá thôi." Lý Đông chậm rãi bước đến xem xét.

Một pho tượng đầu rắn mình người khổng lồ, cao bằng cả tòa nhà hai tầng, nằm chiếm giữ ngay trung tâm hang động.

Lý Đông ngẩng đầu nhìn cái đầu rắn nhe nanh múa vuốt, chỉ thấy miệng rắn hơi hé mở, hai chiếc răng nanh sắc nhọn trông vô cùng đáng sợ.

Khi nhìn kỹ hơn, lòng anh không khỏi chùng xuống.

Lý Đông phát hiện trong miệng rắn có vài vết máu tươi.

Không chỉ vậy, trong miệng nó còn nhét mấy xác chuột máu me đầm đìa.

Thoạt nhìn, cứ ngỡ như con rắn đá này đã ăn thịt mấy con chuột.

Nhưng đá không thể tự động ăn uống được, và mấy con chuột chết kia cũng không thể tự trèo vào miệng con rắn đá.

Chuyện bất thường ắt có yêu ma.

Chắc chắn có điều mờ ám bên trong… "Đông ca, bên trong hết đường rồi." Dương Hinh khẽ nói.

Một pho tượng khổng lồ đã chặn hoàn toàn hang động, phía trước là đường cùng.

"Chắc chắn có đường, để tôi tìm xem." Lý Đông nhìn quanh bốn phía, đột nhiên thấy bên cạnh có một cái hốc lõm vào, không gian bên trong khá lớn.

Đi vào xem, Lý Đông lập tức nhíu mày.

Bên trong hốc tỏa ra một mùi hôi thối khó ngửi, xung quanh có những túm lông đen lả tả, xem ra đây là ổ của con tinh tinh King Kong kia.

Lý Đông bịt mũi đi vào, phát hiện mùi hôi thối là do bên trong chất đống một lượng lớn xác chuột.

Xác chết thối rữa bốc mùi, vô cùng khó ngửi.

Ánh mắt Lý Đông chú ý đến một cái rãnh đá thẳng đứng giữa đống xác chuột.

Anh bước tới, dùng sức ấn xuống, chỉ nghe một loạt tiếng "cạch cạch" vang lên.

Miệng của pho tượng đầu rắn mình người từ từ hé mở, lộ ra một hắc động hẹp, thì ra con đường được giấu bên trong miệng rắn.

Dương Hinh nhìn cái miệng rắn đen ngòm, mặt trắng bệch, nói: "Đông ca, chúng, chúng ta vào đó sao…" "Đi." Hai người chui vào trong miệng rắn, nhìn từ xa trông như tự mình lao vào một cái miệng máu màu đen.

Vừa chui vào miệng rắn, Lý Đông chú ý thấy trên mặt đất có một vệt máu rõ rệt, là máu chuột, kéo dài dọc theo miệng rắn vào sâu trong hang động, không biết dẫn đến đâu.

Những vết máu này rất tươi, chắc chắn là do lũ khỉ vừa ném "chuột lột da" vào.

Tinh tinh không ăn chuột, rõ ràng lũ khỉ đang cho thứ gì đó khác ăn.

Ai cũng biết, rắn là thiên địch của chuột, thích ăn thịt chuột nhất.

Lý Đông đoán, bên trong có thể ẩn náu một con "độc xà" nguy hiểm.

"Dương Hinh, nhớ đi sát vào, bên trong nguy hiểm." Lý Đông dặn

một câu.

Dương Hinh vội gật đầu, nép sát vào người Lý Đông.

Hai người tiếp tục tiến lên.

Dọc đường, trong đường hầm rải rác những xác chuột, khắp nơi là vết máu loang lổ, mùi máu tanh nồng nặc trong không khí.

Nhiệt độ xung quanh lạnh buốt, Dương Hinh dựng tóc gáy, căng thẳng nắm lấy vạt áo Lý Đông.

"A!" Một lúc sau, Dương Hinh đột nhiên lại hét lên một tiếng.

Lý Đông nhíu mày, "Sao thế?" "Rắn, rắn, rắn!" Dương Hinh chỉ vào một góc tối, toàn thân run lẩy bẩy, khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch, nói năng lắp bắp.

Lý Đông lập tức nhìn qua, khi thấy rõ thứ đó, anh không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Thì ra không phải rắn, mà là một bộ da rắn!

Chương 88

Lột da là một hiện tượng sinh lý của rắn, rắn vừa sinh ra đã bắt đầu lột da, một năm lột 2~3 lần, nhiều có thể đến hơn 10 lần.

Số lần lột da càng nhiều chứng tỏ sinh trưởng phát triển càng nhanh, và ngược lại.

Lý Đông lại gần xem, không khỏi hít một hơi khí lạnh, bộ da rắn này cực kỳ to, dày bằng bắp đùi, dài khoảng năm sáu mét.

"Chẳng lẽ là một con trăn lớn?" Lý Đông cảm thấy da đầu tê dại.

Dương Hinh nhìn thấy bộ da rắn lớn như vậy, sợ đến hai chân mềm nhũn, gần như không đi nổi.

"Đông ca, đáng sợ quá." Dương Hinh cả người dựa vào Lý Đông.

"Đừng căng thẳng, chúng ta có vũ khí." Lý Đông lấy ra một khẩu súng trường kiểu cũ, nói: "Tiếp tục đi thôi." Hai người cẩn thận đi vào bóng tối.

Đi được vài phút, phía trước xuất hiện một hang đá tự nhiên rộng rãi, một cơn gió thổi qua, mang theo mùi máu tanh nồng nặc.

Lý Đông nhíu chặt mày, liếc mắt qua, lập tức da đầu tê dại.

Cả thạch thất phía trước chất đầy xác chuột lúc nhúc, tất cả đều bị lột da, máu me đầm đìa.

Ở vị trí bên cạnh đống xác chuột này, có một bộ da rắn khổng lồ.

Lý Đông nhận ra ngay, đây là bộ da vừa mới lột.

Bộ da này còn to và dài hơn bộ da lúc nãy, thứ này lớn nhanh thật.

Lý Đông quét mắt nhìn thạch thất, thầm nghĩ nơi đây có lẽ là "phòng ăn" của con rắn lớn, hoặc là kho chứa thức ăn của nó.

“Đông, Đông ca…” Lúc này, Dương Hinh cắn môi, mặt trắng bệch.

“Đừng căng thẳng, ở đây lại không có rắn.” Lý Đông an ủi.

“Không, anh… anh nhìn xem… chỗ đó hình như có thứ gì đó…” Dương Hinh hoảng hốt chỉ vào đống chuột, mặt đầy sợ hãi nói.

Nghe lời Dương Hinh, Lý Đông sững sờ, rồi lập tức nhìn kỹ, lòng không khỏi kinh hãi.

Bên dưới những lớp xác chuột chồng chất, có một vật thể dài nổi cộm rất rõ ràng, dường như ẩn giấu một thứ gì đó khổng lồ.

Và nó đang từ từ di chuyển, khiến những xác chuột xung quanh lăn tròn từng lớp.

Nhìn từ xa, giống như một con rắn lớn đang di chuyển bên dưới.

Lý Đông lập tức rút khẩu súng trường kiểu cũ ra, bất kể là thứ gì, cứ bắn hai phát thăm dò trước.

Anh đang định ra tay, thì đột nhiên, từ sâu trong đường hầm vang lên một loạt tiếng “xì xì” chói tai.

Nghe giống như tiếng vảy ma sát vào đá.

Nguồn âm thanh đang nhanh chóng đến gần, hẳn là có thứ gì đó sắp ra.

Lý Đông lại kinh hãi trong lòng, khốn kiếp, chẳng lẽ có hai con rắn lớn?

Vậy thì khó đối phó rồi.

“Đông ca, làm sao đây…” Dương Hinh sợ hãi kêu lên.

“Trốn trước đã!” Lý Đông kéo Dương Hinh trốn vào một vách đá hơi lõm vào gần đó.

Sau đó, Lý Đông lặng lẽ thò đầu ra, dùng Ưng Nhãn nhìn chằm chằm vào đường hầm tối tăm.

Cái gọi là biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng.

Trước khi biết rõ thực lực của kẻ địch, Lý Đông sẽ không hành động hấp tấp, nhất định phải làm rõ lai lịch của "kẻ địch" trước.

Để xem rốt cuộc thứ gì đã ra từ bên trong?

"Xì xì xì…" Tiếng ma sát ngày càng lớn, cũng ngày càng gần.

Trong một khoảnh khắc, Lý Đông thấy một đám thứ gì đó như sợi chỉ đen nhanh chóng lăn ra từ sâu trong đường hầm.

Ánh sáng môi trường mờ tối, cộng thêm tốc độ di chuyển của thứ đó quá nhanh, Lý Đông nhất thời không thể nhận ra đó là vật gì.

Lúc này Dương Hinh cũng tò mò thò đầu ra nhìn trộm.

Hai người đều nín thở, lặng lẽ nhìn đám "sợi đen" kỳ lạ đó.

Chỉ thấy đám sợi đen nhanh chóng lăn đến bên cạnh đống xác chuột, rồi từ từ dừng lại.

Tiếp đó, một cảnh tượng bất ngờ đối với Lý Đông đã xảy ra.

Chỉ thấy đám sợi đen chui vào trong đống xác chuột, xung quanh bung ra những sợi xúc tu nhỏ li ti, nơi nào xúc tu chạm tới, đám sợi đen bắt đầu từ từ nuốt chửng từng con chuột máu me.

Ở nơi "đám sợi đen" đi qua, thịt và xương của những con chuột đó đều bị ăn sạch, loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng nuốt "rắc rắc".

Khi "đám sợi đen" nuốt đến chỗ nổi cộm kia, từ đó cũng chui ra hai "đám sợi đen" hình chữ nhật khác.

Ba "đám sợi đen" cùng nhau ăn thịt đống chuột máu me, cảnh tượng vô cùng rùng rợn.

“A…” Dương Hinh sợ hãi khẽ kêu lên một tiếng.

Chương 89

Âm thanh rất nhỏ, nhưng, ngay khoảnh khắc nó vang lên, ba đám sợi đen lập tức ngừng ăn, như thể bị nhấn nút tạm dừng, bất động.

Những xúc tu li ti dày đặc kia "nhìn" về phía này.

Các xúc tu lấp lánh ánh sáng nhỏ trong bóng tối, giống như mắt của "đám sợi đen".

"Đừng lên tiếng!" Lý Đông lập tức bịt miệng Dương Hinh.

Sau đó tiếp tục nhìn, chỉ thấy "đám sợi đen" đột nhiên bung ra như đóa hoa, biến thành vô số xúc tu nhỏ.

Giây tiếp theo, các xúc tu bắn ra bốn phía trong bóng tối như đạn.

Trong nháy mắt, "đám sợi đen" biến mất không tăm tích.

"Hả, đi đâu rồi?" Lý Đông sững sờ, ngay cả anh cũng không thấy rõ những thứ đó biến mất ở đâu.

"Đông ca, những thứ đó, tại sao lại ăn thịt chuột vậy?" Dương Hinh hoảng hốt hỏi.

Lý Đông lắc đầu, "Tạm thời chưa rõ." "Chúng ta có tiếp tục vào trong không?" Dương Hinh khẽ hỏi.

Lý Đông cẩn thận nhìn xung quanh, nói: "Ừ, đi tiếp thôi, nhớ phải đề cao cảnh giác." "Vâng vâng." Dương Hinh vội gật đầu.

Hai người cẩn thận tiếp tục đi về phía trước.

Đi qua đống xác chuột đó, giày của hai người đều dính một lớp máu tươi, để lại hai hàng dấu chân trên mặt đất.

Đi được một lúc, Lý Đông dường như cảm thấy có thứ gì đó trong bóng tối đang nhìn chằm chằm vào mình.

Cảm giác cả người khó chịu, lông tơ sau lưng lặng lẽ dựng đứng.

“Đông ca, em cảm thấy có người đang nhìn chúng ta.” Dương Hinh mặt trắng bệch nói.

“Tôi cũng có cảm giác này.” Lý Đông trầm giọng nói.

Thể chất của anh hơn người thường, sớm đã nhạy bén nhận ra điều không ổn.

Chỉ là không nói được rốt cuộc không ổn ở đâu.

“Dương Hinh, cô cảm thấy có người nhìn chằm chằm từ hướng nào?” Lý Đông đột nhiên nghiêm túc hỏi.

Dương Hinh chỉ ra sau lưng, nói: “Phía sau.” Giác quan thứ sáu của phụ nữ là nhạy bén nhất.

Lý Đông lập tức nhìn về phía sau, ngay khoảnh khắc quay đầu, anh nhạy bén chú ý thấy trên vách hang tối tăm có mấy vật nhỏ màu đen lướt qua.

Nếu không phải Lý Đông sở hữu thị lực Ưng Nhãn, căn bản không thể phát hiện ra động tĩnh nhỏ như vậy.

“A, Đông ca, mau nhìn kìa!” Dương Hinh đột nhiên hoảng hốt kêu lên.

Lý Đông sững sờ, tưởng Dương Hinh cũng phát hiện ra động tĩnh đó, nhưng ai ngờ, Dương Hinh lại chỉ vào dấu chân mà hai người vừa để lại.

Lý Đông nhìn kỹ, lập tức sắc mặt đại biến.

Ngoài dấu chân của anh và Dương Hinh, ở đó xuất hiện một vệt kéo dài thô to đầy máu… Giống như dùng thứ gì đó dính máu rồi kéo dọc theo đường hầm.

Vệt kéo này dừng lại ở không xa phía trước hai người.

“Nó” chắc chắn đang trốn gần đây.

Nơi đây hẳn là ẩn giấu một thứ gì đó quỷ dị.

“Cẩn thận một chút.” Lý Đông lập tức lên tiếng.

Dương Hinh mím chặt môi, căng thẳng nói: “Vâng!” “Tôi qua xem thử.” Lý Đông rút súng trường ra, định đi xem rốt cuộc là gì.

Dương Hinh nắm chặt quần áo Lý Đông, trán lấm tấm mồ hôi.

Lý Đông lại gần “vệt kéo” quan sát kỹ.

Đột nhiên kinh ngạc phát hiện, bên cạnh vệt kéo có một vài dấu tay người.

Lý Đông lập tức da đầu tê dại, khốn kiếp, con rắn này mọc tay à?

Lý Đông đột nhiên lại nghĩ đến những bức bích họa tự sự bên ngoài, chẳng lẽ vị đại tế ti kia đã sống lại, rồi biến thành quái vật đầu rắn mình người?

Lý Đông đang định hỏi Dương Hinh về chuyện bích họa, kết quả vừa quay đầu, lại phát hiện cả khuôn mặt Dương Hinh đã biến thành màu xanh mét.

Cô đang kinh hãi trợn tròn mắt, miệng hơi há ra, nhưng không nói được một lời nào.

Ánh mắt Lý Đông di chuyển, lòng lập tức chùng xuống!

Chỉ thấy bắp chân của Dương Hinh bị một bàn tay trắng bệch tóm chặt.

“Suỵt, đừng động đậy…” Lý Đông hạ thấp giọng, khẽ nói một tiếng.

Sau đó, anh từ từ lấy ra dao cắt plasma, chậm rãi cúi xuống gần Dương Hinh.

Nhưng, thân người Lý Đông vừa cúi xuống đất, khoảnh khắc tiếp theo, chuyện kinh khủng đã xảy ra.

Từ giữa hai chân Dương Hinh đột nhiên ló ra một khuôn mặt trắng bệch, trong miệng phát ra một tiếng cười quỷ dị "ha ha ha".

Chương 90

"A~~" Dương Hinh không còn kìm nén được cảm xúc kinh hoàng, hét lên một tiếng xé lòng.

Khuôn mặt trắng bệch đó nhanh chóng chui ra từ giữa hai chân, trong nháy mắt đã ở trước mặt Lý Đông.

"Mẹ kiếp!" Lý Đông giật mình, vội giơ dao cắt plasma lên, đang định chém xuống.

Nhưng lúc này, anh liếc nhìn khuôn mặt quỷ dị đó, đột nhiên nhận ra có điều không ổn.

Khuôn mặt này sao trông quen thế?

Chẳng lẽ?

Lý Đông ghé sát vào xem, lập tức giật mình.

"Lão Dương?

Mẹ nó chứ!" Không sai, gã đáng sợ mặt không còn giọt máu trước mắt chính là Lão Dương.

Lý Đông một tay kéo Lão Dương ra, nhìn kỹ, gã này toàn thân đầy vết thương, quần áo dính đầy máu chuột, da thịt bên ngoài lộ ra những vết hằn nhỏ li ti, như bị dây thừng trói.

"Chuyện quái gì thế?" Lý Đông nhíu mày hỏi.

"Khụ khụ khụ khụ khụ…" Lão Dương không ngừng ho, nghe như đang cười lạnh ha ha ha.

Mặt đầy kinh hãi và sợ sệt, miệng há ra, nhưng lại không nói được một lời nào.

"Sao vậy?

Sợ chết em rồi.” Dương Hinh vỗ vỗ bộ ngực căng đầy, nói: “Kỳ lạ, sao ông lại vào đây?” Lúc này Lão Dương liều mạng kêu “ô ô ô”, dường như muốn nói gì đó, giống như một bệnh nhân tâm thần đang vội vàng biểu đạt, ôm lấy cổ, không ngừng ra hiệu với Lý Đông.

Lý Đông nhìn vào vị trí cổ của ông ta, chỗ đó sưng tấy một mảng lớn, có một vết hằn sâu màu máu, chắc là cổ họng bị thương, không nói được.

“Dương Hinh, lấy túi cứu thương ra đây.” “Vâng.” Lý Đông nhận lấy túi y tế, lập tức cường hóa thuốc bên trong, nâng cấp toàn bộ thành thuốc đặc hiệu cấp cao nhất.

Sau đó, Lý Đông cẩn thận bôi thuốc cho Lão Dương.

Chờ khoảng nửa tiếng, Lão Dương cuối cùng cũng từ từ hồi phục, cũng có thể bắt đầu nói chuyện, chỉ có chút lắp bắp và không rõ ràng.

“Đông, Đông, Đông ca, tôi, tôi, hu hu hu…” Lão Dương nước mắt lưng tròng, nhào vào lòng Lý Đông, giống như một cô vợ nhỏ bị tủi thân.

“Rốt cuộc là chuyện quái gì?

Sao ông lại chạy vào đây, không phải tôi bảo ông ở ngoài sao?” Lý Đông nghiêm túc chất vấn.

Lão Dương hít mấy hơi, điều chỉnh lại giọng nói, sau đó lắp bắp kể.

“Đông, Đông ca, tôi không cố ý đi theo đâu, mẹ nó chứ, tôi bị ép mà…” “Bị ép?

Ai ép, Ngô Tà à?” Lý Đông nói.

“Không phải lão Ngô.” Lão Dương thở dài, nói: “Chuyện là thế

này Đông ca, phải kể từ lúc nãy…" Lão Dương bắt đầu từ từ kể lại trải nghiệm của mình.

Sau khi Lý Đông và Dương Hinh vào hang động, ông ta không kìm được lòng tò mò, nên đến gần cửa hang xem tình hình.

Kết quả không biết sao lại ngã một cái, trượt vào trong hang.

Bên trong tối om, âm u đáng sợ, Lão Dương sợ hãi, vội vàng bò ra ngoài.

Nhưng, chưa bò được mấy bước, phía sau đột nhiên có một con vật lớn vồ tới, kéo ông ta vào sâu trong hang, ném trước mặt một pho tượng đầu rắn mình người khổng lồ.

Tiếp đó, có một đám đen sì từ đó bò ra, trong nháy mắt đã nuốt chửng Lão Dương.

Lão Dương cảm thấy cảm giác đau nhói lan khắp toàn thân, cơ thể như bị thứ gì đó siết chặt, đau đớn không muốn sống.

Lão Dương đau đến mức ngất đi, cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.

Đợi khi tỉnh lại lần nữa, ông ta phát hiện mình đang nằm trong một đống xác chuột máu me.

Lão Dương đang lúc tuyệt vọng thì đột nhiên nghe thấy phía trước có tiếng nói chuyện, nghe ra là tiếng của Lý Đông và Dương Hinh.

Vui mừng khôn xiết, ông ta liều mạng bò ra khỏi đống chuột, men theo đường hầm đi theo.

Kết quả bò được nửa đường thì rơi vào một lối đi ngầm bên cạnh, cũng không biết sao lại xuất hiện ở phía trước hai người.

Cuối cùng, Lão Dương chủ động tóm lấy mắt cá chân của Dương Hinh để cầu cứu.

“Đông ca, chuyện là thế, những chuyện sau đó anh đều biết rồi.” Lão Dương xòe tay, nói.

“Ừm… trải nghiệm bị ép của ông à?

Nghe cũng có vẻ giống đấy.” Lý Đông nói.

“A Đông ca, tôi thật sự bị ép vào mà…” Lão Dương cúi đầu chán nản, “Ai, sớm biết bên trong nguy hiểm thế này, có đánh chết tôi cũng không vào xem!” Lý Đông trầm tư một lúc, hỏi: “Ông bị một đám đen sì nuốt chửng?

Những thứ đó có phải trông giống một đám sợi đen không?” Lão Dương sửng sốt, gật đầu nói.

“Ừ, đúng là vậy, tôi nhớ ra rồi, thứ đó đúng là trông giống sợi đen, sau khi bị nuốt, tôi cảm thấy bên trong trơn tuột, lạnh muốn chết, đúng rồi, bên trong còn có mấy mảnh vảy kỳ lạ, không biết là thứ gì.” Lý Đông gật đầu, không nói thêm gì.

Dương Hinh nói: “Đông ca, chúng ta có đi tiếp không?” “Được.” Lý Đông đang định tiếp tục đi, thì Lão Dương kéo tay anh lại.

Chương 91

“Đông, Đông ca, đừng vào nữa, đưa tôi ra ngoài trước đi.” Lão Dương van xin.

Lý Đông đảo mắt, “Lúc ở ngoài không phải chính ông muốn vào sao?

Giờ hối hận rồi à?” Lão Dương mặt mày méo xệch, “Đâu chỉ hối hận, tôi đúng là… ai, ruột gan hối hận xanh cả ra, nói nhiều đều là nước mắt.” Lý Đông cười khẩy: “Đi theo vào trong đi, tôi không rảnh đưa ông ra ngoài đâu.” Lão Dương sắp khóc, “Đừng mà Đông ca, tôi không vào đâu, Đông ca, cầu xin anh mau đưa tôi ra ngoài đi.” “Không đưa.” “Cầu xin anh đó Đông ca.” “Đi theo đi, đến lúc đó tiền chia cho ông một nửa.” “Mẹ kiếp, thật hay giả vậy?!” “Thật, năm mươi triệu, một đồng cũng không thiếu.” Lão Dương mừng rỡ, nhưng mặt nhanh chóng lại xịu xuống, nói: “Mẹ nó chứ, năm mươi triệu cũng phải có mạng mà tiêu, lỡ tôi toi đời thì chẳng phải công cốc à!” “Không sao, nếu ông có chết, tôi sẽ dùng năm mươi triệu mua cho ông một cái quan tài gỗ kim tơ nam mộc thượng hạng.” Lão Dương: “…” “Điên à, Đông ca không chơi kiểu đó đâu, quan tài thì có ích gì chứ.” Lão Dương bất mãn la hét.

“Đừng nói nhảm, mau đi theo.

Không thì một mình ở lại đây.” Nói rồi, Lý Đông và Dương Hinh đi về phía trước.

Trong đường hầm, chỉ còn lại một mình Lão Dương, lạnh lẽo vắng vẻ.

Một cơn gió lạnh thổi qua, Lão Dương không kìm được rùng mình.

Nhìn đường hầm tối om lạnh lẽo xung quanh, ông ta luôn cảm thấy có thứ gì đó trong bóng tối đang nhìn chằm chằm.

Lão Dương dựng tóc gáy, toàn thân nổi da gà.

Đúng lúc này, "tí tách" một tiếng, một giọt chất lỏng sền sệt rơi vào cổ Lão Dương.

Lão Dương sờ thử, lập tức toàn thân dựng tóc gáy.

"Mẹ kiếp, Đông ca, đợi tôi với!" Lão Dương hoảng loạn hét lên một tiếng, vội vàng đuổi theo.

Sau khi ông ta rời đi, trong bóng tối phía trên vách hang, "bộp" một tiếng, một đám "sợi đen" lúc nhúc rơi xuống.

Đám sợi đen từ từ trườn về phía trước, một lúc sau, "nó" bung ra như cánh hoa, từ giữa bắn ra hơn mười "sợi chỉ đen mảnh".

"Sợi chỉ đen" nhanh chóng bò về phía trước, lặng lẽ bám theo.

Đám sợi đen trong nháy mắt đã ẩn vào bóng tối, không thấy tăm tích… "Kỳ lạ, sao ở đây lại có một cái đầm lầy?" "Hẳn là có một con sông ngầm dưới lòng đất thông đến đây, nên mới tạo thành vùng đất ngập nước này." Đường hầm phía trước đột nhiên thoáng đãng, xuất hiện một vùng đầm lầy như bãi bùn, rộng khoảng vài trăm mét, bùn đất bên trong thối rữa, trên đó mọc những cành cây khô héo.

Những cành cây này trơ trụi, khô héo và mảnh khảnh.

Sâu trong đầm lầy, chúng mọc dày đặc, từng cụm từng cụm mọc lên từ bùn đất, cũng không biết là loại thực vật gì, gần đó mọc thưa thớt hơn.

Lý Đông đi đầu dẫm vào đầm lầy, bùn đất lạnh lẽo và trơn trượt, cảm giác dính dính, khó chịu.

Sau đó, ba người từ từ đi vào vùng đầm lầy.

“Ái ui…” Đi được nửa đường, Dương Hinh đột nhiên nhíu mày, đau đớn kêu lên một tiếng.

“Sao thế?” Lý Đông lập tức hỏi.

“Chân em đau… hình như bị đá vấp phải, em không đi được nữa.” Dương Hinh nhíu chặt đôi mày thanh tú, trông có vẻ rất đau.

“Để tôi xem.” Lý Đông bước tới, bảo Dương Hinh nhấc bàn chân trắng nõn lên.

Vừa nhìn, Lý Đông không khỏi biến sắc.

Trên mu bàn chân của Dương Hinh có một vết thương nhỏ, thâm đen bầm tím, và có một hàng dấu răng nhỏ li ti, tuyệt đối không phải vết thương do vấp ngã thông thường, vừa nhìn đã biết là trúng độc.

“Không ổn, dưới đầm lầy có thứ gì đó!” Lý Đông lớn tiếng hét.

“Mẹ ơi, có thứ gì vậy?

Đông ca, đừng dọa tôi.” Lão Dương căng thẳng nói.

Lý Đông nhìn Dương Hinh, hỏi: “Lúc nãy dưới chân cô có dẫm phải, hay va phải thứ gì kỳ lạ không?” “Không có, em vẫn luôn đi theo anh, đều dẫm trên bùn đất mà.” Dương Hinh nói.

“Chắc chắn không có?” Dương Hinh trầm ngâm, suy nghĩ kỹ, nói: “Em, em lúc nãy có đi chệch một chút, qua xem mấy cây cỏ kỳ lạ kia.” Dương Hinh chỉ vào đám cỏ khô nhỏ không xa, nói: “Em phát hiện mấy cây cỏ đó giống cây trinh nữ, người vừa đến gần là nó tự động lắc lư, kỳ lạ quá, nên em không nhịn được qua xem thử…” “Cỏ?” Nghe vậy, Lý Đông lập tức nhìn qua, không xa, những cây cỏ đó quả nhiên đang hơi rung rinh.

Lý Đông đưa tay ra, định nhổ một cây lên xem tình hình.

Nhưng lúc này, Lão Dương đột nhiên kinh hãi hét lên: “Mẹ kiếp,

Đông ca, tôi nhớ ra rồi!

Đừng chạm vào, đó căn bản không phải cỏ!" Lý Đông căng thẳng trong lòng, "Vậy là gì?" "Đó, đó là những sợi chỉ đen đã lôi tôi vào, nhìn xem, trên đó có vảy, tôi không thể nhận nhầm được!" Lão Dương chỉ vào đám cỏ nhỏ, hoảng hốt la lớn.

Nghe lời Lão Dương, Lý Đông trong lòng rùng mình, lập tức rụt tay lại.

Nhưng lúc này, cây "cỏ" khô héo đó đột nhiên "vụt" một tiếng lao về phía mặt Lý Đông, tốc độ cực nhanh, như một tia chớp.

Lý Đông giật mình, vội nghiêng người né tránh.

Nhưng tốc độ của cây cỏ này thực sự quá nhanh, bất ngờ không kịp đề phòng, dù Lý Đông có khả năng phản ứng siêu cường, cũng không né kịp.

Cỏ khô trong nháy mắt đã vồ lên cổ Lý Đông, cắn mạnh một phát.

"A!

Đông ca!" Thấy Lý Đông bị thứ đó cắn vào cổ, Dương Hinh kinh hãi hét lên, mặt đầy lo lắng và hoảng sợ.

"Cắn tôi?

Mày không có cửa đâu!" Lý Đông hừ lạnh một tiếng, đưa tay tóm lấy thứ "cỏ khô" đang cắn mình, giật mạnh xuống.

Anh đang mặc Long Lân Giáp, đạn còn không bắn xuyên được, răng của nó căn bản không cắn nổi.

Lý Đông nhìn kỹ, mới phát hiện, mẹ nó đây không phải cỏ, mà là một con "rắn đũa" kịch độc.

Chương 92

Thân con rắn này mảnh mai thon dài, chỉ to bằng chiếc đũa, chiều dài cũng tương đương, ở khu vực phía Nam, rắn đũa khá phổ biến.

Đặc biệt là trong các khu rừng núi nông thôn ở vùng Lưỡng Quảng, thỉnh thoảng sẽ có rắn đũa xuất hiện.

Loại rắn này kịch độc vô cùng, cắn một phát có thể sinh ra độc tố thần kinh gây chết người, có thể phá hủy trung khu thần kinh của cơ thể người, dẫn đến tử vong, có thể nói là vô cùng ác độc.

"Chết tiệt, đi chết đi!" Lý Đông siết mạnh, "bép" một tiếng, đầu con rắn đũa bị bóp nát. 【Ting!

Tiêu diệt thành công rắn đũa, Đạo tệ +40!】 "Đông ca, anh không sao chứ?" Dương Hinh lập tức hỏi.

"Tôi không sao, mau chạy lên bờ!

Mấy thứ này không phải cỏ, tất cả đều là rắn!" Lý Đông mắng lớn.

Vừa dứt lời, những đám cỏ khô trong đầm lầy bắt đầu rung chuyển, rồi "vù vù vù" lao ra, nhanh chóng lao về phía hai người.

"Khốn kiếp, phải chạy mau!" Lý Đông đang định gọi Lão Dương, quay đầu lại đã thấy gã biến mất từ lúc nào.

Thì ra ông ta đã một mình lăn lê bò trườn chạy về bờ, nhanh hơn cả Lưu Tường.

Lý Đông vừa tức vừa buồn cười, Lão Dương trời đánh này, kỹ thuật chạy trốn đúng là đẳng cấp thế giới.

"A, Đông ca, mấy con rắn nhỏ sắp tới rồi!" Dương Hinh hoảng

hốt hét.

"Đừng hoảng!" Lý Đông vội lấy súng trường ra, chĩa nòng về phía những con rắn nhỏ đang lao tới, bắn xối xả.

Bằng bằng bằng!

Lý Đông đã đánh giá cao uy lực của súng, nó không có tác dụng lớn, vì đạn căn bản không thể bắn trúng những con rắn đũa nhỏ bé này.

Tốc độ chúng cực nhanh, nhanh nhẹn linh hoạt, thân hình nhỏ bé, đạn căn bản bắn không trúng, cũng không làm gì được chúng.

"Đông ca, súng trường không cản được chúng đâu, chúng ta mau đi thôi." Dương Hinh nói.

"Bây giờ cô đi nổi không?" Lý Đông vội hỏi.

"Không đi được, chân em đau." Dương Hinh khổ sở nói.

"Không sao, tôi bế cô!" Lý Đông cất súng trường, một tay bế bổng Dương Hinh lên, rồi nhanh chóng lao về phía bờ.

Phía sau, vô số "cỏ nhỏ" khô héo lúc nhúc tỉnh lại, hợp thành một đàn rắn nhỏ khổng lồ.

Những con rắn đũa này nhanh chóng đuổi theo, nhanh như chớp, cảnh tượng vô cùng đáng sợ.

May mà hai chân Lý Đông đã được cường hóa đặc biệt, bế Dương Hinh vẫn có thể miễn cưỡng chạy thoát.

"Đông ca, chạy nhanh lên!

Lũ rắn sắp đuổi kịp rồi!" Lão Dương la lớn từ trên bờ.

"Chết tiệt!" Lý Đông mắng một tiếng, đầm lầy phía trước đã sâu hơn rất nhiều, bùn đất dính nhớp.

Hai chân Lý Đông lún sâu vào trong, căn bản không dùng sức được, chạy chậm như sên.

Lý Đông càng chạy càng thấy đuối sức, cảm giác sắp chạy không nổi nữa.

Mấy con rắn nhỏ phía sau lập tức đuổi kịp, lao lên người Lý Đông, cắn mạnh xuống.

Lý Đông thì không sợ, Long Lân Giáp không cắn rách được, chỉ sợ lũ rắn đũa này đi cắn Dương Hinh, vậy thì chắc chắn toi đời.

"A, Đông ca, rắn, rắn đang cắn em!" Dương Hinh sợ đến mặt trắng bệch.

"Đừng sợ, tôi có áo chống đạn!" Lý Đông cúi đầu nhìn, có mấy con rắn đũa đang bò dọc theo chân anh lên, định tấn công Dương Hinh.

Đúng là sợ cái gì thì cái đó đến.

Lý Đông một tay ôm Dương Hinh, vội dùng tay còn lại tóm lấy mấy con rắn nhỏ, siết nát đầu chúng. 【Ting!

Tiêu diệt thành công rắn đũa, Đạo tệ +40!】【Ting!

Tiêu diệt thành công rắn đũa, Đạo tệ +40!】… Sau khi bóp chết mấy con rắn nhỏ, Lý Đông vội bế Dương Hinh tiếp tục chạy về phía trước.

Dù chạy rất mệt và chậm, nhưng Lý Đông không bỏ cuộc, dùng hết sức lực toàn thân để chạy!

Phía trước, có một đám lớn rắn đũa khô chưa tỉnh, khi Lý Đông đi qua, trong nháy mắt, chúng náo động.

"Xoạt" một tiếng, một lượng lớn rắn đũa lập tức tụ lại thành một khối, hình thành một bức tường vây màu đen, chặn đường đi của Lý

Đông và Dương Hinh.

Những con rắn nhỏ lúc nhúc nối đuôi nhau, hình thành một bức tường vây dài, hoàn toàn chặn đứng con đường phía trước.

“Mẹ kiếp!

Dám cản đường tao, tìm chết!” Lý Đông nổi giận, lập tức lấy súng trường ra, nạp một viên đạn ghém, rồi bắn một phát vào đó.

“Bùm!” Lửa lóe lên tức thì.

Chương 93

Vô số viên bi sắt bay ra.

Đám sợi đen lập tức bung ra, những con rắn nhỏ bên trong nhanh chóng lao ra bốn phía, trong nháy mắt đã chạy tán loạn.

Ngay cả đạn ghém cũng không thể gây ra bất kỳ tổn thương nào cho chúng.

Chỉ có thể tạm thời xua tan chúng.

Lý Đông tiếp tục bế Dương Hinh chạy về phía trước, nhưng vừa đi được mấy bước, lũ rắn nhỏ lại hợp thành một bức tường vây, một lần nữa chặn đường hai người.

Khi Lý Đông định nổ súng, chúng lại phân tán khắp nơi.

Lý Đông tiếp tục tiến lên, chúng lại hợp thành tường vây.

Cứ giằng co qua lại như vậy khiến Lý Đông không thể tiến lên được.

Khoảng cách đến bờ còn mấy trăm mét, cứ đi đi dừng dừng thế này, chắc phải đến năm sau mới tới nơi.

Lý Đông không khỏi chửi thề, lũ rắn đũa này đúng là khó đối phó, phải tìm cách giải quyết.

Trong lúc Lý Đông đang nghĩ cách, những con rắn đũa lúc nhúc phía sau đã đuổi kịp.

Chúng cũng hợp thành một đám sợi đen khổng lồ, như những con quái vật màu đen, nhanh chóng di chuyển về phía Lý Đông.

Những cây cỏ nhỏ ở sâu trong đầm lầy lần lượt bị kinh động tỉnh lại, cũng ùn ùn tụ lại tham gia chiến đấu, và bao vây Lý Đông từ xung

quanh.

Nhìn từ xa, Lý Đông và Dương Hinh bị từng đám tường vây màu đen bao vây giữa đầm lầy, trông vô cùng bất lực và nguy hiểm.

Một lượng lớn đàn rắn đũa xì xì tụ lại, há những cái miệng đen ngòm, định nuốt chửng hai người.

"Đông ca…" Dương Hinh mặt trắng bệch, hai tay ôm chặt cổ Lý Đông.

"Đừng sợ." Lý Đông vừa nạp đạn ghém, vừa an ủi Dương Hinh.

Nạp đạn xong, Lý Đông lập tức giơ súng, bắn mạnh vào xung quanh.

Bùm!

Bùm!

Bùm!

Những viên bi sắt nóng rực bay ra, tuy không thể làm bị thương lũ rắn đũa, nhưng có thể phá vỡ đội hình của chúng, tạo ra một lực uy hiếp nhất định.

Đám sợi đen quả nhiên chạy tán loạn.

Nhưng trong lúc Lý Đông thay đạn, lũ rắn đũa lại tụ lại, và càng nhanh chóng áp sát hai người.

"Mẹ nó, dính như thuốc dán chó, không gỡ ra được!" Lý Đông thầm mắng, đành phải tiếp tục bắn đạn ghém. 【Ting!

Gây thương nhẹ cho rắn đũa, Đạo tệ +1】【Ting!

Gây thương nhẹ cho rắn đũa, Đạo tệ +1】【Ting!

Gây thương nhẹ cho rắn đũa, Đạo tệ +1】 "…" Đạn ghém tuy uy lực mạnh, nhưng chỉ gây ra một chút tổn thương cho rắn đũa, căn bản

không thể gây trọng thương cho những con rắn nhỏ bé này.

Lý Đông vô cùng bực bội, cứ kéo dài thế này, sớm muộn cũng bị chúng vờn chết.

Phải tìm ra một cách giải quyết!

Trong lúc Lý Đông đang suy nghĩ, Lão Dương ở bờ đối diện la lớn: "Đông ca, mau lên!

Tôi không có vũ khí, lũ rắn kia sắp cắn tôi rồi, tôi toi đời mất…" "Mẹ kiếp!" Lý Đông mở miệng mắng: "Ai bảo thằng cha nhà cậu chạy nhanh thế?" "Tôi…" Lão Dương lý sự cùn, lẩm bẩm hai câu không dám nói nữa.

Lúc này, Lý Đông đột nhiên chú ý đến một thứ trong túi của Lão Dương, mắt lập tức sáng lên.

"Lão Dương, ông có mang theo bật lửa không?!" Lý Đông lớn tiếng hỏi.

"Có, sao vậy?" Lão Dương lấy ra một cái bật lửa kim loại.

"Mau đưa cho tôi!" Lý Đông mừng rỡ.

"Đưa, đưa qua sao?" Lão Dương nhìn đám rắn đũa lúc nhúc trong đầm lầy, xua tay nói: "Đông ca, tôi, tôi không dám qua đâu, lũ rắn đó đáng sợ quá." "Chết tiệt!

Lại gần một chút, rồi ném bật lửa cho tôi là được, nhanh lên!" Lý Đông thúc giục.

Lão Dương do dự một lúc, nói: "Vậy được thôi." Tiếp đó, Lão Dương cẩn thận lại gần, sợ hãi nhìn lũ rắn đũa, rồi ném bật lửa về phía Lý Đông từ xa.

Vút!

Bật lửa vẽ một đường parabol trên không trung.

Sau đó, "bộp" một tiếng, rơi vào giữa đám rắn đũa lúc nhúc, lập tức biến mất không tăm tích.

Lý Đông: "…" Lão Dương lúng túng gãi đầu, nói: "Đông ca, xin lỗi, tôi, tôi lúc nãy run tay." "Khụ… Đông ca, tôi đi đây, không thì lũ rắn kia cắn tôi mất." Thấy sắc mặt Lý Đông không ổn, Lão Dương nhanh chóng chạy về bờ, nhanh hơn cả thỏ.

"Mẹ nhà ông, thành sự thì ít bại sự thì nhiều." Lý Đông lầm bầm chửi rủa, bây giờ lại phải nghĩ cách lấy lại cái bật lửa đó.

Chương 94

Nhưng bật lửa lại rơi ngay trong đàn rắn, việc mò tìm rất khó khăn.

“Dương Hinh, dựa sát vào, đề cao cảnh giác, tôi phải đi tìm cái bật lửa đó.” Lý Đông trầm giọng nói.

“Vâng.” Dương Hinh ngoan ngoãn gật đầu, sau đó hai tay ôm chặt cổ Lý Đông, đầu dựa vào lồng ngực rắn chắc của anh.

Nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của Lý Đông, khuôn mặt xinh đẹp của Dương Hinh ửng hồng, tim cũng đập thình thịch, như nai con chạy loạn.

“Đề cao cảnh giác đi, tôi đi đây!” Lý Đông hét một tiếng, cắt ngang dòng suy nghĩ của Dương Hinh.

Nhìn về phía trước, sắc mặt cô lập tức tái nhợt.

Phía trước, những con rắn đũa lúc nhúc tạo thành một bức tường vây màu đen dày đặc, khi Lý Đông đến gần, vòng vây màu đen bắt đầu từ từ thu hẹp lại.

Bốn phương tám hướng đều là những con rắn độc đang rục rịch, hai người như rơi vào biển rắn độc.

Vì khoảng cách khá gần, Dương Hinh có thể thấy rõ những chiếc lưỡi đỏ của rắn đũa thỉnh thoảng thè ra, vô cùng đáng sợ.

Cô sợ đến mức vội nhắm mắt lại, hai tay càng dùng sức ôm chặt Lý Đông, tìm kiếm cảm giác an toàn ấm áp đó.

Lý Đông hiện tại áp lực rất lớn, vừa phải chăm sóc ôm Dương Hinh bị thương, vừa phải đề phòng những con rắn đũa tấn công, hai đầu phân tâm, khiến anh toát mồ hôi hột.

Lý Đông từ từ tiếp cận nơi bật lửa rơi, nhìn kỹ, bật lửa đã bị chôn dưới lớp bùn.

Anh mừng thầm, rồi tăng tốc bước chân.

Nhưng lúc này, phía sau đột nhiên có mấy con rắn đũa nhảy lên, nhanh chóng cắn vào lưng Lý Đông.

Khi phát hiện cắn không xuyên, chúng lập tức lao về phía Dương Hinh.

"A!

Rắn!" Dương Hinh sợ hãi la lớn.

"Cút ngay!" Lý Đông lập tức dùng tay gạt mấy con rắn chết tiệt đó ra, tránh cho Dương Hinh bị cắn lần nữa.

Ngoài ra có mấy con rắn đũa đang bám trên lưng, Lý Đông cũng dùng sức lắc văng chúng ra.

Vừa mất tập trung, phía trước đột nhiên lại có một đám rắn đen lúc nhúc, từ giữa nhảy ra hơn mười con rắn đũa, nhanh chóng lao lên lưng Lý Đông, điên cuồng cắn xé.

Lý Đông cảm thấy nơi đó có một cảm giác tê dại đau nhói, có thể nọc độc đã thấm qua Long Lân Giáp vào da.

Cảm giác đau rát dần dần lan ra, như bị lửa đốt.

Lý Đông không thèm quan tâm nhiều, chịu đau lao về phía trước, cố gắng lấy bật lửa sớm hơn.

Nhưng lúc này, đám rắn sợi đen phía trước đã kinh động đến nơi bật lửa rơi, trong phút chốc, bật lửa bị chôn vùi, một lần nữa biến mất không thấy.

"Mẹ nó!" Lý Đông mắng lớn, lập tức tức giận rút súng trường ra, nạp đạn ghém, bắn mạnh vào đàn rắn phía trước.

“Bùm!” Đạn ghém bay ra, dọa lũ rắn đũa nhanh chóng chạy trốn.

Lý Đông bắn mạnh ra bốn phía, nòng súng không ngừng bay ra những viên bi sắt nóng rực, đàn rắn quả nhiên nhanh chóng lùi lại, gần như tất cả đều lùi ra xa hơn mười mét.

Điều này cho Lý Đông một chút thời gian quý báu.

Anh vội vàng chạy đến nơi bật lửa rơi, nhưng nhìn lại, phát hiện bật lửa đã biến mất.

“Chết tiệt, sao vậy?” Lý Đông sốt ruột, vội dùng tay mò trong bùn tìm kiếm, nhưng không tìm thấy.

Lúc này, đàn rắn xung quanh lại bắt đầu tụ lại, và nhanh chóng áp sát.

Nguy hiểm lại một lần nữa ập đến.

Lý Đông thở dài một hơi, đang lúc vô cùng thất vọng.

Dương Hinh lại đột nhiên nói: “Đông ca, nhìn kìa, bật lửa ở đó kìa!” “Đâu?” “Ở đó!” Dương Hinh chỉ về phía bên trái.

Lý Đông nhìn qua, mẹ nó, thì ra bật lửa ở cách đó mấy mét, giấu dưới một tảng đá lớn cứng rắn.

Anh hít một hơi, rồi nhảy một phát, bay xa ba mươi mét, trong nháy mắt đã nhảy đến bên cạnh bật lửa.

Lấy được bật lửa, lập tức, Lý Đông bình tĩnh lại.

Nhìn đàn rắn đũa đang bao vây xung quanh, Lý Đông nhanh chóng nói: “Hệ thống, cường hóa bật lửa cho ta!” 【Xin túc chủ chọn cấp độ cường hóa】 【Cấp một, Bật lửa chống gió; 30 Đạo tệ】 【Cấp hai, Bật lửa cảm ứng; 40 Đạo tệ】 【Cấp ba, Bật lửa Zippo; 50 Đạo tệ】 【Cấp bốn, Súng phun lửa cỡ trung; 90 Đạo tệ.】 【Cấp năm, Súng phun lửa nhiệt độ cao cầm tay; 100 Đạo tệ】 Lý Đông nói: “Lên cấp

năm!" 【Ting!

Khấu trừ thành công 100 Đạo tệ, vật phẩm đang cường hóa…】 【Ting!

Cường hóa hoàn thành, chúc mừng túc chủ nhận được Súng phun lửa nhiệt độ cao cầm tay!】 Một luồng sáng trắng lóe lên trong tay Lý Đông, xuất hiện một khẩu súng phun lửa màu vàng.

Ngoại hình của nó tương tự như súng phun lửa thường dùng trong các cửa hàng kim khí, phía dưới là tay cầm chắc chắn, nòng súng nhọn và dài, thiết kế này tiện cho việc nén ra ngọn lửa mạnh hơn.

Súng phun chủ yếu thông qua việc kiểm soát khí gas để đốt cháy, từ đó hình thành ngọn lửa hình trụ, cuối cùng thông qua miệng phun, phun ra ngọn lửa nhiệt độ cao.

Súng phun lửa thông thường có tầm bắn ngắn, nhưng khẩu súng phun lửa đã được hệ thống cường hóa đặc biệt này có thể phun ra ngọn lửa nhiệt độ cao xa đến bảy tám mét, sức sát thương cực mạnh.

Nó thuộc loại cầm tay, nên trọng lượng khá nhẹ, vô cùng tiện lợi để điều khiển.

Lý Đông cầm súng phun lửa, quét mắt nhìn đàn rắn đũa lúc nhúc đang bao vây xung quanh, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh lùng.

Chương 95

"Xì xì…" Đàn rắn đũa nhanh chóng tiếp cận Lý Đông, phát ra tiếng kêu "xì xì", những chiếc lưỡi đỏ như máu thè ra, vô cùng rùng rợn.

Lý Đông bình tĩnh chờ những thứ này đến gần. 10 mét, 8 mét, 5 mét, 3 mét… khoảng cách đủ gần.

Đàn rắn đũa rục rịch, có mấy con không kìm được, nhanh chóng nhảy lên.

Thấy vậy, Lý Đông lập tức giơ súng phun lửa nhiệt độ cao lên, nhếch miệng cười: "Lũ nhãi ranh, nếm thử mùi vị bị lửa thiêu đi." Dứt lời, Lý Đông bóp cò, súng phun lửa lập tức phun ra một con rồng lửa hung dữ.

Bùm!

Một con rồng lửa mạnh mẽ đâm sầm vào mấy con rắn đũa đang nhảy lên.

Chúng vừa vặn đâm vào miệng phun nhiệt độ cao hàng trăm độ, gần như trong nháy mắt, mấy con rắn đũa bị nhiệt độ cao thiêu thành một đống tro bụi, không còn sót lại một chút thịt nào, trực tiếp theo gió bay đi.

Đúng là ứng với câu thành ngữ tan xương nát thịt. 【Ting!

Thiêu chết thành công rắn đũa, Đạo tệ +40!】【Ting!

Thiêu chết thành công rắn đũa, Đạo tệ +40!】【Ting!

Thiêu chết thành công rắn đũa, Đạo tệ +40!】"…" Đạo tệ lập tức vào tài khoản, nụ cười trên mặt Lý Đông càng thêm rạng rỡ.

Anh tiếp tục bóp cò, con rồng lửa hừng hực khí thế lao mạnh về

phía đàn rắn đũa phía sau.

Trong nháy mắt, ngọn lửa đã lao vào giữa đàn rắn.

Tí tách, tí tách… tiếng cháy khét không ngừng vang lên.

Những con rắn đũa này thân hình nhỏ bé, nhiệt độ cao có thể nhanh chóng nướng chín chúng trong vài giây.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, cả đàn rắn đũa đều bị nướng thành khô rắn.

Không khí tỏa ra một mùi rắn nướng thơm phức, khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Đây đúng là mỹ vị hoang dã, nếu thêm chút muối, chút bột thì là, tuyệt đối là món ăn thiên nhiên không độc hại thượng hạng.

Vù vù vù… ngọn lửa hừng hực phun ra mạnh mẽ, mùi thơm càng thêm nồng nặc.

Diện tích ngọn lửa mà súng phun lửa phun ra rất lớn, lửa cháy dữ dội, những con rắn đũa linh hoạt xảo quyệt kia không kịp chạy trốn, đã bị nướng thành một đoạn than cháy.

Lý Đông tay cầm súng phun lửa, nhìn từng con rắn đũa đáng ghét biến thành thịt nướng, chỉ cảm thấy tâm trạng vô cùng sảng khoái.

Thậm chí còn ngân nga một bài hát hảo hán. 【Ting!

Thiêu chết thành công rắn đũa, Đạo tệ +40!】 【Ting!

Thiêu chết thành công rắn đũa, Đạo tệ +40!】 【Ting!

Thiêu chết thành công rắn đũa, Đạo tệ +40!】 "…" Đạo tệ ào ào vào tài khoản, tiếng thông báo không ngớt bên tai, khiến tâm trạng Lý Đông càng thêm vui vẻ.

Chỉ trong một phút ngắn ngủi, đàn rắn xung quanh đều bị nướng

sạch, Lý Đông tiến lên vài bước, tiếp tục nướng những con rắn đũa ở vòng ngoài.

Trong chốc lát, nơi nào súng phun lửa chỉ tới, một lượng lớn rắn đũa nhanh chóng chạy trốn, những con không kịp chạy đều hóa thành tro bụi.

Tiếng nổ lách tách không ngừng vang lên, khắp nơi là tiếng nổ lốp bốp.

Lửa càng lúc càng dữ dội, rồng lửa từ nòng súng phun ra, như hồng thủy bùng phát, không ngừng tấn công đàn rắn đũa xung quanh.

Rắn đũa thấy vậy liền bỏ chạy, lần lượt chạy trốn ra xa hơn.

Đúng lúc có một cơn gió lớn thổi qua.

Lửa mượn sức gió, thế không thể cản, gió lớn thổi ngọn lửa nhiệt độ cao đi xa hơn, những con rắn đũa ở xa cũng đều gặp nạn, trong nháy mắt bị nướng thành khô rắn.

"Xì xì!" Đột nhiên, phía sau xuất hiện một đàn rắn đũa không sợ chết, nhân lúc Lý Đông không chú ý, nhanh chóng từ phía sau lao tới, bất ngờ tấn công.

"Đông ca, cẩn thận phía sau!" Dương Hinh lập tức nhắc nhở.

Nghe Dương Hinh nhắc nhở, Lý Đông vô cùng bình tĩnh cười một tiếng, sau đó không quay đầu lại mà phun súng phun lửa ra sau lưng.

"Vù" một tiếng, nòng súng phun ra một ngọn lửa nóng rực.

Rồng lửa đâm sầm vào đàn rắn đũa.

Chúng lập tức bị lửa lớn hất văng ra xa mấy mét, lộn nhào mấy vòng trên không, sau đó tất cả đều bị thiêu thành một đống tro bụi.

Gió lớn thổi qua, tro bụi biến mất không tăm tích, thi cốt không còn. 【Ting!

Thiêu chết thành công rắn đũa, Đạo tệ +40!】【Ting!

Thiêu chết thành công rắn đũa, Đạo tệ +40!】【Ting!

Chương 96

Thiêu chết thành công rắn đũa, Đạo tệ +40!】 "…" Lại một lượng lớn Đạo tệ vào tài khoản.

Lý Đông mở bảng hệ thống ra xem, chỉ trong vài phút ngắn ngủi, đã thu hoạch được gần ba nghìn Đạo tệ.

Lý Đông ha ha cười lớn: "Sướng!" Không xa, phía sau một tảng đá lớn, ẩn náu mấy chục con rắn đũa, chúng trốn sau tảng đá, lạnh lùng nhìn chằm chằm Lý Đông, chờ cơ hội tấn công.

Lý Đông sở hữu năng lực Ưng Nhãn, lập tức thu hết những động tĩnh nhỏ này vào mắt.

Anh cười lạnh một tiếng, sau đó nhanh chóng bước lên phía trước, nòng súng phun lửa nhắm vào tảng đá lớn, phun ra một con rồng lửa dữ dội.

"Vù" lửa mạnh bùng lên!

Đàn rắn đũa lập tức phát ra những tiếng kêu đau đớn, giây tiếp theo, tất cả đều bị nướng thành một đống tro bụi. 【Ting!

Thiêu chết thành công rắn đũa, Đạo tệ +40!】 【Ting!

Thiêu chết thành công rắn đũa, Đạo tệ +40!】 【Ting!

Thiêu chết thành công rắn đũa, Đạo tệ +40!】 "…" Lý Đông phát hiện trong một số góc tối có những con rắn đũa chưa chạy trốn.

Anh lập tức đi khắp nơi, lôi hết những con rắn đũa đang trốn gần đó ra, cho chúng một bữa tiệc nướng khó quên.

Một lượng lớn rắn đũa bị thiêu cháy sạch, hóa thành từng đống tro bụi. 【Ting!

Thiêu chết thành công rắn đũa, Đạo tệ +40!】【Ting!

Thiêu chết thành công rắn đũa, Đạo tệ +40!】"…" Một cuộc tàn sát đơn phương, một bữa tiệc của ngọn lửa.

Cùng với số lượng rắn đũa bị thiêu chết ngày càng nhiều, Đạo tệ cũng ào ào tăng lên, không ngừng chảy vào tài khoản của Lý Đông.

Lý Đông lập tức có một cảm giác sảng khoái chưa từng có.

Một số con rắn đũa khác đang ẩn nấp định tấn công Lý Đông, thấy cảnh này hồn bay phách lạc.

Chúng không dám trốn nữa, nhanh chóng chạy ra ngoài, sợ không kịp.

Lý Đông tay cầm súng phun lửa nhiệt độ cao, đi lại tùy ý trong đầm lầy, đại khai sát giới.

Con rồng lửa dài quét qua cả đầm lầy, như một cỗ máy gặt của tử thần, không ngừng thu hoạch sinh mạng của từng con rắn đũa yếu ớt.

Những con rắn đũa xảo quyệt linh hoạt đã gặp phải "thiên địch" đáng sợ nhất trong đời, đối mặt với ngọn lửa nhiệt độ cao hung dữ, chúng không có chút sức chống cự nào.

Một khi tiếp xúc với ngọn lửa, dù chạy nhanh đến đâu, cũng không thoát khỏi vận mệnh tử vong.

Nỗi kinh hoàng bao trùm lên đầu mỗi con rắn đũa, chúng nhanh chóng chạy trốn tứ phía, thảm hại như chó nhà có tang.

Lý Đông từng bước tiến lên phun lửa, những con rắn đũa gần đó nhanh chóng chạy trốn, sợ bị thiêu thành tro bụi.

Chúng không dám đến gần Lý Đông nửa bước.

Hơn mười phút sau, lấy Lý Đông làm trung tâm, trong vòng bán kính trăm mét, sạch sẽ không còn một bóng rắn.

Lý Đông hào tình vạn trượng, hét lớn một tiếng.

"Còn ai nữa?

Cứ lên!" Một cơn gió thổi qua vạt áo Lý Đông, phần phật, trông bá khí vô song, hào tình vạn trượng.

"Đông ca uy vũ!" "Đông ca bá khí!" "Ha ha ha…" Trên bờ, Lão Dương oa oa la lớn.

Gã múa may quay cuồng, nhảy tưng tưng, không ngừng vỗ tay chúc mừng, như trúng số độc đắc.

"Đông ca giỏi quá." Dương Hinh cũng bị bầu không khí vui vẻ này lây nhiễm, nở một nụ cười ngọt ngào quyến rũ, không kìm được khen một câu. … Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, nụ cười của Dương Hinh cứng lại.

Cô đột nhiên cảm thấy dưới chân đau nhói dữ dội.

"Đông ca." Dương Hinh khẽ gọi một tiếng.

"Sao thế?" Lý Đông quay đầu.

"Em, em cảm thấy hơi khó chịu." Dương Hinh lí nhí nói.

Lý Đông nhìn kỹ, chỉ thấy da của Dương Hinh đã tím tái, lòng lập tức chùng xuống.

"Không ổn, nọc rắn đã xâm nhập vào máu, phải xử lý vết thương ngay lập tức." Lý Đông đang định bế Dương Hinh về bờ, nhưng lúc này, phía trước đột nhiên lại lao ra một đàn rắn đũa kỳ dị.

Rắn đũa thông thường có màu xám xanh, nhưng những con rắn này phần lớn có màu vàng sẫm, mắt khá sáng, tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, trông khá hung ác.

Lý Đông chưa từng thấy loại rắn đũa này, cũng không biết là do đột biến gen, hay là do chủng loại khác nhau.

Lũ rắn này xuất hiện cản đường vào lúc quan trọng như vậy, khiến tâm trạng Lý Đông không vui.

Anh lập tức giơ súng phun lửa lên, không chút do dự phun ra một con rồng lửa dài.

Chương 97

"Vù!" Ngọn lửa quét qua.

Sau khi ngọn lửa tan đi, những con rắn đó biến mất không thấy.

Lý Đông không nghe thấy tiếng hệ thống thông báo tăng Đạo tệ, chúng cũng không chết.

"Nếu không chết, tại sao lại đột nhiên biến mất?" Lý Đông sững sờ, trong lòng nảy sinh một nghi vấn.

Nhưng, bây giờ không kịp để ý đến những vấn đề này, việc cấp bách là giúp Dương Hinh trừ nọc rắn, nếu không cô sẽ chết vì độc phát.

Về bờ xử lý mất quá nhiều thời gian, gần đó có một tảng đá lớn sạch sẽ, Lý Đông lập tức bế Dương Hinh đi lên đó, rồi đặt cô nằm thẳng xuống.

Ngay sau đó, Lý Đông lấy ra một con dao nhỏ, dùng lửa khử trùng, rồi dùng dao cắt một hình chữ thập trên vết thương ở chân Dương Hinh.

Máu độc màu đen tí tách chảy ra, nhưng như vậy vẫn chưa đủ sạch, phải dùng miệng hút hết máu độc bên trong ra.

Lý Đông đang định cúi xuống hút nọc độc.

Nhưng lúc này, Dương Hinh lại rụt bàn chân trắng nõn lại, mặt hơi đỏ nói: "Đông ca, anh làm gì vậy…" "Làm gì được?

Giúp cô hút nọc rắn chứ sao." Lý Đông nói.

"Em, em biết, nhưng…" Dương Hinh ngập ngừng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

“Nhưng sao?” Lý Đông ngẩn ra.

“Nhưng… hút chân em như vậy, có phiền anh quá không.” Khuôn mặt Dương Hinh đỏ như quả cà chua chín, vô cùng e thẹn.

“Phiền cái quái gì, tôi mà không hút là cô mất mạng đấy.” Lý Đông lập tức nói.

Anh là một thẳng nam tiêu chuẩn, tự nhiên không nghe ra ý tứ trong lời nói của Dương Hinh.

“Ồ… được thôi.” Dương Hinh hơi bĩu môi.

Lý Đông lập tức cúi xuống hút hết nọc rắn quanh vết thương ra.

Quá trình này khá phiền phức và rắc rối, có tính nguy hiểm lớn, nếu trong miệng có vết thương, nọc rắn sẽ lây nhiễm sang Lý Đông, khiến anh cũng trúng độc mà chết.

Nhưng Lý Đông không để ý đến nguy hiểm đó, chuyên tâm giúp Dương Hinh hút nọc rắn, vô cùng cẩn thận chu đáo, thỉnh thoảng hỏi Dương Hinh có đau không.

Dương Hinh cảm động trong lòng, nước mắt lưng tròng, suýt nữa thì rơi lệ.

Hút chừng nửa điếu thuốc, cuối cùng nọc rắn cũng bị hút sạch.

“Được rồi.” Lý Đông chùi miệng, sau đó cường hóa ra một ít thuốc đưa cho Dương Hinh uống, rồi dùng gạc sạch băng bó vết thương lại.

Làm xong mọi thứ, Lý Đông hỏi: “Cảm thấy thế nào rồi?” Dương Hinh mắt lấp lánh lệ, tràn đầy vẻ cảm kích, hai má hơi ửng hồng đáp: “Ừm, khỏe rồi ạ, giờ không còn đau chút nào nữa.” Lúc này, gò má Dương Hinh hồng hào, làn da tràn đầy vẻ khỏe mạnh.

Xem ra đúng là đã khỏi hẳn.

Lý Đông thở phào nhẹ nhõm, nói: “Không sao là tốt rồi.

Chúng ta về bờ trước đi.” Lý Đông vừa quay người định đi, Dương Hinh đột nhiên gọi: “Đông ca, đợi đã.” “Sao vậy?” “Mé... mép anh có chút bẩn, để em lau giúp nhé!” Dương Hinh cười tủm tỉm.

Lý Đông ngẩn người, sờ lên khóe miệng, hỏi: “Còn sót máu độc à?” “Vâng.” Dương Hinh vươn bàn tay ngọc ngà, dùng ngón trỏ trắng nõn thon dài, cẩn thận và dịu dàng lau giúp Lý Đông vết máu bầm nhỏ xíu.

Đối mặt với Lý Đông ở khoảng cách gần như vậy, cảm nhận được hơi thở ấm áp của anh, Dương Hinh chỉ thấy tim mình đập thình thịch, như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Gò má cô càng thêm một tầng mây hồng e thẹn.

“Khụ, lau sạch chưa?” Lý Đông không nhịn được phải lên tiếng nhắc.

Cảm giác môi mình sắp bị lau rách đến nơi rồi mà Dương Hinh vẫn chưa dừng tay.

“A!

Xin lỗi.” Dương Hinh lúc này mới hoàn hồn, cười khúc khích, để lộ nụ cười tinh nghịch rồi thu bàn tay thon thả về, đôi mắt to ngấn nước nhìn Lý Đông. ...

“Đông ca, hai người làm gì ở đó vậy, tôi đợi cả buổi rồi, không đi nữa à?” Lão Dương đứng trên bờ hét lớn.

“Đi cái con mẹ cậu!” Lý Đông chửi thẳng: “Mấy con rắn sắp chết kia đã bị diệt sạch rồi, tôi muốn tiếp tục vào trong, cậu còn không mau cút qua đây!” “Ờ.” Lão Dương gãi gãi đầu, đành lủi thủi đi tới.

Ba người nghỉ ngơi một lát, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này họ đang ở giữa đầm lầy, cần đi thêm hai ba trăm mét nữa mới có thể hoàn toàn ra khỏi vùng bùn lầy.

Nửa đoạn đường sau, đầm lầy càng lúc càng sâu, bùn sệt dính nhớp, mọi người đi khá vất vả, tốc độ tiến lên rất chậm.

Phía trước thỉnh thoảng có một cơn gió lạnh thổi qua, nhiệt độ dần dần hạ thấp.

Sương mù âm u bao phủ khắp đầm lầy, tầm nhìn cũng giảm đi đáng kể, ngoài năm mét đã là một mảng đen kịt, gần như không thấy gì.

“Hai người theo sát một chút, tất cả đi theo bước chân của tôi, đừng đi sai.” Lý Đông dặn dò.

“Vâng.” Dương Hinh lập tức gật đầu.

Chương 98

Cô đi ngay sau Lý Đông, Lão Dương đi cuối cùng.

Đi được một đoạn, Lão Dương đột nhiên hét lên: "Đông ca, đợi đã!

Có chuyện không ổn." "Chuyện không ổn?" Lý Đông ngạc nhiên.

"Cậu không phát hiện ra à?" Lão Dương hỏi lại.

"Phát hiện gì?" Lý Đông nhíu mày.

"Cái đó...

ừm...

ờ..." Lão Dương ngập ngừng, ra vẻ vừa sợ vừa tò mò.

"Mẹ nó rốt cuộc cậu muốn nói gì?" Lý Đông khó chịu.

"Đông ca, tôi nói ra cậu đừng trách tôi đa nghi nhé." Lão Dương gãi đầu nói.

"Nói thẳng, đừng lằng nhằng với tôi." Lý Đông nói.

"Đông ca, tôi, tôi cảm giác phía sau có thứ gì đó cứ đi theo chúng ta." Lão Dương nói một cách thần bí.

"Đi theo chúng ta?" Lý Đông sửng sốt, rồi lập tức nhìn ra sau lưng, trống không.

Anh lại dùng Ưng Nhãn nhìn lần nữa, vẫn trống không.

"Phía sau có cái quái gì đâu, đừng có hù người!" "Không, Đông ca, thật sự có tiếng động." Lão Dương quả quyết: "Tôi đi suốt đường, cứ nghe thấy tiếng 'rột rột', âm thanh ma quái cực kỳ." "Ma quái thế nào?" Lý Đông tò mò hỏi.

Lão Dương nói: "Âm thanh rất quỷ dị, mỗi lần tôi quay lại nhìn thì nó biến mất, tôi vừa đi thì âm thanh lại vang lên từ phía sau, lặp lại mấy lần rồi, có tà ma không chứ?" "Tiếng rột rột?" Lý Đông nghe xong không khỏi trợn trắng mắt, nói: "Mẹ nó cậu tưởng đang húp mì à?" Lão Dương lập tức sốt ruột: "Đông ca, tin tôi đi, tôi thật sự nghe thấy tiếng rột rột, mẹ nó dọa người lắm." Thấy Lão Dương có vẻ lo lắng thật, Lý Đông biết anh ta không nói đùa.

Vẻ mặt anh dần trở nên nghiêm túc, nói: "Nếu đã vậy, tôi sẽ đi sau cùng, cậu và Dương Hinh đi đằng trước, tôi lại muốn nghe xem đó là tiếng quỷ gì." Lão Dương vui mừng, nói: "Đông ca, lát nữa cậu chắc chắn sẽ nghe thấy âm thanh chết tiệt đó!" "Đừng nói nhảm nữa, mau ra đằng trước đi." Lý Đông nói.

Lão Dương lập tức lon ton chạy lên phía trước.

Lý Đông thì ở lại sau cùng.

Cả nhóm tiếp tục tiến lên, trong lúc đó, Lý Đông nín thở tập trung tinh thần, chăm chú lắng nghe âm thanh mà Lão Dương nói.

Nhưng nghe cả buổi, lại chẳng có động tĩnh gì.

Anh thắc mắc, chất vấn: "Lão Dương, mẹ nó cậu có thật sự nghe thấy âm thanh đó không, sao tôi không nghe thấy gì?" Lão Dương xòe tay, bất đắc dĩ nói: "Đông ca, tôi nghe thật mà, lừa cậu làm gì." Lý Đông bán tín bán nghi, thính lực của anh không thể có vấn đề gì được, tại sao lại không nghe thấy?

Hoặc là Lão Dương nói dối, hoặc là thứ kia rất xảo quyệt, cố tình tránh né tai mắt của Lý Đông.

"Đông ca." Lúc này, Dương Hinh gọi một tiếng, nói: "Tôi, tôi vừa rồi cũng nghe thấy tiếng rột rột đó..." "Cô cũng nghe thấy?

Nó kêu ở đâu?" Lý Đông trong lòng căng thẳng, lập tức đi lên hỏi.

Dương Hinh chỉ vào bóng tối bên cạnh, nói: "Ở đó." Lý Đông nhìn kỹ về phía đó, nhưng chẳng phát hiện ra gì.

Thứ đó như đang chơi trốn tìm với bọn họ.

"Mẹ nó, chẳng lẽ thứ này cố tình trốn mình?" Lý Đông thắc mắc.

Đúng lúc này, bên tai Lý Đông đột nhiên vang lên một tiếng "rột" nhỏ đến mức gần như không thể nghe thấy.

Anh vội quay đầu lại, phát hiện âm thanh phát ra từ dưới chân Lão Dương.

Lão Dương cũng nghe thấy, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó cúi đầu nhìn xuống chân mình.

"Rột..." Một thứ nhỏ màu vàng đồng thò cái đầu tròn vo ra.

"Vãi, mẹ nó là một con lươn vàng!" Lão Dương nhìn thấy, liền cười lớn: "Mẹ kiếp, đúng là giơ nắm đấm vào gương, tự dọa mình!" "Lươn vàng trông như thế này sao?

Nhìn kỳ lạ quá." Dương Hinh tò mò.

"Haizz, cô không hiểu rồi, lươn vàng có nhiều loại, nhưng nói đi cũng phải nói lại, tôi cũng lần đầu thấy loại lươn vàng này, xem ra mùi vị chắc là không tệ." Vừa nói, Lão Dương vừa đưa tay định sờ con lươn vàng kia.

Nhưng đúng lúc này, Lý Đông đột nhiên quát: "Lão Dương, dừng tay!" Lão Dương ngẩn ra: "Đông ca, sao vậy?" "Cậu chắc chắn đó là lươn vàng không?" Sắc mặt Lý Đông ngưng trọng.

"Tôi, tôi..." Lão Dương ngơ ngác, rồi nói: "Chắc là vậy?" "Cậu từng thấy lươn vàng có răng chưa?" "Răng?" Lão Dương ngớ người, rồi nhìn kỹ lại, lập tức kinh ngạc kêu lên: "Đậu má, thật sự có răng!

Mẹ kiếp, con mẹ nó chắc chắn không phải lươn vàng!" Lúc này,

con “lươn vàng” nhe miệng ra, để lộ hai chiếc răng nanh sắc bén.

“Khốn!” Lão Dương giật mình, theo phản xạ lùi lại.

Thế nhưng, anh ta lại kinh ngạc phát hiện hai chân mình dường như bị thứ gì đó quấn chặt, không thể động đậy.

Sắc mặt Lão Dương lập tức đại biến.

“Thôi xong rồi, tôi trúng chiêu rồi, Đông ca, mau cứu tôi...” Lão Dương mặt đầy căng thẳng, vội vàng nhìn Lý Đông cầu cứu.

Lý Đông “xoạt” một tiếng rút dao cắt plasma ra, trầm giọng nói: “Tuyệt đối đừng động đậy lung tung, nếu kinh động thứ ở dưới thì toi đời đấy.” Lão Dương lắp bắp: “Tôi, tôi, tôi không động, không động...” Lý Đông cẩn thận bước tới, nín thở, không dám thở mạnh một tiếng.

Dưới chân Lão Dương, con “lươn vàng” khẽ nhe miệng, hai chiếc răng nanh tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo đáng sợ.

Nó không động đậy, yên lặng ở đó, dường như chỉ thò đầu lên để thở.

Chương 99

Nhưng Lý Đông biết đây là một con rắn nhỏ xảo quyệt, chắc chắn có mục đích khác.

Lý Đông từ từ đưa dao cắt plasma về phía nó, từng chút một tiếp cận con rắn nhỏ màu vàng.

Đến một khoảng cách nhất định, Lý Đông đã nhận ra nó là gì.

Thì ra đây chính là mấy con rắn đũa màu vàng kỳ lạ đột nhiên biến mất lúc trước.

Chúng đã chui vào trong bùn, thảo nào lại biến mất không dấu vết.

Một khoảnh khắc nào đó, khi khoảng cách đủ gần, Lý Đông nhanh như chớp chém một nhát tới!

Con rắn nhỏ màu vàng nhạy bén cảm nhận được nguy hiểm, "vút" một tiếng lao đi, nhanh chóng phóng vào lòng Lão Dương.

"Chết rồi!" Lý Đông thầm kêu không ổn, không ngờ phản ứng của nó lại nhanh như vậy.

Anh vội vàng đổi hướng, chém nghiêng xuống, muốn chặn con rắn nhỏ màu vàng lại.

Nhưng đã chậm một bước.

Con rắn nhỏ màu vàng đã thoắt cái đến ngực Lão Dương, rồi nhanh chóng bò lên cổ anh ta, khẽ nhe miệng, răng nanh sắc bén đầy nguy hiểm.

Đôi mắt lạnh lẽo của con rắn nhỏ nhìn chằm chằm Lý Đông, dường như mang theo ý đe dọa.

Giống như đang nói: Dám động đậy là tao cắn chết nó.

“Đông, Đông ca... làm sao bây giờ...” Lão Dương sợ đến mức không dám nhúc nhích, chỉ sợ sơ sẩy một cái là hai chiếc răng nanh kia sẽ cắm vào cổ mình.

Lý Đông hít sâu một hơi, nói: “Lão Dương, lát nữa, tôi bảo cậu cúi đầu thì phải lập tức cúi xuống, nghe rõ chưa?” Lão Dương mặt mày tái mét, run rẩy nói: “Đông ca, cậu, cậu nhắm chuẩn một chút, đừng có chém bay đầu tôi đấy.” “Im miệng, nghe rõ chưa?” “Nghe, nghe rồi...” “Tốt.

Tôi đếm một hai ba, đến ba thì lập tức cúi đầu xuống.” Lý Đông trầm giọng.

Lão Dương vô cùng căng thẳng gật đầu, mồ hôi lạnh túa ra đầy đầu.

“Một.” “Hai.” “Ba!” “Cúi đầu!” Giọng nói vừa dứt, Lý Đông không chút do dự vung dao cắt plasma, nhanh chóng và chuẩn xác đâm về phía con rắn nhỏ màu vàng đang nằm trên cổ Lão Dương.

“A!” Lão Dương sợ hãi hét lên một tiếng, lập tức cúi đầu xuống.

Do quá căng thẳng, anh ta dùng sức quá mạnh, khiến trọng tâm không vững, người loạng choạng lùi về sau.

Hai chân Lão Dương bị quấn chặt, lập tức “phịch” một tiếng ngồi bệt xuống bùn, nước bắn tung tóe.

Cùng lúc đó, con rắn nhỏ màu vàng từ cổ anh ta bay vọt ra.

Lý Đông cười lạnh, Ưng Nhãn tức khắc khóa chặt quỹ đạo của nó trên không trung.

Dao cắt plasma nghiêng 45 độ chém mạnh một nhát!

Phụt!

Dao cắt plasma chuẩn xác chém trúng con rắn nhỏ màu vàng.

Nó lập tức bị chém thành hai đoạn, máu tươi văng ra. 【Đinh!

Tiêu diệt thành công Hoàng mãng ấu xà, Đạo tệ +250!】 Nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống, Lý Đông thầm nghĩ quả nhiên không phải rắn đũa, mà là một loại rắn khác.

Cái đầm lầy này đúng là một ổ rắn, không biết còn ẩn giấu bao nhiêu loại rắn nguy hiểm nữa.

Lý Đông đưa tay ra kéo Lão Dương: "Thằng nhóc này ngồi đó làm gì, không thấy bẩn à?

Mau dậy đi!" Lão Dương khóc như cha chết mẹ chết: "Hu hu, Đông ca, không dậy được!" "Không dậy được?" Lý Đông ngẩn ra.

"Tôi, chân tôi hình như bị thứ gì đó quấn chặt rồi, cảm giác chân sắp bị siết đứt luôn, mau xem giúp tôi." Lão Dương vô cùng căng thẳng nói.

"Thật sao?" Lý Đông trong lòng chợt căng thẳng, hít một hơi nói: "Đừng cử động lung tung, để tôi sờ thử xem." Tay Lý Đông có giáp vảy rồng bảo vệ, nên không sợ bị cắn bị thương.

Anh thò tay vào trong bùn, đột nhiên, mấy thứ giống như sợi dây thừng quấn chặt lấy cổ tay Lý Đông.

Anh muốn rút tay ra, nhưng lại không được.

"Chết tiệt, trúng chiêu rồi." Lý Đông thầm kêu không ổn.

"Hả?

Đông ca, tôi không sao rồi." Lão Dương ngẩn người, rồi nhấc hai chân lên, đứng dậy.

Những thứ kia vốn quấn chặt Lão Dương, giờ đã chuyển sang tay Lý Đông.

Lý Đông thầm chửi một tiếng, rồi nói: "Tránh ra một chút." "Ờ."

Lão Dương vội vàng lùi sang một bên.

Lý Đông hít sâu một hơi, rồi dùng sức giật mạnh lên trên, trực tiếp kéo những thứ giống như dây leo kia ra.

Vừa nhìn, anh không khỏi thấy da đầu tê dại.

Hơn chục con rắn nhỏ màu vàng đầu đuôi nối liền, quấn chặt lấy cổ tay Lý Đông, chỗ đó sắp bị siết đứt đến nơi.

Chương 100

“Mẹ nó!” Lý Đông giơ dao cắt plasma lên, đang định chém xuống.

Thế nhưng, những con rắn nhỏ màu vàng này như có thần giao cách cảm, đột nhiên cùng lúc nhảy sang cổ tay kia của Lý Đông, siết chặt lấy.

Lý Đông không cẩn thận, dao cắt plasma trong tay rơi xuống.

Lập tức có một con rắn nhỏ màu vàng lao xuống, quấn lấy dao cắt plasma, rồi nhanh chóng trườn ra ngoài.

“Khốn!” Lý Đông không nhịn được chửi lớn, đám rắn nhỏ này quá xảo quyệt, còn biết lấy đi vũ khí của kẻ địch.

Lý Đông trong lòng nổi giận, trong tay lóe lên ánh sáng trắng, một khẩu súng phun lửa cao tần xuất hiện.

Sau đó, anh tàn nhẫn phun lửa về phía mấy con rắn nhỏ đáng ghét.

Hú!

Lửa bùng lên ngay lập tức.

Mấy con rắn nhỏ màu vàng nhanh chóng chui vào trong bùn, thoáng chốc đã biến mất không dấu vết.

Ngọn lửa không thể đốt cháy dưới lớp bùn, Lý Đông nhất thời không có cách nào đối phó chúng.

“Đông ca, mấy con rắn đó đi đâu rồi, mẹ nó không phải trốn dưới bùn chứ?” Lão Dương căng thẳng hỏi.

Lý Đông đang định nói, thì đột nhiên trong bóng tối phía sau vang lên những tiếng “xì xà xì xào”, “rột rột”.

Hơn nữa những âm thanh này ngày càng dồn dập, như mưa nhỏ

dần chuyển thành mưa rào, tiếng động cũng ngày càng lớn.

Lý Đông lập tức dùng Ưng Nhãn nhìn qua, sắc mặt tức thì biến đổi.

Chỉ thấy trong lớp bùn phía sau, có một lượng lớn rắn nhỏ màu vàng đang chui ra, nhìn sơ qua, ít nhất cũng phải có vài trăm con.

Chỉ hơn mười con đã đủ mệt, giờ lại nhiều như vậy, Lý Đông cũng cảm thấy da đầu tê dại.

"Chết tiệt, nhiều rắn quá!

Đông ca, chúng ta mau chạy thôi!" Lão Dương kinh hãi hét lớn.

"Ở đây không có chỗ nào chạy được đâu, đừng hoảng!

Tôi nghĩ cách trước đã." Lý Đông liếc nhìn xung quanh, đột nhiên mắt sáng lên, nói: "Có rồi, mau theo tôi!" Lý Đông nhanh chóng chạy về phía vách đá không xa.

"Đông ca, đi đâu vậy?

Ở đó không có đường mà!" Lão Dương không hiểu.

"Đừng nói nhảm nữa, mau theo tôi!" Lý Đông hét lớn.

Nghe lời Lý Đông, Dương Hinh không chút do dự đi theo.

Lão Dương lại do dự, bên đó là một vách đá trơn nhẵn, không có bất kỳ lối ra nào, đi qua đó không phải là chờ chết sao?

Trong lúc Lão Dương còn đang ngẩn người, trong bóng tối, một lượng lớn rắn nhỏ màu vàng đã chui ra từ trong bùn.

Thân thể chúng ma sát với bùn đất, phát ra từng tràng tiếng rột rột đáng sợ.

"Rột rột, rột rột..." Lão Dương quay đầu lại nhìn, chỉ thấy mấy trăm con rắn đang cuộn trào dưới lớp bùn, bề mặt lớp đất nổi lên

những vệt hằn dày đặc, trông vô cùng khủng bố và đáng sợ.

"Tss tss!" Trong đó có một con rắn vàng đặc biệt, thân hình to hơn rắn thường một chút, đầu hình tam giác, dáng vẻ cực kỳ hung ác, hai chiếc răng nanh trắng ởn.

Con rắn vàng nhìn Lão Dương bằng đôi mắt lạnh lẽo độc ác.

Lão Dương lập tức dựng tóc gáy, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán.

"Mẹ kiếp, Đông ca, đợi tôi với!" Lão Dương kinh hãi hét lớn một tiếng, vội vàng đuổi theo Lý Đông.

Lý Đông đi đến bên vách đá, lập tức lấy ra một sợi dây leo núi, ném lên trên, dây thừng chuẩn xác móc vào một mỏm đá nhô ra.

"Dương Hinh, cô lên trước đi!" Lý Đông nói.

"Vâng." Dương Hinh không nói hai lời, lập tức men theo dây thừng leo lên, và thuận lợi lên đến mỏm đá, an toàn.

Lý Đông lại lấy ra sợi dây thứ hai, làm theo cách cũ móc vào một mỏm đá khác, rồi nói: "Lão Dương, cậu cũng mau leo lên đi!" Lúc này Lão Dương mới hiểu ra cách thoát thân của Lý Đông.

"Ok Đông ca!" Lão Dương cười đáp một tiếng, lập tức men theo dây thừng leo lên.

Kết quả leo chưa được bao nhiêu, Lão Dương nói: "Đông ca, vãi, sao dây thừng trơn thế?

Tôi sắp không leo lên nổi rồi." Lý Đông nhìn qua, sợi dây của Lão Dương hình như được bôi một lớp dầu chống gỉ, nên khá trơn trượt.

"Leo nhanh lên, giờ không có thời gian đổi dây đâu!" Lý Đông nói.

Anh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mặt đất gần đó nổi lên vô số vệt hằn dày đặc, những con rắn nhỏ màu vàng hiển nhiên đã chui đến đây.

Lão Dương cũng thấy cảnh đó, lập tức sợ đến mặt mày tái mét.

Anh lập tức dùng hết sức bình sinh cố gắng leo lên, nhanh chóng leo được một đoạn dài.

Thấy vậy, Lý Đông vội vàng lấy ra một sợi dây khác, ném lên tảng đá, rồi cũng men theo dây thừng leo lên.

Chương 101

Lý Đông vừa leo lên được hai mét, những con rắn nhỏ màu vàng đã chui ra từ lớp bùn dưới chân.

Hai con rắn vàng hung ác đột nhiên từ trong bùn vọt lên, hung hăng cắn về phía hai chân Lý Đông.

Lý Đông giật mình, vội rảnh ra một tay, nhanh chóng tóm lấy hai con rắn vàng, rồi dùng sức bóp mạnh.

"Bép bép" hai tiếng, đầu hai con rắn vàng bị bóp nát, máu tươi văng ra. 【Đinh!

Tiêu diệt thành công rắn bùn vàng, Đạo tệ +45!】【Đinh!

Tiêu diệt thành công rắn bùn vàng, Đạo tệ +45!】...

Giết chết hai con rắn bùn vàng xong, chưa kịp để Lý Đông hoàn hồn, phía dưới lại có hơn mười con từ trong bùn nhảy lên, nhanh chóng cắn về phía anh.

"Chết tiệt!" Nhìn thấy nhiều rắn vàng nhảy lên như vậy, Lý Đông hai tay khó địch bốn tay, đỡ được một con không đỡ được hai con, sơ sẩy một chút đã bị mấy con rắn vàng bò lên người.

Những con rắn nhỏ này cực kỳ xảo quyệt, chúng thoắt cái lên lưng Lý Đông, ra sức cắn xé quần áo anh.

May mà giáp vảy rồng có lực phòng ngự mạnh mẽ, đám này căn bản không cắn rách được.

Lý Đông đưa tay ra sau lưng tóm lấy mấy con rắn vàng, chửi: "Lũ chết tiệt, đi chết đi." Lý Đông tàn nhẫn bóp nát đầu chúng.

Bép, bép!

Óc văng tung tóe, máu tươi phun ra. 【Đinh!

Tiêu diệt thành công rắn bùn vàng, Đạo tệ +45!】 【Đinh!

Tiêu diệt thành công rắn bùn vàng, Đạo tệ +45!】 【Đinh!

Tiêu diệt thành công rắn bùn vàng, Đạo tệ +45!】 Giết chết mấy con rắn nhỏ xong, Lý Đông đang định tiếp tục leo lên.

Thế nhưng, phía dưới lại có càng nhiều rắn nhỏ màu vàng từ trong bùn vọt ra.

Chúng giống như một đàn lươn vô tận, không ngừng chui ra khỏi bùn, liên tục lao về phía anh.

Bề mặt bùn lộ ra từng cái lỗ đen ngòm, bên trong ẩn giấu từng con rắn nhỏ màu vàng đang chực chờ.

Chúng lạnh lùng nhìn chằm chằm lên trên, khiến người ta da đầu tê dại.

"Vút!

Vút!

Vút!

Vút!

Vút!" Trong nháy mắt, hơn mười con rắn nhỏ nhảy lên.

Nhanh như tia chớp, chúng thoắt cái lên người Lý Đông, rồi quấn chặt lấy một tay và một chân của anh.

Trong khoảnh khắc đó, Lý Đông cảm giác như bị dây thép siết chặt, đau rát.

Sau khi khóa chặt Lý Đông, phía dưới lập tức lại có càng nhiều rắn nhỏ nhảy lên, chúng thi nhau bò lên người anh và điên cuồng cắn xé.

Xoạt xoạt...

Những mảnh giáp vảy rồng bị cắn ra vô số vết hằn, cứ thế này, e rằng sẽ bị cắn rách.

“Đông ca, mau lên đi!

Đừng dây dưa với chúng nữa.” Dương Hinh căng thẳng hét lên.

“Chết tiệt!” Lý Đông chửi lớn một tiếng, không dám ở lại đó nữa, vội vàng leo lên trên.

Lý Đông vừa nhanh chóng leo lên, vừa nhanh chóng hất bỏ những con rắn nhỏ trên người.

Đối với những con đang quấn quanh tay chân, Lý Đông lấy súng phun lửa ra, nhắm vào chúng và phun một phát.

Hù hù!

Lửa cháy dữ dội.

Trong nháy mắt đã thiêu những con rắn nhỏ kia thành than.

“Bép” mấy tiếng, tro than màu xám rơi xuống đất, hóa thành bột mịn. 【Đinh!

Tiêu diệt thành công rắn bùn vàng, Đạo tệ +45!】【Đinh!

Tiêu diệt thành công rắn bùn vàng, Đạo tệ +45!】【Đinh!

Tiêu diệt thành công rắn bùn vàng, Đạo tệ +45!】 “...” Sau khi dọn dẹp sạch sẽ những con rắn vàng phiền phức, Lý Đông không dừng lại nữa, lập tức nhanh chóng leo lên trên.

Chương 102

Kẻo lát nữa lại có càng nhiều rắn nhỏ quấn lấy, đến lúc đó bị chúng kéo xuống thì không hay.

Trong lúc Lý Đông đang mải mê leo, Lão Dương ở bên cạnh đột nhiên la oai oái.

Lý Đông quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Lão Dương đang trượt xuống với tốc độ khá nhanh.

"Vãi?" Lý Đông ngẩn người, người khác thì chỉ hận không thể leo lên, thằng cha này lại chạy xuống?

"Lão Dương mẹ nó cậu làm gì vậy?

Xuống đó nộp mạng à?!" "Đông ca!

Tôi không được rồi, mau kéo tôi!" Lão Dương mặt đầy kinh hoàng, miệng không ngừng la hét thảm thiết.

"Mẹ nó cậu mau nắm chặt dây thừng, dùng cả tay cả chân, rồi leo lên cho tôi!" Lý Đông tức giận hét lớn.

"Nắm không được, dây thừng mẹ nó trơn quá, tôi nắm không nổi..." Lão Dương sắp khóc, mặt đầy tuyệt vọng hét lớn.

"Mẹ kiếp, mau nắm chặt, không thì rơi xuống là chết chắc, tôi giờ không cứu được cậu đâu!" Lý Đông chửi ầm lên.

Lúc này anh cách Lão Dương khá xa, lại cách một sợi dây, muốn qua cứu cũng cần mấy phút, đợi đến lúc đó Lão Dương đã sớm bị rắn nuốt rồi.

Bây giờ chỉ có thể dựa vào chính anh ta.

Trong lúc nói chuyện, Lão Dương đã trượt xuống gần cuối sợi

dây.

Trong đầm lầy, một lượng lớn rắn nhỏ đang lăm le, đôi mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Lão Dương.

"Tss tss!" Một con rắn vàng đặc biệt trong số đó, để lộ hai chiếc răng nanh sắc bén, thân mình hơi cong, chực chờ tấn công.

Lão Dương nhìn xuống dưới, lập tức thấy cảnh tượng khủng bố đó, sợ đến hồn bay phách lạc.

"A!" Hét lớn hai tiếng, Lão Dương lập tức ghì chặt lấy dây thừng, mới ngừng trượt xuống.

Lúc này Lão Dương chỉ cách mặt đất khoảng năm mét, một số con rắn nhỏ màu vàng ra sức nhảy lên cố gắng tấn công anh ta.

Nhưng khả năng bật nhảy của chúng không đủ mạnh, chỉ nhảy được cao bốn mét, không với tới Lão Dương.

Lão Dương thấy mình vừa vặn ở ngoài tầm tấn công của đám rắn vàng, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Lau mồ hôi lạnh trên trán, thầm mừng mình may mắn.

"Đông ca, may quá, mấy con rắn đó không làm gì được tôi." Lão Dương mừng rỡ.

Nhìn đàn rắn hung hãn bên dưới, Lý Đông cũng toát mồ hôi thay Lão Dương, rồi thúc giục: "Không sao thì mau leo lên, không lát nữa trượt xuống là có chuyện đấy." Vừa nói, Lý Đông vừa ném xuống một sợi dây leo núi mới, nói: "Tôi kéo cậu, mau leo đi." "Được." Lão Dương gật đầu, đang định leo lên thì.

"Tss~~" Dưới đầm lầy, một con rắn vàng đặc biệt phát ra một tiếng kêu quái dị.

Lão Dương cúi đầu nhìn, lập tức dựng tóc gáy.

Con rắn này thân hình to khỏe hơn những con rắn vàng nhỏ bình thường, hai chiếc răng nanh cực kỳ sắc nhọn, thân nó dài và khỏe, ưỡn lên cao, nhìn là biết khả năng bật nhảy kinh người.

"Vãi!" Lão Dương sợ hãi hét lớn, hoảng hốt leo lên trên.

Kết quả vội quá hóa hỏng, không cẩn thận lại trượt xuống mười mấy centimet.

"Tss~~" Thấy Lão Dương lại rơi xuống, con rắn vàng to khỏe phát ra tiếng kêu hưng phấn, đôi mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào hai chân anh ta, không ngừng lè ra chiếc lưỡi đỏ tươi, thân mình hơi cong, như thể lúc nào cũng có thể nhảy lên cắn một phát.

"Khốn!" Lão Dương càng thêm hoảng loạn, vội vàng dùng cả tay cả chân, luống cuống leo lên.

Chẳng biết tại sao, anh ta lại không cẩn thận trượt xuống thêm mười mấy centimet nữa.

Lão Dương sợ đến hồn bay phách lạc, mồ hôi lạnh trên trán rơi lã chã.

Anh vội cúi đầu nhìn, chỉ thấy con rắn vàng to khỏe kia đã tích tụ sức mạnh đến cực hạn.

Thân nó cong lên cao, miệng há ra, hai chiếc răng nanh trắng ởn lóe lên ánh sáng khát máu.

Dường như giây tiếp theo, nó sẽ bay lên cắn vào người Lão Dương.

"Mẹ ơi..." Lão Dương mặt mày tái mét, sợ đến hai tay run lẩy bẩy, gần như sắp rơi xuống.

"Lão Dương, mẹ nó cậu mau leo lên đi, cứ trượt xuống làm gì?

Cho rắn ăn à?" Lý Đông bực bội chửi.

“Đông, Đông, Đông, Đông ca.” Lão Dương nói năng lắp bắp, “Rắn, rắn, con rắn kia, nó, nó nhắm vào tôi rồi...” Lý Đông nhíu mày, lập tức nhìn xuống phía dưới Lão Dương.

Anh liền thấy con rắn vàng đặc biệt đó.

Trong lòng kinh ngạc, con rắn này giống hệt con rắn nhỏ lúc trước bò lên cổ Lão Dương, chắc là cùng một loài, con lúc trước hình như gọi là Hoàng mãng ấu xà.

Con rắn trước mắt này hiển nhiên to hơn một chút, có lẽ là rắn trưởng thành, chắc chắn hung dữ và xảo quyệt hơn.

Bây giờ nó đang dùng chiến thuật tâm lý để dọa Lão Dương, lợi dụng tư thế và tiếng kêu “tss tss” để khiến Lão Dương hoảng loạn mắc sai lầm, dẫn đến việc anh ta không ngừng trượt xuống.

“Lão Dương, đừng nhìn nó, giữ bình tĩnh, mau leo lên!” Lý Đông trầm giọng.

“Được, tôi, tôi cố hết sức.” Lão Dương cứng rắn định tiếp tục leo lên, nhưng lúc này, con rắn hoàng mãng kia đột nhiên phát ra tiếng kêu “tss tss” càng mãnh liệt hơn.

Chương 103

Giây tiếp theo, một lượng lớn rắn nhỏ màu vàng từ đầm lầy nhảy lên, cố gắng tấn công Lão Dương.

Vút vút vút!

Từng con rắn vàng ra sức lao lên, như vòi phun nước, cảnh tượng vô cùng đáng sợ.

Lão Dương sợ đến phát khiếp, lúc này không nhịn được lại nhìn xuống, con hoàng mãng kia lập tức lè ra chiếc lưỡi dài đỏ tươi, đồng thời nhìn Lão Dương một cách độc ác.

Lão Dương sợ đến tay trượt đi, lại trượt xuống thêm mười mấy centimet nữa.

"Ôi trời." Lão Dương căng thẳng muốn chết, run rẩy lại leo lên.

Đúng lúc này, con hoàng mãng đã nhìn trúng thời cơ.

Nó đột nhiên nhảy lên, bắn ra một đường thẳng trên không trung, nhanh như tia chớp tiếp cận mông của Lão Dương.

Sau đó, hoàng mãng mở miệng, hung hăng cắn một phát vào mông Lão Dương, hai chiếc răng nanh lập tức cắm vào da thịt.

"Á!!!!" Lão Dương phát ra tiếng hét thảm thiết như heo bị chọc tiết.

Cảm giác như bị hai cây kim tiêm khổng lồ hung hăng đâm vào da, một lượng lớn "dược thủy" được tiêm vào mạch máu, mang theo cơn đau đớn tê tâm liệt phế.

"A a, u u, i i a a a oaoo..." Miệng Lão Dương phát ra đủ loại tiếng kêu kỳ quái, vẻ mặt méo mó đến cực điểm.

Dưới áp lực của cái chết, anh ta ghì chặt lấy dây thừng, thế mà không rơi xuống.

"Mẹ kiếp!" Thấy vậy, Lý Đông chửi lớn một tiếng, vội vàng men theo dây thừng nhanh chóng trượt xuống.

Trượt đến một chỗ trên vách đá tương đối dễ leo, anh lập tức men theo vách đá nhanh chóng leo qua, rồi tóm lấy dây thừng của Lão Dương.

Lý Đông vội vàng leo lên vài mét, cuối cùng cũng đến được bên dưới Lão Dương.

Anh lập tức lấy ra súng phun lửa, nhắm vào mông Lão Dương, bóp cò.

Húuuu… Ngọn lửa cao tần lập tức bùng cháy, hung hăng tấn công vào vị trí mông của Lão Dương.

Con hoàng mãng đang định cắn xé mông Lão Dương nhanh chóng bỏ chạy, nhảy xuống.

Mặc dù tốc độ trốn thoát rất nhanh, nhưng nó vẫn bị lửa thiêu cháy bề mặt, da bốc lên một làn khói đen. 【Đinh!

Thiêu bị thương Hoàng mãng tiểu xà, Đạo tệ +80!】 Sau khi bị lửa thiêu, hành động của con hoàng mãng hơi chậm lại.

Sau khi rơi xuống đầm lầy, thân thể nó run nhẹ, không lập tức chui xuống bùn ngay.

Đây là một cơ hội tốt!

Lý Đông chớp lấy thời cơ, xoay nòng súng, tiếp tục dùng súng phun lửa phun mạnh xuống đầm lầy!

"Hù hù" một con rồng lửa cao tần mạnh mẽ bắn ra, trực tiếp tấn công bề mặt đầm lầy.

Những con rắn bùn vàng ẩn nấp thấy ngọn lửa mạnh như vậy, lập tức chui xuống bùn trốn, như vậy ngọn lửa tự nhiên không làm gì được chúng.

Nhưng lúc này con hoàng mãng đang ở trên mặt đầm lầy, vừa rồi bị lửa thiêu đến thần trí có chút mơ hồ, nhất thời không kịp phản ứng.

Rồng lửa lập tức tấn công vào người nó, gây ra tổn thương cực lớn.

Thân thể hoàng mãng kịch liệt run rẩy, lớp da tỏa ra mùi khét lẹt, đầu thậm chí còn bốc lên một ngọn lửa nhỏ. 【Đinh!

Thiêu bị thương Hoàng mãng tiểu xà, Đạo tệ +100!】 Lúc này, hoàng mãng mới phản ứng lại.

Nó phát ra tiếng kêu đau đớn, vội vàng chui vào trong bùn, muốn dập tắt ngọn lửa trên người.

"Hừ!

Cắn người rồi chạy à?" Lý Đông cười lạnh một tiếng, lập tức từ trên dây thừng nhảy xuống, hai chân đạp lên mặt đầm lầy.

Con hoàng mãng kia đã chui vào trong bùn, chỉ còn lại một cái đuôi chưa vào hẳn.

Lý Đông lập tức đưa tay ra, tóm lấy cái đuôi đó, rồi hung hăng kéo một phát.

"Phựt" một tiếng, cả con hoàng mãng bị Lý Đông lôi ra khỏi đầm lầy.

"Tss!" Hoàng mãng giận dữ gào lên, quay đầu lại định cắn Lý Đông.

Nhưng dù sao hoàng mãng cũng đã bị lửa nướng qua, phản ứng của nó hiển nhiên chậm đi một nhịp.

Lý Đông hừ lạnh, nhìn cái đầu rắn đang tấn công, vung tay tát một phát.

Bốp!

Cái tát dùng hết mười phần sức lực, tát đến nỗi cả cái đầu hoàng mãng xoay năm sáu vòng, trong óc đầy mê muội.

"Lão tử tiễn mày về Tây Thiên!" Nhân cơ hội này, Lý Đông từ trong túi lấy ra một lưỡi dao nhỏ lóe lên ánh sáng lạnh, chém một nhát về phía đầu hoàng mãng.

Thế nhưng, chuyện bất ngờ đã xảy ra...

Chương 104

Ngay lúc Lý Đông định chém chết con hoàng mãng đáng ghét này, chuyện bất ngờ đã xảy ra.

Đám rắn bùn vàng dưới đầm lầy không biết đã chui về từ lúc nào, lập tức ồ ạt xông lên, nhanh chóng nhảy lên tấn công Lý Đông.

Vút vút vút!

Trong một giây, ít nhất mấy chục con rắn bùn vàng đã bò lên người Lý Đông, ra sức gặm cắn thân thể anh.

Hơn nữa, phía sau còn có nhiều rắn bùn vàng hơn đang lao tới.

Có mấy con rắn bùn vàng nối đuôi nhau, nhanh chóng siết chặt cổ tay Lý Đông.

Không kịp đề phòng, tay Lý Đông run lên, tuột mất con rắn.

Hoàng mãng nhân cơ hội ra sức giãy giụa, chạy thoát khỏi tay Lý Đông, rồi chui vào trong bùn.

"Chạy à?

Mẹ kiếp nhà mày!" Lý Đông không cam tâm để nó chạy thoát như vậy, lập tức hất văng đám rắn bùn vàng trên người.

Cố chịu đựng cảm giác khó chịu khi bị đàn rắn cắn xé, anh lấy ra một khẩu súng trường, lắp vào một viên đạn ghém sắt, nhắm vào cái lỗ bùn mà hoàng mãng vừa trốn thoát, hung hăng bắn xuống.

"Đoàng!" Đạn ghém sắt lập tức xuyên qua lớp bùn nông.

Vô số viên bi sắt bắn xuống dưới đầm lầy.

Một phần trong số đó vừa vặn trúng phải con hoàng mãng bên dưới, gây ra một tổn thương nhất định cho nó. 【Đinh!

Gây sát thương Hoàng mãng xà, Đạo tệ +2】【Đinh!

Gây sát thương Hoàng mãng xà, Đạo tệ +...】【Đinh!

Gây sát thương Hoàng mãng xà, Đạo tệ +3】Đạn ghém sắt tuy có hiệu quả nhất định, nhưng dù sao sức xuyên thấu không đủ mạnh, sát thương thấp.

Một khi hoàng mãng chui xuống lớp bùn sâu hơn, đạn ghém sắt căn bản không làm gì được nó.

Đợi Lý Đông bắn lần nữa, đã không còn thông báo tăng Đạo tệ nữa.

Chứng tỏ nó đã lặn sâu, đạn ghém không thể bắn trúng.

Lý Đông nghiến răng, lập tức lại thay một băng đạn xuyên giáp.

Nhắm vào vị trí vừa rồi, không chút do dự bắn xuống.

"Pằng pằng pằng!" Từng viên đạn xuyên giáp dễ dàng chui vào trong bùn, bắn sâu vào lớp bùn sâu hơn.

Vút, vút, vút...

Đạn xuyên giáp nhanh chóng xuyên qua lớp bùn tối tăm.

Lý Đông định dùng đạn xuyên giáp bắn chết con hoàng mãng đang ẩn nấp bên dưới, nhưng đầm lầy lớn và sâu như vậy, mấy chục viên đạn này chẳng khác nào mò kim đáy bể, nhưng cũng có xác suất trúng.

Có một viên đạn mèo mù vớ cá rán, vừa vặn trúng vào đuôi hoàng mãng.

Bép một tiếng!

Đuôi của hoàng mãng bị đạn bắn đứt, văng ra một vũng máu.

"Tss tss!" Dưới lòng đất, hoàng mãng phát ra một tiếng kêu đau đớn, vội vàng chui sang chỗ khác để tránh những viên đạn đó.【Đinh!

Bắn đứt thành công đuôi Hoàng mãng tiểu xà, Đạo tệ +150!】 "Mẹ nó, lại để mày chạy thoát." Lý Đông phẫn hận chửi một tiếng, không giết được thứ này, trong lòng không thoải mái.

Nhưng có thể bắn đứt đuôi nó, cũng là một chuyện may mắn. ...

"Đông ca, mau lên đi, phía sau có rắn tới rồi!" Dương Hinh ở trên cao, có thể nhìn rõ tình hình gần đầm lầy.

Chỉ thấy xa xa một đàn rắn bùn vàng dày đặc đang lao tới, cô vội vàng lớn tiếng nhắc nhở Lý Đông.

"Ừ!" Lý Đông gật đầu, hất văng một vài con rắn bùn vàng trên người, lập tức leo lên dây thừng.

Trên dây thừng, Lão Dương đang ghì chặt ở đó, không bị rơi xuống, chỉ là miệng không ngừng phát ra tiếng la hét như heo bị chọc tiết.

"A, a a~~" Âm thanh thực sự chói tai.

Lý Đông leo lên bên dưới anh ta, tát một phát, "Im miệng, ồn quá." "Đông ca, tôi đau quá!" Lão Dương hét lớn.

Lý Đông liếc nhìn mông Lão Dương.

Lúc này mông Lão Dương đang bốc lên từng làn khói, quần bị thiêu mất một mảng lớn, ngay cả quần lót cũng bị thiêu một phần.

Chỗ đó lộ ra một mảng thịt trắng hếu, lờ mờ có thể thấy vết cắn của rắn độc đang rỉ máu.

Mông trước bị rắn độc cắn một phát rồi lại bị lửa nướng một trận, có thể nói là "trải qua gian nan".

Chương 105

Vết thương phải được xử lý càng sớm càng tốt, nếu không Lão Dương sẽ toi đời.

Lý Đông nhìn lên vách đá, dường như có một cái hốc lõm vào, vừa vặn tiện cho việc xử lý.

"Lão Dương, leo lên đó, tôi xử lý vết thương cho cậu." Lý Đông nói.

"Đông ca, tôi, mông tôi bị thiêu hỏng rồi, thật sự leo không nổi..." Lão Dương mếu máo.

"Tôi đẩy cậu." Lý Đông nói.

Lão Dương thử leo lên, Lý Đông dùng sức đẩy mông anh ta, Lão Dương lập tức gào lên: "Đau đau đau!

Nhẹ chút nhẹ chút..." Mất một hồi công sức, cuối cùng cũng đưa được Lão Dương lên cái hốc đá đó.

Lão Dương nằm sấp trên đất, để Lý Đông xử lý vết thương.

Đúng lúc này Dương Hinh cũng đến, liếc nhìn mông Lão Dương, lén cười một tiếng, nói: "Đông ca, có cần em giúp hút nọc độc ra không?" Lý Đông nhìn cái mông "đầy thương tích" của Lão Dương, trán lập tức đầy vạch đen.

"Đông ca à, anh nhất định phải giúp tôi hút nọc độc ra, không thì tôi toi đời mất..." Lão Dương cầu xin, đồng thời chổng mông lên, tạo một tư thế mời gọi.

Lý Đông: "..." Lúc này tâm lý Lý Đông sụp đổ, mẹ nó thế này bảo mình xuống miệng thế nào được?

“Đông ca?

Đông ca?

Sao không có động tĩnh gì, mau hút đi chứ.” Lão Dương lại cố sức chổng mông lên, lớn tiếng thúc giục.

“Hút cái con mẹ cậu!” Lý Đông tát một phát vào mông Lão Dương.

“Ái da mông tôi...” Lão Dương phát ra tiếng hét như heo bị chọc tiết.

“Hút mông thì không được, cả đời này cũng không thể, đừng nghĩ nhiều.” Lý Đông nói.

Lão Dương tuyệt vọng kêu lên: “Đông ca, anh nhẫn tâm trơ mắt nhìn tôi trúng độc mà chết sao?” “Cũng không hẳn.” “Vậy mau giúp tôi hút ra đi...” “Không cần hút.

Tôi có thể dùng cách khác để giải độc rắn.” Lý Đông nói.

“Cách gì?” Lý Đông nhếch miệng cười, trong tay đột nhiên xuất hiện một khẩu súng phun lửa cao tần: “Cách này thực ra rất đơn giản.

Cậu cũng biết đấy, nhiệt độ cao có thể phá hủy cấu trúc phân tử của nọc rắn, từ đó phân giải nọc độc.” “Vãi, anh, anh định dùng thứ này nướng mông tôi?!” Lão Dương mặt đầy kinh hoàng.

“Ừ, ngoan ngoãn nằm yên cho tôi, tôi nướng cho cậu một chút.” Vừa nói, ngón tay Lý Đông khẽ động, súng phun lửa lập tức phun ra một ngọn lửa cao tần.

Hù hù...

Lửa lớn bùng cháy, xung quanh nóng hừng hực.

“Không, tôi không muốn!

Không muốn!” Lão Dương ra sức lắc đầu, vội vàng bò về phía

trước, muốn trốn thoát.

Lý Đông một tay ấn chặt Lão Dương, cười ha ha: "Không cần căng thẳng, nướng một chút là được rồi." "Không muốn, tôi thà chết chứ không bị nướng!

Cầu xin anh tha cho tôi, tôi không nướng!" "Ha ha, sự việc đã đến nước này, không phải do cậu quyết định được đâu." Lý Đông ngẩng đầu nhìn Dương Hinh, nói: "Giữ chặt cậu ta, tuyệt đối không được để cậu ta động đậy lung tung.

Tôi nướng mông cậu ta." "Vâng ạ." Dương Hinh lén cười, rồi đi tới, nói với Lão Dương: "Mạo phạm nhé." Nói xong, Dương Hinh dùng tay ghì chặt người Lão Dương, tiện thể dùng dây thừng trói hai tay anh ta lại, khiến anh ta không thể động đậy.

"Các người làm gì, không muốn..." Lão Dương ra sức la hét.

Lý Đông không để ý, lấy ra súng phun lửa, nòng súng đen ngòm, nhắm vào vị trí mông Lão Dương.

"Lão Dương, chuẩn bị xong chưa?

Tôi sắp bắt đầu chữa thương cho cậu rồi." Lý Đông nói một cách nghiêm túc.

"Hu hu... thả tôi ra, thả tôi ra!

Để tôi chết đi, tôi không muốn bị nướng..." Lão Dương nước mắt lưng tròng la hét.

"Ráng chịu nhé, tôi bắt đầu đây!" Nghe thấy giọng nói "tuyệt tình" của Lý Đông, nước mắt Lão Dương sắp trào ra.

Anh ta nghiến răng, tưởng rằng giây tiếp theo cơn đau dữ dội sẽ ập xuống người mình.

Nhưng, giây tiếp theo, anh ta lại đột nhiên cảm thấy mông mình tê

tê dại dại, một luồng ấm áp dễ chịu chảy qua, như có dòng điện lướt qua cơ thể, quá đã.

"Hả?

Sao lại thế này, thoải mái quá vậy." Lão Dương ngẩn người, chẳng lẽ Đông ca đang dùng miệng giúp mình hút?

Nghĩ vậy, Lão Dương không khỏi quay đầu lại nhìn, chỉ thấy...

Chỉ thấy Lý Đông đang dùng một ít nước mát để rửa mông cho Lão Dương, tiện thể xoa bóp một hồi, thảo nào lại cảm thấy vừa tê vừa sướng như vậy.

Lão Dương cười hì hì: "Đông ca, tôi biết anh sẽ không dùng lửa nướng tôi mà, anh là người miệng dao găm lòng đậu hũ." Lý Đông cũng cười ha ha, rồi nói: "Tôi rửa sạch là để nhìn rõ vị trí vết thương, như vậy mới tiện cho tôi nướng chính xác hơn một chút." Nụ cười trên mặt Lão Dương lập tức cứng đờ, khóe miệng giật giật, nói: "Đông ca, anh đang đùa với tôi phải không?" "Cậu nghĩ sao?" Lý Đông cười tà khí, chỉ nghe "hù" một tiếng, ngọn lửa nóng rực từ súng phun lửa phun ra, chiếu sáng khuôn mặt ngơ ngác của Lão Dương.

"Vãi, Đông, Đông, Đông ca, không phải là thật chứ?!" Lão Dương hoảng loạn.

Chương 106

“Dương Hinh, giữ chắc, tôi bắt đầu đây.” Lý Đông trầm giọng.

Cùng lúc đó, ngọn lửa từ súng phun lửa bắt đầu ngưng tụ thành một tia, rồi từ từ hướng về phía mông của Lão Dương.

“Ây?

Ây ây ây!

Không, không, không a a a a!!” Lão Dương ra sức giãy giụa, phát ra tiếng la hét kinh hoàng như heo bị chọc tiết.

Dương Hinh dùng sức ấn chặt, khiến anh ta không thể động đậy.

Lý Đông nhắm nòng súng vào mông Lão Dương, súng phun lửa ngưng tụ ra một tia lửa cao tần nóng rực, không ngừng quét qua vết thương của anh ta.

Hù hù hù...

Nhiệt độ cao nhanh chóng làm bốc hơi nọc độc còn sót lại gần vết thương, từng chút một phá hủy các phân tử độc rắn sâu trong cơ bắp.

Dưới sự điều khiển của Lý Đông, nhiệt độ của súng phun lửa thực ra cũng không quá cao, chỉ khoảng sáu bảy mươi độ.

Nhưng sáu mươi mấy độ cũng đã rất ghê gớm rồi.

Lão Dương cảm giác mông mình nóng rát, như có hàng vạn con kiến đang gặm cắn.

Anh ta nghiến chặt răng, không ngừng phát ra những tiếng la hét thảm thiết, giải tỏa cơn đau.

Nướng khoảng năm phút, có thể phá hủy cấu trúc phân tử nọc độc gần vết thương, từ đó phân giải loại nọc độc này.

Dưới ngọn lửa liu riu, vết thương bắt đầu từ từ nhăn lại, đóng vảy, và lành lại.

Trong quá trình đó, Lão Dương la oai oái, mệt đến thở hổn hển, mồ hôi đầm đìa.

Sau một hồi gian nan, cơn đau đó cuối cùng cũng dần biến mất.

Nọc độc trong vết thương của Lão Dương đã hoàn toàn bị nhiệt độ cao tiêu diệt sạch, đã lành lại.

Lý Đông tắt súng phun lửa, sau đó dùng nước sát trùng do hệ thống cường hóa ra, giúp Lão Dương khử trùng lần nữa, cuối cùng dùng gạc sạch băng bó vết thương lại.

"Xong rồi." Lý Đông phủi tay, hỏi: "Cảm thấy thế nào?" Lão Dương thở hổn hển, sau đó sờ sờ mông mình, nói: "Đông ca, tôi cảm giác cả cái mông nóng rát, giống như vừa bị chục thằng đàn ông thông cúc vậy." Lý Đông: "..." Lão Dương ha ha cười: "Tôi đùa với cậu thôi, hì hì, bây giờ cảm thấy đỡ nhiều rồi!

Cảm ơn cậu, Đông ca." "Cảm ơn thì miễn đi, làm ơn che cái mông cậu lại, mất hết cả hình tượng." Lý Đông trợn mắt nói.

"Ờ... cái đó, ai có quần thừa không?

Cho tôi mượn che tạm?" Dương Hinh lấy ra một chiếc khăn tay nhỏ, đưa qua, "Này, cho cậu dùng." Lão Dương nhìn chiếc khăn tay to bằng lòng bàn tay, dở khóc dở cười: "Mẹ nó, nhỏ thế này dùng làm gì?

Che không nổi cả kẽ mông của tôi!" ...

Giải quyết xong chuyện của Lão Dương, tiếp theo, phải nghĩ cách đối phó với đám rắn nhỏ màu vàng bên dưới.

Những thứ này là một chướng ngại vật lớn, chỉ có tiêu diệt chúng mới có thể tiếp tục vào trong tìm kiếm Linh Nhãn Châu.

Dương Hinh khẽ thở dài, "Không ngờ tìm một viên Linh Nhãn Châu lại khó đến vậy, trên đường toàn là rắn độc nguy hiểm." "Không cần nản lòng, sớm muộn gì cũng tìm ra cách giải quyết." Lý Đông an ủi.

"Đông ca, mấy con rắn đó đều trốn dưới đầm lầy, chúng ta đánh không trúng, nhìn cũng không thấy, có thể có cách gì chứ?

Tôi thấy thà rằng tìm cách quay về sớm còn thực tế hơn, đỡ phải lãng phí thời gian ở đây." Lão Dương nói.

Dương Hinh có chút tức giận, "Anh muốn về thì về, đừng có xúi giục Đông ca!

Dù sao tôi nhất định phải tìm được Linh Nhãn Châu." "Xì... tìm?

Đúng là không biết sống chết, đợi bị rắn cắn rồi mới biết hối hận!" Lão Dương vẫn còn ấm ức chuyện bị Dương Hinh đè lúc nãy, lúc này cố tình nói kháy.

Dương Hinh liếc mắt đã nhận ra Lão Dương cố tình, cô cười ha hả, cố ý nói giọng âm dương quái khí: "Quên nói cho anh biết, tôi trước đây cũng bị rắn cắn, Đông ca đã dùng miệng giúp tôi hút nọc độc ra đấy, hừ, không giống ai kia, bị lửa lớn nướng, thật thảm!" "Vãi..." "Sao?

Ghen tị à?" Dương Hinh nhướn mày trêu chọc.

"Thôi được rồi hai người, có nhàm chán không?" Lý Đông nhíu mày, nói: "Bây giờ là lúc nghĩ cách giải quyết vấn đề, không phải để các người cãi nhau nội bộ." "Hừ." Dương Hinh lè lưỡi, lườm Lão Dương một cái.

"Chết tiệt..." Lão Dương nghẹn một cục tức trong ngực, suýt nữa nổ tung.

Anh ta phẫn hận đi vào trong hốc động, tức giận ngồi lên một tảng

đá.

"Ái da!" Vừa ngồi xuống, Lão Dương mới phát hiện mông mình trần như nhộng, tiếp xúc với tảng đá, lập tức cảm thấy đau đớn vô cùng, như bị dao cắt.

"A, đau chết tôi, đau chết tôi..." Lão Dương nằm trên đất lăn lộn.

Dương Hinh bĩu môi, nói: "Diễn vừa thôi, ngồi lên một tảng đá có gì mà đau?" "Mẹ kiếp, tảng đá này có vấn đề, đau chết tôi, vãi!" Lão Dương ôm mông la lớn.

Lý Đông đang nhíu mày suy nghĩ cách giải quyết, lúc này đột nhiên thấy mông Lão Dương dính một ít bột màu trắng.

Mồ hôi trên mông Lão Dương tiếp xúc với lớp bột đó, bốc lên từng làn khói trắng li ti.

Lý Đông ngẩn ra, rồi lại nhìn về phía tảng đá mà Lão Dương vừa ngồi.

Chương 107

Anh phát hiện tảng đá này rất đặc biệt, bên ngoài là một lớp đá vôi màu xám xanh, bên trong bao bọc một khối vật chất màu xám trắng.

Anh dùng tay sờ thử, chất liệu rất cứng.

"Đông ca, anh có hứng thú với tảng đá vôi này à?" Dương Hinh hỏi.

"Đá, đá vôi?" Lý Đông ngẩn người.

Anh lại nhìn làn khói trắng bốc lên từ mông Lão Dương, trong đầu đột nhiên lóe lên một tia sáng.

"Dương Hinh, vôi sống tiếp xúc với nước sẽ sinh ra hiện tượng gì?" Lý Đông hỏi.

Dương Hinh suy nghĩ một lát, nói: "Theo tôi biết, vôi sống là chất có tính kiềm mạnh, nếu tiếp xúc với nước sẽ xảy ra phản ứng hóa học, sinh ra một chất có tính ăn mòn và gây bỏng mạnh.

Chất này có thể nhanh chóng hấp thụ nước trong mô sinh vật, hòa tan protein, phá hủy cấu trúc màng tế bào, hình thành vết loét hoại tử, sâu và khó lành." Lý Đông gật đầu, tiếp tục hỏi: "Nếu vôi sống nhiều, mà nước lại ít thì sao?

Chất ăn mòn đó có được sinh ra không?" "Ừm, có." Dương Hinh nói: "Nếu vôi sống nhiều nước ít, thì tính kiềm của chất đó sẽ càng mạnh hơn, sẽ càng có tính ăn mòn hơn." Nghe đến đây, khóe miệng Lý Đông cong lên một nụ cười.

Anh quay đầu nhìn lớp nước nông trên bề mặt đầm lầy, nụ cười càng thêm sâu xa.

Dương Hinh dường như cũng lập tức phản ứng lại.

Cô vui mừng nói: “Đông ca, em biết rồi, anh định dùng vôi sống để đối phó với chúng!” “Không sai.” Lý Đông nói: “Vôi sống gặp nước sẽ sinh ra hiệu ứng sôi sục dữ dội, ít nhất cũng phải mấy trăm độ C, nếu vôi sống đủ nhiều, có thể bao phủ cả đầm lầy, luộc chín toàn bộ đám rắn bên dưới.” “Cách này hay đấy, nhưng...

đầm lầy lớn như vậy, ở đây không có đủ vôi sống đâu.” Dương Hinh chỉ ra khó khăn.

Lý Đông nói: “Cái này không cần lo, tôi tự có cách.” Dương Hinh mắt sáng lên: “Thật sao?” “Ừ.” Lý Đông gật đầu, rồi nhìn tảng đá cứng rắn kia.

Bên ngoài là đá vôi, không có tác dụng, khối vật chất màu xám bên trong mới là vôi sống.

Phải lấy được vôi sống bên trong ra, mới có thể tiến hành cường hóa hệ thống, từ đó có được nhiều vôi sống hơn.

Nhưng lớp đá vôi bên ngoài có độ cứng rất cao, không có công cụ sắc bén, muốn phá vỡ tảng đá này không hề đơn giản.

Lý Đông lục lọi ba lô, phát hiện chỉ có xẻng Lạc Dương, xẻng Toàn Phong hai công cụ.

Hai chiếc xẻng này chưa qua cường hóa, chắc chắn không thể cắt được đá vôi.

Cường hóa lên cấp cao nhất lại tốn Đạo tệ, Lý Đông không nỡ lãng phí vô ích, thà dùng dao cắt plasma còn nhanh hơn.

Lý Đông nhìn vào hệ thống, không có dao cắt plasma, đột nhiên nhận ra dao cắt đã mất.

Chính xác là bị một con rắn nhỏ xảo quyệt quấn đi mất.

“Vãi.” Lý Đông chửi một tiếng, dao cắt plasma mất rồi, căn bản

không thể cắt được tảng đá.

“Đông ca, sao vậy?” Dương Hinh hỏi.

“Không có vũ khí, không lấy được vôi sống bên trong ra.” Lý Đông nói.

“Không phải anh có một con dao plasma phát sáng sao?

Ồ, suýt quên, con dao đó bị một con rắn quấn đi mất rồi.” Dương Hinh lè lưỡi, cười nhẹ.

Tiếp đó, cô an ủi: “Không sao đâu Đông ca, chúng ta có thể dùng công cụ khác để đập vỡ tảng đá.” Dương Hinh lấy ra xẻng Toàn Phong, “Này, dùng cái này đi!” “Không được, dùng cái này tốn thời gian quá, tôi không đợi được.

Chỉ có dao cắt plasma mới có thể nhanh chóng cắt được tảng đá này.” Lý Đông nói.

“Tiếc là con dao plasma của anh mất rồi, cũng không biết bị rắn tha đi đâu nữa.” Dương Hinh thở dài.

“Để tôi tìm thử xem.” Lý Đông khởi động thị lực Ưng Nhãn, quét nhìn toàn bộ tình hình đầm lầy từ xa.

Dao plasma sẽ phát sáng, dễ phát hiện.

Vừa nhìn, quả nhiên thấy được dao cắt plasma!

Thì ra con dao plasma đã bị rắn tha đến tảng đá mà họ nghỉ ngơi lúc đầu, cách đây khoảng hơn trăm mét.

Lý Đông thầm nghĩ, dù thế nào cũng phải lấy lại vũ khí của mình!

“Tôi đi lấy lại dao cắt plasma, hai người ở yên đây.” “Đông ca, nguy hiểm lắm, hay là đừng đi nữa.” Dương Hinh khuyên.

“Nguy hiểm cũng phải làm, con dao đó tôi lấy chắc rồi.” Lý Đông

kiên quyết.

Dương Hinh biết Lý Đông đã quyết tâm thì không khuyên được, đành nói: "Vậy anh chú ý an toàn." "Ừ!" Vừa nói, Lý Đông vừa đi đến mép vách đá, liếc nhìn xuống đầm lầy.

Đám rắn bùn vàng dày đặc đang lăm le bên dưới, đôi mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm lên trên.

Chúng đang rục rịch, bồn chồn không yên, như đã đói ba ngày, khao khát máu tươi và thức ăn.

Cứ thế này đi xuống, chẳng khác nào dê vào miệng cọp.

Nhưng, Lý Đông quyết định đánh cược một phen!

Anh lấy ra súng trường, lắp băng đạn ghém sắt vào, rồi lập tức men theo dây thừng trượt xuống.

"Đông ca, anh đi đâu vậy?" Lão Dương vừa xoa mông vừa ngơ ngác hỏi.

"Đừng hỏi nhiều, ở yên đó đi!" "..." Trong lúc nói chuyện, Lý Đông đã xuống đến mặt đầm lầy.

Chương 108

Vút vút vút!

Đám rắn bùn vàng trong đầm lầy hưng phấn tột độ, lập tức phát động tấn công dữ dội về phía Lý Đông.

Từng con một từ trong bùn nhảy ra, hung hăng cắn xé cơ thể anh.

"Chết tiệt." Lý Đông thầm chửi một tiếng, lập tức vác súng trường lên, bắn mạnh về phía chúng.

Đoàng đoàng đoàng!

Đạn ghém sắt bay tứ tung, những con rắn bùn nhảy ra trong nháy mắt bị bắn thành mảnh vụn. 【Đinh!

Tiêu diệt thành công rắn bùn vàng, Đạo tệ +45!】【Đinh!

Tiêu diệt thành công rắn bùn vàng, Đạo tệ +45!】【Đinh!

Tiêu diệt thành công rắn bùn vàng, Đạo tệ +45!】"..." Những con rắn bùn vàng còn lại lần lượt chui vào trong bùn, tránh né mũi nhọn của đạn ghém sắt.

Lý Đông mở ra một con đường sống.

Anh lập tức phát huy uy lực của khả năng siêu bật nhảy, dùng sức nhảy một cái, thoát ra khỏi vòng vây của đám rắn bùn vàng.

Sau đó, Lý Đông nhanh chóng chạy về phía vị trí của dao cắt plasma.

Phía sau anh, một lượng lớn rắn bùn vàng nhanh chóng đuổi theo, mặt đất nổi lên từng vệt dài, dày đặc, bao phủ nửa cái đầm lầy, trông vô cùng đáng sợ.

Lý Đông quay đầu bắn mấy phát xuống đất, uy hiếp đám rắn bùn

vàng kiêu ngạo, khiến chúng không dám đuổi quá sát.

Rồi anh tiếp tục chạy về phía trước.

Chẳng mấy chốc, Lý Đông đã chạy đến gần dao cắt plasma.

Anh vô cùng phấn khích, đang định nhảy lên lấy lại con dao.

Nhưng đúng lúc này, hai chân Lý Đông đột nhiên bị thứ gì đó siết chặt, như bị dây thép trói lại, không cẩn thận suýt nữa ngã nhào xuống đầm lầy.

Lý Đông vội vàng giữ vững thân mình, rồi nhìn xuống, không khỏi da đầu tê dại.

Chỉ thấy dưới đầm lầy, hơn mười con hoàng mãng đang quấn chặt lấy mắt cá chân của Lý Đông.

Mẹ nó, lại là hơn mười con rắn bùn vàng xảo quyệt lúc trước, Lý Đông đã từng nếm mùi bị thiệt trong tay chúng.

Những thứ này xảo quyệt cực kỳ, khó đối phó hơn những con rắn bùn vàng bình thường gấp mấy lần.

Bây giờ đám rắn này trốn dưới đầm lầy, súng phun lửa không dùng được nữa.

Nhưng không dùng súng phun lửa, vẫn có thể dùng súng trường.

Lý Đông lập tức nhắm nòng súng vào mắt cá chân, rồi hung hăng bóp cò.

Toàn thân anh được bao bọc bởi giáp vảy rồng, tự nhiên không sợ bị đạn làm bị thương.

Đoàng!

Đạn ghém sắt bay ra, nhanh chóng bắn xuống chân anh.

Những con hoàng mãng kia nhanh chóng trốn thoát, trong nháy mắt

đã không còn tung tích.

“Chết tiệt, chạy nhanh thật.” Lý Đông chửi một tiếng, rồi tiếp tục chạy nhanh về phía tảng đá.

Chẳng mấy chốc, Lý Đông đã lên đến tảng đá.

Anh mừng rỡ không kiềm được, đưa tay ra định lấy lại dao cắt plasma.

Nhưng ai ngờ, bên cạnh dao cắt plasma lại ẩn nấp một con hoàng mãng.

Ngay lúc Lý Đông đưa tay ra lấy, nó đột nhiên vọt ra, cắn một phát vào đầu ngón tay Lý Đông, hai chiếc răng nanh dùng sức cắm xuống.

“Tss...” Lý Đông hít một hơi khí lạnh, cảm giác ngón tay đau nhói đến tận tim.

Phần đầu ngón tay để đảm bảo sự linh hoạt và cảm giác, giáp vảy rồng tương đối mỏng manh, con hoàng mãng đã nắm được điểm yếu này, chuẩn xác cắn vào đó.

Lý Đông nhìn kỹ, thì ra là con hoàng mãng bị đứt đuôi.

Thằng cha này khá thù dai, muốn báo thù Lý Đông.

Lý Đông tức giận đến sôi máu, dùng tay kia lấy ra súng phun lửa, nhắm vào ngón tay và phun mạnh.

Hù!

Một ngọn lửa giận dữ bùng lên.

Hoàng mãng xảo quyệt lộn một vòng, nhanh chóng chui vào đầm lầy, lập tức biến mất không dấu vết.

“Mẹ kiếp nhà mày, lần sau để tao gặp lại, tao giết chết mày.” Lý Đông lầm bầm chửi, đang định cúi xuống nhặt dao cắt plasma, kết

quả lại ngẩn người, dao đâu?

Biến mất rồi?

Chương 109

Dao đâu mất rồi...

Lý Đông ngơ ngác ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trong bóng tối phía trước, một con tiểu xà mãng vàng đang tha lôi thanh đao plasma lao đi vun vút.

Trong nháy mắt, nó đã biến mất vào sâu trong đầm lầy, chỉ còn thấy ánh sáng yếu ớt le lói từ thanh đao plasma.

Hóa ra lúc nãy khi Lý Đông đang vật lộn với con rắn kia, thanh đao plasma đã bị một con khác trộm mất.

"Vãi, lại cướp dao của tao, tìm chết!" Lý Đông nổi điên, cảm giác như mình bị đem ra làm trò khỉ.

Không thể kiềm chế cơn giận được nữa, hắn lập tức cầm súng trường lên, trầm giọng nói: "Hệ thống, cường hóa cho ta!

Ta muốn một khẩu súng bắn tỉa!" 【Xin túc chủ chọn cấp độ cường hóa】 【Cấp một: Súng bắn tỉa McMillan TAC-50, 1000 Đạo tệ.】 【Cấp hai: Súng bắn tỉa Arctic Warfare AW50, 1500 Đạo tệ.】 【Cấp ba: Súng bắn tỉa SIG SSG, 2000 Đạo tệ.】 【Cấp bốn: Vũ khí M24 của Mỹ, 2500 Đạo tệ.】 【Cấp năm: Súng bắn tỉa chiến thuật R93 của Đức, 3000 Đạo tệ.】 Lý Đông lập tức mừng rỡ, không ngờ vừa muốn súng bắn tỉa, hệ thống đã thực sự cho ra hướng cường hóa này.

Chức năng này trước đây chưa từng phát hiện, Lý Đông vô tình khám phá ra một thế giới mới.

Lý Đông không thể chờ đợi được nữa: "Hệ thống, cường hóa cấp năm." 【Đinh!

Trừ thành công 3000 Đạo tệ, vật phẩm đang được cường hóa...】

【Đinh!

Cường hóa thành công, chúc mừng túc chủ nhận được súng bắn tỉa chiến thuật R93 của Đức】 Một luồng sáng trắng lóe lên trong tay Lý Đông, một khẩu súng bắn tỉa sáng bóng ánh kim loại xuất hiện.

Nhìn tổng thể, khẩu súng có đường nét cứng cáp, góc cạnh rõ ràng.

Nòng súng đen tuyền, thon dài, đầy tính công kích.

Đặc biệt nhất là ống ngắm tinh xảo được gắn ở trên, tròn trịa, nhẵn bóng, sáng loáng, trông như một tác phẩm nghệ thuật tuyệt đẹp.

Khẩu R93 Tactical này được chuyên gia quân sự người Đức, Blaser, thiết kế.

Nó có một hộp đạn có thể tháo rời, một bộ phận hãm giật ở họng súng và một báng súng hoàn toàn có thể điều chỉnh.

Khẩu súng bắn tỉa này bắt đầu được sản xuất vào năm 1997, có lịch sử lâu đời và công nghệ đã hoàn thiện.

Nhiều phiên bản của nó được các lực lượng đặc nhiệm trên khắp thế giới sử dụng, ứng dụng vô cùng rộng rãi.

Súng bắn tỉa do nền công nghiệp nặng của Đức sản xuất, quả nhiên danh bất hư truyền!

Lý Đông hài lòng gật đầu.

Cầm khẩu súng bắn tỉa trên tay, tâm trạng hắn lập tức tốt lên hẳn.

Lý Đông ngay lập tức giơ súng lên, mắt áp vào ống ngắm, nhìn về phía bóng tối xa xăm.

Kính ngắm vô cùng lợi hại, ngay lập tức hắn đã nhìn thấy con tiểu xà mãng vàng đang tha thanh đao plasma bỏ chạy ở phía xa.

Lý Đông điều chỉnh ống ngắm, hồng tâm chữ thập khóa chặt vào đầu con rắn nhỏ.

Đồng thời, hắn kích hoạt uy lực của Ưng Nhãn, quan sát từng cử động của con tiểu xà mãng vàng đến mức cực hạn.

Sau khi đã quen với quỹ đạo chuyển động của nó, Lý Đông nhẹ nhàng đặt ngón trỏ lên cò súng.

Hít một hơi thật sâu, sau đó, nhẹ nhàng bóp cò.

"Pằng!" Họng súng phun ra một tia lửa.

Một viên đạn sắc bén lao vút đi.

Không trung vạch ra một đường thẳng tắp.

Ở phía xa, con tiểu xà mãng vàng dường như cảm nhận được nguy cơ cực lớn ập đến, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy tia lửa lóe lên, một viên đạn xé toang bóng tối lao tới.

Lập tức, đôi mắt lạnh lùng của nó tràn ngập vẻ kinh hãi.

Nó định vứt đao xuống rồi chui xuống đất bỏ chạy, nhưng đã muộn một bước.

Viên đạn tức thì lao đến, va chạm mạnh, trúng ngay vào cái đầu nhỏ bé của nó.

"Bép" một tiếng, đầu con rắn nổ tung như dưa hấu vỡ, văng ra đầy chất lỏng màu đỏ. 【Đinh!

Tiêu diệt thành công tiểu xà mãng vàng, Đạo tệ +250!】 Khóe miệng Lý Đông nhếch lên một nụ cười, cuối cùng cũng xử lý được con vật đáng ghét này, cảm giác thật sảng khoái.

Ngay sau đó, Lý Đông cất súng bắn tỉa rồi nhanh chóng chạy về phía thanh đao plasma.

Khi sắp đến gần, Ưng Nhãn của Lý Đông đột nhiên chú ý thấy có một chút động tĩnh nhỏ bên cạnh thanh đao, đất bùn hơi động đậy, có một cái lỗ đen nhỏ xíu.

Lý Đông nhếch mép cười lạnh, "Đánh lén ông à?

Ông đây bây giờ có súng bắn tỉa rồi, mi chỉ có nước đi đời nhà ma thôi." Lập tức, Lý Đông lấy súng bắn tỉa, nhắm ống ngắm vào cái lỗ nhỏ li ti đó.

Cùng lúc đó, con tiểu xà mãng vàng cụt đuôi đang ẩn mình dưới lớp bùn cạnh thanh đao plasma, lặng lẽ chờ thời cơ.

Lần này, nó phải cắn vào mắt gã người kia, biến hắn thành một kẻ mù lòa, chỉ có như vậy mới có thể báo được thù cụt đuôi.

Con tiểu xà mãng vàng chờ rất lâu mà không nghe thấy động tĩnh gì của gã người kia.

Không nén được lòng nôn nóng, nó lén lút thò một chút đầu ra khỏi lớp bùn để quan sát tình hình.

Chương 110

Vừa nhìn, hai mắt nó lập tức tràn ngập nỗi sợ hãi.

Vì nó thấy một họng súng nguy hiểm đang nhắm thẳng vào mình một cách vô cùng chính xác.

Và, ngay khoảnh khắc nó ló đầu ra, một tiếng súng giòn giã vang lên.

"Pằng!" Một viên đạn sắc nhọn xé gió, lao tới như một ngôi sao băng.

Trong phút chốc, một nỗi sợ hãi tột độ bao trùm lấy con tiểu xà mãng vàng.

Nó liều mạng chui xuống dưới, muốn tránh viên đạn này.

Nhưng, chưa kịp chui vào trong bùn, viên đạn đã ở ngay trước mặt.

"Phụt" một tiếng, thân con tiểu xà mãng vàng bị bắn thành hai đoạn.

Viên đạn xuyên qua bụng, thân hình thon dài đầu đuôi chia lìa, một cơn đau thấu tim gan bao trùm toàn thân. 【Đinh!

Trọng thương tiểu xà mãng vàng, Đạo tệ +55!】 Dù nửa thân sau đã đứt, nhưng con tiểu xà mãng vàng vẫn chưa chết ngay.

Sức sống của nó rất ngoan cường, vẫn giãy giụa tiếp tục chui xuống dưới.

Lý Đông cười lạnh bước tới, sau đó một tay lôi nửa con tiểu xà mãng vàng từ trong bùn ra.

Hắn chế nhạo: "Cảm giác sao, sướng không?" "Xì xì!" Con tiểu xà

mãng vàng giận dữ rít lên, hận không thể cắn chết tươi gã người này.

Lý Đông cười lạnh lùng, sau đó lấy ra một cái túi lớn, bỏ con rắn vào trong.

Tiếp đó, Lý Đông nhặt thanh đao plasma trên mặt đất lên, tâm trạng lập tức vui vẻ hẳn.

Cuối cùng cũng lấy lại được thanh đao.

Cất thanh đao plasma vào không gian hệ thống, Lý Đông không dừng lại một khắc nào, lập tức quay đầu chạy về.

Lần này, lũ tiểu xà mãng vàng không dám đuổi theo nữa, vì hai đồng bọn của chúng đã bị bắn chết, những con tiểu xà mãng vàng khác đã khôn ngoan lựa chọn ẩn nấp.

Lý Đông ngược lại còn hy vọng chúng đuổi theo, vì như vậy hắn lại có thể bắn giết một trận, thu hoạch thêm chút Đạo tệ.

Chưa đầy vài phút, Lý Đông đã quay lại vách đá.

Vài con rắn bùn vàng gần đó định chui ra tấn công, Lý Đông bắn một loạt đạn bi sắt về phía chúng, sau đó nhanh chóng trèo lên theo dây thừng, thuận lợi an toàn trở lại hang động.

"Đông ca, cậu về rồi!" Dương Hinh vui vẻ nói.

Khi thấy thanh đao plasma trong tay Lý Đông, cô lập tức kinh ngạc reo lên: "Trời ơi, cậu thực sự lấy lại được rồi!" Lý Đông đáp: "Đương nhiên, tôi đã nói có thể lấy lại thì chắc chắn sẽ lấy lại được." Gò má Dương Hinh hơi ửng hồng, nói: "Ừm, Đông ca giỏi quá." Lúc này Lão Dương đang ngồi trong hang xoa bóp mông, làm dịu cơn đau do bị vôi ăn mòn lúc nãy.

Thấy Lý Đông quay lại, ông ta lập tức chào: "Đông ca!" Lý Đông gật đầu, sau đó lấy ra một cái túi vải, nói: "Lão Dương, đoán xem tôi

mang gì về cho cậu này?" Lão Dương ngẩn ra, ngơ ngác hỏi: "?" Lý Đông cười cởi túi vải ra, chỉ thấy bên trong là một con tiểu xà mãng vàng hung dữ.

"Mẹ nó!" Lão Dương hét lên, rồi hoảng sợ lùi lại liên tục.

Trong lòng ông ta đã nảy sinh nỗi sợ hãi với con rắn nhỏ này.

Đúng là một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng.

Thấy Lão Dương sợ đến mức đó, Lý Đông không khỏi đảo mắt.

"Sợ cái quái gì chứ, con rắn bị tôi chém đứt nửa thân dưới rồi, bây giờ có muốn cũng chẳng động đậy được." Lão Dương bán tín bán nghi, lo lắng hỏi: "Thật không?" Lý Đông trực tiếp xách con tiểu xà mãng vàng lên, nói: "Lừa cậu làm gì?

Xem đi." Lão Dương lập tức thấy bộ dạng thảm hại của con rắn nhỏ, cả cái đuôi đã không còn, thân bị đứt làm đôi từ phần bụng.

Lão Dương ngẩn ra, rồi nỗi sợ hãi trong lòng dần tan biến, thay vào đó là sự hưng phấn và kích động.

Lý Đông cười gian xảo: "Sao, không báo thù cho cái mông của cậu à?" Lão Dương sờ sờ vào vùng mông đang âm ỉ đau, trợn tròn mắt nói: "Báo thù!

Không báo thù thì ông đây là thằng ngu!

Tao phải ăn thịt rắn nướng!" ...

Hú hú...

Lý Đông dùng súng phun lửa, phun ra ngọn lửa bảy tám mươi độ.

Lão Dương nắm chặt thân con tiểu xà mãng vàng, liên tục xoay tròn trên ngọn lửa để nướng.

Con tiểu xà mãng vàng phát ra những tiếng kêu thảm thiết "xì xì",

bị lửa lớn nướng cho sống dở chết dở, không ngừng giãy giụa quằn quại.

Nhìn bộ dạng thảm thương của con tiểu xà mãng vàng, Lão Dương chỉ cảm thấy tâm trạng vô cùng sảng khoái.

Cảm giác uất ức vì bị thương dường như được giải tỏa ngay lập tức.

"Nhãi con, ông nướng chết mày!" Lão Dương cười hắc hắc.

Ông ta dùng tay liên tục xoay con tiểu xà mãng vàng, để ngọn lửa nhiệt độ cao nướng toàn diện thân thể nó.

Chẳng mấy chốc, con tiểu xà mãng vàng không chịu nổi đau đớn, thân mình co giật một cái rồi chết. 【Đinh!

Chương 111

Thiêu chết thành công tiểu xà mãng vàng, Đạo tệ +250!】 “Sao mau bị nướng chết vậy, yếu không chịu nổi gió.” Lão Dương khinh bỉ một phen, sau đó, vui vẻ lấy ra một ít muối khô, một ít bột ớt khô, tất cả đều rắc lên mình con tiểu xà mãng vàng để tăng thêm độ ngon cho thịt rắn.

Nướng hơn mười phút, toàn thân con tiểu xà mãng vàng trở nên vàng óng, tỏa ra một mùi thơm quyến rũ.

Nước miếng Lão Dương sắp chảy cả ra, ông ta ghé sát vào ngửi, tấm tắc khen: “Mẹ nó thơm thật!” Sau đó, Lão Dương lấy con rắn đã nướng chín ra khỏi ngọn lửa, xé một miếng thịt rắn, không thể chờ đợi mà nếm thử một miếng.

Thịt rắn ngoài giòn trong mềm, thơm ngon giòn rụm, cắn một miếng, nước thịt lập tức bắn ra, thơm lừng khắp miệng.

“Chết tiệt, ngon vãi!” Lão Dương vội vàng xé thêm một miếng thịt nữa, nhét vào miệng, sung sướng thưởng thức.

“Ừm ừm... thơm!

Mẹ nó ngon thật!

Đông ca, cậu cũng thử đi?” Lý Đông lắc đầu: “Tôi không ăn, cậu ăn đi.” Lão Dương lại nhìn Dương Hinh: “Cô có muốn một ít không?” Dương Hinh nói: “Tôi cũng không ăn.

Cậu ăn đi.” “He he, nếu đã các người không ăn, vậy tôi không khách sáo nữa, một mình tôi xử hết con rắn này!

Mẹ nó, cái thứ này làm ông đau khổ như vậy, ông phải ăn thịt mày, nuốt xương mày, biến mày thành một bãi phân thải ra ngoài.”

Vừa nói, Lão Dương vừa ăn ngấu nghiến, ba miếng năm miếng đã ăn sạch con rắn nhỏ.

Ăn xong, ông ta lau miệng, vẻ mặt còn thèm thuồng nói: "Đúng là đặc sản thiên nhiên, mùi vị tuyệt vời." Lý Đông cười ha hả: "Giờ sướng chưa?" Lão Dương gật đầu lia lịa: "Sướng rồi, sướng điên luôn!

Ha ha ha." Đại thù được báo, không có gì thoải mái hơn thế. ...

Sau khi Lão Dương sướng xong thì vào trong nghỉ ngơi.

Lý Đông lấy dao cắt plasma, đi đến bên tảng đá kia.

Nhẹ nhàng rạch một đường, hắn dễ dàng cắt tảng đá vôi ra.

Dao công nghệ cao đúng là tốt, một nhát là xong, tiết kiệm thời gian và công sức.

Nếu dùng công cụ bình thường, có lẽ phải cắt cả buổi.

Lý Đông cười, sau đó lấy ra một cục vôi bên trong.

Trong lòng thầm niệm: "Hệ thống, cường hóa vôi, ta cần số lượng nhiều hơn!" 【Xin túc chủ chọn cấp độ cường hóa】 【Cấp một, mười cân vôi sống, 100 Đạo tệ.】 【Cấp hai: Một trăm cân vôi sống. 500 Đạo tệ.】 【Cấp ba: Năm trăm cân vôi sống, 1200 Đạo tệ.】 【Cấp bốn: Một nghìn cân vôi sống, 2000 Đạo tệ.】 【Cấp năm: Một nghìn năm trăm cân vôi sống, 3200 Đạo tệ.】 Lý Đông ước chừng số lượng rắn bùn vàng bên dưới, hơn một nghìn cân vôi sống chắc là đủ để xử lý rồi, bèn nói: "Cường hóa cấp bốn." 【Đinh!

Trừ thành công 2000 Đạo tệ, vật phẩm đang được cường hóa...】 【Đinh!

Cường hóa thành công, chúc mừng túc chủ nhận được một nghìn cân vôi sống】 Trong ô vật phẩm của hệ thống, lập tức xuất hiện một

đống lớn bột màu trắng dạng khối, đúng một nghìn cân vôi sống.

Vôi sống này khi tiếp xúc với nước sẽ xảy ra phản ứng hóa học, tạo thành canxi hydroxit, tức là vôi tôi thông thường.

Phương trình hóa học là: CaO + H2O = Ca(OH)2.

Khi vôi sống xảy ra phản ứng hóa học, nó sẽ giải phóng một lượng nhiệt lớn, có thể đạt tới hơn một trăm độ trong nháy mắt, và sẽ tạo ra một loại khí có tính kiềm mạnh, có thể hấp thụ nước từ da sinh vật, hòa tan protein trong cơ thể, kích thích và ăn mòn mô.

Bây giờ có đủ một nghìn cân vôi sống, Lý Đông tin rằng có thể luộc chín toàn bộ rắn bùn vàng trong đầm lầy.

Nhưng, có vôi thôi chưa đủ.

Bây giờ còn thiếu một công cụ để rải vôi sống.

Lý Đông nghĩ ngay đến bình chữa cháy bay.

Thứ này có thể phun ra bột khô, vậy thì chắc chắn cũng có thể phun ra bột vôi.

Lý Đông lập tức lấy nó ra khỏi không gian hệ thống, sau đó tháo bình chứa, đổ bột khô bên trong ra, rồi đổ bột vôi vào.

Lý Đông gọi Dương Hinh và Lão Dương: "Hai người mau giúp tôi đổ vôi vào." Lão Dương quay đầu lại nhìn, lập tức kinh ngạc: "Trời đất, Đông ca, ở đâu ra nhiều vôi thế?" Dương Hinh cũng có chút ngạc nhiên, nhưng đối với năng lực thần kỳ của Lý Đông cô đã sớm quen, vì vậy không hỏi nhiều, dù sao đó cũng là bí mật của Lý Đông.

"Mau giúp đi, đừng hỏi nhiều.

Lát nữa đảm bảo cho các người ăn thịt rắn no nê." Lý Đông nói.

Lão Dương lập tức sáng mắt: "Đông ca, cậu nói thật chứ?" "Thật hơn cả trân châu." Lý Đông đáp.

Lão Dương nửa tin nửa ngờ, hỏi: “Đông ca, cậu định luộc chín lũ rắn này?” “Dùng vôi chứ sao.” Lý Đông thản nhiên đáp.

Lão Dương ngẩn ra: “Vôi?

Có được không?” “Được hay không thử là biết ngay thôi.” Lý Đông cười, sau đó lấy một nắm vôi sống, nhanh chóng bôi lên tay Lão Dương, rồi lại đổ một ít nước khoáng lên.

Trong nháy mắt, cánh tay Lão Dương bốc lên một làn khói trắng, chỉ cảm thấy chỗ đó nóng rát, như bị lửa nướng.

“Ái da!” Lão Dương kêu lên một tiếng, vội vàng lau tay, phủi sạch đám vôi đi.

Nhìn lại, cánh tay chỗ đó hơi đỏ lên, nổi một vài nốt phồng rộp trông đến ghê người.

“Mẹ kiếp, vôi sống mạnh thế cơ à!” Lão Dương không thể tin nổi.

“Nói nhảm, đương nhiên phải mạnh rồi, không thì làm sao xử lý được đám dưới kia?

Chương 112

Chúng đều trốn dưới đầm lầy, súng ống các loại vũ khí thông thường căn bản không thể giết được, chỉ có thứ vũ khí hóa học này mới trị được lũ súc sinh nhỏ bé đó." Lý Đông nói.

Lão Dương giơ ngón tay cái lên: "Đông ca, cậu ngầu vãi, đến cả vũ khí hóa học cũng có, tôi phục sát đất luôn!" Trong lúc nói chuyện, tất cả vôi đã được đổ vào bình chứa của bình chữa cháy bay.

Lý Đông lắp bình chứa vào, sau đó ra lệnh: "Bay!" Ù ù ù...

Cánh quạt của bình chữa cháy lập tức quay, từ mặt đất bay lên giữa không trung.

"Cả hai mở to mắt ra mà xem, xem lũ rắn này bị nướng chín thế nào." Lý Đông nở một nụ cười rạng rỡ. ...

Lúc này, dưới đầm lầy, vô số rắn bùn vàng đang ẩn nấp.

Chúng rúc trong các hốc bùn, liên tục lè chiếc lưỡi đỏ tươi.

Một đôi mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm lên trên, khao khát được ăn thịt người và máu tươi ngon miệng.

Lúc này, đột nhiên có một bóng đen bay lên trời.

Lũ rắn bùn vàng tưởng có người xuất hiện, lập tức manh động, cả bầy xôn xao bất an.

Ánh mắt chúng tỏa ra tia sáng hưng phấn và khát máu.

Bầy rắn bùn vàng đông đảo nhìn chằm chằm vào vật đen trên không, nóng lòng muốn tấn công.

Một vài con rắn bùn vàng không kìm được, đột ngột nhảy lên định cắn vật đó.

“Xì xì!” Hàng chục con rắn liều mạng nhảy lên, há miệng máu, lộ ra hai chiếc răng nanh độc, không ngừng tấn công bình chữa cháy bay.

Nhìn từ xa, cảnh tượng vô cùng rùng rợn. ...

Lý Đông ở trên nhìn cảnh này, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh lùng.

Hắn bắt đầu ra lệnh cho thiết bị bay: “Hạ thấp xuống một chút, bay sát mặt đất.” Thiết bị bay từ từ hạ độ cao, xuống cách mặt bùn khoảng hai ba mét rồi dừng lại.

Bầy rắn bên dưới lập tức càng thêm xôn xao, “vèo vèo vèo” nhảy lên, không ngừng thử lao vào cắn bình chữa cháy bay.

Dưới đáy bình chữa cháy vang lên những tiếng “binh binh bang bang”, lớp sơn bề mặt cũng bị cắn rách. ...

Tiếng cánh quạt của bình chữa cháy bay rất lớn, thu hút một lượng lớn rắn bùn vàng đến vây công, trên mặt đất hằn lên vô số vết trườn.

Càng ngày càng có nhiều rắn bùn vàng cố gắng nhảy lên tấn công thiết bị bay, thậm chí có một số con còn bò lên đỉnh thiết bị để cắn, cảnh tượng vô cùng kinh khủng.

Bình chữa cháy trông có vẻ nguy kịch, nhưng Lý Đông không hề lo lắng.

Vì đây là vật phẩm đã được hệ thống cường hóa, chất lượng chắc chắn được đảm bảo, lũ rắn này trong thời gian ngắn tuyệt đối không thể phá hủy được.

Nhìn thấy ngày càng nhiều rắn bùn vàng, Lý Đông thầm nghĩ: “Đến đi, càng nhiều càng tốt!” Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Lão Dương nhìn đám rắn bùn vàng đông đúc bên dưới, không khỏi

lo lắng: “Đông ca, sao chưa bắt đầu rải vôi?” “Từ từ, thả dây dài câu cá lớn!” Lý Đông nói.

Hắn kiên nhẫn chờ gần ba mươi phút.

Lúc này, dưới thiết bị bay trong đầm lầy, đã thu hút được hàng trăm con rắn bùn vàng dày đặc.

Thấy thời cơ gần chín muồi, khóe miệng Lý Đông nở một nụ cười, lập tức ra lệnh: “Rải vôi!” Nhận được mệnh lệnh, một cái miệng ở phía dưới thiết bị bay mở ra, một ống kim loại sáng bóng từ bên trong thò ra.

Ngay sau đó, chỉ nghe một tiếng “rầm”, từ trong ống kim loại phun ra một lượng lớn bột vôi.

Gần ba trăm cân vôi lập tức đổ xuống, không khí bay đầy bụi vôi trắng xóa.

Phía trên đầm lầy bị bao phủ bởi một đám sương mù vôi trắng lớn.

Ào ào ào...

Vôi sống đổ xuống như một trận mưa rào, toàn bộ đều trút xuống đầm lầy.

Lũ rắn bùn vàng bên dưới ngơ ngác nhìn cảnh này, nhất thời không phản ứng kịp, cũng không dự đoán được nguy cơ cực lớn đang ập đến.

Ngay khoảnh khắc vôi đổ xuống, một bộ phận rắn bùn vàng ở gần bình chữa cháy nhất đã nhận ra có điều không ổn.

Khứu giác nhạy bén của chúng ngửi thấy một mùi vô cùng hăng, mùi này rất xộc vào mũi, niêm mạc trong mũi bị kích thích đến chảy máu.

Khi một ít bụi vôi bay xuống, tiếp xúc với thân rắn, lớp vảy của chúng sinh ra một cảm giác đau rát âm ỉ.

Một bộ phận rắn bùn vàng mí mắt giật liên hồi, như thể dự báo được nguy hiểm sắp đến.

Nhưng, chưa kịp hành động, vôi sống đã ào ào đổ xuống.

Khoảnh khắc đó, toàn thân những con rắn bùn vàng gần nhất đều bị vôi sống bao phủ.

Thân thể chúng vốn đã ẩm ướt, vôi sống và nước trên bề mặt da xảy ra phản ứng hóa học mạnh mẽ, lập tức giải phóng ra nhiệt lượng cao.

Tsssss...

Chương 113

Lớp da bề mặt của rắn bùn vàng lập tức bị vôi đốt cháy, để lại những vết loét khó lành.

Lũ rắn bùn vàng đau đớn không chịu nổi, phát ra những tiếng kêu thảm thiết.

Chúng vội vàng lăn lộn, muốn giảm bớt cơn đau bỏng rát dữ dội này.

Kết quả lại tiếp xúc với nhiều vôi sống hơn, sinh ra nhiệt lượng càng mạnh hơn.

Thân thể rắn bùn vàng đau chồng chất đau, toàn thân không ngừng co giật, bốc lên từng làn khói trắng.

Chưa đầy vài giây, toàn bộ cơ thể chúng đã bị nhiệt độ cao đốt cháy đỏ rực, lớp vảy trên bề mặt bong ra hết, thân mình hoàn toàn chín thấu. 【Đinh!

Nấu chín thành công rắn bùn vàng, Đạo tệ +45!】 【Đinh!

Nấu chín thành công rắn bùn vàng, Đạo tệ +45!】 【Đinh!

Nấu chín thành công rắn bùn vàng, Đạo tệ +45!】 "..." Trong vài giây ngắn ngủi, những con rắn bùn vàng gần bình chữa cháy nhất đều chết hết, một lượng lớn Đạo tệ ào ào vào tài khoản, tăng lên không ngừng như thủy triều dâng.

Lý Đông trong lòng vui sướng, không thể vui hơn được nữa.

Hắn không thể chờ đợi mà lại chỉ huy bình chữa cháy phun vôi vào khu vực lân cận, để tiêu diệt nhiều rắn bùn vàng hơn.

"Di chuyển sang trái mười mét, nhanh lên!" Bình chữa cháy bay

nhanh chóng di chuyển đến vị trí Lý Đông chỉ định.

Dưới đầm lầy ở đó tập trung một lượng lớn rắn bùn vàng, là nơi tập trung tương đối nhiều, hắn muốn một lần xử lý hết.

"Đến rồi, rải vôi cho ta!" Lý Đông không chút do dự ra lệnh.

Ống kim loại dưới bình chữa cháy di chuyển, lập tức một lượng lớn vôi sống lại ào ào rải xuống.

Lần này, lượng rải ra có thể đạt tới hơn 200 cân.

Một đám vôi sống lớn như cơn lũ đổ xuống, nhanh chóng lao về phía đầm lầy.

Lũ rắn bùn vàng bên dưới ngơ ngác nhìn một lớp vôi lớn bao phủ xuống, đang tò mò đây là thứ gì.

Giây tiếp theo, chúng đã biết được sự lợi hại của thứ này.

Vôi sống lập tức rơi xuống bề mặt đầm lầy, nước và vôi tiếp xúc, lập tức xảy ra phản ứng hóa học mạnh mẽ.

Tsssss...

Vôi sống nhanh chóng hấp thụ nước, sau đó bốc lên từng làn khói trắng dữ dội, khí có tính kiềm mạnh độc hại, có tính xâm hại chết người.

Trong lúc khí kiềm lan tỏa, nước đầm lầy và vôi sống phản ứng, toàn bộ đều nhanh chóng tăng nhiệt, trong vài giây ngắn ngủi đã đạt đến hơn một trăm độ C.

Ục ục ục...

Nước sôi sùng sục, nổi lên hàng loạt bong bóng.

Trong phạm vi mười mấy mét, khu vực bị vôi bao phủ toàn bộ biến thành nước sôi, nước sôi sùng sục, đạt đến hơn một trăm độ C.

Lúc này, lũ rắn bùn vàng cuối cùng cũng nhận ra có điều không ổn.

Chúng cảm thấy trên người đầy cảm giác đau đớn như bị thiêu đốt, giống như bị lửa lớn nướng, cơn đau vô cùng dữ dội.

"Xì~~ xì xì~~ xì xì xì~~" Rắn bùn vàng phát ra những tiếng kêu đau đớn chói tai, sau đó liều mạng chui vào trong bùn, muốn trốn khỏi thứ nước sôi nhiệt độ cao này.

Nhưng, tốc độ chạy trốn của chúng xa không bằng tốc độ xâm hại của nước sôi.

Trong vài giây ngắn ngủi, những con rắn bùn vàng không kịp chạy trốn, toàn bộ đều bị nước sôi nấu cho đỏ rực, hoàn toàn chín thấu.

Một con rồi lại một con rắn bùn vàng chết trong nước, sau đó từ từ nổi lên mặt nước, có thể lờ mờ thấy thịt của chúng trở nên căng mọng trắng ngần, mùi thịt thoang thoảng. 【Đinh!

Tiêu diệt thành công rắn bùn vàng, Đạo tệ +45!】【Đinh!

Tiêu diệt thành công rắn bùn vàng, Đạo tệ +45!】【Đinh!

Tiêu diệt thành công rắn bùn vàng, Đạo tệ +45!】【Đinh!

Tiêu diệt thành công rắn bùn vàng, Đạo tệ +45!】"..." Trong một phút ngắn ngủi, tiếng thông báo của hệ thống vang lên dồn dập, liên miên không dứt, tăng thêm được mấy nghìn Đạo tệ, nhanh hơn cả thủy triều dâng.

Lý Đông không thể chờ đợi mà mở bảng hệ thống, nhìn một cái là vui như nở hoa.

Trong thời gian ngắn như vậy đã thu hoạch được gần 10000 Đạo tệ.

Theo lời Lão Dương, còn nhanh hơn đi cướp ngân hàng. ...

Lão Dương thấy Lý Đông dùng vôi sống dễ dàng xử lý hàng trăm

con rắn bùn vàng, hoàn toàn chết lặng.

"Mẹ nó, Đông, Đông ca, cậu... cậu ngầu vãi..." Lão Dương ngơ ngác nói, nín nửa ngày mới thốt ra được câu đó.

Chương 114

Dương Hinh bên cạnh cũng rất kinh ngạc.

Cô hoàn toàn không ngờ uy lực của vôi sống lại lớn đến thế, trong vài phút ngắn ngủi, đã có bao nhiêu rắn bùn vàng chết đi.

Thật quá khoa trương, nếu không phải tận mắt chứng kiến, cô cũng không dám tin chuyện này. ...

Ngoài hai người kinh ngạc ra, ở không xa, một số khu vực không bị vôi bao phủ, những con rắn bùn vàng ẩn nấp cũng đầy kinh hoàng.

Lũ rắn bùn vàng thấy cảnh tượng đó, con nào con nấy sợ đến mức nhanh chóng chạy trốn về phía xa.

Lý Đông dùng Ưng Nhãn quét một lượt, lập tức phát hiện tình hình này.

"Chạy à?

Ha ha, không có cửa đâu!" Lý Đông cười lạnh, sau đó lập tức chỉ huy bình chữa cháy: "Qua đó cho ta, rải vôi, giết hết chúng." Ù ù ù...

Thiết bị bay nhanh chóng bay qua, chẳng mấy chốc đã đến vị trí chỉ định.

Sau đó, bắt đầu phun ra một lượng lớn vôi sống.

Ào ào ào...

Một đống vôi sống lập tức đổ xuống, nhanh chóng đến dưới đầm lầy.

Tsssss...

Vôi và mặt nước tiếp xúc, sinh ra phản ứng hóa học mạnh mẽ.

Khoảnh khắc đó, nước mát gần đó biến thành nước sôi chết người.

Những con rắn bùn vàng ẩn nấp gần đó lập tức gặp tai ương, liên tiếp chết trong bùn, bị nước sôi nấu chín. 【Đinh!

Tiêu diệt thành công rắn bùn vàng, Đạo tệ +45!】【Đinh!

Tiêu diệt thành công rắn bùn vàng, Đạo tệ +45!】【Đinh!

Tiêu diệt thành công rắn bùn vàng, Đạo tệ +45!】"..." Có một số con rắn bùn vàng hành động tương đối nhanh, trước khi vôi sống rơi xuống, đã nhanh chóng chui xuống đáy đầm lầy, cố gắng tránh được tác hại của vôi sống.

Nhưng rõ ràng là chậm một bước.

Nước sôi nhanh chóng thấm xuống dưới bùn, lập tức đốt cháy toàn bộ da của chúng, biểu bì lộ ra từng mảng vết loét chết người.

"Xì xì!" Rắn bùn vàng phát ra tiếng kêu đau đớn, thân mình không ngừng co giật.

Sau đó càng có nhiều nước sôi tràn vào, trong nháy mắt đã nấu chín những con rắn bùn vàng bên dưới thành xác chết. 【Đinh!

Tiêu diệt thành công rắn bùn vàng, Đạo tệ +45!】【Đinh!

Tiêu diệt thành công rắn bùn vàng, Đạo tệ +45!】"..." Trong bóng tối, một bộ phận rắn bùn vàng ở phía xa đầm lầy thấy rõ sức sát thương của vôi sống, hoảng sợ chui xuống đất, không dám ló đầu ra nữa.

Nhìn từ xa, trong phạm vi gần trăm mét, không thấy bóng dáng một con rắn bùn vàng nào.

Sau nhiều lần bài học máu, dù rắn bùn vàng phản ứng chậm đến đâu cũng không dám ló đầu, chui vào trong bùn trốn.

“Đông ca, mấy thứ đó không dám ló đầu ra nữa rồi.

Haha, cười chết tôi, chúng cũng có lúc sợ hãi...” Lão Dương ha hả cười, vẻ mặt hả hê, vô cùng vui vẻ.

Lý Đông tiếp tục dùng Ưng Nhãn quan sát xung quanh, phát hiện ở rìa đầm lầy, có một vài con rắn bùn vàng rải rác không chui vào bùn, đang ở trong bóng tối lén lút quan sát tình hình bên này, đôi mắt lạnh lẽo oán độc nhìn Lý Đông.

Lý Đông cười ha ha, thầm nghĩ nếu đã tìm chết, ta sẽ thành toàn cho các ngươi.

Lý Đông lập tức nhảy xuống từ vách đá, sau đó cố ý đi lang thang bên cạnh đầm lầy.

Những con rắn bùn vàng ẩn nấp đó tưởng đã tìm được cơ hội, bèn lén lút chui ra từ trong bóng tối, tiếp cận Lý Đông.

Lý Đông giả vờ không nhìn thấy gì, mặc cho lũ rắn bùn vàng đó từng chút một chui đến dưới chân mình.

Sau đó, lũ rắn bùn vàng đó nhanh chóng lao ra, cắn vào người Lý Đông.

Có Long Lân Giáp hộ thân, lũ rắn bùn vàng này căn bản không cắn thủng được.

Thấy cá đã cắn câu, Lý Đông lập tức gọi một tiếng: “Bình chữa cháy, phun vào đây!” Bình chữa cháy bay lập tức bay đến bên cạnh Lý Đông, sau đó nhanh chóng phun ra một mảng bột vôi.

Lớp vôi này bao phủ toàn thân Lý Đông, những con rắn bùn vàng đang bám trên người hắn lập tức trúng chiêu.

Thậm chí không kịp chạy trốn, đã bị vôi sống dính đầy người.

Lập tức, thân thể chúng bị thiêu đốt dữ dội.

“Bịch, bịch...” Lũ rắn nhỏ từ trên người Lý Đông rơi xuống, biến thành một đống thịt nát. 【Đinh!

Chương 115

Tiêu diệt thành công rắn bùn vàng, Đạo tệ +45!】【Đinh!

Tiêu diệt thành công rắn bùn vàng, Đạo tệ +45!】【Đinh!

Tiêu diệt thành công rắn bùn vàng, Đạo tệ +45!】"..." Lúc này, sau bốn lần đổ vôi, dưới đầm lầy đã bị vôi bao phủ một phần tư diện tích, đủ bảy trăm cân vôi sống đã đổ vào.

Phía trên đầm lầy lan tỏa một lớp khí có tính kiềm mạnh, bay lượn khắp nơi như sương mù.

Loại khí kiềm này là một loại vũ khí hóa học lợi hại, có thể ăn mòn tế bào mô, rút nước trong cơ thể sinh vật, gây ra tổn hại không thể lường trước.

Một số con rắn bùn vàng ẩn nấp hít phải loại khí này, lập tức toàn thân co giật, đường hô hấp bị tổn thương nghiêm trọng, không lâu sau đã cứng đờ nằm tại chỗ, hoàn toàn mất đi sinh mệnh.

Thậm chí, những khí này còn theo các lỗ bùn đi vào lòng đất, đốt cháy đến chết toàn bộ rắn bùn vàng dưới lòng đất.

Trong mười mấy phút ngắn ngủi, liên tiếp có hàng trăm con rắn bùn vàng bị loại khí này độc sát, chết không rõ nguyên nhân, chết vô cùng oan uổng.

Đạo tệ của Lý Đông lặng lẽ tăng lên, tiếng thông báo của hệ thống nghe thật trong trẻo và vui tai.【Đinh!

Tiêu diệt thành công rắn bùn vàng, Đạo tệ +45!】【Đinh!

Tiêu diệt thành công rắn bùn vàng, Đạo tệ +45!】【Đinh!

Tiêu diệt thành công rắn bùn vàng, Đạo tệ +45!】"..." Dưới sự

tấn công mạnh mẽ của vôi sống, chưa đầy mười lăm phút, rắn bùn vàng trong đầm lầy đã chết gần hết.

Nhìn lướt qua, cả đầm lầy không còn bóng dáng một con rắn bùn vàng nào sống sót.

Hoặc là đã chết, hoặc là trốn sâu dưới lòng đất, không dám ló đầu ra nữa.

Lý Đông vô cùng hài lòng, đang định thu dọn chiến trường thì khóe mắt chợt liếc thấy ở rìa đầm lầy trong bóng tối, có mấy con tiểu xà mãng vàng ranh mãnh đang chạy trốn ra ngoài, trông có vẻ như muốn trốn vào trong đường hầm.

Trước đó Lý Đông đã bị mấy con này hành cho thê thảm, bây giờ nhìn thấy chúng thì bực mình.

"Chạy à, không có cửa đâu!" Lý Đông quyết định phải trừng phạt chúng một trận, tuyệt đối không thể để chúng chạy thoát.

Ngay lập tức hắn ra lệnh: "Bình chữa cháy, lập tức đến rải vôi cho ta!" Nhận lệnh, bình chữa cháy nhanh chóng hành động.

Tốc độ chạy trốn của tiểu xà mãng vàng không thể nào bì được với tốc độ bay của bình chữa cháy.

Rất nhanh, bình chữa cháy đã đuổi kịp sau lưng chúng.

Lũ tiểu xà mãng vàng này vô cùng thông minh và ranh ma, thấy tình hình không ổn, lập tức liều mạng chui xuống đáy đầm lầy.

Như vậy vừa có thể ẩn giấu tung tích, vừa có thể chạy trốn từ dưới lòng đất.

Lý Đông cười lạnh lùng: "Trốn à, để xem các ngươi trốn đi đâu được?" Lý Đông bật Ưng Nhãn, nhìn rõ quỹ đạo chạy trốn của tiểu xà mãng vàng, sau đó hét lên: "Đi theo hướng trái phía trước, vừa đi vừa

rải vôi!" Bình chữa cháy lập tức rải vôi xuống, giống như xe tưới nước, vừa đi vừa rải, từng lớp vôi sống lất phất bay xuống.

Lũ tiểu xà mãng vàng hoảng hốt, lập tức tăng tốc chạy trốn.

Nhưng bình chữa cháy bám sát ngay sau, vôi sống rơi xuống không ngừng áp sát chúng.

Một cảm giác bỏng rát dữ dội bắt đầu xuất hiện, lũ tiểu xà mãng vàng dự cảm được một cơn nguy hiểm mãnh liệt đang ập đến.

Khi phát hiện không thể chạy thoát khỏi bình chữa cháy, lũ tiểu xà mãng vàng này vội vàng liều mạng chui sâu vào trong đầm lầy, muốn trốn tránh nguy hại của vôi sống.

Khả năng đào đất của tiểu xà mãng vàng rất mạnh, chúng đào sâu hơn nhiều so với rắn bùn vàng thông thường, nước sôi nóng hổi căn bản không thể xâm thực đến lớp đất sâu nhất, tự nhiên cũng không thể làm hại được chúng.

Sau khi chui xuống đáy sâu, lũ tiểu xà mãng vàng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng, chúng đã vui mừng quá sớm.

Lý Đông lại ra lệnh: "Rải vôi cho ta, rải hết tất cả vôi vào chỗ đó." Ào ào ào...

Một lượng lớn vôi bắt đầu đổ xuống, như đổ rác, lập tức phủ kín nơi ẩn nấp của lũ tiểu xà mãng vàng.

Trong chốc lát, khói đặc cuồn cuộn bốc lên, tỏa ra vô số khí kiềm.

Nhiều vôi như vậy chất đống ở cùng một chỗ, nhiệt lượng tỏa ra vô cùng kinh khủng.

Trong vài giây ngắn ngủi, nhiệt độ cao bốc lên, hơi nóng cuồn cuộn, nơi đó biến thành một cái lò lớn.

Bùn đất dưới đầm lầy lập tức bị nung nóng, sôi lên sùng sục.

Hai con tiểu xà mãng vàng đào nông hơn, nhanh chóng bị nhiệt độ nóng bỏng thiêu đốt.

Có mấy con tiểu xà mãng vàng lúc đang đào hang, bị khí kiềm mạnh ăn mòn toàn thân, run rẩy dữ dội, chẳng mấy chốc đã chết thảm.

Những con tiểu xà mãng vàng còn lại sợ đến mức teo cả mật, tiếp tục liều mạng chui vào nơi sâu nhất của đầm lầy, như vậy khí và nhiệt độ đều không làm hại được chúng.

Lý Đông cầm đao plasma đi tới, sau đó đâm mạnh một nhát vào giữa đầm lầy.

Đầm lầy nơi đó xuất hiện một cái hố, khí kiềm và nước sôi nóng hổi theo đó tràn vào trong lòng đất, lập tức gây ra thương tổn chí mạng cho lũ tiểu xà mãng vàng.

"Xì xì!" Mấy con tiểu xà mãng vàng ranh mãnh hoàn toàn không ngờ Lý Đông lại ra chiêu này, bị nước sôi nóng hổi xâm thực, vảy trên người bị bỏng một mảng lớn, từng cơn đau nhói dữ dội ập đến, chỉ cảm thấy đau không muốn sống. 【Đinh!

Gây thương tổn thành công cho tiểu xà mãng vàng, Đạo tệ +15!】
【Đinh!

Chương 116

Gây thương tổn thành công cho tiểu xà mãng vàng, Đạo tệ +15!】【Đinh!

Gây thương tổn thành công cho tiểu xà mãng vàng, Đạo tệ +15!】"..." Mấy con tiểu xà mãng vàng phản ứng nhanh hơn lập tức bò ra khỏi đầm lầy, nhanh chóng chạy trốn về phía xa.

"Chạy à, chạy được sao?" Lý Đông lập tức lấy súng bắn tỉa, sau đó dùng ống ngắm khóa chặt một trong những con tiểu xà mãng vàng, không chút do dự bóp cò.

Pằng!

Viên đạn nhanh chóng bay ra, vạch một đường cong trong không trung, sau đó vô cùng chính xác trúng vào thân con tiểu xà mãng vàng, lập tức con rắn đó đứt thành hai nửa.【Đinh!

Tiêu diệt thành công tiểu xà mãng vàng, Đạo tệ +250!】Những con tiểu xà mãng vàng khác sợ đến mức kêu loạn xạ, vội vàng tăng tốc chạy trốn.

Lý Đông lại nhắm vào một con tiểu xà mãng vàng ranh mãnh khác, sau đó không do dự bóp cò.

Pằng!

Lại một tiếng súng giòn giã.

Giây tiếp theo, con tiểu xà mãng vàng đó bị đạn bắn nát đầu, máu tươi bắn tung tóe.【Đinh!

Tiêu diệt thành công tiểu xà mãng vàng, Đạo tệ +250!】Chỉ còn lại vài con tiểu xà mãng vàng, sợ đến mức toàn thân run rẩy, gần như không bò nổi nữa.

Lý Đông cười lạnh lùng, không vội giết chết lũ tiểu xà mãng vàng này, định bắt sống chúng, nướng thịt rắn ăn cho đã.

Lý Đông nhắm vào đuôi của mấy con tiểu xà mãng vàng, vèo vèo vèo mấy viên đạn bắn ra.

Những viên đạn này chính xác làm đứt đuôi của lũ tiểu xà mãng vàng, khiến chúng không thể động đậy được nữa. 【Đinh!

Bắn đứt thành công đuôi tiểu xà mãng vàng, Đạo tệ +20!】 【Đinh!

Bắn đứt thành công đuôi tiểu xà mãng vàng, Đạo tệ +20!】 【Đinh!

Bắn đứt thành công đuôi tiểu xà mãng vàng, Đạo tệ +20!】 Lý Đông đi tới, dùng túi vải bỏ hết chúng vào trong.

Đến đây, gần như tất cả tiểu xà mãng vàng và rắn bùn vàng trong đầm lầy đều đã bị vôi sống dọn sạch.

Trên đầm lầy phủ một lớp vôi trắng, trong lớp vôi đó nổi lềnh bềnh một lượng lớn rắn bùn vàng, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ.

Lý Đông mở bảng hệ thống kiểm tra tình hình thu hoạch Đạo tệ, lần này lại kiếm được gần 20000 Đạo tệ, đúng là lời to.

Lúc này Lão Dương và Dương Hinh từ trên vách đá xuống.

Khi nhìn gần cảnh tượng "xác phơi đầy đất" này, hai người kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Lão Dương ngây người nhìn đầy đất rắn bùn vàng đã chín, nuốt nước bọt, lẩm bẩm: "Mẹ nó, chắc phải có mấy trăm cân thịt rắn, đủ cho ông ăn ba ngày ba đêm..." Lý Đông đi tới, nói: "Lũ rắn bùn vàng đó không đủ ngon đâu, muốn ăn thì phải ăn loại tươi này!" Lý Đông lắc lắc mấy con tiểu xà mãng vàng trong tay.

Lão Dương lập tức sáng mắt, liếm môi: "Đông ca, lần này tôi muốn ăn thịt rắn tươi sống!" Dùng đá làm dụng cụ, dùng súng phun lửa nung nóng đá, sau đó đặt thịt rắn lên, làm một bữa thịt rắn tươi sống đặc biệt.

Rắc muối, thêm một ít gia vị, thịt rắn thơm ngát, thịt tươi ngon, khẩu cảm đúng là đẳng cấp thế giới.

"Vãi!

Mẹ nó ngon thật!" Lão Dương ăn ngấu nghiến.

"Ừm... vị quả thực không tồi." Lý Đông gật đầu khen.

"Thịt rắn ngon quá!" Dương Hinh cười tủm tỉm nói.

Một bữa ăn đặc sản khiến vị giác của ba người được hưởng thụ trọn vẹn.

Ăn no uống đủ, mọi người nghỉ ngơi một lúc, rồi tiếp tục lên đường.

Đã lãng phí không ít thời gian trong hang động, bây giờ phải nhanh chóng tìm Linh Nhãn Châu. ...

Ba người thuận lợi đi qua đầm lầy, trên đường không gặp chút nguy hiểm nào.

Đi ra khỏi đầm lầy, phía trước là một đường hầm đen kịt.

Vừa bước vào đã cảm thấy nhiệt độ giảm đột ngột, một cơn gió lạnh từ sâu trong đường hầm từ từ thổi ra, trong gió mang theo một chút mùi đất tanh, khiến người ta nổi hết da gà.

"Khỉ thật, lạnh quá." Lão Dương rụt cổ, vô thức bước nhanh hơn một bước.

Kết quả không biết dẫm phải thứ gì trơn tuột, Lão Dương ngã sõng soài.

“Ái da, mẹ nó... thứ quái gì trơn thế?” Lão Dương xoa xoa cái mông đau điếng, chửi thầm một tiếng, sau đó cúi đầu nhìn thủ phạm khiến mình ngã.

Vừa nhìn, sắc mặt Lão Dương lập tức trắng bệch.

Chương 117

"A!

Máu, máu, máu..." Lão Dương kinh hoàng hét lên.

Lý Đông nhíu mày, quay đầu hỏi: "La hét cái gì?" "Đông ca, máu, máu kìa, mẹ nó nhiều máu quá!" Lão Dương vội vàng bò dậy, nhào vào lòng Lý Đông.

Lý Đông lập tức ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc trên người Lão Dương.

Cúi đầu nhìn, phát hiện mông Lão Dương đỏ rực một mảng, toàn bộ đều dính máu.

"Máu ở đâu?" Lý Đông lập tức hỏi.

Lão Dương chỉ vào một góc tối bên vách đường hầm, run rẩy nói: "Ở đó!" Lý Đông đi tới xem, lập tức giật mình.

Ở rìa đường hầm có một vệt máu cực lớn.

Ước chừng, vệt máu có đường kính lên tới sáu bảy mươi centimet.

Nhìn từ xa, giống như bị ai đó ngâm trong nước máu, sau đó kéo lê trên vách tường.

Một vệt máu loang lổ, kéo dài về phía trước, sâu vào bên trong, không biết dẫn đến đâu.

Lý Đông ngửi mùi vệt máu, rất nhạt, chắc đã có một thời gian rồi, nên gần như không ngửi thấy mùi.

Có lẽ do ảnh hưởng của nhiệt độ cao bên đầm lầy, máu tan ra, nên Lão Dương mới dẫm phải mà trượt ngã.

"Đông ca, chỗ máu này là sao?" Lão Dương kinh nghi bất định hỏi.

Lý Đông lắc đầu: "Tạm thời không rõ." Lão Dương gãi đầu, lẩm bẩm: "Mẹ nó, cái gì để lại máu vậy?

Cả một vệt lớn thế này, dọa chết người." Lý Đông cũng thầm nghĩ, rốt cuộc thứ gì có thể để lại một vệt máu lớn như vậy?

Hắn bèn bật Ưng Nhãn quan sát kỹ lưỡng.

Đột nhiên, Lý Đông phát hiện trên vệt máu có những mảnh nhỏ như vảy cá.

"Chết tiệt!?" Lý Đông trong lòng chợt kinh hãi.

Dương Hinh chú ý thấy sắc mặt Lý Đông không ổn, bèn hỏi: "Đông ca, cậu có phát hiện gì không?" Sắc mặt Lý Đông có chút nặng nề, hắn do dự, cuối cùng không nói ra, đáp: "Không có gì." "Vậy chúng ta có tiếp tục đi tiếp không?" Dương Hinh cẩn thận hỏi.

Lý Đông nhìn vào đường hầm đen kịt, con đường như một cái miệng đen ngòm đang mở ra, dường như muốn nuốt chửng mọi sinh vật đi vào.

Hắn siết chặt súng phun lửa trong tay, nói: "Đi, chúng ta vào trong!" Cả nhóm tiếp tục đi vào bên trong.

Ba người không ai nói lời nào, im lặng bước đi, không khí trở nên có chút nặng nề.

Lý Đông bật Ưng Nhãn hết công suất, luôn cảnh giác với nguy hiểm có thể xuất hiện phía trước.

Đi được gần vài chục mét, phía trước đột nhiên thổi đến một cơn gió lạnh, một mùi tanh hôi nồng nặc xộc vào mũi mọi người, mùi đó giống như thịt lợn thối rữa.

"Khụ khụ khụ, mẹ kiếp, hôi quá..." Lão Dương bị sặc đến ho sù sụ, vội vàng bịt mũi.

Lý Đông nhíu mày, dùng Ưng Nhãn nhìn về phía trước, trong lòng không khỏi chùng xuống.

Giữa đường hầm tối tăm phía trước, có một đống thứ đen ngòm, chính những thứ này đang tỏa ra mùi hôi thối.

Lúc này Lão Dương cũng phát hiện ra tình hình, hoảng hốt nói: "Đông, Đông ca, đó, đó là thứ gì vậy?!" "Xem là biết ngay." Lý Đông giơ súng phun lửa, bóp cò, phun một ngọn lửa về phía trước.

Nhờ ánh lửa, mọi người cuối cùng cũng nhìn rõ bộ mặt của những thứ đen ngòm đó.

Hóa ra là một đống xác chuột thối rữa.

Lý Đông từ từ đi tới, nhìn kỹ, bề mặt những xác chuột này dính đầy chất lỏng nhớp nháp.

Dùng tay sờ, Lý Đông phát hiện đó là một lớp axit dạ dày và nước bọt.

Axit dạ dày chưa đông lại, chứng tỏ vừa có thứ gì đó ở đây ăn thịt chuột, và vừa mới rời đi không lâu.

Lý Đông nhìn những xác chuột khác, trên người đều có vết cắn xé.

Ngoài ra, máu chuột trên mặt đất rất nhiều.

Dựa vào hình dạng vệt máu, Lý Đông đoán, trước đây nơi này hẳn là chất đầy xác chuột, nhưng đều đã bị thứ gì đó ăn mất.

Mấy con chuột còn lại là chưa bị ăn hết.

"Đông ca, nhìn kia!" Lúc này, Dương Hinh đột nhiên chỉ vào rìa vách tường hô lên.

Lý Đông quay đầu lại nhìn, phát hiện vệt máu mà Lão Dương phát hiện lúc nãy lại xuất hiện.

Và màu sắc càng đậm hơn, từng vũng máu như sơn phết lên vách đá, trông vô cùng rùng rợn.

Máu còn tươi, dựa vào tình hình trước mắt, có thể đoán là máu chuột.

Thứ đó hẳn đã chui vào đống chuột, toàn thân dính đầy máu, sau đó khi bò đi đã để lại một vệt máu khổng lồ, kéo dài đến cuối đường hầm tăm tối.

Lý Đông dùng tay đo phạm vi vệt máu, lập tức da đầu tê dại.

Vệt máu này có đường kính quá lớn, giống như dùng hai cái chổi lau nhà lớn kéo lê tạo thành.

Chương 118

Nếu thực sự là do thứ đó để lại, thì thân hình nó phải lớn đến mức nào?

Lý Đông không dám tưởng tượng.

"Đông ca, cậu có nhìn ra là thứ gì để lại không?" Lão Dương mặt đầy căng thẳng hỏi.

Để tránh gây ra hoảng loạn, Lý Đông không nói nhiều, chuyển chủ đề: "Đi thôi, chúng ta tiếp tục vào trong." Lý Đông nắm chặt súng phun lửa, dẫn hai người tiếp tục đi sâu vào đường hầm tối tăm.

Càng đi vào trong, nhiệt độ càng giảm, gió lạnh thỉnh thoảng từ sâu bên trong thổi ra, mang theo từng cơn mùi tanh hôi.

Nơi này tối đen như mực, đưa tay ra không thấy năm ngón, cộng thêm gió lạnh rợn người, ba người cảm thấy tinh thần vô cùng căng thẳng.

Sự chú ý tập trung cao độ, thần kinh căng như dây đàn, luôn cảnh giác xung quanh.

Nguy hiểm không biết trước là đáng sợ nhất, thử thách lòng người nhất.

Gương mặt Dương Hinh tái nhợt, cắn chặt răng.

Lão Dương căng thẳng đến mức toát mồ hôi hột, mắt liếc ngang liếc dọc, sợ trong bóng tối đột nhiên có thứ gì nhảy ra.

Tiếp tục đi về phía trước một đoạn, Lý Đông cảm thấy có chút không ổn.

Vệt máu bên vách đá ngày càng rõ rệt, mùi máu tanh trong gió cũng

càng lúc càng khó ngửi, đến mức xộc vào mũi.

“Đông ca, hôi quá đi mất.” Lão Dương bịt mũi lẩm bẩm.

Lý Đông nhíu mày: “Ráng chịu chút nữa, lát nữa ra phía trước xem rốt cuộc là thứ gì mà hôi thế.” “Đông ca, là mùi chuột chết, tôi ngửi một cái là ra ngay, phía trước chắc chắn có một đống lớn chuột chết.” Lão Dương nói.

Trong lúc nói chuyện, ba người rẽ vào khúc quanh của đường hầm.

Khi rẽ qua, cảnh tượng trước mắt lập tức khiến cả ba người kinh ngạc đến ngây người.

“Trời ơi...” Dương Hinh mặt đầy kinh ngạc dùng tay che miệng.

Lão Dương sợ đến mức lùi lại mấy bước, suýt nữa ngồi bệt xuống đất.

Phía trước là một cái ổ khổng lồ.

Chính xác hơn, là một ổ rắn lớn.

Bên trong chất đầy trứng rắn, có một số quả trứng đã vỡ, từng con rắn con non nớt đang bò trong ổ.

Bên cạnh ổ rắn, chất đầy thịt chuột máu me.

Lũ rắn con chui vào trong xác chết, không ngừng ăn thức ăn.

Sắc mặt Lý Đông vô cùng nặng nề, hắn bật Ưng Nhãn, quét toàn bộ ổ rắn một lượt.

Lý Đông chú ý, vệt máu khổng lồ kia, vừa vặn dừng lại ngay trước đống xác chuột.

Hóa ra, những con chuột bên ngoài đều do thứ đó ngậm trong miệng, rồi mang vào cho lũ con ăn.

“Hít...” Lý Đông không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Con rắn mẹ có thể sinh ra nhiều con như vậy, thân hình nó sẽ lớn đến mức nào?

Quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Lý Đông tiếp tục dùng Ưng Nhãn quan sát, nhưng không thấy bóng dáng con rắn mẹ.

Hẳn là nó không có trong ổ.

Thứ đó rốt cuộc ở đâu?

Trong đầu Lý Đông lập tức nảy ra ý nghĩ này.

Lúc này, hắn đột nhiên chú ý thấy, sâu trong ổ rắn hình như có thứ gì đó đang động đậy.

Khi Ưng Nhãn nhìn vào góc đó, đồng tử Lý Đông đột nhiên co lại, một cảm giác nguy hiểm lặng lẽ ập đến.

Trong lòng hắn lập tức kinh hãi, sau đó ngay lập tức nói: “Đi!

Mau đi, đừng ở lại đây nữa!” Nói xong, Lý Đông lập tức dẫn hai người nhanh chóng chạy ra khỏi ổ rắn.

Mãi đến khi rời xa ổ rắn, cảm giác nguy hiểm trong lòng Lý Đông mới dần dần tan biến.

Hắn không khỏi thở phào một hơi dài.

“Đông ca, chạy nhanh thế làm gì, có nguy hiểm à?” Dương Hinh hỏi.

Lý Đông gật đầu: “Ừm, tôi cảm thấy trong ổ rắn có thể ẩn giấu thứ gì đó nguy hiểm, có thể là con rắn mẹ khổng lồ!” Sắc mặt Lão Dương lập tức biến đổi: “Đông ca, là con rắn lớn sinh ra đám rắn con đó sao?” “Không sai.

May là nó chưa đuổi ra, nếu không, hậu quả nghiêm trọng.” Lý Đông quay đầu nhìn lại ổ rắn sâu trong bóng tối, không khỏi thầm may mắn.

Nếu con rắn mẹ khổng lồ đó đuổi theo, e là lại có một trận ác chiến, thắng hay không còn khó nói, mà dù thắng cũng phải trả giá đắt.

Vì vậy Lý Đông không muốn đối đầu trực diện.

Ba người vừa thảo luận về ổ rắn lúc nãy, vừa tiếp tục đi về phía trước.

Chương 119

Hơn mười phút sau, đã đi đến cuối đường hầm.

Phía trước xuất hiện một cánh cửa lớn bằng đồng.

Trên cửa đồng có một số văn tự ngoằn ngoèo, hẳn là văn tự tự sự của tộc Cổ Khố.

"Dương Hinh, xem trên đó viết gì." Lý Đông nói.

"Ừm." Dương Hinh đi tới quan sát kỹ, một lúc sau, vui mừng nói: "Đông ca, theo như văn tự ghi lại, bên trong là mộ thất của Đại Tế Ti tộc Cổ Khố, Linh Nhãn Châu ở trong đó!" Lý Đông gật đầu: "Đạp phá giày sắt tìm không thấy, có được chẳng tốn công, cuối cùng cũng tìm được rồi." "Đông ca, cánh cửa này bịt kín rồi, chúng ta không vào được, phải làm sao đây?" Dương Hinh nhíu mày nói.

Lý Đông lấy ra đao plasma, nói: "Không có đường, thì ta cắt ra một đường." Nói rồi, Lý Đông đâm một nhát vào bên trong cánh cửa đồng, plasma lập tức làm tan chảy đồng, chỗ đó thủng một lỗ.

Sau đó, Lý Đông xoay tròn đao plasma, từ từ cắt ra một cái lỗ hình tròn, đủ cho một người đi vào.

Quá trình cắt tương đối tốn sức, sau khi cắt xong hoàn toàn, năng lượng của đao plasma gần như cạn kiệt, thân đao chớp nháy không ổn định, e là dùng không được bao lâu nữa.

Dương Hinh vui mừng khôn xiết: "Đông ca giỏi quá!" "Chúng ta vào đi." Nói rồi, Lý Đông chui vào trước qua cái lỗ, sau đó Lão Dương và Dương Hinh cũng theo vào.

Bước vào mộ thất, mọi người lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Lý Đông nhìn mà da đầu tê dại.

Lão Dương thì sợ đến mức ngồi bệt xuống đất.

Gương mặt Dương Hinh trắng bệch.

Mộ thất này quy mô khổng lồ, rộng đến mấy trăm mét vuông.

Ở vị trí trung tâm có một cỗ quan tài khổng lồ, quan tài được làm bằng đá.

Bề mặt khắc một con đại xà hai thân dị thường hung tợn và xấu xí.

Con xà hai thân miệng máu mở to, hai chiếc răng nanh sắc bén lóe sáng, sống động như thật, như thể đang sống, trông vô cùng đáng sợ.

Bên trong miệng rắn, có một khe hở tối tăm, từ bên trong tỏa ra một tia sáng màu đỏ yếu ớt.

Xung quanh quan tài, đầy rẫy các loại xương trắng.

Xương người, xương chuột, xương cáo, xương sói hoang, đủ cả, chất đống như núi, quả thực hãi hùng.

Điều khiến người ta cảm thấy quỷ dị nhất là từ trong đống xương có một vệt máu, kéo dài đến bên cạnh quan tài, rồi biến mất.

Lão Dương lắp bắp nói: "Mẹ nó, sao ở đây nhiều xương thế?

Thứ trong quan tài chẳng lẽ là yêu quái ăn thịt người?" Lý Đông nhìn chằm chằm vào tia sáng màu đỏ đó, nói: "Linh Nhãn Châu chắc ở trong đó, tôi mở ra xem sao." "Đông ca, đừng, đừng mở, tôi thấy cỗ quan tài này tà môn lắm, không nên mở ra." Lão Dương sợ hãi nói.

"Sợ gì?

Bên trong là xác của tên tế ti đó thôi.

Cùng lắm thì biến thành cương thi, một viên đạn là xong." Lý

Đông nói.

Lão Dương lau mồ hôi lạnh trên trán, nói: "Vậy, vậy cậu mở đi, tôi, tôi phải trốn xa một chút." Nói rồi, gã này lập tức chạy ra xa.

Lý Đông không quan tâm, từ trong ba lô lấy ra một cây xà beng, sau đó từng bước một tiến lại gần cỗ quan tài.

"Đông ca, cẩn thận một chút, chú ý an toàn." Dương Hinh căng thẳng nói.

"Ừm.

Mọi người lùi lại một chút, để tránh có nguy hiểm." Lý Đông nói một câu, sau đó nhét cây xà beng vào khe hở của quan tài, dùng sức bẩy lên.

"Rắc" một tiếng, nắp quan tài từ từ mở ra, lộ ra một khe hở đen ngòm.

Nắp quan tài vừa mở ra, một mùi hôi thối nồng nặc xộc ra, vô cùng khó ngửi.

Lý Đông nhíu mày, bịt mũi lại.

Anh liếc nhìn mép quan tài, đột nhiên chú ý thấy có vài giọt máu tươi.

"?" Lý Đông sững người, rồi dùng ngón tay quệt một ít máu, trong lòng lập tức kinh hãi.

Máu vẫn chưa đông, hẳn là vừa mới chảy ra.

Lẽ nào thứ trong quan tài có thể uống máu?

Lý Đông cảm thấy hơi rợn tóc gáy.

Giờ đã đâm lao thì phải theo lao.

Cái quan tài này bắt buộc phải mở.

Lý Đông cắn răng, đặt tay lên nắp quan tài rồi dùng sức đẩy mạnh.

Một tiếng "ầm" vang lên, nắp quan tài rơi xuống đất.

Lý Đông nín thở, tâm trạng vô cùng căng thẳng, lòng bàn tay cũng đổ đầy mồ hôi.

Lý Đông nâng cao cảnh giác, siết chặt súng phun lửa, sau đó ghé mắt nhìn vào đáy quan tài.

Chương 120

Dưới đáy tối om, bên trong là một cái xác khô trơ trọi, không có bất kỳ điều gì bất thường xảy ra.

"Phù…" Lý Đông lập tức thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần bên trong không có quái vật là được.

Thi thể cùng lắm là biến thành cương thi, biến thành cương thi lông trắng, lông đen lợi hại nhất, một khẩu súng là có thể giải quyết hoàn toàn, không có gì đáng lo.

"Đông, Đông ca, bên trong có gì vậy?" Lão Dương vô cùng căng thẳng hỏi.

Dương Hinh cũng căng thẳng nhìn Lý Đông, ánh mắt đầy lo lắng.

"Không có gì, một cái xác khô thôi, được rồi." Lý Đông nói.

Nghe Lý Đông nói vậy, Lão Dương và Dương Hinh âm thầm thở phào, sau đó tò mò bước tới, nhìn vào trong quan tài, quả nhiên là một cái xác khô bình thường.

Điều đặc biệt duy nhất là ở vị trí ngực và cổ họng của xác khô đang tỏa ra ánh sáng đỏ yếu ớt.

Dương Hinh lập tức chú ý, vui mừng khôn xiết nói: "Đông ca, Linh nhãn châu chắc là giấu ở đó!" "Tôi biết." Lý Đông nói: "Để tôi vào lấy ra." Nói rồi, Lý Đông định nhảy vào trong chiếc quan tài khổng lồ.

Lúc này, Dương Hinh lấy ra một chiếc đèn pin, nói: "Đông ca, bên trong tối quá, để tôi soi cho anh!" Ánh sáng đèn pin bật lên, chiếu rọi lên người thi thể.

Mọi người nhìn theo ánh sáng, lập tức giật mình kinh ngạc.

“A!” Dương Hinh kinh ngạc kêu lên một tiếng.

Vừa rồi hoàn cảnh tối tăm, mọi người chỉ nhìn thấy hình dáng đại khái của xác khô.

Lúc này dưới ánh sáng chiếu rọi, toàn bộ hình thái của thi thể hiện ra rõ ràng trước mặt mọi người.

Thi thể mặc một bộ áo choàng đen rộng thùng thình, gương mặt trông như thật, không có chút dấu hiệu thối rữa nào.

Điều đáng sợ nhất là khóe miệng thi thể còn vương vài vệt máu tươi, bên tay thậm chí còn nắm một con chuột đẫm máu.

Nhìn qua cứ ngỡ tử thi đang ăn thịt, cảnh tượng thật sự rất đáng sợ.

Lão Dương sợ đến mức lùi lại mấy bước, rồi ngã phịch xuống đất.

Sắc mặt Dương Hinh trắng bệch, thân hình nhỏ bé run rẩy.

Sắc mặt Lý Đông vô cùng nghiêm trọng, trong lòng dấy lên một nghi vấn lớn: Lẽ nào gã này chết bao nhiêu năm rồi còn có thể ăn thịt chuột?

Không thể nào chứ?

Hoặc có lẽ có thứ gì đó đã đổ máu vào miệng nó, nên mới xuất hiện tình huống này.

Lý Đông tự an ủi trong lòng.

Sau đó, anh nói với Dương Hinh và Lão Dương: "Tôi vào trong lấy Linh nhãn châu, hai người chú ý đề cao cảnh giác." "Vâng." Lão Dương và Dương Hinh căng thẳng gật đầu.

Lý Đông hít một hơi thật sâu, sau đó cẩn thận nhảy vào trong quan tài.

Vừa vào bên trong, anh cảm giác toàn thân lông tơ dựng đứng, Lý Đông cảm thấy như có nguy hiểm đang lặng lẽ bao trùm.

Nguồn gốc của sự nguy hiểm này, dường như đến từ thi thể kia!

Lý Đông siết chặt súng phun lửa, nâng cao cảnh giác mười hai phần, vô cùng thận trọng tiến lại gần thi thể.

Đến gần thi thể, Lý Đông đột nhiên nghe thấy một âm thanh kỳ lạ. "Thình thịch thịch..." Âm thanh đó nghe như tiếng tim đập, lại giống như mạch đập, vô cùng quỷ dị.

Lý Đông từ từ đưa tay ra, vạch áo choàng trắng trên người thi thể ra.

Khoảnh khắc áo choàng được mở ra, mắt Lý Đông lập tức trợn tròn.

Anh nhìn thấy một cảnh tượng không thể tin nổi.

Da thịt của thi thể này được bảo quản rất tốt, có thể gọi là thi thể ướt.

Vị trí tim của nó đang phập phồng, đập mạnh, kéo theo cơ bắp trên người khẽ run rẩy.

“Trời ạ, lẽ nào gã này còn sống?!” Lý Đông giật mình kinh ngạc, suýt nữa làm rơi cả súng.

Gã này chắc đã chết gần mấy trăm năm rồi chứ?

Nếu còn sống thì chắc chắn không thể.

Trừ phi... vị đại tế ti của tộc Khố này cũng nắm giữ bí quyết trường sinh, tồn tại vĩnh viễn như Thiết Diện Sinh trong Lỗ Vương Cung.

Lý Đông lắc đầu, lười phải bận tâm đến những thứ phức tạp này.

Việc cấp bách bây giờ là lấy ra Linh nhãn châu, mặc kệ nó sống hay chết.

Ở vị trí yết hầu của thi thể, có một luồng sáng đỏ tỏa ra.

Linh nhãn châu chắc chắn ở đó.

Lý Đông đang định đưa tay cạy miệng thi thể ra lấy châu, nhưng đúng lúc này, Dương Hinh đột nhiên hét lớn: “A, Đông ca!

Chương 121

Thi thể!" Ngay khoảnh khắc giọng Dương Hinh vang lên, mí mắt Lý Đông giật một cái, cảm nhận được một mối nguy hiểm mãnh liệt nào đó.

Anh vội vàng lùi lại mấy bước, rồi hỏi: "Sao vậy?" "Đông ca, tôi... tôi vừa thấy thi thể cử động..." Dương Hinh sợ hãi nói.

"Cử động?

Sao tôi không chú ý?" Lý Đông nói.

"Chân nó cử động, tôi hình như thấy một thứ gì đó màu đen..." Dương Hinh ngập ngừng nói.

Lý Đông vừa rồi chỉ chú ý đến vị trí cổ họng của thi thể, thật sự không để ý đến động tĩnh ở chân.

Có lẽ cảm giác nguy hiểm vừa rồi đến từ dưới chân, nơi đó có thể giấu thứ gì đó.

Lý Đông từ từ đi tới, dùng cọc gỗ vạch hai chân thi thể ra.

Rất nhanh, anh đã nhìn thấy thứ đồ chơi nhỏ đang ẩn náu bên dưới, một con rắn nhỏ màu vàng.

Nhìn kỹ, đó là một con mãng xà vàng con.

Nó đang từ từ bò ở chân thi thể, thè ra chiếc lưỡi đỏ tươi, đôi mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào Lý Đông.

"Hóa ra là thứ này giở trò!" Lý Đông lập tức đưa tay định tóm lấy con rắn nhỏ, nhưng đúng lúc này, con rắn nhỏ đột nhiên lao tới, nhanh chóng định cắn vào cổ Lý Đông.

Lý Đông nhanh tay tóm lấy nó, cười lạnh: "Nhóc con, muốn cắn

tao à, tốc độ hơi chậm đấy, về Tây Thiên luyện lại đi!" Nói xong, Lý Đông dùng sức bóp mạnh. "Bép" một tiếng, con rắn nhỏ lập tức bị bóp nát. 【Đinh!

Tiêu diệt thành công ấu trùng mãng xà vàng, Đạo tệ +20!】 Giết chết con rắn nhỏ, Lý Đông lập tức thở phào nhẹ nhõm, tâm trạng căng thẳng vừa rồi cũng dịu đi một chút.

Sau đó, anh nhìn về phía cổ họng thi thể.

Lý Đông đưa tay ra, cạy miệng thi thể.

Chỉ thấy sâu trong yết hầu của thi thể, ánh sáng đỏ càng rõ ràng hơn.

Lý Đông mừng thầm, sau đó đưa tay vào trong thi thể mò mẫm, định lấy ra Linh nhãn châu.

Nhưng đúng lúc này, một cảnh tượng kinh hoàng đã xảy ra...

Lý Đông vừa đưa tay vào cổ họng thi thể, định lấy Linh nhãn châu ra.

Nhưng đúng lúc này, một cảnh tượng kinh hoàng đã xảy ra...

Miệng thi thể đột nhiên há ra, rồi cắn mạnh xuống, hàm răng sắc nhọn găm chặt vào tay Lý Đông.

“Đệt!” Lý Đông không thể ngờ một cái xác chết lại biết cắn người.

Mẹ kiếp, lẽ nào nó biến thành cương thi rồi?!

Lý Đông vội vàng rút tay ra, nhưng thi thể cắn rất chặt, hai hàm răng ghim chặt vào lòng bàn tay, hoàn toàn không thể thoát ra.

“Chết tiệt!” Lý Đông vội lấy dao plasma ra, rồi đâm vào miệng thi thể.

Thi thể dường như có ý thức, thấy Lý Đông rút dao ra liền lập tức há miệng.

Lý Đông thuận lợi rút tay ra được.

May mà có giáp vảy rồng bảo vệ, không thì cổ tay đã bị thứ này cắn nát rồi.

Rút tay ra xong, Lý Đông phát hiện thi thể này không hề có động tĩnh gì.

Không cử động?

Lẽ nào không phải cương thi?

Lý Đông ngẩn ra, rồi lại nghĩ, lẽ nào vừa rồi là giả chết?

Nhưng giả chết thì phải bật dậy chứ, thứ này bây giờ nằm im bất động, trông cũng không giống giả chết.

Lý Đông quyết định thử dò xét.

Anh từ từ đưa dao plasma tới, đâm vào miệng thi thể, rồi từ từ nạy lên.

Lý Đông định dùng cách này để lấy Linh nhãn châu bên trong, như vậy có thể phòng bị cắn, cho dù thứ này có bật dậy cũng không sợ.

Khi miệng thi thể bị nạy ra, vị trí yết hầu tối om cũng lộ ra.

Nơi đó có một luồng sáng đỏ đang ẩn hiện.

Lý Đông hơi cúi người lại gần, muốn xem xét vị trí cụ thể của luồng sáng đỏ đó.

Anh kích hoạt Ưng Nhãn, vừa nhìn đã không khỏi giật mình.

Anh phát hiện màu sắc của luồng sáng đỏ có chút không ổn, trông có vẻ là màu đỏ tươi quỷ dị.

Chương 122

Màu sắc này khác xa so với Linh nhãn châu thứ nhất.

Lý Đông nhìn kỹ lại, lập tức phát hiện một chuyện còn kỳ lạ hơn: ánh sáng đỏ phát ra từ hai "Linh nhãn châu".

Lý Đông lại sững sờ, Linh nhãn châu không phải chỉ có hai viên sao, Dương Hinh đang giữ một viên, bây giờ lại xuất hiện thêm một viên?

Đúng lúc anh đang suy nghĩ, hai "Linh nhãn châu" đó từ từ di chuyển ra ngoài.

“Biết cử động?” Lý Đông giật mình, rồi nhanh chóng ý thức được có gì đó không ổn.

Vật phẩm không thể di động.

Chuyện bất thường ắt có yêu ma!

Lý Đông đang định dùng dao plasma để thăm dò, nhưng đúng lúc này, hai "Linh nhãn châu" đó đột nhiên lao ra.

Khi hai luồng sáng đỏ lao ra khỏi thi thể, Lý Đông kinh hãi phát hiện, một cái đầu rắn dữ tợn cũng từ trong đó bắn ra.

Mẹ nó, đây đâu phải là Linh nhãn châu, mà là đôi mắt của một con rắn lớn!

Hai con mắt đỏ rực của con rắn lớn phát ra ánh sáng đỏ, trông giống như Linh nhãn châu, Lý Đông đã nhìn nhầm.

“Gào!” Một con mãng xà vàng khổng lồ xé toạc cổ họng thi thể, đột ngột lao ra.

Thân hình nó vô cùng to lớn, toàn bộ cơ thể to bằng bắp đùi, đầu

rắn hình tam giác, hai mắt phát ra ánh sáng đỏ rực, trông vô cùng hung tợn, xấu xí không thể tả.

Con mãng xà vàng khổng lồ này ký sinh bên trong thi thể của đại tế ti, hình thành một hệ thống cộng sinh với ngài.

Nó dựa vào những con rắn nhỏ để nuôi sống bằng chuột và các loại thức ăn khác, sống sót bên trong thi thể suốt mấy trăm năm.

Nó vẫn luôn chờ đợi thời cơ để lột xác, trở thành một đại tế ti mới, hoàn thành việc chuyển thế trọng sinh.

Lý Đông giật mình một phen, ai mà ngờ Linh nhãn châu lại là đôi mắt đỏ rực của một con rắn lớn?

Con rắn này lại còn trốn bên trong cơ thể người.

Thấy con mãng xà vàng khổng lồ sắp cắn vào mặt mình, trong tình thế cấp bách, Lý Đông vội ngửa người ra sau, tránh thoát cú tấn công của miệng rắn một cách hiểm hóc.

Con mãng xà vàng khổng lồ vồ hụt, rồi nhanh chóng quay người, cái đầu rắn hung tợn đâm mạnh vào người Lý Đông.

Ngay sau đó, con mãng xà vàng khổng lồ dùng thân thể cường tráng của mình siết chặt lấy Lý Đông, lớp trong lớp ngoài, Lý Đông bị quấn chặt cứng như một xác ướp.

Một trong những thủ đoạn săn mồi của loài trăn là dùng thân mình quấn chặt con mồi, siết gãy xương cốt, khiến con mồi tử vong.

Thân thể mãng xà vàng bộc phát ra một sức mạnh đáng sợ, gần như có thể siết chết một con cá sấu lớn.

Nếu không phải cơ thể Lý Đông đã được cường hóa đặc biệt, e là đã sớm bị vặn gãy rồi.

Dù mạnh mẽ như Lý Đông, anh vẫn cảm thấy toàn thân đau rát,

gần như không chịu nổi.

Hai mắt anh trắng dã, mặt tím tái vì thiếu oxy, cơ thể co giật từng cơn.

“Đông ca!!” “Đông ca!” Khi con rắn lớn lao ra, Lão Dương và Dương Hinh đã sợ đến mặt không còn giọt máu.

Thấy con rắn lớn quấn chặt lấy Lý Đông, hai người lập tức căng thẳng lo lắng hét lớn.

Dương Hinh lập tức rút ra một khẩu Desert Eagle, định nhảy vào quan tài giúp Lý Đông.

“Đừng vào!

Tôi có cách giải quyết!” Lý Đông vội lớn tiếng ngăn lại.

Nếu hai người vào, lỡ bị con rắn lớn quấn lấy, lúc đó còn phiền phức hơn.

“Nhưng...” Dương Hinh hoảng hốt lo lắng nói: “Đông ca, anh thật sự xử lý được sao?” “Không, không vấn đề!

Cậu, không cần lo cho tôi, lùi, lùi lại!

Nhanh lên!” Lý Đông thở hổn hển nói.

Con rắn siết ngày càng chặt, Lý Đông nói chuyện vô cùng khó nhọc, lồng ngực cảm giác như bị tảng đá ngàn cân đè lên, ngột ngạt đau đớn, cả khuôn mặt cũng đỏ bừng vì nín thở.

Nước mắt Dương Hinh long lanh, cô do dự một lúc, cuối cùng chỉ có thể nghe theo lời Lý Đông, từ từ lùi lại mấy bước...

Lý Đông lập tức thầm niệm: "Hệ thống, cường hóa cơ thể cho ta!

Lập tức, ngay lập tức!" Nếu không nâng cấp thêm một lần nữa, Lý Đông cảm thấy mình sắp bị con rắn lớn này siết chết.

Lúc này, vũ khí bên ngoài cơ thể hoàn toàn không thể sử dụng được.

Chỉ có thực lực cơ thể mạnh mẽ mới có thể thoát khỏi cú siết chết người của con mãng xà vàng chết tiệt này! 【Xin Túc chủ lựa chọn phương hướng cường hóa: 1.

Cường hóa tổng hợp tố chất cơ thể, 2.

Cường hóa bộ phận cơ thể cụ thể.】 Lý Đông dùng ý niệm chọn cái thứ nhất: Cường hóa tổng hợp tố chất cơ thể. 【Xin Túc chủ lựa chọn cấp độ tiến hóa】 【...】 【Cấp tám: (Sức mạnh, Tốc độ, Nhanh nhẹn, Trí lực) +80%.

Chương 123

5000 Đạo tệ】【Cấp chín: (Sức mạnh, Tốc độ, Nhanh nhẹn, Trí lực) +90%. 6000 Đạo tệ.】【...】【Cấp mười chín: (Sức mạnh, Tốc độ, Nhanh nhẹn, Trí lực) +190%. 16000 Đạo tệ】【Cấp hai mươi: (Sức mạnh, Tốc độ, Nhanh nhẹn, Trí lực) +200%. 17000 Đạo tệ.】Tố chất tổng hợp cơ thể hiện tại của Lý Đông được cường hóa 80%.

Sức mạnh, tốc độ, nhanh nhẹn, trí lực của anh đều cao hơn 80% so với một người đàn ông trưởng thành bình thường, đặt ở bên ngoài đã là một người rất lợi hại.

Nhưng hiện tại đối mặt với con mãng xà vàng, chút năng lực này còn lâu mới đủ.

Lý Đông bắt buộc phải nhảy cấp để nâng cao tố chất cơ thể, nhằm có được sức mạnh thể chất cường đại hơn.

"Hệ thống, ta muốn nâng cấp lên cấp hai mươi!!"【Cường hóa cấp hai mươi cần tốn 17000 Đạo tệ, có xác nhận cường hóa không?】Lý Đông không chút do dự nói: "Xác nhận cường hóa!"【Đinh!

Trừ thành công 17000 Đạo tệ, đang cường hóa tổng hợp tố chất cơ thể...】【Đinh!

Cường hóa thành công, chúc mừng Túc chủ sức mạnh, tốc độ, nhanh nhẹn, trí lực tăng 200%!】Trong một khoảnh khắc.

Lý Đông chỉ cảm thấy một luồng khí ấm tê dại lan tỏa khắp cơ thể, như đang tắm trong suối nước nóng, toàn thân trên dưới không nói nên lời thoải mái.

Xương cốt của Lý Đông nhanh chóng phát triển, không ngừng lớn mạnh, trở nên đầy sức mạnh.

Tế bào cơ bắp của anh nhanh chóng phân chia, tăng cường, cơ bụng, cơ lưng, cơ chân, cơ đầu đều trở nên săn chắc hơn.

Cùng với việc tố chất cơ thể được nâng cao, cảm giác đau đớn sắp ngạt thở vừa rồi bắt đầu dần dần biến mất.

Vòng siết của con mãng xà vàng khổng lồ không còn đau đớn như vậy nữa, ngược lại cảm giác như bị một sợi dây thừng bình thường trói lại, chỉ thế mà thôi.

Một sự so sánh rõ rệt giữa trước và sau khi cường hóa.

Trước đó bị siết đến mức đau tim không thở nổi, tế bào cơ thể thiếu oxy, bây giờ hô hấp thông thuận, máu huyết lưu thông, sắc mặt hồng hào.

Cơ thể Lý Đông trở nên vô cùng săn chắc và mạnh mẽ!

Anh hơi gồng sức, một luồng sức mạnh hùng hậu lan tỏa khắp cơ thể, cảm giác con mãng xà vàng đang siết quanh mình trở nên lỏng lẻo.

Anh lập tức biết rằng bây giờ mình có thể thoát khỏi cú siết chết người của con mãng xà vàng.

Chỉ cần dùng toàn lực giãy giụa là được.

Trước đây không thể, bây giờ tuyệt đối không có vấn đề gì!

Lý Đông lập tức bắt đầu hành động.

Anh gắng sức vặn eo, đồng thời hai tay hai chân dùng sức vẫy vùng, giãy giụa, như một con lươn, không ngừng phá vỡ vòng siết chặt chẽ của con mãng xà vàng khổng lồ.

Vốn dĩ con mãng xà lớn nghĩ rằng có thể dễ dàng siết chết một con mồi yếu ớt.

Không ngờ, con mồi này lại giãy giụa trong tuyệt vọng.

Con mãng xà vàng khổng lồ lập tức dùng sức mạnh lớn hơn, siết chặt con mồi.

Nhưng nó nhanh chóng phát hiện, sức mạnh của mình không thể trói chặt con mồi này.

Vòng siết đang bị phá vỡ từng chút một, cho dù nó có gắng sức đến đâu, dùng lực thế nào cũng không siết chặt được.

"Gào..." Con mãng xà vàng khổng lồ tức giận gầm nhẹ một tiếng.

Nhìn thấy cảnh này, Lão Dương và Dương Hinh kinh ngạc đến mức không ngậm được miệng.

Họ thấy rõ ràng Lý Đông vừa rồi đã là nỏ mạnh hết đà, không có sức thoát ra.

Nhưng ai mà ngờ, giây tiếp theo, Lý Đông lại bộc phát ra một sức mạnh không thể tin nổi, nhanh chóng thoát khỏi vòng siết của con rắn khổng lồ.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, ai có thể tin một con người lại có khả năng thoát khỏi cú siết của một con mãng xà lớn?

"Đông, Đông ca, cậu, cậu ngầu quá đi, sức lực sao lại lớn thế?!" Lão Dương ngơ ngác nói.

Miệng nhỏ của Dương Hinh hơi há ra, đôi mắt đẹp tràn ngập sự kinh ngạc và vui mừng.

"Đông ca, cố lên, mau thoát ra đi..." Dương Hinh đầy hy vọng tự lẩm bẩm.

Lý Đông không phụ lòng mong đợi của cô.

Sau một hồi gắng sức giãy giụa, nửa thân trên của anh đã hoàn toàn thoát ra khỏi vòng siết của con mãng xà vàng.

Sau đó, Lý Đông nắm chặt nắm đấm, dùng toàn bộ sức lực, tung

một cú đấm mạnh vào thân con mãng xà vàng khổng lồ.

“Bùm!” Một cú đấm với lực đạo khủng khiếp, sức tấn công đạt tới sáu bảy trăm cân.

Thân thể con mãng xà vàng khổng lồ kịch liệt run rẩy, vị trí bị đánh lõm vào một chút, vài mảng vảy rắn rơi ra.

“Gào...” Con mãng xà vàng khổng lồ đau đớn, gầm lên một tiếng giận dữ, càng dùng sức siết chặt cơ thể Lý Đông, bộc phát ra sức mạnh giao hợp cường đại.

Lý Đông hừ lạnh một tiếng, lập tức lấy ra một con dao plasma từ bên hông.

“Chết đi!” Lý Đông đâm mạnh một nhát vào thân thể con mãng xà vàng khổng lồ.

Chương 124

“Phụt!” Một vệt máu bắn ra, nhưng dao plasma cắm vào không sâu lắm.

“Hửm?” Lý Đông ngẩn ra.

Hiệu quả của một nhát dao này không lý tưởng, chỉ đâm rách vảy và hơn mười centimet da thịt, sát thương không đủ sâu, không thể đâm xuyên toàn bộ cơ thể con mãng xà vàng khổng lồ.

Bởi vì năng lượng của dao plasma đã giảm đi khá nhiều, uy lực không đủ.

Nhưng, một nhát dao này cũng khiến con mãng xà vàng khổng lồ đau đớn, thân thể đột nhiên nới lỏng, Lý Đông lập tức được thả ra.

Lý Đông bò dậy, không hề dừng lại, lập tức nhảy ra khỏi quan tài, hét lên: “Đi, ra ngoài!” Mộ thất này là địa bàn của con mãng xà vàng khổng lồ, dây dưa với nó ở đây dễ bị thiệt.

Hơn nữa vũ khí trên người Lý Đông hiện tại không đủ để giết nhanh con vật này, nên anh quyết định tạm thời tránh né mũi nhọn của nó.

Ba người vội vàng chạy ra ngoài mộ thất, con mãng xà vàng khổng lồ gầm lên một tiếng, nhanh chóng đuổi theo.

“Ầm!” Cánh cửa đồng lớn bị đâm nát, con rắn lớn nhanh chóng bò ra.

Nó thè chiếc lưỡi đỏ như máu, một đôi mắt đỏ rực tỏa ra ánh sáng khát máu.

“Xì xì~~” “Chạy nhanh lên!” Lý Đông lớn tiếng hét.

Tốc độ chạy của Lão Dương và Dương Hinh không bằng con rắn lớn, thấy sắp bị đuổi kịp, trong lòng Lý Đông vô cùng lo lắng.

Anh dùng súng phun lửa, súng bắn tỉa cố gắng ngăn cản con rắn lớn, để tranh thủ thời gian cho hai người chạy trốn.

Nhưng hiệu quả không lý tưởng, con rắn lớn vẫn có thể nhanh chóng lao tới.

Xem ra, chỉ có thể dùng cách khác!

Lý Đông lập tức liên lạc với hệ thống: "Hệ thống, ta muốn cường hóa đôi chân!" Hệ thống 【Cường hóa bộ phận cơ thể cụ thể】bảng điều khiển lập tức mở ra. 【Xin Túc chủ lựa chọn cấp độ cường hóa】 【Cấp một: Bước chân như bay. 3500 Đạo tệ.】 【Cấp hai: Sức bật siêu cường. 6500 Đạo tệ.】 【Cấp ba: Phi diêm tẩu bích. 9500 Đạo tệ.】 【Cấp bốn: Lăng ba vi bộ. 15000 Đạo tệ.】 【Cấp năm: Đạp không hành. 99000 Đạo tệ.】 Lý Đông nói: "Cường hóa cấp ba." 【Đinh!

Trừ thành công 9500 Đạo tệ, đang cường hóa bộ phận cơ thể cụ thể...】 【Đinh!

Cường hóa thành công, chúc mừng Túc chủ nhận được Phi diêm tẩu bích.】 Cùng với âm thanh của hệ thống vang lên, đôi chân Lý Đông tức khắc dâng lên một luồng sức mạnh cường tráng, như thể được tiêm một mũi thuốc kích thích, trở nên vô cùng mạnh mẽ.

Bắp đùi, bắp chân săn chắc vô cùng, dưới bàn chân tràn đầy sức đàn hồi siêu cường và sự nhẹ nhàng.

Dường như chỉ cần một cú nhảy nhẹ là có thể đi dọc theo vách đá, cảm giác này có thể lên trời được.

Lý Đông lập tức bình tĩnh lại.

Anh quay đầu nhìn lại, lúc này con mãng xà vàng phía sau đã sắp

đuổi kịp, tình hình vô cùng nguy cấp.

“Mẹ kiếp, Đông ca cứu mạng a!” Lão Dương kinh hoàng hét lớn.

Anh vừa quay đầu nhìn thấy cái miệng máu hung tợn của con rắn lớn, lập tức sợ đến tè ra quần.

Lý Đông bình tĩnh cười, lập tức dang hai tay, một tay ôm Dương Hinh, một tay xách Lão Dương, đưa cả hai lao đi vun vút.

Từng cơn gió ào ào tạt vào mặt, bên tai toàn là tiếng gió vù vù.

Tốc độ này thật sự quá nhanh, cứ như đang bay trên cỏ vậy.

“Mẹ kiếp, nhanh quá!

Đông ca, cậu chạy nhanh thế?!

Sắp thành siêu nhân rồi à?” Lão Dương lớn tiếng kinh ngạc.

Dương Hinh được Lý Đông ôm trong lòng, trong lòng ngọt ngào, tràn đầy cảm giác an toàn, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ bừng, một đôi mắt đẹp khẽ lay động.

Cô đưa tay ôm chặt lấy Lý Đông, không hề che giấu mà khen ngợi: “Đông ca, anh lợi hại quá, chạy nhanh như vậy!

Hi hi...” Nghe hai người khen ngợi, Lý Đông trong lòng có nỗi khổ không nói nên lời.

Mẹ nó, ôm hai người này, ít nhất cũng hơn hai trăm cân!

Đôi chân của anh sau khi cường hóa thì chịu được, nhưng cánh tay thì không được, cảm giác sắp gãy đến nơi rồi.

Đúng rồi!

Lý Đông chợt lóe lên ý nghĩ, suýt nữa quên mất cánh tay cũng có thể cường hóa.

Lý Đông nhanh chóng thầm niệm: “Hệ thống, ta muốn cường hóa

cánh tay!” 【Xin Túc chủ lựa chọn cấp độ cường hóa】 【Cấp một: Cánh tay cường đại. 4500 Đạo tệ.】 【Cấp hai: Tí lực kinh người.

Chương 125

7500 Đạo tệ.】【Cấp ba: Tí lực ngàn cân. 10000 Đạo tệ.】【Cấp bốn: Kỳ lân tí. 80000 Đạo tệ.】【Cấp năm: Ba đầu sáu tay. 199000 Đạo tệ.】Lý Đông liếc nhìn qua, lập tức nói: "Cường hóa cho ta cấp hai đi."【Đinh!

Trừ thành công 7500 Đạo tệ, đang cường hóa bộ phận cơ thể cụ thể...】【Đinh!

Cường hóa thành công, chúc mừng Túc chủ nhận được Tí lực kinh người.】Ngay sau đó, Lý Đông cảm thấy một luồng sức mạnh kỳ dị tràn vào hai cánh tay.

Cơ bắp trên cánh tay, cơ hai đầu, cơ ba đầu, và cơ bắp cẳng tay, phát triển với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Chỉ trong một giây ngắn ngủi, cơ bắp cánh tay trở nên tròn trịa đầy đặn, gân xanh trên bề mặt ẩn hiện, cánh tay trở nên mạnh mẽ hơn.

Hình dạng đường nét cơ bắp cánh tay này còn nuột nà hơn, đẹp hơn cả những người tập gym lâu năm.

Vốn dĩ Lý Đông ôm hai người cảm thấy rất vất vả, cánh tay đau mỏi, nhưng sau khi được cường hóa, ôm hai người cảm giác nhẹ nhàng thoải mái.

Trọng lượng hơn hai trăm cân của hai người cộng lại, Lý Đông cảm giác như đang cầm hai miếng thịt lợn mười cân, đơn giản không thể tả.

Sức tay như vậy, quả thực đã trở nên vô cùng kinh ngạc.

Khóe miệng Lý Đông nở một nụ cười mãn nguyện, cảm giác có được tố chất cơ thể mạnh mẽ này thật sự rất đã.

Lý Đông lại một lần nữa tăng tốc, như một cơn gió thổi qua, bỏ xa con mãng xà vàng khổng lồ phía sau.

Giữa đường, Lý Đông hứng lên, muốn thử nghiệm Phi diêm tẩu bích thực sự.

Anh nhanh chóng lao về phía trước, sau đó hai chân bật lên, đi trên vách đá bên cạnh hơn mười mét.

Tách tách tách tách...

Hai chân Lý Đông đạp trên vách đá, như một đại hiệp biết khinh công trong phim võ hiệp, từng bước đi trên không, trông thần kỳ đến khó tin.

Lão Dương và Dương Hinh sợ đến mặt trắng bệch, phát ra những tiếng la hét kinh ngạc hoảng sợ.

Cả hai đều bị năng lực thần kỳ của Lý Đông dọa cho ngơ ngác.

Đi trên vách đá, quả thực quá kinh người.

Bị Lý Đông đưa đi "bay" một lúc như vậy, tim suýt nữa nhảy ra khỏi cổ họng.

Khi Lý Đông hạ cánh, cả hai không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

"Kích thích không?" Lý Đông cười ha hả hỏi.

Lão Dương lau mồ hôi lạnh trên trán, giơ ngón tay cái lên, "Đông ca, cậu đúng là nghệ cao gan lớn, tường cũng có thể bay được, lại còn mang theo hai người bay, tôi thật sự phục!" Dương Hinh vỗ vỗ ngực, khuôn mặt đỏ bừng nói: "Đông ca, anh chạy nhanh quá, có thể mượn quán tính mà phi diêm tẩu bích, thật không thể tin được." Trong lúc nói chuyện, ba người đã đến nơi.

Lý Đông dùng Ưng Nhãn quét một vòng hang rắn tối om phía trước, không khỏi giật mình.

Sâu trong ổ rắn, một bóng đen khổng lồ bò ra.

Một đôi mắt to như đèn lồng, giống như đèn pha ô tô, vô cùng chói mắt.

“Xì xì!!” Bóng đen phát ra tiếng kêu cực kỳ chói tai, gần như muốn xuyên thủng màng nhĩ của Lý Đông.

“Không ổn rồi!

Rắn mẹ ra rồi...” Sắc mặt Lý Đông vô cùng nghiêm trọng.

Một con rắn mẹ từ từ bò ra khỏi ổ, thân hình to dài, cả cơ thể to như một cái lu nước, chiều dài đạt tới hơn mười mét.

Khi nó ra ngoài, cả cơ thể đã lấp đầy toàn bộ hang động, cả con đường đều bị chặn lại.

“Gào...” Rắn mẹ há cái miệng lớn như chậu máu, phát ra một tiếng gầm giận dữ.

“Mẹ kiếp, thứ này, sao lại to thế!” Lão Dương kinh hoàng hét lớn.

Sắc mặt Dương Hinh trắng bệch, thân hình nhỏ bé khẽ run rẩy, trong lòng tràn ngập sự kinh hoàng.

“Đông ca, trước có sói sau có hổ, chúng ta bị bao vây rồi, làm sao bây giờ.” Lão Dương tuyệt vọng kêu lên.

Lý Đông hít một hơi, giữ bình tĩnh.

Anh lập tức dùng Ưng Nhãn quét nhìn xung quanh, cố gắng tìm một lối thoát.

May mà trời không tuyệt đường người.

Lý Đông phát hiện bên cạnh có một khe nứt đá, rộng khoảng nửa mét, sâu vào trong đá hơn mười mét, đủ để ba người trốn vào.

Lúc này Dương Hinh cũng nhìn thấy khe nứt, vội nói: “Đông ca,

bên kia!" "Biết rồi!" Lý Đông lập tức ôm hai người nhanh chóng lao tới.

Ba người vừa vào bên trong không lâu, con mãng xà vàng khổng lồ phía sau và con rắn mẹ phía trước đều đuổi tới.

Ầm ầm!

Con mãng xà vàng khổng lồ vô cùng tức giận, đâm mạnh vào khe nứt đá, cố gắng lao vào để săn mồi.

Chương 126

Nhưng thân hình nó quá lớn, căn bản không thể vào bên trong.

Thân hình con rắn mẹ còn to hơn, có lẽ ngay cả đuôi cũng không thể nhét vào khe hở.

Ầm!

Ầm!

Con mãng xà vàng khổng lồ gắng sức đâm một lúc, phát hiện vô ích, một đôi mắt rắn tỏa ra ánh sáng đỏ rực, trông có vẻ không cam tâm.

Nó thè chiếc lưỡi đỏ tươi, truyền đạt một số thông tin với con rắn mẹ.

Sau đó, con rắn mẹ gầm nhẹ một tiếng.

Âm thanh vừa dứt không lâu, ổ rắn phía sau xuất hiện một đàn rắn nhỏ.

Những con rắn nhỏ dày đặc bò ra.

Số lượng vô cùng kinh người, có tới hàng nghìn con, nhìn từ xa, rắn ở mọi lứa tuổi đều có, thân hình không đồng đều, lớn nhỏ không bằng nhau.

Những con rắn nhỏ này đều tràn ra ngoài, quả thực còn nhiều hơn cả ở đầm lầy bên ngoài.

Nếu người sợ rắn nhìn thấy cảnh này, có lẽ sẽ ngất đi.

Cả ổ rắn đã xuất động.

Lý Đông nhìn mà da đầu tê dại.

Lão Dương lắp bắp nói: “Chết tiệt!

Sao nhiều rắn thế?

Quá khoa trương rồi!” Soạt soạt.

Những con rắn nhỏ này đều lao vào trong khe nứt, như một cơn thủy triều đen cuồn cuộn.

“Hai người mau lùi lại!” Lý Đông vội nói.

Lão Dương và Dương Hinh vội vàng lùi vào nơi sâu nhất của khe đá.

Lý Đông lập tức lấy ra súng phun lửa, nhanh chóng bước lên, họng súng nhắm vào đám rắn nhỏ dày đặc, sau đó không chút do dự bóp cò.

Vù vù.

Lửa dữ lập tức phun ra, một con rồng lửa hung hãn cuộn trào, lao vào thân những con rắn nhỏ. 【Đinh!

Thiêu chết thành công rắn mãng xà vàng nhỏ, Đạo tệ +50!】【Đinh!

Thiêu chết thành công rắn mãng xà vàng nhỏ, Đạo tệ +50!】【Đinh!

Thiêu chết thành công rắn mãng xà vàng nhỏ, Đạo tệ +50!】 “...” Lý Đông sững sờ, rồi nở nụ cười.

Không ngờ những con rắn nhỏ này lại dễ bị thiêu chết như vậy.

Thế này không phải là dâng Đạo tệ đến tận cửa sao?

Ha ha, cái này được!

Càng nhiều càng tốt, ai đến cũng không từ chối!

Lý Đông lập tức nhắm súng phun lửa vào nơi tập trung đông nhất

của đàn rắn, phun ra một con rồng lửa khổng lồ.

Ầm!

Ngọn lửa mạnh mẽ lao vào giữa đàn rắn, nổ tung thành một biển lửa, rực rỡ vô cùng, nhuộm đỏ cả đường hầm tối tăm, trong khe đá sáng như ban ngày. 【Đinh!

Thiêu chết thành công rắn mãng xà vàng nhỏ, Đạo tệ +50!】 【Đinh!

Thiêu chết thành công rắn mãng xà vàng nhỏ, Đạo tệ +50!】 【Đinh!

Thiêu chết thành công rắn mãng xà vàng nhỏ, Đạo tệ +50!】 "..." Nghe Đạo tệ không ngừng chảy vào tài khoản, tâm trạng Lý Đông trở nên vô cùng sảng khoái.

Đáng tiếc năng lượng của súng phun lửa có hạn, sau khi thiêu chết hàng trăm con rắn nhỏ, lửa của súng phun lửa đã yếu đi.

Lý Đông cất súng, rồi lấy ra súng bắn tỉa, lắp một băng đạn cháy.

Nhắm vào đàn rắn, Lý Đông tiếp tục bắn ra từng viên đạn cháy.

"Pằng!

Pằng!

Pằng!

Pằng!" Đạn cháy bắn ra, nổ tung trên mặt đất, bùng lên một ngọn lửa nhiệt độ cao, tức khắc thiêu cháy những con rắn nhỏ kêu la inh ỏi.

Chương 127

Một mùi khét lẹt lan tỏa trong không khí, một lượng lớn rắn nhỏ bị nướng thành rắn khô. 【Đinh!

Thiêu chết thành công rắn mãng xà vàng nhỏ, Đạo tệ +50!】 【Đinh!

Thiêu chết thành công rắn mãng xà vàng nhỏ, Đạo tệ +50!】 【Đinh!

Thiêu chết thành công rắn mãng xà vàng nhỏ, Đạo tệ +50!】 "..." Chỉ trong hơn mười phút, Lý Đông đã thiêu chết mấy trăm con rắn nhỏ, mặt đất toàn là xác rắn nhỏ cháy đen.

Thu hoạch bội thu, kiếm được hơn 10000 Đạo tệ.

"Ha ha ha, sướng!" Lý Đông không nhịn được cười thành tiếng.

Bây giờ anh có ý định tiêu diệt cả ổ rắn.

Nếu có thể tiêu diệt toàn bộ rắn nhỏ bên trong, có lẽ sẽ thu được không ít Đạo tệ.

Đương nhiên, tiền đề là phải xử lý được con rắn mẹ, nếu không thì không thể động đến ổ rắn được.

Thấy rắn con thương vong thảm trọng, rắn mẹ gầm nhẹ một tiếng, nhanh chóng triệu hồi tất cả rắn con về.

Đàn rắn nhỏ nhanh chóng rút khỏi khe hở, chui về ổ rắn.

"Đừng đi mà, chơi tiếp đi!" Lý Đông cười lạnh ha hả, vẫn chưa đánh đã tay.

"Gào!" Thấy bộ dạng khiêu khích của Lý Đông, lại nhìn xác rắn con đầy đất, con mãng xà vàng khổng lồ vô cùng tức giận.

Nó đột nhiên đâm mạnh vào khe nứt, dùng một lực rất lớn.

Bụi trên khe nứt rơi lả tả.

“Ầm!

Ầm!” Con mãng xà vàng khổng lồ tiếp tục đâm mạnh.

Trên khe nứt bắt đầu xuất hiện vết nứt, một số viên đá vụn ào ào rơi xuống, tạo thành những vật rơi từ trên cao, trông vô cùng nguy hiểm.

“Mẹ kiếp, cứ thế này thì chúng ta sẽ bị đá đè chết mất.” Lão Dương ôm đầu nói.

Lý Đông trong lòng cũng bực mình.

Con mãng xà vàng khổng lồ này quá đáng ghét, phải nhanh chóng giết nó đi, nếu không ba người đều sẽ bị đá rơi từ trên cao chôn sống.

Muốn tiêu diệt con quái vật lớn này, phải dùng vũ khí mạnh.

Lý Đông nhìn vào cột vật phẩm trong hệ thống, liếc mắt đã thấy khẩu súng Gauss!

Khẩu súng này đã nạp năng lượng lâu như vậy rồi, chắc là có thể dùng được.

Anh lập tức lấy súng Gauss ra, rồi thử bóp cò, kết quả không có phản ứng gì.

“Hệ thống, chuyện gì vậy, không dùng được à?” 【Gợi ý 1: Thời gian tích lũy năng lượng chưa đủ, tạm thời không thể sử dụng.】 【Gợi ý 2: Có thể tiêu hao Đạo tệ để bổ sung năng lượng, rút ngắn thời gian tích lũy năng lượng.】 “Chết tiệt, sao lại chơi khăm vậy! (chơi khăm người ta thế này!)” Lý Đông không khỏi thầm mắng.

Nhưng bây giờ dù phải tốn tiền cũng phải dùng, nếu không sẽ xong đời.

“Bổ sung năng lượng cho súng Gauss cho ta!” Lý Đông lập tức nói. 【Xin chọn cấp độ bổ sung】 【Cấp một: 1000 Đạo tệ.】 【Cấp hai: 2000 Đạo tệ.】 【Cấp ba: 3000 Đạo tệ.】 【Cấp bốn: 5000 Đạo tệ.】 【Cấp năm: 8000 Đạo tệ.】 Mẹ nó, vũ khí sát thủ này đúng là đắt thật.

Lý Đông đau lòng nói: “Bổ sung cấp ba đi!” 【Đinh!

Trừ thành công 3000 Đạo tệ, đang bổ sung năng lượng...】 【Đinh!

Bổ sung hoàn tất, năng lượng súng Gauss hiện tại: Cấp ba; Sát thương lực: Ba sao.】 Phía bên trái của súng Gauss có năm ô nhỏ màu xanh, lúc này hiển thị ba ô sáng, cho biết năng lượng cấp ba.

Phía bên phải có năm ô nhỏ màu đỏ, lúc này hiển thị ba ô sáng, cho biết sát thương lực cấp ba.

“Sát thương lực cấp ba có nghĩa là gì?” Lý Đông không khỏi hỏi. 【Gợi ý: Sát thương lực được xác định bởi thực lực của kẻ địch, trong trường hợp thông thường, “cấp một” biểu thị gây ra 20% sát thương cho đối phương; “cấp hai” biểu thị gây ra 40% sát thương; cấp ba thì biểu thị gây ra 60% sát thương, cứ thế mà suy ra.】 Lý Đông lập tức hiểu ra, sát thương cấp ba có nghĩa là một phát bắn đi, có thể lấy đi 60% mạng sống của đối phương.

Nếu có thể nâng lên cấp năm, có thể gây ra 100% sát thương trong một phát, trực tiếp lấy mạng nó luôn.

Giống như lúc đánh con khỉ đột kim cương, lúc đó năng lượng cấp năm, sát thương lực đạt 100%, Lý Đông một phát bắn nó thành tro bụi.

Lý Đông hơi hài lòng gật đầu, súng có thể có lực sát thương cao như vậy, tốn thêm một chút Đạo tệ, cũng là đáng giá.

Sau đó, Lý Đông nhắm họng súng vào con mãng xà vàng khổng lồ bên ngoài, bóp cò.

“Hả?

Không được?” Lý Đông ngẩn ra. 【Gợi ý: Bắn đạn pháo Gauss cần tiêu hao một lượng Đạo tệ nhất định】 “Cái gì, lại cần Đạo tệ?

Có cần phải chơi khăm thế không...” Lý Đông cạn lời.

Chương 128

"Cần bao nhiêu?" Anh hỏi. 【Cần tiêu hao 2500 Đạo tệ, có xác nhận không?】 Khóe miệng Lý Đông giật giật, "Xác nhận." 【Đinh!

Trừ thành công 2500 Đạo tệ, đang nạp đạn pháo Gauss...】 【Đinh!

Nạp đạn hoàn tất, Túc chủ có thể bắn bất cứ lúc nào】 Cuối cùng cũng xong, Lý Đông thở phào một hơi dài.

Tốn nhiều Đạo tệ như vậy, vũ khí sát thủ cuối cùng cũng dùng được.

"Đông ca?

Cậu đang làm gì thế, mau nghĩ cách đi, chúng ta sắp toi rồi." Lão Dương lo lắng nói.

"Đừng lo, một phát súng là xong thôi." Lý Đông cười nói.

"Một phát súng?

Mẹ kiếp, Đông ca, cậu không đùa đấy chứ!" Lão Dương nói.

Nghe lời Lý Đông, Dương Hinh như có điều suy nghĩ nói: "Đông ca, em nhớ anh có một khẩu súng rất lợi hại, từng dùng vũ khí đó giết chết con khỉ đột kim cương, vậy nên, bây giờ anh cũng dùng nó đúng không?" Được Dương Hinh nhắc nhở như vậy, Lão Dương cũng nhớ ra, nói: "Tôi nhớ rồi, Đông ca có một khẩu súng ngầu như thế!" "Đông ca, mau ra tay đi, tôi muốn xem cậu giết chết cái thứ bên ngoài kia!" Lão Dương không thể chờ đợi được nữa, vẻ mặt vô cùng háo hức.

Hai mắt anh ta dán chặt vào tay Lý Đông.

"Bị các cậu đoán ra hết rồi." Lý Đông khẽ cười, "Đúng vậy, tôi

đúng là định dùng khẩu súng đó!" Nói rồi, Lý Đông xòe lòng bàn tay, một luồng sáng trắng lóe lên, trong tay xuất hiện một khẩu súng Gauss cực ngầu.

"Mẹ kiếp?

Ngầu!" Lão Dương kinh ngạc đến trợn mắt há mồm.

Dương Hinh cũng kinh ngạc đến mức che miệng lại, đôi mắt đẹp tràn đầy sự kinh ngạc...

"Ầm!

Ầm!" Bên ngoài, con mãng xà vàng khổng lồ liều mạng đâm vào.

Dưới sự va chạm mạnh mẽ của con mãng xà vàng khổng lồ, một đống đá lớn rơi xuống từ phía trên khe nứt.

Cái đầu rắn hung tợn nhìn chằm chằm vào ba người bên trong, đôi mắt đỏ rực tỏa ra ánh sáng độc ác, ý định dùng đá đè chết ba người.

Lý Đông cười lạnh, sau đó hơi nâng súng Gauss lên, họng súng đen ngòm nhắm vào đầu con mãng xà vàng khổng lồ.

Sau đó, ngón trỏ đặt lên cò súng, nhẹ nhàng bóp.

"Vút!" Viên đạn bắn ra.

Giữa đường hầm tối tăm vẽ ra một đường cong màu xanh nhạt, rồi chính xác trúng vào đầu con mãng xà vàng khổng lồ.

"Ầm!" Ngay khoảnh khắc đó, đầu con mãng xà vàng khổng lồ như bị một chiếc xe tải hạng nặng đâm mạnh vào.

Vị trí đầu nổ tung một lỗ lớn, máu me be bét.

"Xì xì, xì xì!" Con mãng xà vàng khổng lồ phát ra tiếng kêu thảm thiết, cả cơ thể bị đánh văng về phía sau.

Ầm một tiếng, con mãng xà vàng khổng lồ ngã ngửa ra đất, thân

hình dài ngoằng co giật dữ dội, không ngừng lăn lộn quằn quại.

Sức sống của con mãng xà vàng khổng lồ rất mạnh mẽ, một vết thương tuy nghiêm trọng nhưng không chí mạng, chỉ gây ra trọng thương. 【Đinh!

Gây sát thương thành công cho mãng xà vàng khổng lồ, Đạo tệ +1200!】 Con mãng xà vàng khổng lồ đau đớn không chịu nổi, liều mạng lăn lộn va vào vách tường.

Động tĩnh lớn như vậy khiến đá phía trên đường hầm cũng sụp đổ, ầm ầm rơi xuống, đè lên vị trí của con mãng xà vàng khổng lồ.

Con rắn mẹ gầm lên một tiếng, vội vàng cắp lấy thân thể con mãng xà vàng khổng lồ, nhanh chóng chạy trốn vào ổ rắn, trong nháy mắt đã không còn tung tích...

Cùng với sự rời đi của hai con rắn lớn, ba người trong khe hở cuối cùng cũng an toàn.

Lý Đông thở phào một hơi dài, sau đó cất súng Gauss đi.

"Mẹ kiếp, Đông ca, khoan cất vội, cho tôi xem một chút, vũ khí này ngầu quá!" Mắt Lão Dương sáng rực, không thể chờ đợi được muốn xem khẩu súng Gauss của Lý Đông.

Lý Đông đảo mắt, "Không có gì để xem, không dùng nữa." "Đông ca, cho tôi xem hai mắt thôi mà, tôi có ăn trộm của cậu đâu." Lão Dương cầu khẩn nói.

Lý Đông lười đáp lại Lão Dương, nhìn sang Dương Hinh, nói: "Hai con rắn đã chạy rồi, chúng ta bây giờ có thể quay lại mộ thất tìm Linh nhãn châu, biết đâu Linh nhãn châu được giấu ở một nơi nào đó bên trong." Nghe Lý Đông muốn quay lại tìm Linh nhãn châu, Dương Hinh vui mừng khôn xiết, trong lòng tràn đầy cảm động.

Cô vô cùng cảm kích nói: "Vâng, cảm ơn Đông ca!" "Không cần

khách sáo với tôi.” Lý Đông cười nói.

Trước khi đi ra ngoài, Lý Đông đoán sẽ có một mức độ nguy hiểm nhất định, định tiếp tục nâng cao tố chất cơ thể, như vậy nếu đối đầu với con rắn mẹ, cũng có thể đánh một trận.

Mở bảng 【Tố chất tổng hợp cơ thể】 của hệ thống, Lý Đông lướt qua một lượt. 【Cấp mười chín: (Sức mạnh, Tốc độ, Nhanh nhẹn, Trí lực) +190%. 16000 Đạo tệ】 【Cấp hai mươi: (Sức mạnh, Tốc độ, Nhanh nhẹn, Trí lực) +200%. 17000 Đạo tệ.】 【...】 【Cấp hai mươi bốn: (Sức mạnh, Tốc độ, Nhanh nhẹn, Trí lực) +240%. 21000 Đạo tệ】 【Cấp hai mươi lăm: (Sức mạnh, Tốc độ, Nhanh nhẹn, Trí lực) +250%.

Chương 129

22000 Đạo tệ.】 Trong trận chiến vừa rồi, Lý Đông đã kiếm được mấy chục nghìn Đạo tệ, kho dự trữ khá dồi dào.

Anh nghĩ thôi thì nâng cấp thêm năm cấp nữa, trực tiếp lên cấp hai mươi lăm luôn cho rồi, như vậy mới có thể mạnh mẽ hơn. 【Cường hóa cấp hai mươi lăm cần tốn 22000 Đạo tệ, có xác nhận cường hóa không?】 "Xác nhận cường hóa!" Lý Đông nói. 【Đinh!

Trừ thành công 22000 Đạo tệ, đang cường hóa cơ thể...】 【Đinh!

Cường hóa thành công!

Chúc mừng Túc chủ sức mạnh, tốc độ, nhanh nhẹn, trí lực tăng 250%!】 Âm thanh của hệ thống vừa dứt, cơ thể Lý Đông bắt đầu xảy ra những thay đổi to lớn.

Chỉ nghe một loạt tiếng "rắc rắc", xương cốt của anh bắt đầu lớn lên và tăng cường, trở nên vô cùng thô tráng và rắn chắc.

Cơ bắp càng phồng lên từng chút một, gân xanh nổi lên, cơ bụng rõ ràng, tràn đầy cảm giác sức mạnh vô tận.

Đầu óc cũng trở nên minh mẫn hơn, khi suy nghĩ vấn đề, tư duy chuyển động đặc biệt nhanh.

Lý Đông bây giờ đã đạt đến khả năng nhìn một lần là nhớ, trong một phút ngắn ngủi có thể nhớ được nửa cuốn sách.

Hiệu quả của việc nâng cao trí lực, quả nhiên không giống bình thường!

Sau hai lần cường hóa, Lý Đông đã tiến gần đến trình độ của một siêu nhân, mạnh mẽ vô cùng.

Lúc này anh tự tin tràn trề, cầm lấy một khẩu súng phun lửa, nói: "Đi theo tôi!" Lý Đông đi đầu ra khỏi khe hở, sau đó đi theo con đường vừa rồi quay lại mộ thất.

Cánh cửa đồng đã bị con mãng xà vàng khổng lồ phá hỏng hoàn toàn, ba người thuận lợi đi vào mộ thất, trên đường không gặp bất kỳ trở ngại nào.

"Hai người ở bên ngoài canh gác, có nguy hiểm thì thông báo cho tôi ngay lập tức, tôi vào quan tài tìm Linh nhãn châu." Lý Đông dặn dò.

"Vâng, Đông ca cứ yên tâm đi tìm đi, tôi ra ngoài cảnh giác tình hình!" Dương Hinh nói.

Hai người lập tức đi ra ngoài cửa đồng, cảnh giác nguy hiểm.

Lý Đông nhảy vào trong quan tài, lại một lần nữa đến gần thi thể, tìm kiếm viên Linh nhãn châu đó.

Lý Đông tìm cả buổi, lật qua lật lại cái thi thể, nhưng vẫn không thấy Linh nhãn châu.

"Lẽ nào viên châu không ở đây?" Lý Đông thầm nghĩ.

Anh tiếp tục cố gắng tìm kiếm, nhưng không tìm thấy.

Bức bích họa bên ngoài ghi lại Linh nhãn châu được giấu ở đây, tại sao lại không thấy?

Theo lý thì chắc chắn phải được giấu ở đây chứ.

Phải chi đôi mắt có thể nhìn thấu nơi ẩn náu của Linh nhãn châu thì tốt, Lý Đông nghĩ vậy.

Sau đó, Lý Đông vô thức mở bảng hệ thống, xem mục con mắt. 【Cấp một, Thị lực tăng mạnh: 5500 Đạo tệ】 【Cấp hai, Uy lực Ưng Nhãn: 6600 Đạo tệ】 【Cấp ba, Đồng tử nhìn đêm: 77700 Đạo tệ】 【Cấp bốn, Hỏa nhãn kim tinh: 88800】 【Cấp năm, Vạn vật chi

nhãn: 99900】 "Nếu Đạo tệ đủ, nâng cấp Hỏa nhãn kim tinh thì tốt rồi, như vậy có thể nhìn ra vị trí vật phẩm, không cần phải mất công tìm kiếm." Lý Đông vừa nói, vừa nhìn vào số dư Đạo tệ, số dư Đạo tệ hiện tại thực sự không thể nâng cấp con mắt.

Nhưng đúng lúc này, âm thanh gợi ý của hệ thống đột nhiên vang lên. 【Gợi ý: Tiêu tốn một lượng Đạo tệ nhất định có thể tạm thời cường hóa bộ phận cơ thể lên một cấp độ nhất định】 Mắt Lý Đông sáng lên: "Như vậy cũng được sao?

Vậy tôi muốn sử dụng Hỏa nhãn kim tinh!" 【Xin Túc chủ lựa chọn thời gian sử dụng】 【Sử dụng Hỏa nhãn kim tinh 1 phút.

Giá: 500 Đạo tệ】 【Sử dụng Hỏa nhãn kim tinh 5 phút.

Giá: 2500 Đạo tệ】 【Sử dụng Hỏa nhãn kim tinh 30 phút.

Giá: 15000 Đạo tệ】 "Đệt?

Một phút năm trăm Đạo tệ?

Đắt vãi lúa!" Lý Đông đau lòng.

Những đồng Đạo tệ này đều là do anh vất vả kiếm được, mỗi đồng đều là "tiền mồ hôi nước mắt", tiêu đi một đồng cũng xót.

Sau khi suy nghĩ kỹ, Lý Đông cuối cùng chọn sử dụng năm phút. 【Đinh!

Trừ thành công 2500 Đạo tệ, đang kích hoạt Hỏa nhãn kim tinh...】 【Đinh!

Kích hoạt thành công!

Chúc mừng Túc chủ nhận được 5 phút sử dụng Hỏa nhãn kim tinh】 Hệ thống bắt đầu nhanh chóng cường hóa bộ phận mắt của Lý Đông.

Ưng Nhãn tiến hóa thành Đồng tử nhìn đêm, Đồng tử nhìn đêm

tiến hóa thành Hỏa nhãn kim tinh.

Ngay khoảnh khắc đó, hai mắt Lý Đông như có một ngọn lửa đang bùng cháy.

Hỏa nhãn kim tinh, có thể phân biệt thật giả, nhìn thấu bộ mặt thật của vạn sự vạn vật.

Nơi Hỏa nhãn kim tinh chiếu tới, yêu ma quỷ quái không nơi nào ẩn náu.

Chương 130

Thời gian sử dụng có hạn, sau khi kích hoạt, Lý Đông lập tức bắt đầu quét thi thể.

Nhưng anh không phát hiện ra nơi ở của Linh nhãn châu.

Trong lòng có chút thất vọng, sau đó anh lại quét toàn bộ quan tài, cũng không phát hiện Linh nhãn châu.

Thấy ma rồi!

Hỏa nhãn kim tinh cũng không tìm được Linh nhãn châu, xem ra nó thật sự không ở đây.

Vậy viên châu đó rốt cuộc ở đâu?

Linh nhãn châu rốt cuộc ở đâu?

Lý Đông trong lòng dấy lên nghi vấn.

Anh nhảy ra khỏi quan tài, đi vòng quanh cả mộ thất một lượt, kết quả không có phát hiện gì.

Linh nhãn châu không ở trong mộ thất.

Lý Đông trong lòng vô cùng thất vọng...

Đúng lúc này, Lão Dương bên ngoài phát ra tiếng la hét kinh hoàng.

"Chết tiệt!

Rắn lớn đến rồi, mau, mau thông báo cho Đông ca!" Đường hầm bên ngoài.

Con mãng xà vàng khổng lồ hung hăng lao tới, một đôi mắt đỏ rực tràn đầy hung ác, hận không thể cắn chết tất cả những con người đáng ghét này.

Nó không thể dung thứ cho bất kỳ ai tự ý tiến vào mộ thất của đại tế ti.

Con rắn mẹ di chuyển thân hình to lớn dài ngoằng, cũng lao theo sát phía sau.

Hai con quái vật khổng lồ lấp đầy cả đường hầm, cảnh tượng trông vô cùng khủng khiếp.

"Gào..." Con mãng xà vàng khổng lồ há cái miệng đẫm máu, phun ra một luồng khí độc, như một cơn gió mạnh thổi tới.

Dương Hinh và Lão Dương tức khắc bị luồng khí đánh trúng, hai người bị hất văng, cả người bay ngược ra sau, đập mạnh vào vách đá, bị nội thương không nhẹ.

Lý Đông vội vàng chạy ra, khi thấy hai con rắn lớn sắp tấn công vào, trong lòng không khỏi giật mình.

Tuyệt đối không thể để chúng vào, nếu không cả mộ thất sẽ bị lật tung, lúc đó chắc chắn sẽ xong đời.

Lý Đông nhanh chóng suy nghĩ đối sách, nhanh chóng nghĩ ra một cách: bây giờ chỉ có thể chặn cửa tạm thời không cho chúng vào, câu giờ, sau đó nâng cấp vũ khí.

Lý Đông lập tức đỡ lấy cánh cửa đồng vỡ nát, nói: "Hệ thống, ta muốn cường hóa!" 【Xin Túc chủ lựa chọn cấp độ cường hóa】 【Cấp một: Cửa nhựa. 100 Đạo tệ.】 【Cấp hai: Cửa gỗ nam. 150 Đạo tệ.】 【Cấp ba: Cửa gỗ lữ. 200 Đạo tệ.】 【Cấp bốn: Cửa kính. 250 Đạo tệ.】 【Cấp năm: Cửa lớn bằng thép. 300 Đạo tệ.】 Lý Đông nói: "Cường hóa cấp năm, nhanh!" 【Đinh!

Trừ thành công 300 Đạo tệ, đang cường hóa vật phẩm...】 【Đinh!

Cường hóa thành công, chúc mừng Túc chủ nhận được cửa lớn

bằng thép.】 Trong không gian hệ thống, xuất hiện một cánh cửa rắn chắc được rèn hoàn toàn bằng thép.

Thép dày đến ba bốn centimet, có thể chịu được áp lực mấy nghìn cân, chất lượng cửa này cực tốt, tuyệt đối có thể chống đỡ được sự tấn công của hai con rắn lớn.

Lý Đông lập tức lấy cửa lớn ra, sau đó lắp đặt vào vị trí cửa mộ thất.

Trong lúc Lý Đông lắp đặt cửa lớn, con mãng xà vàng khổng lồ đã ở ngay gần.

Mắt anh liếc qua, đột nhiên phát hiện một chuyện bất ngờ.

Lúc này Hỏa nhãn kim tinh vẫn chưa hết hiệu lực, Lý Đông một mắt đã nhìn thấu con mãng xà vàng khổng lồ.

Anh chú ý thấy ở vị trí bụng của con rắn lớn, có một viên Linh nhãn châu đang tỏa ra ánh sáng đỏ!

"Chết tiệt, hóa ra Linh nhãn châu giấu trong bụng thứ này!" Lý Đông bừng tỉnh đại ngộ.

Cửa lớn bằng thép vừa lắp đặt xong, con mãng xà vàng khổng lồ đã đuổi tới.

"Ầm!" Đầu nó đâm mạnh vào cửa lớn, cửa hơi rung chuyển.

Cánh cửa này không trụ được bao lâu, phải nghĩ ra cách giải quyết triệt để.

Lý Đông đầu tiên nâng cấp súng bắn tỉa, "Hệ thống, cường hóa cho ta, ta cần súng máy!" 【Xin Túc chủ lựa chọn cấp độ cường hóa】【Cấp một: Israel - Súng máy Negev, 2000 Đạo tệ】【Cấp hai: Ý - Súng máy AS70, 3000 Đạo tệ】【Cấp ba: Súng máy Jianshe - Ultimax, 4000 Đạo tệ】【Cấp bốn: Tây Ban Nha - Súng máy CETME

Ameli, 5000 Đạo tệ】【Cấp năm: Nga - Súng máy RPK, 7000 Đạo tệ】Lý Đông liếc nhìn số dư Đạo tệ, hệ thống hiển thị số dư Đạo tệ hiện tại: 15500.

Gần đây anh đã kiếm được không ít Đạo tệ, nhưng việc cường hóa cơ thể cũng đã tiêu tốn một phần, bây giờ chỉ còn lại hơn một vạn.

Lý Đông nói: "Cường hóa cho ta cấp cao nhất."【Đinh!

Trừ thành công 7000 Đạo tệ, đang cường hóa vũ khí...】【Đinh!

Chương 131

Cường hóa thành công!

Chúc mừng Túc chủ nhận được súng máy RPK của Nga!】 Trong tay Lý Đông lóe lên một luồng sáng trắng, xuất hiện một khẩu súng máy hạng nhẹ vô cùng sắc bén.

Nhìn sơ qua, ngoại hình giống AK-47, thân súng dài, phía trước có hai chân chống, đầu ruồi ngắm bắn vô cùng nổi bật.

Khẩu súng máy RPK nổi tiếng, Đặc điểm của súng máy RPK là hoạt động đáng tin cậy, tỷ lệ hỏng hóc thấp, có thể sử dụng trong nhiều điều kiện khắc nghiệt, thao tác vũ khí đơn giản, khi bắn liên thanh hỏa lực mạnh, tính năng ưu việt.

Sử dụng hộp đạn 40 viên hoặc trống đạn 75 viên, trọng lượng không đạn 5.6kg, chiều dài đường ngắm 560mm.

Được trang bị chân chống gấp để tăng độ chính xác khi bắn, thước ngắm được bổ sung điều chỉnh gió.

Tốc độ đầu nòng của súng máy RPK là 745m/giây, tầm bắn hiệu quả 1000m, tầm bắn tối đa 1500m, tốc độ bắn lý thuyết 600 phát/phút.

Có tin đồn RPK từng bắn liên tục 12,000 viên đạn mà các bộ phận chuyển động vẫn còn nguyên vẹn, được mệnh danh là "xương cứng" trong giới súng, tính năng cực kỳ khủng.

Có một vũ khí mạnh mẽ như vậy, Lý Đông trong lòng lập tức có thêm tự tin.

Ầm ầm!

Cửa lớn bằng thép lõm sâu vào, sắp không trụ nổi nữa.

“Hai người chú ý an toàn, tốt nhất là trốn vào trong quan tài kia đi.” Lý Đông vừa nạp đạn cháy vừa nói.

Nghe lời Lý Đông, Lão Dương và Dương Hinh nhanh chóng trốn vào trong quan tài.

“Ái ui...” Lão Dương đột nhiên cảm thấy mông có chút đau nhói, không khỏi kêu lên một tiếng.

Anh sờ sờ, hóa ra một con kiến nhỏ màu đỏ đã cắn vào da anh.

“Mẹ nó!” Lão Dương giẫm chết con kiến.

Ầm ầm ầm!

Lúc này, sự va chạm bên ngoài càng kịch liệt hơn, đá xung quanh mộ thất rơi lả tả.

Lý Đông nhíu mày, trốn dưới đáy quan tài e là không an toàn, dễ bị đá rơi trúng.

Nơi ẩn nấp tốt nhất...

Lý Đông ngẩng đầu nhìn lên đỉnh mộ thất.

Có rồi!

Anh lập tức lấy ra bình chữa cháy bay, sau đó dùng ba sợi dây leo núi buộc lên trên, thắt một nút thòng lọng.

“Lão Dương, Dương Hinh, hai người bám lấy dây thừng, lên giữa không trung, như vậy là an toàn nhất, mấy con rắn lớn không cắn tới, đá cũng không rơi trúng được.” Lý Đông nói.

“Đông ca, cậu nghĩ chu đáo quá!” Lão Dương cười hắc hắc.

Lý Đông tổng cộng buộc ba sợi dây thừng, Lão Dương và Dương Hinh mỗi người bám một sợi, ngồi lên nút thắt, không cần tốn chút sức lực nào.

Sau đó Lý Đông để robot bay lên đỉnh mộ thất, treo hai người lên giữa không trung.

Như vậy, an toàn một trăm phần trăm, Lý Đông cũng không cần lo lắng nữa.

"Ầm!" Đột nhiên một tiếng nổ lớn, cửa lớn bị phá hỏng.

Con mãng xà vàng khổng lồ nhanh chóng lao vào.

Nó há cái miệng lớn như chậu máu, hung hăng lao về phía Lý Đông.

"Đồ ngu, nếm thử mùi đạn cháy đi!" Lý Đông nhếch miệng cười, sau đó không chút do dự bóp cò.

Súng máy RPK lập tức phun ra một luồng lửa dài, vô số viên đạn từ họng súng bắn ra, như mưa bão lê hoa châm, toàn bộ nhắm vào con mãng xà vàng.

Pằng pằng pằng pằng pằng pằng!

Tốc độ bắn của súng máy RPK vô cùng kinh người, một giây có 10 viên đạn nhanh chóng lao ra, đâm mạnh vào cơ thể con mãng xà vàng.

Lý Đông nhắm vào đầu con mãng xà vàng mà bắn, nơi đó bắn ra từng mảng hoa máu rực rỡ. 【Đinh!

Gây sát thương thành công cho mãng xà vàng, Đạo tệ +10!】【Đinh!

Gây sát thương thành công cho mãng xà vàng, Đạo tệ +10!】【Đinh!

Gây sát thương thành công cho mãng xà vàng, Đạo tệ +10!】...

"Con Mãng xà Hoàng gia này trâu bò vậy à?" Lý Đông cũng đứng hình, không ngờ con mãng xà này lại mạnh đến thế.

“Tao không tin, thật sự không giết được mày.” Lý Đông nổi giận, xả đạn như thể không cần tiền.

Giữa không trung, Lão Dương và Dương Hinh đều sững sờ, Lý Đông thật sự quá mãnh liệt.

Tiếng súng át đi tất cả, không còn nghe thấy bất cứ âm thanh nào khác.

“Đinh, tiêu diệt thành công Mãng xà Hoàng gia, Đạo tệ +18800” “Phù.” Cuối cùng cũng chết, Lý Đông thở phào nhẹ nhõm.

Chương 132

Lão Dương và Dương Hinh trượt xuống từ dây thừng, Lão Dương vui đến mức múa may quay cuồng.

Vừa rồi tuy treo lơ lửng giữa không trung, mãng xà không nhìn thấy họ, nhưng chỉ cần tận mắt chứng kiến cảnh tượng đó cũng đủ khiến hai người tim đập chân run.

Nhưng dù sao mọi chuyện cũng thuận lợi, Lý Đông đã giết được con mãng xà.

Lý Đông bước nhanh tới, lật tìm dưới bụng con rắn.

Một viên Linh Nhãn Châu lọt vào tay.

"Đông ca, tìm được viên Linh Nhãn Châu kia rồi à?" Lão Dương giật mình.

"Ừ." Lý Đông gật đầu.

"Tốt quá rồi." Dương Hinh hoan hô.

Linh Nhãn Châu có tổng cộng hai viên, tương truyền ẩn giấu bí mật cuối cùng của nước Tinh Tuyệt, nếu phá giải được sẽ có được sức mạnh thần kỳ vô tận.

Tiếc là, để giải trừ lời nguyền cho chị họ của Dương Hinh là Dương Tuyết Lỵ, viên Linh Nhãn Châu đầu tiên đã bán cho Dương Hinh.

Dù nhận được một trăm triệu, nhưng trong lòng Lý Đông vẫn có chút tiếc nuối.

Dương Hinh cũng biết rõ điều này.

Nếu không phải vì chị họ, Lý Đông sẽ không đời nào bán nó.

Bí mật tối thượng của nước Tinh Tuyệt không phải là thứ có thể đong đếm bằng tiền bạc.

Dương Hinh luôn cảm thấy mình nợ Lý Đông một ân tình, giờ đây trong lòng cuối cùng cũng thấy thanh thản.

Lão Dương cũng vô cùng hâm mộ, nghề trộm mộ này, phải xem ai may mắn, xem ai có bản lĩnh, có thể một lần là phất lên, cũng có thể mất mạng nơi chín suối.

"Được rồi, mãng xà chết rồi, chúng ta đi tiếp thôi." Lý Đông nói: "Mộ thất của Đại tế ti, bên trong chắc chắn không thiếu đồ tốt đâu nhỉ?" Ba người tiếp tục đi về phía trước, càng đi sâu, không khí càng ẩm ướt, hơi nước nồng nặc lan tỏa khắp nơi, nhưng lại không hình thành sương mù, trông vô cùng kỳ dị.

Đi một đoạn khá xa, nhưng vẫn chưa đến được mộ thất của Đại tế ti.

"Không đúng." Lý Đông đột nhiên dừng bước.

"Sao vậy?" Lão Dương và Dương Hinh vội hỏi.

"Chúng ta hình như đi quá xa rồi." Lý Đông nói.

"Hả?" Lão Dương và Dương Hinh lúc này mới hoàn hồn.

"Chẳng lẽ chúng ta gặp quỷ đả tường, cứ đi vòng quanh tại chỗ?" Dương Hinh vô cùng căng thẳng.

Không khí đột nhiên ngưng đọng.

Xung quanh không một tiếng động.

Tĩnh lặng.

Tĩnh lặng đến tuyệt đối.

Cả ba người đều nghe rõ tiếng tim đập và hơi thở của chính mình.

Không còn bất cứ động tĩnh nào khác, những sinh vật giữ mộ tầng tầng lớp lớp trong lăng mộ dường như đã biến mất vào hư không.

Sự tĩnh lặng quỷ dị như vậy khiến người ta bất an.

Cơ thể Dương Hinh không kìm được mà run lên cầm cập.

Vẻ mặt Lão Dương cũng nghiêm trọng chưa từng thấy.

"Hay là chúng ta quay lại đi." Dương Hinh nhỏ giọng đề nghị.

Tiếp tục tiến lên đương nhiên có thể nhận được nhiều đồ tốt hơn, nhưng dân trộm mộ đều biết, điều đó ẩn chứa rủi ro cực lớn.

Tuy phú quý phải tìm trong hiểm nguy, nhưng nếu biết rõ không thể làm mà vẫn cố làm, thì cũng chẳng khác gì đi nộp mạng.

Trộm mộ cũng có quy tắc của nó.

Thứ không nên đụng thì không được đụng, thứ không nên động thì không được động.

Khi cần thiết, phải biết điểm dừng.

Nếu không...

Lão Dương trong lòng cũng do dự không quyết, cũng muốn quay về, nhưng lại không nỡ bỏ lỡ kỳ ngộ phía trước.

Rốt cuộc nên làm thế nào đây?

Cả hai người đều nhìn về phía Lý Đông.

"Làm sao để phá giải đây?" Lý Đông trong lòng cũng vô cùng phiền não.

"Bây giờ chúng ta quay lại, e là cũng chưa chắc đã ra được?" Lý Đông nói.

Vào thời khắc mấu chốt này, trước tiên không thể rối loạn, cần phải ổn định lòng người.

Chương 133

Nghe Lý Đông nói vậy, Lão Dương và Dương Hinh mới hoàn hồn.

Đúng vậy, đã vào quá sâu rồi.

Đâu còn như lúc mới vào mộ, bây giờ quay lại, e là đã quá muộn.

"Vậy làm sao bây giờ?" Lão Dương lo lắng hỏi.

"Đừng hoảng." Lý Đông nói: "Nếu đã không có đường lui, vậy chỉ còn cách đặt mình vào chỗ chết để tìm đường sống, quên đi sống chết đi." Lý Đông hiểu rõ, vào lúc này, nỗi sợ hãi trong lòng người ta sẽ bị khuếch đại lên vạn lần.

Khiến con người mất đi khả năng hành động và suy nghĩ.

Nghe lời Lý Đông, Lão Dương dần dần bình tâm lại.

Dương Hinh cũng gật đầu.

Dù sao cũng là dân trong nghề, gan dạ cũng có thừa.

Ổn định lòng người xong, Lý Đông bắt đầu suy nghĩ cách phá giải tình thế.

Không còn cách nào khác, e là chỉ có thể dùng Hỏa Nhãn Kim Tinh một lần nữa.

Thời gian năm phút vừa rồi đã hết, chỉ có thể mua lại.

"Sử dụng Hỏa Nhãn Kim Tinh năm phút." Lý Đông khẽ nhấn.

"Trừ thành công 2500 Đạo tệ, Hỏa Nhãn Kim Tinh đang khởi động..." "Đinh, khởi động thành công, chúc mừng túc chủ nhận được 5 phút sử dụng Hỏa Nhãn Kim Tinh." Hỏa Nhãn Kim Tinh vừa mở, Lý Đông lập tức nhìn thấy mọi thứ rõ ràng.

Nơi này thực chất chỉ có một lối đi duy nhất, không hề có bất kỳ ngã rẽ nào.

Điều kỳ lạ là, họ lại bị lạc trên một con đường chỉ có một lối đi.

Chuyện này quả thực quá mức quỷ dị.

Sau khi dùng Hỏa Nhãn Kim Tinh nhìn rõ, trong lòng Lý Đông lại dâng lên nhiều hơn cảm giác lạnh lẽo.

Thật là tà ma.

Rốt cuộc đã lạc đường như thế nào?

"Kệ đi, có Hỏa Nhãn Kim Tinh mở đường, chắc chắn sẽ không bị lạc nữa." Phải nhanh lên, vì Hỏa Nhãn Kim Tinh chỉ kéo dài năm phút.

Năm phút tiêu tốn 2500 Đạo tệ, Lý Đông vừa nghĩ đến là tim lại rỉ máu.

Anh dẫn theo Lão Dương và Dương Hinh chạy như bay.

Lối đi này quả thực rất dài, chạy mãi chạy mãi, đến cả Lý Đông cũng có chút nghi ngờ liệu có phải lại gặp quỷ đả tường, Hỏa Nhãn Kim Tinh không có tác dụng hay không, thì cuối cùng cũng nhìn thấy một cánh cửa mộ mới.

Mộ thất của Đại tế ti, cuối cùng cũng đến rồi.

Đúng là tà ma, rõ ràng đã sớm nhìn thấy mộ thất của Đại tế ti, đáng lẽ phải ở ngay gần thôi, vậy mà lại phải chạy xa đến thế.

Không tốn chút sức lực nào đã đẩy được cửa mộ thất ra, điều này khiến Lý Đông hơi bất ngờ.

Đúng lúc này, phía sau đột nhiên vang lên một tràng tiếng ầm ầm.

"Chuyện gì vậy?" Lão Dương kinh hãi hét lên.

Âm thanh vang trời, còn lớn hơn cả tiếng súng của Lý Đông lúc

trước.

“Hình như có thứ gì đó sập rồi.” Dương Hinh yếu ớt nói.

Mấy người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy lối đi phía sau, giống như bị gài sẵn thuốc nổ rồi cho nổ tung.

Từ xa sụp đổ lan tới, như dòng nước cuồn cuộn, lao về phía này.

Những tảng đá lớn từ trên rơi xuống, lối đi trong nháy mắt bị lấp kín.

“Xong rồi.” Vẻ mặt Lão Dương lập tức sợ đến tái mét.

Lối đi sụp đổ liên tục, một mạch đến tận bên cạnh họ.

Con đường quay về đã hoàn toàn bị bịt kín.

“Chúng ta sẽ không bị nhốt ở trong này, không bao giờ ra được nữa chứ?” Dương Hinh lo lắng đến sắp khóc.

Bị nguyền rủa rồi sao?

Sắp bị chôn sống trong ngôi mộ này rồi sao?

Trong phút chốc, lòng cả ba người đều chìm xuống đáy vực.

Viên đá cuối cùng rơi xuống, lối đi ban đầu đã hoàn toàn bị bịt kín.

Sau một khoảnh khắc tĩnh lặng, trong mộ thất đột nhiên vang lên những âm thanh quỷ dị.

Như tiếng nức nở, như tiếng quỷ hờn.

Không biết từ đâu truyền đến, vang vọng khắp mộ thất, không dứt bên tai.

Chương 134

"..." Lão Dương rùng mình một cái, Dương Hinh càng sợ đến mặt cắt không còn giọt máu, toàn thân run lên cầm cập.

"...Nơi này... thật... thật sự có quỷ à." Sắc mặt Lão Dương còn khó coi hơn cả người chết.

Lý Đông cũng đang cố gắng kìm nén sự kinh hoàng trong lòng.

Kịch bản này, hình như có chút khác so với những gì anh quen thuộc.

Sau khi xuyên không, chắc hẳn đã gây ra một biến cố nào đó, cũng không biết sự thay đổi này rốt cuộc lớn đến đâu.

"Chúng ta không ra được nữa rồi sao?" Giọng Dương Hinh run rẩy.

Cô còn trẻ, thật sự không muốn chết.

Cô vô tình nhấc chân bước một bước, không ngờ lại bước hụt, người loạng choạng, ngã sang một bên.

"A!" Dương Hinh hét lên một tiếng.

Lý Đông đứng bên cạnh vội đưa tay ra, một tay đỡ lấy cô.

"Mẹ ơi, sợ chết tôi rồi..." Dương Hinh vẫn chưa hoàn hồn.

Khoảnh khắc vừa rồi, không chỉ sợ đến chảy nước mắt, mà tim còn suýt nhảy ra khỏi lồng ngực.

"Không sao chứ?" "Không... không sao, vừa rồi nguy hiểm quá, suýt nữa rơi xuống vực sâu không đáy." Dương Hinh vẫn còn sợ hãi.

Lý Đông lại bật cười thành tiếng.

“Cười gì chứ?” Dương Hinh cảm thấy rất kỳ lạ.

Tình thế bây giờ, Lý Đông còn cười được sao?

“Cúi đầu nhìn xem.” Lý Đông cố nhịn cười.

Lúc này trong mộ thất rất tối, không một chút ánh sáng.

Nhưng trong tay Lý Đông, đột nhiên xuất hiện một chiếc đèn ắc quy.

Có hệ thống thật tốt, cần thứ gì, bất cứ lúc nào cũng có thể đổi.

Món đồ này rẻ, chỉ cần 100 Đạo tệ, có thể chiếu sáng hai mươi bốn giờ.

Đối với Lý Đông đã quen với giá cả ngày càng đắt đỏ của hệ thống, thực sự là quá rẻ.

Dương Hinh vội cúi đầu nhìn, hóa ra phía dưới chỉ có vài bậc thang, chứ không phải vách đá cheo leo.

Vừa rồi chỉ là cô vừa vặn bước xuống bậc thang bên dưới mà thôi.

“Ra là vậy à.” Dương Hinh thở phào nhẹ nhõm.

Cô vỗ vỗ ngực, đúng là hú vía.

“Âm thanh bên trong, không phải là tiếng quỷ kêu đấy chứ.” Lão Dương kinh hồn bất định.

Lời vừa dứt, âm thanh đó đột nhiên biến đổi.

U... oa...

Giai điệu kỳ quái.

Hơi lạnh từ đáy lòng dâng lên.

Lão Dương và Dương Hinh hai chân không ngừng run rẩy.

Dường như... dường như sắp tè ra quần.

“Đông ca, chúng ta chết chắc rồi.” Lão Dương mặt mày đưa đám nói.

Lúc này đang ở sâu dưới lòng đất, lối ra bên ngoài đã bị chặn.

Dựa vào mấy người họ, dù có năng lực nghịch thiên, cũng không thể nào đào ra một lối đi.

Lão Dương và Dương Hinh đều đổ dồn ánh mắt lên người Lý Đông.

Suốt chặng đường, Lý Đông đã thể hiện những thủ đoạn gần như thần thánh.

Lúc này đang ở trong tuyệt cảnh, tự nhiên cũng hy vọng anh có thể tái tạo kỳ tích.

“Đừng hoảng.” Lý Đông quả nhiên bình tĩnh hơn hai người rất nhiều.

Chương 135

“Đi tìm kiếm trước xem, có báu vật gì không.” “A!” Lão Dương và Dương Hinh đồng thời kinh ngạc thốt lên.

Đã đến lúc này rồi, mạng nhỏ cũng sắp không còn, mà còn nhớ đến báu vật sao.

Lý Đông lườm hai người một cái.

Xe đến trước núi ắt có đường.

Dù sao bây giờ cũng thế này rồi, lo lắng về sinh tử, lo lắng không ra được thì có ích gì?

Chẳng giải quyết được vấn đề gì cả.

Lý Đông nhìn rất thoáng.

Cầm đèn ắc quy, anh đi tìm báu vật trong ngôi mộ cổ.

Lão Dương và Dương Hinh đành bất đắc dĩ đi theo.

Dù sao trong tay Lý Đông có đèn, nếu không đi theo, cách xa rồi, ánh đèn mờ ảo, còn đáng sợ hơn.

“Mau nhìn kìa, ở đó có một cỗ quan tài.” Nắp quan tài không đậy, bên trong trống rỗng, chỉ có một vài thứ gì đó đặt ở góc.

Một vật đen sì, không nhìn rõ là gì.

Hình dạng kỳ quái, dáng vẻ kỳ lạ.

“Thứ đó, hình như đang động đậy?” Dương Hinh chỉ tay vào thứ trong quan tài, run rẩy không ngừng.

Lý Đông nhìn kỹ, cười nói: “Tinh thần hoảng hốt rồi à, có động đậy đâu.” Lúc này, Lão Dương cũng kinh ngạc nhìn Lý Đông, nói:

“Thật đó, thật sự đang động đậy.” Lý Đông lúc này mới nghiêm túc, nhưng khi nhìn lại thứ đó, quả thực không có gì thay đổi.

“Để tôi xem, rốt cuộc là thứ gì.” Lý Đông đưa đèn ắc quy lại gần, muốn xem cho rõ.

“Đừng mà!” Dương Hinh nắm lấy tay Lý Đông.

“Sao vậy?” Lý Đông quay đầu hỏi.

“Tôi... tôi cảm thấy ở đó rất đáng sợ, tốt nhất đừng đụng vào thứ trong quan tài.” “Nếu vậy, chúng ta đến đây làm gì?” Lý Đông cảm thấy có chút buồn cười.

Mạo hiểm vào đây trộm mộ, lại không muốn đụng vào đồ trong quan tài, đúng là buồn cười.

Nhưng trừ Lý Đông, Dương Hinh và Lão Dương đều không nghĩ vậy.

“Không phải quan tài nào chúng ta cũng phải mở.” Lão Dương nghiêm mặt nói.

“Cỗ quan tài này, vốn đã mở sẵn rồi.” Lý Đông nói.

“Các cậu không thấy kỳ lạ sao?

Quan tài đặt ở đây, tại sao lại không đậy nắp?

Không hợp lý chút nào.” Trong mộ yên tĩnh, giọng Lão Dương tuy không lớn, nhưng lại nghe vô cùng vang.

Giây tiếp theo, tiếng quỷ kêu không biết từ đâu lại đột nhiên vang lên.

“...Rốt cuộc... là âm thanh gì?” Răng Dương Hinh không kìm được mà va vào nhau, cơ thể cô đột nhiên mềm nhũn.

Cô từ từ ngã xuống, nằm nghiêng trên mặt đất.

“Sợ đến mềm nhũn rồi à?” Lý Đông khẽ nhíu mày, không ngờ Dương Hinh lại nhát gan đến vậy.

Có thể làm nghề này, so với người bình thường, đều là những người gan dạ.

Nơi này thật sự quỷ dị, có một luồng khí tức đáng sợ, tự nhiên dâng lên từ đáy lòng.

Lý Đông cũng vậy, cũng cảm nhận được luồng khí tức khác thường đó.

Nhưng cơ thể Lý Đông đã được cường hóa, mạnh hơn rất nhiều, gan dạ cũng theo đó mà tăng lên không ít.

Luồng khí tức đáng sợ từ đáy lòng liền bị áp chế xuống.

“Tại sao cỗ quan tài này lại không đậy nắp?” Lý Đông hỏi.

Lão Dương thật sự nể phục, giọng Lý Đông vô cùng bình tĩnh, không nghe ra chút nào vẻ sợ hãi.

“Có thể đã bị người khác trộm mộ, càng có khả năng là thứ bên trong quan tài đã đẩy nắp ra.” U...

Tiếng quỷ kêu lại vang lên.

Như thể ở ngay bên tai.

Đột nhiên, thứ ở góc quan tài động đậy, lao ra ngoài.

“A!” Lão Dương và Dương Hinh đồng thời hét lên, liều mạng chạy ra ngoài.

Vừa rồi Dương Hinh còn mềm nhũn trên đất, lúc này lại không biết lấy sức lực từ đâu ra.

Chương 136

"Đừng sợ, chỉ là phun nước thôi." Lý Đông cũng giật mình, nhưng ngay sau đó đã phát hiện ra sự thật.

Hóa ra chỉ là phun nước thôi.

Chỉ là một cỗ quan tài, tại sao lại đột nhiên phun nước?

Ai lại đặt một thứ như vậy trong quan tài?

Nước này lại từ đâu ra?

Một loạt câu hỏi dồn dập hiện lên trong đầu Lý Đông.

Lão Dương và Dương Hinh cũng không chạy xa.

Thực tế, cũng không chạy đi đâu được, không gian ở đây chỉ có bấy nhiêu.

Nhìn thấy nước phun ra, sắc mặt Lão Dương không những không khá hơn, ngược lại còn lộ vẻ tuyệt vọng.

"Nước, xem ra trời thật sự muốn tuyệt đường sống của ta rồi." "Sao vậy?" Lý Đông không hiểu.

Trong quan tài chỉ phun nước thôi mà, tại sao sắc mặt Lão Dương còn khó coi hơn cả việc đột nhiên xuất hiện một con ác quỷ?

"Đây là cơ quan do chủ nhân ngôi mộ sắp đặt, nối liền với một con sông ngầm dưới lòng đất.

Nếu có người đến trộm mộ, sẽ kích hoạt cơ quan.

Nước sông phun ra, chúng ta đều sẽ bị chết đuối." "Vậy làm sao bây giờ?" Dương Hinh mặt mày tuyệt vọng.

Bây giờ lối vào đã bị chặn, muốn ra ngoài cũng không thể.

Bên trong lại có lượng lớn nước cuồng cuộn phun ra.

Thật sự phải đi vào đường cùng rồi sao?

Lý Đông có cảm giác sắp phát điên.

Dù có thể cường hóa cơ thể vô hạn, đối mặt với tình hình trước mắt, anh cũng có chút bó tay.

Làm sao bâyd giờ?

Đúng lúc này, Lý Đông bỗng phát hiện Lão Dương có chút không ổn.

"Ông đang ngây ra đó làm gì?" Lý Đông quát hỏi.

Đã đến lúc này rồi, Lão Dương lại như bị điểm huyệt, ánh mắt đờ đẫn nhìn về một nơi nào đó, không nhúc nhích.

Lý Đông gọi một tiếng, Lão Dương vẫn không có phản ứng.

Anh bỗng phát hiện đôi mắt của Lão Dương có chút kỳ quái, trong con ngươi dường như có thứ gì đó lạ lùng.

Theo ánh mắt của Lão Dương, Lý Đông nhìn thấy một khối màu đỏ như máu.

Trong ngôi mộ cổ tối tăm, nó hiện lên vô cùng quỷ dị.

Chỉ nhìn một cái, Lý Đông liền có cảm giác linh hồn bị rút đi, cảm thấy từng cơn buồn nôn và chóng mặt.

Lúc này mới nhìn rõ, đó là một con mắt khổng lồ, màu đỏ, bên trong đầy những tia máu đang nhảy múa.

Lão Dương như bị trúng tà, mắt cứ chằm chằm nhìn vào con mắt máu đó, không hề nhúc nhích, không có bất kỳ phản ứng nào với tiếng gọi của Lý Đông.

Bị câu hồn rồi sao?

Chẳng lẽ...

Lý Đông cố nén cơn buồn nôn và chóng mặt, nhìn lại lần nữa.

Một cái đầu mãng xà khổng lồ màu đen đang bơi trong nước.

Chúc Cửu Âm.

Phỏng đoán trong lòng Lý Đông cuối cùng đã thành hiện thực.

Dương Hinh cũng nhận ra, cơ thể run lên cầm cập trong nước.

Một sinh vật cực kỳ mạnh mẽ.

Phải bình tĩnh đối phó.

Lý Đông quan sát môi trường xung quanh, lúc này trong mộ thất đã ngập rất nhiều nước.

Thân rắn của Chúc Cửu Âm uốn lượn, đôi mắt đỏ như máu dưới ánh đèn càng thêm đáng sợ.

Đối mặt với Chúc Cửu Âm, không thể trốn thoát.

Nơi này không có đường lui.

Đầu óc Lý Đông vận hành nhanh chóng, bộ não và cơ thể đã được cường hóa quả nhiên khác thường, bây giờ vẫn giữ được sự bình tĩnh.

Nếu là trước đây, biểu hiện của anh chắc chắn không khá hơn Dương Hinh là bao.

Chương 137

Gặp nhau trên đường hẹp, kẻ dũng sẽ thắng.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Lý Đông đã quyết định.

"Hệ thống, tôi muốn cường hóa một viên đạn." "Xin túc chủ chọn cấp độ cường hóa:" "Cấp một, đạn pháo tự động 20mm, 100 Đạo tệ." "Cấp hai, đạn pháo tự động 30mm, 200 Đạo tệ." "Cấp ba, đạn pháo tự động 40mm, 300 Đạo tệ." "Cấp bốn, lựu đạn kiểu mới uy lực lớn, 500 Đạo tệ." "Cấp năm, đạn pháo tên lửa 76mm, 1000 Đạo tệ." Nghe xong báo giá, mặt Lý Đông lập tức đen lại.

Cái hệ thống này, càng ngày càng lừa đảo.

Một quả lựu đạn mà cũng 500 Đạo tệ, lạm phát có hơi nghiêm trọng rồi đấy?

Nhưng lúc này cũng không thể quan tâm nhiều như vậy.

Đạo tệ hết có thể kiếm lại, mạng nhỏ mất rồi, hối hận cũng đã muộn.

Hơn nữa, Lý Đông bây giờ cũng không thiếu chút Đạo tệ đó.

Vừa mới giết chết Mãng xà Hoàng gia, đã nhận được 18800 Đạo tệ.

"Cường hóa cấp bốn." Lý Đông không chút do dự đưa ra lựa chọn.

"Đinh, trừ thành công 500 Đạo tệ, vũ khí đang được cường hóa..." "Đinh, cường hóa thành công, chúc mừng túc chủ nhận được lựu đạn kiểu mới uy lực lớn." Trong tay Lý Đông, ngay lập tức có thêm một quả lựu đạn hình tròn.

Trong mắt lóe lên tia sáng, một tay anh nắm chặt quả lựu đạn, tay kia vẩy nước về phía Chúc Cửu Âm.

Chúc Cửu Âm bị nước bắn bất ngờ làm giật mình, mắt lóe lên, đầu rắn rụt về phía sau, tạo tư thế tấn công.

Lý Đông di chuyển, cơ thể đã được cường hóa nhanh nhẹn dị thường, bóng người lóe lên, đã né sang phía bên kia của quan tài.

"Ầm!" Đầu của Chúc Cửu Âm đập vào quan tài, lập tức phát ra một tiếng động kinh thiên động địa.

Lúc này, Lão Dương cuối cùng cũng hồi phục.

Lý Đông vội vàng hét lên: "Mau tránh ra, tránh ra xa, đừng cản trở tôi." Lão Dương và Dương Hinh nghe vậy, vội vàng chạy sang một bên.

Chúc Cửu Âm bị Lý Đông chọc giận, không thèm để ý đến hai người họ.

"Đông ca..." Lão Dương quay đầu nhìn lại một cái, biết Lý Đông muốn một mình đối phó với Chúc Cửu Âm, vẻ mặt có chút cảm động.

Dương Hinh vẻ mặt cũng cực kỳ phức tạp.

Hai người vừa chạy ra, Chúc Cửu Âm liền lao tới lần nữa, há cái miệng rắn khổng lồ đáng sợ về phía Lý Đông.

Đúng lúc này.

Lý Đông không chút do dự ra tay.

Quả lựu đạn từ tay anh bay ra, không lệch một ly, vừa vặn lọt vào miệng của Chúc Cửu Âm.

"Nằm xuống!" Lý Đông hét lớn một tiếng, cơ thể bay về phía sau, bất chấp tất cả nằm rạp xuống làn nước sâu đến đầu gối.

Bùm!

Sóng khí khổng lồ vang vọng trong mộ thất, màng nhĩ như muốn bị chấn thủng.

Sóng nước dập dềnh, cuộn lên những con sóng lớn, hất văng cả Lão Dương và Dương Hinh ở xa ngã xuống đất, đập vào vách đá xung quanh.

"Đinh, tiêu diệt thành công Chúc Cửu Âm, Đạo tệ +33333." Nghe thấy giọng nói của hệ thống, Lý Đông mới thở phào nhẹ nhõm, từ trong nước ló đầu ra, bò dậy.

Không khí tràn ngập mùi tanh của rắn, cái đầu rắn khổng lồ của Chúc Cửu Âm, đã bị nổ tung không còn thấy đâu, chỉ còn lại một thân thể khổng lồ, toàn thân bốc khói.

Lão Dương và Dương Hinh cũng bò dậy, nhìn con Chúc Cửu Âm không đầu nhưng thân thể vẫn đang co giật, trong lòng cả hai dâng lên từng cơn sợ hãi.

Lý Đông lúc này cũng cảm thấy cơ thể có chút kiệt sức.

Trận chiến vừa rồi, trông có vẻ chỉ diễn ra trong chớp mắt, một đòn đã giết chết Chúc Cửu Âm.

Nhưng chỉ có anh mới biết, một đòn đó, đã gánh chịu bao nhiêu rủi ro.

Tim anh gần như muốn nhảy ra ngoài.

Nếu không phải cơ thể anh đã được hệ thống cường hóa, sức mạnh, tốc độ, sự nhanh nhẹn đều vượt xa người thường, gần như một siêu nhân, thì tuyệt đối không thể làm được.

Nhưng hiện tại Chúc Cửu Âm tuy đã chết, nguy cơ vẫn chưa được giải trừ, từ trong quan tài, nước vẫn không ngừng chảy ra ngoài.

“Nước dường như đang giảm.” Dương Hinh kinh ngạc kêu lên.

Lý Đông lúc này mới chú ý, mực nước ban đầu đang hạ xuống, mặc dù vẫn có nước chảy vào không ngừng, nhưng dường như không đuổi kịp tốc độ nước biến mất.

“Ở đó.” Lão Dương phát hiện ra nơi nước chảy đi.

“Ở đó có một cái hang, chúng ta có lẽ có thể ra ngoài từ đó.” Cái hang đó hẳn là do quả lựu đạn vừa rồi nổ ra.

Quả lựu đạn kiểu mới uy lực lớn đó không chỉ giết chết Chúc Cửu Âm, mà còn phá ra một lối thoát nước.

Nói chính xác hơn, nơi đó vốn dĩ nên là một lối đi, chỉ là bị thứ khác chặn lại, quả lựu đạn vừa hay đã phá nó ra.

Ba người nhìn nhau, rồi men theo dòng nước, lần lượt tiến vào trong hang.

Lối đi quanh co khúc khuỷu, nước bên trong sâu, ba người chỉ có thể thuận theo dòng nước trôi xuống.

Chương 138

Cứ như vậy trôi theo dòng nước mười mấy phút, vẫn không thấy điểm cuối, không biết sẽ đi về đâu.

Nhiệt độ nước ở đây thấp, Dương Hinh có chút không chịu nổi, răng va vào nhau lập cập.

Lão Dương cũng tỏ ra hơi mệt mỏi.

Con đường này, không biết dài bao nhiêu, liệu có thể đi ra được không.

Đúng lúc này, bóng dáng Dương Hinh đột nhiên biến mất.

Lý Đông trong lòng kinh hãi, cùng lúc đó, bỗng cảm thấy cơ thể như rơi tự do, lao xuống dưới.

Lý Đông đầu chúi vào nước, giãy giụa, rồi nổi lên mặt nước.

Nước ở đây chảy xiết, xung quanh tối đen như mực.

Lý Đông bật Hỏa Nhãn Kim Tinh một phút, mới phát hiện ra bóng dáng Lão Dương và Dương Hinh.

Hai người họ đã bị nước cuốn đi phía trước, nên không nhìn thấy Lý Đông.

Trong bóng tối, Lý Đông thấy vẻ mặt hai người đều kinh hãi, đang bơi trong nước, thuận theo dòng chảy xuống.

"Chắc là không sao." Lý Đông yên tâm.

Quan sát xung quanh, anh phát hiện ra đây là một con sông ngầm dưới lòng đất, trên hai vách sông, dường như có khắc thứ gì đó.

Lý Đông nhìn kỹ, là những bức phù điêu.

Đường nét rõ ràng, trôi chảy, hình tượng sống động như thật.

Phần lớn đều được bảo tồn hoàn hảo, chỉ có một số rất ít bị sụp đổ.

Cảnh tượng khắc trên phù điêu rất sống động, những người trên đó đang tế trời.

Họ đang giết từng nô lệ một, dùng máu tươi và đầu lâu để tế trời.

Dã man và tàn nhẫn.

Ánh mắt Lý Đông theo những bức phù điêu, nhìn xuống dưới.

Dòng nước chảy xiết, cảnh tượng trên phù điêu cũng không ngừng thay đổi.

Có chiến tranh, có tế lễ, có thần tiên, có yêu ma quỷ quái.

Đủ các loại, không kể xiết.

Mơ hồ, Lý Đông cảm giác những nhân vật trên phù điêu đều như thật.

Dường như họ đều đang sống, giây tiếp theo, sẽ bước ra từ trong tượng điêu khắc.

Lý Đông chỉ cảm thấy từng cơn da đầu tê dại.

Những bức phù điêu này, rốt cuộc là ai khắc?

Tại sao trong con sông ngầm tối tăm này, lại có những bức phù điêu quy mô lớn đến vậy?

Từng câu hỏi lóe lên trong đầu Lý Đông.

Con sông ngầm này, hẳn là do con người đào, niên đại khá lâu đời.

Đột nhiên, ánh mắt Lý Đông dừng lại trên một cái Tụ Bảo Bồn.

Trong bồn chứa vô số trân châu báu vật.

Châu quang bảo khí, lấp lánh rực rỡ.

Trong lòng Lý Đông đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, anh dang tay, bơi về phía Tụ Bảo Bồn.

Càng đến gần.

Nước ở đây chảy xiết, nếu không phải cơ thể anh đã được cường hóa nhiều lần, gần như siêu nhân, thì tuyệt đối không thể bơi qua được.

Trước mặt, cảm giác của Lý Đông càng mãnh liệt hơn.

Cái Tụ Bảo Bồn này, trông giống như một bức tranh 3D.

Nhưng lịch sử của con sông ngầm này hẳn đã lâu đời, những bức điêu khắc hai bên cũng vậy.

Vào thời cổ đại xa xôi, có loại tranh 3D như vậy sao?

Huống chi là điêu khắc lên đó.

Lý Đông đưa tay ra, chạm vào chân Tụ Bảo Bồn, dùng sức kéo một cái, Tụ Bảo Bồn bị anh kéo ra, nổi trên mặt nước.

"..." Lý Đông kinh ngạc đến ngây người.

Vừa rồi mơ hồ có cảm giác, dường như có thể lấy được Tụ Bảo Bồn ra.

Không ngờ lại lấy ra được thật.

Chương 139

“Đây là phần thưởng mà ông trời ban cho mình sao?” Lý Đông cảm thấy đầu óc có chút choáng váng.

Thân Tụ Bảo Bồn được làm bằng đồng xanh, bên trong chất đầy châu báu.

Trân châu, mã não, lục bảo thạch, kim cương, vàng...

Sắp phát tài rồi...

Đang lúc vui mừng như điên, đột nhiên, trong mắt Lý Đông nhìn thấy một con rắn nhỏ màu đỏ.

Nó ẩn mình trong đống châu báu của Tụ Bảo Bồn, thân thể màu đỏ tươi, trong suốt như ngọc, nếu không quan sát kỹ, sẽ tưởng nó cũng là một món châu báu trong bồn.

Con rắn nhỏ không to hơn ngón tay, rất nhỏ, thân rắn cũng không dài lắm, lúc này đang ngẩng đầu, lè lưỡi nhìn Lý Đông.

Mặc dù cơ thể ngâm trong nước, trán Lý Đông cũng trong nháy mắt lấm tấm mồ hôi.

Bị con rắn nhỏ nhìn chằm chằm, Lý Đông chỉ cảm thấy như có một con dao sắc bén, kề trên cổ mình, chỉ cần có chút động tĩnh, sẽ bị một nhát dao lấy mạng.

“Xin lỗi, tôi lấy nhầm rồi, tôi sẽ đặt Tụ Bảo Bồn lại chỗ cũ.” Mặc dù trong lòng Lý Đông vô cùng khao khát tất cả tài sản trong Tụ Bảo Bồn, nhưng, mạng nhỏ quan trọng hơn!

Con rắn nhỏ này, tuyệt đối không thể chọc vào.

So với khối tài sản khổng lồ trong Tụ Bảo Bồn, Lý Đông quan tâm

đến mạng sống của mình hơn.

Nếu mạng mất rồi, nhiều tiền hơn nữa, thì có ích gì?

Đã gặp bao nhiêu sinh vật đáng sợ trong mộ cổ, chỉ có con rắn này mới cho Lý Đông cảm giác kinh hoàng đến vậy.

Cảm giác có thể lấy mạng mình bất cứ lúc nào.

Lý Đông hy vọng con rắn nhỏ có thể hiểu lời anh nói, để anh đi.

Nhưng, con rắn nhỏ không có chút phản ứng nào, vẫn lạnh lùng nhìn chằm chằm Lý Đông.

"Tôi trả lại ngay đây." Lý Đông hoảng loạn nói.

Con rắn nhỏ vẫn không động, vừa không tấn công, cũng không điều chỉnh tư thế.

Lạnh lùng nhìn chằm chằm Lý Đông, khiến người ta rợn tóc gáy.

Con rắn gì đây?

Lý Đông không biết, nhưng anh biết rằng, lần này, phiền phức lớn rồi.

Lý Đông đẩy Tụ Bảo Bồn trở lại chỗ cũ, định đặt nó về vị trí ban đầu.

Trong khoảnh khắc đó, trong lòng Lý Đông đột nhiên nảy sinh một sự giác ngộ.

Con rắn này đang chờ anh đặt Tụ Bảo Bồn về chỗ cũ, một khi Tụ Bảo Bồn về vị trí, nó sẽ lập tức tấn công, đó cũng là lúc anh mất mạng.

Không có lý do, đó là trực giác trong lòng Lý Đông.

Nhưng Lý Đông biết, đó là sự thật.

Bởi vì trên người con rắn nhỏ tỏa ra sát khí nồng nặc, đó là sát khí

muốn dồn người ta vào chỗ chết.

Nó hẳn là con rắn bảo vệ Tụ Bảo Bồn, Lý Đông đã động vào Tụ Bảo Bồn, cũng vì thế...

"Tuyệt đối không thể ngồi chờ chết." Lý Đông nhanh chóng hạ quyết tâm.

Đúng lúc này, anh nhìn thấy một tia sáng.

"Nơi đó hẳn là lối ra, trời không tuyệt đường người." Lý Đông mừng rỡ, trong nháy mắt suy nghĩ nhanh như chớp, trong lòng đã có kế hoạch.

Đột nhiên, tay anh nắm lấy một chỗ nhô ra trên bức phù điêu bên cạnh, cơ thể mượn lực, bay ra khỏi mặt nước.

Chân ở trong nước, đá vào Tụ Bảo Bồn, Tụ Bảo Bồn lập tức trôi nhanh về phía trước.

Con rắn nhỏ màu đỏ dường như nổi giận, từ trong bồn nhảy ra, nổi trên mặt nước, bơi nhanh về phía Lý Đông.

Tuy nhiên, đã muộn.

Mượn lực đạp đó, cơ thể Lý Đông đã bay lên không.

Phi diêm tẩu bích.

Từng bức phù điêu, đều có những chỗ hơi nhô ra, chúng trở thành điểm đặt chân tuyệt vời cho Lý Đông.

Cơ thể anh như chim én bay, như ngựa phi, chạy dọc theo những bức phù điêu.

Trên mặt nước xa xa, con rắn nhỏ màu đỏ đuổi theo không dứt.

Tiếc là, mặc dù nó rất đáng sợ, nhưng lại không biết bay, không đuổi kịp bóng dáng Lý Đông, khoảng cách giữa hai bên ngày càng xa.

Lối ra đã gần.

Tụ Bảo Bồn từ lối ra trôi đi, biến mất không dấu vết.

“Khoan đã.” Lý Đông giật mình, đã mạo hiểm lớn như vậy, khó khăn lắm mới lấy ra được, không lẽ cứ thế biến mất sao.

Chương 140

Chuyện gì vậy?

Anh nhanh chóng biết được.

Bởi vì anh cũng đã ở gần lối ra.

Cơ thể Lý Đông, mượn những chỗ nhô ra của phù điêu, bay ra khỏi lối ra.

Lúc này, anh mới đột nhiên phát hiện, lối ra ở giữa không trung.

Phía dưới là một thác nước.

Thật không thể ngờ tới!

Nhưng lúc này, làm sao có thể giữ được thân hình.

"A!" Lý Đông hét lên một tiếng, cơ thể chìm xuống, theo dòng nước, rơi xuống.

Chênh lệch độ cao của thác nước rất lớn, lực va đập không hề nhỏ, may mà cơ thể Lý Đông đã được cường hóa nhiều lần, cũng không phải người thường có thể so sánh, tuy rằng lúc rơi xuống mặt nước cũng cảm thấy đau đớn không chịu nổi, nhưng lập tức hoàn hồn, giãy giụa trở lại mặt nước.

Nơi này hẳn là trong một khe núi, dòng nước khổng lồ của thác nước tạo thành một đầm nước sâu, nước lại theo con suối nhỏ bên cạnh đầm róc rách chảy xuống, một mạch chảy về phía xa.

Lý Đông trong lòng vui mừng, cuối cùng cũng ra được rồi.

Anh nhìn quanh bốn phía, nhanh chóng phát hiện trên mặt nước có hai người đang nổi, lập tức bơi qua, kéo hai người lên bờ.

"Phụt!" "Phụt!" Sau một hồi cứu chữa, Lão Dương và Dương

Hinh đã tỉnh lại.

“Chúng ta ra được rồi sao?” Dương Hinh có chút không dám tin.

“Ừ.” Lý Đông gật đầu.

Ba người nhìn về phía lối ra của thác nước, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

“Mau nhìn, kia là gì?” Lão Dương đột nhiên kinh hãi kêu lên.

Lý Đông nhìn theo ánh mắt của ông, chỉ thấy trên mặt nước trôi nổi rất nhiều châu báu.

Vàng thỏi, mã não, lục bảo thạch, các loại ngọc khí...

ánh vàng lấp lánh, bảo khí tứ phía.

Tại sao những thứ này lại có thể nổi trên mặt nước?

“Quỷ... quỷ theo chúng ta ra ngoài rồi.” Dương Hinh sợ đến phát khóc.

Trong giới trộm mộ có truyền thuyết, thân là dân trộm mộ, đa số đều nghe qua những truyền thuyết này.

Trong đó, truyền thuyết đáng sợ nhất, chính là bị quỷ ám.

Sau khi ra khỏi mộ, lại bị quỷ trong mộ theo sau, bám riết không tha.

Một khi gặp phải chuyện này, không chỉ tính mạng của chính người trộm mộ khó giữ, mà cả gia đình cũng sẽ gặp bất trắc.

“Chúng ta mau chạy đi, nếu thật sự bị những thứ này tìm thấy, thì xong đời.” Lão Dương nói.

Dù sao cũng đã ra ngoài, những món châu báu kỳ dị kia chỉ nổi trên mặt nước thôi, nhanh chóng rời đi, không chừng có thể thoát được.

“Không.” Lý Đông lắc đầu, nói: “Những món châu báu này, rất

đáng tiền, chúng ta thu lại đi.” Những món châu báu này hẳn là của Tụ Bảo Bồn, vừa rồi bị anh đẩy xuống.

Không thấy Tụ Bảo Bồn đâu, hẳn là đã chìm xuống đáy đầm, nhưng châu báu lại nổi lên.

Nghe lời Lý Đông, Lão Dương và Dương Hinh đều nhìn anh với ánh mắt không thể tin nổi.

“Cậu điên rồi à?

Không muốn sống nữa, châu báu bị quỷ ám mà cũng dám lấy?” Lão Dương lớn tiếng hét.

“Đông ca.” Giọng Dương Hinh nhẹ nhàng, yếu ớt nói: “Nếu anh thiếu tiền, tôi có thể cho anh.” Cho tôi tiền?

Dựa vào đâu mà cho tôi tiền?

Muốn tôi ăn cơm mềm sao?

“Không cần, tôi không thiếu tiền.” Lý Đông không chút do dự từ chối.

“Đông ca, tôi không có ý gì khác, chỉ là cảm tạ ơn cứu mạng của anh.” Dương Hinh vội vàng giải thích.

“Ừ, tôi hiểu, nhưng, không cần đâu.” Anh dứt khoát trả lời.

Dương Hinh có chút thất vọng, dường như cảm thấy đau lòng vì bị Lý Đông từ chối, cô nhìn sâu vào Lý Đông một cái, vẻ mặt phức tạp.

Lý Đông nhìn những món châu báu trên mặt nước, “Ùm” một tiếng, nhảy xuống nước.

Từng món châu báu, được anh vớt lên, đặt chung một chỗ, chất thành một đống.

Châu quang bảo khí tỏa ra tứ phía.

Chương 141

Lão Dương đứng bên cạnh nhìn, không kìm được nuốt nước bọt.

Trời ạ, nhiều châu báu như vậy, phải đáng giá bao nhiêu tiền chứ?

Ông đột nhiên có chút hối hận vì không cùng Lý Đông xuống nước vớt.

Kệ mẹ nó quỷ.

Phú quý tìm trong hiểm nguy.

Đã đi trộm mộ rồi, còn sợ trước sợ sau, thì làm nên chuyện gì?

Tiếc là, bây giờ hối hận cũng đã muộn, báu vật nổi trên mặt nước, đều bị Lý Đông vớt lên hết.

Lý Đông lại lặn xuống nước.

Cái Tụ Bảo Bồn chứa báu vật đó, cũng là một món đồ tốt, nhất định phải vớt đi.

Đầm nước không lớn, Lý Đông nhanh chóng tìm thấy vị trí của Tụ Bảo Bồn, khi nhìn thấy nó, Lý Đông chết lặng.

Trong Tụ Bảo Bồn, châu báu vô số, bảo quang tứ phía.

Những món báu vật đã thấy trước đó, một món cũng không thiếu.

Vậy những thứ anh vớt lên lúc nãy là gì?

Mặc dù đang ở dưới đáy nước, Lý Đông lại đột nhiên cảm thấy mồ hôi lạnh túa ra.

Anh không nghĩ ngợi gì, lập tức trồi lên mặt nước, hét về phía Lão Dương và Dương Hinh: "Nhanh, nhóm lửa, đốt hết đống châu báu đó đi." "A!" Sắc mặt hai người lập tức thay đổi.

Đúng lúc này, đống châu báu chất đống có phản ứng, dường như có thứ gì đó đang động đậy.

Viên lục bảo thạch thò đầu ra, thỏi vàng đang uốn éo, viên kim cương từ từ lăn...

Sống... những viên đá quý đó đều sống lại.

Một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân xộc thẳng lên người.

Lý Đông chạy lên bờ, lập tức cường hóa một chiếc bật lửa mang theo người thành súng phun lửa, nhắm vào đống châu báu đó, phun loạn xạ.

Tí...

Tách...

Trong đống châu báu truyền ra từng tràng tiếng kêu quỷ dị, đáng sợ, vô số châu báu giãy giụa, muốn chạy ra ngoài.

Nhưng ngọn lửa vừa cháy đến người chúng, liền bốc lên khói xanh, truyền ra mùi thịt bị nướng thơm lừng.

Châu báu giãy giụa nhảy nhót, cũng không chạy thoát được vài mét, liền bị thiêu chết.

Chẳng mấy chốc, cả đống châu báu, đều bị thiêu thành tro.

Ba người vẫn chưa hoàn hồn, thở hổn hển.

Những món châu báu này cũng không biết là sinh vật gì, cũng may là phản ứng nhanh.

Những sinh vật này hẳn đã bị phong ấn từ lâu, lúc này mới vừa được giải khai phong ấn, năng lực chưa hoàn toàn giải khai, đột nhiên gặp phải hỏa công, nên đều bị tiêu diệt.

Nếu thời gian kéo dài thêm một chút nữa, e là ba người chỉ còn

nước bỏ chạy.

Mà chưa chắc đã chạy thoát được.

"Vừa rồi đúng là công cốc." Lão Dương vừa thở hổn hển, vừa nói.

"Chúng ta mau rời khỏi đây thôi, nơi này quá quỷ dị, không chừng lại có thứ gì đó kỳ quái xuất hiện." Dương Hinh nói.

Vẻ mặt Lý Đông âm tình bất định, một lúc lâu sau, anh cắn răng nói: "Chờ một chút." Anh lại nhảy xuống nước, tìm Tụ Bảo Bồn dưới đáy nước, vác nó lên, men theo đáy đầm, từng bước một đi lên.

"Phù." Nhìn thấy cả một bồn đầy trân châu báu vật, hô hấp của Lão Dương và Dương Hinh đều trở nên nặng nề.

"Những thứ này, sẽ không biến thành quỷ quái chứ?" Lão Dương vẫn còn sợ hãi.

"Chắc là không." Lý Đông nghĩ ngợi, nói: "Cứ để nó phơi nắng trước đã, xem có biến hóa gì không." Chờ một hai tiếng đồng hồ, châu báu trong Tụ Bảo Bồn không có gì thay đổi, Lý Đông mới yên tâm.

Đúng lúc này, Ngô Tà từ một hang núi chui ra, vừa hay nhìn thấy họ.

Hóa ra Ngô Tà ở đó chờ mãi không thấy họ về, liền đi vào tìm, không ngờ lại bị lạc, đi lung tung, lối ra lại vừa hay ở đây.

Thế là bốn người thu dọn đồ đạc, Lý Đông lại để hệ thống cường hóa một cái túi lớn, bỏ hết châu báu trong Tụ Bảo Bồn vào, đầy một túi lớn, vác trên vai, rồi xách Tụ Bảo Bồn trong tay, đi ra ngoài khe núi.

Bây giờ anh có sức mạnh ngàn cân, cầm chút đồ này, cũng không khó.

Lão Dương, Dương Hinh và Ngô Tà, đều nhìn đến ngây người,

kinh ngạc trước sự mạnh mẽ của Lý Đông.

Khe núi không dài, đi chưa đến nửa tiếng, đã ra khỏi.

Có câu: "Người không có của phi nghĩa không giàu, ngựa không có cỏ đêm không béo." Chuyện trộm mộ chính là một ví dụ điển hình.

Chương 142

Vận khí kém thì mất mạng, vận khí tốt thì phát tài lớn.

Đây là công việc liều mạng, lấy mạng đổi tiền.

Vận khí của Lý Đông không tệ.

Chuyến đi mộ cổ lần này, thu hoạch có thể nói là đầy ắp.

Châu báu trong Tụ Bảo Bồn vô số, tùy tiện bán một hai món là đủ ăn cả đời.

Huống chi anh đã bán một viên Linh Nhãn Châu với giá một trăm triệu.

Bây giờ trong tay anh không thiếu thứ gì, chỉ không thiếu tiền.

Đã không thiếu tiền, vậy còn trộm mộ làm gì?

Thật sự không coi mạng sống ra gì sao?

Lý Đông thì không có suy nghĩ đó, anh sợ chết muốn chết.

Bây giờ anh định rửa tay gác kiếm, không làm nữa.

Của phi nghĩa tuy tốt, nhưng rủi ro quá lớn.

Cả đời làm một vố là thành công.

Cứ làm mãi, thật sự tưởng mình là nhân vật chính xuyên không sao?

Vĩnh viễn không chết?

Thôi đi, không có chuyện đó đâu.

Xuyên không là để hưởng phúc, chứ không phải để đi nộp mạng.

Dù có hệ thống bên người, nhưng những gì trải qua trong mộ, Lý

Đông cũng cảm thấy từng cơn sợ hãi.

Chuyện trộm mộ, thật sự quá nguy hiểm.

Anh đang tính toán dùng một trăm triệu của Dương Hinh, mua một mảnh đất ở quê, xây một trang viên lớn.

Cưới một bà vợ, rồi bao nuôi thêm vài bà hai, bà ba, bà tư, cứ thế sống hết đời.

Nếu hết tiền tiêu, lại lấy một hai món châu báu trong Tụ Bảo Bồn ra bán.

Đi làm?

Không thể nào.

Cả đời này cũng không thể đi làm.

Mạo hiểm lớn như vậy để trộm mộ là vì cái gì?

Không phải là để làm một vố, kiếm một khoản tiền lớn, để không phải vất vả làm việc nữa sao?

Mang theo suy nghĩ này, Lý Đông bắt đầu hỏi thăm xem ở quê nơi nào có đất đai phù hợp để bán.

Đương nhiên, cũng không thể thiếu những cuộc vui chơi điên cuồng.

Nghề trộm mộ rủi ro lớn, cũng cần phải xả stress.

"Sao rồi, nghỉ ngơi mấy tháng rồi, có hứng thú làm một vố nữa không?" Trong vũ trường, Dương Hinh bưng ly rượu, ngồi xuống bên cạnh Lý Đông.

Trước sau lồi lõm, đường cong quyến rũ, đây là lần đầu tiên Lý Đông phát hiện ra thân hình của Dương Hinh lại đẹp đến vậy.

Nhìn lại khuôn mặt, có bảy, tám phần giống một minh tinh nổi

tiếng nào đó, hình như cũng không tệ.

Sao trước đây mình không phát hiện ra nhỉ?

Lý Đông hơi ngẩn người.

“Sao vậy?

Tôi hỏi anh có hứng thú làm một vố nữa không đó.” Dương Hinh đưa tay đẩy Lý Đông.

“Ồ, có suy nghĩ gì à?” Lý Đông vốn định từ chối, nhưng không biết vì sao, lời đến miệng, lại nuốt trở vào.

“Là thế này, trong tay anh không phải có một viên Linh Nhãn Châu sao?

Đó là một thứ tốt đấy.

Tương truyền nó ẩn giấu bí mật cuối cùng của nước Tinh Tuyệt, nếu có thể phá giải, sẽ có được năng lực thần kỳ vô tận.” Trong mắt cô lóe lên những ngôi sao nhỏ, dường như vô cùng khao khát.

“Không phải cô đã mua một viên từ tay tôi rồi sao?” Lý Đông hỏi: “Chưa lên đường đi tìm à?” “Sắp rồi.” Dương Hinh nói: “Chị họ tôi đang thu thập thêm một số manh mối, chuẩn bị vẹn toàn rồi mới xuất phát.

Tôi đang nghĩ nếu có thể đi cùng anh, thì còn gì bằng.” Lý Đông có chút động lòng.

Thực tế, anh không phải là không có ý định cầm Linh Nhãn Châu đi tìm Cổ thành Tinh Tuyệt, cũng có chút hùng tâm tráng chí.

Nhưng ý nghĩ này vừa nảy sinh, đã nhanh chóng bị suy nghĩ nhát gan sợ hãi chiếm lĩnh trở lại.

Chương 143

Con người luôn thích hưởng thụ an nhàn, lại luôn trốn tránh rủi ro.

Đó là bản tính con người, không có cách nào.

Nhưng có một tia dục vọng ẩn giấu dưới đáy lòng.

Thực tế, Lý Đông bây giờ đối với tài sản của nước Tinh Tuyệt, hứng thú không còn lớn nữa.

Tiền bạc thứ này, không phải càng nhiều càng tốt, đủ dùng là được.

Hơn nữa, tiền kiếm được từ trộm mộ, ít nhiều có chút không thể đưa ra ánh sáng.

Tiền ít thì tốt, nếu quá nhiều, gây chú ý, ngược lại không hay.

Điều khiến Lý Đông cảm thấy hứng thú hơn là Đạo tệ, thứ có thể cường hóa cơ thể.

Sau khi hưởng thụ những lợi ích của việc cơ thể được cường hóa, Lý Đông đã không thể tự kiềm chế mà sa vào trong đó.

Tiếc là, chỉ khi ở trong mộ địa, hệ thống mới có tác dụng, mới có thể nhận được Đạo tệ, để cường hóa cơ thể.

Sau khi ra ngoài, mấy vạn Đạo tệ trên người chưa tiêu, lại bị thông báo là không thể sử dụng.

Phải đến mộ địa mới được.

Mẹ nó!

Cái hệ thống chết tiệt này, đúng là đồ lừa đảo!

Càng quá đáng hơn, hệ thống còn cảnh báo, nếu cứ mãi không đi

trộm mộ, năng lực nhận được sẽ từ từ thoái hóa.

Đơn giản là không có thiên lý.

Nhưng ai bảo nó là hệ thống chứ?

Lý Đông chỉ có thể cúi đầu nhẫn nhịn.

Khoảng thời gian này, anh luôn giấu kín ý nghĩ trộm mộ lần nữa trong lòng, không nghĩ tới, không nhớ tới, chỉ chuyên tâm tận hưởng cuộc sống của người có tiền.

Nhưng lúc này nghe Dương Hinh nhắc tới, trái tim vốn có chút không cam lòng của Lý Đông ngay lập tức bị nhen nhóm trở lại.

"Có mấy người rồi?" Lý Đông hỏi.

"Chị họ tôi đã tìm được một giáo sư làm người dẫn đường, hiện tại có ba người." Dương Hinh đặt ly rượu xuống, cười tươi nhìn Lý Đông nói: "Nếu anh đồng ý, vậy chúng ta có bốn người, sau này có thể sẽ rủ thêm vài người nữa." "Người ít quá." Lý Đông lắc đầu.

"Chẳng lẽ anh có người tiến cử sao?" Dương Hinh hỏi.

"Ngô Tà và Lão Dương lần trước cùng tôi vào mộ, đề nghị rủ họ đi cùng." Lý Đông nói.

Ngô Tà có biệt danh là Hạo Thiên Chân, ngây thơ lãng mạn, bản lĩnh thực ra không ra sao, nhưng không chịu nổi người ta là nhân vật chính, có hào quang bên người, vận khí chắc chắn không tồi.

Lý Đông mơ hồ cảm thấy, lần trước có được Tụ Bảo Bồn, hẳn là đã cướp đi vận khí của Hạo Thiên Chân.

Loại người này, nhất định phải mang theo.

Còn về Lão Dương, Lý Đông trong lòng sáng như gương.

Lão Dương thật đã chết, Lão Dương bây giờ là bản sao.

Quan trọng nhất là có năng lực vật chất hóa.

Cái hack này có thể nói là nghịch thiên, hệ thống của Lý Đông phải có thứ gì đó mới có thể cường hóa.

Nhưng đi trộm mộ, có thể mang theo không nhiều đồ.

Có năng lực vật chất hóa của Lão Dương, biến ra một con dao nhỏ, Lý Đông có thể dùng hệ thống cường hóa nó thành Đồ Long Bảo Đao.

"Được, không vấn đề." Dương Hinh dứt khoát đồng ý, nói: "Nếu là người anh tiến cử, tôi sẽ nói với chị họ.

Chúng ta tìm một ngày, mọi người tụ tập, rồi xuất phát." Lý Đông gật đầu.

"Vậy, chúng ta uống cạn ba ly trước, chúc cho chuyến đi Cổ thành Tinh Tuyệt, mã đáo thành công." Dương Hinh rót cho Lý Đông một ly rượu, cũng nâng ly của mình lên.

Hai người cạn ly.

Sau vài ly rượu, một vệt hồng ửng hiện lên trên má Dương Hinh, dưới ánh đèn, càng trông sáng bừng động lòng người.

"Đông ca, không mời em nhảy một điệu sao?" Dương Hinh mượn men rượu, ném cho Lý Đông một cái nhìn đầy quyến rũ.

"Được thôi." Lý Đông đứng dậy, đưa tay về phía Dương Hinh...

Vài ngày sau, Lý Đông gặp Dương Tuyết Lỵ và giáo sư Trần.

Giáo sư Trần vốn định mang theo vài sinh viên, nhưng dưới sự phản đối quyết liệt của Lý Đông, cuối cùng đã từ bỏ.

Lý Đông biết, nếu những sinh viên đó đi cùng, chắc chắn sẽ chết.

Nếu kết cục đã định sẵn, mang họ đi làm gì?

Không phải là hại người ta sao?

Chương 144

Hơn nữa, Lý Đông có chút tin vào vận khí.

Người chết vận khí chắc chắn kém, không thể mang theo.

Lão Hồ và Bàn Tử cũng đến, Hạo Thiên Chân và Lão Dương cũng đều đồng ý đi cùng.

Mấy người chuẩn bị một phen, liền cùng nhau lên đường đến Tân Cương.

Cổ thành Tinh Tuyệt, ở đó.

"Cổ thành Tinh Tuyệt, tuyệt đối không phải là thứ khoa học có thể giải thích được." Trên đường đi, giáo sư Trần lẩm bẩm không ngừng, liên tục dặn dò mọi người.

Lý Đông luôn cảm thấy một giáo sư đại học, không tin khoa học lại tin quỷ thần, có chút buồn cười.

Anh không nói nhiều với giáo sư Trần, dù sao, không ai thích có người cứ lải nhải bên tai mình.

Suốt chặng đường, người anh tiếp xúc nhiều nhất đầu tiên là Dương Hinh.

Đại mỹ nữ mà.

Người đàn ông bình thường nào mà không thích tán gẫu, nói chuyện với mỹ nữ chứ?

Huống chi ánh mắt Dương Hinh nhìn anh, rõ ràng là...

Lý Đông cũng không nói ra được, dù sao anh cảm thấy Dương Hinh lúc rảnh rỗi, thường xuyên nhìn về phía anh, ánh mắt kỳ lạ.

Nhưng, cô gái này tính cách khá tốt.

Hòa đồng, phóng khoáng, Lý Đông nói gì nghe nấy, bảo làm gì làm nấy, không bao giờ có lời thứ hai, không hề có chút tính cách ngang bướng, bất trị khi mới gặp.

Ngoài Dương Hinh ra, Lý Đông cũng nói chuyện khá nhiều với Hồ Bát Nhất và Hạo Thiên Chân.

Hai người này đều là nhân vật chính trong kịch bản, có hào quang hộ thân, vận khí phi phàm.

Tuy thế giới này bây giờ có chút thay đổi, nhưng hai vị này chắc chắn đều có vận khí không tồi.

Hưởng chút vận may cũng tốt.

Mang theo tâm tư này, Lý Đông luôn có ý vô ý tiếp cận hai người, mượn cớ giao lưu nhiều hơn.

"Chúng ta nên đến sông băng Côn Luân trước." Trên xe, Dương Tuyết Lỵ nói: "Ở đó có manh mối về Cổ thành Tinh Tuyệt." "Sông băng Côn Luân à..." Lý Đông khẽ lẩm bẩm.

"Sao, chẳng lẽ anh biết gì đó?" Dương Hinh lên tiếng hỏi.

Lý Đông khẽ gật đầu, nói: "Nơi đó rất đáng sợ, có một loại côn trùng đặc biệt, vô cùng đáng sợ, ẩn nấp dưới lòng đất, trong thi thể, một khi bay ra, sẽ bay được, tạo ra nhiệt độ cao hàng ngàn độ, thiêu người thành tro bụi." Sự nguy hiểm của sông băng Côn Luân, Lý Đông rõ hơn ai hết.

Không có chút bản lĩnh mà đến đó, chẳng khác nào đi tìm chết.

Đương nhiên, cơ thể anh bây giờ đã được cường hóa nhiều lần, đã khác xưa, cũng không phải là không thể đi.

Dù sao, lần này ra ngoài, phát tài chỉ là thứ yếu.

Có được nhiều Đạo tệ hơn, cường hóa cơ thể, quan trọng hơn tất

cả.

Làm siêu nhân mà, ai mà không muốn chứ?

Hồ Bát Nhất cũng nhíu mày, nói: "Phải đến nơi đó, sao không nói sớm?" "Không phải tôi vẫn đang thương lượng với giáo sư sao." Dương Tuyết Lỵ nói: "Giáo sư cũng vừa mới xác định xong, chúng ta nên đến sông băng Côn Luân trước." Vớ vẩn!

Lý Đông trong lòng sáng như gương, giáo sư Trần này mượn cớ thám hiểm, gã này mê mẩn văn vật cổ tích, biết trong sông băng Côn Luân có cổ tích, tự nhiên phải tranh đi rồi.

Còn việc sông băng Côn Luân có manh mối về Cổ thành Tinh Tuyệt, chắc chắn là nói bừa.

Nhưng, e là ông ta không biết Côn Luân đáng sợ đến mức nào.

"Nơi đó thật sự có loại côn trùng đáng sợ như vậy sao?" Dương Hinh bất an.

"Thứ đó là gì?" Mọi người nửa tin nửa ngờ.

Lúc này, Lão Dương lên tiếng: "Loại côn trùng đó, tôi có nghe nói, hẳn là gọi là Hỏa Biều Trùng.

Nhưng từ trước đến nay, đều chỉ nghe danh, không thấy hình.

Nếu không phải trong một số tài liệu khảo cổ chính thức có ghi chép, tôi còn tưởng đó chỉ là một truyền thuyết, chẳng lẽ trong sông băng Côn Luân thật sự có loại côn trùng đó?" Nghe Lão Dương nói vậy, mọi người mới hiểu lời Lý Đông nói không phải là không có căn cứ, lập tức tin bảy, tám phần.

"Không sai, trong sông băng Côn Luân quả thực có Hỏa Biều Trùng." Hồ Bát Nhất khẳng định gật đầu.

"A, ra là anh biết từ sớm rồi à, sao không nói?" Dương Hinh có

chút oán trách.

“Yên tâm, tôi chỉ xem trong tài liệu ghi chép, trong sông băng Côn Luân có thứ đó, nhưng số lượng chắc không nhiều, chúng ta cẩn thận một chút, có thể đối phó được.” Hồ Bát Nhất an ủi.

Mặc dù trong lòng vẫn có ý kiến bảo lưu về việc đến sông băng Côn Luân, nhưng nếu Dương Tuyết Lỵ đã quyết định, anh cũng không phản đối, ngược lại còn làm công tác tư tưởng cho mọi người.

“Vậy được.” Mọi người hơi yên tâm một chút.

Dù sao, những người đi lần này, không có ai là tay mơ.

Núi Côn Luân.

Rất nhanh, mọi người đều có phản ứng cao nguyên, sắc mặt tím tái, ánh mắt mơ hồ, trong mắt thậm chí còn xuất hiện ảo giác.

Chương 145

Chỉ có Lý Đông là như không có chuyện gì.

Lợi ích của việc cường hóa cơ thể vào lúc này đã thể hiện rõ ràng.

"Không khí ở đây loãng, hô hấp khó khăn, sao cậu không sao cả, tinh thần tốt vậy?" Hồ Bát Nhất kỳ lạ.

Lý Đông chưa kịp nói, Lão Dương bên cạnh đã lên tiếng trước.

"Đông ca không thể dùng lẽ thường để đo lường được." Lão Dương đầy ẩn ý nhìn Lý Đông một cái.

Ông ta không ngốc, sau khi trải qua sự kiện ở mộ địa lần trước, hẳn đã nhìn ra được một số điều.

Huống chi bản thân ông ta là người nhân bản, biết thế gian có đủ loại thứ thần bí.

Ông ta cũng xếp Lý Đông vào loại người thần bí.

Dù sao, biểu hiện của Lý Đông, thực sự quá mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức khiến người ta không thể không kỳ lạ.

Dương Hinh bên cạnh cười ngọt ngào, mặc dù lúc này vì phản ứng cao nguyên mà sắc mặt đã tím tái.

Hồ Bát Nhất lấy ra la bàn mang theo người, dường như đang đo đạc gì đó.

Giáo sư Trần cũng đang quan sát khắp nơi.

"Sao, có phát hiện gì không?" Dương Tuyết Lỵ hỏi.

"Chắc là sắp rồi." Hồ Bát Nhất lên tiếng.

Họ leo lên một đỉnh núi, độ cao ở đây e là đã hơn năm nghìn mét,

ngoài Lý Đông ra, sắc mặt những người khác đều rất khó coi.

Hồ Bát Nhất cũng thở hổn hển, ánh mắt tìm kiếm khắp nơi.

Bỗng nhiên, mặt anh lộ vẻ vui mừng, đưa tay chỉ: "Mau nhìn, ở đó." Mọi người nhìn theo hướng Hồ Bát Nhất chỉ.

Quả nhiên, dưới ngọn núi Côn Luân hùng vĩ, có một con đường nhỏ vô cùng kín đáo, đó là một khe nứt hẹp dài sâu thẳm, quanh co khúc khuỷu, một mạch kéo dài xuống chân núi.

"Được rồi, chuẩn bị, mọi người xuống đi." Động tác của Dương Tuyết Lỵ vô cùng gọn gàng dứt khoát, sự khó chịu do phản ứng cao nguyên gây ra dường như đã biến mất.

Thế là mọi người thả dây thừng xuống, Hồ Bát Nhất đi đầu trèo xuống, những người còn lại theo sát phía sau.

Đến lượt Lý Đông, anh chỉ dùng một tay nhẹ nhàng nắm lấy dây thừng, cơ thể liền như rơi tự do, một mạch trượt xuống.

Nhìn những người ở trên và dưới đều kinh ngạc không thôi.

Lý Đông làm thế này sẽ không bị ngã chết chứ.

Trong lúc mọi người kinh ngạc không yên, tốc độ hạ xuống của Lý Đông từ từ chậm lại, vững vàng đáp xuống mặt đất.

Một tay này, khiến những người đi cùng đều kinh ngạc đến ngây người.

Ánh mắt Dương Tuyết Lỵ lóe lên tia sáng, khi ở nước ngoài, cô từng tham gia một số khóa huấn luyện đặc biệt.

Nghe nói loại huấn luyện đó giống hệt như huấn luyện của đội đặc chủng tinh nhuệ nhất của quốc gia, biểu hiện của Lý Đông lúc này, gần như giống hệt với video giảng dạy mà cô xem lúc đó.

Thậm chí, Lý Đông còn làm tốt hơn một chút.

Người mà em họ mình tiến cử này có thể sánh ngang với đội đặc chủng tinh nhuệ nhất, Dương Tuyết Lỵ không kìm được mà nảy sinh hứng thú nồng hậu với anh.

Rất nhanh, mọi người đều thuận lợi hạ xuống trong khe nứt.

Nơi này âm u tối tăm, khe nứt hẹp dài tạo ra tiếng gió gào thét, không dứt bên tai, nghe như tiếng quỷ khóc, vô cùng đáng sợ.

Mọi người cẩn thận đi vào sâu dưới lòng đất.

Hai bên đều là vách đá cheo leo, phía trên cao là lớp băng dày.

"Mọi người tuyệt đối không được nói to, kẻo gây ra chấn động, làm sập sông băng phía trên." Hồ Bát Nhất nhắc nhở.

Lúc này là mùa tuyết tan, sông băng có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Càng xuống dưới, độ cao càng thấp, nhiệt độ lại không ấm lên, gió lạnh gào thét, âm u đáng sợ.

Lý Đông cẩn thận quan sát xung quanh, đi theo sau Hồ Bát Nhất.

Con đường này rất dài, phải biết rằng đi bộ từ trên Hoa Sơn xuống cũng cảm thấy rất xa xôi.

Con đường này từ đỉnh núi Côn Luân cao hơn năm nghìn mét một mạch thông đến khu vực có độ cao bằng không thậm chí là âm, dài dằng dặc như không thấy điểm cuối.

Đột nhiên, Hồ Bát Nhất dừng bước.

"Sao vậy?" Dương Tuyết Lỵ đi tới.

Nhìn theo ánh mắt của Hồ Bát Nhất, chỉ thấy phía trước không xa, có một thi thể đang nằm.

"Cẩn thận thi biến." Hạo Thiên Chân nhắc nhở một tiếng.

Dương Tuyết Lỵ dường như không nghe thấy, đi tới.

Cô đi đến trước thi thể, từ từ ngồi xổm xuống.

Chương 146

“Chắc là không sao.” Mọi người cùng đi tới.

Nhiệt độ ở đây thấp, thi thể không bị thối rữa, trong tay cầm một khẩu súng lục.

Dương Tuyết Lỵ lau đi lớp tuyết trên mặt thi thể, từ trong lòng lấy ra một tấm ảnh, xem xét, vẻ mặt thay đổi bất định, mơ hồ có chút kích động.

“...Tay hắn đang động.” Dương Hinh đột nhiên hét lên.

Lý Đông sững sờ, nhìn kỹ, quả nhiên, ngón tay trên thi thể đang từ từ co lại.

Thi... biến...

Đúng lúc này, một trận gió mạnh ập đến, tuyết bay đầy trời, thổi vào mắt không mở ra được.

Trong gió tuyết, thi thể trên đất nhảy dựng lên.

Pằng!

Một tiếng súng vang lên.

Vang vọng trong khe nứt hẹp dài, không dứt bên tai.

Âm thanh truyền đi rất xa, lớp băng phía trên mơ hồ rung chuyển.

“Đừng nổ súng.” Hồ Bát Nhất lớn tiếng hét: “Sông băng bị tiếng súng làm tuyết lở, chúng ta chết chắc.” Pằng!

Lời còn chưa dứt, lại một tiếng súng nữa.

Hồ Bát Nhất lúc này mới chú ý, người nổ súng không phải là người.

Là cương thi.

Con cương thi vừa nhảy lên từ mặt đất.

Cương thi hai mắt vô hồn, nhìn thẳng về phía trước, tay cũng duỗi thẳng, cầm súng lục, nòng súng đang bốc khói.

Có lẽ cương thi không ngắm chuẩn.

Hai viên đạn, lần lượt sượt qua vai Dương Tuyết Lỵ và Hồ Bát Nhất.

Lý Đông biết tình thế nguy cấp, không thể chờ đợi thêm nữa, lập tức đè nén nỗi sợ hãi dưới đáy lòng, phi con dao nhỏ trong tay ra.

Một nhát dao, vững vàng cắm vào tay cầm súng của cương thi.

Tuy nhiên, tay cương thi chỉ hơi động một chút.

Súng cũng không vì thế mà rơi xuống.

Có lẽ một nhát dao của Lý Đông đã chọc giận nó, cương thi quay người, chĩa nòng súng về phía Lý Đông.

Mẹ nó.

Rước họa vào thân.

Lý Đông thầm kêu không hay.

Đúng lúc này, Dương Tuyết Lỵ tung một cú đá, vừa hay trúng vào tay cầm súng của cương thi.

Người phụ nữ này, thật mạnh mẽ.

Tuy nhiên, một cú đá đó, lại như đá vào vách đá.

Tay cương thi chỉ hơi động một chút, bóng dáng Dương Tuyết Lỵ lại bị lực phản chấn hất bay về phía sau.

Phải có sức mạnh lớn đến mức nào chứ!

Lý Đông kinh ngạc đến ngây người.

Vừa rồi anh vốn định xông lên đấu với cương thi, tin rằng cơ thể đã được cường hóa nhiều lần, nhất định có thể áp chế được con cương thi này.

Nhưng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Lý Đông lập tức hiểu ra mình đã sai, sai một cách thái quá.

"Pằng pằng pằng..." Dương Hinh không thể kiềm chế được nữa, bất chấp nguy cơ tuyết lở, bắn dữ dội về phía cương thi.

Đạn bắn vào cơ thể cương thi, lại như bắn vào không khí.

Cương thi bình an vô sự, nổ súng đáp trả.

"Mau tránh ra." Giờ phút nguy cấp, Hạo Thiên Chân đưa tay đẩy Dương Hinh ra.

"Pằng." Một viên đạn, bay sượt qua tai Dương Hinh, vài sợi tóc bị đạn cuốn đi.

Phía trên, mơ hồ truyền đến tiếng ầm ầm.

Vách núi bị tiếng súng lớn liên miên không dứt làm rung chuyển, lớp băng vốn đã lung lay sắp đổ trên đó lúc này đang từ từ di chuyển.

Tuyết sắp lở rồi.

Chương 147

“Hệ thống, tôi muốn cường hóa thanh đao.” Lý Đông rút thanh đao trên lưng ra.

Một thanh đao võ sĩ Nhật Bản.

Trước khi xuất phát, Lý Đông đã đặc biệt mua.

Hàng nhập khẩu nguyên chiếc, tốn mấy vạn.

“Xin túc chủ chọn cấp độ tiến hóa:” “Cấp một: Danh đao bình thường, 100 Đạo tệ.” “Cấp hai: Danh đao Tân Đình Hầu, 200 Đạo tệ.” “Cấp ba: Thanh Long Yển Nguyệt Đao, 400 Đạo tệ.” “Cấp bốn: Miêu Đao chi tổ, 800 Đạo tệ.” “Cấp năm: Minh Hồng chi đao, 1600 Đạo tệ.” “Cấp sáu: Đại Việt Long Tước, 3200 Đạo tệ.” “Cấp bảy: Đồ Long Bảo Đao, 6400 Đạo tệ.” Lý Đông lập tức không chút do dự chọn Đồ Long Bảo Đao.

Chỉ thấy trước mắt lóe lên tia sáng, thanh đao võ sĩ ban đầu đã biến thành Đồ Long Bảo Đao.

Trong lúc đó, cương thi từng bước một nhảy về phía họ.

Mọi người chỉ có thể chạy trốn.

Con cương thi này không chỉ đánh không chết, sức mạnh vô cùng lớn, hoàn toàn không thể đối đầu trực diện.

Lý Đông tay cầm Đồ Long Bảo Đao, đột nhiên xông về phía trước.

Chân anh nhấc lên, đạp lên vách đá bên cạnh để tiến lên.

Mọi người đều nhìn ngây người.

Chỉ thấy thân hình Lý Đông như gió, trong nháy mắt, đã áp sát trước mặt cương thi.

Ánh đao lóe lên, đầu người của cương thi lập tức bị Đồ Long Bảo Đao chém đứt, rơi xuống.

"Pằng." Tiếng súng lại vang lên.

Cương thi không đầu không những không ngã xuống, ngược lại còn nổ súng về phía Lý Đông.

Nếu không phải anh né nhanh, lúc này trên người đã có thêm một cái lỗ.

Con cương thi này, thật sự không giết được.

Trên đất, cái đầu rơi xuống cũng đang nhảy nhót.

Dương Tuyết Lỵ lại xông lên, đè chặt đầu cương thi trên đất.

Nữ tử này thật sự gan lớn, vào lúc này, cũng không hề sợ hãi.

Lại vẫn dám xông về phía đầu cương thi.

Hành động của Dương Tuyết Lỵ cũng tiếp thêm dũng khí cho Lý Đông.

Đồ Long Bảo Đao trong tay, thì sợ gì chứ?

Lý Đông xông tới, lại vung thêm hai nhát dao, chém đứt hai cánh tay của cương thi.

"Pằng." Cánh tay rơi trên đất vẫn đang nổ súng loạn xạ.

Cùng lúc đó, thân thể cương thi mất đi cánh tay cũng lao về phía Lý Đông.

Lý Đông chỉ cảm thấy đối diện như có một chiếc xe lửa lao tới.

Phụt một tiếng.

Anh bị hất văng xuống đất.

Sức mạnh của con cương thi này, cũng quá lớn rồi.

Lực va đập như vậy, hoàn toàn không tương xứng với trọng lượng cơ thể nó.

Hoàn toàn không khoa học.

Nhưng, đã xuất hiện cương thi rồi, còn nói khoa học làm gì?

Lúc này không có đường lui, gặp nhau trên đường hẹp, kẻ dũng sẽ thắng.

Lý Đông biết mình không thể ngã xuống.

Cơ thể anh đã được cường hóa thành gần như siêu nhân rồi.

Nếu anh không xử được con cương thi này, những người khác càng không cần phải nói.

Anh từ trên đất bò dậy, nhảy lên.

Một chiêu Khai Sơn Thức.

Một nhát dao hung hãn, chém xuống cương thi.

Thế như chẻ tre.

Cơ thể cương thi bị Lý Đông dùng Đồ Long Bảo Đao chém làm đôi từ giữa.

Lý Đông lại vội vàng chạy đến chỗ đầu thi, hét lên: "Tránh ra." Dương Tuyết Lỵ vội vàng nhảy sang một bên.

Lý Đông vung đao, một nhát chém đôi đầu cương thi.

Chương 148

Cái đầu bị chém làm đôi văng ra hai bên, cuối cùng không còn động đậy nữa.

"Phù." Thấy con cương thi cuối cùng cũng không còn động đậy, Lý Đông lúc này mới thở phào một hơi.

Anh vứt Đồ long bảo đao sang một bên, cả người mềm nhũn ngã xuống đất.

Trận chiến đấu này diễn ra không lâu, trước sau chỉ khoảng một hai phút.

Nhưng sự kinh hãi và hiểm nguy trong đó lại giống như đã đi qua Quỷ Môn Quan, dạo mấy vòng trước điện Diêm Vương vậy.

Đột nhiên, có thứ gì đó rơi trúng đầu Lý Đông, anh đưa tay sờ thử, là tuyết.

"Chúng ta không thể ở lại đây, phải rời đi ngay lập tức." Vẻ mặt Hồ Bát Nhất nghiêm trọng chưa từng thấy.

Không cần anh nói, mọi người cũng đều biết tính nghiêm trọng của sự việc.

Vừa rồi đã nổ nhiều súng như vậy, sóng âm cực lớn va đập vào khe núi.

Lớp băng tuyết bên trên đã lỏng ra, những tảng băng tuyết vụn vỡ liên tục rơi xuống.

Một trận tuyết lở lớn có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Thế nhưng, hiện tại họ đang ở trong một khe núi hẹp, gần như không có chỗ nào để đi.

Dù chạy về hướng nào cũng khó mà tránh được tuyết lở.

Nhưng lúc này không còn cách nào khác, chỉ đành nhắm mắt làm liều.

Cả nhóm nhanh chóng chạy xuống dưới.

Những khối tuyết lả tả không ngừng rơi xuống, đập vào người.

Tuyết lở dường như có thể ập xuống bất cứ lúc nào, nhưng chạy được một lúc lâu vẫn chưa có gì xảy ra.

Mọi người âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Phía trước hình như có một cửa động." Lão Dương hô lên.

Không cần anh ta nói, mọi người cũng đã thấy.

Cửa động đen ngòm, không có một chút ánh sáng.

Đúng lúc này, phía trên truyền đến một tiếng động kinh thiên động địa.

Lý Đông ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy những khối băng tuyết khổng lồ rơi xuống che kín cả bầu trời phía trên khe núi.

Trong khoảnh khắc, tất cả chìm vào bóng tối.

Tuyết lở rồi.

Ngô Tà lập tức rút đèn pin ra.

Không còn thời gian để nói nhiều, mọi người chỉ có thể chạy về phía cái hố đen kia.

Lý Đông một lần nữa thi triển công phu Phi diêm tẩu bích.

Tay trái túm lấy Dương Hinh, tay phải ôm Dương Tuyết Lỵ, hai chân đạp lên vách đá hai bên, mười bước gộp làm một, "vèo" một tiếng, bay vào trong hố đen.

Giây tiếp theo, lối đi phía sau đã bị băng tuyết vùi lấp.

“Cũng quá trọng sắc khinh bạn rồi đấy!” Lão Dương là người cuối cùng chạy vào hang động, chỉ suýt chút nữa là bị chôn vùi trong tuyết.

Anh không nhịn được mà oán trách, liếc xéo Lý Đông.

Rõ ràng hai người là bạn tốt, vậy mà vào thời khắc mấu chốt, Lý Đông lại chẳng thèm để ý đến mình, ngược lại còn dắt díu người khác chạy trốn.

“Hết cách rồi, phụ nữ ưu tiên.

Lúc quan trọng, đàn ông nên nhường phụ nữ.” Lý Đông nói đầy lý lẽ.

Lão Dương lườm anh một cái, không nói gì thêm.

“Cậu luyện võ thuật truyền thống của Thiên Triều à?” Dương Tuyết Lỵ tò mò hỏi.

“Ừm.” Lý Đông gật đầu.

Dương Tuyết Lỵ lập tức hứng thú, nói: “Tôi từng nghe về võ thuật Việt Nam, cứ nghĩ phần lớn là lừa bịp, không ngờ hôm nay thật sự được mở mang tầm mắt.

Võ công cao minh như vậy, phương Tây đúng là không có.” Võ thuật Việt Nam sao?

Chẳng phải đều bị mấy vị khí công đại sư hữu danh vô thực làm cho tai tiếng cả rồi sao!

Lý Đông cười nói: “Việt Nam có thần công thật.

Nhưng mà, mấy vị đại sư bên ngoài, đúng là phần lớn lừa bịp.” “Ừm.” Dương Tuyết Lỵ gật đầu.

Cô đã từng gặp một vị đại sư võ thuật nổi tiếng nào đó, nên biết rõ thật giả trong đó.

Vừa nói chuyện dăm ba câu với Dương Tuyết Lỵ, Lý Đông đã cảm nhận được một ánh mắt không thiện chí đang hướng về phía mình.

Chương 149

Là Hồ Bát Nhất.

Không thể nào.

Tính chiếm hữu của người này mạnh đến vậy sao, mình mới nói vài câu với Dương Tuyết Lỵ thôi mà đã căm ghét mình rồi à.

Cũng khó trách Hồ Bát Nhất.

Lúc này, hẳn là Hồ Bát Nhất vừa mới nảy sinh tình cảm với Dương Tuyết Lỵ.

Tình cảm lúc ban đầu luôn là đẹp nhất.

Cảm giác lúc ban đầu luôn là sâu sắc nhất.

Nếu lúc này có kẻ thứ ba xen vào, cũng là điều khiến người ta đau khổ nhất.

Nhưng mà, Lý Đông lười chẳng thèm để ý.

Dù sao thì, Hồ Bát Nhất thích Dương Tuyết Lỵ, thật sự không liên quan đến anh.

Hơn nữa, Hồ Bát Nhất có thể thích Dương Tuyết Lỵ, người khác cũng có quyền như vậy.

Đương nhiên anh không phải là tình địch của Hồ Bát Nhất, nhưng cũng không cần thiết phải giải thích bất cứ điều gì với cậu ta.

Mọi người men theo lối đi xuống dưới, càng đi về phía trước, lối đi càng rộng.

Một hang động khổng lồ, ngày càng khoáng đạt.

Đột nhiên, phía trước truyền đến tiếng nước chảy.

Một con sông ngầm dưới lòng đất xuất hiện trước mắt mọi người.

Họ đi dọc theo bờ sông ngầm.

"Trên vách tường ở đây có chữ." Đèn pin của Ngô Tà chiếu lên vách tường, phát hiện ra chữ viết trên đó.

Giáo sư Trần đi tới, cẩn thận quan sát hồi lâu rồi nói: "Là văn tự Quỷ động, ở đây chắc chắn có thể tìm thấy manh mối về Tinh tuyệt cổ thành." Ông múa may chân tay, trông vô cùng vui vẻ.

"Mau nhìn kìa, đó là gì?" Bàn Tử hét lên.

Lý Đông vội vàng nhìn sang, chỉ thấy ở đó có một thứ gì đó phát ra ánh sáng xanh lam.

Dường như là một con côn trùng.

Hỏa biều trùng.

Chắc chắn là Hỏa biều trùng.

Không ngờ ở đây lại xuất hiện Hỏa biều trùng.

Lý Đông có chút mừng rỡ như bắt được vàng.

Lần trộm mộ này, phần lớn là nhắm vào loại Hỏa biều trùng này.

Giờ phút này nhìn thấy nó, Lý Đông không chút do dự rút một con dao găm từ trong ngực ra, một đao cắm phập vào con Hỏa biều trùng. 【Đinh, tấn công thành công Hỏa biều trùng, Đạo tệ +50.】 Không giết chết được nó, Lý Đông hơi ngạc nhiên.

"Cậu làm gì thế?

Muốn hại chết cả đám chúng ta à?" Hồ Bát Nhất lớn tiếng gầm lên: "Thứ này không thể đụng vào." Nhưng Lý Đông không thèm để ý.

Lúc này, con Hỏa biều trùng bị Lý Đông đâm một đao đã tách

thành hai, bản thể ban đầu biến mất không thấy đâu.

Hai con Hỏa biều trùng vừa tách ra bay vút lên.

Không chút do dự, Lý Đông lại phóng ra hai con dao găm.

"Vù!" Cả hai con Hỏa biều trùng đồng thời nổ tung, hóa thành một quả cầu lửa. 【Đinh, tiêu diệt thành công một con Hỏa biều trùng, Đạo tệ +1000.】 Hai con mà chỉ tính một, hệ thống này cũng hơi bịp bợm đấy.

Lý Đông thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi anh đã mạo hiểm làm một thử nghiệm.

Sự thật chứng minh, muốn giết Hỏa biều trùng không khó, chỉ cần tránh được ngọn lửa trên người nó là được.

Nhưng mà, trong Yêu lâu chín tầng có không dưới mười vạn con Hỏa biều trùng, nếu kinh động đến bầy đàn, Lý Đông có lợi hại hơn gấp trăm lần cũng chỉ có một con đường chết.

Hỏa biều trùng bị tiêu diệt thành công, mọi người đều thở phào.

"Tại sao anh lại làm vậy?" Dương Tuyết Lỵ không hiểu hỏi.

Lý Đông đáp: "Tôi không thể phán đoán nó đang ngủ thật hay giả vờ ngủ.

Nếu Hỏa biều trùng giả vờ ngủ, đợi chúng ta vào sâu bên trong rồi tấn công từ phía sau, lúc đó chúng ta trước sau đều có địch, thật sự chết chắc rồi.

Cho nên, trên đường đi, nếu thấy Hỏa biều trùng, nên dọn dẹp từng con một." "Vớ vẩn." Hồ Bát Nhất phản bác: "Hỏa biều trùng không có trí tuệ cao như cậu nghĩ đâu." "Không chừng sẽ biến dị." Lý Đông nói: "Tôi phải bóp chết nguy hiểm từ trong trứng nước." "Tôi thấy anh Đông nói có lý." Dương Tuyết Lỵ lựa chọn ủng hộ Lý Đông.

Chương 150

"Vậy quyết định thế nhé, tất cả Hỏa biểu trùng gặp phải đều sẽ bị tiêu diệt, công việc này do tôi hoàn thành, mọi người đừng nổ súng." Lý Đông nói.

"Được." Mấy người đều gật đầu.

Tiếng súng quá lớn, không biết sẽ thu hút thứ gì.

Nếu Lý Đông có thân thủ như vậy, có thể tiêu diệt Hỏa biểu trùng trong im lặng, thì tự nhiên không cần phải nổ súng.

Hồ Bát Nhất vẫn rất khó chịu, nhưng mọi người đều không phản đối, anh ta cũng không nói gì thêm.

Thấy mọi người không còn phản đối, Lý Đông mừng như điên.

Lần này đến đây, tìm bảo vật chỉ là thứ yếu, mục tiêu chính là đối phó với đám Hỏa biểu trùng này, kiếm thêm nhiều Đạo tệ hơn.

Đám Hỏa biểu trùng ở Yêu lâu chín tầng quá đông, Lý Đông tuyệt đối không dám chọc vào, chỉ có thể đánh giết một ít ở vòng ngoài trước.

Đồng thời cũng tích lũy kinh nghiệm chiến đấu với Hỏa biểu trùng, tìm ra điểm yếu của chúng.

Nhưng trước đó, Lý Đông cần phải chuẩn bị thật tốt.

"Hệ thống, tôi muốn cường hóa thành Ưng nhãn." Lý Đông dùng ý niệm giao tiếp với hệ thống. 【Đinh, cường hóa thành Ưng nhãn cần khấu trừ 6600 Đạo tệ, có xác nhận không?】 "Xác nhận!" 【Đinh, khấu trừ thành công 6600 Đạo tệ, Ưng nhãn đang cường hóa...】 【Đinh, cường hóa thành công.

Chúc mừng Túc chủ nhận được uy lực của Ưng nhãn!】 Hiện tại không có nhiều Đạo tệ như vậy, không thể cường hóa thành Hỏa nhãn kim tinh, mà chỉ sử dụng được vài phút thì quá không đáng, có Ưng nhãn thì khác hẳn, có thể phát hiện Hỏa biểu trùng từ khoảng cách rất xa.

Ngoài Ưng nhãn ra, Lý Đông còn cường hóa cả sức tay, từ sức tay kinh người cường hóa thành sức tay ngàn cân.

Vừa rồi lúc chiến đấu với cương thi, tinh thần quá căng thẳng, quên mất có thể nâng cấp sức tay lần nữa.

Ngoài ra, Lý Đông nâng cấp Phi diêm tẩu bích thành Lăng ba vi bộ.

Lỡ như bầy Hỏa biểu trùng bộc phát, anh cũng có thể chạy thoát thân.

Sau khi mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, Lý Đông cùng mọi người tiếp tục tiến lên.

Trên đường đi, quả nhiên phát hiện không ít Hỏa biểu trùng.

Lý Đông tiêu diệt từng con một. 【Đinh, tiêu diệt thành công Hỏa biểu trùng, Đạo tệ +1000.】 ...

Chứng kiến từng cảnh một, những người đi cùng đều kinh ngạc đến trợn mắt há mồm.

Biểu hiện của Lý Đông quá mạnh mẽ, vượt ngoài tầm hiểu biết của họ.

Đơn giản không phải là điều con người có thể làm được.

Phải biết rằng, ngoài sức tay, hai chân và mắt ra, Lý Đông đã cường hóa cơ thể lên hai mươi lăm cấp, sức mạnh, tốc độ, sự nhanh nhẹn, trí tuệ đều không phải người thường có thể so sánh.

Ngoại trừ Lão Dương và Dương Hinh, ánh mắt của những người

khác nhìn Lý Đông, ban đầu là kinh ngạc, dần dần biến thành sợ hãi.

"Tôi và A Hinh qua bên kia thăm dò trước, mọi người đợi ở đây." Dương Tuyết Lỵ đột nhiên lên tiếng.

Nói xong, cô liền dẫn Dương Hinh rời đi.

"Chị Lỵ, chị dẫn em ra đây, có chuyện gì sao?" Dương Hinh vừa rồi đã phát hiện Dương Tuyết Lỵ không ngừng nháy mắt với mình, nhưng lại không hiểu.

"Lý Đông đó, có chút không bình thường." Vẻ mặt Dương Tuyết Lỵ vô cùng nghiêm trọng, hỏi: "Em có hiểu cậu ta không?" "Lần trước em đi trộm mộ gặp anh ấy, bị anh ấy bắt được." Gò má Dương Hinh thoáng ửng hồng, mang theo nụ cười ngọt ngào.

Dương Tuyết Lỵ không khỏi thở dài.

Đều là phụ nữ, cô tự nhiên hiểu.

Phụ nữ chìm trong tình yêu không có lý trí.

Nhưng, đối tượng yêu của con bé, rốt cuộc là người thế nào?

Hay là... có phải là người không?

Dương Tuyết Lỵ nói ra suy nghĩ của mình.

Cô nghi ngờ Lý Đông, nghi ngờ anh là do yêu ma quỷ quái biến thành.

"Không thể nào." Trong đầu Dương Hinh hiện lên cảnh tượng lần đầu gặp Lý Đông.

Lúc đó Lý Đông đã biến ra một con báo săn từ hư không.

Chẳng lẽ Lý Đông thật sự là một sinh vật đáng sợ nào đó trong mộ biến thành, đang đi lại trong thế gian?

Nghĩ đến đây, Dương Hinh đột nhiên cảm thấy rùng mình.

Nhưng sâu trong lòng có một giọng nói đang gào thét: “Lý Đông không phải là sinh vật trong mộ...” “Chắc là anh ấy chỉ tu luyện võ thuật Việt Nam thôi.” Dương Hinh buột miệng nói: “Em không tin vào những thứ đáng sợ đó.” “Hy vọng là vậy.” Dương Tuyết Lỵ nói: “Nhưng dù sao, Lý Đông biểu hiện quá mạnh mẽ, chúng ta phải đề cao cảnh giác, phòng khi có chuyện bất trắc.” ...

Lý Đông tự nhiên không biết biểu hiện mạnh mẽ của mình đã gây ra sự nghi ngờ, không chỉ Dương Tuyết Lỵ, mà ngay cả Ngô Tà, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng đều có những suy đoán về anh, âm thầm giữ khoảng cách.

Nếu Lý Đông biết trong lòng họ mình đã trở thành một loại sinh vật đáng sợ nào đó, e rằng sẽ có cảm giác dở khóc dở cười.

Chương 151

Nhưng lúc này, anh đang chìm đắm trong niềm vui thu hoạch Hỏa biều trùng, không để ý đến sự thay đổi trong sắc mặt của người khác.

Đi suốt một chặng đường, chữ viết trên vách đá bên cạnh ngày càng nhiều.

Giáo sư Trần đã sớm đắm chìm trong đó, chuyên tâm nghiên cứu.

Đột nhiên, ông dừng bước, nói: "Chúng ta bây giờ phải xuống sông." Chắc là ông đã nghiên cứu ra được điều gì đó, nhưng không nói rõ.

Lập tức, mọi người đều xuống sông.

"Dưới đáy có thứ gì vậy?" Ngô Tà thò tay vào nước, mò lên một thứ từ dưới đáy.

Một khúc xương trắng hếu.

"A!" Dương Hinh hét lên một tiếng kinh hãi, dưới chân cô cũng chạm phải thứ gì đó kỳ quái.

Lúc này nhìn thấy khúc xương trong tay Ngô Tà, cô lập tức hiểu ra.

"...Con sông này lẽ nào là Thính minh hà trong truyền thuyết?" Sắc mặt Bàn Tử tái nhợt, hai hàm răng va vào nhau cầm cập.

Tương truyền, Minh hà là do xương trắng hóa thành, nước sông đều là xương cốt tan chảy.

Lời vừa dứt, Lý Đông đột nhiên cảm thấy có sinh vật đang bơi dưới nước, chạm vào chân mình.

Chắc là cá, nhưng hình như lại không phải.

Đúng lúc này, khúc xương trong tay Ngô Tà đột nhiên giãy giụa một cái, rơi xuống nước.

Mặt nước yên tĩnh đột nhiên sôi trào, tựa như có đàn cá đang cuộn lên.

Hồ Bát Nhất giơ đèn pin lên, chiếu vào mặt nước.

Chỉ thấy dưới dòng sông trong vắt, có từng bộ xương trắng đang bơi lội.

Có hộp sọ, có thân thể, hình dạng khác nhau, có cái thì chỉ là một mẩu xương lẻ tẻ.

Đáng sợ là, những khúc xương vốn nên nằm im dưới đáy nước, lúc này lại đang bơi trong nước.

Bơi như cá vậy.

Chứng kiến cảnh tượng trước mắt, mọi người chỉ cảm thấy dựng tóc gáy.

"...Sẽ làm gì chúng ta chứ?" Dương Hinh sắp sợ đến phát khóc.

Sắc mặt giáo sư Trần còn khó coi hơn cả quỷ.

Ở xa xa, có nhiều xương trắng hơn nữa, không ngừng cuộn lên, bao vây lấy mấy người.

"Mau, mau đi." Ngô Tà lớn tiếng hét lên.

Mặc dù không biết đám xương trắng này là chuyện gì, nhưng không ai muốn ở lại trong sông thêm một giây nào.

Tiếc là, đã quá muộn.

Dưới nước, vô số bộ xương khô tụ tập thành đàn, lao về phía cơ thể họ.

Giống như cá, chúng va vào cơ thể mọi người.

Mọi người bắt đầu chạy bán sống bán chết.

“Phịch!” “Phịch!” Vừa mới cất bước, Dương Hinh đã giẫm phải một khúc xương, cơ thể lập tức nghiêng ngả.

Lúc này, bên cạnh lại có một đàn xương trắng lao vào đùi cô.

Dương Hinh không giữ được thăng bằng, lập tức ngã nhào xuống sông.

Giáo sư Trần còn thảm hơn, chân còn chưa nhấc lên đã ngã xuống trước.

Lý Đông vội vàng chạy tới, vớt hai người từ dưới nước lên.

“Mau, mau, đi về phía đó.” Cơ thể giáo sư Trần đã sợ đến mềm nhũn, được Lý Đông dìu, yếu ớt chỉ về phía bờ đối diện của con sông.

Cái lão này, đến lúc này rồi mà còn muốn kiên trì qua sông sao?

Ý nghĩ trong đầu Lý Đông quay cuồng, anh cắn răng nói: “Mọi người nghe giáo sư Trần, tiếp tục qua sông.” Nói xong, tay trái anh xách giáo sư Trần, tay phải ôm lấy Dương Hinh.

Giờ phút này, những người khác có thể tự vệ đã là may mắn rồi, chỉ có Lý Đông mới có khả năng cứu người.

Tim Dương Hinh lập tức đập thình thịch.

“Anh Đông chắc chắn không phải là sinh vật đáng sợ, nếu không, anh ấy sẽ không cứu mình.” “Nhưng có sao đâu, trong truyền thuyết chẳng phải có rất nhiều chuyện tình yêu giữa người và yêu, người và quỷ sao.” “Nếu anh Đông thật sự là một con quỷ, liệu có khác gì so với đàn ông không nhỉ, cái đó...

Phì phì phì, mình đang nghĩ linh tinh gì thế, thật xấu hổ...” Một lát sau, Dương Hinh lại bắt đầu suy nghĩ: “Nếu mình kết hôn và sinh con với một con quỷ, sẽ xảy ra chuyện gì nhỉ?” ...

Lúc này Lý Đông đang toàn tâm toàn ý đối phó với đám xương cốt đang bơi dưới nước, nào biết được Dương Hinh đã suy nghĩ viển vông đến tận chín tầng mây, ngay cả chuyện sinh con với anh cũng đã nghĩ xong rồi. ...

Xương cốt trong nước rất rời rạc, lực va chạm không lớn, chỉ hơi đau một chút mà thôi.

Chương 152

Mọi người cố nén đau đớn và sợ hãi, lội qua sông.

“Chúng ta lên bờ rồi sao?” Lão Dương bò lên khỏi mặt nước, nhìn lại con sông phía sau, có chút không dám tin.

“Chắc vậy, chúng ta đều còn sống.” Bàn Tử đột nhiên ôm chầm lấy Ngô Tà, khóc nức nở.

Khụ khụ...

Gã Bàn Tử này, không lẽ có xu hướng giới tính không bình thường à.

Chẳng lẽ cậu ta thật sự có suy nghĩ đặc biệt gì với “Thiên Chân” sao.

Lý Đông liếc nhìn Ngô Tà.

Tên này da trắng thịt mềm, đúng là một tiểu thịt tươi không tồi.

Không biết hai người này, ai công, ai thụ? ...

Một hành động vô tình của Bàn Tử đã khiến suy nghĩ của Lý Đông bay xa vạn dặm.

Đám xương cốt trong sông vẫn đang bơi lội.

Chỉ là, mất đi mục tiêu tấn công, chúng bơi chậm hơn trước rất nhiều.

Dần dần, theo thời gian, từng khúc xương chìm xuống đáy nước, không còn động đậy.

Nếu có người lại lội xuống nước, chắc chắn chúng sẽ lại tấn công.

Không ngờ lại có thể bơi qua được một con sông như vậy.

Thật khiến người ta có chút khó tin.

Mọi người thở hổn hển, vừa rồi ai nấy đều bị dọa cho một phen khiếp vía.

Đúng lúc này, trong hang động đột nhiên vang lên một tiếng hú lạnh lẽo.

"Tí..." Âm thanh chói tai đáng sợ, như thể có một sinh vật mạnh mẽ nào đó đang gào thét.

"A!" Dương Tuyết Lỵ đột nhiên ôm chặt lấy cơ thể Lý Đông.

Mềm mại ấm áp.

Không ngờ vóc dáng của cô gái này lại đầy đặn đến vậy.

Dường như là hàng thật giá thật.

"Chúng ta không thể ở đây lâu, phải rời đi thôi." Hồ Bát Nhất lên tiếng.

"Ừm..." Dương Hinh lúc này mới chui ra khỏi vòng tay Lý Đông.

Cả khuôn mặt cô đỏ bừng.

Vừa rồi thật sự không để ý, chỉ là phản xạ tự nhiên của cơ thể.

Tự nhiên như vậy mà ôm chặt lấy Lý Đông.

"Vừa rồi là cái gì vậy?" Lão Dương lên tiếng hỏi.

"Hơi giống tiếng kêu của Đề hồn." Giọng Hồ Bát Nhất không chắc chắn.

"Đề hồn là thứ gì?" Lão Dương ngơ ngác.

"Trong truyền thuyết là thủ lĩnh của vạn quỷ ở Minh giới, tên là Đề hồn.

Là đế vương trong các loài quỷ hồn, có thể sai khiến vạn quỷ.

Nơi nó xuất hiện, chắc chắn có rất nhiều quỷ vật lợi hại." Hồ Bát Nhất giải thích.

"Ở đây có một con Đề hồn sao?" Bàn Tử giật nảy mình.

"Nói chung, chúng ta cẩn thận một chút là được." Lời vừa dứt, Ngô Tà đột nhiên hét lên: "Mau nhìn kìa, đó là gì?" Mọi người vội ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy bờ sông bên kia xuất hiện những đốm sáng huỳnh quang, tựa như những bóng ma, lơ lửng trên không trung.

Lý Đông có Ưng nhãn, nên nhìn rõ hơn người khác, đó là Hỏa biều trùng, hàng ngàn con Hỏa biều trùng.

Tại sao nơi đó lại đột nhiên xuất hiện nhiều Hỏa biều trùng như vậy?

Lý Đông vội nói: "Đó là Hỏa biều trùng.

Mọi người đừng lên tiếng, nín thở, đừng cử động, tuyệt đối đừng kinh động chúng." Nhiều Hỏa biều trùng như vậy, một khi bị kinh động, hậu quả khó lường.

Mọi người nghe lời Lý Đông, lập tức không dám cử động.

Hỏa biều trùng bay lượn đầy trời, một số con bay về phía lòng sông.

Đột nhiên, trong sông có một bộ xương khô nhảy lên.

Đó là một bộ xương khô hoàn chỉnh, đầu, thân, tay đều còn nguyên.

Chương 153

Hai chân đứng trong nước, đứng trên mặt nước.

Trong hộp sọ của nó, có một ngọn lửa u ám đang cháy.

Lý Đông cảm thấy gã này chắc chắn đã nhìn thấy họ.

Nó liếc nhìn Lý Đông và mọi người một cái, rồi quay đầu đi, nhìn về phía đám Hỏa biều trùng bên kia.

Đám Hỏa biều trùng dường như rất kiêng dè bộ xương khô, những con vốn đang bay về phía bờ sông liền quay đầu bay trở lại.

Chứng kiến cảnh này, Lý Đông và mọi người lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Không ngờ vào thời khắc mấu chốt này, lại có một bộ xương khô cứu họ.

Nhưng, tại sao đối phương lại cứu họ?

Vừa rồi ở dưới nước, tại sao lại không thấy một bộ xương khô hoàn chỉnh như vậy?

Đang suy nghĩ, bỗng nghe giáo sư Trần hét lên: "Mau nhìn kìa." Lý Đông vội đưa tay bịt miệng giáo sư Trần lại.

Lúc này rồi mà lão già này còn la lối om sòm cái gì?

Quả nhiên, ông ta vừa hét lên, đám Hỏa biều trùng ở đối diện lại tụ tập bay về phía này.

"Thôi xong rồi." Lý Đông thầm kêu không hay, suy nghĩ xem nên chạy trốn thế nào.

Một hai con Hỏa biều trùng thì dễ đối phó.

Nhưng nhiều Hỏa biều trùng như vậy, ngoài việc chạy trốn ra, trong đầu Lý Đông không nảy ra ý nghĩ thứ hai.

Miệng giáo sư Trần bị Lý Đông bịt lại, ông ta ra sức giãy giụa, nhưng sức lực của Lý Đông lớn đến mức nào, đâu phải là một vị giáo sư chuyên nghiên cứu có thể giãy ra được.

Ánh mắt ông ta cứ nhìn chằm chằm vào một nơi nào đó.

Lý Đông cuối cùng cũng phát hiện ra sự bất thường của giáo sư Trần, thuận theo ánh mắt của ông ta nhìn sang, chỉ thấy trong dòng sông phía trước, từng bộ xương khô đứng lên từ dưới nước.

Dưới nước vang lên tiếng "loảng xoảng".

Dường như là tiếng xương cốt va chạm vào nhau.

"Những khúc xương đó đang ghép lại, tạo thành từng bộ xương khô." Dương Hinh khẽ nói bên tai Lý Đông.

Không cần cô nói, Lý Đông cũng đã phát hiện ra.

Số lượng xương khô trên mặt sông ngày càng nhiều.

Chúng đều lơ lửng trên mặt nước, chỉ có hai chân đạp trong nước.

Đám Hỏa biều trùng bay đến trước mặt những bộ xương khô, bay lượn không ngừng.

"Hú..." "Tít..." Những âm thanh kỳ quái vang lên qua lại.

Giống như đang nói chuyện, đang giao tiếp với nhau?

Đột nhiên, một bầy Hỏa biều trùng bỗng nhiên hướng về phía trước phun lửa.

Trong hộp sọ của những bộ xương khô kia, cũng đột nhiên phun ra nước.

Có bộ xương khô bị lửa bén vào người, liền lập tức chìm xuống

nước, không lâu sau lại nổi lên.

Đồng thời, cũng có rất nhiều Hỏa biều trùng bị rơi xuống nước, nhưng không bao giờ bay lên được nữa.

Lúc đầu, thế công của Hỏa biều trùng rất hung hãn, nhưng chẳng mấy chốc, cục diện đã đảo ngược.

Số lượng xương khô ngày càng nhiều, trong khi Hỏa biều trùng lại dần dần ít đi.

Chẳng mấy chốc đã giảm đi hơn một nửa.

Cuối cùng, đám Hỏa biều trùng không tấn công nữa, quay người bay về phía xa.

"Tốt quá rồi." Dương Hinh thở phào một hơi dài.

Đám Hỏa biều trùng cuối cùng cũng bị đuổi đi.

Nhưng giây tiếp theo, tim cô lại treo lên cổ họng.

Những bộ xương khô vốn đang đối mặt với Hỏa biều trùng lần lượt quay người lại, nhìn về phía họ.

"...Làm... gì... vậy." Răng Bàn Tử va vào nhau cầm cập, nói không nên lời.

Suốt quãng đường, cậu ta đã bị dọa quá nhiều lần.

Đám xương khô này, ngay cả Hỏa biều trùng cũng bị đánh chạy, chúng phải đáng sợ đến mức nào?

Trong hộp sọ của những bộ xương khô lóe lên ánh lửa u ám, nhưng Lý Đông nhìn rất rõ.

Chương 154

Chúng cũng có thể phun nước từ trong hộp sọ.

Chính nhờ điểm này, chúng mới đánh bại được đám Hỏa biều trùng.

“Chuẩn bị tác chiến.” Dương Tuyết Lỵ tỏ ra bình tĩnh nhất, khẩu súng trong tay đã giơ lên.

Đúng lúc này, tiếng hú quỷ dị lại vang lên lần nữa.

“Mau nhìn kìa, bên đó.” Dương Hinh lớn tiếng hét lên.

Lý Đông quay đầu nhìn, chỉ thấy nơi họ vừa đi qua, đột nhiên xuất hiện sương mù.

Trong sương mù, truyền đến từng trận tiếng người.

Dường như là một phiên chợ, loáng thoáng có tiếng rao của những người bán hàng rong.

Lại có tiếng ồn ào của thực khách trong tửu lầu...

Tiếng khóc thét của người phụ nữ vừa mất con...

Tiếng cười vui vẻ của lão gia vừa cưới tiểu thiếp...

Sương mù cuồn cuộn, ập về phía này.

“Không hay rồi, là U minh quỷ vụ, mau chạy đi.” Hồ Bát Nhất hét lớn một tiếng, dẫn đầu chạy vào trong.

“U minh quỷ vụ?” Lý Đông đuổi sát theo, vội vàng hỏi.

“Đó là sương mù của Minh giới, chỉ cần tiến vào trong U minh quỷ vụ, sẽ bị sương mù đưa vào Minh giới.

Tương truyền, phàm là người tiến vào U minh quỷ vụ, chưa từng

có ai thoát ra được.” Hồ Bát Nhất liều mạng chạy về phía trước.

Đùa sao, những thứ khác có lẽ còn có cách đối phó.

Mạo hiểm liều mạng, cũng chỉ là mạo hiểm mà thôi.

Luôn có một tia hy vọng chiến thắng.

Một khi bị cuốn vào U minh quỷ vụ, thì coi như xong đời, chưa từng có ai có thể thoát ra khỏi đó.

Đám xương khô thấy họ chạy, cũng chạy theo.

Nhưng chúng không lên bờ, mà chạy trong nước.

Nhanh như bay.

Những bộ xương khô này, tất cả đều đang bay trên mặt nước.

Tốc độ của sương mù không nhanh, chẳng mấy chốc đã bị bỏ lại phía sau.

Chỉ có đám xương khô là bám riết không tha.

“Hộc!” Ngoại trừ Lý Đông, mọi người đều chạy đến thở không ra hơi.

“Đám xương khô này, sao cứ bám theo chúng ta vậy?” Bàn Tử lớn tiếng kêu lên.

Sắc mặt Ngô Tà trở nên nghiêm túc, nói: “Có lẽ trên người chúng ta, có thứ mà đám xương khô muốn.” “Muốn gì chứ?” Dương Hinh nói: “Không lẽ là mạng của chúng ta à.” “Có lẽ muốn chúng ta làm bạn với chúng.” Lý Đông nói.

“Đến lúc nào rồi mà còn có tâm trạng đùa giỡn.” Dương Hinh vô cùng căng thẳng, nói: “Tôi cứ cảm thấy đám xương khô này kỳ quái lắm, ánh mắt chúng nhìn chúng ta lại càng kỳ quái hơn.” Nói thừa, xương khô mà không quái sao?

Nhưng, mắt của chúng?

Chúng có mắt à?

Thực tế, trong hộp sọ của những bộ xương khô này là một ngọn lửa.

Ngọn lửa đó không ngừng lập lòe, trông như thể ánh mắt của bộ xương khô đang biến đổi, toát ra vẻ quỷ dị âm u đến khó tả.

Đột nhiên, tiếng người ồn ào lại vang lên lần nữa.

"Không hay rồi, U minh quỷ vụ đến rồi." Mọi người đành phải chạy tiếp.

Không ai muốn rơi vào U minh quỷ vụ cả.

"Phía trước không có đường." Lý Đông dừng bước.

Phía trước toàn là nước sông, không còn chỗ nào để đặt chân.

Chẳng lẽ phải xuống sông lần nữa?

Mọi người không khỏi nhìn về phía những bộ xương khô đang bám riết họ trong sông.

Những thứ này, không biết tại sao không lên bờ, nhưng nếu xuống sông, e rằng sẽ...

"Không quan tâm được nhiều như vậy nữa." Dương Tuyết Lỵ nhìn sương mù ngày càng đến gần phía sau, lại nhìn đám xương khô, nói: "Mọi người chuẩn bị, xuống sông chiến đấu." "Chúng ta thật sự phải xuống sông sao?" Trong lòng Dương Hinh vô cùng không muốn.

Theo cô thấy, bảo cô xuống sông, thà vào U minh quỷ vụ còn hơn.

Dù sao, sự đáng sợ của U minh quỷ vụ cũng chỉ là trong truyền thuyết.

Chương 155

Sự đáng sợ của con sông này, cô đã tự mình trải nghiệm.

Huống hồ, bây giờ đã xảy ra biến đổi, có nhiều bộ xương khô như vậy trong sông.

Càng khiến cô không muốn xuống sông lần nữa.

Lý Đông cầm Đồ long bảo đao trong tay, đi đầu xuống sông.

Vừa mới xuống sông, một bộ xương khô đã lao tới.

Lý Đông vung ngang bảo đao, quét qua người bộ xương khô.

Đồ long bảo đao quả nhiên không tầm thường.

Chỉ thấy ánh đao lóe lên, bộ xương khô bị một đao chém thành hai nửa, rơi lả tả xuống sông.

Cùng lúc đó, Lý Đông cũng bị nước do bộ xương khô phun ra, ướt như chuột lột.

"Mau đi, tôi chặn đám xương khô này." Lý Đông nói.

Dương Tuyết Lỵ không khỏi có chút cảm kích, chẳng lẽ mình đã đa nghi rồi sao?

Lý Đông không phải là sinh vật đáng sợ, anh cũng là con người như mình.

Ý nghĩ này lóe lên, lúc này cũng không có thời gian để suy nghĩ nhiều.

Dù Lý Đông thật sự là sinh vật gì, lúc này có thể ra tay cứu mạng mình, cô cũng cảm kích vô cùng.

Ngay lập tức, mấy người lao xuống sông, liều mạng bơi về phía

trước.

Có lẽ những khúc xương trắng trước đó đều đã tụ tập lại một chỗ, lần này, họ không gặp phải bất kỳ khúc xương nào.

Phía sau, Lý Đông và đám xương khô đã giao chiến. 【Đinh, tấn công thành công một bộ xương khô, Đạo tệ +100.】 Tiếng của hệ thống không ngừng vang lên, không dứt bên tai.

Những bộ xương khô này, căn bản không thể giết chết.

Bị Đồ long đao chém thành hai nửa, chúng cũng không rơi xuống sông, chỉ tan rã ra mà thôi.

Không bao lâu, chúng lại tụ hợp lại.

Lý Đông vừa đánh vừa lùi, vì sương mù phía sau đang không ngừng đến gần.

Đột nhiên, sương mù phía sau cuồn cuộn, đột ngột tăng tốc, như gió lốc, cuốn tới.

Lý Đông không ngờ sương mù lại đột nhiên thay đổi, lập tức kinh hãi thất sắc, cơ thể nhảy lùi về sau.

Sương mù cuồng cuộn như vòi rồng, vươn ra một bàn tay hoàn toàn do sương mù ngưng tụ thành.

Nó lướt qua gần sát chóp mũi Lý Đông.

Chỉ cần chậm một giây, e rằng đã bị cuốn vào trong sương mù.

Sắc mặt Lý Đông đại biến, không còn quan tâm nhiều như vậy nữa, triển khai Lăng ba vi bộ, như bay trên mặt nước, lao đi vun vút.

Phía sau, đám xương khô đều bị cuốn vào trong sương mù, truyền ra những tiếng cười quái dị.

Lý Đông nhanh chóng đuổi kịp Dương Hinh và những người khác.

“Anh không sao chứ?” Dương Hinh quan tâm hỏi, vẻ mặt đầy căng thẳng.

“Không sao.” Lý Đông nói: “Sương mù đến rồi, những bộ xương khô đó đều bị cuốn vào trong sương mù, nếu không phải tôi phản ứng nhanh, cũng đã bị cuốn vào rồi.” Đúng lúc này, tiếng người nói chuyện lại vang lên lần nữa.

“Công tử, một đóa hoa chỉ cần một đồng tiền, sao không mua cho nương tử nhà mình?” “Bán bánh bao đây, bánh bao thịt tươi chính tông đây...” Các loại tiếng nói chuyện vang lên liên tiếp, nếu người không biết, e rằng sẽ tưởng mình đang ở trong một phiên chợ.

Nhưng, lúc này họ đang ở trong một con sông ngầm âm u vô tận.

Những âm thanh này nghe sao mà quỷ dị, khiến người ta dựng tóc gáy.

Nước sông ngày càng sâu, dưới nước lại truyền đến tiếng động của thứ gì đó đang bơi.

Lý Đông vận chuyển Ưng nhãn, tập trung nhìn về phía trước, trong tầm mắt của anh, anh đã thấy vô số Hỏa biều trùng.

Dày đặc, che trời lấp đất, đang ập về phía họ.

Phía sau, sương mù điên cuồng gào thét, ngày càng đến gần.

Phía trước có Hỏa biều trùng, phía sau có sương mù, họ đã rơi vào tuyệt cảnh.

Chẳng mấy chốc, những người khác cũng phát hiện ra đám Hỏa biều trùng phía trước.

Sắc mặt mọi người đều trở nên khó coi.

“Làm sao bây giờ?” Dương Hinh hỏi.

Trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Ở đây không có con đường nào khác, không có nơi nào để trốn.

Chương 156

Phía trước có Hỏa biều trùng, phía sau có U minh quỷ vụ.

Đã rơi vào tuyệt cảnh.

“Chuẩn bị chiến đấu.” Giọng Dương Tuyết Lỵ dứt khoát.

Vào thời khắc nguy cấp này, người phụ nữ này lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

“Chúng ta đi về phía nào?” Bàn Tử hỏi.

“Về phía Hỏa biều trùng.” Dương Tuyết Lỵ nói.

“Không ổn đâu.” Lão Dương nhìn đám Hỏa biều trùng phía trước, lại nhìn sương mù phía sau, nói: “Hay là chúng ta vào trong sương mù đi.” “Cậu điên rồi à?” Hồ Bát Nhất và Ngô Tà đồng thanh.

“Không được, chúng ta tuyệt đối không thể vào sương mù.” Hồ Bát Nhất nói một cách dứt khoát.

“Sương mù thật sự đáng sợ đến vậy sao?” Dương Hinh yếu ớt hỏi.

“Nghe tiếng động đi.” Hồ Bát Nhất ném lại một câu như vậy.

Đó là tiếng của phiên chợ.

Chắc hẳn là một đô thị phồn hoa.

“Không chừng có người đang dùng máy ghi âm để dọa chúng ta đấy.” Dương Hinh đột nhiên nghĩ ra một ý tưởng kỳ quặc.

“Tuyệt đối không phải.” Lý Đông vừa rồi suýt nữa bị cuốn vào trong sương mù, đến giờ vẫn còn sợ hãi, nói: “Sương mù biến hóa khôn lường, vừa rồi tôi đã tự mình trải nghiệm.

Một khi rơi vào trong đó, e rằng vạn lần khó thoát." "Căn bản không thể thoát ra được." Hồ Bát Nhất nói: "Đừng lãng phí thời gian nữa, mọi người tranh thủ thời gian chuẩn bị chiến đấu." "Nhưng mà, nhiều Hỏa biều trùng như vậy..." Trong mắt Bàn Tử tràn đầy sợ hãi.

Sự lợi hại của Hỏa biều trùng, trên đường đi họ đều đã được chứng kiến.

Nếu chỉ một hai con thì còn đỡ.

Nhìn một cái, Hỏa biều trùng dày đặc, quỷ mới biết có bao nhiêu con.

Quan trọng hơn, Lý Đông biết rõ, trên Yêu lâu chín tầng, còn có nhiều Hỏa biều trùng hơn nữa.

Nếu nổ súng, kinh động đến Hỏa biều trùng ở Yêu lâu chín tầng, cảnh tượng đó quá đẹp, Lý Đông không dám tưởng tượng.

Nhưng, đến lúc này rồi, còn có thể làm gì nữa?

Lý Đông nhanh chóng suy nghĩ.

Hỏa biều trùng sợ nước, lúc này họ đang ở trong sông ngầm dưới lòng đất.

Lý Đông nhanh chóng mở ba lô, từ bên trong lấy ra một khẩu súng nước đồ chơi.

Trước khi quyết định lên đường đi trộm mộ, Lý Đông đã chuẩn bị đầy đủ.

Những thứ khác không thể mang theo, dù sao cũng chỉ có một cái ba lô, không mang được nhiều đồ.

Sức lực đủ lớn, cũng không có chỗ để chứa.

Nhưng, anh có hệ thống.

Nếu có hệ thống trong tay, thì có thể mang đồ một cách có chiến lược.

Mang đồ chơi.

Có đồ chơi làm nguyên mẫu, có thể lệnh cho hệ thống tiến hành cường hóa.

Đồ chơi nhỏ hơn hàng thật rất nhiều.

Một cái ba lô không chứa được hàng thật, nhưng có thể chứa đồ chơi.

"Chuyện gì vậy?

Sao cậu lại mang nhiều đồ chơi thế?" Lão Dương nhìn những thứ trong ba lô của Lý Đông, vô cùng khó hiểu.

Chúng ta đi trộm mộ chứ không phải đi chơi.

Mang đồ chơi, định giở trò gì đây?

"Tôi tự có cách của mình." Lý Đông nói với vẻ cao thâm khó lường.

Trong lúc nói chuyện, anh khẩn cấp liên hệ với hệ thống.

"Hệ thống, tôi muốn cường hóa." Lý Đông cầm khẩu súng nước đồ chơi nói. 【Xin Túc chủ lựa chọn cấp độ cường hóa:】 【Cấp một: Súng nước thông thường, 300 Đạo tệ.】 【Cấp hai: Súng phun nước cao áp cỡ nhỏ, 600 Đạo tệ.】 【Cấp ba: Súng phun nước cao áp cỡ trung, 1200 Đạo tệ.】 【Cấp bốn: Súng phun nước cao áp công suất lớn, 3000 Đạo tệ.】 【Cấp năm: Súng phun nước siêu áp quân dụng, 10000 Đạo tệ.】 Lý Đông lập tức không chút do dự: "Cường hóa cấp năm." 【Đinh, vật phẩm sẽ được cường hóa thành súng phun nước siêu áp quân dụng, cần khấu trừ 10000 Đạo tệ, có xác nhận không?】 "Xác nhận." 【Đinh, khấu trừ thành công 10000 Đạo tệ, vật

phẩm đang cường hóa...】【Đinh, cường hóa thành công.

Chúc mừng Túc chủ nhận được súng phun nước siêu áp quân dụng.】 Trong tay Lý Đông, đột nhiên xuất hiện một khẩu súng nước khổng lồ.

Nòng súng to bằng vòi cứu hỏa.

Dọc theo nòng súng xuống dưới, một đoạn ống mềm hút nước cắm sâu vào trong sông.

"Thứ trên tay cậu, là gì vậy?" Dương Tuyết Lỵ chú ý đến tất cả, đột nhiên chĩa súng vào Lý Đông.

Chương 157

"Làm gì vậy?" Lý Đông vô cùng khó hiểu.

Dương Tuyết Lỵ điên rồi sao?

Dương Hinh cũng kinh hãi thất sắc, chị họ thật sự muốn giết Lý Đông sao?

Lúc này, không chỉ Dương Tuyết Lỵ, mà cả Hồ Bát Nhất, Bàn Tử cũng đều dùng súng trong tay chĩa vào Lý Đông.

"Làm gì thế?" Lão Dương lớn tiếng hỏi.

"Cậu ta có vấn đề." Dương Tuyết Lỵ nói: "Các người cũng thấy rồi, trên người cậu ta ban đầu không có khẩu súng nước đó, bây giờ lại đột nhiên xuất hiện từ hư không..." Lý Đông có chút tức giận: "Tôi vất vả cứu mọi người, vậy mà các người lại chĩa súng vào tôi." "Một người bình thường, không có khả năng đột nhiên biến ra đồ vật." Dương Tuyết Lỵ nói: "Cậu đừng nói với tôi, biến ra đồ vật từ hư không, cũng là võ thuật Việt Nam nhé?" Lý Đông bất lực, người phụ nữ này, đúng là có chút không thể nói lý lẽ.

Đúng lúc này, sương mù phía sau ngày càng gần.

Đám Hỏa biều trùng phía trước cũng gào thét bay tới.

"Đến lúc này rồi, chúng ta đừng đấu đá nội bộ nữa được không?" Lão Dương nói: "Bất kể anh Đông là người hay quỷ, bây giờ anh ấy đều đang giúp chúng ta, đợi sau khi nguy cơ được giải trừ, mọi người hãy nghiên cứu vấn đề này, được không?" "Tôi đồng ý với ý kiến của Lão Dương." Ngô Tà nói: "Tuy thân phận của cậu ta đáng ngờ, nhưng bây giờ không phải là lúc." Trước đây cậu từng cùng Lý Đông đi trộm mộ, đã chứng kiến thủ đoạn của anh.

Lúc đó trong lòng Ngô Tà tuy có nghi ngờ, nhưng cuối cùng cũng hữu kinh vô hiểm.

Sau đó, Lý Đông lại một lần nữa mời cậu đi trộm mộ, cậu cũng đã đồng ý.

Từ một góc độ nào đó, cậu tin tưởng Lý Đông.

Dù Lý Đông thật sự không phải là người, Ngô Tà cũng tin Lý Đông không có ác ý với mình.

Dương Tuyết Lỵ cũng cảm thấy không ổn.

Bây giờ phía trước có Hỏa biều trùng, phía sau có U minh quỷ vụ, quả thực không phải là lúc.

Vừa rồi cô chỉ gần như phản xạ có điều kiện mà chĩa súng vào Lý Đông.

Dù sao, một người đột nhiên biến ra đồ vật từ hư không, đối với cô cú sốc quá lớn.

Đặc biệt là ở một nơi đáng sợ như thế này.

Nhưng bây giờ đã chĩa súng vào Lý Đông, có chút cưỡi hổ khó xuống.

“Không còn thời gian nữa.” Lý Đông nói: “Nếu tiếp tục đấu đá nội bộ, thì chúng ta đều chết chắc.” “Mọi người bây giờ đừng nội chiến nữa.” Giáo sư Trần cũng lên tiếng.

“Được rồi.” Dương Tuyết Lỵ hạ súng xuống.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng theo đó hạ súng xuống.

“Mau, Hỏa biều trùng đến rồi.” Ngô Tà hét lên.

Lời cậu vừa dứt, Lý Đông đã giơ khẩu súng nước trong tay lên.

Một dòng nước khổng lồ phun ra.

Từng quả cầu lửa liên tục bùng lên, rồi lại bị dòng nước dập tắt. 【Tiêu diệt thành công một con Hỏa biều trùng, Đạo tệ +1000.】 ...

Tiếng của hệ thống không ngừng vang lên trong đầu.

Đạo tệ tăng vùn vụt.

Vô số Hỏa biều trùng, ngã xuống dưới khẩu súng nước.

Bên cạnh, Dương Tuyết Lỵ và những người khác đều nhìn ngây người.

Cũng quá mạnh mẽ rồi đấy.

Trong lúc mọi người kinh ngạc đến cực điểm, phía sau đột nhiên nổi gió.

U minh quỷ vụ vốn đang từ từ tiến lên, thừa thế gió, cuốn tới.

"Mau chạy." Không biết ai hét lên một tiếng, mọi người vội vàng chạy về phía trước.

Lý Đông cầm súng nước, không ngừng dọn dẹp Hỏa biều trùng phía trước.

Cũng không biết là Hỏa biều trùng vừa hay bị nước khắc chế, hay nước trong sông ngầm có năng lực đặc biệt, tóm lại, Hỏa biều trùng bị tiêu diệt từng con một, rơi xuống sông, liền không thể bay lên được nữa.

Lý Đông vừa quét vừa tiến lên, tốc độ không hề chậm hơn họ.

Dương Tuyết Lỵ nhìn mà dần dần kinh hãi, khẩu súng phun nước cao áp trong tay Lý Đông không phải là súng nước thông thường.

Dương Tuyết Lỵ sớm đã nhìn ra, đó là loại súng phun nước cao áp quân dụng mới nhất, còn mạnh hơn cả súng phun nước cao áp của đội cứu hỏa.

Loại súng nước này thường cần hai người mới có thể cầm, lúc phun nước, chỉ có thể từ từ tiến lên.

Nhưng, Lý Đông lúc này nào có những hạn chế đó.

Cầm súng phun nước cao áp, anh vẫn nhanh như bay, tốc độ di chuyển không hề chậm hơn họ.

Trên mặt Lý Đông, nở một nụ cười nhàn nhạt.

Giờ khắc này, trong lòng anh thật sự vui như hoa nở.

Chương 158

【Đinh, tiêu diệt thành công một con Hỏa biều trùng, Đạo tệ +1000.】...

Âm thanh này, quả thực quá tuyệt vời.

Có súng phun nước cao áp quân dụng trong tay, đám Hỏa biều trùng vốn vô cùng đáng sợ dưới tay anh, như dưa thái rau xắt, căn bản không chịu nổi một đòn.

Không lâu sau, Lý Đông đã tiêu diệt hơn ngàn con Hỏa biều trùng, kiếm được hơn trăm vạn Đạo tệ.

"Phát tài rồi, lần này thật sự phát tài rồi." Lý Đông mừng như điên trong lòng.

"Đám Hỏa biều trùng này, hình như không lợi hại lắm." Lão Dương lên tiếng.

Đám Hỏa biều trùng vốn hung hãn bị khẩu súng phun nước cao áp trong tay Lý Đông ép cho tan tác, không gây ra bất kỳ uy hiếp nào.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nhìn nhau, trong mắt đều lộ vẻ kinh hãi.

Hai người họ rõ hơn ai hết sự đáng sợ của Hỏa biều trùng.

Nhưng, bây giờ?

Ngoài việc ở xa xa bùng lên từng quả cầu lửa, rồi nhanh chóng bị nước từ súng phun nước cao áp dập tắt, Hỏa biều trùng không gây ra bất kỳ sóng gió nào.

Có Lý Đông mở đường, đám Hỏa biều trùng nhanh chóng bị dọn sạch, họ có thể tiếp tục tiến lên.

Dần dần lại kéo giãn khoảng cách với U minh quỷ vụ.

Đột nhiên, khẩu súng phun nước cao áp trong tay Lý Đông dừng lại.

"Chuyện gì vậy?" Giáo sư Trần vội vàng hỏi.

Đừng thấy đi một mạch thuận lợi, đó là hoàn toàn dựa vào khẩu súng nước trong tay Lý Đông.

"Không sao, chỉ cần bổ sung năng lượng thôi." Lý Đông nhanh chóng giơ lên lần nữa.

Sau một thời gian dài càn quét mạnh mẽ, Hỏa biều trùng trong động không còn nhiều.

Phía sau còn nhiều Hỏa biều trùng hơn, nhưng dường như đã đổi hướng, chạy trốn.

Đối mặt với khẩu súng phun nước cao áp đáng sợ trong tay Lý Đông, chúng đã sợ hãi.

Không dám bay tới nữa, ngược lại còn đang chạy trốn.

"Anh Đông uy vũ bá khí." Lão Dương tán thưởng một tiếng.

Ánh mắt Dương Hinh cũng đều là vui mừng, lúc này cô liếc nhìn chị họ một cái, ý tứ trong mắt vô cùng rõ ràng.

"Xin lỗi, vừa rồi tôi đã quá nóng nảy." Dương Tuyết Lỵ đột nhiên lên tiếng: "Ở đây xảy ra quá nhiều chuyện quỷ dị, tinh thần tôi căng thẳng cao độ, cho nên..." "Không sao." Lý Đông nói: "Tôi có thể hiểu." Hồ Bát Nhất liếc nhìn Lý Đông một cái, vẻ mặt phức tạp.

Đến lúc này, anh ta cũng không thể không phục.

"Thứ này thật không tồi." Lý Đông thầm nghĩ, nếu có thể cầm khẩu súng phun nước cao áp, đi thẳng đến Yêu lâu chín tầng.

Nhắm vào đó mà phun một trận, cảnh tượng đó, quả thực quá đẹp.

Vậy sẽ thu hoạch được bao nhiêu Đạo tệ, một con Hỏa biều trùng là 1000 Đạo tệ đấy.

Hơn nữa, không có Hỏa biều trùng, bảo vật trong Yêu lâu chín tầng đều có thể lấy ra...

Giá trị đó, lại phải cao đến mức nào?

Không biết ở đó có sông ngầm không, nếu không có, thì không còn cách nào.

Dù sao, nếu không có súng phun nước cao áp, Lý Đông thật sự không nghĩ ra cách nào đối phó với mấy chục vạn con Hỏa biều trùng.

Dù ném bom, e rằng cũng không giết được bao nhiêu.

Vô số Hỏa biều trùng chết rơi xuống mặt sông, trôi lềnh bềnh khắp nơi.

"Mau nhìn kìa, có thứ gì đó đang ăn xác Hỏa biều trùng." Dương Hinh giơ đèn pin, chiếu lên mặt nước.

Dưới nước có rất nhiều xương cốt, bơi lội như đàn cá, đang không ngừng nuốt chửng xác Hỏa biều trùng.

"Đám xương cốt này, lại từ đâu ra vậy?

Vừa rồi không phải không có sao?" Cơ thể giáo sư Trần run lẩy bẩy, suýt nữa đứng không vững.

Đám xương cốt vây quanh xác Hỏa biều trùng bơi lội, không ngừng va vào xác Hỏa biều trùng.

Loáng thoáng truyền ra tiếng "rào rạo" như tiếng nhai.

"Đừng hoảng, những thứ này không đáng sợ." Dương Tuyết Lỵ nói.

Lần trước lội qua sông, cũng gặp phải xương cốt, nhưng cuối

cùng hữu kinh vô hiểm, không ai bị thương.

Chỉ là bị một phen hú vía mà thôi.

Tuy nhiên, có sự quấy nhiễu của đám xương cốt, tốc độ di chuyển chậm đi rất nhiều.

Phía sau, U minh quỷ vụ không ngừng đến gần.

Chương 159

“Cậu có cách nào đối phó với U minh quỷ vụ không?” Dương Tuyết Lỵ lo lắng hỏi.

Chứng kiến đủ loại năng lực thần kỳ của Lý Đông, vào thời khắc nguy cấp này, cô tự nhiên đặt hy vọng vào Lý Đông.

“Không có.” Lý Đông nói một câu cộc lốc.

Vừa rồi bị chĩa súng vào, Lý Đông bây giờ vẫn chưa hết giận.

“Thật sự không có sao?” Trên mặt Dương Tuyết Lỵ lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Nước ở đây đã ngập đến ngực, cộng thêm đám xương cốt bơi lội trong nước không ngừng quấy nhiễu, thật sự đi rất chậm.

“Tăng tốc độ đi thôi.” Lý Đông nói: “Tôi có cảm giác, U minh quỷ vụ sẽ không đi vào quá sâu, đến một nơi nào đó, nó sẽ dừng lại.” “Thật sao?” Dương Tuyết Lỵ hỏi: “Nói như vậy, có căn cứ không?” Lý Đông lắc đầu, nói: “Không có, là trực giác của tôi.” Dừng một chút, anh lại nói: “Không phải không có sinh vật nào có thể thoát ra khỏi U minh quỷ vật sao?

Vậy Hỏa biều trùng thì sao?” Dương Tuyết Lỵ ngẩn ra, nói: “Chắc là cũng không thể.” Lý Đông cười nói: “Vậy là đúng rồi.

Nhưng ở đây có nhiều Hỏa biều trùng như vậy, ít nhất phải có không gian sinh tồn và sinh sản, điều đó chứng tỏ U minh quỷ vụ sẽ không đi vào quá sâu.” Một câu nói khiến mọi người lại có thêm sức lực.

Nếu U minh quỷ vụ chiếm toàn bộ không gian dưới lòng đất, thì sẽ không có sinh vật nào tồn tại.

Nghĩ đến đây, trong lòng mọi người lại dấy lên hy vọng, tiếp tục tiến lên.

Trong nước sông, không ngừng cảm thấy có những thứ kỳ quái va vào cơ thể.

Có thứ mềm nhũn, có thứ trơn tuột, cũng có thứ quấn quanh chân.

Đủ loại thứ kỳ quái, khiến cảm giác sợ hãi trong lòng không ngừng dâng lên.

Đối với những thứ này, họ không quan tâm được nữa, dù trong lòng sợ chết khiếp, cũng chỉ có thể ép mình coi như chúng không tồn tại.

Chiến đấu dưới nước chắc chắn không thực tế.

Nếu những thứ này cũng không biểu hiện ra tính công kích mạnh, không gây nguy hiểm đến tính mạng của bất kỳ ai, cũng chỉ có thể mặc kệ chúng.

Dù Hồ Bát Nhất và Ngô Tà trong lòng rất rõ ràng, có thể sẽ vì thế mà để lại di chứng, bị ác quỷ ám, lúc này cũng không quan tâm được nữa.

Đột nhiên, một trận gió âm thổi qua, những sinh vật kỳ quái trong nước lập tức hoạt động mạnh.

Chúng "loảng xoảng" bơi loạn khắp nơi.

Dương Hinh loạng choạng, suýt nữa ngã xuống nước, may mà Lý Đông bên cạnh phản ứng nhanh, lập tức đưa tay đỡ lấy cô.

Giáo sư Trần cũng không giữ được thăng bằng, được Hồ Bát Nhất dìu, mới không ngã xuống sông.

Nơi này quá đáng sợ.

Đám xương cốt dưới nước bơi tán loạn, còn có những sinh vật kỳ

quái không biết là gì, lúc này ngâm mình trong nước, cảm giác sợ hãi đó dù thế nào cũng không thể xua đi được.

"Mau nhìn kìa, sương mù phía sau đang tan đi." Bàn Tử kêu lên một tiếng.

Lý Đông quay đầu nhìn, quả nhiên, sương mù phía sau dưới tiếng gió âm gào thét, đã ngừng tiến lên.

Mọi người lập tức thở phào một hơi, nhưng ngay lập tức nhận ra vị trí hiện tại của mình, một trái tim lại treo lên.

Dưới nước, dường như có vô số bàn tay quỷ đang vuốt ve cơ thể họ.

Cũng may những người đi trộm mộ lần này, đều là tinh anh do Lý Đông lựa chọn, đổi lại là người khác, e rằng đã sợ chết rồi.

Tiếp tục tiến lên, đám xương trắng trong sông cũng như đang hoan nghênh, vây quanh họ, không rời đi.

Những khúc xương trắng này bơi lội, thỉnh thoảng sẽ nhảy lên khỏi mặt nước.

Dường như rất vui vẻ, đang hoan nghênh Lý Đông và mọi người, không còn như lúc mới xuống nước, điên cuồng tấn công người khác.

Xem ra trước đây dùng cơ thể va vào người, chắc cũng là hoan nghênh.

"Chắc là đang hấp thu dương khí trên người chúng ta." Hồ Bát Nhất đột nhiên lên tiếng.

"Không thể nào." Bàn Tử sợ đến run lẩy bẩy, nói: "Chúng ta không lẽ sẽ bị hút cạn dương khí mà chết à?" "Có khả năng." Lý Đông nói: "Có lẽ chúng ta đều sẽ hóa thành một đống xương trắng, biến thành sinh vật giống chúng." "Đừng mà!" Dương Hinh hét lên một

tiếng kinh hãi, nói: “Chúng ta mau đi, lên bờ.” Miệng tuy nói vậy, nhưng thực tế cơ thể đâu còn đi nổi.

Sợ đến chết khiếp rồi, toàn thân không còn chút sức lực nào.

Lý Đông thấy vậy, mở ba lô sau lưng, từ bên trong lấy ra một chiếc thuyền đồ chơi.

Mọi người khó hiểu nhìn Lý Đông, không biết anh lại định giở trò ảo thuật gì.

“Hệ thống, tôi cường hóa.” Lý Đông dùng ý niệm giao tiếp với hệ thống. 【Xin Túc chủ lựa chọn cấp độ cường hóa:】 【Cấp một: Thuyền nhỏ đơn, Đạo tệ 1000.】 【Cấp hai: Thuyền xung kích quân dụng, Đạo tệ 10000.】 ...

Hết rồi, chỉ có hai cấp độ?

Lý Đông có chút không hiểu.

“Không gian Túc chủ đang ở chỉ có thể chứa được hai lựa chọn này.” Tiếng của hệ thống vang lên một cách máy móc.

Chết tiệt, cái hệ thống rách này thông minh thế sao?

Nhưng, giá cả có chút không đúng.

Chương 160

Một chiếc thuyền xung kích mà đắt thế.

"Giá cả vật phẩm của hệ thống sẽ được điều chỉnh theo tình hình thực tế." Chóng mặt, còn có thể chơi trò này sao?

Có lý lẽ gì không vậy?

Thôi, hệ thống NB, Lý Đông ta không thèm chấp nhặt.

"Lựa chọn hai, cường hóa thành thuyền xung kích nhiều người." Lý Đông đưa ra quyết định và lựa chọn xác nhận. 【Đinh, khấu trừ thành công 10000 Đạo tệ, vật phẩm đang cường hóa...】 【Đinh, cường hóa thành công.

Chúc mừng Túc chủ nhận được thuyền xung phong quân dụng.】 Trước mắt Lý Đông xuất hiện một chiếc thuyền xung kích, lơ lửng trên mặt nước.

"Mọi người lên thuyền." Lý Đông nói xong, nhảy một cái từ dưới nước lên, vững vàng đáp xuống thuyền xung kích.

"Tôi không nhìn lầm chứ?

Thật sự có thể biến ra đồ vật từ hư không?" Bàn Tử dụi dụi mắt, có chút không dám tin.

"Quả nhiên không phải là võ thuật Việt Nam." Trong mắt Dương Tuyết Lỵ lóe lên một tia khác lạ, cô nhìn sâu vào Lý Đông một cái.

Mọi người đều bị chiếc thuyền xung kích đột nhiên xuất hiện làm cho kinh ngạc.

"Các người có thể lựa chọn ở lại dưới nước, hoặc lên thuyền?" Lý Đông biết trong lòng họ không yên tâm về mình.

“Tôi muốn lên.” Dương Tuyết Lỵ lớn tiếng hét lên.

Lúc cô leo lên thuyền, những sinh vật dưới nước vốn chỉ lượn lờ bên cạnh, thỉnh thoảng va chạm, đều bắt đầu kéo chân cô, nếu không phải Lý Đông dùng sức kéo cô lên, e rằng căn bản không lên được.

Chứng kiến cảnh này, những người khác không còn do dự nữa, đều bám vào mạn thuyền leo lên.

Dưới sông lập tức trở nên náo nhiệt.

Vô số xương trắng cuồn cuộn, những sinh vật kỳ quái bơi lội, đều kéo lấy họ, không cho họ rời khỏi mặt nước.

Dù mạnh mẽ như Dương Tuyết Lỵ, cũng bị sinh vật dưới sông kéo chặt, căn bản không leo lên được.

Lý Đông lấy Đồ long đao ra, nhảy xuống sông, chém một trận túi bụi, mới trấn áp được khí thế hung hăng của sinh vật dưới đáy nước.

Lại một tay ôm lấy Dương Tuyết Lỵ, đột nhiên nhảy một cái, vững vàng trở về thuyền.

“Cảm ơn.” Dương Tuyết Lỵ khẽ nói.

Nhớ lại vừa rồi mình chĩa súng vào Lý Đông, cô cảm thấy xấu hổ.

“Không cần.” Lý Đông nói: “Chúng ta đều là châu chấu trên cùng một sợi dây, mọi người cùng chung một thuyền, mới có thể thoát ra ngoài, nếu đấu đá nội bộ, e rằng đều sẽ bỏ mạng ở đây.” “Ừm.” Dương Tuyết Lỵ gật đầu.

Lập tức, cô và Dương Hinh đưa tay kéo những người đang leo lên, mọi người cùng nhau dùng sức, thoát khỏi sự quấn lấy của sinh vật dưới sông, từng người một leo lên thuyền.

Dưới sông, những sinh vật kỳ quái và xương trắng dường như nổi giận, điên cuồng tấn công thuyền xung kích, thỉnh thoảng nhảy lên

khỏi mặt nước.

Sau một hồi náo loạn, mọi người vừa mệt vừa sợ, từng người một yếu ớt nằm trên thuyền.

Nhìn những khúc xương trắng đang bơi lội trong nước, trong lòng dâng lên từng trận sợ hãi.

Bây giờ, e rằng họ thà vào U minh quỷ vụ, cũng không muốn xuống sông lần nữa.

Cũng may sinh vật trong sông không mạnh mẽ, nếu không, họ đều đã bỏ mạng ở đây.

Nhưng, dù vậy, chỉ riêng sự kinh hãi cũng đã dọa mọi người chết khiếp rồi.

"Đây chắc là Thi hà." Ngô Tà nói: "Tương truyền nước trong Thi hà đều là nước thi thể, do thi thể của người chết thối rữa mà thành, linh hồn của họ sẽ ký sinh trong xương cốt." "Cái gì, trong sông đều là nước thi thể?" Dương Hinh lập tức bắt đầu nôn mửa.

Vừa rồi ở trong sông chiến đấu với những sinh vật kỳ quái, khó tránh khỏi có nước dính vào môi, hoặc vào miệng...

"Vậy cũng không nên có nhiều xương cốt bơi lội như vậy chứ, đâu có nhiều hồn phách như vậy?" Giáo sư Trần hỏi.

"Người có tam hồn thất phách!" Hồ Bát Nhất tiếp lời.

Tam hồn thất phách đều có thể nhập vào một khúc xương trắng, số lượng tự nhiên sẽ nhiều.

"Vậy, chúng ta bây giờ đang nổi trên một đống thi thể, dưới đây có vô số quỷ hồn?" Cơ thể Bàn Tử lại bắt đầu run rẩy.

Chuyện này, không biết thì thôi, một khi biết, liền chỉ cảm thấy tim đập thình thịch, hồn phách cũng sắp bị dọa tan.

Ngô Tà lại từ từ lên tiếng: “Phàm là người vào Thi hà, đều sẽ bị ác quỷ ám, bình thường, sống không quá ba năm.” “A!” Mấy người đồng thời hét lên một tiếng kinh hãi.

“Không thể nào?” Nước mắt Bàn Tử cũng sắp chảy ra.

Trẻ tuổi như vậy đã phải chết sao?

“Bây giờ nói những thứ này có ích gì?” Lý Đông quát lên: “Mấu chốt bây giờ là tìm cách thoát ra ngoài, chỉ cần chúng ta có thể ra ngoài, luôn có cách hóa giải việc bị ác quỷ ám.” Lý Đông khởi động thuyền xung kích, chiếc thuyền xung kích mua bằng một vạn Đạo tệ quả nhiên không tầm thường, trong nháy mắt đã nhanh như gió lốc, phi vun vút trên Thi hà.

Càng đi về phía trước, hang động càng lớn, mặt sông càng rộng.

Lý Đông âm thầm tắc lưỡi, nếu thật sự là Thi hà, nước sông đều do thi thể thối rữa mà thành, vậy thì người chết ở đây, thật sự quá nhiều.

Nơi chết nhiều người như vậy, âm khí chắc chắn rất nặng.

Chương 161

Âm khí ở nơi này, dường như đã ngưng tụ thành thực chất.

Lý Đông giảm tốc độ thuyền xung kích, vẫn cảm thấy gió âm cuồn cuộn.

Trên mặt nước nổi lên từng lớp sương mù, dường như vô tình hay cố ý mà quấn lấy thuyền xung kích, lượn lờ quanh cơ thể họ, và theo hơi thở đi vào cơ thể.

Mặt sông ở đây rộng rãi, ước chừng có gần trăm mét rộng.

Vòm hang phía trên cũng cao mấy chục mét, trống trải vô cùng.

Gió lớn, sóng sông không ngừng vỗ vào thuyền xung kích.

Dưới ánh đèn của đèn pin, dòng sông trong vắt sâu không thấy đáy, trong nước dường như có không ít sinh vật đang bơi lội.

Cũng bao gồm cả xương cốt.

Mọi người âm thầm kinh hãi không thôi, may mà Lý Đông lấy ra một chiếc thuyền xung kích, có thể chở mọi người đi trên mặt sông.

Nếu tiếp tục lội nước, phần lớn đã rơi vào tuyệt cảnh rồi.

Nước sông ở đây sâu như vậy, dù có người biết bơi, ba lô trên lưng lại không biết phải làm sao.

Chưa kể đến những sinh vật đáng sợ trong con sông này.

Ngô Tà và những người khác thậm chí còn nghi ngờ, nếu ở trong nước một ngày, sẽ bị quỷ hồn hút cạn dương khí mà chết.

“Nếu có thể dẫn Hỏa biêu trùng đến nơi này, chúng ta lại có súng phun nước cao áp trong tay, vậy thì thật sự bao nhiêu cũng không sợ.” Lý Đông thầm nghĩ.

Anh vẫn luôn nhớ đến Hỏa biều trùng.

Đó đều là Đạo tệ, rất nhiều rất nhiều Đạo tệ.

Vừa rồi giết hơn ngàn con Hỏa biều trùng, bây giờ anh đã là một tiểu phú hào.

Nhưng, ai lại chê Đạo tệ nhiều chứ.

Đang suy nghĩ, bỗng nghe Hồ Bát Nhất nói: "Mọi người cẩn thận, sông ngầm ở đây lớn như vậy, bên trong e rằng có một số sinh vật đáng sợ." Lời vừa dứt, Lão Dương đột nhiên nói: "Mau nhìn kìa, đó là gì?" Lý Đông vội vàng quay đầu nhìn, chỉ thấy trên mặt nước phía trước, đột nhiên nổi lên hai chiếc đèn lồng, ánh đèn mờ ảo, lúc ẩn lúc hiện.

Ngay sau đó, liền nghe thấy tiếng cười của phụ nữ.

Trên mặt nước cách đó không xa, có mười mấy người phụ nữ mặc trang phục cổ đại đang đi, phía sau khiêng một cỗ kiệu màu đỏ.

"Mọi người giữ im lặng, tuyệt đối đừng phát ra tiếng động." Ngô Tà nói nhỏ.

Thực ra không cần cậu ta nói, không ai dám lên tiếng, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Mười mấy người phụ nữ, vây quanh cỗ kiệu màu đỏ, từ từ đi trên mặt nước.

Không để lại một chút dấu vết nào.

Đi được một đoạn, liền biến mất không một dấu vết.

Sự xuất hiện vừa rồi, dường như chỉ là ảo giác.

"Chúng có thể nhìn thấy chúng ta không?" Lão Dương hỏi.

"Có lẽ có thể, có lẽ không." Ngô Tà nói: "Tóm lại là có thể không

bị chúng phát hiện thì tốt nhất, âm khí của những quỷ hồn này quá nặng." Có thể ngưng tụ thành hình người, đi trên mặt nước, chắc chắn âm khí đã nồng đậm đến một mức độ nào đó mới có thể làm được.

Đột nhiên, dưới đáy thuyền truyền đến tiếng "loảng xoảng".

Giáo sư Trần cầm đèn pin, từ mạn thuyền nhìn xuống, chỉ thấy dưới nước đang hình thành từng mảng thủy triều trắng.

Đó là vô số xương cốt màu trắng đang tụ tập dưới thuyền, đều đang va vào đáy thuyền.

Trên mặt nước cách đó không xa, một đôi mắt màu xanh lam, to bằng nắm tay, đang nhìn chằm chằm vào thuyền xung kích.

Lời vừa dứt, Lý Đông liền thấy một con quái vật khổng lồ, đang bơi về phía chiếc thuyền xung kích họ đang ngồi.

"Mau, vòng qua nó." Dương Tuyết Lỵ lớn tiếng hét lên.

"Kia hình như là một con ếch." Lão Dương nói.

Thứ đó quả thực trông rất giống ếch, nhưng trên đời tuyệt đối không có con ếch nào khổng lồ như vậy.

Thân thể của nó rộng hai ba mét, dài bảy tám mét, thật sự là một con quái vật khổng lồ.

Cách mười mấy mét, Lý Đông nghe thấy tiếng thở phì phò của sinh vật đáng sợ này.

"Không phải ếch, chắc là Cực âm tích." Hồ Bát Nhất nói.

"Tương truyền Cực âm tích lớn lên trong nước thi thể là sinh vật độc nhất thế giới, bất kỳ sinh vật nào, chỉ cần dính một chút nước bọt của Cực âm tích, liền chắc chắn chết không nghi ngờ." Đáng sợ như vậy sao?

Lý Đông âm thầm kinh ngạc.

“Không hay rồi, nó coi thuyền xung kích là kẻ địch rồi.” Lão Dương hét lên một tiếng.

Anh lấy súng ra, nhắm vào Cực âm tích.

“Đừng tùy tiện nổ súng.” Ngô Tà vội vàng hét lên: “Hoàn cảnh ở đây phức tạp, lỡ như tiếng súng vang lên, kinh động đến một số tồn tại mà chúng ta không thể chọc vào, thì phiền phức lắm.” “Vậy làm sao bây giờ?” Lão Dương lo lắng, con sinh vật kỳ quái trước mắt, hai con mắt to như đèn lồng đang nhìn chằm chằm vào họ, dường như chuẩn bị chọn người để ăn thịt bất cứ lúc nào.

Chương 162

Nó là Cực âm tích, dính một chút nước bọt là có thể độc chết người.

Lý Đông một lần nữa mở giao diện cường hóa cơ thể của hệ thống. 【Xin Túc chủ lựa chọn cấp độ cường hóa:】 ... 【Cấp bốn: Bách độc bất xâm (Trừ một số ít loại độc cực hiếm, cơ thể có thể chống lại hầu hết các chất độc trên đời, bao gồm cả độc của Cực âm tích), 99000 Đạo tệ.】 ...

Nhìn thấy lựa chọn này, mắt Lý Đông lập tức sáng lên.

Có hệ thống thật tốt.

Thứ đáng sợ nhất của Cực âm tích là kịch độc, nếu điểm này bị phá giải, Cực âm tích cũng không có gì đáng sợ.

Lý Đông lập tức lựa chọn cấp bốn, và nhấn xác nhận. 【Đinh!

Khấu trừ thành công 99000 Đạo tệ, huyết mạch cơ thể đang cường hóa...】 【Đinh, cường hóa thành công.

Chúc mừng Túc chủ nhận được Bách độc bất xâm.】 Lý Đông cảm thấy một luồng khí lưu thần bí từ bụng dưới dâng lên, lan tỏa khắp toàn thân.

Cảm thấy trên người có chút ngứa, huyết mạch dường như đã xảy ra một loại biến hóa không thể diễn tả.

Khí huyết so với trước đây còn vượng thịnh hơn.

Bách độc bất xâm!

Có năng lực này, Lý Đông trong lòng lập tức trấn tĩnh hơn rất nhiều.

Đúng lúc này, Cực âm tích phát ra tiếng kêu "cô lỗ cô lỗ", ầm ầm như sấm.

Những sinh vật bơi lội dưới nước, như nhận được hiệu lệnh, lao về phía thuyền xung kích.

Có sinh vật nhảy lên khỏi mặt nước, có con thậm chí nhảy cao một hai mét.

Gió âm gào thét, âm khí từng trận.

Mọi người kinh hãi, vội vàng tăng tốc độ thuyền xung kích, trong nháy mắt để lại một vệt nước dài trên sông ngầm. ...

"Lạnh quá." Dương Hinh rùng mình một cái.

Tốc độ thuyền xung kích một khi tăng lên, gió sẽ lớn.

Gió âm, lạnh thấu xương đến khó tả.

Nếu gió lạnh thông thường có thể đóng băng người thành cột băng, thì loại gió âm này có thể làm tan chảy người, xương cốt cũng có cảm giác như muốn rã ra.

Chẳng mấy chốc, họ không thể không giảm tốc độ thuyền xung kích.

Gió âm quá lớn, ngoài Lý Đông khí huyết vượng thịnh, không có việc gì, những người khác đều không thể chịu đựng được.

Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên hét lên: "Mau nhìn kìa, Cực âm tích đuổi theo." Quả nhiên, thuận theo hướng tay Bàn Tử chỉ, con Cực âm tích đáng sợ đó đang ở cách mấy chục mét.

Một đôi mắt to như đèn lồng đang nhìn chằm chằm vào họ, loáng thoáng có chút ý vị trêu chọc.

"Hù." Dương Tuyết Lỵ không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Tốc độ của thuyền xung kích khi chạy hết công suất là cực nhanh, còn nhanh hơn cả ô tô trên cao tốc, đáng lẽ không sinh vật nào có thể đuổi kịp mới phải.

Nhưng, rõ ràng, sinh vật trong Thi Hà không thể dùng lẽ thường để đo lường.

"Mọi người cứ lái thuyền đi, tôi đối phó với nó." Lý Đông xách Đồ Long bảo đao lên.

"Anh định làm gì?" Dương Hinh vội hỏi.

Lý Đông đáp: "Tôi xuống sông giết nó." "A?" Dương Hinh kinh ngạc, vội nói: "Đừng mà, nước bọt của nó dính vào là chết ngay." "Tôi dùng súng đối phó." Dương Tuyết Lỵ nói.

Bây giờ cũng không thể quan tâm đến việc tiếng súng có kinh động những thứ không rõ khác hay không, tiêu diệt Cực Âm Tích mới là quan trọng nhất.

Con quái vật này đã bám riết lấy họ rồi.

Thực tế, ở khoảng cách này mà nổ súng cũng vô cùng nguy hiểm, đạn có thể giết chết Cực Âm Tích, nhưng cũng không thể né được tia nước bọt mà nó phun ra trước khi chết.

Ngoài Lý Đông ra, không ai có thể coi thường nước bọt của Cực Âm Tích.

"Lấy ô ra, mọi người bung ô lên, phòng trường hợp bất trắc." Dương Tuyết Lỵ mở ba lô, lấy ô ra.

Cô giương súng, nhắm vào Cực Âm Tích phía sau.

"Đoàng." Tiếng súng đột ngột vang lên trong hang động.

Một viên đạn găm thẳng vào mắt của Cực Âm Tích.

"Xạ thủ giỏi." Lý Đông thầm tán thưởng.

Phải biết lúc này họ đang ở trên chiếc thuyền xung kích chao đảo không ngừng.

Chương 163

Một phát bắn trúng mắt Cực Âm Tích, độ khó lớn hơn trên đất liền rất nhiều.

Tài bắn súng của Dương Tuyết Lỵ có thể gọi là thần súng.

Tuy nhiên, Cực Âm Tích không hề bị một phát bắn giết chết, ngược lại còn bị chọc giận hoàn toàn.

"Đoàng." Dương Tuyết Lỵ lại bóp cò lần nữa.

Viên đạn trúng ngay trán Cực Âm Tích.

"Phụt!" Một cột nước từ miệng Cực Âm Tích phun ra.

Mọi người đã có chuẩn bị, đều nấp dưới ô.

"Nước" rơi xuống ô, phát ra tiếng "xèo xèo".

Cực Âm Tích vẫn chưa chết, mà còn không ngừng phun nước về phía thuyền xung kích.

Mọi người chỉ có thể dùng ô che chắn, không dám nhìn thêm một giây nào.

Hồ Bát Nhất điều khiển thuyền xung kích, đột ngột tăng tốc.

Bất thình lình, thuyền xung kích chao đảo dữ dội.

Có thứ gì đó ở dưới đáy thuyền đã húc vào, suýt nữa làm lật cả thuyền.

Mọi người đều bị va đập đến thất điên bát đảo.

Họ chỉ có thể bám chặt dưới ô, không dám nhìn ra ngoài.

Nước do Cực Âm Tích phun ra không phải chuyện đùa, dính vào là chết ngay.

Làm sao bây giờ?

Giây phút này, tất cả mọi người trên thuyền đều cảm thấy tuyệt vọng.

Lúc này nước độc không ngừng phun tới, ai cũng biết phải trốn dưới ô, không ai dám thò đầu ra.

Đó là thứ kịch độc dính vào là chết.

Nhưng cứ trốn mãi thế này cũng không phải là cách.

Nếu không thể nhanh chóng tiêu diệt Cực Âm Tích, cuối cùng vẫn chỉ có một con đường chết.

Đúng lúc này, Lý Đông mặc kệ dòng nước Cực Âm Tích phun ra, đột ngột đứng dậy.

Trong tay anh đang cầm một khẩu súng.

Mọi người đều kinh ngạc.

Nước do Cực Âm Tích phun ra, dính vào là chết ngay đó!

"Anh làm gì vậy?" Trong mắt Dương Hinh, hai hàng lệ lăn dài.

"Đoàng đoàng đoàng…" Tiếng súng vang lên như pháo nổ, Lý Đông bắn hết cả băng đạn trong một hơi.

Lúc đầu, Cực Âm Tích còn nhảy nhót, giãy giụa, phun ra nhiều nước độc hơn, nhưng cuối cùng cũng không còn động đậy nữa.

"[Keng, tiêu diệt thành công Cực Âm Tích, Đạo tệ +23300.]" Nghe thấy âm thanh quen thuộc của hệ thống, Lý Đông lập tức thở phào nhẹ nhõm.

"Ổn rồi, Cực Âm Tích chết rồi." Lý Đông nói.

Nói xong câu đó, anh đột nhiên phát hiện những người bên cạnh có gì đó không ổn.

Từng người một đều ngây ngốc nhìn anh.

“Tại sao?

Tại sao anh lại làm vậy?

Anh hy sinh để cứu mọi người sao?” Dương Hinh bật khóc nức nở.

Ánh mắt Lão Dương cũng có chút ươn ướt, gọi một tiếng: “Đông ca!” Ngàn lời vạn chữ, đều không thể nói thành lời.

“Xin lỗi, lúc trước tôi đã thật sự trách nhầm anh, cảm ơn anh đã cứu mạng mọi người.” Dương Tuyết Lỵ khẽ nói.

Không khí bi thương bao trùm.

Lý Đông không khỏi bật cười: “Mọi người diễn tuồng gì vậy?

Tôi có chết đâu.” “Dính phải âm thủy của Cực Âm Tích, e rằng trời cũng khó cứu.” Hồ Bát Nhất thở dài một tiếng.

Mặc dù vì Dương Tuyết Lỵ mà anh ta không ưa Lý Đông, nhưng cũng không muốn thấy anh chết.

Dù sao, Dương Tuyết Lỵ cũng chỉ có vẻ có cảm tình với Lý Đông thôi, chưa thể coi là tình địch.

“Nước độc của Cực Âm Tích tuy lợi hại, nhưng thời gian phát tác lại không nhất định, có thể rất nhanh, cũng có thể mất ba, năm ngày.” Ngô Tà nói: “Cậu có thể vui vẻ tận hưởng những ngày cuối cùng của cuộc đời.” Mẹ nó!

Từng người một đều thế, đang trù ẻo tôi chết đấy à?

Chương 164

“Thật ra cơ thể tôi có chút đặc biệt, nước độc mà Cực Âm Tích phun ra không giết được tôi đâu.” “Thật sao?” Dương Hinh đang khóc nức nở bỗng ngẩng đầu lên.

Lý Đông cười nói: “Tôi đâu có ngốc.

Nếu không có vài phần chắc chắn, sao tôi có thể để nước độc của Cực Âm Tích dính vào người chứ.” “Vậy là anh hoàn toàn bình an vô sự?” Lão Dương kinh ngạc hỏi.

“Đương nhiên rồi.” Lý Đông cười đáp: “Nhìn bộ dạng của tôi xem, có giống bị âm khí xâm nhập không?” Lão Dương nhìn kỹ một hồi lâu, gật đầu nói: “Đúng là không giống.” “Tốt quá rồi.” Dương Hinh vui mừng nhảy cẫng lên.

Hồ Bát Nhất hơi sững sờ, rồi trên mặt lộ ra vài phần ý cười.

Lý Đông đã có Dương Hinh rồi, vậy chắc sẽ không tranh giành Dương Tuyết Lỵ với anh ta nữa.

Ánh mắt anh ta rơi trên mặt Dương Tuyết Lỵ.

Lại thấy vẻ mặt Dương Tuyết Lỵ đầy cô đơn, dưới gương mặt kiên nghị, ẩn giấu nỗi đau sâu sắc.

Cô chỉ chôn chặt nỗi đau này vào đáy lòng, quay đầu đi, đưa tay lau khóe mắt đã ướt tự lúc nào, rồi quay lại nói: “Được rồi, chúng ta mau chóng đi tiếp thôi.” Thuyền xung kích đang di chuyển với tốc độ không nhanh không chậm.

Dương Hinh nép chặt vào lòng Lý Đông.

Trong hang động tối tăm, nguy hiểm rình rập, kinh hoàng dị thường này, chút tình cảm ấy lại càng trông trân quý.

Cũng vì thế mà cô càng sợ hãi nó tan vỡ, Dương Hinh chỉ biết nắm chặt Lý Đông trong tay.

Dòng sông phía trước dần dần thu hẹp, hang động phía trên cũng ngày càng thấp.

Trong lòng Lý Đông đột nhiên có cảm giác không lành.

Anh nhìn mấy người bên cạnh, trong lòng vô cùng phiền muộn.

Mấy người này đều do Lý Đông cẩn thận lựa chọn, cho rằng đều là những người có vận may không tồi.

Nhưng từ khi vào đây, đủ thứ chuyện yêu ma quỷ quái không ngừng xảy ra, kinh hiểm kích thích đến mức khiến người ta sống dở chết dở, thật không có chỗ nào để nói lý.

Nếu không phải trước đó đã đại sát Hỏa Biều Trùng mà kiếm được một khoản Đạo tệ lớn, Lý Đông e rằng ruột gan cũng phải hối hận xanh cả lên.

Sớm biết vậy đã nên dẫn theo mấy kẻ đoản mệnh.

Không chừng những người đó chết đi, nguy hiểm gặp phải cũng sẽ ít hơn.

Đúng là một bài học!

Nghề trộm mộ này, đã được lợi thì cũng phải có cái gì đó để đánh đổi.

Giao nộp vài mạng người cho ác quỷ dưới lòng đất, vận may của mình sẽ tốt hơn nhiều.

Nhưng chẳng ai muốn đi chịu chết cả, ai xui xẻo dính phải thì chỉ có thể tự trách số phận không tốt.

Lý Đông thầm nghĩ.

Đúng lúc này, đột nhiên vách đá rung chuyển dữ dội, rất nhiều bụi bặm và đá vụn rơi xuống, nước sông đột ngột dâng cao, một con sóng khổng lồ ập tới, thuyền xung kích liền như tàu lượn siêu tốc, lao vút lên trên.

Trong cơn hoảng loạn, mọi người vội vàng bám chặt vào mạn thuyền, cúi rạp người xuống mới không bị đập vào vách động phía trên.

Không khí tràn ngập mùi lưu huỳnh, từng luồng khí nóng từ phía dưới bốc lên.

"Núi lửa phun trào rồi." Bàn Tử kinh hãi hét lên.

Lúc này mọi người đều đang ở trên thuyền xung kích, nước sông càng lúc càng chấn động dữ dội, thuyền bị va đập vào vách động hai bên, ai nấy đều bị va đến thất điên bát đảo.

Núi Côn Luân nằm trên vành đai địa chấn núi lửa, nhưng chuyện núi lửa phun trào thì trăm nghìn năm cũng khó gặp một lần, không ngờ lại thật sự đụng phải.

Vận may quả nhiên là kém đến mức không thể tả.

Trong lúc mọi người còn đang kinh hồn bạt vía, đột nhiên truyền đến một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Mọi người vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cách đó không xa, mấy chục tấn đá núi đã sụp đổ.

Tận mắt chứng kiến cảnh này, càng khiến họ thêm kinh hãi thất sắc.

Nhưng lúc này chẳng ai có cách nào, chỉ có thể bám chặt vào mạn thuyền xung kích, phó mặc cho số phận.

"Nước sông đang chảy." Không biết ai đó hét lên một tiếng.

Nước sông ở đây gần như tĩnh lặng.

Nhưng lúc này, có lẽ do trận động đất từ vụ phun trào núi lửa đã xé toạc một khe nứt nào đó, nước sông tuôn ra.

Thuyền xung kích cũng trôi theo.

Tốc độ cũng ngày càng nhanh.

Dòng sông ngày càng hẹp, có những nơi thuyền xung kích chỉ miễn cưỡng lách qua được.

Cứ như vậy rẽ qua rất nhiều khúc cua, đột nhiên, trước mắt Lý Đông trở nên quang đãng.

Một hang động khổng lồ.

Một tòa tháp cũ kỹ, đổ nát, tỏa ra ánh sáng xanh u uất sừng sững giữa hang động.

Chương 165

Lý Đông vận dụng Ưng Nhãn mới nhìn rõ, đó là một tòa tháp hoàn toàn được xây bằng xương trắng, âm u kinh khủng.

Còn ánh sáng xanh trên đó thì… là vô số Hỏa Biều Trùng.

Lý Đông lập tức hiểu ra, đây chính là Cửu Tầng Yêu Lâu trong truyền thuyết.

Đột nhiên, Lý Đông quay đầu lại, đôi mắt trợn to.

Hóa ra, lúc này, thuyền xung kích đang theo dòng nước lao thẳng về phía Cửu Tầng Yêu Lâu.

"Không ổn rồi." Lý Đông kinh hãi hét lên.

Một sợi dây leo núi xuất hiện trong tay anh, anh quăng chiếc móc ở đầu dây đi, găm chặt vào vách đá bên cạnh.

Đà lao xuống của thuyền xung kích cuối cùng cũng bị chặn lại.

Nhưng dòng nước bên dưới cuồn cuộn, thuyền xung kích không ngừng chao đảo trong nước, chiếc móc có vẻ không chống đỡ nổi, dường như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Phía dưới Cửu Tầng Yêu Lâu, vô số bộ xương bị dòng nước xác đột ngột dâng lên nhấn chìm, rất nhiều Hỏa Biều Trùng chưa kịp bay đi đã bị nước sông dìm chết.

Phía trên, lại có càng nhiều Hỏa Biều Trùng tỉnh giấc, bay lượn rời đi.

Trong hang động, như ngàn vạn ngọn đèn trời, lấp lánh tỏa sáng, bay lượn khắp nơi.

Có một đàn Hỏa Biều Trùng bay về phía họ.

Hồ Bát Nhất vội vàng giơ súng phun nước cao áp lên.

Đến lúc này, anh ta mới biết Lý Đông cần bao nhiêu sức lực để cầm khẩu súng phun nước cao áp này.

Chỉ riêng việc giơ nó lên đã tiêu tốn gần hết sức lực của Hồ Bát Nhất, nhưng anh ta không dám bật súng.

E rằng chỉ cần bật lên, lực phản chấn sẽ hất anh ta ngã khỏi thuyền xung kích.

Hơn nữa, anh ta cũng không có sức để nhắm bắn.

Anh ta nhớ lại cảnh Lý Đông phun nước đối phó Hỏa Biều Trùng trước đó.

Thao tác tự nhiên, như thể không tốn chút sức lực nào.

Hồ Bát Nhất thầm nghĩ, sức của tên này phải lớn đến mức nào chứ.

Lúc này, Lý Đông vội vàng buộc dây thừng vào thuyền xung kích.

Hỏa Biều Trùng đã lao tới.

Lý Đông lấy khẩu súng phun nước cao áp từ tay Hồ Bát Nhất.

Nhắm thẳng vào Hỏa Biều Trùng.

Nước từ trong súng cao áp phun ra như điên.

"[Tiêu diệt thành công một con Hỏa Biều Trùng, Đạo tệ +1000.]" … Tiếng hệ thống bình thản không chút cảm xúc đột ngột vang lên.

Lý Đông thầm thở phào.

Sương nước bay đầy trời.

Thứ nước này có tác dụng khắc chế cực mạnh đối với Hỏa Biều Trùng.

Những con Hỏa Biều Trùng bị cột nước bắn trúng, trừ một số rất

ít ra, đa số đều rơi xuống.

Phía dưới đều là nước, Hỏa Biều Trùng rơi xuống nước giãy giụa vài cái rồi không động đậy nữa.

Đương nhiên, phải là cột nước, chứ không phải những giọt nước bắn tung tóe.

Những giọt nước lất phất như mưa chỉ có thể dọa lui Hỏa Biều Trùng, không thể bắn hạ chúng.

Những con Hỏa Biều Trùng dính nước cũng không ngừng phun lửa.

Trong hang động là một cảnh tượng nước lửa giao hòa.

Rực rỡ chói mắt.

Nhìn dòng nước không ngừng dâng lên, nhìn Cửu Tầng Yêu Lâu dần bị nước nhấn chìm, giáo sư Trần đột nhiên bật khóc nức nở.

Khó khăn lắm mới tìm được Cửu Tầng Yêu Lâu, còn chưa kịp khảo sát, lại phải trơ mắt nhìn một tòa bảo tháp như vậy bị hủy hoại ngay trước mắt.

Giáo sư Trần thực sự không thể chấp nhận được.

Ông khóc lóc thảm thiết, trên mặt lộ ra vẻ tuyệt vọng, như thể sống không bằng chết.

“Cửu Tầng Yêu Lâu là một kỳ quan tuyệt thế, nay bị hủy hoại như vậy, thật khiến người ta thổn thức không thôi.” Dương Tuyết Lỵ cũng thở dài một tiếng.

“Thiên tai mà, có cách nào đâu?” Hồ Bát Nhất nói: “Đây có lẽ là số phận của Cửu Tầng Yêu Lâu.” “Có lẽ Cửu Tầng Yêu Lâu sẽ không bị hủy hoại.” Ngô Tà đột nhiên lên tiếng: “Trong Thi Hà chắc không có nhiều nước đến mức nhấn chìm toàn bộ nơi này.

Huống hồ, địa thế ở đây chỉ thấp hơn một chút, nước chảy vào thêm một ít, mực nước sẽ từ từ cân bằng." Nghe xong câu nói này, giáo sư Trần ngừng khóc, nhưng ánh mắt lại có chút đờ đẫn.

Đột nhiên, truyền đến một tiếng động nhẹ như tiếng muỗi kêu.

Chương 166

Trong hoàn cảnh hỗn loạn lúc này, âm thanh đó rất dễ bị bỏ qua.

Nhưng Lý Đông lại nghe thấy, vội vàng nhìn qua, nhưng đã muộn.

Chiếc móc sắt móc vào vách đá đã tuột ra.

Thuyền xung kích lập tức như diều đứt dây, lao đầu xuống, thuận theo dòng nước, lao thẳng về phía Cửu Tầng Yêu Lâu.

"Không ổn rồi!" Dương Tuyết Lỵ thất thanh kinh hãi.

Cửu Tầng Yêu Lâu tuy đã bị nước nhấn chìm một phần, nhưng ít nhất cũng có tám tầng lộ ra trên mặt nước.

Mỗi một tầng lầu đều có vô số Hỏa Biểu Trùng.

Tuy Hỏa Biểu Trùng sợ nước trong sông, nhưng mọi người sớm đã chú ý, ở nơi có Cửu Tầng Yêu Lâu, chỉ cần không bị nước nhấn chìm hoàn toàn, chút nước phun ra từ súng cao áp chỉ gây ra một số nhiễu loạn cho Hỏa Biểu Trùng bên trên, chứ không hề tiêu diệt được bất kỳ con nào.

Số lượng Hỏa Biểu Trùng ở đó quá nhiều, chỉ cần chúng phun lửa ra là đủ để làm bốc hơi toàn bộ những giọt nước li ti.

Những con bị súng cao áp tiêu diệt đều là những con bay về phía bên này.

Ở gần hơn, lượng nước phun ra từ súng cao áp lớn hơn, áp lực đủ hơn, nên mới bị tiêu diệt.

Nhưng, bây giờ thuyền xung kích mất kiểm soát, lao về phía Cửu Tầng Yêu Lâu, chỉ dựa vào dòng nước phun ra từ một khẩu súng cao áp, liệu có thể chặn được toàn bộ Hỏa Biểu Trùng không?

Không ai biết kết quả.

Giờ phút nguy cấp, Dương Tuyết Lỵ nhảy xuống nước đầu tiên.

Cô thà nhảy vào dòng sông âm u đáng sợ, cũng không muốn lao vào giữa bầy Hỏa Biều Trùng ở Cửu Tầng Yêu Lâu để bị thiêu sống.

Trong chốc lát, Ngô Tà, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, Lão Dương cũng lần lượt nhảy xuống nước.

Chỉ có giáo sư Trần vẫn ngơ ngác.

Còn Dương Hinh thì ôm chặt lấy Lý Đông, rõ ràng đã giao quyền lựa chọn vào tay anh.

Thuyền xung kích theo dòng nước lao xuống, tốc độ cực nhanh.

Thời gian không cho phép do dự, tâm trí Lý Đông quay cuồng, vẻ mặt biến đổi không ngừng.

Trong chốc lát, anh đã đưa ra quyết định.

"Mẹ nó, liều mạng!" "Thắng thì không bao giờ phải lo về Đạo tệ nữa, thua thì đầu thai chuyển kiếp, làm lại cuộc đời..." Lý Đông một tay cầm súng phun nước cao áp, một tay cầm Đồ Long đao.

"Nằm xuống, hai người mau nằm xuống thuyền!" Lý Đông lớn tiếng hét.

Dương Hinh nghe vậy, lập tức nằm xuống.

Giáo sư Trần thì vẫn như đang ngây dại.

Lão già này làm gì vậy, không muốn sống nữa à?

Lúc này Lý Đông cũng không quản được nhiều như vậy, khẩu súng phun nước cao áp trong tay khẽ chuyển hướng, cột nước bắn vào đầu giáo sư Trần, ông ta lập tức ngã xuống.

Tiện thể, thuyền xung kích cũng bị dội ướt.

Điều này tuy làm giảm khả năng chịu tải của thuyền, nhưng lại khiến cơ thể Dương Hinh và giáo sư Trần phần lớn ngâm trong nước, không nghi ngờ gì đã làm tăng đáng kể hệ số an toàn cho cả hai.

Lúc này, khoảng cách giữa thuyền xung kích và Cửu Tầng Yêu Lâu ngày càng gần.

Khẩu súng phun nước cao áp trong tay Lý Đông xoay chuyển không ngừng, như đang viết chữ.

Cách đó không xa, Hồ Bát Nhất nhìn mà trố mắt kinh ngạc.

Khẩu súng cao áp đó anh ta vừa mới cầm.

Gần như đã tiêu hao hết toàn bộ sức lực.

Anh ta ước tính khẩu súng cao áp đó muốn sử dụng bình thường, ít nhất phải cần hai, ba người cùng nâng, xoay chuyển.

Nếu một người, dù có nâng được, e rằng súng vừa bật lên sẽ bị hất văng xuống đất.

Nhưng lúc này, khẩu súng cao áp to lớn như vậy bị Lý Đông cầm trong tay, lại như một khẩu súng nước đồ chơi nhỏ bé.

"Sức của tên này lớn quá, quả thật không phải người." Hồ Bát Nhất thầm kinh hãi.

Trong tay kia của Lý Đông, Đồ Long bảo đao đã được nắm chặt.

Phía trước, vô số Hỏa Biều Trùng bị súng cao áp bắn hạ.

Bên tai Lý Đông, không ngừng vang lên tiếng của hệ thống.

"[Tiêu diệt thành công một con Hỏa Biều Trùng, Đạo tệ +1000.]" … Âm thanh này cứ vang lên không ngớt.

Cũng không biết rốt cuộc đã có bao nhiêu Hỏa Biều Trùng bị tiêu diệt.

Hỏa Biều Trùng đã bị chọc giận hoàn toàn.

Vô số Hỏa Biều Trùng nối đuôi nhau lao về phía Lý Đông.

Chương 167

Lại bị súng cao áp vô tình diệt sát.

Lúc này Lý Đông, như hóa thành một vị sát thần, điên cuồng thu hoạch sinh mệnh của Hỏa Biều Trùng.

"[Tiêu diệt thành công Hỏa Biều Trùng, Đạo tệ +1000.]" … Thuyền xung kích cuối cùng cũng đâm vào Cửu Tầng Yêu Lâu.

Toàn bộ yêu lâu đều rung chuyển, lung lay sắp sụp.

Như thể giây tiếp theo sẽ sụp đổ.

Lý Đông trong lòng căng thẳng, Cửu Tầng Yêu Lâu này được xây bằng xương, không hề vững chắc.

Lại thêm trước đó bị nước xối, bây giờ lại bị thuyền xung kích va vào, e rằng không chống đỡ được bao lâu.

May mà Cửu Tầng Yêu Lâu không sụp đổ ngay lập tức, chỉ rung lắc ngày càng dữ dội.

Lực tác động của súng cao áp rất lớn, càng làm cho Cửu Tầng Yêu Lâu rung lắc.

Bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Nhưng lúc này Lý Đông không quan tâm được nữa.

Hỏa Biều Trùng lao tới ngày càng nhiều, dù súng cao áp vung múa không ngừng, điên cuồng phun nước, cũng chỉ có thể chặn được Hỏa Biều Trùng bay tới từ một phía.

Phía còn lại, Lý Đông dùng Đồ Long bảo đao không ngừng chém bay những con Hỏa Biều Trùng đến gần.

Cách đó không xa, Lão Dương nuốt nước bọt, nói: "Trời đất ơi,

Đông ca mạnh quá, quả thật không phải người.” “Điều khiển thuyền, chúng ta rời khỏi đây.” Lý Đông lớn tiếng hét.

Vừa rồi thuyền xung kích bị nước cuốn đi, trong lúc vội vã, anh không kịp làm gì.

Lúc này, cuối cùng cũng có một chút thời cơ.

Giáo sư Trần vẫn còn ngơ ngác.

Dương Hinh đã hành động, cô khom người, khởi động động cơ thuyền xung kích, chuyển hướng.

“Rắc.” “Rắc.” Mấy khúc xương từ Cửu Tầng Yêu Lâu rơi xuống.

Giây tiếp theo, toàn bộ Cửu Tầng Yêu Lâu đều vang lên tiếng “két két”.

Tòa tháp phía trên bắt đầu sụp xuống.

Thuyền xung kích cuối cùng cũng lao về phía trước, ngược dòng nước.

“Ầm.” Thuyền xung kích vừa đi được chưa đầy mười mét, toàn bộ Cửu Tầng Yêu Lâu làm bằng xương đã ầm ầm sụp đổ.

“Bùng.” Lửa bốc ngút trời.

Vô số Hỏa Biều Trùng đều đang phun lửa, tạo thành một biển lửa khổng lồ, đốt đến mức nước sông cũng hơi nóng lên.

Hỏa Biều Trùng bay rợp trời, không chỉ lao về phía Lý Đông, mà còn lao về phía Hồ Bát Nhất, Dương Tuyết Lỵ và những người khác đang ở dưới nước.

“Mau lặn xuống nước.” Dương Tuyết Lỵ lớn tiếng hét.

Vừa dứt lời, thân hình cô đã hoàn toàn chìm vào trong nước.

Những người khác cũng làm theo, chìm xuống đáy nước.

Lúc này khắp nơi đều là Hỏa Biều Trùng, chỉ có dưới nước mới có thể ngăn cản chúng.

Thấy mọi người ngâm mình dưới nước, Hỏa Biều Trùng như phát điên, con nào con nấy lao đầu xuống nước, nhưng lập tức bị nước dìm chết, không còn động đậy.

Những con Hỏa Biều Trùng phía sau thấy vậy, cuối cùng không dám manh động nữa.

Lúc này, thuyền xung kích của Lý Đông đã đi ngày càng xa, nhanh chóng chui vào một đường hầm sông ngầm.

Vào đây rồi, Lý Đông cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Dựa vào vách đá hai bên, anh chỉ cần đối phó với Hỏa Biều Trùng bay tới từ một hướng.

Lý Đông cầm súng cao áp trong tay, không ngừng vung vẩy, tiêu diệt toàn bộ Hỏa Biều Trùng tràn vào thông đạo.

Số lượng Hỏa Biều Trùng nhiều đến mức như thể giết mãi không hết.

Mãi đến mấy tiếng đồng hồ sau, chúng mới ngừng tấn công.

Lúc này Lý Đông đã mệt đến mức không thể nâng nổi khẩu súng cao áp nữa.

Nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc nghỉ ngơi, Lý Đông lại lái thuyền xung kích tiến vào trong.

Trước mắt vẫn còn không ít Hỏa Biều Trùng đang bay lượn, nhưng không thấy bóng dáng những người khác đâu.

“Sao vậy?

Không lẽ họ chết hết rồi?” Dương Hinh lo lắng nói.

Trải nghiệm vừa rồi quá đáng sợ, không thể tưởng tượng những người ở lại đây có thể sống sót qua kiếp nạn đó.

Lý Đông thấy những con Hỏa Biểu Trùng còn sót lại xung quanh, đành phải giơ khẩu súng cao áp trong tay lên lần nữa.

Chương 168

Bây giờ không thể lo tìm người khác, tiêu diệt hết Hỏa Biều Trùng là quan trọng nhất.

Có lẽ cơ bắp đã bị mỏi, vừa rồi còn cảm thấy khẩu súng cao áp rất nhẹ, bây giờ lại thấy nó nặng vô cùng.

Lý Đông cảm giác mình đã dùng hết sức bình sinh mới miễn cưỡng nâng được nó lên, phun nước về phía Hỏa Biều Trùng.

Những con Hỏa Biều Trùng còn sót lại ở đây không nhiều.

Dường như chúng bị khẩu súng cao áp dọa sợ, thấy Lý Đông giơ súng lên, chúng liền bay tán loạn khắp nơi, không còn con nào dám tấn công Lý Đông nữa.

Mẹ nó.

Dũng khí của chúng bay đâu rồi?

Các ngươi là Hỏa Biều Trùng, là Hỏa Biều Trùng biết phun lửa, sao có thể như vậy chứ?

Cứ bay tán loạn, phân tán khắp nơi, tôi phải dọn dẹp từng con một, rất tốn sức, biết không hả?

Lý Đông trong lòng thật sự rất không vui.

Không còn cách nào khác, chỉ có thể cố gắng chịu đựng.

May mà Hỏa Biều Trùng tuy chạy loạn khắp nơi, nhưng không gian ở đây không lớn, cũng không có chỗ nào để trốn.

Có mấy cái hang, chúng chui vào trong hang, bị nước xối vào, ngược lại còn chết nhanh hơn.

Khẩu súng cao áp trong tay Lý Đông có thể phun nước xa hơn sáu

mươi mét.

Anh cầm súng càn quét khắp nơi, về cơ bản không có con Hỏa Biều Trùng nào thoát khỏi số phận tử vong.

Cuối cùng, trong toàn bộ không gian chỉ còn lại một vật thể phát sáng màu xanh lam.

Đó chắc là con Hỏa Biều Trùng cuối cùng.

Lý Đông giơ súng cao áp lên, sau một hồi phun nước dữ dội, con Hỏa Biều Trùng vẫn "dừng" trên một đống xương, không hề động đậy, dường như vẫn bình an vô sự.

Nó không rơi xuống nước.

Ánh sáng xanh cũng không tắt?

Chết tiệt, bắn mãi không chết, không lẽ đây là Hỏa Biều Trùng Vương sao?

Lý Đông giật nảy mình.

Con Hỏa Biều "Vương" Trùng này cũng quá đáng sợ rồi.

Lượng nước phun lên người nó đủ để giết chết một trăm con Hỏa Biều Trùng khác, vậy mà nó không chết.

Lý Đông lập tức cảm thấy có chút sợ hãi.

Một luồng khí lạnh từ đáy lòng dâng lên.

Nếu Hỏa Biều Trùng Vương không sợ nước xác trong sông, vậy phải đối phó với nó thế nào?

"Mọi người đâu hết rồi?

Chị họ của em đâu?" Sự chú ý của Dương Hinh rõ ràng không cùng một chỗ với Lý Đông.

Trong mắt cô, những con Hỏa Biều Trùng này không thể gây

thương tổn cho họ nữa, đương nhiên tìm người khác là quan trọng hơn.

Lý Đông cũng buông khẩu súng cao áp xuống.

Thật sự quá mệt mỏi.

Anh cũng thực sự không nâng nổi nữa.

Hơn nữa, con Hỏa Biều "Vương" Trùng còn lại kia, dùng súng cao áp cũng không giết được, vậy phun làm gì cho mệt?

Nếu đối phương thật sự lợi hại như vậy, e rằng sau này khó tránh khỏi một trận chiến.

Chi bằng giữ lại chút sức lực, dưỡng tinh súc nhuệ.

Nhìn bộ dạng của đối phương, nhất thời dường như sẽ không tỉnh lại.

Lý Đông ném khẩu súng cao áp xuống, người ngả nghiêng trên thuyền xung kích, lưng tựa vào mạn thuyền, thở hổn hển.

Một trận chiến kịch liệt chưa từng có, có mấy lần, Hỏa Biều Trùng đã lao đến ngay bên cạnh Lý Đông.

Lại hết lần này đến lần khác bị đánh lui.

Bây giờ có thể còn sống, thật may mắn.

Lý Đông nhắm mắt lại, liền cảm thấy một trận sợ hãi.

Hành động vừa rồi, quả thật có chút điên cuồng.

Có thể sống sót qua ải này, chỉ có thể là do may mắn của anh thôi.

Nhưng, thu hoạch cũng thật sự lớn.

Chương 169

Hiện tại số Đạo tệ anh sở hữu đã là một con số thiên văn.

Anh đếm lại, tròn chín chữ số.

Phát tài rồi, lần này thật sự phát tài rồi.

Hơn một trăm triệu Đạo tệ, đây là nhịp điệu cường hóa đến điên cuồng sao?

Trận chiến này thật sự kiếm được lời to.

Mạo hiểm lớn như vậy, đáng giá!

Trong lúc Lý Đông vui mừng như điên, đột nhiên cảm thấy cơ thể suy yếu từng trận.

Có một luồng khí âm lạnh đang chạy loạn trong cơ thể anh.

Nơi nó đi qua, huyết mạch dường như suy yếu đi mấy phần.

"[Keng, phát hiện cơ thể túc chủ bị âm độc xâm nhập, kiến nghị túc chủ lập tức cường hóa cơ thể.]" Cái quỷ gì vậy?

Lý Đông giật nảy mình.

"[Keng, cảnh báo, cảnh báo, cơ thể túc chủ đã bị trúng lời nguyền, âm khí đang xâm nhập, nếu không kịp thời cường hóa cơ thể, e có nguy hiểm đến tính mạng.]" Hệ thống truyền đến từng hồi chuông báo động không ngớt.

Lý Đông cũng cảm thấy cơ thể mình ngày càng suy yếu, ngay cả sức để ngồi cũng dần dần không còn.

"[Keng, vì túc chủ đã phá hủy Cửu Tầng Yêu Lâu, bị các đời quân vương Ma Quốc nguyền rủa, túc chủ đang phải chịu đựng sức mạnh lời nguyền khủng khiếp, bất cứ lúc nào cũng có nguy hiểm đến tính

mạng, kiến nghị túc chủ lập tức cường hóa huyết mạch.]" A?

Những vị quân vương Ma Quốc đã chết kia, âm hồn không tan, lại dám nguyền rủa mình.

Lý Đông lập tức kinh hãi.

Chuyện trộm mộ bị nguyền rủa, thỉnh thoảng vẫn xảy ra… Nhưng, sức mạnh lời nguyền lần này, dường như quá khủng khiếp.

Lý Đông biết không thể trì hoãn thêm nữa, vội vàng mở tùy chọn cường hóa huyết mạch.

"[Xin túc chủ lựa chọn cấp độ cường hóa:]" "[Cấp bảy: Huyết hồn tương dung, Kim phách chi thân (Toàn diện nâng cao sức mạnh huyết mạch của túc chủ, hồn phách ổn định, vững như thành đồng, quỷ mị tầm thường không thể đến gần, không còn sợ lệ quỷ tổn thương hồn, có thể phá giải mọi lời nguyền trên đời, giá một trăm triệu Đạo tệ.)]" Lý Đông dụi dụi mắt, không nhìn nhầm chứ?

Thật sự là một trăm triệu Đạo tệ.

Hệ thống, ngươi có ghi nhầm giá không?

"[Keng, Kim phách chi thân là huyết mạch cực kỳ mạnh mẽ, tiền nào của nấy.]" Hệ thống, ngươi độc ác thật.

Lý Đông thật sự không nỡ.

Khó khăn lắm mới kiếm được hơn một trăm triệu Đạo tệ, một phát lại chỉ còn lại số lẻ.

Nhưng, nếu không đổi, mạng nhỏ cũng khó giữ.

Mạng cũng không còn, cần mấy đồng Đạo tệ này làm gì?

Hơn nữa, Lý Đông cũng rất rõ ràng.

Đạo tệ kiếm được là để tiêu.

Cuối cùng vẫn phải không ngừng cường hóa cơ thể.

Một trăm triệu Đạo tệ, bây giờ không tiêu, sau này cũng khó tránh khỏi.

Nghĩ đến đây, tâm tình của Lý Đông khá hơn một chút.

"Cấp thứ bảy." "Có xác nhận không?" "Xác nhận!" "[Keng, trừ thành công một trăm triệu Đạo tệ, huyết mạch cơ thể đang được cường hóa...]" "[Keng, cường hóa thành công.

Chúc mừng túc chủ nhận được Huyết hồn tương dung, Kim phách chi thân.]" Trong chốc lát, Lý Đông liền cảm thấy trong cơ thể bốc lên từng luồng hơi nóng.

Luồng khí âm lạnh ban đầu trong nháy mắt bị bốc hơi sạch.

Cảm giác suy yếu cũng biến mất.

Anh cảm thấy trong cơ thể tràn đầy sức mạnh bùng nổ.

Tinh lực của anh vô cùng dồi dào, cả người cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Hoàn toàn không có chút cảm giác nào của việc ở trong một hang động âm u ẩm ướt.

Mặc dù toàn thân ướt sũng, nhiệt độ ở đây cũng thấp, nhưng anh không hề cảm thấy lạnh.

Cảm giác luôn có thứ gì đó lởn vởn bên cạnh lúc trước, giờ cũng không còn nữa.

Quỷ mị âm hồn trong hang động đều đang né tránh anh, không dám đến gần cơ thể anh nửa bước.

"Huyết hồn tương dung, Kim phách chi thân sao?" Lý Đông nắm chặt nắm đấm.

Đột nhiên cảm thấy một trăm triệu tiêu đi thật đáng giá.

Mặc dù Kim phách chi thân này không trực tiếp tăng thêm bao nhiêu sức mạnh cơ thể, nhưng về mặt ổn định thần hồn, phòng chống quỷ mị tà ma, thật sự mạnh mẽ đến mức không thể tả.

"Có Kim phách chi thân này, mộ người khác không dám vào, ta dám; thứ người khác không thể trộm, ta có thể; chỉ một trăm triệu Đạo tệ, lo gì không kiếm lại được chứ?" Lý Đông hài lòng gật đầu.

Chương 170

Sau khi giải quyết nguy cơ mà cơ thể đang đối mặt, anh cẩn thận quan sát tình hình trong hang động.

Không còn Hỏa Biều Trùng bay lượn khắp nơi, Cửu Tầng Yêu Lâu cũng đã sụp đổ, không gian dưới lòng đất trở nên rộng rãi và yên tĩnh, gió âm thổi qua, lại có cảm giác như có quỷ mị lởn vởn.

"Chị họ của em… họ chết hết rồi." Dương Hinh tìm kiếm khắp nơi, vẫn không thấy bóng người, không khỏi bật khóc đau đớn.

Chết hết rồi sao?

Chỉ còn lại ba người?

Lý Đông sững sờ, mơ hồ cảm thấy mấy người đó chắc không dễ chết như vậy.

Đùa sao, năm người, có hai người là nhân vật chính trong kịch bản, ba người còn lại cũng đều là những nhân vật cứng cựa, dù kịch bản có thay đổi, cũng không thể dễ dàng chết như vậy được.

Ánh mắt Lý Đông quét trên mặt nước.

Đột nhiên, anh thấy mấy khúc xương.

Không giống như những khúc xương khác trôi lềnh bềnh trong nước, mấy khúc xương đó lại dựng đứng trên mặt nước, một nửa lộ ra bên ngoài.

Hơn nữa, giữa những khúc xương này đều rỗng ruột.

Lý Đông lập tức hiểu ra, họ đều đang lặn dưới nước, lợi dụng những khúc xương này để thở.

Anh vội vàng lái thuyền xung kích qua.

Đến bên cạnh, Lý Đông vốn định giật mấy khúc xương lên, nhưng nghĩ lại, đột nhiên cảm thấy không ổn.

Họ đang lặn dưới đáy nước, không biết tình hình bên ngoài, nếu đột nhiên rút đi khúc xương dùng để thở, chắc chắn sẽ bị dọa chết khiếp.

Nghĩ vậy, Lý Đông liền không động vào khúc xương, mà trực tiếp thò tay xuống nước.

Hử?

Không đúng?

Sao mềm thế nhỉ?

Cảm giác sờ vào thật không tệ, rất thoải mái.

Nhưng, đây là thứ gì?

Lý Đông đột nhiên giật mình, không phải tay, không phải chân, cũng không phải xương sườn… Mẹ nó, không lẽ là thủy quỷ dưới nước sao?

Mình đang tiếp xúc thân mật với thủy quỷ… Lý Đông giật nảy mình, vội vàng rụt tay lại.

Lúc này, sinh vật dưới nước cũng đột ngột trồi đầu lên khỏi mặt nước.

"Chị họ!" Dương Hinh mừng rỡ, lớn tiếng gọi.

A?

Hóa ra là Dương Tuyết Lỵ?

Vậy mình vừa mới sờ vào… Lý Đông vừa nghĩ đến đây, lập tức thấy ánh mắt Dương Tuyết Lỵ đang nhìn mình.

Khụ khụ khụ, hiểu lầm, hoàn toàn là hiểu lầm.

May mà Dương Tuyết Lỵ hiển nhiên cũng không định dây dưa vấn đề này, cô nhìn quanh, hỏi: "Hỏa Biều Trùng đâu rồi?" Dương Hinh chỉ vào Lý Đông, nói: "Đều bị anh ấy giết hết rồi." A?

Dương Tuyết Lỵ kinh ngạc, nhiều Hỏa Biều Trùng như vậy, đều bị một mình anh ta giết hết?

Mình có nghe nhầm không?

Vừa rồi lặn dưới nước, căn bản không biết lúc nào mới dám nổi lên.

Nhiều Hỏa Biều Trùng như vậy, nghĩ thôi đã thấy da đầu tê dại.

Bây giờ chúng đều biến mất không thấy tăm hơi… Ngay sau đó, họ kéo Dương Tuyết Lỵ lên thuyền, rồi lần lượt kéo những người khác lên.

Dưới nước quá đáng sợ.

Vô số xương trắng và những sinh vật kỳ quái bơi lượn quanh người họ, dọa cho cơ thể họ gần như mềm nhũn.

Nhưng, để tránh Hỏa Biều Trùng, họ chỉ có thể trốn dưới nước, ngay cả đầu cũng không dám ló ra nửa phân.

Mất hết chín trâu hai hổ, cuối cùng cũng trèo lên được thuyền xung kích, thấy Hỏa Biều Trùng dày đặc khắp hang động đã biến mất không còn một mống, mọi người đều kinh ngạc đến mức cằm muốn rớt xuống đất.

Lý Đông cũng quá mạnh mẽ rồi đi?

Lúc này, hình ảnh Lý Đông trong lòng mọi người càng trở nên thần bí, mạnh mẽ.

"Ở kia còn một con Hỏa Biều Trùng." Lý Đông chỉ vào vật thể phát sáng màu xanh lam ở xa nói.

Con Hỏa Biều Trùng đó từ đầu đến cuối đều không động đậy, không biết vì lý do gì.

Sau khi hồi phục sức lực, Lý Đông lái thuyền xung kích lại gần.

Trong tay anh cầm Đồ Long bảo đao, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Chương 171

Không ngờ, sau khi lại gần mới phát hiện thứ đó hình như không phải Hỏa Biều Trùng.

Sau khi lật đống xương xung quanh ra, Lý Đông lấy ra một viên kim cương phát sáng màu xanh lam to bằng nắm tay.

Ánh sáng lấp lánh, trông gần như giống hệt ánh sáng xanh của Hỏa Biều Trùng, lại thêm xung quanh có xương che lấp, dù mắt của Lý Đông đã được cường hóa, thị lực vượt xa người thường gấp mười lần, nhưng ở xa cũng không nhìn rõ, cứ tưởng là Hỏa Biều Trùng.

"Viên kim cương lớn như vậy, phải đáng giá bao nhiêu tiền?" Ánh mắt Bàn Tử nóng rực.

Viên kim cương này mà mang ra thế giới bên ngoài, e rằng sẽ là viên kim cương lớn nhất trên trái đất?

Chuyến đi núi Côn Luân này, chẳng thu hoạch được gì.

Cửu Tầng Yêu Lâu cũng bị phá hủy, manh mối về Tinh Tuyệt Cổ Thành cũng chỉ tìm được một ít hạn chế, chỉ có viên kim cương trong tay Lý Đông… Viên kim cương này rõ ràng đã được con người điêu khắc, mấy mặt cắt được khắc vô cùng tinh xảo.

Cũng không biết ở thời cổ đại, người ta dùng gì để gia công thứ cứng như vậy.

Thứ này nếu mang đi đấu giá, chắc chắn sẽ bán được một cái giá trên trời.

Lý Đông cầm nó trong tay xem xét, đột nhiên có chút phiền muộn.

Thứ này, đáng tiền thì chắc chắn là rất đáng tiền, nhưng có chút không dễ bán ra… Trên toàn thế giới, người có thể mua được viên

kim cương này, e rằng chỉ đếm trên đầu ngón tay… "Đưa tôi xem thử?" Dương Tuyết Lỵ đột nhiên lên tiếng.

Lý Đông nghe vậy, liền đưa tay qua.

Dương Tuyết Lỵ đặt viên kim cương trong tay, cẩn thận quan sát một hồi lâu, đột nhiên lên tiếng: "Quả nhiên." "?" Lý Đông có chút không hiểu.

Câu nói này không đầu không cuối.

"Là viên kim cương trên vương miện của Nữ vương Tinh Tuyệt." Dương Tuyết Lỵ nói: "Nơi này quả nhiên có liên quan đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, chỉ là bây giờ đều bị nước nhấn chìm, e rằng cũng không tìm được manh mối nữa." Cô lại nhìn giáo sư Trần một cái, phát hiện đối phương vẫn đang ngơ ngơ ngác ngác.

"Ông ấy sao vậy?" Dương Tuyết Lỵ kinh ngạc hỏi.

"Chắc là mất hồn rồi." Hồ Bát Nhất nói: "Cũng có thể là bị kinh hãi quá độ, tinh thần thất thường." "A!" Mọi người đồng loạt nhìn qua.

Giáo sư Trần quả nhiên vẫn ngơ ngơ ngác ngác.

Mọi người đều thầm than thở, từ khi vào đây, tinh thần của mỗi người đều dao động bên bờ vực sụp đổ, nhưng bây giờ họ đều đã vượt qua, chỉ có giáo sư Trần… "Chúng ta nên ra ngoài thế nào đây?" Bàn Tử lên tiếng hỏi.

Nơi họ vào không chỉ xảy ra tuyết lở, mà còn có sương mù ma quái, căn bản không thể đi qua được.

Trong lúc mọi người không biết phải làm sao, đột nhiên, hang động lại một lần nữa rung chuyển, thuyền xung kích bị sóng nước cuốn đi dữ dội.

Chắc là dư chấn của vụ phun trào núi lửa vừa rồi, nhưng nó nhanh chóng qua đi.

“Mau nhìn kìa.” Dương Hinh đột nhiên chỉ lên phía trên nói.

Mọi người đồng loạt nhìn lên, chỉ thấy trên đỉnh đầu, xuất hiện một hang động nghiêng nghiêng hướng lên trên, to bằng một người.

Hang động thông thẳng ra thế giới bên ngoài, mơ hồ có ánh sáng mờ nhạt.

“Đó chắc là hang do bọn trộm mộ đào.” Ngô Tà nói.

Hang động này trước đó có thể đã bị thứ gì đó che lấp, vừa rồi mặt đất rung chuyển, mới lộ ra.

“Nhưng, cái hang này cao quá, ở đây không có thứ gì để leo cả, làm sao lên được?” Lão Dương lại bắt đầu lo lắng.

“Ai nói không có?” Lý Đông từ trong ba lô lấy ra một cái thang đồ chơi.

“Hệ thống, ta muốn cường hóa.” … Rất nhanh, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một chiếc thang dài ngoẳng xuất hiện từ hư không.

Mọi người trèo lên thang, men theo lối đi do bọn trộm mộ đào, lần lượt trèo ra ngoài.

Trèo ra khỏi hang động Cửu Tầng Yêu Lâu, mỗi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Cảm giác như sống sót sau kiếp nạn.

Mọi người hoan hô nhảy nhót, ăn mừng sự tốt đẹp của cuộc sống.

Thực tế, chuyến đi Cửu Tầng Yêu Lâu này, ngoài Lý Đông ra, những người khác đều không thu hoạch được gì.

Ngược lại, bây giờ mỗi người đều đã trúng độc của nước xác, nếu trong ba năm không thể giải trừ, chắc chắn sẽ mất mạng.

Chỉ là lúc này, mọi người đều quên hết mọi thứ.

Dương Hinh ôm chặt lấy Lý Đông, có thể thu hoạch được một người bạn trai từ chuyến đi Cửu Tầng Yêu Lâu, Dương Hinh chỉ cảm thấy hạnh phúc vô ngần.

"Chúng ta phải nhanh chóng đến Tinh Tuyệt Cổ Thành." Hồ Bát Nhất nói: "Chỉ ở Tinh Tuyệt Cổ Thành mới có thể tìm được thuốc giải độc nước xác trên người chúng ta." Nghe lời của Hồ Bát Nhất, Lão Dương liếc nhìn Lý Đông.

Anh ta mơ hồ cảm thấy, dường như Lý Đông không hề trúng độc nước xác.

Chuyến đi này, mục tiêu ban đầu của họ là Tinh Tuyệt Cổ Thành, Cửu Tầng Yêu Lâu chỉ là nơi họ cho rằng có thể có manh mối về vị trí của Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Nhưng không ngờ, manh mối không tìm thấy, giáo sư Trần lại tinh thần thất thường.

Bây giờ giáo sư Trần bị dùng dây thừng cưỡng ép kéo ra ngoài.

Đáng tiếc, người tuy đã ra ngoài, nhưng tinh thần đã không thể phục hồi.

Bây giờ ông lúc thì ngớ ngẩn, lúc thì lẩm bẩm một mình.

Chương 172

"Quỷ, tôi thấy rất nhiều quỷ, có cả xương, mọi người thấy không, đều là xương người, ở kia kìa…" Giáo sư Trần chỉ vào mặt trời trên trời nói.

Rõ ràng, ông đã bị tâm thần phân liệt, trước mắt xuất hiện ảo giác.

"Có cách nào chữa khỏi cho ông ấy không?" Dương Tuyết Lỵ cảm thấy vô cùng áy náy, nếu không phải do lời mời của cô, giáo sư Trần sẽ không đến, cũng sẽ không vì thế mà tinh thần sụp đổ.

"Không có." Ngô Tà lên tiếng: "Chúng ta sẽ đưa ông ấy xuống núi, tìm một người, đưa ông ấy về nhà." Dương Tuyết Lỵ gật đầu, không nói gì thêm.

Không khí tại hiện trường trở nên có chút ngột ngạt, mọi người không nói một lời mà đi xuống dưới.

Nơi này hoang vu, đi một lúc lâu mới thấy được đường quốc lộ.

Cuối cùng cũng trở lại thành phố.

Sau khi tắm rửa trong khách sạn, Lý Đông cảm thấy nhẹ nhõm chưa từng có.

Chuyến đi núi Côn Luân này, thu hoạch vô cùng lớn.

Đặc biệt là việc bỏ ra một trăm triệu Đạo tệ cường hóa được "Huyết hồn tương dung, Kim phách chi thân", Lý Đông càng ngày càng cảm thấy huyết mạch này mạnh mẽ.

Đứng trước ban công, Lý Đông phát hiện đêm thành phố thật đẹp.

"Anh đang làm gì vậy?" Dương Hinh bước vào phòng anh.

"Đếm sao." Lý Đông quay đầu lại, cười nói: "Em có muốn đếm

cùng không.” “Không đâu.” Dương Hinh nói: “Nhiều quá loạn lắm, em đếm một hồi là quên mất vị trí, quên mất sao nào đã đếm, sao nào chưa.” “Không sao, anh có thể dạy em.” Lý Đông cười nói.

“Dạy em thế nào?” Dương Hinh cười hỏi.

Lý Đông đưa tay ra, ôm cô vào lòng, cười nói: “Em sẽ biết ngay thôi.” Anh cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên má Dương Hinh, một tay từ trước ngực cô từ từ lướt vào, tay kia thì khám phá vùng bí ẩn sâu thẳm phía dưới.

“A!” Dương Hinh nhắm mắt lại, say đắm trong sự vuốt ve của Lý Đông.

Quần áo trên người cô từng chiếc một tuột xuống, chẳng mấy chốc, trên người đã không còn một mảnh vải.

“Thân hình của em thật đẹp.” Lý Đông khen ngợi một câu.

“Đây là lần đầu của em, nhẹ một chút.” Dương Hinh có vẻ hơi e thẹn, cúi đầu xuống.

Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra.

“Xin lỗi, làm phiền rồi, hai người cứ tiếp tục.” Dương Tuyết Lỵ không ngờ lại thấy một cảnh tượng nóng bỏng như vậy, vội vàng đóng sầm cửa lại.

“Chị họ tìm anh lúc này, có chuyện gì sao?” Dương Hinh hơi kỳ lạ.

“Ai biết được?

Chắc không có chuyện gì gấp đâu.” Lý Đông thản nhiên nói.

Anh vừa nói, vừa đi khóa trái cửa phòng.

Vừa rồi không để ý, may mà người bước vào là Dương Tuyết Lỵ, nếu là một người đàn ông, thân thể của Dương Hinh đã bị nhìn thấy hết rồi.

“Chị họ thích anh.” Dương Hinh đột nhiên nói.

Lý Đông sững sờ, cười nói: “Em nói linh tinh gì vậy, anh với cô ấy có qua lại gì đâu.” “Phụ nữ thích một người đàn ông, nhất định phải có qua lại sâu sắc với nhau sao?” Dương Hinh ngẩng đầu, nhìn Lý Đông hỏi.

Điều này cũng không sai.

Tình cảm giữa nam nữ là thứ phức tạp khó hiểu nhất.

Có lúc, những người sớm tối bên nhau chưa chắc đã yêu nhau.

Lần đầu gặp gỡ cũng chưa chắc không thể nhất kiến chung tình.

“Cũng không thể đoán mò như vậy chứ?” Lý Đông cười nói.

“Em là phụ nữ, nên em hiểu lòng phụ nữ, cũng càng có thể đọc được ánh mắt của phụ nữ.” Dương Hinh nói: “Ánh mắt chị họ nhìn anh, hoàn toàn khác với khi nhìn người khác.” Cô đột nhiên cười khúc khích, nói: “Đừng có giả vờ trước mặt em, đàn ông các anh, đều là đồ ‘đứng núi này trông núi nọ’.

Đừng nói với em, anh không có chút suy nghĩ nào với chị họ em nhé.” “Em suy nghĩ linh tinh gì vậy?” Lý Đông đột ngột đẩy ngã Dương Hinh, cả người đè lên thân thể cô.

“Anh phải trừng phạt em, ai bảo em suy nghĩ lung tung.” “Em vốn định giới thiệu cả chị họ cho anh, mới nói những lời này.

Nếu anh không muốn, vậy thì thôi, đừng trách em không giúp nhé.” Dương Hinh cười khúc khích.

“?” Lý Đông có chút không hiểu.

“Chẳng lẽ anh không muốn cưới thêm vài người vợ sao?” Dương Hinh nói: “Chị họ em xinh đẹp như vậy, nếu anh không muốn thì…” Lý Đông lúc này mới đột nhiên nhận ra, thế giới này không giống với

thế giới anh từng ở.

Đàn ông ở thế giới này có thể cưới vài người vợ, chỉ cần có khả năng nuôi được.

Mặc dù đa số đàn ông vẫn chỉ cưới một người, nhưng điều đó không cản trở một số rất ít đàn ông cưới cả một đống vợ.

Dương Hinh cảm thấy, người đàn ông như Lý Đông, không thể nào chỉ cưới một người.

Thay vì để Lý Đông cưới phụ nữ bên ngoài, chi bằng để anh cưới chị họ cô.

Từ nhỏ cô và chị họ đã có tình cảm rất tốt, nếu gả cho cùng một người đàn ông, sau này có thể ngày ngày ở bên nhau rồi.

Mặt khác, Dương Hinh cũng có một chút tính toán riêng.

Chương 173

Nếu Lý Đông cưới thêm người phụ nữ khác, cô và chị họ liên minh, tranh sủng cũng có ưu thế hơn.

Dương Hinh thích xem phim cung đấu, cô cũng biết trong những gia đình giàu có nhiều vợ đó, những cảnh trong phim cung đấu ngày ngày đều đang diễn ra… "Vậy được rồi, em giới thiệu chị họ cho anh đi." Lý Đông vừa vuốt ve cơ thể Dương Hinh, vừa nói.

Khóe miệng Dương Hinh hiện lên một nụ cười, cô mỉm cười nói: "Em biết con mèo nhà anh lúc nào cũng thích…" Lời còn lại chưa nói xong, đột nhiên "ưm a" một tiếng, phía dưới truyền đến cơn đau dữ dội như cơ bắp bị xé rách.

Dương Hinh nhẹ nhàng nhắm mắt lại, thả lỏng cơ thể, từ từ hòa nhập… Trong một căn phòng khác của khách sạn, Dương Tuyết Lỵ đang ngồi nghiêng bên ban công, ngắm nhìn bầu trời đầy sao, từng ngôi từng ngôi đếm… Huyết mạch "Huyết hồn tương dung, Kim phách chi thân" quả nhiên không tầm thường, khiến năng lực của Lý Đông ở phương diện kia vượt xa người thường gấp mười lần không chỉ.

Xem ra, thật sự nên cưới thêm vài người vợ.

Nếu không, chỉ dựa vào một mình Dương Hinh, làm sao chịu nổi.

Lý Đông có chút không nỡ… Sáng sớm hôm sau, mọi người tụ tập trong phòng bàn bạc.

"Hai học sinh của giáo sư Trần đã đến rồi, họ sẽ đưa giáo sư Trần đi." Bàn Tử lên tiếng.

"Hy vọng có thể chữa khỏi." Mặc dù Lý Đông biết đây gần như là

chuyện không thể, nhưng vẫn nói một câu.

Tâm trạng của Dương Tuyết Lỵ không tốt lắm, cần người an ủi.

Dương Hinh vẫn đang nép trong lòng Lý Đông, lần đầu tiên nếm trải niềm vui làm phụ nữ của cô, vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc.

"Vấn đề bây giờ là, chúng ta chỉ biết vị trí đại khái của Tinh Tuyệt Cổ Thành, e rằng khó tìm." Dương Tuyết Lỵ liếc nhìn Dương Hinh đang nằm trong lòng Lý Đông, có chút buồn bã.

"Chúng ta cần tìm một người dẫn đường, một người dẫn đường am hiểu sa mạc." Hồ Bát Nhất nói: "Nếu không có người bản địa dẫn đường, chúng ta sẽ lạc trong sa mạc." Dương Tuyết Lỵ gật đầu, chấp nhận đề nghị này.

"Tinh Tuyệt Cổ Thành ở trong Hắc Sa Mạc." Lý Đông đột nhiên lên tiếng.

"Anh biết vị trí của Tinh Tuyệt Cổ Thành sao?" Dương Tuyết Lỵ có chút bất ngờ, vội vàng hỏi.

"Tôi cũng chỉ biết vị trí đại khái." Lý Đông nói: "Vị trí của Tinh Tuyệt Cổ Thành sẽ không ngừng thay đổi, không ai có thể xác định chính xác vị trí của nó, dù đã đến một lần, lần thứ hai quay lại, cũng có thể không tìm thấy." "Có chuyện như vậy sao?" Dương Tuyết Lỵ không khỏi nhíu mày.

Lý Đông gật đầu.

"Hắc Sa Mạc?" Ngô Tà đột nhiên lên tiếng hỏi.

"Ý nghĩa của Hắc Sa Mạc là sa mạc có đi không có về." Lý Đông nói: "Trong truyền thuyết, phàm là người tiến vào Hắc Sa Mạc, đều không thể quay ra." "A!" Lão Dương kinh ngạc thốt lên, vội hỏi: "Hắc Sa Mạc thật sự đáng sợ như vậy sao?" "Trong Hắc Sa Mạc mỗi ngày đều có bão cát." Lý Đông nói: "Bão cát không chỉ trực tiếp cướp đi

sinh mạng con người, nghiêm trọng hơn, bão cát sẽ thay đổi hình dạng của các đụn cát trong sa mạc, khiến địa hình trở nên hoàn toàn khác biệt, như vậy, sẽ khó tìm được đường ra." "Trong Hắc Sa Mạc, có rất nhiều sinh vật sa mạc đáng sợ cùng với âm hồn của những người chết trong sa mạc lớn vởn, một khi gặp phải, cửu tử nhất sinh." Bàn Tử không đồng tình nói: "Chúng ta có thể từ Cửu Tầng Yêu Lâu ra ngoài, còn sợ sinh vật trong sa mạc sao?

Lợi hại nhất, có thể lợi hại bằng Hỏa Biểu Trùng không?

Âm hồn nhiều nhất, có thể nhiều bằng âm hồn trong Thi Hà không?" Lời này nói ra có phần hào sảng.

Thật vậy, so với những nguy hiểm đã trải qua dưới lòng đất núi Côn Luân, sinh vật và âm hồn trong Hắc Sa Mạc có thể nói là không đáng kể.

Tuy nhiên, có thể thoát ra khỏi Cửu Tầng Yêu Lâu, một là dựa vào thực lực kinh người của Lý Đông, hai là cũng do vận may tốt.

Vận may tốt như vậy, chưa chắc sẽ luôn đi theo họ.

"Dù sao đi nữa, trước tiên vẫn phải tìm một người dẫn đường." Hồ Bát Nhất rất coi trọng điểm này.

Sau khi ăn sáng, họ liền ngồi xe xuất phát.

Hai chiếc xe việt dã, Lão Dương, Ngô Tà, Bàn Tử, Hồ Bát Nhất bốn người ngồi trên chiếc xe đầu tiên.

Lý Đông, Dương Hinh, Dương Tuyết Lỵ ngồi trên chiếc xe phía sau.

Tài xế là một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, khá gầy.

Dương Hinh tựa vào tai Dương Tuyết Lỵ thì thầm gì đó, khiến mặt Dương Tuyết Lỵ đỏ như ráng chiều.

Vô cùng xinh đẹp.

Lúc lên xe, Dương Hinh để Dương Tuyết Lỵ vào trước, sau đó đẩy Lý Đông lên xe, rồi mới theo sau.

Hai cô gái một trái một phải, ngồi sát bên Lý Đông, mặt Dương Tuyết Lỵ càng đỏ hơn.

Dương Hinh nháy mắt với Lý Đông, Lý Đông hiểu ý, lén đưa tay ra, nắm lấy tay Dương Tuyết Lỵ.

Dương Tuyết Lỵ không giãy giụa, mặc cho Lý Đông nắm.

Dương Tuyết Lỵ rất xinh đẹp, vừa có đường nét của phụ nữ phương Tây, lại có sự mềm mại của phụ nữ phương Đông, là kiểu mỹ nữ kết hợp Đông Tây.

Trong vẻ cao ngạo không thiếu sự e thẹn, gương mặt kiên nghị lại pha trộn sự yếu đuối ẩn hiện, khiến Lý Đông rung động.

Tất cả đều không cần nói thành lời.

Vì có tài xế ở đó, Lý Đông không nói gì.

Xe chạy được một đoạn, Lý Đông lại bắt đầu được đằng chân lân đằng đầu, dứt khoát đưa tay ôm Dương Tuyết Lỵ vào lòng, cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

Một tay khác càng ngang nhiên hơn, tiến về phía ngực cô.

Đột nhiên, Lý Đông phát hiện có một ánh mắt cười như không cười đang nhìn mình.

Dương Hinh, cô nhóc này đang xem kịch đây.

Không thể để cô quá thoải mái được.

Lý Đông đưa tay kéo cô lại.

Chương 174

Trái ôm phải ấp, cảm giác này thật thoải mái.

Tài xế trong cabin từ kính chiếu hậu nhìn thấy cảnh này, lập tức trợn tròn mắt.

Mặc dù pháp luật hiện nay không hạn chế một người đàn ông có bao nhiêu vợ, nhưng đối với người dân bình thường, cảnh trái ôm phải ấp như vậy, thật không nhiều.

Tài xế thật sự ngưỡng mộ vô cùng.

Hai cô gái phía sau, đều có dung mạo xinh đẹp, nhìn là khiến người ta sáng mắt, vậy mà đều bị tên nhóc này độc chiếm.

Tên nhóc này có lai lịch gì?

Tài xế cảm thấy vô cùng tò mò.

Dù sao cũng đang ở trên xe, có một người ngoài là tài xế, Lý Đông cũng không dám làm quá.

Chỉ là để cho năm ngón tay của mình được thỏa mãn một chút.

Vốn liếng của hai cô đều rất dồi dào.

Xe chạy cả ngày, đến chập tối mới đến một thị trấn nhỏ.

Sau khi xuống xe, Lý Đông vẫn một trái một phải ôm hai cô gái.

"Đông ca thật lợi hại, nhanh như vậy đã tán được thêm một người, trái ôm phải ấp?" Lão Dương ngưỡng mộ không thôi.

"Thế giới này thật không có thiên lý, giàu thì giàu chết, nghèo thì nghèo chết, người khác trái ôm phải ấp, tôi chỉ có năm cô nương bầu bạn." Bàn Tử bất mãn lẩm bẩm.

Vẻ mặt Hồ Bát Nhất ảm đạm, Dương Tuyết Lỵ bị Lý Đông ôm trong lòng, anh ta như nghe thấy tiếng trái tim tan vỡ.

Ngô Tà thì chỉ liếc nhìn một cái, không có bất kỳ biểu cảm nào.

Mọi thứ, đều không liên quan đến cậu ta.

Họ ở lại một nhà trọ.

"Em họ đã nói hết với em rồi." Sau khi Lý Đông kéo hai cô gái vào phòng, Dương Tuyết Lỵ lên tiếng.

"Vậy em đồng ý rồi?" Lý Đông cười hỏi.

Nếu Dương Tuyết Lỵ trên xe đã mặc cho anh xâm phạm, chắc chắn sẽ không từ chối.

Huống hồ, vừa rồi lúc đặt phòng, ba người chỉ đặt một phòng.

Mọi người đều là người lớn, hiểu rõ tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Nếu Dương Tuyết Lỵ không đồng ý, cô sẽ không vào phòng này.

"Người đàn ông của em phải là một cường giả, một cường giả thực sự." Dương Tuyết Lỵ nhìn Lý Đông, vẻ mặt phức tạp, nói: "Anh rất mạnh, giống như người chồng trong lòng em." "Nhưng, em từ lâu đã trúng lời nguyền, lúc ở dưới núi Côn Luân, lại ngâm mình trong Thi Hà một lúc lâu, sức mạnh lời nguyền đã phát tác sớm." Dương Tuyết Lỵ cười khổ nói.

"A?" Lý Đông kinh ngạc.

"Yên tâm, em có thể chống đỡ một thời gian." Ánh mắt Dương Tuyết Lỵ không có chút bi thương nào, ngược lại trông vô cùng bình tĩnh.

"Nếu em có thể nhanh chóng vào Tinh Tuyệt Cổ Thành, và giải mã bí mật của Nữ vương Tinh Tuyệt, lời nguyền của em có thể được hóa giải, độc xác của Thi Hà cũng sẽ theo đó biến mất.

Nếu trong vòng một tháng không tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành, thì không còn cách nào nữa." "Yên tâm, chồng đây nhất định sẽ giúp em tìm thuốc giải, hóa giải lời nguyền." Lý Đông ôm Dương Tuyết Lỵ vào lòng.

Dương Tuyết Lỵ "ừm" một tiếng.

Thực tế, đối với việc có tìm được thuốc giải hay không, cô đã dần dần buông bỏ.

Tìm được thì dĩ nhiên tốt hơn, nếu thật sự không tìm được, thì cũng thôi.

Cùng lắm là chết.

Có lẽ, chính vì ôm suy nghĩ này, nên khi Dương Hinh nói chuyện đó với Dương Tuyết Lỵ, cô đã không từ chối.

Dù sao cũng sắp chết, trước khi chết, tìm một người đàn ông, làm phụ nữ một lần, cũng tốt.

Nếu chết rồi, cũng không có gì hối tiếc.

Nếu may mắn không chết… Muốn tìm thuốc giải, có lẽ cũng chỉ có Lý Đông, may ra mới có thể làm được.

Dù sao, Lý Đông sở hữu đủ loại năng lực thần kỳ vô cùng.

Nếu Lý Đông cũng bất lực, vậy thì đó là mệnh trời đã định, cũng không có gì hối tiếc.

Nếu Lý Đông có thể cứu được mạng cô, gả cho Lý Đông, dường như là chuyện thuận lý thành chương… "Chị họ, Đông ca nhất định sẽ cứu được chị." Dương Hinh ở một bên nói.

Cô có một sự sùng bái mù quáng đối với Lý Đông, trong mắt cô, Lý Đông là biểu tượng của sự toàn năng.

Trong hai lần trộm mộ, anh đã để lại ấn tượng sâu sắc, Lý Đông

luôn xuất hiện vào thời khắc quan trọng, cứu cô ra ngoài.

Ấn tượng này đã bén rễ trong đầu Dương Hinh, nảy mầm, trở thành cây đại thụ, không bao giờ phai mờ.

Lý Đông nhẹ nhàng ôm Dương Tuyết Lỵ, từng chiếc áo trên người cô được cởi ra.

Thân hình hoàn mỹ, mỗi một bộ phận đều vừa vặn.

Chương 175

Dương Tuyết Lỵ trời sinh xinh đẹp, lại thường xuyên rèn luyện, vóc dáng được tạo nên khiến người ta phải trầm trồ thán phục.

Bây giờ, cơ thể này thuộc về mình… Lý Đông thưởng thức một lúc, cuối cùng không thể kìm nén được nữa, lao tới.

Đêm xuân ngắn ngủi, người xưa quả không lừa ta, chưa kịp ngủ, trời đã sáng… "Năng lực của Kim phách chi thân quá mạnh, e rằng phải cưới thêm vài người vợ nữa mới được, nếu không, làm sao chịu nổi…" Lý Đông nhìn hai cô gái không còn sức lực trên giường, có chút áy náy.

Vốn dĩ nghĩ có hai người, chắc chắn có thể chịu được, Lý Đông cũng không kiềm chế, không ngờ… Chỉ trách chơi quá vui, quên mất phải tiết chế một chút.

"Ai, xem ra phải nhanh chóng đi trộm mộ kiếm tiền rồi, nếu không, làm sao nuôi được nhiều vợ như vậy?

Chỉ cưới hai người, lương tâm sẽ cảm thấy bất an…" … "Sao tôi không thấy hai cô ấy ra ngoài?" Hồ Bát Nhất nói: "Hôm nay chúng ta…" "Hôm nay e rằng không đi được.

Lỵ Lỵ và Hinh Nhi cơ thể không được khỏe." Lý Đông tiếp lời.

"Sao vậy, hôm qua không phải vẫn ổn sao?

Có cần đi mời bác sĩ không?" Dù nhìn Dương Tuyết Lỵ đầu nhập vào vòng tay Lý Đông, nhưng khi nghe cô bị bệnh, Hồ Bát Nhất vẫn rất quan tâm.

"Không sao, hôm nay nghỉ ngơi, ngày mai sẽ khỏe." Lý Đông nói: "Chúng ta hôm nay đi tìm người dẫn đường trước đã." "Bệnh gì vậy?

Có chắc ngày mai nhất định sẽ khỏe không?" Bàn Tử chen vào nói: "Vào Hắc Sa Mạc không phải chuyện đùa, nhất định phải dưỡng tốt cơ thể mới đi được, không có thể lực làm sao đi trong sa mạc.

Huống hồ, đến nơi đó, cũng cần người có tinh khí dồi dào, một khi bị bệnh, tà ma âm khí thừa cơ xâm nhập, hậu quả khôn lường." "Không sao." Lý Đông cười nói: "Cũng không phải bị bệnh, chỉ là hôm nay không tiện xuống giường thôi." "Không phải tối qua chơi quá vui chứ?" Lão Dương tấm tắc nói: "Đông ca, sao anh có thể mạnh như vậy, một mình địch hai, có thể khiến cả hai đều không xuống giường nổi, bản lĩnh này, đừng giấu diếm, cũng dạy cho mọi người chúng tôi với." Nghe lời của Lão Dương, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử mới vỡ lẽ, hóa ra là vậy.

Không xuống giường nổi… Trên mặt Hồ Bát Nhất thoáng qua một tia đau khổ khó chịu, luôn cảm thấy trong lòng nghẹn lại.

Nghe người phụ nữ mình ngày đêm mong nhớ bị người đàn ông khác làm cho không xuống giường nổi, cảm giác đó, còn đau khổ hơn cả việc bị dao cắt vào tim.

Lý Đông vỗ vào gáy Lão Dương, nói: "Sau này theo tôi cho tốt, tự nhiên sẽ không thiếu việc truyền cho ba chiêu hai thức." "Đông ca yên tâm, sau này tôi nhất định sẽ tuân theo mệnh lệnh của Đông ca." Lão Dương lập tức bày tỏ thái độ, ngữ khí dứt khoát, không thể nghi ngờ.

"Đông ca, sau này cũng dẫn dắt tôi với nhé." Bàn Tử nặn ra một nụ cười.

"Đông ca, tôi cũng theo anh." Ngô Tà vẻ mặt ngây thơ. … Thị trấn không lớn, hỏi thăm khắp nơi, tìm được một người tên là An Lực Mãn.

Nghe nói, ông ta là người dẫn đường lợi hại nhất thị trấn.

Một ông lão quanh năm đi lại trong sa mạc.

Một ông lão, khoảng sáu mươi mấy tuổi.

Có lẽ do quanh năm đi lại trong sa mạc, da ông đen sạm, nếp nhăn chi chít.

Nhưng, ông không hề cho người ta cảm giác già nua, ngược lại còn trông tinh thần phấn chấn, một đôi mắt càng sáng quắc có thần.

"Tôi muốn đến Hắc Sa Mạc, cần ông làm người dẫn đường." Lý Đông đi thẳng vào vấn đề, không chút giấu giếm.

An Lực Mãn ngẩng đầu nhìn Lý Đông một cái, rồi quay đầu đi, không thèm để ý nữa.

"Ông không muốn làm người dẫn đường cho tôi sao?" Lý Đông lại lên tiếng hỏi.

"Tôi tuy là người dẫn đường, nhưng không đến Hắc Sa Mạc." An Lực Mãn cuối cùng cũng lên tiếng trả lời.

"Tôi có thể trả tiền cho ông…" Lý Đông nói.

"Không cần." An Lực Mãn lắc lắc tay, nói: "Tôi không đến Hắc Sa Mạc." "Hai mươi nghìn." Lý Đông đưa ra hai ngón tay, nói: "Chỉ cần ông đồng ý dẫn tôi đến Hắc Sa Mạc, tôi trả ông hai mươi nghìn." Hai mươi nghìn đối với người ở thị trấn nhỏ này là một số tiền lớn.

"Tôi không đến Hắc Sa Mạc." An Lực Mãn lại nói.

"Năm mươi nghìn!" Lý Đông nói: "Ông suy nghĩ cho kỹ, chỉ cần đồng ý dẫn tôi đến Hắc Sa Mạc, tôi có thể trả ông năm mươi nghìn." "Hắc Sa Mạc nguy hiểm, không có người dẫn đường nào muốn đến đó." An Lực Mãn nói.

"Một trăm nghìn." Lý Đông lại tăng giá: "Dẫn tôi đến Hắc Sa Mạc, số tiền này là của ông." "Tiền tuy tốt, nhưng cũng phải có mạng để

tiêu.” An Lực Mãn lắc đầu.

“Hai trăm nghìn.” Lý Đông thản nhiên gọi.

Sắc mặt An Lực Mãn hơi thay đổi, một lúc sau, lại lắc đầu, nói: “Chàng trai trẻ, đây không phải là vấn đề tiền bạc.” “Năm trăm nghìn.” Lý Đông tiếp tục tăng giá: “Chỉ cần ông giúp tôi dẫn đường, năm trăm nghìn là của ông.” “Tại sao cậu lại muốn đến Hắc Sa Mạc?” An Lực Mãn nói: “Nếu cậu không cho tôi biết lý do, tôi sẽ không đồng ý.” “Tôi đi tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành.” Lý Đông cũng không định giấu diếm.

“Vậy không được, quá nguy hiểm.” An Lực Mãn nói.

“Một triệu, chỉ cần ông dẫn tôi vào Hắc Sa Mạc, tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành, tôi trả ông một triệu.” Lý Đông đưa ra một cái giá mà An Lực Mãn không thể từ chối.

Quả nhiên, trên thế gian này không có thứ gì tiền không mua được, nếu có, là do tiền trả chưa đủ.

“Tôi đồng ý!” An Lực Mãn đột nhiên lên tiếng.

Nhận tiền rồi thì phải làm việc thôi.

An Lực Mãn nói: “Muốn vào sa mạc thì trước hết phải chuẩn bị lạc đà, nếu không có lạc đà, vào sa mạc chỉ có một con đường chết.” Lý Đông không thèm ngẩng đầu lên, nói: “Ừ, lạc đà bao nhiêu tiền một con?” “Quả nhiên sảng khoái.” An Lực Mãn nói: “Tôi có loại lạc đà tốt nhất, giá chốt, năm vạn tệ một con.” “Sao ông không đi cướp luôn đi?” Vương Bàn Tử buột miệng: “Lạc đà trong trấn chỉ có một hai vạn tệ, lạc đà của ông sao lại đòi đến năm vạn?” “Lạc đà tôi nuôi là tốt nhất.” An Lực Mãn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Vương Bàn Tử đang định phản bác thì nghe Lý Đông nói: “Mười con lạc đà.” Chỉ là năm mươi vạn tệ thôi mà, Lý Đông hoàn toàn không để tâm.

“Được thôi.” An Lực Mãn mừng rỡ ra mặt, nói: “Vậy tôi đi chuẩn bị ngay, ngày mai xuất phát chứ?” “Ừ.” Lý Đông gật đầu.

Thời gian sau đó, mọi người đi mua sắm đủ loại vật phẩm trong trấn, chuẩn bị cho chuyến đi vào ngày mai.

Sáng sớm hôm sau, Dương Hinh và Dương Tuyết Lỵ quả nhiên đã hồi phục phần lớn.

Một đoàn tám người, dẫn theo mười con lạc đà, tiến vào sa mạc.

Chương 176

"Bây giờ là mùa gió." An Lực Mãn luyên thuyên không ngừng: "Chỉ có vào mùa gió mới có thể thấy được Tinh Tuyệt Cổ Thành, nhưng mùa gió cũng là lúc nguy hiểm nhất." "Đừng trách tôi không nhắc trước, ai cũng muốn thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành, nhưng chưa có ai đi vào được nơi đó." "Nếu Tinh Tuyệt Cổ Thành dễ tìm như vậy, tôi đã sớm tìm ra, lấy hết vàng bạc châu báu bên trong rồi, không đến lượt các người đâu.

Tuy các người bỏ tiền thuê tôi, nhưng có vài lời tôi vẫn phải nói trước." "Tinh Tuyệt Cổ Thành, căn bản không tìm được đâu." "Thứ trong sa mạc Đen, không ai có thể mang ra ngoài được." … Đoàn người chậm rãi bước đi.

Ánh nắng chiếu rọi trên sa mạc, cát vàng hòa cùng trời xanh, phản chiếu một khung cảnh tuyệt đẹp.

Nhưng vẻ mặt An Lực Mãn lại vô cùng căng thẳng, không có chút tâm tư nào thưởng thức mỹ cảnh.

Lý Đông cũng rất rõ ràng, nơi nào càng đẹp, càng nguy hiểm.

Dưới vẻ đẹp hùng vĩ của sa mạc, thường ẩn giấu những nguy cơ chết người.

Đột nhiên, gió nổi lên.

Cát vàng cuộn đến mù mịt.

Cơn cuồng phong như muốn thổi bay người đi.

An Lực Mãn đi ở phía trước nhất, không ngừng thúc giục lạc đà.

Nhưng gió cát ngày càng lớn, đến cả lạc đà cũng không thể tiếp tục đi trong sa mạc.

Cả nhóm chỉ đành trú dưới một cồn cát, cho lạc đà vây thành một vòng, miễn cưỡng chắn được một ít gió cát.

Nhưng gió cát thật sự quá lớn, chẳng mấy chốc, đến lạc đà cũng bị cát thổi vùi lấp nửa thân mình.

"Hết cứu rồi." An Lực Mãn liên tục lắc đầu, thất thanh khóc rống: "Đều tại tôi quá tham tiền, mới ra nông nỗi này!" Không ngờ vừa mới vào sa mạc đã gặp phải trận bão cát lớn như vậy.

Trong cơn cuồng phong, mọi người chỉ cảm thấy cơ thể sắp bị gió cuốn đi, hô hấp cũng vô cùng khó khăn.

Cát vàng không ngừng tích tụ, cơ thể mọi người sắp bị chôn vùi trong sa mạc.

Lý Đông túm lấy An Lực Mãn, nói: "Ông dẫn đường kiểu gì thế?

Sao vừa mới xuất phát đã gặp bão lớn như vậy?" Vẻ mặt An Lực Mãn lộ ra sự tuyệt vọng: "Các người yêu cầu tôi dẫn vào sa mạc Đen, tôi đã làm theo rồi, thấy chưa?

Đây chính là sa mạc Đen." Lời ông ta vừa dứt, một tiếng hét vang lên từ bên cạnh, cơ thể Dương Hinh đã bị gió cát cuốn đi.

"A, cứu mạng!" Dương Hinh hét to, nhưng không ngờ, ngay cả âm thanh cũng bị gió cát cuốn đi mất.

Cát vàng che trời lấp đất, bốn phía tựa như đêm đen.

Lý Đông từ trong sa mạc nhảy bật lên, lao thẳng vào cơn lốc xoáy giữa không trung, một tay tóm được Dương Hinh.

"Đừng sợ." Lý Đông ôm chặt lấy cô, nói bên tai cô.

Nghe thấy giọng Lý Đông, Dương Hinh liền bình tĩnh lại, dù cho cơ thể bị gió lốc thổi bay cuộn tròn trên không, cô cũng không còn cảm thấy sợ hãi nữa.

Chỉ cần ở trong vòng tay người đàn ông này, nhất định sẽ an toàn.

Lý Đông biết rõ, loại bão cát cuốn người lên không trung này thường diễn ra trong chớp mắt, rất nhanh sẽ rơi xuống.

Quả nhiên, chẳng mấy chốc, hai người bị bão cát hất văng ra, rơi xuống dưới.

Lúc tiếp đất, Lý Đông ôm chặt Dương Hinh, lộn một vòng, hóa giải phần lớn lực rơi.

Bên dưới toàn là cát vàng, cũng có thể giảm bớt không ít lực va chạm.

Cơ thể Lý Đông đã được cường hóa nhiều lần, chút lực va chạm này hoàn toàn có thể chịu đựng được.

Quá trình vừa rồi trông có vẻ vô cùng nguy hiểm, nhưng thực tế họ rơi xuống rất nhanh, không bị cuốn đi quá xa.

Lý Đông kéo Dương Hinh, gian nan đi trở về.

Nơi họ đang đứng, cát vàng không ngừng tích tụ, cát dưới chân ngày càng sâu, người sắp bị vùi vào trong cát.

"Tiêu rồi, biết thế đã không tham một triệu tệ kia, vào sa mạc Đen tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành." An Lực Mãn hối hận không thôi.

Cơn bão ngày càng lớn.

Đối mặt với trận bão cát khổng lồ như vậy, sức người quả thật nhỏ bé.

Nhưng Lý Đông sẽ không từ bỏ như thế.

Anh đi đến bên cạnh một con lạc đà, nói thầm: "Hệ thống, cường hóa cho ta." "Đinh!

Xin túc chủ chọn cấp độ cường hóa:" "Cấp 1: Voi, ba nghìn Đạo

tệ.” “Cấp 2: T-Rex, ba vạn Đạo tệ.” “Cấp 3: Sa Xỉ Long, năm vạn Đạo tệ.” “Cấp 4: Thái Thản Cự Long, mười vạn Đạo tệ.” “Đinh!

Hệ thống cảnh báo, hiệu quả cường hóa lần này chỉ có thể duy trì trong hai mươi tư giờ.” Với trận bão lớn thế này, e rằng chỉ có Thái Thản Cự Long mới có thể chống đỡ được.

Lý Đông lập tức chọn “Cấp 4”.

“Đinh!

Cường hóa cấp 4 cần tiêu tốn mười vạn Đạo tệ, có xác nhận không?” Nghe thấy giọng nói của hệ thống, nhìn khung đối thoại hiện ra, Lý Đông cảm thấy hơi đau lòng.

Cái hệ thống chết tiệt này, vật giá bây giờ ngày càng vô lý.

Thứ nào cũng đắt đến kỳ lạ, chẳng có chút đạo lý nào cả.

Chương 177

“Đinh!

Thái Thản Cự Long là một loài rồng có kích thước cực lớn, cường hóa cần tiêu hao năng lượng, cái giá này không hề đắt.” Mẹ nó.

Không ngờ hệ thống ngày càng thông minh hóa.

Ta chỉ mới nghĩ trong lòng thôi mà nó đã bắt đầu trả lời rồi.

Chỉ là, giọng nói lạnh như băng, không có chút cảm xúc nào.

Hơn nữa, giá này không đắt sao?

Hiệu quả chỉ duy trì được hai mươi tư giờ thôi mà!

“Đinh!

Hệ thống này làm mọi việc đều theo quy tắc.” Quả nhiên là động vật máu lạnh.

Lý Đông nhấn xác nhận.

Tuy mười vạn Đạo tệ có hơi đắt, nhưng trước đây ngay cả một trăm triệu Đạo tệ cũng đã tiêu rồi, mười vạn có là gì?

Chỉ là, bây giờ Đạo tệ ngày càng ít đi, lại phải nỗ lực kiếm Đạo tệ rồi.

“Đinh!

Khấu trừ 10 vạn Đạo tệ thành công, lạc đà đang được cường hóa…” “Đinh!

Cường hóa thành công.

Chúc mừng túc chủ nhận được Thái Thản Cự Long.” Trước mắt Lý Đông, đột nhiên xuất hiện một con Thái Thản Cự Long.

Trời đất, con quái vật này dài hơn sáu mươi mét, cao gần hai mươi mét, thật sự là một gã khổng lồ.

"...Trời ơi, thần linh hiển linh rồi." An Lực Mãn nhìn con rồng khổng lồ, vội vàng quỳ xuống lạy.

Vẻ mặt những người khác thì đều ngơ ngác và kinh ngạc.

Lý Đông hét lớn với con rồng: "Nằm xuống đất!" Con rồng lập tức nằm xuống.

Con rồng khổng lồ cao hơn hai mươi mét, dù nằm xuống đất vẫn còn cao hơn mười mét, tựa như một ngọn núi nhỏ.

"Ngây ra đó làm gì, mau lên, bò đến bên cạnh con rồng, nó sẽ giúp chúng ta chắn gió cát." Cơn bão ngày càng lớn, mọi người gian nan di chuyển cơ thể, bò đến bên cạnh Thái Thản Cự Long.

An Lực Mãn vẫn còn chút không thể tin được, lẩm bẩm: "Nhất định là thiên thần phái đến cứu chúng ta." Ông ta nằm rạp bên cạnh Thái Thản Cự Long, không ngừng dập đầu, cảm tạ thiên thần tương trợ.

"Cũng là do anh biến ra sao?" Dương Hinh có chút không dám tin.

Những người khác bên cạnh cũng nhìn qua.

Thân thể của Thái Thản Cự Long giống như một bức tường rộng hơn sáu mươi mét, cao hơn mười mét, chắn vững cơn bão.

Ngay cả những con lạc đà khác cũng có cơ hội thở dốc.

Nhưng, trong cơn bão cát, Thái Thản Cự Long cũng tỏ ra rất không quen, không ngừng lắc cái đầu ngẩng cao, phun ra cát bị cuốn vào lỗ mũi.

"Ừ." Lý Đông nhìn Thái Thản Cự Long to như núi, nói: "Đây là cứu viện tôi gọi đến, nhưng nó chỉ có thể giúp chúng ta trong hai

mươi tư giờ, hy vọng đến lúc đó, cơn bão sẽ qua đi." "Bão lớn thế này, thường sẽ không kéo dài lâu đâu." Ngô Tà lên tiếng.

Lý Đông gật đầu.

Dù hiệu quả cường hóa lần này chỉ có hai mươi tư giờ, nhưng anh cũng không quan tâm.

Dù sao, một con Thái Thản Cự Long lớn như vậy, e rằng cũng không có cách nào mang theo được.

Vừa rồi vật lộn trong cơn bão lâu như vậy, mọi người đều đã mệt.

Lúc này dựa vào thân thể Thái Thản Cự Long, không bị bão táp tấn công, lập tức ai nấy đều buồn ngủ rũ rượi.

Lý Đông cũng ôm Dương Tuyết Lỵ và Dương Hinh, chìm vào giấc ngủ say.

"Mau nhìn kìa." Một tiếng hét kéo Lý Đông tỉnh lại từ giấc ngủ sâu.

Cơn bão đã dừng… Bầu trời xanh biếc như gương, sa mạc hiện ra một vẻ đẹp khác lạ.

Ở phía trước không xa, xuất hiện vô số xương trắng hếu.

Cơn bão đã thổi bay lớp cát bên trên, để lộ ra những bộ hài cốt bên trong.

Đây hẳn là một vạn nhân khanh, hài cốt chồng chất không đếm xuể.

Mặt trời lặn về phía tây, xương trắng phản chiếu ánh nắng, tạo nên một vẻ đẹp ma mị.

Chỉ là vẻ đẹp này lại khiến người ta dâng lên một nỗi sợ hãi từ tận đáy lòng.

Vẻ mặt An Lực Mãn lại trở nên căng thẳng bất an, hét lên: “Sa mạc Đen, chúng ta thật sự đã vào sa mạc Đen rồi.” Lý Đông liếc nhìn một cái, nói: “Lần này ông dẫn đường, không phải là muốn dẫn chúng tôi vào sa mạc Đen sao?” “Nhưng…” An Lực Mãn nhất thời cứng họng.

Thực tế, trước đó, trong lòng ông ta đã tính toán xong, chỉ đưa nhóm Lý Đông vào rìa sa mạc Đen rồi lập tức rời đi.

Không ngờ lại bị mắc kẹt sâu trong sa mạc Đen.

Chương 178

Lý Đông muốn vào, vậy thì cứ để anh ta vào là được rồi.

Vào sa mạc Đen căn bản không ra được, thì có liên quan gì đến mình chứ?

Dù sao một triệu tệ cũng đã sớm nhận rồi.

An Lực Mãn không ngờ rằng, một cơn bão lại khiến ông ta cũng bị kẹt trong sa mạc Đen.

Hơn nữa, nếu truyền thuyết không sai, thì đây chính là trung tâm của nó.

Trong lòng An Lực Mãn lạnh toát.

Đến nơi này rồi, hy vọng đi ra khỏi sa mạc Đen có thể nói là gần như bằng không.

Nhìn những bộ xương trắng trước mắt, An Lực Mãn chỉ cảm thấy da đầu tê dại.

Nhưng, đối với Lý Đông và những người khác, việc xuất hiện nhiều xương trắng như vậy ở đây lại có thể là một niềm vui bất ngờ.

Nếu đây là nơi chôn sống tù binh thời chiến, thì có lẽ chẳng có gì.

Tù binh đều là quỷ nghèo, trên người có bảo bối cũng sẽ bị lục soát lấy đi, không thể mang theo xuống mộ.

Nhưng nếu đây là hố bồi táng, thì có nghĩa là, gần đây có một ngôi mộ lớn.

Mà họ đều là dân trộm mộ chuyên nghiệp… Tuy mục tiêu của chuyến đi này là Tinh Tuyệt Cổ Thành, nhưng cũng không ngại tiện tay "săn" thêm một chút.

Sau khi màn đêm buông xuống, Hồ Bát Nhất đi vòng quanh vạn nhân khanh, tay cầm một cái la bàn, vừa đi vừa xem la bàn, vừa đối chiếu với các vì sao trên trời.

Vương Bàn Tử ngạc nhiên nhìn tất cả, không nhịn được ngớ ngẩn hỏi: "Cậu đang làm gì thế?" Ngô Tà vỗ vai Vương Bàn Tử, nói: "Đọc nhiều sách vào." Vương Bàn Tử lập tức mặt mày uất ức.

Tôi đọc sách cũng không ít, được không?

Mặc dù toàn là truyện người lớn… Trong lòng Lý Đông cũng dấy lên từng đợt sóng, cuốn "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thư" trong tay Hồ Bát Nhất được mệnh danh là kỳ thư đệ nhất thiên hạ, thực sự là bảo vật vô giá của dân trộm mộ, nếu có cơ hội lấy được thì… Thôi, cứ xem tình hình đã.

Hồ Bát Nhất là người không tồi, nếu sau này mọi người hợp tác lâu dài, thì Lý Đông cũng không sao cả.

Nhưng anh ta đã cướp đi người phụ nữ mình thích là Dương Tuyết Lỵ, bảo trong lòng không có khúc mắc thì không được.

Lý Đông thầm tính toán, nếu thật sự muốn sống bằng nghề trộm mộ, phải thành lập một đội trộm mộ chuyên nghiệp.

Thời đại này, làm gì cũng phải công nghiệp hóa, tập đoàn hóa, chuyên nghiệp hóa… Trộm mộ là một ngành nghề đã lưu truyền mấy nghìn năm, những mánh khóe trong đó cũng cần nhân tài chuyên nghiệp.

"Thế nào, phát hiện ra gì chưa?" Lý Đông đi tới hỏi.

Hồ Bát Nhất liếc nhìn Lý Đông, trong lòng không khỏi cảm thấy khó chịu.

Người đàn ông trước mắt này đã cướp đi Dương Tuyết Lỵ… Nhưng, Dương Tuyết Lỵ cũng không phải của mình.

Mình và Dương Tuyết Lỵ e rằng nhiều nhất cũng chỉ là bạn bè bình thường, bạn bè bình thường vừa mới quen không lâu.

Mình có lý do gì để can thiệp vào việc người khác có bạn trai chứ?

Lại có tư cách gì để chỉ trích người khác cướp đi Dương Tuyết Lỵ?

Suy cho cùng, chỉ trách mình quá yếu.

Nếu mình cũng mạnh như Lý Đông, thì Tuyết Lỵ chắc chắn sẽ chọn mình làm bạn trai chứ?

Phụ nữ, đều thích kẻ mạnh… "Có chút phát hiện, nơi này quả thật có một ngôi mộ lớn, không phải chỉ là một vạn nhân khanh đơn giản, mà là mộ đế vương." Nghe Hồ Bát Nhất nói vậy, Lý Đông biết chắc chắn không sai.

Dù sao, Hồ Bát Nhất này chính là truyền nhân của "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật".

Tuy chỉ có nửa bộ "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật", nhưng anh ta nắm giữ cực sâu, kiến thức uyên bác, bản lĩnh xem mộ có thể nói là hàng đầu.

"Mộ đế vương à, nếu bỏ lỡ thì thật đáng tiếc." Lúc này, Vương Bàn Tử chạy tới, hỏi: "Nơi này thật sự có mộ đế vương sao?" "Đừng nghi ngờ tính chuyên nghiệp của lão Hồ." Lý Đông cười nói: "Trong số chúng ta, bản lĩnh xem mộ của lão Hồ chắc chắn là mạnh nhất." "Thật sao?" Vương Bàn Tử có chút không tin.

Hồ Bát Nhất trong lòng khẽ động, Lý Đông này, thật sự sâu không lường được.

Đến cả Thái Thản Cự Long cũng có thể biến ra, còn có gì anh ta không làm được?

Chuyện mình sở hữu "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật", lẽ nào anh ta cũng biết?

Lúc này, Ngô Tà đi tới, nói: "Nếu thật sự là mộ đế vương, e rằng có liên quan đến vương quốc Tinh Tuyệt." Hồ Bát Nhất hơi sững sờ, hỏi: "Tại sao lại nói vậy?" "Quy mô của ngôi mộ này." Ngô Tà chỉ vào những bộ hài cốt trong vạn nhân khanh, nói: "Ba mươi sáu nước Tây Vực năm đó, đều không phải là những quốc gia đặc biệt lớn, cho dù là mộ của quốc vương, cũng sẽ không dùng nhiều người như vậy để bồi táng." Hồ Bát Nhất lập tức tỉnh ngộ.

Chỉ có quốc vương của vương quốc Tinh Tuyệt, kẻ thống trị ba mươi sáu nước Tây Vực, mới có khả năng giết nhiều người như vậy để bồi táng.

Nếu đã như vậy, ngôi mộ này, không thể không vào.

Biết đâu có thể tìm được thông tin về Tinh Tuyệt Vương Thành từ trong mộ.

Đột nhiên, Hồ Bát Nhất dừng bước.

Anh ta lấy từ trong ba lô ra một chiếc cuốc nhỏ dài khoảng một thước, đào lớp cát bên trên lên.

Quả nhiên, bên dưới lộ ra một phiến đá.

"Tìm thấy rồi." Hồ Bát Nhất vui mừng reo lên.

Lý Đông hơi kinh ngạc.

Chương 179

Quả không hổ là truyền nhân của "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Quyết".

Nhanh như vậy đã tìm thấy rồi?

Mọi người đều vây lại, dùng xà beng nạy phiến đá lên.

Bên dưới phiến đá liền lộ ra một lối đi, có rất nhiều bậc thang, nghiêng nghiêng đi xuống, sâu không thấy đáy.

An Lực Mãn lập tức lên tiếng: "Không thể xuống đó được đâu, đây là sa mạc Đen, dưới lòng đất toàn là quái vật và quỷ mị, nếu xuống đó rồi, sẽ không lên được nữa đâu." Đương nhiên không ai nghe lời An Lực Mãn.

"Ông ở trên này giúp chúng tôi trông lạc đà đi." Lý Đông lên tiếng.

"Các người thật sự muốn xuống sao?" Sắc mặt An Lực Mãn biến đổi liên tục.

"Chúng tôi là khảo cổ, ông hiểu khảo cổ không?" Dương Tuyết Lỵ lần này, thật sự tham gia vào đội khảo cổ.

Giáo sư Trần chính là người phụ trách đội khảo cổ, cũng là danh chính ngôn thuận.

Chỉ là, lúc này giáo sư Trần đã điên rồi.

Nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng đến tính chất của "đội khảo cổ".

Mặc dù ai cũng biết, khảo cổ chỉ là cái cớ, trộm mộ mới là thật.

Người thật sự có mục đích khảo cổ chỉ có một mình giáo sư Trần, nhưng hiện tại ông ta lại không ở đây.

An Lực Mãn đương nhiên không hiểu khảo cổ.

Nhưng không ăn thịt heo, cũng từng thấy heo chạy.

Không hiểu khảo cổ, không có nghĩa là chưa từng nghe nói.

Sau một hồi lừa phỉnh, An Lực Mãn cũng miễn cưỡng gật đầu.

Khảo cổ là chính sách của quốc gia, không thể ngăn cản.

"Bên dưới có nguy hiểm không?" Lão Dương có chút bất an, lòng đất ở núi Côn Luân đã để lại cho ông di chứng.

Ông ta đưa mắt nhìn về phía Lý Đông.

Trong mắt ông, Lý Đông là người không gì không làm được.

Lý Đông nhún vai, nói: "Cái này tôi không rành lắm, hỏi lão Hồ ấy, cậu ta hiểu biết hơn tôi nhiều." Hồ Bát Nhất không ngờ Lý Đông lại nói vậy, không khỏi có chút kỳ quái, im lặng liếc nhìn anh một cái.

"Để tôi xuống trước xem sao." Hồ Bát Nhất chủ động nhận nhiệm vụ dò đường.

Trang bị của anh ta đầy đủ, có đèn pin, dây thừng, xẻng công binh, dao găm cũng như một khẩu súng ngắn và vài quả lựu đạn.

Lý Đông chú ý thấy anh ta còn mang theo móng lừa đen khắc chế cương thi, không biết tại sao lúc ở núi Côn Luân lại không lấy ra.

Có lẽ vì lúc đụng phải con cương thi kia, họ chưa vào mộ, Hồ Bát Nhất đa phần để nó trong ba lô.

Sau đó đột nhiên xảy ra thi biến, muốn lấy nhưng đã không kịp.

Không thấy bùa Mô Kim trong truyền thuyết, Lý Đông đoán Hồ Bát Nhất chắc chắn đã giấu đi.

Đúng là nhân viên chuyên nghiệp, khí chất đã khác người thường, Lý Đông thầm tán thưởng.

Việc trộm mộ, không sợ vạn nhất, chỉ sợ nhất vạn, tự nhiên chuẩn bị càng đầy đủ càng tốt.

Lối đi chỉ vừa đủ cho một người qua, Hồ Bát Nhất cầm đèn pin, men theo bậc thang đi xuống.

Mất gần nửa giờ, mọi người đều đợi đến sốt ruột, đang lo Hồ Bát Nhất gặp chuyện không may thì bên dưới lối đi lại có tiếng động vang lên.

Ánh đèn pin yếu ớt có thể nhìn thấy.

Hồ Bát Nhất đã lên.

"Bậc thang rất sâu, có đến mấy trăm bậc, bên dưới cũng là một lối đi, chắc là thông đến một nơi rất xa, tôi chưa đi hết." Nghe lời Hồ Bát Nhất, Lý Đông hơi nhíu mày, luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

"Bên dưới một ngôi mộ lớn sao lại có lối đi như vậy?" Ngô Tà lên tiếng: "Không giống mộ, ngược lại giống lối thoát hiểm hơn." "Kệ nó, chúng ta xuống xem sao." Lý Đông quay sang nói với Dương Hinh: "Cô và An Lực Mãn ở lại trên này, chúng tôi xuống dưới." "Vâng." Dương Hinh ngoan ngoãn gật đầu.

"Mọi người theo tôi." Hồ Bát Nhất đi đầu, Lý Đông theo sát phía sau, Dương Tuyết Lỵ đi sát bên cạnh, tiếp theo là Lão Dương, Vương Bàn Tử, còn Ngô Tà bọc hậu.

Bậc thang đá rất dài, hai bên đều được xây bằng gạch đá, tối đen và lạnh lẽo.

Trong mộ tĩnh lặng như tờ.

Đi trên bậc thang đá, chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân.

Lộp cộp… Âm thanh vang vọng trong lối đi, càng làm tăng thêm mấy phần không khí căng thẳng.

Rất may họ đều là dân trộm mộ chuyên nghiệp, tim gan lớn, vượt xa người thường, chút chuyện này không dọa được họ.

Lối đi quả nhiên rất dài, đi hơn mười phút mới đến cuối.

Xuống dưới, lại là một lối đi song song, vẫn chỉ đủ cho một người qua.

Hồ Bát Nhất đi đầu, mọi người chậm rãi theo sau.

Chương 180

Bên trong trống rỗng, không có gì cả.

Đúng như lời Ngô Tà nói, không giống mộ, mà càng giống một lối thoát hiểm.

Cứ như vậy đi thêm mấy trăm mét, trước mặt họ xuất hiện một cánh cửa đá.

Hồ Bát Nhất gõ gõ cửa đá, cửa đá rất dày, nhưng bên cạnh có một khe hở, miễn cưỡng có thể nhét ngón tay vào.

Hồ Bát Nhất lấy từ trong ba lô ra một cây xà beng, nạy cửa đá ra.

Phía trước đột nhiên rộng mở, không gian lớn hơn rất nhiều.

Mọi người vội vàng đi vào.

Đây là một đại sảnh, đủ sức chứa mấy trăm người, trên tường bốn phía khắc đủ loại phù điêu, đều là những nhân vật trong thần thoại truyền thuyết.

Trần nhà cũng khắc đầy.

Những nhân vật này mặt mày hung tợn đáng sợ, càng làm tăng thêm vẻ quỷ dị.

"Phải chi có giáo sư Trần ở đây thì tốt rồi, nhất định có thể biết được lai lịch của những thứ này." Dương Tuyết Lỵ cảm thán một tiếng.

Lý Đông cũng thầm gật đầu.

Đúng là như vậy, kiến thức của giáo sư Trần phong phú, liếc mắt là có thể nhận ra.

Đến lúc này, mới thấy được tầm quan trọng của tri thức.

Đọc sách ít, xuống mộ cũng không biết thứ tốt ở đâu.

Có khi, e rằng thứ tốt ở ngay trước mắt, cũng tưởng chỉ là một món đồ chơi không đáng tiền.

Trong cổ mộ, giá trị của đồ vật khó mà nói rõ được.

Chỉ có những chuyên gia như giáo sư Trần mới có khả năng phân biệt.

Điều này càng làm tăng thêm ý định thành lập một đội trộm mộ chuyên nghiệp của Lý Đông.

Chỉ dựa vào một đội ngũ ô hợp là không được, cần một đội chuyên nghiệp phân công rõ ràng, mỗi người một việc.

"Những bức phù điêu này, có đáng tiền không?" Vương Bàn Tử chỉ quan tâm đến điều này.

Có tiền mới tán gái được, tán gái được mới tạm biệt kiếp độc thân.

Những thứ khác, đều là hư ảo.

"Có đáng tiền cũng không mang đi được." Lão Dương liếc mắt.

Mọi người cầm đèn pin, nhìn ngó xung quanh.

Đột nhiên, Vương Bàn Tử hét lên một tiếng.

"Phù điêu, nhân vật trên phù điêu, đang động… đang động." Ánh mắt Lý Đông thoáng một cái.

Anh cũng mơ hồ thấy bức tượng trước mắt động đậy, dường như đã đổi một tư thế khác.

"Động rồi, thật sự động rồi." Lão Dương hét lớn.

Ngô Tà cũng nói theo: "Đúng là động rồi, đã thay đổi vị trí." "Những nhân vật này, sẽ không từ trên tường đi ra chứ." Vương Bàn

Tử có chút kinh hãi.

Những nhân vật ở đây, ai nấy đều trông như hung thần ác sát, nhìn thôi đã thấy lạnh người.

Bỗng nhiên, một luồng gió lạnh thổi qua.

Lạnh lẽo âm u.

Có một cảm giác đặc biệt thấu xương.

Tuy nhiên, khi luồng gió lạnh thổi đến người Lý Đông, nó đột nhiên hét lên một tiếng.

Bên cạnh cơ thể Lý Đông bốc lên từng làn khói xanh.

Trong chốc lát, luồng gió lạnh như đụng phải thứ gì đáng sợ, liền lượn vòng qua người Lý Đông.

"Gió quỷ sao?" Răng Vương Bàn Tử va vào nhau lập cập.

Luồng gió này rõ ràng không ổn, quỷ dị vô cùng, không giống gió, mà giống như vô số quỷ hồn đang đi qua, xuyên qua cơ thể họ.

Thật sự có chút dọa người.

Dương Tuyết Lỵ bất giác nắm chặt lấy cánh tay Lý Đông.

Cũng lạ thật.

Tay cô vừa nắm lấy cánh tay Lý Đông, cảm giác lạnh lẽo trên người lập tức rút đi như thủy triều.

Từ không khí dâng lên một luồng khí ấm áp, phảng phất như những quỷ hồn kia đều phải tránh xa.

Lúc này, xung quanh đột nhiên vang lên tiếng "bụp bụp bụp", âm thanh không lớn, nhưng lúc này lại đặc biệt chói tai.

Chương 181

Từng ngọn đèn dầu đột nhiên sáng lên.

Trong nháy mắt, cả đại sảnh được ánh sáng màu vàng cam chiếu rọi.

Những ngọn đèn dầu này đều dán sát vào tường, được giữ trong tay những nhân vật trên phù điêu, liền thành một khối với phù điêu.

Hoặc có lẽ, những ngọn đèn dầu này, bản thân nó chính là một phần của phù điêu.

Chính vì vậy, trước đó Lý Đông dùng đèn pin soi khắp nơi, mới không chú ý ở đây có nhiều đèn dầu như vậy.

Biến cố đột ngột lập tức khiến mọi người một trận da đầu tê dại.

Những ngọn đèn lửa này có màu sắc khác nhau, không giống nhau.

Ngọn lửa theo gió lay động.

Không biết từ lúc nào, Dương Tuyết Lỵ nắm tay Lý Đông càng dùng sức hơn.

Người phụ nữ trông có vẻ bình tĩnh khi gặp chuyện này, thực ra không hề mạnh mẽ như vẻ bề ngoài.

Chỉ là, khi không tìm được chỗ dựa, cô sẽ kiên cường đứng lên, một mình đối mặt.

Cũng chỉ có bây giờ, đứng bên cạnh Lý Đông, cô mới theo bản năng dựa dẫm vào anh.

Người đàn ông này, có thể gánh vác mọi thứ.

“Không phải là quỷ thổi đèn sao?

Có quỷ đang thắp đèn.” Vương Bàn Tử nói chuyện, răng vẫn không ngừng va vào nhau.

“Bàn Tử, chuyện gì vậy?” Ngô Tà lên tiếng hỏi: “Không phải chuyến đi dưới lòng đất núi Côn Luân lần trước đã dọa vỡ mật cậu rồi chứ, sao bây giờ lại nhát gan thế?” Thực tế, gan của Vương Bàn Tử thật sự không nhỏ.

Người thường gặp tình huống này, e rằng đã sợ đến tè ra quần.

Nhưng đối với một đám trộm mộ chuyên nghiệp, sợ đến mức này quả thật không nên.

Vương Bàn Tử vỗ ngực, nói: “Mấy cái đèn này đột nhiên sáng lên, quả thật đáng sợ mà.” “Chắc là lân trắng, điểm cháy cực thấp, gặp không khí là cháy, hiện tượng tự nhiên bình thường thôi.” Lão Dương lên tiếng.

Lời giải thích này có chút đạo lý, mọi người đều gật đầu.

Vương Bàn Tử chợt bừng tỉnh, quả là bị ám ảnh tâm lý từ Cửu Cung Yêu Lâu.

Có chút hương vị của việc thấy dây cung tưởng rắn.

Nào ngờ, lúc này, Ngô Tà ung dung nói: “Lửa từ đâu ra, tại sao vừa rồi chỉ đốt cháy đèn trong tay phù điêu, mà những nơi khác không có lửa?” Đúng vậy!

Nếu thật sự là lửa lân, nơi xuất hiện nên phiêu dạt không cố định.

Sao có thể vừa vặn đốt cháy toàn bộ đèn dầu bên cạnh phù điêu, mà những nơi khác lại không thấy một tia lửa nào?

Trừ phi có người đặt lân trắng vào trong đèn dầu.

Nhưng ngôi mộ này không biết bao nhiêu năm không có người vào, có người đặt lân trắng vào đèn dầu, cũng đã bay hơi hết rồi...

“Thật sự là quỷ thắp đèn sao?” Vương Bàn Tử lại bắt đầu sợ hãi, sắc mặt trắng bệch.

Đã là mộ lớn, có quỷ, cũng không có gì kỳ lạ.

Lý Đông cười cười, nói: “Đã ra ngoài trộm mộ, gặp quỷ là khó tránh khỏi, nếu thấy quỷ đã sợ thành thế này, thì cũng không cần làm nghề trộm mộ nữa.” “Ai nói tôi sợ?” Vương Bàn Tử lớn tiếng nói: “Mắt nào của cậu thấy tôi sợ, tôi mà lại sợ sao?” “Đèn dầu đang động.” Lý Đông đột nhiên nói.

“Nói bậy bạ gì thế?

Tưởng tôi ba tuổi à, tôi mà tin sao?

Đèn dầu sao có thể động?

Đèn dầu làm sao có thể động được?” Vương Bàn Tử khí thế hừng hực, tiếng nói vang vọng đến đỉnh đại sảnh, tựa như có dũng khí vô hạn.

“Đèn dầu thật sự đang động.” Lý Đông lại nói một câu.

“Đừng lừa người.” Vương Bàn Tử căn bản không tin.

“Đèn dầu thật sự đang động.” Ngô Tà cũng nói một câu.

Vương Bàn Tử đột nhiên cảm thấy hoa mắt, những bức phù điêu trước mặt, thật sự đang động.

Không chỉ đèn dầu động, mà cả những nhân vật trên phù điêu cũng đang động.

Tay họ cầm đèn dầu, bay múa lên xuống, làm đủ loại động tác.

“A!” Vương Bàn Tử hét lên một tiếng, ôm chặt lấy Ngô Tà.

Trên những bức phù điêu xung quanh, vô số hung thần ác sát đang làm những động tác khác nhau.

Múa may nhe nanh, mắt trợn tròn, vẻ mặt hung tợn đáng sợ.

Đột nhiên, một bức phù điêu tay cầm chùy đồng giơ chùy trong tay lên, đập về phía Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử kinh hãi thất sắc.

Chương 182

Mắt thấy sắp sợ đến ngã quỵ xuống đất.

Nhưng lại đột nhiên tung một cú đá, hướng về phía bàn tay cầm chùy của phù điêu.

Tiếng gió rít lên.

Nhưng lại không đá trúng gì cả.

Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ là do quỷ có thể xuyên qua cơ thể.

Trong lúc Vương Bàn Tử đang kinh ngạc nghi ngờ, chỉ nghe thấy tiếng của Lý Đông vang lên.

"Đừng lo, động tác của những bức phù điêu này chỉ trông như thật thôi, chứ không thật sự đánh tới đâu." Vương Bàn Tử định thần nhìn lại, mới phát hiện, hóa ra những bức phù điêu chỉ đang múa may trên tường, giống như đang chiếu phim.

Nhưng, quá chân thực.

Hoàn toàn là cảm giác 3D cộng thêm toàn ảnh, trông còn thật hơn cả xem phim 3D ở rạp.

Cho nên vừa rồi mới nhầm tưởng hung thần bên trong thật sự đánh tới.

Dù biết những nhân vật bên trong sẽ không ra ngoài, nhưng trong lòng vẫn không khỏi một trận hoảng loạn.

Cảnh tượng trước mắt quá chân thực, khó mà tin được chúng thật sự bị giam cầm trên phù điêu.

"Đây rốt cuộc là thứ gì?" Dương Tuyết Lỵ hỏi.

Lý Đông đột nhiên nhớ đến Tụ Bảo Bồn trong Tần Lĩnh Thần Thụ.

Lúc đó, cái Tụ Bảo Bồn kia cũng là một bức phù điêu.

Nhưng, anh chỉ cần đưa tay ra là có thể lấy Tụ Bảo Bồn ra.

Những bức phù điêu ở đây, không phải cũng như vậy chứ?

Nghĩ đến đây, Lý Đông vội vàng hét lên: "Mọi người chú ý, tuyệt đối đừng chạm vào phù điêu." Lời vừa dứt, Vương Bàn Tử đột nhiên hét lên: "Sao cậu không nói sớm?" Hóa ra Vương Bàn Tử vừa rồi đá hụt, lòng hiếu kỳ dâng lên, lại thấy những bức phù điêu này không thật sự ra ngoài, mà lại vô cùng chân thực, không nhịn được đưa tay ra sờ.

Đến khi Lý Đông lên tiếng nhắc nhở, tay hắn đã đưa vào trong phù điêu.

Một cảnh tượng quỷ dị xuất hiện.

Bức phù điêu vốn nên là tường đá lại giống như không khí.

Tay của Vương Bàn Tử cứ thế đưa vào, mà lại như không hề chạm vào bất cứ thứ gì.

Nghe lời Lý Đông, Vương Bàn Tử vội vàng rút tay về.

Nhưng lúc này, tay hắn lại không biết bị thứ gì nắm lấy.

"Cứu tôi." Vương Bàn Tử gắng sức kéo ra ngoài, nhưng cũng không kéo ra được.

Người hắn từ từ dựa sát vào phù điêu, mắt thấy sắp tiến vào trong phù điêu.

Sắc mặt Vương Bàn Tử trắng bệch.

Hắn dùng hết sức bình sinh, nhưng vẫn không rút được tay ra khỏi

phù điêu.

Ngược lại, hắn cảm thấy bên trong phù điêu, có ngày càng nhiều tay đang nắm lấy tay hắn, kéo cơ thể hắn vào trong.

"Bàn Tử, cậu nhất định phải trụ vững, tuyệt đối không thể bị kéo vào." Hồ Bát Nhất lớn tiếng hét: "Nếu bị kéo vào, cậu cũng sẽ biến thành một phần của phù điêu." Vương Bàn Tử thật sự chỉ muốn khóc mà không có nước mắt, tự dưng đi sờ phù điêu làm gì?

Lần này toi rồi.

Ngô Tà đưa tay ra, nắm chặt lấy Vương Bàn Tử.

Lão Dương cũng giúp Vương Bàn Tử.

Nhưng ba người cùng dùng sức, vẫn không thể kéo được Vương Bàn Tử ra khỏi phù điêu.

"Mau nhìn kìa." Dương Tuyết Lỵ đột nhiên lên tiếng: "Phù điêu cũng đang kéo." Lý Đông ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trên bức phù điêu trước mặt Vương Bàn Tử, có mấy quỷ thần mặt mày hung ác, lúc này đều đã buông vũ khí trong tay, đang kéo thứ gì đó.

Nhìn thần thái và động tác của chúng, có chút giống như đang kéo co.

Mấy bức phù điêu quỷ thần này, đang ở ngay cạnh cơ thể Vương Bàn Tử.

Không còn nghi ngờ gì nữa, chúng đang kéo tay Vương Bàn Tử.

"Đoàng đoàng đoàng!" Hồ Bát Nhất nổ súng.

Hướng về phía mấy bức tượng quỷ trên phù điêu đang kéo người, liên tiếp bắn mấy phát.

Súng đạn thật sự có tác dụng, những nhân vật trên phù điêu, đột nhiên đều buông tay, cầm lấy vũ khí, nhe nanh múa vuốt với Hồ Bát

Nhất.

Tay của Vương Bàn Tử cuối cùng cũng kéo về được.

Do dùng sức quá mạnh, quỷ vật trên phù điêu đột ngột buông tay.

Ba người nhất thời không thu lực kịp, liền lùi lại mấy bước, đều ngã ngồi xuống đất.

Chương 183

Vương Bàn Tử thở hổn hển.

“Vui không?

Nguy hiểm không?

Kích thích không?” Lão Dương tò mò hỏi.

Mẹ nó.

Vương Bàn Tử không rảnh trả lời, không ngừng thở dốc.

Hắn dùng tay ấn lên ngực gần cổ họng, phảng phất như sợ tim sẽ nhảy ra khỏi cổ họng.

“Kích thích vãi cả nồi, suýt nữa mất mạng, có thể không kích thích sao?” Vương Bàn Tử lớn tiếng gào thét.

“Bức phù điêu này có công năng tỏa hồn, nếu bị kéo vào, không chỉ mất mạng, mà ngay cả hồn phách cũng sẽ bị giam cầm vĩnh viễn bên trong, vĩnh thế không được siêu sinh.” Hồ Bát Nhất vẻ mặt nghiêm túc, không phải dọa Vương Bàn Tử.

“Lão Hồ, đây rốt cuộc là thứ gì?” Lý Đông biết Hồ Bát Nhất là chuyên gia về phương diện này, khiêm tốn thỉnh giáo.

“Phàm là mộ lớn, thông thường sẽ có vật bồi táng, có mộ thì dùng người để bồi táng.” “Những người này, có thể là thần tử tự nguyện bồi táng, nhưng nhiều hơn là những phi tần, nô lệ, chiến phu bị ép bồi táng.” “Mục đích bồi táng, là để họ đến âm gian tiếp tục hầu hạ chủ nhân của ngôi mộ.

Nhưng, sau khi thật sự xuống âm gian, những quỷ hồn này làm sao chịu nghe lệnh của chủ nhân ngôi mộ?” “Để đề phòng nô lệ bồi táng

tạo phản ở âm gian, một số ngôi mộ lớn sẽ xây dựng vật trấn ma." "Vật này một đầu nối liền với quan tài của chủ nhân ngôi mộ, tương truyền có thể nuôi dưỡng hồn phách của chủ nhân ngôi mộ, khiến nó vĩnh viễn không tiêu tan." "Đầu kia thì trấn áp nô lệ bồi táng, ép buộc họ sau khi chết phải tiếp tục phục vụ chủ nhân ngôi mộ." "Những bức phù điêu trước mắt chúng ta, chính là vật trấn ma của ngôi mộ này." "Vừa rồi nếu Bàn Tử bị hút vào bên trong, sẽ bị coi như nô lệ để trấn áp, sau này vĩnh thế phục dịch chủ nhân ngôi mộ trong mộ." Nghe Hồ Bát Nhất nói vậy, trong lòng Vương Bàn Tử lại dâng lên một trận sợ hãi.

Thật đáng sợ.

"Loại mộ có thể tiếp tục trấn áp quỷ phách của người bồi táng sau khi chết này vô cùng hiếm thấy, trong các ngôi mộ đế vương, những mộ có bố trí như vậy cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay." Lý Đông không khỏi hỏi: "Tại sao lại như vậy?" Hồ Bát Nhất nói: "Loại mộ này, người thường không thể xây được, chỉ có thần tiên hoặc yêu ma mới có khả năng." "Hả?" Lý Đông giật mình, hỏi: "Ngôi mộ này do thần tiên xây?" Hồ Bát Nhất lắc đầu, nói: "Thần tiên sao có thể làm chuyện thương thiên hại lý như vậy chứ?

Sao có thể giúp chủ nhân ngôi mộ xây loại mộ có thể áp bức nô lệ sau khi chết chứ?" "Giúp chủ nhân ngôi mộ xây dựng loại mộ này, chỉ có thể là yêu ma.

Hoặc là, chủ nhân ngôi mộ không phải người, mà là yêu ma." Lời của Hồ Bát Nhất vừa dứt, một trận gió âm thổi qua.

Nhiệt độ trong mộ dường như lại giảm xuống mấy độ, khiến người ta không khỏi rùng mình.

"Nếu thật sự là mộ do yêu hoặc ma xây dựng, vậy nơi này chẳng phải rất nguy hiểm sao?" Vương Bàn Tử lại căng thẳng.

Những người khác cũng tâm thần hoảng loạn.

Họ là trộm mộ giả, nhưng chỉ trộm mộ của người thường.

Mộ của yêu ma, khiến người ta sợ hãi.

"Những bức phù điêu này, cũng sợ súng, sợ đạn sao?" Lý Đông có chút không hiểu.

Vừa rồi Hồ Bát Nhất nổ súng cứu Vương Bàn Tử, anh ta dựa vào đâu để phán đoán?

"Quỷ thần trên phù điêu, nằm giữa hư ảo và chân thực." Hồ Bát Nhất nói: "Nếu là thể âm linh thuần túy, chúng ta không thể chạm vào được.

Nếu tôi đưa tay ra sờ, sẽ thấy giống như nắm không khí, không có gì cả." "Ngược lại cũng vậy, âm linh cũng không thể nắm được cơ thể chúng ta." "Quỷ thần trong phù điêu, thì nằm giữa thể âm linh và thể chân thực, nửa thực nửa hư, phi thực phi hư." "Vừa có thể nắm được âm linh, cũng có thể nắm được nhục thể chân thực." Lý Đông thầm kinh ngạc, thủ đoạn này, thật có thể nói là cao minh đến cực điểm.

"Vậy, nó vừa gánh vác nhiệm vụ trấn áp quỷ hồn của nô lệ bồi táng, lại vừa có tác dụng phòng ngự trộm mộ giả bên ngoài?" Hồ Bát Nhất gật đầu: "Đúng là như vậy." Trong mắt Ngô Tà lóe lên một tia sáng, nói: "Vật trên thế gian, có chính ắt có tà, có âm liền có dương.

Đã có vật trấn ma này, ắt cũng có cách phá giải." Nào ngờ, Hồ Bát Nhất lại lắc đầu, cười khổ nói: "Thứ này, tôi thật sự không biết cách phá giải." "Chẳng lẽ chúng ta chỉ có thể tay không trở về như vậy sao?" Lão Dương có chút không cam lòng nói.

Một ngôi mộ được thiết kế tinh xảo, quy mô hoành tráng như vậy, bên trong chắc chắn có đồ tốt.

Nếu cứ thế từ bỏ, Lão Dương thật sự có chút không cam lòng.

Không chỉ ông, mà tất cả mọi người ở đây đều không muốn trở về như vậy.

“Vừa rồi cậu nổ súng, không phải có tác dụng rồi sao?” Lý Đông trong lòng khẽ động, hỏi.

“Vật trấn ma nằm giữa chân thực và hư ảo, âm và dương, phi âm phi dương, phi thực phi hư, cho nên lực của đạn cũng có thể gây ra sát thương cho nó.” Hồ Bát Nhất giải thích.

“Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta nổ súng, bắn chết lũ quỷ con này.” Vương Bàn Tử vui mừng nhảy lên, vội vàng lấy súng từ trong ba lô ra.

“Súng có thể gây sát thương cho chúng, nhưng không thể giết chết chúng.” Hồ Bát Nhất cười khổ nói: “Điểm lợi hại của vật trấn ma, là bất luận người thường hay quỷ vật, đều có thể nắm được; nhưng người thường hay quỷ vật đều không thể giết chết nó.

Trừ phi…” “Trừ phi?” Vương Bàn Tử vội vàng hỏi.

“Trừ phi Âm Dương Nhân trong truyền thuyết xuất hiện, nếu không, trên đời thật sự không có thứ gì có thể giết chết vật trấn ma.” “Âm Dương Nhân, đó là thứ gì?” Lý Đông có chút mờ mịt.

Đây là lần đầu tiên anh nghe đến Âm Dương Nhân.

“Người đi lại giữa âm và dương, được gọi là Âm Dương Nhân.” Hồ Bát Nhất lên tiếng.

Lý Đông nghe vậy, không khỏi cười nói: “Chúng ta đây, lúc thì thâm nhập vào trong mộ thất, đối phó với quỷ mị cương thi, lúc lại trở về thành phố phồn hoa, hưởng thụ cuộc sống hiện đại, không phải là đang đi lại giữa âm và dương sao?” Vốn chỉ là một câu nói đùa, nào ngờ, Hồ Bát Nhất lại gật đầu.

“Không sai, nhưng chỉ có những trộm mộ giả lợi hại nhất, mới có thể được gọi là Âm Dương Nhân.” “Chúng ta, chưa đủ tư cách.” Hồ Bát Nhất nói: “Âm Dương Nhân là tầng thứ cao nhất của trộm mộ giả, có thể thông suốt âm dương, có thể đối phó với những quỷ hồn và cương thi lợi hại nhất, cũng có thể đối kháng với võ học tông sư của thế gian, trong giới trộm mộ, còn được gọi là Đạo Mộ Tông Sư.” Lý Đông không khỏi hỏi: “Nếu thật sự có Đạo Mộ Tông Sư ở đây, họ sẽ phá giải những bức phù điêu này như thế nào?” Hồ Bát Nhất nói: “Đã là Đạo Mộ Tông Sư, tự nhiên thần thông phi phàm, hơn xa chúng ta.

Họ có thủ đoạn gì, làm sao tôi biết được?” Lý Đông không khỏi có chút thất vọng, lại nghe Hồ Bát Nhất nói tiếp: “Nhưng, cơ thể của tông sư dương khí thịnh vượng, âm quỷ không thể đến gần, âm khí không thể gây hại.

Tôi cho rằng họ có thể nhảy vào trong phù điêu, chiến đấu với chúng, giết chết tất cả những con quái vật trên phù điêu.” Nói xong, hắn đột nhiên lại lắc đầu, nói: “Không thể nào, quái vật trong phù điêu quá nhiều.

Dù là Đạo Mộ Tông Sư, nếu tiến vào trong phù điêu, cũng sẽ bị vây công đến chết.” “Đạo Mộ Tông Sư có thể tiến vào trong phù điêu?” Lý Đông giật mình.

Tiến vào rồi, có ra được không?

“Bên trong những bức phù điêu này, vừa có dương khí cực kỳ hùng hậu, lại vừa có âm khí độc địa nhất.” “Âm quỷ tiến vào bên trong, sẽ bị dương khí bên trong giết chết.” “Người thường nếu tiến vào phù điêu, không cần quái vật trong phù điêu động thủ, chẳng mấy chốc sẽ bị âm khí nhập thể mà chết.” “Nhưng Đạo Mộ Tông Sư khí huyết thịnh vượng, khí cơ mạnh mẽ, thần hồn vững chắc, âm khí ở

đây, không làm hại được họ.” “Nhưng, họ cần phải chiến đấu với những con quái vật trên phù điêu ở bên trong, cho đến khi giết chết tất cả quái vật trấn ma bên trong.” Lý Đông có chút không dám tin, nói: “Bên trong cũng có thể chiến đấu sao?” Hồ Bát Nhất cười nói: “Bên trong phù điêu là một không gian đặc thù, đối với người thường mà nói, đó là tuyệt địa.

Chương 184

Sau khi tiến vào, e rằng chỉ cần một chốc lát, sẽ bị âm phong tấn công đến chết.

Nhưng Đạo Mộ Tông Sư khí huyết mạnh mẽ, thần hồn vững chắc, âm phong không thể xâm nhập vào cơ thể họ, đương nhiên có thể vào, chiến đấu với quái vật trên phù điêu." Vương Bàn Tử xen vào: "Những con quái vật trên phù điêu này, e rằng cũng không dễ đối phó đâu nhỉ?" "Đó đều là những âm thần mạnh mẽ." Ngô Tà lên tiếng.

Lý Đông nhìn quanh bốn phía, nơi này bốn mặt đều là phù điêu, không có đường thông đến nơi khác.

"Con đường dẫn đến mộ thất, chắc hẳn nằm trong phù điêu." Hồ Bát Nhất nói: "Nếu chúng ta không tìm được trận nhãn, thì chỉ có thể phá hủy phù điêu, mới có thể thông đến mộ thất." Dương Tuyết Lỵ đột nhiên lên tiếng hỏi: "Chẳng lẽ chúng ta không thể cho nổ phù điêu sao?" Câu nói này lại làm khó Hồ Bát Nhất.

Mặc dù có truyền thừa của "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật", nhưng thời cổ đại, làm gì có thuốc nổ lợi hại như hiện đại, cho nên về phương diện này không có ghi chép.

Hồ Bát Nhất chỉ có thể nói một cách nước đôi: "Chắc là không được, nhưng chưa có ai thử." Lý Đông mỉm cười, đi đến trước phù điêu, từ từ đưa tay ra.

"Cẩn thận." Dương Tuyết Lỵ lớn tiếng hét lên.

Tay cô xuất hiện một khẩu súng.

Cô căng thẳng nhắm về phía trước, sẵn sàng bắn bất cứ lúc nào.

Lúc này, Lý Đông đột nhiên cảm thấy phù điêu trước mắt, sắc mặt

đột nhiên biến đổi.

Dường như tay mình đã nắm được thứ gì đó.

Tay anh đã bị quái vật trong phù điêu tóm lấy.

Lý Đông đã sớm chuẩn bị cho việc này, không hề hoảng loạn, mà phản tay tóm lại.

Chỗ chạm vào, dường như có chút ẩm ướt trơn nhẵn, khoảng chừng bằng cánh tay.

Lý Đông đột nhiên dùng sức, tóm lấy thứ đó, kéo ra khỏi phù điêu.

Một tiếng "rắc", Lý Đông lùi lại mấy bước.

"Đông ca, trong tay anh, là cái gì thế?" Lão Dương lớn tiếng hét.

Lý Đông nhìn xuống, thứ anh đang nắm, chính là một cánh tay bị chặt đứt.

Nó bị đứt từ khuỷu tay, năm ngón tay vẫn đang nắm chặt lấy cánh tay Lý Đông.

Mạch máu của cánh tay đứt đã khô héo, chỉ còn da bọc xương.

"Là tay của cán thi sao, bị kéo đứt rồi à?" Ngô Tà cười nói.

"Tôi cứ tưởng những con quái vật trên phù điêu này là thứ gì ghê gớm, hóa ra là một đám cán thi." Hồ Bát Nhất nhìn một lúc, đột nhiên như ngộ ra điều gì, cẩn thận quan sát những nhân vật trên phù điêu xung quanh, như đang suy tư điều gì đó.

"Lão Hồ đang làm gì thế?" Vương Bàn Tử lên tiếng hỏi.

Hồ Bát Nhất đang tập trung quan sát, suy nghĩ, không trả lời hắn.

"Đọc nhiều sách vào." Lý Đông lên tiếng.

Có thể đừng nhắc đến chuyện đọc sách được không?

Vương Bàn Tử có chút uất ức.

Cứ ấm ức chuyện nào là lại nhắc chuyện đó.

“Không đọc sách sao làm một chuyên gia trộm mộ ưu tú được?” Lão Dương ung dung bồi thêm một nhát.

Ngô Tà cũng gật đầu.

“Nghề trộm mộ, uyên thâm rộng lớn, học vấn vô cùng, nếu không đọc thêm nhiều sách, quả thật khó mà tinh thông.” Ba người các cậu, thật là đủ rồi.

Vương Bàn Tử có chút phát điên.

Không phải tôi coi thường các cậu, chứ tôi xem truyện người lớn, còn nhiều hơn cả ba người các cậu cộng lại đấy...

Hồ Bát Nhất không ngừng quan sát phù điêu, lúc thì đi vài bước, lúc lại dừng lại, lúc lại chìm vào suy tư.

Cứ như vậy gần nửa giờ.

“Tôi biết vật trận nhãn ở đâu rồi, có lẽ có thể phá được trận trấn ma này.” Phá vỡ vật trận nhãn, mới có thể thông đến mộ thất.

Tìm được vật trận nhãn, cũng tương đương với việc tìm được chìa khóa để đến mộ thất.

Mọi người lập tức vui mừng, chỉ thấy Hồ Bát Nhất chỉ vào một nhân vật trên phù điêu nói: “Vật trận nhãn, ở trên rốn của hắn.” Một nhân vật hết sức bình thường, trong số rất nhiều nhân vật trên phù điêu, không hề nổi bật.

Dù có nhìn từng bức phù điêu, cũng thuộc loại nhân vật dễ bị lãng quên.

Đặc điểm duy nhất là hắn có một cái bụng bự.

Không ngờ trận nhãn lại ở trên rốn của hắn.

“Không ổn, cơ thể hắn đang lùi lại, muốn trốn.” Hồ Bát Nhất giật mình, không ngờ trận nhãn lại có thể di động.

“Làm sao bây giờ?” Dương Tuyết Lỵ vội vàng hỏi.

“Nổ súng, chỉ cần đạn bắn trúng rốn là được.” Hồ Bát Nhất nói.

Lúc này, bức phù điêu kia đang di chuyển khắp nơi, rốn lại nhỏ, muốn bắn trúng chắc chắn không dễ.

Chương 185

"Đoàng!" Dương Tuyết Lỵ nổ súng.

Mọi người chỉ cảm thấy bức phù điêu trước mắt như một tấm gương, vỡ tan thành từng mảnh.

Quái vật trên phù điêu, cũng theo đó tan thành bốn năm mảnh, rơi lả tả xuống đất, rồi lại đột nhiên biến mất.

Những ngọn đèn dầu đều tắt trong nháy mắt.

Dưới ánh đèn pin, trước mặt họ, xuất hiện một lối đi rộng lớn.

"Tài bắn súng thật lợi hại." Vương Bàn Tử tán thưởng một câu.

"Những con quái vật trên phù điêu, cứ thế biến mất sao?" Lý Đông có chút không dám tin.

Lúc này, trên tường bốn phía chỉ còn gạch đá, đâu có phù điêu nào… Vừa rồi Hồ Bát Nhất nói, muốn tiêu diệt quái vật trên phù điêu, chỉ có cách tiến vào trong phù điêu.

Vừa rồi anh còn đang phân vân không biết có nên nhảy vào, thử thách một phen không.

Thực tế, Hồ Bát Nhất nói như vậy, cũng có ý kích thích Lý Đông ra tay.

Đối với thực lực của Lý Đông, anh ta vẫn luôn không nhìn thấu.

Nếu người này thật sự là nhân vật cấp bậc Đạo Mộ Tông Sư… Nhưng, Lý Đông nghe xong lời của anh ta, cũng không hề tỏ ra cố sức.

Điều này khiến trong lòng anh ta, không những không giảm bớt sự nghi ngờ, mà ngược lại còn tăng thêm không ít.

“Quái vật trên phù điêu, không phải bị giết chết, chỉ là bị trận pháp tạm thời phong ấn lại thôi.” Hồ Bát Nhất giải thích.

“Ý cậu là sao?” Lý Đông có chút không hiểu.

“Trận nhãn có thể tạm thời phong ấn sinh vật trong phù điêu, mở ra lối đi đến mộ thất.

Nhưng, có giới hạn thời gian, chúng ta phải nhanh lên một chút.” Lão Dương vội vàng hỏi: “Thời gian khoảng bao lâu?” “Không nhất định, có thể là hai mươi tư giờ, cũng có thể chỉ có hai giờ, tóm lại chúng ta phải nhanh lên.” Nghe lời Hồ Bát Nhất, mọi người đều biết không thể chậm trễ, lập tức đi vào trong lối đi.

Lối đi này rộng đến bảy tám mét, hai bên cứ cách khoảng mười mét, lại có một cột đá, trên đó khắc hình đầu trâu mặt ngựa các loại.

Điều khiến người ta cảm thấy quái dị là, bên dưới mỗi cột đá ở đây, đều treo một xác chết đã bị phong khô.

Vì đã bị phong khô, nên vẫn có thể lờ mờ nhìn ra một chút dáng vẻ lúc còn sống.

Những cán thi này toàn bộ đều là nữ tử, chắc hẳn đều còn trẻ đã bị giết chết, không ngoại lệ đều toát ra một vẻ tuyệt vọng và hung tợn.

Trên mặt đất của lối đi, thì toàn là xương trắng chất chồng, không tìm được chỗ đặt chân.

Những khúc xương này, không ngoại lệ, đều là xương người.

“Đã giết bao nhiêu người để bồi táng thế này?” Lão Dương lẩm bẩm một câu: “Chủ nhân ngôi mộ này, lúc còn sống nhất định là một ma vương đáng sợ.” Không còn cách nào khác, chỉ có thể mạnh mẽ đặt chân xuống, đạp lên xương cốt mà đi.

Vừa đặt chân lên, liền nghe thấy tiếng “rắc”.

Hóa ra những khúc xương này đều đã giòn, căn bản không chịu được trọng lượng cơ thể.

Trong tiếng "rắc" không ngừng vang lên, trong lòng tất cả mọi người đều cảm thấy kỳ quái.

Thậm chí có một cảm giác tội lỗi, phảng phất như mỗi bước chân đạp xuống, đều đang giết chết một sinh mạng vô tội.

Ánh mắt Dương Tuyết Lỵ rơi vào một xác nữ bị phong khô.

Cơ thể của nữ thi này chắc chắn là, rõ ràng là người chưa thành niên.

Vẻ mặt cô toát lên sự tuyệt vọng và hận ý vô tận.

Dương Tuyết Lỵ không nhịn được lên tiếng: "Chủ nhân ngôi mộ này, không khỏi quá tàn nhẫn một chút rồi." Vương Bàn Tử lại kinh ngạc hỏi: "Những cán thi này được làm ra như thế nào?

Trải qua nhiều năm như vậy mà không thối rữa?" Hồ Bát Nhất nói: "Phương pháp làm những cán thi này giống như làm nho khô, trước tiên lột sạch quần áo trên người, treo dưới nắng gắt, không cho uống bất kỳ giọt nước nào, sau đó đặt trong phòng râm mát để phơi khô, thành ra bộ dạng bây giờ." "A!" Dương Tuyết Lỵ vội vàng nói: "Đừng nói nữa, hôm qua tôi mới ăn nho khô." "Những cán thi này, đều là nữ nô lệ phạm tội phải không?" Vương Bàn Tử nói: "Hình phạt này, cũng quá tàn nhẫn một chút rồi." "Không phải nữ nô lệ, cũng không phạm tội." Ngô Tà im lặng lên tiếng.

"Họ đều là người có thân phận cao quý, càng không phạm tội, cho nên mới có tư cách bị treo trên cột đá, còn những thứ chất đống trên đất, mới là thi thể của nữ nô lệ." Dương Tuyết Lỵ kinh ngạc, hỏi: "Đã không phạm tội, tại sao lại bị phong khô treo lên?

Không phạm tội, tại sao phải chịu sự dày vò đáng sợ như vậy,

chết rồi còn bị treo lên?" Ngô Tà nói: "Chủ nhân ngôi mộ thích những nữ tử này, hy vọng sau khi chết, họ có thể ở âm gian bầu bạn.

Để giữ gìn dung nhan xinh đẹp lúc còn sống không thay đổi, cho nên, họ bị chế tác thành cán thi.

Sở dĩ bị treo lên, là vì treo lên có hiệu quả bảo quản cán thi tốt nhất." "Cậu nhìn ra những điều này sao?" Dương Tuyết Lỵ truy hỏi.

"Kiến thức, mắt, cộng thêm phân tích của đại não." Ngô Tà nhàn nhạt cười.

"Những người phụ nữ này, số mệnh cũng quá khổ rồi." Dương Tuyết Lỵ thở dài một tiếng.

Bỗng nhiên, cô thấy nhãn cầu của cán thi động đậy.

Vừa rồi rõ ràng thấy nhãn cầu của cán thi nhìn về phía đối diện, bây giờ lại đang nhìn mình.

Dương Tuyết Lỵ giật mình, ý nghĩ quay cuồng, nín thở tập trung, nhanh chóng di chuyển sang bên cạnh mấy bước.

"Rắc!

Rắc!" Tiếng xương dưới chân vỡ vụn không ngừng vang lên.

Lý Đông sững sờ, không hiểu tại sao Dương Tuyết Lỵ đột nhiên tăng tốc.

Chương 186

Dương Tuyết Lỵ vẫn luôn nhìn chằm chằm vào cán thi, lần này, cô nhìn rất rõ, nhãn cầu của cán thi luôn luôn xoay theo cơ thể cô.

Dường như đã nhắm vào cô.

"Mọi người cẩn thận, cán thi đang động." Dương Tuyết Lỵ lớn tiếng hét lên.

Nói xong, cô đột ngột rút súng.

Lúc này, Vương Bàn Tử ở cách đó không xa kinh hãi hét lên: "Động rồi, động rồi, cái xác khô kia, đang cười với tôi." Lý Đông quay đầu nhìn lại, lại thấy hai mắt Vương Bàn Tử đang ngây ngốc nhìn Ngô Tà, và từ trong lòng lấy ra một khẩu súng.

"Không ổn!" Điềm báo trong lòng Lý Đông dâng lên.

Không kịp nghĩ nhiều, cơ thể anh đột nhiên di chuyển ngang sang mấy thước.

"Đoàng!" Người nổ súng chính là Dương Tuyết Lỵ ở ngay gần.

Viên đạn gần như sượt qua tai anh.

Lúc đó Lý Đông đang nhìn Vương Bàn Tử.

Nếu không phải Lý Đông từ hành động bất thường của Vương Bàn Tử nhận ra Dương Tuyết Lỵ không ổn, nhanh chóng phản ứng, e rằng lúc này đã ngã trong vũng máu.

Lúc này Dương Tuyết Lỵ lại di chuyển họng súng, nhắm vào trán Lý Đông, ngón tay bóp cò.

"Đoàng!" Lý Đông đột ngột ngửa đầu ra sau, hiểm hóc tránh được viên đạn này.

Không đợi Dương Tuyết Lỵ nổ súng lần nữa, cơ thể Lý Đông đã lao tới.

Cơ thể đã được cường hóa nhiều lần lúc này bộc phát toàn diện, Lý Đông ra tay nhanh đến mức những người khác căn bản không nhìn rõ.

Khẩu súng trong tay Dương Tuyết Lỵ bị Lý Đông đoạt lấy.

Cùng lúc đó, Lý Đông tung một cú chặt tay, đánh ngất Dương Tuyết Lỵ.

Làm xong tất cả, không chút do dự, anh ôm lấy Dương Tuyết Lỵ, đột ngột lăn sang bên cạnh.

"Đoàng!" Vương Bàn Tử nổ súng.

Vị trí viên đạn nhắm tới, chính là nơi Lý Đông và Dương Tuyết Lỵ vừa đứng.

Lý Đông thậm chí còn nhìn thấy quỹ đạo của viên đạn đó.

Nếu không phải Lý Đông đoán được lúc mình khống chế Dương Tuyết Lỵ, Vương Bàn Tử ở sau lưng chắc chắn sẽ nổ súng, vì vậy, một chuỗi động tác liền mạch, không hề có chút dừng lại, sau khi khống chế Dương Tuyết Lỵ, lập tức lăn sang bên cạnh, e rằng một phát súng của Vương Bàn Tử, đã đục một lỗ trên người anh rồi.

Phịch!

Ngô Tà lao tới, tóm lấy tay cầm súng của Vương Bàn Tử, đè Vương Bàn Tử xuống đất.

"Làm gì thế?" Vương Bàn Tử hét lớn với Ngô Tà: "Cán thi, cán thi sống lại rồi." "Chát!" Hồ Bát Nhất bên cạnh giơ tay tung một cú chặt, đánh ngất Vương Bàn Tử.

Một loạt biến cố chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Nếu Lý Đông không phản ứng nhanh, e rằng bây giờ đã bị Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ liên thủ sát hại.

"Hai người họ trúng ảo thuật rồi." Hồ Bát Nhất trầm giọng nói.

Tại sao chỉ có hai người?

Lý Đông suy nghĩ nhanh.

Hồ Bát Nhất là chuyên gia, chắc chắn đã có nhiều phòng bị.

Lão Dương.

Lý Đông rõ hơn ai hết, Lão Dương hiện tại là một người nhân bản.

Còn người nhân bản có những năng lực đặc biệt gì thì không rõ.

Nhưng chắc chắn có, có thể đó là nguyên nhân có thể chống lại ảo thuật.

Còn về Ngô Tà, tên này tuy được mệnh danh là ngây thơ vô tội, nhưng năng lực thật sự có thể là sâu không lường được.

Nhưng, dù thế nào, tiếp tục ở lại trong lối đi này đều quá nguy hiểm.

Ai cũng không dám đảm bảo có bị trúng ảo thuật tiếp hay không.

Lý Đông lập tức cõng Dương Tuyết Lỵ, chạy ra ngoài.

Ngô Tà nhìn Vương Bàn Tử trên đất, bất đắc dĩ cõng hắn lên.

"Tên béo chết tiệt, có thể không nặng hơn được không?" Ngô Tà vừa đi vừa mắng.

Vừa đi được hai bước, Lý Đông đột nhiên cảm thấy có điềm báo.

Cơ thể lại nhảy lùi ra sau một lần nữa.

Soạt soạt soạt… Mấy mũi tên, từ hai bên tường bắn ra.

Nếu không phải Lý Đông nhanh trí… "Không ổn, nơi này có trận pháp Đảo Âm Dương, chỉ có thể tiến lên, không thể lùi lại." Hồ Bát Nhất lớn tiếng hét.

Chương 187

"Vậy sau khi chúng ta vào rồi, làm sao ra?" Sắc mặt Lão Dương lập tức trở nên khó coi vô cùng.

"Chẳng lẽ, đây là một cái bẫy sao?" Hồ Bát Nhất gật đầu, nói: "Không sai, là một cái bẫy.

Trận pháp Đảo Âm Dương là một trong những trận pháp mà dân trộm mộ sợ gặp phải nhất." "Trận pháp này sẽ không ngăn cản anh tiến vào mộ, nhưng một khi đã vào, thì âm dương đảo ngược, khiến anh không bao giờ ra được nữa." Trong mắt Lý Đông lóe lên một tia sáng.

"Chỉ bằng mấy mũi tên, không dễ dàng ngăn cản tôi đâu." Cơ thể anh đã được cường hóa, tốc độ, phản ứng, sự nhanh nhẹn đều vượt xa người thường.

Ngay cả quỹ đạo của viên đạn, Lý Đông cũng nhìn thấy rõ.

Chỉ cần cẩn thận một chút, tránh né mấy mũi tên, cũng không tốn sức.

"Không chỉ có mũi tên, còn có thứ khác." Giọng Hồ Bát Nhất vô cùng ngưng trọng.

Trong lúc hai người nói chuyện, Ngô Tà đột nhiên ngã xuống.

"Không ổn, Bàn Tử tỉnh rồi." Lý Đông lúc này đang cõng Dương Tuyết Lỵ, nhưng không chút do dự chạy về phía Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử vừa tỉnh, liền từ sau lưng đè ngã Ngô Tà, lại rút súng ra.

"Bàn Tử, tỉnh táo lại, xem tôi là ai?" Ngô Tà lớn tiếng hét.

Nào ngờ, Vương Bàn Tử hoàn toàn không chơi theo bài.

Nghe thấy tiếng hét của Ngô Tà, hắn đột ngột đè Ngô Tà xuống, buông tay ra, rồi liều mạng chạy về phía trước.

"Mau, đuổi theo hắn." Ngô Tà từ dưới đất bò dậy, bất chấp tất cả chạy về phía trước.

"Cẩn thận, trong tay hắn có súng." Lý Đông hét lên từ phía sau.

Ngô Tà dường như chỉ quan tâm đến an nguy của Vương Bàn Tử, không màng đến điều gì khác.

Tình hình hiện tại ngày càng rắc rối.

Thật ra, Lý Đông không muốn mấy người họ cách xa nhau quá.

Lỡ như trong số họ lại có người trúng ảo thuật, cầm súng bắn lén trong bóng tối, thì phiền phức lớn rồi.

Dương Tuyết Lỵ và Vương Bàn Tử rốt cuộc đã trúng ảo thuật như thế nào?

Tại sao mình lại không có chút chuyện gì?

Lý Đông đột nhiên nhớ lại trước khi Dương Tuyết Lỵ tỉnh táo, cô từng nói cán thi đang động.

Anh ngước mắt nhìn về phía một cán thi bên cạnh.

Lại thấy một đôi mắt của cán thi, đang nhìn chằm chằm vào mình.

Đó không giống mắt của người chết, vì nó linh động có thần.

Cũng không giống mắt của người sống, vì nó quá đáng sợ.

Lý Đông đột nhiên nghĩ ra một vấn đề.

Cán thi không thối rữa là vì cơ thể bị phơi khô.

Nhưng mắt thì sao?

Mắt tại sao vẫn còn?

Không có lý nào?

Dù sao, thi thể dưới đất, ngay cả xương cũng đang hóa thành tro bụi.

Lúc này, Lý Đông đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó chui vào trong cơ thể mình.

Mẹ nó.

Lý Đông giật mình.

Lúc này, một tiếng hét thảm thiết từ bên trong cơ thể anh truyền ra.

Ngay sau đó, cơ thể Lý Đông bốc lên từng làn khói xanh.

Thân thể Kim Phách, tà quỷ không thể xâm phạm.

Kẻ vào chỉ tìm chết.

Bị khí huyết trong cơ thể Lý Đông hóa thành tro bụi.

Nhưng, Hồ Bát Nhất, Ngô Tà và Lão Dương ba người không có Thân thể Kim Phách.

Lý Đông vội vàng hét lên: "Tuyệt đối đừng nhìn vào mắt của cán thi." Thực tế, không cần anh nhắc.

Ba người còn lại đều là những người tinh ranh cỡ nào.

Dương Tuyết Lỵ và Vương Bàn Tử trúng ảo thuật, sao họ có thể không cảnh giác.

Lúc này cũng không có đường lui.

Chương 188

Lý Đông cõng Dương Tuyết Lỵ, tiếp tục đi về phía trước.

Trên mặt đất phía trước đọng một lớp nước, may mà đều đi giày chống nước.

Lý Đông trong lòng thầm bực bội.

Hoàn cảnh như thế này, làm sao cứu tỉnh Dương Tuyết Lỵ trên lưng đây.

Không thể cứ cõng mãi thế này được.

Tuy cõng một người đối với Lý Đông, không hề tốn sức, nhưng cứ cõng như vậy, hành động quá bất tiện.

Ngô Tà đã đi truy đuổi Vương Bàn Tử.

Chẳng mấy chốc, Lý Đông và những người khác nghe thấy tiếng súng không ngừng vang lên.

Ngoài ra, không có âm thanh nào khác.

Cũng không biết Ngô Tà có khống chế được Vương Bàn Tử không.

"Phải làm cho Dương Tuyết Lỵ tỉnh lại." Nghĩ đến đây, Lý Đông đặt Dương Tuyết Lỵ xuống, đưa tay ra bấm vào nhân trung của cô.

"Tôi đang ở đâu?" Dương Tuyết Lỵ từ từ tỉnh lại, vẻ mặt mờ mịt.

May mà, cô trúng ảo thuật không sâu, không tiếp tục phát điên sau khi tỉnh lại.

"Cô trúng ảo thuật, vừa rồi còn nổ súng vào tôi." "A!" Dương Tuyết Lỵ sờ sờ đầu, chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Cô cuối cùng cũng nhớ ra trước đó dường như thấy cán thi đang động, sau đó nổ súng bắn cán thi.

Chẳng lẽ… Nghĩ đến đây, Dương Tuyết Lỵ vội vàng nói: "Tôi thấy nhãn cầu của cán thi động đậy, sau đó liền nổ súng." "Những cán thi này, có điều cổ quái, tốt nhất đừng nhìn nữa." Lý Đông căn dặn.

"Tôi luôn cảm thấy không nhìn cũng không phải là một cách." Lão Dương đưa ra ý kiến của mình.

"Nếu chúng ta không nhìn, lỡ như chúng làm chuyện gì, chúng ta đều không biết, làm sao bây giờ?" Quả thật là một phiền phức.

Những cán thi ở đây quỷ dị, không biết sẽ làm ra chuyện gì.

"Có nhìn, cũng chưa chắc có thể thấy được sự thật." Hồ Bát Nhất nhắc nhở: "Thứ các người thấy, có thể đều là ảo ảnh." Vậy làm sao bây giờ?

Lý Đông trong lòng khẽ động, vội nói: "Hệ thống, ta muốn cường hóa mắt." "Đinh!

Xin túc chủ chọn cấp độ cường hóa:" "Cấp 5: Phá Vọng Chi Nhãn, có thể phá vỡ mọi hư ảo, có thể nhìn thấy quỷ hồn, phá vỡ đại bộ phận ảo thuật." "Được rồi." Lý Đông lập tức lựa chọn, và nhấn xác nhận.

Chẳng mấy chốc, Lý Đông cảm thấy trong mắt có gì đó.

Căng căng, kỳ lạ.

Anh không khỏi nhắm mắt lại.

Khi mở ra lần nữa, cảnh sắc trước mắt đã thay đổi.

Chỉ thấy xung quanh cơ thể anh, rõ ràng có không ít quỷ hồn đang nhìn mình.

Nhưng, những quỷ hồn này dường như có chút sợ Lý Đông, đều

đứng ở nơi cách mười mấy mét, không dám đến gần.

Đúng lúc này, Lý Đông đột nhiên thấy Lão Dương cầm súng nhắm vào mình. "Làm gì thế?" Lý Đông hét lớn.

Phá Vọng Chi Nhãn vận hành hết công suất, liền thấy một quỷ hồn đang quấn lấy người Lão Dương.

Tình hình ngàn cân treo sợi tóc.

Lý Đông lúc này đang cúi người đỡ Dương Tuyết Lỵ, thấy hành động của Lão Dương, lập tức vơ đại một khúc xương dưới đất ném vào tay gã.

Ngón tay Lão Dương đã bóp cò, đạn lên nòng.

Đúng lúc này, khúc xương Lý Đông ném tới. "Bốp!" Khúc xương giòn, không hề cứng chắc, va chạm một cái là vỡ vụn, vì thế lực đạo không lớn lắm.

Khẩu súng không bị đánh văng khỏi tay Lão Dương, nhưng nòng súng bị khúc xương đập lệch lên trên, viên đạn bắn trúng can thi trên cột. "Két!" Một tiếng kêu thảm thiết chói tai, còn vang hơn cả tiếng súng, vang vọng không dứt trong đường hầm.

Can thi treo trên cột đột nhiên nhe ra hàm răng trắng ởn.

Gương mặt dữ tợn kinh hoàng.

Lý Đông không rảnh để ý đến nó nữa.

Điều đáng sợ nhất lúc này không phải là can thi, mà là đồng đội.

Đồng đội có thể bị âm hồn mê hoặc bất cứ lúc nào.

Bị người ta bắn lén sau lưng bất cứ lúc nào, ai mà chịu nổi chứ?

Lý Đông lao tới, một cước đá văng khẩu súng trong tay Lão Dương.

Chương 189

Vừa nãy còn tưởng Lão Dương là người nhân bản, sẽ không bị quỷ mê hoặc tâm trí, không ngờ mới chớp mắt đã trúng chiêu.

Lần này, Lý Đông không ra tay đánh ngất Lão Dương.

Anh tóm lấy hai tay Lão Dương, hét lên: "Lão Dương, là tôi đây, là Đông ca đây." Giọng anh rất lớn, như sấm sét, chấn đến mức màng nhĩ của mấy người trong mộ đều đau âm ỉ.

Theo tiếng gầm giận dữ, âm hồn bám trên người Lão Dương vậy mà bị chấn văng ra.

Lão Dương lại khôi phục thần trí. "Tôi... vừa rồi sao thế?" Lão Dương hiển nhiên đã quên sạch. "Bị quỷ ám, nổ súng vào tôi." Lý Đông bực bội nói một câu. "A!" Lão Dương giật mình kinh hãi.

Lý Đông nhìn quanh bốn phía, dưới Phá Vọng Chi Nhãn, âm hồn đều không nơi trốn tránh.

Anh phát hiện những âm hồn này đều có chút sợ mình, hễ anh đi đến đâu, âm hồn liền chủ động tránh ra. "Chắc là do Kim Phách Chi Thân của mình." Lý Đông hiểu ra.

Một trăm triệu Đạo tệ dùng để cường hóa Kim Phách Chi Thân không hề uổng phí, âm hồn đều không thể tiếp cận cơ thể anh.

Vừa rồi Dương Tuyết Lỵ trúng chiêu là vì cô đột nhiên di chuyển cơ thể, rời xa Lý Đông.

Lúc này, Lý Đông túm lấy Lão Dương, rời khỏi Dương Tuyết Lỵ, lập tức có âm hồn nhào về phía cô. "Mọi người lại gần đây, đừng tách ra." Lý Đông vội vàng kéo Lão Dương, chạy đến bên cạnh Dương Tuyết Lỵ.

Anh nhanh chóng đưa tay chạm vào người Dương Tuyết Lỵ. "Anh làm gì vậy?" Dương Tuyết Lỵ giật nảy mình.

Trong hoàn cảnh này, Lý Đông còn có tâm trạng nghĩ đến chuyện kia sao. "Trên người cô có âm hồn nhập, khí huyết của tôi tương đối vượng, tôi chạm vào người cô, nó sẽ chạy trốn." Vừa dứt lời, Lý Đông thấy một con âm hồn từ trên người Dương Tuyết Lỵ chạy ra.

Lý Đông đưa tay ra tóm, tay chạm vào âm hồn, nhưng lại như chỉ tóm vào một ảo ảnh.

Âm hồn là thân thể vô hình, người thường căn bản không tóm được.

Nhưng tay anh vừa lướt qua đó, âm hồn lại đột nhiên lảo đảo, như bị trúng đòn mạnh, bốc lên từng làn khói xanh. "Có hi vọng rồi." Lý Đông mừng thầm, lao cả người tới.

Âm hồn né không kịp, chỉ nghe một tiếng thét chói tai rồi hóa thành một làn khói xanh, tan biến tại chỗ. "Chuyện gì vậy?" Dương Tuyết Lỵ thấy người Lý Đông không ngừng bốc khói, lại nghe thấy tiếng quỷ kêu, không khỏi hỏi. "Cơ thể của tôi đã được cường hóa đặc biệt, âm hồn không thể đến gần, nếu không sẽ bị khí huyết của tôi làm bị thương." "Mọi người lại gần tôi, như vậy sẽ không sợ bị âm hồn mê hoặc nữa." Lý Đông để ý thấy bên cạnh Hồ Bát Nhất có rất nhiều âm hồn, đang nhe nanh múa vuốt quanh người cậu.

Đối với chuyện này, Hồ Bát Nhất hiển nhiên không hề hay biết.

Dù sao thì Hồ Bát Nhất cũng không có Phá Vọng Chi Nhãn.

Những âm hồn đó cũng không biết vì sao, trước sau đều không nhào vào thể xác của Hồ Bát Nhất, có lẽ là có điều gì đó kiêng kỵ. "Khí huyết của người mạnh, tinh lực dồi dào thì quỷ hồn không thể đến gần." Hồ Bát Nhất dường như biết xung quanh mình có rất nhiều

quỷ hồn, nhưng không hề để tâm.

Lý Đông chú ý thấy, những âm hồn này cũng có mạnh có yếu.

Ví dụ, âm hồn mê hoặc cơ thể Dương Tuyết Lỵ lúc đầu chính là một âm hồn mạnh.

Cho dù chạm vào cơ thể Lý Đông, con âm hồn đó cũng bình an vô sự, toàn thân rút lui.

Âm hồn mê hoặc Dương Tuyết Lỵ lần thứ hai rõ ràng yếu hơn nhiều.

Bị Lý Đông dùng tay tóm, lao người tới là xử lý được. "Nếu mình có thể nhìn thấy chúng, bản thân lại là khắc tinh của chúng, vậy là có cách đối phó rồi." Ý nghĩ này vừa dấy lên, bên tai anh đột nhiên vang lên giọng nói của Hệ thống. 【Đinh, chú ý, Phá Vọng Chi Nhãn có giới hạn thời gian, tối đa nửa tiếng sẽ tự động dừng lại.】 Mẹ kiếp, cái Hệ thống chết tiệt này.

Có chút đạo đức nào không vậy.

Sao lúc mình vừa bỏ Đạo tệ ra cường hóa không nói? 【Thường thức, anh có hiểu thường thức không?

Thường thức không cần giải thích rõ ràng.】 Giọng Hệ thống vẫn lạnh như băng.

Thường thức cái con khỉ, sao tôi biết cái loại thường thức này chứ? 【Giống như vác đồ nặng, lâu rồi cũng phải đặt xuống nghỉ ngơi, Phá Vọng Chi Nhãn cũng vậy.】 【Sau khi mở một khoảng thời gian, Phá Vọng Chi Nhãn cũng cần nghỉ ngơi.】 Cái lý do này, tôi phục!

Lý Đông đảo mắt một cái, bất lực.

Chương 190

"Phá Vọng Chi Nhãn cần nghỉ ngơi bao lâu mới hồi phục?" Lý Đông bực bội hỏi một câu. 【Phụ thuộc vào thời gian anh muốn sử dụng lần sau.

Nếu tiếp theo anh muốn dùng Phá Vọng Chi Nhãn một phút, vậy cần nghỉ ngơi một phút.】 【Nếu anh muốn sử dụng liên tục nửa tiếng, vậy cần nghỉ ngơi nửa tiếng.】 【Chú ý, nửa tiếng là thời gian tối đa, không thể lâu hơn nữa.】 Lý Đông nghe giải thích xong, không khỏi hỏi: "Vậy nếu mỗi lần tôi nghỉ một giây, chẳng phải cũng có thể dùng được một giây sao?" 【Đương nhiên.】 Hệ thống trả lời chắc nịch. 【Không chỉ vậy, nếu anh có thể dùng nửa tiếng, nhưng một lần chỉ dùng năm phút, sau đó nghỉ một giây, vậy thì, thời gian sử dụng lần sau là hai mươi lăm phút lẻ một giây.】 Lý Đông lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, như vậy còn tạm được.

Nếu chỉ có thể dùng nửa tiếng, sau đó bắt buộc phải nghỉ nửa tiếng, vậy thì quá khó chịu.

Cứ mở Phá Vọng Chi Nhãn liên tục hình như cũng không cần thiết.

Nhìn nhiều âm hồn mặt mày dữ tợn như vậy, trong lòng cũng thấy rợn người.

Lý Đông nhắm Phá Vọng Chi Nhãn lại. "Đông ca, vừa rồi mắt của cậu đáng sợ thật." Lão Dương đột nhiên lên tiếng: "Tôi nhìn thấy mắt cậu mới tưởng nhầm cậu là quái vật." Dương Tuyết Lỵ và Hồ Bát Nhất cũng gật đầu. "Đó là một loại công pháp đặc thù." Lý Đông đành giải thích: "Gọi là Phá Vọng Chi Nhãn, một khi vận chuyển, có thể nhìn thấy âm hồn lang thang khắp nơi trong này." Hồ Bát Nhất nghe

vậy, lập tức mừng rỡ, nói: "Cậu có thể nhìn thấy âm hồn quỷ mị trong này?" Lý Đông gật đầu.

Hồ Bát Nhất trong lòng chấn động vô cùng.

Cậu là người đã nắm giữ được một nửa bộ Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, nhưng vẫn không thể nhìn thấy âm hồn, vì thế mới có thuyết Quỷ xuy đăng.

Gã này có thể nhìn thấy âm hồn, rốt cuộc là truyền thừa từ đâu.

Hồ Bát Nhất không kiềm được sự tò mò trong lòng, không nhịn được hỏi: "Đông ca, rốt cuộc anh xuất thân từ môn phái nào, tại sao lại lợi hại như vậy?" Lý Đông bị câu hỏi này làm cho ngẩn người.

Tôi làm gì có môn phái nào, tôi có Hệ thống, được chưa?

Bất chợt, anh nảy ra một ý. "Môn phái của tôi, tên là Hệ Thống Môn." Lý Đông nghiêm túc nói. "Hệ Thống Môn?" Hồ Bát Nhất có chút ngơ ngác không hiểu gì.

Tên môn phái này, sao nghe kỳ quái thế nhỉ? "Trong Hệ Thống Môn chẳng lẽ ai cũng lợi hại như vậy sao?" "Ừm." Lý Đông gật đầu, ai cũng mang theo một cái Hệ thống bên người, có thể không lợi hại sao? "Trong Hệ Thống Môn, người như tôi chỉ là hạng chót thôi." Lý Đông nói.

Người ta mang theo Hệ thống, đều đi tu tiên hết rồi.

Kém hơn nữa cũng có thể về cổ đại làm hoàng đế.

Loại chỉ có thể trộm mộ như tôi, chắc chắn là hạng chót rồi.

Nhưng Lý Đông cũng không có nhiều oán thán về chuyện này.

Bây giờ anh càng ngày càng thích ngành trộm mộ rồi.

Thật quá kinh hiểm, quá kích thích.

Tuyệt đối chỉ có người có trái tim mạnh mẽ nhất mới chịu được.

Trò chơi của kẻ dũng cảm.

Đối với người nhát gan một chút, không cần mấy âm hồn can thi này ra tay tấn công, chỉ cần tạo ra chút động tĩnh là có thể dọa chết rồi.

Trong lúc nói chuyện, Lý Đông lại mở Phá Vọng Chi Nhãn.

Trong hoàn cảnh hiện tại, phải tập trung mười hai phần tinh thần. "Bây giờ chúng ta làm sao?" Dương Tuyết Lỵ theo bản năng hỏi Lý Đông. "Cũng chỉ có thể đi một bước xem một bước thôi." Ánh mắt Lý Đông nhìn về phía các can thi đang treo lơ lửng.

Dưới Phá Vọng Chi Nhãn, trong mắt các can thi lóe lên ánh sáng xanh u uất, trong cơ thể chúng cũng có thứ gì đó đang chảy.

Có vài phần tương tự với khí huyết của người, lại hoàn toàn khác biệt. "Những can thi này, đều còn sống." Lý Đông trong lòng cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Nếu can thi là vật sống, vậy thì sao? "Thằng nhóc Ngô Tà kia cũng không biết chạy đi đâu rồi." Lão Dương nói: "Ở cái nơi quỷ quái này mà chạy lung tung, đúng là chán sống rồi." "Nó lo lắng cho sự an nguy của Bàn Tử thôi." Lý Đông lại cảm thấy Ngô Tà rất có nghĩa khí.

Bốn người lưng tựa lưng, dựa vào sức mạnh khí huyết của Lý Đông, từ từ đi về phía trước.

Hồ Bát Nhất thắp một ngọn nến, vừa mới thắp lên, một cơn gió thổi qua, nến liền tắt ngóm. "Quả nhiên là vậy." Hồ Bát Nhất trong lòng chùng xuống.

Tình hình trước mắt, muốn rút lui cũng không được.

Huống chi Ngô Tà và Bàn Tử cũng không biết ở đâu.

Là đồng đội, không có lý do gì bỏ lại hai người họ.

Chương 191

Càng đi sâu vào trong, đường hầm càng dài. "Pằng!" Tiếng súng lại vang lên. "Mau tản ra." Hồ Bát Nhất hét lớn.

Người nổ súng cũng không biết ở đâu, nhưng nếu tụ tập lại một chỗ, không nghi ngờ gì sẽ trở thành một mục tiêu rõ ràng.

Dương Tuyết Lỵ dùng đèn pin chiếu tới, thấy Bàn Tử đang cầm súng nhắm vào họ.

Bàn Tử đứng dưới một cây cột.

Can thi trên cột đang bám trên lưng cậu ta.

Đối diện Bàn Tử, Ngô Tà cũng bị một xác can thi khống chế.

Lý Đông nhảy vọt lên.

Tay cầm Đồ Long Đao, xông về phía Ngô Tà.

Cơ thể đã được cường hóa nhiều lần vào khoảnh khắc này đã thể hiện ra năng lực mạnh mẽ của nó.

Thân hình Lý Đông nhanh đến mức người ta không nhìn rõ.

Đồ Long Đao vung lên, chém đứt cánh tay của cương thi đang tóm lấy Ngô Tà.

Cùng lúc đó, anh vung một cước, đá văng khẩu súng trong tay Ngô Tà. "Pằng!" Khẩu súng rơi xuống đất bị cướp cò, viên đạn bắn vào bức tường bên cạnh.

Lý Đông biết lúc này tuyệt đối không thể chậm trễ dù chỉ một chút.

Hơi chậm trễ một chút, không chỉ không cứu được Ngô Tà và Bàn Tử.

E rằng Lão Dương và Dương Tuyết Lỵ cũng sẽ lại bị quỷ hồn mê hoặc.

Hồ Bát Nhất tuy khá hơn một chút, nhưng cũng chẳng khá hơn là bao. "Két!" Can thi bị Lý Đông một đao chém đứt một tay kêu lên một tiếng.

Lần này, các can thi hai bên đường hầm như thể nhận được mệnh lệnh, đồng loạt gào thét.

Âm thanh chói tai vô cùng, khó nghe đến cực điểm. "Pằng." Bàn Tử nổ súng, may mà lúc này Lý Đông đã né đi chỗ khác.

Phá Vọng Chi Nhãn lại mở ra.

Khi Lý Đông xông về phía Bàn Tử, các âm hồn tụ tập bên cạnh cậu ta đều hoảng loạn tản ra.

Vừa rồi bên phía Ngô Tà có mấy con âm hồn chạy chậm một chút, đã bị cơ thể Lý Đông đốt cháy.

Bàn Tử tỉnh lại.

Lập tức phát hiện mình bị một xác can thi tóm chặt. "A!" Bàn Tử kinh hãi hét lên.

Khoảnh khắc này cậu ta thật sự sợ hãi.

Cậu ta theo bản năng giãy giụa, muốn thoát khỏi sự khống chế của can thi.

Không ngờ, can thi trông cực kỳ gầy yếu lại như có sức mạnh ngàn cân.

Căn bản không giãy ra được.

May mà lúc này, Đồ Long Đao của Lý Đông đã đến.

Can thi đột nhiên quay đầu lại, há cái miệng máu về phía Lý Đông.

Nhưng cơ thể nó bị sợi dây trên đầu cột treo lơ lửng, chỉ có thể đung đưa trên không, căn bản không nhào tới được. "Xem ra, chúng chỉ có thể dùng mắt để câu hồn người, khiến người ta mất đi lý trí, qua đó khống chế con người." Lý Đông lập tức hiểu ra.

Lúc này cũng không phải lúc để ý mấy chuyện đó, Đồ Long Đao trong tay đã vung ra.

Lưỡi đao gần như sượt qua tóc Bàn Tử.

Khoảnh khắc tiếp theo, can thi đang tóm Bàn Tử cũng bị Đồ Long Đao chém đứt một tay. "Két!" Can thi ngẩng đầu, tiếng kêu thê lương sắc bén.

Lý Đông dứt khoát chạy vòng quanh.

Thứ có thể xua đuổi âm hồn xung quanh chỉ có cơ thể sở hữu Kim Phách Chi Thân của anh.

Nhưng chỉ có một mình anh, lo được đầu này thì mất đầu kia.

Lúc này, thân hình anh không ngừng di chuyển, âm hồn né không kịp đều va vào người Lý Đông, bị Kim Phách Chi Thân đốt cháy.

Chương 192

Trên người anh không ngừng bốc khói, đó là do đốt cháy âm hồn.

Trong chốc lát, các âm hồn gần đó lần lượt chạy ra xa.

Lý Đông quá đáng sợ.

Trên các cột đá, tất cả can thi đều đang nhe nanh múa vuốt, làm ra các loại động tác dữ tợn kinh hoàng.

Nhưng Lý Đông nhìn rất rõ, những can thi này đều bị những sợi dây đặc chế treo lên, căn bản không giãy ra được.

Cũng không biết những sợi dây đó làm bằng thứ gì, trải qua bao nhiêu năm mà không mục nát.

Lại có thể treo được cả can thi.

Thậm chí can thi giãy giụa cũng không thoát ra được. "Mọi người lại gần đây." Lý Đông ném Ngô Tà đến trước mặt Hồ Bát Nhất.

Sáu người cuối cùng lại tụ tập lại với nhau.

Lý Đông cũng mệt đến thở hổn hển.

Lúc này, các âm hồn đều sợ hãi chạy xa.

Chỉ có các can thi hai bên vẫn đang nhe nanh múa vuốt, hận không thể lập tức nhào tới.

Hồ Bát Nhất bấm vào nhân trung của Ngô Tà, Ngô Tà mới từ từ tỉnh lại. "Tôi cũng bị quỷ ám sao?" Sau khi Ngô Tà tỉnh lại, câu đầu tiên đã hỏi như vậy. "Ừm." Hồ Bát Nhất gật đầu. "Ngôi mộ này rất cổ quái, đại hung." Hồ Bát Nhất nói: "Nếu không có Đông ca, e rằng chúng ta đều phải bỏ mạng ở đây." Ngô Tà gật đầu với Lý Đông, ý cảm ơn.

Tình hình trước mắt, có chút tiến thoái lưỡng nan.

Tiếng kêu thê lương của các can thi xung quanh vang lên liên tiếp, không dứt bên tai, kinh hoàng dữ tợn.

Những can thi này như thể bị kích thích, đều đang điên cuồng vung vẩy tay chân.

Nếu không bị treo trên cột không thể thoát thân, e rằng đã chạy ra ngoài hết rồi.

Lý Đông mơ hồ cảm thấy, những can thi này dường như nhắm vào mình.

Anh đối mặt với ánh mắt của một xác can thi, từ trong mắt nó nhìn thấy những thứ phức tạp.

Lý Đông cũng không rõ đó là gì.

Dù sao thì cũng cảm thấy những can thi đó dường như nhận ra mình.

Nghĩ đến đây, Lý Đông trong lòng cũng có chút căng thẳng.

Kể từ khi xuyên không đến đây, có Hệ thống rồi, anh có chút tin vào số mệnh.

Nhưng, mình Lý Đông thân là đệ tử Hệ Thống Môn, mệnh không phải nên rất tốt sao?

Không thể nào có liên quan gì đến mấy can thi này chứ?

Lý Đông trong lòng nổi da gà từng trận, cảm giác không ổn. "Sao vậy?" Dương Tuyết Lỵ quan tâm hỏi.

Cô phát hiện ánh mắt Lý Đông cứ nhìn chằm chằm vào các can thi.

Mặc dù biết Lý Đông không thể nào vì thế mà trúng chiêu, nhưng thấy anh nhìn lâu, khó tránh khỏi lo lắng.

Nơi này quá quỷ dị. "Không sao." Lý Đông nhàn nhạt nói, thu ánh mắt khỏi các can thi.

Bất kể những can thi này điên cuồng thế nào, cuối cùng đều bị cột đá hạn chế, bị treo trên đầu cột không xuống được, đối với cả nhóm, thực ra không gây ra uy hiếp.

Tiền đề là mọi người không nhìn vào mắt can thi.

Sau khi Lý Đông nhấn mạnh nhiều lần, mọi người thương lượng tiếp tục tiến lên hay quay về. "Nếu không cần thiết, chúng ta quay về đi." Dương Tuyết Lỵ đưa ra ý kiến của mình.

Chuyến đi này là đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, thám hiểm ngôi mộ này chỉ là ý định tạm thời.

Mức độ nguy hiểm của ngôi mộ này rõ ràng vượt xa dự tính trước đó.

Nếu đã như vậy, không bằng quay về.

Hồ Bát Nhất nhìn con đường quay về, nói: "Chỉ sợ quay về cũng không dễ dàng như vậy, từ khoảnh khắc chúng ta phá vỡ bức phù điêu, chúng ta đã tiến vào trong mộ, bất kể chúng ta có muốn hay không, đều đã chạm vào vảy ngược của chủ nhân ngôi mộ, muốn quay về, cũng phải xem người ta có đồng ý không đã." "Lời này có ý gì?" Bàn Tử vội vàng hỏi. "Đơn giản thôi, Đường Tam Tạng đi thỉnh kinh, chín chín tám mươi mốt nạn đã qua tám mươi nạn, nếu lúc đó từ bỏ thỉnh kinh, quay về, cậu nói có đáng không?" "Đương nhiên là không đáng." Bàn Tử bừng tỉnh, nói: "Nếu chúng ta đã đi đến đây rồi, vậy quay về làm gì?

Muốn quay về, cũng nên lấy chút đồ rồi hãy về." Sau một hồi thương lượng, mấy người quyết định tiếp tục tiến lên.

Chương 193

Đường hầm dài dằng dặc, càng đi càng khiến người ta kinh hãi.

Các can thi hai bên cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Nhưng Lý Đông phát hiện, mắt của những can thi này đều đang nhìn chằm chằm vào mình.

Nếu lúc mới vào, can thi đang nhìn chằm chằm để dụ dỗ những người khác, thì bây giờ dường như trực tiếp bỏ qua họ.

Tất cả các can thi, toàn bộ đều nhìn chằm chằm vào anh.

Những người khác cũng không dám nhìn can thi, nếu không, một chút bất cẩn là bị mê hoặc.

Chỉ cần không nhìn can thi, cho dù có một số âm hồn lang thang bên cạnh, thực tế cũng không dễ dàng tiến vào cơ thể, khống chế thân thể của bạn.

Mỗi người trong cơ thể đều có dương khí.

Chỉ là có người vượng hơn một chút, có người yếu hơn một chút.

Dương khí sẽ ngăn cản âm hồn xâm nhập, chỉ khi dương khí đặc biệt suy yếu, người ta mới dễ bị âm hồn thừa cơ xâm nhập.

Ví dụ như: lúc bị bệnh.

Nhưng các can thi treo trên cột đá thì khác.

Âm hồn của can thi rất mạnh, chỉ cần cho chúng cơ hội, khí huyết của người bình thường căn bản không chống lại được.

Vì vậy, có bài học trước đó, mọi người đều không dám nhìn can thi nữa.

Chỉ có Lý Đông khí huyết mạnh mẽ, không sợ can thi, nên chú ý hơn một chút.

Anh trong lòng cảm thấy càng ngày càng kỳ lạ.

Cảm giác đặc biệt khó chịu.

Cuối cùng, họ đã đi đến cuối đường hầm.

Phía trước đặt một cỗ quan tài đá khổng lồ.

Quan tài đá rộng khoảng ba mét, dài có thể đến tám, chín mét.

Thật không biết bên trong chôn cất người khổng lồ thế nào mà cần một cỗ quan tài lớn như vậy.

Phía trước quan tài đá, đặt một tấm bài vị được điêu khắc bằng ngọc thạch, trên đó khắc những ký tự phức tạp.

Đáng tiếc, những văn tự trên đó, không ai nhận ra một chữ.

Quan tài đá đặt trên một cái đài cao ba thước.

Bốn bức tường xung quanh cũng khắc đầy những văn tự chi chít, trên trần nhà thì khắc phù điêu. "Cẩn thận trong này có cơ quan." Ngô Tà nhắc nhở một câu.

Lý Đông lên tiếng: "Mọi người lùi lại, để tôi đi xem." Mọi người đều gật đầu.

Luận về thân thủ, trong này không nghi ngờ gì Lý Đông là giỏi nhất.

Trải qua bao nhiêu lần cường hóa, tốc độ phản ứng của Lý Đông hiện tại nhanh hơn người thường 2.5 lần, chưa kể sức mạnh cũng lớn hơn nhiều.

Dương Tuyết Lỵ đặc biệt căng thẳng.

Cái gọi là quan tâm thì loạn, đối với người đàn ông của mình, khó

tránh khỏi sẽ quan tâm.

Lý Đông cầm Đồ Long Bảo Đao.

Anh không lập tức nhảy lên đài, mà vận chuyển Ưng Nhãn.

Ưng Nhãn không chỉ có thể nhìn xa, quan trọng hơn là, trong môi trường tối tăm, thị lực cực mạnh.

Môi trường trong này tương đối tối, cho dù có đèn pin, ánh sáng cũng không sáng lắm.

Để đèn pin chiếu sáng được lâu hơn, tất cả bóng đèn đều là loại công suất nhỏ.

Sau khi tiến vào lăng mộ, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp phải bất ngờ.

Đèn pin có thể chiếu sáng càng lâu càng tốt.

Về phần cường độ ánh sáng, đủ dùng là được.

Lý Đông nheo mắt nhìn, quả nhiên nhìn ra một số thứ.

Trước mắt anh, có những sợi tơ mỏng.

Những sợi tơ này chằng chịt phức tạp, đan xen vào nhau, rút dây động rừng, giống như một mạng nhện ba chiều, bao vây xung quanh quan tài đá.

Quả nhiên có cơ quan.

May mà, vừa rồi không hấp tấp tiến vào.

Cũng không biết những sợi tơ này được làm bằng dược liệu gì, trải qua bao nhiêu năm mà không mục nát?

Chương 194

Nhưng, nếu đã nhìn thấy, phá giải cũng dễ dàng.

Lý Đông cầm Đồ Long Đao, dùng đao khều xương cốt trên mặt đất, ném vào những sợi tơ. "Vút vút vút" một trận tiếng tên xé gió vang lên.

Ánh sáng xanh lóe lên.

Mấy mũi tên từ hai bên tường bắn ra, bị quan tài đá bật ra, rơi xuống đất.

Mũi tên phát ra ánh sáng xanh u uất, mũi tên được cất giữ gần ngàn năm mà không hề mục nát.

Lý Đông không ngừng khều thêm xương cốt.

Rất nhanh, lại có thêm nhiều mũi tên bắn ra.

Sau đó cuối cùng không còn động tĩnh gì.

Lý Đông lúc này mới nhảy lên, đặt Đồ Long Đao trước người, chém đứt từng sợi tơ.

Mọi việc đều thuận lợi.

Lý Đông kiểm tra khắp nơi, xác nhận không còn cơ quan nào nữa, mới gật đầu với những người bên dưới, mọi người cùng nhau đi đến bên cạnh quan tài đá.

Mọi người nhìn quanh, đột nhiên, sắc mặt Dương Tuyết Lỵ đại biến. "Mau nhìn kìa." Lý Đông nghe vậy, nhìn theo hướng Dương Tuyết Lỵ chỉ.

Đó là mặt sau của tấm bia mộ bằng ngọc thạch.

Trên đó vẽ một bức bích họa.

Trên bích họa là một người đàn ông, mặc trang phục đế vương, ngồi ngay ngắn trên một chiếc ghế.

Ánh mắt Lý Đông lập tức bị thu hút.

Bởi vì, người đàn ông đó, trông gần như giống hệt anh.

Lý Đông ngẩn người.

Bức bích họa này không giống với những bức bích họa cổ đại thường thấy, cách vẽ vô cùng truyền thần, sống động như thật, gần như giống hệt ảnh chụp bằng máy ảnh.

Người đàn ông trên bích họa, ngoài trang phục và cách trang điểm khác nhau, mũi, mắt, lông mày đó, và Lý Đông đúng là như được đúc ra từ một khuôn. "...Chuyện gì vậy?" Giọng Bàn Tử run rẩy.

Chuyện này quá đáng sợ.

Còn đáng sợ hơn cả những can thi và âm hồn kia.

Trên đời sao lại có người trông giống nhau đến vậy?

Trừ phi là hai anh em sinh đôi.

Nhưng, họ cách nhau cả ngàn năm.

Nếu là trùng hợp, vậy xác suất trùng hợp đó thấp đến mức nào?

Ở nơi này, không ai tin đó là sự trùng hợp.

Lý Đông trong lòng dậy sóng, quan sát khắp nơi, nhưng ngoài bức bích họa ra, không còn manh mối nào khác.

Xung quanh đều là văn tự, mặt trước bia mộ cũng có văn tự.

Đáng tiếc, không ai nhận ra một chữ. "Nếu có Trần giáo sư ở đây thì tốt rồi." Lý Đông trong lòng nảy ra ý nghĩ này.

Với kiến thức phong phú của Trần giáo sư, chắc chắn có thể nhận ra chữ trên đó.

Nhưng trong số họ thật sự không ai nhận ra.

Không có văn hóa thật đáng buồn! "Thật sự không phải ảo giác sao!" Ngô Tà cũng đang tự lẩm bẩm.

Dương Tuyết Lỵ thì sắc mặt càng tái nhợt. "Không sao, mở quan tài đi." Lý Đông tỏ ra bình tĩnh. "Tôi đi thắp một ngọn nến." Hồ Bát Nhất lên tiếng.

Lý Đông khẽ gật đầu, ánh mắt vẫn rơi trên quan tài đá.

Đúng lúc này, "Rầm" một tiếng động lớn.

Cỗ quan tài đá khổng lồ cũng rung chuyển. "Chuyện gì vậy?" Bàn Tử giật mình.

Chương 195

"Bên trong chắc chắn có cương thi." Lão Dương nói: "Hay là, chúng ta đừng mở quan tài nữa, có quan tài đá dày như vậy chặn lại, chắc cương thi cũng không ra được, nếu chúng ta mở nắp quan tài ra, có thể sẽ không thu dọn được đâu." "Chín chín tám mươi mốt nạn, đã qua tám mươi nạn, nạn cuối cùng không cần nữa sao?

Không lấy chân kinh nữa à?" Bàn Tử nghiến răng nói: "Nếu chúng ta bây giờ từ bỏ, vậy thì chẳng được gì cả." Ánh mắt Lý Đông lại dời đến bức bích họa giống hệt mình.

Cuối cùng anh đã hạ quyết tâm.

Nhất định phải mở quan tài.

Làm cho rõ ràng, rốt cuộc là chuyện gì. "Nếu thật sự có cương thi ra ngoài, vậy không dễ đối phó đâu." Lão Dương vẫn đang đánh trống lùi.

Lần trước gặp cương thi dưới lòng đất ở núi Côn Luân, đến giờ vẫn để lại bóng ma cho gã.

Huống chi, nếu trong cỗ quan tài này thật sự có thứ gì đó, e rằng còn lợi hại hơn cương thi gặp lần trước nhiều. "Mọi người đi ra, để tôi mở quan tài." Lý Đông quay đầu nói với Dương Tuyết Lỵ: "Đưa Mạc Kim Phù của cô cho tôi." Dương Tuyết Lỵ khẽ sững sờ.

Tuy đã có da thịt thân mật với Lý Đông, nhưng cô chưa từng nói với anh chuyện này, sao anh biết?

Ồ, đúng rồi, chắc là lúc cởi hết quần áo đã chú ý đến, chỉ là lúc đó cô không để ý.

Dương Tuyết Lỵ cũng không hề do dự, đối với Lý Đông, cô vô

cùng tin tưởng.

Dù sao anh cũng là người đàn ông của cô.

Phụ nữ đều như vậy, một khi đã xác định người đàn ông này là người đàn ông của mình, sẽ sinh ra một sự tin tưởng khó hiểu.

Nếu không, Dương Tuyết Lỵ thấy trong này có bức họa giống hệt Lý Đông, tuyệt đối sẽ sinh ra nghi ngờ nghiêm trọng.

Bây giờ thì không có suy nghĩ đó, chỉ nghĩ làm sao giúp anh giải quyết vấn đề.

Cô đưa tay từ cổ lấy xuống một mặt dây chuyền đặc biệt. "Mạc Kim Phù" đen nhánh trong suốt, dưới ánh lửa chiếu rọi lóe lên ánh sáng nhuận trạch, đầu trước sắc bén nhọn, phần dưới hình chùy, được khảm mấy sợi chỉ vàng, tạo thành hoa văn "thấu địa văn", thân phù khắc hai chữ cổ triện "mạc kim".

Nhìn thấy Mạc Kim Phù, Hồ Bát Nhất lập tức sững sờ.

Dương Tuyết Lỵ vậy mà cũng có Mạc Kim Phù, lẽ nào cũng giống mình, cũng là người của dòng Mạc Kim sao?

Trùng hợp như vậy?

Nhưng, người của dòng Mạc Kim đáng lẽ đều biết phân kim định huyệt, Dương Tuyết Lỵ dường như không biết?

Hồ Bát Nhất trong lòng nghi hoặc, nhưng lúc này cũng không phải lúc để hỏi.

Cậu thắp nến, đặt ở góc đông nam.

Cái gọi là "Quỷ xuy đăng", con quỷ có thể thổi tắt đèn không phải là quỷ bình thường.

Âm hồn thông thường đều sợ lửa, cho dù là ngọn lửa yếu nhất, đối với âm hồn, cũng là thứ cực kỳ đáng sợ, thường tránh xa, không

dám đến gần.

Chỉ có âm hồn vô cùng mạnh mẽ, mới có năng lực thổi tắt đèn.

Hoặc là tuy không quá mạnh, nhưng sẵn sàng trả một cái giá rất lớn để thổi tắt ngọn nến.

Tại sao tổ sư gia dòng Mạc Kim lại phải lập ra điều ước này với người chết?

Bởi vì âm hồn mạnh mẽ, đệ tử đời sau không chọc nổi.

Âm hồn sẵn sàng trả giá lớn, thường sẽ bám riết không buông, không bằng tránh xa.

Chính vì vậy, mới có quy tắc người thắp nến, quỷ thổi đèn.

Quỷ thổi đèn không phải để kiểm chứng có quỷ hay không, mà là để xem năng lực của quỷ lớn đến đâu, quyết tâm mạnh đến đâu.

Nếu chỉ cần trong mộ có âm hồn là không trộm mộ, vậy thì trên đời không có ngôi mộ nào có thể trộm được nữa.

Hồ Bát Nhất vừa thắp nến, ngọn lửa nến đột nhiên đổi màu.

Không giống lửa nến, mà tỏa ra ánh sáng xanh u uất, giống như lửa ma trơi.

Ngay sau đó, ánh sáng xanh đột nhiên tắt ngóm, như thể có một con quỷ đã thổi tắt nó.

Đúng lúc này, trong quan tài đột nhiên vang lên một trận tiếng ầm ầm.

Nắp quan tài có cảm giác như sắp bị đè không nổi.

Lý Đông nhận Mạc Kim Phù từ tay Dương Tuyết Lỵ, đè lên nắp quan tài.

Khi Mạc Kim Phù được đặt lên, trong quan tài đá lại vang lên

tiếng động, nhưng nắp quan tài lại không hề nhúc nhích, trong quan tài đá, mơ hồ truyền ra một tiếng kêu thảm thiết.

Có tác dụng!

Lý Đông cũng không ngờ Mạc Kim Phù lại có hiệu quả tốt như vậy, không hổ là thứ do tổ tông truyền lại.

Anh vốn chỉ ôm suy nghĩ thử cho có, dùng còn hơn không, mới mượn Mạc Kim Phù của Dương Tuyết Lỵ thử xem.

Bây giờ tuy anh có Kim Phách Chi Thân, nhưng dường như chỉ có tác dụng với âm hồn, đối với cương thi hình như không có tác dụng?

Chương 196

Lý Đông cũng không dám chắc.

Bây giờ cương thi còn đang ở trong quan tài, anh cũng chỉ có thể đoán mò.

Dù sao, vừa rồi anh đặt tay lên quan tài đá, cũng không trấn áp được cương thi trong quan tài, ngược lại nó còn động đậy dữ dội hơn. "Đông ca, thật sự muốn mở nắp quan tài sao?" Vẻ mặt Lão Dương vô cùng căng thẳng. "Chưa mở đã lợi hại như vậy rồi, một khi mở ra, e rằng chúng ta không chế ngự được đâu." Nắp quan tài đá này dày, lại thêm diện tích lớn như vậy, trọng lượng e rằng không dưới ba, bốn ngàn cân?

Nắp quan tài nặng như vậy mà còn bị cương thi đẩy rung chuyển, nếu mở ra, vậy còn ra thể thống gì nữa?

Nghĩ đến đây, Lý Đông trong lòng cũng có chút do dự.

Nhưng anh nhanh chóng lại nhìn vào bức bích họa kia. "Một người khác" trên bức bích họa, dường như đang nhìn chằm chằm vào mình.

Lý Đông liều một phen, mặc kệ.

Hôm nay dù thế nào, cũng phải mở nắp quan tài ra, làm cho rõ ràng.

Nếu không, chuyện này cứ canh cánh trong lòng, sau này đừng mong ngủ ngon.

Nghĩ đến đây, Lý Đông gõ gõ xung quanh nắp quan tài, đưa tay về phía trước, từ từ đẩy nắp quan tài ra.

Nắp quan tài dày nặng này vốn được gài trên quan tài đá, chỉ có thể đẩy sang bên cạnh mới mở được.

Nhìn như vậy, cương thi không đẩy được nắp quan tài ra, không nhất định là do sức không đủ lớn, mà nhiều khả năng là do phương pháp không đúng.

Nhưng nếu nhìn như vậy, cương thi trong quan tài, e rằng còn lợi hại hơn trong tưởng tượng nhiều.

Cơ thể Lý Đông đã trải qua nhiều lần cường hóa, sức lực cũng lớn đến kinh người, mới có thể từ từ đẩy được cái nắp quan tài khổng lồ này.

Khoảnh khắc này, tất cả mọi người đều vô cùng căng thẳng.

Mọi người đều lấy súng ra khỏi túi, nhắm vào phía trên quan tài.

Cương thi có thể xuất hiện từ đó bất cứ lúc nào.

Tuy đạn không giết được cương thi, nhưng làm cho cương thi bị thương một chút thì có thể.

Trong tay có Mạc Kim Phù, móng lừa đen, đều là những thứ khắc chế cương thi cực mạnh.

Nắp quan tài khổng lồ từ từ bị đẩy ra, nhưng không có thứ gì từ bên trong chui ra.

Hú vía một phen sao?

Mọi người không dám lơ là, vẫn giơ súng lên.

Lý Đông nhìn vào bên trong quan tài, không khỏi ngây người.

Có chút không đúng.

Bên trong không có cương thi, ngay cả thi thể cũng không có, mà là đặt một cỗ quan tài khác.

Quan tài lớn lồng quan tài nhỏ.

Kỳ lạ, tiếng động vừa rồi từ đâu ra vậy.

Những người khác cũng đi tới, nhìn một cái, không khỏi nhìn nhau ngơ ngác. "Quan trung quan, chỉ có ở một số ít ngôi mộ lớn mới xuất hiện." Hồ Bát Nhất là người chuyên nghiệp, tự nhiên có kiến thức về phương diện này. "Nguyên lai trong mộ không có cương thi à!" Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm.

Lý Đông nhìn kỹ, lại đưa tay đi đẩy quan tài bên trong, vẫn là đẩy ngang.

Bên trong cỗ quan tài đá bên ngoài, đáng lẽ phải chừa ra một khe hở, có thể đẩy nắp quan tài của cỗ quan tài bên trong vào khe hở đó.

Thiết kế này rất khéo léo, như vậy, quan tài bên trong, có thể đẩy ngang để mở nắp.

Khi Lý Đông di chuyển nắp quan tài, đột nhiên, các can thi treo trên đầu cột, đã yên tĩnh một hồi lâu, lại phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Mọi người trong lòng đều chùng xuống.

Một trận gió lạnh thổi qua, âm u lạnh lẽo.

Lý Đông không yên tâm, lại mở Phá Vọng Chi Nhãn.

Nhưng quét một lượt, không phát hiện có âm hồn nào.

Ngược lại, những âm hồn vốn luôn ở gần đều trốn đi rất xa, dường như có thứ gì đó đáng sợ ở đây.

Chúng đều không dám đến gần. "Nếu thật sự có cương thi lợi hại xuất hiện, chuẩn bị đối phó thế nào?" Hồ Bát Nhất đột nhiên lên tiếng.

Đây quả thực là một vấn đề, phải làm rõ.

Chương 197

Vừa rồi có lẽ mọi người đều quá căng thẳng.

Chuyện quan trọng như vậy, không ai nghĩ đến.

Lý Đông vỗ vỗ Đồ Long Đao đặt bên cạnh, nói: "Yên tâm, có cái này." Đồ Long Đao quá sắc bén.

Cho dù thi thể cương thi cứng như sắt, dưới Đồ Long Đao, cũng không khác gì cơ thể người thường, thậm chí còn giòn hơn một chút.

Nếu không phải không muốn làm quá đáng, phá hủy cả quan tài, Lý Đông hoàn toàn có thể dùng Đồ Long Đao bổ đôi quan tài đá. "Quá nguy hiểm." Hồ Bát Nhất nói: "Còn nhớ lần trước chúng ta gặp cương thi, đầu đều lìa khỏi xác, thân thể vẫn có thể làm người khác bị thương.

Cương thi bên trong, e rằng còn lợi hại hơn cái đó nhiều." Lý Đông nghe vậy, hỏi: "Chẳng lẽ cậu có cách?" Hồ Bát Nhất gật đầu, nói: "Có một cách, dùng lửa đốt.

Vật âm quái, sợ nhất là lửa, đốt cương thi thành một cục than cháy, cho dù có lợi hại đến đâu, cũng sẽ chết không thể chết hơn." Lời này vừa nói ra, Hồ Bát Nhất đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng.

Cương thi vốn là vật chết, sao có thể chết được nữa?

Nhưng ngoài dùng chữ chết, cậu cũng không nghĩ ra từ nào khác.

Lý Đông nghe vậy, lập tức sáng mắt lên.

Đây quả là một cách hay, trước đây sao không nghĩ ra.

Nhưng ngay sau đó lại có một vấn đề. "Môi trường trong này âm u ẩm ướt, e rằng không dễ đốt lửa phải không?" Muốn đốt lửa phải có

vật dễ cháy, Lý Đông nhìn quanh, thật sự không tìm thấy thứ gì dễ cháy.

Trong này ngoài đá ra, chỉ có can thi và xương cốt. "Trong này có thi du." Hồ Bát Nhất chỉ vào con mương nhỏ dưới đài đá.

Dưới đài đá ba thước đặt quan tài, có một con mương nước nhỏ, bên trong đều là "nước", ban đầu Lý Đông cũng không để ý, tưởng đó chỉ là nước ngầm tích tụ.

Trong những ngôi mộ như thế này, có một ít nước tích tụ là chuyện thường thấy.

Tuy dưới lòng sa mạc, nhưng đã quá sâu rồi, có một ít nước ngầm thật sự quá bình thường.

Lúc này nghe Hồ Bát Nhất nói, Lý Đông mới nhìn kỹ, lập tức phát hiện chất lỏng trong mương có chút khác với nước.

Trông có vẻ đặc hơn nước, cũng sệt hơn. "Thi du là thứ gì?" Bàn Tử không nhịn được hỏi một câu. "Thi du là dầu người." Hồ Bát Nhất giải thích. "Trên người người ta có nhiều dầu vậy sao?" Bàn Tử cảm thấy kinh ngạc. "Người bình thường sau khi chết, sẽ không có thi du, thi du là dầu được luyện từ người sống." "Cởi hết quần áo trên người sống, cạo sạch tóc, bỏ vào nồi, cho một nửa nước, đun sôi nước, rồi dùng lửa nhỏ để luyện, nấu ra dầu trên người.

Nước bị bốc hơi hết, dầu lắng xuống đáy nồi, đó chính là thi du, cũng gọi là dầu người." "A!" Dương Tuyết Lỵ không khỏi cảm thán một tiếng. "Cũng quá tàn nhẫn rồi phải không?

Luyện một người sống sờ sờ thành dầu?" Hồ Bát Nhất gật đầu nói: "Chính là như vậy.

Tương truyền, người ta sẽ để nửa thân trên của người bị luyện ra khỏi mặt nước, chỉ có hai chân ngâm trong nước, dùng đồ vật trói lại,

sau khi nước sôi, người bị luyện sẽ phát ra tiếng kêu thảm thiết nhất, nhưng sẽ không chết nhanh, phải chịu đựng đúng hai mươi bốn tiếng đồng hồ mới chết.

Trước khi chết, sẽ sinh ra vô số oán niệm." Lý Đông chỉ cảm thấy tóc gáy dựng đứng, thủ đoạn khủng khiếp tàn nhẫn như vậy, thật không biết là ai nghĩ ra. "Luyện thi du, có tác dụng gì?" "Trong thi du ẩn chứa oán khí lớn, người thường nếu hít phải loại oán khí này, có thể sẽ trúng thi độc mà chết." "A!" Bàn Tử kinh hãi hét lên. "Vậy chúng ta chẳng phải đều xong rồi sao?" "Yên tâm đi, không sao." Hồ Bát Nhất nói: "Lần trước chuyến đi dưới lòng đất núi Côn Luân, chúng ta ngâm trong nước xác cả ngày, mỗi người đều trúng thi độc, ngược lại khiến oán khí trong thi du không thể xâm nhập." Hóa ra là trong họa có phúc, mọi người không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Lý Đông tuy không trúng thi độc, nhưng cơ thể anh có thể chống lại nước xác, tự nhiên cũng có thể chống lại oán khí do thi du tỏa ra. "Thi du có hại cho người sống, nhưng tương truyền đối với người chết lại là vật đại bổ." "Sở dĩ có người luyện thi du, là vì tương truyền thi thể của người có thể hấp thụ thi du, thậm chí có thể nhờ đó mà sau khi chết tạo hóa, được trường sinh bất lão." "Thật sự có thể trường sinh bất lão sao?" Lão Dương rõ ràng không tin. "Có thể trường sinh bất lão hay không, tôi không biết.

Nhưng, theo ghi chép trong điển tịch, thi thể của người nếu dùng thi du ngâm trong bảy bảy bốn mươi chín ngày, sẽ không bao giờ mục nát nữa." Dương Tuyết Lỵ không khỏi hận hận nói: "Dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy, loại người này sau khi chết bị trộm mộ cũng đáng đời." "Từ trước đến nay, Mạc Kim Giáo Úy chỉ trộm mộ lớn, bởi vì những người này lúc sinh thời phần lớn làm quá nhiều điều ác, sau khi chết bị trộm mộ, cũng là đáng đời." Hồ Bát Nhất thấy Dương Tuyết Lỵ có Mạc Kim Phù, chắc chắn là người cùng đạo, ít nhất cũng có

chút liên quan, nên mới nói một câu như vậy.

Bàn Tử nói: "Những người này lúc sinh thời tích lũy vô số tài phú, không lấy đi cứu tế dân nghèo, lại dùng vô số tài phú để bồi táng, có vi phạm thiên đạo, nên đào mộ ra, đem bảo bối bên trong chia cho dân nghèo." "Đừng nói đến vàng bạc châu báu, còn giết người để bồi táng." Lý Đông ước tính, ngôi mộ lớn này dùng người để bồi táng, ít nhất cũng phải có mấy vạn người.

Thật sự quá đáng.

Chủ nhân ngôi mộ lúc sinh thời tàn bạo, có thể thấy được. "Chúng ta thu thập chút thi du, nếu trong mộ thật sự có cương thi, có thể dùng thi du để đối phó." Hồ Bát Nhất đề nghị. "Nếu thi thể của người chết sau khi chết thật sự được ngâm trong thi du, vậy chắc chắn sẽ cứng hơn cương thi bình thường, đao kiếm khó thương, thậm chí đạn cũng chưa chắc đã bắn xuyên được.

Nhưng, một khi bắt lửa, cháy lên, vậy thì xong rồi." Thi du cũng là dầu, châm lửa chắc chắn sẽ cháy dữ dội.

Nói rồi, Hồ Bát Nhất từ trong ba lô lấy ra một túi nước.

Một túi nước rỗng, được gấp lại, vì thế không chiếm không gian và trọng lượng, nhưng khi mở ra mới phát hiện túi này rất lớn.

Họ múc thi du vào túi, chuẩn bị sẵn sàng.

Chương 198

Lý Đông mới tiếp tục mở quan tài.

Lớp quan tài đá thứ hai từ từ bị đẩy ra.

Cảnh tượng trước mắt khiến Lý Đông ngẩn người.

Trong quan tài đá, lại có một cỗ quan tài.

Cỗ quan tài này toàn thân đều được làm bằng bạc.

Mặc dù là quan tài trong quan tài thứ hai, cỗ quan tài bạc này vẫn lớn hơn quan tài bình thường rất nhiều.

Dù sao thì, quan tài đá bên ngoài thật sự quá lớn.

Có lẽ vì trong mộ không có không khí, trải qua bao nhiêu năm, bạc không hề đổi màu, vẫn vô cùng sáng bóng. "Trời ơi, phải dùng bao nhiêu bạc chứ?" Lão Dương không khỏi thầm tắc lưỡi. "Cỗ quan tài bạc lớn như vậy, chúng ta đào ra ngoài thế nào được?" Bàn Tử phát sầu.

Cỗ quan tài này dùng bạc ít nhất cũng phải mấy ngàn cân, bằng mấy người họ không thể nào vận chuyển ra ngoài được.

Thật không biết năm đó người xưa đã vận chuyển cỗ quan tài này vào, đặt vào trong quan tài đá thế nào. "Đừng cứ nghĩ đến tiền, trước hết, tiếng động vừa rồi từ đâu ra?" Một câu nói của Dương Tuyết Lỵ đã nhắc nhở mọi người.

Đúng vậy, trong quan tài căn bản không có cương thi, đều là quan tài trong quan tài, vậy tiếng động vừa rồi là chuyện gì?

Lý Đông mở Phá Vọng Chi Nhãn, cũng không phát hiện quỷ mị. "Đông ca, hay là chúng ta đừng mở quan tài nữa." Bàn Tử đề nghị.

Mẹ kiếp, vừa rồi chẳng phải cậu là người tích cực nhất sao?

Đến lúc cuối cùng, lại lùi bước à?

Lý Đông kiên quyết lắc đầu.

Nhất định phải mở quan tài làm cho rõ ràng.

Trộm tài vật là chuyện thứ yếu, nếu không làm rõ bức bích họa trên bia ngọc tại sao lại giống hệt mình, Lý Đông ăn ngủ không yên.

Anh sờ sờ mép xung quanh quan tài bạc, phát hiện không còn chỗ nào để cạy.

Hai bên thành quan tài đá cũng không chừa ra không gian.

Lý Đông dùng sức hướng lên, nắp bạc nặng trịch bị từ từ kéo lên. "Đông ca thật lợi hại!" Lão Dương tán thưởng một tiếng.

Mọi người đều nhìn mà mắt chữ A mồm chữ O.

Quá mạnh.

Nắp quan tài bạc đó không có một ngàn cân, cũng phải bảy, tám trăm cân, Lý Đông một mình nhấc lên được.

Mọi người đều chuẩn bị sẵn sàng, giơ súng nhắm.

Hồ Bát Nhất cầm Mạc Kim Phù và móng lừa đen trong tay.

Tình hình hiện tại, không ai biết quái vật gì sẽ chui ra từ trong quan tài bạc.

Vốn theo quy tắc của Mạc Kim Giáo Úy, sau khi quỷ thổi đèn, Hồ Bát Nhất đáng lẽ phải rời đi.

Nhưng Lý Đông nhất quyết muốn mở quan tài, cậu cũng ở lại.

Không biết từ lúc nào, Hồ Bát Nhất cũng ngày càng tin tưởng Lý Đông.

Cho dù Lý Đông đã cướp đi Dương Tuyết Lỵ.

Nhưng, Lý Đông mạnh mẽ, là điều không thể nghi ngờ.

Đột nhiên, một tia sáng vàng chói lòa, từ trong mộ bắn ra.

Ánh vàng rực rỡ.

Tim mọi người đều thót lên cổ, chỉ sợ đột nhiên có quái vật chạy ra.

Nhưng, đều không có! "..." Mọi người ghé đầu vào xem, bên trong quan tài bạc, vậy mà vẫn không có thi thể, mà là đặt một cỗ quan tài vàng.

Ánh sáng phát ra từ thân quan tài vàng. "Hu!" Mọi người không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Một cỗ quan tài có kích thước tương đương quan tài thường, chỉ là bằng vàng.

Vàng ròng.

Chương 199

Không chỉ bằng vàng, trên quan tài còn khảm bảo thạch, ánh sáng chính là do những viên bảo thạch đó phát ra.

Trải qua năm tháng dài đằng đẵng, quan tài vàng vẫn như mới, không hề có chút cũ kỹ nào. "Phát tài rồi!

Lần này thật sự phát tài rồi!" Bàn Tử hét lớn.

Cỗ quan tài vàng lớn như vậy, phải bán được bao nhiêu tiền chứ.

Trong khoảnh khắc, trước mắt Bàn Tử xuất hiện vô số đồng tiền nhỏ. ..... "Quan tài vàng?" Lý Đông cũng cảm thấy bất ngờ.

Cỗ quan tài vàng lớn như vậy, họ cũng căn bản không mang đi được. .....

Đúng lúc này, lăng mộ đột nhiên bắt đầu rung chuyển.

Vô số can thi phát ra tiếng kêu chói tai, vang vọng không dứt.

Gió lạnh cuồn cuộn, không biết từ đâu tới. "Chủ nhân ngôi mộ nổi giận rồi, không cho chúng ta mở quan tài sao?" Sắc mặt mọi người đều vô cùng nghiêm trọng, thấy quan tài vàng rồi, đi vào trong nữa, chắc chắn là thi thể của chủ nhân ngôi mộ.

Không biết trong mộ có thể thấy được những gì?

Sau khi chấn động một hồi lâu, cuối cùng cũng tan biến.

Lăng mộ lại khôi phục sự yên tĩnh.

Lý Đông đặt tay lên quan tài vàng.

Đột nhiên, quan tài bắt đầu rung chuyển.

Rung chuyển không ngừng, như có thứ gì đó muốn chui ra từ bên

trong.

Quan tài vàng cũng có chút không đè nổi.

Lý Đông đè Mạc Kim Phù lên quan tài vàng, động tĩnh trong quan tài mới bình tĩnh lại.

Anh đứng bên cạnh nắp quan tài, đột nhiên dùng sức. "Ầm!" Nắp quan tài được đúc bằng vàng bị Lý Đông nhấc bổng lên.

Bên trong quan tài vàng, bỗng nhiên nằm một người đàn ông trẻ tuổi.

Thân mặc áo giáp vàng, đầu đội vương miện đầy bảo thạch.

Anh ta yên tĩnh nằm trong quan tài.

Thể xác của anh ta, không hề mục nát. "Đến rồi, người chuyển thế của ta." Đột nhiên anh ta ngồi thẳng dậy.

Không phải ngồi, mà là đứng lên.

Toàn thân đứng thẳng tắp, đột nhiên mở mắt. "Pằng pằng pằng....." Những người xung quanh đồng thời nổ súng.

Đạn bắn vào người anh ta, tóe ra tia lửa.

Cơ thể của anh ta quả nhiên cứng như thép.

Nhưng, uy lực của vũ khí hiện đại cũng không thể xem thường.

Đặc biệt là Dương Tuyết Lỵ không chỉ mang theo súng ngắn, mà còn mang theo súng trường.

AK47.

Vừa rồi trong đường hầm, cô luôn không lấy ra, lúc này lại dùng đến.

Tấm thép, AK47 cũng có thể bắn thủng được, cơ thể của anh ta tự nhiên cũng vậy.

Đáng tiếc, tuy đạn bắn vào người, chui vào trong cơ thể, nhưng anh ta vẫn như không có chuyện gì.

Gã này quả nhiên không thể giết chết.

May mà đã chuẩn bị từ trước.

Khi nhìn thấy người trong mộ, Lý Đông hơi sững sờ.

Người này, trông có vài phần tương tự với anh, nhưng không hoàn toàn giống.

Không thể so sánh với nhân vật trên bích họa.

Chương 200

Nhưng, lời nói của anh ta lại thu hút sự chú ý của Lý Đông.

Mẹ kiếp.

Thời này cương thi cũng tiến hóa rồi sao?

Còn biết nói chuyện?

Người chuyển thế, lẽ nào đang đợi mình?

Lý Đông giật mình.

Bị đạn bắn, người đàn ông mặc áo giáp vàng quay mặt đi, nhìn về phía Dương Tuyết Lỵ, đột nhiên rút kiếm. "Keng." Lý Đông vội vàng ra tay ngăn cản.

Đồ Long Đao và kiếm của người đàn ông va vào nhau, phát ra tia lửa sáng chói.

Lý Đông giật mình, không ngờ kiếm trong tay người đàn ông có thể cứng đối cứng với Đồ Long Đao.

Cánh tay cầm đao của anh cũng bị chấn đến đau âm ỉ.

Sức lực của người đàn ông quá lớn.

Mắt anh ta lóe lên hai đốm sương xanh, vô cùng kỳ quái, bên trong phản chiếu hình ảnh của Lý Đông. "Một ngàn năm chờ đợi, cuối cùng cũng đến." Giọng người đàn ông u uất, như có chút than thở.

Giống như một ông lão xế chiều, đang cảm thán thời gian trôi đi. "Cẩn thận." Hồ Bát Nhất hét lớn: "Nó không thể gọi là cương thi được nữa, đã tiến hóa thành âm binh rồi." Âm binh sao?

Lý Đông trong mắt lóe lên một tia sắc bén.

Hôm nay bất kể là thứ gì, đều phải giết chết. "Tránh ra, đây để tôi lo." Lý Đông hét lớn.

Anh và người đàn ông đại chiến.

Cho dù tốc độ của Lý Đông nhanh hơn người thường hai phẩy năm lần, lúc này ra tay, vậy mà vẫn không có ưu thế.

Đối phương ra tay cũng nhanh như vậy.

Quan trọng hơn, Đồ Long Đao thỉnh thoảng va vào cơ thể đối phương, cũng chỉ có thể rạch rách áo giáp vàng.

Cho dù phá vỡ cơ thể của anh ta, người đàn ông cũng hoàn toàn không để ý.

Nhưng Lý Đông không có năng lực đó.

Kiếm trong tay người đàn ông sắc bén vô cùng, Lý Đông tuyệt đối không để cơ thể bị kiếm của anh ta chạm vào.

Như vậy, Lý Đông đành phải dùng phần lớn tinh lực để ngăn chặn kiếm của người đàn ông, không dùng để tấn công.

Cứ thế này, rất nhanh, Lý Đông bị ép lùi lại liên tục. "Cầm lấy." Hồ Bát Nhất ném túi đựng đầy thi du tới.

Không ngờ, người đàn ông một kiếm, đã rạch rách túi.

Thi du đều rơi xuống đất, không dính vào người người đàn ông được.

Uổng công vô ích. "Pằng pằng pằng....." Mọi người không ngừng nổ súng, nhưng chỉ có thể gây ra một chút phiền nhiễu cho người đàn ông. "Mạc Kim Phù." Dương Tuyết Lỵ hét lớn.

Lý Đông lúc này mới nhớ ra, Mạc Kim Phù khắc chế tà vật nhất, chắc chắn có hiệu quả với người đàn ông này.

Anh ném Mạc Kim Phù về phía người đàn ông.

Keng.

Mạc Kim Phù đập vào người người đàn ông, người đàn ông lập tức ngã xuống.

Cùng lúc đó, Mạc Kim Phù cũng bị bật ra.

Mạc Kim Phù dù sao cũng không phải là đạn, không thể nào bắn vào trong cơ thể anh ta được.

Cuối cùng cũng có tác dụng rồi sao?

Mọi người không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Đúng lúc này, người đàn ông lại đứng lên.

Trong hốc mắt, ánh sáng xanh lấp lánh.

Lý Đông đột nhiên tỉnh ngộ, hét lên: "Nhanh, bắn vào mắt hắn." Người đàn ông lợi hại hơn tưởng tượng rất nhiều.

Chương 201

Lý Đông cũng chỉ có thể chống đỡ.

Lúc này, thân hình người đàn ông không ngừng di chuyển, muốn bắn trúng mắt hắn thật không dễ.

Nhưng, cũng không làm khó được Dương Tuyết Lỵ.

Cô giơ súng, nhắm vào người đàn ông.

Vừa rồi, cô đã bắn hết đạn vào tay cầm kiếm của người đàn ông, làm chậm động tác của hắn, qua đó hỗ trợ Lý Đông. "Pằng!" Tiếng súng vang lên.

Một viên đạn, không lệch một li, bắn trúng vào mắt phải của người đàn ông.

Cơ thể người đàn ông lập tức đứng yên tại chỗ.

Cơ hội không thể bỏ lỡ, lỡ rồi không có lại.

Lý Đông xoay người một vòng, Đồ Long Đao từ cổ hắn chém qua.

Cộc.....

Đầu của người đàn ông từ trên cơ thể lăn xuống.

Cơ thể của hắn vẫn đứng thẳng, kiếm trong tay vẫn múa loạn.

Nhưng, không có mắt chỉ đường, mất đi phương hướng, chỉ biết múa loạn.

Lý Đông cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Anh chạy đến trước cái đầu rơi trên đất, một cước đá văng nó đi.

Đồng thời, Lý Đông nín thở, lặng lẽ đi đến sau lưng người đàn ông không đầu.

Anh đột ngột nhảy lên, Đồ Long Đao thế như chẻ tre, một đao chém cơ thể người đàn ông thành hai nửa. "Đầu của hắn đang động đậy." Lão Dương hét lên.

Cho dù đã lìa khỏi thân, đầu của người đàn ông vẫn đang nhảy lên.

Thậm chí còn nhảy cao bằng nửa người.

Dương Tuyết Lỵ lại giơ súng lên. "Đừng bắn." Lý Đông vội vàng hét lên.

Anh chạy tới, một tay nhấc cái đầu lên. "...Là ngươi." Con mắt duy nhất còn lại nhìn chằm chằm vào Lý Đông.

Đột nhiên, Lý Đông cảm thấy trong đầu một trận đau nhói, dường như có thứ gì đó chui vào não anh.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, anh lại lập tức khôi phục sự tỉnh táo.

Kim Phách Chi Thân, bách tà không xâm phạm.

Cái đầu lâu trước mắt đột nhiên hét lớn: "Không thể nào, không thể nào." Hét lên, lộ ra vẻ mặt vô cùng đau đớn.

Còn đau đớn hơn vạn lần lúc đầu lìa khỏi xác. "Ngươi là ai?" Lý Đông đè cái đầu trên đất, trầm giọng hỏi.

Bây giờ trong lòng anh hoảng loạn, càng ngày càng cảm thấy kỳ lạ.

Không làm rõ chuyện này, Lý Đông tuyệt đối ngủ không ngon. "Ta và nữ vương có một cuộc hẹn, một ngàn năm sau, chúng ta sẽ gặp lại nhau. ...Ngươi, là ta. ....." Người đàn ông hét lớn, âm thanh vang vọng trong mộ thất không dứt.

Mọi người không khỏi nhìn nhau ngơ ngác.

Rốt cuộc là chuyện gì?

Nữ vương là ai?

Hẹn hò lại là gì? "Cơ thể của ngươi... tại sao ta không vào được cơ thể của ngươi, không thể nào, không thể nào. ....." Trong mắt người đàn ông đầy vẻ kinh hoàng.

Lý Đông cuối cùng cũng hiểu được một chút.

Đối phương dường như đã sớm coi anh là mục tiêu, muốn chiếm cứ cơ thể anh.

Chương 202

Về phần có cuộc hẹn với nữ vương, phần lớn là Tinh Tuyệt nữ vương.

Người đàn ông này, quả nhiên có liên quan đến Tinh Tuyệt nữ vương.

Nhưng, không ngờ Lý Đông lại có Kim Phách Chi Thân, loại tà linh này, căn bản không vào được cơ thể Lý Đông.

Hoàn toàn ngoài dự liệu của hắn, vì thế, mới tỏ ra hoảng loạn hơn cả lúc cơ thể bị hủy. "Dùng thi du, đốt hắn đi." Hồ Bát Nhất ở một bên nói. "Không cần đâu!" Lý Đông lắc đầu, đưa tay vào con mắt duy nhất còn lại của người đàn ông. "Làm gì vậy?" Dương Tuyết Lỵ giật mình.

Chỉ thấy Lý Đông đưa ngón tay vào, móc con mắt của người đàn ông ra.

Ánh sáng lấp lánh, rực rỡ, vị trí ở giữa có một con ngươi màu xanh lục.

Lý Đông lấy Linh Nhãn Châu trong lòng ra, liền phát hiện hai thứ vô cùng giống nhau.

Điểm khác biệt duy nhất là, con ngươi ở giữa Linh Nhãn Châu màu đỏ, còn con mắt này thì màu xanh lam.

Lấy con mắt ra, cái đầu lâu liền không còn động đậy nữa.

Dường như đã triệt để trở thành vật chết. "Con mắt của hắn là sao vậy?" Dương Tuyết Lỵ kinh ngạc hỏi: "Lẽ nào con mắt của hắn, cũng là Linh Nhãn Châu sao?" Lý Đông lắc đầu, nói: "Chỉ có mắt của Tinh Tuyệt nữ vương, mới là Linh Nhãn Châu.

Nhưng, con mắt này, và Linh Nhãn Châu cực kỳ giống nhau, chắc cũng là một bảo vật." Rốt cuộc có tác dụng gì, bây giờ không làm rõ được, chỉ có thể để sau này từ từ tìm hiểu.

Lý Đông cất con mắt vào trong lòng.

Con mắt này nếu đã và Linh Nhãn Châu giống nhau như vậy.

Giá trị chắc chắn không nhỏ.

Lão Dương đi đến trước quan tài vàng, than thở: "Quan tài này thật không tồi." Quan tài vàng dùng mấy ngàn cân vàng, bên ngoài còn khảm vô số bảo vật.

Trang phục trên người người đàn ông trong quan tài càng có giá trị phi phàm.

Thanh kiếm trong tay thậm chí có thể sánh ngang với Đồ Long Bảo Đao, sự sắc bén của nó có thể thấy được.

Đúng lúc này, mộ thất lại rung chuyển, các cột đá trong đường hầm đều rung lắc dữ dội.

Trên các cột đá, tất cả các can thi đều như phát điên mà gào thét.

Chúng liều mạng giãy giụa, dường như muốn thoát khỏi sự khống chế của cột đá, nhảy xuống liều mạng với Lý Đông và những người khác.

Dưới sự rung lắc dữ dội của các can thi, một số cột đá xuất hiện nghiêng ngả.

Cùng lúc đó, trên vòm trần phía trên, mơ hồ xuất hiện từng vết nứt. "Không ổn, nơi này sắp sập rồi." "Là trận pháp do chủ nhân ngôi mộ thiết lập, đảo ngược âm dương.

Một khi thi thể bị hủy, lăng mộ sẽ sập." Lúc này mọi người đều không còn để ý được gì nữa, phải lập tức ra ngoài, nếu không tất cả

mọi người đều sẽ bỏ mạng ở đây.

Ngôi mộ này sâu, đường hầm cũng dài, chạy ra ngoài cần thời gian.

Rất nhanh, chấn động càng ngày càng dữ dội.

Không ngừng có những khối đá bụi bặm rơi xuống. "Mau chạy." Bàn Tử hét lên. "Quay lại." Hồ Bát Nhất ở phía sau hét lên.

Mọi người đều sững sờ, lúc này rồi, lửa cháy đến nơi, không mau chạy sao? "Đường hầm này dài như vậy, cho dù một đường thông suốt không trở ngại, cũng chưa chắc đã chạy ra ngoài kịp." Vẻ mặt Hồ Bát Nhất nghiêm túc. "Loại mộ này một khi thi thể bị hủy, chỉ trong một khắc đồng hồ, lăng mộ sẽ sụp đổ hoàn toàn, trong một khắc đồng hồ, chúng ta có thể chạy lên được không?" Lý Đông trong lòng chợt động.

Thật ra, với cường độ cơ thể hiện tại của anh, nếu toàn lực chạy, một khắc đồng hồ có hi vọng chạy lên mặt đất.

Nhưng, Dương Tuyết Lỵ chắc chắn không được.

Những người khác càng không cần nói. "Lẽ nào cậu có cách?" Lý Đông vội vàng hỏi.

Hồ Bát Nhất thở dài, nói: "Bây giờ cũng chỉ có thể liều một phen, ghép lại thi thể của hắn, đặt lại vào trong quan tài." "Làm vậy được không?" Bàn Tử tỏ ra căng thẳng.

Không gian này lung lay sắp sụp, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ. "Việc lăng mộ này sụp đổ, tôi đoán là có liên quan đến thứ trong quan tài.

Nhưng cũng không có mười phần chắc chắn, dù sao cũng phải thử thôi." Hồ Bát Nhất nói: "Tình hình trước mắt, ngoài cách này ra, còn có cách nào khác sao?" Hai người đang nói chuyện, Lý Đông đã hành

động. "Ngây ra đó làm gì, nhanh, nhặt lên, đặt lại vào." Thi thể của người đàn ông vừa rồi bị Lý Đông dùng Đồ Long Đao chia thành ba phần.

Chương 203

Đầu lâu, và cơ thể bị chém thành hai nửa.

Lý Đông ôm nửa thân người của người đàn ông.

Lúc này mới phát hiện nó thật sự vô cùng nặng, mặc dù chỉ có nửa thân người, nhưng đã nặng bằng hai ba người thường.

Chắc là liên quan đến chiếc vương miện trên người người đàn ông, nhưng cũng có thể có quan hệ lớn với thi thể của hắn.

Lý Đông chú ý một chút, thi thể bị chém ra, cũng lấp lánh ánh vàng.

Không biết người đàn ông lúc sinh thời luyện võ công gì, hay là sau khi chết thi thể đã được ngâm tẩm đặc biệt.

Tóm lại, trông rất quỷ dị.

Ầm ầm.....

Xung quanh không ngừng có đá lăn xuống, đường hầm thật sự không trụ được nữa, cảnh tượng trước mắt như ngày tận thế.

Lý Đông bước đi như bay, rất nhanh đã nhét hai nửa thân người của người đàn ông vào trong quan tài.

Lúc này, Hồ Bát Nhất cũng xách đầu tới.

Cũng kỳ lạ, sau khi thi thể của người đàn ông được đặt lại chỗ cũ, trong mộ yên tĩnh lại.

Vùng đất vốn không ngừng rung chuyển đã ngừng lại, cũng không còn đá lăn xuống nữa. "Chúng ta được cứu rồi sao?" Lão Dương vui mừng khôn xiết. "Mau nhìn, thi thể của hắn đang từ từ dung hợp lại." Bàn Tử đột nhiên kinh hãi hét lên.

Lý Đông vội vàng nhìn qua, chỉ thấy người đàn ông vừa được nhét lại vào quan tài vàng, cơ thể vốn bị chia thành ba phần đang từ từ khép lại.

Mơ hồ như có ngàn vạn sợi tơ kết nối, ghép lại cơ thể đã bị chia cắt. "Phụt!" Hồ Bát Nhất động tác nhanh nhẹn đổ một túi thi du lớn lên thi thể người đàn ông.

Cậu lấy bật lửa ra, nói: "Đi, mọi người mau đi." Nói xong, cậu châm lửa. "Két!" Trong quan tài vàng phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Lửa bùng lên.

Mọi người vội vàng chạy ra ngoài.

Trên đường đi khắp nơi đều là đá lăn, bước chân nông bước chân sâu, nhưng có lẽ bị bản năng sinh tồn kích thích, chạy rất nhanh.

Phía sau, lửa càng ngày càng lớn, dường như đang cháy dọc theo đường hầm ra ngoài. "Không ổn, bên ngoài cũng có thi du, lửa cháy ra rồi." May mà lúc vừa châm lửa đã chạy đi, lúc này đã cách khá xa.

Nhưng lửa cháy rất nhanh. "Cứu mạng!" Mọi người đang chạy, Bàn Tử ở phía sau đột nhiên hét lên một tiếng.

Nguyên lai Bàn Tử để tránh một khối đá lăn xuống, đã chạy sang bên cạnh đường hầm.

Một chút không chú ý, cơ thể liền tiến vào phạm vi tấn công của can thi, bị can thi tóm lấy.

Lý Đông quay người lại, Đồ Long Đao một đao vung ra, giành lại Bàn Tử từ tay can thi.

Phía sau, lửa cuồn cuộn, cả đường hầm chìm trong biển lửa.

Các can thi cũng bị lửa đốt cháy, kêu thảm không ngừng.

Rất nhanh, họ đã quay lại nơi nhìn thấy bức phù điêu lúc đầu.

Phía sau họ đã là biển lửa, lửa ngút trời, khí nóng bức người. "Kỳ lạ, nơi này, làm gì có nhiều oxy để duy trì đám cháy như vậy?" Dương Tuyết Lỵ quay đầu nhìn biển lửa, trong lòng không hiểu.

Không có lý.

Ngôi mộ lớn này là không gian kín, ở sâu dưới lòng đất, chỉ có một đường hầm thông ra ngoài.

Trong môi trường như vậy, oxy có thể có, nhưng chắc chắn là có hạn.

Để một thi thể cháy không kỳ lạ, nhưng để cả ngôi mộ chìm trong biển lửa, có chút không hợp lý. "Trong thi du đều là oán khí, một khi cháy, chính là oán khí đang cháy." "Đó là oán khí của những người bị chế thành thi du, oán khí của họ một khi bị châm lên, không thiêu rụi tất cả, tuyệt đối sẽ không dập tắt." "Thứ này không liên quan đến khoa học, khoa học căn bản không giải thích được." Hồ Bát Nhất nói: "Hàng ngàn hàng vạn nô lệ đang gào thét, đang phản kháng những kẻ thống trị áp bức." "Các âm hồn nô lệ trong đường hầm nối gót nhau, tự thiêu, muốn cùng chủ nhân ngôi mộ này đồng quy vu tận." Lý Đông mở Phá Vọng Chi Nhãn, quả nhiên thấy các âm hồn không ngừng tiến vào trong lửa.

Vẻ mặt của họ kiên định, cho dù đối mặt với ngọn lửa có thể thiêu chết họ bất cứ lúc nào, cũng không hề có chút lùi bước.

Ngược lại, họ không ngừng lao vào trong lửa, lấy thân mình làm củi, tiếp thêm sức mạnh cho ngọn lửa. .....

Những người bị thống trị đang tạo phản sao?

Lý Đông không khỏi ngây người.

Chương 204

Ngọn lửa khủng khiếp như vậy, thi thể và hồn phách của chủ nhân ngôi mộ, e rằng sẽ hoàn toàn xong đời.

Người này tàn bạo vô cùng, sau khi chết cũng kéo vô số người bồi táng.

Mưu đồ dùng thi thể luyện ra quả trường sinh.

Cuối cùng lại bị những nô lệ bị giết để bồi táng thiêu thành tro bụi.

Đây là nhân quả báo ứng sao?

Trở lại bên trên, Dương Hinh đang lo lắng bất an chờ đợi.

Vừa thấy Lý Đông đi ra, cô liền nhào tới, ôm chặt lấy anh.

"Sao anh vào lâu thế?

Đã một ngày một đêm rồi." Đôi mắt Dương Hinh rưng rưng lệ: "Tốt quá rồi, cuối cùng anh cũng ra, em còn tưởng không gặp lại được nữa." "Người của hệ thống như tôi, làm gì có chuyện dễ chết như vậy." Lý Đông ôm Dương Hinh vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc cô, nhỏ giọng an ủi.

Chỉ đến khi hoàn toàn ra khỏi lăng mộ, mọi người mới cảm thấy bụng đói cồn cào.

Lúc ở bên dưới, có lẽ vì quá căng thẳng hoặc vì một lý do nào khác, không một ai cảm thấy đói, cũng không nhận ra thời gian trôi nhanh đến vậy, không ngờ đã qua một ngày một đêm.

Thật không thể tin nổi.

Mọi người ăn một chút đồ, cẩn thận hồi tưởng lại những gì đã

trải qua trong mộ, không phát hiện ra đoạn thời gian nào bị mất cả.

Theo suy đoán, thời gian ở trong mộ nhiều nhất cũng không quá bốn tiếng đồng hồ.

Nhưng thực tế lại trôi qua một ngày một đêm, chẳng lẽ hai mươi tiếng đồng hồ đã bị thứ gì đó đánh cắp mất rồi sao?

"Chắc là ở chỗ mấy bức phù điêu." Bàn Tử nói: "Mấy bức phù điêu đó quá kỳ lạ, có thể tốc độ thời gian ở đó không giống bình thường." "Tôi lại thấy không phải." Hồ Bát Nhất lắc đầu, nói: "Mọi người có phát hiện ra không, lúc chúng ta đi ra khỏi thông đạo, hình như nó không dài như vậy, hai bên cột đá cũng không nhiều như thế?" Nghe vậy, mắt Lý Đông sáng lên.

Lúc đó ai cũng chỉ lo chạy thoát thân, không ai để ý đến điểm này.

Bây giờ nghĩ lại, hình như đúng là như vậy thật.

Lúc đi vào, cả Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ đều bị ma ám.

Dương Tuyết Lỵ nhanh chóng bị Lý Đông khống chế.

Còn Bàn Tử thì chạy như điên, sau đó Ngô Tà đuổi theo, kết quả Ngô Tà cũng trúng chiêu.

Quãng đường chạy lúc đó thực sự rất dài.

Sau đó lại đi thêm một lúc lâu nữa mới đến trước cỗ quan tài vàng.

Nhưng lúc đi ra, dường như chỉ trong một hơi là đã chạy thoát, không tốn bao nhiêu thời gian.

"Con đường đó, bản thân nó có lẽ cũng là một trận pháp." Hồ Bát Nhất nói: "Có thể chúng ta đã gặp phải 'quỷ đả tường' ở đó, bị đánh cắp mất thời gian." Mọi người phân tích một hồi, đều cho rằng kết luận này là đáng tin nhất.

Lý Đông nhớ lại lời của người đàn ông kia, trong lòng vẫn vô cùng

bất an.

Người trong bức bích họa giống hệt mình là chuyện gì?

Chuyển thế giả là cái quỷ gì?

Có một cuộc hẹn với Nữ Vương lại có ý nghĩa gì?

Lý Đông có một dự cảm không lành, dường như mình đã rơi vào một âm mưu quỷ kế nào đó.

Đã rơi vào bẫy của người khác.

Thân phận của người đàn ông kia chắc hẳn có liên quan đến Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Cứ như vậy xem ra, chẳng lẽ từ ngàn năm trước, Nữ Vương đã định sẵn hôm nay mình sẽ đến mộ của người đàn ông đó?

Mẹ nó chứ!

Càng nghĩ càng thấy hoảng.

Xem ra, gã đàn ông kia dường như muốn mượn thân thể của anh để hoàn hồn, nếu không lường trước được Lý Đông có Kim phách chi thân, âm hồn căn bản không thể xâm nhập vào cơ thể anh được.

Cứ như vậy, kế hoạch của gã đàn ông đó và Tinh Tuyệt Nữ Vương đã thất bại?

Lý Đông suy đoán, đây cũng là khả năng hợp lý nhất.

Nhưng tại sao gã đàn ông đó lại nhắm vào mình?

Tinh Tuyệt Nữ Vương đóng vai trò gì trong đó?

Tất cả đều là bí ẩn, có lẽ, chỉ khi đến Tinh Tuyệt cổ thành, gặp Tinh Tuyệt Nữ Vương, mới có câu trả lời.

Nhưng Lý Đông bây giờ thực sự có chút hối hận vì đã tham gia vào chuyến đi đến Tinh Tuyệt cổ thành.

Dường như tất cả đều đã sớm nằm trong sự sắp đặt của người khác.

Mình đang bị người ta dắt mũi.

Cảm giác này khiến Lý Đông khó chịu, vô cùng khó chịu.

Chương 205

Ta đây là người của hệ thống, mang theo cả một hệ thống bên mình, mà lại bị người khác coi như quân cờ, bị dắt mũi đi, thật quá là nhục nhã.

Chỉ trách cái hệ thống chết tiệt này, chẳng có chút tác dụng nào.

"[Đinh, hệ thống này làm việc đều theo quy tắc.]" Mẹ kiếp, cái gã này lại còn lý lẽ đanh thép.

Đúng lúc này, Bàn Tử đi tới, đưa cho Lý Đông một thanh kiếm.

Ủa, đây không phải là kiếm của gã đàn ông trong mộ sao?

Lý Đông ngạc nhiên, liếc nhìn Bàn Tử một cái, nói: "Cậu lấy thanh kiếm này lúc nào thế?" Bàn Tử gãi gãi sau đầu, cười nói: "Khó khăn lắm mới xuống một chuyến, không thể về tay không được.

Tôi thấy bảo kiếm trong tay hắn không tồi, nên lấy luôn." Thằng nhóc này đúng là có thiên phú làm trộm, tay chân thật lanh lẹ.

Lý Đông rút kiếm ra, chỉ thấy kiếm quang lấp loé, hàn khí bức người, đúng là một thanh hảo kiếm.

Thanh kiếm này có thể đối đầu trực diện với Đồ Long Đao mà không gãy, có thể được xem là tuyệt thế bảo kiếm.

Quan trọng hơn là, nó không nặng như Đồ Long Đao.

Hệ thống, thấy chưa, không có tác dụng gì cả.

Tốn bao nhiêu Đạo tệ để cường hóa ra Đồ Long Đao, vậy mà không bằng thanh kiếm trong tay người khác.

"[Đinh, nguyên liệu cơ bản mà túc chủ cung cấp quá tệ.]" Lý do vớ vẩn, không phải có thể cường hóa vô hạn sao?

“[Đinh, cơ thể của túc chủ có thể cường hóa vô hạn, cho đến khi thành thần.

Nhưng vật phẩm thì không thể, không thể đưa cho ta một cục đất rồi bắt ta cường hóa ra cả một Trái Đất được.]” Được rồi, hệ thống nói có lý.

Nói như vậy, thứ được cường hóa ra cũng liên quan đến nền tảng của bản thân vật phẩm.

Nhưng mà, có thể cường hóa một thanh đao Nhật bình thường thành Đồ Long bảo đao, cũng đã không tồi.

Nếu có thể mạnh hơn nữa thì càng tốt.

“Đông ca.” Bàn Tử gãi đầu, nói: “Tôi cầm thanh kiếm này cũng chẳng có tác dụng gì, tôi tặng nó cho anh.” “Hả?” Lý Đông vô cùng khó hiểu, vội hỏi: “Tại sao?” Bàn Tử cười nịnh nọt: “Lần này nếu không có Đông ca, tôi làm sao có thể lấy được thanh kiếm này ra chứ.” “Hơn nữa, lần trước ở dưới lòng đất núi Côn Luân, Đông ca cũng có ơn cứu mạng tôi.” “Tôi, Vương Khải Toàn, là người có ơn tất báo, thanh kiếm này, tặng cho Đông ca, xem như là để cảm tạ ơn cứu mạng của anh.” Bàn Tử nói nghe tình sâu nghĩa nặng, nhưng Lý Đông chỉ lườm cậu ta một cái, nói: “Nói đi, có chuyện gì muốn nhờ tôi làm.” Bàn Tử cười nói: “Đông ca nói vậy, thật là khách sáo quá đi.” Lý Đông vội xua tay, nói: “Không khách sáo, không khách sáo, tôi nói thật với cậu, thanh kiếm này tôi rất thích, nhưng tôi không thể nhận không bảo kiếm của cậu được.” “Thôi được.” Bàn Tử nói: “Nếu Đông ca đã nói đến mức này, tôi cũng nói thẳng, tôi hy vọng lần sau Đông ca đi trộm mộ, cũng có thể gọi tôi một tiếng, không chê tôi là kẻ vướng chân, cũng dẫn tôi theo.” Thì ra là vậy.

Lý Đông cười hỏi: “Sao cậu biết sau này tôi sẽ đi trộm mộ?” “Đông ca có một thân bản lĩnh, nếu không đi trộm mộ, chẳng phải là

quá đáng tiếc sao.” Nói cũng đúng...

Lý Đông cạn lời, chẳng lẽ có bản lĩnh là phải đi trộm mộ sao?

Nhưng mà, đúng là không sai, ai bảo Lý Đông lại dính phải một hệ thống chỉ có thể cường hóa khi trộm mộ chứ?

“Yên tâm, sau này nhất định sẽ dẫn cậu theo.” Lý Đông hứa với Bàn Tử.

“Tốt quá rồi, có Đông ca dẫn dắt, nguy hiểm gì cũng không sợ.” Lý Đông có chút ngạc nhiên.

Không ngờ mình lại lợi hại đến vậy trong mắt Bàn Tử.

“Được, sau này cứ đi theo tôi, tôi sẽ dẫn cậu làm vài vụ lớn.” Bàn Tử lập tức vui mừng, nói: “Đông ca đã chịu dẫn tôi đi, có mộ nào mà không trộm được chứ?

Nói thật, tôi biết mấy ngôi mộ lớn, chỉ tiếc là không có người mạnh như Đông ca, không dám đi!” Lý Đông lập tức động lòng, nói: “Vậy lần này chúng ta từ Tinh Tuyệt cổ thành trở về, sẽ đến đó.” “Được thôi!” Bàn Tử vỗ tay tán thành.

“Nếu có thể, cũng cho tôi đi cùng được không?” Hồ Bát Nhất cũng chen vào.

Lý Đông ngẩn người.

Hồ Bát Nhất là dân chuyên nghiệp, Mạc kim giáo úy chính hiệu, sao lại phải nhờ vả mình?

Cũng khó trách, biểu hiện của Lý Đông thực sự quá mạnh mẽ.

Sau khi loại trừ nghi ngờ Lý Đông là âm hồn hay quái vật, Hồ Bát Nhất tự nhiên cũng hy vọng có một đồng đội mạnh mẽ như vậy.

Về chuyện Dương Tuyết Lỵ bị Lý Đông cướp đi, anh ta cũng dần dần nghĩ thoáng hơn.

Dù sao Dương Tuyết Lỵ cũng không phải là người phụ nữ của anh, giữa hai người chưa từng có quan hệ gì.

Chỉ có thể nói, anh có một chút tình cảm mơ hồ với cô.

Nhưng người ta cũng có quyền tự do lựa chọn.

Nếu Dương Tuyết Lỵ đã chọn Lý Đông, Hồ Bát Nhất cũng dần dần buông bỏ.

Dù sao từ đầu đến cuối cũng chưa từng ở bên nhau, không thể nói là tổn thương.

Hồ Bát Nhất bằng lòng gia nhập, Lý Đông đương nhiên vui vẻ.

Chuyện trộm mộ cần nhân tài chuyên nghiệp, Hồ Bát Nhất với tư cách là truyền nhân của Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, không nghi ngờ gì là nhân tài chuyên nghiệp nhất.

Có anh gia nhập, đội ngũ này đã có hình hài ban đầu.

Lý Đông đã sớm có kế hoạch thành lập một đội ngũ chuyên nghiệp.

Dù sao, có cái hệ thống chết tiệt kia, sau này Lý Đông chắc chắn sẽ phải tiếp tục đi trên con đường trộm mộ.

“Đông ca, chuyện này không thể thiếu tôi được chứ?” Ngô Tà nở một nụ cười ranh mãnh.

Lý Đông liếc nhìn cậu ta một cái, gật đầu, đồng ý với yêu cầu của Ngô Tà.

Chương 206

Người khác không biết, chứ Lý Đông thì biết rõ.

Ngô Tà con người này, thâm tàng bất lộ, trông thì ngây thơ vô tội, nhưng thực tế lại giấu rất kỹ.

Mấy lần trộm mộ, biểu hiện của Ngô Tà đều ở mức trung bình, vừa không quá nổi bật, cũng không kéo chân đồng đội, nhưng bản lĩnh thực sự của cậu ta còn mạnh hơn nhiều so với vẻ bề ngoài.

Con người này, năng lực các phương diện đều cân bằng, không có điểm yếu đặc biệt nào.

Điểm này rất quan trọng khi đi trộm mộ.

Có ba người bọn họ gia nhập, đội trộm mộ chuyên nghiệp của Lý Đông đã có một bộ khung sơ lược.

Lần hợp tác đi Tinh Tuyệt cổ thành này, cũng là một dịp để rèn giũa, đặt nền móng cho sự hợp tác lâu dài sau này.

"Tôi cũng không có đồ gì tốt, cái kim ấn này vừa lấy được dưới mộ, chắc là một món bảo bối, xem như lễ gia nhập của tôi đi." Ngô Tà từ trên người lấy ra một cái ấn vàng, đưa cho Lý Đông.

Trong mắt họ, người lợi hại như Lý Đông dẫn đội đi trộm mộ, đương nhiên là đại ca.

Đám tiểu đệ này, tự nhiên phải lấy ra chút đồ để hiếu kính đại ca rồi.

Nhìn cái ấn vàng vuông vức, Lý Đông lập tức ngây người.

"Cậu lấy cái ấn vàng này lúc nào, sao tôi không thấy?" Lý Đông không hiểu hỏi.

“Ăn cơm nghề này, ai mà chẳng có vài ngón nghề chứ?” Ngô Tà cười nói: “Trong quan tài không có đồ gì tốt, một cái ấn vàng, còn có một cái ưng phù, bị lão Hồ lấy rồi.” Quả nhiên ai cũng là cao thủ, chỉ có Lý Đông là tay không chạy lên.

Cũng không đúng.

Lý Đông cũng có thu hoạch.

Đó là nhãn cầu của người đàn ông kia.

Một con bị Dương Tuyết Lỵ bắn vỡ, con còn lại bây giờ đang ở trong lòng Lý Đông.

Nhãn cầu đó có liên quan đến Tinh Tuyệt Nữ Vương, giá trị tuyệt đối không nhỏ.

Hồ Bát Nhất lấy ưng phù ra, giao cho Lý Đông, nói: “Thứ này chắc là binh phù để điều binh.” Ưng phù cũng được đúc bằng vàng, vàng có độ tinh khiết cao, công nghệ cũng vô cùng tinh xảo, chế tác sống động như thật.

Giới trộm mộ có một quy tắc bất thành văn: trộm mộ không trộm ngọc.

Ngọc có linh tính, sẽ hấp thụ tinh khí của người chết.

Không may mắn.

Ngọc được tử khí nuôi dưỡng, không thể mang bên người, nếu không sẽ mang lại vận xui.

Ngọc để ngoài thị trường, những người mua có mắt nhìn đều có thể nhận ra đó là ngọc lấy từ trong quan tài, tự nhiên sẽ không mua, giá trị cũng giảm đi rất nhiều.

Từ góc độ khoa học, ngọc thạch tương đối dễ dính virus và vi khuẩn.

Khả năng làm sạch của vàng bạc mạnh hơn nhiều.

Ngô Tà và Hồ Bát Nhất đều không chọn lấy ngọc khí, mà lấy hai món đồ bằng vàng.

Đương nhiên, mắt nhìn của họ đều vô cùng sắc bén.

Hai món đồ này cũng có thể là thứ giá trị nhất trong ngôi mộ đó, so với bảo kiếm Bàn Tử lấy đi, cũng không hề thua kém.

Lý Đông cũng không khách sáo.

Trước đó đã nhận bảo kiếm của Bàn Tử, nếu không nhận đồ của Ngô Tà và Hồ Bát Nhất, có chút không phải, liền nhận hết cả.

"Vậy sau này chúng ta là anh em." Lý Đông chìa tay ra.

Bàn Tử, Ngô Tà, Hồ Bát Nhất đều đặt tay lên.

Bốn bàn tay đặt chồng lên nhau, mọi người không nhịn được cười lớn.

Một đội trộm mộ chuyên nghiệp, từ đây thành hình.

Lý Đông cầm thanh bảo kiếm Bàn Tử tặng lên xem xét, chỉ thấy trên thân kiếm có khắc một ký tự kỳ lạ, nhưng lại không nhận ra là chữ gì.

Kệ đi.

Cứ cường hóa trước rồi nói.

Lần này nguyên liệu cơ bản chắc là đủ tốt rồi nhỉ.

"Hệ thống, tôi muốn cường hóa." "[Đinh, mời túc chủ chọn cấp độ cường hóa:]" ".....Cấp năm: Trấn Yêu Kiếm, thanh kiếm này sắc bén vô song, chém vàng chặt ngọc như cắt dưa thái rau, đồng thời có năng lực chấn nhiếp yêu ma quỷ quái, có thể trảm yêu trừ ma, cầm kiếm trong tay, yêu ma quỷ quái đều không thể đến gần (Chú thích:

Phải có Kim phách chi thân hoặc huyết mạch cao hơn mới có thể sử dụng).

Một triệu Đạo tệ.....” Đối với các lựa chọn khác, Lý Đông đều lướt qua, chúng đều không phù hợp, chỉ có Trấn Yêu Kiếm là hợp khẩu vị của anh.

Chỉ là cái giá cường hóa này khiến Lý Đông đau lòng.

Gần như là toàn bộ số Đạo tệ còn lại của anh.

Tiêu hết một triệu, thật sự sẽ biến thành một tên nghèo rớt mồng tơi không còn Đạo tệ nào.

Thật sự có chút không nỡ.

Chương 207

Nhưng mà, Đạo tệ là để tiêu.

Lý Đông nhanh chóng chọn cường hóa, và nhấn xác nhận.

"[Đạo tệ khấu trừ thành công.....]" "[Cường hóa thành công.....]" Theo giọng nói lạnh như băng của hệ thống, Lý Đông cảm thấy thanh kiếm trong tay dường như đã thay đổi, lại có vẻ như không hề thay đổi.

Trấn Yêu Kiếm có hình dáng gần giống với thanh bảo kiếm ban đầu, nếu không nhìn kỹ thì không nhận ra sự khác biệt.

Nhưng trên thực tế, năng lực của hai thanh kiếm có thể nói là một trời một vực.

Trấn Yêu Kiếm sắc bén hơn thanh bảo kiếm ban đầu, thân kiếm lại nhẹ hơn, cầm trong tay nhẹ như không có gì.

Điểm quan trọng nhất là, thanh bảo kiếm ban đầu chỉ là một thanh bảo kiếm bình thường, ngoài việc sắc bén và cứng rắn như Đồ Long Đao ra thì không có điểm đặc biệt nào khác.

Trấn Yêu Kiếm thì khác.

Thanh kiếm này có khả năng khắc chế yêu ma quỷ quái cực mạnh.

Lý Đông tuy có Đồ Long Đao, nhưng vẫn phải dựa vào cơ thể để đối phó với âm hồn.

Có Trấn Yêu Kiếm, vấn đề này đã được giải quyết một cách dễ dàng.

Có Trấn Yêu Kiếm rồi, Đồ Long Đao cũng không cần thiết phải mang theo nữa.

Lý Đông quyết định dùng thanh đao này để thu phục lòng người.

Bây giờ Ngô Tà, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử đều đã nhận anh làm đại ca.

Đã làm đại ca, thì phải có dáng vẻ của đại ca.

Cũng nên để cho tiểu đệ có chút lợi lộc, nếu không, ai theo mình chứ?

"Ta có thanh đao này, ai thích nào?" Lý Đông lên tiếng.

Đồ Long Đao vừa nhìn đã biết không phải vật tầm thường, trước đó mọi người cũng đã thấy được sự phi phàm của nó.

Thấy Lý Đông muốn tặng thanh đao này, ba người không khỏi thầm gật đầu.

Đúng là Đông ca, có khí phách.

Đối với tiểu đệ một chút cũng không keo kiệt!

Vương Bàn Tử nhe răng cười nói: "Tôi không cần đâu, nói thật, tôi thích dùng súng, lựu đạn hơn.

Dùng đao cảm giác không thuận tay." Hồ Bát Nhất lên tiếng: "Tôi cũng vậy, nói thật, dùng súng vẫn thoải mái hơn, nếu thực sự cần thiết, trang bị thêm một con dao găm là được rồi." Ngô Tà nhìn hai người kia, nói: "Vậy tôi không khách sáo nữa, tôi khá thích thanh đao này." Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đều từng là lính, thích dùng súng ống.

Ngô Tà thì khác, xuất thân từ Cửu Môn, đối với đồ cổ tương đối yêu thích.

Đồ Long Đao là thanh đao do hệ thống cường hóa ra.

Nó không có nửa điểm khác biệt so với Đồ Long Đao nguyên bản.

Chuyên gia khảo cổ lợi hại nhất cũng không nhìn ra được chút

khác biệt nào.

Dù sao sản phẩm của hệ thống, tất nhiên là hàng thượng phẩm.

Ngô Tà cầm Đồ Long Đao trong tay, tiện tay chém một nhát, chặt đứt một tảng đá bị vùi nửa mình trong cát.

"Quả nhiên là tuyệt thế hảo đao, sắc bén vô song." Ngô Tà không ngớt lời khen ngợi.

"Nhưng mà, thanh đao này nếu thêm một chút hiệu quả trừ tà thì càng tốt." Dù sao cũng là đi trộm mộ, cần những thứ có khả năng khắc chế quỷ vật mạnh.

Lý Đông nghe vậy, không khỏi hỏi: "Chẳng lẽ cậu biết cách?" Ngô Tà gật đầu, cũng không giấu giếm nữa.

"Thật không dám giấu, tôi cũng xuất thân từ gia tộc trộm mộ, đối với những thứ này, tự nhiên cũng biết một chút." Cậu ta cất Đồ Long Đao đi, nói: "Tôi sẽ rèn lại thanh đao này, thêm vào một số thứ trừ tà trảm ma." Cậu ta không nói cách làm, những người khác cũng không hỏi.

Dù sao, ai mà không có bí mật nhỏ của riêng mình chứ?

Bí kíp gia truyền, tự nhiên không thể nói cho người ngoài.

Lý Đông cất ấn vàng và ưng phù, đặt vào người.

Anh mơ hồ cảm thấy hai món đồ này cũng giống như nhãn cầu trong lòng mình, có thể đều có quan hệ với Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Rốt cuộc là quan hệ gì, anh cũng không biết, chỉ có gặp Tinh Tuyệt Nữ Vương mới có thể làm rõ.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lý Đông đột nhiên dâng lên một trận bất an.

Tinh Tuyệt Nữ Vương không phải người, mà là yêu.

Mấy người bọn họ cứ thế đâm đầu vào địa bàn của một con yêu, chẳng phải là đang tự tìm đường chết sao?

Nhưng, Lý Đông không hề có ý định lùi bước.

Nhất là sau khi gặp người đàn ông kia và thấy bức bích họa dưới mộ, anh càng quyết tâm phải đến Tinh Tuyệt cổ thành.

Nhất định phải làm rõ chuyện này.

Bão cát đã ngừng, mọi người cũng bắt đầu tiếp tục lên đường.

Chương 208

Titanoboa đã sớm biến mất, lại trở về hình dáng lạc đà như cũ.

An Lực Mãn vẫn không ngừng cầu nguyện, cảm tạ trời thần đã cứu ông ta.

Phía trước là sa mạc đen.

Không còn nhìn thấy cây hồ dương nữa, không có những ngọn núi cát cao thấp nhấp nhô, độ cao của các cồn cát xung quanh đều tương tự nhau, vô biên vô tế, cảnh vật cũng gần như giống hệt.

Đi trong sa mạc, nếu không nhìn dấu chân sau lưng, sẽ nghi ngờ mình vẫn đang đứng tại chỗ, chưa đi được bao xa.

Không có dấu hiệu của sự sống.

Sa mạc đen giống như một vùng cấm của sự sống.

Hồ Bát Nhất cười hỏi An Lực Mãn: "Đại thúc, ông đã từng đến vùng sa mạc này chưa?" "Nơi quỷ quái này, ai mà chạy đến đây chứ?" An Lực Mãn cười khổ nói: "Tôi cũng là lần đầu tiên chạy vào sa mạc đen, trước đây, nhiều nhất cũng chỉ dám đứng xa xa nhìn một cái, nói thật, tôi bị tiền làm mờ mắt nên mới dẫn các người đến đây." "Nếu có thể lựa chọn lại, tôi thà chết một trăm lần, cũng không đến cái sa mạc đen chết tiệt này." An Lực Mãn bây giờ ruột gan đều hối hận xanh cả rồi.

Ông ta vẫn luôn cho rằng đám người Lý Đông không thể ra ngoài được.

Tuy vẫn ôm một tia hy vọng.

Nhưng nói thật, tia hy vọng đó thật sự quá mong manh.

“Người trẻ tuổi à, tôi nói cho các cậu nghe, không nên đụng vào những thứ không nên đụng, sẽ gặp xui xẻo đấy.” An Lực Mãn khổ tâm khuyên nhủ.

Hồ Bát Nhất cười hì hì gật đầu, không tranh cãi với ông ta.

Dù sao, bây giờ vẫn cần dựa vào An Lực Mãn để dẫn đường.

Tuy An Lực Mãn cũng chưa từng đến sa mạc đen, nhưng dù sao cũng đã lăn lộn trên sa mạc cả đời, kinh nghiệm vẫn có thể áp dụng được.

Tinh Tuyệt cổ thành nằm trong sa mạc đen.

Cụ thể hơn, nó ở dưới một ngọn núi từ tính.

Tình hình này, Lý Đông đã nói cho mọi người biết.

Trước đó ở dưới lòng đất núi Côn Luân, họ không tìm được bao nhiêu manh mối hữu ích.

Giáo sư Trần vì thế mà phát điên.

Sự việc phát triển không giống như kế hoạch ban đầu.

Bây giờ muốn tìm Tinh Tuyệt cổ thành, chỉ có thể dựa vào kiến thức trong đầu Lý Đông.

Hồ Bát Nhất không hổ danh được người ta gọi là bản đồ sống trong sa mạc, quả nhiên không phải là hư danh.

Mặc dù đây cũng là lần đầu tiên anh tiến vào sa mạc đen, nhưng đôi mắt như cáo sa mạc của anh luôn có thể phát hiện ra một số sinh vật như chuột cát, cỏ toa ẩn mình trong những hố cát.

Đó là kinh nghiệm lăn lộn trong sa mạc nhiều năm.

Sa mạc trông có vẻ khô cằn.

Nhưng thực tế, dưới lớp cát vàng dày, cũng có nước ngầm, thậm

chí có thể có những con sông ngầm chảy xiết.

Chỉ có điều, những nguồn nước ngầm này thường ở sâu dưới lòng đất vài chục mét, thậm chí vài trăm mét, không thể đào lên để lấy nước.

Chuột cát, cỏ toa những loài thực vật này, hệ rễ phát triển, có thể dựa vào chút hơi nước từ mạch nước ngầm bốc lên bề mặt sa mạc để kiên cường tồn tại.

Từ một góc độ nào đó, nơi nhìn thấy chúng sinh trưởng, có khả năng chính là nơi có sông ngầm.

Đi dọc theo tuyến sinh trưởng của những loài thực vật này, chính là đang đi dọc theo sông ngầm.

Chỉ có điều, những loài thực vật này không phải đâu cũng có.

Dù sao sông ngầm không phải sông trên mặt đất.

Cũng chỉ có những tay lão luyện sa mạc như An Lực Mãn mới có thể dễ dàng tìm ra, và từ đó xác định được hướng chảy của sông ngầm.

Theo thông tin Lý Đông cung cấp, đi dọc theo sông ngầm, đến núi từ tính, là có thể tìm thấy Tinh Tuyệt cổ thành.

Khi trời tối, họ dựng trại nghỉ ngơi.

Trong sa mạc, mọi người chỉ có thể tạm bợ, lấy lương khô và nước để trên lưng lạc đà ra ăn qua loa.

Sa mạc ban ngày nóng, nhưng ban đêm lại vô cùng mát mẻ, thậm chí có chút lạnh.

Ăn xong, Bàn Tử đi loanh quanh một chút.

Đột nhiên, cậu ta cảm thấy dưới chân có chút mềm.

Mềm hơn cả cát.

Bàn Tử trong lòng giật mình.

Khoảnh khắc tiếp theo, cậu ta thấy cơ thể mình chìm xuống.

“A, cát lún, cứu mạng!” Bàn Tử hét lớn.

Mọi người vội vàng chạy tới, liền thấy cơ thể Bàn Tử không ngừng chìm xuống.

Chương 209

Cát đã ngập đến ngực cậu ta.

"Đừng qua đây, ở đây có cát lún." Bàn Tử đã không còn hoảng sợ như ban đầu, bây giờ đã lấy lại được vài phần bình tĩnh.

Cho dù bị cát lún chôn vùi, cũng phải chết một cách có tôn nghiêm.

Trong sa mạc, cát lún vô cùng đáng sợ.

Thấy có người chìm trong cát lún, cũng không thể mạo hiểm đi cứu.

Vì như vậy sẽ kéo cả mình vào.

Mặc dù vậy, Bàn Tử vẫn không nhịn được giãy giụa.

Trước sinh tử có nỗi sợ hãi lớn.

Con người luôn có bản năng sống.

Thực tế, trong cát lún, càng giãy giụa, càng chìm xuống nhanh hơn.

Lý Đông nhìn một lát, liền cười nói: "Không phải cát lún, nếu thật sự là cát lún, cậu lắc lư cơ thể như vậy, đã sớm chìm xuống rồi." Nói xong, anh liền đi tới, kéo Bàn Tử lên.

"A!" Bàn Tử lại hét lớn một tiếng.

Vừa rồi khoảnh khắc cuối cùng, cậu ta cảm thấy hai chân mình lơ lửng.

May mà Lý Đông sức lực cực lớn, kéo mạnh ra ngoài, liền kéo được cơ thể cậu ta lên.

Quả nhiên không phải cát lún.

Tại nơi Bàn Tử vừa chìm xuống, xuất hiện một cái hang tối om

sâu thẳm.

Miệng hang bên ngoài chắc đã được dùng thứ gì đó che đậy.

Cơ thể Bàn Tử nặng, vừa dẫm lên, đã làm hỏng thứ che đậy, khiến người chìm xuống.

Cũng là trong cái rủi có cái may, không bị rơi xuống đáy hố.

Chẳng lẽ lại là một ngôi mộ cổ?

Dương Tuyết Lỵ có chút căng thẳng.

"Nếu không cần thiết, chúng ta đừng xuống nữa." Ngôi mộ lần trước, đến nay vẫn để lại bóng ma tâm lý cho Dương Tuyết Lỵ.

Cô luôn cảm thấy trước khi đến Tinh Tuyệt cổ thành, không nên xuống mộ nữa.

Cũng không hẳn là hoàn toàn sợ hãi, mà là không muốn có thêm rắc rối.

"Đi chứ, sao lại không đi?" Bàn Tử lập tức lên tiếng phản đối.

Mẹ nó chứ?

Có mộ mà không vào, vậy đến sa mạc làm gì?

Hồ Bát Nhất nhìn xem, nói: "Để tôi xuống xem trước." Lý Đông gật đầu.

Có Hồ Bát Nhất đi trước dò đường, tự nhiên là tốt nhất.

Thế là họ tìm một sợi dây thừng, thả Hồ Bát Nhất xuống.

Không bao lâu sau, Hồ Bát Nhất dùng đèn pin chiếu ra bên ngoài.

Lý Đông hiểu ý, lập tức kéo dây thừng, đưa anh ta lên.

"Thế nào?" Bàn Tử hưng phấn hỏi.

"Đúng là một ngôi mộ, nhưng quy mô không lớn." Hồ Bát Nhất

nói: “Ngôi mộ này chắc là đã bị người ta trộm vào khoảng hai ba ngày trước, đồ đạc bên trong đều bị lấy đi rồi.” Bàn Tử lập tức lộ vẻ thất vọng.

Một ngôi mộ không có giá trị, cậu ta cũng không còn hứng thú nữa.

“Thủ pháp của đám người đó cũng khá dã man.” Hồ Bát Nhất nói: “Dùng thuốc nổ phá tung rất nhiều nơi, ngôi mộ cũng bị hủy hoại hoàn toàn.” Không ngờ trong sa mạc đen hoang vắng này, lại có một đám người khác.

Hay thật, trộm mộ mà cũng dùng thuốc nổ, đám người này xem ra cũng dữ dằn đấy.

“Chẳng lẽ họ đi trước chúng ta?” Lão Dương lập tức có chút lo lắng.

Nếu đám người đó đi trước, lấy hết bảo vật trong Tinh Tuyệt cổ thành, rồi phá hủy nó, thì không hay rồi.

Lý Đông nghe vậy, nói: “Chắc là không dễ tìm thấy Tinh Tuyệt cổ thành như vậy đâu.” Nếu Tinh Tuyệt cổ thành dễ tìm như vậy, đã sớm không còn tồn tại trên đời.

“Tôi biết đám người đó.” An Lực Mãn đột nhiên lên tiếng.

Mọi người lập tức đổ dồn ánh mắt về phía ông ta.

“Là một đám người nước ngoài, trước đó tôi đã dẫn họ vào sa mạc, nhưng mà, tôi thấy đám người đó không phải thứ tốt lành gì, nên đã bỏ họ lại trong sa mạc.” Nghe lời của An Lực Mãn, mọi người không khỏi nhìn nhau.

“Đại thúc, ông làm vậy, có chút không phúc hậu lắm.” Dương Hinh nhỏ giọng nói.

“Có gì mà không phúc hậu?” An Lực Mãn biện giải: “Tôi thấy họ đều là người xấu, đụng vào những thứ không nên đụng, nên mới bỏ họ lại trong sa mạc.” “Lỡ như họ là người tốt thì sao?” Dương Hinh phản bác: “Lỡ như ông nhầm, hiểu lầm họ thì sao?” Mặt An Lực Mãn lập tức đỏ lên, nói: “Tôi không thể nhầm được.

Chương 210

Cho dù có nhầm thật, nếu họ là người tốt, Hồ Đại cũng sẽ chỉ dẫn, để họ ra khỏi sa mạc." "Nhưng mà, tôi chưa bao giờ nhầm cả." Nghe câu này, mọi người cũng hiểu ra.

Khi gặp nguy hiểm, bỏ người khác lại sa mạc, chuyện này, An Lực Mãn không chỉ làm một lần.

Đúng là một người dẫn đường tốt đủ tiêu chuẩn.

Ai mà thuê ông ta dẫn đường, đúng là xui tám kiếp.

"Khụ khụ, đại thúc, thực ra ông làm rất tốt, họ đều là người xấu, đáng bị bỏ lại trong sa mạc." Lý Đông vỗ vỗ vai An Lực Mãn, an ủi một câu.

Gã này tuyệt đối không đáng tin.

Nhưng mà, bây giờ cần phải ổn định ông ta.

Xem ra, sau này phải cử một người theo dõi ông ta.

Nếu không, thật sự sợ ông ta bỏ lại mọi người rồi tự mình chạy mất.

"Yên tâm, tôi thấy các người đều là người tốt, tôi sẽ không bỏ các người đâu." An Lực Mãn dừng một chút, lại nói: "Những người đó, nếu không cố ý chui vào những nơi nguy hiểm, ngoan ngoãn nghe lời tôi, tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề gì, tôi cũng tuyệt đối không bỏ họ lại." Lý Đông khẽ gật đầu.

Câu này, An Lực Mãn cũng không nói dối.

An Lực Mãn con người này, đặc điểm lớn nhất là sợ chết, ích kỷ, thấy nguy hiểm là chạy.

Nhưng, nếu không gặp nguy hiểm lớn, ông ta cũng là một người dẫn đường tận tâm.

“Không ngờ những người này sau khi lạc đường, vẫn còn tâm trạng trộm mộ.” Lão Dương có chút bội phục đám người kia.

Đúng là cần tiền không cần mạng.

“Lỡ như họ không bị lạc đường thì sao?” Ngô Tà tiếp lời.

Lời này vừa thốt ra, tâm trạng của mọi người lại trở nên có chút không tốt.

“Mẹ kiếp, chúng ta mau đuổi theo, xử lý bọn chúng.” Bàn Tử đề nghị.

“Một đám người nước ngoài, muốn trộm quốc bảo của nước ta, đáng bị cho đi chết.” Bàn Tử tức giận bất bình.

“Vũ khí trang bị của họ rất tinh nhuệ.” Hồ Bát Nhất đã xuống mộ thất dưới lòng đất xem qua.

Thông qua lỗ đạn và vết tích phá hủy, có thể thấy được thông tin này.

Vũ khí tinh nhuệ có nghĩa là, bây giờ đuổi kịp đám người đó, cũng chưa chắc đã đánh lại được họ.

“Đây là sa mạc đen.” Lý Đông cười nói: “Tôi thấy mọi người đừng lo bò trắng răng nữa, sa mạc đen dễ đi như vậy sao?

E rằng chưa tìm thấy Tinh Tuyệt cổ thành, họ đã bỏ mạng trong sa mạc đen rồi.” Lời này cũng không sai.

An Lực Mãn, một bản đồ sống, đối với sa mạc đen cũng vô cùng kiêng dè, không có chút chắc chắn nào có thể đi ra được.

Huống chi là một đám người ngoài, ngay cả một người dẫn đường cũng không còn.

“Cho dù có đến được Tinh Tuyệt cổ thành, cũng chưa chắc tìm được thứ gì, bên trong Tinh Tuyệt cổ thành cũng không dễ vào như vậy.” Dương Tuyết Lỵ vừa dứt lời, mấy cặp mắt xung quanh liền đổ dồn vào cô.

Lão Dương càng không nhịn được lên tiếng hỏi: “Tinh Tuyệt cổ thành không phải cũng rất đáng sợ sao?

Bên trong đó, rốt cuộc có thứ gì?” Chuyến đi đến Tinh Tuyệt cổ thành này là do Dương Tuyết Lỵ khởi xướng, vì vậy, mọi người đều cho rằng Dương Tuyết Lỵ chắc chắn biết thông tin về Tinh Tuyệt cổ thành.

Đến lúc này, mọi người tự nhiên đều muốn biết thêm thông tin về Tinh Tuyệt cổ thành.

“Cha tôi đã mất tích khi tìm kiếm Tinh Tuyệt cổ thành.” Dương Tuyết Lỵ lên tiếng.

Giọng điệu của cô bình thản.

Trong sự bình thản đó lại pha chút bi thương nhàn nhạt.

Mọi người đều im lặng không nói.

“Cha tôi đã dành cả đời để nghiên cứu Tinh Tuyệt cổ thành, hy vọng khám phá bí mật của nó, giải trừ lời nguyền trên người mẹ và tôi.” “Tiếc là, cuối cùng ông đã thất bại.” “Sau khi cha tôi qua đời, tôi thường xuyên mơ, mơ thấy một cái hang đen ngòm, bên trong có một cỗ quan tài khắc đầy Quỷ động văn.” “Linh hồn cha tôi trên trời nhất định đang nhìn tôi, nhất định hy vọng tôi có thể tìm ra Tinh Tuyệt cổ thành.” Đối với Dương Tuyết Lỵ, tìm Tinh Tuyệt cổ thành không chỉ để giúp cô giải trừ lời nguyền.

Quan trọng hơn là, hoàn thành di nguyện của cha.

“Tinh Tuyệt quốc là quốc gia thủ lĩnh của các nước Tây Vực,

thống trị ba mươi sáu nước Tây Vực, cho đến khi vị Tinh Tuyệt Nữ Vương cuối cùng qua đời, Tinh Tuyệt quốc liền từ đó biến mất trong biển cát, không còn thấy tung tích." "Về tình hình cụ thể của Tinh Tuyệt quốc, thực ra tôi biết rất ít.

Quốc gia này quá thần bí, cha tôi nghiên cứu cả đời, biết được cũng không nhiều." Dương Tuyết Lỵ nói đến đây, liền nhìn về phía Lý Đông, cười nói: "Hình như anh biết còn nhiều hơn tôi." Trong mắt Dương Tuyết Lỵ, Lý Đông là toàn năng, không gì không biết.

Đến bây giờ, manh mối về vị trí địa lý của Tinh Tuyệt quốc đều là do Lý Đông cung cấp.

Mọi người liền đều nhìn về phía Lý Đông.

Lý Đông cười nói: "Chuyện của Tinh Tuyệt quốc, tôi đúng là biết một chút, nhưng không nhiều." "Nhưng, có một điểm có thể khẳng định, Tinh Tuyệt cổ thành tuyệt đối tồn tại." Lý Đông biết bây giờ trong đội có người lo lắng Tinh Tuyệt cổ thành không thực sự tồn tại, nên mới nói như vậy.

"Đông ca, Tinh Tuyệt quốc rốt cuộc tình hình thế nào?" Lão Dương có chút sốt ruột.

"Tinh Tuyệt quốc vô cùng sùng bái con mắt, cũng kính sợ rắn." "Tại Tinh Tuyệt quốc, rắn là quan chấp hành trừng phạt tội nhân, nhưng rắn lại chỉ nghe lệnh của Nữ Vương." Nghe Lý Đông nói đến đây, Bàn Tử không khỏi tò mò cười nói: "Ê, Tinh Tuyệt Nữ Vương thực ra là một người huấn luyện rắn à." Mọi người không khỏi cười lớn.

Lý Đông nói: "Tinh Tuyệt quốc có rất nhiều rắn, gần như đâu đâu cũng có.

Những con rắn này có sức tấn công vô cùng mạnh mẽ, hơn nữa,

còn độc hơn cả rắn hổ mang, sức sống cũng vô cùng ngoan cường." "Cho dù chặt đứt đầu những con rắn này, nhưng nếu vì thế mà mất cảnh giác, tiến vào phạm vi tấn công của rắn, con rắn này sẽ tấn công theo ý chí trước khi chết, kéo thêm một người đi cùng." Chuyện này có chút đáng sợ, mọi người đều không lên tiếng.

Chương 211

“Tương truyền, Tinh Tuyệt Nữ Vương có thần lực, thực ra không phải người, mà là yêu.

Vì vậy, có đủ loại thần thông không thể tưởng tượng được.

Bão cát đen cũng là do bà ta sau khi chết mới nổi lên, nghe nói là để chôn vùi những quốc gia dám phản kháng.” “Tinh Tuyệt Nữ Vương từng hạ hai lời nguyền, một là nếu có ai động đến tài sản của bà ta, liền bị nguyền rủa không bao giờ ra khỏi sa mạc đen được nữa.” “Hai là nếu có ai tiến vào thánh địa Tinh Tuyệt, liền bị nguyền rủa cả người đó và con cháu đời sau đều sẽ chịu đau khổ dày vò, tất cả mọi người đều không sống quá năm mươi tuổi.” Nghe đến đây, sắc mặt Dương Tuyết Lỵ lập tức thay đổi.

Cô và mẹ cô đều là người bị nguyền rủa, định sẵn không sống quá năm mươi tuổi.

Về chuyện bị nguyền rủa, những người khác cũng đã sớm biết.

Dù sao, mọi người cũng từng là đồng đội, Dương Tuyết Lỵ cũng không giấu diếm.

Nhưng, về nguyên nhân bị nguyền rủa, Dương Tuyết Lỵ không nói, không ngờ Lý Đông lại biết truyền thuyết đó.

“Về tình hình Tinh Tuyệt quốc, tôi chỉ biết có bấy nhiêu, những thứ khác, tôi cũng không rõ lắm.” Lý Đông nói xong, đột nhiên đưa tay ôm Dương Tuyết Lỵ vào lòng.

Anh biết bây giờ Dương Tuyết Lỵ rất nhạy cảm, cũng rất yếu đuối.

Càng đến gần Tinh Tuyệt cổ thành, sóng lòng của Dương Tuyết

Lỵ càng lớn.

"Thánh địa Tinh Tuyệt là nơi nào?" Ngô Tà đột nhiên lên tiếng hỏi.

"Thánh địa Tinh Tuyệt chắc là ở trong quỷ động, tương truyền họ là dân tộc đến từ lòng đất, quỷ động chính là thánh địa." Nghe đến đây, Dương Hinh đột nhiên ngẩng đầu, liếc nhìn Dương Tuyết Lỵ một cái.

Một đêm dài đằng đẵng.

Mọi người đều đang nói về chuyện của Tinh Tuyệt cổ thành.

Bây giờ đang ở trong sa mạc đen, có lẽ chỉ có tìm được Tinh Tuyệt cổ thành, mới có thể tìm được cách rời khỏi sa mạc đen.

Huống hồ mỗi người, trừ Lý Đông ra, trên người đều trúng độc thi thủy, cũng chỉ có tìm được Tinh Tuyệt cổ thành, mới có khả năng tìm được cách giải độc.

Hơn mười ngày tiếp theo, họ càng đi sâu vào sa mạc, cuối cùng ngay cả An Lực Mãn cũng mất dấu vết của sông ngầm.

Đi trong sa mạc hơn mười ngày, mỗi người đều cảm thấy mệt mỏi kiệt sức.

Nước và thức ăn mang theo cũng dần dần không đủ, cứ thế này, không quá bảy ngày, họ chỉ có thể giết lạc đà để lót dạ giải khát.

Chiều hôm đó, An Lực Mãn không ngừng cầu nguyện, nhưng lại nói với Lý Đông: "Xem ra Hồ Đại không hề chiếu cố tôi, tôi chỉ có thể đưa các người đến đây." "Ở đây không có bất kỳ manh mối nào, tôi không nhìn ra được bất cứ thứ gì, chặng đường tiếp theo, mọi người đành phó mặc cho số phận thôi." Không ngờ ngay cả bản đồ sống như An Lực Mãn cũng đến lúc cùng đường bí lối.

Lòng mọi người đều bất an, vừa nóng vừa mệt.

Chẳng lẽ thật sự phải bị kẹt chết trong sa mạc đen này sao?

Lý Đông nhìn quanh bốn phía, chỉ vào một cồn cát ở xa, nói: "Cồn cát đó là cồn cát cao nhất gần đây, mọi người trèo lên đó xem có nhìn thấy được gì không." "Sao, Đông ca có phát hiện gì à?" Ngô Tà lên tiếng hỏi.

"Thử xem sao." Lý Đông quan sát sắc trời, đúng lúc mặt trời lặn, liền nói: "Mọi người đi lên xem." Mọi người liền cùng nhau trèo lên cồn cát, nhìn bốn phía, hướng về phía hoàng hôn, ráng chiều.

Dương Tuyết Lỵ đột nhiên hét lên: "Ở đó, ở đó có một ngọn núi." Đó là một vệt đen mờ ảo, quá xa, nhìn không rõ lắm.

Lý Đông có chút kỳ lạ, sao Dương Tuyết Lỵ lại nhìn rõ được?

Vận dụng Ưng Nhãn, anh mới nhìn rõ.

Quả nhiên, vệt đen đó chính là một dãy núi đen, như một con rồng đen nằm ở đó.

Hoàng hôn buông xuống, con rồng đen bị đứt đoạn ở giữa, chính giữa dường như có một cửa núi.

Nơi đó, chắc là núi Zagrama trong truyền thuyết.

"Ăn chút gì đi, chúng ta xuất phát ngay bây giờ." Lý Đông không muốn đợi thêm một khắc nào.

Lúc này mặt trời sắp lặn, thời tiết không còn nóng nữa, thời khắc mát mẻ nhất trong ngày sắp đến.

Thời tiết như vậy thích hợp nhất để đi đường.

Lập tức xuất phát, đi suốt đêm.

Đêm đó trăng sáng vằng vặc, đúng là ông trời chiếu cố.

Tục ngữ nói: nhìn núi chạy chết ngựa.

Đi cả một đêm, đến bốn giờ sáng, cuối cùng họ mới đến được chân núi.

Đến đây, ánh trăng đã bị núi Zagrama che khuất, không còn cách nào chỉ đường cho họ nữa.

Nhìn cửa núi đen ngòm, mọi người đều cảm thấy trong lòng có chút bất an, phảng phất như đang bước vào một cái miệng vực sâu khổng lồ.

Phía trước phảng phất như là cửa địa ngục, ác ma đang há cái miệng lớn như chậu máu, muốn nuốt chửng toàn bộ thế gian.

Mọi người xuống khỏi lạc đà, đi bộ tiến lên.

"Mắt mũi để ý một chút, nơi này tà ma lắm." Lý Đông lên tiếng nhắc nhở: "Đừng chỉ chú ý xung quanh, cũng phải chú ý dưới chân." "Cẩn thận rắn." Lý Đông lại bổ sung một câu.

Nghe Lý Đông nói vậy, mọi người đều căng thẳng.

Trong phút chốc, ai cũng tập trung tinh thần, đi chậm lại, cẩn thận từng bước tiến về phía trước.

Không có ánh trăng, chỉ có thể bật đèn pin lên.

Chương 212

May mà Lý Đông có mang theo sạc năng lượng mặt trời, lúc này pin đèn pin vẫn đủ.

Trong sơn cốc phía trước, toàn là đá núi đen.

Núi non vắng lặng.

Ngoài cát vàng và đá, không có gì cả.

Bỗng nhiên, Lý Đông nhìn thấy một thứ gì đó.

Dường như là một người?

Lý Đông vội vàng vận dụng Ưng Nhãn nhìn sang.

Đúng là người.

Một người chết.

"Tôi và lão Hồ qua đó xem, các cậu ở đây đợi tôi." Lý Đông dặn dò một tiếng, liếc nhìn Hồ Bát Nhất một cái, hai người nâng cao cảnh giác, chậm rãi đi tới.

Người chết mặc một bộ áo choàng đen, bao bọc kín mít, chỉ có hai mắt lộ ra ngoài, trên lưng đeo một cái túi lớn.

Chắc là đang ngồi nghỉ ở đây, trước khi chết, đang ngước nhìn trời cao.

Sau đó, cứ thế chết một cách không hề có dấu hiệu.

Không có vết thương, cũng không có vẻ mặt kinh hãi.

Chết rất thanh thản, phảng phất như đang ngủ.

Chỉ có điều, mắt ông ta không nhắm, vẫn mở, tạo cho người ta một cảm giác vô cùng quỷ dị.

Hồ Bát Nhất khẽ nhíu mày, nói: "Trông giống như trúng độc mê hương gì đó, rồi chết đi." Chỉ có người bị thuốc mê làm cho mê man, rơi vào ảo giác, mới có vẻ thanh thản như vậy.

Sẽ không cảm nhận được sinh mệnh của mình sắp kết thúc, nên cũng sẽ không lộ ra vẻ mặt kinh hãi.

Lý Đông đột nhiên đưa tay, giật miếng vải che mặt của người đàn ông ra.

Da dẻ không khô héo, chắc là mới chết không quá vài giờ.

Lý Đông giơ đèn pin trong tay lên.

Lại nhìn thấy thêm người chết.

Một người, hai người.....

"Tổng cộng chín người." Hồ Bát Nhất đếm rất rõ ràng.

Những người này đều dùng áo choàng đen bao bọc kín mít, chỉ có mắt lộ ra ngoài.

Ai cũng chết rất thanh thản, thậm chí còn mang theo nụ cười nhàn nhạt, phảng phất như cái chết là một chuyện vui vẻ.

Đột nhiên, Lý Đông nghe thấy một chút động tĩnh.

Rất nhẹ.

Ở sau lưng.

Anh đột ngột rút kiếm.

Phảng phất như sau lưng có mắt, kiếm quang trong tay Lý Đông loé lên.

Một con rắn nhỏ dài chưa đến một thước, to bằng ngón tay, bị Lý Đông một kiếm chém đứt.

Nhưng, cho dù thân thể bị chém thành hai đoạn, nó lại đột nhiên

ngẩng cái đầu mang "vương miện" lên, lao nhanh về phía cơ thể Lý Đông.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Phản ứng của Lý Đông nhanh đến mức nào, việc con rắn này tấn công lần nữa đã nằm trong dự liệu của anh.

Anh chỉ là thử xem, để kiểm chứng, truyền thuyết có phải là thật không.

Kiếm quang lại loé lên lần nữa.

Đầu rắn bị chém làm đôi.

"Kiếm pháp hay." Hồ Bát Nhất tán thưởng một tiếng.

Thực tế, Lý Đông chưa bao giờ học kiếm pháp.

Nhưng, dù sao cũng có kỹ năng Cách đấu tinh thông do hệ thống tặng.

Khi cầm kiếm, anh liền tìm được cảm giác.

Huống chi cơ thể anh đã được cường hóa nhiều lần, các chỉ số đều vượt xa người thường.

Thiên hạ võ công, duy khoái bất phá.

Tốc độ và phản ứng của Lý Đông lúc này gấp hai lần rưỡi người thường, lọt vào mắt Hồ Bát Nhất, tự nhiên là vô cùng nhanh.

Chương 213

Ra chiêu sắc bén, tốc độ nhanh như chớp, độ chính xác cao, đương nhiên là kiếm pháp hay.

Lý Đông cười cười, nói: "Ở đây chắc chắn có rắn, phải cẩn thận hơn." Thấy Lý Đông và Hồ Bát Nhất bình an vô sự, Dương Tuyết Lỵ và những người khác cũng từ từ tiến lại gần.

Lúc này ai cũng đã rút súng ra, toàn thân cảnh giới, không dám lơ là chút nào.

Đúng lúc này, Lý Đông đột nhiên lại nghe thấy tiếng rắn di chuyển.

Anh đột ngột quay đầu, đang định hét lên bảo Hồ Bát Nhất cảnh giác, lời đến bên miệng, lại đột nhiên nuốt xuống.

"Lão Hồ, đừng động." Lý Đông lên tiếng hét.

Hồ Bát Nhất lập tức ngẩn người, sau đó hiểu ra, vì anh cảm thấy sau gáy mình đột nhiên lạnh toát.

Có một con rắn đang ở trên cổ anh.

Sắc mặt Hồ Bát Nhất trong nháy mắt trắng bệch.

Lý Đông rút kiếm ra, nhưng không dám vung xuống.

Lúc này, anh mới cảm thấy võ công của mình vẫn còn chưa đủ.

Một kiếm này, anh không chắc chắn.

Vừa không chắc chắn có thể chém con rắn trước khi nó tấn công, vừa không chắc chắn có thể vung kiếm chính xác như vậy.

Một chút bất cẩn, e rằng rắn chưa giết được, đầu của Hồ Bát Nhất đã bị một kiếm chặt xuống.

Đúng lúc này, thân rắn hơi nhô lên, lùi lại một chút.

Đây là động tác tấn công tiêu chuẩn của rắn.

Khoảnh khắc này, tim Lý Đông cũng như treo trên sợi tóc.

Hồ Bát Nhất không dám động đậy, chỉ có thể chờ đợi số phận phán xét.

Lúc này, lòng anh ta lạnh ngắt.

Đúng lúc này, đột nhiên, một luồng sáng mạnh chiếu tới, Hồ Bát Nhất không khỏi nhắm mắt lại.

Trên vai anh ta, bên cạnh cổ, con rắn kia phảng phất như bị trúng ma pháp hóa đá, thân rắn cứng đờ, rơi xuống đất.

Lý Đông vung kiếm xuống.

Chính xác không sai sót, đầu rắn bị chặt làm hai mảnh.

Hồ Bát Nhất hoàn hồn, lấy xẻng sắt đập lia lịa.

Bây giờ trong lòng anh vẫn còn vô cùng sợ hãi, mấy nhát đập xuống, hoàn toàn giải tỏa nỗi kinh hoàng vừa rồi.

Thực ra, con rắn đen đã bị Lý Đông một kiếm chém đầu làm đôi, đã chết không thể chết hơn được nữa.

Cuộc tấn công sau khi chết cũng không thể xảy ra.

Dù sao, đầu rắn đã thành hai mảnh, ngay cả cái miệng cắn người cũng bị tách ra.

Hồ Bát Nhất đập loạn xạ một hồi, hoàn toàn là thừa.

Nhìn dịch đen từ đầu rắn chảy ra, Hồ Bát Nhất mới dừng tay.

“Lợ tỷ, vừa rồi cô dùng đèn pin sao?” Bàn Tử không hiểu.

Vừa rồi cậu ta định nổ súng, nhưng thực sự không chắc chắn.

Nói thật, với tài bắn súng của cậu ta, một phát trúng đầu rắn, xác suất này không phải trăm phần trăm, thì ít nhất cũng là chín mươi chín phần trăm.

Nhưng lần này không cho phép bất kỳ sai sót nào.

Không dám bắn, thực sự không dám bắn.

Không ngờ Dương Tuyết Lỵ lại dùng đèn pin cường độ cao chiếu vào, giải quyết được con rắn đó.

"Rắn của Tinh Tuyệt cổ thành, đa số đều sợ ánh sáng mạnh." Dương Tuyết Lỵ lên tiếng.

"À?" Bàn Tử giật mình, nói: "Thì ra là vậy." Lý Đông kiểm tra bốn phía, không phát hiện thêm con rắn nào khác.

Sự chú ý của anh chuyển sang đám người kia.

Trang phục của những người này, thật sự có chút kỳ lạ.

Lý Đông nghĩ ngợi, rút Trấn Yêu Kiếm ra, rạch quần áo trên người họ.

Trên lưng một người trong số họ, Lý Đông phát hiện ra một hình xăm đặc biệt.

Một hình xăm kỳ lạ.

Giống rắn không phải rắn, giống hổ không phải hổ, giống chim không phải chim.....

Chắc là một thần vật trong truyền thuyết.

Chương 214

Lý Đông nhìn hồi lâu, ghi nhớ kỹ hình xăm này trong đầu.

Anh luôn có một cảm giác, không lâu sau, sẽ gặp lại đám người này.

Khi đó, giữa họ có thể sẽ xảy ra xung đột kịch liệt.

Lần này từ Tinh Tuyệt cổ thành ra ngoài, nhất định phải điều tra kỹ thân phận lai lịch của đám người này.

"Chắc là không còn rắn nữa, chúng ta lên lạc đà thôi." Cưỡi lên lạc đà, họ tiếp tục đi, hướng ra ngoài sơn cốc.

Đèn pin cường độ cao trong tay Dương Tuyết Lỵ không ngừng chớp nháy, quả nhiên không xuất hiện thêm con rắn nào nữa.

Suốt đường đi, có kinh mà không hiểm.

Khi ra khỏi sơn cốc, trời chưa sáng, nhưng mặt trăng đã biến mất không thấy.

Đây là thời khắc đen tối nhất trước bình minh.

Lý Đông ghìm lạc đà, nhìn ra xa, chờ đợi mặt trời mọc.

Bỗng nhiên, một khe hở màu đỏ sẫm xuất hiện ở chân trời phía xa, mặt trời cuối cùng cũng sắp mọc.

Mọi người đều không tự chủ được nhìn về phía đông.

Ánh nắng từ từ chuyển sang màu hồng, màu đỏ máu, cuối cùng hóa thành vạn đạo kim quang.

Một vầng mặt trời đỏ, từ từ mọc lên trên bầu trời.

Trong chốc lát, biển cát vô biên phảng phất biến thành một đại

dương vàng.

Ánh vàng lấp lánh, ráng mây vạn đạo, bình minh trên sa mạc thật hùng vĩ.

Trong sa mạc như được phủ đầy vàng, một thành phố khổng lồ hiện ra trước mắt mọi người.

Vô số bức tường đổ nát, các loại nhà cửa kiến trúc được xây bằng gạch, gỗ, đất, đá.

Trong thành có vô số tháp lầu.

Nổi bật nhất là một ngọn tháp đá đen nghiêng nghiêng.

Nó lặng lẽ sừng sững trong thành, mặc cho thời gian trôi đi.

Cách đây mấy ngàn năm, Tinh Tuyệt cổ thành vẫn luôn bị chôn vùi trong cát vàng, một lần nữa hiện ra trước mắt thế nhân.

"Chúng ta xuất phát bây giờ sao?" Dương Tuyết Lỵ lên tiếng hỏi.

Cả nhóm người này, ban đầu là đội do Dương Tuyết Lỵ tập hợp, để cùng nhau khám phá Tinh Tuyệt cổ thành.

Nhưng không biết từ lúc nào, đã biến thành lấy Lý Đông làm trung tâm.

Dù sao, hiện nay Hồ Bát Nhất, Ngô Tà, Bàn Tử, đều đã nhận Lý Đông làm đại ca, muốn theo anh xông pha, trộm mộ.

Dương Tuyết Lỵ và Dương Hinh lại trở thành người phụ nữ của Lý Đông.

Nghe lời của Dương Tuyết Lỵ, Lý Đông lắc đầu, nói: "Mọi người đã mệt cả đêm rồi, trước tiên xuống nghỉ ngơi, ăn no, bổ sung nước, nghỉ ngơi khỏe rồi hãy xuất phát." Bữa ăn của họ rất đơn giản, đều là lương khô quân dụng.

Như vậy tiện mang theo, không cần mang theo đồ dùng để nổi lửa nấu cơm.

Nhưng mà, khẩu vị thì cũng chỉ vậy thôi.

Ra ngoài, không thể đòi hỏi quá nhiều.

Mọi người xuống nghỉ ngơi, ăn cơm, uống nước.

An Lực Mãn lên tiếng: "Tôi sẽ không cùng các người vào Tinh Tuyệt cổ thành đâu, tôi không biết nơi đó, nhưng những thứ ở đó, hoặc là ma quỷ, hoặc là của Hồ Đại.

Đồ của ma quỷ, không thể đụng.

Đồ của Hồ Đại, càng không thể đụng." "Được, ông có thể ở đây đợi chúng tôi." Lý Đông cũng cho rằng, đúng là cần một người trông coi lạc đà và thức ăn.

An Lực Mãn là người thích hợp nhất.

Nói đi cũng phải nói lại, Lý Đông thật sự có chút lo lắng An Lực Mãn sẽ một mình chạy trốn.

"Tôi sẽ ở đây đợi các người một tuần, tôi xin thề với Hồ Đại." An Lực Mãn phát thệ.

Câu này vừa nói ra, Lý Đông lập tức yên tâm hơn không ít.

An Lực Mãn tuy nhát gan sợ việc, không liên quan gì đến trung thành đáng tin, nhưng tuyệt đối là một người có tín ngưỡng thành kính, đã thề với Hồ Đại, chắc chắn sẽ không vi phạm lời thề.

Đến Tinh Tuyệt cổ thành, nhiều nhất cũng chỉ ở lại một hai ngày.

Một tuần, chắc chắn đã sớm trở về.

Nếu một tuần mà vẫn chưa về, thì An Lực Mãn đúng là cũng không cần phải đợi nữa.

Ăn no rồi xuất phát.

Từ cửa núi đến Tinh Tuyệt cổ thành khoảng cách rất gần, không đi bao lâu đã đến trước cổng thành.

Chương 215

Cổng thành đã sụp đổ không ra hình dạng, họ trực tiếp đi vào trong thành từ chỗ tường đổ nát.

Bên trong toàn là một đống phế tích, không sụp đổ thì cũng là mục nát.

Nhìn từ xa thì còn có chút khí thế, đến gần xem, không phải cát thì cũng là gỗ mục, sự chênh lệch tâm lý này thật sự lớn.

Đi trong phế tích, gặp chỗ sụp đổ thì đi đường vòng.

Đi hồi lâu mới đến trung tâm cổ thành.

Tháp đen ở ngay bên cạnh, vô cùng dễ thấy.

Nhưng mà, gần đó ngay cả nhà dân cũng không thấy một gian, chỉ có từng bức tường đất đã phong hóa.

"Vương cung có thể được xây dưới lòng đất, cát trong thành quá nhiều, đã chôn vùi dấu vết ban đầu, tôi lên tháp đen xem thử, xem có thể phát hiện ra lối vào địa cung không." Họ tiến vào trong tháp.

Trên tường trong tháp đen khắc đầy những văn tự chi chít, chắc là Quỷ động văn.

Trong tháp đen, mỗi tầng đều có một bức tượng đá đen.

Tầng một là một con cừu đá, tầng hai là tượng người đá, nhưng lại đang quỳ một nửa, tầng ba là một tượng người đá có một đôi mắt khổng lồ.

Giáo sư Trần đã điên rồi, không đi cùng, tự nhiên cũng không có ai phân tích những bức tượng này đại diện cho cái gì.

Trong mắt nhóm người này, những bức tượng đá này đều rất bình

thường, không có gì quá đặc biệt.

Sau khi vào tầng thứ tư, bức tượng điêu khắc màu đen phía trước mới khiến mọi người sững sờ.

Thân rắn đầu người, có bốn chi thô chắc, nửa người nửa quái.

Mặt là khuôn mặt của nam giới, mặt mày dữ tợn, trừng mắt, giống như Nộ mục kim cương trong chùa.

Sau gáy có một quả cầu đen, vô cùng kỳ quái.

"Tượng điêu khắc này trông có vẻ hơi giống con rắn tôi gặp ở cửa núi?" Bàn Tử nhìn chằm chằm vào bức tượng, đầu cũng không quay lại nói.

Lý Đông và những người khác đều gật đầu.

"Đầu con rắn này, hình như có chút kỳ lạ." Ngô Tà tự lẩm bẩm.

Con rắn đó đương nhiên kỳ lạ, nhưng ý kỳ lạ của Ngô Tà rõ ràng là ở một tầng nghĩa khác.

Dương Tuyết Lỵ đột nhiên tới gần, khẽ nói với Lý Đông: "Trong ghi chép của ba tôi, con rắn này được gọi là Cự đồng quái xà, tương truyền là sứ giả của ma quỷ." Lý Đông không khỏi khẽ nhíu mày.

Anh không thích cách làm của Dương Tuyết Lỵ, mọi người là một đội, nên cởi mở với nhau.

Cứ giấu giếm như vậy, không tốt cho ai cả.

Hơn nữa, ở đây cũng có thể coi là không có người ngoài rồi.

Dương Tuyết Lỵ và Dương Hinh là người phụ nữ của anh.

Bàn Tử, Ngô Tà, Hồ Bát Nhất đều đã quyết định sau này sẽ theo anh.

Chỉ có Lão Dương.....

Lý Đông biết rõ hơn ai hết, Lão Dương thật sự đã chết từ lâu, người đang đi cùng họ bây giờ là một người nhân bản.

Người này.....

Lý Đông đột nhiên lên tiếng: "Con rắn này tên là Tịnh Kiến A Hàm, là thần hộ mệnh của tộc Quỷ Động." "Tương truyền, con rắn này có nguồn gốc từ sự triệu hồi của Tinh Tuyệt Nữ Vương." "Đây là Xà Mẫu, sẽ sinh ra những quả trứng rắn giống như mắt, một lứa hàng trăm con rắn nhỏ, chính là những con rắn nhỏ chúng ta gặp trước đây." "Bức tượng trước mắt không phải là tượng thần được điêu khắc ra, mà là Xà Mẫu nguyên bản, đây là hình dáng ban đầu của nó." Lý Đông vừa dứt lời, Bàn Tử thất thanh kêu lên: "Không thể nào, làm gì có con rắn nào mọc bốn chi và đầu người chứ?" "Theo lý thuyết cách ly sinh sản, trên đời không thể xuất hiện loại quái vật như vậy." Câu nói này suýt nữa làm Lý Đông sặc cơm.

Lại còn giảng về cách ly sinh sản.....

"Trên thế giới này, có những thứ không thể giải thích được.

Những gì chúng ta thấy trong Cửu tầng yêu lâu và mộ thất dưới lòng đất trước đây, cậu quên rồi sao?" Bàn Tử lúc này mới hoàn hồn.

Sống trên thế giới này, đôi khi luôn cảm thấy tư duy và tinh thần hỗn loạn.

Khi đi trộm mộ, sẽ được chứng kiến đủ loại thứ kỳ lạ cổ quái.

Khi trở về thế giới sinh vật, lại phảng phất như mọi thứ đều bình thường.

"Đi thôi, chúng ta lên tầng năm xem." Sau khi thấy bức tượng đá kỳ dị ở tầng bốn, mọi người càng tò mò hơn về tầng năm.

Trong lòng đều đoán rằng tầng năm rất có khả năng là Tinh Tuyệt Nữ Vương, tầng sáu là con mắt mà tộc Quỷ Động sùng bái.

Nhưng mà, khi thực sự lên đến tầng năm, họ đều kinh ngạc.

Bên trong trống không, không có gì cả.

Đừng nói là tượng đá, ngay cả bệ đặt tượng đá cũng không có.

Chỉ có những văn tự chi chít trên tường xung quanh lại càng nhiều hơn.

"Chẳng lẽ có người đi trước chúng ta, đã trộm mất tượng đá Tinh Tuyệt Nữ Vương rồi sao?" Bàn Tử vỗ đùi, nói: "Chẳng lẽ chúng ta đến muộn rồi?" "Không phải bị trộm, vốn dĩ nó đã như vậy." Giọng Lý Đông lạnh lùng vang lên.

Nghe Lý Đông nói vậy, mắt mọi người đều đổ dồn về phía anh, biết rằng anh biết câu trả lời.

Chương 216

"Đông ca, rốt cuộc là sao?" Thấy Lý Đông mãi không lên tiếng, Bàn Tử có chút không nhịn được nữa.

Lý Đông không trả lời, lộ ra một nụ cười bí ẩn.

"Nếu muốn biết, cứ đi lên trên nữa, chắc là sẽ đoán ra." Đang háo hức chờ Lý Đông giải thích, kết quả lại nhận được câu này.

Lời nói này khiến Bàn Tử có chút muốn đánh người.

Nếu không phải tự lượng sức mình tuyệt đối không phải là đối thủ của Lý Đông, cậu ta đã thật sự xông lên rồi.

Giống như đã cởi quần, chuẩn bị hành sự, kết quả cô gái lại chỉ vào bà dì cả của mình.

Không làm thì đừng có trêu chọc chứ!

Lòng hiếu kỳ của mọi người đều dâng lên, nóng lòng trèo lên tầng sáu.

Chỉ thấy bên trong có một ngai vàng màu đen, một người phụ nữ phục sức hoa mỹ, khuôn mặt được khắc thành đang đeo mạng che mặt ngồi trên ngai vàng.

Đường nét điêu khắc tinh tế, sống động như thật.

Tiếc là, dung mạo của Nữ Vương đã bị mạng che mặt che khuất, không nhìn ra hình dạng.

"Nữ Vương bày trò gì thế này?

Tại sao không cho người ta thấy mặt thật?" Hồ Bát Nhất không nhịn được buột miệng.

Tương truyền Tinh Tuyệt Nữ Vương là một đại mỹ nhân.

Trừ Lý Đông ra, những người khác ban đầu đều có chút kỳ vọng, không ngờ lại như vậy.

Bàn Tử nghe vậy, liền không thèm suy nghĩ mà nói: "Tôi thấy là cố làm ra vẻ huyền bí, đệ nhất mỹ nhân Tây Vực, phần lớn là một con quái xấu không dám gặp người." "Nếu không, có cần phải giấu giấu giếm giếm sợ người ta thấy không?" "Nhưng mà, dáng người thì đúng là được đấy, Bàn Tử tôi tuy không ra gì, nhưng vóc dáng này thì ngon." Lý Đông lườm cậu ta một cái, nói: "Cẩn thận một chút, đừng nói bậy, trong truyền thuyết Nữ Vương là một yêu quái, cậu không sợ bà ta hiện ra xử lý cậu à?" Bàn Tử giật mình, lập tức không dám nói nữa.

Thực sự là trên đường đi, lần lượt tiến vào Cửu tầng yêu lâu và mộ thất dưới lòng đất, cậu ta cũng bị dọa không nhẹ.

Không còn cái tính trời không sợ đất không sợ nữa rồi.

"Chúng ta bây giờ đã ở tầng sáu, nhưng tại sao tầng năm lại trống không?" Bàn Tử gãi đầu, vẫn không hiểu.

Lý Đông cũng không chơi trò úp mở với cậu ta nữa, nói ra hai chữ: "Không gian." "Tầng thứ năm đại diện cho một không gian khác.

Tương truyền trong mắt của Nữ Vương, có một không gian." "Nữ Vương có thể triệu hồi ra không gian đó, khiến người ta biến mất không dấu vết." Nghĩ đến đây, Lý Đông lấy ra con ngươi mắt trong lòng.

Anh muốn xem xem tượng Nữ Vương có phản ứng gì với con ngươi mắt này không.

Dù sao, lời đồn sức mạnh của Nữ Vương đến từ đôi mắt của bà ta.

Tiếc là, không có một chút động tĩnh nào.

“Trên tháp đen cũng chẳng có gì, e rằng phải đến vương cung, nhưng, vương cung ở đâu?” Dương Tuyệt Lỵ đột nhiên lên tiếng.

Từ lúc vào Tinh Tuyệt cổ thành, cô luôn không nói gì, đến lúc này mới cuối cùng lên tiếng.

“Phải xem bản lĩnh của lão Hồ rồi.” Lý Đông cười nói.

Bàn Tử nghe vậy, nhìn về phía Hồ Bát Nhất, vừa như hỏi vừa như tự nghi ngờ lên tiếng: “Lão Hồ, được không đấy?” Hồ Bát Nhất lườm cậu ta một cái.

Vấn đề gì đây?

Đàn ông sao lại không được chứ?

Không được cũng phải được!

Hồ Bát Nhất đi ra ngoài tháp, nhìn bốn phía.

Bỗng nhiên, động tác của anh dừng lại, anh quay người, nhìn lên đỉnh tháp, khóe miệng hiện lên một nụ cười nhẹ.

“Tìm thấy rồi, chúng ta xuống thôi.” “Lão Hồ, ở đâu, mau dẫn chúng tôi đi.” Bàn Tử có chút sốt ruột.

Vất vả chạy đến Tinh Tuyệt cổ thành, ban đầu tưởng rằng ở đây đâu đâu cũng là vàng, nhưng không ngờ toàn là tường đổ nát, ngay cả một thứ có giá trị cũng không có.

Bức tượng Nữ Vương trước mắt, có lẽ bán được vài đồng, nhưng quá nặng, căn bản không thể vận chuyển đi được.

Với tư cách là một người quyết tâm trở thành chuyên gia trộm mộ, Bàn Tử có chút không thể chấp nhận kết quả này.

Hồ Bát Nhất vội vã xuống lầu, mọi người đều theo sát.

Sau khi xuống lầu, anh đi thẳng đến cồn cát đối diện với tháp đen

và núi Zagrama.

“Mau nhìn kìa.” Hồ Bát Nhất chỉ về phía trước nói.

Mọi người vội vàng chạy đến sau lưng Hồ Bát Nhất, nhìn theo hướng anh chỉ.

Chỉ thấy con mắt trên tháp đen vừa vặn và lối vào của núi Zagrama nối thành một đường thẳng, che khuất khe hở của núi Zagrama.

“Các đế vương thời cổ đại, đều từ lúc đăng cơ, lập tức bắt đầu chuẩn bị lăng mộ cho mình sau khi chết.” “Cổ thành này nếu thực sự có mạch nước ngầm dưới lòng đất, và núi Zagrama từ xa hô ứng, liền hình thành thế một tĩnh một động.” “Núi Zagrama nhìn từ xa giống như một con rồng đen, nhưng lại là đại hung.” “Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng là một người tài trí cao tuyệt, biết được điểm này, liền phát động nhân lực, chặt đứt và đóng đinh con rồng đen.” “Như vậy, tòa thành này đã trở thành một bảo địa tuyệt vời.” “Vương cung chắc là ở gần đây rồi.” Nghe lời của Hồ Bát Nhất, mọi người lập tức bắt đầu tìm kiếm.

Không bao lâu, nghe thấy Bàn Tử hét lên: “Mau lên, ở đây có nhà đá đen.” Kiến trúc trong thành, đa số đều là tường đất vàng, chỉ có những nơi đặc biệt mới dùng nhà đá đen.

Nghe thấy nhà đá đen, mọi người lập tức biết, có thể đã tìm thấy manh mối.

Chương 217

Tòa nhà đá này bị một lớp cát vàng che phủ, nếu không nhìn kỹ, thật không dễ phát hiện.

Mọi người cùng nhau ra tay, đào ra một lối đi, rồi từ từ đi vào.

Bên trong là một đại điện đá rộng lớn, sừng sững mười sáu cây cột đá khổng lồ.

Đại điện chỉ có cửa trước bị cát vàng chặn lại, trong điện lại không có cát.

Sâu nhất trong điện, thờ một con mắt bằng ngọc.

Dưới ánh sáng đèn pin, có thể thấy trên ngọc thạch có những sợi tơ đỏ hình thành tự nhiên, đồng tử màu xanh lam, các lớp rõ ràng, gần như có thể làm giả thật.

"Trời ơi, thứ này nhất định là vô giá." Bàn Tử vui mừng khôn xiết, có được món thần khí này, chuyến đi Tinh Tuyệt cổ thành này cũng không uổng công.

Bàn Tử cầm nó trong tay, cẩn thận xem xét, phát hiện trên nhãn cầu ngọc thạch có một rãnh lõm, hình dạng kỳ lạ, trông rất giống với miếng ngọc bội cậu ta mang theo bên mình từ nhỏ.

Cậu ta nghĩ bên trong chắc có một cơ quan nào đó, liền tháo miếng ngọc bội xuống, định đặt vào rãnh lõm.

"Mọi người cẩn thận đề phòng." Lý Đông đột nhiên lên tiếng.

Bàn Tử sững sờ, vội hỏi: "Sao vậy, Đông ca." "Đây là thần điện, chắc là dùng để tế tự." "Nếu cậu ấn miếng ngọc bội đó vào, tất cả chúng ta sẽ trở thành vật tế, dâng hiến cho Xà Mẫu." "Tôi… tế phẩm." Lão Dương không khỏi rùng mình một cái.

Nhất thời, tất cả mọi người đều sững sờ.

Bàn Tử ngơ ngác trước tiên, rồi hỏi: "Thật không đấy?" Lý Đông nghe vậy, cười cười đáp: "Thần điện không dùng để tế tự thì để làm gì?" Bàn Tử ngẩn người một lúc rồi nói: "Hình như cũng có lý, nhưng việc đó thì liên quan gì đến việc tôi đặt miếng ngọc bội lên?" Lý Đông chỉ vào khối ngọc thạch, nói: "Thứ này hẳn là một cơ quan, cũng là một tín hiệu.

Đặt ngọc bội lên chính là phát đi tín hiệu tế tự." "Là để báo cho Xà mẫu biết, có tế phẩm đến cho nó hưởng dụng, bảo nó ra đi." Bàn Tử lập tức biến sắc, vội vàng cất ngọc bội đi, nói: "May mà mình chưa đặt lên." "Cất đi làm gì?" Lý Đông cười nói: "Đặt ngọc bội vào đi." "Hả?" Bàn Tử giật mình, nói: "Đông ca, làm tế phẩm thật à?" *Tế cái con khỉ.

Ông đây mới không phải tế phẩm.* *Mấy con rắn kia không ra thì mình kiếm Đạo tệ kiểu gì?

Không có Đạo tệ thì cường hóa, thăng cấp thế nào?* Nhưng mấy lời này đương nhiên không thể nói với Bàn Tử.

Lý Đông cười đáp: "Con rắn hưởng thụ tế phẩm chắc chắn đang trốn trong đại điện này.

Nếu chúng ta không cẩn thận, có thể sẽ đụng phải nó, phòng không xuể.

Chẳng bằng chúng ta chủ động mở cơ quan, dụ đám rắn đó ra." "Làm vậy thật sự ổn chứ?" Bàn Tử có chút động lòng, nhưng không dám.

"Yên tâm đi, tôi đã chuẩn bị xong cả rồi, không vấn đề gì đâu." Lý Đông vừa nói, vừa âm thầm liên lạc với hệ thống, tay cầm một chiếc bật lửa.

“Hệ thống, tôi muốn cường hóa.” [Đinh, mời túc chủ chọn cấp độ cường hóa.] “Cấp ba: Súng phun lửa quân dụng, ba nghìn Đạo tệ.” Nói rồi, Lý Đông lập tức lựa chọn. [Đinh, khấu trừ Đạo tệ thành công, vật phẩm đang được cường hóa...] [Đinh, vật phẩm cường hóa thành công, chúc mừng túc chủ nhận được súng phun lửa quân dụng.] Bàn Tử chỉ cảm thấy hoa mắt một cái, đã thấy trong tay Lý Đông có thêm một khẩu súng phun lửa quân dụng.

“Thấy chưa, tôi đã chuẩn bị xong rồi.” “Thật sự được không đấy?” Bàn Tử vẫn có chút sợ hãi. *Xem ra gã này cần thêm chút kích thích.* Lý Đông trong lòng nghĩ vậy, chỉ vào khối ngọc thạch trên đất nói: “Thứ này bị cơ quan cố định rồi, nếu không đặt ngọc bội lên, cậu cũng không mang nó đi được đâu.” “Thật không?” Bàn Tử bán tín bán nghi, cúi người xuống, dùng sức lay thử, khối ngọc thạch không hề nhúc nhích.

“Thật sự kẹt cứng rồi, Đông ca, anh lợi hại thật.” Bàn Tử tán thưởng một câu.

Thấy không lấy được khối ngọc, Bàn Tử liền có chút sốt ruột.

Khó khăn lắm mới thấy một món bảo bối, không thể nào không mang đi được chứ?

Cậu ta liền lấy ngọc bội ra, đặt lên con mắt của khối ngọc thạch.

Con ngươi của mắt ngọc hướng lên trên, thẳng về phía trần nhà.

Rãnh lõm phía trên vừa khít với miếng ngọc bội của Bàn Tử, nhưng không dễ khớp vào.

Cậu ta phải xoay miếng ngọc mấy lần mới đúng vị trí.

“Cạch” một tiếng, nó đã khớp vào.

Con mắt ngọc rung lên, lăn ra khỏi vị trí cố định ban đầu.

Trên mặt đất trống trơn, cũng không biết cơ quan vừa rồi đã dùng cách gì để cố định con mắt ngọc ở đó.

Bàn Tử mắt lanh tay lẹ, lập tức ôm khối ngọc thạch từ dưới đất lên.

Khối ngọc này to bằng đầu người, hoàn toàn tự nhiên, không hề có dấu vết nhân tạo.

Nếu mang ra ngoài, chắc chắn có thể bán được giá trên trời.

Lấy được khối ngọc, không khí tại hiện trường lập tức trở nên căng thẳng.

Theo lời Lý Đông nói lúc trước, khối ngọc là một tín hiệu cơ quan, sau khi tín hiệu được phát đi, Xà mẫu hoặc đám rắn con sẽ xuất hiện.

Mọi người đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

Lý Đông vận chuyển Ưng nhãn, quan sát bốn phía.

Ưng nhãn có thể nhìn rõ mọi thứ trong bóng tối, dù chỉ có ánh sáng cực kỳ yếu ớt.

Đột nhiên, Lý Đông phát hiện phía trên thần điện có một con mắt to bằng cái chậu rửa mặt, đang lóe lên ánh sáng kỳ dị, nhìn chằm chằm vào họ.

Lý Đông không nghĩ ngợi gì, lập tức dùng đèn pin chiếu tới.

Một cảnh tượng quỷ dị xuất hiện.

Chương 218

Khi đèn pin chiếu lên, cột sáng như bị bóng tối nuốt chửng.

Ngoài con mắt khổng lồ đầy tơ máu kia, những nơi khác đều tối đen như mực, không nhìn thấy gì cả.

Con mắt quái dị đó dường như hút hết ánh sáng của đèn pin.

"Tản ra!" Lý Đông hét lớn một tiếng.

Mọi người lập tức hoàn hồn, vội vàng lùi về phía sau.

Con ngươi của con mắt quái dị xoay một vòng, rồi rơi xuống đất.

Lý Đông không chút do dự, súng phun lửa trong tay lập tức khởi động.

"Phụt" một tiếng, con mắt khổng lồ vỡ tan, bên trong tuôn ra hàng trăm con rắn đen quấn lấy nhau.

Đám rắn này trông gần như y hệt những con đã thấy ở núi Zagrama.

Lý Đông đã sớm chuẩn bị, rắn vừa xuất hiện, thứ chào đón chúng chính là ngọn lửa nhiệt độ cao từ súng phun lửa. [Đinh, tiêu diệt thành công rắn đen nhỏ, Đạo tệ +3000.] [Đinh, tiêu diệt thành công rắn đen nhỏ, Đạo tệ +1000.] … Tiếng hệ thống không ngừng vang lên.

Số Đạo tệ nhận được từ mỗi con rắn đen nhỏ không giống nhau.

Có lẽ là do đám rắn này có lớn có nhỏ, có mạnh có yếu.

Phải nói, hệ thống thật biết cách làm ăn.

Ánh lửa chiếu sáng cả thần điện, hàng trăm con rắn đen chưa kịp thể hiện độc tính đã bị thiêu thành than.

Lý Đông cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đạo tệ là thứ tốt, nhưng kiếm được nó thật sự không dễ dàng.

“Mọi người kiểm tra xung quanh, cẩn thận có cá lọt lưới.” Lý Đông ra lệnh.

Mọi người liền tìm kiếm khắp nơi, nhưng phát hiện xung quanh đều là những khối đá phẳng lì, ngay cả trên trần nhà cũng vậy, không biết đám rắn kia từ đâu chui ra.

Tuy nhiên, họ lại phát hiện trên các cột đá có một vài hoa văn kỳ lạ.

Họ đều không phải chuyên gia khảo cổ, người duy nhất có hứng thú là giáo sư Trần thì đã phát điên và được đưa về nhà, nên tự nhiên chẳng ai quan tâm đến những hoa văn đó.

Lý Đông cười nói với Hồ Bát Nhất: “Lão Hồ, trong này chắc chắn có mật đạo, tìm ra được hay không là trông vào bản lĩnh của cậu đấy.” Hồ Bát Nhất gật đầu, nói: “Yên tâm đi, cứ giao cho tôi.” Thực tế, tuy thông thạo «Thập lục tự Âm dương Phong thủy Bí thuật», nhưng số lần vận dụng thực sự không nhiều, tay nghề có chút lụt.

Anh ta loay hoay với các cơ quan một hồi lâu, cuối cùng cũng tìm ra được.

Một lối cầu thang bằng đá đen dốc thẳng xuống dưới, không nhìn thấy điểm cuối.

Lý Đông tán thưởng: “Lão Hồ, chiêu Phân Kim Định Huyệt của cậu quả là không tồi.” Hồ Bát Nhất nghe vậy, toe toét cười nói: “Tôi cũng chỉ biết mấy trò vặt vãnh này thôi, so với Đông ca thì còn kém xa lắm.” Bàn Tử vỗ vai anh ta, nói: “Thôi đi, khen cậu hai câu mà đuôi đã vểnh lên rồi à?

Dám so với Đông ca cơ đấy?” “Với Đông ca tự nhiên không thể so

được, nhưng mà, so với tên mập chết bầm như cậu thì mạnh hơn nhiều." "Thôi đi, hồi đi học, thành tích của tôi còn tốt hơn cậu đấy.

Đừng nói nhảm nữa, đi trước dẫn đường đi." Hồ Bát Nhất đi đầu, nếu có thứ gì liên quan đến phong thủy bí thuật cũng có thể phát hiện nhanh nhất, giảm thiểu nguy hiểm đến mức thấp nhất.

Cũng không biết trong mật đạo có cơ quan gì không.

Lúc đi xuống, mọi người đều hết sức cẩn thận, lại cố ý kéo giãn khoảng cách với nhau.

May mà cả đường đi chỉ có kinh mà không có hiểm, đợi đến cuối bậc thang đá, trước mắt bỗng trở nên quang đãng, xuất hiện một đường hầm rộng khoảng năm mét, cao khoảng ba mét.

Xung quanh đường hầm không còn là đá đen nữa, mà được xây bằng loại gạch nung đặc trưng của Tây Vực, đỉnh xây thành hình vòm cung, trên tường đều là những bức bích họa có hình thù kỳ quái, màu sắc sặc sỡ.

Trên những bức họa này, thứ nhiều nhất là những con mắt, có lớn có nhỏ, có mở có nhắm, có con chỉ vẽ nhãn cầu, có con lại có cả mí mắt và lông mi.

Nhìn những con mắt này, mọi người trong lòng bỗng cảm thấy có chút rợn người.

"Bích họa này đáng giá lắm đây, tiếc là không mang đi được." Bàn Tử lẩm bẩm một câu, nhìn ngó xung quanh, vô tình quay đầu lại nhìn một cái.

Vừa nhìn một cái, thân thể cậu ta đột nhiên như nhập định, không động đậy.

"Sao vậy?" Lý Đông phát hiện ra sự khác thường của Bàn Tử.

“Rắn, rắn…” Giọng Bàn Tử run lên.

Lý Đông trong lòng kinh hãi, chẳng lẽ có rắn chui vào người Bàn Tử rồi sao.

Anh vội vàng kéo giãn khoảng cách với Bàn Tử, hét lên: “Mọi người cẩn thận.” “Không phải.” Bàn Tử sốt ruột, dùng tay chỉ về phía sau đường hầm, nói: “Ở phía sau!” Lý Đông vội vàng quay người nhìn lại.

Phía sau họ, xuất hiện một con rắn quái khổng lồ.

Con rắn này có bốn chi, đường kính thân thể đạt khoảng một mét rưỡi, chiều dài không thấy đâu là cuối, khuôn mặt nửa người nửa không phải người.

Trên đỉnh đầu nó, mọc một con mắt quỷ dị khổng lồ, bên trong mắt lóe lên ánh sáng đỏ rực.

Xung quanh con Xà mẫu này, có vô số rắn con đang ngọ nguậy.

Lý Đông trong lòng lập tức dâng lên một cảm giác lạnh gáy.

“Chạy mau!” Lão Dương hét lên một tiếng, chạy đi trước tiên, ngoài Lý Đông ra, những người khác lập tức theo sát phía sau.

Chương 219

Lý Đông cầm đèn pin chiếu vào con rắn, phát hiện Xà mẫu không có phản ứng gì.

Xem ra, thân thể con Xà mẫu này quá đồ sộ, ánh sáng đèn pin quá yếu, không thể gây ra tổn thương lớn cho nó.

Lý Đông trong lòng kinh ngạc, không ngờ con Xà mẫu này lại mạnh đến mức này.

Những người khác đều đang liều mạng chạy trốn, chỉ có Lý Đông đang đối đầu với Xà mẫu.

Thấy đèn pin không có tác dụng với Xà mẫu, trong tay Lý Đông nhanh chóng lại xuất hiện một khẩu súng phun lửa quân dụng mới.

Anh mang theo không ít bật lửa, có hệ thống ở đây, chỉ cần đủ Đạo tệ, lúc nào cũng có thể biến ra súng phun lửa.

Súng phun lửa vừa vào tay, Xà mẫu đột nhiên lao tới.

Ngay cả với năng lực phản ứng vượt xa người thường gấp mấy lần của Lý Đông, lúc này cũng có chút không phản ứng kịp.

Nhanh, quá nhanh rồi.

Vào thời khắc nguy cấp này, Lý Đông cũng không kịp phun lửa nữa, chỉ có thể dùng thân súng phun lửa chặn trước người, cản lại đòn tấn công của Xà mẫu.

Mọi chuyện chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Lý Đông chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh khổng lồ đột nhiên ập đến, thân thể lại bị hất bay ra ngoài.

Thân thể anh đã được cường hóa nhiều lần, sức mạnh to lớn, sớm

đã vượt xa người thường có thể sánh được.

Nhưng lúc này đối mặt với Xà mẫu, lại giống như một đứa trẻ gặp phải một gã lực lưỡng.

Sức lực của con Xà mẫu trước mắt còn lớn hơn cả hổ sư tử, e rằng chỉ có voi lớn mới có thể so bì.

Thân thể Lý Đông bị hất bay ra ngoài, giữa không trung, anh rút Trấn yêu kiếm ra.

Trong đầu Lý Đông, đang nhanh chóng tính toán thời gian và phương vị xuất kiếm.

Phản ứng của con Xà mẫu này cũng không chậm hơn Lý Đông chút nào, vượt xa người bình thường.

Chỉ có một cơ hội xuất kiếm.

Nếu một lần không thành, Xà mẫu nhất định sẽ cắn vào thân thể anh.

Tuy thân thể Lý Đông đã được cường hóa thành bách độc bất xâm, nhưng hệ thống cũng không đảm bảo tất cả các loại độc đều không sợ, chỉ có thể kháng lại đại bộ phận độc trên thế gian.

Độc của con Xà mẫu này, có thuộc loại độc mà hệ thống miễn dịch không?

Lý Đông không dám cược.

Dù sao, mạng sống chỉ có một lần.

Trong nháy mắt, Lý Đông đã nghĩ ra mấy cách đối phó với Xà mẫu.

Nhưng hiện tại thứ có thể dựa vào, chỉ có thanh kiếm trong tay.

“Pằng.” Xa xa, Dương Tuyết Lỵ nổ súng.

Một viên đạn gào thét bay tới.

Quỹ đạo của viên đạn rõ ràng nhắm vào con mắt trên đầu Xà mẫu.

Tiếc là, Xà mẫu xoay người, tránh được viên đạn.

Cảnh này khiến Lý Đông đánh giá về Xà mẫu lại nâng lên một tầm cao mới, cũng lập tức dập tắt ý định dùng Trấn yêu kiếm đối đầu trực diện với nó.

Nhân lúc Xà mẫu né đạn, Lý Đông nhanh chóng chạy về phía sau.

Xà mẫu cũng theo đó đuổi theo.

Nhưng, nhờ sự cản trở của phát súng vừa rồi, khoảng cách giữa Lý Đông và Xà mẫu đã được kéo xa ra một chút.

"Nằm xuống!" Dương Tuyết Lỵ hét lớn.

Cô đột ngột ném ra một quả lựu đạn, lựu đạn đang ở trên không, Dương Tuyết Lỵ lại nổ súng lần nữa.

Viên đạn không hề lệch, bắn trúng ngay vào quả lựu đạn.

"Ầm." Luồng khí khổng lồ xông ra bốn phía, Lý Đông đột ngột lao về phía trước, nằm rạp trên mặt đất, chỉ nghe bên tai tiếng nổ không ngớt.

Trong khói thuốc súng mịt mù, cái đầu rắn nửa người nửa không phải người của Xà mẫu lại lờ mờ hiện ra.

Lý Đông không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Con quái vật này, căn bản không thể giết chết.

"Pằng." Dương Tuyết Lỵ lại nổ súng.

Có lẽ Xà mẫu vừa bị lựu đạn làm cho có chút choáng váng.

Phát súng này, nó không thể né được.

Nhưng, viên đạn bắn vào cơ thể nó, liền như trâu đất xuống biển,

không thấy nửa phần vết thương, cũng không thấy Xà mẫu có dấu hiệu sắp ngã xuống.

Chương 220

Nhưng trong quan sát của Lý Đông, anh phát hiện Xà mẫu có chút ngây ra, mắt nó đã nhắm lại.

Sự ngây ra này cực kỳ ngắn ngủi, nhiều nhất không đến không phẩy ba giây.

Nhưng đối với Lý Đông, đã đủ rồi.

Thân thể anh nhảy lên, thanh Trấn yêu kiếm trong tay đột nhiên đâm về phía Xà mẫu.

Đúng lúc này, Xà mẫu đột ngột mở mắt.

Lý Đông trong lòng kinh hãi, lúc này làm gì cũng đã muộn.

Thế kiếm đã thành, không thu lại được, không kịp nữa rồi.

Chỉ có thể cầu nguyện thân thể mình có thể chống lại độc của Xà mẫu.

Đột nhiên, Xà mẫu há cái miệng rắn khổng lồ, một ngụm nuốt chửng Trấn yêu kiếm.

Biến cố đột ngột này, khiến Lý Đông cũng kinh ngạc ngây người.

"Két…" Trấn yêu kiếm theo miệng rắn, đâm vào cơ thể Xà mẫu.

Hơn nửa thân kiếm chìm vào đầu rắn của Xà mẫu.

Mắt Xà mẫu mở to, trong con ngươi lộ ra vẻ kinh hoàng. [Đinh, tiêu diệt Xà mẫu, Đạo tệ +33333.] Nghe thấy giọng nói quen thuộc của hệ thống, Lý Đông cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Có hệ thống chứng nhận, con Xà mẫu này tuyệt đối đã chết.

Cho dù thân thể phía sau của nó vẫn đang động đậy.

Lý Đông biết, đó chỉ là phản ứng tự nhiên của tàn dư thần kinh tủy sống.

Xà mẫu đã chết, nhưng đám rắn con xung quanh vẫn đang lăm le.

Lý Đông thân hình lóe lên, nhặt lại khẩu súng phun lửa vừa bị Xà mẫu hất bay.

Ngọn lửa cuồng bạo phun ra.

Trong đường hầm lập tức truyền đến từng trận mùi thịt rắn thơm lừng.

"Tôi đói rồi." Bên mép Bàn Tử chảy ra một vệt nước bọt.

Từ khi tiến vào sa mạc tìm kiếm thành cổ Tinh Tuyệt, cậu ta chưa được ăn một bữa ra hồn.

Lương khô quân dụng thật sự khó ăn.

Lúc này ngửi thấy mùi thịt rắn thơm, lập tức khơi dậy con sâu tham ăn đang ẩn náu trong bụng Bàn Tử.

"Tôi thật sự phục cậu rồi." Hồ Bát Nhất nói: "Lúc này mà còn có tâm tư nghĩ đến ăn uống?" *Béo quả nhiên là có lý do cả.* "Không ăn thì làm gì?

Chẳng lẽ lên giường ngủ với đàn bà à?" Bàn Tử lập tức phản bác.

Lúc này, Lý Đông đi tới.

Vừa rồi lựu đạn nổ ở không xa bên cạnh Lý Đông, trong lúc dư chấn vụ nổ vừa qua, khói thuốc súng còn mịt mù, anh đã xuất kiếm về phía Xà mẫu, lúc này mặt vẫn còn đầy bụi khói.

Nhưng, vừa chém giết Xà mẫu, lại tiêu diệt hàng trăm con rắn nhỏ.

Một loạt hành động này, khiến hình tượng của anh lúc này trong

mắt mọi người trở nên cao lớn.

“Đông ca lợi hại thật, một kiếm đã giết chết Xà mẫu.” Bàn Tử tán thưởng một câu.

Con Xà mẫu kia cơ bản tượng trưng cho sự vô địch, sinh mệnh lực ngoan cường, thân mang kịch độc, linh hoạt nhanh nhẹn, nhưng hôm nay lại bị Lý Đông chém giết.

“Chỉ là may mắn thôi.” Lý Đông trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Nếu không phải vào khoảnh khắc cuối cùng, Xà mẫu đột nhiên phát điên, há miệng rắn ra nuốt Trấn yêu kiếm, e rằng anh bây giờ đã chết dưới nanh độc của Xà mẫu.

Dựa vào huyết mạch thân thể của mình, có thể chống lại độc của Xà mẫu hay không, Lý Đông cũng không chắc chắn chút nào.

“Bàn Tử, đưa khối ngọc thạch trong tay cậu cho tôi.” Lý Đông mở miệng nói.

Bàn Tử hơi sững sờ, không hiểu Lý Đông muốn làm gì, nhưng vẫn đưa qua.

Lý Đông nhận lấy khối ngọc, đưa tay lấy miếng ngọc bội bên trong ra.

Ngầm hiểu, khối ngọc dường như đã xảy ra một số thay đổi, nhưng quan sát kỹ, lại dường như không có gì cả.

“Sao vậy, Đông ca?” Bàn Tử khó hiểu hỏi.

Lý Đông đưa khối ngọc cho Bàn Tử, nói: “Sau này đừng đặt ngọc bội vào nữa.” Nghe Lý Đông nói vậy, những người khác cũng phản ứng lại.

“Chẳng lẽ con Xà mẫu và đám rắn nhỏ vừa rồi, đều do khối ngọc này triệu hoán?” Dương Tuyết Lỵ mở miệng hỏi.

Lý Đông gật đầu, nói: “Tuy đây chỉ là suy đoán của tôi, nhưng chắc là không sai đâu.

Chỉ cần đặt ngọc bội vào, sẽ liên tục có loại rắn đen đó xuất hiện.” “Quỷ dị vậy sao?” Bàn Tử lộ vẻ căng thẳng, nói: “Vậy sau khi tôi mang thứ này ra ngoài, sẽ không vẫn như vậy chứ?” Lý Đông lắc đầu, nói: “Ai biết được?

Chương 221

Chỉ có sau khi chúng ta ra khỏi thành cổ Tinh Tuyệt, thử nghiệm lại mới có thể kiểm chứng.

Nhưng mà, thứ này quả thực rất tà tính, sợ rằng mang theo sẽ không may mắn." Lý Đông nói vậy, Bàn Tử lập tức rơi vào thế khó xử.

Khối ngọc trong tay giống như gân gà, ăn thì không có vị, bỏ thì lại tiếc.

Thật sự bảo Bàn Tử vứt đi, cậu ta cũng không nỡ.

"Con mắt này chỉ là một bản sao mà thôi.

Đương nhiên, ngọc là ngọc thật, tay nghề cũng vô cùng tinh xảo, giá trị vẫn không hề nhỏ." "Hả?

Đồ giả?" Mọi người đều có chút ngơ ngác.

Con mắt ngọc thạch trong thành cổ Tinh Tuyệt là đồ giả ư?

Đây là thứ đặt trong thần điện Tinh Tuyệt mà, sao có thể là đồ giả?

Chẳng lẽ con mắt giả này, ngay cả Nữ vương Tinh Tuyệt cũng bị lừa sao?

Lý Đông nói xong câu đó, liền không nói thêm gì nữa.

Quyết định thế nào là chuyện của Bàn Tử, những gì cần nói anh đã nói rồi, còn lại giao cho Bàn Tử quyết định.

Đường hầm không dài, chẳng mấy chốc đã đi đến cuối.

Nơi đây chỉ có một cột đá, không có bất kỳ cửa nào.

Bàn Tử quay người hỏi Hồ Bát Nhất.

“Lão Hồ, có cách nào không?

Nếu không có thì tôi dùng thuốc nổ.” “Đầu óc cậu, ngoài bạo lực ra, không có thứ gì khác à.” Hồ Bát Nhất cẩn thận nhìn cây cột, bảo Bàn Tử giúp một tay, xoay bàn đá dưới cột.

Kỹ thuật xoay này cũng là một môn tuyệt kỹ.

Ở đây cũng chỉ có Hồ Bát Nhất có tay nghề tốt như vậy.

Không lâu sau, bức tường gạch nung phía trước kêu lên một tiếng rồi mở ra.

Lần này, Bàn Tử đi trước, mọi người đều theo sát phía sau, nối đuôi nhau đi vào.

Bên ngoài tuy là kiến trúc dưới lòng đất, nhưng không gian lại vô cùng rộng lớn.

Cột chạm trổ, mái vẽ tuy đã bong tróc phần lớn, nhưng khí thế hoa mỹ năm xưa vẫn lờ mờ có thể thấy được.

Phía sau bức tường gạch vừa tiến vào, có một chiếc ngai vàng được tạc bằng ngọc thạch.

Bức tường bí mật này được xây vô cùng tinh xảo, ở trong điện hoàn toàn không nhìn ra sau ngai vàng là một cánh cửa bí mật.

Lý Đông nhìn ngai vàng, rồi ngồi xuống.

Anh có chút không hiểu vì sao đột nhiên lại có ý nghĩ như vậy, nhưng cứ thế ngồi xuống.

Ngọc thạch hơi lạnh, ngồi trên ngai vàng, phảng phất như dâng lên khí khái quân lâm thiên hạ.

Tiếc là trước mắt chỉ toàn một cảnh tàn phế, có chút mất hứng.

Ngoài chiếc ngai vàng bằng ngọc, những cổ vật khác trong địa cung đều bị hư hại khá nghiêm trọng.

Binh khí rải rác xung quanh đều rỉ sét loang lổ, đồ gốm sứ càng vỡ nát đầy đất, không có một món nào còn nguyên vẹn.

Bàn Tử ngắm nghía chiếc ngai vàng ngọc, nói: "Đây là một món đồ tốt, chỉ là hơi to một chút, nếu không tháo dỡ ra, thì không dễ mang đi." "Đồ của Nữ vương Tinh Tuyệt, đừng có tùy tiện lấy." Lý Đông lên tiếng nhắc nhở một câu.

"Đông ca, tôi nghe lời anh, cái gì nên lấy thì lấy, cái gì không thể lấy, tôi Vương Khải Toàn bảo đảm không đụng vào." Bàn Tử lập tức lên tiếng biểu thị lòng trung thành, vỗ ngực đảm bảo.

Quan sát xung quanh, Dương Tuyết Lỵ đột nhiên nói: "Nghe này, có tiếng nước chảy?" Ngay lập tức mọi người đều dỏng tai lên nghe, quả nhiên nghe thấy tiếng nước róc rách, men theo tiếng nước, họ tìm đến một hang động phía sau điện.

Địa thế ở đây thấp, đi sâu xuống dưới, là một hang động tự nhiên rõ ràng đã được con người tu sửa.

Bên trong có một hồ nước ngầm rộng hơn mười mét vuông.

Trước đó đi trong sa mạc đen, mọi người đều không dám uống quá nhiều nước, chỉ sợ nước mang theo không đủ.

Lúc này thấy nhiều nước ngầm như vậy, lập tức mừng như điên.

"Trong nước có cá, chắc chắn là nước sống, sẽ không có độc." Hồ Bát Nhất mắt tinh, phát hiện mấy con cá nhỏ ngũ sắc đang bơi lội.

Những người khác nghe vậy, lập tức tranh nhau chạy đến bên hồ, uống nước ừng ực.

Lý Đông vừa định lên tiếng ngăn cản, lại phát hiện Bàn Tử, Hồ

Bát Nhất, Lão Dương đều đang uống.

Thôi, mắt không thấy tim không đau.

Đã uống rồi thì không nói cho họ biết nữa.

Lý Đông đưa tay ngăn Dương Tuyết Lỵ và Dương Hinh lại.

Ngô Tà thấy vậy, cũng lặng lẽ dừng bước.

Chương 222

“Sao không uống?” Bàn Tử khó hiểu hỏi.

Lời vừa dứt, đã thấy vô số con chuột từ bốn phương tám hướng chui vào trong hồ nước...

Nước tắm của chuột?

Nước giàu lông chuột và phân chuột?

Trong khoảnh khắc, ba người đang uống nước chỉ cảm thấy dạ dày đang cuộn trào, không ngừng nôn khan, trả lại nguyên vẹn nước trong dạ dày.

Nhìn đám chuột vui vẻ tắm xong, kiếm ăn xong, rồi tản đi, Hồ Bát Nhất nói: “Nơi này thật kinh tởm, chúng ta đừng ở đây nữa, đổi chỗ khác đi.” Đi thẳng về phía trước, càng đi hơi nước càng nhiều, càng ngày càng ẩm ướt.

Càng đi về phía trước, càng thấy nhiều ổ chuột, trên mặt đất toàn là phân chuột.

Cứ thế đi được vài trăm mét, trước mắt họ cuối cùng cũng xuất hiện một con sông ngầm chảy xiết, hẳn là con sông ngầm Tư Độc chưa bao giờ cạn trong mấy nghìn năm qua.

Bờ sông đối diện có một hang động lớn, ở giữa có một cây cầu đá đen nối liền, bắc qua con sông ngầm Tư Độc.

Trước hang động có một cổng đá nghìn cân, được treo lơ lửng bằng một sợi xích sắt to bằng cánh tay.

Trải qua năm tháng dài đằng đẵng, sợi xích sắt đó vẫn còn nguyên vẹn.

Từ dưới cổng đá nhìn vào, bên trong hang động sâu không lường được, không biết là nơi nào.

Thấy con sông ngầm Tư Độc, Lý Đông mới chạy đến bên sông uống nước.

Nước ở đây sạch sẽ.

Đi lâu như vậy, mọi người cũng đều mệt rồi, liền ở đây uống nước, ăn uống, nghỉ ngơi.

"Đông ca, vừa rồi anh nói con mắt ngọc là đồ giả, thật không vậy?" Bàn Tử lên tiếng hỏi.

Bây giờ cậu ta đang giữ khối ngọc đó, có chút không nỡ.

Cầm con mắt ngọc lên nhìn đi nhìn lại, nói: "Với mắt nhìn của tôi, vật này hoàn toàn tự nhiên, tay nghề tinh xảo, tuyệt đối là một bảo bối hiếm có.

Anh cười cười nói: "Đông ca, luận bản lĩnh tôi không bằng một phần vạn của anh, nhưng mắt nhìn thẩm định đồ cổ thì tôi có thừa, nếu không cũng không ăn được bát cơm này.

Thứ này, dù có đưa cho chuyên gia thẩm định, cũng là bảo ngọc mấy nghìn năm, tuyệt đối không thể giả được." Hồ Bát Nhất và Ngô Tà đều cầm xem thử, cũng đều gật đầu.

Họ đều là người trong nghề, nhìn là biết thật giả.

Ngọc thạch này, không thể nào là thứ mà những kẻ lừa đảo làm đồ cổ giả có thể làm ra được.

Lý Đông cười nói: "Nói là giả cũng không đúng, thứ này là một bản sao, do tộc Tiên Thánh sao chép ra." Dừng một chút, anh nói: "Mọi người có nghe nói về Mộ Trần Châu chưa?" Hồ Bát Nhất, Ngô Tà, Bàn Tử đều tỏ vẻ mờ mịt, chỉ có ánh mắt Dương Tuyết Lỵ lóe lên

tia sáng.

“Mộ Trần Châu là kỳ trân đệ nhất thế giới, tương truyền là túi mật của phượng hoàng do Địa Mẫu hóa thành, trong châu có tinh hoa hỏa diễm, là vật chí dương hàng đầu trong trời đất.” “Mộ Trần Châu xuất hiện sớm nhất vào thời Thương Chu.” “Tương truyền, Vũ Đinh, vị vua thứ ba mươi hai của nhà Thương, đã tìm thấy một con mắt khổng lồ bằng ngọc thạch nhuốm đầy vàng và một chiếc áo choàng đỏ trong một ngọn núi băng lở.” “Vũ Đinh cho rằng con mắt ngọc cổ đó là do Hoàng Đế sau khi tiên hóa để lại, vô cùng quý giá, nên đặt tên cho nó là Mộ Trần Châu.” “Theo ghi chép trong điển tịch, Mộ Trần Châu là mắt của luân hồi, trường sinh bất diệt.” “Có người cho rằng thông qua thần vật này, có thể tu luyện thành tiên, trút bỏ thân phàm, thoát thai hoán cốt.” “Tiếc là, Mộ Trần Châu đã không biết tung tích ở đâu.” Thực tế, Lý Đông biết Mộ Trần Châu đang ở trong mộ Hiến Vương, nhưng lúc này anh không muốn nói rõ.

“Đông ca, Mộ Trần Châu mà anh nói, có liên quan gì đến con mắt ngọc này?” Lý Đông nhàn nhạt cười nói: “Con mắt ngọc này thực tế theo một nghĩa nào đó là bản sao của Mộ Trần Châu.

Người của tộc Tiên Thánh vì dòm ngó thiên cơ, biết được dùng một con mắt kỳ lạ là có thể khám phá bí mật của Quỷ động.

Phải nói, họ thật sự lợi hại, đã tạo ra được con mắt ngọc, cũng vì thế mà có thể giao tiếp với một không gian khác, triệu hoán ma vật.

Họ đã chạm vào cấm kỵ, dẫn đến cả tộc đều bị trúng lời nguyền, chỉ có tìm được Mộ Trần Châu mới có thể giải được lời nguyền.” Lý Đông nói đến đây, Dương Tuyết Lỵ ở bên cạnh không khỏi đau lòng.

Lý Đông lấy Linh nhãn châu ra, nói: “Tương truyền mắt của Nữ vương Tinh Tuyệt có công năng tương tự như Mộ Trần Châu, tiếc là, bây giờ tôi vẫn chưa tìm ra cách sử dụng Linh nhãn châu.” “Khối ngọc

thạch trong tay cậu là một vật không may mắn, ai mang theo nó, có thể cũng sẽ bị trúng lời nguyền." Lý Đông nhắc nhở.

Bàn Tử cười khổ nói: "Đông ca, đừng quên, độc thi thủy trên người tôi bây giờ còn chưa giải được.

Vốn hy vọng tìm được cách giải độc trong thành cổ Tinh Tuyệt, bây giờ xem ra, thành cổ Tinh Tuyệt đã thành ra thế này, tám phần là không tìm được rồi.

Độc thi thủy không trừ, tôi cũng không sống được ba năm, còn quan tâm gì đến lời nguyền chứ?" Nghe vậy, mọi người đều không khỏi cảm thấy buồn bã.

Tranh đấu trong thành cổ Tinh Tuyệt, áp lực của mỗi người đều rất lớn.

Dù sao, nó cũng liên quan đến sinh tử vận mệnh của họ.

Trên đường đi, mọi người đều cố gắng không nhắc đến, nhưng không nghi ngờ gì, trong lòng mỗi người đều đè nặng một tảng đá.

Lúc này nghe Bàn Tử nói, không khỏi đều có chút đau lòng.

"Chết thì chết thôi." Bàn Tử nói: "Tôi cũng nghĩ thoáng rồi, không quan tâm nữa, lấy mấy món bảo bối từ đây ra ngoài bán, kiếm một khoản tiền, để những ngày còn lại của cuộc đời cũng được vui vẻ một chút." "Nói bậy gì thế?" Lý Đông cười nói: "Có tôi Lý Đông ở đây, độc thi thủy trên người các cậu chắc chắn đều có thể giải trừ được." Mặc dù nói vậy, nhưng trong lòng mọi người vẫn cảm thấy nặng nề.

Trước khi thực sự giải được độc, không ai có thể yên lòng.

Nghỉ ngơi một lát, họ quyết định tiếp tục tiến lên, khám phá hang động bên kia sông.

Đi qua cây cầu đá đen, phía sau cổng đá là một con dốc hẹp và dài.

Đi một lúc lâu, cuối cùng cũng đến cuối con dốc.

Nơi đây là một cái bệ đá, dựng mấy trăm pho tượng đá bằng đồng khổng lồ.

Mép bệ đá là vách núi dựng đứng, không nhìn thấy đáy, không biết rốt cuộc sâu bao nhiêu.

"Nữ vương Tinh Tuyệt được chôn ở dưới đó." Lý Đông nói.

Anh lấy dây thừng từ trong ba lô ra, đặt xong, từng người một đi xuống.

Chương 223

Vừa đặt chân xuống đất, mọi người đều kinh ngạc.

Hiện ra trước mắt họ là những đống vàng bạc, đồ đồng, trân châu bảo thạch, ngọc tủy mã não chất cao như núi...

Bàn Tử nhìn đến mức mắt trợn tròn.

"Phát tài rồi, phát tài rồi, lần này thật sự phát tài rồi." Những thứ ở đây không món nào không có giá trị liên thành, lại thêm công nghệ chế tác tinh xảo, văn hóa lịch sử nặng nề...

Bất kỳ một món nào, cũng có thể được gọi là bảo vật vô giá.

Không gian ở đây quá lớn, đèn pin có chút không đủ dùng.

Lý Đông lập tức liên lạc với hệ thống, cường hóa đèn pin.

Chiếc đèn pha xách tay, độ sáng rất lớn, cũng rất hao điện.

Hồ Bát Nhất vốn định mang theo, nhưng bị Lý Đông ngăn lại.

Thứ đó quá nặng, mang theo sẽ phải giảm bớt những thứ khác.

Trong sa mạc, mỗi một kg trọng lượng đều phải cân nhắc kỹ lưỡng.

Dù sao có hệ thống, lúc nào cũng có thể cường hóa ra được.

Còn chút Đạo tệ đó, Lý Đông thật sự không quan tâm.

Ánh đèn chiếu rọi, cảnh sắc xung quanh liền hiện rõ.

Nơi này hẳn là ở dưới chân núi Zagrama, xung quanh đều là đá núi đen.

Lúc này họ đang ở trên một vách đá, phía dưới là một cái hố tròn lớn.

Cái hố này đường kính khoảng một nghìn mét.

Hố lớn như vậy, chỉ có thể là tự nhiên hình thành, tuyệt đối không thể do con người đào ra.

Dùng đèn pha chiếu xuống đáy hố, lại sâu không thấy đáy.

Từng trận gió lạnh từ đáy hố thổi lên, mang theo một luồng khí tức quỷ dị không nói nên lời, khiến người ta có một cảm giác thôi thúc muốn nhảy xuống.

Nơi này, thật tà quái.

Dương Tuyết Lỵ nói: "Nơi này chắc chắn là thánh địa của nước Tinh Tuyệt, cái tên tộc Quỷ Động, có lẽ là từ đây mà ra, cái Quỷ Động này...

Quỷ Động... phía dưới nối liền với đâu vậy?" Hồ Bát Nhất nhìn xuống Quỷ Động, nói: "Nơi này, chẳng lẽ nối với địa ngục sao?" Lý Đông không nói gì, cầm đèn pha chiếu loạn khắp nơi.

Đột nhiên, ánh đèn dừng lại ở giữa miệng hố.

Nơi đó có một dầm đá treo lơ lửng giữa không trung, vừa mảnh vừa dài, vươn ra từ vách núi.

Cuối dầm đá, đặt một khúc gỗ khổng lồ, đường kính hơn hai mét, trên đó quấn hơn mười sợi xích sắt lớn, nối liền với dầm đá, cố định khúc gỗ lại.

"Trời ạ...

đó là thần mộc Côn Luân." Hồ Bát Nhất kinh ngạc kêu lên.

"Tôi nghe ông nội nói, loại gỗ làm quan tài tốt nhất chính là lõi của cây âm trầm mộc." "Ngoài ra, còn có một loại thần mộc cực phẩm, gần như không ai từng thấy, đó chính là thần mộc Côn Luân được ghi lại trong sách cổ." "Tương truyền thần mộc Côn Luân dù chỉ có một

đoạn, rời khỏi đất, nguồn sáng và ánh nắng, vẫn sẽ không khô héo." "Chỉ là không còn sinh trưởng nữa, nhưng vẫn luôn giữ được dáng vẻ ban đầu, nếu đặt thi thể vào trong thần mộc Côn Luân, có thể vạn năm không mục nát." "Chẳng lẽ thi thể của Nữ vương Tinh Tuyệt, ở trong thần mộc Côn Luân?" Giọng Dương Tuyết Lỵ cũng kích động đến mức có chút run rẩy, nói: "Không sai, đó là quan tài làm bằng thần mộc Côn Luân.

Tương truyền, thần mộc Côn Luân và núi Côn Luân lâu đời như nhau, là bảo vật tuyệt thế mà Tần Thủy Hoàng cũng cầu không được.

Trên đời này, sẽ không có ai có quan tài quý giá như cỗ quan tài này nữa." Trước đây họ từng thấy quan tài làm bằng vàng ròng trong mộ thất dưới lòng đất.

Nhưng so với thần mộc Côn Luân, dù là vàng, cũng không thể sánh bằng.

Đây mới thực sự là bảo vật hiếm có tuyệt thế, còn quý hơn vàng cùng thể tích rất nhiều, chứ đừng nói đến trọng lượng.

"Như vậy, thi thể của Nữ vương Tinh Tuyệt không hề mục nát." Bàn Tử toe toét cười nói: "Tôi phải xem xem, mỹ nhân đệ nhất Tây Vực trong truyền thuyết, rốt cuộc trông như thế nào." Nói rồi, cậu ta liền đi về phía đó.

"Chậm đã." Lý Đông vội vàng kéo lại, chỉ vào quan tài nói: "Nhìn đóa hoa trên đó đi?" Bàn Tử thuận theo hướng Lý Đông chỉ nhìn qua.

Chỉ thấy trên quan tài, mọc một đóa hoa cỏ màu xanh lục khổng lồ.

Đóa hoa đó toàn thân xanh biếc, to bằng cái thùng nước, cánh hoa cuộn lại với nhau.

Xung quanh đóa hoa, mỗi bên có một chiếc lá màu đỏ như máu.

Đóa hoa đã mọc rễ trên thần mộc Côn Luân, cành lá cùng với

những sợi xích sắt lớn quấn chặt lấy thần mộc.

Hoa xanh lá đỏ, khác thường, vô cùng yêu diễm.

“Sao vậy?” Bàn Tử hỏi.

Hồ Bát Nhất chen vào nói: “Không đúng, nơi này ở trong lòng núi, quanh năm không thấy ánh nắng, không có quang hợp, đóa hoa này làm sao sinh trưởng được?” Nghe lời của Hồ Bát Nhất, sắc mặt Bàn Tử lập tức thay đổi.

“Đó là Thi hương ma dụ.” Lý Đông nhìn đóa hoa màu sắc sặc sỡ đến mức sắp nhỏ ra nước, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Lúc này anh mới ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng.

Chương 224

Mình đã luôn cẩn thận đề phòng, lại không chú ý.

E rằng...

“Thi hương ma dụ?” Bàn Tử lần đầu tiên nghe cái tên này, cảm thấy vô cùng tò mò.

“Đây là một loại thực vật cực kỳ quý giá, e rằng cả thế gian chỉ có một cây, nhưng cây này vô cùng nguy hiểm.

Tương truyền, Thi hương ma dụ có thể mọc trong mộ cổ, có khả năng giữ cho thi thể không mục nát, còn có thể khiến thi thể tỏa ra hương thơm, cực kỳ quý giá.

Nhưng, trong Thi hương ma dụ có ác quỷ, một khi trưởng thành, người sống không thể tiếp cận được nữa.

May mà có quan tài làm bằng thần mộc Côn Luân, Thi hương ma dụ mới có thể mọc ở đây.” Nghe Lý Đông nói xong, Dương Tuyết Lỵ đột nhiên hỏi: “Nếu người sống đến gần, sẽ có hậu quả gì?” “Ảo giác.” Lý Đông nói: “Thi hương ma dụ có thể khiến người ta sinh ra ảo giác kỳ lạ, ví dụ như, phía trước rõ ràng là vách đá, lại tưởng là đất bằng, cầm dao chém mình, lại tưởng là đang chém người khác…” “Quỷ mê tâm khiếu?

Loại sâu nhất?” Trong mắt Ngô Tà lóe lên một tia sáng.

“Tất cả đứng yên tại chỗ, ai cũng không được động đậy.” Lý Đông nói.

“Sao vậy?” Mọi người đều vô cùng khó hiểu.

“Ở đây có thể ngửi thấy mùi hoa.” Lý Đông biểu cảm nghiêm túc.

“Tôi không chắc bây giờ chúng ta có trúng độc của Thi hương ma dụ hay không, chỉ là chưa phát tác.

Xin hãy ghi nhớ kỹ, lát nữa dù thấy gì, nghe gì, cũng không được động đậy.

Một khi nổ súng, có thể sẽ bắn chết đồng đội.

Một khi đi lại, có thể sẽ rơi xuống vách đá.

Làm bất cứ việc gì cũng có thể phạm sai lầm, bởi vì tất cả đều có thể không phải là thật.

Nhớ kỹ, đừng động đậy, bất kể xảy ra chuyện gì, từ bây giờ trở đi, ai cũng không được động đậy.” Nghe lời của Lý Đông, mọi người đều căng thẳng.

Ai cũng nhìn ra, Lý Đông không phải đang đùa.

“Chúng ta đều không động đậy, vậy tiếp theo phải làm sao?” Dương Tuyết Lỵ hỏi.

“Chuyện còn lại, giao cho tôi.” Lý Đông ánh mắt nhìn về phía Thi hương ma dụ. *Đi xem thử*, từ khoảnh khắc nhìn thấy quan tài của nữ vương, ý nghĩ này đã không thể kiềm chế được mà chiếm trọn toàn bộ não bộ của anh.

Bây giờ chỉ có thể cầu nguyện, mình không trúng độc của Thi hương ma dụ.

Lý Đông trong lòng cũng hoảng loạn.

Anh không chắc ý nghĩ trong lòng là thật, hay là do Thi hương ma dụ dẫn dụ.

Hiện tại hệ thống đã khiến cơ thể anh miễn dịch với đại bộ phận độc tố.

Nhưng không biết có bao gồm cả hương hoa của Thi hương ma

dụ không?

“Hệ thống, tôi muốn cường hóa cơ thể.” [Đinh, mời túc chủ lựa chọn.] *Phù... không cần nữa.* Lý Đông cuối cùng cũng yên tâm.

Liên lạc với hệ thống thuận lợi, xem ra mình không bị trúng độc.

Thi hương ma dụ có lợi hại đến đâu, cũng không thể nào mê hoặc được cả hệ thống chứ?

Lý Đông hít sâu một hơi, kìm nén sự bất an trong lòng, từng bước đi về phía dầm đá.

Càng đến gần, trong lòng càng cảm thấy bất an.

Đúng lúc này, nắp quan tài đột nhiên động đậy, từ từ mở ra.

Ánh sáng màu xanh lục đậm đặc từ trong quan tài phát ra, độ sáng chói mắt.

Trong khoảnh khắc, tựa như ánh nắng chiếu vào địa cung, bóng tối đều bị xua tan trong nháy mắt.

Cả hang động đều được phủ lên một lớp hào quang màu xanh lục, quỷ dị mà mỹ lệ.

Lúc này, Lý Đông đã ở rất gần quan tài thần mộc.

Đứng trên dầm đá, không thể tiến, cũng không thể lùi.

Lý Đông lúc này mới cảm thấy mình quá bốc đồng.

Nữ vương Tinh Tuyệt là nhân vật thế nào, sao có thể mạo muội đến gần như vậy?

Nhưng hiện tại cũng không có cách nào khác.

Lý Đông đưa tay ra sau lưng, nắm chặt chuôi kiếm sau lưng.

Cảm nhận được chút ấm áp truyền từ chuôi Trấn yêu kiếm, lòng Lý Đông có chút an định hơn.

Bỗng nhiên, một bàn tay nhỏ nhắn trắng như ngọc, đặt lên mép quan tài, sau đó, một bóng người từ từ đứng lên.

Thần quang màu xanh lục bao phủ, khiến bóng người trở nên vô cùng thánh khiết.

Chương 225

Y phục trắng như ngọc bao bọc lấy thân thể uyển chuyển, chỉ có một khuôn mặt lộ ra ngoài.

Làn da như ngọc trắng, ngũ quan tinh xảo, tựa như tác phẩm điêu khắc tinh xảo nhất của một nghệ nhân tài hoa.

Không một chỗ nào không đẹp, không một chỗ nào không vừa vặn.

Lý Đông lúc này mới hiểu, mỹ nữ đệ nhất Tây Vực trong truyền thuyết, tuyệt đối không phải hư danh.

Thậm chí còn hơn thế nữa.

Sắc đẹp này, nếu nói là mỹ nữ đệ nhất toàn cầu, cũng sẽ khiến không ít người tin phục.

Chỉ là, đôi mắt nàng nhắm chặt, như chưa tỉnh ngủ, mãi không chịu mở ra.

"Anh đến rồi." Giọng nói của Nữ vương Tinh Tuyệt vang lên.

Giọng nói hay đến cực điểm.

Trong trẻo như thiên thần, lại tựa như ma âm.

Vừa nghe đã khiến người ta say đắm.

Lý Đông trong lòng kinh hãi, vội vàng cắn vào đầu lưỡi.

Nếu không có sự kích thích của cơn đau, thật sự sợ mình sẽ chìm đắm trong đó.

"Đưa cho ta!" Nữ vương Tinh Tuyệt đột nhiên đưa tay ra.

Lý Đông lập tức sững sờ.

Nữ vương Tinh Tuyệt có ý gì?

Đưa cho ta?

Đưa cái gì?

Chẳng lẽ là mắt của nàng?

Nàng biết mắt của nàng đang ở trên người mình?

Lý Đông gần như theo bản năng muốn lấy ra đưa cho nàng.

Đối mặt với Nữ vương Tinh Tuyệt, không biết vì sao, anh không có lòng chống cự.

Dường như chỉ cần ra tay chống cự với Nữ vương Tinh Tuyệt, chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ gì.

Thậm chí không có một chút may mắn nào.

Nữ vương Tinh Tuyệt tuyệt mỹ trước mắt, tuyệt đối mạnh đến cực điểm.

"Hai nghìn năm trước, ta và ngươi đã hẹn ước rồi." Giọng Nữ vương Tinh Tuyệt bình thản.

"Bây giờ ngươi đã như nguyện đoạt xá người kia, nhập vào thân thể của hắn." *Ý gì đây?* Lý Đông đột nhiên nhớ đến người đàn ông nhảy ra từ quan tài vàng. *Mình và nữ vương có hẹn ư?* Nữ vương trong miệng người đàn ông đó, chắc chắn là Nữ vương Tinh Tuyệt.

Xem ra, Nữ vương Tinh Tuyệt nhất định đã nhầm mình là người đàn ông đó.

Hai người họ đã hẹn ước từ hai nghìn năm trước?

Muốn hút hồn phách của mình đi, chiếm lấy thân thể?

Mẹ nó!

Lý Đông trong lòng đột nhiên dâng lên một trận tức giận.

“Sao không nói gì?

Thân thể của người này tốt chứ?” Nữ vương Tinh Tuyệt nói.

Lý Đông vẫn đang suy nghĩ có nên lên tiếng hay không.

Bây giờ Nữ vương Tinh Tuyệt vẫn chưa phát hiện ra thân phận thật của anh.

Một khi bị phát hiện, sẽ có hậu quả gì?

“Theo như chúng ta đã hẹn ước, ngươi mang hai con mắt của ta đến, ta sẽ gả cho ngươi.” Nữ vương Tinh Tuyệt lại nói ra một câu như vậy.

Gả… cho… mình?

Lý Đông kinh ngạc đến há hốc mồm.

Hóa ra hai nghìn năm trước, Nữ vương Tinh Tuyệt đã hẹn ước, sẽ gả cho người đàn ông đó.

Hai cỗ thi thể kết hôn, khiến người ta rợn người.

“Lấy ra đi!” Nữ vương Tinh Tuyệt lại nói.

Khoảnh khắc này, trong lòng Lý Đông muôn vàn ý nghĩ.

Chương 226

Bỏ chạy?

Hình như không thể.

Không nói đến việc bây giờ anh đang đứng trước mặt Nữ vương Tinh Tuyệt, khoảng cách giữa hai người chỉ trong gang tấc.

Dù có cách xa hơn nữa, Lý Đông cũng không có chút chắc chắn nào có thể thoát khỏi tay Nữ vương Tinh Tuyệt.

Mặc dù nàng chưa động thủ, chỉ cần cảm nhận khí tức trên người nàng, Lý Đông đã cảm thấy áp lực như núi như biển.

Im lặng một lúc lâu, Lý Đông từ trong lòng lấy ra Linh nhãn châu.

Hai viên Linh nhãn châu hiện tại đều ở trong tay anh.

Trước đó Dương Hinh đã bỏ ra một trăm triệu mua một viên, đưa cho chị họ Dương Tuyết Lỵ.

Hai người sau đó đều trở thành người phụ nữ của Lý Đông.

Linh nhãn châu loanh quanh một vòng, lại trở về tay Lý Đông.

Dương Tuyết Lỵ đã giao thân thể mình cho Lý Đông, cũng đã giao tính mạng mình cho Lý Đông.

Dù sao mục đích của cô cũng là tìm cách phá giải lời nguyền từ Linh nhãn châu, nếu Lý Đông có thể tìm được, tự nhiên cũng như vậy.

Nếu ngay cả Lý Đông cũng không tìm được, Dương Tuyết Lỵ ước chừng cũng không có khả năng.

Vì sao hai con mắt của Nữ vương Tinh Tuyệt lại bị thất lạc?

Có nên giao Linh nhãn châu cho Nữ vương Tinh Tuyệt không?

Lý Đông trong lòng lóe lên rất nhiều ý nghĩ.

“Ngươi đang nghĩ gì vậy?” Nữ vương Tinh Tuyệt lên tiếng hỏi.

Sự do dự của Lý Đông đã khiến nàng cảnh giác.

“Ta muốn nhờ ngươi giúp một việc.” Lý Đông đột nhiên mở miệng.

“Đây không phải là nội dung chúng ta đã hẹn ước.” Nữ vương Tinh Tuyệt đột nhiên cười: “Nhưng, ta có thể đồng ý, dù sao, ta sắp trở thành thê tử của ngươi rồi.

Chỉ cần trong khả năng của ta, ta sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ trượng phu của mình.” *Trượng phu?* Lý Đông trong lòng thầm lẩm bẩm.

Vị trượng phu mà nàng nhận định đã chết hoàn toàn rồi, bị âm hồn của nô lệ tạo phản thiêu chết, không bao giờ có thể trọng sinh được nữa.

“Ta đã ngủ trong thần mộc Côn Luân hai nghìn năm, chỉ cần hai con mắt trở về, ta liền có thể hoàn toàn phục sinh.” Nữ vương Tinh Tuyệt cười ngọt ngào: “Quả nhiên ngươi không làm ta thất vọng, nói đi, muốn ta giúp gì?” “Ta muốn ngươi giúp bạn bè của ta, họ đã trúng độc thi thủy và lời nguyền.” Lý Đông cố gắng kìm nén sự sợ hãi trong lòng, đưa ra yêu cầu như vậy.

“Bạn bè?

Ngươi đã chết hai nghìn năm, lại có bạn bè?

Hẳn là bạn bè của cỗ thân thể này phải không?

Không ngờ ngươi lại giúp họ?” Nữ vương Tinh Tuyệt rõ ràng cảm thấy bất ngờ.

“Được, ta có thể giúp, chỉ cần hai con mắt của ta trở về vị trí, thần

lực của ta sẽ hồi phục, ta có thể giúp ngươi giải độc.” Lý Đông trong lòng căng thẳng.

Nữ vương Tinh Tuyệt hiện tại, còn lâu mới hồi phục thực lực.

Nhưng nếu đưa hai viên Linh nhãn châu cho nàng, thực lực của nàng chắc chắn sẽ tăng mạnh.

Rốt cuộc nên làm thế nào?

Lý Đông cảm thấy tiến thoái lưỡng nan.

“Ta có một câu hỏi.” Lý Đông lại mở miệng.

“Câu hỏi của ngươi thật nhiều.” Nữ vương Tinh Tuyệt nói. *Chẳng lẽ nàng đã phát hiện ra sự khác thường của mình.* Lý Đông trong lòng căng như dây đàn.

“Ta muốn biết, vì sao hai nghìn năm trước, ngươi lại biết người mà ta sau này sẽ đoạt xá, trông như thế nào?” Câu hỏi này vừa được hỏi ra, Lý Đông trong lòng đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm đi rất nhiều.

Suốt thời gian qua, anh đã suy nghĩ về vấn đề này rất lâu, luôn khiến anh bất an.

“Với thần lực của ta, tính ra không dễ sao?” Nữ vương Tinh Tuyệt khúc khích cười. *Dễ sao?

Không, không thể nào.

Mình không thể xuyên không, mình có hệ thống.

Nếu thật sự có thể tính toán chính xác như vậy, tại sao lại không tính ra được người đàn ông đó sẽ chết trong tay mình?

Tại sao lại cho rằng việc đoạt xá của người đàn ông đó có thể thành công?* Lý Đông không nói gì.

Vào thời khắc này, im lặng cũng đại diện cho một loại thái độ.

Lý Đông không rõ hư thực, im lặng chính là câu trả lời tốt nhất.

Chương 227

“Được rồi, ta nói thật với ngươi.” Nữ vương Tinh Tuyệt thu lại nụ cười, khẽ thở dài: “Thực ra ta cũng không biết người trong mộ thất hai nghìn năm sau trông như thế nào.

Ta chỉ nhìn thấy một vài cảnh tượng mờ ảo của hai nghìn năm sau, biết có một người sẽ đến.

Còn về việc trông như thế nào, ta căn bản không biết.

Bức họa ta đưa cho ngươi, là người đàn ông ta tưởng tượng ra.

Trượng phu trong tưởng tượng của ta, nên có dáng vẻ như vậy.” Lý Đông ngẩn người.

Lúc này, anh cũng không thể phân biệt được lời của Nữ vương Tinh Tuyệt là thật hay giả.

“Vừa rồi nghe ngươi nói, người này giống hệt trên bức họa, ta thật sự có chút kinh ngạc đấy?” Lý Đông trong lòng thầm nói: “Ta không thấy ngươi kinh ngạc chút nào, chỉ quan tâm đến con mắt của mình thôi.” “Đưa mắt cho ta, ta nóng lòng muốn xem ngươi trông như thế nào.” Lý Đông đột nhiên cảm thấy tay mình trống không.

Linh nhãn châu vốn đang nắm trong lòng bàn tay đã biến mất.

Nữ vương Tinh Tuyệt đã ra tay.

Thần lực của nàng quả nhiên lợi hại.

Giây tiếp theo, Lý Đông liền thấy hai viên Linh nhãn châu bay vào hốc mắt của Nữ vương Tinh Tuyệt, sau đó liền biến mất.

Bỗng nhiên, có ánh sáng lấp lánh, đột ngột xuất hiện, không biết từ đâu.

Nữ vương Tinh Tuyệt được ánh sáng bao phủ, tràn đầy khí tức thánh khiết.

Dường như một thiên thần hạ phàm.

Đôi mắt nhắm chặt cuối cùng cũng đã mở ra.

Như nước mùa thu, như sao lấp lánh, sáng ngời động lòng người.

Đôi mắt nàng nhìn chằm chằm vào Lý Đông, lấp lánh sáng ngời, vô cùng đẹp.

Nếu Nữ vương Tinh Tuyệt trước đó là một mỹ nữ, thì khoảnh khắc này, nàng chính là tuyệt thế đại mỹ nữ.

Sau khi mở đôi mắt sáng như nước mùa thu, vẻ đẹp của nàng còn hơn trước gấp mười lần.

Linh nhãn châu hóa thành đôi mắt, dường như trong khoảnh khắc đã tăng thêm linh tính.

Lý Đông nhìn đến ngây người.

Thân thể và linh hồn đều như chìm vào trong đôi mắt của nàng.

Bỗng nhiên anh phát hiện thân thể mình không thể động đậy.

Muốn nói, lại không nói ra lời.

Nữ vương Tinh Tuyệt nhìn anh mỉm cười, thân thể dường như bị gió thổi, bay đến bên cạnh Lý Đông, hai chân lơ lửng giữa không trung, cúi người xuống, hôn lên môi Lý Đông.

Vì thân thể nàng lơ lửng trên không, nên nàng đứng cao hơn Lý Đông.

Nụ hôn này, từ trên cao xuống, bá khí vô cùng. *Là ảo cảnh sao?

Mình đã trúng độc của Thi hương ma dụ, sinh ra ảo giác sao?* "Hệ thống, tôi muốn cường hóa cơ thể." [Đinh, mời túc chủ lựa

chọn:] *Tốt, hệ thống vẫn còn, hẳn là không phải ảo giác.

Nhưng, để đề phòng vạn nhất.* Lý Đông nghiêm túc tìm kiếm các lựa chọn cường hóa.

Bỗng nhiên, mắt anh sáng lên. [Thiên thần huyết mạch, không cấp bậc, phải có Kim phách chi thân trước mới có thể lựa chọn cường hóa, là bước đầu tiên từ người hóa thần.

Một khi cường hóa, sẽ mở ra nhiều loại năng lực, bước trên một con đường hoàn toàn mới, 3000 Đạo tệ.] *Cái gì đây?* Lý Đông kinh ngạc, sao lại xuất hiện một lựa chọn như vậy?

Không giống với hệ thống của mình?

Chẳng lẽ hệ thống này thật sự do Thi hương ma dụ huyễn hóa ra? [Đinh, đây là bước quan trọng từ người hóa thần, bước qua bước này phải hấp thu một tia thần khí từ bên ngoài, nếu không, lựa chọn cường hóa này sẽ không xuất hiện, không thể lựa chọn.] *Là vậy sao?

Chẳng lẽ bây giờ mình đã hấp thu một tia thần khí?* [Đinh, mời túc chủ lập tức hấp thu một tia thần khí của Nữ vương Tinh Tuyệt, là có thể mở khóa.] *Hả?* Lý Đông giật mình.

Hấp thu?

"Hôn, hấp thu thần khí của cô ta." Hệ thống trả lời ngắn gọn. *Nữ vương Tinh Tuyệt không phải ma sao?

Có thần khí?* Lý Đông nghĩ. [Đinh, đó là thần khí của thần mộc Côn Luân, cô ta ngủ trong thần mộc lâu như vậy, có một luồng thần khí tiến vào cơ thể cô ta.] *Hóa ra là vậy.* Lý Đông lúc này mới hiểu.

Nhưng, Nữ vương Tinh Tuyệt cũng chỉ có một luồng, muốn hấp thu có chút khó khăn phải không.

Lý Đông phát hiện Nữ vương Tinh Tuyệt sau khi hôn mình, đang

si ngốc nhìn mình.

Dường như rất thích gương mặt của Lý Đông.

Chương 228

Chẳng lẽ dung mạo của Lý Đông, thật sự là nam thần trong mộng của nàng sao?

Khoảng cách giữa hai khuôn mặt rất gần, chưa đến một cm.

Bây giờ Lý Đông nhìn Nữ vương Tinh Tuyệt càng rõ hơn.

Dung mạo này là thế nào?

Lý Đông vắt óc suy nghĩ, cũng không tìm ra được bất kỳ từ ngữ nào để hình dung.

Nếu nhất định phải hình dung, thì chỉ có một từ: hoàn mỹ.

Lý Đông thậm chí không nhìn ra được nàng trông như thế nào.

Dường như là dáng vẻ trong tưởng tượng.

Nữ thần hoàn mỹ trong tưởng tượng.

Lý Đông bỗng nhiên hiểu ra.

Nữ vương Tinh Tuyệt thực ra căn bản không có dung mạo cụ thể.

Có thể nói, nàng giống với bất kỳ một đại mỹ nữ nào trên thế giới, lại không giống.

Mỗi người có thẩm mỹ khác nhau.

Cái gọi là củ cải rau xanh, mỗi người một ý thích.

Có người cảm thấy Lưu Thiên Tiên đẹp nhất, cũng có người cho rằng Địch Lệ Nhiệt Ba đẹp nhất, có người thích Phạm Gia...

Nữ vương Tinh Tuyệt thì khác.

Trong mắt người thích Lưu Thiên Tiên, nàng chính là dáng vẻ của Lưu Thiên Tiên, ở những chi tiết nhỏ nhất, còn hơn Lưu Thiên Tiên

một chút...

Trong mắt người thích Địch Lệ Nhiệt Ba, nàng chính là Địch Lệ Nhiệt Ba...

Trong mắt người thích Phạm Gia, nàng chính là Phạm Gia...

Dáng vẻ của nàng biến hóa khôn lường, không có bất kỳ dung mạo cụ thể nào.

Thậm chí khi tâm trạng của bạn thay đổi, dung mạo của nàng cũng sẽ thay đổi theo.

Tâm trạng tốt thích nhìn Triệu Lệ Dĩnh, nàng chính là Triệu Lệ Dĩnh.

Tâm trạng không tốt thích nhìn Phạm Gia, nàng cũng là Phạm Gia.

Thích nụ cười của Thi Thi, tiếng khóc của Viên Viên.

Vậy thì, khi nàng cười, dung mạo chính là Thi Thi.

Khi nàng khóc, dung mạo chính là Viên Viên.

Tóm lại, nàng vĩnh viễn là dáng vẻ đẹp nhất trong lòng bạn.

Dù bạn có tìm kiếm thế nào, vĩnh viễn không tìm ra được bất kỳ chỗ nào không đẹp.

Bởi vì dung mạo của Nữ vương Tinh Tuyệt luôn biến đổi.

Nữ thần đẹp nhất trong tưởng tượng.

Vĩnh viễn hoàn mỹ không tì vết.

Chẳng trách tượng đá đen không có dung mạo cụ thể của nàng, dùng mạng che mặt che lại.

Hóa ra căn bản không có dung mạo cụ thể.

Lý Đông si ngốc rồi, cũng ngây người rồi.

Nghe thấy giọng nói của hệ thống, mới có một chút tỉnh táo.

Hấp thu luồng thần khí duy nhất của Nữ vương Tinh Tuyệt sao?

Có bị nổ tung tại chỗ không?

Lý Đông căng thẳng đến cực điểm.

Thế giới này, thứ đẹp nhất, cũng thường là thứ nguy hiểm nhất.

Khoảnh khắc này Nữ vương Tinh Tuyệt đẹp như vậy, khiến người ta say đắm.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, ai biết sẽ biến thành thế nào.

Nhất là, Lý Đông không phải là người mà nữ vương đã hẹn ước.

Một khi bị phát hiện...

"Liều!" Lý Đông đột nhiên đưa tay ra, ôm lấy eo của Nữ vương Tinh Tuyệt, ngay sau đó, mạnh mẽ dùng lực, kéo Nữ vương Tinh Tuyệt vào lòng, cúi đầu xuống, hôn lên môi Nữ vương Tinh Tuyệt.

"Hút…" Một luồng thần khí, từ cơ thể Nữ vương Tinh Tuyệt được hút vào cơ thể Lý Đông.

Chương 229

[Đinh, hấp thu thần khí thành công, mời lập tức lựa chọn cường hóa, nếu không thần khí có thể sẽ tan đi.] "Thiên thần huyết mạch, mở khóa…" Lý Đông không do dự lựa chọn cường hóa. [Đinh, khấu trừ Đạo tệ thành công…] [Đinh, Thiên thần huyết mạch chính thức mở khóa…] Lý Đông lập tức cảm thấy cơ thể mình xảy ra một sự thay đổi vi diệu.

Không nói ra được.

Dường như không phải cường hóa cơ thể, cũng không phải nâng cấp linh hồn, lại dường như là cả hai.

Cơ thể anh dường như có chút khác biệt.

Đầu óc tỉnh táo hơn, tinh lực cũng dồi dào hơn.

Có một cảm giác ấm áp, dường như trong cơ thể có thêm một luồng sức mạnh thần bí, đang nuôi dưỡng cơ thể.

Nhiều lợi ích hơn, tạm thời chưa phát hiện, cần phải cảm nhận sau này.

Trong lòng, cơ thể Nữ vương Tinh Tuyệt đột nhiên chấn động, Lý Đông lập tức căng thẳng không thôi, chẳng lẽ bị phát hiện?

Nàng biết mình đang hút thần khí của nàng?

Tiêu rồi… Tim Lý Đông đập nhanh đột ngột, vô cùng hoảng sợ bất an.

Nhưng ngay sau đó, Lý Đông liền cảm thấy một đầu lưỡi thơm ngọt, đáp lại đầu lưỡi của mình.

Hóa ra không phải ma… "Ta cảm nhận được tim ngươi đập rất

nhanh, cảm xúc của ngươi hoảng sợ bất an, là được sủng ái mà kinh ngạc sao?

Xem ra ngươi thật sự thích ta, quan tâm đến ta." "Ta vốn không thích ngươi, vì dáng vẻ của ngươi, không phải là dung mạo người đàn ông trong lòng ta." "Nhưng, dáng vẻ của cỗ thân thể này hiện tại, là ta thích nhất." "Ngay cả khí tức trên người ngươi cũng đặc biệt mê người, dường như có một chút hương vị của thần, khiến người ta mê đắm." Lý Đông không hiểu, Nữ vương Tinh Tuyệt vừa hôn anh, vừa truyền giọng nói vào tai anh.

Nhưng, dường như cũng không cần quan tâm nữa.

Bây giờ, mọi chuyện đã đến mức này, ngoài việc mạo danh đến cùng, sẽ không có con đường thứ hai.

Bàn Tử mạnh tay tát vào mặt mình một cái.

"Mẹ nó, không phải ảo giác chứ?

Đông ca đang hôn Nữ vương Tinh Tuyệt?" Những người khác cũng nhìn đến ngây người.\n...\nMột lúc lâu sau, Lý Đông mới từ từ tách khỏi Nữ vương Tinh Tuyệt.\n"Phu quân, cơ thể này thật tốt, thiếp cảm thấy rất thoải mái." Giọng nói của Nữ vương Tinh Tuyệt cũng du dương như dung nhan của nàng, vĩnh viễn là thứ dễ nghe nhất.\nỦa, dường như nàng không biết người đàn ông đã hẹn ước với mình từ hai ngàn năm trước đã hoàn toàn xong đời rồi.\nCũng không biết nàng đã mất hai ngàn năm mới hấp thu được một luồng thần khí vào trong cơ thể.\nLý Đông suy nghĩ nhanh như chớp.\nLúc này, tuyệt đối không thể để lộ ra chút sơ hở nào.\nNếu không, thật không biết vị nữ vương tuyệt mỹ trước mắt này có lật mặt ngay lập tức không nữa.\nSức mạnh của yêu quái thường tỷ lệ thuận với ngoại hình.\nVới dung mạo của Nữ vương Tinh Tuyệt, Lý Đông không thể tưởng tượng được sức mạnh của nàng cường đại đến mức nào.\n"Bây giờ

không sao rồi chứ?" Lý Đông buột miệng hỏi.\nNếu Nữ vương Tinh Tuyệt đã gọi mình là phu quân, đương nhiên phải quan tâm đến "vợ" rồi.

"Ừm." Nữ vương Tinh Tuyệt gật đầu, giống như một cô bé ngoan ngoãn nghe lời.\n"Trước khi tìm được Mộ Trần Châu, sức mạnh trên người thiếp chỉ có thể hồi phục một nửa." Nữ vương Tinh Tuyệt nói: "Chỉ khi phu quân tìm được Mộ Trần Châu, thiếp mới có thể hoàn toàn sống lại."\n"Trước đó, thời gian thiếp rời khỏi Côn Luân Thần Mộc dài nhất không thể quá một tháng."\nVậy ra là thế.\nLý Đông không phải là người đàn ông đã hẹn ước với Nữ vương Tinh Tuyệt, tự nhiên cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.\nLúc này, đương nhiên cũng sẽ không đi hỏi.\nLỡ như bị Nữ vương Tinh Tuyệt phát hiện ra một chút manh mối, vậy thì hối hận cũng không kịp.\nBây giờ đang đi trên lằn ranh nguy hiểm, chỉ có thể giả vờ giả vịt với Nữ vương Tinh Tuyệt.\nCảm giác này, vừa nguy hiểm, vừa kích thích.\n"Để thiếp giúp chàng giải trừ độc thi thủy trên người trước đã." Nữ vương Tinh Tuyệt lên tiếng.\nNàng vung tay, lập tức có mấy luồng linh khí, tựa như cam lộ, từ trên đầu mọi người tưới xuống.\nNhững đốm sáng lấp lánh.\nTrong phút chốc, mọi người đều cảm thấy cơ thể nhẹ nhõm.\nKhí huyết trong người vận chuyển trôi chảy hơn, từ sâu trong cơ thể truyền đến cảm giác thư thái chưa từng có.\n"Độc thi thủy, đã được giải trừ rồi sao?" Lão Dương mừng đến phát khóc.\nTừ khi ra khỏi lòng đất ở núi Côn Luân, chuyện trúng độc vẫn luôn đè nặng trong lòng mỗi người.\nMọi người ngầm hiểu không nhắc đến, nhưng trong lòng ai cũng không thoải mái.\nBây giờ, cuối cùng cũng được cứu rồi sao?\nThật sự không phải là ảo giác chứ?\nMọi người đều đang tự véo vào da thịt mình.\nĐau!\nThật sự không phải...

Nữ vương Tinh Tuyệt đột nhiên hơi cau mày, ánh mắt nhìn về phía Dương Tuyết Lỵ, nói: "Ngươi không chỉ trúng độc thi thủy, mà

còn trúng lời nguyền, độc thi thủy dễ giải, nhưng, lời nguyền này thì..."\nLý Đông giật mình, vội vàng hỏi: "Vợ à, không thể giải trừ lời nguyền trên người cô ấy sao?"\nNữ vương Tinh Tuyệt cười rạng rỡ, không trả lời câu hỏi của Lý Đông, mà cười nói: "Nàng ta và chàng, đã có quan hệ da thịt rồi phải không?"\nThế mà cũng nhìn ra được sao? \nLý Đông giật nảy mình, thật sự sợ Nữ vương Tinh Tuyệt đã phát hiện ra thân phận thật của mình.\n"Đừng căng thẳng, bên cạnh nam nhân có vài người phụ nữ, là chuyện bình thường mà, thiếp không phải người hay ghen, sẽ không quản nhiều như vậy đâu."\nMột câu nói khiến Lý Đông cảm động không thôi.\nĐây thật sự là Nữ vương sao?\nNữ vương tốt như vậy, có thể cho thêm một tá nữa không? \n"Lúc thiếp không ở bên cạnh chàng, cũng cần vài tỳ nữ hầu hạ." Nữ vương Tinh Tuyệt đưa tay chỉ một cái, một vùng ánh sáng lấp lánh hiện ra.\nThân hình của Dương Hinh và Dương Tuyết Lỵ đều bị cố định giữa không trung.\n"Hai người này, đều không tệ nha.

Có cần thiếp giúp chàng huấn luyện không?" Nữ vương Tinh Tuyệt nhẹ giọng nói: "Tỳ nữ do thiếp huấn luyện, mỗi người đều sẽ tuyệt đối trung thành với chàng, bảo các nàng đi chết, cũng sẽ không nhíu mày."\nLý Đông giật nảy mình, Nữ vương Tinh Tuyệt dùng thủ đoạn gì để huấn luyện vậy?\nThôi bỏ đi.\nLà một người hiện đại, tuy rằng pháp luật thế giới này cho phép đàn ông lấy nhiều vợ.\nNhưng. \nHuấn luyện người ta thành nữ nô không có tư duy và nhân cách độc lập, chỉ biết phục tùng, hình như có hơi quá đáng rồi.\nLý Đông lắc đầu, nói: "Vợ à, đừng huấn luyện nữa, tôi thích dáng vẻ hiện tại của các cô ấy hơn."\n"Vậy được thôi." Nữ vương Tinh Tuyệt không miễn cưỡng.\n"Lời nguyền mà cô ấy trúng, không thể giải trừ sao?" Lý Đông quan tâm đến chuyện của Dương Tuyết Lỵ.\nNếu Dương Tuyết Lỵ đã trở thành người phụ nữ của mình, đương nhiên phải chăm sóc. \n"Cũng không phải là không thể." Nữ vương Tinh Tuyệt thản nhiên cười: "Nếu thực lực của thiếp hoàn toàn hồi phục, giải trừ lời nguyền

của nàng ta rất dễ dàng.

Còn bây giờ...”\nGiọng nàng ngập ngừng, lòng Lý Đông lập tức thắt lại, rốt cuộc là có thể hay không?\n“Bây giờ, thiếp có thể giải trừ lời nguyền trên người nàng ta, chỉ cần trả một cái giá nhỏ thôi, nếu phu quân đã thích nàng ta, thiếp sẽ giúp chàng giải trừ.”\nQuá tốt rồi, Lý Đông thở phào nhẹ nhõm.\nNữ vương Tinh Tuyệt lại vung tay, tức thì một vầng sáng lấp lánh từ hư không xuất hiện, bay về phía cơ thể Dương Tuyết Lỵ.\nNhững đốm sáng lấp lánh, như mưa rơi, biến mất vào trong cơ thể Dương Tuyết Lỵ.\nTrên mặt Nữ vương Tinh Tuyệt đột nhiên thoáng qua một tia tái nhợt.\nRõ ràng, việc giải trừ lời nguyền mà Dương Tuyết Lỵ trúng phải, đối với nàng cũng là một gánh nặng không nhỏ.\n“May là, sức mạnh lời nguyền trên người nàng ta thực ra đã yếu đi rồi.” Nữ vương Tinh Tuyệt cười nói: “Nếu không, với thực lực hiện tại của thiếp, thật sự có khả năng không giải được đâu.”\nThấy lời nguyền của Dương Tuyết Lỵ được giải trừ, Lý Đông lập tức thở phào nhẹ nhõm.\nAnh nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn trắng như ngọc của Nữ vương Tinh Tuyệt, nói: “Vợ à, vất vả cho em rồi.”\nMẹ nó chứ.\nMình bây giờ chắc chắn là học sinh ưu tú của khoa biểu diễn Học viện Sân khấu Điện ảnh.\nLý Đông thầm nghĩ trong lòng.\nTrò chơi nguy hiểm nhất, tựa như đi trên dây ở đỉnh vách đá.\nKinh hiểm, kích thích, căng thẳng...

Nhưng, tay của Nữ vương Tinh Tuyệt ấm áp, mềm mại, nắm trong tay cho người ta một cảm giác vô cùng thoải mái.\nTừ điểm này mà nói, làm diễn viên cũng không tệ.\nNếu không phải Lý Đông biết Nữ vương Tinh Tuyệt nguy hiểm đến mức nào, anh sẽ sẵn lòng diễn cả đời.\nNhưng...\n“Phu quân, không cần khách sáo với thiếp như vậy.” Giọng Nữ vương Tinh Tuyệt dịu dàng, không có chút bá khí nữ vương nào.\nLý Đông cảm thấy từ sau khi trả lại con mắt Quy Linh cho Nữ vương Tinh Tuyệt, nàng dường như đã thay đổi thành một

người khác.\nKhi chưa giao con mắt Quy Linh cho Nữ vương Tinh Tuyệt, tuy nàng cũng nói chuyện, kể cho anh về lời hẹn ước hai ngàn năm trước, nhưng ngữ khí lúc đó có chút lạnh lùng.\nHơi giống như đang thực hiện một nhiệm vụ để hoàn thành lời hẹn ước.\nKhiến Lý Đông lúc đó suy đoán, mối quan hệ giữa người đàn ông hai ngàn năm trước và Nữ vương Tinh Tuyệt, không tốt đẹp như lời hẹn ước giữa họ.\nLời hẹn ước hai ngàn năm sau đó, có lẽ có một nguyên nhân đặc biệt nào đó.\nKhông phải là hai người đã yêu nhau sâu đậm từ hai ngàn năm trước.\nMối quan hệ giữa hai người, có chút vi diệu.\nSau khi trả lại con mắt Quy Linh cho Nữ vương Tinh Tuyệt, khi nàng mở mắt ra, nhìn thấy dung mạo của Lý Đông, liền giống như thay đổi thành một người khác.\nChẳng lẽ thật sự là vì mình trông giống hệt người đàn ông trong ảo ảnh sao?\nLý Đông thầm suy đoán.\nÁnh mắt anh nhìn về phía Thi Hương Ma Dụ trên Côn Luân Thần Mộc.\nTrên người Nữ vương Tinh Tuyệt tỏa ra một mùi hương thoang thoảng, mùi hương này hoàn toàn giống với mùi hương của Thi Hương Ma Dụ.\nRất thơm.\nNhưng, trong lòng Lý Đông lại cảm thấy có một chút sợ hãi.\n“Phu quân, hình như chàng có chút sợ hãi.” Thái độ của Nữ vương Tinh Tuyệt thật sự rất khiêm tốn.\nGiống như một cô bé, không phải là một nữ vương bá khí ngút trời.\nNhưng, cảm giác căng thẳng trong lòng Lý Đông không hề giảm đi chút nào.\nDù sao, anh không phải là người đã hẹn ước với Nữ vương Tinh Tuyệt hai ngàn năm trước, mà là một kẻ mạo danh.\n“Ừm.” Lý Đông chỉ vào Thi Hương Ma Dụ nói: “Thứ này, có thể khiến người ta tiến vào thế giới ảo ảnh, người sống không thể lại gần.”\nTrong mắt Nữ vương Tinh Tuyệt lóe lên một tia kinh ngạc, mỉm cười nói: “Phu quân chẳng lẽ đã quên, cây Thi Hương Ma Dụ này, là do chính tay chàng trồng sao?”\nHả?\nLý Đông giật mình.\nQuả nhiên không thể tùy tiện mở miệng nói chuyện, vừa mở miệng là lộ sơ hở.\nNgười đàn ông năm đó, lại là người trồng Thi Hương Ma Dụ sao?\nThứ này không phải là

không cho người lại gần sao?\nÀ, đúng rồi, Thi Hương Ma Dụ năm đó chưa nở hoa, chắc là không có vấn đề gì.\nLý Đông vừa suy nghĩ lung tung trong lòng, vừa vội vàng nói: "Vậy sao?

Tôi ngủ trong quan tài hai ngàn năm, mọi chuyện đều quên hết rồi."\nTrong tình huống này, Lý Đông chỉ có thể giả vờ mất trí nhớ.\n"Thiếp nhìn ra rồi." Nữ vương Tinh Tuyệt nói: "Đó là chuyện khó tránh, dù sao cũng đã qua hai ngàn năm.

Nhưng, không sao đâu, sau này ngày tháng còn dài, chuyện của chúng ta, phu quân sau này có thể từ từ nhớ lại." Nữ vương Tinh Tuyệt nói khẽ.\n"Độc trên người thiếp chưa hoàn toàn được loại bỏ, sẽ truyền cho phu quân."\nTrúng độc?\nLý Đông lập tức ngây người, lúc nãy hôn nhau, không phải là...\nKhông phải là mưu hại phu quân chứ?\n"Yên tâm, thiếp đã dồn độc tố xuống nửa thân dưới, hôn phu quân sẽ không bị trúng độc." Nữ vương Tinh Tuyệt dường như biết được suy nghĩ trong lòng Lý Đông.\nVậy ra là thế.\nLý Đông thở phào nhẹ nhõm.\nVậy thì tốt.\nNhưng, Nữ vương Tinh Tuyệt này, không lẽ thật sự có thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng mình sao?\nXem ra thật sự không nên suy nghĩ lung tung nữa.\nLý Đông vội vàng thu liễm tâm thần.\n"Phu quân, nếu chàng muốn làm chuyện đó, cũng có thể nha, chẳng qua là ở trong ảo cảnh thôi."\nNói rồi, cảnh sắc trước mắt Lý Đông đột nhiên thay đổi.\nMột chiếc giường có rèm đỏ xuất hiện trước mắt.\nTrên giường, một người phụ nữ tuyệt mỹ đang quỳ.\nTrên người nàng khoác một lớp sa mỏng trong suốt.\nDưới lớp sa mỏng, mọi thứ đều mờ ảo, nhưng lại lờ mờ có thể thấy được.\nThân hình nàng hoàn hảo không tì vết, làn da ấm áp như ngọc.\nQuá quyến rũ.\nKhiến người ta không khỏi huyết mạch sôi trào, muốn nhìn trộm sự bí ẩn và tốt đẹp bên trong.\n"Tuy chỉ là ảo cảnh, nhưng phu quân sẽ không cảm thấy có chút nào khác biệt với thực tế."\nNghe giọng Nữ vương Tinh Tuyệt, Lý Đông không khỏi cắn môi, ép mình giữ lại

chút tỉnh táo cuối cùng.\nThôi bỏ đi.\nBảo tôi làm chuyện đó với không khí, quả thực có hơi xấu hổ.\nLý Đông lắc đầu.\n"Thôi sao, phu quân không thích à?"\n"Tôi thích, nhưng tôi hy vọng lần đầu tiên của chúng ta sẽ dành cho hiện thực."\nLời của Lý Đông vừa nói ra, đột nhiên có chút hối hận.\nGiữa Nữ vương Tinh Tuyệt và người đàn ông đó, là lần đầu tiên sao?\nHọ từng có quan hệ chưa?\nMình không biết gì cả, mình nói bừa cái gì vậy?\nSẽ không vì thế mà lộ sơ hở chứ. \n"Được!" Nữ vương Tinh Tuyệt khẽ gật đầu, trong giọng nói lộ ra một tia vui mừng.\nTốt rồi, không có sai sót.\nLý Đông thầm thở phào nhẹ nhõm.\nThật là kinh tâm động phách.\n"Phu quân, huyết mạch của chàng hình như đã xảy ra một chút thay đổi, thiếp ngửi thấy trên người chàng có một tia khí tức của thần."\nBị phát hiện rồi sao?\nTrái tim vừa mới bình tĩnh của Lý Đông lại gợn sóng.\n"Sức mạnh huyết mạch này tuy yếu ớt, nhưng, gen rất mạnh, chắc là có thể không ngừng tiến hóa."\nNữ vương Tinh Tuyệt lại biết cả gen sao?

Lý Đông thật sự không ngờ tới.\n"Chắc là cơ duyên của người bị đoạt xá, nhưng lại tiện cho phu quân rồi."\nNữ vương Tinh Tuyệt còn chưa nói xong, đột nhiên có chút kinh ngạc nhìn Lý Đông, nói: "Không đúng, người có huyết mạch này, phu quân làm sao đoạt xá thành công được?"\nXong rồi, xong rồi.\nLần này thật sự xong rồi.\nTrong phút chốc, Lý Đông toát mồ hôi lạnh.\nMột khi bị Nữ vương Tinh Tuyệt nhìn ra sơ hở, e rằng sẽ chết không có chỗ chôn.\n"Chắc là kim ấn và ưng phù trên người tôi đã phát huy tác dụng, còn có thanh kiếm này nữa." Lý Đông trong lúc nguy cấp nảy ra ý, tìm một lý do để lấp liếm. \nAnh lấy từ trên người ra kim ấn và ưng phù của người đàn ông đó. \n"Ừm, kim ấn và ưng phù đều là do thiếp giúp chàng cường hóa." Nữ vương Tinh Tuyệt dường như không hề nghi ngờ, gật đầu.\nLòng Lý Đông lập tức nhẹ nhõm đi rất nhiều.\n"Thanh kiếm này cũng không tệ, ủa, hình như nó đã trở nên mạnh hơn rồi thì phải."\nToi rồi.\nThanh kiếm đã được hệ thống cường hóa, không lẽ bị nhìn ra rồi sao.\nLần

này thật sự xong rồi...

Lý Đông sợ đến mặt trắng bệch.\nHàng nhái cuối cùng vẫn là hàng nhái, không qua được cửa ải à.\nKhông ngờ cuối cùng lại bị hủy hoại bởi một thanh kiếm...\n"Chắc là do được nuôi dưỡng trong quan tài hai ngàn năm, nó đã mạnh hơn rất nhiều."\nNghe Nữ vương Tinh Tuyệt tìm ra một lý do cho sự thay đổi của thanh kiếm, Lý Đông như được đại xá.\nĐúng là trong cái rủi có cái may.\nCó hy vọng qua mặt được rồi sao?\n"Đúng vậy, hai ngàn năm nuôi dưỡng không hề uổng phí." Lý Đông vội vàng nói tiếp.\nThật sự qua ải rồi.\nNữ vương Tinh Tuyệt không rút thanh kiếm sau lưng anh ra.\nLý Đông cảm thấy mình lại nhặt về được một mạng.\nĐột nhiên, mũi của Nữ vương Tinh Tuyệt khịt khịt, dường như ngửi thấy mùi gì đó.\n"Mùi trên người chàng..." Nữ vương Tinh Tuyệt như phát hiện ra điều gì, nhìn chằm chằm vào mắt Lý Đông, rồi lại dùng sức ngửi ngửi.\nTrong đôi mắt nàng, đột nhiên bùng lên một ngọn lửa màu xanh lam.\nÁnh sáng xanh lam lóe lên, như muốn nhìn thấu cơ thể anh.\nXem ra Nữ vương Tinh Tuyệt thật sự đang nghi ngờ thân phận của mình rồi.\nMùi trên người mình có gì không đúng sao?\nRốt cuộc là lộ sơ hở ở đâu vậy?\nLý Đông không nói nên lời.\nTóm lại, lần này thật sự xong rồi.\nTrong mắt Lý Đông, anh đã thấy cảnh Nữ vương Tinh Tuyệt nổi điên, xé nát mình thành mấy mảnh.\nĐột nhiên, Lý Đông cảm giác trong ngực, con mắt lấy từ trên người người đàn ông đó đột nhiên nhảy lên.\nNó dường như muốn bay ra khỏi ngực anh.\nToi rồi.\nCon mắt của người đàn ông đó và con mắt của Nữ vương Tinh Tuyệt, trông rất giống nhau, ẩn chứa một mối liên hệ đặc biệt nào đó.\nLý Đông vẫn luôn để con mắt trong ngực, cố gắng giải mã bí mật trong đó, nhưng không ngờ, con mắt này lại gây chuyện vào lúc này.\nThật là đủ thứ chuyện rắc rối không ngừng, luôn xuất hiện tình huống mới.\nLý Đông vội vàng đưa tay, nắm chặt con mắt đó.\nCon mắt không ngừng nhảy lên trong tay anh, như một sinh vật sống, muốn thoát khỏi lòng

bàn tay anh.\nSức mạnh của con mắt rất lớn, khiến Lý Đông cũng có chút không kìm nén được, bàn tay nắm con mắt khẽ run lên.\nXem ra con mắt của Nữ vương Tinh Tuyệt và con mắt này có một mối liên hệ đặc biệt nào đó.\nLý Đông thầm kêu khổ, phải làm sao đây?\nSớm biết vậy lúc đầu nên hủy thứ đồ chơi này đi.\nKhông ngờ vào lúc quan trọng này, thứ này lại trở thành một tai họa.\nNgọn lửa màu xanh lam trong mắt Nữ vương Tinh Tuyệt càng cháy càng dữ dội.\nMặc dù nàng không có hành động gì khác, nhưng Lý Đông dường như thấy được ngọn lửa giận của Nữ vương Tinh Tuyệt đang bùng cháy.\nMồ hôi lạnh trên người anh cứ túa ra.\nNgay khi Lý Đông nghĩ rằng mình sắp bị lộ, ngọn lửa xanh trong mắt Nữ vương Tinh Tuyệt đã biến mất.\n"Phu quân." Nữ vương Tinh Tuyệt đột nhiên lên tiếng, trong mắt thoáng lộ ra một tia áy náy.\n"Chàng không bị dọa chứ?" Nữ vương Tinh Tuyệt hỏi.\nVới bộ dạng đó, không bị dọa mới là lạ. \n"Lúc nãy là thiếp không tốt, thiếp đột nhiên có chút nghi ngờ chàng không phải là Cô Mặc."\nThì ra người đàn ông nằm trong quan tài vàng tên là Cô Mặc.\nHai người họ rốt cuộc có quan hệ gì?\n"Cơ thể này, thật sự quá tốt rồi.

Không thể nào có được một cơ thể tốt như vậy, chắc là sự bù đắp của ông trời ban cho chàng."\nBù đắp?\nCâu nói này có ý gì?\nLý Đông biết nói nhiều sẽ sai, lúc này, giữ im lặng mới là cách làm đúng đắn nhất.\nBất kể Nữ vương Tinh Tuyệt nói gì, anh đều dùng một đôi mắt chan chứa tình cảm nhìn nàng.\n"Mắt của chàng dường như có chút khác biệt, không lẽ chàng đã đánh mất đôi mắt đó rồi sao?"\nQuả nhiên, Nữ vương Tinh Tuyệt đã phát hiện ra một chút sơ hở từ đôi mắt.\nBị Nữ vương Tinh Tuyệt hỏi, Lý Đông đành phải mở miệng: "Có lẽ vậy, tôi không biết, mọi chuyện, tôi đều quên hết rồi."\n"Ừm." Nữ vương Tinh Tuyệt gật đầu, đột nhiên cười rạng rỡ, nói: "Tuy đã khác với trước đây, nhưng thiếp lại thích đôi mắt hiện tại của chàng hơn, hình như linh động hơn, có tình cảm hơn."\nNói nhảm!\nTôi bây

giờ đã dùng hết thực lực để tranh giải Oscar rồi.\nNếu vẫn không được thì...

Nữ vương Tinh Tuyệt trên dưới đánh giá Lý Đông, lại một lần nữa tán thưởng: "Thật là một cơ thể hoàn hảo, trong loài người, thiếp chưa từng thấy ai có cơ thể hoàn hảo như vậy."\nĐây là kết quả sau nhiều lần cường hóa của hệ thống, có thể không hoàn hảo sao?\n"Lúc nãy thiếp cứ ngỡ phu quân đoạt xá thất bại, chủ nhân của cơ thể này đang lừa gạt thiếp."\n"Nếu như vậy, thiếp nhất định sẽ xé nát cơ thể này thành tám mảnh, rồi dùng dao cắt thành từng mảnh vụn, hầm lên ăn thịt."\nCó thể đừng nói nữa không, Lý Đông cảm thấy cơ thể mình đang không tự chủ được mà run rẩy.\n"Nhưng, may quá, đôi mắt của thiếp, nhìn thấy bên trong cơ thể này có một linh hồn mạnh mẽ, mới tin rằng phu quân thật sự đã đoạt xá thành công."\n"Phu quân thật may mắn, cơ thể hoàn hảo như vậy, xác suất đoạt xá thành công thật sự rất thấp."\nLinh hồn mạnh mẽ?\nTrong lòng Lý Đông dâng trào cảm xúc, nhưng bề ngoài lại không hề có chút biểu hiện nào.\n"Linh hồn mạnh mẽ" mà Nữ vương Tinh Tuyệt nói, chắc là chỉ linh hồn xuyên không của mình.\nKhông ngờ xuyên không lại cứu mình một mạng.\nChẳng lẽ người xuyên không nào cũng có hào quang nhân vật chính sao?\n"Tuy mắt của chàng có thay đổi, nhưng, trên người chàng vẫn còn khí tức của đôi mắt đó, không sai được..."\nNói rồi, mũi của Nữ vương Tinh Tuyệt lại bắt đầu ngửi.\nMẹ kiếp!\nNữ vương, chứ không phải chó, được không?\nCó thể đừng ngửi lung tung nữa không?\nNữ vương Tinh Tuyệt đang cúi người trên anh.\nToi rồi, nếu bị phát hiện thì...

Lý Đông thầm kêu không ổn.\nLàm sao bây giờ?\nNém xuống dưới Quỷ Động sao?\nKhông được, Nữ vương Tinh Tuyệt chắc chắn sẽ phát hiện ra.\nĐó gần như là tự tìm cái chết.\nNhưng cứ nắm trong tay cũng không phải là cách.\nLý Đông suy nghĩ nát óc, đột nhiên mắt

sáng lên.\nAnh giơ tay lên, đặt bên miệng, giả vờ che miệng, nhân cơ hội Nữ vương Tinh Tuyệt không chú ý, đưa con mắt vào miệng.\nBây giờ cũng không thể quản con mắt này rốt cuộc quỷ dị đến mức nào nữa.\nĐược lúc nào hay lúc đó.\nHơn nữa, mình không phải có huyết mạch Thiên Thần sao.\nHy vọng hệ thống không lừa mình, huyết mạch này đáng tin cậy, có thể trấn áp được con mắt tiến vào cơ thể.\nCon mắt vừa nuốt xuống.\n"Ủa, khí tức đó không ở trong tay chàng."\nVừa nuốt con mắt xuống, bên tai liền truyền đến giọng nói vui vẻ của Nữ vương Tinh Tuyệt.\nGiống như một cô bé phát hiện ra một lục địa mới, tò mò nắm lấy tay Lý Đông.\nChẳng có gì cả!\n"Kỳ lạ thật, lúc nãy ta rõ ràng ngửi thấy mùi của con mắt."\n"Nói bậy gì vậy?" Lý Đông đưa tay búng vào trán nàng, nói: "Con mắt làm sao có thể ở trong tay tôi được?"\n"Chắc là tôi sợ trí nhớ mơ hồ, sau khi lấy con mắt ra, quên nuốt vào, nên cứ cầm trong tay."\nThì ra con mắt đó thật sự phải nuốt vào.\nKhông đúng.\nNếu người đàn ông tên Cô Mặc đó đoạt xá thành công, mới cần nuốt vào.\nTình hình bây giờ là đoạt xá thất bại rồi.\nVậy có cần nuốt vào không?\nSẽ không có tác dụng phụ chứ.\nĐúng lúc này, bên tai Lý Đông đột nhiên vang lên giọng nói của hệ thống.\n"[Ting, hệ thống phát hiện dị vật đi qua thực quản tiến vào cơ thể túc chủ.]"\n"[Ting, dị vật này vô cùng đặc biệt, túc chủ có thể lựa chọn dung hợp dị vật, cường hóa bản thân.]"\nNghe giọng nói của hệ thống, Lý Đông lập tức mừng rỡ.\nĐây quả là một thu hoạch bất ngờ.\n"[Ting, chỉ dựa vào dạ dày của túc chủ, tinh hoa có thể hấp thu vô cùng có hạn, mãnh liệt đề nghị túc chủ khởi động cường hóa.]"\nHệ thống, quả là chu đáo quá!\nNgay cả đồ tôi ăn vào cũng giúp tôi tiêu hóa.\nLý Đông lập tức mở giao diện cường hóa.\n"Phá Vọng Chi Nhãn có thể nâng cấp thành Sơ cấp Động Hư Chi Nhãn, có thể nhìn thấu nhiều hư ảo hơn, có thể kết nối với một chút không gian hư số, cần tiêu hao 300,000 Đạo tệ."\nLý Đông lập tức hít một hơi khí lạnh, đắt quá, gần như phải tiêu hết toàn bộ Đạo tệ trên người rồi.

\nSơ cấp Động Hư Chi Nhãn này, cũng không biết hiệu quả thế nào, mà lại đắt như vậy.\nCòn nữa, kết nối với một chút không gian hư số là chuyện gì vậy?\nBây giờ thì hoàn toàn hiểu tại sao hệ thống lại tốt bụng như vậy, thì ra là vì Đạo tệ trên người mình.\nĐúng là một hệ thống tham tiền.\nLý Đông tỏ ra khinh bỉ mạnh mẽ.\n"[Ting, không gian hư số vô cùng rộng lớn, Sơ cấp Động Hư Chi Nhãn không thể hoàn toàn nhìn thấu, chỉ có thể nhìn thấy một chút xíu.]"\nHệ thống lên tiếng giải thích.\nNhìn thấy một chút xíu, thì có ích gì?\nHệ thống, không phải là một món đồ rác rưởi lừa tôi chứ?\n"[Ting, Động Hư Chi Nhãn là con mắt của Thiên Thần, sao có thể là đồ rác rưởi được?"\nHệ thống có chút tức giận.\nThiên Thần?\nTôi không phải có huyết mạch Thiên Thần sao?\nSau này không phải cũng có thể tiến hóa ra sao?\n"Không được, chỉ nâng cấp huyết mạch Thiên Thần không thể cường hóa ra Động Hư Chi Nhãn, phải cường hóa thêm."\nĐược rồi.\nLý Đông cảm thấy bất lực.\nVậy nhìn thấy một chút xíu không gian hư số đó, rốt cuộc có tác dụng gì?\n"[Ting, nếu vận khí tốt, vừa hay có sinh vật ở đó, có thể triệu hồi nó ra, và có thể tiến hành cường hóa nó.]"\nChỉ có chút tác dụng đó thôi sao?\n"[Ting, nhiều công năng và tác dụng hơn của Động Hư Chi Nhãn đang chờ túc chủ từng bước khám phá trong quá trình sử dụng.]"\nCái hệ thống chết tiệt này, không chịu nói rõ ràng.\nLý Đông đắn đo nửa ngày, cuối cùng lựa chọn cường hóa.\nĐạo tệ dùng để tiêu, không tiêu giữ lại có ích gì?\n"[Ting, trừ Đạo tệ thành công, cơ thể đang cường hóa...]"\n"[Ting, cường hóa thành công.

Chúc mừng túc chủ nhận được Sơ cấp Động Hư Chi Nhãn.]"\nTrong đôi mắt Lý Đông đột nhiên bùng lên ngọn lửa màu xanh lục.\n"Ủa, đôi mắt ban đầu của chàng đây rồi." Nữ vương Tinh Tuyệt vô cùng kinh ngạc.\n"Sao lúc nãy thiếp không cảm ứng được?"\nThì ra đôi mắt của người đàn ông đó là Động Hư Chi Nhãn. \nLý Đông chợt hiểu ra.\n"Chắc là do ngủ quá lâu." Lý Đông tùy tiện

tìm một lý do.\n“Cũng có khả năng.” Nữ vương Tinh Tuyệt đột nhiên nắm lấy tay Lý Đông, nói: “Không nói chuyện này nữa, hôm nay là ngày hai chúng ta tái ngộ sau hai ngàn năm, nên ăn mừng cho thật tốt.”\nHai người họ hai ngàn năm trước, rốt cuộc có quan hệ gì?\nLý Đông càng ngày càng mơ hồ.\nNếu đã tái ngộ sau hai ngàn năm, tại sao lúc còn sống lại không kết thành vợ chồng?\n“Chuyện hai ngàn năm trước, tôi đều quên hết rồi.” Lý Đông không rõ tình hình, lập tức bắt đầu giả vờ mất trí nhớ.\n“Chỉ nhớ là phải tặng con mắt Quy Linh cho thiếp thôi sao?” Nữ vương Tinh Tuyệt cười ngọt ngào, giống như một cô bé vừa mới rơi vào lưới tình.\n“Ừm.” Lý Đông chỉ có thể gật đầu.\nNữ vương Tinh Tuyệt nắm tay Lý Đông, dẫn anh đến bên quan tài Thần Mộc.\n“Hai ngàn năm nay, thiếp vẫn luôn ngủ ở đây.” Nàng nhìn Lý Đông nói: “Chàng có muốn ngủ cùng thiếp ở đây không?”\nCó thể thấy, trong mắt nàng tràn đầy sự mong đợi.\nLý Đông lập tức kinh ngạc không nói nên lời.\nNgủ... ngủ ở đây?\nLý Đông chỉ cảm thấy lông tơ trên người dựng đứng, mồ hôi từng giọt từng giọt rơi xuống. \nThật sự phải ngủ ở đây hai ngàn năm, không bằng bây giờ giết tôi đi còn hơn.\nPhát hiện sắc mặt Lý Đông không đúng, nụ cười của Nữ vương Tinh Tuyệt từ từ đông cứng lại.\nToi rồi.\nKhông phải lại lật mặt không nhận người chứ.\n“Xin lỗi.” Nữ vương Tinh Tuyệt đột nhiên lên tiếng.\n“Thiếp không nên có suy nghĩ ích kỷ như vậy.”\nLý Đông tưởng mình nghe nhầm, Nữ vương Tinh Tuyệt đang xin lỗi sao? \n“Chàng sống lại, có một cơ thể mới, nên có một cuộc sống mới, không thể ở đây ngủ cùng thiếp.”\n“Hai ngàn năm trước, thiếp quá ngang bướng.

Thiếp đã ngủ hai ngàn năm, tưởng rằng đã sửa được tật xấu này, không ngờ, lúc nãy lại không nhịn được.”\nNữ vương Tinh Tuyệt trông có vẻ đau lòng, buồn bã.\n“Không sao.” Lý Đông vội vàng lên tiếng an ủi.\n“Thiếp không thể rời khỏi Thần Mộc quá lâu, nhưng trong vòng một tháng trở về là không có vấn đề gì.

Chúng ta có thể cùng nhau ra ngoài đi dạo, ngắm mặt trời mọc và lặn trong sa mạc."\nLý Đông khẽ gật đầu.\nYêu cầu này, không thể từ chối.\nNhưng.\n"Rời khỏi Thần Mộc, có thật sự tốt cho cơ thể của em không?" Lý Đông quan tâm hỏi.\nTốt nhất là không nên rời đi. \nNếu phải ở bên Nữ vương Tinh Tuyệt một tháng, Lý Đông cảm thấy đau đầu.\n"Không sao, cơ thể của thiếp có thể ngủ trong Thần Mộc, sau đó huyễn hóa ra một cơ thể đi cùng chàng.

Một tháng thôi, không sao đâu."\nĐược rồi, Lý Đông đành phải đồng ý.\n"Những người bạn của tôi..."\nLời của Lý Đông còn chưa nói xong, đã bị giọng nói của Nữ vương Tinh Tuyệt cắt ngang.\n"Là bạn của cơ thể trước đây phải không?"\nThì ra nàng sớm đã nhìn ra rồi.\nCũng đúng, người đàn ông tên Cô Mặc đó đã ngủ trong quan tài hai ngàn năm, làm gì có bạn bè.\n"Bây giờ chàng chiếm giữ cơ thể này, cũng kế thừa bạn bè của người đó." Nữ vương Tinh Tuyệt nói: "Yên tâm, những lời nói giữa hai chúng ta lúc trước, họ hoàn toàn không nghe thấy."\n"Họ sẽ vĩnh viễn không biết sự thật."\nVậy thì tốt.\nLý Đông giả vờ thở phào nhẹ nhõm.\n"Đi thôi, chúng ta cùng ra ngoài với bạn bè của chàng."\nCơ thể Nữ vương Tinh Tuyệt nằm xuống trong quan tài Thần Mộc.\nKhoảnh khắc tiếp theo, một thân ảnh khác từ trong Thần Mộc bước ra.\nNữ vương Tinh Tuyệt bên trong Thần Mộc đã chìm vào giấc ngủ yên.\nNữ vương Tinh Tuyệt huyễn hóa ra bên cạnh tựa nhẹ cơ thể vào vai Lý Đông.\nLý Đông nhìn sâu vào Nữ vương Tinh Tuyệt trong Thần Mộc.\nAnh đột nhiên mở miệng hỏi: "Phải làm thế nào, mới có thể loại bỏ hoàn toàn độc tố trên người em?"\n"Phu quân quả nhiên đã quên nhiều chuyện." Nữ vương Tinh Tuyệt khẽ thở dài: "Không ngờ phu quân ngay cả chuyện này cũng quên."\n"Tôi đã ngủ quá lâu rồi." Lý Đông cũng thở dài. \nCảm giác sợ hãi đối với Nữ vương Tinh Tuyệt từ từ biến mất, diễn xuất ngày càng tự nhiên hơn.\n"Trừ khi tìm được Mộ Trần Châu, nếu không, độc tố trên người thiếp không thể hoàn toàn hóa giải."\n"Ngay

cả khi có quan tài Thần Mộc, thiếp cũng chỉ có thể cầm cự được một vạn năm."\n"Nếu trong một vạn năm không tìm được Mộ Trần Châu, sẽ không bao giờ có thể cứu thiếp sống lại được nữa."\n"Thiếp vốn rất lo lắng, nhưng nếu phu quân đã sống lại, thiếp không sợ nữa."\nLý Đông vội vàng an ủi: "Yên tâm, tôi nhất định sẽ tìm được Mộ Trần Châu, cứu em về."\nTrong lòng anh lại có một giọng nói khác.\nXem ra vừa thấy Mộ Trần Châu phải lập tức hủy đi, tuyệt đối không thể cứu nàng ra.\nNữ vương Tinh Tuyệt tự nhiên không biết suy nghĩ trong lòng Lý Đông, cười ngọt ngào.\nChìm đắm trong tình yêu, khoảnh khắc này cảm thấy thật hạnh phúc!\n"Ngoài Mộ Trần Châu, không còn thứ gì khác có thể cứu sống em sao?" Lý Đông lại hỏi thêm một câu.\nTuyệt đối không thể có bất kỳ thiếu sót nào.\nPhàm là thứ có thể cứu sống Nữ vương Tinh Tuyệt, đều nên hủy đi.\nNhư vậy mới an toàn hơn.\nMột khi để nàng tỉnh lại, biết được sự thật...

Lý Đông không dám nghĩ tiếp.\n"Trừ phi thế gian xuất hiện một người đàn ông có huyết mạch Thiên Thần, nếu không, chỉ có Mộ Trần Châu mới cứu được thiếp."\nNgười đàn ông có huyết mạch Thiên Thần?\nLý Đông lập tức kinh ngạc.\nKhông phải là mình sao?\n"Phải làm thế nào mới cứu được em?" Nàng đột nhiên di chuyển cơ thể, giống như một con mèo, nép vào lòng Lý Đông.

Mắt Bàn Tử trợn tròn.\nLúc nãy chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng Lý Đông và Nữ vương Tinh Tuyệt, thấy hai người hôn nhau, nhưng không thể nghe thấy gì, lúc này trong lòng có một đống nghi vấn, cấp bách cần được giải đáp.\n"Có một chuyện, tôi vẫn chưa nói với mọi người." Lý Đông lên tiếng: "Thực ra Nữ vương Tinh Tuyệt là vợ tôi.

Lần này tôi đến, là để đón cô ấy về nhà."\n"Hả?" Mọi người đồng thanh kinh hô, cằm rơi đầy đất.\nKhụ khụ khụ...

Khoảnh khắc này, tim Lý Đông lại đập nhanh hơn.

Bàn Tử và những người khác cũng lập tức hiểu ra một chút.\nLý Đông chắc chắn xuất thân từ một thế gia ẩn dật nào đó.\nĐiều đó cũng giải thích tốt cho những khả năng thần kỳ mà Lý Đông đã thể hiện trên đường đi.\nGia học uyên nguyên mà...

Hiểu, hiểu.\nMọi người nhìn Lý Đông với ánh mắt có chút kỳ quái.\nKhông biết cưới một nữ yêu về nhà, trong lòng sẽ nghĩ gì? \nNhưng, khi nhìn rõ dung mạo của Nữ vương Tinh Tuyệt.\nTrong phút chốc liền đem những suy nghĩ châm chọc giễu cợt ném ra sau đầu.\nCòn lại chỉ có sự ngưỡng mộ.\nDương Tuyết Lỵ và Dương Hinh thì có một chút ghen tị.\nNữ vương Tinh Tuyệt, quá đẹp!\nĐẹp đến nghẹt thở.\nBất kể nhìn từ góc độ nào, nàng đều hoàn hảo.\nĐiều họ không biết là, thực ra mỗi người nhìn Nữ vương Tinh Tuyệt, dung mạo đều không giống nhau.\nDù sao, gu thẩm mỹ của mỗi người không giống nhau.\nNữ vương Tinh Tuyệt hiện ra trong mắt họ, đều là hình ảnh cô gái xinh đẹp nhất trong lòng mỗi người.\nCô gái hoàn hảo trong lòng mình.\nBan đầu tưởng rằng cô gái như vậy không tồn tại, cho đến khi nhìn thấy Nữ vương Tinh Tuyệt.\nBàn Tử thầm nghĩ: Thì ra Nữ vương Tinh Tuyệt trông xinh đẹp như vậy, dù là một con quỷ, tôi cũng nguyện ý cưới làm vợ, đáng tiếc, là của Đông ca.\nTại sao những thứ tốt trên đời này đều là của Đông ca vậy?\nBàn Tử lại bắt đầu buồn bực.\nSau này phải ôm chặt đùi Đông ca!“Phu quân, Thi Hương Ma Dụ là thiếp, thiếp là Thi Hương Ma Dụ, nếu phu quân muốn vào ảo cảnh, thiếp có thể lập tức để phu quân tiến vào.” Bàn Tử nặn ra một nụ cười nịnh nọt, chỉ vào những bảo vật bên cạnh nói: “Những thứ này, chúng tôi có thể mang đi một ít không?”\nNữ vương Tinh Tuyệt khẽ cười, nói: “Những thứ này đều là của phu quân.”\nÝ là nghe theo ý kiến của Lý Đông.\nBàn Tử lập tức vui mừng, Đông ca chắc chắn sẽ không phản đối việc mình lấy đồ.\nHai mắt anh ta hau háu nhìn Lý Đông.\nLý Đông thật sự có chút khó xử.\nAnh đương nhiên muốn dọn sạch hết bảo vật ở đây.\nNhưng đây đều là đồ của

Nữ vương Tinh Tuyệt, có dễ lấy như vậy sao?\nTuy bây giờ nàng miệng nói nghe theo phu quân, ai biết được giây tiếp theo có lật mặt không?\nHơn nữa, mình là một người chồng giả mạo.\n"Mỗi người lấy ba món đi, nhiều quá tôi cũng không mang đi được."\nNói xong câu này, Lý Đông chú ý sắc mặt Nữ vương Tinh Tuyệt không có bất kỳ thay đổi nào, lập tức thở phào nhẹ nhõm.\nNếu Lý Đông đã lên tiếng, mọi người cũng không còn e dè, mỗi người đều chọn ba món đồ, bỏ vào ba lô, rồi mới theo đường cũ quay về.\nCó Nữ vương Tinh Tuyệt đồng hành, trên đường không có kinh hiểm gì, nhanh chóng quay trở lại thần điện.\nKhông biết từ lúc nào, trên mặt Nữ vương Tinh Tuyệt, đột nhiên có thêm một lớp mạng che mặt, che đi dung nhan khuynh thành tuyệt thế.\nThành cổ Tinh Tuyệt vẫn như cũ, không có chút thay đổi nào.\nLúc này là lúc mặt trời lặn, ánh nắng bị núi Zagrama che khuất, trong thành cổ một mảnh âm u mát mẻ.\nDưới cồn cát của thần điện, có một con lạc đà trắng, dường như đang chờ đợi họ.\nTrong sa mạc, lạc đà trắng là sứ giả của thần, là biểu tượng của sự may mắn.\n"Ta đã sai nó đến." Nữ vương Tinh Tuyệt đột nhiên lên tiếng.\nLý Đông vô cùng kinh ngạc, không ngờ Nữ vương Tinh Tuyệt đã nằm trong quan tài hai ngàn năm, vẫn có thể chỉ huy lạc đà trắng.\nRốt cuộc là ma lực gì vậy?\nThành cổ Tinh Tuyệt không xa cửa núi Zagrama, nhanh chóng đã đi ra ngoài.\nAn Lực Mãn quả nhiên giữ lời, vẫn đang đợi ở cửa núi.\nCòn có cả những con lạc đà đi cùng họ.\nAn Lực Mãn kinh ngạc ngây người.\nTrong nhóm người này, có người mà Hồ Đại đặc biệt yêu thích sao?\nLại có lạc đà trắng nghênh đón?\nMọi người đều giấu bảo vật mang từ địa cung ra trong ba lô, An Lực Mãn tự nhiên cũng không nhìn thấy.\nNhưng, khi nhìn thấy Nữ vương Tinh Tuyệt, biểu cảm trên mặt ông ta vô cùng đặc sắc.\n"Tại sao lại mang về một người?"\n"Vợ tôi." Lý Đông nói: "Cô ấy từ phía bên kia sa mạc tiến vào thành cổ Tinh Tuyệt, vừa hay gặp tôi trong thành."\nLừa quỷ đi.\nPhía bên kia sa mạc, một cô gái nhỏ, một

mình, làm sao có thể xuyên qua sa mạc đen được?\nNhưng, ánh mắt An Lực Mãn đột nhiên nhìn thấy con lạc đà trắng.\n"Chẳng lẽ lạc đà trắng đã đưa cô ấy đến đây?" An Lực Mãn buột miệng.\n"Đúng vậy." Theo giọng nói của Nữ vương Tinh Tuyệt, cảnh tượng trước mắt Lý Đông đột nhiên thay đổi.\nÔng ta đột nhiên nghĩ ra chuyện gì đó, lớn tiếng hét lên: "Tận thế, tận thế sắp đến rồi."\nSắc mặt ông ta vô cùng hoảng sợ, không hiểu tại sao khi lạc đà trắng xuất hiện, tận thế lại giáng xuống.\nHồ Bát Nhất vội vàng chạy tới, hỏi rốt cuộc có chuyện gì.\n"Các người, nhất định đã xúc phạm đến Hồ Đại, đã động vào thứ không nên động, tận thế trong lời tiên tri, tận thế của Zagrama."\nAn Lực Mãn nói nửa ngày, mọi người cuối cùng cũng hiểu ra.\nThì ra trong sa mạc, vẫn luôn lưu truyền một truyền thuyết về ngày tận thế.\n"Thành cổ thần bí hiện thế, ma quỷ tiến vào, lấy đi bảo vật trong đó, họ đều sẽ bị nguyền rủa, núi Zagrama cũng sẽ vì thế mà bị hủy diệt."\nTrong lúc nói chuyện, thân núi bắt đầu rung chuyển.\nLý Đông giật mình, không khỏi nhìn về phía Nữ vương Tinh Tuyệt bên cạnh.\n"Thành cổ Tinh Tuyệt đã bị người khác phát hiện, ta phải che giấu, chôn vùi nó." Ngữ khí của Nữ vương Tinh Tuyệt vô cùng bình thản.\nLý Đông lập tức thở phào nhẹ nhõm.\nNếu là do Nữ vương Tinh Tuyệt bố trí, lúc này nàng lại ở bên cạnh mình, vậy chắc chắn không có vấn đề gì.\n"Đây là bố trí từ mấy ngàn năm trước, một khi ta ra ngoài, phong sa sẽ chôn vùi tất cả mọi thứ."\nTrong mắt Nữ vương Tinh Tuyệt lóe lên một tia dị sắc, nói: "Lúc đó, hình như ta không cân nhắc đến việc rời đi."\n"Hả?" Lý Đông giật mình.\nNữ vương, không phải là đang lừa mình chứ.\n"Bản thể của em không phải vẫn ở trong địa cung không ra ngoài sao?

Bây giờ chôn hết đi, sau này tôi vào thế nào?"\n"Không cần lo lắng, có một lối vào khác." Nữ vương Tinh Tuyệt nói: "Vận mệnh sẽ chỉ dẫn chàng tìm thấy lối vào khác."\nVận mệnh?\nNghe thấy hai từ này, Lý Đông đột nhiên cảm thấy trong lòng vô cùng bất an.\nKhông

biết Nữ vương Tinh Tuyệt rốt cuộc có bố trí gì, không phải là mình đang không biết không hay mà rơi vào bẫy của nàng chứ.\n"Vậy bây giờ làm sao?" Núi sắp sập, bão cát đen sắp giáng xuống.\n"Không sao, chúng ta cứ đi như vậy." Nữ vương Tinh Tuyệt tỏ ra vô cùng bình tĩnh.\nHọ dắt lạc đà, không ngừng tiến về phía trước.\nTrong thời gian đó, cuồng phong vẫn không ngừng, núi Zagrama cũng không ngừng rung chuyển, ngọn núi khổng lồ lung lay như sắp đổ, dường như có thể sụp đổ hoàn toàn bất cứ lúc nào.\nNhưng cuối cùng họ vẫn may mắn đi ra khỏi thung lũng.\nLúc này, cuồng phong cũng cuối cùng đã dừng lại.\n"Chúng ta nghỉ ngơi đi."\nĐi đến đây, mọi người đều có chút mệt mỏi, An Lực Mãn liền xuống lạc đà.\n"Không thể nghỉ ngơi." Sắc mặt Nữ vương Tinh Tuyệt nghiêm túc.\n"Chúng ta phải lập tức rời đi, núi Zagrama sắp sụp rồi."\nAn Lực Mãn ngẩng đầu nhìn đỉnh núi, cười nói: "Mười tiếng trước, núi đã như vậy rồi, bây giờ vẫn như vậy, chắc chắn một lúc lâu, sẽ không sụp đâu."\n"Sẽ sụp." Nữ vương Tinh Tuyệt nói chắc nịch.\nMọi người đều biết thân phận của Nữ vương Tinh Tuyệt, cũng không để ý đến An Lực Mãn, tiếp tục đi về phía trước.\nAn Lực Mãn thấy vậy, cũng chỉ có thể bất lực đi theo.\n"Người bây giờ à, đều không nghe lời người dẫn đường như tôi."\nLời ông ta vừa dứt, đột nhiên phía sau truyền đến tiếng núi lở đất nứt.\nNúi Zagrama, sụp rồi.\n"..." Không còn ở trong hang động, mà là trên đỉnh mây.

Nữ vương Tinh Tuyệt trong lòng Lý Đông nhẹ giọng nói: "Đều chỉ là hữu kinh vô hiểm thôi, chúng ta cứ dừng lại nghỉ ngơi."\nNghe lời Nữ vương Tinh Tuyệt, Lý Đông liền gọi mọi người nghỉ ngơi.\nAn Lực Mãn gom lạc đà lại thành một vòng tròn, người trốn ở giữa lạc đà, chờ bão yên tĩnh.\nChỉ có thể làm đến bước này, có chống được trận bão này không, phải xem tâm trạng của Hồ Đại lão nhân gia rồi.\nAn Lực Mãn không ngừng cầu nguyện.\nGió cát mịt mù, ngày càng khủng khiếp.\nNgay cả trong mắt Nữ vương Tinh Tuyệt cũng lộ ra sự

bất an sâu sắc.\n“Ta không thể đi đối kháng với bão cát đen, nếu không, cơ thể này của ta sẽ tan biến.”\nBố trí của Nữ vương Tinh Tuyệt từ hai ngàn năm trước, cuối cùng cũng được khởi động sau hai ngàn năm.\nNhưng, dù vậy, Nữ vương Tinh Tuyệt lúc này lại không thể ngăn cản được.\nMay mà bão cát đen sau khi thổi mười mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đi rồi.\nAn Lực Mãn quỳ trên đất cầu nguyện, cảm tạ Hồ Đại nhân từ.\nLý Đông đứng dậy, nhìn xung quanh.\nChung quanh đều là những cồn cát nhấp nhô như sóng biển, cát vàng bị gió thổi thành những đường gợn sóng ngưng đọng.\nĐưa mắt nhìn, ngoài cồn cát, vẫn là cồn cát.\nThần sơn Zagrama đã không biết ở đâu, thành cổ Tinh Tuyệt cũng không biết ở phương nào, mọi thứ ở đó đều bị cát chôn vùi.\nLý Đông biết, Nữ vương Tinh Tuyệt không muốn có ai làm phiền nữa.\nNgay cả khi Lý Đông muốn một lần nữa tiến vào địa cung, cũng chỉ có thể đi từ nơi khác.\nChặng đường tiếp theo tương đối thuận lợi.\nCó lạc đà trắng dẫn đường phía trước, nhanh chóng tìm được nguồn nước trong sa mạc.\nMấy ngày sau, mọi người thuận lợi đi ra khỏi sa mạc.\nTrong thời gian đó, Nữ vương Tinh Tuyệt luôn giống như một người phụ nữ bình thường, thậm chí rất yếu đuối, cần người chăm sóc.\nLúc đi đường, nàng nắm tay Lý Đông.\nLúc nghỉ ngơi, nàng nằm trong lòng Lý Đông.\nGiống như một cô bé đang trong tình yêu nồng cháy, không rời Lý Đông nửa bước.\nNàng tỏ ra vô cùng ngoan ngoãn, đối với lời nói của Lý Đông trăm nghe trăm thuận.\nDần dần, Lý Đông cũng quên mất thân phận của nàng.\nGiống như một đôi tình nhân ngọt ngào nhất, tận hưởng thời gian vui vẻ tốt đẹp.\n“Đông ca, sau này có dự định gì không?”\nNữ vương Tinh Tuyệt vẫn như một con mèo nhỏ, nép vào lòng Lý Đông.\nHai người họ như không có ai xung quanh mà rắc cẩu lương khắp nơi, mí mắt Bàn Tử không khỏi giật giật.\nĐông ca thật sự quá mạnh mẽ.\nNgay cả Nữ vương Tinh Tuyệt trong truyền thuyết cũng cưới về nhà làm vợ.\nĐó là một lão yêu quái đã ngủ trong

quan tài hai ngàn năm đó.\nNhưng, Bàn Tử vừa nghĩ đến dung nhan tuyệt thế ẩn sau lớp mạng che mặt đó, trong lòng lập tức lại dâng lên từng trận sóng lòng.\nNếu thật sự có dung nhan như vậy, dù biết đối phương là lão quỷ ngàn năm, lão yêu vạn năm, e rằng cũng sẽ không quan tâm nữa.\nChẳng qua chỉ là bộ xương khô khoác lớp da hồng phấn mà thôi.\nNhưng mọi người nhìn, dù sao cũng là lớp da đó. \nChắc là không có ai muốn giao lưu sâu sắc với một bộ xương khô. \nNhưng nếu là hồng phấn, thì có một đống người tranh nhau xếp hàng rồi.\nHứa Tiên dám ngủ với rắn, Đổng Vĩnh dám ngủ với tiên, Ninh Thái Thần dám ngủ với quỷ, Lạc Thập Nhất ngay cả sâu lông cũng dám ngủ.\nTừ đó có thể thấy, đàn ông một khi bị sắc đẹp mê hoặc, không có gì là không dám ngủ.\nVới một người phụ nữ xinh đẹp như Nữ vương Tinh Tuyệt...

Bàn Tử đột nhiên rùng mình một cái, nếu là mình gặp phải, thật không biết là phúc khí hay dũng khí!\n"Trước tiên về Kinh thành, mua một cái sân, ổn định một gia đình." Lý Đông đưa cả hai tay ra, kéo cả Dương Tuyết Lỵ và Dương Hinh đang ngồi không xa bên cạnh vào lòng.\nBàn Tử lập tức nhìn thấy mà kinh hồn bạt vía.\nĐông ca quả thật mạnh mẽ, dám ôm người phụ nữ khác trước mặt vợ.\nKhông lẽ không sợ Nữ vương Tinh Tuyệt tức giận sao?\nNhưng, Nữ vương Tinh Tuyệt rõ ràng không có chút phản ứng nào, vẫn cúi người trên ngực Lý Đông, một vẻ mặt ngọt ngào hạnh phúc.\nThật là ngự thê có thuật!\nBàn Tử thầm giơ ngón tay cái.\n"Đông ca có tính đi đâu lần sau không?" Bàn Tử đưa tay sờ sờ ba món bảo bối trong túi, đó đều là những món đồ tốt được chọn lựa kỹ càng.\nChuyến đi này, quá đáng giá.\nBán đi, chắc chắn sẽ kiếm được nhiều hơn cả nửa đời vất vả. \nNếu yêu cầu không cao, chỉ cần ba món bảo bối này, e rằng cũng đủ để cả đời không lo cơm ăn áo mặc.\nNhưng, con người mà, đều được đằng chân lân đằng đầu.\nLàm sao có thể dễ dàng thỏa mãn được? \nHơn nữa, chuyện trộm mộ tuy nguy hiểm, nhưng, có Đông ca bao

che, vậy thì không có vấn đề gì.\nTrước khi vào thành cổ Tinh Tuyệt, họ đã hẹn nhau lần sau cùng làm, Bàn Tử ngay cả thanh kiếm lấy từ mộ, cũng đã hiếu kính cho Lý Đông.\nLúc này, tự nhiên hy vọng có thể hẹn trước lần sau.\n"Tạm thời không đi chuyến nào nữa." Lý Đông trả lời thẳng thừng.\nNếu có đi trộm mộ nữa, cũng phải đợi vị bà cô tổ này biến mất rồi mới nói.\nHiện tại tuyệt đối không thể. \nKhông phải là để dành thời gian ở bên Nữ vương Tinh Tuyệt, Lý Đông nghi ngờ, nếu bây giờ mạo hiểm vào cổ mộ, có thể sẽ rơi vào bẫy mà Nữ vương Tinh Tuyệt đã thiết kế.\nĐừng nhìn hai người bây giờ thân mật như keo sơn.\nNhưng lòng đề phòng của Lý Đông đối với Nữ vương Tinh Tuyệt, chưa từng thả lỏng một khắc nào.\nNữ vương Tinh Tuyệt dùng cát vàng chôn vùi thành cổ Tinh Tuyệt, lại nói vận mệnh sẽ chỉ dẫn anh tìm thấy một lối vào khác.\nĐiều này không nghi ngờ gì đã khiến Lý Đông cảnh giác.\nNếu bây giờ lập tức đi trộm mộ, liệu có âm kém dương sai, không hiểu sao mà cứu được Nữ vương Tinh Tuyệt hoàn toàn không?\nLý Đông không thể không cân nhắc khả năng này.\nDù sao đi nữa, trước khi phân thân của Nữ vương Tinh Tuyệt bên cạnh mình biến mất, tuyệt đối không thể đi. \nBàn Tử nghe Lý Đông nói vậy, có chút thất vọng.\n"Cũng được, lần này cũng bị kinh hãi không nhỏ, mọi người đều nghỉ ngơi trước đã."\n"Ừm, nghỉ ngơi hai ba tháng, chúng ta có thể chuẩn bị cho chuyến tiếp theo rồi." Lý Đông muốn cho Bàn Tử một chút hy vọng, không thể quá đả kích tính tích cực của cậu ta.\nDù sao, phân thân này của Nữ vương Tinh Tuyệt nhiều nhất chỉ có thể duy trì được một tháng.\nĐến lúc đó, không còn gì phải lo ngại nữa.\nBàn Tử lập tức vui mừng khôn xiết.\nCả nhóm cũng không dừng lại, một đường không ngừng nghỉ, trực tiếp ngồi tàu hỏa về Kinh thành.\n"Đông ca, chuyện mua sân, tôi sẽ gọi điện thoại cho Đại Kim Nha đi làm, gã đó tuy có chút ranh ma, nhưng chuyện dùng tiền làm việc, gã làm, tuyệt đối rất tận lực.

Chương 230

Còn nữa, vấn đề thân phận của anh, cũng sẽ giúp anh giải quyết luôn.”\nHồ Bát Nhất trong lòng vẫn đang thầm đoán thân thế và lai lịch của Lý Đông.\nSau khi xuyên không, Lý Đông là một hộ khẩu đen.\nMay mà thế giới trộm mộ này quản lý thân phận lỏng lẻo, chỉ cần có tiền, vấn đề này, cũng không khó giải quyết.\nRa khỏi ga tàu hỏa, nhanh chóng đã thấy Đại Kim Nha lái xe đến đón.\n“Là Đông ca phải không?” Đại Kim Nha nhiệt tình.\nDù sao, Hồ Bát Nhất đã dặn đi dặn lại trong điện thoại, Đông ca là một người có bản lĩnh lớn, nhất định phải tiếp đãi cho tốt, mọi việc phải làm cho đẹp.\nCó bản lĩnh hay không, Đại Kim Nha cũng không quan tâm.\nCó tiền hay không, vấn đề này lại vô cùng quan trọng.\nNgười có thể ủy thác mua biệt thự hàng chục triệu, đương nhiên phải hầu hạ như ông nội.\nKinh thành hiện tại, vài chục ngàn là có thể mua một căn nhà không tệ. \nBiệt thự cấp chục triệu, có thể tương đương với vài trăm căn nhà của gia đình bình thường.\nChiếc xe không đi được bao lâu, nhanh chóng đã đến nơi ở mà Đại Kim Nha chuẩn bị cho Lý Đông.\nMột khu nhà vườn chiếm diện tích hơn ba mươi mẫu, cũng là hơn hai vạn mét vuông.\nLớn không tầm thường.\nNgôi nhà được xây dựng tinh xảo, trang trí tỉ mỉ, trong vẻ cổ kính ẩn chứa chút xa hoa, Geschmack rất cao.\nKhu nhà vườn này tuy không ở trong khu náo nhiệt, nhưng cũng không hẻo lánh, vừa tiện lợi lại không ồn ào, có thể nói là một nơi hiếm có.\n“Đại Kim Nha, ngôi nhà này, e rằng có tiền cũng không mua được đâu?

Cậu tìm ở đâu vậy?”\nĐại Kim Nha nghe vậy cười cười, nói: “Đó là đương nhiên, Đông ca, ngài thật tinh mắt, nếu không phải tình cờ gặp được, ngôi nhà này, bất kể bao nhiêu tiền cũng không mua

được.”\nTrong sắc mặt Đại Kim Nha có vài phần đắc ý, Lý Đông cũng lại một lần nữa tỏ vẻ tán thưởng, càng khiến đuôi ông ta hơi vênh lên một chút.\n“Nói thật với ngài, ngôi nhà này, vốn là một nhà buôn bất động sản xây dựng, chuẩn bị dùng để hối lộ một vị lão gia tử nào đó, vừa hay gặp lúc vị lão gia tử đó ngã đài, ngôi nhà mới trống ra.”\n“Hiện nay trên toàn bộ thị trường bất động sản Kinh thành, lật tung cả trời đất lên, cũng không tìm được ngôi nhà nào tốt như vậy, căn bản không có.”\n“Ngôi nhà được đặt làm riêng, những biệt thự bán công khai trên thị trường, dù có đắt đến đâu, so với ngôi nhà này, đều là rác rưởi.”\nLý Đông khẽ gật đầu, lần trước khi ra khỏi Tần Lĩnh Thần Thụ, anh cũng đã tìm hiểu về những ngôi nhà trên thị trường bất động sản Kinh thành, thật sự không tìm được căn nào tốt như vậy.\nNhững ngôi nhà tốt nhất được rao bán công khai trên thị trường, ngay cả một nửa cũng không bằng.\nLý Đông đi xung quanh xem xét, rất hài lòng.\nNhiều phòng, diện tích lớn, trang trí có phong cách.\nNgôi nhà hơn hai vạn mét vuông, cưới thêm mười mấy bà vợ cũng đủ ở.\n“Ngôi nhà tốt.” Lý Đông có chút không yên tâm hỏi: “Mua ngôi nhà này, sẽ không gây phiền phức gì chứ?”\nNgôi nhà như vậy, thân phận chủ nhà đa phần không thể ra ánh sáng.\nAnh sợ gặp phiền phức.\n“Đông ca yên tâm, ngôi nhà này thủ tục đầy đủ, quyền sở hữu rõ ràng, người bán cũng tuyệt đối đáng tin cậy, sẽ không có bất kỳ vấn đề gì.” Đại Kim Nha vỗ ngực đảm bảo.\n“Không có phiền phức là tốt rồi.” Lý Đông nhìn sâu vào Đại Kim Nha một cái.\nCái nhìn này, đã sử dụng Động Hư Chi Nhãn.\nĐồng thời, điều động sức mạnh huyết mạch Thiên Thần trong cơ thể.\nMặc dù chỉ có một tia, vô cùng yếu ớt, nhưng phẩm chất cực cao.\nĐại Kim Nha chỉ cảm thấy có một con hung thú viễn cổ, đang gào thét về phía mình.\nTrong phút chốc, mồ hôi li ti túa ra.\nHồ Bát Nhất nói Đông ca thân thủ phi phàm, cực kỳ có bản lĩnh, Đại Kim Nha vốn không để ý.\nLúc này mới biết quả thật lợi hại.\nMay mà áp lực vô hình đó thoáng qua rồi biến mất.\nLý Đông vỗ

vỗ vai ông ta, nói: “Cậu làm việc, tôi yên tâm.

Nếu thật sự có phiền phức, cậu gánh cho tôi.

Còn có gánh được không thì phải xem cậu.”\nĐại Kim Nha giật mình, vội nói: “Đông ca, Hồ gia và Bàn gia đều biết tôi, tôi làm việc, từ trước đến nay đều không để lộ sơ hở, tuyệt đối không có nửa phần sai sót.”\n“Vậy sao?” Lý Đông khẽ cười.\nCười đến nỗi Đại Kim Nha trong lòng lạnh buốt, chẳng lẽ thật sự có sơ suất rồi?\nĐi vào trong nhà, ngồi xuống bên một chiếc bàn bát tiên cổ điển.\nNgôi nhà này, tuy vẫn chưa có ai ở, nhưng chủ sở hữu đã thuê mười mấy người giúp việc nữ, dọn dẹp phòng ốc sạch sẽ, không một hạt bụi.\nMọi đồ đạc trong nhà, cũng đều có đủ.\nNgười giúp việc dâng trà lên, Bàn Tử uống một ngụm, mới nói: “Đại Kim Nha, chuyện lần trước, có hơi không được nghĩa khí rồi phải không?”\nĐại Kim Nha trong lòng lập tức “lộp bộp” một tiếng, thật sự có vấn đề rồi.\n“Ý của Bàn gia là gì?

Chúng ta có gì cứ nói thẳng, đều là người thẳng thắn, nếu tôi, Đại Kim Nha, có chỗ nào làm không đúng, tôi xin lỗi ngài.”\nBàn Tử khẽ liếc nhìn một cái, từ trong lòng lấy ra Mạc Kim Phù, đập lên bàn, nói: “Xem đi.”\nĐại Kim Nha cầm Mạc Kim Phù lên, xem đi xem lại, nói: “Phù này, chắc là không có vấn đề gì chứ?”\n“Không có vấn đề?” Bàn Tử trợn mắt, nói: “Phù này là giả.”\nĐại Kim Nha nghe vậy ngẩn người, sau đó lại cầm Mạc Kim Phù lên, cẩn thận giám định một phen, nói: “Không thể nào, đây là đồ cổ có niên đại rồi, hình dạng kiểu dáng cũng cực kỳ giống với Mạc Kim Phù được ghi lại trong sách, không sai được, không sai được.”\n“Còn cãi nữa à?” Bàn Tử nhìn về phía Dương Tuyết Lỵ bên cạnh: “Chị dâu, đưa Mạc Kim Phù của chị cho cậu ta xem.”\nDương Tuyết Lỵ nghe vậy, từ trên cổ tháo Mạc Kim Phù xuống, đưa qua.\n“Nhìn cho rõ, đồ thật giả dễ nhận biết.

Mạc Kim Phù thật sự dùng móng vuốt sắc bén nhất của tê giác làm nguyên liệu, sau đó trải qua công nghệ gia công đặc biệt của đạo

gia mới hoàn thành."\n"Vật này đầu trước nhọn, hình chùy hơi nhỏ ở đầu dưới, khảm kim tuyến, màu sắc đen tuyền trong suốt, dưới ánh lửa có ánh sáng bóng loáng, mới là Mạc Kim Phù thật."\n"Xem lại cái này, làm bằng đồng nguyên chất, công nghệ cũng không tệ, nhưng so với Mạc Kim Phù thật, khác biệt cũng không nhỏ, đen tuyền thì có, trong suốt ở đâu?"\n"Nếu không phải chị dâu có Mạc Kim Phù thật, tôi và lão Hồ, thật sự đã bị cậu lừa rồi."\nĐại Kim Nha cầm hai tấm Mạc Kim Phù, cẩn thận so sánh một phen, lập tức mặt đầy xấu hổ. \n"Bàn gia, Hồ gia, hai vị gia trước tiên đừng tức giận, tôi cũng bị người ta lừa rồi."\n"Cả ngày đi săn nhạn, lại bị nhạn mổ vào mắt.

Hai vị gia yên tâm, lát nữa tôi nhất định sẽ tìm cho hai vị gia hai tấm Mạc Kim Phù thật, hai tay dâng lên."\nĐại Kim Nha tuy làm người khéo léo, nhưng lại có một điểm tốt, dám làm dám chịu, sai là sai, không có gì để biện giải, chủ động nhận trách nhiệm.\n"Được rồi, tôi cũng biết cậu không cố ý." Ngữ khí của Bàn Tử dịu lại.\nCậu ta cũng chỉ là gõ Đại Kim Nha một cái, không có ý định làm gì.\nDù sao, mọi người cũng là bạn cũ.\nNếu không, chuyện Lý Đông mua nhà, Hồ Bát Nhất cũng sẽ không tìm Đại Kim Nha giúp đỡ.\nLúc này, một bàn tay ngọc ngà vươn ra, cầm lấy tấm Mạc Kim Phù thật trong tay, mân mê một phen, nói: "Thứ này cũng thú vị thật."\nTrừ Đại Kim Nha không hiểu rõ, những người khác đều nhìn thấy mà rùng mình.\nMạc Kim Phù được cho là vật trừ tà mạnh nhất, Nữ vương Tinh Tuyệt, từ một góc độ nào đó, chính là "tà vật" chui ra từ mộ.

Kết quả, Mạc Kim Phù đối với nàng, lại không có nửa phần tác dụng.\nMặc dù mọi người đều biết Nữ vương Tinh Tuyệt mạnh mẽ, nhưng nhìn thấy cảnh này, vẫn vô cùng chấn động.\nChỉ có Đại Kim Nha có chút không hiểu, tại sao sắc mặt mọi người đều có chút không đúng.\nNhưng ông ta xử sự khéo léo, cả ngày lăn lộn trong đám đông, sớm đã luyện được một thân bản lĩnh quan sát sắc mặt.\nVừa thấy

sắc mặt mọi người, lập tức hiểu ra người phụ nữ che mặt bằng sa mỏng, vóc dáng linh lung, đường cong ưu mỹ này, chắc chắn lai lịch không tầm thường.\nHồ Bát Nhất từng dặn dò, sau khi gặp Đông ca, không được hỏi lai lịch của những người khác, Đại Kim Nha ghi nhớ trong lòng, nên chỉ thầm đoán trong lòng, bề ngoài lại không để lộ nửa phần.\n"Ngôi nhà này, hai mươi triệu đủ không?" Lý Đông đột nhiên lên tiếng, phá vỡ bầu không khí có chút kỳ quái trong phòng.\n"Đông ca thật tinh mắt." Đại Kim Nha giơ ngón tay cái lên, nói: "Chủ nhà ra giá không nhiều không ít, vừa đúng hai mươi triệu."\n"Được, vậy tôi mua." Lý Đông từ trên người lấy ra một tấm thẻ ngân hàng, nói: "Trong này có hai mươi triệu, giúp tôi làm xong thủ tục đi."\n"Được ạ." Đại Kim Nha thấy Lý Đông không chớp mắt lấy ra hai mươi triệu, trong lòng thầm tắc lưỡi, vội vàng nhận lấy thẻ, nói: "Đông ca yên tâm, nhất định sẽ làm cho ngài ổn thỏa."\n"Ừm." Lý Đông lại hỏi: "Chuyện thân phận, làm đến đâu rồi?"\nLý Đông bây giờ không có thân phận, nhưng, ở thế giới này, không có quy định như thẻ ngân hàng phải có tên thật, nên không bị hạn chế.\nNhưng thân phận vẫn phải làm cho tốt, mua nhà vào hộ khẩu nhất định phải có thân phận. \n"Đã làm xong cho Đông ca rồi ạ."\nĐại Kim Nha vội vàng từ trong túi lấy ra một đống giấy tờ.\n"Chứng minh nhân dân, hồ sơ, sổ hộ khẩu, đầy đủ cả, ngay cả giấy khai sinh cũng có, đảm bảo không ai tra ra được nửa điểm nghi ngờ."\nLý Đông cầm chứng minh nhân dân lên xem một cái, ảnh trên đó, chính là mình.\nNgay cả tên cũng ghi rõ hai chữ "Lý Đông".\nChỉ có địa chỉ hộ khẩu trên đó, Lý Đông không biết. \nThấy Lý Đông mặt đầy nghi hoặc, Đại Kim Nha liền giải thích: "Vừa hay có một người như vậy, cả gia đình đều di dân ra nước ngoài, và đều đã chết ở nước ngoài, không ai biết tin tức của họ, nhưng thân phận hộ khẩu vẫn còn."\n"Tôi nhờ người tìm một chút quan hệ, dùng kế 'Lý đại đào cương', thay thế thân phận của người đó, rồi lại đến cục cảnh sát đổi một cái tên."\n"Sau này Đông ca dùng

thân phận này, dù cho cục tình báo đặc biệt có cử người điều tra, đảm bảo cũng không tra ra được một chút sơ hở nào." Lý Đông ngạc nhiên hỏi: "Ảnh chụp bên trên cũng sửa được à?" Chứng minh thư nào cũng có ảnh chụp tương ứng, Lý Đông không thể nào có tướng mạo giống hệt người kia được.

"Chuyện này thực ra không khó, chỉ cần có bạn bè bên trong chịu giúp một tay, tải lại ảnh là được." Đại Kim Nha cười nói: "Giờ thằng nhóc kia từ âm phủ sống lại rồi, cũng là người không có thân phận.

Chỉ có Đông ca mới là thật, còn nó là giả." "Làm việc rất tốt." Lý Đông liếc nhìn Dương Tuyết Lỵ, cô liền lấy ra một xấp tiền dày cộm từ trong túi.

"Mười vạn tệ, coi như là phí vất vả cho cậu." Đại Kim Nha lập tức tươi cười rạng rỡ, nói: "Đông ca, sao phải khách sáo thế?

Không giấu gì anh, bán căn nhà kia em cũng kiếm được kha khá rồi, không cần đưa thêm tiền đâu." Lý Đông dúi tiền vào tay gã, nói: "Việc nào ra việc đó, cậu giúp tôi tìm nhà, kiếm chút phí giới thiệu là chuyện cậu đáng được hưởng.

Giúp tôi giải quyết vấn đề thân phận lại là chuyện khác.

Anh em ruột thịt cũng phải tính toán rõ ràng." Thấy Lý Đông nói vậy, Đại Kim Nha cũng không từ chối nữa mà nhận lấy tiền.

"Đại Kim Nha, tôi có một món đồ tốt, cho cậu xem này." Nói về giám định đồ cổ, Đại Kim Nha mới thực sự là chuyên gia, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều phải chào thua.

Bàn Tử lấy con mắt bằng ngọc ra.

Đây là một vật không lành.

Lúc đó cậu ta đã đắn đo rất lâu, cuối cùng mới quyết định mang nó ra ngoài.

Nó thực sự là một món thần khí, giá trị liên thành, Bàn Tử sao nỡ vứt đi được.

Nhưng thứ này đương nhiên không thể giữ bên mình, cần phải bán đi ngay lập tức.

Còn về việc gieo họa cho người khác, Bàn Tử cũng chẳng quan tâm nổi.

Lý Đông vốn tưởng Tinh Tuyệt Nữ Vương khi thấy thứ này chắc chắn sẽ có phản ứng, ai ngờ sắc mặt nàng vẫn vô cùng bình tĩnh.

Vừa thấy con mắt bằng ngọc, mắt Đại Kim Nha lập tức sáng rực lên.

Gã vội vàng cầm con mắt ngọc trong tay, ngắm tới ngắm lui.

Sau đó, gã lại lấy ra một chiếc kính lúp, quan sát tỉ mỉ.

Đại Kim Nha như bị mê hoặc, xem rất lâu vẫn không dừng lại, hoàn toàn quên mất sự tồn tại của những người xung quanh.

"Khụ khụ, Đại Kim Nha, thứ này chắc bán được nhiều tiền lắm nhỉ?" Bàn Tử cười hì hì hỏi.

"...

Báu vật, các người lấy được ở đâu vậy?" Vẻ mặt Đại Kim Nha vô cùng kích động.

"Đại Kim Nha, câu hỏi này của cậu có hơi không đúng quy tắc rồi đấy?" Bàn Tử lên tiếng nhắc nhở.

Trong nghề này, tối kỵ nhất là hỏi nguồn gốc đồ của người khác.

Thứ không thể ra ánh sáng, tự nhiên cũng không trong sạch.

"Tôi lỡ lời." Đại Kim Nha vội vàng cười làm lành: "Nhưng đúng là báu vật hiếm có." Bàn Tử cười hỏi: "Đồ mà tôi phải liều mạng cứu

tử nhất sinh mới mang về được, có thể không tốt sao?

Bớt nói nhảm đi, thẳng thắn một chút, thứ này đáng giá bao nhiêu tiền?" Bàn Tử có chút sốt ruột.

Mạo hiểm lớn như vậy để mang viên ngọc này về, chẳng phải là để bán được giá tốt sao?

Đại Kim Nha đặt con mắt ngọc trong tay xuống, nhìn Bàn Tử cười nói: "Bàn gia, đây là báu vật, không bàn về giá." Không bàn giá thì bàn cái gì?

Bàn Tử không khỏi trừng mắt nhìn gã, nói: "Cậu nói vậy là có ý gì?" "Báu vật vô giá, tự nhiên không thể bàn giá được." Đại Kim Nha nói: "Đây là ngọc tinh thiên nhiên thượng hạng nhất, do những nghệ nhân tài hoa bậc thầy nhất, tỉ mỉ chế tác mà thành, đến nay đã có lịch sử hơn hai nghìn năm.

Giá trị của nó, không thể đo lường, không thể đo lường." Biết Bàn Tử đang vội bán, gã liền nói: "Bàn gia, tôi có biết một nơi có thể nuốt trôi món báu vật này." Con mắt ngọc rất đáng tiền.

Nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, người mua có đủ tài lực cũng rất hiếm, không dễ gì bán được.

Bàn Tử nghe vậy, lập tức cười toe toét, nói: "Đại Kim Nha, cậu biết Bàn gia tôi đây mà, báu vật giữ trong tay mà không bán được là tôi ngủ không ngon giấc đâu, mau nói đi, nơi nào có thể bán được thứ này?" Đại Kim Nha thở dài một hơi, ánh mắt lướt qua người Lý Đông, dường như có ý chỉ điểm: "Báu vật tốt thế này, đặt ở nhà dùng để trấn trạch thì thật sự không tồi, nếu tôi có tiền thì cũng đã mua rồi." Gã cho rằng Lý Đông chắc chắn là một đại gia, vì vậy ngầm gợi ý Lý Đông giữ lại món đồ này.

Lý Đông chỉ mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu.

Con mắt ngọc tuyệt đối là vật không lành, có thể triệu hồi rắn đen bí ẩn.

Để thứ này trong nhà, không chừng ngày nào đó trên giường sẽ phát hiện trong lòng mình có một đám rắn đen.

Báu vật thì đúng là báu vật, nhưng ai mua thì người đó xui!

Bàn Tử mang ra ngoài lừa người khác, Lý Đông đương nhiên sẽ không nhận.

Chương 231

Đại Kim Nha đâu biết nguyên do trong đó, thấy Lý Đông không có ý, mới nói: "Trong phạm vi cả nước, nơi có thể nuốt trôi thứ này, cũng chỉ có khách sạn Tân Nguyệt." Cái gì, khách sạn?

Bàn Tử và Hồ Bát Nhất không khỏi nhìn nhau ngơ ngác.

Từ lúc nào mà khách sạn lại biến thành tiệm đồ cổ rồi?

Thấy mọi người đều vẻ mặt khó hiểu, Lý Đông liền mở miệng giải thích: "Khách sạn Tân Nguyệt chỉ là tên gọi thôi, thực tế nó không chỉ là nơi ăn uống, mà chủ yếu là nơi để giới thượng lưu mua bán kỳ trân dị bảo.

Con mắt ngọc trong tay cậu, nếu đặt ở sàn đấu giá của khách sạn Tân Nguyệt, tuyệt đối có thể bán được giá trên trời." Đại Kim Nha vô cùng ngạc nhiên, nói: "Đông ca cũng biết khách sạn Tân Nguyệt sao?" Không phải người trong nghề, người ngoài rất ít ai biết đến khách sạn Tân Nguyệt, không ngờ Lý Đông lại biết.

Điều này không khỏi khiến Đại Kim Nha càng thêm tò mò về thân phận của Lý Đông.

"Ừm, lúc ở Kinh thành, tôi có nghe người ta nói qua, nhưng chưa có dịp đến xem." Đại Kim Nha cười nói: "Nếu không có người giới thiệu, cửa của khách sạn Tân Nguyệt cũng hơi khó vào đấy." Bàn Tử nghe đến đây, vội nói: "Đại Kim Nha, vậy chuyện này giao cho cậu, cậu giúp tôi bán đấu giá món báu vật này ở khách sạn Tân Nguyệt đi." "Được thôi, Bàn gia, chuyện này cứ để tôi lo." Đại Kim Nha rất vui vẻ nhận những việc như thế này.

Suy cho cùng, đều có hoa hồng để kiếm.

“Bàn gia, nửa tháng nữa, khách sạn Tân Nguyệt có một buổi đấu giá, ngài có thể mang báu vật đến vào ngày hôm đó, giám định tại chỗ, đấu giá tại chỗ.” Bàn Tử hỏi: “Đi giám định trước, để khách sạn Tân Nguyệt tung tin ra ngoài trước, lúc đấu giá chẳng phải sẽ có nhiều người mua hơn sao?” “Nói thì cũng không sai.” Ánh mắt Đại Kim Nha lóe lên tinh quang, đột nhiên hạ thấp giọng, nói: “Khách sạn Tân Nguyệt tuy trước nay đáng tin cậy, nhưng làm nghề của chúng ta, nước sâu lắm.

Món báu vật này, rất đáng tiền.

Nếu bây giờ đi giám định, tung tin ra ngoài, cố nhiên có thể bán được giá cao hơn, nhưng e là cũng sẽ mang đến cho ngài không ít phiền phức.” Bàn Tử lúc này mới tỉnh ngộ.

Món thần khí như vậy, khó tránh khỏi bị kẻ khác dòm ngó, đổi thành tiền thì tốt hơn, chứ giữ đồ trong tay, có thể sẽ rước họa vào thân.

Tuy có Đông ca và Tinh Tuyệt Nữ Vương ở đây, Bàn Tử tin rằng những kẻ đó đều không thể thành công, nhưng cậu ta cũng không muốn làm phiền Đông ca quá nhiều.

“Vậy cứ để đến ngày đấu giá rồi giám định.” Ngay sau đó, Lý Đông liền ở lại trong căn biệt thự.

Đại Kim Nha cùng chủ nhà đi làm thủ tục, căn nhà cũng chính thức đứng tên Lý Đông.

Đột nhiên có được một căn biệt thự rộng hơn hai vạn mét vuông, Lý Đông chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng.

Trước khi xuyên không, anh là một nô lệ nhà đất trong thành phố lớn, mua một căn nhà 80 mét vuông, mỗi tháng phải gánh khoản nợ hơn 2 vạn tệ.

Vì khoản nợ đó, Lý Đông, người có thu nhập khá cao trong mắt người khác, đã phải sống những ngày khổ sở ăn dưa muối với bánh bao, chỉ vì một căn nhà 80 mét vuông.

Vậy mà xuyên không đến thế giới này chưa được bao lâu, anh đã sở hữu một căn siêu biệt thự rộng hơn hai vạn mét vuông.

Đây là điều mà kiếp trước anh có mơ cũng không dám nghĩ tới.

Giá nhà ở thế giới trộm mộ rẻ, nhưng tương ứng, thu nhập của người dân bình thường cũng thấp hơn nhiều.

Tuy nhiên, những món đồ cổ kia lại rất đáng tiền.

Mây trắng làm nền, đình đài lầu các, xây dựng trên mây trắng.

Nói trắng ra, là tiền của Dương Tuyết Lỵ.

Suy cho cùng, những báu vật Lý Đông có được, vẫn chưa bán đi được bao nhiêu.

Trở về Kinh thành, cuối cùng cũng có thể ngủ một giấc ngon lành.

Từ lúc lên đường đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, cả chặng đường không ở sa mạc thì cũng ở trên tàu hỏa.

Trừ hai đêm ngủ ở nhà trọ sau khi ra khỏi Cửu Tầng Yêu Lâu, còn lại toàn là ăn tạm ngủ tạm, chưa có một giấc ngủ ngon nào.

Bây giờ, cuối cùng cũng có thể thư giãn.

Những người khác đều đã về nhà, chỉ có Dương Tuyết Lỵ và Dương Hinh ở lại, đương nhiên còn có Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Không khí trong nhà trở nên có chút đặc biệt.

Một căn biệt thự lớn, phòng ngủ của chủ nhân cũng lớn đến kinh người.

Suy cho cùng, thế giới này không cấm đàn ông lấy nhiều vợ, căn

nhà này rõ ràng đã được bố trí rất tỉ mỉ về mặt này.

Một phòng ngủ chính, bên ngoài nối với hành lang, bên trái và phải đều có một lối đi, hai bên lối đi lại có tám phòng ngủ nhỏ kích thước bình thường.

Như vậy là có ba mươi hai phòng ngủ nhỏ, bao quanh một phòng ngủ chính lớn.

"Bố trí thật chu đáo." Lý Đông thầm tán thưởng một tiếng.

Đầu kia của phòng ngủ chính nối với một phòng tắm lớn có thể chứa vài chục người, trang trí vô cùng xa hoa.

Một chiếc TV màn hình lớn đang chiếu những cảnh phim khá nóng bỏng.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là kênh dành cho người lớn.

Tinh Tuyệt Nữ Vương đứng bên cạnh, xem không chớp mắt.

"Thứ này, hình ảnh chớp nháy quá nhanh." Nghe thấy giọng nàng, Lý Đông mới phát hiện ra sự chú ý của nàng không phải là nội dung trên TV, mà là tốc độ thay đổi hình ảnh.

Tần số quét của TV là 50 lần mỗi giây, nhanh hơn nhiều so với tốc độ phản ứng của người bình thường.

Vì vậy trong mắt người bình thường, hình ảnh trên TV là liên tục.

Nhưng, Tinh Tuyệt Nữ Vương không phải người bình thường.

Tốc độ phản ứng của nàng, không nghi ngờ gì nhanh hơn người thường rất nhiều.

Chương 232

Vì thế, trong mắt nàng, hình ảnh TV bị giật, từng khung hình lướt qua nhanh chóng, nhấp nháy không ngừng.

Lý Đông nhìn kỹ lại, cũng thấy từng khung hình lướt qua rất nhanh.

Anh lập tức giật mình, nếu sau này đều biến thành như vậy, thì chẳng phải sẽ không xem TV được nữa sao, thật quá đáng tiếc.

May mà, chỉ cần một ý niệm, hình ảnh TV trước mắt lại trở nên liền mạch.

Thử vận công tập trung, nó lại biến thành những khung hình gián đoạn.

Xem ra mắt anh có thể tự điều chỉnh, thay đổi theo ý muốn.

Điều này khiến Lý Đông yên tâm hơn nhiều.

Tinh Tuyệt Nữ Vương hiển nhiên cũng có khả năng này, nên rất nhanh đã thích ứng với TV.

Chỉ là, lúc này, hình ảnh đang chiếu bên trong có hơi khó coi.

"Ta đã ngủ say hai nghìn năm, không ngờ xã hội này lại biến thành thế này." Tinh Tuyệt Nữ Vương cảm thán một tiếng.

Cùng Lý Đông đến Kinh thành, nàng cũng đã mở mang tầm mắt, thế giới này, so với hai nghìn năm trước, thế giới mà nàng quen thuộc, hoàn toàn khác biệt.

"Phu quân, chàng lại thích ứng rất nhanh." Tinh Tuyệt Nữ Vương quay đầu, nhìn Lý Đông cười nói.

Lý Đông lập tức thót tim.

Chẳng lẽ bị phát hiện ra điều gì không đúng rồi?

"Có lẽ ta đã kế thừa thân thể này, nên thích ứng nhanh hơn." Lý Đông nảy ra một ý, bịa ra một lý do.

"Ừm." Tinh Tuyệt Nữ Vương gật đầu.

Lúc này Dương Tuyết Lỵ và Dương Hinh đều ở bên cạnh.

Nhưng, khi Tinh Tuyệt Nữ Vương và Lý Đông nói chuyện riêng, hai người họ hiển nhiên không nghe thấy được.

May mà Tinh Tuyệt Nữ Vương nhanh chóng giải trừ lớp chắn.

"Chúng ta đi tắm đi." Lý Đông hai tay trái phải ôm lấy eo Dương Tuyết Lỵ và Dương Hinh.

Đối với Tinh Tuyệt Nữ Vương, anh luôn có chút không tự nhiên.

Nhưng với Dương Tuyết Lỵ và Dương Hinh thì không như vậy.

Đêm nay, chắc chắn là một đêm cuồng nhiệt.

Khoảnh khắc hoan lạc hiếm hoi.

Năng lực của Tinh Tuyệt Nữ Vương là không cần bàn cãi, dù chỉ là thân thể hư ảo, nhưng lại có năng lực khiến người ta thoải mái, say đắm hơn bất cứ thứ gì chân thực trên đời.

Giống như vẻ đẹp của nàng, thế gian vô song.

Mọi người đều có việc riêng của mình.

Nửa tháng trôi qua nhanh chóng.

"Lão Dương đi rồi." Khi gặp lại, Ngô Tà là người đầu tiên nói chuyện này.

Trong tay cậu cầm một lá thư của Lão Dương.

Lão Dương viết trong thư rằng ông ta đã rời đi, đến Mỹ.

“Tại sao Lão Dương lại đi?” Ngô Tà có chút không hiểu, trong thư Lão Dương lại không nói rõ.

Lý Đông ánh mắt lóe lên, đương nhiên anh biết nguyên nhân thực sự.

Lão Dương thật, đã chết từ lâu.

Người đang sống bây giờ, chỉ là một bản sao mà thôi.

Chỉ là, theo thời gian trôi đi, ký ức của ông ta đang dần mất đi.

Từ một góc độ nào đó, ông ta không còn thích hợp làm những việc này nữa.

Chuyến đi Tinh Tuyệt Cổ Thành lần này, Lão Dương đã lấy được ba món báu vật.

Không chờ đến buổi đấu giá của khách sạn Tân Nguyệt, ông ta đã tự tìm người mua, nhanh chóng bán đi.

Sau khi có được một khoản tiền lớn, Lão Dương liền rời đi.

Ngô Tà có chút buồn bã.

“Mỗi người đều có cuộc sống của riêng mình.” Lý Đông vỗ vai Ngô Tà, nói: “Nếu Lão Dương đã chọn đi một con đường khác, vậy chúng ta hãy chúc phúc cho ông ấy.” Ngô Tà gật đầu, cầm ly rượu lên, uống cạn một hơi.

“Trăng có lúc tròn lúc khuyết, người có lúc hợp lúc tan, đều là chuyện khó tránh.” Bàn Tử nói một cách thoải mái: “Chúng ta cứ kiếm thêm chút tiền là được.” Đại Kim Nha cười nói: “Bàn gia, viên ngọc đó rất đáng tiền, nếu ở khách sạn Tân Nguyệt bán được giá cao, e là nửa đời sau của ngài sẽ không phải lo cơm ăn áo mặc.” Bàn Tử uống một ly rượu, nói: “Nếu nửa đời sau chỉ có một mình tôi, thì tự nhiên là đủ.

Nhưng, đàn ông mà, cuối cùng cũng phải có chút lý tưởng.” Đại Kim Nha giơ ngón cái lên, nói: “Bàn gia có chí khí, chí lớn cao xa, chúng tôi là kẻ phàm tục, không có hoài bão gì trong đời.” Hồ Bát Nhất không khỏi hỏi: “Bàn Tử, cậu có lý tưởng gì?” Bàn Tử giơ hai ngón tay lên, nói: “Hai phương diện, một công một tư, các cậu muốn nghe cái nào?” Thôi đi, lý tưởng còn phân công tư?

Ngô Tà nghe vậy cũng hứng thú, nói: “Vậy nói chuyện công trước đi.” Bàn Tử cười một tiếng, lại uống một ly, mới nói: “Về phương diện công, giúp quốc gia bảo tồn văn vật, truyền thừa văn hóa.” Lời này vừa nói ra, Lý Đông không khỏi phun ra một ngụm nước.

Chương 233

Một tên trộm mộ, mà cũng dám nói những lời này?

Bàn Tử thao thao bất tuyệt: "Ở đất nước chúng ta, trong rừng sâu núi thẳm có vô số lăng mộ và di tích lớn chưa ai phát hiện, bên trong chôn cất vô số báu vật, những thứ này chỉ có người hiểu phong thủy bí thuật mới tìm được.

Nếu không đi trộm vài ngôi mộ, có thể chúng sẽ mãi mãi ngủ yên dưới lòng đất, vĩnh viễn không có cơ hội thấy lại ánh mặt trời.

Hơn nữa, sự xói mòn của môi trường tự nhiên cũng gây ra mối đe dọa cực lớn cho những ngôi mộ cổ không ai ngó ngàng đó.

Tôi nhìn thấy trong mắt, đau trong lòng, vì vậy, tôi đã sớm lập chí phải tìm ra tất cả, để những báu vật chôn giấu dưới lòng đất được tái hiện nhân gian, đó chính là lý tưởng công của tôi." Đây là lời của Hồ Bát Nhất, Bàn Tử thấy khá hay nên lấy làm lý tưởng sống của mình.

Lời lẽ cao siêu như vậy, Lý Đông nghe mà mắt chữ A mồm chữ O.

Đại Kim Nha vừa nghe, lập tức đập mạnh bàn, giơ ngón cái lên, nói: "Bàn gia, có chí khí, Đại Kim Nha tôi đây vô cùng khâm phục.

Nam tử hán đại trượng phu, nên vì quốc gia hiệu lực, chính là 'hiệp sĩ bậc đại tài, vì nước vì dân'.

Nào, tôi xin kính Bàn gia ba ly, chúc Bàn gia sớm ngày thực hiện lý tưởng đời mình." "Cạn!" Mấy ly rượu vào bụng, Đại Kim Nha đã có vài phần say.

"Bàn gia, vừa rồi ngài nói một lý tưởng công, vậy lý tưởng tư, lại là gì?" Bàn Tử cười không nói, chỉ uống rượu.

Hỏi mấy lần, Bàn Tử mới cười nói: “Lý tưởng tư à, khá là dung tục.

Nhưng mà, con người mà, ai cũng khó tránh khỏi dung tục.

Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu.

Bàn gia tôi đây nỗ lực kiếm tiền, để sau này cưới mười, tám bà vợ, truyền lại gen tốt của nhà họ Vương chúng tôi.” Đại Kim Nha lập tức vỗ tay, luôn miệng khen hay.

Không khí trên bàn nhậu càng lúc càng sôi nổi.

Sau ba tuần rượu, Đại Kim Nha mới mượn chút men say, nói: “Ngày mai là ngày khách sạn Tân Nguyệt tổ chức đấu giá, tôi đã nghe ngóng rồi, có nhiều người mua có thực lực đều sẽ tham gia lần đấu giá này, báu vật của Bàn gia chắc chắn sẽ bán được giá cao.” “Tốt!” Bàn Tử vỗ mạnh vào vai Đại Kim Nha.

Lý Đông đột nhiên nhớ ra một chuyện, liền hỏi: “Lão Kim, cậu có biết người đang quản lý khách sạn Tân Nguyệt bây giờ là ai không?” Bối cảnh của khách sạn Tân Nguyệt rất bí ẩn, Lý Đông trong lòng vô cùng tò mò.

“Đông ca, hóa ra anh không biết à?” Đại Kim Nha có chút ngạc nhiên.

Thông thường, người biết khách sạn Tân Nguyệt, đều biết ai là người quản lý.

Lý Đông cười nói: “Tôi cũng chỉ tình cờ nghe người ta nhắc đến khách sạn Tân Nguyệt, còn những chuyện khác thì hoàn toàn không biết.” “Vậy để tôi kể cho Đông ca nghe.” Thấy ánh mắt của mọi người xung quanh đều tập trung vào mình, Đại Kim Nha bỗng dâng lên một cảm giác tự hào.

Con người mà, đôi khi giống như con công xòe đuôi, đều muốn thể

hiện kiến thức của mình, khoe khoang năng lực của mình.

Đông ca không phải người thường, có cơ hội thể hiện trước mặt anh, Đại Kim Nha cảm thấy vô cùng tự hào.

"Khách sạn Tân Nguyệt, là một trong những khách sạn lâu đời nhất ở Tứ Cửu Thành." "Kinh thành dưới chân thiên tử, quan to quý tộc nhiều không kể xiết, nhưng chưa từng có ai dám động đến khách sạn Tân Nguyệt." "Quan to quý tộc ở Kinh thành, cứ đến rồi đi, thay người như thay áo, hoàng đế còn đổi mấy lần, giang sơn cũng thay đổi mấy phen, nhưng khách sạn Tân Nguyệt vẫn luôn là khách sạn Tân Nguyệt, vững vàng chiếm giữ vị trí số một trong ngành đồ cổ ở Kinh thành." "Khách sạn Tân Nguyệt sở dĩ gọi là khách sạn Tân Nguyệt, là vì người quản lý, tên là Doãn Tân Nguyệt.

Ít nhất từ thời ông nội tôi, chưa từng thay đổi.

Theo lời ông nội tôi, hình như từ khi có khách sạn Tân Nguyệt, người quản lý đã là Doãn Tân Nguyệt." Hóa ra là vậy, thảo nào lúc hỏi người quản lý khách sạn Tân Nguyệt, vẻ mặt Đại Kim Nha có chút kỳ quái.

Bàn Tử không khỏi ngây người, hỏi: "Nói như vậy, Doãn Tân Nguyệt này, chẳng phải là một lão quái vật sống mấy trăm năm rồi sao?" Đại Kim Nha nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Cũng không phải.

Thực tế, người quản lý của khách sạn Tân Nguyệt, đã sớm đổi mấy đời.

Chỉ là, mỗi đời người quản lý, đều tên là Doãn Tân Nguyệt." Hóa ra là vậy.

"Tương truyền mỗi đời nhà họ Doãn, đều sẽ có một nữ tử tuyệt sắc, tên của nàng, gọi là Y Tân Nguyệt." "Doãn Tân Nguyệt bắt buộc phải là huyết mạch nhà họ Doãn, cũng là nữ tử xinh đẹp nhất nhà họ

Doãn, đồng thời là mỹ nữ đệ nhất Kinh thành." "Mỹ nữ đệ nhất Kinh thành?" Lý Đông khẽ nhướng mày.

Đại Kim Nha gật đầu nói: "Đúng vậy, gạo của nhà họ Doãn đặc biệt nuôi người.

Mỹ nữ đệ nhất mỗi đời của nhà họ Doãn, đều là mỹ nữ đệ nhất Kinh thành, chưa từng có ngoại lệ." Nghe Đại Kim Nha nói vậy, sự tò mò trong lòng Lý Đông càng thêm nồng đậm.

Nhà họ Doãn này, xem ra có gì đó rất kỳ quái.

Bàn Tử nghe thấy hai chữ mỹ nữ, lập tức hai mắt sáng rực, nói: "Lão Kim, cậu đã gặp Doãn Tân Nguyệt chưa?

Trông thế nào?" Đại Kim Nha cười nói: "Bàn gia, còn phải hỏi sao?

Doãn Tân Nguyệt là mỹ nhân được mọi người công nhận, ngoại hình tự nhiên không chê vào đâu được, mấy chữ 'đẹp như tiên nữ" là dùng để hình dung những người như vậy.

Nghe nói, đàn ông đến khách sạn Tân Nguyệt, mười người thì có tám người vì nàng mà say đắm.

Mà này, Doãn Tân Nguyệt cũng đã đến tuổi bàn chuyện hôn nhân, nếu ai có thể theo đuổi được Doãn Tân Nguyệt, thì sau này sẽ phát tài." Lý Đông cười nói: "Nếu Doãn Tân Nguyệt này xuất giá, khách sạn Tân Nguyệt lại do ai quản lý?" "Đông ca, vừa rồi tôi chẳng phải đã nói rồi sao?

Mỗi đời nhà họ Doãn, đều có một Doãn Tân Nguyệt.

Doãn Tân Nguyệt quản lý hiện tại, tuổi chỉ mới ngoài hai mươi, có một người cháu gái, hiện giờ khoảng mười tuổi, đã rất xinh đẹp, nghe nói chính là Doãn Tân Nguyệt đời tiếp theo." Đại Kim Nha và Bàn Tử, Hồ Bát Nhất đều là người cùng tuổi, cũng đều chưa kết hôn, nên Bàn

Tử liền hỏi: “Doãn Tân Nguyệt xinh đẹp như vậy, gia thế lại tốt, sao cậu không theo đuổi?

Chẳng lẽ bên trong có cạm bẫy gì?” Lão Kim Nha xua tay, nói: “Tôi có thể lừa anh em nhà mình sao?

Người quý ở chỗ có tự biết mình, tôi không đẹp trai, lại không có bản lĩnh, như tôi đây, cho người ta xách giày còn bị chê, nói gì đến theo đuổi.” “Lão Kim, đừng tự ti như vậy, tài xem báu vật của cậu lợi hại lắm đấy.” Đại Kim Nha lắc đầu, cười khổ nói: “Mấy ngón nghề mèo cào của tôi, cũng chỉ có thể khoe mẽ trước mặt người ngoài nghề thôi.

Người ta làm nghề gì?

Luận về tài xem báu vật, cả Kinh thành này ai có thể so được với người nhà họ Doãn?” “Không thể nào?

Lão Kim, cậu cũng là tay chuyên nghiệp, ở khu Phan Gia Viên cũng có chút danh tiếng rồi.” “Cũng phải xem so với ai, thợ mộc làm tốt đến đâu, có thể so với Lỗ Ban không?

Người ta là thế gia làm đồ cổ, tôi so với người ta, còn không bằng một đốt ngón tay.” Nói xong, Đại Kim Nha giơ ngón út ra, chỉ vào một đốt.

Chương 234

Đúng lúc này, Tinh Tuyệt Nữ Vương đột nhiên mở miệng: "Phu quân, chàng thích Doãn Tân Nguyệt này không?

Hay là, ta đi bắt nàng về, để nàng hầu hạ phu quân?" Mắt Đại Kim Nha trợn tròn.

Bắt Doãn Tân Nguyệt về nhà?

Tôi không nghe nhầm chứ?

Vị nữ tử luôn che mặt bằng khăn voan này trông hiền lành tĩnh lặng, sao nói ra lời đáng sợ như vậy?

Lý Đông cũng giật nảy mình.

Nữ vương cô nương ơi, cô đừng có làm bậy.

Nếu không, mấy ngày nữa cô biến mất, cái mông này tôi lau không sạch đâu.

"Ta còn chưa gặp Doãn Tân Nguyệt, sao nói đến chuyện thích hay không thích được." Lý Đông vội vàng dặn dò: "Đừng làm bậy, ta bây giờ có Tuyết Lỵ và Hinh Nhi chăm sóc, có nàng ở bên, đã mãn nguyện rồi." "Phu quân, chàng đang lừa người dối mình.

Trong lòng chàng vẫn luôn khao khát có nhiều nữ nhân hơn." Giọng Tinh Tuyệt Nữ Vương luôn trong trẻo, nhưng ngữ khí lại vô cùng chắc chắn.

"Đợi ta xem Doãn Tân Nguyệt đó, nếu thực sự không tồi, sẽ bắt về cho chàng." Tinh Tuyệt Nữ Vương đã quyết định.

Đây là nhịp điệu chồng hư vợ phải dạy.

Lý Đông lập tức sa sầm mặt.

“Không được bắt.” Ngữ khí Lý Đông thay đổi, Tinh Tuyệt Nữ Vương như bị kinh hãi, thân thể run lên.

Nàng quay đầu nhìn Lý Đông, mím môi, vẻ mặt như chịu phải nỗi oan ức tột cùng, muốn khóc mà không có nước mắt.

“Ta... ta nghe lời phu quân.” Giọng nàng yếu ớt, phảng phất như đang khóc thầm.

Lý Đông đưa tay ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng giải thích: “Chúng ta ở đây, phải tuân thủ quy tắc ở đây, không được làm bậy, hiểu không?” “Ừm.” Tinh Tuyệt Nữ Vương gật đầu.

Nàng rúc đầu vào lòng Lý Đông, như sợ thấy Lý Đông tức giận.

Thấy cảnh này, Đại Kim Nha đối với thân phận của Lý Đông và Tinh Tuyệt Nữ Vương càng thêm tò mò.

Chỉ là, lăn lộn trong giới đồ cổ lâu như vậy, gã sớm đã biết đạo lý tò mò hại chết mèo.

Chuyện không nên hỏi thì quyết không hỏi.

Ánh hào quang chiếu rọi, mọi thứ trước mắt đều tinh xảo tuyệt vời.

Đại Kim Nha chuyển chủ đề.

“Điểm Thiên Đăng?” Bàn Tử kinh ngạc: “Khách sạn Tân Nguyệt còn chơi trò này à?” Bàn Tử vừa nghe đến “Điểm Thiên Đăng”, lập tức liên tưởng đến bánh bao nhân thịt người, lại thêm hai chữ “khách sạn”, không khỏi rùng mình nổi da gà.

“Đúng vậy, khách sạn Tân Nguyệt có một cái bàn, chuyên dành cho người Điểm Thiên Đăng ngồi.

Ai ngồi vào cái bàn đó, bắt buộc phải Điểm Thiên Đăng.” Nghe câu trả lời chắc nịch của Đại Kim Nha, Bàn Tử kinh ngạc đến há hốc

mồm, một lúc lâu sau mới nói: “Vậy nếu khách không biết mà ngồi vào vị trí đó, chẳng phải sẽ bị Điểm Thiên Đăng sao?

Trời ạ, khách sạn này cũng ác quá đi.” Khóe miệng Đại Kim Nha giật giật, đại ca ơi, không biết thì đừng có liên tưởng lung tung chứ.

“Không phải loại Điểm Thiên Đăng đó.” Đại Kim Nha cố nén cười, giải thích: “Điểm Thiên Đăng ở đây, là một hình thức đấu giá.

Trong phòng có một vị trí Chưởng Đăng, ai ngồi vào vị trí đó, thì bất kể giá đấu là bao nhiêu, cả vòng đấu giá đó đều do người đó thanh toán.” Bàn Tử lúc này mới hiểu, Điểm Thiên Đăng này không phải Điểm Thiên Đăng kia.

“Vậy nếu có người cố ý hét giá, người Điểm Thiên Đăng chẳng phải sẽ lỗ chết sao?” Đại Kim Nha giải thích: “Không.

Cũng không phải, khách sạn Tân Nguyệt là nơi nào chứ, sao có thể để người ta cố ý gây rối?

Hét giá đều phải dựa vào tài sản của mình, nếu hét giá lung tung, khách sạn Tân Nguyệt có cách xử lý.” Bàn Tử đập đùi một cái, nói: “Cái này hay đấy, kích thích thật, hay là, mai chúng ta cũng đến vị trí Thiên Đăng ngồi thử.” “Khụ...” Trong đó, đẹp nhất, tự nhiên là dung nhan của Nữ vương Tinh Tuyệt.

Khách sạn Tân Nguyệt không phải nơi khác, thật sự chọc giận người ta, mấy anh em chúng ta, đều sẽ bị phế đấy.” Bàn Tử ha ha cười nói: “Tôi nói đùa thôi, tưởng tôi đi ngồi thật à?

Lão Kim, cậu nói thế này, tôi càng không dám ngồi nữa.

Hay là tôi mang mấy cái ghế đẩu đi, như vậy chắc chắn không ngồi nhầm.” Đại Kim Nha cười nói: “Cũng không đến mức khoa trương như vậy, chỉ cần đi theo tôi, đừng đi lung tung, đảm bảo không sai được.” Mấy người vừa ăn vừa trò chuyện, thời gian trôi qua rất

nhanh.

Sau khi ăn xong, lại cùng nhau đi hát karaoke, đến nửa đêm mới ai về nhà nấy.

Sáng sớm hôm sau, mọi người liền cùng nhau đến khách sạn Tân Nguyệt.

Một tòa lầu chạm khắc tinh xảo mang đậm vẻ cổ kính, nhưng lại toát lên một chút hương vị mới mẻ, tràn đầy sức sống.

Lý Đông không khỏi thầm gật đầu.

Nhà thiết kế của khách sạn này, e rằng có thực lực đoạt giải kiến trúc Pritzker.

Kiến trúc như vậy, thật không phải kiến trúc sư bình thường có thể thiết kế ra được.

Dù có qua mấy trăm năm nữa, tòa lầu này cũng không khiến người ta cảm thấy lỗi thời.

Về hình thức, khách sạn Tân Nguyệt có rất nhiều yếu tố vô cùng độc đáo, nhưng lại rất tự nhiên.

Kiến trúc tinh xảo tuyệt vời như vậy, tuyệt đối xứng đáng là báu vật của văn hóa nghệ thuật.

Chương 235

Ngô Tà nhìn lên nhìn xuống tòa lầu, cũng không nhịn được mà nói: "Trông cũng oai phết nhỉ." "Đây là nơi tụ tập của giới thượng lưu Kinh thành, không oai sao được?" Đại Kim Nha lại dặn dò: "Mọi người sau khi vào, nhớ nghe nhiều nói ít." Bàn Tử cười nói: "Tôi có chút không chờ được rồi, chẳng phải Doãn Tân Nguyệt là mỹ nữ đệ nhất Kinh thành sao?

Tôi phải xem xem, tiểu nương tử đó, có xinh đẹp như lời đồn không." Nghe Bàn Tử nói vậy, Đại Kim Nha giật nảy mình, vội vàng nhìn trái nhìn phải.

May mà, không có ai khác ở gần đó.

"Bàn gia, những lời này chúng ta nói riêng với nhau thì được." Nàng vẫn nằm trong lòng Lý Đông, có thể cảm nhận được nhiệt độ và hương thơm như ngọc mềm thoang thoảng từ người nàng.

Nếu không, chúng ta có thể vào được, nhưng không ra được đâu." "Sợ gì chứ?" Bàn Tử không cho là đúng, nói: "Bàn gia tôi đây trận mạc nào chưa từng thấy, sợ gì một tiểu nương tử." Thấy Bàn Tử không hề kiềm chế, Đại Kim Nha lập tức mặt mày méo xệch.

"Bàn gia, nếu ngài còn như vậy, chúng ta đừng đến khách sạn Tân Nguyệt nữa, cứ thế này quay về đi.

Tôi còn muốn sống thêm vài năm nữa." Thấy Đại Kim Nha đã nói đến mức này, Bàn Tử cười nói: "Được rồi, nghe cậu.

Vào trong đó, tôi đảm bảo không nói bậy." "Vậy thì tốt." Đại Kim Nha thở phào một hơi.

Thật sự sợ Bàn Tử miệng không kiêng nể, gây họa.

“Khách sạn Tân Nguyệt cũng không phải hang rồng ổ cọp, có gì đáng sợ như vậy?” Hồ Bát Nhất cười hỏi.

“Tuy không phải hang rồng ổ cọp, nhưng cũng chẳng kém là bao.” Đại Kim Nha nói: “Khách sạn Tân Nguyệt có hai loại nô, Thính nô và Côn nô.” “Thính nô giỏi lắng nghe, phân bố ở khắp nơi, chỉ cần nói chuyện trong khách sạn Tân Nguyệt, dù nói nhỏ đến đâu, cũng có thể nghe thấy.” “Côn nô là đả thủ, thân thủ lợi hại, được huấn luyện nghiêm ngặt, phối hợp vô cùng ăn ý.” “Thân thủ của Bàn gia, tôi trước nay vô cùng khâm phục.” “Nhưng với công phu của Bàn gia, nhiều nhất chỉ có thể đánh thắng một Côn nô.” “Nếu có hai Côn nô, Bàn gia chắc chắn sẽ bại, nếu có ba người, e là không thể trụ quá ba mươi giây.” “Côn nô như vậy, khách sạn Tân Nguyệt có hơn trăm người, các vị nói xem, có đáng sợ không?” Nghe Đại Kim Nha nói vậy, Bàn Tử lập tức rụt cổ lại, nói: “Trời ơi, đây đúng là hang rồng ổ cọp, quá nguy hiểm, hay là, chúng ta đừng đi nữa, rút lui trước đi.” Lý Đông có chút bất đắc dĩ mở miệng, nói: “Chúng ta đi tham gia đấu giá, chứ không phải đi gây sự, sợ cái gì?

Hơn nữa, con mắt ngọc kia, không bán nữa à?” Nghe đến con mắt ngọc, Bàn Tử lập tức thay đổi thái độ.

“Đúng vậy, có Đông ca ở đây, tôi sợ cái gì?” Ánh mắt liếc qua, thấy bóng dáng yêu kiều của Tinh Tuyệt Nữ Vương, lại cười nói: “Chẳng phải còn có chị dâu sao?

Nếu Doãn Tân Nguyệt tiểu nương tử kia dám gây rối, chị dâu bắt nàng về làm tỳ nữ.” Tinh Tuyệt Nữ Vương lập tức cười đến cong cả mắt.

Không còn nghi ngờ gì nữa, câu nói này của Bàn Tử, rất hợp ý nàng.

Lý Đông đưa tay tóm lấy Bàn Tử, gõ vào đầu cậu ta, nói: “Nói bậy

bạ gì đấy?

Còn nói lung tung nữa, tin tôi cho cậu biết tay không." "Đông ca, em sai rồi." Bàn Tử sợ đến run rẩy: "Em đảm bảo, lần sau tuyệt đối không tái phạm." Đại Kim Nha thấy cảnh này, đột nhiên có chút hối hận vì đã dẫn họ đến đây.

Thật sự hận không thể bây giờ quay về.

Mấy người này, đến khách sạn Tân Nguyệt, không chừng sẽ gây ra chuyện tày trời.

Nhưng giờ đã đến cửa, tên đã lên cung không thể không bắn, cũng chỉ có thể cứng rắn xông vào.

"Khách sạn Tân Nguyệt là nơi giữ quy củ nhất, cho nên, mọi người mới tôn sùng như vậy.

Chỉ cần giữ quy củ, đảm bảo không có ai tìm phiền phức." Tuy không biết có tác dụng hay không, Đại Kim Nha bổ sung một câu.

Có còn hơn không.

"Yên tâm, tôi sẽ không cướp của người ta đâu." Lý Đông nhìn vẻ ngoài hoành tráng của khách sạn Tân Nguyệt, nói: "Dù tôi có cướp sạch khách sạn Tân Nguyệt, cũng sẽ che mặt, không để người khác biết thân phận của tôi." Đại Kim Nha nghe vậy, loạng choạng một cái, suýt nữa phun ra một ngụm máu.

Đây là loại người gì vậy?

Vốn tưởng Bàn Tử đã đủ lố bịch rồi.

Không ngờ còn có người dữ dội hơn, còn định cướp sạch khách sạn Tân Nguyệt.

Trời ạ... sao tôi lại có một đám bạn như thế này?

Đi đến trước cửa khách sạn Tân Nguyệt, liền bị một Thính nô

chặn lại: “Tám vị xin chào, xin hỏi, thiệp mời đã mang theo chưa ạ?” Buổi đấu giá của khách sạn Tân Nguyệt, trước nay đều không mời không vào, đến cửa cũng không vào được.

Đại Kim Nha nghe vậy, lấy ra một tấm thiệp mời cổ kính, trên đó có một con dấu kỳ lạ, chính là hình dạng của khách sạn Tân Nguyệt.

Thính nô nhận lấy thiệp mời, nhìn qua một lượt, thấy trên đó viết tổng cộng tám người, không khỏi có chút kỳ quái.

Thông thường, một tấm thiệp mời không dẫn theo quá ba người.

Tấm thiệp mời của Đại Kim Nha, có vẻ hơi khác thường.

Nhưng, đây cũng không phải chuyện Thính nô nên quan tâm, khẽ cúi người, nói: “Tám vị xin mời theo tôi, phòng riêng của quý vị, đã chuẩn bị xong.” Lý Đông lập tức có phản ứng sinh lý.

Lý Đông đã chi hai mươi triệu để mua một căn biệt thự lớn.

Chủ nhân cũ của căn biệt thự đó, là một đại gia, cũng là khách quen của khách sạn Tân Nguyệt.

Dù sao anh cũng không phải Liễu Hạ Huệ, có chút không kìm nén được.

Nếu không, với địa vị của Đại Kim Nha trong giới đồ cổ hiện nay, dù có thể vào được, cũng không thể dẫn theo nhiều người như vậy.

Trang trí bên trong vô cùng xa hoa, đâu đâu cũng là những món đồ chạm khắc tinh xảo.

Lý Đông thầm tặc lưỡi, phải huy động bao nhiêu nghệ nhân tài hoa, lại phải tốn bao nhiêu nhân lực vật lực?

Vào phòng riêng, Bàn Tử liền nói: “Chúng tôi có một món báu vật, rất đáng tiền, muốn nhân buổi đấu giá hôm nay, thuận tiện bán đi, phiền anh đi tìm một giám định sư.” “Vâng.” Thính nô hiển nhiên

không phải lần đầu gặp chuyện này, lập tức đi ra ngoài.

Không lâu sau, một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi bước vào.

Xem ra là giám định sư.

Bàn Tử từ trong ba lô, lấy ra con mắt ngọc.

Chương 236

"..." Vị giám định sư kia vừa thấy con mắt ngọc, lập tức kinh hãi thất sắc, hai mắt sáng rực.

"Ông xem đi, định giá thử xem." Bàn Tử bình tĩnh nói.

"Tại hạ tài sơ học thiển, e là không dám định giá vật này.

Mấy vị khách quan chờ một chút, tôi xin báo cáo lên trên." Giám định sư đi ra ngoài, không lâu sau, liền dẫn theo một người lớn một người nhỏ, hai nữ tử bước vào.

Nữ tử mặc một chiếc sườn xám màu xanh lam, tôn lên thân hình cong lượn quyến rũ, vóc dáng kiêu hãnh, đều được phô bày không sót một chi tiết.

Khóe miệng nàng nở một nụ cười cao ngạo, mày như tranh vẽ, mắt như đèn, mũi như ngọc, môi như anh đào, da thịt non mềm hơn cả trẻ sơ sinh.

Kiều diễm đến mức muốn nhỏ ra nước, vừa cho người ta cảm giác trong sáng như tuyết trắng mùa xuân, lại mang theo một vẻ đẹp kinh diễm như lửa cháy trong tuyết, khiến người ta hận không thể lập tức cởi bỏ quần áo trên người nàng, khám phá sâu hơn nữa.

Bên cạnh nàng dắt theo một cô bé, khoảng mười tuổi, dung mạo xinh đẹp, một đôi mắt to linh động đảo tròn, nhìn vào liền khiến người ta quên đi mọi phiền muộn.

Không cần người khác giới thiệu, mọi người cũng lập tức đoán ra thân phận của đối phương.

Doãn Tân Nguyệt, người quản lý của khách sạn Tân Nguyệt.

Cô bé kia không nghi ngờ gì là người sẽ kế nhiệm đời tiếp theo.

“Hóa ra là Kim lão bản, thật là khách quý.

Mấy vị đây đều là bạn của ông sao?” Giọng nói nhẹ nhàng, như gió xuân ấm áp, như nắng đông sưởi ấm, từng chút một tan chảy vào lòng người, khiến người ta tự dưng nảy sinh ý niệm tốt đẹp vô hạn.

Đại Kim Nha lập tức có cảm giác được sủng ái mà kinh ngạc, tuy gã đến đây mấy lần, nhưng đều chỉ là nhìn Doãn Tân Nguyệt từ xa.

Không ngờ hôm nay đối phương lại chủ động bắt chuyện, vẻ mặt quen thuộc như vậy, thật sự khiến gã nở mày nở mặt.

“Doãn lão bản, tôi đến đây nhờ cậy quý địa, mấy vị đây đều là bạn của tôi, vị này là Đông ca, ba vị nữ tử bên cạnh, đều là phu nhân của anh ấy.” “Vị này là Bàn gia, vị này là Ngô gia, vị này là Hồ gia.” Doãn Tân Nguyệt chào hỏi mọi người, rồi chỉ vào con mắt ngọc, nói: “Món báu vật này, có chắc là muốn bán trong hôm nay không?” Bàn Tử mở miệng nói: “Bàn gia tôi đây có ý này, nhưng không biết có thể được giá bao nhiêu?” Doãn Tân Nguyệt cầm con mắt ngọc lên, xem rất lâu, mới nhẹ nhàng đặt xuống.

Nàng khẽ cười, nói: “Buổi đấu giá của chúng tôi, có thể bán được bao nhiêu tiền, phải xem ý của người tham gia đấu giá, tôi không dám đảm bảo, nhưng…” Nói đến đây, nàng chuyển giọng: “Đây là một báu vật tốt, nếu ngài bằng lòng bán cho khách sạn Tân Nguyệt, tôi có thể làm chủ, ra giá một trăm triệu.

Nếu đấu giá, thì phải xem vận may của ngài rồi.” Một trăm triệu?

Bàn Tử đột nhiên cảm thấy đầu có chút choáng váng.

Đông ca mua một căn biệt thự rộng hơn hai vạn mét vuông mới có hai mươi triệu, đây là một trăm triệu… Trong khoảnh khắc, Bàn Tử phảng phất như nhìn thấy cuộc sống tươi đẹp nửa đời sau của mình.

Miệng lưỡi khô khốc, có chút không dám tin hỏi: “Doãn lão bản,

lời này là thật sao?" "Đương nhiên." Doãn Tân Nguyệt mỉm cười nói: "Uy tín của khách sạn Tân Nguyệt, cần phải nghi ngờ sao?" Bàn Tử định đồng ý, nhưng nhìn Lý Đông bên cạnh một cái, liền nuốt lại lời định nói.

"Chuyện này tôi nghe theo Đông ca." "Ồ." Doãn Tân Nguyệt vô cùng ngạc nhiên.

Không ngờ Bàn Tử lại giao chuyện quan trọng như vậy cho người khác quyết định.

"Đấu giá, giá khởi điểm một trăm triệu." Lý Đông không hề nghĩ ngợi mà nói.

Doãn Tân Nguyệt lập tức ngây người, vạn lần không ngờ Lý Đông lại tinh ranh như vậy, tính toán quá hay… Dù thế nào, cũng không lỗ.

"Vậy cứ làm theo ý Đông ca." Doãn Tân Nguyệt gượng cười, nói: "Mấy vị có rảnh có thể thường xuyên ghé qua, buổi đấu giá của chúng tôi, tuy một tháng mới tổ chức một lần, nhưng không món nào không phải là hàng tuyển, báu vật tốt không ít đâu." "Nếu Doãn cô nương bằng lòng tiếp đãi, tôi nhất định sẽ thường xuyên đến." Đại Kim Nha ngây người, Đông ca đang trêu ghẹo Doãn Tân Nguyệt, chẳng lẽ sắp có chuyện rồi sao.

Doãn Tân Nguyệt sững sờ một lúc, sau đó nụ cười trên mặt như băng tan tuyết chảy, gió xuân mang hơi ấm, hoa đào khẽ nở, nói: "Đông ca là khách quý, khách sạn Tân Nguyệt đương nhiên sẽ tiếp đãi chu đáo." Miệng nói vậy, nhưng nàng đã cầm lấy con mắt ngọc, định quay người rời đi.

"Khoan đã." Tinh Tuyệt Nữ Vương đột nhiên mở miệng.

"Sao vậy?" "Con bé này, bị bệnh." Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn cô bé bên cạnh Doãn Tân Nguyệt nói.

“Bà nhìn nhầm rồi.” Ngữ khí của Doãn Tân Nguyệt rõ ràng trở nên có chút không tốt.

“Ta nói thật đấy.” Lý Đông thấy vậy, vội vàng ôm lấy Tinh Tuyệt Nữ Vương, nói: “Đừng làm bậy.” Chúng ta đến bán đồ, không phải đến gây sự.

“Màu sắc giữa hai lông mày của cô bé này, thật sự là bị bệnh.” Tinh Tuyệt Nữ Vương đột nhiên cười nói: “Nếu cô không tin, vậy thì thôi.

Nếu bệnh của con bé phát tác, có thể tìm phu quân của ta, anh ấy có thể giúp chữa trị.” “Đa tạ!” Doãn Tân Nguyệt lạnh lùng nói một câu, dắt cô bé kia rời đi.

Lý Đông có chút không hiểu, nói: “Vợ yêu, vừa rồi cô bé đó thật sự bị bệnh sao?” “Không!” Tinh Tuyệt Nữ Vương thản nhiên cười nói: “Ta lừa cô ta đấy.” Lý Đông có chút cạn lời.

Lúc này, buổi đấu giá bắt đầu.

Thực tế, lần này ngoài con mắt ngọc của Bàn Tử, còn có mấy món đồ khác, đều là báu vật lấy từ địa cung của Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Nhưng, những món đồ đó đều không quý giá như con mắt ngọc, nên đã sớm ủy thác cho Đại Kim Nha, giao cho khách sạn Tân Nguyệt tung tin ra ngoài, hôm nay đấu giá.

Nhìn thấy các báu vật về cơ bản đều bán được giá tốt, mọi người trong lòng đều vui như nở hoa.

Cuối cùng, đến lượt con mắt ngọc đấu giá.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là báu vật áp chót cuối cùng.

Khi nghe người dẫn chương trình công bố giá khởi điểm một trăm triệu, cả sàn đấu giá của khách sạn Tân Nguyệt cũng chìm vào một

khoảng lặng.

Tuy khách sạn Tân Nguyệt là nơi giao dịch đồ cổ lớn nhất Kinh thành, nhưng báu vật trên một trăm triệu, thật sự hiếm thấy.

“Bây giờ thiếp không thể hầu hạ phu quân.” “Một trăm mười triệu.” Một giọng báo giá trong trẻo, phá vỡ sự yên tĩnh trong sàn đấu giá.

Cũng khiến Bàn Tử yên lòng.

Nhưng, có thể là do chuẩn bị không đủ, ngoài một người mua, thật sự không có ai ra giá nữa.

Chương 237

"Tiếc quá, tôi tưởng ít nhất cũng bán được hai, ba trăm triệu, không ngờ chỉ tăng thêm mười triệu." Bàn Tử có chút tiếc nuối.

Trước đó Doãn Tân Nguyệt ra giá một trăm triệu, đương nhiên khiến giá trị tâm lý của Bàn Tử đối với vật này không ngừng tăng lên.

"Thực ra, có thể bán được cao hơn." Tinh Tuyệt Nữ Vương đột nhiên mở miệng, nói: "Ta nghe thấy giọng nói trong phòng riêng kia, họ định ra giá ba trăm triệu, để đấu giá con mắt ngọc.

Nhưng, nếu không có ai cạnh tranh…" Những lời còn lại không cần nói nữa, không ai cạnh tranh, tự nhiên người đó sẽ được lợi.

"Chị có thể nghe thấy giọng nói của họ?" Đại Kim Nha kinh ngạc vô cùng.

"Nói nhảm, chị dâu là ai chứ, sao có thể không nghe thấy?" Bàn Tử biết thân phận của Tinh Tuyệt Nữ Vương, tự nhiên cũng tin vào năng lực của nàng.

"Họ không nói chuyện, mà viết chữ trên giấy để giao tiếp." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói.

Chắc là lo lắng Thính nô của khách sạn Tân Nguyệt.

Quả nhiên là tay lão luyện.

Nhưng, họ có nằm mơ cũng không ngờ, dù không nói một lời, Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng có thể nhìn rõ mọi hành động của họ.

"Một trăm hai mươi triệu." Lý Đông không chút do dự báo giá.

Người kia có lẽ cũng không ngờ có người tăng giá, im lặng một lúc lâu, mới báo giá lại.

“Một trăm năm mươi triệu.” “Hai trăm triệu.” Lý Đông vẫn không hề nghĩ ngợi.

Nếu đã biết con bài tẩy của đối phương là ba trăm triệu, thì sợ gì chứ?

Đúng lúc này, cửa phòng riêng đột nhiên bị mở ra.

Doãn Tân Nguyệt bước vào.

“Vị bằng hữu này, không thể hét giá nữa.” Ngữ khí của nàng có chút không thiện cảm, bên ngoài dường như còn mang theo không ít Côn nô.

Nhưng, nàng không cho họ vào.

“Tại sao?” Lý Đông không hiểu hỏi.

Tuy không muốn gây phiền phức, nhưng anh cũng không sợ khách sạn Tân Nguyệt.

Theo lời Đại Kim Nha, Côn nô ở đây, thực lực trung bình kém hơn Bàn Tử một chút.

Nhưng thân thủ của Lý Đông, không phải Bàn Tử có thể so sánh được.

Huống hồ, hiện tại Tinh Tuyệt Nữ Vương đang ở bên cạnh.

Dù vị Nữ vương này từ khi ra khỏi địa cung, vẫn luôn tỏ ra yếu đuối, vô hại.

Nhưng Lý Đông không hề nghi ngờ, nếu nàng thật sự ra tay, Côn nô của khách sạn Tân Nguyệt, có thêm nữa cũng không đủ nhìn.

Vì thế, dù đối mặt với Doãn Tân Nguyệt khí thế bức người, Lý Đông cũng không hề có ý lùi bước.

Ngược lại còn cảm thấy, Doãn Tân Nguyệt này, lúc tức giận như

vậy, thật sự càng ngày càng xinh đẹp.

“Tiền đặt cọc không đủ hai trăm triệu, cho nên, hoặc là bổ sung tiền đặt cọc, hoặc là từ bỏ báo giá.

Đây là quy tắc của cửa hàng, Kim lão bản hẳn là rõ nhất.” Đại Kim Nha liên tục gật đầu, nói: “Đúng vậy, suy cho cùng, khách sạn Tân Nguyệt có thể Điểm Thiên Đăng.

Nếu ai cũng báo giá lung tung như vậy, sẽ phá vỡ quy tắc.” Đại Kim Nha này, nói bậy bạ gì vậy.

Lúc mấu chốt, không giúp người nhà, lại giúp người ngoài nói chuyện, thật là mê sắc mất trí.

“Bây giờ ngừng báo giá, mọi người tránh làm mất hòa khí.” Lý Đông khẽ nhíu mày, chuyện này thật không dễ giải quyết.

Đúng lúc này, bên ngoài lại vang lên tiếng báo giá.

“Ba trăm triệu.” Lý Đông lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra, người báo giá kia, muốn một lần tăng thêm nhiều, để trấn áp người khác.

Vậy thì không sao.

Lý Đông thản nhiên cười, nói: “Nếu Doãn chưởng quỹ đã lên tiếng, tôi sao có thể không nể mặt, tôi không tăng giá nữa.” Doãn Tân Nguyệt hung hăng trừng mắt nhìn anh một cái.

Đem đồ ra cạnh tranh, không còn nghi ngờ gì nữa, Lý Đông không thật lòng muốn mua, chẳng qua là nâng giá mà thôi.

Lúc này đã đạt được mục đích, đương nhiên sẽ không tăng giá nữa.

Chuyện này, có thể phá vỡ quy tắc của khách sạn Tân Nguyệt.

Nhưng, nếu Lý Đông đã từ bỏ, đồ cũng đã bị người khác đấu giá được, Doãn Tân Nguyệt đương nhiên sẽ không tính toán nữa.

"Vừa rồi có nhiều điều đắc tội, mong Đông ca đừng để bụng." Trong chốc lát mưa tan trời tạnh, Doãn Tân Nguyệt lại thay đổi một bộ mặt khác.

Lý Đông không khỏi thầm khâm phục.

Loại phụ nữ lúc khóc lúc cười, lật mặt như lật sách này, đàn ông khó chống đỡ nhất.

Danh hiệu mỹ nữ đệ nhất Kinh thành, quả nhiên danh bất hư truyền.

Chương 238

Một cuộc xung đột cứ thế kết thúc, mọi người từ khách sạn Tân Nguyệt ra về, Đại Kim Nha như đang trong mơ.

Lúc đi, trong túi không có mấy đồng, lúc về, đã là triệu phú trăm triệu.

Về đến biệt thự của Lý Đông, Bàn Tử mở miệng nói: "Đông ca, một trăm năm mươi triệu, đưa cho anh." Lý Đông khẽ sững sờ, nói: "Tại sao?" "Đông ca, nếu không có anh dẫn dắt, chỉ bằng mấy anh em tôi, làm sao có thể qua năm cửa ải chém sáu tướng, vượt qua trùng trùng quan ải, lấy được báu vật?

Lý Đông vội vàng hỏi.

Anh thật sự lo lắng mình sẽ vô tình giải được độc trên người Nữ vương Tinh Tuyệt.

"Đông ca, nếu anh không nhận, là không muốn dẫn dắt anh em nữa rồi." Đã nói đến mức này, Lý Đông cũng đành miễn cưỡng nhận lấy.

Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, Ngô Tà đều vô cùng vui mừng.

Một lần kiếm được tiền, còn nhiều hơn cả đời trước đây kiếm được.

Trộm mộ quả nhiên là cách làm giàu nhanh chóng.

"Đông ca, chúng ta khi nào đi nữa?" Bàn Tử bị tiền đập cho choáng váng, lại bắt đầu mong chờ lần thứ hai.

Suy cho cùng, tiền là thứ, chỉ có người chê ít, không có người chê nhiều.

"Không vội." Lý Đông khẽ liếc nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương bên

cạnh.

Trước khi vị cô nương này trở về, thật sự không đi đâu được.

Thấy họ kiếm được nhiều tiền như vậy, Đại Kim Nha có chút động lòng.

“Đông ca, tôi cũng gia nhập, anh có nhận không?” “Nhận.” Lý Đông không hề nghĩ ngợi mà gật đầu đồng ý.

Đại Kim Nha có lẽ không có bản lĩnh gì khác, nhưng năng lực giám định đồ cổ, lại có vài phần.

Đó chính là điều mà cả nhóm còn thiếu.

Suy cho cùng, họ phải vào những ngôi mộ lớn.

Bên trong có vô số báu vật, nhưng không thể mang ra hết được.

Như vậy, lựa chọn những báu vật nào để mang ra, là một vấn đề lớn.

Có Đại Kim Nha gia nhập, vấn đề này liền được giải quyết dễ dàng.

Đại Kim Nha mừng rỡ như điên, đứng dậy, quỳ xuống đất.

“Cộp cộp cộp” liên tục dập đầu ba cái.

“Đông ca, sau này Đại Kim Nha tôi đây sẽ theo anh, lên núi đao xuống biển lửa, chỉ cần Đông ca một lời, Đại Kim Nha tôi đảm bảo không nhíu mày.” “Tốt.” Lý Đông vỗ vai gã, đỡ dậy.

Bàn Tử mắt lập tức trợn tròn.

Đại Kim Nha nịnh bợ quá… Bàn Tử bật dậy, bắt chước Đại Kim Nha.

Hồ Bát Nhất và Ngô Tà hai người nhìn nhau, cũng đều theo sát sau lưng Bàn Tử. … Thời gian trôi nhanh, mấy ngày nữa lại trôi qua.

Mấy ngày nay, Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, Ngô Tà cũng bận rộn mua nhà, an cư ở Kinh thành.

Bây giờ họ, cũng đều có chút gia sản, Bàn Tử còn là một đại gia, không thiếu tiền.

Còn về con mắt ngọc kia rốt cuộc đã gieo họa cho ai, đó không phải chuyện của họ.

Dương Hinh đã tuyển chọn lại người giúp việc trong nhà, những người cũ phần lớn bị sa thải, lại tuyển một nhóm người thật thà trung hậu vào.

Biệt thự lớn như vậy, không thuê người trông nom là không được.

Nhưng người ở trong nhà, trước tiên phải trung thành đáng tin cậy.

Về phương diện này, Dương Hinh khá có bản lĩnh, lo liệu việc nhà rất ngăn nắp.

Mấy ngày nay, Lý Đông cả ngày nằm trong vòng tay ấm áp, không đi đâu cả.

"Ta phải đi rồi." Hôm nay, sau một trận mây mưa, Tinh Tuyệt Nữ Vương đột nhiên mở miệng nói.

Trong nháy mắt, đã một tháng trôi qua.

Lý Đông đột nhiên cảm thấy có chút không nỡ.

Dù những ngày Tinh Tuyệt Nữ Vương ở bên cạnh, anh luôn có tật giật mình, luôn có chút lo lắng đề phòng.

"Thiếp gả cho người đó, và..." Thật sự không nỡ xa rời thân thể tuyệt mỹ này a… "Nói cho chàng một chuyện, cô bé nhà họ Doãn đó, thật sự bị bệnh." "Ta sợ sau khi ta đi, không có ai chăm sóc phu quân, nên đã hạ độc cho cả hai nữ nhân nhà họ Doãn, chỉ có phu quân mới

có thể chữa khỏi.” Lý Đông lập tức há hốc mồm, kinh ngạc đến không nói nên lời.

“Hai người họ đều sẽ trở thành tỳ nữ của phu quân, ta giúp phu quân tìm một cặp song sinh, như vậy, sau khi ta đi, có người chăm sóc phu quân.” Trong lúc nói chuyện, thân thể Tinh Tuyệt Nữ Vương bắt đầu tan biến.

Rất nhanh, chỉ còn lại những đốm sáng lấp lánh, biến mất vào hư vô.

Đêm đó, Lý Đông say rượu.

Con người đôi khi thật kỳ lạ, lúc Tinh Tuyệt Nữ Vương ở đây, Lý Đông luôn đề phòng nàng, sợ nàng phát hiện ra sự thật.

Chương 239

Thật lòng mà nói, nếu không xét đến năng lực của mình còn thiếu sót nghiêm trọng, nếu có cơ hội ra tay, Lý Đông sẽ không do dự mà giết Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Nhưng, khi Tinh Tuyệt Nữ Vương thật sự rời đi, Lý Đông đột nhiên cảm thấy trong lòng trống rỗng.

Từ Tinh Tuyệt Nữ Vương, điều Lý Đông cảm nhận sâu sắc nhất không phải là dung mạo tuyệt thế, cũng không phải thân thể tuyệt mỹ vô hạn.

Trên người Tinh Tuyệt Nữ Vương, Lý Đông cảm nhận sâu sắc nhất, là một loại tình yêu không hề giữ lại.

Từ lúc Tinh Tuyệt Nữ Vương xuất hiện, đến lúc biến mất, tất cả những gì nàng làm, đều là vì Lý Đông.

Từ đầu đến cuối, nàng đều giống như một cô bé yếu đuối, yên tĩnh nằm trong lòng Lý Đông, tuyệt không có chút khí chất của một nữ vương bá đạo.

"Cảm giác này, thật là chết tiệt…" Ngày hôm sau, sau khi Lý Đông tỉnh dậy, liền gọi Ngô Tà, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Đại Kim Nha đến.

Quyết định lại xuất phát, nhưng, những ngôi mộ cổ ẩn giấu trong rừng sâu núi thẳm cũng không dễ tìm như vậy.

Hệ thống rách nát trên người, chỉ biết bảo anh đi trộm mộ, nhưng ở đâu có mộ, một chút chỉ dẫn cũng không cho.

Tuy Lý Đông là người xuyên không, biết vị trí đại khái, nhưng thật sự chỉ là đại khái mà thôi.

Sai số lớn đến đâu, chỉ có trời mới biết.

Nếu cứ như ruồi không đầu mà bay loạn, không biết đến lúc nào mới tìm được.

"Bệnh của giáo sư Trần khỏi rồi." Hồ Bát Nhất là người đầu tiên nói chuyện này.

Sau khi giáo sư Trần về Kinh thành, người nhà đã đưa ông đi tìm những bác sĩ thần kinh giỏi nhất trong thành, nhưng đều chỉ lắc đầu.

Triệu chứng này, thật sự không có ai chữa được.

Nhưng cũng lạ, sau khi người nhà hoàn toàn từ bỏ, đưa giáo sư Trần về nhà, bệnh của giáo sư Trần, lại khỏi một cách thần kỳ.

"Đông ca, chẳng phải anh đã nhờ Tinh Tuyệt Nữ Vương chữa bệnh cho giáo sư Trần rồi sao?" Bàn Tử tò mò hỏi.

Lý Đông sửng sốt, hình như đúng là vậy.

Nhưng, anh cũng chỉ thuận miệng nói một câu.

Suy cho cùng, chứng rối loạn thần kinh của giáo sư Trần xảy ra ở dưới lòng đất Côn Lôn Sơn, Lý Đông cảm thấy cũng không có quan hệ gì với Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Quan trọng hơn, Lý Đông thật sự không nhờ Tinh Tuyệt Nữ Vương làm gì.

Huống hồ Tinh Tuyệt Nữ Vương tuy mạnh mẽ, nhưng cũng không phải vạn năng, chưa chắc đã chữa khỏi được cho giáo sư Trần.

Nghe tin bệnh của giáo sư Trần đã khỏi, Lý Đông liền nói: "Vậy chúng ta cũng nên đi thăm ông ấy." Dương Tuyết Lỵ nói: "Em đi mua chút đồ, tối chúng ta cùng đi." Lý Đông gật đầu, rồi nói: "Hôm nay triệu tập mọi người, là để thương lượng, xem có lăng mộ lớn nào, có thể đến trộm." Bàn Tử nghe vậy, lập tức mừng rỡ, nói: "Đông ca, anh chuẩn bị ra tay lần nữa rồi sao?" "Là vậy, quan trọng là, bây giờ

không biết bắt đầu từ đâu.” Đại Kim Nha từ trong lòng lấy ra năm lá Mô Kim Phù, nói: “Phải tốn chín trâu hai hổ mới thu về được, tổng cộng năm cái, mỗi người chúng ta một cái.” Quả nhiên giữ lời hứa, thật sự đã tìm được Mô Kim Phù.

Bàn Tử đột nhiên nhớ ra một chuyện, nói: “Chúng ta có cần mang thêm móng lừa đen không?

Lỡ gặp phải cương thi, cũng có sự chuẩn bị.” Nữ vương Tinh Tuyệt ngẩng đầu, nhìn Lý Đông.

Lý Đông xua tay.

“Đừng tâng bốc tôi, thật sự đến nơi đó, luôn có chỗ không lo được, mọi người tự chuẩn bị, không thể lúc nào cũng trông cậy vào người khác.” Đại Kim Nha nghe đến cương thi, liền mở miệng hỏi: “Tôi lần đầu làm việc này, không rành lắm, có một số vấn đề, cũng không biết nên hỏi ai?” Lý Đông cười nói: “Lão Hồ là chuyên gia, có gì không hiểu, có thể hỏi cậu ấy.” Đại Kim Nha nghe vậy, liền hỏi: “Tôi nghe người ta nói chuyện trong mộ, có cách nói về ‘bạch hung, hắc hung’, không biết giải thích thế nào?” “‘Hung’ có thể chỉ cương thi, ‘đen trắng’ thì phân biệt các loại thi biến khác nhau.

Nếu đã nói đến đây, tôi sẽ nói qua từ góc độ phong thủy.” Hồ Bát Nhất thao thao bất tuyệt.

“Thiếp sẽ không làm như vậy, dù có chết, vĩnh viễn không tỉnh lại, thiếp cũng chỉ có một người đàn ông duy nhất.” Một huyệt mộ phong thủy tốt, không chỉ giúp người chết yên nghỉ, mà còn có thể phù hộ con cháu đời sau, khiến gia tộc con đàn cháu đống, làm ăn phát đạt, gia đình yên ấm.

Nhưng có những nơi không thích hợp để chôn người, nếu chôn người chết ở đó, người chết sẽ không được yên, mà còn gây họa cho người khác.

“Nhập thổ bất an” có thể phân thành hai tình huống.

Một là núi hung nước dữ, địa thế hỗn loạn, những nơi như vậy rất không thích hợp để chôn người, một khi chôn cất tổ tiên ở đó, gia đình chắc chắn sẽ loạn, nhẹ thì vợ con dâm đãng, tai họa cháy nhà; nặng thì nữ bệnh nam tù, con cháu tuyệt tự.

Tình huống thứ hai không gây họa cho con cháu đời sau, chỉ khiến người chết không yên, thi thể trăm ngàn năm không mục, trở thành cương thi, gây họa vô cùng, đương nhiên điều này không liên quan đến kỹ thuật chống mục, mà liên quan đến vị trí và môi trường của huyệt mộ.

Trong phong thủy học, hai điểm quan trọng nhất là “hình” và “thế”, “hình” chỉ địa hình, hình dáng núi của huyệt mộ, “thế” chỉ trạng thái của địa hình, hình dáng núi đó.

“Hình” và “thế” một khi trái ngược nhau, địa mạch không thông, phong thủy rối loạn, sẽ sinh ra hiện tượng trái với quy luật tự nhiên, thi thể chôn trong đất không mục mà cứng lại, chính là hiện tượng điển hình nhất.

Bàn Tử cười nói: “Cái này thú vị thật, hình như cũng có chút cơ sở lý luận, nghe cũng có vẻ hợp lý.” Lý Đông liền hỏi: “Tôi có điều không hiểu, nơi an táng của các đế vương thời cổ đại, chắc chắn là nơi có phong thủy tuyệt đẹp, tại sao lại có cương thi?

Chẳng lẽ thầy phong thủy họ dùng, không giỏi sao?” Hồ Bát Nhất nói: “Long mạch có nhiều loại, chỉ có loại long mạch có ‘hình’ như cái đỉnh khổng lồ bao trùm trời đất, ‘thế’ như sóng lớn cuộn trào mới có thể an táng vua chúa; kém một bậc thì có thể làm nơi chôn cất của các bậc thiên thừa; còn lại tuy cũng thuộc long mạch, nhưng không thích hợp để chôn cất vương công quý tộc; có những hung long thậm chí còn không thích hợp để chôn cả người thường.” “Nhưng, dù là

long mạch, cũng chưa chắc đã có tác dụng." "Tục ngữ có câu, nhất mệnh nhị vận tam phong thủy, tứ tích âm đức ngũ đọc thư, lục danh thất tướng bát kính thần, cửu giao quý nhân thập dưỡng sinh." "Vận mệnh của đời người, không hoàn toàn do một yếu tố quyết định, mà là kết quả của nhiều lực tác động và phản tác động.

Huống hồ là dòng chảy lịch sử, cuồn cuộn trào dâng, sao có thể chỉ do phong thủy quyết định." "Sự biến đổi của tự nhiên, không phải sức người có thể thay đổi, ví như động đất, lũ lụt, sông đổi dòng, núi lở đất nứt, v.v., những điều này đều có ảnh hưởng rất lớn đến 'hình' và 'thế', thậm chí có thể lật ngược toàn bộ cục diện ban đầu.

Lúc đó là đất lành, sau này thế nào ai biết được, có khi vài năm sau, một trận động đất, hình thế đảo ngược, huyệt tốt biến thành huyệt hung.

Tạo hóa trêu ngươi, không phải con người có thể chi phối." Một tràng cao luận của Hồ Bát Nhất, nghe mà Đại Kim Nha liên tục gật đầu, mấy tiếng đồng hồ trôi qua không hay biết.

Sau khi trời tối, mọi người liền cùng nhau đến nhà giáo sư Trần.

Trí óc của giáo sư Trần quả nhiên đã hoàn toàn hồi phục.

Thấy mấy người chúng tôi, vẻ mặt giáo sư Trần hơi kích động.

"Nghe nói các cậu đã vào được thành cổ Tinh Tuyệt?" Vừa ngồi xuống, giáo sư Trần đã vội vàng hỏi.

Ông đã nghiên cứu thành cổ Tinh Tuyệt nhiều năm nhưng cuối cùng lại không thể vào được, khó tránh khỏi xem đó là điều hối tiếc nhất đời.

Chương 240

Dương Tuyết Lỵ và ông có quan hệ không tầm thường, liền kể lại những chuyện gặp phải trong thành cổ Tinh Tuyệt cho ông nghe.

Đương nhiên, chuyện lấy được một số bảo vật từ thành cổ Tinh Tuyệt thì chắc chắn cô sẽ không nói ra.

Về chuyện Nữ hoàng Tinh Tuyệt sống lại, Dương Tuyết Lỵ làm theo lời Lý Đông dặn, cũng đã kể cho giáo sư Trần, ngay cả chuyện Nữ hoàng Tinh Tuyệt và Lý Đông có hôn ước cũng không giấu giếm, chỉ giấu đi việc Nữ hoàng Tinh Tuyệt đã cùng anh về kinh thành và vừa mới rời đi.

Nghe xong câu chuyện về thành cổ Tinh Tuyệt, giáo sư Trần cảm thấy vô cùng chấn động, lại nghe rằng thành cổ Tinh Tuyệt đã bị chôn vùi dưới cát vàng, ngay cả núi Zagrama cũng không còn tung tích, không thể tìm lại được nữa, vị giáo sư già không kìm được mà rơi hai hàng nước mắt.

"Vì Nữ hoàng Tinh Tuyệt đã có hôn ước với cậu, vậy cô ấy có nói cho cậu biết sau này làm thế nào để vào thành cổ Tinh Tuyệt không?" Giáo sư Trần không nhịn được hỏi Lý Đông.

Lý Đông lắc đầu, nói: "Cái đó thì thật sự không có, cô ấy chỉ nói nếu có duyên, vận mệnh sẽ chỉ lối cho tôi, lối vào cũng không ở trong sa mạc mà ở một nơi khác." Giáo sư Trần thở dài một hơi, nói: "Vậy thì hết cách rồi, thật đáng tiếc, không thể đến thành cổ Tinh Tuyệt xem một lần." Uống một ly rượu, ông đột nhiên hỏi: "Cậu có định tiếp tục đi thám hiểm không?" Câu hỏi này có chút khó trả lời.

Lần trước mời giáo sư Trần đi cùng là mượn danh nghĩa khảo cổ, sau khi ra khỏi Yêu Lâu Chín Tầng, giáo sư Trần đã bị rối loạn tinh

thần, mục đích thực sự khi đến thành cổ Tinh Tuyệt cũng không cần giấu giếm nữa.

Bây giờ giáo sư Trần hỏi chuyện này, lẽ nào ông đã phát hiện ra điều gì?

Lý Đông vội nói: "Nơi như vậy, đi lần đầu rồi, ai còn muốn đi lần thứ hai chứ?" "Cũng đúng, dù sao cậu cũng không phải là người làm công tác khảo cổ." Giáo sư Trần thở dài, dường như có chút buồn bã.

Ông lại bắt đầu uống rượu, sau vài chai, cả người đã có chút say.

Ông có mấy lần muốn nói lại thôi.

Lý Đông liền mở lời.

"Giáo sư, ông có chuyện gì thì cứ nói thẳng." Giáo sư Trần thở dài một tiếng, nói: "Chuyện này vốn không nên làm phiền cậu, nhưng những người làm khảo cổ hiện nay, bao gồm cả tôi, đều không có bản lĩnh lớn như vậy." "Mục đích của khảo cổ là khai quật lịch sử, tìm kiếm lịch sử.

Mỗi một dân tộc đều có lịch sử của riêng mình, những văn vật cổ tích đó là ký ức của một quốc gia, một dân tộc.

Chúng ta từ đó có thể hiểu được gốc rễ ở đâu, huyết mạch ở đâu, như vậy mới có được tinh, khí, thần của một con người.

Tôi đã già rồi, làm việc gì cũng lực bất tòng tâm.

Một số chuyện, tôi cảm thấy gánh nặng lịch sử trên vai không hề nhẹ..." Lý Đông cười nói: "Giáo sư, ông không phải lại muốn dẫn tôi đi tổ chức đội thám hiểm, khảo sát những nền văn minh cổ đại đã biến mất đấy chứ?" Giáo sư Trần có chút ngượng ngùng, nói: "Vốn dĩ chuyện này không nên làm phiền cậu, nhưng sau khi trải qua chuyến đi đến thành cổ Tinh Tuyệt, tôi cũng đã hiểu ra.

Có những nơi, chỉ bằng mấy người làm khảo cổ chúng tôi, căn bản không thể vào được, cho dù tìm được đường vào, cũng không thể khảo cổ, nên chỉ có thể nhờ cậy cậu." Lời này vừa nói ra, Lý Đông bất giác sáng mắt lên.

Xem ra giáo sư Trần biết có ngôi mộ lớn ở đâu rồi.

"Giáo sư, ông nói vậy là khách sáo rồi, không nói đến những đạo lý lớn lao vì nước vì dân, chỉ bằng quan hệ của ông và Tuyết Lỵ, ông đã mở lời thì tôi cũng không có lý do gì để từ chối." "Tuyết Lỵ?" Giáo sư Trần có chút ngạc nhiên.

"Chúng tôi đang hẹn hò." "Ồ, vậy thì chúc mừng hai đứa." Giáo sư Trần mừng rỡ ra mặt, nói: "Nếu đã như vậy, thì tiểu Đông cũng không phải người ngoài, lão già này có gì nói thẳng." Người ông muốn nhờ chủ yếu cũng là Lý Đông, dù sao trong chuyến đi Yêu Lâu Chín Tầng, bản lĩnh của Lý Đông ông đã tận mắt chứng kiến, chỉ cần Lý Đông ra tay, chuyện này mười phần thì đã thành công đến tám chín phần.

Về phần bản lĩnh phân kim định huyệt của Hồ Bát Nhất, giáo sư Trần chưa từng tận mắt thấy, tự nhiên cũng không rõ lắm.

Ông đứng dậy, từ trên giá sách lấy ra một tấm ảnh, đưa cho Lý Đông.

Đó là một tấm ảnh đen trắng, có chút ngả vàng, chắc hẳn đã có từ rất lâu rồi.

Trên ảnh là một con cá đồng mày rắn, bên cạnh có một món đồ nhỏ, giống như một chuỗi Phật châu.

"Con cá đồng mày rắn này được phát hiện trong nền tháp của một ngôi chùa ở Quảng Tây, theo lão phu suy đoán là di vật của một tăng nhân cuối thời Bắc Tống." "Không, loại cá đồng mày rắn này có tất cả ba con, con thứ nhất xuất hiện ở Kì Mông Sơn Tây, trong một ngôi mộ

của chư hầu cuối thời Chiến Quốc; con thứ hai ở đáy biển Tây Sa, có lẽ là một ngôi mộ cuối thời Nguyên đầu thời Minh; con thứ ba ở Phù Đồ Địa Cung tại Ngọa Phật Lĩnh, Quảng Tây, thời Bắc Tống." Bàn Tử đứng bên cạnh nghe vậy, không khỏi kinh ngạc nói: "Kỳ lạ thật, cùng một thứ mà sao có thể trải dài qua nhiều thời đại xa xôi như vậy?" Giáo sư Trần gật đầu, nói: "Chính vì vậy, chuyện này nhìn đâu cũng thấy quỷ dị.

Đây cũng là một trong những bí ẩn mà lão phu nghiên cứu nhiều năm vẫn chưa giải được." "Mãi cho đến sau này, có một vị tiên sinh xem phong thủy đến nhà tôi làm khách, tình cờ nhìn thấy một tấm bản đồ." Giáo sư Trần nói rồi đưa qua một tấm bản đồ ngả vàng.

Lý Đông xem qua, bản đồ trông rất bình thường, chỉ có ba nơi được đánh dấu đặc biệt.

Anh nhìn nửa ngày cũng không hiểu gì.

Giáo sư Trần mỉm cười, dường như có ý muốn thử tài.

Lý Đông liền đưa bản đồ cho Hồ Bát Nhất và Ngô Tà, hai người chụm đầu vào nghiên cứu.

Bỗng nhiên, Hồ Bát Nhất như phát hiện ra điều gì, lấy một cây bút, nối ba điểm lại với nhau, rồi xoay ngang tấm bản đồ.

"Long mạch?" Ngô Tà kinh ngạc kêu lên.

Hồ Bát Nhất gật đầu, nói: "Lăng mộ nhà Chu ở Kì Mông Sơn Tây, Phù Đồ Địa Cung ở Ngọa Phật Lĩnh Quảng Tây và ngôi mộ dưới đáy biển Tây Sa, ba nơi phát hiện ra cá đồng, nếu dùng một đường cong men theo đường bờ biển của đất nước nối lại, thì chính là một long mạch hình rồng ẩn hiện." "Đây là một con 'Xuất Thủy Long' không quá rõ ràng, nhưng mà, thiếu một chút, thiếu mất một cái đầu rồng." Nói rồi, Hồ Bát Nhất lấy bút, khoanh một vòng ở vị trí núi Trường

Bạch.

Giáo sư Trần lập tức vỗ tay.

Ông giơ ngón cái lên, nói: "Giỏi, cậu mà không làm nghiên cứu khảo cổ thì thật quá đáng tiếc.

Tấm bản đồ này ở chỗ lão già này mấy chục năm, mãi đến gần đây mới được một vị tiên sinh phong thủy chỉ điểm, vậy mà cậu lại nhìn ra ngay." Lý Đông có chút mơ hồ, chuyện gì đang xảy ra vậy?

"Ở núi Trường Bạch có một ngôi mộ lớn, ba con cá đồng mày rắn ở ba nơi kia đều là thiết kế xoay quanh đầu rồng trên núi Trường Bạch." Ánh mắt Lý Đông lóe lên một tia sáng.

Đương nhiên anh biết nhiều hơn người khác một chút, nhưng lúc này, anh cũng sẽ không nói ra.

Giáo sư Trần giọng điệu có chút kích động, nói: "Tôi đã tra cứu tư liệu, nghiên cứu ngôi mộ này.

Cuối cùng xác định được, đó là hoàng lăng Đông Hạ, người được chôn cất bên trong, có lẽ là Vạn Nô Vương." Cái tên này, mọi người đều có chút mờ mịt.

Giáo sư Trần liền kể lại lịch sử của nước Đông Hạ và Vạn Nô Vương một lượt.

"Tôi đã tra một số tư liệu, trong ngôi mộ này có Cửu Long Sĩ Quan, nhưng rốt cuộc là chuyện gì thì tôi cũng không rõ lắm." Giáo sư Trần thở dài, nói: "Trên đời luôn có những chuyện mà khoa học không thể giải thích được.

Nhưng những nhà nghiên cứu như chúng tôi đều phải đi nghiên cứu, giải mã những bí ẩn đó." "Những nơi như vậy, học trò của tôi đều không thể vào được.

Bọn chúng quá yếu, nếu miễn cưỡng vào, chỉ có thể uổng mạng." Lý Đông không khỏi hỏi: "Cho dù chúng tôi có thể vào được, nhưng chúng tôi đều không hiểu kiến thức khảo cổ, e rằng cũng không giúp được gì cho ông." "Sau khi vào trong, lấy những thứ bên trong ra ngoài, lấy được bao nhiêu thì lấy, như vậy là đã giúp tôi rồi." "A!" Lý Đông giật mình, giáo sư Trần bảo anh đi trộm mộ.

Chương 241

Đây không phải là phong cách của ông ấy.

Lão già này xem văn vật quốc gia còn quan trọng hơn cả mạng sống, sao lại khuyến khích đi phá hoại, đi trộm mộ chứ?

"Tôi đã tra cứu tư liệu, cũng mời chuyên gia địa chất đến khảo sát." Giáo sư Trần chỉ vào khu vực núi Trường Bạch trên bản đồ, nói: "Theo đo đạc khoa học, nơi đó trong vòng một năm tới, có 90% khả năng sẽ xảy ra động đất cấp sáu trở lên, và trong vòng năm năm tới, gần như 100% sẽ có động đất lớn." "Một khi động đất xảy ra, ngôi mộ này sẽ bị phá hủy.

Bây giờ phải tranh thủ từng giây từng phút, trước khi động đất bùng phát, cứu được một lô đồ vật trong mộ ra, lấy được bao nhiêu thì lấy." "Lấy ra, dù sao cũng tốt hơn là để chúng bị phá hủy hoàn toàn theo trận động đất." Hóa ra là vậy, mọi người lúc này mới hiểu ra.

"Vậy là, chúng ta được trộm mộ hợp pháp?" Bàn Tử kích động xoa xoa tay.

Hồ Bát Nhất lập tức lườm cậu một cái.

Tên nhóc này, ăn nói cũng quá không cẩn thận.

May mà giáo sư Trần không để ý, có lẽ ông chỉ nghĩ đó là một câu nói đùa mà thôi.

"Văn vật đều là của quốc gia, sau khi lấy ra phải nộp lại cho quốc gia." Giáo sư Trần nói thêm một câu.

"À phải rồi, mọi người yên tâm, tôi đã xin được một khoản kinh phí, chỉ là tiền không nhiều lắm..." Giáo sư Trần có chút ngượng ngùng.

Thật ra, chút tiền đó cũng chỉ đủ trả lương cho công nhân nông dân.

So với việc thâm nhập vào mộ sâu, liều mạng khai quật văn vật, thì có chút không tương xứng.

“Nếu các cậu thấy quá ít, lão già này có thể bù thêm một ít tiền túi.” “Không cần đâu ạ.” Lý Đông liên tục xua tay.

“Bảo vệ văn vật, người người có trách nhiệm.

Là một công dân, lúc đất nước cần, cống hiến một phần sức lực của mình, cũng là điều nên làm.” “Giáo sư, chuyện này, cháu đồng ý.” “Tốt!” Giáo sư Trần mừng rỡ, nói: “Thanh niên bây giờ, có được giác ngộ cao như vậy, thật là hiếm có!” Giáo sư Trần rất vui, liền uống mấy ly rượu.

Mấy người lại bàn bạc một hồi, quyết định ba ngày sau sẽ xuất phát, đi đến núi Trường Bạch.

Trước đó, giáo sư Trần sẽ giúp họ làm xong giấy phép khảo cổ.

Lão gia tử vốn định đi cùng, nhưng dưới sự khuyên nhủ hết lời của gia đình và nhóm Lý Đông, cuối cùng ông cũng từ bỏ ý định.

Ông cũng biết, nếu mình thật sự đi, cũng chỉ là gánh nặng cho người khác mà thôi.

Hai ngày sau đó, nhóm Lý Đông khẩn trương chuẩn bị.

Ngày thứ ba, họ lái một chiếc xe thương vụ chín chỗ, đi đến Đôn Hóa.

Đây là ý của Lý Đông, dù sao bây giờ anh cũng không thiếu tiền.

Tiền mua xe tuy không ít, nhưng anh hoàn toàn có thể chi trả được.

Tuy bây giờ họ có danh nghĩa đội khảo cổ, cũng là danh chính ngôn thuận.

Nhưng, mọi người đều tự biết chuyện của mình, chuyến đi này, nhiều nhất cũng chỉ là nửa công nửa tư mà thôi.

Đồ đạc để trên xe của mình, dù sao cũng tiện hơn nhiều so với đi tàu hỏa.

Dương Hinh không đi cùng, ở nhà trông coi căn biệt thự lớn của Lý Đông.

Cả đoàn có tổng cộng sáu người: Lý Đông, Bàn Tử, Ngô Tà, Hồ Bát Nhất, Đại Kim Nha và Dương Tuyết Lỵ.

Từ kinh thành đến Đôn Hóa có hơn một ngàn cây số, thời đại này chưa có đường cao tốc xây dựng xong, mấy người thay phiên nhau lái xe, chạy suốt một ngày một đêm, cuối cùng cũng đến nơi.

Xuống xe, xung quanh vẫn là những ngọn núi tuyết, gần như ngọn nào cũng giống ngọn nào.

Lý Đông trực tiếp tìm đến ủy ban thôn gần đó, đưa ra công văn, nói rõ mình là đội khảo cổ do quốc gia cử đến.

Bí thư chi bộ nhiệt tình tiếp đãi họ, sau vài lần vòng vo, họ đã tìm được một người lính giải ngũ tên là Thuận Tử làm người dẫn đường.

Người này nói với họ rằng, người bình thường sẽ không lên núi tuyết, vì gió tuyết thay đổi, gần như mỗi ngày đường đi đều khác nhau, lên đó cũng không có gì, chỉ có lính đi tuần tra mới phải lên.

Anh ta có thể lên được mấy ngọn núi ở đây, nên nếu họ thật sự muốn lên, anh ta có thể dẫn đi, nhưng sau khi vào khu vực tuyết thì phải nghe lời anh ta.

Mọi người đều không có ý kiến gì, lại bỏ tiền ra mua mười bốn con ngựa của người dân địa phương.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, bảy người mười bốn con ngựa hùng

dũng tiến vào sâu trong núi tuyết.

Sau khi nghỉ ngơi một đêm trong núi, sáng sớm hôm sau, họ đã leo lên đến vị trí đường tuyết.

Khi mặt trời nhảy ra từ phía bên kia ngọn núi, núi tuyết mênh mông trong chốc lát liền khoác lên mình một lớp áo ráng chiều.

Mặt trời đỏ từ từ dâng lên, tỏa ra vạn đạo ánh sáng, nhuộm đỏ những đám mây trắng nơi chân trời, phản chiếu sắc hồng lên tuyết trắng ngần trên cao nguyên.

Biển mây mênh mông, núi tuyết sừng sững, tùng xanh biếc, um tùm tươi tốt.

Mặt trời đỏ và tuyết trắng soi chiếu lẫn nhau.

Hồng trang tố khỏa, phân ngoại yêu nhiêu.

Cảnh đẹp như vậy, không khỏi khiến Lý Đông vỗ tay khen hay.

Bỗng nhiên, giữa ánh sáng đỏ và tuyết trắng, có một bóng người, từ trên đỉnh núi tuyết từ từ đi xuống.

Khoảng cách quá xa, không nhìn rõ dung nhan.

Chương 242

Chỉ có thể từ trang phục mà nhận ra đó là một người phụ nữ.

Mắt của Thuận Tử trợn tròn.

“Tiên... nữ, tiên nữ hạ phàm.” Mọi người cũng đều kinh ngạc đến không nói nên lời.

Bóng dáng người phụ nữ trông như chậm mà lại rất nhanh.

Dường như chỉ đi thong thả, nhưng trong nháy mắt, đã đến ngay trước mặt.

Một dung nhan không thể tả xiết, chỉ có hai từ để hình dung: xinh đẹp.

Nếu thêm một từ nữa, đó là: thật xinh đẹp.

Thêm một từ nữa: thật sự rất xinh đẹp...

Ngoài ra, không có từ ngữ nào khác để hình dung.

Bởi vì dung nhan của cô ấy luôn biến đổi, mỗi người nhìn vào lại thấy một vẻ đẹp khác nhau.

Mỗi người nhìn thấy đều không giống nhau, thậm chí giây trước và giây sau cũng không giống nhau.

Vẻ đẹp thay đổi tùy người, tùy theo tâm cảnh của người nhìn.

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy cô ấy, Lý Đông liền biết.

Nữ hoàng Tinh Tuyệt.

Vợ của anh.

Mặc dù do tâm cảnh của Lý Đông thay đổi, Nữ hoàng Tinh Tuyệt lúc này hoàn toàn khác với Nữ hoàng Tinh Tuyệt mà anh đã gặp trong

địa cung trước đây.

Nhưng Lý Đông biết, đó chính là cô ấy.

Chỉ là, sao cô ấy lại xuất hiện ở đây?

Chuyện gì vậy?

Vợ ơi, sao em lại đến đây?

Lần nữa gặp lại Nữ hoàng Tinh Tuyệt, tâm trạng của Lý Đông rất phức tạp.

Bọn họ mới xa nhau có mấy ngày.

Nhưng mà, thật sự, Lý Đông thật sự rất nhớ cô ấy.

Vốn dĩ lúc Nữ hoàng Tinh Tuyệt ở đây, Lý Đông vẫn luôn mong một tháng trôi qua thật nhanh, để Nữ hoàng Tinh Tuyệt mau chóng rời đi.

Như vậy, anh sẽ được tự do.

Không cần cả ngày phải lo lắng đề phòng.

Nhưng sau khi Nữ hoàng Tinh Tuyệt rời đi, Lý Đông đột nhiên biết được mùi vị của sự nhớ nhung.

Đó là sự bàng hoàng không nơi nào không có.

Trong lòng trống rỗng, dường như thiếu mất một thứ gì đó.

"Sao em lại đến đây?" Lý Đông nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, nhưng lại phát hiện mình ôm vào khoảng không.

"Em xuất hiện bây giờ chỉ là một ảo ảnh.

Em tạm thời không thể biến hư ảo thành hiện thực, quá hao tổn nguyên khí." Nữ hoàng Tinh Tuyệt nói.

"Em cảm thấy anh có nguy hiểm, em đến cứu anh." Nguy hiểm?

Chẳng lẽ là ngôi mộ lớn mà anh sắp vào?

Lý Đông lập tức bắt đầu căng thẳng.

Bây giờ cơ thể anh đã được cường hóa nhiều lần, năng lực ngày càng mạnh, tương đối mà nói, tâm thái dường như cũng có chút bay bổng.

Mặc dù chưa vào mộ, nhưng Lý Đông không hề coi ngôi mộ này ra gì.

Lúc này nghe Nữ hoàng Tinh Tuyệt nói nguy hiểm, anh mới đột nhiên bừng tỉnh.

Chuyện này tuyệt đối không thể xem nhẹ.

"Không phải em chỉ có thể ra ngoài một tháng sao?" Lý Đông có chút kỳ lạ hỏi.

"Chỉ cần em bằng lòng trả một cái giá nào đó, luôn có cách ra ngoài lần nữa, nhưng không có thân thể thật, chỉ là ảo ảnh mà thôi." Lần nữa gặp lại Lý Đông, Nữ hoàng Tinh Tuyệt cười rất vui vẻ.

"Thân thể ảo ảnh hiện tại của em không có bất kỳ sức mạnh nào, không thể trực tiếp ra tay giúp anh giải quyết bất kỳ vấn đề gì, chỉ có thể nhắc nhở anh thôi." Nghe Nữ hoàng Tinh Tuyệt nói vậy, trong lòng Lý Đông đột nhiên dâng lên một cảm giác kỳ quái.

Mọi người không có phản ứng gì cả.

Thuận Tử vẫn còn chìm đắm trong sự kinh ngạc, thấy Nữ hoàng Tinh Tuyệt và Lý Đông nói chuyện, không nhịn được hỏi: "Anh quen biết tiên nữ tỷ tỷ sao?" "Ừm." Lý Đông gật đầu, nói: "Vợ tôi đó.

Chương 243

Mau dẫn chúng tôi lên núi tuyết đi, biết đâu cậu cũng có thể tìm được một tiên nữ tỷ tỷ trên núi đấy." Thuận Tử lập tức hai mắt sáng rực, nói: "Lời này là thật sao, lúc tôi đi tuần tra, cũng thường xuyên ở đây, sao không thấy ai tìm được tiên nữ?" "Bởi vì không có người chỉ đường, đi qua bảo địa mà không biết." Lý Đông nói: "Chuyện cơ duyên, huyền diệu vô cùng, có thể gặp nhưng không thể cầu, có lẽ lần này cậu gặp được, cũng có khả năng một vạn năm cũng không gặp được." Thuận Tử gật đầu nói: "Cái đạo lý này tôi cũng hiểu.

Mọi người đều là người có đại cơ duyên, tôi đi theo các anh, ít nhiều cũng có thể chia sẻ một chút phúc khí." Dường như có thêm rất nhiều sức lực từ hư không, tốc độ tiến lên đột nhiên nhanh hơn.

Vượt qua đường tuyết, xung quanh đều là tuyết trắng mênh mông.

Mọi người một chân sâu, một chân cạn, chậm rãi tiến về phía trước trong tuyết.

Lý Đông đột nhiên mở miệng hỏi: "Lão Hồ, dãy núi này có mười mấy ngọn núi, đều từ đây đi lên, chúng ta đi tìm ở đâu?" Hồ Bát Nhất nói: "Cứ đi xem sao, nơi đầu rồng tọa lạc chắc chắn có dị tượng.

Nơi địa mạch dừng lại chính là long huyệt.

Ở đây núi nhiều, nhưng địa mạch chỉ có một, chúng ta bây giờ đi dọc theo địa mạch, không sợ không tìm được, nhiều nhất là tốn chút thời gian thôi." Lý Đông thuận theo ánh mắt của cậu ta nhìn qua, chỉ thấy từng mảng cây cối, không nhìn ra có gì khác biệt, không khỏi bật cười.

Công phu tìm rồng điểm huyệt này, anh không biết, cũng chỉ có cao thủ như Hồ Bát Nhất mới nhìn ra được, hoặc có thể là Ngô Tà.

Lý Đông liếc mắt nhìn qua, lại thấy Ngô Tà cũng một mặt ngây thơ mờ mịt.

"Có người đến." Nữ hoàng Tinh Tuyệt đột nhiên mở miệng.

Trong tuyết địa xuất hiện một bóng người.

Một thiếu niên, lưng đeo một thanh đao đen, trông rất trẻ.

Dung mạo của cậu ta tuấn dật tiêu sái, khí chất thoát tục.

Thân hình cân đối, ngoại hình tuấn tú.

Một đôi mắt bình thản như nước lặng lẽ nhìn họ.

Trên núi tuyết mênh mông, nơi hiếm dấu chân người, sao lại có một thiếu niên xuất hiện ở đây?

Nhìn đâu cũng thấy một cảm giác quỷ dị.

"Vị tiểu ca này, chẳng lẽ cậu cũng đến đây tìm đồ?" Lý Đông trong lòng có vài phỏng đoán về thân phận của cậu ta, chắp tay hỏi.

"Ừ." Thiếu niên gật đầu, nói: "Nếu có thể, có thể cho tôi đi cùng một đoạn không?" Có lẽ cậu ta đã nghe thấy lời của Hồ Bát Nhất, nên mới chủ động yêu cầu gia nhập.

Dù sao, trên núi tuyết lớn, giữa hoang dã mênh mông, nếu không có một cao thủ phân kim định huyệt, việc tìm ra nơi có ngôi mộ lớn thực sự khó như lên trời.

"Không được." Bàn Tử cười, nói: "Nơi chúng tôi sắp đến rất nguy hiểm, cậu nên rời đi thì hơn." Đi trộm mộ, tự nhiên không muốn dẫn theo người lạ.

"Tôi không sợ nguy hiểm." Thiếu niên tỏ ra bướng bỉnh.

"Vậy cũng không được." Bàn Tử từ chối thẳng thừng: "Bạn nhỏ, đừng tưởng đeo một thanh đao là thành người lớn.

Tôi nói cho cậu biết, lúc tôi còn ‘trẩu tre’ như cậu, là mười năm trước rồi.” Bọn trẻ bây giờ cũng không biết bị làm sao.

Tuổi còn trẻ, không đi học, lại đeo một thanh đao chạy lên núi tuyết, làm gì chứ?

Cha mẹ ở nhà cũng không biết quản lý.

Thực ra, thiếu niên này chỉ trông trẻ, tuổi tác chắc cũng phải ngoài hai mươi.

Nhưng da của cậu ta trông rất đẹp, mịn màng như da em bé.

Đương nhiên, Bàn Tử đã có thành kiến, nhận định đây là một thiếu niên có vấn đề.

“Về đi, đừng để bố mẹ lo lắng.” Nghe lời của Bàn Tử, thiếu niên không nói một lời, đứng yên tại chỗ.

“Cậu không phải định đi theo chúng tôi đấy chứ?” Bàn Tử không nhịn được hỏi.

“Phải.” Thiếu niên trả lời khẳng định, sau đó lại không nói một lời nào nữa.

“Chúng ta đi, tôi không tin cậu ta theo kịp.” Mọi người tiếp tục đi lên phía trên, càng lên cao, tuyết càng dày, nhiệt độ càng thấp, đi lại cũng càng khó khăn.

Thuận Tử nghe nói phải đi lên, thở dài một hơi, lắc đầu nói rằng nếu đi lên nữa thì không thể cưỡi ngựa được, phải dùng ngựa kéo xe trượt tuyết.

Mọi người dỡ hành lý từ trên ngựa xuống, đặt lên xe trượt tuyết, chuẩn bị xong xuôi, Thuận Tử hét lên quất roi đi trước dẫn đường, ngựa của anh ta tự động đi theo sau, cả đoàn người phi nhanh trên tuyết.

Phía sau, thiếu niên đeo đao vẫn từng bước từng bước đi, vậy mà không hề bị tụt lại.

“Không ngờ tên nhóc đó cũng có chút bản lĩnh, lại theo kịp ngựa của chúng ta.” Bàn Tử tấm tắc khen ngợi.

Ở nơi như thế này, muốn đuổi kịp ngựa không phải dễ dàng, huống chi thiếu niên kia dường như không tốn chút sức lực nào.

Thong dong tự tại.

Lý Đông cho xe ngựa dừng lại, hỏi: “Vị tiểu ca này, dám hỏi có phải tên là Trương Khởi Linh không?” Trên khuôn mặt không chút gợn sóng của thiếu niên lập tức thoáng qua một tia kinh ngạc, gật đầu, nói: “Phải.” Xem ra phỏng đoán của mình là thật.

Không ngờ lại gặp được Tiểu Ca ở đây.

Xem ra, Tiểu Ca và Ngô Tà, Bàn Tử, đều không quen biết nhau.

Rõ ràng, trong thế giới trộm mộ tổng hợp này, kịch bản đã xảy ra một số thay đổi.

“Đúng là một Muộn Du Bình.” Khi trời tối, Bàn Tử và Ngô Tà liền đưa ra kết luận.

Suốt đường đi, hai người họ đã nói vô số chuyện với Trương Khởi Linh, nhưng nhận lại chỉ là vài câu trả lời ngắn gọn nhất, và nhiều hơn là sự im lặng.

Chương 244

Vẻ mặt của Tiểu Ca bình thản như nước, dường như trái tim của cậu ấy căn bản không thuộc về thế giới này.

Độ cao ngày càng tăng, nhiệt độ ngày càng giảm, mọi người đều cảm thấy rõ ràng sự vất vả.

Ngồi trên xe trượt tuyết, dường như cơ thể đều cứng đờ lại.

Sau khi trời tối, họ đành phải dừng lại nghỉ ngơi.

Ban đêm trên núi tuyết lạnh hơn ban ngày, gió cũng lớn hơn, may mà họ đã chuẩn bị đầy đủ, túi ngủ, lều trại, tất cả đều có.

Thấy Tiểu Ca không có túi ngủ, Lý Đông liền cường hóa một cái cho cậu ấy.

May mà chi phí cường hóa thứ này không cao.

Chút Đạo tệ ít ỏi còn lại trên người Lý Đông bây giờ, thật sự không đủ để cường hóa thứ gì tốt.

Thấy Lý Đông đưa túi ngủ cho mình, Muộn Du Bình không nói một lời, nhưng, vào lúc không ai để ý, dưới đáy mắt cậu ta, khẽ gợn lên một tia sóng, rồi biến mất ngay lập tức.

Sáng sớm hôm sau lại tiếp tục lên đường.

Lý Đông bây giờ có chút lo lắng.

Nữ hoàng Tinh Tuyệt nói ở Vân Thiên Cung sẽ gặp nguy hiểm, cũng không biết là nguy hiểm gì.

Trương Khởi Linh đột nhiên xuất hiện ở đây, liệu có khiến kịch bản ban đầu thay đổi không.

Phong cảnh trên núi tuyết vô cùng tươi đẹp, Thuận Tử bắt đầu

làm tròn trách nhiệm của một người dẫn đường, giới thiệu cho họ.

"Kia là Tiểu Thánh Sơn, bên cạnh là Tam Thánh Sơn.

Tam Thánh Sơn và Tiểu Thánh Sơn, cộng thêm Đại Thánh Sơn ở phía bên kia, gọi chung là Ngũ Thánh." Theo hướng tay chỉ của anh ta, Lý Đông phát hiện ra năm ngọn núi, trông bình thường không có gì đặc biệt.

Hồ Bát Nhất lấy ống nhòm, nhìn một lúc, nói: "Có thể từ đây đi đến Tiểu Thánh Sơn không?" Thuận Tử sững sờ, gật đầu, nói: "Có thể, nhưng bây giờ khắp nơi đều là tuyết, đường đi không dễ lắm." Lý Đông hỏi: "Sao vậy, có phát hiện gì à?" "Nơi đó có lẽ là vị trí của Vân Thiên Cung." Hồ Bát Nhất trả lời đơn giản trực tiếp.

"Tìm thấy rồi?" Tất cả mọi người đều vui mừng khôn xiết.

Cái cảm giác leo núi tuyết này chẳng dễ chịu chút nào, ai cũng hy vọng có thể tìm thấy sớm một chút.

"Ừm." Hồ Bát Nhất gật đầu, nói: "Nhưng mà, ngọn Tam Thánh Sơn kia e rằng không lên được." Thuận Tử gật đầu, nói: "Đúng vậy, vào mùa này, đường đến Tam Thánh Sơn đều bị băng tuyết chặn lại, trừ phi đến mùa hè, nếu không, lúc này không thể lên được.

Tiểu Thánh Sơn thì có thể." Mùa hè đương nhiên là không thể, họ không thể đợi lâu như vậy.

Hơn nữa, giáo sư Trần đã nói, nơi này trong vòng một năm sẽ có động đất cấp sáu trở lên.

Bây giờ họ đang chạy đua với thời gian, nếu thật sự kéo đến mùa hè, biết đâu động đất đã xảy ra rồi.

"Không sao, không đến được Tam Thánh Sơn, chúng ta cũng có thể đến Tiểu Thánh Sơn." Hồ Bát Nhất chỉ vào dãy núi liên miên bên cạnh, nói: "Thế núi ở đây kéo dài, quanh năm tuyết phủ lại được ba

mặt bao bọc, đây là một thế 'Tam Đầu Lão Long' hiếm thấy, trong phong thủy gọi là 'Quần Long Tọa', ba ngọn núi đều là đầu rồng, rất thích hợp để quần táng.

Nếu thiên cung ở trên vách núi cheo leo của Tam Thánh Sơn ở giữa, thì hai cái đầu rồng nhỏ bên cạnh, hẳn sẽ có lăng mộ bồi táng của hoàng hậu hoặc cận thần." "Cách cục tam đầu long rất đặc biệt, ba cái đầu phải thông nhau.

Nếu không ba con rồng mỗi con bay một hướng, rồng không có phương hướng sẽ loạn thành một đoàn, con cháu chôn ở đây sẽ huynh đệ tương tàn, cho nên nếu có lăng mộ bồi táng, bên dưới lăng mộ chắc chắn sẽ có mật đạo thông với chủ lăng của thiên cung ở giữa." Đại Kim Nha không khỏi giơ ngón cái lên, nói: "Hồ gia, bản lĩnh giỏi thật, mấy ngọn núi này trong mắt tôi chẳng nhìn ra cái gì, vậy mà cậu lại nhìn ra nhiều đạo lý như vậy." Hồ Bát Nhất cười nói: "Văn đạo có trước sau, thuật nghiệp có chuyên công.

Về bản lĩnh giám định bảo vật, tôi có vỗ ngựa cũng không đuổi kịp ông." Đã xác định được mục tiêu, mọi người liền hướng về phía Tiểu Thánh Sơn.

Sau khi nghỉ ngơi thêm một đêm, ngày hôm sau họ mới leo lên đến đỉnh Tiểu Thánh Sơn.

Phong cảnh ở đây không tệ, khiến người ta bất giác nảy sinh cảm khái giang sơn như thử đa kiều.

Thuận Tử giới thiệu, ở khu vực này, ngoài Tam Thánh Sơn, Tiểu Thánh Sơn, Đại Thánh Sơn, còn có một ngọn núi cao chót vót, tên là Thiên Thê Phong.

Ngọn núi đó quanh năm bị mây mù bao phủ, không thấy được bộ mặt thật.

Tương truyền trên núi có một cái thang trời, có thể đi thẳng đến thiên cung, là con đường thông giữa nhân gian và tiên cảnh.

Nếu vào lúc trời quang mây tạnh, có thể thấy giữa Thiên Thê Phong và Đại Tiểu Thánh Sơn sẽ xuất hiện một dải sáng như cầu vồng, giống như được bút tiên vẽ nên, đẹp đẽ tuyệt trần, kỳ dị muôn phần.

Bàn Tử nghe xong, kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ Vân Thiên Cung ở trên Thiên Thê Phong?" "Không phải." Hồ Bát Nhất lắc đầu, nói: "Bảo huyệt ở trên Tam Thánh Sơn, không thể ở nơi khác được." Nếu đã nói như vậy, thì có lẽ không sai.

Dù sao, người ta là truyền nhân của Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Quyết.

Luận về phân kim định huyệt, quan sơn xuyên thủy, ở đây không ai có thể vượt qua.

"Có thể là hải thị thận lâu, hoặc trong phong thủy gọi là ảnh cung." Ngô Tà mở miệng nói: "Nếu bảo huyệt ở đây, thì sẽ có nhiều dị tượng nảy sinh, xảy ra chuyện gì cũng không lạ." "Khắp nơi đều là băng tuyết, làm sao mới tìm được lối vào ngôi mộ đây?" Dương Tuyết Lỵ lo lắng.

Mọi người đều nhìn về phía Hồ Bát Nhất, hy vọng cậu ta có cách.

Nào ngờ, Hồ Bát Nhất lại lắc đầu, nói: "Tôi cũng không có cách nào hay, dù sao bảo huyệt cũng ở đây, bây giờ nơi này đều bị băng tuyết bao phủ, muốn tìm kiếm thêm, cũng chỉ có thể đào băng tuyết lên thôi." "Đùa nhau à?" Đại Kim Nha kinh ngạc kêu lên, nói: "Băng tuyết ở đây e rằng phải dày hai ba mươi mét, chỉ bằng mấy cái xẻng sắt, làm sao mà đào được." "Tôi có cách." Lý Đông lấy ra một cái bật lửa, dùng tâm thần giao tiếp với hệ thống.

Rất nhanh, cái bật lửa trong tay anh đã biến thành một khẩu súng phun lửa quân dụng.

Lần cường hóa này, đã tiêu hết sạch chút Đạo tệ còn lại trên người Lý Đông.

Bây giờ Lý Đông, đã trở thành một kẻ nghèo rớt mồng tơi không một đồng Đạo tệ.

Thấy trên người Lý Đông đột nhiên xuất hiện súng phun lửa, Bàn Tử, Ngô Tà, Hồ Bát Nhất, Dương Tuyết Lỵ bốn người đã sớm không còn thấy lạ.

Nhưng Đại Kim Nha lại giật nảy mình, trong ánh mắt của Trương Khởi Linh cũng thoáng qua một tia khác lạ, ngay cả trên mặt Nữ hoàng Tinh Tuyệt cũng mơ hồ có phong vân biến đổi.

Lý Đông cầm súng phun lửa, tìm đúng vị trí, bắt đầu phun lửa.

Chương 245

Lớp băng tuyết dày mấy chục mét, chỉ dựa vào súng phun lửa hiển nhiên không thể làm tan chảy hết được.

Nhưng, lúc này trên núi cao, thế núi hiểm trở, chỉ cần tìm đúng kinh lạc, để một phần tuyết tan đi, mất đi lực chống đỡ kết cấu, những chỗ còn lại, cũng sẽ tự nhiên sụp xuống.

Quả nhiên, không lâu sau, từng tảng tuyết lớn sụp xuống.

Mọi người không ngừng thay đổi vị trí.

Thực tế đây là một việc vô cùng nguy hiểm.

Hơi bất cẩn, cũng sẽ bị cuốn theo lớp tuyết đi xuống.

May mà cuối cùng hữu kinh vô hiểm, rất nhanh, lớp tuyết toàn bộ sụp đổ, lộ ra một lớp băng.

Đại Kim Nha cầm đèn pin, rọi xuống dưới lớp băng.

Đột nhiên, trong con ngươi của ông ta lộ ra vẻ kinh hoàng vô cùng, hét lên: "Mau nhìn, kia là cái gì?" Lý Đông thuận theo hướng chỉ của Đại Kim Nha nhìn qua.

Trong sâu thẳm của lớp băng bán trong suốt đó, có một cái bóng khổng lồ ẩn hiện.

Cái bóng vô cùng to lớn, gần như chiếm hết nửa vách băng, nhìn hình dạng, giống như một đứa trẻ sơ sinh đầu to đang cuộn tròn.

Hình dạng của cái bóng rất kỳ quái, không ra hình thù gì, quỷ dị vô cùng.

Có chút giống như bào thai động vật bị đông cứng, đầu to đến đáng sợ, toàn thân mọc đầy gai dài, nhìn mà thấy rợn tóc gáy.

Nhìn kích thước, thứ này phải to bằng một tòa nhà nhỏ năm tầng, bị đông cứng trong sâu thẳm của lớp băng.

Nếu đây là một công trình kiến trúc, thì được xây vào như thế nào?

Chẳng lẽ là sinh vật thời viễn cổ?

Bị đông cứng trong lớp băng.

Mọi người đều chăm chú nhìn, càng nhìn càng thấy trong lòng phát hoảng, thứ này cho người ta một cảm giác quỷ dị.

Không nói ra được, tóm lại là khiến người ta không thoải mái.

Lý Đông phát hiện sắc mặt của Nữ hoàng Tinh Tuyệt cũng vô cùng kỳ lạ.

Đáng tiếc, dung nhan của cô ấy vẫn luôn biến ảo, không thể biết được suy nghĩ trong lòng.

Hồ Bát Nhất nhìn chằm chằm nửa ngày, đột nhiên như nghĩ ra chuyện gì đó.

"...

Chẳng lẽ là Côn Luân Thai?" Ngay sau đó, cậu ta lại lắc đầu.

Chuyện này tuyệt đối không có khả năng.

Nghe giọng điệu của cậu ta kinh ngạc như vậy, Ngô Tà không nhịn được hỏi: "Côn Luân Thai?" Hồ Bát Nhất liền mở miệng giải thích.

"Ở những nơi hội tụ linh khí của trời đất, thường trong nham thạch, băng xuyên, cây cối, sẽ thai nghén ra một số thứ kỳ lạ có hình dạng trẻ sơ sinh, gọi là địa sinh thai." "Tương truyền, trải qua vạn năm diễn hóa, có một số địa sinh thai cũng sẽ thành tinh, ví dụ như Tôn Ngộ Không trong Tây Du Ký, chính là địa sinh thai thành tinh." "Vào cuối thời Tây Hán, tương truyền dưới một tảng băng khổng lồ ở

núi Côn Luân, người Tạng địa phương đã phát hiện ra một băng thai khổng lồ, to như quả núi, ngũ quan đầy đủ, là một nữ anh, sống động như thật, từ đó về sau, địa sinh thai lại được gọi là Côn Luân Thai." "Côn Luân Thai là bảo huyệt do trời định, khác với huyệt vị phong thủy do con người suy đoán ra." "Cho dù là đại sư phong thủy lợi hại đến đâu, muốn tìm ra nơi có thể sinh thành Côn Luân Thai trong một long mạch, đều là không thể." "Chỉ có thể đợi Côn Luân Thai bắt đầu hình thành, tình cờ bị người ta phát hiện, sau đó đào hình thai ra, rồi xây lăng mộ vào trong đó." "Bảo huyệt như vậy, có thể gặp mà không thể cầu.

Tương truyền, chỉ có bậc thông thiên mới có tư cách được chôn trong bảo huyệt như vậy." "Theo điển tịch ghi lại, từ xưa đến nay, chỉ có một người được chôn trong Côn Luân Thai, đó là Hoàng Đế." "Chính vì như vậy, dòng dõi của Hoàng Đế từ đây mà hưng vượng, mới trở thành thủy tổ của dân tộc Hoa Hạ." "Côn Luân Thai là thai vị do thần định, là bảo vật do đất sinh ra, nơi hội tụ của linh khí, là bảo địa phong thủy tốt nhất!" "Không có nơi nào tốt hơn Côn Luân Thai!

Nếu có, chỉ có thiên cung." Bàn Tử nghe vậy kinh ngạc, nói: "Chẳng lẽ Vân Thiên Cung, thật sự được xây trên trời sao?" Mọi người nhìn về phía Thiên Thê Phong mà Thuận Tử chỉ, không khỏi đều có chút hoài nghi.

Lẽ nào Vân Thiên Cung thật sự, đúng như tên gọi, được xây trên tầng mây, vậy thì cũng quá sức tưởng tượng rồi.

"Có thể không phải là Côn Luân Thai, mà được xây thành hình dạng bào thai." Ngô Tà đưa ra phỏng đoán của mình.

Bàn Tử nói: "Đừng đoán nữa, dù sao không đào ra, đoán cũng chỉ là đoán, có thời gian rảnh, không bằng tìm cách xuống dưới." "Lớp băng dày như vậy, làm sao mà đào xuyên được?" Thuận Tử lắc đầu.

Lý Đông nói: “Ngôi lăng này cách đây cũng không quá chín trăm năm, không thể tích tụ lớp băng dày như vậy được.” “Dưới chân chúng ta chắc chắn là một bức tường băng nhân tạo rất dày, tường băng như vậy lại không thể đè trực tiếp lên công trình, sẽ có một độ cong, hình thành một vòm băng tự nhiên, đè lên sườn dốc, bảo vệ công trình bên dưới, tương tự như đống đất được băng bao bọc.” Bàn Tử khen: “Đông ca nói không sai, trùng khớp với ý của tôi.” “Nhưng mà, cho dù như vậy, lớp băng ở đây quá dày.” Đại Kim Nha nói: “Không chỉ lớp băng dày, mà còn vô cùng cứng rắn.” Nói rồi, ông ta dùng cuốc chim đào mạnh xuống.

Chỉ nghe thấy một tiếng giòn tan, giống như đào vào đá vậy, mặc dù không có tia lửa bắn ra, nhưng lớp băng lại không hề hấn gì.

Băng tích tụ ngàn năm, không phải băng bình thường, độ cứng rắn phi thường.

“Không sao.” Lý Đông thản nhiên cười, rút Kiếm Trấn Yêu ra, một kiếm liền cắm xuống dưới lớp băng, ngập đến tận chuôi kiếm.

Mọi người đều nhìn mà sững sờ, trong mắt Trương Khởi Linh lóe lên một tia sáng, ngay cả trong ánh mắt của Nữ hoàng Tinh Tuyệt cũng thoáng qua một tia khác thường khó nhận ra.

Lý Đông cầm Kiếm Trấn Yêu, vạch một vòng tròn trên lớp băng, rồi dùng kiếm hất lên, một khối băng khổng lồ bị hất ra.

Trên mặt băng phẳng lặng, lập tức xuất hiện một cái hố sâu ba thước, có thể chứa được một người.

Kiếm Trấn Yêu quả nhiên sắc bén vô cùng, lớp băng cứng rắn như vậy, cũng như cắt đậu hũ.

Có thần binh tuyệt thế như vậy để đào băng, lớp băng cứng như đá cũng trở nên vô cùng giòn.

Lý Đông không ngừng đào sâu, đào ra một cái giếng băng trong lớp băng dày.

Những khối băng đào ra đều bị ném ra ngoài.

Mắt thấy lớp băng bên dưới ngày càng mỏng, Lý Đông hai chân chống vào hai bên giếng băng, Kiếm Trấn Yêu vạch một đường, quả nhiên xuất hiện một cái cửa hang, bên dưới là trống rỗng!

Bên trong giếng băng, là một không gian khổng lồ mờ mịt.

Chương 246

Toàn bộ vòm băng giống như một cái bát trong suốt úp lên một vách đá cheo leo, vô số thanh gỗ treo đầy băng lăng được dựng từ vách đá, đan xen vào nhau, hình thành kết cấu giống như giàn giáo, chống đỡ "cái bát băng" bên ngoài.

Những cái gai trên thân ảnh thai nhi kia, phía dưới vách đá không nhìn thấy đáy, là một vực sâu đen kịt.

Ở vách núi cheo leo cách đó khoảng hơn một trăm mét, có thể mơ hồ nhìn thấy hình dáng thật của cái bóng đen.

Đó là một hang núi hình thai nhi khổng lồ, cũng không biết là do con người tạo ra hay tự nhiên hình thành, cửa hang phải to bằng một bể bơi tiêu chuẩn.

Thoạt nhìn, trông giống hệt một đứa trẻ sơ sinh khổng lồ màu đen.

Trong hang núi, có xây một tòa cung điện khổng lồ với mái cong và dầm bay.

Một phần kiến trúc nhô ra khỏi cửa hang, dùng cột gỗ chống đỡ trên vách đá, giống như một lầu các lơ lửng giữa không trung, phần lớn kiến trúc được xây trong hang núi, không nhìn thấy toàn cảnh.

Đại Kim Nha không khỏi than thở: "Trời ạ, đây mà là hoàng lăng, quy mô này thật là lớn." Thuận Tử nhìn thoáng qua, nói: "Trời ơi, cái hố này sâu không thấy đáy, làm sao xuống được đây?" Lý Đông nhìn một lúc, nói: "Chúng ta không đi xuống vực sâu, chỉ đến hoàng lăng trên vách đá thôi, nơi đó cách chúng ta khoảng hơn một trăm mét, dùng dây thừng từ từ đu xuống, rồi thuận theo cột gỗ đi xuống." Anh quay đầu nhìn những người bên cạnh, nói: "Bên dưới nguy hiểm, không thể xuống hết được.

Bàn Tử, Tuyết Lỵ, lão Kim, ba người và Thuận Tử ở lại bên ngoài." "Tại sao không cho tôi xuống?" Bàn Tử lập tức phản đối.

"Vì cậu quá béo." Lý Đông chỉ xuống dưới nói: "Thấy không, những cột gỗ kia trên đó đều là băng, cột gỗ bị đóng băng sẽ rất giòn, không chắc có thể chịu được bao nhiêu trọng lượng." "Với cân nặng của cậu, lỡ như vì không chịu nổi mà rơi xuống, thì làm sao?" Bàn Tử cầm đèn pin, nhìn vào trong rồi lại nhìn, nói: "Mấy cái cột gỗ này cao gần một trăm mét, chống đỡ lớp băng dày như vậy, sao có thể không chống nổi một mình tôi chứ?" Lời nói không phải không có lý, nhưng Lý Đông không tán thành cậu ta đi xuống.

Cột gỗ cứng rắn, không có nghĩa là tất cả mọi thứ đều có đủ lực kết cấu, treo trên vách đá, mọi thứ đều rất nguy hiểm.

"Tôi sẽ xuống cuối cùng, đảm bảo sẽ không ảnh hưởng đến bất kỳ ai." Lý Đông gật đầu, đồng ý.

Dương Tuyết Lỵ nhìn Lý Đông một cái, dường như muốn phản đối, nhưng lời đến miệng, lại nuốt trở vào.

Lúc này, một trận gió lạnh thổi qua, nhiệt độ dường như đột ngột hạ xuống mấy độ.

Hồ Bát Nhất mở miệng nói: "Nếu ngôi mộ này thật sự nối liền với lòng đất của Tam Thánh Sơn, thì e rằng sau khi chúng ta vào, không có mấy ngày thì không ra được." Lão Kim Nha giật mình, nói: "Không phải quy mô lớn như vậy chứ?" "Khoảng cách của đường hầm có thể sẽ rất dài." Thuận Tử nhìn xuống dưới, nói: "Nếu đã đến rồi, tôi cũng muốn xuống xem sao." "Yên tâm, tôi là lính giải ngũ, ở bộ đội là lính đột kích giỏi, đu dây xuống không làm khó được tôi đâu." Lão Kim Nha cũng mở miệng: "Đông ca, đã đến đây rồi, có lý nào lại không xuống mộ?" Thôi được rồi, vậy mọi người cùng xuống vậy.

Lý Đông thấy họ nhất quyết muốn xuống, cũng không ngăn cản

nữa.

Không biết vì sao, trong lòng Lý Đông cảm thấy vô cùng bất an.

Lý Đông cắm mấy cái móc vào xung quanh giếng băng, rồi mới thuận theo dây thừng đi xuống.

Sau khi xuống được mấy chục mét, Lý Đông lấy ra một cái móc phi hổ quấn vào một cây cột gỗ bên cạnh, giống như lính đặc chủng đu dây qua, bám chắc vào cột gỗ.

Vừa đặt chân lên, cột gỗ phát ra một loạt tiếng băng nứt vỡ khiến người ta vô cùng khó chịu.

Lớp băng bao bọc cột gỗ bị giẫm nứt, dường như lúc nào cũng có thể vỡ ra.

Về điều này, Lý Đông không lo lắng.

Dù sao phía trên cũng có dây thừng treo.

Anh đưa tay ôm lấy cột gỗ, gỡ dây thừng trên lưng xuống, buộc vào cột gỗ, như vậy, những người phía sau chỉ cần thuận theo dây thừng trượt xuống là được.

Đi dọc theo cột gỗ hơn một trăm mét, mới đến được vách đá cuối cùng.

Hang núi ở phía dưới hơn một trăm mét.

Ánh sáng ở đây quá tối, may mà Lý Đông có Ưng Nhãn, mới có thể nhìn rõ.

Anh lấy ra một sợi dây thừng dài từ trong ba lô, một đầu buộc vào cột gỗ, một đầu ném xuống dưới, một tay nắm lấy dây thừng, một cái trượt xuống đáy, nhanh chóng đáp xuống mái ngói phía dưới.

Vừa quay đầu lại, mới phát hiện Nữ hoàng Tinh Tuyệt đang đứng bên cạnh.

Thân thể hư ảo, muốn xuống dưới tự nhiên không tốn chút sức lực nào.

Đương nhiên, cho dù là thân thể thật, Lý Đông tin cũng vậy.

Mọi chuyện đều thuận lợi, không có gì bất ngờ, những người còn lại cũng làm theo, cũng trượt xuống được.

Cây cầu độc mộc một trăm mét và leo dây hơn một trăm mét không phải là trò đùa, may mà thân thủ của cả đoàn đều không tệ.

Chỉ có Đại Kim Nha hơi yếu một chút, run rẩy, nhưng cuối cùng hữu kinh vô hiểm.

Thuận Tử không khoác lác, xuống rất thuận lợi, có thể thấy, quả nhiên đã được huấn luyện bài bản.

Đương nhiên, người xuống tiêu sái nhất là Trương Khởi Linh, gần như giống hệt Lý Đông, không tốn chút sức lực nào đã xuống được, động tác tiêu sái vô cùng.

Không khỏi khiến những người khác phải nhìn thiếu niên có vấn đề này bằng con mắt khác.

Sau khi đến đây, họ lại cẩn thận bám vào đầu rồng trên mái cong, dùng dây thừng xuống đến hành lang bên ngoài cổng chính của cung điện.

Hành lang này giống như một nơi tế lễ, mặt đất được lát bằng những phiến đá treo lơ lửng, cái lạnh quanh năm khiến đá bị giòn, chân giẫm lên kêu răng rắc, lúc nào cũng có thể gãy.

Nơi này có lẽ là cuối của con đường ván gỗ được xây dựng năm đó để vào núi, bây giờ con đường ván gỗ đã bị phá hủy, một bên là vực sâu vạn trượng đen kịt.

Hai bên trái phải là một hàng đỉnh đồng phủ đầy băng tuyết, bên

trong toàn là tro tàn cổ xưa màu đen không rõ tên.

Phía bên kia là cổng điện, trước cổng có một tấm bia đá hình con rùa không có chữ.

Phía sau tấm bia đá là cánh cửa bằng đá bạch ngọc, cửa rất lớn, cao gần ba người, rộng hai người.

Trên cửa đá khắc những con chim quái mặt người đang nhảy múa trong mây mù, không biết là quái vật gì.

Phía trên cửa, có một cái vòng cửa bằng đồng vàng hình đầu hổ.

Chương 247

Trên cửa đều là lớp băng dày.

Lý Đông cầm Kiếm Trấn Yêu, cũng không rút ra khỏi vỏ, dùng chuôi kiếm gõ vào cửa, lập tức có rất nhiều khối băng rơi xuống.

Hơi dùng sức một chút, cửa bị đẩy ra một khe hở, một luồng khí đen tuôn ra.

Lý Đông trong lòng giật mình.

May mà khí đen đến nhanh, tan cũng nhanh.

Rất nhanh liền biến mất không dấu vết.

Anh lấy đèn pin rọi vào trong, trong đại điện trống trải không nhìn thấy gì.

Bóng tối bên trong dường như có thể hấp thụ cả ánh sáng.

"Nơi này, không phải có cơ quan chứ?" Bàn Tử có chút căng thẳng hỏi.

Trong lúc nói chuyện, Trương Khởi Linh đi đến trước cửa, đưa tay sờ vào phù điêu trên cửa, như đang suy nghĩ điều gì.

Đột nhiên, cậu ta đẩy cửa ra, bước qua ngưỡng cửa cao đến đầu gối, đi vào đầu tiên.

Lý Đông và những người khác thấy vậy, cũng đi theo vào.

Ngay khoảnh khắc bước vào bóng tối, đột nhiên cảm thấy một cảm giác vô cùng kỳ lạ ập đến.

Cảm giác gì?

Không nói ra được.

Chỉ trong khoảnh khắc đó, Lý Đông có cảm giác như bước qua một thế giới khác.

Giống như ngay lúc đó, từ dương gian bước vào âm gian.

Ranh giới sinh tử.

Rõ ràng không gặp bất kỳ nguy hiểm nào, lại có một cảm giác như vậy không rõ nguyên do.

Dường như từ lúc bước vào cung điện, vận mệnh của anh đã thay đổi.

Đây là một hành lang, hai bên là những cây cột đá lớn, cách nhau khoảng năm mét.

Giữa những cột đá, trong bóng tối, có thể mơ hồ nhìn thấy những con đăng nô lớn màu đen, phía sau nữa là một mảng đen kịt.

Không biết tại sao đèn pin rọi vào, không có bất kỳ phản xạ ánh sáng nào.

Dường như nơi đó là một khoảng không hư vô, cũng không nhìn thấy bất kỳ đồ bồi táng nào.

Tiếp tục đi về phía trước, đi khoảng không quá năm phút, từ hành lang đến trung tâm đại điện.

Phía trước xuất hiện một đài ngọc, xung quanh có mấy con tôn đồng khổng lồ hình đầu người thân chim.

Tượng điêu khắc không phải người cũng không phải Phật, giống như một cây cột bị vặn vẹo mọc đầy địa y.

Không ai nói được đó là cái gì, trông rất quỷ dị.

“Đây là thứ gì?” Lý Đông hỏi Đại Kim Nha.

Nào ngờ, Đại Kim Nha lại lắc đầu, hỏi: “Bảo bối như vậy, tôi

cũng là lần đầu tiên thấy, không nhìn ra được." Dương Tuyết Lỵ lấy điện thoại, không ngừng chụp ảnh.

Lần này cô gánh vác trọng trách khảo cổ, những bức ảnh này, có thể sẽ trở thành tư liệu lịch sử quý giá.

"Xem tôn đồng kìa." Bàn Tử đột nhiên nói một tiếng.

Cậu ta dùng cả tay cả chân, leo lên một pho tượng đồng, từ trong miệng của pho tượng đầu người thân chim, lấy ra một con khỉ đồng mạ vàng mặt xanh răng nanh.

Trên thân con khỉ đồng khắc vô số hoa văn kỳ lạ, giống như tiểu quỷ xăm mình.

Lý Đông luôn cảm thấy con khỉ đồng có chút kỳ quái, nhưng lại không nói ra được.

Lúc này, con khỉ đồng nhe miệng cười.

"Cẩn thận." Lý Đông kinh ngạc hét lên.

Thực ra, không cần anh nhắc, Bàn Tử đã sợ đến mức ném con khỉ đồng trong tay ra ngoài.

Thế nhưng, con khỉ đồng lại như có cánh, sau khi bị ném đi, lại bay vọt lên trong không trung.

Nó nhe miệng cười, dường như rất vui vẻ, lao về phía Bàn Tử.

Lúc này, một tia đao quang lóe lên, như một đường chỉ đen, chém ngang thân con khỉ đồng.

Nụ cười của con khỉ đồng lập tức đông cứng.

"Keng" một tiếng, con khỉ đồng rơi xuống đất.

Mọi người vội vàng tản ra, sợ con khỉ đồng lại bay lên lần nữa.

Người ra đao, tự nhiên là Trương Khởi Linh.

Chương 248

Từ lúc ra đao đến lúc thu đao, toàn bộ quá trình liền mạch, không có chút nào ngập ngừng.

Trầm tĩnh, lạnh lùng, nhanh nhẹn, không hổ là Tiểu Ca.

Bàn Tử hít một hơi khí lạnh, vỗ vào vai Trương Khởi Linh, nói: "Muộn Du Bình, không ngờ thân thủ của cậu cũng giỏi đấy chứ." Trương Khởi Linh vẫn không nói một lời, ngay cả một chút biểu cảm thay đổi cũng không có.

"Bàn Tử, đừng có động lung tung vào đồ đạc ở đây." Hồ Bát Nhất mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

"Dù sao đây cũng là hoàng lăng, tuy đã gần ngàn năm, nhưng ai biết được cơ quan bên trong có hoàn toàn mất hiệu lực không?

Hơn nữa, có một số thủ đoạn, niên đại càng lâu, lại càng lợi hại." "Tôi thấy ở đây không có đồ bồi táng mà, thật kỳ lạ." Bàn Tử nói: "Ngôi mộ này sạch sẽ quá, chẳng có gì cả, chỉ có mấy cái tôn đồng, cái nào cũng to như vậy, tôi cũng không mang đi được." "Hơn nữa, thứ này không có giá trị, cũng chưa chắc." Vào đây là để mò đồ, bây giờ thấy không có đồ tốt để mò, trong lòng cậu ta vô cùng sốt ruột.

Dương Tuyết Lỵ cười nói: "Văn minh Đông Hạ là một nền văn minh ít người biết đến, ở phương Tây, các học giả đều không thừa nhận nền văn minh này.

Bây giờ chúng ta chụp thêm một số ảnh, chứng thực sự tồn tại của nền văn minh này, rồi lấy một số vật phẩm đặc trưng của nền văn minh này ra ngoài, giá cả chắc chắn sẽ cao đến mức khó tin." Đại Kim Nha cũng gật đầu, nói: "Không sai, nếu thật sự là một nền văn minh mới được phát hiện, chỉ cần là vật phẩm đặc trưng, bất kể là thứ gì,

đều là giá trên trời.” Thứ có thể chứng thực sự tồn tại của một nền văn minh, ý nghĩa của nó tự nhiên phi thường.

Nhưng, nhìn cách bài trí xung quanh, ngoài việc chụp ảnh ra, dường như thật sự không có thứ gì có thể mang đi.

Những thứ thường được đặt như đỉnh lớn dùng để tế lễ và nến trường minh vãng sinh, bếp lò, giường báu, bảo tọa và thần vị, bây giờ những thứ này đều không có tung tích, có chút kỳ lạ.

Lý Đông đột nhiên có chút cảm động.

Những thứ này, có lẽ trong tập tục của người Nữ Chân không có cũng không chừng.

Lý Đông dùng đèn pin rọi vào phía sau đăng nô, ngay cả tia sáng phản xạ cũng không có, chỉ có một mảng bóng tối.

Nơi đó rất quỷ dị, dường như có thể nuốt chửng cả ánh sáng.

Lý Đông nghĩ một lúc, lấy ra một cây que huỳnh quang, ném lên trên.

Chỉ thấy một tia sáng xanh lóe lên, rơi vào bóng tối phía sau đăng nô.

Ánh sáng xanh lập tức biến mất, giống như ném vào một cục bông màu đen vậy.

Bàn Tử nhìn mà tặc lưỡi, khẽ hỏi: “Chuyện gì vậy?” Lý Đông lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

Nơi đó thật sự vô cùng quỷ dị, ngay cả khi Lý Đông vận dụng Ưng Nhãn và Động Hư Chi Nhãn, kết quả vẫn không nhìn rõ.

Chỉ cảm thấy mơ hồ, dường như có thứ gì đó đang động đậy.

“Chẳng lẽ là côn trùng?” Nghĩ đến đây, Lý Đông không khỏi vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Đạo tệ trên người đã tiêu hết sạch, một phân cũng không còn.

Nếu có thể giết được một ít côn trùng, liền có thể kiếm lại Đạo tệ rồi.

Trong một ngôi mộ lớn như vậy, nếu thật sự có loại quái trùng nào đó, số lượng chắc chắn không ít.

Mỗi con côn trùng có thể nhận được Đạo tệ không nhiều, nhưng tích lũy lại, cũng có thể đạt đến một con số thiên văn, còn hời hơn cả giết đại cương thi và quái vật.

Lúc đánh giết Hỏa Biểu Trùng ở Yêu Lâu Chín Tầng, anh đã kiếm được hơn một trăm triệu Đạo tệ.

Tuy toàn bộ quá trình kinh hiểm kích thích, nhưng với hơn một trăm triệu Đạo tệ, lại cảm thấy thật sự đáng giá.

Đáng tiếc, nhiều Đạo tệ như vậy đều bị tên hệ thống này lừa đi, bây giờ Lý Đông, là một kẻ nghèo rớt mồng tơi đúng nghĩa.

Nếu phía sau thật sự có lượng lớn côn trùng...

được rồi, thực ra Lý Đông cũng đang đau đầu.

Trong tay không có Đạo tệ, ngay cả một khẩu súng phun lửa cũng không cường hóa được, gặp phải lượng lớn côn trùng, thật không biết phải làm sao.

Dùng một thanh kiếm đi giết côn trùng?

Tuy có năng lực Cách Đấu Tinh Thông, lại qua nhiều lần cường hóa, nhưng trong lòng thật sự không có tự tin.

Trong một khoảnh khắc, Lý Đông đã nghĩ rất nhiều, cuối cùng không kìm nén được.

“Tôi vào trong xem sao, mọi người ở đây đợi tôi.” “Đông ca, đừng.” Ngô Tà và Hồ Bát Nhất đồng thanh.

“Không sao.” Lý Đông quay đầu nhìn Nữ hoàng Tinh Tuyệt.

Từ lúc vào mộ, bóng dáng của cô ấy đã trở nên hư ảo hơn.

Bây giờ mọi người đều có thể nhìn ra đó là một ảo ảnh.

Ánh mắt của Trương Khởi Linh, không chỉ một lần quét qua Nữ hoàng Tinh Tuyệt, dưới đôi con ngươi bình thản như nước đó, ẩn giấu một tia tò mò mơ hồ có thể thấy.

Nhưng, một câu cũng không hỏi.

Tiểu Ca quả nhiên là một người không thích nói chuyện, khó trách Bàn Tử và Ngô Tà lại gọi cậu ta là Muộn Du Bình.

“Em cũng không nhìn thấu được.” Nữ hoàng Tinh Tuyệt mở miệng nói: “Nơi này không chỉ âm khí nặng, còn khắc chế âm hồn bên ngoài, sau khi em vào đây, năng lực vốn có đều bị suy yếu.” Khắc chế âm hồn bên ngoài, quỷ hồn?

Lý Đông có chút ngạc nhiên.

Hồ Bát Nhất liền mở miệng giải thích: “Đây là cách bài trí thường thấy trong các ngôi mộ lớn, ngôi mộ được thiết lập để cho chủ nhân yên nghỉ.

Nhưng nơi tốt như vậy, khó tránh khỏi có những âm hồn khác muốn chiếm cứ, những nô lệ bồi táng cũng có khả năng tạo phản, vì vậy, trong những ngôi mộ này thường sẽ có một số trận pháp độc đáo, dùng để trấn áp âm hồn bên ngoài, ngăn chặn nô lệ tạo phản.” Nếu nàng không phải là một con yêu, mà là một con người.

Chương 249

Giết nhiều nô lệ bồi táng như vậy, có thể nói là gậy ông đập lưng ông.

Đương nhiên, cũng là do Lý Đông đã châm lửa thi dầu, nếu không có ngọn lửa ban đầu, những âm hồn nô lệ đó, muốn đồng quy vu tận cũng không thể.

Xem ra, Nữ hoàng Tinh Tuyệt không thể giúp anh đi dò đường được nữa rồi, Lý Đông thậm chí còn phát hiện bóng dáng của cô ấy có dấu hiệu nhạt đi.

Thật sợ cô ấy sẽ tan biến bất cứ lúc nào.

"Không sao, em có thể nhập vào ưng phù." Nữ hoàng Tinh Tuyệt dường như nhìn ra sự lo lắng của Lý Đông, bóng dáng của cô ấy đột nhiên hóa thành một làn khói tan biến.

Ngay sau đó, từ trong tấm ưng phù mà Lý Đông đang đeo trước ngực, truyền ra giọng nói của Nữ hoàng Tinh Tuyệt.

"Được rồi, nơi này vừa có thể bảo vệ hóa thân của em không bị trận pháp ở đây khắc chế, cũng có thể giúp anh quan sát những nguy hiểm có thể xảy ra." Lý Đông lúc này mới yên tâm.

Tấm ưng phù này, tự nhiên là thứ mà anh đã lấy được từ trong quan tài vàng lúc trước, một cặp với con tỳ hưu vàng, Lý Đông vẫn luôn mang theo trên người.

Giải trừ được nỗi lo về sau, thân hình anh lóe lên, chìm vào trong bóng tối.

Vừa mới bước vào, liền cảm thấy một trận gió âm ập đến.

Nơi này là một mảng bóng tối, chỉ có thể từ từ dò dẫm tiến về

phía trước.

Nhưng đột nhiên, trong một mảng đen kịt, có vô số điểm sáng nhỏ màu xanh lục hiện ra trước mắt, dày đặc tụ tập trên mái nhà và vách tường.

Thoạt nhìn, giống như nhìn thấy cả một biển sao trên trời.

Lý Đông hít sâu một hơi, vận chuyển Ưng Nhãn nhìn qua, cuối cùng cũng nhìn rõ.

Đó không phải là biển sao, mà là một loại côn trùng kỳ quái.

Những con côn trùng dày đặc, phủ kín xung quanh.

Trên thân côn trùng, mơ hồ tỏa ra ánh sáng giống như đom đóm, nhưng Lý Đông nhìn rất rõ, đó không phải là đom đóm.

Lúc này, đột nhiên cảm thấy trong cổ ngứa ngáy, giống như có thứ gì đó rơi vào trong cổ áo, vội vàng dùng tay sờ.

Sờ được một cục gì đó, một cái liền bóp chết.

Dựa vào cảm giác tay, Lý Đông cảm thấy không ổn, là một con côn trùng có đốt, giống như có chân.

Nhìn kỹ lại, đó là một con côn trùng dài bằng lòng bàn tay, trông rất giống con rết, nhưng xúc tu trước và sau rất dài, thân thể thon dài chia thành chín đốt, trên lưng mỗi đốt đều có một điểm xanh, cũng chính là những điểm sáng nhỏ mà Lý Đông đã thấy.

Nhưng khác biệt rõ ràng với rết là, chân của con côn trùng này rất dài, gần như dài bằng thân thể, và rất nhiều, giống như lông dài mọc ở hai bên thân thể.

Thứ này, trông vừa khủng bố vừa ghê tởm, nhưng sinh mệnh rõ ràng rất yếu ớt, hoàn toàn không chịu nổi một đòn.

Chỉ là dường như chúng có mặt ở khắp nơi, trên đỉnh đầu, trên

vách tường, đâu đâu cũng có, không thể tránh được.

Điều thần kỳ là, ánh sáng bên ngoài chiếu vào thân những con côn trùng này, phản lại chỉ thấy một mảng bóng tối.

Những điểm sáng nhỏ trên lưng chúng, khi không có ánh sáng, sẽ tỏa ra ánh sáng xanh lục.

Khi có nguồn sáng khác chiếu vào, chúng sẽ hấp thụ nguồn sáng bên ngoài.

Đây là thứ gì?

Có kịch độc không?

Lúc này, bên tai Lý Đông vang lên giọng nói của hệ thống.

"Đinh, tiêu diệt một con Khúc Diên biến dị, thưởng Đạo tệ +10." Hóa ra thứ này gọi là "Khúc Diên", Lý Đông thật sự không biết.

Theo như hệ thống nói, những con "Khúc Diên" này đã biến dị, không biết những chức năng nào đã được cường hóa.

Thu hoạch có chút ít, một con Khúc Diên chỉ được mười Đạo tệ.

Hệ thống, càng ngày càng keo kiệt rồi nhỉ?

"Đinh, hệ thống này mọi thứ đều làm theo quy tắc." Phì, quy tắc gì chứ, hệ thống, tôi thấy cái định giá của ông có chút tùy hứng.

"Đinh, vật giá biến động theo thị trường là hiện tượng bình thường, nhưng hệ thống này sẽ nỗ lực duy trì sự bình ổn của vật giá." Nghe câu này, Lý Đông suýt nữa đã chửi ầm lên, biến động theo thị trường cái quái gì.

Hệ thống trói buộc trên người mình, chỉ có mình là một túc chủ, đâu ra thị trường?

Rõ ràng là chuyên mua chuyên bán mà.

Lần này, hệ thống không trả lời.

Có lẽ cái hệ thống rách này cũng đang mơ hồ.

Nhưng mà, tuy chỉ có mười Đạo tệ, cũng còn hơn không có gì.

Hơn nữa, những con Khúc Diên này sinh mệnh rõ ràng rất yếu, dễ dàng giết chết.

Điều duy nhất không hoàn hảo là Lý Đông hiện tại không có Đạo tệ, không thể cường hóa, vì vậy không thể sử dụng công cụ thích hợp để đối phó với những con Khúc Diên này.

Nếu dùng tay để bóp, không nói đến việc có độc hay không, cơ thể có thể chống lại được hay không, chỉ riêng cảm giác ghê tởm đó đã khiến người ta khó chịu.

Sau một hồi đắn đo, Lý Đông đã rút Kiếm Trấn Yêu ra.

Chương 250

Tuy kiếm không phải là công cụ tốt để đối phó với những con Khúc Diên này, nhưng cũng còn hơn là không có gì.

Cứ coi như luyện kiếm pháp vậy.

Lý Đông một kiếm lại một kiếm vung ra.

"Đinh, tiêu diệt một con Khúc Diên biến dị, thưởng Đạo tệ +10." "Đinh, tiêu diệt..." Kiếm Trấn Yêu quả nhiên sắc bén vô cùng, sinh mệnh của những con côn trùng này cũng thật sự yếu ớt.

Có lúc, một kiếm vung ra, có thể tiêu diệt hàng chục con Khúc Diên.

Nhưng, những con Khúc Diên này đều bám chặt trên vách tường, trên mái nhà.

Với kiếm thuật hiện tại của Lý Đông, mũi kiếm cũng khó tránh khỏi vạch vào vách tường.

Kiếm Trấn Yêu sắc bén đến mức nào, tường đá tự nhiên không thể cản được nó nửa phần.

Ngoài tiếng "xẹt xẹt", chỉ còn lại những vết kiếm hằn trên vách tường.

Kiếm quang lóe lên, vách tường trở nên "vết thương chồng chất".

Bên ngoài, nghe thấy tiếng múa kiếm bên trong, Bàn Tử kinh ngạc hét lên: "Không ổn rồi, Đông ca đang đánh nhau với quái vật bên trong, chúng ta mau vào giúp Đông ca đi." "Bình tĩnh." Hồ Bát Nhất mở miệng nói: "Với võ công của Đông ca, mấy người chúng ta vào trong, chỉ tổ gây thêm phiền phức." Nghe có vẻ đúng, nhưng mà, chúng ta cứ đứng ngoài chờ đợi thế này, không làm gì cả sao?

“Nghe tiếng kiếm, dường như chỉ có một mình Đông ca đang múa kiếm, không giống có quái vật.” Ngô Tà ngơ ngác, lẩm bẩm một mình.

“Chẳng lẽ bị quỷ ám, đang cầm kiếm múa loạn xạ?” Không nhìn thấy bóng dáng Lý Đông, tim của Dương Tuyết Lỵ đã treo lên tận cổ họng.

“Không phải đâu, có Nữ hoàng Tinh Tuyệt ở đó mà?

Con quỷ nào mê hoặc được cô ấy.” Bàn Tử lắc đầu.

“Trong mộ, Nữ hoàng Tinh Tuyệt không phải bị hạn chế rất nhiều sao?” Trong lúc mọi người tranh cãi không ngớt, Trương Khởi Linh đột nhiên mở miệng: “Không sao.” “Cậu chắc chắn không?” Ngô Tà vội vàng hỏi.

Trương Khởi Linh khẽ gật đầu, không nói thêm một lời nào.

Không biết vì sao, Ngô Tà lại cảm thấy lời của cậu ta rất đáng tin.

Muộn Du Bình này không hay lên tiếng, nhưng rất bình tĩnh, trông không giống một thiếu niên có vấn đề.

Chỉ là, con người này rất kỳ quái, vô cùng kỳ quái.

Trong bóng tối, Lý Đông một kiếm lại một kiếm vung ra.

Từng con Khúc Diên bị Kiếm Trấn Yêu chém giết.

“Đinh, tiêu diệt một con Khúc Diên biến dị, thưởng Đạo tệ +10.” Nghe tiếng của hệ thống không ngừng vang lên, Lý Đông cảm thấy vô cùng vui tai.

Tuy giá của Khúc Diên thấp, giết một con chỉ được 10 Đạo tệ.

Nhưng tích tiểu thành đại, rất nhanh, trên người Lý Đông đã có mấy ngàn Đạo tệ.

Điều đó cũng có nghĩa là, anh đã chém giết mấy trăm con Khúc

Diên.

Trong quá trình này, Lý Đông cảm thấy kiếm thuật của mình đang không ngừng nâng cao.

Thực tế, từ khi nhận được năng lực Cách Đấu Tinh Thông từ hệ thống, anh rất ít vận dụng năng lực này để đối địch.

Dù sao, có năng lực cường hóa của hệ thống, con người là động vật có trí tuệ, trong trường hợp có thể vận dụng công cụ, đương nhiên sẽ dùng công cụ.

Ví dụ như, những con côn trùng Khúc Diên này, trong mắt Lý Đông, nếu có súng phun lửa quân dụng, đương nhiên sẽ nhanh hơn nhiều so với việc chém từng kiếm một, cũng sẽ nhẹ nhàng hơn gấp bội.

Đáng tiếc, không có...

Trong quá trình bị buộc phải dùng kiếm, anh phát hiện kiếm thuật của mình, đang ổn định tăng lên với một tốc độ cực nhanh.

Thất chi đông ngung, thu chi tang du. (Mất ở phía đông, được ở phía tây – ý là mất cái này được cái khác).

Lúc đầu, lưỡi kiếm của anh luôn cắm sâu vào tường, hoặc là không với tới, sau đó dần dần, trở nên chính xác vô cùng.

Không chỉ như vậy, tốc độ ra kiếm, cũng nhanh hơn rất nhiều.

Tốc độ ban đầu của anh là 2.5 lần người thường, lúc này lại tăng thêm một bậc.

Lý Đông thầm kinh ngạc, sao có thể chứ?

Sự tiến bộ trong một khoảng thời gian ngắn, có thể bằng công sức mấy năm của người khác.

“Hệ thống, mau nói cho tôi biết, chuyện gì vậy?

Năng lực của tôi, sao lại tăng nhanh như vậy?" Không có cường hóa, sự tăng tiến này có chút không bình thường.

"Đồ ngốc, ngươi có huyết mạch thiên thần, một khi được kích hoạt, năng lực của ngươi đương nhiên sẽ tăng lên rất nhiều." Hóa ra huyết mạch Thiên Thần lại có năng lực như vậy.

"【Đinh, huyết mạch Thiên Thần là huyết mạch của thần, có năng lực mạnh mẽ không phải là bình thường sao?】" Giọng nói của hệ thống vẫn máy móc như thế, không một chút tình cảm.

Nhưng Lý Đông lại mơ hồ cảm thấy nó đang chế nhạo mình.

Cái hệ thống chết tiệt này lại dám chế nhạo túc chủ.

Chương 251

Thôi, Lý Đông lười so đo với nó. (Dù sao cũng không có cách nào so đo.) Hiện tại Lý Đông đang đắm chìm trong sự tiến bộ thần tốc có thể thấy rõ.

Trước đây, thực lực của bản thân chủ yếu đến từ sức mạnh của tay và chân được cường hóa rất nhiều, tốc độ và phản ứng cũng được nâng cao theo.

Tương đối mà nói, tuy có kỹ năng "Cách đấu tinh thông" mà hệ thống tặng, nhưng cảm giác vẫn chưa phát huy được tác dụng gì lớn.

Có còn hơn không vậy.

Không thể nói là vô dụng, nhưng dường như cũng không đặc biệt mạnh mẽ.

Nếu không phải cơ thể đã qua nhiều lần cường hóa, sức mạnh lớn hơn người khác rất nhiều, tốc độ phản ứng nhanh hơn người khác rất nhiều, Lý Đông có lẽ đã nghi ngờ năng lực của mình.

Hệ thống dường như hơi "pha ke".

Kỹ năng tặng kèm không đáng tin cậy.

"【Kỹ năng cơ bản mà hệ thống này tặng cho là nền tảng, nếu không, cậu nghĩ một tên lính mới như cậu có thể sống sót trong thế giới trộm mộ này sao?】" Lý Đông sững người, đột nhiên nhớ lại lúc mới xuyên không gặp phải khúc diên, nếu không cường hóa ra con dao găm, cộng thêm năng lực bản thân tăng mạnh, e là đã toi mạng ngay lập tức.

Xem ra cũng có chút tác dụng.

Dù sao thì trước khi xuyên không, Lý Đông là một thằng mọt sách

chính hiệu.

"Trạch nam" là danh từ hiện đại, đặt ở thời cổ đại thì gọi là thư sinh trói gà không chặt.

Nhận thấy năng lực của bản thân tăng tiến nhanh như vậy khiến người ta nghiện, Lý Đông dứt khoát bỏ luôn ý định dùng súng phun lửa.

Chỉ dựa vào ánh kiếm, từng kiếm từng kiếm vung ra.

Vô số khúc diên chết dưới lưỡi kiếm của hắn.

Lượng đạo tệ không ngừng tăng lên, kiếm thuật của hắn cũng theo đó mà tiến bộ vượt bậc.

Cứ như vậy, mãi cho đến khi Lý Đông cảm thấy không còn tiến bộ được nữa, hắn mới dừng tay.

Có lẽ tiềm năng của huyết mạch Thiên Thần ở phương diện này đều đã được kích phát.

Dù sao thì, hiện tại hắn mới chỉ có một chút xíu huyết mạch Thiên Thần mà thôi.

Lúc này, hắn mới từ trong bóng tối lui ra.

"Đông ca, có thu hoạch gì không?" Thấy bóng dáng Lý Đông lại xuất hiện, Bàn Tử vội vàng hỏi.

"Có chứ, bên trong toàn là khúc diên, tôi giết sướng cả tay." Mọi người lập tức đơ ra trong gió.

"Đông ca, chúng ta tìm bảo bối, không phải giết quái." Ngô Tà nhỏ giọng nhắc nhở một câu.

Chỉ có tìm bảo bối tôi mới có đạo tệ chứ.

Không thì hệ thống không cho tôi đạo tệ a.

Lý Đông thầm nghĩ trong lòng.

Tất nhiên, những lời này hắn sẽ không nói ra.

"Đông ca, chúng ta tranh thủ thời gian đi." Hồ Bát Nhất nói: "Tôi luôn cảm thấy ngôi mộ này rất tà môn, toát ra vẻ quái dị, chỉ sợ thời gian kéo dài sẽ sinh ra biến cố." "Được thôi." Lý Đông gật đầu.

Nếu trong này có khúc diên, bên trong chắc chắn còn nhiều hơn.

Hơn nữa, còn có những bảo vật giá trị.

Cường hóa cơ thể cố nhiên quan trọng, nhưng tiền cũng phải kiếm.

Họ đi đến cuối đại điện, nơi đó có một cánh cửa ngọc, được ghép lại từ bốn phiến ngọc trắng Hán Bạch.

Trục cửa uốn lượn hình rồng trăm chân bằng lưu ly, trán cửa chạm nổi bức tranh nhạc vũ bách hí, trên cửa điêu khắc hai đồng tử gác cửa.

Cánh cửa cũng bị băng đông cứng lại, sau khi cạy ra, họ phát hiện hành lang thông đến hậu điện phía sau cửa là một mảng tối đen như mực.

Bước vào hành lang, hai bên và trên đỉnh đầu đều là bích họa, trên bích họa phủ một lớp băng, đóng thành một màu xám mờ.

Họ bật đèn pin soi rọi khắp nơi.

Vừa nhìn, ai nấy đều cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Chỉ thấy trên bích họa, hầu như đều là những con rồng trăm chân uốn lượn trong mây mù, chúng cuộn tròn, bay lượn, phủ kín cả bức tường, thoạt nhìn giống như có vô số con rết đang bò lúc nhúc.

Bích họa được chia thành nhiều phần, có bức vẽ những người lính mặc áo da cừu đang cúi lạy con rồng trăm chân trên trời.

Phía trên đầu vẽ hai con rồng trăm chân quấn lấy nhau, không biết là đang làm chuyện không thể nói hay là đang tranh đấu.

Trên mỗi bức bích họa, rồng trăm chân tất nhiên là chủ thể.

Vậy nhất định là người vợ tốt nhất trên đời rồi.

Xem ra, rồng trăm chân nhất định là đồ đằng mà nước Đông Hạ sùng bái.

Không biết vì sao, loại rồng trăm chân này lại cho người ta cảm giác kinh khủng.

Chương 252

Có một ảo giác rằng chúng sẽ bay ra bất cứ lúc nào, hoặc là sẽ bị hút vào trong bích họa.

Đúng lúc này, giọng nói của Tinh Tuyệt Nữ Vương đột nhiên vang lên.

"Đừng chạm vào những bức bích họa đó." Lý Đông trong lòng căng thẳng, vội hỏi: "Có vấn đề gì sao?" "Ta cũng không biết, nhưng trực giác của ta mách bảo rằng nếu chàng chạm vào, sẽ xảy ra chuyện không hay." Thực tế thì họ cũng không thể chạm vào, vì trên đó đều là một lớp băng dày.

Nhưng sau khi nghe Tinh Tuyệt Nữ Vương nhắc nhở, lòng cảnh giác của hắn lại tăng lên một lần nữa.

Họ đi được khoảng hơn hai trăm mét, bích họa đột nhiên biến mất, hành lang đã đến cuối, lối ra của hậu điện xuất hiện ở phía trước.

Lối ra không có cửa, nhưng ở giữa lại đặt một đài đèn chân hạc bằng đồng xanh, cao bằng nửa người, tạo hình kỳ lạ, trên đó phủ một lớp màng băng trắng, khiến màu sắc trông có vẻ sẫm đen.

Hậu điện trống rỗng, không có bất kỳ vật bồi táng nào, thậm chí không cần tìm kiếm cũng có thể thấy rõ.

Giữa hậu điện đặt ngang ba chiếc giường đá rồng cuộn vân sấm màu đen, trên đài phủ những tấm gỗ điêu khắc viền mây, đều bị đông cứng đến nứt toác.

Ba chiếc giường, xem ra hẳn là có hai người bồi táng.

Phía sau ba chiếc giường đá, trên mặt đất nhô lên một phiến đá vuông khổng lồ, trên phiến đá điêu khắc hai con quái điểu mặt người,

tạo thành hình vòng tròn, giữa phiến đá khắc hình thái cực bát quái.

"Đá phong mộ." Ngô Tà nói: "Bên dưới là nơi đặt quan tài." Bàn Tử nhìn quanh, nói: "Kỳ lạ, nước Đông Hạ đó không phải nghèo đến phát điên chứ, sao trong này trống không thế này, ngay cả một món đồ bồi táng cũng không có?" Nước Đông Hạ tất nhiên không thể nghèo, ít nhất kẻ thống trị của nó, Vạn Nô Vương, sẽ không nghèo.

Nếu không, cũng không thể xây dựng một ngôi mộ quy mô hoành tráng như vậy.

Xung quanh không có thứ gì, điểm này quả thực kỳ lạ.

Hồ Bát Nhất khẽ nhíu mày, nói: "Cạy đá phong mộ lên đi, bảo bối có lẽ ở trong mộ." Bàn Tử lập tức hành động, làm loại chuyện này, hắn rất có sức.

Mọi người cùng nhau ra tay, từng viên gạch xanh đều bị dỡ lên.

Đúng là đào mộ thật rồi.

Sau khi lật lên bảy lớp gạch xanh, dưới đáy xuất hiện một con rùa đá điêu khắc hai đầu màu đen, to bằng cái bàn bát tiên.

Trên mai rùa khắc hoa văn, bên trên ẩn hiện một khuôn mặt phụ nữ.

Thiết Hạo vừa chạm vào con rùa đen liền bị hút chặt lấy, kéo cũng không ra.

"...Chẳng lẽ là một khối nam châm khổng lồ sao?" Bàn Tử kinh ngạc kêu lên.

Hồ Bát Nhất dường như nhận ra điều gì.

Hắn nhanh chóng lấy la bàn trong túi ra, vừa nhìn, sắc mặt hắn liền tái xanh.

Hắn hung hăng đập nát cái la bàn, lạnh giọng nói: "Thôi rồi, lăng

bồi táng này là một cái bẫy, chúng ta trúng kế rồi!" Lý Đông cũng nhận ra điều gì đó, cũng căng thẳng.

Hắn hỏi: "Lão Hồ.

Chuyện gì vậy?" Sắc mặt Hồ Bát Nhất vô cùng khó coi.

Hắn nói: "Long mạch ở đây đã bị người ta giở trò, thế ba đầu rồng là giả, phương hướng đầu rồng đã sai." Mọi người lập tức biến sắc.

Cạm bẫy?

Lý Đông trong lòng chùng xuống, vội lấy la bàn ra xem.

Quả nhiên, dù xoay thế nào, kim chỉ nam vẫn chỉ vào con rùa đá màu đen.

Rõ ràng, thứ quái dị này có từ tính cực mạnh.

Trong việc xem phong thủy mạch lạc. phương vị vô cùng quan trọng.

Vừa rồi trên đường đi, Hồ Bát Nhất đều dựa vào cái la bàn này, kết hợp với la bàn thuộc lòng trong đầu, để xác định hướng đi và phương vị của long mạch.

Nhưng, ở đây lại chôn một thứ điêu khắc bằng đá nam châm.

Thể tích lớn như vậy.

Khi họ đến gần tọa sơn, hướng nam bắc trong la bàn chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng.

Như vậy, căn cứ mà Hồ Bát Nhất dùng để phán đoán hướng đi của long mạch hoàn toàn sai lầm!

Thế cục ba đầu rồng được phán đoán trên tiền đề sai lầm này, khẳng định cũng là giả!

Nói cách khác, nơi này căn bản không phải đầu rồng, đến cả "Côn

Luân thai" và thậm chí là vòm băng khổng lồ bên ngoài, đều không còn cơ sở lý luận để tồn tại.

Tất cả đều là một loại giả tượng!

Một cái bẫy được thiết lập tỉ mỉ để gài bẫy họ.

Họ đã đâm đầu thẳng vào cái bẫy này.

Đúng lúc này, Đại Kim Nha đột nhiên kinh hoàng hét lên: "Mau nhìn kìa, con rùa kia, con rùa đang động đậy." Con rùa quả nhiên đang động đậy, rõ ràng là một con rùa đá, nhưng lúc này lại giống như một loài động vật thân mềm.

Cơ thể nó giống như một quả bóng bay, từ từ phình to ra.

Càng lúc càng lớn.

Chương 253

Sao có thể chứ?

Lý Đông vừa rồi rõ ràng đã sờ vào con rùa, nó là đá thật.

Nhưng tại sao đá lại có thể phình to như động vật thân mềm?

Bỗng nhiên, Lý Đông thấy người phụ nữ khắc trên con rùa đang cười.

Nụ cười rất quái dị, khuôn mặt vốn tuyệt mỹ trở nên vô cùng khó coi.

Giống như một con quỷ mẫu, muốn từ trong con rùa đá chui ra, bắt Lý Đông và mọi người xuống hoàng tuyền.

Đại Kim Nha lùi lại một bước, cơ thể mềm nhũn, suýt nữa thì ngã xuống đất.

Lần đầu tiên thấy cảnh tượng kinh khủng như vậy.

Từ bên trong con rùa đá, dường như có thứ gì đó đang chui ra.

Từng cái xúc tu từ trong đó chen chúc chui ra, những cái tay đó mềm mại, giống như thân thể mềm của ốc sên.

Nhưng thể tích lớn hơn nhiều, gần bằng tay người.

Con rùa đá đang biến đổi, dường như biến thành một sinh vật khác.

“Mau đi.” Lý Đông hét lớn.

Đồng thời, kiếm Trấn Yêu chém ra một nhát.

“Chítttt.” Con quỷ đá cuối cùng cũng không thể chống lại sự sắc bén vô song của kiếm Trấn Yêu.

Nó bị Lý Đông một kiếm chém rách cơ thể.

Nhưng bên trong, lại giống như một túi nước, vô số chất lỏng bắn tung tóe.

Trong nháy mắt, một mùi hôi thối kinh tởm tỏa ra.

May mà những người khác đã sớm rút lui, chỉ có Lý Đông bị phun đầy người.

Cùng lúc đó, xung quanh đại điện, đột nhiên vang lên một trận âm thanh "sa sa sa".

Trong bóng tối, phảng phất có vô số côn trùng đang bò tới.

"Mau đi." Muộn Du Bình, người vẫn luôn im lặng, đột nhiên lên tiếng.

"Chạy, chạy ngay lập tức, bất kể phía sau xảy ra chuyện gì, tuyệt đối đừng quay đầu lại." Lý Đông giật mình, đúng lúc này, giọng nói lo lắng của Tinh Tuyệt Nữ Vương trong ưng phù cũng truyền đến.

"Phu quân, ta cảm thấy không ổn, mau rời khỏi đây." Nghe thấy giọng nói của Tinh Tuyệt Nữ Vương, Lý Đông không còn chút do dự nào nữa.

Hắn biết, lúc này, tuyệt đối không thể cậy mạnh.

Bàn Tử vắt chân lên cổ mà chạy.

Những người khác cũng theo sát gót.

Họ lao qua hành lang, phá tung cửa ngọc vào đại điện, âm thanh "sa sa" kia không giảm mà còn tăng lên.

Âm thanh dường như đến từ trên nóc nhà, giống như vô số cái chân đang ma sát với xà ngang trên đầu, nghe mà nổi da gà.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy bóng tối dày đặc như bông.

Chẳng thấy gì cả, càng không biết âm thanh đó phát ra từ đâu.

Mọi người đều liều mạng chạy, ngay cả sức bú sữa mẹ cũng lôi ra dùng.

Tốc độ của Lý Đông tất nhiên nhanh hơn họ rất nhiều.

Hắn chỉ cần một cú bứt tốc là đã đuổi kịp.

Nhưng lúc này, Lý Đông không dám vượt qua.

Chỉ sợ phía sau có thứ gì đó truy đuổi, hắn chỉ có thể ở phía sau bọc hậu.

Lý Đông vừa chạy vừa nhìn lại phía sau.

Phía sau là một mảng tối đen, chẳng có gì cả.

Đúng lúc này, đột nhiên một trận gió lạnh ập đến.

Giọng nói của Tinh Tuyệt Nữ Vương đột ngột vang lên.

"Cẩn thận âm hồn." Ngay sau đó, liền vang lên tiếng kêu thảm thiết như lệ quỷ.

Lý Đông mơ hồ cảm giác có thứ gì đó chui vào cơ thể mình, nhưng rất nhanh lại biến mất không dấu vết.

Giọng nói của Tinh Tuyệt Nữ Vương lẩm bẩm vang lên.

"Huyết mạch của chàng lợi hại thật, một âm hồn mạnh như vậy, vừa tiến vào cơ thể chàng liền bị thiêu thành tro bụi." Giọng nói của nàng dường như có chút không thể tin được.

Lý Đông thầm kêu không hay, Tinh Tuyệt Nữ Vương đang nghi ngờ.

Chương 254

Hắn vội nói: "A, huyết mạch của thân thể này thật sự mạnh." Rồi hắn cảm thán một tiếng.

Bất kể có tác dụng hay không, cứ lấp liếm được lúc nào hay lúc đó.

Lúc này Lý Đông đã dừng lại, khi quay lại thì thấy Bàn Tử và những người khác, bật đèn pin, đang liều mạng chạy trong thông đạo.

Lần này, Lý Đông thấy rất rõ.

Họ chạy ra được khoảng hơn hai trăm mét.

Bỗng nhiên, họ lại chạy ngược trở lại, chạy về đúng nơi xuất phát.

Giống như bị quỷ ám, cứ chạy qua chạy lại, rơi vào vòng lặp vô hạn.

Lý Đông mở Động Hư chi nhãn, quan sát khắp nơi, nhưng chỉ thấy một lớp sương mù xám mờ mịt, ngoài ra không có gì cả.

Bỗng nhiên, Lý Đông nhìn thấy một cái bóng khổng lồ.

Cái bóng rõ ràng là của một người, nhưng lại lớn hơn người rất nhiều, giống như người khổng lồ trong truyền thuyết.

Phần lớn cơ thể nó ẩn trong bóng tối, khiến người ta cảm thấy vô cùng kỳ dị, cổ nó rất dài.

Trên người có những thứ gì đó giống như gai hoặc xúc tu mà người ta không thể diễn tả bằng lời, trông không giống con người.

Một loại... một loại chim.

Một người, nhưng lại có đầu chim?

Thứ gì vậy?

Đúng lúc này, những ngọn đèn dầu trong thông đạo lần lượt sáng lên, rồi lại bị gió thổi tắt từng ngọn.

Thấy vậy, không chỉ Lý Đông, những người khác cũng không chạy nữa.

Phảng phất như có một sự tồn tại bí ẩn đang lởn vởn bên cạnh, dù có chạy thế nào cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của đối phương.

Tay Lý Đông đặt lên chuôi kiếm Trấn Yêu.

Từ trên xà nhà không xa, một con khúc diên khổng lồ rũ xuống.

Không biết có phải là khúc diên không, tóm lại là rất giống, và cũng rất giống với Bách túc long trong bích họa bên cạnh.

Thân hình nó vô cùng to lớn, từ từ hạ xuống, đứng sừng sững ở phía trước.

Một đầu rũ xuống đất, đầu kia vẫn ở trên xà nhà.

Cơ thể nó đang chuyển động theo nhịp, dường như đang hô hấp.

Vô số cái chân dài không ngừng động đậy, trên những cái chân dài đó, dường như đều có một con mắt.

Hàng trăm con mắt nhìn chằm chằm vào họ, toát ra một luồng khí tức quỷ dị kinh khủng đến rợn người.

Lý Đông chỉ cảm thấy trong lòng từng cơn lạnh sống lưng.

Chẳng lẽ Bách túc long trên bích họa đều là thật sao?

Nhìn con quái vật khổng lồ trước mắt, sự kinh ngạc trong lòng Lý Đông đã không thể tả xiết.

Hắn hít sâu một hơi, ép mình phải bình tĩnh.

Vào thời khắc này, tuyệt đối không thể rối loạn.

Nếu không, chắc chắn chết thế nào cũng không biết.

“Pằng.” Bàn Tử nổ súng.

Viên đạn găm vào thân thể Bách túc long.

Tiếng súng vang vọng không ngớt trong địa cung, chấn động đến mức muốn điếc tai.

Mơ hồ, dường như có lớp băng đang rơi xuống sột soạt.

Cả địa cung đều đang run rẩy.

Thân thể Bách túc long dường như động đậy, nhưng không hề ngã xuống.

Giây tiếp theo, cơ thể nó liền lao tới.

Một nửa cơ thể nó rơi xuống mặt đất, một nửa ngẩng cao giữa không trung.

Giống như một con rắn hổ mang chúa, đang trong tư thế tấn công.

Chỉ có điều, cơ thể nó to lớn hơn, hình dạng còn hung tợn hơn cả mãng xà khổng lồ.

Hơn một trăm con mắt, dưới ánh đèn pin chiếu rọi, đều phản chiếu ánh sáng xanh lục đáng sợ.

Phát súng vừa rồi, không những không làm nó bị thương nặng, ngược lại còn tăng thêm mấy phần tức giận.

Chương 255

Nó lao nhanh về phía mọi người.

Cùng lúc đó, trên những bức tường xung quanh, trên mái nhà, vô số khúc diên hiện ra trong tầm mắt mọi người.

Những con vật này có lớn có nhỏ, nhưng số lượng nhiều không đếm xuể.

"Cẩn thận, những thứ này có độc, kịch độc." Dương Tuyết Lỵ lớn tiếng nhắc nhở.

Nhưng, vào lúc này, lời nhắc nhở này dường như đã trở thành lời hù dọa.

Xung quanh đều là loại vật này, không có chỗ nào để trốn.

Lý Đông lúc này mới chú ý Trương Linh đã biến mất, cũng không biết đã biến mất từ lúc nào.

Lúc này cũng không thể quản nhiều như vậy.

Ngõ hẹp gặp nhau kẻ dũng thắng, chỉ có thể liều mạng.

Con khúc diên khổng lồ này, hoặc là Bách túc long, hẳn là thủ lĩnh của đám khúc diên này.

Bắt giặc phải bắt vua trước.

Nhìn con rết trăm chân đang lao tới.

Tay Lý Đông đặt lên chuôi kiếm.

Hắn bắt đầu chạy lấy đà vài bước nhỏ, khoảng bốn năm bước sau, tay chân đột nhiên phát lực, thanh kiếm Trấn Yêu dài ba thước rút ra khỏi vỏ, chém xéo lên trên về phía trước, cùng lúc đó, thân hình bật khỏi mặt đất, hai tay nhanh chóng nắm chặt kiếm Trấn Yêu, một kiếm

bổ thẳng xuống đầu Bách túc long.

Khoảnh khắc này, tốc độ của Lý Đông đã nhanh đến cực hạn.

Mọi người chỉ thấy bóng dáng hắn lóe lên, ngay sau đó là một vầng trăng khuyết rực rỡ, sáng lên trong bóng tối.

Tốc độ của hắn nhanh, phản ứng của Bách túc long cũng không hề chậm.

Ngay khi ánh kiếm của Lý Đông sắp chạm vào đầu nó, thân thể Bách túc long co rụt lại, cái đầu đang ngẩng cao liền lùi về phía sau hơn một mét.

Cứ như vậy, nhát kiếm của Lý Đông đã chém vào không khí.

Lúc này thân hình Lý Đông đã đáp xuống trước mặt Bách túc long.

Hàng trăm cái chân của Bách túc long đang múa loạn, đầu nó cũng đột ngột cúi xuống, tấn công về phía Lý Đông.

Lúc này làm gì cũng đã muộn.

Lý Đông chỉ có thể tùy cơ ứng biến, kiếm Trấn Yêu từ chém đổi thành đâm, ánh kiếm đâm vào thân thể đang đứng thẳng của Bách túc long.

Đầu hắn theo thanh trường kiếm lao về phía trước, cơ thể nghiêng về phía trước một góc lớn.

Đúng lúc này, đầu rồng của Bách túc long đã lao xuống dưới, hàng trăm cái chân bao lấy cơ thể Lý Đông.

Trên miệng nó, có mấy thứ giống như kim châm, đâm vào cơ thể Lý Đông.

Một cơn đau dữ dội truyền đến.

Con Bách túc long này chắc chắn có kịch độc.

Người bình thường bị gai trên miệng nó đâm phải, về cơ bản sẽ lập tức hôn mê, thậm chí mất mạng.

May mà, Lý Đông sở hữu huyết mạch Thiên Thần, loại độc này đối với hắn, tạm thời không thành vấn đề.

Nhưng, Lý Đông cũng không rõ lắm, cơ thể mình có thể hoàn toàn miễn nhiễm với con Bách túc long này không, hay chỉ là tạm thời chưa phát tác.

Lúc này, tất nhiên hắn cũng không thể nghĩ nhiều.

Sống hay chết đều là chuyện sau này, Lý Đông chỉ có thể gắng sức di chuyển thanh kiếm trong tay.

Lúc này, hàng trăm cái chân của Bách túc long đang siết chặt lấy Lý Đông, sức lực của nó lớn ngoài dự đoán, ngay cả với cơ thể đã được cường hóa nhiều lần của Lý Đông, lúc này cũng cảm thấy vô cùng vất vả.

Lúc này là lúc so kè dũng khí và sức mạnh.

Lý Đông nghiến chặt răng, dùng hết toàn bộ sức lực của mình, bỗng nhiên, hắn cảm thấy tiềm năng trong cơ thể như được kích hoạt.

Sức lực trở nên ngày càng lớn, giống như có người truyền nội lực cho hắn vậy.

Lý Đông trong lòng vui mừng khôn xiết, đây hẳn là sức mạnh của huyết mạch Thiên Thần, sự nhanh nhẹn của huyết mạch Thiên Thần đã hoàn toàn được kích hoạt, nhưng sức mạnh thì không phải như vậy.

Vào thời khắc sinh mệnh đối mặt với nguy hiểm, tiềm năng của huyết mạch Thiên Thần đã được kích phát triệt để.

Cùng với từng luồng sức mạnh hoàn toàn mới không ngừng dâng

lên, Lý Đông bắt đầu giãy giụa thoát khỏi sự kìm kẹp của Bách túc long, thanh kiếm trong tay từ dưới lên trên, từ giữa rạch nát thân thể Bách túc long, thế như chẻ tre.

"Soạt" một tiếng, nửa thân trên của Bách túc long bị Lý Đông từ giữa tách ra, một kiếm rạch thành hai nửa.

Bách túc long cuối cùng cũng ngã xuống.

"【Đinh, tiêu diệt một con khúc diên biến dị, thưởng đạo tệ +10000.】" Xem ra trong nhận định của hệ thống, con 'Bách túc long' to lớn này vẫn thuộc về khúc diên, chỉ là biến dị mà thôi.

Nhưng, số đạo tệ hệ thống cho cũng công bằng.

Khi Lý Đông thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên, trên nóc nhà, vô số khúc diên lại như mưa rơi, ào ào rớt xuống.

Chương 256

Thấy vậy, mọi người đều gặp nạn, chỉ có thể liều mạng chạy.

"Chúng ta vẫn đang chạy vòng lại." Lý Đông lớn tiếng hét lên.

Lúc này, những người khác mới phản ứng lại.

Bàn Tử đập mạnh vào đùi, nói: "Đúng vậy, hành lang này dài nhất cũng chỉ năm trăm mét, chúng ta đã chạy một hai nghìn mét rồi, sao vẫn chưa chạy ra ngoài được, hóa ra là bị quỷ che mắt." Mọi người đều biến sắc.

Họa vô đơn chí, lúc này lại không ngừng có khúc diên rơi xuống, quả thực không có chỗ nào để trốn.

Mặc dù những con khúc diên này có kích thước nhỏ hơn, độc tính hẳn là không mạnh, nhưng rơi trên người, chưa nói đến việc ghê tởm thế nào.

Huống chi độc tính của chúng cũng không nhỏ, một con cắn có lẽ chỉ đau đớn khó nhịn, có chút tê dại, nhưng nếu số lượng nhiều, sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Họ không có sức sống mạnh mẽ như Lý Đông.

Lý Đông mở Động Hư chi nhãn, muốn tìm xem có thứ gì ẩn nấp trong bóng tối không.

Con 'Bách túc long' khổng lồ kia đã bị giết, nhưng hiện tại những con khúc diên xung quanh lại không hề rút lui, ngược lại còn trở nên điên cuồng hơn.

Phải chăng có thứ gì đó đang điều khiển chúng trong bóng tối?

Bỗng nhiên, Lý Đông nhìn thấy một cái bóng hình người, ở bên

dưới sàn nhà.

Lý Đông không thèm nghĩ ngợi, không chút do dự đâm một kiếm ra ngoài, liền nghe thấy một tiếng hét thảm thiết, lanh lảnh.

Lực phản hồi từ mặt đất dường như có chút không đúng.

Lý Đông chỉ kiếm xuống đất, mũi kiếm đâm sâu xuống đất khoảng một thước, vẽ một vòng tròn trên mặt đất.

"Phịch" một tiếng, phần sàn nhà bị Lý Đông cắt ra rơi xuống, để lộ ra một đường hầm bên dưới.

Hóa ra bên dưới còn có một thế giới khác, chỉ không biết vì sao, phía trên lại bị phiến đá bịt kín, nếu không phải vừa rồi Lý Đông tình cờ xuất kiếm, cảm thấy không đúng, thì căn bản sẽ không phát hiện ra.

Dung mạo vô song, tính cách dịu dàng, còn giúp chồng tìm tỳ nữ hầu hạ.

Đường hầm này rất dài, mọi người đều cẩn thận đi xuống.

Ở đây không có khúc diên, mọi người cuối cùng cũng có cơ hội thở dốc.

Từng người một dọn dẹp những con khúc diên còn sót lại trên người.

May mắn là không có ai bị trúng độc hôn mê, chỉ cảm thấy chỗ bị cắn rất đau, chỗ khúc diên bò qua, da bị ngứa.

Cảm giác vừa ngứa vừa đau này vô cùng khó chịu, nhưng dù sao cũng giữ được một mạng.

Nghĩ đến đám khúc diên lúc nãy, tất cả mọi người đều còn sợ hãi.

Ngay cả Lý Đông cũng không ngoại lệ, tuy rằng chém giết khúc diên có thể nhận được đạo tệ, nhưng Lý Đông tuyệt đối không muốn tiếp xúc thân mật với những gã đáng sợ như vậy nữa.

Huyết mạch Thiên Thần quả nhiên phi thường, cơ thể Lý Đông không hề xuất hiện dị thường, điều này khiến hắn yên tâm.

Xem ra hệ thống cũng đáng tin cậy, huyết mạch cường hóa ra vô cùng mạnh mẽ.

Bên dưới đường hầm này hẳn là kết cấu bằng gỗ, dường như lơ lửng.

Hai bên đều là vách đá, một cầu thang gỗ được dựng ở giữa.

Nó rất dài, giơ đèn pin soi tới cũng không thấy được điểm cuối.

Lý Đông có chút không hiểu.

Nơi này sao lại có một khe hở như vậy, vừa vặn có thể dựng một cầu thang gỗ?

Nhìn từ bên ngoài, điều này là không thể.

Điều đó cũng có nghĩa là, ngọn núi này ở bên trong bị chia làm hai nửa, ở giữa là một khe hở rộng khoảng một mét.

Bây giờ họ đang ở trong khe hở.

Địa hình như vậy khiến Lý Đông bối rối, vì nó hoàn toàn khác với những gì họ thấy bên ngoài.

Chỉ là, đã vào rồi, cũng chỉ có thể đi từng bước một.

Bàn Tử đi ở phía trước nhất, đột nhiên "rắc" một tiếng, truyền đến từ dưới chân.

Cái xà ngang to bằng miệng bát bên dưới đã bị hắn giẫm gãy một thanh, cả chân hắn lún xuống, ngập đến tận gốc đùi.

Mọi người đều giật mình, tưởng rằng cầu thang gỗ sập.

May mắn là chỉ có một chân lún xuống, có thể là vì Bàn Tử quá béo, trọng lượng quá nặng, xà gỗ không chịu nổi.

Bàn Tử chửi một câu thô tục rất khó nghe, rồi cố gắng rút chân ra.

Kéo mãi, chân rút đến đầu gối rồi cũng không rút ra được, Bàn Tử cũng có chút kỳ quái.

Đột nhiên, sắc mặt hắn thay đổi, hét lớn: "Không ổn, có thứ gì đó đang kéo chân tôi!" Tiếng nói vừa dứt, cả người hắn liền bị kéo xuống dưới.

Ngô Tà ở phía sau vội vàng nắm lấy hai tay hắn, ra sức kéo lên.

Chương 257

Lối đi này chật hẹp, không dễ để giúp đỡ.

Chỉ có Hồ Bát Nhất và Ngô Tà hai người, một trước một sau, giữ chặt Bàn Tử.

Giằng co một hồi, vẫn không thể kéo Bàn Tử ra được, dường như bên dưới có thứ gì đó thật sự đã bắt lấy hắn.

Lý Đông bật đèn pin, soi xuống dưới, mọi người lập tức hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy bên dưới cầu thang gỗ mà Bàn Tử giẫm sập, một bàn tay khô quắt màu xanh tím vươn ra, nắm chặt lấy cổ chân Bàn Tử.

"Tống tử, mau lấy móng lừa đen ra." Bàn Tử mò mẫm trong lòng một hồi, cuối cùng cũng tìm được một cái móng lừa đen.

Hắn cúi người xuống, cầm móng lừa đen, ấn về phía bàn tay xanh tím kia.

Đúng lúc này, đột nhiên có một bàn tay khác từ dưới với tốc độ cực nhanh chộp lấy móng lừa đen.

Bàn Tử không kịp trở tay, móng lừa đen liền bị giật mất.

Thấy vậy, tất cả mọi người đều ngây người.

Móng lừa đen là thứ khắc chế Tống tử nhất, nhưng hôm nay, cương thi bên dưới lại giật mất móng lừa đen.

Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ Tống tử bên dưới đã tiến hóa đến mức không còn sợ cả móng lừa đen sao?

Đúng lúc này, bàn tay xanh tím kia đột nhiên buông chân Bàn Tử

ra, phẳng phất như mục tiêu của nó chỉ là móng lừa đen.

Bàn Tử cuối cùng cũng rút chân lại được, không khỏi hít sâu một hơi.

Đột nhiên, "két" một tiếng.

"Không ổn, cầu thang gỗ ở đây sắp không chịu nổi nữa rồi." Hồ Bát Nhất kinh hãi kêu lên.

Cầu thang gỗ dưới chân không biết là do thiết kế có hạn chế về tải trọng, không chịu nổi nhiều người như vậy, hay là do thời gian quá lâu, gỗ đã dần mục nát, lúc này đã lung lay sắp sập.

"Chống chân vào vách đá hai bên." Lý Đông hét lên.

Tiếng nói vừa dứt, cầu thang gỗ bên dưới liền bắt đầu rơi xuống.

Mọi người đều dang rộng hai chân, dựa vào vách đá hai bên để chống đỡ cơ thể.

May mà, đây là một khe hở chỉ rộng khoảng một mét, dang chân ra là có thể chống đỡ được.

Cuối cùng họ cũng hiểu ra chuyện gì.

Không phải là do trọng lượng cơ thể họ quá nặng, nếu không, khi có mấy người chống vào vách đá, cầu thang gỗ hẳn là sẽ không rơi.

Việc nó rơi hoàn toàn như vậy, chắc chắn là có thứ gì đó ở bên dưới đã tháo dỡ cầu thang gỗ.

Nghĩ đến đây, sự căng thẳng trong lòng mọi người lập tức tăng lên.

Lý Đông cầm đèn pin soi xuống phía dưới.

Khe hở này cao hơn trăm mét, trong vách đá hai bên khe hở, khắp nơi đều có những bàn tay vươn ra.

Những bàn tay khô quắt.

Những bàn tay với đủ màu sắc khác nhau.

Những bàn tay này đang múa loạn xạ, vươn ra không trung tứ phía, dường như muốn tóm lấy họ.

Chứng kiến cảnh này, mọi người lập tức sợ đến mặt cắt không còn giọt máu.

"Đừng hoảng." Lý Đông ép mình giữ bình tĩnh.

Thân hình hắn nhanh chóng di chuyển xuống dưới.

Rất nhanh hắn đã phát hiện ra, hai bên vách đá phía dưới, đều được đục thành từng gian thạch thất.

Những thạch thất này hẳn là nhà tù, giam giữ tội phạm hoặc nô lệ.

Chỉ là, năm tháng trôi qua, họ đều đã chết, rồi đều biến thành cương thi.

Chúng qua những lỗ thông khí nhỏ hẹp trong thạch thất, vươn tay ra ngoài.

Sau khi nhìn rõ, Lý Đông trong lòng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nhiều cánh tay cương thi múa loạn như vậy, cố nhiên trông rất đáng sợ, nhưng thực ra cũng chỉ để dọa người.

Những con cương thi này vẫn ở trong thạch thất không ra được.

Còn những cánh tay vươn ra này, dưới kiếm Trấn Yêu của Lý Đông, cũng căn bản không đáng nhắc tới.

Cơ thể Lý Đông nhanh chóng hạ xuống, hai chân dang ra, chống vào vách đá hai bên, không ngừng di chuyển, nhưng hai tay lại được giải phóng.

Hắn cầm kiếm Trấn Yêu, một kiếm chém tới, trong nháy mắt đã

có một bàn tay rơi xuống.

Quả nhiên thuận lợi.

Chương 258

Lý Đông mừng rỡ ngoài dự đoán.

Hắn liền làm theo cách cũ, chẳng mấy chốc đã chém hạ được hơn trăm cánh tay của cương thi.

Những con cương thi này không thể ra khỏi thạch thất, chỉ có tay là có thể vươn ra.

Ngoài việc khiến người ta cảm thấy kinh khủng sợ hãi, chúng cũng không có nhiều uy hiếp.

Chỉ không biết nguyên nhân gì, những con cương thi này dường như không sợ móng lừa đen.

Nhưng kiếm Trấn Yêu của Lý Đông sắc bén đến mức nào, một kiếm vung xuống, cánh tay liền theo tiếng mà rơi.

Mọi người thấy Lý Đông mở ra một con đường xuống, liền đều men theo vách đá, dùng hai chân hai tay chống đỡ cơ thể, từ từ di chuyển xuống phía dưới.

Mất gần một tiếng đồng hồ, mọi người mới đáp xuống mặt đất phía dưới.

Ngoài Lý Đông ra, mỗi người đều mệt lả, cảm giác chống đỡ trên vách đá hai bên không hề dễ chịu, huống chi còn phải lo lắng sợ hãi.

Sau khi xuống đất, mọi người nghỉ ngơi một lúc, rồi men theo khe đá này đi về phía trước.

Đi được một đoạn, Lý Đông đột nhiên phát hiện có chút không ổn.

Dường như có thứ gì đó ở bên cạnh.

Người vợ như vậy, có đốt đèn lồng cũng không tìm ra.

Lý Đông trong lòng giật thót, cơ thể nghiêng sang một bên.

Kiếm Trấn Yêu đã rút ra khỏi vỏ.

Ánh kiếm từ dưới vung lên, men theo thân thể cương thi đi lên.

Trong nháy mắt, khuôn mặt quái dị khô quắt màu xanh tím kia liền bị kiếm Trấn Yêu chém làm đôi.

Đúng lúc này, một lượng lớn thi thủy đột nhiên từ trong cơ thể cương thi phun ra.

Lý Đông không kịp né, bị phun cho một trận thi thủy từ đầu đến chân.

Một mùi vị cực kỳ quái dị truyền đến, thật sự rất ghê tởm.

Lý Đông cúi người nôn khan hai tiếng, nhưng chẳng nôn ra được gì.

Trước đây hắn đã từng nhiều lần chém giết cương thi, nhưng đây là lần đầu tiên bị thi thủy từ trong cơ thể cương thi bắn ra phun đầy người.

"Cậu không sao chứ?" Dương Tuyết Lỵ căng thẳng hỏi.

Lý Đông lắc đầu, ra hiệu cho Dương Tuyết Lỵ đừng đến gần.

Thi thủy này có độc, cơ thể hắn gần như bách độc bất xâm, đối kháng thi thủy không thành vấn đề, nhưng Dương Tuyết Lỵ thì không được.

"Không đúng." Hồ Bát Nhất đột nhiên lên tiếng: "Những con cương thi này, sao lại có thi thủy phun ra?" "Có gì không đúng đâu." Ngô Tà lên tiếng: "Đại bộ phận Tống tử đều có thi thủy phun ra, chỉ có số rất ít mới không có." Đáng tiếc, nàng là một con yêu, một con yêu chết chưa hẳn đã chết.

"Nhưng ở đây hắn là thuộc số rất ít." Hồ Bát Nhất chỉ vào vách đá

bên cạnh nói: "Trên đó, đều kết một lớp băng." Lý Đông lập tức hiểu ra, có băng chứng tỏ nhiệt độ ở đây thấp, thi thủy hẳn là sẽ đông cứng lại, nhưng con Tống tử vừa rồi, rõ ràng là vi phạm lẽ thường.

Một con yêu đã ngủ trong quan tài hai ngàn năm, bây giờ vẫn đang ngủ trong quan tài.

Nhưng Hồ Bát Nhất rõ ràng không nghĩ như vậy.

"Tôi đã tiếp xúc không ít Tống tử, cái thứ này khi trời quá lạnh, thật sự không có thi thủy chảy ra." "Thôi đi, chẳng qua là biến dị thôi mà." Bàn Tử chen vào.

Con Tống tử vừa rồi xuất hiện rất quỷ dị, mọi người đều không phát hiện ra nó từ đâu đến.

Nơi này kỳ lạ như vậy, họ đều dùng đèn pin soi qua soi lại cẩn thận.

Vậy thì, con Tống tử đó từ đâu ra?

Mọi người nhìn đi nhìn lại, không tìm ra đáp án, chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước.

Đi được khoảng mấy trăm mét, rẽ hai cái, phía trước đột nhiên quang đãng.

Họ đã vào đến phía dưới sơn động, nơi này đang ở lưng chừng núi.

Từ đây nhìn lên có thể thấy cung điện treo lơ lửng bên ngoài, cao hơn nữa là cột gỗ và mái băng.

Phía dưới vẫn không thấy đáy vực sâu.

Chỉ có điều trên vách đá cheo leo ở đây, có những gờ đá nhô ra từng tầng từng tầng giống như ruộng bậc thang đơn sơ.

Trên những gờ đá này, gần như ngồi ngay ngắn đầy những cổ thi

màu tím, từng tầng từng tầng, trông giống như la hán đường trong miếu.

Chúng co cụm lại một chỗ, dày đặc, mặt mũi hung tợn, xem hình thể hẳn là đều bị chết cóng.

Toàn bộ chúng đều giống như hòa thượng ngồi đó, bóng đen chồng chất không thấy điểm cuối, cũng không biết rốt cuộc có bao nhiêu.

Thuận Tử dù sao cũng là lần đầu hạ mộ, vừa rồi đã trải qua nhiều chuyện như vậy, lúc này càng giống như bị dọa vỡ mật, run rẩy nói: "Chẳng lẽ đây là tàng thi các chứa kim thân của hòa thượng?" Nói rồi, hắn có chút toàn thân mềm nhũn.

Bàn Tử lại có vẻ không để tâm, nói: "Chỉ là thi thể thôi mà." Những thi thể này được bảo quản tương đối hoàn hảo, không biết có xảy ra thi biến không.

Nhưng, ngoài thi thể ra, cũng không có vật thể nào đáng ngờ khác.

Chương 259

Lý Đông soi đèn pin lên một thi thể, phát hiện ngũ quan của thi thể được bảo quản vô cùng hoàn hảo.

Mắt đều nhắm, mặt đầy nếp nhăn ngang dọc, nhưng đều không có râu, toàn thân phủ một lớp băng mỏng.

Điều khiến người ta sợ hãi là, da của những cổ thi này đều màu xanh tím, miệng há to, bên trong mọc đầy răng nanh.

"Những thứ này có thể không phải là con người." Bàn Tử nhìn rồi nói: "Xem bộ răng miệng kia kìa, táp một cái có thể xé rách da mặt người ta." "Không phải con người?" Sắc mặt Thuận Tử lại tái đi, "Vậy là gì?

Yêu quái?" "Có khả năng là người tuyết trong truyền thuyết, chỉ là những người này không có lông." Bàn Tử bắt đầu nói bừa.

"Đừng đoán mò nữa, chỉ cần những thi thể này không thi biến, thì không liên quan gì đến chúng ta." Dương Tuyết Lỵ nói: "Việc quan trọng nhất bây giờ là tìm xem có đường ra ngoài không, mọi người chú ý một chút, đừng đi lạc." Ngô Tà gật đầu, nói: "Phải đó, cái cậu Muộn Du Bình kia, bây giờ không biết đi đâu rồi, không chừng....." Thấy Trương Linh không theo kịp, họ đều tưởng rằng anh đã gặp bất trắc.

Lý Đông khẽ lắc đầu, nói: "Không cần lo cho cậu ta, tôi thấy mạng của cậu nhóc đó lớn lắm, sẽ không chết trong này đâu." Nếu Trương Linh dễ chết như vậy, thì những người kia cũng không thể sống sót.

Hồ Bát Nhất gật đầu nói: "Tôi cũng cảm thấy vị tiểu ca đó không đơn giản, công phu của cậu ấy rất giỏi, tốc độ phản ứng vô cùng

nhanh, nói thật, trong tất cả những người tôi từng gặp, hẳn là chỉ có Đông ca mới có thể so sánh được." "Nhưng, cậu nhóc đó đi đâu rồi?" Thuận Tử nhìn quanh, nói: "Nơi này tĩnh lặng quá, ngay cả một chút động tĩnh cũng không có." "Chúng ta đừng quản cậu ta nữa." Lý Đông nhìn những thi thể trên vách đá nói: "Tranh thủ thời gian tìm lối ra đi." Bây giờ họ đã rơi vào một cái bẫy, dường như cũng không thể đi ra theo đường cũ.

Tuy rằng trèo lên không thành vấn đề lớn, nhưng làm thế nào để đối phó với vô số khúc diên ở đó, không ai có cách nào hay.

Lý Đông có thể dùng lửa đốt, nhưng trên đó là mái nhà bằng gỗ, tuy đã đóng băng, nhưng một khi băng tan, sẽ xảy ra chuyện gì không hay.

Nếu nó sập xuống, thì không có thuốc hối hận mà uống.

Hơn nữa, đối phương đã thiết lập bẫy, sẽ không để họ dễ dàng ra ngoài như vậy, nơi đó e là có trùng trùng quan ải.

Nơi này là một sự cố bất ngờ, có lẽ có thể tìm được đường ra.

Họ phân tán ra, bắt đầu cẩn thận tìm kiếm trên vách đá cheo leo.

Bên cạnh đều là thi thể, đương nhiên không phải là một chuyện vui vẻ gì.

Nhưng có một điều kỳ lạ là, nơi càng nhiều thi thể, người ta lại càng cảm thấy không hoảng sợ, có lẽ là do sợ hãi đến một mức độ nhất định sẽ có một loại cảm xúc phản kháng.

Những thi thể này có già có trẻ, toàn bộ đều bị đông cứng như đá màu xanh tím.

Lý Đông thấy có một số người mang theo pháp khí bằng đồng, đều đã hoàn toàn rỉ sét xanh lè.

Hầu như toàn bộ phần thân dưới của các thi thể đều hợp nhất với đá bên dưới, xem ra không có khả năng xảy ra thi biến.

Mặc dù vậy, mọi người vẫn rất cẩn thận, cầm móng lừa đen trong tay, để phòng bất trắc.

Tìm kiếm nửa ngày, vẫn không thu hoạch được gì.

Lý Đông trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác vô cùng không tốt.

Hắn đột ngột quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Bàn Tử không biết từ lúc nào đã ngừng tìm kiếm, mà đang đứng trong đống thi thể phía dưới, mặt hướng về nơi âm u đó, không hề động đậy.

Tôi không phải Hứa Tiên, cũng không phải Ninh Thái Thần.

Quan trọng hơn, thân phận "chồng" này của tôi là hàng giả.

Đèn pin chiếu về phía đó, bị những thi thể xung quanh che khuất, bóng đổ chồng chất lên nhau, mơ hồ không ngừng lay động, khiến người ta khó nhìn rõ.

Nhưng Lý Đông dù sao cũng có ưng nhãn, vừa vận chuyển, tuy vẫn có chút nhiễu, nhưng cuối cùng cũng nhìn rõ.

Cả khuôn mặt Bàn Tử đều biến thành màu xanh tím, biểu tình đờ đẫn âm u, quá giống với thi thể bên cạnh, gần như y hệt.

Nhưng rõ ràng là một người sống sờ sờ.

Cảnh tượng quỷ dị như vậy, lập tức khiến người ta toát mồ hôi lạnh.

Lý Đông nhẹ nhàng gọi một tiếng, Bàn Tử lại không hề phản ứng, giống như một bức tượng điêu khắc, không hề động đậy.

Thật sự không ổn rồi.

Những người khác cũng phát hiện ra, đèn pin đều chiếu về phía đó, trong nháy mắt, sắc mặt mọi người đều trở nên khó coi.

Lý Đông từ từ bò về phía Bàn Tử.

Trong quá trình này, Bàn Tử từ đầu đến cuối không hề nhìn hắn một cái, ngay cả tròng mắt cũng không chuyển động.

Giống như những bức tượng mà những nghệ sĩ đường phố đóng giả, sừng sững bất động.

Chắc chắn đã xảy ra chuyện, nhưng rốt cuộc nguyên nhân là gì?

Lý Đông vừa suy đoán, vừa từ từ tiến lên.

Sau khi xuống được mấy tầng ruộng bậc thang, đến bên cạnh Bàn Tử, Lý Đông mới chú ý, phía sau Bàn Tử, có mấy thi thể màu xanh đen đang ngồi xếp bằng.

Nhưng, trong đó có một thi thể, lại khác biệt hoàn toàn với những thi thể khác!

Cái đầu của thi thể đó cực lớn, gần gấp ba lần người bình thường, ngũ quan đều không nhìn rõ, giống như một đứa trẻ sơ sinh chưa phát triển hoàn thiện có cái đầu to.

Một cái lưỡi kỳ quái, từ miệng của thi thể kia thò ra, quấn quanh cổ Bàn Tử.

Tay Lý Đông nắm chặt chuôi kiếm Trấn Yêu.

Nhưng tình huống hiện tại, hắn thật sự không dám tùy tiện ra tay.

Không sợ một vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Chương 260

Cái lưỡi của thi thể kia đang quấn quanh cổ Bàn Tử, nếu đột ngột bộc phát, tình hình cũng có thể xấu đi nhanh chóng.

Đúng lúc này, cơ thể Bàn Tử đột nhiên ngã ngửa ra sau, sau đó bị kéo đi nhanh chóng.

Con Tống tử đầu to kia co rúm lại bò đi, dùng lưỡi kéo Bàn Tử, bắt đầu nhanh chóng kéo xuống phía dưới dốc.

Bàn Tử cứng đơ như đá, không hề có chút phản kháng.

Lý Đông không còn chút do dự nào nữa, như hổ vồ mồi, nhảy một phát.

Lúc này, bất kể hậu quả, đều phải cược một phen.

Không thể để mặc con Tống tử đầu to đó kéo Bàn Tử đi như vậy.

Tốc độ ra tay của Lý Đông vô cùng nhanh, nhưng phản ứng của con Tống tử đầu to kia cũng không hề chậm.

Tay nó đột nhiên vươn ra.

Vừa vươn ra, đã dài đến một trượng.

Lúc này, kiếm Trấn Yêu trong tay Lý Đông chỉ cách đầu con Tống tử có mấy thước.

Nhưng tay của con Tống tử đầu to đã ở bên cạnh cơ thể Lý Đông.

Nếu Lý Đông vẫn không thay đổi tư thế, cho dù một kiếm đâm trúng đầu con Tống tử đầu to, cơ thể hắn cũng sẽ bị tay của con Tống tử đầu to quét trúng.

Nếu ở trên mặt đất bằng phẳng, đây không phải là vấn đề quá lớn.

Với cơ thể của Lý Đông, cho dù chịu đựng cũng không có vấn đề gì.

Nhưng lúc này thực tế là đang ở bên cạnh vách đá.

Chỗ họ đang đứng là những gờ đá nhô ra giống như ruộng bậc thang.

Mỗi tầng của những gờ đá này chỉ nhô ra hơn một thước, từ trên xuống dưới có khoảng ba mươi tầng.

Lúc này họ đang ở giữa, nói cách khác, phía dưới có hơn mười tầng gờ đá nhô ra.

Xuống nữa, là vách đá cheo leo.

Ở nơi này bị tay của con Tống tử đầu to quét trúng, e là cơ thể Lý Đông sẽ bị quét xuống vách đá.

Lý Đông không thể không đổi chiêu, thân hình đột ngột xoay một vòng, trường kiếm từ dưới lên trên, chém về phía cánh tay dài của con Tống tử đầu to.

"Két!" một tiếng thét thảm thiết chói tai, vang lên đột ngột trong hang động sâu thẳm.

Kiếm Trấn Yêu sắc bén đến mức nào, tuy rằng cánh tay của con Tống tử đầu to vô cùng cứng rắn, nhưng cũng bị một kiếm chém đứt.

Giây tiếp theo, bóng dáng con Tống tử đầu to đột nhiên biến mất.

Ngay sau đó, bóng dáng Bàn Tử cũng không thấy đâu.

Lý Đông nhảy xuống, liền thấy ở nơi biến mất, có một cái động đường kính khoảng ba thước hướng vào bên trong.

Con Tống tử đầu to đã chui vào trong động.

Cơ thể Bàn Tử cũng bị nó kéo vào, chỉ còn lại hai cái chân ở bên

ngoài.

Lý Đông vội vàng nắm lấy chân Bàn Tử, liều mạng kéo ra ngoài.

Sức của con Tống tử đầu to cực lớn, lưỡi của nó siết chặt vào cổ họng Bàn Tử, gần như đã cắm vào trong thịt.

Gân xanh của Bàn Tử nổi lên, hai mắt trợn trắng, gần như sắp không xong rồi, Lý Đông vẫn không hề buông tay.

Lúc này mà buông tay, Bàn Tử chỉ có một con đường chết.

Nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, Bàn Tử không bị xé thành hai đoạn mới lạ.

Lý Đông vội vàng đưa kiếm Trấn Yêu vào, nhắm thẳng vào lưỡi của con Tống tử đầu to mà chém một kiếm.

Lập tức, trong động truyền ra một tiếng hét a, lưỡi của con Tống tử đầu to đứt lìa, cơ thể Bàn Tử lỏng ra, bị Lý Đông kéo ra ngoài.

Cái lưỡi bị cắt đứt vẫn còn siết chặt trong cổ họng Bàn Tử, dường như có sức co rút tự nhiên.

Lý Đông vội vàng kéo cái lưỡi đứt ra, tiện tay ném vào vực sâu bên cạnh.

Hắn dùng sức ấn vào ngực Bàn Tử, cơ thể Bàn Tử lúc này mới động đậy, bắt đầu sờ cổ thở hổn hển và ho sặc sụa.

Lúc này, mọi người đều đã đi tới, Ngô Tà và Hồ Bát Nhất vội vàng vỗ lưng cho Bàn Tử, vỗ nửa ngày, Bàn Tử mới thở lại được, lòng còn sợ hãi nhìn cái động rách kia một cái, nói: "Đông ca, lần này, cái mạng này của tôi, thật sự là bị cậu từ quỷ môn quan giật lại đấy." Lý Đông ha ha cười lớn, nói: "Cậu mạng lớn, chết không được đâu." "Vừa rồi chuyện gì vậy, sao lại giống tượng Phật Di Lặc không động đậy thế?" Ngô Tà không hiểu hỏi.

“Quỷ mới biết chuyện gì.

Tôi đang đi, đột nhiên cảm thấy cổ lạnh buốt, sau đó không thể động đậy được nữa.” “Tôi có thể nhìn thấy, cũng có thể nghe thấy, nhưng cơ thể giống như bị đóng băng, không thể cử động, cho dù tôi có dùng sức thế nào, ngay cả tròng mắt cũng không thể xoay được.” “Tôi cảm giác ngay cả hô hấp và tim đập cũng không còn, bị đóng băng đột ngột.

Nếu không phải Đông ca phát hiện kịp thời, thêm một lát nữa thôi, tôi cũng giống như những người ở đây, cũng hóa thành một pho tượng La Hán bằng xương bằng thịt.” Nghe Bàn Tử nói vậy, Hồ Bát Nhất đột nhiên lên tiếng: “Chẳng lẽ những người ở đây, đều bị con Tống tử đầu to kia biến thành như vậy?” Suy đoán này quá đáng sợ, Lý Đông lắc đầu, nói: “Nhiều người như vậy, lại vừa vặn ngồi ở vị trí như vậy chết cóng, không thể nào là do con Tống tử đầu to làm.” “Thậm chí không có khả năng là bị ép buộc, mà là chủ động, ít nhất là bán tự nguyện, nếu không, thi thể sẽ không có bộ dạng như vậy.” Họ ngồi quá ngay ngắn, giống như La Hán, nếu là ép buộc, trừ phi trói chặt cơ thể họ, nếu không, tuyệt đối không thể.

Nhưng trên người họ không có dây thừng.

“Con Tống tử vừa rồi là sao vậy?” Dương Tuyết Lỵ nhìn cái động rách một cái, nói: “Tại sao những thi thể này đều không biến đổi, duy độc lại có một con Tống tử như vậy?” Đây quả thực là một vấn đề.

Chương 261

Ở đây có nhiều thi thể như vậy, đều không xảy ra thi biến, tại sao lại xuất hiện một con Tống tử đầu to?

"Đó có khả năng là một cái thi thai, vị trí của thi thể đó, khẳng định là huyệt dưỡng thi của toàn bộ linh cung, thi thể đó vừa vặn ở ngay điểm đó, thời gian lâu dài, đã có biến hóa, biến thành Tống tử đầu to, thêm mấy trăm năm nữa, e là sắp thành tinh rồi." Hồ Bát Nhất vừa nói xong câu đó, dường như nghĩ ra điều gì, biểu tình đột nhiên trở nên kỳ quái.

Ngô Tà đột nhiên lên tiếng: "Đây không phải là một long mạch giả sao?

Sao lại xuất hiện huyệt dưỡng thi?

Chẳng lẽ đây là một cái bẫy liên hoàn?" Cái gọi là bẫy liên hoàn, là đem đồ thật làm thành đồ giả, rồi bên ngoài lại làm một lớp đồ thật.

Sau đó để lại một chút sơ hở, để người khác nhìn thấu, tưởng rằng là giả.

Như vậy, có thể qua mắt được.

Giả làm thật thì thật cũng là giả.

Hồ Bát Nhất gật đầu, nói: "Đúng vậy, là giả, trên long mạch giả sao lại có huyệt dưỡng thi?

Ngôi mộ này khẳng định là thật." Mọi người lúc này mới hoàn hồn.

Cũng đúng.

Nước Đông Hạ không phải là một quốc gia đặc biệt lớn.

Dù có dốc toàn lực quốc gia, để xây dựng một hoàng lăng quy mô lớn như vậy cũng cực kỳ không dễ, làm sao có thể tốn công sức lớn như vậy, chỉ để tạo ra một ngôi mộ giả?

Chỉ là, trước đó khi nhìn thấy con rùa đá, họ đều đã có định kiến rằng ngôi mộ này là giả.

Nếu không phải là giả, tại sao nơi đó không có quan tài, chỉ có rùa đá?

Nếu không phải âm kém dương sai, vào được đây, nhìn thấy huyệt dưỡng thi và thi thai, e là họ thật sự sẽ ra ngoài, và sẽ không bao giờ vào đây trộm mộ nữa.

Xem ra, vị kiến trúc sư kia thông minh lại bị thông minh hại.

Nếu không tạo ra nhiều phiền phức như vậy, để Lý Đông và mọi người thuận lợi rút đi, chắc chắn sẽ không phát hiện ra nơi này, sẽ cho rằng ngôi mộ này là mộ giả.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, đây cũng là chuyện khó tránh khỏi.

Đối phương đã tốn công sức lớn như vậy để khiến người vào mộ tưởng là giả, sẽ không dễ dàng để họ rời đi.

Nếu không, đó cũng có thể trở thành một sơ hở.

Thông suốt một điểm, mọi người mới bừng tỉnh đại ngộ.

Trước đó đào ra là rùa đá, vậy thì, quan tài thật ở đâu?

Bây giờ xem ra, sâu dưới lòng đất chắc chắn có địa cung, chỉ không biết làm thế nào để đi xuống.

Bàn Tử vẫn đang thở hổn hển, vừa rồi thật sự đã bị dọa cho khiếp vía.

Đại Kim Nha liền trêu chọc: "Bàn gia, nghe tiếng hét a lúc nãy, đó là một con thi thai nữ, ước chừng là ở đây quá cô đơn, thấy ông và nó

có thân hình tương tự, nên kéo ông xuống bầu bạn.

Cái này gọi là duyên âm địa phủ se rồi.” Bàn Tử cười khổ, đẩy ông ta một cái: “Mẹ nó chứ, ông mới giống.” Đại Kim Nha cười né cú đẩy, ngửa người ra sau.

Tất cả mọi người đều không ngờ rằng, đúng lúc này, đột nhiên, cái đầu thai nhi khổng lồ kia lại từ trong động thò ra.

Máu me đầy miệng, cắn chặt vào chân của Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha căn bản không kịp phản ứng, liền bị kéo mạnh vào trong cái động đó.

Con quái vật này dám ra ngoài, tốc độ vô cùng nhanh, còn nhanh hơn cả con sói xám đột ngột tấn công người.

Thi thai lóe lên rồi biến mất, ngay cả Lý Đông cũng có chút không phản ứng kịp.

Nhưng, dù sao phản ứng của hắn cũng nhanh hơn người thường rất nhiều, khi nửa người Đại Kim Nha bị lún vào trong động, Lý Đông đã nắm lấy tay ông ta.

Con Tống tử đầu to rõ ràng không muốn buông ra, Đại Kim Nha liều mạng giãy giụa, vẫn không thể thoát khỏi nó.

Lúc này, Bàn Tử cầm súng, nhắm vào con Tống tử đầu to bên dưới “pằng pằng” hai phát, lưỡi của nó cuối cùng cũng hơi lỏng ra, nhân cơ hội này, Lý Đông kéo Đại Kim Nha ra ngoài.

“Thấy chưa, xem ra, vợ của ông thích ông hơn một chút.” Bàn Tử lập tức bắt đầu phản công.

Đại Kim Nha sợ đến mức nói không nên lời, xua tay: “Thôi, chúng ta huề nhau.” Trong lúc nói chuyện, con Tống tử đầu to lại từ bên trong thò đầu ra.

Lần này, Lý Đông đã có chuẩn bị, ánh kiếm Trấn Yêu lóe lên, từ trên xuống dưới, từ đầu con Tống tử đầu to đâm vào thân thể.

"Soạt." Có thể là do bị Lý Đông đâm một kiếm, con Tống tử đầu to không còn sức lực để bám vào đường hầm nữa, lăn xuống dưới.

Trong động truyền ra tiếng lăn lóc, càng lúc càng xa, cho đến khi cuối cùng biến mất.

Cái động này, xem ra rất sâu.

Con Tống tử đầu to bị đâm chắc chắn đã bị thương nặng, nhưng có chết hay không thì không chắc.

Sức lực của thứ này cực lớn, phản ứng cũng nhanh.

Nhưng trong mắt Lý Đông, ý thức chiến đấu của nó rất bình thường, kỹ xảo chiến đấu gần như bằng không.

Nếu không, nếu nó linh hoạt hơn một chút, độ khó để đối phó sẽ tăng gấp mười.

Chương 262

Hơn nữa, con Tống tử đầu to rõ ràng có răng nanh sắc bén, nhưng không biết vì sao, hai lần cuốn người vừa rồi, đều dùng lưỡi.

Nếu nó dùng răng nanh, đầu của Bàn Tử chắc chắn đã bị cắn đứt, chân của Đại Kim Nha cũng đã gãy.

Hồ Bát Nhất đột nhiên nhíu mày, nói: "Không đúng, ở đây có một cái dưỡng thi thai có thể giải thích được, nhưng đường hầm này thì hoàn toàn không giải thích được." Lý Đông cười nói: "Có gì kỳ lạ sao?

Ai quy định ở đây không được đào hầm đâu." Hồ Bát Nhất cười nói: "Nhưng không thể đào lung tung.

Bố cục ở đây, cũng đều là theo 《Táng Kinh》, 《Táng Kinh》 mở đầu đã nói "Táng giả, tàng dã, thừa sinh khí dã", sinh khí là âm dương khí, táng người cũng phải dưỡng âm dương khí." "Trong 《Táng Kinh》 nói mộ của vua chúa "thế như vạn mã, tự thiên hạ", bố cục chúng ta đang thấy chính là loại này, nhưng nếu ở đây thêm một cái đường hầm, phong thủy của cả ngôi mộ đã thay đổi." "Giống như trên lưng một con rồng bị đục một cái lỗ, khí đều đã thoát ra ngoài.

Như vậy, mộ đại cát biến thành mộ đại hung, không nên chứ?" Lý Đông nghe mà ngơ ngác, nửa hiểu nửa không.

Ngô Tà ở bên cạnh tiếp lời: "Người thiết kế ngôi mộ này, tất nhiên là đại sư phong thủy hàng đầu, không có lý do gì lại phạm phải sai lầm sơ cấp như vậy." "Chẳng lẽ là cố ý?

Để lại một cái đường hầm, để hại mộ chủ sao?" Hồ Bát Nhất nói: "Chả trách quốc vận của nước Đông Hạ không thịnh, lẽ nào là do ngôi mộ này?" Nói vậy có hơi huyền hoặc.

Vận mệnh của một quốc gia, thật sự có thể do một khu mộ quyết định sao?

E là không phải đâu.

Dù sao, Lý Đông cũng không tin lắm vào điều này.

Nhưng, hắn đột nhiên nghĩ ra, nói: "Chẳng lẽ là Vong Xà Mi Đồng Ngư?" Vong Xà Mi Đồng Ngư là một cục phong thủy khổng lồ, cuối cùng hội tụ khí vào đầu rồng, cũng chính là ngôi mộ lớn mà họ đang ở.

Thủ bút lớn như vậy, cũng có thể thấy người xây dựng ngôi mộ này có thể nói là đã dốc hết tâm huyết.

Hẳn là không tồn tại chuyện cố ý hại mộ chủ.

Nếu không, tốn công sức lớn như vậy làm Vong Xà Mi Đồng Ngư để làm gì?

Trong lúc mọi người đang vắt óc suy nghĩ mà không ra, Bàn Tử đột nhiên đập mạnh vào đùi, nói: "Tôi biết chuyện gì rồi." Nghe Bàn Tử nói vậy, mọi người lập tức dỏng tai lên nghe.

"Đây chắc chắn là do những người thợ xây mộ lén lút đào đường hầm." Bàn Tử vô cùng khẳng định nói.

Lý Đông ngẩn người, hỏi: "Tại sao lại nói vậy?" Bàn Tử nói: "Vừa rồi không phải đã nói sao?

Đường hầm xuất hiện ở đây không phù hợp với bố cục phong thủy, sẽ làm hỏng phong thủy, chủ nhân ngôi mộ không thể nào cố ý phá hoại phong thủy, người thiết kế và xây dựng ngôi mộ này cũng sẽ không, vậy chỉ có một khả năng.

Những người thợ xây mộ đã lén lút đào một đường hầm.

Người thiết kế và chủ nhân ngôi mộ đều bị lừa." Dương Tuyết Lỵ

không hiểu hỏi: “Những người thợ xây mộ tại sao lại phải đào một đường hầm như vậy?

Không có lý do gì cả?” Bàn Tử nhìn vào đường hầm, nói: “Chim bay hết, cung tốt cất.

Mộ xây xong rồi, những người thợ này không còn giá trị tồn tại.

Kẻ thống trị đều sẽ tàn nhẫn dùng thợ để bồi táng, trực tiếp bịt kín lối ra của ngôi mộ, khiến họ đều chết ở bên trong.” “Những người thợ này không thể không biết điều này, do đó, khi xây mộ, họ đã lén lút đào một đường hầm ra ngoài, để phòng sau này xảy ra biến cố, có thể từ đường hầm này trốn thoát.” “Ngôi mộ lớn như vậy, lại được xây trên núi cao, với năng suất thời đó, e là phải mất sáu bảy mươi năm mới có thể hoàn thành, những người thợ có đủ thời gian để có thể đào ra một đường hầm trốn ra thế giới bên ngoài.” Không thể không nói, suy đoán này của Bàn Tử có mấy phần đạo lý, nhưng Lý Đông vẫn cảm thấy có gì đó không đúng.

“Có khả năng là do những kẻ trộm mộ bên ngoài đào không?” Ngô Tà đột nhiên đưa ra một giả thuyết khác.

“Cũng có khả năng.” Bàn Tử nhìn xung quanh, nói: “Nếu kẻ trộm mộ đào một đường hầm dài như vậy vào đây, tại sao lại không phá hoại một chút nào ngôi mộ này?

Nếu tôi tốn công sức lớn như vậy, đào một đường hầm dài vào mộ, chắc chắn sẽ đem tất cả mọi thứ bên trong dọn sạch.” Hồ Bát Nhất gật đầu, nói: “Đúng vậy, người có thể tốn công sức lớn như vậy để đào đường hầm, chỉ có phái Bàn Sơn, những người đó đều là vua phá hoại, nếu họ thật sự đã vào đây, ngôi mộ này chắc chắn không thể được bảo tồn tốt như vậy.” “Có lẽ, sau khi vào đây họ đã chết ở bên trong, cho nên không kịp phá hoại?” Hồ Bát Nhất hơi ngẩn người, khả năng này cũng không phải là không có.

“Tôi thấy mọi người đừng đoán nữa, hay là vào trong xem đi.” Đại Kim Nha đề nghị.

Lý Đông cũng cảm thấy đây là một cách hay.

Mọi người thương lượng một hồi, quyết định vào động.

Thi thai đầu to có thể ở bên trong, cũng không biết vừa rồi đã chết hay chưa.

Để chăm sóc mọi người, Lý Đông đi ở phía trước, phía sau là Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, Ngô Tà, Dương Tuyết Lỵ, Đại Kim Nha.

Thuận Tử đi ở cuối cùng.

Vốn dĩ hắn không muốn vào, nhưng mọi người đều đã vào, để một mình hắn ở lại giữa một đống thi thể, thật sự không có lá gan lớn như vậy, do đó cũng đi theo.

Cái động này ban đầu dốc xuống khoảng bốn mươi độ, phía dưới rất sâu, đường hầm lúc đầu rất thấp, chỉ có thể từ từ bò về phía trước.

Địa thế dốc, trông có vẻ hơi đáng sợ.

Lý Đông ném xuống một cây que huỳnh quang, ánh sáng lạnh màu vàng nhanh chóng lăn xuống, ở nơi xa nảy lên mấy cái, rồi biến mất.

Lý Đông bò về phía trước, chui vào trong đường hầm.

Đường hầm được đào rất thô sơ, đá lởm chởm, dường như có chút cọ vào người.

Lý Đông vừa bò vừa quan sát những tảng đá bên cạnh.

Đây đều là đá bazan được hình thành khi núi lửa phun trào, trên đó có rất nhiều bong bóng khí.

Mật độ của những tảng đá này không ổn định, có những tảng

cứng như sắt, có những tảng mềm như đậu phụ.

Không biết khi đào năm đó tình hình như thế nào.

Cứ như vậy đi xuống khoảng một hai trăm mét, phía dưới cuối cùng cũng xuất hiện một đường hầm mới.

Ở nơi này, rẽ một khúc cua lớn, và đường hầm cũng rộng ra rất nhiều, có thể đứng được.

Chương 263

Lý Đông chú ý trên mặt đất có rất nhiều chất lỏng màu đen, hẳn là dịch thể của thi thai, nhưng không thấy bóng dáng của thi thai đâu, có thể đã đi sâu hơn vào trong hang động.

Sức sống của thứ này cũng thật mạnh mẽ, như vậy mà cũng không chết.

Có lẽ là vì nó vốn dĩ đã là một vật chết.

Đường hầm này tuy đã rẽ một khúc cua, nhưng vẫn dốc xuống, chỉ là độ dốc đã thoải hơn rất nhiều, và cũng rộng hơn nhiều.

Đi xuống theo đường hầm, đi liên tục sáu tiếng đồng hồ, vẫn chưa đi đến cuối.

Bây giờ cuối cùng cũng có thể khẳng định là do thợ đào.

Những kẻ trộm mộ không thể nào đào một đường hầm sâu như vậy.

Để đào một đường hầm như vậy, thời gian hoàn thành tuyệt đối phải tính bằng chục năm.

Nhưng chắc chắn không có kẻ trộm mộ nào tốn mười mấy năm để đào một đường hầm, chỉ để vào một ngôi mộ còn không rõ ràng.

Phong thủy của ngôi mộ này vốn rất tốt, nhưng bị đường hầm này đào một cái, giống như đục một cái lỗ trên thân rồng, cho dù là rồng thế nào cũng không chịu nổi.

Trong lòng, Lý Đông vội vàng cảnh báo bản thân, nhất định phải giữ vững lập trường.

Có chút vị của tự làm tự chịu.

Những người thợ chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ đào một đường hầm như vậy, khả năng duy nhất là họ lo lắng sẽ xảy ra chuyện không hay.

Thậm chí có thể đã nghe ngóng được phong thanh.

Quả nhiên, ở đâu có áp bức, ở đó có phản kháng.

Những người thợ tuy không trực tiếp tạo phản, nhưng đào một đường hầm như vậy, cũng đã phá hoại phong thủy của ngôi mộ này.

Có thể nói, tâm huyết xây mộ của Vạn Nô Vương hoàn toàn uổng phí, thậm chí còn phản tác dụng.

Đường hầm này thật sự dài đến mức không thể tưởng tượng, cũng không biết đã rẽ bao nhiêu khúc cua, mọi người đều có chút chóng mặt, không biết rốt cuộc đang ở vị trí nào.

Một khi sắc dục làm mờ mắt, bị Nữ vương Tinh Tuyệt phát hiện ra sự thật...

Lý Đông ước chừng sắp đi đến chân núi.

Nếu ở nơi này có một đường hầm đi thẳng ra ngoài, e là bên ngoài sẽ là ngôi làng dưới chân núi.

Trên vách đá hai bên, đầy những vết trầy xước lưu ly, một lượng lớn nham thạch nóng chảy với đủ màu sắc khác nhau bao phủ tất cả các tảng đá, trên đó kết đầy sương băng trong suốt, giống như những cột nước ngưng tụ xếp thành hàng.

Đoạn này hẳn là đã tận dụng hang động dung nham tự nhiên, chỉ tiến hành một chút sửa chữa nhân tạo.

Đi suốt chặng đường, không gặp phải bất kỳ thứ gì, sạch sẽ một cách lạ thường, ngay cả một con chuột cũng không có.

Nhưng không biết vì sao, Lý Đông vẫn luôn cảm thấy trong lòng

vô cùng bất an.

Tinh Tuyệt Nữ Vương giống như đã ngủ thiếp đi trong ưng phù, Lý Đông gọi nhiều lần cũng không có hồi âm.

Đèn pin chiếu vào hang động, lưu ly và mica tan chảy tạo ra sự phản xạ, khiến ánh sáng xung quanh tạo ra một hiệu ứng vô cùng mộng ảo, giống như một buổi trình diễn ánh sáng tuyệt vời nhất, khiến người ta không thể rời mắt, vô cùng đẹp.

Đi được một đoạn, phía trước đột nhiên không có đường.

"Chuyện gì vậy?" Lý Đông vô cùng khó hiểu.

Nơi này, không nên không có đường đi.

Dù sao, suốt chặng đường, họ đều không phát hiện có bất kỳ ngã rẽ nào.

Nhưng sự thật bày ra trước mắt, phía trước thật sự đã bị bịt kín.

Mọi người đều nhìn nhau ngơ ngác.

Tuyệt đối không thể nào.

Dù là ai, đã bỏ ra công sức lớn như vậy để đào một đường hầm, không thể nào đến nơi này lại cụt lủn.

Nếu thế thì đào con đường này ra để làm gì?

Lý Đông suy nghĩ một chút, rút Trấn Yêu Kiếm ra, đâm một nhát vào khối đá phía trước.

Vừa đâm vào liền phát hiện ra, khối đá này dày khoảng một thước, phía bên kia lại là khoảng không.

Điều này có thể cảm nhận được từ lực truyền đến trên thân kiếm.

Nếu là đá đặc, chắc chắn sẽ cần nhiều sức hơn mới có thể đâm sâu.

Nhưng Lý Đông vừa đâm vào đã cảm thấy chỉ có lúc ban đầu là gặp trở lực.

Lý Đông di chuyển Trấn Yêu Kiếm, vạch một vòng lớn trên khối đá phía trước, sau đó rút kiếm ra rồi tung một cước. "Ầm!" Khối đá đã bị cắt rời đổ ầm xuống, sau đó rơi thẳng xuống dưới.

Khung cảnh trước mắt đột nhiên trở nên quang đãng.

Dưới ánh sáng trắng, một miệng núi lửa khổng lồ với đường kính ít nhất ba cây số hiện ra trước mặt mọi người.

Chương 264

Một cái lòng chảo khổng lồ được hình thành từ đá bazan màu xám, trông như một cái bát đá khổng lồ.

Đứng trên thành bát, họ chỉ như mấy con kiến nhỏ, vô cùng bé nhỏ.

Một miệng núi lửa ẩn giấu dưới lòng đất, quả thực là một kỳ tích.

Bên trong lòng chảo phủ đầy những cây cối đã chết khô, rõ ràng miệng núi lửa này từng lộ ra ngoài không khí.

Nơi đây vốn dĩ hẳn là một "khu rừng dưới lòng đất", có thể do núi lửa phun trào, hoặc hoạt động núi lửa đột ngột, khiến cây cối nơi đây đều bị lưu hóa mà chết đi.

Giờ đây, hài cốt của khu rừng vẫn đứng sừng sững trong lòng chảo. "Nhìn kìa." Không biết ai đã hét lên một tiếng.

Lý Đông suy nghĩ một chút, dứt khoát cường hóa chiếc đèn pin.

Rất nhanh, trong tay anh xuất hiện một chiếc đèn pha khổng lồ, ánh sáng so với đèn pin ban đầu sáng hơn gấp vạn lần.

Dưới ánh sáng mạnh, Lý Đông nhìn thấy một quần thể kiến trúc hùng vĩ xuất hiện ở trung tâm lòng chảo núi lửa, sâu trong khu rừng dưới lòng đất.

Một tòa thành đá màu đen khổng lồ âm u, không thể nhìn rõ toàn bộ diện mạo. "Đó có phải là lăng mộ của Vạn Nô Vương không?" Dương Tuyết Lỵ kinh ngạc hỏi.

Không ngờ vị hoàng đế Đông Hạ này lại cho xây lăng mộ trên một miệng núi lửa.

Quy mô của quần thể kiến trúc này vượt xa sức tưởng tượng của Lý Đông.

Nếu những kiến trúc này là lăng mộ của Vạn Nô Vương, vậy thì quy mô của nó có lẽ có thể sánh ngang với Long Quân lăng rồi.

Ngoại trừ Thuận Tử, trên mặt tất cả mọi người đều mang một vẻ hưng phấn gần như cuồng nhiệt.

Đó không chỉ là niềm vui sướng khi cuối cùng cũng thấy được mục tiêu sau một chặng đường vất vả.

Quan trọng hơn, trộm mộ đại diện cho một loại dục vọng nguyên thủy nhất của con người.

Mưu cầu tài phú và khám phá cái chết, có lẽ là điều mà con người không thể tránh khỏi.

Tuy nhiên, đi xuống từ nơi này e rằng cũng là một vấn đề.

Không chỉ vậy, toàn bộ miệng núi lửa đều phảng phất một mùi vị kỳ lạ, hẳn là khí độc chứa lưu huỳnh, độc tính rất nặng, người thường khó mà sinh tồn ở đây.

May mắn là mọi người đều có mang theo mặt nạ phòng độc, liền lấy ra từ ba lô và đeo lên.

Ngay cả Thuận Tử cũng được chia một cái, chỉ duy nhất Lý Đông là không đeo. "Đông ca, anh không cần đeo mặt nạ phòng độc sao?" Dương Tuyết Lam kinh ngạc hỏi.

Lý Đông khẽ lắc đầu, nói: "Không cần đâu, thể chất của tôi khá đặc biệt, chút khí độc này không hạ gục được tôi đâu." Cơ thể anh đã được cường hóa đặc biệt thành Bách độc bất xâm chi thể, sau này lại nâng cấp thành Huyết mạch Thiên Thần, tuy chỉ là sơ cấp, nhưng nếu ngay cả chút khí độc này cũng không chống đỡ được thì cũng quá coi thường uy năng của Huyết mạch Thiên Thần rồi.

Nghe Lý Đông nói vậy, trong mắt Dương Tuyết Lam lóe lên tia sáng hiếu kỳ, rồi đột nhiên lại mỉm cười.

Người đàn ông của cô.

Lý Đông càng mạnh mẽ, cô chẳng phải càng nên vui mừng sao!

Còn về nguyên nhân cụ thể, mỗi người đều có bí mật nhỏ của riêng mình.

Ngay cả vợ chồng cũng không cần phải nói hết cho nhau.

Lúc này, họ thả dây thừng xuống, men theo vách đá và trèo xuống.

Lý Đông đi ở phía trước nhất, một tay bám vào dây thừng, cả người như đang đứng trên thang máy. "Vèo!", trong nháy mắt anh đã xuống đến đáy.

Thuận Tử không khỏi lè lưỡi, vừa rồi thấy Lý Đông biến ảo thuật ra một cái đèn pha lớn, trong lòng đã vô cùng kinh ngạc, giờ lại càng kinh ngạc hơn. "Đông ca, anh lợi hại quá.

Cái tài này của anh còn mạnh hơn lính đặc chủng trong quân đội của tôi nhiều." Nhưng nghĩ lại, trên núi tuyết cô gái kia (Tinh Tuyệt Nữ Vương), Lý Đông ngay cả nữ thần cũng có thể cưới về nhà, có đủ loại năng lực thần kỳ thì cũng không có gì lạ.

Đại Kim Nha cuối cùng cũng hiểu tại sao Bàn Tử và lão Hồ lại răm rắp nghe theo lời Lý Đông.

Bản lĩnh của Lý Đông quả thực không phải là thứ họ có thể sánh kịp.

Hắn có chút thầm bội phục sự thông minh của mình, đã sớm ôm được cái đùi lớn Lý Đông này.

Ngay sau đó, mọi người lần lượt đi xuống.

Không lâu sau, tất cả đã ở bên dưới.

Lý Đông nhìn quanh một vòng, dưới chân là con đường đá rộng bằng hai cỗ xe, gần như thẳng tắp dẫn về phía trước, đây là thần đạo của lăng mộ, dẫn thẳng đến cổng chính.

Cái gọi là thần đạo, thực chất là con đường dẫn đến cõi chết, cũng được gọi là thiên đạo.

Mở đường trước mộ, hai bên dựng cột đá.

Những cột đá này đa phần điêu khắc những nhân vật trong thần thoại, hoặc là những quái thú.

Chương 265

Đi dọc theo con đường, cứ cách năm mét, hai bên lại có một cột đá, những nhân vật được khắc trên đó đa phần không nhận ra, hoặc là trâu, ngựa, rồng, rắn, đủ loại quái vật, không kể xiết.

Tuy là điêu khắc, nhưng lại được tạc vô cùng sống động.

Đôi lúc, trong một thoáng thất thần, Lý Đông cảm giác những pho tượng này dường như sống lại.

Nhưng dù vận dụng cả Động Hư Chi Nhãn cũng không phát hiện ra vấn đề gì, anh liền không để ý nữa, cứ thế đi thẳng về phía trước.

Cuối cùng, họ đi đến dưới một cánh cửa đá.

Cửa đá vô cùng cao lớn, khung cửa xung quanh điêu khắc vô số con rết rồng.

Cửa đang mở, có thể nhìn thấu vào bên trong, ở một nơi không xa có một tế đàn.

Phía sau tế đàn là những bậc đá đổ nát, đó hẳn là hoàng lăng.

Lý Đông nhìn rất rõ, những cánh cửa như thế này có tổng cộng sáu cánh.

Hẳn là tượng trưng cho Lục đạo luân hồi.

Chỉ không biết sau khi đi vào sẽ gặp phải những gì.

Lý Đông đứng trước cửa, suy nghĩ một lát, cuối cùng mới quyết định nhấc chân bước vào.

Đúng lúc này, bên tai đột nhiên vang lên giọng nói của Tinh Tuyệt Nữ Vương. "Cẩn thận, đừng vào." Tinh Tuyệt Nữ Vương tỉnh lại vào lúc này khiến Lý Đông vui mừng khôn xiết.

Nàng cứ trốn trong ưng phù, không có chút phản ứng nào, Lý Đông đã sớm có chút lo lắng, chỉ sợ đã xảy ra vấn đề gì.

Ở trong mộ cổ, Tinh Tuyệt Nữ Vương từng nói, nơi này có sức mạnh khắc chế nàng rất mạnh.

Lý Đông cũng không làm gì được, chỉ có thể ép mình không nghĩ đến.

Không ngờ nàng lại tỉnh lại vào lúc này. "Sao vậy?

Mấy cánh cửa này có vấn đề à?" Lý Đông vội vàng hỏi. "Nơi Lục đạo luân hồi, cực dương và cực âm.

Trong dương sinh âm, trong âm có dương, âm dương hỗn độn, hình thành một loại cân bằng vi diệu, một khi tùy tiện tiến vào, sự cân bằng bị phá vỡ, tất sẽ sinh đại biến." Lý Đông nghe vậy sững sờ, vội hỏi: "Vậy ta phải làm thế nào mới vào được?" "Không có cách nào, ít nhất ta không biết cách." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói: "Lục đạo luân hồi có một sức mạnh kỳ lạ, cảm giác không thấy được, nhưng lại chân thực tồn tại, nếu tùy tiện tiến vào trong đó, nhiễm phải lực luân hồi, sẽ có hậu quả nghiêm trọng." Lý Đông đành phải dừng lại.

Rõ ràng cửa trước mắt đều đang mở, con đường cũng trống trải, nhưng anh lại không dám dễ dàng tiến vào. "Tôi ném một quả lựu đạn vào xem có phản ứng gì không." Bàn Tử nói: "Tôi cho nổ hết mấy cái cửa này, lực luân hồi chắc sẽ không còn tồn tại nữa nhỉ." "Ném đồ vật vào trong cũng sẽ nhiễm phải sức mạnh Lục đạo luân hồi." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói: "Ngươi nghĩ sức mạnh Lục đạo luân hồi dễ dàng tránh được như vậy sao?" Như vậy cũng không được, xem ra thật sự có chút khó giải quyết.

Khí độc ở đây rất nặng, ngoài Lý Đông ra, không ai có thể ở lại đây lâu, cho dù có đeo mặt nạ phòng độc.

Đã đi đến đây rồi, Vạn lý trường chinh lại bị kẹt ở bước cuối cùng, ai nấy đều sốt ruột.

Nhưng tình hình trước mắt, sốt ruột cũng vô dụng.

Lý Đông do dự hồi lâu, cuối cùng rút ra Trấn Yêu Kiếm. "Dù thế nào, tôi cũng phải thử một lần." Lý Đông nói.

Nếu bây giờ bỏ cuộc, anh tuyệt đối không cam lòng.

Tinh Tuyệt Nữ Vương trong ưng phù thở dài nói: "Phu quân nhất định phải thử, vậy thì hãy cầm Hoàng kim tỳ trong tay, có lẽ sẽ có chút tác dụng." Lý Đông nghe vậy, liền lấy Hoàng kim tỳ ra, một tay cầm Hoàng kim tỳ, một tay cầm Trấn Yêu Kiếm, chậm rãi tiến lên. "Tốc độ của chàng nhất định phải nhanh, càng nhanh càng tốt, phá hủy một cánh cửa, sau đó xuyên qua năm cánh cửa còn lại, lực Lục đạo luân hồi sẽ bị phá giải." Thấy Lý Đông kiên quyết ra tay, nàng cũng không lên tiếng ngăn cản nữa, mà đưa ra một vài phương pháp và đề nghị.

Lý Đông đột nhiên hỏi: "Sức mạnh Lục đạo luân hồi rốt cuộc là gì?" "Là sức mạnh âm dương." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói: "Âm cực sinh dương, dương cực sinh âm, âm dương tương sinh tương khắc, cái gọi là Lục đạo luân hồi, chính là hai loại sức mạnh này không ngừng chuyển hóa, hình thành một vòng tuần hoàn." Lý Đông lấy làm lạ: "Nếu là hai loại sức mạnh âm dương, tại sao lại là Lục đạo luân hồi?" "Sức mạnh âm dương đều có ba trạng thái, dương sinh, dương thịnh, dương diệt; âm sinh, âm thịnh, âm diệt.

Đó chính là lục đạo, sáu luồng sức mạnh, tuần hoàn tương sinh tương khắc, bất tử bất diệt." Lý Đông khẽ nhíu mày, Lục đạo luân hồi của Tinh Tuyệt Nữ Vương và Lục đạo luân hồi trong Phật giáo dường như không giống nhau.

Nhưng mà, tín ngưỡng trên thế gian, cách giải thích cũng mỗi nơi

mỗi khác.

Có lẽ, Lục đạo luân hồi của Tinh Tuyệt Nữ Vương và Lục đạo luân hồi của Phật gia chỉ là hai cách nói về cùng một vấn đề mà thôi.

Đối với những thứ này, Lý Đông luôn nửa tin nửa ngờ, cho dù bây giờ đã nhìn thấy cái gọi là nơi Lục đạo luân hồi.

Hồ Bát Nhất nhìn rất nhập tâm, dường như bị thứ này thu hút sâu sắc. "Tôi hiểu rồi." Hồ Bát Nhất đột nhiên vỗ tay, như điên như dại.

Sao vậy?

Lý Đông vội hỏi, có phát hiện gì sao? "Thiết kế mộ địa trên miệng núi lửa chính là để có được một nơi âm dương giao hội." Hồ Bát Nhất nói: "Miệng núi lửa thường có khí hỏa sơn bộc phát, đây là một ngọn núi lửa còn hoạt động, chứ không phải đã chết.

Nhìn tình hình ở đây, e rằng trong mấy chục năm qua, đã từng có những đợt bộc phát quy mô nhỏ." Lý Đông gật đầu, điểm này anh cũng nhìn ra. "Khí núi lửa là khí địa hỏa, nhưng đồng thời cũng là khí cực dương.

Sự thần diệu của vạn vật thế gian chính là ở đây." "Địa tâm là nơi cực âm, nhưng âm cực sinh dương, cho nên trong phong thủy, địa tâm ngược lại là nơi dương khí hội tụ." "Chúng ta đương nhiên không thể tiến vào địa tâm, nhưng núi lửa không nghi ngờ gì là nối liền với địa tâm." "Xây mộ bên cạnh miệng núi lửa, chính là tương đương với việc dẫn khí cực dương từ địa tâm vào trong mộ." "Đồng thời, nơi đây lại ở sâu dưới lòng đất, là nơi âm khí nặng nhất, đặt mộ ở đây càng mang đến nhiều âm khí hơn." Hồ Bát Nhất dừng một chút, nói: "Nếu tôi đoán không sai, ngôi mộ này chắc chắn đã dùng người để bồi táng, nhằm gia tăng âm khí." "Như vậy, âm dương chi khí hội tụ tại đây, liền hình thành nơi Lục đạo luân hồi." Lý Đông nghe xong vẫn không hiểu, hỏi: "Tốn nhiều công sức như vậy, làm ra một nơi Lục

đạo luân hồi, có tác dụng gì?" Hồ Bát Nhất cười nói: "Cậu còn nhớ cái thi thai đầu to mà chúng ta thấy trước đó không?" "Chính là mượn sức mạnh âm dương hòa hợp này để nuôi dưỡng thi thể, hy vọng sau khi chết có thể nhục thân thành tiên, trường sinh bất lão." Lý Đông lập tức sững người.

Chương 266

Mấy vị hoàng đế này, vì theo đuổi trường sinh bất lão mà cũng thật điên cuồng.

Lúc sống tốn vô số tâm huyết không nói, sau khi chết vẫn không chịu từ bỏ.

Nhưng nghĩ lại người đàn ông trong quan tài vàng kia, nào có khác gì đâu.

Hai người dùng phương pháp khác nhau, nhưng mục đích thì không nghi ngờ gì là hoàn toàn giống nhau. "Phá hoại nơi này, sẽ có hậu quả gì không?" Lý Đông không nhịn được lại hỏi.

Tinh Tuyệt Nữ Vương không lên tiếng, chỉ nói nhiễm phải sẽ rất phiền phức.Nắm tay cơ thể huyễn hóa của Nữ vương Tinh Tuyệt, anh quay trở lại bệ đá bên vách núi. "Sẽ bị sức mạnh âm dương xung kích." Hồ Bát Nhất nói: "Nơi này, âm dương đã hình thành một vòng tuần hoàn nhỏ, bị sáu cánh cửa vừa vặn khóa lại." "Nếu có người sống tiến vào bên trong, sự cân bằng này sẽ bị phá vỡ, âm dương khí bên trong sẽ bùng nổ, tạo thành một xung kích lớn đối với người sống." Thì ra là vậy.

Lý Đông cuối cùng cũng hiểu. "Trận pháp này không lớn, rất nhỏ, nhưng sức mạnh âm dương này rất huyền diệu, không ai nói rõ được hậu quả, có thể là bệnh dịch, cũng có thể từ đó nhiễm phải vận rủi, cũng có khả năng sẽ bị luồng sức mạnh này xung kích bị thương thậm chí chết ngay lập tức, những điều này đều là chuyện không chắc chắn." Nghe Hồ Bát Nhất nói vậy, Lý Đông hiểu rằng, tùy tiện tiến vào bên trong, rủi ro phải gánh chịu là rất lớn.

“Đông ca, chuyện gì vậy?” Dù sao, anh cũng có Huyết mạch Thiên

Thần.

Đối với người thường là tai ương, đối với anh, chưa chắc đã như vậy.

Sắc mặt Lý Đông biến đổi không ngừng, cuối cùng hạ quyết tâm.

Đi đến bên cạnh cửa, Lý Đông lại không đi vào trong, thân hình xoay một vòng, kiếm quang của Trấn Yêu Kiếm như vầng trăng, tỏa ra bốn phía.

Kiếm quang lướt qua thân cửa.

Cánh cửa đá cùng với khung cửa lập tức bị một kiếm cắt đứt, đổ xuống.

Mơ hồ, trong Động Hư Chi Nhãn của Lý Đông nhìn thấy một luồng màu đen, một luồng màu trắng, những thứ như khói như sương bay nhanh, tiến vào trong cơ thể anh.

Trong khoảnh khắc, tim anh đập nhanh đột ngột, máu chảy nhanh hơn, cả người như sôi trào.

Trong mắt Lý Đông, rõ ràng nhìn thấy con rết rồng trên vách đá bên cạnh đã thay đổi tư thế.

Con rết rồng trên hai vách đá, nếu không nhìn kỹ, thật sự sẽ không chú ý đến sự thay đổi của nó.

Thấy có biến hóa, Lý Đông vội vàng nhìn chằm chằm.

Nhưng, dù nhìn thế nào, cũng không nhìn ra chút khác biệt nào nữa. "Chẳng lẽ thật sự là mình vừa rồi hoa mắt?" Lý Đông đè nén nghi ngờ trong lòng, đi về phía cổng lớn của lăng mộ.

Toàn bộ phong cách kiến trúc của hoàng lăng có chút giống cung điện thời nhà Minh.

Lúc nhìn từ trên vách đá, quy mô khổng lồ, hoàng khí bức người,

do sử dụng nhiều loại đá màu đen đó, nên ngoài vẻ hùng vĩ, lại có vẻ có chút quỷ dị và thần bí.

Anh cẩn thận bước vào, vừa bước qua cánh cổng đổ nát, bên tai liền vang lên tiếng gió âm u gào thét.

Khắp nơi đều là cảnh tiêu điều và tàn phá, chỉ có một vài tòa lầu điện như miếu mạo sừng sững ở đó.

Ngô Tà nhìn quanh, nói: "Trong Táng Thư có viết, tứ đạo long lâu bàn bảo điện, cửu vĩ tiên xa nhập hoàng tuyền.

Nơi đây hẳn là điện thứ nhất trong tứ đạo long lâu." Tòa điện này diện tích rất lớn, hai bên có xe ngựa bằng đồng nghênh giá, ở bức tường sâu phía sau, hai bên trái phải mỗi bên có hai pho tượng màu đen, mặt mày hung tợn, mắt trợn trừng giận dữ, mơ hồ như có sát khí tỏa ra.

Cũng không biết là nhân vật thần thoại nào, đều không nhận ra, chỉ là bộ dạng đó cho người ta cảm giác đáng sợ.

Nước Đông Hạ này dường như thích những người và động vật đáng sợ kiểu này, Lý Đông đoán Vạn Nô Vương ở nước Đông Hạ đã thực hành một chế độ thống trị khủng bố nhất định.

Ở đây cũng không có gì đặc biệt, Lý Đông liền nhanh chóng đi qua, tiếp tục tiến về trung tâm hoàng lăng.

Đang đi, đột nhiên, Bàn Tử "Ái da" một tiếng, người nghiêng về phía trước, mắt thấy sắp ngã xuống đất.

Lý Đông mắt nhanh tay lẹ, vào lúc cơ thể Bàn Tử sắp ngã, anh nhoáng người một cái, kéo Bàn Tử lại. "Cảm ơn." Bàn Tử có chút cảm giác kinh hồn chưa định. "Chuyện gì vậy?

Ngay cả đi đường cũng đi không xong à?" Nơi đây toàn là mảnh ngói vỡ rơi vãi, quả thực không dễ đi.

Nhưng mọi người đều đang cẩn thận tiến về phía trước, người lớn ngã phần lớn đều là lúc không chú ý đi đường.

Theo lý, trong hoàn cảnh như thế này, hẳn là không dễ ngã mới phải. "Tôi cũng không biết chuyện gì, đột nhiên cảm giác như có thứ gì đó nắm lấy chân mình vậy." Nghe Bàn Tử nói vậy, Lý Đông liền vận dụng Động Hư Chi Nhãn, tìm kiếm khắp nơi trên mặt đất, tìm nửa ngày, nhưng vẫn không thu được gì. "Mau nhìn kìa." Dương Tuyết Lỵ đột nhiên ra tay, chỉ tay lên phía trên.

Lý Đông thuận theo hướng tay cô chỉ nhìn lên.

Chỉ thấy dưới xà ngang phía trên, treo lủng lẳng một hàng người, có đến mười hai người.

Những người này đều mặc quần áo hiện đại, trên mặt đeo mặt nạ phòng độc. "Chuyện gì vậy, có người khác tiến vào tòa đại điện này sao?" Đại Kim Nha kinh ngạc hỏi.

Từ trang phục của những người này, có thể thấy họ là người của thời đại này.

Chương 267

Trên người họ đều đeo một cái túi, bên hông đều đeo súng.

Tại nơi này, sao lại xuất hiện một đội ngũ như vậy?

Lại vì sao bị treo ở đây? "Tại sao trên người họ không có dây thừng, mà cũng có thể lơ lửng ở nơi cao như vậy." Giọng Thuận Tử run rẩy.

Hàng người đó treo dưới xà ngang, đầu cách xà ngang khoảng ba thước.

Điều kỳ lạ là, không có bất kỳ sợi dây nào buộc vào cơ thể họ, từ dưới nhìn lên, phảng phất như lơ lửng ở đó.

Lý Đông vận dụng Ưng nhãn, mới nhìn rõ, dưới cổ những người này, rõ ràng có một sợi tơ mỏng, treo vào cổ họ, họ bị treo lên như vậy.

Chỉ là sợi tơ đó vô cùng mỏng, từ dưới nhìn lên, căn bản không nhìn rõ, nên mới phảng phất như cơ thể họ lơ lửng trên không. "Có một sợi tơ treo, chỉ là rất mỏng." Lý Đông lên tiếng.

Mọi người nghe xong, cảm giác sợ hãi trong lòng mới hơi tan đi một chút.

Con người đối với sức mạnh bí ẩn chưa biết luôn có nhiều sợ hãi hơn, còn những thứ đã biết thì khác.

Lý Đông nhảy một cái, thân hình vọt lên cao mấy trượng, dưới xà ngang, Trấn Yêu Kiếm tuốt vỏ, chém về phía một trong những sợi tơ. "Bịch!" Một cỗ thi thể rơi xuống.

Thuận Tử và Đại Kim Nha nhìn mà mắt tròn miệng dẹt.

Công phu của Đông ca cũng quá lợi hại rồi.

Những người khác đã sớm quen, tự nhiên không có phản ứng gì.

Bàn Tử từ từ gỡ mặt nạ phòng độc của thi thể xuống.

Bên trong mặt nạ là một khuôn mặt của người nước ngoài trung niên, cả khuôn mặt méo mó, sắc mặt tái xanh, miệng há to đến kỳ lạ, dường như lúc chết đang hét lớn.

Cái chết hẳn là trong nháy mắt, cho nên biểu cảm lúc chết mới cô đọng mạnh mẽ như vậy.

Ngô Tà thấy sắc mặt tái xanh, lớn tiếng nhắc nhở: "Đừng chạm vào, nhìn sắc mặt hẳn, hẳn là chết vì trúng độc." Bàn Tử gật đầu, từ trong túi lấy ra một đôi găng tay, đeo vào.

Lật thi thể lại, từ trên cổ lấy ra một sợi tơ mỏng.

Sợi tơ màu trắng này chỉ to bằng dây câu cá, cũng không biết làm từ vật liệu gì mà có thể treo được một người.

Bàn Tử từ trên người lấy ra bật lửa, thử đốt nó.

Sợi tơ vẫn còn nguyên vẹn, không có một chút thay đổi. "Vật liệu gì vậy?" Ngô Tà kinh ngạc nói: "Nếu là kim loại thì không nên mềm như vậy." Bàn Tử suy nghĩ, lại từ trong ngực lấy ra một con dao găm, đưa cho Ngô Tà.

Hắn đưa tay kéo thẳng sợi tơ.

Ngô Tà cầm dao găm, liên tiếp rạch hai nhát, nhưng vẫn không cắt đứt được sợi tơ.

Hắn mạnh tay vung dao, lại chỉ thấy dao găm bị ép xuống, sợi tơ tuột khỏi tay Bàn Tử, vẫn còn nguyên vẹn, không có chút dấu hiệu đứt gãy.

Lúc này, ánh mắt Dương Tuyết Lỵ đột nhiên thay đổi, chỉ vào

người trên đất, nói: "Hắn, hắn đang động đậy." Chẳng lẽ nhanh như vậy đã xảy ra thi biến?

Người này chết chưa được bao lâu mà.

Đột nhiên cái "thi thể" đó co giật, tay mạnh mẽ nắm lấy tay Bàn Tử, mở mắt ra, người không ngừng run rẩy.

Bàn Tử giật mình, vội vàng giằng tay ra, lùi lại mấy bước.

Người đó nhìn Ngô Tà, lại nhìn Bàn Tử, rõ ràng ý thức đã có phần hồi phục.

Đột nhiên hắn lăn lộn trên đất, hét lên xé lòng, miệng càng lúc càng há to, há đến giới hạn mà con người tuyệt đối không thể há được, cổ cũng phình to, như sắp nổ tung, một lượng lớn chất lỏng tanh hôi từ trong miệng phun ra.

Đại Kim Nha không nhìn nổi nữa, lên đạn súng trường, "bằng bằng bằng" liên tiếp bắn ba phát, cuối cùng hắn mới không còn động đậy.

Tiếng súng vang vọng trong đại điện, vô cùng chói tai, Bàn Tử ngồi đó, thở hổn hển.

Biến cố vừa rồi đã dọa hắn không nhẹ.

Lúc này, chỉ thấy sau vai Bàn Tử, ló ra một khuôn mặt trắng bệch đang trợn mắt nhìn, nhìn kỹ, là một người kỳ lạ đang bò trên lưng Bàn Tử.

Bàn Tử dường như không hề hay biết.

Đại Kim Nha hét lên một tiếng, mọi người đều đồng loạt lùi lại một bước lớn.

Lý Đông đột nhiên cảm giác có thứ gì đó đã khóa chặt mình, phảng phất như chỉ cần cử động một chút, sẽ bị tấn công như vũ bão.

Không biết là thứ gì, hẳn là phản ứng tự nhiên sinh ra từ Huyết mạch Thiên Thần.

Trực giác nguy hiểm.

Lý Đông nắm chặt Trấn Yêu Kiếm, không dám động đậy.

Không chỉ một lần thân hình anh muốn di chuyển, nhưng luôn cảm giác nếu manh động, sẽ bị đòn tấn công tiếp theo đánh trúng.

Chương 268

Dù không chết, e rằng cũng bị thương nặng.

Đối với tất cả những gì xảy ra trong điện, anh đều nhìn thấy, nhưng không có bất kỳ phản ứng nào.

Đó không phải là nguồn nguy hiểm.

Lúc này không lo được cho Bàn Tử, phải tự vệ trước đã.

Lý Đông không có phản ứng, những người khác trong điện đã loạn lên...

Dương Tuyết Lỵ gần như theo phản xạ giơ súng lên, "cạch" một tiếng lên đạn, nhưng không lập tức nổ súng.

Bàn Tử bị động tĩnh bên cạnh dọa cho giật mình, không biết chuyện gì xảy ra.

Nhưng khi nhìn thấy hướng súng của Dương Tuyết Lỵ chỉ vào bên cạnh đầu mình, biết là không ổn.

Hắn lập tức ý thức được, quay đầu nhìn ra sau vai.

Vừa nhìn, đối mặt với khuôn mặt đó, Bàn Tử đờ người, cứng đờ tại chỗ.

Không cần kỳ quái như vậy, thực ra đều là tôi bịa ra cả.

Hai người cứ thế mắt to trừng mắt nhỏ, nhìn nhau đắm đuối.

Người này từ đâu ra?

Trong đầu Bàn Tử như nổ tung.

Vừa rồi lúc vào đã dùng đèn pin quét qua một lượt rồi.

Tuy không phải là quá kỹ lưỡng, nhưng một người to như vậy,

chắc chắn không thể trốn được.

Nói cách khác, lúc họ vừa vào, "người" này không ở đây, làm sao có thể đột nhiên xuất hiện trên lưng hắn?

Là oan hồn chết trong hoàng lăng?

Mọi người cũng thấy da đầu tê dại, lông tóc dựng đứng, không khỏi cũng cảm giác như có thứ gì đó đang bò trên lưng mình, cả người không tự tại.

Sắc mặt Bàn Tử trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không biết đây là nhân vật gì, lúc này cũng không biết phản ứng thế nào, người không dám động, nhưng lại làm một thủ thế, ra hiệu cho Dương Tuyết Lỵ nổ súng. "Chờ đã, xem kỹ lại, hình như không phải người sống." Thuận Tử xua tay. "Trông như vậy mà còn gọi là người sống được à?" Ngô Tà khẽ nói.

Thuận Tử từ từ di chuyển đèn pin về phía sau vai Bàn Tử.

Đèn pin chiếu lên, người đó bị ánh sáng chiếu vào, đầu quay lại.

Đó là một khuôn mặt không thể tả, cả khuôn mặt lõm vào.

Chỗ mũi chỉ có một cái lỗ lớn, hốc mắt sâu đến dị dạng, hai con mắt như đèn pin phản xạ ánh sáng.

Vô cùng hung tợn và đáng sợ.

Lý Đông đứng cách Bàn Tử không xa, vừa nhìn thấy, trong lòng đột nhiên kinh hãi.

Chẳng lẽ cảm giác của mình thật sự sai, "người" đang khống chế Bàn Tử mới là nguồn gốc?

Tâm trạng anh căng thẳng, trong lòng dấy lên một tầng sóng.

Lúc này, bên tai đột nhiên vang lên giọng của Tinh Tuyệt Nữ Vương: "Mau tránh ra." Không cần nàng nói, Lý Đông cũng đã cảm

nhận được.

Cái mùi vị của tử thần sắp giáng xuống.

Cơ thể anh ngửa ra sau, gần như song song với mặt đất di chuyển ngang ra năm, sáu mét.

Trong mắt anh nhìn thấy một viên đạn bay nhanh, từ nơi anh vừa đứng bay qua.

Nếu chậm nửa giây, chắc chắn sẽ bị đạn bắn trúng.

Lý Đông lập tức toát mồ hôi lạnh.

Thân hình nhảy một cái, bay lên xà ngang phía trên, ẩn vào bóng tối.

Trong đại điện không có tiếng súng vang lên, yên tĩnh một cách kỳ lạ.

Chỉ có tiếng "cạch cạch" nhẹ, nhưng lại không chỉ từ một nơi.

Nghe như gió thổi làm lay động những mảnh ngói, vang lên khắp nơi.

Chỉ có Lý Đông biết rõ, đó là tiếng lên đạn súng trường.

Nhưng lại bị che giấu trong tiếng gió, không nghe ra được nguồn gốc.

Những người khác đều không cảm giác được nguy hiểm, sự chú ý đều tập trung vào phía sau Bàn Tử.

Càng như vậy, Lý Đông càng cảm thấy kinh hãi.

Chẳng lẽ cái "người" sau lưng Bàn Tử và sự tồn tại trong bóng tối là cùng một phe?

Chương 269

Sao có thể chứ?

Con rối dù có biết bắn súng cũng không biết nhắm.

Huống hồ con rối cũng không có trí tuệ của con người, không thể nào hai con rối bàn bạc nhau để sắp đặt bẫy.

Thật là chuyện khó hiểu.

Nhưng Lý Đông lúc này căn bản không dám suy nghĩ nhiều, bởi vì dù đã ẩn mình trên xà ngang, anh cũng không cảm thấy nguy hiểm biến mất.

Ngược lại càng lúc càng đậm.

Phía dưới, Bàn Tử có chút không chịu nổi, nghiến răng, ra hiệu cho Dương Tuyết Lỵ mau nổ súng.

Hắn vừa mới nghiến răng, người trên lưng đột nhiên như bị kích thích, khuôn mặt lõm vào méo mó, người ngửa ra sau, đột nhiên miệng há ra, những chiếc răng nanh dài hai tấc, càng lúc càng há to, sắp vượt qua giới hạn mà con người có thể há được.

Dương Tuyết Lỵ vội vàng tì báng súng vào vai, nhắm vào cái miệng đó, "bằng" một phát.

Thứ đó phản ứng cực nhanh, né được.

Nhân cơ hội đó, Bàn Tử với tốc độ nhanh như chớp, lăn một vòng trên đất.

Thứ đó đã biến mất một cách kỳ lạ, không còn gì cả.

Phảng phất như tất cả vừa rồi chỉ là ảo giác. "Đông ca đâu?" Bàn Tử đứng dậy, nhìn trái ngó phải.

Mỗi lần gặp nguy hiểm đều là Lý Đông ra tay giải cứu.

Đông ca trong mắt hắn là biểu tượng của sự toàn năng.

Nhưng, lần này, Lý Đông lại không ra tay.

Vừa rồi sự chú ý của Bàn Tử đều tập trung vào khuôn mặt quái dị trên người mình, lại không thấy bóng dáng Lý Đông đâu.

Đột nhiên, đồng tử của Bàn Tử hơi co lại. "Cẩn thận." Hắn lớn tiếng hét lên.

Lúc này, chỉ thấy một bóng đen nhanh như chớp lướt qua, Thuận Tử ở một bên lăn một vòng trên đất, trên vai trái có thêm ba vệt máu.

Thứ đó lại biến mất, trong đại điện trống không, không có gì cả. "Mẹ nó, cái quái gì vậy?" Bàn Tử lòng còn sợ hãi. "Hỏi tôi?

Nó bò trên người cậu mà cậu không có cảm giác, ăn chay à?" Hồ Bát Nhất lớn tiếng mắng.

Bàn Tử tức giận, vừa định mắng lại, đột nhiên người hắn khựng lại, sắc mặt trở nên kỳ quái.

Khuôn mặt quái dị đó, không biết từ lúc nào đã từ sau vai Hồ Bát Nhất thò ra, âm u nhìn mọi người, Hồ Bát Nhất cũng không hề hay biết.

Trên xà ngang, sắc mặt Lý Đông âm trầm như nước.

Động tĩnh phía dưới, tự nhiên không qua được mắt anh.

Nhưng anh lại không dám manh động chút nào, sự tồn tại trong bóng tối đó, không biết ở phương nào?

Mọi người theo phản xạ lùi lại, mặt Hồ Bát Nhất lập tức tái mét, mạnh mẽ quay đầu lại, liền thấy thứ đó sau vai mình đang há to miệng, lộ ra một hàm răng nanh.

Dương Tuyết Lỵ và Bàn Tử gần như đồng thời nổ súng, hai tiếng súng hòa vào làm một. "Bằng" một tiếng, nửa cái đầu của thứ đó bị bắn bay, lập tức nước xanh bắn tung tóe, một mùi hôi thối cực độ lan tỏa.

Cuối cùng cũng giải quyết xong rồi sao?

Mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, giọng của Lý Đông đột nhiên vang lên. "Nhanh, nằm xuống, tất cả nằm xuống." Nghe thấy giọng Lý Đông, mọi người vội vàng nằm sấp xuống đất.

Ngay sau đó, là một loạt tiếng "bằng bằng bằng", đó hẳn là tiếng súng máy đang bắn đạn.

Cơ thể Lý Đông không một tiếng động di chuyển từ xà ngang thứ nhất sang xà ngang thứ ba, Trấn Yêu Kiếm trong tay cũng đã tra lại vào vỏ.

Trong tay anh đã có thêm một khẩu súng.

Thương giới tinh thông là kỹ năng mà hệ thống tặng ngay từ đầu, sau này càng dùng càng ít.

Nhưng không có nghĩa là anh không biết dùng.

Thực tế, sau khi có Huyết mạch Thiên Thần, trình độ của kỹ năng này cũng tự động được cường hóa.

Bây giờ cuối cùng đã có âm thanh, có âm thanh là có thể nghe tiếng phân biệt vị trí.

Lý Đông nằm trên xà ngang, từ một góc cực kỳ kín đáo, vận dụng Ưng nhãn, nhìn về phía có tiếng động.

Chương 270

Ở đó, có ba khẩu súng, cách nhau không xa.

Một trong số đó chính là khẩu súng máy đang khai hỏa, khẩu còn lại, Lý Đông nhìn rất rõ, đó rõ ràng là một khẩu Barret lớn.

Khẩu còn lại là một khẩu súng trường thông thường, hẳn là loại 56 bán tự động.

Tên khốn nào vậy?

Sao lại có trang bị tốt như thế?

Lý Đông trong lòng kinh hãi, dù sao quốc gia này vẫn cấm súng.

Tuy hiện tại cấm không nghiêm, nhưng những thứ như Barret và súng máy, cũng quá khó kiếm rồi phải không?

Chẳng lẽ đối phương cũng có hệ thống, có thể cường hóa hay sao?

Lý Đông nhanh chóng lắc đầu, đương nhiên là không thể.

Nếu hệ thống đầy rẫy ngoài đường, thế giới này đã sớm loạn cả rồi.

Lý Đông đoán rằng e là cả thế giới trộm mộ này, cũng chỉ có mình anh có hệ thống.

Ba khẩu súng không tập trung một chỗ, mà phân tán ra, cách nhau khoảng bảy, tám mét, tạo thành thế chân vạc.

Nếu không phải Lý Đông quan sát kỹ, tưởng chỉ có một khẩu súng, tùy tiện ra tay thì có thể sẽ trúng bẫy của đối phương.

Nhưng, Lý Đông biết, sự thật tuyệt đối không thể nói cho họ biết.

Chúng trốn rất kỹ, dù nhìn từ trên xà ngang, vẫn chỉ có thể thấy

những cái bóng mờ.

Điều khiến Lý Đông kinh hãi là, những cái bóng này có một đôi mắt âm u, một khuôn mặt trắng bệch cực kỳ đáng sợ, cùng với ngũ quan méo mó biến dạng như bánh quai chèo.

Chẳng lẽ thật sự là con rối đang bắn súng?

Điều đó cũng quá kỳ lạ rồi.

Thời đại này, con rối cũng có trí tuệ cao như vậy sao?

Dù thế nào, cũng phải ra tay.

Sau khi tính toán kỹ lưỡng, thân hình Lý Đông từ trên xà ngang nhảy xuống, giữa không trung, tay anh bóp cò. "Bằng." Một phát súng không nhắm vào tay súng máy, mà là người đứng sau khẩu súng bắn tỉa.

Không đợi thân hình chạm đất, hai chân Lý Đông đạp vào không trung, lại di chuyển ngang ra mấy thước. "Bằng bằng bằng..." Tên cầm súng máy quả nhiên là một tay súng xuất sắc.

Một loạt đạn bay qua nơi anh vừa rơi xuống.

Nếu Lý Đông không chuyển hướng giữa không trung, để cơ thể rơi tự do, lúc này e rằng đã bị bắn thành cái sàng.

Một màn di hình hoán vị trên không trung rõ ràng đã vượt ra ngoài dự đoán của đối phương, Lý Đông sẽ không cho đối phương cơ hội nhắm bắn lần nữa. "Bằng." một phát súng, tiếng súng máy liền im bặt.

Chưa kịp đứng vững sau khi chạm đất, chân Lý Đông chỉ nhẹ nhàng chạm đất, nhưng lại lao schéo ra. "Bằng bằng bằng." mấy viên đạn từ nơi chạm đất bay qua.

Thân hình Lý Đông và mặt đất tạo thành một góc 30 độ, nghiêng một góc lớn trên không trung, chỉ dựa vào một chút lực ở đầu ngón

chân để chống đỡ.

Đối với người thường, đây là một tư thế hoàn toàn không thể.

Nhưng Lý Đông đã làm được.

Trong lúc không ngừng di chuyển, anh bóp cò.

Tiếng súng lại vang lên, sau đó là một khoảng lặng.

Ngay sau đó, Lý Đông lao đi.

Hướng về nơi mấy khẩu súng đó lao tới.

Đột nhiên, trong lòng dâng lên một điềm báo nguy hiểm tột độ.

Cảm giác lông tóc dựng đứng.

Trong khoảnh khắc, thân hình đang tiến về phía trước của Lý Đông đột ngột dừng lại, ngay sau đó, anh nhảy lùi ra sau. "Ầm." Thân hình anh vẫn còn giữa không trung, phía sau đã truyền đến tiếng nổ kinh thiên động địa.

Sóng âm và luồng khí khổng lồ đồng thời tấn công ra bốn phía.

Cả tòa đại điện long lâu đều rung chuyển, vô số ngói vỡ rơi lả tả.

Cơ thể Lý Đông bị luồng khí đẩy ra xa hơn, lăn mấy vòng mới hoàn toàn triệt tiêu lực xung kích.

Nếu không có Huyết mạch Thiên Thần, thể chất vượt xa người thường, e rằng đã bị thương nặng.

Chương 271

Dù vậy, anh cũng bị va chạm không nhẹ, cả đầu óc đều ong ong.

Quay đầu lại nhìn, chỉ thấy khu vực phía sau đã bị nổ thành một đống đổ nát, trên đất xuất hiện một cái hố sâu ba thước, bức tường bên cạnh cũng bị phá thủng một lỗ lớn đường kính mấy mét, ngay cả cột điện không xa cũng bị gãy.

Khiến cả tòa đại điện đều lung lay sắp sụp, phảng phất như sắp đổ sập.

Sắc mặt Lý Đông lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Anh chạy lại xem, chỉ thấy một vài mảnh thi thể, không còn hình người.

Quan trọng hơn, đầu của mấy "người" đó đều bị nổ tan tành, không thể biết được trông như thế nào nữa. "Chúng ta mau đi, tòa đại điện long lâu này sắp sập rồi." Dương Tuyết Lỵ từ dưới đất bò dậy, lập tức phát hiện ra đại điện không ổn.

Các vết nứt trên tường đang không ngừng mở rộng, ngói trên mái nhà không ngừng rơi xuống.

Đây là dấu hiệu đại điện sắp hoàn toàn sụp đổ.

Lý Đông vốn định tìm vài mảnh xác xem thử, lúc này cũng không còn bận tâm được nữa. "Đi!" Mọi người vội vàng chạy về phía lối ra của tiền điện.

Bên ngoài điện có thể thấy một con đường thần đạo kéo dài, phía trước xuất hiện một cây cầu vòm dài hai mươi nhịp bằng ngọc Hán bạch, trên cầu treo hai con rồng cuộn không biết làm bằng chất liệu gì, uốn lượn dọc theo lan can hai bên cầu.

Ngọc của cây cầu vòm rất tốt, không có một vết nứt, dường như được điêu khắc nguyên khối, dưới cầu là sông hộ thành của hoàng lăng, không biết dưới đó có nước hay không.

Vừa lên cầu đi được vài bước, đã cảm thấy có luồng gió mạnh tấn công từ phía sau. "Cái thứ đó!" Hồ Bát Nhất kinh hãi hét lên, ngoài Lý Đông, những người khác đều vội vàng lăn xuống đất, sợ bị thứ đó bò lên lưng.

Lý Đông quay người lại, đột nhiên vung một kiếm ra.

Trong bóng tối, dường như có thứ gì đó bị một kiếm chém thành hai đoạn, rơi xuống đất.

Nhưng ngay sau đó, xung quanh liền truyền đến những tiếng động dồn dập đến mức không thể phân biệt được số lượng.

Phía trên còn có vô số bóng đen đang bay lượn.

Nơi đó một mảng đen kịt, dù Lý Đông vận dụng Ưng nhãn, cũng chỉ có thể thấy được đường nét đại khái.

Số lượng những thứ này rất nhiều, tốc độ nhanh đến kinh người.

Có lẽ bị một kiếm của Lý Đông dọa sợ, chúng bay cao hơn, cũng không lao xuống nữa.

Lý Đông khẽ nhíu mày, trí thông minh của thứ này dường như không thấp, đây không phải là một tin tốt.

Trong môi trường này, không sợ gặp phải quái vật hung dữ, chỉ sợ gặp phải những tồn tại có trí thông minh như con người.

Nơi này không phải là chỗ tốt để đấu trí đấu dũng với người khác.

Kỳ lạ, thứ đó không chết sao?

Hệ thống không có âm thanh?

Chẳng lẽ sinh mệnh lực của thứ đó mạnh đến vậy, bị một kiếm chém thành hai nửa mà vẫn không chết?

Lý Đông trong lòng kinh nghi bất định.

Ý nghĩ này vừa nảy ra, bên tai đã truyền đến âm thanh của hệ thống. 【Đinh, tiêu diệt một con Nhân điểu thú, thưởng Đạo tệ +1000.】 Lý Đông lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao, cuối cùng cũng giết được.

Nhưng, Nhân điểu thú là cái quái gì, hệ thống không phải đặt tên lung tung đấy chứ...

Hệ thống hiển nhiên lười để ý đến anh, không có một chút phản hồi nào. "Hệ thống, tôi muốn cường hóa thân thể." Lý Đông không tin, lần này chắc chắn phải có phản hồi chứ? 【Đinh, xin Túc chủ chọn hạng mục cường hóa:】 【Nâng cấp Động Hư Chi Nhãn...】 【Cường hóa Thính lực...】 【Cường hóa Huyết mạch Thiên Thần...】 Lý Đông sững sờ, không đúng, không phải những lựa chọn như thế này. 【Đinh, do Túc chủ đã sở hữu Huyết mạch Thiên Thần, huyết mạch đã hoàn toàn kích hoạt, nên lựa chọn cường hóa thân thể đối với Túc chủ đã mất tác dụng, chỉ có tai mắt cần phải cường hóa riêng, còn lại chỉ cần nâng cao sức mạnh Huyết mạch Thiên Thần, sẽ tự động cường hóa.】 Thì ra là vậy.

Không thể cường hóa tay chân riêng lẻ như trước nữa.

Huyết mạch Thiên Thần dù chỉ cường hóa một chút cũng đắt đến vô lý.

Anh có chút buồn bực.

May mà Huyết mạch Thiên Thần có một hạng mục cường hóa, hiện tại chưa kích hoạt những lựa chọn đó, không biết sau khi kích hoạt sẽ như thế nào.

Hiện tại đạo tệ tuy cũng có một ít, nhưng Lý Đông không muốn lãng phí vào việc kích hoạt không chắc chắn, bây giờ chỉ cần cường hóa thính lực là đủ.

Trong môi trường hiện tại, Ưng nhãn dù có thể phát huy tác dụng, nhưng cuối cùng vẫn không bằng tai.

Dù Ưng nhãn có thể nhìn xuyên bóng tối, nhưng chung quy cũng chỉ nhìn được một phía, sau lưng lại không có mắt, không nhìn thấy được, chỉ có thể cường hóa thính lực.

Công phu nghe tiếng phân biệt vị trí, Lý Đông luôn rất ngưỡng mộ.

Chương 272

Có lẽ do có Huyết mạch Thiên Thần, Lý Đông cảm thấy mình gần như tự nhiên đã có năng lực này, mặc dù không đặc biệt mạnh.

Nhưng đã vượt qua người thường.

Nếu thính lực được cường hóa thêm, tin rằng năng lực này sẽ được nâng cao.

Nghĩ đến đây, Lý Đông không chút do dự chọn "Cường hóa Thính lực". 【Đinh, xin chọn cấp độ cường hóa.】 【Cấp năm, Sơ cấp Đế Thính Chi Nhĩ, thính lực hơn người thường trăm lần, không bị ảnh hưởng bởi tiếng sấm sét, có thể nghe tiếng phân biệt vị trí, có thể tiếp tục nâng cấp, Đạo tệ cần để cường hóa: 100000.】 Nhìn thấy lựa chọn này, Lý Đông lập tức chọn cường hóa.

Trước đó đã giết Khúc Diên, hiện tại đạo tệ trên người rất dồi dào. 【Đinh, trừ Đạo tệ thành công, Sơ cấp Đế Thính Chi Nhĩ đang cường hóa...】 【Đinh, cường hóa thành công.

Chúc mừng Túc chủ nhận được Sơ cấp Đế Thính Chi Nhĩ.】 Lý Đông lập tức cảm thấy xung quanh trở nên khác biệt.

Trong tai anh, rõ ràng nghe được tiếng bay của Nhân điểu thú, âm thanh này rất nhỏ, gần như không có tiếng, nhưng bây giờ thính lực quá tốt, đã nghe được.

Không chỉ nghe thấy một đám Nhân điểu thú đang bay, mà là từng con một.

Trong đầu anh, hiện rõ vị trí khác nhau của mỗi con Nhân điểu thú, chỉ vì âm thanh phát ra không giống nhau.

Đồng thời, anh cảm giác trên mặt đất có thứ gì đó đang bò.

Lý Đông hít một hơi khí lạnh, nắm chặt Trấn Yêu Kiếm trong tay, đi về phía trước.

Lúc này, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng nổ ầm ầm.

Ngay sau đó là vô số bụi bặm ập đến.

Đạo long lâu đầu tiên đã hoàn toàn sụp đổ.

Có lẽ bị kích thích bởi sự sụp đổ của long lâu, Lý Đông lại lần nữa nghe thấy tiếng Nhân điểu thú tấn công.

Anh không thèm quay đầu lại, vung vẩy mấy kiếm.

Lập tức, mấy con Nhân điểu thú lại gần liền bị kiếm quang giết chết.

Vẫn còn vô số bóng đen lượn lờ phía trên.

Nhưng, chúng không xuống, Lý Đông cũng không thèm để ý.

Tiếp tục tiến về phía trước, nhanh chóng đi đến cuối cây cầu đá.

Đi qua quảng trường hoàng lăng, trong bóng tối có thể thấy ở cuối cây cầu đá có hai tấm bia đá đặt cạnh nhau, đều cao hơn 10 mét, một tấm đã bị gãy, phía dưới có một con rùa đen khổng lồ đội.

Cách bia đá không xa là một bóng đen khổng lồ cao chót vót.

Lý Đông nghe Hồ Bát Nhất nói, loại kiến trúc này cũng chính là "Hoàng lăng giới bi".

Sau bia đá hẳn là con đường dài dẫn đến "Vãng sinh điện", cũng là con đường dẫn đến cổng U Minh. "Hoàng lăng giới bi" có thể coi là ranh giới thực sự giữa nhân gian và u minh.

Bởi vì nơi sau "Hoàng lăng giới bi", ngay cả người canh lăng cũng không thể vào.

Mấy trăm năm trước, vào khoảnh khắc hoàng lăng bị phong bế,

không ai còn đặt chân đến khu vực đối diện giới bi nữa.

Khoảnh khắc nhìn thấy bia đá, Lý Đông đột nhiên có một dự cảm vô cùng bất tường.

Dường như ở phía trước, trong bóng đen khổng lồ đó, trong một góc nào đó của hoàng lăng chết chóc, có thứ gì đó đang chờ đợi họ.

Hồ Bát Nhất đột nhiên dừng bước. "Nơi này hình như có chút không ổn." "Có gì không ổn?" Ngô Tà nhìn những bóng đen bay lượn trên đầu, trong lòng vô cùng căng thẳng, chỉ muốn mau chóng tiến lên.

Hồ Bát Nhất lại không vội, cầm đèn pin soi khắp nơi.

Hồi lâu. "Kỳ lạ thật, phong thủy ở đây rõ ràng rất tốt, nhưng lại có một số thay đổi, biến thành nơi đại hung, giống như Huyền vũ cự thi chi địa." Sắc mặt Ngô Tà lập tức đại biến, nói: "Sao có thể chứ?

Huyền vũ cự thi chi địa là nơi có phong thủy tệ nhất trên thế giới.

Nơi này là một bảo huyệt vô cùng hiếm có, gần như có thể sánh ngang với nơi 'Cửu long bàn hoa' trong truyền thuyết, sao có thể biến thành..." Lời của hắn đột ngột dừng lại.

Âm cực sinh dương, cực dương hóa cực âm.

Người xưa coi trọng trung dung chi đạo, phàm việc gì quá cũng không tốt.

Vì vậy, trong lý luận phong thủy cổ đại, bảo huyệt tốt nhất chỉ là một giá trị lý thuyết, không thể đạt được.

Nếu thật sự đạt được, ngược lại phải tránh xa.

Bởi vì nếu thật sự trở thành cực dương.

Cực dương sẽ sinh cực âm.

Nói cách khác, bảo huyệt tốt nhất, chỉ cần có một chút thay đổi

nhỏ, sẽ trở thành nơi tệ nhất.

Chương 273

Đó chính là Huyền vũ cự thi chi địa.

Hiểu ra điểm này, sắc mặt Ngô Tà mới khó coi như vậy. "Sao vậy?" Lý Đông không hiểu hỏi.

Hồ Bát Nhất lẩm bẩm: "Địa hữu tứ thế, khí tòng bát phương, cố sa dĩ tả vi thanh long, hữu vi bạch hổ, tiền vi chu tước, hậu vi huyền vũ.

Huyền vũ thùy đầu, chu tước tường vũ, thanh long uyển diên, bạch hổ thuận phủ.

Hình thế phản thử, pháp đương phá tử." Lý Đông nghe như vịt nghe sấm, hoàn toàn không hiểu anh ta đang nói gì, đang định hỏi lại, thì nghe Hồ Bát Nhất nói: "Đông ca, lần này thật sự gay go rồi." Lý Đông nói: "Rốt cuộc là chuyện gì, nói rõ một chút, đừng có thần thần bí bí như vậy." "Nơi chúng ta đang ở, chính là nơi có phong thủy tệ nhất trên thế giới." Hồ Bát Nhất cười khổ nói.

Vì chuyện này sao?

Có cần phải căng thẳng như vậy không?

Chúng ta lập tức rời đi không được sao?

Ý nghĩ này vừa lóe lên, liền nghe Hồ Bát Nhất nói: "Đến nơi này rồi, muốn rời đi nữa, đã là khó như lên trời." Lý Đông khẽ sững sờ.

Câu nói này có ý gì? "Phong thủy tệ như vậy, bất kỳ ai chỉ cần đi qua đây, sẽ xảy ra chuyện không may." Giọng Hồ Bát Nhất vừa dứt, những con Nhân điểu thú phía trên đột nhiên như phát điên, mười mấy con đồng thời tấn công xuống. "Nằm xuống!" Dương Tuyết Lỵ lớn tiếng hét.

Lý Đông tuốt kiếm, một đạo kiếm quang chém rơi hai con Nhân điểu thú.

Nhưng những con Nhân điểu thú lao xuống từ phía trên quá nhiều, Lý Đông cũng chỉ có thể miễn cưỡng bảo vệ bản thân.

Những người khác đều nằm xuống đất, lăn một vòng, súng trong tay liền "bằng bằng bằng" khai hỏa.

Từng con Nhân điểu thú bị bắn hạ, nhưng số lượng Nhân điểu thú thực sự quá nhiều, căn bản không bắn hết được.

Quan trọng hơn, theo tiếng súng vang lên, bóng đen trên trời trở nên thưa thớt.

Tốc độ bay của những con Nhân điểu thú này cực nhanh, rất khó nhắm bắn.

Sau một hồi bắn quét, họ tạm thời kìm hãm được cuộc tấn công điên cuồng của Nhân điểu thú.

Tiếp tục tiến về phía trước.

Lúc này, Bàn Tử chạy phía trước đột nhiên dừng lại, giang hai tay ra, chặn mọi người lại.

Lý Đông đi lên xem, thì ra cuối cầu đá đã bị sập.

Giữa cầu đá và "Hoàng lăng giới bi" đối diện, xuất hiện một vực sâu rộng khoảng bốn mét, đèn pin chiếu xuống là một mảng đen kịt, dường như có nước, nhưng không biết sâu bao nhiêu.

Chiều rộng bốn mét, đối với người thường, muốn nhảy qua cũng không dễ.

Bàn Tử giành trước nói: "Để tôi trước." Anh ta đặt ba lô và súng xuống, chạy lấy đà, rồi đột nhiên nhảy một cái, vững vàng nhảy qua.

Ngay sau đó, những người khác cũng ném ba lô và súng qua.

Sắc mặt Đại Kim Nha lập tức trở nên khó coi, nói: "Rộng như vậy, tôi không có cách nào nhảy qua được." Lý Đông cười nói: "Không sao, tôi đưa ông qua." Nói rồi, anh nắm tay Đại Kim Nha, cũng không cần chạy đà hay bỏ súng, nhẹ nhàng nhảy một cái.

Đại Kim Nha chỉ cảm thấy cả người bị nhấc bổng lên, dưới chân như có gió, đến khi phản ứng lại, đã ở bên kia bờ khe.

Lý Đông nhàn nhạt cười, lại nhảy trở lại.

Lúc này, một con Nhân điểu thú tấn công xuống. "Tìm chết." Lý Đông lạnh lùng quát, nhưng không rút kiếm, mà ra tay như điện, giữ chặt cổ con Nhân điểu thú.

Nhân điểu thú trong tay anh không ngừng giãy giụa, nhưng cũng không thoát ra được. "Hệ thống, tôi muốn cường hóa." Lý Đông lập tức liên lạc với hệ thống trong tâm trí. "Đinh, xin Túc chủ chọn cấp độ cường hóa."... "Cấp ba, Thông linh Nhân điểu thú, đạo tệ cần thiết 10000." "Cường hóa." Lý Đông lập tức đưa ra quyết định.

Trong nháy mắt, cường hóa hoàn thành.

Con Nhân điểu thú trong tay không còn giãy giụa nữa, ngược lại trở nên vô cùng yên tĩnh.

Không chỉ vậy, thể hình con Nhân điểu thú này nhanh chóng lớn lên gấp mấy lần.

Lý Đông buông tay ra, con Nhân điểu thú thể hình khổng lồ vút một cái, bay lượn trên đầu.

Nữ vương Tinh Tuyệt dường như có thể nhìn thấu lòng người.

Lý Đông vội nói: "Đừng.

Bây giờ nó cùng phe với tôi." Cùng phe với tôi?

Những người khác có chút không hiểu.

Nhưng, ngoài Đại Kim Nha và Thuận Tử, những người khác đều tận mắt thấy Lý Đông triệu hồi (thực ra là cưỡng hóa) Thái thản cự long, nghe lời Lý Đông, lập tức bừng tỉnh.

Chương 274

Lúc này, phía trên lại có Nhân điểu thú tấn công.

Con Thông linh Nhân điểu thú vừa được Lý Đông cường hóa lập tức nghênh chiến, chỉ một hiệp đã đánh cho con Nhân điểu thú tấn công kia chạy trối chết.

Rõ ràng, loại Nhân điểu thú được hệ thống cường hóa này không chỉ hoàn toàn nghe lệnh Lý Đông, mà còn mạnh hơn Nhân điểu thú bình thường rất nhiều.

Ngay sau đó, Lý Đông tiếp tục đưa những người khác qua khe.

Rất nhanh, mọi người đều đã ở bên kia khe.

Hữu kinh vô hiểm.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Lý Đông hỏi: "Lão Hồ, vừa rồi không phải là Huyền vũ cự thi chi địa sao?

Hình như cũng không có vấn đề gì." Hồ Bát Nhất nghe vậy, lại lắc đầu, nói: "Chúng ta tuy đã qua khe, nhưng vẫn chưa đi ra khỏi Huyền vũ cự thi chi địa, nơi đây vẫn là nó." Nghe câu này, lòng Lý Đông đột nhiên trở nên phiền não vô cớ. "Giữ bình tĩnh." Giọng Tinh Tuyệt Nữ Vương đột ngột vang lên.

Như một gáo nước lạnh dội từ trên đầu xuống.

Lý Đông giật mình, vừa rồi là sao?

Tại sao đột nhiên lại cảm thấy phiền não như vậy?

Phảng phất như có thứ gì đó khuấy động tâm thần, khiến anh trở nên bực bội, rối loạn.

Nơi này quả nhiên quỷ dị. "Thứ đó lại đến rồi." Lý Đông vừa ngẩng đầu, liền lại thấy rất nhiều Nhân điểu thú bay đến.

Trong đó có một con Nhân điểu thú thể hình vô cùng khổng lồ, không thua kém gì con Thông linh Nhân điểu thú đã được cường hóa.

Thân hình Lý Đông nhảy lên, tay phải cầm kiếm.

Vung vẩy mấy kiếm, liền chém giết được mấy con Nhân điểu thú.

Tay trái vồ mạnh vào không trung, lại một lần nữa bắt được một con Nhân điểu thú. "Hệ thống, tôi muốn cường hóa." "Đinh, xin Túc chủ chọn cấp độ cường hóa."...

Rất nhanh, lần lượt có ba con Nhân điểu thú được cường hóa thành Thông linh Nhân điểu thú.

Mấy con Nhân điểu thú này thể hình lớn hơn nhiều so với Nhân điểu thú bình thường, dường như phản ứng cũng nhanh hơn, sức mạnh cũng lớn hơn.

Hơn nữa, chúng phối hợp với nhau vô cùng ăn ý.

Ba con Thông linh Nhân điểu thú, yểm trợ lẫn nhau, đã chặn đứng được tất cả các cuộc tấn công của Nhân điểu thú bên ngoài.

Thuận Tử há hốc miệng. "Đông ca, anh không phải là trích tiên hạ phàm đấy chứ?" Lý Đông lập tức phì cười. "Sao có thể?

Nếu tôi là thiên tiên hạ phàm, đã sớm thu thập hết đám âm hồn quái vật ở đây rồi, sao lại chật vật như vậy?" Thuận Tử gãi đầu, hình như cũng có lý.

Nhưng, bản lĩnh của Đông ca thực sự quá thần kỳ.

Không phải thần tiên, cũng có chút không nói được.

Không còn bị Nhân điểu thú liên tục tấn công, mọi người đều thở phào một hơi.

Bị những thứ này liên tục quấy rầy, áp lực thực sự quá lớn. "Nơi này không thể ở lâu, phải lập tức rời đi." Biểu cảm của Hồ Bát Nhất nghiêm túc. "Mau nhìn kìa, đó là gì?" Đèn pin của Bàn Tử chiếu khắp nơi, lờ mờ nhìn thấy một mảng bóng đen lớn, dường như có rất nhiều người đang đứng trong bóng tối xa xôi, bóng đen xen kẽ, kéo dài thành một mảng, không đếm xuể có bao nhiêu.

Lý Đông vận dụng Ưng nhãn, lập tức nhìn rõ.

Trên mặt đất trống trải phía trước, dường như có một đứt gãy.

Dưới đứt gãy là một con mương sâu khoảng một mét, rộng khoảng hai mươi mét.

Vô số tượng người và tượng ngựa cổ đại cao bằng người thật màu đen, xen lẫn với những mảnh vỡ xe ngựa bằng đồng, xếp thành hàng trong con mương, kéo dài thành một mảng.

Bề mặt những tượng người này bị ăn mòn nghiêm trọng, mặt mũi mơ hồ, ngũ quan không thể phân biệt, tượng người cầm binh khí bằng đồng, càng rỉ sét thành một mảng màu xanh lốm đốm.

Trong tầm mắt của Lý Đông, những tượng người này không đứng yên một chỗ, mà đang chậm rãi hành quân, không biết đi về phương nào.

Sắc mặt mọi người trở nên vô cùng khó coi.

“Mấy pho tượng...

đang động đậy.” Răng của Đại Kim Nha va vào nhau cầm cập.

Những pho tượng người cử động rất chậm, nhưng chúng thật sự đang động đậy.

Chương 275

Tất cả các pho tượng đều đã tàn phá không chịu nổi, nhưng vẫn không ngừng chuyển động.

Chúng từ từ tiến về phía trước, bước đi không ngừng nghỉ.

Điều kỳ lạ là, những pho tượng này dường như cứ đi mãi trong đường hầm, đi mãi không hết.

Thật quá quỷ dị.

Lý Đông vận chuyển Động Hư Chi Nhãn, nhưng không phát hiện ra bất cứ thứ gì kỳ quái.

Cái hệ thống chết tiệt này, rốt cuộc cường hóa Động Hư Chi Nhãn sơ cấp cho mình để làm gì?

Cứ đến lúc quan trọng là lại vô dụng.

"【Đinh, nếu tiếp tục cường hóa lên Động Hư Chi Nhãn trung cấp và cao cấp, túc chủ sẽ phát hiện ra tác dụng to lớn của nó.】" Giọng nói của hệ thống ung dung vang lên.

Lý Đông thật sự có cảm giác muốn hộc máu.

Nếu không phải không biết cái hệ thống chết tiệt này ký sinh ở đâu trong cơ thể, anh thật sự muốn lôi nó ra đánh cho một trận.

"【Đinh, hừ hừ, nếu không có bản hệ thống giúp đỡ, ngươi làm sao có được thành tựu hôm nay, hy vọng thành thần đều đặt cả vào bản hệ thống này...】" Lý Đông vừa nghe, vội vàng thay đổi sắc mặt.

"Hệ thống, ngài đại nhân có đại lượng, đừng chấp nhặt với tôi." "【Đinh, yên tâm, bản hệ thống trước nay luôn công tư phân minh.】" Tôi tin mày mới là có quỷ.

Cái hệ thống chết tiệt này, xấu xa hết biết.

Giá cả vật phẩm đều tùy tâm trạng của nó.

Ý nghĩ này vừa nảy lên trong đầu, anh lại vội vàng đè nén xuống.

Thật không thể nghĩ nhiều, lỡ như lại bị hệ thống phát hiện thì gay...

Haiz, cái Động Hư Chi Nhãn sơ cấp này, thật sự vô dụng vậy sao?

Đột nhiên, trong đầu Lý Đông lóe lên một ý nghĩ.

Động Hư Chi Nhãn, không phải là có thể kết nối với một khoảng hư không nào đó, có tỷ lệ nhất định triệu hồi sinh vật hư không sao?

Đúng rồi, sao mình lại quên mất chuyện này nhỉ?

Lý Đông vỗ mạnh vào đùi.

Một kỹ năng tốt như vậy, lại quên không sử dụng.

Anh vội vàng vận chuyển lại Động Hư Chi Nhãn, cố gắng tìm ra hư không ở đâu, nhưng tìm mãi không thấy.

"Hệ thống, ra đây, nói cho tôi biết, chuyện gì thế này?" "【Đinh, chức năng của Động Hư Chi Nhãn, cần túc chủ tự mình khám phá.】" Lý Đông tức thì cạn lời, xem ra chỉ có thể đợi sau này có thời gian rồi từ từ nghiên cứu, bây giờ không có tâm trí rảnh rỗi đó.

Những pho tượng người trước mắt này, rốt cuộc là chuyện gì?

Lý Đông từ từ bước tới.

Các pho tượng vẫn luôn di chuyển chậm rãi, nhưng ngoài việc đó ra, không có bất kỳ động tác nào khác.

Lý Đông lén lút tiếp cận, cũng không có pho tượng nào nhìn anh.

Rốt cuộc là sao?

Mọi người lúc này ngay cả thở mạnh cũng không dám, chỉ sợ kinh

động đến những pho tượng này.

Số lượng tượng người nhiều không đếm xuể, Lý Đông ước tính dù không thể so với Binh mã dũng của Tần Thủy Hoàng, cũng phải bằng vài phần trong số đó.

"Tôi nghe nói, Binh mã dũng của Tần Thủy Hoàng có năng lực bảo vệ lăng mộ, là những dũng sĩ thực thụ, những pho tượng này không phải cũng vậy chứ?

Nếu chúng ta đi qua, liệu có bị mắc kẹt không?" Dương Tuyết Lỵ tỏ ra bất an.

"Không đâu, Binh mã dũng của Tần Thủy Hoàng đều là vật chết, không phải là thứ sống." Ngô Tà lắc đầu.

Lý Đông trên người có sức mạnh hệ thống, có thân Kim Phách, bây giờ lại có huyết mạch Thiên Thần ngăn cản, mới có thể chống lại sự dò xét của Nữ vương Tinh Tuyệt.

"Làm sao có thể?" Bàn Tử nói: "Chẳng phải những pho tượng Binh mã dũng đó vẫn luôn đứng ở đó, không nhúc nhích, cho du khách tham quan sao?" Đại Kim Nha giải thích: "Tương truyền sau này đã xảy ra một số biến cố, mới khiến cho Binh mã dũng của Tần Thủy Hoàng không thể động đậy, cho nên, mới bị đào lên, nếu không, chỉ riêng những pho tượng Binh mã dũng đó, cũng có thể chặn được thiên binh vạn mã." Truyền thuyết trong giới đồ cổ, chẳng ai biết thật giả.

Chỉ là, nhìn những pho tượng Binh mã dũng đang hoạt động trước mắt, rồi liên hệ với truyền thuyết kia, có chút khiến người ta suy nghĩ miên man.

Đội ngũ Binh mã dũng dài dằng dặc, phảng phất như vô cùng vô tận, căn bản không nhìn thấy điểm cuối.

Mọi người trong lòng ngày càng căng thẳng, đều nắm chặt vũ khí

trong tay, chỉ sợ đột nhiên xảy ra biến cố.

Lý Đông quan sát hồi lâu.

Cuối cùng, anh bước vào giữa đội quân Binh mã dũng.

Chết tiệt, mọi người đều trợn tròn mắt.

Binh mã dũng vẫn không có bất kỳ động tác nào, vẫn giữ nguyên tư thế đó, tiếp tục hành quân.

Xem ra, những pho tượng này giống như những người máy chỉ biết làm những động tác cố định.

Nhưng trên đời làm sao có loại người máy rách nát như vậy?

Chương 276

Huống hồ còn là trong một ngôi mộ cổ.

Di vật của ngàn năm trước.

Lý Đông cũng đi theo đội quân Binh mã dũng hành quân.

Tốc độ hành quân của Binh mã dũng rất chậm, nhưng luôn duy trì một tốc độ cố định, dường như vĩnh viễn không thay đổi.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Lý Đông đưa tay ra định sờ vào một pho tượng.

Pho tượng vốn đang đi thẳng về phía trước đột nhiên quay người lại.

Lớp bụi trên người nó rơi lả tả, cánh tay bắt đầu cử động.

Lý Đông giật mình, vội vàng đưa tay ra đè lại.

Lúc này anh mới phát hiện sức mạnh của pho tượng Binh mã dũng này lớn đến kinh người.

Sợ rằng phải có đến ngàn cân lực, nếu không phải cơ thể Lý Đông đã được cường hóa nhiều lần, lại còn kích hoạt toàn diện Thiên thần huyết mạch, e là căn bản không đè nổi.

"GÀO!" Pho tượng Binh mã dũng đột nhiên phát ra một tiếng gầm kinh người.

Lý Đông không còn chút do dự nào, lập tức từ trong hố Binh mã dũng nhảy ra.

Từng hàng Binh mã dũng đều đang quay người lại.

Đoàn quân Binh mã dũng vốn đang đi thẳng về phía trước đã dừng bước.

“Ầm!” Vô số Binh mã dũng đồng loạt bước ra một bước.

“Toi rồi, xong đời rồi, chọc phải tổ ong vò vẽ rồi.” Bàn Tử bị cảnh tượng trước mắt dọa cho ngây người.

Hàng ngàn pho tượng Binh mã dũng đồng loạt đối mặt với họ, tỏa ra một luồng sát khí chấn động tâm hồn.

Đúng vậy, là sát khí.

Mọi người chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh túa ra, phảng phất như sắp đối mặt với cái chết.

Trong khoảnh khắc này, những pho tượng Binh mã dũng đều hóa thành những tử thần khủng bố, nhắm mục tiêu vào họ.

Ngay sau đó, mặt đất bắt đầu rung chuyển.

Rung chuyển không ngừng.

Mọi người đều cảm thấy đứng không vững.

“Không xong rồi, động đất sắp xảy ra rồi.” Trước khi khởi hành, giáo sư Trần từng nói khu vực núi Trường Bạch trong vòng một năm tới có 90% khả năng xảy ra động đất cấp 6 trở lên, họ phải chạy đua với thời gian.

Nhưng chẳng ai biết động đất rốt cuộc sẽ đến vào ngày nào, khoa học kỹ thuật hiện đại cũng không thể dự báo chính xác động đất từ trước.

Có thể dự đoán được 90% khả năng trong vòng một năm tới đã là kết quả nghiên cứu khổ tâm của nhiều vị giáo sư rồi.

Không ngờ, động đất lại đến vào đúng lúc này.

Lập tức, sắc mặt của tất cả mọi người đều trở nên khó coi như tro tàn.

Toàn bộ thung lũng đang rung chuyển, khí lưu huỳnh từ ngọn núi lửa tỏa ra càng nồng nặc hơn.

"Ngọn núi lửa kia, không phải sẽ phun trào vào lúc này chứ?" Thuận Tử gần như hét lên câu nói đó.

Mọi người trong lòng đều thót tim.

Đây thực sự là một chuyện có xác suất rất lớn, động đất sẽ gây ra sự lỏng lẻo ở miệng núi lửa, và miệng núi lửa lỏng lẻo thì sẽ phun trào.

Với khoảng cách của họ và miệng núi lửa, không cần quá nhiều, chỉ cần một chút thôi, cũng đủ để chôn vùi tất cả.

Rung động ngày càng dữ dội.

Ngay cả Lý Đông cũng cảm thấy ngày càng bất an.

Nếu thật sự động đất bùng phát cộng thêm núi lửa phun trào, e rằng 1% Thiên thần huyết mạch cũng khó mà giữ được cái mạng nhỏ này.

Nếu ở bên ngoài thì còn đỡ, đây dù sao cũng là không gian dưới lòng đất, nếu thật sự sụp đổ, Lý Đông ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

Nhưng loại chuyện này, chẳng ai có cách nào.

Lúc này dù muốn thoát ra ngoài cũng là vọng tưởng.

Tất cả chỉ có thể phó mặc cho số trời.

Mọi người trong lòng đều căng thẳng đến cực độ, nếu núi sập, họ sẽ bị chôn vùi vĩnh viễn ở đây.

Thuận Tử lẩm bẩm: "Xong rồi, xong rồi, sớm biết không nên tham chút tiền đó mà đi theo lên núi, bây giờ thì toi hẳn rồi, cái mạng này phải bỏ lại đây rồi." Sợ hãi tột độ, hắn lại nhìn về phía Lý Đông nói:

“Đông ca, mau nghĩ cách đi.” Trong mắt hắn, Lý Đông là nhân vật như thần tiên, giống như Tôn Ngộ Không, thần thông quảng đại, không gì không làm được.

Lý Đông thở dài, bây giờ anh cũng bất lực.

Cái mạng này còn chưa chắc giữ được, huống hồ là cứu người khác.

Hệ thống, mày không phải là định để tao chết ở đây đấy chứ.

Chương 277

"【Đinh, hệ thống này không chịu trách nhiệm bảo vệ an toàn tính mạng của túc chủ.】" ĐM!

Lý Đông có chút muốn chửi thề, đã đến lúc này rồi, không thể nói một câu an ủi tao sao?

Với lại, khó khăn lắm mới tìm được một túc chủ, sao lại không biết trân trọng một chút nào vậy?

"【Đinh, nếu túc chủ thất bại, ta sẽ lập tức tìm một túc chủ khác.】" Được rồi, được rồi, cút sang một bên đi, đừng làm phiền tâm trạng của tao, nói cứ như tao sắp chết đến nơi rồi vậy.

Bị hệ thống nói như vậy, trong lòng Lý Đông thật sự hoảng hốt, không phải là thật sự chết một cách lãng xẹt như vậy chứ?

Sự nghiệp trộm mộ vĩ đại của ta, con đường thành thần của ta, nguyện vọng hậu cung của ta, tất cả mới chỉ đi được bước đầu tiên của Vạn Lý Trường Chinh thôi mà?

Cứ thế mà toi đời sao?

Lý Đông không dám nghĩ tiếp.

Anh vội vàng ngưng thần tĩnh khí, ép mình không nghĩ đến những chuyện đó nữa.

Nếu phải chết, cũng phải chết một cách tiêu sái, không thể làm một con ma nhát gan được, phải không?

Cùng với sự rung chuyển, đội quân Binh mã dũng phía trước đang xảy ra một loại biến hóa nào đó.

Lớp gốm sứ trên người những pho tượng đó rơi ra từng mảng

lớn, để lộ ra những thứ màu đồng xanh bên trong.

Trong đó có một số rơi nhanh hơn, lúc này đã hoàn toàn đổi sang một màu sắc khác.

Mặt đất rung chuyển từ từ trở nên bình ổn hơn.

May mắn là, vụ sạt lở núi trong dự kiến đã không xảy ra, núi lửa cũng không phun trào.

Không biết là đang ấp ủ cho một trận rung động lớn hơn tiếp theo, hay là đã tạm thời lắng xuống.

"Mau nhìn kìa, những pho tượng Binh mã dũng đó." Đại Kim Nha hét lớn.

Mọi người vội vàng nhìn sang, chỉ thấy những pho tượng Binh mã dũng vốn được nung bằng gốm sứ đều đã trút bỏ lớp gốm bên ngoài, để lộ ra hình dạng bên trong.

Bên trong từng pho tượng là một "người" thật… chính xác hơn, bên trong đều là xác sống.

Hàng ngàn pho tượng Binh mã dũng, hàng ngàn con xác sống.

Lần này, mọi người đều kinh hãi đến sững sờ.

"Chẳng lẽ truyền thuyết đó là thật?" Cằm Đại Kim Nha run lên không ngừng.

Những con xác sống này tỏa ra sát khí kinh người, chắc chắn lợi hại hơn xác sống bình thường rất nhiều.

Hơn nữa, nhìn xem, từng con đều đang nhắm ánh mắt vào Lý Đông và mọi người.

"Truyền thuyết gì?" Lý Đông ép mình giữ bình tĩnh.

Tình hình hiện tại tuy tồi tệ, nhưng vẫn tốt hơn là núi lửa và động

đất cùng bùng phát.

Đó mới là sự tuyệt vọng thuần túy, không nghĩ ra được một chút cách nào để chống cự.

Bây giờ thực lực của anh đã tăng mạnh, đối phó với vài con xác sống thì có nắm chắc, nhưng nếu số lượng quá nhiều, thì khó nói.

Tuy có súng, nhưng đạn lại có hạn.

Đây thực sự là một vấn đề.

Lý Đông trong lòng không ngừng tính toán, một bên hỏi Đại Kim Nha tình hình.

Anh không phải là người quá rảnh rỗi, nhưng biết càng nhiều, càng có khả năng tìm ra điểm yếu của những con xác sống này.

Biết đâu có thể tìm ra cách đối phó.

"Trong giới sưu tầm đồ cổ, vẫn luôn có một truyền thuyết, rằng Binh mã dũng của Tần Thủy Hoàng không chỉ là gốm sứ, mà còn là người sống." "Ý ông là sao?" Lý Đông có chút mơ hồ.

"Tương truyền những chiến binh trung thành nhất của Tần Vương, đã cam tâm tình nguyện để mình bị phong ấn vào trong Binh mã dũng, sau đó lấy cơ thể của họ làm nền tảng, bên ngoài đắp một lớp đất sét tinh xảo, nung thành gốm sứ.

Những người này thì không có.

Một tràng lời của Đại Kim Nha, khiến trong lòng mọi người đều dấy lên sóng to gió lớn.

"Không thể nào." Dương Tuyết Lỵ nói: "Tôi từng thấy những mảnh vỡ của Binh mã dũng ở chỗ giáo sư Trần, cũng từng tự tay tu sửa, bên trong Binh mã dũng cũng đều là gốm sứ, không phải là cơ thể người." "Đó là do họ sử dụng một loại kỹ thuật đặc thù, dù bên trong

là cơ thể người, khi cắt ra cũng chỉ thấy gốm sứ." Đại Kim Nha chỉ vào đội quân xác sống phía trước, nói: "Chỉ trong những tình huống cực kỳ đặc thù, những người này mới có thể từ trong Binh mã dũng đi ra, để bảo vệ vương của họ." Chẳng lẽ là thật sao?

"Chả trách những pho tượng Binh mã dũng này được làm tinh xảo đến vậy, hóa ra là dùng người thật làm." Bàn Tử nói mà cơ thể run lên, cảm giác có chút âm u.

"Ở Mỹ có một bảo tàng sáp, cũng dùng người sống thật làm nền, bên ngoài phủ sáp, làm thành tượng sáp, chế tác trông y như thật." Dương Tuyết Lỵ kể một chuyện.

"Những người cổ đại này cũng thật là thiên tài, dùng người thật làm phôi, đúng là một ý tưởng thiên tài." Bàn Tử tán thưởng một tiếng.

"Cậu không cảm thấy quá tàn nhẫn sao?" Dương Tuyết Lỵ nhẹ giọng hỏi.

"Tôi chỉ cảm thấy chúng ta không nên thay người xưa lo nghĩ những vấn đề này." Bàn Tử nói: "Theo tôi thấy, có thể lấy được một món đồ thủ công Binh mã dũng tinh xảo mới là quan trọng nhất." "Đúng là không có nhân tính." Dương Tuyết Lỵ mắng một tiếng.

Cô không nói gì thêm.

Đúng vậy, người xưa thực sự quá xa vời.

Chương 278

Làm thế nào để đối phó với những con xác sống chui ra từ Binh mã dũng trước mắt mới là quan trọng nhất.

"Hay là, chúng ta chạy ngược lại đi." Nhìn đội quân xác sống đang tỏa ra sát khí đối với mình, Ngô Tà đề nghị.

Long Lâu thứ nhất mà họ đi qua trước đó đã sập, nhưng giẫm lên đống đổ nát, vẫn có thể đi ra ngoài.

"Đã rơi vào tuyệt địa như vậy, làm sao có thể chạy thoát được?" Hồ Bát Nhất cười khổ một tiếng, nói: "Mà này, tại sao những người bị phong ấn trong gốm sứ này, lại biến thành xác sống?" "Đúng vậy, có vấn đề gì sao?" Lý Đông hỏi.

"Không có lý do gì để biến thành xác sống cả." Ngô Tà đột nhiên lại lắc đầu, nói: "Cũng có thể khi phong ấn những người này vào gốm sứ, họ đã dùng một loại pháp thuật đặc thù nào đó, những thứ đó đã thất truyền rồi, cũng không cách nào kiểm chứng được nữa." Trong lúc nói chuyện, đội quân xác sống đã bò lên khỏi hố.

Những con xác sống này vẫn giữ được bước chân của quân nhân, đi một cách chỉnh tề thống nhất.

Chúng đang tiến về phía mấy người họ.

Sát khí quỷ dị và mạnh mẽ ập đến.

Nhìn đội quân xác sống đang tiến đến.

Mọi người trong lòng từng cơn phát lạnh.

Đội quân này, không chỉ đông đảo, mà còn giữ được khí thế khi còn sống.

Đây là những binh lính tinh nhuệ thiện chiến thực thụ, ý chí kiên định, sát khí ngút trời.

Điều quỷ dị là tất cả chúng đều là xác sống, mặt trắng bệch và tím tái kỳ dị.

Da thịt trên người cũng vậy, quỷ dị và đáng sợ.

Tất cả chúng đều có một đôi mắt trắng dã, trông như mắt của Minh Vương, tỏa ra ánh sáng khủng bố.

Chúng đang từng bước tiến đến, Lý Đông và mọi người gần như không còn đường lui.

"Hệ thống, tôi muốn cường hóa." Lý Đông cầm một khẩu súng trường trong tay.

"【Đinh, mời túc chủ chọn mục cường hóa.】" "Cấp ba, súng máy hạng nặng M2 Browning cỡ nòng lớn, Đạo tệ: 3000." Thấy vậy, Lý Đông không chút do dự tiến hành lựa chọn.

"【Đinh, trừ Đạo tệ thành công, vật phẩm đang cường hóa...】" "【Đinh, cường hóa thành công, chúc mừng túc chủ nhận được súng máy hạng nặng M2 Browning.】" Nhìn khẩu súng máy hạng nặng xuất hiện trước mắt, mắt Bàn Tử sáng rực lên.

Là một người lớn lên trong khu quân đội, anh ta có một tình yêu đặc biệt với súng ống.

Nhưng mà, loại súng máy hạng nặng này, anh ta thật sự chưa từng dùng qua.

"Đông ca, đây là do cậu biến ra à?

Quá đỉnh rồi." Bàn Tử lập tức ngồi xuống sau khẩu súng máy.

Lý Đông nhìn đội quân xác sống phía trước, lập tức lại tiếp tục cường hóa...

Đội quân xác sống, ngày càng gần.

Đột nhiên, những con xác sống tăng tốc, lao về phía họ.

"Khai hỏa!" Lý Đông hét lên một tiếng, ngay lập tức, mấy khẩu súng máy hạng nặng đồng thời bắt đầu xả đạn.

Đạn 12.7mm trút xuống như mưa.

Cơ thể của những con xác sống này cực kỳ cứng rắn, nhưng cũng không thể chống lại được đạn của súng máy hạng nặng.

Tuy nhiên, những viên đạn này đều không thể xuyên qua cơ thể chúng.

Nếu là người bình thường, loại đạn súng máy hạng nặng 12.7mm này có thể dễ dàng xuyên qua cơ thể của mấy người.

Nhưng đối với những con xác sống này, ngay cả một con cũng không xuyên thủng được.

Đủ thấy cơ thể chúng cứng rắn đến mức nào.

Tuy nhiên, lực va chạm của đạn súng máy hạng nặng thực sự quá lớn, dù không xuyên qua cơ thể, nhưng cũng đánh bay chúng, va vào những con xác sống phía sau.

Trong chốc lát, đội quân xác sống đại loạn.

Lý Đông và mọi người khai hỏa toàn lực.

Sức sống của xác sống mạnh hơn người bình thường rất nhiều, nhưng sau khi bị đạn súng máy hạng nặng bắn trúng mười mấy viên, cả cơ thể liền tan thành từng mảnh.

Không thể động đậy được nữa.

Lý Đông là người bắn nhanh nhất, cũng bắn chuẩn nhất.

Có lúc, chỉ cần một viên đạn, đã bắn nát đầu của một con xác

sống, bay ra khỏi cơ thể.

Đội quân xác sống hung hãn bị hỏa lực áp chế, căn bản không thể xông lên.

Chẳng bao lâu sau, có mấy trăm con xác sống bị súng máy hạng nặng bắn thành mảnh vụn.

Sau một trận xả đạn dữ dội, mọi người cũng mệt lử.

Sử dụng súng máy hạng nặng như vậy không phải là một công việc nhẹ nhàng, ngoài Lý Đông ra, mọi người đều mệt đến thở hổn hển.

Những con xác sống còn lại dường như đã phát hiện ra điều gì đó, đều trốn trong các chiến hào, không chịu ra nữa.

Chương 279

"Chúng ta cũng quá dữ rồi phải không, giết được mấy trăm con xác sống lận?" Bàn Tử có chút không dám tin.

"Đều nhờ vào trang bị mà Đông ca biến ra cả." Ngô Tà nói.

Không sai, nếu không có súng máy hạng nặng và đạn mà Lý Đông biến ra, chỉ bằng mấy khẩu súng trường kia, tuyệt đối không thể chặn được đội quân xác sống.

"Đúng vậy, Đông ca đúng là không gì không làm được." Thuận Tử nói: "Đông ca, xin hãy nhận một lạy của tôi." Nói rồi, hắn thật sự quỳ xuống.

Trong mắt hắn, Đông ca là thần, người quỳ lạy thần không phải là chuyện đương nhiên sao?

Tiêu diệt mấy trăm con xác sống, có khoảng một nửa là do một mình Lý Đông giết.

Bây giờ kiếm được không ít Đạo tệ, lại khiến Lý Đông có chút âm thầm mong đợi, hy vọng có thêm nhiều xác sống hơn nữa.

Đúng lúc này, Dương Tuyết Lỵ đột nhiên chỉ về phía trước nói: "Mau nhìn, đó là gì?" Mọi người vội vàng bật đèn pin, nhìn về phía đó.

Chỉ thấy ở đó một lớp sương mù, không ngừng cuồn cuộn, biến đổi hình dạng, đang từ từ lăn về phía này.

"Không xong, đó là quỷ vụ, U Minh Quỷ Vụ." Hồ Bát Nhất kinh hãi hét lên một tiếng.

"Mau chạy!" Không một chút do dự, mọi người lập tức chạy trốn sang một bên.

U Minh Quỷ Vụ không phải là chuyện đùa.

Chẳng ai thật sự muốn đi một vòng xuống Cửu U Hoàng Tuyền cả.

Quỷ vụ cuồn cuộn, nhanh chóng bao trùm lên những pho tượng Binh mã dũng đó.

Ngay sau đó liền vang lên một loạt tiếng động.

Xem ra, những pho tượng Binh mã dũng có thể cử động trong hố dường như đã dựa vào quỷ vụ mà sống lại.

"Vút vút vút!" Có mấy mũi tên từ trong quỷ vụ bắn ra.

Đầu những mũi tên đó lóe lên ánh sáng màu xanh lục, trông vẫn như mới, không có chút dấu hiệu rỉ sét nào.

Màu xanh lục đó, rõ ràng là một loại kịch độc.

Mọi người điên cuồng chạy về phía trước.

Không còn quan tâm đến việc tiến vào Long Lâu thứ hai nữa.

"Nhanh, ở đây có lối đi." Hồ Bát Nhất hét lên.

Nơi anh chỉ có lẽ là một khe nứt trên mặt đất.

Cũng có thể là do công nhân xây mộ năm đó lén lút đào.

Lối ra ban đầu ở đây đều bị bịt kín, nhưng trận động đất vừa rồi đã làm rung chuyển nơi này, để lộ ra một lối đi.

Cũng may là có lối đi này, nếu không, vào thời khắc này, thật sự không còn đường nào để đi.

E rằng chỉ có thể bị cuốn vào trong quỷ vụ.

Mọi người chạy được một đoạn, phát hiện quỷ vụ không bám theo sát phía sau, cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm, đều thở hổn hển.

"Chúng ta chạy thoát rồi chứ, lão Hồ, đây không phải là Huyền Vũ

Cự Thi Chi Địa nữa rồi phải không?" Bàn Tử lúc này có vẻ hơi phấn khích.

Không hiểu vì sao, vừa chạy vào lối đi này, trong lòng phảng phất như nhẹ nhõm đi rất nhiều.

Giống như có một sợi xích vô hình đã được mở ra.

"Đó không phải là nơi tử địa trong truyền thuyết sao?

Chúng ta thật sự chạy thoát rồi sao?" Ngô Tà có chút không dám tin.

Hồ Bát Nhất nhìn xung quanh, nói: "Phong thủy ở đây đã thay đổi, chúng ta quả thực đã chạy thoát rồi." Nghe Hồ Bát Nhất khẳng định như vậy, mọi người đều vui mừng khôn xiết.

Dương Tuyết Lỵ nói: "Xem ra cái gọi là Huyền Vũ Cự Thi Chi Địa cũng không đến nỗi như vậy." Hồ Bát Nhất nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Huyền Vũ Cự Thi Chi Địa thực sự là tử địa, may mà vừa rồi xảy ra động đất, làm xáo động khí trường của nơi đó, mới để lại cho chúng ta một tia sinh cơ." Mọi người lúc này mới bừng tỉnh.

Hóa ra trận động đất vừa rồi đã cứu họ.

Lần này, thật quá may mắn.

Mọi người trong lòng đều cảm thấy sợ hãi không thôi, kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh.

"Nhưng mà, tiếp theo chúng ta phải làm sao đây?

Lối đi này, rốt cuộc dẫn đến đâu?" Một câu nói của Thuận Tử, khiến trái tim vừa mới thả lỏng của mọi người lại treo lên.

"Chúng ta hình như lạc đường rồi." Dương Tuyết Lỵ nhẹ nhàng nói.

Lối đi này đã rẽ vô số khúc quanh, nói thật, bây giờ cảm giác

phương hướng của ai cũng loạn cả lên, không biết mình đang ở đâu.

Cách duy nhất, chính là men theo lối đi này, tiếp tục đi về phía trước.

Con đường hầm này có lẽ ban đầu là một hang động dung nham.

Công nhân xây mộ đã tận dụng nó, tiến hành sửa chữa, liền trở thành lối đi như bây giờ.

Chương 280

Lối đi quanh co khúc khuỷu, lúc rộng lúc hẹp, lúc cao lúc thấp, đi một mạch trong đó, cũng không biết đã rẽ bao nhiêu khúc quanh, vẫn chưa thấy lối ra.

"Chúng ta rốt cuộc đang ở đâu vậy?" Bàn Tử cảm thấy có chút tuyệt vọng.

Con đường này phẳng phất như không bao giờ có điểm cuối.

"Chúng ta không phải là gặp phải quỷ đả tường đấy chứ?" Ngô Tà lên tiếng hỏi.

Lý Đông lắc đầu, nếu thật sự là quỷ đả tường, không thể nào anh không chút cảm giác.

Hơn nữa, có Nữ vương Tinh Tuyệt ở đây, cô ấy cũng không phát hiện ra tình huống này.

Thật rất kỳ lạ.

Theo lý mà nói, những công nhân năm đó xây một lối đi như vậy nhất định phải có lý do, bất kể lý do là gì.

Lối đi này nhất định sẽ dẫn đến một nơi xác định.

Hoặc là bên ngoài, hoặc là một mộ thất nào đó.

Nhưng mà, lối đi này quá dài, dài đến mức phẳng phất như vô cùng vô tận.

Những công nhân năm đó, chỉ tận dụng thời gian lén lút, thật sự có thể đào được một lối đi dài như vậy sao?

Lý Đông cũng có chút không dám tin.

"Bây giờ chúng ta phải tiếp tục kiên trì đi tiếp." Đến đây, không

khí đã trở nên trong lành hơn rất nhiều, mọi người cũng đều tháo mặt nạ phòng độc ra.

Đột nhiên, Lý Đông nghĩ ra một chuyện.

"Không khí ở đây trong lành như vậy, nhất định có lối đi trực tiếp thông ra bên ngoài." "Đúng vậy!" Đại Kim Nha phấn khích nhảy dựng lên.

Ý của Lý Đông là lối thông ra bên ngoài không phải là ở cuối con đường, mà là ở giữa đoạn đường họ đã đi qua.

Chất lượng không khí ở đây tốt như vậy, không giống như một nơi bị bịt kín.

Nhưng mà, họ lại không phát hiện ra lối đi nào khác.

Bàn Tử đề nghị hay là quay lại tìm thử, có lẽ đã bỏ sót.

Hồ Bát Nhất nhẹ nhàng lắc đầu: "Tôi cho rằng chúng ta nên tiếp tục đi về phía trước thì tốt hơn." Hồ Bát Nhất không đưa ra lý do, nhưng ở đây chỉ có anh là người có trình độ cao nhất về phong thủy địa lý, vì vậy mọi người quyết định nghe theo anh.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, mọi người lại tiếp tục đi về phía trước.

Bây giờ cũng không có nơi nào khác để đi, chỉ có thể đi một mạch đến cuối con đường này.

Nhưng, tốc độ tiến lên đã chậm lại rất nhiều.

Họ vừa đi, vừa tìm kiếm xung quanh.

"Mau nhìn, ở đây hình như có bích họa." Đi được không lâu, Dương Tuyết Lỵ lại có phát hiện mới.

Một bức tranh có niên đại rất lâu đời, có chỗ đã bong tróc.

Trên tranh vẽ rất nhiều ngọn núi cao phong cảnh tú lệ, trên những

ngọn núi cao, là từng mảng mây trôi lơ lửng.

Một tòa cung điện nguy nga tráng lệ, được xây dựng trên những đám mây đó.

"Chẳng lẽ đây mới là Vân Đỉnh Thiên Cung thực sự?" Bàn Tử buột miệng hỏi.

Không hiểu vì sao, bức tranh loang lổ này lại cho người ta một cảm giác kỳ lạ.

Dù đã bị hư hại nghiêm trọng, màu sắc cũng rất cũ kỹ, mọi thứ trông có vẻ rách nát, nhưng lại có một sức hấp dẫn cực mạnh.

Cảm giác này, Lý Đông cũng không thể hình dung được.

Anh cảm thấy khi nhìn thứ này, lại có cảm giác nó là thật, thậm chí muốn đi vào trong tranh để xem thử.

Lý Đông hơi nhíu mày, vừa rồi trong thoáng chốc, anh có cảm giác tâm thần thất lạc.

Phảng phất như bị thứ gì đó mê hoặc, tạm thời quên đi mọi thứ xung quanh.

Khi quay đầu nhìn mọi người, liền phát hiện họ đều đang ngây ngốc nhìn bức tranh trên vách đá.

Lý Đông giật mình, cười nói: "Mọi người làm sao vậy, đều bị trúng tà hết rồi à?" Không một ai trả lời, mọi người dường như không nghe thấy gì cả.

Lý Đông lúc này mới phát hiện có gì đó không ổn.

Chuyện gì vậy?

Lý Đông đưa tay ra huơ huơ trước mắt Bàn Tử.

Bàn Tử chớp chớp mắt, nhưng cơ thể vẫn không cử động, mắt

vẫn nhìn chằm chằm vào bức tranh trên vách đá.

“Bức tranh này có vấn đề.” Lúc này, Lý Đông làm sao còn không hiểu.

Anh đặt tay lên bức tranh, nhẹ nhàng sờ, xem xem có phát hiện gì không.

Nếu thật sự có vấn đề, anh sẽ không do dự mà phá hủy những bức tranh này.

Chương 281

Đột nhiên, Lý Đông cảm thấy có gì đó không đúng, chất liệu của bức tường này dường như không phải là đá tự nhiên, mà là được nung nhân tạo.

Anh dùng sức lau mạnh, lớp bề mặt của bức bích họa liền có thứ gì đó rơi xuống từng mảng lớn.

Bên trong, dường như có một bức tranh khác.

Lý Đông kinh hãi, lại dùng thêm sức, rất nhanh, lớp bên trên đã bị bong ra sạch sẽ.

Hiện ra trước mắt Lý Đông, là một bức tranh hoàn toàn mới.

"Ủa, bên trong còn có một bức tranh nữa này." Dương Tuyết Lỵ cuối cùng cũng lên tiếng.

"Đúng vậy, kỳ lạ thật." Bàn Tử tiếp lời.

Lý Đông lại nhìn sắc mặt của họ, đều có một sự thay đổi vi diệu, không còn cảm giác ngây dại như trước nữa.

"Vừa rồi mọi người có cảm thấy có gì đó không ổn không?" Lý Đông vội vàng hỏi.

"Không có." Hồ Bát Nhất lắc đầu, nói: "Chúng tôi vừa rồi đang xem bích họa, sau đó đột nhiên trước mắt thay đổi, đổi thành bức tranh hiện tại." "Đúng vậy, Đông ca, cậu đã đổi bức bích họa vừa rồi đi à, chúng tôi chỉ thấy trước mắt lóe lên, đã đổi thành bức tranh này rồi." Thuận Tử mặt đầy tò mò.

Lý Đông chỉ vào những mảnh vụn trên mặt đất, nói: "Tôi đã từ từ, từng chút một cạo nó ra, cả quá trình kéo dài mấy phút lận." Trong chốc lát, trong lối đi trở nên yên tĩnh.

Mọi người đều im lặng.

“Chẳng lẽ vừa rồi chúng ta đã xuất hiện ảo giác sao?” Bàn Tử có chút không tin.

“Không chỉ cậu, ngoài tôi ra, những người khác đều gặp phải tình huống này phải không?” Nghe Lý Đông nói vậy, mọi người lập tức cảm thấy nơi này càng thêm âm u.

“Tôi vừa rồi cũng thấy bức bích họa đột nhiên biến mất, thay vào đó là một bức tranh mới.” Dương Tuyết Lỵ lên tiếng.

Những người khác đều khẽ gật đầu, xem ra trải nghiệm của họ đều giống nhau, chỉ có Lý Đông là khác.

Ai đã trúng chiêu?

Nghĩ hồi lâu, cũng không hiểu, họ lại chuyển ánh mắt sang bức bích họa mới.

Bức tranh này vẽ một người phụ nữ mặc trang phục kỳ lạ.

Phía sau người phụ nữ, có thể lờ mờ nhìn thấy thứ gì đó giống như đuôi công.

Dung nhan người phụ nữ thanh tú, đại khái vẫn phù hợp với thẩm mỹ của người hiện đại, có thể gọi là xinh đẹp.

Chỉ là niên đại quá xa xưa, màu sắc đã có chút thay đổi.

“Kỳ lạ, sao ở đây lại có người vẽ một bức chân dung phụ nữ chứ?” Họ đoán đây là lối thoát của công nhân, nhưng ai lại đi vẽ một bức chân dung trong lối thoát hiểm chứ?

Lại còn sử dụng bích họa hai lớp, dường như muốn che giấu điều gì đó.

“Người trong tranh là ai?” Dương Tuyết Lỵ nhẹ giọng hỏi.

Có lẽ đáp án nằm ở đó, tiếc là, không một ai trong số họ nhận ra, đều khẽ lắc đầu.

"Nhân vật của hơn một nghìn năm trước, làm sao chúng ta có thể nhận ra được?" Lời của Lý Đông vừa dứt, bên tai đột nhiên vang lên giọng nói của Nữ vương Tinh Tuyệt.

"Ta nhận ra người trong bức tranh." "A?" Lý Đông giật mình, Nữ vương Tinh Tuyệt đã ngủ say hai nghìn năm, không phải là nhân vật của một nghìn năm trước, làm sao lại nhận ra được?

"Tây Vương Mẫu, năm đó, bức chân dung của bà ấy có mặt ở hầu hết mọi ngóc ngách trên đại lục." Nghe lời của Nữ vương Tinh Tuyệt, Lý Đông tức thì kinh hãi vô cùng.

Tây Vương Mẫu là nhân vật trong truyền thuyết, rốt cuộc trông như thế nào, hậu thế có vô số phiên bản khác nhau.

Nhưng Nữ vương Tinh Tuyệt đã vào Côn Luân Thần Mộc ngủ say hơn hai nghìn năm.

Theo suy đoán của giáo sư Trần, tòa Vân Đỉnh Thiên Cung này có lẽ được xây dựng vào khoảng chín trăm năm trước.

Ở giữa đã cách nhau hơn một nghìn năm.

Một nhân vật trong truyền thuyết như vậy, không thể nào giữ nguyên một hình tượng.

Phải biết rằng hình tượng của các nhân vật truyền thuyết thời cổ đại luôn thay đổi.

Lý Đông không khỏi vô cùng bối rối, chuyện này xem ra chỗ nào cũng đầy quỷ dị.

Anh đưa tay lên sờ sờ, xác định là vách đá, hẳn là không còn lớp nào nữa.

Đột nhiên, Lý Đông chú ý thấy, trên vách đá, lờ mờ có một khe hở rất nhỏ.

Khe hở này vừa vặn ở một vị trí ẩn khuất trong bức chân dung, nếu không quan sát kỹ, e rằng thật sự không phát hiện ra được.

Chẳng lẽ?

Lý Đông trong lòng khẽ động, đặt tay lên mép khe hở, dùng sức đẩy một cái, trước mắt anh, xuất hiện một mật thất, bên trong đặt một cỗ quan tài.

Lần này mọi người đều bị kinh ngạc.

E rằng trong đầu họ nghĩ gì, Nữ vương Tinh Tuyệt chỉ cần một cái liếc mắt là có thể nhìn thấu.

Ở đây lại xây một mộ thất, thật sự có chút không hợp lý.

Sau khi do dự một lúc, anh bước vào trong.

Chương 282

Đây là một lối đi khác, sâu hun hút không biết dẫn đến đâu.

Nhưng trong lối đi chật hẹp chỉ đủ cho một hai người đi qua này, lại đặt một cỗ quan tài.

Mấy người đứng ngây ra đó, không ai dám tiến lên, người đầu tiên phát hiện là Lý Đông, anh hít một hơi thật sâu, vẫy tay ra hiệu cho mọi người đừng tiến lên, rồi từ từ tiến lại gần cỗ quan tài.

Dương Tuyết Lỵ vội kéo anh lại, dặn dò cẩn thận, anh chỉ gật đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Anh từng bước tiến lại gần, phảng phất như không khí quỷ dị đã ảnh hưởng đến mọi người, trong không gian trống trải chỉ có cỗ quan tài và mấy người sống, ở nơi chôn cất người chết lại bất ngờ trở nên quỷ dị.

Lý Đông từ từ tiến lại gần quan tài, khi đến gần, anh nhìn thấy mấy dấu chân, không đều nhau, trước sau cách nhau khá rộng, cỡ giày có lẽ khoảng 42 hoặc 44, là chân của đàn ông, trên đó phủ một lớp bụi mờ, lớp bụi này giống như được mang từ bên ngoài vào, tuyệt đối không phải của ngôi mộ cổ.

Nhìn cỗ quan tài không có gì quỷ dị.

Ở đây đã có người đến, là ai?

Chẳng lẽ?

Anh vội quay đầu lại, sự kinh ngạc trong mắt không thể che giấu, vội lao tới, mọi người đều nhìn thấy những dấu chân không đều nhau trên nắp quan tài.

"Mẹ nó, chẳng lẽ đám chó chết kia đã đi trước một bước?" Hồ Bát

Nhất mở miệng chửi.

“Xem ra đúng là họ đã đến trước chúng ta, nhưng người đâu rồi?

Chúng ta đã chậm một bước.” Đại Kim Nha không khỏi cảm thán, vội vàng đuổi theo...

Mấy người không ai không than thở.

Lúc này có lẽ đã gần trưa, bụng Đại Kim Nha kêu ùng ục, anh ta cười ngượng ngùng, vỗ vỗ bụng.

“Lão huynh à lão huynh, lúc không nên kêu thì lại kêu, không phải là muốn ăn gì đó chứ?” Nghe vậy, mọi người đều cảm thấy bụng hơi đói, bàn bạc một hồi, quyết định tìm một chỗ ăn cơm trước, người là sắt cơm là gang, không ăn cơm thì nửa bước cũng không đi nổi, lát nữa lại gặp phải chuyện bất trắc, chỉ có nước chờ chết.

Một nhóm người tiếp tục đi về phía trước, đột nhiên có người nghe thấy tiếng “rắc” một tiếng, giống như giẫm phải xương động vật, bước lên một bước là tiếng “rắc rắc” vang lên liên tiếp, âm thanh đột ngột khiến mọi người đều dừng lại, có lẽ những thứ này đã thoái hóa từ lâu, không làm đau chân, nhưng đi trên những bộ xương kêu rắc rắc không ngừng, mọi người luôn cảm thấy trong lòng khó chịu một cách kỳ lạ, nhưng lúc này cũng không có cách nào khác.

Đúng lúc này, Dương Tuyết Lỵ đột nhiên cúi đầu nhặt lên một bộ xương đã khô, giống như của một người phụ nữ, không khỏi hít một hơi.

“Thật thảm, nói thật, quy cách tuẫn táng thời viễn cổ, đại khái đều là những tù nhân bị kết án phải không, thật tàn nhẫn, cũng không biết là của ai, đều là con người, nỡ da xáo thịt làm gì?” “Thực ra đây có lẽ là một nơi để cử hành tế tự, người chết ở đây là những nhân vật quan trọng, phong tục thời viễn cổ, phần lớn đều là những tội phạm phạm

trọng tội và một số phụ nữ đáng chết, họ nhất định sẽ bị trói ở một nơi nào đó, tàn nhẫn nhất là bị trói ở sa mạc, bị trói ở sa mạc, hoặc là bị đói chết, hoặc là bị khát chết, sau khi khô lại mới được đặt ở nơi sâu trong mộ cổ làm đồ bồi táng, cuối cùng tưới máu động vật bị giết lên thi cốt, nếu tôi không đoán sai, ở đây sẽ có một mộ thất...” Đại Kim Nha kể.

Nói cho họ biết sự thật, chẳng khác nào nói cho Nữ vương Tinh Tuyệt biết, mình là một kẻ lừa đảo lớn, căn bản không phải là người đàn ông mà nàng đã đợi hai ngàn năm.

Hồ Bát Nhất hít một hơi thật sâu, nhìn con ngươi đó nửa ngày không động đậy nữa, trong chốc lát nghi ngờ có phải là ảo giác không, thế là nín thở dịch sang bên phải một chút, lại có tiếng “cạch cạch” vang lên, nhưng khi âm thanh đó vang lên thì chuyện kinh khủng vô hạn đã xảy ra, vì con ngươi của bộ xác khô đó lại nhìn thấy anh, lần này tuyệt đối không nhìn lầm nữa.

Nhưng trong khoảnh khắc đó phải làm gì, anh cũng chỉ ngây người, trong chốc lát rút súng lục bên hông ra nhắm vào bộ xác khô, “pằng pằng” bắn hai phát vào nó, đột nhiên vang lên hai tiếng súng, làm cho tất cả mọi người đều giật mình, Đại Kim Nha còn liếc mắt nhìn một cái suýt nữa bị bắn trúng.

“Thằng cha này bị điên à?

Làm cái gì vậy?

Ở đây nhiều người như vậy mà dám nổ súng, không sợ bắn trúng người khác à.” “Bộ xác khô đó biết động.” Hồ Bát Nhất nói một câu, giọng điệu có chút run rẩy, làm sao có thể động được?

Không có, mọi người đều không phát hiện nó động, nếu nó động, Đại Kim Nha làm sao có thể không thấy, chẳng lẽ là vì một số chi tiết bị bỏ sót, nghĩ vậy, Đại Kim Nha liền nhìn bộ xác khô đó.

Ngoài Đại Kim Nha ra, Lý Đông cũng nhìn bộ xác khô đó.

Lúc này, Đại Kim Nha lại hét lên kinh hãi.

"Mẹ nó, nó thật sự động rồi, nó đang cười với tao." Không chỉ anh ta, ngay cả Dương Tuyết Lỵ cũng hét lên.

"Đừng nói nữa, mau lên lão Hồ, cầm vũ khí giết nó đi, bộ xác khô này có linh hồn, nó còn sống." Những người khác thì ngây người, nhưng nhanh chóng nhận ra đây là một vấn đề nghiêm trọng, họ không mang theo mặt nạ phòng độc, Lý Đông nhanh chóng quay đầu nhìn Dương Tuyết Lỵ, Dương Tuyết Lỵ lại giơ tay chuẩn bị nổ súng, ngón tay đã đặt lên cò súng, mắt thấy sắp kéo cò.

Nhưng hướng họng súng của Dương Tuyết Lỵ lại chính là Hồ Bát Nhất.

Thấy cảnh này, tim Lý Đông đột nhiên đập thình thịch, mắt nhanh tay lẹ vươn ngón tay ra.

Tốc độ của anh nhanh đến lạ thường, trong chốc lát, ngón tay của anh đã kẹt vào cò súng của đối phương, khiến cò súng không thể nào bóp được nữa.

"Anh có biết mình đang làm gì không..." Dương Tuyết Lỵ thấy mình bị khống chế liền tức giận, hét lớn một tiếng.

Đối mặt với sự phản kháng của Dương Tuyết Lỵ, Lý Đông chỉ có thể âm thầm tung ra một cái tát, trực tiếp đánh ngất đối phương.

"Pằng" một tiếng nổ lớn, lại một tiếng súng nữa vang lên.

Lần này là tiếng súng của Đại Kim Nha, viên đạn vừa rồi bay sượt qua má Lý Đông.

Lúc này, Lý Đông thậm chí còn có thể nhìn thấy quỹ đạo bay nhanh của viên đạn đó.

Lý Đông kinh hãi, mẹ nó, lão tử vừa mới liều mạng cứu mày, mày lại muốn giết người.

Nhưng mẹ nó đừng có mượn gió bẻ măng, lão tử bây giờ vì nhiệm vụ chưa hoàn thành, lại bị người của mình xử lý.

"Lão Hồ mau lên, đánh ngất Đại Kim Nha đi, không thể để hắn cầm súng được." Lý Đông lo lắng nói, cẩn thận nhìn Đại Kim Nha, đồng thời thuận tay giật lấy khẩu súng của Dương Tuyết Lỵ.

Anh nhét nó vào thắt lưng, rồi mới đẩy Dương Tuyết Lỵ sang một bên.

Nhưng trong lúc Lý Đông đang làm những việc này, súng của Đại Kim Nha lại nhắm vào anh, thậm chí còn nhanh chóng bóp cò.

Thằng chó chết Đại Kim Nha, mày cứ đợi đấy cho lão tử, lão tử một khi ra ngoài không đánh mày thành cái hố, lão tử mẹ nó không mang họ Lý.

Lý Đông đã mắng thầm trong đầu mấy câu, người cũng theo đó nghiêng về phía sau, ngay khoảnh khắc đối phương bóp cò, đã thành công né được đòn tấn công của đạn dược.

Chương 283

"Pằng" một tiếng nổ lớn, khi tiếng súng lại vang lên, Lý Đông né tránh cực nhanh.

Thực ra phương pháp né đạn nhanh như vậy, là vì anh từng xem một đoạn phim truyền hình.

Ta có thể không né được tốc độ của đạn bắn liên thanh, nhưng ta nhất định có thể né được thời cơ bắn trong khoảnh khắc.

Quan trọng hơn là anh có Thiên thần huyết mạch, tốc độ phản ứng nhanh hơn người khác rất nhiều.

Sau tiếng súng lại vang lên, Hồ Bát Nhất cũng thực sự bị kinh ngạc.

May mà Lý Đông né kịp, nếu không hậu quả không thể tưởng tượng được.

Lúc này anh ta nhanh chóng đến bên cạnh Đại Kim Nha, tay chém một nhát trực tiếp vào gáy đối phương.

Nhưng không ngờ, thân thủ của tên này cũng không tệ, nhận thấy có người tấn công lén sau lưng, nhanh chóng phản tay lấy ra một khẩu súng, đỡ được con dao găm của đối phương.

Phải biết cảm giác một tay đỡ vào thân súng đau đến mức nào, trong chốc lát Hồ Bát Nhất tức thì hít một hơi khí lạnh, chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức như tan nát, đau đến thấu xương, nhưng lúc này biết có đau đến mấy cũng phải mẹ nó ráng chịu, một tay liền nắm lấy khẩu súng của đối phương, bắt đầu giằng co, người có thể bị đối phương đánh ngất, nhưng súng phải giật được trước, nhưng chuyện khiến anh ta sững sờ lại xảy ra.

Chỉ thấy Đại Kim Nha đột nhiên giơ khẩu súng đó lên, trong chốc lát gầm lên một tiếng.

Vừa gầm rú, vừa tiện tay nhổ một bãi nước bọt đặc sệt vào mặt Hồ Bát Nhất, trực tiếp khiến đối phương ngẩn người, mẹ nó, bản lĩnh thật, ngay khoảnh khắc Hồ Bát Nhất đang sững sờ, Đại Kim Nha lại bất ngờ tung chân, đá mạnh vào bụng dưới của Hồ Bát Nhất, trực tiếp đá bay đối phương ra xa mấy mét.

Hồ Bát Nhất bị đá, trán túa mồ hôi lạnh, mẹ nó thằng chó chết Kim Nha này, dám ra tay tàn độc với ông mày như vậy, muốn đẩy ông mày vào chỗ chết à, nhưng khi Hồ Bát Nhất ngẩng đầu lên, lại phát hiện ra chuyện còn ác hơn vừa rồi, lúc này, khẩu súng của Đại Kim Nha đang chĩa vào anh, sắp nổ súng, Hồ Bát Nhất vội vàng hét lớn với đối phương.

"Thằng mập chết tiệt, mày điên rồi à, tao là lão Hồ đây, mở to mắt chó của mày ra mà xem, đừng mẹ nó tự giết lẫn nhau, trúng tà rồi." Đại Kim Nha sững người, lúc này, Lý Đông phản ứng, nhân lúc hai người giao đấu, đã lặng lẽ đến bên cạnh Đại Kim Nha, trực tiếp ra tay, một nhát chém vào gáy, tuy cũng đã thu lại mấy phần sức lực, nhưng tuyệt đối đủ để thằng chó chết Kim Nha này ngủ một giấc ngon lành.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, giây tiếp theo không hề chần chừ, Bàn Tử trực tiếp ngã xuống, Lý Đông thuận tay đỡ lấy khẩu súng trong tay hắn, căn bản không thèm để ý đến thằng mập chết tiệt này, xương động vật xung quanh vỡ nát không ra hình thù gì, thật sự có thể đâm chết tên khốn này, nhưng anh cũng không quan tâm, cái khí thế hung hãn vừa rồi không thấy lúc giết địch thì có, giết người thì lại không hề khách khí.

Lý Đông nhanh chóng ném khẩu súng cho Hồ Bát Nhất, quay

người đuổi theo Dương Tuyết Lỵ vừa chạy ra ngoài, Dương Tuyết Lỵ vừa rồi nhân lúc hỗn loạn, đã lao về phía trước, tuy động tác không nhanh, nhưng cũng chạy được một đoạn, phía trước có hai cánh cửa đá.

Phía sau cánh cửa đá là vách núi, có lẽ cũng là do hang động dung nham tự nhiên hình thành, không biết sâu bao nhiêu, nếu rơi xuống, đừng nói là tìm được toàn thây, trong phút chốc đã không thấy bóng dáng, lúc này, phía sau lại có một con xác sống lớn đang đuổi theo, dọa đến mức suýt tè ra quần.

Có lúc con người ta bị ép đến đường cùng, sẽ có tiềm năng vô hạn, lúc này tốc độ của đối phương nhanh đến lạ thường.

Lý Đông tốc độ rất nhanh, nhưng lúc này Dương Tuyết Lỵ phảng phất như cũng bộc phát ra tiềm năng không thể tưởng tượng, nhanh chóng biến mất ở xa, mắt thấy Lý Đông sắp đuổi kịp Dương Tuyết Lỵ, nhưng vách núi phía trước lại càng ngày càng gần Dương Tuyết Lỵ, nhưng Lý Đông không hề có ý định từ bỏ, vẫn nhanh chóng vô cùng lao về phía trước, đột nhiên mở miệng hét lớn với đối phương.

"Dương Tuyết Lỵ đừng manh động, mau quay đầu lại xem tôi là ai." Mẹ nó, lúc quan trọng Lý Đông lại không đi theo lối mòn, vốn dĩ định rằng chỉ cần Dương Tuyết Lỵ quay đầu lại nhìn thì tốc độ sẽ chậm lại một chút, chút thời gian đó cũng có thể tạo ra cơ hội khống chế cô ta, nhưng vạn lần không ngờ, con nhỏ này, cũng không biết đầu óc có vấn đề gì, nghe thấy giọng anh xong lại chạy nhanh hơn trước, như con thỏ nhảy một phát mấy trượng xa.

Nhưng Lý Đông vẫn không hề lùi bước lao về phía trước, may mà ở đó có một cánh cửa đá rộng, nghĩ vậy, anh cuối cùng cũng vào thời điểm quan trọng đã lao đến trước cánh cửa đá đó, tóm được đối phương, ngay khoảnh khắc tóm được người phụ nữ này, Lý Đông

mới hơi thở phào nhẹ nhõm, lúc này, một chân anh đạp lên cánh cửa đá khổng lồ đó, đá văng cánh cửa đá bên kia đi.

May mắn là, lực của cánh cửa đá rất lớn, lại nặng, ma sát cũng lớn, không đến mức khiến anh lập tức ngã ra ngoài, thực ra anh đã chuẩn bị sẵn, cũng là sự chuẩn bị tồi tệ nhất, nếu không tóm được đối phương, e rằng Dương Tuyết Lỵ sẽ phải mất mạng.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ một khi bị anh tóm được cánh tay, liền nhanh chóng bắt đầu giãy giụa, liều mạng hét lên cứu mạng, Lý Đông vốn đang tức giận vạn phần liền kéo cánh tay Dương Tuyết Lỵ, trực tiếp một nhát dao tay, đánh ngất Dương Tuyết Lỵ đi.

Dù trong lòng tức giận, nhưng Lý Đông cũng biết, Dương Tuyết Lỵ và Đại Kim Nha vừa rồi đều bị thứ gì đó mê hoặc tâm trí, nhưng anh cũng rõ, cú đánh vừa rồi đủ để Dương Tuyết Lỵ ngủ một ngày, tiếng hét vừa rồi của Dương Tuyết Lỵ vẫn còn vang vọng gần vách núi.

Anh bế Dương Tuyết Lỵ quay người trở lại.

Hồ Bát Nhất thấy vậy vội vàng chạy đến đón, Nữ vương Tinh Tuyệt cũng lo lắng: "Chuyện vừa rồi đều tại ta không tốt, không nhắc nhở mọi người trước, thứ mê hoặc người này một khi đã mê hoặc thì khó thoát ra, lần này bị đánh ngất, hy vọng có chuyển biến." "Thật nguy hiểm, vừa rồi Tuyết Lỵ suýt nữa rơi xuống vách núi, vậy thì hối hận không kịp, đi thôi, chúng ta phải mau tìm một chỗ nghỉ ngơi, để mọi người hồi phục lại, nơi này thật sự càng ngày càng tà môn." Hồ Bát Nhất gật đầu, vô cùng may mắn.

"Vừa rồi may mà cậu có thêm một chút cảnh giác, nếu không hôm nay chúng ta toàn bộ đều chết ở đây, không một ai có thể sống sót ra ngoài, thứ mê hoặc người đó thật sự quá kỳ quái, khiến người ta mất hết tâm tính, vừa rồi thằng Đại Kim Nha kia bắn hết phát này đến phát

khác, bắn đến là vui vẻ, cô Tuyết Lỵ thì lại cứ nhảy xuống vách núi." Nghe Hồ Bát Nhất nói, khóe miệng Lý Đông giật giật, đây là đang khen người hay đang chê người vậy?

Nghe sao mà khó chịu thế, nhưng lúc này, anh cũng không nói nhiều, cũng không có thời gian để nói nhiều, chỉ có thể mau tìm một chỗ nghỉ ngơi trước rồi tính sau.

Nữ vương Tinh Tuyệt gọi, Lý Đông đáp một tiếng rồi vội vàng đi.

"Cô đi trước dẫn đường, tìm một nơi ổn thỏa." Lúc này, Hồ Bát Nhất kéo Đại Kim Nha, cũng không thể bỏ tên này lại, tuy tên này vừa rồi bị mất tâm trí, bắn một phát súng về phía anh, nhưng dù sao cũng là người một nhà, không phải là kẻ thù, dù thế nào cũng không thể để xảy ra chuyện ngoài ý muốn ở đây, nếu thật sự xảy ra chuyện, ai cũng không gánh nổi.

Bắt buộc phải rời khỏi nơi này, càng nhanh càng tốt, lối đi này chắc chắn có vấn đề.

Xảy ra nhiều chuyện kỳ quái như vậy, chẳng ai muốn tiếp tục ở lại nơi này nữa, đặc biệt là Nữ vương Tinh Tuyệt, trong lòng cô càng rõ hơn chuyện gì sẽ xảy ra ở đây.

Nếu không phải nhận thấy Lý Đông có nguy hiểm, cô cũng sẽ không tiếc hao tổn tinh nguyên mà ra tay.

Trong ngôi mộ này, năng lực của cô bị áp chế khắp nơi, khiến cô vô cùng khó chịu, nhưng vì Lý Đông, Nữ vương Tinh Tuyệt đã nhẫn nhịn.

Loại mê tâm thuật này, nếu là bản thể của cô ở đây, không phải là một luồng âm hồn, có thể dễ dàng hóa giải.

Nhưng Nữ vương Tinh Tuyệt hiện tại, cảm thấy vô cùng bất lực, trừ phi...

Hồ Bát Nhất trong lòng nghĩ, giữa đường gặp chuyện quỷ dị, trúng phải ảo thuật mê hoặc tâm trí nào đó, nhưng tại sao mình lại không trúng?

Chẳng lẽ họ đang đùa mình, hợp tác diễn kịch, coi mình là tiểu bạch thỏ đi thám hiểm, tiếng hét cứu mạng của Dương Tuyết Lỵ vừa rồi, có bao nhiêu phần quỷ dị khó hiểu, có chỗ nào đó không đúng, nhưng không nói ra được, trong lòng nghĩ vậy, nhưng bước chân của Hồ Bát Nhất lại không dừng lại.

Dương Tuyết Lỵ suýt nữa chết, Lý Đông không khỏi tức giận, một người sở hữu Thiên thần huyết mạch đường đường, một nhân vật sắp thành thần, ngay cả một người phụ nữ cũng không bảo vệ được sao?

Anh kéo Đại Kim Nha bên cạnh, tát cho đối phương hai cái thật mạnh, mẹ nó, tát hai cái không tỉnh, không đúng, Lý Đông lại tát mạnh thêm, vì không có phản ứng, đủ các chiêu đều dùng hết, vừa bấm nhân trung vừa dội nước lạnh, căn bản không có ý định tỉnh lại, chẳng lẽ vừa rồi ra tay quá mạnh, đánh chết tên này rồi?

Nghĩ đến đây, Lý Đông vội đưa tay ra thử hơi thở của đối phương, còn thở, không chết, nếu không chết thì dễ làm rồi.

Lý Đông không hề khách khí, liên tục tát trái tát phải, tát cho tên này một trận no đòn, cuối cùng không biết đã tát bao nhiêu cái, ước chừng mặt đối phương cũng sưng như cái bánh bao rồi, mới tỉnh lại, bị tát cho tỉnh.

Đại Kim Nha tỉnh lại cũng không quan tâm mặt có sưng không, cũng không quan tâm mặt có đau không, chỉ hét lớn lên vẻ mặt kinh hãi, hai mắt sợ đến loạn xạ, thịt trên mặt như sắp rơi xuống, run rẩy, môi tím tái, răng va vào nhau, hét lớn có quỷ có quỷ, thấy vậy, Lý Đông không hề khách khí đưa tay ra lần nữa đánh ngất Đại Kim Nha

đi.

Hồ Bát Nhất không hiểu: "Đông ca, khó khăn lắm mới tát cho hắn tỉnh, lại đánh ngất đi, vác một người ra ngoài, có dễ dàng như vậy không, để hắn tỉnh táo, cũng tiết kiệm được mấy phần sức lực." "Bây giờ tên này thần trí không tỉnh táo, thay vì để hắn làm loạn, không bằng đánh ngất đi cho đỡ phiền." Lý Đông một tay xách Đại Kim Nha lên.

Đối với Lý Đông sở hữu Thiên thần huyết mạch, xách một người là một chuyện nhẹ nhàng.

Tiếp tục đi về phía trước trong lối đi sâu hun hút, đi được một đoạn nữa, cuối cùng cũng phát hiện ra một nơi thích hợp.

Chương 284

"Ở đây không có thứ gì xấu xa." Giọng nói của Nữ vương Tinh Tuyệt vang lên bên tai Lý Đông.

Lý Đông vận chuyển Động Hư Chi Nhãn, nhìn xung quanh, quả thực không phát hiện gì.

Vậy thì thật sự sẽ chết người đó.

Hồ Bát Nhất nhìn xem, nói: "Đây là mộ trung dương địa, năm đó những công nhân xây mộ có lẽ đã nghỉ ngơi ở đây, họ đã bố trí đặc biệt ở đây, thay đổi phong thủy, âm hồn chi khí không thể xâm nhập vào đây." Xem ra, nơi này là thích hợp nhất để nghỉ ngơi.

Lý Đông chỉ có thể bịa chuyện đến cùng.

Đại Kim Nha, Ngô Tà, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, bốn người đều đã kết bái làm đại ca với anh, đều đã dập đầu.

Là lão đại, Lý Đông đương nhiên sẽ không bỏ mặc họ.

Dù sao, mấy người họ đều là người thường, trong mộ Vân Đỉnh Thiên Cung, trúng chiêu là chuyện khó tránh khỏi.

Chỉ có Lý Đông sở hữu Thiên thần huyết mạch, tự nhiên có thể miễn dịch với những thứ đó.

Chỉ là người phàm, không thể yêu cầu quá nhiều.

Nhưng Dương Tuyết Lỵ là phụ nữ, suýt nữa chết, trong lòng Lý Đông làm sao không có tức giận?

Tuy thực ra cũng không thể trách Đại Kim Nha, nhưng...

Đợi một lúc, Đại Kim Nha tự mình tỉnh lại, Hồ Bát Nhất hừ lạnh một tiếng đi đến trước mặt Đại Kim Nha, liếc nhìn một cái không có

chút đồng tình nào, cái mặt đó sưng còn hơn cái bánh bao, đáng đời.

Đại Kim Nha thì oan ức muốn chết, anh ta không cho rằng mình sai ở đâu, nhưng từ ánh mắt của mọi người, dường như có thể nhìn ra được vài manh mối.

Hồ Bát Nhất và Đại Kim Nha nói gì đó, rốt cuộc đã nói gì thì không ai biết, chỉ biết Đại Kim Nha sau khi quay lại đã cúi gập người trước Lý Đông.

"Thực sự xin lỗi, Đông ca, vừa rồi đều là lỗi của tôi, tôi bây giờ vô cùng tỉnh táo và nhận thức sâu sắc sai lầm của mình, tôi nhất định sẽ sửa đổi." Nghe Đại Kim Nha nói vậy, Lý Đông vỗ vỗ vai anh ta.

"Không sao, thực ra không trách cậu được, là do tôi đã sơ suất." Đều là người thường, ở nơi hung hiểm như vậy, trúng chiêu thực sự là chuyện quá bình thường.

Lý Đông sở hữu Thiên thần huyết mạch, theo lý, lẽ ra phải phát hiện nguy hiểm từ trước.

Nhưng mà, cái Thiên thần huyết mạch chết tiệt này, nói là hữu dụng đi, thì lại không hữu dụng.

Nói là không hữu dụng đi, thì sức mạnh huyết mạch lại rất mạnh.

Nghe Lý Đông nói vậy, Đại Kim Nha tức thì cảm động vô cùng.

Đông ca đối xử với mình thật tốt, phạm phải sai lầm nghiêm trọng như vậy, cũng không trách mắng một câu.

Cả đời này đi theo Đông ca, đáng giá!

Nghĩ vậy, mắt của Đại Kim Nha đều ươn ướt.

Lý Đông đương nhiên không biết một hành động bình thường của mình, lại khiến Đại Kim Nha cảm kích đến rơi lệ, thậm chí còn nảy sinh ý định thề chết trung thành.

Trải qua trận hỗn loạn vừa rồi, Lý Đông cảm thấy năng lực của mình vẫn còn quá yếu.

Nhưng mà, trước đó đã giết nhiều xác sống Binh mã dũng như vậy, phần thưởng Đạo tệ chắc chắn không ít.

Lý Đông liếc nhìn số liệu Đạo tệ, tức thì lòng vui như hoa nở.

Nếu không phải nơi đó đột nhiên xuất hiện quỷ vụ, lúc này Lý Đông thật sự hận không thể quay lại, giết sạch toàn bộ cương thi Binh mã dũng, không chừa một tên.

Đơn giản là máy thu hoạch Đạo tệ mà.

Giết một cương thi Binh mã dũng, số lượng Đạo tệ nhận được từ một nghìn đến vài nghìn, chỉ trong một lúc ngắn ngủi vừa rồi, Lý Đông đã tích lũy được hơn một triệu Đạo tệ.

"Hệ thống, tôi muốn cường hóa cơ thể." Lý Đông thầm niệm trong lòng.

"【Đinh, mời túc chủ chọn mục cường hóa.】" Lý Đông lập tức không chút do dự lựa chọn tiếp tục cường hóa Thiên thần huyết mạch.

"【Đinh, mời túc chủ nhập số lượng Đạo tệ sẵn sàng bỏ ra để cường hóa.】" Quả nhiên, cường hóa Thiên thần huyết mạch không giống như cường hóa những thứ khác.

Những mục cường hóa khác đều có ghi rõ giá cả, chỉ riêng Thiên thần huyết mạch là không có.

Bởi vì cường hóa Thiên thần huyết mạch chỉ là không ngừng tăng nồng độ huyết mạch, gần như không có giới hạn.

Lý Đông chỉ giữ lại một vạn Đạo tệ, để phòng trường hợp khẩn cấp.

Số Đạo tệ còn lại, toàn bộ dùng để cường hóa Thiên thần huyết mạch.

"【Đinh, Thiên thần huyết mạch đang cường hóa...】" "【Đinh, Thiên thần huyết mạch được nâng cấp, sức mạnh huyết mạch: 1.1%.】" Mẹ nó!

Lý Đông muốn chửi thề, hóa ra bỏ ra hơn một triệu Đạo tệ, sức mạnh huyết mạch chỉ tăng được 0.1% mà thôi.

Cứ thế này, muốn cường hóa sức mạnh huyết mạch lên 100%, trở thành thiên thần, chẳng phải cần đến hơn mười tỷ Đạo tệ sao?

Hệ thống, mày không phải là quá lừa đảo rồi chứ?

"【Đinh, ngươi tưởng thiên thần là cải trắng à?

Không bỏ ra chút nỗ lực nào, mà muốn thành thiên thần sao?】" Giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu Lý Đông.

Nghe ra được, nó vô cùng bất mãn.

Chương 285

Cũng đúng, làm gì có con đường thành thần nào dễ dàng như vậy.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lý Đông thoải mái hơn.

Nhưng mà, bỏ ra hơn một triệu Đạo tệ, chỉ được một chút nâng cấp nhỏ nhoi, có chút đau lòng.

"【Đinh, làm ơn đi, sức mạnh huyết mạch của ngươi, tuy chỉ tăng 0.1%, nhưng so với ban đầu, lại đã tăng lên 10%, cũng tức là, các phương diện tố chất cơ thể của ngươi, đều đã tăng lên 10%.】" Nghe lời của hệ thống, mắt Lý Đông tức thì sáng lên.

Đúng vậy, hình như đúng là như vậy.

Tố chất cơ thể toàn diện tăng lên 10%, dường như có chút kinh người.

Lý Đông nắm chặt nắm đấm.

Quả nhiên, cảm giác sức mạnh trên tay lại lớn hơn không ít.

Xem ra, thật sự đáng giá.

Trong trận hỗn loạn vừa rồi, nếu tốc độ phản ứng của anh nhanh hơn 10%, việc hóa giải sẽ dễ dàng hơn không ít.

Nghĩ đến đây, Lý Đông tức thì cảm thấy hơn một triệu Đạo tệ, tiêu thật đáng, quá đáng giá.

Tâm trạng lập tức từ mưa chuyển sang nắng.

Mơ hồ, hệ thống dường như truyền đến một tia ý vị khinh bỉ.

Tất nhiên, lập tức bị Lý Đông phớt lờ.

Bây giờ mọi người đều cảm thấy vừa mệt vừa khát.

Khó khăn lắm mới đến được một nơi an toàn, lúc này đều lấy thức ăn và nước trong ba lô ra, tự mình ăn uống.

“Đông ca, chúng ta có thể ra ngoài được không?” Thuận Tử không nhịn được hỏi.

Trong mắt hắn, Lý Đông là nhân vật như thần, cũng chỉ có Lý Đông có thể cho hắn một chút tự tin.

“Đương nhiên.” Lý Đông cười nói: “Nơi nguy hiểm hơn thế này tôi cũng đã đi qua, sợ gì không ra khỏi đây được?” Thuận Tử kinh ngạc, nói: “Nguy hiểm hơn cả ở đây, là nơi nào vậy?

Không phải là Cửu U Địa Phủ chứ?” Giọng điệu khoa trương của hắn, khiến mọi người đều bật cười.

“Ai, tôi chỉ muốn kiếm chút tiền lẻ, không muốn phải gánh chịu rủi ro lớn như vậy.

Sớm biết ở đây nguy hiểm như vậy, lúc ở trên đỉnh núi, tôi đã không nên xuống.” Bàn Tử vỗ vỗ vai hắn, nói: “Cậu cũng là lính, sao gan lại nhỏ như vậy?” Thuận Tử gần như khóc lóc nói: “Đi lính cũng không đến những nơi như thế này, ở đây toàn là cương thi và âm hồn, đâu phải là nơi người nên vào.” “Không sao, chúng ta sẽ ra ngoài được thôi.” Bàn Tử an ủi một câu.

“Hy vọng là vậy, nhưng mà, lần này ra ngoài xong, cậu phải trả thêm tiền cho tôi.” “Được!” Lý Đông gật đầu.

Đột nhiên anh phát hiện sắc mặt Hồ Bát Nhất có chút không đúng.

Lý Đông hơi sững người, vội vàng vận chuyển Đế Thính Chi Nhĩ, bên tai lập tức truyền đến tiếng động nhỏ.

Trong bóng tối, dường như có thứ gì đó đang thở dốc.

Lý Đông liếc nhìn những người xung quanh, mọi người đều đã

phát hiện có gì đó không ổn.

Thuận Tử đang định lên tiếng, lại bị Lý Đông dùng ánh mắt ngăn lại.

Đột nhiên, Lý Đông ra tay như điện, ném hai bình ắc quy về phía xa trong lối đi.

"Nằm xuống!" Lý Đông hét lớn một tiếng.

Mất đi nguồn sáng, nơi đây lập tức trở thành một mảng tối đen.

Mọi người đều lập tức nằm rạp xuống đất.

"Pằng!" Một tiếng súng vang lên, viên đạn gần như sượt qua chóp mũi Lý Đông.

Trong Ưng Nhãn Chi Nhãn, anh nhìn thấy ở không xa có một đôi mắt màu xanh lục.

"Pằng!" Lý Đông lập tức nổ súng bắn trả.

Với tốc độ nhanh nhất, anh lao về phía đó.

Ở đây chỉ có một lối đi, không có nơi nào để trốn.

Nếu quay người bỏ chạy, tuyệt đối không thể phòng ngự được viên đạn từ phía sau.

Vì vậy, không còn cách nào tốt hơn.

Đường hẹp gặp nhau, kẻ dũng thắng.

Lý Đông lập tức lao tới.

Ở nơi này đấu súng là nguy hiểm nhất, nguy hiểm hơn cận chiến rất nhiều.

Nhưng, khi Lý Đông sắp lao tới, trong lòng đột nhiên chuông cảnh báo vang lên.

Cơ thể anh nhảy về phía sau, nằm rạp xuống đất.

“Ầm!” Tiếng nổ dữ dội, đột nhiên vang lên, vang vọng trong lối đi, mãi không tan.

Chương 286

Sắc mặt Lý Đông tức thì trở nên khó coi vô cùng.

Chết tiệt, kẻ trốn trong bóng tối, rốt cuộc là ai?

Là người hay là quỷ?

Để làm gì?

Nếu là một nhóm người khác tiến vào mộ, trong môi trường đầy rẫy nguy cơ như vậy, làm sao còn có sức lực để tấn công họ?

Ngay cả Lý Đông, cũng không có tinh lực để quản người khác, càng đừng nói đến việc truy lùng tấn công.

Nếu không phải là một nhóm người khác tiến vào mộ, vậy thì là ai?

Những vấn đề này đều có lời giải, nhưng Lý Đông không định ở lại đây thêm nữa.

Đối thủ đã có thể tấn công một lần, thì có thể tấn công lần nữa.

Lý Đông quyết định rời đi ngay lập tức.

Anh đi thẳng theo con đường hầm.

Đó lại là một quãng đường cực kỳ dài, mãi không thấy điểm cuối.

Cả nhóm cứ men theo đường hầm mà đi.

"Không được rồi, cứ đi thế này, sợ rằng có đi đến chết cũng không ra được." Hồ Bát Nhất ngồi phịch xuống.

Quá mệt mỏi.

Ngoại trừ Lý Đông, ai nấy đều cảm thấy kiệt sức.

Dù là Lý Đông cũng biết cứ tiếp tục thế này không phải là cách.

Con đường này chỉ có một chiều, nhưng không hiểu sao cứ đi mãi không đến nơi.

Thật quá kỳ lạ.

Đặc biệt là khi Lý Đông liên tục vận dụng Động Hư Chi Nhãn mà không phát hiện ra bất cứ điều gì bất thường.

Họ cũng không hề đi vòng lại đường cũ.

"Tôi nghĩ có một khả năng." Ngô Tà nhìn xung quanh đường hầm, nói: "Tôi đoán con đường này được hình thành do một loại sinh vật nào đó đào khoét." Lý Đông ngẩn ra, rồi lập tức lắc đầu: "Không thể nào, nếu thật sự là một cái hang do sinh vật đào, thì xung quanh miệng hang phải rất trơn nhẵn." Ngô Tà nói: "Có khả năng nó chỉ đào xuyên qua một số hang động karst có sẵn không?

Vì thế nó chỉ cần đào một phần thôi?" Cậu dùng đèn pin chiếu vào vách tường, nói: "Nhìn những chỗ này xem, rất nhẵn bóng.

Chỉ là, niên đại đã quá xa xưa, cộng thêm chấn động địa chất, hoặc có người cố tình tạo ra một số dấu vết nhân tạo, nên khó mà nhận ra được." Lý Đông cúi đầu, nghiêm túc suy nghĩ về khả năng này.

Nếu đây thật sự là đường hầm do một sinh vật tạo ra.

Vậy thì, thứ nhất: sinh vật này vô cùng mạnh mẽ, nếu không, nó không thể có sức mạnh để đào được.

Thứ hai: sinh vật này có tuổi thọ rất dài, nếu không, đường hầm không thể dài đến thế.

Nhưng, nếu thật sự là một sinh vật mạnh mẽ và sống lâu đào ra đường hầm này, vậy thì, có thể họ sẽ đi mãi không thấy điểm cuối, cũng chẳng phát hiện ra điều gì.

Hơn nữa, bọn họ có thể sẽ không bao giờ đi ra được.

Dù sao thì, không thể cứ đi mãi, thức ăn và nước uống cũng không đủ để cầm cự lâu như vậy.

"Vậy làm sao giờ?

Chúng ta có nên quay lại không?" Bàn Tử hỏi.

"Hồ Bát Nhất gật đầu, nói: "Nếu đây thật sự là đường hầm do một sinh vật mạnh mẽ dưới lòng đất tạo ra, thì tiếp tục đi xuống có lẽ chỉ có một con đường chết." "Nhưng, đừng quên, quay về hướng đó có sương mù quỷ." Dương Tuyết Lỵ nhắc nhở.

"Sương mù quỷ có thể đã tan rồi." Hồ Bát Nhất nói: "Sương mù không thể ở đó mãi được." Cả nhóm bàn bạc một hồi, cuối cùng quyết định quay đầu, trở lại nơi lúc trước.

Đây có lẽ là cách duy nhất dù chẳng có cách nào khác.

Lý Đông cảm thấy trong lòng vô cùng bất an, nhưng không nói ra được cảm giác bất an này đến từ đâu.

Cứ như vậy, họ mất một khoảng thời gian rất dài.

"Tôi cảm thấy có gì đó không ổn?" Giọng của Đại Kim Nha run rẩy.

Lý Đông khẽ nhíu mày.

"Ở đây có sương mù." Giọng của anh không lớn, nhưng lọt vào tai mấy người kia lại như sấm nổ.

"Chẳng lẽ, chúng ta đã đi vào trong sương mù quỷ mà không hề hay biết?" Bàn Tử vội vàng hỏi.

Lý Đông cười khổ: "Hình như là vậy." Trong khoảnh khắc, trái tim mọi người đều chìm xuống đáy vực.

“Sương mù quỷ?” Thuận Tử khó hiểu hỏi.

“Truyền thuyết về U Minh Quỷ Vụ, nghe nói những người đi vào trong đó chưa từng có ai thoát ra được.” Giọng Hồ Bát Nhất nặng trĩu.

“A, vậy… vậy là chúng ta đều sẽ chết trong sương mù quỷ sao?” Cơ thể Thuận Tử bắt đầu mềm nhũn.

Chương 287

“Đi thôi, đi một bước tính một bước.

Truyền thuyết dù sao cũng chỉ là truyền thuyết.” Lý Đông nói.

“Có lẽ, ta có thể giúp các ngươi một tay.” Tinh Tuyệt Nữ Vương đột nhiên lên tiếng.

“U Minh Quỷ Vụ, cứ đi thế này chắc chắn không ra được.

Bây giờ hãy lại gần ta, ta sẽ làm phép, giúp các ngươi che giấu khí tức trên người.

Nhớ kỹ, lát nữa dù nhìn thấy gì cũng không được lên tiếng.

Chỉ cần không phát ra âm thanh, các ngươi sẽ không để lộ khí tức, không có thứ gì tìm được các ngươi.

Chỉ có như vậy, mới có thể thoát khỏi vận rủi bị sương mù quỷ đưa đến U Minh.” “Việc này có ảnh hưởng lớn đến cô không?” Lý Đông vội hỏi.

“Không sao.” Tinh Tuyệt Nữ Vương nói: “Chỉ khiến ta tạm thời trở nên suy yếu hơn thôi, một thời gian là ổn.” Lòng Lý Đông chợt như có gì đó nghẹn lại, cảm thấy không thoải mái.

Không ngờ lúc này lại phải dựa vào Tinh Tuyệt Nữ Vương để được cứu.

“Được rồi, ta bắt đầu thi pháp.” Giọng Tinh Tuyệt Nữ Vương rất nhẹ, nhưng đều lọt vào tai mỗi người.

Không lâu sau, mọi người cảm thấy trên người mình như được phủ một lớp lụa mỏng, nhưng lại như không có gì cả.

Tuy nhiên, mắt họ lại trở nên sáng hơn rất nhiều, trong bóng tối,

dù không có đèn pin cũng có thể miễn cưỡng nhìn rõ.

Lý Đông ra hiệu bằng mắt, mọi người đều khẽ gật đầu.

Theo lời Tinh Tuyệt Nữ Vương, tất cả đều im lặng, không ai nói một lời nào.

Bỗng nhiên, trong đường hầm phía trước, xuất hiện một người mặc đồ đen và một người mặc đồ trắng, tay cầm xiềng xích, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Giây phút ấy, tim mọi người như nhảy lên đến cổ họng.

Đây là ai, chẳng lẽ là Hắc Bạch Vô Thường trong truyền thuyết?

Khi họ đến gần hơn, mới phát hiện hai người này cực kỳ xấu xí, ngũ quan méo mó.

Gương mặt của họ bị kéo dài, gần như gấp đôi người thường.

Chỉ cần nhìn một cái cũng đủ khiến người ta kinh hồn bạt vía, suýt nữa hét lên.

Bóng của hai người họ lướt qua vai cả nhóm, thậm chí va vào nhau.

Nhưng mọi thứ dường như không liên quan gì, cứ thế mà đi qua.

Ngay sau đó, họ lại thấy một người có lưỡi thè ra dài đến ba thước đi ngang qua.

Lúc này, sao họ còn không hiểu, những kẻ này chính là quỷ, cũng là cái gọi là âm hồn.

Hóa ra trong sương mù quỷ lại có cảnh tượng như thế này.

Ngoài ra, Lý Đông cũng cảm nhận được đường hầm xung quanh đang thay đổi.

Mắt Hồ Bát Nhất đột nhiên mở to, như thể phát hiện ra điều gì kỳ

lạ.

Lý Đông lập tức nhìn sang hai bên, nhưng không thấy gì cả.

Ở nơi này, anh không dám mở miệng hỏi.

Lý Đông chỉ có thể nén nghi vấn trong lòng, tiếp tục tiến về phía trước.

Càng đi về phía trước, sương mù càng dày đặc.

Dù cơ thể họ đã được Tinh Tuyệt Nữ Vương thi pháp, có thể che mắt quỷ hồn.

Nhưng hiệu quả của thứ này cũng có giới hạn thời gian.

Tinh Tuyệt Nữ Vương không nói sẽ kéo dài bao lâu, nhưng chắc chắn không thể là vô hạn.

Nghĩa là, họ phải nhanh chóng rời khỏi U Minh Quỷ Vụ.

Tiếp tục đi về phía trước, họ thấy từng hàng âm hồn đang di chuyển.

Những âm hồn này, có mập có ốm, có cao có lùn, có đẹp có xấu, không giống nhau.

Điểm chung duy nhất là ánh mắt của tất cả đều đờ đẫn.

Rõ ràng, những âm hồn này không cảm nhận được sự tồn tại của họ.

Đột nhiên, bên tai vang lên một tiếng động, Lý Đông vội quay đầu lại, chỉ thấy Bàn Tử ngã sõng soài.

Họ đang ở trong U Minh Quỷ Vụ.

Cú ngã của Bàn Tử lập tức khiến tim mọi người thót lên.

Không được phát ra tiếng động, Lý Đông lao tới với tốc độ nhanh như chớp.

Không phải để đỡ Bàn Tử, mà là để bịt miệng cậu ta lại.

Chương 288

Quả nhiên, Bàn Tử vừa ngã xuống đất đã há miệng ra.

Nếu không phải Lý Đông phản ứng nhanh, e rằng tiếng kêu đã thoát ra ngoài.

Thấy miệng mình bị Lý Đông bịt lại, Bàn Tử mới phản ứng kịp, ra hiệu bằng mắt rằng mình đã hiểu, Lý Đông liền buông tay ra.

Theo lời Tinh Tuyệt Nữ Vương, chỉ cần không phát ra âm thanh thì sẽ không có chuyện gì.

Mấu chốt bây giờ là nhanh chóng tìm cách rời khỏi sương mù quỷ.

Đi tiếp, họ nhanh chóng thấy nhiều âm hồn hơn, có những người trông như dân chạy nạn tóc tai bù xù, hoặc có lẽ bị xua đuổi.

Ai nấy đều không dám thở mạnh, cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng đều nghe thấy tiếng tim mình đập loạn xạ.

Ai cũng sợ chết khiếp.

Phải biết rằng, nơi họ đang ở là một đường hầm chật hẹp.

Xung quanh đều là vách đá.

Nhưng ngoài một số ít âm hồn đi trong đường hầm, còn có nhiều âm hồn hơn, trông như đang đi xuyên qua vách đá.

Thêm vào đó, dáng vẻ của họ đều đáng sợ như vậy, tự nhiên càng làm tăng thêm bầu không khí kinh hoàng.

Thỉnh thoảng, có những âm hồn tranh đấu với nhau, thậm chí đánh nhau túi bụi, để lộ ra hai chiếc răng nanh sâu hoắm, gào thét cắn xé lẫn nhau.

Đối với chuyện này, các âm hồn xung quanh dường như hoàn toàn

tê liệt, không nghe không hỏi.

Lý Đông và những người khác tiếp tục đi về phía trước, liền thấy từng đội âm binh, mặc chiến bào cổ đại, tay cầm trường thương, eo đeo bảo kiếm, sau lưng đeo một cây cung, trông như một đội quân tinh nhuệ.

Bước chân của họ vô cùng vững chắc, đi đều tăm tắp.

Đa số âm binh đều đi bộ, cũng có một âm tướng cưỡi trên chiến mã cao lớn.

Các âm tướng trông linh hoạt hơn nhiều so với âm binh bình thường.

Mặt họ như bị kéo dài ra, mắt cũng vậy, ngay cả tròng mắt cũng có hình bầu dục dài.

Tuy nhiên, trong những con mắt kỳ dị đó, Lý Đông mơ hồ thấy được một chút gì đó.

Âm tướng quay mặt lại, nhìn chằm chằm vào nơi Lý Đông đang đứng, ánh mắt thậm chí di chuyển theo cơ thể anh.

Không hay rồi, hắn phát hiện ra mình sao?

Lý Đông thầm kêu khổ trong lòng.

Những người khác dường như không có phản ứng gì.

Trong lúc Lý Đông đang kinh ngạc và hoang mang, âm tướng đã thúc ngựa đi tới.

Xem ra, hắn thật sự đã phát hiện ra họ.

Lý Đông nhanh chóng suy nghĩ, phải làm sao bây giờ?

Anh đặt tay lên Trấn Yêu Kiếm.

Đạn chắc chắn không có tác dụng với thứ này, Trấn Yêu Kiếm

từng được hệ thống cường hóa, có sức mạnh khắc chế đặc biệt đối với âm hồn quỷ vật, không biết có thể chém giết được âm tướng này không?

Nhưng dù có chém giết được hắn, thì sau đó phải làm sao?

Ở đây có nhiều âm binh như vậy, chẳng lẽ thật sự phải đánh nhau với chúng trong sương mù quỷ sao?

Lý Đông cảm thấy từng cơn lạnh sống lưng.

Một khi ra tay, anh không có một chút chắc chắn nào.

Đúng lúc này, âm tướng đã đi tới.

Lý Đông vận sức nhảy một cái, trong nháy mắt đã ở cách đó hơn mười mét.

Âm tướng dường như có chút mờ mịt, ánh mắt hắn nhìn vào nơi Lý Đông vừa biến mất, một lúc lâu sau mới bắt đầu quay đầu, nhìn xung quanh.

Xem ra đối phương không hoàn toàn phát hiện ra, chỉ cảm nhận được một tia khí tức không đúng.

Tại sao lại như vậy?

Chẳng lẽ là vì huyết mạch Thiên Thần của mình sao?

Lý Đông nghĩ vậy, liền tăng tốc bước chân.

Nếu có thể không động thủ, đương nhiên cố gắng không động thủ là tốt nhất.

Âm tướng kia rõ ràng lại tập trung ánh mắt vào vị trí của Lý Đông, dường như có chút do dự, muốn thúc ngựa đuổi theo, nhưng lại như đang e ngại điều gì.

Sau một hồi chần chừ, khi bóng dáng Lý Đông ngày càng xa, âm

tướng lại quay đầu đi, không còn để ý đến anh nữa.

"Phù!" Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, toàn thân Lý Đông đã ướt đẫm mồ hôi.

Đội âm binh từ từ đi xa.

Chương 289

Sương mù phía trước dần dần tan đi, không còn thấy âm hồn trong sương mù nữa.

Nhưng lúc này, lại không ngừng có những tiếng quỷ khóc thảm thiết truyền đến.

Có những tiếng quỷ gào rất lớn, hẳn là do những lệ quỷ cực kỳ lợi hại phát ra.

Mọi người đều cảm thấy tim mình như bị âm thanh đó khống chế.

Nó không đập một cách tự nhiên, mà đập theo tiếng quỷ gào.

Một cảm giác sợ hãi và sùng bái không thể kiểm soát, cứ thế dâng lên trong lòng một cách khó hiểu.

Ngoại trừ Lý Đông, mỗi người đều nảy sinh một thôi thúc, như thể lúc này nên quỳ xuống đất, phủ phục tại chỗ, hướng về phía lệ quỷ mạnh mẽ không biết ở đâu đó mà quỳ lạy.

May mắn là tiếng quỷ gào này không kéo dài lâu rồi biến mất, mọi người đều cảm thấy như vừa đi một vòng trên cầu Nại Hà.

Phía trước, sương mù quỷ từ từ tan đi, dần dần biến mất không dấu vết.

Xung quanh lại trở về một màu đen kịt.

Xem ra, phép thuật mà Tinh Tuyệt Nữ Vương thi triển trên người họ đã tự nhiên biến mất.

Lý Đông lấy đèn pin từ trong ba lô ra, chiếu sáng đường hầm.

"Chúng ta ra khỏi sương mù quỷ rồi sao?" Bàn Tử có chút không dám tin.

“Chắc là vậy.” Lý Đông gật đầu.

Anh khẽ gọi Tinh Tuyệt Nữ Vương đang ẩn trong Ưng Phù, nhưng không có bất kỳ hồi đáp nào.

Xem ra, việc vận dụng tinh nguyên để giúp họ rời khỏi sương mù quỷ đã gây ra tổn hao cực lớn cho Tinh Tuyệt Nữ Vương, tạm thời sẽ không tỉnh lại.

“Không ngờ chúng ta thật sự có thể thoát ra khỏi sương mù quỷ.” Hồ Bát Nhất bây giờ vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

U Minh Quỷ Vụ quá đáng sợ, trong truyền thuyết, chưa từng có ai có thể thoát ra khỏi đó.

Nhưng, xem ra trong sương mù quỷ cũng không có thứ gì khác, chỉ có một số âm hồn mà thôi.

Có lẽ là do những âm hồn đó vô cùng mạnh mẽ?

“Tương truyền, mọi thứ trong sương mù quỷ đều là hư ảo, tôi thấy, đó không nhất định là bộ mặt thật của nó.” Ngô Tà nói: “Có lẽ, chỉ là do chúng ta đủ may mắn mà thôi.” Có thể đó là một phần nguyên nhân, nhưng quan trọng hơn, e rằng là do Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Mọi người đều ngầm hiểu mà không đề cập đến.

Bởi vì họ biết có cái giá phải trả, sợ sẽ làm Lý Đông đau lòng.

Họ không biết mối quan hệ thực sự giữa Lý Đông và Tinh Tuyệt Nữ Vương, không biết Lý Đông đã thay thế người khác, mới trở thành chồng của cô ấy.

Thoát khỏi sương mù quỷ, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, liền lấy thức ăn và nước từ ba lô ra để bổ sung năng lượng.

Tiếp đó, họ tiếp tục đi dọc theo đường hầm.

“Đây không phải là đường hầm chúng ta đi lúc nãy.” Lý Đông đột nhiên lên tiếng.

Vừa rồi lúc đi trong đường hầm, Lý Đông lo bị lạc, đi vòng vòng, nên đã làm dấu trên vách đá, nhưng bây giờ, những dấu hiệu đó đã biến mất.

Chuyện gì thế này?

Rõ ràng chỉ có một con đường, không có ngã rẽ nào cả.

Sao có thể đi một hồi lại thay đổi được?

“Đúng là không phải.” Ngô Tà chiếu đèn pin nhìn xung quanh, nói: “Hình như khi ở trong sương mù quỷ, chúng ta đã đi vào một con đường mới.” Trong lòng mọi người đều kinh ngạc.

Theo cảm nhận của họ, họ chưa từng đi vào con đường nào khác, nhưng sự thật bây giờ lại bày ra trước mắt.

Xem ra, mọi thứ trong sương mù quỷ quả nhiên bí ẩn khó lường.

Những gì mắt thấy, hoàn toàn không thể tin được.

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao, nên đi hướng nào?” Một câu hỏi, không ai biết đi hướng nào mới đúng.

Lý Đông khẽ nhíu mày, bỗng nhiên, trong đầu lóe lên một tia sáng.

Một cảm giác vô cùng vi diệu, không thể diễn tả được.

Nhưng anh lập tức có quyết định.

“Chúng ta tiếp tục đi thẳng.” “Hồ Bát Nhất cũng gật đầu, nói: “Tôi cũng cảm thấy nên tiếp tục đi về phía trước.” Cả nhóm lại đi một đoạn, địa thế dường như ngày càng thấp.

Không khí cũng ngày càng ẩm ướt.

Nơi này im lặng đến lạ thường, ngoài tiếng thở, tiếng bước chân,

tiếng tim đập, không có một chút âm thanh nào khác.

Đi một lúc, phía trước đột nhiên trở nên rộng rãi.

Đây là một mộ đạo được xây dựng cực kỳ ngay ngắn, rộng rãi.

Đoạn mộ đạo này rất ngắn, chưa đến hai trăm mét, liền đột ngột mở rộng, ở cuối con đường xuất hiện một cánh cửa ngọc khổng lồ.

Chương 290

Cánh cửa này toàn bộ đều làm từ ngọc liệu quý giá.

“Hồ Bát Nhất nhìn xung quanh, nói: “Đây hẳn là nơi lăng mộ của Vạn Nô Vương.” “Thật sao?” Bàn Tử vui mừng khôn xiết.

Họ thật sự đã đi một đoạn đường quá xa, vòng vèo vô số lần, không ngờ cuối cùng lại quay về được nơi này.

Đây là lăng mộ của hoàng đế Đông Hạ trong truyền thuyết, kẻ thống trị tối cao của Đông Hạ - Vạn Nô Vương.

“Hồ Bát Nhất sợ có sai sót, lại lấy la bàn ra, dùng thủ đoạn Phân Kim Định Huyệt để dò xét một lượt.

“Không sai đâu, chính là nơi này.”, tất cả mọi người đều phấn khích.

Nhưng, cánh cửa đá trước mắt đã chặn đường đi của họ.

Lý Đông rút Trấn Yêu Kiếm ra, đâm một nhát vào giữa cánh cửa đá.

Anh luôn giữ cảnh giác cao độ.

Trong truyền thuyết, những cánh cửa đá của mộ thất như thế này thường có cơ quan cực kỳ tinh xảo, một khi cửa mộ đã đóng lại, ngay cả những người thợ xây dựng cũng không thể vào lại được.

Bây giờ dùng biện pháp mạnh để phá cửa mộ, đương nhiên phải đề phòng những tai nạn có thể xảy ra.

May mắn là mọi việc diễn ra vô cùng thuận lợi.

Không có bất kỳ tai nạn nào xuất hiện.

Trấn Yêu Kiếm vạch một vòng tròn lớn trên cửa ngọc, Lý Đông

tung một cú đá, đạp đổ phần bị cắt rời xuống đất.

Nhiều chiếc đèn pin cùng lúc chiếu vào trong.

Trong khoảnh khắc, họ nhìn thấy một cảnh tượng khiến người ta nghẹt thở, tất cả mọi người chưa từng thấy cảnh tượng như vậy, gần như đều đứng sững tại chỗ không thể cử động.

Đây là một mộ thất khổng lồ, chiều cao và chiều rộng đều lên tới mấy chục trượng, bốn cây cột lớn đầy phù điêu đứng ở bốn góc mộ thất, trên mặt đất chất đầy đồ vật.

Đèn pin chiếu vào, phát hiện đó là những ngọn núi nhỏ gồm đồ vàng bạc, đá quý lưu ly, trân châu mỹ ngọc, ánh sáng lấp lánh, khiến người ta không thể nhìn thẳng.

"Trời đất quỷ thần ơi…" Mắt Bàn Tử trợn to hơn cả mắt bò, mặt mũi đều méo xệch.

Đống đồ vật chất ở đây còn nhiều hơn cả kho báu của Tinh Tuyệt Nữ Vương, thật sự giống như một ngọn núi nhỏ.

Bàn Tử đã không thể kiềm chế được, muốn lao lên, lăn lộn một vòng trong đống vàng bạc đó.

Nhưng cơ thể cậu ta vừa động, đã bị Lý Đông giữ chặt.

"Đừng manh động, vàng bạc đá quý bồi táng trong mộ thường được tẩm kịch độc, nếu không muốn chết thì tốt nhất đừng tùy tiện chạm vào những thứ này." Bàn Tử lập tức rùng mình một cái.

Nhưng lúc này, Thuận Tử đã lao vào đống đồ vàng, vơ một vốc lớn, mắt tròn xoe miệng há hốc nhìn, ánh vàng phản chiếu khiến mặt cậu ta cũng vàng rực, toàn thân run rẩy.

Tiếp đó, cậu ta buông tay, những thứ đó rơi xuống từ kẽ tay, phát ra tiếng kim loại va chạm.

Xem ra không có độc.

Thế là, mọi người lập tức không nhịn được nữa, chạy đến đống này, ôm một đống đồ, lại chạy đến đống kia, lấy ra một chiếc mũ trụ nạm đầy đá quý để ngắm nghía.

Những thứ này đều là cực phẩm thật sự, chỉ cần một món cũng đủ làm bảo vật trấn quán trong bảo tàng.

Bây giờ ở đây lại có nhiều như vậy, tùy tiện lấy, tùy tiện đạp, cũng không cảm thấy tiếc.

"Nhiều bảo bối thế này, chúng ta không thể mang đi hết được." Bàn Tử bắt đầu lo lắng.

Mỗi người chỉ có một cái ba lô, dù có nhét đầy cũng không mang đi được một phần vạn của nơi này.

"Lão Kim, bây giờ trông vào bản lĩnh của cậu đấy." Lý Đông vỗ vỗ vai Đại Kim Nha.

Nghe Lý Đông nói vậy, Đại Kim Nha lại có chút cảm giác được sủng ái mà kinh ngạc.

Suốt chặng đường, cậu ta đều cảm thấy mình thừa thãi, vô dụng, cần Đông ca chăm sóc.

Bây giờ, cuối cùng cũng đến lúc thể hiện tài năng.

Nhiều bảo bối như vậy, chỉ có thể chọn một số tinh phẩm giá trị nhất để mang đi, đây là lúc thử thách bản lĩnh giám định bảo vật.

Đại Kim Nha bắt đầu chọn từng món một.

Cậu ta xem rất chậm, vừa xem vừa suy nghĩ, gõ gõ đập đập, mất mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng chọn ra được một số bảo vật đáng giá.

Trong lúc đó, Hồ Bát Nhất quan sát khắp nơi.

Đây hẳn là lăng mộ của Vạn Nô Vương, nhưng ngoài vàng bạc châu báu bồi táng, lại không thấy quan tài của ông ta.

Điều này khá kỳ lạ.

Hồ Bát Nhất nhìn khắp nơi, cuối cùng, từ một bức bích họa, phát hiện ra một khe hở cực kỳ nhỏ.

Anh ta sờ soạng xung quanh.

"Cạch" một tiếng, một cánh cửa mật thất được mở ra., mọi người đều vây lại.

"Lão Hồ, chuyện gì vậy?" Lý Đông khó hiểu hỏi.

Chương 291

"Mọi người không phát hiện ra ở đây không có quan tài sao?" Nghe lời của Hồ Bát Nhất, mọi người mới để ý đến chuyện này.

Vừa rồi đều đắm chìm trong khối tài sản khổng lồ, gần như quên mất việc này.

"Men theo con đường mật thất này, mới có thể đến được nơi đặt quan tài của Vạn Nô Vương." Mọi người nhìn nhau một lượt.

Lý Đông liền mở lời: "Dù sao đi nữa, đã đến đây rồi, chúng ta nhất định phải vào xem." Lý Đông đã lên tiếng, những người khác tự nhiên sẽ không phản đối.

Mọi người cũng không còn tâm trí tìm bảo bối nữa, mang theo những món tinh phẩm vừa chọn, rồi chui vào trong đường hầm mật thất.

Con đường này không dài, phía trước không xa liền nối với một hang động ngầm khổng lồ.

Vừa vào đây, mọi người không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Hang động trông có vẻ tự nhiên, nhưng lại được con người điêu khắc.

Trên vách đá phía trước hang động, có một cánh cửa đồng khổng lồ hai cánh.

Đây là một cánh cửa đồng cực kỳ hùng vĩ, cửa cao khoảng ba mươi mét, rộng gần sáu mươi mét, nếu quy đổi thành tòa nhà hiện đại cao ba mét một tầng, thì chiều cao của cửa đã tương đương mười tầng lầu.

Toàn bộ cánh cửa trông như được đúc nguyên khối, tuyệt đối

không phải là sản phẩm bằng đồng mà người xưa có thể đúc ra được, và cũng tuyệt đối không phải để cho người dùng.

Bởi vì một cánh cửa như vậy nặng đến hàng vạn tấn, đè lên trên nham thạch, ai có thể mở ra được?

Đứng trước cửa đồng, một cảm giác tự ti nhỏ bé đến cực độ tự nhiên nảy sinh.

Cứ như thể đang đối mặt với trời xanh cao vời vợi, chỉ có thể cúi đầu bái lạy.

Không thể hình dung được kỳ tích này.

Ngay cả với công nghệ hiện đại, việc xây dựng một cánh cửa như vậy dưới lòng đất cũng gần như là một nhiệm vụ bất khả thi.

Vậy thì, người xây dựng cánh cửa này, là ai?

Lý Đông chợt cảm thấy mình đang tiếp cận một bí ẩn cổ xưa.

Trong lòng cảm thấy một trận ngột ngạt, nhưng lại có một chút mong chờ.

Anh đang chứng kiến một thần tích.

Nhưng nếu nơi này thật sự là nơi do thần linh tạo ra, liệu họ có cho phép những con người nhỏ bé này đến gần không?

"Thần linh trên cao." Thuận Tử quỳ rạp trước cửa đồng, năm vóc sát đất, cơ thể run lẩy bẩy.

Trên thực tế, ngay cả Lý Đông cũng không nhịn được mà nảy sinh cảm giác muốn quỳ xuống.

Lý Đông đột nhiên quay người rời đi.

Bây giờ anh có chút không tin đây là lăng mộ của Vạn Nô Vương.

Một ngôi mộ như thế này, không chỉ dựa vào việc sai khiến nô lệ

là có thể xây dựng được.

Nhớ lại những nơi đã đi qua trên đường, Lý Đông càng lúc càng chắc chắn.

Đừng nói là một tiểu quốc hẻo lánh như Đông Hạ, ngay cả thời Hán Đường đỉnh thịnh, cũng không có năng lực xây dựng một ngôi mộ lớn như vậy.

Quá điên rồ.

Nếu đây không phải là ngôi mộ do con người xây dựng...

Lý Đông chợt cảm thấy có chút rùng mình.

Bỗng nhiên, anh sờ vào Ưng Phù mang trên người, lại cảm thấy an tâm hơn nhiều.

Sợ cái gì chứ?

Tinh Tuyệt Nữ Vương chẳng phải cũng là một lão yêu quái vạn năm sao?

Chẳng phải cũng đã vào mộ của cô ấy rồi sao.

Còn cưới cô ấy về làm vợ nữa.

Nếu đây thật sự là mộ của một vị thần, không biết vị thần đó có phải cũng là một đại mỹ nữ không?

Sau khi suy nghĩ vẩn vơ một hồi, Lý Đông mới bắt đầu chú ý quan sát môi trường xung quanh.

Cửa đồng chắc chắn không mở được.

Nhưng, Lý Đông mơ hồ cảm thấy có lẽ nó sẽ mở ra, chỉ là, thời cơ để vào chưa đến.

Đây là một hang động tự nhiên rộng lớn.

Phía trên hang động là những dây xích thô to dày đặc, như từng

lớp mạng nhện, bao phủ toàn bộ phía trên.

Trên những dây xích đó, treo đầy những xác khô không đầu.

Một sợi dây mảnh gần như không thể thấy được kéo dài từ phía sau, treo trên dây xích, nếu không phải Lý Đông có Ưng Nhãn, người thường nhìn vào sẽ tưởng rằng những xác khô này đang lơ lửng giữa không trung.

Trong lòng mọi người chỉ cảm thấy một trận hoảng sợ?

Chương 292

Đây là ai?

Chẳng lẽ là những người đã vào đây, nhìn thấy cánh cửa đồng?

Vì xúc phạm thần linh, nên đều bị trừng phạt tàn khốc, bị treo ở đây sao?

Suy nghĩ này gần như tự nhiên nảy sinh trong lòng mỗi người.

Lý Đông đỡ Thuận Tử dậy.

Họ men theo hang động đi về phía trước, cảm giác đứng dưới cửa đồng quá ngột ngạt, mọi người đều chỉ muốn mau chóng rời đi.

Đi được năm, sáu trăm mét, phía trước ngày càng rộng rãi, trước mắt họ, chiều rộng đạt tới năm, sáu trăm mét, nhìn lên phía trên, còn cao tới hơn nghìn mét.

Xem ra, đây hẳn là một thung lũng nứt.

Cánh cửa đồng khổng lồ vừa vặn được xây dựng trong hang động kéo dài của thung lũng.

Bây giờ họ đang đi từ trong hang động ra ngoài.

Từ đây nhìn ra, ở giữa thung lũng, một khối đá núi khổng lồ bị đẽo gọt thành từng bệ đá, giống như một kim tự tháp nhỏ, một cầu thang đá dài được xây ở một bên tảng đá, hai bên mỗi bậc thang đều có một ngọn đèn nhỏ hình nô lệ.

Điều thu hút sự chú ý của Lý Đông là thứ đặt trên bệ đá, đó là một cỗ quan quách bằng đá trắng khổng lồ to như một chiếc xe buýt.

Chín con rồng trăm chân bằng đá điêu khắc quấn quanh đáy quan quách, tạo thành hình hoa sen, xung quanh có bốn tượng người đá màu

đen, mặt hướng về bốn phương, trong tư thế quỳ lạy.

Trước quan quách có một cái đỉnh lớn đựng đồ tế phẩm, phía sau có một tấm bình phong, dù Lý Đông vận dụng Ưng Nhãn, vẫn không nhìn rõ trên đó điêu khắc gì.

"Chẳng lẽ… là quan tài Cửu Long Sĩ Thi của Vạn Nô Vương?" Trong mắt Ngô Tà tràn đầy kinh ngạc.

Bàn Tử nói: "Chắc chắn rồi, giáo sư Trần không phải đã nói sao, dưới quan tài của Vạn Nô Vương có chín con thần long canh giữ, nhìn dưới quan quách kia xem, không phải đúng chín con rết sao!" Không ngờ lại thật sự tìm thấy quan tài Cửu Long Sĩ Thi mà giáo sư Trần nói, chuyến đi này cũng không uổng công.

Dương Tuyết Lỵ tỏ ra vô cùng vui mừng, vội vàng lấy máy ảnh ra, bắt đầu chụp ảnh quan tài Cửu Long Sĩ Thi.

Đây tuyệt đối là tư liệu khảo cổ quý giá nhất, đối với những người cả đời cống hiến cho việc nghiên cứu khảo cổ như giáo sư Trần, đây là báu vật vô giá.

Những người khác không nhịn được mà chạy về phía đó.

Vừa rồi trong một mộ thất, họ đã thấy vô số trân bảo, nếu có thể mở quan tài của Vạn Nô Vương, bên trong chắc chắn có những bảo vật hiếm có giá trị hơn.

"Đừng đi, nguy hiểm!" Lý Đông lớn tiếng hét.

Những người đang chạy tới nghe vậy, liền dừng bước.

"Không thấy con rồng trăm chân dưới quan tài sao?

Cứ chạy đến như vậy, không muốn sống nữa à?" Bàn Tử cầm đèn pin chiếu qua chiếu lại, khó hiểu hỏi: "Đông ca, đó là tượng đá mà, chẳng lẽ nó còn sống sao?" Lý Đông lắc đầu, nói: "Nhìn kỹ bên cạnh

bệ đá xem?" Nói rồi, Lý Đông dùng đèn pin làm gậy chỉ, chỉ về phía đó.

Lúc đầu, Bàn Tử vẫn không phát hiện ra gì, đang cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Đột nhiên, bệ đá động đậy.

Bàn Tử lúc này mới phát hiện ra, hóa ra trên bệ đá, đang quấn quanh một con rết đá núi lửa khổng lồ, dài đến tám, chín mét.

Vì nó quá lớn, cộng thêm màu sắc của lớp vỏ gần như giống hệt màu đá núi lửa, nên nếu nhìn thoáng qua, hoàn toàn không thể phát hiện ra có một con vật như vậy đang nằm trên đó.

Sau khi phát hiện con thứ nhất, ngay lập tức là con thứ hai, thứ ba, thứ tư… tổng cộng chín con rết khổng lồ, toàn bộ đều quấn quanh bệ đá đó, giống như phù điêu trên đá, gần như hòa làm một thể với bệ đá.

Cửu Long Sĩ Thi, đúng là Cửu Long Sĩ Thi danh xứng với thực!

"Kỳ lạ, tuổi thọ của rết sao có thể dài như vậy?" Dương Tuyết Lỵ cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Theo lý, loài sinh vật này cũng chỉ có tuổi thọ hai, ba năm, sao có thể sống đến hàng nghìn năm?

Cơ thể Thuận Tử lại bắt đầu run rẩy.

"Đó không phải là rết, đó là thần long thật sự, Bách Túc Thần Long, đừng đi xúc phạm, nếu không, hậu quả khôn lường." "Không sao, để tôi đi giao tiếp với chúng." Lý Đông trong lòng chợt nảy ra một ý.

Những con rồng trăm chân khổng lồ này, hẳn là đang trong kỳ ngủ đông, nên mới nằm im không động đậy, nếu thật sự như vậy, Lý Đông cảm thấy có thể thử đi cường hóa chúng.

Dù sao, những sinh vật sau khi được cường hóa, đều tuyệt đối trung thành với Lý Đông.

Có lẽ, đây là một cách hay để đối phó với những con quái vật này.

Nói rồi, Lý Đông bảo mọi người lùi lại, còn mình thì từ từ tiến lên, chậm rãi đi về phía bệ đá.

Gần rồi, càng lúc càng gần.

Lý Đông lập tức liên lạc với hệ thống.

"Hệ thống, ta muốn cường hóa." Lý Đông chỉ vào một con rồng trăm chân khổng lồ nói. 【Ting, mời túc chủ cầm sinh vật cần cường hóa trong tay.】 Quả nhiên không được, không thể đi đường tắt.

Lý Đông chỉ có thể từ từ đến gần, cúi xuống, đưa tay ra.

Đúng lúc này, cơ thể con rồng trăm chân đột nhiên động đậy, hai chiếc càng đáng sợ của nó, lao về phía Lý Đông.

Lý Đông thấy tình hình không ổn, liền không lập tức ra tay, định chờ thời cơ thiên thời địa lợi nhân hòa rồi xem xét tình hình, dù sao bây giờ nếu ra tay vội vàng thì quá lỗ mãng, cũng là hành vi vô trách nhiệm với người khác.

Chương 293

Thật ra anh cũng định nhờ Bàn Tử phân tích tình hình, nhưng nghĩ lại rồi thôi.

Bàn Tử ở phía sau cứ lề mề, làm sao có tâm trí làm việc, hơn nữa cậu ta cũng không có năng lượng đặc biệt để tự bảo vệ, lỡ bị thương thì càng thêm phiền phức.

"Chúng ta chỉ chạy trốn không phải là cách hay, con quái vật này quá mạnh, sắp đuổi kịp chúng ta rồi, lúc đó không chạy thoát được đâu, phải nghĩ cách khác." Bàn Tử nói.

"Thứ này cũng phiền phức quá đi, nếu cứ dây dưa ở đây, chúng ta đều sẽ toi mạng, phải mau chạy thôi." Rõ ràng Lý Đông đã có chút mất kiên nhẫn, anh vốn không muốn xử lý những chuyện này, nhưng chúng lại cứ bày ra trước mắt, Bàn Tử cũng nhận ra sự bực bội của Lý Đông.

Cậu chạy nhanh lên vài bước để xem xét tình hình, Bàn Tử tự nhiên có thể dùng sở trường của mình để xem rốt cuộc là chuyện gì.

"Trước tiên đừng vội, tốc độ của chúng ta hoàn toàn không phải là đối thủ của nó, xem có thể thử cường hóa một trong những con rết đó không." Lý Đông nói.

"Tôi dẫn anh em đi chỗ khác nấp một lát, dù sao tôi và cậu đều đã bị thương nặng, e là đã trúng độc sâu, nhất thời không thể hồi phục, vô tình còn làm vướng chân vướng tay." Bàn Tử lúc này không còn là kẻ nhát gan muốn mau chóng bỏ chạy, thực tế phân tích tình hình như vậy rất hiệu quả, Lý Đông nghe xong cũng cảm thấy có mấy phần đúng liền gật đầu giao cho cậu ta đi làm.

Lý Đông cũng đoán rằng mấy người kia sẽ không hành động theo

cảm tính, dù sao thấy tình huống cấp bách như vậy, ai lại muốn tiếp tục ở lại đây, nếu thật sự có, thì đúng là không khác gì kẻ ngốc.

"Đến đây, để ta quyết đấu với ngươi, ta không tin ngươi có thể mạnh hơn sức mạnh như thần của ta." Lý Đông tiếp tục vận sức, nhưng có thể cảm nhận được năng lượng trong cơ thể sắp cạn kiệt, trong một chốc lát cũng không thể nhanh chóng nạp lại.

Điều này gây ra một mức độ khó khăn nhất định cho anh, anh định thử cường hóa một trong số chúng, như vậy cũng có thể giảm bớt áp lực, nhanh chóng khuất phục nó.

"Gia tộc của tôi có chút đặc biệt, tổ tiên đã định ra hôn ước." "Thứ đáng ghét này lại lợi hại đến thế, chỉ có thể buộc ta phải dùng tuyệt chiêu ở đây, không ngờ trong thời gian ngắn lại không giải quyết được ngươi." Sau khoảng ba hiệp, thể lực của Lý Đông đã hoàn toàn không theo kịp, nếu cứ tiếp tục dùng cách cũ để đối phó với nó, anh hoàn toàn không phải là đối thủ của nó.

Cảm giác khủng hoảng của Lý Đông cũng tự nhiên nảy sinh.

Trước đây anh chưa từng sợ hãi như vậy, chỉ là bây giờ trong tình thế bất đắc dĩ mới phải đối phó như thế này, dù sao còn có những người anh em cần bảo vệ.

"Cần khởi động không gian ảo." Lý Đông ra lệnh, định khởi động lại không gian ảo, mặc dù cần tiêu hao một ít thể lực, nhưng trong thời khắc quan trọng như vậy, mọi thứ đều đáng giá. 【Được, ngài cần khởi động sinh vật nào trong không gian ảo?】 "Kỳ dị quái thú đi!

Con nào năng lượng mạnh nhất thì lấy cho ta, bây giờ còn lo được nhiều như vậy sao." Không gian ảo có thể tự chủ lựa chọn năng lượng, giao tiếp với Lý Đông cũng rất hiệu quả, nhưng bây giờ Lý Đông hoàn toàn không để ý được nhiều như vậy, cũng không thể nhanh chóng tìm kiếm trong đầu xem con kỳ dị quái thú nào là lợi hại

nhất. 【Xin lỗi, năng lượng của ngài không đủ, cần ngài tiếp tục nạp.】 Hệ thống gửi cho Lý Đông một câu trả lời tự động, câu trả lời tự động này, nếu là lúc khác, chẳng qua chỉ như cho Lý Đông một chai nước tình yêu mà thôi, nhưng hôm nay, nó lại như một ngòi nổ châm ngòi cho tất cả những cảm xúc cáu kỉnh của Lý Đông.

"Biết rồi, giá trị năng lượng, giá trị năng lượng, cái hệ thống rách này còn biết gì khác không?" Bây giờ có thể tiết kiệm được một phân, anh tuyệt đối sẽ không lãng phí, một giây tự nhiên cũng rất sốt ruột, làm sao có thể chờ đợi để tiếp tục nhập thêm giá trị năng lượng để tiếp tục, nghe thấy câu trả lời tự nhiên vừa rồi tự nhiên cũng sốt ruột.

Nhưng khi anh từ từ bình tĩnh lại, mới nhận ra những chuyện này, hoàn toàn không theo ý muốn của mình, thậm chí cũng sẽ không phát triển theo những gì mình tưởng tượng, chỉ có từ từ bình tĩnh lại, mới có thể giải quyết từng việc một.

"Lão đại ngài đừng vội, bên này tôi đã sắp xếp ổn thỏa cả rồi, ngài chỉ cần giải quyết con kỳ dị quái thú đó là được." Bàn Tử nói.

"Nhất định phải bình tĩnh, nếu chuyện này ngài xử lý không tốt, bên này chúng tôi nhất định sẽ bị ảnh hưởng, hy vọng ngài suy nghĩ kỹ trước khi hành động." Bàn Tử, một chàng trai tinh tế, quan sát tỉ mỉ, thấy cảm xúc của Lý Đông có chút mất kiểm soát liền đi an ủi, lần này đúng là liều mạng.

Cậu ta cũng đã chăm sóc tốt những người kia theo lệnh của Lý Đông, thực ra những chuyện này một mình cậu ta cũng có thể sắp xếp được, nhưng ở đây cậu ta lại ngoan ngoãn nghe theo lệnh của Lý Đông, chẳng qua chỉ để tăng thêm một chút cảm giác an toàn trong lòng mà thôi.

Có những lời ấm áp như vậy, Lý Đông cũng tiếp tục hành động, bình tĩnh suy nghĩ về những con số trong không gian ảo, cố gắng triệu

hồi ra một sinh vật kỳ dị.

"Triệu hồi một con Bá Vương Long." Lý Đông thầm nghĩ, đã là quan tài Cửu Long Sĩ Thi, tất nhiên cũng phải có thứ đối kháng tương xứng, vậy thì Bá Vương Long chính là đòn chí mạng.

Lý Đông đã vạch ra trong đầu một bộ đối sách, nhưng bây giờ không chắc chắn, dù sao trước đây cũng chưa từng gặp tình huống tương tự, càng không biết Bách Túc Long rốt cuộc có chiêu thức gì.

Sau khi giao đấu với Bách Túc Long năm hiệp, năng lượng của Bách Túc Long rõ ràng không đủ, dù sao lần này Lý Đông triệu hồi Bá Vương Long, đã phải bỏ ra vốn liếng lớn, sao có thể không có hiệu quả?

"Lão đại đang dùng thế gọng kìm hai đầu để tấn công nó, nó sắp không chịu nổi rồi, có thể thấy thanh máu của nó đang giảm xuống." Bàn Tử hét lên.

"Khoảng 30 giây nữa, nó sẽ nhanh chóng suy yếu, trong 30 giây đó năng lượng và thanh máu của nó cũng sẽ giảm mạnh, anh nhất định phải trụ vững." Lý Đông làm theo lời Bàn Tử, tiếp tục cầm cự khoảng 30 giây, quả nhiên lập tức đánh bại hoàn toàn con rồng lộn xộn đó, hơn nữa còn phong tỏa linh hồn của nó.

Lý Đông làm vậy để phòng trường hợp sau này lại xảy ra tình huống tương tự, nếu lại xuất hiện, anh không còn năng lượng để tiếp tục tấn công, thực sự đáng lo ngại.

"Đã giải quyết xong rồi, chúng ta tiếp tục đi thôi, có lẽ có thể khám phá được những tình huống khác, cứ ở trong một không gian tối om thế này, mọi người đều sẽ trở nên u uất." Bàn Tử nói.

"Hơn nữa nhiệm vụ cấp bách của chúng ta bây giờ không phải là nhanh chóng tìm lối ra để giải quyết khó khăn sao?

Bây giờ chúng ta cuối cùng cũng giải quyết được một vấn đề nhỏ, không biết phía sau sẽ phải đối mặt với điều gì." Dù không biết con đường phía trước thế nào, nhưng dù sao Lý Đông cũng phải nhanh chóng dẫn mọi người đi tiếp, dù sao đường còn dài, ai biết được sẽ xảy ra chuyện gì, lỡ lại gặp nguy hiểm, mọi người phải nhanh chóng giải quyết.

Đường đi vô cùng gập ghềnh, trên vách đá cũng có thể thấy những bức họa khác nhau, nhân vật trên những bức họa đó đều nhe nanh múa vuốt rất đáng sợ, Lý Đông cố ý che mắt những người phụ nữ bên cạnh, để họ không nhìn nữa.

"Lão đại, phía trước lại có một cỗ quan tài, chúng ta có nên xem bên trong có kho báu không?

Nếu không lỡ một lần, không biết lần sau tìm báu vật sẽ là khi nào." Lý Đông dùng khóe mắt liếc nhìn cỗ quan tài mà Bàn Tử vừa đề cập, luôn cảm thấy bên trong cỗ quan tài đó không đơn giản như Bàn Tử nói, làm sao biết được tất cả đều là kho báu, mà không phải là nguy hiểm khó lường?

Mọi người đều dừng bước, có lẽ cũng đang suy nghĩ về vấn đề vừa rồi, Lý Đông suy nghĩ một hồi, quyết định mạo hiểm một lần, anh cảm thấy lời Bàn Tử nói có mấy phần đúng.

Bây giờ vật tư khan hiếm như vậy, trên người cũng không còn đồ vật gì, nếu mở cỗ quan tài này ra bên trong có vô số vàng bạc thì tự nhiên tốt, dù không có cũng có thể mang theo bên người sau này làm lộ phí cũng tiện cho mọi người.

Nếu trống rỗng cũng không sao, không thiệt thòi gì, chẳng qua chỉ tốn chút sức lực, Lý Đông bây giờ nghĩ sao cũng thấy không sao cả.

Nhưng Lý Đông có chút không yên tâm, trước đây anh từng nghe giáo sư Trần giảng về một truyền thuyết liên quan đến quan tài,

nhưng vẫn không dám chắc chắn, nếu hôm nay có thể tận mắt chứng kiến, thì cũng đáng.

"Gọi Thuận Tử lại đây, để cậu ta cũng xem kỹ, trong lòng tôi không chắc chắn, sợ lại gây thêm phiền phức cho mọi người, lúc đó không hay rồi." Lý Đông bây giờ lo lắng quá nhiều thứ, không chỉ lo năng lượng trong cơ thể không đủ dùng, mà còn biết thể lực của mọi người đang giảm sút nhanh chóng, không còn sức để đối phó với bất kỳ nguy hiểm nào.

Hơn nữa vừa mới đại chiến một trận, nếu lúc này lại có động tĩnh, họ cũng không sức đối phó, cũng không có lợi cho họ, tình hình hiện tại tất nhiên cũng đáng lo, Lý Đông lo sợ.

"Anh cứ mở đi, yên tâm mở đi, nhìn từ bên ngoài quan tài này hẳn là chứa hàng hóa lớn, nếu thật sự như vậy, hẳn là như lời Bàn Tử nói." Thuận Tử nói.

"Dù có chuyện gì cũng không sao, dù sao chúng ta bây giờ cũng có năng lực giải quyết, đi tiếp nữa mọi người đều kiệt sức, làm sao có sức mà nhảy lên mở quan tài." Ngay cả Thuận Tử lanh lợi như vậy cũng nói thế, Lý Đông sao còn nỡ từ chối, liền gọi mọi người cùng chung tay mở quan tài, nhưng khi khe hở của quan tài vừa mới xuất hiện, nhỏ như lỗ kim.

Đột nhiên một thi thể mọc ra mấy chục cánh tay chui ra, dọa những cô gái bên cạnh sợ hãi, hai người anh em kia cũng lùi lại mấy bước.

"A!" Một cô gái hét lên kinh hãi, chưa bao giờ thấy thứ gì kinh khủng như vậy, một cái xác chết, suýt nữa dọa hồn phách bay mất.

Chương 294

“Mọi người đừng sợ, nó đã mất linh hồn rồi, tôi sẽ ổn định nó, lùi lại trước đi.” Lý Đông thở phào một hơi dài, chỉ cảm thấy may mà chỉ có một con, đối phó cũng dễ, nếu xuất hiện mấy chục con thì thật sự ngớ người.

Ngay khi Lý Đông định rút vũ khí bên hông ra để đối phó với nó, thì Trương Linh xuất hiện.

Lý Đông đang lo lắng thể lực của mình sụt giảm quá nhanh, không biết lát nữa phải đối phó thế nào, định liều mạng dùng sức, không ngờ lúc này cứu tinh lại đột nhiên xuất hiện.

“Anh em, thật không ngờ lúc quan trọng lại xuất hiện bên cạnh tôi, quả thực ấm áp như mặt trời vậy.” Lý Đông nói.

“Tình huynh đệ có gì đáng nói?” Tình nghĩa sâu nặng, không ngờ lại thốt ra từ miệng Trương Linh.

Trương Linh nhanh chóng dùng vài chiêu trấn áp thi thể.

Ai ngờ ở một nơi âm giới như thế này, lại có thể khiến thi thể hồi sinh linh hồn.

Lý Đông chỉ tự trách mình đã bỏ qua kiến thức thông thường này, trước đây rõ ràng đã biết, nhưng lúc này lại ném hết kiến thức ra sau đầu, thực sự hối hận không thôi, suýt nữa liên lụy đến mọi người, may mà Trương Linh xuất hiện kịp thời.

“Sao anh lại đến đây?

Tôi không biết nữa, vừa rồi tôi đại chiến một trận, thể lực sụt giảm nhanh chóng, e là nếu anh không xuất hiện, tôi thật sự hơi khó đối phó.” Lý Đông có chút yếu lòng, dù sao những chuyện không chắc

chắn anh từ trước đến nay đều không dám làm, luôn có sự tự tin tuyệt đối mới nói ra, lúc này cũng có chút rụt rè.

Hơn nữa bây giờ anh đang mang thân thể suy yếu, so với sức mạnh cường đại của Trương Linh vừa rồi tạo thành một sự tương phản rõ rệt, tự nhiên cũng không còn tự tin để nói ra những kỹ năng đó nữa.

"Tôi không biết, giữa anh em từ trước đến nay đều tâm linh tương thông mà, những lời khách sáo này giữa chúng ta không cần nói nhiều nữa, chỉ cần hiểu lòng nhau là đủ." Trương Linh đáp.

Lời nói dối này, ngay cả Lý Đông cũng không tin.

Đối với Lý Đông, đây quả là một bất ngờ lớn, đối mặt với những điều này anh cũng không biết phải đối mặt thế nào, luôn có chút lúng túng, cũng không dám hỏi Trương Linh rốt cuộc sẽ ở bên cạnh mình bao lâu.

Đột nhiên cảm thấy hai từ "mãi mãi" giống như một giấc mơ hư ảo, có chút khó thực hiện, nhưng lại vô cùng khao khát, hy vọng anh sẽ luôn ở bên cạnh mình.

"Chưa từng thấy Muộn Du Bình cũng có biểu cảm này!

Ha ha ha, hôm nay Bàn gia tôi được mở rộng tầm mắt rồi!" Bàn Tử hả hê nhìn Trương Linh, lúc cười cái bụng bự trên người cứ rung lên.

Nghe vậy, chỉ thấy Trương Linh quay đầu, ánh mắt lạnh như băng nhìn Bàn Tử một cái.

Bàn Tử lập tức xìu xuống, xua tay nói một câu: "Thôi thôi thôi, tôi không cãi với cậu nữa, tôi đi tìm đồ mừng tuổi của tôi đây!" Nói xong, liền vặn vẹo thân hình to lớn đi về phía chiếc quan tài đã được mở.

Lý Đông thấy vậy, bật cười một tiếng, đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ

vai Trương Linh: “Nếu cậu có thể ở cùng tôi, Ngô Tà và Bàn Tử có thể yên tâm hơn nhiều.” Ba người họ được mệnh danh là “Thiết Tam Giác”, tuy Lý Đông chưa tiếp xúc nhiều, nhưng danh tiếng của ba người thì đã nghe qua.

Không thể không bội phục, ba người họ xuống mộ, đều là những tay cự phách.

Trương Linh “ừ” một tiếng, vẫn lạnh lùng như cũ, đưa tay gạt tay Lý Đông ra, đi về phía chiếc quan tài.

Lý Đông ngẩn ra trước, sau khi phản ứng lại thì bất lực cười một tiếng, nhẹ nhàng lắc đầu không nhịn được mà cảm thán Bàn Tử có mắt nhìn người.

Trương Linh đúng là một “Muộn Du Bình” (kẻ lầm lì).

“Người phụ nữ này…” Dương Tuyết Lỵ vừa nói, vừa đưa tay vào trong.

Chỉ thấy người phụ nữ đó như đang ngủ, làn da trên mặt trông như có thể thổi là vỡ, như thể chưa chết!

Mọi người đều kinh ngạc nhìn người phụ nữ trong quan tài: “Tôi chưa từng thấy cảnh tượng này.” Ngô Tà khẽ nói, rồi đột nhiên cúi đầu lại gần hơn một chút: “Trong miệng cô ấy có thứ gì đó.” Nói xong, liền đưa tay định lấy ra.

“Đừng động!” Chỉ nghe thấy giọng Trương Linh trầm thấp vang lên: “Hẳn là Phòng Hủ Châu, nếu lấy ra, thi độc nhất định sẽ lập tức phát tán!” “Phòng Hủ Châu?” Bàn Tử vừa nghe, mắt liền sáng lên.

Đại Kim Nha đang nghỉ ngơi ở xa cũng đột nhiên đứng dậy, trợn mắt bước tới.

“Thứ này đáng tiền lắm, giá trị liên thành đấy!” Đại Kim Nha vừa nói, mặt đã lấp lánh ánh vàng: “Tôi nói cho các cậu biết, thứ này nếu

mang ra ngoài bán, không có một nghìn vạn không bán được đâu!

Chúng ta phát tài rồi!" Nói xong, Đại Kim Nha liền vội vàng đưa tay ra.

May mà Lý Đông phản ứng nhanh, một tay đẩy cậu ta ra: "Vì một viên châu mà để chúng ta chết ở đây, không đáng đâu." Nói xong, anh cười nhạt một tiếng.

"A!" Đúng lúc này, Dương Tuyết Lỵ đột nhiên hét lên, trợn tròn đôi mắt hạnh: "...Bụng của cô ấy, động đậy rồi!" "Sao có thể?

Chắc chắn cô nhìn nhầm rồi." Bàn Tử ngáp một cái, quần áo trên người người phụ nữ này trông giống như từ một nghìn năm trước, người đã chết một nghìn năm, sao có thể còn sống!

Nhưng, Hồ Bát Nhất, Ngô Tà, Dương Tuyết Lỵ lại có chút tin.

Vừa rồi quan tài Cửu Long đã dọa Bàn Tử một phen, nếu bây giờ lại thấy một xác nữ chết một nghìn năm đột nhiên mở mắt, chẳng phải là lấy mạng già của cậu ta sao!

"Nhìn kìa!" Một lát sau, khi mọi người còn đang tranh cãi người phụ nữ đó còn sống hay không, giọng Ngô Tà từ từ truyền đến từ phía sau.

Quay người lại, liền thấy Ngô Tà đang nhìn bức họa trên vách mộ thất, tuy đã lâu, nhưng những bức họa này lại được bảo quản rất tốt, màu sắc vẫn tươi sáng, như thể được bôi một lớp gì đó.

"Sao vậy?" Lý Đông khoanh tay, đi đến bên cạnh Ngô Tà khẽ nói.

Chỉ thấy Ngô Tà ngẩng đầu, đưa tay chỉ vào một con dã thú màu trắng trên bức họa, xung quanh thì không một ngọn cỏ: "Nhìn cái này, là gì?" Lý Đông nghe vậy, bắt đầu không nhịn được mà đánh giá, từ trên bức họa nhìn, thật sự không nhận ra là thứ gì.

Xung quanh không có gì cả, chỉ có một mình nó: "Bức họa này không giống những bức xung quanh, những bức họa xung quanh đều có nhân vật và cảnh tượng rất phong phú, tại sao người xưa lại cố tình chỉ vẽ một con khỉ trắng trên một bức họa đơn độc?" "Đó không phải là khỉ." Lúc này, giọng nói lạnh lùng của Trương Linh truyền đến từ phía sau, chỉ thấy anh mặt không biểu cảm ngẩng đầu, nhìn vào con vật mà Lý Đông gọi là khỉ: "Hạn Bạt." Bàn Tử nghe vậy, lập tức kinh ngạc: "Hạn Bạt?

Sao có thể!

Hạn Bạt tôi đã từng thấy một lần ở mộ dưới đáy biển, sao ở đây lại có?

Hạn Bạt lại không phải là heo, sao có thể một lứa sinh mấy con?" "Bàn Tử, cậu không hiểu rồi.

Hạn Bạt là quái thú cổ đại, ở thời đại cổ xưa đó, không chừng lúc đó Hạn Bạt một lứa sinh ra cả đàn.

Chương 295

Chỉ là, bây giờ không có nữa thôi.” Ngô Tà cười nhẹ, ung dung nói.

Vậy thì, vấn đề lại đến, tại sao Hạn Bạt lại xuất hiện trong mộ thất này...

“Lần trước nhìn thấy Hạn Bạt, có từng thấy bức bích họa tương tự trong mộ thất đó không?

Hoặc có lẽ bức họa Hạn Bạt lần trước chỉ là một phần cũng không chừng.” Lý Đông không phải là người dễ bị dọa, Hạn Bạt là ác thú cổ đại, nghe nói mỗi lần Hạn Bạt nổi giận đều sẽ gây ra cảnh sinh linh đồ thán trong vòng trăm dặm.

Anh không hy vọng bây giờ trong ngôi mộ này lại có thứ đó xuất hiện, nếu thật sự có thì phiền phức to.

Đúng lúc này, chỉ thấy Trương Linh đột nhiên sắc mặt trầm xuống, mạnh mẽ quay người nhìn chiếc quan tài ở chính giữa mộ thất: “Vừa rồi bụng người phụ nữ đó có thứ gì động đậy?” Dương Tuyết Lỵ nghe vậy, ngơ ngác gật đầu: “Đúng vậy, nhưng các anh không tin tôi!” Nói xong, có chút bất lực bĩu môi.

“Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây!” Trương Linh biểu cảm nghiêm trọng nói, rồi liền tìm kiếm khắp nơi cánh cửa ngầm có thể thoát ra khỏi đây.

Đại Kim Nha không chịu: “Tôi không đi!

Khó khăn lắm mới vào được một lần lại không mang theo gì cả, chẳng phải là uổng công một phen sao, dù đi tôi cũng phải mang theo viên Phòng Hủ Châu đó!” Nói xong, hờn dỗi ngồi phịch xuống đất.

Lúc này, Bàn Tử cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

Nơi này tuy hoàn toàn khác với mộ dưới đáy biển, nhưng Hạn Bạt lần trước đúng là xuất hiện từ bụng của một thi thể: "Đúng đúng đúng!

Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây." Mặc dù rời khỏi đây là đúng, nhưng nhìn sắc mặt hai người họ có chút hoảng hốt?

"Hai người sao vậy?

Có gì thì nói nhanh, làm tôi hoang mang quá!" Ngô Tà cũng có chút không hiểu: "Chẳng lẽ, trong bụng xác nữ đó có Hạn Bạt thật sao?" "Ừm." Trương Linh quý lời như vàng đáp một tiếng: "Không có đường khác, phải quay lại đường cũ." Đại Kim Nha thấy cả người ham tiền như Bàn Tử cũng muốn đi, trong lòng cũng bắt đầu lo lắng.

Rụt rè đứng dậy: "Hì hì, tôi cảm thấy tiền tài là vật ngoài thân, Phòng Hủ Châu chắc chắn sẽ có, chúng ta đi trước đi." Nói xong, quay người không ngoảnh lại chạy về phía cánh cửa lúc nãy.

Những người phía sau bất lực cười cười, cũng đi theo ra ngoài.

Khi tất cả mọi người đều đã đi ra ngoài, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng động lớn, mọi người mạnh mẽ quay đầu lại liền thấy cánh cửa mộ thất lúc nãy đột nhiên đóng lại.

"Xem ra, chủ nhân ngôi mộ này cũng không hy vọng con quái thú đó được thả ra." Lý Đông cười nhạt: "Chỉ là, ngôi mộ này cũng quá lớn, muốn ra ngoài chỉ có thể đi liều..." Chưa đợi Lý Đông nói xong, Đại Kim Nha đứng bên cạnh đột nhiên phát ra một tiếng kêu than: "Ôi trời... viên Phòng Hủ Châu của tôi!

Nếu biết cửa có thể đóng lại, tôi đã lấy ra rồi...

Phòng Hủ Châu của tôi..." Nhìn bộ dạng vô dụng đó, Lý Đông lập tức cạn lời: "Đừng nói với tôi là suốt đường đi cậu chẳng lấy được gì

nhé, cái túi cậu đeo bây giờ nặng hơn lúc xuống nhiều đấy!" Bị Lý Đông nói trúng tim đen, Đại Kim Nha lập tức im bặt.

Mím chặt môi đi về phía trước, mọi người cũng cười nhẹ một tiếng, bật đèn pin tiếp tục đi về phía trước.

Ngôi mộ cổ khổng lồ khiến trong lòng mọi người đều bắt đầu có chút lo lắng.

Đi vào đây không có cách nào xác định được đây là mộ của triều đại nào, tuy bảo bối không ít nhưng những thứ đó thực sự không thể giải thích được.

Muốn ra ngoài, bây giờ chỉ có hai cách, một là quay lại đường cũ.

Nhưng nếu quay lại đường cũ thì không cần thiết nữa, nhiều quái vật như vậy đang chờ ở đó...

"Nghe kìa!

Hình như có tiếng gì đó!" Dương Tuyết Lỵ đi phía trước đột nhiên dừng bước, lớn tiếng nói.

Nghe vậy, tất cả mọi người đều dừng lại, cẩn thận lắng nghe.

Bên trong không có gió, trong đường hầm trống rỗng cũng không có.

Phía trước có hai con đường, phân biệt trái phải hai đường hầm.

Vừa rồi là đường hầm bên phải.

Sau khi mọi người dừng lại, liền nghe thấy tiếng nhạc khẽ truyền vào tai.

Tiếng nhạc cổ điển, khiến người ta tâm hồn thư thái.

Nhạc nhẹ nhàng, du dương.

"Truyền từ đường hầm bên trái." Thính lực của Lý Đông tốt hơn

những người khác một chút, âm thanh lọt vào tai cũng rất rõ ràng, có thể xác định chính xác phương hướng tiếng nhạc truyền đến trong đường hầm không ngừng vang vọng.

"Trong mộ cổ lại có âm nhạc?

Hay thật đấy!

Xem ra là để giảm áp lực cho Bàn gia tôi đây mà!" Bàn Tử cười nói, giọng nói sảng khoái cũng khiến thần kinh mọi người không còn căng thẳng như vậy: "Đứng đây làm gì, đi xem xem chuyện gì đã!" Bàn Tử tò mò nhất, nói xong liền bước những bước dài đi về phía đường hầm bên trái.

Những người khác cũng theo sát phía sau.

Càng đến gần, âm thanh càng rõ ràng.

"Có cổ tranh, có chuông của triều Tần..." Ngô Tà vừa nghe, vừa bắt đầu phân tích.

Nhưng khi tất cả mọi người tiếp tục đi về phía trước, đi đến cuối con đường thì lại đứng sững lại.

Xung quanh không có gì cả, chỉ có một cây đại thụ trước mắt, cây này trông phải to đến mười mét, âm thanh phát ra từ bên trong cây.

"Cây này hẳn là có thể thông ra bên ngoài, đi lên hẳn là có thể ra ngoài rồi." Lý Đông vui mừng nói, rồi liền tiếp tục lại gần cây đại thụ, sau khi lại gần Lý Đông liền thấy trên thân cây có thang gỗ, thông lên đỉnh: "Có thể lên được!

Chương 296

Nhanh!" Nói xong, Lý Đông liền đi đầu, trèo lên trước.

Cây đã khô héo, nhưng thân cây vẫn cứng cáp vô cùng, chỉ là những chiếc thang gỗ này vì đã quá lâu, có chút mục nát, lúc đạp lên sẽ phát ra tiếng 'kẽo kẹt'.

Lý Đông bất giác đi chậm lại, và gọi những người phía sau cũng lên từng người một, nếu tất cả cùng đứng trên một bậc thang, khó tránh khỏi sẽ làm gãy thang gỗ.

Sau khoảng nửa giờ, Lý Đông cuối cùng cũng lên đến đỉnh, trên đó quả thực có một lối ra, nhưng vì thời gian quá dài đã bị cỏ dại và cành cây che lấp.

Lý Đông không do dự, đưa tay một phát kéo hết những cành cây chắn lối ra xuống., liền khiến cho cả mộ thất tràn ngập gió lốc.

"Nhanh lên!" Trương Linh hét lớn, thúc giục những người phía trước nhanh chân.

Lý Đông nghe vậy, tung người nhảy lên trước, sau đó kéo từng người một từ trong mộ thất ra: "Lợi hại thật, hẳn là nơi thoát thân mà những người thợ xây mộ cổ để lại." Lý Đông may mắn nói.

"Không thể nào." Ngô Tà biểu cảm nghiêm túc nói: "Nếu tôi đoán không lầm, ngôi mộ này đã được sửa đổi sau này.

Xem ra, chúng ta không phải là nhóm người đầu tiên vào đây, nhưng những người vào sau không gây tổn hại cho ngôi mộ, hẳn là sau đó đã xảy ra chuyện gì đó, nên họ đột ngột rút lui.

Và để lại một nơi thoát thân." "Trước tiên chặn nó lại đã." Trương Linh nói, rồi liền quay người đi sang một bên, lấy một tấm đá lớn đè

lên trên: "Nơi này không nên ở lâu, chúng ta mau đi thôi." Lúc này, xung quanh một mảnh đen kịt, đầy trời sao lấp lánh, hẳn là đã đêm khuya.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ là người cuối cùng lên lại có biểu cảm hơi nghiêm trọng: "Các anh không cảm thấy chúng ta dễ dàng tìm được lối ra như vậy, có chút quá kỳ lạ không?

Còn tiếng nhạc vừa rồi, chẳng lẽ là để chỉ đường cho chúng ta sao?

Bởi vì gia thế của họ đều không tầm thường, là thế gia trộm mộ, không thể ra ánh sáng.

"Đúng là có chút kỳ lạ." Lý Đông cũng có vẻ mặt như đang suy nghĩ: "Trước tiên đừng quan tâm những chuyện này nữa, đi thôi." Bây giờ muốn biết chuyện gì, e là đã hơi muộn.

Lúc này, hệ thống trong cơ thể Lý Đông lại tăng thêm một ít Đạo Mộ Tệ, xem ra muốn kiếm được nhiều hơn, phải nhanh chóng tìm ngôi mộ tiếp theo.

Sau khi ra khỏi ngôi mộ đó, mọi người liền mỗi người một ngả.

Dù sao tất cả mọi người đều đã lấy được không ít đồ tốt ở đó, nhanh chóng bán đi mới là đúng.

Để không gây sự chú ý của người khác, lúc về nhà Lý Đông đã cố tình đổi mấy loại phương tiện giao thông.

Nhắm mắt lại, trong đầu như vẫn còn dừng lại ở ngôi mộ cổ đó, ngâm mình trong bồn tắm một lúc, cảm thấy cơ thể sảng khoái hơn không ít.

Ngâm mình một giờ, Lý Đông cảm thấy da trên người đều có chút nhăn lại, mới đứng dậy.

Nhưng khi đi đến trước gương, đột nhiên thấy trên bụng mình xuất hiện một dấu ấn màu đỏ, dấu ấn đó trông giống như một hoa văn... và đang dần dần biến mất.

Lý Đông lập tức kinh hãi, mạnh mẽ cúi đầu, cẩn thận nhìn vào dấu ấn đó.

Hoa văn của dấu ấn có hình tròn, như thể mọc ra từ trong cơ thể...

"Đây là cái gì!" Lý Đông nhắm mắt lại, hỏi hệ thống trong cơ thể mình. 【Ting, đây là tộc huy của tộc Nhu Nhiên hơn một nghìn năm trước.】 Một giọng nói phụ nữ máy móc từ từ truyền ra từ trong đầu.

"Tộc Nhu Nhiên?" Lý Đông lập tức ngẩn ra, sau khi phản ứng lại vội vàng chạy đến trước máy tính, gõ nhanh vài cái trên trang tìm kiếm Baidu, quả nhiên, thật sự xuất hiện hoa văn giống trên người mình.

Nhưng, tộc Nhu Nhiên là một dân tộc từ hơn một nghìn năm trước, tại sao dấu ấn của dân tộc đó lại xuất hiện trên người mình!

Đúng lúc này, điện thoại bỗng reo lên, nhìn thấy ghi chú là của Bàn Tử.

Hắn vội vàng nhấc máy: "Alo, Bàn Tử à?" "Lý Đông, trên người cậu có xuất hiện hoa văn kỳ lạ nào không?" Giọng Bàn Tử có chút run rẩy, chắc chắn cũng bị ấn ký kia dọa cho hết hồn.

"Cậu cũng có à?" Lý Đông cũng kinh ngạc: "Tôi sẽ gọi cho Ngô Tà, gọi cho Đại Kim Nha, xem trên người họ có loại hoa văn này không." Vội vàng cúp máy, hắn lại gọi cho những người khác.

Kỳ lạ thay, trên người tất cả mọi người đều xuất hiện hoa văn giống hệt nhau, điểm chung duy nhất là họ đều đã xuống ngôi mộ đó.

"Nhưng mà, tộc Nhu Nhiên ở tận phía bắc Mông Cổ Quốc và Nội Mông, hoàn toàn không liên quan gì đến ngôi mộ chúng ta đã xuống cả." Mấy ngày sau, mọi người lại tụ tập một lần nữa, bắt đầu bàn

bạc xem rốt cuộc chuyện này là thế nào.

Chỉ có điều, hôm nay không thấy Dương Tuyết Lỵ đâu, nhưng mấy người họ cũng không để ý lắm.

"Xem ra, lần này tôi phải đến Mông Cổ một chuyến rồi." Sau một lúc im lặng, Ngô Tà chậm rãi lên tiếng.

Mấy người còn lại cũng gật đầu, bây giờ cũng chỉ có thể làm vậy, chỉ là chuyện của tộc Nhu Nhiên đã từ hơn một nghìn năm trước, đến đó cũng chỉ có thể ôm tâm lý may rủi.

Nhưng hiện tại chỉ có cách này, vì không ai nhớ ra có chuyện gì kỳ lạ xảy ra khi còn ở trong ngôi mộ cổ trước đó.

Cũng không có thứ gì tiếp cận, căn bản không thể nào xuất hiện thứ này được.

Lúc này, Trương Khởi Linh chậm rãi nói: "Trong ký ức của tôi đúng là đã từng đến một ngôi mộ cổ liên quan đến dân tộc Nhu Nhiên, nhưng chỉ có ấn tượng, có thể biết vị trí ở đâu, còn bên trong có gì thì tôi không nhớ rõ." Lý Đông nghe vậy, cười khẽ một tiếng: "Không lẽ đợi chúng ta lần sau trở về, cậu cũng sẽ quên sạch sành sanh chuyện xuống mộ trước đây à, trí nhớ của cậu bắt đầu biến thành như vậy từ khi nào thế?

Lẫn của người già à?" Nhưng Trương Khởi Linh không đáp lời, xoay người lạnh lùng bỏ lại một câu: "Bảy ngày sau xuất phát." Rồi bước ra khỏi quán ăn.

Anh ta trước nay luôn đơn độc, những người khác đều không biết anh ta ở đâu, cũng không dùng điện thoại, chỉ có thể chủ động xuất hiện, không ai có cơ hội tìm được.

Nhưng mấy người kia hiển nhiên đã có chút quen với việc này, cũng không bận tâm.

Cứ như vậy, sau một hồi bàn bạc, mọi người quyết định bảy ngày sau sẽ xuất phát đến Ngoại Mông Cổ, vì nơi đó là trung tâm của nước Nhu Nhiên hơn một nghìn năm trước.

Ký ức của Tiểu Ca chỉ có thể nhớ được một phần, để tiện cho việc điều tra, Lý Đông đã đặc biệt bỏ ra một khoản tiền lớn để tìm một chuyên gia tinh thông cổ văn Nhu Nhiên.

Vị chuyên gia này vẫn luôn tập trung nghiên cứu về tộc Nhu Nhiên, hiểu rõ toàn bộ quá trình phát triển của dân tộc này, có thể dễ dàng dịch được văn tự của họ.

Chương 297

Chỉ có điều, vị chuyên gia này vì một vài lý do mà bị nhà nước thu hồi danh hiệu, lúc Lý Đông tìm đến thì ông ta đang bán đồ ăn vặt ven đường.

Thời gian gấp gáp, Lý Đông cũng không vòng vo, trực tiếp đưa ra một con số khiến vị chuyên gia không thể từ chối.

Nhưng hắn vừa mới ra ngoài làm ăn, không có nhiều tiền, vì để tiện việc, hắn quyết định để Ngô Tà, tên nhà giàu này, ứng trước giúp, đồng thời hứa với Ngô Tà sau này có tiền nhất định sẽ trả lại gấp bội.

Ngô Tà chỉ hứng thú với lịch sử, những thứ khác đều không quan tâm.

Vì vậy, tiền tài càng không phải là thứ anh ta để trong lòng, Lý Đông vừa mở lời, anh ta đã đồng ý ngay.

Chớp mắt, bảy ngày đã trôi qua.

Mọi người tập trung tại sân bay quốc tế Thủ đô.

Hôm nay cũng vậy, Dương Tuyết Lỵ không xuất hiện, hỏi một vòng, không ai liên lạc được với cô.

Lý Đông nóng lòng xuất phát, nôn nóng muốn làm rõ chuyện hoa văn trên người mình rốt cuộc là thế nào, nên cũng tạm gác chuyện của Dương Tuyết Lỵ sang một bên.

Lần đi này, có Thiết Tam Giác, ba người Mô Kim Giáo úy, cộng thêm Lý Đông và vị chuyên gia kia, tổng cộng là tám người.

Để tránh kiểm tra an ninh, trang bị của mọi người đã được gửi đến một khách sạn ở Mông Cổ Quốc bằng đường chuyển phát nhanh quốc tế từ mấy ngày trước.

Còn họ thì nhẹ nhàng lên máy bay.

Sau khi lên máy bay, vị chuyên gia kia đánh giá mọi người một lượt, trông ai cũng còn trẻ măng, nhưng ông ta luôn có cảm giác chuyến đi này không phải để làm chuyện tốt.

Nghĩ vậy, chuyên gia liền cười một tiếng, rồi nhân lúc máy bay chưa cất cánh liền nói: "Xin tự giới thiệu với các vị, tôi là một chuyên gia khảo cổ.

Tôi họ Mã, các vị cứ gọi tôi là Lão Mã là được." Nghe vậy, những người khác cũng lần lượt tự giới thiệu.

Sau một hồi giới thiệu, mọi người rất ăn ý nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Suy bụng ta ra bụng người...

Với mấy người đã quen ngủ trên máy bay, hai tiếng ngắn ngủi cũng được tận dụng triệt để.

Chợp mắt một lúc, lúc tỉnh lại đã đến nơi.

Ulaanbaatar, trung tâm của cả Mông Cổ Quốc, yên tĩnh, trầm mặc.

Tuy không phồn hoa như ở đại lục, nhưng đủ để cảm thấy thoải mái.

Khách sạn đã được đặt trước, mỗi người một phòng.

Tối đến, tất cả mọi người tập trung tại phòng của Lý Đông, bắt đầu bàn bạc về lịch trình ngày mai.

"Thiết bị đều đã đến nơi, tôi đã thuê một chiếc xe van nhỏ từ khách sạn, như vậy cũng đỡ gây chú ý." Lý Đông nhìn những thứ Bàn Tử đang khiêng vào, nói.

Ngô Tà liếc nhìn đống đồ, không nhịn được cười một tiếng: "Cậu mới xuống mộ có mấy lần mà chuẩn bị đồ đạc cũng đầy đủ ghê.

Chỉ có điều, chúng ta bây giờ còn thiếu một thứ." Lý Đông nghe xong, tự nhiên hiểu Ngô Tà đang nói gì, quay đầu cười nhìn Bàn Tử: "Thứ của cậu thì Bàn Tử đã chuẩn bị xong từ lâu rồi.

Còn về việc chúng ta phải đi đâu…" Nói rồi, hắn quay đầu nhìn về phía Trương Khởi Linh.

"Tô Cách Tái Tư." Trương Khởi Linh lạnh nhạt nói, rồi tiếp tục nhìn vào cuốn sách cổ trên tay.

Lão Mã nghe vậy, ánh mắt sáng lên: "Các người… đi trộm mộ à?" Ông ta kinh ngạc nhìn mấy người, giọng run rẩy hỏi.

Chỉ nghe Lý Đông khinh khỉnh cười một tiếng: "Lão Mã, cần gì phải căng thẳng như vậy.

Chúng tôi không giống những kẻ trộm mộ kia, chúng tôi đi để học hỏi." Vừa nói, hắn vừa nhẹ nhàng đặt tay lên vai Lão Mã.

Nhưng, Lão Mã nhìn nụ cười trên mặt Lý Đông mà cảm thấy lạnh sống lưng.

Sự việc đã đến nước này, đều đã ở đây cả rồi, quay về cũng không thể nào.

Mấy người này trong tay còn có súng!

Lỡ không cẩn thận bị cắt cổ thả máu cũng không phải là chuyện không thể xảy ra, thức thời một chút thì hơn.

Hơn nữa, tranh cãi cũng chẳng được lợi lộc gì, mấy người này tuy trông còn trẻ, nhưng Lão Mã có thể cảm nhận được họ đều rất có kinh nghiệm trong công việc này.

Cũng hay, nhân cơ hội này tìm hiểu rõ hơn về dân tộc Nhu Nhiên trong đầu mình!

"Tôi chỉ hỏi vậy thôi, tôi cũng cảm thấy các vị không giống bọn

trộm mộ kia.” Ông ta mở miệng, rõ ràng đã không còn khí thế như vừa rồi.

Nhưng, trong mắt Lão Mã, đây không phải là nhát gan, mà là thức thời vụ giả vi tuấn kiệt!

Sáng sớm hôm sau, mấy người đồng loạt mặc bộ đồ thể thao màu đen đã chuẩn bị từ trước.

Như vậy lỡ bị tuần tra phát hiện cũng có thể nói là một nhóm đi du lịch tự túc, huống hồ mấy người họ trông cũng rất bình thường, trừ Bàn Tử ra, ai trông cũng không giống người xấu.

Thu dọn xong xuôi, sau khi đặt hai thùng trang bị và một ít hành lý xách tay vào cốp sau, họ liền xuất phát.

Vì Đại Kim Nha hoàn toàn chỉ muốn tìm bảo bối, nên mọi người quyết định để gã phụ trách lái xe, còn Trương Khởi Linh là người duy nhất biết đường thì ngồi ở ghế phụ, tiện cho việc chỉ đường.

“Tôi nghe nói rồi nhé, dân tộc Nhu Nhiên vừa hùng mạnh lại vừa giàu có.

Lần này nếu thật sự tìm được ngôi mộ cổ của tộc Nhu Nhiên, tôi chắc chắn sẽ hốt đậm!” Vừa lên xe, Đại Kim Nha đã không kìm được sự phấn khích.

Chương 298

Gã còn vui vẻ ngân nga một điệu nhạc nhỏ.

Bàn Tử cũng không khác Đại Kim Nha là bao, cũng hùa theo bàn chuyện bảo bối.

Lão Mã ngồi bên cạnh nghe họ nói chuyện mà không ngừng toát mồ hôi lạnh.

Lý Đông liếc nhìn, cảm thấy có chút không ổn, bèn cười vỗ vai ông ta: "Lão Mã, yên tâm đi, mấy người chúng tôi đều là người tốt.

Nếu ông cảm thấy không ổn, lúc đó tôi trói ông lại là được chứ gì?" "À à, được, được, được…" Lão Mã nói qua loa một câu.

Nhưng Hồ Bát Nhất có chút không yên tâm, cắn răng rồi đột nhiên giơ tay, một chưởng chém vào gáy Lão Mã.

Trong nháy mắt, Lão Mã đang tinh thần phơi phới liền nhắm mắt ngất đi.

Thấy vậy, Lý Đông và Vương Bàn Tử đều kinh ngạc: "Mô Kim Giáo úy các cậu đều thô bạo vậy sao?" Bàn Tử lên tiếng, có phần nhìn Hồ Bát Nhất bằng con mắt khác.

"Không đánh ngất ông ta, lát nữa dễ hỏng việc." Hồ Bát Nhất lạnh nhạt đáp, sau đó khoanh tay trước ngực, dựa vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi.

Từ Ulaanbaatar xuất phát, đi đến Tô Cách Tái Tư.

Biết đâu có thể thừa hưởng chút phúc khí của Đông ca.

Trong khoảng thời gian này, mọi người chỉ mua một ít đồ ăn vặt để lót dạ, cốt là để có thể đến nơi sớm hơn.

Tô Cách Tái Tư là một thành phố nhỏ nằm ở phía nam Mông Cổ.

Hơn hai giờ chiều, họ đã đến Tô Cách Tái Tư, nhưng Trương Khởi Linh không để Đại Kim Nha dừng xe, mà tiếp tục đi về phía thảo nguyên rộng lớn ở phía tây.

Mọi người đều tin tưởng Trương Khởi Linh, nên cũng không hỏi phải đi đâu.

Chỉ cần biết là đến một ngôi mộ cổ là được rồi.

Trương Khởi Linh quả thực rất quen thuộc với nơi này, ngay cả ban đêm anh ta cũng rành rọt chỉ đường cho Đại Kim Nha.

Về phần Lão Mã, bị Hồ Bát Nhất đánh ngất từ sáng, đến tối mới tỉnh lại.

Bàn Tử thấy ông ta cuối cùng cũng mở mắt, không nhịn được trêu chọc: "Làm khảo cổ mà ngủ cũng ngáy sao?" Nghe vậy, Lão Mã cười ngượng ngùng, giơ tay lau sạch nước miếng.

Nhìn ra ngoài, trời đã tối đen, xung quanh càng là một mảng tối mịt: "Chúng ta… đang ở trên thảo nguyên à?" Lý Đông gật đầu: "Ừm, chắc là sắp đến rồi." Lái thêm hai tiếng nữa, cuối cùng Trương Khởi Linh cũng lên tiếng, bảo Đại Kim Nha dừng lại.

Khi tất cả mọi người dừng lại, liền thấy phía xa có bốn cây cột khổng lồ.

"Ở đó… có người à?" Lúc này, Lão Mã đột nhiên kinh hãi lên tiếng.

Mọi người ngẩng đầu lên thì thấy trên cột đá dường như có người ngồi, ánh đèn chiếu vào, mới thấy đó là bốn bức tượng người.

Trương Khởi Linh không bận tâm, đi đến trước một cây cột đá, quay đầu nhìn những người còn lại: "Ba người, làm động tác giống

tôi.” Thấy vậy, Lý Đông đi đến trước, Bàn Tử và Hồ Bát Nhất theo sát phía sau.

Họ lần lượt đứng trước ba cây cột còn lại, nhìn vào điểm tròn ở giữa cột.

Sau khi Trương Khởi Linh đếm một, hai, ba, ba người đồng thời ấn điểm tròn xuống.

Chỉ nghe một tiếng động lớn, những cây cột bắt đầu từ từ hạ xuống.

Nhưng cho đến khi cả cây cột chìm hẳn vào trong lòng đất, âm thanh đó vẫn không dừng lại, cây cột vẫn tiếp tục hạ xuống.

“Bốn cột đá thông đến bốn đường hầm khác nhau, chúng ta phải vào từ cùng một lối.” Trương Khởi Linh nói xong, liền nhảy xuống từ cửa động trước mặt.

Những người còn lại đeo ba lô chứa một ít trang bị, lần lượt nhảy xuống.

Bật đèn pin lên, cả mộ thất đều được chiếu sáng.

Đây chỉ là một nhĩ thất nhỏ, bên trong trống rỗng không có gì cả.

Trước mặt mọi người là một đường hầm, trên vách tường xung quanh có vẽ một số hình ảnh săn bắn của tộc Nhu Nhiên.

Quan sát một lượt, mọi người bắt đầu đi về phía trước, Lý Đông vẫn như cũ đi đầu.

“Đợi đã.” Lão Mã gọi một tiếng, đột nhiên dừng lại trước một bức tường: “Nhìn xem, những bức tranh này được bảo tồn rất tốt.

Trên đó vẽ cảnh tượng oai hùng của dân tộc Nhu Nhiên khi đi săn, đây có thể là một phát hiện khảo cổ chưa từng có trong lịch sử!” Lão Mã cả đời nghiên cứu về dân tộc Nhu Nhiên, lúc này được nhìn thấy

bút tích của họ ở cự ly gần như vậy, phấn khích cũng là chuyện bình thường.

"Nhìn kìa!" Lúc này, Bàn Tử cũng lên tiếng: "Đây không phải là ấn ký trên người chúng ta sao!" Nghe vậy, mấy người đều đi về phía Bàn Tử, nhìn kỹ quả nhiên giống hệt.

Lý Đông nhìn thấy, hài lòng cười một tiếng: "Xem ra, lần này chúng ta đã đến đúng nơi rồi." Nhưng lời nói này lại khiến Lão Mã nghe mà đầu óc mơ hồ: "Ấn ký trên người các vị?

Ấn ký gì?

Đây là đồ đằng của tộc Nhu Nhiên, trên đó là một loại quái thú cổ xưa mà tộc Nhu Nhiên yêu thích nhất.

Tên của nó là Liệt Hạo, một loài dã thú cổ đại." "Hả, hình vẽ một con dã thú?

Nhưng mà, tôi nhìn thế nào cũng thấy giống một bông hoa hơn…" Bàn Tử kinh ngạc nhìn Lão Mã: "Tại sao… trên người tôi lại có ấn ký của một con dã thú chứ!" Lão Mã không hiểu, tự mình bắt đầu giải thích cho mấy người: "Liệt Hạo là một thần thú thời viễn cổ, lúc còn trẻ tôi đã từng thấy nó trong một cuốn sách cổ từ thời nhà Minh.

Nghe nói Chu Nguyên Chương đã phát hiện ra nó khi tấn công một vài dân tộc ở phía bắc.

Liệt Hạo thân hình khổng lồ, có thể lên trời, cũng có thể xuống đất.

Khi nghỉ ngơi, trên người nó sẽ nở ra những đóa hoa để ngụy trang." "Vậy con Liệt Hạo này, có liên quan gì đến ngôi mộ cổ mà chúng ta đã vào lúc đó không?" Bàn Tử lại lên tiếng, ánh mắt có chút hoảng hốt nhìn những người khác: "Huống hồ, ngôi mộ lần trước trông giống như mộ của một vĩ nhân nào đó trong một triều đại, hoàn

toàn khác với mộ của dân tộc này!" Lúc này, đầu óc mọi người cũng rối như tơ vò, không tìm ra được nguyên nhân.

Chương 299

"Từ nãy đến giờ cứ nói ấn ký trên người, là ấn ký gì vậy?" Lão Mã cũng ngơ ngác, vốn là người ngoài cuộc, đến lý do tại sao Lý Đông và những người khác lại ở đây ông ta cũng không rõ.

"Trước đây chúng tôi đã vào một ngôi mộ cổ, bên trong cực kỳ nguy hiểm, cơ quan trùng điệp.

Sau khi mấy người chúng tôi ra khỏi đó, trên người liền có những hoa văn này.

Ai cũng có!" Lý Đông kinh ngạc giải thích: "Nhưng, ngôi mộ cổ đó cách đây hàng nghìn dặm, mà cả nước Nhu Nhiên mới rộng bao nhiêu chứ!" Lão Mã nghe vậy, vẻ mặt nghiêm trọng suy nghĩ một lúc, sau đó ngẩng đầu nhìn mấy người trước mặt: "Thực ra, có một số ít tài liệu lịch sử không ghi chép, người Khiết Đan và Mông Cổ đều là hậu duệ của tộc Nhu Nhiên.

Cũng có khả năng sau khi Nhu Nhiên bị diệt, hai nhánh dân tộc tách ra đã xây dựng ngôi mộ cổ mà các vị đã đến trước đó cũng không chừng." "Cũng có lý." Ngô Tà gật đầu: "Nhưng, tôi phát hiện những hoa văn này chỉ xuất hiện khi tiếp xúc với nước nóng.

Lý Đông cũng đã thử, giống như nó mọc ra từ trong cơ thể vậy.

Lão Mã, ông có biết là chuyện gì không?" Nhưng Lão Mã cũng bất lực lắc đầu: "Cái này, tôi cũng lần đầu tiên nghe nói.

Chúng ta tiếp tục đi xuống xem sao." Nói rồi, mọi người tiếp tục đi xuống.

Ngô Tà và Hồ Bát Nhất, hai người làm việc nghiêm túc nhất, lại không ngừng nhìn chằm chằm vào những bức tranh trên tường,

dường như hy vọng có thể tìm ra manh mối gì đó từ chúng.

Lý Đông nhìn hai người, cũng không nhịn được bị thu hút.

Đi một lúc, Trương Khởi Linh lại đi ở phía trước.

Bước chân của anh ta cũng không còn nhanh như vừa rồi, vì anh ta bỗng nhiên thấy phía xa xuất hiện một khoảng đất trống tối om, trông có vẻ là một nhĩ thất trong ngôi mộ này.

Trong đầu bỗng nhiên mơ hồ một mảng, không nhớ gì cả, nhưng trực giác của Trương Khởi Linh lại mách bảo, nhất định là ở đây.

Nhưng lại có cảm giác như là chuyện đã rất lâu rồi.

Đi đến cuối đường, quả nhiên xuất hiện một nhĩ thất.

Mấy người đang chăm chú xem bích họa cũng chỉ thấy trên đó có một vài người dân tộc thiểu số đang khiêng đồ vật, thông tin ít đến đáng thương, nên họ cũng không xem nữa.

"Chỉ là một cái nhĩ thất mà làm to thế à?

Theo tôi thấy, bên trong chắc chắn có đồ tốt của Bàn gia chúng ta!" Bàn Tử cầm súng, cười ranh mãnh nói.

Đại Kim Nha nghe vậy thì mặt mày hớn hở, còn những người khác lại cảm thấy có chút cạn lời.

"Đợi đã." Đúng lúc này, Trương Khởi Linh đi phía trước bỗng dừng lại.

Chỉ thấy anh ta từ trong túi lôi ra một chiếc bật lửa, châm vào một rãnh gỗ trước mặt.

Ngọn lửa nhanh chóng bùng cháy, lan thẳng về phía trước, cho đến khi chiếu sáng toàn bộ nhĩ thất mới dừng lại.

Ánh sáng tức thời khiến khóe miệng mọi người đều nhếch lên, vui

mừng nhìn xung quanh: “Oa… đây mà là nhĩ thất à, rõ ràng là một cung điện!

Bên trong có nhiều đồ gốm như vậy, nếu mang ra ngoài chắc chắn bán được không ít tiền!” Bàn Tử nói xong liền không thể chờ đợi được nữa mà đi về phía góc phòng chứa đầy đồ gốm.

Toàn bộ bên trong mộ thất đều có hình vuông vức, ở giữa vách tường là rãnh gỗ mà Trương Khởi Linh vừa châm lửa.

Ở bốn góc mộ thất bày những thứ khác nhau, có đồ gốm, đồ trang sức, đồ trang trí, thậm chí còn có một vài bức tượng người nhỏ.

Bên trong mộ thất rất sạch sẽ, nhưng thỉnh thoảng cũng có thể thấy vài dấu chân bị bụi phủ mờ.

Lý Đông nhìn dấu chân đó, liền nói: “Những dấu chân này, chắc là do Tiểu Ca để lại lần trước nhỉ, nhưng trông cũng có vẻ đã nhiều năm rồi.” Nghe vậy, Trương Khởi Linh liền quay người đi đến bên cạnh Lý Đông, cúi đầu nhìn: “Dấu chân này nếu nhìn kỹ, là dấu giày cỏ, hơn nữa, ở đây có rất nhiều dấu chân như vậy, tôi không nhớ lần trước mình đi cùng nhiều người.

Nơi này, có thể không phải là mộ thất của tôi…” “Nhưng không phải cậu đã dẫn chúng tôi vào từ cùng một lối sao?

Làm sao có thể là nơi khác được?” Ngô Tà kinh ngạc, còn quay đầu nhìn Hồ Bát Nhất: “Hồ Bát Nhất, cậu đã từng gặp tình huống tương tự chưa?” Hồ Bát Nhất đang nghiên cứu chiếc ghế đá ở sâu nhất trong mộ thất, nghe tiếng liền nhẹ nhàng lắc đầu: “Tôi cũng lần đầu gặp phải tình huống này.” Nói xong, anh ta tiếp tục nhìn hoa văn trên ghế đá: “Lão Mã, ông xem, ở đây có văn tự.” Vừa nghe có văn tự, Lão Mã liền phấn khích.

Ông ta lon ton chạy tới, ngồi xổm trước ghế đá, cẩn thận xem xét

văn tự trên đó.

Có Đại Kim Nha làm bạn, Bàn Tử càng thêm vênh váo, cũng không ai ngăn cản hai người họ.

Hai người chuyên lựa những món đồ có giá trị nhét vào túi.

Ngô Tà thấy vậy liền bước tới, nhíu mày: "Hai người cũng vừa phải thôi, ở đây chỉ có một lối ra, lúc ra ngoài hẵng lấy cũng không muộn.

Nếu cứ vác cả đường ra ngoài thì phải gầy đi mấy cân đấy." Nghe có lý, hai người gật đầu, lại lấy những thứ vừa nhét vào ra.

"Những thứ này có lịch sử hơn một nghìn năm, tùy tiện một món mang ra ngoài cũng bằng một căn biệt thự ở trung tâm thành phố đấy, hai người cẩn thận một chút, đừng làm hỏng." Lý Đông cười nhạt, nói.

Nói xong, hắn liền ngồi xổm xuống bắt đầu săm soi những hoa văn trên chiếc bình: "Những hoa văn này khá giống với những bức bích họa vừa rồi, người trên đó đều đang khiêng đồ vật.

Nhưng rốt cuộc là thứ gì mà khiến họ phải vất vả khiêng đi một quãng đường dài như vậy…" "Những người này, hình như không phải đang khiêng đồ vào, mà giống như đang khiêng đồ từ một nơi nào đó ra ngoài hơn." Ngô Tà chăm chú nhìn bức tranh trên bình, cẩn thận phân tích.

Nghe vậy, Lý Đông vội gật đầu: "Không sai, tôi cũng có cảm giác này." "Xong rồi!" Lúc này, giọng của Hồ Bát Nhất từ phía sau truyền đến.

Đi tới mới thấy Lão Mã đang lẩm bẩm: "Vừa rồi tôi nhìn, cứ tưởng đây là mộ chí minh của chủ nhân ngôi mộ, nhưng bây giờ xem ra, càng giống như đang ghi lại việc phát hiện ra một thứ gì đó dưới

lòng đất." "Lão Mã, ông đừng có phân tích nữa, nói nhanh lên đi, để tôi cũng tham gia với." Bàn Tử nhíu mày, có vẻ hơi mất kiên nhẫn.

Lão Mã nghe vậy không vui, quay đầu định cãi lại Bàn Tử, nhưng vừa quay đầu lại thì đối mặt ngay với họng súng của Bàn Tử, đành phải nuốt những lời định nói vào bụng: "Trên đây viết là Bố Lộ Chân, cũng là Khả hãn đương thời, trong quá trình du ngoạn trên thảo nguyên đã phát hiện ra một hang động khổng lồ, và, trong hang động này đã phát hiện vô số vật thể phát sáng." "Hết rồi à?" Nghe lời Lão Mã nói đột ngột dừng lại, Bàn Tử ngạc nhiên.

Những người khác cũng ngơ ngác.

Lão Mã không trả lời, ho khan một tiếng, tiếp tục nói: "Những vật thể phát sáng này có thể xâm nhập vào cơ thể người, hình thành một thứ gì đó.

Sau đó, vị Khả hãn này ra lệnh cho tất cả mọi người phải ăn nó vào một thời điểm nhất định.

Theo lời kể, sau này tất cả hậu duệ của tộc Nhu Nhiên, trên người đều sẽ xuất hiện một loại ấn ký nào đó." "Không lẽ… là những hoa văn trên người chúng ta?" Lý Đông lên tiếng, trong mắt mang theo chút kinh ngạc, vừa nói vừa nhìn về phía những người khác: "Nhưng, hoa văn trên người tôi xuất hiện sau khi vào ngôi mộ kia, tôi cũng không tiếp xúc với vật thể phát sáng nào cả." Vốn tưởng một bí ẩn đã được giải đáp, bây giờ lại xuất hiện thêm một bí ẩn khác.

Chương 300

"Trên đó chỉ nói đến vậy, nhưng cũng có thể xác định ngôi mộ này chắc chắn là của một vị Khả hãn nào đó.

Chúng ta bây giờ chỉ đang ở trong một trong những nhĩ thất, không chừng còn có lối ra." Hồ Bát Nhất vẻ mặt cảnh giác nói, nói xong liền bắt đầu quan sát xung quanh.

Trương Khởi Linh ở bên cạnh lại cố gắng lục tìm trong trí nhớ, nhưng từ lúc vào đến giờ, không có một nơi nào cảm thấy quen thuộc.

Nhưng, điều này cũng là bình thường.

"Ai, theo tôi thấy ấy à.

Chúng ta cứ trực tiếp mang hết đống đồ này ra ngoài, bán lấy tiền!

Lần này cũng may có Đông ca, mới có thể hoàn toàn giải trừ độc thi thủy trên người.

Bàn Tử vừa đi vòng quanh quan sát, vừa lên tiếng.

Đại Kim Nha nghe vậy, cũng vội vàng gật đầu: "Đúng!

Tôi thấy Bàn Tử nói không sai chút nào!" Nhưng, những người khác lại không nghĩ vậy.

Tự dưng trên người lại có thêm cái hoa văn, không biết là chuyện gì, về nhà nằm trên đống tiền cũng ngủ không yên.

"Nhìn kìa, sao ở đây lại có nhiều da rắn thế này!" Lúc này, Hồ Bát Nhất đang quan sát toàn bộ mộ thất đột nhiên lên tiếng, nhìn về phía góc phòng đặt các loại tượng người, kinh ngạc nói.

Không chỉ vậy, lời nguyền trên người Dương Tuyết Lỵ cũng đã được giải trừ.

Riêng Bàn Tử và Đại Kim Nha đang tập trung lựa chọn những bảo bối có thể mang ra ngoài.

Lý Đông đi nhanh lên phía trước, khi đứng bên cạnh Hồ Bát Nhất, quả nhiên phát hiện một đống da rắn.

"Phải bao nhiêu con rắn mới lột ra được nhiều da rắn thế này?" Lão Mã chưa từng xuống mộ cổ, lúc này cũng kinh ngạc.

Vừa nói, vừa cảm thấy lạnh sống lưng.

Lý Đông thì cẩn thận xem xét một lượt rồi chậm rãi nói: "Là da của một con rắn duy nhất." Nói rồi, hắn liền đi tới nhặt da rắn lên.

Nhưng ngay khoảnh khắc chạm vào, hắn đột nhiên cảm thấy bụng đau dữ dội.

Hắn vô thức buông tay, nhăn nhó ôm bụng.

"Sao vậy?" Thấy thế, Ngô Tà vội vàng đi đến bên cạnh Lý Đông, lo lắng hỏi.

Lý Đông không nói gì, đau đớn vén áo lên, chỉ thấy hoa văn ở bụng hiện ra, có chút lồi lên, càng giống như vừa bị khắc lên.

"Sao lại thế này?…" Ngô Tà kinh ngạc nói.

"Tôi vừa chạm vào da rắn đó, cảm thấy hoa văn đau dữ dội." Lý Đông vội giải thích: "Cái da rắn này, rốt cuộc là sao?" Vì vừa rồi Lý Đông đã nhặt nó lên, một đoạn da rắn được trải phẳng trên đất.

Nhưng chiều rộng của nó, nhìn sơ qua cũng đã gần hai mét.

Phải là một con rắn to đến mức nào, mới thô như vậy.

"Da rắn này, trông có vẻ đã nhiều năm rồi.

Hy vọng nó đã chết…" Trương Khởi Linh mặt không biểu cảm nói: "Nơi này quá kỳ quái, chúng ta rời khỏi đây trước đi." Nói rồi,

mấy người liền gật đầu.

Nhưng Lý Đông vừa quay người, lại đột nhiên nghe thấy tiếng hít thở từ phía sau.

Hắn giật mình quay đầu, nhưng không thấy gì cả.

Tiếng hít thở đó quá quỷ dị, hơi thở dài, hoàn toàn không giống tiếng hít thở của một người.

Vì sợ hãi, Lý Đông sững sờ tại chỗ một lúc, khi cho rằng đó là ảo giác, lại một lần nữa nghe thấy tiếng hít thở đó.

Lần này âm thanh, truyền đến từ trên đỉnh đầu hắn.

Cảm giác quỷ dị đó lập tức khiến sống lưng hắn lạnh toát.

Hắn cứng đờ ngẩng đầu mới thấy trên đỉnh mộ thất có một cái hố lớn, trong cái hố đen kịt đó, có một đôi mắt phát ra ánh sáng xanh lam đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Lý Đông há miệng, nhưng vì quá căng thẳng, không thể phát ra âm thanh.

Sau khi phản ứng lại liền nói: "Ở trên!

Ở trên có thứ gì đó!" Vừa nói, vừa lùi lại.

Lúc này, những người khác cũng vội vàng nhìn theo hướng của Lý Đông.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy đôi mắt xanh lam đó, bị nó nhìn chằm chằm khiến người ta lạnh sống lưng.

"Lý Đông, mau lùi lại." Trương Khởi Linh hét lớn.

Tiếng hét kéo suy nghĩ của Lý Đông trở lại.

Chỉ thấy Lý Đông quay người, nhanh chóng chạy đến bên cạnh mọi người.

Nhưng, đôi mắt đó vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm vào hắn, không khí dần ngưng đọng, tiếng hít thở khổng lồ càng thêm rõ ràng, phảng phất như đang vang lên bên tai.

“Không thể chậm trễ, nhân lúc nó chưa tấn công, mau rời khỏi đây.” Lý Đông cảnh giác nói, vừa nói vừa tìm nơi có thể ra ngoài, nhưng vừa quay đầu lại phát hiện lối vào vừa rồi không biết từ lúc nào đã bị chặn lại: “Cửa đâu?” “A!

Chương 301

Cửa đâu, cửa đâu mất rồi?" Bàn Tử cũng kinh hãi: "Không có tiếng động gì, sao lại đóng lại không một tiếng động như vậy?" Lúc này, Trương Khởi Linh cũng cảm thấy sự việc không ổn: "Xem ra, nơi này vốn dĩ là cái bát cho rắn ăn, mấy người chúng ta, có lẽ là thức ăn rồi." "Không thể nào, trong mộ thất này chắc chắn có cơ quan đã được kích hoạt.

Có lẽ lát nữa mộ thất sẽ có thể trở về vị trí ban đầu." Mặc dù hy vọng có chút mong manh, nhưng Lý Đông không từ bỏ.

"Ở đây." Lúc này, Hồ Bát Nhất đột nhiên dừng lại ở một bức tường, nhẹ nhàng gõ gõ rồi nói.

Chỉ thấy anh ta giơ tay, dùng sức ấn vào một viên gạch đá.

Sau khi viên gạch bị ấn vào, liền nghe thấy một tiếng ma sát chói tai.

"Rắn có thể cảm nhận được rung động, phải cẩn thận!" Lý Đông lên tiếng nhắc nhở.

Nói xong, hắn cùng những người khác quay người đi về phía cánh cửa đang từ từ nâng lên.

Cánh cửa nhanh chóng nâng lên đến độ cao có thể cho người đi qua.

Không thể chậm trễ, mọi người vội vàng đi vào.

Nhưng ngay khoảnh khắc tất cả cùng đứng trong đường hầm, liền nghe thấy tiếng vật gì đó vỡ vụn dưới chân.

Cúi đầu nhìn, mặt đất họ đang đứng bắt đầu xuất hiện những vết nứt.

Không kịp phản ứng, tất cả mọi người đều rơi xuống.

Kèm theo những tiếng hét và tiếng rên rỉ, khi mọi người kịp phản ứng lại thì phát hiện xung quanh mình là một vùng núi lửa đang cháy.

Nhiệt độ cao biến cả không gian thành một cái lồng hấp khổng lồ, mấy người lúc này đang đứng trên một tảng đá.

May mắn thay, trời không tuyệt đường người, tảng đá nối liền với một cửa động ở vách đá phía xa.

Không kịp nói gì, ai nấy đều nhanh chóng rời khỏi đây, tăng tốc chạy về phía cửa động đó.

Sau khi vào trong, cảm giác nhiệt độ tức thì mát mẻ hơn không ít.

"Ai da, dọa chết Bàn gia ta rồi.

Xem ra, sau khi về phải ăn ít vịt quay, ngỗng quay, gà quay lại thôi, sẽ bị báo ứng đấy." Bàn Tử vừa nói, vừa giơ tay vỗ nhẹ vào ngực, an ủi trái tim bé nhỏ của mình.

Lý Đông nghe vậy, liền bật cười một tiếng: "Sợ bị biến thành Bàn Tử quay à." "Thế thì đáng tiếc lắm." Trò chuyện một lúc, tâm trạng mọi người đã tốt hơn không ít.

Chỉ có Lão Mã kia, mồ hôi đầm đìa, mặt mày trắng bệch.

Trông có vẻ đã bị dọa cho không nhẹ.

Nhìn bộ dạng đó, Bàn Tử lại không nhịn được: "Xem kìa, chuyên gia khảo cổ đấy?

Chút gan dạ cũng không có, làm chuyên gia khảo cổ gì chứ, theo tôi thấy sau khi về ông đi bán mì lạnh đi!" Nếu là bình thường, Lão Mã chắc chắn sẽ cãi lại.

Nhưng bây giờ, thật sự không có tâm tư đó: "Tha cho tôi đi, tôi là một thư sinh, làm sao từng trải qua những chuyện này.

Ngược lại, các người bình tĩnh như vậy chắc chắn đã làm không ít chuyện xấu, lâu ngày thành miễn dịch rồi." "Lão Mã, ông sai rồi." Lý Đông lên tiếng: "Mấy người chúng tôi chưa từng làm chuyện gì xấu xa, toàn làm những việc mà chỉ có dũng sĩ mới làm thôi." Nói rồi, hắn lại vỗ vai Lão Mã: "Được rồi, mau uống ngụm nước rồi chúng ta tiếp tục đi." Tiếp tục đi về phía trước, đi được một lúc thì Ngô Tà cảm thấy cảnh tượng vừa rồi có chút quen thuộc.

Tuy không nhớ rõ, nhưng lại nhớ được những lời trên chiếc ghế đá kia: "Hang núi lửa này có phải là hang động mà Khả hãn Bố Lộ Chân đã thấy không?

Hơn nữa, thứ cháy trong mộ thất chúng ta vừa đi qua, có phải là xăng dầu không?" "Có khả năng." Hồ Bát Nhất gật đầu, nói: "Nhưng, như vậy cũng gần như có thể chứng thực ngôi mộ cổ này chính là của Khả hãn Bố Lộ Chân.

Mộ của những dân tộc thiểu số này khác với mộ của các triều đại, cơ quan bên trong đều rất âm hiểm, cẩn thận một chút thì hơn." Mọi người đồng thanh gật đầu, ánh mắt cũng rõ ràng cảnh giác hơn lúc nãy không ít.

Cửa động không lớn, lúc đi vào mọi người đều phải cúi đầu.

Hồ Bát Nhất, Trương Khởi Linh và Lý Đông, ba người có chiều cao khá tốt đều phải cúi đầu.

"Các cậu có thấy, cái động này có hình dáng khá giống con trăn khổng lồ vừa rồi không?" Đi được một lúc, Lý Đông cứng rắn nói, trong lòng thầm cầu mong đừng có gặp con trăn khổng lồ đó lúc này.

Mấy người còn lại nghe vậy, cũng bắt đầu thấy da đầu tê dại.

Nhưng sau lưng là núi lửa, trước mặt là trăn khổng lồ.

Trăn khổng lồ còn dễ đối phó hơn, không còn cách nào khác, đành

phải tiếp tục đi về phía trước.

Đi thêm một lúc nữa, đèn pin của Lý Đông lờ mờ chiếu thấy một bóng người.

Bước chân hắn lập tức dừng lại, rồi lại tiếp tục đi.

Khi khoảng cách ngày càng gần, bóng người đó cũng ngày càng rõ ràng.

Người đó dường như mặc một chiếc áo choàng dài màu đen, lờ mờ có thể thấy trên áo có một vài hoa văn bảy màu, quay lưng về phía họ, cứ đứng yên như vậy.

"Ở đó có một…" Lão Mã nhìn thấy vội lên tiếng, nhưng chưa nói xong đã bị ánh mắt của mấy người bên cạnh lườm cho im bặt.

Xem ra, những người khác cũng đã thấy.

Bàn Tử thì nhẹ nhàng gạt một cái chốt nhỏ trên khẩu súng, lên đạn.

Khi khoảng cách ngày càng gần, Lý Đông cũng cảm thấy đó không phải là một người đang đứng.

Nhưng nếu là người, tại sao nghe thấy tiếng bước chân sau lưng mà không quay đầu lại?

Cảm giác quỷ dị khiến mấy người đều cảm thấy lạnh sống lưng, dường như đều lo lắng người đó sẽ đột nhiên quay đầu, hoặc là sẽ không bao giờ quay đầu.

Chương 302

Cảm giác này giống như đi vào một ngõ cụt, mỗi bước đi đều vô cùng khó khăn.

"Bàn Tử…" Lý Đông chậm rãi nói.

Bàn Tử lập tức hiểu ý, để Lý Đông ngồi xuống, rồi bắn một loạt đạn vào bóng người đó.

Có thể nghe thấy tiếng đạn găm vào cơ thể người đó, nhưng lại không thấy người đó có bất kỳ phản ứng nào, giống như không có tri giác.

Cũng không ngã xuống… "Trá thi rồi." Trương Khởi Linh chậm rãi nói.

Có thể xác định, đó chắc chắn là một xác thịt, một xác thịt không thể bị bắn chết.

"Trá thi?" Lão Mã nghe vậy, sắc mặt lập tức hoảng sợ: "Làm sao có thể trá thi được, khoa học đã chứng minh sau khi chết thi thể không còn sức lực, không thể nào trá thi được." Nghe những lời ngây thơ của Lão Mã, Ngô Tà không nhịn được nghĩ đến chính mình, cũng từng ngây thơ như vậy.

Cảm thấy trên đời không có những thứ không thể nào, nhưng sự thật sau này đã chứng minh, truyền thuyết và những lời đồn nhảm đều có thể tồn tại.

Nhưng, nếu đã trá thi thì cũng tốt hơn một chút.

Mấy người cũng không có phản ứng quá lớn.

Lúc này, chỉ thấy Trương Khởi Linh nghiêng người, rút cổ đao sau lưng, chậm rãi tiến lại gần bóng người đó.

Chớp mắt, anh ta đã trở thành người đi đầu.

Lý Đông thấy vậy, cũng không chịu thua mà đi theo.

Hai tay nắm chặt, sẵn sàng lấy vũ khí từ hệ thống ra bất cứ lúc nào.

Có người đi đầu, những người phía sau cũng tiếp tục đi theo.

Mặc dù biết đó chỉ là một cái xác, chặt đầu là xong.

Nhưng một cái xác kỳ quặc như vậy, không chủ động tấn công thì là lần đầu tiên họ thấy.

Nhìn nó, tay cầm đồ vật chỉ một lúc đã ướt đẫm, đổ mồ hôi… Mắt thấy, chỉ còn cách chưa đến năm mét, nhìn qua, nơi người đó đứng hẳn là một không gian chưa biết, đèn pin chiếu vào cũng không thấy điểm cuối.

Có thể xác định, bên trong rất lớn.

Lúc này, Trương Khởi Linh đi phía trước đột nhiên dừng lại, nhìn mấy người phía sau chậm rãi nói: "Lát nữa vào trong, nhanh chóng phân tán ra bốn phía, dùng đèn pin chiếu sáng cả hang động, biết chưa?" Những người phía sau nghe vậy, liền phối hợp gật đầu.

Thấy đã xác nhận, Trương Khởi Linh liền tiếp tục đi về phía trước, một lần nữa nắm chặt thanh cổ đao sắc bén trong tay.

Lúc này, trên tay Lý Đông cũng xuất hiện hai con dao găm trước rộng sau nhọn, chuẩn bị tấn công bóng người đó bất cứ lúc nào.

"A… a… đến rồi…" Bên tai đột nhiên truyền đến giọng của một người phụ nữ, giọng nói khàn khàn, quỷ dị khiến người ta lạnh sống lưng.

Âm thanh truyền đến từ phía trước, nghe xong tất cả mọi người đều vô thức đi chậm lại.

Chỉ thấy quần áo trên người bóng người đó, đột nhiên như bị thứ gì đó đè lên.

Nhìn kỹ mới thấy đó là một con rắn toàn thân trắng như tuyết, hai mắt lồi ra, phản chiếu ánh sáng đỏ.

Con rắn không lớn, không ngừng lè chiếc lưỡi đỏ như máu.

"Đến rồi…" Âm thanh lại truyền đến, điều khiến mọi người kinh ngạc là âm thanh phát ra từ hướng con rắn đó.

Gây cho người ta ảo giác rằng âm thanh do con rắn đó phát ra.

"Đến rồi…" Âm thanh lại lặp lại.

"Hai người tránh ra, để Bàn gia ta cho nó một phát!" Bàn Tử nói xong, liền nâng khẩu súng trong tay lên, bắn một phát vào con rắn đó.

Viên đạn vững vàng xuyên qua cơ thể con rắn, nó lập tức rơi xuống đất, đau đớn quằn quại.

Một lúc sau thì không động đậy nữa, âm thanh cũng ngừng lại.

"Hết hồn, chỉ là một con rắn chết tiệt!" Lão Mã vừa nói, vừa thở phào nhẹ nhõm.

"A!" Vừa mới thả lỏng, bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng hét chói tai.

Chỉ thấy bóng người vừa rồi không hề động đậy bỗng nhiên quay người lại, dưới chiếc mũ là một cái đầu hình tam giác và chiếc lưỡi dài, nhưng thân thể lại là thân người.

Cái đầu đỏ như máu, giống như đầu người bị lột da… "Đừng nhìn vào mắt nó!" Trương Khởi Linh hét lớn, sau đó tung người nhảy lên.

Chớp mắt, anh ta đã ở trước mặt người đàn bà rắn đó, giơ tay chém một nhát, thẳng thừng chặt đứt đầu của nó.

Lý Đông thấy vậy, liền nhân cơ hội tiến lên, dùng dao găm trong tay nhanh chóng đâm thêm vài nhát vào ngực người đàn bà rắn.

Trong nháy mắt, chỉ thấy một vũng máu xanh.

“Ối giời ơi, là phụ nữ!

Nuốt không trôi!” Bàn Tử đi tới, nhìn thi thể trên mặt đất với vẻ mặt ghét bỏ.

Ngô Tà nghe vậy, bật cười một tiếng: “Sao?

Không lẽ cậu định làm gì à?” “Bàn gia ta cũng không đến mức đói không kén chọn như vậy.” Bàn Tử cười nói, sau đó bắt đầu quan sát không gian rộng lớn này.

Đây là một hang động rất rộng rãi, nhưng trông giống như được con người tạo ra hơn.

Chương 303

Trên vách hang động có những vết lồi lõm không đều, giống như bị thứ gì đó cạo.

Hắn ngẩng đầu, dùng đèn pin chiếu lên đỉnh hang, liền thấy trên vách đá trên đỉnh dường như có một số hoa văn, nhưng vì khoảng cách quá xa, không thể nhìn rõ.

"Không gian này, là do con người tạo ra.

Phải cần bao nhiêu nhân lực vật lực chứ…" Lý Đông sau khi quan sát một vòng kinh ngạc nói: "Mặc dù dân tộc Nhu Nhiên lúc đó hùng mạnh, nhưng một hang động lớn như vậy, không có vài năm chắc không làm ra được.

Mấy người này làm cái hang động này để làm gì nhỉ?" Nói xong, hắn lại tiếp tục quan sát.

Lão Mã nghe vậy, suy nghĩ một lúc: "Theo tôi biết, Khả hãn lúc đó không giỏi chiến đấu, nhưng một dân tộc trên thảo nguyên không thể cả đời chỉ sống bằng du mục.

Có lẽ, Khả hãn lúc đó đã dồn hết tâm huyết vào ngọn núi lửa này.

Một ngọn núi lửa dưới lòng đất, khoáng sản tích tụ hàng nghìn năm chắc chắn không thiếu." "Có một lối ra." Hồ Bát Nhất đi phía trước, đột nhiên lên tiếng.

Sau đó, mọi người lại tiến vào một đường hầm nhỏ.

Nơi này, hoàn toàn khác với vừa rồi, vách tường đều được xây bằng gạch đá.

Vách tường sạch sẽ, chỉ có một chút bụi bặm, không có dấu vết bị phá hoại.

Vào đây dễ dàng, không chừng ra ngoài cũng dễ, mọi người nghĩ vậy, cảm thấy tâm trạng thoải mái hơn không ít.

Tiếp tục đi về phía trước, ánh sáng đèn pin chiếu vào một cỗ quan tài.

Đi vào nửa ngày, cuối cùng cũng thấy quan tài, khiến Đại Kim Nha và Bàn Tử mừng phát điên.

Hai người họ đi nhanh lên phía trước, đi vòng quanh quan tài một vòng: "Gỗ tử đàn, một cây lớn như vậy thật sự hiếm thấy.

Nếu có thể khiêng ra ngoài, không biết bán được bao nhiêu tiền!" Đại Kim Nha cười, trong mắt tràn đầy ham muốn.

Trên quan tài khắc không ít hoa văn, nhìn kỹ thì giống hệt hoa văn trên người họ: "Mở ra." Lý Đông không chút do dự nói.

Lúc này, vừa nhìn thấy hoa văn này, hắn liền cảm thấy ấn ký trên người cũng bắt đầu âm ỉ đau.

Dường như, có cảm ứng với nhau.

"Được, mở ra!" Thấy Lý Đông cũng đã lên tiếng, Bàn Tử càng thêm phấn khích.

Hắn vội vàng thúc giục những người khác phụ một tay, sau đó đi tới, đặt hai tay dưới nắp quan tài.

Nghe vậy, những người khác cũng đi tới.

Mọi người cùng đếm một, hai, ba, sau đó liền nghe thấy một tiếng ma sát.

Nắp quan tài cứ như vậy bị mấy người nhẹ nhàng nhấc lên.

"Dương Tuyết Lỵ?" Nhìn người nằm trong quan tài, mọi người lập tức kinh ngạc: "Sao cô ấy lại nằm ở đây?" "Mau đưa cô ấy ra." Lý Đông nói, liền nhảy vào trong quan tài, cùng Trương Khởi Linh hai

người khiêng Dương Tuyết Lỵ ra ngoài.

Sau đó đặt cô nằm thẳng trên mặt đất: "Dương Tuyết Lỵ, Dương Tuyết Lỵ!" Lý Đông nhẹ nhàng vỗ vào má Dương Tuyết Lỵ, gọi.

"Cô nàng này biến mất mấy ngày, hóa ra chạy đến đây.

Nhưng, sao lại nằm trong quan tài của người ta?" Bàn Tử kinh ngạc nói.

Những người khác cũng có vẻ mặt kỳ lạ.

Người vẫn còn sống, có hơi thở.

Nhưng trông có vẻ đang trong trạng thái hôn mê: "Chắc là bị thứ gì đó làm cho mê man rồi." Lý Đông nói, rồi lại giơ tay lên, lần này không còn nhẹ nhàng như vậy nữa.

Chỉ nghe một tiếng 'bốp', Dương Tuyết Lỵ liền đột ngột ngồi dậy, hít một hơi thật sâu, kinh ngạc nhìn những người khác: "Sao các người lại…" Đang nói, cô đột nhiên cảm thấy đỉnh đầu đau nhói, vô thức nhẹ nhàng ôm lấy: "A…" "Sao vậy, không sao chứ?" Lý Đông lo lắng nhìn.

Dương Tuyết Lỵ nhẹ nhàng lắc đầu: "Tôi không sao, tôi nhớ hình như mình đang đi dạo phố, rồi đột nhiên bị người ta đánh ngất." "Thế thì cô giỏi đấy!" Bàn Tử cười lạnh một tiếng: "Lúc tỉnh lại, mở mắt ra đã ở Ngoại Mông rồi, còn nằm trong quan tài." Bị Bàn Tử nói như vậy, Dương Tuyết Lỵ liền sa sầm mặt: "Không liên quan đến anh!" "Vậy cô có nhớ ai đã đánh ngất cô không?

Ai đã đưa cô đến đây?" Lý Đông bây giờ một đầu hai chuyện lớn, luôn có cảm giác, hành động lúc này của mình đang bị người khác theo dõi chặt chẽ.

Dường như, có người cố ý dẫn họ đến đây, cảm giác đó rất quỷ dị, khiến người ta khó chịu.

“Tôi không nhớ nữa.

Vừa rồi có chuyện gì vậy, tôi đang ở đâu?” Dương Tuyết Lỵ cũng vẻ mặt mờ mịt, dường như thật sự không nhớ gì cả.

“Ngoại Mông.” Hồ Bát Nhất lạnh nhạt nói, rồi đưa tay về phía cô: “Lên đi.” Dương Tuyết Lỵ nắm lấy tay anh, sau đó đứng dậy.

“Nơi này quá kỳ quái…” Lúc này, Trương Khởi Linh đứng ở xa vẫn đang quan sát mộ thất chậm rãi nói: “Bây giờ xem ra, manh mối ở đây đều không còn.” “Tiểu Ca, không phải vậy chứ?

Lẽ nào cậu không nhớ gì cả à?” Bàn Tử lên tiếng, vừa nói vừa từ trong túi lôi ra một điếu thuốc, châm lửa rồi rít một hơi thật mạnh: “Cứ tưởng trong quan tài có bảo bối, giờ thì hay rồi, chắc đã bị người ta nhanh chân lấy mất rồi!” Đại Kim Nha nghe vậy, cũng có vẻ mặt chán nản.

“Mau nhìn kìa!” Lúc này, Lão Mã đột nhiên lên tiếng.

Chỉ thấy ông ta đang nhìn chằm chằm vào bên trong nắp quan tài, trên đó viết không ít chữ Hán: “Xem ra, thật sự giống như Bàn Tử nói, nơi này quả thật đã có người đến.” Chuyến đi thành cổ Tinh Tuyệt, mọi người có thể kết thúc một cách hoàn hảo.

Lý Đông đọc xong, liền cảm thấy lạnh sống lưng: “Ý của câu này là từ nay về sau tôi là người Nhu Nhiên rồi?” “Tiểu Ca, lần trước anh đến đây, sau khi ra ngoài có cảm thấy có gì không ổn không?” Dương Tuyết Lỵ quay đầu nhìn Trương Khởi Linh, hỏi.

Chỉ thấy Trương Khởi Linh im lặng một lúc, lắc đầu: “Không có.” Nhưng, lúc này trong đầu anh ta bắt đầu xuất hiện một vài hình ảnh.

Trong ký ức, có một nhóm người, đều nhắm vào bảo vật bên trong.

Chương 304

Anh ta nhớ những người đó không ngừng tranh giành bảo bối trong mộ thất, cuối cùng cảnh tượng biến thành tự tàn sát lẫn nhau.

Trong đầu anh ta, không ngừng vang lên đủ loại tiếng gào thét.

"Thôi được rồi, tôi không hỏi nữa." Dương Tuyết Lỵ thu hồi ánh mắt, bất lực nói: "Chỉ là, trước đây tôi cũng không có liên lạc với các người, tại sao lại có người cố tình đưa tôi đến đây?" Ầm!

Chỉ nghe một tiếng động lớn, cỗ quan tài vừa rồi còn đặt ngay ngắn ở đó, đột nhiên rơi xuống.

Một tiếng 'phịch', giống như rơi xuống nước.

Mọi người giật mình, sau đó lần lượt thò đầu ra xem.

Quả nhiên, bên dưới mộ thất có một con sông ngầm đang chảy.

Nhìn độ cao đó chắc cũng phải tám chín mét.

"Dưới quan tài, có một con sông ngầm?

Đây là một huyệt bại mà.

Vào thời đó mặc dù người ta không hiểu những thứ phong thủy này, nhưng nếu đặt một cỗ quan tài ở đây, thi thể trải qua thời gian dài, tất nhiên sẽ…" Lý Đông đang nói, bỗng giật mình: "Không lẽ, người đàn bà rắn vừa rồi chính là người được đặt trong quan tài?" "Kẻ đã lôi nó ra ngoài gan phải lớn đến mức nào?" Bàn Tử cười, vẻ mặt hả hê nói: "Nhưng mà, những thứ đó không quan trọng nữa.

Bây giờ, quan trọng nhất là con sông ngầm này, chúng ta xuống hay không xuống.

Dù sao thì, trong mộ thất này hình như không còn cửa bí mật nào

nữa.” Lý Đông nghe vậy, qua loa liếc nhìn xung quanh.

Đôi mắt của hắn đã được nâng cấp, có thể nhìn xuyên qua cảnh tượng bên ngoài vách tường.

Liếc một cái, hắn liền thấy ở phía trước quan tài có một không gian: “Cửa bí mật ở kia!” Hắn giơ tay, chỉ về hướng đó, nói.

“Lý Đông lợi hại!” Đại Kim Nha vừa nói, vừa vỗ vai Lý Đông.

Lý Đông thì khiêm tốn cười.

“Chỉ là, vách tường bị bịt kín rồi, cũng không nhìn ra chỗ nào có cửa!” Bàn Tử đi lên phía trước, nói.

Lý Đông nghe vậy, cũng đi tới.

Nhìn kỹ một lúc, hắn phát hiện bức tường chỉ dày khoảng hai mươi centimet, bèn nhếch mép cười, giơ tay đấm mạnh vào tấm đá đó.

Chỉ nghe một tiếng động lớn, bức tường đó liền sụp xuống, vỡ thành hàng trăm mảnh.

“Ối trời, Lý Đông!

Kỹ thuật này của cậu còn tốt hơn Tiểu Ca nhiều!” Ngô Tà cười, vui mừng nhìn cánh cửa bị đấm thủng, nói.

“Đi thôi.” “Chỗ này bị người đến sau xây bịt lại, chắc là có một cánh cửa.” Lý Đông vẻ mặt thản nhiên: “Nhưng độ cứng này, cũng gần bằng con đập mà một quốc gia nào đó xây dựng mấy chục năm.” Mọi người cười nói, tiếp tục đi về phía trước.

“Nghe kìa.” Lúc này, Hồ Bát Nhất đi phía trước đột nhiên dừng lại.

“He he, he he…” Âm thanh đó, giống như có người đang cười, âm thanh không ngừng lặp lại.

He he… Âm thanh rất gần, nghe như ở ngay bên cạnh.

Lúc này, Lý Đông đột nhiên cảm thấy gáy mình lạnh toát, ngẩng đầu lên thì thấy một người phụ nữ, đang cúi đầu nhìn mình.

Cô ta há miệng cười, nhe răng trông rất ghê rợn, tứ chi thì bám chặt vào vách tường, như thể bị dính vào.

Thấy Lý Đông đột nhiên dừng lại, Bàn Tử có vẻ không kiên nhẫn: "Lý Đông, nhìn gì đấy, đi tiếp đi." Lý Đông không nói gì, mắt nhìn chằm chằm vào người phụ nữ đó.

Chỉ thấy mái tóc dài của cô ta đột nhiên dài ra, trước mắt hắn lập tức tối sầm.

Cổ họng như bị thứ gì đó siết chặt.

Hắn vùng vẫy, nhưng cảm thấy cả cơ thể cũng bị siết chặt, giống như một con trăn khổng lồ quấn quanh người, không ngừng siết chặt cơ bắp.

"Cuối cùng, chàng cũng đến…" Giọng người phụ nữ lại vang lên, đôi mắt nhắm chặt của Lý Đông cũng từ từ mở ra.

Khoảnh khắc mở ra, thứ hắn nhìn thấy khiến hắn sợ hãi không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Gương mặt đó ở ngay gang tấc, trắng đến đáng sợ, là một người phụ nữ, nhưng trong miệng lại có răng nanh.

Vừa mở miệng đã ngửi thấy một mùi hôi thối, cảm giác như là yêu tinh cả đời không đánh răng.

Lý Đông phản ứng nhanh chóng, một tay tóm lấy tay yêu quái đó, kéo thẳng nó vào trong hệ thống.

"Ngươi là ai!" Trong đầu, Lý Đông ánh mắt lạnh băng nhìn con yêu quái đang cười toe toét, nghiêm nghị hỏi.

Chỉ thấy người phụ nữ mặc một chiếc áo choàng dài màu đỏ, khi bị kéo vào hệ thống, răng nanh trong miệng cũng biến mất.

Mái tóc dài cũng trở lại bình thường, đi chân trần, một đôi mắt hạnh mơ màng nhìn Lý Đông: "Ta là Liệt Hạo, ta đã đợi chàng rất lâu rồi…" Giọng nói có chút khàn khàn, như vừa mới khóc xong.

"Liệt Hạo?" Lý Đông kinh ngạc: "Liệt Hạo không phải là hung thú thượng cổ sao?

Ngươi, quen ta?" Người phụ nữ gật đầu, dịu dàng cười: "Chàng là lang quân của ta, sao ta có thể không nhận ra chứ?" Vừa nói, cô vừa từ từ tiến lại gần Lý Đông.

Mái tóc dài bay phất phới, nhìn như vậy thì người phụ nữ này cũng được coi là một mỹ nữ hạng nhất.

"Lang quân?" Nghe vậy, Lý Đông càng thêm không hiểu: "Ta không phải lang quân của ngươi, ngươi nhận nhầm người rồi.

Chương 305

Mau biến đi!" Hắn cảnh cáo.

Nhưng người phụ nữ nghe vậy, đôi mắt đột nhiên có chút co lại, trong hốc mắt lập tức có nước mắt chảy ra: "Ta đã đợi chàng nghìn năm, sao có thể không nhận ra chàng chứ?

Tiêu lang, ta nhớ chàng, nhớ chàng lắm…" Vẻ mặt của cô ta đáng thương, nước mắt lưng tròng nhìn Lý Đông.

Nhìn vẻ mặt của cô ta, Lý Đông cảm thấy có chút không nỡ tiếp tục hung dữ.

Nhưng nghĩ đến việc cô ta và con quái vật xấu xí có răng nanh ngựa vừa rồi là một người, lý trí bị kéo trở lại: "Nếu ngươi biết đã qua nghìn năm, thì nên biết Tiêu lang của ngươi đã chết từ lâu rồi.

Người không có kiếp sau, Tiêu lang của ngươi sẽ không trở về đâu." Một người, sống nghìn năm, chỉ để chờ đợi người mình yêu.

Nhưng chuyện này, về mặt khoa học sẽ không xảy ra.

Tuổi thọ của con người có hạn, không thể sống hơn một nghìn tuổi.

Nhưng, nhìn khuôn mặt đó, phảng phất như một cô gái hai mươi tuổi.

"Đừng… đừng mà!" Người phụ nữ đột nhiên hét lên, chỉ thấy cơ thể cô ta đột nhiên biến dạng, răng nanh trong miệng cũng lập tức mọc ra.

Hai cánh tay cô ta đặt trên đất, nhìn Lý Đông, đột nhiên lao tới!

Tiếng hét chói tai, khiến Lý Đông nghe càng giống như đang cầu

cứu.

Dường như, cô gái đó bị thứ gì đó nhập vào.

"Tất Sát Phù!" Lý Đông thầm nói, rồi nghiêng người, dễ dàng né được móng vuốt của con quái vật. 'Đinh, đã phát hành.' Nghe vậy, Lý Đông cúi đầu nhìn, liền phát hiện trong tay mình có thêm một lá bùa, trên giấy vàng vẽ một phù văn màu đỏ.

"He he he…" Tiếng cười lại vang lên từ phía sau.

Lý Đông cắn răng, nghe tiếng bước chân dần tiến lại gần, khi nghe tiếng ở phía sau, Lý Đông quay người, nhanh chóng dán phù văn lên người con quái vật đó: "A!" Sau một tiếng hét chói tai, liền thấy một cơ thể bị tách ra khỏi một cơ thể khác.

Một con là yêu quái trông giống tắc kè hoa, con còn lại chính là cô gái sạch sẽ kia.

"Tiêu lang, cảm ơn chàng…" Cô gái vẻ mặt cảm kích nói, rồi giơ tay nhẹ nhàng ôm lấy Lý Đông.

"Bỏ ta ra trước đã." Lý Đông có chút đồng cảm nói, rồi nhẹ nhàng đẩy người phụ nữ trong lòng ra.

Nhìn ở cự ly gần, Lý Đông phát hiện người phụ nữ đang mặc một bộ áo cưới: "Ngươi định gả cho Tiêu lang à?" Nghe vậy, nước mắt người phụ nữ lại chảy ra, vẻ mặt bi thương cúi đầu: "Tiêu lang của ta, đã hứa sẽ quay lại đưa ta rời khỏi đây.

"Chị dâu." Ta nằm trong một cỗ quan tài, nhưng ta không bao giờ đợi được chàng quay lại… Nhưng ta biết, chàng nhất định sẽ quay lại đưa ta đi." Lý Đông khẳng định gật đầu.

An Lực Mãn lập tức tin.

Đối với một người phụ nữ, chờ đợi một người đàn ông lâu như

vậy, có lẽ có thể quên đi tất cả mọi thứ, nhưng lại không thể quên rằng mình đang chờ đợi Tiêu lang.

Cô ta đau lòng khóc: "Nhưng ta thấy trên người chàng có ấn ký Nhu Nhiên, dung mạo lại giống hệt Tiêu lang của ta, chàng chính là Tiêu lang của ta!" Người phụ nữ lên tiếng, giọng điệu kiên định nói.

Lý Đông thì vô thức nhìn xuống bụng mình, quả thực có thể cảm nhận được ấn ký trên người khi nhìn người phụ nữ này càng thêm đau rõ rệt.

Nhưng mình thật sự không phải Tiêu lang của cô ta… Cái vụ trộm mộ này!

"Cho ta ở lại bên cạnh chàng được không?

Ta biết, chàng đã đến đón ta rồi.

Hoặc có lẽ, chàng đã quên lời hẹn ước của chúng ta.

Cho ta ở lại bên cạnh chàng…" Ánh mắt đáng thương nhìn Lý Đông, dùng bàn tay thon nhỏ nhẹ nhàng nắm lấy tay Lý Đông.

Cảm giác lạnh băng, nhưng không xuyên thấu trực tiếp.

Còn sống?

Lý Đông nghĩ vậy, lập tức kinh ngạc.

Một người phụ nữ đã sống cả nghìn năm?

Dù sao, nếu là quỷ hồn thì không thể chạm vào đối phương, đáp án duy nhất là người trước mắt còn sống!

Bất đắc dĩ, dù sao cũng là một người sống, nếu thật sự không quan tâm mà bỏ cô ta lại trong ngôi mộ này, chẳng phải quá nhẫn tâm.

Nghĩ vậy, Lý Đông chỉ có thể gật đầu đồng ý, sau đó tắt hệ thống.

Khi mở mắt ra lần nữa, hắn thấy mấy người đang lo lắng ngồi

xổm bên cạnh nhìn mình.

Thấy hắn tỉnh lại, họ lập tức vui mừng: "Tỉnh rồi!" Dương Tuyết Lỵ cười nói.

"Lý Đông, tôi thấy cậu cũng không lợi hại lắm, ngẩng đầu nhìn một cái đã ngất đi rồi?

Không phải là đang mơ xuân chứ?

Tôi thấy cậu còn có phản ứng nữa kìa." Ngô Tà cười, vừa nói vừa liếc về phía hạ bộ của Lý Đông.

Thấy vậy, Lý Đông đột ngột ngồi dậy, tóm lấy cái túi bên cạnh che trước mặt: "Chúng ta có thể nghiêm túc một chút được không, tôi vừa rồi suýt chết có biết không?" "Vừa rồi cậu đã thấy gì?" Lúc này, Trương Khởi Linh là người duy nhất đứng bên cạnh, mặt không biểu cảm lên tiếng, chậm rãi hỏi.

Trương Khởi Linh vừa hỏi, Lý Đông mới nhớ ra mình vừa mang một người về.

Chương 306

Hắn nhìn một vòng, liền phát hiện cô gái áo đỏ lúc này đang ngồi xổm trong góc, dường như bị kinh hãi, hai vai run rẩy.

Sau đó, Lý Đông liền đứng dậy, đi về phía góc phòng.

Lúc này những người khác cũng chú ý đến bóng dáng nhỏ bé trong góc.

"Ối trời!

Thật sự có phụ nữ à!

Tôi còn tưởng Lý Đông mơ xuân chứ!" Bàn Tử kinh ngạc nói, rồi cười hả hê.

Lý Đông đi đến bên cạnh cô gái đó: "Sao vậy?" Ánh mắt có chút lo lắng nhìn cô, hỏi.

Dương Tuyết Lỵ nhìn thấy, mặt lập tức sa sầm, bĩu môi chua chát.

Người phụ nữ từ từ ngẩng đầu, đáng thương nhìn Lý Đông.

Ánh mắt như vậy thật sự có thể dễ dàng kích thích ham muốn bảo vệ của đàn ông: "Ta đã làm mất thứ chàng tặng ta rồi." Làm mất đồ?

Chắc là thứ định tặng cho người đàn ông kia.

Nghĩ vậy, Lý Đông liền cười khẽ: "Không sao, ngươi ở đây là được rồi." Một câu nói đơn giản, liền khiến người phụ nữ nhẹ nhõm cười lên.

Sau đó cô nhẹ nhàng nắm tay Lý Đông, đứng dậy.

Khoảnh khắc cô đứng dậy, mọi người càng thêm kinh ngạc, nhìn quần áo trên người cô, tuy là áo cưới, nhưng hoa văn trên đó lại là hoa văn đặc trưng của dân tộc Nhu Nhiên.

“Lý Đông, cô gái này… cậu tìm thấy ở đâu?” Trương Khởi Linh lên tiếng, ánh mắt có chút cảnh giác nhìn cô: “Cô ta không thuộc về thế giới này, phải lập tức đưa cô ta đi!” “Đừng, đừng để ta đi…” Người phụ nữ nghe vậy, vẻ mặt kinh hãi nói: “Ta muốn ở bên cạnh Tiêu lang.” Lý Đông tự nhiên hiểu ý của Trương Khởi Linh, một người đã sống trên thế giới này hơn một nghìn năm, nếu bị một số chuyên gia hiện tại phát hiện chắc chắn sẽ trở thành vật thí nghiệm.

Nếu đã liên quan đến lạc đà trắng, liên quan đến sứ giả của thần, vậy tự nhiên không có chuyện gì không thể giải thích được.

Sau một lúc do dự, Lý Đông ánh mắt kiên định nói.

“Cậu có biết mình đang làm gì không?” Trương Khởi Linh lại lên tiếng, ánh mắt rõ ràng lạnh lùng hơn lúc nãy không ít.

Cả nhóm người đều không hiểu rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

“Tôi sẽ bảo vệ cô ấy.” Người mà Hồ Đại yêu thích, mình đi cùng họ, nhất định sẽ nhận được phúc khí.

Anh sẽ đưa em rời khỏi nơi này.” Lúc này, nhìn hai người không ngừng nói chuyện với nhau, Bàn Tử rõ ràng có chút không kiên nhẫn: “Hai người bị bệnh à, rốt cuộc chuyện gì vậy, nói mau!” “Bàn Tử!” Lão Mã đột nhiên lên tiếng: “Dung mạo của cô gái này có phần tương tự với người tộc Nhu Nhiên!” “Tương tự thì sao?

Trông giống không lẽ là người Nhu Nhiên à?” Bàn Tử khinh thường hừ lạnh, mặc dù đã thấy nhiều chuyện đời, nhưng cũng không tin có người có thể sống hơn một nghìn năm như vậy.

Không muốn để ý đến Bàn Tử, Lão Mã tự mình đi lên phía trước, đánh giá cô gái từ đầu đến chân.

Chỉ thấy ánh mắt của ông ta ngày càng kinh ngạc: “Không sai, tuyệt đối không sai!

Mặc dù không thể tin được, nhưng tôi có thể chắc chắn cô gái này, nhất định là hậu duệ của người Nhu Nhiên.

Nhìn hoa văn trên cổ cô ấy, không thể là do con người làm ra.

Nhưng hiện tại, hình xăm cũng không tinh xảo như vậy." "Không thể nào…" Bàn Tử nói, cũng đi lên phía trước.

Vừa định đưa tay chạm vào, lại bị Lý Đông gạt ra.

Lý Đông ngẩng đầu, nhìn mấy người: "Là người Nhu Nhiên không sai." Nói rồi, Lý Đông lại nảy ra một câu hỏi: "Nhưng, tại sao cô ấy lại nói tiếng Hán?" "Tiếng Hán?

Lý Đông mơ à?

Vừa rồi cô ta nói một tràng tiếng gì đó líu lo, tôi đây một chữ cũng không hiểu!" "Cậu nghe hiểu được à?

Nhưng tại sao tôi..." Lý Đông ngơ ngác, kinh ngạc quay đầu nhìn người phụ nữ bên cạnh: "Nói lại lần nữa." "Tôi không rời đi..." Cô gái vẫn mang vẻ mặt sợ hãi, níu chặt cánh tay Lý Đông không chịu buông.

"Toàn nói tiếng gì đâu, chắc là tiếng Nhu Nhiên.

Chỉ là, tôi cũng không hiểu sao ông chủ Lý lại nghe hiểu được." Lão Mã nghe mà cũng hiểu lơ mơ.

Những người khác cũng vậy, đều nhìn cô gái như thể đang nhìn một con quái vật.

Chỉ thấy ánh mắt của cô gái đột nhiên thay đổi, dần dần trở nên đỏ như máu, cô khóc thét lên, nước mắt tuôn ra là máu tươi: "Tiêu Lang!

Tiêu Lang!" Cô gái hét lên hai tiếng, sau đó nôn ra máu tươi, cả người cứng đờ ngã xuống.

"Cô nương, cô nương!" Lý Đông vội vàng ngồi xuống, gọi hai

tiếng rồi đưa tay lên mũi cô thăm dò: “Chết rồi.” “Ôi chao!” Chỉ nghe Bàn Tử cười khẩy một tiếng: “Hồi quang phản chiếu à?

Chết trông đáng sợ thật, mới nãy còn là một cô gái xinh xắn, giờ đã chết rồi!” Trương Linh dường như không nỡ nhìn tiếp, quay người đi, lạnh lùng nói: “Sống hơn một ngàn năm, tim đã không chịu nổi từ lâu.

Chết cũng là bình thường.” Tuy biết là chuyện gì đang xảy ra, nhưng Lý Đông vẫn cảm thấy có chút đau lòng.

Anh đứng dậy, bế cô gái từ dưới đất lên, đặt lại vào chiếc quan tài mà Dương Tuyết Lỵ đã nằm trước đó.

Đặt cô vào trong, Lý Đông mới nhận ra, chiếc quan tài này vốn là của cô.

“Chúng ta đi thôi.” Đậy nắp quan tài lại, Lý Đông khẽ nói.

Nói rồi, anh lại đi vào con đường hầm lúc nãy.

Nhưng lần này, nơi họ bước vào không phải là không gian rộng rãi ban nãy.

Chương 307

"Ngôi mộ này thật quá quỷ dị." Lão Vương từ lúc vào đến giờ vẫn chưa nói lời nào, lúc này nhìn lăng mộ trước mặt, nó giống hệt lăng mộ vừa đặt cô gái vào.

Lúc này, những người khác cũng cảm thấy có gì đó không ổn: "Chúng ta vẫn luôn đi thẳng, sao có thể quay lại được!" Dương Tuyết Lỵ nói xong, lại đi một vòng quanh lăng mộ, quả thật giống hệt như lúc nãy.

Lý Đông đứng ở cửa hang, quay đầu nhìn lại, vẫn có thể thấy chiếc quan tài phía sau: "Không phải là một chiếc quan tài.

Lúc nãy khi tôi quay lại lăng mộ đó, chắc hẳn có cơ quan nào đó đã khởi động, nên hai chiếc quan tài mới chồng lên nhau." Anh nói một cách chắc chắn, mặt không biểu cảm.

"Không thể nào!" Nhưng Lão Mã không tin: "Tuy người Nhu Nhiên có lịch sử bí ẩn, nhưng nói cho cùng họ cũng chỉ là một bộ tộc du mục trên thảo nguyên, làm sao có thể có cơ quan tinh vi như vậy được." "Cơ quan đã có một số ghi chép từ thời hoàng đế, người Nhu Nhiên là một dân tộc rất hùng mạnh.

Có loại cơ quan này cũng không phải là không thể." Trương Linh đứng trước quan tài, lạnh lùng nói.

Đứng bên cạnh anh là Bàn Tử và Đại Kim Nha, lúc này ánh mắt hai người đang sáng lên nhìn chằm chằm vào chiếc quan tài.

Chỉ thấy Bàn Tử từ từ giơ tay, vỗ nhẹ lên nắp quan tài: "Trong lăng mộ lúc nãy không có gì cả, cái quan tài rách nát kia, nặng như vậy tôi cũng không khiêng ra ngoài được.

Nhưng ở một không gian song song lại xuất hiện một chiếc quan tài khác, vậy có thể chắc chắn đây là lăng mộ chính, trong quan tài này nhất định có bảo vật!" Đại Kim Nha nghe vậy, tuy không hiểu lắm nhưng vẫn liên tục gật đầu bên cạnh: "Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta mau mở nắp ra xem bên trong có gì!" Nói rồi, hai người định ra tay.

Lý Đông thấy vậy, vội bước tới: "Không được!

Cái quan tài lúc nãy mọi người cũng thấy rồi, bên dưới quan tài có nước, là bại huyệt.

Lỡ như có chuyện gì..." Thực ra anh cũng không phải nhát gan, chỉ cảm thấy ngôi mộ này thật sự quá quỷ dị.

Từ lúc vào đến giờ quả thực chưa xảy ra chuyện gì lạ, điều duy nhất có thể xem là kỳ quái chính là cô gái chết sau khi hồi quang phản chiếu.

Ngoài ra, không còn gì khác.

Nhưng anh luôn có cảm giác, phía sau còn có những thứ đáng sợ hơn đang chờ đợi.

"Lý Đông." Lúc này, Hồ Bát Nhất cũng bước tới: "Ít nhất chúng ta cũng phải xem người nằm bên trong là ai chứ!" Lý Đông nghe vậy, do dự một lúc.

Sau đó anh từ từ buông tay ra, Bàn Tử và Đại Kim Nha thấy thế liền vội vàng mở nắp quan tài.

Nắp quan tài vừa hé ra một khe hở, đột nhiên một bàn tay nhăn nheo nhanh chóng thò ra từ bên trong, 'bốp' một tiếng đập lên ván quan tài.

Mọi người kinh hãi, chưa kịp phản ứng, sau một tiếng động lớn, nắp quan tài bị hất tung.

Chỉ thấy một cỗ thi thể, từ từ bò ra khỏi quan tài, cơ thể không ngừng phát ra tiếng 'rắc rắc', nghe như có thứ gì đó đang gặm nhấm.

"Lùi lại!" Lý Đông quát khẽ, những người khác cũng từ từ lùi về sau, ánh mắt cảnh giác nhìn cỗ thi thể đang đứng trong quan tài.

Lúc này nó đang dùng một đôi mắt màu xanh lam nhìn họ: "Không có địch ý." Chỉ thấy cỗ thi thể đó, động tác chậm chạp bò ra khỏi quan tài, ánh mắt mang theo chút bi thương, tầm nhìn dừng lại ở cửa hang phía sau Lý Đông.

Trải qua ngàn năm, thi thể của nó nhăn nheo, nhưng trông vẫn được bảo quản tốt hơn nhiều so với những thi thể trong các ngôi mộ cổ khác.

"Nó, nó muốn đến chiếc quan tài kia." Dương Tuyết Lỵ kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ là người đàn ông của cô gái lúc nãy?

Cho nên, lúc nãy cô gái kia mới bám lấy cậu để tìm Tiêu Lang?" Lúc này, cỗ thi thể lảo đảo đi đến trước mặt Lý Đông.

Đôi mắt của nó trống rỗng, đã không còn nhãn cầu, còn thứ phát sáng bên trong thì Lý Đông không nhìn rõ.

Cỗ thi thể như thể không nhìn thấy anh, nhìn chằm chằm một lúc rồi tiếp tục đi về phía trước.

Nó đi thẳng vào lăng mộ của cô gái.

Mọi người định theo sau, nhưng bị Lý Đông ngăn lại.

"Làm gì vậy!" Bàn Tử không hiểu, hét lên một tiếng.

"A..." Đúng lúc này, từ lăng mộ bên kia đột nhiên truyền đến một tiếng kêu thảm thiết, sau đó không còn âm thanh nào nữa.

Một lát sau Lý Đông mới phản ứng lại, cô gái đã nói với anh một câu, rằng Tiêu Lang của cô đã hứa nhất định sẽ quay về tìm cô.

Bây giờ xem ra, Tiêu Lang vẫn luôn ở bên cạnh cô, chỉ là cách biệt ngàn năm, vật đổi sao dời.

Người nằm trong quan tài đã sớm thay đổi hình dạng, nên cô cũng không nhận ra, mới nhầm anh là Tiêu Lang của mình.

Sau khi hiểu ra mọi chuyện, Lý Đông có chút đau lòng.

Nếu anh sớm vào lăng mộ này, không vì phân vân có nên để cô lại mà lãng phí thời gian, có lẽ đôi tình nhân ngàn năm đã có thể gặp lại nhau trong ý thức.

"Nhìn kìa!

Trên nắp quan tài có chữ!" Lúc này, Trương Linh lại lên tiếng, sự chú ý của anh vẫn luôn đặt trên chiếc quan tài đó.

Nghe thấy có chữ, Lão Mã cũng vội gạt bỏ suy nghĩ, chạy nhanh đến bên cạnh Trương Linh.

Tuy đã ngàn năm, nhưng vì gỗ quan tài là kim ti đàn, nên được bảo quản rất tốt.

"Trên này tuy viết rất nhiều, nhưng ý nghĩa chỉ có một.

Thân phận của chủ mộ quả thực là Khả Hãn, nhưng người được chôn ở đây chính là con trai ông ta và người yêu của anh ấy.

Khả Hãn hối hận vì đã chia cắt hai người, nên sau khi họ chết đã chôn chung họ lại với nhau." Lão Mã vừa nói, giọng có chút run rẩy.

"Thảo nào, cô gái lúc nãy lại khóc thương tâm đến vậy..." Chỉ thấy Dương Tuyết Lỵ mang vẻ mặt áy náy: "Là chúng ta đã xen vào, khiến hai người họ lại lỡ mất nhau." Lý Đông không nói gì, lặng lẽ đi đến bên cạnh quan tài, ngồi phịch xuống định nghỉ ngơi một lát, nhưng vừa ngồi xuống đột nhiên cảm thấy như ngồi lên thứ gì đó, mềm mềm.

Anh cúi đầu nhìn, là một tấm da hươu.

Chương 308

Tấm da được gấp lại, có lẽ là lúc cỗ thi thể kia bò ra đã rơi từ trên người nó xuống.

Nghĩ vậy, Lý Đông liền lấy tấm da hươu ra, mở rộng trên tay, chỉ thấy đó là một tấm bản đồ.

Trên bản đồ không có chữ viết, chỉ có một vài ký hiệu rời rạc.

Nhất thời Lý Đông cũng không hiểu, liền cất vào lòng, định bụng sau khi ra ngoài sẽ nghiên cứu kỹ hơn.

Lão Vương sau khi nghe thấy tiếng kêu thảm thiết lúc nãy, cả người như bị ma nhập, đứng yên tại chỗ không động đậy.

Nhìn bộ dạng đó, Hồ Bát Nhất chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu: "Được rồi, mọi người đừng nhìn nữa.

Ở đây không có bảo bối gì đâu, xem ra đây không phải là lăng mộ chính.

Chỉ là nơi Khả Hãn dùng để chôn cất con trai mình, còn nơi chôn cất của ông ta thì không có ở đây." "Tiếp tục đi xuống nữa sao?" Dương Tuyết Lỵ ngạc nhiên nhìn Hồ Bát Nhất, khó hiểu hỏi: "Ở đây vốn không có manh mối chúng ta cần, cái hoa văn kia cũng chẳng có ý nghĩa đặc biệt gì, đi tiếp cũng vậy thôi!" Bây giờ cô chỉ muốn rời khỏi đây, ngôi mộ cổ này đối với Dương Tuyết Lỵ đã không còn ý nghĩa gì nữa.

"Không được." Lúc này, chỉ nghe Lý Đông đột nhiên lên tiếng: "Trên người tự dưng xuất hiện một hoa văn cự thú cổ đại, cô không thấy khó chịu sao?

Tôi nhất định phải biết chuyện gì đã xảy ra, nếu không thì cứ lấy

dao cắt phăng miếng da đó đi.

Hai lựa chọn, cô chọn cái nào?" Anh vừa nói vừa đi đến trước mặt Dương Tuyết Lỵ, ánh mắt như mang theo sát khí, có chút đáng sợ.

"Lý Đông!" Thấy vậy, Hồ Bát Nhất vội vàng tiến lên, đẩy Lý Đông ra: "Cô ấy sợ rồi, cậu nói chuyện có thể nhẹ nhàng hơn một chút không?" Có lẽ vì chuyện lúc nãy, trong lòng Lý Đông cảm thấy vô cùng phiền muộn, ánh mắt nhìn người khác cũng trở nên có chút kỳ quái.

Anh cười khẩy, ánh mắt mang theo vẻ châm chọc nhìn Hồ Bát Nhất: "Sao, cậu xót rồi à?

Mới nãy nhìn thấy mối tình ngàn năm, nếu không phải cậu ngăn cản tôi, kích động tôi, thì có thể sai được sao!

Thà phá mười ngôi chùa, không hủy một cuộc hôn nhân.

Mối tình ngàn năm, lại bị các người hủy hoại như vậy!" "Tiếp tục đi xuống!" Lão Vương cũng lên tiếng, hét lớn một câu.

Bầu không khí trong cả lăng mộ ngay lập tức bị sự phẫn nộ của hai người đàn ông châm ngòi, ánh mắt Lão Vương kiên định, trông không khác gì Lý Đông.

Nhìn hai người họ nổi giận như vậy, Ngô Tà cũng tỏ ra khó hiểu, có chút bực mình nói: "Hai người làm gì vậy, dĩ nhiên là phải đi tiếp rồi, chỉ là hai người rảnh rỗi không có việc gì làm lại nổi điên ở đây!" "Lý Đông, dẫn đường đi." Trương Linh trái lại rất bình tĩnh, dường như dù gặp phải chuyện gì anh cũng có thể thản nhiên, ung dung đối mặt.

Lý Đông hừ lạnh một tiếng, đứng dậy quan sát xung quanh một vòng, nhưng một chuyện kỳ lạ đã xảy ra, anh phát hiện phía sau những bức tường đều là không gian trống rỗng.

Hình ảnh nhìn thấy không rõ ràng, nhưng có thể chắc chắn bên ngoài nhất định là dung nham núi lửa.

Nếu lại phá tường ra ngoài như lúc nãy, tất cả đều phải chết.

Trên mặt phẳng không có đường nào để đi tiếp, Lý Đông liền chuyển sự chú ý lên phía trên.

Anh ngẩng đầu, quả nhiên thấy phía trên lăng mộ này có một tầng, không, có ba tầng, bên trên có tới ba tầng lầu: "Lên trên!" Anh đột nhiên lên tiếng, khiến những người khác giật nảy mình.

Nói rồi, Lý Đông tung người nhảy lên, dùng tốc độ nhanh nhất đạp lên mấy cây cột đá xung quanh để trèo lên, dùng sức bám lấy một tảng đá nhô ra trên đỉnh.

Lúc này, Trương Linh cũng đã đến nơi, dùng ngón tay thon dài của mình sờ một vòng trên tảng đá đó, rồi đột nhiên đấm mạnh tảng đá vào trong.

Một lối vào lớn xuất hiện.

Hai người theo lối vào, đi thẳng lên trên.

Không kịp quan sát, họ lấy sợi dây trong ba lô ra, một đầu buộc vào một cây cột đá khổng lồ, đầu còn lại thì ném xuống lăng mộ bên dưới.

"Buộc dây vào người, từng người một lên." Mất khoảng nửa tiếng đồng hồ, tất cả mọi người đều đã lên trên.

Lý Đông phủi bụi trên tay, quay sang nhìn Trương Linh: "Anh biết ở đây có lối ra từ trước rồi à?" "Tôi cũng mới biết thôi." Nói rồi, anh bắt đầu cầm đèn pin quan sát xung quanh.

Không, nơi này không giống một lăng mộ, mà giống một nơi tế tự hơn.

Lăng mộ hình tròn, ở chính giữa có một cỗ thi thể đang ngồi, trên người mặc trang phục rõ ràng của dân tộc Nhu Nhiên.

Đôi mắt trống rỗng như đang nhìn chằm chằm vào họ.

Lăng mộ không lớn, nhưng vừa bước vào liền cảm thấy bên trong vô cùng âm u, lạnh lẽo, hoàn toàn trái ngược với núi lửa lúc nãy.

Xung quanh người đó, có một đống đầu lâu người, có lớn có nhỏ, thậm chí có cả đầu lâu trẻ con.

Trên đỉnh lăng mộ, có rất nhiều chuông gió, nhìn từ xa những chiếc chuông đó giống như được làm bằng gốm sứ.

Vào thời kỳ của dân tộc Nhu Nhiên, đồ gốm sứ đã rất phổ biến, chỉ là đồ gốm sứ thời đó đa phần công nghệ không tinh xảo, để lâu sẽ bị vỡ.

Nhưng nhìn những chiếc chuông trên đỉnh đầu lúc này, lại hoàn toàn không có cảm giác sẽ vỡ bất cứ lúc nào, cho người ta một ấn tượng rất chắc chắn.

"Đây, chắc là một tế đàn.

Loại tế tự này vô cùng tàn nhẫn, họ chọn cách dùng người để tế.

Xem ra, Khả Hãn thời đó cũng thật có thủ đoạn." Lý Đông vừa nói, vừa cảm thấy lòng người hiểm ác, thật sự không dám nghĩ sâu hơn.

Lão Mã không nói gì, chỉ từ lúc bước vào đã bắt đầu săm soi những chiếc đầu lâu đó, ánh mắt thay đổi liên tục, dường như đã phát hiện ra điều gì đó, nhưng lại cảm thấy không đúng.

Bàn Tử và Đại Kim Nha thì không hứng thú với niên đại của ngôi mộ cổ này, họ vây quanh một đống ngọc thạch cười toe toét, vừa cười vừa không ngừng nhét vào trong túi.

Một lúc sau, Lý Đông quay đầu lại phát hiện Lão Mã đang nhìn chằm chằm vào những chiếc đầu lâu, liền cảm thấy kỳ lạ: "Lão Mã, ông nhìn đủ chưa?

Có phải tìm đối tượng đâu, nhìn kỹ thế làm gì?" "Ông chủ Lý nói không sai, đây đúng là một hiện trường tế tự dùng người sống, nhưng kỳ lạ là, những người này không phải dân tộc Nhu Nhiên, mà giống dân tộc Thăng Long hơn." Lão Mã nói, để nhìn rõ hơn một chút, ông ta cầm một chiếc đầu lâu lên, bắt đầu săm soi trên tay: "Không sai, tôi đoán đây chắc là đầu lâu của một số chiến tù thời đó, dân tộc Nhu Nhiên vốn rất coi trọng việc nối dõi tông đường, hai lăng mộ lúc nãy cũng đã chứng minh tầm quan trọng của người thân.

Chương 309

Cho nên, dù có phong kiến đến đâu, tế tự thời đó cũng không thể dùng người của mình làm vật tế được!

Nếu tôi đoán không sai, những chiến tù này chắc là nguyên nhân khiến dân tộc Nhu Nhiên thiện chiến năm đó.

Chọn dùng những người không có bất kỳ quan hệ gì để tiến hành tế tự, tuy thủ đoạn có tàn nhẫn một chút, nhưng so với một số dân tộc dùng người thân làm vật tế, dân tộc Nhu Nhiên này tốt hơn nhiều rồi." Lão Mã nói một tràng dài nghiêm túc xong, lại đột nhiên cười lên: "Thật không ngờ, Mã Thăng Long tôi lại có ngày gần gũi với lịch sử tộc Nhu Nhiên như vậy!" "Nếu nói như vậy, quả thật có lý.

Chỉ là, tế tự của các dân tộc thiểu số đều vô cùng bí ẩn, nếu làm như vậy chẳng phải sẽ bại lộ tín ngưỡng của họ sao?" Lý Đông nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy có chút không đúng.

Trong lúc Lão Mã thao thao bất tuyệt, một đôi mắt của Trương Linh đều dán chặt vào các bức bích họa trên tường xung quanh, sau khi xem một lúc, anh từ từ lên tiếng: "Những người này, không phải dùng để tế tự, mà là thức ăn của Liệt Hạo!" Anh đột nhiên dừng lại trước một bức họa, sau khi lướt nhìn một lượt, anh từ từ nói.

"Cái gì?

Hơn một ngàn năm trước chẳng lẽ thật sự có con Liệt Hạo này sao?" Ngô Tà cũng kinh ngạc, bước nhanh đến bên cạnh Trương Linh.

Anh ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trên bức họa trước mặt hai người, quả thật có vẽ một con cự thú, có một cái đuôi dài, ở cuối đuôi có một vật giống như hình tam giác, trông như một loại vũ khí sắc bén.

Thân hình nó gần giống với hổ báo, nhưng trông to lớn hơn nhiều, vì trên bức họa người được vẽ rất nhỏ.

Những người đó đều bị trói vào một sợi dây, trông như đang từ từ tiến lại gần Liệt Hạo, sau đó trở thành thức ăn trong miệng nó.

Sau khi xem xong, Ngô Tà liền tỏ ra kinh ngạc: "Tôi cứ tưởng Liệt Hạo chỉ là thứ do dân tộc Nhu Nhiên tưởng tượng ra, không ngờ lại có thật!

Trên bức họa, Liệt Hạo trông sống động như thật, quả thật đang ăn thịt những người đó.

Nhìn trang phục của những người đó, quả thật có chút khác biệt so với trang phục của dân tộc Nhu Nhiên thời đó." "Dùng nhiều mạng người như vậy để nuôi một con quái vật.

Khả Hãn của dân tộc này đúng là..." Lý Đông không hiểu nổi, từ nãy đến giờ anh cũng lười tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra.

"A!" Mấy người đang thảo luận, Dương Tuyết Lỵ ở phía xa đột nhiên hét lên một tiếng, chỉ thấy mắt cô đầy sợ hãi nhìn lên tường.

Trên bức tường đó có một đôi mắt đang nhìn họ, nhìn từ xa, đôi mắt đó giống như mắt hồ ly, giống như cỗ thi thể lúc nãy, cũng phát ra ánh sáng xanh lam.

"Lùi lại." Lý Đông hét lớn, chạy mấy bước đến trước mặt Dương Tuyết Lỵ, một tay bảo vệ cô sau lưng, còn mình thì cảnh giác, nhìn chằm chằm vào đôi mắt đó. 'Kéc kéc kéc' Xung quanh lại vang lên tiếng cười như ở trong đường hầm lúc đầu, gần đến mức như có người đang cười bên tai.

Lý Đông nắm chặt đèn pin trong tay, lấy con dao găm sắc bén từ hệ thống ra, nắm chặt trong lòng bàn tay. 'Kéc kéc kéc' "Mẹ kiếp, rốt cuộc là đứa nào đang giỡn mặt ông đây, đi đâu cũng nghe thấy cái thứ

âm thanh này!" Bàn Tử đặt viên ngọc thạch cuối cùng vào chiếc ba lô nặng trịch, vẻ mặt có chút không kiên nhẫn nói.

Bên kia, đôi mắt kia vẫn nhìn chằm chằm vào mọi người.

Lúc này Trương Linh cũng đã bước tới, anh khẽ dùng dao rạch một vết nhỏ trên tay, khi máu chảy ra liền nhanh chóng vẩy lên đôi mắt đó.

Chỉ trong nháy mắt, đôi mắt đó đã nhắm lại.

Tiếng cười cũng dừng lại.

Nhưng, chưa đầy hai phút, âm thanh đó đột nhiên lớn hơn, như thể đã vô tình chọc giận thứ gì đó.

"Kéc kéc, kéc kéc." "Lúc nãy đó là cái quái gì vậy!" Lão Vương vẻ mặt rõ ràng có chút hoảng sợ, mắt nhìn xung quanh, sợ một phút bất cẩn lại nhìn thấy thứ gì đó không sạch sẽ.

Trương Linh không nói gì, cùng Lý Đông tiếp tục cảnh giác nhìn xung quanh.

"...Cỗ thi thể đó!

Nó cười, nó cười rồi!" Giọng Dương Tuyết Lỵ lại vang lên từ phía sau Lý Đông, tay trái run rẩy chỉ vào cỗ thi thể đó, quả nhiên, chỉ thấy làn da nhăn nheo của cỗ thi thể đột nhiên nhếch lên, thật sự có một nụ cười.

Bàn Tử dường như bị làm cho mất hết kiên nhẫn, giơ súng lên bắn một loạt vào cỗ thi thể đó, mọi người không kịp ngăn cản, cũng không kịp phản ứng, tiếng súng đã dừng lại: "Ông đây cho mày cười!" "Bàn Tử, cậu vừa rồi..." Lão Mã cũng sững sờ, ánh mắt ngây dại nhìn Bàn Tử đang tỏ vẻ bình tĩnh.

Những người khác thì đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, bị hành động

vô cùng bốc đồng của Bàn Tử lúc nãy làm cho bật cười.

Quả nhiên, phong cách hành sự của Bàn Tử, luôn thích làm những việc bất ngờ.

"Xem ra, chắc là bên trong cỗ thi thể đó có cơ quan, nên mới phát ra âm thanh như lúc nãy." Ngô Tà nói, nhưng lời còn chưa dứt đã bị Lý Đông cắt ngang: "Chắc chắn có thứ gì đó xung quanh chúng ta, nếu chỉ là một cỗ thi thể đơn giản thì tốt rồi.

Đôi mắt lúc nãy mọi người đều thấy cả rồi, quá quỷ dị, xuất hiện trên tường, chẳng lẽ trên tường có lỗ hổng?" Dương Tuyết Lỵ nghe vậy, vội lắc đầu: "Không thể nào, tôi cũng không phải lần đầu xuống mộ, nếu vì trên tường có lỗ hổng mà tôi nhìn thấy đôi mắt đó, tôi đâu có sợ, dù sao tôi cũng có thể dễ dàng xác định đó là một thực thể.

Nhưng máu mà Tiểu Ca vừa vẩy ra, bây giờ vẫn còn in trên tường, chứng tỏ thứ đó ở bên trong bức tường!" Có một đôi mắt, đang nhìn chằm chằm từ bên trong bức tường, nếu là ban ngày thì không sao, nhưng ở nơi tối tăm, chỉ có ánh sáng yếu ớt của đèn pin chiếu rọi, thật khiến người ta sởn gai ốc.

"Ở bên trong tường, chẳng lẽ tường rỗng ruột?" Hồ Bát Nhất nói, bước tới gõ vào bức tường, quả nhiên thật sự rỗng ruột: "Xem ra, bên trong thật sự có thứ gì đó.

Mọi người cẩn thận, xem có lối ra nào khác không." Nghe nói trong tường có thứ gì đó, Lão Mã cảm thấy da đầu tê dại: "Đúng đúng đúng, chúng ta tiếp tục đi về phía trước đi." Ông ta thúc giục. 'Kéc kéc, kéc kéc.' Lúc này, âm thanh đó lại vang lên.

"Có tiếng động, không phải là cơ quan chứ?" Dương Tuyết Lỵ vô thức nắm lấy áo Lý Đông, nói mà cảm thấy sau lưng lạnh toát.

Lý Đông nhẹ nhàng vỗ vai cô: "Không sao, đừng sợ." Nhưng nói

vậy, tay nắm dao găm lại càng siết chặt hơn.

“Nhìn kìa!

Trong tường hình như có một bóng người, đang phát sáng!” Lão Mã kinh ngạc nhìn vào bức tường đó, quả nhiên bên trong bức tường có thứ gì đó đang lờ mờ phát sáng, nhìn luồng sáng đó lại có chút giống cơ thể người.

Trương Linh nghe vậy, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm trọng: “Đừng hành động thiếu suy nghĩ.” Lúc này, Ngô Tà dường như cũng đã nghĩ ra điều gì đó: “Mọi người có nhớ Lão Mã nói với chúng ta không, lúc đó dân tộc Nhu Nhiên đã phát hiện ra một loại vật chất có thể phát sáng, và đã dung hợp nó vào da của họ.

Liệu trong bức tường này có phải là những người Nhu Nhiên đã bôi thứ phát sáng đó không!” “Thiên Chân, cậu đừng đùa nữa.

Cậu là người ít tin vào những thứ này nhất, bây giờ lại bắt đầu mê tín rồi sao?” Bàn Tử ngáp một cái, nói xong lại tiến lại gần thứ phát sáng đó một chút.

Chương 310

Hồ Bát Nhất cười, nhìn Bàn Tử một cái: "Theo tôi thấy, chắc là trò dọa người thôi, tường rỗng ruột thì đúng rồi, nhưng một người bình thường có thể sống được bao nhiêu tuổi, nếu thật sự có thể trường sinh bất lão, chẳng lẽ lại bị nhốt cả đời ở một nơi như thế này?" "Cái đó chưa chắc!" Ngô Tà khinh bỉ cười một tiếng, quay đầu nhìn Trương Linh bên cạnh: "Việc Tiểu Ca sống đến bây giờ đã là hiện tượng mà khoa học không thể giải thích được rồi, theo tôi, biết đâu tộc Nhu Nhiên này cũng giống như Trương gia, chắc cũng có bí mật không thể nói ra.

Lúc đó Khả Hãn đã bắt mọi người đều bôi thứ phát sáng đó, chứng tỏ ông ta không muốn sống một mình, nếu thật sự có thể trường sinh bất lão, thì người Nhu Nhiên đã không thể đột nhiên biến mất như vậy." "Lão Mã đâu rồi?

Lão Mã mất tích rồi?" Đại Kim Nha chỉ cảm thấy kỳ lạ, nhìn một vòng thì phát hiện thật sự thiếu mất một người!

"Lúc nãy ông ấy còn đang nói chuyện ở đó mà!" Mọi người đều tỏ ra kỳ lạ, nhìn một vòng, cả lăng mộ này không có lối ra nào, một người sống sờ sờ, sao lại biến mất không tăm tích như vậy!

Bàn Tử nhíu chặt mày, vẻ mặt không kiên nhẫn: "Lý Đông cậu cũng thật là, rảnh rỗi không có việc gì làm lại mang theo một kẻ vô dụng như vậy để làm gì!

Cậu có biết ở phía sau phiền phức thế nào không!" "Nói cứ như lần đầu tiên cậu xuống mộ không sợ vậy, chỉ là tại sao lại là Lão Mã chứ?" Lý Đông cũng thấy kỳ lạ, nhiều người như vậy tại sao chỉ có Lão Mã lại biến mất vào lúc này?

Lúc này, Ngô Tà dường như đã nghĩ ra điều gì đó, ánh mắt chấn động, ngẩng đầu kinh hãi nhìn Lý Đông: "Lão Mã là người duy nhất trong chúng ta không có hoa văn đó, chẳng lẽ những người vào ngôi mộ cổ này đều phải có hoa văn đó sao?

Nhưng không đúng, Tiểu Ca cũng mới có hoa văn đó trên người sau khi bị đâm." Trương Linh mặt lạnh như tiền, cùng Lý Đông cảnh giác nhìn xung quanh, một lát sau Trương Linh mới lên tiếng: "Đừng suy đoán lung tung nữa." "Lăng mộ này quả thực có chút cổ quái, tôi bây giờ chỉ hy vọng người trong bức tường kia không phải là Lão Mã." Lý Đông nói xong, liền đi về phía bóng người phát sáng đó.

Có lẽ vì khoảng cách gần, mắt anh cũng có thể nhìn rõ hơn.

Tuy biết là không thể, nhưng không thể kìm nén được sự tò mò, anh nhìn xuyên qua bức tường.

Nhưng vừa nhìn, anh đã bị dọa đến suýt nữa ngồi phịch xuống đất.

"Lý Đông, cậu sao vậy?" Dương Tuyết Lỵ đứng bên cạnh Lý Đông, thấy anh loạng choạng suýt ngã xuống đất, liền vội vàng nắm lấy.

"Lão Mã..." Vẻ mặt anh rõ ràng có chút hoảng hốt, trong đầu không ngừng hiện lên khuôn mặt kinh hoàng của Lão Mã, với đôi mắt trống rỗng, như thể đồng tử đã bị khoét đi.

Miệng ông ta há to, như thể đã nhìn thấy thứ gì đó không thể chấp nhận được, cái miệng há to đó càng giống một con quái thú đang gào thét.

Trương Linh vừa nghe, liền bước nhanh đến bên cạnh Lý Đông, trước tiên lạnh lùng nhìn một cái, sau đó lại giơ tay dùng ngón tay nhẹ nhàng sờ lên tường.

Không cảm nhận được chút nhiệt độ hay hơi thở nào: "Người chết rồi." "Nhưng, bức tường kín như vậy, ông ấy vào bằng cách nào?" Ngô Tà cũng bước tới, không nhịn được đưa tay nhẹ nhàng sờ vào cơ thể phát sáng đó.

Nhưng đúng lúc này, cả lăng mộ dần dần sáng lên ánh sáng xanh lục, nhìn lại, những bức tường xung quanh đều bị những cơ thể người màu xanh lục đó bao vây: "Sao lại có nhiều người như vậy!

Không phải chỉ có một mình Lão Mã sao?" Bàn Tử kinh hô: "Quá tà môn, ha ha..." "Nơi này không nên ở lâu, những người này quá kỳ quái.

Bức tường mỏng như vậy, những người này sớm muộn gì cũng sẽ ra ngoài, nếu họ ra ngoài, chúng ta ít người không địch lại nổi đâu, phải kẹt ở đây mất!" Lão Vương đã thấy nhiều thứ kỳ lạ, nhưng đây là lần đầu tiên.

Bóng người trong vách đá ngày càng nhiều, những cái đầu người chi chít phát ra ánh sáng xanh lục, ánh sáng đó ngày càng sáng hơn, có thể chắc chắn rằng những người đó đang từ từ tiến lại gần họ.

"Cẩn thận!" Đúng lúc này, Trương Linh chỉ nghe một tiếng 'bùm', liền hét lớn.

Nhưng không kịp nữa rồi, những bức tường đó bắt đầu vỡ vụn nhanh chóng, từng tảng đá lớn đổ xuống: "Chúng ta đã kích hoạt cơ quan, phải rời khỏi đây ngay lập tức." Lý Đông vẻ mặt hoảng hốt nhìn xung quanh, nhưng lại vô tình đối diện với đôi mắt xanh lục trống rỗng đó.

Anh chỉ cảm thấy đầu óc đột nhiên có chút mơ màng, khi mở mắt ra lần nữa thì thấy cô gái Nhu Nhiên lúc nãy đang mặc một bộ giá y màu đỏ, mỉm cười nhìn anh.

Đứng bên cạnh cô là một người đàn ông tuấn tú.

Cả hai đều đang cười, như thể đang nói với anh, họ đã ở bên nhau rồi.

"Thật tốt..." Lý Đông nói, khóe miệng không nhịn được nhếch lên.

"Cảm ơn." Giọng cô nghe rất hay, như một bản nhạc cổ điển, như tiếng chuông trong trẻo.

Âm thanh này, như ẩn chứa một loại ma lực thần kỳ, có thể khiến trái tim một người trở nên trong sạch.

"Ở bên nhau rồi, thật tốt..." Anh tiếp tục nói.

Thấy Lý Đông ngây ngốc đứng đó, mắt nhìn tảng đá lớn đang lao về phía mình.

Hồ Bát Nhất lao tới, một tay nắm lấy cánh tay Lý Đông, dùng sức kéo mạnh, nhưng tảng đá rơi xuống quá nhanh, đập vào đầu hai người.

Trước mắt tối sầm, cả hai đều không biết gì nữa.

"Ha ha ha...

Lão tử lần này phát tài rồi, Đại Kim Nha, cậu đừng quên đấy nhé, phát tài rồi nhớ mua cho lão tử một chiếc du thuyền." Bên tai truyền đến tiếng cười đắc ý của Bàn Tử, xung quanh cũng lộn xộn, ngửi ngửi, cả căn phòng đều là mùi thuốc khử trùng.

Cảm giác này, chắc là bệnh viện.

"Lý Đông, Lý Đông!" Thấy tay Lý Đông cử động, Dương Tuyết Lỵ vội vàng lên tiếng: "Lý Đông, cậu có nghe thấy tôi nói không?

Cảm thấy thế nào?" Đầu đau như búa bổ, Lý Đông từ từ mở mắt, vô thức dùng tay ôm đầu, nhăn nhó hít một hơi khí lạnh: "Đau chết tôi rồi..." Bàn Tử thấy Lý Đông tỉnh lại, liền cùng Đại Kim Nha rời đi

không lâu sau đó.

Cú va chạm mạnh chỉ gây ra chấn động não nhẹ cho Lý Đông, may mắn không có gì nghiêm trọng, huống chi cơ thể anh đã được nâng cấp, có thể chống lại những đòn tấn công lớn.

Sau khi nằm trong bệnh viện hai ngày, Lý Đông xuất viện, bên cạnh luôn có Dương Tuyết Lỵ chăm sóc.

Những người khác đã sớm đi mỗi người một ngả không biết đi đâu.

Về nhà, nghỉ ngơi hai ngày, Lý Đông bắt đầu suy nghĩ về ngôi mộ cổ Nhu Nhiên đó.

Vào dễ, ra cũng dễ, nhưng những người phát sáng màu xanh lục kia lại khiến anh không hiểu nổi.

Nếu những người đó thực sự đều đã vào ngôi mộ cổ đó, và không phải là những người có dấu ấn của dân tộc Nhu Nhiên, thì đã có bao nhiêu người vào đó.

Nếu thật sự như vậy, ngôi mộ cổ đó đã sớm bị phá hủy gần hết rồi.

Nhưng khi vào, Lý Đông luôn có một ảo giác, rằng họ là nhóm người đầu tiên vào ngôi mộ cổ đó.

Chương 311

Còn nữa, họ vào đó không lâu, chắc chưa đến một ngày đã ra ngoài.

Không có vấn đề gì lớn.

Dường như, ngôi mộ cổ đó đang được bảo vệ bởi thứ gì đó.

Anh không hiểu, tại sao mình có thể bình an vô sự, còn Lão Mã lại biến mất.

Vắt óc suy nghĩ cũng không ra nguyên nhân, tóm lại anh cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Sau khi tắm xong, anh cúi đầu nhìn hoa văn trên người, nó không còn ở trong tình trạng đột ngột như trong mộ cổ nữa, đã hoàn toàn khôi phục lại như lúc ban đầu phát hiện.

Dương Tuyết Lỵ sau khi chăm sóc anh mấy ngày cũng đã rời đi, xung quanh đột nhiên yên tĩnh lại, anh ngược lại cảm thấy có chút không quen.

Một buổi chiều nọ, Lý Đông đang chăm chỉ tìm kiếm tung tích của con cự thú Liệt Hạo trên mạng.

Nhưng tìm cả buổi, toàn là những thông tin vô dụng, đang lúc cạn lời, đột nhiên nghe thấy có người gõ cửa.

Anh bực bội ném con chuột sang một bên, đứng dậy đi nhanh ra cửa, mở cửa thì thấy Trương Linh đang đứng đó.

"Sao cậu lại đến đây?" Kể từ khi ra khỏi ngôi mộ đó, đã một tháng trôi qua.

Trương Linh cũng đã mất tích một tháng, không thể liên lạc được.

Bây giờ lại tìm đến tận cửa, Lý Đông có chút kinh ngạc.

Trương Linh không nói gì, chỉ nhìn anh một cái, sau đó tự mình đi vào.

Anh liếc nhìn thứ trên máy tính của Lý Đông: "Đang tra Liệt Hạo?" Lý Đông gật đầu, rồi lại lắc đầu: "Toàn là thông tin vô dụng." Nói rồi, anh đột nhiên nghĩ ra điều gì đó: "Có phải cậu cũng muốn cùng tôi đến ngôi mộ cổ đó không?

Nơi đó có cái gì vậy?

Những người đó, không phải thật sự đều đã vào ngôi mộ cổ đó chứ?" Chỉ thấy Trương Linh im lặng một lát, rồi lắc đầu: "Không phải, những người đó là người Nhu Nhiên.

Sau khi chúng ta đi, tôi lại xuống đó một lần nữa, nhưng lần này tôi lại phát hiện lăng mộ đó vẫn còn nguyên vẹn.

Nhưng lúc tôi ra ngoài tôi cũng biết, cả bức tường mộ đã sụp xuống, nhưng chỉ trong vài ngày đã khôi phục lại như cũ.

Còn nữa, tôi đã tìm thấy thi thể của Lão Mã dưới thi thể cổ đó, cũng chính là dưới pho tượng người đang ngồi.

Chắc là lúc chúng ta không chú ý, ông ấy đã vô tình rơi xuống dưới đó." "Vậy, Lão Mã còn sống không?" Nghe xong, Lý Đông càng không hiểu: "Chẳng lẽ, dân tộc đó căn bản không bị diệt vong, mà đã chuyển xuống lòng đất sinh sống?

Tôi từng nghe những truyền thuyết như vậy, rằng ở trung tâm Trái Đất tồn tại một loại người, họ vẫn luôn sống ở những nơi sâu thẳm dưới lòng đất.

Nhưng, đó chỉ là truyền thuyết, chẳng lẽ đều là thật?" Trương Linh nói rằng tất cả các truyền thuyết đều có cơ sở, có lẽ đã có người phát hiện ra tung tích của dân tộc Nhu Nhiên, một loại người sống

dưới lòng đất, còn ánh sáng trên người họ có thể giống như mặt trời bây giờ, có thể cung cấp đủ năng lượng, loại năng lượng này có thể giúp họ sống lâu dài dưới lòng đất mà không tranh giành với đời.

Sau đó, Trương Linh rời đi.

Anh không để lại thông tin liên lạc, chỉ nói với Lý Đông một câu rằng chỉ cần anh cần, anh sẽ xuất hiện.

Những ngày tiếp theo Lý Đông lại bắt đầu tìm kiếm các tài liệu liên quan đến người dưới lòng đất trên mạng, nhưng một số đều là từ các truyền thuyết của các nước phương Tây.

Anh đã xem một bộ phim tương tự, tên là 'Chiếc hộp Pandora', tuy trong phim không có nhiều câu chuyện về người dưới lòng đất, nhưng cũng có những tình tiết tương tự.

Điều này bắt đầu khiến Lý Đông ngày càng tò mò trên thế giới này rốt cuộc có người dưới lòng đất hay không, những người Nhu Nhiên đó đột nhiên biến mất, rõ ràng đã trở thành một số dân tộc khác.

Nhưng những điều này, đều là suy đoán của lịch sử, không ai biết người Khiết Đan và Thác Bạt Phủ có thực sự là nhánh của người Nhu Nhiên hay không.

Chỉ là có một số ghi chép tương đồng mà thôi.

"Alo?" Vài ngày sau, Lý Đông nhận được điện thoại của Hồ Bát Nhất.

Giọng của Hồ Bát Nhất trong điện thoại rất mơ hồ, tiếng nhiễu cũng đặc biệt chói tai.

Như thể xung quanh có từ trường, Lý Đông nói chuyện trong điện thoại cả buổi, nhưng giọng của Hồ Bát Nhất ngày càng yếu đi, nghe như đang cầu cứu.

Điều này khiến Lý Đông lo lắng vô cùng, vội vàng liên lạc với Lão Vương.

Và ngay trong đêm đã đến kinh đô, hội ngộ với Lão Vương.

Tìm một khách sạn, sau khi cất đồ đạc xong Lý Đông vội vàng ra ngoài.

Vì lúc rời nhà khá vội, anh chỉ mang theo vài bộ quần áo và tiền.

Tại nhà hàng đã hẹn, đứng ở cửa Lý Đông lại sững sờ.

Nhìn tấm biển hiệu to đùng, anh không nhịn được cười khẩy, thầm nghĩ Lão Vương thật ra oai, lại đặt địa điểm hẹn ở khách sạn Tân Nguyệt.

Nhưng nghe danh Doãn Tân Nguyệt, khách sạn này không phải là nơi có thể dễ dàng bàn chuyện bí mật.

Nhưng đã đến rồi, cũng vào xem thử.

Phủi bụi trên tay áo, Lý Đông đút hai tay vào túi quần, nghênh ngang đi vào.

Nhưng vừa vào, đã bị bảo vệ ở cửa chặn lại: "Vương Khải Toàn." Lý Đông cũng không nhiều lời, trực tiếp nói ra tên của Lão Vương.

Nghe vậy, bảo vệ thu tay lại, để Lý Đông vào.

Nhân viên trong khách sạn thì chịu trách nhiệm đưa Lý Đông đến phòng riêng mà Vương Khải Toàn đã đặt.

Chương 312

Trong căn phòng rộng lớn có một chiếc bàn tròn đường kính phải đến hai mét, Lão Vương đang thản nhiên nằm trên ghế sofa chơi game, thấy Lý Đông vào cũng không ngẩng đầu, không liếc mắt chào một tiếng.

"Vương Khải Toàn, cậu cũng thật là vô tư.

Lão Hồ bây giờ đã mất tích, cậu còn có tâm trạng ở đây chơi game?" Vì lo lắng cho Hồ Bát Nhất, Lý Đông bây giờ đang nóng như lửa đốt, thấy Lão Vương lại tỏ ra không quan tâm, tức điên người.

"Lão Hồ đang ở cùng Trương Linh mà!" Vương Khải Toàn nói, đột nhiên nghiến răng chửi một tiếng, sau đó ném điện thoại sang một bên, xem ra là đã thua.

"Ở cùng Trương Linh?

Cậu biết à?

Bây giờ họ đang ở đâu?" Lý Đông lo lắng muốn chết, hóa ra trừ mình không biết, ai cũng biết cả.

Chẳng trách Lão Vương lại nhàn nhã như vậy, nếu Hồ Bát Nhất ở cùng Trương Linh thì chắc chắn không có vấn đề gì lớn.

Nhưng, nếu vậy thì tại sao hôm đó Hồ Bát Nhất lại gọi cho anh một cuộc điện thoại kỳ lạ như vậy.

Sau cuộc điện thoại đó thì không còn tin tức gì nữa, như thể đã bốc hơi khỏi thế gian.

Lão Vương nhìn dáng vẻ lo lắng của Lý Đông, khinh bỉ cười một tiếng.

Vài ngày trước khi Hồ Bát Nhất đang trông cửa hàng, Trương Linh đến tìm anh ta, nói rằng có manh mối về Liệt Hạo ở một ngôi chùa trên dãy Himalaya.

Sau đó hai người đã đi.

"Sao cậu không nói với tôi sớm!

Hại tôi lo lắng vô ích!" Nói rồi, Lý Đông lại cảm thấy không đúng, có một cảm giác bị phản bội: "Không phải, ý của hai người là sao.

Rõ ràng biết dạo này tôi vẫn luôn băn khoăn về chuyện của dân tộc Nhu Nhiên, có manh mối thì phải báo cho tôi biết ngay chứ!

Để tôi đứng ngoài cuộc sao?" "Được rồi, đừng không vui nữa.

Lần trước ở ngôi mộ cổ kia tôi đã lấy được không ít đồ tốt, theo tôi thấy những thứ đó chưa từng có ai lấy ra khỏi đó.

Nhưng để tôi mang về, lát nữa Bàn Tử và Đại Kim Nha cũng đến, những thứ tốt tôi đều giữ lại rồi, những thứ còn lại lát nữa sẽ được đấu giá ở khách sạn Tân Nguyệt này.

Đợi đấu giá xong, sao nào, sao nào." Lý Đông im lặng một lúc, cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Hồ Bát Nhất và Trương Linh không giống kiểu người có chuyện tốt lại hưởng một mình, huống chi với năng lực của Trương Linh, đến một nơi như Himalaya chắc chắn không phải vì kho báu.

Hai người họ đều có cùng tính cách, nhưng nếu chỉ để tìm manh mối về Liệt Hạo, cũng không nên hành động một mình như vậy.

"Tôi luôn cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy, đợi bên này đấu giá xong, chúng ta lập tức xuất phát đến Himalaya." Anh nói xong, Lão Vương cũng không phản đối.

Tuy lần này kiếm đủ sống mấy đời, nhưng con người mà, thích

ganh đua với những thứ không thể hiểu nổi.

Một lúc sau, Bàn Tử và Đại Kim Nha cũng đến.

Hai người mặc vest lịch sự, trông cũng ra dáng người đàng hoàng.

Bị Lão Vương trêu chọc một phen, mọi người bắt đầu bàn về chuyện Himalaya.

Và chuyện về người dưới lòng đất.

Bàn Tử, cũng đã nghe chuyện tương tự, nhưng là nghe từ miệng một chuyên gia địa lý.

Chuyên gia đó từng nghiên cứu, trong lớp lõi trong của Trái Đất hoặc là giữa lớp vỏ và lớp lõi, quả thực có khả năng tồn tại một không gian khổng lồ.

Quả thực có khả năng có người sống ở đó, nhưng Bàn Tử nói sau đó chuyên gia địa lý đó cũng chỉ là suy đoán, chứ không thể chứng thực.

Nhưng, đoạn nói chuyện này lại khiến Lý Đông càng thêm hưng phấn, nếu trên thế giới này thật sự có người trong lòng đất tồn tại, vậy có thể chứng minh trên thế giới cũng có người ngoài hành tinh tồn tại không?

Người trong lòng đất đã là chuyện rất khó tin rồi, nếu thật sự có thì có thể chứng minh những truyền thuyết về người ngoài hành tinh cũng có thể là thật...

Nhưng, đoạn nói chuyện sau đó đã bị tiếng gõ cửa bên ngoài ngắt lời.

Đại Kim Nha mở cửa, thấy ở cửa đang đứng một cô gái xinh đẹp, xinh như hoa như ngọc, mặc một chiếc sườn xám màu trắng có hoa văn hoa sen, thân hình quyến rũ khiến Đại Kim Nha nhìn đến ngây

người.

"Đại Kim Nha, ngoài cửa là ai vậy.

Mau cho vào đi!" Bàn Tử ngồi trong phòng, không kiên nhẫn hét lên một tiếng.

Nghe vậy, Đại Kim Nha mới hoàn hồn, vội vàng mời cô gái ở cửa vào.

Thấy một mỹ nữ bước vào, mấy người đàn ông trong phòng đều mỉm cười.

Ngồi thẳng người, ra vẻ nghiêm túc: "Ôi chao, không phải là bà chủ Doãn sao?

Bà chủ Doãn bây giờ cũng thật là tận tụy, trong khách sạn có khách cũng phải đích thân hầu hạ sao?" Doãn Tân Nguyệt thấy Bàn Tử vẫn như cũ, liền không còn giữ kẽ nữa, thoải mái ngồi xuống một chiếc ghế bên cạnh, vắt đôi chân dài trắng nõn: "Bàn Tử lần này lại mang đến đồ tốt phải không?

Tôi vừa nghe tin, đã phải vội vàng đến cảm ơn." "Ôi chao, chúng ta thân thiết thế này rồi, không cần cảm ơn tôi đâu." Nói rồi, anh quay đầu nhìn ba người còn lại: "Hai người đều biết nhau rồi chứ?

Giới thiệu với cô, đây là Lý Đông, cấp trên của tôi." Lý Đông nghe vậy, mỉm cười.

Anh bước đến trước mặt Doãn Tân Nguyệt, đưa tay ra: "Bà chủ Doãn, ngưỡng mộ đã lâu." Người phụ nữ này trông cũng chỉ hai mươi mấy tuổi, nhưng Lý Đông đã nghe nói cô ta và Trương Linh gần như cùng thời, tuổi tác chắc cũng đã dừng lại rồi.

Chẳng trách ít khi xuất hiện, chắc là sợ bị các nhà sinh vật học bắt đi nghiên cứu!

Chương 313

Hai người bắt tay nhau, cũng coi như đã quen biết.

“Không biết, Bàn gia lần này lại đi đâu mà lấy được nhiều bảo bối tốt như vậy, tôi Doãn Tân Nguyệt cũng tò mò.

Bây giờ, các ngôi mộ cổ ở thiên triều chúng ta chắc đều bị các người đến rồi nhỉ, một lần có thể mang về nhiều như vậy, chắc lại tìm được mục tiêu mới?” Doãn Tân Nguyệt cũng là người thông minh, việc những người này làm gì cô đều biết rõ.

Năng lực của họ như thế nào, cô cũng biết rõ, nói chuyện với họ không cần phải văn vẻ, cứ thẳng thắn là được.

Bàn Tử nghe vậy, lại bắt đầu cười ha hả, Lý Đông thấy anh ta không định nói cho Doãn Tân Nguyệt biết nơi họ đã đến trước đó.

Nếu để Doãn Tân Nguyệt biết, chuyện này sẽ không giấu được nữa, đến lúc đó sẽ có hàng loạt người đổ về Ngoại Mông.

Nếu thật sự tìm được mộ cổ thì tốt, sống sót ra ngoài thì càng tốt.

Nhưng nếu không ra được, để nhiều đồng nghiệp mất mạng ở đó thì là tội lớn.

Lại nói chuyện một lúc, thời gian cũng gần đến.

Mấy người cùng nhau ra khỏi phòng, đến sảnh đấu giá, chờ đợi kết quả.

Lần này, họ là người bán đồ, những chuyện khác không liên quan đến họ.

Nhưng Lý Đông thì đây là lần đầu tiên, tò mò muốn xem cuộc đấu giá phi pháp này diễn ra như thế nào.

Những món đồ được đấu giá ở khách sạn Tân Nguyệt, đa số đều được lấy ra từ những ngôi mộ cổ ít người biết đến.

Bây giờ đây đều là hành vi phạm pháp, nhưng khách sạn Tân Nguyệt có lịch sử lâu đời, và việc này cũng không phải ngày một ngày hai, nên tự nhiên không hề lo lắng.

Chính vì vậy, trong lòng Lý Đông không khỏi có chút kính nể.

Dần dần, buổi đấu giá đi đến hồi kết, đồ của Bàn Tử và Đại Kim Nha cũng đã đấu giá gần xong, hai người họ định rời đi.

Nhưng lại phát hiện Lý Đông đang xem rất nhập tâm, gọi mấy lần mới khiến anh hoàn hồn, thấy ba người phía sau như muốn về, Lý Đông không vui: "Sắp kết thúc rồi, xem thêm một lát nữa đi." Nói rồi, từ phía xa lại vang lên giọng của người dẫn chương trình đấu giá: "Món đồ cuối cùng, tượng đồng Liệt Hạo từ cổ quốc Du Nhiên, giá khởi điểm - một triệu, bây giờ bắt đầu đấu giá!" Người dẫn chương trình vừa dứt lời, đã thu hút sự chú ý của tất cả đàn ông có mặt.

Lý Đông càng kinh ngạc hơn, siết chặt tấm biển trong tay: "Hai triệu." Anh hét lớn, vốn tưởng hôm nay đến khách sạn Tân Nguyệt chỉ để xem náo nhiệt, không ngờ sắp kết thúc lại có bất ngờ lớn như vậy đang chờ.

"Lý Đông, cậu phải nghĩ kỹ đấy.

Liệt Hạo là thần thú của Du Nhiên không sai, nhưng lúc đó dân tộc Du Nhiên không có kỹ thuật luyện đồng, làm sao có thể có tượng đồng được?

Theo tôi thấy, chắc chắn là đồ giả!" Lão Vương nói, vỗ vỗ vai Lý Đông.

Lý Đông nghe vậy, lại không cho là đúng: "Nhưng, nếu dân tộc Nhu Nhiên căn bản không bị diệt vong, mà tồn tại ở các triều đại sau

này, thì thứ này có khả năng là thật." Nói xong, anh lại giơ biển.

Sau mấy lần lặp lại cùng một động tác, bức tượng đồng Liệt Hạo đã được đấu giá lên đến một nghìn năm trăm vạn, mới dừng lại.

"Thưa ngài, xin hỏi ngài quẹt thẻ hay trả tiền mặt?" Một lúc sau nhân viên khách sạn Tân Nguyệt đã đến, Doãn Tân Nguyệt thì đi ngay phía sau, đến trước mặt mấy người.

Cô ta mặt mày hớn hở, chắc chắn lần đấu giá này đã kiếm được không ít tiền.

"Quẹt thẻ." Lý Đông nói, từ trong chiếc ví dày cộm lấy ra một tấm thẻ đen, kể từ khi xuống mộ, ví tiền của anh ngày càng phồng lên.

Tuy lần này đến Ngoại Mông không lấy được gì, nhưng ở ngôi mộ trước đó, đã lấy được không ít đồ tốt, tiền Bàn Tử và Đại Kim Nha vừa kiếm được đã chuyển cho anh một nửa, lúc này tài lực của anh không ai có thể sánh bằng!

Doãn Tân Nguyệt nhìn Lý Đông, một vẻ ngoài thư sinh, nhưng thân hình lại được rèn luyện rất tốt, hiếm khi có thể thấy một người sạch sẽ như vậy ở khách sạn Tân Nguyệt, đôi mắt đó cũng khác với người khác: "Ông chủ Lý xem ra rất quyết tâm với món đồ đồng lúc nãy, bây giờ cuối cùng đã có được, vui không?" "Cũng được." Lý Đông cười, rồi nói: "Đúng rồi, không biết bà chủ Doãn có thể tiết lộ món đồ đồng đó lấy từ đâu không?

Hoặc là, có thể cho tôi biết, chủ sở hữu trước đó của món đồ đồng đó là ai không?

Tôi muốn đến gặp." Doãn Tân Nguyệt cũng là người thẳng thắn, không lâu sau đã giúp Lý Đông liên lạc với người đó.

Và đưa thông tin liên lạc cho Lý Đông, trên đường về khách sạn, Lý Đông bắt đầu cầm tấm danh thiếp đó ngẩn người: "Tên người này

là Úc Như Như, nghe giống tên con gái nhỉ?" "Không phải muốn đến Himalaya sao?

Chuyện không nên chậm trễ, chúng ta ngày mai xuất phát đi, có việc gì thì mau làm đi!

Tôi thấy cậu cứ nhìn chằm chằm vào tấm danh thiếp đó cả buổi rồi, mau gọi điện thoại, hẹn thời gian ra ngoài đi.

Có chuyện gì thì nói trực tiếp, bây giờ cầm tấm danh thiếp rách đó, chẳng lẽ có thể hỏi ra được món đồ đồng đó từ đâu à?" Tuy lời của Bàn Tử không dễ nghe, nhưng cũng có lý.

Nghĩ vậy, Lý Đông bấm số điện thoại trên đó.

Sau khi kết nối lại là giọng của một người đàn ông, anh nói rõ thân phận của mình, giải thích lý do gọi điện, vài ba câu đối phương đã hiểu chuyện gì, người đó cũng thẳng thắn, trực tiếp đồng ý gặp mặt Lý Đông.

Để đề phòng bất trắc, Lý Đông đặt địa điểm tại khách sạn mình đang ở.

Tuy biết thực lực của Lý Đông, nhưng một người bán hàng như vậy luôn cảm thấy không đơn giản, mấy người họ sau khi bàn bạc đã quyết định đi cùng Lý Đông, gặp mặt người có cái tên nữ tính kia.

Tám giờ tối, người đó đúng giờ xuất hiện.

Đứng ở cửa, lại khiến Lý Đông sững sờ, người đó trông cũng đã năm sáu mươi tuổi rồi, tóc có chút bạc, nhưng trông tinh thần rất tốt.

Thu hồi suy nghĩ, anh vội vàng mời vào.

Vừa vào, thấy trong phòng có ba người đàn ông, ông lão cũng có chút kinh ngạc.

Ánh mắt có chút hoảng sợ, chắc là sợ rồi, nhưng may là Lý Đông

cũng lịch sự, vài ba câu đã khiến ông lão buông bỏ cảnh giác.

“Bác ơi, cháu hôm nay tìm bác, là muốn nghe lịch sử của món đồ đồng này, không giấu gì bác, cháu vẫn luôn thích Liệt Hạo, nhưng những thứ liên quan đến Liệt Hạo lại quá ít.

Cho nên, cháu vừa thấy món đồ này, chân đã không đi nổi nữa, muốn biết câu chuyện đằng sau món đồ đồng này.” Lý Đông nói, cũng đầy thành ý.

Chương 314

Tuy mấy người kia trông không phải dạng hiền lành, nhưng thấy Lý Đông thành khẩn như vậy, ông lão cũng không tiếp tục giấu giếm nữa.

Ý của ông lão là món đồ đồng này do tổ tiên truyền lại, nghe nói là do tổ tiên trong một trận chiến, đã lặng lẽ lấy được.

Món đồ này có thể truy ngược về thời nhà Nguyên, thời nhà Nguyên có một vị tướng quân, tên là Ngạo Nhật Kỳ Lãng, lúc đó là người nổi tiếng thiện chiến.

Trong một lần dẫn quân đến Himalaya, vì trên đường đột nhiên xảy ra tuyết lở, Ngạo Nhật Kỳ Lãng đành phải dẫn quân vào một hang động trên một vách đá hiểm trở để tránh nạn.

Nhưng sau khi vào, tướng quân phát hiện hang động đó kéo dài xuống dưới, hang động chật hẹp, ngựa không thể vào được.

Ông ta đành tiếp tục đi xuống dưới, hy vọng có một không gian rộng rãi hơn để nghỉ ngơi.

Quả nhiên, men theo hang động đó họ đã đến một không gian rộng lớn.

Cả không gian vuông vức, như thể được ai đó cố ý thiết kế, sau khi vào, tướng quân ra lệnh cho mọi người nghỉ ngơi tại chỗ.

Nghĩ đến đây, An Lực Mãn vui mừng khôn xiết.

Người của tướng quân phát hiện ra một số bức bích họa trên các vách đá xung quanh, tướng quân nhìn thấy luôn cảm thấy trong tranh có điều gì đó kỳ lạ, liền phái người dùng vũ khí mài đi toàn bộ bức tranh lớn nhất, không ngờ sau những bức bích họa đó là một cánh cửa

đá khổng lồ, món đồ đồng này được tìm thấy từ phía sau cánh cửa đá đó.

Trong lời của ông lão, sau đó Lý Đông hỏi thêm, ông ta cũng không biết rõ, chỉ biết câu chuyện này do tổ tiên đời đời truyền lại.

Còn sau cánh cửa đó rốt cuộc có gì, thì không ai biết.

Thấy không hỏi ra được gì nữa, Lý Đông cũng không tiếp tục truy hỏi, liên tục cảm ơn rồi tiễn ông lão đi.

Khi về phòng thì thấy ba người kia đã bắt đầu ngủ say, anh liền vội vàng đặt vé máy bay, và tìm một hướng dẫn viên địa phương trên mạng, thuê một chiếc xe địa hình khá bền.

Sáng sớm hôm sau, mọi người xuất phát.

Ngồi máy bay mấy tiếng, sau khi ra khỏi sân bay, vừa ra cửa đã thấy một người giơ một tấm biển lớn, trên đó viết hai chữ to Lý Đông.

Anh đi tới, chào hỏi rồi lên xe.

Còn những trang bị đó, Lý Đông chọn cách gửi chuyển phát nhanh, gửi đến khách sạn.

Nhưng, xem thông tin vận chuyển, chắc phải hai ngày nữa mới đến.

Nhân lúc đồ chưa đến, mấy người bắt đầu đi dạo ở địa phương, đi đây đi đó, ngắm cảnh.

Đêm trước khi xuất phát, Bàn Tử tối muộn từ dưới lầu khách sạn khiêng lên mấy cái thùng được niêm phong rất kỹ, mở ra là một số trang bị đã chuẩn bị trước.

Đang kiểm tra từng món thì nghe có người gõ cửa, mở cửa ra thì là người hướng dẫn viên đó.

Người này tên là Đào Yển, nghe nói là người ngoại tỉnh từ nhỏ đã sống ở biên giới, vì thích nơi này, cũng thích núi Himalaya, nên đã chọn nghề này.

Năm nay đã bốn mươi tuổi, Lý Đông đã phải bỏ ra một số tiền lớn để mời ông ta, vì người này quen thuộc địa hình Himalaya hơn cả người địa phương.

Vừa vào, khi thấy những khẩu súng, và bánh quy nén, ông ta sững sờ.

Ánh mắt đầy sợ hãi nhìn Lý Đông: "Các người... rốt cuộc là ai!" Tại sao lại kinh ngạc như vậy, Lý Đông cũng có thể hiểu.

Dù sao, đến Himalaya bình thường đều là những người thám hiểm, huống chi biên giới vốn trị an không tốt, thấy những thứ này, lập tức coi mấy người họ là tội phạm, là những kẻ bạo đồ.

Thấy vậy, Lý Đông liền mỉm cười: "Anh bạn, yên tâm.

Ông ta là một người có tín ngưỡng vô cùng thành kính.

Nói rồi, anh bước tới nắm lấy cánh tay ông ta, lấy điện thoại trên người ông ta ra: "Cái này, tôi giữ hộ anh trước.

Đợi sau khi về, tôi trả lại cho anh." Người đàn ông này cũng đã lăn lộn ở địa phương nhiều năm như vậy, đầu óc chắc chắn linh hoạt.

Lý Đông cũng không có cách nào khác, nửa đêm nửa hôm, bây giờ bị nhìn thấy những thứ này, phải đề phòng trước.

Đào Yển định chạy, nhưng bị Bàn Tử một đấm đánh ngất.

Đợi khi tỉnh lại thì đã ở trên xe đi đến Himalaya, ông ta ngồi ở chính giữa, bên cạnh là Bàn Tử và Lão Vương hai người.

Có lẽ vì sợ hãi, suốt đường đi Đào Yển không hề lên tiếng.

Cứ mặc cho mấy người này đưa mình đến nơi sâu thẳm của

Himalaya, dãy núi Himalaya rộng lớn, đi mấy vòng Lý Đông cũng cảm thấy hơi chóng mặt.

Anh nhìn vào kính chiếu hậu, thấy Đào Yển đã tỉnh, khẽ cười một tiếng: "Ông chủ Đào, tỉnh rồi à.

Nào, có biết trong Himalaya có ngôi chùa nào không?

Chúng tôi muốn vào xem thử." "Ngôi chùa?" Đào Yển kinh ngạc, nghĩ một lúc rồi nói: "Sâu trong Himalaya quả thực có một ngôi chùa, vị trí cụ thể tôi không biết, dù sao cũng rất xa.

Đó là ngôi chùa của đạo Shaman, nhưng các người đến đó làm gì?" "Chỉ cần anh nói cho tôi biết vị trí là được, tốt nhất là cho tôi biết ngôi chùa đó ở đâu, nếu không huynh đệ của tôi không có kiên nhẫn tốt như tôi đâu." Lý Đông cũng có chút không kiên nhẫn rồi, Himalaya thuộc vùng cao nguyên, cơ thể anh tuy cường tráng, nhưng phản ứng cao nguyên khiến anh cảm thấy có chút bực bội.

Đào Yển vừa nghe lời, liền vô thức nhìn hai người bên cạnh, lúc này họ đều đang nhìn chằm chằm vào ông ta.

Không còn cách nào khác, mấy người này trông thông minh hơn ông ta nhiều, không lâu sau đã nói ra vị trí cụ thể của ngôi chùa đó.

Lái xe một ngày trời, nhưng đường mới đi được một nửa, lái xe cả ngày, Lý Đông cảm thấy đầu mình sắp nổ tung, không biết tại sao, hoa văn ở bụng cũng bắt đầu âm ỉ đau.

Lúc này, mấy người họ đều ở bên ngoài, chuẩn bị dừng lại nghỉ ngơi một lát, Lý Đông đến bên cạnh mấy người họ "Mọi người có cảm thấy, hoa văn ở bụng, bắt đầu ngày càng đau không?" Mấy người lần lượt gật đầu.

Chương 315

“Tôi nhớ, lần trước khi tôi đến nơi đó, cũng cảm thấy hoa văn ở bụng âm ỉ đau, như thể có cảm ứng với thứ gì đó, nếu tôi đoán không sai, chúng ta chắc là ngày càng gần nơi chúng ta muốn đến rồi.” Lý Đông phân tích một lượt, nói xong lại liếc nhìn Đào Yển sắc mặt có chút không bình thường, xem ra lần này mấy người họ đã dọa người ta không nhẹ.

“Biết rồi.” Trừ Lý Đông, mấy người kia dường như không quan tâm, ngược lại khá quan tâm đến Đào Yển này.

Cứ nhìn chằm chằm vào người ta, như đang nhìn con mồi.

Lý Đông cạn lời, cũng không lên tiếng ngăn cản, ăn chút đồ rồi vào lều nghỉ ngơi.

Một giấc ngủ đến sáng, lại xuất phát.

Chỉ là sau một đêm, đầu óc lại thoải mái hơn nhiều, không còn khó chịu như hôm qua nữa, chắc là đã thích nghi rồi.

Suốt đường đi, Lý Đông không còn khó chịu nữa, tâm trạng cũng tốt hơn.

Anh lái xe nhanh như bay, đến chiều xe đã dừng ở cửa ngôi chùa của đạo Shaman đó.

Khóa xe xong, mấy người họ đi vào.

“Tôi hỏi, trong đây có hai người đàn ông trẻ tuổi, đến trong vòng một tháng gần đây không.” Sau khi vào, anh thấy một pháp sư Shaman hơi già, khi nhìn mấy người họ, mặt ông ta vẫn bình thản.

Lý Đông vừa mở miệng, một loạt tiếng Tạng lưu loát, vị pháp sư đó đã nghe hiểu.

Sau khi gật đầu, ông ta đưa mấy người họ đến một căn phòng.

Vừa vào, Lý Đông đã thấy Tiểu Ca và Hồ Bát Nhất đang nằm trên giường.

Hai người mắt nhắm nghiền, trông như đã hôn mê: "Sao lại thế này?" Vị pháp sư nghe vậy, bắt đầu giải thích cho Lý Đông.

Hai người họ đến đây bảy ngày trước, lúc đó trên người có vết thương, trông như vừa đánh nhau một trận, đến không lâu sau hai người đã hôn mê, đến giờ vẫn chưa tỉnh.

Lý Đông nghe vậy, càng lo lắng hơn.

Anh vội vàng vào hệ thống, dùng đạo mộ tệ đổi lấy một số đan dược hiếm có trên đời, cho mỗi người một viên.

Số còn lại thì để Bàn Tử giữ, đợi vào mộ cổ rồi dùng.

Sau khi uống đan dược, hai người họ không tỉnh lại ngay, đến sáng sớm hôm sau mới tỉnh.

Lý Đông trước tiên kể lại lời của ông lão bán đồ đồng kia cho hai người họ nghe, hai người nghe xong thì nhìn nhau, đều tỏ ra kinh ngạc: "Xem ra, nơi chúng tôi vào trước đó chính là nơi mà vị tướng quân nhà Nguyên trong lời ông lão kia đã đến.

Chỉ là, chúng tôi thấy bức bích họa vẫn còn nguyên vẹn, không có bất kỳ dấu vết phá hoại nào.

Đúng vậy, sau bức bích họa đó có một cánh cửa đá." Trương Linh nói.

Nghe vậy, Lý Đông càng thấy kỳ lạ hơn: "Nói vậy, hai người không vào cánh cửa đá đó à?

Vậy tại sao hai người lại biến thành thế này?" Hồ Bát Nhất nói, vẻ mặt nghiêm trọng: "Là cái hoa văn đó... chúng tôi vừa vào Himalaya

đã cảm thấy hoa văn trên người bắt đầu đau từng cơn, sau khi vào không gian lúc nãy, cảm giác đó càng rõ ràng hơn.

Chúng tôi hai người không dám đi tiếp, chỉ cảm thấy càng đến gần bức bích họa đó đầu óc càng choáng váng, còn nghiêm trọng hơn lúc ở trong ngôi mộ cổ kia.

Tiểu Ca cảm thấy không ổn, vội vàng rút lui.

Chúng tôi hai người đến ngôi chùa này tôi vội vàng gọi điện thoại cho cậu, sau đó thì không biết gì nữa.

Không ngờ, đã hôn mê lâu như vậy...” “Cá có hoa văn, để ý một chút!

Tộc Nhu Nhiên ư, giờ tôi cũng không biết có nên đến nơi đó hay không nữa.” Lý Đông cũng tỏ vẻ rối rắm, nhưng trong lòng lại vô cùng muốn biết rốt cuộc bên trong có gì.

Mọi người đang suy nghĩ, chẳng mấy chốc Trương Linh đã lên tiếng: “Nhất định phải vào trong, bên trong chắc chắn có thứ tôi muốn biết.” Sau khi xác định được vị trí của ngôi mộ cổ, cả nhóm quyết định đi vào khám phá.

Để người dẫn đường không chạy mất, Lý Đông bảo Bàn Tử kẹp gã vào giữa cả nhóm, trông coi cẩn thận.

Vị trí ngôi mộ cổ nằm trong dãy núi Himalaya, địa hình hiểm trở, xe cộ không thể vào được.

Cả nhóm chỉ có thể chọn đi bộ, mang theo tất cả trang bị, mặc quần áo dày cộp rồi xuất phát.

Ngôi chùa cách ngôi mộ cổ khá gần, cả nhóm đi bộ mất hai ngày.

Sau khi thuận lợi tiến vào hang động, quả nhiên phản ứng của những hoa văn trên người ngày càng dữ dội, giống như cảm ứng

được thứ gì đó.

"Mọi người xem, cứ như cái máy định vị, vừa đến gần là có cảm ứng ngay!" Bàn Tử lẩm bẩm, rồi ngồi phịch xuống đất: "Đi bộ hai ngày, mệt chết Bàn gia tôi rồi." Bàn Tử và Đại Kim Nha gần như giống nhau, vừa vào trong đã ngồi bệt xuống đất bắt đầu lải nhải không ngừng.

Lý Đông thì cẩn thận xem xét bức bích họa trên vách tường, trên đó cũng vẽ một ngôi mộ cổ: "Đây chẳng phải là ngôi mộ cổ chúng ta từng đến trước đây sao?

Nhìn hai cỗ quan tài song song kia, không phải là quan tài của vương tử và người yêu của ngài ấy sao?

Còn có pho tượng người ngồi kia, chẳng phải là mộ thất chúng ta đến cuối cùng sao?

Nhưng tại sao chúng lại xuất hiện ở đây?

Chẳng lẽ ngôi mộ này xuất hiện sau ngôi mộ cổ kia?" Lý Đông kinh ngạc, càng lúc càng cảm thấy kỳ lạ, cảm giác da gà da vịt nổi hết cả lên.

"Nhìn xem, những người này đều màu xanh lục, gần giống với những gì tôi thấy bên trong vách đá, chỉ là những người này vẫn giữ nguyên hình dạng con người, chỉ phát sáng mà thôi." Hồ Bát Nhất đứng cách Lý Đông không xa, nhưng bức họa trước mặt anh lại có chút khác biệt, toàn bộ đều là những người phát ra ánh sáng xanh lục.

Trương Linh cũng đi đến bên cạnh Hồ Bát Nhất, sau khi xem xét kỹ lưỡng một lượt liền chậm rãi nói: "Khác với lần trước tôi vào." "Chẳng lẽ sau khi chúng ta đi, có người đã vào đây, rồi sửa đổi những thứ trên bích họa?" Lý Đông vừa nói vừa đi đến bên cạnh hai người.

Thu tầm mắt lại, nhìn bức họa trên vách tường, quả thật đều là

những người phát ra ánh sáng xanh lục.

Chương 316

Nhưng đúng lúc này, anh bỗng cảm thấy có gì đó không ổn, người có cái miệng lớn kia, giống hệt người mà anh nhìn thấy qua vách đá trước đó!

Lúc này, Bàn Tử và Đại Kim Nha cũng đã nghỉ ngơi gần xong.

Đào Yển ở một bên dường như biết lai lịch của những người này, xác định mục tiêu của họ không phải là mình, có lẽ cũng vì tò mò.

Dù sao sống ở Himalaya nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên gã thấy thứ này.

Giờ phút này, gã cũng tò mò nhìn bức bích họa trên vách tường.

"Bên dưới pho tượng người ngồi kia không phải có một người sao?

Một thi thể đang ngồi trên người một người khác… Tục lệ gì kỳ vậy!" Đào Yển vừa nói vừa không nhịn được mà ghé sát lại gần hơn, quả nhiên đúng là có một người.

"Bức họa này giống hệt những gì chúng ta thấy trong ngôi mộ cổ trước đây.

Người này, tôi nhớ là bóng người phát sáng đầu tiên.

Lúc đó tôi nhìn qua vách tường thấy một khuôn mặt, người đó đang há to miệng, vẻ mặt đầy kinh hãi!" Lý Đông không để ý đến lời của Đào Yển, tiếp tục phân tích.

Những người khác nghe vậy cũng chú ý đến điểm này.

Vậy thì vấn đề ở đây là, bức bích họa này và ngôi mộ cổ mà họ vào ở Mông Cổ trước đây rốt cuộc có liên quan gì.

Thấy không ai để ý đến mình, Đào Yển bắt đầu tự mày mò.

Lấy ra chiếc kính lúp mang theo bên người, sau khi phóng to người đó lên, thứ gã nhìn thấy lập tức dọa gã lùi lại một bước: "Người… người ngồi dưới mông người này, là người hiện đại!" Một tiếng hét kinh hãi đã thành công chuyển sự chú ý của mọi người về phía này.

Lý Đông đang suy nghĩ, bị tiếng hét làm cho bực bội.

Anh bước nhanh tới bên cạnh gã, vừa định mở miệng thì thấy Đào Yển đang nhìn bức họa trước mặt với vẻ mặt kinh hoàng, không nhịn được liền nhìn theo ánh mắt của gã.

Quả nhiên, bên dưới pho tượng người ngồi kia thật sự có một người.

Anh giật lấy chiếc kính lúp trong tay Đào Yển, sau khi chiếu vào xem thì trong lòng lập tức kinh hãi, vội vàng gọi Trương Linh: "Người này, không phải là Lão Mã sao?" Trương Linh đi tới, nhìn thoáng qua rồi sắc mặt trầm xuống, gật đầu: "Đúng là Lão Mã!" "Bức họa này rốt cuộc là sao, chẳng lẽ có người thường xuyên đến đây sửa lại tranh?" Cảnh tượng kinh hoàng khiến sắc mặt mọi người đều có chút nặng nề.

Bức họa này trông có vẻ đã có lịch sử lâu đời, màu sắc trên đó đã bị phong hóa, nhưng vừa rồi Trương Linh cũng nói, bức họa này khác với lần trước cậu ấy xem.

Nhưng mức độ phong hóa lại chứng minh bức họa này cũng đã có lịch sử vài trăm năm, nói ít cũng phải thế.

Trương Linh trầm tư một lát rồi nói: "Xem ra, trên bức họa này hẳn là có cơ quan.

Sở dĩ những bức họa này khác với lần trước tôi xem là vì cơ quan đã khởi động, khiến cho bức họa thay đổi." "Nhưng mà, cách lần

trước chúng ta đến Mông Cổ mới chỉ có vài tháng.

Nhưng bức họa này, nhìn thế nào cũng có lịch sử vài trăm năm.

Chẳng lẽ, người Nhu Nhiên có khả năng dự đoán tương lai, sớm biết sẽ có một người chết dưới pho tượng người ngồi đó sao?

Hơn nữa, lần trước Tiểu Ca đến nhà tôi không phải đã nói với tôi rằng, sau đó cậu ấy lại xuống đó một lần nữa, lại phát hiện nơi đó vẫn còn nguyên vẹn, không hề có dấu vết bị phá hoại, ngay cả vách tường cũng vậy.

Vậy thì chắc chắn không phải là cơ quan rồi, có người đã lập tức sửa chữa lại mộ thất như cũ sau khi chúng ta rời đi.

Chỉ có như vậy mới có hiện tượng đó!" Những chuyện kỳ lạ ngày càng nhiều, giống như một ngọn lửa, thiêu đốt khiến người ta vô cùng phiền não.

Một lúc sau, Hồ Bát Nhất cảm thấy thực sự không còn cách nào khác, quyết định mở cánh cửa phía sau bức họa này ra.

Xem xem đằng sau cánh cửa này rốt cuộc là cái gì. 'Lạc lạc, lạc lạc' Nhưng vừa dứt lời, những người khác còn chưa kịp bày tỏ thái độ, đột nhiên xung quanh lại vang lên âm thanh quen thuộc đó.

Âm thanh này giống hệt như lúc ở Ngoại Mông, như thể có người đang cười, tiếng cười vô cùng quỷ dị, nghe kỹ lại, giống như người phát ra tiếng cười đang vô cùng đắc ý.

Lý Đông nghe thấy âm thanh đó, cảm giác nó ở rất gần.

Anh từ từ nhắm mắt lại, lắng nghe kỹ, phát hiện âm thanh đó phát ra từ trong chiếc túi sau lưng mình.

Anh vội vàng đi tới, nhanh chóng mở túi ra.

Là món đồ đồng đó, cũng chính là con Liệt Hạo bằng đồng!

Âm thanh đó, chính xác là phát ra từ miệng con Liệt Hạo này.

Điều này khiến cả nhóm sợ hãi, âm thanh của con Liệt Hạo này rất rõ ràng, giống như nó đã sống lại.

"Thứ này, cậu lấy được ở đâu vậy?" Trương Linh nhíu chặt mày, nhìn Lý Đông.

Nghe vậy, Lý Đông vừa định mở miệng, âm thanh đó lại vang lên lần nữa, nhưng lần này, phương hướng phát ra âm thanh lại là phía sau bức họa kia… Âm thanh quỷ dị truyền ra từ phía sau bức tường đó, dây thần kinh của mọi người căng như dây đàn, ánh mắt kinh hãi nhìn chằm chằm vào bức tường kỳ lạ.

"Phía sau cánh cửa này chắc chắn có thứ gì đó tương tác với món đồ này, đừng đứng đây nữa, mau mở cánh cửa ra đi!" Đại Kim Nha bị dọa đến mức không chịu nổi, bây giờ đã bắt đầu có chút hối hận khi đến nơi này, vừa mở miệng, giọng nói đã run rẩy.

Nghe vậy, mọi người liền thu lại suy nghĩ.

Trương Linh bắt đầu men theo bức bích họa mà sờ soạng, còn Lý Đông thì muốn nhìn xuyên qua vách tường, xem bên trong có thứ gì, nhưng sau khi thử thì phát hiện bên trong chỉ có một mảng tối đen, ngoài ra không có gì khác.

Xem ra, bên trong hẳn là một không gian rất lớn, không có một tia sáng nào, chỉ có thể vào trong mới biết được bên trong rốt cuộc có gì.

"Tìm thấy rồi." Một lát sau, Trương Linh chậm rãi lên tiếng.

Chỉ thấy ngón tay cậu đang ấn vào pho tượng người ngồi trên bức họa đó, sau khi nhìn những người khác một cái, cậu không chút do dự mà ấn xuống, chỉ nghe một tiếng động lớn, sau đó là âm thanh của cơ quan được khởi động.

Chương 317

‘Két kẹt, két kẹt’, phảng phất như tiếng ma sát.

Mọi người cũng không do dự, cầm đồ đạc bắt đầu đi vào bên trong.

Ánh sáng của đèn pin rất mạnh, nhưng khi chiếu vào trong mộ thất lại có vẻ hơi yếu ớt.

Phải bật tất cả đèn pin lên, cả mộ thất mới có chút ánh sáng.

Lúc này, âm thanh đó đã ngừng lại.

Nhưng Lý Đông luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

Anh nhớ lần trước nghe thấy âm thanh này là khi nhìn thấy người phụ nữ của tộc Du Nhiên bị yêu quái nhập vào, lúc đó con yêu quái đó đã chết rồi.

Chẳng lẽ, anh đã nghe nhầm, âm thanh đó không phải do yêu quái phát ra?

Âm thanh đó tình cờ ở ngay trên đầu mình, nên mới tưởng tiếng cười đó là của yêu quái?

Trong mộ thất đặc biệt yên tĩnh, nhưng lại không lạnh lẽo như bên ngoài.

Ngửi một chút, có một mùi lưu huỳnh, mùi này giống hệt như lần trước vào núi lửa.

Xem ra, ở đây cũng có núi lửa.

“Nóng quá đi!” Bàn Tử vừa nói vừa cởi quần áo trên người ra: “Mọi người cũng mau cởi quần áo ra đi, bên dưới mộ thất này chắc là núi lửa, mùi lưu huỳnh cũng nồng quá, ước chừng không xa chúng ta

đâu, mọi người cẩn thận một chút." Mọi người đáp một tiếng, tiếp tục đi vào bên trong.

Sau khi mọi người tiến vào mộ thất, thứ đầu tiên nhìn thấy là một đài cao khổng lồ, bệ đá được nâng lên cao, cũng phải ba bốn mét, trên đó hình như có đặt thứ gì đó.

Họ không lập tức đi xem, mà tiếp tục quan sát toàn bộ mộ thất, trên vách tường mộ thất vẽ những bức họa cổ xưa, nhưng phần lớn đều liên quan đến con Liệt Hạo kia, nhất thời cũng không hiểu được, từ chùa đi đến đây, họ vẫn chưa được nghỉ ngơi tử tế.

"Mộ thất này trông có vẻ quy củ, chắc không có vấn đề gì lớn.

Mọi người cứ để đồ xuống trước, hôm nay chúng ta nghỉ ngơi ở đây." Lý Đông vừa lấy đồ trên người xuống, vừa nói.

Nhiệt độ trong mộ thất này quả thực hơi cao, xem ra Bàn Tử nói không sai, gần mộ thất này nhất định có núi lửa.

Anh cởi quần áo đến cuối cùng, chỉ còn lại một chiếc áo sơ mi, và một chiếc quần tây mỏng, trong chốc lát cảm thấy nhẹ nhõm đi không ít.

"Y ya…" Đúng lúc mọi người vừa thả lỏng cảnh giác, xung quanh lại vang lên âm thanh.

Âm thanh quỷ dị đó nghe như một người phụ nữ đang hát, nhưng mộ thất lớn như vậy làm gì có người.

Lý Đông nghe thấy liền đột ngột đứng dậy, ánh mắt cảnh giác nhìn về phía bức tường sau lưng: "Âm thanh phát ra từ bên trong bức tường đó!" Anh lạnh lùng nói, sau đó nhắm mắt lại, sau khi tiến vào hệ thống lại mở mắt ra, cố gắng nhìn xuyên qua thứ đằng sau bức tường.

Anh đã thành công, nhưng thứ anh nhìn thấy lại khiến anh giật

mình.

Anh bất giác lùi lại một bước, suýt chút nữa thì ngã, may mà Hồ Bát Nhất nhanh tay lẹ mắt, một tay túm lấy anh: "Cậu thấy gì rồi?" "Phía sau bức tường này là một mộ thất, giống hệt mộ thất có pho tượng người ngồi mà chúng ta thấy ở Mông Cổ…" Lý Đông cũng cảm thấy có chút không thể tin được, hai mộ thất cách nhau mấy nghìn dặm, sao có thể giống hệt nhau được?

Trương Linh nghe vậy, bước lên phía trước: "Đừng lo lắng, có lẽ đây là mộ cổ của tộc Nhu Nhiên, tộc Nhu Nhiên có lẽ có tập tục đặt một pho tượng người ngồi trong mộ, nhưng ít nhất bây giờ có thể xác định, phía sau bức tường này có một không gian.

Ít nhất, chúng ta sẽ không bị chết ngạt ở đây." Trương Linh nói rất nhẹ nhàng, nhưng Lý Đông vẫn chưa thoát ra khỏi nỗi sợ hãi vừa rồi, tim đập thình thịch, hơi thở cũng trở nên có chút gấp gáp.

Nếu thật sự như Trương Linh nói thì còn tốt, nhưng nếu những gì xảy ra tiếp theo giống như những gì họ thấy ở Mông Cổ trước đây, thì mọi chuyện thật quá kỳ lạ.

"Nhìn kìa, trên bệ đá đó, hình như có thứ gì đó đang động đậy!" Đại Kim Nha vẫn chứng nào tật nấy, đang lúc tìm kiếm bảo vật trong mộ, bỗng nghe thấy trên đầu truyền đến một trận tiếng sột soạt, nghe như tiếng người trở mình trên giường mỗi sáng sớm.

Mọi người nghe vậy, lần lượt nhìn về phía pho tượng đá đó.

Chỉ thấy trên đó quả thật có thứ gì đó đang động đậy, động tác đó lờ mờ trông như có thứ gì đó đang bò ra từ trong quan tài, nhưng nhìn kỹ lại, mới phát hiện đó căn bản không phải là quan tài, đó là một bệ đá!

"Mọi người cẩn thận!" Trương Linh hô một tiếng, rồi cùng Lý

Đông đi lên phía trước.

Thứ đó đang động đậy, cái đầu của nó rất kỳ lạ, hình tam giác.

Mỏ nhọn, nhưng lúc này đang nghiêng mặt, không nhìn rõ rốt cuộc là bộ dạng quỷ quái gì!

Họ tiếp tục đi về phía trước, theo khoảng cách ngày càng thu hẹp, bóng dáng đó cũng ngày càng rõ ràng.

Trên người nó mặc quần áo của tộc Nhu Nhiên, nhưng bộ dạng đó trông không giống người chút nào.

Lúc này, Lý Đông dừng bước: "Nhìn quần áo trên người nó, có giống con yêu quái mà chúng ta thấy trong đường hầm ở Mông Cổ trước đây không, con mà dùng súng cũng không bắn chết được ấy.

Không phải nó chết rồi sao, sao lại xuất hiện ở đây!" Nghe vậy, mọi người thật sự không nhịn được mà cẩn thận quan sát, quả nhiên thật sự gần giống với người phụ nữ thân rắn mặt người mà họ thấy trong đường hầm lúc đó, lập tức cả nhóm bắt đầu cảnh giác.

Người phụ nữ đó không dễ đối phó, súng cũng không bắn chết được, chỉ có thể tìm cách chặt đầu nó.

Trong lúc mọi người đều đang nhìn chằm chằm vào con yêu quái đó, cái đầu đó lại đột nhiên quay lại, dùng một đôi mắt đỏ như máu nhìn họ, khóe miệng lộ ra một nụ cười quỷ dị, sau lưng nó, một con rắn phát ra ánh sáng xanh lục đang từ từ bò ra… "Mẹ kiếp, lại dọa ông đây, lần trước chết thế nào không biết sao?" Bàn Tử mắng một tiếng, sau đó cầm súng trong tay lên, Lý Đông thấy vậy, vội vàng cản lại: "Cậu có nhớ lần trước không, thứ này trúng mấy phát đạn cũng không chết, cậu nghĩ lần này sẽ khác sao?" "Không thử sao biết?" Bàn Tử nói, giật lại khẩu súng, nhắm vào người phụ nữ rắn kia mà bắn một loạt.

Nhưng người phụ nữ rắn sau khi trúng đạn lại như bị đóng băng, biểu cảm không hề thay đổi, vẫn cười tủm tỉm nhìn họ: "Mẹ kiếp, lần này không có phản ứng gì?

Xem hôm nay mày dọa được Bàn gia không!" Nói rồi, Bàn Tử chuẩn bị tiếp tục.

"Bàn Tử, thứ này không ổn đâu!" Lúc này, Trương Linh cũng lên tiếng: "Lý Đông, cậu thử xem có thể giao tiếp với nó không!

Lần trước ở Mông Cổ tôi quả thật đã thấy thứ này, nhưng lúc đó nó không làm gì cả, liệu nó có thực sự không có địch ý không, nếu cứ thế giết nó, thì thật là tạo nghiệp!" Lý Đông nghe vậy, gật đầu một cái, nhảy lên, ba hai bước đã lên trên bệ đá.

Người phụ nữ đó đang bò ra từ chính giữa bệ đá, trông rất đáng sợ.

Nhưng sau khi Lý Đông lên, nó không có phản ứng gì.

Chương 318

Lý Đông lại lo lắng nó sẽ đột nhiên quay đầu lại, như vậy sẽ đáng sợ biết bao!

"Lý Đông, thấy gì rồi?" Mấy người đứng bên dưới thấy Lý Đông cúi đầu không động đậy, vội vàng hỏi.

"Thứ này bò ra từ một cái hố, kỳ lạ là, lần trước ở Mông Cổ, tôi không hề thấy có cái hố nào tương tự xung quanh đường hầm đó, chẳng lẽ vì lúc đó tôi vội vàng, quá sợ hãi nên không phát hiện ra?" Lý Đông bây giờ càng lúc càng không hiểu: "Hơn nữa, lúc đó khi tôi nhận được món đồ đồng kia, chủ nhân của nó nói với tôi, tướng quân triều Nguyên khi đi qua đây đã lấy thứ này ra, nhưng bây giờ nhìn xung quanh xem, có chỗ nào có thể đặt món đồ đồng đó trở lại không?

Toàn bộ đều là bích họa, chỉ còn lại cái bệ đá này!" Mọi người nghe vậy, liền không nhịn được mà bắt đầu suy nghĩ.

Quả nhiên, xung quanh quả thật không có gì, chỉ còn lại cái bệ đá này: "Cũng đúng, không chừng lúc đó ở đây có đồ vật, sau đó đều bị tướng quân triều Nguyên kia lấy đi hết rồi cũng nên!

Tôi nói cho cậu biết, mộ triều Nguyên không thiếu những thứ tốt này đâu, nếu là tôi, những thứ đó chắc cũng bị tôi vơ vét sạch rồi.

Hơn nữa, mộ triều Nguyên, một ngôi mộ của một tiểu tướng quân thôi mà cũng có thể có nhiều đồ tốt như vậy.

Có thể đều do họ tự chế tạo.

Theo tôi thấy, tổ tiên của người bán hàng kia cũng không phải người tốt lành gì, chắc là một tên trộm mộ, sau đó nhìn thấy bức họa trong mộ tướng quân, biết được chuyện gì đã xảy ra, sau khi trở về đã

đem câu chuyện đó giấu trong một cái túi yêu, rồi truyền lại cho tổ tiên!" Lối suy nghĩ của Bàn Tử trước giờ luôn khác người, nhưng lời của cậu ta lúc này lại rất có lý.

"Bàn Tử, không ngờ đấy.

Bây giờ đầu óc cậu phát triển ghê!" Lý Đông cười khẩy một tiếng, sau đó tiếp tục nhìn con yêu quái.

Lời còn chưa dứt, liền thấy con yêu quái đột nhiên động đậy.

Không thể chậm trễ, Lý Đông nhanh chóng tóm lấy cổ con yêu quái, sau khi nhắm mắt lại liền mở hệ thống.

Dùng Đạo tệ để nâng cấp con yêu quái này.

Rất nhanh, đã có hiệu quả.

Khi mở mắt ra lần nữa, anh phát hiện con yêu quái không biết từ lúc nào đã đứng giữa mọi người, Lý Đông kinh hãi, vội vàng nói: "Cẩn thận!" Nhưng mấy người kia như bị đè lại, đứng tại chỗ không nhúc nhích, chỉ có tròng mắt là đang nhìn Lý Đông.

Sau đó lại khẽ chuyển động, nhìn con yêu quái bên cạnh, xem ra chưa hoàn toàn mất đi lý trí.

Thấy vậy, Lý Đông liền nhanh chóng từ trên bệ đá nhảy xuống, đứng trước mặt con yêu quái đầu người thân rắn: "Ngươi là ai, tại sao lại xuất hiện ở đây?" Bàn Tử tuy không thể động đậy, nhưng ánh mắt lại biểu lộ sự cạn lời, cậu ta cố sức đảo một vòng mắt trắng.

Lý Đông thấy vậy, trong lòng thầm nghĩ chẳng lẽ mình hỏi sai: "Ngươi và tộc Nhu Nhiên rốt cuộc có quan hệ gì?" Lần này tốt rồi, Bàn Tử không đảo mắt trắng nữa.

"Ta đã đợi ngàn năm, cuối cùng cũng đợi được các ngươi." Nó mở miệng nói chuyện!

Tuy rất bình thường, nhưng giọng nói này sao nghe quen thuộc thế?

Lý Đông suy nghĩ một chút, lập tức nhớ ra giọng nói lúc đó anh nghe thấy, là người phụ nữ đợi lang quân ngàn năm!

Nhưng, một người, một yêu quái, sao lại dùng chung một giọng nói?

"Ngươi và người phụ nữ trong mộ Khả hãn vương tử có quan hệ gì?

Người phụ nữ mặc giá y đó, tại sao giọng nói của các ngươi lại giống hệt nhau?" Nó không trả lời ngay, đột nhiên thay đổi biểu cảm, ánh mắt có chút đau thương: "Đó là muội muội của ta, muội muội đáng thương, đã mất mạng trong chiến loạn, lúc chết cũng không thể đợi được người mình yêu." "Muội muội?" Lý Đông kinh ngạc: "Sao có thể!

Ngươi là người, à không, ngươi là yêu quái, nhìn xem, ngươi có đuôi rắn, nhưng lại sống được hơn một ngàn năm, sao có thể có quan hệ với cô ấy được?" Lý Đông cũng ngẩn người, đột nhiên nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy người muội muội đó, cô ấy cũng bị một con yêu quái nhập vào, chẳng lẽ cách để tộc Nhu Nhiên sống lâu trăm tuổi, là để một con yêu quái nhập vào.

Sau đó sống cùng với yêu quái?

Nghĩ vậy, anh đột nhiên ngẩng đầu.

Sau đó một tay nắm lấy cổ tay người phụ nữ đó, một lần nữa tiến vào hệ thống, quả nhiên, sau khi tiến vào hệ thống, người phụ nữ thân rắn mặt người biến thành một cô nương xinh đẹp phóng khoáng.

Khiến Lý Đông cũng không nhịn được kinh ngạc, điều này cũng chứng minh, người mà anh thấy trong đường hầm lúc đó, cũng có thể

là một người đã sống ngàn năm.

"Vừa rồi ngươi nói đã đợi ta một ngàn năm, là có ý gì?" Người phụ nữ mặc một bộ trường bào của tộc Nhu Nhiên, mái tóc đen dài xõa trên vai, một đôi mắt hạnh trong veo nhìn Lý Đông, ánh mắt đau thương, khiến người ta không khỏi có chút đau lòng: "Khả hãn bảo ta đợi ở đây, ngài nói với ta nơi này có tất cả bí mật của cả tộc Nhu Nhiên.

Tuyệt đối không thể để người ngoài biết, nhưng năm đó, một vị tướng quân dẫn theo quân đội của ông ta tiến vào đây, vơ vét toàn bộ tài sản của chúng ta.

Lúc đó, chỉ có một mình ta.

Ta không dám ra ngoài, trong tay họ đều cầm đao kiếm, nếu giết ta, vậy thì tộc Nhu Nhiên của ta sẽ vĩnh viễn không thể đợi được tộc nhân của mình.

Ta không xuất hiện, đợi những người đó mang tất cả đồ đạc đi, ta mới từ trong thạch quan bò ra, ta có lỗi với Khả hãn, không thể bảo vệ được bí mật của chúng ta.

Nhưng ta không thể từ bỏ, ta nhất định phải đợi.

Mấy trăm năm trôi qua, ta cuối cùng cũng thấy được các ngươi.

Nhiệm vụ của ta cũng đã hoàn thành." Vì một mệnh lệnh, mà một mình sống cô độc ở một nơi trong hơn một ngàn năm.

Lý Đông vốn không phải là người sắt đá, lúc này nghe thấy chuyện đau lòng như vậy, trong lòng càng cảm thấy khó chịu.

Nhưng… "Nhưng ta không phải là người của tộc Nhu Nhiên, trên người ta chỉ đột nhiên có thêm một số hoa văn liên quan đến cổ thú Nhu Nhiên mà thôi, ta chỉ thuận theo manh mối này mà tìm đến đây." Lý Đông nói, rồi lại nghĩ ra: "Đúng rồi, ta có một chuyện, trước khi

những hoa văn này xuất hiện, mấy người chúng ta đã vào một ngôi mộ cổ, trong đó vô cùng nguy hiểm, khắp nơi đều là quái thú khổng lồ, chẳng lẽ chuyện đó cũng liên quan đến tộc Nhu Nhiên?" "Liệt Hạo là thần hộ mệnh của chúng ta, hơn một ngàn năm trước, để làm cho tộc Nhu Nhiên lớn mạnh, chúng ta chỉ có thể lựa chọn tế tự cho Liệt Hạo.

Đúng lúc này, từng cơn gió nhẹ mang theo cát mịn thổi qua, cả đất trời bao trùm một bóng tối không lành.

Trên người ngươi sở dĩ có hoa văn như vậy, là vì ngươi là người được Liệt Hạo chọn, phải luôn bảo vệ tất cả mộ cổ của tộc Nhu Nhiên.

Cho đến khi chết, hậu duệ cũng phải tiếp tục." Giọng nói có chút run rẩy, thần sắc cũng bắt đầu có chút hoảng hốt, khiến Lý Đông nhớ lại chuyện lúc đó sau khi đưa người muội muội vào hệ thống không lâu, cô ấy đã hồi quang phản chiếu rồi qua đời.

Không đúng, nếu giải thích như vậy, vậy thì ngôi mộ cổ ở Mông Cổ trước đây là ai đang bảo vệ, chẳng lẽ đều là những con yêu quái do Liệt Hạo tạo ra sao?

Lý Đông càng lúc càng cảm thấy không ổn, nhưng khi chuẩn bị mở miệng lần nữa thì phát hiện người phụ nữ đó đã nằm thẳng đơ trên đất, con mãng xà khổng lồ ở xa kia lại im lặng không động đậy.

Chương 319

Lý Đông vội vàng đi tới, cố gắng ôm người phụ nữ lên, nhưng loay hoay cả buổi cũng không thành công.

Cơ thể cô ấy nặng như đá, đặc biệt nặng.

Bất đắc dĩ, anh chỉ có thể thoát ra khỏi hệ thống, sau khi ra ngoài liền thấy người phụ nữ nằm trước mặt, khóe miệng có máu tươi chảy ra, đã tắt thở.

Những người khác lúc này cũng đã tỉnh táo lại, cơ thể cũng có thể cử động được, lúc này đang dựa vào tường nghỉ ngơi.

Thấy Lý Đông quay lại, liền mở miệng: "Sao rồi, tra được gì chưa?" "Ừm." Lý Đông đáp một tiếng, sau đó từ từ đi về phía mấy người, rồi ngồi phịch xuống đất.

Anh kể lại toàn bộ những lời người phụ nữ đó nói với mình: "Nhưng khi tôi hỏi về người đã sửa chữa lại ngôi mộ cổ ở Mông Cổ, cô ấy lại không kịp trả lời, đã chết rồi.

Chắc là, cô ấy sớm đã chán ghét sự cô độc một mình rồi, ở một nơi không thấy ánh mặt trời canh giữ ngàn năm, cũng đáng thương thật.

Đều vì những thứ không cần thiết." Anh ở một bên đau buồn, nhưng Trương Linh và Hồ Bát Nhất hai người lại nhanh chóng suy nghĩ về lời nói của người phụ nữ đó, nhanh chóng tìm ra điểm đột phá: "Không đúng, người phụ nữ đó nói Liệt Hạo có thể tạo ra yêu quái, cậu có nhớ lúc đó khi chúng ta vào ngôi mộ cổ ở Mông Cổ, có nhìn thấy con mãng xà khổng lồ kia không?

Không chừng nó cũng là yêu quái, không chừng sứ mệnh của nó

cũng là bảo vệ toàn bộ ngôi mộ cổ, cho nên sau khi chúng ta rời đi, con mãng xà đó đã khôi phục lại mọi thứ như cũ." Hồ Bát Nhất lên tiếng, nhưng vừa dứt lời liền thấy Trương Linh lắc đầu: "Chuyện không đơn giản như vậy, sau đó khi tôi vào thì phát hiện đồ vật bên trong không thiếu một món nào, bao gồm cả những thứ bị Bàn Tử và Đại Kim Nha lấy ra, nhưng ở đây lại không giống, đồ vật ở đây sau khi bị tướng quân triều Nguyên kia lấy đi, thật sự không còn nữa.

Nếu yêu quái có thể khôi phục mộ thất như cũ, vậy những thứ đó thì sao?" "Có phải cậu đã bị ảo giác, khiến cậu cảm thấy mộ thất đó giống như lúc chưa vào không?" Lý Đông cũng kinh ngạc, người này không thể trả lời câu hỏi, lại đưa ra quá nhiều nghi vấn.

"Cậu thấy tôi lúc nào bị ảo giác chưa?" Trương Linh bất đắc dĩ nhìn Lý Đông.

Bàn Tử nghe vậy, gật gật đầu: "Cũng phải, tôi đi theo Muộn Du Bình lâu như vậy, chưa bao giờ thấy cậu ta bị ảo giác, cứ như chính cậu ta là một ảo giác vậy." "Bàn Tử, đừng có phá đám, để Tiểu Ca nói tiếp." Lý Đông sốt ruột, muốn nhanh chóng biết rốt cuộc là chuyện gì.

Nếu những gì người phụ nữ đó nói là thật, anh phải luôn bảo vệ mộ cổ của tộc Nhu Nhiên, nhưng mà, mộ cổ của tộc Nhu Nhiên có bao nhiêu bây giờ còn không rõ, lần đầu tiên đến hố quái thú, lần thứ hai đến Mông Cổ, còn có một lần ở Himalaya, ngoài những hoa văn trên người có chút liên quan, những thứ khác đều không biết, nếu thật sự phải bảo vệ, thì phải bắt đầu từ đâu!

"Hoặc là, những thứ Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử bán đấu giá, mới là đồ giả…" Trương Linh nói, không nhịn được quay đầu nhìn hai người kia với ánh mắt thông cảm.

Bàn Tử và Đại Kim Nha vừa nhìn thấy, mắt trợn tròn lên: "Không thể nào, cậu đùa à?

Lúc đó chúng tôi lấy đồ vất vả như vậy, sao có thể là đồ giả được.

Cậu đừng lừa tôi." Nhưng khi họ rời khỏi đây trở về Đế đô, vừa xuống máy bay đã nhận được điện thoại, hai người bị nghi ngờ lừa đảo, những thứ đó đều được làm từ phân của một loại động vật nào đó, sở dĩ nặng như vậy, là vì phân đó đã có tuổi.

Nhưng những chuyện này, đều là chuyện sau này.

Vấn đề trước mắt vẫn chưa được giải quyết.

"Tiểu Ca là người nhà họ Trương, người nhà họ Trương từ trước đến nay đều có sứ mệnh của mình, nhưng nếu đã như vậy thì người Nhu Nhiên cũng không thể chọn Tiểu Ca được, thứ mà Tiểu Ca bảo vệ hoàn toàn không liên quan gì đến chúng ta, nếu đều giao cho Tiểu Ca, chẳng phải Tiểu Ca sẽ mệt chết sao?" Lý Đông nói, quay đầu nhìn Trương Linh một cái: "Tiểu Ca, phải không?" Nhưng lúc này, lại thấy Tiểu Ca vẻ mặt nghiêm trọng: "Cậu có nhớ những con cổ thú khổng lồ trên cánh cửa đồng không, có phải gần giống với những gì chúng ta thấy lần này không?" Nghe vậy, mọi người lập tức kinh hãi, như thể biết được một chuyện kinh thiên động địa.

Lý Đông càng trợn tròn hai mắt: "Ý của cậu là, cánh cửa đồng đó cũng có liên quan đến tộc Nhu Nhiên, sở dĩ có thể tiếp xúc với Liệt Hạo, là vì tộc Nhu Nhiên trước đây cũng từng vào trong cánh cửa đồng, và ở bên trong đó đã nhìn thấy thần thú Liệt Hạo?

Nhưng, những người phát sáng kia lại là sao?" "Đó là linh hồn của con người." Trương Linh bình thản nói: "Vào trong cánh cửa đồng, cậu nghĩ tôi có thể giống người bình thường được sao?

Nơi đó kết nối với địa ngục, linh hồn của tôi từ lúc đó đã bắt đầu khác rồi.

Liệt Hạo là thần thú, năng lực của nó còn xa hơn thế, nó đã giao

dịch với tộc Nhu Nhiên, mới khiến cho linh hồn của người Nhu Nhiên sau khi chết biến thành như vậy." Nghe Trương Linh nói, Lý Đông bừng tỉnh ngộ: "Vậy ý của cậu là, Mông Cổ mà chúng ta đến trước đây không chỉ là nơi chôn cất của vị vương tử đó, mà là nơi chôn cất của tất cả người tộc Nhu Nhiên thời đó?

Nhưng tôi thấy không có nhiều người như vậy…" "Cậu không thấy những cái đầu lâu bên cạnh tế đàn đó sao?

Hẳn đều là những người bị Liệt Hạo ăn thịt." Trương Linh nói, nhảy lên, trực tiếp đứng trên tế đàn đó: "Bên dưới có thứ gì đó." Ánh mắt cậu nhìn chằm chằm vào cái hố mà người phụ nữ vừa bò ra.

"Này… các người rốt cuộc là ai vậy?" An Lực Mãn nhìn sắc trời, lẩm bẩm: "Không nên đâu, bão cát đen lại sắp đến sao?" Nếu không nói nữa, chắc mấy người này đã quên mất sự tồn tại của gã.

Chỉ thấy mấy người kinh ngạc quay đầu lại, ánh mắt có chút ngạc nhiên nhìn gã.

Bàn Tử liếc nhìn một cái rồi quay đầu nhìn Lý Đông bên cạnh, ánh mắt mang theo vẻ cảnh giác.

Trương Linh dường như cũng quên mất, lần này không chỉ có ba người họ, lời nói vừa rồi của Lý Đông, đều bị gã nghe thấy cả.

Lý Đông liếc nhìn Trương Linh một cái, sau đó liền đi tới, ánh mắt nghiêm túc nhìn Đào Yển: "Vừa rồi cậu đã nghe hết lời của chúng tôi, xem ra, từ hôm nay trở đi cậu phải luôn đi theo tôi rồi.

Còn cái nghề dẫn đường ma quỷ kia, cũng đừng làm nữa.

Nếu không đồng ý, vậy thì đừng trách tôi không khách sáo." "Khoan đã." Lúc này, Hồ Bát Nhất lên tiếng.

Anh bước nhanh lên phía trước: "Cậu có nhớ Lão Mã đã cùng chúng ta xuống mộ lúc đó không, khi vào mộ ở Mông Cổ thì đột nhiên

biến mất, nhưng, ở đây cũng là mộ cổ của tộc Nhu Nhiên, tại sao cậu lại không sao cả?" "Ây, đúng thật!

Vẫn sống sờ sờ đây này, chẳng lẽ…" Bàn Tử nói, từ từ cúi đầu, tầm mắt đặt lên bụng của Đào Yển: "Nhanh lên, xem trên bụng cậu có phải cũng có hoa văn giống chúng tôi không!" Nói rồi, mấy người lao vào, Lý Đông một tay giữ chặt Đào Yển, mấy người còn lại nhanh chóng vén áo của gã lên.

Đào Yển muốn giãy giụa, nhưng không có cách nào, đối phương là ba bốn người đàn ông to khỏe, có giãy giụa cũng vô ích.

Sau khi mấy người vén áo gã lên, quả nhiên thật sự nhìn thấy hoa văn giống hệt trên người họ, lần này thì dọa mấy người sợ chết khiếp.

Người Nhu Nhiên chẳng lẽ có tài tiên tri?

Có thể khiến cho tất cả người Nhu Nhiên tập trung lại một chỗ?

Cảm giác mọi chuyện đều đã được sắp đặt trong bóng tối, thật sự quá quỷ dị.

"Tại sao trên người cậu cũng có hoa văn này?

Hoa văn này xuất hiện từ lúc nào?" Bàn Tử kinh ngạc nhìn Đào Yển.

"Tổ tiên tôi truyền lại, mỗi người trong gia tộc tôi đều có, nói vậy, chẳng lẽ trên người các vị cũng có hoa văn sao?" Đào Yển cũng tỏ vẻ kinh ngạc, nhìn mấy người trước mặt có dung mạo khác nhau, hoàn toàn không có chút tương đồng nào, sao có thể… "Tổ tiên truyền lại?" Lần này, Lý Đông càng cảm thấy kỳ lạ hơn, chẳng lẽ người phụ nữ kia lừa họ.

Cô ta căn bản không phải là hy vọng cuối cùng của tộc Nhu Nhiên, hoặc là, người đàn ông trước mặt đang nói dối: "Không thể nào!" Nói

xong, Lý Đông lựa chọn tin vào lời của người phụ nữ đã canh giữ mộ cổ Nhu Nhiên ngàn năm: "Tộc Nhu Nhiên sớm đã diệt vong rồi, mấy người chúng tôi cũng là tình cờ mới có được hoa văn này, cậu, rốt cuộc là chuyện gì!

Hơn nữa, cậu xem ra hoàn toàn không biết ý nghĩa của hoa văn trên người mình, vậy thì càng không thể nào!" Đào Yển thấy vậy, nếu không nói thật, sợ rằng sẽ chết dưới tay mấy người này.

Chương 320

Thế là gã thở dài một hơi, từ từ đi vào trong góc.

Với vẻ mặt u buồn, gã nói, tổ tiên nhà gã quả thực là người tộc Nhu Nhiên, là đại tế ti thời đó.

Mấy ngàn năm trôi qua, nhà họ Đào chỉ có một mạch đơn truyền, toàn bộ đều là nam giới.

Bí kíp tổ tiên truyền lại chính là vận mệnh cả đời của đàn ông nhà họ Đào, luôn luôn bảo vệ bí mật của tộc Nhu Nhiên.

Nhưng đến đời của gã, thì không còn gì nữa.

Những thứ trong bí kíp đột nhiên biến mất không dấu vết, chỉ còn lại tên của mấy người.

Dựa vào những lời cha gã nói, gã tìm mọi cách tiếp cận mấy người đó.

Mấy tháng trước, gã điều tra được những người trong bí kíp chuẩn bị đến Mông Cổ, mấy người này là Mô Kim Giáo Úy, còn có Thiết Tam Giác.

Khi mấy người nghe đến đây thì bắt đầu ngẩn ra, thảo nào suốt đường đi luôn cảm thấy có người theo dõi, thì ra là vậy!

Mấy người không ngắt lời, để gã nói tiếp.

Sau đó Đào Yển tìm thấy Dương Tuyết Lỵ, và đưa cô đến Mông Cổ.

Sau nữa, Lý Đông chủ động liên lạc.

Gã biết sứ mệnh của tộc nhân sẽ kết thúc ở đây, thế là đi theo đến đây.

“Thảo nào suốt đường đi không nói một lời nào, tôi còn tưởng cậu sợ, hóa ra là vì sớm đã biết chúng tôi sẽ đến đây!” Bàn Tử cười khẩy một tiếng, nói.

Nói xong còn quay đầu nhìn lại, đột nhiên phát hiện Tiểu Ca đang đứng trên tế đàn đã biến mất: “Này, Muộn Du Bình đâu rồi?

Chạy đi đâu rồi?” Lý Đông không để ý, tiếp tục nhìn gã: “Cho nên, cậu cũng sớm biết vị trí của những ngôi mộ cổ này, mới có thể đi trước chúng tôi?” Chỉ thấy Đào Yển gật gật đầu: “Không sai.” “Vậy đây là ngôi mộ cổ cuối cùng rồi sao?” Bởi vì anh luôn cảm thấy mọi chuyện mới chỉ bắt đầu, bây giờ vẫn chưa thực sự hiểu rõ tại sao mấy người họ lại là hậu duệ của tộc Nhu Nhiên, luôn cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy.

“Không phải, cha tôi nói với tôi, đến đời tôi sẽ xuất hiện mấy người, đó là do cuốn bí kíp kia nói.

Lúc đó cha tôi đã ghi nhớ tên trên bí kíp, giao lại cho tôi.

Bảo tôi ở tuổi này bắt đầu nhiệm vụ của mình.

Lúc cha tôi đi cũng biết mạch của chúng tôi không cần nhà họ Đào nữa, cho nên lúc lâm chung bảo tôi đặt cuốn bí kíp đó vào quan tài.

Những gì tôi biết, tôi cũng cảm thấy vậy.

Nhưng bây giờ, những gì tôi có thể làm chỉ có bấy nhiêu thôi, đây chỉ là mộ táng của một Khả hãn của tộc Nhu Nhiên, những cái khác đều ở Mông Cổ, và Ngoại Mông Cổ.” “Vậy, lúc đó ở mộ Mông Cổ, khi chúng tôi vào thì mộ thất bị hủy rồi, rốt cuộc là chuyện gì?

Chẳng lẽ sau đó cậu đã khôi phục lại nơi đó?” Nhưng nếu chỉ có một người, sao có thể có năng lực lớn như vậy, mộ thất đó rất lớn, nếu chỉ có một người thì không thể nào.

Đào Yển nghe vậy, cũng tỏ vẻ kinh ngạc: “Vừa rồi tôi cũng nghe

nói đã khôi phục lại, nhưng lúc mộ thất sụp đổ, tôi cũng mạo hiểm mới thoát ra được.

Mộ thất đó lớn như vậy, muốn xây lại gần như là không thể.

Huống chi, tôi chỉ có một mình." Lần này, mấy người càng không hiểu đầu cua tai nheo gì, chẳng lẽ có thứ khác tồn tại… Cảm giác như có thứ gì đó đang theo sau lưng, thật khiến người ta lạnh gáy: "Nếu đã không biết, vậy chỉ có thể tiếp tục đi xuống.

Trong lòng An Lực Mãn dâng lên từng trận sợ hãi.

Nhưng nó lại biết chúng ta sẽ đến nơi này?

Hoặc là, nó biết Lão Mã sẽ chết dưới pho tượng người ngồi đó, quá quỷ dị rồi." "Thôi, đừng nói nữa.

Mau xuống đi, Tiểu Ca đã xuống trước rồi." Bàn Tử không biết từ lúc nào cũng đã lên tế đàn, quay đầu nhìn mấy người nói một câu rồi đi xuống.

Lý Đông thì cảm thấy bây giờ nói nhiều cũng vô ích, cách tốt nhất là xuống xem.

Thế là, mấy người lần lượt đứng dậy, tiến vào bên trong tế đàn.

Giữa tế đàn có một cái hố đen, bậc thang cổ xưa trông đã có tuổi, nhưng được bảo tồn rất tốt.

Cả nhóm bắt đầu đi xuống theo bậc thang, ánh sáng đèn pin có chút không đủ, lối đi vừa hẹp vừa dài.

Ánh đèn hoàn toàn không chiếu đến cuối được.

Lý Đông tiếp tục suy nghĩ về lời của người phụ nữ đó, ý của cô ta là từ hôm nay trở đi họ phải bảo vệ bí mật của tộc Nhu Nhiên.

Nhưng bây giờ xem ra, vị trí ngôi mộ cổ này không hề bí mật, rất dễ bị tìm thấy, trước đó vị tướng quân kia đã vơ vét sạch đồ đạc ở

đây.

Nếu có kẻ trộm mộ đến đây, không chừng sẽ nhắm vào cái quan tài đó.

Chỉ là, anh có một điểm không hiểu, những ngôi mộ cổ đó được sửa chữa lại như cũ rốt cuộc là do ai làm.

Phỏng đoán trước đây về người dưới lòng đất là không đúng, nếu đúng thì sự tồn tại của người phụ nữ đó cũng không còn ý nghĩa.

Lời nói của người phụ nữ lúc nãy, sao lại chuẩn đến vậy.

Nhưng nếu như vậy, mộ Mông Cổ trước đây là ai sửa chữa, chẳng lẽ có người khác?

Nghĩ vậy, Lý Đông liền nhìn Đào Yển đang đi phía trước: "Lão Đào, cậu có biết ngoài gia tộc cậu ra, còn có người Nhu Nhiên nào khác còn sống không?" Lão Đào nghe vậy, nhanh chóng suy nghĩ rồi từ từ lắc đầu: "Không còn nữa, chỉ có một nhà chúng tôi.

Nếu có, cha tôi không thể nào không nói cho tôi biết.

Hơn nữa, cậu cũng thấy rồi, nếu có người khác, cũng không cần đến các cậu.

Chương 321

Tộc Nhu Nhiên không thể để người ngoài bảo vệ bí mật này, nếu tôi đoán không sai, các cậu hẳn đã vào trong cánh cửa đồng, chỉ là tôi phát hiện hình như thiếu mất hai người." Nói rồi, gã lại nhìn trước, nhìn sau, quả thực thiếu mất hai người.

Lý Đông gật đầu: "Ngô Tà và Dương Tuyết Lỵ sau khi ra khỏi đó thì không biết đi đâu, lần này tôi chỉ vì tìm kiếm manh mối, mang theo hai người họ cũng không cần thiết." Nói rồi, tiếp tục đi về phía trước.

Anh cảm thấy đầu óc mình lúc này một mớ hỗn độn, đủ loại thứ đều quấn vào nhau.

Về bí mật của tộc Nhu Nhiên, có lẽ không phải là thần thú Liệt Hạo, nhưng chuyện này Lão Mã cũng biết, tuy Lão Mã là chuyên gia nghiên cứu Nhu Nhiên hiếm có trong nước, nhưng ông ấy đã biết, chưa chắc người khác không biết.

Nhưng, có lẽ những người biết đó đều sẽ cho rằng thần thú là do người ta bịa ra, hoàn toàn không đáng tin.

Nhưng tâm lý may mắn như vậy không thể khiến tộc Nhu Nhiên vì thế mà bảo vệ mấy ngàn năm được, hẳn là có lý do khác.

Về phần đó là gì, Lý Đông bây giờ thật sự không biết, phỏng đoán của anh chỉ là người dưới lòng đất đã biến mất.

Tiếp tục đi xuống, cũng không hiểu được.

Tiếp tục đi về phía trước, đi khoảng nửa tiếng sau, mọi người cuối cùng cũng vào được một không gian, nhưng vừa mới vào, đã thấy mấy xác chết, Trương Linh đứng bên cạnh xác chết đó, ngẩn người.

Thấy vậy, Lý Đông cũng tăng tốc bước chân, đi nhanh đến bên cạnh Trương Linh, cúi đầu nhìn xác chết đó: "Quần áo người này mặc có chút giống Lão Mã?

Bộ Trung Sơn, không phải là Lão Mã chứ?" Bàn Tử có chút sốt ruột, vừa nói ra đã cảm thấy lạnh gáy.

"Không thể nào." Trương Linh lạnh lùng nói: "Lão Mã đã được chúng tôi mang ra khỏi mộ cổ, tìm một nơi chôn cất rồi, không thể xuất hiện ở đây.

Hơn nữa, cậu nhìn kỹ xem, đúng là bộ Trung Sơn không sai, nhưng quần áo mặc bên trong, là quân phục của người Nhật." "Người Nhật?" Lý Đông kinh ngạc, sau đó liền cúi đầu, nhìn kỹ quả nhiên đúng là quân phục của người Nhật: "Ở nơi hẻo lánh như thế này, sao lại có người Nhật xuất hiện, cũng quá kỳ lạ rồi." Nói rồi, Lý Đông lại nhìn xung quanh, có những xác chết khác, nhưng xem ra đều mặc quần áo của người Nhật: "Những người Nhật này vào bằng cách nào, vừa rồi khi chúng tôi vào từ cửa mộ đó không hề phát hiện bất kỳ dấu vết nào của người Nhật." Nói rồi, anh bắt đầu có chút hối hận vì lúc nãy nói chuyện với người phụ nữ đó, đã không hỏi rõ ràng chuyện ở đây, nếu để cô ta dẫn đi tiếp, không chừng mọi chuyện đã rõ ràng rồi.

Chỉ là, bây giờ trong mộ thất đều là xác chết của người Nhật, kỳ lạ là không có một người Trung Quốc nào, cũng quá kỳ lạ.

"Trước đây, khi người Nhật vào mộ cổ, họ luôn thích mang theo một người Trung Quốc quen thuộc địa hình, dẫn họ vào mộ cổ.

Và khi có sự cố bất ngờ thì để người Trung Quốc che chắn, nhưng nhìn xem, nơi này hẻo lánh như vậy, không có người địa phương biết địa hình dẫn đường là không thể, nhưng tại sao chết đều là những người Nhật này?

Càng kỳ lạ hơn, còn có một tên quỷ Nhật mặc bộ Trung Sơn." Lý

Đông nói, rồi lại nghĩ: "Không phải là những tên quỷ này đột nhiên phát hiện những thứ đó không tấn công người Trung Quốc, cho nên mới muốn mặc quần áo của người Trung Quốc, nhưng không ngờ lại chết?" Trương Linh nghe vậy, gật gật đầu: "Cũng không phải là không có khả năng." Nói rồi, mấy người bắt đầu tiếp tục quan sát toàn bộ ngôi mộ.

Mộ thất vẫn rộng rãi như cũ, như thể đã chuẩn bị đủ không gian cho thứ gì đó thi triển.

Nhìn từ kết cấu ở đây, hẳn chỉ là một nhĩ thất của mộ Khả hãn.

Trên mặt đất bày một số đồ tùy táng, bây giờ trông có vẻ đã vỡ nát phần lớn, hẳn là đã bị hư hại trong trận chiến trước đó.

Nhưng Lý Đông quan sát, cảm thấy thời gian những thứ này bị phá hoại không lâu, có lẽ là do đám người Nhật đó gây ra khi vào.

Nếu đã vậy, có thể khẳng định lúc đó vị tướng quân Mông Cổ kia không dừng lại ở đây, cũng không thể từ trên đó vào đây được.

Nhưng người Nhật thông minh hơn nhiều, người phụ nữ đó hẳn là thấy địch đông ta ít nên không xuất hiện ngay lập tức, mà chờ đợi thời cơ.

Bàn Tử và Đại Kim Nha vào xong, thấy bên trong có nhiều đồ tốt như vậy, mang tâm lý may mắn bắt đầu tìm kiếm những món còn nguyên vẹn có thể mang ra ngoài, nhưng tìm một vòng, đều là đồ vỡ nát, mang ra ngoài chắc chắn cũng không bán được giá tốt.

"Mấy thằng Nhật lùn này đúng là ác thật!

Chẳng để lại cho Bàn gia cái gì cả, chẳng phải là đi một chuyến công cốc sao!" Bàn Tử vừa mở miệng, liền thấy Lý Đông dùng một ánh mắt kỳ lạ nhìn mình, vội vàng im bặt, ngoan ngoãn đi theo sau Trương Linh.

“Bàn Tử, cậu nói xem, nếu chúng ta mang những thứ này ra khỏi đây, vậy chúng ta có khác gì đám cường đạo đó, nếu tất cả mọi chuyện đều đã được định sẵn, vậy chúng ta không thể nhắm vào những thứ này được.

Đó chẳng phải là tự đào mồ chôn mình sao, tuy bây giờ trông chúng ta quả thực có chút giống hậu duệ đang tìm kiếm, nhưng dù sao sứ mệnh của chúng ta là ở đó, những thứ này thiếu rồi, nếu chúng ta ra ngoài, phải tìm cách, tìm lại những thứ đã mất trong mộ cổ Nhu Nhiên bao năm qua.” Lý Đông làm việc luôn nghiêm túc, bây giờ những manh mối này đều đang báo hiệu phương hướng tương lai, phải ngoan ngoãn đi theo phương hướng của tổ tiên.

Lúc này, Hồ Bát Nhất đột nhiên nghĩ ra điều gì đó.

Anh đột nhiên ngẩng đầu nhìn Trương Linh: “Khoan đã, đừng quên, Tiểu Ca nhà họ Trương đời đời kiếp kiếp bảo vệ bí mật của cánh cửa đồng, có khả năng nào Tiểu Ca cũng là hậu duệ của tộc Nhu Nhiên không.

Đúng lúc này, cuồng phong vừa mới yên tĩnh lại bắt đầu thổi.

Nghe vậy, Lý Đông lập tức bừng tỉnh ngộ, trực giác mách bảo điều này rất có lý, khóe miệng nhếch lên, khuôn mặt vốn đang nghiêm nghị cuối cùng cũng xuất hiện một chút nụ cười: “Nếu như vậy thì rõ ràng rồi, có lẽ vì nhà họ Đào không biết, nhà họ Trương cũng không biết sự tồn tại của nhà họ Đào, cho nên mới gây ra nhiều bí ẩn như vậy, không chừng cả hai đều không biết, còn có một gia tộc khác tồn tại.” “Lý lão bản, ngài đừng đùa nữa.

Cậu Trương kia cũng là người bảo vệ bí mật của tộc Nhu Nhiên thì không chắc, nhưng nếu còn có một gia tộc khác, thì có chút vô lý rồi.

Nếu thật sự như vậy, sự xuất hiện của chúng tôi có ý nghĩa gì, tại

sao lại phải lôi chúng tôi vào, quá không đúng.

Cho nên, tôi nghĩ ngài đừng có nghĩ viển vông." Đào Yển cười khẩy một tiếng, nói.

Cũng phải, nếu thật sự như vậy, vậy thì tộc Nhu Nhiên cũng không cần phải tìm mọi cách để mấy người không liên quan xuất hiện.

"Tôi thấy thế này, chúng ta cứ tiếp tục đi xuống cũng không có điểm dừng.

Chuyện gì xảy ra tôi cũng đã rõ rồi, chúng ta là người bảo vệ bí mật của tộc Nhu Nhiên, tiếp tục đi xuống xem cũng chỉ là những thứ này mà thôi.

Sự thật đã tìm ra rồi, chúng ta mau ra ngoài đi." Thấy ở đây chẳng có gì, Bàn Tử cũng không muốn tiếp tục đi xuống.

Dù sao cũng chẳng được gì.

"Nếu không có một dân tộc khác, chẳng lẽ cậu không biết còn có dân tộc dưới lòng đất mà chúng ta không biết sao?

Nếu thật sự tồn tại, vậy chúng ta chính là người đầu tiên phát hiện ra đấy." Lý Đông cố gắng dùng những thứ hư vô mờ mịt, không có căn cứ để dụ dỗ Bàn Tử, nhưng dường như không có tác dụng, gã đó hoàn toàn không quan tâm.

"Bức họa này, tôi đã thấy." Lúc này, Trương Linh đột nhiên dừng lại trước một bức họa, trên đó vẽ một dãy núi.

Mấy người nghe vậy, liền đi tới: "Đây, là một nơi nào đó trong nước chúng ta sao?

Nhưng trông không giống nơi mà tộc Nhu Nhiên từng đặt chân đến." Lúc này, Đào Yển cũng đi tới: "Cha tôi nói với tôi, bí mật của

tộc Nhu Nhiên thực ra lúc đó mấy nước xung quanh cũng biết.

Chương 322

Lúc đó tộc Nhu Nhiên có một vị tiên tri, có thể dự đoán được chuyện của tộc Nhu Nhiên mấy ngàn năm sau.

Cha tôi có một bản đồ, nơi xa nhất trên bản đồ đó là phía nam Thiên triều, đều là một số mộ cổ.

Những mộ cổ đó quả thực không liên quan đến tộc Nhu Nhiên, sở dĩ xuất hiện trên bức họa này, có khả năng là vì sau khi tộc Nhu Nhiên diệt vong, có người đã vào mộ cổ Nhu Nhiên, và lấy đi những thứ đó.

Không chừng, là những thứ rất quan trọng." "Cũng có nghĩa là, vị tiên tri đó cũng biết chúng ta sẽ đến đây, cho nên mới để người lúc đó vẽ những bức họa này lên vách tường, để nói cho chúng ta biết ở đây có những gì.

Bảo chúng ta đi, trả những thứ đó về chủ cũ?" Lý Đông vừa nói xong, thấy Đào Yển gật gật đầu.

"Đúng vậy, cha tôi nói với tôi lúc đó sở dĩ có tiên tri xuất hiện, đều là vì năng lực của Liệt Hạo.

Có Liệt Hạo bảo hộ, mới khiến cho tiên tri được sinh ra ở Nhu Nhiên." Tiếp tục tìm kiếm, thật sự không biết có thể có kết quả không.

Nhìn tình hình hiện tại, thật sự không có khả năng đi đến đó, hơn nữa, không biết những thứ đó có thật không.

Lý Đông nói, rồi lại đột nhiên nhớ lại câu nói vừa rồi của Tiểu Ca: "Đúng rồi Tiểu Ca, vừa rồi cậu không phải cũng nói đã thấy bức họa này sao?

Cậu thấy ở đâu?" "Tôi đã đến đó, nếu tôi nhớ không lầm, đó hẳn

là một ngôi mộ cổ của triều Nguyên." Mắt Trương Linh vẫn nhìn chằm chằm vào bức họa đó, trong đầu từ từ gom lại những ký ức rời rạc.

"Thật sao?" Lý Đông lập tức kinh ngạc, có chút không dám tin: "Vậy có phải là mộ cổ của vị đại tướng quân triều Nguyên đã vào đây lúc đó không?

Vị tướng quân đã mang đi tất cả bảo vật ở đây, và cả món đồ đồng Liệt Hạo đó?" Trương Linh có chút khó xử lắc đầu: "Tôi chỉ biết tôi đã đến nơi đó, còn có phải là mộ của vị tướng quân đã vào đây trước đó không, tôi không rõ.

Muốn biết, phải tự mình đi một chuyến." "Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta mau đi thôi!

Theo tôi thấy, trong mộ của vị tướng quân đó chắc chắn có không ít đồ tốt, đều có thể tìm thấy, thực lực chắc chắn không thể xem thường." Vừa nghe vậy, Bàn Tử có chút hưng phấn.

Ở đây chẳng có gì, không có hứng thú, Đại Kim Nha ở một bên cười, cũng không nói gì.

Nhưng ý tứ chắc chắn cũng tương tự.

Lý Đông tuy biết hai người này nghĩ gì, nhưng không có cách nào, bây giờ tiếp tục ở lại đây chắc chắn cũng không làm rõ được.

Hơn nữa, làm rõ rồi, sự thật cũng sẽ không thay đổi, người bảo vệ Nhu Nhiên không sai.

Sau khi ra khỏi mộ cổ, mọi người ấn cánh cửa đá xuống, nhưng lúc này chuyện kỳ lạ đã xảy ra.

Bức họa trên cửa đã thay đổi, là cảnh một đám người Nhật tiến vào mộ cổ, ngay cả xác chết sau khi vào cũng được vẽ rõ ràng.

“Mẹ kiếp, chuyện gì thế này!

Cũng quá đáng sợ rồi!” Bàn Tử sợ hãi kinh hô.

“Nếu Đào Yển nói không sai, vị tiên tri đó hẳn đã sớm dự liệu được mỗi một đợt người tiến vào ngôi mộ cổ này.

Trên cánh cửa này chắc chắn có cơ quan đang chuyển động, không chừng cánh cửa chúng ta thấy không phải là cánh cửa chúng ta thấy lúc mới vào.” “Có khả năng.” Hồ Bát Nhất gật đầu: “Hơn nữa, từ đó có thể thấy vị tiên tri lúc đó lợi hại đến mức nào.

Lúc chúng ta vào, nhìn thấy bức họa Lão Mã, năng lực của vị tiên tri đó có thể cần đến chuyện của mấy ngàn năm sau.” Bức họa này, vừa xuất hiện đã cho người ta một cảm giác không hiểu nhưng thấy rất lợi hại.

Lý Đông gật đầu: “Bàn Tử, lát nữa dùng thuốc nổ cho nổ cửa hang bên ngoài đi, tốt nhất là không còn ai có thể vào đây nữa.” “Trên núi tuyết dày đặc, thuốc nổ nhất định sẽ gây ra tuyết lở, lúc đó chúng ta ai cũng đừng hòng ra khỏi đây.” Đào Yển nói xong, quay đầu nhìn cửa mộ: “Nơi này tuy hẻo lánh, nhưng lại không đủ bí mật, tuy xã hội hiện nay ít có trộm mộ, nhưng số người vào đây nhiều vô số kể, nếu thật sự muốn nơi này không bị phá hoại, chỉ có thể che giấu những bức họa này.” Nghe vậy, Lý Đông liền đồng ý gật đầu, nhưng lại cảm thấy có chút bất lực: “Bức họa là ngôn ngữ của tiên tri, bên trong có cơ quan, hủy một bức, có bức khác!

Hủy họa không có tác dụng, cách tốt nhất là làm cho mọi thứ biến mất.” Nói rồi, Lý Đông liền quay đầu nhìn mấy người sau lưng: “Không có cách nào sao?” “Đông ca, anh quá đề cao chúng tôi rồi.

Lần này là một cơn lốc xoáy, mắt bão giống như Quỷ Động trong núi, sức gió dần dần tăng cường, mặt bị cát trong gió quất vào đau rát.

Đó là đại nghịch bất đạo.

Hơn nữa, nếu bây giờ không giấu nơi này đi, sau này sớm muộn gì cũng bị mấy nhà khảo cổ phát hiện, lúc đó bí mật của tộc Nhu Nhiên tuyệt đối sẽ bị công bố ra ngoài.

Lúc đó, chúng ta muốn che đậy lại khó rồi.

Giống như một quả bom hẹn giờ vậy!" Hồ Bát Nhất lên tiếng, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Lý Đông tự nhiên biết đây là một quả bom hẹn giờ, đột nhiên có một cảm giác như có thứ gì đó đè lên vai, áp đến mức có chút thở không nổi.

Nhưng nghĩ lại, nhà họ Đào đời đời kiếp kiếp ngàn năm không phải cũng vậy sao, mình mới chỉ vừa bắt đầu.

"Theo tôi thấy, cứ lấy đồ lấp cửa hang lại, nơi này hẻo lánh như vậy, ai mà đến.

Chỉ cần lấp lại, lúc quay về phá hủy luôn con đường, tự nhiên sẽ không có ai đi vào đây." Bàn Tử là người thẳng thắn, cách của cậu ta cũng trực tiếp có chút bạo lực.

"Cách này không tồi!" Lý Đông lập tức vui vẻ ra mặt, nói rồi gật gật đầu: "Vậy chúng ta nhanh lên, nhân lúc trời chưa tối phong lại nơi này." Nói xong, mấy người liền mặc quần áo vào, bắt đầu bận rộn dùng đá lấp đầy hang động, từng chút một phong kín cửa hang.

Cũng vì đông người sức mạnh lớn, chỉ dùng chưa đến hai tiếng đồng hồ cửa hang đã bị phong kín.

Bên ngoài gió lớn gào thét, trong hang động, mắt của những xác chết kia lại từ từ mở ra.

Thấy cũng gần xong, mọi người mang theo trang bị rời đi.

Lý Đông và cả nhóm trực tiếp đi thâu đêm, dùng hai ngày thời gian cuối cùng cũng đến được ngôi chùa, sau khi nghỉ ngơi ngắn ngủi trong chùa, lại lần nữa lái xe lên đường, trở về kinh đô.

Lý Đông ở lại khách sạn lúc rời đi, nằm trên giường, trong đầu tràn ngập những lời người phụ nữ trong mộ huyệt nói với mình.

Một mình ở một nơi hơn một ngàn năm, anh liền cảm thấy trong lòng tràn đầy áp lực.

Con Liệt Hạo bằng đồng trong tay cũng không còn phát ra âm thanh, yên tĩnh nằm trong tay, há miệng, như thể lúc nào cũng chuẩn bị ăn thịt một người.

Tộc Nhu Nhiên là dân tộc du mục trên thảo nguyên, thực ra không nên xuất hiện cảnh tế tự, nhưng Lý Đông nghĩ, lại cảm thấy không đúng.

Chương 323

Vì lúc đó nhìn những lời tự thuật trên bức họa, lại cảm thấy là tế tự.

Thứ tế tự không giống nhau, như một số dân tộc thiểu số tế tự đều là một số yêu tinh, hoặc một số thứ căn bản không tồn tại, hoặc những người có ngoại hình khiếm khuyết.

Nhưng, tộc Nhu Nhiên tế tự lại là thần thú.

Thần thú đó có khả năng đã thực sự xuất hiện một ngàn năm trước.

Nhưng, một ngàn năm trước nếu thật sự có thần thú tồn tại, vậy chắc chắn là chuyện chấn động thế giới, không thể nào chỉ có người Nhu Nhiên biết.

Hoặc là, như Trương Linh nói, tộc Nhu Nhiên từng vào cửa đồng, và lúc ở cửa đồng đã mang Liệt Hạo ra ngoài, đạt được quan hệ khế ước.

Chỉ là, tộc Nhu Nhiên đột nhiên biến mất, ngay sau đó Liệt Hạo cũng biến mất không dấu vết, không phải quá kỳ lạ sao?

Nếu Liệt Hạo là thần thú, tộc Nhu Nhiên chắc chắn không thể che giấu được bí mật này.

Chẳng lẽ, dân tộc này mang theo Liệt Hạo cùng nhau biến mất?

Lý Đông không hiểu, ngồi dậy thở dài một hơi.

Đặt món đồ đồng trong tay lên bàn bên cạnh, vào phòng tắm tắm rửa thoải mái.

Sau khi tắm xong, anh nhìn mình trong gương, nhìn hoa văn rõ ràng

trên bụng, bây giờ nhìn hoa văn này quả thực có chút giống với con Liệt Hạo đó.

Khác với lần đầu tiên nhìn, bây giờ nhìn chỉ cảm thấy nội tâm nặng trĩu.

Nhìn thời gian, đã cách lúc xuất phát năm ngày.

Tối hôm đó, Lý Đông ngồi máy bay về quê, đẩy cửa vào nhà, Lý Đông sững sờ.

Chỉ thấy trong nhà không biết từ lúc nào đã bị người ta bày đầy đủ các loại đồ cổ, đồ sứ, đồ ngọc, trang sức vàng bạc.

Anh sững sờ ở cửa một lát, sau khi phản ứng lại vội vàng lấy điện thoại gọi cho Bàn Tử.

"Bàn Tử, nhanh lên, gửi cho tôi ảnh những món đồ cậu và Đại Kim Nha bán đấu giá ở khách sạn Tân Nguyệt lúc đó, nhanh lên!" Chưa nói xong, Lý Đông nghe thấy Bàn Tử đột nhiên kêu la một tiếng: "Đông ca, đừng nói nữa.

Đồ của tôi bị trả lại hết rồi!

Đồ của tôi đều được làm từ phân của một loại động vật nào đó, đều là đồ giả!

Mang về nhà xong đều bốc mùi thối.

Đại Kim Nha và tôi vừa mới trả lại số tiền đó, bây giờ hai chúng tôi đều trắng tay rồi!" Lý Đông nghe xong, kinh ngạc: "Tôi chuyển tiền cho hai người, bây giờ, ngay lập tức!

Ngồi máy bay đến chỗ tôi, tôi gửi vị trí cho." Nói xong, liền vội vàng cúp máy, dùng điện thoại chuyển cho Bàn Tử hai mươi nghìn tệ, sau đó lại gửi vị trí nhà mình đi.

Hoàn thành một loạt động tác, Lý Đông lại lần nữa ngẩng đầu

nhìn những thứ trong nhà.

Nhưng sau khi nhìn một vòng, anh phát hiện không hề thấy những món đồ mà Bàn Tử và Đại Kim Nha lúc đó lấy ra từ trong mộ, ngược lại đều là những thứ tinh xảo hơn.

Chỉ là, tại sao những thứ này lại đột nhiên xuất hiện trong nhà anh?

Lý Đông, trực tiếp xuống lầu đến ban quản lý, nói với ban quản lý nhà mình có người vào, giải thích lúc đó nhà không mất đồ, ngược lại còn nhiều đồ hơn.

Ông chú bảo vệ của ban quản lý đó, với vẻ mặt không vui mắng Lý Đông ra ngoài, nói Lý Đông rảnh rỗi không có việc gì làm, được của hời còn ra vẻ.

Lý Đông cạn lời, nhưng nhìn ông chú đó thật sự không chịu cho xem camera giám sát.

Về nhà trong sự bất lực, vừa bước vào cửa đã thấy cả một căn phòng đầy bảo vật đang chờ.

Lý Đông lại gọi cho Đào Yển, dù sao cũng là truyền nhân của tộc Nhu Nhiên, không chừng sẽ biết gì đó.

Nói rồi, Lý Đông gọi điện cho Đào Yển, hỏi han một hồi nhưng Đào Yển cũng chẳng biết gì cả, còn bảo Lý Đông từ hôm nay trở đi đừng bao giờ gọi cho anh ta nữa, trách nhiệm của nhà họ Đào đã kết thúc.

Anh ta bảo Lý Đông sau này hãy sống một cuộc sống tốt đẹp, tuyệt đối sẽ không nhắc lại bất cứ chuyện gì liên quan đến Nhu Nhiên.

Tối hôm đó, Bàn Tử và Đại Kim Nha đến, khi nhìn thấy cả căn phòng đầy bảo vật của Lý Đông, kinh ngạc đến mức cằm cũng sắp rớt xuống đất: "Trời ạ, Lý Đông, không nhìn ra nha, tôi thấy lần nào

cậu ra khỏi mộ cũng đâu có lấy thứ gì, sao trong nhà lại có nhiều đồ tốt thế này!" Lý Đông cạn lời: "Tôi cũng không biết tại sao những thứ này lại xuất hiện trong nhà tôi, hai người xem kỹ đi, trong số này có món nào giống với thứ hai người đã đấu giá ở khách sạn Tân Nguyệt không.

Tôi xem qua một lượt rồi, hình như không có món nào giống cả." "Không biết tại sao lại ở nhà cậu ư?...

Cậu nhẹ nhàng thực hiện được giấc mơ lớn nhất đời Bàn gia tôi rồi đấy." Bàn Tử nói xong liền cùng Đại Kim Nha bắt đầu đi loanh quanh trong phòng Lý Đông.

Căn phòng không lớn, đáng thương là ngay cả phòng ngủ cũng chất đầy đủ loại cổ vật, trông chúng đều rất sạch sẽ, hoàn toàn không giống như vừa lấy ra từ lăng mộ, mà giống như được bảo quản trong tay một người sưu tầm cá nhân.

Tất cả đều vô cùng hoàn hảo.

Nếu đem ra ngoài bán, có khi chớp mắt đã trở thành người giàu nhất thế giới.

Chỉ riêng một món đồ đồng nhỏ nhất cũng có thể bán được mấy chục triệu, mà bây giờ nhìn xem, trong phòng cũng phải có đến mấy nghìn món. "Lý Đông, toàn là đồ tốt cả, còn tốt hơn nhiều so với những món mà tôi và Đại Kim Nha đấu giá ở khách sạn Tân Nguyệt.

Theo tôi thấy, những thứ này đều là đồ trong tay người sưu tầm, ai mà lại không có não, đem tặng hết cho cậu thế này?" Bàn Tử vừa nói, vừa nghiêng đầu nhìn Đại Kim Nha, chỉ thấy ông ta đang chăm chú xem một chiếc bình sứ.

Đồ sứ này đáng lẽ là đồ từ thời Đường đến thời Thanh, những món đồ sứ này đặt ở thời hiện đại cũng là vô giá, chỉ là hoa văn trên

đó trông có vẻ giống với tranh vẽ của người Nhu Nhiên hơn. "Thứ này, không phải đồ của người Nhu Nhiên, nhưng nét vẽ lại có phần tương tự với những gì tôi thấy trong cổ mộ lần trước." Đại Kim Nha vừa nói, vừa xem xét những chiếc bình sứ khác, càng xem càng cảm thấy giống.

Những đường nét miêu tả trên đó cũng sống động như thật.

Chương 324

Thấy Đại Kim Nha xem đến nhập thần, Lý Đông cũng vội vàng bước tới.

Anh cầm chiếc bình sứ lên xem xét một hồi, lập tức cảm thấy đúng là có chút không ổn: "Nhìn xem, những bức vẽ này dường như không miêu tả những sự việc đã xảy ra, mà giống như..." "Giống như lời tiên tri!" Đại Kim Nha kinh ngạc thốt lên, rồi quay người đưa chiếc bình sứ trong tay cho Lý Đông: "Mau nhìn đi, đây không phải là bảy người chúng ta sao, là cảnh tượng ở Mông Cổ lần trước đó." Nghe vậy, Lý Đông vội vàng cầm lấy chiếc bình sứ từ tay Đại Kim Nha, chỉ thấy trên đó vẽ bảy người màu xanh lam, tuy không lớn nhưng đặc điểm rất rõ ràng, trước mặt họ là một người phụ nữ mặc váy dài.

Xung quanh vẽ một vài chiếc bình, lọ nhỏ, quả thực giống hệt như cảnh tượng trong cổ mộ lúc đó!

Cảm giác kỳ quái lại một lần nữa ùa đến: "Những thứ này, đúng là của tộc Nhu Nhiên không sai, những hình ảnh trên bình sứ càng giống như những lời tiên tri.

Những thứ này, không chừng là để cho tôi manh mối đi tiếp." Nói đến đây, Lý Đông nhớ lại câu nói của Muộn Du Bình lúc đó, đi đến ngôi mộ Mông Cổ thời Nguyên ở phương nam kia. "Bàn Tử, lấy điện thoại cho tôi." Bàn Tử nghe vậy, nhìn quanh một vòng, vội vàng lấy điện thoại cho Lý Đông: "Cậu định gọi cho ai thế?" "Gọi cho Tiểu Ca chứ ai." Lý Đông vừa nói xong, chính mình cũng ngẩn ra: "Đúng rồi...

Tiểu Ca làm gì có điện thoại..." Nói xong, anh tỏ vẻ bất lực. "Cậu đừng vội, chúng ta cứ lấy một cuốn sổ ra, ghi lại hết những lời tiên tri

trên đó, phân tích kỹ thời gian, rồi hãy quyết định.

Không phải còn năm ngày nữa mới xuất phát sao?

Đến lúc đó Tiểu Ca chắc chắn sẽ xuất hiện." Đại Kim Nha nói rồi lấy từ trong lòng ra một cuốn sổ nhỏ.

Vừa mở ra, bên trong toàn là những con số đủ loại. "Ông ghi cái gì thế?" Lý Đông liếc nhìn rồi hỏi. "Toàn là bằng chứng tôi làm ăn thua lỗ đấy!

Cậu đừng hỏi, hỏi là lòng tôi lại đau." Chỉ thấy ông ta vẻ mặt đau khổ, Đại Kim Nha là kẻ vắt cổ chày ra nước, lần này lỗ nhiều tiền như vậy, chẳng phải là tim đang rỉ máu sao?

Lý Đông thấy vậy, cười khẽ một tiếng rồi lại lấy cuốn sổ, cũng bắt đầu ghi chép.

Đồ sứ quá nhiều, muốn nghiên cứu hết những thứ này cũng phải tốn một khoảng thời gian.

Bàn Tử không làm được những việc tỉ mỉ như vậy, đành ngoan ngoãn ra ngoài chỗ thu mua phế liệu kiếm không ít thùng giấy, đem những thứ đã ghi chép xong cất hết vào thùng.

Mải mê làm việc, thời gian bất tri bất giác đã đến sáng ngày hôm sau.

Mấy người mệt mỏi đến mức nằm la liệt trên sàn, Bàn Tử ngáy vang trời.

Bình thường tai Lý Đông rất thính, tiếng động nhỏ cũng nghe rõ mồn một, nhưng lúc này lại ngủ say như chết.

Việc động não này thật sự còn mệt hơn cả lao động chân tay, mấy người ngủ một mạch đến chiều, bị một cuộc điện thoại bàn làm cho tỉnh giấc.

Lý Đông lơ mơ đứng dậy, cầm điện thoại lên xem, là một số lạ, nhưng anh vẫn bắt máy: "A lô?" "Những món đồ đó, đã xem hết chưa?" Một giọng đàn ông xa lạ vang lên.

Những món đồ đó?

Chẳng lẽ là những món cổ vật trong phòng này sao? "Anh là ai?" Lúc này, Lý Đông mới tỉnh táo hẳn.

Ánh mắt anh đột nhiên trở nên nghiêm túc, chỉ vì vừa mới ngủ dậy nên giọng nói có chút khàn. "Tôi là ai không quan trọng, tôi chỉ biết tiếp theo anh nhất định sẽ dùng đến những thứ này.

Anh đã nhận rồi thì được." Người đàn ông nói xong liền cúp máy, Lý Đông vội vàng hét lên mấy tiếng nhưng chỉ nghe thấy tiếng tút tút của điện thoại.

Anh tức giận ném điện thoại lên sofa, đầu óc trống rỗng.

Tiếng của Lý Đông làm Đại Kim Nha và Bàn Tử tỉnh giấc, rồi ngơ ngác nhìn Lý Đông đang đứng giữa phòng tức giận: "Sáng sớm ai gọi cho cậu thế?

Làm cậu tức đến vậy?" "Chắc là người đã gửi những thứ này đến, tôi chưa kịp hỏi gì thì ông ta đã cúp máy!" Lý Đông cau mày, vẻ mặt cạn lời: "Đã chiều rồi, thu dọn đi, rửa mặt rồi ra ngoài ăn cơm, còn lại về làm sau." Nói thì nói vậy, nhưng ba người họ lại uống say bí tỉ ở một quán nhỏ, mãi tối mới về, lơ mơ ngủ thêm một đêm nữa.

Sáng hôm sau, Lý Đông gọi đồ ăn sáng mang đến, tự mình ăn xong rồi lại tiếp tục ghi chép.

Đồ ăn sáng đặt trên bàn, đợi hai người kia tỉnh dậy thì ăn.

Thời gian trôi qua từng chút một, nhưng nhìn thấy còn không ít bình sứ chưa ghi chép, anh bắt đầu sốt ruột.

Nếu muốn hoàn thành tất cả trước năm ngày, chỉ có ba người chắc chắn là không đủ.

Thế là Lý Đông gọi điện cho cả Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn đến.

Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn đang ở Tế Nam, gần đây nên đi máy bay, đến trưa là tới nơi.

Cả hai đều mang theo một chiếc túi màu đen, rất ăn ý mặc một bộ đồ đen, vừa đến cổng tiểu khu đã bị ông bảo vệ luôn cảnh giác mọi lúc mọi nơi chặn lại: "Này, hai người kia, đi đâu đấy?" "Bác ơi, cháu tìm người, là bạn của cháu!" Hồ Bát Nhất trông hiền lành, cười toe toét tiến lên, nói với ông bảo vệ.

Nhưng ông bảo vệ không phải người dễ lừa, nhìn Hồ Bát Nhất tuổi không còn trẻ mà cười nhăn nhở như vậy, càng đẩy ông ra: "Theo tôi thấy, hai người là người không rõ lai lịch!

Nếu thật sự tìm bạn thì gọi điện cho bạn đi!" "Vâng, vâng." Hồ Bát Nhất nghe vậy, vội vàng lấy điện thoại ra, một lát sau Lý Đông xuống, vì vội nên cũng không giải thích với ông bảo vệ, vội vàng đưa hai người về.

Trên đường, anh kể tóm tắt lại những chuyện xảy ra trong hai ngày qua, sau khi vào nhà, hai người họ cùng Đại Kim Nha ăn chút gì đó rồi cả nhóm bắt đầu bận rộn.

May mà đông người sức mạnh lớn, đến trưa ngày hôm sau thì gần như đã xong việc.

Lý Đông ăn cơm xong ngồi trên sofa xem cuốn sổ ghi chép trong tay, càng xem càng cảm thấy lợi hại: "Trên này đều là những lời tiên tri, nhưng lại không có lời nào nói hậu duệ của tôi nên dừng lại vào lúc nào." "Những lời tiên tri này đều tồn tại trong cổ mộ, cậu không

thấy kỳ lạ sao?

Trong những lời tiên tri này đều là những chuyện chúng ta sắp phải đối mặt, còn chuyện trước đó thì không có.

Xem ra, có người đã sớm chuẩn bị những thứ này, đợi cậu xuất hiện rồi mới lấy ra." Hồ Bát Nhất ngồi bên cạnh Lý Đông, liếc nhìn rồi nói: "Nhanh lên đi, bây giờ tôi không vội chuyện này, nơi chúng ta sắp đến là một thời Nguyên, một thời Nguyên trước nay đều rất khó đối phó, mau chuẩn bị trang bị đi đã." "Này Lý Đông, cậu định để những thứ này ở đâu?

Chương 325

Cậu cứ đi ra ngoài suốt, nhỡ nhà có trộm vào thì chẳng phải là cho người khác cơ hội phát tài à.

Theo tôi, cứ gửi những thứ này đến chỗ Bàn gia, tầng hầm của tôi có hệ số an toàn rất cao đấy." Thấy Bàn Tử nói nhảm một cách nghiêm túc, Lý Đông cũng cảm thấy có lý.

Những thứ này đều có ý nghĩa trọng đại, tuy tiểu khu này có một ông bảo vệ rất lợi hại, nhưng công nghệ hiện nay không có cách nào ngăn chặn hết được trộm cắp. "Những thứ này, tôi phải nghiên cứu kỹ.

Những gì tôi ghi chép bây giờ cũng chỉ là giải mã đơn giản trên bề mặt chữ nghĩa, tốt nhất là nên để những thứ này ở nơi tôi có thể xem bất cứ lúc nào.

Tầng hầm ở kinh đô quá nhỏ, mấy người chúng ta chen vào còn không lọt." Lý Đông nói rồi nghĩ: "Bây giờ trong tay tôi cũng có chút tiền, có thể mua thẳng một cái tầng hầm, thế này đi, sắp chiều rồi, chúng ta ra ngoài dạo một vòng xem có tầng hầm hay cửa hàng nào thích hợp không." Bàn Tử nghe vậy, đành bất lực, những thứ này để ở đó, không bán lấy tiền thì cũng có thể ngắm cho sướng.

Nhưng không còn cách nào khác, Lý Đông đã nói vậy, chỉ có thể ngoan ngoãn đi cùng.

Nhưng Đại Kim Nha và Vương Khải Toàn hai người sống chết cũng không chịu đi cùng, tuyên bố muốn ở lại bồi dưỡng tình cảm với những món đồ này.

Thấy Lý Đông đồng ý, Bàn Tử liền ném cho hai người ánh mắt ghen tị.

Sau đó đi cùng Lý Đông ra ngoài, dù sao cũng là dùng để chứa đồ, Lý Đông cũng không định tìm cửa hàng ở trung tâm thành phố, lái xe thẳng đến vùng ngoại ô, xem mấy cửa hàng tàm tạm, thấy xung quanh vắng người, liền mua luôn, tối hôm đó đã chuyển hết đồ đến đó.

Vì tốc độ quá nhanh, khó tránh khỏi khiến người bán nghi ngờ, nhưng nhìn thấy bộ dạng hung thần ác sát của Bàn Tử, chủ nhà cũng không dám hỏi.

Ngoan ngoãn cầm tiền rồi đi. "Lý Đông, mau thay khóa đi, lắp thêm camera giám sát.

Trước khi chúng ta trở về, dùng gạch men che cái cửa hầm lại, cái ông chủ nhà vừa rồi, tôi nhìn đã thấy không đáng tin, cứ có cảm giác gã đó sẽ nhân lúc chúng ta không có ở đây mà lấy trộm đồ." Bàn Tử nhìn mấy cái thùng, lòng lo lắng không yên, trong này toàn là tài sản kếch xù cả. "Đúng rồi, Ngô Tà biết chuyện này chưa, Hồ Bát Nhất gọi cho Ngô Tà đi, nếu có thể tìm được một người đáng tin cậy trông coi giúp chúng ta thì không cần lo nữa." Lý Đông nói, Hồ Bát Nhất cũng không do dự, lập tức gọi cho Ngô Tà.

Ngô Tà biết được tình hình bên này cũng vội vàng đến, thật sự còn dẫn theo một người, nghe nói là nhân viên trong cửa hàng của cậu ta.

Ngô Tà xem xét cửa hàng một lượt rồi cảm thấy đột nhiên bỏ ra một số tiền lớn mua một cửa hàng không dùng đến chắc chắn sẽ gây chú ý cho người khác: "Thế này đi, Phan Tử sau này sẽ ở đây, rồi trang trí lại nơi này cho ra dáng một chút, làm cho giống cửa hàng, còn bán gì thì mấy người quyết định.

Chỉ cần không để người khác vào tầng hầm là được." Phan Tử thân hình khỏe mạnh, nhưng lại có một gương mặt thư sinh, trông có vẻ nho nhã, giống như một trí thức. "Ừm, yên tâm đi.

Tôi bảo đảm sẽ không để bất kỳ ai nghi ngờ." Thấy người thông

minh như Ngô Tà cũng tin tưởng Phan Tử, Lý Đông càng không có gì để nói.

Tối hôm đó mấy người tìm một chỗ ăn uống, vì vui mừng cũng vì lòng nặng trĩu, mấy người uống hết bốn thùng bia, tối đến Lý Đông sắp xếp cho mấy người ở khách sạn, còn mình thì về nhà bắt đầu lên kế hoạch mua trang bị cho ngày mai.

Nhưng vừa về nhà chưa được bao lâu, đã nghe thấy một trận gõ cửa dồn dập.

Có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng thở hổn hển của người ngoài cửa, nghe như vừa chạy đến.

Nghĩ rằng có thể là Hồ Bát Nhất và mấy người kia, Lý Đông cũng không đề phòng, trực tiếp tiến lên mở cửa.

Nhưng sau khi mở cửa, Lý Đông sững sờ, chỉ thấy trước mặt là một người đàn ông mặc áo giáp cổ đại, mái tóc đen dài buộc hết lên, chỉ vì chạy quá nhanh nên có vẻ hơi rối. "Cương thi!" Khoảnh khắc tiếp theo, Lý Đông mới thực sự nhìn rõ bộ mặt của người đàn ông này, thịt trên mặt có chút thối rữa, có chỗ thậm chí lộ cả xương trắng, trong đôi mắt không có nhãn cầu, chỉ có hốc mắt trống rỗng, nhưng bộ áo giáp dày cộp kia lại khiến hắn trông vô cùng hung hãn. "Một con cương thi không tầm thường." Trong đầu Lý Đông thoáng qua một ý nghĩ, trong nháy mắt, chân phải của anh đã nhấc lên, đá một cước vào đầu con cương thi.

Nhưng con cương thi này sức mạnh vô cùng, cú đá của Lý Đông không hề làm nó nhúc nhích, ngược lại, gã này còn đưa bàn tay đen kịt ra, thuận thế muốn tóm lấy Lý Đông, đồng thời bước chân xông vào trong nhà.

Lý Đông thân thủ tương đối linh hoạt, một cú lộn người, lướt qua con cương thi, lăn ra ngoài cửa.

Con cương thi tóm hụt, dường như có chút tức giận, lại gầm lên một tiếng, muốn tóm lấy Lý Đông, tốc độ lần này nhanh hơn lần trước không biết bao nhiêu lần.

Lý Đông không kịp đề phòng, đột nhiên cảm thấy trên cánh tay truyền đến một cơn đau rát. "Mẹ kiếp!" Lý Đông chửi thầm trong lòng, nhưng vẫn lộn thêm một vòng nữa để kéo dài khoảng cách, cùng lúc đó, một khẩu súng giảm thanh xuất hiện trong tay anh, nhân cơ hội này, anh nhắm vào đầu con cương thi, liên tục bắn 5 phát.

Nhưng, trên người con cương thi có lớp áo giáp dày, độ cứng của cơ thể nó dường như vượt xa cương thi bình thường, vì vậy 5 phát súng dường như không có bất kỳ ảnh hưởng nào.

Gã này vẫn muốn tiến lên, Lý Đông thậm chí có thể cảm thấy con cương thi này dường như đang chảy nước miếng, có ý muốn ăn tươi nuốt sống anh?

May mắn là, bên ngoài lại có thêm mấy người, chính là Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất cũng nhìn thấy tình hình bên này.

Trong thành phố phồn hoa lại xuất hiện một con cương thi, thật sự khiến ông ta giật mình.

May mà mấy người này cũng rất nghĩa khí, mỗi người cầm vũ khí xông lên.

Con cương thi kia thấy Lý Đông đông người, thế là không dám tiến lên nữa, nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Sau khi đuổi được con cương thi đi, Lý Đông mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng lúc này, anh đột nhiên cảm thấy cánh tay truyền đến một cơn đau rát, thế là vén tay áo lên xem, phát hiện trên cánh tay quả nhiên có một vết thương dài.

Vết thương dài khoảng mười mấy centimet, chỗ vết thương một mảng tím đen, thậm chí máu chảy ra cũng biến thành màu đen. "Chết rồi, không lẽ trúng phải thi độc rồi chứ?" Hồ Bát Nhất nhìn thấy vết thương của Lý Đông, không khỏi kinh hãi. "Hả?

Đông ca, anh đừng dọa tôi!" Bàn Tử nghe chuyện, lập tức hoảng sợ! "Đông ca, anh là người toàn năng, trước đây bao nhiêu phen sóng gió đều vượt qua, bây giờ không thể vì chút chuyện nhỏ này mà lật thuyền trong mương được!" Lý Đông nhìn bộ dạng của tên này, tức đến bật cười: "Cái tên mập chết tiệt này, nghe cậu nói kìa, để người khác nghe thấy, còn tưởng tôi sắp chết đến nơi rồi!" "Hả?

Chương 326

Chẳng lẽ bây giờ anh không sao à?" Bàn Tử nghe xong lời này càng kinh ngạc hơn.

Tất cả mọi người có mặt ở đây, không ai là không biết sự lợi hại của thi độc! "Không sao!" Lý Đông vô cùng tự tin nói!

Anh lấy ra một lọ thuốc tiêu viêm! "Túc chủ, nâng cấp cho tôi thuốc tiêu viêm!" "【Đinh!

Thuốc tiêu viêm nâng cấp thành công, nhận được Siêu cấp tiêu viêm!】" Lý Đông rắc Siêu cấp tiêu viêm lên vết thương, chỉ cảm thấy một trận ngứa ran, sau đó vết thương trên tay lại bắt đầu lành lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Nhưng Lý Đông cảm thấy trong cơ thể mình dường như có thêm một thứ gì đó, chỉ là nhất thời không cảm thấy có gì không ổn.

Mọi người thấy vết thương trên tay Lý Đông đã lành, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. "Vừa rồi... vừa rồi gã kia, không lẽ là Tương Tây Thi Vương trong truyền thuyết sao?" Lúc này, Đại Kim Nha đột nhiên sờ cằm, nói. "Hả?

Lẽ nào ông lại quen biết một con cương thi?" Mọi người lập tức cảm thấy có chút tò mò, chuyển ánh mắt về phía Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha dưới ánh mắt nóng bỏng của mọi người, dường như có chút chột dạ.

Nhưng gã này vẫn nói ra những gì mình biết: "Tôi đối với con cương thi này, đương nhiên không hiểu biết nhiều!

Tôi chỉ nghe nói về chuyện của Tương Tây Thi Vương!

Tương truyền là một đại tướng quân thời Nguyên giết người vô

số, sau khi chết được chôn cất ở Bình Sơn, sau đó xảy ra thi biến, biến thành cương thi, thường xuyên chạy ra ngoài ăn thịt người!

Đương nhiên những điều này tôi cũng chỉ nghe người khác nói, tương truyền con cương thi này vô cùng lợi hại, từ miêu tả mà xem, giống hệt gã vừa rồi!" Mọi người nghe xong lời này, đều không khỏi kinh hãi.

Lý Đông càng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, bởi vì vừa rồi anh rõ ràng phát hiện, con cương thi kia tuyệt đối không giống như ngẫu nhiên xuất hiện ăn thịt người, mà là nhắm thẳng vào anh!

Hồ Bát Nhất lúc này lại đột nhiên ung dung: "Vậy sao?

Tôi cũng nghe nói về gã đó!

Tương truyền trong cơ thể gã đó, kết thành một viên tử kim nội đan!

Viên tử kim nội đan đó tương truyền có công hiệu vô cùng đặc biệt, đáng tiếc vừa rồi không bắt được con cương thi đó, nếu có thể bắt được, chúng ta đã phát tài lớn rồi!" Đại Kim Nha nghe xong, cũng có chút bị dọa, trừng mắt nhìn Hồ Bát Nhất hỏi: "Cậu nói thật đấy à?

Cậu có biết Tương Tây Thi Vương đó là thứ gì không, đó là một Thi vương, khi nó xuất hiện, tất cả thi thể trong quan tài gần đó đều phải quỳ lạy, cho nên mới gọi là Tương Tây Thi Vương!" Bàn Tử đột nhiên mắt sáng lên: "Những lời tiên tri trên mấy cái bình kia, chỉ dẫn chúng ta đến trạm tiếp theo, không phải là Tương Tây sao?

Có lẽ ngôi mộ cổ thời Nguyên mà chúng ta sắp đến lần này, cũng có liên quan đến con cương thi này?" "Hình như..." Mọi người đột nhiên đều gật đầu!

Nơi họ sắp đến, cũng là một ngôi mộ cổ thời Nguyên, cũng ở Tương Tây!

Vậy thì, tại sao con cương thi này lại đột nhiên xuất hiện ở đây?

Mọi người đột nhiên chuyển ánh mắt về phía Lý Đông! "Không liên quan đến tôi đâu!" Lý Đông xua tay!

Mặc dù bây giờ anh cũng cảm thấy trong cơ thể mình có gì đó không ổn, nhưng vẫn luôn cảm thấy, chuyện này chắc chắn không liên quan đến mình! "Được rồi, mọi người nghỉ ngơi cho tốt đi!" Lý Đông sau đó lại thản nhiên nói, "Bất kể thế nào, ngày mai chúng ta mua trang bị, trực tiếp xuất phát, mặc kệ nó là thứ gì, chúng ta cứ đi thăm dò xem sao là được!" Mọi người cũng đều gật đầu!

Chỉ là, vừa mới xảy ra chuyện như vậy, Hồ Bát Nhất mấy người đều lo lắng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thế là đều không rời đi, ở lại nhà Lý Đông cả một đêm.

Cả một đêm, may mắn không có chuyện gì xảy ra.

Bởi vì con cương thi kia xuất hiện quá kỳ quái, Lý Đông trong lòng đều canh cánh chuyện này, cho nên sáng sớm ngày thứ hai, anh đã ra chợ, mua một số trang bị cần thiết, sau đó trực tiếp xuất phát, mục tiêu lần này là Bình Sơn.

Xe đi đến một nơi còn cách Bình Sơn rất xa thì đã không còn đường nhựa nữa.

Cả nhóm mấy người, đành phải xuống xe đi bộ, cứ thế đi bộ về phía trước, nhưng nơi đi qua toàn là núi hoang đồng vắng.

Dù trên đường có thấy thôn làng, nhưng trong thôn cũng không một bóng người.

Chủ yếu là vì, bây giờ thành phố là nơi hấp dẫn hơn, ban đầu một số người trẻ rời quê hương lên thành phố mưu sinh, có lẽ sau khi những người trẻ đó ở thành phố có chút thành đạt, sẽ đón cha mẹ người thân lên thành phố, cho nên lâu dần những thôn làng như vậy,

cuối cùng sẽ trở nên không còn một ai.

Bởi vì không có người, cho nên những ngôi nhà còn lại về cơ bản cũng sập đổ gần hết, cơ bản không khác gì ngoài hoang dã, để tránh mưa, còn không bằng một hang động bình thường.

Lý Đông khi trời sắp tối, mới nhìn thấy phía trước có một tòa nhà tương đối hoàn chỉnh. "Nhìn kìa, tòa nhà đó trông có vẻ rất ổn, hình như có người bảo dưỡng, chúng ta qua đó xem thử, nơi đó có thể có người ở!" Bàn Tử chỉ vào tòa nhà tương đối hoàn chỉnh phía trước nói.

Hồ Bát Nhất lập tức vỗ vào đầu Bàn Tử: "Nơi đó không phải là nơi tốt đẹp gì đâu!

Nơi đó là một quán trọ cho người chết!

Tuy trông có vẻ hoàn chỉnh, nhưng tôi e là cậu không dám ở trong đó đâu!" Quán trọ cho người chết còn gọi là nghĩa trang, nếu giải thích đơn giản hơn một chút, thì có nghĩa là quán trọ của người chết.

Cũng là một số người đi xa quê mưu sinh, nếu chết ở bên ngoài, người thân cũng sẽ muốn đưa họ về quê hương.

Nhưng về quê hương, đó cũng không phải là một việc dễ dàng, muốn vận chuyển thi thể về, vô cùng phiền phức.

Chương 327

Những người gánh thi ở Tương Tây cũng chính vì nguyên nhân này mà phát triển.

Bão cát hoành hành, căn bản không có nơi nào để trốn. "Từ tình hình hiện tại mà xem, bây giờ mười dặm tám làng xung quanh đây đều hiếm thấy người sống, huống chi là người chết!

Theo lẽ thường, các thôn làng gần đây đều đã hoang tàn, càng không nói đến những nơi như vậy, cho nên nơi này hình như có vấn đề!" Hồ Bát Nhất tiếp tục giải thích!

Ngô Tà nhếch mép: "Nhưng, tình hình ở đây phức tạp quá, trong núi đâu đâu cũng là rắn độc côn trùng độc, nếu chúng ta ở bên ngoài, e là còn phiền phức hơn!" Lý Đông trước nay đều là nghệ cao gan lớn, chỉ về phía trước: "Mặc kệ ở đó có thứ gì, tóm lại bây giờ chúng ta khó khăn lắm mới tìm được một ngôi nhà hoàn chỉnh, trời cũng sắp tối rồi, hay là chúng ta ở đó tạm một đêm đi!" Cả nhóm, về cơ bản đều là những người kiếm sống trong các loại cổ mộ, mỗi người đều rất gan dạ.

Vừa rồi, Hồ Bát Nhất nói như vậy, cũng chỉ là nói vậy thôi.

Lý Đông vừa đề nghị như vậy, tất cả mọi người đều quyết định.

Sau khi đi vào tòa nhà đó, phát hiện quy mô của tòa nhà này cũng không nhỏ.

Tòa nhà này dường như không phải được xây dựng trực tiếp thành quán trọ, nơi này ban đầu hình như là một ngôi miếu nhỏ.

Chỉ là không biết vì nguyên nhân gì, ngôi miếu bị bỏ hoang, thế là biến thành một quán trọ.

Nhưng, nơi này được xây dựng vô cùng hoa lệ, giống như một tứ hợp viện của một gia đình giàu có, có sân trước sân sau, chia làm ba gian, nếu không phải ở một nơi quỷ dị như vậy, thật sự có chút nghi ngờ đã bước vào phủ đệ của một gia đình giàu có nào đó thời xưa.

Nơi này tuy vô cùng hoa lệ, vô cùng rộng rãi, nhưng sau khi bước vào, lại có thể cảm nhận được một luồng khí tức quỷ dị, thậm chí có thể nghe thấy tiếng sột soạt, khiến người ta lạnh sống lưng.

Không còn cách nào khác, vì nơi này vốn dùng để đặt người chết, có ảo giác này cũng là bình thường.

Sau khi vào miếu, Lý Đông cẩn thận quan sát tình hình xung quanh, chủ yếu là xem địa hình, vì nơi này dường như có chút quỷ dị, nếu có gì không ổn, phải tìm một con đường rút lui tốt hơn.

Bàn Tử tay cầm một cây nến, đang đi xem xét khắp nơi, muốn tìm một chỗ để đặt nến.

Sau khi đi vào gian phòng lớn nhất, phát hiện ở đó lại có bảy tám cỗ quan tài.

Những cỗ quan tài đó đều còn khá mới, dường như vừa mới làm xong.

Trong phòng tỏa ra một mùi vị kỳ lạ.

Bởi vì nơi này lớn, cũng không cần phải chen chúc trong một phòng với những cỗ quan tài này, cho nên lại trực tiếp lui ra, chuẩn bị tìm một nơi khác để nghỉ ngơi.

Bàn Tử là người có chút mê tín, trước khi lui ra, miệng lẩm bẩm: "Các vị lão gia, chúng tôi đi qua đây, không tìm được chỗ ở, cho nên mượn nơi này ở tạm một đêm, có nhiều điều làm phiền, xin các vị đừng để bụng!" Nhưng Bàn Tử không nói thì thôi, vừa mới nói xong, đột nhiên một cơn gió lạnh ập đến, trực tiếp thổi tắt cây nến trong tay

Bàn Tử.

Sau đó trong phòng truyền đến một tiếng động! "Trời ơi!" Bàn Tử lập tức sợ đến lùi lại hai bước, "Không lẽ tôi nói mấy câu đó, có chỗ nào sai rồi sao?

Lẽ nào thật sự đã đắc tội với vị đại gia nào ở đây rồi?" Khi gã này lùi lại, đột nhiên lại đụng phải thứ gì đó, sau đó lại sợ đến nhảy dựng lên. "Bàn Tử, cậu bình tĩnh một chút!" Trang bị mang theo, ngoài nến ra, còn có đèn pin.

Lý Đông bật đèn pin.

Ánh sáng của đèn pin vô cùng mạnh, nhanh chóng chiếu sáng một vùng xung quanh.

Bàn Tử thấy xung quanh không có gì kỳ lạ, mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Hồ Bát Nhất gan lớn, chỉ vào mấy cỗ quan tài phía trước: "Tôi cảm thấy trong mấy cỗ quan tài đó chắc chắn có vấn đề, có muốn mở ra kiểm tra không?" Đại Kim Nha cũng gật đầu: "Bàn Tử, cậu đi mở mấy cỗ quan tài đó ra xem thử đi!" Nhưng Bàn Tử bây giờ dường như bị dọa sợ, không có gan đi.

Lý Đông lắc đầu, tay trái cầm một khẩu súng, tay phải cầm một con dao găm, từ từ đi đến bên cạnh những cỗ quan tài đó.

Anh nhẹ nhàng mở một trong số các cỗ quan tài, đột nhiên phát hiện trong quan tài lại có vật sống, mạnh mẽ nhảy ra.

Mọi người giật mình, vì nơi này thật sự quá quỷ dị, bất kỳ vật sống nào ngoài họ ra, đều có khả năng khiến thần kinh người ta căng như dây đàn. "Sợ gì chứ?

Chỉ là một con mèo thôi!" Lý Đông lắc đầu, chỉ vào vật sống nhảy ra từ trong quan tài. "Một con mèo?" Đại Kim Nha nuốt nước bọt,

"Mèo cũng là một loại động vật âm khí rất nặng, thường nghe người ta nói, có người sau khi chết, linh hồn sẽ nhập vào thân mèo." Lý Đông lắc đầu: "Làm gì có nhiều chuyện như vậy?

Chỉ là một con mèo thôi!" "Nhưng, nhìn kìa, miệng con mèo đó đang ngậm một miếng thịt, đó..." Ngô Tà đột nhiên hét lên!

Sau đó, mọi người lập tức có một cảm giác khó chịu!

Bởi vì, trong miệng con mèo đó, dường như đang ngậm một miếng thi thể! "Mẹ kiếp!" Bây giờ ai mà không hiểu, miếng thi thể trong miệng con mèo đó là cắn ra từ trong quan tài.

Mặc dù họ đều là đạo mộ tặc, nhưng dù thế nào, đối với người chết vẫn rất tôn trọng.

Nhưng con mèo già này, lại dám mạo phạm người chết như vậy, ai mà chịu được.

Thế là họ lập tức đuổi theo.

Trên người họ đều mang theo đủ loại trang bị hoàn hảo, đèn pin về cơ bản là vật bắt buộc.

Chỉ là vì pin đèn pin có hạn, phải tiết kiệm một chút, lúc có thể dùng nến thì cố gắng dùng nến.

Nhưng bây giờ không quản được nhiều như vậy nữa, từng người một bật đèn pin đuổi theo.

Tình hình con mèo đó dường như cũng không đặc biệt tốt, chân nó bị què, chạy không đặc biệt nhanh, cho nên căn bản không thể thoát khỏi sự truy đuổi của họ.

Chương 328

Con mèo đó men theo đường núi chạy về phía trước, giữa đường vòng vèo mấy vòng, đi đến một số nơi kỳ quái, nhưng Lý Đông trèo non lội suối cũng hoàn toàn không có vấn đề gì, cho nên vẫn đuổi kịp.

Nhưng con mèo này vô cùng thông minh, thấy thật sự không có cách nào trốn thoát, thế là chui vào một bụi gai.

Đó là một loại thực vật khó tiếp cận, mọc đầy gai ngược, người chỉ cần hơi chạm vào, trên người sẽ để lại không ít vết xước.

Mọi người đuổi đến đây, lập tức cảm thấy có chút tiếc nuối.

Bàn Tử lúc này vô cùng tức giận: "Con khốn nhỏ này, nếu để đại gia ta bắt được, nhất định phải làm thịt mi!" Nhưng nơi con mèo chui vào, dù thế nào cũng không đuổi vào được, thế là đành phải vòng qua bụi gai đó, rồi từ phía bên kia đuổi theo.

Nhưng tìm nửa ngày, cũng không tìm thấy, đang chuẩn bị quay về, lại đột nhiên nghe thấy một tiếng mèo kêu thảm thiết.

Tiếng kêu đó vô cùng thê lương, khiến người ta có một cảm giác rợn tóc gáy. "Chuyện gì vậy?

Hình như là con mèo vừa rồi, gặp phải chuyện không may sao?" "Mèo đều mạng lớn, nhìn gã đó cũng không phải dạng vừa, lại bị thứ gì dọa thành ra thế này!" Bàn Tử bây giờ cảm thấy cả người vô cùng sảng khoái.

Lý Đông men theo nguồn âm thanh đuổi theo, không bao lâu thì đến một nơi đặc biệt.

Nơi này là một khu rừng, địa thế cũng tương đối bằng phẳng, sau một cây cổ thụ, có một bãi mộ lớn.

Những ngôi mộ này cũng không có nhiều người chăm sóc, đâu đâu cũng là cỏ dại mọc um tùm.

Con mèo đó nằm dưới một tấm bia mộ tàn tạ, không ngừng kêu thảm thiết, trông vô cùng đau đớn.

Bàn Tử thấy con mèo không động đậy nữa, trên mặt lập tức xuất hiện một nụ cười tàn nhẫn: "Con mèo trộm này, cuối cùng cũng bị tiểu gia ta bắt được rồi chứ?

Xem hôm nay ta xử lý mi thế nào!" Gã này nói xong, từ từ đi tới.

Hồ Bát Nhất vội vàng chuẩn bị kéo Bàn Tử lại: "Đừng đi!" Nhưng không kịp, Bàn Tử vừa mới đi được hai bước, đột nhiên phát hiện cơ thể mình không động đậy được nữa.

Mồ hôi trên trán Bàn Tử túa ra, hắn chuyển ánh mắt về phía Lý Đông: "Đông ca, cứu tôi với!" Lý Đông sao có thể không hiểu tình hình trong đó.

Anh sớm đã phát hiện sau tấm bia đá đó có một con vật kỳ lạ, chính con vật kỳ lạ đó, đã khiến con mèo đau đớn không chịu nổi.

Lúc này, cũng không quản ba bảy hai mốt Lý Đông, lấy ra một khẩu súng, nhắm vào sau tấm bia đá đó bắn một phát.

Chỉ thấy tia lửa bắn ra tứ phía, nhưng dường như không làm bị thương con vật sau tấm bia đó, sau đó trong đêm tối truyền đến một tiếng cười hắc hắc hắc.

Tiếng cười đó như tiếng cú đêm, khiến người ta rợn tóc gáy.

Sau đó, xung quanh khu rừng này, lại truyền đến nhiều tiếng cười tương tự hơn. "Hoàng yêu!" Hồ Bát Nhất lập tức nhận ra con vật đó! "Thường nghe nói chồn thích chui vào trong mộ, lại được gọi là hoàng bì tử hoặc hoàng yêu, có một sở trường, đó là mê hoặc lòng người, tạo ra ảo giác!

Mấy, mấy gã này, e là chồn đã thành tinh rồi!" Nói đến đây, mọi người cũng phản ứng lại.

Hoàng bì tử biết mê hoặc lòng người, cũng sử dụng năng lực đặc biệt, khiến con mồi của nó rơi vào ảo giác, sau đó một đòn giết chết con mồi.

Bàn Tử không khỏi nuốt nước bọt, lau mồ hôi trên trán: "Đông ca, mấy gã này không lẽ coi chúng ta, cũng là con mồi rồi chứ?" "Cậu đừng quản nhiều như vậy, tôi không tin, mấy gã này lợi hại đến thế, bắn không chết!" Khẩu súng trong tay Đại Kim Nha không ngừng phun ra lửa.

Nhưng cũng không biết là do tài bắn súng của gã này quá tệ, không một con hoàng bì tử nào bị bắn trúng. "Đông ca, phải làm sao bây giờ?" Bàn Tử lau mồ hôi trên trán, lại chuyển ánh mắt về phía Lý Đông.

Trong mắt hắn, Lý Đông là người toàn năng, bây giờ hắn đặt hết hy vọng vào Lý Đông.

Lý Đông khẽ nhíu mày: "Rõ ràng, e là chúng ta cũng đã trúng chiêu của mấy gã này rồi!

Chúng đã sử dụng năng lực của mình, khiến mắt chúng ta sinh ra ảo giác, cho nên những gì chúng ta nhìn thấy e là đều là giả, cho nên bắn không trúng, cũng là chuyện bình thường!" "Vậy làm sao bây giờ?" Bàn Tử nghe thấy chuyện huyền ảo như vậy, lập tức sốt ruột! "Không sao, tôi có cách!" Lý Đông lấy khẩu súng trong tay, trên súng có thước ngắm, nhưng thước ngắm đó đều là loại đơn giản thô sơ nhất! "Hệ thống, nâng cấp cho tôi thước ngắm!" "【Đinh!

Tiêu tốn 300 Đạo tệ, nâng cấp thước ngắm thành kính ngắm hồng ngoại!】" Một lát sau, thước ngắm trong tay Lý Đông đã xảy ra biến hóa!

Đúng vậy, kính ngắm hồng ngoại, có thể thông qua tia hồng ngoại phát ra từ trên người kẻ địch để xác định vị trí của kẻ địch!

Tia hồng ngoại, nói trắng ra, chỉ cần là sinh vật sống, sẽ tồn tại thứ này!

Hoàng bì tử tự nhiên cũng là một loại sinh vật!

Lý Đông mở kính ngắm hồng ngoại, quả nhiên lập tức nhìn thấy trong đêm tối, xuất hiện từng mảng đốm đỏ! "Phụt!" Khẩu súng trong tay phun ra lửa, sau đó nghe thấy trong đêm tối truyền đến một tiếng kêu thảm thiết của hoàng bì tử. "Quả nhiên có hiệu quả!" "Phụt phụt phụt!" Khẩu súng trong tay Lý Đông liên thanh, trong đêm tối, không ngừng truyền ra tiếng kêu thảm thiết của hoàng bì tử sau khi bị bắn trúng!

Khẩu súng trong tay Lý Đông không ngừng phun ra lửa! "【Đinh!

Giết chết 50 con chồn, nhận được 2000 Đạo tệ!】" "Đông ca, được rồi, mấy con chồn này chắc là bị xử lý hết rồi, chúng ta chắc là an toàn rồi!" Bàn Tử nói!

Mọi người nghe lời Bàn Tử, cũng đều thở phào nhẹ nhõm!

Chương 329

Nhưng, Lý Đông lại có một cảm giác dựng tóc gáy! "Mọi người cẩn thận một chút, không chừng sẽ có quái vật còn sót lại!" Có một câu nói rất hay, có những lúc bạn cảm thấy hoàn toàn an toàn, thực tế lại rơi vào nguy hiểm thực sự.

Câu nói này dùng để hình dung bây giờ cũng rất thích hợp.

Lời của Lý Đông vừa dứt, đã nghe thấy một tiếng cười vô cùng quái dị, đồng thời có một tiếng nhai.

Tiếng nhai đó vô cùng lớn, giống như một loại sinh vật vô cùng hung mãnh, đang nhai xương vậy.

Mọi người theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía trước, chỉ một cái nhìn, tất cả mọi người đều cảm thấy một nỗi sợ hãi chưa từng có.

Chỉ thấy trong khu rừng phía trước, có một bà lão mặc bộ quần áo màu trắng bệch, cưỡi một con lừa trắng đứng ở đó.

Trên mặt bà lão này đầy nếp nhăn, gầy đến mức chỉ còn da bọc xương, nhưng biểu cảm trên mặt lại vô cùng quỷ dị, trong đôi hốc mắt trống rỗng đó, lại dường như tỏa ra một luồng ánh sáng kỳ dị.

Bên cạnh bà lão này, lại có một con chồn, kích thước rõ ràng lớn hơn một chút so với những con súc sinh vừa rồi, trong miệng gã này, ngậm một miếng ruột của sinh vật không rõ, trong mắt cũng tỏa ra ánh sáng không có ý tốt.

Lúc này, lại một trận cười quái dị truyền đến, mọi người lập tức có một cảm giác rợn tóc gáy.

Bạch lão thái, Bạch lão thái trong truyền thuyết. "Đông ca, làm sao bây giờ?

Thân thể tôi không động đậy được nữa!" "Tôi cũng không động đậy được nữa." Hồ Bát Nhất cố gắng giãy giụa, sau đó tỏ ra không có tác dụng gì.

Tình hình bây giờ đừng nói là động thân thể, ngay cả chớp mắt cũng không làm được.

Sau đó sau lưng anh lại truyền đến giọng của Đại Kim Nha: "Trời ơi, tôi Đại Kim Nha giao tiếp với người chết nhiều năm như vậy, hôm nay là lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy, lẽ nào hôm nay tôi phải chết ở đây sao!" "Đông ca, mau nghĩ cách đi!

Nhìn ánh mắt đó kìa, hình như muốn ăn tươi nuốt sống tôi!

Nhưng pháp thuật mà nó sử dụng, tôi động cũng không động được!" Bàn Tử đối với Lý Đông có một niềm tin không tên, cảm thấy bất kể trong tình huống nào, Lý Đông cũng có thể giải quyết vấn đề. "Gã này, chắc là sử dụng năng lực của chồn, cũng là năng lực tạo ra ảo giác, hoặc gọi là thuật thôi miên!

Chúng ta trúng chiêu rồi." Vừa rồi, những con hoàng bì tử bình thường kia, chỉ khiến thị lực của anh sinh ra ảo giác, nhưng hai gã này, rõ ràng là thủ lĩnh trong đám hoàng bì tử đó, là loại đã thành tinh.

Bà lão mặc áo trắng kia, tuy trông giống như một người, nhưng thực tế, có lẽ cũng là một con chồn đã thành tinh.

Nhìn hai gã này, ánh mắt không có ý tốt đó.

Lý Đông không khỏi chửi: "Mẹ nó, lẽ nào hôm nay tôi thật sự phải chết ở đây sao?

Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" "Hệ thống, tôi muốn nâng cấp!" "Xin hỏi ngài muốn nâng cấp cái gì." Hệ thống dường như rất kiên nhẫn, lại hỏi Lý Đông như vậy. "Cô xem nâng cấp cái gì, có thể giải trừ nguy hiểm hiện tại của tôi, thì cứ nâng cấp cái đó!" "Xin

lỗi, hệ thống này không có chức năng đó!" "Vậy thì, có thứ gì, có thể khiến tinh thần người ta xảy ra biến hóa không?" "Xin lỗi...

À đúng rồi, lần trước ngài lén phát bài thần khúc 'Thảm Thắc' đó, hình như không tệ, có lẽ có hiệu quả?" Lúc này hệ thống đột nhiên đưa ra một đề nghị.

Đương nhiên, khi hệ thống nói, dường như đã nhớ lại một đoạn quá khứ vô cùng tồi tệ.

Thực tế là trước đó khi Lý Đông không có việc gì làm, đã dùng điện thoại phát một bài thần khúc 'Thảm Thắc', kết quả hệ thống sau khi nghe xong, cũng có một cảm giác không chịu nổi, sau đó suýt nữa sụp đổ. "Nhưng bây giờ điện thoại của tôi ở trong túi, tay chân tôi đều không động đậy được, làm sao mới có thể phát thần khúc 'Thảm Thắc' đây?" "Ngài cần nâng cấp điện thoại của mình, để điện thoại có chức năng cảm ứng tâm linh, chỉ cần một ý niệm, là có thể lập tức phát bất kỳ bản nhạc nào ngài muốn!

Xin hỏi có nâng cấp không!" "Lập tức nâng cấp!" Lý Đông bây giờ cũng không do dự nữa, dù sao hai con chồn kia đang từ từ tiến về phía anh, trông bộ dạng hình như thật sự muốn ăn tươi nuốt sống anh. "【Đinh!

Nâng cấp điện thoại thành điện thoại cảm ứng tâm linh phiên bản mới nhất, tiêu tốn 800 điểm Đạo tệ!】" Cùng với một tiếng thông báo hệ thống giòn tan vang lên trong đầu Lý Đông, Lý Đông đột nhiên phát hiện trong đầu mình xuất hiện một giao diện điện thoại.

Điện thoại trên giao diện điện thoại đó, quả nhiên, bây giờ anh có thể trực tiếp điều khiển điện thoại của mình, nhanh chóng tìm thấy bài thần khúc 'Thảm Thắc' đó.

Quả nhiên không lâu sau, trên người Lý Đông, vang lên một bản nhạc chấn động tâm hồn.

Khi tiếng nhạc vang lên, mọi người đều có một cảm giác kinh hoàng, nhưng nhanh chóng, họ phát hiện, tay chân của mình hình như có thể cử động được rồi.

Sau đó, họ tỉnh lại từ trong ảo giác, lúc này trước mặt họ, căn bản không có bà lão nào cả.

Ở nơi đó, chỉ có hai con chồn.

Một trong số đó, là con ở bên cạnh bà lão mà họ vừa thấy, tuy kích thước tương đối lớn, nhưng cũng tương đối trẻ.

Con còn lại, thì không giống nữa, lông trên toàn thân gần như rụng hết, đâu đâu cũng là những đốm lông màu xám trắng, gầy đến mức chỉ còn da bọc xương, nhưng đôi mắt đó, vẫn lấp lánh ánh sáng kỳ lạ.

Ngoài ra trong bóng tối sâu thẳm, dường như ẩn giấu một số con chồn nhỏ khác.

Bàn Tử thấy hai gã này, lập tức tức đến bốc hỏa: "Lũ súc sinh này, hại Bàn gia ta suýt nữa bị dọa tè ra quần, hôm nay tất cả chúng mày đều phải chết!" Miệng súng trong tay Bàn Tử phun ra lửa, bắn loạn xạ vào đám chồn.

Con chồn già kia thấy chiêu số của mình không còn tác dụng, lại nghe thấy tiết tấu chấn động tâm hồn của thần khúc 'Thảm Thắc', lập tức chuyển sang sợ hãi.

Chỉ là, hai con chồn già chạy rất nhanh, không lâu sau đã chạy mất dạng.

Lúc này trời đã tối mịt, cầm đèn pin, thực sự không có cách nào truy lùng.

Nhưng những con chồn bình thường còn lại, Lý Đông không định tha.

Mấy gã này tuy cũng chạy tứ tán, nhưng Lý Đông lại cứ đuổi riết không tha, cho đến khi tiêu diệt được quá nửa.

Chương 330

"【Đinh!

Giết chết 88 con chồn, nhận được 3000 Đạo tệ!】" Cho đến cuối cùng, thực sự không nhìn thấy con chồn nào nữa, anh mới dừng tay! "Chết tiệt, để hai con chồn già đáng ghét nhất kia chạy thoát rồi!" Bàn Tử hậm hực nói. "Chạy rồi?

Làm gì có chuyện dễ dàng chạy thoát như vậy?" Hồ Bát Nhất đột nhiên cười nói, "Hai con súc sinh đó, bây giờ chắc là sắp chết rồi!

Nếu không, Lý Đông sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy?" "Lại là chuyện gì nữa?" Bàn Tử và mấy người kia lại tập trung ánh mắt vào Hồ Bát Nhất, muốn ông ta giải thích một phen.

Hồ Bát Nhất mỉm cười, sau đó bắt đầu giải thích.

Nguyên lai, hai con chồn già sống trong mộ này sử dụng một loại thuật thôi miên đặc biệt.

Bình thường, chúng sẽ để lại nước bọt và nước tiểu trên hoa cỏ cây cối xung quanh, không màu không vị, nhưng lại có hiệu quả đặc biệt.

Chỉ cần có con mồi tiến vào địa bàn của chúng, sau khi phát hiện, chúng sẽ phát ra một loại âm thanh kỳ lạ, loại âm thanh kỳ lạ đó có thể mê hoặc tâm trí con người.

Đương nhiên, nếu nhìn vào ánh mắt của chúng, hiệu quả mê hoặc đó sẽ càng mạnh hơn.

Trong tình huống bình thường, bất kể là động vật, bao gồm cả con người, sau khi bị mê hoặc, chỉ có thể mặc cho chúng tùy ý giết chóc.

Đương nhiên, nếu có ngoại lực can thiệp, người bị mê hoặc có thể

tỉnh lại, thuật thôi miên đó cũng bị phá giải.

Hồ Bát Nhất giải thích một phen xong, lại cười nói: "Hai con chồn già kia đối với chúng ta sử dụng Viên quang thuật, tuy uy lực vô cùng, nhưng đối với chúng cũng có ảnh hưởng lớn!

Bây giờ chiêu số bị Đông ca phá giải, chúng sẽ tự gánh hậu quả, e là bây giờ đã chết rồi!

Cũng chính vì vậy, nên Đông ca mới không đuổi theo chứ!" Hồ Bát Nhất giải thích như vậy, mọi người mới hiểu ra.

Nhưng Bàn Tử nghiến răng nghiến lợi nói: "Nhưng hai gã này, quá đáng ghét!

Tôi nhất định phải tìm ra chúng, tôi muốn hầm chúng lên!" Vương Khải Toàn lắc đầu: "Chồn thường sống trong mộ, thức ăn cũng là những thứ kỳ quái, cậu nuốt nổi sao?" Mọi người cũng nghĩ đến chuyện vừa rồi.

Con mèo vừa rồi, là một con mèo ăn thịt người chết, nhưng con mèo như vậy, lại suýt nữa trở thành con mồi của chồn.

Chắc chắn bình thường, chồn cũng săn những sinh vật như vậy, nếu lại ăn thịt chồn, quả thật có chút rùng rợn!

Bàn Tử dường như cũng hiểu ra một chút, sau đó suýt nữa nôn mửa.

Hồ Bát Nhất nói: "Thịt hai con súc sinh già kia tuy không ăn được, nhưng xương của chúng lại có thể làm thuốc, dùng để chữa bệnh ly hồn, vô cùng hiệu quả, hoặc chế tác thành hương mê hồn, cũng rất tốt!" "Đúng đúng đúng, đó là một ý hay!" Bàn Tử lập tức lại vui vẻ, "Chúng ta tuyệt đối không thể chịu thiệt không công, bị hai con súc sinh đó hành hạ thành ra thế này, nhất định phải đòi lại chút lợi ích mới được!" Trải qua một phen náo loạn, mọi người cũng không có

cách nào quay lại quán trọ nữa, từng người một cầm đèn pin, vừa tìm kiếm thi thể hai con chồn, vừa đi xuyên đêm.

Cuối cùng, khi trời sắp sáng, sau một tấm bia mộ tàn tạ, họ đã tìm thấy hai con chồn già kia.

Hai gã này nằm đó, miệng nôn ra dịch màu xanh lá, chắc là đã vỡ mật.

Đặc điểm của Viên quang thuật, nếu thất bại, người sử dụng sẽ tự gánh hậu quả, hai con chồn già này bị dọa chết.

Bàn Tử lại không để ý, bây giờ hắn nhớ, xương chồn già có thể dùng làm thuốc, thế là cầm dao, cứng rắn thu thập xương của hai con chồn già.

Không lâu sau, mặt trời mọc.

Lúc này họ tìm thấy một con suối nhỏ.

Con suối trong vắt thấy đáy, trong nước suối, thậm chí có thể nhìn thấy rõ từng con cá đang không ngừng bơi lội.

Nhưng vì chuyện ngày hôm qua, cho nên họ cũng không dễ dàng uống nước trong suối, chỉ nghỉ ngơi bên cạnh suối.

Bất kể là nước uống, hay nước rửa mặt, đều là nước mang theo bên người.

Bởi vì ban ngày hôm qua đã đi bộ cả một ngày, buổi tối lại vì con mèo già và đám chồn làm phiền, tương đương với đi thêm một đêm nữa, đã đi được một ngày một đêm rồi.

Bây giờ cuối cùng cũng được thư giãn, thế là từng người một ngồi bên suối bắt đầu ngủ gật.

Mãi đến trưa khi mặt trời lên cao, họ mới tỉnh lại.

Men theo bản đồ tiến về phía trước, không bao lâu, họ đã leo lên

một vách núi hiểm trở.

Nơi này cỏ dại mọc um tùm, đứng trên cao nhìn xuống, phía trước lại có một dãy núi.

Dãy núi này tổng thể trông giống như một cái bình đặt nghiêng, có lẽ vì vậy mà có tên.

Lý Đông cũng không khỏi cảm thán, tạo hóa thật sự thần kỳ vô cùng.

Bàn Tử nhìn thấy dãy núi này, không khỏi mừng rỡ: "Dãy núi này, trông kỳ lạ như vậy, bên trong chắc chắn chôn giấu bảo bối, lần này tôi nhất định sẽ phát tài lớn!

Xem ra những lời tiên tri trên mấy cái bình kia, vô cùng hiệu nghiệm!" Nơi phía trước là Bình Sơn, cũng là điểm đến của họ, là nơi có ngôi mộ cổ thời Nguyên cần phải khám phá. "Gã này, chỉ biết bảo bối?

Chuyện tối qua suýt mất mạng, lẽ nào cậu quên rồi sao?" Vương Khải Toàn vỗ vỗ vào lưng Bàn Tử, không vui nói.

Bàn Tử lập tức không phục: "Ai tối qua suýt mất mạng?

Có Đông ca ở đây, tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì!

Nhìn xem, tối qua, Đông ca không phải đã dễ dàng xử lý hai con chồn kia rồi sao?

Chương 331

Thật là..." Chỉ một lúc, Bàn Tử lại nịnh bợ Lý Đông.

Lý Đông vội vàng lắc đầu nói: "Được rồi, chúng ta mau đi thôi, cố gắng tìm một nơi trú chân tốt trước khi trời tối!

Nếu không buổi tối, chúng ta lại phải luống cuống tay chân!

Lý Đông nhớ đến con cương thi gặp phải trước đó, cũng là Tương Tây Thi Vương kia.

Tương Tây Thi Vương đó vô cùng lợi hại, nếu bây giờ gặp phải thứ đó, không có sự chuẩn bị tốt, e là sẽ có phiền phức rất lớn.

Mọi người gật đầu, sau đó lập tức xuất phát.

Men theo đường núi xuống núi, không bao lâu đã đến lối vào của dãy núi Bình Sơn.

Nơi này có một cánh cổng hình thành từ đá tự nhiên, trông có vẻ hơi âm u, cho nên gọi là Địa Môn, ngang hàng với Thiên Môn trên núi Thiên Môn.

Từ đây đi vào, là đã vào phạm vi Bình Sơn. "Ôi trời ơi, không ngờ ở đây lại có thứ kỳ công của tạo hóa như vậy!

Thiên nhiên thật sự kỳ diệu, thứ gì cũng có thể tạo ra được!" Khi đến gần Địa Môn, Bàn Tử lại không khỏi cảm thán một tiếng. "Ha ha, những nơi như thế này, không biết có bao nhiêu, thấy nhiều không lạ nữa!" Hồ Bát Nhất vô cùng đắc ý nói.

Gã này cũng là một người gan to bằng trời, cũng không biết đã đi bao nhiêu nơi kỳ lạ, cho nên bây giờ nơi này đối với ông ta chỉ là chuyện nhỏ.

Sau khi vào phạm vi Bình Sơn, phát hiện cảnh tượng của Bình Sơn càng thêm kỳ lạ.

Cả ngọn núi giống như một cái bình khổng lồ, nghiêng về phía bắc, đổ xuống, trông khá đáng sợ.

Nhưng hình thái của ngọn núi này, trong những năm gần đây cũng đã xảy ra một số thay đổi.

Đó chủ yếu là do một số trận động đất, dẫn đến trên núi xuất hiện một số vết nứt.

Bởi vì thời gian thực sự quá dài, trong những vết nứt đó, lại mọc ra một số thực vật, nhưng cũng hoàn toàn không thể che lấp những tảng đá nứt ra, trông khá hiểm trở.

Vừa rồi ở trên núi đã hiểu không ít về tình hình nơi này, nhưng sau khi đi vào, vẫn bị cảnh tượng kỳ lạ ở đây làm cho chấn động.

Lúc này thời tiết dường như không đặc biệt tốt, khi đi đến lưng chừng núi, trên trời mây đen dày đặc, khiến cả đất trời trông có chút u ám.

Thậm chí, nơi này còn lất phất mưa nhỏ.

May mà sớm đã có chuẩn bị, cho nên cũng không đến mức bị ướt.

Nhưng đất trời âm u đó, khiến người ta có một cảm giác không đặc biệt an toàn. "Chắc là ở đây rồi, ngôi mộ cổ thời Nguyên, ở đây!" Lý Đông lấy bản đồ ra, đối chiếu, nhanh chóng xác định được một nơi.

Nơi họ cần tìm, bây giờ nằm ở địa cung dưới mấy chục mét. "Trời ơi, nơi này thật là kích thích, không nói đến tình hình bên trong địa cung thế nào, chỉ riêng con đường từ đây xuống, một chút không cẩn thận là rơi thẳng xuống, có thể là toi đời luôn!" Bàn Tử liếc nhìn tình hình dưới địa cung. "Đừng quản nhiều như vậy, xem tình hình

bên dưới rồi nói!" Lý Đông chỉ vào dưới vách đá.

Anh dùng dây thừng, buộc một khúc gỗ, cứ thế thả thẳng xuống.

Khúc gỗ đó, dựa vào trọng lực rơi xuống, không lâu sau, thấy một làn khói tím đột nhiên bốc lên, dưới vách đá này dường như truyền đến một tiếng ầm ầm. "Bên dưới có côn trùng độc, mau chạy..." Mọi người nghe xong lời này, vội vàng lùi về phía sau.

Vị trí họ đang đứng là Tương Tây, ở đây đâu đâu cũng là côn trùng độc, phải đặc biệt cẩn thận.

Sau khi lùi lại mấy chục bước, phát hiện, dường như đã hoàn toàn an toàn, mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng đám côn trùng độc dưới vách núi kia, lại khiến họ cảm thấy có chút khó xử.

Dù sao thứ đó thực sự quá nhiều, muốn đuổi đi cũng không dễ dàng như vậy, nếu thật sự bị những thứ đó cắn, thì phiền phức rồi. "Xem ra chúng ta tìm sai chỗ rồi, phải đổi một con đường khác vòng qua!

Nếu từ đây trèo xuống, e là chưa xuống được, đã bị đám côn trùng độc đó cắn chết rồi!" Ngô Tà vẻ mặt nho nhã, nhưng lại rất biết phân tích.

Lý Đông gật đầu, thế là dẫn mọi người đi đường vòng.

Theo như đánh dấu trên bản đồ, ngôi mộ cổ thời Nguyên họ cần tìm, chắc là ở dưới khe núi phía trước, nhưng bây giờ ở lưng chừng núi có côn trùng độc, muốn trèo xuống, đó là tìm chết. "Nhưng không được, đây chắc là con đường thuận tiện nhất rồi, nếu đi từ nơi khác xuống, không biết lại phải đi bao xa, quan trọng nhất là dù vậy, chúng ta cũng chưa chắc đã đến được!" Hồ Bát Nhất lắc đầu.

Gã này dường như kiến thức rộng, biết rất nhiều chuyện. "Đông

ca, vậy phải làm sao?

Lẽ nào chúng ta sắp công cốc rồi sao?" Lý Đông lắc đầu: "Đừng quản nhiều như vậy, không phải chỉ là một đám côn trùng độc sao, chúng ta có cách rồi!" Họ lùi lại một đoạn đường, tìm một khu đất trống.

Bởi vì bây giờ trời lại sắp tối, họ cũng định ở nơi này, ngủ qua đêm nay.

Vốn dĩ trên núi này đâu đâu cũng là rắn độc côn trùng độc các loại, nếu không phải không còn cách nào khác, họ tuyệt đối không muốn ngủ ngoài trời.

Nhưng bây giờ ở đây cũng không tìm được bất kỳ nơi nào để ở, cho nên đành phải tạm thời dựng lều.

Chương 332

Đồng thời cũng đang suy nghĩ kế sách.

Lý Đông cẩn thận quan sát tình hình xung quanh, đột nhiên mắt sáng lên, chỉ vào những tảng đá màu trắng phía trước. "Hình như có cách rồi!

Nhìn kia?" "Tảng đá màu trắng, đó không phải là đá vôi sao?

Đá vôi, thực tế cũng không khác gì đá bình thường, chắc là không có tác dụng gì đâu!" Vương Khải Toàn lắc đầu. "Cậu thật là ngốc, chuyện như vậy, ngay cả tiểu gia ta cũng biết, đá vôi, sau khi nung là vôi sống đấy!" Bàn Tử lập tức tỏ vẻ khinh thường Vương Khải Toàn. "Tôi biết đá vôi nung xong là vôi sống, nhưng bây giờ chúng ta làm sao có thể nung đá vôi thành vôi sống được?" Lý Đông cười nói: "Mọi người nghỉ ngơi cho tốt đi, chuyện này giao cho tôi, sáng mai, tôi bảo đảm có vôi sống!" Không thể không gật đầu, đối với việc sử dụng năng lực này, anh đã quen rồi.

Lý Đông lấy ra một cây nến: "Hệ thống!

Tôi muốn nâng cấp cây nến này, nâng cấp lên cấp cao nhất!" "【Đinh!

Tiêu tốn 1000 Đạo tệ, nâng cấp nến lên cấp cao nhất, nhận được Lò đốt cao cấp!】" Cùng với tiếng thông báo của hệ thống, cây nến đó cũng xảy ra biến hóa cực lớn, trực tiếp biến thành một thứ giống như cái lò, luồng khí nóng bỏng đó, khiến anh cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Lý Đông nhặt một số đá vôi vỡ, bỏ vào trong cái lò đó!

Anh đột nhiên phát hiện, những viên đá vôi đó, ở trong cái lò này,

nhanh chóng bị đốt thành vôi sống.

Trong vòng hai tiếng đồng hồ ngắn ngủi, anh đã có được, ít nhất là 100 cân vôi sống.

Lý Đông sau khi có được vôi sống, mới yên tâm, tìm một nơi nghỉ ngơi.

Đương nhiên, tuy đang nghỉ ngơi, nhưng thần kinh mỗi người đều căng như dây đàn, một khi xuất hiện chuyện nguy hiểm, có thể lập tức tỉnh lại.

Ngày thứ hai, mọi người phát hiện một đống vôi sống lớn như vậy, đều vô cùng kinh ngạc. "Dùng vôi sống này đối phó với đám côn trùng độc đó, thật sự là quá tiện lợi!

Đông ca, anh thật lợi hại!" Bàn Tử giơ ngón tay cái với Lý Đông.

Thế là mọi người mỗi người lấy ra công cụ, bắt đầu vận chuyển vôi sống.

Đống vôi sống trắng như tuyết được vận chuyển đến bên cạnh khe núi, sau đó trực tiếp đổ xuống.

Hôm qua ở dưới khe núi, nếu bị quấy rầy, sẽ xuất hiện sương mù màu tím.

Nhưng chỉ một lát sau, dưới vách núi, ngoài bụi trắng mịt mù ra, không nhìn thấy gì nữa.

Không bao lâu, Lý Đông nghe thấy âm thanh thông báo rõ ràng của hệ thống.

“Đinh!

Tiêu diệt 9327 con độc trùng, nhận được 9327 Đạo tệ!” “Bên dưới chắc không còn độc trùng nữa đâu, tôi có thể xuống được rồi!

Không cần phải đợi vôi sống tan hết đâu!” Lý Đông lúc này cũng

không vội, bèn quay lại nơi ở tối qua, lấy lương khô ra ăn sáng rồi mới chuẩn bị xuất phát.

Bây giờ mấy người bọn họ về cơ bản đều thân thủ nhanh nhẹn, từ đây leo xuống, chỉ cần một sợi dây thừng là đủ.

Nhưng để đảm bảo an toàn, mỗi người đều đeo mặt nạ phòng độc.

Trước khi lên đường, họ đã lường trước đủ mọi khả năng nên đã chuẩn bị các loại trang bị khác nhau.

Chưa nói đến những thứ khác, chỉ riêng lớp vôi sống còn sót lại trên sườn núi lúc này đã là một vật cực kỳ nguy hiểm.

Nếu không có mặt nạ phòng độc mà leo xuống, e rằng sẽ bị vôi sống vùi lấp.

Sau khi đeo mặt nạ phòng độc, họ trèo vào trong khe núi, người dính đầy vôi trắng.

Sau khi đặt chân xuống đất, mặt đất đâu đâu cũng là vôi sống và xác của lũ độc trùng.

Nhưng có lẽ phần lớn độc trùng đã bị vôi sống xua đi.

Cả nhóm men theo con đường nhỏ ẩm ướt, từ từ tiến về phía trước.

Thế nhưng, càng đi sâu, họ càng cảm thấy không khí xung quanh dường như càng lúc càng lạnh.

Chủ yếu là do nơi địa cung này tọa lạc có âm khí vô cùng nặng, nên mới khiến người ta cảm thấy hơi lạnh.

Nhưng sắp đến được đích, ai nấy lại càng thêm phấn khích.

"Nhìn kìa!" Khi mọi người sắp tiếp cận địa cung, Ngô Tà đột nhiên thấy phía trước dường như có một con vật.

“Ôi chà, không ngờ ở đây cũng có thứ súc sinh này, xem tôi đây, tôi đi bắt nó!” Đúng vậy, lúc này trên con đường nhỏ phía trước lại có một con chồn.

Con chồn đó nhìn thấy nhóm Lý Đông thì có vẻ vô cùng hoảng sợ.

Cũng không biết có phải là con cá lọt lưới từ tối qua không, tóm lại là gã này chạy về phía trước với tốc độ cực nhanh.

Nhưng chẳng bao lâu, họ bỗng phát hiện con chồn đột nhiên dừng lại, sau đó rú lên một tiếng thảm thiết.

Tiếng kêu thảm thiết này giống hệt tiếng kêu của con mèo tối qua.

Lúc này, họ nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng kỳ quái.

Chương 333

Đôi chân của con chồn bỗng dưng tan chảy.

Đúng vậy, hoàn toàn giống như nến gặp nhiệt mà tan chảy.

Gã này liều mạng gào thét, thậm chí còn cố gắng giãy giụa lùi về phía sau, nhưng hoàn toàn vô ích.

Chẳng mấy chốc, gã này đã thối rữa thành một vũng máu.

Cả đám lập tức giật nảy mình, sao một sinh vật sống lại bị phân hủy như vậy chứ, xem ra phía trước hẻm núi có vấn đề rồi.

"Khoan hãy tiến lên, xem rõ tình hình rồi nói!" Lý Đông chặn mấy người lại, không những không tiến lên mà còn lùi về phía sau.

May mà gặp phải con súc sinh này, nếu không cứ thế đi vào, e là phiền phức to.

Lùi về phía sau, đến một nơi tương đối an toàn, không biết qua bao lâu, họ bỗng nghe thấy trong đại điện bên trong truyền ra một loạt tiếng động khe khẽ, âm thanh vô cùng quỷ dị.

Ngay sau đó, họ thấy không biết bao nhiêu con rết khổng lồ bò ra.

Những con rết đó con nào con nấy đều dài bốn năm tấc, miệng chảy ra thứ dịch thể trong suốt, chúng bò lúc nhúc bên cạnh vũng máu thối rữa của con chồn, nuốt chửng vũng máu đó.

Ngoài những con rết này ra, phía sau dường như còn có một số thứ như nhện, bọ cạp, dày đặc không biết bao nhiêu mà kể, khiến người ta có cảm giác tê cả da đầu.

Hồ Bát Nhất quan sát kỹ tình hình bên trong, trên mặt lập tức hiện lên vẻ khó tin.

Đại Kim Nha cũng kinh ngạc đến không ngậm được mồm.

“Mẹ ơi, xem ra có chút phiền phức rồi!” “Sao vậy?

Cậu giải thích một chút xem, rốt cuộc là chuyện gì?” Lý Đông nhìn về phía Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha gật đầu: “Những con độc trùng ở đây, e rằng không phải độc trùng bình thường!

Chúng sống ở đây lâu ngày, coi ngôi mộ này như sào huyệt của mình, bình thường có lẽ chúng sống sót bằng cách thôn tính lẫn nhau theo kiểu dưỡng cổ!” Dưỡng cổ?

Nghe thấy danh từ này, Lý Đông lập tức hiểu ra.

Nói trắng ra là rất nhiều sinh vật có độc cùng tồn tại ở một nơi, sau đó săn giết lẫn nhau, con sống sót cuối cùng sẽ là con có độc tính mạnh nhất.

Đương nhiên, đám độc trùng ở nơi này hiển nhiên không chỉ đơn giản như vậy.

Những gã này sống trong mộ huyệt, không chừng thường xuyên chui vào trong mộ, trên người dính đầy thi độc!

“Ngoài ra tôi nghe nói, ở Bình Sơn trước đây có một lò luyện đan khổng lồ, sau này bị bỏ hoang, để lại rất nhiều thảo dược và kim thạch!

Những thứ này để lâu ngày dược khí sẽ tỏa ra, e là đã bị lũ côn trùng này hấp thụ!

Bây giờ những gã này, e rằng đã trở nên vô cùng đáng sợ, thứ dịch thể chúng tiết ra, chỉ cần dính một chút thôi, tôi e là chúng ta sẽ có kết cục giống như con chồn vừa rồi!” Hồ Bát Nhất lau mồ hôi trên người, nói.

“Trời đất quỷ thần ơi, không ngờ nơi này lại có sinh vật như vậy, cái nơi quái quỷ này tôi không đi đâu!” “Bây giờ e là chúng ta không đi cũng không được rồi, nhìn kìa, chúng ăn xong xác con chồn rồi, bây giờ đang bò về phía chúng ta, mau chạy đi!” Vương Khải Toàn chỉ về phía trước.

Cả đám lúc này mới phản ứng lại, sau đó nhanh chóng chạy về phía sau.

Những con côn trùng đó quả nhiên đuổi theo họ, nhưng nhanh chóng dừng lại.

Bởi vì trên con đường phía trước, đâu đâu cũng rắc đầy vôi sống, lũ côn trùng này đối với vôi sống dường như vô cùng sợ hãi, không dám tiếp tục tiến lên.

“Mẹ nó, mấy con súc sinh này, thật sự tưởng Bàn gia đây ăn chay chắc!” Bàn Tử rút súng lục ra bắn loạn xạ, bắn nát vài con côn trùng, nhưng càng lúc càng có nhiều độc trùng tụ tập lại.

Dù những con độc trùng này không dám đặt chân lên nơi có vôi sống, nhưng chúng cũng chặn mất đường đi của nhóm Lý Đông.

Bây giờ cách duy nhất của Lý Đông là lại trèo lên theo sợi dây thừng đã leo xuống.

Nhưng mà, bây giờ khó khăn lắm mới đến được đích, sao có thể cam tâm quay về như vậy?

“Hệ thống, nâng cấp bật lửa của tôi, nâng cấp thành súng phun lửa hội tụ!” Lý Đông trực tiếp ra lệnh.

Lần trước anh đã nâng cấp súng phun lửa hội tụ, chỉ vì nó không tiện mang theo nên lần này không mang đi.

Nhưng trên người anh có bật lửa, nên anh lại nâng cấp một khẩu súng phun lửa hội tụ mới.

Súng phun lửa hội tụ trong tay, chẳng mấy chốc trong tay Lý Đông xuất hiện một cột lửa, trực tiếp phun về phía đám độc trùng.

Nhiệt độ của súng phun lửa hội tụ vô cùng cao, bất kể là rết, bọ cạp hay cóc, những loại này đều được xếp vào loại độc trùng.

Những thứ này dưới nhiệt độ cao của súng phun lửa hội tụ, trong nháy mắt bị nướng thành than, độc dịch tiết ra cũng vậy, nhanh chóng bị bốc hơi không còn tăm hơi, mất đi tác dụng.

Dưới nhiệt độ cao của súng phun lửa hội tụ, đám độc trùng vô tận lúc này giống như thủy triều, nhanh chóng lùi về phía sau.

Lý Đông cũng không vội truy đuổi, chỉ từng bước một đi về phía trước.

Bởi vì trong hang núi này, ngoài xác của đám độc trùng ra, cũng không có thứ gì có thể cháy, nên những nơi bị nướng đều có thể đi qua.

"Đinh!

Giết chết 2 vạn con độc trùng, nhận được 2 vạn điểm Đạo tệ!" Tiếng thông báo của hệ thống vang lên trong đầu Lý Đông.

Thật là quá đã, mới có một lát mà đã có nhiều Đạo tệ vào tài khoản như vậy.

Thế nhưng, ngay khi chuẩn bị tiếp cận lại lối vào của cung điện dưới lòng đất, anh bỗng nghe thấy một loạt tiếng sột soạt.

Chương 334

Tại lối vào địa cung đó, lại xuất hiện một con rết khổng lồ.

Con rết đó dài ít nhất một trượng, giống như một con mãng xà, mang theo khí thế hùng hổ.

Cùng lúc đó, trên người gã này tỏa ra từng luồng khí đen.

"Trời đất quỷ thần ơi, con rết to thế này, làm sao đối phó đây?" Bàn Tử liếc nhìn khẩu súng phun lửa trong tay Lý Đông.

"Không ổn rồi, tình hình có vẻ không đúng lắm, hệ thống, nâng cấp mặt nạ phòng độc của tôi!" "Đinh!

Tiêu tốn 30000 Đạo tệ, nâng cấp mặt nạ phòng độc lên cấp cao nhất, nhận được bộ đồ du hành vũ trụ x6!" Bộ đồ du hành vũ trụ, đúng như tên gọi, là trang phục mà các phi hành gia mặc trong không gian, có thể cách ly mọi yếu tố bất lợi, đồng thời cung cấp đủ oxy và những thứ tương tự cho phi hành gia.

Lý Đông cũng không ngờ, thứ mặt nạ phòng độc này sau khi nâng cấp lên cấp cao nhất lại biến thành bộ đồ du hành vũ trụ.

Như vậy thì có vẻ hơi lãng phí.

Chỉ là, bây giờ đã nâng cấp rồi, Lý Đông cũng biết không có thuốc hối hận.

Bàn Tử vô cùng hài lòng với trang bị mới.

"Đông ca, không ngờ anh lại có thể biến ra được bảo bối như vậy!

Nhưng sao không sớm lấy ra?

Nếu có thể sớm lấy ra bảo bối này, chúng ta đã vào trong từ lâu rồi!" Bàn Tử nói.

Lý Đông không trả lời Bàn Tử, tay cầm súng phun lửa hội tụ, phun một tràng về phía con rết khổng lồ.

Con rết khổng lồ tỏa ra sương độc màu đen, nhưng làn sương đen đó đối với bộ đồ du hành vũ trụ không có bất kỳ ảnh hưởng nào.

Ngược lại, con rết dưới nhiệt độ cao của súng phun lửa hội tụ cuối cùng đã hóa thành than.

Lối vào địa cung đó, tạm thời hẳn là đã an toàn.

"Đinh!

Tiêu diệt thành công rết khổng lồ, nhận được 5000 Đạo tệ!" Tiếng thông báo của hệ thống vang lên, nhưng Lý Đông biết rằng, e là phía sau sẽ còn nhiều rết khổng lồ hơn nữa.

"Mọi người cẩn thận một chút, đi theo sau tôi, phía sau có thể sẽ có nhiều quái vật hơn, tuyệt đối đừng đi lạc!" Lý Đông nhắc nhở mọi người, đồng thời tay cầm súng phun lửa hội tụ mở đường.

Dọc đường đi, quả nhiên họ lại gặp phải mấy con quái vật khổng lồ, không phải rết, bọ cạp thì cũng là nhện.

Nhưng những thứ này dưới súng phun lửa hội tụ của Lý Đông đều bị nướng thành than.

Cuối cùng, họ lại tiến thêm được mấy trăm mét, nhưng đột nhiên, họ thấy trên mặt đất xuất hiện một số thứ kỳ quái.

"Kỳ lạ, chẳng lẽ ở nơi này lại có dưa hấu sao?" Bàn Tử nhìn những thứ kỳ quái trên mặt đất, không chỉ có quả mà còn có cả dây leo và cành lá.

Chỉ là gã này vừa đi tới chạm vào một trong những quả dưa, lập tức bị dọa cho nhảy dựng lên.

Nguyên lai, trên vỏ những quả dưa đó lại có hình mặt người lồi

lõm, trên mặt người thậm chí còn có vết máu.

Nếu không chú ý, thậm chí sẽ tưởng rằng đó là từng cái đầu người một.

Bàn Tử lúc nãy không cẩn thận giẫm vỡ một quả, bắn ra rất nhiều dịch thể màu đỏ.

Bên trong những quả dưa kỳ lạ này trông giống như ruột dưa hấu, nhưng lại không giống với ruột dưa hấu thông thường.

"Lại là thứ gì đây?" Bàn Tử lòng còn sợ hãi hỏi.

Lý Đông lắc đầu, mặc dù anh gan to bằng trời, kiến thức rộng rãi, nhưng cũng chưa từng thấy thứ này.

Đại Kim Nha lại cười cười, sau đó từ từ đi lên phía trước, ôm lấy một trong những quả dưa, nhìn kỹ một hồi, rồi cười.

Bởi vì gã này mặc bộ đồ du hành vũ trụ dày cộm, mọi người không biết vẻ mặt của gã thế nào, nhưng có thể tưởng tượng, chắc chắn là vô cùng bỉ ổi.

Nhìn một lúc lâu, gã này mới nói: "Bình thường chỉ nghe nói đến đông qua, tây qua, nam qua, chứ chưa từng nghe nói đến bắc qua đúng không?

Thực ra là có bắc qua!

Nhưng thứ này chỉ mọc ở những nơi non cùng nước tận, còn được gọi là Thi đầu man, do oán khí của người chết sinh ra, trong tình huống bình thường cũng chỉ có thể sinh ra trong không gian dưới lòng đất bị chôn sâu như thế này, cho nên rất hiếm thấy trên đời!

Những thứ này… e rằng chính là Thi đầu man!" Mọi người nghe xong lời này đều kinh ngạc vô cùng.

Nếu lời gã này nói là đúng, vậy thì nơi này, e rằng thật sự là một

nơi hung khí bức người!

Bởi vì Thi đầu man ở đây, dày đặc chi chít, ít nhất cũng có mấy trăm quả.

"Chúng ta mau rời khỏi đây đi, nơi này trông đáng sợ quá!" Mặc dù biết những thứ trên mặt đất không phải là đầu người thật, nhưng chỉ riêng vẻ ngoài như vậy cũng khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Họ cũng không dám quấy rầy những thứ này, chỉ có thể đi vòng qua bên cạnh.

Thế nhưng, ngay khi mấy người họ sắp đi qua lối đi bên cạnh, đột nhiên một trong những quả Thi đầu man cử động, đuổi theo họ, phối hợp với vẻ mặt hung dữ đó, trông như muốn cắn người vậy.

Lý Đông nghiến răng, cũng không quan tâm đó là thứ gì, trực tiếp rút súng ra, nhắm vào quả Thi đầu man đó.

Súng của anh phun ra lưỡi lửa, sau đó quả Thi đầu man lập tức bị bắn nát, tiếp theo có một con rết dài hơn một thước không ngừng giãy giụa trên mặt đất.

Con rết này bị thương nặng, chỉ vì cơ thể rết tương đối đặc thù, cho dù chết rồi cũng có thể không ngừng giãy giụa, nên mới có hiện tượng như bây giờ.

Chương 335

Nhưng cùng lúc đó, có một viên châu sáng lấp lánh lăn ra.

"Thứ gì vậy?" Bàn Tử bị viên châu sáng lấp lánh đó thu hút, "Chẳng lẽ là dạ minh châu?

Lần này tôi sắp phát tài rồi!" "Không phải dạ minh châu, hẳn là nội đan của yêu vật nào đó!

Nhưng yêu vật bình thường hẳn là sẽ không xuất hiện nội đan mới đúng, yêu vật có thể có nội đan, e là không dễ đối phó như vậy!" Đại Kim Nha dường như rất am hiểu về chuyện này!

"Kệ nó đi, một viên nội đan, vậy cũng đáng tiền rồi!

Có Đông ca của tôi ở đây, sẽ không có vấn đề gì đâu!" Lý Đông nhặt viên châu đó lên, sau đó dẫn mọi người tiếp tục tiến về phía trước.

Chẳng bao lâu, họ nhìn thấy hai cánh cửa đá màu xanh đen.

Hai cánh cửa đá đó vô cùng dày và nặng, cao khoảng năm sáu mét, rất rộng, không phải hai cánh cửa bình thường, e là hai cánh cổng thành.

Hai cánh cửa đá dày và nặng như vậy, e rằng mỗi tấm đều nặng mấy tấn, giữa khe cửa lại còn được đổ sắt nóng chảy, thật sự là kín không kẽ hở, căn bản không có cách nào vào được.

Nơi này, hẳn mới là lối vào nội cung thực sự của cung điện dưới lòng đất này.

"Nơi này muốn vào e là không dễ dàng như vậy đâu." Vương Khải Toàn kiểm tra kỹ lưỡng, phát hiện hai cánh cửa đá này tuyệt đối không phải dùng sức người có thể mở ra được.

Mắt Ngô Tà tương đối tinh, nhanh chóng phát hiện trên cửa đá dường như có thứ gì đó.

Mọi người thuận theo hướng tay Ngô Tà chỉ, phát hiện trên cửa đá quả nhiên có một hàng chữ lớn.

Hàng chữ lớn này viết không được ngay ngắn, cũng không thuộc bất kỳ loại chữ nào, trông có chút giống như chữ viết nguệch ngoạc của học sinh tiểu học.

Nhưng ý tứ của những chữ này lại có thể nhìn ra rất rõ ràng, đại khái là nguyền rủa những kẻ trộm mộ.

"Trời đất quỷ thần ơi, không ngờ ở đây lại viết những chữ như vậy để nguyền rủa người khác, lời nguyền rủa này cũng quá đáng rồi chứ?

Hay là tôi cạo hết những chữ này đi!" Bàn Tử tay cầm một con dao găm định tiến lên, những lời này trong mắt gã về cơ bản tương đương với lời chửi người.

"Thôi đi, bây giờ chúng ta đừng quan tâm nhiều như vậy nữa, nếu chúng ta không muốn công cốc trở về, thì hãy mở hai cánh cửa này ra đi!" Đại Kim Nha cũng là một gã vô cùng tham tiền, gã này bây giờ trong đầu chỉ toàn nghĩ đến việc vào trong cánh cửa này, sau đó tìm bảo bối bán lấy tiền.

Đối với những chuyện khác, đối với gã căn bản không đặc biệt quan trọng, thậm chí nơi này nguy cơ trùng trùng, chuyện như vậy trong mắt gã cũng không thành vấn đề.

"Nhưng bây giờ có cách nào không?

Hai cánh cửa đá này, hay là chúng ta thử dùng thuốc nổ, xem xem có thể cho nổ tung hai cánh cửa đá này không!" Vương Khải Toàn nói rồi chuẩn bị bận rộn, thuốc nổ mang theo rất nhiều, có thể lấy ra bất

cứ lúc nào.

Lý Đông lắc đầu: "Không thể làm bừa như vậy được!

Bây giờ chúng ta đang ở dưới lòng đất mấy chục mét, nếu ở đây đặt thuốc nổ, không chừng sẽ làm sập cả ngọn núi, như vậy chúng ta sẽ bị chôn sống ở nơi này, trở thành oan hồn mới trong cung điện dưới lòng đất này!" Vương Khải Toàn nghe xong cũng gật đầu: "Đông ca nói có lý, nhưng bây giờ chúng ta làm sao mới có thể mở hai cánh cửa đá này đây!" "Nơi này hẳn là có cơ quan chứ?

Chẳng lẽ quên mấy ngày trước chúng ta gặp phải con cương thi trong thành rồi sao?

Gã đó đã có thể ra ngoài, nghe nói còn nhiều lần ra ngoài ăn thịt người, đã có thể ra ngoài, vậy thì tự nhiên chúng ta cũng có thể vào được!" Hồ Bát Nhất dùng tay vuốt cằm, trông giống như một thám tử, phân tích một hồi.

Lý Đông lắc đầu: "Chuyện này không dễ dàng như vậy, gã đó rốt cuộc ra ngoài bằng cách nào, chúng ta không biết, cho dù ở đây có cơ quan, e là nhất thời cũng không tìm ra được, cho nên hẳn là có cách khác!" "Tôi biết Đông ca có cách, Đông ca, không phải anh lại phát minh ra công cụ kỳ quái nào rồi chứ, mau lấy ra xem nào, tôi muốn xem công cụ mới của anh!" Bàn Tử la hét ầm ĩ.

Những lời này dùng tiếng Anh, đương nhiên mọi người cũng đã quen rồi, đều trợn to mắt nhìn Lý Đông, muốn xem lần này Lý Đông có thể lấy ra bảo bối gì để giải quyết phiền phức hiện tại.

Lý Đông cũng không để mọi người thất vọng, nhanh chóng lấy ra một món bảo bối.

Thứ đó trông giống như một cái cưa kỳ lạ, nhưng lưỡi cưa lại vô cùng cứng rắn.

Lý Đông cầm cái cưa kỳ lạ đó, nhắm vào cánh cửa đá, sau đó trong hang động này truyền ra một loạt âm thanh khiến người ta cảm thấy vô cùng chói tai, cùng lúc đó tia lửa bắn ra tứ phía.

Chẳng bao lâu, anh lại đổi hướng cưa, loay hoay khoảng mười mấy phút, mọi người phát hiện một tảng đá trong đó đã bị cắt đi, trước mặt họ xuất hiện một cánh cửa cao hơn một người.

Thế là mọi người lại mặc kỹ bộ đồ du hành vũ trụ trên người, Lý Đông tay cầm súng phun lửa hội tụ, trước tiên phun một tràng vào những thứ bên trong cánh cửa.

Vô số độc trùng và rắn độc, dưới nhiệt độ cao của súng phun lửa hội tụ, lập tức bị nướng khô.

Thế là mọi người từng người một đi theo vào trong cánh cửa đó.

Sau khi vào trong cánh cửa này, họ phát hiện không gian bên trong mộ huyệt này lại vô cùng lớn, đây là một cung điện dưới lòng đất thực sự.

Lý Đông không nhịn được lại nhìn về phía Nữ vương Tinh Tuyệt, lại phát hiện ánh mắt nàng cũng mờ mịt.

May mà họ cũng đã có chuẩn bị, gặp núi mở đường, gặp nước bắc cầu, cũng đều vô cùng thuận lợi.

"Đây đều là bố trí từ mấy ngàn năm trước, trừ phi bản thể của ta đến, có lẽ có hy vọng làm một chút thay đổi, còn với phân thân hiện tại của ta, ta cũng không thể làm gì được." Chỉ là cửa của thành phố này đóng không đặc biệt chặt, tùy tiện đẩy một cái, cửa đã mở ra.

Nhưng vừa mới mở cổng thành, họ đã nghe thấy mấy tiếng động kỳ quái.

Âm thanh đó vô cùng chói tai, đồng thời mang theo khí tức kỳ lạ, giống như tiếng hét của nữ quỷ.

Bàn Tử lập tức bị dọa cho lùi lại hai bước.

“Đông ca, đây rốt cuộc là nơi nào?

Sao lại đáng sợ như vậy?

Bên trong không phải có cương thi chứ?

Nhưng tiếng của cương thi sao có thể như vậy?” Vương Khải Toàn vỗ vỗ Bàn Tử.

Chương 336

"Gã này lúc trước gan cũng không phải lớn lắm sao, bây giờ lại bị dọa thành ra thế này?

Thật là, không phải là cương thi thôi sao?

Chúng ta giết cương thi còn ít sao?" Bàn Tử lắc đầu: "Vậy thì khác!

Nếu thật sự có một con cương thi ở trước mặt tôi, tôi tuyệt đối sẽ không sợ hãi, Bàn Tử tôi cũng không phải là kẻ nhát gan!

Nhưng mà, bây giờ tôi căn bản không biết bên trong rốt cuộc có thứ gì, mới đáng sợ!" Lời của Bàn Tử thực ra cũng có một chút đạo lý.

Con người đối với những thứ đã biết thường không đặc biệt sợ hãi, cho dù thứ đó đối với con người uy hiếp vô cùng lớn, cũng là như vậy.

Nhưng những thứ chưa biết, vậy thì vô cùng đáng sợ, bởi vì không biết thứ đó có thể mang lại hậu quả gì.

Người bình thường sợ ma, sẽ cảm thấy vô cùng sợ hãi, đó chủ yếu là do con người căn bản không hiểu về ma, nhưng lại nghe từ lời kể của người khác, cho nên mới có cảm giác sợ hãi như vậy.

Tình huống bây giờ cũng như vậy, không biết đó là thứ gì, cho nên cảm thấy sợ hãi cũng là bình thường.

Lý Đông lắc đầu: "Không có gì to tát cả, thực ra chỉ là dọa người thôi!

Bởi vì nơi này tương đối kín, không khí cũng không lưu thông, lúc nãy chúng ta vào mở cửa, đã khiến không khí bên trong bị nén lại, cho

nên mới sinh ra những âm thanh quái dị đó!

Tương đương với việc thổi sáo thôi!" Bàn Tử nghe Lý Đông giải thích như vậy mới yên tâm.

"Đông ca, Đông ca, quả nhiên lợi hại, chuyện như vậy cũng có thể giải thích rõ ràng như vậy!

À, ra thế, tôi hiểu rồi, vậy thì không sao cả!" Nhưng sau đó Lý Đông lại lắc đầu: "Chuyện e là không đơn giản như vậy!" Nói rồi, anh lập tức lùi về phía sau.

Quả nhiên, chẳng mấy chốc, trong thành phố đó vang lên những âm thanh càng thêm chói tai, sau đó có vô số thứ đen ngòm, giống như mũi tên phun về phía họ.

Bởi vì bây giờ trên người đang mặc đồ du hành vũ trụ, nên không ngửi thấy mùi vị gì, cũng tạm thời không bị thương.

Nhưng thứ dịch thể màu đen đó phun lên kính mắt phía trước, cũng khiến người ta cảm thấy vô cùng buồn nôn.

Sau đó mọi người phát hiện trên người mình đều bốc khói trắng.

"Mau cởi bộ đồ du hành vũ trụ trên người ra, thứ phun ra đó hình như có tính ăn mòn, lại có thể ăn mòn cả loại quần áo này!" Mọi người nghe vậy, cũng vội vàng luống cuống cởi bỏ bộ đồ du hành vũ trụ dày cộm trên người.

Sau khi cởi bỏ bộ đồ du hành vũ trụ, mọi người cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm đi không ít.

Lúc này họ cũng đã nhìn rõ, rốt cuộc là chuyện gì.

Nguyên lai sau cánh cửa đó có cơ quan.

Lúc đẩy cửa đã kích hoạt cơ quan, vũ khí tấn công của cơ quan là một số loại dịch thể có tính ăn mòn mạnh, hẳn là axit mạnh.

Nếu không phải trên người đang mặc đồ du hành vũ trụ, lần này e là bi kịch rồi.

Nhìn bộ đồ du hành vũ trụ đã cởi ra, dưới sự ăn mòn của thứ dịch thể màu đen, nhanh chóng biến thành một đống quần áo rách.

Lại qua khoảng mười mấy phút, thứ dịch thể màu đen sau cổng thành đó không còn phun ra nữa.

Lý Đông có chút không yên tâm, bèn nhặt một tảng đá lớn, ném từ xa, phát hiện bên trong quả nhiên không có động tĩnh gì, mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng trên con đường phía trước lại đầy rẫy dịch thể ăn mòn, nếu giẫm phải một bước, e là cũng sẽ bi kịch.

Thế là Lý Đông đành phải một lần nữa dùng súng phun lửa hội tụ, nướng khô tất cả những thứ trên mặt đất.

Thứ dịch thể ăn mòn đó sau khi bị nướng khô, cũng không còn tác dụng gì nữa.

Thế là họ mới tiếp tục tiến về phía trước.

Lần này Lý Đông tiếp tục đi đầu, bây giờ anh là thủ lĩnh của đội này, bản lĩnh của anh cũng lớn nhất, nếu gặp phải chuyện bất ngờ, cũng chỉ có anh đối phó tương đối dễ dàng.

Nhưng cho dù như vậy, Lý Đông cũng không dám có chút sơ suất nào.

Trong tay anh, vẫn cầm khẩu súng phun lửa sắc bén đó.

Sau khi tiếp cận cánh cửa đó, có chút lo lắng phía sau có mai phục, nên trực tiếp dùng súng phun lửa hội tụ thiêu rụi cánh cổng thành đó, rồi mới tiếp tục tiến lên.

Sau khi qua cánh cửa này, họ phát hiện không gian phía trước đột

nhiên rộng mở, bên trong quả nhiên là một thành trì.

Một thành trì trong không gian dưới lòng đất, trông có chút quỷ dị không tả xiết.

Trên những tầng lầu đó, có một số bức tượng vô cùng kỳ quái.

Những bức tượng đó có cái là người đội mũ giáp, có cái lại là những con dã thú trông rất kỳ quái.

Ngoài ra còn có mấy cỗ quan tài rất lớn, trong đó cỗ quan tài lớn nhất được đặt ở trung tâm thành trì, bên cạnh quan tài là những bộ xương người trắng hếu.

Cũng không biết những bộ xương người đó là lúc đầu được chôn cất vào, hay là những kẻ trộm mộ sau này chết ở đó.

Đương nhiên khả năng lớn nhất là có kẻ trộm mộ xông vào nơi này, sau đó chết bên cạnh cỗ quan tài đó.

Bởi vì cỗ quan tài đó vừa nhìn đã biết là một vật bất tường.

Vì vậy Lý Đông cũng không dám tùy tiện tiếp cận cỗ quan tài đó, ngược lại quan sát kỹ tình hình xung quanh.

Sau đó anh phát hiện nơi này tuy đã sâu dưới lòng đất, nhưng trên đỉnh đầu lại có những điểm sáng lấp lánh.

Chương 337

Nói chính xác hơn, ngôi mộ dưới lòng đất mà họ tìm thấy hẳn là ở dưới một ngọn núi lớn, nhưng nơi mà thành trì này tọa lạc hẳn là ở sườn núi, những điểm sáng lấp lánh trên đỉnh đầu hẳn là lỗ thông hơi.

Lý Đông lấy khẩu súng giảm thanh ra, bắn mấy phát vào những nơi có thể có cơ quan, phát hiện dường như không có vấn đề gì, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Bàn Tử sau khi nhìn thấy cỗ quan tài đó, lập tức vui mừng: "Cỗ quan tài đó trông lộng lẫy xa hoa, bên trong chắc chắn có bảo bối, lần này chúng ta lại sắp phát tài lớn rồi!" Lý Đông lại lắc đầu: "E là không đơn giản như vậy, nếu dễ dàng để chúng ta tìm thấy chính chủ như vậy, nơi này đã không hung hiểm đến thế!" Hồ Bát Nhất cũng gật đầu: "Đúng vậy, Đông ca nói đúng!

Nhìn những hình vẽ trên quan tài kia, toàn là những thứ linh tinh gì vậy?

Mặc dù trông có vẻ như vẽ toàn bảo bối, nhưng tôi tin chắc chắn không phải là quan tài của tướng quân Nguyên triều!

Huống hồ vị trí đặt mấy cỗ quan tài này trông có chút kỳ quái, giống như đang bày một cái trận, lúc nãy tuy không có động tĩnh, nhưng nếu chúng ta cứ thế đi vào, vậy thì phiền phức rồi!" Nhưng Bàn Tử này cũng là một người vô cùng nóng vội, lúc nãy tuy đang nghe Lý Đông nói chuyện, nhưng đã sớm tự mình đi lên phía trước, dùng dao găm gõ gõ xung quanh cỗ quan tài ở giữa, xem xem làm thế nào mới có thể mở ra.

Lần này Lý Đông quan sát tình hình xung quanh, phát hiện phòng bị của thành trì này vô cùng hoàn thiện, những người đá và dã thú đá

được điêu khắc trên đó, từng con một dường như sống lại, đang dùng một ánh mắt kỳ quái nhìn chằm chằm họ.

"Bàn Tử, mau quay lại, nguy hiểm!" Nhưng lời của Lý Đông vừa dứt, xung quanh đã xảy ra biến hóa kịch liệt.

Bàn Tử không biết đã chạm phải cơ quan gì, mọi người bỗng nghe thấy một tiếng "ầm", tiếng động lớn đó truyền đến từ sau lưng.

Thế là họ vô thức quay đầu lại, nhìn thấy ở phía sau lưng, nơi cổng thành đã rơi xuống một tảng đá lớn, chặn kín con đường vào của họ.

Đại Kim Nha thấy cảnh này, lập tức vỗ đùi: "Xong rồi, xong rồi, xong rồi, hình như chúng ta trúng kế rồi!" "Rốt cuộc là chuyện gì?" Bàn Tử thở hổn hển chạy về, gã này lúc nãy không có cách nào mở được cỗ quan tài đó, bây giờ đang vô cùng bực bội.

Hồ Bát Nhất lắc đầu nói với Bàn Tử: "Cậu nhìn hoàn cảnh xung quanh xem, không phải có chút không ổn sao?

Chưa nói đến những thứ khác, chẳng lẽ cậu chưa xem phim truyền hình à?

Trong các cuộc chiến tranh cổ trang trong phim truyền hình có một loại kế sách gọi là Úng thành kế!" "Một loại kế sách?" Bàn Tử nghe vậy, lập tức nảy sinh lòng hiếu kỳ.

"Ừm… đại khái ý là thế này, lúc thủ thành, giả vờ trong thành không có người, tạo cho địch một tín hiệu sai lầm!

Nếu địch trúng kế, nghênh ngang xông vào thành, vậy thì trực tiếp đóng cửa đánh chó, tiêu diệt toàn bộ quân địch xông vào trong thành!

Đây là một kế sách vô cùng độc ác!" Bàn Tử nghe xong lời này, cuối cùng cũng hiểu được tình cảnh hiện tại của mình, mồ hôi trên trán gã từng giọt từng giọt rơi xuống.

“Trời đất quỷ thần ơi, ý của cậu tôi hiểu rồi!

Chúng ta bây giờ bị lừa đến nơi này, sau đó bị đóng cửa đánh chó đúng không!” Bàn Tử lau mồ hôi trên mặt, lòng còn sợ hãi nói.

Lý Đông gật đầu: “Cũng gần như ý đó!

Những bộ xương trắng gần cỗ quan tài kia, chính là những tên trộm mộ trước đây, bị lừa đến nơi này, sau đó bị đóng cửa đánh chó giết chết ở đây!” Lý Đông cũng nói thẳng không kiêng dè, trực tiếp nói ra suy đoán của mình.

Mọi người không khỏi hít một hơi lạnh, lúc này mới nhìn kỹ những bộ xương trắng hếu trên mặt đất.

Những bộ xương trắng đó là đồng nghiệp của họ, có lẽ cũng là những người có bản lĩnh rất lớn, kết quả bị lừa đến nơi này, sau đó biến thành những oan hồn khác trong mộ huyệt này.

Họ cũng tự cho rằng mình rất có năng lực, đã né được bao nhiêu thứ nguy hiểm, chiến thắng bao nhiêu côn trùng, kết quả bây giờ lại đến nơi này, chẳng lẽ kết cục của họ cũng giống như những bộ xương đó sao?

Chỉ là bây giờ không có thời gian để cảm thán những chuyện này, bởi vì ngay lập tức họ nghe thấy trong thành này truyền ra một loạt tiếng “cạch cạch cạch”.

Loạt tiếng “cạch cạch cạch” đó, chắc chắn là tiếng cơ quan đang chuyển động.

Không cần nghĩ cũng biết hậu quả, cơ quan chuyển động tự nhiên không phải là cơ quan tốt, tự nhiên là dùng để giết người.

Đóng cửa đánh chó, bước 1 đóng cửa, bước 2 tự nhiên là phải phát động tấn công.

“Hệ thống, nâng cấp quần áo của tôi!

Nâng cấp lên cấp cao nhất, nâng cấp lên cấp cao nhất!” Lý Đông bây giờ cũng không quan tâm nhiều như vậy nữa, trang bị mang theo tuy rất nhiều, nhưng thực tế thể lực của anh có hạn, tất cả trang bị mang theo về cơ bản đều là những công cụ nhẹ.

Muốn đối phó với cơ quan cấp bậc này, chỉ dựa vào những công cụ mới này tự nhiên không có tác dụng.

May mà Lý Đông có hệ thống nâng cấp, trực tiếp nâng cấp quần áo trên người.

Chẳng mấy chốc, quần áo trên người anh đã biến thành một dạng khác, biến thành một lớp quần áo phát ra ánh sáng huỳnh quang.

Loại quần áo này mặc vào vô cùng thoải mái, có cảm giác đông ấm hè mát, cùng lúc đó dường như lại có sức phòng ngự vô cùng mạnh mẽ.

Đương nhiên Lý Đông đã tiêu tốn hết 5 vạn Đạo tệ mới đổi được thứ này.

Bây giờ Lý Đông kiểm tra kỹ tài khoản của mình, chỉ còn lại hơn 2 vạn Đạo tệ, tiếp theo cần phải tìm một cơ hội để bổ sung một chút Đạo tệ mới được.

Quả nhiên mệnh lệnh của Lý Đông vừa mới hoàn thành, quần áo của anh vừa mới xảy ra biến hóa, sau đó trên tường thành đó, truyền đến vô số tiếng “vù vù”.

Vô số mũi tên, như mưa rơi bắn xuống, va vào quần áo liền bị bật ra.

Nhưng cho dù như vậy, mọi người nhìn những mũi tên như châu chấu bay, ai nấy cũng đều run rẩy trong lòng, nếu hơi bất cẩn một chút, sẽ có kết cục biến thành nhím.

Bàn Tử thậm chí suýt nữa bị dọa ngất đi, dù sao đó cũng là những mũi tên vô cùng sắc bén, nếu bị bắn vào người, đó là hậu quả chết chắc.

Bây giờ quần áo trên người họ thực tế tương đương với áo chống đạn toàn thân, phiên bản tăng cường.

Nhưng cho dù như vậy, cảm giác vẫn giống như bị một lực lượng mạnh mẽ đè ép.

Dần dần họ bị dồn vào một chỗ, lưng tựa lưng chịu đựng những mũi tên này.

Những cơ quan đó quả nhiên chế tác tinh xảo, mũi tên cũng rất nhiều.

Mãi 5 phút sau, những mũi tên đó mới hoàn toàn tiêu hao hết.

Chương 338

“Mẹ nó, suýt nữa bắn chết Bàn gia tôi!” Bàn Tử thở phào một hơi dài, lần này cảm giác giống như được tái sinh.

“E là không dễ dàng như vậy đâu!” Hồ Bát Nhất lắc đầu, “Chẳng lẽ cậu không ngửi thấy một mùi vị rất kỳ lạ sao?” “Mùi vị kỳ lạ?

Tôi không ngửi thấy?” Bàn Tử lắc đầu.

“Chẳng lẽ cậu chưa dùng diêm bao giờ à?

Mùi của đầu que diêm!” Hồ Bát Nhất nói.

Diêm cũng là một thứ đã lỗi thời, bây giờ phần lớn thời gian, người ta đều sử dụng bật lửa.

Nhưng đối với những người hơi có tuổi một chút, vẫn nhớ sản phẩm diêm này.

Trên đầu que diêm có phốt pho, một loại vật phẩm rất dễ cháy, chỉ cần nhiệt độ hơi cao một chút là có thể bốc cháy.

“Phốt pho!” Ngô Tà lập tức đưa ra câu trả lời.

“Gay go rồi, mau đẩy hết những mũi tên này ra xa một chút, cả những bộ xương trắng kia nữa, cũng đẩy ra xa một chút!” Trong xương cũng có phốt pho, đây là điều ai cũng biết.

Ví dụ như một số ngôi mộ chôn không đặc biệt sâu, vào mùa hè, khi gặp nhiệt độ tương đối cao, phốt pho trong xương sẽ bốc cháy, phát ra ánh sáng màu xanh lam.

Đặc biệt vào ban đêm, loại ánh sáng màu xanh lam đó đặc biệt đáng sợ, bị người ta gọi là ma trơi.

Quả nhiên, không biết lúc nào, có một mũi tên đầu nhọn, không

biết bắn vào đâu, lập tức bốc lên một đám lửa lớn, sau đó rơi xuống những mũi tên trên mặt đất, lập tức bốc lên ngọn lửa màu xanh lam, sau đó lại đốt cháy những bộ xương trắng gần đó.

Ngọn lửa màu xanh lam đó vô cùng yêu dị, quả nhiên giống như ma trơi, mọi người đều có thể cảm nhận được khí tức nóng rực đó.

May mà phần lớn xương và đầu mũi tên đều bị đẩy ra khá xa, tạm thời không bị thương.

Nhưng bây giờ ở khu vực xung quanh, đều là ngọn lửa màu xanh lam, bây giờ họ bị ngọn lửa màu xanh lam bao vây ở trung tâm, thật sự là tiến thoái lưỡng nan.

Bàn Tử không nhịn được chửi: "Mẹ nó, cũng quá ác độc rồi!

Chẳng lẽ thật sự muốn thiêu chết Bàn gia tôi ở nơi này sao?" Bởi vì không gian này cũng tương đối kín, tuy có mấy lỗ thông hơi, nhưng tổng thể cũng rất nhỏ.

Ngọn lửa hừng hực nhanh chóng làm cạn kiệt oxy xung quanh, mọi người lập tức có cảm giác không thở được.

"Làm sao bây giờ?" Đại Kim Nha bây giờ cũng có chút sốt ruột.

Gã này tuy vô cùng tham tiền, nhưng mục đích tham tiền là để hưởng thụ cuộc sống, bây giờ phải chết ở đây, tuyệt đối là không muốn.

"Cơ quan này rốt cuộc là chuyện gì?

Vô cùng vô tận, chẳng lẽ mũi tên, thật sự dùng không hết sao?" Bàn Tử có chút không nhịn được chửi một câu.

Lúc này Ngô Tà đột nhiên chỉ lên đầu tường: "Nhìn kìa?" Mọi người ngẩng đầu lên, mới nhìn rõ tình hình trên đầu thành.

Nguyên lai trên đầu thành đó, căn bản không chỉ có cơ quan, mấu

chốt nhất là những người đá ban đầu đứng trên đầu thành đó, lần này trông giống như toàn bộ đều sống lại.

Bây giờ những người đá đó đang bắn tên về phía họ.

"Rốt cuộc là chuyện gì?

Chẳng lẽ những hòn đá đó thành tinh rồi?" Mọi người đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Nếu những hòn đá đó thành tinh, đối với họ tuyệt đối không phải là một tin tốt.

"Bây giờ không cần quan tâm nhiều như vậy, tôi chỉ biết nếu chúng ta muốn thoát khỏi đây, e là phải hạ gục những người đá đó mới được, nếu không, chúng ta không bị thiêu chết ở đây, cũng sẽ bị ngạt chết ở đây!" Hồ Bát Nhất bịt mũi, không ngừng thở hổn hển.

Bởi vì oxy ở đây càng lúc càng ít, hô hấp của anh đều vô cùng khó khăn.

Bàn Tử cũng nổi nóng, lập tức bắn mấy phát vào những người đá trên đầu thành.

Nhưng súng lục đối với những người đá đó căn bản không gây ra bất kỳ tổn thương nào, đạn bắn vào người những người đá, bốc lên vô số tia lửa, nhưng đối với những người đá đó căn bản không có bất kỳ ảnh hưởng nào.

"Hết cách rồi, chỉ có thể nâng cấp súng lục của tôi!" Chuyện nâng cấp súng lục, thực ra lần trước anh đã làm rồi.

Nhưng vũ khí hạng nặng sau khi nâng cấp không thể mang theo người, cho nên lần này không mang ra.

Lý Đông đành phải một lần nữa nâng cấp súng lục của mình.

Chỉ thấy khẩu súng lục vô cùng bình thường trong tay anh, lần này

đã xảy ra biến hóa, trực tiếp biến thành một khẩu súng phóng lựu.

Bàn Tử nhìn thấy khẩu súng phóng lựu đó, lần này vui mừng khôn xiết.

"Không ngờ Đông ca lại có món đồ chơi này, quả nhiên Đông ca là người toàn năng, có thứ này, bây giờ tôi không cần lo lắng nữa, tiếp theo hãy xem Đông ca biểu diễn!" Lý Đông khẽ nghiến răng, để đổi khẩu súng phóng lựu này, anh đã tiêu gần hết số Đạo tệ cuối cùng, nếu lần này không có thu hoạch, vậy thì thật sự lỗ to rồi.

Thế là anh giơ súng phóng lựu lên, lập tức bắn một phát vào những người đá trên đầu thành.

Chỉ nghe một tiếng nổ lớn, trên đầu thành đó lập tức bốc lên vô số tia lửa, có mấy chục người đá, cùng với những cây nỏ mạnh phía trước, toàn bộ đều bị nổ thành mảnh vụn.

Đòn tấn công như vậy quả nhiên có hiệu quả, quả nhiên ở phía trước đó không có mũi tên bắn ra, nhưng ở phía sau có mấy hướng khác, lại có vô số mũi tên bắn về phía họ.

Lý Đông bây giờ cũng không có chút khách khí nào, giơ súng phóng lựu lên, bắn loạn xạ vào những người đá trên đầu thành, liên tục mấy chục quả lựu đạn bắn ra, những người đá trên đầu thành toàn bộ bị phá hủy.

"Đinh!

Chúc mừng đã phá hủy cơ quan bắn vĩnh cửu, nhận được 10 vạn Đạo tệ!" Tiếng thông báo của hệ thống vang lên trong đầu Lý Đông.

Chương 339

Quả nhiên những người đá trên tường thành đó không phải là thứ đá thành yêu tinh gì, chỉ là một cơ quan mà thôi.

Một cơ quan vô hạn vĩnh cửu, có sức sát thương vô cùng lớn, người xông vào nơi này gần như không có chút cơ hội sống sót nào.

Nhưng Lý Đông, dựa vào vũ khí mạnh mẽ, cuối cùng đã phá hủy được cơ quan này.

Cả đám thở phào nhẹ nhõm.

Những ngọn lửa màu xanh lam trên mặt đất, vì không còn nguyên liệu bổ sung, nên nhanh chóng cháy hết nhiên liệu, lửa cũng dần dần tắt ngấm.

Mọi người nhìn ngọn lửa màu xanh lam ở đây đã tắt, mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó vô thức muốn quay về theo đường cũ.

Nhưng nơi này không dễ dàng như vậy, tuy ngọn lửa đã bị dập tắt, nhưng lại nghe thấy một loạt tiếng "ầm ầm ầm".

"Cát, Đông ca, có cát rơi xuống!

Chẳng lẽ uy lực của súng phóng lựu của anh quá lớn, trực tiếp làm sập cả hang núi này rồi sao, chúng ta sắp bị chôn sống ở đây rồi!" Bàn Tử lập tức sắc mặt đại biến, gã này bây giờ đã hoàn toàn bị dọa ngốc rồi.

Nếu một ngọn núi sập xuống, cho dù là thần tiên, cũng đừng hòng thoát ra khỏi đây.

"Không thể nào, lúc nãy bắn nhiều phát như vậy cũng không có vấn đề gì, tôi không tin, vừa mới phá hủy toàn bộ cơ quan ở đây, lại có thể làm sập cả ngọn núi sao?" Nhưng bây giờ không kịp thảo luận

vấn đề này nữa, bởi vì họ phát hiện trên đỉnh đầu, cát rơi xuống càng lúc càng nhiều, dần dần tụ thành mấy chục con rồng vàng, cát rơi xuống đất giống như hồng thủy, nhanh chóng đổ về phía họ.

"Cát lún, e là lại là một cơ quan khác!" Hồ Bát Nhất kiến thức rộng rãi, lần này cũng lập tức phản ứng.

Cát lún cũng là một thủ đoạn chống trộm mộ tương đối hiệu quả.

Đó là chất đầy cát trong mộ địa, nếu những tên trộm mộ muốn đào mộ, đào phải những lớp cát đó thì bi kịch rồi.

Những lớp cát đó không chỉ có thể như hồng thủy nhấn chìm bạn, mà còn có thể lấp đầy những khoảng trống mà bọn trộm mộ đào ra, đây là một phương pháp phòng hộ tương đối mạnh mẽ.

"Mau chạy, mau chạy, mau chạy!" Nếu đối mặt với những thứ khác còn có cách, nhưng đối mặt với cát lún như hồng thủy, thật sự không có cách nào cả.

Bởi vì bất kể vũ khí gì, đối với những thứ như thế này đều không có chút tác dụng nào.

Đây mới thực sự là lấy nhu khắc cương, bất kể bạn có lợi hại đến đâu, nếu không chạy, cũng có khả năng bị những lớp cát này chôn sống.

Cả đám vội vàng chạy về phía cổng thành.

Tại cổng thành đó có một tảng đá khổng lồ, Lý Đông cũng không có chút tự tin nào có thể dời được tảng đá đó, cũng không thể tìm cơ quan để rời đi.

Mục tiêu của anh cũng không phải là cổng thành, chỉ thấy anh trực tiếp bắn một phát vào tường thành gần cổng thành, chỉ nghe một tiếng "ầm", tường thành trực tiếp bị bắn sập, xuất hiện một lỗ hổng khổng lồ.

Mọi người lập tức vui mừng khôn xiết, chạy về phía lỗ hổng đó.

Nhưng đột nhiên, sau lưng truyền đến một tiếng kêu kinh hãi.

Nguyên lai, Ngô Tà không biết lúc nào bị một hòn đá nhỏ làm ngã.

Cậu nhóc này vừa mới ngã xuống đất, cát lún sau lưng đã nhấn chìm một nửa chân cậu.

Những lớp cát đó trông giống như hồng thủy chảy về phía trước, nhưng đồng thời lại nặng ngàn cân, trên mặt Ngô Tà lập tức hiện lên vẻ tuyệt vọng.

Lý Đông nghiến răng lập tức quay trở lại, nắm lấy tay Ngô Tà.

"Đông ca!" Bàn Tử hét lên một tiếng.

Trong mắt gã này, Lý Đông là thần, là tín ngưỡng của gã.

Nếu Lý Đông xảy ra chút vấn đề gì, vậy thì tín ngưỡng của gã sẽ sụp đổ.

Lý Đông mắt thấy cát đổ xuống càng lúc càng nhiều, nhưng lại tuyệt đối không thể để Ngô Tà ở lại nơi này như vậy.

Nghiến răng, đột nhiên trong cơ thể anh trào dâng một luồng sức mạnh khổng lồ, cứng rắn bới tung lớp cát, kéo Ngô Tà ra.

Sau đó kéo tay Ngô Tà nhanh chóng chạy về phía trước, sau khi thoát khỏi đoạn tường thành đổ nát đó, chỉ thấy lớp cát như hồng thủy, cuối cùng cũng giảm bớt, tuy cũng chảy ra một ít, nhưng đối với họ không còn là mối đe dọa lớn nữa.

Mọi người lập tức thở hổn hển, vừa rồi mấy lần chết đi sống lại, chuyện như vậy cũng quá kích thích rồi.

"Đông ca, cảm ơn anh!" Ngô Tà, cậu nhóc này bây giờ khóc như một người phụ nữ, vừa rồi thật sự là sinh tử một đường, nếu không phải là Lý Đông, có lẽ cậu đã thật sự bị chôn ở bên trong rồi.

Lý Đông lắc đầu nói: “Cậu làm cái gì vậy, trông như đàn bà thế?

Chúng ta đã cùng nhau đi trộm mộ, vậy thì mọi người đều là huynh đệ sinh tử có nhau, khách sáo với tôi nhiều như vậy làm gì!” “Đúng vậy, mọi người đều là huynh đệ sinh tử có nhau, nói nhiều như vậy làm gì, đừng như vậy nữa, nghe chưa?” Bàn Tử không hề khách khí, vỗ mạnh vào vai Ngô Tà.

Hồ Bát Nhất cũng an ủi một phen, bây giờ mọi người cần phải suy nghĩ bước tiếp theo nên làm gì.

“Các vị, bây giờ chúng ta nên làm gì?

Chẳng lẽ chúng ta phải quay về theo đường cũ sao?” Trải nghiệm lần này thật sự quá kích thích, kích thích đến mức khiến người ta có cảm giác lòng còn sợ hãi.

Theo tình hình bình thường, sau khi gặp phải một thất bại lớn như vậy, nên lập tức quay về, sau đó ngày khác quay lại.

Nhưng nghĩ đến con đường đã đi vào, lập tức lại có cảm giác rợn tóc gáy.

Đặc biệt là những quả Thi đầu man lúc trước, họ không muốn nhìn thấy lại lần nữa.

“Quay về?

Bây giờ chúng ta đã vào rồi, tự nhiên không đạt được mục đích, tuyệt đối không bỏ cuộc!

Chương 340

Con đường vừa rồi là một con đường sai lầm, dẫn đến chúng ta trúng kế, bây giờ chúng ta phải tìm một con đường mới!" Nhưng cung điện dưới lòng đất này thực sự quá lớn, các loại ngã rẽ cũng nhiều, không biết con đường nào mới là con đường đúng.

Lý Đông trong lòng tự nhiên cũng không chắc chắn, bèn tùy tiện tìm một con đường chỉ về phía trước nói: "Chúng ta xuất phát từ đây đi, nếu con đường này có gì không đúng, chúng ta lại quay lại tìm một con đường mới, tôi không tin nơi này có thể lớn đến mức nào!" Nơi này tuy thực sự lớn hơn một cung điện bình thường, nhưng cũng chỉ ở dưới một ngọn núi mà thôi, anh không tin nơi này là vô tận.

Mọi người cũng cảm thấy có lý, chẳng bao lâu đã tìm thấy một con sông ngầm, phía trước con sông ngầm đó, tuy có một chút ánh sáng, hẳn là có thể thông ra bên ngoài.

Mọi người đã ở trong cung điện dưới lòng đất lâu như vậy, nhìn thấy ánh sáng bên ngoài, khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó Lý Đông đi đầu, men theo con sông ngầm đó, bơi ra ngoài, chẳng mấy chốc đã ra đến bên ngoài.

Lại có tình huống như vậy.

Con sông ngầm đó sau khi chảy ra bên ngoài, hình thành một con sông nhỏ, chảy về phía xa.

Trên bờ con sông nhỏ đó, có từng gò đất một, đó lại là từng ngôi mộ một, cũng không biết là của triều đại nào.

Bởi vì trên sông ngầm, lại có một thác nước nhỏ chảy xuống, nên tạo ra không ít bọt nước.

Dưới sự xói mòn của những bọt nước đó, đất trên một số ngôi mộ đã bị xói mòn, khiến quan tài bên trong mộ lộ ra.

Lúc này một trận gió nhẹ thổi qua, mọi người cảm thấy có chút lạnh lẽo, thậm chí có thể nghe thấy một tiếng cười kỳ quái.

"Mau nhìn kìa?" Mọi người thuận theo hướng Vương Khải Toàn chỉ nhìn qua.

Chỉ thấy ở đó có một cỗ quan tài tương đối lớn, trên quan tài dường như có vết máu, có một mùi máu tanh vô cùng nồng nặc.

Mấu chốt nhất là, lại có một bà lão mặc đồ trắng đang nằm trên cỗ quan tài đó, liếm máu trên cỗ quan tài.

"Bạch lão thái!" Mọi người lại một lần nữa cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Lần trước họ gặp một con Bạch lão thái, đó là một con chồn thành tinh, nếu không phải vì lần trước điện thoại của Lý Đông vang lên bài hát Thảm Thắc, e là họ đã trở thành thức ăn của con Bạch lão thái đó rồi.

Không ngờ ở nơi này lại gặp một con Bạch lão thái nữa.

"Đồ súc sinh, xem Bàn gia ta đây không kết liễu ngươi!" Bàn Tử trực tiếp bắn một phát vào con Bạch lão thái đó!

Nhưng con Bạch lão thái đó thân thủ vô cùng nhanh nhẹn, lại trực tiếp né được viên đạn.

Viên đạn đó không bắn trúng con Bạch lão thái, nhưng lại bắn vào cỗ quan tài chảy máu, chỉ thấy mấy mảnh gỗ vụn bay ra, bên trong quan tài chảy ra thứ máu đen sền sệt, mùi hôi tanh đó càng nồng nặc hơn.

Tinh thần của mọi người căng thẳng đến cực điểm.

Bởi vì lần trước con Bạch lão thái đã khiến họ chịu thiệt thòi lớn, lần này có một cảm giác sợ hãi, cùng lúc đó cỗ quan tài kia cũng quá tà môn, khiến họ không dám manh động.

"Không cần lo lắng, một con Bạch lão thái hẳn là không có uy hiếp gì với chúng ta!" Lý Đông lắc đầu, bắn liên tục mấy phát vào con Bạch lão thái đang chạy, sau đó con Bạch lão thái đó không động đậy nữa, biến thành một con chồn già lông rụng đi không ít.

"Vì chồn sử dụng Viên quang thuật, cần phải bố trí trước, trong tình huống bình thường cũng chỉ có ở trên địa bàn của nó, mới sử dụng loại pháp môn mê hoặc lòng người này!

Nơi này hiển nhiên không phải là địa bàn của con Bạch lão thái đó, hẳn là từ nơi khác chạy đến, ở đây không có bố trí, cho nên sẽ không nguy hiểm như vậy!" Mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn xác con chồn già, có một cảm giác hả giận không tên.

Lúc này mọi người đối với cỗ quan tài lớn đầy máu đó có lòng hiếu kỳ, từ từ đi tới.

Phát súng vừa rồi của Bàn Tử uy lực không nhỏ, trực tiếp bắn một lỗ thủng lớn trên cỗ quan tài đó, cho nên mọi người lấy đèn pin ra, chiếu vào bên trong quan tài, muốn quan sát tình hình bên trong.

"Bên trong hình như không có thi thể!" Hồ Bát Nhất nói, bèn yên tâm, lấy ra một cái rìu, trực tiếp gỡ toàn bộ nắp trên cỗ quan tài xuống, phát hiện bên trong cỗ quan tài này lại là một đống nhục khuẩn, chảy ra dịch thể màu đen, giống như máu đen, cùng lúc đó tỏa ra mùi máu tanh.

"Cái này… cũng quá đáng sợ rồi?" "Hẳn là dùng để luyện đan!" Hồ Bát Nhất có chút không chắc chắn nói, "Nhục khuẩn vào thời cổ đại, thường được dùng làm một loại dược liệu luyện đan!

Chỉ là thứ này trong môi trường bình thường khó bảo quản, cho nên mới được đặt trong những chiếc hộp gỗ như thế này, và chôn ở những nơi âm lãnh!" Lý Đông lại nhìn kỹ những gò đất nhỏ khác, lần này mới hiểu ra, những gò đất nhỏ này e là không phải mộ.

Những cỗ quan tài bên trong những gò đất nhỏ này, cũng không phải là quan tài thực sự, chỉ là những chiếc hộp gỗ dùng để đựng dược liệu luyện đan mà thôi.

"Thảo nào những cỗ quan tài này lại nhỏ như vậy, nguyên lai là thế!" Vương Khải Toàn cũng mặt đầy kinh ngạc.

Vừa rồi hiếu kỳ đào một gò đất nhỏ, phát hiện quan tài bên trong gò đất nhỏ thực ra không đặc biệt lớn, trong tình huống bình thường hẳn là không chứa được một người trưởng thành, nhiều nhất chỉ có thể chứa được một đứa trẻ.

Nhưng bây giờ xem ra không khủng bố như vậy nữa.

Lúc này đột nhiên, họ lại nghe thấy một tiếng cười vô cùng kỳ quái, khiến người ta có cảm giác rợn tóc gáy.

"Âm thanh gì vậy?

Tôi hình như nghe thấy có người đang cười?" Trán Bàn Tử đổ mồ hôi hột.

Đương nhiên những người có mặt ở đây ai nấy đều thuộc loại gan to bằng trời, phản ứng đầu tiên không phải là sợ hãi, mà là rút vũ khí ra chuẩn bị chiến đấu.

Lý Đông cũng gật đầu: "Tôi hình như cũng nghe thấy tiếng cười kỳ quái, giống hệt tiếng cười mà lần trước chúng ta gặp con Bạch lão thái nghe thấy!" Bây giờ họ đều biết, Bạch lão thái thực tế là những con chồn già sắp thành tinh, những thứ này có thể lợi dụng nước tiểu và nước bọt phối hợp với âm thanh phát ra để sử dụng Viên quang

thuật!

Lần đầu tiên gặp Bạch lão thái, con Bạch lão thái đó coi họ như con mồi, lần thứ hai gặp, trực tiếp bị hạ gục một con.

Nhưng bây giờ, không thấy bóng dáng đâu, lại gặp Bạch lão thái.

"Mọi người đều cẩn thận một chút, tuyệt đối đừng để bị những con súc sinh đó lừa!" Ngô Tà đẩy gọng kính, nói.

Ngay cả Nữ vương Tinh Tuyệt cũng không thể làm gì được.

"Chúng ta phải cẩn thận một chút, xem ra những con Bạch lão thái này còn có đạo hạnh cao hơn con Bạch lão thái mà chúng ta gặp lần trước, tuyệt đối đừng để bị những gã đó lừa!" Hồ Bát Nhất lớn tiếng nói.

Lý Đông nhắm mắt lại, cảm nhận kỹ tiếng cười đó, đột nhiên có một cảm giác tim đập thình thịch.

Chương 341

Đúng vậy, con Bạch lão thái gặp lần đầu tiên, cần phải để lại nước tiểu và nước bọt trên môi trường xung quanh để thi triển Viên quang thuật, e là những gã mới này, có thể trực tiếp dùng âm thanh khiến người ta sinh ra ảo giác.

Thế là, Lý Đông trực tiếp mở điện thoại, trong điện thoại của anh, lại một lần nữa vang lên bài hát Thảm Thắc.

Mọi người nghe thấy âm thanh đó, ai nấy đều lập tức trở nên bất an.

"Đông ca, đừng bật thứ đó nữa được không?

Nghe thứ đó, tôi cảm giác hồn tôi sắp bay mất rồi!" Bàn Tử không nhịn được nói.

"Đừng ồn, thứ này đối với chúng ta có sự trợ giúp rất lớn, nếu không có thứ này, chúng ta dễ bị những con súc sinh đó lừa!" Mọi người gật đầu, nhưng không nhịn được bịt tai lại, vì âm thanh đó thực sự quá đáng sợ.

Nhưng, Lý Đông tương đối bình tĩnh, vì huyết mạch trong cơ thể anh, tương đối đặc thù, có khả năng thích ứng tương đối mạnh.

Lúc này, anh mới nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh, nguyên lai những con Bạch lão thái đó, đã đến rất gần, lúc nãy họ đã rơi vào ảo giác.

Lý Đông đếm số Bạch lão thái xung quanh, ít nhất cũng có 10 con.

Những gã này sau khi tiếp cận, dường như không vội tấn công, mà liều mạng giành giật dược liệu luyện đan trong chiếc hộp gỗ đã bị phá.

Lý Đông bây giờ không còn do dự nữa, súng trong tay anh phun ra

lửa đạn!

Những con Bạch lão thái bị tấn công, chạy tán loạn.

Nhưng Lý Đông không hề lưu tình, súng trong tay anh không ngừng phun ra lửa đạn, từng phát một, chẳng mấy chốc, phần lớn những con Bạch lão thái đều trúng đạn ngã xuống.

Chỉ có một con bị thương ở chân, không chết.

Vương Khải Toàn lập tức đuổi theo, bắt con chồn già bị thương đó lại.

Con chồn già này trông tuổi cũng không nhỏ, nhưng so với con chồn gặp lần đầu tiên, con chồn này tuy cũng đã già, nhưng màu lông vẫn còn rất tốt, óng mượt, nhưng đôi mắt lại tràn đầy vẻ gian tà, vừa nhìn đã biết không phải thứ tốt lành gì.

Vương Khải Toàn cũng không nể nang gì, trực tiếp bắt con chồn già này đến trước mặt Lý Đông, để Lý Đông xử lý.

Lý Đông thấy gã này tuy bị thương nặng, nhưng trong miệng vẫn ngậm một củ nhục khuẩn, nhục khuẩn chảy ra dịch thể màu đen, tỏa ra mùi máu tanh nồng nặc, mọi người đều cảm thấy có chút buồn nôn.

"Bắt gã này làm gì?

Trực tiếp giết đi là được rồi!" Bàn Tử bịt mũi nói.

Lý Đông khẽ nhíu mày, cũng bịt mũi, nhưng lại không trực tiếp ra lệnh giết con chồn này.

Anh chỉ hỏi: "Những gã này ăn thứ này, rốt cuộc có tác dụng gì?" Hồ Bát Nhất cũng nhíu mày: "Tôi đọc trong một số sách cổ, những con súc sinh này, e là cũng giống như một số người muốn thành tiên, muốn thông qua cách ăn đan dược, để mình thành tiên!

Tuy bây giờ ở đây không có đan dược, nhưng những thứ đựng

trong những chiếc hộp này, lại toàn là các loại dược liệu luyện đan, có lẽ cũng có một phần hiệu quả của đan dược, cho nên đã thu hút những con súc sinh này!" "Nguyên lai là vậy!" Bàn Tử lập tức cười, trên mặt đầy vẻ hả hê, "Xem ra những gã này, cũng là những kẻ ngu muội!

Muốn trường sinh bất lão?

Từ xưa đến nay, có mấy ai trường sinh bất lão được?" Lý Đông cũng lắc đầu.

Tuy chuyện trường sinh bất lão, được rất nhiều người khao khát, cũng có rất nhiều người theo đuổi.

Nhưng cho đến nay, có ai làm được trường sinh bất lão thực sự chưa?

Có lẽ chỉ có Tiểu Ca thôi!

Lý Đông nghĩ đến Trương Khởi Linh, Tiểu Ca bây giờ hẳn đã hơn 100 tuổi rồi, mà vẫn trẻ như vậy, có lẽ đã thực hiện được trường sinh bất lão rồi.

Đối với những người khác, vào thời cổ đại nghe nói có thần nhân sống được mấy trăm tuổi, nhưng rốt cuộc là thật hay giả, không có ai biết.

"Đông ca, đã như vậy, con chồn già này cũng không có tác dụng gì, hay là dứt khoát giết đi, mùi vị ngửi cũng thấy khó chịu!" Bàn Tử ghét chồn đến cực điểm, bây giờ hận không thể lập tức giết con chồn già cuối cùng này.

Lý Đông không nói gì, nhưng Hồ Bát Nhất lại lắc đầu: "Không cần vội thế, thứ này tuy đáng ghét nhưng lại có chút tác dụng!

Lúc trước chúng ta tốn bao nhiêu công sức mà cuối cùng lại rơi vào bẫy, không tìm được địa cung thật sự!

Có lẽ bây giờ tôi có cách tìm được nó rồi!

Đưa thứ đó cho tôi đi!" Vương Khải Toàn biết Hồ Bát Nhất cũng là người có bản lĩnh, bèn đưa con chồn già cho cậu ta.

Hồ Bát Nhất xách tai con chồn già đi tới đi lui gần đó.

Con chồn bị thương nên máu trên chân nó vẫn không ngừng chảy.

Hồ Bát Nhất bảo mọi người nhìn vết máu trên mặt đất, ai nấy đều cầm đèn pin soi rọi, không ngừng quan sát.

Sau đó, mọi người kinh ngạc phát hiện, máu tươi chảy trên mặt đất không hề lan ra, cũng không thấm vào đất, cứ như đang lơ lửng trên bề mặt vậy.

"Chuyện gì thế?

Chẳng lẽ máu của con súc sinh này có điều gì kỳ diệu à?" Mọi người ngạc nhiên hỏi.

Hồ Bát Nhất chỉ vào một chỗ kỳ lạ: "Hẳn là chỗ này, nếu đào vào trong, chắc sẽ tìm được mục tiêu thật sự của chúng ta!" Bây giờ, mục tiêu thật sự của họ chính là ngôi mộ cổ từ thời nhà Nguyên.

Đáng tiếc là lúc trước, họ đã tốn bao công sức mà cuối cùng lại rơi vào bẫy, suýt nữa thì mất mạng.

Nghĩ lại vẫn còn thấy hơi sợ hãi.

Mọi người nhìn xuống mặt đất, tuy đất ở chỗ này khá mềm, nhưng đó cũng chỉ là lớp đất bề mặt mà thôi.

Chương 342

Thực tế, Bình Sơn là một địa hình vô cùng đặc biệt, cả ngọn núi thực chất là một khối đá khổng lồ.

Tuy chất đá không hoàn toàn cứng rắn, nhưng muốn đào vào trong e là cũng không dễ dàng.

Lý Đông hết cách, đành lấy ra một cái xẻng, rồi thầm nói với hệ thống: "Hệ thống, ta muốn nâng cấp cái xẻng này, nâng lên cấp cao nhất!" "[Đinh!

Tiêu tốn 10.000 Đạo tệ, nâng cấp xẻng lên cấp cao nhất, nhận được Máy đào đất hoàn toàn tự động!]" Khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, một vật khổng lồ đã xuất hiện trước mặt.

Vật khổng lồ này trông giống một chiếc máy xúc, nhưng so với máy xúc thông thường, thứ này có vẻ tiện lợi hơn nhiều, vì nó hoàn toàn không cần người điều khiển, cứ như có thể nghe hiểu tiếng người.

"Đông ca, đây là cái quái gì vậy?

Trên đó không có người lái mà cũng đào được à, trông nó cứ như rất nghe lời anh vậy, chẳng lẽ là một loại quái thú nào đó!" Lý Đông lắc đầu: "Làm gì có nhiều quái thú thế?

Chỉ là một món đồ công nghệ cao thôi, không cần lo lắng quá, chúng ta sắp vào được rồi!" Mọi người lại quan sát kỹ chiếc máy đào tự động, không dám coi nó là quái vật, sợ rằng con quái vật này lỡ không vui rồi gây thương tích cho mình, nên bất giác lùi lại mấy bước.

Nhưng cỗ máy khổng lồ này dường như thật sự giống một sinh

vật sống, nó thực sự đào về phía trước theo hướng Lý Đông chỉ, không hề lệch một li.

Chẳng mấy chốc, nó đã đào ra một đường hầm rất lớn, khiến người ta phải tròn mắt kinh ngạc.

Điều quan trọng nhất là đường hầm đào ra cực kỳ bằng phẳng, cứ như một địa đạo được sửa sang tỉ mỉ, đâm thẳng một góc nghiêng vào trong lòng núi!

Nhìn thấy đường hầm đào ra ngày càng sâu, có người thậm chí còn nảy ra ý muốn vào thử, nhưng vì cỗ máy khổng lồ kia vẫn đang làm việc bên trong, Lý Đông cũng không cho phép họ vào.

Lúc này, màn đêm đã hoàn toàn buông xuống, họ tìm một nơi tương đối sạch sẽ, đốt một ngọn nến, rồi bắt đầu ăn tối.

Bữa tối là lương khô mang theo người.

Dĩ nhiên, lương khô mang theo tuy trông rất đơn giản, nhưng thực tế thành phần dinh dưỡng lại vô cùng phong phú, dù sao thì những người làm nghề này lúc nào cũng ở trong nguy hiểm, không biết lúc nào sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nên không thể bạc đãi bản thân.

Đây đều là những thứ họ đã bỏ ra cái giá rất đắt để mua.

Ăn tối xong, mọi người lại quay về chỗ đào hầm, lúc này cỗ máy đã lùi ra ngoài.

Thế là Lý Đông lại bảo hệ thống thu chiếc máy đào về.

Đúng vậy, không biết từ lúc nào hệ thống lại có thêm một chức năng nữa, đó là chức năng thu hồi.

Vật phẩm đã nâng cấp có thể thu hồi lại, nhưng khi thu hồi chỉ nhận được một nửa số Đạo tệ, cũng tức là bị hệ thống ăn chặn mất một nửa.

Lý Đông thầm chửi hệ thống là một gian thương!

Nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, vì anh không thể lúc nào cũng mang theo cái máy đào này bên mình được.

Mọi người đã quen với việc Lý Đông có thể biến ra đồ vật bất cứ lúc nào, nên đương nhiên đối với việc anh biến mất một món đồ cũng không có gì kỳ lạ.

Lý Đông vẫn như thường lệ, tay cầm đèn pin đi ở phía trước.

Vì anh là thủ lĩnh của đội, cũng là người có thực lực mạnh nhất, nếu gặp nguy hiểm, để anh đối phó là hợp lý hơn cả.

Lúc này, anh hoàn toàn ở trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu, súng đã nạp đầy đạn, rồi lại lấy ra một chiếc mặt nạ phòng độc đeo lên mặt.

Mặt nạ phòng độc cũng là một trang bị rất tiện lợi, vì trong huyệt mộ thế này, không biết lúc nào sẽ có khí độc, đeo mặt nạ phòng độc cũng là một biện pháp an toàn.

Mọi người thấy Lý Đông ăn mặc như vậy cũng lần lượt làm theo, ai nấy đều lấy mặt nạ phòng độc ra đeo lên, đồng thời cũng chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Mọi người đi thẳng về phía trước, đường hầm vừa mới được đào ra lại vô cùng bằng phẳng, đi lại rất thoải mái, không lớn không nhỏ, vừa vặn cho một nhóm người di chuyển, đồng thời cũng có không gian nhất định để chiến đấu, mọi thứ đều được tính toán rất chu đáo.

Mọi người cảm thấy vô cùng kinh ngạc, vì suốt dọc đường, về cơ bản không hề có đất bùn, toàn bộ mẹ nó đều là đá.

Chỉ thỉnh thoảng có những loại đá mềm hơn một chút, nhưng bất kể là đá cứng hay đá mềm, tất cả đều bị chiếc máy đào kia khoét phẳng phiu, mọi người không thể không một lần nữa tỏ lòng khâm

phục Lý Đông.

Đường hầm dưới lòng đất này thực ra cũng không dài lắm, chỉ khoảng vài trăm mét.

Chẳng bao lâu sau đã đi đến cuối đường, ở lối ra là một con dốc được xây dựng vô cùng bằng phẳng.

"Đây có lẽ mới là huyệt mộ thật sự!

Mọi người cẩn thận một chút!" Ngay cả khi đã ở trong huyệt mộ thật sự, cũng vẫn đầy rẫy nguy cơ.

Vì trong không gian dưới lòng đất, bất kỳ loại quái vật nào cũng có thể xuất hiện.

Ngay cả những con côn trùng bình thường nhất, sống lâu ở nơi này cũng có thể biến thành sinh vật có sức uy hiếp cực lớn, huống chi đây là một huyệt mộ, trong huyệt mộ rất có thể sẽ xuất hiện những thứ như cương thi.

Lý Đông không hài lòng với uy lực của súng lục, vẫn cầm khẩu súng phun lửa kia.

Trong không gian này, bất kể gặp phải thứ gì, chỉ cần trông có vẻ là sinh vật có thể gây nguy hiểm, anh liền phun thẳng một cột lửa qua, uy lực cực lớn.

Thỉnh thoảng gặp phải vài cơ quan nhỏ, Lý Đông cũng dùng súng phun lửa xử lý luôn, nên suốt đường đi cũng không gặp vấn đề gì.

Chẳng bao lâu sau, họ nhìn thấy một tấm bia đá khổng lồ!

Nhưng tấm bia đá này trông có vẻ đã bị hư hại, nửa dưới bị nứt vỡ.

Trên phần chưa bị vỡ có khắc ba chữ.

"Mau nhìn xem trên đó viết gì?" Mọi người cầm đèn pin, chiếu

sáng những chữ trên tấm bia đá.

“Hồng Trần Đảo?

Chương 343

Đông ca, bên dưới còn thiếu ít nhất một chữ nữa, nhưng không nhìn thấy được, quỷ mới biết đây là đâu!" Bàn Tử cẩn thận nhận dạng nét chữ trên đó rồi lắc đầu.

"Hồng Trần Đảo?" Mọi người cẩn thận lục lọi vốn từ trong đầu.

Nhưng nhanh chóng phát hiện, với một cụm từ như vậy, chữ có thể ghép vào phía sau thực sự quá nhiều, nhất thời cũng không biết chữ cuối cùng là gì.

"Thôi, đừng quan tâm nhiều nữa, chúng ta đứng đây đoán mò cũng chẳng có ý nghĩa gì, tiếp tục tiến lên thôi!" Lý Đông bây giờ cũng là nghệ cao gan lớn, đối với những thứ nhất thời không tìm ra đáp án, cách làm thông thường của anh là tạm thời không đoán mò, đợi đến khi chuyện xảy ra rồi tính.

Mọi người cũng đều gật đầu, rất tán thành với cách nói của Lý Đông, nên cũng không lãng phí thời gian nữa, cả nhóm tiếp tục tiến lên.

Chẳng mấy chốc đã đi đến cuối con dốc, trước mặt họ lại xuất hiện một cảnh tượng kỳ lạ.

Hóa ra ở nơi này, lại có một tòa đại điện.

Tòa đại điện được trang trí vô cùng xa hoa, đình đài lầu các, điêu lan ngọc thế, thậm chí còn đang thắp đèn đuốc, tầng tầng lớp lớp, tạo cảm giác vàng son lộng lẫy, chẳng khác nào một cung điện hoàng gia.

Hơn nữa, trong cung điện vàng son lộng lẫy này, còn có khói sương lượn lờ, nơi này trông không chỉ giống một cung điện, mà còn giống một chốn bồng lai tiên cảnh.

“Trời đất ơi, không ngờ ở đây lại có nơi đẹp thế này, nếu không phải hoàn cảnh bên ngoài âm u đáng sợ, tôi còn tưởng nơi này có tiên nữ ở đấy!” Bàn Tử cẩn thận quan sát xung quanh, trong mắt lập tức hiện lên vẻ bỉ ổi.

“Tên Bàn Tử chết tiệt này, chỉ biết tiên nữ thôi!

Ở nơi này làm gì có tiên nữ?

Nhiều nhất chỉ có mấy con cương thi nữ thôi!

Hoặc là nữ quỷ?” Hồ Bát Nhất lập tức dội một gáo nước lạnh.

Nhưng Bàn Tử lại hoàn toàn không để tâm, hoàn toàn không đồng tình với cách nói của Hồ Bát Nhất.

“Biết cái búa ấy!

Cậu nói ở đây chỉ có thể có cương thi nữ thôi à!

Chẳng lẽ cậu không biết thưởng thức sao?

Cái phim ‘Cổ Mộ Lệ Ảnh’ chẳng phải là có mỹ nữ giấu trong mộ à?

Có khi, ở đây còn giấu một Tiểu Long Nữ ấy chứ!” Vương Khải Toàn cũng không nhịn được cười: “Trong này giấu Tiểu Long Nữ à, chẳng lẽ cậu định làm Dương Quá sao?

Tôi chưa từng thấy Dương Quá nào béo như cậu cả!” “Dương Quá?

Tôi làm Doãn Chí Bình không được à?” Vẻ mặt Bàn Tử càng thêm bỉ ổi.

“Tên Bàn Tử chết tiệt này, sao lại trở nên bỉ ổi thế?

Không phải là học thói xấu của Đông ca đấy chứ?” Đại Kim Nha cũng bật cười.

Bàn Tử càng không vui, phản bác: “Sao lại gọi là học thói xấu của Đông ca?

Cậu xem Đông ca là người thế nào?

Không chỉ năng lực vô cùng mạnh mẽ, sức hút vô biên, là tấm gương cho chúng ta noi theo, sao lại gọi là học thói xấu chứ?” Mấy người họ đứng đó cười đùa, nhưng Lý Đông lại đang cẩn thận quan sát cảnh tượng bên trong.

Phải thừa nhận rằng nơi này quả thực vô cùng mỹ lệ, tuyệt đối là một khung cảnh bồng lai tiên cảnh.

So với môi trường âm u bên ngoài, với những con quái vật đáng sợ, nơi này có vẻ vô cùng không chân thực.

Bên kia, mấy người họ đùa giỡn một lúc rồi cũng bắt đầu nghiêm túc.

“Này, các cậu thấy chỗ này là sao?

Chẳng lẽ đây thật sự là một ngôi mộ sao?

Ai lại có thể xây mộ của mình đẹp thế này chứ?

Nơi này so với lăng mộ của Long Quân, e là cũng không kém bao nhiêu đâu nhỉ?” Đại Kim Nha lắc đầu: “Chắc không phải chuyên để xây mộ đâu!

Tôi đoán, chắc là những vị hoàng đế thời xưa theo đuổi cái gọi là trường sinh, đã xây dựng một tòa tiên cung cho mình!

Có lẽ nơi này chôn giấu rất nhiều đan dược.

Ngoài ra, pháp môn ở đây cũng không ít, nhìn những ngọn đèn kia xem, không biết đã bao nhiêu năm rồi mà vẫn còn sáng, đây không phải là điều người thường có thể làm được!

Đặc biệt là ngọn đèn kia, không chỉ chân đèn vô cùng đẹp, ánh đèn

cũng rất sáng, thật không thể tin nổi!" Lý Đông cũng bị lời của Đại Kim Nha thu hút.

Đúng vậy, thực tế điều khiến nơi này trở nên không chân thực nhất chính là những ngọn đèn dầu đó.

Đây tuyệt đối là một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Bởi vì theo lẽ thường, đèn dầu muốn cháy phải tiêu hao dầu, bất kể là dầu hỏa, dầu khí, hay các loại dầu khác, tóm lại là phải có sự tiêu hao.

Nhưng nơi này là từ thời nhà Nguyên, tức là những ngọn đèn dầu này đã cháy ít nhất cả nghìn năm, một chuyện vượt quá quy luật khoa học.

Ngoài ra, cho dù đèn dầu ở đây có đủ nhiên liệu, nhưng môi trường ở đây tương đối khép kín, cũng không thể cung cấp đủ oxy cho những ngọn đèn này cháy lâu như vậy được.

Nhưng chuyện không thể lại đang xảy ra ngay trước mắt họ, khiến họ không thể không kinh ngạc.

"Đúng là một chuyện vô cùng kỳ diệu!

Chương 344

Vậy người xây dựng nơi này thật sự không phải người thường, chẳng lẽ họ thật sự biết pháp thuật, có thể khiến đèn dầu cháy lâu như vậy sao?" Bàn Tử tò mò hỏi, "Chẳng lẽ thật sự có người thành tiên rồi?" "Thành tiên?" Hồ Bát Nhất cười lạnh, "Trên đời này làm gì có chuyện thành tiên?

Bao nhiêu kẻ ôm mộng thành tiên, kẻ nào không có kết cục thê thảm?

Những viên đan dược họ luyện ra đều chứa lượng lớn thủy ngân!

Chẳng lẽ các cậu không biết thủy ngân thực chất là một chất có độc tính sao?" "Thôi thôi, bây giờ không phải lúc quan tâm những chuyện đó!" Những kẻ trộm mộ này, tuy cũng rất khao khát chuyện trường sinh bất lão, nhưng lại không tin vào bất kỳ pháp môn nào.

Thứ họ tin bây giờ, là những bảo vật có thể đào được ở nơi này đáng giá bao nhiêu tiền.

Nhưng khi mọi người đang chuẩn bị lấy dụng cụ ra tay, thì đột nhiên phát hiện trong cung điện phía trước, dường như có một luồng khí đen lờ mờ, đặc biệt là trên đỉnh cung điện, có vẻ như có chất lỏng màu đen đang chảy.

Thứ chất lỏng màu đen đó, thậm chí còn tỏa ra một mùi vị có chút quen thuộc.

"Không ổn, mau lùi lại, mau lùi lại!" Phản ứng đầu tiên của Lý Đông là đẩy mọi người lùi về phía sau.

Đúng vậy, mùi vị quen thuộc đó nhanh chóng khiến anh nhớ lại, lúc trước, khi họ đi vào từ một cửa động khác, đã nhìn thấy cảnh

tượng con chồn kia bị tan chảy.

Quả nhiên, sau khi lùi lại vài bước, họ lập tức nhìn rõ tình hình phía trước.

Đúng vậy, trong cung điện này, lại có vô số con ngô công.

Những con ngô công này mỗi con dài khoảng hơn một thước, dày đặc lúc nhúc, khiến người ta cảm thấy da đầu tê dại.

Chất lỏng trên mái nhà chính là chất thải của đám ngô công này.

Những chất thải này đồng thời lại có độc tính cực mạnh, có tính ăn mòn cực cao đối với bất kỳ sinh vật nào, nếu dính phải, e rằng chỉ có con đường chết, sau đó trở thành thức ăn cho đám ngô công.

Lúc trước họ đã chứng kiến cảnh tượng này, nên bây giờ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lý Đông là người nóng tính, đợi một lúc rồi cũng không quan tâm nhiều nữa, lập tức rút khẩu súng phun lửa hội tụ ra.

Súng phun lửa hội tụ có phạm vi tấn công mạnh, khoảng cách tấn công cũng rất xa.

Anh cũng chẳng nghĩ nhiều, cứ thế phun loạn xạ vào đám ngô công.

Cách tấn công này quả nhiên vô cùng hiệu quả, đám ngô công tuy rất hung hãn, nhưng nói cho cùng cũng chỉ là một loại côn trùng, dưới nhiệt độ cao của súng phun lửa, chúng nhanh chóng bị nướng thành than.

Ngay cả chất độc màu đen cũng bị bốc hơi hết nước, độc tố trong đó cũng bị phá hủy hoàn toàn.

Sau khi dọn dẹp xong chướng ngại vật, mọi người mới thực sự tiến vào bên trong cung điện.

Vừa rồi đứng từ xa nhìn cung điện, cảm thấy nó tráng lệ và hấp dẫn.

Sau khi vào bên trong cung điện, cảm giác không chân thực lại càng tăng lên.

Bên trong một tòa cung điện, không chỉ cảnh sắc vô cùng tươi đẹp, mà còn ẩn giấu vô số kho báu.

"Ối mẹ ơi, nơi thế này chắc chỉ có hoàng đế ngày xưa mới có tư cách ở thôi, không ngờ bây giờ chúng ta lại đến được nơi này… Tôi đột nhiên nhớ ra những chữ trên tấm bia ngoài kia rồi!

Đúng vậy, đó là Hồng Trần Đảo Ảnh, Thái Hư Huyễn Cảnh, ha ha ha!" Bàn Tử vừa vào đây đã hoàn toàn phấn khích, tên này còn giả làm người có văn hóa.

"Nơi này, có lẽ chỉ là ngoại điện thôi, chúng ta còn chưa đến chính điện đâu!" Lý Đông đột nhiên nói một câu.

Thế là mọi người lập tức nhìn Bàn Tử như nhìn một tên nhà quê.

Bàn Tử hoàn toàn ngơ ngác: "Đông ca, em chỉ nói bừa thôi mà, cũng không cần phải dìm hàng người ta thế chứ!" Mọi người lại một trận cười ha hả.

Bây giờ họ đều là những huynh đệ cùng vào sinh ra tử, đôi khi dù có dìm hàng nhau, cũng chỉ coi là đùa giỡn, huống chi người nói là Lý Đông, hiện tại Lý Đông chính là trụ cột của cả nhóm.

Tuy trong ngoại điện cũng có không ít vàng bạc châu báu, nhưng họ cũng không tham lam, tiếp tục đi về phía trước.

Trên đường đi, họ lại gặp không ít ngô công, nhưng với khẩu súng phun lửa hội tụ trong tay Lý Đông, mỗi lần bắn là chết cả mảng lớn, cộng thêm những người khác cũng có vũ khí, nên đám côn trùng nhỏ này không gây ra mối đe dọa lớn nào.

Chẳng bao lâu sau, họ lại đến tòa đại điện lớn nhất, trên ngưỡng cửa đại điện có khắc ba chữ "Vô Lượng Điện", cùng lúc đó, họ cũng cảm nhận được một tia nguy hiểm.

Đúng vậy, Tương Tây Thi Vương!

Trước khi đến đây, họ đã từng giao chiến với Tương Tây Thi Vương!

Lần này mục đích chính của họ chính là thứ này!

Còn những bảo vật trong cung điện dưới lòng đất, đối với họ, đó chỉ là chuyện tiện tay mà thôi.

Lý Đông nhìn thấy trong đại điện này cũng có không ít ngô công, nhưng chúng nhanh chóng bị nướng thành than, rồi anh chuẩn bị đi vào.

Nhưng rất nhanh, anh cảm nhận được một luồng khí tức nguy hiểm cực mạnh.

Luồng khí tức nguy hiểm đó, bắt nguồn từ con sông nhỏ trước tòa đại điện.

Đúng vậy, trước tòa đại điện có một nơi giống như một con sông nhỏ, rộng khoảng ba bốn mét, trên sông còn có một cây cầu đá, nếu trong sông có nước, nơi này cũng khá nên thơ.

Nhưng bây giờ con sông đã khô cạn, bên trong tối om một mảng, lúc này luồng sát khí mạnh mẽ chính là từ con sông khô cạn đó truyền ra.

Anh lập tức dừng bước, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, sau đó nhìn thấy một con ngô công khổng lồ, từ con sông nhỏ khô cạn đó bò lên.

Con ngô công đó dài khoảng mười mấy mét, trên lưng có ba cặp cánh, dưới bụng có vô số chân vuốt, khiến người ta cảm thấy sởn gai

ốc.

Sự xuất hiện của nó quá đột ngột, cứ ngỡ đã gần đến đích, không ngờ trước đó lại phải đối mặt với một con quái vật như thế này.

Chương 345

Điều quan trọng nhất là, nó bò ra quá đột ngột, khoảng cách thực sự quá gần, ngay cả muốn nổ súng cũng có cảm giác không kịp.

"Chạy mau!" Bây giờ cũng chẳng còn lo được chuyện gì khác, mọi người chỉ có nước chạy thật nhanh về phía sau.

May mà bây giờ không ai là kẻ yếu, thân thủ đều rất nhanh nhẹn, chẳng mấy chốc đã lùi lại mười mấy mét.

Nhưng con ngô công khổng lồ kia cũng vô cùng nhanh nhẹn, nó lại còn bay lên.

Lý Đông cũng không đi đường lớn, mà chạy loạn xạ vào những nơi địa hình phức tạp, vì địa hình phức tạp có tác dụng hạn chế đối với con ngô công to xác này.

Nhưng con quái vật to lớn này cũng chẳng thèm quan tâm, cứ thế đâm thẳng, trong phút chốc không biết đã đâm hỏng bao nhiêu thứ.

Lý Đông có được cơ hội thở dốc, súng trong tay cũng phun ra lửa đạn.

Nhưng tốc độ của con ngô công khổng lồ này tuy trông có vẻ nặng nề, nhưng lại vô cùng nhanh.

Những viên đạn bắn ra tóe lửa gần con ngô công, nhưng rất ít viên có thể làm nó bị thương.

"Mẹ nó, con này còn lợi hại hơn đám ngô công lớn bên ngoài, chẳng lẽ thật sự thành tinh rồi à?" Anh vừa nổ súng, vừa chửi rủa.

Nhưng nổ súng dường như không thể làm con ngô công này bị thương chút nào.

Đột nhiên, Lý Đông thấy con ngô công khổng lồ đó lao thẳng về phía mình, trong nháy mắt, Lý Đông thấy con quái vật khổng lồ dùng vô số chân ôm lấy mình, thậm chí còn há miệng ra, định ăn tươi nuốt sống anh sao?

Lý Đông so với những người khác quả thực có chút khác biệt.

Ngoài việc là thủ lĩnh của họ, lúc trước Lý Đông đã cảm nhận được, trong cơ thể mình dường như có một loại huyết mạch đang thức tỉnh, có lẽ vì vậy mà con ngô công này cảm nhận được sự khác thường của anh.

Lý Đông cũng không phải là người dễ nhận thua, đối mặt với hiểm cảnh như vậy, anh cắn răng, nhắm vào bụng con ngô công khổng lồ, tung một cú đấm ác liệt xuống.

Có người nói, con người trong một số tình huống sẽ kích phát tiềm năng nhất định, cũng có lý.

Tên Lý Đông này dường như đã kích phát tiềm năng của mình, một cú đấm này, thật sự mạnh vô cùng, thân hình khổng lồ của con ngô công lại bị một cú đấm cứng rắn đánh cho nghiêng ngả về phía sau.

Nhân cơ hội này, anh rút súng ra, súng của anh không ngừng phun lửa, trong vài giây ngắn ngủi, đã bắn hết tất cả đạn.

Trên bụng con ngô công lập tức xuất hiện vài cái lỗ, bên trong chảy ra một ít chất lỏng sền sệt màu trắng, khiến người ta cảm thấy vô cùng buồn nôn.

Con ngô công bị thương nặng, liều mạng giãy giụa, lăn lộn.

Trên đường đi, nó lại đè sập không biết bao nhiêu đình đài lầu các.

"Đông ca lợi hại quá!" Bàn Tử thấy Lý Đông chiến đấu với con ngô công mà lại giành được thắng lợi, vừa kinh ngạc vừa vui mừng,

lập tức vỗ tay cổ vũ cho Lý Đông.

Nhưng, khi mọi người còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, thì đột nhiên phát hiện con ngô công lớn vốn đang giãy giụa không ngừng, chỉ trong một lúc, đột nhiên lại như không sao cả, đồng thời trong lòng sông khô cạn kia, lại bò ra thêm một con nữa.

Mọi người hoàn toàn chết lặng.

Phải làm sao đây?

Con ngô công lớn như vậy, đều đã thành tinh rồi, tốc độ vô cùng nhanh, súng của họ căn bản không thể bắn trúng nó, thậm chí dù có bắn trúng, dường như cũng không gây ra được bao nhiêu sát thương.

Không thấy vừa rồi Lý Đông bắn hết tất cả đạn mà còn không giết được con ngô công khổng lồ đầu tiên sao?

"Mau lui!" Lý Đông nhất thời cũng không nghĩ ra được cách nào hay, đành ra lệnh cho mọi người không ngừng lùi về phía sau.

Chẳng bao lâu, họ đã lùi vào một con hẻm nhỏ.

Nơi đó nằm giữa hai gian nhà, chỉ đủ cho một người đi qua, với kích thước của hai con ngô công khổng lồ kia, chúng không thể chui vào được.

Họ lùi vào trong con hẻm nhỏ, nhưng hai con ngô công lại không có ý định buông tha, chúng không ngừng húc vào hai ngôi nhà, khiến hai ngôi nhà rung chuyển không ngừng, thậm chí gạch ngói còn liên tục rơi xuống.

"Đông ca, làm sao bây giờ, hai con này đánh không chết à?" Bàn Tử cầm súng, bắn mấy phát vào hai con ngô công lớn bên ngoài, nhưng hai con ngô công đó dường như không bị thương nặng, vẫn tiếp tục húc vào ngôi nhà của họ.

“Đông ca, mau nghĩ cách đi, phải làm sao bây giờ?” Những người khác cũng giống như Bàn Tử, hoàn toàn coi Lý Đông là hy vọng của mình!

Lý Đông cắn răng nói: “Mọi người ở trong này chờ, đợi tôi ra ngoài xử lý hai con đó xong, hãy ra!” Cùng lúc đó, Lý Đông cũng bắt đầu chuẩn bị.

Lúc này, anh lấy ra một chiếc mũ bảo hiểm từ trong ba lô đội lên, rồi lại đeo một đôi găng tay vào.

“Hệ thống, nâng cấp mũ bảo hiểm của ta!” “Hệ thống, nâng cấp quần áo của ta!” “Hệ thống, nâng cấp quần của ta!” “Hệ thống, nâng cấp găng tay của ta!” “Hệ thống, nâng cấp giày của ta!” Sau một loạt âm thanh nhắc nhở của hệ thống, toàn bộ Đạo tệ của Lý Đông đều bị tiêu sạch, cùng lúc đó, Lý Đông lúc này cũng đã được trang bị tận răng.

“Ở yên trong này, tuyệt đối không được ra ngoài, đợi tôi xử lý xong hai con quái vật đó rồi hãy ra!” Lý Đông lại một lần nữa nhấn mạnh với mọi người, rồi lập tức đi ra khỏi con hẻm.

Hai con ngô công khổng lồ bên ngoài, vốn đang không ngừng húc vào nơi họ ẩn náu.

Đột nhiên phát hiện anh đi ra, hai con ngô công lập tức phun chất độc về phía anh!

Lý Đông bây giờ đã được trang bị tận răng, tốc độ phản ứng cũng vô cùng nhanh nhẹn, anh trực tiếp né được chất độc.

Sau đó, anh tung một cú đấm ác liệt vào vết thương của con ngô công đã bị thương!

Bây giờ trên tay anh, đang đeo một đôi găng tay sắt, đôi găng tay này cũng là sản phẩm của hệ thống, vô cùng lợi hại.

Khi nắm tay lại, trên nắm đấm có những chiếc răng sắt, nếu xòe tay ra, sẽ biến thành những móng vuốt sắc bén.

Lúc này, một cú đấm đánh vào vết thương của con ngô công lớn, vết thương của nó vốn đang có xu hướng lành lại, nhưng sau khi bị một cú đấm, vết thương gần như lại rách ra.

Sau đó, con ngô công kia lập tức rơi vào trạng thái cuồng nộ, ngô công còn được gọi là thiên túc trùng, dưới bụng con này có không biết bao nhiêu chân, mỗi chiếc chân đều giống như một con dao sắc bén, lúc này nó điên cuồng cào về phía Lý Đông!

Chương 346

Nhưng trên người Lý Đông có bộ giáp phòng ngự cực cao, nên không bị thương nặng, nhưng sức mạnh khổng lồ khiến cả người Lý Đông bay ngược ra ngoài, rồi ngã mạnh xuống đất.

Lý Đông cắn răng, lộn một vòng rồi lại bò dậy, trong tay anh xuất hiện một con dao Nepal sắc bén, sau đó "xoẹt" một tiếng, chém đứt một đôi chân của con ngô công kia!

Nhanh chóng, cuộc chiến của hai bên bước vào giai đoạn gay cấn.

Lúc này, những người đang trốn trong con hẻm kia, ai nấy đều mắt tròn mắt dẹt.

"Đông ca lợi hại quá, Đông ca cố lên!" Bàn Tử lúc này hưng phấn hét lên, chưa bao giờ thấy Lý Đông lợi hại như vậy!

Những người khác cũng đột nhiên phát hiện, trận chiến như thế này, họ dường như không giúp được gì, nên cũng chỉ có thể không ngừng cổ vũ.

Một người và hai con ngô công khổng lồ, trận chiến bước vào giai đoạn gay cấn, nhưng đột nhiên, Lý Đông bỗng cảm thấy dưới chân hẫng một cái, cả người rơi xuống.

"Đông ca!" Mọi người không ngờ lại có biến cố như vậy.

Tên Bàn Tử cũng chẳng còn quan tâm đến lời dặn của Lý Đông nữa, trực tiếp chạy ra khỏi con hẻm.

"Đông ca!" Bàn Tử bất chấp tất cả muốn ra cứu người, nhưng vừa mới ra ngoài, đã thấy hai con ngô công khổng lồ kia cũng chui vào cái hố khổng lồ đó.

Lý Đông lúc này đã rơi xuống đất, may mà bây giờ anh mặc một

bộ trang bị, bảo vệ toàn thân vô cùng chu đáo.

Vì vậy, tuy ngã rất đau, nhưng lại không bị thương.

Nhưng, anh vừa mới bò dậy, đã thấy hai con quái vật khổng lồ, từ trên cao lao xuống, đuổi theo anh vào trong cái giếng sâu này!

Con ngô công không bị thương nặng, khi cách đáy giếng năm sáu mét, nó trực tiếp vỗ cánh bay xuống, vô số chiếc chân, giống như những con dao sắc bén, muốn cào xé Lý Đông.

Lý Đông tay cầm một con dao quân dụng Nepal, nhắm vào con ngô công lớn, chém loạn xạ.

Dưới sự tấn công của lưỡi dao sắc bén, trên người con ngô công lớn nhanh chóng xuất hiện rất nhiều vết thương, chảy ra từng mảng chất lỏng màu trắng, nhưng nó vẫn hung hãn dị thường!

Chân của con ngô công lớn tuy sắc như dao, nhưng bộ trang bị trên người Lý Đông có lực phòng ngự cực cao, nên tạm thời không bị thương.

Nhưng lúc này, con ngô công bị thương nặng lúc đầu cũng đuổi theo.

Con quái vật này tuy bị thương, nhưng tốc độ lành vết thương vô cùng nhanh, chỉ trong một lúc, vết thương trên bụng nó dường như đã lành lại gần hết, ít nhất bề ngoài trông nó hành động không bị ảnh hưởng.

Tuy bộ trang bị trên người có lực phòng ngự rất cao, hai con ngô công tạm thời không thể làm anh bị thương.

Nhưng cứ đánh thế này, thực ra cũng không phải là cách, vì dù sao anh cũng chỉ có một mình, một người dù thế nào cũng phải ăn cơm, cũng sẽ mệt mỏi, bây giờ thể lực còn tốt, nhưng khó mà tưởng tượng được, nếu hao hết thể lực sẽ thế nào?

Nhưng bây giờ, tuy đang suy nghĩ những vấn đề này, nhưng anh cũng không có cách giải quyết.

Súng trong tay đã hết đạn, vũ khí có thể tấn công hai con ngô công, ngoài con dao quân dụng Nepal ra, cũng chỉ có đôi găng tay sắt đặc chế kia.

Nhưng, cũng không biết hai con này, rốt cuộc phải làm thế nào mới giết được?

Không gian dưới đáy giếng này rất chật hẹp, một người và hai con ngô công khổng lồ ở đây, có vẻ rất đông đúc, nên về cơ bản không có không gian để né tránh, chỉ có thể đánh giáp lá cà.

Địa hình dưới đáy giếng cũng vô cùng quỷ dị.

Lý Đông phát hiện, ở đây lại có rất nhiều quan tài, có vài chiếc quan tài đã vỡ, để lộ ra rất nhiều xương trắng!

Cũng có những thi thể trong quan tài không bị phân hủy, thậm chí có vài thi thể còn nguyên vẹn như lúc sống, trông giống như vừa mới chết.

Xung quanh những bộ xương trắng và thi thể này, cũng còn sót lại một ít quần áo!

Kiểu dáng quần áo mỗi người mỗi khác, trông có vẻ thuộc về những thời đại khác nhau!

Những người này, e rằng phần lớn cũng giống như họ, đều là những kẻ trộm mộ.

Đáng tiếc là khó khăn lắm mới vào được nơi này, nhưng vì nhiều lý do khác nhau, họ đã chết trong cái giếng sâu này!

May mà những thi thể trông giống cương thi này chưa kịp xảy ra thi biến, nếu không, nếu ở đây xuất hiện vài con cương thi, thì còn

phiền phức hơn nữa.

Hai con ngô công khổng lồ, dường như cũng đã nổi điên, như thể không giết chết Lý Đông thì quyết không bỏ cuộc.

Trận chiến của hai bên hiện tại đã ở trong tình thế không chết không thôi!

"Mẹ kiếp, không chết à!" Cuộc cận chiến của hai bên, đã kéo dài gần một tiếng đồng hồ!

Bên trong cơ thể Lý Đông tuy có một loại huyết mạch đặc thù đang thức tỉnh, thể lực của anh cũng mạnh hơn người thường, nhưng một tiếng đồng hồ chiến đấu cường độ cao, khiến anh có cảm giác kiệt sức.

Trên người hai con ngô công khổng lồ, cũng chi chít các loại vết thương.

Những vết thương này có vết do dao quân dụng Nepal chém ra, có vết do móng vuốt trên găng tay sắt cào ra, trên những vết thương đó, chất lỏng màu trắng không ngừng tuôn ra, tuy tốc độ lành vết thương của hai con ngô công rất nhanh, nhưng cũng không chịu nổi việc liên tục bị anh gây thương tích.

"Sao không chết nhỉ, hai con này rốt cuộc là sao?

Chẳng lẽ thật sự thành tinh rồi à?" Lý Đông cảm thấy tay chân mình ngày càng không còn sức lực.

Anh cũng là một người có học thức, cũng biết rằng, nếu một người làm một việc không biết điểm kết thúc, thì rất dễ tuyệt vọng!

Ví dụ như, hai người đi cùng một đoạn đường, nhưng một người biết quãng đường đó dài bao nhiêu, người kia lại không biết, thì điều đó sẽ ảnh hưởng rất lớn đến biểu hiện của cả hai.

Lý Đông hiện tại chẳng khác nào đang làm một việc hoàn toàn không biết điểm kết thúc, một tiếng đồng hồ chiến đấu, khiến anh có vẻ hơi mệt mỏi.

Nhưng lúc này, anh đột nhiên phát hiện, trên đỉnh giếng sâu, có ánh sáng chiếu xuống, thậm chí còn có vài tiếng gọi lờ mờ.

Chương 347

"Đông ca, không sao chứ Đông ca?" "Đông ca, nếu không sao thì trả lời một tiếng đi, chúng tôi còn biết cách cứu!" Lúc này Bàn Tử đang đi vòng quanh miệng giếng.

Có người muốn xuống, nhưng cũng biết trong giếng sâu có hai con ngô công khổng lồ.

Hai con ngô công khổng lồ đó, mỗi con đều có hàng trăm cái chân, mỗi cái chân đều sắc như dao.

Nếu cứ thế xuống, thì chỉ có đi nộp mạng!

Tuy rất quan tâm Lý Đông, nhưng ai nấy đều là những người rất lý trí, chắc chắn sẽ không làm chuyện ngu ngốc như vậy.

Nhưng, họ lại hy vọng Lý Đông không sao, nhưng lại không biết tình hình dưới đáy giếng thế nào.

Lý Đông nghe thấy tiếng gọi của mấy người anh em, tên này đột nhiên lại có sức lực.

"Đúng vậy, mình sao có thể chết ở nơi quỷ quái này được?

Mình còn phải tìm kiếm sự trường sinh thật sự, còn phải tán tỉnh hết tất cả các cô gái xinh đẹp trong thế giới trộm mộ này!" Một người, luôn phải có lý tưởng, có lý tưởng rồi mới có động lực.

Lý Đông bây giờ động lực tràn trề, tốc độ tấn công trong tay cũng ngày càng nhanh.

Cuối cùng, Lý Đông cảm nhận được cơ thể của hai con ngô công dường như cũng không còn linh hoạt như vừa rồi, chắc là đã bị thương khá nặng.

Vết thương của hai con ngô công tuy hồi phục rất nhanh, nhưng chất lỏng màu trắng chảy ra trên người chúng, có lẽ tương đương với máu của loài súc sinh này, dù là quái vật thành tinh, chảy nhiều máu như vậy, cũng phải có chút ảnh hưởng.

"Hai con súc sinh, thế nào, bây giờ sắp không được rồi chứ?" Thấy hai con ngô công ngày càng suy yếu, Lý Đông bây giờ ngược lại càng thêm tinh thần.

Hai bên cứ thế một bên suy một bên thịnh, tình thế đã thay đổi.

Vừa rồi Lý Đông cũng chỉ dựa vào lực phòng ngự mạnh mẽ của bộ trang bị, khổ sở giãy giụa và phản công.

Nhưng bây giờ, hai con ngô công rõ ràng đã có ý định bỏ chạy.

Nhưng hai con này dường như bị thương quá nặng, tuy đang vỗ cánh, nhưng lại hoàn toàn không thể bay lên được.

Chỉ là, sức sống của hai con này cũng vô cùng ngoan cường, Lý Đông tuy đã để lại vô số vết thương trên người chúng, nhưng nhất thời cũng không thể giết chết chúng.

Hai con này không thể bay lên, nên chỉ có thể bò sang một bên, trông cũng giống như đang chạy trốn.

Nhưng Lý Đông bây giờ tinh thần ngày càng phấn chấn, làm sao có thể để hai con này trốn thoát khỏi tay mình, anh xách dao đuổi theo.

Nhưng rất nhanh, Lý Đông nhờ ánh sáng của đèn pin, nhờ ánh lửa không biết vì lý do gì đã cháy cả nghìn năm trên vách giếng, nhìn thấy một chiếc quan tài vô cùng tinh xảo.

Không phải là chúng ta đều sẽ bị chôn vùi trong biển cát chứ.

Lý Đông lúc nhỏ cũng từng xem phim truyền hình như Tây Du Ký, biết rằng trên trời có tiên nữ sinh sống!

Bây giờ hình vẽ trên quan tài, có chút giống như trên thiên cung, từng vị tiên nữ gảy đàn thổi sáo, khí chất phi phàm!

Tuy hình vẽ không biết đã được vẽ bao nhiêu năm rồi, nhưng tiên nữ trên tranh vẫn hấp dẫn như vậy, khiến người ta có cảm giác lâng lâng.

Hai con ngô công khổng lồ vừa rồi, cũng đã nhìn thấy sự khác biệt của chiếc quan tài đó, nên mới đến gần nó, rồi đi vòng quanh quan tài hai vòng, dường như cũng bị mỹ nữ trên tranh thu hút.

"Chẳng lẽ hai con này, sau khi thành tinh, cũng là đồ háo sắc?" Lý Đông lắc đầu, nhanh chóng phủ nhận suy nghĩ này.

Quả nhiên không lâu sau, hai con ngô công bị thương, há miệng ra, phun ra hai vật.

Đó là hai viên châu màu đỏ, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, trông vô cùng ôn hòa.

Hai viên châu đó được đặt gần chiếc quan tài một lúc, dường như đã xảy ra một chút thay đổi, ánh sáng trên đó dường như cũng trở nên sáng hơn một chút.

Sau đó hai con ngô công lại nuốt viên châu đã phun ra vào, không lâu sau lại phun ra, rồi lại biến thành như vừa rồi, ánh sáng mờ đi.

"Hai viên châu đó, chắc chắn có điều gì đó, sức sống của hai con này ngoan cường như vậy, vết thương lành nhanh như vậy, có lẽ cũng là do hai viên châu này!" Lý Đông lẩm bẩm, có lẽ hai viên châu này là nội đan của hai con ngô công!

Tương truyền, quái vật có thể kết thành nội đan, đều là những tồn tại vô cùng mạnh mẽ.

Nhìn trận chiến vừa rồi, đã tiêu hao phần lớn năng lượng của hai viên nội đan trong cơ thể hai con này, nên chúng mới dần dần tỏ ra suy

yếu.

Bên trong chiếc quan tài kia, chắc chắn có thứ gì đó, có thể giúp nội đan phục hồi năng lượng!

Lý Đông hiểu ra bí ẩn của hai con ngô công, tên này liền ghi nhớ trong lòng!

Ngay khi hai con ngô công lại một lần nữa phun ra nội đan, Lý Đông lập tức lao lên, trong tay anh vẫn là con dao quân dụng Nepal.

Nhưng con dao quân dụng Nepal bây giờ trên đó dính đầy chất lỏng màu trắng, cũng là máu của hai con ngô công, trông vô cùng buồn nôn!

Vừa rồi, Lý Đông dường như bị hình vẽ trên quan tài thu hút, đã cho hai con ngô công cơ hội thở dốc.

Hai con ngô công vốn đang trong quá trình hồi phục, thì đột nhiên phát hiện, Lý Đông lại lao lên.

Hai con này lập tức giật mình, vội vàng muốn nuốt lại nội đan, nhưng Lý Đông sao có thể để chúng được như ý?

Nếu hai con này cứ thế hồi phục toàn bộ thể lực, thì trận chiến lớn này, e rằng lại phải kéo dài thêm mấy tiếng đồng hồ nữa.

Lý Đông bây giờ gần như đã dùng hết sức lực, trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, anh lao tới, mục tiêu của anh là hai viên nội đan màu đỏ.

Hai con ngô công bây giờ chẳng khác nào chim sợ cành cong, lập tức muốn nuốt lại nội đan, đúng lúc này, Lý Đông đột nhiên đá văng một hòn đá.

Hòn đá to bằng nắm tay đó, không lệch một li trúng vào vị trí của hai viên nội đan, hai viên nội đan lập tức bị đánh văng ra, rồi lại đập

vào vách giếng sâu, bay ngược trở lại.

Chương 348

Lý Đông nắm bắt cơ hội, mấy bước như thỏ nhảy, lao tới, bắt được một viên, bỏ vào trong túi.

Con ngô công mất đi nội đan, lúc này lập tức nổi điên, lao thẳng về phía Lý Đông.

Nội đan đối với nó, còn quan trọng hơn cả sinh mệnh, bây giờ bị người ta cướp đi, chẳng khác nào giết nó!

Nhưng Lý Đông bây giờ chẳng có thời gian quan tâm đến con này, dao quân dụng Nepal trong tay, để lại một vết thương trên bụng con này, rồi lộn một vòng, lại đến một bên khác, muốn lấy viên nội đan còn lại.

Nhưng, viên nội đan đó, sau khi lăn vài vòng trên phiến đá cứng, lại lăn vào một khe đá nhỏ dưới chiếc quan tài tinh xảo kia!

Cùng lúc đó, con ngô công còn lại, cũng trở nên tuyệt vọng không thôi, nó muốn đuổi theo, nhưng dường như lại rất sợ chiếc quan tài kia, nên bây giờ nó cứ đi vòng quanh chiếc quan tài.

Lúc này, con ngô công bị Lý Đông cướp đi nội đan lúc trước, lại đuổi theo.

Con này biết nội đan đang ở trên người Lý Đông, nên liều mạng muốn đoạt lại.

Lý Đông bây giờ đã sớm bỏ viên nội đan vào trong túi.

Túi của anh không phải là túi bình thường, giống như bộ trang bị của anh không phải là trang bị bình thường, bây giờ bộ trang bị của anh về cơ bản đều không phải là thứ nên tồn tại ở thời đại này, đó là sản phẩm công nghệ cao của tương lai.

Chiếc túi đựng đồ đó cũng vô cùng chắc chắn, ngoài anh ra, không ai có thể mở được!

Lúc này, một người một con côn trùng, cứ thế bùng nổ trận quyết chiến cuối cùng!

Con ngô công lớn bây giờ hoàn toàn ở trong trạng thái điên cuồng, sức mạnh vô cùng, hai bên vừa mới tiếp xúc, Lý Đông đã cảm nhận được một luồng sức mạnh lớn ập đến, rồi cả người bay ngược ra ngoài, đâm mạnh vào một bức tường.

May mà, bộ trang bị trên người có lực phòng ngự quá mạnh, tuy ngực anh cảm thấy hơi tức, nhưng cũng không sao.

"Mẹ nó, thật sự tưởng lão tử hết cách rồi à?" Lý Đông cắn răng, tay cầm dao lao tới, trên người con ngô công lớn, cũng để lại một vết thương.

Con ngô công lớn mất đi nội đan, tốc độ lành vết thương trên người cũng không còn nhanh như vậy nữa, chất lỏng màu trắng chảy ra càng nhiều hơn!

Hai bên cứ thế va chạm lần này đến lần khác, cả hai đều không được lợi lộc gì.

Lúc này, phía sau truyền đến từng trận tiếng động kỳ dị, tựa như quỷ khóc sói hú, lại tựa như sóng biển.

Trận chiến của hai bên lại kéo dài gần nửa tiếng đồng hồ, con ngô công bị cướp đi nội đan, cuối cùng nằm trên đất hoàn toàn bất động.

Sau khi con này chết đi, cơ thể nó cũng nhanh chóng thay đổi, bắt đầu nhăn nheo vàng úa, như thể sắp phân hủy.

Lúc này, con ngô công còn lại tuy lo lắng đi vòng quanh, nhưng cũng không dám nhấc chiếc quan tài kia lên, lúc này nó cũng sắp chết rồi.

Cuối cùng lại qua thêm mười mấy phút, cơ thể con này cuối cùng giãy giụa vô lực hai cái, rồi từ từ bắt đầu teo lại, cuối cùng lại biến thành một khúc giống như gốc cây khô.

Lý Đông cởi mũ bảo hiểm ra, thở hổn hển, đột nhiên cảm thấy ngực mình một trận khó chịu, không nhịn được ho, không ngờ vừa ho, lại ho ra máu.

"Mẹ kiếp, chẳng lẽ mình thật sự phải chết ở đây sao?

Mình còn chưa tán được mấy cô gái xinh đẹp mà, không công bằng, quá không công bằng!" Lý Đông cảm thấy trong miệng có vị tanh, thậm chí còn cảm thấy đầu mình, mắt mình một trận hoa mắt.

Trong khoảnh khắc cuồng phong nổi lên, cơn gió mạnh mang theo bụi cát bao trùm trời đất, cộng thêm trời tối, tầm nhìn đã giảm đến cực điểm, mặc dù đã dùng khăn đầu che miệng, vẫn cảm thấy có vô số cát đá chui vào tai mũi.

Nhưng, bây giờ muốn đến bệnh viện, cũng không thể được, không chỉ bây giờ đang ở trong ngôi mộ cổ này, mà cứ cho là ra khỏi mộ, bên ngoài cũng là nơi hẻo lánh, một người cũng không có, muốn trở về thành phố lớn tìm bệnh viện, cần một thời gian dài.

"Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ!" Lý Đông trước khi mất đi ý thức, trong đầu liều mạng suy nghĩ, làm thế nào mới có thể sống sót?

"Đúng rồi, không biết viên nội đan kia có tác dụng không?" Lý Đông đột nhiên sờ ra viên nội đan màu đỏ trong túi!

Vừa rồi anh đã tận mắt nhìn thấy, hai con ngô công vì có nội đan nên vết thương mới hồi phục rất nhanh.

"Không biết ăn thứ này vào sẽ thế nào!" Lý Đông cảm thấy đầu óc mình ngày càng mơ hồ, cũng chẳng còn quan tâm nhiều nữa, trực tiếp nuốt viên nội đan đó xuống!

Trong khoảnh khắc, anh cảm giác như nuốt phải một cục lửa, cả ngũ tạng lục phủ, dường như đều bị đốt cháy, thậm chí toàn thân anh, đều bắt đầu nóng lên, sau đó cảm thấy mỗi tấc da trên người, đều như bị cắt nát, nhưng có sự kích thích này, anh đột nhiên phát hiện đầu óc mình trở nên tỉnh táo vô cùng, không còn cảm giác mơ hồ như vừa rồi nữa.

Nhưng, cơn đau dữ dội đó, đang từng lần từng lần hủy hoại tinh thần anh!

"Mẹ kiếp, bật hack, phải bật hack thôi!" Là một người xuyên không, Lý Đông trước khi xuyên không, đã xem vô số tiểu thuyết và phim truyền hình!

"Cách bật hack ư?" Trước mặt thiên nhiên, mỗi người đều trông vô cùng nhỏ bé, ngay cả Nữ vương Tinh Tuyệt cũng chôn đầu vào lòng Lý Đông.

Đúng vậy, nhân vật chính trong các câu chuyện khác, khi đang lơ lửng giữa sự sống và cái chết, chẳng phải là nhờ con gái mà bật hack sao?

Lý Đông nghĩ đến Doãn Tân Nguyệt!

Đó là một mỹ nữ tuyệt thế có đôi mày cong như trăng non, thật sự là một nụ cười nghiêng thành, khiến người ta say đắm, thậm chí Lý Đông lần trước… Đúng rồi, còn có Lý Tuyết Lị!

Đó là một người phụ nữ mạnh mẽ!

A, đừng nói nữa, Lý Đông đột nhiên phát hiện, trên người dường như không còn đau như vậy nữa!

Cũng không biết đã qua bao lâu, Lý Đông đột nhiên phát hiện toàn thân mình trở nên nhẹ nhõm vô cùng, cảm giác đau đớn ở ngực cũng hoàn toàn biến mất, bây giờ cả người anh tinh thần vô cùng, và sức

mạnh cũng đã tăng lên rất nhiều.

"Xem ra, thứ này thật sự có tác dụng!

Chỉ không biết viên còn lại, có cách nào lấy ra không!" Lý Đông nghĩ vậy, bèn lại đến trước chiếc quan tài kia, suy nghĩ xem có nên di chuyển chiếc quan tài ra, rồi lấy viên nội đan dưới đáy quan tài ra không.

Nhưng, chiếc quan tài đó cũng không thể tùy tiện di chuyển được, vì vừa rồi, hai con ngô công khổng lồ đều rất tôn kính chiếc quan tài này, chiếc quan tài dường như có thể giúp hai con ngô công khổng lồ hồi phục thương thế, điều đó cho thấy chiếc quan tài tuyệt đối không phải là vật phẩm đơn giản.

Lý Đông tuy gan rất lớn, nhưng đồng thời, anh cũng là một người vô cùng cẩn thận, tuyệt đối sẽ không dễ dàng mạo hiểm.

Chương 349

Trước khi tìm hiểu rõ tình hình của chiếc quan tài này, anh tuyệt đối sẽ không dễ dàng động thủ.

Lúc này, anh đột nhiên nghe thấy sau lưng truyền đến một tràng tiếng gọi.

Hóa ra Bàn Tử và mấy người kia đã đợi ở trên một thời gian dài, cũng không thấy Lý Đông bò lên, nhưng lại thấy bên dưới dường như có động tĩnh, nên mấy người họ có chút không đợi được nữa, bèn tìm cách bò xuống.

Một cái giếng sâu tuy rất sâu, nhưng trên vách, lại có một số chỗ lõm vào.

Những chỗ lõm vào đó, vốn là để đặt đèn dầu, nhưng đèn dầu ở đây, cũng có một số đã tắt, cộng thêm có dụng cụ leo núi, nên ai nấy đều bò xuống.

Tên Bàn Tử là người đầu tiên xuống, sau đó nhìn thấy Lý Đông.

"Đông ca sao rồi?

Không sao chứ?" Bàn Tử lao đến trước mặt Lý Đông, bây giờ trên ngực Lý Đông lại có rất nhiều vết máu, lập tức giật mình.

"Đông ca bị thương ở đâu rồi?

Không sao chứ, đừng dọa tôi đấy!" Lý Đông lắc đầu: "Tôi không sao rồi, hai con ngô công lớn kia đã bị tôi xử lý, yên tâm đi, bây giờ không sao rồi!" Mọi người cũng đã nhìn thấy thi thể của hai con ngô công khổng lồ trên mặt đất, tuy bây giờ trông rất khó coi, nhưng có thể nhận ra, đó là thi thể của hai con súc sinh kia.

Bàn Tử thấy cảnh tượng như vậy, lại cẩn thận nhìn Lý Đông một

lần nữa, phát hiện Lý Đông quả thực không bị thương, lúc này mới vui mừng.

"Đông ca thật quá lợi hại, không ngờ hai con súc sinh lợi hại như vậy cũng bị anh xử lý!

Tôi đã nói rồi, chỉ cần có Đông ca ở đây, chúng ta chắc chắn sẽ không sao…" Bàn Tử trực tiếp khoe khoang với mọi người, cái dáng vẻ đó như thể đang thể hiện mình rất có tầm nhìn xa!

Những người khác cũng không khỏi giơ ngón tay cái lên với Lý Đông, đều tỏ ra khâm phục.

Lý Đông cũng không nói chuyện nội đan, không phải là không muốn chia sẻ với mọi người, chủ yếu là vì chuyện này quá quỷ dị, cũng là một chút bí mật nhỏ của anh.

Dù sao, quái vật có thể tu luyện ra nội đan như thế này, thật sự rất hiếm thấy.

Điều quan trọng nhất là cảm giác khi ăn nội đan vừa rồi, đó thực sự là lơ lửng giữa sự sống và cái chết, chỉ cần sơ suất một chút là có thể mất mạng, anh không thể để các huynh đệ của mình mạo hiểm như vậy.

Dù sao những người anh em này không giống anh, không có sức sống mạnh mẽ như vậy.

"Đúng rồi, nơi này là sao vậy?

Sao lại có một cái giếng sâu lớn như thế này, cứ như một cái bẫy vậy!" Mọi người cẩn thận quan sát không gian xung quanh.

Không gian xung quanh không lớn cũng không nhỏ, ít nhất nếu cộng thêm hai con quái vật kia vào, sẽ có vẻ hơi chật chội, khiến người ta cảm thấy rất không thoải mái.

Nhưng không nhỏ cũng không nhỏ, đồ đạc ở nơi này rất nhiều.

Cường hóa một con Titan khổng lồ để chặn bão bây giờ là chuyện không thể, Đạo tệ trên người Lý Đông bây giờ còn lại không bao nhiêu, căn bản không trả nổi chi phí cường hóa khổng lồ.

Nhìn xem, ở đây còn sót lại một ít dược liệu luyện đan, những thứ này, mỗi loại đều là dược liệu vô cùng quý giá, trừ phi là người rất có tiền, hoặc là thế lực rất lớn, nếu không thì khó mà có được!" Hồ Bát Nhất chỉ vào một cái hộp trên mặt đất, chỉ đáng tiếc là dược liệu trong hộp đó về cơ bản đã mục nát, bây giờ chỉ còn lại một ít cặn.

"Không thể nào?" Bàn Tử có chút không tin, nhìn cái lò luyện đan ở chính giữa, có chút nghi ngờ nói, "Những thiết bị ở đây quả thực có chút giống dùng để luyện đan, nhưng một nơi luyện đan như thế này, sao lại có nhiều xương trắng và thi thể như vậy?" Những bộ xương trắng đó thực ra cũng dễ hiểu, có thể có người chết ở đây, ví dụ như những kẻ trộm mộ, chết ở đây cũng là chuyện có thể xảy ra.

Nhưng những thi thể không bị phân hủy kia, dường như cũng đã trải qua một thời gian dài, nếu xảy ra thi biến, biến thành từng con cương thi, e rằng sẽ vô cùng đáng sợ.

Đại Kim Nha sờ sờ cằm: "Các cậu không biết rồi, nơi này tuy là để luyện đan, nhưng dược liệu luyện đan không giống những dược liệu luyện đan trong tưởng tượng, nguyên liệu chính để luyện đan ở đây, thực chất là cương thi!

Đan dược muốn luyện chế, cũng là Âm đan!" Âm đan?

Mọi người nghe thấy danh từ này, đều trợn tròn mắt, hoặc là do Đại Kim Nha miêu tả chuyện dùng cương thi luyện đan, cũng có chút kinh hãi.

"Thế này mà các cậu còn không hiểu sao?

Cương thi, hoặc là cương thi, là một thứ tốt đấy!

Vì thực tế, đó là những thi thể không thể phân hủy do một số cơ duyên xảo hợp, lại sản sinh ra sự sống!

Những sinh vật này về mặt lý thuyết, thực ra có thể trường sinh bất tử!

Từ xưa đến nay có rất nhiều người đều đang tìm cách theo đuổi trường sinh bất lão!

Đặc tính này của cương thi, tự nhiên cũng không thoát khỏi mắt họ!

Vì vậy có một số người theo đuổi trường sinh bất lão, đã thử nghiệm dùng cương thi luyện Âm đan, xem có thể tinh luyện ra chất khiến người ta trường sinh bất lão không!" Trường sinh bất lão, quả thực là một sự cám dỗ vô cùng lớn.

Từ xưa đến nay, không biết có bao nhiêu người vì trường sinh bất lão, đã từ bỏ tất cả, vào rừng sâu núi thẳm, tu hành, và tìm đủ mọi cách, luyện chế cái gọi là đan dược, tuy gần như không có ai thật sự thành công, nhưng lại không thể ngăn cản được những người đi sau.

Nhưng mọi người cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, bên dưới một tòa cung điện mỹ lệ như vậy lại ẩn giấu một nơi như thế này.

Dù sao, người có thể dùng cương thi để chế tạo đan dược, về cơ bản đều thuộc loại người có tố chất tâm lý vô cùng mạnh mẽ.

Người có tố chất tâm lý vô cùng mạnh mẽ, từ một góc độ khác, cũng là kẻ có tâm lý biến thái.

Những kẻ như vậy, về cơ bản đều sống trong bóng tối, người của chính phái chắc chắn sẽ rất ghét họ, đây về cơ bản là một loại yêu thuật, nên không ai dám công khai làm chuyện như vậy.

“Những cơn gió cát này tuy đáng sợ, nhưng sẽ không làm gì được chúng ta đâu.” Mọi người cảm thán một tiếng rồi cũng bắt đầu bận rộn.

Dù sao, trong cái giếng sâu này, tuy phần lớn đồ đạc là thi thể, hoặc xương trắng, nhưng vẫn có thể tìm ra một số thứ đáng tiền.

Những thứ đáng tiền, tự nhiên là Bàn Tử và Đại Kim Nha hai người này hứng thú nhất, nhanh chóng hai người họ đã tìm được một lượng lớn đồ vật, chất thành một đống, rồi gói lại thành một bọc, vác trên vai.

Chỉ là, chiếc quan tài có vẽ bích họa kia, vì Lý Đông đã dặn dò một phen, nên mọi người không dám động vào.

Chương 350

Lý Đông một mình đứng đó cẩn thận quan sát chiếc quan tài này, muốn xem nó rốt cuộc có điều gì kỳ lạ.

Bàn Tử sau khi thu gom xong đồ đạc xung quanh, cũng đến đây, rồi lập tức nhìn thấy những hình vẽ trên quan tài.

Sau đó trên mặt Bàn Tử, lại xuất hiện một biểu cảm khá bỉ ổi: "Đông ca, anh cũng thật là, lại ngẩn người vì một bức tranh à?

Tuy cô gái trong tranh quả thực rất đẹp, nhưng thì đã sao, chung quy cũng chỉ là một bức tranh thôi!

Hơn nữa, những cô gái trên này rất đẹp, nhưng tôi thấy, bà chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm so với họ, e là cũng không kém bao nhiêu!

Còn có Lý Tuyết Lị đi cùng chúng ta lúc trước, cũng rất không tồi mà!

Đông ca, hà tất phải thế?" Tên Bàn Tử chết tiệt này, thật sự tưởng anh ta ham mê sắc đẹp.

Lý Đông tuy cũng quả thực rất thích mỹ nữ, nhưng chưa bao giờ đến mức độ này, anh lườm tên này, nhíu mày, mắng một câu.

"Cậu không biết à, chiếc quan tài này có vấn đề, vừa rồi khi tôi đại chiến với hai con ngô công kia, nó đã xuất hiện dị tượng… Cho nên, tôi mới không dám dễ dàng động vào nó!

Tên nhà cậu biết cái gì!" Những người khác cũng đã tìm kiếm xong đồ đạc gần đó, chỉ còn lại chiếc quan tài này, suy nghĩ của mọi người là, đã mạo hiểm lớn như vậy, tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua chiếc quan tài này.

Nhưng Lý Đông chưa ra lệnh, mọi người cũng không dám động, vì

Lý Đông là trụ cột, không chỉ là người mạnh nhất trong số họ, mà còn là người có quyền lên tiếng nhất.

Một lúc lâu sau, Vương Khải Toàn dường như có chút không kiên nhẫn, tên này thẳng thắn nói: "Đông ca, chúng ta bây giờ đứng đây quan sát, thực ra cũng là lãng phí thời gian!

Muốn biết chiếc quan tài này rốt cuộc là sao, chúng ta mở ra xem là được rồi!" Lý Đông nghĩ lại, hình như cũng có lý.

Chiếc quan tài này không tầm thường, khiến mọi người lùi lại một chút rồi lại đội chiếc mũ bảo hiểm đã cởi ra ban đầu lên!

Chiếc mũ bảo hiểm đặc chế đó có thể bảo vệ toàn diện, lại vô cùng thoáng khí, đồng thời không gây cản trở tầm nhìn, thiết kế có thể nói là cực kỳ khéo léo.

Sau khi bảo mọi người lùi lại, anh đội đầy đủ trang bị rồi từ từ tiến lên, cẩn thận mở nắp quan tài.

Nhưng, nắp quan tài vừa mới mở ra một phần, đột nhiên phát hiện có một bàn tay khô quắt đặt lên mép quan tài. "Mẹ kiếp, thi biến!" Mọi người cũng thấy cảnh tượng bên trong, không khỏi trợn tròn mắt.

Tuy trước đó cũng đã gặp tình huống thi biến, nhưng chưa bao giờ thấy con quái vật nào chỉ với một đôi tay đã tạo cảm giác đáng gờm như hiện tại.

Nhưng Lý Đông không phải người bình thường, tuyệt đối là một kẻ to gan lớn mật.

Đối mặt với tình huống này, anh không hề lùi bước, con dao quân dụng Nepal trong tay vung lên, đâm thẳng vào bàn tay đang bám trên mép quan tài!

Bàn tay khô quắt đó bị ghim chặt vào mép quan tài, nhưng đúng lúc này, nắp quan tài bị hất tung ra, theo sau đó là một mùi vị đặc biệt lan

tỏa.

Đó là một mùi hương đan dược, ngửi vào khiến người ta cảm thấy có chút dễ chịu, nhưng thực tế có hại cho cơ thể hay không thì không ai biết.

Quả nhiên là một con Tống tử!

Da dẻ toàn thân nhăn nheo, màu xám xịt như vỏ cây già, trong hốc mắt trống rỗng không có lòng trắng mà chỉ có hai con ngươi rất lớn.

Khi gã đứng dậy, trên người dường như dính đầy các loại bã dược liệu, đúng vậy, gã này vậy mà lại ngủ trong một đống dược liệu. "Phụt!" Chỉ nghe một tiếng động trầm đục, giống như tiếng vải bị xé rách, con Tống tử đó gắng sức thoát khỏi con dao của Lý Đông, sau đó một tay đưa thẳng đến cổ anh.

Lý Đông vừa mới tiêu hóa một viên nội đan, hiện tại các năng lực của cơ thể đều đã tăng lên rất nhiều, tốc độ phản ứng cũng nhanh hơn không ít, lập tức né được.

Nhưng tốc độ phản ứng của con Tống tử cũng rất nhanh, vậy mà lại đuổi theo ngay lập tức. "Anh Đông!" Mọi người có chút kinh ngạc, nhưng nhanh chóng vào trạng thái, mỗi người cầm vũ khí chuẩn bị bắn, nhưng vì Lý Đông ở phía trước, họ cũng sợ bắn nhầm nên không ai dám nổ súng.

Lý Đông lùi lại mấy bước, nhưng con Tống tử chui ra đó lại không đuổi theo ngay, không biết từ đâu nhặt lên một vũ khí.

Đó là một vũ khí được chế tác vô cùng tinh xảo, đầu vũ khí giống như mũi của một ngọn trường mâu, vô cùng sắc bén, ánh sáng lạnh lẽo bức người, nhưng ở phần dưới mũi thương lại có những vòng sắt, vô cùng nặng, lại mang đến một công năng khác cho vũ khí. "Đây chắc là mã sóc trong truyền thuyết rồi!" Lý Đông cũng giật mình. "Mà

này, tình hình của gã này là sao, không giống Tống tử bình thường?

Tôi thậm chí cảm thấy, dường như nó chưa hoàn toàn chết đi, trên người vừa có khí tức người sống, lại vừa có khí tức người chết, rốt cuộc là sao?" Hồ Bát Nhất cũng vô cùng kinh ngạc nói. "Vừa có khí tức người sống, lại vừa có khí tức người chết?

Chẳng lẽ là người sống kẻ chết trong truyền thuyết?" Vương Khải Toàn vô cùng ngạc nhiên hỏi. "Người sống kẻ chết?" Mấy người gần như đồng thanh hỏi. "Đúng, người sống kẻ chết!" Ngô Tà cũng khẳng định một câu, "Chẳng lẽ các cậu quên rồi, lúc trước chúng ta đã gặp chuyện truyền thuyết về Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu à?" Mọi người nghe vậy liền lập tức nhớ ra.

Truyền thuyết Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu kể rằng Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu yêu nhau, sau khi Chu Mục Vương rời khỏi nước của Tây Vương Mẫu đã nhận được quà tặng của bà, có thể sử dụng một phương pháp đặc biệt giúp ông sau khi chết 1000 năm có thể sống lại, từ đó đạt được hiệu quả trường sinh bất tử.

Ngô Tà giải thích một lượt xong, khẽ nhíu mày nói: "Tôi đoán gã này chắc cũng đã sử dụng một phương pháp tương tự!" Lý Đông gật đầu: "Sử dụng phương pháp tương tự?

Chẳng lẽ là mô phỏng ngọc dũng và thi miết đan dược?

Kết quả là tái sinh thất bại, nhưng lại không hoàn toàn thất bại, sau đó biến thành bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ như bây giờ?" Vương Khải Toàn nghe vậy càng thêm không hiểu: "Sao có thể?

Ngọc dũng và thi miết đan dược là bảo bối độc quyền của nước Tây Vương Mẫu, người khác làm sao có thể tùy tiện mô phỏng được?" Đại Kim Nha lắc đầu: "Chuyện đó chưa chắc, đừng bao giờ đánh giá thấp thủ đoạn và trí tuệ của những kẻ khao khát trường sinh,

vì để trường sinh bất lão, họ có thể làm mọi cách!" Ngay lúc mọi người đang thảo luận, con quái vật người không ra người, quỷ không ra quỷ kia bỗng nhiên mở miệng nói: "Không sai, ta tái sinh không hoàn toàn thành công, nhưng mấy người các ngươi lại vừa hay xông vào cung điện của ta, vậy thì, các ngươi đã định sẵn sẽ trở thành vật chứa cho lần tái sinh tiếp theo của ta!" Giọng nói của gã này có phần khàn khàn, có lẽ vì thanh quản đã biến dạng, trong lời nói tràn ngập khí tức âm u.

Bàn Tử vừa nghe đã không vui: "Cái thứ người không ra người, quỷ không ra quỷ như mày mà cũng dám nói khoác lác như vậy à?

Chương 351

Tái sinh cái con khỉ!

Bàn gia ta hôm nay sẽ tiễn mày xuống địa ngục!" Khẩu súng trong tay Bàn Tử lập tức phun ra lửa, trên người gã người sống kẻ chết kia lập tức lõm vào mấy chỗ.

Chỉ có điều, điều khiến người ta không ngờ tới là, gã này trúng liên tiếp mấy phát súng mà chỉ bị lõm da một chút, sau đó những viên đạn rơi xuống đất, gã dường như không hề bị thương. "Mẹ nó, da của thằng này còn dai hơn da trâu già vạn năm nữa, cứng vãi chưởng!" Bàn Tử có chút mắt chữ A mồm chữ O.

Lúc này, gã kia cầm cây mã sóc xông tới.

Lý Đông vẫn cầm con dao quân dụng Nepal trong tay, trực tiếp xông lên đối mặt.

Nhưng, tục ngữ nói rất hay, dài một tấc, mạnh một tấc, vũ khí của đối phương dài hơn một trượng, trong khi vũ khí của Lý Đông chưa đến một thước, khí thế hai bên xem ra hoàn toàn khác biệt.

Nhưng thân thủ của Lý Đông vô cùng nhanh nhẹn, sau khi né được một chiêu của đối phương, anh liền lộn một vòng xông tới.

Súng của Bàn Tử không gây được sát thương cho gã này, nhưng dao quân dụng Nepal lại có thể đâm xuyên qua tay gã, cho thấy để đối phó với gã này, chỉ có Lý Đông làm được. "Hôm nay ta phải hành hạ ngươi cho ra trò!" Gã người sống kẻ chết ngông cuồng hét lớn!

Con người rất dễ bị ảnh hưởng bởi môi trường, gã người sống kẻ chết này ở trong một môi trường biến thái như vậy không biết đã bao nhiêu năm, cho nên, hiện tại cũng đã hoàn toàn biến thành một kẻ biến

thái.

Trong đôi mắt trống rỗng đó lóe lên ánh sáng tàn nhẫn, gã thậm chí còn gào thét đòi dùng phương thức tàn nhẫn nhất để hành hạ Lý Đông.

Gã này tuy có một chút đặc tính của người sống, nhưng thực tế, so với Tống tử cũng chẳng khác là bao, thậm chí có thể nói, gã này so với một con Tống tử có thể còn tàn nhẫn hơn.

Bởi vì, Tống tử thực tế không có nhiều ý thức, nhưng loại người sống kẻ chết này thì chưa chắc, tính cách biến thái của gã quả thật không cần phải bàn.

Đồng thời, có lẽ gã này đã ở trong đống dược liệu quý giá đó quá lâu, cơ thể cũng đã xảy ra một số biến hóa, trở nên cứng rắn như da trâu già, đến đạn cũng không xuyên thủng, đó cũng là một loại năng lực đặc dị.

Nhưng Lý Đông hiện tại cũng không giống người bình thường, bộ trang bị vũ trang đến tận răng không cần phải nói, có sức phòng ngự cực kỳ mạnh mẽ, về cơ bản không khác gã người sống kẻ chết là bao, đồng thời, anh lại vừa mới tiêu hóa nội đan của một con rết lớn đã thành tinh, cơ thể anh cũng đã xảy ra biến hóa cực lớn, hiện tại sức mạnh vô cùng, cũng giống như một con quái vật.

Bàn Tử chỉ có thể trơ mắt nhìn hai bên giao chiến mà không giúp được gì!

Chỉ có điều, trận chiến của hai bên cũng kết thúc rất nhanh, khoảng hơn 10 phút sau, gã người sống kẻ chết hung tàn vô cùng kia trên người xuất hiện vô số vết thương, sau đó mất đi sức lực, từ từ ngã xuống.

Tuy gã này trông có vẻ vô cùng không cam lòng, nhưng cuối cùng, đã hoàn toàn mất đi sức lực, rồi không bao giờ có thể bò dậy được

nữa.

Bàn Tử lúc này mới lòng còn sợ hãi lau mồ hôi: "Anh Đông, anh lợi hại thế từ lúc nào vậy?

Cũng quá khủng bố rồi, cái gã này đạn bắn không xuyên mà anh cũng giết được à?" Bàn Tử bây giờ mặt đầy kinh ngạc, đương nhiên mục đích chủ yếu là để nịnh bợ.

Chỉ có điều, màn nịnh bợ này cũng vô cùng hợp lý.

Lý Đông lắc đầu: "Không có gì to tát cả, thứ này chỉ có lớp da cứng một chút thôi, công phu của nó thực ra rất kém, cho nên mới bị tôi xử lý!" Mọi người đều gật đầu, nhưng bây giờ nhớ lại dáng vẻ oai phong vô cùng của Lý Đông lúc nãy, trong lòng họ, Lý Đông quả thực đã trở thành một tồn tại mạnh mẽ vô song.

Sau khi giết chết gã người sống kẻ chết, mọi người kiểm tra chiếc quan tài mà gã đã nằm, phát hiện bên trong quan tài tỏa ra mùi hương dược liệu, mùi hương này thậm chí còn có cảm giác khiến người ta mê mẩn. "Toàn là đồ tốt, không ngờ lại bị gã này lãng phí như vậy!" Mọi người nhìn những dược liệu trong quan tài, không khỏi lắc đầu.

Tuy mỗi loại dược liệu đó đều vô cùng quý giá, nhưng sau khi bị sử dụng như thế này, nếu lấy ra dùng tiếp thì về cơ bản đã vô dụng. "Lúc nãy, gã này nằm trong quan tài chờ sống lại để đạt được mục đích vĩnh sinh, nhưng xem ra có chút không thể tưởng tượng nổi nhỉ?" Hồ Bát Nhất lại lắc đầu: "Có lẽ lúc trước chúng ta đã đoán sai, gã này nằm trong quan tài, rồi bây giờ bò ra, e rằng không phải là sống lại thực sự, mà đã xảy ra một biến hóa khác, hẳn là một loại thi biến lành tính!" "Thi biến lành tính, có cách nói như vậy sao?" Mọi người đều có chút tò mò nhìn anh chàng này, không ngờ anh ta lại biết nhiều chuyện như vậy.

Hồ Bát Nhất gật đầu: "Không sai, là một loại thi biến đặc biệt!

Mọi người biết đấy, người bình thường sau khi chết, thi thể sẽ phân hủy bình thường, sau đó đi vào luân hồi!

Nhưng có những người lại không muốn thi thể của mình bị phân hủy, thế là họ sẽ tìm cách bảo quản thi thể của mình!

Nhưng, bất kể dùng cách nào, thi thể bảo quản lâu ngày sẽ xảy ra thi biến, biến thành Tống tử hoặc xác ướp, thực tế là thi thể đã sản sinh ra một linh hồn mới, hình thành một sinh mệnh mới!

Đương nhiên, biến thành Tống tử chỉ là loại thi biến kém chất lượng mà thôi!

Thi biến hoàn mỹ thực sự có thể khiến thi thể sản sinh ra một linh hồn con người thực sự, nếu thủ đoạn cao minh hơn một chút, còn có thể kế thừa ký ức kiếp trước, như vậy, ở một mức độ nào đó, cũng đã đạt được mục đích trường sinh!" Mọi người nghe những lời như vậy, nhất thời cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Nhưng Bàn Tử lại có phần không tin chuyện này: "Chuyện như vậy cậu nghe ai nói?

Sao tôi chưa nghe bao giờ?" Hồ Bát Nhất mỉm cười: "Cậu chưa nghe sao?

Truyền thuyết kể rằng Lão Tử vừa mới sinh ra đã có dáng vẻ của một ông già, tôi bây giờ nghi ngờ, ông ấy cũng được sinh ra như vậy đó!" "Xì!" Cả đám đồng loạt giơ ngón giữa. "Những chuyện liên quan đến người xưa, chúng ta tốt nhất không nên nói bừa!

Bởi vì, đó cũng chỉ là một vài lời đồn mà thôi, chúng ta nói bừa như vậy, không chừng sẽ gây ra ảnh hưởng không tốt!" Ngô Tà lắc đầu! "Phải, tôi thấy chúng ta không nên nói bừa những chuyện này thì hơn!

Dù sao bây giờ gã này chắc chắn không phải là loại người thi biến

hoàn mỹ kia, vì gã chỉ là một con quái vật mà thôi!" Bàn Tử bây giờ hoàn toàn không tin lời của Hồ Bát Nhất!

Chỉ có Lý Đông đối với vấn đề này lại vẫn không ngừng suy nghĩ.

Bởi vì những truyền thuyết liên quan đến Tây Vương Mẫu, Chu Mục Vương, Thiết Diện Sinh và Trương Lăng, anh đột nhiên ngày càng cảm thấy hứng thú với bí mật về trường sinh rốt cuộc là gì.

Trường sinh bất lão, thật sự là mục tiêu mà vô số người từ xưa đến nay theo đuổi.

Tuy cho đến nay, gần như không có ai thành công, nhưng vẫn có vô số người nối gót nhau thể hiện thần thông, sử dụng đủ mọi phương pháp, cố gắng đạt được mục đích đó.

Chỉ là, đối với chuyện như vậy, sau khi suy nghĩ một chút, anh lắc đầu, dù sao bây giờ cũng không hiểu rõ vấn đề này, đối với những vấn đề không hiểu rõ, cách tốt nhất là tạm thời đừng nghĩ đến, đợi chuyện đến đâu hay đến đó.

Chương 352

"Bây giờ đừng quản nhiều như vậy nữa, chúng ta làm việc trước đi!" Mọi người đối với cách nói này của Lý Đông cũng khá đồng tình.

Lúc nãy không dám dễ dàng động vào chiếc quan tài này, nhưng bây giờ chủ nhân của chiếc quan tài đã bị xử lý rồi, nên càng không cần phải để ý đến nó nữa.

Mọi người đồng lòng, trực tiếp khiêng chiếc quan tài nặng trịch sang một bên.

Nhưng, điều khiến Lý Đông có chút kinh ngạc là, dưới đáy quan tài lại hoàn toàn không có viên nội đan đã rơi xuống lúc nãy, trên tấm đá dưới đáy quan tài có một bức phù điêu.

Hình ảnh của bức phù điêu cũng rất kỳ lạ, đó vậy mà lại là hình ảnh hai con lệ quỷ, hai con lệ quỷ đầu bù tóc rối, miệng mọc răng nanh, mặt mày vô cùng dữ tợn.

Giống như những con quái vật mà Lý Đông gặp trước đó, chúng không có mắt, chỗ hốc mắt chỉ là một mảng đen ngòm. "Lại là thứ gì đây?" Mấy người cẩn thận quan sát hai bức phù điêu, nhất thời thì thầm. "Trông thế này có vẻ giống hai cánh cửa nhỉ?

Môn thần trên hai cánh cửa?" Vương Khải Toàn xoa xoa đầu, có chút không chắc chắn nói. "Hai cánh cửa?

Chẳng lẽ bên dưới có không gian khác sao?" "Cũng không thể nào, bộ dạng hai con lệ quỷ này, đâu có giống môn thần?" Những thứ như môn thần, được cho là sớm nhất bắt nguồn từ Đường Thái Tông Lý Thế Dân, ông đã cho vẽ hình ảnh hai vị đại tướng dưới trướng lên giấy làm môn thần.

Về sau, hình ảnh môn thần có đủ loại, nhưng về cơ bản đều là những nhân vật có thực lực mạnh mẽ và thuộc phe chính nghĩa, đến bây giờ, cũng có một số người dùng hình ảnh của một số ngôi sao để làm môn thần.

Nhưng dù thế nào, cũng chưa từng có ai dùng hình ảnh lệ quỷ làm môn thần. "Tóm lại đây không phải là nơi tốt lành gì!" Bàn Tử lắc đầu.

Gã này lại nhớ đến khu cung điện đã gặp trước đó.

Bởi vì khu cung điện đó thực sự là tiên cảnh trần gian, nếu không có những thứ kinh khủng bên ngoài khu cung điện đó, nơi này tuyệt đối sẽ khiến người ta lưu luyến không muốn rời.

Đáng tiếc một khu cung điện đẹp đẽ như vậy lại giấu trong ngôi mộ dưới lòng đất này, và ở trung tâm khu cung điện đẹp đẽ đó lại có một nơi tà ác như vậy.

Đại Kim Nha, gã này có lẽ vì tuổi tác đã hơi lớn, dường như không quan tâm đến những thứ khác, lại đặc biệt để ý đến những thứ như tiền tài. "Tôi thấy thế này, bên dưới không chừng lại là một động giấu báu vật, chúng ta mở ra xem thử, nếu bên dưới thật sự có bảo vật, chẳng phải chúng ta lại sắp phát một món tài lớn sao?" Từ bên ngoài vào đây có thể nói là cửu tử nhất sinh, nếu không có thu hoạch đủ lớn thì cũng quá thiệt thòi. "Tôi thấy cũng được, những cung điện bên ngoài kia tuy trông hoa lệ vô cùng, nhưng rốt cuộc cũng chỉ có một ít vàng bạc châu báu mà thôi, không đáng bao nhiêu tiền!

Nơi này bí mật như vậy, không chừng đồ thật sự đáng tiền được giấu ở đây!" Bàn Tử, gã này, ở một số phương diện cũng không khác Đại Kim Nha là bao, vừa nghe lời của Đại Kim Nha xong, lúc này cũng hăm hở muốn thử.

Chỉ là, nói xong lại phát hiện mấy người kia đều dùng ánh mắt kỳ

quái nhìn mình.

Bàn Tử không khỏi nuốt nước bọt, nhưng nhanh chóng lại khôi phục tự tin. "Nhìn tôi làm gì?

Chẳng lẽ lo lắng bên dưới có nguy hiểm à?

Yên tâm đi, chỉ cần có anh Đông của chúng ta ở đây, sẽ không có chuyện gì đâu, anh Đông có thể giải quyết mọi phiền phức, phải không anh Đông?" Lời nói này của Bàn Tử, một mặt là để tự trấn an, mặt khác cũng là để nịnh bợ Lý Đông.

Lý Đông hiện tại thực tế cũng đang tò mò vô cùng, một nơi kỳ lạ như vậy, bên dưới rốt cuộc có thứ gì, quả thực phải xuống xem một chút.

Huống hồ, còn một viên nội đan chưa tìm thấy.

Trước đó đã tốn hơn hai tiếng đồng hồ, suýt nữa mất mạng mới giết được hai con rết khổng lồ đó, nội đan của hai con rết lớn đó theo anh thấy là chiến lợi phẩm xứng đáng được nhận.

Nhưng một nửa chiến lợi phẩm chưa thu hồi được, làm sao anh có thể nhẫn nhịn?

Nhất định phải vào trong, tìm lại viên nội đan đã mất đó!

Lý Đông hiện tại trong đội ngũ này có quyền quyết định tuyệt đối, sau khi anh gật đầu, về cơ bản đã quyết định xong chuyện này.

Hai cánh cửa đá bị khóa vô cùng chặt chẽ, kín kẽ, nếu không tìm được cơ quan chính xác, hoặc chìa khóa chính xác, dường như hoàn toàn không thể mở được.

Nhưng chuyện như vậy cũng chỉ gây phiền phức cho người bình thường mà thôi, đối với Lý Đông thì chưa chắc.

Rất nhanh, trong tay anh xuất hiện một chiếc cưa rất kỳ lạ, trước

đó Lý Đông đã dùng chiếc cưa này cưa đứt một cánh cửa đá, bây giờ tự nhiên cũng không thành vấn đề.

Không lâu sau, nơi này đã bị khoét ra một cái lỗ, hoàn toàn có thể dễ dàng đi vào.

Mọi người dùng đèn pin rọi vào bên trong, phát hiện sâu không thấy đáy, hoàn toàn không nhìn rõ bên trong rốt cuộc có thứ gì, chỉ có thể cảm nhận được gió bên dưới rất lớn, xem ra là một không gian vô cùng rộng. "Tôi xuống trước xem sao, không có chuyện gì tôi sẽ gọi các cậu!" Lý Đông vẫn theo quy tắc cũ, xuống trước tiên.

Bởi vì cơ thể anh hiện tại không giống những người này, cộng thêm trên người bây giờ có trang bị rất mạnh, sức phòng ngự cực cường, cho dù có sự cố cũng có thể tự vệ, còn những người khác nếu xuống, nếu thật sự xảy ra sự cố thì khó mà sống sót được.

Mấy người đối với Lý Đông cũng đã là huynh đệ sinh tử có nhau, không thể tùy tiện để tổn thất người nào ở đây.

Bàn Tử lấy ra một sợi dây thừng: "Anh Đông, dùng dây thừng buộc vào eo, chúng tôi từ từ thả anh xuống!" "Không cần, tôi nhảy thẳng xuống là được, cái lỗ này cũng không biết sâu bao nhiêu, dây thừng không chừng không đủ dài?" Lý Đông nói xong liền nhảy thẳng xuống, sau khi nhảy vào cái lỗ, anh cảm thấy không khí xung quanh lạnh buốt!

Dù trên người mặc đồ bảo hộ có sức phòng ngự cực mạnh cũng có thể cảm nhận được từng tia khí lạnh đó.

Khoảng vài giây sau, anh mới đáp xuống đất, sau đó lộn một vòng tại chỗ rồi đứng dậy.

May mắn là, sau khi đáp xuống không gặp nguy hiểm, anh lấy đèn pin từ trong túi ra, một luồng ánh sáng rực rỡ nhanh chóng chiếu sáng

xung quanh.

Điều khiến Lý Đông kinh ngạc là, thứ thu hút sự chú ý nhất bên cạnh lại là một cái cây!

Chương 353

Đó là một cây cổ thụ cao chọc trời, có khí thế che trời lấp đất, mọc vô cùng rậm rạp! "Mẹ nó, phi khoa học!" Lý Đông không nhịn được chửi thề, bất kể ai, chỉ cần biết một chút kiến thức tự nhiên, đều biết thực vật bình thường muốn sinh trưởng cần phải hấp thụ nước và khoáng chất trong đất, đồng thời cần hấp thụ carbon dioxide trong không khí, sau đó cần thông qua ánh sáng mặt trời để tiến hành quang hợp, như vậy mới có thể sinh trưởng bình thường.

Ở một nơi tối tăm không thấy mặt trời như thế này, vậy mà lại mọc một cái cây xum xuê như vậy, quả thực không thể tưởng tượng nổi. "Anh Đông, bên dưới tình hình thế nào?

Anh Đông, anh có nghe được tôi nói không?" Bàn Tử ở trên vô cùng lo lắng, dù sao ở miệng hang cũng có thể cảm nhận được từng trận khí lạnh, cho thấy bên dưới tuyệt đối không phải nơi tốt lành, sợ Lý Đông sau khi xuống sẽ gặp chuyện không may.

Lý Đông không nói gì, chỉ cầm đèn pin, lia qua lia lại mấy lần về phía miệng hang!

Mọi người hiểu ý anh, nhưng Bàn Tử tự nhiên không phóng khoáng như Lý Đông, chuẩn bị sẵn dây thừng rồi từ từ leo xuống. "Đệt, ở đây vậy mà lại mọc một cái cây to như vậy, thật không thể tin được!" Mọi người sau khi quan sát môi trường xung quanh cũng giật mình một phen.

Vương Khải Toàn là người gan lớn, nhìn cái cây này cũng cảm thấy kỳ lạ, thế là không nhịn được tiến lại gần hơn một chút.

Sau khi gã tiến lại gần, đột nhiên nhìn thấy trên thân cây vậy mà lại mọc từng cái đầu người, nhất thời sợ đến mức lùi lại hai bước.

"Anh Đông, mau xem có chuyện gì!" Mọi người lập tức bị thu hút, lúc này mới nhìn rõ, chính xác hơn một chút, trên thân cây mọc không phải là đầu người, chỉ là trông giống như vậy mà thôi, trông có chút giống như được điêu khắc lên, nhưng lông mày, mũi, tai đều lờ mờ có thể thấy, sống động như thật, so với mặt người thật gần như không có gì khác biệt.

Đương nhiên, Lý Đông bây giờ có thể lấy ra nhiều tiền như vậy, chủ yếu là nhờ bán một viên Linh Nhãn Châu cho Dương Hinh.

Thậm chí, có người không nhịn được chém một nhát vào cái cây, sau đó trên cây lại chảy ra máu. "Đây rốt cuộc là thứ quái gì?

Cũng quá đáng sợ rồi!" Bàn Tử liếc nhìn máu chảy ra từ cái cây, "Chẳng lẽ cái cây này cũng thành tinh rồi sao?" "Thi quế, là loại cây dựa vào thi khí trong không gian dưới lòng đất này để sinh trưởng, là một vật không may mắn!" Giọng Hồ Bát Nhất có chút âm trầm nói. "Cái gã này lúc nói chuyện, giọng điệu có thể bình thường một chút không?

Cách nói chuyện như vậy, làm tôi suýt nữa tưởng mình gặp ma rồi đấy!" Bàn Tử nghe lời Hồ Bát Nhất, không nhịn được phàn nàn một câu.

Nhưng Hồ Bát Nhất không thèm để ý đến gã, tiếp tục giới thiệu những gì mình biết về cái cây này. "Truyền thuyết kể rằng, loại cây này thực ra là con đường kết nối hai giới âm dương, vô cùng đáng sợ!

Nơi có thứ này tồn tại, thường sẽ xảy ra chuyện không hay!" Ừm, gã này nói không sai, bây giờ mọi người nghe vậy, ai nấy đều căng thẳng. "Anh Đông, tôi cảm thấy sau lưng mình hơi lạnh?

Hay là chúng ta mau chóng lên trên đi, nơi này không phải là nơi tốt lành đâu!" Bàn Tử dường như có chút sợ hãi, "Kệ mẹ nó bên dưới có bảo bối hay không, tôi không cần nữa, bảo bối tôi cũng không cần

nữa!" Lý Đông lại không có ý sợ hãi, cười ha ha, vỗ vỗ vai Bàn Tử: "Cậu bạn này, lúc nãy không phải hăng hái lắm sao?

Bây giờ lại đánh trống bỏ dùi à?" "Ai đánh trống bỏ dùi?

Lúc nãy tôi chỉ nói bừa thôi mà, Bàn gia tôi trời không sợ, đất không sợ, sẽ sợ thứ này sao?" Bàn Tử vỗ vỗ ngực, nhưng sau đó lại ngại ngùng nói, "Đương nhiên, tiền đề là có anh Đông ở đây!" Mọi người nhất thời có chút cạn lời, nhưng bây giờ cũng không có thời gian để nói nhảm ở đây.

Lý Đông cẩn thận quan sát cái cây một lúc, đương nhiên mục đích lớn nhất là tìm viên nội đan đã mất.

Lúc trước viên nội đan đó rơi xuống đáy quan tài, sau khi khiêng quan tài đi, kết quả là nội đan biến mất, vậy thì chắc chắn đã rơi xuống dưới này.

Nếu không tìm được viên nội đan đó, trong lòng Lý Đông luôn cảm thấy có chút thiệt thòi.

Vừa tìm kiếm nội đan, vừa dần dần dò dẫm đến gốc cây đại thụ, phát hiện rễ của cây đại thụ này đều cắm sâu vào trong đá tảng.

Rõ ràng cây này không thể dùng đặc tính của thực vật bình thường để đo lường, cây này chỉ dựa vào âm khí của thi thể để sinh trưởng, âm khí ở đây vô cùng nồng đậm, cho nên khiến người ta cảm thấy vô cùng lạnh lẽo.

“Ngày mai đến khách sạn Tân Nguyệt, các vị tuyệt đối đừng ngồi bừa, nếu ngồi vào vị trí Điểm Thiên Đăng, thì phiền phức của tôi lớn lắm đấy.” Đương nhiên, sau khi mọi người nhìn rõ những kiến trúc này, lại một lần nữa có cảm giác rợn tóc gáy.

Bởi vì màu sắc của những kiến trúc này hoàn toàn là màu đen, bất kể là tường, cửa sổ của kiến trúc, toàn bộ đều một màu đen, hoàn toàn

giống như than củi, mơ hồ có một luồng khí tức quỷ dị.

Mỗi người đều cảm nhận được nguy hiểm, cầm vũ khí trong tay, và bất tri bất giác tụ lại bên cạnh Lý Đông, dường như lúc nào cũng chuẩn bị ứng chiến. "Cứ thế này cũng không phải là cách, tôi đi xem thử!" Nhưng bây giờ mấy huynh đệ không ai dám dễ dàng rời khỏi bên cạnh Lý Đông, Lý Đông đi ở phía trước nhất, mấy người còn lại vẫn lưng tựa lưng đi theo Lý Đông từ từ tiến lên, đồng thời cảnh giác bốn phương tám hướng, lúc nào cũng chuẩn bị ứng phó.

Lý Đông cũng không quản nhiều như vậy, súng của anh đã hết đạn, cho nên trong tay chỉ có một con dao quân dụng Nepal, con dao đã được hệ thống nâng cấp, cứng rắn như kim cương, đồng thời lại vô cùng sắc bén.

Lý Đông đến trước một tòa kiến trúc, dùng dao rạch lên tường kiến trúc, trên tường lập tức xuất hiện một vết xước, sau đó Lý Đông lại rạch thêm mấy nhát ở chỗ khác, rồi dùng đèn pin cẩn thận quan sát vết xước, trong lòng về cơ bản đã có câu trả lời. "Những kiến trúc này hoàn toàn được đúc bằng gang, đây đều là những ngôi nhà sắt!" Toàn bộ đều là nhà sắt, mọi người hiểu ra tại sao những công trình này lại toàn màu đen.

Đương nhiên nếu không nhìn màu sắc, những kiến trúc này thực ra được xây dựng rất tinh xảo, thậm chí những bức tranh điêu khắc trên kiến trúc cũng rất bắt mắt.

Đương nhiên, mọi người cũng không biết bên trong rốt cuộc giấu thứ gì, cũng không dám dễ dàng đi vào.

Đại Kim Nha dường như là một gã thấy tiền sáng mắt, gã này thẳng thắn nói: "Nơi như thế này, người sống tự nhiên không thể ở đây!

Thậm chí người chết cũng không thể ở một nơi như thế này!

Tôi nghi ngờ nơi như thế này chắc chắn giấu bảo bối!

Chúng ta có nên vào xem thử không!" Bảo bối, mấy người đều mắt sáng lên.

Ở một mức độ nào đó, đến một nơi nguy hiểm như vậy, chẳng phải là để cầu tài sao?

Nơi này nếu thật sự giấu bảo bối, sao có thể bỏ qua?

Sau khi mọi người nhất trí quyết định, Lý Đông cũng không định mở cửa, trực tiếp lấy ra chiếc cưa đã dùng trước đó, cưa thẳng vào tường!

Chương 354

Đúng vậy, anh đoán nếu đi thẳng qua cửa, mở cửa ra bên trong chắc chắn sẽ có cơ quan, như vậy có thể sẽ gây ra một số phiền phức.

Nếu khoét một lỗ trên tường đi vào thì lại khác, không chừng sẽ có hiệu quả bất ngờ.

Công cụ trong tay Lý Đông vô cùng mạnh mẽ, ngay cả tấm đá cũng có thể khoét ra một lỗ, huống chi là bức tường sắt này.

Rất nhanh, trước mặt anh xuất hiện một lối đi, men theo lối đi vào trong nhà sắt, quả nhiên thấy phía trước xuất hiện ám khí.

Mục tiêu của ám khí nhắm thẳng vào vị trí cửa chính, nếu thật sự đi vào từ cửa chính, vậy thì không chừng bây giờ lại gặp phải không ít phiền phức rồi.

Nhưng khoét một lối đi trên tường cũng có chút bất ngờ, rất nhanh từ phía sau, đã phá hỏng được cơ quan.

Nơi này lại có cơ quan phức tạp như vậy, chứng tỏ trong căn nhà này quả nhiên có bảo bối, cho nên mọi người càng thêm phấn chấn, khí tức kinh khủng lúc nãy cũng đã nhạt đi không ít.

Rất nhanh, trong phòng phát hiện một pho tượng, đó là một ông lão trông rất hiền lành, tay cầm thảo dược, hoàn toàn là dáng vẻ phổ độ chúng sinh.

Lý Đông cũng đã thấy không ít thứ, cho nên cũng nhận ra người trong pho tượng này, hẳn là Dược Vương trong truyền thuyết.

Tượng Dược Vương không đặc biệt lớn, chỉ cao khoảng hai thước, dường như được làm bằng ngọc thạch, điêu khắc sống động như thật, tuyệt đối có giá trị không nhỏ.

Đại Kim Nha, gã này tự nhiên biết món đồ này quý giá, thế là tiến lên, thu lấy pho tượng.

Sau đó lại tìm được một số dược liệu khá quý giá ở đây, đều là những thứ chỉ có trong truyền thuyết. "Bây giờ tôi hiểu rồi, tác dụng của cây Thi quế bên ngoài kia là để hấp thụ âm khí, nơi có âm khí nồng đậm, dược liệu dễ dàng bảo quản hơn!" Lý Đông tự lẩm bẩm.

Rất nhanh, trong một căn phòng, anh thấy một số bình, hũ làm bằng sứ hoặc ngọc, có cái mở miệng, nhưng có cái lại được niêm phong, trong mỗi chiếc bình đều đựng những dược liệu vô cùng quý giá, như linh chi, về cơ bản đều vô cùng quý giá. "Anh Đông, xem ra chúng ta sắp phát tài lớn rồi, những thứ ở đây, mỗi món mang ra ngoài bán đều là một khoản thu nhập không nhỏ!

Chẳng lẽ, thứ đáng tiền nhất trong cung điện dưới lòng đất này là ở đây sao?" Bàn Tử vô cùng phấn khích nói. "Xem cái bộ dạng chưa từng thấy đời của cậu kìa, tuy những thứ ở đây quả thực đáng tiền, nhưng thực tế chúng ta vẫn chưa tìm được mộ huyệt của chính chủ đâu!

Vui mừng cái gì?" Đại Kim Nha lập tức dội một gáo nước lạnh vào Bàn Tử.

Hai gã này dường như ngày càng thích cãi nhau, bây giờ Đại Kim Nha vừa nói một câu, Bàn Tử lại vô cùng không phục, hai người vậy mà lại cãi nhau.

Lý Đông cũng lười quản chuyện của hai gã này, cẩn thận quan sát những chiếc bình ở đây, rất nhanh đã thấy được một chiếc hộp bắt mắt nhất.

Chiếc hộp đó dường như được làm bằng ngọc, vô cùng tinh xảo, trên đó thậm chí còn vẽ một số bức tranh rất đẹp, dường như là những thứ như hạc tiên, cỏ tiên, là một loại hoa văn cát tường.

Lý Đông mở chiếc hộp đó ra, phát hiện bên trong chiếc hộp vậy mà lại đựng rất nhiều loại dược liệu, được đặt riêng trong các ngăn khác nhau, trên mỗi ngăn đều có một tấm thẻ vàng, ghi tên dược liệu trong ngăn đó.

Những dược liệu này dường như cũng không phải là dược liệu thông thường, trông về cơ bản đều là những thứ kết tinh bên trong cơ thể sinh vật đã thành tinh, như nội đan, đương nhiên những thứ này so với nội đan của hai con rết lớn kia dường như không bằng, nhưng cũng là những vật phẩm quý giá, mỗi viên đều là linh đan diệu dược.

Mấy người còn lại sau khi thấy chiếc hộp mà Lý Đông mở ra, cũng lập tức đi tới xem, không xem thì không biết, xem rồi mới giật mình.

Họ cũng đều nhận ra những thứ này, trên mặt ai nấy đều lộ vẻ phấn khích, những thứ này đều là linh đan diệu dược cả. "Trước tiên cất đồ đi, đợi sau khi ra ngoài, chúng ta sẽ từ từ kiểm kê lại!" Lý Đông trực tiếp giao chiếc hộp cho Bàn Tử.

Bây giờ mấy người đều là huynh đệ đã trải qua thử thách sinh tử, cũng không lo ai sẽ chiếm riêng bảo bối!

Bàn Tử gật đầu, đặt chiếc hộp vào trong túi.

Không gian tầng 1 gần như đã được lục soát xong.

Lúc đầu, thấy thứ gì đáng tiền là thu thứ đó, nhưng sau đó dần dần phát hiện, đồ ở đây quá nhiều, thế là họ bỏ đi một phần những thứ không đặc biệt đáng tiền, chuyên lấy những bảo bối thực sự.

Đương nhiên, điều khiến họ hứng thú hơn là tầng 2.

Bởi vì tầng 1 đã có nhiều bảo bối như vậy, thì không chừng tầng 2 bảo bối sẽ còn nhiều hơn.

Cầm đèn pin, men theo cầu thang lên tầng 2.

Chỉ có điều khiến họ kinh ngạc là, khi đi lên cầu thang, lại phát hiện trên cầu thang vậy mà lại có sương mù.

Đương nhiên, có lẽ vì quá kỳ vọng vào bảo vật, họ không hề có ý sợ hãi, đã lên đến tầng 2.

Tầng 2 có một cánh cửa sắt, nhưng không bị khóa chặt, Lý Đông đi ở phía trước nhất chỉ tiện chân đá tung cánh cửa sắt ra, sau đó dùng đèn pin rọi vào.

Nhưng, đột ngột, họ thấy trong căn phòng này vậy mà lại có một người đang đứng.

Đó là một người đứng quay lưng lại, không biết là nam hay nữ, nhưng mặc trang phục nữ, quần áo vô cùng diễm lệ, khiến người ta có một cảm giác mơ màng.

Cẩn thận nhìn lại, phát hiện bộ quần áo mà người phụ nữ này mặc, hẳn là thuộc về thời nhà Minh, cách ăn mặc vô cùng cầu kỳ, bất kể là kiểu dáng hay màu sắc, đều vô cùng tinh xảo, vừa nhìn đã biết là người rất có tiền mới có cách ăn mặc như vậy.

Sau khi vào phòng, người đó vẫn không động đậy, cũng không có bất kỳ hơi thở sự sống nào, trông giống như một người chết.

Ngay lúc mọi người chuẩn bị đi vòng sang một bên, cẩn thận quan sát người này, thì bất tri bất giác, bên ngoài cửa sổ, từng luồng sương mù len vào, bao phủ người đó trong sương mù. "Mẹ nó, tà môn rồi, sương mù có vấn đề!" Không biết ai đột nhiên nói một câu, mọi người đột nhiên bị giật mình một phen, sau đó phát hiện tay chân mình dường như không thể cử động được nữa, giống như lần đầu gặp tình huống của Bạch lão thái.

Lý Đông lại không quản nhiều như vậy, tự nhiên không tin ở một nơi như thế này lại có người sống, bây giờ thứ trong phòng này, hoặc

là một xác chết, hoặc là Tống tử, cho nên Lý Đông không có một chút ý tứ khách khí nào, tay cầm con dao quân dụng Nepal phiên bản tiến hóa, nhắm thẳng vào lưng người đó mà đâm tới.

Nhưng anh đột nhiên phát hiện, con dao của mình không hề gặp phải cảm giác cản trở nào, cái "người" đang đứng đó, thực tế chỉ là hư không.

Lúc này, tại nơi người phụ nữ đứng, bốc lên một đám bụi, phiêu tán trong căn phòng!

Chương 355

Bàn Tử đã sớm chuẩn bị mặt nạ phòng độc, thấy có sương mù bốc lên, cũng không cần biết là thứ gì, lập tức đeo mặt nạ phòng độc lên, cũng để đề phòng bất trắc.

Lý Đông cũng đang đội chiếc mũ bảo hiểm đặc chế, cũng có mặt nạ phòng độc.

Trong tình huống này, anh không có dấu hiệu bị trúng độc, cẩn thận quan sát một lượt, phát hiện người được gọi là đang đứng ở đó, có lẽ vốn không phải là một người, đương nhiên cũng có khả năng cơ thể đã sớm biến thành tro bụi, chỉ còn lại hình dáng bên ngoài mà thôi.

Lúc nãy một nhát dao chém xuống, đã phá hủy hoàn toàn hình thể này, biến thành tro bụi.

Nhưng, trong đống tro bụi đó cẩn thận phân biệt, phát hiện cũng không phải là tro bụi đơn giản, trong đống tro bụi này có một số thứ như đốt ngón tay. "Nếu vậy, hẳn là một người giấy, vì giấy dễ bị mục nát, cho nên mới biến thành bộ dạng như bây giờ." Lý Đông sau khi hiểu rõ tình hình, lập tức giải thích cho mọi người một lượt. "Một người giấy?

Mặc quần áo làm gì?" Bàn Tử có chút kỳ lạ hỏi. "Chẳng lẽ cậu chưa nghe chuyện về cô dâu giấy sao?" Vương Khải Toàn vỗ vỗ vai Bàn Tử hỏi. "Cô dâu giấy?

Chẳng lẽ muốn lừa giấy à?" Bàn Tử đảo mắt một cái. "Mẹ nó, đến cả cái này cũng không biết, kiến thức cũng quá ít rồi đấy!" Vương Khải Toàn lập tức không vui. "Nhưng tôi thật sự không biết thứ như vậy..." Bàn Tử lắc đầu. "Tương truyền, một số tà phái biết thuật người giấy, có thể lợi dụng pháp thuật đặc biệt, khiến quỷ hồn bám

vào, sau đó người giấy đó sẽ giống như người bình thường, đi lại làm việc trên thế gian!

Rất nhiều cô hồn dã quỷ, vì đủ loại nguyên nhân, cũng cam tâm bám vào người giấy, bị người ta sai khiến!

Chỉ có điều, nếu thật sự có quỷ hồn bám vào, người giấy đáng lẽ sẽ không bị mục nát, cũng không biết là tình hình gì!" Hồ Bát Nhất có chút không chắc chắn nói.

Lý Đông cũng đã nghe qua một lượt miêu tả như vậy, nhưng chỉ lắc đầu, cũng không biết lời của gã này là thật hay giả.

Bây giờ cẩn thận quan sát mọi thứ ở đây, nơi này có chút quỷ dị.

Bởi vì cửa sổ của căn phòng này đều đóng chặt, cho dù lời của Hồ Bát Nhất là thật, người giấy này vì có quỷ hồn bám vào, có thể đi lại hoạt động như người bình thường, nhưng cũng không thể vào được căn phòng này!

Bởi vì ở cửa của tòa nhà sắt này có cơ quan, sau khi mở cửa phòng, không thể không kích hoạt cơ quan.

Mọi người tìm kiếm trong phòng này, không tìm thấy thứ gì đáng tiền, cộng thêm người giấy lúc nãy khiến họ cảm thấy có chút sợ hãi, cho nên cũng không dám ở lại đây lâu, thế là rời khỏi tầng 2.

Sau đó, họ lại mở mấy tòa nhà khác, trong mấy tòa nhà khác, những thứ đáng tiền về cơ bản cũng đều là các loại dược liệu, hoặc một số sách.

Đáng tiếc là giấy của những cuốn sách đó về cơ bản đều đã mục nát, hoàn toàn không có cách nào mang ra ngoài.

Nhưng trong mấy tòa nhà đó, kể cả tầng 2, cũng không có thứ gì. "Anh Đông, xem ra thu hoạch của chúng ta không nhỏ rồi, hay là chúng ta mau chóng rời khỏi đây đi!" Bàn Tử gã này bây giờ dường

như có chút nhát gan, "Những dược liệu này đều rất đáng tiền, ngoài những dược liệu này ra, những bình, hũ đựng dược liệu này cũng đều là đồ cổ, e rằng cũng đáng không ít tiền!" Nhưng Lý Đông chưa tìm được nội đan của con rết lớn đó, trong lòng có chút không cam tâm, cho nên không vội rời đi ngay.

Đại Kim Nha, gã này cười hắc hắc nói: "Cái thằng mập chết tiệt này, lúc trước gan của mày không phải lớn lắm sao?

Bây giờ bị mấy thứ đồ chơi ở đây dọa sợ rồi à?

Không giống mày chút nào!" Bàn Tử vốn đã có chút sợ hãi, nhưng nghe lời này xong, lại có chút không vui: "Cái lão già này nói nhảm gì đấy?

Xem Bàn gia tôi có giống loại người tham sống sợ chết không?

Tôi chỉ cảm thấy bây giờ chúng ta thu hoạch đủ nhiều rồi, nếu lấy thêm nhiều đồ nữa, tôi có chút lo lắng, tôi khiêng không nổi!" Một phen giải thích này của Bàn Tử lại không thể khiến Đại Kim Nha ngậm miệng.

Ngược lại, Đại Kim Nha một bộ dạng chế giễu: "Sợ thì cứ nói là sợ, lấy nhiều lý do như vậy làm gì?" "Hả?" Hai người trông có vẻ lại sắp cãi nhau. "Được rồi được rồi, mọi người đều là huynh đệ, cãi nhau ở đây làm gì?

Tôi bây giờ phải tìm một thứ, tìm trước đã rồi nói!" Lý Đông khẽ nhíu mày, sau đó cuối cùng cũng dỗ dành được hai người.

Đồng thời, anh kể cho mọi người chuyện một viên nội đan rết lớn bị rơi xuống dưới, thế là mọi người lại có tinh thần.

Bây giờ mọi người đối với nơi này cũng khá quen thuộc, đồng thời cũng đã thích ứng với môi trường ở đây, cho nên lá gan cũng lớn hơn một chút, ai nấy đều cầm đèn pin, lật tìm từng khe hở gần đó.

Dù sao một viên nội đan màu đỏ, nếu thật sự ở đây thì rất dễ tìm. "Anh Đông, viên nội đan của anh có thật sự rơi xuống đây không vậy?

Chúng tôi sắp lật tung cả nơi này lên rồi, hoàn toàn không tìm thấy viên nội đan màu đỏ đó!" Mọi người đã tìm ở đây gần một tiếng đồng hồ, đã tìm hết mọi khe hở xung quanh, nhưng vẫn không tìm thấy thứ mình muốn.

Chỉ là, ở đây lại có một phát hiện bất ngờ.

Họ phát hiện, nơi họ đang đứng thực ra là một cái sân, xung quanh sân có tường bao, cũng được đúc bằng sắt!

Kiến trúc trong sân này, ngoài mấy tòa nhà đã khám phá trước đó ra, ở đây vậy mà lại có một phòng luyện đan, các loại đồ vật trong phòng luyện đan này đều còn, đi qua phòng luyện đan này, lại thấy một cánh cửa lớn.

Trên cánh cửa lớn đó treo một cái khóa khổng lồ, sau cánh cửa lớn đó dường như có không gian lớn hơn.

Thế là, mọi người lại có hứng thú, Lý Đông lấy chiếc cưa ra, cưa đứt cái khóa trên cửa, mở ra một cánh cửa lớn, rồi tiếp tục tiến lên.

Lý Đông mở ra lối đi, nhưng vừa mới vào lối đi này vài bước, phát hiện trong đường hầm phía trước, sương khói lượn lờ, vô cùng quỷ dị.

Quan trọng nhất là, trong đám sương mù đó, vậy mà lại có một người đang ngồi xếp bằng ở đó.

Chương 356

Dựa vào ánh sáng của đèn pin, cũng chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy trong làn sương mù phía trước, người đó mặc một bộ quần áo màu đen, toàn thân trang phục đều rất kỳ lạ.

Thân hình của gã này cũng rất cao lớn, là một gã to con chính hiệu, dù ngồi ở đó cũng có một vẻ vô cùng hung tợn.

Lý Đông đột nhiên đối mặt với gã này, bỗng nhiên phát hiện gã này không tầm thường, nhưng khi muốn nhìn kỹ hơn, sương mù lại lượn lờ, người đó lại lúc ẩn lúc hiện.

Mấy người còn lại trong đội cũng thấy cảnh tượng vừa rồi, ai nấy đều bị giật mình một phen.

Bây giờ nơi này đã là sâu dưới lòng đất, ở nơi này thấy người, chỉ có hai khả năng.

Hoặc là đạo mộ tặc khác, hoặc e rằng không phải là người bình thường.

Bởi vì người bình thường không thể ở lâu trong một nơi như thế này. "Tống tử, gã này không lẽ cũng là một con Tống tử sao!!" Bàn Tử nhất thời hét lớn, cầm súng trong tay, lại chuẩn bị khai hỏa.

Nhưng tuy đã bắn mấy phát, nhưng đối với người bên trong dường như không có ảnh hưởng lớn.

Bây giờ đạn không còn nhiều, cho nên cũng không nên lãng phí, Bàn Tử thế là cũng cất súng đi, mọi người cùng nhau quan sát người bên trong. "Rốt cuộc là sao?

Chẳng lẽ gã này lại là một con quái vật?

Thứ mà đạn cũng không bắn xuyên được?" Đại Kim Nha bây giờ

thực tế cũng có chút sợ hãi.

Gã này vốn là một người yêu tiền hơn mạng, nhưng vì bây giờ đã trải qua quá nhiều chuyện kinh khủng, lá gan của gã cũng trở nên nhỏ đi. "Phải rồi, gã này không phải là Tương Tây Thi Vương chứ?" Vương Khải Toàn nhíu mày hỏi. "Hình như không phải là Tương Tây Thi Vương, Tương Tây Thi Vương đó không mặc quần áo như thế này!

Lần trước tôi thấy Tương Tây Thi Vương đó không phải mặc một bộ áo giáp sao?

Tống tử thì chắc sẽ không thay quần áo đâu nhỉ?" Ngô Tà gật đầu: "Gã này hẳn không phải là con Tống tử đó!

Chỉ là dáng vẻ của gã, với bộ trang phục đó, có chút giống trang phục của Câu Tử Quỷ trên sân khấu kịch?" "Câu Tử Quỷ là cái quái gì?" Mấy người còn lại tò mò hỏi. "Đến cái này cũng không biết à, đúng như tên gọi, Câu Tử Quỷ là quỷ câu hồn người ta đó!" Hồ Bát Nhất thản nhiên nói. "Nhưng mà, cho dù là Câu Tử Quỷ, Câu Tử Quỷ thật sự cũng sẽ không mặc trang phục như trên sân khấu kịch đâu nhỉ?" Bàn Tử có chút kỳ lạ hỏi.

Dù sao người hát kịch, cũng không hoàn toàn là để hóa trang cho giống thật, quan trọng nhất là để khán giả thích, có lúc và dáng vẻ của mục tiêu thực sự không hoàn toàn giống nhau.

Những thứ quái dị thấy ở đây thật sự quá nhiều rồi.

Cây Thi quế đó đã là một thứ rất đáng sợ, sau đó trong căn phòng phía trước lại thấy thuật người giấy, bây giờ ngay cả Câu Tử Quỷ trên sân khấu cũng xuất hiện, thật sự là đang thử thách trái tim của họ.

Bây giờ còn chưa tìm thấy thứ thực sự cần tìm, đã gặp phải nhiều chuyện quái lạ như vậy, xem ra phía sau thật sự ngày càng phiền

phức. "Sợ cái gì, chỉ cần có anh Đông ở đây, kệ mẹ nó là quái vật gì, anh Đông đều có thể xử lý hết!" Bàn Tử vô cùng tự tin vỗ vỗ ngực, cái dáng vẻ đó nếu không nghe rõ lời nói, còn tưởng rằng chính gã có thể giải quyết mọi phiền phức!

Những người này thực ra cũng thuộc loại gan to, dù sao muốn làm đạo mộ tặc, không có ai là gan không lớn.

Nhưng, những thứ ở nơi này, lại khiến họ có cảm giác muốn lùi bước.

Lý Đông lại cười cười nói: "Bàn Tử nói thực ra cũng có chút đạo lý!

Tuy bây giờ nơi này quả thực rất kinh khủng, nhưng nếu chúng ta quay lại đường cũ, không chừng trên đường sẽ có thứ còn đáng sợ hơn đang chờ chúng ta đấy!" "Hả?" Mấy người còn lại không khỏi giật mình! "Lúc vào, chẳng lẽ các cậu không cẩn thận quan sát con đường tôi đi sao?

Nơi tôi đi, gần như mỗi một cửa ải, đều có những thứ rất lợi hại đang chờ chúng ta!

Thật sự cho rằng đó là những cơ quan được người khác sắp đặt sẵn sao?

Thực tế không phải, thực tế là ngôi mộ cổ này sống, mỗi bước tôi đi, đều có thứ gì đó được sắp đặt trước mặt tôi, không chừng bây giờ có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào hành động của chúng ta, nếu chúng ta quay lại đường cũ, sẽ vừa hay trúng kế, rơi vào trong mai phục!" Lý Đông lúc nói chuyện giọng điệu vô cùng bình tĩnh, hoàn toàn đang miêu tả một sự việc một cách nhẹ nhàng, nhưng mọi người sau khi nghe lời này, nhất thời có một cảm giác rợn tóc gáy.

Đúng vậy, những chuyện khác đối với họ vốn không phải là

chuyện kinh khủng, có lúc sẽ cảm thấy sợ hãi, nhưng đó cũng chỉ là nhất thời mà thôi.

Nhưng bây giờ Lý Đông lại nói có một đôi mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm vào họ, khiến họ cảm thấy có chút kinh khủng rồi.

Bởi vì đôi mắt đó vẫn luôn nhìn chằm chằm, nhưng lại không biết đôi mắt đó rốt cuộc thuộc về thứ gì, con người đối với những thứ không biết đều có một cảm giác sợ hãi. "Anh Đông, lời anh nói tuyệt đối không phải là thật chứ?

Cũng quá đáng sợ rồi, anh không phải đang đùa với tôi chứ!" Bàn Tử túm lấy áo Lý Đông, lòng còn sợ hãi hỏi.

Lý Đông gật đầu: "Tuy tôi không hoàn toàn chắc chắn, nhưng tôi có một sự nắm chắc nhất định là như vậy!" Lúc trước, từ khi gặp hai con rết khổng lồ đó bắt đầu, Lý Đông đã cảm thấy dường như có thứ gì đó vẫn luôn dẫn dắt mình.

Đại Kim Nha phun ra một ngụm rượu, vẻ mặt vô cùng căng thẳng, vội nói: “Bàn gia, ngài tuyệt đối đừng làm bừa.

Khó khăn lắm mới xử lý được hai con rết đó, kết quả lại chỉ lấy được một viên nội đan, viên nội đan còn lại không cánh mà bay, rơi vào trong một không gian sâu hơn nữa.

Nhưng sau khi xuống dưới, vẫn không tìm thấy viên nội đan đã mất, sau đó lại đến một nơi như thế này.

Lý Đông thấy mọi người rất sợ hãi, thế là lại vô cùng bình tĩnh cười nói: "Nói nhiều như vậy, thực ra chúng ta cũng không cần phải sợ, chỉ cần chúng ta khám phá xong tất cả mọi nơi, thì không sợ không tìm ra được đôi mắt đang nhìn chằm chằm chúng ta đó!" Mọi người gật đầu, thực ra bây giờ, trang bị của họ cũng rất tốt.

Mặt nạ phòng độc họ đeo không phải là mặt nạ phòng độc bình

thường, đó là mặt nạ phòng độc cao cấp được hệ thống của Lý Đông nâng cấp, bên trong tự có bình oxy, có thể không ngừng tạo ra oxy.

Chương 357

Do đó, hệ hô hấp của họ hoàn toàn cách ly với không khí ở đây, sẽ không xuất hiện tình huống trúng độc.

Ngoài ra toàn thân trên dưới, cũng đều được bọc kín mít, cũng sẽ không bị ăn mòn!

Còn về Tống tử hay quỷ, Lý Đông không quản nhiều như vậy, dù sao bất kể thế nào, cứ bắn mấy phát trước đã, nếu dùng súng không xử lý được, thì dùng thứ có sức tấn công cao hơn là được.

Mấy người sau khi được Lý Đông nói một phen như vậy lại thêm can đảm!

Lý Đông bây giờ với tư cách là đại ca tuyệt đối trong đội ngũ này, vẫn làm gương cho đại ca, vẫn đi ở phía trước nhất, trong tay anh vẫn là con dao quân dụng Nepal phiên bản nâng cấp, từ từ đi đến bên cạnh người quái dị đó, bắt đầu dùng dao quân dụng, vạch áo của người quái dị đó ra, phát hiện quả nhiên là một xác chết, không phải là Tống tử.

Một xác chết vô cùng cao lớn, vô cùng béo, ngồi xếp bằng ở đó, hai tay kết thành một thuật thức vô cùng kỳ lạ.

Trong miệng, mũi, tai của gã này đều nhét một số bột màu đen, cũng không biết có tác dụng gì.

Nhưng bộ trang phục của gã này lại thật sự là trang phục của Câu Tử Quỷ.

Mọi người phát hiện chỉ là một xác chết, thế là yên tâm.

Nhưng Bàn Tử lại chửi bới nói: "Mẹ nó, chỉ là một xác chết mà cũng dọa chết Bàn gia ta!" Bởi vì xác chết này tuy chưa hoàn toàn

phân hủy, nhưng trên người cũng có dấu hiệu thối rữa, cho nên trông rất ghê tởm.

Mọi người tuy đều đeo mặt nạ phòng độc, nhưng cũng không muốn ở lại một nơi như thế này, thế là vội vã rời khỏi đây.

Nhưng đột nhiên, Ngô Tà phát hiện một thứ kỳ lạ, cậu nhóc cầm một cây gậy, từ thắt lưng của xác chết này, khều ra một tấm thẻ bài.

Đó là một tấm kim bài, trên đó lờ mờ có mấy chữ, Quan Sơn Thái Bảo! "Người này là Quan Sơn Thái Bảo à?

Thân phận của gã sao?" Mấy người đều có chút kỳ lạ, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, sau đó lại chuyển ánh mắt về phía Hồ Bát Nhất, gã này hẳn là người biết nhiều nhất. "Hẳn là một đạo mộ tặc rất nổi tiếng thời Minh, kết quả không ngờ lại chết ở đây!" Hồ Bát Nhất sau khi suy nghĩ một chút, liền nhún vai nói. "Một đạo mộ tặc thời Minh?" Mọi người cũng đều gật đầu.

Cái gọi là đạo mộ tặc, từ xưa đến nay, cũng được chia thành rất nhiều lưu phái, giữa mỗi lưu phái dường như đều không giống nhau, khác biệt vô cùng lớn.

Giữa họ, bất kể là mục đích đạo mộ, thủ đoạn đạo mộ, thậm chí là trình độ đạo mộ, đều hoàn toàn không giống nhau.

Nhưng dù thế nào, bây giờ cũng đã biết, Quan Sơn Thái Bảo này là một người đi trước.

Chỉ là, một người đi trước như vậy, lại chết thảm ở đây, đủ để cho thấy nơi này vô cùng hung hiểm.

Thậm chí, đã chứng thực câu nói lúc trước của Lý Đông, nơi này, e rằng có người đang nhìn chằm chằm.

Nhưng con đường của họ bây giờ về cơ bản là có tiến không có lùi, nếu quay lại đường cũ, chưa nói trên đường quay về có thể có

nhiều mai phục hơn, chỉ riêng việc leo lên cái giếng sâu đó cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Thế là mọi người chỉ làm hình thức cúng bái Quan Sơn Thái Bảo này, sau đó lập tức tiếp tục tiến lên.

Lý Đông tay cầm đèn pin đi ở phía trước nhất, mấy người còn lại, vì sợ môi trường ở đây hung hiểm, cho nên cũng không dám đi quá xa, ai nấy đều bám sát bước chân của Lý Đông.

Vương Khải Toàn ở phía sau cùng, cậu nhóc này thậm chí còn sợ phía sau có thứ gì đó đuổi theo, cho nên đều không ngừng chú ý phía sau.

May mắn là trên đường đi không gặp phải thứ gì, men theo một con địa đạo quanh co, đi thẳng về phía trước, và địa thế dần dần dốc lên, cuối cùng biến thành một bậc thang dốc!

Không bao lâu, họ thấy một cửa mật đạo, cửa mật đạo trên đó không bị đóng kín, thế là mọi người liền nhảy ra khỏi cửa mật đạo đó.

Sau khi nhảy ra khỏi cửa mật đạo, họ kinh ngạc phát hiện, dường như lại quay về một nơi nào đó.

Đúng vậy, chính là nơi họ vào lúc đầu, nơi trông giống như tiên cảnh trần gian, khiến người ta lầm tưởng bên trong giấu tiên nữ!

Nhưng sau khi thấy những thứ kinh khủng trong không gian dưới lòng đất đó, họ không còn cảm thấy nơi này đẹp đẽ nữa. "Không ngờ tốn công sức lớn như vậy, lại quay về điểm xuất phát, xem ra lần này tôi thất bại rồi!

Anh Đông, làm sao bây giờ, chúng ta có tiếp tục ở lại đây không?" Bàn Tử có chút chán nản nói.

Lý Đông lắc đầu: "Nơi này quả thực quá phức tạp, các loại thứ linh tinh lộn xộn quá nhiều, muốn tìm thứ tôi cần không dễ dàng như

vậy!

Chỉ là, chẳng lẽ các cậu không cảm thấy, nơi này và lúc chúng ta mới vào, có một chút không giống sao?" "Chỗ nào không giống?" Mọi người nghe lời Lý Đông, cũng bắt đầu quan sát bốn phía, phát hiện xung quanh dường như không có gì khác biệt.

Lý Đông thấy mọi người không phát hiện có gì khác, thế là lắc đầu nói: "Các cậu không phát hiện, hướng lưu động không khí ở đây có chút khác sao?

Bởi vì lúc chúng ta vào, đã dùng máy xúc đào một cái lỗ để vào, có rất nhiều không khí trong lành tràn vào, cho nên lúc đầu, hướng lưu động không khí là ở bên kia!

Nhưng bây giờ, không khí không còn lưu động nữa, nếu tôi đoán không sai, lối vào mà chúng ta đã đào lúc trước, e rằng đã bị bịt kín rồi!" Mọi người vừa nghe lời này, không khỏi giật mình, nhưng có người không tin, thế là men theo con đường dốc lúc đầu, đến lối vào ban đầu, kết quả phát hiện lối vào đó quả nhiên đã bị phong ấn, cả một tảng đá lớn chặn ở đó. "Chuyện gì vậy, mẹ nó rốt cuộc là chuyện gì vậy!" Lúc này, mọi người đều cảm thấy sau lưng lạnh toát, lúc trước không có cảm nhận trực quan, nhưng bây giờ có thể phong tỏa hoàn toàn một lối đi lớn như vậy, đó tuyệt đối không phải là chuyện mà con người bình thường có thể làm được, thứ này, tuyệt đối có sức mạnh siêu nhiên.

Sức mạnh siêu nhiên?

Mọi người không đặc biệt rõ ràng, cũng chính vì vậy mà cảm thấy đặc biệt kinh khủng. "Anh Đông, rốt cuộc là thứ gì, anh có biết không?" Lý Đông nhíu mày trầm tư, thật sự không biết rốt cuộc thứ gì có thể chặn được đường lui của mình.

Trong đầu anh suy nghĩ rất lâu, vận dụng tất cả kho kiến thức của

mình, nhưng rồi mắt anh chợt sáng lên. "Các cậu đã nghe nói về Mật Lạc Đà chưa?" Lý Đông đột nhiên hỏi.

“Mật Lạc Đà?” Ngô Tà nghe thấy danh từ này liền lập tức có phản ứng.

Chương 358

"Cậu biết thứ đó à?" Bàn Tử nổi hứng, lập tức tóm lấy cậu nhóc, dường như muốn hỏi cho ra nhẽ.

"Mật Lạc Đà, một truyền thuyết ở vùng biên giới, nhưng tôi cũng từng nghe nói, đó dường như là một loại quái vật!

Năng lực của loại quái vật đó là sau khi người ta đi vào một không gian nào đó, nó sẽ dùng đá bịt kín đường lui, sau khi nhốt chết người ở bên trong thì xé xác họ!

Cụ thể thế nào thì tôi cũng không rõ lắm!" Ngô Tà nói với vẻ không chắc chắn.

Gã này tuy thông minh, nhưng thường xuyên mất trí nhớ, đồng thời thỉnh thoảng cũng xuất hiện một vài ký ức khó hiểu, nên mọi người đã quen rồi, biết gã chỉ biết có bấy nhiêu nên cũng không tra hỏi thêm.

"Mật Lạc Đà!" Mọi người lẩm nhẩm cái tên này, nếu thật sự là như vậy thì đúng là gặp phải phiền phức lớn rồi.

Bởi vì điều quan trọng nhất là bây giờ không biết con Mật Lạc Đà kia rốt cuộc ở đâu, dù muốn giết nó cũng không có cách nào.

"Đông ca, mau nghĩ cách đi, nếu cứ thế này, không chừng chúng ta thật sự sẽ trở thành thức ăn cho gã đó, vậy thì gay to!" Bàn Tử bây giờ hoàn toàn đặt hy vọng vào Lý Đông.

Lý Đông lắc đầu: "Cũng không cần vội, nếu tôi muốn ra ngoài, chỉ vài tảng đá thì không cản được đường tôi đâu!

Chỉ là chưa đạt được mục đích, tôi có chút không cam tâm!

Nhưng bây giờ tôi đột nhiên cảm thấy, có lẽ hướng suy nghĩ của

mình đã sai!

Tôi vẫn luôn cho rằng địa cung chắc chắn ở dưới chân núi, nhưng có lẽ không phải, một ngọn núi lớn như vậy, chúng ta đang ở chân núi, không chừng ngôi mộ thật sự lại ở một nơi nào đó trên đỉnh đầu chúng ta!" "Đông ca, nếu chúng ta muốn lên đỉnh núi, đi từ đây lên e là không dễ dàng!

Hay là chúng ta ra ngoài trước rồi đổi hướng khác đi vào, nếu đã ở trên đỉnh núi thì không chừng trên đó cũng có lối vào, chúng ta đi thẳng từ đỉnh núi vào cũng được." Bàn Tử bây-giờ nghe Lý Đông có cách ra ngoài thì một giây cũng không muốn ở lại đây nữa, vì nơi này thật sự quá đáng sợ.

Mấy người còn lại dường như cũng có ý này, dù sao ở đây có một con Mật Lạc Đà, tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Bất kỳ ai cũng không muốn ở cùng một con quái vật.

Lý Đông hết cách, đành phải một lần nữa lấy ra chiếc máy đào tự động, để nó đi ngược lại hướng lúc vào mà đào ra ngoài.

Chiếc máy đào hoàn toàn tự động đó quả nhiên rất lợi hại, bất kể là đá hay đất bùn, trước mặt nó đều không có chút trở ngại nào.

Không lâu sau, vô số mảnh đá vụn từ trong đường hầm phía trước rơi ra, mọi người đều hồi hộp chờ đợi chiếc máy đào làm việc, khoảng một tiếng sau, Lý Đông cuối cùng cũng phát hiện đường hầm đã được đào thông.

Thế là mọi người nhanh chóng chạy ra khỏi đường hầm này, Lý Đông với vai trò là đại ca thì bọc hậu, cũng là người cuối cùng ra ngoài.

Thế nhưng, trong khoảnh khắc tiến vào đường hầm, anh đột nhiên phát hiện phía sau mình dường như thật sự có một con quái vật đang

đuổi theo.

Đó là một con quái vật toàn thân trong suốt như pha lê, trông hơi giống hình người, chỉ là không nhìn rõ nó là thứ gì.

Lý Đông cũng không khách khí, trong tay anh lại xuất hiện một khẩu súng phóng lựu, anh trực tiếp bắn một quả lựu đạn về phía con quái vật trong suốt kia, nó lập tức bị nổ bay đi đâu không biết.

Thế là cả nhóm thuận lợi chạy ra ngoài theo đường hầm, may mắn là trên đường không gặp trở ngại gì.

Nhưng sau khi ra ngoài, vẫn có cảm giác sợ hãi chưa nguôi.

Lúc này, thời tiết bên ngoài vô cùng trong xanh, nắng ấm chan hòa, chiếu vào người rất dễ chịu, gần đó lại có một con suối nhỏ.

Thế là mọi người đến bên bờ suối, sau khi dọn dẹp sạch sẽ vết bẩn trên người mới tháo mặt nạ phòng độc ra, rồi bắt đầu ăn uống.

Sau khi ăn uống xong, mọi người mới phát hiện lúc trước mình đã mệt đến cực điểm.

Cơ thể con người có một đặc tính, khi tinh thần của một người ở trong trạng thái căng thẳng cao độ, người đó sẽ không cảm thấy mệt mỏi, nhưng đó là sự cưỡng ép, khiến cho tiềm năng cơ thể bộc phát ra.

Hậu quả của việc tiềm năng cơ thể bộc phát là cưỡng ép tiêu hao chức năng cơ thể.

Lúc trước, ngoại trừ Lý Đông, lao động thể lực của những người khác thực tế cũng không đặc biệt nặng, nhưng ở trong môi trường như vậy, sự tiêu hao tinh thần quả thực vô cùng nghiêm trọng.

Bởi vì mỗi giây mỗi phút đều cần phải căng thẳng tinh thần, chuyện như vậy đối với bất kỳ ai cũng là một thử thách vô cùng lớn.

Bây giờ đột nhiên thả lỏng, thế là mọi người đều cảm thấy vô cùng mệt mỏi, từng người một vậy mà bắt đầu ngáy vang.

Chỉ có Lý Đông, có lẽ vì đã ăn viên nội đan của con rết khổng lồ kia, bây giờ cảm thấy thể lực và tinh thần đều rất tốt, hoàn toàn không có dấu hiệu mệt mỏi, xem ra nội đan của con rết khổng lồ đó vô cùng hữu dụng!

Càng như vậy, càng khiến Lý Đông cảm thấy tiếc nuối, bởi vì vốn dĩ anh có thể có được hai viên nội đan, kết quả bây giờ chỉ có một viên, viên còn lại mất tích một cách khó hiểu.

Đó cũng là lý do bây giờ anh đặc biệt không cam tâm!

Thấy mọi người đều đang nghỉ ngơi, Lý Đông cũng không tiện làm phiền, dù sao những người anh em này bây giờ đều có thân thể bình thường, tuy thân mang tuyệt kỹ, nhưng cũng cần nghỉ ngơi.

Còn anh, nhân lúc mọi người nghỉ ngơi, lại đào một ít đất bùn, lấp kín đường hầm vừa đào ra.

Bởi vì con quái vật trong hang động kia đã để lại cho anh ấn tượng sâu sắc, bây giờ không biết con quái vật đó rốt cuộc đã chết hay chưa, nếu chưa chết mà chạy ra ngoài thì không chừng lại trở thành một phiền phức lớn, phong ấn nơi này lại có lẽ sẽ an toàn hơn một chút.

Làm xong những việc này, Lý Đông cũng ngồi xuống nghỉ ngơi.

Tuy bây giờ thể lực vô cùng sung mãn, nhưng tiếp theo có thể sẽ phải đối mặt với phiền phức lớn nhất.

Dù sao vẫn chưa thật sự gặp được Thi vương Tương Tây kia, gã Thi vương Tương Tây đó mới là boss mạnh nhất mà lần này phải đối mặt, nên anh hy vọng thể lực của mình càng nhiều càng tốt.

Kết quả là cứ thế nghỉ ngơi, nghỉ ngơi thẳng đến sáng hôm sau, cả một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Buổi tối, Lý Đông có gặp vài con Bạch lão thái, nhưng có lẽ vì đã giết quá nhiều Bạch lão thái, nên những con còn lại bây giờ thấy anh thì không dám trêu chọc, chỉ có nước bỏ chạy.

Sáng sớm hôm sau, mọi người đã hồi phục thể lực và tinh thần, đồng thời cũng lấy lại dũng khí, từng người một đều hăng hái mười phần.

Thế là, Lý Đông hạ lệnh xuất phát.

Chương 359

Họ đều thân mang tuyệt kỹ, việc leo núi vượt đèo đối với họ chỉ là chuyện nhỏ.

Không lâu sau, họ đến một nơi gần đỉnh núi, ở đó có một khe nứt khổng lồ, có lẽ là do động đất gây ra.

Vị trí của khe nứt này cũng rất đặc biệt, bởi vì ngọn núi này giống như một cái bình đặt nghiêng, khe nứt nằm ở vị trí vai bình, rồi nứt thẳng xuống dưới.

Khe nứt đó vô cùng lớn, nếu nhìn từ bên cạnh thì đó cũng là một vực sâu vạn trượng, khiến người ta có cảm giác chóng mặt hoa mắt.

Nếu gió trên núi hơi lớn một chút, đứng ở nơi này, không chừng sơ ý một chút là có thể rơi xuống.

Tóm lại, nơi này tuyệt đối hiểm trở đến cực điểm.

Mọi người cảm thán sự kỳ diệu của tạo hóa, rồi lại tìm đường lên núi.

Thực ra, nếu không phải vì ngôi mộ cổ dưới lòng đất kỳ quái kia, nơi này thật sự là một nơi địa linh nhân kiệt.

Chưa nói đến những thứ khác, các loại dược liệu quý hiếm trên núi nhiều vô kể.

Những loại dược liệu quý hiếm đó, mỗi loại mang ra ngoài, e là đều có giá trị không nhỏ.

Đặc biệt là thời buổi bây giờ, người có tiền rất nhiều.

Sau khi có tiền, người ta sẽ theo đuổi những thứ khác.

Có người hy vọng có thể sống lâu hơn một chút, có người thì mê

đắm tửu sắc, mê đắm tửu sắc lâu ngày, cơ thể dễ trở nên suy yếu.

Nhưng người có tiền chắc chắn sẽ không cho phép cơ thể mình suy yếu như vậy, thế là họ sẽ tìm mọi cách để bồi bổ cơ thể, những loại dược liệu quý hiếm này chính là thứ họ săn lùng.

Đương nhiên, nơi này có dược liệu quý hiếm, cũng đi kèm với những thứ vô cùng nguy hiểm.

Bởi vì mùi hương tỏa ra từ những loại dược liệu quý hiếm này có tác dụng bồi bổ, một số thi thể được chôn cất trên núi, vì được những loại dược liệu quý hiếm này nuôi dưỡng, cũng dần dần biến thành cương thi, thậm chí sẽ biến thành những con cương thi thành tinh.

Một số người mạo hiểm vào đây hái thuốc, thường xuyên gặp phải cương thi, rồi mất mạng, sau đó không biết bao nhiêu năm sau, sẽ biến thành cương thi mới.

Đương nhiên ngoài những thứ này ra, trên núi còn có những thứ như Bạch lão thái.

Cũng vì những loại dược liệu quý hiếm này, những loài động vật gian xảo như chồn, dưới sự nuôi dưỡng của những loại dược liệu quý hiếm này, cũng từ từ thành tinh, rồi biến thành Bạch lão thái.

Vì vậy, tuy những thứ quý hiếm ở đây rất nhiều, nhưng lại không có nhiều người dám vào, nên dược liệu ở đây tích tụ ngày càng nhiều.

Đương nhiên dược liệu trên núi tuy rất quý hiếm, nhưng dược liệu quý hiếm nhất, e là phải kể đến những thứ mọc trong khe nứt kia.

Đúng vậy, dược liệu trên núi tuy nhiều, ít người dám hái, nhưng cuối cùng vẫn có một số người gan lớn, năng lực đặc biệt mạnh, thỉnh thoảng hái được một ít!

Nhưng những thứ trong khe nứt kia thì thật sự ít người dám đến, dù sao vách núi cheo leo như vậy, không phải người bình thường có

thể xuống được, dưới khe nứt đó hung hiểm vô cùng, ít người dám mạo hiểm lớn như vậy!

Đương nhiên Lý Đông thuộc loại gan đặc biệt lớn, sau khi tìm đường trên núi, đi loanh quanh một hồi, cuối cùng cũng tìm được một chỗ tương đối thuận tiện, rồi chuẩn bị tiến vào khe nứt đó.

Chỗ thuận tiện trong mắt anh là nơi thuận tiện để dựng dây thừng, bởi vì họ phải dựa vào dây thừng để leo xuống.

Chuẩn bị xong dây thừng, Lý Đông vẫn là người đầu tiên xuống, với tư cách là đại ca tuyệt đối trong đội, đồng thời cũng là người có thực lực mạnh nhất, Lý Đông tự nhiên phải đi trước.

Không lâu sau, tất cả đều đã thuận theo dây thừng xuống đến đáy khe nứt.

Mỗi người trong tay đều cầm một chiếc đèn pin, nhưng đột nhiên, Lý Đông phát hiện phía trước có một cỗ thi thể.

Cỗ thi thể đó giống như một người sống, cứ đứng như vậy ở phía trước.

"Gã kia, có khả năng là một con Tống tử!

Nhìn xem, trên người mặc áo giáp, hình như có chút giống với con mà tôi gặp lần trước, xem ra chúng ta đến đúng chỗ rồi..." Lý Đông chỉ vào cỗ thi thể phía trước, đồng thời, con dao quân dụng Nepal trong tay anh cũng đã rút ra, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Bàn Tử là người không nhịn được nhất, chưa kịp đi đến gần, súng trong tay đã phun ra lửa, bắn vào người con Tống tử kia.

Thế nhưng, con Tống tử vốn dĩ không hề động đậy, lúc này đột nhiên lại động, thân thủ vô cùng nhanh nhẹn, vậy mà ba bước tiến lên, lao tới.

Con đường này tương đối hẹp, thực tế mục tiêu của con Tống tử là Lý Đông đang đi đầu.

Áo giáp trên người gã phát ra tiếng loảng xoảng, khá có khí thế!

Lý Đông bây giờ cũng không có chút sợ hãi nào, hai con rết khổng lồ kia anh còn dám đối đầu trực diện, huống chi chỉ là một con Tống tử!

Anh cầm con dao găm trong tay, không chút khách khí đâm tới, bây giờ sức anh lớn vô cùng, một dao đâm vào người con Tống tử, kết quả con Tống tử bị hất bay ra ngoài, rồi rơi xuống đất, không động đậy nữa!

"Không đúng, gã kia hình như không phải Tống tử, thật sự chỉ là một cỗ thi thể!" Lý Đông cảm thấy tình hình có vẻ không ổn.

"Đông ca, bây giờ không phải là đang động đất đấy chứ?

Bởi vì địa hình ở đây bị nghiêng, nên cỗ thi thể kia mới ngã xuống, không phải là Tống tử!" Bàn Tử lau mồ hôi nói!

Đương nhiên không cần cậu ta nói, mấy người còn lại cũng cảm thấy tình hình không ổn, bởi vì trên đỉnh đầu họ bắt đầu có đá rơi xuống.

"Khốn kiếp!" Lý Đông không khỏi kinh ngạc, mẹ nó cũng quá bất ngờ rồi, không ngờ vừa mới đến đây lại xảy ra động đất, định chôn sống họ ở đây à.

Trang bị trên người anh bây giờ có lực phòng ngự rất mạnh, dù bị vài tảng đá đập trúng cũng không sao, nhưng anh em của anh thì không chắc, ngoài mặt nạ phòng độc và bộ đồ bảo hộ thông thường, họ không có đồ phòng hộ khác, nếu bị một tảng đá đập trúng thì toi mạng rồi.

Đúng lúc này, Lý Đông đột nhiên giật mình, tóm lấy tay Bàn Tử,

rồi kéo cậu ta sang một bên, chỉ thấy nơi Bàn Tử vừa đứng, rơi xuống một tảng đá to bằng miệng bát.

Mấy người họ ai cũng thân mang tuyệt kỹ, hành động vô cùng nhanh nhẹn, nên đá rơi xuống vẫn có thể né tránh được.

Chương 360

Nhưng cứ thế này cũng không phải là cách, bởi vì hổ cũng có lúc ngủ gật, sơ ý một chút là có thể mất mạng.

Lý Đông cẩn thận kiểm tra trong túi mình, xem có trang bị gì không?

Cuối cùng, anh đột nhiên nhìn thấy một chiếc mũ rơm.

Chiếc mũ rơm này là do Lý Đông tự chuẩn bị, vì anh rất kỹ tính, nếu thời tiết bên ngoài quá nóng sẽ cảm thấy rất khó chịu, nhưng nếu có một chiếc mũ rơm thì sẽ tốt hơn.

"Hệ thống, nâng cấp mũ rơm lên cấp cao nhất có thể nhận được gì!" "Nâng cấp mũ rơm lên cấp cao nhất, nhận được Mũ Bảo Hộ Khổng Lồ, cần năm vạn Đạo tệ!" Hệ thống trả lời câu hỏi của Lý Đông rất dứt khoát.

"Được thôi, lập tức nâng cấp mũ rơm của tôi lên cấp cao nhất!" Lý Đông bây giờ cũng không quan tâm nhiều nữa, dù sao thứ có ích thì cứ nâng cấp đã, còn Đạo tệ, hết rồi thì kiếm lại sau cũng không muộn.

Chỉ thấy trong khoảnh khắc đó, bên cạnh anh xuất hiện một chiếc mũ khổng lồ, đường kính của chiếc mũ đó đủ mười mấy mét, không những rất nhẹ mà lực phòng ngự cực mạnh, bề mặt dường như có độ đàn hồi cao, mọi người thấy Lý Đông biến ra đồ vật như làm ảo thuật, vội vàng chui vào dưới chiếc mũ rơm khổng lồ.

Lý Đông thì dựa vào sức mạnh của mình, gắng sức nâng chiếc mũ rơm lên một vị trí thích hợp, rồi dựa vào vách đá hai bên để ổn định chiếc mũ, cuối cùng nghe thấy một trận tiếng đinh đinh đoong đoong, dường như có những tảng đá lớn rơi xuống chiếc mũ rơm khổng lồ trên đầu!

Bây giờ cả mặt đất đều đang rung chuyển, thậm chí khe nứt mà họ đang ở cũng đang lớn dần ra, dường như cả ngọn núi Bình Sơn đều sắp sụp đổ.

Khoảng hơn 10 phút sau, cảm giác đất rung núi chuyển này cuối cùng cũng dừng lại.

Lý Đông phát hiện, tuy không có chuyện gì, nhưng hình như họ đã bị kẹt trong khe nứt này!

May mà có chiếc mũ che chắn nên họ vẫn còn sống, Lý Đông cẩn thận dịch chuyển những tảng đá bên cạnh, cuối cùng cũng mở ra được một con đường ra ngoài.

Nhưng đợi đến lúc bò ra ngoài mới phát hiện, đường hầm phía trước đã bị bịt kín.

"Mẹ nó, thật xui xẻo, không ngờ lại gặp phải chuyện như vậy, xem ra vận mệnh của Bàn gia ta thật lận đận!" Bàn Tử không nhịn được chửi bới, mọi người men theo sợi dây thừng đã dựng lúc đầu, từ từ leo lên lại.

Sau khi mọi người nhìn thấy nơi lúc đầu họ đến, không khỏi hít một hơi khí lạnh!

"Đông ca, bây giờ làm sao đây, nơi đó e là không xuống được nữa rồi!

Nhưng, ngôi mộ cổ đó hình như thật sự ở đó, cũng quá thiệt thòi rồi?" Mọi người quan sát một lúc, thậm chí lại có chút cảm giác thất bại.

Lý Đông lắc đầu: "Không sao, chúng ta có thể sống sót ra khỏi đây đã là rất tốt rồi, còn việc không vào được từ đây, bây giờ khe nứt lớn như vậy, chắc chắn có đường khác có thể đi, chúng ta tìm một con đường khác cũng không sao!" Thế là mọi người đành phải tìm một

hướng khác, xem có thể tìm được lối vào khác hay không.

Lúc này mặt trời chói chang, thời tiết vô cùng trong xanh, khi thời tiết tốt, tâm trạng con người cũng không tồi.

Nhưng không lâu sau, họ đến một khu rừng rậm phía trước, trong khu rừng rậm đó lại có sương mù bao phủ, dường như tràn ngập yêu khí.

Chỉ là, trong yêu khí dường như lại có một chút khí lành, hai bên dường như quấn lấy nhau không dứt.

"Nơi này rốt cuộc là sao!

Nhìn địa hình ở đây, cũng là một nơi địa linh nhân kiệt, có khí lành, nhưng tại sao trong khí lành lại có yêu khí nồng nặc như vậy, cũng quá kỳ lạ rồi, không hiểu, thật không hiểu!" Hồ Bát Nhất tuy kiến thức rất rộng, nhưng cũng chưa từng thấy nơi nào như vậy, nên ở đây không ngừng lắc đầu.

Gã Đại Kim Nha lại dường như hiểu rõ tình hình ở đây, lộ ra chiếc răng vàng, mỉm cười nói: "Nơi này vốn dĩ là vùng đất lành địa linh nhân kiệt, nhưng, có người cố ý dùng thứ có âm khí rất nặng để trấn áp khí lành ở đây!

Nhưng khí lành ở đây cũng rất nồng nặc, nên hai bên mới hình thành cục diện quấn lấy nhau không dứt như bây giờ!" Lý Đông gật đầu: "Tôi cũng cảm thấy nơi này e không phải là nơi thái bình, mọi người cẩn thận một chút, mặt nạ phòng độc đều đeo lên cho tôi!" Lý Đông nói rất nghiêm nghị.

Bây giờ Đạo tệ có hạn, không thể trang bị cho mỗi người một bộ trang bị như trên người anh, nhưng dù sao đi nữa, mặt nạ phòng độc đã nâng cấp cũng là thứ rất quan trọng.

Bởi vì ở khu vực này, bất kể nơi đâu, bất cứ lúc nào cũng có thể

có khí độc, sơ ý một chút là có thể mất mạng, nhưng Lý Đông không hy vọng anh em của mình xảy ra chuyện.

Đương nhiên, người bình thường đã quen với cuộc sống bình thường, đối với những thứ như mặt nạ phòng độc thực ra cũng rất không quen, dù loại mặt nạ phòng độc phiên bản nâng cấp này khiến người ta rất thoải mái, cũng vẫn như vậy.

Nhưng đây cũng là một vật phẩm quan trọng để bảo vệ tính mạng, vì vậy Lý Đông vừa nói, từng người một lại đeo mặt nạ phòng độc lên.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên nghe thấy trong khu rừng truyền đến một trận tiếng khóc, tiếng khóc nức nở, vô cùng thê thảm bi thương, như oan hồn vậy, khiến người ta có cảm giác sởn gai ốc.

Thế là mọi người lại càng thêm căng thẳng, thông thường, người sống không thể khóc thảm thiết như vậy, chỉ có người chết mới có tiếng khóc như thế.

"Ở khách sạn Tân Nguyệt, ngài tuyệt đối đừng nói bừa nhé.

Vì đạn của họ đều không còn nhiều, nên từng người một đều không dùng súng, mà rút ra con dao găm mang theo bên mình.

Lý Đông thì cầm con dao quân dụng Nepal phiên bản cải tiến, từ từ đi về phía nguồn gốc của tiếng khóc.

Không lâu sau, họ đã tìm thấy nguồn gốc của tiếng khóc.

Hóa ra phía trước có một tảng núi lớn bị vỡ ra, hẳn là rơi xuống lúc động đất, trên đó có rất nhiều vết nứt, cũng có một số mảnh đá vụn.

Lúc này trên mặt đất, khắp nơi đều là gạch ngói lộn xộn, có các loại minh khí, chế tác vô cùng tinh xảo, hẳn đều là những bảo bối có giá trị không nhỏ.

Điều khiến người ta kinh ngạc nhất là, ở nơi đó vậy mà có một chiếc quan tài bằng vàng tím khổng lồ, chiếc quan tài đó được xây dựng vô cùng hoa lệ, xung quanh quan tài treo đầy trân châu, trên mặt quan tài khảm ngọc thạch.

"Lẽ nào, ngôi mộ thật sự ở trên núi?" "Không đúng, nhìn con quái vật kia?" Ngô Tà cũng chỉ về phía trước!

Mấy người còn lại nghe vậy, thuận theo hướng tay cậu ta nhìn qua, sau đó phát hiện dưới quan tài xuất hiện một cánh tay.

Đó là một cánh tay to bằng cánh tay người, trên cánh tay mọc đầy lông trắng, vô cùng thô tráng, vừa nhìn đã cảm thấy là cánh tay của một người vô cùng khỏe mạnh, móng tay trên tay rất dài, ít nhất cũng vài tấc, bây giờ lộ ra một nửa dưới quan tài, nhưng không hề động đậy.

"Lẽ nào dưới đó có một người bị đè chết?" Vương Khải Toàn có chút kỳ quái hỏi, "Hay là một con Tống tử?" "Cậu thấy tay người nào mọc lông à?

Gã đó chắc chắn không phải người!" Bàn Tử lắc đầu.

"Tay ai mà không mọc lông?

Tay người bình thường, lông tay rất rõ ràng!" Đại Kim Nha lại lắc đầu, phản bác lời Bàn Tử.

Chương 361

“Lông tay màu xanh hoặc đen, cậu thấy lông tay màu trắng bao giờ chưa?” “Nếu đã như vậy, thì gã đó là Tống tử.” Hồ Bát Nhất sờ sờ cằm, “Tôi hình như từng nghe nói về tình huống này.” Gã này không hổ là người kiến thức sâu rộng, lập tức giới thiệu một phen về tình huống này.

Tức là Tống tử bình thường, khi xảy ra thi biến, trên người sẽ mọc lông, loại Tống tử mọc lông này sẽ được gọi là Tống tử rất hung dữ, mới là cương thi thật sự.

Đương nhiên, cũng có người nói, Tống tử mọc lông, thực ra không phải là lông thật, chỉ là nấm mốc mọc trên người mà thôi!

Bởi vì có một số thi thể bị niêm phong ở nơi cách ly không khí, cộng thêm được xử lý bằng những thứ như thủy ngân, nên quan tài chỉ cần không bị mở ra, thi thể bên trong sẽ không xảy ra bất kỳ biến hóa nào, nhưng một khi quan tài được mở ra, thi thể sẽ xảy ra một số biến hóa.

Nhưng cũng có một số thi thể không hoàn toàn cách ly không khí, chỉ dùng một số loại dược liệu đặc thù, thì sẽ xảy ra một số biến hóa kỳ quái, đương nhiên cũng có khả năng xảy ra nấm mốc.

Đương nhiên bây giờ mọi người cũng chỉ là suy đoán, dù sao thứ họ có thể nhìn thấy bây giờ cũng chỉ là một cánh tay.

Điều quan trọng nhất là Tống tử như vậy, thường được đặt trong quan tài, bây giờ lại bị đè dưới quan tài, cũng có chút kỳ lạ.

“Chúng ta ở đây đoán mò cũng vô ích, tôi nghĩ, chúng ta bây giờ nên đến xem một chút, quản nó là gì, chỉ cần nhìn một cái là biết ngay thôi mà?” Lý Đông cảm thấy đây là một đạo lý rất rõ ràng, nhưng lúc

nãy mọi người đều không nói ra.

Đương nhiên có lẽ mọi người thực ra cũng đã nghĩ đến, nhưng vì nỗi sợ hãi trong lòng nên đã cố gắng né tránh cách nghĩ này.

Nhưng Lý Đông thì khác, gã này trước giờ đều bạo dạn, trời không sợ đất không sợ, nên không sợ có chuyện nguy hiểm, lập tức chuẩn bị xuất phát.

Mấy người anh em còn lại trước giờ đều coi anh là trụ cột, bản thân cũng thuộc loại gan to bằng trời, lúc nãy, tâm trạng sợ hãi đó cũng chỉ là suy nghĩ bản năng mà thôi, nhưng bây giờ nghe Lý Đông tự tin như vậy, cũng đi theo Lý Đông.

Thế nhưng, chưa đi được mấy bước, lại phát hiện một số chuyện kỳ lạ.

"Sao thế?

Tại sao trong rừng lại có nhiều khỉ như vậy?" Khỉ cũng là một loài động vật rất thần kỳ, có người nói con người tiến hóa từ khỉ, ở một mức độ nào đó, khỉ và con người cũng có một số điểm tương đồng.

Nhưng rốt cuộc khỉ và con người thực tế lại không hoàn toàn giống nhau.

Nhưng bây giờ ở đây đột nhiên xuất hiện nhiều khỉ như vậy, thế là thu hút sự chú ý của họ.

Chỉ thấy một đàn khỉ già trẻ, ít nhất cũng mấy trăm con, khỉ già thì đã già nua, có con đi không nổi, lông trên người cũng rụng không ít, lộ ra từng mảng trắng bệch.

Còn khỉ nhỏ hơn, về cơ bản là loại vừa mới sinh ra không lâu, thậm chí còn ở trong lòng khỉ mẹ.

Đàn khỉ đó vừa chạy về phía quan tài, vừa khóc lóc, giống như

đang tiễn đưa trưởng bối vậy, tiếng khóc vô cùng bi thương, đó thật sự là đau lòng đến cực điểm.

Nhưng những con khỉ này cũng không dám hoàn toàn tiếp cận chiếc quan tài đó, chỉ khóc lóc ở nơi cách quan tài tương đối xa, tiếng khóc đó, ngay cả những người đàn ông cứng rắn như Lý Đông đã trải qua không ít sinh tử, cũng cảm thấy vô cùng bi thương.

Mấy người nhìn thấy cảnh tượng như vậy, cũng dừng bước.

"Rốt cuộc là sao?

Lẽ nào, thứ bị đè dưới quan tài không phải là người, cũng không phải Tống tử, mà là một con khỉ?" Có người suy đoán.

Đương nhiên, suy đoán như vậy tự nhiên có lý của nó, dù sao khỉ chết, có khỉ đến đưa tang, cũng là chuyện bình thường.

"Cũng không đúng?

Dù có một con khỉ chết, e là những con khỉ khác cũng sẽ không bi thương như vậy!" Dù là người hay động vật, tình cảm thực tế cũng có xa gần thân sơ.

Con người trong tình huống bình thường, cũng chỉ khóc lóc bi thương vì người thân nhất, còn những người quan hệ xa hơn một chút, dù là người thân, e là cũng chỉ buồn bã, chắc chắn sẽ không khóc thảm thiết như vậy.

Con khỉ bị đè dưới quan tài bây giờ, trừ phi nó có uy tín đặc biệt cao trong đàn khỉ, nếu không, e là sẽ không khiến nhiều khỉ bi thương như vậy.

Gã Bàn Tử lắc đầu, lẩm bẩm: "Khỉ ơi khỉ ơi, nén bi thương nhé!

Có lúc sinh mệnh trên thế gian này, thực tế nhỏ bé như vậy!

Muốn sống sót, đều phải dựa vào vận may!

Cái chết bất ngờ như vậy, là vận may kém đến cực điểm, cũng là vận mệnh trong cõi u minh!

Có thể siêu thoát vận mệnh, e là đều đã thành thần tiên rồi!" "Thằng béo chết tiệt này sao lại trở nên triết lý như vậy?" Vương Khải Toàn nghe Bàn Tử lẩm bẩm những lời vô nghĩa, không khỏi bật cười.

"Tôi đang khuyên nhủ những con khỉ này, những con khỉ đó tuy có một số điểm giống con người, nhưng dù sao không phải con người thật sự, nên cũng không có trí tuệ của con người, tôi đang dạy dỗ chúng!" "Cậu ở đó nói nhảm đi!" Lúc này đàn khỉ vẫn đang khóc lóc, thậm chí có con khỉ muốn đến dịch chuyển chiếc quan tài, giải cứu chủ nhân của cánh tay bị đè dưới quan tài, nhưng hình như lại rất sợ hãi, không dám tiến lên.

"Đừng nói, nhìn những con khỉ này gan nhỏ như vậy, không phải là đang sợ chiếc quan tài đó sao?

Đây là nguyên nhân tương đối ngu ngốc!

E là cũng sợ trong quan tài có thứ nguy hiểm, nhưng lại hoàn toàn không biết đối phó, đây là điểm khỉ kém chúng ta!" Gã Bàn Tử lúc nói chuyện tỏ ra vẻ vô cùng thông minh.

Nhưng lời cậu ta chưa nói xong, đã thấy Vương Khải Toàn hoàn toàn là bộ dạng vả mặt: "Lại nói nhảm rồi?

Ai nói những con khỉ đó không dám đi, nhìn xem bây giờ những con khỉ đó không phải đã đi rồi sao?" Vương Khải Toàn chỉ vào những con khỉ kia, chỉ thấy những con khỉ đó sau một hồi do dự thăm dò, quả nhiên từng con một kết thành đàn tiến lại gần chiếc quan tài.

Bàn Tử lập tức trừng lớn mắt, sau đó lại hoàn toàn không cảm thấy bị vả mặt: "Cậu cũng thật là, cuộc sống không dễ dàng, sao cứ

phải vả mặt nhau thế!" Hai người họ, ở đây cứ một câu có một câu không mà thảo luận chuyện này.

Lúc này, trong số những con khỉ đó có một số con gan lớn hơn, trực tiếp nhanh chóng chạy đến chiếc quan tài, những con gan nhỏ hơn, tuy muốn lùi lại, nhưng lại bị những con khỉ khác đánh cho quay lại.

Cuối cùng có mấy con khỉ đến gần chiếc quan tài, nhưng dường như không biết đẩy chiếc quan tài ra, chỉ đứng một bên sốt ruột.

Hoặc là những gã này có thể biết cách đẩy ra, chỉ là sợ dưới quan tài có thứ đáng sợ, nên ở đó lại có chút do dự.

Cuối cùng, có mấy con khỉ gan lớn hơn, cuối cùng cũng đi chuẩn bị đẩy chiếc quan tài ra.

Nhưng đúng lúc đó, cánh tay trắng dưới quan tài động đậy, thậm chí cả chiếc quan tài cũng bị kéo theo rung chuyển.

Chương 362

Thế là mấy con khỉ gan lớn ở gần chiếc quan tài lập tức sợ đến dựng tóc gáy, lập tức chạy bán sống bán chết về.

Những con khỉ còn lại lập tức cũng bị dọa vỡ mật, rồi chạy vọt đi một đoạn xa.

Nhưng những gã này lại không hoàn toàn rời đi, ở nơi cách xa hơn, lại nhìn về phía chiếc quan tài từ xa, xem bộ dạng đó hình như chuẩn bị quay lại tiếp tục thăm dò, nhưng lại không có gan.

Chỉ là, cuối cùng trong số những con khỉ đó có mấy con gan lớn hơn, cuối cùng lại thăm dò quay lại bên cạnh chiếc quan tài.

Bởi vì, những con khỉ này có thể đã nhận ra, vừa rồi chiếc quan tài tuy động, nhưng không phải vì trong quan tài có thứ đáng sợ, chỉ là vì chủ nhân của cánh tay trắng bị đè dưới quan tài có thể chưa chết.

Thế là mấy gã gan lớn hơn, thăm dò dịch chuyển một phần chiếc quan tài.

Đại Kim Nha có thể lấy được tấm thiệp này, là nhờ phúc của Lý Đông.

Cỗ thi thể bò ra từ trong quan tài đó vô cùng cao lớn, mặt mũi vô cùng hung ác, tóc tai bù xù, màu sắc trên mặt là màu máu sẫm!

Mấy con khỉ gan lớn hơn không kịp đề phòng, bị con quái vật chui ra kéo vào trong quan tài, chỉ nghe mấy tiếng khỉ kêu thảm thiết, sau đó trong quan tài không còn động tĩnh gì khác.

Những con khỉ còn lại thấy có đồng bạn bị quái vật bắt vào trong quan tài, những gã này không còn dũng khí ở gần đó nữa, chạy vọt đi mất, hoàn toàn không biết chạy đi đâu.

Mấy người Lý Đông cũng không khỏi kinh ngạc, may mà cũng đã thấy rất nhiều thứ đáng sợ, nên bây giờ tâm lý cũng rất tốt, gan cũng rất lớn, nên mới không có hành động hoảng loạn.

"Chuẩn bị, chuẩn bị chiến đấu!" Lý Đông chỉ nhẹ nhàng nói một tiếng.

Mọi người cũng ngầm hiểu, chuẩn bị sẵn vũ khí, tuy đạn thực ra không còn nhiều, nhưng mấy người còn lại đã chuẩn bị sẵn súng!

Đạn trong súng của Lý Đông vì đã dùng hết lúc đối phó với hai con rết khổng lồ, nên bây giờ vũ khí chính của anh là con dao quân dụng Nepal phiên bản nâng cấp.

Đương nhiên, vì thân thủ của anh bây giờ vượt xa mấy người còn lại, dù chỉ dùng một con dao quân dụng Nepal, cũng lợi hại hơn những người khác, nên vẫn ở phía trước.

Mấy người họ cũng cậy nghệ cao gan lớn, từng bước một tiếp cận chiếc quan tài, ở khoảng cách cách chiếc quan tài mấy bước, thậm chí nghe thấy tiếng nhai nuốt.

Rõ ràng, con Tống tử trong quan tài đó đang ăn mấy con khỉ bị bắt vào lúc trước, sau đó lại có tiếng lộc cộc lộc cộc, e là ngay cả xương cũng nhai nát.

Khi chỉ còn cách chiếc quan tài ba bước, tiếng nhai nuốt trong quan tài dừng lại, rõ ràng, con Tống tử trong quan tài đã phát hiện ra họ, và dường như chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng lao ra cắn xé.

Bàn Tử không nhịn được nổ một phát súng, làm vỡ nát nắp quan tài, sau đó chỉ thấy trong quan tài đột nhiên mọc ra một cái đuôi bọ cạp, rồi một dòng độc dịch màu đen phun ra!

Sự thay đổi đột ngột khiến người ta không kịp đề phòng.

Cái đuôi bọ cạp khổng lồ đó, to bằng cánh tay người, độc dịch

màu đen đó, không biết lợi hại đến mức nào.

May mà, bây giờ toàn thân họ đều được che kín, đeo mặt nạ phòng độc đặc chế, nếu không, lần này e là lại có người bị thương nặng.

Sự thay đổi đột ngột lại khiến mấy người còn lại nổ súng, một lát sau nắp quan tài bị phá hủy hoàn toàn, mặt bên của quan tài cũng xuất hiện lỗ hổng!

Lúc đó, trong quan tài lại có động tĩnh, chỉ thấy con bọ cạp khổng lồ đó không còn cách nào trốn trong quan tài nữa, rồi trực tiếp chạy ra ngoài.

Mọi người cũng không chút khách khí, súng của họ đều phun lửa, đuổi theo con bọ cạp khổng lồ đó bắn loạn xạ.

Nhưng, con bọ cạp khổng lồ đó vừa liều mạng chạy trốn, đồng thời cơ thể nó vậy mà nhanh chóng phình to, sau khi phình to đến cực điểm, đột nhiên một tiếng nổ trầm đục, lưng nó nứt ra, bốc ra một luồng khói trắng!

Mọi người bây giờ trên người che kín, lại có mặt nạ phòng độc, nên hoàn toàn không sợ khí độc, vẫn đuổi theo.

Nhưng con bọ cạp khổng lồ không động đậy, ở chỗ nứt ra trên lưng nó, có một đống bọ cạp nhỏ màu trắng bò ra, chạy tán loạn khắp nơi.

Nhưng Bàn Tử hoàn toàn không khách khí, lập tức lại bắn một tràng, giết sạch toàn bộ những con bọ cạp nhỏ màu trắng.

Lúc này con bọ cạp lớn cũng hoàn toàn không động đậy.

“Lại sao nữa?

Gã này, rốt cuộc là thứ gì?” Vương Khải Toàn kỳ quái hỏi.

“Chỉ là một con bọ cạp thôi, con bọ cạp lớn vừa chết, hẳn là một

con bọ cạp cái!

Bọ cạp cái sinh sản như vậy, khi con non ra đời, bọ cạp mẹ sẽ chết!

Xem ra con bọ cạp mẹ này đã chạy vào trong quan tài, dựa vào sự âm lạnh trong quan tài để giảm bớt đau đớn khi sinh sản!" Chiếc quan tài đó là nơi âm khí rất nặng, nơi âm khí rất nặng, có một cảm giác lạnh lẽo.

Đương nhiên đối với con người, đó chắc chắn không phải là nơi tốt, nhưng đối với những thứ như bọ cạp thì không chắc, cảm giác âm lạnh đó, không chừng sẽ khiến nó rất thoải mái.

Hồ Bát Nhất giải thích một phen, rồi nhìn con bọ cạp khổng lồ một cái.

Mọi người cũng không quan tâm đến con bọ cạp khổng lồ nữa, sau đó lại quay lại bên cạnh chiếc quan tài.

"Nhìn con khỉ già này hình như còn sống!" Bàn Tử cẩn thận quan sát một lúc, rồi chỉ vào dưới chiếc quan tài.

Bởi vì chiếc quan tài này thực tế không bằng phẳng, trên quan tài có một số chỗ lồi ra, cũng chính vì những chỗ lồi ra này, dẫn đến dưới quan tài có một số khe hở, nên không đè chết con khỉ lớn đó.

Con khỉ lông trắng này sinh mệnh lực cũng rất ngoan cường, bị đè dưới một chiếc quan tài mà có thể đảm bảo không chết, đó cũng là do ý chí cầu sinh rất mạnh.

Đương nhiên gã này tuy ý chí cầu sinh rất mạnh, nhưng rốt cuộc đã bị thương rất nặng.

Lý Đông cẩn thận quan sát một lúc, đang cân nhắc có nên thả con khỉ già này ra không.

Nhưng Lý Đông đột nhiên phát hiện ánh mắt con khỉ già này nhìn mình có chút không đúng.

Theo tình hình bình thường, sinh vật thông linh như vậy, đã rơi vào nơi nguy hiểm như vậy, sau khi nhìn thấy con người, trong mắt nên có một ánh mắt cầu xin, cầu xin con người thả nó ra.

Chương 363

Nhưng Lý Đông lại phát hiện con khỉ già này, trong mắt ngoài sự sợ hãi, còn có một ánh mắt độc ác.

Đúng vậy, con khỉ già này đối với họ dường như không có thiện ý.

“Mọi người cẩn thận một chút, con khỉ già này e là không giống khỉ bình thường!

Nhìn con khỉ này lớn như vậy, e là đã sống không biết bao nhiêu năm rồi, e là đã thành tinh.” Ngô Tà ở một bên nhắc nhở.

Lúc trước cũng đã thấy động vật thành tinh, con Bạch lão thái kia, ánh mắt hung ác của con Bạch lão thái đó, vẫn còn rõ mồn một.

Con khỉ già lông trắng này, ánh mắt của nó, hình như cũng như vậy, thậm chí có một cảm giác coi họ là thức ăn.

Lý Đông khẽ nhíu mày, e là con khỉ già này, cũng không khác con Bạch lão thái kia là bao.

“Đông ca, tôi cũng thấy gã này hình như không phải thứ tốt lành gì, hay là chúng ta trực tiếp cho nó một nhát cho xong đi!

Thứ này nếu chúng ta thả ra, không chừng sẽ biến thành chuyện nông phu và rắn!” Vương Khải Toàn dường như cũng cảm thấy ánh mắt của con khỉ này rất không đúng.

“Vương Khải Toàn, cậu nói gì thế?

Lời nói không thể thẳng thắn hơn một chút sao?

Cái gì gọi là nông phu và rắn?

Tôi chưa nghe bao giờ?” Lúc này Kim Đại Nha tỏ vẻ khinh bỉ: “Nông phu và rắn mà cũng không biết?

Chuyện như vậy tôi cũng đã nghe!

Tương truyền có một người nông phu, mùa đông trên đường thấy một con rắn bị đông cứng, người nông phu đó là một người rất lương thiện, thế là đặt con rắn đó vào trong lòng, dùng thân nhiệt của mình để con rắn đó hồi phục!

Nhưng sau khi con rắn đó hồi phục, lại không hề cảm kích người nông phu, ngược lại một nhát cắn chết người nông phu đó!" Bàn Tử nghe xong, toàn thân run lên: "Hình như là vậy, tôi thấy con khỉ này hình như thật sự không phải thứ tốt, hay là giết nó đi!" Nhưng đúng lúc này, mọi người đột nhiên nghe thấy, sau lưng truyền đến một trận động tĩnh.

Bởi vì nơi họ đang ở, có thể nói là một nơi rất quỷ dị, bất kỳ gió thổi cỏ lay nào đối với họ, đều có thể là vấn đề lay động thần kinh.

"Thứ gì?

Lẽ nào những con khỉ lúc nãy lại quay lại?" Nhưng, khi mọi người quay đầu lại, lại không thấy những con khỉ lúc nãy quay lại.

"Rốt cuộc là sao?" Mọi người bây giờ cũng không dám chậm trễ, súng trong tay mỗi người đều đã chuẩn bị sẵn sàng, một khi phát hiện thứ nguy hiểm, sẽ bắn một loạt đạn qua.

Gan của những người này bây giờ đã được rèn luyện rất lớn, về cơ bản bất kể gặp thứ gì, điều đầu tiên họ làm không phải là sợ hãi, mà là bắn một loạt đạn qua.

Nhưng sau khi quan sát xung quanh, lại không phát hiện kẻ địch ở đâu, nhưng tiếng động đó lại nghe rất rõ.

"Nhìn kìa?

Ở đó hình như có một con bọ cạp!" Hồ Bát Nhất đột nhiên chỉ lên cây.

“Một con bọ cạp?

Lẽ nào vì lúc nãy chúng ta đánh chết con bọ cạp cái, lại đạp chết toàn bộ những con bọ cạp nhỏ, rồi có một con bọ cạp đực quay lại báo thù?” Vương Khải Toàn có chút kỳ quái hỏi.

“Hóa ra là một con bọ cạp à, một con bọ cạp thì có gì ghê gớm, xem tôi bắn một loạt đạn qua, đảm bảo cũng xử lý nó!” Bàn Tử nói xong, lập tức nhắm vào con bọ cạp trên cây bắn mấy phát!

Nhưng con bọ cạp khổng lồ đó không bị ảnh hưởng gì, sau khi đạn bắn vào, vậy mà giống như bắn vào mông trâu già, rồi rơi xuống.

Lúc đó con bọ cạp khổng lồ cũng bắt đầu di chuyển, đột nhiên treo ngược trên cây, bộ dạng đó trông giống như một cây đàn tỳ bà!

Sau đó gã này dang hai chân ra, vậy mà từ trên cây nhảy xuống, rồi lao thẳng về phía họ, tốc độ vô cùng nhanh.

Đạn trong tay Bàn Tử không ngừng phun lửa, nhưng tốc độ của con bọ cạp đó rất nhanh, cũng không biết có bắn trúng không, nếu nhìn từ biểu hiện lúc nãy, dù có bắn trúng, e là cũng không gây ảnh hưởng gì cho gã này.

Cuối cùng đạn đã hết sạch, súng trong tay cũng biến thành vỏ rỗng.

“Mấy người đợi ở đây, tôi đi xử lý con bọ cạp đó!” Lý Đông cầm dao quân dụng trong tay, trực tiếp đi qua, tuy đạn bắn không xuyên được con bọ cạp đó, nhưng dao của anh thì không chắc.

Đúng lúc đó, đột nhiên lại nghe thấy sau lưng có động tĩnh.

Đợi đến lúc quay đầu lại, đột nhiên phát hiện, sau lưng họ lại xuất hiện hai con quái vật.

Đúng vậy, lúc đầu từ trong quan tài bò ra con Tống tử đội mũ giáp kia, bây giờ không biết lúc nào lại bò ra.

Đồng thời bên cạnh gã này, vậy mà có một trợ thủ, con trợ thủ đó toàn thân đều màu trắng, đúng vậy, chính là con khỉ lúc nãy.

Con Tống tử đó hẳn là có ý thức, lúc nãy vẫn ở đó không động, nhưng nhân lúc sự chú ý của Lý Đông bị con bọ cạp thu hút, gã này vậy mà bò ra, rồi dịch chuyển quan tài, cứu con khỉ đó ra.

Con khỉ lông trắng quả nhiên đã thành tinh, sau khi ra ngoài, trong mắt mang theo ánh mắt độc ác, quả nhiên không phải thứ tốt.

Còn con Tống tử kia, trên mặt dường như có dấu hiệu mục nát, nhưng vẫn uy mãnh vô cùng, đao trong tay, múa vù vù sinh gió.

Tuy con khỉ này và con Tống tử này hoàn toàn không phải cùng một loài, nhưng rõ ràng hai gã này hẳn đã đạt được một thỏa thuận nào đó, định cùng nhau đối phó với Lý Đông.

Bây giờ gần đó còn có một con bọ cạp, dường như cũng có thù sâu oán nặng với họ, lần này phiền phức rồi.

"Xem ra bây giờ, cách duy nhất là nâng cấp trang bị!" Lý Đông kiểm tra Đạo tệ, phát hiện hình như không đủ để nâng cấp cho mấy người còn lại, lần này thì phiền phức thật rồi.

Nhưng mấy người họ ai cũng thân mang tuyệt kỹ, nên lúc này mọi người cũng buông tay buông chân, chuẩn bị hạ gục cả mấy gã này.

Nhưng, chưa kịp thật sự ra tay, đột nhiên cảm thấy cả mặt đất đều rung chuyển, sau đó trời sập đất lún.

Chương 364

Mặt đất dường như nứt ra, nơi họ đang đứng, tất cả mọi thứ trong khoảnh khắc này đều rơi xuống dưới.

Nơi dưới chân họ, bên dưới vậy mà có một thế giới khác, rơi xuống hố sâu, ít nhất cũng cao mười mấy mét.

Khoảng cách mười mấy mét, nói cao cũng cao, nói không cao cũng không cao, đối với mấy người Lý Đông, cũng miễn cưỡng có thể chấp nhận.

Khi sắp chạm đất, từng người một thi triển thần thông, cuối cùng không bị thương.

Nhưng, chưa kịp vui mừng, lại phát hiện trên đỉnh đầu vậy mà có những tảng đá lớn rơi xuống, nếu bị đập trúng, e là một mạng người cũng không còn.

Lý Đông trong lúc cấp bách, lại từ kho hệ thống lấy ra chiếc mũ rơm lớn, đội lên đầu mọi người, mọi người chỉ nghe một trận tiếng ầm ầm, sợ đến tim đập chân run, nếu không phải chiếc mũ rơm lớn đặc chế, bây giờ không chừng đã toi mạng.

Khoảng mấy phút sau, mới phát hiện trên đỉnh đầu đã yên tĩnh, hẳn là những thứ có thể rơi xuống đều đã rơi xuống hết.

Đương nhiên Lý Đông làm việc gì cũng rất cẩn thận, nên không vội vàng lấy mũ rơm lớn ra, lại im lặng đợi năm sáu phút, phát hiện quả thực không có thứ gì mới rơi xuống, mới đẩy chiếc mũ khổng lồ ra, mấy người họ thoát chết trong gang tấc, lại thở phào một hơi dài.

Đại Kim Nha giúp người ta bán nhà, cũng đã bắt được mối quan hệ, thuận miệng nói một tiếng, đối phương liền giúp gã kiếm được

một tấm thiệp như vậy.

Chúng tôi có Đông ca ở đây, hẳn là có thể kê cao gối ngủ yên!" Bàn Tử bây giờ việc đầu tiên làm là nịnh hót.

Lý Đông thì cẩn thận quan sát tình hình xung quanh, phát hiện nơi này thật sự là một thế giới khác.

Trong hang động này, có rất nhiều cây gỗ, phải ba bốn người mới có thể ôm hết được.

Tác dụng của những cây gỗ này ở đây, hẳn là tương đương với từng cây cột, chống đỡ mảnh đất trên đỉnh đầu họ.

Đáng tiếc, có lẽ vì động đất, cũng có lẽ vì nguyên nhân khác, nơi này cuối cùng đã sụp xuống.

Đương nhiên trên những cây cột này, đồng thời lại đào một số hốc, trong những hốc đó vậy mà chứa một số xương trắng, đúng vậy không có quan tài, trực tiếp là xương cốt, hẳn là trực tiếp ném thi thể vào trong đó mà thành.

Nhưng mọi người chưa kịp thở phào một hơi, đột nhiên phát hiện dưới chân lại rung chuyển dữ dội, rồi trên đỉnh đầu dường như lại có thứ gì đó sắp rơi xuống.

Thế là vội vàng lăn lê bò toài, né sang một khu vực khác, nhưng vẫn có cảm giác sống sót sau tai nạn.

Động đất, thứ này, là một sự tồn tại vô cùng hung tàn.

Mỗi lần động đất quy mô lớn, đều sẽ gây ra vô số người chết!

Quả nhiên, một lúc sau, thấy một tảng đá khổng lồ, từ trên đỉnh của cái hố sập đó rơi xuống.

Tảng đá đó ít nhất cũng nặng mấy tấn, vốn là một phần của đỉnh núi, sau khi bị động đất nứt ra, rơi xuống nơi lúc trước gặp con khỉ

trắng, sau đó ở đây lại xảy ra biến cố, rồi lại rơi xuống đây.

Chỉ nghe một tiếng ầm, tảng đá khổng lồ như ngọn núi nhỏ đó, cuối cùng cũng rơi xuống đất, trên mặt đất đập ra vô số vết nứt.

"Mẹ nó, Bàn gia ta cũng đã trải qua vô số sinh tử, nhưng chưa bao giờ thấy thứ như vậy!

Vừa rồi may mà ta né nhanh, nếu không, ta là thần tiên cũng phải chết ở đó!" Bàn Tử tháo mặt nạ phòng độc, lau mồ hôi trên trán, lòng vẫn còn sợ hãi nói.

Lý Đông lại không quan tâm nhiều như vậy, chỉ quan sát tình hình xung quanh, đợi đến khi phát hiện địa hình của nơi họ vừa vào thì mừng rỡ.

Hóa ra phía trước, lại có một ngôi mộ, thuận theo mộ đạo đi vào, bên trong dường như có một số kiến trúc cung điện vô cùng tinh xảo, tuy kiến trúc ở đây so với kiến trúc được xây dựng dưới lòng đất kia quy mô nhỏ hơn một chút, nhưng vẫn vô cùng tinh xảo.

Đáng tiếc, vừa rồi tảng đá khổng lồ như ngọn núi kia rơi xuống, chấn động dữ dội, hình như cũng làm hỏng đồ vật trong mộ, khắp nơi đều lộn xộn.

Nhưng dù sao đi nữa, nơi này trông rất thần bí, đối với những người này, cũng có sức hấp dẫn rất mạnh.

"Đi, chúng ta qua đó xem!" Đạo tệ trong tay Lý Đông bây giờ không có cách nào nâng cấp trang bị cho mọi người, nhưng, anh cũng nâng cấp một công cụ.

Đó trông giống như một cái xẻng bình thường, nhưng dùng để dọn dẹp những chỗ bị tắc trên đường hầm thì lại rất dễ dàng.

Chỉ là khi đi trên con đường mộ đó, lại phát hiện trên mặt đất, có một cảm giác rung chuyển.

“Đông ca, không phải là động đất chưa kết thúc, nơi này sắp tiếp tục sụp xuống chứ!” Có người lòng vẫn còn sợ hãi nói.

Nơi họ đang ở bây giờ, nếu lại tiếp tục sụp xuống, không chừng sẽ bị chôn sống ở đây.

Lý Đông lắc đầu: “Sụp đổ thì không đến nỗi!

Nhưng nơi chúng ta đang ở, hẳn là bên trong ngọn núi Bình Sơn này, ngọn núi này trông giống như một cái bình đặt nghiêng, một phần của ngọn núi này lơ lửng giữa không trung, bây giờ lại xảy ra động đất, nên nơi này e là cũng không vững chắc, chúng ta đi đường phải cẩn thận một chút!” Thế là mọi người đều đi nhẹ nói khẽ, sợ làm sập nơi này, từng bước một tiến lên, hoàn toàn không dám dùng sức.

Nhưng dù vậy, trên mặt đất không ngừng xuất hiện vết nứt.

“Chắc là vừa rồi bị tảng đá kia rơi xuống làm hỏng, may mà, vừa rồi chúng ta không leo lên từ đó, nếu chúng ta leo lên từ đó, không chừng leo được một nửa, cả ngọn núi đều sụp đổ, vậy thì chúng ta e là toi mạng!” Mọi người cẩn thận, loay hoay khoảng nửa tiếng, lại thấy một cánh cổng lớn.

Cánh cổng lớn này giống như cánh cổng họ thấy ở dưới lúc trước, vẫn bị chôn dưới đất, nhưng đã bị mở ra một cách dễ dàng.

Sau khi mở ra, bên dưới lại tối om, định mở đèn pin quan sát tình hình bên dưới, kết quả phát hiện đèn pin của họ vậy mà đều hết pin.

Không có đèn pin không có cách nào quan sát tình hình bên dưới, nhưng có thể lờ mờ nghe thấy tiếng khỉ kêu thảm thiết từ bên dưới, cũng không biết có phải là con khỉ trắng mà họ gặp lúc trước không?

“Đông ca làm sao đây, đèn pin của chúng tôi đều hết pin rồi, không nhìn rõ tình hình bên dưới, có xuống không?” Bàn Tử hỏi.

“Nói nhảm, đương nhiên phải xuống, nếu không, chúng ta cũng

không có đường nào khác để đi!

Quy tắc cũ, tôi xuống trước, nếu bên dưới không có nguy hiểm, tôi sẽ gọi mấy người xuống!" Lý Đông lúc này tỏ ra vẻ dũng sĩ, lập tức lại nhận được sự tôn kính của mọi người.

Đương nhiên chỉ bằng năng lực của anh bây giờ, dù bên dưới có nguy hiểm, chỉ cần không phải là trời sập đất lún, quái vật bình thường thật sự không làm gì được anh.

Ở đây cũng không cần trực tiếp nhảy xuống, có một cây cột lớn, nên ôm cột trượt thẳng xuống lại rất thuận tiện.

Chương 365

Trong không gian dưới cây cột, lại là một phòng mộ, phòng mộ chia làm hai phần.

Phía trước trông giống như một nơi tương đối nhỏ, nhưng không gian phía sau rất lớn.

Trong không gian phía sau, lúc này khắp nơi đều là đá vụn, mảnh ngói, mảnh sứ, vốn dĩ nên là một số đồ cổ, nhưng bây giờ e là cũng không có tác dụng, toàn bộ đều biến thành mảnh vỡ.

Nhưng hai bức tường kia được bảo tồn rất hoàn chỉnh, hình vẽ trên tường vô cùng tinh xảo, nhân vật sống động như thật, đa số đều là hình ảnh quân đội.

Lý Đông đối với những thứ này không có hứng thú, chỉ là liếc qua một cái thôi, nhưng khi chuẩn bị rời đi, đột nhiên bị một thứ trên tường thu hút ánh mắt.

Đúng vậy, đó là một viên châu rất thần kỳ, tương truyền là do một sinh vật rất mạnh mẽ thời thượng cổ ngưng kết trong cơ thể, gọi là Phượng Hoàng Đảm.

"Đông ca, anh nhìn thấy cái gì vậy?

Sao lại vui thế!

Chỉ là một bức tranh thôi mà, trên tranh hình như không có gì cả!" Bàn Tử đối với những hình ảnh quân đội hành quân trên tranh cũng không có chút hứng thú nào, chỉ thấy Lý Đông vui như vậy, lập tức cũng có chút mờ mịt.

Lý Đông lắc đầu: "Không có gì, chỉ là nhìn thấy một thứ mà tôi cần thôi!

Đáng tiếc, không phải là thứ thật, chỉ là một bức tranh, không biết có ở đây không!" Lý Đông bây giờ có thể nói là một tên trộm mộ rất có lý tưởng và mục tiêu, đúng vậy, không chỉ muốn trở thành huyền thoại trộm mộ, mà còn muốn thật sự đạt được sự trường sinh trong truyền thuyết, muốn thật sự trường sinh, những thứ gọi là kim đan kia, tự nhiên sẽ không ăn, bởi vì những thứ đó có độc, không có tác dụng gì.

Nhưng những bảo bối trong truyền thuyết kia, lại có tác dụng nhất định, không thể bỏ qua.

Ví dụ như lúc trước, hai viên nội đan của rết khổng lồ, không phải là bảo bối trong truyền thuyết, mà còn có thể khiến cơ thể anh xảy ra thay đổi lớn như vậy, huống chi là kỳ vật như Phượng Hoàng Đảm!

Đáng tiếc, bây giờ trong lòng anh vẫn còn tiếc nuối, viên nội đan rết khổng lồ không tìm lại được, nhưng trong lòng anh có một dự cảm, sau này, có thể sẽ tìm thấy viên nội đan đã mất!

Mọi người phát hiện ở đây hình như không có thứ gì có giá trị, thế là tiếp tục tiến lên.

Không lâu sau, lại đến một ngôi mộ, ở đây cũng có rất nhiều cây gỗ khổng lồ, trong những cây gỗ này cũng có một số hốc, trong những bộ xương khô cũng có một số thi cốt!

"Không ngờ ở đây lại có cách chôn cất người như vậy, lẽ nào là Hạp Tử Phần trong truyền thuyết?" Mọi người cũng đều kinh ngạc, rồi tiếp tục tiến lên, vì đèn pin của họ đã hết pin, bây giờ chỉ có thể cầm một cây nến.

Ánh sáng nến tự nhiên không bằng ánh sáng đèn pin, ánh sáng trong hang động này lúc ẩn lúc hiện, không khí trở nên có chút quỷ dị.

Đột nhiên, ánh nến chiếu đến một nơi, đột nhiên phát hiện phía

trước hình như có một bóng người.

Lý Đông khẽ nhíu mày, cầm chắc dao trong tay, từ từ đi qua, quả nhiên phát hiện có một người đang ở đó!

Bàn Tử cầm nến lại gần, ánh sáng ở đây rõ hơn một chút, mới phát hiện đó là một con khỉ.

Con khỉ này trông rất kỳ quái, nhìn từ màu lông, hẳn là một con khỉ trẻ, nhưng cũng không biết tại sao, trông lại có vẻ rất già nua, nếp nhăn trên mặt rất nhiều, sau khi thấy Lý Đông, con khỉ đó chỉ kêu nhẹ một tiếng, rồi ngã xuống, biến thành một khúc cọc gỗ.

Chỉ là, đột nhiên Lý Đông cảm thấy tình hình có chút không ổn, con dao trong tay đâm về một phía, nhưng tốc độ của thứ xuất hiện ở đó cũng rất nhanh, anh đã nhìn ra, đó là một bàn tay bẩn thỉu, lập tức muốn tóm lấy cổ tay anh.

Tốc độ phản ứng của Lý Đông cũng rất nhanh, trong khoảnh khắc đó thay đổi chiến lược, con dao trong tay biến thành thế chém, muốn đẩy lùi thứ đối diện.

Nhưng đối phương dường như cũng có chiến lược, tóm lấy con khỉ bây giờ trông như vỏ cây khô, trực tiếp ném về phía anh, Lý Đông dùng tay đỡ thi thể con khỉ, rồi lùi lại mấy bước, né đòn tấn công.

Nhưng gã này dường như không cố chấp đối phó với Lý Đông, sau khi nhìn thấy Bàn Tử ở một bên, lập tức lại ra tay chuẩn bị bóp cổ Bàn Tử.

Bàn Tử tuy thân thủ cũng rất tốt, nhưng gã này đang cầm nến, đối phương tấn công quá đột ngột, gã đó đang trong trạng thái ngơ ngác, vì vậy đã bị thứ đó tóm được.

"Đông ca cứu tôi!" Bàn Tử lập tức bị dọa đến hồn bay phách tán, cây nến trong tay cũng ném sang một bên.

Nhưng, sau khi con Tống tử đó tóm được Bàn Tử, không trực tiếp ăn thịt cậu ta, chỉ là trên người Bàn Tử, dường như có một thứ màu trắng, bị con Tống tử đó hút đi!

"Đông ca cứu tôi!" Bàn Tử cũng cảm thấy, sinh mệnh lực của mình dường như đang bị hút đi!

Lúc này Lý Đông đã hiểu ra, một con zongzi thực sự có khả năng hấp thụ sinh mệnh lực của các động vật khác.

Con khỉ chết khô như khúc gỗ mục lúc nãy hẳn là đã bị con zongzi này hút cạn sinh mệnh lực rồi chết hẳn.

Bây giờ Bàn Tử cũng bị gã này tóm được, sau đó cũng nhanh chóng bị hút đi sinh mệnh lực.

Lý Đông nghiến răng, Bàn Tử là anh em của mình, không thể nào dễ dàng bỏ mặc cậu ta được.

Vì thế, lúc này anh không lùi mà tiến, lao thẳng về phía con zongzi.

Con zongzi đó nhìn Lý Đông, một tay bóp cổ Bàn Tử, đồng thời tay còn lại vồ thẳng về phía anh.

Lý Đông né được cánh tay đó, rồi xông thẳng vào lòng nó, con dao găm Nepal trong tay lóe lên một tia sáng lạnh, trong khoảnh khắc đó, gần như đã chặt đứt cánh tay của con zongzi, đồng thời vai anh va mạnh vào ngực nó.

Tay con zongzi đang tóm Bàn Tử lập tức bị trọng thương, lại bị Lý Đông húc một cái, vậy mà lại bị húc lùi mấy bước, đành phải buông Bàn Tử ra.

Bàn Tử thấy mình đã được tự do, liền lăn một mạch ra xa, chỉ là bây giờ cậu ta thấy toàn thân mềm nhũn, không còn chút sức lực nào, cả người như bị rút cạn, ngồi trên đất thở hổn hển. "Bàn Tử?

Sao thế Bàn Tử?

Sao lại ra nông nỗi này?

Chẳng lẽ con zongzi đó là nữ, hút cạn cậu rồi à?" Hồ Bát Nhất thực ra cũng không phải là người quá nghiêm túc, thấy bộ dạng của Bàn Tử, vừa quan tâm lại vừa trêu chọc. "Cút đi!

Tao vừa rồi bị con zongzi đó hút một hơi, suýt nữa thì toi mạng, mẹ nó mày còn dám đùa với tao!

Chương 366

Đợi hai ngày nữa ông đây khỏe lại, xem tao có tẩn mày không?" Bàn Tử tức giận gầm lên, chỉ là bây giờ ngay cả sức để nói cũng không có, toàn thân không còn một chút sức lực nào.

Ngô Tà thì tốt bụng hơn, lập tức lấy nước và thức ăn: "Thôi đừng quan tâm nhiều nữa, uống chút nước, ăn chút gì đi, rồi nghỉ ngơi cho khỏe!

Không chừng uống nước ăn chút đồ, nghỉ ngơi tử tế là không sao đâu!" Bàn Tử vô cùng cảm kích nhìn Ngô Tà: "Anh em tốt, cậu mới là anh em tốt của tôi!" "Không, tôi chỉ lo bộ dạng này của cậu lát nữa sẽ cản trở tôi thôi!" Ngô Tà, tên nhóc này cũng trở nên không đứng đắn.

Bàn Tử cũng cười cười: "Thôi được rồi, chẳng lẽ các cậu không thấy sao?

Mọi người đều quan tâm tôi mà!

Chỉ là lúc nãy, cậu yếu quá đấy, sao lại dễ dàng bị con zongzi đó tóm được thế?

May mà Đông ca lợi hại, không thì tôi thấy cậu xong đời rồi!" "Vương Khải Toàn, cái thằng khốn này, lúc nói chuyện không thể lựa lời dễ nghe hơn được à?" Bàn Tử hoàn toàn nổi giận, đám anh em này, mẹ nó một lũ bạn khốn nạn, trong hoàn cảnh thế này mà còn nói những lời khó nghe.

Đại Kim Nha để lộ chiếc răng vàng, trên mặt mang nụ cười quái dị: "Bàn Tử, đừng trách họ nữa!

Mấy tên này chỉ biết bỏ đá xuống giếng, đâu có giống anh em gì?" Bàn Tử nghe vậy, lập tức cảm động khôn xiết, lúc trước vẫn luôn cãi

nhau với Đại Kim Nha, kết quả bây giờ đột nhiên phát hiện lão già này lại tốt với mình.

Nhưng ý nghĩ đó vừa mới nảy sinh, Đại Kim Nha đã xoa đầu cậu ta, rồi nở một nụ cười rất gian: "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cậu đúng là ngoài thân hình mập mạp này ra thì chẳng có tác dụng gì nhỉ?

Tôi thấy nhé, cậu nên rèn luyện đi, tôi đoán lúc nãy, cũng chính thân hình mập mạp đó đã hạn chế hành động của cậu!

Nếu không có đống mỡ đó, không chừng đã không gặp rắc rối lớn như vậy!" Bàn Tử nghe xong, trong lòng tức sôi máu, cứ tưởng Đại Kim Nha là người tốt, không ngờ lão cũng là một thằng khốn. "Mấy người các người đều là đồ khốn, tất cả đều là đồ khốn, chỉ có Đông ca mới là đại ca thực sự của tôi..." Bàn Tử tức giận nói.

Nhưng lúc trước mọi người thực ra cũng chỉ đùa giỡn mà thôi, những người này đều đã cùng nhau trải qua sinh tử, thực sự có thể vì đối phương mà đỡ dao, nếu không cũng sẽ không đùa giỡn như vậy.

Mọi người đùa thì đùa, nhưng vẫn rất quan tâm đến Bàn Tử, không bao lâu sau Bàn Tử cảm thấy thể lực trên người đang dần hồi phục.

Lúc này, trận chiến giữa Lý Đông và con zongzi đã bước vào giai đoạn cao trào.

Trang bị trên người anh có sức phòng ngự cực mạnh, võ nghệ lại cao siêu, con zongzi tuy cao lớn uy mãnh, nhưng trên người đã có những vết thương do dao của Lý Đông gây ra, vậy mà lại bị Lý Đông đánh cho liên tục lùi về phía sau.

Chỉ thấy, đột nhiên gã này toàn thân chấn động, bộ áo giáp nặng trịch trên người cũng phát ra tiếng loảng xoảng! "Vãi, gã này không lẽ định tung đại chiêu rồi!" Lý Đông lập tức giật mình, bất giác lùi lại

một bước, rồi chuẩn bị phòng thủ trước đại chiêu của đối phương.

Chỉ thấy anh vừa mới chuẩn bị xong, con zongzi lập tức lại há miệng, phun ra một luồng gió âm đen kịt.

Luồng gió âm đen kịt giống như khí gas, Bàn Tử vừa mới tháo mặt nạ phòng độc xuống, đang ăn uống, vừa thấy thứ phun ra như khói đó, lập tức không còn tâm trạng ăn uống nữa, vội vàng đeo lại mặt nạ phòng độc, rồi chửi ầm lên. "Mẹ kiếp, đợi lát nữa chế ngự được mày, Bàn gia tao đây sẽ đâm mày bảy tám chục lỗ!" Bàn Tử nghiến răng nghiến lợi nói.

Lúc này Lý Đông phát hiện đại chiêu của gã này vậy mà chỉ là phun ra khói đen, hiện tại anh đang đội mũ bảo hiểm có mặt nạ phòng độc, hoàn toàn không bị ảnh hưởng, liền bước lên một bước, chuẩn bị kết liễu con zongzi.

Nhưng, không ngờ con zongzi sau khi phun ra một đám khói đen, dường như cũng trở nên lợi hại hơn vài phần, tốc độ cũng nhanh hơn.

Bàn Tử thầm có chút căng thẳng, tuyệt đối đừng bị ế hàng chứ.

May là trên người anh đang mặc bộ đồ phòng ngự phiên bản nâng cấp, nếu không, e rằng móng tay của gã này đã đâm thẳng vào da thịt, như vậy thì vấn đề lớn rồi.

Chưa kể, con zongzi này ở nơi đây không biết bao nhiêu năm, trên tay nó không biết đã dính bao nhiêu virus và vi sinh vật, hơi bất cẩn là có thể gây nhiễm trùng vết thương.

Lý Đông dựa vào bộ giáp nâng cấp trên người để chống đỡ, cùng lúc đó, anh chuyển con dao từ tay phải sang tay trái, một nhát chém ngược, vậy mà trực tiếp chặt đứt bàn tay đang tóm vai anh của con zongzi.

Nhưng, thủ đoạn của con zongzi dường như còn cao hơn, tuy mất

một tay, nhưng bước chân lại vô cùng linh hoạt, bàn tay còn lại nắm thành quyền, đột nhiên một quyền đấm vào ngực Lý Đông.

Lý Đông hiện tại mặc một bộ trang bị, về cơ bản ngay cả đạn cũng không thể xuyên thủng, các loại vũ khí sắc bén cũng gần như vô dụng, đồng thời cũng có khả năng chống va đập nhất định.

Nhưng nếu lực va đập quá mạnh, vẫn có thể gây ra nội thương nhất định cho anh.

Con zongzi bị chặt đứt một tay, Lý Đông cũng bị một quyền nặng, vì thế hai bên gần như không ai chiếm được lợi thế.

Điều khiến Lý Đông kinh ngạc nhất là, sau khi hai bên đều lùi lại một bước, bàn tay bị chặt đứt của con zongzi, vậy mà lại mọc lại như cũ. "Gã này đúng là một con quái vật!" Lý Đông trong khoảnh khắc đó cũng cảm thấy một chút sợ hãi.

Ban đầu anh tưởng chỉ là một con zongzi thôi, nhưng bây giờ xem ra, gã này e là không đơn giản như vậy.

Nhưng cũng đúng, một gã có thể hấp thụ sinh mệnh lực của người khác, làm sao có thể đơn giản được?

Bây giờ nếu cứ đánh tiếp, cũng không biết phải đánh đến bao giờ.

Gã này ngay cả tay bị chặt đứt cũng có thể mọc lại, trận chiến như vậy e là không có hồi kết.

Những người khác cũng có chút sợ hãi nhìn cảnh này, trận chiến như vậy họ hoàn toàn không giúp được gì, nên bây giờ cũng chỉ có thể cổ vũ.

Nhưng đám người này, về cơ bản đều chú trọng sức mạnh thực tế, những thứ hư vô mờ mịt như cổ vũ, họ hoàn toàn không hô ra được.

Vì thế, nhiệm vụ duy nhất bây giờ, cũng chỉ là chăm sóc Bàn Tử mà thôi!

Bàn Tử lúc nãy bị hút đi một hơi sinh mệnh lực, may mà gã này hiện đang tuổi trẻ, thân thể cũng rất cường tráng, tốc độ hồi phục rất nhanh, nên một lát sau đã gần như hồi phục.

Nhưng ngay khi mọi người hơi thở phào nhẹ nhõm, Đại Kim Nha đột nhiên sợ hãi nhảy dựng lên. "Mẹ ơi, cái gì thế!" "Mẹ nó mày đừng có làm hú vía được không?" Vương Khải Toàn mắng một câu, sau đó cầm cây nến sáp lại gần, kết quả sau khi nhìn thấy thứ trên mặt đất, mọi người lập tức giật mình.

Thứ mà Vương Khải Toàn vừa giẫm phải, vậy mà lại là con khỉ già màu trắng mà họ đã gặp bên ngoài lúc trước.

Chương 367

Con khỉ già màu trắng này hiện tại toàn thân đầy vết thương, nhưng vẫn chưa chết.

Chỉ là lúc nãy, dưới trận chiến kịch liệt, gã này vậy mà không hề lên tiếng, ai ngờ lại bị Đại Kim Nha giẫm một phát.

Mọi người lần nữa nhìn thấy con khỉ già màu trắng, phát hiện gã này tuy bị thương nặng, nhưng ánh mắt độc ác trong đôi mắt đó càng rõ ràng hơn.

Bàn Tử và mấy người khác cảm thấy hơi sợ hãi trước ánh mắt như vậy, nhưng lại thấy con khỉ già này dường như cũng chưa thực sự chọc giận họ, nên cũng không làm hại nó. "Gã này trông có vẻ bị thương không nhẹ, thôi, chúng ta đi xa một chút đi!" Hồ Bát Nhất lắc đầu, chuẩn bị đi xa hơn.

Nhưng Đại Kim Nha lại rất khó chịu nói: "Gã này...

Gã này tóm lấy chân tôi rồi!" Đại Kim Nha vừa nói, chân kia vừa đá loạn xạ vào con khỉ già.

Nhưng con khỉ già tuy bị thương, lại vẫn hung hãn dị thường, đột nhiên tóm lấy chân ông ta kéo một cái, rồi quật về phía trước, Đại Kim Nha lập tức cảm giác toàn thân xương cốt sắp bị quật nát. "Mẹ nó, mày sống chán rồi phải không!" Hồ Bát Nhất và mấy người đều là anh em sinh tử, tuy lúc nói chuyện với nhau không hề khách sáo, nhưng đối với anh em thì lại vô cùng quan tâm.

Bây giờ thấy con khỉ già đối xử với Đại Kim Nha như vậy, Hồ Bát Nhất cũng hoàn toàn nổi giận, con dao trong tay bay ra, vậy mà biến thành một con dao găm, trực tiếp găm vào bụng con khỉ già.

Nhưng, nhát dao này vậy mà không giết chết con khỉ già, gã này hẳn cũng đã thành tinh, hung hãn dị thường.

Bị thương, không những không ảnh hưởng đến hành động, ngược lại còn trở nên cuồng bạo hơn.

Vương Khải Toàn và Đại Kim Nha lập tức cũng tham gia chiến đấu, mấy người ai cũng có tuyệt kỹ, võ công rất cao, con khỉ già tuy đã thành tinh, rất hung hãn, nhưng lại không biết võ nghệ, nên không bao lâu sau, trên người gã đầy vết thương, máu tươi nhuộm đỏ bộ lông trắng, nhưng vẫn không chết, trở nên càng cuồng bạo và phẫn nộ hơn.

Gã này bị thương rất nặng rồi, trông vết thương nặng dường như cũng có chút ảnh hưởng, ít nhất hành động không còn linh hoạt như lúc nãy.

Nhưng gã này bây giờ lại trở nên hung hãn hơn, vậy mà mặc kệ sự tấn công của mọi người, từng bước tiến lên, trực tiếp ôm lấy Bàn Tử. "Vãi, sao lại là tao!" Bàn Tử bất ngờ bị con khỉ già màu trắng ôm chặt không buông, còn có xu hướng muốn cắn.

Con khỉ già màu trắng này tám phần đã thành tinh, Bàn Tử lúc nãy vừa trải qua một lần bị yêu quái hút đi sinh mệnh lực, bây giờ đâu dám bị con khỉ già này cắn một miếng, vì thế cũng liều mạng giãy giụa, đầu gối liên tục thúc vào bụng con khỉ già.

Máu tươi trên người con khỉ già chảy ra vô số, nhuộm đỏ quần áo của Bàn Tử.

Lúc này, những người khác cũng bất chấp tất cả tấn công con khỉ già. "Vậy mà không chết, gã này rốt cuộc là cái gì!" Hồ Bát Nhất gần như sắp phát điên, lúc nãy, tuy trêu chọc Bàn Tử như vậy, nhưng bây giờ thực sự không hy vọng Bàn Tử xảy ra chuyện gì. "Mẹ kiếp, Bàn gia tao liều mạng với mày." Bàn Tử trong lúc tuyệt vọng, dốc hết chút

sức lực cuối cùng, cuối cùng cũng thoát khỏi con khỉ già.

Con khỉ già bị một cước đá văng ra, nằm trên đất, không còn sức lực để cử động nữa, chỉ là cũng không biết rốt cuộc đã chết hay chưa.

Nhưng Bàn Tử bây giờ không có thời gian để quan tâm nhiều như vậy, thở hổn hển, lúc nãy lại trải qua một kiếp sinh tử, gã này đột nhiên phát hiện còn sống, thực sự là một điều quá hạnh phúc.

Lúc này, trận chiến giữa Lý Đông và con zongzi, cũng đã bước vào giai đoạn cao trào.

Hai bên đã chiến đấu mấy chục hiệp, về cơ bản không ai chiếm được nhiều lợi thế.

Nhưng cuộc trao đổi như vậy, thực tế đối với Lý Đông không phải là chuyện tốt.

Bởi vì Lý Đông dù sao cũng là người, bị thương, là bị thương thật, thể lực có hạn, là một con người, cuối cùng cũng có lúc mệt mỏi.

Nhưng con zongzi thì khác, nó giống như một con quái vật có thể hồi phục vô hạn, vĩnh viễn không thể bị đánh chết.

Đương nhiên sau một thời gian dài chiến đấu, Lý Đông cũng đã phát hiện ra một số bí mật của con zongzi.

Anh phát hiện, gã này thực sự không phải là một con zongzi đơn giản.

Trước hết, gã này trước khi chết, e là một vị tướng quân vô cùng mạnh mẽ, có võ lực rất cao, lúc còn sống, hẳn đã gặp được kỳ ngộ, có được thiên tài địa bảo thực sự, nên đã luyện ra một viên chân đan.

Viên chân đan này hiện đang ở trong cơ thể của cỗ thi thể này, viên chân đan này không phải là chân đan bình thường, mà là hấp hồn đan trong truyền thuyết, có khả năng hấp thụ sinh mệnh lực của

người khác.

Chỉ là anh phát hiện, gã này trở thành zongzi, lại không phải vì thi thể thông linh sinh ra linh hồn mới, mà có một con quái vật khác, nhập vào cỗ thi thể này.

Con quái vật này đã hoàn toàn kết hợp với cỗ thi thể sở hữu hấp hồn đan, hình thành một thể thống nhất.

Điều khiến Lý Đông kinh ngạc là, bản thân con quái vật này, dường như cũng có một viên nội đan, viên nội đan màu đỏ như máu, trông có phần giống với viên nội đan của con rết lớn mà Lý Đông đã đánh mất lúc trước.

Những thứ này, đều là sau khi Lý Đông bỏ ra một khoản tiền lớn để nâng cấp đèn pin, mới nhìn ra được manh mối.

Đèn pin của anh sau khi nâng cấp, có tác dụng xuyên thấu, ánh sáng của đèn pin chiếu đến đâu, có thể nhìn thấy bên trong nó. "Mẹ nó, Lý Đông ta trên thế giới này, cuối cùng sẽ có được bí mật của sự trường sinh, trở thành một vị thần trộm mộ, người có được sự trường sinh, sao có thể lật thuyền ở nơi này!" Lý Đông tức giận gầm lên một tiếng, trong suốt thời gian dài chiến đấu vừa qua, ngoài việc hiểu được bản chất của con zongzi này, đồng thời cũng đã nắm rõ được các chiêu thức của nó.

Cách tấn công của gã này, đi đi lại lại cũng chỉ có mấy loại đó thôi.

Lúc này, Lý Đông đã hoàn toàn nắm vững các chiêu thức, bước chân quỷ dị, né được đòn tấn công của zongzi, đồng thời con dao găm Nepal phiên bản nâng cấp trong tay từ trên chém xuống, vậy mà đã chém con zongzi thành hai nửa.

Chỉ là, Lý Đông vẫn không hề lơi lỏng cảnh giác, bởi vì sinh vật

như thế này, không thể dùng lẽ thường để hình dung được.

Quả nhiên, chỉ thấy trong hai nửa thi thể, nửa bên trái đột nhiên cử động, có một con vật màu xám nhảy ra, ngậm lấy một vật màu xanh lam như viên châu trên mặt đất, nhảy tưng tưng định bỏ chạy.

Nhưng trận đại chiến vừa rồi, đã làm cho nơi này trở nên hỗn loạn, tất cả các lối ra đều đã bị chặn, con vật đó nhất thời cũng không tìm được đường thoát, đành phải chạy vòng vòng. "Chạy đi đâu!" Lý Đông vội vàng đuổi theo.

Bây giờ anh đã biết, thứ này đã ăn viên nội đan của con rết lớn mà anh đã đánh mất lúc trước!

Chương 368

Đồng thời, anh cũng nhìn rõ con vật này rốt cuộc là thần thánh phương nào, không sai, con vật này vậy mà lại là một con hồ ly!

Màu sắc của con hồ ly này không giống với hồ ly bình thường, lông trên toàn thân con hồ ly này đều màu xám, đôi mắt đó, vậy mà lại màu xanh, một con hồ ly mắt xanh.

Gã này thấy không còn đường thoát, Lý Đông lại từng bước tiến đến, nhưng không hề có ý cầu xin, ngược lại trong mắt gã, vẫn là một ánh mắt độc ác. "Trả đồ của tao đây!" Lý Đông lạnh lùng nói.

Nhưng bây giờ hai viên nội đan đều đã bị con hồ ly này ăn vào bụng, muốn lấy lại hai viên nội đan, về cơ bản cũng phải giết chết con hồ ly này.

Con hồ ly này có thể bám vào người zongzi, chứng tỏ gã này cũng tuyệt đối không phải là một con hồ ly bình thường, có lẽ cũng đã thành tinh, ở trong ngôi mộ cổ này, sợ rằng đã sớm bị âm khí xâm thực, không phải là một con hồ ly bình thường.

Nhưng đúng lúc này, Lý Đông đột nhiên nghe thấy phía sau có động tĩnh.

Trong một không gian như thế này, bất kể gió thổi cỏ lay đều có thể làm căng thẳng thần kinh của con người, bởi vì ở nơi này không biết lúc nào lại xuất hiện một con quái vật, đều có thể dọa người ta sợ chết khiếp.

Anh quay đầu lại, phát hiện con zongzi bị chém thành hai nửa lúc trước, bây giờ vậy mà lại đứng lên lần nữa. "Chẳng lẽ gã này không chết?" Lý Đông lập tức trợn tròn mắt.

Nhưng sau đó anh mới phát hiện, không phải là nó không chết, mà là trên người gã này, không biết giấu thứ gì, lúc này gió âm thổi từng cơn, một đám khói màu vàng, vậy mà lại bốc lên từ thi thể đó, tứ chi chảy ra một ít mủ, trông vô cùng ghê tởm.

Không bao lâu sau, đám khói màu vàng tràn ngập toàn bộ không gian, ngay cả cây nến trong tay Bàn Tử cũng hoàn toàn không thể cháy được, trong chốc lát đã tắt ngấm.

Sau khi cây nến tắt, không gian này trở nên tối tăm, chỉ có một chút ánh sáng yếu ớt không biết từ đâu truyền vào, có thể khiến người ta miễn cưỡng nhìn thấy những thứ bên trong ngôi mộ này.

Chúng tôi đã sớm thương lượng xong, sau này bất kể lấy được báu vật gì, bán được bao nhiêu tiền, đều sẽ lấy ra một nửa, chia cho Đông ca." Bàn Tử, lại đành phải lấy đèn pin của mình ra bật lên.

Pin đèn pin của cậu ta có một đặc điểm, đó là nếu không sử dụng, một thời gian sau lại có thể phát ra ánh sáng trở lại.

Đương nhiên ánh sáng phát ra không sáng như đèn pin được sạc đầy, chỉ có thể phát ra ánh sáng màu vàng cam mà thôi.

Hồ Bát Nhất và Ngô Tà cũng liên tục gật đầu, cũng lấy ra một nửa số tiền bán đấu giá của mình.

Khói vàng bốc lên từ cỗ thi thể đó, cũng dần dần tràn ngập toàn bộ không gian.

Đột nhiên, Lý Đông phát hiện, con hồ ly bị dồn vào một góc, không hiểu sao lại ho dữ dội, bộ dạng đó trông có vẻ rất đau đớn, không bao lâu sau, bốn chân giãy giụa vô lực mấy cái, rồi cứ thế chết đi.

Lý Đông cảm thấy có chút kinh ngạc, con hồ ly này đã ăn hai viên nội đan, và có khả năng bám vào người zongzi, không ngờ bây giờ lại

chết như vậy.

Một lát sau anh mới hiểu ra, con zongzi bị chém thành hai nửa đó, thi thể e rằng lúc mai táng, đã được xử lý một cách rất đặc biệt, nếu có người phá vỡ thi thể, e rằng sẽ có thứ cực độc bốc ra từ bên trong thi thể.

Khói màu vàng đó, có độc tính cực mạnh.

Loại vật phẩm có độc tính cực mạnh đó, ngay cả một con hồ ly đã thành tinh cũng không thể chống lại được.

May mà, hiện tại tất cả mọi người đều có mặt nạ phòng độc, nếu không, hôm nay đám người này, e rằng tất cả đều phải bỏ mạng ở đây. "Trời ơi, không lẽ là lăng chướng sao?" Lúc này, Hồ Bát Nhất sau khi quan sát tình hình xung quanh, lập tức kinh ngạc. "Cái này lại là cái quái gì?" Mọi người vì đeo mặt nạ phòng độc, nên không sao, hiện tại ngược lại rất tò mò, lại là thứ gì!

Đại Kim Nha nhìn xung quanh một vòng rồi nói: "Thứ này cũng là một thủ đoạn chống trộm mộ, tóm lại nếu có người phá vỡ thi thể, thì độc khí trong thi thể sẽ bốc ra, người sống nếu hít phải loại độc khí này, sẽ lập tức chết đột ngột!

Sau khi hít phải loại độc khí này mà chết đột ngột, sẽ lập tức trở thành nguồn phát độc khí mới, cứ thế một truyền mười, mười truyền trăm, có thể trong thời gian rất ngắn giết chết tất cả những kẻ trộm mộ!

Cũng là một thủ đoạn chống trộm mộ vô cùng độc ác!

Thủ đoạn như vậy, đối với những tên trộm mộ bất chấp thủ đoạn, thực sự có một sức uy hiếp rất mạnh!" Đại Kim Nha trong lòng lắc đầu, cũng đang cảm thán, nếu không có mặt nạ phòng độc, e rằng hôm nay thật sự đã chết ở đây rồi.

Đáng tiếc là, ở nơi này trải qua một trận đại chiến, lại không hề có được thứ gì đáng giá. "Lỗ to rồi, thứ này dường như không có gì đáng giá cả!" Bàn Tử có chút tiếc nuối nhìn xung quanh.

Gã này cũng là một kẻ rất không chịu thiệt, lúc nãy hai lần suýt mất mạng, bây giờ lại không thu được gì, trong lòng cảm thấy rất khó chịu!

Nhưng quan sát tứ phía, phát hiện nơi này duy nhất có thể đáng giá một chút tiền, có lẽ cũng chỉ có chiếc đai lưng trên người con zongzi bị Lý Đông chém thành hai nửa lúc nãy, bộ áo giáp trên người nó trông có vẻ cũng rất không tồi, hẳn cũng là một món đồ cổ, đáng tiếc đã bị dao của Lý Đông chém thành hai nửa, quan trọng nhất là khói vàng bốc ra từ cỗ thi thể đó, dường như có tác dụng ăn mòn đối với áo giáp sắt, trông bây giờ cũng không đáng giá bao nhiêu tiền nữa.

Bởi vì lúc trước trong cung điện dưới lòng đất đã có được quá nhiều bảo vật, nên Bàn Tử bây giờ tầm nhìn cũng cao hơn, những thứ như vậy trong mắt cậu ta cũng không còn là gì nữa, thậm chí còn không thèm lấy.

Bởi vì tầm nhìn cao, nên bây giờ lại cảm thấy, vất vả đến nơi này, thực tế không thu được gì.

Nhưng Lý Đông lại vô cùng vui mừng, bởi vì anh đã có được thứ mình thực sự muốn.

Lúc này anh dùng dao mổ thi thể con hồ ly mắt xanh đã chết sớm, quả nhiên phát hiện hai viên nội đan.

Viên nội đan màu đỏ đúng là viên nội đan trên người một trong hai con rết lớn mà Lý Đông đã giết lúc trước, viên nội đan còn lại, tỏa ra ánh sáng màu xanh lam nhạt, trông có chút tà ác, hẳn là viên hấp hồn đan đó.

Thứ này trông khiến người ta cảm thấy có chút không thoải mái, nhưng cũng có thể cảm nhận được đây là một bảo vật.

Lý Đông tạm thời cất cả hai viên nội đan, đây mới là chiến lợi phẩm anh thực sự cần. "Được rồi, chúng ta lần này cũng không uổng công!" Lý Đông hài lòng gật đầu.

Bàn Tử thấy Lý Đông vui như vậy, cậu ta lập tức cũng vui theo.

Cậu ta là một đàn em nhỏ của Lý Đông, thấy Lý Đông vui như vậy, lập tức không còn tâm tư tiếc nuối như lúc nãy nữa.

Còn những người khác, tuy thấy không có được thứ gì có giá trị, cũng có chút tiếc nuối, nhưng đối với những trải nghiệm kỳ lạ như vậy, dường như cũng là một loại thu hoạch.

Chương 369

Nhưng họ không thể nào không quan sát chỗ khác, phát hiện không còn đường đi tiếp nữa, có lẽ đây cũng là điểm cuối.

Nhưng muốn quay lại, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Họ không thể nào đi lại con đường chông chênh lúc trước, bởi vì những nơi đó trông thực sự quá không ổn định, nếu không cẩn thận, những nơi đó đều sụp xuống, không những sẽ rơi xuống vực sâu vạn trượng, càng có khả năng bị chôn vùi trực tiếp bên dưới!

Đương nhiên ở đây cũng không có con đường nào khác, không còn cách nào, đành phải quay lại ngôi mộ có rất nhiều cột đá khổng lồ đó.

Tại đây, Lý Đông bảo mọi người lùi ra xa một chút, sau đó vậy mà lại leo lên một cây cột lớn trong vài ba bước, trong tay anh xuất hiện một chiếc xẻng khổng lồ, sau đó ba hai nhát đã đào thủng lớp đất trên đỉnh đầu, phía trên xuất hiện một lỗ hổng ngày càng lớn.

Bàn Tử thậm chí có thể qua lỗ hổng đó nhìn thấy ánh trăng trên đỉnh đầu.

Lúc vào ngôi mộ này là ban ngày, nhưng ở bên trong đã vật lộn lâu như vậy, không ngờ bây giờ đã là buổi tối.

Có một lối ra như vậy, mọi người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, tuy lối ra này muốn đi ra ngoài cũng không dễ dàng như vậy, bởi vì từ đây lên trên ít nhất cũng cao năm sáu trượng, nhưng từng người cũng đều thân thủ phi phàm, nên cuối cùng cũng trèo ra ngoài được.

Sau khi trèo ra ngoài, họ mới biết nơi họ đang đứng, thực tế toàn bộ đều rỗng, có chút lo lắng lại xảy ra sự cố sụp lún, nên lại vội vàng

chạy vào rừng một đoạn, ước chừng đất dưới chân thực sự là đất rắn chắc, mới thở phào nhẹ nhõm. "Cuối cùng cũng nhặt lại được một mạng!" Mọi người từng người một đều ngồi trên đất, tháo mặt nạ phòng độc trên đầu xuống, hít lấy hít để không khí trong lành bên ngoài. "Đúng rồi Đông ca, lúc nãy anh được cái gì mà vui thế?

Chúng ta ở trong ngôi mộ đó, không có được bảo vật gì cả!

Nếu anh được đồ gì đáng tiền, thì phải lấy ra chia sẻ chứ!" Bàn Tử sau khi nghỉ ngơi một lúc, lập tức lại gần Lý Đông.

Lý Đông cũng gật đầu, sau đó lấy ra hai viên nội đan!

Một viên nội đan màu đỏ, một viên nội đan màu xanh lam, dưới ánh trăng chiếu rọi, ánh sáng của hai viên nội đan vậy mà lại sáng hơn một chút, trông giống như hai viên dạ minh châu, lập tức thu hút cả những người khác. "Đông ca, đây là bảo bối gì vậy?

Vậy mà có thể phát sáng vào ban đêm!

Thứ này trông có vẻ đáng giá không ít tiền đâu nhỉ?" Vương Khải Toàn, gã này cũng trợn tròn mắt, chưa từng thấy bảo bối như vậy.

Tuy cũng từng nghe nói về bảo bối như dạ minh châu, nhưng chưa từng thực sự nhìn thấy dạ minh châu thật sự.

Nhưng nghe tin Tinh Tuyệt Nữ Vương sắp rời đi, lại khó hiểu mà buồn bã.

Lý Đông lúc này ngược lại có chút kỳ lạ, bởi vì ở trong ngôi mộ, hai viên nội đan tuy cũng có chút phát sáng, nhưng chưa bao giờ sáng như bây giờ.

Nhưng sau đó nghĩ lại, anh lập tức hiểu ra nguyên nhân trong đó.

Anh thường nghe người ta nói, trong ánh trăng thực tế ẩn chứa tinh hoa của trời đất, hẳn là hai viên nội đan này, cũng vì dưới ánh

trăng mà hấp thụ năng lượng của ánh trăng. "Hai thứ này quả thực là bảo bối, có thể nói là vô giá!

Nhưng tôi không thể bán hai thứ này lấy tiền được, hai thứ này tôi có công dụng khác, các cậu đừng có ý đồ gì nhé..." Lý Đông nói cũng rất thẳng thắn.

Những người khác cũng đều gật đầu, chuyện như vậy, thực ra Lý Đông không cần nói họ cũng hiểu.

Tuy đều là anh em sinh tử, nhưng những thứ thu được, lại không có đạo lý chia đều.

Dù sao, rất nhiều lúc, đều là Lý Đông một mình đối mặt với những thứ nguy hiểm đó, nếu không có Lý Đông, có thể họ đã chết sớm rồi. "Không vấn đề gì, Đông ca, những thứ chúng ta lấy được ở dưới đó đã đủ nhiều rồi!

Hai món bảo bối này là chiến lợi phẩm của anh, chúng tôi sẽ không có ý đồ gì đâu!" Mấy người khác cũng lập tức bày tỏ thái độ.

Nhưng đúng lúc này, họ đột nhiên cảm giác mặt đất lại có một trận rung động nhẹ. "Mẹ nó lại có chuyện gì vậy?

Rốt cuộc có xong chưa?

Chẳng lẽ lại động đất sao!" Bây giờ thần kinh của mấy người rất nhạy cảm, một khi cảm giác mặt đất có dấu hiệu rung lắc, ý nghĩ duy nhất là đã xảy ra động đất.

Mấy trận động đất trước đó, đã gây ra cho họ một bóng ma tâm lý khá sâu sắc.

Nhưng cảm nhận một chút, họ phát hiện rung động của mặt đất không hề dữ dội, loại rung động nhẹ đó không giống động đất, ngược lại trông giống như có sinh vật khổng lồ đang đi về phía họ.

Không sai, một số động vật mạnh mẽ khi đi lại, cũng có thể gây ra rung động nhẹ trên mặt đất. "Đông ca, nhìn kia kìa?" Tuy bây giờ đèn pin lại không thể phát sáng, nhưng hôm nay thời tiết rất tốt, đêm trăng tròn, tuy nơi này không sáng như ban ngày, nhưng cũng gần như có thể nhìn rõ mọi thứ xung quanh!

Hiện tại họ đã nhìn rõ, trong khe đá nứt ra đó, vậy mà lại bò ra một con mãng xà.

Con mãng xà đó còn to hơn cả cột điện cao thế, lớp vảy trên người dưới ánh trăng tỏa ra ánh sáng quỷ dị, không biết dài bao nhiêu!

Gã này lè lưỡi, trong mắt tỏa ra ánh sáng kỳ lạ.

Loài rắn cũng thuộc loài động vật ngày ngủ đêm ra ngoài, bây giờ hẳn là ra ngoài tìm mồi, hiện tại Lý Đông và những người khác dường như đã bị con mãng xà này coi là thức ăn.

Nhưng Lý Đông đâu phải là người dễ bị bắt nạt.

Lúc trước những con quái vật mạnh mẽ như vậy cũng đã bị anh giết không biết bao nhiêu, huống chi chỉ là một con mãng xà.

Tay trái anh cất hai viên nội đan, tay phải cầm một con dao găm Nepal sáng loáng, sát khí đằng đằng đi về phía con mãng xà đó.

Chương 370

Con mãng xà đó vốn coi Lý Đông là thức ăn, nhưng bây giờ không biết tại sao, có lẽ đã cảm nhận được sát khí trên người Lý Đông, gã này vậy mà lại sợ hãi lùi lại. "Mẹ kiếp, tao còn tưởng gã này lợi hại đến mức nào, không ngờ lại bị Đông ca dọa lùi lại!

Đông ca uy vũ, Đông ca lợi hại!" Bàn Tử lập tức coi thường con mãng xà đó.

Nhưng họ phát hiện Lý Đông đi qua đó, vậy mà không quay lại, trong rừng rậm khắp nơi đều tràn ngập sự quỷ dị, những người khác cũng không dám một mình ở đó, nên cũng chạy theo. "Đông ca, anh đang nhìn gì vậy?" Hồ Bát Nhất cũng vội vàng đi tới, nhìn theo hướng mắt Lý Đông, phát hiện nơi con mãng xà lùi lại, vậy mà lại lờ mờ có ánh sáng bảy màu. "Nhìn kìa, trong cái hang mà con mãng xà đó đi vào, dường như tỏa ra một chút ánh sáng nhàn nhạt, tôi nghi ngờ trong cái hang đó có thể lại có bảo bối!" Mọi người nghe thấy bảo bối lập tức lại vui mừng.

Hôm nay, ở trong ngôi mộ trên đỉnh núi đã vật lộn lâu như vậy mà không có thu hoạch thực chất, vốn đều có chút tiếc nuối, bây giờ nghe nói lại có bảo bối, liền lập tức vui mừng trở lại. "Đông ca, tôi thấy con mãng xà đó cũng không bình thường, e rằng cũng đã thành tinh quái!

Gã này có lẽ cũng thu thập được một số thứ trong hang, tôi đi cướp ra!" Tuy ở trong cung điện dưới lòng đất đã thu hoạch không ít, nhưng ai lại chê chiến lợi phẩm của mình nhiều chứ?

Đại Kim Nha, gã này, là một trong những người rất năng nổ.

Lý Đông lắc đầu: "Chúng ta hôm nay đã vật lộn lâu như vậy, ai

nấy đều rất mệt, nếu cứ thế đi vào, hơi không chú ý có thể sẽ xảy ra tai nạn!

Hay là chúng ta nghỉ ngơi một đêm, sáng mai hãy bắt đầu!" Mấy người nghe Lý Đông nói, lập tức cảm thấy mệt mỏi vô cùng.

Quy luật tự nhiên của cơ thể con người, khi con người ở trong trạng thái căng thẳng cao độ, thực tế sẽ không cảm thấy mệt, cũng không cảm thấy đói, thậm chí cũng không cảm thấy khát, bởi vì trạng thái căng thẳng cao độ, có thể kích phát tiềm năng của con người!

Nhưng một khi con người thoát khỏi trạng thái căng thẳng cao độ, thần kinh không còn căng thẳng nữa, thì cảm giác mệt mỏi vô cùng đó, sẽ ùa đến.

Mấy người nghe Lý Đông nói như vậy, liền từng người một lấy trời làm chăn, lấy đất làm giường, cứ thế nằm ngổn ngang trên đất, bắt đầu ngáy.

Lý Đông đối với mấy người anh em này cũng có chút bất đắc dĩ, lắc đầu, liền ngồi xếp bằng trên đất.

Anh, tuy lúc trước, trong ngôi mộ đó đại chiến với con zongzi, đã tiêu hao không ít thể lực, nhưng hiện tại vẫn không có cảm giác mệt mỏi, thậm chí còn phát hiện thể lực đang nhanh chóng hồi phục.

Có lẽ là hiệu quả của viên nội đan đã ăn vào!

Lúc này, anh ngồi xếp bằng trên đất, quan sát hai viên nội đan mới có được, đang do dự có nên ăn cả hai viên hay không.

Nhưng nghĩ một lúc, cuối cùng anh đã không làm vậy.

Lúc có được viên nội đan thứ nhất, chủ yếu là vì anh bị nội thương rất nặng, bất cứ lúc nào cũng có thể chết, nên lúc đó không có nhiều kiêng kỵ.

Nhưng hai viên nội đan mới có được, lại là moi ra từ trong cơ thể con hồ ly đó, con hồ ly đó lại chui ra từ trong cơ thể con zongzi, khiến người ta cảm thấy có chút ghê tởm, nên thực sự không thể nuốt trôi được.

Ngoài ra anh cảm thấy lúc trước vừa mới nuốt một viên nội đan, bây giờ nếu lại nuốt thêm những thứ khác, liệu có gây ra phản ứng bất lợi khác không?

Vì thế, anh đặt hai viên nội đan lên một tảng đá phía trước, cẩn thận nhìn ánh sáng phát ra từ hai viên nội đan, cảm thấy rất dịu dàng, khiến anh cảm thấy rất thoải mái.

Tối hôm đó ánh trăng rất sáng, ánh trăng chiếu rọi lên hai viên châu, hai viên châu tỏa ra ánh sáng kỳ lạ, khiến người ta cảm thấy rất thoải mái.

Lý Đông phát hiện, dưới sự chiếu rọi của hai viên châu, tinh thần của anh càng ngày càng sung mãn, dường như cả người đều đã xảy ra sự lột xác.

Anh không nói ra được đạo lý trong đó, nhưng luôn cảm thấy, cách thức như vậy, có thể sẽ là một phương pháp tu luyện trong truyền thuyết.

Vì thế, cả đêm anh chìm đắm trong đó, hoàn toàn không ngủ, kết quả một đêm trôi qua, không những không cảm thấy mệt mỏi, ngược lại còn trở nên càng ngày càng tinh thần.

Mãi đến sáng hôm sau, khi bầu trời phía đông xuất hiện những đám mây hồng, anh mới cất hai viên nội đan đi.

Bàn Tử và mấy người, cũng lục tục tỉnh dậy.

Đám người này, vì hôm qua ban ngày, thực sự quá căng thẳng, khi con người ở trong trạng thái căng thẳng cao độ, tiêu hao tinh thần lực

rất lớn, nên cũng sẽ trở nên rất mệt.

Đồng thời khi con người rất mệt, ngủ sẽ ngủ rất say, chất lượng giấc ngủ cũng sẽ rất tốt.

Như vậy, đám người này ngày hôm sau tỉnh dậy rất sớm.

Mấy người tự lấy ra lương khô của mình, ăn sáng xong, chuẩn bị bắt đầu hành động.

Đối với việc đối phó với con mãng xà khổng lồ đó, thực ra có những ý kiến khác nhau.

Hồ Bát Nhất là một người có kiến thức rộng, gã này hơi trầm tư, nói với Lý Đông: "Đông ca, muốn đối phó với con mãng xà khổng lồ màu đen đó, thực ra chúng ta không cần phiền phức như vậy!

Tổ tiên truyền lại có một phương pháp, có thể ở cửa hang của con mãng xà đó, thiết lập một trận bác long, sau đó dùng khói hun gã đó ra, như vậy nó tự tìm đường chết không tốn chút sức lực nào." Phương pháp như vậy, cũng là một phương pháp khá phổ biến.

Thực tế trên con đường mà mãng xà phải đi qua, chôn một số mảnh tre sắc bén, cũng là một loại cạm bẫy.

Khi mãng xà bò ra, những mảnh tre sắc bén đó sẽ đâm vào da của nó, vì bản thân mãng xà cũng da dày thịt béo, nên lúc đầu có thể sẽ không cảm thấy đau đớn, nhưng khi mãng xà không ngừng bò về phía trước, những mảnh tre đó sẽ đâm ngày càng sâu, cuối cùng trực tiếp giết chết mãng xà.

Những người khác thực tế cũng biết phương pháp như vậy, cũng đều gật đầu, tỏ ý đó là một ý kiến hay.

Gần đó vừa hay có một khu rừng tre nhỏ, tre trong rừng tre, rất nhiều, vừa hay có thể dùng để đối phó với con mãng xà đó.

Nhưng Bàn Tử sau đó lại lắc đầu: "Tuy chúng ta dùng phương pháp này đối phó với con mãng xà đó, rất đơn giản!

Nhưng cũng phải tốn không ít công sức, như vậy cũng sẽ lãng phí không ít thời gian!

Thực tế bây giờ lương khô còn lại của chúng ta không nhiều, tôi thấy chúng ta nên sớm rời khỏi đây mới đúng!

Chương 371

Vì thế, chúng ta cần tìm một biện pháp tốc chiến tốc thắng!" "Một biện pháp tốc chiến tốc thắng?

Ngoài cách này ra còn có thể tốc chiến tốc thắng sao?

Con mãng xà đó không phải là loại thường, chúng ta nếu đấu tay đôi với con mãng xà đó, có thể sẽ bị nó nuốt chửng!" Đại Kim Nha lắc đầu, gã này cũng là một người rất lý trí, cũng biết chuyện gì đúng, chuyện gì sai, nên lập tức đưa ra một phán đoán phủ định đối với cái gọi là biện pháp tốc chiến tốc thắng của Bàn Tử. "Gã này cũng quá coi thường bản lĩnh của Đông ca tôi rồi, tuy dựa vào sức của cậu, đương nhiên không có cách nào đối đầu trực diện với con mãng xà đó!

Nhưng Đông ca thì khác, Đông ca anh minh thần võ như vậy, chỉ dựa vào sức của một mình anh ấy, giết chết con mãng xà đó không có vấn đề gì!" Bàn Tử vô cùng hưng phấn nói.

Mấy người khác nghe xong, cũng không khỏi gật đầu, lời nói như vậy dường như cũng có lý.

Thực lực của Lý Đông họ cũng đã thấy một chút, hôm qua Lý Đông trực tiếp cầm dao đi ra ngoài, kết quả con mãng xà đó trực tiếp bị dọa lùi lại, bây giờ để Lý Đông chiến đấu với con mãng xà đó, có lẽ cũng không có gì hồi hộp.

Võ lực của Lý Đông hiện tại, không phải là người bình thường có thể đoán được. "Nếu đã như vậy, tôi cũng không có ý kiến gì, thực lực của Đông ca tôi khá tin tưởng, vậy chúng ta bắt đầu đi, thực sự không thể ở đây trì hoãn quá nhiều thời gian, lương khô của chúng ta không còn nhiều nữa!" Hồ Bát Nhất cũng gật đầu.

Chuyện này, quả thực là một chuyện rất phiền phức.

Bởi vì ở nơi này không kể là nước hay thứ khác, đều có thể có vấn đề, nên bây giờ không kể là ăn thức ăn hay uống nước, toàn bộ đều phải mang theo bên mình.

Nhưng dù sao cũng chỉ là người bình thường, tuy sức lực lớn hơn người bình thường một chút, nhưng cũng không thể mang theo quá nhiều nước, qua mấy ngày tiêu hao, bây giờ các loại tài nguyên sinh hoạt mang theo trên người không đặc biệt nhiều, nên phải nhanh chóng rời khỏi đây.

Ngô Tà cười nói: "Có Đông ca ở đây, dù là đại tông tử, chẳng phải cũng một kiếm là chém bay sao." Dù sao lương khô cũng không ngon như vậy, bây giờ họ cũng là những người có tiền rồi, thích cuộc sống xa hoa trong thành phố.

Lý Đông gật đầu: "Tôi cũng thấy vậy, trực tiếp giết chết con mãng xà đó là được rồi, không cần thiết phải làm những cạm bẫy đó, những cạm bẫy đó thực sự quá lãng phí thời gian..." Vì thế mấy người đã đến nơi hang của con mãng xà.

Ở cửa hang tỏa ra một mùi rất khó ngửi, đương nhiên cũng là chuyện bình thường.

Vì thế mấy người đeo mặt nạ phòng độc, cũng cách ly được mùi khó ngửi đó.

Đeo loại mặt nạ phòng độc phiên bản nâng cấp này, có thiết bị cung cấp oxy, có thể đảm bảo hô hấp, tuy có chút không quen, nhưng cũng tốt hơn nhiều so với việc ngửi mùi hôi thối đó.

Mãng xà cũng thuộc loại động vật ngày ngủ đêm ra ngoài, về cơ bản ban ngày chúng đều ở trong hang không ra, trừ phi có tình huống đặc biệt.

Gần nơi họ ở ngược lại có một số loại thực vật rất thích hợp, có

thể dùng để hun mãng xà.

Đó là một loại cây thân thảo, lá có vị rất đắng, cũng là một loại dược liệu, ở một số nơi phía nam được gọi là khổ hao, có tác dụng thanh nhiệt giải độc.

Đương nhiên, một số người ở nông thôn, còn phơi khô thứ này, sau đó đốt lửa để hun muỗi, hiệu quả rất tốt.

Lúc này họ đã nhổ không ít loại thực vật này, sau đó lại tìm một ít cỏ tranh khô, không bao lâu sau đã bốc lên khói đặc, khói đặc cuồn cuộn tràn vào trong hang rắn.

Không bao lâu sau trong hang truyền ra một trận động tĩnh, hẳn là con mãng xà không chịu nổi khói hun, nên đã chạy ra.

Nói đến cương thi, lịch sử của nó rất dài, trong giới trộm mộ chúng ta gọi cương thi là đại tông tử, cũng không phải tùy tiện đặt tên.

Đó là con mãng xà khổng lồ màu đen.

Gã này hôm qua ra ngoài vốn định coi Lý Đông là bữa tối, nhưng vì sợ hãi khí thế mạnh mẽ của Lý Đông, nên lại lùi lại.

Nhưng hôm nay gã này bị người ta dùng khói hun ra, dường như lập tức mất đi lý trí, há cái miệng to như chậu máu, cắn về phía Lý Đông.

Cái miệng đó của gã, ngay cả một con trâu nước cũng có thể nuốt chửng, huống chi là một con người.

Lúc này vì những người khác đều đã lùi lại, chỉ có Lý Đông ở gần đó, nên Lý Đông trở thành đối tượng tấn công của gã này.

Lý Đông lại không hề do dự, một cái lách mình, né được miệng con mãng xà khổng lồ, cùng lúc đó, con dao trong tay đâm về phía con mãng xà khổng lồ.

Con mãng xà khổng lồ này dường như cũng đã thành tinh, tốc độ phản ứng rất nhanh, không bao lâu sau đã có hơn nửa thân mình chạy ra, cùng lúc đó đầu nhanh chóng quấn về phía Lý Đông.

Không sai, đây cũng là một phương pháp tấn công rất phổ biến của loài rắn, đó là dùng thân mình quấn chặt.

Đối với loài rắn, nếu gặp con mồi có thể nuốt chửng trực tiếp, chúng sẽ cố gắng nuốt chửng một miếng.

Nếu không phải là loại mục tiêu có thể nuốt chửng một miếng, hoặc nuốt chửng một miếng có chút khó khăn, mãng xà sẽ tìm cách quấn chết mục tiêu, sau đó mới nuốt chửng, từ từ tiêu hóa.

Vốn dĩ chỉ bằng thân hình của Lý Đông, hẳn là có thể nuốt chửng một miếng, nhưng Lý Đông thực sự quá linh hoạt, con mãng xà màu đen một miếng không cắn được, nên mới chọn một biện pháp khá đặc biệt.

Lý Đông lại không quan tâm nhiều như vậy, tuy lần đầu tiên chiến đấu với mãng xà như vậy, thực ra không kể là rắn gì, đều giống nhau, chỗ chí mạng là ở bảy tấc, bởi vì nơi bảy tấc là tim của loài rắn, chỉ cần làm tổn thương tim, gã này chắc chắn sẽ chết.

Nhưng, khi Lý Đông lách mình lần nữa, con mãng xà lại cắn lần nữa.

Lý Đông lúc này mới phát hiện con mãng xà này không phải là mãng xà bình thường.

Theo lẽ thường, đại đa số mãng xà hoàn toàn không có độc, giết chết mục tiêu, tuyệt đối chỉ dựa vào sức mạnh của mình để giết, cũng chỉ có loài rắn đáng sợ như rắn hổ mang chúa, mới vừa có thân hình to lớn lại vừa có độc.

Nhưng, Lý Đông phát hiện con mãng xà này lại khác, đầu con

mãng xà này hình tam giác, vừa nhìn đã biết là loại rắn có độc, nhưng tuyệt đối không phải rắn hổ mang, nhưng thân hình của gã này, lại không phải là thân hình của rắn độc bình thường. "Một gã đã thành tinh, muốn giết chết gã này, tuyệt đối không dễ dàng như vậy!" Lý Đông nghĩ như vậy, nhưng vì vừa mới nảy ra một ý nghĩ như vậy, nên động tác trên tay vậy mà lại chậm đi vài phần, chỉ thấy mãng xà há miệng, cắn anh vào miệng.

May mà, trang bị trên người anh có lực phòng ngự rất cao, mãng xà tuy cắn trúng, nhưng không gây ra nhiều tổn thương cho anh.

Cùng lúc đó, túi độc của con mãng xà vậy mà lại bắt đầu tiêm nọc độc, đây là cách tấn công của rắn độc thông thường.

Nhưng, những nọc độc đó dính trên quần áo của Lý Đông, không thực sự làm hại anh.

Chương 372

Nhưng hiện tại có một vấn đề rất nghiêm trọng, đó là Lý Đông dường như thực sự sắp bị nuốt chửng.

Thân hình của con mãng xà này thực sự quá lớn, một miếng nuốt chửng như vậy, hoàn toàn không có gì hồi hộp.

Trong bụng của gã này, dường như có một lực hút mạnh mẽ, cơ bắp trên miệng, cũng không ngừng hoạt động, muốn nuốt Lý Đông vào.

Lý Đông trong lúc cấp bách, trực tiếp một dao đâm vào hàm dưới của con mãng xà, đây là một loại phản kích, đồng thời cũng là tìm một điểm tựa, để không bị nuốt vào.

Mãng xà bị tấn công mạnh như vậy, lập tức đau đớn lăn lộn, cùng lúc đó, vẫn đang liều mạng muốn nuốt anh vào.

Con dao trong tay Lý Đông vậy mà đã cứng rắn để lại một vết dao sâu trên hàm dưới của mãng xà.

Mãng xà lại lần nữa lăn một vòng trên mặt đất, Lý Đông lập tức có cảm giác trời đất quay cuồng!

Anh nghiến răng, cưỡng ép rút con dao găm Nepal trong tay ra, sau đó nhắm vào miệng mãng xà, trực tiếp cắt đi.

Trong khoảnh khắc đó một bên miệng của mãng xà bị mổ ra, Lý Đông cưỡng ép trèo ra khỏi miệng mãng xà.

Con mãng xà tuy bị thương, nhưng không bị thương chí mạng, cùng lúc đó đuôi của nó trực tiếp quấn quanh Lý Đông, và không ngừng siết chặt.

Trang bị trên người Lý Đông đối với các loại vũ khí sắc bén đều

có tác dụng phòng ngự rất mạnh mẽ, nhưng đối với loại tấn công mềm như vậy, tác dụng của trang bị trên người không đặc biệt lớn.

Trong một lúc, Lý Đông có cảm giác không thở được.

Nhưng, anh không phải là người ngồi chờ chết, con dao trong tay trực tiếp vung đi, lưỡi dao sắc bén, vậy mà đã trực tiếp cắt đứt một phần đuôi của mãng xà.

Nhưng, xét theo hình thức đại thể, nước Đông Hạ luôn co cụm ở nơi rừng sâu núi thẳm của núi Trường Bạch, cũng không biết trạng thái sinh hoạt của họ như thế nào.

Bàn Tử ở xa xa nhìn trận chiến như vậy, không khỏi sững sờ, một trận chiến thực sự quá khủng khiếp, quá kinh người.

Một người và một con mãng xà đã thành yêu tinh chiến đấu, trận chiến như vậy, không một ai có thể giúp được. "Trời ơi, Đông ca sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Con mãng xà đó trông có vẻ không đánh lại Đông ca, nhưng hiện tại nó và Đông ca đang quấn lấy nhau, ở phía không xa đó có một khe nứt, khe nứt đó không biết sâu bao nhiêu, nếu rơi xuống đó, thì thảm rồi!" Bàn Tử hiện tại thấy Lý Đông lâm vào nguy hiểm, lập tức rất lo lắng.

Lý Đông là tín ngưỡng của cậu ta, nếu Lý Đông xảy ra chuyện, cậu ta thực sự không biết phải làm sao.

Nhưng lại không có cách nào, bởi vì gần như có thể tin rằng, nếu mấy người họ đi qua, không chừng sẽ lập tức bị con mãng xà đó nuốt chửng.

Vì thế, mấy người chỉ có thể ở xa trơ mắt nhìn.

Cuối cùng, trận chiến như vậy kéo dài nửa giờ, con mãng xà khổng lồ đã thành tinh, cuối cùng hoàn toàn mất đi sức lực, ngã xuống

đất.

Lý Đông sau khi giết chết gã này, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, đáng tiếc tìm cả nửa ngày, cũng không tìm thấy nội đan trên người gã này!

Lúc đầu anh tưởng mình chưa tìm thấy, kết quả sau khi bật đèn pin có ánh sáng đặc biệt lên, cũng không chiếu ra, đành phải bỏ cuộc!

Xem ra không phải mỗi con động vật thành tinh đều có nội đan, loại động vật tu luyện ra nội đan, về cơ bản đã khá mạnh mẽ rồi, đại đa số căn bản không tu luyện ra được nội đan!

Nhưng, mấy chiếc răng nanh của gã này, lại là bảo bối tốt.

Bởi vì, rắn độc thông thường căn bản không thể mọc ra răng nanh lớn như vậy, cũng chỉ có gã này thành tinh, mới có thể mọc lớn như vậy.

Bàn Tử và mấy người cũng biết giá trị của mấy chiếc răng rắn lớn, liền cứng rắn bẻ hết mấy chiếc răng rắn lớn ra khỏi miệng con mãng xà.

Đương nhiên ngoài ra, còn có mật rắn độc, cũng có tác dụng nhất định.

Đương nhiên, những thứ này, thực ra không phải là bảo bối quý giá gì, cũng chỉ đáng giá một chút tiền thôi.

Hiện tại mục tiêu chính, là bên trong hang mãng xà đó.

Cái hang mãng xà đó rất lớn, hoàn toàn có thể đi vào được.

Họ vẫn đeo mặt nạ phòng độc, bởi vì mùi bên trong hang mãng xà này, tuyệt đối không dễ ngửi.

Cẩn thận quan sát môi trường bên trong, họ cũng âm thầm kinh ngạc. "Đông ca, lỗ to rồi, bên trong dường như không có bảo bối!

Khắp nơi đều là sách cổ, nơi này không lẽ là một tàng thư các thời cổ đại sao?

Thật là, chúng ta cần những cuốn sách này làm gì!" Bàn Tử sau khi cẩn thận kiểm tra mọi thứ bên trong, có chút thất vọng nói. "Tàng thư các?

Ngược lại là đồ tốt!" Lý Đông lại cười. "Sao có thể là đồ tốt?

Không phải chỉ là một ít sách thôi sao, có tác dụng gì?

Một ít sách cổ đại!" Bàn Tử không thể hiểu được. "Cậu nói gì vậy?

Chẳng lẽ cậu chưa nghe nói trong sách có nhà vàng sao?" Lý Đông rất kỳ lạ hỏi.

Chương 373

"Trong sách có nhà vàng?

Được rồi, Đông ca, anh nói rất đúng, nhưng có liên quan gì đến những cuốn sách này bây giờ?

Chúng ta cần những thứ đáng tiền!" Bàn Tử, gã này đối với tiền tài cũng có một sự yêu thích rất lớn, đương nhiên tiền quả thực là một thứ tốt, ít nhất đối với con người, đó đều là thứ theo đuổi cả đời.

Đại Kim Nha lại vỗ vỗ vai Bàn Tử: "Bàn Tử, cậu không biết rồi!

Đông ca nói những cuốn sách này có giá trị, là vì những cuốn sách này có thể là cổ tịch!

Cậu biết cổ tịch không?

Những cổ tịch này, không chừng có những thứ trên đời này căn bản không có, những thứ này có thể giá trị không nhỏ!" "Được rồi, chỉ cần đáng tiền là được, Bàn gia tôi cũng không có yêu cầu gì khác!" Bàn Tử nói đơn giản thô bạo, rất thẳng thắn, cũng là một người chân thật. "Nhìn này?

Những thứ bên trong này, hẳn cũng là bảo bối nhỉ?" Ngô Tà đột nhiên tìm thấy một cái hòm, mở hòm ra, lại phát hiện bên trong hòm là một ít đồ đồng.

Đồ đồng cũng là một ít đồ cổ, đương nhiên cũng là đồ đáng tiền, nên cũng bị thu lại.

Trong những đồ đồng đó, có một người nhỏ làm bằng đồng, trông rất kỳ lạ, thu hút sự chú ý của Lý Đông. "Thứ gì đây?

Sao tôi thấy nó kỳ lạ vậy?

Hai mắt của thứ này không thấy đâu?" Lý Đông nhẹ nhàng vuốt ve người nhỏ bằng đồng đó, rất kỳ lạ hỏi.

Hồ Bát Nhất cũng cẩn thận nhìn, nhưng ngay cả Hồ Bát Nhất kiến thức rộng, đối với chuyện như vậy cũng bất lực, căn bản không biết những thứ này. "Thôi, tuy so với kỳ vọng của chúng ta có chênh lệch một chút, nhưng không sao, cũng có thu hoạch!" Lý Đông lắc đầu, trận chiến vừa rồi, đối với anh, cũng kinh hiểm vô cùng, nếu hoàn toàn không có thu hoạch gì, vậy thì lỗ to rồi.

Bây giờ nếu đã có thu hoạch, vậy thì nhiều nhất là kiếm được ít hơn một chút, cũng không có vấn đề gì.

Mang theo chiến lợi phẩm lần này, họ liền men theo đường cũ trở về, đến chân núi, cũng là nơi lúc trước, nơi lối vào cung điện dưới lòng đất bị máy xúc đào ra một lỗ hổng.

Bởi vì lúc trước, những bảo bối tìm được trong cung điện dưới lòng đất cũng đều tạm thời đặt ở đây.

Hiện tại sau khi dọn dẹp chiến lợi phẩm, không ngờ lại có mấy bao lớn nhỏ!

Bởi vì xung quanh đây căn bản không có đường cái, nên xe của họ đậu ở nơi xa phía trước, mấy chục dặm đường núi, đều cần mang những thứ này đi bằng hai chân.

May mà hiện tại trong phạm vi mấy chục dặm, về cơ bản đều không có người, nếu không bị người ta nhìn thấy, bộ dạng của họ bây giờ, nhất định sẽ nghi ngờ.

Lý Đông dẫn mọi người men theo đường cũ trở về, không bao lâu sau, lại quay lại nơi lúc đầu gặp con mèo đá chân.

Không sai, là nghĩa trang tạm thời đặt thi thể, điều khiến họ kinh ngạc là, sau khi đi đến đây, trời vậy mà lại tối rồi. "Đông ca, không

ngờ chúng ta lại có duyên với nơi này, xem ra chúng ta lại phải nghỉ ngơi ở đây một đêm rồi!

Làm sao đây, chúng ta nghỉ ngơi ở nơi khác hay ở đây?" Mấy người đều tập trung ánh mắt vào Lý Đông, hy vọng Lý Đông đưa ra một quyết định.

Không kể là nghỉ ngơi ở ngoài trời hay ở đây, đều có chỗ tốt, cũng có chỗ xấu.

Ở ngoài trời, chủ yếu là vì địa thế ở đây khá ẩm ướt, nếu nằm trên đất ngủ, dễ bị cảm lạnh, quan trọng nhất là, thời gian dài đối với cơ thể con người cũng rất không tốt, ví dụ như bệnh phong thấp, sẽ vì ngủ ngoài trời lâu ngày mà mắc phải.

Nhưng nếu ngủ ở nghĩa trang này, vậy thì phải tiếp xúc với thi thể. "Thôi, tôi thấy chúng ta không nên đi làm phiền nữa!

Tuy linh hồn ma quỷ hiện tại không biết là thật hay giả, nhưng chúng ta đi tranh chỗ ngủ với thi thể, đó cũng là không tôn trọng người chết!

Chúng ta ở ngoài trời tạm một đêm đi!" Lý Đông đã quyết định, vì thế mọi người cũng không vào căn nhà đó, trực tiếp ở ngoài trời tìm một nơi khá sạch sẽ, thuận tiện.

Cái gọi là nơi thuận tiện, đó là một mặt, dễ thủ khó công.

Cũng như nếu xảy ra tai nạn, tiện cho việc phòng thủ.

Ngoài ra, nếu gặp nguy hiểm, phải thuận tiện cho việc rút lui.

Lý Đông chợt bừng tỉnh, người đàn ông trong quan tài vàng mà họ từng gặp, hồn phách của hắn chính là bị âm hồn của những nô lệ tạo phản thiêu chết.

Bởi vì hiện tại họ đang ở trong một khu núi, xung quanh khắp nơi

đều có thể có nguy hiểm.

Chưa nói đến những thứ khác, lúc trước ở gần đây đã gặp bà lão trắng, mức độ nguy hiểm của bà lão trắng, tuyệt đối không cần phải nói.

Ngoài bà lão trắng ra, ở nơi này cũng có zongzi các loại, đối với họ cũng có uy hiếp.

Thậm chí, không cần nói đến những thứ đó, những động vật tự nhiên trên núi, lợn rừng sói hoang, đó cũng là chuyện rất phiền phức, có rắn độc các loại, trong tình huống thích hợp, cũng có thể lấy mạng người.

Để sinh tồn ở một nơi yếu ớt như thế này, con người phải trải qua quá nhiều thử thách.

Cũng chính vì những lý do đó mà đôi khi, người ta thà đối mặt với những xác chết còn hơn là ngủ ngoài trời.

May mắn thay, nhóm người này ai cũng là bậc thầy dày dạn kinh nghiệm, khả năng sinh tồn nơi hoang dã cũng cực kỳ mạnh mẽ.

Vì vậy, họ nhanh chóng tìm được một nơi rất thuận tiện!

Chương 374

Nơi đó là một phiến đá lớn nguyên khối, do bị nước mưa xói mòn nên rất sạch sẽ, trên bề mặt dường như không có bất kỳ bùn đất hay cỏ dại nào.

Do đó, những thứ như rắn độc cũng khó mà ẩn mình được.

Trước khi đi ngủ, cả nhóm còn bố trí một vài thứ nho nhỏ trong bụi cỏ hai bên, treo lên đó mấy chiếc chuông nhỏ.

Đừng coi thường những chiếc chuông nhỏ này, thực tế chúng có tác dụng rất lớn.

Nếu có dã thú hay cương thi gì đó đến gần, chúng sẽ va vào khu vực lân cận, chuông sẽ reo lên, nhờ vậy có thể đánh thức mọi người.

Đây đều là kinh nghiệm của Hồ Bát Nhất.

Mặc dù Lý Đông cảm thấy những việc làm này của gã đều là vô ích, nhưng anh cũng không ngăn cản.

Sau đó, mấy người ăn chút gì đó rồi ai nấy đều đi ngủ.

Mấy gã này cũng thuộc dạng vô tâm vô phế, chỉ cần nằm xuống là có thể ngáy ngay lập tức.

Lý Đông vẫn chưa ngủ, anh lấy ra hai viên châu, dưới ánh trăng cẩn thận hấp thụ ánh sáng phản chiếu từ chúng.

Bởi vì cảm giác đó khiến anh vô cùng thoải mái, anh phát hiện cơ thể mình dưới sự chiếu rọi của ánh sáng cũng đang không ngừng được cải thiện.

Quan trọng nhất là sự mệt mỏi của cả ngày dài có thể bị quét sạch chỉ trong vài phút, sau đó trở nên tràn đầy năng lượng.

Thực tế đây cũng là một trạng thái tu luyện, Lý Đông nhanh chóng tiến vào trạng thái này, mọi thứ xung quanh dường như không còn liên quan đến anh nữa.

Nhưng không biết qua bao lâu, xung quanh đột nhiên vang lên một tràng chuông reo.

Tiếng chuông này chính là do những chiếc chuông mà Hồ Bát Nhất treo lên phát ra.

"Chẳng lẽ thật sự có thứ gì đó đến gần sao?

Xem ra thứ này cũng có chút tác dụng!" Lý Đông hơi nhíu mày, sau đó cất hai viên châu đi, nhìn về phía phát ra âm thanh.

Mặc dù trăng hôm nay không tròn lắm nhưng vẫn rất sáng, môi trường xung quanh có độ sáng tương đương với một vài ngày nhiều mây.

Lý Đông nhìn thấy rõ ràng, người đang đi tới là một phụ nữ.

"Tống tử à?

Hay thứ gì khác?" Thấy có người đến gần, Lý Đông theo phản xạ sờ vào con dao của mình.

Bởi vì nơi họ đang ở về cơ bản là hoang giao dã ngoại, trong phạm vi mấy chục dặm xung quanh chưa chắc đã có một thôn làng nào có người ở.

Vào lúc đêm hôm khuya khoắt thế này, ở một nơi như vậy đột nhiên xuất hiện một người, lại còn là một người phụ nữ đơn độc, nên khiến anh cảm thấy rất đáng ngờ.

Nhưng sau khi người đó đến gần hơn một chút, anh lại hơi sững sờ, không còn ý định ra tay ngay lập tức.

Đó là một người phụ nữ nhỏ nhắn và xinh đẹp, dù dưới ánh trăng,

đôi mắt ấy vẫn vô cùng sáng ngời.

Đó tuyệt đối là đôi mắt của người sống, không phải loại mắt của tống tử, đồng thời cũng không giống yêu quái.

Chỉ là, trạng thái của người phụ nữ này có vẻ hơi không ổn, dường như không nhìn thấy gì phía trước, chỉ bước đi từng bước về phía trước bằng bản năng.

"Người phụ nữ này, sao trông quen thế nhỉ?" Lý Đông hơi nhíu mày.

Anh chắc chắn rằng trong ấn tượng của mình quả thực có một người phụ nữ như vậy, vì anh luôn có ký ức rất sâu sắc về những người phụ nữ xinh đẹp.

Chỉ là, anh có thể khẳng định rằng gần đây chắc chắn không gặp người phụ nữ này, ấn tượng trong đầu anh đã từ rất lâu rồi.

"Không lẽ là người mình gặp trước khi xuyên không sao?

Hình như là trên mạng?

Đúng rồi, Trần Văn Cẩm!" Lý Đông không nhịn được mà thốt ra một cái tên, không sai, người phụ nữ này nhất định là Trần Văn Cẩm.

Nhưng trạng thái của Trần Văn Cẩm hiện tại vô cùng kỳ lạ, cứ bước từng bước về phía anh, giống như một cương thi.

"Trần Văn Cẩm, người đẹp, tình hình của cô bây giờ là sao?

Sao cô lại ở đây?" Lý Đông định đưa tay ra đỡ Trần Văn Cẩm, nhưng cô không hề có phản ứng, chỉ đi vòng quanh anh!

Lý Đông kinh ngạc quan sát một lúc mới phát hiện, Trần Văn Cẩm dường như có hứng thú với hai viên nội đan trên người anh.

Nhưng, Trần Văn Cẩm dường như không muốn cướp đi hai viên nội đan, có vẻ cô chỉ muốn cảm nhận ánh sáng của chúng!

Lý Đông bèn lấy hai viên nội đan ra, sau đó tìm một chỗ tương đối sạch sẽ ngồi xuống, hai viên nội đan lơ lửng trước mặt anh, cao hơn đầu gối một chút.

Trần Văn Cẩm vậy mà cũng ngồi xuống trước mặt anh, dường như rất thích thứ ánh sáng này.

Khoảng hơn hai tiếng sau, Trần Văn Cẩm đột nhiên lên tiếng: "Cảm ơn anh!" Lúc này Lý Đông mới nhìn rõ trạng thái của Trần Văn Cẩm, tuy cô rất xinh đẹp, nhưng trên mặt và trên tóc lại dính đầy bùn đất.

Đây là một chuyện không thể tưởng tượng nổi, bởi vì mỹ nữ dù thế nào cũng yêu cái đẹp, nếu trên mặt có bùn đất, dù thế nào cũng sẽ lau sạch đi, trừ khi bản thân người đó không bình thường.

Bây giờ Trần Văn Cẩm lại có thể nói lời cảm ơn với anh, điều đó cho thấy cô ấy bây giờ hẳn đã hồi phục bình thường.

Thế là, Lý Đông không nhịn được hỏi: "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Chương 375

Sao cô lại ra nông nỗi này?" Trần Văn Cẩm lại lắc đầu: "Đây không phải là chuyện anh nên biết bây giờ!

Nếu anh biết, e rằng cũng không có lợi gì cho anh!

Nhưng vẫn cảm ơn anh đã chia sẻ ánh sáng của hai viên châu này với tôi!" Lý Đông khẽ cười: "Người đẹp, tôi thấy cô ở ngoài trời hoang thế này cũng không phải là cách.

Nhìn bộ dạng lúc nãy của cô, tôi sợ hết hồn, còn tưởng là tống tử đấy chứ?

Hay là thế này đi, cô theo tôi về nhé!

Như vậy tôi cũng tiện chăm sóc cô!" Nhưng Trần Văn Cẩm lắc đầu: "Bộ dạng hiện tại của tôi không thể trở về thành phố nơi con người sinh sống được!

Bởi vì, tôi có thể biến thành quái vật, biến thành cấm bà bất cứ lúc nào, nếu tôi vào thành phố, sẽ hại người!

Huống hồ bây giờ, tôi còn có việc khác!

Vừa rồi, tôi đang ở trong trạng thái sắp biến thành quái vật, chỉ bị ánh sáng của hai viên châu đó thu hút mà thôi!

Nhưng ánh sáng của chúng chỉ có thể giúp tôi nhất thời, ngày mai hoặc ngày kia, tôi sẽ lại biến thành quái vật!

Bây giờ nơi tôi nên ở là ngoài hoang dã, trong núi." Lý Đông nghe xong lời này thì có chút không nhịn được nữa.

Theo lời của Trần Văn Cẩm, vì cô không phải lúc nào cũng bình thường, có lúc sẽ biến thành quái vật, nên không dám trở về thành

phố!

Nhưng ngụ ý là, có lúc cô cũng sẽ trở thành người bình thường, kết quả là một người bình thường, một cô gái xinh đẹp, phải sống sót một mình ở nơi hoang vu không người thế này, đó quả là một chuyện đáng sợ.

Lý Đông nghiến răng, nói: "Dù thế nào đi nữa, chúng ta cũng không thể tiếp tục ở ngoài trời hoang thế này được, cô theo tôi về đi!

Hai viên châu trong tay tôi có thể có tác dụng với cô, biết đâu có thể khiến cô không biến thành quái vật nữa thì sao?" Trần Văn Cẩm nghe vậy, cắn cắn môi, trông có vẻ đang do dự.

"Thật sự có thể sao?

Nếu tôi theo anh về, hai viên châu của anh, thật sự có thể cho tôi mượn dùng mãi sao?" Trần Văn Cẩm cuối cùng rụt rè hỏi.

"Đương nhiên rồi, cho mượn dùng thôi mà, có mất miếng nào đâu!" Lý Đông cười cười, trong lòng nghĩ, bây giờ anh cũng không cần ngủ, chắc Trần Văn Cẩm trong trạng thái này cũng không cần ngủ, hai người buổi tối cùng nhau tâm sự chuyện đời, đó cũng là một chuyện vui mà.

Lý Đông không phải người tầm thường, nói chung, bây giờ anh cũng là một lão tài xế đã trải qua vô số chuyện, đi nam về bắc, gặp biết bao nhiêu chuyện, về phương diện chém gió lừa gạt, cũng vô cùng mạnh mẽ.

Sau một hồi lừa gạt, cuối cùng Trần Văn Cẩm đã bị hạ gục thành công, đồng ý theo anh về.

Sáng sớm hôm sau, Bàn Tử tỉnh dậy, kết quả phát hiện bên cạnh mình vậy mà lại có thêm một mỹ nữ.

Mấy người bọn họ mấy ngày nay trên núi suốt ngày chui vào hầm

mộ, căn bản không nhìn thấy phụ nữ, bây giờ đột nhiên nhìn thấy Trần Văn Cẩm, ai nấy đều vô cùng vui mừng.

Không nói gì khác, trên đường có một cô gái nói chuyện cùng, tinh thần cũng sẽ tốt hơn không ít.

Chỉ có Ngô Tà sau khi nhìn thấy Trần Văn Cẩm thì cảm thấy có chút kỳ lạ, xoa xoa đầu: "Tôi có cảm giác, hình như hồi nhỏ tôi đã gặp cô ấy!" Cậu nhóc này thường xuyên mất trí nhớ, chuyện như vậy, đôi khi nhớ ra, đôi khi lại không, là chuyện hết sức bình thường.

Mấy người còn lại cũng không để tâm.

Lý Đông dẫn mấy người quay lại nơi giấu xe.

Nơi giấu xe rất khéo léo, cộng thêm trên con đường này xe cộ qua lại ít, nên chiếc xe cũng không có vấn đề gì.

Sau khi bỏ hết những thứ thu hoạch được lần này vào cốp xe, anh nhấn ga, khởi động xe.

Lại mất một ngày một đêm, họ mới về đến nhà.

Phan Tử làm việc quả nhiên rất đáng tin cậy, ở cửa hàng của Lý Đông, gã mở một cửa hàng bồi tranh, nhưng kỹ thuật bồi tranh của gã lại rất tệ, trong tiệm một chút buôn bán cũng không có, gã cả ngày ngồi ở vị trí của mình, cầm một chiếc điện thoại vô cùng nhàn nhã.

Chỉ là, gã thấy Lý Đông trở về thì lại mừng rỡ khôn xiết.

"Đông ca, mấy người cuối cùng cũng về rồi, nếu không một mình tôi ở đây, thật sự nhàn đến không biết làm gì!" Bàn Tử lại vỗ vỗ vai gã nói: "Cậu nhóc này nhàn nhã thật đấy, cả ngày ngồi ở nhà đọc tiểu thuyết, ngày qua ngày cứ thế trôi đi!

Không biết mấy người bọn tôi, mấy ngày nay đều sống trên lằn ranh sinh tử đấy!

Bây giờ lại còn kêu không có việc gì làm?" Nhưng Phan Tử cũng rất thông minh, tròng mắt đảo một vòng, lập tức nói: "Bàn Tử, xem ra cậu rất có ý kiến với tôi nhỉ?

Nếu đã như vậy, vậy lần sau ra ngoài, tôi theo Đông ca ra ngoài, cậu ở nhà trông nhà nhé?" Bàn Tử nghe vậy, lập tức im bặt.

Bởi vì, gã thực tế cũng có một tinh thần mạo hiểm, không thích cuộc sống ru rú trong nhà không làm gì cả, gã cảm thấy mạo hiểm thú vị hơn.

Lý Đông cười cười: "Chúng ta trước tiên chuyển đồ trong xe vào hầm đi, sau đó mọi người tự về nhà tắm rửa, rồi cùng ra ngoài ăn cơm, thư giãn một chút!" Mấy ngày nay đối với họ quả thực là một hành trình vô cùng gian nan.

Trở về thành phố phồn hoa, việc đầu tiên cần làm, tự nhiên là phải thư giãn trước, sau đó mới nói chuyện khác.

Mấy người nhận được lệnh này, lập tức bắt đầu hành động, đợi sau khi chuyển đồ trong xe vào hầm xong, ai nấy đều giải tán, đã lâu không được tắm rửa, nên ai nấy đều về nhà chuẩn bị dọn dẹp một phen!

Trần Văn Cẩm bây giờ hẳn là không có nhà, Lý Đông không còn cách nào khác, đành tạm thời đưa cô về nhà mình.

Nơi Lý Đông ở xung quanh rất tiện lợi, gần đó có một siêu thị, trong siêu thị không chỉ có các loại vật dụng sinh hoạt, mà còn có cả quần áo.

Mặc dù quần áo ở đây không phải hàng hiệu, nhưng cũng rẻ và thiết thực, chất lượng quần áo cũng rất tốt.

Khoảng nửa tiếng sau, anh mới xách túi lớn túi nhỏ đồ đạc trở về nhà.

Nhưng về đến nhà, lại phát hiện Trần Văn Cẩm chỉ dùng một bộ quần áo che thân, rồi đứng ở cửa phòng vệ sinh: "Lý Đông, mấy thứ này trong này, rốt cuộc dùng thế nào?" Lý Đông hơi nhíu mày, trong lòng nghĩ, chẳng lẽ ngay cả phòng vệ sinh cũng không biết dùng?

Chương 376

Nhưng sau đó nghĩ lại, anh cũng hiểu ra.

Trần Văn Cẩm chắc chắn đã rời xa thế giới hiện tại quá lâu rồi, nên đã quên mất những thứ này.

Lý Đông đành phải đích thân vào phòng vệ sinh, trình diễn cách mở vòi nước, cách sử dụng sữa tắm các loại.

Cả quá trình trở nên vô cùng quyến rũ!

Cuối cùng, một tiếng sau, Trần Văn Cẩm cuối cùng cũng thay đổi một bộ dạng khác!

Bây giờ, cô xõa tóc, thân trên mặc một chiếc áo phông trắng, thân dưới là một chiếc quần jean, chân đi một đôi dép lê hình thỏ trắng, trông khá giống một thiếu nữ đáng yêu.

"Xin lỗi, tôi không biết tại sao, rất nhiều thứ tôi đều không biết dùng!

Tôi nhớ lần trước khi tôi rời đi, ở đây không có những thứ này!" Trần Văn Cẩm vô cùng áy náy nói.

Sau đó, cô thấy anh bật TV, lại giật mình một cái!

"Chuyện gì vậy?

Ở nhà cũng có thể xem được phim sao?

Tại sao lại rõ nét như vậy?

Cứ như người thật vậy?" Trần Văn Cẩm giống như một đứa trẻ tò mò, không ngừng đặt câu hỏi.

Lý Đông lại rất kiên nhẫn, giải thích từng thứ một.

Lại không biết qua bao lâu, Trần Văn Cẩm mới gật gật đầu: "Quả nhiên, thế giới này đã xảy ra những thay đổi khó có thể tưởng tượng!" "..." Lý Đông cảm thấy có chút kỳ lạ, Trần Văn Cẩm dường như luôn thích nói những lời khó hiểu.

Nhưng Trần Văn Cẩm nghe câu hỏi của Lý Đông xong, lập tức lắc đầu: "Không có gì, tôi chỉ nói, không ngờ thế giới lại thay đổi lớn như vậy!

Tôi nhớ lần đầu tiên tôi rời khỏi đây, không có nhiều thứ cao cấp như vậy đâu!

Không ngờ tôi vừa trở về, lại thấy nhiều thứ tôi không biết đến thế!" "Thì ra là vậy, nhưng không cần lo lắng, không bao lâu nữa cô sẽ thích ứng thôi!" Lý Đông gật đầu, cười nói.

Anh biết, trạng thái hiện tại của Trần Văn Cẩm có chút không ổn, rất có khả năng biến thành cấm bà.

Chuyện như vậy, thật sự rất đáng tiếc, một mỹ nữ xinh đẹp như vậy, nếu biến thành quái vật thì thật quá đáng tiếc.

"Phải tìm cách giúp cô giải quyết vấn đề này mới được!" Lý Đông nhíu mày trầm tư.

Thông qua ký ức trong đầu anh cũng biết, Trần Văn Cẩm biến thành bộ dạng hiện tại, chủ yếu là vì đã ăn cái gọi là thuốc trường sinh bất lão, thực tế chính là thi miết đan dược!

Nhưng thứ đó, không phải ai cũng có thể ăn bừa bãi, mặc dù về lý thuyết, nó quả thực có tác dụng khiến người ta trường sinh bất lão, nhưng thực tế người thật sự đạt được trường sinh bất lão, lại chỉ có một mình Muộn Du Bình.

Những người khác ăn thứ này, về cơ bản đều biến thành quái vật, hoặc nếu chưa biến thành quái vật, cũng đang trên đường biến thành

quái vật.

Trần Văn Cẩm thấy Lý Đông rơi vào trầm tư, lập tức trở nên có chút hoảng loạn bất an, dù sao Lý Đông thực tế và cô quan hệ cũng không đặc biệt sâu sắc, nói chung, cũng chỉ là bèo nước gặp nhau mà thôi.

Vì hai viên châu trong tay Lý Đông khiến cô cảm thấy vô cùng thoải mái, nên mới quen biết Lý Đông.

"Tôi có phải đã gây phiền phức cho anh không?

Nếu tôi gây phiền phức cho anh, tôi có thể rời khỏi đây ngay lập tức!" Trần Văn Cẩm vô cùng bất an nói.

Lý Đông lắc đầu: "Có gì phiền phức đâu chứ?

Dù sao ở chỗ tôi, cũng chỉ có một mình tôi ở thôi, một căn nhà lớn như vậy.

Một mình tôi ở đây, lạnh lẽo lắm!" Trần Văn Cẩm gật gật đầu, bây giờ cô đối với những thiết bị hiện đại này vô cùng tò mò, nhìn đông ngó tây.

Lý Đông đột nhiên sững sờ, bộ dạng này của Trần Văn Cẩm hoàn toàn không giống một người của xã hội hiện đại, trông cô bây giờ có chút giống một người của những năm sáu mươi, bảy mươi.

Có chút không thể tưởng tượng được, tại sao Trần Văn Cẩm bây giờ lại có biểu hiện như vậy.

"Trong chuyện này, không lẽ có chuyện gì mình không hiểu sao?" Lý Đông hơi nhíu mày, nghĩ đến Doãn Tân Nguyệt.

Thực tế Doãn Tân Nguyệt cũng là một người không nên xuất hiện trong thời đại này, thậm chí cả nhà đấu giá và khách sạn cũng vậy, đây là một chuyện vô cùng quỷ dị.

“Có lẽ thế giới này, không chỉ đơn giản là thế giới đạo mộ, trong thế giới này, có thể có những bí mật mà mình không biết!” Lý Đông lắc đầu, đột nhiên cảm thấy có chút đau đầu, nhưng anh có một đặc điểm rất tốt, đó là đối với những vấn đề nhất thời không hiểu rõ, anh sẽ không lãng phí thời gian tiếp tục suy nghĩ, bởi vì nếu lãng phí thời gian tiếp tục suy nghĩ, đó chỉ là lãng phí tinh thần mà thôi, căn bản không có tác dụng gì.

Lúc này, Bàn Tử gọi điện thoại đến, muốn rủ mọi người ra ngoài ăn cơm ăn mừng.

Lý Đông bèn dẫn theo Trần Văn Cẩm cùng đi, Trần Văn Cẩm vốn không muốn ra ngoài, nhưng bộ dạng hiện tại của cô, Lý Đông thật sự không yên tâm để cô ở nhà một mình, nên cũng để cô đi cùng.

Bàn Tử thấy Lý Đông dẫn theo Trần Văn Cẩm, lập tức cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

“Đông ca, vị mỹ nữ này là ai vậy?

Trông có vẻ hơi lạ lạ?

Các nhân vật xung quanh đều trông rất nhỏ bé, khiêm nhường đến cực điểm.

Bàn Tử đôi khi cũng có chút bỉ ổi, nhìn thấy mỹ nữ là hai mắt sáng rực, nên sẽ đặc biệt chú ý.

Lý Đông lắc đầu: “Không cần bận tâm chuyện này, cô ấy tên Trần Văn Cẩm, là một người bạn của tôi!” “Không lẽ là bạn gái chứ?” Hồ Bát Nhất ở bên cạnh có chút trêu chọc hỏi.

Chương 377

“Tôi thấy là bạn gái rồi!

Người vừa có bản lĩnh lại đẹp trai như Đông ca của chúng ta, mỹ nữ nào mà không nhất kiến chung tình với Đông ca chứ?

He he he he, nhưng Đông ca cũng đừng quá đáng quá!

Gái xinh cũng phải chừa cho tôi vài người chứ!” Vương Khải Toàn bình thường ra vẻ nghiêm túc, nhưng lúc đùa giỡn cũng rất bỉ ổi, chứng tỏ gã này thực tế căn bản không nghiêm túc, hoặc chỉ là một kẻ giả vờ nghiêm túc mà thôi.

Ngô Tà lúc này lại không nói gì, chỉ xoa xoa đầu, dường như đang suy nghĩ gì đó.

Phan Tử bây giờ rất thật thà, so với thân hình cao lớn của gã, khí chất của gã hoàn toàn không phù hợp.

“Được rồi, được rồi, được rồi, đừng nói nhảm nhiều nữa, chúng ta đi ăn một bữa thịnh soạn đi!

Ở cái nơi khỉ ho cò gáy đó, đã chịu bao nhiêu khổ cực, cũng phải ăn một bữa ngon chứ?

Đi thôi, đi thôi, đừng nói nhảm nữa!” Lý Đông với tư cách là lão đại của đội ngũ, bàn tay to vung lên, lập tức ra lệnh cho mọi người xuất phát.

Cả nhóm mấy người, ai nấy đều cao to, khí chất bất phàm, đi trên đường lớn, thật sự rất dọa người.

Mục tiêu lần này là một quán ăn vỉa hè lớn gần con phố này, nghe nói rất ngon, bất kể rượu hay thức ăn, đều có thể khiến người ta vô cùng hài lòng.

Đương nhiên, đó cũng là nghe nói, còn có phải như vậy không, phải đến thử mới biết.

Ông chủ quán ăn thấy đông người như vậy, trên mặt lập tức nở một nụ cười như hoa.

Dù sao, một đội ngũ như thế này, sức tiêu thụ chắc chắn sẽ rất cao, lại là một khoản thu nhập lớn.

"Mấy vị soái ca mỹ nữ, muốn dùng gì ạ?" Chỉ thấy ông chủ đích thân bước tới đưa thực đơn.

Lý Đông cũng rất có phong thái lão đại, trực tiếp đẩy thực đơn cho Bàn Tử.

"Muốn ăn gì?

Cứ gọi đi!

Hôm nay tôi mời!" Mọi người nghe vậy, càng thêm vui mừng, mấy gã này thực tế cũng là những kẻ rất thích chiếm hời, chỉ cần có cơ hội chiếm hời, tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Dù là chiếm hời của Lý Đông, cũng như vậy.

Thế là ai nấy, thật sự đều gọi một đống món mình thích.

"Này, tôi nói này, tôi biết mọi người thích ăn, nhưng cũng không cần phải thật thà đến thế chứ?

Gọi nhiều món như vậy, chúng ta có ăn hết không!" Vương Khải Toàn nhìn lướt qua tờ thực đơn chi chít chữ, lập tức cảm thấy có chút đau đầu.

"Mặc dù hôm nay Đông ca mời khách, nhưng cũng không thể như vậy được!

Có biết lãng phí là đáng xấu hổ không?" Kim Đại Nha dùng tăm xỉa xỉa răng, nói.

“Mẹ nó chứ.

Tao thấy người vô sỉ rồi, nhưng chưa thấy ai vô sỉ như mày!

Tao lãng phí à, xem mày không phải cũng gọi không ít sao?

Khẩu vị của thằng này lạ thật, chuyên ăn những thứ kỳ quái, bảo tao phải nói sao đây?

Khẩu vị của thằng này sao lại độc đáo thế?” “Xin lỗi, tôi thích ăn những thứ này!

Nhưng tôi là người đầu tiên gọi món, ít nhất cũng phải gọi một vài món trùng với tôi chứ, như vậy có thể giảm bớt lãng phí!

Nhưng các người ai nấy đều gọi không trùng món nào, chẳng phải thành ra gọi nhiều món quá rồi sao?” Kim Đại Nha dường như hoàn toàn không phục, trực tiếp khiến Bàn Tử cứng họng.

“Ha ha ha ha, tôi cũng gọi xong rồi!

Tôi thích ăn món giò heo, đặc biệt là loại kho tàu, ăn rất đã!” Bàn Tử cũng gọi rất nhiều món.

Nhìn lướt qua những món Bàn Tử ghi, ai nấy đều lắc đầu.

“Này Bàn Tử, thằng này có thể kiềm chế một chút không, xem cậu bây giờ béo ú cả người rồi, còn thích ăn nhiều đồ béo như vậy, không sợ béo đến không đi nổi đường à.” Hồ Bát Nhất vỗ vỗ cánh tay Bàn Tử.

Gã này càng ngày càng béo, mỡ trên cánh tay chỉ cần vỗ nhẹ, vậy mà đã rung lên không ngừng.

“Nói gì thế?

Bàn gia tôi bây giờ dáng người ngon lành lắm nhé!

Nếu phải nói, tôi cũng là chàng trai tuấn tú nhất nhì xóm làng ở quê

tôi đấy.

Huống hồ ai bảo cậu ăn nhiều sẽ béo?" Bàn Tử không biết là đang nói dối không chớp mắt hay thật sự biết những kiến thức lạnh mà người khác không biết, một câu nói như vậy khiến mọi người đều lắc đầu.

Nhanh chóng, tất cả các món ăn đều được mang lên, quả nhiên bày đầy một bàn, không đúng, chính xác hơn là, một cái bàn lớn như vậy, vậy mà cũng không đặt hết được.

Trần Văn Cẩm rất yên tĩnh ngồi bên cạnh Lý Đông, thật sự giống như một người bạn gái vô cùng đáng yêu.

Chỉ là, mấy gã này ăn cơm, về cơ bản đều chỉ lo cho mình, nên căn bản không quan tâm đến chuyện khác.

Chương 378

Chỉ không ngờ rằng, cả một bàn thức ăn đầy ắp, vậy mà bị quét sạch, cũng không biết rốt cuộc đã ăn vào bụng như thế nào.

Ăn xong thức ăn, họ lại gọi một tháp bia, vậy mà cũng cứng rắn tu hết sạch.

Một bữa cơm ăn thẳng hai tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng kết thúc.

Ăn cơm xong, đã hơn 10 giờ tối, dù là người trong thành phố, về cơ bản cũng đã về nhà, bắt đầu một ngày nghỉ ngơi.

Lý Đông vì uống rượu không thể lái xe, nên đến gần trạm xe buýt, vừa kịp bắt chuyến xe taxi cuối cùng.

Vì là chuyến xe cuối, trên xe vậy mà ngoài tài xế ra, không có một ai.

Mấy người lấy tiền lẻ ra, sau khi bỏ tiền vào, ai nấy đều tìm một chỗ ngồi xuống.

Lý Đông là người cuối cùng lên xe, nhưng sau khi lên xe, anh lại đột nhiên phát hiện, tài xế chiếc xe taxi này, lại mỉm cười với anh.

"Chuyện gì vậy?

Mình cảm thấy nụ cười của gã này có vẻ không ổn?" Lý Đông hơi nhíu mày.

Chỉ là, anh cũng không nhìn kỹ xem tài xế xe taxi đó rốt cuộc là sao!

Vì đã uống rượu, nên trạng thái tinh thần cũng không đặc biệt tốt, sau khi lên xe, có chút cảm giác mơ màng!

Không biết qua bao lâu, Lý Đông đột nhiên nghe thấy một giọng

nói vô cùng nghiêm nghị.

“Đến trạm cuối rồi, mau xuống xe!” Giọng nói vô cùng nghiêm nghị, giống như đang đuổi họ xuống xe vậy.

Bàn Tử lập tức không vui: “Tài xế này sao thế?

Nói chuyện không thể tử tế một chút được à?” Nhưng tài xế đó lại không có ý định để ý đến gã: “Đến trạm cuối rồi, mau xuống xe, đến trạm cuối rồi, mau xuống xe!” Bàn Tử càng không nhịn được nữa, định lên tiếp tục lý luận với tài xế này, nhưng sau đó bị Lý Đông ngăn lại.

“Không cần phải cãi nhau, chúng ta xuống xe đi!” Bàn Tử mới được an ủi, thế là mấy người lần lượt xuống xe.

“Không đúng, chúng ta không phải về nhà sao, mẹ nó đây là đâu?

Sao tài xế lại bỏ chúng ta ở đây?” Sau khi xuống xe, Vương Khải Toàn đột nhiên phát hiện môi trường xung quanh không đúng, không phải gần nhà mình, mà là một nơi vô cùng xa lạ.

“Này tài xế... dừng xe lại cho tôi, đây là đâu!” Bàn Tử phát hiện không ổn, lập tức hét lớn về phía trước.

Nhưng chiếc xe buýt đó, bây giờ đã không biết ở đâu rồi, xung quanh một mảnh trống không, dường như không có gì tồn tại.

Lý Đông cũng không khỏi giật mình, cẩn thận quan sát xung quanh, phát hiện nơi họ đang ở tuyệt đối không phải trong thành phố.

Nơi này trông giống như ở ngoại ô, xung quanh anh, là những bãi cỏ xanh mướt, mênh mông một mảnh, dường như vô biên vô tận.

Thậm chí sau lưng anh, ngay cả đường lớn cũng không còn, chỉ có một con đường nhỏ.

Trên con đường nhỏ, cũng mọc đầy cỏ dại, trông có vẻ đã lâu

không có người đi.

Xung quanh họ, kiến trúc duy nhất là một tòa nhà nhỏ 4 tầng.

Nhưng trên tòa nhà này không có đèn, thậm chí không có bất kỳ ánh sáng nào, không biết chủ nhân của tòa nhà này đã ngủ rồi, hay là nơi này, căn bản không có người ở.

"Đông ca, làm sao bây giờ?

Chúng ta hình như gặp chuyện lạ rồi, phải làm sao đây?" Bàn Tử lập tức có chút lo lắng.

Bởi vì nơi họ đang ở rõ ràng là ngoài trời hoang, vì đi ra ngoài ăn cơm, nên căn bản không mang theo bất kỳ trang bị nào, ngoài điện thoại và ví tiền ra, về cơ bản không có gì.

Vào lúc nửa đêm canh ba, ở một nơi như thế này, không thể ở lại được.

"Hay là chúng ta đến tòa nhà đó xem sao, xem bên trong tòa nhà nhỏ đó rốt cuộc có người hay không, có lẽ chúng ta có thể đến đó ở nhờ một đêm, tiện thể hỏi đường!" "Không đúng, Đông ca, tôi cảm thấy xung quanh có vẻ không ổn!

Anh xem, kia là gì?" Bàn Tử đột nhiên chỉ vào bụi cỏ, vì trên trời có ánh trăng mờ ảo, nên có thể miễn cưỡng nhìn rõ bụi cỏ, lúc này trong bụi cỏ, lờ mờ dường như có thứ gì đó đang động đậy.

"Rắn, có rắn!" Mắt Vương Khải Toàn khá tinh, nhanh chóng nhìn ra, những thứ di chuyển trong bụi cỏ là rắn.

"Không đúng, con rắn này trông hơi kỳ lạ?

Mấy con rắn này, sao lại có chút giống đầu gà trống?" "Kê quan xà?" Trong đầu Lý Đông, đột nhiên lóe lên một cái tên như vậy.

Không sai, bây giờ họ gặp phải chính là kê quan xà.

Kê quan xà không giống rắn bình thường, bởi vì kê quan xà ở một mức độ nào đó, có tư duy của con người, những gã này cắn người, đều có mục đích nhất định.

"Đông ca, làm sao bây giờ, sao lại có nhiều kê quan xà như vậy?" Hồ Bát Nhất lập tức cũng có chút hoảng.

Kê quan xà không phải loại rắn bình thường, muốn đối phó không dễ dàng như vậy.

"Trang bị, tôi có trang bị!" Lý Đông cẩn thận sờ soạng đồ trên người, bây giờ đồ trên người anh, ngoài điện thoại ra, thì chỉ còn lại quần áo trên người.

"Đúng rồi, có bật lửa không?" Bật lửa là một trang bị vô cùng hữu dụng, bởi vì thứ này có thể nâng cấp thành súng phun lửa hội tụ bất cứ lúc nào, đó là một loại trang bị vô cùng mạnh mẽ.

"Hệ thống, nâng cấp bật lửa của tôi, nâng cấp thành súng phun lửa!" Nhanh chóng trong tay anh ta xuất hiện một khẩu súng phun lửa hội tụ.

Chương 379

Lý Đông cũng không chút khách khí, cầm lấy súng phun lửa hội tụ, nhắm thẳng vào bụi cỏ mà phun tới.

Thứ này quả nhiên vô cùng hiệu quả, những con kê quan xà tuy rất mạnh, nhưng dưới nhiệt độ cao của súng phun lửa hội tụ, không thể không lần lượt lùi về phía sau.

Cỏ ở đây đều là loại cỏ rất non, sương đêm rất nặng, mặc dù cỏ bị phun lửa bị đốt cháy, nhưng lửa sẽ không lan rộng đặc biệt, nhanh chóng sẽ tắt.

Vì vậy, Lý Đông mặc dù sử dụng súng phun lửa hội tụ, nhưng lại không gây ra hỏa hoạn.

"Chúng ta từ từ tiến lại gần tòa nhà đó!" Lý Đông nói.

Nhà là kiến trúc do con người xây dựng, cũng là một loại công sự phòng ngự rất quan trọng.

Có người nói, con người ở trong nhà mình, nếu bên ngoài có thứ bẩn thỉu muốn vào, phải được sự đồng ý của chủ nhân ngôi nhà.

Mặc dù không biết chuyện này có thật hay không, nhưng ở nhiều phương diện, nhà là một nơi tương đối an toàn.

Tay Lý Đông cầm súng phun lửa hội tụ mở đường, những con kê quan xà trong bụi cỏ lần lượt lùi lại, chẳng mấy chốc, vậy mà thật sự mở ra một con đường.

Lý Đông không dám ở lại đây lâu hơn, trực tiếp đi về phía tòa nhà đó.

Trong tòa nhà nhỏ đó quả nhiên không có người, bởi vì khi đến cửa, họ phát hiện ổ khóa trên tòa nhà nhỏ đó đã rỉ sét, chính xác hơn, ổ

khóa của tòa nhà nhỏ đó đã hỏng rồi, không biết bao nhiêu năm không có người ở đây.

Khi đến cửa tòa nhà nhỏ, trong bụi cỏ xung quanh, vẫn có một lượng lớn kê quan xà bò về phía họ.

"Xin lỗi, tôi không biết ở đây rốt cuộc có chủ nhân hay không!

Nhưng bây giờ chúng tôi bị kê quan xà bao vây, đành phải tạm thời trốn ở đây, xin đừng trách tội!" Lý Đông rất khách khí nói, sau đó đẩy cửa phòng, chuẩn bị đi vào.

Nhưng, anh vừa mới bước vào một bước, đột nhiên cảm thấy, tình hình bên trong có vẻ không ổn.

Căn phòng này rất lớn, phía trước phòng, dường như có một người phụ nữ mặc áo đỏ, đứng ở đó, xõa tóc, mặt không biểu cảm.

Vì trong phòng không bật đèn, chỉ có ánh sáng rất mờ, mọi người lập tức sợ đến toát mồ hôi lạnh.

"Đông ca, kia là gì?

Đó không lẽ là tống tử chứ?" Bàn Tử chỉ về phía trước.

Đương nhiên, nếu thật sự chỉ là tống tử, thực tế họ cũng không đặc biệt sợ hãi.

Thứ mà một người sợ nhất, thực tế là những thứ chưa biết.

Họ không biết cái bóng đỏ đó rốt cuộc là gì, nên mới cảm thấy sợ hãi.

Nhưng Lý Đông lại là một người trời không sợ đất không sợ, bây giờ anh vẫn rất trực tiếp đi về phía trước.

Đồng thời, anh cũng nắm chặt nắm đấm, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Vì bây giờ trên người không có trang bị gì khác, ngoài súng phun lửa ra, thì chỉ có thể dựa vào một đôi nắm đấm để chiến đấu.

Bàn Tử mấy người cũng cẩn thận đi theo sau Lý Đông, bộ dạng đó giống như nếu thật sự phát hiện có gì không ổn, sẽ trực tiếp ra tay giúp đỡ.

Từng bước đi về phía trước, kết quả lại phát hiện nơi đó không có người, chỉ là một cái bóng mà thôi.

"Đúng là làm trò ma quỷ, cái gì cũng không có, thật sự dọa chết Bàn gia rồi!" Bàn Tử nhìn nơi người phụ nữ áo đỏ đứng, thực tế không có người, chỉ có một cái bóng, lập tức ngồi xuống bậc thềm, thở phào một hơi dài.

Nhưng đột nhiên, gã lại cảm thấy có chút không ổn.

"Chỉ là một cái bóng, vậy chẳng phải có một người phụ nữ áo đỏ thật sự sao..." Mấy người bọn họ, lại một lần nữa giật mình, vội vàng quay đầu lại.

Quả nhiên nhìn thấy ở phía trước, cũng chính là lối vào của cánh cửa lớn đó, lơ lửng giữa không trung là một người phụ nữ mặc áo đỏ.

Người phụ nữ đó mặt mày hung dữ, thậm chí trên mặt còn có vết máu đỏ, trông vô cùng đáng sợ.

"Mẹ ơi!" Bàn Tử lại một lần nữa sợ đến trốn sau lưng Lý Đông.

Mọi người lập tức như tìm được phao cứu sinh, ùn ùn lao xuống đường hầm.

"Đông ca... người phụ nữ đó... người phụ nữ đó lơ lửng giữa không trung à, là thứ quái gì vậy!" Bàn Tử run lẩy bẩy.

Nếu ở bên ngoài, không chừng gã này đã nổ súng rồi, nhưng vì bây giờ không mang súng, nên cũng không biết phải làm sao.

Lý Đông lắc đầu: “Hoảng cái gì mà hoảng!

Nếu thật sự có một người ở đó, dưới ánh trăng chiếu rọi, liệu có xuất hiện một cái bóng màu đỏ ở chỗ này không?

Nếu thật sự có một người ở đó, vì người không trong suốt, nên dưới ánh sáng như vậy, phải là một cái bóng màu đen mới đúng!” “Nhưng...” Vương Khải Toàn thực tế muốn nói, nếu bên trong là một hình nộm màu đỏ treo ở đó, cái bóng đổ xuống vẫn là màu đen, chỉ là gã không nói ra.

Hồ Bát Nhất cũng rất tò mò: “Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Sao lại có một nơi như thế này?

Cái thứ màu đỏ đó, là gì vậy?” Lý Đông lắc đầu nói: “Tôi đoán, nơi này thực tế chỉ dùng để dọa người thôi!

Chương 380

Vừa rồi, khi tôi mở cánh cửa đó, nhìn thấy cái bóng màu đỏ, nếu lá gan nhỏ một chút, đã bị thứ này dọa chạy rồi!

Dù không bị thứ này dọa chạy, nhưng khi tôi quay đầu lại, lại một lần nữa nhìn thấy một người phụ nữ áo đỏ, dùng để dọa tôi lần thứ hai...

Xem ra nơi này là do có người thiết kế, thiết kế rất khéo léo!

Mục đích thiết kế nơi này, tôi đoán là để ngăn cản chúng ta tiến vào tòa nhà này!

Có lẽ bí mật của tòa nhà này, nằm ở tầng 2!" "Đông ca, mau nhìn kìa, mấy con kê quan xà xông vào nhà rồi!" Hắn đột ngột quay người, liền thấy bên cạnh vai mình, cách mũi chỉ có một thước, bỗng nhiên một khuôn mặt quái dị khô quắt màu xanh tím thò ra.

Xem ra vận khí của Lý Đông thật không tồi, luôn không gặp phải.

Lý Đông cầm lấy súng phun lửa hội tụ, định phun hết ra.

Nhưng sau đó lại hạ súng phun lửa hội tụ xuống!

"Đông ca, mau dùng cái thứ đó, đuổi mấy con rắn đó ra ngoài đi!

Mấy con rắn đó nhìn là biết không dễ chọc, đuổi chúng ra ngoài, trong lòng tôi mới có thể yên tâm một chút!" Bàn Tử bây giờ rất lo lắng.

Lý Đông lắc đầu: "Đuổi mấy gã đó ra ngoài à?

Nhưng nếu tôi phóng hỏa, lỡ như căn phòng này cũng bị cháy thì sao.

Vậy chẳng phải tôi ở đây biến thành người nướng sao?" "He he he

he!" Đúng lúc mọi người đang tiến thoái lưỡng nan, đột nhiên nghe thấy trên lầu truyền đến một tràng cười kỳ quái.

Tiếng cười này hắc hắc hắc, nghe có chút giống giọng của một người đàn ông có phần phúc hậu.

Nhưng, trong tiếng cười, lại có chút gì đó quỷ dị!

Bởi vì bây giờ họ đã xác định trong tòa nhà này không có người, dù sao xung quanh nhiều kê quan xà như vậy, người bình thường không thể nào sống ở nơi này được.

"Lại là thứ gì nữa đây?

Thứ giả thần giả quỷ gì thế?" Hồ Bát Nhất nghe thấy tiếng cười trên lầu, lập tức nhíu mày.

Gã là một người rất gan dạ, nghe thấy tiếng cười như vậy, không hề cảm thấy sợ hãi, thậm chí còn định lên tầng 2 ngay lập tức.

"Mọi người cẩn thận một chút, ở tầng 2, có thể sẽ có tống tử!" Lý Đông khẽ nói.

"Tống tử?

Không phải là thi thể chôn cất lâu ngày xảy ra thi biến, mới biến thành tống tử sao?

Nơi này, cũng không phải là lăng mộ à?" Vương Khải Toàn kỳ lạ hỏi.

"Ai bảo cậu nơi này không phải là lăng mộ?

Cậu thấy nơi này giống tòa nhà nhỏ 2 tầng, nên nghĩ nơi này thật sự là một tòa nhà sao?" Kim Đại Nha đột nhiên lên tiếng, giọng nói của gã có chút khàn khàn, khiến người ta không khỏi rùng mình.

"Thằng này, nói chuyện giọng có thể đừng kỳ quái như vậy được không?

Nghe dọa người chết đi được!" Bàn Tử không nhịn được mắng một câu, "Giọng của mày và giọng tống tử cũng không khác gì nhau!" "Mày thì sao?

Giọng mày mới giống giọng tống tử ấy!" Đại Kim Nha không biết tại sao, lại cãi nhau với Bàn Tử.

"Được rồi được rồi, đừng cãi nữa, chúng ta có nên lên xem một chút không!" Lý Đông an ủi mọi người, lập tức thương lượng.

"Nhưng Đông ca, nếu chúng ta lên như vậy, thật sự gặp tống tử trên lầu thì sao?

Chúng ta bây giờ ngay cả vũ khí cũng không mang theo, nếu gặp tống tử, chúng ta có đánh lại không!" Bàn Tử đối với các loại vũ khí vô cùng tự tin.

Nhưng bây giờ không có vũ khí, vũ khí duy nhất có khả năng tấn công, lại không thể sử dụng trong căn phòng này, nếu gây ra hỏa hoạn thì phiền phức lắm.

"Tôi lên xem trước đã, có chuyện gì, tôi ở phía trước cản!

Nếu chúng ta tiếp tục ở đây, không chừng sẽ bị mấy con kê quan xà đó cắn chết!" Lý Đông bây giờ thật sự rất muốn tiêu diệt mấy con kê quan xà đó, đáng tiếc thực lực không cho phép.

Lý Đông đi ở phía trước nhất, Trần Văn Cẩm theo sau Lý Đông, mấy người còn lại nhìn nhau một cái, cũng đi theo lên.

Dù sao mấy người họ, cũng là huynh đệ đồng sinh cộng tử, Lý Đông là trụ cột.

Bây giờ Lý Đông đã quyết định lên lầu, họ tự nhiên cũng theo lên.

Còn về sinh tử, thì không quản được nhiều như vậy nữa.

Lý Đông cẩn thận tìm kiếm trên người, phát hiện quả thực không

tìm thấy vũ khí.

Nhưng trên cầu thang, đột nhiên nhặt được một cây gậy.

Nhờ ánh sáng của điện thoại, anh nhìn rõ, đó là một cây gậy gỗ bình thường.

“Không biết một cây gậy gỗ bình thường có thể dùng làm vũ khí nâng cấp không?” Lý Đông hơi suy nghĩ, kết quả không ngờ hệ thống lại trả lời câu hỏi của anh.

“【Gậy gỗ cũng thuộc một loại vũ khí, nên có thể nâng cấp!

Hình thái cuối cùng của gậy gỗ là Phục Ma Côn!

Chương 381

Có nâng cấp ngay không?】" "Phục Ma Côn là thứ gì?" Lý Đông có chút tò mò, nhưng bây giờ đã có thể nâng cấp, liền trực tiếp nâng cấp.

Quả nhiên không lâu sau, cây gậy trong tay anh, đã đổi một màu khác, đồng thời cũng to hơn một chút, biến thành một cây gậy gỗ.

"Chỉ nâng cấp thế này thôi à?" Lý Đông có chút dở khóc dở cười, vậy mà tốn mất hơn 500 Đạo tệ, chỉ đổi màu cho cây gậy.

Nhưng sau khi vung cây gậy gỗ đó trong tay hai lần, anh phát hiện nó rất thuận tay, cũng là một vũ khí rất tốt.

"Cái này cũng không tệ!" Lý Đông tay cầm một cây gậy, từ từ đi lên tầng 2.

Ở tầng 2 có một cánh cửa, chính xác hơn là có một khung cửa, bên trong không có cửa.

Phòng ở tầng 2 rất lớn, nhưng trong phòng lại không có gì, thậm chí cả trang trí cơ bản cũng không có, giống như một căn phòng thô.

"He he he he!" Lúc này, lại có một tràng cười truyền đến, dường như từ một căn phòng bên cạnh.

Lý Đông nhíu mày, từ từ đi vào căn phòng bên cạnh đó, muốn xem bên trong rốt cuộc có thứ gì.

Nhưng, sau khi vào, anh phát hiện trong phòng, vẫn không có gì, chỉ là một căn phòng trống không mà thôi.

"He he he he!" Nhưng tiếng cười quỷ dị đó, vẫn lại một lần nữa truyền ra.

Lần này anh cuối cùng cũng hiểu ra, tiếng cười đó thực tế không phải ở trong căn phòng đó, mà thực tế là từ trên tường truyền ra.

"Đông ca, trên tường... không lẽ có thứ gì quái dị sao..." Mọi người đều trợn to mắt, thậm chí có chút nghi ngờ tai mình, có chút lo lắng nghe nhầm.

Nhưng sau khi xác định lại một lần nữa, họ phát hiện tiếng cười quỷ dị đó, quả thực là từ trên tường truyền ra.

"Thứ giả thần giả quỷ!" Lý Đông hừ lạnh một tiếng, vung Phục Ma Côn trong tay, một gậy đánh vào tường.

Cây gậy này rất đặc biệt, vậy mà có tính đàn hồi, dưới tác dụng của tính đàn hồi, một gậy đánh xuống sức mạnh vô cùng lớn, vậy mà trực tiếp đánh sập cả một bức tường.

Sau khi bức tường đó sập xuống, các loại gạch đá rơi đầy đất, mọi người dùng điện thoại cẩn thận chiếu vào đống bùn đất và đá vụn đó, phát hiện bên trong không có gì cả.

"Đông ca, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Chúng ta không lẽ thật sự gặp ma rồi sao?" Vương Khải Toàn cũng có chút sợ hãi.

Bởi vì gã cảm giác, dường như bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, cũng bị một đôi mắt nhìn chằm chằm.

Chuyện như vậy, thật sự quá quỷ dị, quá khiến người ta khó có thể tin được.

"Tôi hiểu rồi, nơi này rốt cuộc là chuyện gì!" Lý Đông lắc đầu, sau đó tùy tiện tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống, trông có vẻ chuẩn bị nghỉ ngơi.

"Đông ca, trong căn phòng này có thứ quái dị, anh chuẩn bị ngủ rồi

à?

Lỡ như cái thứ quái dị đó, nửa đêm xuất hiện, chúng ta không phải chết chắc sao?" Lý Đông lắc đầu: "Nơi này không có thứ quái dị gì cả, chỉ là vì, nơi này có từ trường mà thôi!" Lý Đông lúc nhỏ đã nghe qua nguyên lý này, ở một số nơi được gọi là có ma, thực tế không phải thật sự có ma.

Chỉ là, nơi đó có từ tính, trong một sự trùng hợp ngẫu nhiên, đã xảy ra chức năng ghi hình, sau khi sản sinh ra chức năng ghi hình, rồi lại trong một sự trùng hợp ngẫu nhiên khác, sẽ phát lại những đoạn ghi hình quỷ dị đó, thế là trông rất đáng sợ.

Nơi họ đang ở hiện tại, thực tế cũng như vậy, bất kể là nhìn thấy người phụ nữ áo đỏ, hay nghe thấy những âm thanh lộn xộn này, thực tế đều là cùng một nguyên lý.

"Đông ca, anh nói đều là thật sao?

Ý anh là, trong căn phòng này thực tế không có gì cả?" Bàn Tử lập tức kinh ngạc vô cùng, đều cảm thấy thật sự quá không thể tin được.

"Nếu tôi đoán không sai, thì nên là như vậy, chỉ là những âm thanh và hình ảnh trong căn phòng này, không phải là do sự trùng hợp ngẫu nhiên để lại, mà là do có người cố ý bố trí!" "Ý anh là có người cố ý ghi lại?

Vậy người đó là ai?" Vương Khải Toàn hỏi.

"Cậu hỏi tôi, tôi biết hỏi ai?

Tài xế xe buýt đó, đưa chúng ta đến nơi này, cũng không biết vì sao!

Cũng không biết rốt cuộc là bạn hay là thù của tôi!" Lý Đông nhún vai, bây giờ cảm thấy rất bất lực.

“Mau nhìn kìa, xuất hiện rồi, xuất hiện rồi, trên tường vậy mà thật sự xuất hiện phim ảnh!” Bàn Tử chỉ vào tường, mọi người theo hướng tay của gã nhìn qua, phát hiện trên mặt tường, chính xác hơn nên là ở một góc trong căn phòng này, quả nhiên xuất hiện một số hình ảnh kỳ quái, trông có vẻ hơi giống phim 3D.

Chỉ là chất lượng của phim 3D, dường như vô cùng kém, Lý Đông chỉ có thể nhìn thấy một số hình ảnh lộn xộn, căn bản không biết trên hình ảnh đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể nhìn thấy một số thứ kỳ quái.

“Mau nhìn kìa, thứ đó hẳn là kê quan xà nhỉ?

Còn kia nữa, quái vật đầu người thân rắn?

Tên là gì nhỉ, mỹ nhân xà?” “Mỹ nhân xà là thứ quái gì vậy?” Mọi người vốn đang thảo luận vui vẻ, nhưng hình ảnh chuyển rất nhanh, sau đó trở nên hỗn loạn hơn, rõ ràng là cùng một cảnh quay, kết quả lại bị chia năm xẻ bảy, trông khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

Cuối cùng, trước mặt họ, vậy mà xuất hiện vô số đốm nhiễu, cũng chính là hình ảnh xuất hiện trên TV kiểu cũ khi không có tín hiệu.

Không biết qua bao lâu, hình ảnh lại một lần nữa trở nên rõ nét, lần này, trông lại giống như một bộ phim cung đình.

“Đông ca, mau nhìn kìa, cái này có vẻ hơi hay đấy!” “Xem cái gì mà xem, ngủ đi, ngủ đi, tối nay ngủ một giấc thật ngon, ngày mai mới có cách đối phó với mấy con kê quan xà đó!” Lý Đông ngồi xuống tại chỗ, nhắm mắt dưỡng thần, thực ra anh đối với sự thật của sự việc không có hứng thú lớn lắm, chỉ cần có thể trở thành Vua Đạo Mộ, có thể có được trường sinh thật sự, những thứ khác đối với anh đều không đặc biệt quan trọng.

Bàn Tử mấy người vì đã uống rượu, vốn cũng có chút say say, vừa rồi chỉ là vì thần kinh căng thẳng, nên mới trở nên tỉnh táo mà

thôi.

Bây giờ biết trong căn phòng này không có gì, mấy gã này nhanh chóng cũng chìm vào giấc ngủ, ai nấy đều ngủ như chết.

Chương 382

Cuối cùng, trời cũng sáng!

Lý Đông mở mắt ra, kinh ngạc phát hiện ở phía trước, ngay cửa ra vào, vậy mà xuất hiện mấy con kê quan xà.

"Mẹ nó, thật sự bắt nạt lão tử không có cách nào đối phó chúng mày à?" Lý Đông trong lòng tức giận, cơn giận không biết trút vào đâu.

Anh cầm lấy cây gậy trong tay, đánh về phía một con kê quan xà.

Con kê quan xà đó không ngờ Lý Đông vậy mà thật sự dám dùng gậy đối phó nó, trực tiếp bị đánh một cú trời giáng, sau đó vậy mà chết đi.

"Quả nhiên có hiệu quả, mẹ nó, tao mới không tin, mấy gã này sẽ không đánh chết được!" Lý Đông tay cầm gậy, bây giờ mới phát hiện ra uy lực của cây Phục Ma Côn, gậy đi đến đâu, chỉ cần là sinh vật, sẽ bị đánh thành thịt băm.

Kê quan xà trong căn phòng này, trong một khoảng thời gian ngắn, vậy mà bị đánh chết vô số.

"【Đinh!

Thành công giết chết 100 con kê quan xà, nhận được 2000 Đạo tệ!】" "【Đinh!

Thành công giết chết 100 con kê quan xà, nhận được 2000 Đạo tệ!】" Âm thanh thông báo của hệ thống liên tục vang lên.

Lý Đông đột nhiên cảm thấy bị đưa đến nơi này cũng không có gì không tốt, mấy con kê quan xà này, đối với anh, quả thực là một nơi tốt để kiếm Đạo tệ.

Từ trên lầu giết xuống dưới lầu, sau đó lại trực tiếp đuổi ra ngoài, những con kê quan xà đó, vậy mà hoàn toàn không phải là đối thủ của Lý Đông.

"Đông ca, anh xem, kia là gì?" Sau khi đi ra khỏi tòa nhà đó, họ mới đột nhiên phát hiện, nơi hôm qua họ ngủ một đêm, vậy mà là một ngôi mộ cổ khổng lồ.

"Mẹ nó chứ.

Tối qua tôi còn thấy không ổn, không ngờ tôi vậy mà lại ngủ một đêm trong một ngôi mộ cổ như thế này!" Bàn Tử không khỏi than thở.

"Ha ha ha ha, cũng là một trải nghiệm phi thường mà, không ngờ, lại có thể ngủ một đêm trong mộ cổ, chuyện như vậy, ai khác có thể làm được?

Ai có lá gan lớn như vậy?" Lý Đông đánh lui vô số kê quan xà, dần dần phát hiện kê quan xà vậy mà bắt đầu lùi về phía sau, dường như không còn dám tiếp tục tấn công nữa.

Lý Đông biết những gã này có tư duy của con người, nên khi phát hiện không đánh lại được, sẽ bỏ chạy.

Bây giờ anh cũng lười đi đuổi theo, vì bây giờ họ đang đối mặt với một vấn đề rất nghiêm trọng, đó là làm sao rời khỏi đây.

Bởi vì lúc đến, họ là đi xe buýt, nhưng bây giờ, xung quanh ngay cả đường lớn cũng không có, làm sao đi xe buýt về?

Đúng lúc này, đột nhiên phía trước đi tới một người.

Đó là một nam thanh niên trông rất cao lớn, bên hông anh ta, treo một thanh hắc kim cổ đao, là Muộn Du Bình, không ngờ Muộn Du Bình lại đến.

Tiểu Ca với bộ dạng đó, vừa xuất hiện, đã có thể khiến người ta

cảm nhận được cảm giác an toàn và hy vọng mãnh liệt đó, là sự kết hợp giữa trí tuệ, thiện lương, thần bí và mạnh mẽ ở một người.

"Tiểu Ca..." Bàn Tử thấy Muộn Du Bình, cũng vô cùng vui mừng, bởi vì gã cảm thấy, Muộn Du Bình cũng giống như Lý Đông, là người ra tay là có thể giải quyết được vấn đề.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu đã ngay cả Tống tử cũng đã xuất hiện, chứng tỏ khoa học không thể giải thích được, không đóng băng cũng có khả năng.

Nhưng, trong lúc không đề phòng, Muộn Du Bình đột nhiên rút con dao bên hông ra, trực tiếp một nhát chém về phía anh.

Lý Đông không khỏi giật mình, nhưng tốc độ của Muộn Du Bình thật sự quá nhanh, trong lúc không đề phòng, dù là anh cũng không có cách nào ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn thanh hắc kim cổ đao chém về phía mình.

Đột nhiên, Lý Đông cảm thấy trước mắt hoa lên, phát hiện mọi thứ trước mắt, đều biến mất, anh vậy mà đang ở trong chiếc xe buýt đó.

Tài xế xe buýt thấy anh tỉnh lại thì vô cùng lo lắng: "Mấy người, thật sự dọa chết tôi rồi!

Tự dưng ngất xỉu đi?

Gọi cũng không tỉnh?

Hại tôi suýt nữa phải gọi 120!" Lý Đông xoa xoa mắt, phát hiện đầu rất đau, mấy người còn lại dường như cũng vừa tỉnh mộng.

"Mấy người trẻ tuổi, không lẽ ra ngoài uống rượu rồi chứ?

Tôi nói cho mấy người nghe, tuy bây giờ thân cường thể tráng, rất trẻ, nhưng rượu thứ này, tốt nhất nên uống ít thôi!

Uống nhiều rượu hại thân thể!" Tài xế này là một người tốt bụng, ở đó lải nhải không ngừng.

Sau đó lại chỉ vào một người bên cạnh, nói: "May mà vị huynh đệ này biết y thuật, mới đánh thức mấy người dậy!

Nếu không, tôi cũng có chút lo lắng, mình không thoát khỏi liên can!" Dù sao, nếu thật sự có người xảy ra chuyện trên xe buýt, tài xế xe buýt chắc chắn sẽ trở nên rất phiền phức.

Lý Đông nhìn người đó, không khỏi giật mình, vì người đó là Muộn Du Bình.

Bàn Tử cũng nhìn thấy Muộn Du Bình, nhưng bây giờ gã rất sợ Muộn Du Bình: "Tiểu Ca, rốt cuộc là Tiểu Ca thật hay Tiểu Ca giả?

Bàn Tử mặt vô biểu tình há miệng, thoạt nhìn, trên mặt phát ra một màu xanh tím, giống hệt như thi thể bên cạnh.

Muộn Du Bình chỉ rất bình tĩnh nói: "Tôi xuống trước, lên xe chúng ta từ từ nói!" Mọi người gật gật đầu, cùng nhau xuống xe.

"Tiểu Ca, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Lý Đông nhớ lại những chuyện đã trải qua trước đó.

Không sai, bãi cỏ kỳ quái đó, còn có ngôi mộ giống như một căn phòng, họ đã ở trong ngôi mộ đó một đêm, khiến anh ấn tượng vô cùng sâu sắc.

"Vừa rồi mọi người bị thôi miên, tôi đã cứu mọi người tỉnh lại!" Giọng nói của Tiểu Ca vô cùng bình tĩnh, dường như đang nói một chuyện rất bình thường.

Chương 383

“Chúng tôi bị người ta thôi miên?

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Bàn Tử cũng kỳ lạ, không tin những gì mình trải qua là một giấc mơ, gã cảm thấy những chuyện trải qua trước đó, nhất định là thật.

Muộn Du Bình chuyển ánh mắt sang Trần Văn Cẩm: “Là cô ấy thôi miên mọi người!” “Hả?” Mấy người còn lại nghe vậy đều không khỏi kinh ngạc.

Mặc dù không biết Trần Văn Cẩm từ đâu đến, nhưng có thể khẳng định Trần Văn Cẩm tuyệt đối là một người tốt, mặc dù trông có vẻ hơi không bình thường một chút, nhưng một mỹ nữ xinh đẹp như vậy, dù có không bình thường, trong mắt họ cũng trở nên bình thường.

Kết quả Muộn Du Bình lại nói, họ vậy mà bị Trần Văn Cẩm thôi miên, điều này, cũng quá không thể tin được.

Trần Văn Cẩm nghe vậy cũng giật mình: “Không... không thể nào!

Tôi không thôi miên mọi người, tôi, tôi cũng không biết chuyện gì, vừa rồi, tôi đã ngủ thiếp đi trong lúc không hay biết!” Trần Văn Cẩm bây giờ rất lo lắng, nhưng, bây giờ cô lại hoàn toàn không thể giải thích rõ ràng chuyện này.

Bởi vì có thể thấy được, Lý Đông vô cùng tin tưởng Muộn Du Bình, Muộn Du Bình nói gì, anh dù thế nào cũng sẽ tin.

Muộn Du Bình lắc đầu nói: “Bởi vì cô đã ăn thi miết đan dược, nên sẽ biến thành cấm bà!

Vốn dĩ, bây giờ cách thời gian thật sự biến thành cấm bà còn rất lâu, tôi không biết tại sao, sức mạnh của thi miết đan dược dường

như đã mạnh lên mấy phần, vừa rồi, vì ảnh hưởng của thi miết đan dược, nên cô đã thôi miên họ!" Mọi người nghe vậy, không khỏi giật mình, nếu như vậy, cũng quá đáng sợ rồi.

Một cô gái xinh đẹp như vậy, lại là một người có thể khiến họ rơi vào nguy hiểm bất cứ lúc nào, làm sao có thể chịu đựng được?

Lý Đông cũng hơi nhíu mày: "Tiểu Ca, có cách nào giải quyết không?" Muộn Du Bình lắc đầu: "Chuyện trong đó, tôi cũng không nhớ rõ nữa!

Tôi đã mất trí nhớ rất nhiều lần, có một số chuyện tôi cũng không biết tại sao!

Có lẽ, chỉ có cậu mới có thể tìm ra câu trả lời thật sự!" "Hả?

Này?

Tiểu Ca, có thể nói rõ hơn một chút không?" Muộn Du Bình nói xong liền quay người rời đi.

Thân thủ của anh vô cùng nhanh nhẹn, chẳng mấy chốc đã biến mất ở đầu phố.

Anh vốn rất bí ẩn, cũng không biết bây giờ đã đi đâu.

Sau khi Muộn Du Bình đi, mọi người nhìn tôi, tôi nhìn cậu, hoàn toàn không biết nên làm gì tiếp theo. "Đông ca, chúng ta phải làm gì bây giờ?

Còn vị mỹ nữ này... tôi, tôi không..." Bàn Tử lúc này vô cùng không muốn ở cùng Trần Văn Cẩm, vì cậu ta đang rất lo lắng, lỡ như lại bị Trần Văn Cẩm thôi miên một lần nữa, lại phải trải qua những chuyện tối qua thì cậu ta sẽ phát điên mất.

Lý Đông bình tĩnh nói: "Không sao, chúng ta về trước đã!

Tôi vừa mới từ Tương Tây về, bây giờ cần nghỉ ngơi cho tốt mấy

ngày, tôi sẽ tìm cách giải quyết!" Mọi người đều rất tin tưởng Lý Đông, nên cũng gật đầu rồi ai về nhà nấy.

Lý Đông đưa Trần Văn Cẩm về nhà, Trần Văn Cẩm vô cùng áy náy nói với Lý Đông: "Xin lỗi, tôi đã gây phiền phức cho cậu rồi!

Thực ra, với tình trạng hiện tại của tôi, quả thực không nên ở đây!

Hay là tôi đi nhé!" Lý Đông lắc đầu: "Chuyện hôm qua thực ra cũng chỉ là một tai nạn!

Hay là cô cứ ở trong phòng của tôi, tốt nhất đừng ra ngoài!

Dù sao trong nhà tôi lúc nào cũng dự trữ rất nhiều lương thực, có đủ các loại rau củ, có thể ăn trong một thời gian dài!" Trần Văn Cẩm do dự rồi cuối cùng gật đầu.

Nếu cứ ở trong phòng không ra ngoài, dường như cũng không có vấn đề gì.

Trần Văn Cẩm rất thích xem TV, lúc này lại bật TV lên, xem một cách say sưa.

Còn Lý Đông thì ngồi trên sofa cẩn thận suy nghĩ lại những lời của Muộn Du Bình.

Trần Văn Cẩm biến thành bộ dạng hiện tại là do đã ăn phải đan dược thi miết, quá trình biến thành cấm bà cần một thời gian rất dài.

Nhưng theo ý của Muộn Du Bình, đan dược thi miết trong cơ thể Trần Văn Cẩm vì một lý do nào đó đã được tăng cường sức mạnh, nên mới xảy ra sự cố như trước đó!

Chẳng lẽ là do tác dụng của hai viên châu tử kia?

Hai viên châu tử đó, hai viên nội đan đó, có tác dụng hấp thu linh khí trời đất, có lẽ thật sự là nguyên nhân này.

Nhưng tại sao khi ở bên cạnh hai viên châu tử đó, Trần Văn Cẩm

lại trở nên yên tĩnh, và có thể từ trạng thái mơ màng trở lại bình thường, rốt cuộc là chuyện gì?

Lý Đông đầu óc đầy những câu hỏi này, bất giác ngủ thiếp đi.

Kể từ khi ăn viên nội đan của con rết khổng lồ đó, thực tế anh đã rất lâu không ngủ, nhưng bây giờ lại thật sự ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau, hơn chín giờ, Lý Đông mới tỉnh giấc, anh đã ngủ một giấc rất dài.

Trần Văn Cẩm quả nhiên rất yên tĩnh ở trong nhà anh, không hề đi lung tung.

Điều này khiến Lý Đông yên tâm hơn nhiều.

Mặc dù giấc mơ hôm qua vô cùng chân thật và khiến anh cảm thấy rất kỳ lạ.

Chương 384

Nhưng việc chính cần làm vẫn phải làm.

Thu hoạch lần đó, thu hoạch lần đó thật sự quá lớn, đồ đạc cũng rất nhiều, cần phải xử lý, đó là một vấn đề rất phiền phức.

Lý Đông bàn bạc với mấy người, chuẩn bị chọn vài món đồ mang đến nhà đấu giá Tân Nguyệt để bán đấu giá, số còn lại tạm thời cất trong hầm trước đã.

Trong số những món đồ được chọn để mang đi đấu giá lần này, đầu tiên là bức tượng Dược Vương!

Món đồ này tuy rất quý giá, nhưng lại không gây chú ý quá nhiều, rất thích hợp để đấu giá.

Ngoài ra, anh còn lấy thêm mấy cái bình gốm sứ, cũng không biết là của triều đại nào, nhưng có thể đảm bảo là hàng thật.

Ngoài ra, còn có một số dược liệu hái trên núi, những thứ này chắc cũng khá có giá trị! "Đông ca, chuyện đó phiền cậu rồi!" Bàn Tử vỗ vai Lý Đông, trên mặt nở một nụ cười kỳ quái.

Vương Khải Toàn hơi cau mày: "Đông ca, cậu mang nhiều đồ như vậy, trên đường đi có an toàn không?

Hay là để tôi đi cùng cậu nhé?" Lời này của Vương Khải Toàn vừa thốt ra, lập tức bị Bàn Tử lườm cho một cái. "Cái thằng này sao không hiểu chuyện gì thế?

Chẳng lẽ mày không biết, Đông ca mang những thứ này đi đấu giá, thực ra chỉ là tiện thể thôi à!

Chẳng lẽ mày không biết, thực ra Đông ca còn có việc quan trọng hơn cần làm!

Mày là cái đồ không biết điều, đi theo làm gì?" Vương Khải Toàn nghe xong liền ngơ ngác. "Cái đó, Đông ca, cậu có việc khác, tôi cũng có thể giúp mà!" "Vớ vẩn, trên đời có những chuyện mày không giúp được đâu!" Bàn Tử ra vẻ thâm sâu, khiến Vương Khải Toàn càng thêm mông lung.

Bàn Tử bèn lén lút ghé vào tai Vương Khải Toàn nói nhỏ vài câu.

Vương Khải Toàn lúc này mới như có điều suy nghĩ mà gật gật đầu. "Đồ ngốc, chút tinh ý cũng không có!" Vương Khải Toàn bị Bàn Tử khinh bỉ một phen, lại gật đầu thêm lần nữa.

Bây giờ cậu ta mới biết, Lý Đông đến nhà đấu giá Tân Nguyệt, một mặt là để bán đồ, mặt khác là để đi gặp Doãn Tân Nguyệt!

Lý Đông lên chuyến tàu cao tốc đến Bắc Bình, chỉ trong một ngày đã đến nơi.

Anh nhanh chóng đến một nơi vô cùng quen thuộc.

Đó là một khu vực rất sầm uất ở Bắc Bình, những người ở đây về cơ bản đều là quan to quý nhân.

Bởi vì nhà đấu giá sầm uất nhất Bắc Bình nằm ở đây, mỗi một món đồ được đấu giá ở đây đều có giá trị không nhỏ, tuyệt đối không phải người bình thường có thể mua được.

Hầu như ai đến đây đấu giá đều biết, bà chủ của nhà đấu giá này là một tuyệt thế mỹ nữ tên Doãn Tân Nguyệt.

Trong thành Bắc Bình, không biết bao nhiêu người có địa vị đều muốn được gặp Doãn Tân Nguyệt một lần, nhưng đáng tiếc là cô luôn thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Lúc này, trong một căn phòng vô cùng cổ kính, Doãn Tân Nguyệt lại đang nằm trên người Lý Đông, ánh mắt quyến rũ như tơ. "Thế nào, tôi lợi hại chứ?" Lý Đông vô cùng đắc ý nói.

Doãn Tân Nguyệt hờn dỗi nói: "Anh cũng thật là, sao lại đi lâu như vậy?

Sao không đến thăm em!" "Anh mới đi có mấy ngày thôi mà?

Tục ngữ có câu, xa nhau một chút càng thêm mặn nồng mà!" Lý Đông cười quái dị. "Ai mặn nồng với anh chứ, chúng ta đã kết hôn đâu?" Doãn Tân Nguyệt trông có vẻ càng giận hơn. "Chúng ta tuy chưa kết hôn, nhưng chẳng phải cũng gần giống như kết hôn rồi sao?" Lý Đông mỉm cười, "Hôm nay anh cho em xem vài món bảo bối!" Nói rồi, anh lấy ra những thứ cần đấu giá lần này. "Trời ơi, anh lấy đâu ra vậy?

Những bảo bối này, món nào cũng là vô giá cả!

Nói đi, lại đào được ở đâu thế?" Doãn Tân Nguyệt vừa thấy những thứ Lý Đông lấy ra, liền kinh ngạc đến trợn tròn mắt.

Là một bà chủ nhà đấu giá, đối với giá trị của các loại đồ vật, tự nhiên cô cũng vô cùng rõ ràng. "Phải tin vào bản lĩnh của người đàn ông của em chứ, những bảo bối này, dĩ nhiên là anh vừa mới đào được!" Lý Đông lại lấy ra một đóa hoa, đó là một đóa hoa không ai biết tên, nhưng đóa hoa này dường như đã được hái mấy ngày rồi mà vẫn không có dấu hiệu tàn úa. "Hoa gì đây?

Trông đẹp quá!

Tặng em à?" Doãn Tân Nguyệt vui vẻ hỏi.

Lý Đông gật đầu: "Anh tình cờ thấy trên đường về, loại hoa này vĩnh viễn không bao giờ tàn, nên được gọi là hoa vĩnh hằng, tặng cho em!

Trong bóng tối mịt mùng, mấy chùm sáng đèn pin giao nhau, ánh sáng hỗn loạn chiếu vào góc Bàn Tử đang đứng, nhưng vẫn trông mờ ảo.

Doãn Tân Nguyệt liền càng vui vẻ hơn mà nhận lấy đóa hoa, sau đó lại cho Lý Đông thêm một chút phúc lợi.

Hai người ở trong căn phòng bí mật không ai được phép vào này suốt ba ngày, cho đến khi Doãn Tân Nguyệt không chịu nổi phải xin tha, Lý Đông mới rời đi.

Chương 385

Lý Đông phát hiện, sau khi ăn viên đan dược của con rết khổng lồ đó, tác dụng lớn nhất lại là cái này.

Dùng lời của Hồ Bát Nhất, đây là một con rồng bị thương, không chỉ bất lợi cho người được chôn cất, mà còn ảnh hưởng đến con cháu đời sau, chẳng lẽ quốc vận của nước Đông Hạ luôn không tốt là do vậy.

Bàn Tử và mấy người kia về cơ bản thuộc loại điển hình vô tâm vô phế, mấy ngày nay, ngoài ăn chơi ra thì chỉ có ngủ.

Xem bộ dạng đó, mấy ngày nữa, không chừng mấy tên này sẽ chơi đến quên cả bản lĩnh của mình.

Nhưng mà, mấy tên này biết Lý Đông trở về liền lập tức kéo đến nhà anh.

Đương nhiên sau khi thấy Trần Văn Cẩm trong nhà Lý Đông, họ vẫn cảm thấy có chút sợ hãi, nhưng cuối cùng cũng quen dần. "Đông ca, chúng ta phải làm gì tiếp theo?

Nói thật, giấc mơ lần trước, tôi bây giờ vẫn còn rất sợ, có chút sợ nó là thật, đặc biệt là mấy con rắn đó!

Quan trọng nhất là tôi đã ở trong mộ một đêm, bây giờ tôi vẫn cảm thấy quá sợ hãi!" Lý Đông mỉm cười: "Những chuyện đó không cần phải để tâm nữa!

Việc chúng ta cần làm tiếp theo, chỉ cần đi theo lộ trình chỉ dẫn trên mấy cái bình lần trước là được rồi!" Mấy người còn lại gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Sau đó họ mở cuộn tranh ra, phát hiện con đường tiếp theo phải đi

lại là một ngọn núi tuyết. "Rốt cuộc là ngọn núi tuyết nào đây?" Vấn đề này lại khiến họ bối rối.

Hiện tại, những nơi họ có thể đến, có đến mấy chỗ có núi tuyết. "Đông ca, tiếp theo chúng ta rốt cuộc phải đi đâu vậy?" Lý Đông cau mày trầm tư: "Có lẽ, tôi biết phải đi đâu rồi!

Hay là chúng ta chuẩn bị, ngày mai xuất phát!" "Nhưng mà, tôi mới về chưa được bao lâu, còn chưa chơi đủ nữa, lỡ như lại ra ngoài mạo hiểm lần nữa, không chừng hi sinh oanh liệt thì thảm lắm!" Mọi người lập tức phá lên cười, nhưng ai nấy đều rất hứng thú với việc mạo hiểm.

Thế là mọi người tự mua sắm trang bị cần thiết, sau đó ngồi tàu cao tốc đến Đông Bắc, đến núi Trường Bạch. "Một dãy núi tuyết lớn quá, Đông ca, chẳng lẽ chúng ta phải lên núi tuyết sao?" Bàn Tử không khỏi xoa xoa tay.

Trước khi đến đây, Lý Đông đã nói, bây giờ họ cần đến một nơi rất lạnh, phải chuẩn bị thêm nhiều quần áo chống rét.

Nhưng tên Bàn Tử này da dày, không sợ lạnh, thế là không chuẩn bị nhiều quần áo chống rét, bây giờ tên này lạnh đến run cả người. "Đúng vậy, nơi chúng ta đến bây giờ ở trên núi tuyết!

Chỉ là, làm thế nào để lên đó, lại là một chuyện phiền phức!

Bởi vì nơi này thuộc khu vực biên giới, nếu không cẩn thận, có thể sẽ gây ra phiền phức!" Lý Đông tự nhiên không muốn gây rắc rối ở nơi này, nên cố gắng tránh né mọi chuyện phiền phức. "Hay là chúng ta tìm một nơi ở tạm trước, rồi bàn bạc kỹ hơn sau nhé!" Mọi người gật đầu.

Ở gần đó, có không ít nhà trọ, điều kiện của nhà trọ tuy trông có vẻ khá tệ, nhưng ít nhất cũng có thể che gió che mưa, cũng là một nơi

không tồi.

Có lẽ vì khách du lịch ở đây rất đông, nên nhà trọ cũng đông người, ở chỗ quầy lễ tân đăng ký có rất nhiều người.

Lúc Lý Đông đi vào, còn phải xếp hàng.

Nhưng không biết tại sao, Lý Đông đột nhiên phát hiện, dưới chân hình như đạp phải một vật gì đó giống như viên bi, thế là chân trượt đi, anh theo bản năng đưa tay về phía trước để vịn, kết quả lại nắm phải một chỗ mềm mại.

Sau đó, anh nghe thấy một giọng nói giận dữ. "Hạ lưu, lưu manh!" Lý Đông còn chưa kịp phản ứng, đã cảm thấy bên tai có một luồng gió vụt qua.

Có người định tát anh.

Nhưng đường đường là một đấng nam nhi, sao có thể tùy tiện để người khác tát chứ?

Thế là anh đưa tay phải ra chặn tay đối phương.

Nhưng đối phương dường như cũng không phải dạng vừa.

Hai người ở khoảng trống trước quầy lễ tân, trong nháy mắt đã giao đấu mấy chục chiêu, lại không phân thắng bại, thế là mỗi người lùi về sau một bước.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ người vừa giao đấu với anh.

Không ngờ, đó lại là một cô gái, có một gương mặt xinh đẹp, diễm lệ, nhưng trông có vẻ cũng rất dữ dằn, thân thủ của cô ta ngang ngửa với Lý Đông.

Đây là một chuyện vô cùng đáng sợ.

Phải biết rằng công phu của Lý Đông hiện tại không phải người thường có thể so sánh, e rằng những cao thủ được huấn luyện chuyên

nghiệp cũng chưa chắc có thể qua được vài chiêu trong tay anh.

Nhưng người phụ nữ này giao đấu với anh mấy chục hiệp không phân thắng bại, thậm chí còn có thể uy hiếp anh. "Mỹ nữ, vừa rồi là một sự hiểu lầm, thật sự chỉ là một sự hiểu lầm thôi!

Cũng không biết ai làm đổ hạt đậu ra đất, khiến tôi đạp phải, rồi bị trượt chân, kết quả là không cẩn thận..." Lý Đông không nhịn được liếc nhìn ngực của người phụ nữ, vốn liếng không nhỏ, thân hình đầy đặn, tuyệt đối là loại mỹ nữ có tỷ lệ quay đầu nhìn rất cao.

Người phụ nữ đó hừ lạnh một tiếng: "Bây giờ tôi lười so đo với anh, nhưng nếu có lần sau, tôi sẽ giết anh!" Sau đó, cô gái đi đến quầy lễ tân, nói với nhân viên phục vụ ở đó: "Cho tôi một phòng!" Nhưng nhân viên phục vụ lại lắc đầu: "Xin lỗi mỹ nữ, hết phòng rồi!" Người phụ nữ đó trông có vẻ rất không hài lòng, sau đó dùng tay chỉ vào Bàn Tử đang chuẩn bị lên lầu: "Mấy tên đó, sao lại có phòng?" "Xin lỗi tiểu thư, vừa rồi còn 3 phòng, nhưng bây giờ đã bị mấy vị tiên sinh này lấy hết rồi!" Chỉ còn lại ba phòng, thực tế Bàn Tử họ còn phải hai người chen một phòng mới đủ chỗ ở.

Cô gái đó lập tức lườm Lý Đông một cái thật sắc, nếu vừa rồi không đánh nhau với Lý Đông, có lẽ cô đã có thể đặt được một phòng, kết quả bây giờ lại thành ra thế này. "Tôi không quan tâm, tên kia, dù thế nào đi nữa, hôm nay anh phải đền cho tôi một phòng!" Người phụ nữ trợn mắt nhìn Lý Đông.

Chương 386

Lý Đông lập tức đau đầu, nhưng mà, chuyện này hình như anh không có lý nha.

Nhưng mà, phòng đã khó khăn lắm mới đặt được, cũng không thể cứ thế mà từ bỏ được.

Lý Đông lập tức quyết tâm: "Mỹ nữ, bây giờ hết phòng rồi!

Bây giờ tôi cũng không có cách nào cả!

Hay là thế này, tôi đền tiền cho cô, cô tìm một nhà trọ khác nhé?" "Không được!" "Nếu không được thì hay là thế này, chúng ta hai người chen một phòng thì sao?

Cô ngủ trên giường, tôi ngủ dưới đất là được rồi!" Lý Đông nghiến răng, lập tức nói một câu lưu manh, cố gắng chặn họng người phụ nữ này.

Anh không tin, người phụ nữ này lại gan to như vậy, dám ngủ cùng phòng với anh!

Chỉ là không ngờ, người phụ nữ này lại gật đầu: "Được!" Lý Đông lập tức ngơ ngác: "Mỹ nữ, cô định làm gì?

Chắc chắn không phải tiên nhân khiêu chứ?" "Tiên nhân khiêu là gì?

Một loại đồ ăn à?" Người phụ nữ dường như không biết tiên nhân khiêu là gì. "Ừm... coi như tôi chưa nói gì." Lý Đông lắc đầu, bây giờ đã quyết tâm, kệ có phải tiên nhân khiêu hay không, dù sao chuyện cũng đã thành ra thế này, vậy thì cứ đi rồi tính sau.

Lúc này Bàn Tử lén lút nói với Vương Khải Toàn: "Xem vận đào hoa của Đông ca nhà ta tốt thật, không ngờ chỉ trong chốc lát, lại thu

hút được một mỹ nữ xinh đẹp như vậy!

Lại còn chủ động yêu cầu ngủ chung một phòng!

Khi nào thì Bàn gia ta mới có vận may tốt như vậy?" Vương Khải Toàn lập tức lườm một cái: "Thân hình của cậu bây giờ thế nào?

Đợi cậu giảm hết đống mỡ thừa trên người đi rồi hẵng nói!" Nhưng Bàn Tử không phục: "Nói cứ như thể thân hình của cậu tốt hơn tôi vậy, thật là, chẳng phải cũng gần giống nhau sao?" Hai tên này lại bắt đầu cãi nhau.

Lý Đông cũng không quan tâm nhiều như vậy, trực tiếp đi vào phòng của mình, người phụ nữ kỳ lạ đó cũng đi theo vào.

Lý Đông vô cùng lúng túng: "Mỹ nữ, tuy rằng tôi quả thực trông phong lưu phóng khoáng!

Nhưng cũng không cần phải trực tiếp như vậy chứ, cô xem cục diện bây giờ, thật lúng túng!" Nhưng người phụ nữ đó lại lắc đầu, cũng nghênh ngang đi vào trong phòng, sau đó ngồi xuống một chiếc sofa. "Định làm gì?" Lý Đông hỏi. "Tôi và anh làm cùng một chuyện!" Người phụ nữ đó dường như không có ý định che giấu. "Cùng một chuyện?

Cô biết tôi định làm gì sao?

Hay là đang hỏi tôi làm gì?

Nếu cô hỏi tôi, thì tôi dễ trả lời rồi!

Cô xinh đẹp như vậy, dễ khiến người khác phạm tội, cho nên bây giờ tôi đang phạm tội trên người cô đây, chẳng lẽ cô cũng định phạm tội trên người tôi sao?" Lý Đông bây giờ cũng bất chấp, cũng không quan tâm người phụ nữ này rốt cuộc có mục đích gì, dù sao cũng phải chiếm chút lợi thế về mặt lời nói trước đã.

Người phụ nữ lắc đầu: "!" "Chắc chắn không?" Lý Đông hơi kinh ngạc, người phụ nữ này lại trực tiếp nói ra thân phận của anh. "Rất chắc chắn!

Bởi vì trên người anh có một mùi vị rất đặc biệt!

Tuyệt đối không thoát khỏi mắt tôi đâu!" Trên mặt người phụ nữ đó xuất hiện một tia quyến rũ. "Mỹ nữ, cô nói có chút không đúng nha!

Mùi vị là dùng mũi để ngửi, không phải dùng mắt để nhìn, dùng mắt có thể nhìn thấy mùi vị sao?

Ý của cô chẳng lẽ là mùi vị đàn ông đẹp trai của tôi sao?" Đối với những lời trêu chọc của Lý Đông, người phụ nữ này cũng không hề nao núng, lắc đầu nói: "Không cần giả thần giả quỷ, anh là một tên trộm mộ, một tên trộm mộ chuyên nghiệp, không lừa được mắt tôi đâu!

Bởi vì, tôi cũng vậy!

Hơn nữa, mục đích của tôi lần này, thực tế cũng là cùng một nơi!

Có lẽ, chúng ta có thể lập nhóm!" "Chúng ta cùng một mục đích?

Nếu đã như vậy, chẳng lẽ cô không biết đồng nghiệp là oan gia sao?

Lập nhóm với tôi, chẳng lẽ cô chỉ có một mình, không có đồng bạn sao?" Lý Đông cảm thấy kỳ lạ.

Một người phụ nữ xinh đẹp như vậy, nếu một mình đi trộm mộ, cũng quá không thể tưởng tượng nổi.

Mặc dù công phu của người phụ nữ này rất tốt, nhưng dù sao đi nữa, một người phụ nữ lá gan thường nhỏ hơn, ít nhất không thể một mình đối mặt với nhiều thứ đáng sợ như vậy. "Bởi vì những người đồng bạn đó của tôi toàn là đồ ngốc, tôi thật sự không muốn ở cùng

họ!" Người phụ nữ cũng không hề che giấu, trực tiếp nói ra. "Được rồi, nếu đã như vậy, chúng ta đã sắp trở thành đồng đội, vậy tôi cũng phải biết cô tên là gì chứ?" "A Ninh!" A Ninh rất dứt khoát trả lời tên của mình.

A Ninh?

Lý Đông nghe thấy cái tên này, đột nhiên giật mình, đây không phải là một người dễ đối phó.

Chương 387

Quả nhiên một mỹ nữ tiếp cận, không phải là chuyện tốt.

A Ninh thực tế là người của một công ty Mỹ, mục đích tiếp cận anh chắc chắn không đơn thuần!

Chỉ là anh không hiểu, tại sao A Ninh không đi tìm Ngô Tà?

Nhưng bây giờ, họ còn không biết làm thế nào để vào ngọn núi tuyết lớn kia, có lẽ A Ninh có thể giúp.

Thế là Lý Đông gật đầu, nói: "Vậy thì, cũng không sao!

Vốn dĩ trong đội của tôi chỉ có mấy ông già, bây giờ có một mỹ nữ gia nhập, không chừng có thể làm sôi động không khí, như vậy cũng rất tốt, cho nên hoan nghênh hoan nghênh!" A Ninh thấy Lý Đông đồng ý, trên mặt liền lộ ra một nụ cười quyến rũ: "Hay là thế này đi, anh ngủ trên đó, tôi có túi ngủ, có thể đối phó qua một đêm!" "Vậy sao được?

Hay là thế này, hôm nay chúng ta đấu địa chủ nhé?" Lý Đông hỏi.

Những lời này của Lý Đông, hầu như câu nào cũng có ẩn ý, A Ninh thật sự nghe không hiểu. "Đấu địa chủ?

Ý anh là đánh bài à?

Tôi không có hứng thú với cái đó!" "Thôi được rồi, cô cũng đã trả tiền, sao có thể để cô ngủ trên cái thứ đó được?

Hay là tôi ngủ sofa, cô ngủ trên đó!" Lý Đông nói xong, ngồi xuống sofa, sau đó nhắm mắt lại, nhanh chóng ngáy lên.

A Ninh cẩn thận quan sát Lý Đông, phát hiện tên này hình như đã ngủ thật, không khỏi cau mày. "Tên này thật kỳ lạ, chẳng lẽ mình

không có sức hấp dẫn sao?

Lại dám ngủ trước mặt mình như vậy, thật quá đáng!" A Ninh đối với sức quyến rũ của mình vô cùng tự tin, chỉ là không ngờ, lại gặp phải một người còn lợi hại hơn. "Tên này lợi hại như vậy, có lẽ thật sự có thể giúp mình, lấy được thứ mình muốn!

Thôi, đã quyết định rồi, không hối hận nữa..." Thế là một đêm yên tĩnh trôi qua.

Sáng sớm hôm sau, họ chỉnh trang lên đường.

A Ninh quả nhiên là một người rất quen thuộc địa hình ở đây, xem ra cô đã có kinh nghiệm từ một lần thám hiểm thất bại trước đó, có lẽ toàn bộ nhân thủ của cô đã thiệt hại hết.

Nhưng như vậy, dường như cô cũng đã có kinh nghiệm rất phong phú.

A Ninh trực tiếp đi trước dẫn đường, quả thực đã giúp họ bớt đi rất nhiều phiền phức.

Đi qua một con đường nhỏ, một con đường nhỏ hoang vắng, qua con đường nhỏ đó, họ đã đến một thung lũng tuyết băng sơn.

Bão tuyết ở đây rất dữ dội, trên người mọi người đều dính đầy tuyết trắng, ai nấy đều mệt mỏi rã rời.

Bởi vì để tránh gây ra những phiền phức không cần thiết, trên đường đi, những nơi họ đi về cơ bản đều là những nơi vắng bóng người, cho nên chỉ riêng việc đi đến nơi này đã mất cả một ngày, bây giờ mặt trời đã lặn về phía tây.

Nhưng cảnh sắc ở đây lại rất đẹp, nếu không tính đến thời tiết lạnh giá, nơi như thế này quả thực khiến người ta vô cùng say đắm. "Nơi này là Tiểu Thánh Tuyết Phong!

Bây giờ nơi chúng ta muốn đến là Vân Thiên Cung, thực tế ở trên núi Thiên Thê, cách đây cũng không đặc biệt xa!" Bàn Tử nghe xong cảm thấy có chút kỳ lạ: ", Chuyện ở đây tôi cũng đã tìm hiểu không ít, cái Vân Thiên Cung mà cô nói, không phải ở trên Thánh Sơn sao?

Sao lại chạy sang bên này rồi?" A Ninh lắc đầu: "Những thứ như truyền thuyết đó căn bản không đáng tin!

Nếu những truyền thuyết đó đáng tin, thì làm gì có chuyện của tôi ở đây?" Lời này nói ra quả thực rất có lý, mọi người đều gật đầu.

Theo chỉ dẫn của hình vẽ trên mấy cái bình kia, nơi họ cần tìm bây giờ, đó là nguồn của long mạch.

Mặc dù trước đó Lý Đông đã thấy chín con rồng, nhưng lúc đó những gì anh thấy chỉ là ảo ảnh mà thôi. "Mọi người, bây giờ không phải là lúc nói nhảm!

Bây giờ trời sắp tối rồi.

Việc chúng ta cần làm đầu tiên là nhanh chóng tìm một nơi để qua đêm!

Nếu không, ban đêm có bão tuyết, chúng ta e rằng sẽ bị chôn vùi trên núi tuyết mất!" Bởi vì ban đêm nhiệt độ sẽ giảm xuống, sau khi nhiệt độ giảm xuống, không khí sẽ lưu thông, sau đó sẽ sinh ra bão tuyết.

Mặc dù bây giờ mặt trời chưa lặn, cách lúc trời tối hẳn còn một khoảng thời gian.

Nhưng nơi họ đang ở khá đặc biệt, căn bản không thể thực sự đợi đến tối rồi mới bắt đầu chuẩn bị việc qua đêm.

Chỉ là chuyện như vậy thực tế không thể ngăn cản họ. "Ở nơi như thế này, thực ra, chúng ta làm một cái lều tuyết đi, một cái lều tuyết chắc là có thể che gió che tuyết, có thể giữ ấm!" Lều tuyết, đúng như

tên gọi, là ngôi nhà được xây bằng tuyết trắng, chế tác vô cùng đơn giản, vào ban đêm, vì có gió thổi, sẽ làm cho ngôi nhà trở nên kiên cố hơn, đồng thời lại có thể che gió che tuyết, là một loại chỗ ở vô cùng tiện lợi, những người thường xuyên sống ở những nơi có tuyết rơi, về cơ bản đều biết làm.

Mọi người gật đầu, ai nấy cũng đều là chuyên gia sinh tồn ngoài trời, tự nhiên cũng hiểu ý của Lý Đông.

Thế là, họ lấy xẻng ra, bắt đầu chuẩn bị làm lều tuyết.

Nhưng mà, họ nhanh chóng phát hiện, lớp băng trên mặt đất lại vô cùng cứng, chỉ dựa vào sức người lại không có cách nào làm được.

Lý Đông quyết tâm, lập tức lấy ra chiếc máy đào tự động kia!

Cái máy đào tự động đó giống như một con robot, sau khi được lấy ra, lập tức tự động đào trên nền tuyết.

Chương 388

"Đông ca, thứ này lại có tác dụng như vậy à, như vậy thì chẳng bao lâu nữa có thể đào ra không ít khối băng rồi!

Có công cụ như vậy tiện lợi hơn nhiều.

Chúng ta không cần tốn sức nữa!" Bởi vì bây giờ quần áo mặc trên người cũng khá nhiều, cả người trông có chút cồng kềnh.

Vì cả người trông có chút cồng kềnh, nên thực tế họ cũng không muốn hoạt động đặc biệt, loại công việc đào tuyết này, đối với họ, là một loại lao động vô cùng mệt mỏi. "Này, đừng làm bừa, xảy ra chuyện lớn rồi!" A Ninh đột nhiên phát hiện tình hình có chút không ổn.

Nhưng lúc nói ra thì đã muộn, bởi vì trên đỉnh đầu họ, lại xuất hiện một vết nứt rất không bắt mắt.

Vết nứt đó tuy trông rất không bắt mắt, nhưng lúc này lại đang lan rộng ra rất nhanh, cùng lúc đó trên đó có vô số khối băng nhỏ li ti, lại cứ thế rơi xuống.

Lý Đông lập tức giật mình, không ngờ lại gây ra họa lớn như vậy. "Mau đi đi, nơi này nguy hiểm!" A Ninh lớn tiếng hét lên.

Người phụ nữ này bây giờ ra vẻ như một người chỉ huy trong đội ngũ này.

Bàn Tử tuy có chút không phục, nhưng bây giờ cũng cảm nhận được một chút nguy hiểm, cho nên vội vàng trốn đến nơi an toàn. "Nhưng mà, vết nứt đó lại càng ngày càng lớn, bây giờ thậm chí muốn trốn tránh cũng không kịp nữa!" "Tên này không phải rất có bản lĩnh sao?

Lại gây ra chuyện như vậy..." A Ninh trông có vẻ rất tức giận, "Hoàn toàn giống hệt những đồng đội ngốc nghếch của tôi!" Lý Đông không khỏi cau mày, bây giờ anh đã biến thành đồng đội ngốc nghếch rồi sao?

Nhưng lại không có cách nào phản bác, bởi vì vừa rồi quả thực anh đã làm một chuyện ngu ngốc.

Vốn tưởng chỉ cần có công cụ là làm được mọi thứ.

Nhưng bây giờ xem ra, con người có lúc không thể chống lại tự nhiên.

Nhưng mấy người họ cũng không phải dạng vừa, tuy trên đường đi rất nguy hiểm, nhưng họ đã né được tất cả nguy hiểm.

Đặc biệt là A Ninh, cô né được mấy khối băng một cách rất điệu nghệ, bộ dạng đó, tuyệt đối giống như một tuyệt thế cao thủ.

Nhưng người phụ nữ này cũng không biết có phải vì quá tự tin hay không, đột nhiên chân trượt một cái, lại cứ thế lăn xuống.

Lý Đông không khỏi giật mình, tuy anh cũng biết A Ninh tuyệt đối không phải là một người phụ nữ đơn giản, mục đích tiếp cận anh tuyệt đối không trong sáng, nhưng dù sao đi nữa, cô cũng là một đồng đội, nếu cứ thế lăn xuống, không phải sẽ ngã chết sao?

Lý Đông cũng nhảy xuống, trong tay anh cầm con dao quân đội Nepal đã được cải tiến.

Con dao quân đội Nepal trên khối băng vạch ra một vệt, cuối cùng cũng dừng lại, cùng lúc đó Lý Đông nắm được cánh tay của A Ninh.

A Ninh bây giờ cũng kinh hồn bạt vía, suýt chút nữa đã tuyệt vọng, kết quả đột nhiên phát hiện tay mình bị người khác nắm lấy, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. "Xem kìa, vừa rồi cô đang làm gì thế?

Nếu không có tôi, không phải đã rơi xuống ngã chết rồi sao?" Trên mặt Lý Đông mang theo một nụ cười xấu xa nói.

A Ninh thở dài một hơi, cảm giác sinh tử trong gang tấc vừa rồi khiến cô suýt chút nữa tuyệt vọng. "Đông ca, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Vừa rồi cái máy đào hoàn toàn tự động đó uy lực lớn như vậy sao?

Chỉ đào một ít băng ra thôi mà lại gây ra lở tuyết?" Bàn Tử rất kỳ lạ hỏi.

Lý Đông lắc đầu: "Mẹ kiếp, tôi làm sao biết được!

Sớm biết như vậy, tôi đã không làm chuyện như vậy rồi!" Nhưng đột nhiên mắt anh sáng lên, bởi vì anh phát hiện ở nơi này, hình như đã xuất hiện một thứ không tầm thường.

Bởi vì nơi anh đang đứng, băng đã rơi đi không ít, bên dưới là một khối băng trong trạng thái bán trong suốt.

Bên trong khối băng bán trong suốt đó, có một cái bóng màu đen, bộ dạng đó, trông giống như một thứ không tầm thường. "Mau nhìn thứ đó kìa!

Bị chôn trong khối băng!" Lý Đông dù sao cũng là một người xuyên không, đối với một số thứ trên thế giới này, thực tế cũng không đặc biệt hiểu rõ.

Nhìn thứ trước mắt có chút kỳ lạ, trông giống như một đứa trẻ sơ sinh bị đông cứng, nhưng lại có cái đầu rất lớn, trên người mọc đầy gai, quả thực là một người ngoài hành tinh.

Vương Khải Toàn cũng thấy thứ đó: "Trời ơi.

Giống hệt mấy tấm hình người ngoài hành tinh trên mạng!" "Có người ngoài hành tinh lớn như vậy sao?" Lý Đông lắc đầu, mặc dù

anh cũng cảm thấy bộ dạng của tên này có chút giống người ngoài hành tinh.

Nhưng mà, một người ngoài hành tinh lớn như một tòa nhà, nếu thật sự xuất hiện trên Trái Đất, e rằng Trái Đất sẽ gặp nguy hiểm.

A Ninh cũng hơi cau mày: "Không lẽ là sinh vật thời tiền sử sao?

Bể dâu biến đổi, có thể từ rất lâu rất lâu trước đây, lục địa chúng ta đang đứng thực tế là đại dương!

Trong đại dương thời tiền sử, không chừng có những sinh vật kỳ lạ, sau đó bị chôn vùi ở nơi này!" "Không đúng không đúng, nếu là sinh vật thời tiền sử, cho dù là bể dâu biến đổi, thì cũng chỉ có thể bị chôn trong bùn đất, sau đó biến thành hóa thạch!

Bởi vì băng ở đây, là sau khi nơi này trở thành lục địa, mới được hình thành lại!" Ngô Tà nghiêm túc nói! "Cái quái gì vậy?

Chương 389

Trông cũng đáng sợ quá đi?

Không lẽ là đồ ăn à?

Nhìn kìa, thứ đó hình như đang động!" Bàn Tử chỉ vào thứ bị phong ấn trong tuyết, nói! "Đang động à?

Cậu hoa mắt rồi à?" "Thứ này... thứ này, không lẽ... trong truyền thuyết..." Hồ Bát Nhất đột nhiên chỉ vào phía dưới, nói năng cũng có chút lắp bắp. "Sao vậy?

Sao lại nói lắp bắp rồi?

Lúc trước cậu đâu có như vậy!" Bàn Tử ngạc nhiên. "Chẳng lẽ thứ này thật sự đáng sợ đến mức dọa cậu thành ra thế này sao?" Lý Đông cũng cảm thấy kỳ lạ.

Hồ Bát Nhất không phải là người bình thường, gan của tên này rất lớn, trong tình huống bình thường đều không sợ hãi. "Thứ này không lẽ là Côn Luân Thai trong truyền thuyết sao?

Không ngờ tôi lại có thể thấy thứ này ở đây!" "Côn Luân Thai là cái quái gì vậy?" Mấy người còn lại mặt đầy dấu chấm hỏi. "Cái này, Côn Luân Thai nói một cách dễ hiểu, là một phôi thai được hình thành một cách tự nhiên sau khi hấp thụ tinh hoa của trời đất, giống như một đứa trẻ vậy!" "Phôi thai được trời đất sinh ra?

Chẳng lẽ là con khỉ trong Tây Du Ký sao?" Vương Khải Toàn cũng tò mò nhìn.

Con khỉ trong Tây Du Ký, từ trong đá nhảy ra, sau khi hấp thụ một lượng lớn tinh hoa của trời đất, tự nhiên hình thành một sinh mệnh thể. "Cũng có thể nói như vậy, nhưng Côn Luân Thai, chắc là chưa

tiến hóa đến mức như Tôn Ngộ Không, bây giờ cũng chỉ là một hình dạng thôi!

Thực tế trong lịch sử, cũng có những truyền thuyết về loại vật này!

Nhưng mà, muốn phát hiện ra thứ như vậy, cần phải có duyên phận cực lớn!

Xem ra lần này vận khí của chúng ta không tồi!" Trên mặt Hồ Bát Nhất lộ ra một nụ cười.

Thứ như Côn Luân Thai, công dụng lớn nhất là dùng để chôn cùng trong mộ, có hiệu quả vô cùng đặc biệt.

Nhưng chuyện như vậy, về cơ bản là có thể gặp mà không thể cầu, người có thể có được Côn Luân Thai, về cơ bản đều là những người có vận khí cực tốt.

Từ vạn cổ đến nay, hầu như không có ai có được duyên phận như vậy. "Lại có chuyện như vậy sao?

Tôi thật sự chưa từng nghe nói!" A Ninh cũng tò mò.

Người phụ nữ này cũng là một tên trộm mộ rất có tiếng, đã từng đi qua rất nhiều nơi, kiến thức cũng rất rộng, đáng tiếc là lại chưa từng nghe nói về thứ này.

Nhưng mà, cô quan sát kỹ, sau đó lại cau mày nói: "Chỉ là thứ này, trông xấu như vậy, hình như không phải là một đứa trẻ sơ sinh của loài người?

Quái vật gì thế này?

Nhìn cả người mọc đầy lông, chắc là mãnh thú nhỉ?" "Sao cô biết không phải là trẻ sơ sinh của loài người?

Chẳng lẽ cô biết cả đứa trẻ trong bụng mẹ trông như thế nào

sao?" Lý Đông nhìn người phụ nữ, lúc nào cũng muốn trêu chọc.

Bởi vì người phụ nữ này, mục đích tiếp cận không trong sáng, chỉ là bây giờ anh cũng không biết người phụ nữ này rốt cuộc có mục đích gì, lại có nhu cầu cần người phụ nữ này giúp đỡ, cho nên mới hình thành cục diện như hiện tại.

A Ninh lập tức bị những lời này của Lý Đông hỏi khó, thuận miệng nói: "Chắc chắn không phải là hình dạng của một đứa trẻ!

Cô xem, có đứa trẻ nào xấu như vậy không?

Cũng quá xấu rồi, nếu con người sinh ra mà trông như thế này, thì người lớn lên e rằng đều là quái vật!" "Cái này cô không hiểu rồi!

Con người lúc mới sinh ra, trông đều rất xấu!

Nhưng thực tế muốn biết thế nào, phải đợi lớn lên mới có thể nhìn ra được!

Tục ngữ nói rất hay gái lớn một đóa hoa, rất nhiều mỹ nữ, lúc nhỏ không xinh đẹp, nhưng khi lớn lên, lại biến thành từng người từng người mỹ nữ đó!" Lý Đông lúc này cũng cười.

Lúc này Hồ Bát Nhất hơi cau mày, nói: "Không ngờ ở đây lại sinh ra Côn Luân Thai!

Trong tình huống bình thường, nơi có Côn Luân Thai, phải là nơi có phong thủy tốt nhất!

Nhưng tại sao mục đích của chúng ta lần này lại không ở đây?

Theo lẽ thường, chủ nhân của Thiên Cung này, cũng là một người có bản lĩnh lớn có duyên phận lớn!

Đều có thể phát hiện phong thủy không tồi trên Tam Thánh Sơn gần đó, tại sao lại không thể phát hiện ra nơi này?" Một câu nói này của hắn ta, lập tức kéo những người đang nói đùa trở về thực tại.

Lý Đông thực tế cũng có chút không hiểu.

Chương 390

Mục đích lần này của họ là Vân Thiên Cung, là do hình vẽ trên mấy cái bình đó chỉ dẫn.

Nhưng mục tiêu thực sự cách đây một đoạn, kết quả lại phát hiện Côn Luân Thai ở đây. "Thứ này?

Có thể là giả không?" A Ninh cũng là một người rất thông minh, kiến thức rộng, đã thấy quá nhiều chuyện thật thật giả giả.

Có lúc những thứ trông rất chân thật, thực tế cũng chỉ dùng để mê hoặc lòng người mà thôi. "Giả?

Nơi này nguy hiểm như vậy, lại có người chôn một thứ giả lớn như vậy trong băng sao?

Không thể nào!" Lý Đông hơi cau mày, nơi này thực sự quá nguy hiểm, cho dù theo điều kiện hiện tại, ở trong vùng băng tuyết như thế này, để tạo ra một thứ giả như vậy, e rằng cũng không dễ dàng như vậy.

Vân Đỉnh Thiên Cung, không biết được xây dựng từ bao nhiêu năm trước, điều kiện lúc đó còn kém, bản lĩnh như vậy khiến người ta không thể tưởng tượng nổi!

Nhưng lời của A Ninh hình như cũng có một chút lý, bởi vì trước đó họ cũng đã thấy quá nhiều mộ giả.

Ví dụ như lần trước, khi tìm kiếm Tương Tây Thi Vương, tòa cung điện dưới lòng đất hoành tráng đó, kết quả thực tế chỉ là hàng giả, mục tiêu thực sự cần tìm, lại ở trên đỉnh núi. "Thôi, chúng ta ở đây thảo luận cũng vô ích!

Nếu nơi này đã kỳ quái như vậy, tôi thấy chúng ta hay là đào

xuống xem thử thế nào." Lý Đông từ trước đến nay không thích suy nghĩ suông, chuyện anh thích nhất là trực tiếp hành động thực tế, dù sao thực tiễn mới có thể cho ra chân lý, thảo luận căn bản không thảo luận ra được vấn đề gì. "Nhưng nếu chúng ta lại đào xuống như vậy, có gây ra lở tuyết lớn lần nữa không, nếu vậy, chúng ta có thể thật sự sẽ bị chôn vùi ở đây!" A Ninh lập tức vô cùng lo lắng, "Tôi là một mỹ nữ phong hoa tuyệt đại, nếu chết ở đây, cũng quá lãng phí!" Lý Đông đối với lời của A Ninh vô cùng tán đồng: "Mỹ nữ, cô nói rất đúng, một mỹ nữ xinh đẹp như vậy chết ở đây quả thực lãng phí!

Nhưng yên tâm đi, chúng ta sẽ không chết ở đây đâu!" Lời nói vừa rồi của A Ninh vốn là tự khen mình, nhưng bây giờ nghe lời của Lý Đông xong, lại luôn cảm thấy hình như ý cảnh có chút không đúng.

Chỉ là Bàn Tử mấy người, thực tế cũng vô cùng lo lắng, bởi vì vị trí họ đang đứng, thật sự là trên không tới, dưới không tới, trên vùng băng tuyết lại xuất hiện vết nứt, nếu lại làm như vậy nữa, sau khi băng vỡ ra, hậu quả thật sự không thể lường được.

Lý Đông thấy mọi người lại lo lắng như vậy, liền lắc đầu cười: "Lúc trước tôi chỉ là không tìm đúng vị trí thôi!

Nhưng bây giờ không giống nữa, nơi chúng ta đang đứng này tuyệt đối sẽ không xảy ra lở tuyết!

Các cậu xem, khối băng dưới chân chúng ta trong suốt như vậy, đó không giống như tuyết tích tụ tự nhiên!" Mặc dù người ta thường nói, mưa là nước sạch nhất, thậm chí tuyết có nguồn gốc tương tự mưa, cũng là sạch nhất.

Nhưng thực tế không phải như vậy, bởi vì những người hiểu biết khoa học đều biết, trời mưa, cần phải có hạt ngưng kết, bản thân đó là những thứ như bụi bẩn, tuyết rơi cũng tương tự như vậy.

Ngoài ra, tuyết rơi từ trên trời, vốn không phải là khối băng hoàn

toàn, rơi xuống đất, dung hợp lại với nhau, cũng sẽ không trong suốt như vậy.

Bởi vì trong nước tuyết rơi từ trên trời xuống, có thể sẽ có bọt khí, những bọt khí đó cũng sẽ bị chôn vùi trong núi tuyết, cho nên nếu núi tuyết được hình thành từ tuyết trắng tích tụ, thì trông sẽ không trong suốt, chỉ có một màu trắng xóa.

Nhưng khối băng lớn dưới chân họ bây giờ, lại không có nhiều bọt khí, mặc dù trông cũng chỉ là bán trong suốt, nhưng vẫn hơn xa khối băng được hình thành từ tuyết tích tụ thông thường. "Đông ca, ý của cậu là?

Khối băng lớn dưới chân chúng ta bây giờ, thực tế không phải hình thành tự nhiên, mà là do con người tạo ra?" Hồ Bát Nhất mấy người nghe lời giải thích của Lý Đông xong, ai nấy đều kinh ngạc đến không ngậm được miệng.

Nơi này nếu thật sự là do con người tạo ra, thì nơi này thật thú vị.

Điều duy nhất có thể khẳng định là, họ luôn đang đi xuống lòng đất.

Bởi vì, sức mạnh cần thiết thực sự quá lớn, tuyệt đối vượt qua những gì người bình thường có thể làm được.

Cho dù bây giờ có sự giúp đỡ của các loại công nghệ cao, e rằng chuyện như vậy cũng khó thực hiện.

Càng không cần phải nói đến thời cổ đại, thời đại mà các loại công cụ đều rất thiếu thốn, có thể xây dựng được thứ như vậy, đó là quỷ phủ thần công.

Vì vậy, chuyện như vậy, khiến người ta khó tin.

Nhưng A Ninh lại lắc đầu: "Soái ca, có lẽ anh nói đúng!

Mặc dù trông có chút không thể tưởng tượng nổi, nhưng trí tuệ của người xưa, chúng ta không thể dùng con mắt hiện tại để nhìn, có lẽ quả thực có cách!

Nhưng bây giờ chúng ta phải làm sao để xuống đó!

Dù sao dùng thuốc nổ chắc chắn không được, mặc dù nơi này là kiến trúc nhân tạo, nhưng trên đó có những nơi tuyết tích tụ là tự nhiên, nếu chúng ta sử dụng thuốc nổ ở đây, chúng ta có khả năng sẽ bị chôn vùi ở đây!" Lý Đông mỉm cười: "Cô cũng quá coi thường bản lĩnh của người đàn ông của cô rồi!" "Người đàn ông của tôi?

Người đàn ông nào?

Soái ca, anh vừa nói gì?" A Ninh không ngờ Lý Đông lại gan to như vậy, lại dám tự xưng như thế. "Ý của tôi là, những người đàn ông trong đội của chúng ta!

Cô là phụ nữ, sao tư tưởng dễ lệch lạc vậy?" Lý Đông đột nhiên cười nói. "Tư tưởng dễ lệch lạc?" A Ninh nghe xong, trong lòng tức giận, lập tức sôi lên.

A Ninh cũng biết Lý Đông là một người rất quan trọng, bởi vì mỗi lần Lý Đông đi trộm mộ, thu hoạch thực sự quá lớn.

Cô cảm thấy nếu có thể tiếp cận Lý Đông, có thể mang lại cho mình rất nhiều lợi ích. "Được rồi đừng nói nhảm nữa, bây giờ trời sắp tối rồi!

Nếu chúng ta cứ ở lại nơi này không lên không xuống, thì mới thực sự nguy hiểm!" Lý Đông thấy mặt trời sắp lặn, lập tức nghiêm túc.

Chương 391

Ở mùa này, tốc độ trời tối rất nhanh, về cơ bản sau khi mặt trời lặn sẽ tối hoàn toàn, như vậy, họ sẽ phải qua đêm trong vùng băng tuyết.

Một lúc sau, Lý Đông lại lấy ra một công cụ rất kỳ lạ.

Đó là một thứ trông giống như một cái lò, có chút giống lò không khói.

Nhưng mà, thứ đồ chơi này là để mang theo bên người, chỉ để sưởi ấm mà thôi, nhưng bây giờ bảo bối sưởi ấm này, đã xảy ra một chút thay đổi, trông có vẻ khiến người ta có chút không thể hiểu được.

Lý Đông đặt bảo bối này lên khối băng đó, quả nhiên không lâu sau, lại có vô số khối băng bắn ra, rơi xuống chân núi.

Nhưng những khối băng xung quanh, lại không bị ảnh hưởng gì. "Chuyện gì vậy?

Soái ca, lại là bảo bối gì vậy?

Sao tôi chưa bao giờ thấy?

Bảo bối như vậy mua ở đâu vậy?" Bàn Tử đối với việc Lý Đông có thể tùy thời lấy ra một số thứ kỳ lạ, đã rất quen thuộc, nhưng A Ninh lại không biết Lý Đông lấy bảo bối này từ đâu ra.

Bởi vì bảo bối này thực sự quá hữu dụng, vô cùng tiện lợi, bảo bối này trông có thể tùy tiện đục lỗ trong vùng băng tuyết, căn bản sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng nào.

Lý Đông mỉm cười: "Nếu đã nói rồi, đây là một bảo bối!

Nếu là một bảo bối thì tự nhiên chỉ có một mình tôi biết, nếu ai

cũng biết làm ra, thì đó còn gọi là bảo bối sao!" Lý Đông vừa nói xong, Bàn Tử đều cười.

Mấy tên này cũng không phải kẻ ngốc, cũng biết cô gái tên A Ninh này không phải là người lương thiện, bây giờ cũng chỉ là hợp tác trên bề mặt thôi, cho nên đối với A Ninh, họ cũng có một chút đề phòng. "Hừ, được rồi, không nói cho tôi thì thôi!

Tôi không tin, sau này không tìm được cơ hội để biết sự thật!" A Ninh nghiến răng, trông có vẻ đối với năng lực của mình rất có tự tin.

Nhưng trong lúc mọi người nói chuyện phiếm, ở phía dưới lại thật sự xuất hiện một cái lỗ!

Do quan hệ áp suất, không khí bên ngoài nhanh chóng tràn vào cái lỗ đó, cũng có nghĩa là phía dưới có lẽ có một không gian rất trống. "Không ngờ ở phía dưới lại có một thế giới khác như vậy?

Trông càng thêm không thể tưởng tượng nổi!" Mọi người không khỏi trợn tròn mắt, một khối băng lớn như vậy, phía dưới hình thành một không gian đặc biệt, đó tuyệt đối vô cùng không thể tưởng tượng nổi.

Những người này, mỗi người đều là những nhà mạo hiểm gan to bằng trời, sau khi phát hiện phía dưới lại có một thế giới khác, ai nấy đều tranh nhau đòi xuống.

Lý Đông theo quy củ cũ, một mình xuống trước.

Bởi vì trong đội ngũ này, anh là người có thực lực mạnh nhất, nếu phía dưới có bất ngờ gì, cũng chỉ có anh mới có thể xử lý, sau đó sau khi xuống sẽ đón những người khác, từng người từng người một xuống.

Sau khi tất cả mọi người đều xuống hết, lập tức có một cảm giác được mở rộng tầm mắt.

Lúc này, họ cũng đã nhìn thấy thứ mà lúc trước họ thấy ở trên, con quái vật màu đen đó, quả thực giống như một đứa trẻ sơ sinh khổng lồ, chỉ là đây không phải là Côn Luân Thai, nơi này là một không gian khổng lồ, bởi vì phía dưới tối om, cộng thêm tác dụng khúc xạ của băng, trông giống như một đứa trẻ sơ sinh, ngoài ra còn vấn đề khúc xạ ánh sáng, ở trên nhìn xuống có vẻ như nó đang động. "Quả thực là quỷ phủ thần công quỷ phủ thần công!

Nếu thật sự là do tự nhiên hình thành, thì tự nhiên cũng quá thần kỳ, hoàn toàn khiến người ta không thể hiểu nổi!" Tên Bàn Tử này là một đứa trẻ tò mò, tay cầm đèn pin, chạy nhanh hơn cả Lý Đông, không lâu sau, tên này lại phát hiện ra một số thứ mới.

Mọi người nghe tiếng hét của hắn cũng chạy theo âm thanh, kết quả không lâu sau, phát hiện ra những thứ còn kỳ diệu hơn.

Đúng vậy, trong hang động này, lại có một tòa cung điện khổng lồ. , ở nơi dưới lòng đất như thế này xây cung điện, về cơ bản đều là lăng mộ.

Bởi vì ở những nơi dưới lòng đất như thế này, người bình thường về cơ bản khó có thể sống được, trừ phi đã tiến hóa, biến thành một loài khác.

Chỉ là, tòa cung điện khổng lồ được xây dựng ở đây, tuyệt đối không phải do những loài sinh vật kỳ lạ sống dưới lòng đất có thể tạo ra được, mà là thứ do con người thực sự mới có thể tạo ra được, cho nên nơi này là một ngôi mộ dưới lòng đất.

Tòa cung điện này được xây dựng vô cùng phức tạp, vì nguyên nhân địa hình, cho nên hoàn toàn không thể nhìn thấy toàn bộ diện mạo.

Có lẽ vì nhiệt độ ở nơi này cũng rất thấp, cho nên trên mái cung điện có kẹp một số khối băng, cộng thêm bây giờ trong tay họ cũng

chỉ có mấy chiếc đèn pin, dưới ánh sáng của đèn pin, tòa cung điện này trông vô cùng quỷ dị.

Trong bóng tối, nó giống hệt như một tòa Diêm La Điện. "Chẳng lẽ những thông tin trước đó đều là giả?

Nơi chúng ta cần tìm, thực tế là ở đây?" Bàn Tử sau khi quan sát tòa cung điện hoành tráng này, không khỏi cảm thán một tiếng. "Cậu này lúc trước thấy tòa cung điện kia, cũng nói như vậy!

Nhưng tôi lại cảm thấy tò mò, tại sao bây giờ trong tòa cung điện này không có Tiểu Long Nữ hay gì đó?" Nếu đã Hồ Bát Nhất cũng đã nhìn ra, Lý Đông đương nhiên hy vọng có được một câu trả lời rõ ràng hơn.

Đại Kim Nha, thậm chí cũng có ý định tham gia vào. "Nơi này chắc không phải là mục tiêu thực sự mà chúng ta cần tìm, nhưng nếu là vậy, e rằng cũng có giá trị không nhỏ!" "Trước tiên xem bên trong có manh mối gì không!" Thời gian của họ rất có hạn, thực tế không thể lãng phí ở đây.

Bởi vì nguồn nước bổ sung của họ, cùng các loại thiết bị chiếu sáng mang theo bên người, đều rất có hạn, như vậy, thời gian có thể cung cấp cho họ cũng không nhiều, cho nên lãng phí thời gian ở đây là vô cùng xa xỉ.

Mấy người một đường thăm dò, không lâu sau, đã tìm thấy cánh cửa của tòa cung điện khổng lồ đó.

Cánh cửa đó vô cùng uy nghiêm, hình như được làm bằng đá bạch ngọc, rất lớn, trọng lượng ước tính có đến mấy tấn.

Chương 392

Trên mặt cửa, điêu khắc một số sinh vật kỳ lạ, về cơ bản cũng chỉ có thể thấy trong tiểu thuyết huyền huyễn!

Ở cửa của tòa đại môn này, có một tấm bia đá rất lớn, cũng rất thu hút sự chú ý, đáng tiếc là trên tấm bia đá không có một chữ nào.

Bây giờ đã đến nơi này, tự nhiên phải vào trong cung điện này xem một chút.

Nhưng khi đến cửa cung điện, lại phát hiện tòa đại môn đó thực tế cũng chỉ là cánh cửa trên bề mặt mà thôi, căn bản không thể dùng cách thông thường để mở, bởi vì nơi này thực sự quá lạnh, cộng thêm trên đó có thể có một lượng nhỏ nước hoàn toàn đóng thành băng, phong kín tòa cửa này. "Những nhân vật lớn thời cổ đại này, thật biết hưởng thụ!

Lúc sống hưởng thụ vinh hoa phú quý thì thôi, không ngờ sau khi chết, lại có thể làm ra một nơi xa hoa như vậy, thật khiến người ta ghen tị!" Bàn Tử không khỏi cảm thán một tiếng. "Không phải là chuyện bình thường sao?

Mỗi người, vất vả cả đời như vậy, chẳng phải đều là để có thể hưởng thụ một chút sao?

Khi có điều kiện, tự nhiên hy vọng, cho dù đã chết, cũng có thể sống như hoàng đế, nếu không, thì có khác gì cá muối?" A Ninh lập tức lườm một cái. "Nói cũng đúng, có điều kiện, ai lại muốn chịu khổ chứ!

Nếu thật sự bây giờ có cách, có thể thay đổi điều kiện sống sau khi chết, tôi cũng chắc chắn sẽ làm!" Bàn Tử gật đầu, tên này hình như khá thực tế. "Trước tiên đừng quan tâm nhiều như vậy!

Nơi này trông xây dựng tốt như vậy, bên trong không chừng có đồ tốt!

Vân Thiên Cung mà, dù sao cũng là nơi của Vạn Nô Vương!

Nhưng mà, tên này hình như có chút keo kiệt!

Có đồ tốt sau khi chết cũng phải mang theo chôn cùng, lại không để lại cho hậu nhân, hôm nay chỉ có thể tiện nghi cho tôi rồi..." Vương Khải Toàn tên này thực tế cũng gần giống Bàn Tử, về cơ bản cũng là người rất thích tiền.

Đương nhiên tên này rõ ràng là đi trộm mộ, kết quả lại phải tìm một lý do hay ho.

Lý Đông cảm thấy có chút buồn cười, hai tên này, chẳng trách thường xuyên cãi nhau, nguyên nhân là vì tính cách gần giống nhau.

Nhưng mà, bây giờ là lúc phải làm việc, dù sao cũng không có thời gian lãng phí ở đây.

Lý Đông tay cầm một cây cưa, cây cưa đã được nâng cấp, có thể trực tiếp cắt đá, mở một cánh cửa, cũng hoàn toàn không có chút khó khăn nào.

Nhưng mà, vừa mới cắt một khe hở trên cửa, đột nhiên cảm thấy một luồng khí đen tràn vào. "Mau đeo mặt nạ phòng độc lên, đừng để xảy ra chuyện!" Lý Đông thấy tình hình, lập tức ra lệnh cho mấy anh em hành động.

Đương nhiên đối với những thứ như thế này họ đã chuẩn bị rất đầy đủ, mặt nạ phòng độc cũng đã được hệ thống của Lý Đông nâng cấp, hiệu quả rất tốt!

Nhưng A Ninh lại không có mặt nạ phòng độc, người phụ nữ này đối với bản lĩnh của mình rất tự tin, chỉ nhảy lùi về phía sau, né được luồng khí đen. "Cô có cần một cái mặt nạ phòng độc không?

Ở chỗ tôi có chuẩn bị thêm!" Lý Đông nhìn A Ninh.

Mặc dù A Ninh tiếp cận với động cơ không trong sáng, nhưng dù sao đi nữa, bây giờ cũng là đồng bạn.

Nhưng A Ninh lại lắc đầu: "Làm gì có nguy hiểm như vậy?

Cái gọi là khí đen này, căn bản không phải là khí độc, chỉ là sơn mài sau cửa thôi!

Bởi vì nhiệt độ quá thấp, cho nên mới biến thành như vậy, mấy tên này dù gì cũng là trộm mộ, sao lại nhát gan thế?" Lý Đông do dự một lúc rồi nói: "Người đẹp, cô nói thế là không đúng rồi!

Khí đen hay khí sơn, chẳng lẽ sơn thì không có độc à?

Độc tính của sơn tường rất mạnh đấy!

Người ta thường nghe nói những người làm trong xưởng nội thất dễ mắc bệnh!

Chủ yếu là vì trong sơn có độc, dễ khiến người ta sinh bệnh!" A Ninh nghe xong, đột nhiên cảm thấy cũng có lý, bèn gật đầu: "Mặt nạ phòng độc à?

Vậy cho tôi một cái đi?" Nhưng Lý Đông lại không đưa ngay: "Vừa nãy không phải cô nói không cần sao?

Bây giờ lại đột nhiên muốn?

Tôi nói này, bản chất của con người thật là…?" Bàn Tử nghe vậy liền hiểu ngay, cười nói: "Bản chất con người đúng là 'thơm' thật mà?" A Ninh không nhịn được nữa: "Các người bắt nạt tôi?" Lý Đông lắc đầu, rồi đưa một chiếc mặt nạ phòng độc qua: "Đeo vào đi, không biết phía sau có thứ gì đâu, mặt nạ phòng độc đối với chúng ta là một công cụ bảo mệnh cực kỳ quan trọng!

Có nó, chúng ta không cần phải bó tay bó chân như vậy!" Trong

những ngôi mộ như thế này, bất cứ đâu cũng có thể có khí độc, mặt nạ phòng độc quả thực là một công cụ bảo vệ vô cùng quan trọng.

Sau khi mọi người đeo mặt nạ xong, Lý Đông tiếp tục công việc.

Chẳng mấy chốc, một cánh cửa nhỏ đã được khoét ra trên cánh cửa lớn, chỉ cần đẩy khối ngọc thạch bị cắt ra đi là có thể thuận lợi tiến vào.

"Bên trong không chừng sẽ có cơ quan, đồng thời cũng có khả năng có mấy thứ như tống tử, thậm chí là những sinh vật khác, nên mọi người hãy chuẩn bị sẵn sàng!" Mọi người đều gật đầu, ai nấy đều chuẩn bị sẵn sàng để phòng thân!

Lý Đông đẩy khối đá ra, rồi là người đầu tiên bước vào.

Đây là thói quen của anh, vì anh là người mạnh nhất trong đội, có thể giải quyết hầu hết các nguy hiểm thông thường.

Nhưng vừa mới bước vào, anh đột nhiên cảm thấy trong bóng tối dường như có một thứ gì đó lao về phía mình.

Chương 393

Lý Đông theo phản xạ định ra tay, nhưng sau đó mới thấy đó chẳng qua chỉ là hai cây cột đá khổng lồ.

Vị trí của hai cây cột đá có chút kỳ quái, lúc vừa bước vào, có cảm giác như chúng đang đi về phía mình.

Sau khi hiểu ra mọi chuyện, Lý Đông hung hăng chửi một câu rồi tiếp tục tiến lên.

Cảnh tượng hiện ra trước mắt chẳng khác gì địa ngục.

Hai bên lối đi có những thứ trông giống đèn dầu, nhưng đáng tiếc là dầu bên trong về cơ bản đã đông thành đá.

Mọi người dùng đèn pin soi kỹ, cuối cùng lắc đầu, không châm lửa.

Chỉ dựa vào đèn pin, họ bước từng bước vào trong.

"Đông ca, sao thế nhỉ, tôi cảm thấy lạnh buốt cả người?

Tôi phát hiện hình như có thứ gì đó đang nhìn mình!" Bàn Tử dùng tay xoa xoa cánh tay, trông có vẻ hơi sợ.

Lúc ở Đông Bắc, gã này không mặc nhiều quần áo, nên đành phải mua một bộ đồ đông mới.

Chỉ là không hiểu sao, lúc mua quần áo, gã lại mua một bộ hoàn toàn không vừa người, thân hình to lớn của gã mặc vào trông hơi chật, nên có chút hở gió.

Nhưng lớp mỡ dày của Bàn Tử cũng có khả năng giữ ấm rất tốt, nên gã cảm thấy cũng không sao, dĩ nhiên, đó chỉ là cảm giác khi ở bên ngoài.

Bây giờ sau khi vào nơi này, Bàn Tử lại cảm thấy toàn thân lạnh cóng.

Lý Đông cũng gật đầu, vì anh phát hiện xung quanh thực sự quá yên tĩnh.

Là một nhà thám hiểm giàu kinh nghiệm, Lý Đông gần như theo bản năng cảm thấy có nguy hiểm xung quanh.

Bởi vì trong tình huống bình thường, dù đi đến đâu, xung quanh cũng sẽ có một số sinh vật, chỉ cần có sinh vật thì sẽ phát ra những tiếng động nhỏ.

Nếu một nơi nào đó đặc biệt yên tĩnh, điều đó có nghĩa là có người khác hoặc sinh vật mạnh mẽ khác đang ẩn nấp ở đó, chính vì kẻ ẩn nấp đó dọa nạt nên xung quanh mới không có bất kỳ âm thanh nào.

Hồ Bát Nhất lắc đầu: "Không cần lo lắng, nơi này chắc sẽ không có nguy hiểm đâu!

Nhìn mặt đất xem, gạch lát trên mặt đất đã mòn đến mức không ra hình dạng gì nữa, chứng tỏ nơi này trước khi bị phong tỏa, thường xuyên có người ra vào!

Ở một nơi như thế này, không thể có cơ quan!

Cùng lắm là có sinh vật nào đó trốn bên trong!

Nhưng dù có quái vật gì, chỉ dựa vào sức mạnh của chúng ta cũng không sợ!" Bây giờ lá gan của mấy người họ thật sự rất lớn, ngoại trừ những thứ siêu nhiên ra, chỉ cần là sinh vật sống, đối với họ cũng chỉ là quái vật mà thôi.

A Ninh tuy là phụ nữ, nhưng lá gan còn lớn hơn Bàn Tử, thậm chí còn mắng Bàn Tử một trận tơi bời.

Nhưng Bàn Tử lại không phục: "Cô nhóc này, gan to như vậy,

trông hung dữ thế kia, cẩn thận sau này không ai thèm lấy đấy!" A Ninh nghe xong, tức đến sôi máu.

Dù sao thì A Ninh cũng là một mỹ nữ chính hiệu, nếu ở thành phố sầm uất, số người theo đuổi cô tuyệt đối không ít.

Kết quả bây giờ lại bị gã mập này đánh giá như vậy, thật sự tức chết cô rồi.

"Câm miệng cho tôi!" A Ninh hung hăng mắng một câu rồi lập tức đi theo sau Lý Đông.

Mấy người tuy đang cãi nhau, nhưng vẫn không ngừng tiến về phía trước.

Tiếng cãi vã ồn ào khiến môi trường xung quanh có vẻ tốt hơn một chút, nhưng những âm thanh thỉnh thoảng vọng lại khiến người ta có cảm giác rợn tóc gáy.

Không lâu sau, họ đến một đại điện, một đại điện vô cùng hùng vĩ, chẳng khác gì Lăng Tiêu Bảo Điện trong truyền thuyết.

Ở trung tâm đại điện, trên một bệ đá khổng lồ, lại có mấy bức tượng quái vật.

"Mấy con quái vật này rốt cuộc là thứ gì?

Trông cũng giống mấy con quái vật trên cánh cửa bên ngoài!

Rõ ràng là một con chim, tại sao lại có cái đầu người?

Lẽ nào là người chim trong truyền thuyết?" Bàn Tử nhìn những bức tượng này xong, liền bật cười.

Dĩ nhiên, Lý Đông cũng nhận ra hình dạng của những bức tượng này, đúng là người chim trong truyền thuyết.

Chỉ là trên những bức tượng này lại mọc đầy rêu xanh, trông vô cùng quỷ dị.

Dĩ nhiên, giữa mấy người chim này, còn có một con quái vật kỳ lạ hơn, trông giống một con côn trùng có chút ghê tởm.

"Thứ quái gì đây?" Lý Đông cũng cảm thấy hơi kỳ lạ.

Đối với những người chim kia, anh còn có chút hiểu biết, dù sao cũng trông giống con người, nếu phải nói thì cũng có thể hiểu là có thêm một đôi cánh, dĩ nhiên một số bộ phận trên cơ thể trông hơi kỳ lạ, nhưng cũng có thể giải thích được.

Nhưng thứ ở giữa mấy người chim này, anh hoàn toàn không thể hiểu nổi.

"Nhưng mấy người chim này trông phi phàm như vậy, thì bức tượng ở giữa chắc là thứ gì đó lợi hại hơn!

Hoặc là tượng thần gì đó!" A Ninh có chút không chắc chắn nói.

"Cô từng thấy người nào xấu xí như vậy chưa?" Lý Đông hỏi.

Chương 394

"Dù sao tôi cũng không chắc, nhưng chúng ta sao có thể bình phẩm người khác như vậy?

Dù sao chúng ta cũng đang ở trên địa bàn của người ta, nếu lời của tôi bị người khác nghe thấy, không chừng sẽ làm chủ nhân nơi này tức giận, lúc đó chúng ta sẽ gặp rắc rối…" A Ninh rất nghiêm túc nói.

Lý Đông gật đầu: "Cô nói đúng, dù sao đây cũng là nơi của người chết!

Dù thế nào, đối với người chết cũng phải tôn trọng một chút!" "Tôi cũng nghe nói, Vạn Nô vương là vua của tộc Đông Hạ, mà tộc Đông Hạ vốn có chút bất thường, có lẽ đây là thần của họ!" Hồ Bát Nhất cũng chen vào một câu.

Nhưng Bàn Tử lại không quan tâm nhiều như vậy, lắc đầu nói: "Bây giờ đừng nói nhảm nữa, nơi này trông có vẻ không có tống tử, cũng không có nguy hiểm!

Chúng ta mau tìm xem có thứ gì đáng tiền không!

Đó mới là mấu chốt, những thứ khác đều không quan trọng!" Bàn Tử còn định đi lấy đồ, nhưng lập tức bị Lý Đông túm lại.

"Đừng chạy lung tung, cậu thật sự muốn chết ở đây à?" Bàn Tử nghe xong, liền ngẩn người: "Đông ca, anh nói vậy là có ý gì?

Lẽ nào anh phát hiện ở đây có nguy hiểm sao?

Nơi này có tống tử?

Nhưng tôi cũng yên tâm, dù nơi này có quái vật gì, Đông ca nhất định có thể đánh bại chúng!" Lý Đông lắc đầu: "Nơi này không đơn giản như vậy đâu... nhìn xem, đèn pin của tôi chiếu tới, ngoài mặt đất

ra, những nơi khác đều không phản quang!

Địa hình nơi này cũng kỳ quái, trông chỗ nào cũng rất giống nhau!

Điều này cho thấy bản thân nơi này chính là một cái bẫy, một cái bẫy cực kỳ tinh vi!

Nếu cậu dám một mình chạy lung tung, không chừng sẽ bị lạc đường ngay lập tức, như vậy thì chết chắc rồi!" Bàn Tử nghe xong, không khỏi rùng mình một cái, lời của Lý Đông khiến gã cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Tuy tiền tài rất quan trọng, nhưng nếu thật sự bị lạc ở đây, thì về cơ bản là tương đương với việc vĩnh viễn không thể ra ngoài, mà vĩnh viễn không thể ra ngoài thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, đó là chết thẳng cẳng.

Hoặc là, biến thành một con tống tử ở đây, rồi ra tay với những kẻ trộm mộ sau này.

"Đông ca, vậy chúng ta phải làm sao?" Mấy người còn lại cũng cảm thấy địa hình có chút tà môn, nên có chút không dám đi lung tung.

Lý Đông lắc đầu: "Bây giờ cũng không có cách nào khác!

Nhưng mấy người chúng ta tuyệt đối không được tách ra, nếu không có khả năng sẽ bị lạc!

Chúng ta đi xem từng nơi một, xem có bảo bối gì có giá trị không!" Mấy người họ ai cũng có tài năng riêng, nếu tất cả đi cùng nhau, khả năng bị lạc cũng sẽ nhỏ hơn một chút, hoặc cho dù bị lạc, khả năng tìm được lối ra cũng sẽ lớn hơn.

Sau khi đi một vòng, họ phát hiện những thứ có giá trị ở đây dường như không nhiều, chỉ là một số vật phẩm thông thường.

Tuy giá trị của những vật phẩm thông thường này cũng không

nhỏ, nhưng nói chung, thu hoạch ở đây không đặc biệt lớn.

Nơi này trông có vẻ vô cùng trống trải, khiến người ta cảm thấy rất thất vọng.

"Chủ nhân của cung điện này cũng thú vị thật!

Xây cung điện đẹp như vậy, ngay cả một cánh cửa cũng dùng ngọc thạch để làm, nhưng bên trong lại trống rỗng, một chút đồ đáng tiền cũng không có, cũng quá keo kiệt rồi!" Bàn Tử không nhịn được chửi bới, dù sao nơi này cũng đầy rẫy nguy hiểm.

"Đừng nói vậy, không chừng nơi này chỉ là một phép che mắt thôi, có thể ở đây có lối đi thông đến nơi khác." Lý Đông dặn dò một câu.

Thế là mấy người lại bắt đầu tiếp tục hành động.

"Đông ca, Đông ca, gạch ở chỗ này có vẻ hơi đặc biệt!

Không chừng bên dưới có thứ gì kỳ lạ, hay là chúng ta mở nó ra xem!" Bỗng nhiên có người nhìn thấy một phiến đá bịt kín, trông giống như lối đi đến nơi khác.

Bàn Tử và mấy người dùng sức đẩy, nhưng nó không hề nhúc nhích, nơi đó không phải người thường có thể đẩy được.

Lý Đông mặc đầy đủ trang bị, rồi đi đến chỗ đó.

"Bên dưới không chừng có cạm bẫy, mấy người lùi ra xa một chút, một mình tôi là được rồi!" Lý Đông nắm lấy phiến đá khổng lồ đó, dùng sức đẩy một cái, vậy mà lại đẩy được nó ra.

Nhưng bên dưới phiến đá đó, vẫn giống như những nơi khác, chỉ là gạch lát sàn mà thôi.

"Mẹ nó lừa người, chỗ này lại là giả!" Bàn Tử chửi ầm lên.

"Cũng không hẳn, chỗ này rõ ràng lõm xuống một chút!

Hiển nhiên là bị phiến đá kia đè lên, nhưng bên dưới hẳn là rỗng, ít nhất cũng có gì đó khác!" Lý Đông nhặt từng viên gạch lên, phát hiện bên dưới hình như có chút vấn đề, vì gạch ở đây rất lỏng lẻo, có thể trực tiếp nhặt lên.

Lý Đông bây giờ sức mạnh vô cùng, nhanh chóng lấy ra một đống gạch, nhưng khi phát hiện đã lấy đi tất cả những viên gạch có thể lấy được, anh thấy bên dưới không có lối vào, chỉ có một phiến đá lớn.

Đó là một phiến đá hoa cương, trên đó có những hoa văn rất kỳ lạ, trông giống như mai rùa.

Điều quan trọng nhất là, Lý Đông đột nhiên phát hiện, một lực hút vô hình cực lớn ập đến.

Lực hút đó dường như xuất hiện từ hư không, như muốn hút anh vào trong cái hố vừa đào ra.

Quan trọng nhất là, lực lượng đó vô hình, hoàn toàn không biết đến từ đâu.

Lý Đông không khỏi giật mình, tuy anh cũng đã gặp qua những sinh vật biến dị, nhưng dù sao đi nữa, loại sức mạnh trông có vẻ siêu nhiên này, anh lại chưa từng thấy bao giờ.

"Đông ca, anh không sao chứ?" Bàn Tử phát hiện tình hình của Lý Đông có chút không ổn, lập tức đi tới.

Chương 395

Kết quả là gã cũng hùa theo, chỉ thấy Bàn Tử cũng bị một lực hút kéo lại, thậm chí một số đồ vật linh tinh trên người gã cũng rơi ra khỏi quần áo, rồi rơi xuống phiến đá trên mặt đất.

Lý Đông cảm thấy hơi kỳ lạ, đưa tay ra nhặt những thứ trên phiến đá đó, kết quả phát hiện phiến đá đó dường như có một lực hút cực lớn, hút chặt những vật bằng sắt vào mặt nó, muốn nhặt lên cũng cần phải tốn chút sức lực.

Điều quan trọng nhất là Lý Đông phát hiện, lực hút mạnh mẽ đó dường như đến từ phiến đá kia, phiến đá đó đối với những vật bằng sắt có một lực hấp dẫn cực mạnh.

Đương nhiên Lý Đông liền hiểu ra, vừa rồi thực ra không phải là sức mạnh siêu nhiên, chỉ là vì dưới đất có một phiến đá có từ tính cực mạnh mà thôi.

"Mẹ nó, bên dưới là một khối nam châm vĩnh cửu khổng lồ!" Lý Đông không khỏi chửi một câu.

Bây giờ lớp trang bị trên người anh tuy rất mềm mại thoải mái, nhưng bên trong trang bị vẫn có rất nhiều vật liệu bằng sắt, cũng chính vì vậy, anh mới bị lực từ hút vào miệng hố, khiến anh có cảm giác như có một loại sức mạnh siêu nhiên vậy.

"Không đúng, e rằng nơi này không đơn giản như vậy!" Lý Đông đột nhiên nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng, lập tức dặn dò: "Chúng ta phải mau chóng rời khỏi đây!" "Tại sao?" Mọi người nghe vậy, đều giật mình!

"Nơi này e rằng là một cái bẫy, chúng ta e là đã trúng bẫy rồi!" Lý Đông lắc đầu nói!

“Cạm bẫy?

Đông ca, không phải chứ?

Đừng dọa tôi!” “Nếu nơi này là cạm bẫy, vậy chúng ta không phải không thoát được sao?” A Ninh cũng nhíu mày!

Nghe cô gái này nói vậy, Bàn Tử liền không vui: “Cô gái này nói cái gì vậy?

Đúng là mồm quạ đen?

Có Đông ca ở đây, sợ cái gì?

Bây giờ chúng ta không phải vẫn đang yên ổn sao?

Sao lại nói là không thoát được?” Bàn Tử dường như rất không ưa A Ninh!

“Đừng cãi nhau nữa, chuyện không nghiêm trọng đến thế đâu!” Lý Đông nghe mấy người này lại cãi nhau, liền cảm thấy có chút bực bội, may mà bây giờ uy tín của anh khá cao, nhanh chóng trấn an được mấy người.

“Cái đó, soái ca, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Nơi này là cạm bẫy?

Nhưng bây giờ dường như không có cơ quan nào được kích hoạt cả!” A Ninh rất kỳ quái hỏi.

Công phu của cô rất tốt, nếu thật sự có cơ quan cạm bẫy, bây giờ e rằng cô đã sớm né được rồi.

“Ai nói với cô cạm bẫy thì nhất định phải có cơ quan?

Bây giờ cô lấy la bàn ra xem thử?” Lý Đông lắc đầu, nhìn A Ninh như nhìn một kẻ ngốc.

A Ninh hơi sững sờ, lấy la bàn ra, rồi lập tức nhìn ra vấn đề.

“Không đúng, ở đây có một khối nam châm lớn như vậy, la bàn ở đây chắc chắn không có tác dụng!

Anh đang lừa tôi phải không!” A Ninh đột nhiên lại trở nên tức giận.

“Ai nói tôi đang lừa cô...?

Bây giờ vấn đề lớn nhất chính là khối đá này!

Cũng chính vì sự tồn tại của khối đá này, nên nó khiến chúng ta mất đi khả năng phân biệt phương hướng!

Cộng thêm các bức tường ở đây đều hấp thụ ánh sáng, chúng ta dùng đèn pin cũng khó phân biệt phương hướng!

Vì vậy, chúng ta đã bị dẫn dụ đến nơi này!

Chẳng trách nơi này không có gì cả, vì nơi này chính là một cái bẫy!

Một cái bẫy có thể nhốt chết chúng ta ở đây!” Hồ Bát Nhất cũng lau mồ hôi trên trán: “Nói như vậy, thực ra cái Côn Luân thai mà chúng ta thấy bên ngoài, thực ra cũng là khởi đầu của cạm bẫy!

Chúng ta lúc đầu nhìn thấy thứ đó, rồi nó đã thu hút sự tò mò mãnh liệt của chúng ta!

Kết quả sau khi chúng ta mở nó ra, có thể phát hiện đó hoàn toàn không phải là Côn Luân thai thật, nhưng lại có những thứ hấp dẫn hơn, cho nên chúng ta cứ như vậy bị từng bước từng bước hấp dẫn vào!

Đáng tiếc, chúng ta ngay từ đầu đã mắc lừa!” Vương Khải Toàn và Bàn Tử, bây giờ cũng nhìn tôi, tôi nhìn cậu, hai người đều đang trong trạng thái ngơ ngác.

Đại Kim Nha có lẽ tuổi tác lớn hơn một chút, bây giờ trông có vẻ

khá bình tĩnh.

“Ôi trời ơi, có câu nói thế nào nhỉ?

Đúng là, tất cả đều chết vì lòng tham!

Đạo lý này tôi vốn đều hiểu, đáng tiếc là những người thân kinh bách chiến như chúng tôi, lại không ngờ sẽ bị gãy gánh ở nơi này!

Chuyện này nếu truyền ra ngoài, có lẽ đối với người đời sau, chúng tôi chỉ là một trò cười!” Đại Kim Nha cũng đang tự giễu, nhưng Bàn Tử nghe vậy liền không vui.

Bàn Tử bây giờ đối với Lý Đông đã sùng bái đến cực điểm, tin rằng Lý Đông nhất định có thể giải quyết mọi vấn đề, cho nên bây giờ nghe Đại Kim Nha bình luận như vậy, cảm thấy vô cùng tức giận.

“Lão già này cũng thật là, lại nói linh tinh gì vậy?

Tuy bây giờ chúng ta quả thực đang gặp nguy hiểm, nhưng ông thật sự cho rằng chúng ta sẽ bị nhốt chết ở đây sao?

Chương 396

Bây giờ có Đông ca ở đây!

Chỉ cần có Đông ca ở đây, thì chúng ta sẽ không có vấn đề gì!" Bàn Tử vô cùng tin tưởng Lý Đông.

Bởi vì trước đây, họ cũng đã trải qua rất nhiều nguy hiểm, nhưng cuối cùng không phải đều từng bước từng bước vượt qua, thậm chí không hề hấn gì.

Lần này tự nhiên cũng sẽ như vậy.

"Đừng cãi nữa!

Nơi này, dù sao đi nữa, cũng chỉ là do con người tạo ra mà thôi...!

Vì là do con người tạo ra, nói trắng ra, cũng là kết tinh của trí tuệ!

Dù thế nào chắc chắn cũng sẽ có cách phá giải, việc chúng ta cần làm bây giờ là tìm ra cách phá giải đó!" Lý Đông bây giờ cũng có chút hối hận, lúc trước anh thậm chí cũng đã đọc một số tiểu thuyết tương tự, những thứ về ám thị tâm lý.

Đúng vậy, phương pháp ám thị tâm lý dễ dàng dẫn người ta vào ngõ cụt, nhưng là một người có kinh nghiệm phong phú, anh lại rơi vào nguy hiểm như vậy, đây cũng là một sai lầm vô cùng nghiêm trọng.

"Chà, chúng ta cũng là người của xã hội hiện đại, bất kể về mặt kiến thức hay sự phát triển của bộ não, chắc chắn sẽ lợi hại hơn người của mấy trăm năm trước!

Tôi không tin sẽ đấu không lại một người chết!" Bàn Tử bây giờ lập tức làm ra bộ dạng nịnh bợ.

A Ninh ra vẻ bình tĩnh, chỉ thản nhiên nhìn Lý Đông: “Xem ra soái ca thật sự là một người rất có bản lĩnh, vậy bây giờ chúng ta nên làm gì đây?

Mọi người đều đang trông chờ vào anh đấy?

Chẳng lẽ bây giờ chúng ta phải quay lại đường cũ?” Lý Đông lắc đầu: “Quay lại đường cũ là không thể!

Cả đời này cũng không thể quay lại đường cũ!

Nếu chúng ta bây giờ quay lại đường cũ, e rằng sẽ nhanh chóng bị nhốt chết ở đây!” Người thiết kế cạm bẫy này, nếu đã thông minh như vậy, chắc chắn sẽ tính đến trường hợp có người phát hiện ra nguy hiểm rồi quay lại đường cũ, cho nên phía sau chắc chắn sẽ bố trí sẵn hậu chiêu!

“Việc quan trọng nhất bây giờ, là phá hủy khối đá này!

Bởi vì khối đá này có thể khiến chúng ta mất phương hướng, đó là một thứ quan trọng!” Phá hủy khối đá này thì làm thế nào?

Đập vỡ nó sao?

E là không được.

Bởi vì sau khi đập vỡ khối đá, những mảnh đá đó vẫn có thể ảnh hưởng đến việc phán đoán phương hướng.

Lý Đông lắc đầu: “Loại nam châm này, muốn làm nó mất tác dụng, chắc là nên dùng lửa đốt!

Về phần các phương pháp khác, tôi tạm thời chưa nghĩ ra...!” Nguyên lý của nam châm vĩnh cửu thực ra rất đơn giản.

Thực ra tất cả các khối sắt đều có tiềm năng chuyển hóa thành nam châm.

Bởi vì bên trong nam châm, có thể coi là vô số nam châm cực nhỏ,

những nam châm cực nhỏ này có thể bị môi trường xung quanh ảnh hưởng mà tùy ý chuyển động.

Khi những nam châm nhỏ lộn xộn bên trong khối thép rất hỗn loạn, khối sắt sẽ không biểu hiện từ tính, ngược lại vì một mối quan hệ nào đó, khiến cho các cực từ của nam châm nhỏ bên trong khối sắt trở nên rất ngăn nắp, thì một khối sắt bình thường đã biến thành nam châm thật sự.

Bây giờ muốn phá hủy khối nam châm này, thì chỉ có thể làm rối loạn lại phương hướng từ tính của chúng.

Vì vậy, dùng lửa đốt là một phương pháp rất tốt.

"Đợi đã, xem tôi đây!" Lý Đông từ kho hệ thống lấy ra khẩu súng phun lửa hội tụ đã được nâng cấp, đó là khẩu súng được nâng cấp từ bật lửa.

Sau khi mở súng phun lửa hội tụ, một lưỡi lửa trực tiếp phun ra.

Lưỡi lửa đó tỏa ra nhiệt độ cao cháy bỏng, thậm chí ở khoảng cách rất xa cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ cực cao.

Dĩ nhiên nơi này vốn là một không gian dưới lòng đất rất lạnh, nhưng vì ánh lửa xuất hiện, mọi người đều cảm thấy ấm áp vô cùng.

"Đông ca, được chưa?

Cái này không thể sử dụng quá lâu được!

Nhìn trên đầu chúng ta kìa, chắc là do băng tạo thành!

Nếu chúng ta làm tan chảy băng trên đầu, chúng ta có khả năng bị chôn vùi ở đây đấy!" Bàn Tử trông có vẻ rất lo lắng.

Gã rất tin tưởng Lý Đông có thể dẫn mình ra ngoài, nhưng nếu phải chết ở đây, thì gã sẽ cảm thấy vô cùng đáng tiếc.

Lý Đông không hề bị lay động, khoảng mười mấy phút sau mới

dừng lại, tắt súng phun lửa.

Bởi vì không khí ở đây thực sự lạnh, sau khi lửa tắt, trong hang động này lập tức hình thành một luồng gió nhẹ.

Mấy người lại lấy la bàn ra xem, phát hiện thứ này không còn ảnh hưởng đến phương hướng của la bàn nữa.

"Cuối cùng cũng không sao rồi!" Mọi người thở phào nhẹ nhõm, như vậy, ít nhất sẽ không bị lạc ở đây nữa.

"Mau quay lại, bây giờ không chừng chúng ta có thể rời khỏi đây!" Vương Khải Toàn là người đầu tiên đi phía trước.

Mấy người còn lại cũng từ từ đi theo.

"Nhưng tôi luôn cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy!

Chương 397

Người thiết kế ngôi mộ này trước đây, nếu đã muốn đặt bẫy ở đây, chắc cũng đã tính đến một tầng, nếu chúng ta phá hủy khối nam châm khổng lồ đó, thì chắc chắn sẽ có những thủ đoạn tiếp theo khác, mọi người cần phải cẩn thận một chút!" Lý Đông lặng lẽ nhắc nhở mọi người, đồng thời cũng cẩn thận đề phòng.

Bây giờ tất cả mọi người đều đang đeo mặt nạ phòng độc, chưa tháo ra, nếu thủ đoạn tiếp theo chỉ là những thứ như khí độc, thì chắc sẽ không sợ.

Nhưng vừa mới đi vào hành lang, bỗng nhiên nghe thấy sau lưng truyền đến một tràng âm thanh "cạch cạch".

Âm thanh đó rất trong trẻo, khả năng xuyên thấu rất mạnh, tuy không đặc biệt lớn, nhưng lại khiến người ta nghe rất rõ ràng.

"Sau lưng quả nhiên có thứ gì đó!" Hồ Bát Nhất quay đầu, nhìn thoáng qua phía sau.

"Hình như là phát ra từ cái hố mà chúng ta đào ra!

Nơi đó hình như thật sự có vấn đề!

Lẽ nào vì chúng ta đốt cháy khối nam châm đó, lại kích hoạt một cơ quan mới sao?" Bất kể là ai, đều có một sở thích đặc biệt xấu, đó là lòng hiếu kỳ rất mạnh.

Đúng vậy, bất kỳ loài động vật nào cũng có điểm yếu đặc biệt này, đó là lòng hiếu kỳ.

Con người đối với những thứ chưa biết luôn cảm thấy sợ hãi, đồng thời, đối với những thứ chưa biết lại vô cùng tò mò, đó là một loại tâm lý rất phức tạp, cũng chính vì loại tâm lý phức tạp này,

thường gây ra một số bi kịch.

Câu nói "tò mò hại chết mèo" trong truyền thuyết chính là đạo lý này.

Vốn dĩ, họ đã chuẩn bị rời đi, nhưng bây giờ nghe thấy âm thanh phía sau, từng người một lại lập tức bị thu hút trở lại.

Người đầu tiên bị thu hút quay lại là A Ninh, người phụ nữ này trông có vẻ rất tò mò.

Sau đó mấy người còn lại cũng chạy theo về, khối nam châm vốn bị đốt cháy gần như hỏng, trong một lúc, vậy mà đã nứt ra.

Âm thanh kỳ quái vừa rồi chắc là âm thanh phát ra khi khối đá này nứt ra.

Nhưng, điều rất kỳ lạ là bên dưới lại có một luồng khí đen bốc lên.

"Khí đen có độc không?

Lẽ nào đây là cơ quan của nơi này?" Vì bây giờ đang đeo mặt nạ phòng độc, nên họ không có cảm giác gì với khí đen, khí đen đối với họ cũng không gây ra bất kỳ tổn hại nào.

"Không chừng khí đen có kịch độc!

Dù sao đó cũng là mấy trăm năm trước, không chừng người ở đây không biết có thứ gọi là mặt nạ phòng độc, cho nên cảm thấy loại khí đen có kịch độc này là một cơ quan rất mạnh rồi!" A Ninh có chút không thể tin được nói, "Khoa học kỹ thuật là sức sản xuất số một mà!

Không có khoa học kỹ thuật thì dù thế nào cũng không được!" "E là không đơn giản như vậy?" Lý Đông lùi lại một bước, vì anh nhìn thấy trong đám khí đen đó, dường như có một luồng khí đen, có chút

đặc biệt, màu sắc của luồng khí đen này hơi khác một chút, có chút màu xám.

Luồng khí đen hơi xám đó, sau khi bốc lên, trên không trung lại hình thành một hình dạng rất kỳ quái, trông giống như một sinh vật.

Đó là một sinh vật kỳ lạ, đang không ngừng ngọ nguậy, trông rất xấu xí, giống như một con côn trùng khổng lồ.

"Thứ này đối với chúng ta vô dụng!" Bàn Tử cũng rất tự hào lắc đầu, nhìn khối nam châm đã nứt ra, dường như có chút khinh thường.

"Bên trong khối nam châm này chắc là rỗng, bởi vì chủ nhân nơi này có lẽ đã tính được nếu có người muốn phá hủy khối nam châm đó, nhất định sẽ dùng lửa đốt!

Nếu dùng lửa đốt, sẽ gây ra giãn nở vì nhiệt, sau đó sẽ nứt ra, như vậy, sẽ giải phóng khí độc bên trong!

Đáng tiếc là gã này đã đánh giá thấp năng lực của chúng ta!" Bàn Tử ngồi sang một bên, gã cứ thế lẳng lặng nhìn những luồng khí đen bốc lên, bây giờ những luồng khí đen này đối với gã, chẳng khác gì một cái nền.

Nhưng đúng lúc này, họ lại nghe thấy từng trận âm thanh kỳ quái.

"Lại có thứ gì à?

Cảm giác, hình như có rất nhiều côn trùng đang bò về phía chúng ta?" Vương Khải Toàn nhíu mày hỏi.

"Mẹ nó, tao ghét nhất là côn trùng..." Bàn Tử cũng nghe thấy âm thanh, lập tức không còn tự tin như vừa rồi nữa.

Dù sao, chỉ cần là côn trùng, có nghĩa là chúng lúc nhúc, loại côn trùng lúc nhúc bò tới sẽ khiến người ta cảm thấy rất khó chịu, đặc biệt là những người mắc chứng sợ lỗ, sẽ cảm thấy vô cùng khó chịu.

Khí đen ở đây ngày càng nhiều, tuy trông có vẻ có độc, nhưng mặt nạ phòng độc tự mang theo oxy, hoàn toàn không cần hít thở bất kỳ không khí nào ở đây, cho nên dù có độc, đối với họ cũng vô dụng.

Nhưng khi khói đen ở đây ngày càng nhiều, loại âm thanh giống như côn trùng bò, ngày càng rõ ràng, khiến toàn thân họ nổi da gà.

"Đông ca, trong khói đen chắc sẽ có thứ gì đó!

Lẽ nào thật sự có vô số con sao?" Ngô Tà ngẩng đầu, nhìn kỹ vào trong làn khói đen.

"Được rồi, tôi nghĩ chúng ta nên mau chóng rời khỏi đây thì hơn!

Nơi này cảm giác có chút không lành..." Lý Đông lắc đầu, rồi quay người rời đi.

Mấy người còn lại thấy Lý Đông rời đi, cũng vội vàng chạy theo ra ngoài.

Bây giờ sương mù đen ngày càng nhiều, hoàn toàn bao phủ cả hành lang.

Nhờ vào ánh sáng của đèn pin, họ cũng chỉ có thể nhìn rõ trong phạm vi vài bước chân.

Nhưng mười mấy phút sau, họ đột nhiên phát hiện tình hình có chút không ổn.

"Chúng ta, chúng ta không phải bị lạc rồi chứ?

Tôi cảm giác vừa rồi, chúng ta hình như đã ở đây?" A Ninh nhìn xuống đất, phát hiện trên mặt đất quả thực có dấu chân của họ vừa đi qua.

Chương 398

"Nơi này quả nhiên không đơn giản như vậy, xem ra cạm bẫy này, mới chỉ vừa bắt đầu thôi..." Hồ Bát Nhất lắc đầu, trên mặt cũng lộ vẻ bất an.

"Đông ca, chúng ta sẽ không gặp phải quỷ đả tường đấy chứ?" Quỷ đả tường, nếu giải thích theo khoa học, thì thực ra cũng là một chuyện rất đơn giản.

Về cơ bản, trong một môi trường đặc biệt, vì hai chân của con người thực ra không dài bằng nhau, một chân dài một chân ngắn, nếu ở một nơi nào đó có từ trường đặc biệt, ảnh hưởng đến cảm nhận của não người đối với xung quanh, thì con người sẽ không biết không hay, đi vòng quanh tại chỗ.

"Nhưng vừa rồi khối nam châm đó không phải đã bị tôi đốt cháy rồi sao?

Lẽ nào ở nơi khác cũng có một thứ như vậy?" Lý Đông trầm tư, bây giờ quả thực đã gặp phải phiền phức lớn.

Nếu ở ngoài trời, gặp phải tình huống như vậy, còn có thể quan sát các đặc điểm khác để tìm phương hướng.

Nhưng bây giờ nơi này hoàn toàn tối đen như mực, khắp nơi đều là sương mù đen, trong sương mù đen cũng không biết có thứ gì, nhưng ít nhất bây giờ nó có thể che khuất tầm nhìn của họ, khiến họ hoàn toàn không nhìn rõ đường đi.

"Đừng vội, chúng ta từ từ tìm cách!" Có lẽ vì đang đeo mặt nạ phòng độc, nên bây giờ gặp phải quỷ đả tường, họ có vẻ bình tĩnh hơn.

Ngô Tà thậm chí còn đề nghị cứ ở tại chỗ suy nghĩ cách ra ngoài.

“Tôi nghĩ, cứ ở đây, e là không được!

Loại âm thanh như côn trùng bò đó, khiến tôi cảm thấy rất khó chịu!” A Ninh lắc đầu.

Bỗng nhiên, có người hét lớn: “Nhìn trên đầu kìa, trên đầu có thứ gì vậy?

Mẹ nó, thứ quái gì đây?” Mấy người ngẩng đầu, phát hiện trên đầu họ quả thực có những chấm nhỏ lúc nhúc, những chấm nhỏ đó phát ra ánh sáng nhàn nhạt, đang không ngừng di chuyển.

Đối với những người mắc chứng sợ lỗ, đây tuyệt đối là một thảm họa khổng lồ.

Mấy người sau khi tắt đèn pin, phát hiện những chấm nhỏ trên đầu bây giờ càng rõ ràng hơn.

Những con vật đó phát ra ánh sáng màu xanh lục nhạt, chẳng khác gì một biển sao trời.

“Côn trùng, nhiều côn trùng quá!” Mọi người liền giật mình.

“Chứng sợ lỗ, tôi bị chứng sợ lỗ, đáng sợ quá...” A Ninh liền hét lên, không biết từ đâu lấy ra khẩu súng của mình, rồi bắn loạn xạ vào những con côn trùng đó.

“Ôi trời, thứ gì vậy!” Bàn Tử đột nhiên phát hiện, trên người mình dường như có thứ gì đó đang bò, liền bật đèn pin lên, kết quả phát hiện trên người mình, vậy mà cũng có không ít côn trùng.

“Mẹ nó, thứ quái gì, rốt cuộc là sao!” Mấy người còn lại cũng cảm thấy không ổn, vì phát hiện, trên người họ cũng có không ít côn trùng.

May mà, khi đeo mặt nạ phòng độc, các bộ phận khác trên cơ thể cũng được che chắn kín mít, có thể nói là vũ trang đầy đủ.

Tạm thời không ai bị côn trùng cắn, nhưng bây giờ nhìn thấy nhiều côn trùng như vậy bò trên người, ai nấy đều cảm thấy vô cùng ghê tởm.

Lý Đông cũng bật đèn pin, phát hiện trên người mình cũng có không ít côn trùng.

Đó là một loại côn trùng trông rất kỳ lạ, có chút giống rết, nhưng lại nhỏ hơn rết, màu vàng nâu.

"Thứ này... thứ này... thứ này không phải là Du diên chứ?" Ngô Tà kinh ngạc nói.

"Cậu nhận ra thứ này à?" Mấy người còn lại rất kỳ lạ hỏi.

"Tôi đương nhiên nhận ra thứ này.

Hồi tôi còn nhỏ, ở quê tôi có thấy!

Chỉ là thứ này rất tà môn, nghe nói chỉ cần nhìn một cái, sẽ khiến người ta cảm thấy toàn thân khó chịu!

Thứ này nếu bò lên người, sẽ làm da thịt thối rữa!

Quan trọng nhất là nó sẽ chui vào tai, nếu chui vào tai, nó sẽ từ tai bò vào não, ăn hết não tủy của người!" Ngô Tà nói xong, khiến mọi người có cảm giác rợn tóc gáy.

Loại côn trùng này vừa nghe giới thiệu, đã biết không phải là thứ dễ chơi rồi.

Tuy bây giờ toàn thân họ đều được che chắn kín mít, tạm thời không có ai bị thương, nhưng những thứ này cứ bò trên người họ, khiến họ cảm thấy vô cùng khó chịu.

Đặc biệt là Bàn Tử và Vương Khải Toàn, hai người này thân hình khá lớn, nên bộ đồ bảo hộ có vẻ hơi nhỏ, cho nên cả hai đều kiểm tra toàn thân, sợ có một chỗ nào đó không được che chắn hoàn toàn, như

vậy thì gay to rồi.

Bây giờ mấy người còn lại, cũng đang ra sức đập những con côn trùng trên người mình, trong một lúc, khắp nơi đều là xác côn trùng, một số xác côn trùng dính trên người họ, khiến họ cảm thấy vô cùng ghê tởm, nhưng bây giờ không quan tâm nhiều như vậy được nữa, quan trọng nhất là phải tiêu diệt hết đám côn trùng chết tiệt này.

Nhưng, càng đập, kết quả côn trùng trên người càng nhiều, vì trên đầu họ có rất nhiều côn trùng, đang không ngừng rơi xuống, những con côn trùng này rơi xuống người, lại là một công trình rất lớn.

"Mẹ nó, hình như mấy con này, rất thích bò lên người chúng ta!" Vương Khải Toàn cảm thấy ngày càng bực bội, thậm chí trong lòng đã có ám ảnh tâm lý.

Đúng vậy, gã luôn cảm giác trong quần áo mình hình như có côn trùng bò vào.

"Có lẽ, mấy con này chỉ là thích những thứ ấm áp thôi!

Vì nơi này rất lạnh, trên người mấy chúng ta có lẽ tương đối ấm áp, cho nên chúng mới bò lên người chúng ta!" A Ninh quả nhiên là một người rất thông minh, lập tức phân tích rõ ràng mọi chuyện.

"Vậy sao?" Lý Đông cảm thấy phân tích này hình như rất có lý, liền lập tức lấy ra súng phun lửa hội tụ, sau khi mở súng phun lửa, trước mặt anh lập tức xuất hiện một cột lửa dài ít nhất năm sáu mét.

Cột lửa dài năm sáu mét đó tỏa ra hơi nóng cháy bỏng, kết quả là điều kỳ diệu đã xảy ra.

Chương 399

Những con côn trùng vốn đang không ngừng bò lên người họ, đột nhiên rời khỏi người họ, rồi tất cả đều bay về phía cột lửa đó.

Cột lửa của súng phun lửa hội tụ có nhiệt độ rất cao, những con côn trùng đó như thiêu thân lao vào lửa, hết lớp này đến lớp khác lao vào cột lửa, rồi bị đốt cháy kêu lách tách, không ngừng nổ tung.

Mọi người liền ngẩn người, chưa từng thấy cảnh tượng như vậy bao giờ.

"Có cả hàng chục ngàn con côn trùng, cứ thế hết lớp này đến lớp khác lao vào cột lửa, tôi chưa từng thấy chuyện như vậy bao giờ!" Lý Đông cứ thế cầm khẩu súng phun lửa, duy trì trong gần 5 phút. 5 phút sau, không gian này, cuối cùng cũng yên tĩnh lại, loại âm thanh côn trùng bò dường như đã biến mất.

Chỉ là trên mặt đất có thêm một lớp tro tàn dày, đó là xác của những con Du diên bị đốt cháy. 【Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã tiêu diệt thành công 20 vạn con Du diên, nhận được 20 vạn Đạo tệ!】Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu Lý Đông.

"20 vạn con?

Nhiều vậy sao?" Bây giờ số lượng côn trùng này, về cơ bản không thể đếm xuể.

Nhưng, vì có hệ thống, anh đã có được một con số cụ thể. 20 vạn con côn trùng, cũng quá kinh khủng rồi.

May mà phát hiện ra đặc điểm thích nhiệt của đám côn trùng, nếu không, đổi lại là người khác ở đây, e rằng sẽ trở nên vô cùng thảm

thương.

Bởi vì những thứ này, không phải là phiền phức thông thường, nếu bị cắn hoặc chui vào não, thì vấn đề sẽ rất lớn.

Đồng thời, trong một lúc như vậy, lại có 20 vạn con côn trùng chết ở đây, cũng quá hùng vĩ rồi.

"Rốt cuộc là sao?

Lẽ nào đây là cơ quan của đối phương?" A Ninh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cô gái này tự xưng bị chứng sợ lỗ, vừa rồi chắc chắn cảm thấy vô cùng khó chịu, nhưng bây giờ trên mặt đất chỉ còn lại một đống tro tàn, không còn khó chịu như vậy nữa.

"Những con côn trùng này chắc là trốn trên nóc nhà, chắc là đang trong trạng thái ngủ đông!

Nhưng những luồng khí đen dưới khối nam châm đó, không có độc tính, nhưng lại có thể đánh thức những con côn trùng trên nóc nhà!" Ngô Tà phân tích một hồi.

Đây là một thiết kế tuyệt đối thông minh, thậm chí còn đoán được rõ ràng từng hành động của họ.

Mấy người nghe Ngô Tà phân tích như vậy, ai nấy đều nổi da gà.

Xem ra người xây dựng nơi này, quả nhiên là một người thông minh tuyệt đỉnh, đều nhớ rõ như vậy.

Mọi người lại dùng đèn pin chiếu khắp nơi, phát hiện bốn phương tám hướng đều là một màu xám mịt mù.

Đúng vậy, nơi này hoặc là rất xa, đèn pin của họ hoàn toàn không chiếu tới đỉnh, hoặc là tường của nơi này làm bằng vật liệu đặc biệt, có thể hấp thụ ánh sáng, khiến họ không nhìn thấy bối cảnh.

Quan trọng nhất là, họ phát hiện nguy hiểm vẫn chưa được giải trừ, vì họ hoàn toàn không biết đây rốt cuộc là nơi nào, giống như bị nhốt trong một không gian rộng lớn vô tận, nhưng lại không biết phương hướng.

"Không đúng!" Khi đèn pin của Lý Đông quét về một hướng, anh đột nhiên nhìn thấy phía trước có một người, người đó thân hình rất cao lớn, ít nhất cũng phải trên hai mét.

Lý Đông quay đầu đếm số người, phát hiện mọi người đều ở đây, chắc là không có ai bị lạc.

Người cao đến hai mét kia, rất mơ hồ, thậm chí chỉ có một cái bóng.

"Ở một nơi như thế này, xuất hiện một con quái vật như vậy, không phải tổng tử, thì cũng là kẻ địch!" Bàn Tử lập tức lấy súng ra, bắn một phát về phía cái bóng đó.

Đồng thời, đèn pin của mấy người cũng chiếu vào.

Ánh sáng đèn pin của họ tập trung vào một chỗ, cuối cùng cũng nhìn rõ hơn một chút về người đó.

Người đó trông rất kỳ dị, thậm chí còn nở một nụ cười quái dị với họ.

"Tắt đèn pin đi!" Lý Đông đột nhiên cảm thấy không ổn, lập tức tắt đèn pin của mình, đồng thời lại đổi vị trí.

"Đông ca..." Bàn Tử cảm thấy hơi kỳ lạ.

Nhưng mà, nếu đã Tinh Tuyệt Nữ Vương khuyên mấy câu rồi không khuyên nữa, vậy có lẽ anh có thể chịu đựng được.

Mấy người còn lại đều gật đầu, tắt đèn pin.

Bởi vì, Lý Đông là thủ lĩnh tuyệt đối, những lần gặp nguy hiểm

trước đây, đều là Lý Đông hóa giải, cho nên bây giờ họ gần như tin tưởng Lý Đông vô điều kiện.

Sau khi mấy người còn lại tắt đèn pin, hai mươi người nhanh chóng đổi mấy vị trí, rồi mới bật đèn pin của mình lên.

Gã không biết từ đâu chui ra kia, không biết là địch hay bạn, cũng không biết là quái vật gì.

Tuy biết những người anh em này cũng rất có bản lĩnh, nhưng anh lại không dám để họ đi mạo hiểm, cho nên phải tìm hiểu rõ tình hình rồi mới tính.

Đèn pin của anh không ngừng đảo qua đảo lại, rồi từ từ tiếp cận gã kỳ quái đó, dĩ nhiên gã kỳ quái đó, dường như cũng đang tiếp cận họ.

Cuối cùng, Lý Đông phát hiện, hình như anh đã nhìn rõ hơn một chút về đối phương.

Nếu dùng lời lẽ đơn giản, thứ này có chút tương đồng với những bức tượng mà họ thấy trong đại điện lúc trước, đúng vậy, những bức tượng người chim!

Chương 400

Trông giống như một người, nhưng lại có cánh chim, thậm chí còn có một số đặc điểm của loài chim, đúng vậy, là một người chim!

"Không đúng, thứ này hình như không động đậy, chắc là một bức tượng!" Lý Đông lắc đầu, nhưng vẫn lấy ra con dao quân dụng Nepal, vũ khí hữu dụng nhất, bây giờ đối với kỹ năng chiến đấu ngày càng thành thạo, có lúc còn hữu dụng hơn cả súng.

Nhưng không lâu sau, anh lại nhìn thấy một con quái vật khác.

Đúng vậy, cũng là một con côn trùng, cũng là một con Du diên.

Nhưng kích thước của con Du diên này, thực sự quá lớn, lớn đến mức khiến người ta khó có thể tưởng tượng.

Gã này bây giờ giống như một con mãng xà, quấn quanh cây cột giống như người chim kia, lúc trước gã trốn trong bóng tối, Lý Đông không nhìn thấy.

Gã này lúc này dường như rất hưng phấn, đang hấp thụ những luồng khí đen đó.

Trong những luồng khí đen đó, chắc chắn có vật chất đặc biệt, có thể đánh thức những con Du diên nhỏ, bây giờ loại Du diên khổng lồ này, lại cũng hứng thú với khí đen như vậy.

"Trời ơi!" Bàn Tử và mấy người cũng lén lút đi theo, nhưng sau khi nhìn thấy gã này, ai nấy cũng đều kinh ngạc không thôi.

Trước đây họ cũng đã thấy con rết khổng lồ, con rết khổng lồ đó đã dọa họ chạy toán loạn, nhưng bây giờ lại là một con Du diên khổng lồ, khiến họ kinh ngạc không thôi.

"Đông ca, thứ này là vua của Du diên sao?" Bàn Tử dùng ánh mắt

không thể tin được nói.

Khó có thể đem con quái vật này, so sánh với những con côn trùng nhỏ bé có thể đập chết dễ dàng lúc trước, mặc dù những con côn trùng nhỏ đó cũng rất nguy hiểm.

Nhưng những con côn trùng nhỏ nguy hiểm đó so với gã này, thì chênh lệch cũng thực sự quá lớn.

Một con côn trùng nhỏ như vậy muốn lớn đến thế này, e rằng cần cả ngàn năm.

Bởi vì trong không gian dưới lòng đất, những thứ thực sự có thể ăn được, thực tế không đặc biệt nhiều, muốn lớn đến kích thước này, không hề dễ dàng.

"Đông ca, làm sao bây giờ, gã này trông rất nguy hiểm, chúng ta có nên xử lý nó không!" Mọi người bây giờ lại rất tự tin, dù sao bây giờ họ cũng được trang bị rất tinh vi, toàn thân được bao bọc kín mít, trong tình huống bình thường cũng sẽ không bị thương, nhưng thứ này đối với họ cũng là một mối đe dọa rất lớn.

"Nổ súng đi, xử lý nó luôn!" Mấy người đồng thời nổ súng, chỉ là con Du diên này dường như cũng rất hứng thú với những thứ nóng, vậy mà trước khi họ nổ súng đã lập tức bay về phía họ.

Tốc độ của gã này rất nhanh, vậy mà lại bay thẳng đến người Bàn Tử.

"Mẹ nó, sao lại là tôi!" Bàn Tử tức đến sôi máu, ra sức giãy giụa, muốn thoát khỏi sự phiền phức của con côn trùng lớn này, nhưng nhất thời lại không có cách nào.

"Bàn Tử, cậu chịu khó một chút!" Mấy người còn lại cũng không biết phải làm sao.

Bởi vì sức lực của gã này thực sự quá lớn, Bàn Tử trực tiếp bị

thứ này tóm lấy, không ngừng lăn lộn, họ sợ nếu nổ súng, sẽ làm Bàn Tử bị thương.

Lý Đông đành phải cầm dao đuổi theo, một tay tóm lấy con Du diên khổng lồ.

Con Du diên khổng lồ bỏ Bàn Tử ra, há cái miệng lớn, cắn về phía Lý Đông.

Con dao trong tay Lý Đông, hung hăng chém tới.

Một người một côn trùng chiến đấu, kéo dài gần mười mấy phút, con côn trùng cuối cùng cũng chết.

"Thứ này thật phiền phức!" Lý Đông thở dài một hơi, nhưng đột nhiên, dưới chân anh kêu "rắc" một tiếng, vậy mà lại giẫm thủng một cái lỗ trên sàn.

"Bên dưới có không gian sao?" Lý Đông trong lòng vui mừng, nếu bên dưới có không gian khác, đối với họ, lại là một chuyện tốt.

Bởi vì bây giờ họ đều không tìm được lối ra, không chừng có thể tìm được lối ra ở bên dưới.

Nhưng đột nhiên, Lý Đông phát hiện, chân của mình vậy mà lại bị một bàn tay tóm lấy.

"Đông ca, sao vậy?" Mấy người còn lại chỉ thấy Lý Đông ngã xuống, đều giật mình.

Lý Đông là người mạnh nhất trong số họ, nếu Lý Đông xảy ra vấn đề, đối với sĩ khí của họ tuyệt đối là một đòn đả kích rất lớn.

"Tôi cũng không biết sao nữa, tôi cảm giác chân mình hình như bị người ta tóm lấy!

Bên dưới không biết là thứ gì, sức mạnh rất lớn, tôi hoàn toàn không kéo lên được!

Mau chóng đập mở chỗ này ra xem, cho tôi xem bên dưới rốt cuộc là thứ gì!" Lý Đông bây giờ cũng không hoảng loạn, dù sao, anh cũng là một tay lão luyện, cảnh tượng như vậy chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Với lại, bây giờ trên người anh hoàn toàn được bao bọc kín mít, đều là trang bị phiên bản tiến hóa, bàn tay lớn kia tạm thời không thể làm gì anh được?

Nhanh chóng, mọi người khoét ra một cái lỗ nhỏ, rồi họ dùng đèn pin nhìn rõ bên dưới rốt cuộc là thứ gì.

"Đông ca, thật sự là một bàn tay, nhưng trông giống như tay của một người chết, không phải là một con tống tử!

Hay là để tôi xuống, chặt đứt bàn tay đó!" Bàn Tử tự tin xung phong.

"Gã mập chết tiệt, thân hình của cậu to như vậy, một chỗ nhỏ thế này, cậu xuống được sao?

Để tôi!" "Mọi người cẩn thận một chút, tôi luôn cảm thấy bây giờ rất tà môn!" Lý Đông nhẹ nhàng nói.

Đây cũng là chuyện bình thường, dù sao bất kể là ai, đột nhiên rơi vào hoàn cảnh như vậy, đều sẽ cảm thấy rất khó chịu.

Quan trọng nhất là, họ đột nhiên phát hiện, bây giờ muốn quay lại phía trên, dường như không phải là một chuyện dễ dàng, vì nơi họ rơi xuống, vậy mà lại rất cao.

Khắp nơi đều là thi thể, muốn leo lên, vô cùng không dễ dàng.

"Nơi này e là không thể leo lên được, với lại, chúng ta có leo lên, cũng không tìm được lối ra!

Chương 401

Tôi đoán bây giờ lối ra duy nhất của chúng ta, chắc là phải xem bên dưới có con đường nào khác để ra ngoài không!" Hồ Bát Nhất quả nhiên là một tay lão luyện giàu kinh nghiệm, trực tiếp phân tích ra tình hình hiện tại của họ.

Mấy người còn lại, đối với phân tích của Hồ Bát Nhất, đều rất tán thành.

"Vậy được, vậy chúng ta chia ra tìm kiếm!

Như vậy sẽ nhanh hơn một chút!

Nếu xảy ra chuyện gì, thì liên lạc với nhau!

Dùng đèn pin làm dấu hiệu, chắc sẽ rất dễ tìm!" Người bò trên lưng Bàn Tử, âm khí lạnh lẽo núp sau vai hắn, cũng không vì Bàn Tử quay đầu mà có bất kỳ phản ứng nào.

Chỉ là, môi trường của nơi này, thực sự khiến người ta cảm thấy rất khó chịu, đúng vậy, là khó chịu.

Nơi này nhiều thi thể như vậy, không khiến người ta cảm thấy sợ hãi, những người này, dù sao cũng đều là tay lão luyện, đối với thi thể bình thường sẽ không sợ hãi, nhưng lại sẽ cảm thấy khó chịu.

Đó là một phản ứng bình thường của con người!

Chuyện này, về cơ bản là phản ứng được hình thành từ thời nguyên thủy của nhân loại.

Bởi vì trong thi thể của đồng loại đã chết có độc, có khả năng gây ra bệnh tật, cho nên cơ thể đã có phản ứng tự nhiên, ví dụ như sợ hãi và khó chịu, thực ra là để con người nguyên thủy mau chóng rời xa thi thể của đồng loại!

Đây thuộc về một loại bản năng của con người.

Dĩ nhiên theo thuyết tiến hóa, chắc là vào thời nguyên thủy, những người không thể sản sinh ra bản năng này, vì tiếp cận thi thể, rồi chết, gen của họ tự nhiên bị đào thải, cũng chỉ có những người có thể sản sinh ra bản năng này, mới có thể sống sót.

Cho nên con người hiện đại, tự nhiên có loại bản năng này.

Loại bản năng này là do sau khi nhìn thấy thi thể, cơ thể của họ tự nhiên sản sinh ra một loại chất, khiến người ta cảm thấy rất khó chịu, ngoài ra còn có chất khiến người ta cảm thấy rất sợ hãi.

Chỉ là vì số lần trộm mộ thực sự quá nhiều, cho nên kinh nghiệm của họ quá phong phú, tự nhiên sẽ không sợ hãi, nhưng loại khó chịu bản năng của cơ thể vẫn sẽ sản sinh.

Thi thể ở đây thực sự quá nhiều, lúc nhúc, ở giữa hoàn toàn không có không gian cho người đi lại, muốn tiến lên từng bước một, về cơ bản đều phải mạnh mẽ chen qua.

Những thi thể này hình thái khác nhau, có những ông già tóc bạc trắng, dĩ nhiên cũng có, cũng có một số người trẻ tuổi, thậm chí trông có vẻ tuổi còn khá nhỏ.

Dĩ nhiên bây giờ những gã này đều có một đặc điểm chung, đó là hoàn toàn bị đông cứng, chẳng khác gì từng khối đá.

Bây giờ, vì quá lạnh, chân của họ thậm chí đã hợp nhất với lớp đá bên dưới, hoàn toàn không có cách nào di chuyển.

Lý Đông cẩn thận tìm kiếm một lúc lâu, nhưng nơi này, lại không dễ dàng tìm được lối ra.

Ngược lại, anh rất lo lắng cho những người anh em của mình.

Anh thì không cần lo lắng, vì một thân trang bị tinh vi, về cơ bản

không có vấn đề gì.

Cộng thêm sức mạnh hiện tại của anh, cũng mạnh hơn người thường không ít, cho nên hoàn toàn không cần lo lắng.

Nhưng những người đồng đội kia thì khác, tuy thân thủ của họ cũng rất tốt, nhưng dù sao đi nữa, ít nhất cũng thuộc phạm trù người thường, dễ dàng xảy ra vấn đề.

Đặc biệt là gã Bàn Tử, lỗ mãng hấp tấp, dễ gây chuyện.

Kết quả Lý Đông vừa mới nghĩ vậy, đột nhiên nghe thấy phía sau, truyền đến tiếng hét kinh hãi của Bàn Tử.

"Bàn Tử, mẹ nó rốt cuộc là sao?

Cậu làm sao vậy?" Người nói là Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha thường xuyên cãi nhau với Bàn Tử, dĩ nhiên hai người này cãi nhau lâu ngày, lại cãi ra tình cảm, cho nên mối quan hệ giữa họ rất tốt.

Lão già này thấy Bàn Tử gặp nguy hiểm, lập tức không nhịn được hét lên.

Lý Đông cũng vội vàng đi theo hướng âm thanh đó, dù sao mấy người họ cũng đồng sinh cộng tử, anh không hy vọng Bàn Tử xảy ra chuyện.

Nhanh chóng, họ tập trung ở một nơi không xa trước mặt Bàn Tử.

Lúc này, Lý Đông dựa vào ánh sáng của đèn pin, cũng nhìn rõ, Bàn Tử bây giờ rốt cuộc là sao?

Chỉ thấy gã Bàn Tử, mặt mày xanh tím, cả người biểu cảm vô cùng quái dị, trông rất quỷ dị.

"Đông ca, hình như có chút phiền phức, thi thể sau lưng Bàn Tử trông có chút kỳ lạ, giống như một đại tống tử... con này mà chết thì

phiền phức to rồi!" Cách Bàn Tử một khoảng, Lý Đông giờ đây đã nhìn rõ tình hình bên chỗ cậu ta.

Phía sau Bàn Tử có mấy cái xác trông khác hẳn những cái khác, chúng có màu đen tuyền, có lẽ đã bị làm gì đó trước khi chết.

Điều quan trọng nhất là giữa mấy cái xác đó có một con quái vật.

Con quái vật đó có tướng mạo vô cùng kỳ dị, đầu nó rất to, trông như một đứa trẻ sơ sinh!

Thi thai đầu to, Lý Đông gần như ngay lập tức gọi ra cái tên này.

Không sai, thứ này chính là một con thi thai đầu to!

Hiện tại, con thi thai đầu to đó đang vươn một cái lưỡi dài, quấn chặt lấy cổ Bàn Tử.

Tống tử!

Chương 402

Chắc chắn là một con tống tử.

Lý Đông giờ đã có thể khẳng định điều này!

Lúc trước cậu còn đoán rằng ở một nơi lạnh lẽo thế này, thi thể không thể nào nuôi ra tử khí được, nên chắc chắn không thể có tống tử.

Nhưng suy nghĩ đó vừa nảy ra chưa được bao lâu thì đã bị vả mặt ngay lập tức. "..." A Ninh cũng cảm thấy vô cùng kỳ lạ: "Lúc nãy tôi còn tưởng chúng ta bị lừa, nơi này là giả mà?

Nếu nơi này là giả, sao lại có tình huống này được?

Ở một nơi lạnh lẽo thế này mà lại xuất hiện tống tử?" Hồ Bát Nhất hơi nhíu mày: "Tôi thấy có khi nào là thế này không, trong giả có thật, trong thật có giả!

Có lẽ nơi này là thật, nhưng người ta đã thiết kế, dùng mọi cách để chúng ta cảm thấy đây là long mạch giả, sau đó lừa chúng ta phải khổ sở vạn phần mới thoát ra được!" "Nghe cũng có lý!

Ở nơi thật thật giả giả thế này rất dễ khiến người ta mơ hồ!

Đến cuối cùng không phân biệt được thật giả nữa!

Xem ra chủ nhân của nơi này đúng là vô cùng giảo hoạt!" Đại Kim Nha gật đầu, cảm thấy có chút khó tin. "Ối dào, mấy cái tên khốn các cậu, rốt cuộc là sao thế!

Tôi đang bị tóm cổ đây này, chẳng lẽ các cậu nghĩ thế này dễ chịu lắm à?

Mau cứu tôi đi chứ!" Bàn Tử sắp khóc đến nơi rồi.

Cậu ta phát hiện ra đám bạn này đúng là một lũ bạn đểu.

Mình thì đang bị trói chặt thế này, kết quả là đám bạn lại thong thả thảo luận ở đó, thật quá đáng. "Bàn Tử đừng vội mà!

Bọn tôi đang nghĩ cách đây thôi.

Vả lại, nơi này phức tạp như vậy, bọn tôi cảm thán về cuộc đời một chút cũng là bình thường thôi!

Dù sao bọn tôi phải phá giải nơi này cũng phiền phức lắm, chứng tỏ người xây dựng nơi này đã thực sự bỏ tâm tư, chẳng lẽ cậu không thấy đó là một người vô cùng thông minh sao?" Vương Khải Toàn tỏ vẻ hả hê, khiến Bàn Tử càng thêm tức giận. "Vãi chưởng..." Bàn Tử chưa kịp chửi xong thì con thi thai đầu to lại bắt đầu động đậy.

Cả người cậu ta đột nhiên ngã nhào, hóa ra con thi thai đầu to đang tóm lấy cậu ta rồi nhanh chóng lùi về phía sau.

Không sai, con tống tử này chắc chắn có ý đồ, muốn lôi cậu ta đến một nơi nào đó.

Tốc độ lùi của con tống tử rất nhanh, Bàn Tử bây giờ hoàn toàn không có sức phản kháng, thậm chí còn không phát ra được âm thanh nào. "Mẹ kiếp!" Lý Đông không chút do dự, không ngờ sự việc lại trở nên nghiêm trọng đến mức này.

Lý Đông rút con dao trong tay ra, trực tiếp đuổi theo.

Cậu là đội trưởng của đội này, những người này đều là anh em của cậu, cậu không muốn bất kỳ ai trong số họ xảy ra chuyện gì.

Nhưng tốc độ đuổi theo của Lý Đông dù nhanh, trên đường lại bị cản trở ít nhiều vì ở đây có quá nhiều xác chết.

Điều quan trọng nhất là con tống tử thấy có người đuổi theo phía sau, nó liền tăng tốc, rồi ở một con dốc nghiêng, Bàn Tử xui xẻo bị

đẩy ngã xuống con dốc đó, trên đường đi không biết đã va vào bao nhiêu thứ.

Tất nhiên những thứ va phải cơ bản đều là những thi thể cứng đờ, cũng không biết Bàn Tử bây giờ ra sao rồi.

Đại Kim Nha vẫn giữ bộ dạng bạn đểu: "Đông ca, không cần lo lắng!

Da trên người tên đó dày như thế, thịt lại nhiều như vậy, ngã vài cái cũng không sao đâu!

Chúng ta mau đuổi theo đi, chỉ cần đuổi kịp là không có vấn đề gì!" Con dốc này rất trơn, đi lại vô cùng khó khăn.

Mấy người còn lại đều cẩn thận đuổi theo, còn Lý Đông thì chạy nhanh xuống, cuối cùng cũng tóm được hai chân của Bàn Tử ở giữa đường!

Mấy người kia cũng theo kịp, cùng nhau giúp giữ chân Bàn Tử. "Đông ca..." Bàn Tử gắng gượng phát ra tiếng, trông vô cùng đau đớn.

Vì cổ cậu ta đang bị cái lưỡi kia quấn chặt, bây giờ phát ra tiếng kêu đau đớn, chắc hẳn là rất khó chịu.

Lý Đông để những người khác giữ chặt, sau đó tiến lên một bước, trực tiếp vung dao, cắt đứt cái lưỡi đó, sau đó mọi người mới cứu được Bàn Tử.

Bàn Tử cuối cùng cũng được cứu, sau đó ho sặc sụa, lúc nãy quả thực đã đau đớn đến cực điểm, nếu ra tay chậm một chút, có lẽ cậu ta đã chết ngạt rồi. "A... tôi chết mất... tôi suýt chết rồi!" Bàn Tử sau khi đỡ hơn một chút, cứ lảm nhảm ở đó. "Đừng nói nhảm nữa, cậu sao có thể chết dễ dàng như vậy được?

Đừng nói những lời xui xẻo đó, nghe chưa?

Chương 403

Nếu còn nói nữa, coi chừng tôi đánh cậu đấy!" Lý Đông có chút tức giận nói.

Ở những nơi như thế này, người ta rất kỵ những lời nói không may mắn.

Bàn Tử lập tức phản ứng lại: "Xin lỗi Đông ca, xin lỗi!

Cảm ơn ơn cứu mạng của các vị, cảm ơn các vị!" "Bàn Tử, lúc nãy rốt cuộc là sao vậy?

Sao đột nhiên lại gặp tống tử?

Bọn tôi đều không gặp chuyện như vậy?" Ngô Tà tò mò hỏi. "Tôi nào biết, tôi cũng như cậu đi tìm lối ra khắp nơi, kết quả là không thấy, đột nhiên cảm giác trên cổ mình có thêm một thứ gì đó!

Sau đó, tôi bị thứ đó tóm chặt!

Mẹ kiếp, suýt chết ở đây!" Đại Kim Nha nghe xong liền cười: "Tên béo này, lần trước chúng ta ở Tương Tây, trong cung điện cậu cứ luôn miệng nói trong cung điện có mỹ nhân!

Xem ra lần này sắp thành hiện thực rồi?

Con tống tử lúc nãy, tám phần là nữ!

Chắc là nó thấy cậu đẹp trai, nên muốn ở bên cậu đấy!

Cậu xem, vóc dáng của con tống tử đó cũng gần giống cậu, biết đâu theo gu thẩm mỹ của nó, cậu lại là một mỹ nam đấy!" Bàn Tử nghe xong tức đến sôi máu, không nhịn được nữa: "Tôi thấy cậu với con đó mới giống nhau!

Hơn nữa tuy tôi đẹp trai thật, nhưng đâu phải cứ là phụ nữ là tôi

để mắt tới đâu, nói cho cậu biết!" Bàn Tử nói xong, dùng tay đẩy Đại Kim Nha một cái.

Ban đầu chỉ là để hòa hoãn không khí, kết quả Đại Kim Nha không biết làm sao, đột nhiên chân loạng choạng, ngã nhào xuống dưới. "Vãi chưởng!" Mấy người còn lại chỉ nghe thấy tiếng chửi của Đại Kim Nha, sau đó thấy ông ta bi thảm rơi xuống.

Bàn Tử có chút ngơ ngác: "Lúc nãy tôi không làm gì sai chứ?

Đại Kim Nha, ông không sao chứ?

Đại Kim Nha!" Tên này bây giờ còn lo lắng hơn ai hết, nếu Đại Kim Nha thực sự xảy ra chuyện, e là cả đời này cậu ta cũng sẽ áy náy.

Thế là cậu ta vội vàng đuổi theo, mấy người còn lại không còn cách nào khác, cũng đành phải theo sau.

Khi Lý Đông xuống đến đáy vách đá, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cậu đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười.

Chỉ thấy con thi thai đầu to đang ôm chặt lấy Đại Kim Nha, bộ dạng đó trông như đang hôn nhau vậy, Bàn Tử thì đang cố hết sức kéo con tống tử ra, nhưng cũng không có cách nào, cứ đấm từng quyền từng quyền, nhưng con tống tử không chịu nhả ra. "Đông ca mau giúp với..." Bàn Tử thực sự hết cách rồi, vội vàng gọi Lý Đông.

Lý Đông bước tới, đấm một quyền vào cái đầu to của con tống tử.

Nắm đấm của cậu quả nhiên có tác dụng, con tống tử đó không còn giữ chặt Đại Kim Nha nữa, hét lên một tiếng thảm thiết, sau đó quay người bỏ chạy, cũng không biết chạy đi đâu.

Đại Kim Nha cảm giác như vừa đi một vòng từ quỷ môn quan trở về, cả người không ngừng thở hổn hển. "Mẹ nó, thứ quái gì vậy, đáng sợ quá!" Đại Kim Nha ho vài tiếng mới có thể nói rõ ràng.

Lúc này lại đến lượt Bàn Tử hả hê: "Lão già này, lúc nãy không phải ông nói con tống tử thích tôi à?

Con tống tử lúc nãy chỉ dùng lưỡi quấn tôi thôi!

Nhưng con tống tử đối với ông, thế mới gọi là thân mật đấy nhá!

Tôi thấy con tống tử đó càng thích ông hơn mới phải!" "Tên béo nhà cậu, bớt nói nhảm đi!

Lúc nãy nếu không phải cậu đẩy tôi, tôi sao có thể ngã xuống được!" Đại Kim Nha không phục. "Cậu mới nói nhảm!

Lúc nãy nếu không phải ông đứng không vững, sao lại tự nhiên ngã xuống được?

Đừng có đổ thừa!" Hai người lại cãi nhau, nhưng trông không có vẻ gì là mâu thuẫn lớn, chỉ là thích cãi nhau như vậy thôi.

Lý Đông thì đang quan sát tình hình ở đây.

Phía trên đầu họ là lối vào lúc nãy, nhưng bây giờ muốn từ đây đi lên thì càng khó hơn, không biết ở trên cao bao nhiêu, lại còn có nhiều xác chết chặn đường như vậy.

Phía dưới cũng có một cái hang, không biết thông đến đâu.

Từ trong cái hang đó có một làn gió nhẹ thổi ra, trông có vẻ như là một con đường sống, ít nhất là thông.

Bởi vì, nếu là một ngõ cụt thì bên trong sẽ không có gió thổi ra.

Nhưng đi xuống dưới cũng rất nguy hiểm, vì cái hang đó rất nhỏ, nếu đi xuống, lỡ như bên dưới không đi được nữa, có khả năng sẽ bị kẹt lại bên trong. "Chúng ta nên làm gì tiếp theo?

Đi lên hay đi xuống?" A Ninh tập trung ánh mắt vào Lý Đông, cô gái này bây giờ đã hoàn toàn đặt hết hy vọng vào cậu.

Vương Khải Toàn cảm thấy hơi sợ: "Đông ca, tôi thấy chúng ta nên mau chóng đi lên đi!

Chương 404

Cái hang bên dưới nhỏ như vậy, tôi và tên béo này, có khi chui không lọt đâu!

Vả lại, bây giờ chúng ta đang ở dưới lòng đất rồi, nếu cứ tiếp tục chui xuống nữa, có khi nào chui thẳng vào tâm trái đất luôn không?" "Chắc không đâu, vì con đường này trông có vẻ như được đào bằng tay, chỉ cần là do con người đào thì không thể nào đào thẳng xuống lòng đất được!

Tôi nghĩ con đường này sau khi đi xuống một nơi nào đó, sẽ tiếp tục đi lên, sau đó sẽ thông đến một nơi khác!" Lý Đông sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, liền đưa ra phán đoán.

Cậu là một người rất có tinh thần mạo hiểm, trong lòng cậu thực ra có xu hướng đi xuống, vì ở dưới đó có thể sẽ phát hiện ra những thứ thú vị khác. "Tôi nghĩ chúng ta nên đi xuống, nếu lối đi đó không đi được, chúng ta sẽ tìm cách khác!

Nếu quay về từ đây, không biết phía trên là nơi nào nữa!" Lý Đông đưa ra quyết định, cậu là đội trưởng trong đội, chỉ cần cậu lên tiếng thì điều đó có nghĩa là đã đưa ra quyết định cuối cùng.

Mấy người còn lại gật đầu, Lý Đông là đội trưởng, dù cậu đưa ra quyết định gì, họ cũng chỉ có thể nghe theo, vì qua nhiều lần thực tiễn đã chứng minh, phán đoán của cậu đều chính xác.

Lý Đông vẫn như thường lệ, là người lợi hại nhất trong đội, đi xuống đầu tiên.

Trên đường đi xuống, có thể thấy con đường này quả thực được đào bằng tay, nhưng việc đào bới rất thô sơ, giống như được làm một cách tùy tiện.

Tất nhiên đó cũng là chuyện bình thường, dù sao nơi như thế này cũng không phải là con đường cần đi lại thường xuyên, ở một mức độ nào đó, nó chỉ dùng một lần mà thôi.

Lý Đông cuối cùng cũng đi đến cuối con dốc, phía trước hang động đã trở thành đường bằng.

Trên đường, cậu cũng thấy một ít chất lỏng kỳ lạ, những chất lỏng này hẳn là máu của con tống tử lúc nãy, chính xác hơn nên là dịch cơ thể.

Trên nắm đấm của cậu có gai, có thể trực tiếp làm con tống tử bị thương!

Chỉ là không biết con quái vật đó đã chạy đi đâu rồi.

Bây giờ có nhiều người ở đây nên cũng không sợ con tống tử đó, chính xác hơn là Lý Đông tuyệt đối không sợ nó, nếu gặp phải con tống tử đó mà nó thực sự gây sự, thì cậu có thể trực tiếp xử lý nó.

Phía sau, tất cả mọi người cũng lần lượt đi xuống.

Lý Đông đi đầu, chui vào con đường phía trước, phát hiện phía trước bỗng trở nên rộng rãi, ở đó lại có một không gian tương đối lớn.

Mấy người còn lại cũng lần lượt chui vào, chỉ là ở phía trước không gian tương đối lớn đó, lối đi lại trở nên nhỏ hẹp, tuy không còn là dốc nghiêng, nhưng muốn đi vào thì không dễ dàng như vậy.

Ước chừng chỉ có những người gầy một chút mới có thể nghiêng người đi vào.

Nhưng như bây giờ, trên người mặc trang bị dày cộm, thì hoàn toàn không có cách nào đi vào được. "Đông ca, nơi này thực sự có thể đi được không?

Tôi thấy nó giống như một ngõ cụt vậy?

Hay là chúng ta quay lại đi, với thể hình của tôi thì hoàn toàn không có cách nào vào được!" Bàn Tử sau khi thử một chút, phát hiện dù thế nào cũng không lọt vào được. "Không sao, chỗ hẹp chắc chỉ có một đoạn ngắn thôi!

Tôi dùng công cụ đào rộng chỗ này ra, phía trước chắc sẽ rộng rãi hơn." "Thật không, Đông ca, sao anh biết được?" Bàn Tử có chút kinh ngạc, tuy cậu ta cũng rất am hiểu về trộm mộ, nhưng kiến thức về quan vũ hình như có chút thiếu sót. "Chuyện bình thường thôi, vì lối đi ở đây thực tế là lợi dụng kết cấu địa hình nham thạch trên núi!

Cần kiến thức địa lý, khá phức tạp!

Nhưng chỉ cần biết rằng đi qua đây sẽ ngày càng rộng rãi là được rồi!" Lý Đông an ủi mọi người, sau đó từ kho hàng hệ thống lấy ra chiếc cưa đó, một công cụ cực kỳ mạnh mẽ, bất kể là đá hay sắt, đều có thể cưa đứt.

Lý Đông bảo Bàn Tử tránh ra một chút, sau đó trước mặt cậu tóe lên vô số tia lửa, chẳng mấy chốc, lối đi phía trước quả nhiên đã rộng ra không ít.

Lý Đông cứ vừa mở đường vừa tiến lên, Bàn Tử thì đi theo sau Lý Đông.

Lý Đông đi đầu, cũng phát hiện ra trên lối đi này, cảnh sắc vô cùng kỳ lạ, có đủ các loại nham thạch.

Những loại nham thạch có màu sắc đó, về cơ bản đều là khoáng thạch, cũng không biết là khoáng gì, trên đó lại đóng đầy băng, trông như một cảnh tượng vô cùng kỳ đặc.

Không lâu sau, phía trước quả nhiên trở nên rộng rãi.

Lối đi này thậm chí trông như được hình thành tự nhiên, không còn dấu vết đào bới của con người.

Nơi này trông càng thêm mỹ lệ, vì xung quanh, đâu đâu cũng có những tảng đá giống như thủy tinh, những tảng đá này có thể phản xạ ánh sáng, ánh đèn pin chiếu vào chúng, lập tức trở nên lộng lẫy vô cùng, trông như một kho báu lấp lánh, khiến người ta không thể rời mắt. "Lại có nơi như thế này, thật là mở mang tầm mắt!

Này, những thứ phát sáng đó không phải là kim cương chứ?

Nếu là kim cương, đào vài viên ra ngoài, có khi phát tài to!" Tên Bàn Tử này đối với việc theo đuổi tiền tài, vĩnh viễn nhiệt tình như vậy.

Kim cương là loại châu báu có giá trị liên thành, sao có thể không động lòng? "Tên béo này, nơi này sao có thể có kim cương được?

Nếu thực sự có nhiều kim cương như vậy, sớm đã bị người ta đào đi rồi.

Có đến lượt chúng ta không?" Đại Kim Nha trực tiếp dội một gáo nước lạnh vào Bàn Tử. "Cũng chưa chắc đâu, tuy tôi biết con đường này do người khác đào, có người đã đi qua đây!

Nhưng, biết đâu lúc đó, họ không biết sự quý giá của kim cương thì sao?

Chương 405

Hoặc là lúc đó đi vội vàng, không có thời gian đào những viên kim cương này thì sao?" "Không phải kim cương đâu, chỉ là một ít thủy tinh thôi!

Ánh sáng phản xạ cũng chỉ là ánh đèn pin của chúng ta, đừng lãng phí công sức nữa!" Lý Đông lắc đầu.

Cậu cũng hy vọng ở đây xuất hiện một ít bảo vật có giá trị, dù sao cũng không ai chê tiền nhiều.

Nếu là đồ cổ thì khó bán, nhưng nếu thực sự có bảo vật như kim cương, thì đúng là phát tài to.

Bàn Tử tiếc nuối lắc đầu, nhưng cũng không nán lại ở đây, thế là tiếp tục tiến lên.

Không lâu sau, họ lại phát hiện ra một số dấu vết hoạt động của con người, thậm chí có cả những công cụ bị bỏ đi, ngoài ra còn có dấu vết của lửa trại.

Chỉ là, không biết những thứ này từ thời nào, đặc biệt là những công cụ đó, bây giờ đã rỉ sét loang lổ!

Phải biết rằng trong hang động này, nhiệt độ rất thấp!

Đồ sắt bị rỉ, đó cũng là do một loại vi khuẩn sinh ra, trong điều kiện nhiệt độ thấp như vậy, việc rỉ sét không dễ dàng, nhưng những món đồ sắt này vẫn rỉ thành ra như vậy, chứng tỏ thời gian đã qua rất lâu rồi.

Dấu vết lửa trại càng như vậy.

Mọi người cảm thán một tiếng, nhưng vẫn không dừng lại, tiếp tục tiến lên, càng đi về phía trước, con đường phía trước càng rộng

rãi, một cảm giác quang đãng khiến người ta cảm thấy tâm tình vô cùng vui vẻ.

Ở nơi rộng rãi, lại xuất hiện mấy con đường rẽ.

Có mấy con đường rẽ thông xuống dưới, trông có vẻ như càng đi càng hẹp, ngoài ra có một số nơi trông như được con người cải tạo, đi thẳng lên trên. "Đông ca, bây giờ chúng ta đi lên hay đi xuống!" Vương Khải Toàn bây giờ có vẻ rất khiêm tốn, không ngừng hỏi han. "Bây giờ nếu chúng ta tiếp tục đi xuống dưới, biết đâu thực sự sẽ đi vào tâm trái đất mất!

Bây giờ nên đi lên trên thôi, hy vọng ở trên đó là nơi chúng ta cần tìm!" "Được, tôi cũng cảm thấy ở trên đó, e rằng mới thực sự là Vân Đỉnh Thiên Cung!" Hồ Bát Nhất cũng gật đầu.

Trực giác của anh ta rất nhạy, về cơ bản đều đúng. "Đừng vội, nơi này tương đối an toàn, chúng ta nghỉ ngơi ăn chút gì ở đây trước, hồi phục chút thể lực rồi nói tiếp!" Lý Đông nói rồi ngồi xuống, sau đó tháo mặt nạ phòng độc, lấy đồ ra bắt đầu ăn.

Bất kể là ai, đều cần phải ăn, đó là một nguyên tắc không bao giờ thay đổi.

Thậm chí, vô số người vất vả cả đời, bản thân cũng chỉ vì để có thể ăn uống.

Bàn Tử cũng lập tức ngồi xuống, sau khi tháo mặt nạ phòng độc, lấy ra lương khô của mình, bắt đầu ăn.

Sau khi ăn lương khô, cảm giác thể lực đã hồi phục được một chút. "Đông ca, tôi thấy nơi này không an toàn lắm đâu!

Con tống tử đó cũng không biết ở đâu, chúng ta nghỉ ngơi ở đây, lỡ nó lại bò ra thì phiền phức lắm!" Đại Kim Nha nhìn xung quanh, vì ở đây đâu đâu cũng là lối đi, khiến ông ta cảm thấy không an toàn.

Con người là vậy, khi ngủ, luôn thích tìm một nơi kín đáo, vì một nơi kín đáo sẽ cho người ta cảm giác an toàn tương đối.

Ngược lại, nếu ở một nơi tứ thông bát đạt, sẽ khiến người ta cảm thấy vô cùng nguy hiểm.

Đặc biệt là bây giờ xung quanh có rất nhiều lối đi, cũng không biết trong những lối đi đó có gì ẩn nấp. "Nơi này là nơi an toàn nhất rồi!" Lý Đông lắc đầu, "Chúng ta đã đi một quãng đường xa như vậy, bây giờ chắc cũng đã hơn 12 giờ đêm, chính là lúc cần nghỉ ngơi!

Từ đây leo lên, cũng không biết cần bao lâu, nếu giữa đường kiệt sức thì làm sao, biết đâu lại bất cẩn ngã xuống!" Bàn Tử mấy người nghe xong, không khỏi rùng mình.

Thực tế, bây giờ, họ cũng đã rất mệt mỏi.

Chỉ vì thần kinh luôn căng thẳng, nên không cảm thấy mệt mỏi mà thôi, nhưng đó thực chất là đang bào mòn tiềm năng của con người, nếu bào mòn quá mức, đến lúc đó cũng sẽ hoàn toàn mất hết sức lực.

Bây giờ thả lỏng một chút, quả nhiên ai nấy đều cảm thấy mệt mỏi vô cùng. "Ngủ đi ngủ đi ngủ đi, tất cả đi ngủ cho tôi!

Yên tâm đi, sẽ không có tống tử đâu, có tôi ở đây, sẽ không có chuyện gì!" Lý Đông trực tiếp xua tay, mọi người lập tức yên tâm đi ngủ, rồi nhanh chóng ngáy vang.

Lý Đông thì dựa vào vách tường ngồi xuống, thực tế cậu hoàn toàn không cần ngủ, từ sau khi nuốt viên nội đan của con ngô công đó, cậu đã không cần ngủ nữa, chỉ cần ngồi yên tại chỗ, thể lực của cậu sẽ từ từ hồi phục, thậm chí cảm giác mệt mỏi trên người cũng sẽ từ từ biến mất, nếu ở dưới ánh trăng, tốc độ hồi phục sẽ còn nhanh hơn.

A Ninh lại đột nhiên ngồi xuống bên cạnh Lý Đông, trực tiếp ngồi sát vào cậu. "Làm gì vậy?

Tuy tôi quả thực phong lưu đẹp trai, nhưng cô có thể giữ giá một chút được không!" Lý Đông vẻ mặt kinh ngạc, không ngờ người phụ nữ này lại chủ động như vậy. "Ngồi ở đây an toàn hơn!

Ở kia có nhiều lối đi như vậy, cũng không biết thông đến đâu!" A Ninh nói như vậy. "Cô thấy ở đây an toàn hơn à?

Không đúng lắm, tôi có cảm giác túy ông chi ý bất tại tửu?" Lý Đông vô cùng kỳ quái nói.

Họ nghỉ ngơi ở đây hơn 7 tiếng, đến sáng hôm sau, khi mọi người lần lượt tỉnh dậy, đã gần 8 giờ sáng.

Họ ăn lương khô, sau đó bắt đầu hành động.

Chương 406

Thực tế con đường đi lên bây giờ hoàn toàn là một vách đá thẳng đứng, chỉ là trên đó có một số dấu vết đào bới của con người, có thể bám vào để leo lên mà thôi.

Lúc đầu thì không sao, dù sao những dấu vết đào bới đó rất tốt, cả tay và chân đều có điểm tựa, cảm giác rất thoải mái.

Nhưng leo lâu rồi, chỉ cần hơi không chú ý, nhìn xuống dưới, sẽ phát hiện dưới chân mình là vực sâu vạn trượng, khiến người ta không khỏi nảy sinh chứng sợ độ cao.

Đặc biệt là những người như Bàn Tử và Vương Khải Toàn, thể hình tương đối lớn, luôn cảm giác dưới chân rất không vững chắc.

Quan trọng nhất là phía dưới đen kịt, không biết có thứ gì, nếu không phải vừa mới từ dưới đó đi lên, cảm giác sợ hãi từ phía dưới sẽ còn nặng nề hơn.

Họ cẩn thận từng li từng tí, từ từ leo lên trên.

May mà vừa mới nghỉ ngơi hơn 7 tiếng, nên thể lực rất dồi dào, leo liên tục mấy tiếng đồng hồ cũng chưa đến giới hạn.

Không lâu sau, họ nghe thấy tiếng nước chảy, hóa ra ở phía bên kia của vách đá, lại có một thác nước, khoảng cách cũng không quá xa.

Có thác nước nghĩa là có sự sống, nhưng có sự sống cũng có nghĩa là sẽ có những sinh vật khác chiếm cứ ở đó.

Bàn Tử vốn định đi rửa mặt, kết quả đột nhiên nhìn thấy gần thác nước đó, lại có một số con du diên đang bám vào, lập tức sợ đến hồn bay phách tán.

May mà nhìn rõ, nếu không, có lẽ đã bị những thứ đó cắn rồi. "Ở nơi này tuyệt đối đừng hành động thiếu suy nghĩ, những nơi trông có vẻ rất tốt đó, thực tế đều là cạm bẫy!

Vì những nơi có sức hấp dẫn đối với sinh mệnh, có thể hấp dẫn chúng ta, tự nhiên cũng có khả năng sẽ hấp dẫn những sinh vật khác!

Những sinh vật linh tinh trong không gian dưới lòng đất này, mỗi loại đều có thể gây chết người!

Vì vậy, chúng ta phải hết sức cẩn thận!" Kiến thức như vậy, vốn dĩ mọi người đều nên rất rõ ràng, nhưng Lý Đông vẫn nhấn mạnh lại một lần.

Bởi vì con người luôn có một điểm yếu, đó là khi nhìn thấy nơi an nhàn, luôn dễ dàng muốn đến gần, như vậy sẽ rất nguy hiểm.

Bàn Tử gật đầu: "Chuyện bình thường mà!

Những con du diên đó, thực tế rất thích những nơi ấm áp!

Bây giờ không gian dưới lòng đất lạnh như vậy, xuất hiện dòng nước chảy, chứng tỏ phía trên nhất định có suối nước nóng, nơi ấm áp như vậy hấp dẫn những con côn trùng đó là bình thường!" Đúng vậy, thác nước ở đây rất kỳ lạ, tuy trên đó có nước, từ từ chảy xuống, nhưng sau khi chảy xuống dưới, nước đó trực tiếp đóng băng trên vách đá.

Mọi người cảm thán một phen, cũng không để ý đến những con côn trùng đó nữa, tiếp tục leo lên. "Nhưng mà, Đông ca, tôi thấy chúng ta hình như còn hấp dẫn những con côn trùng đó hơn cả suối nước nóng đấy!" Vương Khải Toàn chỉ về phía trước.

Vì bây giờ leo lên vách đá cao như vậy, ai nấy đều mệt đến mồ hôi đầm đìa, trên người thậm chí còn bốc hơi nóng, nhiệt độ càng cao hơn.

Quả nhiên, Lý Đông nhìn về phía Vương Khải Toàn chỉ, trên vách đá đó, vô số đốm sáng màu xanh lục đột nhiên xuất hiện, trông không khác gì những ngôi sao trong vũ trụ.

Những đốm sáng nhỏ màu trắng này, trong bóng tối, trông vô cùng lộng lẫy, như một bức tranh tuyệt đẹp, khiến người ta say đắm, hoàn toàn không thể dùng lời nào để hình dung.

Thậm chí trong không gian hư vô bên dưới, cũng có vô số đốm sáng nhỏ màu xanh lục bay lên, trong vực sâu đen kịt đó, trông như một dải ngân hà.

Cảnh sắc vô cùng đẹp, nhưng cảnh sắc đẹp đẽ này cũng có thể gây chết người.

Vì những thứ này, toàn bộ mẹ nó đều là du diên, thứ này có độc, sau khi cắn người, da sẽ bị thối rữa, sẽ chui vào trong đầu. "Chết tiệt, phiền phức rồi!

Những thứ này là động vật hướng nhiệt, bình thường ở gần suối nước nóng!

Nhưng bây giờ, mấy người chúng ta là nguồn nhiệt, chắc chắn sẽ nhắm vào chúng ta!

Nhiều côn trùng như vậy, mẹ ơi." Sắc mặt A Ninh tái nhợt nói. "Mẹ nó, đã như vậy thì đừng trách tôi đại khai sát giới!" Lý Đông một tay bám vào một dấu vết đào bới trên vách đá, tay kia lại lấy ra một khẩu súng phun lửa cầm tay, súng phun lửa trực tiếp nhắm vào bóng tối vô biên bên dưới.

Cột lửa của súng phun lửa dài đến 10 mét, cộng thêm tác dụng của trọng lực, thậm chí còn xa đến 15 mét.

Đồng thời, cột lửa lại là một nguồn nhiệt lớn hơn, quả nhiên trong một thời gian ngắn, tất cả du diên, như thiêu thân lao đầu vào lửa,

không ngừng lao về phía cột lửa đó, nhiệt độ cao dữ dội của cột lửa nhanh chóng khiến vô số du diên rơi xuống vực sâu vô tận.

Những con vật này, cơ bản không bị thiêu chết, vì chúng hoàn toàn không thực sự tiếp cận được cột lửa, cánh đã bị tan chảy, sau đó rơi xuống.

Bây giờ, trong vực sâu đen kịt, cảnh sắc trở nên càng lộng lẫy hơn.

Những con du diên mất đi đôi cánh, lần lượt rơi xuống dưới, cũng phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Mọi người lập tức bị cảnh tượng này làm cho kinh ngạc, trước mắt họ, quả thực là phong vân cuồn cuộn, như sông ngân hà đang chảy xiết. "Trời ơi, hùng vĩ quá đi mất!

Không ngờ những con côn trùng xấu xí này lại có thể tạo thành một cảnh tượng đẹp đẽ như vậy!" A Ninh dù sao cũng là một người phụ nữ, là một người phụ nữ, cô có một sở thích đặc biệt, đó là rất thích những thứ đẹp đẽ.

Bây giờ nhìn thấy cảnh tượng như sông ngân hà đang chảy xiết, xuất hiện trong vực sâu đen kịt như đá quý đen, quả thực có một cảm giác đời này không còn gì hối tiếc. "A, cảnh tượng này, thật quá chấn động!

Thế giới tự nhiên này thật kỳ lạ?" Bàn Tử cũng gật đầu, có chút cảm giác thi vị.

Mấy người còn lại cũng lần lượt gật đầu, cảnh tượng như vậy, họ chưa từng thấy.

Chương 407

Nhưng, Đại Kim Nha đột nhiên nói: "Đông ca, làm vậy có phải hơi tàn nhẫn không?

Trong một lúc ngắn như vậy, những con côn trùng rơi xuống đó có bao nhiêu?

Chắc phải có đến hàng trăm triệu con chứ?

Giết nhiều sinh mạng như vậy, e rằng không phải là chuyện tốt!" Lão già này vốn là một người tham lam vô độ, nhưng bây giờ lại nói những lời như vậy, làm ra vẻ có chút từ bi, lập tức khiến mọi người đều cảm thấy kỳ quặc.

Lý Đông lắc đầu: "Mẹ nó có quan hệ gì?

Nếu những con vật này không chết, thì mấy người chúng ta có khả năng sẽ chết ở đây!

Những con côn trùng này có thể hại chết chúng ta, chúng ta tự nhiên nên xử lý chúng trước, thế giới tự nhiên là vậy, kẻ mạnh sinh tồn!

Còn những thứ linh tinh đó, như âm đức gì đó, tôi không quan tâm nhiều như vậy, có thể sống sót là tốt hơn tất cả!" "Đông ca nói đúng, tôi thấy chúng ta nên ưu tiên xem xét việc chúng ta sống sót, những con côn trùng đó thì liên quan quái gì đến chúng ta!

Lão Đại Kim Nha này, từ khi nào bắt đầu học người khác làm Bồ Tát vậy?" Bàn Tử là người đầu tiên hưởng ứng Lý Đông. "Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta đều là trộm mộ, còn nói đến âm đức?

Chúng ta chỉ cần không hại con người là được rồi, mấy con côn trùng này thì có quan hệ gì!" Cảnh tượng đẹp đẽ vô cùng này, kéo dài

hơn 20 phút, những con du diên như thiêu thân lao đầu vào lửa, mới hoàn toàn bị tiêu diệt sạch sẽ.

Trong không gian đen kịt đó, cảnh tượng như ngân hà, mới từ từ chìm xuống. "Rốt cuộc có bao nhiêu con du diên vậy, trông có vẻ gần như vượt quá 100 triệu con rồi nhỉ?

Thật đáng sợ!" Mấy người cảm thán một tiếng, đều không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Những thứ đó, thực tế rất đáng ghét, vì bị cắn, thì gay go rồi.

Khi leo lên, vì để tiện lợi, nên họ không đeo mặt nạ phòng độc, trang bị dày cộm trên người cũng đều cất đi, nên khi leo lên ở trong trạng thái không phòng bị, nếu thực sự bị những con côn trùng đó cắn, thì thật sự chết chắc rồi.

Mọi người thả lỏng, không lâu sau đã leo đến đỉnh, bên ngoài dường như có một không gian rất lớn, nhưng lại một màu đen kịt, không nhìn thấy gì cả. "Đây lại là nơi nào?" Vì không biết tình hình xung quanh, chỉ phát hiện nơi leo ra có một tảng đá nhô ra, nên họ đứng trên đó.

Nhưng cầm đèn pin chiếu xung quanh, lại không chiếu tới đâu cả, giống như đang đứng trên một hòn đảo cô độc giữa hư không. "Lại là địa hình gì đây?

Chẳng lẽ nơi chúng ta đang ở lại là một hòn đảo cô độc, bốn phương tám hướng đều là vách đá?" "Chúng ta đã chạy đến nơi nào thế này?" Sau khi mấy người cẩn thận quan sát tình hình xung quanh, cuối cùng cũng hiểu ra, bây giờ họ đang ở đâu.

Đúng vậy, vị trí hiện tại của họ lại ở bên trong một ngọn núi lửa, nơi này là một cái lòng chảo, nằm ở miệng núi lửa.

Cảnh tượng trước mắt vô cùng hùng vĩ, nơi này ban đầu trông như

một khu rừng vô cùng tươi tốt, vì quan hệ địa hình đặc biệt, khu rừng này hẳn là mọc ở phần dưới của miệng núi lửa, trông như một khu rừng dưới lòng đất.

Đáng tiếc là vì núi lửa phun trào, cây cối trong khu rừng này đều đã chết hết, di thể của những cây cối này toàn bộ đều đen kịt, trông như một khu rừng trong địa ngục, khiến người ta cảm thấy có chút âm u đáng sợ.

Mọi người cảm thán một tiếng, đột nhiên có người lại nhìn rõ một nơi khác.

Nơi đèn pin của họ chiếu tới, đó là ở sâu trong khu rừng dưới lòng đất, ở nơi đó lại có một tòa thành đá khổng lồ.

Vì tòa thành đá đó ở quá xa, ánh sáng của đèn pin cũng không đặc biệt sáng, nên hoàn toàn không có cách nào nhìn rõ kiến trúc ở bên đó.

Nhưng có thể lờ mờ nhìn ra, kiến trúc ở đó rất lớn, tuyệt đối không thua kém một thành phố thông thường. "Nơi này chẳng lẽ là Vân Đỉnh Thiên Cung mà chúng ta cần tìm sao?

Quy mô của nơi này cũng quá lớn rồi, trông có vẻ cũng không khác lăng Tần Thủy Hoàng là mấy." Bàn Tử và mấy người đều có chút kinh ngạc.

Lúc trước họ cũng đã đến lăng Tần Thủy Hoàng, trong lăng Tần Thủy Hoàng, họ cũng đã thấy cung điện khổng lồ đó, nơi này và nơi đó trông gần như giống nhau.

Mọi người bây giờ cảm thấy có chút hưng phấn, tuy không biết nơi đó có phải là nơi cần tìm hay không, nhưng sau khi đến một nơi như vậy, họ đã hưng phấn rồi.

Nhưng, nếu đã xác định được vị trí của đối phương, khả năng đối phó đã tăng lên rất nhiều.

Tất nhiên ở nơi như thế này cũng có khả năng sẽ gặp phải cái chết!

Những người này thích cảm giác sau khi mạo hiểm cực lớn, nhận được tài sản cực lớn.

Không chỉ Lý Đông và Bàn Tử, A Ninh cũng như vậy.

Hoặc là A Ninh thực tế còn cuồng nhiệt hơn.

Đặc biệt là Lý Đông sớm đã biết thân phận của A Ninh, nên cảm thấy A Ninh, dường như còn cuồng nhiệt hơn mình.

Chỉ là cô cũng là một người rất lý trí, tuy tâm trạng trở nên vô cùng cuồng nhiệt, nhưng cũng không lập tức đi xuống.

Sau khi chuẩn bị một lúc lâu, mới chuẩn bị xuất phát. "Đông ca, trang bị của chúng ta hơi nhiều rồi, có cần để lại trên này, đợi chúng ta xuống dưới rồi quay lại lấy không!" Bàn Tử vác một cái ba lô lớn nói.

Không còn cách nào khác, vì trong ngôi mộ này thực sự quá nguy hiểm, nên họ đã chuẩn bị đủ các loại trang bị, đây cũng là yêu cầu của Lý Đông, vì cậu hy vọng khi cần thiết có thể lập tức nâng cấp trang bị, như vậy đối với cậu có lợi ích rất lớn, đó là có thể đảm bảo an toàn tuyệt đối, nếu không mang theo gì cả, thì khi gặp nguy hiểm sẽ thực sự nguy hiểm, hoàn toàn không có đường thoát. "Không sao, trang bị cứ mang theo hết, không sao đâu!" Lý Đông lắc đầu, "Những thứ này đều là đồ cứu mạng, nếu để lại trên này, chúng ta ở dưới gặp nguy hiểm thì hết cách!

Quan trọng nhất là tôi có chút dự cảm, tôi cảm thấy bên trong có thể sẽ có người khác!

Chương 408

Nếu chúng ta để trang bị ở đây bị người khác lấy mất, thì phiền phức lắm!" Lý Đông cũng không chắc chắn, chỉ là trong lòng cậu có một loại dự cảm hoặc là hy vọng như vậy, nên không dám để trang bị ở đây. "Ngay cả khi bên trong không có người khác, biết đâu cũng sẽ có vài con tống tử từ đâu đó chui ra, những thứ đó biết đâu cũng sẽ lấy đồ của chúng ta, nên chúng ta trực tiếp mang theo trên người là tốt nhất!" "Nhưng Đông ca, nơi này chúng ta phải dùng dây thừng mới leo xuống được, nếu chúng ta mang nhiều trang bị như vậy, thì tôi lo dây thừng có chút không chắc chắn, như vậy thì phiền phức lắm!" Vương Khải Toàn cũng có chút lo lắng.

Vì tên này ở một mức độ nào đó cũng là một người béo, là một người béo, đối với cân nặng rất để ý, bản thân đã rất nặng, gần 200 cân, cộng thêm trên người vác mấy chục cân trang bị, vật nặng như vậy nếu thả từ độ cao mấy chục mét xuống, thì tuyệt đối rất nặng, nếu dây không chịu nổi sẽ gây ra tai họa lớn. "Không sao, tôi tự nhiên có cách!

Tuy dây thừng bình thường quả thực dễ đứt, nhưng dây thừng của tôi tuyệt đối không phải là dây thừng bình thường, tuyệt đối có thể đảm bảo an toàn!" Lý Đông có sự tự tin này, lập tức lấy ra dây thừng, sau đó dùng hệ thống nâng cấp.

Ban đầu trông như một sợi dây thừng bình thường thôi, nhưng nhanh chóng sợi dây trong tay cậu đã biến thành một dạng khác, trông rất nhỏ, rất mềm, chỉ to bằng ngón tay, cầm trong tay rất thoải mái, khiến người ta không nhịn được muốn tiếp tục cầm. "Đông ca, đến một sợi dây thừng anh cũng có thể làm tốt như vậy, phong cách thật sự quá lợi hại, những bảo bối này rốt cuộc anh mua ở đâu vậy!" Tuy

mọi người đều biết, Lý Đông có thể lấy ra một số thứ kỳ quái bất cứ lúc nào, nhưng có người không nhịn được hỏi, đặc biệt là A Ninh.

Hồ Bát Nhất và Ngô Tà và những người khác kinh hãi, định giơ súng bắn. "Quan tâm nhiều làm gì, bây giờ chúng ta đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, mau xuống dưới đi!" Lý Đông lập tức thúc giục.

Ở nơi như thế này, bất kỳ thời gian nào cũng không thể tùy ý lãng phí.

Cần phải sử dụng hợp lý, ví dụ như thời gian nghỉ ngơi hợp lý, thời gian đi đường hợp lý, và thời gian tìm kiếm bảo vật hợp lý, những thời gian này đều phải được sắp xếp tốt, không thể có một chút lãng phí nào, nếu không đối với họ đều là tổn thất tương đối lớn, dù sao nước và lương khô mang theo người có hạn, nếu tiêu hao hết mà chưa khám phá xong, thì có khả năng sẽ không ra ngoài được.

Vì lúc trước leo núi đã gặp phải một lần phiền phức, nên lần này khi đi xuống, họ mặc tất cả trang bị chỉnh tề, cả người đều được che kín mít, trông như một người được trang bị tận răng, trên người không có bất kỳ chỗ nào hở ra ngoài, ngay cả khi gặp khí độc hay côn trùng gì đó, cũng sẽ không gây ra bất kỳ tổn thương nào.

Sau đó, họ cố định dây thừng trên đỉnh núi, rồi bám vào dây thừng từng bước một leo xuống dưới.

Ở phía dưới, cũng có rất nhiều cây cối đã chết, khi đi xuống, thỉnh thoảng va vào một cây đã chết, cây đó sẽ bốc lên một ít khói màu vàng nhạt.

Những làn khói màu vàng nhạt đó, hẳn là những thứ như lưu huỳnh.

May mà mặt nạ phòng độc của họ được chế tạo đặc biệt, bên trong có sẵn bình dưỡng khí, có thể cung cấp hô hấp.

Nếu không, đến nơi này sẽ nguy hiểm, vì những làn khói đen ở đây vừa nhìn đã biết là loại ô nhiễm rất nghiêm trọng, ngay cả mặt nạ phòng độc cũng chưa chắc có thể đảm bảo an toàn.

Mặt nạ phòng độc cũng chỉ dùng than hoạt tính để lọc, có thể lọc được phần lớn khí độc, nhưng nếu thực sự gặp phải thứ có độc, sẽ rất nguy hiểm.

May mà bây giờ họ đã che kín mít, tránh được một kiếp. "Nơi này trông thực sự là một vùng đất chết, nếu chúng ta không có loại mặt nạ phòng độc đặc biệt này, đến đây có lẽ đã chết rồi!

Nhìn những làn khói vàng đó trông như tiếng quỷ khóc vậy!" Hồ Bát Nhất cẩn thận cảm thán một tiếng. "Không phải là lưu huỳnh thì là quỷ khóc?

Cậu đang đùa à!

Vả lại, nơi này chỉ là một khu rừng bị phá hủy thôi, làm như sâu xa lắm vậy..." Vương Khải Toàn không nhịn được tỏ vẻ khinh bỉ. "Chúng ta đi nhanh qua đi, nơi này quả thực không tốt!" Lý Đông cẩn thận quan sát bốn phía, dưới chân cậu, lại có một con đường được lát bằng đá phiến.

Con đường này vừa nhìn đã biết là do con người xây dựng, rất thẳng, một mạch thông về phía trước, xem ra tòa thành trì phía trước tuyệt đối không phải là ảo giác, hẳn là con đường thực sự dẫn đến cung điện dưới lòng đất.

Bởi vì từ đây nhìn qua, có thể thấy một cái bóng đen khổng lồ.

Nếu đã có một con đường ở đây, thì tự nhiên cứ đi thẳng về phía trước.

Dù sao bây giờ cũng không có kinh nghiệm gì khác, có thể tìm được một con đường để đi thẳng về phía trước là chuyện bình

thường.

Con đường đi thực ra cũng không dễ dàng, vì trên đường có rất nhiều cây cổ thụ đã chết đổ xuống, chắn ngang lối đi của họ.

Lý Đông phải mất rất nhiều sức mới leo qua được những cái cây đó.

Vì những cái cây này đổ trên mặt đất trông như đã mục nát, trên đó đầy khí độc.

Điều khiến cậu cảm thấy kinh ngạc nhất là quần áo của cậu, sau khi chạm vào những cái cây đó, thậm chí còn có dấu hiệu bị tan chảy. "Mẹ kiếp, chuyện gì vậy?

Những thứ này bá đạo vậy sao?

Ngay cả quần áo của chúng ta cũng có thể làm tan chảy, nếu da người chạm vào những thứ này, chẳng phải là sẽ thối rữa ngay lập tức sao!" Ngô Tà cảm thấy có chút kinh ngạc. "Nơi này, khu rừng này hẳn là bị núi lửa phá hủy!

Trong núi lửa tự nhiên có đủ các loại hóa chất, những thứ như lưu huỳnh là nhiều nhất!

Loại này nếu trải qua một sự thay đổi nhất định, sẽ biến thành axit sunfuric, lúc nãy chắc chắn đã chạm phải axit sunfuric!" Axit sunfuric là một loại axit mạnh, có tác dụng hút nước mạnh, có thể ăn mòn rất nhiều thứ.

Lý Đông lấy ra một cái xẻng, nhẹ nhàng lay động một trong những cái cây đổ trên mặt đất, kết quả là chẳng mấy chốc, cái xẻng trong tay cậu đã gần như hỏng.

Cuối cùng họ cũng tìm thấy một cánh cổng đá, đá của cánh cổng này rất cao, trông có chút giống một cái cổng chào. "Nơi này hẳn là cái gọi là Đoạn đầu môn, hoặc là Thiên môn gì đó!" Vương Khải Toàn

nhìn thấy liền ra vẻ hiểu biết giới thiệu. "Gọi là Đoạn đầu môn?

Lại còn gọi là Thiên môn?

Chương 409

Nghe mà thấy hơi sợ, có cảm giác rợn tóc gáy!" Bàn Tử lòng còn sợ hãi nói. "Tên béo này, cậu có biết làm trộm mộ không vậy?

Tôi nói cho cậu biết, nơi này thực tế là nơi để xử trảm hoặc là nơi đưa tiễn đội ngũ!

Khi đi vào thì không sao, nhưng nếu khi đi ra, lại đi thẳng ra chính diện, thì sẽ gặp phải phiền phức rất lớn, nên bắt buộc phải đi lùi ra!

Nếu đi thẳng ra, sẽ bị chém một nhát!

Đây là một cánh cổng âm dương!" Anh ta ra vẻ hiểu biết giới thiệu một phen.

Bàn Tử vì đi theo Lý Đông lâu ngày, nên cũng đã hình thành một tính cách rất đặc biệt, đó là có cảm giác trời không sợ đất không sợ.

Ban đầu, đối với cánh cổng đá này cậu ta không có ý kiến gì, nhưng sau khi nghe Hồ Bát Nhất nói vậy, liền cười lạnh: "Mẹ nó chỉ là một cánh cổng đá thôi, có gì ghê gớm, xem Bàn gia đây, hôm nay tôi sẽ dỡ bỏ cánh cổng đá này.

Cổng âm dương, âm dương cái con khỉ!" Bàn Tử nói xong, lập tức đá một cước vào đó. "Ối ôi, chân tôi, chân tôi đau quá, đau chết lão tử rồi!" Bàn Tử đột nhiên ôm chân phải nhảy tưng tưng. "Đã nhắc nhở cậu rồi mà, đừng có làm bừa ở đây, xem cậu làm thành ra thế này!" Hồ Bát Nhất nhìn Bàn Tử ôm chân, lập tức tức giận.

Nhưng Lý Đông lại lắc đầu: "Ở cái nơi quái quỷ này, có ích gì đâu!

Một cánh cổng đá mà có thể đại diện cho âm dương sao?" Nói xong, cậu cũng đá một cước, chỉ thấy cánh cổng lớn bằng đá trực tiếp

sụp đổ.

Điều khiến người ta cảm thấy có chút bất ngờ là sau khi cánh cổng đá sụp đổ, chân của Bàn Tử lại không đau nữa. "Đông ca, cũng thần kỳ quá, sau khi anh đá sập chỗ này, chân của tôi lại không đau nữa, là sao vậy?" Lý Đông cười: "Đạo lý này đơn giản!

Lúc nãy Hồ Bát Nhất nói nơi này có quy tắc!

Nhưng thực tế quy tắc ở đây, cũng chỉ dùng để hạn chế một số người yếu hơn mà thôi!

Nếu gặp phải người mạnh, thì chỉ có nước bị dỡ bỏ!" Hồ Bát Nhất hơi trầm tư: "Đông ca nói cũng đúng, thực tế nơi này tuy gọi là Khảm đầu môn, nhưng cũng chỉ thực sự dùng để đối phó với người bình thường thôi!

Như những kiêu hùng lợi hại hơn, hoàn toàn sẽ không để ý đến những thứ này, những thứ đó không làm gì được họ!" Lý Đông chính là một đại kiêu hùng, ít nhất trong mắt anh ta là như vậy.

Lý Đông cũng không phản bác, danh hiệu kiêu hùng đối với cậu cũng là một danh hiệu rất tốt.

Họ dỡ bỏ cánh cổng đá, cũng không phát hiện ra thứ gì đặc biệt, thế là tiếp tục tiến lên.

Ở phía trước, cứ cách vài bước lại có một số bức tượng.

Những bức tượng này về cơ bản là người đá hoặc ngựa đá, được điêu khắc sống động như thật.

Đáng tiếc là những thứ này thực sự quá nặng, cũng không có cách nào mang ra ngoài được, quan trọng nhất là mang ra ngoài cũng không đáng bao nhiêu tiền.

Vì vậy họ cũng không để ý đến những thứ này, trực tiếp từng

bước một đi về phía trước.

Nhưng đột nhiên, Lý Đông phát hiện ở phía trước, dường như có một người đang đứng ở đó.

Vì vậy cậu đột ngột dừng lại, kết quả lại bị người phía sau đâm sầm vào. "Làm gì vậy?" A Ninh đột nhiên đâm vào người Lý Đông, cảm thấy vô cùng bất mãn, vì cô đột nhiên cảm thấy Lý Đông dường như lại chiếm tiện nghi của mình. "Phía trước hình như có thứ gì đó, cũng không biết có phải là tống tử hay thứ gì khác!" Lý Đông khẽ nói. "Làm gì có, tống tử nào?

Tôi chẳng thấy gì cả." A Ninh nói, càng thêm nghi ngờ Lý Đông lúc nãy có ý đồ xấu. "Lừa cô thì tôi là chó con?" Lý Đông tỏ vẻ tin hay không thì tùy. "Đừng quan tâm nhiều như vậy nữa, dù là người hay ma!

Chúng ta cứ đi thẳng đến đích là được rồi!

Nếu có thứ gì cản đường, chỉ cần không phải là bạn của chúng ta, cứ xử lý nó!" Bây giờ đội ngũ này cũng được trang bị rất mạnh mẽ, không chỉ có trang bị vô cùng tinh xảo, còn có Lý Đông tồn tại như một con Gundam hình người, nên hoàn toàn không sợ thách thức bất kỳ thứ gì, bất kể là con người hay các loại tống tử, trong mắt cậu đều là con mồi.

Mọi người dừng lại một lát rồi cũng không quan tâm nhiều nữa, thế là lại tiếp tục tiến lên.

Ở phía sau, họ lần lượt đi qua thêm vài cánh cổng đá nữa.

Vì ở phía trước, Lý Đông đã đá sập cánh cổng đá đầu tiên, nên bây giờ họ cũng không khách khí, tất cả các cánh cổng đá phía sau đều bị đá sập.

Sức mạnh của cậu rất lớn, một cước đá xuống, ngay cả cổng làm

bằng đá cũng trực tiếp sụp đổ.

Nhưng, càng đi càng cảm thấy không ổn, vì họ phát hiện không khí xung quanh trở nên vẩn đục, tầm nhìn ngày càng thấp.

Đúng vậy, ở nơi này lại gặp phải thời tiết sương mù, tất nhiên điều đó là không thể, chắc chắn là ở đây có thứ gì đó. "Tôi luôn cảm thấy nơi này có chút không lành, nên chúng ta mau chóng rời khỏi đây đi!" Hồ Bát Nhất sờ sờ cằm, thúc giục mọi người nhanh chóng tiến lên.

Dần dần, họ nhìn thấy phía trước lại xuất hiện một số cảnh tượng mới.

Đó là những bức tường đổ nát, gần như toàn bộ đều có màu đen, tất nhiên không phải là màu tự nhiên, màu đen này hẳn là do nhiệt độ cao dữ dội của núi lửa tạo thành, ở nơi đó lại có một tế đàn.

Chương 410

Tế đàn cũng là một thứ rất kỳ diệu, công dụng rất nhiều.

Phía sau tế đàn đó, lại có một dãy bậc thang, những bậc thang đó cũng rất tàn tạ, trông như đã bị phá hoại nghiêm trọng.

Bậc thang có tổng cộng 60 bậc, ở nơi đó lại có một cánh cổng lớn. "Nơi đó hẳn là cổng lớn của Vân Đỉnh Thiên Cung rồi!

Không ngờ chúng ta lại thực sự tìm thấy nơi này!" Đại Kim Nha cũng cảm thán một tiếng.

A Ninh thì có chút tham lam nhìn về phía trước.

Cung điện này được xây dựng cũng rất thú vị, chia làm ba tầng, ba tầng đều có đặc điểm riêng, trông vô cùng hùng vĩ, như ba ngàn thế giới vậy.

Chủ nhân của cung điện này, xem ra khí phách không nhỏ.

Phong cách của cung điện này có chút tương tự với cung điện triều Minh, quy mô rất lớn, đâu đâu cũng sử dụng những khối đá màu đen để xây dựng, không chỉ vô cùng hùng vĩ, mà còn vô cùng quỷ dị và thần bí. "Vào xem thử!" Đã đến nơi này, tự nhiên cũng không có ý định lùi bước, trực tiếp xông vào.

Nhưng sau khi vào trong, cảm giác mong đợi trong lòng có chút tan biến, vì trước mặt họ, đâu đâu cũng là tường đổ nát, nơi này đã bị phá hoại nghiêm trọng.

Thứ duy nhất hấp dẫn họ là phía trước có một số kiến trúc lớn, trông rất đẹp. "Trời ơi, lúc chúng ta ở Tương Tây, còn có thể tìm thấy cung điện dưới lòng đất đẹp như vậy!

Kết quả nơi này còn không bằng Tương Tây nữa!

Sao vậy!" Bàn Tử nhìn nơi này có chút thất vọng.

Vì tên này không biết làm sao, luôn nghĩ đến việc tìm một cung điện vô cùng đẹp đẽ, sau đó trong cung điện đẹp đẽ đó xuất hiện một tiên nữ.

Tuy không biết ý nghĩ này từ đâu ra, nhưng tên này đối với ý nghĩ đó lại nhớ mãi không quên. "Nơi này hoàn toàn ở trong trạng thái đóng kín với thế giới bên ngoài, thuộc về một cung điện dưới lòng đất, ở một nơi không khí không lưu thông, cũng không có nắng mưa, sao lại có thể đổ nát thành ra thế này?" Họ cũng là những người có kiến thức, cũng đều biết, bất kể thứ gì mục nát, đều là do vi sinh vật gây ra.

Nhưng vi sinh vật ở trong môi trường tương đối ẩm ướt, có không khí đầy đủ mới dễ sinh sôi, nơi này không khí không lưu thông, nên dưỡng khí rất ít, ở đây cũng không có nước mưa gì cả, có vẻ rất khô ráo.

Nhưng dù vậy, nơi này lại đổ nát thành ra bộ dạng hiện tại, nên quả thực có một cảm giác không nên.

Họ từng bước một đi về phía trước, cánh cổng khổng lồ đó đã sụp đổ, trông như một đống phế tích.

Họ cố gắng chọn những nơi dễ đi hơn để vòng vào, sau khi đi vào cổng lớn, phát hiện không khí xung quanh càng thêm ô trọc, thậm chí có thứ gì đó che khuất tầm nhìn.

Ở phía trước là một điện đường, rất lớn, khoảng bằng hai sân bóng rổ, ở hai bên có hai cỗ xe ngựa.

Tất nhiên xe ngựa không phải là xe ngựa thật, thực tế đều được đúc bằng đồng.

Ngoài ra trên hai bức tường hai bên, cũng có hai bức tượng, trên tượng đâu đâu cũng là bụi bặm, nhưng mặt mũi của tượng rất hung

dữ, khiến người ta có cảm giác sợ hãi.

Đáng tiếc là, mái của nơi này cũng đã sụp đổ, đâu đâu cũng là ngói vỡ.

Sau khi đi qua đây, họ lại đi vào trung tâm. "Thứ gì vậy?" Đột nhiên sau lưng Lý Đông, vang lên một giọng nói ánh của một người phụ nữ.

A Ninh cũng không biết đã giẫm phải thứ gì, suýt nữa ngã, nhưng cô gái này thân thủ rất nhanh nhẹn, phản ứng cũng rất nhanh, gần như trong khoảnh khắc đó đã phản ứng lại, sau đó khẩu súng trong tay nhắm vào một nơi nào đó, pằng pằng pằng bắn ba phát.

Nhưng sau đó mới phát hiện trên mặt đất dường như không có thứ gì, ngoài ngói vỡ ra, hoàn toàn không có thứ gì có thể ngáng chân cô.

“Chuyện gì vậy?

Bắn xuống đất làm gì?

Giật cả mình, làm tôi hết hồn...” Bàn Tử kỳ quái liếc nhìn A Ninh.

A Ninh lúc này ăn mặc quả thật vô cùng hấp dẫn, nhưng cậu cũng biết cô ta có động cơ không trong sạch, nên chẳng có chút hảo cảm nào.

“Lại có thứ gì à?” Nhưng A Ninh cuối cùng đã tìm thấy một vật, đó chính là vỏ đạn.

“Xem ra nơi này từng có người ở, lại có cả vỏ đạn!” A Ninh cầm vỏ đạn lên, huơ huơ trước mặt mấy người.

“Lúc nãy chúng ta cũng nổ súng còn gì?

Có vỏ đạn thì bình thường thôi mà!” Bàn Tử không phục.

“Vỏ đạn này hoàn toàn khác với vỏ đạn từ súng của tôi!” Cô cẩn thận quan sát xung quanh, quả nhiên nhanh chóng phát hiện ra dấu vết

chiến đấu.

Trong đó, nổi bật nhất là trên một cây cột rất lớn, có những lỗ đạn liên tiếp, xem ra có người đã bắn vào đó không chỉ một phát.

“Trông như có thứ gì đó bò xuống từ trong đó, chắc là một con quái vật, rồi có người điên cuồng nổ súng vào đây?

Hoặc là có thứ gì đó bò lên, và có người đuổi theo bắn?” Đại Kim Nha cẩn thận phân tích.

“Nhìn kìa, có người chết!” Ngô Tà mắt tinh hơn, nhanh chóng phát hiện ra vấn đề.

Lúc này mọi người mới phát hiện, trên xà ngang quả thật có treo người chết, không chỉ một mà ít nhất cũng phải sáu, bảy người, lơ lửng trên đó như những con ma treo cổ.

Chương 411

Mấy người này cũng được trang bị đầy đủ, mang theo súng, trông như những cỗ máy chiến đấu.

Đáng tiếc, bọn họ lại chết ở đây!

"Mọi người cẩn thận một chút, nơi này rất tà ma!" Lý Đông nói, rút con dao quân dụng Nepal đã được hệ thống cải tạo ra.

Tuy anh cũng có súng, nhưng thực tế uy lực của dao còn lớn hơn súng, nên anh định dùng dao.

Mấy người còn lại cũng cảm nhận được hơi thở nguy hiểm.

Đây cũng là bản năng của con người, nếu ở một nơi nào đó thấy đồng loại chết, việc đầu tiên nghĩ đến là xung quanh có thể có mối đe dọa.

Từng người một vô cùng căng thẳng quan sát xung quanh, không muốn bỏ sót bất kỳ chỗ nào, bây giờ dù quái vật có chui ra từ đâu, cũng không thoát khỏi mắt họ.

Ngay cả dưới chân cũng không lơ là, vì họ đã gặp không chỉ một lần quái vật chui từ dưới đất lên tóm chân.

"Cẩn thận một chút, tôi lên trên xem thử!" Lý Đông chỉ lên xà nhà, định lên mái nhà xem sao.

Bởi vì những người đó bị treo trên xà nhà, ở dưới không thể nhìn rõ được chuyện gì đã xảy ra.

"Đông ca, cẩn thận nhé, tôi cứ có cảm giác hơi tà môn, mấy người đó hình như không phải bị người khác giết, tôi thấy giống như họ tự treo mình lên vậy!" Ngô Tà nói rất kỳ lạ.

“Tự treo cổ mình lên?

Chẳng lẽ điên rồi sao?” A Ninh kỳ quái hỏi.

“Đừng làm ồn nữa, để tôi lên xem đã!” Trang bị trên người Lý Đông rất đa năng, trên găng tay của anh có công cụ hỗ trợ leo trèo, nên chỉ vài động tác là đã leo lên được.

Chẳng mấy chốc, anh đã ở trên xà nhà.

Xà nhà ở đây vì đã cũ nên chất lượng có vẻ rất kém, Lý Đông giẫm lên mà còn làm rơi cả vụn gỗ xuống.

“Đông ca cẩn thận!” Lý Đông không để ý, nhanh chóng tìm thấy một thi thể.

Thi thể đó cũng đeo mặt nạ phòng độc, nhưng chỉ là loại thông thường, hoàn toàn không có chức năng tự cung cấp dưỡng khí, nhưng xét về chất lượng thì cũng rất tốt.

Sau khi tháo mặt nạ phòng độc ra, anh mới phát hiện người chết là một người đàn ông trung niên, khoảng hơn 40 tuổi.

Gã này mặt mày méo mó, sắc mặt tái xanh, miệng há rất to, trông như bị siết cổ chết, vì có một sợi dây thừng quấn quanh cổ, treo trên xà nhà.

Nhưng khi Lý Đông nhìn kỹ sợi dây thừng treo gã này, anh đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng.

“Tóc à?

Trông như tóc của hắn?

Một người đàn ông lại để tóc dài sao?” Lý Đông lắc đầu.

Tuy bây giờ cũng có người để tóc dài, nhưng cơ bản đều là những kẻ có hành vi và việc làm khá kỳ quặc.

Đàn ông bình thường sẽ không để tóc dài, hơn nữa những người thường xuyên đến những nơi nguy hiểm như thế này cũng sẽ không để tóc dài.

Vì tóc dài dễ gây phiền phức.

"Không đúng, tóc hình như mọc ra từ sau lưng, trên đỉnh đầu hắn không thấy có tóc dài, lẽ nào là để bím tóc?" Lý Đông khẽ nhíu mày, dùng con dao quân dụng Nepal phiên bản nâng cấp trong tay cắt đứt sợi tóc.

Thế là người đó rơi xuống.

Sau khi thi thể rơi xuống, bị va đập mạnh, đột nhiên lại giãy giụa.

"Đông ca, không hay rồi, giả chết!" Bàn Tử thấy thi thể đó lại cử động, liền giật nảy mình.

Giả chết là một việc cực kỳ nguy hiểm.

Bởi vì khi người ta chết, trong lồng ngực còn sót lại một hơi thở, nếu có sự cố bất ngờ sẽ xảy ra hiện tượng sống lại giả, sau đó sẽ cắn loạn xạ một cách vô thức, đây tuyệt đối là một chuyện vô cùng nguy hiểm.

Lý Đông nghe vậy, lập tức nhảy từ trên xà nhà xuống.

Nếu người này thật sự giả chết, có lẽ chỉ có anh mới xử lý được.

Nhưng anh nhanh chóng phát hiện ra người này không phải giả chết, mà là thật sự chưa chết hẳn.

Lúc này trông hắn vô cùng đau đớn, và đang điên cuồng la hét, nhưng không ai biết hắn đang hét gì.

Bởi vì người này dường như không phải người Thiên Triều, tiếng hắn nói cũng không phải tiếng Hán, còn các ngôn ngữ khác thì Lý Đông và mấy người kia hoàn toàn không hiểu.

Người đó vừa la hét thảm thiết, vừa lăn lộn trên mặt đất, bộ dạng như đang chịu đựng nỗi đau tột cùng, hoặc nỗi sợ hãi tột độ, khiến người nghe đau lòng, người thấy rơi lệ.

Miệng hắn há ngày càng to, cuối cùng cổ cũng phình lên, phun ra một lượng lớn chất lỏng tanh hôi, sau đó co giật vài cái rồi bất động.

"Chết rồi!" Đúng là thỏ chết cáo buồn, vật thương đồng loại.

Mấy người tuy không biết người chết này là ai, nhưng nhìn thấy một đồng loại chết thảm ở nơi này, họ cũng cảm thấy có chút khó chịu.

Đặc biệt là những sợi tóc kỳ dị kia, dường như mọc ra từ sau lưng người này, lập tức thu hút sự tò mò của họ.

"Sau lưng người này có chuyện gì vậy?" Đại Kim Nha định cởi quần áo của người đó ra để xem sau lưng.

Chương 412

Nhưng đúng lúc này, Hoàng Khải Toàn đột nhiên hét lớn một tiếng.

Tiếng hét thu hút sự chú ý của mấy người, sau đó mọi người nhìn theo ánh mắt của Vương Khải Toàn, phát hiện trên xà nhà có một con quái vật.

Đúng vậy, đó là một con quái vật, có một khuôn mặt vô cùng kỳ quái, cả khuôn mặt đều lõm vào, chỗ lỗ mũi chỉ có một cái hốc, một đôi mắt cũng lõm sâu, trông hơi giống người ngoài hành tinh trong truyền thuyết, cũng có chút giống cú mèo.

Chỉ là trong miệng con quái vật này lại mọc ra răng nanh, tuyệt đối là một con quái vật.

"Cái quái gì thế?" Bàn Tử tính tình khá nóng nảy, cầm súng lên, nhắm thẳng vào thứ trên xà nhà mà bắn một phát.

Nhưng tốc độ của thứ đó dường như rất nhanh, Bàn Tử bắn liên tiếp mấy phát mà không trúng, thứ đó biến mất trong làn khói, không biết đã chạy đi đâu.

"Nó đi đâu rồi?" Mọi người đều rất căng thẳng, cẩn thận quan sát xung quanh, tinh thần tất cả đều căng như dây đàn.

"Đại Kim Nha, nó ở sau lưng cậu!" Mấy người lập tức giật mình, quả nhiên nhìn thấy một con quái vật xuất hiện sau lưng Đại Kim Nha, cái đầu kỳ dị của nó thò ra từ sau lưng gã, trong đôi mắt kia ánh lên tia sáng kỳ lạ.

Đại Kim Nha vậy mà hoàn toàn không phát hiện, thật quá sơ suất.

"Vãi chưởng!" Đại Kim Nha nghe tiếng nhắc nhở, không khỏi giật

mình.

A Ninh phản ứng nhanh nhất, giơ tay bắn một phát, viên đạn sượt qua vai Đại Kim Nha bay đi, đáng tiếc không trúng thứ đó, nó để lại vài vết hằn trên người Đại Kim Nha rồi lại biến mất.

May mà Đại Kim Nha bây giờ từ đầu đến chân đều được bọc kín mít, nên bản thân không bị thương, nhưng quần áo thì rách.

Lúc này, Lý Đông lại phát hiện, thứ đó lại bò ra sau lưng Bàn Tử, thậm chí còn thò đầu ra, há cái miệng to, để lộ một hàm răng nhọn, định cắn xuống Bàn Tử.

Lý Đông lúc này đang ở ngay cạnh Bàn Tử, liền đấm một quyền vào đầu con quái vật, nó bị đánh bay ra ngoài, lập tức chất lỏng màu xanh lục văng tung tóe, vô cùng kinh tởm.

"Mẹ kiếp, cái thứ quái quỷ gì thế, kinh tởm quá!" Bàn Tử bị dính nhiều chất lỏng màu xanh nhất, cảm thấy cả người không ổn.

"Quái vật gì vậy?" Lý Đông phát hiện, sau khi ăn trọn một quyền của mình, con quái vật đó vậy mà vẫn còn sống, sau khi há miệng ra, dường như bên trong miệng nó còn có một khuôn mặt nữa.

Phải biết rằng nắm đấm của anh, không phải động vật bình thường nào cũng chịu được.

Sau khi ăn nội đan, sức mạnh của anh vốn đã lớn hơn người thường không biết bao nhiêu lần, thêm vào đó trang bị trên người bây giờ cũng được vũ trang đến tận răng, găng tay có đủ loại chức năng, có thể tăng cường đáng kể lực tấn công của nắm đấm.

Nếu đấm vào đầu một con vật bình thường, e rằng kết quả sẽ là vỡ sọ.

Đáng tiếc thứ đó không chết.

“Đông ca, chuyện này có vẻ phiền phức đây!

Trên đầu tôi, trên đầu tôi hình như có quái vật!” Vương Khải Toàn chỉ lên trên đầu.

Lúc này, mọi người mới nghe thấy tiếng bước chân dồn dập trên đỉnh đầu, có cả tiếng ngói vỡ bị giẫm nát.

Hiển nhiên, trên đầu họ có quái vật, không chỉ một, mà số lượng rất nhiều.

“Đông ca, làm sao bây giờ?” “Còn làm sao được nữa, tôi phải tiêu diệt hết đám này ở đây!

Nếu không, e rằng sẽ rất phiền phức!” Lý Đông nói.

Đúng vậy, bây giờ họ đang ở trong cung điện dưới lòng đất này, hoặc có thể nói là vừa mới bước vào, đã gặp phải đám quái vật này, nếu không tiêu diệt hết chúng, thì sau này chắc chắn sẽ gặp rất nhiều phiền phức.

Mọi người đều gật đầu, ai nấy đều chuẩn bị sẵn sàng.

“Chỗ này không tốt.

Chúng ta qua bên kia đi!” Lý Đông chỉ một hướng, bên đó có một cung điện khác.

Môi trường cung điện đó trông tương đối kín, tiện cho việc phòng thủ.

Thế là mấy người từ từ tiến lại gần bên đó, nhưng đúng lúc này, phía sau họ, dường như có thứ gì đó lao tới.

Lý Đông xoay người vung dao, trong bóng tối vang lên tiếng kêu thảm thiết của một sinh vật, sau đó rơi xuống một vực sâu.

“Một loại sinh vật biết bay, tốc độ của chúng có vẻ rất nhanh!

Mọi người cẩn thận, tuyệt đối đừng để trúng chiêu, nghe thấy tiếng gió là lập tức nổ súng!" Lý Đông nhanh chóng ra lệnh.

Anh có thể cảm nhận được những thứ đó biết bay, nhưng khi dùng đèn pin chiếu vào, chỉ thỉnh thoảng thấy được bóng lướt qua, chứ không nhìn rõ là thứ gì.

"Đông ca, trên đầu!" Bàn Tử vừa hét, vừa cầm súng trong tay, liên tục bắn lên trời, đáng tiếc không trúng con nào cả.

Khi đi qua một cây cầu, Lý Đông đột nhiên phát hiện sau lưng mình dường như có thứ gì đó đang bám vào.

Lý Đông đưa tay phải ra sau, định tóm lấy thứ đó xem là cái gì, nhưng nó phản ứng rất nhanh, lập tức né được, chuẩn bị bỏ chạy, nhưng con dao trong tay trái của Lý Đông nhanh chóng vung lên, trực tiếp chém thứ đó thành hai đoạn.

"Người chim?" Lý Đông nhìn rõ thứ trên mặt đất là gì.

Đó là một thứ trông hơi giống hình người, nhưng cái đầu thì giống như thứ đã thấy lúc trước, tuyệt đối là một con quái vật, có một đôi cánh lớn.

Tuy bị một nhát dao chém thành hai đoạn, nhưng nó vẫn giãy giụa vài cái rồi mới chết.

Lúc này, trên trời lại có rất nhiều thứ, dường như đang lượn vòng rồi bay xuống.

Mấy người đều bắn lên trời, cũng không biết có trúng hay không, nhưng những thứ bay trên trời dường như vô tận!

Chương 413

Lý Đông giận sôi máu, lập tức lấy súng phun lửa hội tụ ra, quét một vòng lên trời.

Cột lửa nóng rực đó trực tiếp chiếu sáng nửa điện thờ, cuối cùng cũng nhìn rõ những thứ đang bay trên trời là cái gì.

"Nhiều quá, không thể nào đánh hết được!" Mấy người sau khi thấy số lượng quái vật trên trời, cuối cùng cũng từ bỏ ý định tiêu diệt chúng.

"Đánh không lại, mau chạy, rời khỏi đây rồi tính..." Nhưng những thứ đó rất sợ súng phun lửa trong tay Lý Đông, nên đã lùi lại một chút.

Thế là, cuối cùng cũng có cơ hội, họ men theo cây cầu đá chạy về phía trước.

Sau khi qua cầu, phía trước họ xuất hiện một quảng trường, quảng trường này rất rộng, ở cuối cầu đá, ngay lối vào quảng trường, có hai tấm bia đá.

Cả hai tấm bia đều cao hơn 10 mét, trông như được một con vật nào đó cõng, trong đó có một tấm đã bị gãy, phía sau dường như có một con quái vật màu đen khổng lồ.

"Đây là Bia Ranh Giới Hoàng Lăng sao?" Hồ Bát Nhất cẩn thận quan sát hai tấm bia, nói bằng giọng khó tin.

"Lại là thứ gì nữa vậy?" Bàn Tử có chút không hiểu.

"Tương truyền thứ này là cánh cổng dẫn đến địa ngục, tấm bia này là ranh giới, ngăn cách giữa nhân gian và địa ngục!

Tương truyền phía sau nó, cho dù là những kẻ trộm mộ chuyên nghiệp nhất, cũng đừng nên vào, một khi vào, chắc chắn sẽ chết!" Hồ

Bát Nhất nói.

“Thì ra là vậy, Đông ca, cậu thấy sao?

Nếu phía sau là địa ngục, chẳng phải sẽ có Diêm Vương gia các loại đang chờ chúng ta sao!” Bàn Tử quay sang hỏi Lý Đông.

“Tôi không biết, nhưng tôi thấy cách nói này hơi nhảm nhí!

Phía sau có thể có những cạm bẫy lợi hại hơn, còn về Diêm Vương gia các loại thì chắc là không gặp được đâu!

Nếu có gặp, tôi sẽ cho ông ta một trận rồi tính!” Lời nói của Lý Đông lập tức khiến mấy người trong đội bật cười ha hả, không khí trở nên sôi nổi hơn.

Họ đều biết, Lý Đông là người tài cao gan lớn, có bản lĩnh thực sự, trời không sợ đất không sợ.

Chính vì có sự dũng cảm của Lý Đông, nên họ cũng bị ảnh hưởng, gan dạ hơn.

Nhưng Vương Khải Toàn, không biết tại sao lại phá vỡ bầu không khí.

“Đông ca, tôi cảm thấy ở một nơi nào đó phía trước, dường như có một đôi mắt, đang nhìn chằm chằm vào chúng ta, thứ đó dường như đang chờ chúng ta vào đấy!” “Đừng nói bậy.

Dù sao bây giờ chúng ta cũng đã đến đây rồi, không thể lùi lại được!

Mặc kệ phía trước có gì, dù có Diêm Vương gia ở đó, tôi cũng sẽ đấm cho ông ta một lỗ trên đầu!” A Ninh nghiến răng nói.

“Người đẹp, sao lúc này lại can đảm thế, dám động thủ với cả Diêm Vương gia cơ à?” Lý Đông có chút kinh ngạc.

“Lúc nào mà tôi không can đảm như vậy?

Thật là, anh dám coi thường tôi!" A Ninh dường như có chút tức giận.

Bàn Tử lắc đầu: "Đông ca, không phải vậy đâu, tôi chỉ cảm thấy phía trước có chút nguy hiểm, mặt đất hình như không ổn lắm, trông như sắp rơi xuống vực sâu vậy!

Khiến tôi cảm thấy trong lòng trống rỗng!" "Đương nhiên là trống rỗng, vì cây cầu phía trước đã gãy, có chỗ đã sụp lở!

Nếu đi tiếp về phía trước, sẽ rơi xuống đấy!" Lý Đông dùng tay sờ trán, rồi dùng đèn pin chiếu sáng tình hình phía trước.

Bàn Tử lập tức giật mình, mồ hôi trên trán túa ra.

"Thật là dọa chết tôi rồi, sao không nhắc sớm, nếu tôi bước thêm một bước nữa là rơi xuống rồi!" Bàn Tử vội vàng lùi lại.

"Ai bảo cái thằng mập nhà cậu, đi đường không có mắt?

Thật là, chẳng lẽ mỡ trên người nhiều quá, che mất mắt rồi à?

Nếu vậy thì nên giảm cân đi!" Vương Khải Toàn ở bên cạnh châm chọc.

"Nói tôi à?

Cậu chẳng phải cũng vậy sao, cũng là một thằng mập còn gì?

Thật là, chúng ta kẻ tám lạng người nửa cân, hoàn toàn giống nhau!" Bàn Tử vô cùng không phục.

Bị mấy người này cãi nhau một trận, không khí hiện trường ngược lại trở nên sôi nổi, không khí sôi nổi rồi, mọi người cũng không còn sợ hãi như vậy nữa.

Bây giờ cây cầu đá ở đây đã sụp, trước mặt họ xuất hiện một vực sâu rộng khoảng hơn ba mét!

Lý Đông dùng đèn pin chiếu xuống vực sâu, phát hiện bên dưới một màu đen kịt, không nhìn thấy gì, hệt như địa ngục.

“Bên dưới cũng không biết là thứ gì, nếu rơi xuống, e rằng còn nguy hiểm hơn!” Lý Đông lắc đầu, tuy anh có ý nghĩ nhảy xuống xem bên dưới rốt cuộc có gì, nhưng bây giờ phải cân nhắc đến các đồng đội.

Nếu anh xuống, dựa vào bộ trang bị mạnh mẽ và sức mạnh hơn người, chắc sẽ không có vấn đề gì, nhưng nếu các đồng đội của anh cũng rơi xuống, thì sẽ rất nguy hiểm, họ không có sức mạnh như vậy, và anh cũng không có nhiều Đạo tệ để nâng cấp trang bị cho họ.

“Vậy làm sao bây giờ, khoảng cách xa như vậy, có nhảy qua được không?” Đại Kim Nha nghiêng đầu nhìn từng người một, “Có lẽ mấy người khỏe mạnh thì được, nhưng tôi e là không có khả năng đó, xa quá!

Lão già xương cốt này mà không cẩn thận nhảy không qua, chắc chắn sẽ rơi xuống dưới, bên dưới trông đen kịt, không chừng đó mới thật sự là âm phủ địa phủ!

Lão tử một người sống sờ sờ mà rơi vào âm phủ địa phủ, thế là hết đời!” “Đại Kim Nha, đồ nhát gan, bây giờ mới bao nhiêu tuổi chứ?

Chương 414

Mà đã tự nhận là lão già xương cốt!

Tôi nói cho ông biết, con người phải để tâm thái trẻ trung một chút, nếu tâm thái của ông già rồi, thì ông mới thật sự già!" Ngô Tà khinh bỉ nói.

Thực ra Đại Kim Nha bây giờ cũng không quá lớn tuổi, nhiều nhất cũng chỉ ở tuổi tráng niên, nhưng gã này quả thật có vẻ hơi già dặn.

Đại Kim Nha cũng không phục Ngô Tà: "Thằng nhóc thối này, nói tôi à?

Với chút bản lĩnh của cậu, e là cũng không nhảy qua được đâu, nếu không thì nhảy thử cho tôi xem?" Ngô Tà vội vàng lắc đầu, gã này dường như cũng bị hỏi khó.

Khoảng cách hơn ba mét, thực ra không quá xa, chỉ cần lấy đà là có thể nhảy qua, chắc không có vấn đề gì.

Vấn đề mấu chốt bây giờ là phía đối diện đen kịt, không biết là thứ gì, dù dùng đèn pin cũng không chiếu rõ, hoàn toàn không hiểu tình hình bên đó, con người có một đặc điểm rất lớn, đó là nếu biết được tình hình xung quanh, dù rất nguy hiểm, họ vẫn đi rất vững vàng, nhưng nếu không biết tình hình xung quanh mà nhảy qua, có khả năng sẽ xảy ra vấn đề.

"Tôi nghĩ thế này, bên kia cũng không biết là thứ gì, tôi thấy chúng ta không cần vội vàng qua đó, ngược lại bên dưới có một vực sâu, không chừng có thứ gì đó, nếu chúng ta gan dạ một chút, có thể xuống dưới đó xem thử, không chừng sẽ có phát hiện mới!" Hồ Bát Nhất đột nhiên lại nghĩ ra một ý.

Nhưng Đại Kim Nha lại kiên quyết phản đối đề nghị này: "Cậu lại nói bậy bạ gì đấy?

Chẳng lẽ cậu không biết sao?

Bên dưới cái hào đó có thể là âm phủ địa phủ thật đấy!

Cậu mà xuống đó, đảm bảo sẽ gặp Diêm Vương gia, lúc đó Hắc Bạch Vô Thường sẽ lập tức bắt cậu đi!" Đại Kim Nha lên tiếng: "Trong giới đồ cổ, vẫn luôn lưu truyền một câu chuyện, rằng Binh mã dũng của Tần Thủy Hoàng ban đầu đều là vật sống, canh giữ lăng mộ, chính vì vậy, lăng mộ Tần Thủy Hoàng mới luôn không bị trộm." Đáng tiếc là không có cơ hội!" Bàn Tử cũng không biết có phải thật sự gan dạ đến vậy không, bây giờ lại bắt đầu chế nhạo Đại Kim Nha.

"Thằng cha này, ai cho cậu lá gan lớn thế, vậy cậu xuống xem thử đi?" Hai người cãi qua cãi lại, không biết phải làm gì.

Lý Đông nhíu mày trầm tư, rồi gật đầu: "Tôi thấy đó cũng là một ý kiến không tồi!

Hay là để tôi xuống xem trước, nếu tôi xuống xem có phát hiện gì và không có nguy hiểm, tôi sẽ gọi các cậu xuống, bên kia trông cũng không phải nơi tốt lành gì, không thể mạo hiểm qua đó, trong cái hào này không chừng có cạm bẫy, đó cũng là một vấn đề lớn, như vậy chúng ta xuống cái hào này xem thử cũng là chuyện tốt, các cậu thấy sao!" Mọi người gật đầu, đó là một ý kiến rất hay!

Lý Đông chuẩn bị xong, sau đó dùng ánh mắt khiêu khích nhìn A Ninh.

"Người đẹp, không phải lúc nãy cô nói nếu gặp Diêm Vương sẽ cho ông ta một phát súng sao?

Lúc nãy mấy người kia nói bên dưới có Diêm Vương đấy, cô có đi cùng tôi xuống xem không?

Có dám đi cùng tôi không?" A Ninh lúc nãy cũng chỉ nói một câu ra vẻ thôi, không ngờ câu nói đó lại bị Lý Đông ghi nhớ trong lòng.

Nhưng người phụ nữ này lại có tính cách vô cùng hiếu thắng, lúc này bị người ta hỏi như vậy?

Cô hừ lạnh một tiếng nói: "Có gì mà không dám?

Chẳng phải chỉ là một cái hào thôi sao, bên dưới có thể có thứ gì chứ?

Nếu thật sự là âm phủ địa phủ, tôi cũng có thể xông pha một phen ở dưới đó!" Người phụ nữ này quả nhiên vô cùng mạnh mẽ, lập tức chuẩn bị sẵn sàng, trang bị đầy đủ, trông như sẵn sàng lên đường bất cứ lúc nào.

"Hai người xuống thôi sao?

Có thích hợp không?" Hồ Bát Nhất cảm thấy có chút khó xử.

"Không...

Đông ca, cậu thật sự muốn xuống à?

Lúc nãy tôi chỉ đùa thôi, bên dưới trông nguy hiểm như vậy, cũng không biết thông đến đâu, nếu xuống đó, có thể thật sự nguy hiểm đấy!" Bàn Tử cũng có chút sợ hãi, đối với vực sâu này có một sự kính sợ tự nhiên.

Hoặc có thể nói, người bình thường đều rất sợ hãi những thứ chưa biết, đây là một tình huống rất mâu thuẫn, người bình thường rất tò mò về những thứ chưa biết, đồng thời lại rất sợ hãi.

"Thằng mập chết tiệt, sao bây giờ gan lại nhỏ thế?

Yên tâm đi, trên này chắc không có nguy hiểm đâu, hơn nữa trong tay các cậu có súng, nếu thật sự có nguy hiểm, chẳng lẽ không đối phó được sao?

Thật là, nếu có nguy hiểm thì đối phó đi!" A Ninh lạnh lùng nói.

Bàn Tử và mấy người to con khác không ngờ lại bị một người phụ nữ coi thường, lập tức không phục.

"Cô gái này nói bậy bạ gì đấy, cô nói tôi không thể bảo vệ mình sao?

Dù không có Đông ca, tôi cũng có thể sống sót ở nơi này, mặc kệ là quái vật gì, tôi đều có thể đánh cho nó tan nát!" Bàn Tử hùng hồn nói.

"Được rồi, được rồi, đừng nói nhảm nữa, mau xuống đi, chúng ta đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, nước và lương khô mang theo đều rất có hạn, lãng phí thời gian, thực tế là tăng thêm nguy hiểm cho chúng ta!" Lý Đông ra lệnh một tiếng, mọi người chuẩn bị xong dây thừng, vì không biết bên dưới sâu bao nhiêu, nên dù là người mạnh như Lý Đông cũng phải chuẩn bị dây thừng, như vậy sẽ an toàn hơn một chút.

Lý Đông và A Ninh đều nắm chặt dây thừng, từ từ leo xuống.

Nhưng chẳng mấy chốc, Lý Đông đột nhiên cảm thấy, dường như có thứ gì đó chạm vào mình.

"Mẹ kiếp, thứ gì vậy?" Sau lưng anh bị một vật hình vòng cào mạnh, may mà có bộ trang bị phòng ngự cực mạnh bảo vệ, nếu không chắc chắn sẽ bị thương.

Nhưng khi anh đưa tay ra tóm, lại không tóm được gì cả.

"Người đẹp, lúc nãy cô có chạm phải thứ gì không?" Lý Đông hỏi giữa không trung.

"Không có gì cả, trong tay tôi chỉ có một sợi dây thừng thôi, đừng có thần hồn nát thần tính như vậy, bây giờ chắc không có vấn đề gì đâu, yên tâm đi, dù bên dưới có là âm phủ địa phủ, tôi cũng sẽ bảo vệ

anh!" A Ninh một tay xoay khẩu súng mấy vòng.

"Được rồi, được rồi, được rồi, cất súng của cô đi, đừng có một tay nắm dây thừng, nếu không cẩn thận tuột tay rơi xuống, bên dưới cũng không biết sâu bao nhiêu, thế thì bi kịch đấy!" Lý Đông thấy cô gái này lại biểu diễn công phu trước mặt mình, thật là quá đáng.

"Đông ca, bên dưới thế nào rồi?" Bàn Tử ở trên lớn tiếng gọi, gã này đối với Lý Đông thật sự quan tâm hết mực, như thể Lý Đông là anh ruột của mình vậy.

Chương 415

“Đông ca, không có đáy à, dây sắp hết rồi.” Bàn Tử ở trên lại tiếp tục nói.

Bởi vì trong khe vực này toàn là sương mù đen, Bàn Tử ở trên không nhìn thấy tình hình bên dưới, Lý Đông ở dưới thực tế cũng không nhìn rõ trên đó có gì, hai bên chỉ có thể dùng lời nói để giao tiếp.

Đúng vậy, Lý Đông bây giờ gặp phải một vấn đề rất nghiêm trọng, đó là dây thừng sắp hết rồi, nhưng vẫn chưa đến đáy vực, cảm giác độ cao của vực sâu này dường như vô tận, giống như động không đáy trong truyền thuyết.

“Bây giờ chúng ta xuống hay lên đây?

Làm sao bây giờ?” A Ninh bây giờ cũng sốt ruột.

Người phụ nữ này tuy miệng lưỡi rất cứng rắn, nhưng cơ bản những chuyện cô ta gặp phải đều là những chuyện có thể giải quyết được, một khi gặp phải chuyện không thể giải quyết, cô ta sẽ lập tức hoang mang, ví dụ như bây giờ dây thừng thả hết mà vẫn chưa đến đáy, A Ninh cảm thấy không biết phải làm sao.

“Hay là chúng ta leo lên đi, nếu đây thật sự là một cái động không đáy, vậy chúng ta có thể thật sự không trở về được nữa!” A Ninh có chút bất đắc dĩ nói.

“Chúng ta đã tốn công sức như vậy, leo xuống xa thế này, nếu cứ thế leo lên, chẳng phải là lãng phí công sức sao?

Thật là, tuy bây giờ hết dây thừng rồi, nhưng chúng ta chẳng phải còn cách khác sao?” Lý Đông nói, kẹp đèn pin vào nách, sau đó lấy con dao quân dụng Nepal cải tiến từ trên người ra.

Con dao quân dụng Nepal đó cắm vào vách đá, lập tức trở thành một điểm tựa, đồng thời anh lại lấy ra một con dao khác, nhưng đèn pin của anh lại tuột tay rơi xuống.

"Chẳng lẽ chúng ta phải leo xuống như vậy sao?" A Ninh đột nhiên nhận ra một động tác có độ khó rất cao.

Tuy trên TV hoặc trong phim ảnh, các cao thủ thường biểu diễn những động tác như vậy, nhưng đó cũng chỉ là trên TV và phim ảnh, thực tế những động tác như vậy không phải dễ dàng hoàn thành, một mặt đòi hỏi chất lượng dao phải rất tốt, mặt khác phải có sức mạnh vô cùng lớn, nếu không chỉ cần một chút sơ suất là sẽ rơi xuống.

Chỉ là A Ninh dường như rất thích ganh đua với Lý Đông, thấy Lý Đông có bản lĩnh như vậy, cô cũng học theo, lấy ra hai con dao, chuẩn bị học theo Lý Đông leo xuống.

Nhưng cô vừa mới leo xuống được hai bước, hai con dao đã mất kiểm soát, sau đó cả người rơi xuống.

Lý Đông theo phản xạ muốn cứu đồng đội, nhưng không kịp, sức rơi của A Ninh quá lớn, không cẩn thận, cả hai người cùng rơi xuống.

Sau vài giây, Lý Đông mới cảm thấy mình rơi xuống đất, vì bộ trang bị trên người có thiết bị giảm xóc, nên không bị thương quá nặng, nhưng bây giờ anh cũng có thể ước tính được, cái hào này sâu đến mức nào, tuyệt đối không phải bình thường.

Chỉ là chưa kịp thở, một vật nặng đã rơi lên người anh, lần này Lý Đông cảm thấy chắc chắn đã bị nội thương.

"Ái chà, mẹ kiếp, sao nặng thế!" Lý Đông biết người rơi xuống là A Ninh.

A Ninh khi rơi xuống giữa không trung, đã theo phản xạ muốn cứu mình, không ngừng dùng dao cắm vào vách đá, muốn dừng lại, đáng

tiếc, cuối cùng đã thất bại.

Đương nhiên từ một mức độ nào đó, cũng đã làm chậm lại một chút tốc độ rơi xuống, nên không quá nghiêm trọng.

Nếu không Lý Đông cảm thấy, người phụ nữ này rơi lên người mình, e rằng thật sự có thể đè anh đến nội thương.

"Anh nói gì?" A Ninh nghe xong không vui, lập tức bò dậy, trông có vẻ rất tức giận.

"Tôi nói cô nặng quá, chẳng lẽ có vấn đề gì sao?

Thật là, chẳng lẽ, một câu nói như vậy của tôi đã đắc tội với cô?" "Đồ khốn, tôi nặng đến thế sao?

Tôi ngày nào cũng giảm cân, ngày nào cũng luyện võ, tôi có thể nặng bao nhiêu chứ!" A Ninh vô cùng không phục.

"Cảm giác lúc nãy, tôi đoán cũng phải hơn 100 cân đấy!" Lý Đông thẳng thừng nói.

Nhưng nhanh chóng, anh hiểu ra, tại sao A Ninh lại tức giận như vậy.

Nghe nói con gái rất nhạy cảm về cân nặng của mình, rất ghét người khác hỏi cân nặng, cũng rất ghét, có người nói mình nặng.

"Đồ khốn, anh nói gì?" Quả nhiên, Lý Đông vừa nói xong, A Ninh dường như càng tức giận hơn.

"Ây da, tức giận làm gì?

Tôi nói cô hơn 100 cân, đó là đang khen cô, cô có biết không?

Chẳng lẽ, để cô chỉ có vài chục cân sao?

Người chỉ có vài chục cân, chẳng phải gió thổi một cái là bay sao?" Lý Đông biện giải.

“Xem ra, khẩu vị của anh Minh rất độc đáo?

Thì ra gã này, lại thích loại ‘tanker’ trong truyền thuyết?

Đúng rồi, nghe nói người đời Đường cũng lấy mập làm đẹp, gã này không phải là xuyên không từ đời Đường đến chứ?” Đây là truyền thuyết trong giới sưu tầm đồ cổ, chỉ là luôn không biết thật giả mà thôi, bây giờ nhìn những pho tượng Binh mã dũng này, chẳng lẽ truyền thuyết đó là thật sao?” “Cô lại nói từ đâu ra thế...” Lý Đông đột nhiên phát hiện, tranh luận vấn đề một cách nghiêm túc với phụ nữ, là một chuyện vô cùng phiền phức.

“Không phải lúc nãy anh nói sao, con gái vài chục cân, gió thổi một cái là bay, nên tôi đoán chắc anh thích phụ nữ một trăm năm sáu mươi cân phải không?

Hoặc là hai ba trăm cân càng tốt?” A Ninh vỗ vỗ vai Lý Đông nói.

“Nói bậy, hai ba trăm cân, đó là heo rồi!” Lý Đông lắc đầu, “Trước tiên đừng quan tâm nhiều như vậy, xem tình hình xung quanh rồi tính!” Cái đèn pin Lý Đông dùng lúc đầu bây giờ đã vỡ nát, xem ra không dùng được nữa, đồng thời hai con dao anh lấy ra lúc nãy có một con không biết bay đi đâu, chỉ có một con rơi xuống.

Trên mặt đất này toàn là cát khô và đá, trông cũng không giống hào thành.

Lý Đông lấy ra một cái đèn pin mới chiếu xung quanh, phát hiện xung quanh bốc lên khí đen, vừa nhìn đã biết là chất khí độc.

Đương nhiên, thực tế không khí ở trên cũng vậy, khắp nơi đều là khói đen, tầm nhìn rất thấp.

Thực tế so với bên trên, chất lượng không khí ở nơi này tương đối tốt hơn một chút, đương nhiên dù là nơi như vậy, nếu không có mặt nạ phòng độc, ở đây hít một hơi không khí, ra ngoài rồi cũng sẽ đổ

bệnh.

“Nơi này hình như chẳng có gì cả, nào là âm phủ địa phủ, kết quả thật làm tôi thất vọng!” A Ninh cẩn thận quan sát xung quanh, xác định nơi này không có gì to tát, nên ở đó không ngừng lắc đầu.

Chương 416

“Cô thật sự hy vọng nơi này là âm phủ địa phủ à?” Lý Đông có chút kinh ngạc.

“Đương nhiên rồi, tôi đương nhiên hy vọng đây là âm phủ địa phủ, tôi muốn xem thử cái kẻ nắm giữ sinh tử của con người, Diêm Vương gia các loại rốt cuộc trông như thế nào, như vậy tôi ra ngoài rồi không chừng có thể khoe với người khác!” A Ninh hùng hồn nói.

“Cẩn thận...” Họ luôn cho rằng đây là lối thoát do công nhân xây mộ tu sửa, nhưng vạn lần không ngờ, ở nơi này lại có một không gian như vậy.

“Làm gì thế?” A Ninh đột nhiên phát hiện, một bộ phận nhạy cảm trên người mình, bị Lý Đông đè trúng.

“Nhìn phía trước!” Lý Đông dùng tay chỉ một hướng.

A Ninh lập tức hiểu ra: “Thứ gì vậy?

Quái vật?

Người chim đầu người?

Chẳng lẽ, chúng ta đã chạy vào ổ của người chim rồi sao?” A Ninh kinh ngạc nói.

Lúc đầu, trong cung điện phía trước, họ đã nhìn thấy tượng người chim.

Sau đó cũng đã gặp, loại người chim giống cú mèo đó.

Bây giờ, không ngờ lại xuất hiện một người chim nữa.

Lúc nãy nếu không phải Lý Đông đẩy cô, không chừng đã bị người chim tấn công rồi.

Con người chim đó tấn công một lần không trúng, nhưng gã này dường như rất hung tàn, trên mặt nở một nụ cười quái dị, sau đó vỗ cánh, lại lao về phía họ.

Khẩu súng trong tay A Ninh không ngừng bắn, cuối cùng cũng hạ gục được gã này.

Nhưng sau khi gã này rơi xuống, trong cơ thể lập tức chảy ra một ít chất lỏng màu xanh lục, trông rất kinh tởm, may mà đeo mặt nạ phòng độc, nếu không, không chừng có thể ngửi thấy một mùi rất khó chịu.

Cũng chính vì vậy, nên mới không có cách nào quan sát thi thể của con người chim này.

Lúc này, ở trên, lại vang lên tiếng gọi của Bàn Tử.

"Đông ca, sao rồi?

Dưới đó có gì không?

Dưới đó không phải thật sự là âm phủ địa phủ trong truyền thuyết chứ, nói một tiếng đi!" Bàn Tử ở trên rất lo lắng, sợ Lý Đông và A Ninh xảy ra chuyện?

Lý Đông không thể có chuyện gì được, dù sao anh cũng là đầu tàu của đội, có sức chiến đấu rất mạnh, nếu anh xảy ra chuyện, thì đối với cả đội, tương đương với việc mất đi phần lớn sức mạnh.

A Ninh thì là cô gái duy nhất trong đội.

Dù cô gái này cũng có chút mạnh mẽ, nhưng dù sao đi nữa, ở một nơi đáng sợ như thế này, có một mỹ nữ đi cùng, cũng có tác dụng làm dịu đi không khí của cả đội rất nhiều!

Quan trọng nhất là bây giờ họ là đồng đội đã cùng nhau trải qua sinh tử hoạn nạn, nên những người ở trên hoàn toàn không muốn Lý

Đông gặp vấn đề, Lý Đông vừa mới xuống, chưa được bao lâu, kết quả ở trên đã không ngừng gọi xuống.

Lý Đông vội vàng lớn tiếng hét: "Tôi không sao, dưới này cũng không có gì cả, nhưng tôi cảm thấy nơi này tà môn, các cậu cũng xuống đi, chúng ta hãy khám phá kỹ nơi này!" Bàn Tử mang theo rất nhiều dây thừng, lúc nãy chỉ dựa vào một sợi dây là không đủ, nên đành phải nối hai ba sợi dây lại với nhau, như vậy đã biến thành một sợi dây rất dài.

Bàn Tử thả dây xuống, Lý Đông dùng tay giật mạnh mấy cái, ra hiệu cho bên trên, sau đó Bàn Tử và mấy người kia đều xuống.

"Trên đó có thấy người chim không?

Có con nào bay xuống không?" A Ninh bây giờ rất lo lắng hỏi.

"Người chim?

Lúc nãy tôi quả thực có thấy, vô cùng hung hãn, chỉ là tôi bắn mấy phát không trúng, sau đó nó bay đi rồi, cũng không biết là thứ gì, bây giờ cũng không thấy con nào xuống!" Hồ Bát Nhất lắc đầu.

"Tôi thấy nơi này có chút tà môn, chúng ta đừng vội vàng đi, không chừng xung quanh có cạm bẫy gì đó, chúng ta tìm hiểu rõ tình hình xung quanh rồi tính, như vậy lúc về cũng sẽ an toàn hơn một chút!" Tuy đi xuống không phát hiện gì, nhưng trong lòng Lý Đông có một dự cảm rất kỳ lạ, nên bây giờ không vội đi.

Vương Khải Toàn gật đầu: "Được thôi, phía đối diện trông cũng khiến người ta kinh hồn bạt vía, tôi cũng không muốn đi nhanh như vậy, vừa hay để thích nghi với hoàn cảnh!" "Vậy được!" Mấy người tản ra bốn phía, đi về các hướng khác nhau.

Nơi này lớn không lớn, nhỏ không nhỏ, chắc cũng không dễ dàng lạc nhau.

Chẳng mấy chốc, bên phía Bàn Tử có tin tức, trông như đã phát hiện ra manh mối.

Mấy người lập tức nhanh chóng tiến lại phía Bàn Tử, sau đó kinh ngạc phát hiện trước mặt Bàn Tử dường như có rất nhiều bóng đen, giống như một đội quân khổng lồ.

"Bàn Tử, chuyện gì vậy?

Trước mặt cậu là cái gì thế, là các loại sơn tinh yêu quái à?" Vương Khải Toàn lớn tiếng hỏi.

Lý Đông thì một tay cầm dao, một tay cầm súng, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Mấy người còn lại cũng lấy ra vũ khí, chuẩn bị chiến đấu.

Bàn Tử hét lớn: "Mau lên, bên này có tình hình!" Mọi người đều cẩn thận đi về phía Bàn Tử, sợ xảy ra chuyện.

"Các cậu có thể nhanh lên một chút được không, bên này không có chuyện gì đâu, đi thẳng là được, sao gan nhỏ thế?

Tôi cũng đi từ con đường đó, có thể có chuyện gì được!" Bàn Tử thấy Lý Đông có vẻ rất cẩn thận, lập tức cảm thấy có chút mất kiên nhẫn.

"Bàn Tử, cậu cũng đừng trách tôi, tôi nói cho cậu biết, bây giờ xung quanh chúng ta tối om, dù có đèn pin cũng không có tác dụng!

Chương 417

Nên tôi không thể mạo hiểm đi được!" "Nói bậy, đi đi, bên đó không có vấn đề gì, có vấn đề là ở bên tôi!" Bàn Tử càng sốt ruột hơn.

Thế là mọi người lập tức nhanh chóng đi đến bên cạnh Bàn Tử.

Bàn Tử cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó dùng tay chỉ về phía trước.

Thì ra phía trước họ lại xuất hiện một cái hào!

Lúc nãy, họ vừa mới từ cái hào đó đi xuống, tốn công sức như vậy, Lý Đông bây giờ trong lòng có chút ám ảnh.

May mà cái hào này không sâu như vậy, trong cái hào này, có rất nhiều tượng binh mã, những tượng binh mã này không chỉ có quân đội, mà còn có cả chiến xa và kỵ binh, trông như một đội quân được phối hợp rất hoàn hảo.

"Trời đất ơi, ở đây lại có nhiều tượng binh mã thế này!

Nếu mang ra ngoài được thì phát tài to rồi!" Vương Khải Toàn cảm thán một tiếng.

"Thứ này thật sự có giá trị như vậy sao?" Bàn Tử nghe Vương Khải Toàn nói xong, không khỏi mắt sáng lên.

"Đương nhiên rồi, đến giá trị của những thứ này cũng không biết, mà cũng là một kẻ trộm mộ à?

Chẳng lẽ là người mới!" Vương Khải Toàn nhìn Bàn Tử như nhìn một thằng ngốc.

"Những thứ này, nếu có thể mang ra ngoài, thì chúng ta lại có thể phát tài một phen nữa!

Đây là đồ cổ quý giá nhất!" Gã này nói, trong mắt tràn đầy vẻ mong đợi.

"Nếu đã như vậy.

Được rồi, theo cách nói của cậu, chỉ cần tùy tiện vác một cái ra ngoài, là có thu nhập mấy trăm vạn.

Xem có thể vác một cái ra ngoài không nhé?" Bàn Tử lập tức cười.

Đại Kim Nha cũng không ngừng lắc đầu, hét lớn tiếc nuối: "Thứ nặng như vậy ai dám vác ra ngoài, ai vác là thằng ngốc!" Hồ Bát Nhất thì vô cùng cao hứng: "Xem ra chúng ta đã đi đúng đường rồi, nếu lúc nãy chúng ta trực tiếp nhảy qua cái hào đó, không chừng sẽ gặp phải những thứ khó lường, nơi này mới thật sự là con đường dẫn đến nơi cần đến..." Gã này kiến thức sâu rộng, cũng là một quân sư nhỏ trong đội.

"Ý của cậu là, chúng ta bây giờ đã tình cờ tìm được đúng đường, vậy bây giờ rốt cuộc hướng nào mới là đúng đường." Bây giờ về mặt lý thuyết, đối với mấy người họ, thực tế có 4 con đường để đi.

Đó là tiến lên và lùi lại, đồng thời cái hào phía trước, lại hình thành hai con đường sang trái hoặc sang phải.

"Tôi thấy nên đi sang trái, xem hướng tiến của đám binh mã dũng này, chắc là bên trái!" "Nhưng binh mã dũng này là xuất thành hay tiến thành đây?" Mấy người dường như vẫn còn thắc mắc.

"Tôi thấy chắc là tiến thành, nghe tôi không sai đâu!" Lý Đông còn trực tiếp đi trước dẫn đường.

Với tư cách là thủ lĩnh của đội, anh luôn đi đầu, nếu có vấn đề gì, cũng có thể giải quyết đầu tiên.

"Đông ca, e là không tốt lắm đâu, đây chỉ là một phỏng đoán thôi, nếu chúng ta cứ đi về phía trước, lỡ như lọt vào cạm bẫy thì phiền

phức lắm!" Đại Kim Nha quả thật có chút lớn tuổi, nên có lúc gan rất nhỏ.

"Không sao, phía trước có cạm bẫy cũng không sao, chắc là có thể chống đỡ được!

Nếu thật sự đi sai, chúng ta lại quay lại!" Lý Đông nói.

"Đúng, Đông ca nói đúng!

Đại Kim Nha gã này gan ngày càng nhỏ rồi, có Đông ca ở đây, có thể xảy ra chuyện sao?

Nếu thật sự xảy ra chuyện, cũng không có vấn đề gì!

Đông ca có thể chống đỡ được!

Nếu đi sai, chúng ta lại quay lại..." Bàn Tử lập tức hùa theo.

"Bây giờ chúng ta cũng không biết nên đi đâu, đây cũng chỉ là dựa vào vận may thôi!

Tôi cũng khá tin vào trực giác của Đông ca!

Tôi thấy chúng ta đi bên này là đúng!" Hồ Bát Nhất gật đầu, gã này, kiến thức cũng rất phong phú, rất có kiến giải.

A Ninh là một người rất có tinh thần mạo hiểm, bây giờ trong lòng đang suy nghĩ, rốt cuộc nơi nào mới là âm phủ địa phủ, có thể gặp được Diêm Vương gia các loại.

Nên người phụ nữ này bây giờ chỉ mong đi sai đường gặp nguy hiểm?

Tóm lại, bây giờ họ đã rất dễ dàng và vui vẻ đạt được quyết định nhất trí.

Lý Đông tay cầm một cái đèn pin đi trước mở đường, tay phải thì luôn cầm dao, có thể vào trạng thái chiến đấu bất cứ lúc nào.

Con dao của anh bây giờ là vũ khí mạnh nhất, bất kể là động vật, hay cương thi các loại, con dao của anh đều có thể xử lý được.

Trên đường đi, mọi người đều nơm nớp lo sợ, dù sao nơi này trông có vẻ rất không an toàn.

Nhưng vì có Lý Đông ở phía trước, họ lại cảm thấy khá yên tâm.

Bởi vì Lý Đông đã nhiều lần biến nguy thành an.

Kết quả không bao lâu, họ đi ra khỏi một lối đi, lối đi này không xa lắm.

Phía trước họ, xuất hiện một cánh cửa lớn, cánh cửa này được làm bằng ngọc, trông vô cùng huy hoàng lộng lẫy.

Trên viền cửa, viết hai chữ lớn rất kỳ quái, đáng tiếc là họ không biết đó là chữ gì.

Chương 418

“Mau xem đây là thứ gì?

Nơi này là nơi nào?” Lý Đông chỉ về phía trước, thật sự không nhận ra đó là chữ gì.

Mấy người còn lại cũng cẩn thận xem, cuối cùng lắc đầu, tỏ ý không nhận ra mấy chữ đó.

“Nơi này, mấy chữ này trông, chẳng lẽ đây là minh điếm?

Hay là âm phủ địa phủ trong truyền thuyết?” Ngô Tà có chút không chắc chắn.

“Thật sự là âm phủ địa phủ rồi sao?

Tốt quá rồi, tôi muốn vào xem, xem bên trong rốt cuộc có gì!” A Ninh hăm hở muốn thử, người phụ nữ này gan rất lớn, dường như nơi nào cũng muốn vào.

“Nhưng cánh cửa lớn như vậy, làm sao mở được?” Có người hỏi.

“Nơi này có cơ quan không?” “Chắc là không có cơ quan đâu, nơi như thế này sao có thể có cơ quan?

Cung điện của người ta, vốn không có người ra vào, lại đặc biệt thiết kế cơ quan mở cửa, để chờ trộm mộ đến trộm sao?” Mấy người bàn tán sôi nổi, sau đó trực tiếp đưa ra một kết luận, đó là nếu muốn vào từ đây, chỉ có thể phá cửa xông vào.

Đối với Lý Đông thì không có gì khó, anh lấy ra một cái cưa, nhanh chóng cắt ra một cánh cửa nhỏ trên cánh cửa lớn.

Mấy người bây giờ đều rất căng thẳng, nếu nơi này thật sự là khu vực trung tâm mà họ cần tìm, vậy thì mục đích lần này, e là thật sự

sắp đạt được rồi.

Lý Đông hít một hơi thật sâu, sau đó mở cánh cửa đã bị cắt ra.

Chỉ nghe một loạt tiếng 'vút vút vút' vang lên, vô số cơ quan, bắn về phía Lý Đông như mưa.

Chỉ là toàn thân Lý Đông đều mặc trang bị có lực phòng ngự cực cao, nên bây giờ không hề hấn gì.

"Đừng vào vội, trong này có cơ quan, đợi tôi làm hao hết cơ quan rồi hãy vào!" Lý Đông nói với những người bên ngoài.

"Trời đất ơi, Đông ca thật sự càng ngày càng lợi hại!

Thế này chẳng khác gì một cái máy rà mìn hình người!

Quan trọng nhất là ở giữa nhiều cơ quan như vậy, lại không hề bị thương, thật quá lợi hại!" "Đông ca thật sự là một người anh tốt, chăm sóc chúng ta như vậy!" Khoảng mười mấy phút sau, Lý Đông phát hiện tất cả cơ quan đều đã bị tiêu hao hết, chắc sẽ không còn thứ gì có thể gây thương tích nữa.

Lúc này, mấy người còn lại cũng ùa vào, cuối cùng cũng nhìn thấy tình hình bên trong.

Tóm lại, cung điện này bây giờ, đặc điểm lớn nhất là hùng vĩ, chiều cao và chiều rộng, đều lớn hơn nhiều so với những cung điện đã thấy trước đó, chênh lệch khoảng 10 lần.

Xung quanh họ, trên 4 cây cột khổng lồ, cũng đầy các loại phù điêu khác nhau.

Mấy người dùng đèn pin chiếu xung quanh, lập tức kinh ngạc đến không ngậm được miệng.

Bởi vì bên trong, lại chất đầy các loại bảo vật, các loại vàng bạc châu báu, trân châu mỹ ngọc, một vùng ánh sáng rực rỡ, khiến người

ta hoa cả mắt.

"Trời ơi!" Bàn Tử, Vương Khải Toàn và Đại Kim Nha ba người, đầu tiên là trong mắt lóe lên những ngôi sao, trông như đã thấy thứ mình thích nhất.

A Ninh bây giờ dường như cũng rất kích động, có lẽ cũng chưa từng thấy nhiều bảo vật như vậy.

"Trời ơi, nơi này nhất định là mộ chính, chắc chắn là mộ chính!

Chúng ta cuối cùng cũng tìm được đích đến thật sự rồi!" Bàn Tử suýt chút nữa không đứng vững, đang định đi thẳng đến vơ một nắm vàng bạc châu báu, nhét vào túi mình.

Lý Đông thực tế cũng có chút kích động, anh cũng đã đến rất nhiều nơi, nhưng những thứ anh thấy, cơ bản đều là các loại đồ cổ.

Nhưng trong những đồ cổ đó, thứ duy nhất có thể khiến anh cảm thấy sáng mắt, cũng chỉ là các loại đồ gốm sứ, còn những thứ vàng bạc đồng sắt khác, đều đen sì, trông rất khó coi.

Nhưng bây giờ vàng bạc châu báu ở đây trông như mới, khiến người ta không nhịn được mà chảy nước miếng.

Những thứ ở đây chỉ cần tùy tiện lấy vài món ra ngoài, e rằng cũng được mấy chục triệu.

Bàn Tử cảm thán một tiếng, lập tức chuẩn bị tiến lên lấy đồ!

"Đừng đi vội, không chừng có cạm bẫy!

Nhìn xem ở đây có nhiều vàng bạc châu báu như vậy, không chừng lại là để mê hoặc người ta, nếu cứ thế đi vào, không chừng chính là trúng kế của hắn!

Chỉ cần một cái bẫy ám khí tùy tiện, là có thể khiến mọi thứ trước mắt hóa thành hư ảo!" Đúng vậy, trên thế giới này có một quy tắc rất

chính xác.

Bất kể thứ gì quý giá đến đâu, cũng chỉ có người sống mới có thể thật sự hưởng thụ, sau khi chết rồi, thì những thứ đó đều không còn nữa.

Nhưng Lý Đông tuy đã kéo Bàn Tử lại, Đại Kim Nha và Vương Khải Toàn hai người, tính cách cũng tương tự, hai người này cũng là hạng tham tài, lập tức đi vơ một đống lớn đồ, sau đó vô cùng phấn khích nhìn chằm chằm, như thể những thứ đó có thể ăn thay cơm vậy.

Kích động đến toàn thân run rẩy, như chưa từng thấy bảo bối bao giờ.

May mà hai người tuy đã vơ rất nhiều đồ, nhưng dường như không xảy ra chuyện gì, ít nhất ở nơi này không có cạm bẫy.

"Xem ra không có chuyện gì rồi, mọi người lên đi!" Hồ Bát Nhất và Ngô Tà hai người, cũng xông lên.

Hai người này bình thường trông khá nghiêm túc, nhưng bây giờ cũng không khác gì Bàn Tử.

Không chỉ họ, Lý Đông cũng gật đầu, ai mà không thích vàng bạc châu báu chứ, thích vàng bạc châu báu, đó gần như là bản năng của con người từ trong bụng mẹ.

Dù là Lý Đông, cũng như vậy!

Chương 419

Nhưng nhanh chóng, Lý Đông cảm thấy có chút không đúng!

“Mẹ kiếp, suýt chút nữa quên mất mục đích đến đây!” Lý Đông nghiến răng, khiến bản thân tỉnh táo hơn một chút.

Mục đích lớn nhất của anh khi đến đây, là tìm kiếm bí mật của sự trường sinh, đây là một chuyện vô cùng quan trọng.

Còn những thứ khác, chỉ là tiện tay lấy thôi.

Nhưng bây giờ, lại ở ngay cửa ra vào, bị những thứ vàng bạc châu báu lộn xộn này cản bước, dường như không phải là chuyện tốt.

Thế là Lý Đông vội vàng đi tới, giật lấy ba lô của Bàn Tử và Phan Tử, đổ hết vàng bạc châu báu ra, sau đó lại xếp hành lý lương khô của họ vào lại ba lô.

“Đông ca, cậu điên rồi à?

Nhiều đồ tốt như vậy, đổ đi làm gì?” Bàn Tử cảm thấy rất uất ức, nhưng lại không dám trái lời Lý Đông.

Lý Đông cười lạnh một tiếng: “Cậu thấy, những thứ này ở đây tốt phải không?

Nhưng cậu có nghĩ, sau khi ba lô của cậu chứa đầy những thứ này, có thể ra ngoài được không?” Mấy người nghe xong lời của Lý Đông, đều không khỏi sững sờ.

Lời của Lý Đông nói hình như rất đúng!

Trong ba lô của họ chứa đầy nước, có các loại trang bị, ngoài ra còn có lương khô cần thiết.

Một người dù lợi hại đến đâu, mạnh mẽ đến đâu, cũng không thoát

khỏi một chuyện, đó là ăn cơm, nếu không có cơm ăn, không cần mấy ngày là có thể bị đói chết.

"Trong ba lô của các cậu chứa đầy những thứ này, kết quả cuối cùng chỉ có thể là chết ở nơi này!

Những thứ trước mắt này, đối với chúng ta, chỉ là hư ảo mà thôi!" Lý Đông rất nghiêm túc nói, "Quan trọng nhất, bây giờ chúng ta còn chưa đi vào, chỉ mới ở cửa ra vào, nếu chúng ta bị nhiều thứ như vậy cản bước, không chừng đây chính là cạm bẫy lớn nhất của chủ nhân cung điện này thì sao?

Còn nữa, dù chúng ta không cần ăn cơm, trong ba lô của chúng ta chứa đầy nhiều thứ như vậy, đi vào sâu hơn, nếu phát hiện ra bảo bối quý giá hơn thì làm sao?" Một tràng lời nói như vậy của Lý Đông, gần như khiến tất cả mọi người đều sững sờ.

"Đông ca, sao cậu lại trở nên Phật hệ thế?

Tuy cậu nói đúng, nhưng tôi không cam tâm!" Bàn Tử trầm mặc.

"Cái này... tôi có cách, chắc là có thể phá giải được tình thế hiện tại..." Lý Đông nhận ra mình đang chìm trong suy tư, còn những người đồng đội kia thì không ngừng nhét đồ vào túi.

Nhưng dần dần, họ cũng phát hiện có gì đó không ổn.

Cứ mỗi lần nhét đầy một túi từ một đống đồ, họ lại nhìn thấy một đống đồ khác tốt hơn ở bên cạnh.

Vì không thể mang đi hết, họ lại đổ đồ trong túi ra, rồi lại nhét thứ khác vào.

Không còn cách nào khác, vì những thứ ở đây thực sự quá hấp dẫn.

Trước đây ở những nơi khác, dù cũng gặp được bảo vật, nhưng

dù sao cũng chỉ là các loại cổ vật.

Cổ vật tuy rất có giá trị, nhưng để đổi thành tiền thì lại là một quá trình rất lằng nhằng.

Nhưng bây giờ thì khác, nơi này chất đầy vàng bạc châu báu có sẵn.

Nếu có ai không thích vàng bạc châu báu, thì tuyệt đối là đang nói dối.

Chỉ có điều, vấn đề lớn nhất hiện tại là họ không thể mang đi nhiều vàng bạc châu báu như vậy, nhưng lại không nỡ rời đi.

Cứ thế này, không chừng cuối cùng sẽ bị kẹt chết ở đây.

"Đông ca, anh nghĩ cách gì đi, giúp chúng tôi mang hết những thứ này ra ngoài đi!

Nếu không, tôi thật sự không nỡ rời khỏi đây đâu!" Bàn Tử là một gã rất thành thật, cực kỳ nghiêm túc và vô cùng yêu thích vàng bạc châu báu.

Vương Khải Toàn và Đại Kim Nha cũng chẳng khác Bàn Tử là bao.

Ngô Tà và Hồ Bát Nhất tuy có vẻ dè dặt hơn, nhưng cơ thể lại rất thành thật, cũng không ngừng lấy đồ.

Lý Đông cũng cảm thấy đau đầu, vì anh thực tế cũng giống những người anh em này.

Dù biết rõ đây chắc chắn là một cái bẫy nguy hiểm, cái bẫy phú quý trong truyền thuyết.

Nhưng muốn thoát ra khỏi một cái bẫy phú quý như vậy lại không phải là chuyện dễ dàng.

Bất kể là ai, cả đời vất vả chẳng phải cũng vì của cải hay sao?

Hoặc giả, như những kẻ có tham vọng lớn hơn, trong lòng còn theo đuổi sự trường sinh bất lão trong truyền thuyết.

Nhưng dù thế nào đi nữa, của cải đối với họ thực sự có sức hấp dẫn vô cùng mạnh mẽ.

Huống chi, những của cải này trong mắt họ hoàn toàn là những thứ hợp lý hợp pháp, tuyệt đối nên thuộc về mình.

Lý Đông nghĩ đến hệ thống, bèn cau mày hỏi: "Hệ thống, có thể nâng cấp ba lô của tôi không?" Nâng cấp ba lô gần như là cách duy nhất có thể nghĩ ra lúc này.

Đương nhiên, dù có nâng cấp, ba lô bình thường cũng không được, vì cho dù ba lô có thể chứa được đồ, chỉ dựa vào sức lực của anh cũng không thể mang đi nổi.

Vì vậy, trong lòng Lý Đông đang nghĩ liệu ba lô có thể nâng cấp thành những bảo vật hư vô mờ ảo trong truyền thuyết không, ví dụ như túi Càn Khôn.

Chương 420

“【Đinh, ba lô thông thường nâng cấp thành túi Càn Khôn cần 100 triệu Đạo tệ.

Túc chủ hiện có đủ Đạo tệ, có thể nâng cấp.

Có nâng cấp ngay không?】” Âm báo của hệ thống nhanh chóng vang lên trong đầu Lý Đông.

Không ngờ lại thật sự có bảo vật như vậy, mắt Lý Đông tức thì sáng lên.

Đồng thời, anh nhìn lại số lượng Đạo tệ của mình, không ngờ vừa tròn 100 triệu.

Lúc này, anh mới nhớ ra, lúc trước leo lên vách đá cheo leo, dùng lửa đốt chết không biết bao nhiêu con du diên, lại còn chiến đấu với đám người chim kia, tiêu diệt không ít quái vật.

Vì suốt một thời gian, thần kinh của Lý Đông luôn ở trong trạng thái căng thẳng, nên không có thời gian để ý xem mình có bao nhiêu Đạo tệ.

Bây giờ đúng là không xem thì không biết, xem rồi giật cả mình, vậy mà đã có 100 triệu!

Chỉ là con số này thật sự quá chẵn, nếu lãng phí dù chỉ một chút thôi, không chừng đã không đủ rồi.

“Nâng cấp ngay!” Lý Đông lập tức ra lệnh, chỉ thấy chiếc ba lô trong tay anh nhanh chóng xảy ra biến hóa.

Vốn dĩ chiếc ba lô trong tay chỉ là một cái túi rất bình thường, chỉ có thể chứa những vật dụng sinh hoạt hàng ngày, cùng với nước ngọt và lương khô.

Vì cần dùng trong nhiều ngày, nên lương khô mang theo cơ bản đều là những thứ như bánh quy nén, nhưng dù vậy lúc vào đây cũng đã nhét đầy cả một ba lô.

Chỉ là, cùng với tiếng thông báo của hệ thống vang lên, chiếc ba lô trong tay đã xảy ra một chút biến hóa.

Chiếc ba lô vốn có thể nhìn thấu trong nháy mắt, giờ đây lập tức trở nên sâu thẳm vô cùng, dường như bên trong có một không gian khác, vô cùng vô tận, không biết rốt cuộc lớn đến mức nào.

Sau khi Lý Đông đưa tay vào, anh phát hiện mình hoàn toàn không chạm tới đáy, bên trong dường như thật sự có một không gian khổng lồ.

"Túi Càn Khôn trong truyền thuyết sao?

Không ngờ thật sự có thể nâng cấp thành thứ này!

Nhưng cái giá này thật sự quá đắt!" Lý Đông cảm thán một tiếng.

Trước đây nâng cấp trang bị cũng chỉ vài vạn, nhiều nhất cũng chỉ vài chục vạn, bây giờ trực tiếp nhảy lên 100 triệu, may mà Đạo tệ không bị lãng phí vô ích.

"Được rồi, được rồi, mau bỏ hết những thứ này vào trong cái túi này đi!" Lý Đông lấy túi Càn Khôn ra nói với mọi người.

"Đông ca, cái quái gì vậy?

Trông nó có vẻ không khoa học cho lắm?

Đã bỏ bao nhiêu thứ vào rồi mà vẫn chưa có dấu hiệu đầy, thậm chí trông còn chưa được một nửa cái túi nữa…" Sau khi Bàn Tử nhét cả một đống đồ vào túi Càn Khôn, phát hiện nó có thể chứa được vô số thứ, không khỏi kinh ngạc vô cùng.

"Bình thường thôi mà?

Nhưng tôi thấy món bảo bối này, nếu không phải vì tình hình hiện tại vô cùng khẩn cấp, tôi cũng chẳng lấy ra đâu!" Lý Đông cười nói.

"Tuyệt vời, tuyệt vời, tuyệt vời, không ngờ vấn đề này lại thật sự có thể giải quyết!" Vương Khải Toàn và Đại Kim Nha cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu không có cái túi Càn Khôn này, không chừng họ thật sự sẽ bị kẹt chết ở đây.

Nhưng đúng lúc này, A Ninh dường như phát hiện ra điều gì đó, trông cô có vẻ hơi sợ hãi.

Lý Đông vội vàng đi tới, muốn hỏi xem rốt cuộc có chuyện gì.

A Ninh tuy là phụ nữ, nhưng lá gan lại cực lớn, được mệnh danh là người dám đại chiến một trận dù có vào gặp Diêm Vương, huống chi là người khác.

Nhưng bây giờ cô gái này lại sợ hãi, Lý Đông cảm thấy có chút kỳ lạ.

Nhưng khi đi tới anh mới phát hiện, nơi này dường như có chút vấn đề.

Đúng vậy, giữa mấy đống vàng bạc châu báu, vậy mà lại có mấy cỗ thi thể.

Mấy người đó nằm co quắp giữa đống của cải lấp lánh, trông như đã chết từ rất lâu rồi.

Vì vàng bạc có thể diệt vi sinh vật, nên thi thể của mấy người này không bị thối rữa, nhưng có thể nhìn ra họ đã chết từ rất sớm.

Mọi người đều không khỏi nổi da gà.

Việc có mấy người chết ở đây chứng tỏ một vấn đề, nơi này quả thực có thể giữ chân người ta đến chết.

“Mẹ nó, nơi này thật sự quỷ dị, không ngờ chỉ dựa vào một đống vàng bạc châu báu mà có thể giết người, thật không thể tin nổi!” Đại Kim Nha lúc này tay đang cầm hai chuỗi trân châu không muốn buông, nhưng nhìn mấy cỗ thi thể nằm sõng soài trong đống vàng bạc châu báu, anh ta cảm thấy vô cùng khó tin.

“Nơi này thật sự tà môn, nhìn quần áo trên người mấy người này xem, cũng gần giống chúng ta, ít nhất là kiểu quần áo này khá thịnh hành vào 10 năm trước!

Xem ra họ đã vào đây từ 10 năm trước, rồi chết ở đây!” Bàn Tử chỉ vào những người đó, một lần nữa xác định một vấn đề.

“Lần này nếu không phải Đông ca lấy ra món bảo bối có thể chứa đồ vô hạn, không chừng kết cục của chúng ta cũng giống như những người này!” Sắc mặt Bàn Tử có chút ảm đạm nói.

A Ninh cũng gật đầu, cuối cùng cô cũng hiểu ra thế nào gọi là “người chết vì tiền, chim chết vì mồi”, tình trạng hiện tại e là như vậy.

Vì nơi này quá lạnh lẽo, nên da của mấy cỗ thi thể cũng bị mất nước, trông có chút đáng sợ.

“Chỉ không biết thân phận của những người này là gì?

Chương 421

Lẽ nào thật sự là đồng nghiệp của chúng ta?

Vượt qua ngàn cay vạn đắng để vào được đây, rồi bị của cải giữ chân, sau đó bị kẹt chết ở nơi này sao?" Lý Đông hỏi.

Nhưng Hồ Bát Nhất phảng phất như không nghe thấy, luôn chăm chú nhìn một bộ xác khô trước mặt, mắt không động đậy, cũng không biết vì sao, vừa rồi anh hình như thấy mắt của bộ xác khô đó đảo qua, phảng phất như đang nhìn anh, khóe miệng nhếch lên một nụ cười âm u, trong cái sọ đó không có nửa cái răng, lạnh lẽo toát ra gió lạnh, luôn khiến người ta lạnh gáy một cách khó hiểu, nhưng, anh không nhìn lầm, trước đó anh rõ ràng nhớ mắt của bộ xác khô đó nhìn lên trên, nhưng lúc này lại đang nhìn anh, kể cả bây giờ cũng vậy.

Đại Kim Nha nói.

"Chắc là không thể, nhìn trang phục của họ xem, nếu là 10 năm trước, thì tuyệt đối là quần áo hàng hiệu rất nổi tiếng!

Hơn nữa, nhìn người phụ nữ kia xem, đôi bông tai cô ta đeo, và chiếc vòng đồng trên tay, đều là những thứ quý giá!

Thời đó, trừ phi là người rất giàu có, hoặc rất có thế lực, nếu không e là không mua nổi những thứ như vậy!

Ít nhất thì người phụ nữ này e là một nhân vật lớn!" Hồ Bát Nhất nói.

Lý Đông nhìn thoáng qua thi thể người phụ nữ có khuôn mặt trông hơi khoa trương vì mất nước, có phần đồng tình với lời của Hồ Bát Nhất.

Người phụ nữ đã chết này, e rằng chắc chắn là một người có thân

phận, đáng tiếc ở nơi như thế này, bất kể là người có thân phận hay tiểu tốt vô danh, đều không có gì khác biệt.

"Vậy có thể là du khách đi lạc đến đây không.

Nếu là đồng nghiệp của chúng ta, tôi thật không tin có ai có thể vào được một nơi như thế này?" Đại Kim Nha lắc đầu nói.

Lúc vào đây, họ đã trải qua muôn vàn khó khăn, đặc biệt là Lý Đông đã phát huy vai trò vô cùng quan trọng.

Nếu không có Lý Đông, e rằng những người này dù có bản lĩnh đến đâu cũng khó mà vào được nơi này, đó là một việc vô cùng nguy hiểm.

Nhưng nếu có người tình cờ, không biết từ đâu đột nhiên đi vào đây, thì cũng có khả năng.

Vận may thực tế là một thứ vô cùng kỳ diệu, có lúc, một người rất bình thường, nếu đột nhiên gặp may, cũng sẽ có được những thứ khó mà tưởng tượng nổi.

Đương nhiên có thật sự có được hay không, thì lại là chuyện khác.

Nơi này được gọi là U Minh Địa Phủ, cũng có lý do của nó, là một nơi có thể chôn vùi con người.

"Có lẽ những người ở đây là đồng nghiệp của chúng ta!

Tuy chúng ta cũng là những người có bản lĩnh, nhưng thực tế trên thế giới này lúc nào cũng có những người vô cùng lợi hại, không chừng họ là những nhân vật kiệt xuất thời đó!

Trải qua muôn vàn khó khăn, mới đến được đây!

Lúc trước tôi nhớ hình như có một vài dấu vết bạc, chắc là do họ để lại!" Ngô Tà nói.

"Nếu mấy nhân vật kiệt xuất này chết ở đây, vậy thì chứng tỏ họ

chắc chắn là đồng nghiệp của chúng ta!" Lý Đông gật đầu, "Chỉ là vào thời đại đó, để tập hợp được nhiều người lợi hại như vậy, e rằng cũng không dễ dàng, có lẽ họ là một đội thám hiểm rất chuyên nghiệp!" Dù sao đi nữa, mấy người này cũng là tiền bối.

Mọi người tìm một chỗ, đào hố chôn cất họ.

Chỉ là, thấy tóc tai họ rối bù, mặt mũi cũng không được tươm tất, bèn ra tay sửa sang lại hình tượng cho họ một chút rồi mới tiến hành mai táng.

Nhưng vì cơ thể đã mất nước, tóc chỉ cần khẽ động là không ngừng rụng xuống.

Thực sự không còn cách nào khác, đành phải cứ như vậy mà chôn cất những người đã khuất.

"Đông ca, bây giờ nơi này đã dọn dẹp sạch sẽ, chúng ta nên làm gì tiếp theo?" Mọi người sau khi cúng bái mấy người đã khuất xong, bèn thương lượng xem nên làm gì tiếp.

Trong cung điện này, phía trước trông có vẻ vô cùng sâu thẳm, cũng không biết rốt cuộc thông đến đâu, trông rất có sức hấp dẫn.

Nhưng thật sự nên đi đường nào, lại cần Lý Đông mới có thể quyết định.

Vì vô số sự thật đã chứng minh, chỉ có Lý Đông mới có thể giúp họ tìm ra con đường đúng đắn.

Lý Đông cau mày trầm tư hồi lâu: "Nơi này đã bày ra nhiều thứ như vậy để giữ chân chúng ta, vậy thì chỉ có một nguyên nhân, nơi này thực chất là một cái bẫy, chúng ta cần tìm Vân Thiên Cung thật sự, thực tế là ở một nơi khác!

Nếu chúng ta tiếp tục đi theo con đường này, phía sau không chừng sẽ có những cơ quan nguy hiểm hơn!

Dù cho chúng ta có vượt qua được những cơ quan đó, có thể phía sau cũng chẳng có gì." Bẫy phú quý tuy rất nguy hiểm, nhưng nếu gặp phải những người biết nhìn xa trông rộng, thì cái bẫy như vậy sẽ không còn là bẫy nữa.

Chủ nhân ngôi mộ này nếu muốn giữ chân tất cả mọi người, phía sau nhất định sẽ có những cái bẫy nghiêm trọng hơn, thu hút người ta đi về phía sau.

Ít nhất thì Lý Đông bây giờ cho là vậy, vừa rồi anh đã suy nghĩ lâu như thế, cũng rút ra được kết luận này, tay sờ cằm trầm tư hồi lâu.

"Tôi cảm thấy bây giờ chúng ta nên đi ngược lại, tìm một hướng khác, ít nhất đi từ đây chắc là không thông được, nơi này chỉ là nơi chôn đồ bồi táng, đồng thời cũng là một cái bẫy giết người!" "Thật sao?" Đại Kim Nha thực tế có chút không cam tâm.

Gã này là một người vô cùng tham lam, bây giờ ở ngay cửa đã có nhiều vàng bạc châu báu như vậy, gã cảm thấy nếu tiếp tục đi theo con đường này về phía sau, không chừng sẽ có nhiều bảo bối có giá trị hơn.

Nếu có thể mang về hết, vậy thì sẽ phát tài to, dù sao bây giờ Lý Đông đã có cái túi kỳ lạ kia, có thể chứa hết tất cả những thứ mình thích.

"Đúng là như vậy, nếu đi từ đây, phía sau chắc chắn sẽ có những cái bẫy nghiêm trọng hơn, đến lúc đó tôi dù có lợi hại đến đâu cũng chỉ có con đường chết!" Mọi người nghe xong phân tích của Lý Đông, tức thì cảm thấy cung điện dưới lòng đất này thực sự quá lớn.

Lúc đầu, họ tưởng rằng đây là Vân Thiên Cung mà họ cần tìm, vì nơi này trông thực sự quá giống.

Nhưng nếu bây giờ nơi này vẫn không phải là địa cung mà họ thật

sự cần tìm, vậy thì nơi này cũng quá đáng sợ rồi.

Mọi người đối với Lý Đông có sự tin tưởng tuyệt đối, nên cũng gật đầu tin tưởng anh.

Nhưng khi chuẩn bị rời đi, Lý Đông vô tình chiếu đèn pin đi bốn phía, đột nhiên giật mình một cái.

Chương 422

“Mẹ nó, có chuyện gì vậy?

Lối vào đâu rồi?

Lẽ nào vừa rồi chúng ta chỉ mải mê lấy vàng bạc châu báu, bất tri bất giác đã đi quá xa, bây giờ quên mất đường về rồi sao?” A Ninh kinh ngạc.

Đây cũng là một hiện tượng tâm lý của con người, khi nhìn thấy những thứ vô cùng thú vị, hoặc vô cùng hấp dẫn, sẽ bất tri bất giác đi sâu vào, rồi sau đó mới phát hiện ra mình đã đi một quãng đường rất xa.

“Chắc là không phải…” Lý Đông lắc đầu.

Anh là người có kinh nghiệm vô cùng phong phú, người khác có thể xảy ra tình huống như vậy, nhưng anh tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện bất tri bất giác đi xa mà không phát hiện, vì lúc nào thần kinh của anh cũng căng như dây đàn.

“Chắc là địa hình xung quanh chúng ta đã xảy ra biến hóa, nơi này e rằng toàn bộ đều là một cơ quan, vừa rồi chúng ta lấy vàng bạc châu báu đã kích hoạt cơ quan, khiến cho toàn bộ địa hình đều thay đổi, làm cho con đường trước mắt chúng ta trở nên hỗn loạn!” “Làm sao có thể như vậy?

Cần sức mạnh lớn đến mức nào chứ?” A Ninh càng thêm kinh ngạc.

Nếu là khoa học kỹ thuật hiện tại, chế tạo ra cơ quan như vậy không chừng có thể làm được, nhưng nơi này được xây dựng từ mấy trăm năm thậm chí cả ngàn năm trước.

Mấy trăm, cả ngàn năm trước mà có trình độ khoa học kỹ thuật như vậy, quả thực cũng quá hoang đường rồi.

"Thật sự có chuyện như vậy sao?

Cũng quá không thể tin nổi rồi!" Vương Khải Toàn cũng kinh ngạc đến không ngậm được miệng.

Gã này tuy cũng đã đi rất nhiều nơi, nhưng chưa từng thấy ai có bản lĩnh như vậy.

Bản lĩnh này, tương đương với việc dời non lấp biển, gần như không khác gì thần tiên trong truyền thuyết.

"Chắc là có thể, tuy không biết người xưa làm thế nào, nhưng trước đây tôi cũng đã từng thấy những cảnh tượng tương tự, nên chuyện này không có gì phải ngạc nhiên cả!" Lý Đông vô cùng nghiêm túc nói.

Trước đây anh không chỉ gặp phải chuyện như vậy, thậm chí còn gặp phải những chuyện nghiêm trọng hơn, chuyện như thế này thực tế căn bản không đáng để ngạc nhiên.

"Có lẽ, suy đoán lúc trước của tôi là sai, cũng không nhất định là chúng ta bị kẹt ở đây vì bẫy phú quý!" Lý Đông có chút do dự nói.

Nhưng mà, bây giờ địa hình nơi này thay đổi, ảnh hưởng đối với họ là vô cùng lớn.

Vì như vậy, trí nhớ về con đường lúc đầu đã không còn tác dụng nữa, bây giờ mỗi một con đường phía trước đối với họ đều là ẩn số, hoàn toàn không biết thông đến đâu.

"Xem ra chúng ta thật sự còn quá non.

Vừa rồi có mấy người chết, trên mặt mỗi người đều lộ vẻ không thể tin nổi!

E rằng họ cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc trước cục diện gặp phải, nên mới như vậy.

Khó khăn của nơi này mới chỉ vừa bắt đầu, hiểm nguy bây giờ mới thực sự khởi động, lúc trước cũng chỉ là món khai vị mà thôi!" Hồ Bát Nhất cũng tiếp lời.

Mấy người sau khi trao đổi ý kiến, đều cảm thấy có chút khó khăn.

"Nếu như vậy, chẳng phải chúng ta bị kẹt ở đây rồi sao.

Lẽ nào chúng ta cũng phải bị chết đói ở đây?" Mấy người cảm thấy có chút chán nản!

Nếu nơi này có cạm bẫy đặc biệt nguy hiểm, trực tiếp giết chết người ta, thực ra cũng không sao.

Nhưng nếu phải bị chết đói như thế này, thì chuyện đó quả thực rất đau khổ, vì đối với con người, không có cái chết nào đau khổ bằng chết đói.

"Tôi nghĩ cũng không đến mức đó, nơi này tuy phức tạp, nhưng trông vẫn có đường có thể ra ngoài, chỉ là chúng ta không biết con đường nào có thể ra ngoài mà thôi!

Tác dụng của nơi này chắc chỉ là để hành hạ tinh thần của chúng ta, khiến tinh thần chúng ta suy sụp, nguy hiểm thật sự còn ở phía sau!" Lý Đông lắc đầu.

Tuy thiết kế của nơi này cũng vô cùng khéo léo, nhưng nơi khéo léo nhất chắc chắn còn ở phía sau.

"Nếu đã như vậy, thì làm thế nào bây giờ?

Chúng tôi đều nghe theo anh!" A Ninh bây giờ cũng không biết phải làm thế nào, chỉ đành tập trung mọi ánh nhìn vào Lý Đông, hy vọng anh có thể dẫn họ ra ngoài.

Lý Đông cười khẽ: "Bây giờ tôi thực tế cũng không có cách nào hay ho cả, dù sao ở lại đây cũng không có kết cục tốt đẹp, nhưng lúc ra ngoài lại không biết con đường nào là đúng, nên tôi chỉ có một cách thôi, đó là tin vào vận may của mình.

Vì vậy tôi chọn con đường này, chúng ta đi thôi!" Lý Đông lập tức dẫn đầu đi vào một con đường, Bàn Tử trực tiếp theo sau Lý Đông, rồi Vương Khải Toàn lại theo sau Bàn Tử, mấy người còn lại cũng lần lượt theo sau.

"Đông ca, con đường này có gì đó không đúng?

Tôi cảm giác hình như con đường này không phải là con đường chính xác, trên con đường này hình như có nguy hiểm…" Bàn Tử đi được một lúc thì có chút kỳ lạ nói, "Nhìn xem, con đường chúng ta đi lại thay đổi rồi, còn bức bích họa trên tường kia là sao?

Sao lại có nhiều bóng đen như vậy, những bóng đen này trông thật đáng sợ?

Đây có phải là quái vật không?

Ánh mắt của chúng nhìn chúng ta khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu!" Đại Kim Nha lại cười ha hả: "Xem ra vận may của chúng ta không được tốt cho lắm, bây giờ chúng ta lại đi vào một con đường vô cùng nguy hiểm!

Nếu chúng ta không tiếp tục tiến lên, hình như cũng không ổn, vì phía sau hình như cũng có nguy hiểm!

Chúng ta chỉ có thể cứ thế mà nhắm mắt đi tiếp, xem cuối con đường này rốt cuộc là quái vật gì!" Lý Đông cũng rõ ràng cảm nhận được, những thứ trên tường bây giờ là một loại ám thị vô cùng mạnh mẽ, e rằng cuối con đường này có một loại quái vật nào đó đang chờ đợi.

Nói đến đây, Lý Đông lại một lần nữa rút con dao trong tay ra.

Nếu là quái vật, anh không hề sợ hãi, dù sao chiến đấu đối với anh cũng là chuyện thường như cơm bữa.

Chương 423

Huống chi nếu có thể đánh bại quái vật, sẽ có được rất nhiều thu nhập Đạo tệ.

Vừa rồi vì nâng cấp cái túi kia, đã tiêu hết sạch Đạo tệ, nếu không có Đạo tệ mới bổ sung, thì không có thứ gì có thể nâng cấp được.

"Mọi người đều cảnh giác một chút, bất kể xảy ra chuyện gì, tuyệt đối không được để bị thương!" Tuy bây giờ họ có mang theo thuốc men, nếu thật sự có người bị thương, có thể băng bó.

Nhưng ở nơi như thế này, không biết có bao nhiêu virus, lại có bao nhiêu vật chất có hại, nếu bị thương, vết thương rất dễ bị nhiễm trùng, nên thuốc men mang theo thực tế cũng chẳng có tác dụng gì.

Mọi người cũng đều lấy ra vũ khí của mình.

Đương nhiên, vũ khí chủ yếu Bàn Tử sử dụng là súng, tuy công phu của gã cũng không tồi, nhưng công phu nếu đối mặt với các loại quái vật như tống tử trong mộ cổ thì không có uy lực lớn lắm.

Mỗi người chuẩn bị xong vũ khí, vô cùng cảnh giác đi về phía trước.

Đi được khoảng hơn 20 phút, họ phát hiện phía trước có chút tình hình.

Vì trước đó, khi đèn pin chiếu về phía trước, cơ bản đều là một mảng sâu thẳm, không biết rốt cuộc xa bao nhiêu.

Nhưng bây giờ, đèn pin ở phía trước có phản quang, điều đó chứng tỏ con đường này đã đến cuối, ít nhất phía trước có tường hoặc thứ gì đó tương tự.

Nơi này cho anh cảm giác đặc biệt sạch sẽ, không có cái khí tức

quỷ dị luôn đeo bám.

Nếu thật sự gặp quái vật, anh sẽ chém một nhát, dù sao cũng phải giành thế chủ động trước rồi tính.

Mấy người còn lại cũng đều im lặng, thậm chí có thể cảm nhận được toàn thân đang đổ mồ hôi, đó là biểu hiện của sự căng thẳng tột độ.

Đồng thời, họ cũng không còn thở sâu nữa, thậm chí tốc độ đi cũng chậm lại, cố gắng để bước chân của mình nhẹ hơn, rồi cứ thế từng chút từng chút một đi tới.

Lý Đông toàn thân đề phòng, cuối cùng cũng đến cuối đường, kết quả ở đó có một cánh cửa.

Cánh cửa này cũng được làm bằng ngọc thạch, trông có vẻ giống với cánh cửa ngọc thạch đã bị phá hủy lúc trước, ít nhất là cùng một quy cách.

"Đông ca, cánh cửa này cũng làm bằng ngọc thạch, cưa nó xuống, rồi bỏ vào cái túi của anh đi!" Bàn Tử và Đại Kim Nha hai gã này lập tức xúi giục Lý Đông làm vậy.

"Thôi đi, một khối ngọc lớn như vậy mang ra ngoài có tác dụng gì?

Hơn nữa, thứ nặng như vậy cũng không bỏ vào túi của tôi được đâu!" Lý Đông khẽ nói một tiếng, rồi ra hiệu cẩn thận, lấy ra chiếc cưa đặc chế, trực tiếp cưa một cái cửa nhỏ trên cánh cửa đủ để người đi qua.

Đồng thời, anh toàn thân tập trung, từ từ đi về phía trước, cảnh giác mọi thứ xung quanh.

Đi về phía trước vài mét, xác định nơi này thực sự không có cạm bẫy hay thứ gì tương tự, anh mới gọi các anh em của mình vào.

Anh cầm đèn pin thử soi xung quanh, sau khi chiếu xong, không khỏi ngây người.

Vì anh phát hiện, hình như mình lại quay về căn phòng lúc nãy!

Đúng vậy, căn phòng chất đầy vàng bạc châu báu kia!

Nhưng bây giờ các loại vàng bạc châu báu trong căn phòng này đã bị lấy hết sạch.

Vì đã ở đây một thời gian khá lâu, nên họ rất quen thuộc với nơi này, gần như chỉ cần nhìn một cái là nhận ra, đây chính là nơi họ vừa rời đi.

"Chúng ta đi một quãng đường xa như vậy lại quay về đây?" Mấy người đều cảm thấy có chút sợ hãi.

"Không thể nào, chúng ta vừa rồi rõ ràng chỉ đi theo một lối đi thẳng, không hề rẽ, làm sao có thể quay lại đây được?" Bàn Tử cảm thấy có chút không thể tin nổi.

"Chuyện này quả thực có chút không thể tin nổi, nhưng đúng là như vậy.

Không tin thì nhìn xem…" A Ninh chỉ vào cái gò đất phía trước, đó là nơi họ vừa mai táng những người chết gặp phải lúc trước, nơi đó hoàn toàn giống y như lúc họ mai táng.

"Tuyệt đối là nơi chúng ta vừa vào!" Đại Kim Nha cũng vô cùng chắc chắn, "Mẹ nó, chúng ta hình như gặp ma rồi!" Con đường họ đi là đường thẳng, thậm chí giữa đường không có một ngã rẽ nào, cũng không có chỗ ngoặt, vậy mà lại có thể quay về điểm xuất phát.

"Lẽ nào gặp phải quỷ đả tường sao?" Vương Khải Toàn có chút không thể tin nổi nói.

"Quỷ đả tường?

Ở nơi như thế này chắc sẽ không có quỷ đả tường đâu?" Là một kẻ trộm mộ, đối với nguyên lý của quỷ đả tường, họ cũng có hiểu biết nhất định, ít nhất trong tình huống hiện tại, họ tin rằng tuyệt đối không phải là quỷ đả tường.

"Lẽ nào chúng ta bất tri bất giác đã đi ngược lại sao?

Cũng quá tà môn rồi, rốt cuộc là chuyện gì?

Lẽ nào chúng ta thật sự phải bị kẹt chết ở đây sao?" Bàn Tử cảm thấy có chút không thể tin nổi.

"Đông ca, vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?" Hồ Bát Nhất vô cùng phiền muộn nói.

Lý Đông im lặng một lúc: "Bây giờ e là chúng ta không có cách nào khác, muốn kiểm chứng chuyện chúng ta vừa gặp, vậy thì chỉ có một cách, đó là chúng ta đi lại một lần nữa.

Nếu chúng ta đi lại một lần nữa mà vẫn quay về điểm xuất phát thì lại nghĩ cách khác!" Mấy người nhìn nhau, nhưng cuối cùng cũng gật đầu.

Đương nhiên, lần này con đường họ đi không phải là con đường lúc trước, mà đổi sang một con đường khác.

Con đường khác này và con đường quay về điểm xuất phát lần trước, quả thực là hai hướng hoàn toàn khác nhau.

Cảnh sắc của con đường này và cảnh sắc của con đường trước đó cũng hoàn toàn không giống nhau, chỉ là trên tường vẫn có những bức bích họa kỳ lạ kia.

Đúng vậy, chính là con quái vật có cái đầu to kia.

Chương 424

"Đúng rồi, Đông ca, con quái vật đầu to này, chúng ta đã từng thấy ở đâu rồi nhỉ?" Bàn Tử đi được nửa đường, đột nhiên chỉ vào cái bóng trên tường.

"Chúng ta đã thấy ở đâu?

Lẽ nào là thứ chúng ta đã thấy trong cung điện bên kia lúc trước sao?" Lúc trước họ quả thực đã gặp một con tống tử, con tống tử đó cũng có một cái đầu to, trông vô cùng ghê tởm.

Nhưng con tống tử đó bây giờ cũng không biết đã đi đâu rồi, nhưng tuyệt đối không thể chạy đến đây được.

Lý Đông tay cầm vũ khí, cẩn thận đi trước dẫn đường, mấy người còn lại cũng toàn thân đề phòng, dường như chỉ cần phát hiện bất kỳ điều gì bất thường là sẽ lập tức ra tay.

Lý Đông một đôi mắt chăm chú nhìn về phía trước, xác định phía trước không có bất kỳ ngã rẽ nào, cũng không có bất kỳ khúc cua nào.

Đồng thời, ở phía trước vẫn có một cánh cửa.

Lý Đông sử dụng cùng một phương pháp, sau khi mở cánh cửa đó ra, phát hiện hình như lại quay về điểm xuất phát.

"Tuyệt đối không thể nào!" A Ninh là một người vô cùng tin vào khoa học, đối với những thứ huyền bí, cô hoàn toàn không tin.

"Những thứ như quỷ đả tường, thực ra cũng có thể dùng nguyên lý khoa học để giải thích!

Chuyện chúng ta gặp phải bây giờ, nhất định có thể dùng nguyên lý khoa học để giải thích!" "Nơi này chắc chắn có cơ quan, cũng chính là lúc chúng ta tiến lên, đã bất tri bất giác thay đổi lộ tuyến, rồi dẫn

chúng ta quay về đây.

Tôi tuyệt đối không tin có sức mạnh siêu nhiên!" Vương Khải Toàn cũng không tin.

Lý Đông cảm thấy vô cùng quỷ dị, vì vừa rồi, anh đã chăm chú nhìn mọi thứ trên đường đi, có thể xác định môi trường xung quanh tuyệt đối không xảy ra biến hóa, nhưng lại bất tri bất giác quay về.

"Chủ nhân ngôi mộ này có chút thú vị đấy, chắc chắn là một cao thủ chơi tâm lý chiến!

Nơi này chắc chắn có cơ quan vô cùng khéo léo, khiến chúng ta hết lần này đến lần khác quay về.

Nếu bây giờ chúng ta hoảng loạn, e là đã trúng kế, bị dắt mũi rồi!" A Ninh vô cùng kiên quyết nói.

Cô gái này luôn tin vào khoa học, không tin những thứ khác, nên mới dám nói gặp Diêm Vương cũng dám đánh một trận.

Lý Đông lắc đầu, anh lại tin rằng trên thế giới này quả thực có những thứ con người không hiểu được, hoặc quả thực có những thứ trong mắt con người là siêu nhiên.

"Tôi nghĩ, mấu chốt của vấn đề bây giờ, e là nằm ở cái bóng đầu to kia!

Đúng vậy, cái bóng đầu to đó tuyệt đối không phải tự nhiên xuất hiện, cái bóng đó chắc chắn là bóng của một loại sinh vật nào đó!

Mấu chốt để phá giải cục diện, cũng chắc chắn nằm ở thứ đó!" Lý Đông cuối cùng xác định được sự thật này.

"Nhưng, nếu thật sự có sinh vật theo sát bên cạnh chúng ta, làm sao chúng ta có thể không phát hiện được?

Nhiều người như chúng ta đều không nhìn thấy sao?" Vương

Khải Toàn lắc đầu.

“Chính xác hơn mà nói, nhiều người như chúng ta có thể chú ý đến dưới chân mình, cũng có thể chú ý hai bên, đồng thời ở phía sau, Hồ Bát Nhất cũng có thể chú ý, phía sau không có thứ gì theo sau chúng ta!

Nhưng chúng ta lại bỏ qua một nơi, đó là trên đỉnh đầu!” Lý Đông cười nói.

“Trên đỉnh đầu?” Mọi người đều ngẩng đầu lên, trên đỉnh đầu họ là một mảng đen kịt, không nhìn thấy gì cả.

Dù có dùng đèn pin, cũng hoàn toàn không chiếu rõ được.

Vì trên đỉnh đầu họ, không biết cao bao nhiêu, đã vượt qua khoảng cách mà ánh sáng của đèn pin có thể chiếu rõ.

“Chuyện này không sao, hệ thống, nâng cấp đèn pin của tôi!” Lý Đông lập tức ra lệnh cho hệ thống.

Nhưng âm báo của hệ thống nhanh chóng vang lên trong đầu anh: “Xin lỗi, Đạo tệ của bạn không đủ, không thể nâng cấp.” Lý Đông lúc này mới nhớ ra, vừa rồi nâng cấp cái túi kia, đã dùng hết sạch Đạo tệ.

Quả nhiên, bây giờ bất kể nâng cấp thứ gì, đều hoàn toàn không có tiền, đây là một chuyện vô cùng phiền phức.

Quả nhiên, chuyện nguy hiểm nhất trên thế giới này, chính là tham lam.

“Xem ra vì chút vàng bạc của cải kia mà chúng ta đã tự đẩy mình vào nguy hiểm!” Lý Đông cười khổ lắc đầu.

“Đông ca, anh nói gì vậy?

Anh bớt xem mấy cái súp gà độc hại đó đi, xem nhiều mấy cái đó có thể làm giảm chỉ số thông minh đấy!” Bàn Tử vô cùng nghiêm túc

nói.

Cậu ta không cảm thấy của cải có thể mang lại điều gì xấu.

“Đúng vậy Đông ca, mấy cái súp gà độc hại linh tinh đó, chỉ là dùng để dọa người thôi!” Vương Khải Toàn và Đại Kim Nha cũng vô cùng tán thành lời này.

Lý Đông không thèm để ý đến ba gã này, chỉ đang thương lượng với hệ thống.

“Hệ thống, có thể cho nợ không?” Lý Đông thử hỏi.

Chức năng của hệ thống hiện tại, anh vẫn chưa tìm hiểu hết, còn nhiều chức năng chưa phát hiện ra.

“Có thể cho nợ, nhưng cần phải trả lại 10 lần Đạo tệ!

Hơn nữa, mỗi ngày sẽ tăng thêm 10% lãi suất!

Nếu trong vòng 10 ngày không thể trả lại, sẽ xóa sổ túc chủ!” “Trời đất ơi, còn ác hơn cả cho vay nặng lãi!” Lý Đông trong lòng tức giận, không nói nên lời.

“Nâng cấp đèn pin của tôi, nâng cấp thành đèn pha!” Nhanh chóng, chiếc đèn pin trong tay Lý Đông lập tức trở nên sáng hơn rất nhiều, trực tiếp làm cho ánh sáng trong căn phòng này trở nên rõ ràng hơn.

Chương 425

Có đèn pha rồi, anh nhanh chóng nhìn rõ thứ trên nóc nhà.

Đúng vậy, ở đó quả nhiên có một thứ gì đó đang bám vào, thứ đó trông giống như một đứa trẻ màu đen, nhưng đầu lại rất to.

Nó treo ngược trên nóc nhà, giống như một con thạch sùng, chỉ là trong đôi mắt kia đầy vẻ tà ác, trông có vẻ hơi quen mắt, ít nhất là về hình dáng có một chút quen thuộc.

"Giết chết thứ này!" Vừa rồi sau khi trải qua mấy lần vòng lặp chết chóc, mọi người đã hoàn toàn bị ép đến phát điên.

Bây giờ cuối cùng cũng tìm được một đối tượng để trút giận, nên cũng không cần biết thứ này có phải là thứ gây ra vòng lặp bất tận hay không, dù sao Bàn Tử cũng không quan tâm nhiều như vậy nữa, anh ta cầm súng trong tay nhắm vào thứ này bắn một phát.

Nhưng thứ đó bám trên nóc nhà lại vô cùng linh hoạt, vậy mà đã nhanh chóng né được một phát súng, nhưng sau đó lại bám trở lại, dùng đôi mắt kỳ lạ kia nhìn Bàn Tử.

Đại Kim Nha đột nhiên cười toe toét nói: "Bàn Tử à, quả nhiên, thứ này chắc là bào thai đầu to mà chúng ta đã thấy trong phòng nuôi tằm lúc trước.

Thứ này hình như là con cái phải không?

Quả nhiên nó đã nhìn trúng cậu rồi, xem đi, bây giờ còn dùng đến chiêu này, không cho cậu rời đi!" Bàn Tử lập tức cũng chửi bới: "Nói bậy, thứ này nhiều nhất cũng chỉ là dùng lưỡi quấn cổ tôi thôi, nhưng lần trước lúc rơi xuống, là cậu ôm nó mà, chắc là nó phải thân thiết với cậu hơn mới đúng!" Hai người cãi qua cãi lại, bầu không khí tại

hiện trường lại trở nên sôi nổi.

Đồng thời, tay của mấy người cũng không ngừng lại, Bàn Tử một phát súng không trúng, nhưng mấy người đều đồng loạt nổ súng, súng trong tay nhanh chóng tạo thành một lưới lửa dày đặc.

Nhưng, con quái vật đầu to trên đỉnh đầu kia, nhanh chóng chui vào trong bóng tối.

Đèn pha trong tay Lý Đông tuy có thể chiếu sáng những thứ trên nóc nhà, nhưng cũng chỉ có thể chiếu sáng một phạm vi nhất định, sau khi thoát ra khỏi phạm vi đó là một mảng tối đen.

Nhưng thứ đó chạy rất nhanh, ánh đèn trong tay hoàn toàn không điều chỉnh kịp.

Cuối cùng không biết là ai, hình như đã bắn trúng thứ đó, có chất lỏng màu đen từ trên người thứ đó chảy ra, văng xuống mặt đất, đồng thời trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng kêu vô cùng kỳ lạ.

Thứ đó không thể tiếp tục ở trên đỉnh đầu được nữa, đột ngột từ trên nóc nhà rơi xuống.

"Nhất định phải giết chết thứ này, giết chết nó rồi, chúng ta mới có thể ra ngoài…" Bàn Tử hét lớn, cầm súng, là người đầu tiên đuổi theo.

Lý Đông mấy người cũng đuổi theo.

Quả nhiên, lần này sau khi đuổi ra ngoài, phát hiện địa hình bên ngoài lại khôi phục lại như lúc ban đầu.

Lý Đông ném Đại Kim Nha xuống đất, bực tức liếc nhìn một cái.

Lý Đông cau mày nói.

"Kệ nó, chắc chắn là do thứ đó giở trò quỷ, tao phải lột da nó!" Bàn Tử bây giờ đang tức giận, hận không thể lập tức đánh chết con

quái vật đầu to kia.

Mấy người mỗi người cầm đèn pin, cuối cùng cũng tìm thấy vị trí của những thứ đó.

Con quái vật kia ở phía xa xa, thấy ánh sáng liền lập tức lao vào bóng tối, men theo lối đi chạy sang đầu kia.

"Đuổi theo, nhất định phải lột da nó!" Bàn Tử bất chấp tất cả đuổi theo.

"Mẹ nó, cậu chậm lại một chút!" Lý Đông trong lòng tức giận, không nói nên lời.

Anh vô cùng không đồng tình với hành vi bốc đồng này, nhưng Bàn Tử đã đuổi theo, lỡ như xảy ra nguy hiểm, thì phiền phức to, không thể để đồng đội của mình xảy ra chuyện được.

Mấy người còn lại dường như cũng rất căm hận thứ này, nên từng người một cũng đều có ý kiến lớn với nó, hận không thể trừ khử nó cho nhanh!

Một nhóm mấy người cứ thế đuổi theo, chỉ mất vài phút, đã đi qua một con đường mộ dài.

Cuối cùng, ở phía trước họ, đã xuất hiện cuối con đường mộ.

Vốn dĩ đến đây sẽ quay về điểm xuất phát, nhưng lần này, ở phía trước họ là một bậc thang, trên bậc thang đó, có máu đen chảy ra.

Vừa rồi bào thai đầu to kia quả thực đã bị thương, nên không ngừng chảy máu.

Nhưng sinh mệnh lực của thứ này vô cùng ngoan cường, tuy không ngừng chảy máu, nhưng tốc độ rất nhanh, bây giờ cũng không biết đã chạy đi đâu rồi.

Đột nhiên, Vương Khải Toàn ở phía sau không phanh kịp, vậy mà

đã đâm sầm vào.

Lý Đông không còn cách nào khác, đành phải chạy xuống.

Trên bậc thang này cũng không biết có cạm bẫy hay không, Lý Đông thì không cần phải sợ.

Cơ bản trang bị trên người anh lực phòng ngự đều rất cao, cạm bẫy bình thường không thể gây thương hại cho anh.

Nhưng mấy người còn lại thì không chắc, trên người họ cũng chỉ là trang bị bình thường, lỡ như có cạm bẫy, thật sự có khả năng xảy ra chuyện.

Nhưng bây giờ, cũng thực sự không còn cách nào khác, đành phải chạy xuống.

Quan trọng nhất, bây giờ phải thật sự bắt được thứ đó, con bào thai đầu to kia.

Vì con bào thai đầu to đó thực sự quá khó đối phó, nếu không nhân lúc này bắt được nó, đợi gã đó hồi phục lại, không chừng sẽ khiến họ lại rơi vào vòng lặp chết chóc không ngừng, như vậy thì phiền phức to.

Quan trọng nhất là đã bị trì hoãn ở đó lâu như vậy, cũng là vì con quái vật này, nó khiến anh cảm thấy trí thông minh của mình bị sỉ nhục, nên nhất định phải giết chết nó mới có thể giải tỏa được mối hận trong lòng.

Mấy người vì va chạm của Vương Khải Toàn, mà nhanh chóng chạy xuống cầu thang.

Sau khi Lý Đông chạy xuống cầu thang, thấy bóng dáng của con bào thai đầu to kia xuất hiện ở phía trước, nhanh chóng lại lóe lên, biến mất trong bóng tối vô tận phía dưới.

Vì bóng tối ở đây thực sự quá đen, có lúc dù có dùng đèn pin chiếu, cũng không thể hoàn toàn nhìn rõ tình hình phía trước.

Chương 426

Quan trọng nhất là phía trước có một vài chỗ rẽ, dùng đèn pha cũng không có tác dụng.

Đúng lúc này, không biết có chuyện gì, mấy gã phía sau, mỗi người đều ngã một cái, suýt nữa thì ngã thành một đống.

"Có chuyện gì vậy?" Lý Đông tóm lấy một người trong số họ, không để người đó ngã.

"Vừa rồi, hình như có thứ gì đó vướng vào chân tôi." A Ninh nói.

Thân thủ của cô vô cùng linh hoạt, tình huống bình thường sẽ không xảy ra chuyện như vậy, nhưng vừa rồi lại thật sự đối mặt với khó khăn này.

"Thứ gì?" Mọi người sau khi nhìn kỹ, mới phát hiện ở đây có một thi thể của bào thai đầu to.

Vừa rồi không biết là ai, vậy mà đã giẫm lên thi thể của bào thai đầu to, rồi chân trượt một cái biến thành bộ dạng bây giờ.

"Có chuyện gì vậy?

Tôi rõ ràng thấy thứ đó chạy ở phía trước, sao thi thể của nó lại ở đây?" Lý Đông cau mày.

Mấy người còn lại cũng vô cùng kinh ngạc, vì họ cũng đã thấy thứ đó chạy từ phía trước, căn bản không có chuyện thứ này lại ở đây!

Vừa rồi bị giẫm một cái, một số bộ phận trên người nó đều bị giẫm nát, trông vô cùng ghê tởm, khiến người ta có cảm giác da đầu tê dại.

"Thứ này quả thực là một món đồ chơi đáng sợ, có lẽ vì vết

thương của nó quá nặng, căn bản không có cách nào chạy trốn.

Nhưng gã này giỏi tạo ra ảo giác, nó ở đây khiến chúng ta tưởng rằng nó đã chạy xa, rồi nhân cơ hội đó để chạy trốn!

Nhưng đáng tiếc là đã bị ai đó vô tình giẫm một cái, nên đã phá giải ảo giác của nó!" Hồ Bát Nhất nói.

Mọi người đều gật đầu, cho đến bây giờ cũng chỉ có một lời giải thích như vậy, nếu không thì hoàn toàn không thể giải thích được chuyện vừa rồi.

Đương nhiên cũng có khả năng có một nguyên nhân khác, đó là, bào thai đầu to căn bản không chỉ có một con, có thể có hai con, con bào thai đầu to chết ở đây vốn dĩ đã ở đây.

Nhưng dù sao đi nữa, nhìn thấy thi thể của bào thai đầu to ở đây, họ cảm thấy vô cùng thoải mái, vì thứ này khiến họ thực sự quá tức giận, bây giờ nhìn thấy nó chết ở đây, lập tức có cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

"Mau nhìn xem, trong túi của thứ này có đồ?" Ngô Tà chỉ vào bên cạnh bào thai đầu to, phát hiện ở đó quả nhiên có một cái túi nhỏ.

Lý Đông vội vàng mở cái túi đó ra, phát hiện trong túi chỉ có một tờ giấy, trên tờ giấy viết mấy dòng chữ, nhưng chữ viết lại có hai phong cách.

Lý Đông nhận ra một phần phía trước, trông có vẻ giống chữ của Muộn Du Bình Tiểu Ca viết, nhưng phần chữ viết còn lại Lý Đông lại không nhận ra, bèn đưa cho mấy người còn lại xem.

Kết quả Ngô Tà tức thì cau mày.

"Chữ viết trên này có chút giống chữ của chú Ba tôi?

Cũng quá kỳ lạ rồi?" "Chú Ba tôi chắc sẽ không xảy ra chuyện gì

chứ?" Ngô Tà mày nhíu càng chặt hơn.

Cậu ta và chú Ba quan hệ vô cùng thân thiết.

Dù sao, thế hệ của cha Ngô Tà có ba anh em, nhưng ba anh em đó lại chỉ có một đứa con trai như cậu, nên đều vô cùng yêu thương.

Gia tộc của Ngô Tà, thực tế cũng là một gia tộc vô cùng kỳ quái.

Gia tộc của Ngô Tà, nghe nói từ hơn 1000 năm trước đã bắt đầu, không ngừng làm thí nghiệm trường sinh.

Người trong gia tộc được chọn làm vật thí nghiệm, là đối tượng được bảo vệ trọng điểm trong cả gia tộc.

Anh chị em của người làm vật thí nghiệm, cùng với các chú bác, toàn bộ đều là tử sĩ, tác dụng của họ là để bảo vệ từng đời vật thí nghiệm, thậm chí vì vật thí nghiệm mà hy sinh cũng có thể.

Nghe có vẻ vô cùng tàn khốc, nhưng những tử sĩ này đều cam tâm tình nguyện.

Vì điều này liên quan đến thí nghiệm trường sinh của gia tộc, một khi thí nghiệm trường sinh thành công, vậy thì tất cả những người đã chết trước đó đều có cơ hội sống lại, và có thể trường sinh bất lão.

Đây là một sự cám dỗ khổng lồ, tuy thí nghiệm này đã kéo dài hơn 1000 năm mà vẫn chưa thành công, nhưng họ vẫn luôn tin rằng thí nghiệm này có thể thành công.

Ngô Tà thực tế là vật thí nghiệm có khả năng thành công nhất, nên các chú của cậu đều rất chăm sóc cậu, vì vậy quan hệ của cậu và các chú cũng rất tốt, đặc biệt là chú Ba, rất thân thiết với cậu.

Mọi người cẩn thận xem nội dung trên tờ giấy, nửa đầu nội dung trên tờ giấy là do Muộn Du Bình Tiểu Ca viết, đại khái ý là phía trước vô cùng nguy hiểm, bảo họ không nên tiếp tục đi về phía trước!

Về phần chân tướng, Lý Đông lại không biết là thứ gì!

Ngoài ra, tất cả chân tướng đều nằm trong Xà Mi Đồng Ngư.

"Ở trong thứ này sao?" Lý Đông lấy ra Xà Mi Đồng Ngư, rồi cẩn thận quan sát nội dung trên đó, phát hiện trên đó quả thực có một vài chữ vô cùng kỳ lạ.

Nhưng những chữ này hình như không phải là chữ Hán, cũng không biết rốt cuộc là văn tự gì?

"Đông ca, những thứ viết trên đó, hoàn toàn không hiểu ý nghĩa gì!" Bàn Tử vô cùng kỳ lạ hỏi.

Nhưng chưa kịp ra tay, khi thanh tiến độ mới đến 20% thì đã bị đối phương thoát ra, Lý Đông vạn lần không ngờ sức mạnh của đối phương lại mạnh đến vậy, nếu đã như vậy tình hình đã đến nước này, anh trực tiếp tuyên chiến.

Ngoài những văn tự của các quốc gia khác nhau, thậm chí còn có một số văn tự đã biến mất, càng không biết ý nghĩa là gì.

Lý Đông có thể chắc chắn, những văn tự này tuyệt đối là văn tự đã biến mất trong xã hội hiện đại, muốn dịch được, e là cần một số nhân viên vô cùng chuyên nghiệp mới có thể dịch.

Lý Đông khẽ cau mày, lập tức lại nghĩ đến hệ thống.

Có lẽ hệ thống của anh, chắc là có cách.

Chương 427

“【Qua kiểm tra, điện thoại của bạn có chức năng phiên dịch, chắc là có thể phiên dịch được loại văn tự này!】” Điện thoại của Lý Đông cũng đã được nâng cấp, đó là loại điện thoại mà thời đại này căn bản không tồn tại.

Nhưng bây giờ ở đây cũng không thể có tín hiệu được, chuyện này có chút phiền phức.

Nhưng Lý Đông đã thử, kết quả không ngờ văn tự trên đó lại thật sự được dịch ra.

Ý nghĩa trên đó cũng vô cùng đơn giản, đại khái là chuyện về Vạn Nô Vương!

Nghe nói Vạn Nô Vương là một loại người vô cùng kỳ quái, sau khi Vạn Nô Vương đời trước chết đi, sẽ có một Vạn Nô Vương mới từ dưới lòng đất bò lên.

Cánh cửa mà Vạn Nô Vương mới bò ra, cũng là một cánh cửa vô cùng kỳ lạ, cũng chỉ sau khi Vạn Nô Vương đời trước chết đi mới mở ra.

Nếu không, người khác mở cánh cửa đó, sẽ bị lửa thiêu chết.

Trên đó, còn có một bí mật khác, đó là cánh cửa dưới lòng đất đó, ở dưới đáy núi Trường Bạch, gần như đã có từ thời thượng cổ, và có một loại chim đầu người ở đó canh giữ.

Lý Đông nghĩ đến lúc trước, đã gặp phải loại quái vật trông giống như người chim kia!

Mọi người sau khi xem xong, không khỏi cau mày, nói như vậy, nơi họ cần đến bây giờ, thực sự vô cùng nguy hiểm.

Lý Đông dựa theo trí nhớ, cũng đại khái đoán ra được một vài tình huống trong đó.

Cánh cửa dưới lòng đất đó, e rằng chính là cánh cửa thật sự thông đến vương quốc của Tây Vương Mẫu!

Bất kể là Vạn Nô Vương, hay những người chim kia, e rằng đều là để canh phòng cánh cửa đó, chính trị xung quanh cánh cửa đó có rất nhiều rắn cơ quan, cơ bản cũng là để bảo hiểm nhiều lớp.

Nhưng, nội dung trên đó còn nói một câu, đó là có người đã vượt qua cánh cửa đó mà không bị thiêu chết.

Lý Đông khẽ cau mày, cẩn thận nghĩ lại, người đó có lẽ là Chu Mục Vương trong truyền thuyết!

Đương nhiên Chu Mục Vương có thật sự vượt qua nơi đó hay không, thì không chắc, tất cả mọi thứ đều chỉ là truyền thuyết mà thôi.

"Nếu đã có người vượt qua nơi đó, vậy thì chứng tỏ nơi đó cũng không phải là nguy hiểm tuyệt đối, không chừng chúng ta có cơ hội vào được, thật không biết dưới cánh cửa đó có thứ gì!" Hồ Bát Nhất là một gã có lá gan rất lớn, đối với những thứ chưa biết đều vô cùng tò mò.

Bàn Tử mấy người thì đang suy nghĩ, nơi bí ẩn như vậy bên dưới chắc chắn sẽ có rất nhiều thứ có giá trị.

A Ninh cũng như vậy, không biết rốt cuộc cô ấy đang nghĩ gì, nhưng có thể thấy được dường như cô ấy cũng là một người có mục đích rất rõ ràng.

Lý Đông trải qua chuyện này thực tế cũng vô cùng phấn khích, cũng đang cân nhắc, liệu có thể mở cánh cửa đó vào nơi đó không?

Nếu nơi đó vào được thật sự là vương quốc của Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết, thì quả thực là một chuyện vô cùng thú vị.

Đương nhiên trên đó còn có một số nội dung khác, nhưng có vẻ vô cùng lộn xộn, có một số văn tự hoàn toàn không có cách nào dịch được, căn bản không biết là thứ gì.

Sau khi có được những nội dung này, mấy người còn lại đều khá phấn khích, xem ra đều rất hăng hái.

Thế là mấy người lại lên đường, về phần Muộn Du Bình Tiểu Ca nhắc nhở phía trước có nguy hiểm, đối với họ căn bản không đáng để tâm, vì nếu sợ nguy hiểm, chắc chắn sẽ không đến đây.

Tiếp tục tiến lên, không bao lâu, ở phía trước họ lại thấy mấy cỗ quan tài.

Trong mấy cỗ quan tài này, không có thi thể thật, toàn bộ đều là những sản phẩm mô phỏng làm bằng ngọc, chắc là dùng để lừa người!

Bàn Tử từ khi biết Lý Đông có cái túi kia, bất kể thấy thứ gì có giá trị, đều đang nghĩ cách mang ra ngoài.

Kết quả vô tình mở ra một cơ quan, rồi vô số con du diên bò ra.

"Mẹ nó, lại là thứ này, thật quá ghê tởm!" A Ninh sau khi nhìn thấy thứ này, cảm thấy vô cùng khó chịu.

Loại côn trùng này quả thực vô cùng đáng ghét, không chỉ rất nguy hiểm, mà dù có chết rồi, cũng rất ghê tởm.

Cách duy nhất để đối phó với loại côn trùng này, đó là dùng lửa đốt.

Cũng chỉ có dùng lửa đốt đi rồi, mới không còn cảm giác nguy hiểm đó nữa.

Lý Đông nhàn nhạt cười, vừa hay bây giờ không còn Đạo tệ nữa, những thứ này chính là đến để tặng của cải!

Anh lấy ra súng phun lửa hội tụ, phun loạn xạ vào không khí.

Vì những con côn trùng này có đặc điểm hướng nhiệt, nên căn bản không cần cố ý tìm chúng, chỉ cần bật súng phun lửa lên, những con côn trùng đó sẽ tự bay vào như thiêu thân, giống như đến để nộp mạng.

Khoảng mười mấy phút sau, những thứ này mới bị tiêu diệt sạch sẽ, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi tiêu diệt hết những con côn trùng này, mấy người tìm kiếm khắp nơi, đột nhiên tìm thấy một con đường bí mật.

Ngôi mộ này thật thú vị, trông như có hai tầng, những nơi ở trên hình như đều là để phòng chống trộm mộ, chắc là bên dưới mới là ngôi mộ thật sự.

Đây cũng là một phương thức mà người thời kỳ này khá giỏi.

Lối vào của con đường bí mật này nằm trong một cỗ quan tài khổng lồ, bên dưới lối vào là một lối đi thẳng đứng.

Đi xuống từ đây, khiến người ta có cảm giác kinh hãi, như thể chỉ cần không cẩn thận là sẽ rơi xuống.

Xem ra bên dưới mới thật sự là ngôi mộ thật, là nơi mà Muộn Du Bình Tiểu Ca nói là vô cùng nguy hiểm.

Nhưng nguy hiểm đối với họ cũng chẳng là gì, mấy người cứ thế đi xuống.

Lý Đông là người mạnh nhất, vẫn đi ở phía trước.

Chương 428

Nhưng đi xuống dưới, lại đi một quãng đường rất dài, dù vậy, dùng đèn pin chiếu xuống, vẫn không thấy đáy!

Con người luôn có một tâm lý như vậy, nếu biết mục tiêu còn xa bao nhiêu, lúc đi sẽ cảm thấy vô cùng nhẹ nhàng, cảm giác có thể sắp đến đích, dù chưa đến đích ngay, nhưng trong lòng cũng sẽ không hoảng loạn.

"Mấy ngày nay tôi cũng luôn trăn trở về chuyện của cậu, thực ra lúc đầu tôi không nên ở lại một mình, nên đi cùng cậu, như vậy tự nhiên cũng không thể đến muộn như vậy." Ví dụ như bây giờ, cứ đi mãi trên những bậc thang dốc đứng như vậy mà không đến đáy, khiến người ta có cảm giác tim đập thình thịch, cảm giác như nếu không cẩn thận, không chừng sẽ rơi xuống từ đây.

May mà sự kiên nhẫn của họ khá tốt, đi được khoảng hơn 20 phút, phát hiện bên dưới có một số thay đổi.

Lúc đầu, họ ở dưới núi tuyết, nên nhiệt độ rất thấp, vô cùng lạnh lẽo.

Nhưng bây giờ lại cảm nhận được một cảm giác ấm áp.

Đó là vì nơi họ đang ở là dưới lòng đất, bên dưới có nguồn địa nhiệt!

Hoặc giả bây giờ họ đang ở gần một ngọn núi lửa, nếu như vậy, không chừng sẽ khá nguy hiểm.

"Trời đất ơi, nơi này không phải là núi lửa thật đấy chứ?

Núi lửa ở đây có phun trào ngay bây giờ không?

Nếu phun trào, thì nơi này nguy hiểm đến mức nào!" Bàn Tử đột

nhiên nói.

“Câm miệng cho tôi, có thể nói gì dễ nghe một chút không, cái miệng quạ đen này?” A Ninh mắng một câu.

Lại đi một lúc lâu, cuối cùng cũng đến cuối đường, rồi cảm thấy ấm áp, vô cùng thoải mái.

Dù sao lúc ở trên, dù có mặc trang bị dày, nhưng vẫn có thể cảm nhận được cái lạnh đó.

Nhưng bây giờ xung quanh đột nhiên trở nên ấm áp, thật sự khiến tinh thần phấn chấn hẳn lên.

Lý Đông bật chiếc đèn pin siêu sáng vừa được nâng cấp lên, ánh sáng của nó cực mạnh, gần như chiếu rọi toàn bộ không gian.

Chỉ có điều thứ này quá tốn điện, cũng không biết trong đèn còn bao nhiêu pin, tóm lại là phải dùng cẩn thận.

Anh nhìn xung quanh, phát hiện nơi này có một cái đài cao, trên đài có một cái đỉnh khổng lồ, toàn thân đen kịt, trông như sắp sập đến nơi, vì cái đài cao đó đã gần như mục nát rồi.

Bị chôn sống, lâu như vậy sớm đã chết hẳn rồi.

Nơi này dường như đã biến thành đường cùng.

“Quãng đường xa như vậy mà nơi này chỉ có bấy nhiêu thôi sao, cũng quá đáng thất vọng rồi, nơi này không phải cũng là một cái bẫy đấy chứ!” Bàn Tử có chút bất mãn nói.

Vừa rồi, đoạn bậc thang đá cao chót vót đó đã lãng phí của họ không ít thời gian.

“Nhưng nơi này được xây dựng hoàn mỹ như vậy, không thể nào lại biến thành thế này được, ở đây chắc chắn có thứ gì đó!

Chỉ là tại sao nơi này lại biến thành đường chết chứ?” Lý Đông

liếc nhìn bóng tối vô tận.

Là một người rất giỏi mạo hiểm, những nơi tối tăm thế này đối với anh hoàn toàn chẳng có gì đáng sợ.

Lý Đông chiếu đèn pin siêu sáng ra xa, nhanh chóng nhìn rõ vách đá phía trước.

Vách đá này thực chất là một khe nứt khổng lồ, nơi họ đang đứng là một bên của khe nứt.

Nhưng khe nứt này rất rộng, phải đến hơn 200 mét, với khoảng cách xa như vậy, nếu không có dụng cụ chuyên dụng thì tuyệt đối không có cách nào qua được.

Mấy người đều không khỏi kinh ngạc!

Sau đó, Lý Đông lại dùng đèn pin chiếu xuống phía dưới khe nứt, phát hiện ở bên dưới có vô số sợi xích sắt bằng đồng nối liền hai bên khe nứt khổng lồ.

"Chúng ta có nên xuống không?

Bên dưới trông cứ như âm tào địa phủ vậy!" Bàn Tử nhíu mày nói.

Lý Đông chuyển ánh mắt sang A Ninh: "Thế này đi, cô hẳn là rất hứng thú với những thứ ở trên đó, hay là cô xuống xem trước đi…" A Ninh lắc đầu: "E là không được, bên dưới trông có vẻ rất nguy hiểm, cũng không biết dưới đó rốt cuộc có thứ gì?

Tôi thấy anh nên xuống trước, vì anh là người lợi hại nhất mà…" Người phụ nữ này tuy trông có vẻ gan dạ, nhưng thực tế cũng chỉ là ở những nơi tương đối an toàn mà thôi, ngược lại, nếu gặp phải nguy hiểm thực sự, cô ta có thể cảm nhận được.

Sau khi mấy người bàn bạc, Lý Đông sẽ xuống trước, anh tìm một

sợi dây thừng, buộc vào một chỗ chắc chắn ở trên, sau đó Lý Đông vịn vào sợi dây và từ từ leo xuống!

Nhưng rất nhanh Lý Đông phát hiện, thực ra chẳng cần dùng đến dây thừng, vì những sợi xích sắt ở trên đã đủ dùng rồi, anh cứ thế nhảy qua nhảy lại, chẳng mấy chốc đã xuống được hơn 10 mét.

Đương nhiên cũng là do anh có tài nên mới liều, mới dám làm những động tác nguy hiểm như vậy.

Nếu đổi lại là người khác thì không thể làm thế được, nên đành phải từ từ leo xuống.

Những sợi xích sắt này có mật độ rất cao, trông như những bậc thang tiện lợi, Lý Đông lúc đầu đã bắt đầu nhảy xuống như vậy, về sau càng thành thạo hơn.

Nhưng rất nhanh Lý Đông phát hiện bên dưới có một số thứ khác thường, chỉ thấy phía trước là một mảng xanh um, trên những sợi xích sắt đó cũng treo lủng lẳng vài thứ kỳ quái.

Đúng vậy, những thứ treo trên xích sắt đó là người chết, cách chết của những người này Lý Đông cũng đã thấy, giống hệt cách chết của những người anh gặp ở cổng lớn lúc đầu, từ trên người mọc ra những sợi tóc dài, sau đó treo cổ họ lên, tất cả đều treo trên những sợi xích này.

Chi chít, không biết có bao nhiêu người.

Lý Đông trước đó đã cơ bản đoán ra nguyên nhân, cách chết như vậy về cơ bản đều do đám người chim kia làm, sau khi giết người, chúng sẽ biến họ thành bộ dạng hiện tại.

Nếu nơi này có nhiều người chết như vậy, điều đó có nghĩa là bên dưới chắc chắn có rất nhiều người chim.

Chương 429

Lẽ nào đây là nơi tụ tập của đám người chim đó sao?

Nếu vậy, trong đầu Lý Đông chợt lóe lên một tia sáng, anh đột nhiên cảm thấy nơi này, có lẽ chính là cánh cửa mà mình đang tìm kiếm.

Lý Đông không nói gì, chỉ ra hiệu cho những người phía sau, ý bảo cẩn thận, mỗi người đều lấy ra vũ khí của mình, chuẩn bị chiến đấu.

Lý Đông thì lấy ra con dao của mình!

Tuy trên người cũng mang theo súng, nhưng bây giờ đạn chưa chắc đã hữu dụng bằng con dao của anh!

Vì đạn chưa chắc đã gây thương tổn cho những thứ đó, nhưng con dao, nhờ sức mạnh của anh, lại có thể làm bị thương một số sinh vật có sức phòng ngự cực cao.

Anh lại nhìn kỹ những thi thể treo trên xích sắt, những thi thể này bây giờ cơ bản đã khô quắt, thậm chí có cái đã biến thành xương khô.

"Cẩn thận, nhất định phải cẩn thận!" Lý Đông lại một lần nữa nhẹ giọng dặn dò, thực tế, bây giờ anh phát hiện, bất kể đi trước hay đi sau, ở đây đều không đặc biệt an toàn.

Nguy hiểm có thể đến từ bên dưới, nhưng cũng có thể đến từ bên trên, thậm chí, trên những sợi xích sắt này, cũng có thể có thứ gì đó bò từ phía đối diện sang bất cứ lúc nào.

Bây giờ ở đây, căn bản không có một nơi nào an toàn.

Bởi vì, hiện tại có thể thấy, ít nhất là những thi thể treo trên xích sắt mà anh nhìn thấy, quần áo trên người họ, phong cách hoàn toàn khác nhau.

Nói cách khác, những người này e rằng không phải là người cùng một thời kỳ, mà đến từ các thời kỳ khác nhau.

Đúng vậy, một nơi có vô số kho báu như thế này, có lẽ từ xưa đến nay, đều có người đến thám hiểm.

Ước chừng, những người thám hiểm nơi này thời cổ đại, về cơ bản đều đã chết ở đây.

Một tòa địa cung này, là một tồn tại vô cùng khổng lồ, những nơi phía trước đã đầy rẫy nguy cơ, huống chi là ở đây.

Những người có thể vượt qua các cửa ải để đến được đây, về cơ bản đều là những nhân kiệt của các thời đại, sở hữu năng lực siêu cường.

Nhưng những người này, cuối cùng đều chết ở đây!

Lý Đông cảm thấy toàn thân lạnh buốt, dường như nhiệt độ xung quanh đã giảm đi rất nhiều.

Đang lúc suy nghĩ như vậy, đồng thời nhảy xuống một bậc, đột nhiên anh nhìn thấy một bàn tay, một bàn tay đã mục nát gần hết, da thịt trên tay gần như đã thối rữa hoàn toàn, chỉ còn lại một ít mảnh vụn và bộ xương hoàn chỉnh, ngay khoảnh khắc anh nhảy xuống, bàn tay xương khô đó chọc thẳng vào mắt anh.

Anh không khỏi giật mình kinh hãi, chưa kịp phản ứng thì mới phát hiện, không phải bộ xương đó đang tấn công anh, mà là khoảnh khắc anh nhảy từ trên xuống, suýt nữa thì đâm phải nó.

Hơn nữa, hiện tại anh cảm thấy quá căng thẳng, nên mới sinh ra ảo giác mà thôi.

Nhưng bộ xương khô như vậy, khiến anh rùng mình.

Hốc mắt của bộ xương trống rỗng, đầu nghẹo sang một hướng rất

kỳ lạ, trên lưng nó, mọc ra những sợi tóc dài, quấn quanh cổ, rồi buộc nó vào xích sắt, người này trông rất bất lực, chắc hẳn người này trước khi bị treo cổ, e rằng cũng đã giãy giụa kịch liệt, ý chí sinh tồn vô cùng mạnh mẽ.

Người có thể đến được đây, về cơ bản đều là những nhân vật kiệt xuất có năng lực, chắc hẳn người này trước khi chết cũng vô cùng không cam tâm!

Đáng tiếc cuối cùng lại chết ở nơi này!

Lý Đông nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nhưng hiện tại anh cũng không có cách nào giúp những tiền bối như vậy được yên nghỉ, vì anh còn không biết nơi này rốt cuộc có bao nhiêu quái vật?

Trong đầu anh bây giờ, không ngừng hiện lên hình ảnh loài chim có đầu người, thứ đó thực sự quá khó đối phó.

Nhưng, Lý Đông đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn: "Mình vô duyên vô cớ, sao lại nảy sinh cảm xúc tuyệt vọng này chứ?

Không được, nếu tâm lý sụp đổ, vậy thì chắc chắn sẽ chết!" Là một tay lái già, Lý Đông rất rõ đạo lý này.

Một người nếu không mất đi ý chí chiến đấu, thì khi gặp nguy hiểm, vẫn còn một tia hy vọng sống sót.

Nhưng, một người nếu đã mất đi ý chí chiến đấu, dù có đường sống, e rằng cũng sẽ bỏ qua, rồi làm ra những chuyện vô cùng phi lý trí.

Khiến người ta mất đi ý chí chiến đấu, mất đi lý trí, có lẽ cũng là một trong những năng lực của cái bẫy nơi đây.

Anh tát mạnh vào mặt mình hai cái, để bản thân phấn chấn trở lại.

"Lão tử đây muốn trở thành Vua Trộm Mộ, trở thành Vua Trộm

Mộ, có được năng lực trường sinh bất lão, tán nhiều gái nhất, đó mới là cuộc sống của lão tử, lão tử sao có thể chết ở đây!" Lý Đông nhẹ giọng nói, từ từ phát hiện sự chú ý của mình dường như đã quay trở lại.

"Lạc lạc lạc…." lúc này, anh đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu kỳ quái, rồi phát hiện phía trước mình, có một người chim.

Người chim đó trông có vẻ không được tốt lắm, dường như đã nhiều ngày không ăn gì, hình như còn bị thương.

Nhưng, gã này sau khi nhìn thấy Lý Đông, trong mắt lập tức lộ ra vẻ tham lam, trông bộ dạng đó dường như coi Lý Đông là thức ăn.

Lý Đông siết chặt con dao trong tay, bây giờ quả là oan gia ngõ hẹp, vì con người chim bị thương và đang rất đói này hiện cách anh chưa đầy hai mét.

Một người một quái đối mặt chưa đầy hai giây, Lý Đông đã chủ động ra tay, tay cầm dao, nhanh chóng lao về phía trước.

Con người chim đó phản ứng cũng rất nhanh, lập tức cũng như mũi tên rời cung, bắn thẳng về phía Lý Đông.

Con dao trong tay Lý Đông chưa kịp chém xuống, đột nhiên phát hiện thứ đó đã ở sau lưng mình, rồi há miệng, lại cắn vào cổ anh.

Lý Đông cảm thấy một cơn đau dữ dội truyền đến từ cổ, nhưng vì có bộ đồ Ngũ Hành, nên không thực sự bị thương, nhưng cảm giác đau đó, quả thực rất thật!

Anh cắn răng, nhân cơ hội này mạnh mẽ đưa tay ra, trực tiếp tóm lấy một bên cánh của con người chim, cứng rắn kéo gã đó lại, dùng dao trong tay, chém thứ đó thành hai nửa.

Thi thể của con người chim bị ném xuống dưới!

Chương 430

Sau đó, Lý Đông lại phát hiện, trên tầng xích sắt hiện tại, những thi thể treo lủng lẳng lại khác, vì những thi thể trước mắt, cho người ta một cảm giác rất ngay ngắn.

Những người này đa số đều mặc áo giáp, trông như binh lính thời cổ đại, đương nhiên trong đó dường như cũng có một số người mặc trang phục hiện đại, trông như mới chết không lâu, cũng không biết rốt cuộc là ai, vì quá xa, căn bản không nhìn rõ.

Lý Đông khẽ nhíu mày, xem ra nơi này quả thực rất quỷ dị, cũng không biết rốt cuộc những người đó đã chết ở đây như thế nào.

Nhưng hiện tại anh không quản được nhiều như vậy, tay cầm dao, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Trạng thái hiện tại của anh có thể nói là vũ trang đến tận răng, thể chất cũng không phải người thường có thể so sánh được, nên anh cảm thấy bất kể gặp phải thứ gì cũng có thể chiến một trận.

Rất nhanh, họ tiến vào phạm vi treo đầy thi thể, càng leo xuống dưới, càng phát hiện thi thể ở đây càng nhiều, gần như trên dưới đâu đâu cũng là thi thể.

Mỗi một thi thể khi chết, trông đều rất đau đớn, tuy đã khô quắt, nhưng đôi mắt trống rỗng đó, dường như cứ nhìn chằm chằm vào người ta, khiến người ta cảm thấy có một loại ám ảnh tâm lý.

May mà anh đeo mặt nạ phòng độc đặc chế, hoàn toàn không cần hít thở không khí ở đây, nếu không thì cái mùi kỳ quái đó có thể khiến người ta nảy sinh thêm nhiều cảm giác bất an.

Bàn Tử theo sau Lý Đông, từng người một cũng đều cảm thấy nỗi

sợ hãi chưa từng có, vì người chết ở đây thực sự quá nhiều!

Con người sợ người chết, là một phản ứng bản năng.

Đương nhiên đa số không phải sợ ma, mà là do thời nguyên thủy, vô số tổ tiên nguyên thủy, sau vô số bài học xương máu đã tổng kết lại.

Trong thi thể người chết, có rất nhiều chất có hại, nếu tùy tiện tiếp cận, rất dễ bị nhiễm bệnh!

Kinh nghiệm như vậy, truyền từ đời này sang đời khác, gần như đã khắc sâu vào gen, nên sợ thi thể là một phản ứng bản năng.

Nhưng tuy sợ thì sợ, vẫn phải tiếp tục leo xuống.

Chúng ta vào đây lâu như vậy, chưa từng nghe thấy, tại sao hôm nay lại nghe thấy?" Mục đích là để phòng ngừa điểm mù thị giác, ở nơi như thế này, có thể chỉ cần một chút sơ suất, một con quái vật sẽ bò ra từ một nơi nào đó, nếu không cẩn thận, thì sẽ bi kịch.

Lý Đông tay cầm dao, cũng rất cẩn thận chú ý mọi thứ xung quanh.

Loài người chim đáng ghét đó, trước đó anh đã gặp, quả thực rất nguy hiểm.

Điểm đến lần này là Ulaanbaatar của Mông Cổ Quốc, khoảng cách không xa, bay khoảng chỉ cần khoảng hai tiếng.

Những người đi cùng anh bây giờ đều là những người anh em đã trải qua vô số sinh tử, anh không hy vọng trong số những người anh em này có ai xảy ra chuyện.

Đáng tiếc là xung quanh anh không hề xuất hiện loài sinh vật đáng ghét đó.

Bàn Tử chỉ vào xung quanh: "Nơi này nhiều thi thể như vậy,

nhưng lại không thấy thứ gì sống sót, liệu có phải nơi này đã bị bỏ hoang, không còn ai nữa không?" Lý Đông lắc đầu.

Thực tế, nếu con người ở một nơi rất nguy hiểm mà lại nảy sinh cảm giác an toàn, điều đó có nghĩa là nguy hiểm thực sự có thể sắp ập đến.

Đúng vậy, hiện tại cảm thấy xung quanh không có kẻ thù, nhưng chưa chắc kẻ thù không đang ẩn nấp ở một nơi nào đó, dùng một đôi mắt kỳ dị nhìn chằm chằm vào họ.

"Đừng lơ là cảnh giác, chúng ta mau xuống dưới đi…" Cuối cùng, họ đã đến đáy, và không gặp phải cơ hội gì.

Đồng thời ở phía trước họ, xuất hiện một cánh cửa đá khổng lồ.

Một cánh cửa cao đến 30 mét, rộng đến 60 mét.

"Oa!

Nơi này chắc chắn là nơi trên con cá đồng mày rắn đã nói, nơi mà Vạn Nô Vương xuất hiện… Mỗi khi một thế hệ Vạn Nô Vương mới xuất hiện, nó sẽ được phong ấn lại một lần nữa!

Các cậu thấy nơi này rốt cuộc là nơi nào?" Lý Đông đương nhiên biết đây là nơi đi đâu, nhưng những kiến thức này không có nguồn gốc, nếu trực tiếp nói cho những người đồng đội của mình, thì có chút không rõ ràng, chưa chắc sẽ không dẫn đến sự nghi ngờ của họ.

Nếu anh đoán không nhầm, cánh cửa núi này có thể thông đến Tây Vương Mẫu quốc, đáng tiếc là hiện tại cánh cửa núi này e rằng không thể mở được.

Chỉ là, Vạn Nô Vương quả thực từ đây ra, nếu nói đơn giản hơn, cái gọi là Vạn Nô Vương, thực chất chỉ là kẻ gác cổng cho Tây Vương Mẫu quốc mà thôi.

Chỉ là thứ này quả thực rất mạnh mẽ, một cánh cửa đá lớn như vậy, mà nó cũng có thể đẩy được, điều đó tuyệt đối khó mà tưởng tượng.

Vì trọng lượng của cánh cửa đá này không chừng có đến mấy vạn tấn, ngay cả máy cần cẩu thông thường, e rằng cũng không có cách nào đẩy được thứ này.

Lý Đông nhíu mày, sau khi suy nghĩ một chút: "Nơi này, quả thực là một nơi rất quan trọng!

Nhưng bây giờ chỉ dựa vào sức của chúng ta muốn đi xuống, e rằng rất khó!" Bàn Tử lắc đầu nói: "Đông ca, với bản lĩnh của cậu mà mở một cánh cửa, chắc không khó lắm đâu nhỉ?

Vừa rồi cậu lừa tôi đúng không?

Tôi đã tốn bao nhiêu công sức mới xuống đây, cậu lại bảo tôi không xuống được, chắc chắn là đang lừa tôi rồi, chắc chắn cậu có cách xuống được!" Không còn cách nào, những người đồng đội đi cùng anh, mỗi người đều là những kẻ rất có lòng hiếu kỳ, bây giờ nhìn thấy nơi như thế này, nếu không xuống, nhất định sẽ cảm thấy hối tiếc cả đời, đáng tiếc là nơi như thế này tuyệt đối không thể hấp dẫn họ đi xuống, nếu nơi này có thể đi xuống được, thì đã không có nhiều thi thể treo trên những sợi xích sắt đó rồi.

Nếu nơi này có thể đi xuống được, những truyền thuyết thời thượng cổ e rằng đã không còn tồn tại.

Trong lịch sử có vô số người đều tìm kiếm Tây Vương Mẫu quốc, hy vọng có thể gặp được Tây Vương Mẫu.

Đáng tiếc là trong truyền thuyết, người thực sự thành công, thực chất cũng chỉ có Chu Mục Vương một người!

Ngay cả Chu Mục Vương, rốt cuộc có thực sự thành công không?

Chưa chắc đâu!

Trong đó, có rất nhiều chuyện căn bản không rõ ràng.

Lý Đông nhíu mày: “Cánh cửa đá này có thể mở được!

Chương 431

Nhưng bên dưới cánh cửa đá này có thể có một ngọn núi lửa, nếu chúng ta tùy tiện mở ra, sẽ bị dung nham thiêu chết!" Đây mới là vấn đề mấu chốt nhất, vì trong con cá đồng mày rắn đó, cũng đã giới thiệu chi tiết về việc này, nghe nói nếu có người cưỡng ép mở cánh cửa này, sẽ bị nghiệp hỏa thiêu chết!

Cái gọi là nghiệp hỏa, ước chừng cũng chỉ có dung nham phun trào từ núi lửa mới có thể giải thích được.

Mọi người nhíu mày, cẩn thận nghĩ, dường như cũng có lý.

Vì trước đó ở trong cung điện dưới lòng đất cảm thấy rất lạnh, ngay cả khi mặc quần áo dày, cũng có thể cảm nhận được cái lạnh buốt đó, nhưng vừa rồi sau khi xuống tầng thứ hai, lại cảm thấy nơi này tương đối ấm áp, hiện tại sau khi đến khe nứt, thậm chí còn cảm thấy hơi nóng, có người thậm chí còn cảm thấy toàn thân đổ mồ hôi, ai nấy đều cảm thấy chiếc mặt nạ phòng độc của mình rất khó chịu, dường như muốn tháo mặt nạ phòng độc ra.

Tức là nơi này có thể rất gần với núi lửa!

Ngay cả khi bên dưới cánh cửa này không phải là núi lửa thực sự, nhưng bên dưới cánh cửa này e rằng cũng có cơ quan, chỉ cần cưỡng ép mở ra, không chừng có thể kích hoạt núi lửa phun trào.

Cho nên, trừ khi tìm được phương pháp thực sự, nếu không thì, e rằng không có cách nào thực sự mở được cánh cửa đá này!

Thế là mọi người tạm thời không suy nghĩ về việc này, cẩn thận quan sát cục diện xung quanh.

Họ phát hiện xung quanh có một số thứ rất kỳ quái, ví dụ như

những món đồ đồng khổng lồ, ngoài ra còn có cây thần bằng đồng, dường như cũng đều ở nơi này.

Những thứ này trông thực sự quá khổng lồ, nếu dựa vào sức mạnh của con người, căn bản không thể tạo ra được, thậm chí nếu bị hư hỏng, ngay cả việc sửa chữa cũng không có cách nào.

Những thứ ở nơi này tuyệt đối không phải là thứ mà con người bình thường có thể làm ra được.

"Những thứ này quả thực rất thần kỳ!

Tôi lại nghi ngờ, những thứ này rốt cuộc được chế tạo như thế nào?" A Ninh vỗ vào một trong những món đồ đồng, mọi người tim đập chân run, sợ rằng trong đó có cơ quan.

"Thứ này, thật sự có chút kỳ quái!

Nhưng tôi đoán có hai khả năng!

Một trong số đó là, do cơ duyên xảo hợp mà hình thành tự nhiên!

Ngoài ra e rằng, ở một nơi nào đó tồn tại một số sinh vật có sức mạnh siêu nhân loại, ước chừng là do những gã đó chế tạo ra những thứ này!" Hồ Bát Nhất nhíu mày nói.

Thứ của siêu nhân loại?

Ừ, trên thế giới này, mọi người cũng đang theo đuổi những thứ mà sức mạnh của con người hoàn toàn không thể giải thích được.

Tức là dị năng, ma pháp, đáng tiếc là những thứ này đều chỉ là truyền thuyết, căn bản không có ai thực sự nhìn thấy.

"Nếu là hình thành tự nhiên, vậy thì tài nghệ của tự nhiên cũng quá thần kỳ rồi!

Nếu những thứ này là tự nhiên hình thành, liệu ở dưới chân những ngọn núi khác có tồn tại những thứ như vậy không!" Bàn Tử có chút

tò mò hỏi.

“Chắc là không có đâu.

Bây giờ dường như cũng có rất nhiều người đã đào những ngọn núi cao, nhưng bên dưới đều không có!” Khoa học là một thứ rất lợi hại, có sức mạnh không thể tưởng tượng nổi.

Ở thế giới hiện đại, đôi khi, điều đó thực sự đã được thực hiện, dời non lấp biển!

Ví dụ, có người muốn xây dựng một thành phố, vì môi trường xung quanh thành phố đó đều là núi cao, rất bất lợi cho việc xây dựng, nên có người thậm chí trực tiếp san phẳng một ngọn núi, rồi tạo ra một vùng đất bằng phẳng để xây dựng một thành phố!

Có một số phương pháp khai thác than đặc biệt, ví dụ như có người khi khai thác than cần công nhân mỏ than trực tiếp đào xuống, rồi liều mạng đi khai thác.

Nhưng có nơi lại có một số mỏ than tương đối đặc biệt, có người lại trực tiếp cho nổ đỉnh núi, rồi đào than.

Lý Đông cũng đã nghe nói về những chuyện như vậy, tức là núi cao thậm chí còn bị đào đi.

Đáng tiếc là, dưới chân những ngọn núi đó căn bản không có những thứ như vậy.

“Đông ca, cậu cũng thật thà quá rồi!

Tôi chỉ liên tưởng một chút thôi, đừng vả mặt như vậy chứ!

Vả mặt như vậy thì làm sao chúng ta chém gió tiếp được!” Nhưng dù thế nào đi nữa, nhìn những thứ khổng lồ này, những người này đều cảm thán sự nhỏ bé của con người.

Đúng vậy, con người thực sự quá nhỏ bé!

Tuy khoa học kỹ thuật hiện đại ngày càng phát triển, cũng có thể kiểm soát một số sức mạnh khó có thể tưởng tượng!

Nhưng trước những vật thể khổng lồ này, họ trông quá nhỏ bé.

Đồng thời họ lại cảm thấy có một bí ẩn rất lớn, bí ẩn này khiến họ cảm thấy rất phấn khích.

Dù sao thì những gã này đều rất có tinh thần mạo hiểm, người có tinh thần mạo hiểm thì có lòng hiếu kỳ mạnh mẽ, có lòng hiếu kỳ rất mạnh mẽ, những gã đó, tự nhiên có một đặc điểm khác, đó là rất hy vọng được tìm hiểu một số thứ thần bí.

Họ lại đi loanh quanh, đến một nơi ở giữa khe nứt khổng lồ.

Ở giữa nơi này có một chỗ trông như được con người tạo ra.

Đó là một tảng đá rất lớn hình thành nên một ngọn núi, nhưng hiện tại toàn bộ đỉnh núi đã bị con người đẽo đi, trên đó xuất hiện một cái đài, đồng thời xung quanh ngọn núi đá này, có từng bậc thang đá, ở hai bên bậc thang, thậm chí còn có đèn nô.

Hoàn toàn là dấu tích do con người tạo ra!

"Lên xem trên đó rốt cuộc có thứ gì hay ho!" Là những người rất có lòng hiếu kỳ, họ lập tức có ý nghĩ này.

Lý Đông lại một lần nữa lấy ra con dao, sẵn sàng chuẩn bị chiến đấu.

Chương 432

Đúng vậy, mỗi lần xuất hiện thứ mới, điều đó có nghĩa là một cuộc thám hiểm mới, đồng thời cũng có nghĩa là một mối đe dọa mới.

Lấy ra dao, điều đó có nghĩa là sẵn sàng đối phó với chiến đấu bất cứ lúc nào, vì trong tình huống như thế này, chỉ cần một chút sơ suất, có thể sẽ gây ra đại họa.

Rất nhanh, họ đã đến đỉnh của ngọn núi đá.

Ở nơi này, có một chiếc quan tài bằng đá trắng!

Ở dưới chiếc quan tài đó, lại có 9 con rồng trăm chân được điêu khắc bằng đá!

Hình dạng của 9 con rồng trăm chân được điêu khắc bằng đá cũng rất kỳ quái, trông như một đóa hoa sen, xung quanh có những người đá, hoàn toàn là bộ dạng quỳ lạy.

Trước chiếc quan tài này, có một cái đỉnh lớn!

"Thứ này… thứ này… thứ này…" Ngô Tà sau khi nhìn thấy thứ này, lập tức kích động đến nói không thành lời.

"Thứ này là Quan tài Cửu Long sao?" Ngô Tà dường như có chút hiểu biết về thứ này.

Bàn Tử cũng gật đầu: "Chắc là vậy rồi, nghe nói quan tài của Vạn Nô Vương, có 9 con rồng ở dưới bảo vệ!" Nhưng, đương nhiên được gọi là rồng, nhưng 9 sinh vật dưới chiếc quan tài đó, lại căn bản không phải, chính xác hơn, đó là 9 con rết khổng lồ.

"Rốt cuộc là phải không?

Rốt cuộc là rồng thật hay là rết?" Vương Khải Toàn có chút kỳ

quái hỏi, gọi rết là rồng, thực sự có một chút không thể hiểu được.

"Kệ nó đi, qua xem là biết!

Nhưng quan tài của Vạn Nô Vương, không chừng bên trong có bảo bối tốt!" Bàn Tử lại không quan tâm nhiều như vậy, lập tức định qua đó.

Gã này bây giờ trở nên ngày càng tham lam, dường như vừa nghe có bảo bối tốt là vấn đề đầu tiên nghĩ đến là mang những bảo bối đó đi, bất kể là bảo bối gì, đều muốn mang đi.

Nhưng gã này vừa đi được hai bước đã bị Lý Đông kéo lại.

"Đông ca, kéo tôi lại làm gì?

Tôi khó khăn lắm mới tìm được quan tài của Vạn Nô Vương, chắc chắn phải qua xem một chút chứ, lẽ nào nhìn cũng không nhìn một cái, lá gan của cậu càng ngày càng nhỏ rồi à?" Bàn Tử tuy rất tôn trọng Lý Đông, nhưng dù sao đi nữa, anh ta là một người rất có chủ kiến.

Lý Đông lắc đầu: "Mẹ nó, mắt cậu mù à?

Nơi đó có nhiều rết như vậy, cậu chạy qua đó, không sợ bị mấy thứ đó cắn chết à!" Rết là một loài sinh vật khiến người ta cảm thấy rất sợ hãi!

Dù sao thì thứ đó có 100 chân, quả thực khiến người ta có cảm giác tê cả da đầu.

Thứ này có độc, nếu bị cắn, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Mấu chốt nhất là thứ này, đôi khi có thể xuất hiện cả một đàn lớn!

Điều đó sẽ khiến người có chứng sợ lỗ cảm thấy toàn thân khó chịu.

Đương nhiên những người này lá gan đều rất lớn, tâm lý cũng không tồi, trong tình huống bình thường cũng không có chứng sợ lỗ.

Nhưng, nếu thực sự bị rết cắn, đó cũng thực sự là một chuyện rất phiền phức!

Ngay cả thuốc men mang theo bên mình, có thể xử lý một số vết thương rất thông thường, nhưng dù sao thuốc men cũng chỉ là công cụ y tế rất đơn giản mà thôi!

Huống chi nếu có người bị thương, hành động của cả đội sẽ bị ảnh hưởng!

Bàn Tử có chút kỳ quái: "Đông ca, mắt cậu thế nào vậy?

Mấy con rết dưới quan tài đó đều là đá điêu khắc thành mà!

Tuy điêu khắc sống động như thật, nhưng dù sao cũng có thể nhìn ra, đó chỉ là đá thôi mà, lẽ nào cậu không nhìn rõ sao?" Lý Đông trong lòng tức điên, không kìm được, gã này đột nhiên lại dám nói chuyện với anh như vậy.

"Cậu nhìn kỹ lại xem, xem dưới đó có gì?" Mấy người kia vốn cũng rất tò mò, muốn qua xem, bây giờ nghe Lý Đông nhắc nhở đều giật mình.

"Đông ca, tôi không nhìn rõ có thứ gì, cậu có thể nói rõ hơn một chút không?" Hồ Bát Nhất thực ra cũng cảm thấy kỳ quái, anh ta cũng không nhìn rõ.

Lý Đông dùng đèn pin chiếu về phía trước, sau đó mọi người thấy phía trước cuối cùng có thứ gì đó động đậy, không chỉ một con.

Nhưng, Lý Đông thực ra cũng có một chút nhầm lẫn!

Lúc đầu anh nghĩ đó là rết, nhưng thực ra không phải là rết, mà là Du diên!

Những con côn trùng khổng lồ này, mỗi con đều dài năm sáu mét, như một con mãng xà, cũng giống như từng con rồng.

Mấu chốt nhất là những thứ này không biết vì ở đây quá lâu hay sao mà thời gian sống sót của chúng thực sự quá dài, lớp vỏ ngoài của chúng trông y hệt như đá, nếu không nhìn kỹ, sẽ nghĩ rằng những thứ này là tượng điêu khắc.

Nhưng những thứ này lại là sinh vật thực sự!

Bộ dạng đáng sợ đó, bây giờ sau khi di chuyển, lập tức khiến người ta có cảm giác tê cả da đầu.

"Quan tài Cửu Long, lẽ nào đây mới là Quan tài Cửu Long sao!" "Ôi mẹ ơi!" Bàn Tử lau mồ hôi trên trán, "May mà vừa rồi không đi qua, nếu đi qua như vậy, chẳng phải tôi đã bị thứ này ăn thịt rồi sao?" Sinh vật dài năm sáu mét, với kích thước khổng lồ đó, ăn thịt một người, quả thực quá dễ dàng.

Hoặc là những sinh vật hình người như con người, chính là con mồi mà những thứ này thích ăn nhất!

Ngay cả khi trên người cũng mặc trang bị dày, e rằng cũng không được!

Trước đó họ cũng đã thấy những con Du diên tương đối lớn, nhưng những con đó chỉ dài hơn một mét mà thôi, còn lại những con Du diên nhỏ, về cơ bản cũng chỉ là những con côn trùng nhỏ mà thôi.

Chương 433

Nhưng hiện tại, ở đây lại xuất hiện 9 con quái vật khổng lồ như vậy!

Sinh vật như thế này, ngoài mãng xà ra, e rằng về cơ bản cũng chỉ có thể thấy trong phim truyền hình hoặc phim kinh dị!

A Ninh lại thở phào nhẹ nhõm: "Tuy những thứ này trông tương đối đáng sợ, nhưng may mà nhiệt độ ở đây tương đối thấp, ít nhất so với bên kia, nơi này tương đối lạnh, nên những thứ này không dễ dàng tỉnh lại như vậy, như thế không chừng chúng ta có chút cơ hội!" Bàn Tử lắc đầu: "Đông ca, chúng ta có thể giết hết những thứ này không?

Cậu xem, trông chúng đáng sợ quá, nếu không cẩn thận, không chừng chúng ta sẽ bị những thứ này ăn thịt!

Chúng ta giết hết chúng đi cho yên tâm!" A Ninh lắc đầu: "E rằng tuyệt đối không được!

Vì mùi thi thể của Du diên, rất dễ thu hút đồng loại của chúng!

Cái hẻm núi này cũng không biết rốt cuộc lớn đến đâu, cũng không biết những thứ này ở xung quanh có đồng loại khác không!

Mấu chốt nhất là, chúng ta không biết ở xung quanh có con nào lớn hơn không!

Nếu chúng ta giết một con, có thể sẽ thu hút những con khác, như vậy thì phiền phức lắm!" Mối lo của A Ninh cũng không phải không có lý!

Vì dù sao đi nữa, con người vốn có thân nhiệt, thân nhiệt thuộc loại tương đối cao, có thể coi là một nguồn nhiệt!

Du diên lại vốn là một loài sinh vật ưa nhiệt, nên đối với những sinh vật này có sức hấp dẫn rất lớn, nếu lại kinh động như vậy, không chừng sẽ gây ra thêm nhiều phiền phức.

“Tôi thấy, tôi có hứng thú với những thứ này!

Tôi sẽ giết chúng!” Lý Đông đột nhiên nói.

Vì trước đó để nâng cấp cái túi đó, nên đã tiêu hết tất cả Đạo tệ, tuy sau đó có bổ sung thêm một ít, nhưng hiện tại trong tay anh Đạo tệ rất ít, căn bản không đủ để chi tiêu.

“Anh điên rồi sao?

Chúng ta căn bản không cần thiết phải chọc vào những thứ này, kết quả anh lại cứ muốn chọc, không phải điên rồi sao?” A Ninh kinh ngạc.

“Này… mỹ nữ, không phải cô gan rất lớn, ngay cả gặp Diêm Vương, cũng phải cho ông ta hai phát đạn vào đầu sao?

Những thứ này tuyệt đối không lợi hại bằng Diêm Vương, cô sợ rồi à?” Lý Đông trên mặt nở một nụ cười rất kỳ quái, lại trêu chọc A Ninh một phen.

A Ninh người phụ nữ này lại vẫn rất thích cãi, rất không phục nói: “Tôi nói, nếu có cần thiết, tôi sẽ cho Diêm Vương một phát đạn!

Nhưng hiện tại, chọc vào những thứ này là chuyện hoàn toàn không cần thiết!

Chúng ta không cần thiết, lãng phí thời gian vào những thứ này, ngay cả khi giết được chúng, chúng ta cũng không có thu hoạch gì!” “Ai nói tôi không có thu hoạch?” Lý Đông lắc đầu, “Nhưng nơi này đối với các người quả thực tương đối nguy hiểm, lùi về phía sau một chút, đồng thời chú ý an toàn!

Nơi này giao cho tôi, một mình tôi đối phó là được rồi, tôi muốn giết hết những thứ này!" Nói đến đây, anh cắn răng, vì Đạo tệ, anh quyết liều một phen.

Mấy người vốn định khuyên, nhưng rất nhanh đã nhận ra một vấn đề rất nghiêm trọng, đó là Lý Đông tuyệt đối không phải là người dễ bị khuyên, chuyện Lý Đông đã quyết định, trong tình huống bình thường đều không dễ dàng thay đổi, đặc điểm tính cách của Lý Đông, là một người rất cố chấp.

Thế là mọi người đều gật đầu.

"Được rồi, nếu đã như vậy, vậy thì Đông ca chúng tôi lùi về sau một chút, cậu cẩn thận một chút!" Lái xe khoảng mất khoảng bảy tiếng đồng hồ.

Dù sao cái hoa văn này cũng không có nguy hiểm, cũng không đẩy chúng ta vào chỗ chết, thà cứ lờ nó đi!" Mọi người nghe vậy, liền tò mò xúm lại xem.

Lý Đông vỗ vai mấy người anh em, rất vui vẻ cười.

Mấy người anh em này quả thực đã cùng anh trải qua vô số thử thách sinh tử, ngay cả trong trạng thái hiện tại, cũng rất quan tâm đến anh.

Rất nhanh, Bàn Tử đã đến một nơi tương đối an toàn!

Đương nhiên đó cũng chỉ là tương đối an toàn mà thôi, rốt cuộc có thực sự an toàn không, điều đó chưa chắc.

Dù sao thì ở nơi như thế này, cũng không biết nơi nào là thực sự an toàn, ngay cả nơi trông có vẻ thực sự an toàn, cũng không chắc sẽ không có một con quái vật bò ra từ đó.

Nơi Bàn Tử đến bây giờ, là ở gần cánh cửa lớn mà vừa rồi họ nghĩ có thể có núi lửa!

Gần cánh cửa lớn đó rõ ràng rất ấm áp, nhưng những sinh vật có tính ưa nhiệt đó, lại căn bản không dám đến đó.

Rõ ràng nơi đó đối với những sinh vật này có một loại tác dụng xua đuổi, sau khi phân tích ra điều này, họ đã trốn ở đó.

Lý Đông thấy tất cả mọi người đều đã ở nơi tương đối an toàn, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, rồi bắt đầu hành động.

Anh đầu tiên trực tiếp lấy ra súng, nhắm vào một trong những con Du diên khổng lồ trực tiếp bắn một phát.

Sức phòng ngự của những thứ này cũng không đặc biệt cao, Lý Đông chỉ tùy tiện bắn một phát, đã tạo ra một vết thương lớn trên người con đó, đồng thời, trên người con đó chảy ra một ít dịch thể kỳ quái, rồi nhanh chóng bị đánh thức.

Lý Đông lấy ra súng phun lửa tụ tiêu, trực tiếp nhắm vào một trong những con Du diên khổng lồ phun tới.

Con Du diên khổng lồ đó cảm nhận được sự ấm áp, lập tức tỉnh lại!

Nhưng rất nhanh, cơ thể khổng lồ của nó bị nhiệt độ cao của súng phun lửa tụ tiêu thiêu thành than, phần còn lại cũng chết hẳn, không còn động đậy nữa! 8 con Du diên còn lại cũng cảm nhận được sự ấm áp, sau khi tỉnh lại, lập tức bò về phía cột lửa!

Đúng vậy, những thứ này thực tế đều có một đặc điểm chung, đó là thích những nơi ấm áp!

Mấy gã này cũng như vậy, tuy đã lớn như vậy rồi, nhưng vẫn rất thích sự ấm áp!

Nhưng rất nhanh, ngọn lửa khổng lồ đã gây ra thương tổn lớn cho mấy con côn trùng lớn, nhiều chỗ trên người chúng đều bị nướng cháy!

Chương 434

Lý Đông không hề khách khí, trực tiếp bật lửa ở mức lớn nhất!

Những thứ đó dưới ngọn lửa nóng rực, cuối cùng cũng đau đớn giãy giụa!

Chỉ là những thứ này tuy liều mạng giãy giụa, nhưng lại liều mạng lại gần ngọn lửa!

Tức là tính ưa nhiệt của những thứ này đã đạt đến mức độ biến thái, trừ khi có thứ gì đó thực sự có thể dọa được chúng, nếu không thì, những thứ này e rằng tuyệt đối sẽ dũng cảm tiến lên.

Khoảng mười mấy phút sau, 9 gã này, lại toàn bộ bị thiêu thành than, trên người cũng không còn dịch thể chảy ra nữa!

"Những thứ này trực tiếp bị thiêu chết, chắc sẽ không có mùi gì đâu, xem ra đã giải quyết xong rồi?" Lý Đông thở phào nhẹ nhõm, quay người, lập tức chuẩn bị gọi những người anh em của mình!

Nhưng đúng lúc này, anh đột nhiên nghe thấy một tiếng vo ve, rồi có một lượng lớn Du diên bay tới!

Những thứ này dài khoảng một thước, nhưng vẫn như thiêu thân lao vào lửa. [Ting!

Chúc mừng túc chủ đã tiêu diệt 9 Du diên khổng lồ, 300 Du diên thường, nhận được 100,000 Đạo tệ.] Âm thanh thông báo của hệ thống vang lên trong đầu Lý Đông.

Một lần trực tiếp kiếm được 10 vạn Đạo tệ, cũng rất không tồi!

Dù sao cũng chỉ có mấy con quái vật mà thôi!

Nhưng đang lúc vui mừng, anh đột nhiên cảm thấy mặt đất rung

chuyển.

Dưới ánh sáng của súng phun lửa tụ tiêu, anh đột nhiên nhìn thấy, phía trước mình có một bóng dáng khổng lồ!

Thứ này vô cùng to lớn, chỉ cần ngẩng đầu lên, đã cao hai ba mét, cơ thể của nó e rằng phải dài hai ba chục mét.

"Ôi mẹ ơi, lại chọc phải thứ như thế này!" Lý Đông tuy gan to bằng trời, cũng rất có bản lĩnh, nhưng chưa bao giờ thấy sinh vật nào đáng sợ như vậy.

Sinh vật đáng sợ như thế này, ngay cả mãng xà cũng không đạt đến cấp độ đó, khó mà tưởng tượng một con quái vật như vậy, lại do một con côn trùng nhỏ lớn lên.

Xem ra tự nhiên quả thực thần bí vô cùng, có công năng đoạt thiên địa tạo hóa, lại có thể xuất hiện quái vật như vậy.

"Chỉ không biết thứ này rốt cuộc có nội đan không, nếu thứ này có nội đan, vậy thì lời to rồi!" Lý Đông đảo mắt, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề rất lớn.

Lần trước ở trong cung điện dưới lòng đất sau khi đánh bại hai con rết khổng lồ, anh đã nhận được hai viên nội đan.

Hai viên nội đan đó đối với Lý Đông giúp ích rất lớn, hiện tại anh vẫn luôn để hai viên nội đan đó bên mình, khoảnh khắc nuốt xuống, khiến cơ thể anh xảy ra một số thay đổi, khiến anh sở hữu sức mạnh mà người thường không có!

Viên còn lại tuy chưa nuốt xuống, nhưng mang theo bên mình cũng có tác dụng rất tốt, có thể giúp anh hồi phục tinh thần.

Do đó, hiện tại sau khi nhìn thấy con quái vật khổng lồ này, Lý Đông không những không sợ hãi, ngược lại còn đang tính toán liệu có thể đào ra một viên nội đan từ trong cơ thể thứ này không!

Dù sao thì thứ này lớn như vậy, không chừng đã thành tinh rồi.

Lý Đông đang nghĩ như vậy, đầu của thứ đó đột nhiên cúi xuống, như một con hổ đói vồ mồi.

Súng phun lửa tụ tiêu trong tay không còn tác dụng, trực tiếp bị thứ đó cắn nát.

Lý Đông lăn sang một bên, né được đòn chí mạng.

Nhưng phía trước anh, xuất hiện một cảnh tượng khiến người ta không thể tin nổi!

Chỉ thấy con Du diên khổng lồ đó lại dùng miệng cắn nát một tảng đá, rồi lại một lần nữa hung hăng lao tới!

"Mẹ kiếp, thứ này quả nhiên có sức chiến đấu!" Lý Đông dùng súng bắn hai phát vào thứ đó, đáng tiếc là đạn bắn vào lớp vỏ ngoài dày của thứ đó, lại trực tiếp bị bật ra, căn bản không thể gây ra bất kỳ thương tổn nào.

"Xem ra thứ này, da của nó đã mạnh đến một mức độ đáng kể, xem ra dùng súng đối với nó không có tác dụng!" Lý Đông trầm tư.

Không chỉ dùng súng đối với thứ này không có tác dụng, anh cảm thấy, ngay cả khi dùng con dao đã nâng cấp, cộng thêm sức mạnh khổng lồ đó, đối với thứ này ước chừng cũng không gây ra được thương tổn.

Nhưng thứ này cũng có một điểm yếu rất lớn, đó là cơ thể quá khổng lồ.

Cơ thể quá khổng lồ, đối với một sinh vật là một ưu điểm rất lớn, nhưng đồng thời cũng là một khuyết điểm rất lớn, cơ thể khổng lồ, điều đó có nghĩa là nếu có sinh vật nhỏ hơn ở trên lưng, rất khó xua đuổi xuống.

Lý Đông cũng có một ý nghĩ như vậy, đang nghĩ liệu có thể bò lên lưng thứ này không!

Không chừng thứ như thế này có điểm yếu trên lưng cũng không chừng!

Nhưng, thứ này lại truy đuổi anh không tha, hoàn toàn không có ý định buông tha.

Hai bên hiện tại chiến đấu hoàn toàn không phải là chiến đấu, mà căn bản là một người đang chạy trốn, một người đang truy đuổi!

Cách chiến đấu như vậy căn bản không phải là thứ Lý Đông thích, vì anh căn bản không thích chạy trốn!

Anh cắn răng quay người, trong lòng hùng hổ nói: "Mẹ nó, cái thứ này lá gan cũng quá lớn rồi, thực sự nghĩ rằng lão tử không có gì sao!

Lão tử hôm nay cùng ngươi đại chiến 300 hiệp!" Lý Đông tức giận lao lên, chỉ thấy thứ đó lại một lần nữa há miệng như một con mãng xà, lại thực sự định nuốt chửng anh!

Lý Đông một cú lăn, trực tiếp lăn về phía trước!

Con dao trong tay cũng nhắm vào bụng của thứ đó!

Dù sao thì nếu không thể bò lên lưng thứ này, không chừng bụng của thứ này cũng có một phần yếu ớt, không chừng có thể gây ra thương tổn!

Chương 435

Nhưng Lý Đông nhanh chóng phát hiện dường như mình đã phạm một sai lầm rất nghiêm trọng!

Con dao của anh cắm vào bụng thứ đó tóe ra vô số tia lửa, đáng tiếc là không gây ra bất kỳ thương tổn nào cho thứ đó!

"Cũng đúng, thứ này bò trên mặt đất, bụng của nó là nơi cứng nhất, làm sao có thể gây ra thương tổn, làm sao có thể là nơi yếu ớt được?" Lý Đông lập tức cảm thấy mình đúng là óc heo!

Đồng thời, con côn trùng khổng lồ đó cũng cảm nhận được sinh vật nhỏ bé đó ở bụng mình, thế là cơ thể nó lập tức cuộn lại, dường như chuẩn bị trực tiếp dùng trọng lượng của mình đè chết Lý Đông!

Lý Đông vội vàng né ra, nhưng trước khi né ra, con dao của anh đã chém vào chân của thứ đó!

Rất nhanh một cái chân khổng lồ, bị chém đứt?

Đương nhiên, thứ này cũng không biết rốt cuộc có bao nhiêu chân!

Chém đứt một chân, đối với thứ này thực tế cũng không gây ra bất kỳ thương tổn nào!

Thứ này vẫn nhanh chóng truy đuổi!

Chỉ là vì cơ thể nó tương đối dài, nên việc điều chỉnh hướng, dường như không dễ dàng như vậy!

Lý Đông đột nhiên cảm thấy dường như đã tìm ra một bí quyết, thế là vừa né tránh vừa liều mạng tìm điểm mù của đầu thứ này!

Nhưng rất nhanh anh phát hiện thứ này không chỉ đầu có thể cắn người, mà chân của nó cũng có sức chiến đấu rất mạnh!

Thứ này có hàng trăm chân, mỗi chân thực tế như một cái vuốt khổng lồ, cũng như một lưỡi hái khổng lồ, nếu người thường không mặc áo giáp dày như vậy, không chừng bị chân đó quẹt qua, sẽ để lại một vết thương lớn trên người!

Rất nhanh, nó tiến đến bên cạnh một tảng đá lớn, thứ đó trực tiếp lao tới, đâm nát tảng đá lớn đó, vô số mảnh vỡ bay tứ tung!

Đột nhiên, bên cạnh Lý Đông lại vang lên tiếng vo ve!

Tiếng vo ve, lại là tiếng bay của những con Du diên nhỏ!

Đúng vậy, những thứ đáng ghét này, thực tế có thể bay!

Chỉ là vì khi lớn lên đặc biệt lớn, cánh của chúng dường như thoái hóa, nên mới chỉ có thể bò trên mặt đất.

"Mẹ nó, thật quá kinh tởm!

Chưa giết được con lớn, bây giờ lại chọc giận nhiều con nhỏ như vậy!" Những con Du diên nhỏ này tương đối nhỏ, nhưng thực tế đó cũng chỉ là so với con lớn mà thôi!

Thực tế những con tương đối nhỏ này cũng dài hơn một thước, trông rất đáng sợ!

Chi chít, không biết rốt cuộc có bao nhiêu!

Lý Đông bây giờ trong lòng rất nhớ khẩu súng phun lửa tụ tiêu đó!

Nếu có khẩu súng phun lửa khổng lồ đó, giết những sinh vật nhỏ này, là có thể.

Đáng tiếc là bây giờ sự việc đã phát triển đến mức này, muốn thay đổi cũng không có cách nào.

Đối mặt với sự truy sát của con Du diên khổng lồ đó, Lý Đông không có cách nào quản nhiều như vậy, cũng chỉ biết lao đi khắp nơi!

Anh không biết đã giẫm chết bao nhiêu Du diên, trên người cũng lưu lại mùi của rất nhiều loại côn trùng!

Thế là côn trùng xung quanh anh cũng ngày càng nhiều!

Tuy hiện tại trên người anh mặc rất kín, nhưng anh lo lắng nếu kéo dài thời gian như vậy, không cẩn thận làm rách quần áo ở một nơi nào đó trên người, vậy thì bi kịch rồi!

"Cứ tiếp tục như vậy, e rằng có chút nguy hiểm!" Lý Đông nhíu mày trầm tư, nếu cứ tiếp tục như vậy, sẽ lãng phí quá nhiều thời gian.

Bàn Tử hiện tại cũng đã chú ý đến tình hình bên này, ai nấy cũng đều rất lo lắng.

Đặc biệt là gã Bàn Tử, hiện tại đối với Lý Đông rất lo lắng.

"Chúng ta có nên qua giúp không?

Nhìn con quái vật khổng lồ bên đó, đang đuổi theo Đông ca chạy khắp nơi!

Trông Đông ca dường như có nguy hiểm rồi, tôi thực sự muốn cho gã to xác đó mấy phát đạn!" Bàn Tử trong tay nghịch khẩu súng, trong lòng phẫn phẫn bất bình.

A Ninh lại vội vàng kéo gã này lại: "Anh không muốn sống nữa à?

Anh thực sự nghĩ mình giống gã đó sao?

Gã đó bản thân đã là một quái vật, nên mới có thể chiến đấu với những con quái vật đó!

Anh mà qua đó, kết cục duy nhất là trở thành thức ăn của con quái vật đó, con quái vật đó một miếng là có thể nuốt chửng anh rồi!" Hồ Bát Nhất cũng gật đầu: "Chúng ta kiên nhẫn một chút, Đông ca lợi hại như vậy, trước đó gặp nhiều quái vật mạnh mẽ như vậy, đều có thể chiến thắng, huống chi là con côn trùng lớn này, con côn trùng này tuy

lớn, nhưng chung quy cũng chỉ là một con côn trùng mà thôi, Đông ca tổng có cách giết được nó, yên tâm đi!" "Yên tâm cái gì mà yên tâm, tôi có chút không yên tâm, nếu Đông ca thực sự xảy ra vấn đề, vậy thì chúng ta phải làm sao?

Chúng ta ở đây chỉ đứng nhìn, không phải trông có vẻ quá bất nghĩa sao, tôi thực sự muốn qua bắn mấy phát, ngay cả khi bắn mấy phát, không chừng cũng có thể giúp Đông ca được một chút!" Bàn Tử có chút không phục.

Đại Kim Nha cũng vội vàng khuyên: "Đừng đi mà, thứ đó trông thực sự quá đáng sợ!

Đạn đối với nó căn bản không có tác dụng gì, căn bản không xuyên thủng được lớp vỏ dày đó!

Chúng ta qua bắn, cũng chỉ là bị những con Du diên nhỏ đó coi là thức ăn mà thôi!" Đúng vậy, vì con Du diên khổng lồ đó, so với nó, ngay cả những con dài năm sáu mét, bây giờ cũng đã trở thành nhỏ!

Nhưng những con Du diên được gọi là nhỏ đó, đối với những gã này, cũng là những kẻ săn mồi rất mạnh mẽ, nên không có cách nào.

Chương 436

Lúc này Lý Đông cũng vừa né tránh đòn tấn công của con quái trùng khổng lồ đó, đồng thời cũng đang đối phó với những con nhỏ hơn!

Đúng vậy, hiện tại bên cạnh anh không chỉ có những con dài khoảng một thước, mà còn có những con nhỏ hơn mà một chân có thể giẫm chết cả một đàn, hiện tại ngay cả những con dài năm sáu mét, bên cạnh anh lại xuất hiện không dưới 10 con!

Đương nhiên những con nhỏ này đối với Lý Đông thực ra không có nhiều uy hiếp, hiện tại chúng chưa đến mức có thể nuốt chửng người, nhưng cũng không có cách nào phá được lớp giáp bảo vệ trên người Lý Đông!

Con dao của Lý Đông, đối với những con tương đối nhỏ, có sức sát thương rất lớn, ít nhất tùy tiện một nhát dao xuống là có thể tạo ra một vết thương lớn!

Nhưng con côn trùng khổng lồ đó, lại truy sát không ngừng!

Hiện tại môi trường xung quanh anh trở nên vô cùng náo nhiệt, hoàn toàn là một cảnh tượng cát bay đá chạy!

"Cứ tiếp tục như vậy e rằng không được!" Lý Đông nhíu mày trầm tư, tuy hiện tại có thể né tránh.

Nhưng thể lực của một người chung quy có hạn, nếu không bổ sung, rất nhanh sẽ tiêu hao hết tất cả thể lực!

Nếu tiêu hao hết thể lực, vậy thì phiền phức rồi!

Một người nếu không có thể lực, vậy chỉ có thể mặc người ta xâu xé!

Đúng lúc này, vì Lý Đông đang đối phó với một con Du diên nhỏ hơn, con Vua Du diên khổng lồ đó lại một lần nữa há to miệng, trực tiếp cắn Lý Đông vào miệng!

Lý Đông lúc đầu định bò ra, nhưng miệng của thứ đó rất đặc biệt, phía trước miệng có một chỗ hoàn toàn bị chặn lại, căn bản không thể lùi ra được.

Và ở cổ họng của thứ đó có một lực hút rất lớn, dường như trực tiếp muốn hút Lý Đông vào trong bụng.

Lý Đông đảo mắt, nhanh chóng nghĩ ra một cách hay!

Anh nhớ trước khi xuyên không cũng đã xem câu chuyện Tây Du Ký, Tôn Ngộ Không ở trong bụng của Thiết Phiến công chúa và yêu quái rắn làm mưa làm gió, có lẽ hiện tại anh cũng có thể làm được!

Trong bụng của con côn trùng này, chắc hẳn có một số chất tiêu hóa như axit mạnh!

Những chất tiêu hóa này đối với con người chắc hẳn có tác hại chí mạng!

Nhưng, lớp giáp bảo vệ trên người anh có thể phòng ngự bất kỳ chất ăn mòn nào, nên căn bản không cần lo lắng!

Do đó, hiện tại anh lại có ý định bò vào trong bụng của thứ này!

Bây giờ tay trái anh cầm đèn pin siêu sáng, chiếc đèn pin đó chiếu sáng bụng của con Du diên khổng lồ rất rõ.

Thứ này tuy rất khổng lồ, nhưng dù sao cũng là loài côn trùng, căn bản không phải là dạ dày của động vật thông thường!

Nên Lý Đông căn bản không biết bên trong cơ thể của con côn trùng rốt cuộc ở đâu!

Nhưng, anh cũng không hề khách khí, một tay cầm đèn pin siêu

sáng, tay kia thì cầm dao chém lung tung!

Con côn trùng khổng lồ đó sau khi nuốt Lý Đông xuống, vốn đang chuẩn bị quay về một nơi yên tĩnh, ngủ một giấc ngon lành!

Kết quả không ngờ trong bụng lại truyền đến cơn đau dữ dội không thể chịu nổi!

Thứ này ngay cả khi đã thành tinh, cũng hoàn toàn không thể chống đỡ được đòn tấn công như vậy, trong một lúc thứ đó liều mạng lăn lộn trên mặt đất, muốn giảm bớt đau đớn!

Nhưng Lý Đông lại hoàn toàn không hề khách khí, trực tiếp mở đường trong bụng của thứ đó, quả thực như đang thám hiểm!

Không biết qua bao lâu, Lý Đông cuối cùng cũng tìm thấy một nơi rất kỳ diệu!

Ở nơi đó lại có một viên châu, viên châu đó to khoảng bằng quả trứng chim bồ câu!

Như một viên dạ minh châu, tỏa ra ánh sáng xanh nhạt, trông rất đẹp!

"Lẽ nào viên châu này, là nội đan của thứ này sao?

Nếu mình ăn thứ này xuống, sẽ như thế nào?" Lý Đông nhíu mày trầm tư!

Nhưng trên thứ đó dính một ít dịch thể kỳ quái, trực tiếp ở trong bụng của thứ này, Lý Đông hoàn toàn không có chút khẩu vị nào!

Ước chừng cũng chỉ có sau khi rời khỏi nơi này, rồi tìm một nơi tương đối sạch sẽ, rửa sạch thứ này, mới có khẩu vị nuốt thứ đó xuống.

Do đó, hiện tại anh trực tiếp cầm dao, cắt thứ đó ra khỏi những tổ chức kỳ quái đó, rồi cho vào trong túi của mình.

Con Du diên khổng lồ đó cũng cảm nhận được nội đan bị người ta lấy mất, hiện tại trở nên càng đau đớn hơn!

Cơ thể khổng lồ bắt đầu lão hóa nhanh chóng!

Trước đó màu vàng kim, nhưng dần dần tối sầm lại, trở nên như đá, giống như mấy con Du diên dài năm sáu mét mà anh gặp lúc đầu!

Đồng thời thứ đó cũng hoàn toàn không còn sức lực, tuy đang liều mạng giãy giụa, nhưng đó cũng chỉ là giãy giụa trước khi chết mà thôi!

Đồng thời trên lớp vỏ ngoài thậm chí còn xuất hiện một số vết nứt, toàn bộ cơ thể đều trở nên như một gốc cây già, mất đi tất cả tinh hoa.

Lý Đông cũng phát hiện cơ thể của thứ đó dường như có một số thay đổi, bắt đầu từ từ co lại!

"Lẽ nào thứ này mất đi nội đan, thực sự chết rồi sao?

Trông có vẻ, đã xảy ra thay đổi lớn như vậy?" Lý Đông có chút kinh ngạc, nhưng cũng không dám ở lại nơi này quá lâu, nên con dao trong tay không ngừng đào ra ngoài!

Khoảng mấy phút sau, Lý Đông cuối cùng cũng cảm nhận được thế giới bên ngoài!

Chương 437

Anh thở phào nhẹ nhõm, rồi giãy giụa bò ra ngoài!

Sau khi bò ra ngoài, quả nhiên thấy con Du diên khổng lồ như một cái cây già khô héo, biến thành một khối đen kịt! [Ting!

Chúc mừng túc chủ đã tiêu diệt Vua Du diên Vạn Túc, nhận được 5,000,000 Đạo tệ!] Âm thanh thông báo của hệ thống lại một lần nữa vang lên trong đầu Lý Đông!

Âm thanh này quả thực quá trong trẻo!

Những 500 vạn Đạo tệ!

Lý Đông cảm thấy, những trận chiến mà anh có thể gặp phải sau này sẽ ngày càng phức tạp, nên những thứ cần nâng cấp tiêu hao Đạo tệ chắc chắn cũng sẽ ngày càng nhiều!

Đang lo không có Đạo tệ, bây giờ lại có, điều đó khiến anh rất vui!

Anh lại lấy ra viên nội đan màu xanh đó cẩn thận ngắm nghía, phát hiện trong viên nội đan này, dường như ẩn chứa sức mạnh vô tận, màu sắc của viên nội đan trông rất không tồi, bán tương rất tốt, ngoài những dịch thể kinh tởm đó ra, khiến người ta rất có khẩu vị.

"Thứ này sau khi rửa sạch, chắc là có thể nuốt xuống!" Lúc này Bàn Tử cũng đã tới!

Cả nhóm cuối cùng cũng quyết định giúp đỡ dưới sự kiên trì của Bàn Tử!

Sau đó, khi thấy Lý Đông chui ra từ trong bụng con sâu khổng lồ, ai nấy đều kinh ngạc tột độ.

"Gã này, không lẽ là siêu nhân thật sao?

Đơn giản là quá kinh khủng!

Sức mạnh khủng khiếp như vậy, có phải là con người không?" A Ninh kinh ngạc nói.

Lý Đông mỉm cười: "Đương nhiên là con người rồi, một con người phi thường mạnh mẽ!" "Đông ca, cậu ngày càng lợi hại rồi, tôi so với cậu, khoảng cách ngày càng lớn!" Hồ Bát Nhất nói.

Gã này thực ra là một người có lòng tự tôn rất cao, tuy trước đây cũng rất kính trọng Lý Đông nhưng vẫn cho rằng một ngày nào đó mình cũng có thể trở nên mạnh hơn anh.

Nhưng bây giờ, gã phát hiện khoảng cách giữa mình và Lý Đông dường như ngày càng xa!

Lý Đông khẽ cười: "Ha ha ha, tôi cũng chỉ là may mắn hơn một chút thôi!

Đúng rồi, những chuyện chúng ta gặp phải sau này có thể sẽ còn nguy hiểm hơn!

Trước đây điều kiện có hạn, tôi không giúp được gì nên cũng hơi áy náy, bây giờ tôi sẽ giúp mọi người nâng cấp trang bị!" Vì đã ở bên nhau một thời gian dài, nên mọi người đều biết Lý Đông có thể tùy tiện lấy ra những thứ vô cùng kỳ lạ, sớm đã quen rồi.

Vì vậy, bây giờ họ cũng không cảm thấy có gì lạ, ai nấy đều đứng đó chờ đợi món quà của Lý Đông!

Sau khi Lý Đông ra lệnh cho hệ thống, quần áo trên người tất cả mọi người nhanh chóng xảy ra biến hóa.

Nhìn chung, quần áo trên người họ về kiểu dáng vẫn như cũ, nhưng chất liệu đã trở nên hoàn toàn mới!

Đương nhiên, có thể nâng cấp trang bị không đơn giản chỉ là đổi

thành quần áo mới, quan trọng nhất là, áo giáp đã thực sự được nâng cấp thành loại mới! 【Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã nâng cấp quần áo của tất cả thành viên trong đội thành Bộ trang bị Ngũ Hành!

Tiêu hao 3 triệu Đạo tệ!】 Bộ trang bị Ngũ Hành, một loại trang bị mới của hệ thống!

Lý Đông cẩn thận cảm nhận, dường như độ bền đã cao hơn!

Trước đây, áo giáp trên người anh có sức phòng ngự khá cao, về cơ bản hiếm có sinh vật nào có thể gây thương tích!

Nhưng trên thế giới này, căn bản không tồn tại phòng ngự tuyệt đối, nếu có, thì đó là do lực tấn công chưa đủ mạnh mà thôi!

Nhưng giờ đây, những con quái vật họ gặp phải, lực tấn công ngày càng cao!

Vì vậy, anh cũng không thể không đổi trang bị!

Hiện tại, trang bị trên người anh và tất cả thành viên trong đội thực tế đều cùng một cấp bậc!

Nhưng so với Bàn Tử, anh có sức mạnh cường đại hơn nhiều, hoàn toàn không thể đánh đồng.

“Đông ca, tiếp theo chúng ta nên làm gì?” Bàn Tử vì sùng bái Lý Đông đến cực điểm nên hành động tiếp theo hoàn toàn nghe theo sự sắp xếp của anh!

Thực ra trước đây cũng đều như vậy!

Chỉ là bây giờ cảm thấy Lý Đông càng thêm mạnh mẽ mà thôi.

Lý Đông thở ra một hơi dài: “Trận chiến vừa rồi thật sự sắp làm tôi mệt chết!

Chúng ta đã lâu không nghỉ ngơi rồi!

Bây giờ chúng ta tìm một nơi an toàn, ăn chút gì đó, rồi nghỉ ngơi cho khỏe vài tiếng đi!" Nghỉ ngơi là một việc vô cùng quan trọng!

Anh không giống những người khác, dù thế nào cũng phải ăn cơm và nghỉ ngơi!

Mọi người thực ra đều đã đói, thế là họ lại quay về bên cạnh cánh cửa đá khổng lồ lúc trước!

Nơi đó đối với họ tương đối an toàn, vì cánh cửa đá kia rất kỳ quái, sinh vật bình thường không thể lại gần, tương đương với việc cung cấp một loại bảo vệ cho họ!

Chương 438

Hơn nữa nơi này còn ấm áp, vô cùng thoải mái.

Thế là họ quay lại đó, tháo mặt nạ dưỡng khí trên đầu, lấy lương khô ra và bắt đầu ăn.

Lương khô tuy đều là bánh quy nén, nhưng khi đói, bất kể là thứ gì, chỉ cần ăn được là sẽ cảm thấy vô cùng thoải mái!

Nước uống cũng là thứ họ mang theo bên mình, dù sao trong khu mộ này cũng không biết nơi nào có nước, cho dù có nơi có nước, thì nước đó có uống được không lại là chuyện khác!

Vì vậy nước uống cũng phải mang theo người!

Sau khi ăn xong, Bàn Tử lập tức ngả người sang một bên rồi ngáy vang trời.

Mấy người còn lại cũng tương tự, cảm thấy vô cùng mệt mỏi, mỗi người tìm một vị trí thoải mái bắt đầu nghỉ ngơi.

Lý Đông thì không nhất thiết phải ngủ, vì chỉ cần giảm bớt hoạt động, anh có thể từ từ hồi phục thể lực toàn thân.

Đây cũng là sự thay đổi xảy ra trên cơ thể anh sau lần ăn viên nội đan ngô công lần trước.

Lần này, anh lại cẩn thận quan sát viên nội đan Du Diên khổng lồ!

Anh dùng nước khoáng rửa sạch viên nội đan, nó trở nên trong suốt lấp lánh, trông càng thêm hấp dẫn!

Cuối cùng, anh nuốt thứ này xuống!

Lần này, sau khi nuốt xuống, toàn thân anh bất giác rùng mình một cái!

Thứ này thực sự quá lạnh, cảm giác như nuốt phải một cục nước đá vậy!

Không đúng, chính xác hơn là còn lạnh hơn nước đá rất nhiều!

Bởi vì anh phát hiện sau khi nuốt xuống, dạ dày của anh dường như đóng băng ngay tức khắc, cả người từ trên xuống dưới đều bắt đầu trở nên cứng đờ!

"Chết tiệt, thứ này không dễ ăn như vậy à!" Lý Đông có chút kinh hãi.

Nhưng giờ đã ăn vào rồi, không có cách nào nôn ra được!

Thế là, anh đành đi đến gần cánh cửa đá!

Nơi này quả nhiên giống như tiếp cận một ngọn núi lửa!

Càng đến gần, càng cảm nhận được luồng khí nóng rực!

Mặc dù trong cơ thể anh lạnh thấu xương, nhưng bên ngoài lại vô cùng nóng, cảm giác một lạnh một nóng này khiến anh bị giày vò khổ sở!

Nhưng cảm giác ấm áp này lại khiến anh hoàn toàn không thể rời đi!

Bởi vì viên châu trong cơ thể anh thực sự quá lạnh, lạnh đến mức răng anh cứ va vào nhau lập cập!

Nhưng đồng thời, anh cũng cảm nhận được một luồng sức mạnh cường đại!

Luồng sức mạnh đó khiến anh có chút hưng phấn!

Thế là, Lý Đông ngồi xếp bằng tại chỗ, cắn răng kiên trì!

"Mẹ kiếp, lão tử nhất định phải trở thành Vua Trộm Mộ!

Chút chuyện nhỏ này sao có thể cản được ta chứ?" Lý Đông liều

mạng tự nhủ.

"Lão tử muốn trường sinh bất lão, lão tử muốn trở thành Vua Trộm Mộ, tuyệt đối sẽ không thất bại ở nơi này!" Anh nắm chặt nắm đấm!

Dần dần, anh phát hiện, một viên nội đan khác trong cơ thể cũng được huy động!

Đó chính là viên nội đan ngô công mà anh có được ở Tương Tây lúc trước!

Viên nội đan đó so với viên này lại là một cảm giác khác!

Lý Đông nhớ lúc mới ăn vào, cảm giác toàn thân như có lửa đốt!

Sau đó bị anh chinh phục, rồi khiến cơ thể anh xảy ra biến hóa!

Bây giờ, viên nội đan này lại được huy động!

Lý Đông nhắm mắt lại phát hiện, mình có thể nhìn thấy tình hình bên trong cơ thể, chẳng lẽ đây là nội thị trong truyền thuyết sao?

Dù thế nào, anh thấy hai viên nội đan một lạnh một nóng sắp va vào nhau, dần dần trở nên ôn hòa!

Lý Đông chỉ cảm thấy cơ thể mình thoải mái hơn nhiều!

Cũng không biết qua bao lâu, hai viên nội đan lại trở về vị trí riêng của mình!

Ngoài ra, anh phát hiện ở vị trí đan điền trong cơ thể, lại có mấy vị trí, trông như còn trống, dường như đang chờ đợi nội đan mới!

"Ở đây có ba vị trí, chẳng lẽ cần ba viên nội đan khác nhau sao?" Lý Đông khẽ nhíu mày, cũng không biết ba vị trí còn lại, sau khi có nội đan sẽ như thế nào?

Anh bỗng trở nên mong chờ, có lẽ sau này gặp phải quái vật mạnh

hơn, anh có thể đi khiêu chiến một lần nữa!

Đợi đến khi anh hoàn hồn, xem lại thời gian, phát hiện đã qua hơn 7 tiếng!

Chương 439

Thật không thể tưởng tượng được 7 tiếng trước anh đều phải chịu đựng sự giày vò kỳ lạ đó!

Nhưng bây giờ cuối cùng cũng qua rồi!

Bàn Tử sau khi ngủ dậy, bây giờ lại đang ăn.

Con người là vậy, trước khi đi ngủ phải ăn, sau khi ngủ dậy lại phải ăn!

Ăn xong rồi mới chuẩn bị cho hành động tiếp theo!

Mấy người sau khi ăn xong, lại bắt đầu xem xét xung quanh, trước mặt họ có một bức bình phong, trên đó có rất nhiều phù điêu, và trên phù điêu có một số văn tự vô cùng cổ quái.

Những văn tự này cũng không biết rốt cuộc viết cái gì!

Căn bản không có cách nào nhận ra những chữ này!

Lý Đông đành phải dùng điện thoại, vì ánh sáng ở đây quá tối nên nhận diện không được đầy đủ cho lắm.

Quan trọng nhất là, anh phát hiện điện thoại của mình nhất thời cũng không thể dịch hoàn toàn những văn tự này ra được.

"Mẹ nó, nơi này lại làm thành cái dạng này, một chút manh mối cũng không có!

Thật làm người ta tức chết mà!" Bàn Tử chửi bới.

"Mặc kệ, cứ mở cái quan tài kia ra xem trước đã!" A Ninh nói.

Hôm qua là vì xung quanh quan tài có Du Diên, nhưng bây giờ những thứ đó đã bị Lý Đông xử lý hết, nên nơi đó giờ cũng tương đối an toàn.

Người phụ nữ này trực tiếp đi lên đầu tiên, muốn mở cái quan tài này ra.

Đương nhiên Lý Đông cũng biết, A Ninh tiếp cận chắc chắn mang theo mục đích không tầm thường!

Nhưng Lý Đông bây giờ cũng không biết người phụ nữ này rốt cuộc muốn gì!

Bởi vì có thể thấy A Ninh không phải là người đặc biệt gan dạ, chỉ là đối với một thứ gì đó, sự theo đuổi đã đến mức quan trọng hơn cả sinh mệnh.

Chỉ là Lý Đông căn bản không hiểu, có thứ gì lại quan trọng hơn mạng sống của một người!

Ít nhất anh không cho rằng một chút tiền có thể khiến người ta cảm thấy quan trọng hơn cả sinh mệnh!

Quan trọng nhất là, tuy bây giờ những con sâu đó không còn, nhưng nơi này có cơ quan nào khác hay không, cũng không chắc.

A Ninh con nhóc này cũng không quản nhiều như vậy, chỉ cầm một khẩu súng trong tay rồi chạy tới.

Nhưng không bao lâu sau, cô hét lên: "Đứng ngây ra đó làm gì?

Mau lại giúp một tay đi, cái quan tài này nặng quá, một mình tôi không khiêng nổi, mau lại giúp, giúp một tay thì tôi mới khiêng cái quan tài này đi được!" Nhưng đúng lúc này, Lý Đông bỗng phát hiện trên đỉnh đầu A Ninh có vô số bóng đen.

"Cẩn thận, cẩn thận!" Lý Đông dùng đèn pin cường độ cao chiếu lên phía trên đỉnh đầu.

A Ninh vốn đang cố sức muốn mở cái nắp kia, sau khi nghe thấy lời nhắc nhở như vậy, lập tức quay đầu cũng nhìn thấy những bóng

đen trên đỉnh đầu.

Những bóng đen đó hiện đang lượn lờ giữa không trung, trong tay những gã này dường như đang quắp thứ gì đó, trông như vừa mới đi săn về!

Nơi này quả nhiên là sào huyệt của đám người chim đó!

Lúc trước không gặp đám người chim đáng ghét đó, chủ yếu là vì bọn chúng đã đi ra ngoài.

Nhưng bây giờ bọn chúng vừa hay trở về, lập tức lượn lờ trên đầu họ, rõ ràng họ cũng đã trở thành con mồi trong mắt đám người chim này!

Nhưng Lý Đông tạm thời không lo lắng, vì tất cả mọi người bây giờ đều đã thay trang bị mới!

Bộ trang bị Ngũ Hành trên người không phải là trang bị thông thường, có sức phòng ngự rất mạnh, sát thương thông thường căn bản không thể gây ảnh hưởng lớn, nhưng đám người chim này biết bay, nếu bị chúng quắp lên không trung rồi ném xuống, hoặc trực tiếp rơi từ trên không trung xuống, đó cũng là một chuyện vô cùng nguy hiểm!

Tốc độ phản ứng của A Ninh vô cùng nhanh, cô rút súng ra, liên tục nổ súng lên trời.

Mấy người còn lại thấy vậy cũng vội vàng rút vũ khí ra nổ súng!

Súng trong tay họ đều là súng tiểu liên hoàn toàn tự động, đạn tạo thành một lưới lửa dày đặc!

Không bao lâu sau, mấy thứ đáng ghét trên trời trúng đạn, rồi rơi xuống.

Đèn pin cường độ cao trong tay Lý Đông không ngừng lắc lư!

Anh nhanh chóng phát hiện ra loại ánh sáng mạnh này có thể gây ra một số ảnh hưởng đối với đám người chim ở đây.

Có lẽ vì những thứ này sống lâu trong bóng tối, nên thị lực của chúng đã quen với bóng tối, nếu đột nhiên gặp ánh sáng, sẽ khiến chúng cảm thấy không quen!

Nhưng chuyện như vậy, thực tế cũng chỉ là tạm thời!

Bởi vì bất kể là người hay động vật, đều có một loại năng lực, đó gọi là năng lực thích ứng, ước chừng chúng sẽ nhanh chóng thích ứng được, nếu như vậy, họ sẽ không còn bất kỳ ưu thế nào nữa!

Bởi vì số lượng của những gã này thực sự quá nhiều, phải tiêu diệt toàn bộ chúng trước khi chúng thích ứng với ánh sáng mạnh!

Nếu không, đợi bọn chúng thích ứng với ánh sáng rồi, sẽ tiến hành săn giết họ không thương tiếc, tuy trang bị trên người có sức phòng ngự rất tốt, nhưng cũng có khả năng xảy ra bất trắc!

Mặc dù họ liên tục nổ súng, nhưng độ cao lượn lờ của đám người chim trên trời ngày càng thấp, có một số thậm chí trực tiếp bay qua bay lại trên đầu họ!

Chương 440

Súng trong tay tuy là tiểu liên tự động, nhưng căn bản không đủ!

Chỉ một lát sau, đạn của mọi người đã bắn hết!

Thay băng đạn là một việc rất phiền phức, ít nhất cần một khoảng thời gian dài!

"Đông ca, làm sao bây giờ?

Cứ thế này, chúng ta sẽ bị bọn chúng quắp lên trời mất!

Nếu bị quắp lên trời rồi ném xuống, vậy thì chúng ta thảm rồi!" Các loài chim có một chiêu săn mồi rất hữu dụng!

Ví dụ như một số con đại bàng khi săn rắn độc, chúng sẽ quắp con rắn lên không trung, rồi ném từ trên không trung xuống cho chết!

"Hay là các cậu đi trước đi, tôi ở lại yểm trợ, các cậu ra phía sau tìm một nơi tương đối an toàn chờ tôi!" Lý Đông nói.

"Đông ca, sao có thể như vậy được?

Chúng ta đều là anh em sống chết có nhau, chúng ta cùng nhau vượt qua bao sóng gió, mỗi lần gặp nguy hiểm, sao lại để một mình anh ở lại chặn hậu chứ?

Lần này không được, tuyệt đối không được, tôi ở đây chờ anh, cùng anh chiến đấu!" Vương Khải Toàn gã này quan hệ với Lý Đông cũng ngày càng tốt, gã này giống như Bàn Tử, đối với Lý Đông vô cùng sùng bái.

Lý Đông lắc đầu một cách kỳ lạ: "Mấy cậu nhóc các cậu nói bậy bạ gì ở đó vậy?

Ai nói với các cậu tôi ở lại là bị bỏ rơi?

Tôi nói cho các cậu biết, chỉ có tôi mới có thể đối phó với đám này, các cậu mà đối phó với chúng e là khá khó khăn đấy, đạn trong súng sắp hết rồi!" "Nói nhảm nhiều như vậy làm gì?

Dù sao bây giờ trận chiến đã bắt đầu, chúng ta dù có chạy chắc chắn cũng không chạy được bao xa, không bằng cùng bọn chúng khô máu một trận đi!

Tôi không tin người sống lại bị mấy thứ này giết chết!" A Ninh bây giờ cũng đã quyết định, nhất định phải ở lại.

Lý Đông gật đầu, đám người này, bình thường trông ai cũng ba hoa, hành xử thì xuề xòa, có vẻ như không quan tâm ai, nhưng thực tế bọn họ thật sự rất trọng tình cảm, căn bản không bỏ lại đồng đội mà rời đi.

Lý Đông cảm thấy có chút cảm động, gật gật đầu.

"Nếu đã như vậy, vậy chúng ta từ từ tiến lại gần A Ninh!

Chúng ta ở đó chờ đám người chim bay xuống!" Bây giờ đạn sắp hết, nên họ cũng không bắn nữa, vì bắn cũng không trúng được bao nhiêu, mỗi người rút dao ra, bắt đầu chuẩn bị chiến đấu!

Dao và súng có tác dụng khác nhau!

Một khẩu súng tổng cộng chỉ có bấy nhiêu viên đạn, nếu hết đạn, súng cũng chẳng có tác dụng gì!

Nhưng dao thì khác, sức tấn công của một con dao, tuy không xa bằng súng, nhưng về lý thuyết có thể sử dụng vô hạn.

Mấy người lên trên bục cao, đứng lưng tựa lưng vào nhau.

Con dao quân dụng Nê-pan bản cải tiến mà Lý Đông sử dụng dài hơn một thước, đã là một vũ khí rất nặng!

Mấy người còn lại cũng đều cầm dao găm, một khi những thứ

màu đen kia lao xuống, họ sẽ không ngừng vung dao!

Trong mấy người, thực tế ngoài Ngô Tà ra, công phu của những người còn lại đều rất khá, nên chiến đấu không thành vấn đề!

Cũng chỉ có Ngô Tà, công phu hơi kém một chút, nên mấy người đều vây quanh bảo vệ cậu ta ở trung tâm!

Trong nháy mắt, Lý Đông lại hạ gục được mấy con người chim!

Nhưng đúng lúc này, A Ninh hét lên một tiếng!

Hóa ra cô nàng bất cẩn bị một con người chim tóm lấy!

Sau khi con người chim đó tóm được cô, lại có mấy con khác lượn lờ tới, rồi mấy con người chim cùng nhau tóm lấy cô bay vút lên.

"Mẹ nó, chẳng được tích sự gì, lại còn kéo chân sau!" Lý Đông khẽ chửi một câu, rồi đuổi theo, nhưng đám người chim kia bay trên trời, anh lại không biết bay, căn bản không có cách nào đuổi kịp.

May mà trên đỉnh đầu có vô số sợi xích sắt, những sợi xích này đã giúp Lý Đông rất nhiều.

Lý Đông đạp lên những sợi xích này, không ngừng leo lên trên, bước chân của anh vô cùng nhanh, không bao lâu, đã sắp đuổi kịp họ!

A Ninh bây giờ cũng đang liều mạng giãy giụa, người phụ nữ này tuyệt đối không phải người thích nhận thua, con dao trong tay không ngừng vung vẩy, đáng tiếc là căn bản không thể đâm trúng bất kỳ con người chim nào!

Lúc này xung quanh Lý Đông cũng có rất nhiều người chim bay tới, bọn chúng không ngừng lượn lờ quanh anh, như thể đang chờ cơ hội, đương nhiên những loài động vật biết bay này thực ra rất thích kiểu săn mồi này, chúng không ngừng lượn lờ, gây áp lực tâm lý cực lớn cho con mồi!

Dưới áp lực tâm lý cực lớn, thần kinh sẽ căng như dây đàn, vì thần kinh căng thẳng, sẽ nhanh chóng tiêu hao tinh lực, lúc này sự chú ý sẽ dần giảm sút, đợi đến lúc đó chúng mới ra tay.

Nhưng Lý Đông lại không cho bọn chúng cơ hội, hễ có con người chim nào lượn lờ bên cạnh, anh đột nhiên từ một sợi xích nhảy sang một sợi xích khác, rồi một nhát dao chém xuống, con người chim đó cứ thế rơi xuống.

Trong nháy mắt, Lý Đông ở trên không trung lại hạ gục được mấy chục con người chim!

Nhưng mấy con tóm lấy A Ninh lại bay nhanh về phía sau!

Lý Đông đạp lên xích sắt đuổi theo, phát hiện sức mạnh của mình dường như vô cùng vô tận, ít nhất so với lần trước lại tăng lên không ít!

Chắc là tác dụng của viên nội đan con Du Diên lớn kia!

Quả nhiên ăn nội đan xong, lợi ích đối với anh vô cùng nhiều!

Chương 441

Trong nháy mắt, Lý Đông đã đuổi kịp A Ninh!

A Ninh cũng thấy Lý Đông đuổi kịp, ý chí sinh tồn trở nên càng lúc càng mãnh liệt!

Mấy con người chim kia cũng phát hiện A Ninh lại đuổi kịp, dường như có chút sợ hãi, chúng lập tức thả cô ra, A Ninh nhanh chóng rơi xuống!

"Mẹ nó!" Lý Đông chửi một câu, rồi nhanh chóng đuổi theo!

Lúc này lại có mấy con người chim bay đến bên cạnh anh, muốn nhân cơ hội này tóm lấy anh!

Con dao trong tay Lý Đông trong khoảnh khắc đó vẽ ra một vòng tròn, không biết có bao nhiêu con người chim cứ thế rơi xuống!

Cuối cùng, Lý Đông tóm được cánh tay A Ninh!

Nhưng như vậy căn bản không được!

Bởi vì tốc độ rơi của A Ninh hiện tại rất nhanh, nếu cứ thế mạnh mẽ kéo cô lại, có khả năng tay cô sẽ bị giật đứt!

Lý Đông đành phải tiến thêm một bước, một tay ôm lấy A Ninh, rồi bế cô lên!

Cuối cùng cũng dừng lại được giữa không trung!

"Không sao chứ!" Lý Đông hơi thở phào nhẹ nhõm nhìn A Ninh một cái!

A Ninh vừa rồi cũng kinh hồn bạt vía, may mà Lý Đông thủ đoạn thông thiên, cứu được cô.

Chỉ là cô nhanh chóng phát hiện tay Lý Đông đang nắm rất đau!

“Gã này mau buông tay, mau buông tay ra!” A Ninh lập tức mắng.

Bởi vì Bộ trang bị Ngũ Hành là một loại trang bị rất đặc biệt, bộ đồ này gần giống với quần áo bình thường, chính xác hơn là, kiểu dáng quần áo mà mỗi người vốn mặc, nhưng đã được gia cường đặc biệt mà thôi!

Những bộ quần áo này vô cùng mềm mại, trông như quần áo bình thường!

Vị trí tay của Lý Đông cũng rất khó xử, anh nắm chặt khuỷu tay A Ninh, nắm rất đau.

Lý Đông hơi dùng sức trên tay, phát hiện có chút mềm mại.

Con nhóc này quả nhiên tức giận rồi!

“Chết tiệt, đừng nhỏ mọn như vậy được không!

Vừa rồi tôi nào biết đó là chỗ nào?

Tôi chỉ là vì cứu cô thôi!

Vả lại, chúng ta đều đã ngủ chung một phòng rồi, còn để ý mấy cái này với tôi sao?” Lý Đông cũng không chút khách khí, nhân tiện tăng thêm chút sức trên tay.

A Ninh trong lòng tức không chịu nổi!

Lần trước ngủ chung một phòng, cũng chỉ là vì tức giận mà thôi!

Vì mấy người Lý Đông đã cướp mất phòng mà cô vốn đã đặt, nên mới thành ra cục diện đó!

Kết quả bây giờ lại bị Lý Đông dùng chuyện này ra nói!

A Ninh bây giờ cảm thấy có chút hối hận.

“Bây giờ có thể buông tay được rồi chứ!” A Ninh thật sự vừa tức vừa giận!

Không ngờ Lý Đông lại vô sỉ như vậy!

Nhưng người đàn ông này lại rất tốt!

Nghe vậy, mấy người liền xúm lại xem, chỉ thấy trên nắp quan tài viết rất rõ một hàng chữ lớn: "Kẻ vào mộ, vĩnh viễn là người Nhu Nhiên." "Được rồi được rồi, vừa rồi tôi chỉ đùa với cô một chút thôi! Mau xuống đi!" Nhưng bây giờ muốn đi xuống cũng không hề dễ dàng, bởi vì họ đang ở trên sợi xích sắt này, xung quanh sợi xích có vô số người chim đang lượn lờ, như thể xem họ là con mồi?

Lý Đông cũng rất tức giận, con dao trong tay không ngừng vung vẩy, cả người anh cũng giống như một chiến thần, không ngừng nhảy nhót trên những sợi xích sắt!

Giữa không trung, những con người chim kia lần lượt rơi xuống dưới.

Trong nháy mắt, thương vong đã quá nửa!

Những con người chim còn lại dường như cuối cùng cũng cảm thấy sợ hãi, rồi nhanh chóng bay về một hướng khác, trông có vẻ như đã bỏ chạy!

Thế là họ mới xuống được mặt đất!

Bàn Tử bây giờ cũng đang thở hổn hển trên mặt đất!

Trận chiến vừa rồi quả thực vô cùng căng thẳng, về cơ bản anh ta chỉ vung dao loạn xạ!

May mà sau khi Lý Đông trèo lên xích sắt, đã thu hút phần lớn người chim, nếu không Bàn Tử có lẽ đã gặp nguy hiểm!

Mấy người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng đúng lúc này, đột nhiên thấy nắp quan tài kia bị mở ra, bên trong quan tài lại có một thi thể màu đen đứng dậy.

Không sai, thứ đó hình như là một vị đại sư, không biết có phải đã biến thành cương thi không?

Chương 442

Trên người gã này mặc một bộ áo giáp Nữ Chân đã phai màu, điều khiến người ta kinh ngạc nhất là, gã này lại có tới 12 cánh tay, trông giống như một con bạch tuộc! 12 cánh tay của gã này đều đang không ngừng vung vẩy, trông lại có chút giống một vị Thiên Thủ Quan Âm.

"Mẹ nó, lại một con quái vật nữa?

Chẳng lẽ thi thể ở đây đều không phải là người?

Mà là quái vật?

Nhưng trong lịch sử lại không hề ghi chép nha!" Thực tế, trong toàn bộ lịch sử ghi chép những quái vật mà xã hội hiện đại chưa từng thấy, về cơ bản đều là những thứ như trong Sơn Hải Kinh!

Những quái vật được ghi lại trong đó rốt cuộc có tồn tại hay không, bây giờ căn bản không ai biết, quan điểm của đa số mọi người đều là không có!

Nhưng bây giờ họ đã thực sự nhìn thấy một con quái vật có 12 cánh tay.

"Làm sao bây giờ?

Có phải đối phó với gã này không?" A Ninh bây giờ cũng gần như vậy, đối với Lý Đông răm rắp nghe theo, muốn nghe thử ý kiến của anh.

Lý Đông lắc đầu: "Chẳng lẽ cô không biết tôi vừa rồi rất mệt sao?

Bây giờ không thể để tôi nghỉ một lát được à?

Vừa hay xem thử thứ này muốn làm gì!" Thế là mọi người dừng lại, nhìn con quái vật có 12 cánh tay.

Con quái vật 12 tay này lại không có bất kỳ hành động tấn công nào đối với họ, như thể hoàn toàn không nhìn thấy họ vậy.

Gã này trực tiếp từ trên bệ đá nhảy xuống, rồi đi về phía cửa đồng xanh.

"Chẳng lẽ gã này muốn vào cánh cửa đồng xanh kia?" Bàn Tử và mấy người cảm thấy có chút kinh ngạc!

Bây giờ gần như đã xác nhận, cánh cửa đồng xanh kia là một nơi vô cùng nguy hiểm!

Cho dù mở được cánh cửa đồng xanh đó, e rằng cũng sẽ gây ra phun trào núi lửa.

Muốn thực sự tránh được núi lửa, cần phải có phương pháp đặc biệt!

Chẳng lẽ con quái vật có 12 cánh tay này có phương pháp đặc biệt có thể mở được cánh cửa đá đó?

Lý Đông lại nghĩ đến văn tự trên con cá đồng mắt rắn, nếu không dùng phương pháp chính xác vào thời gian chính xác để mở cửa đồng xanh, sẽ có nghiệp hỏa từ địa ngục tuôn ra, rồi thiêu rụi cả bầu trời!

Đương nhiên từ những gì anh biết hiện tại, cái gọi là lửa dưới lòng đất, về cơ bản có thể xác định là núi lửa.

Đương nhiên, bây giờ anh lại đột nhiên cảm thấy, đó không nhất định là núi lửa, có lẽ chỉ là một loại tia laser vô cùng đặc biệt.

Nhưng bây giờ vấn đề có chút nghiêm trọng rồi!

Nếu con quái vật có 12 cánh tay kia kích hoạt cơ quan cửa đồng xanh hoặc núi lửa, vậy thì bây giờ họ nguy hiểm rồi!

Ở nơi này tuyệt đối không có bất kỳ khả năng trốn thoát nào!

Núi lửa là một thảm họa khổng lồ!

Nơi dung nham núi lửa chảy qua, về cơ bản không có thứ gì có thể tồn tại!

"Cản nó lại cho tôi, bất kể thế nào cũng phải cản nó lại!

Nhất định không được để gã này đến đó kích hoạt cơ quan!" Lúc này, Bàn Tử và mấy người lại lắp băng đạn mới cho súng, rồi không ngừng nổ súng vào con quái vật 12 tay kia.

Nhưng thân thể con quái vật đó như da trâu, đạn bắn vào cơ thể nó căn bản không gây ra bất kỳ tổn thương nào, không xuyên thủng cũng không nổ tung, rồi nhẹ nhàng rơi xuống.

Quan trọng nhất là thứ đó dù bị tấn công, cũng không có ý định quay đầu, cứ từng bước một đi về phía cửa đồng xanh!

Lý Đông cau mày, đạn quả nhiên không có tác dụng với thứ đó, nếu đã như vậy, vậy chỉ có thể xông lên thôi!

Sức mạnh của anh bây giờ lại tăng lên không biết bao nhiêu lần, nên lực tấn công của anh cũng mạnh hơn rất nhiều, anh cảm thấy dùng dao hẳn là có thể gây ra đủ sát thương cho gã này!

Thế là anh ba bước làm hai xông tới!

Một tay tóm lấy một trong những cánh tay của con quái vật, rồi con dao trong tay kia trực tiếp chém vào người nó!

Quả nhiên trong khoảnh khắc đó, đòn tấn công của anh đối với con quái vật này vô cùng hữu hiệu.

Đầu con quái vật cùng với vai, một cánh tay bị chém đứt, rồi rơi xuống đất.

Nhưng Lý Đông chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên phát hiện vô số bóng tối bao trùm lấy mình!

Bóng tối đó cũng không biết là thứ gì, tóm lại dường như có thể

ngăn cách mọi ánh sáng.

Thậm chí ánh sáng từ đèn pin cường độ cao trong tay anh cũng bị che khuất, môi trường xung quanh tức thì trở nên tối sầm.

Lý Đông cũng không biết làn sương đen đó rốt cuộc là gì, cũng không dám ở lại lâu!

Mặc dù bây giờ trên người đang mặc áo giáp Ngũ Hành, nhưng giống như lúc trước đã nói, trên thế giới này không có phòng ngự tuyệt đối thực sự, nếu có thì cũng chỉ là do lực tấn công chưa đủ cao mà thôi, anh cũng không biết làn sương đen này có thể xuyên qua Bộ trang bị Ngũ Hành, gây thương tổn cho mình không, tóm lại là vội vàng lui ra!

Nhưng đúng lúc này, Lý Đông bỗng cảm thấy sau lưng mình truyền đến một tiếng nổ dữ dội!

Chương 443

Rồi cả người anh như chiếc lá bay ra ngoài, nặng nề rơi sang một bên!

May mà anh chỉ cảm thấy hơi bị chấn động, chứ không bị thương.

Nhưng Bàn Tử và mấy người lại vô cùng lo lắng, vội vàng đỡ anh dậy.

Đúng lúc này, trước mặt anh đột nhiên lại xuất hiện một con người chim!

Con người chim này trông rất lớn, so với những con lúc trước, lớn hơn gấp mấy chục lần!

Thứ đó hình như là vua của chúng!

Chiều cao khoảng hơn ba mét, sau khi thứ đó đáp xuống đất, dùng một ánh mắt kỳ lạ nhìn chằm chằm Lý Đông.

Lý Đông có thể thấy trong miệng thứ đó lóe lên những chiếc răng nanh, tuyệt đối không phải là loài chim bình thường.

Bởi vì loài chim bình thường bây' giờ răng đã thoái hóa, căn bản không thể tồn tại răng nanh, đây căn bản là một con quái vật!

Quan trọng nhất là, chỉ một lát sau, lại có mấy con giống như vậy bay đến trước mặt anh, vẫn dùng ánh mắt tương tự nhìn anh!

Trong một khoảng thời gian ngắn, lại có rất nhiều người chim bay tới, bọn chúng cũng không phát động tấn công, chỉ dùng ánh mắt độc ác đó nhìn họ, rồi vây họ lại!

Lý Đông khẽ nhíu mày, cũng không biết những thứ này rốt cuộc muốn làm gì, nhưng từ những thông tin anh biết hiện tại, bọn chúng

tuyệt đối có trí tuệ, vô cùng thông minh, vây họ ở trung tâm như vậy, chắc chắn có mục đích.

Lý Đông bỗng cảm thấy chắc chắn có chuyện không hay sắp xảy ra!

Quả nhiên không bao lâu sau, có một con người chim như vậy bay qua đầu họ, rồi ném xuống một người!

Người đó lúc ở trên không trung hẳn là còn sống, nhưng bị ném xuống như vậy, trực tiếp bị ngã chết!

Lý Đông nhìn rõ người này, có một mái tóc vàng, trông giống người Mỹ!

Chuyện như vậy, Lý Đông cũng đã thấy lúc trước!

Ở ngay cửa vào lúc đầu, cũng gặp mấy người nước ngoài chết ở đó!

Vì vậy anh tin rằng ở đây quả thực có một đội người nước ngoài!

Chỉ không ngờ, bọn họ lại có người chết ở đây!

Sau đó, lại có một người bị ném xuống, gã này hẳn là đã chết từ sớm, vì cổ bị cắn đứt, rồi lúc bị ném xuống, lại bị va đập mạnh, ngã đến toàn thân đầy máu.

"Mẹ nó, chúng mày muốn làm gì?

Chẳng lẽ dùng mấy cái xác này dọa chúng tao à?" Bàn Tử lập tức nổi giận.

Mặc dù Bàn Tử đối với mấy lão Tây này không có tình cảm gì!

Nhưng đều là con người, cũng có chút lòng trắc ẩn!

Quan trọng nhất là tình hình hiện tại, anh ta cảm thấy đám người chim này đang sỉ nhục họ.

Bàn Tử cứ mắng như vậy, nhưng xác chết trước mặt lại ngày càng nhiều!

"Có thể chúng đang sỉ nhục chúng ta, cũng có thể đang gây áp lực tâm lý cho chúng ta, rồi tiến hành săn mồi!

Nhưng bọn chúng muốn dễ dàng săn giết chúng ta, không dễ như vậy đâu!" Lý Đông cười lạnh một tiếng, anh không phải là người thích nhận thua.

"Đông ca, nếu đã như vậy, thì làm sao bây giờ?" Lý Đông cẩn thận quan sát, rồi chỉ vào một khe nứt phía trước.

"Chúng ta trốn vào trong khe nứt đó, như vậy chúng ta có thể tương đối an toàn hơn một chút, ở đó chúng ta sẽ đánh một trận ra trò với bọn này!" Mấy người còn lại nhìn nhau một cái, cuối cùng gật đầu, nếu trốn vào trong khe nứt đó, thì có thể tránh được một vấn đề, đó là tránh bị tứ phía thụ địch, mặc dù lúc trước lưng tựa lưng cũng có thể tránh bị tứ phía thụ địch, nhưng như vậy dường như cũng không đặc biệt an toàn, dù sao nếu bất cẩn có một người bị tóm, có một người bị tóm thì đội hình sẽ loạn, đội hình loạn thì không thể đạt được trạng thái lưng tựa lưng như lúc trước, nhưng nếu vào trong khe nứt đó, có thể bảo đảm an toàn của họ ở mức độ lớn.

Lý Đông để mấy người còn lại chui hết vào trong khe nứt đó, khe nứt đó khá hẹp, phòng thủ tương đối dễ dàng.

"Được rồi, nơi này hẳn là rất tốt, nếu muốn vào, một lần nhiều nhất chỉ có thể vào được một con!

Cứ phòng thủ tốt ở bên trong là được!

Chuyện này chắc không có vấn đề gì chứ?" Lý Đông hỏi.

Bàn Tử gật đầu: "Không vấn đề gì Đông ca, nhưng chúng tôi ở đây an toàn rồi, còn anh thì sao?" Lý Đông cười lạnh: "Bọn này muốn

xem tôi là thức ăn không dễ như vậy đâu, tôi ở ngoài này tiêu diệt chúng, các cậu cứ xem đi!" Nhưng Lý Đông phát hiện, đám người chim này không lập tức tấn công Bàn Tử, cũng không tấn công anh!

Chỉ thấy bọn chúng đột nhiên há miệng ra, rồi từ trong miệng chúng chạy ra một con quái vật!

Đó là một con quái vật trông giống khỉ, thân thủ vô cùng nhanh nhẹn, toàn thân đỏ rực, cũng không biết rốt cuộc là thứ gì.

Những con khỉ quái dị mà đám người chim này phun ra, nhanh chóng chạy vào đống xác chết, rồi bắt đầu ăn những cái xác đó, không bao lâu, khắp nơi đều là một bãi hỗn độn, trông vô cùng ghê tởm.

Nhưng bọn này lúc ăn lại dễ xảy ra xung đột, không ngừng tranh giành thức ăn.

Lý Đông lập tức cảm thấy buồn nôn.

"Hệ thống, nâng cấp vũ khí của tôi!" Lý Đông ra lệnh.

Vũ khí hiện tại của anh là bản nâng cấp, dao quân dụng Nê-pan vô cùng sắc bén, cũng vô cùng cứng rắn, là một vũ khí thượng hạng rồi.

Nhưng Lý Đông hiện tại không đặc biệt hài lòng!

Chương 444

Dưới âm thanh nhắc nhở của hệ thống, vũ khí của anh nhanh chóng được nâng cấp, sau lần nâng cấp này, vũ khí của anh dài khoảng hơn ba thước, trông giống một thanh kiếm, toàn thân tỏa ra ánh sáng vàng kim, khiến người ta có cảm giác rợn người.

Vì những con khỉ mà đám người chim phun ra từ miệng rất nhiều, nên không bao lâu đã ăn sạch những cái xác đó!

Sau khi bọn chúng ăn sạch xác chết, nhanh chóng tập trung ánh mắt vào người Lý Đông, ngoài ra Bàn Tử đang trốn trong khe nứt cũng là đối tượng chú ý trọng điểm của chúng.

Lý Đông bây giờ cảm thấy có chút phiền phức, lúc đầu, anh tưởng đám người chim sẽ tấn công Bàn Tử, nếu như vậy, thì Bàn Tử ở trong khe nứt đó đối phó với chúng sẽ dễ dàng hơn, dù sao bọn chúng chỉ có thể từng con một chui vào, nếu bọn chúng từng con một đi vào, thì tuyệt đối là nộp mạng.

Nhưng những con khỉ nhỏ chui ra từ miệng chúng mà đi vào, thì không khó như vậy, có thể chui vào cùng lúc rất nhiều.

Bàn Tử muốn đối phó với bọn này, sẽ có chút luống cuống tay chân, vì khe nứt đó rất hẹp, ở đó khó mà né tránh.

Nhưng đồng thời, cũng có rất nhiều con xông đến trước mặt Lý Đông.

Lý Đông cầm trường đao trong tay, không ngừng vung vẩy!

Lưỡi đao vô cùng sắc bén, tùy tiện một nhát chém xuống đã có mấy con khỉ kỳ lạ như vậy bị chém chết!

Trong quá trình chiến đấu, Lý Đông cũng nhìn rõ dung mạo của

những con khỉ này!

Anh phát hiện bọn chúng thực ra không phải là khỉ thật, những thứ này căn bản không có môi, lại có răng nanh, tuyệt đối là loài động vật ăn thịt kỳ lạ.

Quan trọng nhất là, trên cổ của những thứ này lại có treo chuông đồng!

Chỉ là chuông đồng không phát ra tiếng.

Hiện tại, bên cạnh Lý Đông có rất nhiều con khỉ như vậy, chỗ Bàn Tử trốn trong khe nứt cũng có không ít.

May mà sức chiến đấu của những con khỉ này thực ra không đặc biệt cao, nên tạm thời có thể đối phó!

Nhưng số lượng của bọn chúng thực sự quá nhiều, giết một con lại có một con khác, lao tới như thủy triều, vô cùng hung tợn!

Quan trọng nhất là bọn chúng bị chém thành hai nửa cũng không chết, vẫn có thể tiếp tục di chuyển, thật sự là cùng hung cực ác.

Cuối cùng, một người trong số họ hơi sơ suất, những con khỉ kia đã xông lên người!

May mà vừa mới đổi Bộ trang bị Ngũ Hành, những con khỉ này tuy cắn loạn xạ trên người họ, nhưng tạm thời không gây ra thương tổn gì!

Nhưng bộ mặt hung tợn của những con khỉ này sẽ khiến người ta cảm thấy có chút sợ hãi.

Bởi vì cũng không biết bộ trang bị Ngũ Hành trên người rốt cuộc chắc chắn đến mức nào, lỡ bị bọn này cắn rách, hậu quả khó mà lường được.

Bởi vì số lượng của bọn chúng thực sự quá nhiều, căn bản giết

không xuể, thực sự không có cách nào.

Lý Đông đoán, nếu dùng súng phun lửa mini, không chừng có thể thiêu bọn này thành tro!

Anh không tin thiêu thành tro rồi mà còn ra cắn người được!

Đáng tiếc là khẩu súng phun lửa mini của anh đã bị hỏng!

Bây giờ trong túi anh có một cái bật lửa, nhưng nâng cấp thì không kịp.

Bàn Tử may mắn từ trong khe nứt chui ra, trên người mỗi người đều bám đầy những sinh vật đáng sợ này, họ cũng đang liều mạng đập, muốn đuổi hết chúng đi.

Không biết qua bao lâu, những con khỉ kia đột nhiên cảm thấy vô cùng sợ hãi, rồi tan tác bỏ chạy.

"Chuyện gì vậy?

Bọn này rốt cuộc bị làm sao?" Bàn Tử cũng cảm thấy kỳ lạ.

Kết quả lúc này, đột nhiên thấy cánh cửa đồng xanh khổng lồ kia dường như có dấu hiệu di chuyển, hai cánh cửa lại từ từ mở ra một chút, xuất hiện một khe hở.

Mấy người đều giật mình!

Một cánh cửa nặng như vậy, muốn mở ra, hoặc là đã mở cơ quan ở đâu đó, hoặc là một sinh vật vô cùng mạnh mẽ đã mở nó ra.

Chắc cũng là sinh vật cực kỳ mạnh mẽ đó, hoặc không biết có thứ gì bên trong cánh cửa đồng xanh, đã dọa chạy đám người chim này.

Lý Đông nhớ trên con cá đồng mắt rắn có ghi chép về phương diện này, vì vấn đề dịch thuật, nên không thể hoàn toàn hiểu rõ tất cả các mô tả.

Nhưng anh nhớ, cánh cửa này thực tế là một lối đi giữa địa ngục và thế giới.

Đương nhiên, nếu theo những thông tin Lý Đông biết trước khi xuyên không, thì nơi này có khả năng là lối đi đến vương quốc của Tây Vương Mẫu.

Rốt cuộc cách nói nào là đúng, Lý Đông hiện tại hoàn toàn không có chút chắc chắn nào!

Cảnh tượng cánh cửa khổng lồ đó mở ra, khiến anh cảm thấy thật khó tưởng tượng!

“Bên trong đó rốt cuộc có gì?

Có quái vật hay cương thi?

Chúng ta rốt cuộc nên làm gì?” A Ninh vô cùng kinh ngạc nói.

Lý Đông lắc đầu: “Bên trong đó, không chừng có Diêm Vương gia!

Không phải Diêm Vương gia đến rồi sao, có muốn khoét hai lỗ trên đầu ông ta không?

Chương 445

Có cơ hội rồi đó.” Lời của Lý Đông là nói đùa, nhưng dù sao cũng làm cho không khí trở nên sôi động hơn.

“Hay là chúng ta vào xem thử, bên trong đó không chừng sẽ có thứ gì đặc biệt!” Mấy người họ đều là những kẻ to gan lớn mật, có lòng hiếu kỳ vô cùng mạnh mẽ, gặp phải chuyện như vậy, nếu không đi xem thử, sẽ cảm thấy vô cùng thiệt thòi!

Nhưng nơi này thực sự quá quỷ dị, đặc biệt là cánh cửa nặng như vậy, nếu cứ dễ dàng đi vào, lỡ như cánh cửa đó lại đóng lại, vậy thì có khả năng sẽ bị nhốt bên trong!

Bên trong rốt cuộc có thứ gì cũng không biết, nếu bị nhốt bên trong, thì vui rồi.

“Tôi thấy không cần lo lắng, cho dù chúng ta bị nhốt bên trong, tôi cũng có thể mở được cánh cửa đó!

Trừ khi trên cánh cửa đó có sức mạnh siêu nhiên, nếu không, nơi này căn bản không cản được tôi!” Lý Đông sau khi suy nghĩ kỹ, quyết định đi xem thử.

Bởi vì anh cảm thấy mình có thể khoét một lỗ trên cánh cửa đó, có thể từ đó chui ra.

Lúc trước không dám tùy tiện khoét lỗ trên cánh cửa đó, chủ yếu là vì nghi ngờ bên trong có cơ quan, lỡ kích hoạt cơ quan sẽ rất nguy hiểm, bây giờ đã xác định, bên trong đó có thể không có cơ quan, vậy thì không cần lo lắng sẽ kích hoạt cơ quan nữa, nên bây giờ anh có lòng hiếu kỳ cực mạnh, rất muốn đi xem thử.

Để thể hiện tấm lòng của ta, ta đã mặc áo cưới, luôn ở đây chờ

chàng.

Đương nhiên lúc đi cũng vô cùng cẩn thận, mỗi người đều cầm vũ khí, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Băng đạn trong vũ khí của mỗi người lại được thay mới, nạp đầy đạn.

Vì cánh cửa này quá lớn, tuy bây giờ chỉ mở ra một khe hở nhỏ, nhưng cũng đủ để một chiếc xe tải đi qua.

Cánh cửa đồng xanh đó rốt cuộc lớn đến mức nào, thật khó mà tưởng tượng.

Nhưng trước khi đi vào, họ dùng đèn pin cẩn thận chiếu vào bên trong.

Xem ra, người phụ nữ này hẳn là linh hồn sau khi chết, vì nghe được giọng nói của người yêu, nên vẫn chưa siêu độ, luôn lưu lại nơi này.

Đương nhiên chuyện như vậy họ cũng đã thấy không ít, cũng không còn thấy lạ!

Theo mô tả trên con cá đồng mắt rắn, nơi này, sau khi vào trong ánh sáng cũng không có tác dụng gì, bên trong toàn là một mảnh hư vô, cần phải dùng "chân thực chi hỏa" mới có thể thấy được những thứ bên trong.

Lý Đông khẽ nhíu mày, nghĩ một lúc lâu, cũng không biết cái gọi là "chân thực chi hỏa" rốt cuộc là thứ gì.

"Đông ca, anh có muốn vào không?

Bên trong căn bản không nhìn rõ bất cứ thứ gì, chúng ta cứ thế vào, không chừng sẽ gặp nguy hiểm!" Hồ Bát Nhất bây giờ lại trở nên do dự.

Vì thấy Lý Đông tạm thời không vào, trong lòng vô cùng căng thẳng, nên mới hỏi.

Lý Đông tuy gan rất lớn, nhưng gã này thực ra cũng là một người vô cùng cẩn thận, ít nhất cần phải hiểu đại khái tình hình rồi mới dám vào!

Bây giờ chưa hoàn toàn hiểu rõ tình hình bên trong, anh cảm thấy nếu cứ tùy tiện vào, dễ gặp nguy hiểm.

Trong lúc do dự, anh đột nhiên phát hiện, xung quanh mình lại nổi lên sương mù màu xanh nhạt!

Làn sương màu xanh nhạt này vô cùng kỳ lạ, cũng có thể che khuất ánh sáng, nhanh chóng xung quanh anh biến thành một màu đen kịt!

Cho dù bật đèn pin, cũng hoàn toàn không thấy được ánh sáng của đèn.

Lý Đông khẽ nhíu mày, đành phải nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận mọi thứ xung quanh!

Con người luôn có một đặc điểm như vậy, ngũ quan thực tế có tác dụng tương hỗ!

Một khi thị lực của một người không còn tác dụng, thì thính lực và các giác quan khác của người đó sẽ trở nên nhạy bén hơn!

Cho nên anh nhắm mắt lại, rồi nghe thấy một loạt tiếng động, như tiếng tù và sừng hươu!

Không bao lâu sau, lại có một số gã đen thui, xếp thành hàng dài từ bên trong chạy ra, đích đến của chúng hình như là cánh cửa đồng xanh.

Lý Đông nhận ra, những bóng đen này là người!

Chỉ là những người này, có lẽ không phải là người sống.

Anh cau mày nghĩ một lúc, trong đầu đồng thời hiện ra một danh từ!

"Âm binh tá đạo!" Chắc chắn là vậy, nếu như vậy, chẳng lẽ đối diện cánh cửa đồng xanh, thực sự là địa ngục trong truyền thuyết sao?

Anh nhất thời không dám tùy tiện đi vào, trốn sau một tảng đá, rồi nhìn rõ những người đang đi kia.

Trong số những người này, người đi đầu tiên cầm một lá cờ, đội ngũ mỗi hàng 4 người, xếp hàng vô cùng ngay ngắn, giống như một đội quân kỷ luật vô cùng nghiêm minh.

Bọn họ đi ra từ hẻm núi xa xa, rồi từ từ đi vào bên trong cửa đồng xanh.

Bọn họ mặc áo giáp dày, nhưng tốc độ đi lại rất nhanh, thân thể nhẹ bẫng, rõ ràng là dấu hiệu của quỷ hồn!

Lý Đông lại nhìn rõ mặt của bọn họ.

Thấy mặt họ cũng có chút kỳ lạ, vô cảm, cực kỳ tái nhợt.

Một đội quân ma quỷ, nhưng bọn họ không hề chú ý đến Lý Đông, đều tự mình đi vào bên trong!

Nhưng Lý Đông lại nhanh chóng phát hiện trong số những người này có một người rất quen thuộc.

Không sai, Muộn Du Bình Tiểu Ca.

Chương 446

Muộn Du Bình, Tiểu Ca lại ở bên trong?

Gã này cũng mặc trang phục tương tự, trông giống như những con ma khác, chỉ có khuôn mặt là mặt người bình thường, lúc đi cũng không nhẹ bẫng.

Vì vậy, Lý Đông có thể xác định gã này hiện tại tuyệt đối là người sống!

Huống hồ Muộn Du Bình Tiểu Ca vốn là một người đã thực hiện được trường sinh, căn bản không thể chết như vậy được.

Sau lưng gã này, treo một thanh Hắc Kim Cổ Đao, trà trộn vào trong đám người đó.

"Gã này hẳn là đi theo đám quỷ hồn đó trà trộn vào!" Lý Đông nhẹ giọng nói.

Mấy người còn lại nghe thấy lời này, tim tức thì đập thình thịch.

Đi theo đám quỷ hồn đó trà trộn vào?

Nếu như vậy, chẳng lẽ sau cánh cửa đồng xanh này, lại thật sự là nơi đó trong truyền thuyết sao?

"Đông ca, chúng ta có muốn vào không?" Hồ Bát Nhất cũng là một kẻ to gan lớn mật, thấy Muộn Du Bình, Tiểu Ca lại có thể đi theo bọn họ trà trộn vào, cũng động lòng, dường như muốn biết sau cánh cửa đồng xanh này rốt cuộc có thứ gì.

Lý Đông lắc đầu: "E là không dễ như vậy đâu?

Muộn Du Bình, Tiểu Ca chắc chắn có phương pháp ngụy trang đặc biệt, nên mới có thể trà trộn vào trong đám đó, chúng ta bây giờ

căn bản không biết Tiểu Ca ngụy trang bằng cách nào, nếu chúng ta đi theo sau bọn họ vào, chắc chắn sẽ gặp phải rắc rối không thể miêu tả được!" Mọi người đều thở dài một hơi, vì bây giờ họ thật sự muốn đi xem bên đó rốt cuộc có gì.

Đáng tiếc là với cục diện hiện tại, có lẽ không làm được!

Rất nhanh, Muộn Du Bình đã tiến vào trong cửa đồng xanh, sau đó những con ma khác cũng đi vào, biến mất trong bóng tối, rồi cánh cửa đồng xanh khổng lồ kia lập tức lại đóng lại, hợp thành một thể.

Đợi bọn họ hoàn toàn biến mất, Lý Đông mới thở ra một hơi dài.

Anh thực sự có chút không tin đối diện là cái gọi là địa ngục.

Nhưng những thứ giống như quỷ hồn kia lại thật sự đi vào từ đó, không biết rốt cuộc là chuyện gì!

Trong đầu anh, luôn có một nhận thức như vậy, cảm thấy bên trong đó là vương quốc Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết!

Rốt cuộc cách nói nào là đúng, Lý Đông hiện tại hoàn toàn không rõ, cảm thấy đầu mình có chút đau!

Nhưng bây giờ dường như không có thời gian để anh trì hoãn!

Bởi vì lúc nãy, sau khi cửa đồng xanh mở ra, đã dọa chạy hết đám người chim kia, nhưng bây giờ sau khi cửa đồng xanh đóng lại, đám người chim đó lại quay về hết.

"Đông ca, làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ chúng ta tiếp tục đánh với bọn chúng sao?

Cứ đánh thế này hình như không có ý nghĩa!" Vương Khải Toàn có chút uất ức nói.

Thực tế, họ căn bản không thực sự giết được một con người chim nào.

Những con người chim trông như bị giết rồi rơi xuống, thực tế lại nhanh chóng phục hồi, nên mới có nhiều như vậy.

Nếu cứ đánh mãi không dứt với bọn chúng như vậy, thì chắc chắn sẽ bị kẹt chết ở đây.

"Tạm thời đừng quan tâm đến bọn chúng nữa, chúng ta mau đi thôi!

Nếu bọn chúng đuổi kịp, chúng ta lại ra tay!" Lý Đông cuối cùng cũng đưa ra một quyết định khó khăn.

Thế là, họ tìm một hướng rồi chạy về phía trước!

Lý Đông cũng không biết phía trước rốt cuộc có gì, dù sao chỉ có trực giác mách bảo anh phía trước có lẽ là hướng đúng.

Rất nhanh, họ đã vượt qua một ngọn núi nhỏ, trước ngọn núi nhỏ đó xuất hiện ba ngã rẽ.

Ba ngã rẽ đó đều là những khe nứt trên núi, dưới khe nứt hình thành một con đường, mỗi con đường trông đều rất ổn.

Nhưng rốt cuộc con đường nào là đúng, căn bản không có cách nào phán đoán.

"Mẹ nó, rốt cuộc là khe nứt nào?

Bọn phía sau sắp đuổi kịp rồi!" Đại Kim Nha gã này bây giờ cảm thấy vô cùng mệt mỏi, cả người thở hổn hển.

Không có cách nào, gã này tuổi tác quả thực là lớn nhất!

Cũng chính vì vậy, nên sau một thời gian dài mệt mỏi, gã có chút không chịu nổi nữa.

"Gã này có được không vậy?

Mới một lát mà đã mệt thành cái dạng này, gã này không phải sắp

phế rồi chứ, lần sau tuyệt đối đừng đi theo nữa!" Bàn Tử thấy bộ dạng của Đại Kim Nha có chút không hài lòng.

Nếu Đại Kim Nha không đi, ở nhà trông nhà, có thể để Phan Tử đi theo.

Phan Tử là một tay rất lợi hại, gã đó thậm chí còn từng là lính đặc chủng, công phu rất khá.

Nhưng Đại Kim Nha gã này tham tiền, lại có chút gian xảo, để gã ở nhà trông nhà, không chừng sẽ gây ra chuyện phiền phức.

"Đi bên này đi!" Trực giác, Lý Đông tin vào trực giác của mình!

Chương 447

Mặc dù bây giờ không có bằng chứng, nhưng cho đến hiện tại, trực giác của anh đã cứu anh rất nhiều lần rồi, anh cảm thấy trực giác vô cùng hữu dụng.

Thế là, anh đi vào khe nứt đó đầu tiên, đi trước dò đường.

Mấy người còn lại đi theo sau.

Con đường trong khe nứt này vô cùng hẹp, nhưng miễn cưỡng có thể đi được, nên tiến về phía trước rất nhanh.

Càng đi về phía trước, con đường càng trở nên hẹp hơn, nhưng vẫn có thể đi qua.

Sau khi đi qua một hẻm núi hẹp, quay đầu lại phát hiện, phía sau không có người chim đuổi theo, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Không bao lâu sau, họ cảm thấy một luồng hơi nóng, bởi vì phía trước lại có một suối nước nóng.

Ở nơi như thế này, có thể gặp được suối nước nóng, đó nhất định là một chuyện vô cùng tốt.

Bởi vì nước mang theo người đều đã tiêu hao gần hết, nếu không có cách nào bổ sung, đó là một chuyện vô cùng nguy hiểm.

Một người nếu không có cơm ăn, thực tế có thể kiên trì được mấy ngày.

Nhưng nếu không có nước uống, thì phiền phức rồi, ước chừng không kiên trì nổi ba ngày sẽ tử vong!

Nhưng sau khi tìm được suối nước nóng này, họ vẫn vô cùng cẩn thận.

Đầu tiên cẩn thận kiểm tra xung quanh suối nước nóng, xác nhận không có chất độc hại xung quanh, rồi kiểm tra tình hình bên trong suối nước nóng, phát hiện nước suối quả thực có thể uống được, mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Mọi người ở đây nghỉ ngơi một lúc, không có việc gì bắt đầu thương lượng, tiếp theo nên làm gì.

"Còn có thể làm gì nữa?

Chúng ta tiếp tục tiến lên đi, tôi cảm thấy phía trước hẳn là một con đường sống!" Lý Đông vô cùng bình tĩnh nói.

"Đông ca lợi hại như vậy, tùy tiện tìm một con đường lại đều là đường đúng, chẳng lẽ anh là thần tiên sao?

Sao anh biết được hay vậy?" Bàn Tử vô cùng kính phục nhìn Lý Đông.

"Ba khe nứt vừa rồi, tuy trông có vẻ giống hệt nhau, nhưng thực tế lại hoàn toàn khác biệt.

Chỉ có một khe có gió thổi ra, nên bên ngoài chỗ đó chắc chắn là cửa thông gió!" Mọi người gật gù.

Vương Khải Toàn vô cùng đắc ý trước mặt Bàn Tử: "Cái thằng chỉ biết ăn cho béo xác, kết quả là chẳng có não, một chút lý lẽ cũng không hiểu, ngớ người ra rồi chứ gì?" Bàn Tử đang bực mình liền lườm một cái: "Mẹ nó, mày thì hơn gì tao, chẳng phải cũng một thân thịt mỡ đấy sao!

Lúc nãy mày cũng có biết đâu!" Mọi người vừa ăn uống vừa vui vẻ nói cười, tinh thần dần hồi phục, thần kinh căng thẳng cũng được thả lỏng.

Sau đó, cả nhóm tiếp tục đi về phía trước.

Đi thêm gần một ngày nữa, họ đến một nơi vô cùng quen thuộc.

Không sai, đó chính là nơi họ đã vào lúc ban đầu!

Lúc đầu leo lên núi, định vào Vân Thiên Cung, không ngờ lại đi một vòng cực lớn!

Nếu lúc đó tìm đúng đường thì có lẽ đã không phiền phức như vậy!

Nhưng nghĩ lại thì cũng không lỗ, vì họ đã thu được rất nhiều thứ quý giá!

Làm trộm mộ thì cũng vì tiền tài mà thôi!

Nói đến chuyện tiền tài, Bàn Tử vội vàng giục Lý Đông mở cái bọc ra xem!

Trong chiếc túi vô hạn đó chứa đầy vàng bạc châu báu!

Phần lớn là vàng ròng hoặc các loại châu báu khác, về cơ bản đều có thể bán lấy tiền ngay lập tức!

"Trời đất ơi, nếu bán hết đống này thì được bao nhiêu tiền nhỉ?

Mấy trăm triệu hay mấy tỷ?

Mình phát tài to rồi!" Bàn Tử đột nhiên la lên.

Bàn Tử, Vương Khải Toàn và Đại Kim Nha đều là những kẻ rất coi trọng tiền bạc, nên lúc này ai nấy đều vô cùng mừng rỡ.

Thực ra Lý Đông cũng khá vui, nhưng niềm vui đó phần nhiều là giả vờ, vì anh nhận ra mình đã làm một việc rất ngu ngốc là đi một vòng cực lớn.

Đương nhiên, có được thu hoạch lớn như vậy cũng rất tốt rồi!

Sau khi mấy người chui ra khỏi cửa động, ai nấy đều vội vàng tháo mặt nạ phòng độc, tham lam hít thở không khí xung quanh.

Dù không khí lạnh buốt, khiến người ta không khỏi rùng mình, nhưng lại mang lại cảm giác vô cùng khoan khoái.

Hôm nay thời tiết cũng rất đẹp, nắng vàng rực rỡ!

Đã nhiều ngày không được tắm nắng, bây giờ nhìn thấy mặt trời, ai cũng cảm thấy dễ chịu.

Chỉ là vì đã quen với bóng tối, nên đột nhiên nhìn thấy ánh nắng có chút chói mắt, nhưng cảm giác vẫn rất thoải mái.

Nằm trên tuyết một lúc, họ mới quen dần với ánh sáng xung quanh rồi mới đứng dậy.

Chương 448

Tình trạng hiện tại của mọi người rất tốt, chỉ có điều đồ tiếp tế sắp cạn, nên phải quay về ngay lập tức!

Mấy người đang mặc bộ đồ Ngũ Hành trông giống như quần áo bình thường, nên cũng không cần thay, chỉ cần tháo mặt nạ phòng độc là được.

Sau khi xuống núi, không bao lâu sau họ đã đến một nơi có người ở, đó là một thị trấn nhỏ.

Họ nghỉ ngơi trong thị trấn vài ngày để hồi phục lại sau trạng thái căng thẳng.

Sau khi hồi phục, họ bán đi một phần số vàng bạc châu báu kiếm được, tài khoản của mỗi người lại tăng thêm vài con số.

Đương nhiên, họ cũng không ngốc đến mức bán hết một lần, vì như vậy chắc chắn sẽ gây ra những phiền phức không cần thiết!

Vì vậy, phần lớn số còn lại đều do Lý Đông cất giữ.

Dù sao thì những người này đều rất tin tưởng Lý Đông, tin rằng anh tuyệt đối sẽ không đối xử tệ bạc với họ.

Sau khi vui chơi ở một vài danh lam thắng cảnh gần đó vài ngày, cả nhóm quyết định ai về nhà nấy nghỉ ngơi một thời gian!

Bàn Tử là người đầu tiên trở về Phan Gia Viên ở Bắc Kinh, chỗ ở của Vương Khải Toàn cũng gần đó nên hai người đi cùng nhau!

Đại Kim Nha lần này cũng thu hoạch không ít, nên chắc cũng về nhà hưởng thụ một thời gian!

Hồ Bát Nhất cũng rời đi!

Cuối cùng, chỉ còn lại Lý Đông và A Ninh.

Lý Đông biết người phụ nữ tên A Ninh này tiếp cận mình chắc chắn có mục đích đặc biệt.

Theo sự hiểu biết của Lý Đông, mục đích của A Ninh có lẽ là để lấy một thứ gì đó ở một nơi nào đó!

Đương nhiên, theo suy đoán của Lý Đông, e rằng cũng là để tìm kiếm manh mối về sự trường sinh!

Trường sinh bất lão, quả thực có một sức hấp dẫn vô cùng lớn!

Không nói đâu xa, Trương gia và Ngô gia, để có thể thực hiện trường sinh bất lão mà đã gây ra ân oán kéo dài hơn 2000 năm, đời này qua đời khác tiến hành những thí nghiệm kinh hoàng, đó là một ví dụ điển hình.

E rằng mục đích hiện tại của A Ninh cũng là như vậy!

Nhưng Lý Đông lại không quan tâm lắm!

Mục tiêu của Lý Đông là trở thành Vua Trộm Mộ, thực hiện trường sinh bất lão, sau đó tìm vài mỹ nữ để chung sống.

Chỉ cần có thể đạt được mục tiêu, nếu tiện tay giúp đỡ người khác đạt được mục đích tương tự, anh cũng không ngại.

Bây giờ mọi người đều đã đi hết, Lý Đông cũng định về quê nghỉ ngơi một thời gian rồi tính chuyện khác, nhưng A Ninh lại cứ đi theo anh.

Lý Đông có chút kỳ quái hỏi: "Nếu tôi đoán không lầm, ông chủ của cô hình như là Cửu Đức Khảo phải không?" A Ninh nghe vậy, toàn thân chấn động, không ngờ Lý Đông lại thực sự biết thân phận của mình!

Sự việc đã đến nước này, A Ninh đương nhiên cũng không có cách

nào phản bác, đành phải gật đầu: "Đúng vậy!

Tôi tiếp cận anh cũng là để có được sức mạnh của anh, để tiện cho việc khảo cổ trong khu vực này hơn!" "E rằng không chỉ đơn giản là khảo cổ đâu nhỉ?

Rốt cuộc cô muốn lấy thứ gì?" Lý Đông là một người rất thẳng thắn, anh muốn tìm hiểu rõ ràng mọi chuyện để dễ dàng nắm bắt tình hình.

A Ninh do dự một lúc, trầm mặc, cuối cùng gật đầu nói: "Mục đích của tôi thực ra cũng giống như anh!" "Được rồi, quả nhiên là vậy!" Lý Đông gật đầu, "Nếu đã như thế, bây giờ chúng ta tạm thời không hành động, tôi định về nhà hưởng thụ cuộc sống một thời gian rồi mới đi tiếp, cô cũng có thể về báo cáo với ông chủ của mình rồi hẵng nói!" A Ninh lại lắc đầu: "Tôi không về nữa, tôi đi theo anh!" "Theo tôi làm gì.

Tôi nói cho cô biết, tôi không phải người tốt đâu, tôi rất háo sắc, không biết chừng lúc nào đó sẽ... 'ấy' cô đấy!

Cô nên biết là cô không đánh lại tôi đâu!" Lý Đông giả vờ hung dữ nói.

Không ngờ, cô nàng mỹ nữ bình thường trông vô cùng mạnh mẽ này lại đỏ mặt.

"Cái đồ nhà anh, chỉ giỏi nói mồm, có gan trộm chứ không có gan làm!" A Ninh có chút tức giận nói.

Lý Đông nghe vậy liền cảm thấy có gì đó không đúng, lời này có ý gì?

Lão tử vừa mới nói lỡ không cẩn thận là 'ấy' cô, vậy mà cô còn khiêu khích như thế, đây là đang dùng cách khác để quyến rũ lão tử à?

"Cô nghĩ tôi không dám à?" "Đương nhiên là không dám, nếu anh

dám thì sao không ra tay ngay bây giờ đi?" A Ninh trừng mắt nói.

Lý Đông nghe xong, trong lòng tức sôi máu, cơn giận bốc lên ngùn ngụt!

Là một người đàn ông, bị người khác nói gì cũng được, nhưng bị nói là "không dám" thì thực sự không thể nhịn.

Thế là anh trực tiếp bế bổng A Ninh lên rồi quay về phòng.

Khoảng hai giờ sau, Lý Đông vẫn đang ôm thân hình tuyệt mỹ của A Ninh, từ khoảnh khắc này, anh lại có thêm một người phụ nữ.

A Ninh lười biếng nằm trong lòng Lý Đông, toàn thân rã rời: "Tên khốn nhà anh, sao lại lợi hại như vậy, lúc nãy em suýt nữa bị anh hành cho chết rồi, cũng quá mạnh rồi, anh uống thuốc à?" Lý Đông cười lạnh một tiếng: "Cô xem tôi có cần phải uống thuốc không?

Tôi nói cho cô biết, lần sau đừng có nói với tôi là 'tôi không dám'!

Nếu không, tôi sẽ lại xử lý cô như thế này, tin không..." A Ninh lắc đầu: "Em không tin!" "Không tin à?" Đôi tay của Lý Đông lập tức lại trở nên không yên phận.

Thêm vài giờ nữa trôi qua, A Ninh lần này hoàn toàn tâm phục khẩu phục, lúc này toàn thân không còn chút sức lực nào, cả người mềm nhũn ra như một bức tranh mặc người sắp đặt.

Chương 449

Trong mấy ngày này, Lý Đông mỗi ngày ngoài việc cùng A Ninh "bàn chuyện nhân sinh", anh cũng đang suy nghĩ về một số vấn đề rất quan trọng.

Ví dụ như những chuyện gặp phải trong hai lần trộm mộ, bất kể là người xưa hay người nay, mục đích của họ chỉ có một, thực chất là để có thể trường sinh bất lão.

Hoặc có thể nói, Lý Đông, ở một mức độ nào đó, cũng vì một mục đích tương tự.

Nhưng hiện tại, những thứ anh có được lại không nhiều lắm!

Đúng lúc Lý Đông đang suy nghĩ về những vấn-đề này, A Ninh ở bên cạnh nhẹ nhàng hỏi: "Anh đang nghĩ gì vậy?" Lý Đông cười nói: "Anh đang nghĩ xem những thứ mình biết rốt cuộc có bao nhiêu!

Lần này, thực ra anh đã đi một chuyến công cốc!

Tuy anh đã tìm thấy quan tài của Vạn Nô Vương, nhưng thực chất anh lại không có được thứ gì mang tính thực chất cả!" Sau khi trở thành người phụ nữ của Lý Đông, A Ninh bây giờ đã trở nên dịu dàng hơn vài phần.

Cô chân thành xoa bóp vai cho Lý Đông, rồi mới cười nói: "Theo thông tin em biết, em cảm thấy Vân Thiên Cung này có thể có quan hệ nhất định với một ngôi mộ nào đó ở Trường Sa!

Bây giờ mấy người kia đều đã về cả rồi!

Nhưng em bây giờ lại cảm thấy có chút nóng lòng, nên em muốn đến Trường Sa xem thử, anh thấy thế nào?" "Trường Sa sao?" Lý Đông nhíu mày.

A Ninh gật đầu: “Đúng vậy, Trường Sa! 1.

Nếu em đoán không lầm, những nơi tương tự như Vân Thiên Cung chắc hẳn có 7 cái!

Vị trí phân bố của chúng vừa hay tạo thành hình dạng của chòm sao Bắc Đẩu, em nói không sai chứ?

Một trong những nơi đó chính là ở Trường Sa!” Lý Đông gật đầu: “Đúng là không tồi, chẳng lẽ hai chúng ta đi sao?” “Hai chúng ta đi thì tốt hơn, nghe nói nơi đó rất nguy hiểm!

Chúng ta đi xem qua một chút, nếu có thể thu hoạch được gì thì tốt, nếu không thì sau này gọi thêm người đi, như vậy tỷ lệ thành công cũng sẽ lớn hơn một chút!” Làm là làm, đó là phong cách của Lý Đông.

Sau khi quyết định, anh lập tức chuẩn bị đi Trường Sa.

Nhưng khi đi ngang qua Bắc Kinh, Lý Đông lại đến chỗ của Doãn Tân Nguyệt.

Doãn Tân Nguyệt bây giờ ngày càng xinh đẹp, cô đang kinh doanh một nhà hàng và một nhà đấu giá, công việc ngày càng phát đạt.

Chỉ là cô cũng ngày càng trở nên bí ẩn, về cơ bản không ai có thể gặp được, nhiều nhất chỉ là nghe tên mà thôi!

Sau khi Lý Đông đến nhà đấu giá, anh đã tìm nhân viên công tác ở đó.

Nhân viên nhà đấu giá rất lịch sự và nhiệt tình.

“Thưa ngài, xin hỏi ngài muốn mua gì ạ?” Lý Đông lắc đầu nói: “Tôi tìm bà chủ Doãn Tân Nguyệt!” Người kia vẫn lắc đầu: “Xin lỗi ngài, bà chủ của chúng tôi không bao giờ gặp khách!” “Tôi là Lý Đông.” Người nhân viên đó nghe thấy tên Lý Đông, mắt liền sáng lên.

Không lâu sau, Lý Đông đã đến một trang viên rất kỳ lạ.

Vị trí của biệt thự trong trang viên này rất đặc biệt, dù sao thì có thể khẳng định rằng, ở thành phố Bắc Kinh hiện tại, tuyệt đối không thể tồn tại một nơi như vậy.

Bởi vì nơi này chiếm một diện tích rất lớn, phải đến hơn 1000 mét vuông.

Kiến trúc ở đây cũng mang đậm nét cổ xưa, có chút giống với kiến trúc cổ đại.

Ở kinh thành chắc chắn sẽ không có nơi nào như vậy!

Lý Đông cũng biết Doãn Tân Nguyệt vốn không phải là người của thời đại này, theo lý mà nói, người phụ nữ này đáng lẽ phải là người của thời kỳ kháng chiến mới đúng!

Chẳng lẽ, nơi mà người phụ nữ này đang ở có khả năng xuyên không hay sao?

Nhưng Lý Đông cũng không quan tâm nhiều như vậy, trực tiếp đi vào nhà của Doãn Tân Nguyệt!

A Ninh thì lại rất hứng thú với mọi thứ trong nhà đấu giá, bây giờ cô có tiền, nên định mua thêm một vài thứ đẹp mắt.

Lý Đông một mình đi vào nhà của Doãn Tân Nguyệt, lại thấy cô nàng có vẻ rất không vui.

Lý Đông liền cảm thấy có chút kỳ quái: “Sao vậy?

Anh đặc biệt đến thăm em, sao lại không vui?” Doãn Tân Nguyệt hừ lạnh một tiếng: “Cái đồ nhà anh, lâu như vậy không đến thăm em, chắc chắn là quên em rồi!

Hơn nữa, không chừng ở bên ngoài đã tìm người phụ nữ khác rồi phải không?” Lý Đông hơi sững sờ, không ngờ Doãn Tân Nguyệt lại

đoán chính xác như vậy.

Đương nhiên, Lý Đông không phủ nhận, cũng không khẳng định, chỉ cười nói: "Nào, cũng chỉ mới mấy ngày không gặp thôi mà!

Người ta không phải nói, xa nhau một chút càng thêm mặn nồng sao!

Nếu chúng ta cứ ở bên nhau suốt, sẽ nhanh chán lắm!

Ngược lại, cứ cách vài ngày gặp nhau một lần, như vậy mới giữ được cảm giác mới mẻ, em hiểu không?" Doãn Tân Nguyệt liền bật cười: "Anh chỉ giỏi nói những lời hay ho, một chút hành động thực tế cũng không có?" Lý Đông cười cười nói: "Ai nói với em, anh không có hành động thực tế?

Em xem, lần này anh lại mang quà cho em này, món quà này em chắc chắn sẽ rất thích!" Lý Đông nói rồi, liền lấy ra một chuỗi ngọc trai.

Chuỗi ngọc trai đó được làm từ những viên ngọc trai vô cùng đẹp đẽ, rất tinh xảo, mỗi viên ngọc trai màu sắc đều không giống nhau, nhưng mỗi loại màu sắc lại kết hợp với nhau một cách hợp lý, khiến người ta có một cảm giác sảng khoái.

Bất kỳ người phụ nữ nào cũng thích châu báu, Doãn Tân Nguyệt cũng vậy.

Nhìn thấy chuỗi ngọc trai trong tay Lý Đông, cô liền mỉm cười.

Chương 450

Nhưng ngay sau đó, cô nàng lại giả vờ tức giận: “Hành động thực tế của em, không phải là cái này!” “Vậy hành động thực tế là gì?” Lý Đông rất kỳ quái hỏi, theo sự hiểu biết của anh, phụ nữ đều rất thích châu báu, không tin Doãn Tân Nguyệt lại là ngoại lệ?

Anh nhíu mày, suy nghĩ một lúc rồi lập tức hiểu ra.

“Nguyên lai hành động thực tế lại là cái này à?

Anh hiểu rồi.” “Hiểu rồi à, anh hiểu rồi sao?” Trên mặt Doãn Tân Nguyệt hiện lên vẻ tò mò.

Lý Đông mỉm cười: “Anh đương nhiên hiểu rồi, anh sẽ cho em một bất ngờ!” Anh nói rồi, liền...

Doãn Tân Nguyệt thì thầm.

“Sau này sẽ còn lợi hại hơn nữa sao?

Em không tin, em tuyệt đối không tin, bây giờ đã lợi hại như vậy, sau này nếu còn lợi hại hơn nữa, đó còn là người không?” Doãn Tân Nguyệt liền đỏ mặt.

“Anh vốn không phải là người bình thường mà!

Hơn nữa, anh chẳng phải đã nói với em, anh muốn trở thành Vua Trộm Mộ, thực hiện trường sinh bất lão sao?

Đương nhiên, nếu anh trường sinh bất lão, người phụ nữ của anh tự nhiên cũng phải trường sinh bất lão.

Anh muốn trường sinh bất lão thì sao có thể là người bình thường được?

Nếu dùng một câu để nói, đó chính là thành tiên rồi!” Lý Đông

cười ha hả nói.

"Thành tiên, trường sinh bất lão?" Doãn Tân Nguyệt cảm thấy có chút mơ hồ, nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô rõ ràng tràn đầy vẻ mong đợi.

Đúng vậy, trường sinh bất lão là một chuyện khiến người ta vô cùng mong đợi, thậm chí là giấc mơ của vô số người.

Nhưng từ xưa đến nay, căn bản không có bao nhiêu người thực hiện được, hoặc là căn bản không có ai thực hiện được!

Ngay cả Muộn Du Bình Tiểu Ca, cũng chỉ sống được hơn 100 tuổi, trông có vẻ trẻ hơn thôi, còn có thật sự thực hiện được trường sinh bất lão hay không, thì không ai biết được.

Lý Đông ở lại trang viên này cùng Doãn Tân Nguyệt sống cuộc sống xa hoa hai ngày, rồi mới rời đi.

Điều khiến Lý Đông cảm thấy kỳ lạ là sau khi rời khỏi trang viên, anh đi theo một con đường kỳ lạ, rồi có cảm giác như mình vừa bước vào một thế giới mới.

Quay lại nhà đấu giá, anh phát hiện A Ninh vừa mới đấu giá thành công một món đồ.

Món đồ mà người phụ nữ này mua được hình như là một bức tranh, có vẻ là bút tích thật của một họa sĩ nào đó, vậy mà lại tốn hết mấy chục vạn.

"Tôi cũng thật là, vì một món đồ như vậy mà tiêu 50 vạn, không phải có chút lãng phí quá sao?" Lý Đông cười nhìn A Ninh.

A Ninh lại không cho là vậy: "Có sao đâu?

Dù sao tiền cũng là để tiêu mà!

Còn có thể làm gì khác?

Hơn nữa, treo thứ này trong nhà sẽ làm cho không khí trong phòng được nâng lên một tầm cao mới, 50 vạn tiêu cũng có chút đáng giá." "Được rồi..." Lý Đông gật đầu.

Vì bây giờ đang có kế hoạch đi Trường Sa, nên anh đã sớm đi mua vé tàu hỏa.

Họ chuẩn bị ngồi tàu hỏa đến Trường Sa!

Trên tàu, Lý Đông và A Ninh mua một phòng ngủ VIP, bên trong chỉ có hai người.

Kết quả là A Ninh, có lẽ là lần đầu nếm trải cảm giác đó, nên dù ở trên tàu hỏa cũng thích cùng Lý Đông "bàn chuyện nhân sinh".

Lý Đông đương nhiên không có vấn đề gì, dù sao sau khi ăn hai viên nội đan kia, thể lực và tinh thần của anh đều vô cùng dồi dào, căn bản không có chút tiêu hao nào, dù có một chút tiêu hao cũng sẽ nhanh chóng phục hồi, hoàn toàn không có ảnh hưởng gì.

Sau khi về đến Trường Sa, Lý Đông đưa A Ninh về nhà mình!

A Ninh rất tò mò về nhà của Lý Đông.

"Không ngờ nhà của anh lại như thế này, căn nhà thật sự rất đẹp, xem ra anh đúng là một người có phẩm vị!" A Ninh cẩn thận quan sát nhà của Lý Đông, cứ như đang xem nhà của mình vậy.

Nhưng lúc này Lý Đông mới phát hiện ra một vấn đề rất nghiêm trọng, đó là anh phát hiện Trần Văn Cẩm đã biến mất.

Trần Văn Cẩm vốn có chút không bình thường, nên lần trước Lý Đông không tiện để cô đi theo, bèn để cô ở nhà.

Dù sao, cô cũng chưa hoàn toàn biến thành quái vật, nên ở nhà vẫn có khả năng tự lo liệu cuộc sống.

Nhưng không ngờ, Trần Văn Cẩm lại biến mất như vậy!

Lý Đông nhìn đồ đạc trong nhà, chắc là đã mấy ngày không có ai đụng đến, Trần Văn Cẩm chắc đã đi được vài ngày rồi.

“Sao vậy?” A Ninh thấy Lý Đông thở dài, có chút kỳ quái hỏi.

“Cũng không có gì, lúc nãy không cẩn thận bị vấp thôi!

Chúng ta nghỉ ngơi ở đây trước, ngày mai đi mua ít trang bị rồi xuất phát!” Vì đã ngồi tàu hỏa một quãng đường dài, lại thêm “lao động” trên tàu, nên quả thực có chút mệt.

Họ nghỉ ngơi ở nhà một đêm, rồi ngày thứ hai ra ngoài mua một số đồ tiếp tế cần thiết, ví dụ như nước khoáng bình lớn, bánh quy nén, và các vật dụng sinh hoạt cần thiết khác.

Ngoài ra, Lý Đông còn cố gắng mua thêm một số công cụ nhỏ.

Chương 451

Những công cụ nhỏ này, đừng xem thường, tuy bây giờ trông có vẻ vô dụng, nhưng nếu lúc cần thiết, dùng hệ thống nâng cấp sẽ biến thành những công cụ lớn vô cùng hữu ích.

Mua xong công cụ, họ trực tiếp lái xe xuất phát!

Địa điểm lần này có một cái tên rất kỳ quái, gọi là Tiêu Tử Lĩnh, ở nơi đó có một cái trại tên là Quỷ Trại!

Sau khi đỗ xe ở một bãi đậu xe, họ đi vào con đường mòn trên núi.

Điều khiến Lý Đông kinh ngạc là A Ninh lại tỏ ra rất quen thuộc với nơi này, thậm chí không cần hỏi đường, đã đến một nơi vô cùng hiểm trở.

Ở nơi này có một con đường nhỏ hẹp, một phần dài của con đường này được tạc trên vách đá, nhưng dường như đã bị bỏ hoang mấy trăm năm rồi.

Một nơi như thế này, có lẽ được dùng để hành quân trong những năm tháng điều kiện còn thiếu thốn, nhưng sau này khi điều kiện tốt hơn, người ta đã xây cầu lớn ở những nơi khác, nên con đường ván này về cơ bản không còn tác dụng gì, nhưng bây giờ họ lại đang đi trên con đường ván này.

"Cô có vẻ rất hiểu rõ nơi này nhỉ?

Không phải cô lớn lên ở Mỹ sao?

Sao lại hiểu rõ nơi này như vậy, chẳng lẽ cô sinh ra ở đây à?" Lý Đông rất kỳ quái hỏi.

A Ninh mỉm cười: "Những chuyện như thế này, có lẽ tôi biết nhiều hơn anh đấy!

Chỉ tiếc là, lần trước khi tôi khám phá nơi này, đám thuộc hạ ngu ngốc của tôi hoàn toàn vô dụng, đã tổn thất rất nhiều người ở đây, khiến tôi rất thất vọng, cuối cùng tôi đành phải thất bại rời đi!

Đương nhiên bây giờ thì khác rồi, có anh ở đây, chắc chắn sẽ có thu hoạch!" Lý Đông cảm thấy có chút không hài lòng, nhíu mày hỏi: "Ý cô là sao, cô định coi đàn ông là gì?

Chẳng lẽ cô coi người đàn ông của mình là công cụ đánh quái sao!" A Ninh mỉm cười: "Anh đang nói linh tinh gì vậy?" "Tôi nói không đúng sao, tôi không phải là đàn ông của cô à, cô không phải là phụ nữ của tôi sao?" Lý Đông không phục.

"..." A Ninh nhất thời không biết trả lời thế nào, đành phải cắm đầu đi về phía trước.

Nơi họ đi quả thực rất ít người qua lại.

Đây cũng là một yếu tố tất yếu cho sự phát triển của xã hội!

Bởi vì ở những nơi hẻo lánh như thế này, thực sự không có cách nào phát triển, rất nhiều thanh niên có hoài bão về cơ bản đều đã vào thành phố để phát triển!

Dù không vào thành phố, có lẽ họ cũng đã đến những nơi thuận tiện hơn ở gần đó để xây dựng nơi ở, chắc chắn sẽ không ở lại những nơi có điều kiện giao thông tồi tệ như thế này!

Nơi họ đi hoàn toàn không có một bóng người, khắp nơi đều là những con đường sụt lở, hoặc những nơi bị cây cối che phủ.

Đương nhiên, đối với hai người họ, nơi này căn bản không có ảnh hưởng gì, thân thủ của cả hai đều rất tốt, tuy không thể hoàn toàn làm được việc bay trên mái nhà, đi trên tường, nhưng những con đường núi này đối với họ quả thực không thể đơn giản hơn.

Chẳng mấy chốc, ở thung lũng phía trước, họ tìm thấy một gò đất

màu đỏ, trên gò đất đó không mọc bất kỳ loại thực vật nào, trông rất đột ngột.

Nơi này chính là Tiêu Tử Lĩnh mà họ đang tìm.

Đương nhiên, ở bên cạnh gò đất đỏ này, có một cái cây rất lớn, dưới gốc cây đó có một thứ rất kỳ quái, trông có vẻ hơi giống với thân cây.

"Đó lại là cái gì vậy?" Lý Đông rất tò mò.

Anh bèn đi lại gần hơn một chút, lấy ra xem, kết quả phát hiện ở đó lại có một cái lều quân dụng.

Chẳng mấy chốc, từ trong lều có một người chui ra!

Người đó vừa nhìn đã biết là một người nước ngoài.

Lý Đông nhíu mày, cẩn thận quan sát người nước ngoài đó một lúc, rồi quay đầu nhìn A Ninh.

"Cô có quen người đó không?

Người đó có phải là đồng nghiệp của cô không?" Lý Đông biết ông chủ của A Ninh là Cừu Đức Khảo, một người Mỹ, thuộc hạ của ông ta cũng có rất nhiều người là đồng nghiệp của Lý Đông.

Lý Đông lắc đầu: "Tôi không quen gã này, cũng không biết là ai!" Lý Đông gật đầu: "Nếu đã như vậy, lúc đi qua chúng ta cẩn thận một chút!" "Gã đó rốt cuộc là sao vậy?

Sao lại có thể tìm được nơi này?

Thật kỳ lạ!

Nơi này hẻo lánh như vậy, mà cũng có thể tìm được sao?" A Ninh rất ngạc nhiên.

Lý Đông cũng kỳ quái: "Nếu cô cảm thấy gã đó xuất hiện ở đây kỳ

lạ, vậy tại sao cô lại hiểu rõ nơi này như vậy?

Theo lý mà nói, cô không nên biết nơi này chứ?

Lần trước, chẳng lẽ cô từ từ tìm kiếm mới ra sao?" A Ninh lắc đầu: "Nào có dễ dàng như vậy, tôi đã tìm kiếm mấy lần mới tìm được nơi này!

Nhưng cuối cùng lại công cốc, còn chết không ít người!" Nhưng A Ninh sau khi nhìn trang phục của người đó một lúc, lại rất kỳ lạ lắc đầu.

"Không đúng, bộ quần áo trên người gã đó, hẳn là kiểu của mấy chục năm trước?

Thời buổi này chắc không có ai mặc kiểu quần áo đó đâu!

Gã đó là người của mấy chục năm trước!" Lý Đông nghe vậy liền giật mình kinh hãi, quần áo của mấy chục năm trước?

Chẳng lẽ sau khi vào nơi này, lại xuyên không rồi sao?

Thế giới này rốt cuộc là sao vậy?

Chương 452

Từ trước đến nay, Lý Đông đối với lai lịch của Doãn Tân Nguyệt đã cảm thấy rất kỳ quái!

Bởi vì Doãn Tân Nguyệt cũng không phải là người của thời đại này, nhưng lại xuất hiện trong một trang viên kỳ lạ nào đó ở Bắc Kinh, trên bản đồ Bắc Kinh căn bản không tìm thấy nơi đó!

Bây giờ, lại gặp được một nhóm người không thuộc về thời đại này.

"Thời không thác loạn?" Là một người xuyên không, trong đầu Lý Đông liền hiện lên một danh từ như vậy.

Đúng vậy, ngoài thời không thác loạn ra, thực sự không thể giải thích được chuyện này.

"Mấy gã này, hoặc là oan hồn đã chết từ lâu, hoặc e rằng là người của mấy chục năm trước!" Lý Đông thì thầm.

"Người của mấy chục năm trước?

Sao có thể như vậy?

Sao chúng ta có thể gặp được người của mấy chục năm trước, anh đang lừa tôi phải không?" A Ninh có chút không chấp nhận được sự thật này.

"Đừng nói nữa, chúng ta đi xem thử đối phó với đám người này thế nào!" Lý Đông thì thầm, rồi lặng lẽ đến gần gò đất đỏ.

Sau đó anh phát hiện ở gần đó có mấy cái lều, số người khoảng 10 người, đương nhiên trong đó có mấy người dân địa phương.

Lúc này, ở gần gò đất đó đã được đào ra một cái hố lớn, bên cạnh

còn có một số thiết bị đang nghỉ ngơi.

Gò đất nhỏ không mọc thực vật kia chắc đã được xử lý đặc biệt!

Nghe nói 60 năm trước, cũng có một số thổ phu tử đến đây, nhưng đáng tiếc cuối cùng thương vong thảm trọng, đành phải rút lui, trước khi rời đi có người đã làm một ký hiệu như vậy ở đây!

Cách làm ký hiệu đó là trộn một số thứ diệt cỏ vào trong đất, khiến cỏ không thể mọc được, và đất biến thành màu đỏ.

Lý Đông và A Ninh quan sát một lúc lâu, liền hiểu ra, những người Mỹ sống ở mấy chục năm trước này, chắc chắn cũng có mục đích tương tự như họ.

"Làm sao bây giờ, tôi vốn định đến nơi này, kết quả lại bị đám người này đi trước một bước, có cần phải xử lý bọn họ không!" A Ninh hỏi.

Bản lĩnh của A Ninh vốn đã rất tốt, lại thêm một con quái vật hình người như Lý Đông, xử lý mười mấy người đó quả thực không tốn chút sức lực nào.

Nhưng Lý Đông lại lắc đầu: "Mấy gã đó không có tác dụng gì, chúng ta có thể không giết người thì cố gắng đừng giết!

Huống chi cách khai quật của bọn họ, trông rất buồn cười, căn bản không thể xuống được, đợi đến tối, tôi nghĩ mình có thể tìm được một vị trí chính xác để xuống, nên bây giờ không cần quan tâm nhiều như vậy!" A Ninh gật đầu, rồi lặng lẽ vòng qua những người đó, tìm một vị trí tương đối thích hợp ở xung quanh rồi dừng lại.

Việc duy nhất cần làm bây giờ là dừng lại ở đây, đợi đến tối rồi mới tiếp tục hành động.

Bởi vì vào ban đêm, người bình thường đều phải ngủ nghỉ!

Trừ phi ở trong trạng thái kỳ dị như Lý Đông hiện tại, người bình thường không thể không nghỉ ngơi.

Ăn cơm, uống nước, ngủ, đối với một người đều là những việc vô cùng quan trọng!

Bất kể thiếu thứ nào, tổn hại đối với cơ thể đều sẽ rất lớn!

Người bình thường chắc chắn không thể không ngủ.

Dần dần đợi đến tối, những người đó quả nhiên không tiếp tục khai quật nữa, ăn xong bữa tối, tất cả đều đi ngủ.

Đám người này căn bản không đặt lính gác, cũng chỉ dùng một chút gì đó vây quanh chỗ ngủ, cảm thấy rất an toàn rồi.

Lý Đông lấy ra máy đào tự động hoàn toàn của mình, kết quả chẳng mấy chốc đã đào xuyên qua.

"Tên nhà anh lợi hại thật, không ngờ ở nơi này lại tìm được một con đường!" A Ninh rất khâm phục, chuẩn bị đi xuống.

Kết quả Lý Đông vội vàng túm lại: "Đừng vội xuống như vậy, nhìn rõ bên dưới là cái gì rồi hẵng xuống..." A Ninh gật đầu, sau đó lấy đèn pin ra chiếu xuống bên dưới, rồi không khỏi giật mình kinh hãi.

Bởi vì bên dưới có một hố nước, trong hố nước thậm chí còn tỏa ra một mùi hăng nồng khó chịu, chắc là do thứ gì đó rơi vào hố nước rồi phân hủy tạo thành!

Cô thở phào một hơi dài, nếu thật sự rơi xuống đó thì phiền phức to.

Thế là, hai người cẩn thận chui vào, đồng thời đeo mặt nạ phòng độc.

Loại mặt nạ phòng độc đặc chế này là một trang bị rất tốt, có thể

kiêm luôn tác dụng của bình dưỡng khí, có thể hoàn toàn cách ly không khí bên ngoài, như vậy có thể đảm bảo không bị khí độc làm phiền.

Dù sao trong những ngôi mộ như thế này, khắp nơi đều có khí độc, không biết chừng lúc nào đó sẽ gặp xui xẻo.

Mặt nạ phòng độc cộng thêm bộ đồ Ngũ Hành, về cơ bản là đã vũ trang đến tận răng.

Lý Đông cẩn thận quan sát bốn phía, rồi cầm máy đào tự động hoàn toàn, tìm một phương hướng chính xác, rồi bắt đầu khai quật.

Quả nhiên chẳng mấy chốc, đã đào ra một lối đi.

Sau khi đi qua lối đi đó, ở phía trước họ tìm thấy một ngôi mộ.

Nơi này là một mái vòm hình tứ giác, xung quanh có những bức phù điêu rất đơn giản, trông không đặc biệt lớn, nhưng lại rất cao.

Ở nơi này có một vũng nước đen, căn bản không nhìn thấy bên dưới có thứ gì.

Lý Đông từ trong túi lấy ra một tờ giấy, gấp thành một chiếc thuyền giấy.

Trong ánh mắt kinh ngạc của A Ninh, chiếc thuyền giấy đó lại biến lớn, rồi trông như thật sự đã trở thành một con thuyền.

Chương 453

Hai người ngồi lên, vậy mà không chìm!

Bên dưới thuyền giấy, toàn bộ đều là nước đen kinh tởm, cũng không biết là thứ gì.

Tuy bây giờ trên người đang mặc bộ đồ Ngũ Hành, thứ nước đen đó chắc cũng không thể ăn mòn được, nhưng nếu ngâm mình trong đó, cũng sẽ khiến người ta cảm thấy rất khó chịu.

Sau khi đi trong nước đen một lúc, nhìn bức tường bên trái, lại có một cánh cửa, trông như một lối đi.

Thế là họ bỏ chiếc thuyền giấy, đi vào lối đi đó.

Lối đi đó cũng rất hỗn loạn, bên trong lộn xộn, trông căn bản không giống một con đường.

May mà thân thủ không tồi, đối với những nơi như thế này cũng rất thích ứng, nên mới miễn cưỡng đi qua được.

Lối đi này dài hơn 20 mét, đối với họ cũng chỉ là chuyện trong chớp mắt, ở phía sau có một mộ thất lớn hơn.

"Đây là nơi nào vậy?" Lý Đông rất kỳ quái hỏi.

Bởi vì anh thấy trong mộ thất này lại có một chiếc quan sàng, nắp quan tài không biết đã đi đâu, trong quan tài lại có hai cỗ thi thể.

Hai cỗ thi thể đó đã mục nát, chỉ còn lại xương trắng, phần da thịt còn sót lại dính vào quan tài, trông rất kinh tởm.

"Là người của thời nào mà lại chết ở đây!" Lý Đông nhíu mày.

Có thể chắc chắn rằng hai người chết ở đây không phải là được chôn cất từ đầu, hai người chết này có vẻ là người sau này.

A Ninh chỉ vào bên trong hai chiếc quan tài, ở đó lại có một khẩu súng Hộp.

Súng Hộp là một loại vũ khí rất cũ, được sử dụng rất nhiều trong thời kỳ kháng chiến.

Nghe nói loại súng này vốn bắn rất không chuẩn, nhưng sau khi được một số cao thủ điều chỉnh, lại trở thành một loại vũ khí rất kỳ diệu, nên được sử dụng rất nhiều.

Lý Đông thở dài một hơi, cũng không biết nói gì, đành phải từ trong túi, một lần nữa lấy ra hai tờ giấy, gấp thành hình nắp quan tài, rồi qua hệ thống nâng cấp, biến thành nắp quan tài thật sự, rồi đậy lên hai chiếc quan tài.

"Hai vị tiền bối, tôi tình cờ đi qua nơi này, không có cách nào chôn cất hai vị đàng hoàng, chỉ có thể tặng hai vị nắp quan tài, che đi sự xấu xí!" Lý Đông rất áy náy nói.

Dùng một tờ giấy gấp thành vật phẩm, rồi trực tiếp biến thành vật phẩm thật sự, đây là một chức năng mới nhất mà hệ thống của Lý Đông phát triển ra.

Đương nhiên, thực tế chức năng này đã có từ rất sớm, nhưng Lý Đông căn bản không biết cách sử dụng, bây giờ mới hoàn toàn nắm vững phương pháp sử dụng hệ thống này.

Nhưng, khi chuẩn bị đậy nắp hai chiếc quan tài, anh lại đột nhiên phát hiện ở bên dưới hình như có một vật hình vòng.

"Cơ quan à?" A Ninh vì đeo mặt nạ phòng độc, nên không ngửi thấy mùi, cũng không cảm thấy sợ hãi, có chút tò mò nhìn chiếc vòng sắt đó.

Lý Đông khẽ gật đầu, bèn cầm chiếc vòng sắt đó, kéo lên trên.

Kết quả là trực tiếp kéo ra được, bên dưới lại có một lối đi ngầm.

“Nơi này lại có địa đạo?

Thú vị đấy!” Lý Đông mỉm cười, rồi bật đèn pin, chuẩn bị xem thử bên dưới là nơi nào.

Kết quả không ngờ, vừa nhìn xuống đã thấy một con quái vật, từ dưới cánh cửa ngầm đó thò đầu ra.

Kinh nghiệm chiến đấu của Lý Đông cũng rất phong phú, những con quái vật như thế này, không phải là yêu quái đến nộp mạng, nên anh cũng không quan tâm nhiều, con dao trong tay trực tiếp đâm xuống.

Nhưng thứ đó rất linh hoạt, lại né được một nhát dao của Lý Đông!

A Ninh cũng phát hiện tình hình có chút không ổn, bèn lập tức rút súng ra, chuẩn bị chiến đấu.

Lúc này, bên dưới một chiếc quan tài truyền đến một trận âm thanh kỳ quái, rồi tấm đá bên dưới chiếc quan tài đó lại bị đẩy lên.

“Quả nhiên bên trong có quái vật, con quái vật đó biết được, sau đó lại muốn ra ngoài!” Lý Đông đối với những nơi chật hẹp như vậy, căn bản không có hứng thú, cũng là nghệ cao gan lớn, cứ đứng đó, đợi thứ bên trong ra ngoài.

Quả nhiên chẳng mấy chốc, có một bàn tay bám vào mép quan tài trèo lên, bàn tay đó quả thực khó có thể hình dung, trông như đồng bị rỉ sét, xanh lè, lại có những đốm đen sì.

Sau đó, có một thứ trèo lên, sau đó nhìn thấy khuôn mặt đó, cũng giống như đồng bị rỉ sét, xanh lè đầy những đốm đen.

Lý Đông không khách khí nữa, trực tiếp một dao đâm vào bàn tay đó, kết quả không có tia lửa bắn ra, bàn tay đó rất cứng.

May mà con dao trong tay Lý Đông cũng rất cứng, cứng rắn đâm vào được.

Lúc này, A Ninh cũng có chút kinh ngạc, cô cũng nhìn rõ thứ đó.

Làn da màu đồng xanh đó co rút lại, trên đó thậm chí còn có rất nhiều vết nứt, trông như được bôi dầu vậy.

Hai mắt lại không có con ngươi, nhưng bên trong lại có ánh mắt khiến người ta vô cùng sợ hãi.

Cùng lúc đó, thứ đó từ bên dưới vọt lên, rồi vươn tay định tóm lấy cổ A Ninh.

Xem ra gã này cũng rất có mắt nhìn, biết Lý Đông là một nhân vật rất khó đối phó, nên định xử lý A Ninh trước!

A Ninh bây giờ rất hoảng loạn, khẩu súng trong tay không ngừng bắn ra những tia lửa, nhưng đạn bắn vào người thứ đó, tạo ra vô số tia lửa, giống như bắn vào đá vậy, căn bản không có tác dụng gì.

Nhưng Lý Đông lại không chút do dự vươn tay, tóm thứ đó lại, tay phải của anh trực tiếp nắm lấy cổ nó, đập vào tảng đá bên cạnh.

Chỉ nghe một tiếng "rắc", tảng đá lớn đó nứt ra, nhưng xương ở gáy của con quái vật cũng bị gãy, rồi mềm nhũn ngã xuống, không còn động đậy nữa.

Chương 454

Lực của Lý Đông lớn vô cùng, chỉ đơn giản như vậy đã xử lý xong thứ này.

Sau khi Lý Đông và A Ninh cẩn thận quan sát thứ đó một lúc, liền có một cảm giác thỏ chết cáo buồn!

Đúng vậy, con quái vật đã chết này, thực ra không phải là thi thể của người xưa bị biến đổi, thi thể này, mặc quần áo thường mặc vào thời dân quốc, bên hông cũng treo một khẩu súng Hộp.

"Con quái vật này, thực ra cũng giống như những người trong hai chiếc quan tài phía trước, thực ra đều là do trộm mộ biến thành!" Lý Đông thở dài nói.

Sở dĩ anh thở dài, là vì thực ra anh cũng là trộm mộ, có tiền bối biến thành bộ dạng này, điều đó có nghĩa là anh cũng có khả năng sẽ biến thành như vậy.

A Ninh cũng có một cảm giác đồng cảm.

Thế là Lý Đông lại dùng giấy gấp thành quan tài, rồi thông qua hệ thống nâng cấp, đưa ba người trở lại vào trong quan tài, ngoài ra, anh cũng không có điều kiện để làm việc gì khác.

Bởi vì anh căn bản không biết gia đình của những thi thể này ở đâu!

Huống hồ Lý Đông cảm thấy thế giới mà mình đang ở là một thế giới có thời không thác loạn!

Trong một sự kiện thời không thác loạn như vậy, có thể tìm được gia đình của ba cỗ thi thể hay không, hoàn toàn không chắc chắn.

Có thể dùng quan tài để chôn cất lại họ đã là rất tốt rồi.

Sau khi thu dọn xong ba cỗ thi thể, anh lại một lần nữa mở cơ quan đó, nhưng lần này cẩn thận hơn.

Dù sao lần trước đã xuất hiện một con quái vật, bây giờ lại xuất hiện một con quái vật nữa, đó cũng là chuyện bình thường!

May mà bên dưới căn bản không có quái vật, bên dưới chỉ có một con đường.

Con đường này rất chật hẹp, nhưng có thể đi vào được.

Thế là Lý Đông đi trước, A Ninh ở phía sau.

Sau khi đi vào, Lý Đông tay trái cầm đèn pin, tay phải cầm dao, tùy thời chuẩn bị chiến đấu.

Mật đạo này dường như được xây bằng đá đen, rất tinh xảo, chắc đã tốn rất nhiều công sức.

Mật đạo ngày càng nhỏ, ở một số nơi thậm chí cần phải bò!

May mà, không bao lâu mật đạo đã đến cuối, ở phía trước xuất hiện một bức tường đá.

Lý Đông đứng thẳng người nhìn bức tường đá đó, phát hiện trên đó có bích họa.

Điều khiến anh kinh ngạc nhất là những bức bích họa trên đó, lại có hình dạng của những người chim mà anh đã gặp ở Vân Thiên Cung trước đây.

"Nơi này quả nhiên có liên quan đến bên đó!

Nhưng ở đây trông có vẻ lại có một số điểm khác biệt!" A Ninh cũng phát hiện ra, vì cô phát hiện người chim trên bích họa lại có 4 mắt.

Con ngươi của 4 mắt đó cũng rất kỳ quái, hai con ngươi của nó lồi ra ngoài, còn hai con lại lõm vào trong.

“Xem ra ở giữa có chút thú vị, thực ra con ngươi có thể lấy xuống được, hai khối lõm vào kia, chắc là đã bị người ta lấy đi rồi phải không?” “Nơi này rốt cuộc là sao vậy?

Chẳng lẽ chỉ có chút không gian này thôi sao?

Phía trước chẳng lẽ không có lối đi nữa sao?” A Ninh cảm thấy có chút kỳ quái.

“Tôi cảm thấy không đơn giản như vậy, nếu đã giấu một con quái vật ở đây, vậy thì chứng tỏ bên trong chắc chắn có vấn đề!

Hoặc là con quái vật đó được đặt ở đây để canh cửa!

Hoặc là, nơi này có thứ gì đó có thể khiến người ta biến thành quái vật! 2.

Dù sao con quái vật vừa bị tôi tiêu diệt cũng là do trộm mộ biến thành!” Lý Đông lắc đầu.

“Nếu nơi này có cơ quan, e rằng cũng chỉ có hai con ngươi đó, chúng ta đào hai con ngươi đó ra xem thử!” A Ninh cũng là một người rất gan dạ.

Lý Đông gật đầu: “Nếu như vậy, thì cô lùi về phía sau một chút, đừng để bị thương, để tôi đào!

Nhớ đeo kỹ mặt nạ phòng độc, đừng để xảy ra chuyện!” Mặt nạ phòng độc là một thứ rất quan trọng, ít nhất trong những ngôi mộ như thế này, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện độc tố, nếu có mặt nạ phòng độc thì đó là một sự bảo vệ rất tốt.

Lý Đông dùng con dao trong tay nhẹ nhàng đào vào, định đào con ngươi đó ra, kết quả không ngờ con ngươi đó lại bật ra, rồi đập vào bức tường đối diện vỡ thành bột, xuất hiện vô số bụi màu đồng xanh.

Anh không để ý, kết quả không ngờ, chẳng mấy chốc, con còn lại

cũng bật ra.

Sau khi bật ra, nó vỡ tan, cũng bốc lên rất nhiều bụi màu đồng xanh!

A Ninh ngồi xổm xuống, nhìn thứ bên trong đó, không khỏi giật mình kinh hãi.

“Bên trong có côn trùng, côn trùng?” Nghe thấy hai chữ côn trùng, Lý Đông liền cảm thấy toàn thân rùng mình.

Bởi vì trước đây, ở Vân Thiên Cung, anh đã phải đối phó với những con côn trùng đáng ghét đó!

Bây giờ nghe thấy côn trùng, lại có một cảm giác khó chịu.

Lý Đông ngồi xổm xuống nhìn rõ con côn trùng đó, liền nhận ra thứ đó.

Chương 455

“Thi miết!

Thứ này mọc trong thi thể, được gọi là côn trùng của ác quỷ, chỉ cần bị cắn một miếng sẽ trúng độc!” Lý Đông có chút lạnh lùng nói, đương nhiên, anh nhanh chóng hiểu ra, con quái vật mà anh gặp lúc đầu, e rằng là một tên trộm mộ tò mò vào đây rồi bị thứ này cắn, sau đó biến thành như vậy.

May mà bây giờ trên người đang mặc bộ đồ Ngũ Hành, lại thêm mặt nạ phòng độc, thứ này không thể gây tổn hại cho anh được.

“Chỉ là thứ này đáng lẽ phải sống trong thi thể, tại sao bây giờ lại mọc trong đá nhỉ?

Côn trùng không thể sống trong đá được.” Trong lúc hai người đang rất kỳ quái về chuyện này, kết quả phát hiện hai con côn trùng trên mặt đất lại đang vỗ cánh định bay đi.

Lý Đông trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, trực tiếp vươn tay tóm lấy hai con côn trùng.

Hai con côn trùng trên tay anh ra sức cắn, nhưng trên tay anh cũng đeo găng tay dày, găng tay của bộ đồ Ngũ Hành, côn trùng căn bản không cắn rách được.

Anh từ trong túi lấy ra một cái lọ thủy tinh, trực tiếp bỏ hai con côn trùng vào trong lọ.

Sau đó hai con côn trùng trong lọ thủy tinh không ngừng va loạn, phát ra một trận âm thanh oa oa oa.

“Thứ này là cái gì vậy?” A Ninh cảm thấy rất kinh ngạc.

Cái lọ trong tay Lý Đông đã được nâng cấp đặc biệt, hai con côn

trùng dù va thế nào cũng không vỡ, nhưng có thể thấy, hai con côn trùng này khá mạnh mẽ, không ngừng va vào lọ, nhưng va lâu như vậy mà không hề hấn gì.

Đương nhiên bây giờ Lý Đông không có thời gian để quan tâm đến hai con côn trùng, cách làm lớn nhất bây giờ, là đi xem hai con mắt kia!

Hai con ngươi được điêu khắc thành đó, hai thứ đó mới thật sự có ích!

Bởi vì loại côn trùng đó chỉ có thể sống trong thi thể, nhưng bây giờ lại có thể sống trong hai con mắt được điêu khắc bằng đá, vậy thì chứng tỏ thứ này chắc chắn có điểm đặc biệt.

A Ninh cũng đến gần, cầm đèn pin, cẩn thận quan sát hình dạng của hai con ngươi, liền sửng sốt.

"Thứ này, thứ này?

Tuyệt đối không phải là đá bình thường, đáng lẽ phải là dược phẩm mới đúng!

Hình dạng này, rốt cuộc là thứ gì!" "Dược phẩm?" Lý Đông nghe thấy cái tên này, trong đầu lóe lên một tia sáng, liền hiểu ra vấn đề.

Theo những gì anh biết trước khi xuyên không, ân oán giữa Trương gia và Ngô gia bắt nguồn từ một loại thuốc kỳ lạ, gọi là đan dược Thi miết!

Nghe nói lúc đầu, đó là bảo bối mà Chu Mục Vương lấy được từ tay Tây Vương Mẫu!

Nghe nói sau khi người chết, bỏ con Thi miết đã ăn đan dược Thi miết vào trong thi thể, rồi lại bỏ thi thể vào trong ngọc dũng, đợi 1000 năm sau, có thể mang theo ký ức của thành phố mà hồi sinh!

Cứ tuần hoàn như vậy, sẽ đạt được mục đích vĩnh sinh!

Nhưng sau này vì lòng tham của con người, lại thêm các loại âm mưu quỷ kế, dẫn đến bi kịch trường sinh kéo dài hai ba nghìn năm, cũng như mâu thuẫn nghìn năm giữa Trương gia và Ngô gia.

A Ninh thấy Lý Đông rơi vào trầm tư, cảm thấy rất kỳ quái.

Cô hỏi: "Sao vậy?

Lại phát hiện ra gì à?" Lý Đông lắc đầu: "Không có phát hiện gì, chỉ là hai con ngươi này, và hai con côn trùng, rất hữu ích, xem ra lần này thu hoạch của tôi không nhỏ!

Chỉ là nơi này chắc không còn giá trị gì nữa, có thể quay về rồi!" A Ninh có chút thất vọng: "Vậy sao, vậy thì bây giờ chúng ta cũng chỉ có được chút đồ này thôi sao?

Còn có hai con côn trùng, bị nhốt trong cái lọ đó, liệu có chết không!" "Hai thứ này chắc sẽ không chết đâu, đều không thể chết được!" Lý Đông lắc đầu, rất chắc chắn nói.

A Ninh có chút không hài lòng: "Chỉ là không biết, thứ này rốt cuộc có tác dụng gì?

Anh có thể giới thiệu không?

Trông anh vui như vậy, nhưng tôi hoàn toàn không biết thứ này có gì!" Lý Đông không còn cách nào khác đành phải nói: "Tác dụng của thứ này, có thể cô sẽ không tin, thứ này có thể liên quan đến trường sinh!" "Liên quan đến trường sinh?

Trên thế giới này thật sự có thứ như vậy sao!" A Ninh nhất thời có chút mơ hồ.

"Tôi cũng không chắc chắn, nhưng thứ này chắc chắn có tác dụng đó, nhưng còn có thể thành công hay không, thì không chắc chắn!

Con quái vật mà chúng ta gặp lúc nãy, chính là một ví dụ thất bại!" Lý Đông nói.

A Ninh toàn thân rùng mình một cái!

Hai người nói chuyện phiếm một lúc, rồi chuẩn bị quay về, vì nơi này không có cơ quan nào khác, chắc cũng không có nơi nào mới!

Họ quay về theo đường cũ, trời vẫn chưa sáng, những lão già người nước ngoài không biết từ niên đại nào, bây giờ đang ngáy khò khò!

Vì vậy, họ ung dung rời khỏi đó!

Chẳng mấy chốc, đã quay về Trường Sa!

Lần này, thực ra chỉ là đi để xác nhận một chuyện mà thôi.

Sau khi quay về Trường Sa, họ lại nghỉ ngơi ở nhà vài ngày.

A Ninh có lẽ vì vừa mới trải qua chuyện đó, nên mỗi ngày đều có nhu cầu rất lớn, nhưng Lý Đông cũng rất lợi hại, cứng rắn thu phục người phụ nữ này đến mức ngoan ngoãn.

A Ninh lại tiết lộ cho Lý Đông một chuyện rất quan trọng, đó là chuyện về lăng mộ đáy biển Tây Sa.

"Những thông tin này của cô, không phải là lấy được từ ông chủ của cô đấy chứ?

Chương 456

Xem ra ông chủ của cô cũng không phải là người cẩn thận nhỉ, lại nói cho cô nhiều thứ như vậy!" Lý Đông cười nói với A Ninh.

A Ninh gật đầu: "Không phải, cũng là từ một cuốn lụa thư Chiến Quốc nghiên cứu ra, chính là gò đất đỏ phía trước, cũng là nghiên cứu ra!

Chỉ là..." Lý Đông nghe xong, không khỏi trong lòng chấn động.

Tên Cừu Đức Khảo đó, lừa lấy được đồ từ tam thúc của Ngô Tà, rồi nghiên cứu ra những nơi này, xem ra, những thông tin này của A Ninh chắc chắn sẽ rất hữu ích!

"Nếu đã như vậy, tôi phải đến lăng mộ đáy biển Tây Sa xem thử!" Lý Đông nhíu mày nói.

"Nhưng nơi đó, đã có người khám phá rồi, chắc sẽ không còn thứ gì hữu dụng nữa đâu!" A Ninh rất kỳ quái hỏi.

Kết quả Lý Đông lại lắc đầu: "Chuyện không đơn giản như vậy đâu." Lý Đông và A Ninh lập tức bắt đầu chuẩn bị, mua đủ các loại công cụ có thể dùng đến.

Lý Đông sau khi trải qua nhiều lần mạo hiểm như vậy, cũng biết công cụ sau khi nâng cấp có thể có tác dụng gì, lại thêm bây giờ túi đồ gần như có thể chứa vô hạn, nên về cơ bản những thứ có thể mua được đều mua hết.

Cuối cùng, anh lại mua không ít bánh quy nén.

Bánh quy nén tuy là lương khô ăn nhiều nhất, nhưng vì thứ này thể tích tương đối nhỏ, tương đối tiện mang theo, ngoài ra là nước khoáng sạch, Lý Đông trực tiếp đựng mấy vò lớn trong túi Càn Khôn

đó.

A Ninh thấy Lý Đông mua nhiều thực phẩm như vậy, liền cảm thấy có chút kỳ quái: “Chúng ta mua nhiều thực phẩm ở đây làm gì?

Nơi chúng ta đi bây giờ không phải là Tây Sa sao?

Đi về phía nam, ở phía nam có thành phố, chúng ta có thể mua ở gần đó mà!

Như vậy có thể tiết kiệm không ít sức lực, mua những thứ đó ở đây làm gì?” Lý Đông lắc đầu: “Tôi không phải đã nói với cô rồi sao?

Thế giới này không đơn giản như cô nghĩ đâu!

Lần này chúng ta đi về phía nam, cố gắng đừng giao tiếp với người khác, cố gắng đừng mua đồ, cũng cố gắng đừng nói chuyện với người khác, hiểu không?” A Ninh tuy không hiểu ý của Lý Đông, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu.

Bởi vì sau một cuộc mạo hiểm như vậy, A Ninh về cơ bản đã rất hiểu rõ thực lực của Lý Đông!

Quan trọng nhất là Lý Đông bây giờ có thể là người đàn ông của cô, cô cảm thấy người đàn ông của mình chắc chắn sẽ không lừa mình!

Hai người ngồi tàu hỏa đi một mạch về phía nam, thẳng đến nơi được mệnh danh là chân trời góc bể.

Nhưng muốn ra biển, lại không phải là một chuyện dễ dàng!

Bởi vì vùng biển phía nam, là một khu vực vô cùng phức tạp!

A Ninh lại không hề lo lắng, cô nàng cứ nhìn Lý Đông với ánh mắt mong chờ.

Lý Đông mỉm cười, tìm một nơi vô cùng hiểm trở, nơi đó trông căn bản không giống một bến cảng, cũng không có thuyền, nên nơi đó

căn bản không có ai.

Sau đó, Lý Đông bắt đầu gấp thuyền giấy, đúng vậy, một chiếc thuyền giấy trông rất bình thường.

“Lấy thứ này ra, biến thành thuyền thật, thật sự khiến người ta có chút không thể tin được!

Tên nhà anh không phải là thần tiên thật đấy chứ, có thể tùy tay biến ra được?” A Ninh đối với việc Lý Đông có thể tùy tay lấy ra những thứ như vậy, thực ra đã quen rồi, chỉ là không hiểu Lý Đông rốt cuộc làm thế nào.

Lý Đông lại mỉm cười: “Nào có phức tạp như vậy, chỉ là một chút thủ đoạn nhỏ của tôi thôi!” Anh tự nhiên sẽ không nói ra chuyện hệ thống, bí mật của hệ thống đã biết rồi, nhưng không nói ra, có thể khiến mình tỏ ra bí ẩn.

Chẳng mấy chốc thuyền giấy đã gấp xong, Lý Đông dưới sự giúp đỡ của hệ thống, nhanh chóng biến một chiếc thuyền giấy thành một chiếc thuyền cao tốc.

Sau khi lên thuyền, thử một chút, phát hiện bên trong rất ổn định, ít nhất đối với những cơn sóng bình thường có sức chống chịu rất mạnh.

“Tuy chúng ta có thuyền, nhưng anh có biết lái thuyền không?” A Ninh khẽ nhíu mày.

Tuy cô cảm thấy anh có rất nhiều bản lĩnh, nhưng từ trước đến nay đều không biết anh có biết lái thuyền không.

Lý Đông mỉm cười: “Chuyện lái thuyền này có gì khó đâu?

Chẳng phải giống như chơi game sao?

Chỉ là tôi không biết lăng mộ đáy biển Tây Sa rốt cuộc ở đâu, đó

mới là vấn đề lớn nhất!" Lý Đông nói như vậy, mục đích lớn nhất thực ra là hy vọng A Ninh nói cho anh biết.

Bởi vì bây giờ về cơ bản có thể xác định, A Ninh chắc đã xem cuốn lụa thư Chiến Quốc mà Cừu Đức Khảo đã dịch ra, đối với tình hình ở đó chắc chắn hiểu rõ một chút.

Bây giờ A Ninh đã là người phụ nữ của anh, anh cảm thấy chỉ cần dùng một chút thủ đoạn, A Ninh tự nhiên sẽ nói hết cho anh.

Quả nhiên A Ninh bây giờ cũng không câu nệ, chỉ hơi do dự một chút, rồi cười nói: "Tên nhà anh thật thú vị!

Muốn tôi nói cho anh sự thật sao?

Nhưng cũng không còn cách nào khác, tôi đành phải nói cho anh thôi." Thế là A Ninh nói cho anh một vị trí đại khái.

Lý Đông thì nhanh chóng điều khiển chiếc thuyền cao tốc.

Chiếc thuyền cao tốc này không giống với thuyền bình thường, cũng là do Lý Đông qua hệ thống chế tạo đặc biệt ra.

Đúng vậy, chức năng mới sau khi hệ thống nâng cấp, đó là trong lúc nâng cấp vật phẩm, có thể tự chủ thiết kế một số thứ trên vật phẩm.

Bây giờ Lý Đông lái chiếc thuyền này, gần giống như đang chơi game vậy, rất tiện lợi, muốn đi sang trái thì đi sang trái, muốn đi sang phải thì đi sang phải.

Sau khi trôi dạt trên biển không bao lâu, họ lại đến một nơi gọi là Sa Đầu Tiếu.

Chương 457

Lúc này trời đã hoàn toàn tối, thời tiết hôm nay dường như rất xấu, khi họ dừng lại ở đây, trên trời vừa hay có một đám mây đen che khuất mặt trăng, khiến cho không khí trên toàn bộ mặt biển trở nên vô cùng quỷ dị.

A Ninh lập tức cảm thấy hơi khó chịu, cau mày nói: "Thời tiết hôm nay có vẻ không tốt lắm, hay là chúng ta để hôm khác hẵng xuống đi, nếu xuống hôm nay, không chừng sẽ gặp phải rất nhiều chuyện không hay!" Lý Đông cảm thấy vô cùng kinh ngạc, có chút kỳ quái hỏi: "Chẳng lẽ cô cũng tin vào mấy cái này?" Lý Đông biết, trong thế hệ cũ, người ta có thể chỉ ra mỗi ngày người ta nên và không nên làm gì.

Nếu ngày đó làm phải việc không nên làm thì sẽ gặp phải rất nhiều chuyện xui xẻo, thậm chí nguy hiểm đến tính mạng.

Đương nhiên, tuy lịch ngày nay cũng có những miêu tả như vậy, nhưng Lý Đông cảm thấy về cơ bản đa số đều là nhảm nhí, chỉ để người ta xem cho vui mà thôi.

Cách nói như vậy, ở thời điểm hiện tại cũng tương tự.

A Ninh vì thấy thời tiết hôm nay không tốt, lại có mây đen che khuất mặt trăng, liền cảm thấy hôm nay đi xuống có thể vận khí sẽ rất tệ.

A Ninh cười cười: "Chỉ là một loại dự cảm thôi!

Anh nên biết dự cảm của phụ nữ có lúc rất chính xác!

Tôi cảm thấy đi xuống sẽ gặp chuyện không hay, vậy thì có thể sẽ thật sự gặp phải chuyện không hay…" Lý Đông lại cười nói: "Có

chuyện không hay thì sao?

Tôi thấy bất kể là chuyện gì, tôi đều có thể giải quyết một cách dễ dàng!

Cô phải tin tưởng người đàn ông của mình chứ, đúng không?" A Ninh cuối cùng cũng gật đầu, cô gái này thật sự tin tưởng Lý Đông.

Du thuyền cứ lượn lờ quanh khu vực đó.

Nơi này không có hòn đảo thực sự nào, chỉ có vài tảng đá ngầm nhô lên khỏi mặt nước.

Lái thuyền ở một nơi như thế này thực sự là một việc vô cùng nguy hiểm.

Bởi vì không biết chừng ở đâu đó lại có một tảng đá ngầm chưa nhô lên khỏi mặt nước, nếu va phải thuyền thì không chừng thuyền sẽ chìm ngay lập tức.

May mà trên thuyền của Lý Đông có đủ các loại thiết bị, có thể phát hiện chính xác các tảng đá ngầm nên mới được an toàn như vậy.

Không bao lâu sau, bên dưới một tảng đá hình răng cưa, họ nhìn thấy một lối vào vô cùng kỳ quái.

Lý Đông tay trái cầm đèn pin quan sát nơi đó, phát hiện cửa động không quá lớn, nhiều nhất chỉ đủ cho hai người đi song song, sâu không thấy đáy, tựa như cánh cửa dẫn đến địa ngục.

Nhưng ở nơi đó có dấu vết nhân tạo, rõ ràng nơi này không phải hình thành tự nhiên mà là do con người tạo ra.

"Nơi chúng ta cần tìm, hẳn là ở đó…" Thực ra A Ninh cũng không chắc chắn lắm.

Cô chỉ xem qua tấm bản đồ đó chứ hoàn toàn chưa từng đi khảo sát thực tế.

Lý Đông cũng không khỏi thán phục người phụ nữ này, lại có năng lực phân biệt phương hướng tốt đến vậy.

"Chúng ta vào thôi!" Hiện tại bộ đồ Ngũ Hành trên người anh không cần phải thay, trông giống như quần áo bình thường, nhưng thực tế lại bảo vệ toàn thân từ trên xuống dưới một cách kín kẽ, cũng là một trang bị vô cùng đặc biệt.

Còn những vật dụng sinh hoạt khác, tất cả đều được cất trong túi Càn Khôn của Lý Đông.

Ngoài ra, thứ duy nhất anh mang theo bên mình chỉ có một chiếc mặt nạ phòng độc!

Vài chiếc mặt nạ phòng độc dự phòng khác cũng được Lý Đông cất trong túi Càn Khôn.

Vì vậy, hiện tại anh vô cùng nhẹ nhõm, thân thủ cực kỳ nhanh nhẹn.

Lý Đông là đàn ông, tự nhiên đi trước mở đường.

Sau khi vào cửa động, anh phát hiện bên trong tuy đúng là có dấu vết khai phá của con người, nhưng phần lớn các nơi thực chất vẫn được hình thành tự nhiên.

Đương nhiên, người có một chút kiến thức tự nhiên đều biết những rạn san hô như thế này được hình thành từ san hô, nên việc chúng biến thành hình dạng hiện tại cũng rất đặc biệt, quả là sự kỳ công của tạo hóa.

Chỉ là, những bộ xương san hô đã chết đó trông giống như từng khối xương người khổng lồ, được khảm xung quanh hang động này.

Cảnh tượng như vậy khiến Lý Đông nhớ đến một vài game kinh dị từng chơi, trong các hang động của yêu quái cũng có địa hình hình xương như thế này.

A Ninh lại càng tò mò hơn về nơi này, thậm chí không ngừng đưa tay sờ vào những khúc xương khổng lồ trên vách tường.

Gan của cô nàng này quả nhiên rất lớn.

"Theo tôi thì ở nơi này đừng tùy tiện sờ mó lung tung, lỡ như trên tường có độc hoặc các chất có hại khác thì thảm đấy!

Nếu lại chạm phải cơ quan nào đó, không chừng hai chúng ta có thể tổ chức đám cưới ma ngay tại đây!" A Ninh tỏ ra rất bất mãn: "Tôi chỉ xem qua một chút thôi mà, ai bảo nơi này lại đặc biệt như vậy chứ." "Phía trước có lẽ phải lặn rồi, bộ đồ Ngũ Hành trên người tôi là đồ bảo hộ tốt nhất, mặc nó lặn xuống cũng không vấn đề gì!

Chỉ là chúng ta phải đeo mặt nạ phòng độc, nó vừa có tác dụng phòng độc, vừa cung cấp dưỡng khí…" Lý Đông dặn dò một hồi ở phía trước, rồi trực tiếp nhảy xuống nước.

Hai người đều không phải thợ lặn, hoàn toàn không có kinh nghiệm, nhưng sau khi xuống nước lại cảm thấy vô cùng thoải mái, có lẽ là do tác dụng của bộ đồ Ngũ Hành.

Bơi trong nước khoảng mười mấy phút, nhờ vào ánh sáng của chiếc đèn pin đặc chế, họ đã nhìn thấy cảnh tượng mỹ lệ của thế giới dưới đáy biển.

Ở đây có rất nhiều loài cá biển sặc sỡ, còn có một số sinh vật đáy biển kỳ lạ, khiến nơi này trông khá nhộn nhịp.

Không lâu sau, phía trước xuất hiện một ngã ba với nhiều lối đi khác nhau.

Vì ở dưới nước rất khó nói chuyện cho người khác nghe, nên Lý Đông không hề thương lượng với A Ninh, trực tiếp dẫn đường ở phía trước, chọn một con đường có khả năng nhất để đi vào.

Lý Đông lúc này đều dựa vào trực giác để hành động, nhưng trực

giác của anh thường rất chuẩn, hiếm khi xảy ra vấn đề, dù có xảy ra vấn đề cũng không có gì to tát, nên anh hoàn toàn không lo bị lạc đường.

A Ninh thì không ngừng kéo Lý Đông, vì cô cảm thấy nguy hiểm.

Chương 458

Là một người phụ nữ, dù mạnh mẽ như A Ninh, cũng có những đặc điểm của phái yếu, đó là khi cảm thấy nguy hiểm, cô sẽ bất giác nắm chặt lấy người đàn ông của mình, muốn được anh ta bảo vệ.

Lý Đông cũng nhẹ nhàng vỗ vỗ tay A Ninh, rồi để cô nắm lấy tay mình, từ từ tiến về phía trước.

Gần như chỉ dựa vào trực giác, sau khi bơi một quãng đường dài dưới đáy biển, đột nhiên trước mắt sáng lên, phía trước xuất hiện một nơi phát ra ánh sáng màu xanh lục.

Ánh sáng xanh lục đó trông có vẻ quỷ dị, tựa như mắt của quái vật.

Đúng vậy, ở một nơi tối tăm thế này, khi nhìn thấy ánh sáng xanh lục, người ta luôn liên tưởng đến mắt của một số loài quái vật, không còn cách nào khác, đó là vì lúc này những chuyện kỳ lạ họ gặp phải đã quá nhiều.

Lý Đông cũng không hề lơ là cảnh giác, trực tiếp rút ra con dao mang theo bên mình.

Con dao mà anh mang theo lúc này đã tiến hóa dài hơn một mét, cũng có thể gọi là thanh kiếm ba thước.

Thanh đao này uy lực mười phần, là vũ khí lợi hại nhất của Lý Đông hiện tại, nếu chỉ xét về sức tấn công, e rằng còn mạnh hơn súng ống thông thường không ít.

Cùng lúc đó, anh bơi về phía vật đó!

Nhưng vật phát sáng kia dường như phát hiện có nguy hiểm đang đến gần, lại bắt đầu quay đầu bỏ chạy.

Nhưng với tính cách của Lý Đông, anh tuyệt đối sẽ không buông tha cho thứ này, liền đuổi theo ngay lập tức.

A Ninh tuy cảm thấy hơi sợ hãi, nhưng vẫn nắm chặt lấy áo Lý Đông, không để bị tụt lại phía sau.

Đồng thời, cô cũng sờ sờ khẩu súng lục của mình, nhưng súng ở dưới nước e rằng không phát huy được tác dụng, nên cô không rút ra.

Cuối cùng, họ cũng nhìn rõ thứ gì ở phía trước.

Trước mặt họ lại xuất hiện một lượng lớn thi thể!

Những thi thể đó đều được bọc trong vải sa trắng, những dải sa trắng bay lơ lửng trong nước, trông như những con sứa.

A Ninh nhìn thấy những thi thể này, lập tức sợ đến nỗi trợn tròn mắt.

Lý Đông cũng không ngờ dưới nước lại có nhiều thi thể đến vậy.

Nhưng những thi thể này không phải là thi thể bình thường, tư thế sau khi chết của chúng vô cùng kỳ lạ, trông chúng như một quần thể.

Đúng vậy, mỗi người trong số họ đều đang thực hiện một động tác, có người cầm mâm, có người thổi tiêu, có người gảy đàn, mười mấy cỗ thi thể cứ thế lơ lửng trong nước, nhờ sự trợ giúp của dòng nước, không ngừng trôi dạt, tựa như đang biểu diễn một điệu múa.

Nếu không nhìn kỹ khuôn mặt của họ, sẽ thấy điệu múa của những thứ này lại vô cùng uyển chuyển, giống như có người đang múa trên sân khấu.

"Lẽ nào là Thiên Sư Vũ Nhạc trong truyền thuyết?" Lý Đông cau mày, lặng lẽ lẩm bẩm.

Thực ra, hình ảnh như thế này, anh cũng đã thấy ở những nơi khác.

Đó thực chất cũng là một loại tác động tâm lý.

Rất nhiều người khi còn sống đã tìm mọi cách để được trường sinh bất lão!

Có người dù sống không thể trường sinh, cũng ảo tưởng rằng sau khi chết có thể thành tiên.

Sau khi thành tiên, tự nhiên sẽ ở trên trời, nên những kẻ này cho rằng khi chết đi lên trời, sẽ có rất nhiều tiên nữ ra đón tiếp, từ đó hình thành nên bức tranh Thiên Sư Vũ Nhạc.

Đương nhiên, đó chỉ là ảo tưởng của người xưa, còn có thật hay không thì không ai biết!

Người bình thường cũng sẽ vẽ những hình ảnh như vậy trên các bức bích họa trong lăng mộ của mình!

Nhưng chủ nhân của ngôi mộ này lại không làm vậy, xem ra ông ta cảm thấy vẽ trên bích họa không đủ thú vị, nên đã dùng mười mấy cỗ thi thể để sắp đặt thành hình ảnh như thế.

Nhưng sau khi nhìn thấy cảnh này, Lý Đông lại cảm thấy có chút rùng mình.

Anh lập tức cảm thấy chủ nhân của ngôi mộ dưới đáy biển này quả thật có chút biến thái.

Vì một chút ảo tưởng mà lại khiến mười mấy người vô cớ phải tuẫn táng.

Rõ ràng, mười mấy người này có thể giữ được tư thế như hiện tại, tuyệt đối không phải là do người khác sắp đặt sau khi họ chết, mà chỉ có người sống mới có thể làm ra những động tác như vậy, rồi chết trong tư thế đó, mới có thể biến thành bộ dạng như bây giờ.

Nhưng Lý Đông cũng chỉ nghĩ vậy thôi, dù sao anh cũng không có

tư cách phán xét hành vi của người xưa, vì trong thế giới của người xưa, đúng sai và cách phán xét không giống như bây giờ.

Điều khiến Lý Đông kinh ngạc là, những vũ công ngày đêm này tuy đều là thi thể, nhưng lại không ngừng tiến về phía trước trong nước, ánh sáng ban nãy chính là do những thứ này phát ra.

Anh vội vàng đuổi theo.

A Ninh vừa rồi cũng đã thấy rõ những vấn đề liên quan đến điệu múa, cảm thấy có chút căng thẳng, nên không nhịn được mà ôm chặt eo Lý Đông.

Lý Đông không nói gì, dù sao bây giờ cũng đang lặn, hoàn toàn không lo bị chết đuối.

Không lâu sau, anh thấy xung quanh xuất hiện rất nhiều thứ lộn xộn, những thứ này về cơ bản đều là kiến trúc bằng gỗ, không biết có bao nhiêu, nhìn một cái không thấy điểm cuối.

Vì bị ngâm trong nước, nên trông chúng có vẻ mục nát, trong những thanh gỗ này, lắng đọng một lượng lớn muối.

Tại đây, Lý Đông tiếp tục nhìn thấy mười mấy cỗ thi thể trôi về phía một bóng đen khổng lồ, Lý Đông cũng nhìn rõ, bóng đen khổng lồ đó là một con tàu cực lớn.

Đương nhiên, thứ mà anh có thể thấy bây giờ chỉ là mũi của con tàu đó.

Nói là một con tàu, thực ra không đúng, nó giống một pháo đài di động hơn.

Chương 459

Đúng vậy, tàu thuyền bình thường không thể lớn đến vậy, ước chừng chỉ có hàng không mẫu hạm mới có thể miễn cưỡng hình dung được.

Dĩ nhiên, hàng không mẫu hạm bằng gỗ thì Lý Đông chưa từng thấy.

Con tàu này dường như bị kẹt giữa các rạn san hô, hiện tại đã hoàn toàn biến dạng, trông như một con mãnh thú khổng lồ.

Sau khi mấy cỗ thi thể tiếp cận con tàu, chúng nhanh chóng biến mất, xem ra là đã đi vào bên trong.

Lý Đông nhìn lên boong tàu, có một tòa lầu chạm khắc được khảm vào trong rạn san hô, nhưng hiện tại nó đã nghiêng ngả, ở đó có một cánh cửa đá nứt ra, tựa như miệng lớn của hung thú, dường như đang chờ đợi để nuốt chửng mọi sinh vật.

Nhưng cả Lý Đông và A Ninh đều là những người gan dạ và tò mò, thấy thứ này càng đáng sợ lại càng sinh ra lòng hiếu kỳ, nên không chút do dự, trực tiếp đi vào từ lối đó.

Dĩ nhiên trong tay Lý Đông vẫn cầm đao, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Sau khi đi vào, họ đã ở bên trong thân tàu, nơi đó có một hành lang rất rộng rãi, nhưng môi trường xung quanh, so với biển cả mênh mông bên ngoài, lại có vẻ hơi chật chội.

Đi hết hành lang, phía trước có một vài bậc thang, men theo bậc thang đi lên, không lâu sau họ đã trồi lên khỏi mặt nước.

Lý Đông và A Ninh trực tiếp nổi lên, nhưng không vội tháo mặt nạ

phòng độc.

Mặt nạ phòng độc không chỉ cung cấp dưỡng khí, mà còn có tác dụng bảo vệ rất tốt.

Bởi vì ở một nơi như thế này, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện những thứ độc hại, chưa nói đến những thứ khác, chỉ riêng chất độc từ những thi thể thối rữa đôi khi cũng có thể đoạt mạng người.

Dù sao kiến thức mà tổ tiên thời thượng cổ để lại đã in sâu vào gen của con người.

Đó là nỗi sợ hãi tự nhiên đối với thi thể!

Con người sợ thi thể, không chỉ vì sợ ma quỷ, mà quan trọng hơn là sợ những chất độc hại trong thi thể.

Tuy Lý Đông và A Ninh đều gan to bằng trời, không sợ bất kỳ thi thể hay ma quỷ nào, nhưng cũng sợ những thứ ô uế có độc, nên hoàn toàn không tháo mặt nạ phòng độc.

Huống hồ, mặt nạ phòng độc cũng rất tiện lợi, hoàn toàn không ảnh hưởng đến hành động của họ, nên cũng không cần thiết phải tháo ra.

"Đây lại là nơi nào, lẽ nào nơi này cũng là một ngôi mộ?" A Ninh, người đã nín thở dưới nước một lúc lâu, cuối cùng cũng có cơ hội lên tiếng.

Lý Đông nhìn quanh bốn phía, gật đầu.

Nơi này đúng là một ngôi mộ, trông giống phong cách thời nhà Minh, chỉ là nơi này không quá lớn, hai người đứng thẳng sẽ bị đụng đầu, nên chỉ có thể cúi đầu tiến về phía trước.

Nhưng nơi này được chế tác vô cùng tinh xảo, khiến người ta có cảm giác thưởng tâm duyệt mục.

Không bao lâu sau, họ đến giữa ngôi mộ, nơi này lại có những ngọn đèn trường minh, được làm bằng sứ Thanh Hoa, kéo dài đến tận sâu trong mộ.

Lý Đông luôn cảm thấy đèn trường minh là một loại kỹ thuật vô cùng cao siêu, vì bất kể là nhiên liệu hay không khí, đều không thể duy trì cho đèn cháy mãi, nhưng những ngọn đèn này lại cứ cháy như vậy, rất trái với khoa học.

Anh tắt đèn pin đi, cũng tiết kiệm được một ít điện.

Không lâu sau, anh thấy phía trước xuất hiện một cái chum sắt màu đen cực lớn.

Thứ này vô cùng to lớn, hoàn toàn che khuất ánh sáng của những ngọn đèn trường minh bên cạnh, tựa như một rào cản.

Phía sau cái chum sắt này không có đèn trường minh.

Nhưng dù sao, sau khi nhìn thấy diện mạo của nơi này, anh không khỏi kinh ngạc đến không ngậm được miệng.

Bởi vì Lý Đông có thể chắc chắn, bây giờ e rằng đang ở dưới đáy biển, nhưng có thể xây dựng một ngôi mộ to lớn như vậy dưới đáy biển, quả thực khiến người ta có cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Vân Thiên Cung tuy trông cũng rất hùng vĩ, không gian bên trong rất lớn, nhưng dù sao, nơi đó có rất nhiều phần được hình thành tự nhiên, những nơi được cải tạo nhân tạo cũng chỉ có một phần mà thôi.

Nhưng ở nơi này, để tạo ra một công trình như vậy dưới đáy biển, Lý Đông cảm thấy, ở thời đại mấy trăm năm trước, hoàn toàn không có ai có năng lực như vậy.

E rằng chỉ có hoàng thân quốc thích mới có thể có được sự đầu tư lớn như vậy.

“Nơi này thật không thể tin nổi, hoàn toàn không hợp lẽ thường, rốt cuộc nơi này được làm ra như thế nào?” A Ninh trợn tròn mắt, nhìn ngó khắp nơi.

Vì lời cảnh báo của Lý Đông, nên bây giờ cô không dám sờ mó lung tung, nhưng vẫn thích hỏi lung tung.

Lý Đông cười cười: “Chẳng lẽ cô chưa từng nghe câu nói này sao?

Tồn tại là hợp lý!

Nếu nơi này đã tồn tại, vậy chứng tỏ lúc đó quả thực có cách để xây dựng một nơi như vậy!

Hoặc có lẽ, nó lại chứng minh một chân lý vô cùng chính xác trên thế giới này, đó là có tiền mua tiên cũng được, chỉ cần có tiền, thì không có việc gì là không làm được!” “Nhưng để xây dựng một nơi như thế này, rốt cuộc cần bao nhiêu tiền chứ!

E rằng ngay cả với kỹ thuật hiện tại, dù có tiền thì người biết cách làm ra nơi như thế này cũng không nhiều đâu!

Cần mấy trăm triệu, mấy tỷ?

Không chừng phải cần mấy chục tỷ mới xây dựng được!” A Ninh cau mày nói.

“Cũng đúng, nhưng vào thời nhà Minh, cũng không phải không có người giàu đến vậy!” “Ai vậy, ai mà giàu thế?” “Thẩm Vạn Tam!” Lý Đông thản nhiên nói.

Thẩm Vạn Tam, đó là một nhân vật trong truyền thuyết.

Tương truyền, sở dĩ người này giàu có như vậy là vì ông ta đã có được chiếc bồn tụ bảo trong truyền thuyết.

Chương 460

Tương truyền chỉ cần đặt một món đồ vào trong bồn tụ bảo, là có thể lấy ra vô số món đồ giống hệt.

Đương nhiên, truyền thuyết vẫn là truyền thuyết, nhưng nó đã chứng thực một đạo lý, đó là Thẩm Vạn Tam thực sự rất giàu có.

"Thật sao, nếu thật sự là mộ của ông ta, không chừng bên trong lại có bảo vật quý giá, chúng ta lại sắp phát tài rồi…" Trong mắt A Ninh lập tức hiện lên vẻ hưng phấn.

"Phát tài, chẳng lẽ bây giờ cô thiếu tiền sao?" Lý Đông có chút không vội.

Lần trước ở Vân Thiên Cung, anh đã trực tiếp dọn sạch vàng bạc châu báu trong một cung điện!

Vàng bạc châu báu trong cung điện đó vốn chỉ là một cái bẫy tài phú, có thể khiến người ta mắc kẹt đến chết.

Nhưng Lý Đông đã dựa vào túi Càn Khôn, lấy đi tất cả mọi thứ bên trong, đó là một khối tài sản khổng lồ.

A Ninh lại không quan tâm nhiều như vậy: "Anh không hiểu đâu, tóm lại tôi thích cảm giác đó…" Hai người cứ thế trêu chọc nhau, làm không khí trở nên sôi nổi, sau đó bắt đầu quan sát tình hình xung quanh.

Trên các bức tường xung quanh được vẽ rất nhiều tranh, về cơ bản đều là tác phẩm của danh gia, vô cùng hoa lệ, vô cùng hùng vĩ, vô cùng hấp dẫn.

Điều quan trọng nhất là các bức bích họa ở đây không hề bị phai mờ, màu sắc vô cùng tươi sáng, dường như không bị ảnh hưởng bởi

thời gian.

Phải biết rằng nơi này ở trong biển, trong biển có nghĩa là ẩm ướt, ở một nơi ẩm ướt như vậy, những bức bích họa này có thể duy trì được cảnh tượng như thế, tuyệt đối đã sử dụng kỹ thuật vô cùng độc đáo!

Đương nhiên, ở đây Lý Đông cũng không khỏi cảm thán kỹ thuật của tổ tiên, lại có năng lực bảo vệ mạnh mẽ đến vậy!

Anh không nhịn được dùng tay sờ lên tường!

Phát hiện trên đó có một lớp dầu sáp dày, ước chừng người ta đã dùng thứ này để bảo vệ những bức bích họa, không bị ảnh hưởng bởi hơi ẩm!

Dĩ nhiên những bức bích họa này thực ra cũng không có gì đặc biệt!

Về cơ bản, chúng cũng tương tự như cách làm ra những thi thể bên ngoài.

Vẫn là chủ nhân của ngôi mộ này, cho rằng sau khi chết sẽ biến thành thần tiên.

Do đó trên hai bức tường, đã vẽ rất nhiều thứ liên quan đến thần tiên, có rất nhiều phong cảnh đẹp đẽ!

Nếu là trước đây, có thể anh sẽ có chút tò mò đối với những thứ này, nhưng bây giờ anh không có bất kỳ lòng hiếu kỳ nào, chỉ liếc qua một cái, phát hiện không có gì đặc biệt thì bỏ qua.

Tiếp tục tiến về phía trước, không bao lâu sau, trước mặt anh xuất hiện một cỗ quan tài cực lớn.

Đó là một cỗ quan tài, toàn thân màu đen, trên đó có khắc hoa văn.

Cỗ quan tài đó rất cao, khoảng chừng 1 mét 2, màu đen rất phù

hợp.

Bề mặt quan tài được sơn bóng, trông như được đánh bóng, đèn pin của anh chiếu lên trên, có thể phản quang.

Hoa văn điêu khắc trên quan tài cũng rất rõ ràng, trên đó dường như có viết một số văn tự, nhưng những văn tự này Lý Đông không nhận ra.

"Cỗ quan tài này làm khá tốt, chỉ không biết bên trong là ai!" Lý Đông khẽ cười, rồi nói với A Ninh, "Cô xem?" A Ninh nhìn cỗ quan tài một cái, rồi chỉ tay về phía gần đó, vì gần đó có một bức bình phong, trên đó có viết một số văn tự, chắc là giới thiệu về chủ nhân của cỗ quan tài.

"Nhưng hình như không phải là điều quan trọng, khi chôn cất người ở nơi này, người ta đặt người lên trên nắp quan tài sao?" A Ninh hỏi.

"Đặt người lên trên nắp quan tài!" Lý Đông lúc này mới phát hiện, quả nhiên là như vậy.

Không ngờ lại thật sự có một người nằm trên bề mặt quan tài!

Người này toàn thân mặc quần áo màu đen, thậm chí trên mặt còn được đắp một miếng vải đen, liền một khối với màu đen của quan tài, cộng thêm ánh sáng đèn pin không quá sáng, nên suýt nữa khiến anh sinh ra ảo giác.

Lý Đông tay cầm đao nên cũng không lo lắng, nếu thứ này biến thành bánh tông, anh cũng có thể chiến đấu ngay lập tức.

Nhưng anh nhanh chóng nhìn rõ, trên đó căn bản không phải là một người, chỉ là một bức tượng mà thôi, giống như một bức tượng được đúc bằng đồng, là một phần của nắp quan tài.

"Dùng tượng người làm nắp quan tài, cũng có chút mới lạ, tôi

chưa từng thấy!" A Ninh sau khi nhìn rõ bên trong, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tạo hình của người trên quan tài cũng rất kỳ quái, biểu cảm có chút khoa trương, diện mạo cũng rất đặc biệt, miệng há ra, trông có vẻ vô cùng đau đớn.

"Chết tiệt, thứ này có gì đó cổ quái!" Lý Đông bảo A Ninh lùi lại một chút.

A Ninh cũng rút súng ra, sẵn sàng khai hỏa bất cứ lúc nào.

Trong tình huống bình thường, việc chôn cất người chết chú trọng sự an lành, ngay cả mọi thứ bên cạnh người chết cũng phải tỏ ra an lành và hòa thuận, nhưng bức tượng trên quan tài này lại trông đau đớn như vậy, cho thấy đây tuyệt đối không phải là một cỗ quan tài đơn giản.

Lý Đông tay cầm đao cẩn thận tiếp cận nơi này, lại nhìn kỹ một lần nữa, phát hiện miệng của bức tượng người trên đó lại thông thẳng vào bên trong quan tài, ở đó có một cái lỗ.

"Thứ này… thứ này…" A Ninh cũng rõ ràng cảm thấy thứ này không đơn giản.

Nếu trong cỗ quan tài này thực sự có thứ gì đó, thì không chỉ đơn giản là bánh tông nữa rồi.

Lý Đông khẽ cau mày: "Đừng lo, có người đàn ông của cô ở đây rồi, dù bên trong có là Diêm Vương, tôi cũng có thể diệt được!" "Nhưng… đây là một Tiếu Tử Quan đó!" A Ninh nói.

Tương truyền thứ bên trong Tiếu Tử Quan đã vượt qua phạm vi của bánh tông, thực chất là một loại yêu quái.

Loại quan tài này cũng tuyệt đối không được mở ra, nhiều nhất chỉ có thể dùng tay thò vào cái lỗ phía trước, xem có thể mò ra được thứ

gì không, một khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, phải hy sinh một cánh tay để bảo toàn tính mạng.

Đây đều là những lời đồn, không biết thật giả, nhưng có thể chắc chắn một vấn đề, loại quan tài này thực sự vô cùng hung hiểm.

"Làm sao bây giờ, anh có thực sự làm được không?" A Ninh cau mày hỏi.

Chương 461

Lý Đông gật đầu, trực tiếp lấy ra một cái cưa, định cưa mở cỗ quan tài này.

Mặc dù bên trong cỗ quan tài này có thể có một thứ rất mạnh, nhưng anh quyết định mở nó ra.

"Anh thật sự định cưa nó ra như vậy sao?

Mở ra như thế là kết thù rồi, sẽ bất tử bất hưu với thứ bên trong, chúng ta không thể tôn trọng nó một chút được sao!" A Ninh trợn tròn mắt, thấy Lý Đông mở quan tài một cách bạo lực như vậy, thật sự là lần đầu tiên.

"Dù sao bây giờ tôi cũng phải chọc vào thứ này, vậy thì đơn giản thô bạo một chút!" Lý Đông trực tiếp dùng cưa cưa đứt các niêm phong xung quanh quan tài, rồi đẩy mạnh nắp quan tài ra.

Quả nhiên, bên trong quan tài, có một cỗ thi thể, đang đứng thẳng.

Thứ này toàn thân dường như đã thối rữa, có chỗ thậm chí lộ ra xương trắng, nhưng lại vô cùng hung hãn, thân cao đến 2 mét 5, vừa mới xuất hiện, trong tay đã có một thanh đao, trực tiếp chém thẳng xuống đầu Lý Đông.

Lý Đông hừ lạnh một tiếng, trực tiếp dùng đao trong tay đỡ đòn!

Thứ này tuy vô cùng quỷ dị, nhưng Lý Đông bây giờ, trực tiếp coi nó như một người để đối phó.

Hai người binh binh bàng bàng đánh nhau, A Ninh đứng ngây người, tay cầm súng mà không biết có nên bắn hay không.

"Này, tránh ra một chút, tránh ra để tôi bắn!" Lý Đông bây giờ đang đánh nhau với thứ trong quan tài, làm sao có thể tránh ra được?

A Ninh là một người phụ nữ cố chấp, trực tiếp "pằng" một tiếng khai hỏa.

Một phát súng của A Ninh, trực tiếp bắn trúng lưng Lý Đông!

Lý Đông lập tức cảm thấy sau lưng truyền đến một cơn đau dữ dội, may mà cũng chỉ là đau thôi, vì bộ đồ Ngũ Hành còn lợi hại hơn áo chống đạn, nên một phát súng này không gây ra thương tích, nhưng khiến người ta đau đớn không thôi.

"Cô ngốc này, rốt cuộc cô bắn ai vậy?

Mưu sát chồng mình à?" Lý Đông không khỏi mắng.

"Xin lỗi, xin lỗi, anh không sao chứ?" A Ninh thấy Lý Đông trúng đạn, lập tức cảm thấy tình hình không ổn, may mà Lý Đông vẫn còn sống khỏe, xem ra không có chuyện gì, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Lý Đông và con bánh tông quái dị đại chiến hai ba mươi hiệp, đột nhiên "pằng" một tiếng, thanh đao của con bánh tông bị chém thành hai đoạn, Lý Đông nhân cơ hội này, chuẩn bị chém đứt xương của cỗ thi thể, vì loại này chỉ cần chém đứt xương ở cổ là có thể giải quyết ngay lập tức.

Nhưng không ngờ, tốc độ phản ứng của thứ này cũng rất nhanh, trực tiếp định bóp cổ Lý Đông.

Khuôn mặt kinh tởm đó khiến Lý Đông có cảm giác buồn nôn, may mà đeo mặt nạ phòng độc nên không ngửi thấy mùi, nhưng cảm giác vô cùng kinh tởm.

Anh hét lớn một tiếng, dốc sức đẩy thứ đó ra, rồi một đao chém xuống, thứ đó cuối cùng cũng không động đậy.

"Anh không sao chứ?" A Ninh lúc này mới lại gần.

Trận chiến vừa rồi đã vượt qua sức tưởng tượng của A Ninh.

Mặc dù quá trình chiến đấu chỉ có hai ba mươi hiệp, nhưng sức mạnh của hai người thực sự quá lớn, khi chiến đấu thậm chí cả mặt đất đều rung chuyển, A Ninh sợ rằng nếu sức lực lớn hơn một chút nữa, sẽ trực tiếp khiến cả nơi này sụp đổ.

May mà, bây giờ cuối cùng cũng không sao rồi!

Lý Đông lắc đầu: "Cô nghĩ tôi sẽ không sao à?

Vừa rồi một phát súng đó bắn vào eo tôi đấy!" "Thật sao?

Có nghiêm trọng không?" A Ninh lập tức giật mình.

"Cô nói xem?" Lý Đông cạn lời.

"Xem ra chắc là không sao đâu, đúng rồi, trong quan tài có gì không!" A Ninh không thể quan tâm nhiều như vậy, lập tức kéo Lý Đông lại.

Người phụ nữ này, tâm thật lớn!

Nhưng lúc này, Lý Đông đột nhiên cảm giác, xung quanh, lại có người.

Người đó dường như đang trốn ở đâu đó, dùng một đôi mắt nhìn chằm chằm vào họ.

Lý Đông khẽ cau mày, sau đó thản nhiên nói: "Vị bằng hữu phía trước, tôi thấy anh rồi, ra đi.

Tôi sẽ không cản trở việc của anh, có lẽ chúng ta có thể nói chuyện một chút!" "Anh đang nói chuyện với ai vậy?

Phía trước có người sao?" A Ninh kỳ quái.

"Không sai, nơi này đang có một người!

Hẳn là chú Ba của Ngô Tà, hình như tên là Ngô Tam Tỉnh." Lý Đông thản nhiên nói.

“Sao có thể…” A Ninh càng kinh ngạc hơn, “Ngô Tam Tỉnh, sao có thể ở đây?” Nhưng, lời của A Ninh vừa dứt, lại phát hiện phía trước quả nhiên xuất hiện một người.

Người đó tuổi không lớn, khoảng chừng 30 mấy tuổi.

Trên mặt có một vẻ tang thương, trông có vẻ rất từng trải!

Trong mắt người này, có một luồng khí tức kỳ dị, trông có vẻ có bản sắc của một kiêu hùng.

“Vị bằng hữu, anh nói tôi là Ngô Tam Tỉnh, có bằng chứng gì không?” Người đó lên tiếng, nhưng trong mắt lại đầy cảnh giác.

Lý Đông lại cười cười: “Tôi không có hứng thú với kế hoạch của ông!

Chương 462

Tôi chỉ muốn lấy thứ tôi cần!

Về việc này chúng ta có thể nói chuyện, nếu có cơ hội, thậm chí có thể hợp tác." Ngô Tam Tỉnh cau chặt mày: "Hình như anh rất hiểu tôi?

Nhưng, tôi phải nói cho anh biết, anh nhận nhầm người rồi, tôi không phải Ngô Tam Tỉnh!

Tôi chỉ là một kẻ trộm mộ bình thường…" Người này là một người vô cùng cẩn thận, hoàn toàn không thừa nhận thân phận của mình.

Lý Đông lại không quan tâm nhiều như vậy, tiếp tục nói: "Tôi biết, có người đã nắm được một số bí mật của ông, và muốn hại chết ông!

Cách của ông, là tìm một người làm thế thân cho mình, thực hiện kế Man Thiên Quá Hải!" Lời của Lý Đông vừa nói ra, Ngô Tam Tỉnh lập tức sắc mặt đại biến, mắt trợn to, gã thậm chí còn lặng lẽ đưa tay ra sau lưng, rõ ràng sau lưng gã có súng.

Lý Đông đã nói ra bí mật của gã, nên gã định giết Lý Đông và A Ninh để diệt khẩu chăng?

Lý Đông chỉ thản nhiên cười nói: "Không cần phải bận tâm, súng ống loại này không giết được tôi đâu, tôi hy vọng chúng ta có thể nói chuyện tử tế!

Tôi biết nơi này có đan dược Thi Miết, tôi chỉ cần mấy viên là được, những thứ khác tôi không cần, tôi cũng sẽ không can thiệp vào kế hoạch của ông!" Lý Đông nói xong, giật lấy súng của A Ninh, rồi bắn một phát vào người mình.

Viên đạn bắn vào quần áo anh, chỉ lõm vào một chút, rồi nhanh

chóng bị bật ra, rơi xuống đất.

Tiếng viên đạn rơi xuống đất, khiến Ngô Tam Tỉnh giật mình!

Bây giờ ông ta đột nhiên cảm thấy, người trẻ tuổi trước mắt căn bản là một con quái vật, một con quái vật còn đáng sợ hơn cả bánh tông.

Bây giờ ông ta không có cách nào giết chết con quái vật này, cũng không có cách nào diệt khẩu!

Ngô Tam Tỉnh cuối cùng không ra tay, cúi đầu, thản nhiên nói: "Được rồi, tôi đúng là Ngô Tam Tỉnh!

Nhưng nơi này không có đan dược Thi Miết!" "Nơi này là căn cứ thí nghiệm trường sinh của nhà họ Ngô, sao có thể không có đan dược Thi Miết?" "?" Một câu của Lý Đông, không chỉ khiến Ngô Tam Tỉnh kinh ngạc không thôi, ngay cả A Ninh cũng không khỏi trợn tròn mắt.

"Căn cứ thí nghiệm trường sinh?

Những điều anh nói… đều là thật sao?" A Ninh nắm lấy cánh tay Lý Đông hỏi.

Ngô Tam Tỉnh mặt đầy vẻ không thể tin nổi: "Cậu rốt cuộc là ai?

Sao cậu lại biết những chuyện này?" Hành động của gã, về cơ bản đã thừa nhận lời nói của Lý Đông.

Đúng vậy, vừa rồi, con tàu họ gặp phải, chính là căn cứ thí nghiệm trường sinh của nhà họ Ngô.

Hơn 1000 năm qua, người nhà họ Ngô đời này qua đời khác đều làm thí nghiệm trên con tàu đó, đương nhiên những thí nghiệm đó toàn bộ đều là thất bại!

Cuối cùng, sau khi phát hiện căn cứ thí nghiệm này không thể tiếp tục, họ đã trực tiếp đánh chìm con tàu xuống đáy biển, hủy thi diệt

tích.

Ít nhất với điều kiện khoa học thời cổ đại, không ai có thể điều tra sự tồn tại của con tàu đó, tự nhiên cũng không có cách nào hiểu được mọi thứ bên trong.

Những điều này, đương nhiên không phải Lý Đông phát hiện ra ở thế giới này, mà là Lý Đông trước khi xuyên không, đã hiểu được một phần thông tin liên quan đến thế giới này.

Dĩ nhiên những thông tin này có chính xác hay không, thì chưa chắc!

Vừa rồi, anh phát hiện ra Ngô Tam Tỉnh, nên chỉ muốn thử dò xét mà thôi.

Nhưng không ngờ, phản ứng của Ngô Tam Tỉnh, lại chứng minh được tính chính xác của những ký ức trong đầu anh.

Ngô Tam Tỉnh kinh ngạc một lúc lâu, cuối cùng cũng bình tĩnh lại, vì tin rằng Lý Đông là một người không thể giết chết, nên cũng không có ý định ra tay.

Chỉ là, ông ta rất do dự nói: "Không sai, bây giờ trong tay tôi, đúng là có đan dược Thi Miết!

Nhưng thứ này, không thể ăn bừa!

Nhà họ Ngô chúng tôi hơn 1000 năm rồi, đã làm không biết bao nhiêu thí nghiệm, nhưng mỗi đời thí nghiệm, cuối cùng thực tế đều thất bại.

Những thí nghiệm thất bại đó, người tham gia thí nghiệm sau khi ăn đan dược, lập tức biến thành quái vật… Tôi không biết cậu là ai, chẳng lẽ cậu cũng muốn ăn loại thuốc này sao?" Lời của Ngô Tam Tỉnh thực ra nửa thật nửa giả, đa số người sau khi ăn đan dược Thi Miết sẽ biến thành quái vật, cũng tương đương với việc chết đi.

Đương nhiên, Ngô Tam Tỉnh phát hiện Lý Đông có chút bất thường, ngay cả đạn cũng không làm anh bị thương, ông ta cảm thấy sau khi Lý Đông ăn thứ đó, cũng có khả năng sẽ sống sót.

Lý Đông cười hắc hắc, nói: "Tôi thực ra không thèm ăn loại đó, tôi chỉ muốn nghiên cứu thôi!" Thực ra trước đây, trong ngôi mộ cổ ở Trường Sa, anh cũng đã có được một phần đan dược Thi Miết, thậm chí còn có được một con Thi Miết màu đỏ.

Chỉ là, Lý Đông không biết thứ đó có hiệu quả không, mà con Thi Miết đó cũng tương đối nguy hiểm, khó dùng để nghiên cứu.

Bây giờ đã gặp được Ngô Tam Tỉnh, anh cảm thấy đòi hỏi một ít đan dược Thi Miết từ tay gã, chắc là không có vấn đề gì!

Bởi vì người này, là một người vô cùng quan trọng của nhà họ Ngô.

Hiện tại nhà họ Ngô chỉ còn lại Ngô Tà và hai người chú của cậu ta, Ngô Tà tuy là một người thí nghiệm có khả năng thành công, đồng thời cũng đã ăn đan dược Thi Miết, nhưng cậu ta vẫn chưa thực sự thành công, cứ 10 năm lại mất đi ký ức.

Do đó, người thực sự biết thông tin của nhà họ Ngô, cũng chỉ có hai người chú của Ngô Tà.

Bây giờ ở đây gặp được Ngô Tam Tỉnh, vừa hay có thể tống tiền.

Ngô Tam Tỉnh do dự một lúc, không nói gì, gật đầu: "Tuy tôi không biết cậu là ai, cũng quả thực rất đáng sợ… Nếu cậu muốn đan dược Thi Miết, tôi cũng có thể cho!

Nhưng tôi cũng có một điều kiện, đó là những chuyện cậu biết, ngoài ba người chúng ta ở đây, tôi không muốn có thêm người nào khác biết!

Nếu không, dù cậu có mạnh mẽ đến đâu, tôi cũng sẽ có cách giết

chết cậu.” Lời của Ngô Tam Tỉnh nói quả thực rất đúng, vì người này, có thể nói là một người mưu sâu kế hiểm thực sự.

Ví dụ như Cầu Đức Khảo, cũng là ông chủ của A Ninh, bề ngoài đã lừa được Ngô Tam Tỉnh, nhưng thực tế, gã lại ngược lại trở thành một quân cờ của Ngô Tam Tỉnh!

Chương 463

Sau đó, Ngô Tam Tỉnh đưa cho anh một cái hộp, trong hộp đó, quả nhiên có một viên thuốc màu xám.

Lý Đông gật đầu: "Cảm ơn!

Để báo đáp, tôi cũng có thể tặng ông một món đồ!" Lý Đông nói xong, ném qua một chiếc mặt nạ phòng độc đã được nâng cấp.

"Mặt nạ phòng độc đặc chế của tôi, không chỉ có thể cách ly hiệu quả khí độc, bảo vệ đường hô hấp của ông, đồng thời, nó cũng có tác dụng như bình dưỡng khí, có thể cung cấp rất nhiều dưỡng khí, giúp ông ở dưới nước vài tiếng đồng hồ cũng không vấn đề gì!

Tạm biệt!" Lý Đông nói xong, dẫn A Ninh rời khỏi đây, nơi này, chắc là không còn giá trị gì nữa.

A Ninh nhìn chiếc mặt nạ phòng độc đặc chế đó, có chút ngẩn ngơ, không hiểu tại sao Lý Đông lại đi đòi hỏi một viên đan dược Thi Miết.

Đan dược Thi Miết tuy rất quý giá, nhưng là thứ gia truyền của nhà họ Ngô, cũng có một ít, nên đối với họ cũng không quá khó khăn.

Đương nhiên, về việc Ngô Tam Tỉnh rốt cuộc là ai, Lý Đông cũng không quan tâm nhiều như vậy, cũng không định tham gia vào những ân oán trong đó.

Anh chỉ muốn trở thành một đạo mộ chi vương thực sự, thực hiện sự trường sinh hư vô mờ mịt đó.

Dĩ nhiên, ban đầu anh cảm thấy, nhất định phải tiến hành theo phương thức của đan dược Thi Miết và ngọc dũng, nhưng từ khi nuốt hai viên nội đan đó, anh đột nhiên cảm thấy, hình như cũng không

nhất thiết phải làm như vậy.

Lý Đông và A Ninh trang bị vô cùng tinh vi, nên việc quay trở lại mặt biển cũng không có chút khó khăn nào.

Sau khi trở lại mặt biển, anh vẫn làm theo cách cũ, gấp một chiếc thuyền giấy, rồi dùng hệ thống nâng cấp, biến nó thành một chiếc thuyền cao tốc.

Sau khi chiếc thuyền cao tốc cập bờ ở một nơi không thể đậu thuyền, họ đã thành công trở lại thế giới loài người.

Nhưng, A Ninh cô nàng này, bây giờ lại vô cùng tò mò.

"Những chuyện dưới đáy biển đó, đều là thật sao?

Con người thật sự có thể trường sinh?" A Ninh lặp đi lặp lại hỏi.

Lý Đông cười cười: "Cô nghĩ thực hiện trường sinh là một chuyện tốt sao?" "Đương nhiên!

Nếu không thì sao có nhiều người theo đuổi như vậy?

Nếu tôi có thể trường sinh bất lão, thì cả đời này tôi sẽ không có gì hối tiếc, việc gì cũng có thể làm, dù sao cũng có thời gian vô tận để lãng phí!" Cô nàng này tỏ ra vẻ đầy khao khát.

Lý Đông cười ha hả: "Những chuyện đó thực ra tôi cũng không rõ, chỉ là tôi đoán thôi!

Nhưng không ngờ, Ngô Tam Tỉnh đó, xem ra có vẻ đã thừa nhận." "Anh đoán à, sao anh đoán chuẩn thế?

Lại có thể đoán ra nhiều thứ như vậy, cũng là một chuyện lạ!" Lần này ở dưới đáy biển, thực ra họ cũng không ở quá lâu.

Môi trường dưới đáy biển thực sự quá tệ, nên họ cũng không ăn lương khô trong đó.

Mặc dù ở những lăng mộ khác cũng đã thấy những cảnh tượng kinh tởm hơn, nhưng dù sao, ít nhất đó là mặt đất khô ráo.

Ở những nơi khô ráo, sẽ khiến người ta cảm thấy sạch sẽ hơn!

Ngược lại, những nơi ẩm ướt, chỉ cần có một chút đồ bẩn, sẽ khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Hai người gần như cả ngày không ăn gì, sau khi trở lại thế giới loài người, việc đầu tiên họ làm là tìm một nơi để ăn.

"Này, sao đồ ăn ở đây khó ăn thế?

Toàn là đồ ngọt, chẳng lẽ người ở đây thích ăn đồ ngọt vậy sao?" A Ninh có vẻ rất bất mãn, "Giá mà có chút gì đó cay cay thì tốt rồi!

Ví dụ như lẩu chẳng hạn!

Ăn cái đó mới khiến người ta cảm thấy hưng phấn!

Nơi này lại không có lẩu, tức chết tôi rồi!" Lý Đông cười hắc hắc: "Lẩu là đặc sản địa phương!

Ở đây không có lẩu cũng là chuyện bình thường!

Nhưng muốn ăn lẩu cũng không phải không được, chỉ là chúng ta cần phải đổi chỗ khác." "Vậy được, đổi chỗ khác thì đổi chỗ khác, tôi bây giờ chỉ muốn ăn chút gì đó có vị!" Lý Đông gật đầu: "Nếu đã vậy, thì chúng ta đi mua vé máy bay, đến Trùng Khánh ăn lẩu!" Lần này cũng không trải qua nhiều chuyện kinh hãi, đương nhiên đối với anh cũng không sao cả.

Do đó, những ngày tiếp theo, về cơ bản việc anh làm cũng chỉ là đi du lịch mà thôi!

Dĩ nhiên sau khi đi du lịch, thỉnh thoảng nói chuyện phiếm về cuộc đời, cũng là một việc rất thú vị.

A Ninh vốn là một mỹ nữ có thân hình rất đẹp, sau khi được Lý

Đông “chăm sóc”, càng ngày càng trở nên xinh đẹp.

Cho đến nửa tháng sau, Lý Đông đột nhiên nhận được một bức thư.

Trên bức thư đó, chỉ có vài chữ đơn giản, chữ viết vô cùng nguệch ngoạc.

Nhưng Lý Đông có thể nhận ra, đó là chữ của ai!

Đúng vậy, mẩu giấy đó lại là do Tiểu Ca Muộn Du Bình viết!

Lần trước Lý Đông đã thấy chữ viết của Tiểu Ca Muộn Du Bình, bây giờ tự nhiên cũng nhận ra.

Nội dung trên mẩu giấy cũng đơn giản, chỉ là một địa chỉ.

Thành phố Golmud, tỉnh Thanh Hải, đường Côn Luân, hẻm Đức Nhĩ Tham, số 349-5.

Chương 464

Thời gian gửi, lại là mấy ngày trước.

Điều này khiến Lý Đông kinh ngạc vô cùng, vì trước đó, ở Vân Thiên Cung anh đã tận mắt thấy Tiểu Ca Muộn Du Bình đi theo đám quỷ hồn vào trong cánh cửa đồng.

Cánh cửa đồng đó không phải tùy tiện có thể mở ra, Tiểu Ca Muộn Du Bình tuy rất lợi hại, nhưng chỉ dựa vào năng lực của mình, cũng không thể mở ra cánh cửa đồng khổng lồ đó.

Nếu không, anh ta muốn vào thì có thể vào bất cứ lúc nào, chứ không cần trà trộn vào trong đám quỷ hồn đó.

Kết quả là lúc này, Ngô Tà đột nhiên gọi điện thoại, nói với Lý Đông rằng cậu ta cũng nhận được đồ của Tiểu Ca Muộn Du Bình, cũng là một địa chỉ như vậy.

Hai người đối chiếu với nhau, cảm thấy có vấn đề.

"Đông ca, em thấy chuyện này có chút kỳ quặc!

Nơi đó hình như là nhà của Tiểu Ca Muộn Du Bình, cũng là thứ mà mấy ngày trước, Tiểu Ca Muộn Du Bình đã gửi riêng cho chúng ta!

Nhưng Tiểu Ca Muộn Du Bình, ở Vân Thiên Cung đã vào cửa đồng, bây giờ không thể nào ở nhà được, nên em muốn đến nhà anh ấy xem thử!" Lý Đông cau mày trầm tư một lúc lâu, cuối cùng gật đầu: "Đến nơi đó xem thử, cũng không phải không được!

Chỉ là, tôi cảm thấy nơi đó e rằng không đơn giản như vậy, nên chúng ta tốt nhất nên tìm thêm người đi cùng, như vậy mới không có nhiều nguy hiểm!" Sau khi Lý Đông hẹn xong, nhanh chóng bắt đầu

triệu tập nhân lực.

Hồ Bát Nhất gã này, tất nhiên phải mang theo, gã rất lợi hại, có thể giúp đỡ vào lúc quan trọng.

Ngoài ra, Đại Kim Nha cũng phải đi, Đại Kim Nha kiến thức rộng, có tác dụng vào lúc mấu chốt, hơn nữa, lão già này tuổi tác tương đối lớn, nên tâm lý ổn định, có lúc có thể phát huy tác dụng nhất định.

Ngoài ra còn có Bàn Tử và Vương Khải Toàn hai gã này, hai gã này đều tương đối tham tài, nhưng cũng rất có năng lực, nên Lý Đông cũng muốn họ đi cùng.

Cộng thêm A Ninh! 3.

Bản lĩnh của A Ninh cũng rất tốt, quan trọng nhất là người phụ nữ này bây giờ dường như đã nhất quyết đi theo Lý Đông, cứ nhất quyết muốn đi theo anh, Lý Đông cũng thực sự không có cách nào, đành phải mang theo.

Như vậy, còn có Phan Tử!

Gã này trước đây toàn bị sắp xếp ở nhà trông nhà, trong lòng rất bất mãn, nên lần này nhất định muốn đi theo ra ngoài mạo hiểm, Lý Đông cũng không có cách nào, đành phải mang theo.

Về những thứ cần bảo quản, Lý Đông đều mang đến chỗ Doãn Tân Nguyệt.

Đương nhiên, Lý Đông không nói cho Doãn Tân Nguyệt biết bên trong là những thứ gì, chỉ cho tất cả vào một cái hòm rất lớn, dùng túi Càn Khôn vận chuyển đến Yến Kinh, rồi giao cho Doãn Tân Nguyệt.

Doãn Tân Nguyệt tuy rất tò mò, nhưng sau khi Lý Đông dặn dò nhiều lần, cũng tỏ ra sẽ không tùy tiện xem lung tung, nhất định sẽ cất giữ cẩn thận những thứ đó.

Đương nhiên trước khi rời đi, Lý Đông lại cho cô một phần thưởng hậu hĩnh.

Doãn Tân Nguyệt cũng là một tuyệt thế mỹ nữ, bây giờ sau khi được Lý Đông "chăm sóc", càng ngày càng trở nên xinh đẹp.

Chỉ là người phụ nữ này ngày càng ỷ lại vào Lý Đông, mỗi lần Lý Đông đến, lại không muốn để anh đi.

Không còn cách nào khác, Lý Đông đành phải "hành hạ" cô đến mức xin tha, thậm chí nếu không cho đi, thì sẽ tiếp tục "hành hạ".

Doãn Tân Nguyệt phát hiện ngay cả giường cũng không xuống nổi, mới lưu luyến không nỡ đồng ý cho Lý Đông rời đi.

Lý Đông rời khỏi Doãn Tân Nguyệt, khi trở về Trường Sa, mấy anh em dưới trướng đã tập hợp đầy đủ.

Lần này có 8 người, hùng dũng tiến về Cổ Lâu nhà họ Trương.

Dĩ nhiên, nhà của Tiểu Ca Muộn Du Bình ở trên cao nguyên, một nơi vô cùng hẻo lánh.

Không có chuyến bay thẳng, cần phải đến Thành Đô trước, rồi chuyển máy bay.

Mấy người này, người có thần thông quảng đại thực sự quá nhiều, nên những việc này đối với họ, hoàn toàn không có độ khó.

Trong ngày hôm đó, họ đã đến thành phố Golmud.

Nơi này, trên cao nguyên cũng là một thành phố rất đặc biệt.

Đa số các thành phố, thực tế đều tương đối cổ kính.

Bởi vì, vào thời xa xưa, con người muốn sinh tồn, ngoài việc có đủ thức ăn, còn cần có nguồn nước.

Nơi có nhiều nguồn nước nhất, đa số đều là sông ngòi!

Người xưa cũng thích sống gần sông ngòi!

Bởi vì sông ngòi không chỉ cung cấp nguồn nước, mà còn cung cấp giao thông thời cổ đại.

Vào thời cổ đại, để xây một con đường, hoàn toàn không dễ dàng như vậy, cần phải tốn rất nhiều nhân lực vật lực mới có thể hình thành!

Nhưng sông ngòi thì khác, chỉ cần có một con thuyền, thì sông ngòi chính là con đường tự nhiên, chi phí rất thấp.

Do đó từ rất sớm, đã có một số thành phố cổ đại, bắt đầu dần dần hưng thịnh.

Ngay cả đến bây giờ, những thành phố phồn hoa hiện nay, vẫn phải tuân theo quy luật như vậy, nên đa số vẫn được xây dựng lại trên nền móng của các thành phố cổ đại, do đó đa số các thành phố đều có lịch sử lâu đời.

Nhưng trên thế giới này luôn có những trường hợp ngoại lệ!

Ví dụ như thành phố Golmud, thực tế là một nơi tương đối ngoại lệ, một thành phố thực tế chỉ có lịch sử vài chục năm.

Chương 465

Tương truyền, năm đó vị tướng quân xây dựng con đường Thanh Tạng, đã thiết lập một doanh trại đóng quân ở đây, sau đó nơi này biến thành một thành phố.

Sau khi xuống cao nguyên, mấy anh em của Lý Đông, từng người một đều bị phản ứng cao nguyên.

Phản ứng cao nguyên cũng là một việc rất phiền phức!

Nếu không có phương pháp đối phó đầy đủ, thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Cũng chỉ có Lý Đông hoàn toàn không cảm thấy cái gọi là phản ứng cao nguyên, ở nơi này vẫn vô cùng tinh thần.

Tình trạng cơ thể của Lý Đông, quả thực tốt hơn người bình thường không biết bao nhiêu lần, có lẽ là do hai viên nội đan đó.

Nhưng đồng đội của anh thì không được, mấy gã này từng người một đều sống dở chết dở, khó chịu vô cùng!

Lý Đông không còn cách nào khác, đành phải dẫn mấy người đi mua thuốc chống phản ứng cao nguyên.

Sau khi mua thuốc, mọi người uống vào cảm thấy đỡ hơn một chút.

Nhưng khi ăn cơm, mấy gã này lại có chút ăn không nổi!

"Đông ca, nơi này e rằng không phải là nơi tốt lành gì!

Chúng ta còn chưa thực sự thám hiểm đâu, kết quả đã cảm thấy đầu óc choáng váng, toàn thân mệt mỏi, cái bộ dạng đó giống như cả thế giới đang rời xa tôi vậy, trong tình huống này, bảo tôi ăn cơm sao?

Tôi trực tiếp ăn lương khô thôi…" Bàn Tử lấy ra bánh quy nén, miễn cưỡng nuốt xuống một ít, rồi uống nước, cảm thấy no rồi.

Bánh quy nén có đặc tính này, ít nhất khi ăn sẽ không cảm thấy gì, cũng khiến người ta cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Sau khi mỗi người ăn bánh quy nén xong, cũng đều nghĩ đến việc sớm đến đích xem thử.

Đúng vậy, đây cũng là một tâm lý rất bình thường của con người, nếu con người không thích một nơi nào đó, thì sẽ luôn muốn làm xong việc sớm, rồi sớm trở về.

Thế là, họ tìm thuê một chiếc taxi.

Tài xế taxi nghe thấy địa danh này, lập tức giật mình.

"Mấy vị, tôi nói này, mấy vị thật sự muốn đến nơi đó sao?

Nơi đó không phải là nơi tốt lành gì đâu, nghe nói nơi đó có ma, rất nguy hiểm, tôi nghĩ mấy vị tốt nhất không nên đi!" Lý Đông mang theo nụ cười nhàn nhạt nói: "Anh bạn, chúng tôi thật sự có việc gấp cần đến đó, giúp một tay đi!" Trên thế giới này thứ gì dễ dùng nhất?

Đương nhiên tiền là dễ dùng nhất.

Mặc dù không phải là vạn năng, nhưng không có tiền thì vạn vạn không thể!

Huống hồ trên thế giới này, đa số người thực tế đều là người phàm, vất vả mỗi ngày, mục đích cũng chỉ vì kiếm tiền mà thôi.

Có tiền mua tiên cũng được, tuyệt đối là một đạo lý vĩnh hằng không đổi!

Lý Đông lấy ra mấy tờ tiền mệnh giá lớn, hươ hươ trước mặt người tài xế.

Sắc mặt của người tài xế lập tức thay đổi, nhưng sau đó lại rất

khó xử: “Mấy vị, nơi mấy vị muốn đến, xe của tôi thật sự không đi được!

Nơi đó là khu cũ, rất hẻo lánh, đường xá đều hỏng hết rồi, căn bản không có ai!

Tôi chỉ có thể đưa mấy vị đến khu vực lân cận thôi!” Có thể đưa đến khu vực lân cận cũng không tệ, thế là Lý Đông gật đầu, đưa hết mấy tờ tiền đó cho người tài xế.

Người tài xế quả nhiên vui vẻ: “Được rồi, mấy vị ngồi vững nhé, xuất phát ngay.” Người tài xế này lái xe rất ổn, tốc độ không quá nhanh, nhưng lại khiến mấy người cảm thấy rất thoải mái.

Không bao lâu sau đã đến một khu phố cổ.

Bây giờ đã là lúc chạng vạng, mặt trời sắp lặn, cũng chỉ còn lại một chút ánh tà dương, trời đất có vẻ hơi tối.

Trước mặt họ là một dãy nhà ngói đen, dưới ánh sáng mờ ảo, lại khiến người ta cảm thấy có chút âm u.

Những ngôi nhà này, trông có vẻ được xây dựng từ thế kỷ trước, dưới ánh hoàng hôn lúc này, trông chúng khiến người ta cảm thấy bí ẩn vô cùng.

Đương nhiên nơi này thực tế không còn là một phần của thành phố nữa, vì nơi này về cơ bản không có người, cũng chỉ là tàn dư của khu phố cổ mà thôi, những kiến trúc này cũng không có bất kỳ giá trị văn vật nào, nếu có, cũng chỉ là những ngôi nhà cũ trông như chưa kịp giải tỏa.

Nơi này lung lay sắp sập, ước chừng không bao lâu nữa, sẽ bị giải tỏa, rồi xây dựng lại một thành phố mới ở đây.

“Không ngờ lại có một nơi như thế này, hôm nay thật mở rộng tầm mắt!” Bàn Tử và mấy người khác đều trợn tròn mắt, có lẽ vì đã

quen sống ở thành phố lớn, dù là đạo mộ tặc, nhưng những ngôi mộ họ gặp khi trộm mộ, về cơ bản cũng được xây dựng ở những nơi rất xa hoa.

Loại thành phố rách nát như thế này, về cơ bản là lần đầu tiên thấy!

Dĩ nhiên, họ dần dần phát hiện nơi này thực tế có người ở, chỉ là rất ít.

Trên một con phố nhỏ bên đường, lại có mấy tiệm cắt tóc, tỏa ra một mùi kỳ quái, nếu phải dùng một từ để hình dung, đó là bẩn thỉu, lộn xộn, tồi tàn.

Nơi như thế này nếu ở trong thành phố lớn, e rằng sẽ bị ra lệnh chấn chỉnh ngay lập tức.

Nơi họ muốn đến, cách đây rất xa, giống như người tài xế nói, xe không vào được, nên mấy người chỉ có thể đi bộ.

Trong số mấy người có người công phu rất tốt, tốc độ đi bộ thực ra rất nhanh, nhưng tốc độ tiến lên của một đội, về cơ bản phụ thuộc vào người chậm nhất trong đội.

Trong đội này, hai người đi chậm nhất là Ngô Tà và Đại Kim Nha.

Ngô Tà và Đại Kim Nha thực chất không có công phu gì cao siêu, nên tốc độ đi bộ cũng khá chậm.

Chương 466

Giữa khu nhà ổ chuột, họ đi mất gần hai tiếng đồng hồ mới tới được đích.

Nơi này lại là một tòa nhà ba tầng, trông cũng đã có tuổi đời nhất định rồi, nhưng so với những căn nhà ổ chuột xung quanh, nó lại mang đến cảm giác hạc giữa bầy gà.

Đây là nhà của Muộn Du Bình.

"Nói chứ Tiểu Ca lợi hại như vậy, sao lại phải ở nơi này?" Đại Kim Nha tỏ vẻ kỳ quái.

Gã này là một kẻ tôn thờ vật chất chính hiệu, nơi ở của gã phải nói là rất ổn, nghe nói sau khi từ Vân Thiên Cung trở về, gã đã mua thẳng một căn biệt thự, sống sung sướng trong đó.

Kể từ khi ở biệt thự, gã dường như càng cảm thấy kỳ quặc hơn đối với những nơi như khu nhà ổ chuột này.

Muộn Du Bình là một người cực kỳ có bản lĩnh, đó là điều mà cả nhóm đều công nhận.

Thậm chí, bản lĩnh của Muộn Du Bình còn vượt xa mấy người họ, bởi vì Tiểu Ca là một người trường sinh thật sự, hiện đã hơn một trăm tuổi.

Với sự tích lũy của hơn một trăm năm, họ không thể tin nổi Tiểu Ca lại sống ở một nơi như thế này.

"Cũng không có gì lạ, có lẽ nơi này có ý nghĩa đặc biệt với Tiểu Ca, dù sao thì phần lớn thời gian anh ấy cũng không ở nhà!" Ngô Tà lại không để ý lắm.

"Đừng nói nhảm nữa, cẩn thận một chút, chúng ta vào xem sao."

Lý Đông nói xong, lại một lần nữa quan sát kỹ lưỡng tòa nhà.

Bởi vì trời đã tối hẳn, đèn đường lại vô cùng mờ mịt, nên họ đành phải lấy đèn pin ra. 4.

Nhưng vì trong nhà không có một bóng người, nên nó có vẻ hơi âm u quỷ dị.

Lý Đông lấy chìa khóa ra mở cửa.

Đây là chìa khóa mà Muộn Du Bình đã gửi cho cậu, nếu không phải Muộn Du Bình vừa gửi địa chỉ vừa gửi chìa khóa, cậu cũng không đến đây.

Mở cửa xong, họ đẩy cửa bước vào.

Dưới ánh đèn pin, họ phát hiện trong sân cỏ dại mọc đầy, rõ ràng nơi này đã lâu không có người ở.

Hoặc giả dù có người ở đây, cũng không có thời gian chăm sóc nơi này.

Trong sân còn có một cái cây đã khô héo.

"Thật khó tin, nơi này mà cũng có thể ở được sao..." A Ninh cũng vô cùng kinh ngạc.

Đương nhiên mấy người kia không nói gì, Lý Đông rút dao ra, chặt phăng một vài bụi cây um tùm, mở ra một con đường.

Không lâu sau, họ đã đến trước cửa.

Cánh cửa cũng vô cùng ọp ẹp, thậm chí cửa sổ cũng đã hỏng, khắp nơi đều là mạng nhện đủ loại, trên cửa còn dán một niêm phong.

Ngô Tà nhìn thấy nơi này, bất giác trừng lớn mắt: "Sao có thể?

Tôi cảm thấy nơi này rất quen thuộc?" Mọi người nghe vậy, lập tức chuyển ánh mắt sang gã: "Cậu nói vậy là sao, cậu từng đến đây

rồi à?" Ngô Tà gật đầu: "Tôi cảm giác mình hình như đã từng đến đây, hình như không chỉ một lần!

Nhưng tôi hoàn toàn không nhớ rõ..." "Sao có thể?

Cậu đến đây làm gì?

Nơi này trông giống chỗ cho người ở sao?" Bàn Tử có chút không hiểu.

Đương nhiên, việc Ngô Tà thỉnh thoảng lại mất đi một đoạn ký ức thì họ đều biết.

Có lẽ gã đã từng đến đây trong một khoảng thời gian ký ức đã mất nào đó, nhưng họ cũng không rõ, vì họ cũng không muốn xen vào chuyện riêng của Ngô Tà.

Theo địa chỉ ghi chú, họ quyết định lên tầng ba.

Từ đây muốn lên tầng ba là vô cùng không dễ dàng.

Mặc dù tòa nhà này nhìn từ bên ngoài có vẻ tốt hơn những căn nhà khác một chút, nhưng sau khi vào trong mới phát hiện, căn nhà này thực chất cũng là một công trình xây dựng trái phép. 5.

Khi chân họ giẫm lên bậc thang, họ cảm nhận được một trận rung lắc, dường như chỉ cần hơi bất cẩn một chút là có thể giẫm sập nơi này.

Điều duy nhất khiến họ cảm thấy có chút kinh ngạc là, sân bên ngoài cỏ dại mọc đầy, căn bản không thể có người đi lại, nhưng cầu thang bên trong trông lại như có người đi, dường như có rất nhiều dấu chân.

"Lẽ nào người sống ở đây chưa bao giờ ra ngoài sao?

Không thể nào?" Lý Đông cũng cảm thấy có chút tò mò.

Tay cậu vẫn cầm dao, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào, nếu nơi

này có gì kỳ quái, vậy thì xảy ra chuyện ngoài ý muốn cũng không chừng. 6.

Vì khi đi cầu thang không ngừng rung lắc, nên họ đi rất cẩn thận, sợ chỉ cần bất cẩn dùng sức một chút là sẽ giẫm hỏng nơi này.

Nơi này dường như đã bị cắt điện, hoàn toàn không có đèn, nên trên lầu cũng tối om một mảng, trên mái nhà thậm chí còn truyền đến một tiếng kêu quái dị.

Lắng nghe kỹ một lúc, họ mới phát hiện tiếng kêu quái dị đó chỉ là tiếng kêu của một vài loại côn trùng không rõ tên mà thôi.

Chương 467

Nhưng sau khi lên tầng hai, họ mới phát hiện đường lên tầng hai đã bị bịt kín, hoàn toàn không đi được.

Lý Đông vốn định quan sát kỹ xem tầng hai rốt cuộc có thứ gì, nhưng bây giờ xem ra thực sự không có cách nào, đành phải trực tiếp lên tầng ba.

Đương nhiên tầng ba cũng tối đen như mực, vì xung quanh gần như không có nhà dân, nên cũng không có ánh đèn, cộng thêm thời tiết hôm nay dường như cũng rất xấu, trên trời đầy mây đen, nên trước mắt hoàn toàn một màu đen kịt. 7.

Ánh sáng đèn pin có vẻ vô cùng sáng, nhưng cũng chỉ có thể chiếu sáng được một khoảng cách nhất định.

Cuối cùng họ cũng đến được đích, đó là phòng số 306!

Lý Đông dùng chìa khóa mở cửa, sau khi vào trong, lại ngửi thấy một mùi ẩm mốc.

Căn phòng này cũng vô cùng đơn giản, phòng ngủ và phòng khách nối liền nhau, chỗ đặt chiếc giường nhỏ là phòng ngủ, phía còn lại đặt đủ loại đồ đạc, là phòng khách.

Có lẽ do bị ẩm, chăn mền đã mốc meo, tỏa ra một mùi kỳ lạ, bên trong phồng lên, trông như có người, nhưng thực chất không có gì cả.

Những đồ đạc khác trong phòng cũng gần như đã mục nát do ẩm ướt.

Mấy người họ tìm kiếm khắp nơi một hồi, đều không phát hiện ra gì!

Cuối cùng, họ tập trung ánh mắt vào một cái tủ!

Đó là một cái tủ tương đối lớn!

So với những nơi khác, mức độ mục nát của cái tủ này có vẻ nhẹ hơn, ít nhất không phải loại vừa chạm vào là hỏng.

Lý Đông tiến lên, từ trong túi lấy ra một cái cờ lê, cưỡng ép mở cái tủ đó ra.

Sau khi cái tủ được mở ra, họ kinh ngạc phát hiện, bên trong tủ lại có một cánh cửa bí mật.

"Lẽ nào bên trong có thứ gì đó?" Mấy người họ lập tức nảy sinh lòng hiếu kỳ.

Thực tế, những người này, ai cũng có lòng hiếu kỳ vô cùng mãnh liệt.

Vì vậy, gần như không cần bàn bạc gì, Lý Đông đã đi vào.

Bàn Tử và mấy người kia cũng đi theo vào!

Không lâu sau, họ nhìn thấy phía trước xuất hiện một cái hầm, hoặc là một tầng hầm.

Ở trung tâm tầng hầm, có một cỗ quan tài cực lớn.

Quan tài toàn thân màu đen, trông vô cùng quỷ dị.

Mọi người kiểm tra cỗ quan tài đó xong, phát hiện bên trong quan tài không có gì cả, bèn tiếp tục tiến về phía trước.

Sau khi đi qua một cánh cửa sắt, họ đột nhiên phát hiện, phía sau lại xuất hiện một không gian rộng lớn.

Trong không gian rộng lớn đó, trông vô cùng sạch sẽ ngăn nắp, dường như có một người đã sống ở đây một thời gian dài.

Nơi này có rất nhiều đồ đạc!

Nhưng mà, bây giờ mấy người họ cũng không câu nệ nữa!

Vì người sống ở nơi này dường như hiện tại không có ở đây, bây giờ họ lại đột nhập vào đây một cách khó hiểu, nên cũng không câu nệ chuyện mình có phải kẻ trộm hay không, bèn bắt đầu lục lọi khắp nơi.

Đột nhiên, Lý Đông tìm thấy một cuốn sổ tay dưới một ngăn kéo.

Đợi đến khi nhìn thấy nội dung bên trong cuốn sổ tay, cậu không khỏi trừng lớn mắt.

Bởi vì cuốn sổ tay này lại là do Trần Văn Cẩm viết!

Đương nhiên, với những nội dung mà Trần Văn Cẩm viết, Lý Đông không có hứng thú lắm, vì cậu hoàn toàn không quan tâm đến những chuyện của nhà họ Trương và nhà họ Ngô, bèn đưa cuốn sổ tay cho Ngô Tà, vì Ngô Tà chắc chắn sẽ có hứng thú với thứ này.

Nhưng đột nhiên, cậu vô tình lật một trang, bỗng phát hiện trên đó xuất hiện một bức vẽ vô cùng kỳ quái.

Bức vẽ này vô cùng tinh xảo, cũng vô cùng chuẩn xác, các điểm và đường nét của toàn bộ hình vẽ kết hợp lại với nhau, có chút giống với hình dạng của sao Bắc Đẩu Thất Tinh.

A Ninh vốn cũng đang quan sát tình hình xung quanh, bây giờ thấy Lý Đông ở bên này, bèn cũng liếc nhìn hình dạng trên bức vẽ đó.

"Cái này... cái này không phải giống hệt với hình vẽ trên sách lụa thời Chiến Quốc sao?" A Ninh khẽ hỏi.

Lý Đông gật đầu: "Có lẽ hai bức vẽ này vốn là một!" Đương nhiên bên trong còn có một số nội dung khác, Lý Đông không có hứng thú, chỉ ghi nhớ mấy địa danh trên đó, rồi đưa thứ này cho Ngô Tà.

Ngô Tà thực sự rất có hứng thú với thứ này.

Nhưng, đúng lúc này, A Ninh đột nhiên nhìn về phía trước, nhíu mày hỏi: "Ai đó?" Bởi vì nơi này trông thực sự quá giống một ngôi

mộ, nên việc xuất hiện một người không nên xuất hiện ở đây, trông có chút giống như một bóng ma.

A Ninh gần như theo phản xạ có điều kiện, rút súng ra chĩa vào người đó.

Lý Đông cũng nhìn thấy người đó, hiện đang ngồi ở phía trước, đang tự mình chải đầu.

Lý Đông cũng rút dao ra, sẵn sàng chiến đấu.

Chương 468

8.

Lúc này cậu mới thấy người đó trông có chút kỳ quái, cổ dường như rất dài, thân hình cũng có chút biến dạng, đôi tay đó cũng có vẻ khá thon thả, trông giống như tay của một người phụ nữ.

Lý Đông cũng hỏi một tiếng, nhưng người đó hoàn toàn không có phản ứng gì, đối phương căn bản không thèm để ý.

Lúc này những người khác cũng nghe thấy động tĩnh bên này, đang định qua xem, thì đột nhiên, người trước mắt lại biến mất, cùng lúc đó đèn pin của họ bỗng nhấp nháy, rồi bóng đèn bên trong đèn pin lại bị hỏng.

Căn phòng bỗng chốc tối đen như mực.

"Mẹ kiếp, chuyện gì vậy?" Đèn pin của mấy người họ đều xảy ra sự cố, chắc chắn là rất không bình thường.

Mấy người họ đều giật mình, bèn đứng dựa lưng vào nhau, như vậy dường như sẽ an toàn hơn một chút.

Nhưng như vậy thực chất cũng không an toàn, bởi vì lúc này trên đỉnh đầu họ truyền đến một tiếng cười quái dị của một người phụ nữ.

"Mẹ nó, thứ quái quỷ gì vậy!" Bàn Tử đột nhiên hét lớn một tiếng.

Sau đó mấy người họ đều bất giác chạm phải một thứ gì đó kỳ lạ, đó là tóc, mái tóc dài ướt sũng, giống như tóc của một người phụ nữ vừa mới gội đầu xong, thậm chí chất lỏng trên tóc còn chảy xuống mặt họ.

Không biết chất lỏng đó có độc hay không, Lý Đông gần như theo

phản xạ có điều kiện dùng khăn giấy lau khô chất lỏng trên mặt, rồi đeo mặt nạ phòng độc lên.

Những người khác cũng gần như vậy, bây giờ trong lòng họ đều hoảng loạn, tóc rơi xuống từ trên đỉnh đầu, lẽ nào có người treo ngược trên xà nhà sao?

"Tránh ra một chút!" Mấy người họ lùi ra sau, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lý Đông lại từ trong túi Càn Khôn lấy ra một công cụ chiếu sáng mới, một cây que huỳnh quang, có thể tự phát ra ánh sáng huỳnh quang.

Chỉ là ánh sáng của que huỳnh quang vô cùng mờ ảo, chỉ có thể miễn cưỡng chiếu sáng được khu vực xung quanh một hai mét, cũng không đặc biệt sáng.

Dưới ánh sáng yếu ớt, họ nhìn thấy quả nhiên trên xà nhà, có một lượng lớn tóc rủ xuống, trong mái tóc đó, có một khuôn mặt trắng bệch, không sai, nó giống như một người đang treo ngược trên xà nhà vậy.

Nhưng khuôn mặt trắng bệch đó vô cùng hung tợn, lạnh lùng nhìn chằm chằm Lý Đông.

Gã Bàn Tử cũng đã nhìn rõ con quái vật, ngay khoảnh khắc đó liền nổ súng.

Nhưng điều khiến người ta cảm thấy bất ngờ là, viên đạn không hề bắn trúng con quái vật trên xà nhà, sau đó họ liền nghe thấy tiếng hét của Vương Khải Toàn: "Mẹ kiếp, thằng Bàn Tử chết bầm kia mày bắn ai đấy!" Bàn Tử nghe vậy, không vui: "Mày ở sau lưng tao, tao bắn về phía trước, mày la lối cái gì, lẽ nào tao bắn trúng mày à?" "Nói nhảm!

May mà trên người ông đây có trang bị của Đông ca đưa, nếu không thì một viên đạn quan trọng đã toi đời rồi!

Mẹ nó chứ, mày nhắm ngay tim ông mà bắn!" "Bậy bạ, tao rõ ràng bắn về phía trước, sao có thể bắn trúng mày được?" Hai gã cãi nhau ỏm tỏi.

"Mày không tin à, không tin thì xem viên đạn ở đâu này!" Lý Đông trong lòng hoảng loạn, lúc này trong đầu cậu lóe lên một tia sáng, cậu nhanh chóng biết đó là thứ quái quỷ gì!

Cấm bà!

Chắc chắn là một con Cấm bà!

Lý Đông nhớ trước khi xuyên không, trong một số câu chuyện trộm mộ, cậu đã biết về Cấm bà.

Đây tuyệt đối là một loại quái vật vô cùng đáng sợ, ngay cả Tiểu Ca Muộn Du Bình cũng không có cách nào đối phó!

Thứ này có mái tóc cực dài, trong mái tóc đó có một khuôn mặt hơi giống phụ nữ.

Nghe nói, nó được hình thành từ những người phụ nữ bị lăng nhục trước khi chết rồi bị ném xuống nước, vì oán hận không tan, cộng thêm âm khí, bèn hình thành nên sinh vật như vậy.

Nghe nói trong xương của sinh vật này tỏa ra một mùi hương đặc biệt, có thể khiến người ta mê muội, trong lúc mê muội, người ta dễ dàng bị giết chết, đặc biệt là đàn ông, dễ trúng chiêu nhất.

A Ninh trong lúc kinh hãi cũng bắn một phát về phía thứ đó, nhưng Lý Đông lại đột nhiên cảm thấy sau lưng mình truyền đến một cơn đau dữ dội.

Hiện tại cậu đang mặc bộ Ngũ hành sáo trang, đạn tự nhiên không

thể gây ra tổn thương thực sự cho cậu, nhưng nếu bị đạn bắn trúng, cậu cũng sẽ đau một lúc.

"Đừng bắn bừa, tôi hình như đã trúng Cốt hương rồi, hoàn toàn không phân biệt được đông tây nam bắc, phương hướng nhìn thấy trước mắt không phải là phương hướng thực sự, rất có thể sẽ bắn trúng người mình!" Lý Đông vội vàng nhắc nhở một câu.

Lúc này, Bàn Tử và Vương Khải Toàn hai gã mới cuối cùng ngừng lại.

Nhưng mấy người họ, lúc này đều cảm thấy vô cùng kinh hoàng.

"Chúng ta nắm tay nhau, như vậy sẽ không bị phân tán!

Ngoài ra, cố gắng tập trung tinh thần, đừng suy nghĩ lung tung..." Lý Đông lại dặn dò một lần nữa.

Đây cũng là một sai lầm, vì nơi họ đang ở không giống một ngôi mộ cổ, nên cậu cũng không nghi ngờ có vấn đề độc hay không độc, không đeo mặt nạ phòng độc, nên mới trúng chiêu.

May mắn thay, thực ra cậu trúng độc cũng không đặc biệt sâu, Lý Đông ước tính, chỉ cần đợi một lát là có thể hồi phục.

Dù sao, cơ thể con người vốn có khả năng miễn dịch, có thể tự động loại bỏ một số thứ có hại cho cơ thể, trừ khi lượng những thứ đó quá lớn, nếu không thì sẽ nhanh chóng tự hồi phục.

Lý Đông nghỉ ngơi hơn mười phút, cuối cùng cảm giác hỗn loạn trong đầu cũng bắt đầu dần dần trở nên tỉnh táo.

Trong quá trình này, con Cấm bà trong phòng dù đã nhiều lần quấy nhiễu, nhưng cũng không gây ra ảnh hưởng lớn gì cho cậu.

Cách thức giết người của Cấm bà thường là sau khi khiến người ta hoàn toàn mê muội mới ra tay, nhưng bây giờ dù cậu cũng đã trúng

một chút Cốt hương, nhưng dù sao cũng không trở nên tệ hơn, nên con Cấm bà này căn bản không có cách nào.

Đợi đến khi cảm thấy tỉnh táo, Lý Đông tay vẫn cầm que huỳnh quang, phát hiện con Cấm bà treo trên xà nhà lúc này đang dùng ánh mắt hung tợn nhìn cậu.

Mái tóc ướt sũng đó dường như có thể dài ra để quấy nhiễu.

Chương 469

Nhưng Lý Đông bây giờ, hoàn toàn không sợ gã này nữa!

Vừa rồi bị thứ này mê hoặc, hoàn toàn không phân biệt được đông tây nam bắc, nên mới xảy ra tình huống ngộ thương, nhưng bây giờ, Lý Đông không chút do dự, trực tiếp một nhát dao, cắt đứt mái tóc của thứ đó.

Rõ ràng, tóc cũng là một bộ phận trên người Cấm bà, sau khi bị thương, thứ đó trực tiếp từ trên xà nhà rơi xuống, rồi không biết chạy đi đâu mất.

Cuối cùng cậu cũng thở phào nhẹ nhõm!

Nhưng ngay lúc hơi thả lỏng một chút, đột nhiên có người nhìn thấy trong bóng đêm lại có một bóng đen.

Vì đèn pin của họ đã hỏng, ánh sáng của que huỳnh quang vô cùng mờ ảo, hoàn toàn không nhìn rõ người phía sau là ai.

Lý Đông đột nhiên thấy bóng đen đó tiếp cận, con dao trong tay Lý Đông không chút do dự vung ra, nhưng rất nhanh, trong phòng lửa tóe ra tứ phía, truyền đến một trận lại một trận tiếng vũ khí va chạm.

Sau đó, cuối cùng họ cũng nhìn rõ người đến là ai!

Người đến lại chính là Muộn Du Bình.

"Tiểu Ca, sao anh lại ở đây?

Lần trước không phải anh đã vào trong cánh cửa đồng đó rồi sao?

Sao lại ra được!" Mấy người kia đều không khỏi kinh ngạc, chuyện lần trước thực sự quá tà môn, Tiểu Ca lại đi theo một đám quỷ hồn vào cánh cửa đồng đó, lúc đó đến cả Lý Đông cũng không có

lá gan lớn như vậy, kết quả không ngờ, sau khi Tiểu Ca vào trong lại có thể ra ngoài.

Chỉ là Tiểu Ca rõ ràng hoàn toàn không trả lời câu hỏi này, trực tiếp quay người bắt đầu kiểm tra tình hình xung quanh.

Tiểu Ca cũng không có công cụ chiếu sáng, chỉ đốt một que diêm.

Lý Đông nhìn vào túi Càn Khôn, phát hiện trong túi Càn Khôn có mấy cái đèn pin, bèn lấy ra một cái đưa cho Tiểu Ca.

"Cậu bây giờ thật sự ngày càng lợi hại, lấy đồ cứ như làm ảo thuật vậy!" Muộn Du Bình cũng vô cùng kinh ngạc, nhưng rất vui vẻ nhận lấy đèn pin.

Dù sao ánh sáng của đèn pin tiện lợi hơn nhiều, như que diêm đó, căn bản không chiếu sáng được bao nhiêu, hoàn toàn không nhìn rõ.

Bây giờ vì hoàn toàn không sợ con Cấm bà đó nữa, nên họ cũng không còn sợ hãi, cũng bắt đầu quan sát khắp nơi.

Rất nhanh, họ phát hiện cỗ quan tài mà họ đã đi qua lúc mới vào, nắp quan tài lại bị mở ra.

"Lẽ nào con quái vật đó lại từ trong quan tài này bò ra?

Vừa rồi lúc tôi đi qua đây không thấy?" Ngô Tà ra vẻ suy tư.

Chỉ là, rất nhanh, sau khi kiểm tra kỹ lưỡng cỗ quan tài đó một lần nữa, họ phát hiện sự việc không đơn giản như vậy, bên trong quan tài đó thực chất không có gì cả, cũng không có thứ gì được đặt vào, sạch sẽ, giống như một cỗ quan tài vừa mới làm xong vậy.

Chỉ là ở đáy quan tài có một cái lỗ rất lớn.

Phía dưới truyền đến một trận âm thanh lộn xộn, không lâu sau, một người toàn thân đầy bùn đất bò lên, gã này giơ thứ trong tay lên với Muộn Du Bình, ra hiệu đã lấy được rồi.

“Phải rồi, anh Lý Đông, bây giờ có một chuyện cần anh giúp đỡ!

Không biết anh có rảnh không!” Muộn Du Bình rất nghiêm túc nói với Lý Đông.

Vừa rồi, hai người đã giao thủ mấy chiêu, tuy chỉ là mấy chiêu ngắn ngủi, nhưng Muộn Du Bình cảm nhận được, năng lực hiện tại của Lý Đông e rằng không kém mình.

Thậm chí Lý Đông còn có khả năng tùy tiện lấy ra những thứ kỳ quái, điều đó khiến anh cảm thấy Lý Đông có lẽ còn mạnh hơn mình, nên anh cảm thấy, kế hoạch lần này, nếu có Lý Đông giúp đỡ, không chừng thật sự có thể thành công.

Lý Đông lần này vốn cũng không có mục đích gì, vì nhận lời mời của Tiểu Ca Muộn Du Bình, nên mới đến đây.

Bây giờ Muộn Du Bình lại đích thân xuất hiện, chuyện này đương nhiên cũng không có cách nào từ chối.

Cậu bèn cười nói: “Không vấn đề gì, tôi đến lần này thực chất là để giúp anh!

Hơn nữa, lần trước, không phải anh cũng đã giúp tôi nhiều lần sao.

Coi như chúng ta huề nhau!” Lý Đông thực chất cũng biết, Tiểu Ca thực ra cũng có mục đích và kế hoạch của riêng mình, liên quan đến cuộc tranh chấp ngàn năm của nhà họ Ngô và nhà họ Trương.

Căn cứ vào kế hoạch trước khi xuyên không mà cậu biết, Muộn Du Bình thực chất là một sự kết hợp mâu thuẫn, vì anh đồng thời sở hữu ký ức của tổ tiên hai đại gia tộc có tranh chấp ngàn năm là nhà họ Ngô và nhà họ Trương, nên anh là người liều mạng muốn chấm dứt cuộc tranh chấp của hai nhà.

Lý Đông thì không sao cả, thực chất cậu cũng là một người ngoài cuộc.

Ban đầu cậu tưởng rằng, mình cũng cần phải theo cách thức trường sinh của nhà họ Ngô và nhà họ Trương mới có thể trở thành Vua trộm mộ thực sự, đạt được trường sinh bất lão, nhưng sau khi nghiên cứu đan dược Thi miết, cậu phát hiện thực tế hoàn toàn không cần như vậy, chỉ cần thu được năm viên nội đan của quái vật lớn, đồng thời không ngừng rèn luyện là được.

Những người còn lại thì không sao cả, đối với Tiểu Ca Muộn Du Bình cũng vô cùng tôn kính, biết rằng nếu có Lý Đông và Muộn Du Bình hai người hợp lại, vậy thì lần trộm mộ này tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì, họ chỉ là đi theo đánh ké mà thôi, không chừng có thể thu được lợi ích bất ngờ.

Bèn để Muộn Du Bình dẫn đường phía trước, Lý Đông thì bọc hậu phía sau.

Mặc dù vừa rồi con Cấm bà đã bị đánh chạy, nhưng không chừng phía sau sẽ có quái vật tập kích, Lý Đông bọc hậu phía sau, có thể đảm bảo an toàn cho đội ngũ.

May mắn là trên đường đi không xảy ra chuyện gì, sau khi ra ngoài, họ phát hiện ở đó có một chiếc xe van.

Muộn Du Bình trèo lên chiếc xe van đó, kết quả phát hiện trên chiếc xe van đó lại có người khác.

Lý Đông là người cuối cùng lên xe, kết quả phát hiện trên xe có một người nước ngoài có vẻ ngoài hơi hài hước.

Không sai, Cừu Đức Khảo!

Lý Đông đột nhiên nhớ ra, lần trước ở bên ngoài ngôi mộ cổ ở Trường Sa, trong số những người nước ngoài cậu gặp, người đó cũng là Cừu Đức Khảo, nhưng là lúc gã còn trẻ.

Chương 470

Cừu Đức Khảo này là một người tự cho mình là rất thông minh, nhưng thực chất lại bị Ngô Tam Tỉnh lợi dụng xoay vòng vòng, phần lớn cũng là một nhân vật khá bi kịch.

Những người khác là thuộc hạ của gã, trông đều rất chuyên nghiệp.

Nhưng, Lý Đông đối với gã Cừu Đức Khảo này không có hảo cảm gì, nên cũng không quan tâm nhiều, tự mình ngồi sang một bên.

Ngược lại là cậu nhóc Ngô Tà, dường như lại trò chuyện rất hợp với Cừu Đức Khảo này.

Đi được khoảng mấy tiếng đồng hồ, trời cũng sắp sáng, xe của họ dường như cũng đã đến đích.

Sau khi mấy người lần lượt xuống xe, Lý Đông mới phát hiện nơi này dường như là một căn cứ trong sa mạc.

Rất nhiều xe xếp thành một hàng, đồng thời chuẩn bị một lượng lớn vật tư, ở nơi này có rất nhiều người.

Có người đang vận động gân cốt, đương nhiên cũng có người đang ngủ nướng.

A Ninh khẽ nói với Lý Đông: "Những người này toàn bộ là người của công ty tôi, những thứ này cũng là sản nghiệp của công ty tôi!" Lý Đông có chút kỳ quái nhìn A Ninh: "Cô gặp ông chủ mà lại không chào một tiếng sao?

Chuyện gì vậy?" A Ninh lắc đầu: "Có gì đâu, dù sao tôi cũng từ chức rồi, bây giờ không còn là người trong công ty nữa!" Lý Đông nghe vậy, lập tức ngớ người ra.

Trong ký ức trước khi xuyên không, cậu biết A Ninh đối với Cừu Đức Khảo vô cùng trung thành, là thuộc hạ đắc lực của Cừu Đức Khảo.

Nhưng không ngờ bây giờ, người phụ nữ này đối với Cừu Đức Khảo dường như có ý kiến rất lớn.

"Vì những thuộc hạ đó của ông ta thực sự quá vô dụng!

Lần trước, tôi dẫn họ ra ngoài, rồi chết một cách khó hiểu, sau đó tôi và ông chủ cãi nhau một trận, rồi ngày thứ hai tôi gặp cậu!

Sau đó nữa, ông chủ nói với tôi, tôi bị sa thải!" A Ninh có chút bất đắc dĩ nói.

Lý Đông gật đầu, xem ra trên thế giới này, cậu đã tạo ra một số ảnh hưởng, lẽ nào đây là hậu quả của hiệu ứng cánh bướm sao?

Hoặc là, thế giới này vốn là một thế giới vô cùng hỗn loạn, thậm chí những sự việc ở những thời không khác nhau, thậm chí những địa điểm ở những thời không khác nhau, đều được ghép nối lại trong thế giới này, có lẽ việc cậu xuyên không, bản thân nó đã gây ra sự rối loạn thời không.

Nhưng, Lý Đông cũng không nghĩ nhiều, dù sao bất kể thế nào, bất kể ở đâu, điều quan trọng cuối cùng vẫn là sức mạnh, chỉ cần có đủ sức mạnh, vậy thì bất kể ở đâu cũng có thể sống rất thoải mái.

Vì Lý Đông đã dậy, những người chưa dậy cũng lần lượt tỉnh giấc, rồi bắt đầu chuẩn bị bữa sáng.

"Được rồi, chuẩn bị cũng gần xong rồi, chúng ta bây giờ có thể xuất phát!" "Chúng ta đi đâu?" Lý Đông hỏi.

"Tháp Mộc Đà!" Lúc đến nơi này chỉ có một chiếc xe, bây giờ lúc xuất phát, có mấy chiếc xe tải chở người, xe tải trên sa mạc nhanh chóng tiến về phía trước, cuộn lên vô số bụi bặm.

Trên đường đi, họ lại nghỉ ngơi giữa chừng mấy lần, mất suốt hai ngày trời mà vẫn chưa đến đích.

Sa mạc mênh mông, vô cùng nóng bức, mọi người thường không nhìn thấy một chút màu xanh nào, nên cảm thấy có chút bực bội.

Nhưng đúng lúc này, xung quanh đột nhiên nổi lên một trận cuồng phong, dưới trận cuồng phong, vô số cát bay mù mịt khắp nơi, che khuất hoàn toàn mọi tầm nhìn.

"Mẹ nó, sa mạc đúng là không phải nơi tốt đẹp gì!

Lần trước tao đến đây có như thế này đâu?" Hồ Bát Nhất chửi rủa.

Đúng là lần trước cũng là sa mạc, nhưng chưa từng gặp phải chuyện như vậy.

"Chắc cậu quên chuyện lần trước rồi, lần trước thực ra cũng như vậy thôi!" May mắn là, trên đường đi tuy gặp phải rất nhiều nguy hiểm, nhưng cuối cùng cũng không xảy ra sự cố gì.

Rất nhanh, họ đã đến một nơi vô cùng đáng sợ.

"Nơi này được gọi là Ma Quỷ Thành, cũng là nơi chúng ta cần phải khám phá bây giờ!" Tiểu Ca chỉ về phía trước.

Lý Đông nhìn về phía trước, phát hiện nơi đó trông giống như một vực sâu, khiến người ta cảm thấy vô cùng kinh hoàng.

Đồng thời lại giống như một con ác thú, sẵn sàng nuốt chửng mọi thứ tiến vào miệng nó bất cứ lúc nào.

Rõ ràng, nơi này tuyệt đối không phải là một nơi tốt đẹp.

Đương nhiên, đó cũng chỉ đối với người bình thường mà thôi!

Nhưng đối với cậu, nơi như vậy lại là một nơi vô cùng kích thích.

Trong những nơi như thế này, điều đó có nghĩa là có vô vàn kỳ ngộ.

Nhưng lúc này đột nhiên có một người chặn trước mặt họ, người đó trông giống như một người dẫn đường mà Cừu Đức Khảo đã thuê.

Người dẫn đường đó thấy họ định vào nơi này, lập tức lo lắng: "Không thể vào nơi đó, nơi đó vô cùng nguy hiểm, không phải để du lịch đâu!

Nếu tùy tiện vào, rất có thể sẽ xảy ra vấn đề!

Môi trường bên trong tôi cũng không quen thuộc, lỡ như bị lạc trong đó, vậy thì chúng ta có thể sẽ chết trong đó!

Nghe nói mười mấy năm trước, có một số đội viên khảo sát đã mất tích trong đó, sau đó chúng tôi tìm kiếm một thời gian dài, cũng chỉ miễn cưỡng tìm được hai thi thể, còn những người khác thì không tìm thấy!" Người này dường như sợ Lý Đông không hiểu lời mình nói, nói một hồi lại tiếp tục: "Tôi nghĩ chúng ta nên đi đường vòng, từ đây đi vòng qua, tôi biết có một con đường vòng qua có thể tương đối an toàn hơn, chỉ cần đi thêm mấy ngày đường." Lý Đông cười nói: "Anh bạn, chuyện này anh không cần lo lắng!

Thời gian đối với tôi vô cùng quý báu, tôi không thể lãng phí nhiều thời gian như vậy!

Yên tâm đi, tôi sẽ bảo vệ anh, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì!" Lời nói của Lý Đông luôn có thể khiến người khác cảm thấy an tâm hơn, ít nhất là khiến gã này cảm thấy an tâm hơn, nhanh chóng ổn định lại.

Một đội ngũ đông đảo cứ thế tiến vào Ma Quỷ Thành.

Chương 471

Quả nhiên nơi này không phải là nơi tốt lành gì, sau khi vào trong, họ phát hiện cảnh vật xung quanh vô cùng kỳ quái.

Bởi vì bây giờ là buổi tối, những ngọn núi đá xung quanh trông đều đen kịt, giống như từng con từng con hung thú, sẵn sàng săn mồi bất cứ lúc nào.

Công cụ chiếu sáng duy nhất cũng chỉ là một vài chiếc đèn pin, dùng đèn pin chiếu đi, nhưng vẫn không thể nhìn rõ mọi thứ.

Ngược lại, những nơi có ánh trăng chiếu vào, trông lại trắng xóa, những nơi ở khoảng cách xa hơn một chút, nếu không chú ý, có thể tưởng rằng có một bóng ma đang đứng ở đó chờ đợi.

Nơi này vô cùng yên tĩnh, thậm chí không có một con côn trùng nào, tiếng nói chuyện, tiếng nói chuyện, sẽ không ngừng vang vọng ở nơi này, nghe vô cùng quỷ dị, giống như cõi âm ty địa phủ vậy.

Sắc mặt của người dẫn đường vô cùng tái nhợt: "Tôi nghĩ chúng ta đang đi vòng quanh tại chỗ!

Ở nơi này, có thứ gì đó ảnh hưởng đến phán đoán phương hướng của tôi, hai chân của con người vốn không dài bằng nhau, nếu bị ảnh hưởng, vậy thì nhất định sẽ bất giác đi vòng quanh..." Lý Đông lấy la bàn ra, phát hiện la bàn quả nhiên quay loạn xạ, nơi này quả thực có một từ trường đặc biệt, có thể can thiệp vào khả năng phán đoán của con người.

"Hay là chúng ta quay về đi, tôi đối với nơi này miễn cưỡng còn khá quen thuộc, nếu tiếp tục đi sâu vào, không chừng tôi sẽ bị lạc trong đó, như vậy thì tôi chết chắc!" Cừu Đức Khảo cười nói: "Không cần lo lắng, tôi có hệ thống định vị vệ tinh, tôi có thể nhanh

chóng tìm ra phương hướng!" Giọng điệu của gã này có chút cứng nhắc, ước chừng cũng là do không quen thuộc với ngôn ngữ.

Lý Đông đột nhiên nảy ra một ý, rồi trực tiếp nâng cấp la bàn.

Không sai, la bàn cũng có thể nâng cấp, sau khi nâng cấp la bàn, cậu phát hiện la bàn có thể chỉ định chính xác một phương hướng.

So với hệ thống định vị đó, la bàn dường như không hề thua kém.

"Mau nhìn xem, kia là cái gì?

Ở đó lại có một vật thể to lớn như vậy?

Hình như là một con tàu lớn." Đột nhiên có người lớn tiếng hét lên.

Lúc này Lý Đông cũng nhìn thấy vật thể phía trước, vì có đèn pha chiếu vào, nên nhìn rất rõ.

Không biết đó là thứ gì, nhưng có thể chắc chắn đó tuyệt đối là một công trình bằng gỗ, rất lớn.

"Mấy người chúng ta trèo lên xem sao!" Hầu hết những người ở đây đều có thân thủ không tồi, trèo lên trên cũng không có gì đặc biệt khó khăn.

Không lâu sau, họ đã lên đến đỉnh một ngọn núi, rồi nhìn xuống, phát hiện phía trước quả nhiên là một con tàu khổng lồ.

"Chuyện gì vậy?

Đây là sa mạc, sao lại có tàu được?" Có người kinh ngạc nói.

Chuyện như vậy tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi!

"Lẽ nào cậu chưa nghe câu 'thương hải tang điền' sao?

Có những nơi tuy bây giờ là cao nguyên hoặc sa mạc, nhưng nhiều năm trước, không chừng là biển cả!" "Nhưng trong ghi chép của văn

minh nhân loại, nơi này vẫn luôn là đất liền, lẽ nào là con tàu do văn minh tiền sử để lại sao, không thể nào?" Mấy người lại bắt đầu thảo luận.

Chỉ là con tàu này trông đã vô cùng mục nát, nhưng vẫn chưa đến mức hóa thạch.

Bây giờ, nhiều chỗ đã gần như biến thành cát, hoàn toàn vỡ nát, nhưng một bên dường như có một vết nứt lớn, có lẽ có thể đi vào.

"Tôi hiểu rồi, nơi này vào thời cổ đại có lẽ có một con sông!

Đây có lẽ là con tàu trên sông!

Không biết vì lý do gì mà bị chìm ở đây, rồi do địa hình thay đổi, sau đó biến thành sa mạc!" Hồ Bát Nhất nhíu mày trầm tư một lúc.

Trong nhóm có mấy người gan dạ hơn, chạy vào quan sát kỹ một hồi, rồi đột nhiên phát hiện phía trước có một cái hũ.

Đó là một cái hũ gốm, trên hũ gốm có hình một con chim.

"Loài chim này trông có chút kỳ quái?

Trong thực tế chắc chắn không có thứ như vậy, lẽ nào là một loài động vật đã tuyệt chủng sao?" Trong đội ngũ đột nhiên có một người rất kỳ quái hỏi.

"Nhưng tôi đã nghiên cứu rồi, trong số các loài chim đã tuyệt chủng, dường như cũng không có thứ như vậy!" "Nếu không phải là loài chim đã tuyệt chủng, vậy thì là một hình ảnh chim do con người sáng tạo ra rồi, có lẽ là vật tổ của ai đó hoặc thứ gì đó tương tự!" Đương nhiên, Lý Đông không có hứng thú với những thứ này, cậu chỉ đang cân nhắc có nên mở những cái hũ này ra xem bên trong rốt cuộc có gì không.

Đương nhiên mở những cái hũ này không khó, khó là nếu bên

trong hũ có thứ gì đó có hại, vậy mới vô cùng nguy hiểm.

Mặc dù bây giờ cậu luôn mang theo một loại mặt nạ phòng độc đặc chế, nhưng trong đội ngũ những người như Muộn Du Bình đều không có, nếu cậu lấy ra, cũng không tiện chỉ có mấy người mình đeo.

Ngô Tà gã này, cũng không quan tâm nguy hiểm thế nào, trực tiếp ôm lấy một cái hũ, nhẹ nhàng ngửi.

"Mùi có chút cay nồng, cảm giác có chút quen thuộc, bên trong chắc chắn có đựng thứ gì đó!" "Tạm thời đừng mở những cái này ra, xem xem có cái nào bị vỡ tự nhiên không, những thứ bên trong có thể là đồ có giá trị, không thể lãng phí!" Cửu Đức Khảo đang cố gắng ngăn cản.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên có người hét lớn!

Mọi người ở đây đều giật mình, rồi hướng về phía tiếng hét lớn đó đi tới.

Nhưng trong không khí, đột nhiên truyền đến một tiếng cười lạnh lẽo vui vẻ!

Tiếng cười lạnh lẽo đó dần dần xa đi, không lâu sau, Lý Đông thấy có người khiêng hai thi thể tới.

Hai thi thể này là người trong đội ngũ, dường như vừa mới bị giết chết.

Trên người hai người này lại có những vết thương vô cùng kỳ quái, dường như được tạo ra trực tiếp trên cơ thể họ, vì quần áo của họ lại không hề bị phá hủy, vết thương trực tiếp xuất hiện trên cơ thể.

"Mẹ nó, chuyện gì vậy, chúng ta hình như lại gặp rắc rối rồi!" Nhưng, tố chất tâm lý của những người này lại vô cùng tốt, tuy đã chết hai người, nhưng những người còn lại vô cùng bình tĩnh, điểm

khác biệt duy nhất là, những gã này ở đây không còn dám chạy lung tung nữa, ngược lại đều rất cẩn thận tụ tập lại với nhau.

Chương 472

Lúc này có mấy người tìm thấy mấy cái hũ bị vỡ!

Bên trong những cái hũ này có rất nhiều bùn cát, bùn cát có màu đen, đương nhiên trong số bùn cát đó có bọc một quả cầu đất, trên quả cầu đất cũng toàn là bùn cát, xung quanh bùn cát dường như có một ít lông đen.

Nhưng, phải đến khi nhìn rõ, họ mới không khỏi giật mình.

Bởi vì thứ được bọc trong bùn cát đó thực chất đều là đầu người, những sợi lông đen trên đó là tóc.

Đồng thời, những thứ này tỏa ra một mùi hăng nồng.

Lý Đông bảo mấy anh em của mình đeo mặt nạ phòng độc lên, ở nơi như thế này, không thể ngửi bất kỳ mùi lạ nào, vì bất kỳ loại mùi lạ nào cũng có thể khiến người ta trúng độc, hoặc khiến người ta sinh ra ảo giác, như vậy thì phiền phức rồi.

Đồng thời Lý Đông lại đưa cho Muộn Du Bình một cái mặt nạ phòng độc, trong mắt cậu, Tiểu Ca cũng là đồng đội, còn những người khác, trong mắt cậu căn bản không phải đồng đội, cậu cũng không quan tâm nhiều.

Kết quả là Tiểu Ca lại lắc đầu: "Bây giờ lại không gặp phải nơi có độc, đeo thứ này không khó chịu sao?" Lý Đông lắc đầu: "Loại này là mặt nạ phòng độc đặc chế, sẽ không khiến người ta cảm thấy khó chịu, còn có tác dụng như bình dưỡng khí, có thể duy trì được mấy ngày!" Mặc dù những thuộc hạ của Cửu Đức Khảo dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Lý Đông, nhưng Lý Đông không quan tâm nhiều nữa.

Vừa rồi còn sợ những gã này cười chê, nhưng bây giờ, quan tâm

cái quái gì.

Sau khi đeo mặt nạ phòng độc, quả nhiên không ngửi thấy mùi kỳ lạ đó nữa.

Lúc này có người bắt đầu dọn dẹp những cái đầu người bọc bùn cát đó.

Thực chất da thịt trên những cái đầu người đó đã mục nát hết, chỉ còn lại lớp da khô quắt và xương cốt, có cả những hốc mắt trống rỗng, bên trong không còn nhãn cầu nữa.

Quan trọng nhất là, họ nhanh chóng phát hiện, những cái đầu người này không thể trực tiếp cho vào từ miệng hũ!

"Đông ca, đây là thứ quái quỷ gì vậy?

Trông tà môn quá!" Bàn Tử càng nhìn càng cảm thấy quỷ dị.

"Mẹ nó, chắc cũng là một vài thủ đoạn quỷ dị của bộ lạc nào đó thôi!" Lý Đông lắc đầu, đối với những thứ này cậu hoàn toàn không hiểu, nhưng cậu cũng biết, vào thời cổ đại xa xôi đó, đủ loại chuyện kỳ quái đều có thể tồn tại, nên chuyện như vậy cũng bình thường.

"Bởi vì vào thời cổ đại xa xôi, sức mạnh của một cá nhân có thể có hạn!

Dựa vào cách thức hòa ái thì căn bản không thể thống trị, nên cần phải làm ra một số thứ tàn nhẫn quỷ dị, tô vẽ chúng thành có sức mạnh siêu nhiên..." Đại Kim Nha sờ sờ răng của mình, cũng giải thích một phen.

Trong đội ngũ này dường như có một số chuyên gia khảo cổ, không biết đang làm gì, Lý Đông cũng không quan tâm nhiều.

Dù sao lần này cậu nhận lời yêu cầu của Tiểu Ca đến giúp đỡ, còn những chuyện khác cậu cũng không có hứng thú.

Nhưng đúng lúc này, lại có một tiếng cười vô cùng quỷ dị, không biết từ đâu truyền đến.

Vừa rồi lúc xuất hiện tiếng cười quỷ dị như vậy, trong đám người đã chết hai người, bây giờ lại đến, lẽ nào xung quanh họ có một thợ săn đã coi họ là con mồi sao?

Nhưng lúc này đột nhiên có một người sợ đến mức ném cái đầu người đó xuống đất.

Lý Đông cũng quay đầu lại, để xem rõ rốt cuộc là chuyện gì.

Cái đầu người trong hũ trên mặt đất lại đang động đậy.

Sau đó, cậu lại thấy từ trong đất bò ra một số con côn trùng màu đỏ.

"Thi miết!

Là Thi miết!" A Ninh vừa thấy lũ côn trùng liền nhận ra ngay, không sai, những thứ này lại đều là Thi miết.

"Thứ quái quỷ gì vậy?" Có người cảm thấy kỳ quái, thậm chí còn dùng tay đi bắt những thứ đó.

Nhưng rất nhanh người này đã phải trả một cái giá cực lớn cho sự tò mò của mình, không sai, anh ta bị con côn trùng đó cắn, rồi tay của người đó lập tức biến thành màu đỏ, trông như sắp tan chảy, cuối cùng lập tức ngã xuống.

Những người khác định đến cứu, Lý Đông lập tức chặn những gã đó lại.

"Mau chạy, mau chạy, tìm cách chạy xa một chút!

Ngoài ra, tìm cách giết chết những con côn trùng chết tiệt này cho tôi!" Những con côn trùng này vô cùng nguy hiểm, chỉ cần bị cắn, về cơ bản đều chết chắc.

Lý Đông hiện tại trên người mặc bộ Ngũ hành sáo trang, toàn thân trên dưới đều được bao bọc kín mít, về cơ bản không có chuyện gì.

Nhưng những người khác trong đội ngũ thì thảm rồi, những người đó trong đội ngũ, từng người một liều mạng cởi quần áo, muốn đuổi những con côn trùng này đi.

Nhưng, kết quả dường như không được như ý, vì rất nhanh lại có hai người chết. 9.

Lúc này, không biết là ai, không cẩn thận lại giẫm nát một cái đầu người, kết quả sau khi vỡ ra bên trong lại toàn là côn trùng, giống như chọc vào tổ ong vò vẽ, một lượng lớn côn trùng màu đỏ từ bên trong bò ra, khiến người ta vô cùng ghê tởm.

"Mẹ nó, lẽ nào những cái hũ này chuyên dùng để đựng côn trùng sao..." Bàn Tử và mấy người kia lập tức mắt tròn mắt dẹt, kinh ngạc nói.

Hiện tại mặc dù trên người họ cũng có côn trùng, nhưng nhờ có bộ Ngũ hành sáo trang mà Lý Đông đưa, phòng ngự vô cùng tốt, nên bây giờ căn bản không bị thương.

Còn những người khác bị cắn, cậu cũng không có cách nào, hơn nữa lại là dân trộm mộ, đã thấy quá nhiều cái chết, nên bây giờ tâm thái tương đối ổn định.

Điều duy nhất khiến cậu lo lắng là Tiểu Ca, Tiểu Ca bây giờ trên người cũng không có trang bị, vũ khí của anh cũng chỉ có một con dao.

Nhưng công phu của Tiểu Ca vô cùng tốt, những con côn trùng đó không thể đến gần người anh.

Lúc này gần như tất cả các hũ có đầu người đều bắt đầu động đậy, bên trong một mảng ánh sáng đỏ, một lượng lớn côn trùng từ bên trong bay ra, giống như đã chọc vào vô số tổ ong vò vẽ.

Chương 473

"Mấy gã này đúng là một đám đồng đội heo!" Lý Đông cũng không khỏi kinh ngạc, lần này không biết phải chết bao nhiêu người, không chừng ngoài mấy người họ ra, những người còn lại có thể đều phải chết.

Hiện tại xung quanh cậu, khắp nơi đều là loại côn trùng màu đỏ đó, có con côn trùng chưa mọc cánh, nhưng có con quả thực đã có thể bay ra.

Số lượng, hàng ngàn hàng vạn, không biết rốt cuộc có bao nhiêu.

"Là một cái bẫy, một cái bẫy chuyên dùng để giết người!

E rằng cũng là một loại vũ khí, có thể sánh ngang với vũ khí hạt nhân!" Hồ Bát Nhất tuy không bị thương, nhưng nhìn những thứ này bò lên người, cũng có một cảm giác kinh hãi. 10.

Thứ như thế này, nếu ở thời cổ đại, những kẻ tàn nhẫn độc ác đó, trực tiếp ném những cái hũ như vậy vào thành của kẻ địch, vậy thì có thể trực tiếp tiêu diệt một tòa thành.

Lúc này, trong số những người của Cửu Đức Khảo, những người chưa chết đều đang liều mạng chạy trốn, bây giờ không còn quan tâm đến sự sống chết của đồng đội nữa, ý niệm duy nhất là chạy trốn, không có cách nào, nếu không chạy trốn, mạng của họ cũng không giữ được.

Lý Đông và mấy người kia không chạy, ngoài ra Muộn Du Bình cũng vậy.

Công phu của Muộn Du Bình vô cùng tốt, con dao đó múa vù vù sinh gió, căn bản không có con côn trùng nào có thể tiếp cận.

Đương nhiên, sau khi những người khác chạy đi, Lý Đông và mấy người kia lập tức trở thành mục tiêu tấn công của những con côn trùng này.

Mặc dù những con côn trùng này hoàn toàn không thể làm bị thương Lý Đông, nhưng những gã này tiền phó hậu kế xông vào người Lý Đông, tiếng vo ve đó khiến cậu cảm thấy có chút chói tai.

Ngoài ra vô số côn trùng va vào người cậu, mặc dù bị đập chết không ít, nhưng những con côn trùng liên miên bất tuyệt đó, đều giống như mưa bom bão đạn, hoàn toàn vô cùng vô tận.

"Phải làm sao mới có thể loại bỏ những thứ này?" Lý Đông đương nhiên không lo lắng những thứ này có thể gây ra tổn thương cho mình, nhưng cứ bị đánh như vậy cũng không phải phong cách của cậu, mặc dù có thể dùng tay đập chết không ít, nhưng cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách.

Hơn nữa Tiểu Ca ở bên kia vô cùng nguy hiểm, lỡ như có một sự cố bất ngờ nào đó, Tiểu Ca sẽ gặp phiền phức.

Mặc dù Lý Đông cũng cảm thấy Tiểu Ca là một người phi thường, nhưng lỡ như xảy ra sự cố, vậy cũng khó nói.

"Đúng rồi, dùng lửa đốt có được không?" Lý Đông đột nhiên nghĩ đến phương pháp vạn năng, đối với những con côn trùng nhỏ như thế này, dùng súng thì căn bản không bắn được, xem ra chỉ có thể dùng lửa đốt!

Rất nhanh, trong tay Lý Đông xuất hiện một khẩu súng phun lửa hội tụ!

Khẩu súng phun lửa này cũng là do một chiếc bật lửa tiến hóa thành.

"Mẹ nó, những thứ đáng ghét này tất cả đi chết cho tao!" Lý Đông

hận hận mắng một câu.

Dưới một cột lửa sáng rực, quả nhiên, có một mảng lớn Thi miết trực tiếp rơi xuống!

Xem ra những gã này cũng không phải là thứ kim cương bất hoại, dùng lửa có thể trực tiếp thiêu chết!

Nhưng những thứ này không giống như gián, những thứ này dường như rất sợ ánh sáng! 11.

Dưới ánh lửa, những thứ này lũ lượt lùi lại, thậm chí những con côn trùng đã bay lên người họ cũng nhanh chóng bay về phía sau. 12.

Những con côn trùng trên mặt đất cũng bò loạn xạ, lũ lượt lùi về phía sau!

"Mẹ nó." Lý Đông không để những gã này chạy thoát, sau khi đuổi hết những con côn trùng trên người mọi người, trực tiếp đuổi theo. 13.

Khẩu súng phun lửa hội tụ trong tay cậu có cột lửa dài hơn mười mét phía trước, tùy tiện quét ngang một mảng lớn, trong khoảnh khắc đó, có một lượng lớn côn trùng lũ lượt rơi xuống đất! 14.

Nhưng sức sống của những gã này quả thực vô cùng ngoan cường, mặc dù bị thiêu cháy, nhưng vẫn liều mạng giãy giụa, dường như chưa chết hẳn.

Nhưng Lý Đông không cho những gã này bất kỳ cơ hội nào, thấy chưa chết hẳn thì trực tiếp thiêu cho đến chết.

Cuối cùng cậu lại phun một trận cuồng nhiệt vào những cái hũ đó, những cái hũ đó dưới ngọn lửa dữ dội, một lúc sau đã tan chảy thành thủy tinh, Lý Đông mới thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ đại đa số Thi miết về cơ bản đều đã chết, dù có một số ít

sống sót, chỉ cần bây giờ không dám tiếp cận, vậy thì vào ban ngày, những gã này nếu không có chỗ trốn, vậy thì sẽ nhanh chóng chết dưới ánh nắng mặt trời. 【Ting!

Chúc mừng túc chủ đã tiêu diệt 10 vạn con Thi miết, nhận được 20 vạn Đạo tệ!】 Âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại một lần nữa vang lên trong đầu Lý Đông.

Loại côn trùng nhỏ như thế này, thường chỉ được một Đạo tệ một con, nhưng bây giờ lại được hai Đạo tệ mỗi con, chứng tỏ những con côn trùng này quả thực rất lợi hại!

Lý Đông thấy Tiểu Ca lúc này vô cùng chật vật, vừa rồi, một mình gã này đối phó với những con côn trùng này, cố gắng không bị thương, nhưng đã tốn rất nhiều công sức.

Lý Đông lặng lẽ nâng cấp quần áo trên người Tiểu Ca một lần.

Muộn Du Bình rõ ràng có thể cảm nhận được quần áo trên người mình đã xảy ra biến hóa.

Mặc dù những bộ quần áo này nhìn bề ngoài không có gì thay đổi, nhưng đó cũng chỉ là hình ảnh trên quần áo mà thôi, thực chất quần áo đã được nâng cấp, biến thành Ngũ hành sáo trang, người mặc vào có thể cảm nhận được!

"Lý Đông, thật sự cảm ơn cậu, không ngờ cậu lại có bảo bối như vậy, bảo bối như vậy đối với tôi quả thực quá quan trọng, có bảo bối như vậy, không chừng nguy hiểm sau này sẽ nhỏ hơn!" Lý Đông cười nói: "Tiểu Ca anh lợi hại như vậy, lẽ nào có chuyện gì có thể cản được anh sao?

Tôi chỉ là thêm hoa trên gấm mà thôi?" "Không, tôi cũng có chuyện không làm được, cậu mới là người thật sự không gì không làm được!

Chương 474

Không ngờ, cậu có thể lấy ra thứ lợi hại như vậy!" Súng phun lửa hội tụ của Tiểu Ca là vũ khí hạng nặng!

Vũ khí hạng nặng như vậy tự nhiên sẽ không mang theo bên người!

Bởi vì nó thực sự quá cồng kềnh, mang theo cũng không có tác dụng lớn, vì trong đại đa số trường hợp, căn bản không dùng đến!

Nhưng thứ này lại là vũ khí lợi hại để tiêu diệt những con côn trùng này!

Cũng chỉ có Lý Đông mới có thể giống như biến ảo thuật mà tạo ra nhiều thứ như vậy!

"Bây giờ không có nhiều thời gian lãng phí, chúng ta tiếp tục chứ?" Lý Đông hỏi.

Tiểu Ca gật đầu: "Đương nhiên phải tiếp tục, lần này tôi không đạt được mục tiêu, tuyệt đối không bỏ cuộc." A Ninh lại nhìn về phía sau hỏi: "Vậy những gã đó thì sao?

Những gã đó có đi cùng chúng ta không?" Đối với chuyện này, Lý Đông cảm thấy có chút không kiên nhẫn, lắc đầu: "Những gã đó có ích gì?

Tiểu Ca, tại sao anh lại tìm những gã đó làm đồng đội, toàn là một đám thành sự không đủ, bại sự có thừa..." Tiểu Ca cười cười: "Tôi cũng không muốn đi cùng những người đó, chỉ cảm thấy những người đó có thể lợi dụng mà thôi!

Nhưng không ngờ lại vô dụng như vậy, lại để thành ra bộ dạng như bây giờ!" Mấy người lại nhìn những thi thể trên mặt đất, những

thi thể này về cơ bản đều là thi thể của người nước ngoài.

Đương nhiên Lý Đông dựa trên tinh thần nhân đạo, đã chôn cất những thi thể này, rồi trực tiếp xuất phát.

Nơi này không phải là một nơi tốt đẹp, khắp nơi đều tràn ngập sự quỷ dị.

Vì vậy cậu không có ý định thả lỏng chút nào, thậm chí cả mặt nạ phòng độc trên đầu cũng không tháo xuống, toàn thân trên dưới đều phòng bị ở mức nghiêm ngặt nhất, trong tình huống bình thường căn bản sẽ không bị thương.

Đương nhiên trên thế giới này căn bản không tồn tại sự phòng ngự tuyệt đối, nếu có, vậy thì là do lực tấn công của đối phương không đủ mạnh.

Mặc dù bộ Ngũ hành sáo trang trên người cậu hiện tại có thể chống lại đại đa số các cuộc tấn công của quái vật, nhưng cũng không thể đảm bảo an toàn tuyệt đối.

Nhưng hiện tại cũng không có điều kiện tốt hơn, Ngũ hành sáo trang là phòng ngự mạnh nhất.

Lý Đông đã hỏi hệ thống, nếu muốn tiếp tục nâng cấp phòng cụ sau này, vậy thì số lượng Đạo tệ cần thiết thực sự vô cùng kinh người.

Muộn Du Bình dẫn đường phía trước, mấy người nhanh chóng tiến về phía trước.

Cuối cùng vào lúc trời sắp sáng, họ phát hiện ra một ốc đảo.

Môi trường của ốc đảo này vô cùng tốt, ở đây có một cái hồ nhỏ, bên cạnh hồ nhỏ, có một số hang đá, dày đặc trên đó phủ đầy rêu xanh, số lượng cũng rất nhiều, có thể có đến hàng trăm cái, nhưng họ không đi đếm kỹ.

Chỉ là hình dạng của những hang đá đó khiến họ cảm thấy có chút kỳ quái. 15.

Bèn Lý Đông không nhịn được cầm dao tiến lên dọn sạch một ít rêu xanh trong đó.

Sau đó cậu phát hiện bên trong lớp rêu xanh đó lại có những bức điêu khắc đá.

Trên những bức điêu khắc đá này đều là hình ảnh của một loài chim, không sai, giống hệt với hình ảnh mà họ đã thấy trên những cái hũ trước đó.

Sau khi nhìn thấy loại hình ảnh này, mấy người họ đều không khỏi giật mình, đương nhiên cũng là phản xạ có điều kiện sau khi gặp phải quá nhiều Thi miết vào tối hôm qua, vì tối hôm qua thực sự quá đáng sợ.

Lý Đông sau khi loại bỏ toàn bộ rêu xanh trên đó, thậm chí một số thứ lộn xộn cũng đều cạo sạch, mới phát hiện nơi này bản thân nó cũng là một bức tượng hoàn chỉnh.

Toàn bộ bức tượng cũng là một bức tượng quái điểu, chỉ là phần đầu của con quái điểu lại có một khuôn mặt phụ nữ kỳ quái, nhưng có bốn con mắt, mặt không biểu cảm, điêu khắc vô cùng sống động, trông lại như đang bị một ánh mắt vô cùng ác độc nhìn chằm chằm.

Dưới hai chân của con quái điểu này có mấy cái đầu lâu, những cái đầu lâu này giống như là thức ăn thừa của con quái điểu.

Điểu nhân!

Lại gặp Điểu nhân.

Lần trước, ở Vân Thiên Cung đã gặp vô số Điểu nhân, kết quả không ngờ bây giờ lại gặp lại thứ như vậy.

A Ninh lập tức nhíu mày: “Tôi đoán, nơi này mới là quê hương của những thứ đó!

Có lẽ, có người có thể thuần dưỡng những sinh vật kỳ quái này, vốn dĩ đây có lẽ là một quốc gia, nhưng sau đó có một bộ phận người di cư về phương Đông, nên mới để lại Vân Thiên Cung!” Muộn Du Bình không nói gì, chỉ cầm dao cũng đang dọn dẹp những bức điêu khắc đá khác.

Rất nhanh, những bức tượng Điểu nhân ở đây đã chứng thực điểm này!

“Những thứ này ở đây là một loại biểu tượng, nhưng đồng thời cũng là một loại cảnh cáo, cảnh cáo người ngoài không được vào đây...

Xem ra bên trong nhất định vô cùng nguy hiểm, cửu tử nhất sinh!” Muộn Du Bình nói.

“Ha ha ha ha, có thể có cửu tử nhất sinh sao? 16.

Tôi muốn xem có cách nào có thể giết chết tôi, tôi vào đây!” Lý Đông không phải là người nhát gan sợ chuyện, càng cảm thấy nguy hiểm, cậu càng có hứng thú.

Bàn Tử lại lắc đầu: “Những thứ này thật sự phiền phức...

Lần trước suýt nữa hại chết Bàn gia tôi, tôi thật sự không hy vọng gặp lại những gã này nữa!

Hy vọng những gã ở đây đều chết sạch rồi thì tốt!

Nếu không, không cẩn thận tôi e rằng sẽ toi mạng!” “Bớt nói nhảm đi, tôi nói cho cậu biết, trước khi chúng ta xuất phát không được nói gở!” A Ninh dùng tay chỉ vào Bàn Tử, hung hăng giáo huấn một trận.

Chương 475

Lúc này, Muộn Du Bình dẫn đường phía trước, xuất phát.

Phía trước họ có một thung lũng, nhưng sau khi vào trong thung lũng, có một cảm giác bất an, dường như thung lũng này giống như miệng của con quái điểu đó, cảm giác như đang tự chui đầu vào lưới, vào miệng của con quái điểu này.

Trong đội hình hiện tại, Muộn Du Bình đi trước mở đường, còn Lý Đông bọc hậu.

Bởi vì, mối nguy hiểm lớn nhất có thể đến từ hai hướng này.

Mặc dù có thể cảm nhận được nguy hiểm cực lớn đang ẩn náu trong hẻm núi, nhưng đồng thời, cậu lại cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Có lẽ tính cách hiện tại của cậu là một nhà mạo hiểm bẩm sinh, luôn cảm thấy phấn khích trước những chuyện nguy hiểm.

Dĩ nhiên, khi tiến lên, ai nấy đều vô cùng cẩn trọng.

Muộn Du Bình đi đầu mở đường, cũng luôn cầm đao trong tay, thanh Hắc Kim Cổ Đao ấy lóe lên ánh sáng nhàn nhạt, mang lại cho người ta một cảm giác an tâm.

Lý Đông ở phía sau cũng luôn nắm chặt đao, sẵn sàng phòng bị nguy hiểm có thể xuất hiện từ phía sau.

Bởi vì cậu biết, nơi này chắc chắn có khả năng tồn tại những cơ quan cạm bẫy mà Tây Vương Mẫu đã sắp đặt từ mấy nghìn năm trước.

Những cơ quan cạm bẫy này không biết sẽ xuất hiện ở đâu, quan trọng nhất là, sau khi có đủ loại thủ đoạn sinh vật, cơ quan cạm bẫy không chỉ đơn giản là những thứ như móc ngầm, ví dụ như con thi

miết lúc trước, thực chất cũng là một loại cạm bẫy.

Thế nhưng, đi về phía trước một quãng rất xa, vẫn không phát hiện chuyện gì nguy hiểm.

Thậm chí ngoài mấy bức tượng điêu khắc kia ra, ở nơi này căn bản không nhìn thấy di tích nào khác.

Đúng vậy, nơi này chỉ thấy được rừng rậm, một khu rừng ngày càng rậm rạp.

Nhưng Lý Đông nhanh chóng cảm thấy tình hình có chút không ổn, bởi vì nơi này về mặt địa lý, đáng lẽ phải thuộc vùng sa mạc ôn đới, nếu xét về khí hậu thì cũng là khí hậu sa mạc ôn đới.

Cho dù đây là một ốc đảo, cũng không thể nào xuất hiện cảnh tượng của rừng mưa nhiệt đới.

Bởi vì rừng mưa nhiệt đới cần phải ở vùng nhiệt đới, và lượng mưa phải vô cùng dồi dào mới được!

Nhưng khu vực hiện tại lại nằm giữa sa mạc, chỉ là một ốc đảo mà thôi, một ốc đảo chắc chắn sẽ không có nhiều mưa như vậy, cho dù có nguồn nước ngầm cung cấp, cũng sẽ không có cảnh tượng của rừng mưa nhiệt đới.

"Mọi người cẩn thận một chút, tôi cảm giác nơi này có thể hơi tà môn…" Lý Đông khẽ nhắc nhở một câu.

"Thật sao, nhưng tôi có cảm thấy chỗ nào tà môn đâu?

Đông ca có thể cho tôi một gợi ý được không?" Vương Khải Toàn và Bàn Tử, hai gã này đi ngay trước Lý Đông, hai tên nhìn đông ngó tây, cảm thấy nơi rừng mưa nhiệt đới này rất tuyệt, tâm trạng đang tốt lắm.

"Tôi cũng không biết, tóm lại là tôi cứ cảm thấy có gì đó không

ổn!" Lý Đông nói.

Lúc này A Ninh chỉ tay lên trời, nói: "Bây giờ chắc chắn có chỗ không ổn rồi!

Nhìn lên trời xem, mây đen sắp đè lên đỉnh hẻm núi rồi, trông thế này có vẻ sắp mưa rồi!

Mắc mưa ở nơi này không phải là chuyện tốt đâu!

Xem ra đây cũng là một cạm bẫy!" Nơi này thuộc khí hậu sa mạc ôn đới, chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm rất lớn.

Ở một nơi như vậy, ban ngày có thể chỉ mặc một chiếc áo sơ mi cũng cảm thấy vô cùng nóng nực, nhưng đến tối, lại cần mặc áo bông mới có thể chịu đựng được.

Mặc dù hiện tại trên người họ đang mặc bộ đồ Ngũ Hành, có tác dụng giữ ấm nhất định, nhưng từng người một vẫn cảm thấy lành lạnh.

Nếu lại đổ mưa, trời sẽ càng lạnh hơn, như vậy, không chừng sẽ có người bị bệnh.

Bây giờ đang thám hiểm ngoài trời, nếu có người bị bệnh, chắc chắn sẽ khiến cả đội vô cùng khổ sở, chăm sóc một bệnh nhân không phải là chuyện dễ dàng.

Bàn Tử lại chẳng quan tâm: "Bàn gia tôi đây hiện đang thấy nóng hổi đây, mưa một chút không chừng còn mát mẻ hơn!" Thế nhưng, đúng lúc không nên nói đùa về chuyện này, thì trời lại đổ mưa thật, một trận mưa như trút nước, cả hẻm núi vang lên những tiếng nổ vang liên hồi.

Cảnh tượng này cũng rất giống với cảnh tượng của rừng mưa nhiệt đới, nói mưa là mưa ngay.

Cả đám người, đối mặt với tình cảnh này, thật sự có chút không kịp trở tay, cảm giác lạnh buốt khiến họ vô cùng khó chịu, vì vậy ai nấy đều ôm đầu chạy tán loạn.

"Đừng có đến dưới gốc cây đó, lỡ sét đánh xuống, toi mạng đấy, cẩn thận!" Vương Khải Toàn và Đại Kim Nha thấy một cái cây to, định trốn dưới đó.

Bộ đồ Ngũ Hành trên người có thể chống nước, chỉ cần không bị mưa xối trực tiếp vào người, đều sẽ cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Nhưng A Ninh lập tức nhắc nhở một câu, thế là hai người Bàn Tử đành phải vội vàng chạy ra chịu mưa.

Mấy người họ đành phải tiếp tục dầm mưa trong hẻm núi, xem có thể tìm được một cái hang động nào không.

Ở nơi này cũng chỉ có hang động mới tương đối an toàn!

Trận mưa như trút nước nhanh chóng hình thành những dòng suối trong hẻm núi, những dòng suối này chảy về phía hạ lưu, không biết ở hạ lưu có đầm lầy không.

"Nơi này thật sự rất đặc biệt!

Nhìn hướng chảy của những con suối nhỏ này, khu vực chúng ta đang đứng là điểm thấp nhất!

Nước từ tất cả các nơi xung quanh đều sẽ chảy về đó!

Có lẽ đây là trung tâm của ốc đảo này!

Có lẽ cũng chính vì vậy, mà giữa sa mạc, lại có một khu rừng tồn tại ngoan cường như thế!" Nước là cội nguồn của sự sống!

Chương 476

Chỉ cần có nước thì sẽ có sự sống!

Đây là một kiến thức rất đơn giản!

Nơi này có thể tích tụ nước, nên nó sẽ trở nên vô cùng thịnh vượng.

Đồng thời, nơi có nước sẽ có con người sinh sống, ít nhất là vào thời cổ đại mấy nghìn năm trước, tuyệt đối tuân theo quy luật này.

Lý Đông phân tích một hồi, cảm thấy mục tiêu lần này của họ, e rằng sẽ có phát hiện cực lớn.

Nơi này, cũng tuyệt đối là nơi tọa lạc của bảo nhãn trong long mạch núi Côn Luân.

"Chúng ta phải nhanh chóng tìm chỗ trú thôi, cứ mưa thế này nữa, không chừng tôi sẽ bị lũ cuốn trôi mất!" Vì cây cối có thể dẫn sét, nên họ không dám đến dưới gốc cây, nước sông trong hẻm núi ngày càng dâng cao, họ không ngừng nép vào bờ, nhưng không còn cách nào khác, bây giờ gần như đang lội trong nước mà đi.

"Bên kia, bên kia hình như có một cái hang động, chúng ta đến đó trú một chút đi!" Muộn Du Bình chỉ về phía trước, rồi dẫn đường đi trước.

Cuối cùng, họ đã tìm thấy một cái hang động nhỏ.

Chính xác hơn, nơi này thực tế không phải là hang động, mà là có một tảng đá nhô ra phía trước, bên dưới có thể trú mưa.

Mấy người bị nước lũ cuốn đi một hồi lâu, đều cảm thấy hơi mệt mỏi, sau khi có chỗ để nghỉ ngơi, họ lập tức ngồi xuống.

Nhưng mà, Bàn Tử gã này vừa mới ngồi xuống, lại lập tức như bị kim châm, nhảy dựng lên ngay.

"Ái chà chà chà, cái quái gì thế!" Gã này lập tức hét lên.

Lý Đông bật đèn pin, nhìn thứ trong tay Bàn Tử, rồi lại nhìn xuống đất.

Lập tức phát hiện, nơi này lại có côn trùng, dày đặc, chi chít khắp mặt đất.

Những con côn trùng đó trông sặc sỡ, to khoảng bằng móng tay người.

Quan trọng nhất là, những thứ này dường như cũng có tính hướng nhiệt, sau khi cảm nhận được nhiệt độ cơ thể người, chúng liền bò thẳng lên người.

Mặc dù có bộ đồ Ngũ Hành, về lý thuyết cả người đều được bao bọc kín mít, nhưng những thứ này bò lên người, khiến người ta cảm thấy ghê tởm vô cùng.

"Mẹ kiếp, tao ghét côn trùng!" Vương Khải Toàn không ngừng đập vào người, nhưng những con côn trùng này dường như bám rất chặt vào người, căn bản không đập rơi được.

Chẳng mấy chốc, trên người hắn không biết đã bò bao nhiêu thứ quái dị này, khiến hắn cảm thấy vô cùng khó chịu.

"Cái quái gì thế này!" Ngô Tà cũng suýt nhảy dựng lên, không ngừng phủi những thứ quái dị này trên người.

"Thứ này là thảo ba tử, thích bám vào người động vật để hút máu, cũng sẽ truyền bá đủ loại bệnh tật, rất phiền phức!" Muộn Du Bình nói, "May mà bây giờ chúng ta mặc bộ quần áo này, có thể bảo vệ toàn thân, nếu không thì những thứ này cũng rất phiền phức!" Muộn Du Bình thực ra rất kỳ lạ về bộ quần áo này, bởi vì bộ đồ Ngũ Hành

này nếu nhìn bề ngoài, cũng giống như quần áo bình thường, dường như không có gì khác biệt, nhưng tay chân và mặt mũi lộ ra bên ngoài, thực tế cũng được bảo vệ bên trong, hoàn toàn không bị tấn công, trừ phi lớp phòng ngự của bộ đồ Ngũ Hành bị phá vỡ.

Nhưng lại hoàn toàn không cản trở việc thoát khí!

Bảo bối như vậy, đã vượt quá sức tưởng tượng của Muộn Du Bình.

Lý Đông dĩ nhiên không nói gì, trang bị như vậy tốn mấy trăm nghìn Đạo tệ một bộ, nếu không lợi hại một chút, chẳng phải là lỗ to sao.

"Dù thế nào đi nữa, cũng phải nhanh chóng xử lý đám này đi, mẹ nó nhìn mấy thứ này tôi nổi hết cả da gà!

Tôi đối với côn trùng, đã nảy sinh một nỗi sợ hãi không tên!" Vương Khải Toàn chửi bới nói.

Hồ Bát Nhất gật đầu: "Không có cách nào hay hơn, chúng đã bò lên người rồi, chỉ có thể dùng lửa hơ nóng dao, rồi dí từng con một, như vậy có thể đuổi chúng đi!

Nhưng những thứ này trên đất, thật sự quá kinh khủng, giẫm cũng không hết!" Lý Đông gật đầu: "Những thứ trên đất giao cho tôi!" Lý Đông lấy ra súng phun lửa hội tụ, phun thẳng vào trong hang động, chỉ thấy một luồng cảm giác nóng rát truyền đến, sau đó những con côn trùng trong hang động đều biến thành than.

"Thấy chưa, mấy thứ này lợi hại đến đâu, chẳng phải bị đốt thành than cả rồi sao?" Lý Đông nhàn nhạt nói.

"Đông ca thật trâu bò, lại xử lý gọn đám này!

Xem ra trang bị quan trọng thật đấy!" Sau khi xử lý xong đám côn trùng này, cuối cùng họ cũng có một nơi để nghỉ ngơi.

“Đúng rồi, lúc nãy không phải nói loại côn trùng này thích sống trên người động vật để hút máu sao?

Sao lại có nhiều con đậu trên mặt đất thế này?

Chẳng lẽ có người biết chúng ta sẽ đến đây nghỉ ngơi, nên đám côn trùng quái dị này cũng là một cái bẫy phục kích?” Đối với chuyện này, mấy người đều lắc đầu, tỏ vẻ hoàn toàn không thể hiểu nổi.

A Ninh nhíu mày nói: “Dù sao đi nữa, chúng ta cần phải cẩn thận một chút!

Loại côn trùng này khá nguy hiểm!

Những loại ký sinh trùng hút máu khác, giỏi lắm cũng chỉ hút đi một ít máu mà thôi!

Nhưng thứ này, có thể hút cạn máu của vật chủ, cho đến chết!” “Vậy theo ý cô, gần đây, e rằng có động vật chết, đã sớm bị hút cạn máu rồi!

Sau khi hút cạn con vật đó, chúng liền ở lại đây, chờ đợi con mồi tiếp theo?” Lý Đông đột nhiên nghĩ ra một vấn đề.

Nghe xong chuyện này, mọi người đột nhiên có cảm giác sởn gai ốc, vội vàng tìm kiếm khắp nơi.

Rất nhanh, sự chú ý của họ bị một cái cây lớn đã đổ xuống thu hút.

Cây lớn đã đổ này, tán lá rất rộng, mọc rất um tùm, trông có vẻ đổ chưa lâu, không biết có phải bị sét đánh đổ trong trận mưa lúc trước không.

Trong tán cây đó, có một đống xác động vật thối rữa!

Chương 477

Cái xác đó đã thối rữa đến cực điểm, trông cũng chỉ còn lại một chút da lông, và một ít mảnh vụn, Muộn Du Bình trực tiếp dùng đao của mình, nhẹ nhàng rạch một đường, sau đó phát hiện bên trong lớp da trực tiếp là xương cốt.

"Chết tiệt, thứ này không phải lại bị đám côn trùng kia hút cạn máu đấy chứ, cũng quá kinh khủng rồi!

Bên trong đó chắc chắn có côn trùng!" Lý Đông cầm lấy súng phun lửa, một ngọn lửa sáng rực trực tiếp bao trùm lấy tán cây đó.

Bởi vì nơi này đang mưa, nên cây không bốc cháy, nhưng dưới nhiệt độ cao dữ dội, bốc lên từng làn khói trắng.

Lúc này, có thể thấy vô số côn trùng từ bên trong bò ra, như thủy triều tràn ra bốn phía.

Loại côn trùng này tuy hướng nhiệt, nhưng không giống như du diên, du diên gặp phải vật nóng, dù nóng đến đâu, cũng có thể lao vào như thiêu thân lao đầu vào lửa, nhưng những thứ này gặp phải vật đặc biệt nóng, sẽ lập tức sợ hãi bỏ chạy.

Lý Đông đương nhiên không quan tâm đến sống chết của đám này, tiếp tục đốt chúng một trận, sau đó vang lên một tràng âm thanh lách tách, đại đa số côn trùng đều đã chết sạch.

Lúc này, Lý Đông đột nhiên phát hiện, trong cái xác thối rữa kia lại có một vật phẩm, cậu cẩn thận lấy thứ đó ra, sau đó kinh ngạc phát hiện, đó lại là một chiếc đèn pin.

Chiếc đèn pin này không phải là loại đèn pin sạc điện mà họ đang sử dụng, mà là loại đèn pin đời đầu lắp hai viên pin đại.

“Mẹ nó, chẳng lẽ thứ bị hút cạn máu ở đây lại là một người sao?” Bàn Tử tức thì có cảm giác sởn gai ốc.

Lúc nãy nếu không có bộ đồ Ngũ Hành bảo vệ toàn thân, không chừng mấy người họ bây giờ cũng có kết cục như vậy.

Lý Đông dùng dao nhẹ nhàng moi những thứ bên trong ra, phát hiện bên trong lại có xương sườn người, đúng vậy, xác thực có một người chết ở đây.

Đồng thời, còn có những bộ xương khác, trông giống như xương của loài rắn, gần như có thể xác định được.

“Chẳng lẽ nơi này trước có một con rắn bị đám côn trùng này hút cạn máu, sau đó lại có một người sao?” Mấy người cẩn thận suy đoán, cảm thấy có chút không đúng.

“Nên là có một người, bị một con trăn nuốt chửng, sau đó con trăn bò lên cây để tiêu hóa, kết quả bị đám côn trùng này hút cạn máu, rồi chết đi!” Muộn Du Bình nhàn nhạt nói.

“Là ai?” Mấy người đều không khỏi nhíu mày.

“Dù là ai, cũng mau đào ra rồi nói sau, dù sao cũng phải an táng cho đàng hoàng!” Đúng là thỏ chết cáo thương, vật cùng một loài cũng thương xót nhau.

Dù thế nào đi nữa, bây giờ đã thấy một người chết ở đây, vậy thì ít nhất cũng phải để người chết được yên nghỉ.

Thế là mấy người cùng nhau hành động, chặt hết những cành cây thừa của cái cây đã đổ kia, cuối cùng, một bộ xương rắn khổng lồ xuất hiện trước mắt họ.

Đúng vậy, con rắn này to đến mức đáng sợ, ít nhất cũng phải dài mười hai mươi mét, nếu muốn nuốt một người, thì gần như có thể nuốt chửng trực tiếp.

Sau khi dọn dẹp một chút, họ nhanh chóng lấy được hài cốt của kẻ xui xẻo kia ra.

Trên thi thể có một ít quần áo chưa bị phân hủy, thậm chí còn có một số di vật khác.

Nhưng Lý Đông sau khi nhìn thấy những di vật này, đột nhiên giật nảy mình, vì cậu phát hiện, trong đống hài cốt, lại có mấy quả lựu đạn.

"...Lúc nãy cậu dùng lửa đốt chỗ này hả?

Nếu mấy quả lựu đạn vừa rồi phát nổ, chúng ta có bị thương không?" A Ninh liếc nhìn mấy quả lựu đạn, sau đó lại dồn ánh mắt vào người Lý Đông, như muốn Lý Đông cho một lời giải thích.

Lý Đông cũng nhíu mày, chuyện này cũng quá bất ngờ rồi.

Mặc dù không biết người này rốt cuộc là ai, nhưng có thể khẳng định một điều, đó là người bị ăn thịt này e rằng là một người khá lợi hại, vì anh ta có mang theo vũ khí.

Nhưng một người mang vũ khí như vậy, lại bị trăn nuốt chửng, điều đó cho thấy con trăn ở đây e rằng không phải loại tầm thường.

"Tất cả tỉnh táo lên một chút, lúc ngủ phải sắp xếp người canh gác!

Tôi thấy mối đe dọa đối với chúng ta ở đây, ngoài côn trùng ra e rằng còn có trăn!

Con trăn bị ăn thịt kia e rằng cũng không phải là động vật bình thường!" Lý Đông đột nhiên nghĩ đến một vấn đề rất nghiêm trọng.

"Còn người kia thì sao?" A Ninh hỏi.

"Chôn đi, chôn đi, dù là ai cũng nên chôn cất cho tử tế!" Bây giờ mưa đã tạnh, thế là họ đào một cái hố gần đó, chôn bộ hài cốt kia

xuống!

Còn mấy quả lựu đạn, cũng được cẩn thận chôn vào trong hố cùng với bộ hài cốt!

Mấy quả lựu đạn đã rỉ sét, thực tế khả năng phát nổ đã rất thấp, nhưng họ vẫn cẩn thận chôn cất.

Sau khi xử lý xong những chuyện này, Muộn Du Bình nói: "Ngủ đi, tôi canh gác cho.

Nơi này có thể thật sự có trăn, tôi đối phó được!" "Canh gác… thật không?" Thực tế Lý Đông căn bản không tin tưởng Muộn Du Bình.

Đương nhiên không phải cậu thấy Muộn Du Bình là người xấu, chỉ là gã này bình thường ít nói, có lúc không biết từ khi nào đã chạy đi một cách khó hiểu, cũng không biết là vì chuyện gì.

Nếu gã này buổi tối lại gặp chuyện gì đó, đột nhiên bỏ đi, vậy họ ngủ ở đây, lỡ như thật sự có trăn, chẳng phải sẽ bị nuốt chửng trực tiếp sao?

Mặc dù trên người mặc bộ đồ Ngũ Hành, nhưng trăn ăn đồ vật là nuốt chửng cả con, bộ đồ Ngũ Hành trên người cũng vô dụng.

Lý Đông cười cười: "Xem ra từng người một, đều nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai còn tiếp tục lên đường!

Tiểu Ca sẽ không có vấn đề gì đâu!" Nhưng mọi người còn chưa ngủ, Lý Đông đột nhiên thấy tán của một cây lớn phía trước đang rung động, trên đó dường như có thứ gì đó.

Không, rất nhanh cậu đã nhìn rõ, đó là một con rắn, lúc này đang từ trên cây bò xuống.

Một con trăn khổng lồ màu nâu, ít nhất cũng to bằng cái xô nước,

nên mới khiến cả tán cây không ngừng rung động, vì thời tiết bây giờ không được tốt lắm, trời đất một màu đen kịt, chỉ có thể dùng đèn pin để cung cấp ánh sáng.

Chương 478

Dưới ánh đèn pin chiếu rọi, vảy của con trăn khổng lồ phản chiếu ánh sáng vàng kim, trông như một con rắn đã thành tinh.

Rõ ràng, con rắn này thực tế đã ở đây một thời gian khá lâu!

Sinh vật như vậy, thường rất cẩn thận, khi đi săn cũng vậy, tuyệt đối sẽ tìm thời điểm quan trọng nhất, có thể một đòn chí mạng mới ra tay.

Cũng là vừa rồi, Lý Đông đột nhiên dùng ánh đèn pin quét qua phía đối diện, mới phát hiện nơi đó có chút không ổn.

Muộn Du Bình và Lý Đông đều đã chuẩn bị sẵn sàng, tay cầm đao, nhưng cũng không manh động.

Vì bây giờ không biết con rắn này có thật sự hứng thú với họ không, nếu con rắn có hứng thú với họ, vậy họ sẽ ra tay trước, giết chết con trăn này.

Đương nhiên, nếu con rắn chỉ đi ngang qua, vậy cũng không cần thiết phải gây sự với nó.

Nhưng bây giờ, nếu manh động, không chừng con rắn sẽ bị khiêu khích!

Nhưng rất nhanh, họ phát hiện con rắn này, mục tiêu đúng là họ, nó chỉ ngẩng đầu, dùng ánh mắt độc ác nhìn họ.

Trong đôi đồng tử màu vàng kim ấy, lóe lên ánh sáng kỳ dị, khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Rõ ràng gã này, đúng là có địch ý rất lớn với họ!

Quan trọng nhất là Lý Đông phát hiện, con rắn này e rằng không

đơn giản như loài rắn thông thường.

Có một truyền thuyết, rằng một số người có oán khí nặng, sau khi chết, linh hồn sẽ bám vào một số loài động vật, đặc biệt là loài rắn, đó là lựa chọn tốt nhất cho oán hồn phụ thể.

Bởi vì loài rắn bản thân là động vật máu lạnh, thích sống ở nơi âm u, có chút tương đồng với sở thích của âm hồn, nên oán hồn thích bám vào những sinh vật như vậy.

Lý Đông bây giờ có một cảm giác rõ ràng, con rắn này e rằng là một loại sinh vật cộng sinh như vậy, nếu thế thì phải đối phó cẩn thận, e rằng năng lực của con rắn này vượt quá sức tưởng tượng của họ, cho dù trên người mặc bộ đồ Ngũ Hành, không chừng con rắn này cũng có thể phá vỡ lớp phòng ngự của họ.

Bây giờ hai bên đều đang trong tình trạng đối đầu, thậm chí Bàn Tử cũng đã rút súng ra, sẵn sàng khai hỏa.

Đương nhiên, Lý Đông vẫn dùng đao!

Không còn cách nào khác, vì sức mạnh hiện tại của cậu đã đạt đến một mức độ nhất định, sức tấn công của đạn ngược lại không mạnh bằng sức tấn công của đao, dùng đao cũng thuận tay hơn.

Ngay lúc con rắn này và mấy người họ đang đối đầu, đột nhiên lại nghe thấy trên những cây cối xung quanh vang lên một tràng âm thanh rung động nhẹ nhàng, Lý Đông hơi quay đầu lại, kết quả phát hiện gần đó lại có thêm một con trăn khác, cũng đang treo trên cây, rồi từng chút một tiếp cận, con trăn này nhỏ hơn con trăn lúc trước một chút, nhưng trông vẫn rất đáng sợ, về cơ bản có thể nuốt chửng một người.

Vị trí mà hai con trăn chọn rất tốt, vừa hay chặn đứng đường tiến và lùi của họ, muốn lùi cũng không được.

Lý Đông bây giờ càng khẳng định hơn quan điểm lúc nãy, hai thứ

này tuyệt đối có trí tuệ!

Nếu không, vị trí chúng chọn sẽ không chính xác như vậy, vừa hay chặn hết mọi đường lui.

"Xem ra, chỉ có thể giết chết hai gã này thôi, nếu không, không chừng chúng ta sẽ trở thành bữa điểm tâm của chúng!" Lý Đông khẽ nói.

Bàn Tử gật đầu, cũng khẽ nói: "Đông ca xem đây, tôi một phát bắn nát đầu nó!" Nhưng Bàn Tử vừa chuẩn bị nổ súng, đã bị Lý Đông ngăn lại.

"Đừng tùy tiện nổ súng, thứ này da dày thịt béo, cho dù nổ súng, cũng chưa chắc bắn chết được nó!" Không nổ súng, họ luôn sẵn sàng chiến đấu.

Hai con rắn tuy đã hoàn toàn chặn đứng đường tiến và lùi, nhưng cũng không tìm được kẽ hở để tấn công, nên hai bên đối đầu một lúc, rồi mỗi bên đều lùi lại.

Nhưng Lý Đông lại phát hiện sự việc dường như không đơn giản như vậy, hai gã này không phải muốn lùi lại, mà nên là lùi lại một bước, rồi phát động tấn công.

Quả nhiên, ngay khi mấy người họ vừa thở phào nhẹ nhõm, đã phát hiện con trăn lớn hơn ở phía trước, lao đến nhanh như chớp.

Lý Đông trực tiếp đâm con dao trong tay tới, trong khoảnh khắc đó, máu tươi của con trăn chảy ròng ròng.

Nhưng, cậu lại không đâm trúng tim của con trăn, nên nó không bị thương nặng, ngược lại gã này lao tới, trực tiếp há to miệng, định nuốt chửng Lý Đông.

Con dao trong tay Lý Đông trực tiếp rạch một đường dài trong miệng gã này, con trăn dường như cảm thấy vô cùng đau đớn, cũng

không dám tiếp tục nuốt Lý Đông xuống, quay đầu lập tức chuẩn bị bỏ chạy.

Nhưng, Lý Đông lại không cho gã này cơ hội chạy thoát, trực tiếp một dao đâm vào vị trí tấc thứ bảy của nó, khiến cho con suối nhỏ trong hẻm núi này, đều nhuốm đầy máu tươi, con trăn khổng lồ giãy giụa mấy cái rồi chết, chỉ còn lại những cử động vô lực.

Nhưng ở phía bên kia, Bàn Tử và mấy người lại đang lo lắng, tuy đều cầm súng, nhưng không biết có nên nổ súng không.

Vì Muộn Du Bình lại bị con trăn kia quấn lấy, càng quấn càng chặt, Muộn Du Bình tuy có võ nghệ cao cường, nhưng bây giờ cũng vô dụng.

Lý Đông định đến giúp, nhưng lại phát hiện Muộn Du Bình lại có một số bản lĩnh đặc biệt, chỉ thấy vai anh ta chùng xuống, sau đó cả người lại hơi thu nhỏ lại một vòng, trực tiếp thoát ra khỏi con trăn, rồi né sang một bên.

Nhưng khi tay phải của anh ta sờ soạng lung tung, lại không tìm thấy con dao của mình.

Lúc này, con trăn kia lại đuổi theo, nhưng mục tiêu tấn công của gã này lại là Ngô Tà.

Ngô Tà không có sức chiến đấu, thấy trăn tấn công, tức thì giật nảy mình, may mà Muộn Du Bình không biết từ đâu nhặt được một tảng đá, ném về phía con trăn.

Con trăn hơi né tránh, mới cho gã này cơ hội thoát thân.

Nhưng, gã này vừa mới thở phào nhẹ nhõm, lại phát hiện con trăn lại một lần nữa lao tới mình.

Muộn Du Bình gã này cũng rất hung bạo, trực tiếp một cước đá văng Ngô Tà, sau đó bắt đầu vật lộn với con trăn.

Gã này vì không biết vũ khí đã vứt đi đâu, bây giờ lại đang dùng nắm đấm tấn công con trăn.

Lúc này Phan Tử trong đội ngũ, đến giúp, gã này bắn súng rất chuẩn, trực tiếp một phát bắn trúng thân rắn, con trăn hơi co quắp lại, nhưng lại không chết, sau đó lại một lần nữa lao đến.

"…" Lý Đông định đến giúp, kết quả nhanh chóng phát hiện, trong khu rừng gần đó, lại chạy ra rất nhiều con trăn, xem số lượng ít nhất không dưới hai mươi con.

Chương 479

“Mẹ nó chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ chúng ta chạy vào ổ trăn rồi sao?” Bàn Tử sợ đến mức chân muốn nhũn ra.

Trăn không sống theo bầy đàn như vậy!

Theo tình hình bình thường, động vật săn mồi cỡ lớn, về cơ bản đều sống đơn độc, dù sao cũng cần một khu vực rộng lớn mới có thể nuôi sống một con trăn có kích thước đặc biệt lớn!

Trừ phi vào mùa giao phối, nếu không thì không thể có hai con trăn trở lên ở cùng một chỗ.

Nhưng bây giờ, không chỉ có hai con trăn, mà ít nhất có hơn hai mươi con, đám này, quả thực vi phạm quy luật khoa học.

Chưa nói đến chuyện khác, chỉ cần một phạm vi nhỏ như vậy có nhiều trăn sinh sống, đám này e rằng đã chết đói từ lâu rồi.

Cho dù là một khu rừng có nguồn nước dồi dào cũng không được, căn bản không thể nuôi sống nhiều động vật săn mồi như vậy.

“Đông ca làm sao bây giờ!” Bàn Tử dùng súng bắn mấy phát vào mấy con trăn trong đó, phát hiện đám này căn bản không bắn chết được, đạn sắp hết rồi.

Gã này bây giờ về cơ bản đã hình thành thói quen rồi, bây giờ lập tức quay đầu hỏi Đông ca rốt cuộc phải làm sao?

Lý Đông lạnh lùng cười một tiếng, nói: “Không sao, cậu đến giúp Tiểu Ca đối phó với con bên kia, đám bên này toàn bộ giao cho tôi!”
“Hả?

Đông ca, cậu chắc chứ?" Bàn Tử không khỏi kinh ngạc.

"Bớt nói nhảm đi, đám này toàn bộ giao cho tôi rồi!" Lý Đông nói xong, trực tiếp lao tới.

Bây giờ trong khu rừng xung quanh, hơn hai mươi con trăn, ngày càng đến gần.

Lý Đông tay cầm đao, lao về phía con trăn đầu tiên.

Gã này cũng to như cái xô nước, gần bằng con đã chết lúc nãy, sau khi thấy người, trông có vẻ rất hưng phấn, định nuốt chửng Lý Đông.

Lý Đông tay cầm đao, không lùi mà tiến, lao về phía con trăn.

Con trăn sau khi tiếp cận Lý Đông, đầu lập tức dựng lên, dường như chuẩn bị há to cái miệng máu, nuốt chửng Lý Đông, nhưng động tác dưới chân Lý Đông lại vô cùng nhanh nhẹn, chỉ tùy tiện né được cú đớp của con trăn, đồng thời, con dao trong tay đâm vào vị trí tấc thứ bảy của nó.

Tấc thứ bảy của rắn là vị trí tim của nó, một dao đâm xuống, lập tức gây ra vết thương nặng cho con trăn, nhưng gã này lại không chết, sau đó thân thể co quắp lại, muốn quấn chặt Lý Đông.

Lý Đông tay phải cầm đao, lại cứng rắn cắt xuống, muốn cắt đứt con trăn, như vậy có thể khiến mình không bị nó quấn chặt.

Nhưng, lúc này gần đó lại có hai con trăn lao tới, đặc biệt là con bên phải, Lý Đông thậm chí còn thấy sau khi con rắn há miệng, lưỡi của nó, cậu dùng con dao dài màu đỏ trong tay, dồn toàn bộ sức lực, trong khoảnh khắc đó, lại chém một con trăn thành hai đoạn.

Sau đó, cậu giãy ra, thoát khỏi vòng vây của con trăn đã chết lúc đầu, lăn một vòng trên đất, lại né được đòn tấn công của một con trăn khác.

Lúc này Lý Đông đã phát huy sức mạnh của mình đến cực hạn, trong vô số lần rèn luyện, đã luyện ra được bản lĩnh, lúc này cũng được thể hiện ra.

Sau mười mấy phút chiến đấu, những con trăn khác xuất hiện từ trong rừng, cuối cùng đều bị giết sạch.

Phía Muộn Du Bình, cũng đã giết chết con trăn khiến anh ta bực bội không thôi lúc nãy.

"Đám này, toàn bộ bị giết sạch rồi sao?

Còn không?" Bàn Tử và mấy người lúc nãy, quả thực bị dọa ngốc, bây giờ từng người một, đều có cảm giác sống sót sau kiếp nạn, đồng thời, cũng không lơ là cảnh giác, chăm chú nhìn về phía trước.

Nhưng lúc này, phía sau họ lại vang lên một tràng tiếng gà gáy 'o o o', chính xác hơn nên là tiếng gà trống gáy.

Tiếng gà gáy không đặc biệt vang dội, nhưng âm thanh lại có sức xuyên thấu rất mạnh, và khiến người ta cảm thấy vô cùng chói tai.

Âm thanh như vậy, có chút giống với thuật truyền âm trong truyền thuyết, tức là âm thanh nghe không đặc biệt lớn, nhưng người ở rất xa cũng có thể nghe thấy, nghe rất rõ, cảm thấy rất chói mắt.

Sau khi nghe thấy âm thanh này, Muộn Du Bình lập tức cảm thấy không ổn, vội vàng quay đầu, dùng đèn pin chiếu rọi mọi thứ trong môi trường phía sau.

Chẳng mấy chốc đã tìm thấy thủ phạm, đó là một sinh vật trong một khe đá.

Đúng vậy, trong khe đá đó có một con rắn to bằng cổ tay, thứ này toàn thân màu đỏ rực, thậm chí trông như đang bốc cháy ngùn ngụt, nhưng đầu rắn lại là hình tam giác rất nhọn, rắn đầu tam giác, thường có độc tính rất mạnh, sau khi cắn người, nếu không xử lý đúng cách,

người đó chắc chắn sẽ chết.

Trên đỉnh đầu của thứ này, mọc một cái mào gà lớn!

Thứ này thậm chí còn dựng đầu lên, ánh mắt vô cùng hung ác, bên trong tràn đầy vẻ độc ác, khiến người ta cảm thấy thứ này căn bản không phải là một con rắn, mà là một người.

Rắn mào gà!

Thứ này Lý Đông thực tế cũng đã thấy, nhưng đó là trong một giấc mơ!

Con rắn mào gà mà cậu thấy trong mơ, không, những con rắn mào gà đó tuyệt đối không có con nào hung ác như con này.

Lần trước thấy rắn mào gà trong mơ, chúng trông cũng chỉ là một số loài rắn có ngoại hình tương đối đặc biệt mà thôi.

Nhưng bây giờ, cậu phát hiện thứ trước mắt tuyệt đối không phải là loài rắn thông thường, chưa nói đến chuyện khác, chỉ riêng ánh mắt trong đôi mắt kia đã đặc biệt đáng sợ, khiến người ta cảm thấy, nó như một người thật sự.

A Ninh sau khi nhìn thấy con rắn này, đột nhiên có một cảm giác sợ hãi đặc biệt.

Cô nắm lấy cánh tay Lý Đông, toàn thân run rẩy.

Lý Đông vỗ vỗ vai cô nói: "Yên tâm đi, con rắn này không làm cô bị thương được đâu, tôi sẽ bảo vệ cô!" Trong ký ức của Lý Đông, A Ninh sẽ bị loại rắn này cắn chết!

Đương nhiên, cũng không thể nói là hoàn toàn bị cắn chết!

Chương 480

Loại rắn này, thực tế có chút tương tự với tình huống linh hồn con người bám vào thân rắn lúc trước!

Đương nhiên, lại có một số điểm khác biệt.

Khi linh hồn con người bám vào thân rắn, nó sẽ có tư duy chung của con người và loài rắn, nhưng vì loại này thường là những người chết oan, oán khí nặng, nên tâm lý biến thái, cộng thêm ảnh hưởng của tư duy loài rắn, sẽ trở nên vô cùng hung tàn, thấy người là cắn.

Còn về rắn mào gà, nghe nói là một loại sinh vật cộng sinh người-rắn do Tây Vương Mẫu thuần dưỡng.

Chúng có tư duy và các đặc tính xã hội của con người, đồng thời có một bản năng tạo ra đồng loại.

Phương pháp tạo ra đồng loại của đám này, là cắn chết người, hoặc khiến người rơi vào trạng thái ngủ đông, sau đó đẻ trứng trong bụng người, những quả trứng rắn này sẽ nhanh chóng nở ra trong bụng người, những con rắn con nở ra sẽ ăn thịt lẫn nhau theo kiểu nuôi cổ, chỉ còn lại con cuối cùng, sau đó cộng sinh với người, cuối cùng biến thành một con quái vật.

Trong ký ức của Lý Đông, trong thế giới đạo mộ nguyên bản, A Ninh cuối cùng có một kết cục như vậy.

Nhưng bây giờ trên thế giới này đã xuất hiện Lý Đông, quan trọng nhất là A Ninh đã trở thành người phụ nữ của cậu, vậy thì cậu sẽ không để chuyện như vậy xảy ra, chuyện như vậy cũng sẽ không xảy ra.

Nhưng A Ninh dường như có thể cảm nhận được số mệnh của

mình, bây giờ dường như rất sợ hãi, nắm chặt cánh tay Lý Đông, mặc dù Lý Đông ra sức an ủi, nhưng cô gái này vẫn không ngừng run rẩy, vẫn rất sợ hãi.

“Không cần lo lắng, chúng ta từ từ đi ra, thứ này chắc sẽ không chủ động tấn công người đâu!” Muộn Du Bình nhỏ giọng nói.

“Thật sao?” Vì không quen thuộc với nơi này, nên Hồ Bát Nhất vẫn chưa phát biểu ý kiến gì có chút không tin, “Tôi cảm giác thứ này, hình như vẫn luôn nhìn chằm chằm vào tôi, và chuẩn bị tấn công tôi bất cứ lúc nào?” Lý Đông cũng cười lạnh một tiếng nói với Muộn Du Bình: “Tiểu Ca à, có lẽ thông tin của anh có chút sai sót!

Thứ này, khá nguy hiểm đấy.” Vì biết diễn biến của câu chuyện, nên bây giờ cậu cũng không khách khí chút nào, chuẩn bị tấn công thứ này.

Nhưng thứ này lúc này lại chủ động lao tới, lại có thể nhảy, mục tiêu lại chính là A Ninh.

A Ninh hét lên một tiếng, định dùng tay đỡ, nhưng hướng tấn công của con rắn vô cùng hiểm hóc, A Ninh không đỡ được, ngược lại bị cắn vào cổ.

Lý Đông không khỏi kinh ngạc, vội vàng lao lên, một tay nắm lấy đuôi con rắn mào gà, sau đó cứng rắn giật ra, ném mạnh xuống đất.

Sức của cậu rất lớn, con rắn mào gà trong khoảnh khắc đó, bị ném tan nát hết xương cốt, sau khi giãy giụa vô lực mấy cái thì không động đậy nữa.

Lúc này, A Ninh dùng tay che cổ, trông rất khó chịu.

“Chuyện gì vậy, chuyện gì vậy?

Có bị thương không?” Mấy người khác trong đội cũng rất quan tâm!

Dù sao bây giờ trong đội có nhiều đàn ông như vậy, A Ninh là cô gái duy nhất đi cùng.

Mặc dù những người này sẽ không có ý nghĩ xằng bậy, nhưng trên đường đi, có một cô gái đi cùng, không khí cũng sẽ không khô khan như vậy!

A Ninh xoa xoa cổ, lắc đầu: "Vừa rồi sợ chết tôi rồi, may mà trang bị tôi đang mặc có lực phòng ngự khá cao, thứ đó không cắn xuyên qua được, chỉ khiến tôi cảm thấy hơi đau một chút thôi, thực tế không bị thương." Cô nhẹ nhàng vuốt ve cổ mình nói.

Lý Đông cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, lúc nãy ngay cả cậu cũng bị dọa cho một phen.

Bây giờ thì tốt rồi, tặng cho A Ninh một bộ đồ Ngũ Hành, đã cứu mạng A Ninh, xem ra vận mệnh của A Ninh, chắc là đã thay đổi rồi.

"Có thể sống thật tốt!" Lý Đông cảm thán một câu.

"Hả, sắc mặt cậu trông có vẻ không đúng lắm?" A Ninh rất tò mò hỏi.

Lý Đông gượng cười nói: "Không có gì, vừa rồi thấy cô bị rắn cắn, nên tự nhiên lo lắng thôi!" Trong ấn tượng của Lý Đông, A Ninh thực tế không phải là người tốt, ngược lại còn có chút âm hiểm giảo hoạt.

Nhưng dù thế nào đi nữa, A Ninh bây giờ là người phụ nữ của cậu, và không làm gì có lỗi với cậu, nên bây giờ với tư cách là một người đàn ông, nhất định phải bảo vệ cô ấy thật tốt!

Đồng thời, Lý Đông lại đột nhiên cảm thấy sinh mệnh thật mong manh.

Mấy người họ thực tế cũng khá có bản lĩnh, nhưng nếu chỉ cần một chút sơ suất, có khả năng sẽ gục ngã.

Tuy bộ đồ Ngũ Hành trên người hiện tại hữu dụng, nhưng đó cũng chỉ là vì chưa gặp phải quái vật mạnh hơn mà thôi, nếu gặp phải quái vật mạnh hơn, thì chưa chắc.

Mấy người hơi ngượng ngùng một lúc, sau đó lại nghĩ đến con rắn mào gà lúc nãy.

Con rắn mào gà đó bị Lý Đông ném vỡ nát xương cốt, chắc chắn đã chết không thể chết hơn được nữa.

Nhưng khi quay đầu tìm xác con rắn mào gà, lại phát hiện nó đã biến mất.

"Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây, nghe nói loại sinh vật này có tính bầy đàn, nếu chúng ta giết chết một con, những con rắn mào gà khác sẽ tìm chúng ta báo thù, tuyệt đối không có khả năng thoát được, tuyệt đối không chết không thôi!" Muộn Du Bình nói.

Lý Đông nhàn nhạt cười: "Chúng nó báo thù thì sao?

Chúng nó báo thù, tôi tiếp tục giết!

Giết cho đến khi sạch bóng thứ đáng ghét này thì thôi!" "Đông ca, tôi cũng không biết vì sao cậu lại căm hận thứ này đến vậy, nhưng chúng ta đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, mau di chuyển thôi!" Hồ Bát Nhất nói.

Lý Đông đương nhiên cũng hiểu đạo lý này, thế là gật đầu.

Không biết từ lúc nào, trời đã sáng, xem ra thời tiết hôm nay không tồi, nắng vàng rực rỡ, nhiệt độ cũng đang tăng nhanh, chiếu vào người rất dễ chịu, thậm chí ở nơi này còn xuất hiện những dải cầu vồng, trông rất đẹp.

Chỉ là, vì tối qua mưa lớn, nên đường đi rất lầy lội, cho dù thân thủ phi phàm, nhưng đi lại cũng khá khó khăn.

Ở giữa hẻm núi này, nước lũ đã hình thành một con sông nhỏ, bây giờ cũng không có dấu hiệu suy yếu, đang cuồn cuộn chảy về phía trước!

Khiến cho con đường trong hẻm núi khá hẹp, đồng thời cũng khá nguy hiểm, vì nước lũ quá xiết, nếu không cẩn thận, có khả năng sẽ bị cuốn trôi.

Mặt trời từ từ dâng cao, khí hậu nơi này vẫn phù hợp với đặc điểm của khí hậu sa mạc ôn đới, buổi tối lạnh muốn chết, nhưng khi mặt trời mọc, lại cảm thấy nóng nực lạ thường.

Chương 481

Đặc biệt là hôm qua vừa mới trải qua cảm giác lạnh buốt trong trận mưa lớn, bây giờ bị ánh nắng này chiếu vào, đều cảm thấy như sắp đổ mồ hôi.

“Mẹ nó, không đi được nữa!” Đột nhiên họ thấy, phía trước xuất hiện một con dốc lớn, nước sông từ đó trở nên càng xiết hơn, con đường hai bên hẻm núi, cũng bị nước sông chiếm giữ hoàn toàn, phía trước họ lại xuất hiện một đoạn đường cụt.

Nhưng ở nơi không xa phía trước, lại là lối ra của hẻm núi.

Lúc này, họ lại hoàn toàn không tìm được đường để tiếp tục tiến lên!

“Mẹ nó, bây giờ phải làm sao?

Chẳng lẽ chúng ta bơi thẳng xuống dưới sao?” Bàn Tử nhíu mày, “Nếu hôm qua tôi kiên trì một chút, không chừng đã ra khỏi hẻm núi rồi...

đỡ phải phiền phức như bây giờ!” A Ninh lại đột nhiên nảy ra một ý: “Đúng rồi, không phải anh có thể gấp thuyền giấy sao?

Mau gấp một chiếc thuyền ra đây, chúng ta ngồi thẳng lên thuyền trôi ra ngoài!” “Thuyền?

Nơi này có thuyền sao?

Cho dù có thuyền cũng không được đâu, nước sông xiết như vậy!” Đại Kim Nha cảm thấy kỳ lạ.

Lý Đông nhíu mày suy nghĩ một chút, cuối cùng gật đầu, lấy ra giấy, rồi gấp thành một chiếc thuyền nhỏ.

Nhưng hình dạng chiếc thuyền nhỏ này trông hơi lạ, thay vì nói là một chiếc thuyền nhỏ, không bằng nói là một cái giỏ giấy.

Lý Đông sau đó ra lệnh cho hệ thống nâng cấp, nó liền biến thành một chiếc thuyền trông rất thật nhưng cũng rất kỳ dị xuất hiện trước mặt họ.

"Lên đi!" Lý Đông đặt thuyền trước mặt, bảo mấy người lên thuyền.

Muộn Du Bình cẩn thận quan sát một lúc, rồi là người đầu tiên nhảy vào thuyền, mấy người khác cũng mỗi người một vẻ thần thông, sau khi nhảy vào thuyền, chỉ còn lại Ngô Tà và Lý Đông ở bên ngoài.

"Đông ca, tôi không vào được!" Ngô Tà liếc nhìn chiếc thuyền cao hơn người, lại không có cửa, căn bản không leo vào được.

Lý Đông trực tiếp tóm lấy gã này, ném vào trong thuyền, đồng thời, đẩy thuyền ra, ngay khi thuyền đang tiến về phía trước với tốc độ cao, cậu lại leo vào thuyền.

Chiếc thuyền nhỏ này chứa nhiều người như vậy, có vẻ hơi chật chội, A Ninh trực tiếp nép vào lòng Lý Đông, giống như một người phụ nữ nhỏ bé dịu dàng, như thể đang được Lý Đông bảo vệ.

Lý Đông bây giờ mới phát hiện, cho dù là người phụ nữ lợi hại đến đâu, thực tế cũng cần người bảo vệ.

Không biết đã trôi bao lâu, họ cảm thấy thuyền của mình va mạnh vào một nơi nào đó, rồi dừng lại.

Lý Đông trực tiếp dùng đao chém rách thuyền giấy, để mọi người xuống thuyền.

Nguyên lai, nó đã va vào một tảng đá, một tảng đá rất lớn, nhô lên khỏi mặt nước.

Vì có mặt trời, nước trên tảng đá đã bị phơi khô, bây giờ có vẻ khá khô ráo.

Không gian trên tảng đá khổng lồ này rất lớn, mấy người đứng trên đó, vẫn còn thừa chỗ.

Sau khi quan sát kỹ mới phát hiện trên tảng đá này cũng có khắc một số hoa văn, loại hoa văn này về cơ bản cũng giống như những gì họ đã thấy lúc trước, về cơ bản đều là những thứ như chim hoặc côn trùng rất kỳ quái.

Đồng thời dòng nước ở đây trở nên chậm hơn, vì bùn cát trong dòng nước về cơ bản đều là cát, nên nước trong lại rất nhanh.

Dưới làn nước trong vắt, có thể thấy một vật màu đen khổng lồ dưới nước, trông giống như một công trình kiến trúc, hoặc một bức tượng lớn.

Ở phía bên kia, cũng có một số bóng đen, đương nhiên về cơ bản cũng là những thứ như tàn tích đổ nát!

Chắc là vì tối qua mưa lớn, khiến nơi này hoàn toàn bị nhấn chìm.

Một di tích như vậy, lại bị nhấn chìm dưới nước.

Muộn Du Bình khẽ nhíu mày: "Ở dưới này, vốn có một tòa thành cổ rất lớn!

Rất phồn thịnh, nhiều năm trước nơi này rất sầm uất!

Nhưng sau đó nơi này, đã biến thành một đống đổ nát, tòa thành cổ cũng bị phế bỏ, một số công trình đặc biệt bên trong cũng bị hỏng, cộng thêm những năm tháng bị mưa xối.

Thế là biến thành bộ dạng như bây giờ!

Phạm vi dưới này rất lớn, những gì chúng ta thấy bây giờ cũng chỉ là một phần nhỏ mà thôi!" Tiểu Ca ít nói, nhưng một khi đã nói, đều là

những điều rất quan trọng.

Lý Đông cảm thấy hơi kinh ngạc, nơi này, thực tế khá đáng sợ.

Vì ở bên ngoài hẻm núi, cũng có thể thấy không ít tượng điêu khắc!

Thậm chí lúc trước, ở nơi có những cái vò đầu người mà họ thấy trong thành phố ma quỷ, cũng thuộc phạm vi của một tòa thành cổ, chiếc thuyền kia, đáng lẽ phải đậu ở cổng thành của tòa thành cổ đó!

Thật đáng tiếc bây giờ lại biến thành bộ dạng như thế này!

Đương nhiên, vì địa hình thay đổi, đủ loại thành cổ bị chôn vùi dưới nước, đó cũng là chuyện bình thường.

Vừa thảo luận những chuyện này, họ cũng vừa cân nhắc việc tiến vào tòa thành trì này, mặt khác cũng tháo mặt nạ phòng độc xuống, lấy lương khô ra bắt đầu ăn.

"Tiểu Ca, anh từ đâu đến vậy, sao lại lợi hại thế?" Lúc rảnh rỗi, Vương Khải Toàn và mấy người lại bắt đầu hỏi han lai lịch của Muộn Du Bình.

Muộn Du Bình gã này ấp a ấp úng, cũng không giải thích rõ ràng, chỉ nói mình cũng không biết lai lịch, cứ như thể là một người từ trên trời rơi xuống.

Đương nhiên, có lẽ gã này không biết mình từ đâu đến, vì nguyên nhân của thuốc thi miết, gã này cứ một khoảng thời gian sẽ mất trí nhớ, sau đó từ từ khôi phục lại.

Chương 482

Đương nhiên cũng có khả năng, gã này bây giờ vốn đã khôi phục lại ký ức, nhưng có một loại tâm lý trốn tránh hiện thực.

Vì gã này, thực tế là một người được hồi sinh theo phương pháp hồi sinh mà Trương gia và Ngô gia đã tranh giành suốt mấy nghìn năm, nhưng vì giữa chừng xảy ra một số sự cố, nên trong não bộ của anh ta, có ký ức của hai người, hoặc ba người.

Hai người này, vốn dĩ đối địch với nhau, lần lượt là tổ tiên của Trương gia và Ngô gia, thuộc loại muốn giết đối phương, nhưng bây giờ hai loại ký ức này lại ở trong não bộ của một người, nên mới khiến gã này biến thành bộ dạng như hiện tại.

Sau khi ăn xong, những người này bắt đầu buồn ngủ, vì tối qua thực tế cả đêm đều không ngủ, cộng thêm tinh thần luôn căng thẳng, nên thực tế bây giờ tinh thần tiêu hao rất lớn, sau khi ăn xong, lập tức có cảm giác muốn ngủ.

May mà nơi này khá lớn, ngủ ở đây cũng không có vấn đề gì.

Đương nhiên, nếu lại một lần nữa xảy ra lũ lụt, nhấn chìm nơi này, vậy thì đáng đời xui xẻo.

Lý Đông cũng ngồi xuống, tuy bây giờ không cần ngủ, nhưng cũng cần nghỉ ngơi, mới có thể phục hồi thể lực.

"Tất cả đeo mặt nạ phòng độc lên, như vậy có thể an toàn hơn một chút!" Mặt nạ phòng độc, là tuyến phòng thủ cuối cùng, có thể cứu mạng.

Mặc dù nơi này trông có vẻ tạm thời không có nguy hiểm, nhưng Lý Đông luôn có một cảm giác khác lạ, chỉ cảm thấy nơi này rất kỳ

quái, thậm chí có vô số con mắt đang nhìn chằm chằm vào họ.

Bàn Tử đối với lời của Lý Đông, rất nghe theo, chỉ gật đầu rồi đeo mặt nạ phòng độc lên, dù sao loại mặt nạ phòng độc này, thực tế đối với cảm giác của anh ta không có ảnh hưởng lớn, đeo lên cũng không có vấn đề gì.

A Ninh cũng đeo mặt nạ phòng độc, sau đó trực tiếp dựa vào vai Lý Đông, bắt đầu ngáy.

Lý Đông thì ngồi xếp bằng tại chỗ, nhẹ nhàng điều chỉnh hơi thở, cố gắng thực hiện thổ nạp theo phương pháp trong ký ức của mình, mặc dù không biết làm vậy rốt cuộc có hiệu quả không, nhưng cậu cảm thấy làm vậy ít nhất có thể có một chút tác dụng tâm lý.

Quan trọng nhất là, làm vậy có thể giúp cậu nhanh chóng phục hồi thể lực, cũng là một phương pháp nghỉ ngơi rất nhẹ nhàng.

Không biết đã qua bao lâu, Lý Đông đột nhiên nghe thấy một tràng tiếng bước chân.

Đúng vậy, là tiếng bước chân, chỉ là tiếng bước chân này nghe thật sự quá kỳ quái.

Vì bây giờ xung quanh nơi này đều là nước, cho dù có người tiếp cận cũng không thể nào xuất hiện tiếng bước chân.

Nơi họ đang ở là một tảng đá lớn, tuy ở giữa khá rộng rãi, nhưng cũng chỉ có thể cho mấy người ở trên đó nghỉ ngơi mà thôi, căn bản sẽ không đi lại trên đó.

Lúc này, Lý Đông đột nhiên phát hiện, trên người A Ninh, lại có một con rắn mào gà.

Con rắn mào gà đó khi từ từ bò lên người A Ninh, thậm chí còn đang cố gắng cởi bộ đồ Ngũ Hành trên người A Ninh.

Bộ đồ Ngũ Hành trên người A Ninh, bảo vệ cô rất kín kẽ, nhưng con rắn mào gà kia, lại đang ra tay với A Ninh.

Lý Đông tức thì nổi giận, sau đó một dao hất con rắn kia lên, ném mạnh ra ngoài.

Lúc này A Ninh cũng bị đánh thức.

"Chuyện gì vậy?" A Ninh lúc đầu đang ngủ say, đang mơ đẹp, kết quả đột nhiên bị đánh thức, cảm thấy kỳ lạ.

"Rắn mào gà!

Bọn chúng đến rồi!" Lý Đông khẽ nói.

Kết quả nói như vậy, đã đánh thức mấy người khác, vì bây giờ đang ở ngoài trời, cho dù đang nghỉ ngơi, thần kinh của mỗi người cũng đang căng thẳng, về cơ bản chỉ cần có một chút động tĩnh sẽ lập tức tỉnh lại.

"Chuyện gì vậy?

Đông ca, chuyện gì vậy?" Bàn Tử dụi dụi mắt, mơ mơ màng màng.

Phan Tử gã này lại khá bình tĩnh, lập tức chuẩn bị chiến đấu, đương nhiên Phan Tử gã này, bản thân cũng là một người từng trải trăm trận, phản ứng như vậy cũng không có vấn đề gì.

Lý Đông lại nói một lần nữa, sau khi phát hiện ra tình hình, mấy người khác lập tức căng thẳng.

Mỗi người đều lấy ra vũ khí của mình, sẵn sàng chiến đấu.

Rất nhanh Lý Đông tập trung ánh mắt vào một hướng, kết quả trong khoảnh khắc đó, phát hiện trên vai Bàn Tử lại cũng có hai ba con rắn mào gà, đám này sau khi phát hiện Lý Đông nhìn thấy, lập tức từ vai Bàn Tử nhảy xuống, sau đó trong nháy mắt nhảy xuống nước.

Tốc độ thực sự quá nhanh, căn bản không kịp phản ứng!

Bàn Tử chửi bới bắn mấy phát xuống nước, nhưng căn bản không có tác dụng gì.

Vừa rồi mấy con rắn kia từ người Bàn Tử bay ra, nên mấy người đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Bàn Tử.

"Bàn Tử sao thế?

Không phải cũng bị cắn rồi chứ?" "Bàn Tử, bây giờ cậu cảm thấy thế nào?

Có khó chịu không?" Vương Khải Toàn ở đó trông như đang quan tâm Bàn Tử, nhưng đồng thời lại có một chút hả hê.

Bàn Tử nghe xong những lời đó, trong lòng tức điên lên: "Mấy tên khốn này, nghe lời mấy người nói xem, theo ý trong lời nói của mấy người, cứ như là hy vọng tôi bị rắn cắn vậy, tôi nói cho mấy người biết, Bàn gia tôi đây mệnh lớn lắm, trên người tôi có trang bị mà Đông ca tặng, đám rắn đó cắn không thủng đâu!" Bàn Tử vỗ vỗ ngực, tỏ vẻ rất khỏe mạnh.

Bàn Tử gã này không sao, những người khác cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

A Ninh bây giờ trông có vẻ thần kinh hơi không bình thường: "Tại sao tôi cứ nhìn thấy đám này là có cảm giác kinh hãi thế nhỉ?

Chẳng lẽ là ảo giác sao!

Tôi cứ cảm thấy mình như bị đám này cắn, nhưng trên người tôi không bị thương…" Những lời lẩm bẩm của cô, khiến Lý Đông và mấy người nghe có chút kỳ quái.

"Ninh tiểu thư, cô đừng có ở đó nghi thần nghi quỷ được không?

Chương 483

Cô xem bây giờ cô không sao rồi còn gì?

Yên tâm đi, có nhiều anh em chúng tôi ở đây, sẽ không có chuyện gì đâu!" Ngô Tà tùy tiện nói.

Lý Đông không khỏi đảo mắt một cái.

"Đông ca, ý cậu là, chẳng lẽ lời tôi nói có chút không đúng sao?" Lý Đông thầm nghĩ, nếu không phải tôi cho cô bộ đồ Ngũ Hành, vậy thì cho dù có nhiều đàn ông đến đâu, cũng vô dụng.

Chẳng lẽ A Ninh trong thế giới này, lại có loại cảm ứng đó, tuy đã sống sót, nhưng lại có một loại cộng hưởng vận mệnh?

Lý Đông cũng không biết tại sao lại có đạo lý này, chỉ cố gắng cười hiền hòa nói với A Ninh: "Thực ra tên nhóc đó nói đúng, làm sao có chuyện gì được?

Đừng lo lắng, có tôi ở đây, chắc chắn sẽ không có chuyện gì!" Hồ Bát Nhất nghe xong lời đó lập tức không hài lòng: "Đông ca, bây giờ có nhiều người chúng tôi ở đây, anh trước mặt bao nhiêu người trực tiếp bắt đầu phát cẩu lương, tôi biết quan hệ của anh và Ninh tiểu thư, nhưng chúng ta cũng không thể như vậy được, chú ý một chút ảnh hưởng được không?" Tên nhóc này vừa nói vậy, mấy người khác cũng lập tức hùa theo.

Không khí bây giờ trở nên náo nhiệt, cũng là một phương pháp để giảm bớt sự căng thẳng.

A Ninh lắc đầu: "Dù sao tôi ở đây cứ có cảm giác kinh hãi, cứ như là tôi bất cứ lúc nào cũng sẽ bị loại rắn đó cắn vậy!

Có lẽ là ám ảnh tâm lý từ lần trước, nhưng chắc là không có

chuyện gì đâu…" A Ninh xoa xoa đầu, trông có vẻ hơi đau đầu.

Lúc này, Bàn Tử đột nhiên kinh hô một tiếng.

Mọi người nghe gã này hét lên, tưởng lại xảy ra chuyện gì bất ngờ, thế là nhìn theo hướng Bàn Tử nhìn, kết quả phát hiện trong đầm lầy phía trước lại có một người.

Người đó bây giờ toàn thân dính đầy bùn, trông như vừa mới chui ra khỏi bùn lầy, bây giờ nửa người trên mặt nước, một đôi mắt nhìn chằm chằm vào Lý Đông.

"Trời ơi, dọa chết bảo bảo rồi!

Lại là thứ gì nữa?

Thây ma à?" Bàn Tử nhẹ nhàng vuốt ngực, "Vừa rồi ở đó không có gì cả, sao đột nhiên lại xuất hiện!" Lý Đông cẩn thận nhìn người trong nước một lúc, rồi đột nhiên trợn tròn mắt.

Là Trần Văn Cẩm, chắc chắn là Trần Văn Cẩm.

Trên đường từ Tương Tây trở về, cậu cũng từng gặp Trần Văn Cẩm một lần, lúc đó cô ấy có chút không bình thường.

Lần trước cậu đã đưa Trần Văn Cẩm về nhà, định để cô ấy ở lại và giúp cô đối phó với những chuyện bất thường đó.

Nhưng vì vội vàng đến Vân Đỉnh Thiên Cung, nên cậu đã để Trần Văn Cẩm ở nhà một mình.

Dù sao Trần Văn Cẩm cũng là người trưởng thành, Lý Đông nghĩ cô ở nhà một mình chắc không có vấn đề gì, nhưng không ngờ lúc quay về lại không thấy cô đâu nữa.

Chẳng thể ngờ, lại gặp Trần Văn Cẩm ở nơi này.

Muộn Du Bình cũng gọi tên Trần Văn Cẩm, rồi lập tức nhảy xuống đầm lầy, bơi thẳng tới đó, Lý Đông cũng theo sau.

Mấy người còn lại cũng lập tức phản ứng, rồi theo sau giúp đỡ.

Nhưng nơi này địa hình không tốt, vì trong nước toàn là bùn lầy, loại bùn cực kỳ trơn nhão, dẫm một chân xuống là lún sâu.

May mà trong nước có một ít rong rêu, những đám rong này đóng vai trò như một điểm tựa nhất định, nên họ mới không bị chìm xuống.

Lý Đông và Muộn Du Bình thể lực rất tốt, tốc độ tiến lên trong nước khá nhanh, nhưng mấy người còn lại thì không được.

Đặc biệt là Ngô Tà, trông cậu ta lúc này chẳng khác nào kẻ trói gà không chặt.

Thế nhưng, ngay khi Lý Đông và Muộn Du Bình sắp tiếp cận được Trần Văn Cẩm, cô ấy lại lặn thẳng xuống nước rồi bơi về phía sâu trong đầm lầy.

Lý Đông muốn tóm lấy Trần Văn Cẩm, nhưng cuối cùng lại chộp hụt, không bắt được.

Cậu định tiếp tục đuổi theo, nhưng không ngờ phía sau lại vang lên tiếng hét thất thanh của A Ninh, nên đành phải dừng lại xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Còn Muộn Du Bình thì vẫn tiếp tục đuổi theo.

Lý Đông đành quay lại xem A Ninh đã xảy ra chuyện gì!

Không ngờ, xung quanh A Ninh lại có vô số rắn.

Lũ rắn này tuy không cắn xuyên được bộ đồ phòng hộ Ngũ Hành trên người A Ninh, nhưng chúng lại giống như kiến tha mồi, trực tiếp khiêng A Ninh lên, dường như định kéo cô đến một nơi nào đó.

A Ninh dù thân thủ không tầm thường, nhưng trước mặt lũ rắn này lại chẳng làm được gì, tuy ra sức giãy giụa nhưng cũng vô ích.

Lý Đông biết mục tiêu của đám rắn mào gà này là biến con người

thành sinh vật cộng sinh với rắn, xem ra A Ninh chính là mục tiêu của chúng.

"Cứu tôi!" A Ninh hét lên trong tuyệt vọng.

Nhưng lũ rắn mào gà đã tóm được cô, bơi đi vun vút trong đầm lầy.

Lý Đông lại không phải sinh vật dưới nước, nhất thời khó mà đuổi kịp, khoảng cách ngày càng bị kéo xa.

"Lũ này định đưa A Ninh đi đâu?" Lý Đông đoán chắc là một ổ rắn nào đó.

Thế là, cậu lấy ra một tờ giấy, nhanh chóng gấp thành một chiếc thuyền nhỏ, một chiếc thuyền nhỏ phản lực, vì loại thuyền chân vịt không thể di chuyển trong đầm lầy được.

Đứng trên chiếc thuyền phản lực nhỏ, cậu nhanh chóng đuổi theo.

Chẳng mấy chốc, cậu đã đuổi kịp lũ rắn.

Chương 484

"Nắm lấy tay tôi!" Lý Đông vươn tay ra, A Ninh nắm lấy tay cậu, trong khoảnh khắc đó cậu đã kéo được cô lên!

Thế nhưng, lũ rắn mào gà đáng ghét đó lại đuổi theo.

Lý Đông lúc này không khách khí nữa, con dao trong tay vung lên, chém chết ngay một con rắn mào gà!

Ngay sau đó, những con rắn mào gà còn lại gần như đều nhìn cậu bằng ánh mắt thù hận!

Đúng vậy, lũ rắn mào gà này quả thực có cảm xúc của con người, bây giờ trông chúng vô cùng căm hận cậu, trong từng cặp mắt đều là ánh nhìn độc ác.

Cuối cùng, từng con từng con nhảy lên, định cắn Lý Đông.

Cùng lúc đó, dưới chân Lý Đông cũng có vô số rắn mào gà, định cắn vào chân cậu, khống chế hành động của cậu.

Tuy trên người cậu có bộ đồ Ngũ Hành, nhưng nó cũng chỉ đảm bảo cậu không bị thương thực sự mà thôi.

Lũ rắn này cắn vào chân khiến cậu cảm thấy đau nhói, cảm giác như có ai đang véo da mình, rất nhiều.

An Ninh khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi thấy khắp người Lý Đông lúc này toàn là rắn, cô cũng vội vàng rút ra một con dao găm, giúp Lý Đông dọn dẹp lũ rắn trên người!

Thế nhưng, rắn mào gà xung quanh ngày càng nhiều, trông như thể đã chọc vào tổ ong bắp cày vậy!

Giết càng nhiều rắn, dường như chúng tấn công càng điên cuồng,

xem ra hận thù kết lại càng lúc càng lớn!

Lũ rắn mào gà này trông như thể không giết chết họ thì sẽ không bỏ qua!

Lý Đông vẫn không hề khách khí, con dao trong tay không ngừng vung loạn xạ trên thuyền, dù sao cậu cũng không cần dùng sức, trang bị trên người khiến cậu không cần lo lắng bị thương thật.

Chỉ trong một lúc ngắn, lại có thêm hàng trăm con rắn mào gà biến thành xác chết.

"Lý Đông, mau nhìn kìa, mau nhìn thuyền của chúng ta, thuyền của chúng ta hình như có vấn đề rồi!" A Ninh vội vàng nhắc nhở Lý Đông.

Lý Đông đột nhiên phát hiện hướng di chuyển của con thuyền hình như không phải do bánh lái của cậu điều khiển, mà là một hướng đi hoàn toàn không tự chủ.

Quan trọng nhất là khi Lý Đông cố gắng xoay bánh lái, cậu đột nhiên phát hiện bánh lái không thể nhúc nhích!

Đúng vậy, con thuyền của họ bây giờ đã bị lũ rắn mào gà khống chế, chúng trực tiếp khiêng cả hai người lẫn thuyền đi, không biết đến nơi nào.

Những con rắn vừa rồi nhảy lên người họ chỉ là để đánh lạc hướng chú ý của cậu mà thôi.

"Mẹ kiếp, làm sao bây giờ!" A Ninh rút súng ra, bắn mấy phát xuống nước, hình như có mấy con rắn bị bắn chết, nhưng con thuyền vẫn không dừng lại.

"Không được rồi, lũ này đông quá, tôi phải đổi thuyền khác!" Lý Đông vội vàng hành động, nhưng sau đó nghĩ lại, dù có đổi thuyền khác cũng chẳng ích gì, vì lũ này rất có thể sẽ tiếp tục khiêng thuyền đi.

Quan trọng nhất là bây giờ họ đã tiến vào một vùng nước sâu, xung quanh không có một mảnh đất liền nào, muốn trốn cũng không được.

“Làm sao bây giờ?” A Ninh bắn hết đạn trong súng, nhưng cuối cùng cũng vô dụng.

Tuy có mấy con rắn bị bắn chết dưới nước, nhưng căn bản không thể ảnh hưởng đến hành động của chúng.

Số lượng của lũ này thực sự quá đông, Lý Đông dù cho thuyền chạy hết công suất cũng không thể thay đổi phương hướng.

“Tạm thời đừng quan tâm nhiều nữa, tôi muốn xem lũ này định đưa chúng ta đi đâu, đến lúc đó rồi tìm cách đối phó!” Lý Đông khẽ an ủi A Ninh, “Yên tâm đi, không sao đâu, có tôi ở đây!

Có tôi ở đây thì tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì!” A Ninh gật đầu, dưới sự an ủi của Lý Đông, cuối cùng cô cũng bình tĩnh lại.

Chiếc thuyền nhỏ lướt đi trên mặt nước như đang chơi trò lướt ván, tiến về phía trước với tốc độ cực nhanh.

Không lâu sau, họ tiến vào một con kênh chật hẹp, hai bên bờ là những vùng đầm lầy vô cùng ẩm ướt, nếu đi vào đó, rất có thể sẽ bị lún thẳng xuống.

Đầm lầy thực ra là nơi nguy hiểm nhất, vì nếu rơi xuống nước, biết bơi sẽ không chết, nhưng nếu rơi vào đầm lầy thì không xong, dù có biết bơi cũng khó mà thoát ra được.

Mức độ nguy hiểm của đầm lầy, Lý Đông tuy chưa tự mình trải qua, nhưng cậu tuyệt đối không muốn trải nghiệm chuyện như vậy.

Hơn nữa, bây giờ cậu cũng không định rời đi, cậu ngược lại còn thấy hứng thú, muốn xem lũ rắn này rốt cuộc định đưa mình đi đâu?

Không lâu sau, trước mặt họ là một vũng nước.

Nhưng nước ở đây khá nông, hai bên đều là bờ, không biết thông đến nơi nào.

Nhưng khi hai người chuẩn bị xuống thuyền, họ đột nhiên phát hiện trên bờ đất hai bên, chi chít toàn là rắn mào gà.

Nghe nói rắn mào gà là vua trong các loài rắn, bây giờ ở đây lại có nhiều vua rắn như vậy, thật quá đáng sợ.

Điều khiến họ kinh ngạc nhất là vũng nước này lại chất đầy xác chết.

Đúng vậy, nước trong vũng này dường như không phải nước thông thường, nó có tác dụng chống phân hủy nhất định, vì vậy những xác chết trong vũng không hề có dấu hiệu thối rữa.

Tất nhiên, theo ký ức của Lý Đông, cũng có khả năng những xác chết này thực ra chưa chết hẳn, mà chỉ đang ở trạng thái chết giả mà thôi.

Nhưng bất kể những xác chết này có phải chết giả hay không, bây giờ họ cũng không có thời gian quan tâm, vì sự chú ý của họ đã hoàn toàn tập trung vào lũ rắn mào gà.

Lý Đông biết, lũ rắn mào gà này thực sự rất khó đối phó.

Dù chúng không thể gây ra thương tổn thực sự cho cậu, nhưng chúng có thể cắn rồi khiêng người đi, đây tuyệt đối là một chuyện vô cùng đáng sợ.

“Làm sao bây giờ?” A Ninh tuy rất mạnh mẽ, nhưng cũng chưa từng thấy cảnh tượng thế này, lúc này cô gái này nắm chặt cánh tay Lý Đông, toàn thân run rẩy.

Chương 485

“Nhiều rắn như vậy, chẳng lẽ chúng ta phải chết ở đây sao?” A Ninh không cam tâm với chuyện như vậy.

Cô có một giấc mơ rất lớn, đó là trở thành vua trộm mộ, có được năng lực trường sinh bất lão.

Lúc đó, khi còn ở dưới trướng Cừu Đức Khảo, cô liều mạng như vậy, mục đích chính cũng là vì điều này.

Vì cô cảm thấy Cừu Đức Khảo là một người rất có năng lực, có lẽ có thể giúp cô thực hiện giấc mơ của mình, nên cô rất trung thành với ông ta.

Sau này, cô phát hiện Cừu Đức Khảo và đám thuộc hạ của ông ta chỉ là một lũ ngu ngốc, nên đã dứt khoát từ bỏ.

Tất nhiên, lúc ban đầu muốn lập đội với Lý Đông, cũng là vì cô thấy Lý Đông dường như rất có năng lực, rất có tiềm năng có thể tìm ra bí mật trong những ngôi mộ này, nên mới liều mạng đi theo cậu.

Nhưng bây giờ, cô cảm thấy mối quan hệ của mình với Lý Đông không còn đơn giản như vậy nữa.

Hai người bây giờ đã cùng nhau trải qua quá nhiều gian nan, cô phát hiện ra rằng, đối với cô, Lý Đông tuyệt đối là một người rất đặc biệt.

Người đàn ông của cô!

Vì vậy, A Ninh khá tin tưởng lời nói của Lý Đông.

“Lũ này, nếu thật sự dám xông lên, chúng ta cứ giết!

Có bao nhiêu giết bấy nhiêu, cho đến khi diệt sạch chúng thì thôi!”

Lời nói của Lý Đông tràn ngập sát khí.

A Ninh tuy không biết vì sao Lý Đông lại căm ghét lũ rắn này đến vậy, nhưng cô cũng quyết định làm như thế.

Dù đã hết đạn, cô vẫn rút ra con dao găm của mình.

Đó là vũ khí cô luôn mang theo bên người, dài khoảng hơn một thước, cũng là một món đại sát khí.

Hai người đứng lưng tựa lưng trên thuyền, xung quanh là lũ rắn mào gà, con nào con nấy đều nhìn họ bằng ánh mắt thù hận.

Rắn mào gà có tính xã hội nhất định, sau khi có người giết chết một con, những con khác nhất định sẽ báo thù, kiểu không chết không thôi.

Bây giờ Lý Đông đã giết không biết bao nhiêu con rắn mào gà, nên trong mắt lũ này, cậu tuyệt đối là kẻ không đội trời chung.

Tất nhiên, có lẽ Lý Đông và A Ninh, trong mắt loài rắn này, cũng có điểm khác biệt.

Vì họ có gần 10 người, nhưng trong 10 người đó, chỉ có hai người bị lũ rắn mào gà này nhắm đến.

Chẳng mấy chốc, lũ rắn mào gà bắt đầu tấn công.

Lũ này rất hung hãn, tuy chỉ to bằng bắp tay, nhưng lại vô cùng tàn bạo.

Chúng tung người nhảy một cái, vọt xa năm sáu mét, trực tiếp lao tới cắn.

Con dao trong tay Lý Đông vung loạn xạ, thực tế trong tình huống này, căn bản không cần dùng đến chiêu thức võ công, chỉ cần cầm dao chém loạn là được.

Lũ rắn mào gà dày đặc, chỉ một lúc đã khiến cậu cảm thấy có chút

không chống đỡ nổi.

May mà trang bị của cậu hiện tại phòng ngự đủ tốt, lũ rắn mào gà này không gây ra thương tổn thực chất cho cậu.

Không lâu sau, trên thuyền đã chất đầy xác rắn.

"Cứ thế này không ổn, số lượng của chúng đông quá, tuy bây giờ tôi còn chống đỡ được, nhưng tôi đoán không bao lâu nữa, thể lực của tôi sẽ cạn kiệt, đến lúc đó không chừng tôi sẽ bị chúng kéo xuống nước dìm chết!" A Ninh cảm thấy có chút lo lắng.

Bây giờ tuy tạm thời không có chuyện gì, nhưng sau này sẽ xảy ra chuyện gì thì không chắc.

"Ngoài ra, tôi cảm thấy quần áo trên người mình, có chút cảm giác bị rách!

Nếu cứ để lũ này cắn tiếp, không chừng quần áo của tôi sẽ hỏng mất!" A Ninh lại nói ra một nỗi lo khác.

Tuy bộ đồ Ngũ Hành có lực phòng ngự rất cao, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, cũng sẽ có lúc bị mài mòn.

"Mẹ kiếp, lũ khốn này!

Xem đây!" Lý Đông trực tiếp rút từ trong túi ra khẩu súng phun lửa hội tụ, một cột lửa dài mười mấy mét phun ra, trong khoảnh khắc đó, lại không biết bao nhiêu con rắn mào gà bị thiêu cháy.

Cột lửa dài mười mấy mét, nhiệt độ cao hơn 1000 độ, tuyệt đối là đại sát khí.

Lý Đông xoay súng phun lửa một vòng, cuối cùng xung quanh cậu cũng xuất hiện một vùng chân không.

Những con rắn mào gà còn lại dường như cũng không dám tùy tiện nhảy lên nữa.

Tuy lũ này rất điên cuồng, nhưng chúng thực sự có một chút trí tuệ, có thể cảm nhận rõ ràng nguy hiểm.

“Hù!

Lên bờ đi!” Lý Đông thở phào một hơi dài, chiếc thuyền nhỏ sắp không dùng được nữa.

Vì trong thuyền đã chất đầy xác rắn mào gà, nếu cứ tiếp tục chất đống như vậy, không chừng thuyền sẽ chìm.

Sau khi tìm được một chỗ đặt chân trên bờ, lũ rắn mào gà vẫn nhìn họ chằm chằm như hổ rình mồi.

Gần đó có một cây đại thụ, Lý Đông bảo A Ninh đi qua đó, dựa lưng vào cây, như vậy, hướng cần phòng bị đã bớt đi một hướng, cũng bớt đi một chút lo lắng.

Nhưng lũ rắn mào gà đối mặt với khẩu súng phun lửa hội tụ có thể phun ra cột lửa dài mười mấy mét trong tay Lý Đông thì vô cùng kiêng dè, căn bản không dám tùy tiện tấn công.

Chương 486

Nhưng đúng lúc đó, lũ rắn mào gà đột nhiên chuyển động như thủy triều, chúng dường như xếp thành một phương trận chỉnh tề, đứng song song hai bên đường, như thể đang nghênh đón thứ gì đó.

Quả nhiên, không lâu sau, Lý Đông nhìn thấy, không biết từ đâu, một con rắn mào gà khổng lồ xuất hiện.

Con rắn khổng lồ này có hình dáng không khác gì rắn mào gà bình thường, nhưng thân hình của nó to lớn hơn những con khác không biết bao nhiêu lần, giống như sự khác biệt giữa một người khổng lồ và một người bình thường.

Quan trọng nhất là trên đỉnh đầu của nó, dường như lờ mờ mang một chiếc vương miện.

Nói chính xác hơn, chiếc vương miện trên đầu nó không phải là vật trang trí đeo vào, mà là thứ mọc ra bẩm sinh.

"Vua rắn mào gà?" Trán A Ninh túa ra vô số mồ hôi, thứ này vượt ngoài sức tưởng tượng của cô.

Lũ rắn mào gà này vốn đã là một sự tồn tại khá mạnh mẽ, một con rắn mào gà bình thường cũng đủ sức dọa chạy một con mãng xà to bằng xô nước.

Bây giờ lại có một con rắn mào gà to như mãng xà, thật quá sức tưởng tượng, rốt cuộc nó lợi hại đến mức nào chứ.

Thứ như thế này, không cần cắn, trực tiếp nuốt chửng, cũng có thể nuốt chửng họ được.

Tất nhiên Lý Đông biết mục tiêu của lũ rắn mào gà này không phải là để cắn, cũng không phải để ăn thịt, mà là để biến họ thành đồng

loại, cũng là biến thành loại quái vật đầu người thân rắn, loại quái vật trong truyền thuyết.

Lý Đông nhíu mày, nắm chặt con dao trong tay, tuy trong lòng cảm thấy có chút chấn động, nhưng cậu không phải là người chấp nhận số phận.

A Ninh, một người vốn dĩ phải chết ở nơi này, bây giờ còn được cậu cứu sống, huống hồ là bây giờ.

Con rắn mào gà khổng lồ cứ nhìn chằm chằm họ như vậy, dường như không trực tiếp phát động tấn công, nhưng trong ánh mắt nó lại mang một khí tức rất kỳ lạ, khiến người ta cảm thấy có chút quỷ dị.

"Tôi nghĩ con này đang tạo áp lực tâm lý cho chúng ta, khiến chúng ta cảm thấy căng thẳng!" Lý Đông khẽ nói, "Khi con người căng thẳng, thần kinh sẽ ở trạng thái căng thẳng cao độ, khi đó tinh thần sẽ tiêu hao rất nhanh, rồi sẽ nhanh chóng mệt mỏi, sau khi mệt mỏi ngược lại sẽ phân tán sự chú ý, tôi đoán con này cũng đang chờ đợi lúc chúng ta mệt mỏi, sau đó sẽ tấn công.

Vì vậy bây giờ tôi nghĩ điều chúng ta nên làm nhất là chủ động tấn công nó, tôi cũng không quan tâm nó là cái gì, dù sao đến nơi này dám đối xử với tôi như vậy, thì kết quả chỉ có một, đó là chết!" Nói xong Lý Đông liền trực tiếp lao về phía con rắn mào gà khổng lồ, A Ninh cũng theo sát phía sau.

Vừa rồi vì lũ rắn mào gà mà cô đã bị tách khỏi Bàn Tử, bây giờ nếu hai người cũng bị tách ra, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

A Ninh cảm thấy phải nắm chặt lấy Lý Đông, như vậy mới có thể theo sát cậu.

Suy nghĩ của Lý Đông cũng tương tự A Ninh, nên cậu cũng ngầm đồng ý với hành động này của cô.

Hai người nhanh chóng lao đến trước mặt con rắn mào gà khổng lồ, lúc này trong tay Lý Đông đang cầm khẩu súng phun lửa hội tụ.

Khi lao đến gần, cậu lập tức giơ súng lên, phun thẳng vào con rắn.

Không ngờ con rắn khổng lồ lại vô cùng nhanh nhẹn, nó nhanh chóng né được cột lửa.

Lý Đông cũng không chịu thua, trực tiếp vung cột lửa đuổi theo.

Nhưng con này tuy thân hình to lớn, nhưng vẫn rất nhanh nhẹn, nó nhanh chóng bò lượn xung quanh, trên đường đi không biết đã húc đổ bao nhiêu thứ, sức mạnh như vậy quả thực khiến người ta kinh hãi.

May mà con rắn khổng lồ này tuy nhanh, nhưng cũng không nhanh bằng chuyển động của cột lửa trong tay Lý Đông, cộng thêm thân hình to lớn, cuối cùng cũng bị lửa của Lý Đông đốt trúng.

Nhưng, nhiệt độ cao hơn 1000 độ đó, tuy có tác dụng sát thương tuyệt đối với rắn mào gà bình thường, nhưng đối với con rắn khổng lồ này thì chưa chắc.

Trên người nó thậm chí không có một chỗ nào bị cháy xém, chỉ khiến nó bị kích thích một chút mà thôi.

Thế nhưng, tốc độ của con này cũng rất nhanh, nó nhanh chóng điều chỉnh lại vị trí, cách đó 10 mét, đột nhiên tung người nhảy lên, khoảng cách mười mấy mét trong nháy mắt biến mất, mục tiêu của nó lại là A Ninh.

Con quái vật này nhảy một cái mười mấy mét, lúc nhảy lên còn há to cái miệng rộng ngoác, như một con mãnh thú, dường như có thể nuốt chửng mọi thứ.

A Ninh làm gì đã thấy cảnh tượng hùng vĩ như vậy?

Con rắn mào gà này thực sự quá lớn, lớn đến mức khiến người ta

kinh hoàng.

Cô đứng nguyên tại chỗ, gần như sợ đến không dám nhúc nhích.

“Mau tránh ra!” Lý Đông vội vàng lao tới, định đẩy cô ra, nhưng con rắn mào gà đã đến nơi, Lý Đông cảm thấy eo mình bị va chạm một cú cực mạnh, sau đó cả hai người trượt đi trên mặt đất mấy mét.

Đợi đến lúc bò dậy, cậu phát hiện con rắn mào gà lại đuổi tới.

Con này, trong mắt nó tràn ngập ánh nhìn trêu chọc, dường như không vội vàng giết họ, mà đang đùa giỡn.

“Con này nhất định đã thành tinh, không biết trong cơ thể nó có nội đan không?” Lý Đông đột nhiên nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng, hoặc là một vấn đề vô cùng hấp dẫn đối với cậu.

Trong đầu Lý Đông đột nhiên nảy ra một ý nghĩ táo bạo, đó là nhất định phải hạ gục con này.

Tất nhiên có lẽ nếu không hạ gục nó, thì nó nhất định có thể hạ gục cậu.

Con mãng xà này thực sự quá lớn, dù cậu có mặc bộ đồ Ngũ Hành, nó vẫn có thể húc cậu bị nội thương, dù không bị cắn thương, nhưng nếu bị nội thương thì cũng không sống nổi.

“Mau chạy!” Lúc này, A Ninh cuối cùng cũng phản ứng lại, cô lộn một vòng né sang một bên.

Lý Đông lại né sang bên kia, nhưng trong nháy mắt, con rắn mào gà đã đến.

Lý Đông lăn một vòng, con rắn mào gà gần như lướt sát qua người cậu, trong nháy mắt, Lý Đông chỉ còn thấy được cái đuôi của nó.

Lý Đông cũng không quan tâm nhiều, trực tiếp ôm lấy cái đuôi của

nó.

Mục tiêu của con rắn mào gà vốn là A Ninh, bây giờ A Ninh không thể trốn tránh được nữa, lúc này cô tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Nhưng đột nhiên, A Ninh lại phát hiện, con rắn mào gà đã dừng lại trước mặt cô.

Chương 487

Con rắn mào gà khổng lồ cũng phát hiện có người ôm lấy đuôi mình, nó lập tức ngoẹo đầu lại, chuẩn bị cắn Lý Đông.

Lý Đông hét lớn một tiếng, lại cứng rắn tóm lấy đuôi con quái vật này vung một vòng trên không trung, rồi quật mạnh con rắn mào gà khổng lồ xuống đất.

Con rắn khổng lồ bị quật như vậy, lập tức cuộn tròn lại, nhưng ngay sau đó, nó lại lập tức định quấn lấy Lý Đông.

Lý Đông lăn mấy vòng né được, nhưng nó lại nhe ra những chiếc răng nanh nhọn hoắt.

Những chiếc răng nanh của con rắn mào gà này dài ít nhất một thước, giống như một con dao găm lớn, trực tiếp cắn vào cổ Lý Đông.

Lý Đông giơ ngang con dao trong tay, nhưng miệng con này há ra quá lớn, dường như thật sự muốn nuốt chửng cậu.

Con dao trong tay Lý Đông đâm mạnh vào miệng nó, con rắn mào gà khổng lồ đau đến mức lăn lộn trên đất, nhưng Lý Đông cũng phát hiện, mình cũng dường như không thể động đậy.

Răng của con rắn mào gà lúc này lại chuyển hướng, đâm thẳng vào đỉnh đầu Lý Đông.

Lý Đông một tay tóm lấy răng của nó, trên răng thậm chí còn rỉ ra nọc độc.

May mà bây giờ tay của Lý Đông cũng được bảo vệ kỹ càng, nếu không, tay cậu có thể đã dính phải nọc độc rồi.

Nhưng, nhân cơ hội này, tay trái Lý Đông tóm lấy một chiếc răng của con quái vật, tìm được điểm tựa.

Đồng thời tay phải của cậu rút dao ra, không ngừng chém loạn xạ trong miệng nó.

Không lâu sau, trong miệng nó lại chảy ra rất nhiều máu tươi.

Cuối cùng, nó lại nhổ Lý Đông ra.

Lý Đông lăn hai vòng trên đất, toàn thân dính đầy máu, lại còn phủ đầy bụi đất, trông cả người vô cùng thảm hại.

A Ninh vừa rồi nhân cơ hội đã lắp lại đạn cho súng, lúc này cầm súng lục liên tục bắn mấy phát vào con rắn mào gà khổng lồ.

Nhưng đạn bắn vào người nó lại tóe ra từng đợt tia lửa, đúng vậy, da của con này còn cứng hơn cả đá.

Nhưng sau một hồi vật lộn như vậy, con rắn mào gà khổng lồ cũng bị thương nặng, lúc này dường như có ý định lùi lại.

Lý Đông không định tha cho nó, con này tuyệt đối là một sinh vật vô cùng nguy hiểm, nếu bây giờ không hạ gục nó, không chừng sau khi vết thương của nó lành lại, nó sẽ trở nên lợi hại hơn.

Sau khi nó trở nên lợi hại hơn, việc đối phó có thể sẽ khó khăn hơn.

Quan trọng nhất là xung quanh cậu có rất nhiều rắn mào gà nhỏ.

Lũ rắn nhỏ này tuy không lớn, nhưng số lượng thực sự quá nhiều, nếu bị cắn một miếng, cũng chắc chắn sẽ chết, hoặc sẽ biến thành quái vật.

Vì vậy, Lý Đông lại gắng sức đuổi theo, tay trái cũng rút súng ra, bắn hai phát vào miệng con rắn mào gà.

Miệng con rắn này vốn đã bị thương, đạn trực tiếp theo vết thương bắn vào trong, con rắn khổng lồ lập tức co rúm lại, lăn sang một bên.

Lý Đông và A Ninh đuổi theo, con dao dài hơn một mét trong tay, trực tiếp đâm vào vị trí bảy tấc của con rắn mào gà!

Nhưng da của con này quá dày, quá cứng, ngay cả đạn cũng không bắn xuyên được.

Tuy Lý Đông sức mạnh vô cùng, cộng thêm con dao của cậu cũng là dao đặc chế đã được nâng cấp, nhưng vẫn chỉ để lại một vết thương trên da ở vị trí bảy tấc của con rắn, chứ không làm tổn thương đến tim của nó.

Con này lăn một vòng, sau đó cái đuôi quất tới, Lý Đông chỉ thấy cái đuôi khổng lồ va vào người mình, sau đó cả người lại lăn một vòng trên đất.

A Ninh phản ứng khá nhanh, nhanh chóng bò dậy, lại bắn hai phát vào miệng con quái vật.

Miệng con rắn mào gà lại trúng đạn, bây giờ đột nhiên trở nên đau đớn hơn.

Chỉ là miệng không phải yếu hại của con rắn, nên nó không chết ngay, chỉ lăn lộn đau đớn ở đó.

Lý Đông vội vàng đuổi theo, cũng không quan tâm vị trí nào, chỉ cần có thể với tới được, con dao của cậu cứ chém loạn xạ.

Khoảng hơn một giờ sau, trên người con rắn mào gà xuất hiện vô số vết thương, những vết thương có sâu có nông, máu tươi nhuộm đỏ cả một vùng đất, con này trông có vẻ bị thương rất nặng.

Lý Đông và A Ninh cũng bị nội thương, vừa rồi bị đuôi rắn mào gà đồng thời húc vào người, cảm giác nội tạng bị tổn thương nhất định, thậm chí Lý Đông còn nôn ra một ngụm máu tươi.

Nhưng, vết thương của con rắn mào gà cũng quá nặng, về cơ bản chỉ có thở ra, không có hít vào.

Vì vừa rồi, một nhát dao của Lý Đông đã đâm trúng vị trí bảy tấc của nó, thành công làm tổn thương tim của con rắn, bây giờ nó về cơ bản không sống nổi nữa.

Nhưng phải mất thêm mấy giờ nữa, con này mới chết hẳn.

Sau khi nó chết hẳn, lũ rắn mào gà nhỏ hơn xung quanh cũng lần lượt bỏ chạy.

Trước đây đều nói rắn mào gà rất thích báo thù, về cơ bản là kiểu không chết không thôi.

Nhưng bây giờ xem ra, đó chẳng qua là vì chúng chưa gặp phải nhân vật thực sự lợi hại mà thôi.

Lúc này sau khi Lý Đông hạ gục con rắn mào gà khổng lồ, những con rắn mào gà khác cũng không dám ở lại đây nữa, lần lượt rời đi, cũng không còn ý định tấn công.

Xem ra, lũ này không phải thực sự không chết không thôi, chẳng qua là chúng cảm thấy có thể cắn chết Lý Đông mà thôi.

A Ninh nhìn con rắn mào gà khổng lồ đã chết, kinh ngạc đến trợn tròn mắt: "Con này, cứ thế mà chết rồi sao?

Thật sự có chút không thể tin nổi!" Lý Đông lắc đầu: "Cũng chưa chắc, thứ này cũng không nhất định đã thực sự chết, không chừng sau này có thể bò dậy!

Chương 488

Những sinh vật ở nơi này đều khá tà môn.” “Thật sao?

Lời anh nói tôi càng ngày càng không hiểu?” A Ninh vẻ mặt kinh ngạc, nhưng cuối cùng cũng không nói gì thêm.

Lý Đông cẩn thận kiểm tra thi thể con rắn mào gà khổng lồ, đột nhiên phát hiện trong miệng nó có một viên châu phát ra ánh sáng màu xanh lục nhạt, từ từ lăn ra.

Viên châu này trông có vẻ chứa đựng năng lượng cực lớn, quan trọng nhất là nó trông như thể còn sống, dường như có sức sống, cứ thế trôi ra ngoài, không biết bay về đâu.

Lý Đông tóm lấy viên châu, phát hiện nó nằm trong tay cậu không có ý định chạy trốn, cứ yên lặng nằm đó.

“Viên này, chẳng lẽ là nội đan của con rắn mào gà sao?

Trông có vẻ lại có chút không giống?” Lý Đông cẩn thận quan sát viên châu.

Trước đây cậu đã ăn nội đan của hai con quái vật, cũng đã thấy hình dáng của nội đan, nhưng chưa bao giờ thấy nội đan nào lớn như vậy.

Thôi, tạm thời không động đến, cất nó vào túi, đợi quan sát một thời gian rồi tính.

“Làm sao bây giờ, hay là chúng ta về trước?” Lý Đông nhìn môi trường xung quanh, cũng không biết mình đang ở đâu.

Quan trọng nhất là bây giờ cậu đã hoàn toàn mất liên lạc với Bàn Tử, cũng không biết mấy người họ thế nào rồi.

Bàn Tử mấy người đó tuy cũng rất có bản lĩnh, nhưng môi trường ở đây thực sự quá tà môn, chỉ dựa vào Bàn Tử, Ngô Tà và Hồ Bát Nhất mấy người, căn bản không thể đối phó được.

"Mau nhìn, bên kia?" A Ninh chỉ về một hướng, ở đó có một cột khói bốc lên.

Cột khói đó từ từ bốc lên không trung, lại là khói màu đỏ, vô cùng bắt mắt, trông như thể một con rắn mào gà khổng lồ đang chui ra từ dưới một cây đại thụ.

"Chẳng lẽ họ ở đó sao?

Mới một lúc mà đã chạy đến đó rồi?" Lý Đông nhìn nơi bốc khói, lập tức nhíu mày.

Lúc bị lũ rắn mào gà khiêng đi, Bàn Tử còn ở bên ngoài hẻm núi, nhưng bây giờ nơi bốc khói lại ở sâu trong đầm lầy.

"Cũng chưa chắc, có lẽ là Cừu Đức Khảo!

Không chừng họ cũng đã đến!

Ngoài ra không chừng ở đây còn có đội ngũ khác!" A Ninh lắc đầu, "Tôi nghe nói, chú ba của Ngô Tà dường như cũng ở đây, người đó cũng là một kẻ phiền phức…" 17.

Chú ba của Ngô Tà mà A Ninh nói, thực ra không phải Ngô Tam Tỉnh, người lần trước gặp ở đáy biển mới là Ngô Tam Tỉnh thật, kẻ tự xưng là Ngô Tam Tỉnh bây giờ chắc hẳn là hàng giả, tên thật là Giải Liên Hoàn.

Nhưng dù thế nào, kẻ này cũng là một nhân vật phiền phức.

"Bây giờ, tình hình có vẻ hơi phức tạp, chúng ta nên làm gì?" A Ninh chớp chớp mắt hỏi.

Cô gái này từng là một người phụ nữ khá mạnh mẽ, nhưng bây

giờ bất kể gặp chuyện gì cũng đều hỏi ý kiến của Lý Đông, dù sao trong mắt cô, Lý Đông lợi hại hơn cô nhiều, là một siêu nhân thực thụ.

"Dù thế nào, chúng ta cứ đi về phía cột khói đó đi, không chừng những người khác nhìn thấy cột khói đó cũng sẽ đến, như vậy có thể hội họp!

Nếu chúng ta chạy loạn, có thể sẽ biến thành đội ngũ chỉ có hai chúng ta!

Bây giờ Muộn Du Bình cũng không biết đi đâu rồi, nếu chỉ có hai chúng ta một đội, không chừng sẽ gặp phải chuyện phiền phức!" Bây giờ có thể phỏng đoán, cột khói đó cũng không nhất định là do Bàn Tử đốt, cũng có thể là người khác, bây giờ ở đây, không chỉ có một đội ngũ.

Nếu đối phương không có địch ý, vậy có thể tạm thời lập đội, nếu có địch ý, cậu cũng có thể đối phó.

Bản lĩnh của cậu là do trải qua vô số rèn luyện mà có.

Lý Đông và A Ninh lấy tín hiệu khói làm phương hướng, trực tiếp đi về phía đó.

Con đường ở đây thực sự rất khó đi, có chỗ là đầm lầy, nhưng có chỗ lại là đất liền, như vậy, bất kể đi thuyền hay đi bộ, đều không tiện.

Nhưng hai người bây giờ thân thủ khá tốt, nên trên đường đi cũng không gặp nhiều trở ngại.

Không lâu sau, họ tiến vào một sơn cốc.

Trong sơn cốc, họ lập tức nhìn thấy một bức tượng khổng lồ, to như một chiếc xe tải, hình dạng của bức tượng là quái điểu mặt người, thứ này trước đây họ đã gặp nhiều lần, nên không cảm thấy đặc biệt kinh ngạc.

Tượng quái điểu mặt người mọc đầy rêu xanh và dây leo, trông đầy dấu vết của thời gian.

Đúng lúc này, phía trước đột nhiên có ánh đèn pin chiếu tới, Lý Đông rút dao ra, vô cùng cảnh giác đi về phía trước.

A Ninh cũng rút súng lục ra, sẵn sàng đối phó với nhiều nguy hiểm hơn.

Đồng thời ánh đèn pin của họ cũng thu hút sự chú ý của người đối diện.

Ánh đèn của đối phương chiếu vào người họ một lúc, sau đó liền vang lên giọng nói vô cùng phấn khích: "Đông ca, bên đó hình như là Đông ca!" Là giọng của Bàn Tử, cậu ta nhìn thấy Lý Đông, giống như gặp được đại ca vậy.

Không lâu sau, họ đã hội họp, Bàn Tử và mấy người kia trông ai cũng vô cùng thảm hại, trên người dính đầy bùn đất, rõ ràng trước đó đã gặp phải một số phiền phức, nhưng may mà đều không bị thương.

"Trên đường đi không gặp phải chuyện gì đặc biệt phiền phức chứ, còn Muộn Du Bình đi đâu rồi?" Lý Đông hỏi.

"Phiền phức thì không gặp phải, chỉ là cậu và Muộn Du Bình, mỗi người chạy một nơi, bỏ lại mấy người chúng tôi ở đó, hại chúng tôi không biết làm sao.

Vừa rồi thấy bên này có một cột khói, chúng tôi cũng đến xem thử!" Hồ Bát Nhất trả lời.

"Mẹ kiếp, Tiểu Ca quả nhiên không đáng tin!

Chương 489

Bảo chúng tôi đi theo đến một nơi, rồi bận rộn một hồi, bây giờ lại biến mất một mình!" Bàn Tử chửi rủa.

Ngô Tà vội vàng vỗ vai Bàn Tử: "Cậu ấy có đặc điểm như vậy, chúng ta đều quen rồi, hà tất phải thế? 18.

Tiểu Ca chắc là đi đuổi theo Trần Văn Cẩm, sau đó vẫn không quay lại, không chừng đã phát hiện chuyện gì khác ở phía trước." Lý Đông lắc đầu: "Được rồi được rồi, chuyện này tạm thời đừng nói nữa, chúng ta xem tiếp theo nên làm gì!

Thám hiểm nơi này thực ra cũng nằm trong kế hoạch của tôi, không hoàn toàn là do Tiểu Ca mời!" Lý Đông an ủi mấy người, rồi cẩn thận quan sát tình hình ở đây.

Bức tượng khổng lồ đó, bây giờ hiện ra trước mắt họ, cũng chỉ là một cái đầu khổng lồ mà thôi, phần lớn bức tượng đã hoàn toàn chìm trong đầm lầy, cộng thêm rêu xanh và dây leo, nếu không nhìn kỹ, thực sự không thể thấy rõ sự tồn tại của bức tượng, còn tưởng là một tảng đá khổng lồ.

"Tôi luôn cảm thấy bức tượng này có gì đó kỳ lạ, chúng ta thử sờ xem, xem nơi này rốt cuộc là sao?" Lý Đông tự lẩm bẩm một câu, sau đó quan sát nơi này.

Ánh đèn pin của cậu chiếu thẳng xuống nước, xung quanh bức tượng này, có hai cây long não hương khổng lồ, trong nước, hình dạng rễ cây rất kỳ quái, trông như một con quái vật có những bàn tay kỳ dị.

Ngoài ra còn có một số bóng đen rất kỳ lạ, Lý Đông nhìn kỹ một lúc mới phát hiện những bóng đen kỳ lạ ở đó thực ra là một cái hố.

Quan trọng nhất là nước ở đây thực ra đang chảy vào cái hố đó.

"Trong cái hố đó có gì, chúng ta có nên vào xem không?" Hồ Bát Nhất khẽ vuốt cằm, cậu ta cũng nổi tiếng là gan dạ, đối với những nơi như thế này đều có lòng hiếu kỳ rất mạnh mẽ.

"Đừng có hiếu kỳ quá, bên dưới không chừng không phải nơi tốt đẹp gì, có thể là một đường ống nước ngầm, nếu chui vào đó, chẳng phải là chui vào cống ngầm sao?" "Cũng chưa chắc, bên dưới đó không chừng là nơi trữ nước, có thể là trung tâm của một thành phố!" Đại Kim Nha tự cho là mình kiến thức rộng, cũng phát biểu ý kiến.

"Nên biết rằng, môi trường mà chúng ta đang ở, môi trường lớn bên ngoài thực ra là một sa mạc, nơi này cũng chỉ là một ốc đảo rất đặc biệt trong sa mạc mà thôi!

Các vị xem, nếu là hoàng đế thời cổ đại, trong sa mạc, muốn xưng vương xưng bá thì điều gì là quan trọng nhất?" Muốn xưng vương xưng bá, tự nhiên cần có nhiều người hơn, nhiều lương thực hơn, và quản lý hiệu quả hơn.

Nhưng muốn nuôi sống nhiều người hơn, sản xuất nhiều lương thực hơn, thì thứ quan trọng nhất là gì?

Tự nhiên là có nhiều nguồn nước hơn.

Trong sa mạc, có nước là có tất cả.

Lý Đông khẽ vuốt cằm, suy nghĩ một lúc, đột nhiên cảm thấy hình như có lý.

"Cậu nói có vẻ có lý, không chừng chúng ta có thể lặn vào từ đây, có thể trực tiếp tiến vào địa cung!" Nhưng đúng lúc này, trong khu rừng phía sau, đột nhiên vang lên một tiếng động nhẹ.

Tiếng động đó giống như có sinh vật đang đi lại, giẫm gãy một số cành khô rơi trên mặt đất, ngoài ra có một số cây cối đang không

ngừng rung động, như thể có gió thổi. 19.

Nhưng bây giờ căn bản không có gió, vậy chỉ có thể chứng tỏ một vấn đề, đó là bên kia dường như có thứ gì đó đến.

Những người này đều là những nhà thám hiểm có kinh nghiệm vô cùng phong phú, tự nhiên cũng biết, không chừng có nguy hiểm, một mặt chuẩn bị chiến đấu, mặt khác cũng định rời khỏi nơi này, nếu có thể không chiến đấu, thì cố gắng không chiến đấu.

Nhưng đúng lúc này, Lý Đông đột nhiên phát hiện, cái đầu của bức tượng đá khổng lồ đó đột nhiên xoay sang một hướng khác.

Lúc này, khuôn mặt của quái điểu mặt người đang nhìn họ một cách vô cùng hung tợn, đặc biệt là đôi mắt được điêu khắc sống động như thật, nếu không cẩn thận, không chừng sẽ thật sự tưởng rằng thứ này là một sinh vật không xác định.

“Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ có ai trong chúng ta đã kích hoạt cơ quan sao?

Nhưng ở đây hình như cũng không có cơ quan nào!” Bàn Tử vô cùng cảnh giác giơ súng nhắm vào bức tượng đá.

“Không thể nào, bức tượng đó rõ ràng là một khối nguyên vẹn, một bức tượng nguyên khối làm sao có thể tùy tiện xoay đầu được?” “Nhưng đầu của nó thực sự đã xoay, nhìn mắt nó kìa, ánh mắt trong mắt nó, hình như rất không đúng, ánh mắt đó dường như có thâm cừu đại hận với chúng ta, trông như thể lúc nào cũng chuẩn bị cắn chúng ta!” Ngô Tà cũng chỉ vào đôi mắt đó.

Thông thường, vẻ mặt trên các bức tượng, bất kể là người hay động vật, hoặc là rất yên tĩnh, hiền hòa, hoặc là thể hiện hình tượng hung mãnh của động vật, hoặc con người.

Nhưng rõ ràng, biểu cảm của bức tượng đá này không yên tĩnh

hiền hòa, cũng không hung mãnh, mà là u ám và oán độc, như thể có thâm cừu đại hận với ai đó.

"Mẹ kiếp, chẳng lẽ một bức tượng đá lại thành tinh sao?

Cũng quá nực cười rồi!" Vương Khải Toàn cầm súng, nhắm vào bức tượng đá bắn hai phát, kết quả là tia lửa tóe ra, trên bức tượng xuất hiện một số vết đạn, nhưng bức tượng lại không động đậy nữa, chỉ dùng ánh mắt đó nhìn họ.

"Cũng chưa chắc, không chừng chúng ta đang tự lừa mình dối người thôi, các vị đều biết, vừa rồi tôi không chú ý hướng của bức tượng…" Phan Tử lắc đầu phủ nhận.

"Tạm thời đừng quan tâm nhiều nữa, chúng ta chuyển hướng xem sao, xem thứ này có theo chúng ta chuyển hướng không!" Nhưng đúng lúc này, họ đột nhiên cảm thấy cả mặt đất đều rung chuyển.

Cùng lúc đó, biểu cảm trên khuôn mặt của bức tượng khổng lồ cũng thay đổi, lúc đầu nó dùng ánh mắt cực kỳ oán hận nhìn họ, bây giờ khuôn mặt của nó đột nhiên trở nên hung tợn.

"Chết tiệt, cái gì thế?" Lý Đông cũng giật mình.

Vì cậu nhìn thấy rõ ràng những khối đá trên bề mặt bức tượng đang từ từ nứt ra, ý tứ đó, chẳng lẽ trong khối đá của bức tượng này lại phong ấn một con quái vật sao?

Cũng quá huyền huyễn rồi.

Một con quái vật lớn như vậy, làm sao chống đỡ?

"Chạy xa một chút trước đã, nếu thứ này là quái vật, chúng ta cũng phải cách xa một chút, ít nhất phải nhìn rõ nó là cái gì, lúc đó hãy ra tay, đừng ngơ ngơ ngác ngác bị nó giẫm chết!" Lý Đông chỉ huy mấy người, chạy ra xa.

Nhưng chạy ra hơn 100 mét quay đầu lại nhìn bức tượng, phát hiện nó cũng không có thay đổi gì lớn, chỉ là trên mặt có một số khối đá rơi xuống, không có biến hóa gì thêm, cũng không xảy ra chuyện như cậu tưởng tượng trong đầu.

"Chuyện gì vậy, chẳng lẽ thứ đó không phải quái vật, thật sự chỉ là chúng ta chạm phải cơ quan, nhưng tôi cũng không chạm vào thứ gì đặc biệt, chỉ đi vài bước trên mặt đất thôi, chẳng lẽ cũng giẫm phải cơ quan sao?" "Tuyệt đối không thể, những nơi chúng ta đi qua, bất cứ lúc nào cũng có thể có gió thổi mưa tạt, thậm chí có thể có dã thú chạy qua, nếu nơi đó có cơ quan, thì đã sớm bị kích hoạt từ lúc nào rồi, cơ quan cũng không thể làm đến mức tinh xảo như vậy." Ngô Tà lắc đầu.

Lý Đông cũng biết, cơ quan chắc chắn sẽ không làm đến mức độ như vậy, đặc biệt là cái đầu xoay chuyển đó, tuyệt đối không phải là cơ quan bình thường có thể làm được, vì hai bên bức tượng đó, mọc hai cây đại thụ, hai cây đại thụ đó gần như ép sát vào bức tượng, nếu là do cơ quan gây ra chuyển động vật lý, thì hai cây đại thụ đó đã sớm hỏng rồi.

Chương 490

Nhưng, hai cây đại thụ đó bây giờ trông như thể vẫn là một thể với bức tượng, như thể tất cả đều cùng nhau thay đổi.

Nghỉ ngơi một lúc, khi nhìn lại chỗ bức tượng vừa rồi, lại phát hiện cái đầu của bức tượng khổng lồ lại biến mất.

"Mẹ kiếp, lại là tình huống gì?" Mấy người cảm thấy vô cùng quỷ dị.

"Chẳng lẽ có ai đó ở đây đang theo dõi chúng ta, rồi cố ý xoay chuyển một cơ quan nào đó, cố ý trêu chọc chúng ta sao?" Bàn Tử tức giận nói, "Nếu thật sự có một người như vậy, Bàn gia tôi mà gặp được, nhất định phải để lại một chút dấu tích trên đầu hắn!" Sau đó, A Ninh lại nhìn về phía trước, phát hiện trong hẻm núi phía trước, lại xuất hiện thêm mấy bức tượng giống hệt nhau.

Quan trọng nhất là, chỉ trong một lúc, lại có một bức tượng bắt đầu vỡ vụn vô cớ, một số mảnh đá vỡ bay đi.

"Mẹ kiếp, nơi này lại có thứ như vậy!" Lý Đông không nhịn được chửi thề.

Lần này cuối cùng cũng nhìn rõ!

Bức tượng đó, thực ra không phải là một khối nguyên vẹn.

Bức tượng đó lại là do từng con bướm đêm ghép lại, quan trọng nhất là những sinh vật này còn sống.

Vừa rồi lũ này đột nhiên bay đi, sau đó bức tượng đó biến mất, lũ này lại ghép lại với nhau, thế là lại hình thành một bức tượng mới.

"Cũng quá không thể tin nổi, trên đời lại có chuyện như vậy, lũ bướm đêm này được huấn luyện như thế nào?

Nhiều bướm đêm như vậy, lại đậu ở đó, hình thành một bức tượng?" Cả nhóm mấy người đều cảm thấy, những chuyện gần đây về cơ bản đã vượt ra khỏi nhận thức của họ, hoàn toàn không thể giải thích được lý do.

Lúc này lần lượt, những con bướm đêm khác cũng đều bay đi, bướm đêm bay đầy trời, trông như những cánh hoa bay lượn.

Những thứ này, trông cũng rất giỏi ngụy trang, khi đậu trên mặt đất, cũng giống như một khối đá, người ta đều không thể chú ý.

Nhưng một khi bay lên, lại khá đẹp, khiến người ta mê mẩn.

Mấy người định bắt vài con mang về làm tiêu bản, kết quả phát hiện những thứ này căn bản không bắt được.

A Ninh không nhịn được bắn một phát vào đàn bướm đêm đang bay lượn trên trời, chỉ là cũng không biết có bắn trúng không, dù sao căn bản không có thứ gì rơi xuống.

Thử mọi cách, cuối cùng đều không thành công, cuối cùng đành bỏ cuộc.

Sau khi lũ bướm đêm bay đi, nơi chúng vốn ở, đột nhiên hiện ra một mảng lớn màu trắng, nhìn kỹ, lại là một số da rắn.

Những lớp da rắn này quấn quanh một số thực vật, nếu không nhìn kỹ, sẽ cảm thấy khá đáng sợ, vì từng lớp từng lớp trông như những khúc ruột.

Rắn lột da vốn là chuyện bình thường, nhưng hàng nghìn hàng vạn con rắn lột da cùng một chỗ, tuyệt đối là một chuyện khá hùng vĩ.

Sau khi quan sát kỹ hình dạng của da rắn một lúc, phát hiện chúng thực ra là da của rắn mào gà.

Những lớp da rắn mào gà này được xếp thành một số trận hình

đặc biệt ở đây, sau đó thu hút lũ bướm đêm, ở đây lại hình thành những bức tượng.

Phải nói rằng, thiết kế như vậy khá là khéo léo, cần có trí tuệ khá lớn mới có thể hoàn thành.

Da rắn cũng là một loại dược liệu quý hiếm, giá trị không nhỏ, hàng nghìn hàng vạn lớp da rắn ở đây, e rằng nặng đến mấy tấn, nếu thu thập toàn bộ về, e rằng ít nhất cũng có thể bán được mấy chục vạn.

Bàn Tử, Đại Kim Nha, Vương Khải Toàn ba người, đều biết rõ giá trị của những thứ này.

"Đông ca, hay là chúng ta mang hết những thứ này đi!

Dù sao không gian trong túi Càn Khôn lớn như vậy, chắc chắn có thể mang hết đi, mang những thứ này ra ngoài có thể bán được mấy chục vạn!" Mấy chục vạn tuyệt đối không phải là con số nhỏ, ở thời đại này, có rất nhiều người phấn đấu cả nửa đời người, cũng chỉ kiếm được mấy chục vạn, mua được một căn nhà mà thôi.

Bây giờ thì khỏi phải nói, chỉ cần tùy tiện nhặt mấy lớp da rắn này, là có thể bán được nhiều tiền như vậy.

"Nhiều da rắn như vậy, nơi này chắc chắn không phải là nơi bình thường!

Quan trọng nhất là những lớp da rắn này trông khá tươi mới, chắc là vừa lột không lâu, chúng ta đã kết thù oán với lũ rắn mào gà đó, nếu chúng ở gần đây, không chừng sẽ rất phiền phức." Phan Tử nói.

Cậu ta từng đi lính đánh trận, kinh nghiệm sinh tồn ngoài tự nhiên vô cùng phong phú, đối với những chuyện này đều rất hiểu.

Bàn Tử ba người cũng đành phải tiếc nuối thở dài một hơi, nhưng cũng không tiếp tục lưu luyến ở đây nữa.

Tất cả đều đeo mặt nạ phòng độc, như vậy, toàn thân trên dưới đều được bảo vệ kín kẽ, không còn vấn đề gì nữa.

Thế nhưng, sau khi đi qua khu vực đó, phát hiện trên đường đi không gặp nguy hiểm gì, thậm chí một hai con rắn còn sót lại cũng không gặp.

Sau khi đi qua khu vực đó, phía trước lại là một khu rừng rậm!

Đi lại ở đây, thậm chí khiến người ta sinh ra một loại ảo giác, đó là cảm giác như đang thực sự ở trong một khu rừng mưa nhiệt đới.

Sau khi vào rừng, môi trường xung quanh rất tốt, khắp nơi đều là cỏ cây xanh tốt, một màu xanh mướt, khiến người ta cảm thấy rất thoải mái, tinh thần cũng phấn chấn lên.

Tìm một chỗ, ngồi xuống, ăn một chút đồ, sau đó lại tiếp tục đi.

Phía trước họ xuất hiện một thác nước, vì địa hình ở đây xảy ra thay đổi đột ngột, nên ở đây hình thành thác nước, nơi này trông như có dấu vết nhân tạo khai phá, chỉ không biết được truyền lại từ thời đại nào?

Quan sát kỹ một lúc, phát hiện nơi này cũng không có giá trị gì đặc biệt lớn, thế là tiếp tục đi.

Chỉ là sau khi đi qua thác nước bên này, cây cối phía trước càng thêm um tùm, về cơ bản hoàn toàn không thể đi qua.

Lý Đông cũng đành phải rút dao ra, cứng rắn chặt bỏ một số bụi gai, ép mình mở ra một con đường để đi.

Tốc độ đi như vậy chậm lại, không lâu sau, cậu cảm thấy có chút mệt.

Chương 491

Thế là, đành phải tạm thời ngồi xuống nghỉ ngơi, ăn chút đồ, uống chút nước.

Nhưng, nhìn về hướng tín hiệu khói phía trước, phát hiện tín hiệu khói đó sắp từ từ tan đi, cho thấy đối phương rất vội vàng.

"Cột khói màu đỏ đó, chắc là do chú ba của tôi phát ra, tôi phải lập tức đến đó, không chừng bên chú ba đã gặp phiền phức, tất nhiên cũng có thể có chuyện khác!" Ngô Tà có chút lo lắng nói.

Nhưng bây giờ thể lực tiêu hao thực sự rất nghiêm trọng, ngay cả Lý Đông, cũng cần nghỉ ngơi.

Trong lúc nghỉ ngơi, nhìn thấy trong nước phía trước, dường như có một số ngôi nhà cũ nát bị ngập.

Những ngôi nhà cũ nát đó trông như đã tồn tại từ rất lâu rồi, vì phong cách kiến trúc đó tuyệt đối không giống phong cách kiến trúc hiện đại, đó chắc là phong cách kiến trúc từ xa xưa.

Những công trình như vậy trải qua gió thổi mưa dập, ngâm trong nước, lại không bị hỏng, cho thấy chúng cũng rất lợi hại.

Bàn Tử nhìn thấy, mắt đột nhiên đảo một vòng, trong lòng lại nảy ra một số ý nghĩ tìm kiếm tài sản: "Này, trong đó có bảo bối không?

Nếu có bảo bối, chúng ta có nên đi khám phá không?" Lý Đông cười cười: "Những ngôi nhà đó tuy rất kiên cố, nhưng nói cho cùng cũng chỉ là mấy ngôi nhà cũ nát thôi!

Mấy ngôi nhà cũ nát như vậy thì có thể có bảo bối gì chứ?

Dù có, chắc cũng chỉ là mấy cái hũ hũ lọ lọ thôi…" Bàn Tử cười hì hì: "Đông ca, dù là mấy cái hũ hũ lọ lọ đó, cũng là đồ cổ mà, nếu

mang ra nhà đấu giá, chắc cũng bán được không ít tiền, anh không động lòng sao!" "Tôi biết, nhưng trên đời này thứ đáng tiền thực sự quá nhiều, không thể thứ nào cũng cầm trong tay được!

Bây giờ chúng ta không phải cần nhanh chóng đến chỗ cột khói đó sao?

Đó mới là chuyện chính… Vừa rồi Ngô Tà không phải đã nói sao, chúng ta phải nhanh chóng đến đó." Cậu ta chỉ nói đùa mà thôi.

Nghỉ ngơi một lúc, ăn uống xong cảm thấy đã hồi phục thể lực, thế là tiếp tục đi.

Nhưng không lâu sau, phát hiện phía trước lại có sương mù.

Sau khi sương mù dày đặc, một màu xám xịt, gần như không nhìn thấy gì, ít nhất là phương hướng ở xa, hoàn toàn không thể phân biệt được.

Ở nơi như thế này, những thứ như la bàn, hoàn toàn không đáng tin, thậm chí cách phân biệt phương hướng bằng cách quan sát cách sinh trưởng của thực vật, e rằng cũng vô dụng, vì ở nơi như thế này, hướng chiếu của ánh nắng mặt trời cũng có thể bị can thiệp.

Lý Đông trong lòng lại có một dự cảm không lành, vì sương mù ở đây thực sự quá dày đặc, lúc đầu, ít nhất còn có thể nhìn rõ một phần nơi trước mắt, nhưng dần dần phát hiện ngay cả trước mắt cũng không nhìn rõ nữa, giữa họ cũng chỉ có thể nhìn thấy một bóng người mờ ảo.

Trong tình huống như vậy, nếu cứ tiếp tục đi, có thể sẽ khiến thành viên trong đội bị lạc, Lý Đông đành phải tìm một sợi dây thừng, họ cùng nhau nắm lấy, như vậy có thể đảm bảo không bị lạc.

Nhưng như vậy dường như cũng không thể giải quyết hoàn toàn vấn đề, vì bây giờ trước mặt họ có một chuyện phiền phức khác.

Đó là, bây giờ họ thực sự hoàn toàn không thể phân biệt được phương hướng nữa.

“Đông ca, tôi e là hiện giờ không thể đi tiếp được nữa.

Nếu cứ đi tiếp trong sương mù thế này, không chừng sẽ lạc đến nơi nào không biết, như vậy thì lợi bất cập hại.

Hay là chúng ta nghỉ ngơi tại chỗ, đợi sương tan rồi hẵng đi tiếp đi!

Dù sao cũng không biết làn khói đằng kia là do ai đốt, có chắc là do chú Ba của cậu nhóc Ngô Tà không?”, một người lên tiếng, vì thực sự không thể gắng gượng được nữa.

Lý Đông cũng cảm thấy đi tiếp thế này không phải là cách, mà muốn xua tan sương mù dày đặc này cũng chẳng dễ dàng gì.

Bởi vì sương mù phủ kín núi đồi là do tự nhiên hình thành, con người dù lợi hại đến đâu cũng không thể chống lại được.

“Được rồi, vậy chúng ta nghỉ tại chỗ!

Mọi người dựa sát vào nhau một chút, tuyệt đối đừng để xảy ra chuyện!

Ngoài ra, thay phiên nhau canh gác, ít nhất hai người một ca, mọi người bàn bạc xem thứ tự canh gác thế nào đi?” Bây giờ mấy người họ tương đối hòa hợp, ít nhất dưới áp lực của Lý Đông thì vô cùng hòa hợp.

Chẳng mấy chốc, họ đã bàn bạc xong thứ tự canh gác, hai người một ca, như vậy cũng an toàn hơn.

Thế là mọi người ngồi tựa lưng vào nhau, để lại hai người canh gác, những người còn lại bắt đầu ngủ.

Ở nơi hoang dã thế này, có thể nghỉ ngơi tử tế tuyệt đối là một

việc không hề dễ dàng.

Những nhà thám hiểm giàu kinh nghiệm như họ tự nhiên cũng biết nắm bắt mọi cơ hội để nghỉ ngơi.

Hai người phụ trách ca gác đầu tiên là Lý Đông và A Ninh, hai người có sức chiến đấu cao nhất trong đội.

Vì lúc này sương mù dày đặc nhất, nên cũng có thể là lúc nguy hiểm nhất.

Trong màn sương mù mịt mùng thế này, không chừng có nguy hiểm tiềm ẩn, nên mới để hai người họ canh gác đầu tiên.

A Ninh ngồi xuống bên cạnh Lý Đông, nhưng chỉ một lát sau, cả người cô run lên bần bật.

"Sao thế, chẳng lẽ sợ sao?

Cô mà cũng sợ những thứ này à?" Lý Đông không ngờ A Ninh lúc này lại run rẩy toàn thân, trông cô lúc này có vẻ rất sợ hãi.

A Ninh lắc đầu: "Không có, tôi chỉ cảm thấy tim đập thình thịch, bất an vô cùng.

Cứ nhắm mắt lại là tôi lại gặp ác mộng, cảm giác như mình đã chết, rồi lại cảm thấy mình biến thành một con quái vật đầu người thân rắn!" "Đừng nghĩ đến những thứ không đâu đó nữa, chỉ là do tâm lý của cô thôi!" Lý Đông lắc đầu, thực ra anh cũng không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Trước khi xuyên không, anh có hiểu biết nhất định về thế giới trộm mộ này, nhưng cũng không đặc biệt rõ ràng.

Bây giờ vì có sự can thiệp của anh, một số chuyện trong thế giới này đã đi chệch khỏi quỹ đạo ban đầu, hoàn toàn không phát triển theo hướng cũ nữa, nên anh cũng không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Chương 492

Vì chuyện này mà A Ninh hoàn toàn không thể nhắm mắt.

Hết cách, hai người cứ thế trực tiếp canh gác cả đêm, cũng không đánh thức những người khác.

Sáng hôm sau, sương mù dần tan đi.

Lý Đông đang định đánh thức những người khác thì A Ninh đột nhiên trợn to mắt, chỉ tay về phía trước.

"Mau nhìn kìa, mau nhìn cái gì kia?" A Ninh lập tức bị dọa choáng váng.

Lý Đông nhìn theo hướng tay A Ninh chỉ, kết quả phát hiện ở đó có một đàn rắn cơ quan rất lớn.

Lũ rắn đó đang khiêng một cái xác, di chuyển về phía một cái cây.

Cái xác đó cũng khiến Lý Đông cảm thấy rợn tóc gáy, vì đó chính là xác của A Ninh.

Tuyệt đối không sai, bất kể là ngoại hình, hay quần áo trên người, tất cả đều y hệt.

"Thật sự có ma à?" Lý Đông không khỏi giật mình.

Anh có thể chắc chắn rằng A Ninh tuyệt đối vẫn còn sống, đang ở ngay bên cạnh anh.

Nhưng trên cái cây đằng kia, lũ rắn đang khiêng một cái xác, lại đúng là xác của A Ninh.

Điều này khiến người ta có cảm giác hoàn toàn không thể chấp nhận được.

"Liệu có phải chỉ là một người trông giống hệt tôi không?" A Ninh

lúc này không thể đưa ra kết luận, cô nhíu mày hỏi.

"Một người trông giống hệt cô?

Không thể nào, lẽ nào trên đời này thật sự có người giống nhau như đúc sao?" Có người nói, trên thế giới này không thể tìm thấy hai chiếc lá hoàn toàn giống nhau, cũng như không thể tìm thấy hai người hoàn toàn giống nhau.

Kể cả anh em sinh đôi, trông có vẻ giống nhau, nhưng thực tế chỉ cần nhận dạng kỹ một chút là có thể thấy sự khác biệt giữa họ cũng rất lớn.

Thế nhưng, cái xác mà đàn rắn đang khiêng lúc này lại trông y hệt A Ninh.

Lúc này, Bàn Tử và mấy người khác cũng lần lượt tỉnh dậy, sau đó bất ngờ nhìn thấy cảnh tượng ở phía xa, ai nấy đều giật nảy mình.

"Chuyện gì vậy, sao xác của A Ninh lại ở đằng kia?" Hồ Bát Nhất và mọi người đều ngơ ngác, rồi quay đầu nhìn A Ninh, trong lòng đều nghĩ: chẳng lẽ cô gái xinh đẹp đang đi cùng mình là ma?

"Đừng nhìn tôi như vậy, tôi là người, là người sống sờ sờ đây, tay tôi có nhiệt độ!" A Ninh dùng tay nắm lấy tay mấy người, để họ cảm nhận được hơi ấm trên tay mình.

"Được rồi, nhưng rốt cuộc là chuyện gì?

Chẳng lẽ là một người trông giống hệt cô sao?" Mấy người họ nhìn đàn rắn như một bầy kiến, khiêng cái xác giống A Ninh đi đâu không biết.

Đương nhiên, lũ rắn lúc này dường như cũng không để ý đến họ, chỉ tự mình khiêng cái xác đi rồi biến mất trong thung lũng.

Mọi người sững sờ một lúc lâu, cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại.

Vì A Ninh ở đây đã được xác nhận là người sống, nên cái xác kia chỉ là một người xa lạ, họ cũng không quản được nhiều như vậy.

Thế là họ chuẩn bị thu dọn đồ đạc, sẵn sàng rời đi.

Nhưng vừa mới chuẩn bị, trong không gian ô nhiễm xung quanh đội ngũ đột nhiên vang lên một âm thanh rất kỳ lạ, như thể có một người đang nói chuyện.

Giọng nói rất nhỏ, rất mơ hồ, nhưng lại có thể nghe thấy được.

Âm thanh này nghe rất kỳ quái, tất cả mọi người đều cảm thấy khó hiểu.

"Hình như là một người phụ nữ đang nói, nhưng nghe không rõ đang nói gì?

Chuyện gì vậy?" Bàn Tử khẽ nhíu mày.

"Ở nơi này làm sao có thể có phụ nữ khác được!" Hồ Bát Nhất lập tức cảm thấy khó hiểu.

Trong giới trộm mộ, đa số đều là đàn ông, dù sao đây cũng là một hoạt động vô cùng đáng sợ và nguy hiểm, phụ nữ hiếm có ai gan lớn như vậy, mà có gan lớn như vậy thì e cũng không phải là phụ nữ bình thường.

Âm thanh đó nghe rất quỷ dị, có chút giống tiếng quỷ trong truyền thuyết.

Âm thanh lúc cao lúc thấp, hoàn toàn không nghe rõ đang nói gì, nhưng một lát sau lại phát hiện âm thanh đó đã thay đổi.

"Chắc không phải người nói đâu, có lúc gió thổi cũng tạo ra tiếng u u u u thế này, thực ra là chúng ta tự dọa mình thôi!" Vương Khải Toàn nhẹ nhàng vỗ ngực, tỏ ý không có chuyện gì, thậm chí còn định dùng góc độ khoa học để giải thích chuyện này.

Nhưng mấy người còn lại rõ ràng không đồng tình với cách nói đó, vì họ tin vào tai mình hơn, cảm thấy đó tuyệt đối không phải tiếng gió thổi, nghe thật sự giống như có người đang nói chuyện.

“Chẳng lẽ có ma sao?

Nơi này chẳng lẽ có nữ quỷ đưa tiễn à?

Cũng không giống, nữ quỷ đưa tiễn hình như không biết nói!” Ngô Tà lắc đầu.

“Chắc chắn không phải có ma, không chừng gần đây thật sự có người!

Thôi, cũng không biết người ở gần đây có địch ý với chúng ta không, tôi thấy chúng ta mau đi thôi!” Đại Kim Nha vì đã trải qua quá nhiều chuyện nên lá gan tương đối nhỏ, lại thêm tuổi đã trung niên nên không thích mạo hiểm, bây giờ ý nghĩ duy nhất là mau chóng rời khỏi đây, như vậy sẽ an toàn hơn.

Lý Đông gật đầu: “Hình như cũng đúng là như vậy, bây giờ tôi thấy chúng ta nên mau chóng rời khỏi nơi này thì hơn!

Chương 493

Mọi người có phát hiện không, tôi cảm thấy môi trường ở đây cũng rất quỷ dị, không chừng thật sự có chuyện không may xảy ra, đi sớm thì hơn!" "Nhưng Đông ca, chúng ta đi hướng nào?" Phan Tử hỏi.

Lý Đông chỉ một hướng, đó là hướng làn khói đỏ bốc lên mà họ đã thấy trước đó.

Bây giờ mục tiêu của họ là tìm người đốt khói ở đó, xem rốt cuộc bọn họ là ai.

Ngoài ra, đối với Ngô Tà, nơi đó có thể có chú Ba của cậu, nên cậu nhất định phải đến hội hợp.

"Nhưng Đông ca, anh nhìn xem, phía đó trông có vẻ không an toàn lắm!

Vừa rồi lũ rắn khiêng cái xác cũng bò từ hướng đó, anh có thấy cái cây đằng kia không, vừa rồi lũ rắn cơ quan đều ở chỗ đó, chúng ta thật sự muốn đi về phía đó sao?" Lý Đông nghe vậy liền giật mình, bây giờ anh thậm chí có chút hoài nghi, làn khói đỏ mà họ gặp phía trước không phải do con người đốt.

Nhưng bây giờ anh cảm thấy hoài nghi cũng vô dụng, thế là gật đầu nói: "Kệ mẹ nó, chúng ta cứ đi về hướng đó, xem bên đó rốt cuộc có thứ gì.

Nếu gặp nguy hiểm thì chúng ta cứ xông thẳng qua, có quái vật thì chúng ta giết, tôi không tin ở nơi này có thứ gì có thể gây uy hiếp cho mấy người chúng ta." Lý Đông nói với khí thế ngút trời, khiến mấy người còn lại có cảm giác nhiệt huyết sôi trào.

Cũng đúng, họ đã đi qua rất nhiều nơi nguy hiểm, cũng gặp rất

nhiều quái vật lợi hại, nhưng về cơ bản dù gặp quái vật nào, họ cũng đều cứng rắn chiến đấu, hoàn toàn không có ý định lùi bước.

"Nhưng mà, tôi phát hiện ra lúc nãy, hướng phát ra giọng nói kỳ lạ kia hình như cũng ở phía đó, tôi nghi ngờ thứ nói chuyện đang ở hướng đó, chúng ta thật sự muốn đi như vậy sao?

Nếu chúng ta đi qua, dọa nó chạy mất thì sao?

Hay là chúng ta ở đây đợi thêm một lát, nghe xem thứ đó rốt cuộc đang nói gì?" Phan Tử hỏi.

"Có thể nói chuyện?

Nếu là con người, vậy thì về cơ bản là đang bàn tán chuyện phiếm, hoặc là một số vấn đề về trộm mộ!

Nếu thật sự là loại đồ bẩn thỉu đó, chắc cũng là mấy lời đòi mạng chúng ta thôi." Nhưng lúc này, Lý Đông đột nhiên như nghe rõ được giọng nói của người đối diện.

Giọng nói đó nghe có vẻ hơi giống giọng của A Ninh, hình như đang gọi tên Lý Đông.

A Ninh nghe vậy lập tức cảm thấy da đầu tê dại: "Giọng nói đó nghe giống giọng của tôi, có thể nào… lẽ nào trên thế giới này có một cái tôi khác sao!" A Ninh lập tức cảm thấy sắp sụp đổ, chuyện này thực sự quá nực cười, nhưng bây giờ chuyện như vậy lại thực sự xảy ra.

A Ninh thậm chí bây giờ còn hoài nghi, không biết rốt cuộc mình có còn sống không.

Thế là cô véo mạnh vào cánh tay mình, cơn đau dữ dội khiến cô lập tức tỉnh ngộ.

Phan Tử nói: "Tôi thấy nhé, thứ ở bên kia chắc chắn là đồ bẩn

thỉu!

Giọng nói và dung mạo đều y hệt đại mỹ nữ A Ninh, tuyệt đối không phải thứ bình thường.

Một cái xác, bây giờ lại nói chuyện như vậy chắc chắn là để dụ chúng ta qua đó, ở đó chắc chắn có cạm bẫy, đang nhử chúng ta mắc câu đấy." Những người còn lại cũng đều hướng ánh mắt về phía Lý Đông, họ tuyệt đối tin tưởng anh, muốn xem rốt cuộc anh định làm gì.

Về cơ bản, chỉ cần Lý Đông đưa ra quyết định, họ nhất định sẽ đi theo anh.

Dù sao thì bây giờ Lý Đông đã thông qua vô số hành động chứng minh rằng anh có năng lực bảo vệ tất cả mọi người trong đội.

Lý Đông lúc này thực ra vô cùng tò mò, muốn đi xem thứ đó rốt cuộc là gì.

Thế là anh nghiến răng: "Tôi rất tò mò về thứ ở bên đó, tôi bây giờ thật sự muốn đi xem nó là thứ gì.

Còn về chuyện có cạm bẫy hay không, cũng không sao cả, dù sao chúng ta cứ xông thẳng qua là được, trang bị của chúng ta rất tốt, lẽ nào lại sợ sao.

Kệ nó là thứ gì, dù sao cứ một đao chém tới, thứ đó cũng phải quỳ xuống!" Lý Đông đi ở phía trước nhất, cũng không quan tâm đối diện rốt cuộc có thứ gì, cứ thế trực tiếp đi qua.

Cuối cùng, khi tiến đến gần cái cây phía trước, anh nhìn rất kỹ, bất ngờ thấy trên cây dường như có một khuôn mặt rất quen thuộc.

A Ninh cũng nhìn thấy khuôn mặt đó, không khỏi giật mình.

Không sai, đó là một con quái vật nửa thân trên là người và nửa thân dưới là rắn, mà quan trọng nhất là nửa thân trên của con quái vật

nửa người nửa rắn đó, dung mạo lại y hệt A Ninh.

"Thứ quái quỷ gì vậy?" A Ninh lúc này không thể nhịn được nữa, rút súng lục ra, bắn một phát thẳng vào cái 'cô' kia.

Nhưng sau đó cô mới phát hiện ra trước mắt mình chỉ là ảo giác, cái gọi là nửa người nửa rắn đó dường như không hề tồn tại, thứ cô vừa thấy chỉ là ảo giác mà thôi.

"Đông ca, xảy ra chuyện lớn rồi, nhìn xung quanh chúng ta đi, chúng ta bị lũ rắn này bao vây rồi, nơi này quả nhiên là một cái bẫy, để dụ chúng ta đến, sau đó chúng ta cứ thế mắc lừa!" Bàn Tử không khỏi chửi thề, lúc này tay cầm một khẩu súng chĩa vào xung quanh, sẵn sàng nổ súng bất cứ lúc nào.

Nhưng rắn cơ quan xung quanh thực sự quá nhiều, chúng rải rác khắp núi đồi, đâu đâu cũng có.

Lũ rắn cơ quan này dường như đang phát ra âm thanh, không sai, chính là loại âm thanh đó, như thể do lũ rắn này phát ra.

"Đông ca, làm sao bây giờ?

Lũ này trông đáng sợ quá, chúng sẽ không cắn chết chúng ta chứ?" Vương Khải Toàn dường như cũng có chút sợ hãi.

Lý Đông gật đầu: "Lũ này có hai đặc điểm, một là rất thù dai!

Chúng ta đã giết đồng loại của chúng, nên lũ này rất căm hận chúng ta, một lòng muốn giết chết chúng ta!

Ngoài ra, theo tôi được biết, những thứ này sẽ cắn chết người, sau đó đẻ trứng vào trong bụng người, kết quả cuối cùng là biến người thành loại quái vật nửa người nửa rắn đó.

Còn một đặc điểm nữa, lũ này rất thông minh, về cơ bản có tư duy của con người, e là vô cùng khó đối phó!" Lý Đông suy nghĩ một chút,

rồi lập tức lấy ra một khẩu súng phun lửa hội tụ, phun thẳng về phía trước. 20.

Chỉ thấy lũ rắn ở phía trước lũ lượt lùi ra, dù sao lũ rắn này cũng không dám bị ngọn lửa đó thiêu đốt.

Chương 494

Súng phun lửa hội tụ có ngọn lửa lên đến hơn 1000 độ, nếu bị thiêu trúng thì về cơ bản chắc chắn sẽ chết.

Sau khi lũ rắn phía trước nhường đường, Lý Đông men theo con đường vừa được mở ra mà tiến lên.

Bàn Tử đi theo sau Lý Đông, khẩu súng trong tay luôn sẵn sàng, chuẩn bị đối phó với những kẻ truy đuổi từ phía sau.

May mắn là sau khi đi được một đoạn, họ phát hiện lũ rắn phía sau không hề đuổi theo, cái bẫy này dường như đã bị phá vỡ một cách dễ dàng như vậy.

Nhưng A Ninh lúc này vô cùng khó chịu, chỉ cần nhắm mắt lại là cô lại thấy con quái vật nửa người nửa rắn đó.

Thực ra tình huống này không phải bây giờ mới có, mà đã xuất hiện từ rất sớm.

Ban đầu cô chỉ nghĩ đó là ảo giác, nhưng sau khi nhìn thấy con quái vật nửa người nửa rắn trên cây, cô lập tức cảm thấy vô cùng bất an.

Lý Đông nắm lấy tay A Ninh, lập tức khiến cô cảm thấy an tâm hơn rất nhiều, nhưng anh cũng không dám dừng lại ở đây, vì phía sau họ là cả một đàn rắn cơ quan khắp núi đồi.

Trên đời này, bất kể sinh vật gì, chỉ cần số lượng đủ nhiều, đủ đoàn kết, thì đó là một sức mạnh vô cùng lớn.

Có lẽ dựa vào sức mạnh của mình, cộng thêm trang bị, đối phó với vài con rắn cơ quan thì không thành vấn đề, nhưng cả một đàn rắn cơ quan khắp núi đồi có thể trực tiếp khiêng anh, dìm chết anh trong

nước.

Vì vậy, mấy người họ cảm thấy, bây giờ cứ đi thẳng về phía trước, tránh xa lũ đó thì hơn.

Nhưng chỉ một lát sau, họ đột nhiên lại nghe thấy loại âm thanh vô cùng quái dị đó, truyền đến từ xung quanh.

Nếu không phải môi trường xung quanh đã thay đổi, họ thậm chí còn tưởng mình đã đi về điểm xuất phát.

"Mẹ kiếp, lũ này quả nhiên rất thông minh, chúng không đuổi theo từ phía sau mà vòng sang hai bên chặn đằng trước chúng ta, lũ này đúng là thông minh thật!" Đại Kim Nha vì lớn tuổi hơn nên nhìn ra vấn đề cũng nhanh hơn, nhanh chóng phát hiện ra điểm này.

Nhưng Lý Đông lại đột nhiên nhíu mày, cảm thấy vô cùng không ổn.

"Tôi cảm thấy có gì đó không ổn, vô cùng không ổn, mục đích của những thứ này chắc chắn không phải là giết chúng ta, chắc chắn có ý đồ khác!" Lý Đông đột nhiên nhíu mày.

"Đông ca, lũ này có mục đích khác, vậy mục đích là gì?" Mấy người còn lại gần như không hiểu.

Lý Đông nhíu mày suy nghĩ một lúc rồi nói: "Bởi vì chúng ta có một hướng đi, là hướng đi mà chúng ta đã lên kế hoạch ban đầu!

Lũ rắn này có tư duy của con người, nếu thật sự muốn giết chúng ta, phương pháp thực sự quá đơn giản!

Chỉ cần trốn trong bụi cỏ, đợi chúng ta đi qua, rồi đồng loạt xông lên, khiêng chúng ta xuống nước.

Mặc dù trang bị của chúng ta rất lợi hại, nhưng nếu bị khiêng xuống nước thì cũng sẽ bị dìm chết!

Nhưng lũ này không những không mai phục chúng ta, ngược lại trước khi chúng ta tiến vào hướng này, chúng còn tạo ra một số tiếng động ở phía trước, trông như thể đang nhắc nhở chúng ta về sự tồn tại của chúng, điều này quá bất thường…" Những người có mặt ở đây, mỗi người đều là cao thủ có kinh nghiệm sống vô cùng phong phú, hoặc là người rất thông minh, nghe Lý Đông nói đến đây, có lẽ cũng đã hiểu được ý tứ bên trong.

Đúng vậy, bây giờ trên người họ có bộ trang bị Ngũ Hành, một bộ trang bị có sức phòng ngự vô cùng mạnh mẽ, lũ rắn cơ quan về cơ bản không thể làm họ bị thương.

Nhưng nếu vô số con rắn cơ quan đồng loạt xông lên, cũng sẽ giống như kiến khiêng voi, trực tiếp khiêng họ đi.

Nếu lũ này trực tiếp khiêng họ xuống nước, thì dù có trang bị vô cùng mạnh mẽ, e là cũng sẽ bị dìm chết.

Thế nhưng, lũ rắn này lại không làm như vậy, điều đó cho thấy chúng không hề muốn giết họ.

"Mục đích của những thứ này, chắc chắn là muốn dẫn chúng ta đến một nơi nào đó!" Lý Đông nhíu mày phân tích một hồi.

Bàn Tử sau khi nghe lời giải thích này, là người đầu tiên gật đầu tán thành.

"Tôi cũng thấy có lý!

Cộng thêm giọng nói của người phụ nữ truyền đến lúc trước, tôi đoán giọng nói đó chắc chắn là của một con xà yêu trong số đó!" Bàn Tử trầm ngâm nói.

"Lại nói bậy bạ gì đấy, xà yêu?

Lẽ nào, có một nữ xà yêu nào đó để ý đến thân hình mập mạp của cậu, muốn dụ dỗ cậu đi, rồi sống những ngày thần tiên sao?" Vương

Khải Toàn đảo mắt, có chút không hiểu, sao Bàn Tử ban đầu chỉ tham tiền, bây giờ lại bắt đầu háo sắc rồi?

Mà quan trọng nhất là, khẩu vị cũng thật nặng.

"Aiya, cậu chỉ biết thêm mắm dặm muối!

Nếu thật sự là một nữ xà yêu, không chừng Bàn gia tôi đây, thật sự dám đè cô ta đấy.

Trong truyền thuyết ấy, đúng rồi, là Medusa đó, trông rất xinh đẹp!" Bàn Tử xoa cằm.

"Cái dáng vẻ này của cậu, Medusa?

Nếu cậu bị biến thành tượng đá, người đời sau nhìn thấy, liệu có thấy bức tượng này làm xấu quá không?" Vương Khải Toàn lại một lần nữa chế giễu.

"Vớ vẩn, cậu với tôi cũng chẳng khác gì nhau, chúng ta là kẻ tám lạng người nửa cân, tôi nói thế thực ra cũng là đang nói cậu, biết chưa?" Bàn Tử nghiêm nghị nhắc nhở.

"Được rồi được rồi, đừng nói nhảm nữa, tôi nói cho các cậu nghe, tình hình của chúng ta bây giờ thực ra rất nguy hiểm!

Tôi biết có một loại sói, rất thông minh, chúng sẽ dùng một phương pháp đặc biệt để săn những con mồi lớn!

Chúng dùng đủ loại âm thanh, sau đó dụ dỗ sinh vật lớn thay đổi hướng đi, cuối cùng dồn con mồi vào một nơi tuyệt cảnh, nơi đó chắc chắn sẽ chết!

Tôi đoán bây giờ chúng ta cũng đã trở thành con mồi trong mắt đối phương rồi!" Phan Tử nói.

"Cũng đáng sợ quá nhỉ?

Chương 495

Cậu chắc chứ?

Nếu thật sự như vậy, tôi thấy chúng ta bây giờ mau quay lại đi, nơi này đáng sợ quá, tôi không chơi nữa!" Đại Kim Nha lúc này có cảm giác hồn bay phách lạc.

"Bây giờ e là quay lại cũng không phải là nơi an toàn!

Đối phương đã dẫn chúng ta đến nơi này, vậy thì không chừng trên đường lui của chúng ta cũng đã có chuẩn bị, có lẽ đường lui còn nguy hiểm hơn!" Lời nói của Phan Tử lập tức dọa Đại Kim Nha quay trở lại.

"Tạm thời đừng quan tâm nhiều như vậy, tôi đột nhiên phát hiện ra, lúc trước chúng ta nghe thấy âm thanh từ bốn phương tám hướng, thực ra đó đều là tiếng vọng thôi, âm thanh thật sự phát ra từ phía trước chúng ta, hình như là trên cái cây đó…" Lý Đông chỉ tay về phía cái cây lớn phía trước.

Mấy người họ nhìn qua, phía trước là một mảng tối đen, cũng không biết có bao nhiêu cây, nhưng có thể chắc chắn là có một cây lớn nhất ở phía trước.

Cái cây đó cách họ cũng không đặc biệt xa, chỉ khoảng một hai trăm mét, nên họ lập tức đi theo qua đó.

Khi đến dưới gốc cây, quả nhiên nghe thấy âm thanh truyền đến từ trên cây, âm thanh lần này rất rõ ràng: "Ai ở dưới đó?" Mấy người họ sững sờ, quả nhiên có người trên cây.

Lý Đông cũng không trả lời danh tính của mình, mà hỏi ngược lại: "Anh là ai?

Làm gì trên cây vậy?" Nhưng người trên cây vẫn không trả lời câu hỏi của anh, vẫn chỉ hỏi là ai.

Lý Đông lập tức cảm thấy có chút tức giận, thế là anh khẽ nói: "Mọi người đợi ở dưới, tôi lên xem rốt cuộc là thứ gì!" Lý Đông qua bao nhiêu năm rèn luyện, đã có một thân bản lĩnh không tồi, trèo cây đối với anh quả thực không thể đơn giản hơn.

Dùng con dao trong tay làm công cụ trèo cây, vèo vèo vèo anh đã leo lên, rồi trực tiếp chui vào tán cây đó.

Kết quả là vừa mới vào trong cây lớn, anh đột nhiên cảm thấy, dường như có một thứ gì đó, lao thẳng vào cổ mình.

Anh khẽ nghiêng đầu, tránh được thứ đó, rồi thuận tay tóm lấy, phát hiện ra đó là một con rắn, thế là anh trực tiếp ném con rắn đó đi.

Vì phải trèo cây, nên anh không cầm đèn pin, trước mặt anh là một mảng tối đen, chỉ có thể dựa vào ánh sáng đèn pin của mấy người đồng đội ở dưới để nhìn những thứ bên trong.

Không sai, ở nơi này có cả một đàn rắn!

Vừa nãy sau khi ném đi một con rắn, những con khác đồng loạt xông ra, Lý Đông lập tức giật mình, nhất thời không thể bám chắc, trực tiếp từ trên cây rơi xuống.

Trong khoảnh khắc rơi xuống đó, anh nhìn thấy vô số ánh sáng đỏ, phát ra từ trên đỉnh cây đó, không sai, toàn bộ đều là rắn cơ quan.

"Bịch!" Lý Đông nặng nề rơi xuống đất, may mà bộ giáp trên người rất tốt, nên bây giờ cũng không bị thương.

Nhưng lúc này, anh mới thấy trong bụi cây rậm rạp này đâu đâu cũng là rắn, lũ này toàn bộ đều đang trong tư thế tấn công, xem ra nơi này mới là nơi mai phục thật sự của chúng.

Lý Đông cũng biết, anh và lũ rắn cơ quan này đã kết thù lớn, vì trước đó anh đã giết rất nhiều rắn cơ quan, cộng thêm việc Lý Đông trước đó đã giết một con rắn cơ quan khổng lồ, đó tuyệt đối là kết cục không chết không thôi.

Bàn Tử vội vàng đỡ Lý Đông dậy, đồng thời không ngừng nổ súng vào lũ rắn cơ quan đó.

Súng của mấy người còn lại cũng phun ra những tia lửa, đều đang không ngừng nổ súng.

Nhưng thực tế làm như vậy không thể kéo dài được bao lâu, vì trong một băng đạn của họ không có nhiều đạn.

Vì bây giờ ở đây đâu đâu cũng là bụi cây, Lý Đông cũng không dám tùy tiện lấy súng phun lửa hội tụ ra, vì nếu đốt cháy nơi này, vậy có nghĩa là tất cả mọi người đều có khả năng sẽ bị chôn vùi trong biển lửa.

Vì vậy, bây giờ thứ hiệu quả nhất thực ra là con dao trong tay anh!

Lý Đông múa con dao trong tay hổ hổ sinh phong, một mình anh gần như chặn được hai hướng, không có một con rắn cơ quan nào dám tiếp cận hướng này.

Ở mấy hướng còn lại, Bàn Tử và những người khác cũng tựa lưng vào nhau cầm dao, cũng tạm thời chống cự được sự tấn công của lũ này.

"Đông ca, cứ thế này không ổn đâu, cái súng phun lửa hội tụ vừa nãy đâu?

Sao không lấy ra dùng?" Hồ Bát Nhất lớn tiếng hét lên.

"Thứ đó mà dùng ở đây, cậu không sợ gây hỏa hoạn à?

Nếu gây hỏa hoạn ở đây, e là chúng ta đều phải chết ở đây!" Lý

Đông nói.

“Đông ca, anh thật hồ đồ, bộ đồ chúng ta đang mặc trên người, hình như còn có thể chống lửa mà?

Chắc là không có vấn đề gì đâu!” Hồ Bát Nhất nói.

“Cũng chưa chắc, dù có thể chống lửa, nhưng nhiệt độ cao hình thành ở đây có thể nướng chín chúng ta đấy!” Lý Đông hơi im lặng, nhưng cuối cùng anh cảm thấy có thể dùng súng phun lửa hội tụ.

Thế là anh bảo mấy người họ đều đeo mặt nạ phòng độc, mặt nạ phòng độc có tác dụng cung cấp oxy, như vậy có thể phòng ngừa ngạt thở.

Bởi vì nếu ở đây xảy ra hỏa hoạn, có thể sẽ tiêu hao hết không khí xung quanh, như vậy có thể sẽ chết ngạt.

Sau khi mọi người chuẩn bị xong, Lý Đông mới cầm súng phun lửa hội tụ phun một vòng xung quanh, quả nhiên trong nháy mắt đã bùng lên ngọn lửa vô tận, bây giờ mọi thứ xung quanh sáng như ban ngày.

May mắn là, nơi họ đang ở không phải là rừng rậm, chỉ là một sườn đồi nhỏ thôi, phạm vi hỏa hoạn cũng chỉ ở trong sườn đồi này.

Khoảng mấy phút sau, ngọn lửa hoàn toàn tắt, lũ rắn cơ quan xung quanh cũng chết và bị thương vô số, trong đầu Lý Đông vang lên tiếng thông báo của hệ thống, nhưng anh cũng không biết rốt cuộc đã giết bao nhiêu rắn cơ quan, dù sao Đạo tệ lại nhiều thêm mười mấy vạn, cũng là một thu hoạch không tồi.

Mấy người họ mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng đột nhiên, sau lưng họ đột nhiên xuất hiện một bóng người khổng lồ, nó tóm lấy A Ninh.

Trong tiếng hét thất thanh, A Ninh bị kéo vào trong bụi cây.

“Chết tiệt!” Lý Đông thầm chửi một câu, trực tiếp đuổi theo, phát hiện bóng người đó đã đi xa.

“Nổ súng đi!” Bàn Tử thấy súng trong tay Phan Tử dường như còn đạn, thế là lập tức kêu anh ta nổ súng.

Chương 496

“Mỹ nữ A Ninh đang ở đó, nếu bắn trúng người thì sao?” “Không cần lo lắng, quần áo trên người mỹ nữ A Ninh có sức phòng ngự rất cao, sẽ không dễ dàng bị thương như vậy, bắn cho tôi!” Bàn Tử lớn tiếng gầm lên.

Chỉ nghe mấy tiếng súng vang lên, thứ ở đối diện dường như bị bắn trúng, tốc độ tiến lên hơi chậm lại một chút.

Thế nhưng, thứ đó mang theo A Ninh, vẫn liều mạng chạy về phía trước.

Lý Đông và mấy người đuổi đến nơi vừa nãy tầm mắt có thể nhìn thấy, phát hiện bóng đen đó mang theo A Ninh đã đi đâu không biết.

Đúng lúc Lý Đông cảm thấy có chút thất vọng, đột nhiên phát hiện trên mặt đất có một vài vệt máu.

“Thứ đó chắc chắn đã bị thương rồi, có vết máu của nó, chúng ta đuổi theo nhất định có thể bắt được!

Nhất định phải cứu A Ninh về!” Lý Đông lớn tiếng nói.

A Ninh không chỉ là đồng đội, mà còn là phụ nữ của anh. 21.

Vệt máu trên đất gần như là manh mối duy nhất lúc này, may mà vệt máu vẫn luôn có, họ cầm đèn pin, vẫn luôn truy theo vệt máu mà đuổi theo. 22.

Nhưng đuổi theo rất xa, cuối cùng đến một nơi phía trước, phát hiện không còn vệt máu nữa, cũng có nghĩa là phía trước không có đường.

“Làm sao bây giờ?

Đuổi đến đây thì hết rồi, chẳng lẽ chúng ta đã trúng kế điệu hổ ly sơn sao?

Nếu vậy thì phiền phức rồi!" Hồ Bát Nhất nói.

Mấy người còn lại đều im lặng, bây giờ cũng cảm thấy vô cùng tiếc nuối, nếu đồng đội xảy ra chuyện ở đây, đó tuyệt đối là một chuyện vô cùng đáng tiếc.

Lý Đông cẩn thận quay một vòng, phát hiện trong bụi cỏ có một thứ đen sì, lại là súng của A Ninh.

Súng của A Ninh bị rơi ở đây, Lý Đông khẽ nhíu mày.

Đột nhiên anh cảm giác sau lưng, dường như có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào mình.

Thế là anh đột ngột quay người, cầm đèn pin chiếu tới, phát hiện sau lưng mình có một cái cây lớn, trên cây lớn dường như có treo thứ gì đó, thứ treo đó lúc này đang treo ngược xuống.

Lý Đông giật mình, trong khoảnh khắc đó, con dao trong tay anh trực tiếp chém tới, kết quả phát hiện tốc độ phản ứng của thứ đó cũng rất nhanh, lại né được một đao, rồi trực tiếp mở to miệng, cắn về phía Ngô Tà.

Ngô Tà là người có công phu kém nhất trong đội, xem ra con rắn này thật sự có trí tuệ, biết chọn quả hồng mềm mà bóp.

Ngô Tà tuy thân thủ tương đối kém, nhưng bên cạnh cậu có Phan Tử, Phan Tử trong khoảnh khắc đó đã đẩy cậu ra, đồng thời dùng báng súng hung hãn đập vào đầu con vật đó.

Lúc này họ mới nhìn rõ bộ mặt thật của thứ đó, lại thật sự là một con rắn cơ quan.

Con rắn cơ quan này so với con rắn cơ quan khổng lồ mà Lý Đông

và A Ninh gặp lần trước, dường như nhỏ hơn một chút.

Nhưng thứ này so với con rắn cơ quan khổng lồ đó, khí thế lại mạnh hơn không ít.

Bây giờ con vật này toàn thân trên dưới đâu đâu cũng là vết thương, có chỗ đang chảy máu, rõ ràng da của nó cũng không cứng bằng con rắn cơ quan khổng lồ lần trước, nhưng lại gây ra nhiều phiền phức như vậy, cho thấy con vật này cũng có chỗ hơn người.

Thứ đó phát hiện không cắn được Ngô Tà, đột nhiên lại cắn về phía Lý Đông, Lý Đông né được, nhưng con vật này lại không hề có ý định buông tha Lý Đông, lập tức quấn lấy, muốn dùng thân thể của mình trực tiếp siết chết Lý Đông.

Lý Đông cảm giác toàn thân trên dưới căng cứng, lại thật sự bị con vật đó quấn lấy.

Nhưng anh nghiến răng, dùng hết sức lực toàn thân, lại có ý định vùng ra.

Đầu con rắn cơ quan khổng lồ nghiêng đi, muốn cắn, Lý Đông tóm lấy đầu con vật, hung hãn đẩy sang một bên.

Hai bên bước vào trạng thái vật lộn, tình hình lại ngang tài ngang sức.

Lý Đông hung hãn ấn đầu con vật này xuống đất, tổng chi nơi anh đang ở vừa hay bị thiêu trụi một mảng đất, đất trên mặt đất rất khô, rất cứng, Lý Đông trực tiếp ấn đầu con vật này vào đất cứng mà ma sát.

Đuôi của con rắn cơ quan khổng lồ ở trên cây, con vật này vừa dùng sức, dường như muốn kéo Lý Đông lên không trung khiến anh không thể mượn lực.

Lý Đông nghiến răng hai chân như mọc rễ đứng trên mặt đất,

đồng thời dùng hết sức bình sinh, muốn kéo con mãng xà khổng lồ này xuống.

Cùng lúc đó, anh cố gắng rút ra một tay phải, đấm liên tiếp vào đầu con rắn.

Bàn Tử và những người khác sau khi xem trận chiến như vậy, lập tức kinh ngạc.

"Đông ca, cũng quá dũng mãnh rồi, đang vật lộn với con quái vật này đấy!" "Đông ca từ trước đến nay đều dũng mãnh như vậy, chưa bao giờ làm chúng tôi thất vọng…" Bàn Tử và mấy người khác bây giờ hoàn toàn trở thành khán giả, khi họ phản ứng lại muốn giúp đỡ, chỉ nghe "rắc" một tiếng, hóa ra cành cây mà con rắn đó đang treo, lại bị gãy.

Sau đó con rắn đó trực tiếp rơi xuống, nhưng bây giờ một người một rắn vẫn không có ý định buông ra, lại lăn lộn trên mặt đất.

Lý Đông liều mạng ấn đầu con vật này xuống đất, vung nắm đấm liều mạng đánh.

Cuối cùng, con rắn có chút không chịu nổi, buông Lý Đông ra.

Lý Đông định đuổi theo, nhưng con vật này lại mở to miệng, đầy răng, chuẩn bị trực tiếp nuốt chửng Lý Đông.

Nhưng lúc này, Phan Tử đột nhiên không biết từ đâu tìm được một cây gậy gỗ, cây gậy gỗ đó trực tiếp cắm vào miệng con mãng xà khổng lồ.

Nhưng con mãng xà khổng lồ miệng ngậm cây gậy gỗ đó, dùng sức một cái, trực tiếp hất Phan Tử bay ra ngoài.

Chương 497

Lý Đông nhân cơ hội này, rút ra con dao mang theo bên người, một đao chém tới, đầu con mãng xà khổng lồ lập tức xuất hiện một vết cắt dài, lập tức khiến con vật này ngã xuống.

Phan Tử ngã mấy vòng trên mặt đất, phát ra những tiếng la hét thảm thiết, con người này rõ ràng cũng ngã không nhẹ, mặc dù bộ trang bị Ngũ Hành trên người có thể hoàn toàn tránh được ngoại thương, nhưng dưới va chạm như vậy dễ bị nội thương.

Anh ta thật dũng cảm, tiếc là sức mạnh của anh ta so với con mãng xà khổng lồ này yếu hơn một chút.

Chỉ là bây giờ con rắn cơ quan khổng lồ này cũng bị thương nặng, nó va chạm lung tung khắp nơi, thậm chí những bụi cây xung quanh không bị thiêu rụi cũng bị con vật này nhổ bật gốc.

Lý Đông bây giờ không có ý định buông tha con vật này, dù sao bây giờ hai bên đã kết thù, thứ này ngay từ đầu đã đùa giỡn anh trong lòng bàn tay, nếu không giết chết con vật này, thực sự không nuốt trôi được cục tức này.

Nhưng con rắn cơ quan khổng lồ này đã bị thương quá nặng, vừa nãy nó va chạm lung tung trên mặt đất, thực ra cũng chỉ là giãy giụa cuối cùng mà thôi, sau khi giãy giụa nó dần dần không động đậy nữa, cũng chỉ còn run rẩy nhẹ mà thôi.

Lý Đông tiến lên, chém loạn xạ vào con vật này, cho đến khi nó hoàn toàn không động đậy nữa, anh mới dừng lại.

Nhưng con rắn này dù đã chết, vẫn dùng ánh mắt oán độc nhìn anh, thù hận của hai bên rõ ràng vô cùng sâu sắc.

“Thứ đó chết chưa?” “Chắc là chết rồi, da của nó cũng cứng thật, tôi phải dùng sức lớn như vậy mới làm nó bị thương!” Lý Đông lắc đầu.

Vừa trải qua một trận đại chiến, tất cả mọi người đều mệt đến mồ hôi nhễ nhại, nên ai nấy đều muốn cởi bỏ mặt nạ phòng độc trên đầu.

Nhưng lúc này, Lý Đông đột nhiên phát hiện trên người mình dường như có thứ gì đó kỳ lạ.

Đợi anh nhìn kỹ, không sai, lại là bọ cỏ.

Anh lại cầm đèn pin chiếu khắp nơi, phát hiện trên bụi cây xung quanh, đâu đâu cũng có thứ này, lúc này có rất nhiều con đã bò lên người anh.

Nếu trên người anh không có bộ trang bị Ngũ Hành, không chừng bây giờ đã bị cắn rồi.

Những thứ này rất giỏi hút máu, trên con rắn cơ quan khổng lồ đã chết kia, cũng bò đầy loại côn trùng đáng sợ này, e là không bao lâu nữa, con rắn lớn khiến người ta cảm thấy vô cùng kinh hãi này cũng sẽ bị hút đến chỉ còn lại bộ xương và một lớp da.

Mặc dù bây giờ không bị thương, nhưng nhìn những thứ này lại có cảm giác rợn tóc gáy, đặc biệt là trong số họ có mấy người mắc chứng sợ lỗ nhẹ.

Chứng sợ lỗ không phải là chuyện đùa, nên họ đốt đuốc, lợi dụng nhiệt độ của đuốc để đuổi những thứ này khỏi người, sau đó chuyển đi nơi khác.

Cùng lúc đó, Lý Đông trực tiếp lấy ra súng phun lửa, phun thẳng vào bụi cỏ ở đây, dù sao bụi cỏ ở đây cũng không đặc biệt lớn, không có khả năng gây ra cháy rừng.

Phương pháp này quả nhiên rất hiệu quả, nhanh chóng tạo ra một khu vực an toàn ở phía trước họ, thế là mấy người bắt đầu di chuyển.

Mấy người họ trên đường đi mệt mỏi rã rời, cuối cùng đến bên một vũng nước nhỏ, dùng nước ở đó rửa sạch vết bẩn trên người, rồi ngồi đó nghỉ ngơi.

Vì đều đã mệt đến cực điểm, lại nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Nhưng lúc này họ phát hiện dường như đã hoàn toàn mất phương hướng, không biết đi đâu nữa.

Vốn là Muộn Du Bình mời họ đến đây, kết quả bây giờ Muộn Du Bình cũng không biết đi đâu mất, địa cung thật sự cũng không biết ở đâu, nên sĩ khí của họ có chút sa sút.

May mà sau khi mặt trời lên, cảnh sắc xung quanh rất đẹp, thậm chí ở nơi không xa còn xuất hiện một dải cầu vồng rực rỡ, khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

Không khí ở đây cũng rất trong lành, nếu không kể đến những con côn trùng đáng sợ và rắn cơ quan, thì nơi này tuyệt đối là một khu du lịch vô cùng xinh đẹp.

Đương nhiên nếu tính cả những con côn trùng và rắn cơ quan đó, thì nơi này là địa ngục, người bình thường đến đây, về cơ bản là cửu tử nhất sinh.

"Mau nhìn thứ kia kìa, ở đó hình như có kiến trúc, liệu có phải là manh mối không?" A Ninh chỉ tay về phía trước, ở đó dường như có một ngôi miếu thần màu đen.

Lý Đông biết môi trường mà họ đang ở, thực ra đều nằm trong một di chỉ thành cổ.

Ngôi miếu thần màu đen đó cũng vô cùng không đơn giản, trông rất đồ sộ, hoàn toàn giống như một con quái vật khổng lồ, đang mở to

miệng, chuẩn bị nuốt chửng mọi thứ.

Đồng thời nơi đó cũng có sức hấp dẫn vô cùng mạnh mẽ đối với những nhà thám hiểm như Lý Đông.

Thế là, sau khi ăn một chút gì đó, họ lập tức xuất phát, nhanh chóng đến trước một ngôi miếu thần.

Ngôi miếu thần này là một khối thống nhất, khổng lồ và hoàn chỉnh, trông vô cùng hùng vĩ.

"Mẹ kiếp, nơi này lại có kiến trúc hùng vĩ như vậy à, khó mà tưởng tượng được, kiến trúc như vậy lại được xây dựng từ mấy nghìn năm trước, kể cả bây giờ e là cũng không dễ dàng như vậy?" Vương Khải Toàn sau khi nhìn thấy kiến trúc như vậy, trợn to mắt cảm thán.

Bởi vì nơi này không có giao thông, muốn vận chuyển nhiều vật liệu xây dựng như vậy lên đây, gần như là không thể, nhưng ở một nơi như vậy, lại có một kiến trúc hùng vĩ như vậy, đó quả thực là một kỳ tích.

Sau đó, họ lại thấy một số lều trại ở gần đó, nơi này lại là một khu cắm trại lớn, rõ ràng ở đây có những người khác.

Thế là họ tạm thời không vào ngôi miếu thần, mà đi về phía khu cắm trại đó.

Nhưng sau khi vào khu cắm trại, lại phát hiện bên trong không có một bóng người, nơi này trông như đã bị bỏ hoang, cũng không có bất kỳ tiếng động nào, thậm chí cả tiếng côn trùng xung quanh cũng không có, yên tĩnh đến lạ thường.

Ngô Tà vốn rất vui khi nghĩ sắp gặp được chú Ba của mình, nhưng bây giờ thấy tình hình ở đây như vậy, vẻ mặt cậu lập tức đông cứng lại.

Lý Đông lại khẽ nhíu mày: "Nơi này yên tĩnh như vậy, cảm giác có chút kỳ quái." Lúc này Bàn Tử đột nhiên nhớ ra một chuyện: "Đúng rồi, tôi nhớ ra một chuyện, khói đỏ hình như không phải là tín hiệu tìm đồng đội, khói đỏ hình như là tín hiệu cảnh báo chúng ta nơi này có nguy hiểm, bảo chúng ta đừng đến gần đây!" Bàn Tử vừa nói vậy, Ngô Tà và Đại Kim Nha đều gật đầu, tỏ ý hình như đúng là như vậy.

Vương Khải Toàn nghe vậy, trong lòng tức giận, lập tức túm lấy áo Bàn Tử: "Đồ ngốc này, đã vậy sao không nói sớm?

Theo cách nói này thì chẳng phải bây giờ chúng ta lại đi vào một cái bẫy khác rồi sao!" Bàn Tử vẻ mặt bất đắc dĩ: "Mấy ngày trước chúng ta không có tín hiệu này mà?

Tín hiệu như vậy, lúc đó căn bản không dùng đến, ai mà nhất thời nhớ ra được những chuyện như vậy!" Lý do của anh ta rất hùng hồn, khiến người ta hoàn toàn không có cách nào phản bác.

Lý Đông lắc đầu: "Đừng cãi nữa, chúng ta vào xem bên trong rốt cuộc có thứ gì đi!

Dù nơi này có uy hiếp, cũng đừng quan tâm nhiều như vậy, đợi chuyện đến đâu hay đến đó, bây giờ chưa xảy ra chuyện gì mà chúng ta đã hoảng loạn, như vậy chỉ tổ làm vướng chân vướng tay!" Lý Đông vẫy tay, ra hiệu cho mấy người họ vào xem trước.

Chương 498

Sau khi vào khu cắm trại, họ phát hiện đây là một khu cắm trại rất tốt, ở đây lại có cả máy phát điện, cho thấy đối phương thật sự đã mang theo rất nhiều thiết bị.

Thứ hấp dẫn nhất là một mái che khổng lồ, dưới mái che đó có một tảng đá lớn, trông như được người ở đây chọn làm bàn, vì trên đó đặt rất nhiều tài liệu.

Ngoài ra trong một số lều trại có một số vật dụng sinh hoạt.

Nơi này nói là một khu cắm trại, không bằng nói là một khu dân cư có thiết bị vô cùng hoàn chỉnh, ở nơi như thế này, dù có ở một thời gian cũng không thành vấn đề.

Nơi này cũng không có bất kỳ dấu hiệu đánh nhau nào, thậm chí một chút vết máu cũng không có, nhưng người ở đây đều không còn, đủ loại đồ vật cũng đều bị bỏ lại, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lý Đông tìm thấy một đống lửa trong khu cắm trại, đống lửa này trông như chưa tắt được bao lâu, bên trong có thể tìm thấy một quả cầu khói.

Làn khói đỏ mà họ thấy mấy ngày trước, rõ ràng là người ở đây đã rời đi từ mấy ngày trước.

“Rốt cuộc là chuyện gì, đã xảy ra chuyện gì khiến những người này vội vã rời đi như vậy, thậm chí cả những công cụ đủ loại mà họ vất vả mang theo cũng không cần nữa?

Nhưng đã vội vã rời đi như vậy, tại sao lại để lại một đống khói ở đây, nhắc nhở người khác đừng đến, đây lại là chuyện gì?” Lý Đông

đột nhiên phát hiện trước mắt mình dường như xuất hiện một vấn đề rất lớn, vấn đề lớn này khiến anh cảm thấy vô cùng đau đầu, vì anh hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Xem ra nơi này chắc chắn có vấn đề, tôi thấy chúng ta không nên ở đây quá lâu, cố gắng rời đi sớm một chút.

Nhưng trước khi rời đi, xem xem ở đây có thứ gì có thể sử dụng được không…" Lý Đông nhẹ nhàng dặn dò mấy câu, sau đó bỏ cái máy phát điện nhỏ vào túi Càn Khôn, ngoài ra còn có một số vật dụng sinh hoạt thông thường, và mấy bao thuốc lá.

Lý Đông không hút thuốc, nhưng trong đội này lại có mấy người là ma thuốc lá, nên thứ này đối với họ rất hữu dụng.

Hút thuốc có thể giải tỏa áp lực, là một công cụ rất quan trọng, nên đa số dân trộm mộ đều thích hút thuốc, đương nhiên chỉ có người như Lý Đông là ngoại lệ.

Mấy người còn lại cũng tự mình lấy một số đồ vật.

Đương nhiên nơi này dù sao cũng chỉ là một khu cắm trại tạm thời, mặc dù có một số thứ trông rất hữu dụng, nhưng họ cũng đã mang theo không ít, nên không cần mang thêm nữa.

Nhưng khi đang thu dọn đồ đạc, anh lại đột nhiên nghe thấy một âm thanh rất kỳ lạ.

Lý Đông khẽ nhíu mày, vì anh phát hiện âm thanh kỳ lạ này dường như đang gọi tên mình.

Anh vểnh tai lên, nghe lại lần nữa, lại không nghe thấy gì.

"Mẹ kiếp, nơi này rốt cuộc là sao?

Lẽ nào lại giống tình huống gặp phải lần trước!" Lý Đông vỗ vỗ đầu, muốn mình tỉnh táo một chút.

Lần trước tiếng gọi kỳ lạ đó, đã khiến anh và lũ rắn đó đại chiến một trận, cả quá trình vô cùng kinh hiểm.

Lũ rắn cơ quan đó là những thứ có tư duy của con người, chiêu thức cũ chắc chắn sẽ không dùng hai lần!

Lẽ nào trí thông minh của lũ rắn cơ quan cũng có cao thấp, trí thông minh của lũ này tương đối thấp, nên chiêu thức cũ phải dùng lại.

Nhưng nói vậy, hình như cũng không có lý, vì có thể sử dụng chiêu thức phức tạp như vậy, rắn cơ quan tuyệt đối không phải là hạng ngu xuẩn.

Lý Đông đang chuẩn bị tiếp tục thu dọn đồ đạc, đột nhiên phát hiện gần đó có mấy dấu chân lấm tấm không thuộc về mình, rõ ràng có một người vừa đi qua đây.

Lý Đông rút dao ra, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào, rồi đi theo dấu chân đó xem rốt cuộc thuộc về ai.

Nhưng đột nhiên, từ sau một tảng đá xuất hiện một người, tay người đó cầm một thanh Hắc Kim Cổ Đao, vũ khí của hai người trong khoảnh khắc đó va chạm vào nhau.

Sau khi giao thủ liên tiếp mấy chiêu, Lý Đông mới nhìn rõ người đó, người đó lại là Muộn Du Bình.

Lần trước Muộn Du Bình đi truy đuổi Trần Văn Cẩm, sau đó bị lạc, không ngờ lại có thể gặp Muộn Du Bình ở đây.

Bộ dạng của Muộn Du Bình lúc này trông rất buồn cười, trên mặt anh ta đâu đâu cũng là bùn, trên người cũng dính đầy đất, hai người trông như vừa mới từ trong bùn bò ra vậy, chỉ có ánh mắt trong đôi mắt đó, vô cùng sắc bén, khiến người ta cảm nhận được đây là một sự tồn tại vô cùng mạnh mẽ.

“Tiểu Ca, cậu bảo tôi đến giúp, kết quả lại chạy đi xa, cậu thật là không có trách nhiệm chút nào!” Lý Đông nhìn anh ta một cái, rồi thản nhiên nói.

Nhưng không ngờ, anh ta lại không để ý đến lời nói của Lý Đông, chỉ chìa tay ra, nói với Lý Đông: “Tạm thời đừng nói nhiều như vậy, tôi một thời gian rồi chưa ăn gì, mau lấy chút đồ ra cho tôi ăn!” Lý Đông không lấy thức ăn ra, mà lấy ra một bình nước trước: “Rửa sạch những thứ trên mặt và tay cậu trước đi, trông kỳ quái quá!” Sau khi thấy anh ta rửa sạch bùn trên mặt, rồi lại rửa sạch bùn trên tay, Lý Đông mới lấy ra một gói bánh quy nén, ném qua.

Bánh quy nén là thực phẩm họ ăn nhiều nhất trong thời gian này, không còn cách nào khác, vì cũng chỉ có bánh quy nén là có thể bảo quản được, những thực phẩm khác quá phiền phức.

Muộn Du Bình ăn bánh quy nén rồi lại uống một chút nước, trông có vẻ tỉnh táo hơn nhiều.

“Cậu đi truy đuổi Trần Văn Cẩm, tình hình thế nào rồi!

Trần Văn Cẩm bây giờ là người, hay đã biến thành quái vật?” Lý Đông bây giờ khá lo lắng cho Trần Văn Cẩm, đó cũng là một mỹ nữ rất hấp dẫn, tiếc là cô vì ăn phải thứ không nên ăn mà sẽ biến thành quái vật.

Theo tình hình Lý Đông được biết, anh biết kết quả cuối cùng của Trần Văn Cẩm là biến thành Cấm bà!

Cấm bà có thể nói là một trong những quái vật đáng sợ nhất trong thế giới trộm mộ này, lần trước nhiều người như vậy cũng không thể giết chết được Cấm bà đó.

Khó mà tưởng tượng được, một mỹ nữ hoạt bát đáng yêu như vậy, lại biến thành bộ dạng đó, thật vô cùng đáng tiếc.

Lý Đông trong lòng đang tính toán, cần phải làm gì mới có thể cứu vãn được sự tiếc nuối này?

Muộn Du Bình lắc đầu: "Tôi không biết, tôi đã truy đuổi suốt hơn 6 tiếng, nhưng cô ấy chạy quá nhanh, ở trong đầm lầy hành động của tôi bị ảnh hưởng, nhưng cô ấy hoàn toàn không bị ảnh hưởng, tôi cũng chỉ có thể miễn cưỡng theo kịp bước chân của cô ấy!

Sau đó không biết cô ấy trốn đi đâu mất, chạy xa quá nên tôi mất dấu, tóm lại sau đó tôi phát hiện mình bị lạc đường, cũng không thấy cô ấy chạy đi đâu nữa." Muộn Du Bình vẻ mặt uất ức: "Lúc đó tôi không có gì cả, không có thiết bị chiếu sáng, cũng không có la bàn, thậm chí trên người một miếng ăn cũng không có, cũng không biết mình đang ở đâu!

Sau đó tôi thấy bên này có một làn khói, thế là đi theo hướng này đến đây!" Lý Đông cười cười: "Cậu đúng là một tên ngốc cứng đầu mà, cũng may là bên này có tín hiệu như vậy, nếu không thì có thể…." Lý Đông không biết Muộn Du Bình có bị đói chết không, dù sao anh biết anh ta quả thực có thể trường sinh bất lão, một người trường sinh bất lão có bị đói chết không, đó là một vấn đề.

Lý Đông lắc đầu: "Nói chứ, với thân thủ của cậu mà ra nông nỗi này, cũng đủ thảm hại rồi!

Chương 499

Mấy ngày trước tôi trên đường đi toàn là chém giết, không biết đã giết bao nhiêu quái vật rồi, mới đến được nơi này, cũng không ra nông nỗi như cậu bây giờ!" Muộn Du Bình cười hắc hắc: "Mấy cái bùn này là tôi tự bôi lên người!

Sau khi tôi bôi mấy cái bùn này lên người, lũ rắn đó không thấy được tôi, đỡ được không ít phiền phức!" Lý Đông nghe vậy đột nhiên nhớ lại lần trước khi gặp Trần Văn Cẩm, hình như cũng là bộ dạng như vậy.

Trần Văn Cẩm tuy vì ăn phải thứ không nên ăn mà cuối cùng sẽ biến thành Cấm bà, nhưng dù sao đi nữa, trước khi biến thành quái vật, ít nhất cô vẫn có hình dạng của con người, khi hành động như một con người, vẫn có thể bị lũ rắn cơ quan đó tấn công.

Nhưng lũ rắn cơ quan đó lại không tấn công, cho thấy trong đó có một số vấn đề, chỉ là anh không nghĩ ra mà thôi.

Đương nhiên mấy cái bùn này thực ra cũng không có tác dụng gì đặc biệt thần bí, cũng chỉ là cách ly nhiệt độ cơ thể, và mùi của con người, khiến lũ rắn độc không phát hiện ra được mà thôi.

Lúc này, Ngô Tà dường như tìm thấy thứ gì đó, rồi sắc mặt âm trầm đi tới.

"Sao vậy?

Bây giờ trông sắc mặt cậu không tốt lắm, lẽ nào lại xảy ra chuyện gì rồi sao?" Ngô Tà khẽ nhíu mày: "Đông ca, chú Ba cháu đã đến cung của Tây Vương Mẫu rồi!

Hình như chú ấy ôm tâm thế quyết tử mà đi, không cho cháu đi, ở

đây có để lại một tờ giấy…" Lý Đông im lặng, thực ra bây giờ anh cũng không biết Ngô Tam Tỉnh này có phải là Ngô Tam Tỉnh thật sự không.

Bởi vì thực tế, bây giờ trên đời có hai người tự xưng là Ngô Tam Tỉnh, cả hai người đối với Ngô Tà đều rất tốt.

Nhưng cả hai người đó bất kể là ai, đều có một mục đích, đó là kết thúc một mối ân oán.

Mâu thuẫn giữa nhà họ Ngô và nhà họ Trương đã kéo dài hơn 2000 năm, đến bây giờ, mặc dù mục tiêu trường sinh bất lão hư vô mờ mịt đó vẫn còn trong lòng họ, nhưng có một mục tiêu lớn hơn, đó là giải quyết mối thù hận này.

Lý Đông gật đầu, nói: "Nếu là như vậy, chú Ba của cậu chắc chắn đã phát hiện ra, sau đó dẫn người tiến vào địa cung.

Tôi đoán bây giờ sau khi vào trong vẫn chưa ra được, chắc là ôm tâm thế quyết tử!

Đương nhiên cũng có khả năng nơi đó là một nơi cực kỳ nguy hiểm, vào rồi thì không ra được nữa!" Lý Đông nhớ lại cánh cửa đồng ở Vân Đỉnh Thiên Cung, phía sau cánh cửa đồng đó cũng khiến người ta cảm giác như Tây Vương Mẫu cung trong truyền thuyết.

Nơi đó cũng chỉ có Muộn Du Bình dám xông vào, Lý Đông lúc đó tuy cũng muốn vào xem thử, nhưng cuối cùng vẫn không vào.

Bây giờ nơi này có mối liên hệ nhất định với Vân Đỉnh Thiên Cung khi đó, hoặc là cùng một nguồn gốc, vì vậy bên dưới đây chính là Tây Vương Mẫu cung thật sự cũng không chừng.

"Nếu đã như vậy, vậy thì lối vào đó chắc chắn ở gần đây, tôi nhất định phải đi theo!" Phan Tử nói.

Gã này là kẻ theo chân Ngô Tam Tỉnh, đối với Ngô Tam Tỉnh, gã

có một sự sùng bái mù quáng, thậm chí còn thân thiết hơn cả đối với Lý Đông.

Nhưng Muộn Du Bình lại lắc đầu: "Chuyện này không đơn giản như vậy.

Nếu Ngô Tam Tỉnh bây giờ thật sự làm như vậy, điều đó cho thấy ông ta chắc chắn rằng chúng ta căn bản không tìm được lối vào đó!

Cho nên mới viết lại một dòng chữ như vậy, rồi lại để lại một làn khói kia, thực tế là muốn nhắc nhở chúng ta đừng vào!

Đương nhiên, ông ta cũng biết nếu chúng ta có thể đến được lối vào, vì lòng hiếu kỳ chúng ta sẽ đi vào, cho nên những thông tin để lại bây-giờ-nhiều-nhất-chỉ-như-một-lời-trăn-trối, dặn dò hậu sự, đồng thời cũng không tin rằng chúng ta có thể vào được!" "Nếu như vậy, chẳng phải bây giờ chúng ta đến đây du lịch một vòng, rồi chẳng tìm được gì mà quay về sao?" Bàn Tử kinh ngạc, nếu vậy thì quá đáng tiếc.

Muộn Du Bình liếc nhìn Ngô Tà, cười nói: "Chú Ba của cậu rất thương cậu, có lẽ không vào trong đối với cậu là một chuyện tốt!

Nhưng với Đông ca mà nói, thì có hơi đáng tiếc!" Lý Đông lại không coi lời của Muộn Du Bình là thật, chỉ cười nói: "Trên thế giới này không có nơi nào tôi không đến được, không có thứ gì có thể cản được tôi đâu.

Ngô Tam Tỉnh cảm thấy tôi không tìm được, đó chỉ là ảo giác của ông ta thôi, sẽ có cách cả!" Muộn Du Bình gật đầu: "Lý lẽ là như vậy, thực tế tôi hình như thật sự có cách có thể đi vào!

Ngoài ra, nơi này bây giờ trông như thế này cũng không hẳn là họ đã ung dung rời đi, cũng có thể là phát hiện nguy hiểm mới rời đi, tờ giấy để lại kia cũng chưa chắc là thật!" Bởi vì nơi hoang dã này thực

sự quá kỳ quái, những con rắn mào gà kia đều có tư duy của con người, không chừng chúng cũng biết viết chữ.

Lần trước, khi gặp phải những thứ lộn xộn kia, thậm chí còn gặp cả con rắn biết nói, đó cũng là chuyện bình thường.

Ngô Tà lại phân tích một số chuyện linh tinh, nhưng cuối cùng cũng không tìm ra được nguyên nhân.

Lúc này, Muộn Du Bình nói: "Thực ra chúng ta muốn tìm lối vào địa cung của Tây Vương Mẫu, cách đơn giản nhất là tìm Trần Văn Cẩm!" "Tìm Trần Văn Cẩm?" Mấy người đều cảm thấy hơi khó khăn.

Lần trước đã tìm được Trần Văn Cẩm, nhưng Trần Văn Cẩm vừa thấy họ đã chạy mất, làm sao tìm được đây?

Nếu Trần Văn Cẩm không chủ động tìm họ, thì dù thế nào đi nữa, họ cũng không thể tìm được cô ta.

Bởi vì Trần Văn Cẩm đã không còn là một con người bình thường nữa, việc di chuyển trong khu vực rộng lớn này đối với cô ta quả thực quá đơn giản.

"Nhưng mà, Trần Văn Cẩm với tôi hình như cũng đâu có thù oán gì?" Lý Đông nhíu mày trầm tư, tuy lần trước Lý Đông đã đưa Trần Văn Cẩm về nhà, sau đó Trần Văn Cẩm khiến mọi người đều có một giấc mơ kỳ lạ, nhưng đó cũng chỉ là chuyện vô tình, tóm lại Trần Văn Cẩm không có lý do gì để sợ hãi, cũng không có lý do gì coi anh là kẻ thù.

"Theo tôi đoán, Trần Văn Cẩm hẳn là đang sợ một thứ gì đó, trong ghi chép của cô ấy cũng nhiều lần viết về những chuyện liên quan.

Nếu tôi đoán không lầm, thì đó hẳn là A Ninh!" "Tôi?" A Ninh nghe xong lời này, lập tức có chút ngơ ngác, "Chẳng lẽ tôi thật sự xấu

xa đến mức khiến cô ấy phải sợ tôi như vậy sao?" A Ninh bây giờ hoàn toàn không thể chấp nhận chuyện này, cô hiện tại cũng chỉ là một người rất bình thường, một người rất bình thường sao có thể khiến một người khác sợ hãi đến mức độ đó.

Muộn Du Bình lắc đầu: "Tôi cũng không rõ lắm, nhưng dựa vào ghi chép của cô ấy, và từ các loại thông tin khác nhau, thì có vẻ là A Ninh!

Nhưng, đó hình như là một con quái vật đầu người thân rắn, con quái vật đó khiến Trần Văn Cẩm cảm thấy vô cùng sợ hãi, đáng tiếc là con quái vật đó lại cứ đi theo cô." Muộn Du Bình vừa nói vậy, Lý Đông và A Ninh đều không khỏi sững sờ.

Con quái vật đầu người thân rắn đó, thực tế họ đều đã thấy, trông giống hệt A Ninh, khiến người ta có một cảm giác không thể tin nổi.

"Vậy theo cách nói của anh, muốn để Trần Văn Cẩm gặp tôi, vậy thì bây giờ tôi chỉ có một cách, đó là xử lý con quái vật đầu người thân rắn đó?" A Ninh cắn răng, hiện tại cô đối với chuyện này vô cùng hứng thú, hận không thể lập tức xử lý con quái vật trông giống hệt mình.

Nhưng Muộn Du Bình lại lắc đầu: "Chuyện không đơn giản như vậy, không chừng con quái vật đó chính là cô thì sao?" "Không thể nào, nếu như vậy thì quá vô lý rồi!" Lý Đông lắc đầu.

Vì ở đây đã loay hoay một thời gian dài, đến khi chuẩn bị gần xong, một ngày nữa lại trôi qua, thời gian trôi thật nhanh.

"Tối nay nghỉ ngơi cho tốt đi.

Ngày mai chúng ta sẽ đối phó với thứ đó, nhất định phải tìm ra và xử lý nó!" Lý Đông dặn dò.

Chương 500

Đối với những nhà thám hiểm dã ngoại như họ, thực tế việc quan trọng nhất là duy trì thể lực.

Để duy trì thể lực cần có hai yếu tố, một là phải có đủ thức ăn và nước uống, hai là cần có đủ thời gian nghỉ ngơi.

Nghe có vẻ mâu thuẫn, nhưng thực tế là vậy, nếu không nghỉ ngơi tốt, căn bản không thể duy trì được cường độ chiến đấu cao như vậy.

Tại khu cắm trại, Bàn Tử và mấy người trực tiếp chui vào lều, nhưng trước khi ngủ họ đã bôi đầy bùn lên lều, thậm chí có người còn bôi lên cả người mình, rồi ngã xuống ngủ khò khò.

Lý Đông không cần ngủ, chỉ cần ngồi xuống là có thể từ từ hồi phục tinh thần.

Muộn Du Bình bây giờ trông rất năng nổ, dường như không định ngủ.

A Ninh thì ở bên cạnh Lý Đông, cô gái này bây giờ cũng rất kích động, muốn xem con quái vật trông giống hệt mình rốt cuộc là chuyện gì, nên cũng không ngủ.

Bởi vì cô bây giờ có linh cảm, có lẽ tối nay, con quái vật đó có thể sẽ xuất hiện trước mặt cô.

Đêm càng lúc càng khuya, thời tiết tối nay rất tốt, trời quang mây tạnh, đáng tiếc không phải đêm trăng tròn, chỉ có một vầng trăng khuyết treo trên trời, ánh trăng yếu ớt khiến cảnh vật trên mặt đất trông có chút quỷ dị.

"Hình như có sương mù, nhưng màu sương mù này không đúng, hơi xanh lam, lại là chuyện gì thế?" Lý Đông lập tức cảm thấy không

ổn, liền cảnh giác.

Thông thường nếu màu sương mù không đúng, điều đó có nghĩa là bên trong chắc chắn có chất đặc biệt, không chừng có độc.

Đương nhiên họ đều mang mặt nạ phòng độc, loại độc này đối với họ không có tác dụng.

Nhưng sương mù dày đặc còn có một đặc điểm khác, đó là che khuất tầm nhìn, không chừng sau khi sương mù che khuất tầm nhìn, có thứ gì đó nguy hiểm đang nấp ở xa chuẩn bị tấn công.

Muộn Du Bình một mình ở một bên, Lý Đông và A Ninh thì ở bên kia, nhưng đột nhiên Lý Đông bỗng thấy phía trước hình như có một cái bóng.

Bởi vì sương mù ở đây quá dày, căn bản không nhìn rõ cái bóng đó rốt cuộc là gì, nhưng có thể lờ mờ nhìn ra đường nét của nó.

A Ninh cũng đã sớm căng thẳng thần kinh, sau khi thấy cái bóng đó, cô không nói không rằng liền nổ một phát súng.

Nhưng cái bóng đó dường như không bị trúng đạn, sau đó, họ phát hiện có một lượng lớn rắn mào gà đang lao tới.

Những con rắn mào gà này có hàng ngàn vạn con, dường như đột nhiên xông ra từ phía trước.

Lũ này không chỉ xông về phía họ, mà ngay cả khu cắm trại cũng bị lũ rắn mào gà này xông vào ngang ngược, làm cho mọi thứ trở nên hỗn loạn.

Bàn Tử đang ngủ, nhưng cũng bị đánh thức, mấy người đều bị xông vào làm cho tan tác, cộng thêm ảnh hưởng của sương mù, căn bản không biết ai với ai.

Lý Đông lo A Ninh sẽ gặp chuyện, bởi vì con quái vật giống A

Ninh khiến anh cảm thấy kỳ lạ trong lòng, nên không dám để A Ninh tách ra.

Vì vậy, một tay anh nắm chặt tay A Ninh, tay kia cầm một con dao, liều mạng chống cự lại lũ rắn mào gà.

Lũ rắn mào gà này như thủy triều, may mà con dao trong tay anh cũng sắc bén vô cùng, tùy tiện một nhát chém xuống, bất kể là con nào cũng đều bị chém thành hai đoạn, nên tạm thời có thể miễn cưỡng duy trì thế cân bằng.

Cũng không biết qua bao lâu, trời mờ mờ sáng, lũ rắn mào gà dường như tạm thời lui lại, mọi người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Sao rồi, mọi người đâu?

Còn sống cả chứ!" Lý Đông lớn tiếng hét.

May mà xung quanh khu cắm trại rách nát này, Bàn Tử và từng người một bò ra, tuy trông có vẻ không ai bị thương, nhưng người nào người nấy đều thê thảm, rõ ràng trận đại chiến tối qua vô cùng kịch liệt.

May là không ai có việc gì.

"Xem ra, lũ này thật sự nhắm vào chúng ta rồi, thật sự là không chết không thôi!

Nếu chúng ta không mau chóng rời khỏi nơi này, không chừng lũ này sẽ tiếp tục!" Hồ Bát Nhất lòng còn sợ hãi nói, tối qua bộ đồ Ngũ Hành của cậu vì bị mài mòn quá nhiều, đã bị cắn rách một lỗ, nếu không kịp thời vá lại lỗ hổng, không chừng sẽ nguy hiểm.

"Tôi thấy nơi này chắc chắn là gần lối vào Tây Vương Mẫu cung!

Theo tôi biết, trong số những kẻ canh gác Tây Vương Mẫu cung,

có rắn mào gà.

Bây giờ có nhiều rắn mào gà như vậy, liều mạng tấn công chúng ta, một mặt là vì chúng ta có thù với lũ này, mặt khác, e rằng cũng vì chúng ta bây giờ đã tiếp cận Tây Vương Mẫu cung." Bàn Tử nói.

"Nơi khả nghi nhất ở đây là ngôi thần miếu kia, hay là chúng ta đến ngôi thần miếu đó xem thử đi." Một ngôi thần miếu từ xa trông rất hùng vĩ, nhưng thực tế nơi này lại không tốt như vậy, bởi vì nơi này đã sụp đổ rất nhiều, ngay cả cổng chính cũng đã sụp.

Thế là họ tùy tiện tìm một con đường xông vào, đương nhiên nơi này dù đã sụp đổ, không gian bên trong vẫn lớn, nên vẫn rất hùng vĩ.

Kết cấu của nơi này đều là pháo đài bằng đá, có một số cột trụ rất tinh xảo.

Nhưng sau khi Lý Đông vào trong, lại phát hiện mọi thứ ở đây đều mang ác ý, ngay cả những bức tượng điêu khắc trên cột trụ dường như cũng trợn mắt nhìn chằm chằm họ, còn những bức tranh tường thì càng thêm mặt mày dữ tợn.

Đi về phía trước một lúc, họ phát hiện một gian phòng đá, trên tường dường như có một số bức phù điêu, nhưng vì thời gian quá lâu, căn bản không nhìn rõ trên đó rốt cuộc có gì.

Lý Đông suy nghĩ một chút, từ trong túi Càn Khôn lấy ra một ít than củi.

Than củi cũng là một nguồn tài nguyên rất quan trọng, bởi vì đôi khi ở ngoài trời cần đốt lửa, nếu không tìm được củi, có thể dùng than củi thay thế, than củi rất dễ bắt lửa, cũng rất nhẹ, dễ mang theo, thực tế là một loại nhiên liệu rất tốt.

Anh bôi than củi lên tường, những bức phù điêu trên tường cuối cùng cũng có thể nhìn rõ.

Trên bức phù điêu, rõ ràng nhất là một số con rắn, rắn mào gà, tất cả đều được điêu khắc sống động như thật, dường như đang còn sống.

Quan sát kỹ một lúc, cuối cùng cũng có thể nhìn ra được đại khái.

"Ý trên này không phải là, những người ở đây coi những con rắn mào gà đó như thần linh để thờ cúng!

Chương 501

Rồi những bức tranh phía sau, hình như vương quốc Tây Vương Mẫu ở đây đã bị tấn công!

Nhìn xem, người ngồi trên chiến xa đằng kia, trông có vẻ quen quen không?" Muộn Du Bình chỉ tay vào chiếc xe ngựa khổng lồ phía sau, đó là một chiếc chiến xa do tám con ngựa kéo, trên chiến xa có một người đàn ông mặc quân phục.

"Là ai vậy, trông có vẻ oai phong, chẳng lẽ là hoàng đế nào đó sao?" A Ninh khẽ nhíu mày.

"Nhưng theo tôi biết, trong lịch sử, hoàng đế của Thăng Long tự mình đến đây đánh trận hình như không tồn tại?

Nhưng từ trang phục của họ, có vẻ như những người này là người Thăng Long?" Ngô Tà cũng lắc đầu, gã này dường như rất am hiểu lịch sử, nhưng nhất thời cũng không nói ra được đó rốt cuộc là ai.

"Người này hẳn là Chu Mục Vương!" Trong truyền thuyết lịch sử, câu chuyện về Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu rất có sức hấp dẫn!

Nhưng bây giờ xem ra, mối quan hệ giữa Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu dường như không hòa mục như vậy!

Phía sau còn có một số bức phù điêu lộn xộn, chỉ là quá mờ, cũng không thể hoàn toàn rõ ràng rốt cuộc là gì.

Nhưng có thể khẳng định, những người ở đây dường như rất sùng bái những con rắn này, thậm chí lấy đầu người để nuôi chúng.

Ngoài ra, ở cuối bức tranh, họ thấy một con trăn khổng lồ, dường

như đang đánh nhau với một con rắn khác, ừm, cái dáng vẻ đó, trông lại giống như đang giao phối.

Mấy người nhìn bức tranh như vậy, về cơ bản đều mù tịt.

Nhưng con rắn khổng lồ đó, lại khiến người ta có cảm giác dựng tóc gáy.

"Chẳng lẽ nếu chúng ta tiếp tục tiến lên, sẽ phải đối mặt với một con rắn khổng lồ như vậy sao?

Thật không thể tin nổi!" Lý Đông cũng không khỏi trợn tròn mắt.

Trước đó ở trong hẻm núi đã giết mấy chục con trăn, sau khi tiến vào gần Tây Vương Mẫu cung, lại xử lý hai con rắn mào gà khổng lồ!

Nhưng hai con rắn mào gà khổng lồ đó so với con này, e rằng quá nhỏ bé.

Trên thế giới này thật sự có con rắn khổng lồ như vậy sao?

Rắn khổng lồ như vậy làm sao mà lớn lên được.

"Cũng không hẳn, bất kể là động vật nào, nếu không thể trường sinh, tuổi thọ đều có giới hạn, bởi vì số lần phân chia tế bào của động vật có giới hạn, một khi đạt đến giới hạn số lần phân chia tế bào, thì nhất định sẽ chết tự nhiên!

Nếu bên trong tồn tại một con rắn khổng lồ như vậy, e rằng cũng đã chết từ lâu rồi!" Muộn Du Bình nói.

"Cũng không chắc, dù sao nơi này thực sự quá tà môn, tôi phải luôn chuẩn bị sẵn sàng, tùy thời chuẩn bị chiến đấu!" Lý Đông lắc đầu.

Rồi anh lại nói về chuyện cái bóng đen gặp phải tối qua.

Tối qua gặp phải cái bóng đen đó, A Ninh luôn cảm thấy cái bóng đen đó có thể là con quái vật trông giống hệt mình, nên đã nổ súng vào

cái bóng đen đó, nhưng bây giờ hình như lại không phải vậy.

Muộn Du Bình nhíu mày, nói: "Cái bóng đen đó, có thể là Trần Văn Cẩm!" "Người đó là Trần Văn Cẩm, tại sao?" Bàn Tử hỏi.

Kết quả là, Muộn Du Bình nhìn Bàn Tử như nhìn một tên ngốc: "Chẳng lẽ cậu không biết, một người sống thì phải ăn sao?

Đồ Trần Văn Cẩm mang theo người hẳn đã ăn hết, phát hiện trong khu cắm trại có thức ăn, nên muốn tìm thức ăn!

Tôi đoán tối nay cô ta sẽ đến, nên tôi phải tìm cách bắt cô ta!" "Ý anh là, bây giờ chúng ta phải quay lại?" Hồ Bát Nhất nhớ lại chuyện gặp phải tối qua, cảm thấy có chút sợ hãi.

Bởi vì cảnh tượng tối qua thực sự quá kinh khủng, cho dù toàn thân trên dưới đều được bọc kín, trước mặt những con rắn mào gà đó, cũng vô cùng nguy hiểm.

Bất kỳ sinh vật nào, chỉ cần xuất hiện theo bầy đàn, đều sẽ trở nên vô cùng đáng sợ.

Muộn Du Bình lắc đầu: "Bây giờ không còn cách nào khác, nếu chúng ta cần tìm địa cung đó, nhất định phải tìm được Văn Cẩm, nếu không thì không còn cách nào khác!" Mấy người bàn bạc với nhau, gật đầu đồng ý, lại quay trở lại khu cắm trại lộn xộn đó.

Khu cắm trại này trông giống như khu cắm trại bị Ngô Tam Tỉnh bỏ lại, bên trong đâu đâu cũng là các loại đồ ăn, bánh quy nén, đối với một người đang đói meo, thực sự có sức hấp dẫn rất lớn.

Lý Đông lại lấy ra một gói thức ăn tự hâm nóng, giả vờ ăn hết một nửa, rồi đặt lên chiếc bàn đá trong khu cắm trại.

Chuyện này cảm giác có chút buồn cười, giống như đang dụ một con vật?

Lý Đông tự giễu, sau đó mỗi người đều bôi đầy bùn lên người, rồi ẩn nấp.

Quả nhiên, khi trời dần tối, Lý Đông bỗng thấy, trong khu cắm trại phía trước, xuất hiện một người toàn thân đầy bùn đất.

Người này trông rất cẩn thận, nhìn quanh một lúc, mới cẩn thận đi tìm đồ ăn.

"Thật sự là Trần Văn Cẩm!" Lý Đông không khỏi trợn tròn mắt, bởi vì anh quá quen thuộc với Trần Văn Cẩm.

Thế là, anh ra mấy cái thủ thế, để mấy người từ mấy hướng bao vây, nhất định phải bắt được Trần Văn Cẩm.

Trần Văn Cẩm cũng không ngờ, chỉ là đến khu cắm trại bỏ hoang này tìm chút đồ ăn thôi, kết quả lại đột nhiên từ xung quanh xuất hiện mấy người to con, bao vây cô.

Cô trông rất sợ hãi, không ngừng xoay vòng, không biết nên chạy đi đâu.

Lý Đông khẽ nói: "Văn Cẩm, đừng sợ, chúng tôi không hại cô đâu..." Trần Văn Cẩm cũng không nói gì, chỉ tìm cách bỏ chạy, nhưng có Lý Đông, có nhiều người như vậy ở đây, Trần Văn Cẩm sao có thể dễ dàng chạy thoát?

Lý Đông liền trực tiếp ôm lấy cô, nhưng Trần Văn Cẩm liều mạng giãy giụa, cũng không nói gì, cứ ở đó liều mạng giãy giụa.

Lý Đông lắc đầu, đành phải nhanh chóng lấy ra một sợi dây thừng, trói cô lại.

Dù vậy, Trần Văn Cẩm vẫn liều mạng giãy giụa, trông có vẻ rất sợ A Ninh, khiến A Ninh cảm thấy rất phiền muộn.

Chương 502

Lúc này, đột nhiên từ trong khu rừng gần đó, truyền đến một tiếng hét, giọng nói đó nghe có vẻ giống giọng Hồ Nam.

"Bên đó có người, là ai vậy?" Mấy người đều kỳ lạ nhíu mày.

"Hình như đang gọi Chú Ba, Ngô Tà, có phải là chú Ba của cậu không?" Lý Đông chuyển ánh mắt sang Ngô Tà.

"Chắc là... có thể... có lẽ...

đại khái là vậy!" Vẻ mặt của Ngô Tà cảm thấy rất không chắc chắn, cũng không biết người đó rốt cuộc là ai.

Lý Đông gật đầu, cõng Trần Văn Cẩm, rồi ra hiệu cho mấy người kia đi theo xem thử.

Nhưng sau khi vào khu rừng đó, lại không tìm thấy người nào, nhưng tiếng hét vẫn còn, khoảng cách dường như không xa lắm.

"Là ai, ai ở đó?" Lý Đông cõng Trần Văn Cẩm, nên bị tụt lại phía sau, Muộn Du Bình đi trước dẫn đường.

Cả nhóm mấy người, dưới sự dẫn dắt của tiếng nói đó, đi trong một khu rừng, rẽ trái rẽ phải, không biết đã rẽ bao nhiêu khúc cua, cuối cùng lại đi vào sâu trong rừng mưa.

"Tôi cảm thấy hình như có gì đó không ổn?

Đối phương chắc chắn đang lừa chúng ta, nếu thật sự muốn tìm chúng ta, thì nên chủ động ra gặp chúng ta mới đúng, bây giờ rõ ràng là đang dẫn chúng ta đến một nơi nào đó!" Lý Đông đột nhiên nhíu mày, không còn cách nào, chuyện như vậy thực tế anh đã trải qua một lần, bây giờ đối mặt với chuyện này cảm thấy rất nhạy cảm.

Những người khác nghe vậy, lập tức dừng bước.

“Trời ạ, sao chúng ta lại ngốc thế, tại sao cùng một chiêu trò, chúng ta lại mắc lừa lần nữa?

Thật là.” Sau khi mấy người dừng lại, đột nhiên phát hiện bây giờ hoàn toàn không biết đã đi đến đâu.

“Mẹ kiếp, chúng ta thật sự lại bị lừa rồi.” Sau khi nhìn xung quanh, lập tức có cảm giác chán nản.

Nhưng đột nhiên, Lý Đông phát hiện, ở phía trước có một nơi trông rất quen thuộc.

Đúng vậy, nơi dưới một vách đá phía trước, lại chính là nơi lần trước họ ngồi thuyền giấy trôi qua, cũng là nơi có rất nhiều thi thể.

Sau khi thấy nơi quen thuộc này, Lý Đông không khỏi trợn tròn mắt, lại đi một vòng tròn.

Lúc này, đột nhiên, xung quanh họ lại vang lên một trận âm thanh “lạc lạc lạc”, âm thanh như vậy không nhất định là tiếng gà gáy, cũng có thể là rắn mào gà.

Cũng có nghĩa là, bây giờ xung quanh họ, có thể lại xuất hiện rất nhiều rắn mào gà.

“Mẹ kiếp, lũ này thật sự khiến người ta khó chịu!” Mấy người đều cảm thấy tâm trạng rất không vui, nhưng, trận chiến vẫn phải diễn ra.

Lý Đông vì cõng Trần Văn Cẩm trên lưng, nên hành động có chút bất tiện, bất thình lình, một con rắn lại lao về phía anh, Lý Đông cố gắng né tránh nhưng không kịp, cuối cùng lại bị con rắn đó đâm mạnh vào, chân anh trượt một cái, lại rơi vào một cái hố sâu.

Lúc đó, Trần Văn Cẩm cũng hét lên một tiếng, liều mạng giãy

giụa, may mà sức mạnh của Lý Đông rất lớn, miễn cưỡng chống đỡ được cơ thể, mới không để Trần Văn Cẩm bị thương.

Nhưng khi quay đầu lại, anh phát hiện ngọn núi phía sau rất cao, muốn trèo lên, căn bản không dễ dàng như vậy.

Đương nhiên, nếu chỉ một mình anh trèo lên thì được, nhưng cõng theo Trần Văn Cẩm thì không được.

Xem ra vấn đề lớn nhất bây giờ, là cần giải quyết vấn đề của Trần Văn Cẩm.

Thế là, Lý Đông đặt Trần Văn Cẩm xuống, nhíu mày hỏi: "Văn Cẩm, bây giờ ở đây không có người khác, tôi hỏi cô tại sao lại trốn chúng tôi?" Nhưng lúc này Lý Đông mới phát hiện, trên người Trần Văn Cẩm, ngoài lớp bùn ra, thì không mặc gì cả.

Bây giờ lớp bùn đó đã khô, rơi xuống từng mảng, sau đó cảnh tượng trở nên có phần khó xử.

Lý Đông không còn cách nào, đành phải từ trong túi Càn Khôn lấy ra quần áo dự phòng, khoác lên cho cô, miễn cưỡng che đi cơ thể.

Trần Văn Cẩm trông có vẻ miễn cưỡng thở phào nhẹ nhõm.

Lý Đông giúp cô lau đi những mảng bùn trên mặt, một gương mặt trẻ trung xuất hiện trước mặt anh.

Đúng vậy, theo tình hình bình thường, lúc này Trần Văn Cẩm ít nhất cũng đã 50 tuổi, nhưng bây giờ trông cô như một cô gái mười bảy mười tám tuổi, trông rất trẻ, rất xinh đẹp.

Đương nhiên, Lý Đông cũng biết, đó là do ăn phải thi miết đan dược.

Sau khi ăn thi miết đan dược, có một xác suất nhỏ sẽ có được trường sinh bất lão, đồng thời lại có một xác suất rất lớn sẽ biến

thành quái vật, ví dụ như cấm bà hoặc mật lạc đà, những thứ đó vô cùng đáng sợ.

Trần Văn Cẩm là loại vận khí không tốt đặc biệt, có được đặc trưng của trường sinh, nhưng kết quả cuối cùng lại biến thành cấm bà.

Lý Đông phát hiện Trần Văn Cẩm không nói gì, thế là tiếp tục nói: "Tôi biết người của các cô thực tế có hai phe!

Hướng tranh luận của hai phe, liên quan đến bí mật trường sinh, phải không?

Trong hai phe đó, một phe muốn hoàn toàn hồi sinh Thiết Diện Sinh, sau đó hoàn toàn có được bí mật trường sinh bất lão!

Nhưng một phe khác, lại chủ trương vĩnh viễn chôn vùi bí mật này, hoàn toàn giải quyết mâu thuẫn và mối thù ngàn năm của nhà họ Ngô và nhà họ Trương, phải không?" Lý Đông vừa nói vậy, Trần Văn Cẩm đột nhiên toàn thân chấn động.

Những lời Lý Đông nói, có cái cô biết, có cái thì không, nhưng cô hoàn toàn không hiểu tại sao Lý Đông lại biết rõ như vậy.

Lý Đông thấy vẻ mặt đó của cô, liền biết, cô đã ngầm thừa nhận chuyện này.

Thế là, Lý Đông tiếp tục nói: "Thực ra tôi thấy, giữa hai phe cũng không có nhiều mâu thuẫn đến vậy!

Chương 503

Mối thù của nhà họ Ngô và nhà họ Trương, đã qua nhiều năm như vậy rồi, có gì mà không thể buông bỏ?

Mục đích của mọi người thực tế chỉ có một, đó là có được năng lực trường sinh bất lão, có gì không thể hòa giải?

Còn về hai phe, mâu thuẫn càng không có cơ sở, phải không?" Trần Văn Cẩm im lặng một lúc lâu, cuối cùng gật đầu: "Được rồi, tôi thấy anh nói đúng!

Nhưng người phụ nữ bên cạnh anh, đó cũng là một người rất âm hiểm, ông chủ của cô ta, là một người Mỹ, bí mật trong đó, tuyệt đối không thể để cô ta biết!

Hơn nữa, cô ta đã biến thành một con quái vật, một con quái vật đầu người thân rắn, con quái vật đó lại liên quan đến vương quốc Tây Vương Mẫu, nếu chuyện này để cô ta biết, nhất định sẽ gây ra tổn thất vô cùng nghiêm trọng!" Lý Đông nhíu mày, cũng không biết trên đời này có thật sự có thứ gọi là số mệnh hay không, nhưng bây giờ anh cảm thấy chắc là không có vấn đề gì.

"Yên tâm đi, A Ninh bây giờ tuyệt đối cùng một lòng với tôi, không liên quan gì đến Cửu Đức Khảo kia.

Còn về con quái vật đầu người thân rắn đó, cũng tuyệt đối không phải là cô ấy biến thành, có tôi ở đây, sẽ không để chuyện như vậy xảy ra.

Tôi có thể thay đổi vận mệnh của cô ấy, ngoài ra, tôi cũng có thể thay đổi vận mệnh của cô!

Cuối cùng, cô cũng sẽ không biến thành cấm bà!" "Thật sao?"

Trần Văn Cẩm nghe lời Lý Đông xong, lập tức mắt sáng lên, thực tế đây là tâm nguyện của cô bấy lâu nay.

Tuy mỗi người đều hy vọng có thể duy trì trường sinh bất lão, nhưng đồng thời, mỗi người đều không hy vọng cái giá của việc duy trì trường sinh bất lão là phải biến thành quái vật.

Bởi vì sau khi biến thành quái vật, đó không còn là một con người nữa, cho dù trường sinh bất lão, cũng tương đương với đã chết.

Nhưng, bây giờ lại nghe Lý Đông có cách có thể chữa được tác dụng phụ này, cô lập tức kinh ngạc.

Lý Đông gật đầu: "Đương nhiên là thật, nhưng tôi cần sự giúp đỡ của cô!

Tôi cần sự giúp đỡ của cô, để giải quyết vở kịch này..." Trần Văn Cẩm khẽ nhíu mày: "Anh cần sự giúp đỡ của tôi?

Nếu tôi có thể giúp được anh, tôi có thể giúp!

Nhưng tôi cần biết chân tướng và nguyên nhân trong đó!" Lý Đông khẽ cười, nói: "Thực tế, cô biến thành như bây giờ, thực tế cũng là vật hy sinh của hai gia tộc vì trường sinh bất lão!

Bởi vì cho cô ăn thứ đó, đó cũng là một kế hoạch của Ngô Tam Tỉnh, mục đích lúc đó, là để giải quyết đội khảo cổ, sau đó đạt được mục đích của ông ta?" Trần Văn Cẩm nghe vậy, toàn thân không khỏi run rẩy: "Sao có thể?" Trông cô có vẻ cũng có chút không chấp nhận được chuyện này.

Lý Đông khẽ cười tiếp tục nói: "Xem ra cô đối với vấn đề này, rất không hiểu rõ?

Nhưng tôi lại biết một số thông tin, chỉ không biết có chính xác không, tôi có thể nói cho cô biết một chút!" Lý Đông nói xong, đem những gì trong đầu mình, về chuyện của nhà họ Ngô và nhà họ

Trương, kể lại một lần.

Thực ra, mối thù hơn 2000 năm của nhà họ Ngô và nhà họ Trương, bắt nguồn từ Chu Mục Vương.

Chỉ là, không biết Chu Mục Vương đánh nhau với vương quốc Tây Vương Mẫu, hay là giao hảo với vương quốc Tây Vương Mẫu, tóm lại Chu Mục Vương từ vương quốc Tây Vương Mẫu có được ngọc vẫn và thi miết đan dược, hai thứ này là dược liệu cơ bản có thể khiến người chết sống lại.

Ngoài ra, Chu Mục Vương từ vương quốc Tây Vương Mẫu còn có được một món bảo bối, gọi là quỷ tỷ, có thể mở cánh cửa của vương quốc Tây Vương Mẫu, đương nhiên còn có một tác dụng khác, có thể điều động âm binh.

Chu Mục Vương lợi dụng ngọc vẫn và thi miết đan dược để chết đi sống lại, biến thành Lỗ Thương Vương.

Nhưng bí mật này, lại bị quân sư của ông ta là Thiết Diện Sinh biết được.

Sau khi Lỗ Thương Vương chết, khi chuẩn bị lợi dụng thi miết đan dược và ngọc vẫn để chết đi sống lại, lại bị Thiết Diện Sinh phá hoại, sau đó biến thành huyết thi.

Thiết Diện Sinh lên kế hoạch để mình có được năng lực trường sinh bất lão!

Vì đã phá hoại kế hoạch trường sinh bất lão của Lỗ Thương Vương, nên ông ta sợ người khác bắt chước, vì vậy khi sắp xếp việc chết đi sống lại của mình, đã chuẩn bị 6 người thay thế dự phòng, chuẩn bị nếu hồi sinh thành công, thì sẽ giết hết 6 người thay thế đó, nếu hồi sinh thất bại, thì sẽ chọn một người thay thế làm vật chủ hồi sinh.

Phương pháp chết đi sống lại, là dùng thi miết để bảo tồn ký ức, đồng thời đặt thi thể vào trong ngọc vẫn, qua một thời gian dài sẽ sinh ra sinh mệnh mới, sau đó hoàn hảo dung hợp ký ức trong thi miết, tương đương với việc có được một lần sống lại.

Cuối cùng Thiết Diện Sinh hồi sinh thành công, đổi tên thành Uông Tàng Hải, nhưng khi chuẩn bị giết hết tất cả người thay thế, lại phát hiện một trong số đó đã trốn thoát thành công.

Người thay thế trốn thoát đó, là tổ tiên của nhà họ Trương, không chỉ có ký ức của Thiết Diện Sinh, mà còn có ký ức của một sự tồn tại rất mạnh mẽ khác.

Sau khi ký ức của hai nhân vật mạnh mẽ dung hợp, trở thành một nhân vật còn lợi hại hơn, người đó đã sáng tạo ra một gia tộc rất mạnh mẽ.

Sau đó, khi hai gia tộc lớn giao tranh, Uông Tàng Hải bị đánh bại và bị giết chết.

Nhưng khi Thiết Diện Sinh bị giết chết, sinh mệnh của người thay thế trốn thoát của nhà họ Trương cũng đến hồi kết, nên ông ta định tiếp tục lần hồi sinh tiếp theo!

Nhưng lần này xảy ra một tai nạn, một con thi miết bảo tồn ký ức của Uông Tàng Hải, đã chui vào trong ngọc vẫn đó, kết quả sau khi người đó hồi sinh, đồng thời có ký ức của ba người, trở thành một bệnh nhân tâm thần phân liệt thực sự, đó cũng chính là Muộn Du Bình.

Ngoài ra, hậu duệ của Thiết Diện Sinh, cũng là nhà họ Ngô, sau khi thân thể hồi sinh của Thiết Diện Sinh bị giết chết, vẫn không từ bỏ, vẫn luôn tìm cách hồi sinh Thiết Diện Sinh, bởi vì họ vẫn còn giữ một con thi miết có ký ức của Thiết Diện Sinh!

Thế hệ này qua thế hệ khác, không tiếc biến thành quái vật để làm

thí nghiệm hồi sinh Thiết Diện Sinh, Ngô Tà là vật thí nghiệm thành công cuối cùng, nhưng ký ức về Thiết Diện Sinh trong đầu Ngô Tà, lại chưa kịp thực sự khôi phục.

Nhưng ở một bên khác, Muộn Du Bình vì đã chịu đủ nỗi đau của tâm thần phân liệt, không muốn mối thù của hai nhà tiếp tục, nên định hoàn toàn xóa bỏ ký ức về Thiết Diện Sinh trong đầu Ngô Tà.

Nhưng, chú Ba của Ngô Tà, lại một lòng một dạ muốn ký ức đó trong đầu Ngô Tà hoàn toàn thức tỉnh, sau đó thực hiện giấc mơ ngàn năm của nhà họ Ngô, hồi sinh ký ức của Thiết Diện Sinh, sau đó lấy vật phẩm trường sinh, hồi sinh những người đã chết trong gia tộc, thực hiện việc cả gia tộc trường sinh bất lão.

Lý Đông kể đại khái những chuyện này, rồi chuyển ánh mắt sang Trần Văn Cẩm, hỏi: "Chuyện tiếp theo, nếu tôi đoán không sai, là người của hai bên đã xảy ra xung đột!

Ngô Tam Tỉnh và Muộn Du Bình, hai người này đều không phải là nhân vật đơn giản!

Trước đó, họ đã bày bố cục rồi!

Tôi đoán cuối cùng, người của hai phe sẽ xảy ra đại chiến, lúc đó e rằng dù kết quả thế nào, cũng không phải là điều cô muốn thấy?

Ngoài ra, cô hẳn cũng không hy vọng, Ngô Tà đột nhiên biến thành một con quái vật tham vọng khác?

Còn về việc thực hiện trường sinh bất lão, tôi đoán dù phe nào thắng lợi, cuối cùng cũng sẽ không thực hiện được việc tất cả mọi người trường sinh bất lão, cuối cùng người được lợi, cũng chỉ là số ít, mấy người thôi..." Trần Văn Cẩm nghe xong lời này, lập tức trợn tròn mắt, lâu không nói gì.

Chương 504

“Thực sự quá đáng sợ!

Nhưng, anh định làm gì?

Hoặc là anh định giúp phe nào?” Lý Đông cười cười nói: “Trong hai phe, Muộn Du Bình và tôi có quan hệ tốt hơn một chút!

Tôi và Ngô Tam Tỉnh hay Giải Liên Hoàn căn bản không quen biết!

Nhưng, tôi lại không hy vọng người của hai phe đánh nhau đến chết, điều tôi hy vọng, một mặt, thực sự là phải giải mã bí mật trường sinh, mặt khác, thì cần phải xóa bỏ ký ức về Thiết Diện Sinh trong đầu Ngô Tà!

Ngoài ra, phải ngăn cản hai phe tranh đấu, đương nhiên là cố gắng hết sức!

Còn về việc có làm được hay không, thì tôi không nói chắc được!” Lý Đông nói đến đây, đột nhiên lại tập trung ánh mắt vào Trần Văn Cẩm: “Thực tế, muốn hoàn toàn để cô không biến thành cấm bà, tôi có cách, nhưng tạm thời không thể sử dụng!

Nhưng tôi có thứ có thể trì hoãn quá trình này!” Lý Đông nói đến đây, từ trong túi của mình, lại lấy ra một khối ngọc dong.

“Thứ gì đây?” Trần Văn Cẩm kỳ lạ hỏi.

“Cô bây giờ ở lại nơi này, là vì gần đây có một khối vẫn thạch, có thể trì hoãn tốc độ biến thành quái vật?

Thứ tôi đưa cho cô bây giờ, thực tế, và khối vẫn thạch đó, là thứ gần như nhau, có hiệu quả tương tự!

Cô trực tiếp đeo trên người, có thể áp chế được mùi hương kỳ lạ trên người cô, đợi sau khi trở về, tôi sẽ để cô hoàn toàn thoát khỏi loại vận mệnh này, và có thể có được trường sinh!" Trần Văn Cẩm gật đầu.

Lý Đông thuyết phục được Trần Văn Cẩm, sau đó hai người một trước một sau, từ con dốc đó trèo lên, trèo được một nửa, lại phát hiện trên đó truyền đến tiếng hét của Bàn Tử.

Lý Đông đáp lại một tiếng, sau đó trên đó thả xuống một sợi dây thừng, kéo hai người lên.

Sau khi Lý Đông trèo lên, phát hiện người ở hiện trường hình như có hơi đông, tổng cộng có hơn mười người đàn ông trung niên.

Gần những người này, có ba cỗ thi thể, ngoài ra có một người, toàn thân đầy vết thương, sắc mặt tái xanh, trông có vẻ hơi mơ hồ.

"Chú Ba bị cắn rồi!" Ngô Tà sắc mặt trắng bệch nói.

Lý Đông biết người này thực tế không phải Ngô Tam Tỉnh, mà là Giải Liên Hoàn, đương nhiên cũng là một sự tồn tại rất lợi hại, về cơ bản là một nhân vật tàn nhẫn không kém Ngô Tam Tỉnh, kết quả bây giờ lại ra nông nỗi này.

Gã này sau khi thấy Lý Đông, lại đột nhiên ngất đi.

"Không sao chứ?" Lý Đông hỏi.

Trần Văn Cẩm gật đầu: "Chắc là không có chuyện gì." Phan Tử chủ động tiến lên, cõng Giải Liên Hoàn.

Lúc này, Muộn Du Bình cũng ở đây.

Gã này một câu cũng không nói, đi trước dẫn đường.

Hai đội người thực tế là hai đội có mục đích khác nhau, nhưng bây giờ lại đi cùng nhau, khiến Lý Đông cảm thấy có chút kỳ lạ.

Nhưng, bây giờ hai đội người trông có vẻ khá hòa hợp, Lý Đông cũng không nói gì.

Không lâu sau, họ đến gần một hồ chứa nước, ở đáy hồ chứa nước, nơi đó lại có hai cái vòng sắt, bên dưới có một cánh cửa đá.

Mấy người tiến lên, trực tiếp mở cánh cửa đá đó ra, kết quả phát hiện bên dưới quả nhiên có một lối đi.

Muộn Du Bình và một gã đeo kính đen xuống quan sát một lúc, sau đó liền quay lại báo bên dưới có thể đi vào, nơi đó có một thế giới khác, và không có rắn.

Thế là, họ định vào xem thử.

Đoàn người rất đông, nhưng có phải là người thân tín thực sự không, thì không biết.

Phan Tử gã này trông có vẻ là thân tín của Ngô Tam Tỉnh, vẫn luôn cõng Giải Liên Hoàn!

Đương nhiên trong lòng Lý Đông có một suy nghĩ, đó là Phan Tử kia có khả năng là Ngô Tam Tỉnh giả dạng.

Lý Đông cũng quen biết Phan Tử, nhưng gã đó tuy lợi hại, nhưng cuối cùng cũng chỉ là một người trẻ tuổi, trên đường đi trước đó, Phan Tử kiến thức rộng, căn bản không giống như kiến thức của một người trẻ tuổi như bây giờ.

Đương nhiên, Lý Đông cũng không nói gì, thực tế mâu thuẫn của hai gia tộc đối với anh, cũng không có gì to tát, anh cũng mang tư tưởng nhân đạo chủ nghĩa, có thể giúp hai nhà giải quyết mâu thuẫn thì giúp, nếu không thể thì thôi, dù sao cũng không quan trọng đến vậy.

Lúc này, khi Lý Đông chuẩn bị đi xuống, những người thuộc hạ của Giải Liên Hoàn từng người một mắt sáng rực, lại muốn tranh nhau đi xuống.

“Muốn làm gì?” Lý Đông khẽ nhíu mày.

Nhưng sau đó, Ngô Tà kéo anh lại, nói: “Để họ xuống trước đi!” Lý Đông nghe xong lời này gật đầu, anh cũng là một người thông minh, lập tức hiểu ra sự lợi hại trong đó.

Những thuộc hạ này của Giải Liên Hoàn, e rằng không phải là thuộc hạ thực sự, chỉ là những đồng bạn bị lừa thôi.

Đương nhiên cách gã này lừa những người này, có lẽ cũng là nói với họ, bên dưới có rất nhiều bảo vật, những người này có lẽ cũng vì những thứ đó mà đến!

Đương nhiên, những gã này hẳn là không biết bên dưới rốt cuộc nguy hiểm đến mức nào!

Bởi vì ở khu vực ngoại vi đã thấy nhiều rắn như vậy, nhiều người bị thương như vậy, nếu bên dưới không có thứ gì nguy hiểm, thì mới là có quỷ, những gã này xuống đó tìm chết, cũng đáng đời.

Lý Đông bây giờ không có nhiều Đạo tệ để nâng cấp trang bị cho Trần Văn Cẩm và Giải Liên Hoàn, nhưng anh lấy ra hai bộ mặt nạ phòng độc đặc chế đưa cho họ, cũng là một chút bảo đảm.

Đương nhiên, Lý Đông cũng không sợ những người thuộc hạ của Giải Liên Hoàn, nếu thật sự phải đánh, một mình anh tiêu diệt toàn bộ cũng không có vấn đề gì.

Sau khi thấy những người đó đi xa, mấy người họ mới bắt đầu đi xuống.

Chương 505

Họ cũng không quan tâm những người kia rốt cuộc đi đâu, tự mình tìm phương hướng.

Muộn Du Bình vì kinh nghiệm phong phú, nên đi trước dẫn đường, Lý Đông thì ở cuối cùng đề phòng nguy hiểm có thể xuất hiện từ phía sau.

Bởi vì lối đi bên dưới này có rất nhiều ngã rẽ, không chừng phía sau sẽ xuất hiện thứ gì đó tấn công, cũng chỉ có Lý Đông mới có thể phòng bị những người này.

Không lâu sau, họ thấy phía trước xuất hiện một hang động, trông có vẻ như được con người đào ra.

Dùng đèn pin chiếu vào, phát hiện trong hang động này, lại có rất nhiều tượng điêu khắc, những bức tượng này chi chít, chiếm đầy cả bức tường, toàn bộ đều màu đen, hình dạng trông rất cổ quái.

Nhưng, anh nhanh chóng phản ứng lại, những bức tượng này có lẽ không phải là tượng điêu khắc, những bức tượng này có lẽ là thi thể, được xử lý bằng một phương pháp đặc biệt nào đó.

Bởi vì nơi này và Vân Đỉnh Thiên Cung thực tế có một số điểm tương đồng, nếu như vậy, nơi này có lẽ cũng tương đương với Tàng Thi Các của Vân Đỉnh Thiên Cung.

Sau đó, dưới ánh đèn pin của anh, Lý Đông lại thấy phía trước xuất hiện mấy chục món đồ đồng rất đặc biệt, những thứ này trông rất thô sơ, cũng không biết rốt cuộc là đồ chơi gì.

Trần Văn Cẩm nói: "Nơi này hẳn là một nơi rất quan trọng, người của vương quốc Tây Vương Mẫu, ở nơi này hẳn đã tiến hành một số

việc rất bí mật, ví dụ như tu luyện!" Lý Đông đột nhiên thấy rất nhiều ngọc dũng, đúng vậy, loại có thể khiến người chết sống lại!

Ở nơi này, lại không biết có bao nhiêu cái.

Lý Đông sờ thử, phát hiện thi thể trong những cái ngọc dũng ở đây toàn bộ đều đã biến thành xác khô, rõ ràng những gã này toàn bộ đều gặp tai nạn, căn bản không thể hồi sinh bình thường được.

Thế là, mấy người tiếp tục đi về phía những nơi có đồ đồng, nhanh chóng thấy trên những thứ này, có sử dụng bạc để viết chữ.

Rõ ràng, những món đồ đồng này hoàn toàn không phải là đồ trang trí, mà là những thứ có tác dụng thực tế, cũng cho thấy nơi này thực sự là một nơi dùng để ghi chép sự việc.

Sau đó, họ lại thấy một gian phòng, trông có vẻ hơi giống luyện đan các.

Sau khi vào trong, đầu tiên họ thấy một bàn tinh tú khổng lồ, trên đó dường như đặt một số loại đan dược, nhưng rất nhiều đã bắt đầu chuyển sang màu đen.

"Thứ này chắc là không ăn được nữa rồi!" Lý Đông lắc đầu, thứ như vậy thực tế, có khả năng lớn là được luyện từ thủy ngân, thủy ngân là thứ có độc.

Đương nhiên thứ hấp dẫn nhất, phải kể đến cái lò luyện đan treo lơ lửng kia, xung quanh lò luyện đan đó, lại có mấy chục sợi xích sắt, trông rất hùng vĩ.

Bàn Tử thấy lò luyện đan cao như vậy, lập tức kinh ngạc trợn tròn mắt: "Đáng tiếc là nơi này hình như không trèo lên được, nếu trèo lên được, không chừng có thể phát hiện một viên đan dược trong đó, không chừng ăn vào có thể thành tiên!

Nếu bay lên mặt trăng được, tôi ngược lại muốn xem trên đó có

Hằng Nga không!" "Mẹ kiếp lại mơ mộng hão huyền rồi, thành tiên?

Nhưng cái thân hình của cậu bây giờ, trông có hơi giống Thiên Bồng Nguyên Soái đấy!" Nhưng lúc này, Lý Đông đột nhiên cảm thấy, xung quanh đã xảy ra một số thay đổi.

"Chuyện gì vậy?" Muộn Du Bình cũng không khỏi giật mình, sau đó quay đầu, nhìn về một hướng.

Quả nhiên tại nơi có bàn tinh tú lúc mới vào, có một người đang ở đó, gã đó đang cầm một viên đan dược.

Đương nhiên, đó không phải là mấu chốt, mấu chốt là sau khi gã đó lấy một viên đan dược, những cái ngọc dũng xung quanh phát ra một trận âm thanh lách cách, sau đó bắt đầu nứt ra, lộ ra những cỗ thi thể bên trong, đúng vậy, những gã này lại xảy ra thi biến.

Thứ như vậy ở đây không biết có bao nhiêu, nhiều con zongzi như vậy, cũng là một chuyện phiền phức.

"Mau ra ngoài!" Không biết ai hét lên một tiếng, đáng tiếc là, cơ quan này sau khi được kích hoạt thì không dễ dàng ra ngoài được nữa, chỉ nghe một tiếng "ầm ầm", có một cánh cửa đá khổng lồ rơi xuống, chặn mất đường lui của họ, nhốt họ ở bên trong.

Lý Đông trong lòng tức giận, không nói nên lời.

Trong lòng anh nghĩ, Giải Liên Hoàn gã này cũng là một nhân vật lợi hại, tìm những thuộc hạ này toàn là đồng đội heo sao?

Không giúp được gì thì thôi, còn chuyên gây rối, cũng quá kỳ quặc rồi.

Lúc này, xung quanh họ truyền đến một trận âm thanh lộn xộn, những cái xác khô bây giờ đã hoàn toàn biến thành zongzi, toàn bộ đều nhảy ra ngoài.

Lúc này, một người đàn ông tóc dài hét lớn một tiếng: "Mấy người kia đứng ngẩn ra đó làm gì, bây giờ rốt cuộc phải làm sao?

Nói một tiếng đi chứ!" Bàn Tử bây giờ cũng rất tức giận, hung hăng trừng mắt nhìn mấy gã kia: "Mẹ kiếp, các người là cái thá gì?

Không phải là chuyện các người gây ra sao, dám lớn tiếng với tôi, mẹ kiếp, giỏi vậy thì đi đối phó với mấy cái huyết thi kia đi!" Bàn Tử bây giờ cũng tức giận đến cực điểm, nên lúc nói chuyện giọng điệu có hơi gay gắt.

Nhưng những người đối phương, cũng không phải dạng vừa, từng người một cầm súng, chĩa vào Bàn Tử.

Bàn Tử cười lạnh một tiếng: "Có gan thì bắn vào Bàn gia tôi đây, xem Bàn gia tôi chết trước, hay các người chết trước!" Đối diện mấy người kia không có gan lớn như Bàn Tử, lập tức không còn khí thế.

Gã kia phát hiện những cái huyết thi đã lao tới, tay run rẩy bắn một phát súng!

Viên đạn bắn vào người huyết thi, lập tức xuất hiện một vết rách, nhưng huyết thi không lập tức ngã xuống, nhưng lại khiến họ thấy được một chút hy vọng.

"Lũ này, trông có vẻ hơi khó giết, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có cách!" Mấy người thấy hy vọng, sau đó vừa bắn, vừa lùi về phía sau, cuối cùng trèo lên một món đồ đồng, đứng trên đó bắn xuống.

"Đạn ít quá, nhưng lũ này lại quá đông, nếu cứ đánh như vậy, đạn của tôi sắp hết rồi, lúc đó tôi sẽ chết!" Trần Văn Cẩm lắc đầu, mặt đầy ưu phiền.

Lý Đông cười lạnh một tiếng: "Có sao đâu, xem tôi đây!" Lý Đông nghĩ trong lòng, lập tức nhảy xuống.

Gần đây, kẻ địch mạnh bị anh đánh bại quá nhiều, nên bây giờ anh đã trở thành một kẻ hiếu chiến.

Tay cầm dao, anh xông vào giữa đám quái vật này.

Những con quái vật này thực tế cũng không có chiêu thức gì, chỉ đi từng bước một, rồi cắn người thôi.

Con dao trong tay Lý Đông trong khoảnh khắc đó, trực tiếp chém ngã ba cái huyết thi.

Giữa những cái huyết thi này anh không gì cản nổi, không có bất kỳ một cái huyết thi nào có thể cản được bước chân của anh.

Chương 506

Sau đó con dao của anh vung một vòng trên không, trong khoảnh khắc đó một vòng huyết thi toàn bộ đều ngã xuống.

"Như vậy mới có hiệu quả!" Mấy người kia lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Muộn Du Bình lúc này cũng xuống giúp, sau khi nhảy xuống, những cái huyết thi lập tức có một mục tiêu khác, áp lực của Lý Đông lập tức cũng giảm đi không ít.

Lý Đông bây giờ như một vị chiến thần hạ phàm, giữa đám huyết thi, đã cứng rắn chém ra một con đường.

Sau mười mấy phút đại chiến, những cái huyết thi này đã tổn thất hơn một nửa.

"Bây giờ lối đi đã thông, chúng ta phải tìm cách ra ngoài!

Bởi vì tôi phát hiện lũ này tuy bị tôi chém ngã, nhưng hình như không thật sự chết đi, những cái tay chân cụt đó, hình như có thể tiếp tục cử động, tôi nghi ngờ lũ này có thể ghép lại cơ thể của chúng!" Nhưng, lúc này không biết có chuyện gì, cũng không biết thứ gì, đã chạm vào cơ quan mới, đột nhiên cái lò luyện đan phía sau rơi xuống, sau đó bên dưới lại có một không gian, cứ thế rơi xuống.

"Mọi người xuống trước đi, tôi xử lý xong chuyện trên này rồi sẽ xuống!" Đối với việc bên dưới có không gian mới, họ cảm thấy rất tò mò, gần như tâm đầu ý hợp định đi xuống.

Trần Văn Cẩm lập tức thuận theo những sợi xích sắt đó trèo xuống, cuối cùng Lý Đông và Muộn Du Bình lập tức cũng đi theo, sau đó trực tiếp chặn lại lối đi trên đó.

Những con quái vật không giết được đó, không chừng sẽ xuống theo.

Nhưng không gian bên dưới này không lớn lắm, chỉ là một không gian nhỏ khép kín.

Nhưng sau khi cầm đèn pin chiếu khắp nơi, họ phát hiện trên một tảng đá bên cạnh có một ký hiệu, là một loại văn tự rất cổ quái.

Muộn Du Bình thấy xong, đột nhiên cầm một tảng đá rất lớn, đập vào nơi đó, sau khi đập vỡ nơi đó, phát hiện bên trong có một lối đi.

"Nơi này có cơ quan à?" Cuối cùng không phải là một lối đi bịt kín, mấy người đều thở phào nhẹ nhõm, thế là men theo lối đi đó chui vào.

Nhưng lối đi đó vào không bao lâu, lập tức biến thành một lối đi thẳng đứng, bởi vì lối đi này quá hẹp, căn bản không có cách nào quay lại, nên đành phải đi xuống.

Không lâu sau đã đến bên dưới, phát hiện bên dưới là một con sông ngầm rất rộng, nước sông không sâu lắm, khoảng chừng ngập đến eo, nước sông rất trong.

Có mấy người định xuống nước, nhưng Lý Đông lại lắc đầu.

"Nước ở dưới này cũng không biết có an toàn không, tốt nhất là không nên vào!" Lý Đông liếc nhìn mấy thuộc hạ của Giải Liên Hoàn, lắc đầu.

Trong đội ngũ của họ, về cơ bản đã làm hết sức có thể để đảm bảo an toàn.

Ở nơi như thế này, không chừng có độc, nên nước uống đều là mang theo, nước rửa mặt bình thường cũng vậy, đồ ăn cũng là đồ mang theo người.

Quả nhiên, sau khi mấy người đó xuống, Lý Đông thấy trong nước hình như có một số con côn trùng.

Đó là những con côn trùng nhỏ màu da, toàn thân trong suốt, cũng không biết là thứ gì.

Nhưng, Lý Đông đối với côn trùng đã đến mức nhạy cảm, về cơ bản chỉ cần nhìn thấy côn trùng, là có cảm giác toàn thân phát lạnh, đặc biệt là loại côn trùng chi chít, càng như vậy.

Thậm chí có người vì kinh hãi mà chuẩn bị nổ súng.

Họ men theo một con sông nhỏ đi ngược dòng, không lâu sau thấy một cái đập sắt, nơi này đâu đâu cũng là tạp vật.

Phía bên kia của con đập này, thì đen kịt một mảng, không biết thông đến đâu.

Lý Đông dùng đèn pin cường độ cao chiếu một lượt, phát hiện bên dưới có một bức tượng, là loại tượng chim mặt người.

Đương nhiên ở nơi này không phải chim mặt người mà là quái vật đầu người thân rắn, cũng là chuyện bình thường.

Thế là anh lập tức đi xuống dưới, vòng qua bức tượng đó, tiếp tục tiến lên.

Không lâu sau, họ đến một nơi khá rộng rãi, sau đó nhìn xung quanh.

Anh nhanh chóng phát hiện một không gian ngầm vô cùng rộng lớn, trông có vẻ như được xây dựng nhân tạo, không phải là địa hình karst.

Ở xa có rất nhiều cột đá khổng lồ, cũng là do con người xây dựng, cao khoảng hai ba tầng lầu.

"Đây có lẽ là hồ chứa nước của nơi này, trong một khu vực sa

mạc, có nước là có vương quyền, bởi vì chỉ cần có nước là có thể sản xuất được nhiều lương thực hơn, có nhiều người hơn!" Đáng tiếc là, cũng không biết hồ chứa nước này rốt cuộc lớn đến đâu, cũng không biết rốt cuộc sâu đến đâu, bởi vì không thể đi thăm dò, nhưng ở ngoại vi có thể cảm nhận được sự chấn động vô cùng.

Trần Văn Cẩm nói: "Nơi này hẳn là điểm thấp nhất rồi, nơi chúng ta cần tìm e rằng ở phía trước, phải tăng tốc độ lên!

Đúng rồi, anh có biết không?" Muộn Du Bình không nói gì.

Gã này có ký ức của Thiết Diện Sinh và tổ tiên nhà họ Trương, cũng có ký ức của Uông Tàng Hải, hẳn là biết nơi này mới đúng, nhưng gã này hình như thường xuyên mất trí nhớ, nên không biết có nhớ nơi này không.

Ngoài ra cũng có khả năng gã này biết nơi này, nhưng không nói.

Họ tiếp tục tiến lên, nhưng trên đường cũng lục tục thấy một số bức tượng.

Những bức tượng này về cơ bản đều là loại tượng quái điểu mặt người, lần trước ở Vân Đỉnh Thiên Cung đã thấy, những thứ đó rất hung tàn, rất khó đối phó.

Ở nơi này nếu có những bức tượng như vậy, thì có nghĩa là chủ nhân của nơi này dùng những thứ này để dọa những kẻ xâm nhập từ bên ngoài.

Nếu những kẻ xâm nhập từ bên ngoài tiếp tục tiến lên, không chừng sẽ bị những thứ đó tấn công.

"Đông ca, tôi cảm thấy nơi này hình như rất nguy hiểm, tiếp theo chúng ta nên làm gì?

Thật sự phải tiếp tục tiến lên như vậy sao?

Tôi thấy nếu chúng ta tiếp tục tiến lên, không chừng sẽ gặp phải phiền phức rất lớn!" Những thuộc hạ của Giải Liên Hoàn bây giờ cũng cảm thấy có chút sợ hãi, những gã này khi sợ hãi, hình như có xu hướng nội bộ lục đục.

Chương 507

Bởi vì, những gã này đến đây là để phát tài, kết quả bây giờ không phát tài được, lại đến nơi quỷ quái như thế này, sau khi tâm lý bùng nổ, xuất hiện tình huống nội bộ lục đục.

Lý Đông bây giờ cũng không có tâm tư quản những gã đó, nhưng đoán chừng để những gã đó không đi theo cũng không được, những kẻ thành sự không đủ bại sự có thừa này, đối với anh là một phiền phức rất lớn.

Nhưng, nếu trực tiếp giết những người này ở đây, hình như cũng không thích hợp, nên chỉ có thể để những gã này đi theo, còn về việc có sống sót được hay không, thì không biết.

Thế là Lý Đông nhíu mày nói: "Bây giờ đã đến nơi này rồi, thì chúng ta tự nhiên không có đường lui, phải tiến lên thôi!

Nếu chúng ta tiếp tục tiến lên, không chừng có thể tìm được đường sống, ở lại nơi này, hoặc là đi ngược lại, phía sau chắc chắn sẽ gặp phải phiền phức tương đối lớn... tuyệt đối là con đường chết." Lý Đông cho mấy người tạm thời nghỉ ngơi, ăn chút gì đó rồi mới đi tiếp.

Bởi vì đã lâu không được ăn, cũng đã lâu không được nghỉ ngơi.

Tiếp theo có thể sẽ gặp phải phiền phức khá lớn, nên bây giờ bắt buộc phải ăn uống, bổ sung thể lực để đối phó với những chuyện rắc rối sau này.

Nơi này đã có một hồ chứa nước thì chắc là không có độc, nên họ cũng yên tâm.

Cả nhóm ngồi bên hồ chứa nước, ăn bánh quy nén, uống chút rượu, nghỉ ngơi một lát rồi mới tiếp tục lên đường.

Rõ ràng ai cũng cảm nhận được phía trước có nguy hiểm rất lớn.

"Có cảm giác không, hình như đột nhiên lạnh đi, nhiệt độ ở đây hơi lạnh, còn thứ gì khác nữa không?" Hồ Bát Nhất, người nãy giờ vẫn im lặng, đột nhiên lên tiếng.

"Hơi lạnh một chút, nhưng tôi thấy có gì đáng sợ đâu?

Chắc vì sợ nên mới thấy lạnh, phải không!" A Ninh lúc này lại trở lại dáng vẻ trời không sợ đất không sợ.

"Nơi này nhiệt độ đúng là thấp hơn, vì ở đây có nước, lại ở dưới lòng đất, nhiệt độ thấp cũng là bình thường!" Mấy người nói chuyện phiếm vài câu, cũng giúp bầu không khí bớt căng thẳng.

Không lâu sau, họ đã vào sâu bên trong hồ chứa.

Xung quanh là mặt nước phẳng lặng, nhưng đương nhiên thứ nước này không phải nước tốt lành gì.

Nước tích tụ ở đây có lẽ đã hàng nghìn năm, chính là cái gọi là nước tù.

Trong thứ nước tù này không biết có những gì, dù là những người gan to bằng trời cũng không dám tùy tiện uống nước ở đây.

Cuối cùng, họ lại thấy một ký hiệu tương tự, và cũng chỉ có Muộn Du Bình mới nhận ra đó là chữ viết của người Chính Tư.

Muộn Du Bình gật đầu: "Sắp đến nơi rồi." Lúc này, mọi người càng thêm căng thẳng, nhưng cũng xen lẫn phấn khích, nhiều người đã rút vũ khí ra chuẩn bị chiến đấu.

Lý Đông cũng nắm chặt con dao trong tay.

"Cẩn thận một chút, đồ vật dưới nước có hơi ngáng chân đấy!" Lý Đông nói với Trần Văn Cẩm.

Trong số những người Lý Đông quan tâm, chỉ có Trần Văn Cẩm là

không có bộ trang bị Ngũ Hành.

Giải Liên Hoàn đang ở trên lưng Phan Tử nên không có vấn đề gì.

Còn những thuộc hạ của Giải Liên Hoàn thì hoàn toàn không nằm trong phạm vi quan tâm của Lý Đông.

Nghe lời nhắc nhở, mấy người dùng đèn pin soi xuống nước, quả nhiên phát hiện dưới nước khắp nơi đều là mảnh sứ vỡ, giống như những cái hũ bị đập nát. 23.

Ở đây còn có một ít xương người, trông đã mục nát hoàn toàn, nhưng vài chỗ vẫn còn dính tóc, trông vô cùng đáng sợ.

"Thứ gì vậy?" Bàn Tử tò mò hỏi.

"Mấy thứ này chắc cũng giống như những cái hũ mà chúng ta thấy ở Ma Quỷ Thành thôi!

Nhưng có vẻ như lũ thi miết trong hũ đã chết hết rồi, nên chắc không có vấn đề gì... nhưng chúng ta vẫn cần cẩn thận..." Chuyện này khiến người ta cảm thấy có chút rợn tóc gáy.

Loại côn trùng đó vốn đã rất đáng sợ, lại còn phải dùng người để nuôi dưỡng, đúng là một chuyện càng kinh khủng hơn.

Nhưng đối với chuyện của người xưa, họ cũng không có tư cách phán xét, nên chỉ cảm thán một chút rồi tiếp tục tiến lên.

Trong lúc đi, họ hết sức cẩn thận, sợ vô ý giẫm phải chỗ nguy hiểm.

Trên đường, họ thấy một vài cái hũ đầu người còn nguyên vẹn, luôn có cảm giác gì đó kỳ quái.

"Nơi này, chắc là đích đến của tôi rồi!" Trần Văn Cẩm đột nhiên nói.

"Đích đến?

Hình như là vậy!" Muộn Du Bình nói, như thể đang đoán một câu đố.

Lý Đông khẽ nhíu mày, cầm đèn pin soi khắp nơi, đột nhiên nhìn thấy một thứ rất kỳ lạ trên đỉnh đầu.

Đó là một tảng đá khổng lồ, nhưng màu sắc hoàn toàn khác với những tảng đá xung quanh, trên đó có vô số lỗ hổng, trông như một cái tổ ong.

"Đây là một khối thiên thạch.

Tương truyền, bồn địa Sài Đạt Mộc được hình thành do một tiểu hành tinh va chạm, thứ này có lẽ là một mảnh vỡ của tiểu hành tinh đó!

Chương 508

Tháp Mộc Đà là một ốc đảo, chính là 'con mắt đá' do tiểu hành tinh đó va vào tạo thành, vương quốc Tây Vương Mẫu đã xây dựng một tòa thành ở đây, và tạo ra một nơi thần bí như vậy!

Còn khối thiên thạch này, e rằng ẩn chứa toàn bộ bí mật của vương quốc Tây Vương Mẫu…" "Chỗ này chắc là lên được chứ?

Trên đó hình như có dấu vết cải tạo nhân tạo!" Lý Đông cầm đèn pin soi từ phía rồi tiếp tục đi tới.

Phía trước không xa, cách chừng vài trăm mét, họ thấy một địa hình vô cùng kỳ quái.

Đúng vậy, có lẽ khi nơi này hình thành, một lượng lớn dung nham đã chảy từ trên xuống tạo thành một thác dung nham, sau khi thác dung nham nguội đi, đã tạo nên một địa hình vô cùng đặc biệt.

Thác dung nham đã nguội và được bảo tồn này trông rất đáng sợ, giống như một con quái vật khổng lồ với vô số xúc tu.

Trên thác dung nham lại có những bậc thang được con người tạo ra, hai bên bậc thang có những cái đèn nô.

Chỉ là, đỉnh của thác dung nham dường như đã bị gãy, chỗ đó được cải tạo thành một tế đàn.

Trên tế đàn đặt một chiếc vương tọa, trông rất uy nghi, quan trọng nhất là trên đó lại có một người đang ngồi.

Người đó khí thế ngút trời, như một vị vua, đồng thời cũng giống một đại boss, đang chờ đợi kẻ thù đến thách thức.

"Người đó lẽ nào là Tây Vương Mẫu sao?" Có người hỏi.

Lý Đông cảm thấy nơi này vô cùng tà môn, bất giác nắm chặt con dao trong tay.

Ở một nơi như thế này, thứ đáng tin nhất chính là con dao của hắn.

"Người này, trông tuy không phải người sống, nhưng e rằng cũng không phải người chết, xem ra rất lợi hại, chúng ta nhất định phải cẩn thận, sơ suất một chút là có thể xảy ra chuyện lớn!" Trần Văn Cẩm cẩn thận nói.

Lý Đông gật đầu, rồi đi lên phía trước nhất, vì thực tế hắn là người mạnh nhất trong đội, nếu có vấn đề gì, cũng chỉ có hắn là ứng phó tốt nhất, theo sát bên cạnh là Muộn Du Bình.

Thực lực của Muộn Du Bình cũng rất đáng gờm, sâu không lường được, vào thời điểm quan trọng có thể giúp một tay.

Mấy người còn lại theo sát phía sau hai người họ, sợ bị tụt lại, cứ thế đi lên trên.

Đến gần, họ phát hiện trên vương tọa quả nhiên là một cỗ thi thể.

Cỗ thi thể này đội một chiếc vương miện, mặc một bộ váy lụa vàng vô cùng lộng lẫy, trên đó đính đầy ngọc phiến.

Cỗ thi thể không biết đã chết bao lâu, nhưng trông vẫn như người sống.

Khuôn mặt thi thể được phủ một lớp keo màu xanh, dường như được điêu khắc tỉ mỉ, những chỗ khác trên người cũng được bọc kín mít, không để lộ một chút da thịt nào. 24.

Dưới ánh đèn mờ ảo, trông nó vô cùng đáng sợ.

Hai bên thi thể có hai vệ sĩ, cũng là thi thể, mặc áo giáp dày cộp, nhưng lớp vôi vữa trên mặt đã bong ra, có thể thấy được xương cốt

mục nát bên trong.

Bàn Tử nhìn trang bị trên người thi thể, lập tức cười nói: "Thứ đồ trên người con mụ này lại là một bộ bảo bối!

Chỉ cần cạo xuống, chắc lại có giá trị liên thành!

Nhưng mà con mụ này đúng là keo kiệt, chết rồi cũng không nỡ bỏ ra thứ gì, thật là, phải để ông đây tự tay làm mới được!" "Im lặng đi, chỗ này không đơn giản vậy đâu, xung quanh có rất nhiều cơ quan, nếu tùy tiện đụng vào thứ đó, không chừng có thể đi làm bạn với nó đấy!" Xung quanh vương tọa được điêu khắc đầy hoa văn, bao bọc chiếc vương tọa ở trung tâm.

"Trên đó có cơ quan, tốt nhất chúng ta không nên đụng lung tung!" Muộn Du Bình nói.

Mục đích lần này của họ thực ra là khối thiên thạch kia.

Bây giờ khoảng cách đến khối thiên thạch rất gần, những người cao trong nhóm thậm chí có thể đưa tay ra chạm vào được.

Có thể thấy những lỗ hổng trên thiên thạch rất sâu, thông thẳng vào bên trong, và bên trong rất nhẵn bóng, sự tồn tại này tuyệt đối không phải thứ mà người thời đó có thể tạo ra được.

Lý Đông dùng tay sờ vào khối thiên thạch, phát hiện nó có nhiệt độ, so với môi trường lạnh như băng xung quanh, sờ vào khối thiên thạch này khiến người ta rất dễ chịu.

Hắn chỉ nhớ mình đã xem qua, phát hiện dược liệu của khối thiên thạch này lại là ngọc.

Đương nhiên, nó có chút khác biệt so với ngọc thông thường, vì nó rơi từ thiên thạch xuống nên càng quý giá hơn.

"Một trong những bí quyết trường sinh a!" Lý Đông khẽ cảm thán,

“Khi người ta sắp chết, dùng ký ức của thi miết, sau đó đặt thi thể vào trong hũ ngọc làm từ loại thiên thạch này, rồi qua một thời gian là có thể hồi sinh!” Nhưng chuyện này, hắn chỉ nói cho một mình Trần Văn Cẩm biết.

Lúc này Trần Văn Cẩm nói: “Những huyết thi bên ngoài, chắc cũng có liên quan đến thứ này!” Mọi người đều đưa ra suy đoán của mình!

“Tôi thấy, thứ này tuy rất quan trọng, nhưng có lẽ chúng ta cần tìm một thứ khác.” Trần Văn Cẩm tự lẩm bẩm, “Tôi nghĩ, trong những lỗ hổng này, ai đó giúp tôi một tay, tôi muốn trèo lên!” “Không được!” Trần Văn Cẩm vừa dứt lời đã bị Lý Đông từ chối.

“Tại sao không được?” Mấy người còn lại đều không khỏi kinh ngạc, không hiểu vì sao Lý Đông lại phản đối như vậy.

“Bởi vì cô đã uống đan dược thi miết, lợi ích là trường sinh, tác dụng phụ là biến thành quái vật!

Ngọc vẫn thạch này có thể giải trừ tác dụng phụ, nhưng đồng thời cũng khiến cô mất trí nhớ, vào trong đó rồi sẽ mất trí nhớ, sau đó không ra được nữa!” Lý Đông lắc đầu.

“Cái gì?” Mọi người nghe xong lời này đều kinh ngạc, lời của Lý Đông quả thực gây chấn động!

Lúc này, Lý Đông đột nhiên lại nói với Muộn Du Bình: “Cậu trăm phương ngàn kế đưa Ngô Tà đến đây, mục đích là để giúp cậu ta tẩy đi một phần ký ức phải không?” Sau đó, Lý Đông lại nói với Phan Tử và Ngô Tam Tỉnh: “Còn hai người các cậu, muốn lợi dụng cơ hội này để tìm hiểu bí mật thật sự trong đó, đồng thời cũng là để đảm bảo Ngô Tà không bị tẩy sạch ký ức, đúng chứ?” Lý Đông cứ thế không kiêng nể gì mà điểm danh, lập tức khiến sắc mặt tất cả mọi người đại biến, đặc biệt là mấy người có liên quan, ai nấy đều biến sắc.

Quả nhiên, Phan Tử đột nhiên mỉm cười, sau đó xé toạc một tấm mặt nạ da người, tức thì biến thành một người trông hao hao Giải Liên Hoàn.

Người này mới chính là Ngô Tam Tỉnh thật sự, vẫn luôn ẩn nấp bên cạnh Lý Đông.

Chương 509

25.

Nhưng lúc này, Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn rõ ràng đều mang địch ý với Lý Đông.

Muộn Du Bình lúc này cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, tình thế trở nên phức tạp.

Bên cạnh Lý Đông, Hồ Bát Nhất, Vương Khải Toàn, Đại Kim Nha và A Ninh mới là những người thân tín thực sự.

Còn gã Bàn Tử, lại là người một phe với Muộn Du Bình.

Ngô Tam Tỉnh cười nói: "Đông ca, không ngờ, tôi ở bên cạnh cậu lâu như vậy, kế hoạch vẫn không thành công, đáng tiếc, thật quá đáng tiếc!" Ngô Tam Tỉnh rõ ràng là người lớn tuổi, hơn Lý Đông đến hơn 20 tuổi, nhưng vẫn gọi là Đông ca, rõ ràng, người này thật sự xem hắn như đại ca.

Lý Đông cười nói: "Lần trước chúng ta gặp nhau ở mộ dưới biển, ông đã luôn tìm cách theo tôi phải không?

Phan Tử thật sự…" "Thằng nhóc đó là thân tín của tôi, vốn là tôi để nó đi theo cậu, nhưng sau đó tôi phát hiện, thằng nhóc đó bị xa lánh, xem ra là vì cậu có phòng bị, điều đó chứng tỏ năng lực của nó không đủ, nên tôi đành phải tự mình đi theo!

Chỉ tiếc là, tôi tự mình theo lâu như vậy, mà cũng không tìm được cơ hội!

Cậu bảo vệ đứa cháu trai lớn của tôi kỹ quá!" Biểu cảm trên mặt Ngô Tam Tỉnh vô cùng thê thảm, vì kế hoạch bao nhiêu năm của cả gia tộc cuối cùng đã thất bại.

Lý Đông khẽ cười: "Ngô Tà, với tư cách là người thử nghiệm duy nhất thành công của gia tộc các ngươi trong bao nhiêu năm qua, nhưng vẫn chưa khôi phục được ký ức của Thiết Diện Sinh!

Nhưng phương pháp để cậu ta khôi phục ký ức của Thiết Diện Sinh, chắc là bị những con rắn đó cắn, tôi đoán đúng không?" "Cái gì?

Lại có chuyện như vậy sao?

Bị những con rắn đó cắn xong, không phải sẽ chết ngay lập tức à?" Hồ Bát Nhất và mấy người khác lập tức ngơ ngác, cái gì thế này?

Lại có người cố ý để rắn cắn?

Thật không thể tin nổi.

Lúc trước, khi gặp những con rắn độc đó, họ đã biết hậu quả nếu bị chúng cắn sẽ như thế nào, gần như ai cũng đưa ra cùng một kết luận, đó là nếu bị những con rắn đó cắn, hậu quả sẽ khôn lường, ít nhất cũng phải tiêm huyết thanh kháng nọc rắn mới sống được, nếu không chắc chắn sẽ chết.

"Người bình thường bị những con rắn đó cắn thì đương nhiên chết chắc, nhưng Ngô Tà thì khác!

Ngô Tà đã ăn đan dược thi miết, là người mà gia tộc ông qua từng thế hệ làm thí nghiệm, từ từ bồi dưỡng ra để có thể hoàn toàn thích ứng với loại đan dược này!

Bởi vì người bình thường ăn loại đan dược này xong, chắc chắn sẽ biến thành huyết thi!

Nhưng, gia tộc ông thông qua các thí nghiệm qua từng thế hệ, từng thế hệ tăng dần liều lượng thuốc, khiến cho khả năng thích ứng với dược tính của người trong gia tộc dần mạnh lên, mãi đến thế hệ của Ngô Tà, cuối cùng mới trở thành một vật thí nghiệm thành công thực sự!" Ngô Tam Tỉnh nghe xong, sắc mặt càng trở nên khó coi, trợn mắt

nhìn Lý Đông.

“Đông ca, tại sao?

Tại sao cậu lại biết rõ chuyện của gia tộc tôi như vậy?

Đông ca, rốt cuộc cậu từ đâu đến?

Tôi vẫn luôn không biết lai lịch của cậu, quả thực quá không thể tin nổi.” Lý Đông cười hắc hắc: “Tôi từ đâu đến, không đặc biệt quan trọng!

Nhưng nghe ông nói vậy, tôi biết suy đoán của tôi là đúng rồi phải không?

Nhưng, ông có nghĩ rằng, thật sự để Thiết Diện Sinh hồi sinh trên người Ngô Tà, thì đối với gia tộc ông có thật sự tốt không?” Lý Đông vừa hỏi câu này, Ngô Tam Tỉnh lập tức im lặng.

Phục sinh tổ tiên Thiết Diện Sinh, đó là giấc mơ của gia tộc qua bao thế hệ, thậm chí vì thế mà rất nhiều người trong gia tộc đã biến thành quái vật trong quá trình thí nghiệm, giấc mơ hàng nghìn năm chỉ có một.

Thậm chí, Ngô Tam Tỉnh còn nhớ, năm đó, ông nội và hai người chú của mình, để bảo vệ cha ông là Ngô Lão Cẩu, đã không tiếc biến thành huyết thi, thực ra là để che mắt thiên hạ, bảo vệ “dược nhân” của gia tộc.

Cũng chính vì giấc mơ của bao thế hệ, nên Ngô Tam Tỉnh trong lòng vẫn luôn canh cánh vấn đề này, để thực hiện giấc mơ đó, ông đã không từ thủ đoạn, làm ra rất nhiều chuyện khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Thậm chí, để đạt được mục đích này, ông đã cho bạn gái Tây Tạng của mình ăn đan dược thi miết, cũng vì mục đích này mà có thể hy sinh tất cả.

Kết quả bây giờ, gã này nghe Lý Đông nói vậy, đột nhiên im lặng.

Phục sinh Thiết Diện Sinh, điều đó có nghĩa là Ngô Tà có thể sẽ không còn tồn tại nữa, ông thật sự không nỡ.

Ai lại nỡ hy sinh con trai mình chứ?

Lý Đông thấy phản ứng của Ngô Tam Tỉnh, cười lạnh một tiếng: "Thiết Diện Sinh đó, không phải là một nhân vật đơn giản đâu!

Đó là một kẻ vô cùng mạnh mẽ, tham vọng ngút trời!

Ông thật sự nghĩ rằng sau khi phục sinh gã đó, gã đó nhất định sẽ dẫn dắt gia tộc ông thực hiện trường sinh sao?

Chuyện đó e rằng không dễ dàng như vậy đâu?" "..." Ngô Tam Tỉnh nghe xong, lập tức cảm thấy cả niềm tin của mình đều sụp đổ, vì ông đột nhiên phát hiện, vị tổ tiên trong truyền thuyết này, hình như thật sự không phải người tốt, nếu thật sự phục sinh ông ta, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Thấy bộ dạng này của ông ta, Lý Đông nói tiếp: "Trong mắt ông, Ngô Tà thực ra cũng không khác gì con trai ông phải không?" Nhà họ Ngô có một quy tắc, đó là tất cả mọi người trong gia tộc, thực ra đều sống vì "dược nhân" hay cũng là vật thí nghiệm của gia tộc qua từng thế hệ, những người khác vào lúc cần thiết đều có thể hy sinh để bảo vệ dược nhân này.

Trên thực tế cũng là như vậy.

Vì nhà họ Ngô bị người ta để ý, ông nội và hai người chú của Ngô Tam Tỉnh, để bảo vệ dược nhân thế hệ đó là Ngô Lão Cẩu, đã cam tâm tình nguyện biến thành huyết thi.

Ở thế hệ của Ngô Tam Tỉnh, cha của Ngô Tà là Ngô Nhất Bạch là dược nhân, Ngô Nhị Cùng và Ngô Tam Tỉnh là tử sĩ, có thể hy sinh bất cứ lúc nào để bảo vệ Ngô Nhất Bạch, thế hệ tiếp theo của Ngô Tà

cũng vậy, cũng là đối tượng mà Ngô Tam Tỉnh và Ngô Nhị Cùng cần phải liều mạng bảo vệ.

Cũng chính vì vậy, hai người chú của Ngô Tà thậm chí còn không có con cái, ba anh em hợp lực nuôi dưỡng đứa con độc nhất là Ngô Tà.

Vì thế, trong mắt Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tà cũng không khác gì con trai ông.

Chương 510

Đặc biệt là khi phải hy sinh Ngô Tà để phục sinh Thiết Diện Sinh, Ngô Tam Tỉnh đột nhiên cảm thấy mình không thể làm được chuyện như vậy.

"Nhưng..." Ngô Tam Tỉnh cuối cùng vẫn chưa hoàn toàn nhượng bộ, "Đông ca, đây là sứ mệnh của gia tộc tôi, tôi không thể để sứ mệnh của gia tộc bị đứt đoạn ở chỗ tôi!" Ngô Tà nghe xong, mắt trợn trừng, vì những chuyện Lý Đông nói ra, lượng thông tin thực sự quá lớn.

Cậu thậm chí có chút không thể chấp nhận được chuyện này!

May mà tâm lý của cậu ta đặc biệt vững vàng, sau một hồi kinh ngạc, cuối cùng cũng hoàn hồn, nhưng trong một thời gian dài, cậu ta vẫn ở trong trạng thái ngơ ngác.

Còn những người khác trong đội, ai nấy đều càng thêm ngơ ngác.

Lý Đông thấy bộ dạng của Ngô Tam Tỉnh, bèn cười nói: "Thực ra, muốn thực hiện mục tiêu này, tại sao nhất định phải phục sinh Thiết Diện Sinh chứ?

Thực tế chỉ cần dựa vào sức mạnh của tôi, cũng có thể đạt được mục tiêu như vậy!

Phục sinh kẻ từ thời cổ đại, lại nghe giống một người xấu, chẳng có lợi lộc gì, ông thấy sao?

Ngược lại, tôi thấy, để người đó hoàn toàn biến mất trong dòng sông lịch sử mới là quan trọng!" Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn hai người im lặng hồi lâu, sắc mặt vô cùng khó coi.

Một lúc lâu sau, hai người mới gật đầu.

“Đông ca, những ngày qua, tôi rất tin tưởng vào năng lực của cậu!

Có lẽ cậu thật sự có thể đi ra một con đường mà chúng tôi chưa từng có!

Bây giờ sự việc đã phát triển đến nước này, tôi biết, dù tôi từ chối chuyện này, tôi cũng không đánh lại cậu!

Vậy thì, tôi thà tin cậu, như vậy, có lẽ tôi có thể dựa vào phương pháp khác để thực hiện lý tưởng của mình!” Ngô Tà lúc này cũng đã hoàn hồn, hừ lạnh một tiếng nói: “Tiểu Tam gia ta đây cũng là một nhân vật!

Sao có thể để ký ức của người khác chiếm lấy cơ thể mình chứ?

Chuyện như vậy tuyệt đối không được, Tiểu Tam gia ta đây, cũng muốn làm chính mình!” Lúc này, Lý Đông lại chuyển ánh mắt sang Muộn Du Bình.

Gã này hiện đang im lặng không nói, vì gã thực ra là một bệnh nhân tâm thần phân liệt, trong đầu gã đồng thời có ký ức của ba người, ba người này thực ra đối địch với nhau, lần lượt là Thiết Diện Sinh, Uông Tàng Hải và tổ tiên của nhà họ Trương, cũng là người bị Thiết Diện Sinh chọn làm kẻ dự phòng, nhưng cuối cùng đã thành công phục sinh, trốn thoát, cũng là một tồn tại lắm mưu nhiều kế và rất lợi hại.

Trong đầu Muộn Du Bình đồng thời có ký ức của ba nhân vật lợi hại như vậy, đối với gã, đó vừa là chuyện tốt, vừa là chuyện xấu.

Chỉ là hiện tại gã cũng vô cùng chấn động, chuyện gã vẫn luôn muốn làm là xóa đi tất cả ký ức liên quan đến Thiết Diện Sinh, mục đích làm vậy chủ yếu là để đảm bảo sự hòa thuận giữa nhà họ Ngô và nhà họ Trương.

Bởi vì gã cảm thấy, nếu ký ức của Thiết Diện Sinh được phục

sinh, thì Thiết Diện Sinh nhất định sẽ ép buộc người nhà họ Ngô báo thù nhà họ Trương.

Nếu như vậy, giữa hai gia tộc, e rằng lại xảy ra sự kiện đổ máu quy mô lớn, tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Dù mưu kế tận cùng, thủ đoạn thông thiên, nhưng đối mặt với Ngô Tam Tỉnh, gã cảm thấy lực bất tòng tâm, tuy mấy lần trước đã thành công lợi dụng ngọc vẫn thạch tạm thời khiến ký ức về Thiết Diện Sinh trong đầu Ngô Tà biến mất, nhưng hiện tại cũng dần có cảm giác lực bất tòng tâm.

Nhưng không ngờ, Lý Đông bây giờ chỉ vài câu đã thuyết phục được người nhà họ Ngô.

Lý Đông nhìn Muộn Du Bình: "Tiểu Ca, chuyện này, cậu nói nên xử lý thế nào?" Muộn Du Bình gật đầu: "Đông ca, cậu nói rất đúng!

Thực ra mối thù hơn 2000 năm giữa hai gia tộc chúng ta, sớm nên có một cái kết!

Nếu chúng ta đều có chung mục tiêu, vậy thì sao?

Thực ra chúng ta có thể hợp tác!

Cậu nói đúng, không có ký ức của Thiết Diện Sinh, cũng có cách thành công!" Thấy mấy người bày tỏ thái độ, Lý Đông thở phào nhẹ nhõm, một màn kịch giương cung bạt kiếm như vậy, cuối cùng cũng được xoa dịu.

Trần Văn Cẩm hiện tại dường như có ý muốn mãnh liệt chui vào khối thiên thạch khổng lồ đó, nhưng đã bị Lý Đông ngăn lại.

Lý Đông cười nói: "Khối thiên thạch này quả thực có tác dụng rất lớn, nhưng tại sao chúng ta phải lặn lội ngàn dặm đến đây?

Khối thiên thạch này, chúng ta hoàn toàn có thể trực tiếp mang

về!" "Hả?" Mấy người còn lại nghe Lý Đông nói xong đều không khỏi kinh ngạc.

Khối thiên thạch lớn như vậy, cũng nặng mấy chục tấn, lại có thể trực tiếp mang về sao?

Quả thực quá không thể tin nổi.

"Ha ha, trên đời này, chỉ có chuyện không ngờ tới, không có chuyện Đông ca của tôi không dám làm!

Mang khối thiên thạch này về, thì đã sao?

Đối với Đông ca, đó chỉ là chuyện nhỏ!" Bàn Tử huênh hoang nói.

Gã này vốn có quan hệ rất tốt với Lý Đông, tuy thực ra là người của Muộn Du Bình, nhưng bây giờ ngay cả Muộn Du Bình cũng đã bị Lý Đông khuất phục, tự nhiên gã càng như vậy.

Vì thế, gã lập tức hóa thân thành kẻ nịnh hót, lớn tiếng khoác lác.

"Nhưng...

Đông ca, tảng đá lớn như vậy, chúng ta làm sao mang về được, chúng ta lại không có xe tải, cũng không thể nào bỏ thứ này vào túi mang về được?" Lý Đông lắc lắc túi Càn Khôn trong tay, cười nói: "Thứ này của tôi, có sức mạnh siêu nhiên, bất kể thứ gì cũng có thể bỏ vào!

Một tảng đá thì sao?

Nhưng bây giờ mấu chốt là, chúng ta cần phải cắt tảng đá này thành mấy khối, như vậy sẽ tiện hơn để bỏ vào!" "Nhưng, làm thế nào để bỏ vào được?" Lý Đông không trả lời câu hỏi của họ, chỉ cười lạnh một tiếng, rồi đột nhiên nhảy lên, một tay bám vào mép khối thiên thạch, tay kia cầm con dao đã được tiến hóa, tức thì chém xuống một nhát.

Sau nhát chém đó, trên khối thiên thạch khổng lồ lập tức xuất hiện vô số vết nứt.

Lý Đông liên tiếp chém thêm mấy nhát, trong khoảnh khắc đó, khối ngọc vẫn thạch vỡ thành mấy mảnh, rồi nhanh chóng rơi xuống.

Chương 511

Cả không gian vang lên tiếng rung chuyển dữ dội, Bàn Tử và những người khác đều sợ đến tái mặt.

“Trời đất ơi, Phong ca, lúc nào mà lợi hại thế?

Chỉ là Đông ca, có thể cẩn thận một chút không.

Nếu cứ làm ầm ĩ thế này, trực tiếp làm sập chỗ này, chúng ta sẽ bị chôn sống hết ở đây đấy!” Hồ Bát Nhất và mọi người đều trợn mắt há mồm.

Khi khối ngọc vẫn thạch vỡ thành mấy mảnh, rơi xuống nước, họ mới phát hiện, bên trong khối thiên thạch vỡ ra, lại có một vài thi thể.

Hoặc là, không nên gọi là thi thể, mà là một vài người sống dở chết dở.

Bởi vì họ phát hiện, cơ thể của những người đó dường như đã xảy ra một số biến đổi, tuy vẫn là hình người bình thường, nhưng dáng vẻ đó, lại giống như những đứa trẻ sơ sinh.

Trông như thể chỉ một thời gian nữa là sẽ được sinh ra!

Mọi người đều vây quanh quan sát những thi thể sống dở chết dở này.

“Những thứ này, trông quen quá?” Hồ Bát Nhất nhíu mày hỏi.

“Còn nhớ không, lần đó chúng ta đến Tương Tây, gặp phải người sống dở chết dở đó?

Thực ra những kẻ này, cũng gần giống như người đó.

Chỉ khác là, người sống dở chết dở mà chúng ta gặp lần đó, là một kẻ đã hồi sinh thành công!” “Những người ở đây, tuy sử dụng

phương pháp khác nhau, nhưng thực tế, về bản chất hồi sinh, là giống nhau!" "Bây giờ những người này, chưa đạt đến bước hồi sinh thành công!

Nhưng tôi có thể khẳng định, nếu những kẻ này hồi sinh thành công, thì tuyệt đối không phải người tốt, thậm chí có thể mang lại tai họa cho thế giới này!" "Bởi vì, những người này sống quá lâu rồi, một người sống quá lâu, theo cách chết đi rồi hồi sinh, rồi lại chết đi lại hồi sinh, những người sống quá lâu theo cách này, tâm lý của họ về cơ bản đã biến thái rồi, hoàn toàn không coi trọng sinh mệnh!" "Huống hồ cách sống của chúng ta bây giờ và cách sống của những kẻ này không giống nhau, vậy nếu chúng xâm nhập vào thế giới này, thì nhất định sẽ mang lại không ít tai họa, nên bây giờ chúng ta đang vì dân trừ hại!" Lý Đông thản nhiên nói.

Mấy người còn lại gật đầu, đột nhiên cảm thấy hình như cũng có lý.

Đương nhiên, thực tế dù lý lẽ này có đúng hay không, cũng không phải chuyện của họ.

Thực tế, con người đều ích kỷ, ai sẽ lo chuyện của người khác.

Dù là một số người không quá ích kỷ, nhiều nhất cũng chỉ lo cho những người có quan hệ thân thiết hơn, dù sao cũng tuyệt đối không lo cho những người hoàn toàn không có quan hệ gì, không ai vĩ đại đến thế.

Lý Đông nhìn những tảng ngọc vẫn thạch nói: "Nếu tôi đoán không lầm, bí quyết trường sinh của vương quốc Tây Vương Mẫu, thực ra rất đơn giản, ăn đan dược thi miết, về lý thuyết, sau khi ăn thứ đó, thực ra có thể trường sinh bất lão." "Nhưng các cậu thấy đấy, sau khi ăn thứ đó, có một tác dụng phụ, sau một khoảng thời gian sẽ biến thành quái vật!

Những viên ngọc vẫn thạch này, có thể ngăn chặn tác dụng phụ đó!

Nhưng những viên ngọc vẫn thạch này, cũng có tác dụng phụ, đó là sau khi nằm vào trong, sẽ mất đi ký ức!

Một người nếu mất đi ký ức, thì cũng giống như chết rồi, không có gì khác biệt!" "Nhưng, nếu ăn đan dược thi miết, rồi nằm trong ngọc vẫn thạch, sau đó lại bị những con gà quan xà cắn một miếng, thì sẽ khôi phục ký ức!

Đây chính là bí quyết trường sinh của vương quốc Tây Vương Mẫu!

Đương nhiên, hoặc là có một cách khác!" "Đó là lúc sắp chết mới ăn đan dược thi miết, sau khi ăn xong nằm vào trong đó, qua khoảng một nghìn năm, có thể hồi sinh, sống thêm một đời nữa, nhưng chu kỳ này thực sự quá dài, chắc là không có tác dụng!" Những người trong đội, ai nấy nghe xong đều vô cùng kích động.

Bởi vì, họ đã đến nơi này, có được nhiều bảo bối như vậy, bây giờ lại biết được một bí mật như thế, vậy thì, chuyện trường sinh bất lão, coi như ai cũng có phần.

Trường sinh bất lão, đó là điều mà bao nhiêu người từ xưa đến nay đều mơ ước, bây giờ sắp thành hiện thực rồi sao?

Lý Đông bỏ tất cả những mảnh vỡ thiên thạch đó vào trong túi Càn Khôn.

Mọi người thấy Lý Đông bỏ những mảnh vỡ thiên thạch lớn như vậy vào một cái túi nhỏ, càng kinh ngạc hơn.

Lúc này, những thuộc hạ đi cùng Giải Liên Hoàn đột nhiên nhìn thấy một cỗ thi thể mặc trang phục vô cùng tinh xảo.

Quần áo trên thi thể vô cùng lộng lẫy, về cơ bản đều được dệt

bằng sợi vàng, trên đó treo đầy các loại bảo vật như trân châu, ngọc bội, quả thực giá trị liên thành.

Những gã này bây giờ đều vô cùng phấn khích, vì đã nghe được bí mật trường sinh bất lão, bây giờ lại thấy có nhiều đồ vật quý giá như vậy, chỉ muốn lập tức cướp lấy những thứ này, vì đã trường sinh bất lão, vậy là có thời gian vô hạn, muốn sống tốt trong quãng thời gian vô hạn đó, thì cần nhiều tiền hơn nữa.

Nhưng khi những gã này chuẩn bị cướp quần áo trên cỗ thi thể đó, đột nhiên cỗ thi thể đó cử động.

Chỉ thấy sau lưng cỗ thi thể, đột nhiên hiện ra hơn mười cái đầu rắn, hơn mười cái đầu rắn màu xanh đó, tức thì cắn vào cổ của hơn mười thuộc hạ của Giải Liên Hoàn.

Hơn mười gã vừa mới nảy sinh giấc mộng trường sinh, trong khoảnh khắc đó đã ngã gục hết.

Bàn Tử, Đại Kim Nha và Vương Khải Toàn ba gã này vốn cũng là những kẻ rất tham tài, vừa rồi nhìn thấy thứ đó, vốn cũng định xông lên cướp, nhưng thấy cảnh tượng này, lập tức sợ đến mức ngã ngồi xuống nước.

"Tây Vương Mẫu, là Tây Vương Mẫu!" Muộn Du Bình đột nhiên hét lớn một tiếng, trong ký ức của gã, gã đã từng gặp Tây Vương Mẫu, nên vô cùng chắc chắn.

Lý Đông cũng không biết Tây Vương Mẫu này có phải là Tây Vương Mẫu trong thần thoại hay không, nhưng có thể khẳng định, người này chắc chắn là Tây Vương Mẫu của vương quốc Tây Vương Mẫu này.

Tây Vương Mẫu đứng dậy, không giống như trong truyền thuyết là đầu người thân rắn.

Tây Vương Mẫu bây giờ dường như đang đứng trên một gốc cây cổ thụ, nhưng những cành cây trên gốc cây đó không phải là cành cây thật sự, mà là từng con rắn màu xanh.

Ngoài ra, sau lưng Tây Vương Mẫu cũng có hơn mười con rắn, hiện ra ở hai bên sau lưng, trông giống như Thiên Thủ Quan Âm.

Chiều cao của bà ta khoảng hai mét, cộng thêm gốc cây cổ thụ đầy rắn dưới chân, đứng ở đó trông cao gần ba mét, nhìn xuống họ từ trên cao.

"Lũ lừa đảo các ngươi, lại đến rồi à?

Đã đến rồi, thì ở lại chơi với ta đi!" Tây Vương Mẫu lại có thể nói chuyện, trong mắt mang theo vẻ độc ác.

Vương Khải Toàn sợ đến run lẩy bẩy, đẩy đẩy Bàn Tử bên cạnh nói: "Bàn Tử, khẩu vị của mày không phải rất đặc biệt sao?

Chương 512

Hay là thế này đi, mày hy sinh sắc tướng, không chừng dỗ dành bà ta xong, có thể thả chúng ta đi." "Thả cái con mẹ mày, tao thấy mày đi mới đúng!

Mớ thịt trên người mày nhiều hơn tao, tao đoán con quái vật này, chắc chắn có hứng thú với mày hơn!" Bàn Tử chửi ầm lên. 26.

Hơn mười thuộc hạ của Giải Liên Hoàn bây giờ hoàn toàn không động đậy, máu tươi nhuộm đỏ cả một vùng rộng lớn, cảnh tượng trở nên vô cùng đáng sợ.

A Ninh vốn cũng là một người trời không sợ đất không sợ, nhưng bây giờ cũng kinh ngạc không thôi.

Hồ Bát Nhất thấy trận thế này, mồ hôi trên trán túa ra như tắm.

Lý Đông cắn răng nói: "Cái đó, tiền bối, chúng tôi..." Lý Đông vốn định nói chuyện với Tây Vương Mẫu này một chút, nhưng bây giờ đột nhiên phát hiện mình đã cắt nát thiên thạch của người ta mang đi rồi, bây giờ hình như cũng không có gì tốt để nói.

Tây Vương Mẫu cười lạnh một tiếng: "Lừa đảo, đều là một lũ lừa đảo!

Lũ lừa đảo, nạp mạng đi!" Tây Vương Mẫu vừa dứt lời, một cái đầu rắn sau lưng đột nhiên vươn dài ra, mục tiêu lại là Muộn Du Bình.

Muộn Du Bình cũng không khỏi kinh ngạc, sau đó nhanh chóng né tránh, nhưng Tây Vương Mẫu dường như chỉ nhắm vào gã, cái đầu rắn thứ hai lại cắn tới. 27.

Công phu của Muộn Du Bình cũng rất khá, ít nhất có thể tạm thời

né tránh, nên hai bên hiện tại vẫn chưa phân rõ hơn thua.

Lúc này, Vương Khải Toàn lập tức trợn mắt há mồm, dùng tay thúc thúc Bàn Tử.

"Thấy chưa, người mọc quá xấu, ngay cả quái vật cũng không thèm nhìn.

Người như Tiểu Ca, vừa đẹp trai lại có bản lĩnh, mới thu hút sự chú ý của con quái vật đó!

Chỉ là tao không hiểu, Đông ca hình như còn đẹp trai hơn Tiểu Ca, còn có bản lĩnh hơn, tại sao không tấn công Đông ca trước nhỉ?" Hai gã béo đang thảo luận ở đó, đột nhiên cảm thấy hang động lại rung chuyển dữ dội.

"Mẹ kiếp, không lẽ lại sắp động đất nữa à?

Chết tiệt, chẳng lẽ chúng ta thật sự phải bị chôn sống ở đây sao?

Tao còn trẻ mà!" Hồ Bát Nhất không khỏi kinh hãi.

Lúc này, hắn đột nhiên phát hiện ở một bên khác, xuất hiện một con mãng xà khổng lồ vô cùng, trực tiếp từ dưới nước bay lên, dáng vẻ đó như Thanh Long xuất thủy trong truyền thuyết.

Mọi người đều kinh ngạc đến há hốc mồm! 28.

Bởi vì hình thể của con rắn này, thực sự quá lớn, cứ như một ngọn núi nhỏ!

"Không phải là con rắn mẹ mà chúng ta thấy trên những bức phù điêu lần trước sao?

Trời ơi, nó còn sống!" Đại Kim Nha lớn tiếng nói.

Thực sự quá chấn động, ai đã từng thấy con quái vật như vậy?

Con quái vật này, dù là họ, cũng có thể nuốt chửng trong một

ngụm.

Thứ này, có lẽ chỉ thấy trong phim điện ảnh, cũng là loại như Godzilla!

Nhưng bây giờ trước mặt họ, lại xuất hiện một con quái vật như vậy, quả thực quá không thể tin nổi.

Trong khoảnh khắc đó, con mãng xà khổng lồ vô cùng này, đã đến gần, trực tiếp vây quanh họ, sau đó vươn đầu ra, định cắn.

Mấy người chạy tán loạn, cuối cùng cũng miễn cưỡng né được, trong nước, xuất hiện vô số sóng to gió lớn.

Trong quá trình này, có người rút súng lục ra, nhưng nhanh chóng phát hiện đạn bắn vào người con mãng xà này, có lẽ còn không bằng muỗi đốt.

Có người rút dao găm ra, nhưng phát hiện con dao trong tay, trước mặt con mãng xà này, ngay cả tăm xỉa răng cũng không bằng.

A Ninh lộn một vòng trong nước, sau đó tìm được một vị trí mà cô cho là rất tốt, cầm súng trong tay, trực tiếp bắn vào mắt con mãng xà.

Mắt cũng là bộ vị yếu ớt, nếu thật sự bị đạn bắn trúng, không chừng có thể gây ra thương tổn.

Nhưng con mãng xà chỉ hơi nghiêng đầu, đòn tấn công của cô trong khoảnh khắc đó đã trượt.

Tóm lại, các đòn tấn công của họ hoàn toàn không có tác dụng.

Nhưng may là, hình thể của con mãng xà thực sự quá lớn, muốn cắn trúng họ, hình như cũng không dễ dàng như vậy.

“Mọi người đừng nản lòng, tuy thứ này lớn, nhưng muốn cắn trúng chúng ta, cũng không dễ dàng như vậy.

Voi ăn kiến, đâu có đơn giản thế!” Lý Đông lớn tiếng hét lên, cũng

là để cổ vũ sĩ khí.

Nhưng lúc này, con mãng xà khổng lồ, lập tức lao tới, thực ra khoảng cách gần 10 mét xung quanh, đều nằm trong phạm vi tấn công của miệng con mãng xà này.

Lý Đông cầm một con dao trong tay, cứng rắn đỡ ra, phát hiện con dao dường như va phải vật thể cứng rắn, cũng không biết là chỗ nào trên đầu con rắn, hay là răng rắn, tóm lại là mượn lực, lùi về phía sau hơn mười mét.

May là bây giờ đang ở trong nước, Lý Đông mượn sức nổi của nước, cộng thêm sức mạnh của mãng xà, đã lướt đi một đoạn trên mặt nước.

Nhưng, khi hắn đang định tấn công lần nữa, đột nhiên phát hiện con quái vật này dường như không động đậy.

Chương 513

Nguyên nhân là, gã Bàn Tử tay cầm đèn pin cường quang, ánh sáng đèn pin chiếu vào mắt con mãng xà.

"Chuyện gì thế?

Tại sao con quái vật này không động đậy?" Mọi người hơi thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng không hề lơ là cảnh giác. 29.

"Con quái vật này, chắc là vẫn luôn ở trong này? 30.

Ở đây thực ra hoàn toàn không có ánh sáng, thứ này ở đây không biết bao nhiêu năm rồi, có lẽ vẫn luôn không dùng đến mắt, nhưng mắt lại chưa hoàn toàn thoái hóa, bây giờ đột nhiên thấy ánh sáng, có lẽ bị chói mắt rồi!" Có người phân tích.

"Tốt quá, nếu đã vậy, chúng ta dùng đèn pin cường quang khống chế nó, không thể thử giết nó sao?" Bàn Tử phấn khích.

Bây giờ phải nhanh chóng giết chết con quái vật to lớn này, vì bên kia Muộn Du Bình một mình đối mặt với Tây Vương Mẫu, đã rơi vào thế hạ phong, xem ra không chống đỡ được bao lâu nữa, nếu người bên này không qua chi viện, không chừng Muộn Du Bình thật sự sẽ bị Tây Vương Mẫu giết chết.

Nếu như vậy thì phiền phức rồi.

Tây Vương Mẫu mà họ thấy bây giờ, là một con quái vật giết người không ghê tay, nếu Tây Vương Mẫu giết hết họ, rồi lại mang theo con mãng xà khổng lồ này ra ngoài, có lẽ chỉ có Ultraman mới ngăn cản được, nhưng tiếc là, trên đời không có quái vật như Ultraman.

"Không dễ dàng như vậy, cố gắng chạy, chạy được bao xa thì

chạy!

Thứ này chỉ tạm thời bị chói mắt thôi, tôi đoán một lát nữa là có thể thích ứng được!

Hơn nữa loài rắn cảm ứng vật xung quanh, không nhất định phải dựa vào mắt, thực ra dựa vào xúc giác, có mùi, cũng có thể phân biệt vị trí!" Lý Đông giải thích một phen, sau đó chỉ vào phía Muộn Du Bình, "Trước tiên qua giúp Tiểu Ca, tôi cố gắng giết chết thứ này, sau đó sẽ qua giúp các cậu!" Lý Đông phân công xong, Bàn Tử và mọi người đều gật đầu, không hề nghi ngờ!

Thế là gần 10 người, tất cả đều chạy về phía Muộn Du Bình.

Nhưng thực tế, họ có thể giúp được bao nhiêu thì không chắc, vì chênh lệch với Muộn Du Bình thực sự quá lớn, ngay cả Muộn Du Bình cũng chỉ miễn cưỡng né tránh đòn tấn công, huống chi là họ.

Nhưng Lý Đông đoán, trên người họ đều mặc bộ trang bị Ngũ Hành, chắc cũng không dễ bị thương, giúp Muộn Du Bình thu hút hỏa lực, không chừng có thể tạo ra một chút cơ hội phản kích.

Trong thời gian ngắn như vậy, hắn đã có thể cân nhắc mọi vấn đề.
31.

Thời gian tiếp theo, là đối phó với con quái vật đáng sợ này.

Kích thước của con mãng xà này, lớn hơn bất kỳ con mãng xà nào họ từng thấy trước đây, lớn hơn không chỉ một lần.

Quả nhiên, Bàn Tử vừa rời đi không lâu, con mãng xà dường như đã thích ứng với ánh sáng, nhưng cũng chưa đến mức bị chói mù.

Con quái vật này lập tức há miệng, dường như lại chuẩn bị cắn Lý Đông.

Lý Đông hơi nghiêng người né tránh, sau đó lại trực tiếp tóm lấy

một chiếc răng nanh của nó.

Một chiếc răng nanh của nó, cũng to gần bằng cánh tay người, vô cùng cứng rắn.

Cách duy nhất mà Lý Đông có thể làm bây giờ cũng là như vậy, vì con rắn mẹ này không dễ đối phó, đạn bắn vào người nó như muỗi đốt, dao găm trước mặt nó cũng chỉ như tăm xỉa răng, nên các đòn tấn công thông thường rất khó có hiệu quả.

Muốn giết chết thứ này, chỉ có cách trèo lên đầu nó, xem có tìm được bộ vị yếu hại không.

Nhưng con rắn mẹ này cũng không dễ đối phó, phát hiện Lý Đông lại treo trên răng nanh của mình, thế là nó nghiêng đầu, đập mạnh vào bức tường bên cạnh.

Thể hình của nó như một ngọn núi nhỏ, nếu bị đập như vậy, dù có bộ trang bị Ngũ Hành, Lý Đông đoán, cũng sẽ bị đập thành thịt nát xương tan.

Nhưng, hắn không phải là người dễ dàng chấp nhận số phận, chỉ nghe một tiếng "ầm", hai chân Lý Đông đạp vào bức tường, nhưng lại cứng rắn chống đỡ được một đòn tấn công, cảm thấy khóe miệng có vị ngọt, phát hiện hình như đã bị nội thương, chắc là đã hộc máu, nhưng vẫn cố gắng chống đỡ được một đòn.

Đầu con rắn cách bức tường hơn hai mét, hoàn toàn không thể va vào được.

Nhân cơ hội này, khi đầu rắn mẹ hơi khựng lại, con dao trong tay Lý Đông đâm vào chỗ mềm yếu trong miệng nó.

Trong khoảnh khắc đó, máu tươi phun ra, rắn mẹ dường như cũng cảm nhận được đau đớn, sau đó lại va chạm lần nữa.

Trải nghiệm vừa rồi, Lý Đông không muốn lặp lại lần nữa.

Trong gang tấc, hắn bám vào chiếc răng nanh đó, lại trực tiếp chui vào miệng con rắn mẹ.

Vì thể tích của con rắn mẹ thực sự quá lớn, Lý Đông trước mặt nó chỉ là một con kiến, miễn cưỡng sinh tồn trong khe hở trong miệng nó.

Lý Đông cũng không hề khách khí, con dao trong tay, trực tiếp chém loạn xạ trong miệng rắn mẹ.

Tuy con dao của hắn trước mặt con mãng xà khổng lồ này, chỉ như tăm xỉa răng, nhưng dù là tăm xỉa răng đâm loạn, cũng không chịu nổi.

Con rắn mẹ lập tức cảm thấy vô cùng đau đớn, thế là cơ bắp trong miệng hoạt động, dường như muốn nuốt chửng con sâu nhỏ trong miệng mình!

Lý Đông vốn định chống cự, nhưng đột nhiên nảy ra ý, chui vào bụng nó, không chừng còn dễ tấn công hơn!

"Hôm nay học Tôn Ngộ Không, vào bụng yêu quái, mổ bụng nó ra!" Lý Đông quyết định xong, lại chủ động chui vào bụng nó.

Một lúc sau, Lý Đông phát hiện, mình dường như đã đến một không gian tối om.

Một không gian hoàn toàn đen kịt, không có chút ánh sáng nào!

Hắn cảm giác, ở đây dường như có rất nhiều chất lỏng có tính ăn mòn cực mạnh.

Chương 514

Chắc là dịch tiêu hóa trong bụng con rắn!

Nếu không phải trên người hắn được bọc bộ trang bị Ngũ Hành, có lẽ bây giờ đã bị tiêu hóa thành một đống thịt nát rồi.

May là, trang bị trên người bây giờ đủ mạnh, nên hắn cũng không sao, tay cầm dao, chém loạn xạ, cuối cùng cũng tạo ra được một chút không gian.

Cùng lúc đó, Lý Đông đột nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng, hình như con mãng xà đang lăn lộn dưới đất.

Gã này lập tức vui mừng, chắc chắn là thứ này đang đau đớn dữ dội, đang lăn lộn trong nước, vậy là đòn tấn công của mình đã có hiệu quả!

Không lâu sau, Lý Đông đột nhiên phát hiện, trước mặt mình không biết từ đâu lại có một chút ánh sáng xanh!

Chút ánh sáng xanh đó rất hấp dẫn, hắn liều mạng đi tới, phát hiện quả nhiên là một viên nội đan!

Viên nội đan này rất lớn, gần bằng quả trứng gà!

Lý Đông cũng không quan tâm nhiều, trực tiếp giật viên nội đan xuống, ném vào túi mình.

Lúc này, Lý Đông cảm giác, môi trường xung quanh, đang ngày càng tệ đi.

Thế là, không hề khách khí, hắn trực tiếp hướng về một phía, chuẩn bị đào một cái lỗ chui ra.

Cuối cùng, sau năm sáu phút, hắn phát hiện, trước mặt mình cuối

cùng cũng xuất hiện môi trường bên ngoài.

Cùng lúc đó, hắn cũng thấy thi thể của con rắn mẹ, bây giờ con rắn mẹ đã hoàn toàn xong đời, thi thể nhanh chóng khô héo đi.

Loại sinh vật này, chỉ cần mất đi nội đan, thì sẽ nhanh chóng khô héo, không có gì lạ.

Lý Đông cũng không để tâm, thu hoạch lần này, rất tốt!

Nhưng ở phía bên kia, tình hình lại không tốt đẹp như vậy.

Tây Vương Mẫu một mình đánh 10 người, vẫn chiếm thế thượng phong.

Bất kể là Ngô Tam Tỉnh, Giải Liên Hoàn, hay Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, không ai là không bị thương!

Dù mặc bộ trang bị Ngũ Hành, vẫn bị đánh đến hộc máu!

Ngay cả Muộn Du Bình, cũng bị đánh đến tả tơi, thảm hại!

Tây Vương Mẫu này, thực sự quá mạnh!

Không phải là những người này, có thể đối phó được!

Lý Đông kinh ngạc đến há hốc mồm, Tây Vương Mẫu này lại lợi hại như vậy, thật khó tưởng tượng, mấy nghìn năm trước Chu Mục Vương, đã chinh phục người phụ nữ này như thế nào?

Bởi vì bây giờ về cơ bản đã rõ ràng, bất kể Chu Mục Vương đã đánh bại vương quốc Tây Vương Mẫu hay thật sự có quan hệ mờ ám với Tây Vương Mẫu, tóm lại người đàn ông mạnh mẽ đó, e rằng đã từng chinh phục người phụ nữ này.

Nhưng, bây giờ người phụ nữ này sau khi hồi sinh, lại mạnh mẽ như vậy!

Lý Đông hơi thở dốc một chút, sau đó lập tức qua giúp.

Khi cách Tây Vương Mẫu vài mét, hắn thấy một cái đầu rắn màu xanh, trực tiếp cắn về phía mình. 32.

Hắn trực tiếp cầm ngang dao đẩy về phía trước, muốn xem xem, thứ này có thật sự lợi hại đến mức có thể trực tiếp cứng đối cứng với lưỡi dao của mình không.

Trong khoảnh khắc đó, hai bên va chạm vào nhau, con dao trong tay Lý Đông, đẩy vào miệng con rắn xanh đó, Lý Đông rõ ràng thấy cơ thể Tây Vương Mẫu nghiêng đi, rõ ràng sức mạnh của hắn đủ mạnh.

Nhưng, chưa kịp vui mừng, hắn phát hiện một cái đầu rắn khác, đã cắn vào sườn mình.

Sau lưng Tây Vương Mẫu có hơn mười cái đầu rắn, thậm chí dưới chân thứ trông như gốc cây đó, cũng có mấy chục cái đầu rắn.

Bây giờ hắn đã hiểu, những cái đầu rắn này, thực ra là thủ đoạn tấn công của Tây Vương Mẫu, cũng tương đương với từng cánh tay.

Lý Đông một tay cầm dao, đối kháng với một cái đầu rắn của Tây Vương Mẫu, cùng lúc đó miễn cưỡng nghiêng người, né được cái đầu rắn thứ hai, nhân lúc có khoảng trống tóm lấy đầu rắn, sau đó dùng sức kéo, kết quả phát hiện sức mạnh của đối phương lại rất lớn.

Cùng lúc đó, lại có năm sáu cái đầu rắn khác cắn về phía này.

"Không được, nếu cứ đối kháng với những cái đầu rắn này, mình chắc chắn sẽ chết!

Cần phải có cách, tấn công vào bản thể của bà ta, nếu không mình chết chắc!" Lý Đông lớn tiếng nói.

A Ninh gật đầu, nhân lúc Lý Đông đang đối kháng với đầu rắn, bên đó xuất hiện khoảng trống, liền bắn liên tiếp mấy phát về phía Tây Vương Mẫu!

Nhưng, cô nhanh chóng tuyệt vọng phát hiện, đạn dường như cũng không có tác dụng.

“Thật sự không được sao?

Đạn không được, thì thứ này được không?” A Ninh đột nhiên lấy ra một bó kíp nổ, sau đó dùng lửa châm, thấy dây cháy gần hết, mới ném qua.

Chỉ nghe một tiếng nổ “ầm”, xung quanh bắn lên vô số tia nước, đá vụn bay loạn xạ.

Đầu rắn của Tây Vương Mẫu lùi lại một phần, Lý Đông và Muộn Du Bình lập tức cảm thấy áp lực giảm đi rất nhiều, nhân cơ hội này, nhanh chóng tiến lên.

“Chúng ta có thể sống sót ra ngoài hay không, là ở lần này!” “Lập tức xông lên cho tôi.” Lý Đông liều mạng hét lên, lộn một vòng đã đến bên cạnh Tây Vương Mẫu.

Chương 515

Đương nhiên, dù đã tiếp cận Tây Vương Mẫu, cũng không chắc có được cơ hội, nhưng nếu không tiếp cận Tây Vương Mẫu, thì chắc chắn không thể đánh bại được bà ta.

Nhưng đây là một con quái vật khá phiền phức, tay quá dài, Lý Đông thậm chí nghi ngờ ngay cả chạy trốn cũng không thể.

Bây giờ muốn sống sót, cũng chỉ có một cách đó.

Đó là giết chết Tây Vương Mẫu.

Nhưng muốn giết chết con quái vật này, bắt buộc phải tiếp cận được bà ta.

Muộn Du Bình chạy khá nhanh, trong nháy mắt đã đến bên cạnh Tây Vương Mẫu.

Nhưng Tây Vương Mẫu phát hiện có người tiếp cận, cũng có biện pháp đối phó.

Chỉ thấy bên cạnh bà ta, lập tức xuất hiện vô số chất lỏng màu xanh.

Những chất lỏng màu xanh đó nhanh chóng lan ra, Muộn Du Bình giẫm lên chất lỏng đó, nhanh chóng phát hiện giày của mình, lại bị ăn mòn.

Trang bị trên người Muộn Du Bình, cũng là bộ Ngũ Hành, nhưng bây giờ lại bị ăn mòn.

May là gã này phản ứng đủ nhanh, tức thì né ra, mới không bị thương thêm.

Nhưng bây giờ gã cũng không dám xông lên như vậy nữa... bởi vì

bên cạnh Tây Vương Mẫu, loại chất lỏng màu xanh đó ngày càng nhiều, huống hồ vị trí hiện tại của họ, là ở khu nước sâu trong hồ chứa này.

Tốc độ lan của chất lỏng màu xanh đó rất nhanh...

Lý Đông cắn răng, khó khăn lắm mới tìm được một cơ hội tiếp cận, mắt thấy lại sắp thất bại.

Do dự một thoáng, chỉ thấy trên người Tây Vương Mẫu, lại xuất hiện mấy cái đầu rắn, mấy cái đầu rắn đó quất tới như roi.

Lý Đông lập tức cảm thấy trước ngực mình bị một đòn nặng, khóe miệng cảm thấy có vị tanh của máu, sau đó cả người bay ngược ra sau theo mặt nước, bay một khoảng khá xa, mới miễn cưỡng lấy lại được thăng bằng.

Nhưng, chất lỏng màu xanh đó vẫn đang lan ra, tức thì tất cả mọi người đều kinh ngạc, chỉ có thể không ngừng lùi về phía sau.

Lý Đông khẽ nhíu mày, muốn đánh bại Tây Vương Mẫu này, chỉ có một cách, đó là tiếp tục nâng cấp trang bị.

Bộ trang bị Ngũ Hành trên người hắn, thực ra đã là một loại trang bị vượt qua nhận thức khoa học rồi, lực phòng ngự rất mạnh.

Nhưng bộ Ngũ Hành không đủ, cần phải tiếp tục nâng cấp.

"Hệ thống, tôi muốn nâng cấp trang bị trên người!" Hệ thống nhanh chóng vang lên trong đầu Lý Đông: "Bộ trang bị Ngũ Hành nâng cấp lên bộ Lục Đạo, cần 1 triệu Đạo tệ, hiện tại có thể nâng cấp, có nâng cấp ngay không?" Âm báo của hệ thống khiến Lý Đông lập tức cảm thấy kích động, quả nhiên thứ này thật sự có thể nâng cấp, tức thì cảm thấy không cần lo lắng nữa.

Thế là, không hề do dự, hắn lập tức tiến hành nâng cấp trang bị trên người.

Trong khoảnh khắc đó, hắn cảm giác trang bị trên người đã xảy ra một số thay đổi, cùng lúc đó, trên người hắn truyền đến một cảm giác ấm áp.

Cảm giác đó giống như trang bị vừa mới được chế tạo xong, sau đó được lấy ra từ trong lò, nóng hổi, khiến người ta cảm thấy có một vị dễ chịu.

Lúc này, hắn giẫm lên chất lỏng màu xanh đó xông tới, phát hiện quả nhiên chất lỏng màu xanh đó không thể ăn mòn trang bị được nữa!

Tây Vương Mẫu phát hiện kẻ không biết sống chết này xông về phía mình, lập tức lại chuẩn bị đầy đủ, đặc biệt là khi phát hiện chất lỏng trên người mình hoàn toàn không có tác dụng, dường như đã đổi sang một phương thức tấn công khác.

Vô số đầu rắn tức thì tuôn ra, trước mặt Lý Đông, tức thì khiến người ta cảm nhận được cái gọi là hội chứng sợ lỗ.

Những cái đầu rắn này vừa xông ra quả nhiên khiến người ta có ảo giác về hội chứng sợ lỗ, Lý Đông thực ra cũng có hội chứng sợ lỗ nhẹ, nhưng hắn đã chiến thắng nỗi sợ hãi, tức thì xông tới.

Con dao trong tay, vẽ một đường cong giữa không trung, những cái đầu rắn dày đặc đó, trong khoảnh khắc đó đã rơi hết dưới lưỡi dao của hắn.

Cùng lúc đó, Tây Vương Mẫu cuối cùng cũng bị thương một chút, trên làn da trắng như tuyết, xuất hiện một vết thương, sau đó lại có máu tươi chảy ra.

“Lẽ nào lại thật sự là một người thật sao? 33.

Cũng quá đáng sợ rồi?” Lý Đông không khỏi trợn mắt, người này không phải người bình thường, người này nếu còn sống, thì là một

yêu quái đã sống ít nhất 3000 năm, cũng quá không thể tin nổi.

Nhưng, hắn phát hiện sau khi Tây Vương Mẫu bị thương, lại có một vấn đề, đó là Tây Vương Mẫu tuyệt đối không phải vô địch, tuyệt đối có cách đối phó.

Nhưng Tây Vương Mẫu sau khi bị thương, lại không hề bị ảnh hưởng gì, ngược lại còn trở nên phấn khích hơn.

"Lại là một cậu trai loài người rất khá, sao lại không biết thương hoa tiếc ngọc, lại không tiếc bất cứ giá nào mà ra tay với ta?

Không phải là quá đáng một chút sao?" "Mau xông lên cho tôi." Lý Đông gào lên, lộn một vòng đến bên cạnh Tây Vương Mẫu.

Tất nhiên, dù có tiếp cận được Tây Vương Mẫu cũng chưa chắc có cơ hội, nhưng nếu không đến gần, chắc chắn không thể đánh bại được ả.

Đây là một con quái vật cực kỳ phiền phức, tay của ả quá dài, Lý Đông thậm chí nghi ngờ có chạy cũng không thoát nổi.

Bây giờ muốn sống sót, chỉ có một cách duy nhất.

Đó là tiêu diệt Tây Vương Mẫu.

Nhưng muốn làm được điều đó, phải tiếp cận được ả.

Muộn Du Bình chạy khá nhanh, trong nháy mắt đã đến bên cạnh Tây Vương Mẫu.

Chương 516

Nhưng khi phát hiện có người đến gần, Tây Vương Mẫu cũng có biện pháp đối phó.

Chỉ thấy bên cạnh ả, vô số chất lỏng màu xanh lục đột nhiên xuất hiện.

Những chất lỏng màu xanh đó nhanh chóng lan ra, Muộn Du Bình vừa giẫm lên, đã phát hiện đôi giày của mình bị ăn mòn.

Trang bị trên người Muộn Du Bình cũng là Ngũ Hành sáo trang, vậy mà bây giờ lại bị mục nát.

May mà anh ta phản ứng đủ nhanh, vội vàng né ra, mới không bị thương tổn thêm.

Nhưng bây giờ cũng không dám xông lên như vậy nữa.

Bởi vì xung quanh Tây Vương Mẫu, thứ chất lỏng màu xanh đó ngày càng nhiều, huống hồ vị trí hiện tại của họ lại đang ở khu vực nước sâu trong hồ chứa này.

Tốc độ lan truyền của chất lỏng đó cực kỳ nhanh.

Lý Đông nghiến răng, khó khăn lắm mới tìm được cơ hội tiếp cận, xem ra lại sắp thất bại rồi.

Trong lúc do dự, chỉ thấy trên người Tây Vương Mẫu lại xuất hiện mấy cái đầu rắn, chúng vung lên quất tới như roi da.

Lý Đông lập tức cảm thấy phía trước bị một đòn nặng nề, khóe miệng có vị tanh của máu, sau đó cả người bay ngược ra sau trên mặt nước, trôi đi một quãng rất xa mới miễn cưỡng giữ lại được thăng bằng.

Nhưng chất lỏng màu xanh kia vẫn đang lan rộng, tất cả mọi người đều kinh hãi, chỉ có thể không ngừng lùi về phía sau.

Lý Đông khẽ nhíu mày, muốn đánh bại Tây Vương Mẫu, chỉ có một cách, đó là tiếp tục nâng cấp trang bị.

Bộ Ngũ Hành sáo trang trên người anh hiện tại thực tế đã là một loại trang bị vượt qua nhận thức khoa học, lực phòng ngự cực kỳ mạnh.

Nhưng Ngũ Hành sáo trang vẫn chưa đủ, cần phải nâng cấp tiếp.

"Hệ thống, tôi muốn nâng cấp trang bị trên người!" Hệ thống nhanh chóng vang lên trong đầu Lý Đông: "Ngũ Hành sáo trang nâng cấp lên Lục Đạo sáo trang cần 1.000.000 Đạo tệ, hiện tại có thể nâng cấp, có nâng cấp ngay không?" Tiếng thông báo của hệ thống khiến Lý Đông lập tức cảm thấy kích động, quả nhiên thứ này thật sự có thể nâng cấp, xem ra không cần phải lo lắng nữa.

Thế là, không chút do dự, anh lập tức tiến hành nâng cấp trang bị trên người.

Trong khoảnh khắc đó, anh cảm giác trang bị trên người xảy ra một vài thay đổi, đồng thời, một cảm giác ấm áp truyền đến.

Cảm giác đó giống như trang bị vừa mới được chế tạo xong, lấy ra từ trong lò vẫn còn nóng hổi, mang lại một cảm giác rất dễ chịu.

Lúc này, anh giẫm lên chất lỏng màu xanh lục xông tới, quả nhiên phát hiện thứ đó không thể ăn mòn trang bị của mình nữa!

Tây Vương Mẫu thấy kẻ không biết sống chết này lại xông về phía mình, lập tức chuẩn bị sẵn sàng, đặc biệt là khi phát hiện chất lỏng của mình hoàn toàn vô dụng, ả dường như định đổi một phương thức tấn công khác.

Vô số đầu rắn vọt ra, xuất hiện trước mặt Lý Đông, khiến người

ta cảm nhận được thế nào là hội chứng sợ lỗ.

Những cái đầu rắn này vừa lao ra quả thực tạo cho người ta ảo giác đó, Lý Đông thực tế cũng có hội chứng sợ lỗ nhẹ, nhưng anh đã chiến thắng nỗi sợ hãi, lập tức xông tới.

Con dao trong tay anh vạch một đường cong trong không trung, đám đầu rắn dày đặc kia trong nháy mắt đều bị lưỡi dao của anh chém đứt.

Cùng lúc đó, Tây Vương Mẫu cuối cùng cũng chịu một chút tổn thương, trên làn da trắng như tuyết của ả xuất hiện một vết thương, sau đó lại có máu tươi chảy ra.

"Chẳng lẽ ả thật sự là một con người sao?

Quá kinh khủng rồi?" Lý Đông không khỏi trợn to mắt, người này không phải là người bình thường, nếu ả còn sống, vậy thì là một con yêu quái đã sống ít nhất 3000 năm, thật không thể tin nổi.

Tuy nhiên, sau khi phát hiện Tây Vương Mẫu bị thương, anh lập tức nhận ra một vấn đề, đó là Tây Vương Mẫu tuyệt đối không phải vô địch, chắc chắn có cách đối phó.

Nhưng sau khi bị thương, ả lại chẳng hề bị ảnh hưởng, ngược lại còn trở nên hưng phấn hơn.

"Không ngờ lại là một chàng trai loài người rất khá, sao lại không biết thương hoa tiếc ngọc, nhất định phải ra tay với ta bằng mọi giá chứ?

Chẳng phải quá đáng lắm sao?" Trong lời nói của Tây Vương Mẫu, lại mang theo một chút mùi vị dụ dỗ.

Lý Đông lập tức hiểu ra, e rằng Tây Vương Mẫu này, thật sự đã để mắt đến đám đàn ông bọn họ rồi.

Cũng phải thôi, nếu một người phụ nữ ở một nơi suốt 3000 năm không có ai bầu bạn, chắc chắn cũng sẽ trống rỗng cô đơn đến cực điểm.

Nhưng Lý Đông nhìn bộ dạng hiện tại của Tây Vương Mẫu, dù thế nào cũng không thể nảy sinh ý nghĩ đó, vì khẩu vị này quá nặng, anh không chơi nổi.

Huống hồ bộ dạng bây giờ của Tây Vương Mẫu căn bản không giống con người, trông càng giống một con xà yêu, một con xà yêu xấu xí.

Thế nhưng, Tây Vương Mẫu dường như đọc được suy nghĩ của Lý Đông, bèn cười lạnh một tiếng nói: "Trong mắt ngươi, ta là một con yêu quái phải không?

Nhưng ngươi có biết không, trường sinh bất lão!

Trường sinh bất lão không dễ dàng như ngươi tưởng tượng đâu!

Ta vì để trường sinh bất lão, đã trả một cái giá cực lớn, làm vô số thí nghiệm, mới biến thành bộ dạng bây giờ!" Lý Đông nghe xong, bất giác rùng mình.

Quả nhiên, mặc dù trong truyền thuyết ả hy vọng tất cả người dân trong nước đều có thể thực sự trường sinh bất lão, nhưng thực tế vương quốc Tây Vương Mẫu to lớn như vậy bây giờ căn bản chẳng còn bao nhiêu người sống, hoặc có lẽ người sống thực sự cũng chỉ còn lại một mình Tây Vương Mẫu mà thôi.

Thậm chí cả Tây Vương Mẫu này cũng chưa chắc là người sống thực sự, bộ dạng hiện tại trông càng giống một người chết sống lại.

"Để đạt được trạng thái như bây giờ, người của ta hết thế hệ này đến thế hệ khác đã làm vô số thí nghiệm!" Tây Vương Mẫu tức giận nói.

Lý Đông cười lạnh lùng: “Tôi đã thấy bên ngoài một số quái vật có đầu người và thân động vật khác, chẳng lẽ có liên quan đến thí nghiệm của bà sao!” Tây Vương Mẫu dường như đã lâu không giao tiếp với người khác, bây giờ nghe có người nói chuyện với mình, ả tạm thời dừng tấn công, rồi gật đầu.

“Không sai, những kẻ có đầu người và thân động vật đó, là phương pháp trường sinh đầu tiên ta tìm ra!

Chương 517

Ban đầu, ta chọn loài chim, ta phát hiện, có thể dùng một phương pháp nào đó, khiến ký ức của con người được lưu giữ trong não của loài chim, hình thành một dạng cộng sinh, thế hệ sau của những con chim đó, cũng có thể giữ lại ký ức của cùng một người!

Nhưng sau đó ta phát hiện phương thức trường sinh này không đặc biệt tốt, vì vậy, ta đã tìm ra Kê Quan Xà!" "Kê Quan Xà?" Lý Đông khẽ nhíu mày.

"Đúng vậy, Kê Quan Xà!

Ta tìm ra phương pháp, có thể nuôi Kê Quan Xà trong cơ thể, và những con Kê Quan Xà đó có thể ăn đan dược, duy trì sự bất tử!

Như vậy, dù cơ thể con người chết đi, ý thức của họ cũng sẽ được lưu lại trong não Kê Quan Xà, sống mãi mãi!

Sau khi những con Kê Quan Xà đó tìm được người sống, chỉ cần cắn chết người đó, chính xác hơn là khiến họ tạm thời rơi vào trạng thái ngủ đông, sau đó có thể tiến hành đoạt xá!

Nhưng sau đó ta phát hiện, làm như vậy cũng có một cái hại rất lớn, đó là sau khi đoạt xá, sẽ biến thành một con quái vật đầu người thân rắn!" Tây Vương Mẫu cũng thừa nhận điều này.

Lý Đông cảm thấy có chút kinh ngạc, thảo nào Tây Vương Mẫu này lại có liên quan đến rắn, xem ra ả đã lấy cơ thể mình làm thí nghiệm, chỉ có điều, cách này dường như cũng không phải là phương pháp hoàn hảo.

"Thế nên, sau đó bà đã phát hiện ra thứ gọi là thi miết?" "Không sai!" Tây Vương Mẫu gật đầu, "Ta phát hiện thi miết, cũng có thể đẻ

trứng trong não người, và lưu giữ ký ức của họ, hình thể lại rất nhỏ, có thể dùng làm sinh vật cộng sinh với người!

Ngoài ra, ta phát hiện bí mật Kê Quan Xà có thể tồn tại vĩnh viễn, đó là sau khi lột da, lại có thể tái sinh, có thể sống mãi!" "Sau đó, ta phát hiện thi miết ăn Kê Quan Xà, sẽ tịnh hóa thành Thi miết vương, đồng thời có cả chức năng trường sinh bất lão và lưu giữ ký ức, mà không biến thành quái vật.

Chỉ là, bản thân Thi miết vương lại là thứ có độc, người chỉ cần bị cắn một miếng, sẽ biến thành huyết thi, cho nên cần phải phong ấn, làm thành thi miết đan dược!" "Nhưng dù vậy cũng không được, thi thể sẽ biến thành huyết thi, nhưng ta đã phát hiện ra ngọc vẫn, có thể ngăn cản thi thể biến thành huyết thi, từ đó đảm bảo thi thể lột da hoàn mỹ, rồi hồi sinh.

Một người sắp chết, sau khi ăn thi miết đan dược, sẽ hoàn thành việc lột da tái sinh trong vài trăm năm, sau vài lần như vậy, là có thể đạt được sự vĩnh sinh thực sự!" Lần này, là do chính miệng Tây Vương Mẫu nói ra, tuyệt đối không thể là giả, khiến Lý Đông chấn động vô cùng!

Chuyện này, cũng gần giống như anh suy đoán, dĩ nhiên cũng có một vài khác biệt.

Những người khác trong đội, cũng cảm thấy vô cùng chấn động.

Đặc biệt là Ngô Tam Tỉnh, trăm phương ngàn kế muốn hồi sinh Thiết Diện Sinh, muốn có được thông tin về quan vũ, nhưng vẫn chưa được, bây giờ tin tức này lại có được nhanh đến vậy.

"Người chết đi cần mấy trăm năm để hồi sinh, hình như cũng hơi bịp một chút." Lý Đông nói.

Nhưng, Tây Vương Mẫu dường như lại nhìn thấu suy nghĩ của

Lý Đông.

"Ta biết các ngươi khá nóng nảy, có lẽ mấy trăm năm đối với các ngươi, là một khoảng thời gian khá dài!

Đương nhiên, trong vương quốc của ta, cũng có một số người giống các ngươi!

Họ chọn lúc còn sống, ăn thi miết đan dược, có thể trực tiếp đạt được năng lực trường sinh bất lão!

Nhưng, cũng phải trả giá, đó là sau 10 năm, sẽ biến thành quái vật!

Tuy cũng là trường sinh bất lão, nhưng lại sống dưới hình dạng quái vật!" Nghe xong lời này, Lý Đông bất giác chuyển ánh mắt về phía Trần Văn Cẩm, tình hình của Trần Văn Cẩm hiện tại, chính là như vậy, dường như thời gian biến thành quái vật, đã không còn xa nữa.

Chính xác mà nói, thực tế cô ấy đáng lẽ đã sớm biến thành quái vật, nhưng sau đó, vì phát hiện ra một số nơi, có thể trì hoãn thời gian biến thành quái vật, cho nên mới gắng gượng được hơn 20 năm.

Lúc đó, ở một nơi nào đó tại Tương Tây có năng lực như vậy, cách đây không lâu, lại phát hiện trong một vùng đầm lầy, cũng có năng lực tương tự.

Vì vậy, cô ấy mới rời khỏi nhà Lý Đông, đến một nơi như thế.

Nói đến đây, trên mặt Tây Vương Mẫu lại mang một nụ cười gian xảo, nói: "Đương nhiên, sau khi ăn thi miết đan dược, muốn không biến thành quái vật, cũng không phải là không có cách!

Đó là nằm vào trong ngọc vẫn, như vậy sẽ vĩnh viễn không biến thành quái vật, đảm bảo sống mãi, giống như ta bây giờ!" Mọi người có mặt, nghe xong lời này, ai nấy đều suy nghĩ miên man, đây chính là bí mật trường sinh thực sự, lần này thật sự lời to, lại biết được bí

mật của trường sinh bất lão.

Lý Đông lúc này lại cười nói: "Bà nói cho tôi biết những điều này, chắc không phải là không có giá đâu nhỉ?" Trên mặt Tây Vương Mẫu lập tức lộ ra một nụ cười vô cùng quái dị: "Đương nhiên, ta đã ở đây hơn 3000 năm rồi!

Trong hơn 3000 năm đó, thần dân của ta vì để hoàn thành thí nghiệm này, toàn bộ đều đã chết hoặc biến thành quái vật, cũng chỉ có mình ta cô độc ở đây hơn 3000 năm.

Trong hơn 3000 năm qua, chỉ có hai người đàn ông đến chỗ ta." Lý Đông nghe xong, không khỏi trợn to mắt, đây chính là chuyện phiếm mấy nghìn năm đấy, phải nghe cho kỹ mới được.

"Người đàn ông đầu tiên đến chỗ ta, là một người tự xưng là Chu Mục Vương!

Đó là một người đàn ông vô cùng mạnh mẽ, lại rất có quyền uy.

Ta thích ông ta, đã truyền thụ phương pháp trường sinh bất lão, chỉ tiếc là lúc đó, ông ta sắp chết, lo lắng cho đất nước của mình, cho nên ta đã truyền cho ông ta phương pháp trường sinh chết rồi hồi sinh!

Đáng tiếc, sau khi ông ta rời đi, không bao giờ quay lại nữa, thật là tuyệt tình, lại trực tiếp quên ta đi!" Nói đến đây, trong mắt Tây Vương Mẫu lập tức hiện lên một tia buồn bã.

Chỉ là, một lát sau, Tây Vương Mẫu lại tiếp tục nói: "May mắn thay, gần 1000 năm sau, lại có một người khác đến!

Người đó, cũng là một người rất lợi hại, ta nhìn ra được, rất thông minh, cũng rất giảo hoạt, lúc đến đây, đã mạo danh Chu Mục Vương!

Nhưng ta đã nhìn thấu ngay, thực tế chỉ là một kẻ mạo danh.

Nhưng mà, sự xuất hiện của một kẻ mạo danh, có nghĩa là kẻ phụ

bạc thật sự kia đã chết, đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn!

Ta cảm thấy rất vui!

Kẻ mạo danh đó, cũng đã ở bên ta mấy ngày, ta lại một lần nữa tin tưởng, rồi truyền cho hắn phương pháp trường sinh bất lão!" Lý Đông nghe đến đây, lập tức nhíu mày.

Kẻ mạo danh lần thứ hai, tự nhiên là Thiết Diện Sinh, cũng là lão tổ tông của nhà họ Ngô, nhưng lại là một kẻ dã tâm bừng bừng.

"Nhưng, kẻ mạo danh đó cuối cùng đã lừa ta!" Trong mắt Tây Vương Mẫu hiện lên một tia hung ác, "Sau khi hắn rời đi, đã hơn 2000 năm, đều không đến đây, ta cũng không biết hắn chết hay sống!

Chỉ là, ta có thể cảm nhận được trên người tiểu tử kia, có khí tức của kẻ mạo danh đó!" Tây Vương Mẫu dùng một cái đầu rắn, nhắm vào Muộn Du Bình.

Lý Đông lập tức hiểu ra, trong đầu Muộn Du Bình, có ký ức của Thiết Diện Sinh, cho nên có khí tức của Thiết Diện Sinh.

Chương 518

Nhưng, đó hoàn toàn là hai người khác nhau có được không?

Nói đến đây, Tây Vương Mẫu đột nhiên lại ha ha cười lớn: "Nhưng mà, nhiều năm trôi qua, ta vốn tưởng rằng mình sẽ mãi mãi ở một mình nơi này!

Kết quả không ngờ, lần này lại có nhiều người như vậy!

Nhiều người đến chỗ ta, khiến ta cảm thấy hưng phấn, vô cùng hưng phấn!

Ta vừa mới nói cho các ngươi phương pháp trường sinh bất lão, vậy thì tất cả ở lại đây đi!" Lý Đông nghe xong, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Mục đích của Tây Vương Mẫu này, quả nhiên là muốn giữ tất cả mọi người lại nơi này.

Tây Vương Mẫu này, là một bệnh nhân mắc chứng cô độc thực sự!

Có những lúc, trường sinh bất lão, cũng không phải là một chuyện tốt!

Lúc này, Vương Khải Toàn ở một bên vỗ vỗ vai Bàn Tử, nói với Bàn Tử: "Bàn Tử, vừa nãy nghe rõ chưa?

Bà ta đang tìm đàn ông bầu bạn đấy.

Tôi thấy cậu, cái gã này hình như thường xuyên khoe khoang mấy chuyện này, hay là cậu hy sinh sắc tướng đi, thế nào?

Hy sinh sắc tướng, lấy lòng bà ta, những người khác chúng ta đều có thể ra ngoài.

Hy sinh một mình cậu, cứu tất cả chúng ta, là một chuyện tốt trời ban đấy!" Bàn Tử nghe xong, trong lòng tức giận không chịu nổi.

"Mẹ nó!

Tuy lão tử cũng hy vọng có một ngày đi mạt chược có thể gặp được tiên nữ, thậm chí có một nữ yêu cũng rất tốt, nhưng ta cũng chỉ nói thế thôi, ta nào dám thực hiện đâu." Đại Kim Nha cười nói: "Cái gã này, đúng là Diệp Công thích rồng trong truyền thuyết!

Cười chết tôi rồi!" Bàn Tử tức không phục: "Lão già này, ông hiểu cái gì?

Tưởng mình biết mấy câu thành ngữ là ghê gớm lắm à." Hồ Bát Nhất và A Ninh, bây giờ ngoài chấn động ra thì cũng là chấn động, hai người căn bản không nói nên lời.

Muộn Du Bình bây giờ chỉ cảm thấy đau đầu, vô cùng đau đầu.

Gã này vốn là một bệnh nhân tâm thần phân liệt, mất đi ký ức, hiển nhiên gã này, bây giờ cũng vô cùng không bình thường.

Lý Đông bây giờ cũng cảm thấy có chút khó xử, hiện tại đối với anh, dường như thật sự chỉ có hai lựa chọn.

Hoặc là tất cả mọi người ở lại đây bầu bạn với một người trông giống quái vật, hoặc là, phải cùng Tây Vương Mẫu đại chiến một trận.

Nhưng trận chiến vừa rồi, nhiều người như vậy xông lên cũng chẳng chiếm được chút lợi thế nào.

Lý Đông bây giờ tuy đã nâng cấp trang bị, nhưng muốn chiến đấu tiếp, dường như cũng không dễ dàng như vậy.

Tây Vương Mẫu này, không phải là một nhân vật đơn giản, vừa rồi có lẽ chỉ là một chút thăm dò nhỏ, nếu thật sự đánh tiếp, ai thắng

ai thua còn chưa chắc.

Lý Đông khẽ cười: "Muốn ở lại đây bầu bạn với bà, không thể nào!

Môi trường ở nơi này của bà thật sự quá tệ, căn bản không phải là nơi cho người ở!

Cũng chỉ có thần tiên như bà, mới có thể ở đây!

Nhưng, tôi lại có một phương pháp có thể vẹn cả đôi đường, không biết bà có hứng thú không?" Tây Vương Mẫu nghe xong, lập tức nói: "Có cách hay gì, có thể giải quyết vấn đề này sao?

Nói ra nghe thử, nếu nói hay, không chừng ta thật sự có thể tha cho ngươi một mạng!

Đương nhiên nếu nói không hay, vậy thì ở lại đây!" Lý Đông khẽ cười, nói với Tây Vương Mẫu: "Bà muốn chúng tôi ở lại đây bầu bạn, là vì một mình bà ở đây quá lâu, trống rỗng cô đơn phải không?

Nhưng, bà không nghĩ đến việc rời khỏi đây sao?

Thế giới hoa lệ bên ngoài, có rất nhiều thứ hay ho đấy.

Chỉ là, bộ dạng bây giờ của bà, nếu ra ngoài, có lẽ sẽ hơi dọa người!" Lý Đông cẩn thận quan sát dung mạo của Tây Vương Mẫu, phát hiện thực tế ả trông rất xinh đẹp.

Chỉ là, bộ dạng bây giờ, thật sự quá đáng sợ.

Mái tóc của ả, lại là từng con rắn nhỏ, trên lưng, cũng mọc mười mấy con rắn, thậm chí dưới chân, thứ trông giống như gốc cây kia, cũng mọc đầy rắn.

Rắn cũng là một loài động vật khá nguy hiểm, người bình thường nhìn thấy rắn sẽ cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Nếu Tây Vương Mẫu cứ giữ bộ dạng này mà ra ngoài, không

chừng sẽ nhanh chóng bị bắt đi mổ xẻ nghiên cứu, cũng có khả năng gây ra tai họa lớn hơn.

Nhưng Tây Vương Mẫu nghe xong lời của Lý Đông, trông lại vô cùng hưng phấn: "Thật sao, ta thật sự có thể ra ngoài sao?" Lý Đông gật đầu: "Nếu dung mạo của bà có thể thay đổi, có lẽ tôi có thể đưa bà ra ngoài!" "Không vấn đề!" Thế là, Lý Đông đột nhiên phát hiện, cơ thể Tây Vương Mẫu xảy ra một vài thay đổi, chỉ thấy sau lưng ả, dường như có thứ gì đó nứt ra, sau đó từ sau lưng ả chui ra một cô gái.

Đó là một cô gái cao khoảng 1m65, dung mạo trông rất giống Tây Vương Mẫu, chỉ là bây giờ trên người hoàn toàn không có bất kỳ đặc trưng của quái vật nào, mặc một chiếc váy voan trắng, đi chân trần, đôi chân trắng nõn nà, vô cùng hấp dẫn, khiến người ta rất muốn phạm tội.

Lý Đông không nhịn được nhìn về phía sau Tây Vương Mẫu ban đầu, lúc này mới phát hiện, hóa ra là lột da.

Không sai, cô gái nhỏ này, lại chính là Tây Vương Mẫu, chỉ là đã lột một lớp da, lột hết lớp da bên ngoài có đặc trưng của quái vật, sau đó biến thành một cô gái xinh đẹp như vậy.

"Có thể đưa tôi ra thế giới phồn hoa bên ngoài, thật không, chúng ta có thể đi bây giờ không?" Cô gái đó ngoan ngoãn đến bên cạnh Lý Đông.

"……" Lý Đông lập tức kinh ngạc, sự thay đổi này diễn ra quá nhanh, nhất thời hoàn toàn không phản ứng kịp.

Bàn Tử, gã này, bây giờ cũng kinh ngạc trợn to mắt, thậm chí có chút hối hận vì quyết định vừa rồi.

Chương 519

“Không, tiểu mỹ nữ, đi theo tôi, tôi đưa cô ra ngoài!

Tôi bảo đảm cho cô ngày nào cũng ăn ngon uống say, ngày nào cũng đưa cô đến nơi náo nhiệt nhất trong thành phố, tuyệt đối không để cô cảm thấy cô đơn!” Bàn Tử lúc này liều mạng lân la, khiến Đại Kim Nha và Vương Khải Toàn hai gã không ngừng tỏ vẻ khinh bỉ.

Những người đàn ông khác có mặt, ai nấy cũng đều trợn to mắt.

Không còn cách nào, thật sự chưa từng thấy người phụ nữ nào xinh đẹp như vậy, lập tức bị thu hút.

A Ninh lúc này lại dùng ánh mắt có chút địch ý nhìn cô gái này, bởi vì, cô dường như cảm thấy một mối đe dọa cực lớn.

Bây giờ cô có chút nghi ngờ, người phụ nữ lột xác từ quái vật này, không chừng sẽ cướp mất Lý Đông.

Mặc dù A Ninh cũng biết Lý Đông không chỉ có một người phụ nữ, cũng không để ý, nhưng, bây giờ lại thêm một người xinh đẹp như vậy, cô cảm thấy sau này thời gian Lý Đông ở bên mình, không chừng sẽ giảm đi rất nhiều.

Lý Đông nhìn cô gái đang trông mong kia, thật khó để liên hệ cô gái này với con quái vật vừa rồi.

“Đúng rồi, lúc nãy, không phải cô nói muốn tôi đưa cô rời khỏi nơi này sao?

Chẳng lẽ cô cũng muốn lừa tôi?” Trong mắt cô gái xinh đẹp đột nhiên hiện lên vẻ khác thường.

Lý Đông vội nói: “Sao có thể chứ, chỉ là, cái tên của cô không hay!

Nếu ra ngoài, nói với người khác tên là Tây Vương Mẫu, có khả năng sẽ dọa người ta sợ!

Hay là thế này đi, cô tên là Thiến Thiến nhé?

Thế nào?" "Thật sao, chỉ là cái tên này, nghe có vẻ không hay lắm, nhưng cũng không sao, chỉ cần có thể ra ngoài là được.

Chỉ cần anh không lừa tôi, không sao cả!

Nếu dám lừa tôi, tôi không tha cho anh đâu!" Thiến Thiến hơi do dự một chút, rồi chấp nhận cái tên này.

Lý Đông lại nhìn một chút, từ trong túi Càn Khôn, lấy ra một bộ quần áo và giày.

"Sau khi ra ngoài chúng ta phải đi đường núi, trang phục như thế này không phù hợp.

Cô thay bộ quần áo này vào, rồi chúng ta xuất phát!" "Được thôi!" Thiến Thiến cũng không từ chối, chỉ là tốc độ thay quần áo quá nhanh, trong nháy mắt, bộ quần áo Lý Đông lấy ra, đã mặc trên người cô.

Bây giờ thân trên mặc một chiếc áo thun trắng, thân dưới là một chiếc quần jean bó sát, chân đi một đôi giày thể thao chống nước, tóc đã buộc lên, trông giống như một thiếu nữ tràn đầy thanh xuân, xinh đẹp không thể tả, khiến A Ninh và Trần Văn Cẩm đều có chút cảm giác ghen tị.

"Được rồi, xuất phát ngay!" Lúc vào thì muôn vàn khổ cực, lúc ra lại dễ dàng!

Lần này mỗi người thu hoạch đều rất khá, tuy không thu hoạch được bao nhiêu vàng bạc châu báu, nhưng lại có được bí mật của trường sinh, đó là thu hoạch lớn nhất.

Lúc ra ngoài, mỗi người đều cảm thấy vô cùng thoải mái, cho nên

cảm giác thời gian trôi qua rất nhanh.

Con đường lúc vào không thể đi được, nhưng có Thiến Thiến trong đội ngũ, muốn tìm một con đường khác, thật quá dễ dàng.

Chẳng mấy chốc, đã tìm được mấy cái miệng giếng cây hướng lên trên, chỉ là cái miệng hang đó quá nhỏ, không thể trèo ra ngoài được.

Lý Đông trực tiếp dùng dao, tùy tiện mở ra một lối đi, thế là trèo ra ngoài.

Sau khi trèo ra, phát hiện mình đang ở trong một khu rừng rậm.

Trong khu rừng này, phát hiện môi trường ở đây, cũng đã xảy ra những thay đổi khá lớn.

Rất nhiều con sông, lại đều đã cạn khô, chắc là sau khi vào địa cung, đã gây ra sự thay đổi địa hình, dẫn đến tất cả nước đều chảy đến điểm thấp nhất.

Đương nhiên những con sông này thực tế cũng là như vậy, không phải là loại sông có nước chảy quanh năm, sông ở đây đều là theo mùa, dù tạm thời cạn khô, nhưng nếu lại gặp mưa, sẽ lại có nước, cho nên điều này cũng không sao.

Trong khu rừng rậm ánh nắng chan hòa, chim hót hoa thơm, một khung cảnh đẹp như tranh vẽ.

Mặc dù cũng biết trong khu rừng này, có rất nhiều sinh vật nguy hiểm, ví dụ như trăn, có cả những con ve ghê tởm đó, nhưng không thể ngăn cản được tâm trạng vui vẻ.

Vài ngày sau, họ trở về Golmud.

Tại Golmud, những người này sẽ lần lượt chia tay.

Ngô Tam Tỉnh, Giải Liên Hoàn và Ngô Tà, phát hiện lần này thật sự quá lớn, đối với toàn bộ kế hoạch của gia tộc, có tính chất lật đổ,

cho nên ba người họ, vô cùng vội vã rời đi, chuẩn bị trở về sắp xếp chuyện gia tộc trước.

Lý Đông vốn định để họ mang đi một phần thi miết đan dược và ngọc vẫn, nhưng sau đó, nếu mang theo những thứ này bên người, hình như quá dễ gây chú ý của người khác, sợ gây ra phiền phức lớn, cho nên cần phải đợi Lý Đông sau này đưa đến tận nơi.

Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn hai người lần này mạo hiểm, cũng có rất nhiều thu hoạch bất ngờ, định đi du lịch trước.

Đương nhiên về thi miết đan dược và ngọc vẫn, cũng để Lý Đông sau này gửi đến.

Trong lòng họ, Lý Đông là người đáng kính nhất, đối với Lý Đông hoàn toàn tin tưởng tuyệt đối.

Còn gã Đại Kim Nha, mang đi một viên thi miết đan dược, sau đó lại dùng một cái hòm gỗ mang đi một phần ngọc vẫn.

Gã này trước khi đi vô cùng vui vẻ nói: "Đây mới là cuộc sống chứ, sau này tôi ở nhà hưởng thụ cuộc sống cho tốt, trước tiên hưởng thụ mấy trăm năm đã!" Còn về Muộn Du Bình, gã này vốn đã trường sinh bất lão, làm mọi việc chỉ để có thể bình ổn mối thù hận hơn 2000 năm của nhà họ Ngô và nhà họ Trương mà thôi.

Nhưng bây giờ sau khi trải qua chuyện này, mâu thuẫn giữa nhà họ Ngô và nhà họ Trương, có lẽ đã có thể triệt để giải trừ.

Chỉ cần ký ức về Thiết Diện Sinh trong đầu Ngô Tà không hồi sinh, vậy thì giữa hai nhà, vĩnh viễn sẽ không bao giờ xuất hiện chuyện thù hận nữa.

Đương nhiên, Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn đều là cao thủ, sẽ không để chuyện như vậy xảy ra!

Chương 520

Vì vậy, Muộn Du Bình bây giờ phát hiện mình dường như không có việc gì để làm.

Gã này tỏ ra sau khi không có việc gì, có thể sẽ đi làm một chút buôn bán nhỏ, sau đó cứ thế sống qua ngày.

Chỉ là, điều khiến Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn cảm thấy bất ngờ, Trần Văn Cẩm lại không đi cùng họ.

"Đi đi… Tôi tiếp tục ở lại đây!" "Nhưng tôi…" Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn đều muốn nói, nhưng sau khi nhìn nhau một cái, cuối cùng đều không nói gì.

Lý Đông cảm thấy kinh ngạc vô cùng, nhưng Ngô Tà lại lặng lẽ nói: "Năm đó, nghe nói chú ba tôi và Giải Liên Hoàn là tình địch, cùng theo đuổi dì Văn Cẩm, nhưng…" Gã này nói đến đây, sau đó lại không nói nữa, rồi lắc đầu, nhảy lên xe rời đi.

Gã Bàn Tử, cũng phải về quê ở Yến Kinh.

Một đám người đông như vậy, lại trong chốc lát, tan đàn xẻ nghé.

Bây giờ bên cạnh Lý Đông, lại là 3 mỹ nữ, Lý Đông đành phải đưa họ, ngồi máy bay đến Trường Sa.

Thiến Thiến lần đầu tiên đến một thành phố lớn như vậy, đối với các loại sản phẩm hiện đại trong thành phố hoa lệ, đều vô cùng tò mò, có những câu hỏi không bao giờ hết.

Đương nhiên, điều khiến Lý Đông cảm thấy kinh ngạc là, người phụ nữ này nhanh chóng thích chơi game điện thoại, lập tức trở thành một cao thủ thực thụ.

Trần Văn Cẩm thì rất thích ngồi trong phòng khách xem tivi,

dường như cả ngày xem tivi cũng không hết.

A Ninh là một chiến binh thực thụ, sau khi rảnh rỗi, không có việc gì làm, thế là nhanh chóng mê game điện thoại, ngày nào cũng cùng Thiến Thiến chơi Vương Giả, cả nhà vô cùng náo nhiệt.

Lý Đông thì phụ trách chạy việc, sau khi phân phát chiến lợi phẩm lần này là ngọc vẫn và thi miết đan dược, cũng trở về nhà, bắt đầu nghiên cứu hai viên châu tử có được.

Hai viên châu tử đó, lần lượt có nguồn gốc từ hai con trăn, cũng là con trăn khổng lồ hai vảy và con xà mẫu, cả hai con trăn đều chết trong tay Lý Đông, Lý Đông lần lượt nhận được một viên nội đan.

Nhưng, gần đây Lý Đông lại phát hiện, giữa hai viên nội đan, dường như có một mối liên hệ kỳ lạ.

Trước đó, anh đã nuốt hai viên nội đan, lần lượt là nội đan của một con rết khổng lồ, và một con gián khổng lồ, theo cảm giác của anh, cần phải nuốt 5 viên nội đan, thứ gì đó trong cơ thể, sẽ hoàn toàn được kích hoạt.

Nhưng anh phát hiện hai viên nội đan có được bây giờ, lại không phù hợp với bất kỳ vị trí nào trong 5 vị trí đó, cũng có nghĩa là nếu cứ thế nuốt xuống, dường như không có tác dụng.

Chỉ là, bây giờ có được hai viên nội đan tốt như vậy, nếu không sử dụng tốt, lại cảm thấy vô cùng tiếc nuối, dù sao bảo bối này cũng là do anh vất vả lắm mới có được, không thể lãng phí như vậy.

Vì vậy, phần lớn thời gian ở nhà, anh đều nghiên cứu vấn đề này.

Nhưng mãi vẫn không hiểu.

“Đúng rồi, hai con trăn khổng lồ đó, Thiến Thiến chắc đều biết, không biết cô ấy có đề nghị gì không?” Lý Đông nói thầm, rồi đi ra phòng khách bên ngoài.

Chỉ thấy trong phòng khách, Trần Văn Cẩm một mình yên tĩnh ngồi đó xem tivi, Thiến Thiến và A Ninh hai người, thì mặc quần áo mát mẻ, với tư thế vô cùng kỳ quái nằm trên sofa, trong tay mỗi người, đều cầm một chiếc điện thoại.

"Nhanh lên nhanh lên, tôi đi cướp bùa xanh, yểm trợ đi!" A Ninh lớn tiếng nói.

"Vậy thì nhanh lên, ba người đến rồi, tôi không chịu nổi đâu!" Thiến Thiến bây giờ hoàn toàn quen với cuộc sống như vậy, một đôi tay trắng nõn thành thạo điều khiển điện thoại, chơi không biết mệt.

"Cái đó, tôi có một vấn đề, không biết có thể trả lời được không?" Thiến Thiến gật đầu: "Hỏi đi, có vấn đề gì tôi đều có thể trả lời." Lý Đông cười cười, lấy ra hai viên châu tử, hai viên châu tử này, một viên tỏa ra ánh sáng xanh nhạt, một viên tỏa ra ánh sáng xanh lục nhạt, có một cảm giác giao thoa lẫn nhau.

Thiến Thiến nhìn một cái rồi nói: "Anh cầm không phải là Âm Dương châu sao?

Hai viên châu tử này, một viên thuộc về trăn khổng lồ hai vảy, viên còn lại thuộc về xà mẫu, một đực một cái hai con trăn, là hai con thánh thú của vương quốc Tây Vương Mẫu của tôi.

Sức mạnh của chúng, phải vào lúc chạng vạng, hoặc lúc mặt trời vừa mọc, lúc âm dương giao hòa, mới có thể hoàn toàn dung hợp làm một, biến thành Âm Dương châu, có sức mạnh cực lớn!

Lúc đó tôi không biết, sau này tôi mới phát hiện, những con Kê Quan Xà đó có thể tồn tại vĩnh viễn, một phần nguyên nhân, là do quan hệ của sức mạnh âm dương!" Thiến Thiến quả nhiên hiểu rõ đạo lý này, đều có thể nói rõ ràng khiến Lý Đông vô cùng vui mừng.

Nếu anh đoán không sai, hai viên nội đan trong điều kiện đặc định

dung hợp thành một viên, vậy thì viên nội đan thứ 3 anh cần, đã tìm được câu trả lời.

"Cô thật sự kiến thức rộng, cảm ơn nhé!" Lý Đông vui vẻ nói.

"Chỉ cảm ơn suông, thế thì sao được?

Cần một chút thực tế chứ." Thiến Thiến lập tức không vui.

"Một chút thực tế, cần chút thực tế gì?" Lý Đông hỏi.

"Ví dụ như, hôn em một cái trước…" Thiến Thiến nói xong, lập tức nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn qua.

Kết quả, vừa làm vậy, A Ninh cũng không chịu thua kém, hai người phụ nữ, tuy bề ngoài hòa thuận, nhưng thực tế dường như đang cạnh tranh lẫn nhau.

Trần Văn Cẩm đột nhiên cũng ném ánh mắt ngưỡng mộ qua!

Lý Đông mặt mang theo nụ cười gian xảo, nói với Thiến Thiến và A Ninh: "Bây giờ như vậy rồi, đợi đến tối, sẽ thưởng cho các em thật tốt!" Lý Đông nói xong, liền đi ra ban công.

Ban công ở nhà anh, cũng là một nơi rất rộng rãi.

Bây giờ đang là lúc chạng vạng, mặt trời lặn về phía tây, mây trên trời sắp bị nhuộm đỏ, chẳng mấy chốc, mặt trời từ từ lặn xuống, giống như trốn sau lưng núi.

Lý Đông lấy ra hai viên nội đan rắn, nhẹ nhàng đặt chúng lại với nhau!

Lý Đông phát hiện, hai viên nội đan quả nhiên phát ra từng luồng ánh sáng dịu dàng, trông như có một sức mạnh kết nối lẫn nhau.

Chỉ là, sau khi mặt trời lặn hoàn toàn, ánh sáng của hai viên châu tử, lại từ từ mờ đi, không thực sự dung hợp làm một.

“Chẳng lẽ không được sao?” Lý Đông nhíu mày, nếu vậy, thì có chút phiền phức rồi.

Chương 521

Chỉ là, anh cũng không từ bỏ, dù sao bây giờ có thời gian, hoặc sau này có cơ hội.

Tối hôm đó, sau một đêm hoang đường cùng hai mỹ nữ, tinh lực vẫn dồi dào.

Lúc hơn 4 giờ sáng, anh dậy, ra ban công, rồi lại một lần nữa quan sát hai viên châu tử.

Bây giờ còn sớm so với lúc mặt trời mọc, nhưng sao Mai đã lên, ở một mức độ nào đó, bây giờ cũng là rạng đông.

Lý Đông mắt không chớp nhìn chằm chằm vào hai viên châu tử.

Quả nhiên dưới ánh sáng của sao Mai, hai viên châu tử đều có phản ứng, cho thấy bây giờ có sức mạnh âm dương giao hòa.

Dần dần, cả trời đất đều bắt đầu sáng lên, thực sự một ngày dường như sắp bắt đầu!

Lý Đông phát hiện, ánh sáng của hai viên châu tử trước mắt ngày càng sáng, ngày càng sáng, từ từ dường như có cảm giác sắp dung hợp.

Cuối cùng, trời cũng sáng hẳn!

Mặt trời mọc từ phương đông, rắc ánh nắng sáng ngời xuống mặt đất, cả trời đất, lập tức lại có sức sống bừng bừng.

Hai viên châu tử đó, cuối cùng cũng biến thành một viên châu tử!

Lý Đông nhìn, bên trong viên châu tử dường như có một hình thái cực đồ mờ ảo, ẩn hiện dường như tỏa ra sức mạnh cường đại.

“Nuốt cái này xuống sao?” Lý Đông hơi trầm tư, “Kệ nhiều thế

làm gì, muốn trở nên lợi hại hơn, không được sợ mạo hiểm!" Sau khi nuốt nội đan âm dương, Lý Đông đột nhiên cảm thấy, trong cơ thể mình, một luồng sức mạnh bùng nổ.

Luồng sức mạnh đó vô cùng mạnh mẽ, dường như trong khoảnh khắc đó tràn ngập toàn bộ cơ thể, và có ý định làm nổ tung cả cơ thể.

"Quả nhiên, thứ này không dễ ăn như vậy!" Lý Đông không khỏi nhíu mày, bây giờ anh cảm thấy cả người mình, sắp nổ tung, gần như nghiến răng kiên trì, từ từ học cách điều khiển luồng sức mạnh đó.

Có lẽ vì có kinh nghiệm mấy lần trước, cho nên lần này, không tốn bao nhiêu thời gian, anh đã khống chế được luồng sức mạnh cường đại đó.

Nhìn xem, ở vị trí đan điền của anh, lại có một nơi sáng lên, nhưng lại không phải là bất kỳ vị trí nào của Ngũ Hành châu, lại là trung tâm của Ngũ Hành châu đó.

"Chẳng lẽ, một viên châu tử này không phải là một trong Ngũ Hành châu?

Cũng có nghĩa là bây giờ tôi cần phải đi tìm ba viên nội đan, mới có thể thực sự thành công?" Lý Đông khẽ nhíu mày, lập tức cân nhắc đến vấn đề nghiêm trọng này.

"Ngũ Hành châu cần năm viên nội đan, lại thêm một viên Âm Dương châu sao?

Chỉ không biết, sau khi thu thập đủ hết, sẽ thế nào?" Lý Đông lẩm bẩm.

Bây giờ anh rõ ràng cảm nhận được, sau khi có được thêm một viên châu tử, tinh lực của anh lại tăng lên gấp đôi, nếu thu thập đủ hết, có xảy ra biến đổi về chất không?

Cần ba viên nội đan mới đạt đến hoàn mỹ, có lẽ chỉ có sau khi tìm

đủ ba viên nội đan, mới có thể thực sự trở thành vua đạo mộ.

Nhưng, cần đi đâu để tìm ba viên nội đan, lại là một vấn đề.

Lý Đông tìm tấm bản đồ trên cái bình mà anh đã cất giữ trước đó, đáng tiếc, về sau, dường như cũng không có chỉ dẫn, một mảng mịt mù.

Đương nhiên, đối với chuyện như vậy, Lý Đông cũng không vội.

Anh là một người có kiên nhẫn, anh biết, cơ hội sẽ luôn xuất hiện!

Đương nhiên, trước khi cơ hội xuất hiện, Lý Đông cũng sẽ không vô cớ bận tâm về chuyện này, cho nên trong một khoảng thời gian không có việc gì làm, hoặc là ở nhà, cùng mấy vị mỹ nữ tâm sự về cuộc sống, hoặc là đi du lịch đây đó.

Dù sao đi nữa, hưởng thụ cuộc sống mới là ưu tiên số một, dù sao cũng đã trải qua muôn vàn khổ cực, tốn nhiều công sức như vậy, nếu không thể hưởng thụ cuộc sống cho tốt, vậy thì đã uổng công rồi.

Thời gian trôi qua chớp mắt hơn hai tháng, mãi đến khi Ngô Tà gọi điện thoại, mới kết thúc hai tháng cuộc sống thoải mái.

Ngô Tà gọi điện thoại, câu đầu tiên của cậu ta vô cùng căng thẳng nói với Lý Đông: "Anh Đông, xảy ra chuyện lớn rồi, Thiết Diện Sinh có khả năng đã hồi sinh!" Nghe tin này, Lý Đông không khỏi kinh ngạc.

Thiết Diện Sinh không phải là người dễ đối phó, gã này quỷ kế đa đoan dã tâm bừng bừng, đó là một người có thể bày mưu tính kế hàng nghìn năm, một gã như vậy, nếu thật sự hồi sinh, vậy thì tuyệt đối là một người cực kỳ khó đối phó.

"Hồi sinh rồi?

Sao lại thế, xảy ra chuyện ngoài ý muốn à?

Hơn nữa Thiết Diện Sinh hồi sinh rồi, sao cậu còn có thể gọi điện thoại cho tôi được?" Trong đầu Lý Đông lập tức hiện ra vô số nghi vấn.

Theo tình hình anh biết, người nhà họ Ngô hết thế hệ này đến thế hệ khác, vì để thực hiện cái gọi là trường sinh bất lão hư vô mờ mịt, đã làm thí nghiệm hết thế hệ này đến thế hệ khác, đương nhiên mục đích làm thí nghiệm là để hồi sinh Thiết Diện Sinh, bởi vì trong mắt những người đó, chỉ cần hồi sinh Thiết Diện Sinh, Thiết Diện Sinh có thể dẫn dắt họ đi đến con đường trường sinh.

Nhưng, lần trước ở cung Tây Vương Mẫu, sau khi được Lý Đông thuyết phục, người nhà họ Ngô cuối cùng đã từ bỏ kế hoạch hồi sinh Thiết Diện Sinh, bởi vì căn bản không cần Thiết Diện Sinh, họ đã hiểu được bí mật của trường sinh.

Huống hồ muốn hồi sinh Thiết Diện Sinh, cần có cơ thể của Ngô Tà, Ngô Tam Tỉnh là một người vô cùng yêu thương cháu mình, chắc chắn cũng sẽ không làm như vậy, dù sao bây giờ đối với ông, việc hồi sinh Thiết Diện Sinh đối với ông, không có bất kỳ lợi ích gì.

Ngô Tà ở đầu dây bên kia cũng im lặng một lúc lâu, sau đó mới từ từ nói: "Bây giờ tôi cũng không chắc chắn, nhưng, thứ gia tộc tôi truyền lại, thi miết đan dược lưu giữ ký ức của Thiết Diện Sinh đã biến mất, không biết bị ai lấy trộm rồi!

Nếu có người lấy trộm thứ đó, Thiết Diện Sinh có khả năng hồi sinh?" Lý Đông nghe xong, lập tức cảm thấy càng kỳ quái hơn: "Điều này cũng không thể nào.

Vì gia tộc cậu nhiều năm như vậy, sản phẩm thí nghiệm thành công đầu tiên, viên thi miết đan dược lưu giữ tất cả ký ức của Thiết Diện Sinh của gia tộc không phải đã bị cậu ăn rồi sao, sao lại còn một viên?" Lý Đông nhíu mày hỏi.

Chuyện này thực tế có chút phức tạp, bởi vì sau khi ăn thi miết đan dược, người tuy sẽ trường sinh bất lão, nhưng sẽ có tác dụng phụ, sẽ biến thành quái vật, cần có ngọc vẫn mới có thể chống lại tác dụng phụ. 34.

Nhưng nhà họ Ngô trước đó, vẫn luôn không có ngọc vẫn, cho nên người trong gia tộc họ hết thế hệ này đến thế hệ khác, lại đang thử xem có ai có thể trong tình huống không cần ngọc vẫn, đạt được trường sinh bất lão, và không biến thành quái vật.

Chương 522

Đương nhiên phương pháp làm thí nghiệm của nhà họ Ngô, không phải là trực tiếp cho người trong nhà ăn thi miết đan dược, ban đầu chỉ ăn một lượng thuốc rất ít, sau đó người trong gia tộc từng thế hệ dần dần tăng liều lượng, như vậy tương đương với việc thay đổi gen của cả gia tộc từ gốc rễ.

Đương nhiên người nhà họ Ngô, vì để làm thí nghiệm như vậy, không biết đã có bao nhiêu thế hệ, biến thành những con quái vật đáng sợ.

Đến thế hệ của Ngô Tà, mới thực sự thành công, cũng có nghĩa là, Ngô Tà bây giờ thực tế là một người trường sinh bất lão hoàn hảo, không cần nằm trong ngọc vẫn, vẫn có thể trường sinh bất lão.

Đương nhiên, vì gã này ăn viên đan dược chứa tất cả ký ức của Thiết Diện Sinh, cho nên nếu ký ức về Thiết Diện Sinh trong đầu hồi sinh, vậy thì tương đương với việc Thiết Diện Sinh đoạt xá tái sinh trên người cậu.

Nhưng sau lần mạo hiểm ở cung Tây Vương Mẫu, người nhà họ Ngô, đã tìm ra, phương pháp hoàn toàn xóa bỏ ký ức của Thiết Diện Sinh, cho nên Thiết Diện Sinh bây giờ không thể hồi sinh trên người nhà họ Ngô được.

Lý Đông phân tích như vậy, nhưng Ngô Tà ở đầu dây bên kia lại nói: "Thực tế là thế này, để phòng ngừa bất trắc, gia tộc tôi tổ truyền lại, thực tế có hai viên đan dược lưu giữ ký ức của Thiết Diện Sinh, không thích như vậy, chủ yếu là để phòng ngừa xảy ra tai nạn.

Một trong hai viên đan dược đó đã bị tôi ăn, còn một viên nữa vốn cũng được cất giữ trong nhà tôi, nhưng mấy ngày trước, lúc chú ba tôi

định hủy hoàn toàn viên đan dược đó, thì lại phát hiện viên đan dược đó đã biến mất, bị người ta lấy trộm rồi!" Giọng nói của người thanh niên ở đầu dây bên kia, khiến Lý Đông cảm thấy có chút chấn kinh.

Vốn tưởng rằng, vì sự can thiệp của mình, câu chuyện về nhà họ Ngô và nhà họ Trương, có thể tạm thời kết thúc ở đây.

Kết quả không ngờ, sự việc lại trở nên phức tạp như vậy.

"Vậy cậu nghĩ, viên thi miết đan dược còn lại trong nhà rốt cuộc bị ai lấy trộm?" Lý Đông hỏi.

Ngô Tà im lặng rất lâu rồi nói: "Theo phân tích của chú ba tôi, có lẽ ngoài gia tộc của tôi, còn có một gia tộc khác cùng nguồn gốc với gia tộc tôi!

Chỉ là, hơn 1000 năm trước, lại tách khỏi chúng tôi, cũng không mang họ Ngô, đã ẩn danh mai tích rồi!

Nhưng chú ba tôi bây giờ phân tích cảm thấy, những gã đó, có thể đã theo dõi chúng tôi suốt!

Hơn nữa, chắc chắn là những người ủng hộ tuyệt đối của Thiết Diện Sinh, dường như đang theo dõi chúng tôi, có lẽ nếu kế hoạch thí nghiệm của chúng tôi thành công, họ sẽ ẩn mình không động, nếu kế hoạch thí nghiệm của chúng tôi thất bại, họ sẽ lấy trộm đan dược của gia tộc tôi, sau đó tiếp tục thí nghiệm của chúng tôi!

Hoặc là, thực tế có thể họ cũng đang tiến hành thí nghiệm, và đến một thế hệ nào đó, cũng có một sản phẩm thí nghiệm thành công, đang chờ đợi để ăn viên đan dược đó, sau đó hồi sinh Thiết Diện Sinh!" Câu nói này của Ngô Tà, lập tức khiến trán Lý Đông toát ra vô số mồ hôi.

Chuyện như vậy, anh chưa từng nghe, tuy trước khi xuyên không, anh cũng có một sự hiểu biết nhất định về câu chuyện của thế giới đạo mộ này, nhưng chưa từng nghe chuyện như vậy.

“Vậy, cậu có biết người của gia tộc đó không?

Có thể tìm được không?” Lý Đông hỏi.

“E là không được, rất bí ẩn, thủ đoạn làm việc cũng rất quả quyết gọn gàng, tôi bây giờ hoàn toàn không có bất kỳ manh mối nào.” Lý Đông lau mồ hôi trên trán, nếu vậy, thì chuyện này, thật sự phiền phức rồi.

Lý Đông đột nhiên nhớ lại lúc mạo hiểm, bất kể là ở Vân Đỉnh Thiên Cung, ở Tần Lĩnh, thậm chí ở cung Tây Vương Mẫu, đều có thể cảm giác dường như có một đội ngũ khác đang theo sau.

Đương nhiên lúc đó không phát hiện chính xác đối phương, cho nên cũng không dễ phán đoán thật giả.

Nhưng bây giờ xem ra, e là thật sự có một gia tộc cùng nguồn gốc với nhà họ Ngô, đang làm những việc tương tự như nhà họ Ngô.

Quan trọng nhất là, gia tộc đó bây giờ hoàn toàn không có bất kỳ thông tin nào, đó mới là chuyện phiền phức.

Lý Đông lập tức cảm thấy có chút đau đầu, im lặng một lúc lâu, đột nhiên mắt sáng lên, rồi nói với Ngô Tà: “Vậy cậu có hỏi Muộn Du Bình không, anh ta chắc chắn biết gia tộc đó rốt cuộc là ai?” Trong đầu Muộn Du Bình, đồng thời có lợi ích của ba người.

Không sai, ký ức trong đầu Muộn Du Bình, vốn là ký ức của lão tổ tông đương gia bị làm vật dự phòng để Thiết Diện Sinh hồi sinh, sau khi hồi sinh tên là Trương Linh.

Sau đó, Thiết Diện Sinh hồi sinh, đổi tên thành Uông Tàng Hải.

Uông Tàng Hải gặp Trương Linh, vì không đánh lại được Trương Linh, cho nên bị Trương Linh giết chết, thi thể cũng bị phong ấn.

Nhưng, Uông Tàng Hải lại là một gã vô cùng giảo hoạt, vì đã sớm

đoán được không đánh lại Trương Linh, cho nên trước khi quyết đấu với Trương Linh, đã sắp đặt không ít chuyện.

Đầu tiên là sắp đặt nhà họ Ngô có một gia tộc làm dự phòng cho nhà họ Ngô, hai gia tộc này đều là hậu duệ trực hệ, để hai gia tộc mang theo thi miết đan dược chứa tất cả ký ức, để hai gia tộc hết thế hệ này đến thế hệ khác nỗ lực chuẩn bị để hồi sinh lần nữa.

Đồng thời, trên người hắn, cũng mang theo một con thi miết đan dược, sau khi bị Trương Linh giết chết, con thi miết đó đã chạy thoát, sau đó ẩn mình.

Cuối đời Trương Linh, lại một lần nữa ăn thi miết đan dược sau đó chờ đợi hồi sinh trong ngọc vẫn, con thi miết mà Uông Tàng Hải mang theo cũng bò vào trong ngọc vẫn đó, thế là đợi đến khi Trương Linh hồi sinh lần thứ 2, đồng thời có cả ký ức của Thiết Diện Sinh, Uông Tàng Hải và Trương Linh ban đầu, thế là biến thành Muộn Du Bình bây giờ.

Cũng có nghĩa là, Muộn Du Bình bây giờ có ký ức về Thiết Diện Sinh và Uông Tàng Hải.

Nếu Uông Tàng Hải thật sự có thủ đoạn như vậy, vậy thì ký ức năm đó, chắc chắn cũng ở trong đầu Muộn Du Bình.

"Tôi tìm Tiểu Ca rồi, Tiểu Ca hình như cũng xảy ra chuyện, mất trí nhớ rồi, không nhớ chuyện đó nữa." Ngô Tà vô cùng bất lực nói.

Lý Đông nghe xong, lập tức trợn to mắt, không ngờ Muộn Du Bình cũng có thể bị tính kế, gã đó có ký ức của ba nhân vật lớn, vốn là một sự tồn tại khá mạnh mẽ, nếu cũng có thể bị tính kế, vậy thì chuyện này, cũng quá nghiêm trọng rồi.

Lý Đông không còn cách nào, đành phải vội vàng hẹn mấy người gặp mặt.

Hai ngày sau, Ngô Tà và Bàn Tử đưa Muộn Du Bình đến.

Quả nhiên, tình hình của gã này bây giờ rất không ổn, trông như một đứa trẻ con.

Lý Đông nhìn gã này bây giờ như vậy, lại nhớ đến bộ dạng mạnh mẽ của gã trước đây, lập tức cảm thấy có chút đau lòng.

Gã này bây giờ ngay cả một người thân cũng không có, trên thế giới này, thật sự không tìm được, thậm chí ngay cả quê nhà ở đâu, cũng không biết.

Lý Đông đột nhiên phát hiện, tuy đã ở cùng Muộn Du Bình một thời gian dài như vậy, nhưng thực tế đối với Muộn Du Bình, hiểu biết không đặc biệt nhiều, cũng chỉ biết sơ qua về lịch sử của anh ta.

Nhưng, gã này sau khi nhìn thấy Lý Đông, ánh mắt dường như sáng lên, lại nhận ra Lý Đông.

Nếu vậy, gã này dường như không hoàn toàn mất trí nhớ, chỉ mất một phần ký ức mà thôi.

Nhưng, phần ký ức quan trọng bị mất, lại là một chuyện vô cùng phiền phức.

Chương 523

Đặc biệt là gia tộc bí ẩn phục tùng Thiết Diện Sinh mà Ngô Tà nói, nếu Muộn Du Bình thật sự không nhớ, đối với họ, đó tuyệt đối là một chuyện khá nan giải.

Lý Đông trầm tư trong đầu rất lâu, sau đó nhíu mày nói: "Đúng rồi, tôi nhớ ra rồi, Ba Nãi, nghe nói ở nơi đó có một Trương Gia Cổ Lâu, Tiểu Ca cũng họ Trương, có lẽ nơi đó là quê nhà của anh ta cũng không chừng, hay là chúng ta có thể đến đó xem thử." "Chắc không, chắc chắn nơi đó có một Trương Gia Cổ Lâu?" Bàn Tử và Ngô Tà nghe xong, đều mắt sáng lên.

Lý Đông gật đầu: "Đương nhiên, tôi đương nhiên chắc chắn!

Chỉ là, tôi không biết Trương Gia Cổ Lâu đó cụ thể ở vị trí nào, chỉ biết ở Ba Nãi, có lẽ sau khi chúng ta đến đó, cần phải tìm kiếm một phen." Bàn Tử nghe xong, lập tức trở nên phấn khích.

"Anh Đông biết một vị trí đại khái, vậy thì chúng ta nhất định có thể tìm được nơi đó!

Hay là chúng ta chuẩn bị xuất phát, lại một lần nữa tiến hành chuyến phiêu lưu của chúng ta, thế nào?" Gã Bàn Tử này sau mấy lần trộm mộ trước, thực tế đã kiếm được một khoản tiền nhỏ, chỉ riêng tiền chia từ những món đồ cổ và vàng bạc châu báu, về cơ bản có thể sống mấy trăm năm không lo không nghĩ.

Nhưng gã này là một người không ngồi yên được, xem gã nhiệt tình thám hiểm kiếm tiền như vậy, không phải thật sự vì để kiếm tiền, mà chỉ đơn thuần là một sở thích thôi.

Ngô Tà lại cảm thấy có chút khó xử: "Như vậy, tôi phải nói với chú ba một tiếng!

Chú ba tôi là người thế nào cậu cũng biết, sau lần thám hiểm trước, lão gia hỏa đó thật sự coi tôi như con trai mình, quản tôi rất nghiêm, không cho tôi đến những nơi nguy hiểm!" Bàn Tử nghe xong, lập tức cười nói: "Nếu vậy, thì không nên nói cho ông ấy biết mới phải!

Bởi vì nếu cậu nói cho ông ấy biết, không chừng sẽ không cho cậu đi!

Lần này chúng ta, là vì giúp Tiểu Ca tìm lại ký ức, đồng thời cũng là để giúp gia đình cậu!

Cậu cũng biết đấy, nếu Thiết Diện Sinh đó hồi sinh, phát hiện gia tộc cậu đã phản bội hắn, hậu quả sẽ thế nào, cậu có thể tưởng tượng được không?" Ngô Tà nghe xong, lập tức cảm thấy rùng mình: "Cậu này, không thể nói được câu nào nghe hay hơn à?

Sao lại nói gia tộc tôi phản bội Thiết Diện Sinh đó?

Chuyện này, là anh Đông bảo tôi làm vậy, nếu có báo thù, cũng phải tìm anh Đông trước mới đúng!

Tôi tin gã đó chắc chắn không phải là đối thủ của anh Đông!" Lý Đông gật đầu: "Được rồi được rồi, chuyện này không nói nữa, thế này đi, trước tiên đừng nói cho chú ba biết!

Đúng rồi, chú ba của cậu rốt cuộc là ai, khoảng thời gian trước, cậu gọi Giải Liên Hoàn là chú ba một thời gian dài như vậy, tôi thấy ông già đó cũng rất thương cậu, cho nên bây giờ rốt cuộc ai mới là chú ba của cậu?" Lý Đông hỏi câu này, thực tế cũng tương đương với việc nói đùa.

Ngô Tà im lặng: "Cả hai, thực tế đều là chú ba của tôi!

Chỉ là quan hệ của hai người không đặc biệt tốt, lúc còn trẻ, có mâu thuẫn, bây giờ về già rồi, cũng thích cãi nhau, gặp nhau là cãi

nhau, nhưng lại cứ thích gặp nhau.

Trong mắt tôi, cả hai đều là chú ba của tôi." Lý Đông nghe xong, lập tức cười: "Vậy nhà cậu bây giờ cũng rất thú vị, hai ông già đó không phải ngày nào cũng ở nhà cãi nhau, sau đó lại cùng nhau uống rượu!

Có lẽ lúc còn trẻ có mâu thuẫn, hoặc là thuộc một loại quan hệ cạnh tranh nào đó, nhưng bây giờ hai gã đó già rồi chắc cũng nghĩ thoáng rồi!

Thôi, chúng ta không quản những chuyện đó nữa, trước mắt, cứ lo chuyện đi Trương Gia Cổ Lâu đã." Trong ấn tượng của Lý Đông, Trương Gia Cổ Lâu đó cũng không phải là nơi tốt đẹp gì, đó là một nơi vô cùng nguy hiểm.

Vì vậy trước khi xuất phát, anh đã chuẩn bị đầy đủ, mua một lượng lớn công cụ.

Lý Đông bây giờ đã nếm được vị ngọt của việc này, về cơ bản chỉ cần là thứ có ích, đều có thể mua một ít.

Dù sao túi Càn Khôn có thể chứa rất nhiều thứ, hoàn toàn không cần lo lắng về trọng lượng.

Mua sắm trang bị cả ngày, mắt thấy trời đã tối.

Lý Đông mời hai người ăn cơm, sau đó sắp xếp cho họ ở một nhà trọ gần đó.

Về nhà, Lý Đông nói chuyện này với ba người phụ nữ.

A Ninh và Thiến Thiến đều tỏ ra muốn đi cùng, A Ninh là một người rất có tinh thần mạo hiểm, dường như cảm thấy cảm giác mạo hiểm đó vô cùng kích thích, không đi không được.

Lý Đông tự nhiên không thể từ chối chuyện này, nếu không sẽ có

phiền phức lớn.

Thiến Thiến hiện giờ vô cùng ỷ lại vào Lý Đông, về cơ bản thì Lý Đông đi đâu, cô bé sẽ đi đó.

Đương nhiên, có Thiến Thiến đi cùng cũng chẳng sao, vì tuy bây giờ cô bé trông như một bé gái đáng yêu, nhưng thực chất lại là một sự tồn tại vô cùng mạnh mẽ, sức chiến đấu cực kỳ đáng gờm.

Nếu gặp nguy hiểm, không chừng Thiến Thiến còn có thể giúp bảo vệ mạng sống.

Trần Văn Cẩm thì không còn hứng thú nhiều nữa.

Có lẽ vì đã sống như người hoang dã quá lâu, bây giờ vừa mới trở lại thành phố sầm uất, nên cô rất quyến luyến cuộc sống đô thị, không muốn rời đi.

Đương nhiên, Lý Đông cũng không ép buộc.

Trần Văn Cẩm tuy có kinh nghiệm trộm mộ phong phú, nhưng dù sao cũng không có sức chiến đấu mạnh mẽ, nếu gặp quái vật thì chẳng giúp được gì, không đi cũng tốt.

Sau khi bàn bạc xong, nhóm năm người xuất phát vào ngày hôm sau.

Ba Nãi ở Quảng Tây, cách nhanh nhất tự nhiên là đi máy bay đến Quảng Tây trước, sau đó từ trong tỉnh đi đến Ba Nãi, đây là hành trình nhanh nhất.

Sau khi đến Ba Nãi, thấy trời đã tối, cả nhóm cần tìm một nơi để nghỉ chân.

Nơi này lại thuộc khu vực của trại người Dao, sau khi tìm kiếm một hồi lâu, họ mới tìm được một quán trọ.

Chủ quán trọ tên là A Quý, một người đàn ông ngoài bốn mươi

tuổi, nhà có ba đứa con, đều còn nhỏ, đứa nào đứa nấy trông rất đáng yêu.

Điều kiện kinh tế nhà A Quý khá tốt, có hai căn nhà gỗ, một căn để ở, căn còn lại làm quán trọ cho du khách thuê.

Vì lượng khách qua lại rất đông nên việc kinh doanh của A Quý vô cùng phát đạt, cũng chính vì vậy mà gã được xem là người có tiền trong vòng mười dặm tám làng quanh đây.

Lý Đông vừa rút ra mấy tờ tiền đỏ, A Quý đã vui mừng khôn xiết, ra dáng một ông chủ homestay thứ thiệt, nói rằng họ muốn ở bao lâu cũng được, có rắc rối gì cứ việc tìm ông ta giúp đỡ.

Chương 524

Có lẽ bản thân A Quý vốn nhiệt tình hiếu khách, cũng có lẽ do tác dụng của đồng tiền, tóm lại là ở đây vô cùng thoải mái.

Lúc không có ai, Lý Đông lựa lời hỏi thăm, muốn xem thử gã có biết về Cổ lâu nhà họ Trương không.

Kết quả A Quý nghe xong liền cau mày, hỏi lại: "Cậu nói đến tòa nhà ma ám đó à?

Các cậu muốn đến đó làm gì?" Lý Đông gật đầu: "Chắc là ở đó rồi, nơi đó có ma sao?

Không thể nào chứ?" "Nơi đó thật sự có ma đấy, tôi thấy các cậu không nên đến đó thì hơn.

Người quanh đây chẳng ai dám bén mảng đến đó đâu!

Vì những người đã đến đó, sau này đều mất tích cả." "Ờm…" Lý Đông khẽ nhíu mày, rồi mỉm cười: "Tôi phải đến đó!

Nhưng ông không cần căng thẳng, cũng không cần đi cùng, chỉ cần chỉ cho tôi phương hướng từ xa là được rồi, tôi tự đi." Nói xong, Lý Đông lại rút ra thêm vài tờ tiền đỏ.

Thứ này quả thật rất hữu dụng, A Quý nhìn thấy tiền liền vui vẻ ngay.

Lúc ăn cơm ban nãy có trò chuyện vài câu, được biết lúc còn trẻ nhà A Quý cũng rất nghèo, thậm chí còn không có cơm ăn.

Chỉ sau khi sửa căn nhà gỗ thành quán trọ, cộng thêm lượng khách du lịch đông đúc, cuộc sống mới dần khá giả lên.

Nhưng dù thế nào, tiền đối với ông ta vẫn là một thứ vô cùng tốt

đẹp.

Mặc dù A Quý khuyên can thêm một lần nữa, nhưng cuối cùng vẫn chọn đồng ý chỉ đường.

Có A Quý chỉ đường, tuyến đường lên núi quả thật rất dễ dàng.

Chỉ là, chuyện giúp người khác tìm lại ký ức như thế này, khiến người ta cảm thấy có chút hoang đường.

Bởi vì, tuy từ xưa đến nay đều có những kinh nghiệm tương tự, cũng cho những người mất trí nhớ xem những đồ vật cũ trong nhà để giúp họ hồi phục ký ức.

Nhưng cách làm này không chắc đã thực sự hữu dụng, thực tế vẫn là một ẩn số.

Đương nhiên, Cổ lâu nhà họ Trương kia cũng là một nơi rất đáng để mạo hiểm, đối với anh cũng có lợi, nên anh cũng không cảm thấy thiệt thòi gì.

Muộn Du Bình vì mất đi ký ức nên càng trở nên trầm mặc ít nói.

May mà bản lĩnh của cậu ta vẫn còn, nếu không thì thật sự đã trở thành một gánh nặng.

Toàn bộ quá trình lên núi vô cùng thuận lợi, không gặp phải bất kỳ quái vật nào, họ nhanh chóng tìm thấy một tòa nhà sàn.

Nơi này trông cũng đã lâu không có người ở, có vẻ hơi xiêu vẹo.

Họ mạnh bạo đẩy cửa phòng ra, kết quả phát hiện có người đang trộm đồ dưới gầm giường.

Năm người xông vào, tên trộm kia lập tức sợ hãi bỏ chạy, Lý Đông muốn bắt cũng không có cách nào.

“Chuyện gì vậy?” Mấy người ngơ ngác nhìn nhau.

Lúc này, cái hộp bỗng nhiên mở ra, rồi một vật to bằng nắm tay từ bên trong rơi ra ngoài.

Vật đó trông giống như một quả lựu đạn, Lý Đông và mấy người khác không khỏi giật mình.

Tuy trên người họ đều đang mặc trang bị có sức phòng ngự cực cao, nhưng cũng có khả năng bị thương, nên họ lập tức chuẩn bị né tránh.

Chỉ có điều khiến người ta hơi bất ngờ là, vật trong hộp rơi ra lại không có ý định phát nổ.

Vật rơi ra đó chỉ là một khối gỗ sần sùi, khiến người ta có cảm giác mừng hụt.

Lý Đông định tiến lên nhặt vật đó lên xem.

Nhưng Muộn Du Bình lại chắn trước mặt anh: "Đừng qua đó, tôi luôn cảm thấy thứ đó rất nguy hiểm!" "Không sao, tôi không dễ chết vậy đâu!" Lý Đông tự tin mỉm cười.

Bộ trang bị trên người anh hiện tại là bộ trang bị Lục Đạo đã được nâng cấp, sức phòng ngự còn cao hơn bộ Ngũ Hành, trạng thái cơ thể của anh cũng mạnh hơn người bình thường rất nhiều, trong tình huống bình thường sẽ không bị thương.

Anh tiến lên nhặt vật đó lên, quan sát kỹ, phát hiện thứ này dường như làm bằng sắt, hình dáng có chút giống quả hồ lô, trọng lượng rất nặng.

Trên bề mặt có rất nhiều lỗ nhỏ li ti, trông như bị chất lỏng ăn mòn, cũng có khả năng là do có nhiều bọt khí lẫn vào trong quá trình đúc.

Bề mặt gỉ sét lốm đốm, Lý Đông cầm trong tay, kết quả trên tay anh dính đầy gỉ sắt.

Nhưng sau khi quan sát kỹ, anh phát hiện trên đó dường như có một vài hoa văn.

Những hoa văn này không phải là hoa văn hiện đại, có chút giống phong cách cổ đại, xem ra là một món đồ cổ.

“Vậy bây giờ không ai biết đây là thứ gì sao?

Tiểu Ca, cậu thật sự hoàn toàn không nhận ra thứ này là gì à?” Lý Đông hỏi.

Muộn Du Bình cau mày, nhìn một lúc lâu rồi nói: “Tôi hoàn toàn không biết đây là thứ gì!

Tôi chỉ nhớ rằng mình từng ở đây một thời gian, và thứ này dường như rất nguy hiểm, ngoài ra, tôi dường như không nhớ gì cả!” “Chết tiệt, lúc nãy tôi cũng không để ý, nếu lúc nãy cẩn thận một chút, chắc chắn có thể bắt được tên trộm cái hộp kia, có lẽ gã biết thứ trong hộp này rốt cuộc là cái gì, bây giờ phiền phức rồi.” Bàn Tử có chút tiếc nuối nói.

Thật vậy, mấy người họ đều có thân thủ rất tốt, muốn bắt một người thực ra rất dễ dàng, chỉ là lúc nãy thật sự không ngờ trong một căn phòng như thế này lại có người, nên mới để kẻ đó chạy thoát, bây giờ hối hận cũng đã muộn.

“Thứ này tạm thời không biết là chuyện gì thì đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, xem thử những thứ khác đi!” Lý Đông có tính cách như vậy, đối với những thứ tạm thời không hiểu rõ, anh tuyệt đối không lãng phí thêm thời gian.

Chương 525

Đúng lúc này, anh bỗng phát hiện bên ngoài dường như có mấy người, họ đều dùng ánh mắt rất kỳ quái nhìn cả nhóm, cũng không nói gì.

Mấy người thấy cảnh này liền giật mình, vì hoàn cảnh ở đây thực sự có chút quỷ dị, bộ dạng của mấy người kia trông không giống người bình thường.

“Mấy gã này dường như rất bất mãn với chúng ta, ít nhất là có địch ý.” Lý Đông khẽ nói.

Thực ra nếu mấy gã đó chỉ có địch ý, thì cũng chẳng cần lo lắng, vì họ không thể nào đánh lại nhóm của anh được.

Nhưng điều quan trọng nhất bây giờ là, nếu mấy người kia không phải là người thật, vậy thì e là có chút phiền phức.

“Đông ca, thế này nhé, có cần tôi ra đuổi chúng đi không?” Bàn Tử khẽ hỏi.

“Thôi bỏ đi, tôi thấy chúng ta vừa mới đến đây, bây giờ cần phải điều tra kỹ lưỡng nơi này, nếu bây giờ chúng ta gây mâu thuẫn với người ở đây, e là sẽ không có kết quả tốt.” Trên đời này có lúc thực lực rất hữu dụng, nhưng có lúc chỉ dựa vào thực lực cũng không được, cần phải có những năng lực khác.

Thế là mấy người gật đầu, quyết định không gây sự với những người đó, từ từ rời đi.

May mà lúc rời đi, mấy người kia không đuổi theo, cũng là một chuyện tốt.

Không lâu sau, họ đã trở về làng.

Mấy người họ ở đây cũng được xem là người có tiền, mà người có tiền thì luôn có thể tạo dựng quan hệ tốt với người khác, ít nhất là trên bề mặt.

Họ nhanh chóng làm quen với dân làng, trong quá trình đó, cũng dò hỏi được không ít chuyện về tòa cổ lâu kia.

Những gì dân làng kể về cơ bản đều là truyền thuyết, còn thật giả thế nào thì không có căn cứ để kiểm chứng, nên họ chỉ tạm xem như chuyện cười.

Đương nhiên, sau khi nghe xong, họ lại âm thầm ghi nhớ những lời đồn đại lằng nhằng đó.

Dù sao ở một nơi có lời đồn, chứng tỏ nơi đó có thể thật sự đã xảy ra chuyện gì đó, nên không thể hoàn toàn bỏ qua.

Một bên nghe đủ loại lời đồn trong làng, đồng thời họ cũng nghỉ ngơi.

Vì ban ngày đã gặp rắc rối ở tòa cổ lâu kia, nên họ quyết định tối sẽ đi lần nữa.

Dù sao buổi tối, chắc không thể có người ở đó được, nếu có thì thật quá đáng.

Thời gian trôi rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đến tối, lúc đêm khuya vắng lặng.

Sau đó mấy người họ lén lút như ăn trộm, xuất phát trong đêm.

Tuy buổi tối ở nơi này có vẻ hơi quỷ dị, nhưng đối với những người thường xuyên chui vào lăng mộ, hoàn cảnh như vậy chẳng là gì.

Nhưng vừa mới ra ngoài, họ bỗng phát hiện một cảnh tượng không thể tin nổi ở phía trước.

Cháy, đúng vậy, phía trước là một đám cháy lớn.

Nơi xảy ra hỏa hoạn chính là tòa cổ lâu họ đến ban ngày.

Nhìn thấy tòa nhà đó, Muộn Du Bình lập tức biến sắc, lao đi như một kẻ điên không màng sống chết.

Nhưng đám cháy ở đó vô cùng nghiêm trọng, vì bây giờ cả tòa nhà đều đang bùng cháy, ngọn lửa hừng hực chiếu sáng cả nửa bầu trời, khói đen cuồn cuộn bốc thẳng lên trời, sức nóng ngút trời.

Trông bộ dạng này, e là tòa nhà sẽ bị thiêu rụi hoàn toàn.

Thậm chí đám cỏ khô trên ngọn núi phía sau tòa nhà cũng bắt đầu cháy.

May mà nơi này vừa mới mưa xong, cây cối còn ẩm ướt, nếu không không chừng sẽ gây ra thảm họa lớn hơn.

Lúc này dân làng gần đó cũng phát hiện tình hình, liền từ bốn phương tám hướng kéo đến dập lửa, vì nếu ngọn núi bốc cháy, chắc chắn sẽ gây ra tai họa không thể tưởng tượng được.

Tài sản trên ngọn núi này rất nhiều, dân làng ở đây sống dựa vào ngọn núi này, nếu nó không còn, cuộc sống của họ sẽ trở nên vô cùng khó khăn.

"Mẹ kiếp, mấy cậu có phát hiện không, đám cháy này không phải tự nhiên mà có, khốn nạn, có người phóng hỏa, có ngửi thấy mùi xăng không?" Bàn Tử vừa chửi vừa nói.

Cách dập lửa ở đây rất thô sơ, chỉ là dân làng cầm thùng đi múc nước rồi đổ vào dập lửa.

Cách này rất chậm, may là vừa mới mưa xong, nếu không chỉ dựa vào mấy người trong làng này, căn bản không thể dập tắt được đám cháy lớn.

Nhưng dù vậy, toàn bộ quá trình dập lửa vẫn vô cùng chậm chạp, ước chừng sau khi lửa tắt, tòa nhà nhỏ kia cũng không còn nữa.

Thiến Thiến đứng bên cạnh cũng vô cùng lo lắng, cô bé này không phải người thường, sở hữu một số sức mạnh siêu nhiên.

Chỉ thấy cô bé lặng lẽ chạy đến một nơi không người, rồi sau lưng đột nhiên xuất hiện hơn mười cái đầu rắn màu xanh.

Mười mấy cái đầu rắn đó giống như một cái máy hút lửa, vậy mà trong một khoảng thời gian ngắn, đã hút toàn bộ ngọn lửa vào trong.

Trên núi chỉ còn lại vài ngọn lửa lác đác, nhanh chóng bị dân làng dập tắt.

Sau khi đám cháy lớn được dập tắt, Muộn Du Bình lập tức bất chấp tất cả xông đến gần tòa nhà nhỏ đó.

Nhưng bây giờ tòa nhà nhỏ đó đã hoàn toàn biến thành một đống tro tàn, không còn lại thứ gì bên trong.

"Không còn nữa, không còn gì nữa rồi, sao lại thế này, sao lại ra nông nỗi này?" Lý Đông cũng thở dài một hơi, vốn tưởng có thể tìm được chút manh mối ở tòa nhà nhỏ này, kết quả nó bị thiêu rụi, thậm chí cả sàn nhà cũng không còn, chỉ còn lại một đống tro.

"Chết tiệt, quả nhiên có người đang theo dõi chúng ta, luôn giám sát chúng ta trong bóng tối, dường như muốn ngăn cản hành động của chúng ta!

Nếu để tôi phát hiện ra, tôi sẽ cho chúng ăn một viên đạn!" A Ninh nghiến răng nói.

Chương 526

Thực ra cô rất hứng thú với bí mật ở đây.

Nhưng bây giờ mọi chuyện lại thành ra thế này.

Bàn Tử nghiến răng nói: "E là mấy gã buổi chiều đứng ngoài nhìn chúng ta chính là những kẻ phóng hỏa!

Cố ý giả thần giả quỷ ở đó, lợi dụng việc chúng ta không dám xung đột với người địa phương để dọa chúng ta đi!

Đợi chúng ta đi rồi, bọn khốn đó liền phóng hỏa!" Đương nhiên, Bàn Tử chửi một câu như vậy, về cơ bản cũng chẳng có tác dụng gì, nhiều nhất cũng chỉ để giải tỏa cảm xúc.

Sau khi mọi người trút giận xong, cũng phải suy nghĩ xem tiếp theo nên làm gì.

"Thôi được rồi, nơi này đã bị thiêu thành ra thế này, e là trước đó, những thứ có thể lấy đi cũng đã bị lấy đi hết rồi, nơi này không còn giá trị nữa!

Hay là chúng ta lên núi xem thử, những kẻ phóng hỏa kia, có lẽ đang ở trên núi!" Lý Đông bình thản nói, chuyện đã qua không thể níu kéo, dù có buồn bã vì chuyện này cũng chẳng có ích gì.

"Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?

Tòa nhà nhỏ này đã không còn, chúng ta phải đi đâu?

Nơi này chẳng lẽ là Cổ lâu nhà họ Trương sao?" Bàn Tử hỏi.

"Nơi này chỉ là một tòa nhà nhỏ Muộn Du Bình từng ở thôi, không phải Cổ lâu nhà họ Trương.

Cổ lâu nhà họ Trương thật sự ở đâu, cần phải quan sát kỹ lưỡng!

Hay là bây giờ chúng ta lên núi xem thử, không chừng có thể tìm được đám người phóng hỏa đó!

Nếu bắt được chúng, ít nhất cũng có thể trút giận một phen!" Lý Đông nói.

"Cũng được, nếu bắt được mấy gã đó, tôi mời mỗi người ăn một viên đạn!" A Ninh nghiến răng nói.

Bây giờ lửa đã tắt, nhưng dù sao cũng đã đêm khuya vắng lặng, những người ở đây ban ngày đều đã rất mệt mỏi, nên buổi tối sau khi trải qua một phen náo loạn như vậy liền trở nên rất yên tĩnh.

Bây giờ sau khi dập lửa xong, họ lập tức tiếp tục về ngủ, nơi này lại một lần nữa trở nên yên tĩnh.

Nhóm năm người của Lý Đông không quay về, mà men theo con đường nhỏ tiếp tục đi sâu vào trong núi.

"Khốn kiếp, sao lại thế này, xem ra lần này ra ngoài tôi không xem hoàng lịch rồi, vận may tệ quá, vừa nãy còn trời quang mây tạnh, bây giờ lại mưa?" Cơn mưa rất lớn, ở trong núi cả bọn biến thành chuột lột, ai nấy đều vô cùng nhếch nhác.

Nhưng họ nhanh chóng phát hiện ra dường như muốn quay về cũng không được nữa, vì con đường vào núi rất nhỏ, về cơ bản đều là đường đất, bên cạnh thậm chí còn là vách đá.

Bây giờ mưa to thế này, con đường nhỏ đó căn bản không thể đi được, khắp nơi đều là vách đá, không chừng đi trên đường nhỏ chân trượt một cái là rơi thẳng xuống vách đá, như vậy thì phiền phức to.

"Bây giờ chúng ta cũng không có cách nào quay về, hay là tiếp tục đi về phía trước, xem có thể tìm được chỗ nào trú mưa không, thời tiết ở đây đúng là tệ thật!" Nơi họ đang ở, thực ra cũng tương đương với khí hậu rừng mưa nhiệt đới.

Khí hậu rừng mưa nhiệt đới là vậy, nói mưa là mưa, khiến người ta cảm thấy vô cùng phiền não.

May mà những người này cũng là nghệ cao gan lớn, tuy là buổi tối, tuy đang mưa, môi trường xung quanh cũng vô cùng quỷ dị, nhưng không ai sợ hãi cả, đi đêm như thế này đối với họ chỉ là chuyện nhỏ.

Nhưng không bao lâu sau, Lý Đông bỗng cảm thấy phía trước có biến, dường như có một cái bẫy ở đó, suýt chút nữa là rơi xuống, may mà tốc độ phản ứng đủ nhanh, nên mới không bị rơi.

Sau đó, anh cầm đèn pin soi kỹ, phát hiện nơi này có một cái hố, trông như do nước mưa xói mòn tạo thành, trong hố toàn là bùn.

"Chuyện gì thế này, trông kia có phải là mảnh vỡ quan tài không?" Mắt Bàn Tử có chút tinh, nhanh chóng nhìn rõ bên trong.

Lý Đông và mấy người khác nhìn kỹ một lượt, phát hiện bên trong quả thật có một số mảnh vỡ quan tài lộn xộn.

Nhưng cỗ quan tài này trông như sắp mục nát rồi, nếu không có gì bất ngờ, đây hẳn là một ngôi mộ cổ đơn sơ.

Đương nhiên, chuyện này cũng bình thường, dù sao cái gọi là thương hải tang điền, không chừng một số ngôi mộ cổ đại bây giờ đã không biết ở đâu rồi, nhưng nếu có sự cố bất ngờ, không chừng sẽ lại xuất hiện trên thế gian.

"Chết tiệt, tôi xác nhận lại lần nữa, lần này tôi ra ngoài vận may thật sự không tốt, sao lại tùy tiện như vậy, lại gặp phải chuyện này, tối ra ngoài lại gặp quan tài!

Đông ca, cũng may là anh thực lực mạnh, nếu là người khác không chừng đã rơi thẳng vào rồi, lúc nãy chắc chắn có thứ gì đó bên trong thò ra tóm chân anh, may mà bản lĩnh anh đủ mạnh, nên mới không rơi vào!" A Ninh cảm thấy có chút bực bội nói: "Cái gã này có thể đừng

có tùy tiện nịnh hót được không!" "Bây giờ không nịnh hót thì làm được gì?

Chị đại, nơi này bây giờ không phải là nơi tốt đẹp gì đâu, nếu không nói chuyện, tuyệt đối có thể dọa chết người đấy, chị có biết không." Vì nơi này thuộc về vùng hoang dã, vào ban đêm, luôn có đủ loại sinh vật phát ra những âm thanh kỳ quái.

Những âm thanh kỳ quái đó nghe rất quỷ dị, đối với một số người nhát gan, rất dễ tạo ra những ảo giác đặc biệt, trong những ảo giác đó sẽ cảm thấy những âm thanh lộn xộn kia có thể đến từ những con quái vật không xác định.

Nếu trong môi trường như vậy mà không nói một lời nào, thì quả thật sẽ khiến người ta cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Nhưng đối với dân trộm mộ, sau khi nhìn thấy quan tài, luôn có một suy nghĩ muốn tìm hiểu một chút, đặc biệt là loại mộ cổ này lại càng như vậy.

Lý Đông một tay cầm đèn pin, từ từ tiếp cận nơi đó, sau đó cẩn thận xem xét tình hình.

Anh đột nhiên nhìn thấy trên quan tài có một số chỗ kỳ lạ, vậy mà lại có vết máu.

Đúng vậy, trông như một người bị thương muốn lấy cỗ quan tài ra, kết quả cuối cùng thất bại mà tạo thành, những vết máu đó tạo thành hình một bàn tay đang cào.

Lý Đông khẽ nhíu mày, nhẹ nhàng mở nắp quan tài ra một khe hở, muốn xem bên trong rốt cuộc có gì, kết quả phát hiện bên trong lại có một cái túi nhựa.

Trên túi nhựa đó cũng có vết máu, nhưng bên trong không có gì cả.

"Xem ra cỗ quan tài này trước đó đã bị người ta đào ra, trong quan

tài hẳn là có thứ gì đó được đựng trong túi nhựa, chỉ là thứ đựng trong túi nhựa đó, lại bị người bị thương kia lấy đi rồi.

Xem ra người đó hẳn là đang theo dõi chúng ta trong bóng tối, không biết có suy nghĩ gì với chúng ta, tóm lại là lần này, xem ra khá phiền phức!" Lý Đông khẽ nhíu mày.

Chương 527

Theo những gì Ngô Tà nói trước đây, vậy là có một gia tộc khác, muốn tiếp tục làm những việc mà nhà họ Ngô chưa làm xong, cũng là để hồi sinh Thiết Diện Sinh.

"Nhưng chuyện gì thế này, tại sao người đó lại bị thương?

Tại sao lại phải bị thương mới đến đây lấy thứ này đi?

Lẽ nào, trước đó, gã hoàn toàn không có ý định lấy thứ này, chỉ vì thấy chúng ta đến, nên mới phải lấy đi trước?

Sau đó trong quá trình đó bị thương hay sao?" Điều này dường như cũng có thể giải thích được, nhưng lại có vẻ hơi khiên cưỡng.

"Trước tiên đừng đoán mò nữa, đoán mò không có căn cứ như vậy, căn bản chẳng có tác dụng gì, hay là chúng ta đi tìm xung quanh xem, có thể tìm được người đó không." Lý Đông lắc đầu.

Bây giờ dường như đang đi sau người ta một bước, đây là một chuyện khá phiền phức.

Nếu người làm những chuyện này thật sự là người của gia tộc bí ẩn đó, vậy thì chuyện này phải nhanh chóng một chút, vì gia tộc đó không dễ đối phó.

Đã có thể ẩn mình sâu như vậy, đã lấy việc hồi sinh Thiết Diện Sinh làm mục tiêu, vậy chứng tỏ tính cách của những kẻ đó không chừng có chút cực đoan.

Nhưng vào ban đêm, lại đang mưa, khắp nơi đều là bùn lầy, nếu mấy người họ phân tán ra, vậy có khả năng mỗi người sẽ gặp rắc rối riêng.

Vì trong núi có đủ loại mãnh thú, ngoài ra không chừng còn có địch

nhân, nên họ cảm thấy hơi khó xử.

Nếu mấy người cứ tụ lại một chỗ tìm kiếm như vậy, thì chẳng khác nào mò kim đáy bể, vì đối phương sau khi lấy đồ ở đây, không chừng đã chạy đi đâu rồi, nếu tìm kiếm khắp nơi, thì cũng quá chậm.

Nhưng, Thiến Thiến lại cười nói: "Chuyện này giao cho em là được rồi, em sẽ nhanh chóng tìm ra thôi!" Nói xong, Thiến Thiến lập tức thả ra mấy con rắn nhỏ từ trong tay áo.

Lý Đông lập tức cảm thấy có chút kỳ quái, cô gái này quả nhiên thần thông quảng đại, thật không biết mấy con rắn này rốt cuộc từ đâu chui ra, anh nhớ trong quần áo của Thiến Thiến hẳn là không có gì cả, chỉ là quần áo bình thường thôi.

Xem ra anh hiểu về Thiến Thiến quá ít rồi.

Quả nhiên không lâu sau, Thiến Thiến mở mắt ra, dùng tay chỉ về một hướng: "Hẳn là ở bên kia, chúng ta đuổi theo xem thử." Lý Đông đối với thực lực của Thiến Thiến, đó là vô cùng tin tưởng, dù sao lúc đó Thiến Thiến một mình đối phó với mười mấy người cũng không hề yếu thế, không biết đã dùng bao nhiêu thủ đoạn.

Thế là, họ đi theo hướng Thiến Thiến chỉ.

Kết quả chưa đến được đích, họ lại nghe thấy một tiếng kêu vô cùng thảm thiết, tiếng kêu thảm thiết đó, chẳng khác nào tiếng quỷ kêu, khiến người ta rợn tóc gáy.

Họ nhanh chóng tiếp cận nơi đó, kết quả phát hiện nơi đó hỗn loạn một đoàn, dường như có rất nhiều sinh vật ở đó.

Lý Đông theo phản xạ rút dao ra, mấy người khác cũng rút vũ khí ra, chuẩn bị chiến đấu.

Vì hoàn cảnh hiện tại đối với họ vô cùng nguy hiểm, nên lúc nào cũng phải cẩn thận, không chừng gặp phải thứ gì đó có thể khiến họ

chịu tổn thất rất lớn.

Quả nhiên, sau khi đến nơi, họ phát hiện có rất nhiều người ở đó, trông vô cùng hoảng loạn.

"Xảy ra chuyện gì vậy?

Đang làm gì thế?" Có người phía trước lớn tiếng nói: "Trong bụi cỏ có thứ gì đó, cẩn thận một chút!" A Ninh phản ứng nhanh nhất, phát hiện trong một bụi cây gần đó dường như có thứ gì đó chạy ra.

A Ninh cũng không chút do dự, lập tức bắn một phát.

Nhưng một phát bắn ra, căn bản không tạo ra hiệu quả gì, thứ đó chạy như điên, không biết đã chạy đi đâu rồi.

Thiến Thiến thế là lại một lần nữa thả ra một con rắn.

Tốc độ bò của con rắn của Thiến Thiến không biết nhanh đến mức nào, trong đêm tối chẳng khác nào một bóng ma, đuổi theo về phía đó.

Lý Đông và mấy người khác không nhìn thấy phương hướng truy đuổi của con rắn đó, nhưng Thiến Thiến có thể nhìn thấy, nên Thiến Thiến dẫn đường ở phía trước, Lý Đông đi theo Thiến Thiến, đuổi theo một mạch.

Thiến Thiến lục tục lại thả ra mấy con rắn nữa, mấy con rắn đó tạo thành một vòng vây rất lớn, dường như sắp bao vây được thứ ở phía trước.

Nhưng thứ đó dường như cũng rất gian xảo, vậy mà lại liều mạng di chuyển né tránh.

Mấy con rắn của Thiến Thiến tuy rất lợi hại, nhưng nhất thời cũng không bắt được nó.

"Mấy con rắn của em rốt cuộc là sao vậy?

Không bắt được thứ đó à?" Lý Đông cau mày hỏi.

"Cái này, thực ra những con rắn em thả ra, đều là rắn mào gà em nuôi thôi, cũng chỉ là động vật thông minh hơn một chút, có thể làm được đến mức này đã là rất giỏi rồi!" Rắn mào gà?

Lý Đông nghe thấy cái tên này, không khỏi rùng mình.

Thứ này, thật sự là một sinh vật nguy hiểm!

Trước đây khi nhìn thấy những con rắn này, đã khiến người ta tê cả da đầu.

Nhưng, quá trình này không kéo dài lâu, rất nhanh, con vật chạy trong bụi cỏ, bị dồn vào đường cùng.

Họ cũng nhìn rõ, thứ trong bụi cỏ đó, trông giống một con mèo, nhưng lại có sự khác biệt lớn với mèo, nhưng lại không giống hổ.

Lý Đông suy nghĩ một lúc trong đầu mới phản ứng ra, đó là một con xá lỵ.

Thứ này, quả thật là một loài động vật vô cùng giảo hoạt, ngay cả con người đứng trước mặt nó, cũng phải chịu thiệt thòi rất lớn.

Con vật này thấy không còn đường thoát, vậy mà lại muốn liều mạng một phen, xông thẳng về phía Lý Đông, trông bộ dạng đó là chuẩn bị cắn vào cổ anh.

Con vật này tuy không mạnh như hổ, nhưng trông bộ dạng đó còn hung hãn hơn hổ nhiều, nếu là người bình thường, bị cắn một nhát như vậy không chừng đã chết.

Chương 528

Lý Đông một tay tóm lấy con vật, con vật lập tức ngoẹo đầu chuẩn bị cắn tay anh, Lý Đông trực tiếp đấm một quyền qua.

Nhưng con vật đó lại sức mạnh vô cùng, liều mạng giãy giụa, bây giờ mặt đất lại rất trơn, Lý Đông một chân không biết dẫm phải chỗ nào, bỗng cảm thấy cả người đứng không vững, lăn xuống sườn núi, lăn thẳng vào một hẻm núi.

May mà, trên người anh mặc bộ trang bị Lục Đạo có sức phòng ngự cực cao, nên bây giờ không sao cả.

Con xá lỵ kia trông cũng bị ngã choáng váng, Lý Đông bây giờ không chút khách khí, trực tiếp một quyền nhắm vào đầu con vật này.

Con vật này ăn một quyền của Lý Đông, lập tức trở nên choáng váng.

Sức mạnh cú đấm đó của Lý Đông không phải chuyện đùa, nếu là dã thú bình thường, ăn một quyền, e là cả đầu cũng bị đập nát.

Nhưng bây giờ con vật này quả thật choáng váng, trông tuy bị thương, nhưng thực ra không bị thương nặng lắm, chứng tỏ con vật này cũng không phải là xá lỵ bình thường.

Nhưng, nhanh chóng cú đấm thứ hai lại đến, Lý Đông liên tục đấm hơn mười quyền, khiến con vật này hoàn toàn mất đi sức sống.

Lúc anh thở phào nhẹ nhõm, bỗng phát hiện phía trước có một bóng đen đi tới.

Chết tiệt, lại một lần nữa khiến anh trở nên cảnh giác, vì lúc nãy đường trơn, con dao trong tay anh cũng không biết rơi ở đâu, chỉ có nắm đấm có thể chiến đấu.

Nhưng nếu đối phương chỉ có một người, thì căn bản không cần sợ, cho dù là một người có súng, anh cũng có thể đảm bảo có thể chiến thắng trực tiếp đối phương.

Anh mò mẫm xung quanh, không tìm thấy đèn pin, nên không nhìn rõ người đối diện.

Đó là một ông lão trông rất gầy yếu, ông lão này trông tình trạng sức khỏe rất không tốt, toàn thân đều đang chảy máu, trong tay ông ta cũng cầm một con dao, trông giống con dao săn đặc trưng của dân tộc Miêu, vô cùng sắc bén.

Điều khiến Lý Đông cảm thấy kinh ngạc nhất là, ông lão này vậy mà lại có hình xăm, trên người ông ta vậy mà lại xăm một con kỳ lân, trông rất quen mắt.

Trên người Muộn Du Bình, dường như cũng có một hình xăm tương tự.

Thông thường, những người có đặc điểm giống nhau, không phải anh em thì cũng là cha con.

Tuổi của Muộn Du Bình không biết là bao nhiêu, ít nhất một đời cũng đã hơn một trăm tuổi, ông lão này dù là anh em, cha, hay là con trai của cậu ta, Lý Đông đều cảm thấy không có gì kỳ lạ.

Nhưng sau khi quan sát kỹ một lúc, Lý Đông phát hiện ông lão này thực ra rất cường tráng, cơ bắp trên người như sắt thép, đôi mắt sáng ngời, lúc còn trẻ e là một sự tồn tại vô cùng mạnh mẽ.

Một con xá lỵ đã chết, trong khu rừng bên ngoài, dường như truyền đến tiếng kêu thảm thiết của rất nhiều đồng loại.

Thông thường, loài động vật này lúc bình thường đều đi một mình, tự đi săn kiếm sống, nhưng nếu gặp phải lúc vô cùng khó khăn, loài động vật này sẽ kết bạn đi theo bầy.

Nhưng khi chúng đi theo bầy, sẽ chọn ra con mạnh nhất để đi săn, những con còn lại chỉ phụ trách giúp đỡ canh gác, hoặc vận chuyển con mồi.

Nhưng rõ ràng là chúng biết, kẻ mạnh nhất trong bầy đã chết, nên con nào con nấy đều đang kêu gào thảm thiết.

Ông lão đó dường như kinh nghiệm vô cùng phong phú, sớm đã không còn lạ lẫm với chuyện này.

"Đi theo tôi!" Ông lão cũng không nhiều lời, trực tiếp nói một câu không đầu không đuôi như vậy, bảo Lý Đông đi theo.

Họ nhanh chóng lên núi, tìm thấy những người trên núi.

Bàn Tử và mấy người khác đều vô cùng lo lắng, họ có quan hệ rất thân thiết với Lý Đông, tuyệt đối không hy vọng anh xảy ra chuyện.

Nhưng, sau khi Muộn Du Bình nhìn thấy ông lão đó, lập tức sững sờ.

Lý Đông nhìn thấy bộ dạng đó, cũng không khỏi giật mình, ông lão đó và cậu ta có hình xăm giống nhau, lẽ nào hai người thật sự có quan hệ?

Nhưng bộ dạng hiện tại một người trẻ, một người lại già nua, nhưng ai là cha, ai là con, thì chưa chắc.

Muộn Du Bình muốn đuổi theo hỏi chuyện, nhưng ông lão đó dường như không hiểu lời cậu ta, căn bản không thèm để ý.

Không lâu sau, họ lại nhìn thấy một cái xác khác, cũng là xá lỵ, trên đầu có một lỗ nhỏ, đang không ngừng chảy máu, trông như bị đạn bắn chết.

Con vật này chạy rất nhanh, người bình thường căn bản không thể dùng đạn bắn trúng nó, càng đừng nói là bắn trúng đầu nó.

A Ninh vô cùng đắc ý nghịch khẩu súng trong tay, dường như là cô đã bắn trúng.

Trên đường đi còn có một số người khác, Lý Đông lặng lẽ tìm một người hỏi: "Anh có biết ông lão này là ai không?" Người đó ngạc nhiên: "Ngay cả Bàn Mã cũng không nhận ra sao?

Bàn Mã là thợ săn rất nổi tiếng ở chỗ chúng tôi đấy, vô cùng lợi hại." Bàn Mã?

Lý Đông nghe xong, lập tức biết người này rốt cuộc là ai.

Dù sao anh cũng là một người xuyên không, trước khi xuyên không đã nghe qua tên của gã này, đó là một thợ săn khá mạnh mẽ, lúc nãy nhìn thể hình đã biết.

Dù sao, nơi này có loài động vật săn mồi nguy hiểm như xá lỵ, nhưng ông lão này có thể một mình ra ngoài vào ban đêm, điều đó đủ để chứng tỏ gan của người này không nhỏ.

Một người có gan không nhỏ thì bản lĩnh chắc chắn cũng rất lợi hại.

Sau khi trở về làng, Muộn Du Bình cuối cùng cũng tìm đến ông lão đó.

Nhưng hai người họ dường như ý kiến không hợp, thậm chí cuối cùng còn cãi nhau vài câu, nhưng cũng không có kết quả.

Lý Đông đợi cậu ta trở về liền hỏi: "Ông lão đó là ai?" Muộn Du Bình trông rõ ràng là nhận ra ông lão đó, trầm mặc một lúc rồi nói: "Bàn Mã.

Ông ta nói tôi và Ngô Tà hai người, không thể cùng đi đến nơi đó, nếu không sẽ có nguy hiểm!" Bàn Tử nghe xong không vui: "Có Đông ca của chúng ta ở đây, có nguy hiểm gì chứ?

Thật đấy, chúng ta cứ đi đi, chúng ta nhiều cao thủ như vậy, lẽ nào lại xảy ra nguy hiểm sao?" Muộn Du Bình bây giờ chưa hoàn toàn hồi phục ký ức, nhưng ông lão đó dường như còn nhớ, thế là cậu ta lập tức đuổi theo, muốn hỏi ông lão đó về chuyện liên quan.

Chương 529

Nhưng ông lão đó lại là một người kiệm lời như vàng, căn bản không muốn nói nhiều, về cơ bản giống như đang đánh đố, dường như không muốn để ý.

Lý Đông nhìn thấy cảnh này, không khỏi cười nói: "Xem ra hai người thật sự có quan hệ, từ tính cách đều giống nhau như vậy, trên người lại có hình xăm giống nhau, không chừng thật sự là cha con đấy!" Muộn Du Bình ở đó lãng phí rất nhiều thời gian, kết quả trở về lại lắc đầu.

"Hỏi ra được gì chưa?" Ngô Tà quan tâm hỏi.

Muộn Du Bình lắc đầu: "Vẫn chỉ có một câu nói đó, tôi cũng không biết rốt cuộc có ý gì, bây giờ tôi cũng không có cách nào cả!" Lý Đông cau mày trầm tư, nhưng bất kể thế nào, bây giờ xem ra ông lão đó thật sự biết rất nhiều bí mật.

Chỉ là, ông lão đó dường như đang e dè điều gì đó, nên không muốn nói.

Lý Đông cau mày suy nghĩ, rồi nói: "Tôi đi nói chuyện với ông ta." Lý Đông đi đến trước mặt Bàn Mã, nhìn ông lão.

Ông lão này đối với Lý Đông cũng rất e dè, vì Lý Đông, có thể tay không đánh chết một con xá lỵ, là một sự tồn tại khá mạnh mẽ.

Lý Đông cau mày hỏi: "Lão tiên sinh, ông cũng không cần để ý, thực ra tôi chỉ muốn tìm ông hỏi một số thông tin thôi!" Bàn Mã cau mày trầm tư: "Bây giờ tôi không thể nói cho cậu, vì trong đội ngũ của các cậu, có một người trẻ tuổi không phải là người bình thường, trên người cậu ta có mùi của người chết!" Lý Đông lập tức sững sờ, không ngờ ông lão này lại có thể nhìn ra được cả chuyện này.

“Lão tiên sinh, chúng ta cũng đừng nói những lời vô ích nữa!

Thực ra những thứ tôi biết còn nhiều hơn ông rất nhiều, vượt xa sức tưởng tượng của ông, chỉ là tôi muốn kiểm chứng thôi.

Nhưng, thực ra tôi cũng có cách để biết những thứ tôi muốn biết!

Vì vậy, tôi nghĩ ông không cần thiết phải lừa tôi!” Lúc Lý Đông nói, trong mắt anh có một tia thần sắc không cho phép nghi ngờ.

Bàn Mã nghe xong, dường như bị dọa, vì từ trong mắt Lý Đông, ông ta phát hiện, Lý Đông thật sự là một người không dễ lừa, đều là thật.

Thế là gã rất kiên quyết nói: “Được rồi, tôi thừa nhận, những người trong đội khảo cổ đó, quả thật đều bị tôi giết chết, nếu thật sự muốn tính sổ, cứ tính lên đầu tôi là được, chuyện này không liên quan đến người khác, người khác nhiều nhất cũng chỉ giúp tôi thu dọn đồ đạc thôi!” Lý Đông khẽ nhíu mày: “Tôi không hứng thú với chuyện giết người, tôi chỉ muốn biết, tại sao ông lại giết họ, ông đang muốn ngăn cản điều gì!” Bàn Mã lắc đầu: “Lúc đó nhà tôi nghèo, không có cơm ăn!

Tôi thấy những người trong đội khảo cổ đó mang theo rất nhiều lương thực, nên tôi lén lút lẻn vào lều của họ trộm đồ ăn, kết quả bị phát hiện, tôi trong lúc cấp bách, đã giết họ!

Chuyện là như vậy, muốn xử lý tôi thế nào, những chuyện này đều tùy các cậu!” Lý Đông lắc đầu: “Chuyện ông phạm tội, thật sự không liên quan đến tôi, cần người có liên quan xử lý!

Tôi chỉ muốn biết, ông phạm tội lớn như vậy, giết hại nhiều người như thế, rốt cuộc là vì cái gì?

Chuyện trộm lương thực các loại, tôi không dễ lừa như vậy đâu, hy vọng ông có thể nói thật với tôi.” Bàn Mã lắc đầu: “Tôi thật sự

không có suy nghĩ nhiều như vậy, đơn thuần là muốn đi trộm lương thực, kết quả bị phát hiện, sau đó trong lúc cấp bách đã giết họ thôi!

Ngoài ra tôi có thể nói thêm cho cậu một chuyện!

Đó là sau khi tôi giết những người đó, từ trên người họ có thể ngửi thấy một mùi rất kỳ quái, mùi đó, và mùi trên người người bạn đồng hành của cậu cũng không khác nhau lắm, cũng là mùi của người chết." "Mùi của người chết." Lý Đông khẽ nhíu mày, lẽ nào là vì đã ăn đan dược Thi miết?

Nhưng thực tế, trong đội ngũ hiện tại, ngoài Lý Đông, A Ninh và Thiến Thiến ra, Muộn Du Bình và Ngô Tà thực ra đều đã ăn đan dược Thi miết, thậm chí cả gã Bàn Tử kia, nghe nói cũng đã ăn.

Lý Đông hơi trầm mặc, nhìn ông lão rồi hỏi: "Dường như ông rất nhạy cảm với mùi này nhỉ?

Vậy tại sao mùi này nhất định là mùi của người chết?

Lỡ như người sống cũng có mùi tương tự thì sao?" Ông lão đó lắc đầu: "Chuyện này không đơn giản như vậy, vì sau khi tôi giết mấy đội viên khảo cổ đó, tôi đã ném xác vào một cái hồ!

Nhưng sau đó trong làng tôi đã xảy ra một số chuyện lạ, mấy người bạn đồng hành của tôi lần đó, sau này đều chết một cách không rõ ràng, tôi phát hiện những người bạn đồng hành của tôi bị chính mấy đội viên khảo cổ mà tôi đã giết hại đó giết chết.

Mấy đội viên khảo cổ đó chắc chắn là vì chết quá oan uổng, nên linh hồn của họ hiện về báo thù, chỉ có tôi may mắn thoát được một kiếp!" Bàn Mã lòng còn sợ hãi nói.

"Còn có chuyện như vậy sao?" Lý Đông cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Tuy anh cũng đã nghe qua chuyện linh hồn các loại, nhưng thực tế,

trên thế giới này anh thật sự chưa từng nhìn thấy linh hồn đơn độc thực sự.

Bởi vì, những người trường sinh mà anh đã thấy trên thế giới này, về cơ bản đều được thực hiện theo phương thức kế thừa ký ức, căn bản chưa từng thấy cái gọi là quỷ hồn.

Khi Lý Đông tiếp tục hỏi, ông lão đó không nói nữa, rõ ràng đã nói hết những gì cần nói.

Lý Đông đành phải quay về thương lượng với mấy người bạn đồng hành.

"Cái hồ mà ông lão Bàn Mã nói, tôi nghĩ chúng ta nên đến đó xem thử!" "Sao vậy?

Đông ca, lẽ nào anh phát hiện ra gì rồi sao?" Ngô Tà hỏi.

"Đương nhiên!" Lý Đông gật đầu.

"Bây giờ tôi biết, muốn trường sinh bất lão, hoặc để người đã chết sống lại, cần hai thứ, một là đan dược Thi miết, hai là ngọc vẫn.

Hiện tại, tất cả ngọc vẫn đều ở trong tay tôi, người khác không thể có được, nhưng tôi nghĩ, trên thế giới này, thực ra tồn tại những thứ có thể thay thế ngọc vẫn!" Sau một hồi phân tích của Lý Đông, mấy người còn lại đều ngơ ngác!

"Đông ca, sao anh lại nói vậy?" "Bởi vì, nhà họ Trương thật sự có Trương Khởi Linh, nhưng nhà họ Ngô, phải đến đời của Ngô Tà mới thực sự trở thành một người trường sinh hoàn mỹ!" Đúng vậy, nhà họ Trương và nhà họ Ngô có sự khác biệt!

Bởi vì nhà họ Trương có Trương Khởi Linh, Trương Khởi Linh thực ra là tên gọi chung cho các tiền bối nhà họ Trương được hồi sinh, sẽ được người nhà họ Trương coi như tộc trưởng!

Muộn Du Bình là một Trương Khởi Linh khá đặc biệt, vì cậu ta hồi sinh trực tiếp mang theo ký ức của lão tổ tông nhà họ Trương.

Tóm lại, bất kể thế nào, nhà họ Trương đã xuất hiện nhiều Trương Khởi Linh như vậy, điều đó chứng tỏ, nhà họ Trương thực ra đã tìm ra cách khắc phục việc biến thành quái vật hoặc huyết thi, cũng đã tìm ra vật thay thế ngọc vẫn.

"Nhưng, Đông ca, nếu những gì anh nói đều là thật, vậy chẳng phải, nhà họ Trương chẳng phải đã thực hiện được trường sinh cho cả gia tộc sao?" Ngô Tà kinh ngạc hỏi, đồng thời lại liếc nhìn Muộn Du Bình một cái.

"Không, tuy đã tìm được vật thay thế ngọc vẫn, nhưng không có nhiều đan dược Thi miết như vậy, chỉ có thể đảm bảo một số nhân vật lợi hại trong gia tộc có thể hồi sinh sau khi chết, chứ không thể khiến tất cả mọi người trường sinh." Mọi người nghe xong, dường như đã hiểu, nhưng sau đó lại có người có câu hỏi.

"Đông ca, anh nói nhiều như vậy, nhưng chuyện của nhà họ Trương, và chuyện của Bàn Mã, có liên quan gì đến nhau?" Bàn Tử tò mò hỏi.

"Đương nhiên là có quan hệ, để tôi từ từ nói." Bốn người đều háo hức nhìn Lý Đông, muốn xem Lý Đông rốt cuộc có suy nghĩ gì.

Chương 530

Lý Đông cười: "Nếu muốn nói chi tiết về chuyện này, thì e là khá phức tạp, hoặc có lẽ một số nội dung trong đó các cậu cũng nên biết.

Bây giờ tôi nói thẳng và đơn giản một chút, Cổ lâu nhà họ Trương, là một căn cứ cũ của nhà họ Trương!

Nếu tôi đoán không sai, nhà họ Trương hẳn là đã tìm thấy thứ có thể thay thế ngọc vẫn ở gần đây, sau đó đã xây dựng một căn cứ ở đây, để thực sự bồi dưỡng những người trường sinh bất lão.

Nhưng sau đó vì đủ loại lý do lịch sử, dẫn đến việc họ đã từ bỏ nơi này!

Nhưng nếu tôi đoán không sai, đám người khác đang theo dõi chúng ta hiện nay, mục đích của họ là để tìm nhà họ Trương, tìm loại vật thay thế đó!

Bây giờ nếu chúng ta tụt lại phía sau họ, không chừng thật sự sẽ bị họ tìm thấy trước!

Nếu bị họ tìm thấy trước, vậy thì có khả năng sẽ hồi sinh Thiết Diện Sinh!" Thiết Diện Sinh là một nhân vật vô cùng nguy hiểm, ít nhất trong mắt những người này là như vậy.

Không ai hy vọng người đó xuất hiện trong xã hội hiện đại, vì người đó một khi xuất hiện trong xã hội hiện đại, thì rắc rối gây ra sẽ vô cùng lớn.

Ít nhất rắc rối gây ra cho họ, sẽ vô cùng khủng khiếp!

"Dường như là vậy, xem ra chúng ta phải nhanh lên rồi, nhưng bây giờ manh mối của chúng ta ở đâu?

Chúng ta bây giờ căn bản không tìm được bất kỳ manh mối nào!

Căn nhà nhỏ bị thiêu rụi hôm qua, không phải là Cổ lâu nhà họ Trương chứ?

Đó hẳn là không phải Cổ lâu nhà họ Trương mới đúng!" Ngô Tà cau mày hỏi.

Lý Đông gật đầu: "Nơi đó chỉ là một nơi ở nhỏ thôi, không phải Cổ lâu nhà họ Trương.

Bây giờ thực ra tôi cũng không có manh mối gì, manh mối duy nhất hiện tại, là đội khảo cổ mấy chục năm trước!

Đội khảo cổ đó mất tích một cách không rõ ràng, chắc chắn đã phát hiện ra điều gì đó, sau đó gặp phải một số chuyện, có thể đã bị người ta giết, cũng có thể đã trốn đi!

Vì tôi cảm thấy Bàn Mã đó không nói thật, nhưng cũng đã cung cấp một phần manh mối, đó là ông ta đã ném tất cả những người bị giết đó vào một cái hồ, có lẽ chúng ta có thể đến đó xem thử!" Lý Đông nói vậy, Bàn Tử cảm thấy có chút lo lắng.

Gã xoa xoa đầu nói: "Đông ca, nếu như vậy, e là không ổn đâu!

Nếu như vậy, không chừng trong cái hồ đó có mai phục, hoặc có cạm bẫy, nếu chúng ta đến đó, chẳng phải là tự chui đầu vào rọ sao!" Bàn Tử nói vậy, mấy người còn lại đều dùng ánh mắt rất kỳ quái nhìn gã, bộ dạng đó trông như đang nhìn một kẻ ngốc, vì họ cảm thấy câu nói vừa rồi của Bàn Tử thật sự quá không có trình độ.

"Nếu nơi đó thật sự có cạm bẫy, tôi ngược lại cảm thấy không tệ, ít nhất có thể trực tiếp dụ những người đó ra, như vậy chúng ta lại đỡ tốn công!

Bây giờ bất kể thế nào, chúng ta đến đó xem thử!" Một câu nói như vậy của Lý Đông, lập tức khiến mấy người còn lại đều kích động không thôi.

Đây mới là một nhân vật thực sự lợi hại, người khác ở đó thiết kế cạm bẫy, khiến người ta cảm thấy sợ hãi, nhưng anh lại nghe thấy có cạm bẫy, ngược lại cảm thấy hưng phấn, bộ dạng đó dường như cạm bẫy là để thiết kế cho người khác vậy.

Một người có thể làm được như vậy, e là bây giờ cũng chỉ có một người như Lý Đông, Lý Đông, quả thật lợi hại.

Nhưng, cái hồ của Bàn Mã cũng chỉ có một cái tên, căn bản không biết ở đâu, Lý Đông bảo ông lão đó dẫn đường, ông lão đó cũng không đi, trông như vô cùng sợ hãi.

Lý Đông thấy bộ dạng của ông lão đó không phải là giả vờ, dường như thật sự có ám ảnh tâm lý, thế là không ép buộc ông lão đó nữa, e là ép buộc ông lão đó cũng không có tác dụng.

Thế là, anh bảo A Quý dẫn đường!

A Quý gã này ngược lại rất dễ nói chuyện, về cơ bản chỉ cần cho tiền, gã cái gì cũng làm, như vậy khá tiện lợi.

Dù sao, vấn đề có thể dùng tiền giải quyết, thì không phải là vấn đề, vấn đề lớn nhất trên thế giới này là dùng tiền căn bản không có cách nào giải quyết, đó mới là vấn đề lớn.

Bàn Tử cảm thấy có chút tò mò hỏi: "Lẽ nào ông cũng biết nơi đó sao?

Hoặc đã đến nơi đó rồi?" A Quý cười nói: "Tôi đương nhiên không biết nơi đó rốt cuộc ở đâu, tôi cũng chỉ biết một cái tên thôi, nhưng con gái tôi biết.

Nghe nói, ông lão Bàn Mã thường lén lút đến nơi đó, con gái tôi Vân Thải cũng đã từng theo đến đó, nên biết đường đi.

Nói là tôi dẫn đường, thực ra là con gái tôi dẫn đường, không cần lo lắng, con gái tôi rất đáng tin!" Lý Đông gật đầu, cũng không có vấn

đề gì lớn.

Dù sao chỉ cần có thể đến được đích là tốt rồi, bất kể trên đường có cạm bẫy hay có thứ gì khác, cũng không cần sợ hãi, vì thực lực hiện tại của họ đã đạt đến mức độ quái vật bình thường căn bản không thể làm gì được, thậm chí ngay cả những người có thể sử dụng vũ khí hiện đại cũng hiếm có ai có thể làm họ bị thương.

Lý Đông quả nhiên nhìn thấy một cô bé vô cùng xinh đẹp.

Cô bé đó tuổi không lớn lắm, nhưng đã ra dáng thiếu nữ, vô cùng thu hút ánh nhìn.

Nhưng cô gái này tuy trông rất xinh đẹp, rất đáng yêu, nhưng lại ẩn chứa một khí chất anh hùng hiên ngang, từ một góc độ nào đó, lại có vài phần giống A Ninh.

Lý Đông cảm thấy có chút kinh ngạc, đại đa số con gái về cơ bản đều đam mê trang điểm hoặc đam mê quần áo đẹp.

Nhưng Vân Thải này lại đam mê săn bắn, nghe nói từ lúc năm sáu tuổi đã bắt đầu cầm súng đi săn, tuyệt đối là một cô gái khá lợi hại.

Lúc này, Vân Thải mặc một bộ đồ săn của dân tộc Dao, bên hông vậy mà lại treo một con dao, sau lưng lại đeo một khẩu súng săn, ngay cả A Ninh, cũng cảm thấy có chút ghen tị.

Không còn cách nào, cô bé này tuổi nhỏ hơn cô một chút, nên trông càng đáng yêu hơn.

Bốn người đàn ông trong đội, bây giờ tất cả ánh mắt đều tập trung vào cô bé này.

Cô bé cười với Lý Đông nói: "Các vị ông chủ, đi theo tôi.

Yên tâm đi, trên đường sẽ không xảy ra chuyện gì, cho dù gặp chuyện tôi cũng sẽ bảo vệ các vị, tuyệt đối không để các vị gặp bất kỳ

rắc rối nào, yên tâm đi theo tôi đi!" Bốn người đàn ông của Lý Đông rất kỳ quặc gật đầu.

Bàn Tử cười hì hì nói: "Em gái nhỏ, anh tuyệt đối tin tưởng vào năng lực của em.

Chương 531

Chỉ là một cô em gái đáng yêu như vậy, da dẻ mịn màng thế này, mặc như vậy, đi đường núi trên núi, lẽ nào không sợ da bị lá cây làm xước sao?

Hay là thế này đi, em đi thay một bộ quần áo khác?

Hoặc gọi anh Bàn, anh cõng em đi cũng được?" Ngô Tà và Muộn Du Bình hai gã lập tức ném ánh mắt khinh bỉ.

"Này cái tên mập kia, đã bao nhiêu tuổi rồi?

Lại còn muốn làm quen với cô bé này, lẽ nào là trâu già gặm cỏ non à?" Bàn Tử tuổi tác quả thật có chút lớn rồi, tuy chưa đến mức của Đại Kim Nha, nhưng gã bây giờ dường như cũng đã ngoài ba mươi, cũng là tuổi tráng niên.

Vân Thải cũng mới mười bảy mười tám tuổi, dường như quả thật không hợp.

Lý Đông cười, bây giờ anh đã phát hiện ra một vấn đề vô cùng nghiêm trọng, đó là gã Bàn Tử này không chỉ tham tiền, mà còn vô cùng háo sắc.

Mấy lần thám hiểm trước đó gã Bàn Tử này đã có đặc điểm này rồi, bây giờ lại một lần nữa xác nhận đặc điểm này, nhưng đàn ông có đặc điểm như vậy cũng bình thường, nên anh cũng không để trong lòng.

Chỉ là, gã Muộn Du Bình cũng cười nói: "Con gái dân tộc Dao không dễ cưới đâu, tôi nói cho cậu biết, nếu thật sự động lòng với con gái dân tộc Dao, không chừng có lúc nào đó cô ấy sẽ hạ cổ cho cậu, lúc đó thì đừng đi đâu cả, nếu muốn rời đi, cô gái ấy đau lòng, không

chừng trên người cậu sẽ xảy ra chuyện gì đó!" Bàn Tử nghe xong trong lòng tức điên, không kiềm được, dùng tay chỉ vào hai gã kia.

"Này hai gã kia rốt cuộc có thôi đi không, tôi cũng chỉ là thiện ý quan tâm em gái lớn thôi, mắt nào của các cậu thấy tôi làm quen với em gái lớn này rồi?

Thật đấy, hai gã các cậu, lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử à." Vân Thải ngược lại là một cô gái rất lạc quan cởi mở, tuy bị mấy người đàn ông lớn tuổi trêu chọc như vậy, nhưng cô bé này lại không hề để trong lòng, ngược lại còn cười ha hả.

Nhưng Lý Đông có thể nhìn ra, cô bé này thực ra dường như có ý với Muộn Du Bình hơn.

Muộn Du Bình thực ra đã ở đây một thời gian, có lẽ có liên quan đến cô bé này cũng không chừng.

Dù sao một đời của gã này, đã sống hơn một trăm tuổi, đã đi rất nhiều nơi, có chuyện như vậy cũng bình thường.

Lý Đông lại lắc đầu, con gái dân tộc Dao xinh đẹp thì xinh đẹp thật, nhưng muốn cưới về nhà, cũng không đơn giản như vậy.

Vì giống như Muộn Du Bình nói, con gái dân tộc Dao thích hạ cổ cho người khác, đó không phải là một thói quen tốt.

Mấy người nhanh chóng chuẩn bị xong xuôi, sau đó chuẩn bị xuất phát, Vân Thải đi trước, mấy người họ lần lượt đi theo sau.

Nhưng cô bé này trên đường đi cũng líu ríu không ngừng, rất náo nhiệt, không ngừng hỏi Lý Đông họ làm nghề gì.

Lý Đông nhất thời không biết trả lời thế nào, nếu nói là dân trộm mộ, thực ra cũng không hoàn toàn chính xác, vì bây giờ anh cảm thấy mình đã vượt ra ngoài phạm trù của dân trộm mộ rồi, những việc anh làm bây giờ không phải là dân trộm mộ bình thường có thể làm được.

A Ninh lúc này cuối cùng cũng tìm được cơ hội nói chuyện, cười với cô bé nói: “Chúng tôi là nhà thám hiểm, nhà thám hiểm, em có biết không?

Chúng tôi đã đi rất nhiều nơi nguy hiểm, cũng đi rất nhiều nơi thần bí, thu hoạch không tồi, em có muốn đi thám hiểm cùng chúng tôi không!” Vân Thải nghe xong, mắt lập tức sáng lên: “Thật sao?

Chị đại, chị đã đi những nơi thú vị như vậy, có thể kể cho em nghe một chút được không?

Em toàn ở nhà, chẳng đi đâu cả, không biết thế giới bên ngoài ra sao nữa.

Chị đại, nếu chị có thể kể cho em nghe, chị sẽ mãi là chị đại của em.” A Ninh trở nên đắc ý, rồi vênh váo kể cho Vân Thải nghe một vài câu chuyện mạo hiểm.

Đương nhiên lúc kể chuyện cũng có phần chém gió, bất chấp tất cả mà khoa trương lời lẽ, khiến câu chuyện nghe có vẻ vô cùng thú vị.

A Ninh cũng là người rất biết cách dùng từ, cô gái này sau khi nghe kể vài câu chuyện mạo hiểm thì đã dọa cho cô nhóc Vân Thải ngẩn cả người, Vân Thải liền dùng ánh mắt sùng bái nhìn A Ninh.

Có hai mỹ nữ trò chuyện, không khí trong đội ngũ trở nên sôi nổi hơn hẳn.

Mấy người đàn ông tự nhiên đều mang bản tính của phái mạnh, nghe phụ nữ nói chuyện đều cảm thấy vô cùng thoải mái.

Thiến Thiến thì không nói gì, chỉ lẳng lặng đi theo sau Lý Đông.

Về cơ bản, cô chỉ ra tay khi gặp nguy hiểm, cách thức ra tay cũng rất giống nhau, chủ yếu là điều khiển mấy con rắn cơ quan tấn công mục tiêu, hiếm khi tự mình hành động.

Mãi đến chạng vạng, cả nhóm mới đến lối vào một ngọn núi lớn, nhưng không thể ở lại nơi này qua đêm, nên họ lại kiên trì đi sâu vào trong khoảng hai cây số nữa mới tìm được một nơi để cắm trại.

Địa hình ở đây vô cùng hiểm trở, nhưng thực tế nếu chỉ cần cẩn thận một chút thì dường như cũng không xảy ra chuyện gì.

Vào ban đêm, khắp nơi đều có thể nghe thấy tiếng gầm rú của đủ loại mãnh thú, khiến người ta có cảm giác kinh hồn bạt vía.

Lý Đông thì rất muốn xem thử mãnh thú ở đây rốt cuộc trông như thế nào, biết đâu có thể tiện tay săn vài con, như vậy có thể tặng cho cô nhóc Vân Thải làm quà.

Cô nhóc này đã thích săn bắn như vậy, chắc chắn cũng rất thích thú với con mồi.

Đáng tiếc là Lý Đông đã chuẩn bị cả đêm mà không gặp được một con mãnh thú thật sự nào chạy đến, khiến anh cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

Sau hai ngày, họ mới nhìn thấy một cái hồ.

Vị trí hiện tại của họ là trên đỉnh núi.

Có lẽ vì mấy ngày nay trời cứ mưa nên đã tích tụ không ít nước mưa, trông có vẻ rất lớn, nước trong hồ cũng hơi đục.

Xung quanh hồ toàn là đá, xa hơn một chút là những dãy núi trập trùng, trên đó toàn là những tảng đá kỳ lạ lởm chởm, trông như những con quái vật đang chực chờ nuốt chửng mọi thứ, khiến người ta cảm thấy vô cùng đáng sợ.

Thực vật trong núi vô cùng tươi tốt, vì nơi này thuộc khí hậu rừng mưa nhiệt đới nên cây cối căn bản không có mùa rụng lá, bốn mùa đều xanh tươi.

Cũng vì đặc biệt um tùm nên nơi này trông một màu xanh sẫm.

Đương nhiên, một ngọn núi đẹp như vậy cũng có nghĩa là nơi đây có thể có rất nhiều thứ nguy hiểm.

Đúng vậy, thiên nhiên tuy rất đẹp, nhưng nếu tiếp cận thiên nhiên thì sẽ biết thiên nhiên cũng không phải nơi dễ trêu chọc.

Chương 532

Trong khu rừng mưa nhiệt đới như thế này, bất kể là côn trùng, các loại rắn độc, hay mãnh thú, thứ gì cũng có thể lấy mạng một người bình thường.

Vì vậy, với tư cách là những nhà thám hiểm có nhiều kinh nghiệm, họ tự nhiên biết rằng không thể bị khung cảnh như vậy lừa gạt.

Nếu bị lừa, họ sẽ rơi vào tình thế vô cùng nguy hiểm, đó là điều họ tuyệt đối sẽ không làm.

Sau khi đi qua một con đường mòn gần như không nhìn ra lối, họ cuối cùng cũng đến được bờ hồ.

Có lẽ vì đã qua quá lâu nên nơi này hoàn toàn không có dấu vết của người từng ở.

Nước hồ trông hơi đục, cũng là do trời mưa, nhưng thực tế bên trong không hề có ô nhiễm, nhiều nhất cũng chỉ là một ít bùn cát.

Vì vậy, rửa mặt trong hồ khiến người ta có cảm giác sảng khoái tinh thần.

Lý Đông quan sát khắp nơi, phát hiện Muộn Du Bình và Ngô Tà đều đang trong trạng thái ngơ ngác, dường như đang cúi đầu suy tư điều gì đó.

Xem ra hai người họ đã từng đến nơi này.

Đương nhiên, chuyện như vậy thực tế cũng bình thường, vì hai người họ đã trải qua nhiều lần mất trí nhớ, cũng đã đến rất nhiều nơi, có thể sau khi đến một vài nơi nào đó lại quên đi một số ký ức, rồi biến thành bộ dạng như bây giờ.

Vì vậy, Lý Đông cũng lười quản chuyện của hai người họ, tự

mình quan sát mọi thứ ở đây.

Cái hồ này thực tế không đặc biệt lớn, đi một vòng quanh bờ hồ chưa đến một tiếng đồng hồ, nhưng sau khi đi một vòng, họ hoàn toàn không phát hiện bất cứ thứ gì đáng ngờ.

Theo lời lão già kia, năm đó ông ta đã ném xác của những người đó xuống hồ này, nhưng nhìn sơ qua, ít nhất ở ven bờ không thấy dấu vết xương cốt nào, đương nhiên cũng có khả năng những người đó đã chìm xuống đáy.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên họ nghe thấy một trận âm thanh kỳ lạ, tiếng lách tách, không biết là gì.

"Không cần lo lắng, không có gì đâu, chỉ là một con thú hoang đang uống nước ở đó thôi!" "Một con thú hoang uống nước mà gây ra động tĩnh lớn như vậy sao?

Xem ra con thú đó cũng không nhỏ đâu nhỉ?

Không phải các người là thợ săn sao?

Con mồi lớn như vậy mà không có hứng thú à?" Lý Đông kỳ quái hỏi.

Anh cảm thấy một kẻ đi săn, nếu đối phương là con mồi hữu dụng thì chắc đã sớm ra tay rồi.

Vân Thải thì lập tức có hứng thú: "Hình như đúng vậy, em đi xem ngay đây, biết đâu bắt được nó." Nhưng lúc này, Muộn Du Bình lại lắc đầu: "Không phải động vật uống nước đâu, chỉ là thủy triều lên thôi." Thủy triều lên.

Là một người có kiến thức hiện đại, Lý Đông cũng biết thủy triều lên là chuyện gì.

Thủy triều thực tế là do mặt trăng gây ra, vì có lực vạn vật hấp

dẫn, mặt trăng cũng có lực hút đối với Trái Đất, ảnh hưởng đến một số thứ trên Trái Đất.

Cũng chính vì vậy nên nước triều bị lực hút của mặt trăng kéo theo, chảy về một hướng.

Đương nhiên chuyện như vậy cơ bản chỉ xảy ra ở biển, còn trong một cái hồ nhỏ như thế này, chuyện đó thực sự không đáng kể, gần như không thể nhìn ra.

"Hình như là vậy, nhưng cũng không đúng.

Thủy triều lên không phải là mực nước dâng cao sao?

Sao mực nước lại hạ xuống thế này?

Nếu vậy, tôi thà tin có một con mãnh thú đang uống nước, một con mãnh thú thành tinh đặc biệt lợi hại!" A Ninh thẳng thắn nói.

"Động vật thành tinh rồi thì có thể uống được nhiều nước như vậy sao?" A Ninh vẻ mặt thản nhiên: "Chẳng lẽ cậu chưa nghe chuyện Khoa Phụ đuổi mặt trời sao?

Khoa Phụ đuổi mặt trời, lúc khát nước đã uống cạn cả một con sông, có gì kỳ lạ đâu?

Hơn nữa, chúng ta đã đến bao nhiêu nơi kỳ lạ như vậy, những con quái vật đáng sợ như Xà Mẫu tôi còn thấy rồi, có quái vật nào mà không thể xuất hiện trên thế giới này chứ?" Câu nói này của A Ninh khiến Lý Đông nhất thời không thể phản bác.

Đương nhiên Lý Đông cũng cảm thấy không cần thiết phải tranh cãi với cô gái này về chuyện như vậy.

Tóm lại, trong đầu anh tuyệt đối không tin vào tình huống này, vì nếu có một con quái vật có thể trực tiếp uống cạn nước hồ đến mức mực nước hạ xuống, thì thực lực của con quái vật đó e rằng đã vượt

quá sức tưởng tượng.

Một con quái vật khổng lồ như vậy, cần một khu rừng rộng lớn đến đâu mới có thể nuôi nổi.

Bởi vì một con quái vật như thế, dù thế nào cũng phải ăn, bất kể là động vật ăn thịt hay ăn cỏ, e rằng đều không dễ nuôi sống như vậy.

"E là hiệu ứng xi phông rồi.

Gần đây chắc có một cái hồ lớn hơn, cái hồ lớn đó và nơi này có một con sông ngầm nối liền.

Vì nước trong cái hồ lớn hơn kia xảy ra biến hóa nào đó, hoặc xảy ra hiệu ứng thủy triều, nên nước ở bên này bị hút qua!" Lý Đông suy nghĩ một chút rồi đưa ra vấn đề như vậy.

Nếu là vậy, thực tế sẽ rất phiền phức.

Năm đó lão già kia đã ném xác của đội khảo cổ xuống hồ này, nếu như vậy, những cái xác đó thậm chí có khả năng đã trôi thẳng vào con sông ngầm kia, như vậy thì cơ bản không có cách nào tìm thấy họ.

"Tôi lặn xuống hồ xem thử, thế nào?" Mặc dù đã cân nhắc rất nhiều, trong đầu Lý Đông vẫn nảy sinh ý nghĩ này.

"Xuống nước xem thử sao?

Cũng không tệ, dù sao chúng ta bây giờ cũng có điều kiện đó mà?" Lý Đông bây giờ thực sự có điều kiện như vậy, vì anh có mặt nạ phòng độc đặc chế.

Cái mặt nạ đó không chỉ có thể phòng độc, mà còn có thể đóng vai trò như bình dưỡng khí, cung cấp trong một thời gian rất dài, về cơ bản ở dưới nước vài ngày vài đêm cũng không thành vấn đề.

Chương 533

Nhưng, việc lặn xuống nước thực tế cũng không phải là chuyện dễ dàng, vì con người thực tế có thể nổi trên mặt nước.

Theo lời một số người biết bơi, đối với việc có người chết đuối trong nước, họ cảm thấy vô cùng khó tin, và cũng rất có lý.

Chỉ cần là người biết bơi, dường như chỉ cần khua nhẹ tay chân trên mặt nước là có thể dễ dàng nổi lên, đó là tác dụng của lực đẩy.

Cũng chính vì vậy, những người biết bơi này cảm thấy việc lặn xuống nước không phải là chuyện dễ.

Cuối cùng, họ quyết định, mỗi người ôm một tảng đá để hỗ trợ việc lặn xuống.

Đây là một hành động liều mạng, nhưng họ lại cảm thấy dường như không có vấn đề gì.

Nhưng, đến nơi này, cũng chỉ có vài người có thể xuống nước, A Quý và Vân Thải thì không cần.

A Quý là một người thật thà chất phác, cả ngày chỉ nghĩ đến việc làm cho cuộc sống của mình tốt hơn một chút.

Nếu không có chuyện nguy hiểm, ông ta cũng sẵn lòng đi làm, hoặc nghe nói có chút nguy hiểm, nhưng không có nguy hiểm thực tế thì cũng bằng lòng.

Nhưng vấn đề như lặn xuống nước, loại chuyện rõ ràng có nguy hiểm này, người đó tự nhiên không muốn đi rồi.

Vân Thải tuy rất hoạt bát, nhưng cô nhóc này có cha già quản thúc, nên cũng không dám đi.

Thế là Lý Đông cùng mấy người chuẩn bị lặn.

Lý Đông cũng rất tiện lợi, theo kế hoạch cũ, anh gấp một chiếc thuyền giấy.

Đây là một chức năng của hệ thống, chỉ cần dùng giấy gấp một chiếc thuyền, sau đó để hệ thống nâng cấp là được.

Mặc dù sau khi hệ thống nâng cấp, nó trông vẫn là một chiếc thuyền giấy, nhưng cũng đủ để chở mấy người họ ra giữa cái hồ nhỏ này.

"Ông chủ, cái này anh làm ra sao?

Một chiếc thuyền giấy lớn như vậy, trông thật khó tin!

Bình thường có dùng thứ này để đi thuyền không?

Có thể bán cho em vài chiếc không?" Vân Thải tò mò hỏi.

Nâng cấp một chiếc thuyền giấy thực tế không tốn bao nhiêu Đạo tệ, cũng chỉ 20 cái thôi, bây giờ đối với Lý Đông, đó căn bản không là gì.

Anh cười cười, nói với Vân Thải: "Gọi là ông chủ sao?

Phải gọi một tiếng anh trai, đợi sau này về, anh tặng em một chiếc thuyền như vậy cũng được, thế nào?" Cô nhóc lập tức cười: "Ông chủ nghe không phải oai hơn sao?

Anh trai?" Lý Đông cười nói: "Vậy là không giống nhau rồi, ông chủ ông chủ, nghe cảm giác có chút xa cách, nhưng anh trai thì khác, nghe vậy chúng ta là người quen rồi, đúng không?" Cô nhóc vui vẻ gật đầu: "Được rồi, vậy sau này anh là anh trai của em.

Anh trai, anh trai, anh trai!" Cô nhóc dùng giọng ngọt ngào liên tục gọi mấy tiếng, khiến Lý Đông cảm thấy mình có hơi thiệt thòi.

Sau khi nói đùa vài câu, Lý Đông chuẩn bị làm việc chính.

Họ chèo thuyền ra giữa hồ, sau đó mỗi người ôm một tảng đá, lợi dụng trọng lực của đá để nhanh chóng chìm xuống hồ.

Mang mặt nạ phòng độc đặc chế, có thể cung cấp oxy, cộng thêm trang bị trên người có tác dụng chống áp lực nhất định đối với nước hồ, nên việc lặn đối với họ căn bản không có chút khó khăn nào.

Nhưng, cái hồ này trông không lớn, lại sâu đến không ngờ.

Họ liên tục lặn xuống hơn một phút mà vẫn chưa thấy đáy.

Đúng lúc này, đột nhiên họ nhìn thấy ở phía dưới, trong làn nước sâu thẳm, dường như lờ mờ có một cái bóng khổng lồ, trông giống như một con quái vật dưới nước.

Vì nước không đặc biệt trong, cộng thêm vị trí hiện tại khá sâu, nên họ không nhìn rõ, chỉ có thể thấy một cái bóng đen lờ mờ.

"Chẳng lẽ trong một cái hồ nhỏ như vậy lại có thủy quái sao?

Hay là động vật lớn dưới nước?" Ban đầu, họ không tin vào chuyện như vậy, nhưng vì đã thấy quá nhiều quái vật, nên bây giờ họ cảm thấy nơi này cũng phải cảnh giác một chút.

Nhưng ở dưới nước dù có nói cũng không nghe rõ.

Lý Đông đành phải ra hiệu cho mấy người kia, nhắc nhở họ cẩn thận một chút.

Cùng lúc đó, Lý Đông cũng lấy ra một chiếc đèn pin dùng dưới nước, rồi cẩn thận quan sát thứ ở bên dưới.

Nhờ ánh đèn pin chiếu rọi, họ mới phát hiện bên dưới căn bản không phải quái vật, mà là một tòa nhà gỗ.

Nhưng tòa nhà gỗ đó dường như đã sụp đổ, ở nơi sụp đổ còn có một cái rãnh nước, bây giờ về cơ bản chỉ còn lại một cái khung.

Trên tòa nhà gỗ sụp đổ này phủ đầy những vật trầm tích, trông

như bông gòn, khiến người ta có cảm giác rợn tóc gáy.

Lý Đông khẽ nhíu mày, dẫn đầu đi trước, muốn đến xem thử.

Sau khi bơi lại gần một chút, họ phát hiện bên dưới còn có nhiều thứ hơn, nhưng về cơ bản đều là những ngôi nhà ngói đổ nát, tuy đã đổ nát nhưng các loại cơ sở vật chất bằng sắt đều có.

"Trời ạ, đây không phải là một tòa nhà cổ đơn giản, chắc là cả một cái trại, không lẽ cả cái trại đều chìm dưới nước, rốt cuộc là chuyện gì?" Lý Đông nhìn kỹ lại, đột nhiên phát hiện dường như có quái vật trong những vật chất đó.

Đúng vậy, đó là một loại quái vật tròn tròn, mọc rất nhiều xúc tu.

Lý Đông trong lòng cảm thấy chùng xuống, nhưng loại người như anh gan lúc nào cũng rất lớn.

Chương 534

Sau khi nhìn thấy thứ gì đó đáng sợ, việc đầu tiên không phải là lập tức bỏ chạy, mà là muốn đến xem rốt cuộc là thứ gì.

Cũng chính vì vậy nên gan anh đặc biệt lớn, chẳng mấy chốc, anh đã thực sự bắt được một con quái vật như vậy.

Nhưng anh nhanh chóng phát hiện con quái vật đó dường như không phải vật sống, mà là một vật chết.

Những xúc tu mọc trên con quái vật đó dường như cũng không phải xúc tu, chỉ là một số loại rong rêu đặc biệt mọc trên bề mặt một vật tròn vo.

Những loại rong rêu này trôi dạt theo dòng nước, trông giống như xúc tu đang vẫy vùng, ở nơi như thế này quả thực dễ dọa người.

Lý Đông sau khi bắt được một vật, lại ra vài cái thủ thế, bảo mấy người kia lên trước.

Thật sự mà nói, lặn ở nơi như thế này quả không phải chuyện tốt. 35.

Bởi vì nơi này có vẻ quá quỷ dị, trong hồ lại có nhiều kiến trúc như vậy.

Nhiều kiến trúc như vậy có thể hình thành ở đây, vậy chỉ có một khả năng, nơi này vốn không phải là một cái hồ nhỏ, chỉ là sau này vì một nguyên nhân nào đó, nước tràn vào đây rồi mới biến thành một cái hồ nhỏ.

Nhưng bây giờ họ không có khả năng đi điều tra những chuyện đó.

Mặc dù có thể ở dưới nước một thời gian dài, nhưng trong nước không chừng có quái vật, nên không thể ở đây quá lâu.

Nếu ở lại quá lâu, gặp phải quái vật dưới nước, vậy thì căn bản không có cách nào đối phó được.

Hành động dưới nước đều sẽ bị ảnh hưởng, muốn nổ súng càng không thể, làm sao có thể đối phó được với những con quái vật đó?

Thế là, họ đành phải bơi lên mặt nước.

Khi mới lên, chiếc thuyền nhỏ vẫn còn đó, nên họ bám vào thuyền nghỉ ngơi.

Sau một lúc lâu, những người còn lại mới thấy được thứ Lý Đông cầm trong tay, ai nấy đều giật mình.

"Anh Đông, thứ anh cầm trong tay là gì vậy?

Đáng sợ quá, sao anh lại tùy tiện cầm thứ gì lên vậy?" Lý Đông đưa thứ trong tay cho mọi người xem, sau khi họ nhìn rõ mới phát hiện đó không phải là quái vật.

"Thứ này, chẳng lẽ là hành lý của những thành viên đội khảo cổ bị giết sao?" Bàn Tử rất kỳ lạ hỏi.

Lý Đông gật đầu: "Chắc vậy, vì lúc ở dưới đáy, tôi dường như thấy có người chết, nhưng cũng không nhìn rõ lắm, vì cảnh tượng dưới nước quá mờ ảo, dù có đèn pin cũng không được!

Dưới nước có một ngôi làng, chuyện như vậy tôi cũng chưa từng nói!" "Dưới nước có một ngôi làng, ngôi làng đó rơi xuống nước sao?" Ngô Tà hỏi.

"Không phải ngôi làng đó rơi xuống nước, mà đáng lẽ nơi đó vốn có một ngôi làng!

Nhưng sau đó mọi thứ xung quanh ngôi làng đó đều biến thành một cái hồ nhỏ.

Tình huống này có hai khả năng, một là do động đất hoặc nguyên

nhân khác dẫn đến địa hình thay đổi, nơi ngôi làng đó vốn là một nơi tương đối tốt, nhưng sau đó vì động đất nên nơi đó biến thành điểm trũng nhất, thế là nơi đó hình thành một cái hồ nhỏ, rồi nhấn chìm tất cả mọi thứ vốn có ở đó.

Đương nhiên còn một khả năng khác, là có người cố ý tạo ra một cái hồ nhỏ ở đó để che giấu sự thật!" Lý Đông chớp chớp mắt nói ra hai khả năng.

Đương nhiên trong hai khả năng, thực tế anh thiên về khả năng thứ hai hơn, những thứ của ngôi làng ở nơi đó, e rằng có người muốn cố ý che giấu.

Ít nhất đối với người xưa, nếu muốn giấu một thứ gì đó, nhấn chìm xuống nước là một phương pháp che giấu rất tốt.

Đặc biệt là ở những hồ lớn hoặc đại dương.

Khi đó Lý Đông cũng đã thấy con tàu dưới đáy biển.

Con tàu đó, qua thông tin Lý Đông biết được, thực tế là do nhà họ Ngô dùng để làm thí nghiệm trường sinh, chỉ là những thí nghiệm trước đó đều thất bại, trên con tàu đó thậm chí còn để lại một số quái vật.

Đương nhiên, sau đó vì một nguyên nhân nào đó, họ không thể không từ bỏ những thứ đó, trực tiếp nhấn chìm con tàu xuống đáy biển, gần như tương đương với việc hủy thi diệt tích.

"Trước tiên đừng quản những thứ đó nữa, chúng ta mở cái túi này ra xem, nếu là hành lý của những người đó, biết đâu bên trong có manh mối." Nhưng cái túi này thực tế có hơi lớn, vì ngâm trong nước quá lâu nên trông có chút kỳ quặc.

May mà chất lượng của cái túi này rất tốt, dù vậy cũng không bị mục nát, nên bên trong chắc chắn chứa đồ quan trọng.

Đương nhiên chất lượng của cái túi rất tốt, nhưng những chỗ như khóa kéo trên túi bây giờ về cơ bản đã hỏng.

Thế là có người trực tiếp lấy ra một con dao găm, rạch một đường trên túi, mở nó ra.

Nhìn cái túi đen sì sì này, người ta liên tưởng đến nội dung trong một số bộ phim kinh dị.

Theo phim kinh dị, có những nghi phạm sau khi giết người xong, sẽ bỏ xác vào túi như thế này rồi đem đi vứt, khiến người ta có chút ám ảnh tâm lý.

Đương nhiên bên trong cái túi này không đáng sợ như vậy, thứ chủ yếu bên trong là chăn bông.

Những người thám hiểm ngoài trời như vậy, thực tế rất coi trọng cơ thể, nên yêu cầu về trang bị cũng rất cao.

Bởi vì những người thám hiểm ngoài trời như vậy cần có sức khỏe tốt, một khi bị bệnh ở ngoài trời thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Thứ đựng trong túi này là bông gòn, để giữ ấm, nhưng bây giờ về cơ bản không còn tác dụng nữa.

Lý Đông dọn sạch bông gòn, sau đó phát hiện bên trong túi còn có một số thứ khác, nhưng khi lấy ra lại phát hiện dường như là một số vật dụng sinh hoạt của phụ nữ, ví dụ như lược, kẹp tóc, hộp kem tuyết hoa, ngoài ra còn có một hộp trà.

Trà là một thứ khá hữu dụng, vì uống trà rất tốt cho cơ thể, nên những nhà thám hiểm đều thích mang theo trà bên mình.

Chương 535

Nhưng khi Lý Đông cầm hộp đó lên, lại cảm thấy thứ bên trong không chỉ đơn giản là trà.

Nhưng cái hộp bây giờ đã rỉ sét, căn bản không thể tùy ý mở ra, muốn mở chỉ có thể dùng công cụ bạo lực.

Lý Đông không còn cách nào khác, đành phải tiếp tục dùng dao cắt cái hộp ra, cũng chỉ có con dao trong tay anh mới có thể làm được việc này.

Sau khi mở ra, bên trong lại có một khối sắt nhỏ, khối sắt nhỏ này có phần tương tự với khối sắt hình hồ lô mà anh tìm thấy trong căn phòng lần trước, dường như là cùng một bộ.

"Lại là thứ tương tự, xem ra thứ này thực sự là manh mối, chỉ là cái quái gì đây?" Lý Đông cảm thấy hơi đau đầu.

Thật sự, tuy anh có hiểu biết nhất định về một số chuyện trên thế giới này, nhưng cũng chỉ là hiểu biết sơ lược, đối với những chi tiết nhỏ nhặt này, anh thực sự không biết.

"Xem ra muốn hiểu rõ hoàn toàn, tôi nghĩ mình phải tiếp tục đi xuống.

Chỉ là tôi cảm giác, hiện tại xung quanh tôi, dường như có người đang theo dõi!

Nếu tôi lại tiếp tục lặn xuống một cách liều lĩnh, không chừng sẽ có người mai phục tôi trên bờ, nên tôi cần phải chuẩn bị kỹ càng!" Vẻ mặt Lý Đông lập tức lộ ra vẻ lo lắng.

Những thành viên đội khảo cổ kia, đáng lẽ là đang tìm kiếm địa bàn mà nhà họ Trương đã từ bỏ.

Nhưng nhà họ Trương tuy đã từ bỏ địa bàn của mình, nhưng cũng đã giấu đồ đạc trong nhà rất kỹ.

Những thành viên đội khảo cổ biến thành bộ dạng như bây giờ, có lẽ đã từng phát hiện ra manh mối.

Nhưng Lý Đông nghi ngờ, gia tộc được Thiết Diện Sinh dùng làm dự phòng kia, có lẽ bây giờ có người đang theo dõi.

Nếu người của gia tộc đó đang theo dõi ở ngoài trời, vậy thì nếu anh cứ lặn đi lặn lại, lúc lên bờ có thể sẽ bị người ta mai phục.

"Bây giờ tôi cần làm hai việc.

Một là, lặn xuống nước lần nữa!

Nhưng ngoài ra, tôi cần phải bố trí người ở trên bờ.

Nếu có người dám mai phục tôi, vậy tôi cần phải có biện pháp phòng ngự cần thiết, nếu không tôi toi đời!" Thiến Thiến cười nói: "Em có thể ở đây, nếu có người dám làm phiền, em sẽ khiến họ có đi không có về." Thiến Thiến tuy trông rất xinh đẹp, rất đáng yêu, nhưng bất cứ ai cũng sẽ không coi thường cô gái này.

Cô ấy là một tồn tại mạnh ngang mười cao thủ, tùy tiện thả ra vài con rắn cơ quan cũng đủ lấy mạng người.

"Anh rất yên tâm về năng lực của em, nhưng nếu em ở lại đây, liệu có xảy ra chuyện gì không?" Lý Đông bây giờ cảm thấy hơi khó xử, chuyện Tây Vương Mẫu, tuy ước tính hiện tại không có nhiều người biết, nhưng lỡ có người biết thì sao.

Mặc dù Thiến Thiến rất lợi hại, nhưng dù sao cũng ít trải sự đời, nên một mình dễ xảy ra chuyện.

A Ninh nhìn ra sự lo lắng của Lý Đông: "Lặn chẳng vui chút nào, tôi cũng ở ngoài này đi, có tôi ở đây, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện

gì.” Lý Đông gật đầu, chuyện nguy hiểm như vậy, thật sự không cần để phụ nữ làm, cho dù hai người họ đều là những tồn tại khá mạnh mẽ, cũng tốt nhất không nên để họ làm chuyện nguy hiểm.

“Phải rồi, Vân Thải và A Quý đâu rồi?

Họ đi đâu mất rồi?” Bàn Tử đột nhiên nói.

“Vân Thải và A Quý?” Lý Đông nghe xong, không khỏi giật mình!

Lúc nãy, hai người họ không đi lặn cùng, chủ yếu vì họ không có lý do để xuống, nên anh không để họ ra tay.

Nhưng họ cũng không lập tức quay về, mà ở đây chờ đợi.

“Chẳng lẽ, hai người họ ở đây đột nhiên có việc rồi về trước sao?” Ngô Tà hỏi.

“Không thể nào?

Tôi lúc nãy thực ra cũng không xuống bao lâu, cũng chỉ xuống chưa đầy hai phút, hai phút đã không thấy đâu?

Đi cũng nhanh quá nhỉ?” A Ninh lắc đầu.

“...Xảy ra chuyện rồi...” Lý Đông lập tức cảm thấy hơi lo lắng.

“Phía sau tôi, quả thực có một đám người đang theo dõi.” “Nhưng, tại sao lại ra tay với A Quý và Vân Thải?” Thân phận của A Quý và Vân Thải, đối với họ, cũng chỉ là chủ nhà và người dẫn đường, dù những người kia là kẻ thù, cũng không cần thiết phải ra tay với người dẫn đường và chủ nhà chứ?

“Không cần quản nhiều như vậy, trước tiên tìm người đã!” Lý Đông nhíu mày!

Họ vội vàng chèo thuyền vào bờ.

“Để em, mới có mấy phút thôi, chắc họ chưa đi xa, em có thể tìm

được!” Thiến Thiến nói.

Lý Đông gật đầu, Thiến Thiến có thể thả ra một bầy rắn cơ quan, rắn cơ quan có tư duy của con người, cũng tương đương với việc Thiến Thiến có thể tự mình thả người đi tìm khắp nơi.

Điều quan trọng nhất là, Thiến Thiến và những con rắn cơ quan mà cô điều khiển có một mối liên kết cảm ứng, bất cứ con rắn nào phát hiện ra điều gì, cô đều có thể biết ngay lập tức.

Cách này tiện lợi hơn nhiều so với việc chia người đi tìm.

Trời đổ mưa, tiếng mưa rơi trên lá cây nghe vô cùng quỷ dị.

Chẳng mấy chốc, Thiến Thiến vui vẻ chỉ về một hướng: “Tìm thấy rồi, ở bên kia!” “Nhanh, đuổi theo!” Chẳng mấy chốc, họ phát hiện A Quý và Vân Thải lúc này đang bị nhốt trong một khu rừng nhỏ.

Xung quanh khu rừng nhỏ đó có rất nhiều bóng người, bao vây họ ở trung tâm.

A Quý và Vân Thải thực tế cũng là những người gan dạ, nhưng bây giờ vẫn bị dọa đến mức không dám động đậy!

Những bóng người đó lơ lửng, lúc ẩn lúc hiện trong màn mưa, vừa nhìn đã biết không có ý tốt, dường như đang giám sát A Quý, đồng thời cũng như đang chờ Lý Đông mắc câu!

Chương 536

Thứ giống như ma quỷ này, cái bóng đứng sau màn mưa nhìn trộm khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu, có một cảm giác lạnh đến thấu xương.

"Mẹ kiếp, thứ quái gì vậy?

Trông ghê người quá!" Bàn Tử bất giác sờ vào súng.

Gã này thực tế là một người yêu súng, vì đã đến quá nhiều nơi nguy hiểm, cũng đã thấy quá nhiều quái vật, nên bây giờ gã khá tin tưởng vào vũ khí trong tay mình.

"Dù sao đi nữa, cứ bắn một phát xem hiệu quả thế nào!" A Ninh cũng không chút khách khí, trực tiếp nổ súng!

Phát súng bắn khá chuẩn, viên đạn chính xác trúng vào một cái bóng, nhưng cái bóng đó chỉ hơi nghiêng đi một chút, chứ không ngã xuống.

"Thứ gì vậy?" Lý Đông trong lòng cũng có chút rờn rợn, rút dao ra.

"Anh Lý Đông..." Vân Thải nhìn thấy Lý Đông, cô nhóc trời không sợ đất không sợ này, bây giờ cũng lộ ra vẻ yếu đuối của con gái, chờ đợi Lý Đông đến cứu.

"Đi, qua xem thử!" Lý Đông quan sát một lúc, phát hiện không có gì bất thường, bèn định qua xem!

Anh cũng là người chỉ tin vào sức mạnh, có dao trong tay thì không cần phải sợ gì cả!

Lý Đông đi qua xem, phát hiện dường như mình đã bị lừa, những cái bóng đó lại không phải là người, mà là những bộ xương khô đang đứng.

Điều khiến người ta rợn tóc gáy là, những bộ xương khô này mặc quân phục lụa đã mục nát thành màu đen và dây đai vũ trang, đeo súng trường tấn công rỉ sét.

Nhìn từ xa một chút, thật sự không thể phân biệt được là người sống hay người chết!

"Chết tiệt!" Lý Đông chửi một tiếng, trực tiếp một dao chém ngã một bộ xương khô.

"Anh Đông, cái quái gì thế này?

Sao lại có nhiều bộ xương khô đứng đây vậy?

Chẳng lẽ những người chết đó thật sự từ dưới nước bò lên bờ sao!" Bàn Tử kỳ lạ hỏi.

"Ai mà biết được?

Biết đâu có ai đó bày ra để giả thần giả quỷ dọa người!" Lý Đông lắc đầu, bây giờ cảm thấy có chút phiền phức, đối phương chắc là đang trêu đùa họ.

Ngay sau đó, một trận mưa dội xuống, nhìn thấy hộp sọ của bộ xương khô đó lắc lư theo gió, giống như một chiếc đèn lồng, dường như đang treo lơ lửng.

Nhìn kỹ lại mới phát hiện, những bộ xương này được dựng bằng cành cây, phía sau có một cái giá bằng cành cây.

"Anh Đông, làm sao bây giờ?" Ngô Tà cũng cảm thấy sự việc có chút nghiêm trọng, mắt trông chờ nhìn Lý Đông.

"Làm sao được nữa?

Dĩ bất biến ứng vạn biến thôi.

Bày ra mấy trò hoa hòe hoa sói này, chắc là muốn làm tôi rối loạn, như vậy họ mới dễ hành động!" Lý Đông nhíu mày nói.

A Quý và Vân Thải được cứu, hai cha con cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Hai người, rốt cuộc là chuyện gì?

Sao lại ở đây?” Lý Đông nhìn A Quý, hỏi.

A Quý bây giờ bị dọa không nhẹ, không nói nên lời.

Ngược lại, Vân Thải gan dạ hơn, nói: “Anh trai, bọn em vốn đang ở đó chờ anh lên!

Nhưng, không biết sao nữa, em bị người ta bịt miệng, bịt mắt, kéo đến đây!

Sau đó, em thấy xung quanh toàn là bóng đen, sợ đến mức không dám động đậy!

May mà anh đến kịp!” “Xem ra, ở trên bờ cũng không an toàn, hai người cứ theo tôi ra giữa hồ trước đi!” Lý Đông nhẹ nhàng nói.

Mấy người họ cùng ngồi trên thuyền giấy, trôi ra giữa hồ.

“Anh Đông, tôi nghĩ là, anh nên đi xuống.

Để mấy cô gái ở trên thuyền cũng không an toàn.

Hay là thế này, tôi và Bàn Tử hai người xuống đáy hồ vớt đồ, anh và Tiểu Ngô, còn cả họ nữa, đều ở trên thuyền chờ, để phòng bất trắc, thế nào?” Muộn Du Bình nói.

Lý Đông vốn định xuống đáy hồ xem tiếp, xem rốt cuộc ở đó có thứ gì, nhưng bây giờ cân nhắc vấn đề an toàn, phát hiện có lẽ ở lại trên thuyền còn nguy hiểm hơn, bèn gật đầu.

Anh tự nhiên cần phải ở nơi nguy hiểm hơn.

Việc xuống vớt đồ, trông có vẻ nguy hiểm, nhưng cuối cùng cũng chỉ là công việc lặp đi lặp lại một cách máy móc, hoàn toàn không thể

so sánh với những nguy hiểm chưa biết trên thuyền.

“Vậy được, hai cậu xuống đi, tôi ở trên thuyền chờ!” Đương nhiên, muốn xuống nước thì phải chuẩn bị trước.

Đầu tiên phải chờ mưa tạnh, thứ hai là phải ăn no.

Sau khi hoàn thành công việc chuẩn bị, Bàn Tử và Muộn Du Bình bắt đầu lặn.

Họ vốn bơi rất giỏi, lại có bộ trang bị Ngũ Hành bảo vệ và chức năng cung cấp oxy của mặt nạ phòng độc đặc chế, nên sẽ không xảy ra chuyện bị chết đuối dưới nước.

Chương 537

Nhanh chóng, Bàn Tử và Muộn Du Bình mang chiến lợi phẩm lên, ném lên thuyền, nghỉ ngơi một lát rồi lại lập tức xuống.

Không lâu sau, thành tích vô cùng khả quan.

Bi đông, súng trường, súng ngắn, ống nhòm, một số dao găm, dao rựa, đều là trang bị vũ trang thời đó, bây giờ đều được vớt lên, rỉ sét loang lổ.

Chẳng lẽ năm đó, nơi này lại tràn ngập mùi khói thuốc súng hay sao?

Ngoài ra còn có đồ dùng sinh hoạt, thậm chí cả hộp bánh quy, rất tinh xảo, đều có cả.

Có lẽ là tìm được từ trong một số vật vớt được lớn hơn.

Lý Đông nhìn thấy một cây lê ba cạnh!

Loại trang bị này cũng là một vũ khí giết người lợi hại, vì vết thương do nó gây ra khó cầm máu, có thể coi là một vũ khí vô cùng hung tàn.

Lý Đông nhìn thấy thứ đó, có một sự thôi thúc muốn nâng cấp nó.

Nhưng sau đó anh đã từ bỏ ý định đó!

Thứ này vốn đã là một vũ khí giết người đáng sợ, nếu lại nâng cấp nữa, e rằng sẽ trở nên đáng sợ hơn, lúc đó trực tiếp trở thành kẻ bạo đồ trong mắt người khác.

Một lát sau, Muộn Du Bình lại lên.

Những lần trước, thứ anh vớt lên về cơ bản đều là trang bị, nhưng lần này lại khác, anh lại vớt lên một lượng lớn hài cốt.

Nếu chỉ là một bộ thì cũng thôi, nhưng anh lại vớt lên cả một đống, dọa Vân Thải sợ chết khiếp.

“Chẳng lẽ là thi thể của đội khảo cổ sao?” Có người hỏi.

“Chưa chắc đâu, phải ghép lại mới biết!” Đây là một việc nhỏ, ít nhất đối với những người thường xuyên tiếp xúc với xương khô, đây là việc nhỏ.

Chỉ là khi ghép lại, họ phát hiện ra một vấn đề.

Tất cả các bộ xương được ghép lại thành hình người tương đối, kinh ngạc phát hiện, trong tất cả các bộ hài cốt, đều không có bàn tay phải.

Những người biết một số phương pháp thống kê hài cốt, hộp sọ và xương chậu là cơ sở quan trọng nhất để phán đoán số người, vì các xương khác quá vụn vỡ, có thiếu sót cũng không có gì lạ.

Nhưng, nếu tất cả các hài cốt đều không tìm thấy tay phải, vậy thì không bình thường rồi.

“Mẹ nó, lại chuyện gì nữa đây?

Mấy người này...” “Một đám người mà tất cả đều không có tay phải?” Bàn Tử và Muộn Du Bình bắt đầu suy đoán nguyên nhân gây ra tình trạng này, rốt cuộc lúc vứt xác có tình huống đặc biệt gì khiến cho bàn tay phải đều bị thiếu mất không.

Bị người ta cố ý chặt đi?

“Trong ký ức của Bàn Mã, hoàn toàn không đề cập đến việc chặt tay những thi thể này, cũng không có lý do gì để làm vậy.” Lý Đông cũng nhíu mày, cẩn thận suy nghĩ về những ký ức liên quan trong đầu mình.

Bây giờ, anh có một lợi thế, đó là trước khi xuyên không, anh có

một sự hiểu biết nhất định về thế giới đạo mộ, tuy không nhất định hoàn toàn phù hợp với thế giới hiện tại, nhưng ít nhất có một phần thông tin hữu ích.

"Chắc là quên rồi, để tôi nghĩ kỹ lại..." "Mấy người này chẳng lẽ đều là gấu, tay gấu bị người ta chặt đi hầm món đặc chế rồi à?" Bàn Tử lúc này kỳ quặc nói.

"Gấu?

Gấu thì cũng có hai tay chứ!" Ai cũng biết gấu thích ăn mật ong, thích dùng tay để lấy mật.

Vì tay gấu ngâm trong mật ong thời gian dài, nên đã xảy ra biến hóa cực lớn, vì vậy tay gấu mới trở thành món ngon chuyên dành cho người có tiền trong truyền thuyết.

Nhưng không thể nào chỉ chặt một tay!

A Quý cũng nhíu mày: "Có khi nào những người này vốn không có tay phải, tất cả tay phải của họ đều là giả làm bằng gỗ, kết quả sau khi bị ném xuống hồ thì tay giả bằng gỗ đều mục nát rồi không?" "Không thể nào, tiền đề tất cả mọi người đều không có tay phải quá quỷ dị rồi, tôi thật sự không nghĩ ra có tình huống nào sẽ như vậy." Ngô Tà lắc đầu, phủ định suy nghĩ của A Quý.

"Có lẽ... tay phải của những người này có đặc trưng gì đó, có người vì để che giấu thân phận của họ nên đã chặt tay đi.

Hoặc là... giống như chiến lợi phẩm, tay phải của những người này đã bị người ta thu thập đi." Thời xưa đánh trận, có cách làm như vậy, đó là dựa vào đầu người hoặc thứ khác để ghi công.

Nhưng đó cũng chỉ là ở thời đại tương đối dã man mới như vậy.

Những người này bây giờ, trang bị sử dụng không phải là trang bị của thời kỳ dã man.

Lý Đông xoa xoa đầu, cẩn thận phân tích, Bàn Mã không hề đề cập đến chuyện này.

Trong lời kể của Bàn Mã, đám người đội khảo cổ đều có tay phải, rõ ràng việc thiếu tay phải xảy ra sau khi họ chết.

Thật sự không nghĩ ra lý do, thế là anh lại lặn xuống tìm manh mối.

“Phải rồi, tôi nhớ ra rồi, những người này, chắc không phải là thành viên đội khảo cổ đó!

Họ, chắc là những người nhân bản!” “Người nhân bản là cái quái gì?

Chẳng lẽ là người vô tính sao?

Nơi này sao có thể có người vô tính được?

Chương 538

Anh Đông, có phải anh xem phim nhiều quá rồi không?" A Ninh rất kỳ lạ hỏi.

"Người vô tính?

Chắc cũng tương đương với người vô tính đi." Lý Đông lắc đầu, phủ nhận cách nói xem phim nhiều.

"Trên đời này, thật sự có người vô tính à?

Lạ thật, anh Đông, sao anh biết nhiều vậy?

Kể cho em nghe đi." Bàn Tử chết vì tò mò.

Lý Đông gật đầu: "Nếu tôi đoán không sai, chuyện này liên quan đến vật thay thế ngọc vẫn mà nhà họ Trương tìm được.

Thứ đó ngoài việc có thể thay thế ngọc vẫn, đồng thời còn có một tác dụng khác, đó là nhân bản người!

Cho nên tôi nghe nói, người ở đây, lại có thể vận dụng thứ đó để nhân bản một số người có võ lực đặc biệt mạnh mẽ, dùng làm công cụ chiến tranh.

Nhưng những người ở đây không thừa nhận những người được nhân bản là người thật sự, chỉ dùng làm công cụ chiến tranh thôi.

Vì vậy, những người được nhân bản đó, ngay khi vừa được tạo ra, đã bị chặt đi một tay, để làm ký hiệu!

Nếu tôi đoán không sai, những người này chắc là được hình thành như vậy!

Bàn tay bị chặt đi là tay phải!" Mọi người nghe xong, sắc mặt lập tức đại biến, chuyện như vậy quá hoang đường, đồng thời cũng quá

quỷ dị.

Nhưng nghe lại có vẻ có lý, khiến những người từng trải như họ cũng không thể phản bác.

“Anh Đông, theo cách nói của anh, vậy chẳng phải dưới đáy hồ này, ngôi làng đó có vấn đề lớn sao?” Muộn Du Bình dường như đã hiểu ý của Lý Đông.

Ý của anh ta gần như là muốn hỏi, những người trong cái trại mà họ gặp dưới đáy hồ, có phải là những người lợi dụng loại người nhân bản này không?

Nếu là vậy, thì vật thay thế mà nhà họ Trương tìm được, chắc chắn có liên quan đến ngôi làng dưới đáy hồ đó.

“Anh Đông, anh ở trên chờ, tôi và Bàn Tử xuống xem lại, thế nào!” Ký ức của Muộn Du Bình vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, đối với tình hình ở đây nhớ không rõ, nhưng anh ta cũng có lòng hiếu kỳ rất mạnh mẽ.

Chuyện này cũng không có vấn đề gì, dù sao lặn nhiều lần cũng không gặp nguy hiểm, nên bây giờ lặn xuống lần nữa, chắc cũng sẽ không gặp nguy hiểm.

Lúc này họ cảm thấy chuyện này căn bản không cần quá lo lắng.

Theo cách cũ, họ chèo thuyền ra giữa hồ, sau đó Bàn Tử và Muộn Du Bình lặn xuống, những người còn lại canh giữ bên ngoài để phòng bất trắc.

Bàn Tử và Muộn Du Bình làm việc khá đáng tin cậy, nên Lý Đông cũng không lo lắng, cứ ở trên thuyền nhỏ chờ đợi.

Nói chung, anh cảm thấy như vậy khá nhàn hạ.

Lúc này chỉ cần chờ Bàn Tử và Muộn Du Bình trực tiếp mang kết

quả lên, rồi phân tích kỹ lưỡng là có thể đưa ra kết luận.

Nếu phát hiện bên dưới thật sự có vấn đề, lúc đó xuống cũng không muộn.

Nhưng cứ như vậy, họ chờ hai ba tiếng đồng hồ, cũng không thấy Bàn Tử và Muộn Du Bình lên.

"Trời ạ, hai người đó rốt cuộc làm sao vậy?

Xuống một lần mà lâu như vậy không lên, hai người họ không phải là xảy ra chuyện rồi chứ?

Hai người họ làm việc cũng có lúc không đáng tin cậy sao, thật là, chẳng có tác dụng gì cả, sớm biết vậy thì tôi xuống còn hơn!" A Ninh lập tức cảm thấy hơi mất kiên nhẫn.

Cô gái này có tính cách hiếu thắng, về cơ bản không chịu thua trước đàn ông, luôn cảm thấy mình có thể làm tốt hơn đàn ông.

Lý Đông cũng có chút lo lắng cho Muộn Du Bình và Bàn Tử, vì dưới đáy hồ này dường như thật sự có vấn đề.

Dù sao ngôi làng đó không phải là một ngôi làng đơn giản, lúc trước ở đó vớt lên nhiều thứ như vậy, nếu chọc giận một con quái vật nào đó ở dưới, vậy thì có chút phiền phức rồi.

Nhưng, nếu cứ thế xuống tìm người, dường như cũng có chút không ổn.

Vì ở bên ngoài, không chừng sẽ xảy ra chuyện.

"Hay là chúng ta đợi thêm một chút đi, biết đâu họ gặp chuyện gì đó ở dưới!

Nhưng gặp chuyện cũng không cần đặc biệt lo lắng, vì có Muộn Du Bình ở đó, cậu ta khá đáng tin cậy, công phu của cậu ta có thể đối phó với rất nhiều quái vật!" Muộn Du Bình vốn là một người rất

mạnh, lại có bộ trang bị Ngũ Hành trợ giúp, có thể nói chiến đấu lực vô cùng mạnh mẽ.

Lý Đông không tin cậu ta sẽ bị thứ gì đó đánh bại.

Nhưng họ lại chờ thêm vài tiếng nữa, mắt thấy trời sắp tối, Bàn Tử và Muộn Du Bình, hai người họ vẫn chưa lên.

"Xem ra hai người họ thật sự chết ở dưới đó rồi, phải làm sao bây giờ?" Ngô Tà vô cùng lo lắng nói.

Mấy người họ thực tế bây giờ đều có chút lo lắng cho Muộn Du Bình và Bàn Tử.

Dù sao họ đều là huynh đệ vào sinh ra tử, nếu thật sự có ai xảy ra chuyện, trong lòng ai cũng rất khó chịu.

Tuy bề ngoài đã quen với sinh tử, nên không để tâm đến sinh mệnh, nhưng thực tế không phải vậy, không ai có tâm tư lớn đến thế.

"Buổi tối lặn dường như cũng không phải chuyện tốt, hay là chúng ta ngày mai xuống xem thử, mọi người thấy thế nào?" Lý Đông không thích lặn vào ban đêm.

Lặn vào ban đêm có nghĩa là dưới nước không nhìn rõ gì cả, không chừng sẽ gặp phải thứ gì đó.

Chương 539

Mọi người gật đầu, may mà bây giờ chiếc thuyền nhỏ đủ lớn, mấy người họ đều ngủ trên thuyền cũng không có vấn đề gì.

Lý Đông lại không cần ngủ say, chỉ cần ngồi tĩnh tọa ở đó là có thể từ từ hồi phục tinh lực, nên anh cũng đảm nhiệm vai trò canh gác.

Nhanh chóng đêm đã khuya, trong hoàn cảnh như vậy, khi đêm khuya vắng người, các loại động vật trong núi lại lần nữa ra ngoài lang thang, những con vật đó đều phát ra đủ loại tiếng kêu, khiến người ta có một cảm giác sợ hãi không tên.

Trong hoàn cảnh như vậy, nếu là người bình thường thì đã sớm sợ chết khiếp.

Nhưng những người trong đội ngũ này lại có thể ngủ ngon lành, nói chung tố chất tâm lý mạnh đến mức đáng sợ.

May mà cả đêm không xảy ra chuyện gì, sáng sớm hôm sau thức dậy.

Lý Đông định để A Quý và Vân Thải về trước, hai người họ tuy cũng có chút bản lĩnh, nhưng rõ ràng không thích hợp với nơi này.

Nhưng nếu để hai người họ một mình trở về, Lý Đông lại có chút không yên tâm, vì lúc trước hai người họ mới xảy ra chuyện, anh không thể để họ lại xảy ra vấn đề lần nữa.

Thiến Thiến cười nói: "Không vấn đề gì, hay là em phái một số rắn cơ quan đưa họ về?

Rắn cơ quan của em khá lợi hại, những thứ bình thường chắc không làm hại được họ đâu!" Vân Thải cũng cười cười, nói với Lý Đông: "Anh trai, tuy em không thể đi mạo hiểm cùng anh, nhưng em

về không có vấn đề gì đâu.

Lần trước thực tế là em không cẩn thận thôi, nếu bây giờ lại có người đối xử với em như vậy, em đảm bảo mỗi người ăn một viên đạn!" Cô nhóc này tuy trông ngọt ngào đáng yêu, vô cùng xinh đẹp, nhưng thực tế cũng là một người phụ nữ vô cùng mạnh mẽ.

Lý Đông sau đó mới phát hiện, dường như những người phụ nữ mà anh tiếp xúc đều thuộc loại khá mạnh mẽ!

Bất kể là A Ninh hay Thiến Thiến, đều là những người phụ nữ mạnh mẽ vô cùng.

Trần Văn Cẩm tuy trông có vẻ mềm yếu, nhưng thực tế cũng là một người đã ở ngoài trời hơn hai mươi năm.

Nếu vậy, cũng chỉ có Doãn Tân Nguyệt là một cô gái tương đối dịu dàng, nhưng dù vậy, một cô gái dịu dàng như vậy cũng không đơn giản, tuổi còn trẻ đã một mình mở một nhà đấu giá và một nhà hàng, quản lý đâu ra đó.

Bây giờ, lại gặp một Vân Thải, tuy cũng có tính cách như vậy.

Lý Đông gật đầu: "Được rồi, nếu đã vậy, vậy hai người về đi, anh sẽ phái một số thứ âm thầm bảo vệ, chắc sẽ không có chuyện gì đâu..." Rắn cơ quan là một loại sinh vật rất mạnh, vì thứ này có trí tuệ của con người, lại có kịch độc, về cơ bản chỉ cần cắn một miếng là toi đời.

Có chúng đi theo, nếu có người muốn tấn công A Quý và Vân Thải, cũng không dễ dàng như vậy, những con rắn này có thể cho những kẻ đó biết thế nào là cái chết.

Sau khi tiễn hai người đi, những người còn lại đều là những kẻ gan to bằng trời, trời không sợ đất không sợ.

"Được rồi, chúng ta chuẩn bị, sau đó xuống ngay, sống phải thấy

người, chết phải thấy xác!" Sau khi ăn sáng xong, họ xuống nước.

Lúc này ánh sáng mờ ảo, Lý Đông dùng hai chân giữ thăng bằng, một bên cố gắng chìm sâu hơn một chút, một tay cầm đèn pin, bắt đầu chiếu xuống chỗ sâu.

Không lâu sau, một thế giới dưới đáy hồ màu xám xanh nhưng đường nét rõ ràng đã hiện ra tương đối rõ nét trước mắt.

Thế là, như đã tìm thấy mục tiêu, họ vội vàng đi đến!

Vì đèn pin chỉ có thể chiếu từng phần một, Lý Đông không thể nhìn rõ toàn bộ, chỉ có thể dựa vào trí nhớ để hình dung ra thứ mình nhìn thấy trông như thế nào!

Sau đó, anh lại ra một cái thủ thế cẩn thận!

Bây giờ không thể xảy ra chuyện nữa, nếu thêm một người xảy ra chuyện thì phiền phức rồi!

Lý Đông từng học hình học không gian, biết cách hình thành một tổng thể trong đầu từ những phần nhìn thấy được.

Tuy kiến trúc hiện tại phức tạp hơn một chút, nhưng về cơ bản nguyên lý cũng tương tự!

Một thế giới đơn sắc, mọi thứ đều có màu xanh sẫm của nước hồ.

Bơi về phía trước một đoạn ngắn, lại có phát hiện mới, từ miệng khe đến đáy khe là một phần rất tối, một con dốc nghiêng như vậy, đều được phủ đầy những tòa nhà gỗ và trầm tích.

Đáy hồ hoàn toàn không bằng phẳng, mà là một hẻm núi dưới nước sâu và không đều, cái trại được xây dựng dựa vào núi ở sườn phía nam của hẻm núi.

Trong thời gian tiếp theo, họ bơi lượn khắp nơi, thay đổi vị trí, quan sát tình hình dưới nước trong vòng một phút ngắn ngủi. 36.

Càng nhiều chi tiết hiện ra trước mắt, ngôi trại cổ dưới nước cứ như địa ngục.

Quy mô của nó chắc cũng tương đương với trại của người Dao lúc này, có khoảng năm sáu mươi hộ gia đình, đa số là nhà sàn.

Nhưng từ chi tiết có thể thấy, những ngôi nhà cổ này không chỉ được xây dựng vào thời điểm đó, mà đã có một số năm tuổi, chi tiết mang đặc trưng của dân tộc Dao rất rõ ràng.

Không giống như những ngôi nhà sàn trong làng của A Quý bây giờ, lai căng, trông rất kỳ quặc.

Nhanh chóng, họ tìm thấy nơi Lý Đông lần đầu tiên mang đồ lên, nơi đó có một hàng rào.

Tìm kiếm trong khu vực đó, nhanh chóng, họ tìm thấy những chiếc phao nhỏ, đồng thời nhìn thấy những hàng rào đó.

Lý Đông trong lòng vui mừng, lập tức xuống xem có manh mối gì không.

Kết quả thực sự phát hiện ra một chút manh mối, chỉ là Bàn Tử và Muộn Du Bình đều không ở đó.

Để tiện cho việc lặn và lên bờ, nên khi hai người họ xuống, trên người đều buộc dây thừng, để lỡ có tai nạn xảy ra, người trên thuyền có thể kéo họ lên.

Nhưng Bàn Tử và Muộn Du Bình không biết đã gặp phải chuyện gì ở đây, đã cởi sợi dây thừng nối với mặt nước, sau đó, biến mất dưới đáy hồ sâu mấy chục mét.

Lý Đông cảm thấy hơi đau đầu!

Chương 540

"Chẳng lẽ bị thủy quỷ bắt rồi?" Bây giờ trên đời có thứ gì, Lý Đông đều cảm thấy có khả năng.

Nhưng anh không muốn tin vào cách nói quỷ dị bị thủy quỷ nuốt chửng.

Ở dưới nước không thể nói chuyện, chỉ có thể giao tiếp bằng mắt, Lý Đông cũng không có cách nào, chỉ có thể suy nghĩ.

Muộn Du Bình là một người rất đáng tin cậy, dù sao anh ta cũng có ký ức của ba người tài giỏi, dù tạm thời mất đi một số ký ức, nhưng anh ta đã hình thành tính cách như vậy, sẽ không làm những việc vô ích.

"Xem ra họ đã phát hiện ra thứ gì đó ghê gớm, thậm chí không kịp lên thông báo một tiếng, trực tiếp đuổi theo, nhất định là vậy!" "Hoặc là, thật sự bị thứ gì đó bắt đi rồi?

Cắt đứt dây thừng?" Lý Đông nhìn xuống ngôi trại cổ dưới nước sâu thẳm dưới sườn đá, đột nhiên cảm thấy một luồng khí lạnh yêu dị từ khu phế tích đó tỏa ra.

Liệu họ có ở trong ngôi trại cổ dưới đáy hồ không?

Xung quanh đều là bãi đá sạch sẽ.

Anh bơi chậm rãi, phát hiện tình hình ở đây rất đơn giản, dưới ánh đèn pin mạnh và tầm nhìn của kính lặn, mọi thứ đều rõ ràng, tóm lại không thể giấu thứ gì được!

"Chẳng lẽ ở dưới đó sao?" Anh đến gần rìa trại, nơi có mấy khúc gỗ mục khổng lồ chìm dưới đáy.

Những cây này, trông có vẻ là những cây lớn mọc bên ngoài làng,

Lý Đông bây giờ cũng đã xác định, nơi này e rằng năm đó đã bị nhấn chìm trực tiếp như vậy, lá cây của những cây này trực tiếp bị ngạt chết.

Bây giờ lá cây và một số cành cây nhỏ hơn đều đã mục nát, chỉ còn lại những thân cây tương đối to khỏe.

Nhưng bây giờ những cây này trông đều đen kịt, có chút giống khu rừng đêm đen trong truyền thuyết, cành cây rơi xuống đất, hình thành từng đống, cũng khá quỷ dị.

Lý Đông khẽ nhíu mày, từ thắt lưng lấy ra con dao, sau đó nhẹ nhàng gạt những cành cây đó ra.

Kết quả phát hiện bên trong không có Bàn Tử và Muộn Du Bình, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì nếu Bàn Tử và Muộn Du Bình bị mắc kẹt ở đây, dù có bộ trang bị Ngũ Hành, e rằng cũng sẽ khá phiền phức.

Ở lại nơi này một ngày một đêm nhất định sẽ khiến tâm trạng của người ta bùng nổ.

Con người cũng là một động vật tâm lý, nếu tâm trạng của người ta bùng nổ thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Điều quan trọng nhất là nơi này dường như không thể nhốt được người, Lý Đông gạt những cành cây đó ra, căn bản không cần dùng sức.

Lúc này, có người vỗ vai Lý Đông, anh quay đầu lại, kết quả phát hiện trước ngực mình là A Ninh.

A Ninh ở dưới nước tự nhiên cũng không thể nói chuyện, chỉ dùng tay chỉ về một hướng.

Lý Đông quay đầu nhìn lại, hóa ra ở một nơi nào đó trong ngôi

làng đó lại phát ra ánh sáng, ánh sáng màu xanh lục, trông vô cùng quỷ dị.

Thông thường, ở những nơi quỷ dị như thế này, ánh sáng màu xanh lục hoặc màu xanh lam, luôn khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Bởi vì loại ánh sáng này bắt nguồn từ ma trơi!

Theo góc độ khoa học hiện nay, ma trơi thực tế là phốt pho trong cơ thể người đang cháy, ngọn lửa của chất này có màu xanh lục hoặc xanh lam, trông giống như ma trơi.

Vì vậy, lâu dần ở một số nơi âm u, màu sắc như vậy có thể khiến người ta cảm thấy kinh hãi.

Lý Đông không hề cảm thấy sợ hãi, ngược lại còn có chút kích động.

Trước đó chẳng phát hiện được gì, vậy mà bây giờ chỉ trong một lúc ngắn đã tìm thấy nhiều thứ như vậy, chứng tỏ dưới đáy hồ này quả thực có vấn đề.

Có lẽ Muộn Du Bình và Bàn Tử đang ở trong đó, nếu vậy thì hai người anh em của cậu vẫn an toàn.

Nhưng sau khi quan sát kỹ ánh sáng đằng kia, cậu đột nhiên cảm thấy có gì đó hơi kỳ quái.

Ánh sáng ấy trông như ma trơi, mang một cảm giác mê hoặc cực mạnh.

Cảm giác mê hoặc này Lý Đông đã từng trải qua.

Chẳng nói đâu xa, lần đối đầu với cấm bà, một loại quái vật cực kỳ phiền phức, lúc đó cậu tốn bao nhiêu sức lực cũng không giết nổi một con, ngược lại còn bị nó mê hoặc.

Nếu không phải phản ứng đủ nhanh thì có lẽ đã gặp đại họa rồi.

Vì có kinh nghiệm lần đó nên cậu rất quen thuộc với cảm giác này.

Đồng thời Lý Đông cũng cảm thấy có chút phấn khích, cuối cùng cũng có manh mối rồi.

Cậu bèn dẫn đầu bơi về phía đó.

Không còn cách nào khác, vì dưới đáy hồ tối đen như mực, khó khăn lắm mới thấy được một chút ánh sáng, bản thân nó đã có sức hấp dẫn cực mạnh.

Quan trọng nhất là Lý Đông đột nhiên nghĩ đến một vấn đề rất nghiêm trọng.

Có lẽ khi Muộn Du Bình và Bàn Tử xuống đây cũng đã nhìn thấy ánh sáng đó, cảm thấy bên trong có thứ gì đó kỳ diệu nên mới không nhịn được mà cởi dây thừng bơi qua, vì dây thừng của họ không đủ dài.

Có lẽ đi theo hướng này là có thể tìm được hai gã đó!

Hai gã đó cũng thuộc loại gan to bằng trời, rất có khả năng là như vậy.

Chỉ là, Lý Đông lúc này toàn thân tập trung cao độ, tay cầm chắc dao, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào!

Ở một nơi như thế này, súng đã vô dụng, chỉ có dao găm mới đáng tin cậy!

Chương 541

A Ninh cũng rút dao găm ra, chỉ cần có vấn đề là sẵn sàng chiến đấu ngay!

Chẳng mấy chốc, họ đã tìm đến nguồn sáng!

Đó là một tòa tháp nhà sàn phức hợp cực lớn, do nhiều tòa nhà sàn hợp thành, có lẽ là tháp của một gia tộc lớn người Dao, thường là do gia tộc giàu có nhất trong trại xây dựng!

Ánh sáng phát ra từ một tòa nhà trong đó!

Tòa tháp quả thực có chút khác biệt, bên ngoài là kết cấu đá, mái ngói cong cong, mang phong cách kiến trúc của người Huy.

Đây không phải tháp của người Dao, mà là kiến trúc của người Hán.

Tôi ngây người, chuyện gì thế này?

Tại sao trong một cổ trại người Dao lại có một tòa kiến trúc của người Hán? "Lẽ nào, tòa nhà này do nhà họ Trương xây?" Lý Đông lập tức nảy ra một câu hỏi!

Nhà họ Trương là người Hán!

Họ đã phát hiện ra thứ có thể thay thế ngọc vẫn ở Ba Nãi, nên đã lập một căn cứ ở đây!

Sau đó, họ quyết chiến với Uông Tàng Hải, người được Thiết Diện Sinh hồi sinh, cuối cùng đánh bại Uông Tàng Hải, rồi phong ấn thi thể của hắn ở một nơi nào đó tại Ba Nãi.

Đây là những thông tin tôi biết trước khi xuyên không!

Lẽ nào, nơi này chính là Trương Gia Cổ Lâu trong truyền thuyết?

Lẽ nào Trương Gia Cổ Lâu lại được giấu dưới đáy nước sao?

Lý Đông cẩn thận quan sát tòa cổ lâu này, lại phát hiện ra một điểm càng kỳ lạ hơn.

Tòa cổ lâu kiểu Hán này hoàn toàn bị bao bọc bởi những tòa nhà sàn xung quanh, màu ngói trên mái nhà giống hệt nhau, dường như được những nhà sàn cố ý bảo vệ.

Nhìn từ bên ngoài, căn bản không thể phát hiện bên trong có một tòa cổ lâu như vậy.

Nói cách khác, tòa nhà này tuy trông có vẻ xa hoa, nhưng thực tế lại rất kín đáo!

Tiếc là vì nó quá xa hoa nên không thể kín đáo nổi, lẽ nào đây là một kiểu khoe mẽ của người xưa?

Quan sát kỹ hơn sẽ phát hiện, tòa nhà này thực chất mang phong cách thời Minh Thanh, mặt trước là một tòa nhà lớn sâu hun hút.

Cửa chính đối diện với bức tường cao bên ngoài con đường chính, bao bọc toàn bộ cổ trạch, xung quanh có cửa lớn, cửa nhỏ, tường che.

Có những cửa dành cho người hầu ra vào, có những cửa có thể là cửa hàng buôn bán ven đường.

Sau khi vào cửa lớn, có những hành lang phức tạp dẫn đến các viện trạch phía sau.

Lý Đông cũng là một tay trộm mộ lão luyện, trước đây trong các ngôi mộ cổ cũng từng thấy một số kiến trúc phong cách Minh Thanh, khá giống với thứ này! "Thời Minh Thanh ư?

Lẽ nào, đây thật sự là Trương Gia Cổ Lâu?" Lý Đông khẽ cau mày!

Cậu nhớ rằng, Uông Tàng Hải và lão tổ nhà họ Trương, cũng là

Trương Khởi Linh đời đầu, đã lần đầu hồi sinh vào thời Nguyên Minh.

Sau khi nhà họ Trương giết chết Uông Tàng Hải, họ đã định cư tại Ba Nãi. "Chắc chắn là vậy, đây hẳn là Trương Gia Cổ Lâu, cho dù không phải thì nơi này e rằng cũng có quan hệ lớn với nhà họ Trương." Lý Đông nghĩ đến đây, càng thêm phấn khích.

Đúng lúc này, ánh đèn trong tòa nhà đột nhiên tắt ngóm!

Xem ra, bên trong có lẽ thật sự có sinh vật sống, và thứ bên trong tòa nhà sau khi phát hiện điều bất thường đã tắt đèn đi. "Vào trong!" Lý Đông ra một dấu tay, ra hiệu cho mọi người đi vào.

Bất kể sinh vật bên trong có chào đón hay không, bây giờ họ đều phải vào.

Sau khi vào giếng trời, vì môi trường có vẻ chật chội, ánh sáng đèn pin phản chiếu xung quanh, khiến khung cảnh hiện ra tương đối rõ ràng.

Bốn góc giếng trời đều có cột lớn, giữa hai bên mỗi bên có hai cột, tổng cộng mười hai cột.

Bên trong là hành lang gỗ đá, phía sau nữa là các gian phòng, đều có cửa sổ hoa văn điêu khắc, mục nát đổ sụp, toàn bộ bị phủ một màu trắng, trông vô cùng cũ nát.

Cửa gỗ, cửa sổ gỗ bong tróc mục ruỗng, nhưng kỳ diệu thay, kết cấu nhà ở đây vẫn còn nguyên vẹn, có thể là do lúc đó đã sử dụng loại gỗ cực phẩm.

Lý Đông xoay đèn pin, bốn phía đều có cửa.

Phía trước là cửa sau dẫn ra tiền đường, phía sau là cửa dẫn vào viện trong, hai bên là cửa dẫn vào sương phòng.

Cột ở cửa đều treo câu đối, chất liệu gỗ của câu đối không tốt bằng cột gỗ, cong vênh mọc lên những thứ trông như nấm mốc.

Câu đối ở hai cửa còn có nửa mảnh rơi xuống đất mục nát, chỉ có cửa sau của tiền đường là còn bảo quản tương đối tốt.

Trên cửa có một cặp câu đối, thực ra cũng rất bình thường, nhưng nội dung trên đó lại rất thú vị, đại khái là ca ngợi một vị tướng quân, lập được đại công, công thành thân thoái.

Nhưng vì nơi này ngâm trong nước quá lâu nên có vài chỗ không nhìn rõ.

Chương 542

Lý Đông khẽ lắc đầu, rồi dẫn mấy người vào trong xem thử.

Bên trong tòa nhà phía trước cũng mục nát rất nghiêm trọng.

Không còn cách nào, trong nước như thế này, các loại vi sinh vật rất dễ sinh tồn, và chúng có tác dụng ăn mòn cực mạnh đối với những thứ như ván gỗ.

Chỉ có những bộ phận làm bằng đá, và một số thanh xà gỗ tương đối thô mới có thể bảo tồn nguyên vẹn, có lẽ vì chúng quá thô nên chưa bị mục nát hoàn toàn.

Nền nhà cũng bừa bộn như sắp bị dỡ bỏ.

Thế nhưng, giữa đống lộn xộn đó, cậu nhìn thấy một tấm biển.

Sau khi đọc được chữ trên tấm biển, lòng cậu chấn động. "Trương Gia Cổ Lâu, nơi này quả nhiên là lầu của nhà họ Trương!" Lý Đông đưa mắt nhìn về phía Thiến Thiến, phát hiện cô gái này cũng đang có vẻ đăm chiêu, xem ra cô ta cũng đã nhận ra.

Nhưng bây giờ không cần quan tâm đến cô ta, cô ta cũng không nói gì, cậu cũng đành chịu.

Đúng lúc này, cậu đột nhiên cảm thấy sau lưng lại lóe lên một tia sáng, dường như có thứ gì đó muốn đánh lén từ phía sau.

Cậu đương nhiên không sợ, lập tức quay người lại, phát hiện nơi có ánh sáng xanh lục đó ở bên ngoài hậu đường.

Cậu vội vàng đuổi theo, phát hiện cửa lớn hậu đường đang đóng, nhưng một số đồ sắt bên trong trông rất hỗn loạn, và nơi đó tràn ngập những tia sáng xanh lục.

Không biết bên trong rốt cuộc là thứ gì, cậu dùng đèn pin chiếu vào thì thấy có một bóng ma.

Không sai, là một bóng ma, hoàn toàn không nhìn ra là thứ gì, một gã mặc áo choàng đen, vụt qua một cái.

Đương nhiên trước đó cậu cũng từng thấy những thứ tương tự nên cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng cậu nhanh chóng phát hiện ra thứ này hoàn toàn khác với những bộ xương khô mặc quần áo mà cậu thấy bên bờ hồ.

Lúc này, bóng ma đó dường như đã phát hiện ra cậu.

Nhưng Lý Đông không sợ, phát hiện thì cũng không sao, nếu thứ đó dám tấn công, cậu tuyệt đối tự tin giữ nó lại.

Trên thế giới này tồn tại một số sức mạnh siêu nhiên, nhưng cho đến nay, cậu chưa từng thấy sinh vật nào hoàn toàn không tuân theo quy luật khoa học.

Ngay cả những sinh vật có sức mạnh siêu nhiên đó về cơ bản cũng có thể bị giết chết, sức mạnh hiện tại của cậu hoàn toàn có thể giữ lại thứ này.

Nhưng thứ đó không làm vậy, Lý Đông cũng không tiện đuổi theo, vì lúc này cậu phát hiện trên cửa sổ kia lại xuất hiện một dấu tay.

Vì nơi này ở dưới nước, chỉ cần thời gian đủ lâu, bụi bẩn trong nước sẽ lắng đọng, nên dấu tay hình thành ở đây rất rõ ràng.

Ngón tay của dấu tay đó rất dài, đây là đặc điểm của Muộn Du Bình, ngón tay của gã đó rất dài. "Xem ra Bàn Tử và Muộn Du Bình cũng ở đây!" Lý Đông vô cùng vui mừng, bèn ra hiệu một lần nữa, dẫn mọi người xông vào.

Đương nhiên cũng không cần lo lắng bên trong rốt cuộc có thứ gì,

dù sao bây giờ cũng đã xông vào địa bàn của người khác, cho dù thứ bên trong có bất mãn thì cũng đành phải xung đột thôi, cậu không hề sợ xung đột chút nào.

Trong thế giới này, sức mạnh là trên hết, chỉ cần có sức mạnh thì không cần phải sợ hãi gì cả.

Chẳng mấy chốc họ đã xông vào sân viện đó, kết quả phát hiện trong sân không có thứ gì giá trị.

Đang lúc cảm thấy hơi tiếc nuối thì lại nhìn thấy một tấm bình phong, phía sau dường như lại có một cái bóng, như có người đang đứng ở đó.

Lý Đông khẽ cau mày, con dao trong tay nắm chặt, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Dù sao thì bây giờ cậu không tin rằng phía sau đó là Muộn Du Bình, vì nếu là Muộn Du Bình thì khi phát hiện ra cậu đã chủ động ra gặp rồi.

Nếu phía sau không phải là Muộn Du Bình, vậy thì hoặc là kẻ địch hoặc là quái vật.

Vì vậy, Lý Đông định rằng một khi thứ đó có hành động khác thường, cậu sẽ chém một nhát tới ngay, ra tay trước để chiếm ưu thế.

Cái bóng đó quả nhiên di động, Lý Đông không chút do dự, chém thẳng một nhát tới.

Mặc dù ở dưới nước có chút ảnh hưởng đến động tác, nhưng sức cậu lớn vô cùng, nên một nhát chém tới uy lực cực kỳ mạnh mẽ.

Tấm bình phong trực tiếp bị chém thành hai đoạn, sau đó bên trong bay ra một số vật thể lơ lửng kỳ lạ.

Nhưng cậu nhanh chóng phát hiện, cái gọi là bóng ma phía sau đó

căn bản không phải người, chỉ là một bức tượng mà thôi.

Bức tượng đó được làm rất sống động, trông như một người thật bị treo cổ ở đó vậy.

Đương nhiên, bức tượng như vậy tuyệt đối không phải là tượng bình thường!

Vì tượng bình thường hoặc là rất hiền hòa, hoặc là cực kỳ dũng mãnh, sẽ không điêu khắc thứ xui xẻo như người chết.

Nhưng nếu là những thứ của ngoại môn tà đạo thì lại có vẻ tự nhiên.

Vì vậy, trong lòng Lý Đông, những thứ này bị coi là vật phẩm của ngoại môn tà đạo thời đó.

Nhưng sau khi quan sát kỹ, cậu phát hiện thứ này lại được làm bằng sắt, màu sắc loang lổ trên bề mặt chính là rỉ sét.

Tượng sắt!

Lý Đông nhìn thấy thứ này, đột nhiên nghĩ đến miếng sắt mà cậu tìm thấy trong tòa nhà nhỏ lần trước, dường như là một bộ phận nào đó trên người thứ này, hoặc là một mảnh vỡ, vì chất liệu hoàn toàn giống nhau, thậm chí có thể lắp vào được.

Chương 543

Ngô Tà đột nhiên chỉ tay xuống dưới. "Bên dưới?" Lý Đông cũng dùng tay chỉ xuống, dường như muốn xác nhận.

Ngô Tà gật đầu!

Bên dưới có không gian sao?

Nếu là mộ cổ thì đúng là có cách này, thứ xây dựng trên bề mặt thực ra chỉ để đánh lừa bọn trộm mộ, ngôi mộ thật sự lại ở một tầng khác!

Ngô Tà thấy Lý Đông dường như đã hiểu, bèn dùng tay chỉ vào cửa sau.

Lý Đông đến gần xem, cánh cửa điêu hoa hoàn toàn không có dấu hiệu mục nát.

Cậu kéo thử một cái, nhận ra bên ngoài chỉ là giả gỗ, thực chất là cửa sắt.

Dùng đèn pin chiếu vào, cậu liền ngây người, không thấy con đường đá xanh bên ngoài, sau cánh cửa thực sự là một hành lang.

Hành lang không bằng phẳng mà dốc xuống, dẫn sâu xuống lòng đất. "Còn có kiểu này sao?" Lý Đông ngơ ngác, xem ra trí tuệ của người xưa thật vô hạn, thao tác như vậy mà cũng làm ra được!

Kết cấu thật quỷ dị, sau cánh cửa dẫn vào hậu viện lại là một hành lang xuống lòng đất.

Chẳng lẽ toàn bộ tòa nhà lớn phía sau đều được xây dựng dưới lòng đất sao?

Người khác vào, nhìn thấy cánh cửa cứ ngỡ là cửa sau, nhưng

thực ra nó cách cửa sau thật một khoảng, ở giữa làm một hành lang bí mật.

Nói cách khác, người xây dựng nơi này đã giấu thứ quan trọng nhất ở dưới lòng đất! "Vào trong!" Lý Đông thuộc loại gan to bằng trời, tuy không biết bên trong rốt cuộc có gì, nhưng việc đầu tiên cậu làm là đi vào!

Cậu chỉ ra một dấu tay, những người khác liền đi theo vào.

Không lâu sau, họ thấy một căn hầm được xây bằng gạch!

Ở nơi này, quả nhiên có những người sắt, hình dáng cơ bản đều tương tự nhau!

Hơn nữa, ở đây rất nhiều! "Những người sắt này..." Lý Đông đột nhiên nghĩ đến Tàng thi các ở cung điện của Tây Vương Mẫu trong Vân Đỉnh Thiên Cung, ở đó cũng có những thứ tương tự.

Mặc dù hình thức hai bên không giống nhau, nhưng thực chất, bản chất đều tương tự, dùng rất nhiều thi thể, bày thành một trận hình, trông như một loại pháp thuật đặc biệt, mục đích là để ảnh hưởng đến tâm trạng của kẻ xâm nhập.

Nhìn những người sắt ở đây bây giờ, thực chất có lẽ cũng không phải người sắt thật, e rằng là thi thể được bọc trong lớp vỏ sắt!

Đương nhiên đây cũng chỉ là phỏng đoán của Lý Đông, bây giờ cũng không có thời gian để kiểm chứng chuyện này.

Lúc này, ánh sáng xanh lại lóe lên!

Lý Đông khẽ cau mày, thứ này thật khiến người ta phiền phức, lại đến rồi!

Lần này có thể thấy ánh sáng cách miệng giếng rất gần, chỉ vài bước chân, và A Ninh cũng đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, thực ra cô đã

sớm muốn đánh một trận với thứ này rồi.

Cậu dùng đèn pin chiếu tới, nhưng không có động tĩnh gì.

Ánh sáng xanh đó động trước, trong nháy mắt lao về phía Lý Đông.

Lý Đông cầm dao, thầm nghĩ, để xem ai lợi hại hơn!

Nhưng tốc độ của ánh sáng xanh đó quá nhanh, lao tới như sao băng lướt qua tai, hoàn toàn không giống như đang bơi trong nước, mà như đang chạy trên cạn.

Tốc độ quá nhanh, nhanh đến mức cậu căn bản không nhìn rõ đó là thứ gì!

Nhưng có thể khẳng định, thứ này tuyệt đối không phải thủy quỷ, mà là một sinh vật khác!

Lý Đông vội vàng quay người, chỉ thấy ánh sáng xanh lóe lên rồi chui vào một cái giá sắt bên cạnh, lại biến mất.

Cậu dùng đèn pin chiếu vào, nó chỉ lóe lên rồi lại sáng, như đang đáp lại ánh đèn pin của cậu.

Cuối cùng, Lý Đông cũng nhìn thấy chân thân của thứ đó.

Nó giống như một con vật màu xám cực kỳ béo mập, như một con thằn lằn bốn chân, dài khoảng hơn một thước, đang nằm trên một cái vại sắt.

Trên người nó dường như có buộc thứ gì đó, nhìn kỹ lại, thì ra là một chiếc đèn pin, đang phát ra ánh sáng xanh leo lét.

Lý Đông muốn bắt lấy thứ đó, nhưng thực tế là không thể!

Vì tốc độ của nó quá nhanh, là sinh vật dưới nước, con người ở dưới nước không thể đuổi kịp nó!

Cậu bèn nhìn Thiến Thiến một cái, Thiến Thiến gật đầu, thực ra cô đã sớm cho một con rắn mào gà đi theo, con rắn mào gà đó đã cắn chặt lấy con vật kia.

Thế là, cậu dễ dàng bắt được con vật nhỏ đã trêu đùa mình bấy lâu nay. 37.

Thứ này hóa ra là một con kỳ giông khổng lồ!

Chương 544

Chỉ là, trên người con cá này có buộc một chiếc đèn pin!

Chiếc đèn pin này, dường như là của Bàn Tử, trên đó còn khắc mấy chữ.

Lý Đông xem xong, không khỏi cau mày.

Hai gã Bàn Tử và Muộn Du Bình không ngờ lại thật sự xảy ra chuyện.

Hai người họ đã bị hiệu ứng hút đỏ, không biết bị hút đi đâu rồi.

Trên bề mặt kính của chiếc đèn pin này, có dán một ít băng keo chống nước màu xanh lục, khiến ánh sáng phát ra cũng có màu xanh, trông khá dọa người.

Nhưng phải công nhận, khẩu vị của Bàn Tử thật độc đáo.

Tùy tiện dùng thứ dọa người như vậy, cái tư tưởng này thật có chút biến thái.

May là mấy người họ đều gan lớn, nếu đổi lại là người khác, thấy ánh sáng như vậy, không chừng đã sợ chạy mất dép rồi.

Hiển nhiên, bây giờ hai người họ đã gặp phải thủy triều hút đỏ, chẳng lẽ đã bị cuốn vào sông ngầm dưới lòng đất rồi sao?

Lý Đông khẽ cau mày, nhưng bây giờ suy nghĩ những vấn đề này cũng vô nghĩa, việc cậu cần làm bây giờ chỉ có một, đó là nhanh chóng tìm cách tìm ra hai người họ.

Nếu hai người họ thật sự bị hút vào sông ngầm thì sẽ rất phiền phức, nhưng hai người họ cũng là người có bản lĩnh, không chừng vẫn chưa hoàn toàn bị cuốn vào sông ngầm, có lẽ vẫn ở gần cửa sông

đó, có thể đã tìm được chỗ đặt chân.

Lý Đông suy nghĩ một chút, nhanh chóng tìm thấy một miếng vải cầm trong tay, rồi nhìn hướng miếng vải trôi lên, liền biết được phương hướng mà Bàn Tử đã đi.

Lý Đông dùng tay chỉ một hướng, trực tiếp đi về phía trước.

Đồng thời, cậu lại lấy ra một sợi dây thừng, bảo tất cả mọi người đều nắm lấy, như vậy nếu một người xảy ra chuyện thì những người khác có thể biết ngay, sẽ không xảy ra vấn đề.

Dù sao cũng đang ở dưới nước, nếu xảy ra chuyện thì không chừng đến người cũng không tìm thấy.

Nhanh chóng men theo hướng dòng nước chảy, họ phát hiện một cái giếng, liền chui thẳng vào đó.

Không gian bên trong giếng rất chật hẹp, nhưng vẫn có thể đi qua.

Khoảng cách của cái giếng này cũng không quá xa, chẳng mấy chốc đã đến đầu kia.

Nhưng Lý Đông đột nhiên cảm thấy tốc độ dòng nước dường như nhanh hơn, thậm chí có thể nghe thấy tiếng nước chảy xiết.

Nhưng bây giờ đã đến nơi này, không còn đường lui, nên cậu đành cắn răng đi tiếp.

Nhưng chỉ một lát sau, cậu lại phát hiện một con dốc nước, rồi bị cuốn thẳng xuống.

May mà trang bị trên người có lực phòng ngự rất cao, dù có ngã vài cái cũng không sao.

Đến khi va vào thứ gì đó, Lý Đông mới phát hiện, phía trước lại có một hàng rào sắt. "Đông ca, Đông ca, đến rồi." Lúc này, cậu nghe thấy tiếng của Bàn Tử, bèn quay đầu lại thì thấy Bàn Tử, tuy rằng đang ở

một nơi rất kỳ lạ.

Gã này cười hề hề, rồi đưa tay ra, kéo tất cả bọn họ lên.

Nơi họ đang ở trông giống như một hang động rất kỳ quái.

Muộn Du Bình và Bàn Tử đều ở trong hang động này, xem ra họ đã ở đây được một lúc rồi. "Hai cậu rốt cuộc là sao vậy?

Cũng không thông báo một tiếng, lén lút chạy đến đây?

Mẹ kiếp, có biết tôi vì tìm hai cậu mà tốn bao nhiêu công sức không?" Vừa thấy Bàn Tử, Ngô Tà liền chửi. "Được rồi, được rồi, đến được nơi này cũng khá bất ngờ, nhưng bây giờ đã không sao rồi thì đừng nói nhiều nữa!" Muộn Du Bình nói.

Lý Đông gật đầu, cậu thật sự không hề sợ hãi, dù sao bây giờ dưỡng khí vẫn đủ, bản lĩnh của cậu cũng rất khá.

Chỉ cần không bị mắc kẹt ở một nơi nào đó thì sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng, đương nhiên đến được nơi này cũng là một kỳ tích.

Lúc này, Lý Đông cẩn thận quan sát tình hình xung quanh, phát hiện hang động nơi họ đang ở thực ra không lớn lắm, chỉ là một không gian nhỏ chừng hơn 30 mét vuông.

Chỉ là một không gian nhỏ như vậy mà lại không bị ngập trong nước, ở đây có dấu vết khai phá nhân tạo.

Dưới đáy hồ mà có đất liền, chuyện này có chút kỳ lạ.

Nơi này đâu đâu cũng là dấu vết khai phá nhân tạo, nhưng ngoài những dấu vết đó ra thì không có bất kỳ kiến trúc hay vật gì sót lại.

Nhưng, những dấu vết trên vách đá đều có màu đen, trông như có một số khoáng chất khá đặc biệt. "Đông ca, đi bên này!" Bàn Tử và Muộn Du Bình dẫn đường phía trước, sau khi đi qua một không gian

tương đối chật hẹp, họ đến một hang động khác.

Nơi này lớn hơn hang động trước một chút, bên trong dường như chất đầy một số thứ, nhưng cơ bản đều là công cụ, trông giống như những công cụ dùng để khai phá nơi này lúc đầu.

Một số công cụ này cậu nhận ra, nhưng có một số lại không biết dùng để làm gì.

Những công cụ này đều rỉ sét loang lổ, xem ra đã lâu không được ai sử dụng.

Chỉ là, điều khiến cậu kinh ngạc nhất là trong hang động này lại đặt mấy cái giá rất cao, trên giá cũng đặt một số tượng người bằng sắt.

Chương 545

Trên đỉnh và vách hang động lại vẽ một số hoa văn, trông như thủy tinh. "Nơi này, lẽ nào từng có người khai thác mỏ ở đây sao?

Thật không thể tin được!" Lý Đông trợn tròn mắt.

Nơi này là ở dưới đáy hồ, ai lại có thể lặn sâu như vậy rồi khai thác mỏ ở đây chứ.

Nhưng sau đó cậu nghĩ lại, hồ này không phải tự nhiên mà có, vì bên ngoài có một ngôi làng, nên nơi này sau đó bị ngập, nếu vậy thì cũng hợp lý.

Nhưng Bàn Tử lại lắc đầu: "Đây không phải quặng đá bình thường, loại quặng này trông rất có giá trị!

Trông có vẻ hơi giống phỉ thúy!" "Phỉ thúy?" Lý Đông lập tức cau mày, nhưng sau khi quan sát kỹ những thứ này một hồi, cậu lập tức nghĩ đến một thứ khác. "Những thứ này, chẳng lẽ là những thứ thay thế ngọc vẫn mà nhà họ Trương tìm kiếm sao?

Gia tộc ẩn sau lưng theo dõi nhà họ Ngô, lẽ nào là để tìm những thứ này?" Lý Đông lập tức nảy ra câu hỏi này.

Nếu là những thứ này thì dễ hiểu rồi.

Bản thân những thứ này là quặng ngọc thạch, nên giá trị rất lớn, có giá trị cực kỳ cao.

Quan trọng nhất là những thứ này, mẹ kiếp, có khả năng liên quan đến chuyện trường sinh bất lão, như vậy giá trị lại càng lớn hơn.

Nếu vậy, thì tòa nhà mà họ thấy bên ngoài cũng dễ hiểu rồi.

Thực ra tòa nhà đó chỉ để che mắt, xây một tòa nhà ở đó, rồi để

thuộc hạ lén lút đào mỏ dưới lòng đất.

Những quặng đá này bản thân giá trị không nhỏ, có thể dùng cho thí nghiệm trường sinh bất lão. "Nếu đã vậy, thì những thứ này cũng có thể giải thích được, xem ra những thứ này không phải là thi thể!" Lý Đông khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Cậu chỉ vào những bức tượng được đúc bằng sắt.

Ban đầu cậu tưởng những bức tượng này đều là thi thể, xem ra có lẽ không phải.

Những thứ này hẳn chỉ dùng để chứa những quặng ngọc thạch đó, bỏ quặng vào bên trong để che mắt người khác.

Nếu vậy, thì những người trong đội khảo cổ mấy chục năm trước muốn trục vớt loại tượng sắt này cũng dễ hiểu rồi.

Họ trục vớt ngọc bên trong tượng sắt, mục đích e rằng là để làm một loại thí nghiệm trường sinh bất lão nào đó!

Đương nhiên loại thí nghiệm trường sinh bất lão này, vào thời đại đó là làm cho ai, thì cũng không cần nói cũng biết! "Đông ca, thực ra chúng ta đừng nói về những thứ đó nữa, bây giờ quan trọng nhất là tôi căn bản không biết ra khỏi đây bằng cách nào!" Bàn Tử lúc này lại đột nhiên đưa ra một vấn đề khác.

Lúc này Lý Đông mới nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề, mặc dù lúc vào dường như bị Bàn Tử kéo vào, nhưng sau khi vào lại phát hiện môi trường họ đang ở không có lối ra, nói cách khác là nơi họ vào đã bị người ta bịt kín. "Không sao, lối vào đó chắc chắn bị thứ gì đó bịt lại rồi, chúng ta có thể đào ra lại!" 38.

Lý Đông lắc đầu, con đường đó đối với cậu cứ như không thể đơn giản hơn, trong ba lô của Lý Đông có rất nhiều công cụ.

Nhưng Bàn Tử lại lắc đầu: "Nơi này không dễ như vậy đâu, nơi

chúng ta vào, bên ngoài có thể căn bản không phải là nơi chúng ta vừa vào!

Chúng ta đào từ nơi đó cũng không ra được, tôi và Tiểu Ca đều đã thử rồi..." Mẹ kiếp, lẽ nào gặp phải chuyện linh dị?

Không thể nào?

Nơi này, là một không gian hoàn toàn khép kín. "Không thể nào, nếu nơi này là một không gian hoàn toàn khép kín, thì làm sao có thể có người khai thác ở đây?

Chắc chắn có nơi có thể ra ngoài." Lý Đông đối với chuyện này hoàn toàn không có chút lo lắng nào, nếu chọc giận cậu thậm chí có thể trực tiếp đào một cái lỗ trên đỉnh đầu để ra ngoài, đương nhiên đó là chuyện sau này.

Lý Đông cẩn thận suy nghĩ lại những ký ức trong đầu, cảm thấy đã bỏ sót thứ gì đó, nên mới dẫn đến tình hình hiện tại.

Cậu cẩn thận suy nghĩ, muốn tìm ra đáp án cho tình cảnh hiện tại từ trong ký ức của mình.

Rất nhanh, linh quang chợt lóe, cậu hiểu ra rốt cuộc là chuyện gì. "Mật Lạc Đà!

Chúng ta chắc chắn đã gặp Mật Lạc Đà!" "Mật Lạc Đà là cái quái gì?" Bàn Tử và mấy người khác đều ngơ ngác. "...

Đông ca, không phải chứ, chúng ta lại gặp phải thứ đó sao?" Bàn Tử dường như đã nghĩ ra. "Hả?

Cậu cũng biết sao?" Muộn Du Bình cũng vô cùng ngạc nhiên! "Tôi và Đông ca lúc mạo hiểm ở Tương Tây đã gặp phải tình huống tương tự, lúc đó Đông ca cũng nói là gặp Mật Lạc Đà!" Bàn Tử xoa xoa mũi nói. "A?

Rốt cuộc là thứ gì vậy?" A Ninh cũng kinh ngạc, lần đó cô không tham gia đội của Lý Đông nên không biết.

Chương 546

"Lần trước Đông ca nói, đó là một loại quái vật lợi hại, sẽ đợi người ta vào một không gian tương đối khép kín rồi bịt kín không gian đó, nhốt chết người ở bên trong, sau đó ăn thịt." Bàn Tử hồi tưởng một lúc rồi nói.

Lý Đông lắc đầu: "Lúc đó tôi cũng chỉ là một phỏng đoán thôi, có lẽ loại quái vật đó không tồn tại!

Có một khả năng khác, nơi chúng ta đang ở bây giờ, những quặng ngọc này có thể sinh trưởng, sau đó bịt kín tất cả các lối ra!" "Đá có thể sinh trưởng?

Càng ngày càng huyền ảo rồi? 39.

Lẽ nào, ý của Đông ca là chúng ta thực ra đã chui vào bụng của Mật Lạc Đà, đang chờ bị nhốt chết ở đây, sau đó bị tiêu hóa?" "Đừng có suy nghĩ lung tung nữa, nhìn xem, trên tường?" Thiến Thiến, người vẫn luôn im lặng, đột nhiên nói. "Trên tường?

Trên tường không có gì cả!" Mấy người lắc đầu. "Ồ, tôi quên mất, thị lực của tôi tốt hơn, mọi người có thể lấy ít nước tạt lên tường!" Thiến Thiến nói. "Hử?" Lý Đông kỳ quái, nhưng cũng làm theo.

Sau đó, cậu phát hiện, trên tường, lại thật sự có bóng!

Hơn nữa, những cái bóng này dường như đang xuyên qua vách đá, di chuyển sang bên cạnh! "Chết tiệt!" Lý Đông không chút do dự, trực tiếp chém một nhát xuống!

Trong khoảnh khắc đó, tia lửa bắn ra tứ phía, trên vách đá cũng xuất hiện một vết nứt.

Sâu trong vết nứt lộ ra một khối gì đó.

Mấy gã gan to bằng trời lập tức đi tới!

Bàn Tử cầm đèn pin của thợ mỏ, chiếu vào bên trong.

Ban đầu chỉ thấy một khối màu xanh sẫm, dường như cũng là nham thạch, nhưng không thể phân biệt đó là bộ phận nào của bóng người đó.

Khoảnh khắc đến gần, khối đó chuyển động, tiếp theo, một đôi mắt chỉ có lòng trắng từ phía sau vết nứt quay ra, nhìn về phía họ.

Đôi mắt đó không có bất kỳ cảm xúc nào, cũng không có bất kỳ định hướng nào, nhưng có thể biết, nó đang nhìn họ, từ trong vết nứt nhìn ra, tình hình thực sự quá quỷ dị! "Tránh ra một chút." Lý Đông khẽ nói, chuẩn bị thử dùng dao một lần nữa.

Nhưng lúc này, trong vết nứt đó đột nhiên truyền ra một tiếng kêu, giống như tiếng khóc của trẻ sơ sinh, cực kỳ chói tai.

Đồng thời một đôi móng vuốt từ bên trong thò ra, trực tiếp tóm lấy cổ của Ngô Tà bên cạnh.

Quả nhiên thứ đó cũng biết bắt nạt kẻ yếu, trong đội này người có sức chiến đấu yếu nhất hẳn là Ngô Tà.

Ngô Tà bị móng vuốt đó tóm lấy, rồi trực tiếp bị kéo lên vết nứt, đập mạnh vào vách tường.

May mà trên người gã này cũng mặc bộ Ngũ Hành, nên không bị thương quá nặng.

Lý Đông vội vàng đến che cho Ngô Tà, đồng thời nắm đấm của cậu, bất chấp tất cả đấm vào bên trong.

Bây giờ nắm đấm của cậu còn cứng hơn cả đá, trong lúc nhất thời lại đấm ra tia lửa tung tóe, thứ đó dường như cũng bị thương, mới buông Ngô Tà ra.

Nhưng chỉ một lát sau, đôi móng vuốt đó lại thò ra, có vẻ muốn tiếp tục bắt người, nhưng may là mấy người họ đều khá cẩn thận, nên không bị bắt.

Lý Đông chớp lấy một cơ hội, một tay kẹp chặt đôi móng vuốt đó, muốn lôi thẳng thứ bên trong ra ngoài.

Kết quả, bên trong truyền ra mấy tiếng khóc trẻ con, lại có thêm mấy đôi móng vuốt khác từ bên trong thò ra, trực tiếp tấn công vào mắt Lý Đông.

Lý Đông theo phản xạ muốn né tránh, nhưng tay cậu bị trượt, đôi móng vuốt đó lại rút về. "Mẹ kiếp!" Lý Đông trực tiếp lấy ra súng phun lửa, nhắm thẳng vào vết nứt mà phun!

Trong khoảnh khắc đó, không khí trong hang động có chút nóng bỏng!

Nhiệt độ của súng phun lửa tập trung, lên đến hơn một nghìn độ.

Lập tức, trong đá truyền ra từng trận âm thanh quỷ dị, tựa như tiếng khóc của trẻ sơ sinh, chói tai đến chết người, nghe vô cùng thê thảm!

Cảm giác đó, khiến người ta trong lòng khó chịu, có một cảm giác không nỡ!

Nhưng Lý Đông cũng chỉ có một chút cảm giác đó mà thôi, căn bản không hề có ý định nương tay, súng phun lửa vẫn không dừng lại!

Cuối cùng, tiếng kêu bên trong từ từ yếu đi, dường như đã chết.

Bàn Tử cười gằn mấy tiếng nói: "Sinh nhầm thai, đừng đầu thai nhầm chỗ.

Nếu còn dám chọc vào tao, thì phải chết!" Nhưng, sau khi giết chết một con, lại có ba cái bóng khác trông vô cùng rõ ràng!

Ngô Tà cau mày, nói: "Đông ca, tôi... tôi thật sự phải giết hết những gã này sao?

Những gã này, có lẽ đối với chúng ta căn bản không có địch ý!

Chương 547

Chúng ta không cần thiết phải làm vậy!" Bàn Tử lại không vui, chửi bới nói: "Nói bậy, tiểu Ngô của tôi, gã này bình thường cũng là người rất tốt mà, sao bây giờ lại trở nên thánh mẫu thế?

Cậu cũng không xem những thứ này là cái gì, toàn bộ đều là quái vật.

Chỉ vì tiếng kêu của nó nghe hơi giống trẻ con nên cậu không nỡ?

Gã này, cũng không phải là quá dễ bị lừa rồi sao?" Lý Đông không nói gì, con dao trong tay hung hăng chém vào vách tường!

Trong khoảnh khắc đó, trên vách tường lại xuất hiện một vết nứt nữa!

Mục tiêu của cậu, là cái bóng đen thứ hai!

Nhưng, vào lúc này, trên đỉnh đầu cậu, rơi xuống không ít đá vụn. 40.

Đỉnh hang gần như đồng thời nứt ra, một cái bóng xanh bất ngờ từ trên đó treo xuống, sau đó là một trận tiếng kêu thảm thiết. "Mẹ kiếp, trên đỉnh đầu cũng có!" Nhưng, dường như nó thật sự là chuyên bắt nạt kẻ yếu, thứ trên đỉnh đầu đó, trực tiếp tóm lấy Ngô Tà! "Chó chết!" Bàn Tử chửi bới, định giúp Ngô Tà, nhưng rất nhanh, lại có một con khác lao vào người gã. "Mẹ kiếp!" Trong hang động này, đột nhiên xuất hiện một đống lớn quái vật, gần như mỗi người đều gặp phải đối thủ!

Đèn pin của họ cũng không cầm vững được, trong hang động, lập tức trở nên cực kỳ hỗn loạn! "Mẹ kiếp!" Lý Đông chửi một tiếng, con dao trong tay không chút lưu tình, trực tiếp một nhát chém chết một

con!

Động tác của Thiến Thiến cũng rất nhanh, mấy con rắn mào gà nhanh chóng giải quyết được mấy con quái vật. "Toàn bộ đều giải quyết xong rồi chứ?

Mọi người đều không sao chứ?" Lý Đông quan tâm hỏi. "Tôi còn sống, những người khác không biết!" "Tôi cũng còn sống!" "Chúng tôi đều còn sống, những gã đó, hẳn là đều chết rồi!" Sau khi tổng hợp câu trả lời của mấy người, cậu đã hiểu!

Bên cạnh, Muộn Du Bình lạnh lùng nói: "Không, còn xa lắm, đừng nói nữa, nghe đi!" Mấy người lập tức nín thở, nghe thấy tiếng bò lổm ngổm trong bóng tối, số lượng nhiều đến mức không thể ước tính. "Xem ra, hôm nay tôi phải làm một trận lớn rồi, sợ cái búa, tao sẽ xử hết!" Lý Đông cắn răng, dứt khoát cũng không nhìn vách tường nữa, trực tiếp tại chỗ chuẩn bị sẵn sàng, chờ đợi những thứ đó đến.

Khoảng mười mấy phút sau, trên vách đá phía trước, đột nhiên xuất hiện một cái lỗ, sau đó từng đàn quái vật, từ trong lối đi đó chui ra.

Số lượng quái vật lại có đến mấy chục con.

Lý Đông nhìn dáng vẻ của những con quái vật này, trông có vẻ hơi quen thuộc.

Không sai, lần trước ở Tương Tây, cậu cũng gặp một con quái vật như vậy, chỉ là lúc đó, Lý Đông không chiến đấu với con quái vật đó, chỉ dùng một quả lựu đạn, ném bay nó đi.

Lúc đầu, hai bên không phát động tấn công, trông như đang quan sát lẫn nhau, thăm dò lẫn nhau.

Nhưng sự giằng co này không kéo dài được bao lâu.

A Ninh là người nóng tính, đột nhiên rút súng ra, nhắm vào một

trong số chúng bắn một phát.

Chỉ thấy một con quái vật bị trúng đạn, lập tức phát ra một tiếng kêu thảm thiết, nhưng nó không chết ngay, lại bò dậy được.

Lập tức hang động này trở nên hỗn loạn.

Tiếng kêu của những con quái vật này giống như tiếng khóc của trẻ con, vì số lượng thực sự quá nhiều, nghe khiến người ta cảm thấy hơi phiền lòng.

Lý Đông vốn định dùng súng phun lửa thiêu chết những thứ này, nhưng nhanh chóng phát hiện khoảng cách giữa chúng và cậu thực sự quá gần, súng phun lửa căn bản không dùng được.

Bây giờ có hơn mười con đều đang bám trên người cậu, khiến cậu cảm giác trên người dường như có rất nhiều răng đang cắn, rất nhiều móng vuốt đang cào.

May mà trên người cậu mặc bộ Lục Đạo, lực phòng ngự rất cao, tạm thời không bị thương. "Chó chết!" Lý Đông tức giận chửi, bây giờ không chỉ súng phun lửa không thể sử dụng, thậm chí dao của cậu cũng không thể sử dụng được.

Vì môi trường ở đây thực sự quá chật hẹp, vốn đã có năm sáu người, lại thêm mấy chục con quái vật chen vào, bây giờ có vẻ hơi đông đúc không chịu nổi.

Nếu sử dụng dao, không chừng lúc nào đó sẽ làm bị thương người mình.

Vì vậy, cậu chỉ đành dùng nắm đấm.

Nắm đấm của cậu vẫn mạnh vô cùng, trong khoảnh khắc đó, cậu đã đánh bay một trong những con quái vật ra ngoài.

Sau đó, gã này lại tóm lấy cổ một con quái vật khác, hung hăng

đập nó vào vách đá, con quái vật đó phát ra một tiếng kêu thảm thiết rồi không động đậy nữa.

Cùng lúc đó, cậu lại từ trong túi móc ra một con dao găm ngắn.

Con dao găm này tự nhiên không bằng con dao đã được nâng cấp kia, nhưng ưu điểm của nó là sử dụng tương đối tiện lợi.

Lúc này, Bàn Tử, từng người một đều đang liều mạng, vì những con quái vật này thực ra không dễ đối phó, chúng về cơ bản đều rất mạnh.

Bàn Tử tuy có trang bị, nhưng đó cũng chỉ đảm bảo không bị ngoại thương thôi, nhưng hai ba con cùng lao lên, trực tiếp có thể khống chế gã.

Nhưng dù vậy, gã vẫn đang liều mạng chống cự.

Chương 548

Lý Đông cắn răng, người của cậu tuyệt đối không thể tổn thất ở đây.

Lần trước ở cung điện Tây Vương Mẫu đáng sợ như vậy, A Ninh dường như số mệnh đã định phải chết ở đó, nhưng cuối cùng vẫn bị cậu thay đổi vận mệnh.

Cậu không tin, mình sẽ bị nhốt chết ở đây.

Lý Đông dựa vào một thân võ lực, trong vòng vài phút ngắn ngủi, đã giết chết quá nửa số quái vật.

Lúc này trên mặt đất, xuất hiện từng đống lớn chất lỏng màu xanh lục.

Chất lỏng màu xanh lục đó hẳn là máu của loại quái vật này, cũng không biết có độc hay không, nhưng bây giờ cũng không có thời gian để nghiên cứu những thứ này.

Lý Đông bây giờ cũng đã điên cuồng đến cực điểm, tay chân cậu cùng lúc sử dụng, điên cuồng tàn sát.

Cuối cùng, thế giới cũng yên tĩnh trở lại. 【Đinh!

Giết chết 34 con Mật Lạc Đà, nhận được 34 vạn Đạo tệ!】 Tiếng thông báo của hệ thống lại một lần nữa vang lên trong đầu Lý Đông.

Loại quái vật này lại chỉ cho 1 vạn Đạo tệ, xem ra cũng không đặc biệt lợi hại.

Lý Đông lắc đầu, nhưng bây giờ cũng không có thời gian để quan tâm đến những chuyện này, có thể tiêu diệt được những con quái vật đáng ghét này là tốt rồi, những chuyện khác không có nhiều thời gian để tính toán. "Sao rồi?

Đều còn sống chứ?" Lý Đông hỏi. "Đông ca, chúng tôi đều còn sống, yên tâm đi, không chết!" Bàn Tử thẳng thắn trả lời.

Lý Đông cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, lại qua được một ải. "Lối đi mà những thứ này vào, hẳn là có thể ra ngoài, chúng ta ra ngoài trước rồi nói.

Chúng ta không thể bị nhốt ở đây, Đông ca vừa nói lối đi ở đây có thể tự động đóng lại, nên chúng ta phải nhanh chóng ra ngoài, nếu không những thứ này lại đóng lại lần nữa, chúng ta thật sự sẽ bị nhốt chết ở đây!" Muộn Du Bình lập tức chỉ vào lối đi nói.

Lý Đông gật đầu, cẩn thận quan sát, trên người những con quái vật vừa bị giết chết hẳn là có chất ăn mòn, cũng chính vì những chất ăn mòn này ăn mòn quặng ngọc thạch trên vách tường, sau đó chúng mới có thể chạy đến đây.

Những quặng ngọc thạch ở đây hẳn là vật thay thế ngọc vẫn.

Lý Đông vốn định đào một ít, nhưng sau khi phát hiện tình hình có chút nghiêm trọng, cậu đã từ bỏ ý định này, có lẽ sau này có cơ hội sẽ tiếp tục đến đây.

Đi dọc theo lối đi, lối đi rất tốt, ít nhất không có ngã rẽ nào.

Nếu có ngã rẽ, thì sẽ phải đối mặt với hội chứng khó lựa chọn.

Không có ngã rẽ, mặc dù rất quanh co, cũng không ảnh hưởng đến việc tiến lên.

Trong quá trình tiến lên, có thể thấy trên vách tường dường như cũng có một số thứ, muốn tiếp tục truy sát họ, nhưng họ cũng không quan tâm được nhiều như vậy.

Chạy một mạch gần nửa giờ đồng hồ, vẫn chưa đi đến cuối, cũng không biết rốt cuộc nó dẫn đến đâu.

Đang lúc cảm thấy có chút tuyệt vọng, đột nhiên nghe thấy tiếng nước chảy.

Lý Đông vội vàng đi chậm lại, quả nhiên, một lát sau phát hiện phía trước lại xuất hiện một đứt gãy, hoặc là một khe nứt của núi.

Khe nứt này không đặc biệt rộng, người về cơ bản không thể rơi xuống được.

Đương nhiên, nếu không cẩn thận giẫm vào, nó có thể có tác dụng như một cái bẫy, không chừng có thể làm gãy một chân người, đơn giản là vậy.

Phía trên khe nứt này, có nước từ trên chảy xuống, hình thành một thác nước khá đặc biệt.

Tiếng nước chảy là do thác nước phát ra. "Tốt rồi, cuối cùng chúng ta cũng tìm được lối ra, có thể ra ngoài rồi!" Mấy người đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng lúc này, đột nhiên nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng nói của một người.

Giọng người đó nghe có chút khàn khàn, nhưng lại khá chân thực. "Đến nơi này rồi thì đừng ra ngoài nữa, ở lại đây với tôi đi!" Quay đầu lại, họ đột nhiên thấy một bóng đen.

Không sai, là một bóng đen, người đó mặc một bộ áo choàng đen, trên đầu cũng đội một cái mũ trùm đen, cả người được bao bọc kín mít, chỉ lộ ra một đôi mắt. "Ngươi là ai?" Muộn Du Bình khẽ cau mày hỏi.

Người đó cười ha hả nói: "Ta có một cái tên giống ngươi!" "Trương Khởi Linh?" Muộn Du Bình lập tức nghĩ đến cái tên này.

Không sai, Trương Khởi Linh không phải tên của một người, mà là tên của một loại người.

Ban đầu nhà họ Trương có những người mang danh Trương Khởi Linh!

Đương nhiên, sau này vì một số sự cố nào đó, không chỉ giới hạn ở nhà họ Trương, thậm chí còn có một số Trương Khởi Linh khác!

Muộn Du Bình đương nhiên là người đặc biệt nhất trong số những Trương Khởi Linh này!

Nhưng bây giờ gã mặc áo choàng đen này, cũng tên là Trương Khởi Linh.

Chương 549

Lý Đông khẽ cau mày, rồi dùng tay chỉ vào Muộn Du Bình: "Nếu đã vậy, thì ngươi hẳn là người cùng gia tộc với gã này, sao lại tàn nhẫn độc ác như vậy, muốn ra tay với người trong cùng gia tộc sao?" Người đó cười khà khà: "Người trong cùng gia tộc?

Không có nhiều chuyện như vậy đâu.

Nhưng nơi ta ở, là một bí mật, ta không hy vọng bất kỳ ai mang bí mật ở đây ra ngoài!

Nếu đã biết bí mật của ta ở đây, vậy thì, đừng ra khỏi đây nữa!" Giọng nói của người này có chút khàn khàn, đồng thời khẩu khí cũng rất ngông cuồng.

Lý Đông lập tức có hứng thú: "Ý của ngươi là, một mình ngươi muốn đối phó với nhiều người chúng ta sao?

Ngươi nghĩ có khả năng không?" Người đó lắc đầu: "Ta không chỉ có một mình, vừa rồi, các ngươi đã nếm mùi khổ của những gã đó rồi chứ?

Những chuyện khác, ta không cần nói nhiều nữa chứ?

Đương nhiên ta cũng không làm khó các ngươi, chỉ cần các ngươi đừng ra ngoài, thì ta cũng sẽ không giết các ngươi?" Bàn Tử lập tức không vui: "Gã giả thần giả quỷ này, thật sự nghĩ rằng nói mấy câu vô nghĩa là có thể dọa được tao sao?

Thật là, nếu mày thật sự có thể chỉ huy được những gã đó, thì cũng không cần phải bôi lên người nhiều thứ linh tinh như vậy!" Lý Đông cẩn thận quan sát, trên người người này trông cũng có chút kỳ quái.

Không sai, trên người người này lại có dịch cường toan.

Lập tức Lý Đông hiểu ra, những chất dịch ăn mòn kinh tởm trên người những con Mật Lạc Đà vừa gặp, hẳn là một loại axit mạnh, có tác dụng ăn mòn.

Đương nhiên chất có thể khắc chế những thứ đó, tự nhiên là cường kiềm.

Người áo đen nghe Bàn Tử nói, lập tức cười ha hả: "Không ngờ lại bị phát hiện ra bí mật này!

Nhưng, các ngươi nghĩ rằng bị phát hiện ra bí mật này là có thể ra khỏi đây sao?

Chỉ một mình ta đối phó với các ngươi là đủ rồi." A Ninh cười lạnh một tiếng: "Bớt khoác lác ở đó đi, chỉ dựa vào một mình ngươi mà cũng đòi đối phó với nhiều người chúng ta, khoác lác cũng quá đáng rồi!

Ta bây giờ mời ngươi ăn một viên đạn, thế nào?" Khẩu súng trong tay A Ninh lập tức nhắm vào gã này.

Chỉ là, người đó không hề hoảng sợ, vẫn bình thản cười một tiếng.

A Ninh lập tức tức đến dậm chân, sau đó súng trong tay phun ra lửa.

Nhưng bóng đen này thân thủ lại rất nhanh nhẹn, trong không gian chật hẹp, lại có thể né tránh được nhiều viên đạn như vậy.

Đây tuyệt đối là một siêu cấp cao thủ, thảo nào lại có bản lĩnh mạnh như vậy.

Trong khoảnh khắc đó, người này đã đến bên cạnh Lý Đông, trong tay gã xuất hiện một con dao găm, mục tiêu của con dao găm lại là tim

của Lý Đông.

Lý Đông tuy biết trên người mình mặc bộ Lục Đạo sẽ không bị thương, nhưng cũng không để gã này tấn công thành công.

Cậu một tay tóm lấy tay cầm dao găm của gã, tay kia trực tiếp đập lên đỉnh đầu gã.

Gã kia vội vàng thu tay lại, đồng thời lại thực hiện mấy chiêu biến hóa ngắn, tốc độ đó khá nhanh, khá hiểm độc, về cơ bản đều là chiêu số giết người.

Nhưng, Lý Đông cũng có một ưu thế rất lớn, đó là trang bị rất tốt, lực phòng ngự cực cao, cho dù bị người ta dùng dao găm đâm một hai nhát, cũng không có vấn đề gì.

Nhưng người áo đen kia thì khác, chỉ cần sơ sẩy trúng đòn, sẽ cảm thấy rất khó chịu.

Quan trọng nhất là chỉ một lát sau, Lý Đông đã chiếm thế thượng phong, nắm đấm của cậu không ngừng đấm vào ngực người này, khiến người này liên tục lùi về sau. "Sao rồi, bây giờ ngươi còn thấy, có thể giữ ta lại ở đây không?" Nhưng Lý Đông không tiếp tục ra tay giết người, cậu muốn xem xem trong lòng gã này, có thể hỏi ra được thứ gì có giá trị không?

Muộn Du Bình hỏi trước tiên: "Tại sao ngươi lại ở một nơi như vậy, ra tay với người vào đây?" Người đó cười lạnh một tiếng: "Bởi vì ta là Trương Khởi Linh, nhưng đồng thời ta cũng đã biến thành một con quái vật!

Ta không thể ra khỏi đây, chỉ có thể ở đây sống sót mà thôi!

Nhưng, các ngươi đã đến đây, lại từ đây ra ngoài, thì e rằng sau này ta sẽ không được yên ổn!

Đây, là một nơi cất giấu bảo tàng của nhà họ Trương, chôn giấu

bí mật trường sinh bất lão của nhà họ Trương, ta không hy vọng bất kỳ người sống nào biết được nó." Lý Đông lúc này lập tức nhìn gã này như nhìn một thằng ngốc: "Ngươi thật sự nghĩ rằng, ta cần thứ đồ chơi đó của ngươi sao?

Bây giờ toàn bộ ngọc vẫn của cung điện Tây Vương Mẫu đều ở trong tay ta, ngươi nghĩ, ta sẽ thiếu thứ đồ chơi đó sao?

Nhưng, có lẽ một nhóm người khác rất thích những thứ ở đây!

Ngươi nên ra tay với họ mới đúng!" "Hả?" Người áo đen lập tức ngây người, "Xem ra như vậy, thật sự không khiến người ta yên tâm a!

Ta, chỉ muốn yên ổn ở đây thôi, lẽ nào như vậy cũng không được sao?" Người này tuy che mặt, không thấy được biểu cảm của gã, nhưng từ lời nói của gã có thể nghe ra, gã có chút cô đơn.

Lý Đông không quan tâm nhiều như vậy, chỉ cười lạnh nói: "Gã này, thật là, ta một chút cũng không đồng tình!

Ta biết, vì ngươi không phải là một người trường sinh hoàn mỹ, phải luôn ở lại đây!

Nhưng, ta hỏi ngươi, cứ sống mãi ở đây như vậy có ý nghĩa không?

Hơn nữa, để ngươi có thể sống yên ổn ở đây, ngươi muốn giết hết tất cả những người phát hiện ra nơi này, quả thực không ổn!" Đương nhiên cậu không phải thánh mẫu, người này giết người khác cũng được, nhưng bây giờ bộ dạng của gã này, trông như muốn giết những người phát hiện ra bí mật ở đây, cậu tự nhiên sẽ không đồng ý! "Hả?

Vậy ý của ngươi là, ngươi muốn giết ta sao?" Người áo đen kỳ quái hỏi.

Bây giờ gã về cơ bản đã tin rằng, mình không phải đối thủ của Lý Đông!

Nếu Lý Đông thật sự muốn giết gã, thì quả thực quá dễ dàng!

Chương 550

Nhưng, Lý Đông lại lắc đầu: "Gã này, lẽ nào, trong đầu ngươi, không có một chút dung lượng nào sao?

Ngươi muốn giết ta, nên ta nhất định phải giết ngươi sao?" "Ý của ngươi là, ngươi muốn tha cho ta một mạng?

Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?" Người áo đen hỏi. "Hắc hắc, ngươi còn có tác dụng lớn lắm, ta tự nhiên phải lợi dụng trước đã!

Khi một người có chấp niệm quá sâu đối với một việc gì đó, thậm chí đến mức vì mục đích mà không từ thủ đoạn, thì, cũng không còn xa nữa đến lúc bị người khác lợi dụng!" Lý Đông bình thản nói!

Đứng trước mặt một người, thẳng thừng nói, muốn lợi dụng người ta, chuyện như vậy, có chút không thể tin được!

Nhưng, ở đây, nghe ra, lại dường như không có vấn đề gì! "Ngươi muốn lợi dụng ta?" Người áo đen hỏi! "Không sai, dù sao với bộ dạng bây giờ của ngươi, sớm muộn gì cũng bị người khác lợi dụng, thay vì bị người khác lợi dụng, không bằng bị ta lợi dụng!

Dù sao, ít nhất ta cũng là một người tương đối lợi hại, nếu đến lúc bị một kẻ rác rưởi lợi dụng, thì ngươi sẽ càng hối hận hơn!" Lý Đông không chút che giấu! "Được thôi, ta cũng muốn xem xem ngươi lợi dụng ta như thế nào!

Nếu bây giờ ngươi không giết ta, ta cũng không giết được ngươi, vậy ta đi trước đây!

Xem ra, nơi này sắp không được yên ổn nữa rồi!" Người áo đen rời đi!

Lý Đông không ra tay!

A Ninh bây giờ có chút không cam lòng, trực tiếp cầm súng, chuẩn bị bắn! "Thôi đi, với bản lĩnh của người đó, cô bắn không trúng đâu, lợi hại lắm!" Lý Đông lắc đầu, ngăn A Ninh lại. "Được thôi, vậy không còn cách nào khác!" "Chúng ta ra ngoài trước đi, ở đây cũng quá lâu rồi!" Lý Đông lắc đầu! "Đông ca, đợi một chút, cũng không vội một lúc này!" Bàn Tử vội vàng lấy ra mấy món công cụ, đi đục mạch ngọc, "Mẹ kiếp, tao lần này ngàn cay vạn đắng, chịu đủ mọi giày vò, không thể cứ tay trắng trở về như vậy được, cũng phải có chút thu hoạch chứ!" "Gã này, thật là đến đâu cũng không chịu đi tay không a!" Ngô Tà cười cười, nhưng gã này rất nhanh, cũng bắt đầu làm động tác tương tự!

Sau đó, A Ninh cũng tham gia!

Thiến Thiến mang theo tâm trạng tò mò, cũng tham gia, cảm thấy thứ này quen thuộc!

Muộn Du Bình ngây người một lúc, sau đó gã này, cũng tham gia vào trong đó.

Mạch ngọc này, là thứ có tác dụng tương tự như ngọc vẫn!

Đương nhiên, không phải tác dụng trường sinh, bản thân những thứ này, cũng là bảo bối vô giá, vì nó là quặng ngọc thạch!

Quặng ngọc thạch, không phải ở đâu cũng có thể tìm thấy!

Mấy người mỗi người đều đục xuống một khối rất lớn, sau đó mới hài lòng thỏa mãn rời đi! "Như vậy, cũng không lỗ!" Bàn Tử vui vẻ gật đầu, "Đợi hai ngày nữa, tao mang thứ này đi cho Vương Khải Toàn xem, đảm bảo ghen tị chết thằng béo đó!" "Thằng béo mắng người khác là thằng béo, nghe cảm giác có chút kỳ quái?" Ngô Tà hỏi! "Nói bậy, gã đó là thằng béo, tao là béo đẹp trai, về bản chất có sự khác biệt rõ ràng, hiểu không?" Bàn Tử thẳng thắn nói! "Chết tiệt...

Lão đây thấy người không biết xấu hổ rồi, nhưng chưa từng thấy ai không biết xấu hổ như vậy, không ngờ mày thật sự dám nói!" Mấy người khác đều giơ ngón giữa. "Đừng không tin, đó là sự thật!" Bàn Tử nghiêm nghị nói! 41. "Sự thật cái quái gì, gã này chắc chắn không biết mình là ai rồi, sinh ra ảo giác rồi!" "Chắc chắn là tự thôi miên lâu dài, sau đó sinh ra ảo giác!" "Chết tiệt, Bàn Tử, đợi sau khi ra ngoài, nhất định phải đến bệnh viện kiểm tra kỹ lưỡng một phen!

Ngoài ra, nhất định phải phối hợp với công việc của bác sĩ, tuyệt đối đừng có áp lực tâm lý, anh em mấy người đều đang quan tâm đến mày đấy!" Ngô Tà cười nói!

“Tên khốn nhà tôi, lại không chịu thừa nhận sự thật là ông đây đẹp trai, thật quá đáng!” Bàn Tử chửi một câu, nhưng nhanh chóng im bặt.

Bây giờ, ai nấy đều vô cùng thỏa mãn, chuẩn bị rời đi.

Mấy người hợp sức, cuối cùng cũng thoát ra ngoài.

Nhưng vừa ra ngoài, họ lập tức gặp một đám người đông nghịt.

Ngô Tà ngẩn người một lúc rồi kích động nói: “Là chú hai của tôi!” “Chú hai?” Lý Đông cũng hơi sững sờ, người dẫn đầu đám người kia lại là Ngô Nhị Bạch, người anh thứ hai trong ba anh em nhà họ Ngô.

Trong ký ức của Lý Đông, gã này thuộc dạng điển hình của loại người tàn nhẫn ít lời.

Nghe nói, trong ba anh em nhà họ Ngô, gã này là người lợi hại nhất.

Ngô Tam Tỉnh tuy trông có vẻ cũng không gì không làm được, nhưng trước mặt người này thì cũng không dám hó hé một lời.

Bây giờ ông ta đích thân dẫn theo nhiều người như vậy, chắc chắn là nghĩ Ngô Tà đã xảy ra chuyện nên vội vàng đến cứu người.

Nhưng giờ thấy đứa cháu trai không sao, ông lão cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi, vị kia là anh Lý Đông phải không?” Ngô Nhị Bạch cẩn thận đánh giá Lý Đông.

Chương 551

“Là tôi!” Lý Đông gật đầu.

Đối với chuyện này, đối phương tuy lợi hại, nhưng anh cũng không kém, thực tế Ngô Nhị Bạch căn bản không thể so sánh với anh, nên không cần phải quá khách sáo.

“Tốt, tốt, cảm ơn cậu đã chiếu cố cháu trai tôi.” Một đám người hàn huyên một lúc, sau đó Ngô Tà đi theo Ngô Nhị Bạch.

Muộn Du Bình có chút việc nên cũng đi.

Còn gã Bàn Tử thì đang có một vấn đề quan trọng là đổi số khoáng thạch ngọc mới kiếm được thành tiền, nên gã cũng đi nốt.

A Ninh ngược lại cảm thấy có chút buồn chán: “Lúc trước chúng ta còn đang cùng nhau mạo hiểm gian khổ, kết quả vừa ra ngoài một lúc, người đã đi gần hết rồi?” “Nhà người ta có chuyện, chẳng lẽ mình lại xen vào chuyện nhà người ta được sao?

Đi thôi đi thôi, tôi thấy chuyện này vẫn chưa kết thúc đâu, cùng lắm chỉ là nghỉ giữa hiệp thôi!

Biết đâu sau này chúng ta lại cần đến nơi này!” Lý Đông lắc đầu.

A Ninh có chút bất mãn: “Vậy thì sao chứ, lúc trước chúng ta chẳng phải đã cùng nhau mạo hiểm sinh tử sao?

Kết quả bây giờ nói đi là đi.” Lý Đông vỗ vai cô: “Không sao không sao, bây giờ chỉ còn lại ba chúng ta, chúng ta vừa hay có thể cùng nhau đi hưởng thụ cuộc sống!” A Ninh vừa nghe lời này, sắc mặt có chút không đúng, tự nhiên biết cái gọi là hưởng thụ cuộc sống là gì.

“Nơi này cũng thuộc một loại môi trường khác, có thể trải nghiệm

cuộc sống ở đây, cũng không có gì là không tốt, đúng không?" A Ninh lúc này mới vui vẻ gật đầu.

Đương nhiên, nơi này thuộc về cổ trại của người Dao, đối với cô, nơi này khá mới mẻ, nên cũng là một nơi trải nghiệm cuộc sống không tồi.

Sau khi trải nghiệm cuộc sống ở đây vài ngày, họ mới bắt đầu hoạt động.

Đương nhiên mấy ngày nay, người mà họ tiếp xúc nhiều nhất lại là gia đình A Quý.

Đặc biệt là cô nhóc Vân Thái, vì không được cùng Lý Đông xuống nước, sau khi nghe những chuyện ly kỳ dưới đó, cô bé cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

Vì vậy, cô nhóc ngày nào cũng bám lấy Lý Đông, A Ninh và Thiến Thiến, bắt ba người kể chuyện dưới đó.

Lý Đông trong lúc vô tình, lại kể ra chuyện về ngôi làng gặp được ở dưới nước, bất giác đã miêu tả lại tình hình của ngôi làng đó.

Cô nhóc càng nghe càng mơ hồ, cau mày hỏi: "Anh Lý Đông, anh nói có vẻ không đúng lắm?

Dáng vẻ ngôi làng anh nói sao lại giống hệt tình hình trong thôn của em vậy!

Chẳng lẽ đó chính là thôn của em sao?

Anh trai, anh thật sự đã gặp được thứ gì kỳ lạ ở dưới đó sao?" Cô nhóc dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn anh.

Lý Đông chỉ cảm thấy có chút cạn lời, vì anh phát hiện khi kể về các thứ trong đó, quả thực có vài điểm tương đồng với ngôi làng này, hai nơi giống hệt nhau, nghĩ kỹ lại, hình như đúng là như vậy.

“Hai ngôi làng y hệt nhau?

Lại một tình huống mới sao?” Lý Đông nhất thời cảm thấy có chút đau đầu.

Mặc dù anh sớm đã hình thành thói quen gặp vấn đề không hiểu thì cố gắng không nóng vội, nhưng bản năng của con người khi gặp những vấn đề không hiểu sẽ tìm mọi cách suy nghĩ, muốn làm cho rõ ràng, đó cũng là một loại bản năng cầu tri.

Nhưng khi anh không tự chủ được mà nghĩ về vấn đề này, anh cảm thấy chuyện này thật sự có chút khó tin.

Đương nhiên chuyện như vậy trong lịch sử cũng không phải chưa từng có.

Nghe nói vào đầu thời Hán, Cao Tổ vì muốn làm cha mình vui lòng, đã sao chép y hệt một trấn nhỏ ở quê nhà tại một nơi khác, thậm chí còn di dời tất cả những người ở quê cũ, cả mọi loài động vật, đến nơi kiến trúc mới đó, mục đích là để cha mình có thể vui vẻ hưởng tuổi già.

Chuyện như vậy nghe có vẻ hơi hoang đường, nhưng vì nó tràn đầy hương vị lãng mạn chủ nghĩa, nên từ xưa đến nay có rất nhiều người đối với chuyện này vẫn luôn nhớ mãi không quên.

Đương nhiên còn có một người khác, đó là Thiết Diện Sinh, hoặc là thân thể tái sinh của Thiết Diện Sinh, cũng chính là Uông Tàng Hải, gã này cũng làm chuyện tương tự, xây dựng hai tòa thành thị hoàn toàn giống hệt nhau.

Nhưng xây dựng hai thành phố y hệt, hoặc một trấn nhỏ, cũng có nguyên nhân lịch sử nhất định.

Còn ngôi làng nhỏ ở đây, nhiều nhất cũng chỉ tương đương một thôn, vậy hai thôn y hệt nhau rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Bởi vì hai thôn như vậy, căn bản không có ý nghĩa gì lớn, nhiều nhất chỉ là một trò đùa ác ý của ai đó mà thôi.

Nhưng chẳng lẽ thật sự vì một chút ác ý mà phải hao phí nhiều tài lực vật lực như vậy sao?

Nhưng ngôi làng dưới nước kia rõ ràng ẩn giấu bí mật động trời, cũng không hoàn toàn chỉ là một trò đùa ác ý.

A Quý nghe mấy người thảo luận xong, đột nhiên xen vào một câu: "Cháu từng nghe người già trong thôn nói một chuyện!

Rằng thôn của chúng cháu vốn không ở chỗ này, mà thực ra ở một nơi khác, nhưng sau này vì một lý do nào đó, nên thôn chúng cháu mới phải di dời đến đây, xây dựng y hệt!

Còn nơi ở cũ của thôn cháu, có người già nói bị lửa thiêu, có người nói bị nước nhấn chìm, nhưng vì thời gian quá xa xôi, nên mọi người đều không nhớ rõ, cũng chỉ là thuận miệng chém gió thôi.

Tóm lại, đó là chuyện do tổ tiên chúng cháu làm!" Lý Đông cười nói: "Xem ra tổ tiên nhà cậu thật lợi hại nha, lại có thể bắt chước đến mức độ này, trong ký ức của tôi, hai nơi đó gần như hoàn toàn giống hệt nhau, người có thể xây dựng đến mức độ này thật sự là hiếm có!" Lịch sử đã rõ ràng, vậy còn một chuyện nữa, mục đích của người tạo ra hai thôn giống hệt nhau là gì?

Chẳng lẽ thật sự chỉ vì một chút ác ý?

Nếu chỉ vì một chút ác ý thì e rằng không đơn giản như vậy, không ai ngốc đến mức vì một chút thú vị mà có thể tiêu tốn nhiều tiền bạc như thế, dù sao xây dựng một ngôi làng lớn như vậy cũng phải tốn tiền.

Cho dù những ngôi nhà trông có vẻ đơn sơ, cũng cần rất nhiều tiền mới xây được, đó là hao phí lượng lớn nhân lực vật lực.

Hơn nữa, nơi có ngôi làng dưới đó chắc hẳn đã từng có người ở.

Lúc này, gã Muộn Du Bình lại đến, gã này lại không biết đã đi đâu điều tra, nhưng trông có vẻ hơi thất vọng, rõ ràng là chẳng thu hoạch được gì.

Chương 552

Khi mấy người đang nói về chuyện này, Muộn Du Bình gật đầu: "Chuyện này, trong đầu tôi hình như có chút ấn tượng, nhưng bây giờ nhất thời cũng không nhớ ra được.

Ngoài ra, tòa cổ lâu trong ngôi làng đó và tòa lâu trên núi này, nếu nhìn từ vị trí, chúng giống như hai con mắt của một con kỳ lân!" Trên người Muộn Du Bình có một hình xăm kỳ lân, con kỳ lân đó dường như được vẽ bằng một loại dược liệu khá đặc biệt, cần nhiệt độ nhất định mới có thể hiện ra.

Gã này, trong tình huống bình thường trên người không có thứ đó, nhưng một khi gặp đối thủ lợi hại, đánh nhau đến toát mồ hôi, trên người sẽ xuất hiện một con kỳ lân hung ác một cách khó hiểu.

Trong tình huống như vậy, nếu đối thủ không hiểu rõ anh, sẽ rất dễ rơi vào hoảng loạn, bởi vì chuyện như vậy có chút quỷ dị.

"Đông ca, chuyện này rốt cuộc phải làm sao?

Trong lòng tôi chẳng có chút manh mối nào, anh nói xem nên làm thế nào?" Lý Đông lắc đầu: "Có thể làm gì được chứ, trước khi có bất kỳ manh mối nào, tôi cũng không biết phải làm sao!

Tôi tin vào một đạo lý, đó là thực lực chí thượng!

Bây giờ, chúng ta chỉ cần nắm giữ tài nguyên, nắm chắc tất cả tài nguyên, vậy thì những người khác sẽ không có cách nào, không lấy được tài nguyên, dù có dùng bao nhiêu âm mưu quỷ kế cũng chỉ là trò cười, đúng không?" Muộn Du Bình dường như không thích lý luận này của Lý Đông, nhưng gã này đối với Lý Đông khá tán thưởng, nên gật đầu tỏ vẻ chấp nhận.

“Đi thôi, chúng ta cũng đang rảnh, chúng ta trở lại bờ hồ đó xem sao, nghe nói dạo này người đến đó ngày càng đông, xem ra đã bị đánh hơi được rồi.” Thực tế, dân trộm mộ cũng có một giới riêng.

Trong cái giới nhỏ này, tin tức cũng vô cùng nhanh nhạy.

Về cơ bản, một khi có người phát hiện ra, sẽ rất nhanh chóng thu hút những người khác, đương nhiên có thật sự thu hoạch được gì không thì chưa chắc, nhưng đám trộm mộ này về cơ bản đều là loại, chỉ cần kiếm được một lần là ăn cả đời, nên họ có đủ kiên nhẫn.

Đương nhiên, trong hoạt động trộm mộ đầy nguy hiểm như vậy, nếu không cẩn thận mà toi đời, họ cũng tin đó là số mệnh.

Vì vậy, đám người này về cơ bản đều là những kẻ liều mạng, thuộc loại cần tiền không cần mạng.

Lý Đông tự nhiên cũng biết những người này, nhưng anh cũng không để tâm đến những chuyện đó, vô cùng bình tĩnh.

A Ninh hỏi: “Ở dưới đó, hình như thật sự có một vài bảo bối rất đáng giá, đám người đó chẳng lẽ thật sự có thể lấy được bảo bối sao?” Lý Đông lắc đầu: “Bảo bối mà họ có thể lấy được, e rằng chỉ có những bức tượng điêu khắc bằng sắt đen kia thôi!

Nhưng những bức tượng đó nặng trịch, mỗi pho ít nhất cũng nặng cả tấn, nếu họ muốn vớt những thứ nặng như vậy từ dưới nước lên, rồi mang đi bán lấy tiền, thì cũng không phải không có vấn đề gì!” “Nhưng không phải còn có những vật nhỏ khác sao?

Em đã phát hiện một số đồ cổ rất có giá trị trong căn phòng đó, chỉ là lúc đó em đang ở dưới nước, không có thời gian thu thập mà thôi!” A Ninh có chút không cam lòng nói.

Có lẽ đây cũng là một loại khuyết điểm, đó là khi phát hiện ra bảo bối, nếu không lấy được, thì cũng không hy vọng người khác lấy

được, nếu bị người khác lấy được, thì nhất định sẽ nảy sinh một cảm giác ghen tị hoặc phẫn nộ rất kỳ diệu.

A Ninh tuy là một người rất mạnh mẽ, nhưng chung quy cũng không thoát khỏi quy luật này.

Chỉ là trên mặt Lý Đông lại một lần nữa lộ ra một nụ cười vô cùng quái dị: "Chuyện như vậy, làm gì có dễ dàng thế?

Trộm không đi tay không, em nghĩ tôi thích vứt đồ lung tung sao?

Thực tế, phàm là những thứ có giá trị mà tôi nhìn thấy, về cơ bản đều bị tôi mang đi hết rồi, những thứ còn lại, ngoài mấy bức tượng nặng trịch kia ra, căn bản không lấy được thứ gì khác!

Mà mấy bức tượng nặng trịch đó, muốn vớt hết lên, không có mấy năm thời gian thì đừng hòng hoàn thành!" Những bức tượng đó không đơn giản như vậy, mấy chục năm trước đội khảo cổ đã từng muốn vớt chúng lên, nhưng tiếc là họ không vớt được một bức tượng hoàn chỉnh nào, thứ vớt lên được cũng chỉ là những cục sắt không rõ hình dạng mà thôi.

Bây giờ, thực tế những thứ trong Trương gia cổ lâu đó, những gì có thể lấy đi về cơ bản đều đã bị Lý Đông lấy đi gần hết, những thứ còn lại bên trong, e rằng giá trị cũng không đặc biệt lớn.

Hơn nữa nơi đó có vẻ khá quỷ dị, biết đâu ở một nơi khác lại có thứ khiến người ta cảm thấy hứng thú hơn, nhưng ít nhất trong cái hồ này thì chắc là không còn gì nữa.

Hiện tại, giống như lúc bắt đầu, đó cũng chỉ là một quãng nghỉ giữa hiệp mà thôi, sau này còn nhiều việc phải làm hơn.

Trước đây trộm mộ, cũng là đấu với những con quái vật kia, nhưng thực tế chuyện sắp phải đối mặt bây giờ, là đối phó với con người.

Không sai, thực tế khó đối phó nhất chính là con người.

Quái vật dù khó đối phó đến đâu, chung quy cũng có một phương pháp đối phó, nhưng đối phó với con người thì không dễ dàng như vậy.

Tục ngữ nói hay, đấu với người niềm vui vô tận chính là đạo lý này, bởi vì tư duy của con người có thể thay đổi ngẫu nhiên, sẽ tìm mọi cách để đối phó đối phương.

Lý Đông và A Ninh bất giác lại đến bên bờ hồ kia, kết quả phát hiện nơi này quả nhiên đã đến rất nhiều người.

"Trời ạ, đám người này chắc là tích cực nhất rồi, không ngờ lại nhanh như vậy, trông có vẻ chuẩn bị rất đầy đủ, nhìn kìa lều trại cũng đã dựng lên, còn có nhiều thiết bị cao cấp như vậy, biết đâu thật sự có thể đào tung mọi thứ dưới nước lên, thậm chí sau khi rút cạn nước trong hồ rồi mới tiến hành tìm kiếm đồ vật bên trong, cũng không chừng." A Ninh có chút bất mãn nói.

Lý Đông cười nói: "Đám người này không chỉ hành động rất nhanh, mà nhìn kỹ xem, bọn họ hình như có quan hệ không tệ với cô, chắc là người của ông chủ cũ của cô rồi!" "Cừu Đức Khảo?" A Ninh khẽ cau mày.

"Không sai, vừa nhìn thấy kiểu dáng lều trại của bọn họ, tôi đã có thể nhận ra." Lý Đông cười nói.

Nếu nói đến đám người này thì thực ra cũng khiến người ta cảm thấy có chút buồn cười, không nói đâu xa, lần trước ở Tây Vương Mẫu cung, đám người đó cũng bị mấy con côn trùng cắn chết không biết bao nhiêu người, sau đó cũng không tiếp tục tiến hành thám hiểm Tây Vương Mẫu cung nữa.

Bây giờ đám người này lại đến đây, không biết lại phải tổn thất

bao nhiêu người.

Lý Đông đột nhiên lại nghĩ ra một câu hỏi rất ác ý, nhìn A Ninh hỏi: "Tôi nói này, ông chủ cũ của cô hình như toàn làm ăn thua lỗ, mỗi lần đều tổn thất rất nhiều nhân thủ, trông có vẻ cũng không thu hoạch được gì lớn, gã đó cứ thua lỗ mãi như vậy, tiền ở đâu ra nhiều thế?" Tổn thất một chút vật chất thì thực ra cũng không sao, dù sao cũng không đáng bao nhiêu tiền.

Nhưng tổn thất nhân thủ thì lại khác, con người vốn là thứ quý giá nhất, hay nói đúng hơn là sinh mạng con người vốn vô giá, căn bản không thể dùng tiền bạc để đo lường, chỉ là sau khi tổn thất nhân thủ mới miễn cưỡng dùng tiền bạc để đo lường mà thôi, nhưng dù thế nào, số tiền cần thiết cũng vô cùng lớn.

Gã người Mỹ kia lại có nhiều tiền như vậy để làm những chuyện công cốc, cũng lạ thật.

A Ninh có chút bực mình nói: "Bởi vì gã đó, mỗi lần tìm người, thực ra đều là một đám gà mờ vô dụng, cũng chính vì vậy, nên đám người đó mỗi lần đều vô dụng, mấy lần còn suýt nữa hại chết cả tôi trong đó!" Về chuyện này, A Ninh thực sự rất tức giận.

Cô nhóc này cũng không phải thật sự trung thành với Cừu Đức Khảo, chỉ là vì cô cảm thấy đi theo đội của Cừu Đức Khảo có thể tìm kiếm bí mật về thân thế của mình, nhưng cuối cùng chỉ nhận được sự thất vọng vô tận.

May mà từ sau khi lập đội với Lý Đông, cô cảm thấy Lý Đông mới là người thật sự đáng tin cậy.

"Đám người này ở đây cũng chỉ làm chuyện vô ích thôi, chúng ta không cần quan tâm nhiều." Lý Đông lại một lần nữa xác định một chuyện, lúc này cảm thấy khá nhàn rỗi, anh nảy sinh một chút ác ý, muốn đi vòng quanh bọn họ xem thử, phát hiện đám người này thực

sự không có thu hoạch gì.

Nhưng gã Cừu Đức Khảo sau khi nhìn thấy Lý Đông, liền nhận ra anh.

Chương 553

Gã này thực tế cũng không gặp Lý Đông mấy lần, nhưng ấn tượng lại vô cùng sâu sắc.

Cũng không biết là vì Lý Đông thật sự có thể để lại ấn tượng sâu sắc cho người khác, hay là trí nhớ của Cừu Đức Khảo thật sự tốt như vậy.

"Ôi bạn của tôi, không ngờ lại có thể gặp cậu ở đây!" Gã nói bằng giọng lơ lớ, "Nếu có cơ hội, chúng ta có thể hợp tác, nếu cậu cần giúp đỡ, tôi cũng có thể giúp, chúng ta hợp tác cùng nhau phát tài, thế nào?" Lý Đông nhàn nhạt cười: "Chuyện này không cần đâu, thực ra tôi là người khá xem nhẹ danh lợi, không tham lam tiền tài như vậy, chuyện đào bới đồ vật dưới nước này, tôi thấy thực sự quá nguy hiểm, cũng quá phiền phức, nên tôi không tham gia, các vị cứ tiếp tục đi.

Còn về chuyện hợp tác, sau này xem tình hình rồi nói sau." Lý Đông trả lời cực kỳ qua loa, về cơ bản cũng chỉ là đối phó với gã này thôi, gã này dường như cũng nghe ra được ý tứ trong lời nói của Lý Đông, chỉ cười cười, sau đó lại tiếp tục làm việc của mình.

"Thật vô vị!" Lý Đông lắc đầu, sau đó lại cùng A Ninh trở về chỗ ở cũ.

Lúc này, anh lại gặp Ngô Tà đã mấy ngày không thấy.

Gã này, sau khi bị chú hai giáo huấn mấy ngày, không biết lại biết thêm được tin tức gì, trông sắc mặt có vẻ không ổn.

Lý Đông khẽ cau mày: "Gã này sau khi gặp chú hai, chẳng lẽ bị chú hai giáo huấn đến ngốc rồi sao?" Ngô Tà lắc đầu: "Không phải, tôi cảm thấy chuyện này có chút phức tạp!

Đám người vẫn luôn theo dõi chúng ta ở phía sau, lai lịch của chúng không đơn giản như vậy!

Tóm lại, chúng đang làm những chuyện mà gia tộc tôi từng làm!

Nhưng chúng ẩn nấp quá sâu, chuẩn bị quá tốt, nên thực lực vượt xa tưởng tượng của tôi, e rằng tiếp theo tôi sẽ gặp phải rất nhiều chuyện phiền phức." Lý Đông tưởng vấn đề gì khác, kết quả không ngờ thằng nhóc này nói một hồi lại phun ra mấy câu vô nghĩa.

"Hóa ra cậu lo lắng chuyện vớ vẩn này à?

Đây không phải là chuyện bình thường sao, quan tâm nhiều thế làm gì?

Bây giờ, chúng ta chỉ cần giữ chặt Muộn Du Bình trong tay là được rồi!

Sau khi gã đó hồi phục trí nhớ, thì vấn đề có thể giải quyết dễ dàng, xem đám người kia còn trốn đi đâu được!" Nhắc đến Muộn Du Bình, Lý Đông đột nhiên phát hiện, gã này hình như lại biến mất rồi.

Đương nhiên gã này vốn có một cảm giác thần bí, có lúc làm việc đều một mình một ngựa, dường như chuẩn bị đi điều tra một mình, rồi biến mất.

Trước đây anh cảm thấy gã này không gì không làm được, không ai có thể làm gì được gã.

Nhưng bây giờ anh cảm thấy trên đời này có thể có người lợi hại hơn Muộn Du Bình, nên việc người khác bắt được gã cũng không phải là không thể.

Không nói đâu xa, có một lần, gã này bị người của quốc gia phương nam bắt đi, đổi một cái tên, gọi là A Khôn, làm khổ sai rất nhiều năm.

Sau này cũng không biết tích góp được gì, gã này mới thoát ra được.

"Nhưng Đông ca, nếu thật sự bị đám người đó tìm được thứ kia thì sao?

Chẳng lẽ thật sự sẽ tạo ra một Thiết Diện Sinh sao, nếu thật sự xuất hiện một Thiết Diện Sinh, e rằng thật sự có chút khó đối phó.

Gã đó, không chừng thật sự sẽ ra tay với tôi!" Thiết Diện Sinh thực tế là một kẻ vô cùng quái dị, gã này vì để trường sinh bất lão, đã mưu đồ hàng ngàn năm.

Điều quan trọng nhất là, gã này bày ra một màn kịch lớn, vì để đảm bảo nhất định sẽ phục sinh, nên ngoài việc phục sinh, gã còn sử dụng 6 phương án dự phòng, mục đích là nếu việc đoạt xác thất bại, có thể tiếp tục phục sinh trên 6 phương án dự phòng đó.

Nhưng sau này khi chuẩn bị xử lý 6 phương án dự phòng sau khi phục sinh, lại phát hiện trong 6 người đó có một người đã chạy thoát, từ đó gây ra ân oán sinh tử bao nhiêu năm giữa hai đại gia tộc.

Vì vậy, nếu gã này thật sự phục sinh, thì thật sự sẽ gây ra không ít phiền phức.

"Thực ra, bây giờ đại đa số tài nguyên có thể khiến người ta phục sinh và trường sinh bất lão đều nằm trong tay tôi!

Đám người đó muốn phục sinh, không dễ dàng như vậy đâu!

Hơn nữa cho dù có phục sinh thì đã sao, điều quan trọng nhất là phải khiến tôi trở nên mạnh hơn, như vậy thì không cần phải sợ nữa!

Muốn đối phó tôi, nếu không đánh lại tôi, thì cũng chỉ có một con đường chết!" "Ồ...

được rồi!" Ngô Tà lúc này mới tạm thời yên tâm một chút.

Đương nhiên, Lý Đông cũng hiểu trong lòng gã này đang lo lắng điều gì.

Bởi vì, thực tế, gia tộc cậu ta bao nhiêu năm lặp đi lặp lại thí nghiệm, thực chất là để phục sinh Thiết Diện Sinh, mà cậu ta chính là dược nhân duy nhất!

Có lẽ, sau khi Thiết Diện Sinh phục sinh từ nơi khác, người đầu tiên tìm đến sẽ là cậu ta!

"Bây giờ là nghỉ giữa hiệp, chúng ta có thời gian, cứ xem tình hình trước đã rồi nói sau!" Lý Đông lại một lần nữa vỗ vai thằng nhóc này, bảo cậu ta yên tâm, sau đó lại nói, "Chúng ta bây giờ cứ chờ thời cơ đi!" Chuyện cứ quyết định như vậy!

Ngô Tà đột nhiên lại nói: "Chú hai bảo tôi về trước, ông ấy lo cho tôi!

Thật ra, tôi bây giờ thực tế cũng sắp công đức viên mãn rồi, nên chú hai và chú ba không còn nhiều chí tiến thủ nữa, chỉ muốn ở nhà thôi!" Lý Đông gật đầu: "Được rồi, lúc trước tôi đã nói đây là một quãng nghỉ giữa hiệp mà, nếu đã như vậy thì cậu về trước đi, tôi muốn ở đây xem xét vài ngày, xem có chuyện gì không!" Sau khi Ngô Tà đi cùng chú hai, Lý Đông lại ở đây thêm vài ngày.

Trong mấy ngày này, cô nhóc Vân Thái ngày nào cũng bám lấy Lý Đông và A Ninh kể chuyện!

Vì kinh nghiệm mạo hiểm của anh quá nhiều, về cơ bản càng kể càng khiến người ta tò mò.

"Vân Thái, vài ngày nữa bọn anh phải đi rồi!

Anh nghe nói con gái dân tộc Dao thích hạ cổ người khác, em sẽ không hạ cổ anh đấy chứ?

Nếu anh đi mà không quay lại, đừng để cổ phát tác nhé?" Vân Thái

dùng tay chống cằm, vẻ mặt mong chờ.

“Anh Lý Đông, những chuyện đó thực ra chỉ là lời đồn thôi!

Em làm gì biết thứ đó chứ?

Chương 554

Nếu anh đi không về, thì để lại cách liên lạc đi?

Biết đâu buồn chán, em lại đến tìm anh chơi!" Vân Thái nói.

"Tìm tôi chơi à?

Ba mẹ em không lo lắng sao?" Cô nhóc tuy rất gan dạ, nhưng thực tế, dù sao cũng chỉ là gan dạ ở nơi nhỏ bé này thôi, thực sự có gan dạ đến mức đó hay không thì chưa chắc!

Vài ngày sau, Lý Đông và A Ninh trở về Trường Sa.

Chuyện mà Lý Đông bây giờ canh cánh trong lòng thực ra cũng không nhiều, cũng chỉ là phải nhanh chóng thu thập mấy viên nội đan kia thôi, những chuyện khác, anh căn bản không để trong lòng!

Ở Trường Sa vài ngày, anh lại đến Yến Kinh, ở cùng Doãn Tân Nguyệt mấy ngày.

Người phụ nữ Doãn Tân Nguyệt này cũng ngày càng có sức hút, nhà đấu giá của cô cũng ngày càng nổi tiếng, không còn cách nào khác, chỉ riêng những món đồ Lý Đông ủy thác bán đấu giá đã quá nhiều, thu hút vô số người!

Có tiền tài xài không hết, có sức mạnh vô tận, có mỹ nữ bên cạnh, nếu lại có thể trường sinh bất lão, thì về cơ bản đó cũng là giới hạn giấc mơ của một người đàn ông.

Ngay cả những hoàng đế thời xưa, nhiều nhất cũng chỉ có thể thực hiện được ba giấc mơ đầu tiên, giấc mơ cuối cùng căn bản không ai thực hiện được.

Nhưng Lý Đông bây giờ phát hiện, có lẽ anh mới là người thực sự thực hiện được giấc mơ như vậy, mạnh hơn những hoàng đế thời

xưa rất nhiều.

Nhưng vài ngày sau, anh đột nhiên nhận được điện thoại của Hồ Bát Nhất.

Thằng nhóc này, từ sau lần trở về từ Tây Vương Mẫu cung, đã ít liên lạc, Lý Đông tưởng thằng nhóc này đã ở nhà sống yên ổn rồi, kết quả không ngờ gã này lại tiếp tục dấn thân vào chuyện trộm mộ.

"Đông ca, chuyện bên này em có lẽ không giải quyết được rồi, phải nhờ anh giúp một tay, như vậy chúng ta mới có cơ hội, nếu không thì chúng ta tiêu đời mất!" Giọng điệu của thằng nhóc đó vô cùng khẩn thiết, hoàn toàn không phải nói đùa.

Lý Đông đột nhiên nghĩ thằng nhóc này chẳng lẽ đã gặp nguy hiểm rồi sao?

Dù sao cũng là anh em cùng nhau mạo hiểm, Lý Đông cảm thấy cần phải đi giúp một tay.

Dù sao, làm một tên trộm mộ thực ra cũng không có gì không tốt, e rằng lại có thu hoạch rất lớn.

Có lẽ cũng giống như những ông chủ giàu có kia dũng cảm liều mạng kiếm tiền, có lẽ cũng là một loại sở thích.

Còn về chuyện của Trương gia và Ngô gia, Lý Đông đột nhiên phát hiện, bây giờ dường như cũng không có gì đáng nói, chuyện của hai gia tộc về cơ bản đã lắng xuống, anh cũng đã lấy được thứ cần lấy, những chuyện vặt vãnh còn lại cứ để người của hai gia tộc tự mình từ từ giải quyết.

Thế là, Lý Đông báo cho mấy cô gái một tiếng, sau đó chuẩn bị xuất phát.

Nhưng A Ninh lại vẫn muốn đi theo, người phụ nữ này dường như cũng là một người yêu thích mạo hiểm, căn bản không thích cuộc

sống an định.

Ngược lại là Thiến Thiến, sau khi đi một chuyến đến Tranh Ba Nãi, dường như đối với chuyện mạo hiểm này không còn nhiều hứng thú, bây giờ thích ở nhà hơn.

Người phụ nữ đó thích nhất là chơi game, còn Trần Văn Cẩm lại đặc biệt thích xem TV, có chút kỳ quặc, nhưng sự thật rõ ràng là như vậy.

Cũng không có cách nào, mỗi người đều có sở thích riêng, chỉ cần họ vui là được.

Lý Đông thế là cùng A Ninh chuẩn bị một số công cụ rồi xuất phát, nhanh chóng hội hợp với Hồ Bát Nhất.

Thằng nhóc Hồ Bát Nhất này, hiện đang ở một trấn nhỏ, trong số những người đồng hành, có một người lạ mặt.

"Đông ca, những người khác anh đều quen biết, người này tên là Tôn Cửu gia!" "Tôn Cửu gia?" Lý Đông liếc nhìn người đó, đó là một ông lão râu tóc bạc phơ, dáng vẻ nho nhã, chắc không có sức chiến đấu, nhưng lại tham gia vào hoạt động trộm mộ này, xem ra có tác dụng đặc biệt, thế là anh rất lịch sự gật đầu.

Vị trí hiện tại, gần như ở bên bờ sông Trường Giang, nơi mà Hồ Bát Nhất lần này đến, hình như là ở Vu Sơn.

"Các cậu, đều chưa gặp nguy hiểm gì, lại gọi tôi đến cứu mạng, rốt cuộc là sao đây?" Hồ Bát Nhất chỉ cười cười: "Đông ca, chỉ là lần này thực sự rất nguy hiểm!

Những lần mạo hiểm trước đây đều do anh dẫn đầu ở đó, nên em cảm thấy khá an toàn, bây giờ nếu không có anh dẫn đầu, em thấy e rằng sẽ xảy ra chuyện, nên mới gọi điện thoại tìm anh giúp đỡ chứ?" Lý Đông gật đầu: "Được rồi, cậu cũng biết điều đấy." Trong đội ngũ

này, ngoài ông lão Tôn Cửu gia tóc bạc phơ ra, còn có một người khác, đó là Dương Tuyết Lị đã lâu không gặp.

Người phụ nữ này xem ra lại hứng chí, nên quyết định tham gia vào cuộc mạo hiểm này.

Ngoài ra Vương Khải Toàn cũng đến!

Gã này sau khi trải qua cuộc mạo hiểm lần trước, trông có vẻ giống một người thành đạt, dường như đã giảm cân, nên trông khá bình thường, không béo như vậy nữa, cũng không còn là một Bàn Tử thực sự, nhiều nhất cũng chỉ là một người hơi mập.

Tóm lại, đội ngũ tạm thời này hiện có tổng cộng 6 người.

Trong 6 người, người thực sự có sức chiến đấu lại không nhiều, cũng không biết thằng nhóc Hồ Bát Nhất rốt cuộc muốn đi đâu mạo hiểm?

Khi Lý Đông hỏi câu này, Hồ Bát Nhất lắc đầu nói: "Địa điểm cụ thể, em cũng không rõ lắm, chúng em cần phải dò la." Gã này cũng là một người rất biết đối nhân xử thế, nhanh chóng lấy ra điếu thuốc, đưa cho ông chủ bán hoành thánh một điếu, sau đó nói một câu tâng bốc.

Bất kể là ai, thực tế đều thích nghe những lời nịnh nọt như vậy, mấy câu tâng bốc đó, sau đó ông chủ vô cùng vui vẻ.

"Mấy vị, tôi thấy các vị cũng không phải người địa phương, chắc là từ xa đến, không biết muốn hỏi thăm chuyện gì?" Hồ Bát Nhất gật đầu: "Tôi chỉ muốn hỏi thăm ngài một địa danh thôi, ở Vu Sơn có nơi nào tên là trấn Thanh Khê không?

Ngoài ra, ở gần đây, có truyền thuyết về sơn đại vương bị chém đầu không?" Ông chủ đó cau mày, suy nghĩ một lúc: "Sơn đại vương, tôi thì chưa nghe nói.

Nhưng thổ phỉ bị chém đầu thì rất nhiều, tôi cũng nghe người già trong thôn nói, nghe nói ở đầu hẻm có một cái cọc gỗ, chuyên dùng để chém đầu...” Lý Đông nhất thời có chút cạn lời, chỉ có một đặc điểm như vậy, thật sự không hỏi ra được vấn đề.

Cũng khiến người ta cảm thấy có chút kỳ quái, Hồ Bát Nhất này, rốt cuộc muốn đi đâu?

Ngay cả tên địa danh chính xác cũng không gọi ra được, thậm chí ngay cả bản đồ và một địa chỉ cũng không có, chỉ với một chút đặc điểm như vậy, sao có thể dò la ra được một nơi.

Hơn nữa có một số địa danh, không chừng thời cổ đại là một tên, sau đó qua một thời gian lại đổi tên khác, nhưng sau khi đổi tên cũng chưa chắc biết được tên ban đầu, vì có lúc một nơi bị đổi tên, là sau khi tất cả mọi người ở đó đều đã đi rồi mới xuất hiện tình huống đổi tên.

Như vậy, có biết được tên của một nơi hay không, thật sự không chắc.

Chương 555

Lý Đông quay đầu nhìn Hồ Bát Nhất, hỏi: "Này cậu, mấy ngày không gặp, rốt cuộc đã gây ra chuyện gì, tại sao nhất định phải tìm trấn Thanh Khê đó?

Lại còn đại vương không đầu gì đó, thật sự không có một chút manh mối nào sao?

Nếu một chút manh mối cũng không có, thì làm sao mà tìm được?

Thật là có chút làm khó người khác a!" Hồ Bát Nhất lúc này lại không nói gì, chỉ nghiêng đầu sang một bên.

Vương Khải Toàn vội vàng nói với Lý Đông: "Đông ca, chuyện này, tôi thực ra cũng chỉ là vì cứu người.

Tôi muốn tìm một viên kim đan, viên kim đan đó đối với tôi vô cùng quan trọng!

Đương nhiên, có tìm được hay không cũng không sao!

Thực tế quan trọng nhất là, nghe nói nơi đó có rất nhiều bảo bối, nếu chúng ta vào được, không chừng có thể phát một món tài!

Đương nhiên quan trọng nhất là...

ông lão này, thực ra nhiệm vụ là của ông lão này!

Người hiểu rõ nhất nơi đó cũng là ông lão này, cậu cứ hỏi kỹ ông lão này xem, ông lão này không chừng có thể nói cho cậu biết?" Ông lão mà Vương Khải Toàn nói, chính là giáo sư Tôn.

Giáo sư Tôn vì một sự kiện lịch sử nào đó, bị xếp vào hàng "lão cửu", nên lại có tên là Tôn Lão Cửu.

Đương nhiên, nếu ai đó tôn kính ông ta một chút, sẽ gọi ông ta là

Tôn Cửu gia.

Đương nhiên, tên thật của ông ta thực ra là Tôn Học Võ, lúc nãy, khi tự giới thiệu ông ta đã nói.

Lý Đông cẩn thận nhìn ông lão này, phát hiện ông lão này tuy có vẻ nho nhã, nhưng trong ánh mắt luôn tràn đầy một chút vẻ gian xảo, bộ dạng đó trông căn bản không giống một giáo sư, trông và đám trộm mộ này, hình như cũng không có gì khác biệt.

Điều quan trọng nhất là Lý Đông phát hiện ông lão này hình như luôn có gì đó không ổn, trên người ông ta dường như có một mùi rất đặc biệt.

Không sai, mùi đặc biệt đó, thực chất là tử khí của người chết.

Lý Đông vì đã đi quá nhiều nơi, gặp quá nhiều người chết, nên anh tin chắc mình không nhầm, mùi phát ra từ người ông lão này tuyệt đối là tử khí của người chết.

Nhưng, tại sao một mùi tử khí như vậy lại phát ra từ một người sống?

Sau khi quan sát ông lão một lúc lâu: "Tôn lão tiên sinh, lúc nãy hai người anh em của tôi nói, nơi mà chúng ta sắp đến, chủ yếu là vì ngài!

Rốt cuộc là chuyện gì, đi tìm nơi đó để làm gì?

Có thể nói rõ hơn một chút không?

Bây giờ một chút manh mối cũng không có.

Muốn tìm được đích đến, e rằng không dễ dàng như vậy!

Lão tiên sinh, xin hãy nói rõ hơn cho tôi!" Tôn Lão Cửu im lặng, bộ dạng đó trông như đang cố gắng suy nghĩ.

Ông ta cũng cẩn thận quan sát lại Lý Đông một lượt: "Vị tiên sinh này, sao lại phải vội vàng như vậy!

Chuyện này thực ra, từ từ mới có ý vị!

Cái gọi là việc tốt thường gặp trắc trở, nếu một chút kiên nhẫn cũng không có, thì làm sao làm trộm mộ được?

Tôi nghe nói đám trộm mộ các vị, đến nơi nào.

Mỗi nơi các vị đến, về cơ bản đều là những nơi vô cùng nguy hiểm, ở những nơi nguy hiểm như vậy đã trải qua rồi, chẳng lẽ ngay cả một chút kiên nhẫn cũng không có sao?

Ngài cũng là một bậc nhân kiệt, nếu như vậy, thì không hay đâu!" Vương Khải Toàn vốn đang đứng một bên không để ý, kết quả nghe xong lời này, liền chạy tới, một tay túm lấy áo Tôn Lão Cửu: "Lão già này nói nhảm gì thế?

Bây giờ tôi đang giúp ông, kết quả ông lại ra vẻ với tôi, như vậy không phải quá đáng một chút sao?" Lý Đông vội vàng ngăn Vương Khải Toàn lại: "Bây giờ cũng không phải lúc cãi nhau, chúng ta phải tìm được chút manh mối mới được!

Bây giờ một chút manh mối cũng không có, đối với chúng ta không phải là chuyện tốt!

Chúng ta phải tìm cách tìm manh mối!

Hỏi nhà này không được, chúng ta đi nơi khác hỏi..." Lý Đông nói xong, đi về phía trước.

Mấy người còn lại nhìn nhau, sau đó cũng rời khỏi quán mì nhỏ đó.

Ông chủ quán mì nhỏ ngẩn người một lúc lâu mới phản ứng lại, hình như có gì đó không đúng.

"Trời ạ, mấy người này rốt cuộc là sao?

Ăn xong không trả tiền, chẳng lẽ định ăn quỵt à?" Vương Khải

Toàn vội vàng lấy tiền ra, trả tiền xong mới đuổi theo.

Lý Đông đứng phía trước, về cơ bản chỉ cần thấy người có tuổi, đều sẽ hỏi.

Dù sao người ở đây bây giờ có thể không phải là cùng một lứa người xưa kia, nhưng cũng có khả năng có người ở lại nơi này, người già, không chừng đối với nơi này có hiểu biết nhất định, nên anh cảm thấy hỏi như vậy có thể sẽ có thu hoạch, nhưng bận rộn một hồi lâu dường như cũng không có kết quả gì.

Khi Lý Đông cảm thấy có chút tuyệt vọng, đột nhiên mắt anh sáng lên, nhìn thấy phía trước xuất hiện một nơi rất đặc biệt.

"Giờ làm sao đây?" Dương Tuyết Lị cảm thấy có chút bất lực, Hồ Bát Nhất cũng cau mày, không biết nên làm thế nào cho phải.

Ngược lại là gã Vương Khải Toàn, gã này và Bàn Tử cũng gần giống nhau, thuộc phái lạc quan, bất kể ở đâu, trong mắt gã chuyện quan trọng nhất thực ra là ăn, ngoài ăn ra, những chuyện khác đối với gã đều không quan trọng.

Chương 556

Lý Đông cau mày nói: “Tôi thấy chúng ta cứ đi hỏi lung tung ở đây, thực ra cũng không hỏi ra được gì!

Phải tìm một người chuyên nghiệp, có lẽ một người chuyên nghiệp sẽ biết về phương diện này.” “Người chuyên nghiệp.” Giáo sư Tôn trầm ngâm.

Nếu phải nói, giáo sư Tôn thực ra cũng là một người chuyên nghiệp, vì ông ta là một nhà khảo cổ học.

Nhưng thực tế, giáo sư Tôn ở đây cũng vô dụng.

Lý Đông khẽ cười, dùng tay chỉ về một nơi phía trước, ở đó có một cửa hàng, bên ngoài cửa hàng treo một cái hộp màu đen, cười nói với mấy người: “Thực ra chúng ta không cần phiền phức như vậy, người chuyên nghiệp mà chúng ta cần tìm, ở ngay nơi đó!” “Người ở nơi đó?

Nhìn không khí trông có vẻ không ổn, hình như có chút tà môn, Đông ca, chẳng lẽ anh thật sự nghĩ nơi đó là nơi tốt sao?” Lý Đông khẽ cười: “Nơi đó trông tà môn mới đúng, vì nơi đó chuyên bán đồ tang lễ, chắc chủ yếu là bán quan tài, có thể cũng sẽ bán một số thứ khác!

Ở nơi đó, e rằng có câu trả lời mà tôi muốn biết!” “Một nơi bán đồ tang lễ sao?” Hồ Bát Nhất hơi trầm ngâm.

Thằng nhóc này đối với phương diện này kiến thức khá rộng.

Thực tế, người bán đồ tang lễ và người trộm mộ cũng có một vài liên hệ, vì bán đồ tang lễ, về cơ bản cũng là giao tiếp với người chết.

Ở một mức độ nào đó, đám trộm mộ này và người bán đồ tang lễ

đều có một chút liên quan.

Như vậy, nơi đó, hình như thật sự là nơi có người chuyên nghiệp.

"Vậy được, vậy chúng ta đến hỏi thử xem, chắc không có vấn đề gì đâu!" Vương Khải Toàn huênh hoang hỏi.

"Chắc không đơn giản như vậy đâu, người ta là người làm ăn, đến hỏi người ta những thứ này, khá là cấm kỵ, có lẽ người ta sẽ không nói đâu!" Hồ Bát Nhất lắc đầu, tỏ vẻ có chút khó khăn.

Dương Tuyết Lị cũng gật đầu, chuyện này có chút khó giải quyết, vì người làm ăn trong lĩnh vực này thường có tính cách khá cổ quái, muốn hỏi được gì từ miệng họ, không phải là chuyện dễ dàng.

Lý Đông cười nói: "Có gì khó đâu?

Thật ra, trên thế giới này, đại đa số mọi người bận bận rộn rộn, chẳng phải cũng chỉ vì một chút tiền đó sao?

Tôi chỉ cần dùng tiền, mua một ít đồ ở đó, tôi dám chắc chắn họ sẽ trả lời những gì tôi muốn biết, có tiền sai khiến được cả ma, huống chi là người, đây là đạo lý muôn thuở không đổi!" Một phen nói này của Lý Đông, nhất thời khiến mấy người vô cùng tán thành.

Mục đích của họ không phải vì tiền.

Mặc dù cũng theo đuổi sự trường sinh bất lão hư vô mờ mịt kia, nhưng thực tế, mấy người họ, ở một mức độ nào đó, đã đạt được mục đích đó, cho dù không đặc biệt hoàn mỹ, nhưng ít nhất cũng có thể miễn cưỡng làm được cái gọi là trường sinh bất lão trong truyền thuyết.

Vì vậy mục đích bây giờ là tiền, tiền tuy không phải vạn năng, nhưng không có tiền, thì quả thực là vạn vạn bất năng, đó cũng là một đạo lý muôn thuở không đổi.

Lý Đông dẫn mấy người đến nơi bán đồ tang lễ kia, kết quả phát hiện người trông quán bên trong, lại là một cô nhóc.

Cô nhóc này thấy khách đến, cũng rất nhiệt tình.

Thật ra, một đám khách như thế này, đối với người bán đồ tang lễ mà nói, tuyệt đối là một chuyện tốt.

Bởi vì, người đi dạo phố bình thường không thể nào có một đám người cùng đi dạo ở đây được.

Một đám người như vậy đều vào cửa hàng bán đồ tang lễ, thì chỉ có một nguyên nhân, đó là mỗi người trong đó đều muốn mua đồ, ít nhất cô gái này nghĩ như vậy, nên cô gái bây giờ vô cùng nhiệt tình, vì đối với cô đó lại là một khoản thu nhập lớn.

E rằng đám người này là một đám họ hàng bạn bè cùng đi viếng tang ai đó.

Lý Đông liếc nhìn cô nhóc này, trên mặt lộ ra một nụ cười vô cùng quái dị, sau đó nói với cô nhóc: "Em gái nhỏ, anh mua một ít nến, không vấn đề gì chứ?" Đương nhiên, nến bán ở đây, cũng không phải là nến bình thường, mà là loại dùng trong tang lễ, từ màu sắc và tạo hình, đều khác với nến thông thường.

Mặc dù thực tế không có sự khác biệt về bản chất, nhưng ít nhất trong tâm lý bề ngoài của mọi người, nên mua nến dùng trong tang lễ.

Lý Đông mua món đồ này, một mặt là vì món đồ này thực sự là một bảo bối, có thể bảo vệ rất tốt, rất hữu dụng khi gặp nguy hiểm, nếu món đồ này có thể nâng cấp, thì tác dụng sẽ còn lớn hơn.

Anh mua một món đồ trị giá mấy nghìn, điều quan trọng nhất là món đồ này đối với ông chủ về cơ bản là một thứ bỏ đi, nên đối với ông ta, đó là tự dưng có được mấy nghìn thu nhập, sao có thể không vui.

Nhân cơ hội này, Lý Đông hỏi về đích đến của mình là trấn Thanh Khê!

Rồi lại hỏi thêm, ở nơi này có một vị đại vương bị chém đầu không?

Quả nhiên ông chủ này thực sự là một người rất có kiến thức, những người bên ngoài căn bản không biết, nhưng ông chủ này thì chưa chắc.

Ông chủ trên mặt mang một nụ cười rất ôn hòa: "Quả nhiên, tôi đã sớm nhìn ra, mấy vị, không phải là người bình thường!

Có thể bỏ ra số tiền lớn mua những thứ này, lại một lần nữa đến nơi này, chắc chắn không phải là đi du lịch tùy tiện, xem ra thật sự có mục đích lớn.

Tôi thấy vị ở bên cạnh đây, hình như rất vội vàng, e rằng có chuyện gấp cần cứu giúp.

Nếu nên giúp đỡ, tôi tự nhiên nên giúp đỡ, nhưng tiếc là tôi mấy năm nay đã lâu không ra ngoài, đối với những thứ xung quanh không hiểu rõ." Lý Đông tự nhiên cũng biết, Hồ Bát Nhất gã này gian nan vất vả mời anh đến đây, tự nhiên cũng không phải vì một chút tiền tài, chắc chắn có mục đích đặc biệt lớn.

Bây giờ ông chủ này đoán cũng gần đúng.

Chỉ là, Lý Đông nhìn ra, ông chủ này tuy biết tình hình, nhưng lại hoàn toàn không nói, lại dùng một đống lý do lớn như vậy để thoái thác, xem ra ông chủ này cũng là một tay giang hồ chính hiệu.

Chỉ là, Lý Đông chỉ cảm thấy có chút khó xử, ông chủ đó biết nhưng không nói, anh cảm thấy cũng không có cách nào ép ông chủ nói ra, nếu dùng những phương pháp cực đoan, không chừng sẽ kết thù chuốc oán, như vậy thì không hay rồi.

Thế là anh chỉ nhẹ nhàng thở dài nói: “Nếu đã như vậy, thì không còn cách nào khác, vậy tôi lại đi tìm người khác hỏi thăm.” Lý Đông nói xong chuẩn bị dẫn mấy người rời đi.

Nhưng ông chủ lại vội vàng giữ Lý Đông lại: “Cũng không hẳn, chuyện cậu hỏi tuy tôi không biết, nhưng con gái nuôi của tôi lại biết, quê con bé ở trấn Thanh Khê, cậu muốn hỏi, sao không tìm nó hỏi thử?” Gã nói xong, lập tức lại gọi cô gái lúc nãy ra, cô gái đó cũng không có tên, gọi là Yêu Muội Nhi.

Lý Đông có lẽ vì ở xã hội hiện đại nghe quá nhiều các loại tin tức không hay, nên khi nghe đến từ “con gái nuôi”, luôn cảm thấy có chút gượng gạo.

Nhưng khi lại một lần nữa nhìn cô gái tên Yêu Muội Nhi này, đột nhiên lại cảm thấy suy nghĩ của mình có chút xấu xa.

Chương 557

Yêu Muội Nhi nghe có người hỏi về trấn Thanh Khê, lắc đầu, thở dài nói: "Nơi đó mười mấy năm trước đã không còn nữa, bây giờ con đường đến đó, thậm chí còn vô cùng nguy hiểm, muốn đến đó, gần như phải liều mạng, tình hình bình thường không ai dám đến đó!

Tôi thấy mấy vị cũng đều là khách quý, tại sao lại muốn đến một nơi như vậy?" Không ngờ cô gái này lại biết chuyện, thế là Lý Đông cười nói: "Tôi đến nơi đó tự nhiên có việc của tôi, em gái nhỏ, nếu em biết, có thể nói cho tôi biết được không?" Yêu Muội Nhi cuối cùng gật đầu, kể chi tiết về nơi đó.

Nguyên là trấn đó ở trong dãy núi Vu Sơn, ban đầu tên là trấn Vu, chỉ là sau này cảm thấy chữ đó có chút không may mắn, nên đổi thành trấn Thanh Khê.

Người ngoài đối với nơi đó tự nhiên không hiểu rõ.

Thêm vào đó, nơi đó tuy tài nguyên thiên nhiên vô cùng phong phú, nhưng sau này nơi đó nhiều lần trải qua chiến tranh, dẫn đến tài nguyên của nơi đó cạn kiệt, dân số dần dần thất thoát, sau này từ từ biến thành một trấn hoang phế, rồi sau đó tất cả mọi người trong đó đều rời khỏi trấn đó, nơi đó không còn ai đến nữa.

Yêu Muội Nhi lúc 11 tuổi đã rời khỏi nhà, đối với quê hương có một chút hiểu biết, nhưng thực tế cũng không nhớ đặc biệt rõ ràng.

"Được rồi, cảm ơn em, chỉ là tôi muốn đến nơi đó, phải đi như thế nào, em có thể nói cho tôi biết một tiếng!" Lý Đông không muốn nghe những câu chuyện đó, vì những thứ đó đối với anh cũng không có tác dụng gì lớn.

Yêu Muội Nhi cười khúc khích, nhìn Lý Đông một cái: "Một anh

chàng đẹp trai như vậy, lại là một người nóng tính, được rồi, nếu anh đã hỏi, vậy tôi sẽ nói cho anh nghe.

Đến nơi đó có ba con đường, một con đường đi đường thủy, nhưng bây giờ là mùa hè, nước sông chảy rất xiết, đi đường thủy rất nguy hiểm, không chừng rơi xuống nước, như vậy thì phiền phức rồi.

Một con đường khác đi đường núi, nhưng vì nơi đó đã lâu không có người đi, nên con đường đó sớm đã hư hỏng không chịu nổi, khắp nơi đều có dấu hiệu sạt lở, muốn đi e rằng, không dễ dàng như vậy, căn bản không có cách nào đi.

Ngoài ra còn có một con đường ván cổ, con đường ván cổ đó lịch sử rất lâu đời, chắc là được xây dựng từ thời Tần, rộng khoảng 5 thước, nên gọi là Ngũ Xích Đạo, từ đó đi vào, cũng rất phiền phức, cần phải đi đường vòng, tùy tình hình thôi." Lý Đông bảo Hồ Bát Nhất lấy ra một tấm bản đồ, bảo Yêu Muội Nhi vẽ lên bản đồ một hướng đi đại khái.

Yêu Muội Nhi cầm bản đồ xem một lúc, xoa xoa đầu tỏ vẻ hoàn toàn không hiểu.

Lão chủ quán lắc đầu, nói với Lý Đông: "Yêu Muội Nhi không được đi học, loại bản đồ này con bé xem không hiểu đâu!

Hay là thế này, cứ để nó dẫn các vị đi là được!

Yêu Muội Nhi ở chỗ tôi, thực ra cũng chẳng có tương lai gì!

Tôi thấy các vị đều là khách quý, nếu con bé có thể đi theo các vị ra ngoài mở mang tầm mắt thì tốt quá rồi!" Lý Đông không ngờ ông chủ này lại như vậy, tự dưng lại muốn gửi con gái đi.

Xem ra không phải con gái ruột, thật sự không quan trọng như vậy a.

Lý Đông thì không sao, cẩn thận đánh giá Yêu Muội Nhi, phát hiện

cô bé quả thực là một cô gái rất xinh đẹp, tuổi khoảng 20, đối với đàn ông sức hút cũng rất lớn.

Bây giờ trong đội ngũ nếu có thể thêm một cô gái, đó cũng là một chuyện rất tốt.

Thế là, Lý Đông rất vui vẻ nói với Yêu Muội Nhi: "Vậy phiền em rồi, xin hãy làm người dẫn đường cho chúng tôi nhé!

Yên tâm đi, trên đường sẽ không có nguy hiểm đâu!" Ông chủ quán tang lễ cười nói: "Đừng lo, Yêu Muội Nhi nhà tôi tuy trông ngoan ngoãn như vậy, nhưng bản lĩnh lớn lắm đấy, đã học theo tôi rất nhiều thứ, trộm mộ sờ kim loại này, cũng biết một chút!

Hơn nữa con bé cũng lớn lên trong núi, leo núi vượt đèo căn bản không thành vấn đề, yên tâm đi!" Nhưng Yêu Muội Nhi lại không đồng ý, đương nhiên nguyên nhân chủ yếu, không phải vì chuyện khác, mà là vì Yêu Muội Nhi lo lắng cho người cha nuôi này.

"Ba, ba tuổi đã lớn như vậy, nếu con đi rồi, sau này ai chăm sóc ba?

Lúc con không ở nhà, ngay cả một tách trà cũng không có ai chăm sóc ba." Mắt Yêu Muội Nhi đỏ hoe.

Lý Đông nhìn thấy trong mắt, một đôi cha con, tuy không phải ruột thịt, nhưng tình cảm xem ra rất tốt.

Lý Đông cười nói: "Không cần nghiêm trọng như vậy, hay là thế này, em dẫn tôi đi một chuyến!

Đợi khi tôi trở về, có lẽ em có thể theo tôi ra ngoài thành phố lớn sống!" Lý Đông đối với chuyện này không lo lắng.

Nếu thật sự tham gia, thu hoạch của một chuyến chắc chắn cũng sẽ rất tốt, là người tham gia, mỗi người đều phải chia phần, tự nhiên sẽ không thiếu tiền bạc các loại.

Ông chủ quán tang lễ cũng gật đầu: "Vị huynh đệ này nói đúng, con cứ đi theo họ ra ngoài, ra ngoài mở mang tầm mắt, kiếm tiền lớn, sau đó đón ba ra ngoài, theo con hưởng phúc là được rồi!" Dù sao thì, Yêu Muội Nhi mới đồng ý chuyện này.

Lúc này giáo sư Tôn từ bên ngoài đi vào: "Chúng ta bây giờ phải nhanh chóng xuất phát rồi, ở nơi này có một chuyến xe buýt, có thể giúp chúng ta giảm bớt không ít thời gian!" Ở vùng núi này cũng có xe buýt, nhưng xe buýt không giống như trong thành phố có thể chạy vòng tròn, mỗi ngày chỉ đi mấy chuyến cố định như vậy.

Không có cách nào, vì lái xe tốn xăng, nếu không có người đi, thì lỗ lớn, xe buýt trong thành phố do công ty lớn bỏ tiền, tự nhiên không sao.

Xe buýt trong núi trông có vẻ là của tư nhân, về cơ bản phải kiếm được tiền mới chạy.

Lý Đông mua một số trang bị và một số đồ dùng hàng ngày, sau đó trực tiếp xuất phát từ nơi này.

Đường núi rất khó đi, Lý Đông không thể không khâm phục, tài xế lái xe buýt ở vùng núi này, tuyệt đối là tài xế lão làng thực sự, kỹ năng lái xe vô cùng tốt.

Lý Đông bây giờ tâm trạng ngược lại rất tốt, lần này là do gã Hồ Bát Nhất này mời đến, gã Hồ Bát Nhất này còn không rõ đích đến ở đâu, một lúc khiến anh có chút cạn lời, anh còn tưởng lần mạo hiểm này là một cuộc mạo hiểm vô cùng ngớ ngẩn, kết quả không ngờ nhanh như vậy đã có manh mối, nên anh cảm thấy đây là một điềm báo tốt.

Lý Đông ừm một tiếng, cũng tìm hiểu một chút về những thứ ở đây, nghe nói ở đây có truyền thuyết về địa tiên, thế là Lý Đông không nhịn được hỏi.

Yêu Muội Nhi gật đầu: “Ở quê tôi, hình như đúng là có một vài truyền thuyết về địa tiên!

Nhưng, tuy bề ngoài là địa tiên, nhưng người dân lúc đó, càng cảm thấy những thứ đó căn bản là yêu quái, cảm thấy những thứ đó biết yêu pháp, vì chúng sẽ mê hoặc lòng người.

Con người đều bị chúng mê hoặc, muốn trường sinh bất lão, kết quả chui vào trong mộ, bị chôn sống theo.

Đương nhiên những điều này chỉ là truyền thuyết thôi, tôi cũng chưa từng thấy thật!” “Truyền thuyết như vậy sao?

Trường sinh bất lão, thật sự có sức hấp dẫn lớn như vậy sao?” Lý Đông trầm mặc!

Trường sinh bất lão của Yêu Muội Nhi, chỉ là chui vào trong mộ, trường sinh như vậy mà cũng có người tham gia, thật sự khiến người ta cảm thấy khó tin.

“Lý Đông, anh nói xem, trên đời này thật sự có chuyện trường sinh bất lão không?” Yêu Muội Nhi, chớp chớp mắt hỏi. "Có lẽ là có!" Lý Đông thong thả nói.

Chương 558

Sau chuyến thám hiểm cung điện của Tây Vương Mẫu, anh giờ đã thực sự tin trên đời có những thứ đó, nhưng muốn trường sinh bất lão cũng không dễ dàng, cái giá phải trả là cực lớn, một cái giá mà người thường không thể nào gánh nổi!

Từ xưa đến nay, đã có biết bao người vì một thứ hư vô mờ mịt như vậy mà bước vào con đường không lối về! "Anh nói 'có lẽ là có'?" Cô bé Yêu Muội bật cười não nề, "Có là có, không là không, sao lại là 'có lẽ'?

Anh đang nói chuyện nghệ thuật đấy à?

Không đâu, em là con gái trong núi, tính cách thẳng thắn lắm, chúng ta đừng nói chuyện vòng vo nữa được không?" Tính cách thẳng thắn?

Không thích vòng vo, vậy mà lại nghe ra được giọng điệu uyển chuyển của mình sao?

Lý Đông nhất thời có chút cạn lời! "Được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa, nói chuyện khác đi." Lý Đông cười ha hả nói, "Thật ra, tính cách đơn giản như vậy cũng không hẳn là tốt, thế giới này hiểm ác lắm, nếu tính cách quá đơn giản thì có thể sẽ bị người khác bắt nạt, nên phải ra ngoài rèn luyện nhiều hơn!" Vừa nói, anh vừa vỗ vỗ vào hai gã Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn bên cạnh, rồi cười nói với Yêu Muội: "Hai tên này, hồi mười lăm mười sáu tuổi đã ra ngoài lăn lộn rồi, ở bên ngoài học hỏi được không ít kiến thức, giờ đã biến thành hai con cáo già cả rồi đấy?" Vương Khải Toàn nghe Lý Đông khen mình thì lập tức vênh váo.

Hắn cười nói: "Hồi tôi còn trẻ, đó thật sự là những năm tháng huy

hoàng!

Tôi nhớ năm 18 tuổi, buổi tối còn dám ngủ trong núi!

Vì trong núi đâu đâu cũng có dã thú, lại còn có gió, nơi thực sự an toàn có khi lại là khoảng trống giữa hai ngôi mộ, chỗ đó có thể chắn gió, buổi tối tôi ngủ ở đó.

Ở nơi như vậy, nếu thật sự gặp phải thứ gì đó không sạch sẽ, thì đúng là kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng hay, nhưng Bàn gia tôi đã ngủ ở đó mấy đêm liền đấy!" Yêu Muội quả nhiên rất đơn giản, nghe xong những chuyện này thì lập tức vô cùng tò mò, đặc biệt là chuyện gặp phải thứ không sạch sẽ, cô bé càng muốn hỏi cho ra nhẽ.

Con người có một tính cách như vậy, đó là vô cùng tò mò về những điều chưa biết.

Cho dù những điều chưa biết đó vô cùng đáng sợ, con người cũng không nhịn được mà đi tìm hiểu, vì vậy mới có nhiều câu chuyện huyền bí và kinh dị như vậy.

Yêu Muội nắm lấy cánh tay Lý Đông, cười nói: "Anh Lý Đông, anh đã gặp nhiều chuyện kỳ lạ như vậy, em thấy anh còn lợi hại hơn, chắc chắn những chuyện anh gặp phải sẽ còn đặc sắc hơn, kể cho em nghe đi?" Vương Khải Toàn nghe vậy cảm thấy có chút không vui, hắn nhíu mày nói với Yêu Muội: "Này cô bé, sao cô nhìn ra được thế?

Bản lĩnh của anh Đông cao hơn tôi à?

Chuyện này, tuy có vẻ đúng là như vậy, nhưng mắt cô cũng tinh quá rồi đấy, vậy mà lại nhìn ra một cách dễ dàng như thế, không công bằng chút nào!

Thôi để tôi kể cho cô nghe, thật ra những nơi anh Đông đi thì tôi cũng đều đi theo, thậm chí có một số nơi tôi đi mà anh Đông chưa đi, nên lẽ ra câu chuyện của tôi mới kỳ lạ hơn chứ..." Thế nhưng Yêu

Muội lại lắc đầu không tin: "Không tin, không tin, em không tin, nếu anh lợi hại hơn, anh đã không gọi anh ấy là anh Đông.

Chắc chắn anh ấy lợi hại hơn, lợi hại như vậy, chắc chắn đã gặp phải những nơi ma quỷ rồi rèn luyện mà thành, nếu không sao lại trở nên lợi hại như vậy, đúng không?" Bàn Tử lại lắc đầu: "Hay là thế này đi, tôi kể cho cô một câu chuyện, đảm bảo cô sẽ thấy vô cùng kích thích, nếu nghe xong mà không thấy da đầu tê dại, tôi sẽ viết ngược họ của mình!" Hồ Bát Nhất liền giơ ngón giữa lên, cái tên Bàn Tử này cũng quá vô liêm sỉ rồi, họ của hắn viết ngược lại vẫn là Vương, đúng là mặt dày mà.

Nhưng Bàn Tử cũng chẳng thèm để ý, tiếp tục kể câu chuyện của mình.

Câu chuyện này của Bàn Tử không phải hư cấu, mà là chuyện xảy ra mấy chục năm trước, khi hắn cùng một người khác lên núi.

Hắn và một người bạn đồng hành nhận nhiệm vụ lên núi trông coi đất đai.

Không còn cách nào khác, thời đó trên núi có những thứ như lợn rừng.

Những con vật đó rất hung dữ, nếu không có người canh giữ, không chừng cả một mảnh đất trồng trọt sẽ bị lợn rừng tàn phá hết.

Trong thời buổi vật chất thiếu thốn như vậy, việc người và động vật hoang dã tranh giành thức ăn cũng là chuyện thường thấy.

Đương nhiên, nếu chúng chỉ ăn một ít hoa màu thì cũng không sao, mấu chốt là những con lợn rừng đó sẽ phá hoại, ăn một chút rồi sẽ trực tiếp tạo ra một lối đi trong ruộng, toàn bộ hoa màu trên lối đi đó sẽ bị phá hủy hết.

Vì vậy, buổi tối cần có người canh gác, chỉ cần phát hiện động

tĩnh là ra đuổi lũ lợn rừng đi.

May mà lúc đó lợn rừng cũng gần như chim sợ cành cong, căn bản không cần phải vật lộn với chúng, chỉ cần tạo ra chút tiếng động là cơ bản có thể đuổi chúng đi rồi.

Vương Khải Toàn nói với vẻ cười ha hả: "Thời đó người khác đều thấy cuộc sống khổ cực, nhưng tôi lại thấy cuộc sống lúc đó không tồi, tôi nhớ ban ngày tôi bắt được một con thỏ, lúc ra ngoài liền mang theo luôn!

Tôi ở chỗ đất đó xử lý sạch sẽ con thỏ, rồi ăn thịt nướng, trong lòng cảm thấy cuộc sống thật tuyệt vời!" Bàn Tử nói, vẻ mặt như thể cuộc sống thời trẻ của hắn thật sự rất tốt, có lẽ lúc đó thực chất là tìm niềm vui trong nỗi khổ. "Tiếc là tôi chưa kịp ăn được mấy miếng thì trời đổ mưa, loại mưa rào sấm chớp, rất lớn!

Lúc đó, tuy chỗ canh gác có một cái lều đất, nhưng cái lều đó cơ bản đã lâu không được sửa chữa, nên bên trong bị dột, nếu trốn ở đó thì không thể nào!

Lúc đó tôi chắc chắn không thể ở đó, nếu trốn mưa trong cái lều đó, kết quả cuối cùng e là sẽ biến thành một con gà rù, sau đó tôi chợt nhớ ra gần đó hình như có một cái nhà xay, có lẽ có thể trốn mưa ở đó!" Tên này rất biết cách tạo sự hồi hộp, nói đến đây cố ý dừng lại, dùng đôi mắt ti hí của mình cẩn thận quét nhìn mọi người, dáng vẻ đó như muốn mọi người tập trung toàn bộ sự chú ý vào mình.

Hồ Bát Nhất cảm thấy có chút mất kiên nhẫn, liền thúc giục Vương Khải Toàn: "Cậu lề mề cái gì ở đó thế?

Nhanh lên nhanh lên, cứ lề mà lề mề, thật khiến người ta cạn lời?" "Anh Hồ, anh không thể yên lặng một chút được sao?

Tôi đang kể mà?

Anh làm gián đoạn mạch suy nghĩ của tôi như vậy, tôi lập tức cảm thấy rối loạn rồi, tôi phải sắp xếp lại suy nghĩ của mình, nếu không tôi cũng không biết kể đến đâu, dù sao đó cũng là chuyện từ mấy chục năm trước rồi, bảo tôi kể ngay lập tức cũng không nhớ rõ, tôi phải sắp xếp lại suy nghĩ, anh đừng nói nữa!" Dương Tuyết Lỵ thì không quan tâm nhiều như vậy, cô nàng này cũng là một người phụ nữ rất mạnh mẽ, thấy Vương Khải Toàn lề mề như vậy, liền lắc đầu nói với hắn: "Nếu cậu còn lề mề nữa, tin tôi đẩy cậu ra ngoài ngay lập tức không?

Cậu nghĩ câu chuyện này hay lắm à?

Kể nhanh lên cho mọi người cùng vui!" Vương Khải Toàn nhất thời cảm thấy có chút cạn lời, nhưng vẫn tiếp tục kể câu chuyện, có lẽ có chút không cam tâm.

Hắn gật đầu: "Được rồi, sau khi tôi vào nhà xay đó, vì đã ăn rồi cộng thêm ban ngày rất mệt, nên không lâu sau đã ngủ thiếp đi.

Chỗ đó vừa hay có một cái hòm gỗ, tôi nằm ngủ ngay trên cái hòm đó." Bàn Tử nói, trên mặt còn có chút sợ hãi, xem ra chuyện đó đã thật sự tạo thành một bóng ma tâm lý rất sâu sắc cho hắn.

Một lúc lâu sau, Bàn Tử mới nói: "Tôi vừa mới ngủ được một lát thì đột nhiên nghe thấy có tiếng phụ nữ khóc, vốn dĩ lúc đó tôi cũng không có tâm tư gì, cơ bản là có một người phụ nữ đang khóc thì cũng không liên quan gì đến tôi, nên tôi căn bản không quan tâm, nhưng tiếng khóc đó lại ngày càng gần, thậm chí còn chui thẳng vào đầu tôi, khiến tôi không còn cách nào khác, cảm thấy có chút phiền lòng!" Bàn Tử lại dừng lại, rồi tiếp tục nói: "Lúc đó tôi cảm thấy vô cùng bực bội, liền hét vào người phụ nữ đó một tiếng, mẹ nó khóc cái gì mà khóc?" Bàn Tử nói, mặt lại không khỏi giật giật hai cái, rồi mới tiếp tục: "Bị tôi mắng như vậy, người phụ nữ đó quả nhiên không khóc nữa, tôi thở phào một hơi định ngủ tiếp, kết quả một lúc sau tôi nghe

thấy người phụ nữ đó nói, đừng đè lên giày của ta, nếu ngươi còn đè lên giày của ta, ta sẽ lấy mạng ngươi..." Mồ hôi trên trán Bàn Tử túa ra, vì lúc đó tiếng nói đó nghe rất rõ ràng. "Lúc đó tôi tỉnh dậy, nhìn xung quanh, phát hiện dưới tấm ván gỗ tôi đang ngủ quả thật có một đôi giày, đó là một đôi giày thêu rất đẹp, trên đôi giày đó thêu hai đóa hoa mẫu đơn màu đỏ rất đẹp!

Lúc đó Bàn gia tôi đây, mồ hôi trên trán túa ra như tắm!" Giày thêu, vốn là một danh từ rất đơn giản, cũng chỉ là một đôi giày thêu mà thôi, ở thời xưa, phụ nữ thích đi loại giày này.

Chương 559

Nhưng sau này không biết tại sao, cái tên này lại trở thành một đại danh từ vô cùng đáng sợ, đúng vậy, Lý Đông nhớ lúc còn nhỏ từng xem một bộ phim về một đôi giày thêu, vì vậy cũng để lại một chút bóng ma tâm lý, bây giờ nghe đến cái tên giày thêu, cũng cảm thấy có chút gì đó liên quan đến thứ kia.

Quả nhiên, thứ gọi là giày thêu thật sự rất tà ma, Yêu Muội tuy chưa nghe nhiều những câu chuyện ma quỷ như vậy, nhưng nghe đến danh từ này, dường như cũng có chút sợ hãi.

Bàn Tử thấy mấy người cuối cùng cũng có phản ứng, lúc này mới đắc ý nói: "Nhưng lúc đó Bàn gia tôi tính cách thuộc loại khá mạnh mẽ, tuy trong mơ người phụ nữ đó uy hiếp tôi, nhưng ở ngoài đời thực tôi thật sự không sợ, tôi thậm chí còn trực tiếp xuống giường, rồi giẫm hai phát lên đôi giày thêu đó, sau đó quay về ngủ tiếp!

Nhưng, các người có biết không, sau này khi tôi quay về mới nghe người trong thôn đó nói, nghe nói mười mấy năm trước, có một cô dâu trẻ mặc giày thêu đã treo cổ tự vẫn trong căn nhà đó, trước khi chết cô ấy mặc một đôi giày thêu như vậy, sau đó nhà xay đó bị bỏ hoang, không ai dám đến đó.

Nhưng cô dâu trẻ treo cổ đó không được chôn cất, ngay cả một đôi giày cũng không còn, căn bản không để lại bất cứ thứ gì!" Bàn Tử nói, dường như có chút sợ hãi, liền tiếp tục: "Lúc đó tôi nghĩ, giọng nói đó có lẽ là giọng nói tôi nghe thấy tối hôm qua, tối hôm qua tôi có lẽ đã gặp ma... 42.

Nhưng sau đó tôi lại lấy hết can đảm lại vào nhà xay đó xem một lượt, kết quả không thấy gì cả!" Bàn Tử kể xong câu chuyện, Hồ Bát

Nhất lại có chút hứng thú, cười hỏi Vương Khải Toàn: "Nếu đã như vậy, cậu đã gặp phải chuyện như thế, vậy cậu xem, tại sao trong nhiều năm như vậy, cậu không bị nữ quỷ đó tìm đến đòi mạng?" Lý Đông cũng gật đầu, vô cùng đồng ý với lời của Hồ Bát Nhất: "Tên này, thích chém gió, cậu xem cậu ta không phải vẫn bình an vô sự sao?

Xem ra cũng chỉ là một câu chuyện bịa đặt mà thôi." Vương Khải Toàn nghe xong liền sốt ruột, không dễ gì mới kể được một câu chuyện như vậy, kết quả lại bị mấy người bạn chế nhạo, khiến người ta cảm thấy có chút thất vọng.

Hắn vô cùng sốt ruột nói với hai người: "Hai người đang nói nhảm cái gì thế?

Trọng tâm chú ý của hai người đều sai cả rồi có biết không?

Trọng tâm chú ý không phải là bây giờ tôi có sao không, mà trọng tâm chú ý, nên là câu chuyện này có hay không chứ?

Thử nghĩ mà xem, buổi tối ngủ trong rừng sâu núi thẳm, rồi đè lên giày của một nữ quỷ ngủ cả đêm, câu chuyện này nghe không khiến người ta sợ hãi, không đáng nghe sao?" Yêu Muội lắc đầu: "Anh Bàn Tử, những câu chuyện như vậy thật ra bố em cũng kể cho em nghe một ít, không đáng sợ chút nào!

Nhà em thường xuyên tiếp xúc với những thứ đó đấy." Mọi người không khỏi gật đầu, rồi đều giơ ngón tay cái lên, xem ra cô nhóc này gan không nhỏ như vẻ bề ngoài, ngược lại gan của cô nhóc này có lẽ rất lớn, dám nghe chuyện ma hoài, cũng là một nhân tài rồi.

Vương Khải Toàn có chút không phục, nhìn Yêu Muội nói: "Nếu đã như vậy, vậy cô kể cho tôi nghe chuyện gì đáng sợ hơn đi, để anh Bàn Tử đây được mở mang kiến thức nào?" Yêu Muội gật đầu: "Chuyện ma thì, tuy em nghe không ít, nhưng đa số đều không nhớ rõ, kể ra cũng lộn xộn, không chừng mọi người cũng không hiểu, em kể

cho mọi người nghe chuyện về trấn Thanh Khê của em đi!" Trấn Thanh Khê thực chất là một thị trấn cổ có lịch sử rất lâu đời, không còn cách nào khác, vì thị trấn này có rất nhiều tài nguyên, nên lịch sử rất lâu dài.

Thứ nổi tiếng nhất ở thị trấn này là mỏ muối, mỏ muối thực chất là một thứ vô cùng quý giá.

Vì bất kể là ai, đều cần phải ăn muối, nếu không ăn muối, cơ thể sẽ có vấn đề, sau đó sẽ gặp phải rắc rối rất lớn, bất kể là ai cũng cần ăn muối.

Nhưng ở thời cổ đại, việc chế tạo muối không hề dễ dàng như vậy.

Trong tình hình thông thường, muối do người xưa chế tạo ra về cơ bản đều chứa một lượng lớn tạp chất, không chỉ rất khó ăn mà còn rất nguy hiểm, không chừng có lúc sẽ bị ngộ độc.

Loại mỏ đá muối tự nhiên tinh khiết đó tuyệt đối là thứ vô cùng quý giá, bất kể ai cũng thèm muốn.

Nhưng ở thời cổ đại, việc buôn bán muối về cơ bản đều do hoàng đế độc quyền, nếu dân thường dám buôn bán muối, thì đó tuyệt đối là một tội lớn.

Ở dân gian, đa số mọi người cũng lén lút khai thác, rồi mạo hiểm tính mạng để kiếm tiền.

Ở nơi như trấn Thanh Khê, vì tài nguyên phong phú, nhưng lại cách biệt với thế giới bên ngoài, nên nơi này có rất nhiều người lén lút khai thác mỏ muối.

Các giếng mỏ muối lớn nhỏ được khai thác ở đây gần như có hơn 100 chỗ, chỉ là khoảng hơn 100 năm trước đã khai thác gần hết, sau đó cũng không tìm thấy tài nguyên mới, nên nơi này dần dần không còn

khai thác mỏ muối nữa.

Sau này vì nhiều lý do khác nhau mà người ta xây dựng hầm phòng không ở đây, bây giờ trên núi đâu đâu cũng là các loại hang động. "Mọi người biết không?

Trên núi có rất nhiều hang động, có cái tự nhiên, có cái do con người đào, có cái một phần tự nhiên rồi con người lại đào thêm một phần tạo thành, những hang động này chằng chịt ngang dọc, hệt như địa đạo chồng chất lên nhau, chúng có thể thông đến tận mấy chục dặm bên ngoài, người bình thường muốn vào thì gần như không thể đi được bước nào.

Vì trong những hang động đó có rất nhiều thứ kỳ quái, ở đó có đủ loại truyền thuyết!

Em nhớ hồi nhỏ thường vào đó chơi, nhưng lúc đó có lẽ vì không hiểu chuyện, nên cũng không thấy nơi đó đáng sợ!" Cô nhóc này không chút kiêng dè kể những câu chuyện quê hương, nhưng lại khiến Hồ Bát Nhất cảm thấy có chút tuyệt vọng.

Mục tiêu của Hồ Bát Nhất là một ngôi mộ cổ nào đó dưới lòng đất trấn Thanh Khê, nhưng nghe cô nhóc này kể những chuyện đó, thì bây giờ nơi đó đã sớm bị người ta đào không biết bao nhiêu lần, đào nhiều hang động như vậy mà vẫn không đào ra thứ cần đào, bây giờ chỉ dựa vào mấy người bọn họ liệu có hy vọng không, hắn đột nhiên cảm thấy lần này có lẽ khó có thu hoạch.

Mục tiêu của hắn là những ngôi mộ Địa tiên, nhưng đối phương đào nhiều hang động như vậy mà vẫn không đào được mộ Địa tiên, thì phải làm sao?

Lý Đông nhìn thấu tâm tư của gã này, cười nói với Hồ Bát Nhất: "Điều đó chưa chắc, nếu những ngôi mộ đó được gọi là mộ Địa tiên, vậy thì trong đó chắc chắn có thủ đoạn ẩn giấu đặc biệt, bọn Quan

Sơn Thái Bảo đó có thủ đoạn rất mạnh, sau khi ẩn giấu, người bình thường căn bản không đào ra được, cũng cần người như tôi mới có thể tìm thấy, đó mới là ưu thế của tôi!

Có tôi ở đây, cho dù có thủ đoạn che trời, cũng vô dụng!" Hồ Bát Nhất lắc đầu, vô cùng lo lắng nói: "Anh Đông, điều đó cũng chưa chắc, không chừng cái gọi là lăng mộ Phong Vương trong truyền thuyết cũng chỉ là một truyền thuyết hư cấu mà thôi, nếu nó thật sự không tồn tại trên đời này, vậy thì đối với tôi, lần này tôi đã đi toi công rồi! 43.

Nếu vậy làm phiền anh Đông, anh Đông nhất định đừng để bụng nhé..." Lý Đông bây giờ thực chất cũng không chắc chắn, cũng không biết rốt cuộc Hồ Bát Nhất đang muốn làm gì.

Nhưng nhìn dáng vẻ của Hồ Bát Nhất, biểu cảm có lẽ là vì cứu người, cũng là một người bạn của Hồ Bát Nhất, nên giúp đỡ cũng không có gì to tát, chỉ là nếu đi một chuyến toi công thì có chút không cam lòng.

Là một đạo mộ tặc thì có một quy tắc, đó là trộm không đi tay không, bất kể là nơi nào, cũng phải có chút thu hoạch, nếu không có thu hoạch, thì đó là điều vô cùng bất lợi.

Nhưng bây giờ đã đến rồi, nếu cứ như vậy mà không có kết quả gì quay về, cũng khiến người ta có chút không thể chấp nhận được, nên anh cảm thấy có thể đi xem thử trước rồi nói sau.

Nghĩ đến đây, Lý Đông lại tập trung ánh mắt vào Yêu Muội, nhíu mày hỏi: "Yêu Muội à, nếu đã như vậy, vậy ở quê cô có nghe câu đồng dao này không? ‘Đại vương thân không đầu, nương tử không động, quần sơn không mở, củi khô nồi nhỏ, nấu gan nấu phổi, phá giếng lấy muối, hỏi quỷ đòi tiền, đường chim ngang dọc, trăm bước quay về, gặp Địa tiên thả, hoa tươi dê đen.’...

Có những lời như vậy không?" Kết quả là Yêu Muội lại lắc đầu, tỏ vẻ hoàn toàn không biết những thứ này.

Chỉ là cô nhóc này nhíu mày suy nghĩ một lúc lâu, đột nhiên gật đầu: "Nhưng trong đó có hai câu, ‘phá giếng lấy muối, hỏi quỷ đòi tiền’, đó chắc chắn là ở quê em, cổ trấn Thanh Khê, tuyệt đối không sai, vì quê em ở thời cổ đại được gọi là Diêm Tỉnh, ừm, đương nhiên, đó chỉ là cách gọi của người bản địa chúng em, người ngoài hoàn toàn chưa nghe qua cách gọi địa danh của người bản địa chúng em." Đương nhiên, ở thời cổ đại, những nơi như vậy thực chất cũng bị các hào cường địa phương chiếm giữ, người nghèo chỉ có thể làm một chút công việc khổ sai, kiếm chút tiền công khổ sai.

Trong giếng mỏ đó có khí metan, nếu hơi bất cẩn một chút, không chừng sẽ gây ra hỏa hoạn, nổ, sẽ mất mạng, dưới lòng đất đó lại có khả năng bất cứ lúc nào cũng có thể phun ra nước ngầm.

Vì vậy, làm công việc khổ sai cho người ta không chỉ là kiếm chút tiền công vất vả, thực chất còn phải đánh đổi cả tính mạng, không chừng có lúc sẽ mất mạng, mỗi năm đều có rất nhiều người chết ở nơi đó.

Cũng chính vì vậy mà nơi đó mới có câu nói 'hỏi quỷ đòi tiền'.

Chương 560

Hồ Bát Nhất bây giờ cũng nhíu mày chặt, Yêu Muội nói ra một chút chuyện như vậy, dường như có chút manh mối, nhưng đối với hành trình lần này, dường như cũng không có sự giúp đỡ đặc biệt lớn, nhưng dù sao cũng có chút manh mối.

Nhưng, chút manh mối này, cuối cùng cũng chỉ là có còn hơn không!

Lý Đông thì không để ý những điều này, anh cười nói: "Bây giờ chúng ta đừng quan tâm nhiều như vậy nữa, cứ đi từng bước một thôi, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, rồi sẽ có kết quả, chúng ta cứ đến đích xem thử trước, sau này hãy tính chuyện khác, tôi không tin trên đời này có chuyện gì mà mấy anh em chúng ta không làm được, nếu có, thì chỉ có thể chứng tỏ mấy anh em chúng ta chưa thực sự nỗ lực!" Cả nhóm nói chuyện phiếm vô vị, không lâu sau, phía trước xuất hiện một ngọn núi cao rất đẹp, ngọn núi cao đẹp đẽ ẩn mình trong mây mù, vô cùng hấp dẫn.

Đương nhiên, những ngọn núi cao đẹp như vậy, nếu nhìn từ xa, thì quả thực rất đẹp, nhưng trong rừng núi rốt cuộc có bao nhiêu nguy hiểm thì không ai biết.

Nhưng nơi họ cần đến bây giờ dường như có liên quan đến nơi này.

Tôn Cửu Gia bên cạnh cũng cảm thán một tiếng: "Nơi này hình như được gọi là Vọng Hà Phong, nghe nói, từ rất lâu rồi, khi đó thiên hạ khắp nơi đều bị lụt, sau đó có câu chuyện Đại Vũ trị thủy!

Đại Vũ trị thủy đã lập được công lao rất lớn, nên có rất nhiều quỷ thần tương trợ, nghe nói có nữ thần hạ phàm, ở nơi này giúp đỡ dẫn

đường.

Vì thời gian dài, vị nữ thần này đã biến thành một ngọn núi, nên nơi này lại được gọi là Nữ Thần Phong!" Tên này vừa nói một câu, mấy người còn lại đột nhiên nhíu mày, dường như đã phát hiện ra điều gì. "Nương tử không động, quần sơn không mở, Khai Sơn Nương Tử trong câu nói đó, chẳng phải là chỉ ngọn núi thần bí này sao?" Tôn Cửu Gia cũng có cảm giác bừng tỉnh ngộ, nhìn cảnh sắc bên ngoài, vô cùng say mê, lặp đi lặp lại câu nói đó như thể bị bệnh lạ.

Đương nhiên mấy người còn lại cũng không quan tâm nhiều như vậy, Hồ Bát Nhất chỉ lén lút nói với Lý Đông: "Tôi đã từng xem một số ghi chép của ông lão này, ông lão này cũng là một người rất cố chấp, ít nhất là trong nghiên cứu, thì tuyệt đối có thái độ không đạt được mục đích quyết không từ bỏ, chỉ là ông lão này có chút bảo thủ, thường đi vào ngõ cụt!

Anh đừng để bụng, những chuyện vớ vẩn của ông ấy, thật ra cũng không có tác dụng gì!" Dương Tuyết Lỵ cũng cười nói: "Tôn Cửu Gia, những câu chuyện của ông đều quá cổ xưa rồi, cơ bản có thật hay không cũng chưa chắc, đó chỉ là một số truyền thuyết vớ vẩn mà thôi.

Truyền thuyết thời thần thoại e là không thể coi là thật được đâu!

Hơn nữa, Đại Vũ căn bản không thể nào là vua không đầu, nói như vậy là đang sỉ nhục tổ tiên của tôi.

Nhưng tôi lại nhớ trong thần thoại truyền thuyết có một người không có đầu, đó là Hình Thiên, nghe nói lấy bụng làm mặt!

Nhưng tên đó cũng không phải là vua, cũng không sống cùng thời đại!

Cho nên, những chuyện ông nói dường như cũng không liên quan

đến câu nói của tôi, trong quần sơn có lẽ có truyền thuyết khác, ông đừng suy diễn lung tung như vậy, nếu đi vào ngõ cụt, không chừng sẽ kéo cả mọi người xuống vũng lầy!" Đôi khi tư duy của con người là như vậy, nếu có một người dẫn dắt nhịp điệu, không chừng những người còn lại cũng sẽ dễ dàng bị dẫn vào ngõ cụt mà không thoát ra được, như vậy thì vĩnh viễn không thể giải quyết được vấn đề.

Lý Đông cũng cười nói: "Bây giờ chúng ta không thể nói bừa, nói bừa dễ xảy ra vấn đề!

Nếu trấn Thanh Khê này nổi tiếng nhất là mỏ muối, vậy thì không chừng những câu chuyện đó nên có liên quan đến mỏ muối, không chừng chúng ta đi tìm những mỏ muối đó là có thể tìm được!

Tuy lúc đó người ta không tìm thấy, nhưng chúng ta thì chưa chắc, chúng ta cũng là người chuyên nghiệp, chúng ta không phải có một số mật văn do Phong gia để lại sao, như vậy, ưu thế của chúng ta rất lớn!

Hơn nữa, chúng ta là những đạo mộ tặc giàu kinh nghiệm, có thể so sánh với những người bình thường đó sao?

Chúng ta lợi hại hơn nhiều!" Nói đến những chuyện này, Vương Khải Toàn lại bắt đầu khoác lác, không còn cách nào khác, kinh nghiệm của Vương Khải Toàn cũng rất phong phú rồi, đi Thiên cung trên núi Trường Bạch, lại đi cung điện Tây Vương Mẫu, tên này cũng đã trải đời rồi, sau đó khoác lác, dáng vẻ đó, như thể đang nói với lão Tôn Cửu, rằng hắn thấy nhiều hơn.

Nhưng lão Tôn Cửu này cũng là một người rất cố chấp, quả nhiên đối với lời nói của Vương Khải Toàn và Lý Đông cũng hoàn toàn không để tâm.

Ông lão lắc đầu: "Các cậu còn quá trẻ, thiếu kinh nghiệm!

Thật sự nghĩ rằng mộ Địa tiên đó dễ tìm vậy sao?

Cho dù là đạo mộ tặc giàu kinh nghiệm, thì đã sao, không phải vẫn là người sao, chỉ cần là người, thì có gì khác biệt?

Tôi đã đọc rất nhiều sử liệu, Quan Sơn Thái Bảo đó lợi hại lắm đấy, nghe nói ở thời cổ đại, có rất nhiều lăng mộ hoàng đế, đều do Quan Sơn Thái Bảo thiết kế.

Địa tiên đó nghe nói cũng là Quan Sơn Thái Bảo, nếu đã kế thừa danh hiệu do tổ tông để lại, vậy thì tự nhiên có bản lĩnh tương ứng, tuyệt đối không phải hư danh, tôi nghĩ các cậu cũng chưa chắc tìm được!" Hồ Bát Nhất có cảm giác không đồng tình: "Lão Tôn Cửu, ông cũng đừng nói như vậy, nếu nhất định phải nói đến sự lợi hại của Quan Sơn Thái Bảo, vậy thì ông nên biết Mạc Kim Giáo Úy là do ai truyền ra.

Ông có nghe nói đến mộ Tào Công không?

Đó mới thật sự là không có manh mối nào, hoàn toàn không có cách nào tìm được." Nhưng Tôn Cửu Gia nghe xong lời này lại càng tức giận hơn, mắt ông ta trợn trừng, như thể bị xúc phạm.

Ông ta tức giận nói: "Nói bậy, thật sự là nói bậy.

Bịa đặt bừa bãi phải không?

Mạc Kim Giáo Úy Tào Tháo?

Loại chuyện vớ vẩn này có thể tồn tại sao?

Cậu đem mấy thứ vỉa hè đó coi là thật rồi phải không?

Đó không phải là thái độ đúng đắn của một học giả đối với lịch sử!" Hồ Bát Nhất lại không đồng tình với lời của Tôn lão cửu: "Điều đó cũng chưa chắc à, lịch sử trong sử sách, đó là lịch sử của ai!

Có lịch sử do quan gia làm ra, đó tự nhiên là thứ của quan gia, có

một số lịch sử lưu truyền trong dân gian, đó cũng chưa chắc, toàn bộ đều là giả!

Nếu không, trong lịch sử sẽ không tồn tại nhiều nghi án như vậy rồi!" Hai người không biết tại sao, cứ như vậy cãi nhau, phải nói là hai người đều là những người có kiến thức vô cùng phong phú, lúc hai người cãi nhau trông càng giống đang biện luận, từng người một dẫn chứng khiến mấy người còn lại trên xe đều có cảm giác mắt tròn mắt dẹt.

Lý Đông cũng ngơ ngác, tuy anh cũng đọc không ít sách lịch sử, nhưng đối với những thứ này hiểu biết cũng không đặc biệt sâu, không còn cách nào khác, trước khi xuyên không thực chất anh cũng chỉ là một học sinh kém, là một học sinh kém có thể đọc được một chút sách lịch sử đã là rất tốt rồi, đâu có công phu đi nghiên cứu sâu.

Trong xã hội hiện nay, ai ai cũng đang bận rộn, vất vả vì cuộc sống, đâu có thời gian đi quản chuyện khác, trước khi xuyên không anh cũng là một trong số những người bận rộn đó, nên tự nhiên không có nhiều thời gian đi quản nhiều chuyện như vậy, nên nghe hai người cãi nhau cũng cảm thấy có chút tò mò.

May mà, sau khi xuyên không cũng đã đi rất nhiều nơi, cũng đã trải đời, nên mới không có cảm giác đó thêm nữa.

Nhưng ngay lúc hai người đang cãi nhau, Yêu Muội đột nhiên kêu tài xế dừng xe.

Tài xế dừng xe lại, mấy người xuống xe, kết quả phát hiện xung quanh căn bản không có bất kỳ trạm xe nào, nơi này đâu đâu cũng là núi, một màu xám mịt mù, ngay cả một ngôi làng nhỏ cũng không có, thật sự là trước không có làng sau không có quán, tuyệt đối không phải là một nơi tốt. "Yêu Muội, cô bảo chúng tôi xuống xe ở đây làm gì?

Đây là đâu?" Yêu Muội liền đảo mắt một cái nói: "Sao mấy anh đàn ông trí nhớ kém vậy, trước đó em không nói với mọi người sao?

Chương 561

Muốn đến trấn Thanh Khê, phải đi Ngũ Xích Đạo, mới có thể đến được, bây giờ từ đây xuống là có thể lên Ngũ Xích Đạo rồi!

Vốn dĩ ở đây có một con đường, người trong trấn Thanh Khê ra ngoài thỉnh thoảng cũng đi con đường này, nhưng sau này vì người trong trấn Thanh Khê đều đã rời đi hết, nơi này bị bỏ hoang, nên bây giờ nơi này trông như một vùng núi non trùng điệp, thực chất là có đường!" Lý Đông cẩn thận quan sát xung quanh, phát hiện ở đó hình như có bóng dáng của một con đường.

Ngoài ra, con đường này tuy cũng là một con đường nhựa, nhưng trông nó có vẻ rất hoang vắng, cơ bản là ít có xe cộ qua lại, Lý Đông nghi ngờ chiếc xe buýt đó, có thể là chiếc xe duy nhất trên con đường này. "Được rồi, nếu đã xuống xe ở đây rồi, vậy thì không còn cách nào khác, hay là chúng ta cứ trực tiếp vào núi đi!

Mặc kệ có chuyện gì, cứ vào núi trước rồi nói, tôi không tin có chuyện gì có thể cản được tôi!" Một người quan trọng nhất là phải có thái độ trời không sợ đất không sợ, có thái độ trời không sợ đất không sợ như vậy, thì gặp khó khăn sẽ có cách giải quyết.

Ngược lại, nếu một người đối với bất cứ chuyện gì cũng không có thái độ trời không sợ đất không sợ đó, vậy thì sau khi gặp khó khăn sẽ trước tiên cho rằng hoàn toàn không thể giải quyết được, sau đó sinh ra ý nghĩ thoái lui, một khi đã có cảm giác thoái lui, thì về cơ bản là xong rồi, vì nó sẽ khiến tư duy của bạn đi vào ngõ cụt, không tìm ra được phương pháp giải quyết thực sự.

Ngược lại, nếu có một suy nghĩ trời không sợ đất không sợ đó, cho dù gặp nguy hiểm, thì cũng sẽ có cách giải quyết nguy hiểm, vì tin

rằng có thể giải quyết được nguy hiểm, nên luôn có thể mở ra con đường suy nghĩ, thái độ của một người quyết định kết quả của sự việc là một biểu hiện của điều này.

Cả nhóm đều gật đầu, cũng xác nhận chuyện này.

Sáu người men theo con đường nhỏ đã bị bỏ hoang từ lâu, vòng quanh núi đi về phía trước.

Trên con đường nhỏ đó đâu đâu cũng là cỏ dại, thậm chí có nơi đã mọc đầy gai góc, nên đi lại rất khó khăn.

May mà, quá trình như vậy không kéo dài bao lâu, không lâu sau đã tìm thấy di tích của con đường sàn đạo cổ đó.

Con đường sàn đạo cổ đó trông rất nguy hiểm, treo lơ lửng giữa sườn núi, được xây dựng bằng những phiến đá và gỗ, được xây dựng từ thời nhà Tần.

Tác dụng của con đường này là để vận chuyển muối ra ngoài.

Nhà Tần là một triều đại vô cùng hùng mạnh, công trình tự nhiên cũng làm rất tốt, nơi này đều rất gian nan, rất hùng vĩ, căn bản không thể tưởng tượng được nó được xây dựng như thế nào.

Có người thường nghĩ rằng đầu óc của người xưa có thể không thông minh bằng người hiện đại.

Nhưng thực chất suy nghĩ này rất sai lầm!

Trình độ thông minh của người xưa không hề thua kém người hiện đại, nếu không cũng sẽ không có nhiều trí tuệ của người xưa như vậy!

Trí tuệ do các bậc hiền triết thời xưa để lại, cho đến bây giờ cũng không lỗi thời.

Đương nhiên, người hiện đại so với người xưa có một ưu thế, đó

là người hiện đại có ưu thế về học thức, thấy được nhiều hơn người xưa, đó cũng là một phương diện.

Cả nhóm khẽ tán thưởng một tiếng, sau đó bước lên con đường Ngũ Xích Đạo đó.

Con đường đó ở giữa sườn núi, xuyên qua giữa các hẻm núi, khi đi trên con đường này, hệt như đang bay trên trời.

Nếu nhìn từ xa, tuyệt đối rất phiêu dật, chỉ là đối với những người đang đi trên con đường này, nó không hề dễ đi.

Vì, nơi này cũng vì đã lâu không có người đi, nên có vẻ hơi đổ nát, mỗi bước chân đạp lên, phiến đá dưới chân lại lung lay chao đảo, khiến lòng người có cảm giác trống rỗng, không chừng có lúc sẽ rơi xuống.

Thậm chí có nơi ván gỗ cũng đã rơi mất, chỉ có mấy thanh gỗ lung lay bắc ngang trên không, trông như cạm bẫy.

Lý Đông và mấy người đi có chút khó khăn, nhưng Yêu Muội thì lại như không có chuyện gì, đi lại trên đó một cách nhẹ nhàng tự tại, hoàn toàn không có vẻ gì hoảng sợ.

Một cô gái mà gan lớn như vậy, mấy người đàn ông tự nhiên không có ý sợ hãi, liền cứng đầu đi về phía trước, dù sao cũng không thể làm mất mặt được chứ?

Dương Tuyết Lỵ đi ở phía sau cùng, cô nàng này không có gan lớn như Yêu Muội, đi đường rất cẩn thận.

Tuy công phu cũng rất tốt, nhưng dù sao cũng chưa từng đi con đường như vậy, nên mỗi bước đi đều cẩn thận từng li từng tí, sợ xảy ra sai sót, nên đi càng lúc càng chậm, tụt lại phía sau cùng, Lý Đông đành phải nắm lấy tay cô, để cô đi kịp phía trước. "Không cần lo lắng, sẽ không rơi xuống đâu, cứ mạnh dạn đi về phía trước đi, nếu không

chúng ta sẽ lãng phí quá nhiều thời gian ở đây, không chừng sẽ phải ngủ đêm trên con đường này, như vậy còn phiền phức hơn!" Đi bộ trên con đường sàn đạo này thì không có vấn đề gì, nhưng ngủ đêm trên đó thì phiền phức rồi, ngủ trên đó không chừng lúc nào đó không cẩn thận sẽ rơi xuống. "Yêu Muội ơi, còn bao lâu nữa, con đường này dài bao nhiêu?

Sao vẫn chưa đi hết?" Con người luôn có một tâm lý như vậy, nếu biết đích đến cách bao xa, thì đi sẽ tương đối dễ dàng hơn một chút, vì biết đích đến, nên có một mục tiêu đi sẽ nhẹ nhàng hơn, nhưng nếu không biết đích đến ở đâu, cũng không biết quãng đường rốt cuộc dài bao nhiêu, thì đi sẽ cảm thấy bực bội, sẽ cảm thấy con đường này dài vô tận.

Vương Khải Toàn sắp mất kiên nhẫn, gã này không ngừng hỏi rốt cuộc còn bao xa, dường như muốn thông qua cách này để giải tỏa cảm giác bực bội trong lòng. "Không xa đâu, yên tâm đi, trước khi trời tối chúng ta chắc chắn có thể đi hết con đường này!" Cô nhóc này nói mà hoàn toàn không có ý che giấu, thật sự cứ thẳng thừng như vậy, khiến mấy người sợ đến mắt tròn mắt dẹt.

Lý Đông cũng không quan tâm nhiều như vậy, tuy trong lòng cũng có chút hoảng sợ, nhưng dù sao anh cũng là người đã trải qua trăm trận, nên những chuyện như vậy có thể chịu đựng được.

Anh tập trung sự chú ý vào những nơi khác, ví dụ như những nơi kỳ lạ khác, ví dụ như cảnh sắc trong núi.

Phải nói là cảnh sắc trong núi quả thực rất đẹp, càng đi sâu vào trong núi, cảnh sắc xung quanh càng đẹp và kỳ lạ. 44.

Đặc biệt có nơi, nhìn phía trước như bị ba ngọn núi chặn lại, căn bản không có đường đi, nhưng đi đến nơi không có đường đi đó rồi, lại phát hiện cảnh sắc tươi sáng, có một cảm giác vén mây thấy trời,

cảm giác này lại khiến tinh thần tăng lên rất nhiều, đây cũng là một loại bất ngờ.

Khí hậu ở đây cũng có chút giống rừng mưa nhiệt đới, về cơ bản là nói mưa là mưa, nói nắng là nắng, trong núi đâu đâu cũng mây mù bao phủ, trông như tiên cảnh trần gian.

Nhưng con đường phía trước cũng trở nên ngày càng khó khăn, độ cao chênh lệch rất lớn, gần cả ngàn mét, đi trên con đường như vậy, không chừng lúc nào đó không cẩn thận chân trượt một cái, vậy là phiền phức rồi, trong hoàn cảnh như vậy, cũng không còn tâm tư như lúc nãy, cũng không còn tâm trạng đi thưởng thức những cảnh đẹp đó nữa.

Cuối cùng, cuối cùng cũng đi hết một con đường vô cùng kinh hiểm, ai nấy đều cảm thấy tay chân tê dại, ngồi bệt xuống đất nghỉ ngơi, dáng vẻ đó về cơ bản là có đánh chết cũng không đi nữa.

Một lúc lâu sau, đều cảm thấy thần kinh có chút hoảng hốt, lúc nãy như thể đã trải qua một cơn ác mộng rất dài.

Yêu Muội ngược lại không mệt như vậy, cô bé thản nhiên chỉ xuống chân núi nói: "Mau nhìn kìa, chúng ta sắp đến đích rồi, nơi đó chính là trấn Thanh Khê mà mọi người muốn tìm!

Trên sườn núi, có một số ngôi nhà cũ, chỉ là không còn người ở nữa thôi!

Chương 562

Nhà cũ của nhà em không chừng vẫn còn ở đó!" Lý Đông nhìn lên trời, phát hiện bây giờ trời quả nhiên sắp tối, mặt trời về cơ bản chỉ còn lại nửa mặt.

Trên núi, màn đêm buông xuống, bóng tối bao trùm, cả đất trời, đều trở nên có chút quỷ dị.

Lý Đông cười ha hả nói với mấy người: "Bây giờ mặt trời sắp lặn rồi, nếu chúng ta không muốn ngủ đêm ở đây, thì mau xuống núi đi, trên sườn núi không chừng có thể tìm được một căn nhà, như vậy cũng có một nơi che mưa chắn gió, nếu ở đây, e là tối nay chúng ta phải ăn sương uống gió!" Ngủ ngoài trời thực chất là một thói quen rất không tốt.

Vì, buổi tối khi ngủ ở ngoài, hơi ẩm trên mặt đất sẽ không biết không hay mà xâm nhập vào cơ thể bạn.

Khi cơ thể cường tráng, không chừng không cảm nhận được, dù sao khi cơ thể cường tráng có thể che đậy mọi bệnh tật, nhưng một khi cơ thể bạn dần dần trở nên yếu đi, thì những bệnh tật đó sẽ dần dần bộc lộ ra.

Những thứ như viêm khớp dạng thấp, tuy trông có vẻ không phải là bệnh nặng, nhưng tổn hại đối với cơ thể lại rất lớn, đương nhiên quan trọng nhất là sự dày vò về tinh thần, đó là sự đau khổ vô cùng.

Cho nên có người nói viêm khớp không phải bệnh, đau muốn chết là đạo lý như vậy. 45.

Thế là mấy người gắng gượng vực dậy tinh thần, tranh thủ lúc mặt trời chưa lặn hẳn, gắng gượng đứng dậy, từng bước một xuống núi.

Đợi đến khi xuống đến chân núi, trời đã tối hẳn, khí hậu ở đây rất lạ, mặt trời vừa lặn là trời tối ngay. "Mọi người cẩn thận một chút nhé, nơi này có thể rất nguy hiểm, đều dùng gậy dò đường, nếu không dễ xảy ra vấn đề, vì nơi này hình như đâu đâu cũng là hố, nếu không cẩn thận, bị trẹo chân thì phiền phức lắm!" Yêu Muội vừa nói như vậy, vừa nhặt một cây gậy bên đường, rồi từ từ dò đường.

Lý Đông thì không phiền phức như vậy, vì anh có một thanh trường đao, nên trực tiếp dùng trường đao dò đường là được.

Mấy người còn lại cũng gật đầu, mỗi người tự lấy gậy hoặc vật dài để dò đường.

Trên đường đi quả thực rất phiền phức, cho dù cầm đèn pin cũng sẽ rất nguy hiểm, vì nơi này tuy thực chất gập ghềnh, nhưng lại vì mọc đầy cỏ dại, nên nhìn từ bề ngoài nơi này đâu đâu cũng không có gì khác biệt, nếu không dùng gậy dò đường, dễ xảy ra sự cố.

Lý Đông theo thói quen cũ đi ở phía trước, nếu gặp nguy hiểm, anh sẽ đối phó sớm nhất, như vậy, có thể đảm bảo an toàn cho tất cả mọi người hết mức có thể.

Tay trái anh cầm một chiếc đèn pin, tay phải cầm trường đao, trường đao có thể dò đường, ngoài ra cũng có thể ứng phó chiến đấu bất cứ lúc nào, cũng không biết ở đây có gặp phải thứ gì nguy hiểm không, nên chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào, đó cũng là một chuyện tốt.

Nhưng, ánh sáng đèn pin của anh lại rất thu hút côn trùng, những thứ như bướm đêm, không ngừng bay về phía ánh sáng đèn pin của anh, bóng của những con bướm đêm đó chiếu xuống mặt đất, khiến ánh sáng đèn pin lúc sáng lúc tối trông rất quỷ dị.

Lý Đông khẽ nhíu mày, trong lòng anh đột nhiên có một dự cảm đặc biệt.

Trong thị trấn nhỏ này cũng không có một người nào, trông cũng đầy vẻ quỷ dị, luôn cảm thấy nơi này có lẽ nguy hiểm hơn trong tưởng tượng, bên trong không chừng sẽ có thứ gì đó ghê gớm.

Tuy Yêu Muội nói vì tài nguyên ở đây cạn kiệt, cộng thêm nơi này quá hẻo lánh, nên người ở đây mới rời đi hết, nhưng đó cũng chưa chắc, những người này rời đi hết, không chừng có nguyên nhân khác.

Mấy người còn lại cũng mỗi người cầm đèn pin và gậy, vừa dò đường, vừa xua đuổi những con côn trùng đó.

May mà, bây giờ trên người họ đều mặc bộ đồ Ngũ Hành có sức phòng hộ cực mạnh, bộ quần áo đơn giản như vậy, tương đương với việc bọc kín toàn thân từ trên xuống dưới, nên sẽ không bị côn trùng cắn, ở nơi như thế này, côn trùng đều có độc, nếu tùy tiện bị cắn, không chừng lại xảy ra phiền phức.

Nghĩ đến đây, Lý Đông đột nhiên lại nghĩ ra một vấn đề nghiêm trọng, đó là Yêu Muội hình như không mặc bộ đồ Ngũ Hành.

May mà bây giờ vì Đạo tệ cũng khá dư dả, nên anh cũng không quá câu nệ, trong túi của anh có đồ dự phòng.

Thế là, Lý Đông lấy ra một bộ đồ Ngũ Hành từ trong túi Càn Khôn, trông nó như một chiếc áo khoác khá dày, kiểu dáng rất thời trang, nói chung là rất ổn.

Anh đưa chiếc áo khoác đó cho Yêu Muội: "Yêu Muội này, bây giờ trời trở lạnh rồi, xem ra nhiệt độ ở đây có chút thấp, hay là thế này đi, em mặc bộ quần áo này vào, kẻo bị lạnh!" Yêu Muội lập tức vô cùng vui mừng: "Anh Lý Đông, anh thật là người tốt, em thật sự cảm thấy có chút lạnh đấy, lúc nãy em chỉ là ngại không dám nói thôi!

Cảm ơn anh nhé!

Anh thật là một người đàn ông chu đáo!" Hồ Bát Nhất nghe xong,

cũng không khỏi bật cười, nói với Yêu Muội: "Em gái nhỏ à, em phải cẩn thận một chút đấy. 46.

Anh Đông của chúng tôi thật sự là một người đàn ông rất có sức hút, đối với việc chăm sóc mỹ nữ thì thật sự là không gì sánh bằng, vô cùng có sức hút, dựa vào chiêu này đã lừa được không ít mỹ nữ rồi, em nhất định phải cẩn thận một chút, nhất định đừng bị anh ấy lừa mất trái tim!" Hồ Bát Nhất vừa nói vậy, mọi người trong đội liền cười ha hả.

Chỉ có Yêu Muội lại cười nói: "Xem anh nói kìa, anh Lý Đông là một người đàn ông tốt như vậy, nếu thật sự có thể bị anh ấy lừa mất trái tim, thì tốt quá rồi!

Em bây giờ chỉ lo không lừa được trái tim của anh ấy, như vậy thì thiệt thòi quá!" Mọi người cũng không ngờ cô bé này lại dạn dĩ nhiệt tình như vậy, lập tức ngơ ngác.

May mà những lời nói này, cũng đã làm dịu đi bầu không khí căng thẳng, khiến đội ngũ của họ thoải mái hơn một chút.

Sau khi đi qua mấy cái ao cạn khô, cuối cùng họ cũng tiến vào thị trấn không người này.

Vì bây giờ đã là buổi tối, ánh sáng duy nhất bây giờ là ánh sáng phát ra từ đèn pin của họ, ánh sáng đèn pin thực chất không đặc biệt mạnh, không thể chiếu sáng hoàn toàn cả một thị trấn, nên phần lớn các nơi trong thị trấn đều tối om, không có một chút ánh sáng nào.

Trông hệt như một thành phố ma không một bóng người.

Lý Đông dùng đèn pin chiếu rọi các công trình kiến trúc xung quanh, phát hiện mỗi tòa nhà ở đây đều không có người ở, về cơ bản đều là những công trình kiến trúc cổ, không chừng được xây dựng từ 100 năm trước, tóm lại đều là những công trình kiến trúc theo phong

cách cũ.

Cửa của mỗi công trình kiến trúc này đều mở, người trong thị trấn này chuyển nhà về cơ bản đều mang đi những thứ có thể mang đi, những thứ như tấm cửa tuyệt đối sẽ không để lại.

Đương nhiên đồ đạc bên trong chắc chắn cũng không bỏ lại.

Nên bây giờ những ngôi nhà ở đây về cơ bản cũng chỉ là những cái vỏ rỗng, thứ duy nhất còn lại, cũng là những hình vẽ linh tinh trên tường, có một số chữ linh tinh, những chữ này về cơ bản đều là những câu trích dẫn của một vị vĩ nhân nào đó trong những năm 60-70, trông lại có chút cảm giác hoài niệm.

Trên thị trấn nhỏ này không có một chút gió, nhưng vào buổi tối, sương đêm từ từ bốc lên, nên không khí trở nên có chút ẩm ướt, vô cùng oi bức, khiến người ta cảm thấy có chút áp lực.

Tôn Cửu Gia tuy gan cũng rất lớn, nhưng nhìn cảnh sắc ở đây xong, cũng không khỏi lắc đầu: "Tôn Cửu Gia tôi dù sao cũng đã trải qua rất nhiều năm tháng gian khó, tôi cũng đã xông pha rất nhiều nơi nguy hiểm, nhưng chưa từng thấy cảnh tượng như thế này, bây giờ ở đây có lẽ vì có nhiều người chúng ta nên không có cảm giác gì nhiều, nếu không có nhiều người chúng ta, nếu một mình ở đây, e là buổi tối không chừng sẽ bị dọa chết!

Không bị dọa chết, buổi tối bị muỗi cắn một đêm có lẽ, cũng sẽ bị cắn chết..." Muỗi cần hút máu, tuy một con muỗi bình thường không hút được bao nhiêu máu, nhưng nếu có hàng ngàn hàng vạn con muỗi, không chừng thật sự có thể hút khô máu người.

Đương nhiên, mục đích vào thị trấn này chỉ có một, đó là tìm một nơi có thể ngủ qua đêm, những ngôi nhà này dù sao, nhưng dù sao cũng là nhà, ngủ đêm trong nhà dù sao cũng tốt hơn ngoài trời, ít nhất có thể phòng ngừa một số bệnh như phong thấp.

Chương 563

"Nhưng những ngôi nhà này trông đều sắp sập rồi, đêm hôm khuya khoắt, làm sao có thể tùy tiện tìm một nơi an ổn được?

Hay là thế này đi, tôi thấy chúng ta không nên đi lung tung, cứ tùy tiện tìm một nơi ở lại là được, phó mặc cho vận may, nếu may mắn, chúng ta an toàn ở lại một đêm, đó là phúc của chúng ta, nếu không may, thì đáng đời chúng ta xui xẻo." Vương Khải Toàn lúc trẻ có lẽ đã gặp rất nhiều chuyện nguy hiểm, nên có một loại giác ngộ trời không sợ đất không sợ, chết thì thôi.

Chỉ là, suy nghĩ này nhanh chóng bị tất cả mọi người phủ quyết, đùa gì vậy, nhiều người đến đây làm việc chính, chứ không phải đến đây để chết, nếu làm theo cách của tên này, thì quả thực là sỉ nhục thân phận của những nhà mạo hiểm này.

Dương Tuyết Lỵ là phụ nữ lại rất cẩn thận: "Thật ra chúng ta cũng không cần tìm kiếm một cách mù quáng như vậy, trong thị trấn này chắc chắn có một số ngôi nhà tốt hơn, ví dụ như bệnh viện, đồn cảnh sát, hoặc là nhà của một số người giàu có, nên sẽ tốt hơn một chút, không chừng sẽ không bị sập!" Yêu Muội nhíu mày, cẩn thận suy nghĩ: "Trong thị trấn nhỏ này không có đồn cảnh sát và bệnh viện, ừm, lúc đó ở đây có hợp tác xã, nhà khách, trạm y tế, nhưng về cơ bản cũng làm rất tệ, trông không ra hình dạng gì, nhà cửa cũng không khác gì nhà dân bình thường của chúng em, bây giờ có lẽ cũng không thể ở được.

Nếu là nhà của người giàu, thì cũng có mấy căn, đương nhiên, hay là chúng ta đến đó xem thử đi!

Em nhớ dinh thự nhà họ Phong, còn lớn hơn cả miếu Long

Vương, xây dựng rất xa hoa.

Chỉ là em nghe nói bên trong rất nguy hiểm, không sạch sẽ, có ma, nếu chúng ta đến đó ngủ đêm, không chừng sẽ gặp chuyện lạ, vì những nơi đó đã sớm không có người ở, về cơ bản đều là những cái tên cũ mà thôi!" Mọi người nhìn nhau, bây giờ về cơ bản đã biết tình hình hiện tại, những ngôi nhà tương đối an toàn thì bên trong có ma quỷ.

Còn những ngôi nhà không có ma quỷ thì lại rách nát, không chừng lúc nào sẽ sập.

Nhưng, ngay lúc đang thảo luận chuyện này, đột nhiên trên trời lại lất phất mưa.

Nơi này cũng gần giống với khí hậu rừng mưa nhiệt đới, về cơ bản là nói mưa là mưa, đương nhiên cũng không thể ở ngoài trời dầm mưa, dầm mưa có khả năng bị bệnh, bị bệnh thì càng phiền phức hơn, thế là mọi người nghiến răng: "Đi thôi, đi thôi, chúng ta đến dinh thự nhà họ Phong đó ở một đêm, mặc kệ có ma quỷ gì, nếu có, chúng ta trừ khử nó đi, quản nhiều thế làm gì!" Lý Đông rất phóng khoáng, đúng là trời không sợ đất không sợ.

Về cơ bản, chỉ cần có thứ gì dám xuất hiện trước mặt anh, anh đều cảm thấy có cách chiến thắng đối phương.

Sự sợ hãi của con người về cơ bản đều là sợ hãi đối với những điều chưa biết, giống như những thứ đã biết, con người ngược lại sẽ không sợ.

Sợ hãi bắt nguồn từ sự không biết, đó là một nhận thức mà con người từ xưa đến nay đều có.

Mấy người không đợi mưa tạnh, trực tiếp tìm đến căn nhà xa hoa nhất đó, cầm đèn pin đi vào trong dinh thự.

Sau khi vào trong, họ phát hiện trong dinh thự này lại có rất nhiều thứ kỳ quái.

Những thứ kỳ quái này dường như đều là những con sư tử được tạc bằng đá.

Trong nhà của một số người giàu có sẽ đặt một số tượng sư tử, đó là chuyện bình thường, vì những bức tượng đó trông có thể bảo vệ sự an toàn của gia đình, ít nhất đó là một số tín ngưỡng của người xưa.

Nhưng những thứ họ thấy bây giờ, tuyệt đối không phải loại sư tử đá đặt trước cửa đó, hình dạng vô cùng kỳ dị, căn bản không giống loại hung thú hung tợn, trợn mắt nhìn, dùng để dọa người khác.

Họ cầm đèn pin cẩn thận quan sát, trong căn nhà này đâu đâu cũng là những con thú đá kỳ hình quái trạng như vậy.

Lý Đông tìm một con thú đá tương đối lớn, phát hiện mặt mũi của con thú đá này vô cùng hung ác, thân hình tròn trịa, nhưng lại hoàn toàn không có khí chất uy vũ, ngược lại khiến người ta có cảm giác chán ghét. "Cái quái gì đây?

Chẳng lẽ có người bố trí thứ gì ở đây sao?" Dương Tuyết Lỵ cũng gật đầu: "Em thấy những thứ này cũng không giống đồ vật đặt trong dinh thự, những thứ này càng giống loại thú dữ đặt trước những ngôi mộ kia hơn.

Chẳng lẽ nơi này thực chất không phải là một dinh thự, mà là một ngôi mộ sao?" Lý Đông cũng đã trải đời rồi, đi rất nhiều nơi, cũng đã thấy rất nhiều ngôi mộ.

Có một số người xây mộ thành hình dạng dinh thự, đó cũng là chuyện bình thường, ít nhất anh đã thấy những thứ như vậy, Trương gia cổ lâu lần trước cũng có ý tứ như vậy!

Vì vậy, cũng không có gì kỳ lạ!

Tôn Cửu Gia cẩn thận nhìn những con thú đá trên đó, rồi lắc đầu: "Thứ này e rằng không phải sư tử, nếu tôi đoán không nhầm thì nó phải là ô dương.

Mọi người còn nhớ câu nói lúc trước không?

Muốn tìm Địa Tiên, trước phải tìm ô dương.

Thứ này, không phải là lợn sao?" Nghe lão nói vậy, mấy người đều ngẩn ra, rồi nhìn kỹ lại bức tượng, phát hiện đúng là có hình dạng của một con lợn.

Chỉ là nó không giống lợn bình thường, được điêu khắc vô cùng hung dữ, trông giống lợn rừng hơn, nhưng lại không có răng nanh.

Chẳng trách lại bị nhầm thành sư tử, chỉ là kỹ thuật điêu khắc có phần đặc biệt, cộng thêm việc chưa nhìn rõ.

Yêu Muội thấy những thứ này thì không khỏi kinh ngạc, dù là người bản địa nhưng lại chưa từng thấy qua, quả là một chuyện lạ.

Lý Đông thì có chút tò mò: "Thứ này, lẽ nào là vật tổ cổ xưa của nơi này?" Vật tổ cũng là một loại văn hóa rất đặc biệt.

Vào thời cổ đại, một số bộ lạc thường thích lấy một loài động vật nào đó làm biểu tượng cho bộ lạc mình, đó chính là vật tổ.

Đương nhiên, vật tổ của các bộ lạc khác nhau hoàn toàn không giống nhau.

Ban đầu, vật tổ của một số bộ lạc chỉ là những loài dã thú tự nhiên, sau đó dần dần, vì quan hệ liên minh, một số bộ lạc đã ghép các hình vật tổ lại với nhau, tạo thành một loài dã thú mới, hoặc một loài động vật mới, dần dần biến thành thần thú.

Nhưng Tôn Cửu Gia lại lắc đầu: "Nói vậy thì khó lắm, vì những

truyền thuyết lộn xộn thời cổ đại thực sự quá nhiều, tôi nhất thời cũng không nghiên cứu ra được!

Nhưng những vật tổ cổ đại về sau cũng dần bị yêu ma hóa, ví dụ như hình thái của ô dương, rõ ràng là một con lợn, kết quả lại trông giống sư tử hơn, nếu không nhìn kỹ thì căn bản không phân biệt được.

Tôi chưa từng thấy những thứ này ở đây, nhưng tôi cảm thấy nó không giống vật tổ." Lão già này nói một tràng linh tinh, thực ra chẳng có tác dụng gì.

Nói xong lại lôi sổ tay ra, liều mạng ghi chép, vẽ lại tất cả những thứ mới gặp ở đây, rồi lại viết một đoạn văn miêu tả, có lẽ là để làm tài liệu tham khảo sau này tìm kiếm thứ gì đó tương tự.

Một người thích ghi chép, quả là một học giả chân chính, Lý Đông không nói gì, đối với người như vậy chỉ có thể bày tỏ sự khâm phục.

Thế nhưng, sau khi thấy thứ này, manh mối dường như lại càng trở nên rối rắm hơn.

Bây giờ trong trấn không có một ai, ngay cả Yêu Muội, người rời khỏi đây, cũng đã xa quê từ năm mười một tuổi.

Ở tuổi mười một, tự nhiên không thể biết quá nhiều chuyện, nên đối với quê hương của mình cũng không hiểu rõ lắm.

Chương 564

“Thôi được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, mọi người nghỉ ngơi cho khỏe đi, mai tính tiếp!” Lý Đông bây giờ là thủ lĩnh của đội, tự nhiên không thể để mọi người lãng phí quá nhiều thời gian vào những chuyện vô nghĩa.

Họ tìm một nơi tương đối khô ráo để nghỉ ngơi, thắp vài ngọn nến ở đó.

Nến mang theo người không ít, cũng là một công cụ chiếu sáng rất tốt.

Bình thường lúc đi đường tự nhiên không thể dùng nến, vì gió thổi là tắt, nhưng lúc đóng trại thì không thể cứ dùng đèn pin mãi được, pin đèn pin có hạn, nếu dùng hết thì sau này hết cách, nên phải cố gắng tiết kiệm năng lượng.

Nến chính là một công cụ rất tốt để tiết kiệm pin đèn pin.

Sau đó, họ lại nhóm một đống lửa, xây một cái bếp lò đơn giản để đun nước nóng.

Thực phẩm mang theo khi ra ngoài tự nhiên là bánh quy nén, tuy có thể mang theo nhiều nhưng ăn xong thì phải uống nước.

Nếu ở nơi khác, uống đại chút nước lạnh cũng không sao, nhưng ở đây không khí quá ẩm ướt, uống nước lạnh tùy tiện cũng không tốt lắm.

Mọi người ổn định xong, ai nấy bắt đầu ăn.

Yêu Muội cũng được chia một miếng bánh quy nén nhỏ.

“Này, các anh cũng keo kiệt quá rồi đấy, cho tôi một miếng bé tí thế này sao mà đủ ăn?

Tuy tôi là con gái, nhưng ngày nào tôi cũng ăn nhiều lắm, tôi có giảm béo đâu.” Cô nhóc này tính tình thẳng thắn, có gì nói đó, ngược lại khiến người ta khá thích.

Vương Khải Toàn cười nói: “Em gái, em không biết rồi, thứ này gọi là bánh quy nén!

Một miếng nhỏ như vậy là đủ ăn rồi, ăn xong rồi uống thêm chút nước là hiểu ngay!

Thứ này hữu dụng lắm!” Cô nhóc gật đầu, sau khi ăn xong rồi uống nước, quả nhiên cảm thấy dễ chịu hơn.

Lý Đông cũng giải quyết xong phần của mình trong vài miếng, rồi lại cầm dao đi kiểm tra một vòng trong tòa nhà này.

Nếu nơi này thật sự có giấu thứ gì không sạch sẽ, buổi tối nó mò ra có thể dọa người ta đứng tim, nên anh cảm thấy nếu có thể giải quyết trước thì cứ giải quyết trước, như vậy có thể bớt đi không ít phiền phức.

Khi một người đang ngủ vào ban đêm, không thể nào đột nhiên tỉnh dậy để giải quyết rắc rối, dù có tỉnh lại cũng sẽ khiến người ta cảm thấy rất khó chịu, lúc đó sẽ ảnh hưởng đến sức chiến đấu.

Lý Đông xem xét từng ngóc ngách, khi lên tầng hai thì thấy một căn phòng có một vài đồ đạc đơn sơ, cơ bản là bàn ghế.

Trên tường còn treo một vài bản vẽ, chúng có lớp chống thấm nên được bảo quản rất tốt.

Trên bản vẽ đó, thứ được phác họa lại là kết cấu của đường hầm và hầm mỏ, được đánh dấu rất chi tiết.

Lý Đông nhìn kỹ một lúc rồi hiểu ra, bản vẽ này hẳn là kết cấu của hầm trú ẩn phòng không trong khu vực, e rằng nơi này chính là bộ chỉ huy phòng không.

Lý Đông cũng nhớ rằng mấy chục năm trước, đất nước có một giai đoạn rất căng thẳng, trong thời kỳ đó chiến tranh có thể nổ ra bất cứ lúc nào, nên những hầm trú ẩn phòng không như thế này gần như được xây dựng ở khắp mọi nơi.

Chỉ là sau này không dùng đến, một số công trình về cơ bản đã bị bỏ hoang sau khi tình hình thay đổi, nhưng những bản vẽ này lại bị vứt lại đây.

Lý Đông lại nhìn những bức tượng kia, chúng phủ đầy bụi bặm, thậm chí còn có vài vết đất bùn, có lẽ đã lâu không được ai lau chùi.

Thậm chí, những thứ này vốn không được đặt trong căn nhà này, mà đáng lẽ phải được ai đó đào lên từ dưới đất.

Chỉ là sau khi được đào lên, vì một lý do nào đó mà không được mang đi, rồi bị bỏ lại ở đây.

Vậy thì vấn đề đến rồi.

Rốt cuộc là nguyên nhân gì đã khiến những người đó vội vã rời khỏi đây, đến mức ngay cả những thứ đào được cũng không kịp mang đi.

Lý Đông xoa xoa đầu, đột nhiên phát hiện hình như mình lại gặp phải một chuyện vô cùng bí ẩn.

Đối với những thứ học thuật như thế này, thực ra anh không có hứng thú lắm, dù sao thì những chuyện bí ẩn này dễ gây đau đầu nhất, anh chỉ hy vọng cuộc sống của mình có thể đơn giản một chút.

Vì vậy anh lắc đầu, không nghĩ đến những thứ vô vị này nữa, đằng nào cũng không tìm ra đáp án, cố gắng suy nghĩ cũng chỉ lãng phí thời gian và sức lực.

Lý Đông chỉ mang tấm bản vẽ kia xuống cho mọi người xem.

Vương Khải Toàn cũng biết xem bản vẽ, sau khi nhìn kỹ một lượt, hắn không khỏi trợn tròn mắt.

"Ôi trời đất ơi, Đông ca, anh tìm thấy thứ này ở đâu vậy?

Đây rốt cuộc là cái gì?

Lẽ nào ở đây có bản đồ?" Lý Đông khẽ cười nói: "Tôi tìm thấy trong một căn phòng trên tầng hai, thứ này hình như đã có người sử dụng ở đây, chỉ là sau đó vì một lý do nào đó, người ở đây đã vội vã rời đi, rồi không kịp mang theo đồ đạc!" "Đông ca, vận may của anh tốt thật đấy, chỉ đi dạo một vòng mà lại tìm được bảo bối như vậy!" Hồ Bát Nhất cũng vui mừng khôn xiết.

Sau khi nhìn kỹ bản đồ một lúc, Hồ Bát Nhất lập tức nhíu mày nói: "Đông ca, anh xem ra đoán không sai chút nào, tuy nơi này có rất nhiều người đào nhiều đường hầm như vậy, nhưng họ đào không đúng chỗ!

Anh xem, trên tấm bản đồ này có đánh dấu rất nhiều nơi bị sập lở, ngập nước, xem ra tiến độ công trình rất không thuận lợi, có lẽ họ đã đào đến những chỗ quan trọng nên bị chặn lại." Lý Đông chỉ miễn cưỡng đọc hiểu được bản đồ, đối với một số ký hiệu chuyên nghiệp trên đó, anh hoàn toàn không có khái niệm.

Nhưng Hồ Bát Nhất thì khác, anh ta từng là một công binh, nhìn rõ mồn một mọi thứ trên bản đồ, nên lập tức giải thích một lượt những thứ đó.

Sau khi nghe Hồ Bát Nhất giải thích, Lý Đông hoàn toàn hiểu được nội dung trên tấm bản đồ.

Lý Đông nghe xong liền gật đầu: "Cậu nói rất đúng, vậy thì tiếp theo những nơi chúng ta cần tìm về cơ bản là rất ít!

Mau nhìn xem, mấy khu vực này không thể có di tích được, vì nền

núi ở đây cơ bản đã bị đào rỗng!

Dưới lòng đất của thị trấn này cũng rỗng tuếch, hoàn toàn không có thứ chúng ta cần.

Chương 565

Mục tiêu của chúng ta nên là những khu vực trống, quan trọng nhất là những khu vực trống phía sau những nơi được đánh dấu ngập nước và sập lở, tôi nghĩ nơi chúng ta cần tìm hẳn là ở khu vực đó!" Dương Tuyết Lỵ cũng gật đầu: "Tôi cũng nghĩ vậy, vị trí cuối cùng mà những bức tượng đá đó được đào lên, chắc chắn là khi đang đào ở một nơi nào đó, rồi nơi đó bị sập, sau đó công trình bị đình chỉ!" Mấy người lại cẩn thận phân tích một hồi, nhanh chóng đưa ra được một manh mối đại khái, sau một thời gian dài, cuối cùng cũng có mục tiêu.

Bây giờ đã có mục tiêu và kế hoạch, không còn nhiều lo lắng nữa, nên họ bắt đầu chuẩn bị nghỉ ngơi thực sự.

Lý Đông thực ra không cần ngủ, chỉ cần ngồi ở đó, nhắm mắt lại, tinh thần và thể lực của anh sẽ từ từ hồi phục.

Mấy người còn lại khi đi mạo hiểm cùng Lý Đông cũng chưa bao giờ lo lắng về nguy hiểm, nên từng người một nhanh chóng ngáy vang như sấm.

Ngược lại, cô nhóc Yêu Muội bây giờ dường như không ngủ được, có lẽ là lần đầu tiên đi mạo hiểm bên ngoài nên có chút phấn khích, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Lý Đông.

"Anh Lý Đông, sao anh không ngủ?

Ngồi đây làm gì vậy?" Lý Đông khẽ cười: "Anh ngồi ngây ra đây đương nhiên là để bảo vệ an toàn cho mọi người rồi, em xem, từng người một đều ngủ cả, nếu không có ai bảo vệ, lỡ như ban đêm có thứ gì đó xuất hiện, chẳng phải tất cả đều toi đời sao?" Yêu Muội cười nói: "Anh Lý Đông, anh tốt thật đấy!

Đúng là một người anh tốt." Cô nhóc này, sao lại thế này?

“Không có gì, chỉ là chuyện nhỏ thôi, em cũng đi ngủ đi, ban ngày cũng đi bộ nhiều rồi, bây giờ cũng muộn rồi, mau ngủ đi, không thì ngày mai sẽ càng mệt hơn đấy!” Cô nhóc gật đầu, trực tiếp gục xuống vai Lý Đông rồi ngủ thiếp đi.

Chuyện này khiến Lý Đông cảm thấy có chút cạn lời.

Sáng sớm hôm sau, sau khi ăn thêm chút gì đó, họ lập tức lên đường theo kế hoạch ngày hôm qua.

Họ tìm thấy một lối đi, trên lối đi đó có vài dòng chữ, những dòng chữ đó bây giờ vẫn rất rõ ràng, vì màu đỏ rất dễ thu hút ánh nhìn, ý nghĩa của dòng chữ cũng rất đơn giản, nhắc nhở phía trước có nơi sập lở, rất nguy hiểm.

Đương nhiên ngoài những dòng chữ này ra còn có những dòng chữ khác, nhưng về cơ bản đều là những khẩu hiệu của mấy chục năm trước. 47.

Đương nhiên bây giờ họ không có hứng thú với những khẩu hiệu này: “Xem ra chúng ta đã tìm đúng chỗ rồi, nơi sập lở phía trước hẳn là nơi chúng ta cần đến, mọi người cẩn thận một chút, nhất định đừng để xảy ra vấn đề!” Yêu Muội nghe vậy cũng có chút hứng thú, cười hì hì nói với Lý Đông: “Anh Lý Đông, thú vị thật đấy, lẽ nào đây là cái gọi là ‘biết rõ trên núi có hổ, vẫn cứ đi lên núi hổ’ trong truyền thuyết?” Mọi người cười ha hả, Dương Tuyết Lỵ nhẹ nhàng vỗ vai Yêu Muội: “Yên tâm đi, em gái nhỏ, anh ấy lợi hại lắm, sẽ không để em gặp nguy hiểm đâu!” Yêu Muội gật đầu, cô nhóc này thực ra cũng rất gan dạ, hoàn toàn không sợ nguy hiểm, vừa rồi cũng chỉ là nói đùa thôi.

Lối đi này có nguy hiểm hay không, thực ra cũng không có gì, đằng nào cũng vào rồi, không có chuyện nguy hiểm hay không, chỉ là con đường này lại vô cùng kinh tởm.

Đúng vậy, trên mặt đất và trên tường của lối đi này, đâu đâu cũng là ốc sên.

Dày đặc chi chít, những con ốc sên này có con còn sống, có con đã chết, sau khi chết để lại một cái vỏ rỗng.

Mỗi người dẫm chân xuống đều phát ra một tràng âm thanh lạo xạo của những thứ bị giẫm nát.

Yêu Muội khẽ nhíu mày nói: "Sao ở đây lại có nhiều ốc sên thế này?

Lũ này rốt cuộc từ đâu chui ra?" Ốc sên dù sao cũng là một loài sinh vật, chúng cũng cần ăn, nếu không ăn thì không thể sống được.

Hồ Bát Nhất nhìn địa hình trong này một cái rồi nói: "Chắc là do nơi này có quá nhiều nước.

Vì nước nhiều nên mọc một ít rêu, những đám rêu này đã thu hút ốc sên!

Không sao đâu, bây giờ chúng ta đang mặc trang bị Ngũ Hành, sẽ không bị những thứ này làm phiền, chỉ cần không nhìn đến, thì sẽ không thấy kinh tởm!" Anh ta tuổi tác cũng lớn hơn, lại thêm kinh nghiệm phong phú, nên lời nói dễ dàng khiến người khác tin tưởng.

Nhưng đúng lúc này, Tôn Lão Cửu đột nhiên "ái chà" một tiếng, rồi trực tiếp ngã nhào.

Lão già này vừa ngã xuống, toàn thân trên dưới đều dính đầy xác ốc sên, trông vô cùng kinh tởm.

Mấy người vội vàng đỡ lão dậy, may mà trên người lão cũng mặc trang bị Ngũ Hành, không thì vừa rồi chắc chắn đã xảy ra chuyện lớn.

May là lão cũng là người từng trải qua nhiều gian khổ, biết chịu khổ, nên cũng không cảm thấy có vấn đề gì, đứng dậy, tiếp tục đi về

phía trước.

Yêu Muội thì rất tốt bụng, dìu lão già từng bước một đi về phía trước.

Lý Đông, Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn là ba lao động khỏe nhất, đi trước mở đường, dùng xẻng dọn sạch hết đám ốc sên trên mặt đất.

Sau khi dọn dẹp xong, đi lại không còn trơn trượt nữa.

Cuối cùng, sau khi đi qua con đường đáng ghét đó, họ phát hiện phía trước có một cánh cửa sắt, sau khi mở ra, đột nhiên cảm thấy phía trước rộng rãi sáng sủa, trên đỉnh đầu còn có một luồng ánh sáng chiếu xuống, hẳn là lỗ thông hơi trong đường hầm này.

Lỗ thông hơi là một thứ rất quan trọng, những người đào địa đạo về cơ bản đều biết phải làm lỗ thông hơi.

Một mặt, lỗ thông hơi có thể giúp thông khí.

Dù sao thì không khí trong địa đạo không lưu thông, nếu ở dưới đó quá lâu có thể sẽ bị ngạt thở, nhưng nếu có lỗ thông hơi thì khác, ít nhất có thể đảm bảo việc hô hấp.

Đương nhiên khi xây dựng địa đạo, việc làm lỗ thông hơi cũng là một chuyện rất phiền phức, cần có trí tuệ cực lớn.

Họ xem bản đồ một chút: "Nơi này tuy cũng là một nơi sập lở rất nghiêm trọng, nhưng sau đó không biết tại sao, hình như đã được xử lý rồi, nên không bị sập nữa!

Từ đây đi thẳng về phía trước, hẳn là hầm trú ẩn phòng không." Nhưng, có lẽ vì thấy ánh sáng và hít thở không khí trong lành, nên họ quyết định nghỉ ngơi.

Tôn Lão Cửu bây giờ mệt đến thở hổn hển.

“Hôm qua còn không thấy mệt thế này, kết quả bây giờ mới đi một lúc đã thành ra thế này, xem ra tôi không chịu già đúng là không được, bây giờ thật sự già rồi, nếu sớm hơn mười năm, chút chuyện nhỏ này căn bản không có chút thử thách nào.” Lão già này cũng là một người tính tình rất kỳ quái, động một tí là lên mặt già, cứ như thể mình có thâm niên lắm, có thể ra lệnh cho người khác vậy.

Hồ Bát Nhất thích trêu chọc lão già này.

Lão già này sở dĩ gọi là Tôn Lão Cửu, là vì lão là một văn nhân rất bình thường.

Vì vào một thời điểm nào đó, văn nhân bị người ta rất coi thường.

Bởi vì, những văn nhân đó ngoài việc biết đọc sách ra, chuyện khác căn bản không biết làm, đúng là việc lớn làm không nổi, việc nhỏ không thèm làm, nên địa vị trong xã hội rất thấp, sau đó bị gọi là lão cửu.

Chương 566

Nhưng, đúng lúc này, Lý Đông đột nhiên nhìn thấy sau lưng Tôn Lão Cửu xuất hiện một người.

Đó là một cái bóng đen, hoàn toàn không nhìn rõ hình dạng, gã đó cứ thế tồn tại ở đó, rồi lén lút đến sau lưng Tôn Lão Cửu, hình như là để bắt những con ốc sên bám trên lưng lão, về cơ bản là bắt một con bỏ vào miệng ăn, không một tiếng động, không biết là thứ gì.

Tôn Lão Cửu lại không hề phát hiện ra chuyện này.

"Một con quái vật ăn ốc sên?" Lý Đông khẽ nhíu mày, rồi che Yêu Muội ra sau lưng, lập tức rút trường đao ra.

Mấy người còn lại thấy Lý Đông rút đao, cũng biết có chuyện, ai nấy đều lấy vũ khí của mình ra.

Vương Khải Toàn phản ứng rất nhanh, trong tay hắn cũng có một vũ khí, đó là một cây nỏ nhỏ, trực tiếp bắn một mũi tên đi, độ chính xác rất tốt, vì mũi tên đó bay thẳng qua khoảng trống nhỏ giữa Tôn Lão Cửu và Dương Tuyết Lỵ, rồi xuyên qua cái bóng đen đó, cắm thẳng vào bức tường phía sau.

Cái bóng đen bị giật mình, lập tức chạy về phía sau, tốc độ nhanh đến kinh người, khi Tên Mập định bắn thêm một mũi tên nữa, Tôn Lão Cửu vội vàng ngăn lại.

"Đừng bắn tên, đừng bắn tên, đó là người, là người!" Tiếp đó lão lại vội vàng nói về phía trước: "Đừng sợ, đừng chạy, chúng tôi không bắt cậu đâu!" Nhưng cái bóng đen đó không hề trả lời, thoáng cái đã chạy mất, không biết đi đâu.

Không lâu sau, trong hang động trống trải vang lên một tràng âm

thanh rất kỳ quái, âm thanh đó Lý Đông cũng rất quen thuộc.

Đúng vậy, là còi báo động phòng không trong tình huống khẩn cấp.

Âm thanh đó nghe không đặc biệt lớn, nhưng sức xuyên thấu lại rất mạnh, về cơ bản ở xa cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Vương Khải Toàn không khỏi chửi một câu: "Gã đó là ai vậy?

Sao lại chạy nhanh thế?

Gã đó là người à, làm sao một người có thể chạy nhanh như vậy, đó là quái vật đúng không?

Tôn Lão Cửu, ông nói cho tôi biết, gã đó rốt cuộc là thứ gì?" Yêu Muội cũng khẽ nhíu mày: "Tôi thấy gã đó cũng không giống người, e rằng là một con khỉ!" Tôn Lão Cửu lắc đầu: "Đó là đoàn trưởng Phong!" "Đoàn trưởng Phong?" Lý Đông ngẩn ra.

Hồ Bát Nhất vội giải thích: "Đoàn trưởng Phong là hậu duệ cuối cùng của nhà họ Phong ở đây!" Chưa kịp nói xong, Tôn Cửu Gia lập tức bất chấp tất cả đuổi theo.

Sự thay đổi này quá đột ngột, mấy người còn lại nhìn nhau, cũng vội vàng đuổi theo.

Không còn cách nào khác, dù sao bây giờ cũng đều là đồng đội, không thể bỏ mặc đồng đội được.

Mấy người men theo đường hầm đi về phía trước mấy chục mét, phát hiện phía trước xuất hiện một hang động xi măng hình vòm khổng lồ.

Tôn Cửu Gia dừng bước ở đây, từng tràng còi báo động phòng không cũng từ đây truyền ra, nguồn gốc thực sự của âm thanh là ở một góc tường không nhìn thấy được.

Nơi đó không có ánh sáng, ngoài tiếng còi báo động phòng không

liên tục không dứt, còn có một âm thanh kỳ lạ khác đang sột soạt ở đó, không biết đang làm gì?

Lý Đông cẩn thận quan sát một lúc rồi lập tức hiểu ra, còi báo động phòng không ở đây không giống như loại còi báo động phòng không sau này, còi ở đây là loại quay tay, do con người phát ra.

Lý Đông dùng đèn pin chiếu về phía đó, muốn xem rõ rốt cuộc ở đó là thứ gì.

Rồi anh phát hiện, nơi đó thật sự là một con quái vật, trên mặt nó lông lá xồm xoàm, trông như một con sơn quỷ, đôi mắt lại rất rõ ràng, bên trong lóe lên ánh sáng kỳ dị.

Con quái vật đó có lẽ vì sống lâu dưới lòng đất tối tăm, nên có chút không quen với ánh sáng.

Bị ánh sáng mạnh chiếu vào, nó lập tức ngừng việc quay còi báo động, hoảng sợ dùng tay che mắt.

Trên đôi tay đó cũng mọc đầy lông đen và móng tay dài, lần này Lý Đông hoàn toàn tin rằng, gã này không phải người, tuyệt đối không phải người.

Người sao có thể mọc thành thế này?

Gã này tuyệt đối là một con quái vật.

Lý Đông tay phải cầm trường đao, lần này đã chuẩn bị sẵn sàng.

Tên Mập cũng lấy công cụ của mình ra, chuẩn bị phát động tấn công.

Nhưng Tôn Lão Cửu lại chặn trước mặt mọi người, thở hổn hển nói: "Tuyệt đối đừng manh động, đó không phải là quái vật, là đoàn trưởng Phong, các người phải tin tôi, không phải quái vật!

Tuyệt đối đừng làm nó bị thương?" Mối quan hệ giữa Tôn Lão

Cửu và đoàn trưởng Phong đó xem ra rất tốt.

Có lão già này chặn đường, Lý Đông tự nhiên cũng không dám manh động.

Yêu Muội thì hoàn toàn không tin những lời này, nhíu mày nói: "Sao có thể là người được?

Trên núi thường thấy loại khỉ này, tôi là người trong núi, thấy loại khỉ này rồi, tuyệt đối không phải người." Nhưng trong lúc mấy người đang nói chuyện, con quái vật không biết là người hay khỉ đó, nhân lúc mấy người không chú ý, đột nhiên nhảy lên, nhảy vào bóng tối phía sau, trong chớp mắt đã chạy xa hơn trăm mét, bây giờ muốn đuổi theo cũng không kịp.

Tôn Lão Cửu dường như không muốn từ bỏ, định tiếp tục đuổi theo.

Hồ Bát Nhất trực tiếp tóm lấy lão, lớn tiếng nói: "Cửu gia, ngài có nhìn nhầm không?

Người với khỉ cũng không phân biệt được sao?

Đó căn bản không phải người, sao có thể là người được?

Ngài đừng có nói bậy nữa, lãng phí thời gian của chúng tôi." Lần này Tôn Cửu Gia mới yên tĩnh lại, lông mày nhíu chặt, sau đó nói: "Tôi đương nhiên biết đó không phải người?

Ý tôi là, thứ đó là con khỉ mà đoàn trưởng Phong nuôi, lúc trước tôi từng thấy nó!

Nên tôi nhận ra!

Con khỉ đó tinh ranh lắm, rất thông minh, chuyên đi trộm đồ, nhân lúc người khác không chú ý, trộm đồ về cho đoàn trưởng Phong!

Chương 567

Nó còn lợi hại hơn người nhiều, không có thứ gì nó trộm không được, chỉ cần tìm được nó, là có thể tìm được đoàn trưởng Phong." Nghe lão nói vậy, mấy người còn lại mới có cảm giác bừng tỉnh ngộ.

Sau đó Vương Khải Toàn không vui, tóm lấy lão già nói: "Này Cửu gia, ông làm người kiểu gì vậy?

Sao không nói rõ với tôi ngay từ đầu, cứ nói nửa vời, làm tôi tưởng đó thật sự là đoàn trưởng Phong?

Một con khỉ mà thôi, làm tôi sợ chết khiếp, lỡ nó nổi điên thì phiền phức lắm." Dương Tuyết Lỵ không có nhiều suy nghĩ như vậy, cô chỉ khẽ nhíu mày, nói với Tôn Cửu Gia: "Cửu gia, ngài có chắc là đã nhìn rõ không?

Loại khỉ như vậy trên núi đâu đâu cũng có, e rằng không chỉ có con mà đoàn trưởng Phong nuôi." Tôn Lão Cửu gật đầu: "Tuy bây giờ tôi có hơi lớn tuổi, mắt cũng có chút mờ, nhưng, đối với con khỉ đó, tôi tuyệt đối không nhìn nhầm!

Vì trên cổ con khỉ đó có đeo một tấm kim bài, tấm kim bài đó là vật riêng của đoàn trưởng Phong.

Lúc trước đoàn trưởng Phong bị hạ phóng, vì không được mang theo vật riêng, nên đã treo tấm yêu bài Quan Sơn Thái Bảo gia truyền đó lên cổ con khỉ!" Đoàn trưởng Phong đó, quả thực có rất nhiều câu chuyện, cũng là một nhân vật huyền thoại. 48.

Lý Đông cười nói: "Không ngờ lại có một người lợi hại như vậy, nếu trên đời này thật sự có một người như thế, tôi muốn học hỏi hắn, một người như vậy nhất định sẽ có rất nhiều trí tuệ nhân sinh, biết đâu có thể học được vài thứ hữu ích từ ông ta." Vương Khải Toàn

phát hiện bây giờ sự việc đã được giải quyết, cũng không còn hứng thú, nhưng gã này lại có tính cách không đi tay không, nhìn xuống đất một lúc, nhanh chóng phát hiện ra cái còi báo động phòng không quay tay.

Hắn cười nói: "Thứ này cũng là bảo bối đấy, một món đồ cổ, nếu mang ra ngoài, biết đâu có thể bán được rất nhiều tiền, không ngờ con khỉ đó lại biết thao tác." Gã này không nói không rằng liền nhét thứ đó vào người, bỏ vào trong ba lô của mình. 49.

Hồ Bát Nhất đột nhiên nảy ra một ý tưởng rất táo bạo, cũng cười nói: "Vì cái thứ đó thông minh như vậy, và mối quan hệ với đoàn trưởng Phong lại tốt như vậy, nếu chúng ta bắt được nó, liệu có thể dụ nó dẫn đường cho chúng ta không?

Như vậy, biết đâu chúng ta có thể nhẹ nhàng hơn một chút." Tôn Lão Cửu lắc đầu: "Không dễ như vậy đâu!

Khỉ dù sao cũng chỉ là một con khỉ thôi, tuy rất thông minh, nhưng cũng chỉ có thể làm những việc rất đơn giản, nếu nhờ nó dẫn đường cho chúng ta, thì tuyệt đối không được!

Vừa rồi tôi chỉ là nói bừa thôi!" Lý Đông cũng gật đầu, thực ra anh cũng cảm thấy, tìm một con khỉ dẫn đường, căn bản là rất không đáng tin cậy.

Nhưng, Tôn Lão Cửu sau đó lại nói: "Nhưng chúng ta men theo dấu vết của nó, biết đâu có thể tìm được đoàn trưởng Phong, và cả ngôi mộ cổ Địa Tiên!" Mọi người gật đầu, lời này nghe có vẻ có chút lý.

Vì lo lắng con khỉ đó chạy quá xa, hoàn toàn không tìm thấy dấu vết, nên bây giờ họ cũng không dám ở lại đây quá lâu, men theo dấu chân của con khỉ đó, đuổi theo một mạch, vì nơi này có quá nhiều bụi bặm, nên khi con khỉ chạy phía trước đã để lại không ít dấu chân trên

mặt đất.

Đường hầm này đào rất sâu, gần như xuyên qua cả ngọn núi, địa hình ở đây cũng rất phức tạp, có rất nhiều ngã rẽ, phải cẩn thận từng li từng tí mới có thể tìm thấy dấu vết mà con khỉ đã đi.

Nhưng cứ thế đuổi theo mấy cây số, căn bản không thấy bóng dáng con khỉ đâu, thứ duy nhất có thể phát hiện là dấu chân của nó, thậm chí họ còn có chút nghi ngờ liệu dấu chân có phải là thật không.

"Không được, không được, tôi thấy con khỉ đó không đáng tin!

Tôi nghĩ chúng ta bây giờ nên đi tìm những bức tượng dưới lòng đất, chính là ô dương đó, cứ đi theo thế này, con khỉ đó chạy loạn trong hang động, tôi cảm thấy như mình bị nó chơi xỏ vậy!" Lý Đông dừng lại, lắc đầu, cảm thấy vấn đề có chút không ổn.

Nhưng, họ nhanh chóng đến cuối một đường hầm, phát hiện ở mặt bên của đường hầm, sụp đổ một phần lớn, ở đó xuất hiện một hang động rất lớn.

Trong hang động đó đâu đâu cũng là đống lộn xộn, đá vụn đất vụn, còn có những mảnh gạch vỡ.

Loại gạch đó không phải là gạch đỏ hay gạch xanh hiện nay, mà là loại gạch do người cổ đại làm ra, trong đó hình như có một bức tượng lộ ra, gần như hoàn toàn giống với bức tượng đá thấy trong căn nhà lớn bên ngoài.

Cẩn thận bò qua xem, phát hiện bên trong có rất nhiều bức tượng tương tự.

Lý Đông khẽ nhíu mày: "Tôi nghĩ đây chính là đích đến mà tôi cần tìm!

Vì nơi này bị sập, thông thường, chỉ cần xuất hiện sập lở rò rỉ nước, người thời đó sẽ không dám tiếp tục đào về phía trước, vì họ

cũng không dám đùa với mạng sống!

Nhưng bây giờ xem ra vì thời gian đã quá lâu, chỗ sập lở này đã bị phân hóa, nên những thứ bên trong cũng lộ ra." Tôn Cửu Gia cũng rất phấn khích: "Có thể nơi này chúng ta thật sự đã tìm đúng rồi, xem những bức tượng đó, và cả những tảng đá dùng để điêu khắc, đây hẳn là nơi chế tác những bức tượng đó!" Dương Tuyết Lỵ khẽ nhíu mày, đột nhiên cầm xẻng đào mấy nhát vào tường, không bao lâu sau, nhẹ nhàng đẩy một cái, phát hiện một mảng lớn ánh sáng bên ngoài chiếu vào, hóa ra bên ngoài là sườn núi, phía trước có một con đường nhỏ, quanh co khúc khuỷu thông xuống chân núi.

Chỉ là, vì nơi này thực sự quá cao, mây mù lơ lửng lưng chừng núi, nên họ cũng không nhìn rõ tình hình bên dưới.

Lý Đông nhìn một lúc, cuối cùng lắc đầu.

Nơi này không phải là một nơi tốt, tuyệt đối là một nơi xui xẻo, những Quan Sơn Thái Bảo có thực lực mạnh mẽ đó, về cơ bản cũng là những đại sư phong thủy kiêm chức, không thể nào chọn một nơi như thế này để xây lăng mộ.

Lý Đông cảm thấy có chút thất vọng, nơi này thực ra không phải là đích đến mà anh muốn tìm.

Yêu Muội nhìn tình hình bên ngoài, lập tức nhận ra, cười nói: "Bên ngoài không phải là Hẻm núi Quan Tài sao?

Hóa ra trong Hẻm núi Quan Tài thật sự có quan tài." Lý Đông lại càng kỳ lạ hơn: "Hẻm núi này gọi là Hẻm núi Quan Tài sao?

Thú vị đấy?" Yêu Muội gật đầu: "Hẻm núi Quan Tài không chỉ là một hẻm núi, mà có rất nhiều hẻm núi tập hợp lại với nhau, gọi là Hẻm núi Quan Tài!

Tôi nhớ hồi nhỏ nghe các cụ già trong trấn nói, trong Hẻm núi

Quan Tài thật sự có rất nhiều quan tài, vô cùng hung hiểm, không ai biết làm sao để vào!

Nghe nói ngoài quan tài ra, đâu đâu cũng chôn giấu hài cốt của người thường, nên bình thường cũng không ai rảnh rỗi mà đến đây!" Con người đối với người chết, có một nỗi sợ hãi bẩm sinh, là phản xạ có điều kiện được hình thành sau khi loài người phải trả vô số cái giá từ thời nguyên thủy, rồi khắc sâu vào gen.

Bởi vì sau khi người chết, trên cơ thể sẽ mọc ra những chất độc hại một cách khó hiểu, nếu người bình thường tiếp xúc với người chết quá lâu, sẽ bị những chất độc hại này xâm nhập, sau đó sẽ phát sinh bệnh tật hoặc tử vong.

Tổ tiên thời nguyên thủy sau khi trả một cái giá cực lớn, đã tổng kết ra kinh nghiệm này, và khắc nó vào gen, nên người sống hiện nay có một nỗi sợ hãi tự nhiên đối với người chết.

Trong Hẻm núi Quan Tài này có nhiều quan tài và người chết như vậy, người ngoài về cơ bản tránh còn không kịp, tự nhiên sẽ không dễ dàng đến nơi như vậy.

Tôn Cửu Gia lúc này cũng nói chen vào: "Nếu vậy, thì bây giờ chúng ta cách đích đến cũng không còn xa.

Chuyện về Hẻm núi Quan Tài tôi biết, những quan tài trong đó, về cơ bản đều được khảm vào trong những vách đá cheo leo này, giống như chim làm tổ vậy, nhét quan tài vào trong đó.

Còn nhớ câu nói kia không? 'Bách bộ cửu hồi', chắc chắn là chỉ một nơi như thế này, đâu đâu cũng là quan tài, những con đường mòn đan xen ngang dọc, hẳn là một đoạn trong 'bách bộ cửu hồi'!

Chương 568

Bây giờ chúng ta chỉ cần tìm được một đoạn đường như vậy, thì, cách mộ cổ Địa Tiên, e rằng không còn xa!" Mấy người bảy miệng tám lưỡi bàn bạc, Lý Đông cảm thấy có chút đau đầu.

Anh chuyển tầm mắt ra ngoài, cẩn thận ngắm nhìn cảnh sắc của Hẻm núi Quan Tài.

Phải thừa nhận rằng, cảnh sắc ở đây thật sự rất đẹp.

Nơi này có độ chênh lệch hơn một nghìn mét, trông có một cảm giác hùng vĩ, ý hướng vạn thiên, khiến cho hào tình tráng chí của con người không khỏi dâng trào.

Sau khi bàn bạc xong, Lý Đông nhìn Tôn Lão Cửu, hỏi: "Kết quả bàn bạc, ý là chúng ta muốn tìm mộ cổ Địa Tiên, trước tiên phải tìm con đường mòn trăm bước đó sao?

Mấy thứ này đều là mật ngữ do đoàn trưởng Phong để lại?

Những cái trước hình như đều đã ứng nghiệm rồi, vậy tiếp theo chúng ta, không phải là phải tùy cơ ứng biến sao!" Vương Khải Toàn nghe mấy người bàn bạc xong, lập tức nảy sinh ý định lười biếng.

Không còn cách nào, người mập lên rồi dễ trở nên lười biếng, căn bản không muốn đi bộ.

Nếu không thì, sẽ không có nhiều người cảm thấy việc tập luyện giảm cân khó khăn đến vậy.

Lý Đông cười cười, nói với gã này: "Muốn tìm thấy bảo vật, sao có thể không mạo hiểm một chút, không chịu khổ một chút?

Nếu nơi này dễ vào như vậy, không chừng đã bị người khác đào sạch sẽ từ lâu rồi.

Chính vì nơi này nguy hiểm, nên mới có thể bảo tồn đến bây giờ, nếu chúng ta có thể vào được, vậy thì chúng ta lợi hại hơn người khác, chúng ta có thể có được những thứ mà người khác không có được!

Lúc đó chúng ta có thể phát tài lớn!

Nếu chúng ta không đi, vậy thì chỉ có thể để cho người khác hưởng lợi, sớm muộn gì cũng sẽ thành vật trong túi của người khác?" Vương Khải Toàn, thực ra cũng giống Tên Mập, đều là người rất tham tài.

Nghe thấy bảo vật, hai mắt gã này sáng rực lên, như thể tìm thấy mục tiêu cuộc đời.

Ngay lập tức, gã nghiến răng nghiến lợi hạ quyết tâm: "Tôi hiểu rồi, hôm nay chúng ta phải cho họ thấy bản lĩnh!

Tôi chưa về hưu, chỗ quái nào mà tôi chưa đi?

Chỉ cần dám mạo hiểm, thì có thể chiến thắng!

Cái loại đó....." Lời nói biểu quyết tâm của gã này, cũng là chém gió đến trời long đất lở, khiến người ta kinh ngạc vô cùng, trông ba phần giống nói thật, bảy phần giống khoác lác.

May mà, sau khi gã này nói một đống lời vô nghĩa, thật sự lập tức lên tinh thần, chuẩn bị xuất phát.

Mấy người còn lại cũng thu dọn một chút, bây giờ cũng đã nghỉ ngơi gần xong, chuẩn bị xuất phát ngay.

Bây giờ, đổi lại là Tôn Lão Cửu đi trước dẫn đường.

Lão già này vốn không có bản lĩnh gì, cũng chỉ dựa vào tính cách quật cường mà thôi, Lý Đông thực ra lo lắng lão đi đầu sẽ xảy ra chuyện, nhưng bây giờ lão cứ khăng khăng dẫn đường, cũng không

còn cách nào khác.

Men theo một con đường vô cùng nguy hiểm tiến về phía trước, họ phát hiện ở hai bên đường, có một số bức bích họa rất nguyên thủy.

Những bức bích họa này trông có lịch sử rất lâu đời, Lý Đông từ phong cách của chúng đoán rằng, có lẽ đã có lịch sử vài nghìn năm, nhưng bây giờ vẫn được bảo tồn rất tốt. 50.

Lý Đông cẩn thận quan sát nội dung trên bích họa một lúc, phát hiện nội dung trên đó đều rất kinh khủng, cứ như truyện địa ngục vậy, khiến người ta có cảm giác sởn gai ốc. 51.

Trên đó, ấn tượng sâu sắc nhất là những thảm họa kinh hoàng, ví dụ như châu chấu che kín mặt trời, rồi hồng thủy tràn lan, còn có hỏa hoạn, phong ba, động đất, ngoài ra còn có cảnh con người và động vật đại chiến.

Từ xưa đến nay, con người muốn sống sót trên thế giới này thật không dễ dàng, không chỉ phải trải qua các loại tai nạn, thực ra còn phải chiến đấu với đủ loại dã thú khác.

Phải thừa nhận rằng, sức mạnh cơ thể của con người thực ra không phải là mạnh nhất trong các loài động vật, nhưng con người cuối cùng đã trở thành loài mạnh nhất trên thế giới này, chiến thắng tất cả các sinh vật.

Bây giờ hoàn toàn không có loài động vật nào có thể chiến thắng con người ở cấp độ quần thể.

Dương Tuyết Lỵ cũng cảm thấy rất tò mò: “Sao ở đây lại có nhiều tai nạn như vậy?

Đã được vẽ trên một bức tranh như thế này, vậy có nghĩa là tất cả những tai nạn này đều xảy ra ở đây sao?

Ở một nơi nhỏ bé như vậy lại xảy ra nhiều thảm họa kinh hoàng đến thế, những người ở đây rốt cuộc đã sống sót như thế nào?" "Thật đúng là nước sôi lửa bỏng, lẽ nào những quan tài ở đây đều là do những tai nạn này gây ra sao?" Hồ Bát Nhất cũng cảm thấy có chút không thể tin được.

Lý Đông vừa suy nghĩ về những vấn đề này, vừa quan sát hẻm núi mà họ đang đi qua, hình dạng của hẻm núi này cũng rất kỳ dị, trông giống như một con rồng già đang uốn lượn ở đây.

Mây mù trong núi khiến người ta cảm thấy rất thoải mái, như cõi tiên trần gian, thác nước trên hai vách đá cũng như dải ngân hà rơi xuống từ chín tầng trời.

Nơi như thế này quả thật rất tuyệt, đúng là giống một nơi có thể giấu đồ tốt.

Dương Tuyết Lỵ cũng nhìn những bức tranh về tai nạn, khẽ nhíu mày: "Những tai nạn này, ở các quốc gia khác tôi cũng từng nghe nói, về cơ bản đều là tai nạn do thần linh trên trời giáng xuống để trừng phạt loài người!" Nhưng Tôn Cửu Gia đối với quan điểm này căn bản không đồng tình, lắc đầu: "Đừng tin vào những thứ thần ma quỷ quái lộn xộn đó.

Những cái gọi là tai nạn này chẳng qua chỉ là tai nạn tự nhiên mà thôi, chỉ là trùng hợp.

Hơn nữa, con người chúng ta về cơ bản từ xưa đến nay đều có quan niệm người định thắng trời, dù gặp phải tai nạn, cũng sẽ có cách giải quyết, chứ không cầu xin những thần ma quỷ quái đó giúp chúng ta giải quyết!

Những thứ hư vô đó căn bản không có tác dụng.

Những bức bích họa ở đây, tôi đoán, hẳn là được để lại từ thời kỳ

cổ xưa hơn cả Chiến Quốc.

Nơi này trước thời Chiến Quốc chưa có Đô Giang Yển, nên tai nạn ở đây cũng là bình thường, lại thêm nơi này hàng năm đều có núi lửa phun trào, nên những điều này không phải là giả, nhưng đó cũng chỉ là hiện tượng tự nhiên mà thôi." Đương nhiên, đối với quan điểm này, mỗi người đều có cách nhìn riêng, Lý Đông tự nhiên cũng không để ý, hơn nữa, muốn thay đổi quan điểm trong đầu một người, là một chuyện rất phức tạp, về cơ bản là không thể thay đổi.

Chương 569

Mấy người nói những lời vô nghĩa này, chẳng qua cũng chỉ để giải khuây mà thôi.

Nhanh chóng, con đường phía trước ngày càng khó đi, nên họ cũng không còn phân tâm nói chuyện nữa, từng người một đều cẩn thận từng li từng tí, sợ xảy ra chuyện, toàn bộ sự chú ý của mọi người đều tập trung vào con đường nhỏ, căn bản không ai còn tâm trí để xem những bức bích họa trên đó, hay nói những lời lộn xộn nữa.

Từng người một bám sát vào tường, từ từ di chuyển về phía trước.

Đương nhiên những người khác thì không sao, vì vóc dáng của họ thực ra đều không tệ, nên đi trên con đường hẹp như vậy cũng không nguy hiểm, phiền phức nhất là Vương Khải Toàn, vì gã này quá mập, nên thậm chí có một nửa cơ thể lơ lửng bên ngoài, lúc đi cả người run rẩy, nhắm mắt không dám nhìn xuống dưới.

Bởi vì bên dưới là vách đá cheo leo, sương mù bao phủ căn bản không biết bên dưới rốt cuộc cao bao nhiêu, thậm chí cả đông tây nam bắc cũng không phân biệt được.

Đi một lúc lâu, cũng không biết đã đến đâu, chỉ nghe thấy bên dưới truyền đến tiếng nước chảy.

Dòng nước chảy rất xiết, phát ra từng tràng âm thanh như sấm rền, trên vách đá, đâu đâu cũng là những giọt nước.

Xem ra, nơi họ đang ở, cách Hẻm núi Quan Tài thực sự cũng không còn xa.

Tôn Lão Cửu đi phía trước lại dừng lại, vì con đường phía trước

đã bị đứt đoạn, căn bản không có cách nào tiếp tục đi.

May mà, ở đó, thực ra không còn là vách đá nữa, nhìn xuống mặt đất bên dưới, khoảng cách cũng chỉ cao hai ba mét.

Độ cao hai ba mét, đối với những người ở đây, về cơ bản không có độ khó, cũng chỉ có Tôn Lão Cửu có thể hơi khó khăn một chút, những người còn lại trực tiếp nhảy xuống cũng không có vấn đề gì.

Dương Tuyết Lỵ không thô lỗ như vậy, cô lấy ra một cái móng vuốt hổ bay, sau khi cố định xong, để Tôn Lão Cửu bám vào dây thừng từ từ trượt xuống, sau đó cô và Yêu Muội cũng bám vào dây thừng từ từ trượt xuống.

Còn Lý Đông và mấy người khác thì trực tiếp nhảy xuống, đó cũng là cách đi của đàn ông.

Tên Mập Vương Khải Toàn sau khi tiếp đất, cảm thấy như vừa trải qua một tai nạn lớn, vỗ vỗ ngực: "Trời ơi, tôi vừa trải qua cái gì vậy?

Con đường như thế này tôi không đi lần thứ hai đâu." Hồ Bát Nhất lại cười cười, dùng một ánh mắt rất kỳ quái nhìn Vương Khải Toàn: "Gã này, lẽ nào quên lúc trước, Đông ca nói với cậu chuyện gì sao?

Nơi nguy hiểm như thế này mới chôn giấu bảo vật, là cơ hội tốt để phát tài lớn." Tên Mập nghe thấy bảo vật, mới trở nên có tinh thần, bèn cười nói với Hồ Bát Nhất: "Được rồi, tôi lại có sức rồi.

Chỉ là nơi này là ở đâu?

Lẽ nào đây là Hẻm núi Quan Tài sao?

Mộ cổ Địa Tiên đó, giấu trong hẻm núi này sao?" Mấy người còn lại nhìn xung quanh, trong lòng thực ra không chắc chắn.

Lúc này, Lý Đông cũng đang quan sát khắp nơi, nhanh chóng ánh

mắt của anh bị một hướng thu hút.

Nơi đó ở phía sau lưng anh, ở đó có một đống đá lớn rơi xuống từ vách đá, trong số những tảng đá lộn xộn đó xuất hiện một số thứ trông khá quen mắt.

Đúng vậy, đó đều là dấu vết của công trình kiến trúc, nơi đó lúc trước, hẳn là một nơi được con người khai phá rất lớn, chỉ là bây giờ nơi đó đã bị những tảng đá rơi xuống chặn kín hoàn toàn.

Dương Tuyết Lỵ cũng nhìn thấy, chỉ vào nơi đó cười nói: "Yêu Muội lúc trước cũng đã nói, nơi này là rìa của Hẻm núi Quan Tài, đây hẳn là con đường lớn để vào, đáng tiếc đã bị chặn lại, nên không có cách nào đi qua.

Nhưng bây giờ chúng ta cũng đã đến được cổng lớn rồi!" Dương Tuyết Lỵ cũng là một cô gái rất thông minh, về cơ bản nhìn vấn đề đều rất chuẩn.

Mấy người còn lại cũng cảm thấy, e rằng sự việc là như vậy.

Nhưng, Lý Đông lấy ra tấm bản đồ đó, nhìn một cái, phát hiện vị trí hiện tại của họ, đã vượt ra ngoài phạm vi của bản đồ đó, cũng có nghĩa là bản đồ này đối với họ, căn bản không còn tác dụng.

"Thôi được, chúng ta tiếp tục khám phá đi, đằng nào bây giờ đồ đạc mang theo người rất nhiều, lương khô rất đầy đủ, ở đây khám phá một thời gian cũng không có vấn đề gì, mọi người chỉ cần cẩn thận một chút, đừng để xảy ra chuyện là được rồi!" Lý Đông từ khi có túi Càn Khôn, việc mang theo lương khô căn bản không phải là vấn đề, theo thói quen, anh mang theo một ít bánh quy nén.

Bánh quy nén quả thực là thứ tốt, thực ra dinh dưỡng cũng rất cân bằng, đáng tiếc là, rất không ngon, ăn lâu sẽ khiến người ta cảm thấy rất khó chịu.

Nhưng, đối với những người này, chuyện nhỏ như vậy căn bản không thành vấn đề.

Nơi này quả thực là một nơi rất quỷ dị, về cơ bản hoàn toàn cách biệt với bên ngoài, bên trong tối om một mảng, trông có chút quỷ dị, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra nguy hiểm bất ngờ.

Những nguy hiểm bất ngờ này, một mặt đến từ môi trường tự nhiên, vì nơi này rất ẩm ướt, không chừng chỗ nào đó cũng có thể xuất hiện sạt lở, không chừng chỗ nào đó rơi xuống một tảng đá.

Mặt khác, nơi này, cũng có thể có những thứ như tống tử, đó cũng là những thứ rất nguy hiểm.

Nhưng, ngay cả Yêu Muội chưa từng trải sự đời cũng không hề nhỏ gan, nơi nguy hiểm như vậy, đối với cô bé hình như cũng không có gì đặc biệt khó khăn, cô bé cũng cảm thấy lần này thực ra rất nhẹ nhàng.

Nhưng Yêu Muội tuy gan dạ, cũng có bản lĩnh, nhưng đối với những chuyện như thế này lại thiếu kinh nghiệm, nên có lúc cô bé có chút lúng túng, Lý Đông bèn để Dương Tuyết Lỵ chăm sóc.

Hai người, đều là phụ nữ chăm sóc nhau cũng tiện hơn.

Vương Khải Toàn quả thực là một kẻ kỳ quặc, rõ ràng rất lười biếng, căn bản không muốn đi bộ, nhưng chỉ cần có thứ gì như tài bảo, gã này toàn thân lại có sức lực, nghe nói phía trước không xa là mộ cổ Địa Tiên, nên gã này lại trực tiếp đi trước dẫn đường.

Vũ khí của Vương Khải Toàn là một cây cung nỏ, thứ này nếu dùng tốt thì cũng ngang ngửa súng lục, nhưng nếu thật sự gặp phải thứ gì đặc biệt nguy hiểm, cũng không có tác dụng.

Gã này vừa đi trước mở đường, vừa cầm lấy Tôn Cửu Gia hỏi han.

“Tôn Cửu Gia, ông xem kho báu trong mộ cổ Địa Tiên đó, bên trong có phải có những thứ như lợn vàng không?

Rốt cuộc đáng giá bao nhiêu tiền?

Những thứ đó có thể bảo vệ đến mức độ nào?” Tôn Cửu Gia nghe xong, không khỏi mắng: “Tên mập chết tiệt này, tham tài thật đấy, lúc trước chúng ta đã nói gì?

Những thứ chúng ta phát hiện, nhất định phải toàn bộ báo cáo lên trên, như vậy, công lao của chúng ta sẽ không nhỏ, đừng có ý đồ gì khác.

Có nhiều công lao như vậy, đối với tôi cũng rất tốt.” Tên Mập lại cười lạnh một tiếng, trong mắt mang theo một vẻ thần sắc kỳ lạ: “Lão già đừng có nhiều lời vô nghĩa nữa, bây giờ không có nhiều chuyện như vậy đâu.

Hơn nữa, tôi có thóp của ông trong tay, nếu không phối hợp, xem tôi sẽ làm gì, lúc đó đừng có trách tôi.” Lý Đông mới hiểu ra, Tôn Cửu Gia này xem ra không phải tự nguyện đến đây, mà là bị hai gã Vương Khải Toàn và Hồ Bát Nhất ép buộc đến đây.

Chương 570

Tôn Cửu Gia nghe xong, lập tức tỏ vẻ thỏa hiệp, gật đầu cười nói: "Được rồi, được rồi, được rồi, đã như vậy, thì tùy các người đi, thứ tôi muốn chỉ có một, đó là bản đồ treo xương rồng, còn những thứ khác toàn bộ thuộc về các người, muốn làm gì thì làm.

Nhưng, lúc đó, tuyệt đối đừng đem chuyện ở đây ra ngoài nói!

Nếu đem chuyện ở đây lung tung ra ngoài, thì tôi sẽ gặp phiền phức.

Những thứ đó, tôi cũng không đặc biệt tham lam, chỉ là, bảo vật như vậy, tôi không hy vọng nó mãi mãi bị chôn vùi dưới lòng đất mà thôi, không có ý gì khác." Lý Đông nhìn bộ dạng ấp a ấp úng của lão, cảm thấy có chút buồn cười.

Lão già này muốn bản đồ treo xương rồng đó, thực ra cũng là tham lam những ký ức cổ đại trên đó mà thôi.

Nhưng lão lại cảm thấy không tiện nói, cứ phải tìm những lý do lộn xộn để che đậy.

Lý Đông không nhịn được nói với lão già: "Lão tiên sinh, những suy nghĩ lộn xộn này, tôi nghĩ có thể dẹp đi được rồi!

Dù là thứ gì, nên lấy thì cứ lấy, có gì không tốt?

Hơn nữa, ông là người đọc sách, người đọc sách có một câu nói?

Đó là người đọc sách trộm sách không phải là trộm, chỉ là lấy sách của người khác mà thôi, có gì phải xấu hổ?

Ông đọc sách nhiều năm như vậy, kết quả ngay cả đạo lý cơ bản cũng không hiểu, lại đi theo bọn trộm mộ chúng tôi.

Bây giờ thứ chúng ta sắp đi trộm, trong lòng ông có phải là thiên thư không?

Da mặt ông mỏng như vậy, không làm nên chuyện lớn được đâu, nếu da mặt dày hơn một chút, chuyện có thể thành rồi!

Như vậy mới có thể làm tăng uy phong của Mô Kim Hiệu Úy chúng ta!" Tôn Cửu Gia bị Lý Đông giáo huấn một trận, mặt lập tức lúc đỏ lúc xanh, cảm thấy có chút xấu hổ.

Sau đó, lão cắn răng một cái, nhẫn tâm nói: "Được rồi, được rồi, bây giờ đã đến đây rồi, chúng ta vốn đã làm những chuyện lộn xộn này, che đậy cũng vô dụng, thực ra chúng ta thật sự đang trộm đồ, trộm thì trộm, có gì to tát đâu?

Nhưng câu nói đó có phải Lỗ Tấn tiên sinh thật sự đã nói không?" Lão già này dường như có chút lo lắng.

Nhưng, Lý Đông không quan tâm đến những lời đó của lão nữa, sự chú ý của anh lại tập trung vào nơi khác.

Bởi vì bây giờ anh đột nhiên nhìn thấy một số quan tài.

Những quan tài đó rất kỳ lạ, không phải được chôn trong mộ, mà có hình dạng giống như loại quan tài trong truyền thuyết mà Yêu Muội đã nói lúc trước.

Đúng vậy, trên vách đá cheo leo, họ đào ra một khe đá, rồi nhét quan tài vào đó.

Loại quan tài này không chỉ có một cái, thậm chí không chỉ hai ba cái, mà là cả một mảng lớn.

Phân bố cao thấp lộn xộn, vị trí rất phân tán, nhưng số lượng lại vô cùng kinh khủng, dày đặc chi chít, thậm chí khiến người ta mắc chứng sợ lỗ.

Nơi xa nhất có thể nhìn thấy, chỉ còn là một chấm đen nhỏ, nơi gần nhất, thậm chí có thể nhìn thấy hoa văn trên quan tài.

"Trời ơi, trên đời này lại thật sự có loại quan tài như vậy sao?

Nhìn kìa, dày đặc chi chít, ít nhất cũng phải có cả vạn cỗ quan tài rồi đúng không?

Làm sao họ đặt những cỗ quan tài này lên đó được?

Những người cổ đại đó đều là thần tiên sao?" Dương Tuyết Lỵ cũng kinh ngạc vô cùng.

Chuyện như thế này, đừng nói là thời cổ đại, e rằng ngay cả dựa vào khoa học kỹ thuật hiện nay, muốn làm được chuyện như vậy, cũng không dễ dàng, huống chi là thời cổ đại, lẽ nào người xưa đều là quái vật sao?

Lý Đông lắc đầu: "Những việc người xưa làm quả thật có quá nhiều điều mà bây giờ tôi không thể tưởng tượng nổi.

Chuyện chúng ta cần làm bây giờ không phải là nghiên cứu!

Nhìn những cỗ quan tài kia, tôi đoán là chúng ta đã đến đúng nơi rồi.

Đi về phía trước không xa nữa, có lẽ sẽ là Địa Tiên Cổ Mộ thật sự." Bàn Tử quả không hổ danh là một tay trộm mộ chuyên nghiệp, trộm mộ vì tiền tài, nên khi thấy nhiều quan tài như vậy, ý nghĩ đầu tiên của gã là lập tức trèo lên, cạy mở một cỗ xem bên trong có báu vật gì không.

Nhưng Hồ Bát Nhất lại lắc đầu, ngăn gã lại: "Trong mấy cỗ quan tài đó chắc không có báu vật đâu!

Cậu xem, chúng ở trên cao như vậy, về cơ bản đã bị gió thổi mưa dầm làm cho mục nát cả rồi, tay nghề làm cũng rất thô sơ, không hề

đồng nhất.

Quan tài đã làm sơ sài như vậy, bảo quản cũng không tốt, chủ nhân của chúng khó có khả năng để lại báu vật quý giá bên trong, nên đừng phí công vô ích." Tôn Lão Cửu lại lắc đầu: "Cũng chưa chắc đâu.

Mấy cỗ quan tài này, tuy bề ngoài cách đặt để có vẻ giống nhau, nhưng nếu không nhìn kỹ, sẽ thấy giữa chúng có không ít khác biệt.

Tôi đoán thân phận địa vị của các chủ nhân quan tài này cũng không giống nhau.

Có lẽ những cỗ quan tài được đặt ở nơi tốt hơn sẽ có báu vật." Họ quan sát kỹ lưỡng, hiện tại đang ở dưới đáy một hẻm núi, hai bên đều là vách đá dựng đứng.

Vách đá có đặt quan tài chỉ có một bên, bên còn lại thì không có.

Điều quan trọng nhất là Dương Tuyết Lỵ chỉ vào những cỗ quan tài: "Nhìn xem, đường nét hình thành từ những cỗ quan tài này trông giống một hình vẽ rất kỳ lạ.

Đó là hình gì vậy?" Được Dương Tuyết Lỵ nhắc nhở, Lý Đông nhìn kỹ hình vẽ được tạo thành bởi những cỗ quan tài, không khỏi kinh ngạc.

Chỉ thấy ở nơi những cỗ quan tài tập trung dày đặc nhất, hình thành một đường nét vô cùng kỳ quái, nếu nhìn thoáng qua, đó là một người khổng lồ cao lớn.

Đúng vậy, sau khi xác nhận lại một lần nữa, đó chắc chắn là hình vẽ một người khổng lồ vô cùng cao lớn.

Nếu chỉ liếc nhìn, sẽ không thấy được manh mối gì, nhưng nếu nhìn chằm chằm một lúc lâu, sẽ phát hiện hình vẽ này vô cùng rõ ràng.

Chương 571

Thậm chí có thể nhìn rõ động tác của người khổng lồ, hai vai đặt ngang, hai tay đặt trên đầu gối, hai bàn chân khổng lồ đạp xuống dòng nước bên dưới.

Điều khiến người ta kinh ngạc nhất là, hình dáng khổng lồ này lại không có đầu.

Đúng vậy, một quái vật không đầu cao lớn.

Quái vật khổng lồ cao đến mấy trăm mét, mấy người Lý Đông đứng trong hẻm núi hoàn toàn chỉ như mấy con kiến nhỏ bé, gần như có thể bỏ qua không tính.

"Trời đất, chẳng phải đây là ám thị về Vô Đầu Đại Vương có thân không đầu sao." Sau khi thấy tất cả, ai nấy đều vô cùng vui mừng.

Điều này chứng tỏ một việc, họ không đi sai đường, hơn nữa, câu nói mà Hồ Bát Nhất có được cũng không sai.

Lý Đông cũng đứng tại chỗ, khẽ nhíu mày.

Tuy bây giờ đã nghiệm chứng được rất nhiều điều trong câu nói đó.

Nhưng anh cảm thấy, lần này mọi chuyện dường như không dễ giải quyết như vậy, thực tế bây giờ mới chỉ bắt đầu mà thôi.

Thế là Lý Đông cẩn thận nhắc nhở mọi người: "Mọi người cần phải cố gắng hơn, tuy cảnh sắc chúng ta thấy đã nghiệm chứng câu nói đó!

Nhưng chẳng lẽ mọi người không phát hiện ra, những điều chúng ta nghiệm chứng thực ra chẳng có tác dụng gì cả.

Tôi bỗng nhiên phát hiện, câu nói đó có khả năng là một cái bẫy, từng bước dẫn chúng ta vào tròng.

Hình như chúng ta đã mắc lừa rồi?" Sau khi nghe những lời này, toàn thân Vương Khải Toàn mỡ màng không khỏi run lên.

Đôi mắt gã trợn tròn, vẻ mặt không thể tin nổi: "Đông ca, anh nói thật sao?

Chẳng lẽ nơi chúng ta sắp đến không có bảo vật, mà ngược lại, nơi đó có một cái bẫy khổng lồ đang chờ chúng ta sao?

Nếu vậy thì quá kinh khủng rồi.

Đông ca, anh đừng dọa tôi, gan tôi nhỏ lắm, không chịu nổi kiểu dọa này đâu!" Lý Đông gật đầu: "Phải, đều phải trách thằng nhóc Hồ Bát Nhất!

Thằng nhóc Hồ Bát Nhất nhờ tôi giúp đỡ, sau đó nói cho tôi câu đó, rồi mục tiêu của chúng ta cứ thuận theo câu đó mà tìm về phía trước.

Tôi cũng sơ suất, không suy xét tính chân thực của câu nói này!" Chuyện này khiến người ta có chút bực bội!

Đôi khi, con người là vậy, dễ dàng tin lời của người có quan hệ tốt với mình!

Ngay cả khi người có quan hệ tốt với mình bản thân họ đã sai, cũng vẫn như vậy, đây có lẽ là một điểm yếu của con người!

Hồ Bát Nhất cũng có chút xấu hổ, khẽ nhíu mày nói: "Lúc trước, tôi cũng có chút lạc quan mù quáng, nên mới thành ra thế này.

Ban đầu tôi tưởng Quan Sơn Thái Bảo đó cũng chỉ là một người hơi có tiền thôi!

Không ngờ lại có nhiều khúc khuỷu như vậy, gã đó xem ra là một

người có bản lĩnh thật sự.” Lý Đông nhíu mày, trầm tư một lúc lâu.

Bây giờ dường như không còn con đường nào khác để đi.

Thậm chí nếu bây giờ muốn quay lại đường cũ, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nếu quay lại đường cũ, đường về sẽ vô cùng nguy hiểm, còn nguy hiểm hơn lúc đến, không biết sẽ xảy ra tình huống gì.

Giữa đường chỉ cần xảy ra một chút bất trắc, tất cả sẽ bị chôn vùi ở đây.

Suy nghĩ hồi lâu, anh mới lắc đầu nói với mọi người: “Thực ra chuyện này, chúng ta không cần phải lo lắng như vậy.

Cho dù là một cái bẫy, chúng ta cũng phải đi thẳng vào đó, sau khi phá giải cái bẫy, không chừng đó mới là đường sống của chúng ta, mới có thể tìm thấy bảo vật thật sự.

Hoặc có lẽ chỉ là tôi suy đoán, căn bản không phải bẫy, những thứ ở đây có lẽ thực sự tồn tại.

Vì vậy bây giờ chúng ta cũng chỉ có thể tin vào câu nói đó.” Mấy người nghe xong đều gật gật đầu, lời nói này dường như cũng có lý.

Trong số họ có rất nhiều người thân mang tuyệt kỹ, bản lĩnh đều rất giỏi, cộng thêm bây giờ có trang bị tinh nhuệ nhất, nguy hiểm thông thường căn bản không thể làm gì họ.

Chỉ cần không phải chuyện đặc biệt nguy hiểm, chắc sẽ không có vấn đề gì.

Hồ Bát Nhất nhíu mày suy nghĩ một lúc lâu, rồi đột nhiên mắt sáng lên, dường như đã nghĩ ra điều gì đó.

“Đông ca, tôi nghĩ mình đã nghĩ ra một điều rất quan trọng, có lẽ chúng ta đã bỏ qua một chi tiết, ám thị để tìm Địa Tiên Cổ Mộ, tôi

nghĩ bí ẩn nằm ở đó.

Thứ nhất, thứ mà Quan Sơn Thái Bảo giỏi nhất là gì?" Yêu Muội lắc đầu: "Những thứ trong Địa Tiên Cổ Mộ đó, ở chỗ chúng tôi gọi là yêu quái, vậy nên thứ hắn giỏi nhất, tự nhiên cũng là yêu pháp rồi." Mấy người khác cũng nhao nhao nói vài câu, nhưng về cơ bản đều không đáng tin cậy.

Lý Đông lắc đầu, sau đó nhíu mày hỏi: "Thứ gã đó giỏi nhất, có phải là xem phong thủy không?" Lý Đông nhìn kỹ, hình tượng người khổng lồ không đầu do những cỗ quan tài tạo thành, nhìn trên vách đá, trông giống như một vị thần hộ mệnh.

Chẳng lẽ là để bảo vệ phong thủy và khí vận trong hẻm núi này sao?

Nếu vậy, người khổng lồ này quả thực rất thú vị.

Lý Đông cười nói: "Được rồi, chúng ta không cần quan tâm nhiều như vậy nữa.

Bây giờ quan trọng nhất là chúng ta đi xem thử sẽ biết, đến gần hơn sẽ có thể nhìn rõ hơn.

Tôi nghĩ bí mật nằm ở vách đá đối diện." Mọi người đều rất đồng tình với suy nghĩ của Lý Đông, vì trực giác của anh từ trước đến nay đều rất chuẩn, và chính trực giác đó đã dẫn họ thoát khỏi nguy hiểm mỗi lần.

Nhưng muốn qua đó lại không dễ dàng như vậy, vì dòng nước phía trước chảy rất xiết.

Chương 572

Tuy giữa hai vách đá có xích sắt nối liền, nhưng trên những sợi xích đó không hề có một tấm ván gỗ nào.

Ngay cả khi lót ván gỗ lên, nó cũng sẽ chòng chành, nếu muốn đi qua, đó chắc chắn là một việc vô cùng thử thách.

Lý Đông chợt nhớ đến câu chuyện vượt cầu Lô Định.

Cây cầu đó cũng có tình hình tương tự.

Chỉ là, những bậc tiền bối khi đó, cũng không biết đã qua bằng cách nào.

Bây giờ, Lý Đông tự nhiên cũng không có ý định mạo hiểm như vậy.

Nhưng không phải là hoàn toàn không có cách, vì giữa vách đá có đường mòn, hoàn toàn có thể đi vòng qua.

Thế là mấy người vội vàng quay đầu, bước lên con đường đó.

Đương nhiên con đường này còn nguy hiểm hơn rất nhiều.

Mãi đến khi mặt trời lặn, họ mới quay lại được nơi ngón tay của người khổng lồ chỉ đến.

Vách đá ở nơi này vô cùng hiểm trở, gần như thẳng đứng.

Đương nhiên mặt này hoàn toàn khác với mặt bên kia, trên vách đá này không có bất kỳ cỗ quan tài nào, trên đó chỉ mọc đầy các loại dây leo.

Nhưng bây giờ trời đã tối, ở nơi này, nếu đi lại lung tung thì sẽ rất nguy hiểm.

Vì ban đêm hoàn toàn khác với ban ngày.

Dù có đèn pin và các công cụ chiếu sáng khác, người ta vẫn cảm thấy lòng không yên.

"Bây giờ quan trọng nhất là, chúng ta nên qua đêm thế nào đây?

Trên vách đá chắc chắn không ngủ được, chẳng lẽ chúng ta phải thức trắng đêm ở đây sao?" Hồ Bát Nhất cảm thấy có chút chán nản.

Nhưng, đột nhiên có người phát hiện, trên vách đá dường như có một cửa hang, bên trong có một ít dây leo khô và cỏ dại, trông cũng rất kỳ quái.

Nơi này khiến người ta cảm thấy có chút đặc biệt, trông giống như nơi mà ngón tay của người khổng lồ chỉ đến.

Lý Đông quyết định đi xuống, sau khi cố định bằng Phi Hổ Trảo, anh nói với mấy người: "Chỗ này không tệ, bên dưới có thể có một thế giới khác.

Tôi xuống xem trước, nếu có nguy hiểm, tôi cũng có thể đối phó!

Nếu không có nguy hiểm, mọi người hãy theo xuống!" Chuyện như vậy, ai cũng đã từng trải qua, nên cũng không có gì đáng nói.

Lý Đông là người mạnh nhất trong đội, anh đi xuống trước cũng không có vấn đề gì.

Mỗi người đều rất tin tưởng vào năng lực của Lý Đông, tin rằng anh nhất định có thể giải quyết mọi rắc rối.

Sau khi Lý Đông vào cửa hang, phát hiện nơi này lại có dấu vết đục đẽo của con người, bên trong lại có một cánh cửa đá.

Chỉ là bên ngoài cánh cửa đá đó có rất nhiều bùn đất, cỏ dại mọc um tùm, nên đã phong tỏa nơi này kín mít.

Phía trước đường hầm, có một số khúc gỗ gãy lộn xộn, xem ra lúc trước, nơi đây có một con đường thông suốt, nhưng bây giờ đã biến

thành một nơi tuyệt địa.

Sau khi Lý Đông xác nhận nơi này không có nguy hiểm, liền phát tín hiệu lên trên, những người khác lần lượt đi xuống.

"Mọi người không sao chứ?

Có ai bị thương không?" Lý Đông hỏi han từng người một cách rất quan tâm.

Mấy người khác lắc đầu, đều không có chuyện gì.

"Đông ca, anh thật là một người chu đáo, yên tâm đi, chúng em không sao." Thấy mọi người đều không có chuyện gì, Lý Đông mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp theo, họ định mở cánh cửa đá đó ra, rồi vào xem bên trong rốt cuộc có gì.

Nhưng lúc này, Yêu Muội đột nhiên chỉ về một hướng: "Nhìn con khỉ kia kìa?

Con khỉ đó cứ đi theo chúng ta?

Hình như là con mà chúng ta gặp trong đường hầm kia phải không?

Thật kỳ lạ, con khỉ đó lại thông minh đến vậy sao?" Lý Đông nhìn theo hướng Yêu Muội chỉ, quả nhiên phát hiện ở đó có một con khỉ đang nhảy tới nhảy lui, dường như chuẩn bị trèo xuống.

Con khỉ này trông rất quen mắt, quả thực là con khỉ đã gặp trước đó.

Con khỉ này xuất hiện ở đây, tuyệt đối không phải là tình cờ gặp lại, gã này chắc chắn đã theo dõi họ suốt.

Vương Khải Toàn lập tức rút nỏ ra, chuẩn bị bắn chết con khỉ đó.

“Thứ của nợ này, trông xấu xí quá, cái gọi là tướng do tâm sinh, thứ trông xấu xí thế này, vừa nhìn đã biết không phải đồ tốt!

Hay là trực tiếp bắn chết nó đi, để đỡ phiền phức sau này!” Nhưng Tôn Lão Cửu lại rất phản đối việc này: “Tôi thấy thôi đi, con khỉ này thông minh như vậy, từ trước đến giờ cũng không làm hại ai.

Nó đã sống nhiều năm như vậy rồi, bây giờ chúng ta không biết Phong đoàn trưởng sống chết ra sao, nếu chúng ta giết thú cưng của ông ấy, e là không hay.

Thằng nhóc này đi theo chúng ta xa như vậy, không chừng chỉ muốn chúng ta đưa nó đi tìm chủ nhân thôi, cứ để nó đi theo đi, đừng làm hại nó.” Lý Đông cũng gật đầu: “Trang bị trên người chúng ta phòng ngự rất tốt, con vật đó thực ra cũng không có uy hiếp gì lớn đối với chúng ta, hay là cứ để nó đi theo đi.

Chương 573

Nếu cứ thế giết nó, tôi thấy cũng có chút không nỡ!" Không phải là anh có lòng thánh mẫu, nếu thực sự gặp phải thứ gì đó có uy hiếp, anh sẽ không bao giờ nương tay, sẽ ra tay tàn nhẫn, hoàn toàn không để lại đường lui.

Nhưng con khỉ đó dường như không có bất kỳ uy hiếp nào, nên anh cũng đồng ý.

Dù vậy, Lý Đông vẫn nhắc nhở mọi người trước một lượt, phải cẩn thận, cẩn thận và cẩn thận hơn nữa.

Men theo hang động tiến về phía trước, đột nhiên nghe thấy trong hang truyền ra một trận âm thanh rất kỳ quái.

Âm thanh đó nghe như có thứ gì đó đang khóc lóc, lại như có thứ gì đó đang ai oán, hoặc là gió thổi.

Lối đi này vừa sâu vừa rộng, muốn xây dựng tuyệt đối không dễ dàng, đây căn bản không phải là việc sức người có thể làm được, tuyệt đối là một kỳ tích.

Nhưng, bên trong lại có dấu vết khai phá của con người, nên tuyệt đối không phải hình thành tự nhiên.

Thậm chí ở hai bên lối đi, có một số dấu vết kiến trúc của con người, đó tuyệt đối là thứ mà con người mới có thể làm ra được.

Ngoài ra còn có thể thấy một số cây đèn, nhưng dầu trong những cây đèn đó đã sớm khô cạn, hoàn toàn không có cách nào thắp lửa.

Nhìn từ đây, ngược lại khiến họ thở phào nhẹ nhõm, ít nhất nơi này không có sức mạnh siêu nhiên.

Trên lối đi, thậm chí còn có thể thấy một số áo giáp, nhưng những

áo giáp này về cơ bản đều được làm từ da thú.

Nhìn thấy những thứ này, Vương Khải Toàn lại rất phấn khích, những thứ này ở đây rõ ràng như vậy, không chừng thật sự sắp tìm được Địa Tiên Cổ Mộ.

Nhưng Tôn Cửu Gia lại dội cho một gáo nước lạnh: "Tôi thấy cũng đừng tự tin như vậy, tôi cảm thấy nơi này có chút tà môn, con đường này trông không giống một con đường bình thường, không chừng là một cái bẫy." Bàn Tử lập tức cảm thấy rất nhẹ nhõm: "Tôn Cửu Gia, ông già ông có một cái tật, đó là quá thích đa nghi.

Tôi nói cho ông biết, những nơi tôi đi cùng Đông ca, có nơi còn nguy hiểm gấp mười lần nơi này, đường nào tôi cũng đã thấy!

Tôi dám cá, nơi này tuyệt đối là một con đường rất bình thường trong lăng mộ, nếu tiếp tục đi về phía trước, sẽ có thể đến được đích.

Nơi này, hẳn là thuộc về mộ thất ba tầng, ở chính giữa chắc chắn có một cỗ quan tài rất lớn, nếu ông không tin, chúng ta đợi lát nữa sẽ biết." Nhưng Tôn Cửu Gia lại hoàn toàn không giống một người không hiểu biết gì, ông dùng tay chỉ vào những bộ xương trên đường: "Thực ra tôi cũng đã nghe nói về những chuyện trong lăng mộ, như việc tuẫn táng, tôi cũng đã nghe không ít, các loại quy cách tôi đều đã nghe.

Nhưng tôi chưa bao giờ nghe nói có trường hợp giết người tuẫn táng ngay trên đường đi.

Tôi nghĩ những người này, những bộ xương này, e rằng là đồng loại của chúng ta.

Vì để thám hiểm nơi này, tất cả đều đã chết ở đây.

Phía trước hẳn là một cái bẫy, tôi nghĩ chúng ta nên cẩn thận một chút!" Bàn Tử và Tôn Cửu Gia hai người tranh cãi mãi dường như

cũng không có kết quả.

Đúng là như vậy, một người chỉ bằng mấy câu nói khó mà thay đổi được quan điểm của người khác.

Tôn Cửu Gia cũng là một người rất cố chấp, trên phương diện học thuật, ông không chịu nhượng bộ dù chỉ một nửa, chưa bao giờ chịu thỏa hiệp.

Lý Đông bây giờ lại khá tin lời của Tôn Cửu Gia, cũng cảm thấy nơi này chắc chắn có bẫy.

Vì vậy trong tay anh cầm một thanh trường đao, tùy thời chuẩn bị chiến đấu.

Không lâu sau, con đường đã đến cuối.

Lý Đông dựa vào ánh sáng đèn pin, nhanh chóng phát hiện hai bên lối đi phía trước, đều được quét vôi rất trắng, trên vách tường vẽ hai bức tranh, đúng vậy, đó là hai cái đầu lợn đen máu thịt bầy nhầy, trông rất đáng sợ.

Bên dưới vách đá có một cái bàn đá, trên đó đặt một đống xương lớn, toàn bộ đều là xương sọ, cơ thịt đã sớm thối rữa sạch sẽ.

Chỉ cần nhận diện một chút là biết, đó toàn bộ đều là đầu người.

Nhưng, Lý Đông cuối cùng nhìn kỹ, sau đó mới hiểu ra, thực ra đó không phải là đầu người thật, mà là một số loại sọ khỉ.

Lý Đông trợn to mắt, nhìn cảnh sắc ở đây, đột nhiên cảm thấy, khi bố trí những thứ này, đó chắc chắn là một cảnh tượng vô cùng đẫm máu.

Hồ Bát Nhất sau khi nhìn thấy, lập tức nhíu mày: "Trời ơi, nơi này xem ra thật sự không phải mộ đạo, nơi này hẳn là một lò mổ!" Nhưng Dương Tuyết Lỵ ở phía sau đột nhiên chen vào một câu: "Ở một nơi

quỷ dị như vậy, sao lại có lò mổ được?

Những thứ giết mổ ở đây, bán cho ai chứ?" Nhưng những chiếc đầu khỉ chi chít, cộng thêm hai chiếc đầu lợn trên tường, nơi này nếu không phải lò mổ, thì sẽ là nơi nào?

Tôn Cửu Gia cũng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên: "Nơi này quả thực không phải mộ đạo, nhưng tại sao lại có nhiều đầu khỉ, đầu lợn như vậy?

Chẳng lẽ nơi này là nơi chôn cất Hầu Vương sao?

Hầu Vương cũng học theo người xưa tuẫn táng sao?" Bàn Tử nghe vậy, lập tức bật cười: "Mộ Hầu Vương?

Hầu Vương, chẳng lẽ là Tôn Ngộ Không sao?

Tôn Ngộ Không thì thú vị đấy, tiếc là con khỉ đó chẳng qua chỉ là một nhân vật bịa đặt trong tiểu thuyết thôi, trong hiện thực tôi chưa thấy Tôn Ngộ Không đâu." Kết quả Tôn Cửu Gia lại đột nhiên bướng bỉnh: "Nếu nói vậy, không chừng thật sự có khả năng!

Tuy câu chuyện Tôn Ngộ Không là bịa đặt, nhưng theo nghiên cứu của tôi, hình như vào thời cổ đại, thật sự có truyền thuyết về Hầu Vương, không chừng nơi này thật sự là lăng mộ Hầu Vương." Càng lúc càng hoang đường, cả mộ Hầu Vương cũng nói ra được.

Lý Đông tự nhiên sẽ không tin chuyện như vậy, tuy bây giờ đã hiểu rõ bí mật trường sinh bất lão rồi, nhưng trong lòng anh, vẫn tin vào khoa học hơn.

Dương Tuyết Lỵ nói: "Bây giờ tôi đã biết ý nghĩa của lợn Ô Dương rồi.

Có lẽ nơi này có liên quan đến lợn?

Nhìn kìa, bên trong có một hang động, bây giờ chúng ta ở đây thảo

luận cũng không có ích lợi gì, chúng ta vào xem thử đi.” Lý Đông gật đầu, rút ra trường đao, đi trước dẫn đường, phát hiện bên trong đá lởm chởm, rất khó đi, trông không còn dấu vết khai phá của con người nữa, trông càng giống một hang động tự nhiên hơn.

Lý Đông khẽ nhíu mày, đột nhiên cảm thấy nơi này có thể sẽ có nguy hiểm.

Thế là anh gọi mọi người nhanh chóng theo sau, không được tụt lại.

Chương 574

May mắn thay, không lâu sau, họ đã đến một không gian rất lớn, một vùng đất trống trải.

Trên đỉnh đầu họ có rất nhiều nhũ đá.

Mọi người dường như cũng cảm nhận được hơi thở nguy hiểm, dựa vào nhau gần hơn, như vậy nếu gặp nguy hiểm, có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Tất cả mọi người đều cầm đèn pin, nhưng nơi này lại khá tà môn, ánh sáng đèn pin của họ ở cách vài mét đã biến mất, hoàn toàn không nhìn rõ tình hình phía trước.

Nơi này không có gì cả.

Không lâu sau, Lý Đông đột nhiên giật mình, vì phát hiện phía trước dường như có một người đang ngồi ở đó.

Sau đó, anh mới phản ứng lại, đó chỉ là một pho tượng mà thôi.

Pho tượng đó rất cao lớn, dường như được điêu khắc từ ngọc thạch, trên người mặc mãng bào câu đái, đầu to như cái đấu, ngồi trên một cái bệ cũng cao tương tự.

Phía trước có một số tượng người đang quỳ ở đó, khoảng vài chục người, mỗi người trong tay đều cầm một số thứ, hoặc là đèn nến, hoặc là đồ uống rượu.

Tôn Cửu Gia cảm thấy có chút tò mò, cầm đèn pin nhìn kỹ một lúc, phát hiện trên mặt nạ đó không hề có ngũ quan, trông càng giống một cái mũ trùm đầu.

Bàn Tử cũng dùng tay sờ sờ pho tượng đó.

Gã là một người tham lam, lập tức có một ý tưởng rất táo bạo, đó là chuyển cả pho tượng này về.

Nhưng, có lẽ gã cảm thấy pho tượng này quá lớn, muốn chuyển về cũng không dễ dàng như vậy, chỉ có thể dựa vào túi Càn Khôn của Lý Đông.

Nhưng túi Càn Khôn cũng không phải tùy tiện thứ gì cũng có thể chứa được.

Vương Khải Toàn lắc đầu, cảm thấy nếu không thể chuyển pho tượng này về, thì chỉ có thể lấy cái mũ trùm trên đầu tượng mang về.

Nhưng, sau khi gã dùng tay kéo, phát hiện không lấy xuống được.

"Mẹ nó đừng có động lung tung!" Tôn Cửu Gia mắng thẳng, sau đó vội vàng tiến lên ngăn cản.

Nhưng lúc này, chiếc mặt nạ lại bị kéo xoay một vòng, sau đó cái đầu lại xoay ra phía trước.

Lúc này, họ đột nhiên giật mình, vì phát hiện mặt bên kia của chiếc mặt nạ lại có khuôn mặt, chỉ là khuôn mặt đó không phải của người, mà là khuôn mặt của một con lợn Ô Dương.

Thân hình pho tượng vốn đã rất to lớn, lại thêm cái đầu lợn to như vậy, mẹ nó nhìn qua chính là một con lão yêu quái mặc mãng bào!

"Chẳng lẽ đó là Vô Đầu Đại Vương sao?

Nhưng rõ ràng nó có một cái đầu lợn mà.

Nơi này cũng không phải mộ địa, pho tượng này rốt cuộc là ai đã làm ra ở đây?" Yêu Muội tuy gan rất lớn, nhưng khi phát hiện cái đầu này quỷ dị như vậy, cũng cảm thấy có chút sợ hãi: "Rốt cuộc là cái quái gì vậy?

Tại sao một người lại phải lắp một cái đầu như vậy?" Tôn Cửu

Gia cũng lẩm bẩm: “Chẳng lẽ Vô Đầu Đại Vương đó, là thứ này sao?

Ô Dương Vương?” Vương Khải Toàn lắc đầu: “Mọi người, tôi đã gần 40 tuổi, những nơi đã đi qua không thể đếm xuể, quái vật đã thấy cũng không thể đếm xuể!

Nhưng chưa bao giờ nghe nói đến Ô Dương Vương!” Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ hai người cũng kiến thức rộng, nhưng cả hai cũng lắc đầu, tỏ ý chưa bao giờ thấy chuyện như vậy.

Tôn Cửu Gia bây giờ cũng đầy vẻ khổ não, trông như lại rơi vào trạng thái ngẩn ngơ.

Mẹ nó, người làm nghiên cứu dễ rơi vào điên cuồng, sau đó cả người phế đi.

Lý Đông lắc đầu, khẽ thở dài một hơi nói: “Bây giờ tôi thấy mọi người đều mệt rồi, hay là chúng ta nghỉ ngơi một lát, rồi từ từ thám hiểm sau!” Nghỉ ngơi một lát, thực ra cũng là để thay đổi tư duy, không chừng thay đổi tư duy có thể giải quyết được vấn đề.

Ít nhất, Lý Đông nghĩ như vậy.

Mấy người khác nghe Lý Đông nói muốn nghỉ ngơi, thế là từng người một, cũng đều ngồi xuống.

Họ cũng không quan tâm nơi này là nơi nào, dù sao cũng tìm một vị trí thoải mái, ngồi xuống, nghỉ ngơi trước đã.

Dù sao, những người này đều là những kẻ gan to bằng trời, bất kể là vua chúa chết chóc gì, trong mắt họ, cũng chẳng là gì cả.

Ví dụ như, Hồ Bát Nhất, gã rất không câu nệ mà ngồi lên vị trí của pho tượng ngọc thạch mặc mãng bào.

Sau khi gã ngồi xuống, vỗ vỗ vai pho tượng, ý tứ đó tự nhiên không cần nói cũng hiểu.

Mấy người khác cũng tự tìm một vị trí ngồi xuống!

Hồ Bát Nhất đột nhiên lắc đầu, nói: "Cái ghế vua này, hình như cũng không dễ ngồi cho lắm, ngồi ở đây, thật sự rất không thoải mái!" "Sao nhiều tóc vậy?" Khi Hồ Bát Nhất cảm thấy không ổn, anh ta vô thức sờ một cái, kết quả phát hiện, dưới mông mình, lại toàn là tóc, thậm chí, cái "ghế" mà anh ta đang ngồi, thực ra cũng không phải là ghế bình thường, mà được làm từ những thi thể!

"Vãi chưởng, thứ quái gì đây?

Lấy thi thể làm ghế?

Gã này chẳng lẽ là một kẻ biến thái sao!" Mọi người phát hiện ra, chiếc ghế của Ô Dương Vương không ổn, đều không khỏi kinh ngạc.

May mà, họ cũng đã đi không ít nơi, nên cũng kiến thức rộng, những thứ đáng sợ đều đã thấy qua, nên tạm thời không bị thứ này dọa sợ.

"Lấy thi thể làm ghế, rốt cuộc là chuyện gì?

Cửu gia, ông có biết không?" Cửu gia dù sao cũng là một nhà sử học, lúc trước, gã này cũng đã thể hiện học thức của mình, nên bây giờ mọi người đều háo hức nhìn gã, muốn xem gã có nhận xét gì về chuyện này!

Cửu gia nhẹ nhàng đẩy gọng kính, nói: "Chẳng lẽ là 'ghế người' trong truyền thuyết?" "Ghế người?" "Ừm, đại khái là những bạo quân thời cổ đại, cực kỳ xa hoa, dùng người làm ghế." Cửu gia có chút phẫn nộ nói, "Đương nhiên, lúc những kẻ này còn sống, dùng người sống làm ghế, sau khi chết, tự nhiên cũng phải dùng người chết làm ghế!

Chương 575

Chuyện như vậy, hẳn là vào thời xã hội nô lệ, xuất hiện tương đối nhiều!" Cửu gia quả nhiên là một người làm khảo cổ, ngay cả khi đối mặt với chuyện như vậy, cũng tỏ ra bình thường, xem ra, chuyện như vậy, gã cũng đã thấy không ít, nên cũng không để tâm.

Đương nhiên, thực ra cũng đúng, dù sao cũng là người hiện đại, không cần phải lo lắng cho người xưa.

Vì bị dọa một phen như vậy, mấy người bây giờ thực ra cũng không có tâm tư đi quản nhiều chuyện như vậy, thế là tiếp tục quan sát tình hình ở đây.

Nơi này quả thực có một số văn tự, đại khái ghi lại, sự tích về Vô Đầu Đại Vương.

Đương nhiên, điều khiến người ta kinh ngạc là, Vô Đầu Đại Vương, thật sự là một Ô Dương Vương.

Nhanh chóng lại phát hiện ra một số bia văn, trên những bia văn đó có văn tự, tiếc là những văn tự đó quá cổ xưa, căn bản không nhìn rõ, hoặc là mấy người Lý Đông căn bản không nhận ra những văn tự này.

Đương nhiên trong đội ngũ này cũng không phải không có người nhận ra những văn tự này, đó là Tôn Cửu Gia.

Không thể không nói Tôn Cửu Gia, tuy trông có vẻ không có bản lĩnh gì lớn, nhưng kiến thức lại vô cùng phong phú, lại có thể nhận ra văn tự trên những bia văn này.

Gã này, sau khi xem một số văn tự trên bia văn, lập tức giảng giải cho Lý Đông.

"Trên đó có một số chuyện, lúc trước tôi đã biết từ các tài liệu

khác, có một số tôi vừa mới xem.

Trong những chuyện trên đó, có rất nhiều truyền thuyết, các cậu có muốn nghe không!" Lý Đông không thể không bội phục, kiến thức của lão già đó thật sự vô cùng uyên bác.

Đương nhiên, sau đó anh mới biết lão già này, đã nghiên cứu phương diện này mấy chục năm, biết được rất nhiều thứ, đó cũng là chuyện bình thường.

Xem ra, thằng nhóc Hồ Bát Nhất, làm việc rất đáng tin cậy, không ngờ lại tìm được một lão già như vậy.

Nếu không, chỉ dựa vào mấy người họ, dù có bản lĩnh đến đâu, ở nơi này e rằng cũng phải đau đầu, vì không hiểu biết gì cả, nếu cứ mạnh mẽ thám hiểm vào bên trong như vậy, có thể thật sự sẽ xảy ra chuyện lớn.

Sau khi nghe Tôn Cửu Gia kể, họ mới biết những ám thị ở nơi này, có một số tuy ẩn chứa bí mật về phương diện phong thủy, nhưng nhiều hơn lại bắt nguồn từ những truyền thuyết cổ xưa trong hẻm núi này.

Theo truyền thuyết, ở nơi này vào những năm đầu, vì địa hình rất đặc biệt, không có công trình thủy lợi, nên nơi này hoặc là lũ lụt, hoặc là hạn hán, lại thêm các loại tai nạn khác, ví dụ như châu chấu, mỗi năm đều có rất nhiều người, chết trong những tai nạn như vậy.

Đương nhiên, điều Lý Đông không thể hiểu là, một nơi nhiều tai nhiều nạn như vậy, vào thời cổ đại, lại không có điều kiện đặc biệt, vậy tại sao ở một nơi như vậy lại có nhiều người như vậy?

Đương nhiên, chuyện như vậy, dù có hỏi, e rằng Tôn Cửu Gia này cũng sẽ không giải thích, không chừng còn bị coi là một kẻ không biết điều, nên anh không hỏi nữa.

Đương nhiên, Tôn Cửu Gia dường như cũng rất hứng thú với việc kể chuyện, liền hào hứng kể những điều vừa xem được trên bia văn ở bên cạnh.

“Cửu gia, kể rõ ràng một chút, nếu ông không kể rõ ràng, hôm nay chúng tôi không tha cho ông đâu!” Vương Khải Toàn, bây giờ cũng là một kẻ xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn!

Tôn Cửu Gia nghe vậy, liền tiếp tục nói: “Nơi này tuy nhiều tai nhiều nạn, nhưng sau này theo truyền thuyết, trong ngọn núi đó, đột nhiên xuất hiện một vị cao nhân thế ngoại? 52.

Vị cao nhân thế ngoại đó thân hình vô cùng vạm vỡ, mặt đầy râu quai nón, tự xưng là Vu Lăng Đại Vương, có một số bản lĩnh rất đặc biệt, có thể giúp người dân địa phương giải trừ tai nạn!

Nhưng vị đại vương đó lại có một số điều kiện, ví dụ như yêu cầu địa phương cúng rượu thịt, yêu cầu thăng quan tiến chức, những điều này đều được chấp thuận.

Thậm chí, Vu Lăng Đại Vương đó, đã lấy một người phụ nữ rất xinh đẹp ở địa phương làm vợ.

Sau đó trong dãy núi đó, xuất hiện một con lợn đen lớn, chỉ huy vô số quái vật vận chuyển đất đá, ở nơi đó khai sơn phá đá, trị thủy.

Chỉ vì thủ đoạn sử dụng quá kỳ lạ, nên không cho người khác nhìn thấy!

Nhưng vì một tai nạn bị vợ nhìn thấy, thế là ông ta trốn trong núi, không bao giờ ra ngoài nữa, cũng không chịu tiếp tục khai thông sông ngòi nữa?

Vợ ông ta ở trước mặt khổ sở cầu xin, cũng không có cách nào, cuối cùng nhảy vực tự vẫn!

Sau đó Vu Lăng Vương cảm thấy trong lòng áy náy, thế là triệt để

trị tận gốc thủy hoạn, sau đó tiếp tục ẩn cư trong núi!" Tôn Lão Cửu một hơi kể một câu chuyện rất khúc chiết, khiến mấy người nghe mà ngẩn cả người.

Lý Đông sau khi nghe xong, đột nhiên lại lắc đầu nói: "Câu chuyện này tuy nghe rất khúc chiết ly kỳ, nhưng, hình như cũng không giống một câu chuyện thật!

Trên đời này làm gì có nhiều chuyện như vậy?

Mấy cái này đều là giả?" Tôn Cửu Gia lại không quan tâm nhiều như vậy, chỉ lườm một cái, sau đó tiếp tục nói: "Nghe tôi kể xong đã.

Sau đó, Ô Lăng Vương này ẩn cư trong núi.

Nhưng triều đình lúc đó, muốn ông ta ra khỏi núi để trị thủy ở một nơi khác, nhưng gã này, cảm thấy có lỗi với phu nhân, nên sống chết không ra, trừ phi phu nhân có thể sống lại, nếu không thì tuyệt đối không ra!" Vương Khải Toàn sau khi nghe xong nói: "Tôi cũng nghe nói, thực ra trong truyện, những người không đầu đó, đều có kết quả như vậy, đó là sau khi làm việc tốt, sẽ không bao giờ ra ngoài nữa, lý do yêu cầu, cũng về cơ bản đều là kỳ quái trăm bề, nhưng chưa bao giờ có người có thể hoàn thành..." Tôn Lão Cửu sau khi nghe xong, trong lòng tức giận, lập tức không nén được: "Đừng có ngắt lời tôi như vậy, được không?

Trưởng bối đang nói chuyện, vãn bối chen miệng, như vậy thật sự thích hợp sao?" Nhưng Vương Khải Toàn lại hoàn toàn không để ý chuyện như vậy: "Chỉ là lớn hơn mấy tuổi thôi, ở trước mặt tôi xưng trưởng bối, như vậy hình như cũng không thích hợp lắm.

Nếu ông muốn kể tiếp, thì kể tiếp đi!" Tôn Lão Cửu thế là tiếp tục nói: "Lúc đó, Vu Lăng Vương có một hôm uống say, ngã tại chỗ bất tỉnh, kết quả bị người trên núi bắt được, nấu ăn rồi!

Đợi đến khi thủ hạ của ông ta phát hiện, thì đã muộn rồi!

Sau đó, nơi này lại sinh ra vô số tai nạn, bất kể là ôn dịch, châu chấu, hay những tai nạn khác, thật sự là liên tiếp không ngừng!

Người dân địa phương, chắc chắn là do âm hồn của Vu Lăng Vương không tan, đến đòi mạng!

Thế là người dân địa phương để chuộc tội, đã chôn cất chút hài cốt còn lại của Vu Lăng Vương, sau đó hàng năm cúng tế, đồng thời dùng thân ngọc tay đồng chế tác thành tượng để thờ cúng!

Tôi đoán nơi này, chắc là như vậy, bây giờ vị trí chúng ta đang ở, chính là nơi thờ cúng!" Tôn Lão Cửu nói xong, sau đó lắc đầu nói: "Nhìn xem nơi chúng ta đang ở bây giờ, bên ngoài có nhiều hẻm núi như vậy, có nhiều đường mòn như vậy, thực ra đều do Vu Lăng Vương này khai phá ra!

Những người đời này qua đời khác chết trong quá trình khai sông trị thủy đó, đều được đặt vào quan tài, cũng chính là những cỗ quan tài mà chúng ta thấy treo lơ lửng trên sườn núi bên ngoài!

Đương nhiên, đời này qua đời khác từ từ tích lũy lại, nhưng không biết vì sao, trong vô ý lại hình thành một thân ảnh khổng lồ." Tôn Lão Cửu nói đến đây, có vẻ càng lúc càng huyền ảo, làm như có thật vậy.

Chương 576

Ngoài ra gã này cũng đại khái nói ra được một trong những manh mối, hình như nơi họ cần tìm, có lộ tuyến.

Lý Đông nhìn gã: "Ông chắc chắn những điều ông nói, toàn bộ đều đúng chứ?

Những truyền thuyết phía trước, tôi không nói nữa, nhưng cái này, lộ tuyến ghi trên bia văn này, ông chắc chắn không dịch sai chứ?" Tôn Lão Cửu nghe vậy trợn tròn mắt, vẻ mặt đó trông có vẻ rất tức giận: "Cậu nhóc, cậu đang nói chuyện với tôi đấy à?

Tôi có kinh nghiệm mấy chục năm, chẳng lẽ cậu không tin tôi sao?

Tôi nói cho cậu biết, đoạn văn mà Phong đoàn trưởng để lại năm đó, thực ra cũng chỉ có câu cuối cùng là có ích!

Đương nhiên, đoạn văn đó có thể chỉ là một đoạn trong một bài văn mà thôi, đoạn văn đó căn bản không hoàn chỉnh!

Nhưng tôi có thể biết, ý tứ trong đoạn văn đó, là lối vào Địa Tiên Cổ Mộ, hẳn là được giấu trong lăng mộ của Ô Dương Vương!

Chúng ta muốn tìm Địa Tiên Cổ Mộ, hẳn là phải tìm Ô Dương Vương trước!

Những truyền thuyết về Ô Dương Vương này, là những manh mối rất quan trọng.

Nhưng tìm Địa Tiên Cổ Mộ là bước đầu tiên, phía sau còn có rất nhiều ám thị, chúng ta phải từ từ phát hiện!" Dương Tuyết Lỵ cũng lắc đầu, thực ra cũng không tin chuyện như vậy.

Dù sao Dương Tuyết Lỵ cũng là một nhà khoa học, căn bản không tin những truyền thuyết thần bí, lộn xộn như vậy: "Nhưng những

truyền thuyết đó của ông, dù thế nào cũng là giả!

Không nói những cái khác, dù thế nào đi nữa, Ô Dương Vương kia khai sơn trị thủy, từ trong truyền thuyết của ông, người đó, cũng là một người tốt.

Nhưng nhìn nơi này xem, ngay cả thứ như ghế người cũng làm ra được, người sống không nói, chết rồi cũng phải tiếp tục, đó là đặc trưng của một bạo quân.

Và truyền thuyết của ông, hoàn toàn không giống nhau, nơi này thật sự là manh mối sao, tôi thấy chưa chắc." Tôn Lão Cửu lắc đầu: "Văn tự trên đó, về cơ bản là viết như vậy, đương nhiên, người thời đó viết, tự nhiên phải viết tốt cho Ô Dương Vương này.

Nhưng thực tế có như vậy không, cũng chưa chắc? 53.

Lại nói, trong đó, có một số bút pháp Xuân Thu, màu sắc tạo thần, đó cũng là bình thường!

Nếu thật sự coi truyền thuyết đó là chuyện thật, thì tự nhiên sẽ bị lừa!" Lý Đông lại lắc đầu, đối với những chuyện này, về mặt nghề nghiệp anh cũng không đặc biệt tin tưởng.

"Tôi nói này, ông già à, đã là một học giả, tốt nhất đừng tin những thứ linh tinh như thần thánh ma quỷ!

Chẳng lẽ ông chưa nghe câu nói này sao?

Nhân định thắng thiên!

Thực tế từ xưa đến nay, những thứ khiến người ta gọi là kỳ tích, cái nào không phải do con người dùng tay làm ra?

Kết quả, lại quy những thứ này cho thần, cho quỷ, đó là sỉ nhục con người, ông có biết không!" Tôn Lão Cửu trông có vẻ cũng là một kẻ thích cãi lý, lão già mắt trợn lên, lập tức lắc đầu nói: "Mấy cậu

nhóc, nếu không tin chuyện như vậy, vậy thì chạy đến đây làm gì?

Thật là, nếu tôi không tin những chuyện này, chẳng lẽ tôi, một lão già, lại dễ dàng tin những chuyện này sao?

Tôi chỉ là đang kể lại truyền thuyết thôi!" Bàn Tử cũng cười nói: "Tôi cũng cảm thấy nơi này, e rằng không đơn giản như vậy!

Tôi đoán Ô Dương Vương đó lúc đó hẳn là kẻ xấu, làm đủ chuyện ác, sau khi chết, bị người ta làm thành thịt đầu lợn, nên mới biến thành Vô Đầu Đại Vương.

Thậm chí tượng của hắn, cũng bị bọn trộm mộ lấy mất đầu, nên mới có người sau này, gắn lại cho một cái đầu đồng, biến thành bộ dạng bây giờ!" Tôn Cửu Gia cũng gật gật đầu, hai người họ, dường như lại nói chuyện hợp nhau.

Hai người ở đó nói một tràng dài về vấn đề trên các truyền thuyết cổ đại, chỉ là không ngờ Vương Khải Toàn, đối với những thứ này dường như cũng hiểu biết không ít.

Sau khi hai người họ nói xong, Hồ Bát Nhất mới lắc đầu cười nói: "Mặc kệ là thứ gì, dù sao bây giờ họ đều đã chết rồi, chúng ta cũng không cần phải quan tâm người trong lịch sử rốt cuộc làm đúng hay sai!

Tôi nghĩ chúng ta bây giờ, điều cần biết nhất là, tìm Địa Tiên Cổ Mộ, đó mới là việc quan trọng nhất chúng ta cần làm bây giờ!" Mấy người nghỉ ngơi một đêm, ngày thứ hai men theo hang động này đi thẳng về phía trước, không ngờ lại xuyên qua một ngọn núi, sau đó đến một hẻm núi khác.

Hẻm núi này trông rất thoáng đãng, cho người ta một cảm giác rộng mở.

Nhưng thực tế nơi này, đường đi không dễ đi như những con

đường phía trước.

Nơi phía trước tuy trông rất chật hẹp, nhưng thực tế đường khá bằng phẳng, nên đi cũng không có vấn đề gì.

Nhưng bây giờ con đường dưới chân ở đây, lại khá khó đi.

Không lâu sau, họ thấy một cửa thác, địa hình của cửa thác đó cũng rất đặc biệt, bên dưới bắn lên đầy hơi nước, sau khi mặt trời lên tạo thành từng dải cầu vồng.

Đứng trên cửa thác, nhìn xuống dưới một cái, lập tức có cảm giác chóng mặt hoa mắt.

Mấy người này, cũng là những người kiến thức rộng, kinh nghiệm rất phong phú rồi, nhưng dưới tình hình như vậy, cũng biến thành bộ dạng này, chứng tỏ nơi này, tuyệt đối không phải nơi tốt đẹp gì.

Dương Tuyết Lỵ lấy một chiếc kính viễn vọng, nhìn về phía trước: "Bây giờ phải làm sao đây?

Phía trước có quá nhiều đường, trừ một số ít nhìn một cái là biết đường cụt, còn có rất nhiều đường thông suốt, nhưng nơi thông đến đều hoàn toàn khác nhau!

Chúng ta rốt cuộc nên đi đường nào!" Về chuyện này, Tôn Lão Cửu, Vương Khải Toàn, và cả Hồ Bát Nhất, từng người một cũng đều đưa ra một bộ lý luận.

Về cơ bản cũng đều là những thứ như phong thủy, Lý Đông thực tế khá ghét những thứ này, anh thực tế tin vào trực giác hơn.

Đúng vậy, trực giác của anh từ trước đến nay đều khá chính xác, về cơ bản chưa bao giờ xảy ra sai sót.

Vì vậy, anh trực tiếp bước lên một trong những con đường, bình tĩnh nói: "Chúng ta thực ra không cần quan tâm nhiều như vậy, trực

tiếp đi đường này là được rồi!

Tôi tin vào vận may của mình, đi như vậy chắc chắn không sai!" Hồ Bát Nhất nghe vậy, vốn định phản bác, nhưng đột nhiên phát hiện, con đường mà Lý Đông tùy tiện chọn, lại thật sự là con đường được suy ra từ các loại kiến thức khác nhau.

Chương 577

“Đông ca rốt cuộc là sao vậy?

Anh thật sự không hiểu.

Hay là anh ở đây giả heo ăn thịt hổ à?

Như vậy cũng quá ác rồi!” Trên đường đi vô cùng gian nan, Lý Đông tay cầm đao, trực tiếp đi trước mở đường.

Yêu Muội theo sát sau lưng Lý Đông, cô nhóc này, bây giờ đối với Lý Đông vô cùng tin tưởng, cảm thấy việc Lý Đông làm chắc chắn không sai.

Nhưng con đường này cũng quả thực hiểm trở một chút, lúc đi lên, cảm giác không có vấn đề gì, nhưng lúc xuống núi, lại cảm thấy phiền phức rồi.

Vì phát hiện mình đang treo lơ lửng trên sườn núi, nếu dưới chân hơi không chú ý một chút, ngã xuống, có thể ngay cả thi thể cũng không còn.

Đường đi ở đây, về cơ bản là đột nhiên lên núi rồi đột nhiên xuống núi, thật sự là quanh co khúc khuỷu, căn bản không biết rốt cuộc cần phải đi bao xa?

Cuối cùng, khi đi đến mức có chút tuyệt vọng, phía trước họ xuất hiện một đường hầm, đường hầm đó cũng không biết sâu bao nhiêu, trông cũng rất đặc biệt.

Lý Đông cầm đao, là người đầu tiên trèo vào, sau đó ở bên trong kéo cả 5 người còn lại lên.

Trong đường hầm này, tình hình trông rất tệ, khắp nơi đều mù mịt, không biết có độc hay không.

May mà, họ lúc nào cũng chuẩn bị sẵn mặt nạ phòng độc, mặt nạ phòng độc kiêm cả tác dụng cung cấp dưỡng khí, có thể duy trì liên tục, thời gian khá dài, nên ở nơi này cũng có thể đảm bảo an toàn hô hấp.

Nơi như vậy khắp nơi đều là khí độc, anh không dám đem vận mệnh, nắm giữ trong sự an toàn của môi trường.

Men theo đường hầm đi về phía trước, không lâu sau, thấy phía trước xuất hiện một tấm bia mộ, phía trước có một cỗ thi thể.

Thi thể trông đã phong hóa, da thịt và quần áo đều đã phân hủy không ít, cũng không biết đã chết bao lâu.

Lý Đông nhìn thi thể một cái, sau đó lại gọi Tôn Cửu Gia đến, gã này kiến thức rộng, nên muốn hỏi Tôn Cửu Gia, có nhận ra người trước mắt không?

Tôn Cửu Gia cũng nhìn kỹ người trước mắt một lúc, sau đó lắc đầu: "Không quen không quen!

Nơi như vậy, tôi có đến đâu, làm sao có thể quen người ở đây?

Nếu nhất định phải nói, tôi chỉ quen Phong đoàn trưởng, nhưng theo tôi thấy, không phải dáng vẻ này!" Nhưng khi gã lắc đầu, đột nhiên như nhìn rõ cái gì đó, sau đó lắc đầu nói: "Trước tiên đừng quản nhiều như vậy nữa, nhìn tấm bia mộ này, hình như là một biển chỉ đường!

Đúng rồi, nơi này, là biển chỉ đường của thôn Địa Tiên, xem ra chúng ta đã đi đúng rồi!" Thế là sau khi dời cỗ thi thể kia ra, phát hiện trên bia mộ quả nhiên có một số chữ.

Những chữ đó lại chính là ám thị mà Hồ Bát Nhất đã nói lúc trước: "Hảo hán đại vương, có tay không thân..." "Xem ra lần này chúng ta thật sự đến đúng nơi rồi, phải không?" Lý Đông lại nhìn kỹ

văn tự trên đó, phát hiện văn tự trên đó thực ra rất có ý tứ.

"Muốn viếng Địa Tiên, trước tìm Ô Dương; trước đài Hách Hồn, âm hà vắt ngang trời; tiên kiều vô ảnh, mắt thịt khó tìm, lạc nham xả thân, một bước lên trời; thiết bích ngân bình, càn khôn tại số; động phủ Hắc Sơn, thần khuyết diệu cảnh; đồng lâu trăm quan, ngói gia lâm môn; khấu đầu tám trăm, thụ dữ trường sinh." "Quả nhiên là khoác lác về thứ trường sinh bất lão, nhưng thứ này, thật sự hữu dụng như vậy sao?" Lý Đông lắc đầu, cũng không để tâm đến những chuyện này.

Dù sao, phương pháp trường sinh hữu dụng nhất mà anh từng thấy, là thứ tìm được ở địa cung của Tây Vương Mẫu, phương pháp trường sinh bất lão kết hợp từ đan dược thi miết và ngọc vẫn.

Nhưng ngay cả phương pháp đó, Lý Đông cũng không sử dụng.

Vì trong tâm mục của anh, phương pháp trường sinh bất lão, tuyệt đối không phải dựa vào ngoại vật, mà dựa vào sự thay đổi của cơ thể, đạt được trường sinh bất lão thực sự, như vậy mới có thể không xuất hiện tác dụng phụ.

Nhưng, ít nhất phương pháp phát hiện ở địa cung Tây Vương Mẫu, đã thông qua sự nghiệm chứng của mấy người, cho thấy đó là một phương pháp khả thi.

Nhưng phương pháp đó Lý Đông đều không để tâm, huống chi là thứ không đầu không đuôi như Địa Tiên Cổ Mộ này.

Lần này đến đây, mục đích lớn nhất, thực ra cũng thuần túy là để giúp đỡ Hồ Bát Nhất mà thôi, ngoài ra nếu có thể thu hoạch được một ít tiền tài, vậy cũng rất tốt.

Nhưng Tôn Lão Cửu bây giờ lại vô cùng vui mừng: "Quả nhiên, lúc trước tôi có được, chỉ là một phần nhỏ thôi, bây giờ mới thấy được toàn bộ bài văn! 54.

Căn cứ vào gợi ý trên đó, tiếp theo chúng ta phải thông qua một đài cao có một con sông ngầm, xem ra phía sau còn rất nhiều phiền phức, chúng ta phải cẩn thận một chút!" Lý Đông lắc đầu, bây giờ thực ra có chút thất vọng, nơi này dường như không đề cập đến quái vật.

Điều anh hy vọng bây giờ, thực ra ngoài hai cách nghĩ trước đó, còn hy vọng nơi này, có thể xuất hiện quái vật cỡ lớn.

Vì quái vật cỡ lớn nói chung đều có nội đan, anh có một mục tiêu cuối cùng, đó là thu thập những nội đan đó.

"Một nơi nguy hiểm như vậy, hẳn là phải có thu hoạch gì đó chứ!" Vương Khải Toàn bây giờ lại rất vui mừng: "Giáo sư Tôn, tôi không hiểu văn ngôn, ông xem xem bên trong, có đề cập đến bảo vật không?

Nơi này nếu thật sự có vàng bạc châu báu, chúng ta cũng không uổng công một chuyến!

Nếu không có, vậy thì phiền phức rồi!" Nhưng Yêu Muội lại có chút kỳ quái hỏi Vương Khải Toàn: "Truyền thuyết ở đây, tôi cũng nghe không ít!

Nghe nói ở nơi này, dập đầu cho địa tiên, có thể trường sinh bất lão, chuyện như vậy có đáng tin không?" Giáo sư Tôn lắc đầu: "Chuyện như vậy, cô nghĩ có khả năng không?

Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy?

Đương nhiên, dựa vào khoa học kỹ thuật hiện tại, trong tương lai, có thể có khoa học kỹ thuật trường sinh bất tử cũng không chừng, nhưng đó cũng phải tiến hành cải tạo bản thân cơ thể con người, không phải cầu thần bái phật!" Hồ Bát Nhất nhìn hai người thảo luận ra vẻ nghiêm túc, lại nhìn bia mộ một cái, sau đó lắc đầu nói: "Chúng ta bây giờ còn chưa tìm được cửa vào, chỉ là ở ngay cửa thôi, bên

trong Địa Tiên Cổ Mộ, rốt cuộc tình hình thế nào, chúng ta căn bản không rõ!

Bây giờ chúng ta còn chưa vào, đã nghĩ sau khi vào, có thể có được pháp môn trường sinh bất lão, cũng quá xa vời!

Chúng ta bây giờ điều đầu tiên, là vấn đề vào trong đã!

Tôi cảm giác nơi này, hình như không dễ vào như vậy đâu!" Lời của Hồ Bát Nhất, thực ra cũng có lý.

Yêu Muội, lúc trước không phải cũng đã nói rồi sao, người vào trong rồi, không bao giờ ra nữa, trực tiếp biến thành vật tế.

Điều đó chứng tỏ, những người muốn vào Địa Tiên Cổ Mộ, đại đa số căn bản không thực sự vào được Địa Tiên Cổ Mộ, trực tiếp biến thành vật tế của người khác, cũng rất đáng thương.

Chương 578

Đương nhiên, bây giờ những người này, không giống những người khác.

Ít nhất, theo họ thấy thì không giống những người khác, bản lĩnh của họ rất mạnh, cũng là những nhân vật kiệt xuất, luôn có cơ duyên đặc biệt.

Thêm vào đó, trang bị trên người họ bây giờ, không phải bất kỳ người nào khác, có thể sở hữu được, đó là một ưu thế rất lớn.

Thế là, tuy phía trước nguy hiểm trùng trùng, nhưng họ lại không chút do dự tiếp tục tiến lên.

Yêu Muội cũng cười hì hì nói: "Mấy người này đều là nhân vật lớn, đều có gan lớn như vậy, tôi một cô gái từ trong làng quê miền núi ra, lại có thể sợ hãi sao?

Chúng ta vào đi, nếu thật sự có thể phát hiện bảo bối, vậy cũng là cơ duyên của tôi, nếu xảy ra vấn đề, vậy cũng không hối tiếc cuộc đời này." Yêu Muội lái câu chuyện sang hướng khác, nhưng Hồ Bát Nhất bây giờ lại dường như rất cố chấp: "Nhưng tôi cảm thấy không bình thường!

Lúc trước chúng ta đã gặp nhiều nguy hiểm như vậy, một đường gian nan như vậy, bây giờ nơi này nếu là điểm cuối của bách bộ điểu đạo, vậy nơi này cũng quá tà môn rồi!

Những nơi phía trước đều nguy hiểm như vậy, kết quả bây giờ nơi này cửa lớn mở toang, thậm chí cả tấm bia mộ này, ở đây, không chút che chắn mà đặt ở đây!

Chẳng lẽ không lo người khác không tìm thấy sao?

Tôi cảm thấy trong đó, chắc chắn có vấn đề." Vương Khải Toàn lắc đầu: "Hồ ca, lời của cậu nói có chút không đúng rồi!

Không chừng nơi này, thật sự là sợ người khác không tìm thấy!

Lúc trước Yêu Muội không phải đã nói sao, nơi này có truyền thuyết, truyền thuyết nói nơi này cố ý dẫn dụ một số người muốn theo đuổi trường sinh bất lão vào trong, sau đó sống sờ sờ trở thành vật tế!

Cũng có nghĩa là nơi này tuy cửa lớn mở toang, nhưng bên trong lại rất nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng người, nên mới trở thành vật tế, chuyện như vậy cũng bình thường mà!

Nhưng chúng ta, chúng ta sẽ sợ những thứ đó sao?" Sau khi Hồ Bát Nhất nghe xong, đột nhiên cảm thấy có chút mờ mịt.

Tôn Lão Cửu cũng cười nói: "Nếu tôi đoán không sai, địa tiên này, quả thực là một người rất tự tin vào năng lực của mình!

Hắn cảm thấy chỉ bằng năng lực của mình, quả thực có thể ở đây, xây dựng ra, cơ quan cực kỳ mạnh mẽ, có thể ngăn chặn bất kỳ ai?

Nên mới để cửa lớn ở đây mở toang, vì tự tin, người khác không thể thực sự xông vào được!

Đương nhiên, cũng có một khả năng khác, đó là địa tiên này không chừng thật sự là một người tốt, hắn có tâm muốn độ nhân đắc đạo, nếu vậy, sẽ cố ý chỉ dẫn người khác vào trong!

Tiếc là, trên thế giới này đại đa số đều là người ngu, nên dù có chỉ dẫn như vậy, kết quả cũng không thể phát hiện bất kỳ vấn đề gì, uổng phí mạng sống!

Năm đó, nghe nói nơi này có rất nhiều lưu khấu, những gã đó đông người thế mạnh, không phải cũng không có phát hiện gì sao?

Chứng tỏ, trên đời người ngu đặc biệt nhiều!" Lý Đông vốn không tham gia vào cuộc thảo luận của mấy người này, kết quả nghe xong, lập tức cảm thấy buồn cười.

"Tôn Cửu Gia, giáo sư Tôn, lời của ông nói không đúng nha!

Vừa rồi, không phải ông chỉ tin vào khoa học sao.

Nhưng bây giờ, lại tin vào những thứ phong kiến mê tín này?

Như vậy không tốt, một người phải kiên trì tín ngưỡng của mình, không nên tùy tiện thay đổi, nếu tùy tiện thay đổi tín ngưỡng của mình, vậy thì làm việc, sẽ không có mục tiêu nữa!

Như vậy, vào thời chiến tranh, không chừng dễ làm phản đồ!" Đôi mắt của Tôn Cửu Gia trợn lên: "Cậu nhóc, cậu cũng nghe tôi nói hết lời được không!

Cái gọi là độ nhân đắc đạo của tôi, không phải là, thật sự có ý đó, chỉ là tôi cảm thấy chủ nhân lăng mộ này, trong lòng có suy nghĩ như vậy!

Có lẽ chúng ta, vừa hay có được manh mối mà địa tiên để lại, mới có thể đến được nơi này!

Nếu không, nơi này nguy hiểm như vậy, ẩn bí như vậy.

E rằng có bản lĩnh thần tiên, cũng khó đến được nơi này!

Chỉ có cái thi thể này, cái thi thể này là sao..." …một người chết ở nơi này, hòn đảo đó vô cùng kỳ lạ.

Nếu người này cũng là một nhà thám hiểm, đã trải qua bao nhiêu nơi nguy hiểm phía trước mà không mất mạng, kết quả lại chết ở đây, vậy thì càng không nên.

Lý Đông lắc đầu: "Không cần nhiều lời vô ích, nếu tôi đoán không nhầm, trong này cũng không có nhiều khúc mắc đến vậy!

Thực tế nguyên nhân chỉ có một, đó là nơi chúng ta đang ở hiện tại, tuy trông có vẻ bình tĩnh, nhưng thực chất cũng là một nơi nguy hiểm, chỉ cần hơi sơ sẩy là cũng có thể mất mạng!

Người kia có lẽ cũng vậy, vì nhìn thấy mục tiêu nên tưởng đã tìm đúng chỗ, vì vậy có chút tự mãn, rồi mất mạng, chuyện như vậy cũng bình thường thôi!

Khi một người cảm thấy an toàn, thường lại là lúc nguy hiểm nhất, chuyện như vậy từ xưa đến nay đều xảy ra, các loại ví dụ thực sự quá nhiều, nói không hết được!" Lý Đông vừa nói, vừa rút con dao của mình ra, tùy thời cảnh giác.

Một người nếu thực lực đã đạt đến một cảnh giới nhất định, thì sẽ không tin vào bất cứ thứ gì khác, thứ duy nhất họ tin tưởng, chính là vũ khí trong tay.

Lý Đông tuy chưa đạt đến cảnh giới vô địch thực sự đó, nhưng hiện tại thứ anh tin tưởng nhất, vẫn là vũ khí của mình.

Lý Đông cầm vũ khí, đi thẳng ở phía trước, mấy người phía sau lần lượt đi theo sau anh.

Sắp đến cuối đường hầm, trên đường đi cũng không gặp nguy hiểm gì, hoặc có thể trong không khí có khí độc, nhưng họ đã đeo mặt nạ phòng độc, nên không cảm thấy nguy hiểm.

Ở cuối đường hầm, là một địa hình vô cùng kỳ diệu, xuất hiện một hẻm núi hình chữ T.

Vị trí lối ra, chính là ở điểm chính giữa của hẻm núi hình chữ T đó.

Đối diện có một ngọn núi cao, giống như bị người ta dùng một thanh kiếm chém thẳng từ trên xuống dưới, ở dưới đáy của hẻm núi dọc, nơi đó có một đạo Long Môn.

Hai bên cánh cửa đó, cũng có hai pho tượng khổng lồ.

Chương 579

Đương nhiên pho tượng vẫn là Ô Dương, nói một cách thông tục thì là lợn đen.

"Nhìn phía trước chắc là địa cung rồi, chúng ta nhanh một chút, đừng lãng phí quá nhiều thời gian ở đây!" Lý Đông thúc giục những người phía sau, những pho tượng như thế này, ở gần đây đâu đâu cũng có, điều đó cho thấy một vấn đề, đó là sức ảnh hưởng của Ô Dương Vương thực sự vô cùng lớn.

Phía dưới Long Môn đó, cũng có một cảnh tượng vô cùng đặc biệt, cảnh tượng đó trông giống như một thác nước, nhưng trên thác nước đó không phải là nước, mà được hình thành từ đá, trông vô cùng hùng vĩ.

Trông thế này, đều không nhìn ra được, rốt cuộc là tự nhiên hình thành hay do con người tạo ra, nếu là do con người tạo ra, thì nơi này cũng quá không thể tưởng tượng nổi.

"Phía trước có tiếng động!" Lý Đông đang đi về phía trước, đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn, bèn vội vàng dừng bước.

Bởi vì lúc này anh có thể nghe thấy một trận gió thoang thoảng, quan trọng nhất là trong tiếng gió đó dường như có vô số âm hồn đang khóc lóc, không ngừng vang bên tai.

Mấy người còn lại nhìn nhau, cũng ngây người ra, vì không chỉ nghe thấy tiếng động, mà dường như còn nhìn thấy thứ gì đó khác.

"Đông ca, nhìn kia, cái quái gì vậy?" Vương Khải Toàn dùng tay chỉ về một hướng.

Lý Đông nhìn sang, quả nhiên phát hiện nơi đó, đúng là có một

cảnh tượng vô cùng đặc biệt.

Thì ra ở phía trước, lại có một mắt bão giống như lốc xoáy.

Lốc xoáy thì họ cũng từng thấy, nhưng lốc xoáy như thế này, thì lại chưa từng thấy bao giờ!

Dương Tuyết Lỵ nhặt một hòn đá, rồi ném về phía trước, kết quả phát hiện hòn đá đó lại bay lơ lửng giữa không trung, rồi dừng lại bất động, sau đó rơi vào trong mắt bão kia, lại trôi nổi ở nơi đó xoay tròn.

Nhưng sau khi xoay vài vòng, lại bị cơn lốc xoáy thần bí đó, cuốn đến một nơi khác.

"Thứ như thế này, có thể là do địa hình đặc thù của nơi này hình thành, chúng ta không cần lo lắng, chỉ cần cẩn thận một chút, đừng bị lốc xoáy cuốn vào, chắc là không có vấn đề gì!

Nếu bị cuốn vào, thì có chút nguy hiểm rồi!" Tôn Cửu Gia cẩn thận quan sát một lúc, sau đó liền đưa ra một lời giải thích.

Địa hình của nơi này quả thực vô cùng đặc thù, có lẽ gió trên núi tụ tập trong hẻm núi này, vì nguyên nhân địa hình, sẽ hình thành một cơn lốc xoáy vô hình, vô ảnh, vô cùng nguy hiểm.

Bởi vì cơn lốc xoáy này do không khí hình thành, trừ việc trong lốc xoáy cuốn theo một ít bụi và giấy vụn, thì hoàn toàn không nhìn thấy được.

Nếu hơi bất cẩn một chút, thì không chừng sẽ bị cuốn vào.

"Nơi này, chắc là cái gọi là Âm Hà Hoành Không!" "Nhưng nếu chúng ta muốn qua đó, thì phải làm sao?

Một luồng khí lưu như vậy, cũng quá đáng sợ rồi, chúng ta mà đi vào, e rằng sẽ bị cuốn thẳng lên trời mất!" Dương Tuyết Lỵ lo lắng nói, đây là vấn đề mà cô lo lắng nhất lúc này.

Hồ Bát Nhất lúc này cũng phản ứng lại: "Tôi thấy, người mà chúng ta thấy phía trước, chắc là chết như vậy!

Người đó chắc cũng là một người theo đuổi trường sinh bất lão, kết quả đến nơi này phát hiện ra cơn lốc xoáy đó, rồi sợ đến mức không dám đi tiếp!

Nhưng, là một người si mê trường sinh bất lão, có lẽ cũng không muốn cứ thế tùy tiện rời đi!

Vì vậy cứ quanh quẩn ở nơi đó, trong lúc bất tri bất giác, không chừng đã tự mình chết đói!" Chuyện này, thực sự khiến người ta có chút nản lòng.

Bởi vì chuyện như thế này, đối với người chết phía trước là như vậy, đối với họ dường như cũng vậy.

Vất vả đến được đây, nếu cứ thế quay về, quả thực sẽ vô cùng không cam tâm.

Nhưng nếu muốn xông bừa, thì cũng không có cách nào.

Một người nếu chấp nhất với một việc gì đó đến một mức độ nhất định, thì sẽ quên đi những chuyện khác, ví dụ như đói bụng.

Nhưng cơ thể con người, lại không vì quên đi, mà thực sự không có ảnh hưởng.

Nếu đói quá lâu, không chừng chuyện này, sẽ trở nên phiền phức.

Lý Đông nghĩ đến đây, không khỏi cười lạnh: "Âm Hà Hoành Không?

Không phải chỉ là một cơn lốc xoáy sao?

Một cơn lốc xoáy hình thành do nguyên nhân đặc biệt, tôi không tin, nó có thể so được với công cụ công nghệ cao của tôi bây giờ, đợi tôi tìm một công cụ, trước tiên xử lý cái lốc xoáy này đã! 55.

Sau khi xử lý cái lốc xoáy này xong, tôi muốn xem xem, nơi này làm sao cản được đường của tôi!" "Đông ca bá khí!" Vương Khải Toàn tuy không biết Lý Đông định làm gì, nhưng gã này, đối với Lý Đông vô cùng sùng bái, biết Lý Đông đã nói vậy, thì nhất định có cách giải quyết vấn đề này.

Nhưng Hồ Bát Nhất mấy người, thì không có cách nào.

Chỉ biết trơ mắt nhìn Lý Đông.

Lý Đông tìm trong túi một lúc, tìm được một cái máy hút gió.

Đương nhiên đây chỉ là một cái máy hút gió cỡ nhỏ mà thôi, vì hiện tại Lý Đông có Túi Càn Khôn, nên mỗi lần xuất phát đi mạo hiểm, về cơ bản đều mua hết những công cụ có thể mua, bất kể có dùng được hay không, cứ mua trước, có thể phòng ngừa vạn nhất.

Bởi vì không ai biết sẽ gặp phải chuyện gì, máy hút gió như thế này, là một loại công cụ được chuẩn bị với tâm thái như vậy.

"Nâng cấp máy hút gió, trực tiếp nâng cấp cho tôi lên cấp cao nhất!" Lý Đông nhanh chóng ra lệnh trong đầu, sau đó cái máy hút gió cỡ nhỏ trong tay, lập tức biến thành một gã khổng lồ, trực tiếp chắn ở cửa hẻm núi này.

Lý Đông đặt ống của máy hút gió, trực tiếp ra lối ra ở đầu kia của đường hầm, cũng là nơi họ vào lúc đầu.

Sau đó bật máy hút gió!

Sau đó truyền đến một trận tiếng nổ vang trời, ở lối vào của đường hầm đó, lập tức xuất hiện một trận cuồng phong.

Chương 580

Cùng lúc đó, cơn lốc xoáy ở cửa hẻm núi hình chữ T, cũng từ từ bị hút vào trong máy hút gió này.

Sức mạnh của lốc xoáy tuy vô cùng lớn, nhưng cuối cùng cũng không bằng cái máy hút gió phiên bản tăng cường này của Lý Đông, chỉ trong một lúc ngắn ngủi, cơn lốc xoáy đó, đã hoàn toàn biến mất không thấy, biến thành một luồng khí lưu, ở lối vào khác của đường hầm, hình thành một trận cuồng phong sau đó, hoàn toàn hoàn thành sứ mệnh.

Lý Đông cất máy hút gió vào Túi Càn Khôn, sau đó nhìn lướt qua cửa hẻm núi hình chữ T phía trước.

Phát hiện cơn lốc xoáy ở nơi này đã hoàn toàn biến mất, tuy trong hẻm núi này cũng xảy ra tai nạn cực lớn, đâu đâu cũng là cây cối gãy đổ và các loại thực vật, đá vụn đầy đất, nhưng lại không còn lốc xoáy nữa.

"Như vậy, có thể như vậy sao?

Chúng ta bây giờ có thể đi qua rồi chứ?" Tôn Cửu Gia lập tức kinh ngạc há hốc mồm: "Trời ơi, cái quái gì vậy?

Sao lại xuất hiện cái máy hút gió to như vậy?

Đây là chuyện con người có thể làm được sao?

Cái máy hút gió to như vậy, cũng quá dọa người rồi!

Gã này cũng chẳng thú vị gì cả, nếu ai cũng như thế này, thì chẳng còn gì là thám hiểm nữa!" Lý Đông cười nói: "Sao lại không?

So với việc tin vào những thứ ma quỷ, thần thánh vớ vẩn kia, tôi thấy con người ta, thứ nên tin tưởng nhất chính là sức mạnh của

chúng ta!

Cũng không phải tôi nói, tổ tiên của chúng ta, từ lúc đầu cũng chẳng khác gì dã thú, sau đó từ trong đám dã thú nổi bật lên, trở thành loài mạnh nhất trên thế giới này!

Trong quá trình đó, chắc chắn đã trải qua vô vàn gian nan, nhưng trong vô vàn gian nan đó, có lần nào thực sự có thần tiên giúp chúng ta vượt qua không?

Chẳng phải đều dựa vào chúng ta, dựa vào những công cụ chúng ta sáng tạo ra để hoàn thành sao?" "Đúng đúng đúng, chúng ta mà, người định thắng trời, đây là câu nói nổi tiếng của một vị nhân nào đó, sao chúng ta có thể quên đi lời dạy của vĩ nhân được chứ?" Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn, hai gã này, đều vô cùng đồng tình, ngay cả Yêu Muội cũng gật đầu, dường như cũng từng nghe qua câu nói này.

"Nhưng bây giờ trong hẻm núi này tuy không còn lốc xoáy nữa, nhưng chúng ta muốn qua ngọn núi đối diện, hình như cũng phiền phức lắm!

Chẳng lẽ, chúng ta phải từ bên này hẻm núi trèo xuống, rồi từ dưới đáy hẻm núi đi qua, rồi từ từ leo lên vách đá sao?

Như vậy, có phải cũng quá phiền phức một chút không?" Dương Tuyết Lỵ tuy không sợ chuyện như vậy, nhưng trong đội ngũ này, thực tế có một kẻ vô dụng.

Kẻ vô dụng này chính là Tôn Cửu Gia, hay còn gọi là Tôn Lão Cửu.

Gã này không phải là một nhà thám hiểm, gã này thực tế chỉ là một người đọc sách thực thụ, vì một nguyên nhân đặc biệt trong một thời kỳ nào đó, nên gã này mới bị gọi là Lão Cửu, bị gọi là Tôn Cửu Gia.

Gã này tuy ý chí ngoan cường, nhưng muốn làm chuyện leo vách

đá này, thì có chút phiền phức.

Hơn nữa dù là đối với mấy người còn lại, đó cũng không phải là một việc dễ dàng.

Leo vách đá, dù sao cũng khá nguy hiểm.

Lý Đông cười: "Không sao, chẳng phải công cụ của chúng ta nhiều sao?

Chuyện như thế này, cũng có thể cản được tôi sao?

Khoảng cách của nơi này, cũng chỉ có mười mấy mét thôi, chúng ta trong chốc lát sẽ bắc xong cây cầu này!" Lý Đông lấy ra một tờ giấy.

Hệ thống sớm đã có một chức năng như vậy, đó là sau khi dùng giấy gấp thành một mô hình vật phẩm, có thể trực tiếp nâng cấp thành vật phẩm thật.

Lý Đông lúc trước cũng đã dùng qua, bây giờ càng không có vấn đề gì.

Nhanh chóng, trước mặt anh, lại xuất hiện một cây cầu giấy, bắc ngang giữa hẻm núi này.

"Lý Đông đại ca, nói cho tôi biết, nói cho tôi biết anh không phải là thần tiên, ngay cả chuyện như thế này cũng có thể làm được?

Cũng quá bug rồi!" Yêu Muội hiện tại hoàn toàn không thể hiểu được chuyện như thế này, thực sự quá đáng sợ, nhưng chuyện như thế này lại xảy ra như vậy, khiến cô cũng không thể không khâm phục.

Nhưng mấy người còn lại, có lẽ sớm đã chứng kiến thủ đoạn của Lý Đông, nên bây giờ cũng không kinh ngạc, chỉ tượng trưng tán thưởng một tiếng, rồi chuẩn bị qua cầu.

Đi đến giữa cầu, bỗng nhiên nhìn thấy trên một vách đá gần đó, dường như có rất nhiều tổ chim.

Nói chính xác hơn, nên là tổ én.

Đúng vậy, một số loài én thích xây tổ trên vách đá cheo leo, mục đích chính là để an toàn.

"Mau nhìn kìa, sao ở đây lại có nhiều tổ én như vậy?

Nơi này cũng quá quỷ dị rồi chứ?

Nhiều én như vậy sống ở đây, thực sự có thể sống sót được sao?", Yêu Muội nói.

Bất kể là sinh vật nào, muốn sống sót, thì phải có một điều kiện, đó là phải có thứ để ăn.

Thông thường, trong một khu vực, mật độ của một loài sinh vật, luôn có một giới hạn trên.

Bởi vì nếu vượt qua giới hạn này, thì thức ăn trong khu vực đó, có thể không đủ ăn.

Vương Khải Toàn cảm thấy có chút tò mò, trong tay có một hòn đá, trực tiếp ném về phía vách đá đối diện.

Kết quả giống như chọc vào tổ ong vò vẽ, có vô số con yến vàng từ nơi đó bay ra, tràn ngập cả hẻm núi, một mảng đen kịt, dừng lại ở một nơi, dường như không nhúc nhích, trông giống hệt một cây cầu.

Tôn Cửu Gia nhẹ nhàng vuốt cằm: "Tôi bây giờ đột nhiên hiểu ra, cái gọi là Vô Ảnh Tiên Kiều rốt cuộc là thứ gì, chẳng phải là kinh động những con yến vàng này, rồi những con yến vàng này tràn ngập trong hẻm núi hình thành một cây cầu sao?

Chỉ là, chúng ta lại không cần dùng đến những thứ này, đáng tiếc, đáng tiếc!

Chương 581

Trong truyền thuyết có cầu ô thước có thể bắc qua ngân hà, bây giờ chúng ta ở đây có cầu én, có thể cho chúng ta đi qua, chỉ là chúng ta không dùng đến!" Mấy người nhanh chóng đi qua cây cầu, đến nơi Long Môn đã thấy lúc trước.

Nhưng vừa mới đặt chân lên Long Môn, bỗng nhiên nhìn về phía trước, lại thấy con khỉ đó.

Con khỉ đó lúc này đang nháy mắt ra hiệu với họ, trông vẻ mặt vô cùng xấu xa, trông như đang chế giễu, lại như đang khiêu khích.

Hồ Bát Nhất toàn thân run lên, lắc đầu nói: "Phiền phức rồi, phiền phức rồi, những văn tự trên tấm bia chúng ta gặp phía trước, tôi đoán có khả năng là một cái bẫy, đó là cố ý dẫn chúng ta đến đây!

Phía trước nơi này, không chừng căn bản không có bất cứ thứ gì chúng ta muốn, thực sự chỉ là một cái bẫy thôi!" "Hả?" Vương Khải Toàn nghe xong, lập tức sợ đến toàn thân run rẩy: "Đừng có dọa tôi, Đông ca đã biểu diễn thần thông mạnh mẽ như vậy, nếu chúng ta chỉ là đâm đầu vào một cái bẫy, thì cũng quá vô lý rồi!" "Cũng không phải là không có khả năng!" Lý Đông hiện tại cũng không quan tâm đến chuyện như vậy, hiện tại điều duy nhất anh đau lòng, là lúc nãy, vô cớ đã lãng phí hơn 2 vạn Đạo tệ, đương nhiên hiện tại đối với anh, đó là chuyện nhỏ, chuyện nhỏ thôi.

Trộm mộ, vốn là cuộc đấu trí giữa người sống và người chết, cũng có thể là cuộc đấu trí giữa người hiện đại và người quá khứ.

Cuộc đấu trí như vậy thực tế là cuộc so tài về trí tuệ.

Nhưng dù thế nào đi nữa, thực tế bọn trộm mộ chiếm thế chủ động, người quá khứ cũng là người chết, thực tế cũng chỉ có thể bị

động thiết lập một số cạm bẫy, nhưng những cạm bẫy này đều có thể chiến thắng được.

Tôn Lão Cửu cũng lắc đầu nói: "Bây giờ nơi này rốt cuộc là thật hay giả, cũng không chắc đâu, dù sao bây giờ chúng ta đều đã đến đây, việc nên làm nhất, là chúng ta nên vào xem thử rồi nói sau!

Nơi này rốt cuộc là thật hay giả, chẳng phải cũng không chắc sao?" Yêu Muội cũng gật đầu: "Đúng vậy, bây giờ nơi này rốt cuộc có phải là cạm bẫy thật sự hay không, thực tế chúng ta căn bản không biết, nhiều nhất cũng chỉ là phỏng đoán thôi!

Con khỉ đó lúc trước suýt nữa bị chúng ta giết, không chừng nó ghi thù thì sao?" Lý Đông nhìn lướt qua những con yến vàng đang bay lượn đầy trời.

Bỗng nhiên phát hiện những con yến vàng này, phát ra từng trận tiếng kêu thảm thiết, vô cùng thê lương, dường như đang phát ra tín hiệu nguy hiểm.

Hồ Bát Nhất cũng gật đầu: "Bây giờ chúng ta ở đây đợi một lúc, đợi những con én đó tan đi trước, xem xem nơi này có xuất hiện nguy hiểm không!" Lý Đông lắc đầu: "Chúng ta thực ra cũng không cần đợi lâu như vậy, đợi một chút là được rồi, thực tế, lúc trước tôi chẳng phải đã nói rồi sao?

Là người, chúng ta phải tin vào vũ khí và công cụ của mình, còn những thứ khác đều không nằm trong sự cân nhắc của tôi!" Bây giờ, mọi người đều lấy ra vũ khí của mình.

Vương Khải Toàn trong tay có một cây nỏ, những người khác, cũng đều chuẩn bị súng, Lý Đông thì cầm con dao dài mà anh thích nhất.

Sức tấn công của con dao dài trong tay anh thực tế vượt xa súng

lục thông thường, nên trong tình huống bình thường anh đều dùng dao, trừ khi trong tình thế bắt buộc mới dùng súng.

Như vậy tùy thời chuẩn bị, ứng phó với bất kỳ tình huống đột xuất nào.

Nhưng sau khi quan sát một lúc lâu, phát hiện những con yến vàng đó, căn bản không quay về tổ, mà từng đàn từng đàn, đáp xuống dưới chân vách đá hai bên.

Bởi vì hai bên vách đá đều thẳng đứng như dao cắt, nên vô cùng bằng phẳng, con đường ở giữa hẻm núi cũng vô cùng yên tĩnh.

Nhưng ở cuối hẻm núi đó, cuối cùng từ từ khép lại, những con én đó bay về phía đó, dường như đang dẫn đường.

Lý Đông nhìn, ở dưới đáy thác nước, có một số hang động, trước những hang động đó cắm rất nhiều người rơm, những người rơm đó mặc một số quần áo cổ đại, trên eo quấn dây thừng màu vàng, đầu đội mũ đạo sĩ, trông giống như một đám đạo sĩ.

Có lẽ vì thời gian thực sự quá xa xưa, nên quần áo trên người những người rơm này trông có chút mục nát, nhưng vẫn có thể lờ mờ nhìn rõ kiểu dáng và màu sắc của quần áo đó.

Trên mặt những người rơm không có túi vải, mà vẽ lên khuôn mặt người, trông vô cùng rõ ràng, nhưng lại gầy trơ xương, trông giống như một đám quỷ đầu cỏ.

Những con yến vàng đó dường như muốn tiến vào những hang động đó, nhưng lại rất sợ những người rơm kia, nên lại không dám thực sự đi vào, chỉ đành bay lượn ở đó, phát ra từng trận tiếng kêu thảm thiết.

“Lại là cái quái gì vậy?

Những người rơm đó có lai lịch gì?” Lý Đông hiện tại có chút

hứng thú, liền chuyển ánh mắt sang Tôn Cửu Gia.

Tôn Cửu Gia là người có kiến thức uyên bác nhất trong đội ngũ này, nếu ông ta không biết, thì chuyện này, e rằng có chút phiền phức.

May mà ông lão này từ trước đến nay đều không làm người ta thất vọng, hơi nhíu mày, liền có đáp án: "Nếu tôi đoán không nhầm, thời cổ đại người ta kiến thức tương đối hạn hẹp!

Khi xảy ra tai nạn, ví dụ như xảy ra nạn châu chấu, người ta lúc đó cách đầu tiên căn bản không phải là tiêu diệt những con côn trùng đáng ghét đó, mà coi nạn châu chấu là sự trừng phạt của ông trời, coi những con châu chấu đó là thần tiên, gọi là châu chấu tiên, lại gọi là mao thảo yêu tiên, rồi dùng ngũ cốc, cỏ tranh bện thành người rơm để thờ cúng, cầu bình an!" Ông lão vừa giải thích như vậy, mấy người liền hiểu ra.

Cùng lúc đó, cũng đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, hiện tại chuyện này, e rằng khá phiền phức.

Quả nhiên những con yến vàng đó, không phải là tự nhiên có ở đây, mà là do cao nhân nào đó cẩn thận bố trí.

Lý Đông cẩn thận nghĩ một chút liền hiểu ra, có lẽ trong những hang động dưới hẻm núi đó, chắc là nuôi đầy các loại châu chấu.

Cái gọi là tiên kiều do những con yến vàng đó hình thành, thực tế là một mồi nhử, dẫn những người muốn vào nơi này, vào trong cạm bẫy.

Những con châu chấu được nuôi ở dưới đó, một mặt là thức ăn của những con yến vàng kia, mặt khác cũng là cạm bẫy!

Bởi vì châu chấu có một đặc điểm, là thứ gì cũng có thể ăn, thậm chí khi đói đến một mức độ nhất định, ngay cả người cũng có thể ăn, nơi nào châu chấu đi qua, thì thực sự là cỏ không mọc nổi, nạn châu

chấu thời cổ đại, cũng là một trong những tai nạn đáng sợ nhất trên thế giới.

Hiện tại những con yến vàng đó, sở dĩ bị thu hút đến đây, có lẽ cũng vì nơi này có thức ăn.

Nhưng, vì có những người rơm đó cản trở, nên chúng không dám trực tiếp xông vào, chỉ có thể đợi ở bên ngoài.

Hiện tại, chắc là đã kích hoạt một loại cơ quan nào đó, có lẽ không đợi được bao lâu nữa, bên trong sẽ có một lượng lớn châu chấu bay ra.

Có lẽ số lượng châu chấu đó vô cùng nhiều, những con yến vàng kia căn bản ăn không hết, rồi những con châu chấu còn lại, có thể gặm sạch tất cả những kẻ xâm nhập ở đây.

Quả nhiên, vừa mới nảy ra ý nghĩ đó, trong hang động phía dưới, đã chui ra hai con châu chấu vàng óng, sáng lấp lánh.

Sau đó, chỉ nghe một tiếng "oong", châu chấu như thủy triều, cứ thế bay ra, lao thẳng về phía mấy người.

Dương Tuyết Lỵ trong tay cầm một chiếc ô kim cương, đẩy về phía trước, lại có một lượng lớn châu chấu bị đẩy ra ngoài.

Số lượng châu chấu đó thực sự quá nhiều, gần như có thể dùng từ "che trời lấp đất" để hình dung.

Súng trong tay mấy người không ngừng vang lên, nhưng nhanh chóng phát hiện, như vậy căn bản không có tác dụng.

Chương 582

Tuy một viên đạn bắn ra có thể giết chết mấy chục con, nhưng đối với quy mô châu chấu che trời lấp đất, căn bản không có bất kỳ ảnh hưởng nào.

Con dao trong tay Lý Đông, cũng không ngừng vung vẩy, nhưng cũng không có tác dụng lớn.

Không lâu sau, anh cảm thấy trên người mình, giống như đang bị chim gõ kiến mổ.

May mà, trang bị trên người anh hiện tại đủ cứng rắn, trang bị đặc biệt này, có thể bảo vệ hoàn toàn toàn thân trên dưới, bất kỳ nơi nào cũng nằm trong phạm vi phòng ngự, nói cách khác, thực tế tương đương với toàn thân đều được trang bị bao bọc.

Do đó những con châu chấu này, sao có thể gây ra tổn thương thực chất cho anh được?

Nhưng, anh lại không hề cảm thấy nhẹ nhõm chút nào.

Hội chứng sợ lỗ dày đặc!

Thực tế mỗi người đều có hội chứng sợ lỗ dày đặc, chỉ là mức độ khác nhau thôi.

Nhưng hiện tại dù là những người có hội chứng sợ lỗ dày đặc tương đối yếu, cũng cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Bỗng nhiên, Lý Đông phát hiện, Tôn Lão Cửu, gã này, trực tiếp bị một đám lớn châu chấu nhấc lên, trực tiếp chuẩn bị kéo xuống dưới hẻm núi.

Anh đưa tay chuẩn bị bắt lấy Tôn Lão Cửu, nhưng nhanh chóng phát hiện, xung quanh anh cũng có rất nhiều châu chấu.

Có lẽ những con châu chấu này có thể cảm nhận được sức mạnh của anh, nên số lượng châu chấu "chăm sóc" anh cũng khá nhiều, dày đặc, gần như sắp nhấn chìm anh.

Phần lớn cũng vì trượt ra khỏi vách đá, Lý Đông vừa túm lấy, dưới tác dụng của trọng lực đó, giống như cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà, lại kéo cả anh ra ngoài.

Phía sau Lý Đông là Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ, có cả Vương Khải Toàn, cũng vội vàng nắm lấy Lý Đông, nhưng tình hình cũng chẳng khá hơn là bao, rồi 5 người cứ thế rơi xuống vách đá.

Yêu Muội vốn được bảo vệ ở giữa, nhưng hiện tại đã mất đi sự bảo vệ, cũng bị châu chấu nhấc xuống.

Sau mười mấy giây kinh hoàng, cuối cùng họ cũng tiếp đất.

Lý Đông cảm thấy ngực mình như bị một cú đấm mạnh, cảm thấy khóe miệng có vị ngọt, may mà không bị thương quá nặng.

Tình hình của mấy người còn lại dường như cũng không khác anh là bao, may mà trên người mặc bộ trang bị Ngũ Hành, thêm nữa trên người quấn đầy những con châu chấu đó, cũng có tác dụng đệm nhất định, nên mới không bị ngã chết.

Nhưng khi bò dậy, phát hiện trên người mỗi người, đều dính đầy xác châu chấu, trông vô cùng ghê tởm.

Một lúc sau, cũng không có thời gian để ghê tởm, vì nhanh chóng lại có rất nhiều châu chấu, lại một lần nữa bay đến mặt họ, trên người họ phát ra từng trận tiếng "cà rà cà rà".

Những gã này, thuộc loại côn trùng máu lạnh, chỉ có bản năng ăn uống mà thôi, không có bất kỳ khái niệm sống chết nào, dù ăn không được, cũng phải không ngừng cắn.

Tôn Cửu Gia lúc nào đã gặp phải tình huống như thế này?

Tuy hiện tại không thực sự bị thương, nhưng gã này vẫn mặt xám như tro: “Tôi tham gia công tác bao nhiêu năm rồi, cả đời tôi, cũng không hề dễ dàng chút nào, vất vả làm việc, sao lại thành ra thế này?

Cả đời tôi e rằng những chuyện xui xẻo nhất đều đã gặp phải!

Nếu tôi chết ở đây, tôi chết không nhắm mắt được.” Tôn Cửu Gia, gã này, hiện tại thực sự đang gào thét với vận mệnh, bởi vì ông ta không tin bộ quần áo mà Lý Đông tặng, có thể bảo vệ hoàn toàn sự an toàn của mình!

Nhưng, hiện tại số lượng châu chấu thực sự quá nhiều, hẻm núi này hiện tại đã trở thành sông châu chấu, biển châu chấu, quả thực quá đáng sợ!

Vương Khải Toàn lập tức không vui, gã này dường như vẫn luôn muốn đối đầu với Tôn Cửu Gia này, nghiến răng nói với Tôn Cửu Gia: “Cửu gia, ông già này, ông la hét cái gì ở đây?

Tôi nói cho ông biết, nghề trộm mộ này.

Vốn là nghề có rủi ro cực lớn, gặp phải chuyện như thế này, cũng là bình thường, được không.

Hơn nữa, bây giờ chẳng phải chưa chết sao?

Phải cảm ơn Đông ca của tôi, nếu không thì, ông bây giờ đã bị coi như lương khô gặm rồi.” Vương Khải Toàn, gã này, hiện tại tuy cả người cũng bị bao bọc, nhưng gã này đang không ngừng vùng vẫy!

Trong tay gã cầm một cái xẻng sắt, không ngừng đập vào những con châu chấu đó?

Mỗi lần đập xuống, đều có thể gây ra sát thương diện rộng, ít nhất có hàng trăm con châu chấu, chết trong tay gã?

Lý Đông nghiến răng: “Nếu đã như vậy, thì không còn cách nào

khác, chỉ có thể dùng đến tuyệt chiêu của gia gia rồi!" Sau đó, anh lấy ra khẩu súng phun lửa hội tụ.

Khẩu súng phun lửa hội tụ đó là một loại vũ khí có phạm vi sát thương cực lớn, đối với loại côn trùng đáng ghét này, có hiệu quả rất tốt.

Lý Đông lấy khẩu súng phun lửa hội tụ ra, trực tiếp khai hỏa.

Phạm vi cột lửa của súng phun lửa hội tụ, có đến hơn 10 mét, cầm cột lửa đó xoay một vòng, diện tích tấn công, có thể đạt đến mấy trăm mét vuông.

Cái gọi là nước lửa vô tình, ngọn lửa lớn như vậy không chỉ có phạm vi tấn công đặc biệt lớn, mà nhiệt độ của súng phun lửa hội tụ, đạt đến hơn 1000 độ, những con châu chấu ở khoảng cách hơi gần một chút, trực tiếp bị nướng thành than.

Dù không ở trong phạm vi tấn công, chỉ là những con châu chấu ở khoảng cách hơi gần phạm vi tấn công một chút, cũng bị cháy mất cánh, rồi rơi xuống.

Điểm yếu lớn nhất của loại côn trùng này, là đôi cánh, chỉ cần cánh không còn, về cơ bản chỉ có thể bò trên mặt đất. 56.

Lý Đông tay cầm súng phun lửa, vung một vòng xung quanh, trừ việc đốt cháy một đám lớn ra, những gã còn lại, vì sợ hãi ngọn lửa, nên cũng lũ lượt bay đi.

Châu chấu không giống như thiêu thân, thiêu thân thấy lửa thì chủ động bay vào lửa, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa vậy, như vậy thì, chỉ cần cầm súng phun lửa đứng yên, là có thể tiêu diệt toàn bộ.

Nhưng châu chấu thì khác, châu chấu thấy lửa thì sẽ chạy trốn, nên chỉ có thể giết được một phần, rồi xua đuổi đi phần lớn châu chấu.

Chương 583

Sau khi xua đuổi đi những con châu chấu hung hãn xung quanh, Lý Đông lại trực tiếp dùng thứ đó nhắm vào Hồ Bát Nhất mấy người, dù sao trên người họ mặc bộ trang bị Ngũ Hành, bộ trang bị Ngũ Hành khá lợi hại, có thể chống lửa, nên anh cũng không quan tâm nhiều như vậy, cứ thế mà làm, những con châu chấu bay trên người họ cắn loạn, cũng bị xua đi.

Trên người không còn châu chấu, mấy người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng dù vậy, đàn châu chấu đầy trời đầy đất cũng không lập tức rời đi, mà không ngừng bay lượn xung quanh họ, trông như đang tìm kiếm cơ hội.

Nhưng ở vòng ngoài của đàn châu chấu, cũng có hàng vạn con yến vàng ở đó không ngừng bay lượn, châu chấu là thức ăn của chúng, nhưng vì số lượng thực sự quá nhiều, nên nhất thời cũng ăn không hết, thậm chí rốt cuộc ai mới là thức ăn thực sự, cũng không chắc đâu.

Bởi vì châu chấu khi đói đến cực hạn, là loại côn trùng gì cũng có thể ăn.

Lý Đông cũng không quan tâm nhiều như vậy, thấy mấy người tạm thời thoát khỏi thứ ghê tởm đó, liền cầm súng phun lửa, tiếp tục đuổi theo.

Những con châu chấu này đều là Đạo tệ cả, vừa nãy ở đây vô cớ lãng phí 2 vạn Đạo tệ, anh cảm thấy không lấy lại 20 vạn, thì đều là lỗ vốn, mà anh từ trước đến nay đều không làm ăn thua lỗ.

Yêu Muội lúc này cũng phản ứng lại, cô bé lấy ra hành lý tùy thân, trong hành lý tùy thân đó, lại có một số thứ đen sì.

“Chưởng Tâm Lôi!” Thực tế là một loại lựu đạn tự chế, chính xác hơn, thực tế cũng chỉ là một loại pháo mà thôi, tuy cũng khá nguy hiểm, nhưng hiện tại cũng là một loại vũ khí.

Chỉ thấy cô bé châm một quả Chưởng Tâm Lôi ném ra, lập tức nổ chết một đám lớn châu chấu.

Mấy người còn lại mới phản ứng lại, thực tế họ cũng đều mang theo các loại vũ khí như ống thuốc nổ, không có cách nào, là một tên trộm mộ, thì phải chuẩn bị đủ các loại đồ chơi.

Trong hẻm núi này truyền đến từng trận tiếng nổ, cũng vô cùng náo nhiệt.

Súng phun lửa hội tụ trong tay Lý Đông cũng không dừng lại, cột lửa đó tỏa ra ánh sáng nóng rực, chỉ cần quét đến đâu, là có một đám lớn châu chấu rơi xuống, hoặc biến thành than, hoặc biến thành côn trùng không có cánh.

Biển châu chấu này, cũng đang từ từ trở nên khuyết thiếu, cuối cùng dường như sắp cạn kiệt.

Lý Đông từng bước từng bước đuổi theo, nơi cột lửa quét qua, mới thực sự là, cỏ không mọc nổi.

Cuối cùng, châu chấu xung quanh, trở nên thưa thớt hơn, những con châu chấu còn lại có lẽ không ngờ ở đây lại xuất hiện một kẻ tàn nhẫn như vậy, nên cũng không dám có ý đồ gì nữa, tứ tán bỏ chạy, nhưng nhanh chóng trở thành thức ăn của những con yến vàng kia.

Những con yến vàng đó vui vẻ nuốt hết tất cả châu chấu, rồi từ từ tan đi.

Thấy xung quanh không còn châu chấu nữa, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, mấy người đều tháo mặt nạ phòng độc.

Vì trận đại chiến vừa rồi, khiến họ cảm thấy toàn thân toát mồ hôi, tháo mặt nạ phòng độc, cũng là một cách giải tỏa mệt mỏi.

Nhưng vừa mới tháo mặt nạ phòng độc, liền ngửi thấy trong hẻm núi này, truyền đến một mùi hương đặc biệt.

"Oa, thơm quá!

Mọi người đã ăn châu chấu chưa?

Tôi nói cho mọi người biết, hồi tôi còn trẻ đi làm ở nông thôn, lúc đó đã ăn châu chấu nướng rồi.

Đừng nói, loại côn trùng đáng ghét đó, cho vào lửa nướng, rồi bỏ đầu đi, thật sự rất thơm!

Gần giống như thịt nướng vậy!" Vương Khải Toàn, gã này, lại bắt đầu khoác lác.

"Gã này, ngay cả côn trùng cũng ăn?

Này, gã này, không phải là người Quảng Đông chứ?

Tôi nghe nói người Quảng Đông, rất thích ăn côn trùng!

Không đúng, người Quảng Đông nên là cái gì cũng thích ăn, nghe nói cách đây không lâu, ngay cả người Phúc Kiến cũng ăn!" Tôn Lão Cửu có chút ghê tởm lắc đầu.

"Thế thì sao?

Vốn dĩ cũng có rất nhiều loại côn trùng có thể ăn mà.

Chúng ta những người này, vì điều kiện sống thực sự quá tốt, căn bản không biết đến những lịch sử gian khổ, giản dị đó!

Tôi nói cho các cậu biết, con người khi đói đến một mức độ nhất định, thì cái gì cũng có thể ăn!

Đừng nói là côn trùng, không chừng những thứ ghê tởm hơn, cũng

có thể ăn được, chỉ là các cậu không biết thôi!" Lý Đông lắc đầu: "Lời này tôi tin, nếu là châu chấu ở nơi khác, không chừng tôi có hứng thú thử một chút!

Nhưng những con châu chấu ở đây thì thôi đi!

Những gã này ở đây, không chừng ăn xác chết, như vậy thì, xem những thứ này có ăn được không?" Dương Tuyết Lỵ cũng lắc đầu: "Đừng ghê tởm như vậy được không, côn trùng ăn xác chết, tôi thà chết đói, cũng không ăn?" Mấy người trêu chọc nhau một lúc, cũng thả lỏng tâm trạng căng thẳng vừa rồi, dù sao hiện tại đàn châu chấu như biển cả đều đã bị họ tiêu diệt, cũng tăng thêm không ít tự tin.

Quan trọng nhất là, Lý Đông phát hiện số lượng châu chấu này thực sự không ít, vì anh đã thu hoạch được hơn 500 vạn Đạo tệ.

Những con châu chấu này thuộc loại quái vật cấp rất thấp, về cơ bản một con chỉ có thể rơi ra một Đạo tệ, cũng có nghĩa là số lượng châu chấu ở đây là hơn 500 vạn.

"Chúng ta tiếp theo nên làm gì?

Nếu nơi này là cạm bẫy, thì hiện tại cạm bẫy đã được kích hoạt!

Chúng ta tiếp tục tiến lên, hay là bây giờ quay về, tìm một con đường khác?" Tôn Cửu Gia hiện tại cũng rất may mắn vì đã nhặt lại được một mạng, nhưng hiện tại rốt cuộc nên đi đâu, ông ta cũng không có cách nào.

Nhưng đang lúc họ thương lượng, Lý Đông bỗng nhiên trợn to mắt, vì anh bỗng phát hiện, phía trước có một người.

Đúng vậy, ở phía trước, nơi đó có một cây xà gỗ rất lớn, trông giống như một cây cầu độc mộc.

Chương 584

Ở cuối cây cầu độc mộc đó, có hai vách đá cheo leo mọc đầy các loại dây leo, ở giữa hai vách đá đó, không gian vô cùng chật hẹp, nhìn lên trên có thể thấy một vệt sáng trắng, nhìn xuống dưới thì một mảng đen kịt, vì nơi đó đâu đâu cũng là sương mù.

Nhưng phía sau các loại dây leo trên vách đá đó, dường như có một người đang ngồi, người đó để râu dài, ngồi ngay ngắn ở đó, nhìn không đặc biệt rõ ràng.

Dương Tuyết Lỵ cũng nhìn thấy người đó, nhưng cô cũng không quan tâm nhiều như vậy, rút vũ khí ra chuẩn bị khai hỏa.

Nhưng Hồ Bát Nhất vội vàng cản lại: "Đừng manh động, người đó trông giống như người chết?

Tôi qua xem thử đã, sẽ không có chuyện gì đâu!" Lý Đông cũng trực tiếp đi đầu, rồi men theo cây cầu độc mộc đó, trèo sang đối diện, kết quả phát hiện trong khe nứt của vách đá, giấu một cỗ quan tài.

Lý Đông muốn dịch chuyển cỗ quan tài đó ra, kết quả phát hiện không cẩn thận đã mở nắp quan tài, thi thể bên trong lại ngồi dậy.

May mà, thứ này không phải là cương thi thật, chỉ là do phản ứng vật lý và hóa học bình thường gây ra mà thôi.

Anh quan sát, người trong quan tài này hốc mắt sâu hoắm, da thịt vàng vọt, nhưng hoàn toàn không có bất kỳ dấu hiệu mục rữa nào, âm khí chưa tan, tóc trên đầu, cũng là kiểu dáng của ẩn sĩ cổ đại, trong lòng ôm một thanh trường kiếm, râu tóc đều đã bạc trắng, bộ râu dài đó theo gió nhẹ nhàng bay phất phới.

Lý Đông giật mình, thực sự tưởng rằng người này, là người sống.

“Thật là chuyện lạ, người này trông không đơn giản!” Hồ Bát Nhất cảm thán.

“Người này, chắc chắn là một người lợi hại, trong truyền thuyết cổ đại, một số người lợi hại, thích ẩn cư trong núi, sau khi chết, có một số thủ đoạn, có thể bảo quản thi thể của mình!

Bởi vì, từ xưa đến nay, đều có truyền thuyết thi thể thông linh!” Tôn Cửu Gia nhẹ nhàng đẩy gọng kính, cẩn thận nhìn một lúc, mới nói: “Vỏ thông làm quách, dây kinh làm quan, đây là chế độ mai táng của ẩn sĩ thời xưa, trong sử sách có ghi chép rõ ràng, chắc chắn không sai.” Ông lão này quả nhiên kiến thức rộng, sau đó lại kể một số chuyện về các ẩn sĩ tu tiên cầu đạo thời cổ đại, những người tu tiên cầu đạo đó, tuy thường khá lợi hại, nhưng mộ huyệt, lại khá đơn giản.

Mộ huyệt của đại đa số người ngay cả bọn trộm mộ cổ đại cũng coi thường, vì bên trong không có bảo vật.

“Nơi này, và mộ huyệt của những ẩn sĩ tu tiên đó thực sự hoàn toàn giống nhau, dù không phải là người như vậy, có lẽ cũng là cao nhân từ nhỏ đã học Hà Đồ Lạc Thư, hiểu rõ tạo hóa của trời đất!

Đáng tiếc, một cao nhân hiểu rõ tạo hóa của trời đất như vậy, mộ huyệt, dường như lại bị người ta trộm mất...” Vương Khải Toàn không hiểu, nhẹ nhàng vỗ vỗ ông lão hỏi: “Tôn Cửu Gia à, sao ông biết?

Theo lý mà nói, ông hình như không biết trộm mộ chứ?

Ông là một nhà khảo cổ học, lại không phải là một tên trộm mộ, sao lại nhìn ra người này bị trộm mộ?” “Không đơn giản sao?

Cỗ quan tài này, lúc nãy, tôi chỉ tùy tiện chạm vào, kết quả quan tài đã mở ra, chứng tỏ quan tài đã bị người ta động vào rồi!

Chẳng lẽ cậu không biết, trên quan tài vốn dĩ có đinh sao?" "Vậy thì thật đáng tiếc, đáng tiếc.

Người như thế này ẩn cư trên núi, sao có thể có tài sản gì.

Vậy mà cũng có thể bị trộm, con người sống trên đời thực sự không dễ dàng, chết cũng không dễ dàng!" Lý Đông mấy người cẩn thận xem xét, hiện tại ông lão đã chết này, trong quan tài, ngoài một cỗ thi thể, một thanh kiếm, và một cỗ quan tài ra, những thứ còn lại cũng chỉ là một số mảnh gỗ mỏng, trên đó khắc một số đồ án đơn giản.

Đồ án Bắc Đẩu Thất Tinh, có lẽ ông lão này thực sự hiểu biết một số phương diện.

"Nhưng các cậu có phát hiện vấn đề gì không?

Thực tế trong quan tài của ông lão này, thứ thực sự đáng tiền cũng chỉ có thanh kiếm đồng đó thôi?

Dù sao, đó cũng là một món đồ cổ!

Nhưng tên trộm mộ đó căn bản không lấy đi thanh kiếm, ngược lại ngoài món đồ này ra, trong quan tài căn bản không có thứ gì đáng tiền khác!

Nếu đã như vậy, tại sao tên trộm mộ lại không lấy đi thanh kiếm chứ?" "Ai mà biết, có thể những tên trộm mộ cổ đại đó, căn bản không biết cái gì gọi là đồ cổ, sau khi mạnh mẽ mở quan tài của người ta ra, phát hiện bên trong chẳng có gì, sau đó trực tiếp rời đi cũng không chừng!" Mấy người trêu chọc nhau một lúc, tuy thanh kiếm đó thực tế khá đáng tiền, nhưng cuối cùng họ không lựa chọn lấy đi thanh kiếm đó.

Nếu lúc đó tên trộm mộ đã không lấy đi, chứng tỏ trong đó chắc chắn có vấn đề, tuy vừa nãy trêu chọc là trêu chọc, nhưng họ cũng hiểu một số đạo lý.

Hơn nữa chút đồ này đối với họ, thực tế cũng không phải là thứ gì quý giá.

Anh lại quan sát xung quanh, kết quả quan sát một lúc, lại một lần nữa giật mình.

Thì ra trên hai bên vách đá, lại có rất nhiều khe nứt, trong đó cũng có rất nhiều quan tài, cũng là ở dưới những tổ yến vàng lúc nãy, có một đống quan tài.

Số lượng cực nhiều, về cơ bản khó mà phán đoán được!

Lúc nãy đi qua nơi này, là men theo một cây xà gỗ, vừa hay đến được đây.

Hiện tại bỗng nhiên phát hiện, dường như họ đã bị một đống quan tài bao vây.

"Tôi thấy thực sự có gì đó mờ ám!

Người này thực sự là một cao nhân thế ngoại ẩn cư ở đây sao?

Những cái gọi là cao nhân thế ngoại ẩn cư, thực tế đều thích sống một mình, nhưng hiện tại ở đây có nhiều quan tài như vậy, người này là một cao nhân thế ngoại sao?

Cũng không giống!" Hồ Bát Nhất nhíu mày, cẩn thận nói: "Tôi thấy cây xà gỗ này, trên đó chắc chắn có đáp án!" Lý Đông hiện tại thực tế cũng không có đầu mối gì, nhìn Hồ Bát Nhất: "Cậu bây giờ nói thẳng đi, đừng úp úp mở mở, đừng lãng phí thời gian!" Nơi này, đối với anh, tuyệt đối không phải là nơi tốt đẹp gì.

Vừa mới tiêu diệt nhiều châu chấu như vậy, không chừng ở nơi khác còn có rất nhiều quái vật, nên có thể rời khỏi nơi này sớm một chút, thì cố gắng rời khỏi nơi này sớm một chút thì tốt hơn.

Hồ Bát Nhất cười khổ: "Được thôi, lúc nãy tôi cũng chỉ miễn

cưỡng có một chút suy nghĩ thôi!

Tôi chỉ phát hiện cây xà nhà này, sao lại đột ngột xuất hiện ở đây, điều đó cho thấy cây xà nhà này, chắc chắn không phải vốn ở đây, chắc chắn vốn thuộc về một công trình kiến trúc nào đó!

Sau đó công trình kiến trúc đó sụp đổ, thứ này mới rơi xuống đây!

Đáng tiếc hiện tại cũng không tìm được manh mối!" Dương Tuyết Lỵ cũng lắc đầu: "Nếu đã không phát hiện manh mối thực sự, thì đừng có giật mình một cách vô cớ, làm người ta nghe phiền lòng!

Bây giờ chúng ta phải nhanh chóng tìm một phương pháp, nơi này thực sự quá lớn, nếu chúng ta cứ không có đầu mối mà tìm loạn, thì chẳng khác nào mò kim đáy bể!

Chương 585

Chúng ta ở đây mấy năm, cũng không tìm được lối vào thực sự!

Chúng ta bây giờ còn phải đi cứu người, nếu không thể, nhanh chóng tìm được thứ tôi cần, sau này sẽ phiền phức lắm!" Hồ Bát Nhất gật đầu: "Hiện tại không có cách nào khác, chỉ đành dùng thứ đó thôi!

Cái gương Quy Hư Quái Kính đó, có lẽ thứ đó có cách cũng không chừng!" Tôn Cửu Gia nghe đến thứ này, lập tức cũng có hứng thú: "Cậu mang theo thứ đó à?

Nghe nói thứ đó được vớt từ Nam Hải lên?

Nhưng tôi nói cho cậu biết, thứ đó, rốt cuộc có tác dụng hay không thì không biết, nhưng thứ đó là một món đồ cổ, cũng là một món văn vật, lại cứ thế mang theo bên người, cũng quá trẻ con rồi!" Lý Đông đối với Tôn Cửu Gia này, khá là tò mò.

Anh đối với Tôn Cửu Gia này khá là tò mò, theo lẽ thường Tôn Cửu Gia này, nên là một người cố chấp, tin vào khoa học, nhưng chỉ một lúc, hai người lại bắt đầu thảo luận về huyền học, cũng là chuyện lạ.

Đang lúc hai người thảo luận, bỗng nhiên nghe thấy trên hẻm núi truyền đến mấy tiếng sấm nổ, vang trời, làm mấy người đều giật mình.

Cái gọi là sét đánh không kịp bưng tai, có lẽ cũng là đạo lý này.

Thậm chí, Hồ Bát Nhất mấy người sợ đến mức trốn sang một bên, từng người từng người tim đập chân run, thậm chí tay chân đều run rẩy.

Lý Đông thấy vậy cười nói: "Các cậu mấy người cũng là nhân

kiệt, chuyện nguy hiểm gì chưa từng gặp?

Bây giờ một tiếng sấm đã dọa các cậu thành ra thế này, cũng thật là giỏi!" Vương Khải Toàn lắc đầu: "Đông ca, cậu nói gì vậy?

Cơn thịnh nộ của sấm sét, đó là sự tồn tại nghiêm khắc nhất giữa trời đất!

Chẳng lẽ cậu chưa nghe sao?

Thời Tam Quốc, Lưu Bị và Tào Tháo uống rượu luận anh hùng, đã dùng tiếng sấm để che giấu, kết quả Tào Tháo lại tin như vậy!

Chuyện như thế này, sao có thể khiến người ta không sợ được." 57.

Mấy người lập tức cười ha ha, nhưng một tiếng sấm này vô cùng có tác dụng, chỉ thấy những con yến vàng mà họ gặp lúc trước bị dọa bay đi, đổ ổ mà ra.

Vì những con én này bay lượn, sương mù trong hẻm núi đều bị xua tan, trong hẻm núi một mảng đen kịt, cũng không biết là do những con én đó màu đen, hay là mây đen, tóm lại cho người ta một cảm giác thảm đạm, áp bức.

Ngoài ra trong các khe nứt trên vách đá cheo leo, tuôn ra vô tận khí đen, giống như từng luồng khói đen, thẳng lên tận trời.

Sương mù đen đó, giống như một giọt mực đen nhỏ vào trong nước, cứ thế lan ra.

Hiện tại cả trời đất, dường như từ ban ngày, chuyển sang đêm đen, cảnh tượng như vậy sao có thể không dọa người.

Ngay cả người can đảm như Yêu Muội, cũng bị dọa đến mặt tái mét.

"Chuyện gì vậy, sao lại tự dưng có sấm chớp vậy?" Mấy người

cuối cùng cũng phản ứng lại, có người hỏi.

Hồ Bát Nhất lại ở đó nói một tràng dài về kiến thức huyền học, ý đại khái là âm dương nhị khí giao nhau, rồi gây ra sấm sét.

Lý Đông cẩn thận suy nghĩ, nếu muốn dùng khoa học để giải thích, thì có nghĩa là, thứ trong tay Hồ Bát Nhất, nên là vật dẫn điện.

Thêm vào đó vị trí họ đang ở hiện tại, nên thuộc về nơi tương đối cao, quả thực tương đối dễ bị sét đánh.

Như vậy thì, vị trí hiện tại của họ, quả thực có chút phiền phức.

"Xem ra nơi này khá nguy hiểm, tôi đoán cũng là một cái bẫy của đối phương, đối phương có thể đã đoán được sẽ có người ở đây sử dụng vật phẩm có thể gây ra sự giao thoa của âm dương nhị khí, nên sớm đã bố trí!

Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây, nếu không sẽ bị sét đánh!" Mấy người rời khỏi cây xà gỗ, rồi nhìn thấy trong hẻm núi xuất hiện một vệt sáng, đó là dấu hiệu thiên lôi giáng xuống, rồi có mấy quả cầu lửa, từ trên trời rơi xuống.

Những quả cầu lửa đó lại là những con én bị sét đánh chết, thi thể cháy rụi, bốc lên ngọn lửa hừng hực, sau đó lại đốt cháy cây xà gỗ đó, cây xà gỗ đó lập tức biến thành một cột lửa, lại chiếu sáng xung quanh như đêm đen.

Mấy người tìm một nơi tương đối an toàn, tạm thời tránh thiên lôi.

Lần này, thiên lôi thực sự lợi hại.

Dù mọi người đều biết đó là hiện tượng tự nhiên, nhưng không có cách nào, nếu thực sự bị thiên lôi đánh trúng, hiện tại e rằng không ai có thể sống sót.

Tuy hiện tại trên người họ mặc bộ trang bị Ngũ Hành, nhưng thứ

đó có thể chống được thiên lôi hay không, thì không chắc.

Khi mấy người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, bỗng nhiên phát hiện một bóng dáng khá quen thuộc, đúng vậy, là con khỉ mà họ thấy lúc trước.

Con khỉ đó hiện tại cũng dùng một ánh mắt có ý đồ xấu nhìn họ, trông như vậy, cũng không biết nó muốn làm gì.

Dương Tuyết Lỵ cũng lắc đầu: "Nếu đã không phát hiện manh mối thực sự, thì đừng có giật mình một cách vô cớ, làm người ta nghe phiền lòng!

Bây giờ chúng ta phải nhanh chóng tìm một phương pháp, nơi này thực sự quá lớn, nếu chúng ta cứ không có đầu mối mà tìm loạn, thì chẳng khác nào mò kim đáy bể!

Chúng ta ở đây mấy năm, cũng không tìm được lối vào thực sự!

Chúng ta bây giờ còn phải đi cứu người, nếu không thể, nhanh chóng tìm được thứ tôi cần, sau này sẽ phiền phức lắm!" Hồ Bát Nhất gật đầu: "Hiện tại không có cách nào khác, chỉ đành dùng thứ đó thôi!

Cái gương Quy Hư Quái Kính đó, có lẽ thứ đó có cách cũng không chừng!" Tôn Cửu Gia nghe đến thứ này, lập tức cũng có hứng thú: "Cậu mang theo thứ đó à?

Nghe nói thứ đó được vớt từ Nam Hải lên?

Nhưng tôi nói cho cậu biết, thứ đó, rốt cuộc có tác dụng hay không thì không biết, nhưng thứ đó là một món đồ cổ, cũng là một món văn vật, lại cứ thế mang theo bên người, cũng quá trẻ con rồi!" Lý Đông đối với Tôn Cửu Gia này, khá là tò mò.

Anh đối với Tôn Cửu Gia này khá là tò mò, theo lẽ thường Tôn Cửu Gia này, nên là một người cố chấp, tin vào khoa học, nhưng chỉ một lúc, hai người lại bắt đầu thảo luận về huyền học, cũng là chuyện

lạ.

Đang lúc hai người thảo luận, bỗng nhiên nghe thấy trên hẻm núi truyền đến mấy tiếng sấm nổ, vang trời, làm mấy người đều giật mình.

Chương 586

Cái gọi là sét đánh không kịp bưng tai, có lẽ cũng là đạo lý này.

Thậm chí, Hồ Bát Nhất mấy người sợ đến mức trốn sang một bên, từng người từng người tim đập chân run, thậm chí tay chân đều run rẩy.

Lý Đông thấy vậy cười nói: "Các cậu mấy người cũng là nhân kiệt, chuyện nguy hiểm gì chưa từng gặp?

Bây giờ một tiếng sấm đã dọa các cậu thành ra thế này, cũng thật là giỏi!" Vương Khải Toàn lắc đầu: "Đông ca, cậu nói gì vậy?

Cơn thịnh nộ của sấm sét, đó là sự tồn tại nghiêm khắc nhất giữa trời đất!

Chẳng lẽ cậu chưa nghe sao?

Thời Tam Quốc, Lưu Bị và Tào Tháo uống rượu luận anh hùng, đã dùng tiếng sấm để che giấu, kết quả Tào Tháo lại tin như vậy!

Chuyện như thế này, sao có thể khiến người ta không sợ được." 58.

Mấy người lập tức cười ha ha, nhưng một tiếng sấm này vô cùng có tác dụng, chỉ thấy những con yến vàng mà họ gặp lúc trước bị dọa bay đi, đổ ổ mà ra.

Vì những con én này bay lượn, sương mù trong hẻm núi đều bị xua tan, trong hẻm núi một mảng đen kịt, cũng không biết là do những con én đó màu đen, hay là mây đen, tóm lại cho người ta một cảm giác thảm đạm, áp bức.

Ngoài ra trong các khe nứt trên vách đá cheo leo, tuôn ra vô tận khí đen, giống như từng luồng khói đen, thẳng lên tận trời.

Sương mù đen đó, giống như một giọt mực đen nhỏ vào trong nước, cứ thế lan ra.

Hiện tại cả trời đất, dường như từ ban ngày, chuyển sang đêm đen, cảnh tượng như vậy sao có thể không dọa người.

Ngay cả người can đảm như Yêu Muội, cũng bị dọa đến mặt tái mét.

"Chuyện gì vậy, sao lại tự dưng có sấm chớp vậy?" Mấy người cuối cùng cũng phản ứng lại, có người hỏi.

Hồ Bát Nhất lại ở đó nói một tràng dài về kiến thức huyền học, ý đại khái là âm dương nhị khí giao nhau, rồi gây ra sấm sét.

Lý Đông cẩn thận suy nghĩ, nếu muốn dùng khoa học để giải thích, thì có nghĩa là, thứ trong tay Hồ Bát Nhất, nên là vật dẫn điện.

Thêm vào đó vị trí họ đang ở hiện tại, nên thuộc về nơi tương đối cao, quả thực tương đối dễ bị sét đánh.

Như vậy thì, vị trí hiện tại của họ, quả thực có chút phiền phức.

"Xem ra nơi này khá nguy hiểm, tôi đoán cũng là một cái bẫy của đối phương, đối phương có thể đã đoán được sẽ có người ở đây sử dụng vật phẩm có thể gây ra sự giao thoa của âm dương nhị khí, nên sớm đã bố trí!

Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây, nếu không sẽ bị sét đánh!" Mấy người rời khỏi cây xà gỗ, rồi nhìn thấy trong hẻm núi xuất hiện một vệt sáng, đó là dấu hiệu thiên lôi giáng xuống, rồi có mấy quả cầu lửa, từ trên trời rơi xuống.

Những quả cầu lửa đó lại là những con én bị sét đánh chết, thi thể cháy rụi, bốc lên ngọn lửa hừng hực, sau đó lại đốt cháy cây xà gỗ đó, cây xà gỗ đó lập tức biến thành một cột lửa, lại chiếu sáng xung quanh như đêm đen.

Mấy người tìm một nơi tương đối an toàn, tạm thời tránh thiên lôi.

Lần này, thiên lôi thực sự lợi hại.

Dù mọi người đều biết đó là hiện tượng tự nhiên, nhưng không có cách nào, nếu thực sự bị thiên lôi đánh trúng, hiện tại e rằng không ai có thể sống sót.

Tuy hiện tại trên người họ mặc bộ trang bị Ngũ Hành, nhưng thứ đó có thể chống được thiên lôi hay không, thì không chắc.

Khi mấy người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, bỗng nhiên phát hiện một bóng dáng khá quen thuộc, đúng vậy, là con khỉ mà họ thấy lúc trước.

Vương Khải Toàn, gã này, hiện tại đã tức giận đến cực điểm: "Mẹ kiếp, lão tử mấy lần trước đã tha cho gã này mấy lần rồi, không ngờ gã này lại dám xuất hiện trước mặt tôi!

Tôi hôm nay nhất định phải tiễn nó về tây thiên!" Gã này vừa nói, vừa lấy vũ khí ra, trực tiếp muốn xử lý gã này.

Tôn Cửu Gia lập tức giật mình, vội vàng cản lại: "Đừng động thủ, đừng động thủ!

Con khỉ đó quen tôi, tôi qua nói chuyện với nó!" Gã này nói xong, lập tức đi về phía con khỉ đó, không lo lắng làm con khỉ đó sợ chạy, nên đi rất cẩn thận.

Ông lão nhẹ nhàng gọi con khỉ đó, kết quả không ngờ con khỉ đó và ông lão hình như thực sự quen nhau.

Tôn Lão Đầu lập tức cười, đột nhiên nhớ lại lúc trước, ông ta và con khỉ này đã sống cùng nhau một thời gian.

Bởi vì con khỉ này là do đoàn trưởng Phong nuôi, đoàn trưởng Phong và ông ta là bạn bè, nên ông ta cũng biết con khỉ này.

Tôn Cửu Gia thấy con khỉ này dường như nhận ra mình, trên mặt liền lộ ra nụ cười: "Cậu bạn già này, không ngờ lại thực sự nhận ra tôi!

Bao nhiêu năm không gặp rồi, tôi bây giờ đã già rồi, trông cậu hình như cũng già đi, hôm nay ăn cơm chưa?

Sao trông gầy đi nhiều vậy!" Mấy người còn lại thấy ông lão này cứ lải nhải không ngừng, trông như bị tâm thần.

Con khỉ đó lại không biết nói, chẳng lẽ thực sự có thể giao tiếp với con khỉ này sao?

Hơn nữa, con khỉ cũng không hiểu lời của ông ta, nói như vậy, căn bản là nói nhảm.

Hơn nữa lúc trước, họ còn tận mắt thấy con khỉ muốn hại chết họ.

Vương Khải Toàn hiện tại vẫn còn nhớ chuyện này: "Ông có thể bớt nói nhảm một chút không, tôi bây giờ nhìn con khỉ này rất không vừa mắt, tôi thấy nên nhanh chóng xử lý con khỉ này thì hơn!

Lúc trước ông quen nó, nhưng con khỉ này lúc nãy thực sự muốn hại chúng ta, nên tôi tuyệt đối không thể nương tay, nhất định phải xử lý nó.

Ông lão tránh ra cho tôi, để tôi lột da con khỉ này!" Tôn Cửu Gia vẫn không có ý định tránh ra, một bộ dạng khuyên nhủ, rồi lại kể một số chuyện năm xưa.

Bàn Tử cũng thực sự không có cách nào, rồi chửi bới, đi sang một bên.

Chương 587

Nhưng hai cô gái trong đội lại thấy con khỉ này dường như thông nhân tính, họ cũng rất thích con khỉ này, lấy ra một ít thức ăn cho con khỉ ăn.

Con khỉ ăn mấy viên kẹo, từ từ trở nên yên tĩnh lại, đối với họ dường như không còn nhiều địch ý nữa.

Điều khiến người ta kinh ngạc là, con khỉ này lại xin thuốc lá.

Hồ Bát Nhất cười, rồi lấy ra một điếu thuốc lá, châm cho con khỉ, kết quả con khỉ này lại thực sự biết hút thuốc.

"Mẹ kiếp, thật là gặp quỷ rồi, lúc trước, tôi nghe nói khỉ sẽ học người ta làm việc, ví dụ như trộm cắp!

Mẹ kiếp, bây giờ lại biết hút thuốc!

Nhưng có điều, gã này sao lại chạy đến đây?

Phải biết lúc trước, những con đường chúng ta đi khá nguy hiểm, bằng bản lĩnh của chúng ta đi còn khó khăn như vậy, con khỉ này làm sao đến được?

Nếu trên núi có con đường khác, thì con khỉ này lại biết sao?" Hồ Bát Nhất nhíu mày hỏi.

Dương Tuyết Lỵ cẩn thận quan sát một lúc: "Bên trong hình như thực sự có một con đường!

Có lẽ lúc trước, biển chỉ đường chúng ta thấy thực sự là một biển chỉ đường giả, chỉ là để dẫn chúng ta vào cạm bẫy thôi!

Nhưng trong đó có thể có một con đường thật, có lẽ chủ nhân của con khỉ này biết!" Làm ồn ào cả buổi, cuối cùng lại cần con khỉ này

dẫn đường sao?

Cũng có chút thú vị.

Thế là, Lý Đông cũng rút ra một điếu thuốc lá, hươ hươ trước mặt con khỉ đó: "Khỉ con, khỉ con, nếu mày là Tề Thiên Đại Thánh, chắc là có thể hiểu được lời của tao chứ!

Điếu thuốc trong tay tao, nhãn hiệu tốt hơn điếu mày hút, cũng đắt hơn điếu của mày.

Bây giờ mày dẫn đường ở phía trước, điếu thuốc này là của mày!" Tôn Cửu Gia nghe xong, trong lòng tức giận, lập tức không chịu nổi: "Sao lại nói chuyện với nó như vậy?

Tất cả tránh ra, chỉ có tôi mới có thể giao tiếp với nó." Kết quả Tôn Cửu Gia này lại thực sự đi qua, đương nhiên cách nói chuyện của gã này và người khác không giống nhau, gã này vừa nói, vừa ra hiệu tay: "Đoàn trưởng Phong bây giờ ở đâu?

Mày bây giờ chắc là biết ông ấy ở đâu chứ?

Nếu biết thì, dẫn tao đi đi.

Yên tâm, bọn tao đều là bạn bè đáng tin cậy, nhất định có thể giúp đỡ!" Lý Đông thấy con khỉ dường như đang do dự ở một chỗ, có vẻ đang suy tính vấn đề gì đó.

Một lúc lâu sau, con khỉ mới hiểu ra, bèn chui thẳng vào đường hầm.

Quả nhiên con khỉ nghe hiểu được, Lý Đông lập tức giơ ngón tay cái với giáo sư Tôn.

Đúng vậy, anh cảm thấy gã này bây giờ đúng là giống một vị giáo sư, thật sự quá lợi hại, không ngờ lại có thể giao tiếp được với khỉ.

Thế là mấy người vội vàng đi theo.

Nếu có thể tìm được đoàn trưởng Phong, vậy thì mục đích của họ đã có manh mối rồi.

Lý Đông bây giờ chỉ hy vọng có thể gặp được một con quái vật cỡ lớn, như vậy nói không chừng lại thu thập được thêm một viên nội đan.

Mấy người đi theo con khỉ chui vào trong đường hầm, kết quả càng đi càng sâu.

Đường hầm này không hoàn toàn do con người đào, nhưng cũng không hoàn toàn tự nhiên.

Nếu phải nói, thì là do con người đã đục thông các khe nứt bên trong lòng núi lại với nhau.

Điều này cho thấy nơi này đúng là có người đào bới, nhưng cũng rất kín đáo.

Nếu người không biết nội tình, có lẽ khi nhìn thấy một khe nứt thì cũng chẳng có ý định vào xem thử.

Họ tiến về phía trước trong đường hầm một lúc lâu, cuối cùng cũng thấy phía trước có một hang động trên vách đá cheo leo, nửa lộ ra bên ngoài.

Hang động này khá lớn, có lẽ to bằng một căn phòng bình thường, bên trong có mấy pho tượng trông rất hung dữ.

Con khỉ nhảy lên một cỗ quan tài đá, rồi trừng mắt nhìn Lý Đông.

Gã này bây giờ cũng không chịu đi tiếp, chỉ dùng móng vuốt cào lên quan tài một bức tranh, rồi kêu loạn xạ ở đó.

Cầm đèn pin soi qua, anh phát hiện bức phù điêu trên bề mặt là một bức tranh phong cảnh.

Núi non hùng vĩ cao sừng sững, khắp nơi là mặt trời, mặt trăng,

các vì sao và tứ phương linh thú, trông rất hoành tráng, nhưng nơi này không giống một tấm bản đồ chút nào.

Mấy người xem một hồi, trong lòng tức điên lên.

Vừa rồi họ thực sự nghĩ rằng con khỉ có thể dẫn họ đi tìm đoàn trưởng Phong, nhưng bây giờ nó dẫn họ đến đây là có ý gì?

Con khỉ cứ kêu loạn xạ với mấy người, vẻ mặt vừa như chế nhạo, lại vừa như sốt ruột.

Cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, Lý Đông cũng không biết gã này rốt cuộc đang dẫn họ vào bẫy, hay là bên dưới thực sự có thứ gì.

Lý Đông cũng không thèm để ý đến nó nữa, cầm đèn pin soi xét xung quanh.

Kết quả, anh nhanh chóng phát hiện ra, ở cạnh một bức tường, có một người đàn ông đang ngồi đó.

Nhưng người đàn ông đó đã chết từ lâu, đầu cúi gục, không nhìn rõ mặt mũi, nhưng sau khi Tôn Cửu Gia nhìn quần áo của gã, ông ta lập tức nhận ra người này.

Chương 588

“Đoàn trưởng Phong… Đoàn trưởng Phong, sao ông lại chết ở đây?

Lão đồng đội của tôi ơi, chẳng lẽ ông thích yên tĩnh đến vậy sao?

Lại một mình chết lặng lẽ ở một nơi thế này!

Ông có biết những năm qua tôi sống thế nào không?

Những chiến hữu của ông đều nghi ngờ tôi đã hại chết ông đấy!

Ông xem, bây giờ tôi nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được, tôi đã mang cái tiếng oan này 10 năm rồi đấy.” Trước đó Lý Đông cũng thấy gã này luôn miệng tưởng niệm đoàn trưởng Phong, vốn tưởng rằng quan hệ của họ thật sự rất tốt, đến mức quyến luyến không quên.

Nhưng bây giờ nghe ý tứ trong lời nói của gã, anh luôn cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Nhưng ngay sau đó, anh lại thấy nước mắt từ trong mắt lão già tuôn ra, dáng vẻ đó thực sự là đau lòng.

Mấy người còn lại thấy lão già đau lòng như vậy, cũng cảm thấy có chút buồn bã.

Trên đời này có một quy luật, gọi là “thỏ chết cáo buồn, vật thương đồng loại”, có lẽ cũng là vì lý do này.

Một lúc sau, Lý Đông mới vỗ vỗ vai giáo sư Tôn rồi nói: “Lão già, bâyt giờ chúng ta đừng quan tâm nhiều nữa!

Người cũng đã chết rồi, bây giờ ông có đau lòng ở đây cũng vô ích!

Chúng ta phải nhanh chóng tìm xem người này chết như thế nào!

Ngoài ra, lúc chết người này có để lại di vật hay di ngôn gì không, như vậy nói không chừng chúng tôi có thể truyền tin ra ngoài?

Như thế mới phải với người đã khuất!

Ông cứ khóc như vậy, dễ khiến người ta hiểu lầm lắm, ông có biết không!" May mà lão già này chưa hoàn toàn mất đi lý trí.

Sau khi mấy người tìm kiếm trên người người chết một lúc, họ phát hiện trong túi áo của người chết có mấy tờ giấy.

Mấy tờ giấy đó có vẻ là từ vỏ bao thuốc lá, trên đó có chữ, phần lớn chắc là di ngôn lúc lâm chung.

Trên đó kể lại thân thế của đoàn trưởng Phong.

Đoàn trưởng Phong này, thực tế gia thế cũng rất lâu đời, thời xưa là Quan Sơn Thái Bảo, cũng có liên quan đến đám trộm mộ, gia thế cũng hiển hách.

Sau này, đoàn trưởng Phong tham gia chiến tranh, chức vụ lên đến cấp đoàn trưởng.

Nhưng sau đó, vì một lần không cẩn thận, đã xảy ra mâu thuẫn với Tôn Lão Cửu, rồi lỡ tay đánh Tôn Lão Cửu bị thương, thế là rước lấy phiền phức, rơi vào hoàn cảnh hiện tại.

Sau đó đoàn trưởng Phong trốn đến Địa Tiên Cổ Mộ, vì nghe nói nơi này có thể trường sinh bất lão, nên đã đi vào.

Đáng tiếc, cuối cùng mọi sự đều thành công cốc.

Gã này tuy biết rất nhiều bí mật, thậm chí còn thông thạo các loại kỳ môn dị thuật do Quan Sơn Thái Bảo truyền lại, nhưng cuối cùng cũng vô dụng.

Với năng lực của mình, gã căn bản không có cách nào thực sự tiến

vào Địa Tiên Cổ Mộ, nên mới trở thành bộ dạng hiện tại, biến thành một đống thi thể.

Đương nhiên, quan trọng nhất còn có một nguyên nhân khác, đó là trong quá trình chạy trốn, đoàn trưởng Phong đã mắc bệnh, sau đó lại bị thương, nên mới cấp thiết muốn vào Địa Tiên Cổ Mộ như vậy.

Đáng tiếc chỉ còn thiếu bước cuối cùng, ở nơi này cũng thực sự không còn cách nào, cuối cùng vì quá nóng vội, khiến cho vận mệnh như lửa đổ thêm dầu, thế là biến thành bộ dạng bây giờ.

Nhưng may là trước khi chết, gã đã để lại chuyện cũ của mình trên vỏ bao thuốc lá.

Mục đích của gã đương nhiên là hy vọng sau này có người đến đây, nhìn thấy những lời gã để lại, như vậy nói không chừng có thể giúp gã thu liễm thi thể, như thế sẽ không trở thành cô hồn dã quỷ vô danh.

Đương nhiên ở cuối cùng gã có viết một câu, đó là hy vọng người đến sau nếu nhìn thấy thi thể của gã, phát hiện di ngôn trên người, thì hy vọng giúp gã đi tìm Tôn Lão Cửu nói một tiếng xin lỗi, những chuyện khác không cần nhắc đến.

Tôn Lão Cửu xem đến cuối cùng, nước mắt của gã lại lã chã rơi xuống, phải công nhận hai người này có lẽ thật sự là bạn tốt.

Dù sao, từ những lời trước đó, hai người này thực tế có một số mâu thuẫn, nhưng dù mâu thuẫn thì quan hệ cũng không tệ đến thế.

Đặc biệt là người như Tôn Lão Cửu, tính tình cực kỳ quái gở, dễ đắc tội với người khác, nên bạn bè chắc chắn rất ít.

Người ít bạn bè thường rất trân trọng tình bạn, nên Tôn Lão Cửu có chút không kìm được.

Sau khi đoàn trưởng Phong chết, trên người không còn bất cứ thứ

gì đáng tiền, chỉ có một miếng yêu bài, miếng yêu bài đó có vẻ là của Quan Sơn Thái Bảo, có lẽ đã được truyền lại mấy trăm năm, được làm bằng vàng ròng.

Nhưng thứ đó không được đặt trên người đoàn trưởng Phong, mà lại được treo trên cổ con khỉ kia.

Đoàn trưởng Phong cuối cùng có một câu di ngôn, đại ý là, nếu có ai phát hiện thi thể của gã, chôn cất gã, thì miếng yêu bài này sẽ tặng cho người chôn cất gã.

Tôn Lão Cửu bây giờ có phần tinh thần thất thường, đương nhiên mấy người Lý Đông cũng rất hiểu.

Thật ra, một đời người sống quả thực quá gian nan, bất cứ lúc nào cũng phải đối mặt với đủ loại tai nạn, sinh lão bệnh tử, còn có đủ thứ chuyện phiền phức, đều có thể khiến người ta cảm thấy chua xót vô cùng.

Thật sự, Lý Đông bây giờ cũng có chút chua xót, những tên trộm mộ này, những năm qua thực tế cũng đã chứng kiến rất nhiều đồng bạn chết đi.

Mấy lần đi trộm mộ, đều có người chết, Lý Đông tuy năng lực lớn, nhưng cũng chỉ có thể đảm bảo những người có quan hệ tương đối thân thiết với mình có thể sống sót mà thôi, còn những người quan hệ xa hơn, thực sự không có cách nào.

Vốn dĩ Tôn Lão Cửu lúc đầu còn đang phân vân có nên chờ lúc ra ngoài rồi tìm người khiêng người này ra để minh oan cho mình không.

Nhưng, cuối cùng Tôn Lão Cửu vẫn quyết định chôn cất đoàn trưởng Phong tại chỗ.

Chương 589

Vương Khải Toàn thấy bộ dạng mất hồn mất vía của gã, liền nhíu mày, lớn tiếng la lối: "Tôi nói lão già này rốt cuộc là sao vậy?

Sinh lão bệnh tử không phải là chuyện bình thường sao?

Thế giới này là vậy mà.

Bất kể người đó có thân thiết với ông đến đâu, đến lúc phải chết thì phải chết thôi.

Chứ còn làm được gì nữa?

Bây giờ ông trông như quả bóng xì hơi, bảo tôi phải làm sao tiếp theo đây?

Ông đây còn phải theo đuổi sự nghiệp trộm mộ vĩ đại đến cùng.

Mẹ nó chứ, nếu giữa đường lại tè ra quần thì chẳng phải thành gánh nặng cho đội của tôi sao?

Nếu ông muốn làm gánh nặng, có tin tôi vứt ông đi không, đội của tôi không thể mang theo gánh nặng được!" Mặc dù Vương Khải Toàn tức giận như vậy, nhưng Tôn Lão Cửu lại không để ý, vì ông ta không có cách nào.

Dù sao bây giờ cũng không thể mang theo quan tài, nếu không có quan tài mà chôn xuống thì chẳng khác nào cô hồn dã quỷ.

Lý Đông suy nghĩ một chút, sau đó lấy ra một tờ giấy, làm ra một cỗ quan tài bằng giấy.

Loại quan tài giấy này sau khi được hệ thống nâng cấp, trông không khác gì quan tài gỗ thật.

Mọi người bây giờ đã quen với năng lực của Lý Đông, nên lập tức

yên tâm đặt đoàn trưởng Phong vào trong quan tài.

Sau khi đậy nắp quan tài, Tôn Lão Cửu lắc đầu: "Bây giờ cũng chỉ có thể như vậy, muốn nhập thổ vi an, cũng không còn cách nào khác!" "Bây giờ chúng ta đừng quan tâm chuyện khác nữa, chúng ta xem thử cỗ quan tài đá kia đi?

Theo di ngôn của đoàn trưởng, nơi này hẳn là lối vào Địa Tiên Cổ Mộ, mấu chốt của vấn đề chắc chắn nằm trên cỗ quan tài này!

Chỉ là cỗ quan tài này trông cũng không có gì đặc biệt, chẳng lẽ thật sự khó mở đến vậy sao?

Dùng đá đập, chắc cũng đập vỡ được chứ?" Vương Khải Toàn có chút kỳ quái hỏi.

Hồ Bát Nhất thấy gã này có vẻ thật sự định dùng đá để đập, liền giật mình, vội vàng cản Vương Khải Toàn lại: "Khoan đã, đừng vội.

Chuyện này cậu nghĩ được, người khác tự nhiên cũng nghĩ được.

Nhưng người khác sở dĩ không dùng đá đập, chứng tỏ bên trong chắc chắn có huyền cơ, chúng ta tuyệt đối không thể làm bừa!

Tôi đoán bên trong chắc chắn có cơ quan, nếu chúng ta cưỡng ép đập loạn, nói không chừng sẽ kích hoạt cơ quan bên trong!

Nếu cơ quan bùng phát, ngọc đá cùng tan, như vậy không hay đâu!" Lý Đông nhíu mày suy nghĩ.

Thật ra, bây giờ bọn họ đã được vũ trang đến tận răng, toàn thân trên dưới đều được phòng ngự kín kẽ, cơ quan thông thường kể cả thuốc nổ, cũng không thể gây ra thương tổn đặc biệt nghiêm trọng cho họ.

Tôn Lão Cửu lúc này có chút thất vọng lắc đầu: "Như vậy hình như cũng không phải cách hay, đoàn trưởng Phong trong di thư chỉ nói

trong quan tài có chìa khóa!

Nhưng căn bản không nói quan tài này rốt cuộc ở đâu, tôi e là bây giờ không dễ dàng như vậy đâu!" Thấy bộ dạng tuyệt vọng của gã, Lý Đông lại cười lạnh một tiếng: "Thực ra cũng không khó đến vậy, tôi thấy cưỡng ép mở ra cũng chẳng có gì to tát, bây giờ chúng ta chắc chắn không chết được!" "Cái gì?" Mấy người còn lại đều giật mình.

Họ đột nhiên phát hiện ra lão đại Lý Đông của mình hình như không phải là một tên trộm mộ chân chính, gã này là một phần tử bạo lực.

Cứ thế này, những kiến thức trộm mộ kia còn có tác dụng gì nữa?

Lý Đông lại cười nói: "Thì sao chứ?

Thực ra bây giờ tôi nghĩ, nên cưỡng ép mở cỗ quan tài này!

Nói một cách đơn giản, nếu có phương pháp đơn giản, thì tuyệt đối không dùng phương pháp phức tạp hơn, như vậy có thể tiết kiệm không ít thời gian!

Mọi người lùi ra sau một chút, xem tôi đây!" Lý Đông nói xong, lập tức bảo mấy người lùi lại vài bước.

Mặc dù trang bị phòng ngự trên người mỗi người đều rất tốt, trong tình huống bình thường chắc sẽ không bị thương, nhưng lỡ có bất trắc thì cũng hơi phiền phức, nên Lý Đông bảo mấy người còn lại lùi ra sau một chút, như vậy sẽ an toàn hơn một chút.

Đồng thời, anh lấy ra thanh trường đao trong tay.

Thanh trường đao đó vốn là một con dao quân dụng Nepal, sau mấy lần nâng cấp đã biến thành một thanh trường đao, bất kể là lực công kích hay các phương diện khác đều vô cùng mạnh mẽ, dùng cũng rất thuận tay.

Lý Đông đã dùng nó một thời gian dài rồi.

Cầm thanh trường đao, anh chém thẳng vào cỗ quan tài bằng đá.

Chỉ thấy tia lửa bắn ra tứ phía, cỗ quan tài lập tức nứt ra, dường như không có chuyện gì đặc biệt xảy ra.

Nhưng ngay khi mấy người vừa thở phào nhẹ nhõm, bên trong cỗ quan tài đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn, vô số thứ từ bên trong bay ra.

Mấy người giật mình, trong khoảnh khắc đó, ai cũng cảm thấy như bị một đòn nặng nề đánh vào người.

Nếu là người bình thường, nói không chừng bây giờ đã chết hết rồi.

May mà trang bị phòng ngự trên người họ thực sự quá biến thái, trong tình huống như vậy mà vẫn có thể sống sót khỏe mạnh, tuyệt đối là một kỳ tích.

Sau khi cơ quan bên trong bắn xong, mọi người đều phủi bụi trên người, rồi nhìn vào bên trong cỗ quan tài đã nứt.

Họ phát hiện bên trong cỗ quan tài lại có một cái hộp nhỏ, cái hộp nhỏ đó vô cùng tinh xảo, nhìn không ra được làm bằng gì.

"Lúc trước đoàn trưởng Phong nói bên trong có chìa khóa cổng lớn thôn Địa Tiên, có lẽ chìa khóa đó nằm trong cái hộp này, mau mở ra xem thử!" Lý Đông lấy cái hộp ra, sau khi mở hộp, anh phát hiện bên trong không có thứ gì giống chìa khóa cả.

Chương 590

Trong hộp chỉ có một cây bút lông.

“Sao lại chỉ có một cây bút lông?

Đoàn trưởng Phong nói bên trong có chìa khóa, bây giờ ở đây lại chỉ có một cây bút lông, chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ cây bút lông này cũng là một cái chìa khóa sao?

Tôi chưa từng nghe nói đến chuyện như vậy?” “Cũng không hẳn, có lẽ cây bút lông này là chìa khóa, nếu không cũng sẽ không được đặt ở nơi quan trọng như vậy!” Hồ Bát Nhất hơi nhíu mày nói.

Dương Tuyết Lỵ cũng gật đầu: “Tôi nghĩ người đó sẽ không lừa chúng ta.

Người sắp chết lời nói cũng thiện, tôi tin lúc sắp chết, sẽ không tùy tiện lừa người khác.

Thứ này tuyệt đối không phải vô duyên vô cớ xuất hiện, nó chắc chắn có tác dụng!

Hơn nữa, ông ấy và chúng ta không thù không oán, tại sao phải lừa chúng ta?

Có lẽ thứ này thật sự là mấu chốt để mở cổng!” Lý Đông cầm lấy cây bút lông, quan sát kỹ một lúc, phát hiện cây bút này có vẻ rất đặc biệt.

Ít nhất thì cán bút không phải làm bằng tre trúc thông thường mà được làm bằng vàng ròng, trên thân bút có viết hai hàng chữ: “Thần bút Quan Sơn, vạch đất làm cổng!” “Thần bút Quan Sơn, vạch đất làm cổng?

Lại có chuyện như vậy.

Càng ngày càng huyền ảo rồi.

Chẳng lẽ vẽ một cái cổng là có thể dùng nó làm cổng để đi vào sao?

Không phải lừa người chứ?" Tôn Lão Cửu, tự xưng là người tin vào khoa học, bây giờ dù thế nào cũng không thể hiểu được chuyện này.

Nhưng Vương Khải Toàn dường như lại rất hứng thú với chuyện này: "Tôi lại nghe nói có loại đồ vật như thế!

Hình như là Thần bút Mã Lương?

Nghe nói gã đó có một cây bút lông, chỉ cần tùy tiện vẽ thứ gì, thứ đó có thể biến thành thật!

Vẽ một con đường có thể lên núi, vẽ một cái thang tre có thể leo lên, thậm chí vẽ một thỏi vàng cũng có thể biến thành thật!

Ngoài ra, tôi hình như cũng đã thấy trong mấy truyện trộm mộ, chẳng lẽ mấy người chưa xem à?" Lý Đông lắc đầu: "Mấy thứ truyền thuyết đó, đừng coi là thật nữa!

Tôi tin cây bút lông này chắc chắn có tác dụng đặc biệt, nhưng tôi không tin có chuyện vẽ một thứ gì đó có thể biến thành thật, như vậy quá huyền ảo rồi.

Chúng ta mang thứ này theo, rồi tìm thêm manh mối khác đi!" Nhưng, dù nói vậy, trước khi rời đi, anh vẫn quan sát kỹ tình hình cây bút lông.

Nhưng anh nhanh chóng phát hiện cây bút lông này dường như không có huyền cơ gì, chỉ là một cây bút lông thật sự mà thôi.

Ngược lại, cái hộp đựng bút lông dường như có chút huyền cơ.

Trên đó có những hoa văn chạm rỗng, có vẻ là phong cách thời nhà Minh, với núi non, sông nước và nhân vật, phong cách rất khoáng đạt.

Đó là một ngọn núi cao, trong thung lũng dưới chân núi là một khu rừng xanh um tươi tốt.

Ngoài ra còn có một vị thần tiên, đang ngồi trên một ngọn núi lớn vẽ tranh.

Bức tranh mà vị thần tiên đó vẽ dường như là một cánh cổng lớn.

Quan sát kỹ, anh dường như phát hiện ra đây cũng là một ám chỉ.

Dáng vẻ của thung lũng này trông có vẻ hơi giống với thung lũng mà họ đang thấy phía trước.

Chẳng lẽ cánh cổng mà vị thần tiên đó vẽ chính là cổng lớn của Địa Tiên Cung sao?

Anh hơi suy đoán một chút, nhưng cũng không thảo luận thêm về phương diện này, dù sao cũng là chuyện không có căn cứ, không thể phán đoán thật giả.

Nhưng trước khi rời đi, Tôn Lão Cửu lại nhìn vào con khỉ kia.

Chủ nhân của con khỉ này bây giờ đã chết, nếu để nó lại đây dường như cũng không ổn.

"Hay là chúng ta mang nó ra ngoài đi, con khỉ này có vẻ cũng có linh tính, nếu để nó lại đây, hình như không ổn lắm?

Huống hồ vừa rồi dưới bao nhiêu cơ quan như vậy mà nó không chết, chứng tỏ con khỉ này tuyệt đối rất lanh lợi!" Hồ Bát Nhất lắc đầu: "Chuyện này thôi đi, xem con khỉ này quyến luyến chủ nhân như vậy, cho dù chủ nhân đã chết lâu như thế, nó vẫn ở bên cạnh chủ nhân.

Bây giờ chúng ta muốn mang nó ra ngoài, e là không dễ dàng, cho

dù mang ra được, e là cũng không nuôi sống nổi!" Đây thực sự là một chuyện rất phiền phức, muốn nuôi sống con khỉ này không hề dễ dàng.

Thế là họ từ bỏ ý định đó, rồi trực tiếp lên đường.

Nơi này cách thung lũng thực ra không xa lắm, giữa chúng có đường đi, nên việc đi lại cũng không quá khó khăn.

Dưới đáy thung lũng cũng khá rộng rãi, khiến người ta cảm thấy có chút thoải mái.

Nơi này rất âm u, không còn cách nào khác, thung lũng này thực sự quá sâu, một ngày có thể thấy mặt trời chắc không quá một giờ, cái gọi là "ếch ngồi đáy giếng" chắc cũng là cảm giác như vậy.

Ở đây có một con sông, hai bên bờ sông lõm sâu vào trong, ven bờ toàn là sỏi cuội.

Trong khe đá, cỏ dại hoa hoang mọc um tùm, còn có một số cây cối trông rất kỳ quái.

Có lẽ vì quanh năm không thấy ánh mặt trời, nên thực vật ở đây trông cũng rất đặc biệt.

Chương 591

Mỗi loại thực vật dường như đều tỏa ra từng luồng âm khí, khiến người ta cảm thấy khó hiểu, có một cảm giác bồn chồn bất an.

Lý Đông quan sát kỹ nơi này một lúc, nhanh chóng tìm ra vị trí mà vị thần tiên trong bức tranh vẽ cổng.

Nhưng nơi đó trông chỉ là một khối đá nguyên vẹn, ở một nơi như vậy vẽ một cái cổng, liệu có thể vào được không?

Hơi trẻ con rồi.

Nhưng, Lý Đông lại quay sang nhìn mấy người còn lại, rồi nhíu mày hỏi: "Trong số chúng ta, ai biết vẽ không, vẽ thử một cái cổng ở đây xem sao?" Vương Khải Toàn, gã này lại rất tự tin, lập tức xung phong: "Đông ca, chuyện này anh tìm đúng người rồi!

Hồi nhỏ, cô giáo ở nhà trẻ chỗ tôi đã nhìn ra tôi có tố chất nghệ thuật, mẹ tôi nói tôi tè dầm ra giường cũng có thể tè ra một hình thù đặc biệt, mỗi ngày đều không giống nhau!

Tôi thấy tôi vẽ chắc không có vấn đề gì!" Nhưng, Tôn Lão Cửu dường như còn hứng thú với chuyện này hơn.

Lão già này bây giờ cảm thấy nhân sinh quan của mình có chút bị đảo lộn, nên muốn tìm hiểu xem rốt cuộc là chuyện gì.

Vương Khải Toàn tuy cũng muốn thể hiện tài năng nghệ thuật, nhưng cuối cùng cảm thấy tốt nhất nên tôn trọng người già, nên quyết định giao việc này cho lão.

Lý Đông nhúng cây bút lông đầy mực, giao cho Tôn Lão Cửu.

Trên mặt Hồ Bát Nhất cũng xuất hiện một nụ cười kỳ quái, rồi nói với Tôn Lão Cửu: "Cửu gia, tôi không biết trình độ nghệ thuật của

ngài thế nào!

Sau khi ngài vẽ xong cửa, cuối cùng nhớ hô một câu ‘vừng ơi mở ra’, biết đâu có hiệu quả!” Tôn Lão Cửu thở dài một hơi nói: “Quả thực cũng quá trẻ con rồi, vẽ cửa trên núi để mở đường, thật không thể tin nổi! 59.

Tôi muốn xem có xuất hiện một cái cửa không!” Lão già nói xong, cũng không do dự nữa, lập tức cầm bút lông, đi đến trước ngọn núi.

Đầu tiên ông ta vẽ một cái khung cửa lớn, sau đó vẽ một cánh cửa, thậm chí còn vẽ cả hai cái vòng cửa.

Một cánh cửa đã được vẽ xong.

Trông có vẻ hơi nguệch ngoạc, nhưng ít nhất cũng có chút thần thái.

Bây giờ mấy người thực tế đều muốn xem xem “biến mục nát thành thần kỳ” là như thế nào, nên ai nấy đều trừng to mắt, sợ trong chớp mắt sẽ bỏ lỡ khoảnh khắc tuyệt vời.

Nhưng thời gian dường như trôi qua rất chậm, từng người một, cảm giác như đã qua mấy thế kỷ.

Nhưng, sau mấy thế kỷ đó, cánh cửa trên ngọn núi kia lại không hề có động tĩnh gì.

Trên đó thực sự chỉ biến thành một bức tranh mà thôi.

“Tôi nói rồi, không được đâu.

Chuyện như vậy sao có thể xảy ra?

Quá nhảm nhí!” Tôn Lão Cửu lắc đầu, lúc này ông ta thở phào nhẹ nhõm, xem ra nhân sinh quan của mình không bị lật đổ hoàn toàn.

“Nhưng bây giờ chúng ta phải làm sao?

Chẳng lẽ bây giờ chúng ta phải quay về sao?

Tôi thấy nơi này chắc chắn có huyền cơ khác, hay là chúng ta thử cách khác?" Hồ Bát Nhất dường như có chút không cam tâm.

Bây giờ chuyện này, người mong có kết quả nhất, thực tế là Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ.

Mấy người còn lại thực ra cũng chỉ là giúp đỡ mà thôi.

Đặc biệt là Lý Đông, bây giờ được Hồ Bát Nhất mời đến giúp.

Lý Đông nhíu mày, theo tính cách của anh, anh thật sự muốn lôi máy xúc ra, trực tiếp đào một cái hang trên ngọn núi này.

Nhưng, làm việc lỗ mãng như vậy cũng không phải lúc nào cũng hiệu quả, nên tạm thời anh không làm như vậy.

"Hay là thế này đi, chúng ta bây giờ cũng đã đi nhiều đường rồi, mọi người đều mệt rồi, trước tiên nghỉ ngơi một lát đi, ăn chút gì rồi ngủ một giấc, nói không chừng sau đó chúng ta sẽ có phát hiện mới!" Chuyện này, dường như ai cũng cảm thấy mệt mỏi rã rời, thế là từng người một ngồi xuống ăn cơm uống nước, rồi ngáp ngủ.

Sau khi mọi người nghỉ ngơi, thời gian trôi qua rất nhanh, trong chớp mắt đã đến tối.

Lý Đông bây giờ thực tế không cần ngủ, chỉ cần ngồi xuống nghỉ ngơi là có thể hồi phục thể lực và tinh thần.

Anh nhìn cánh cửa mà Tôn Lão Cửu vẽ phía trước, kết quả một chuyện kinh ngạc đã xảy ra, cánh cửa vốn được vẽ ra, dường như thật sự đang từ từ mở ra.

Sau khi cửa mở, Lý Đông kinh ngạc phát hiện phía sau cánh cửa đó là một cửa hang đen kịt.

Lý Đông dụi dụi mắt, xác nhận mình không nhìn nhầm.

Quan trọng nhất là trong hang động đó dường như có thứ gì đó, giống như tiếng đập cánh.

“Thứ gì vậy?

Côn trùng à?” Lý Đông bây giờ đã quá quen thuộc với côn trùng.

Nếu nói động vật khiến anh ghét nhất, đó tuyệt đối là côn trùng.

Cho đến nay, không biết anh đã gặp bao nhiêu loại côn trùng, ví dụ như gián đất, bọ xác chết hay bọ vàng, nên bây giờ anh khá nhạy cảm với côn trùng.

Không sai, âm thanh đó tuyệt đối là tiếng bay của một lượng lớn côn trùng.

Chương 592

Lúc này mấy người còn lại cũng bất giác tỉnh dậy, Tôn Lão Cửu dường như nhìn rõ, trên đó rốt cuộc là thứ gì?

"Đó là ong vò vẽ!

Tôi nói rồi, trên cánh cửa vẽ đó, chắc chắn có thứ gì đó thu hút bọn côn trùng này, nếu không sẽ không thu hút nhiều ong vò vẽ như vậy!" Mọi người nghe thấy thứ đó, đều không khỏi giật mình.

Ong vò vẽ không phải chuyện đùa, người ta thường xuyên nghe tin tức ong vò vẽ đốt chết người.

Thứ đó, nghe nói rất thù dai, chỉ cần chọc giận chúng, chúng sẽ ùa lên, nhất quyết phải giết chết mục tiêu mới thôi.

Thấy ở đây có nhiều ong vò vẽ như vậy, bất kể là ai, bản năng đều có chút sợ hãi.

Tôn Lão Cửu vội nói: "Thực ra không cần sợ hãi như vậy, những con ong vò vẽ này tuy rất lợi hại, nhưng nếu không chọc giận chúng, chúng sẽ không dễ dàng tấn công người không liên quan!

Chúng ta chỉ cần không chọc giận chúng, chắc chắn chúng sẽ không tấn công chúng ta, chúng ta cũng sẽ không có nguy hiểm gì lớn!" Lý Đông thực tế cũng tin lời này.

Mặc dù anh cảm thấy đám ong vò vẽ này rất ghê tởm, nhưng với trang bị hiện tại, đám ong vò vẽ này có muốn đốt cũng vô ích, vì trang bị trên người anh bây giờ có thể nói là vũ trang đến tận răng, căn bản không thể bị thương, ít nhất những động vật như ong vò vẽ không thể gây tổn hại cho anh.

Đương nhiên, bây giờ đột nhiên xuất hiện đám ong vò vẽ này, nói

không chừng sẽ có tác dụng đặc biệt, nên anh cũng không ra tay ngay.

Giáo sư Tôn lúc này nhỏ giọng nói với mọi người: "Thực ra hồi tôi đi thu thập văn vật ở nông thôn, đã bị ong vò vẽ đốt.

Lúc đó ong vò vẽ xung quanh tụ tập ngày càng nhiều, rất hung dữ, cảnh tượng đó vô cùng hùng vĩ!

Đặc biệt là tiếng cánh ong vò vẽ bay trong không khí, khiến người ta có cảm giác phiền não, bồn chồn!

Lúc đó tôi thực sự cảm thấy như sắp bị đốt chết rồi!

Thực ra, tôi cũng là kiểu 'một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng', nhưng từ đó tôi bắt đầu nghiên cứu về loại động vật này, nên tôi biết đặc điểm của chúng." Lý Đông không nghe gã này khoác lác, bây giờ anh đang suy nghĩ, đám ong vò vẽ này rốt cuộc có tác dụng gì?

Rõ ràng đây là một cơ quan rất lớn, mực trên cây bút lông đó thực tế có pha trộn một loại vật chất có thể thu hút ong vò vẽ, thứ này đã thu hút nhiều ong vò vẽ như vậy, rốt cuộc là tốt hay xấu?

Ngũ Thập Ngũ hơi nhíu mày: "Tôi thấy chuyện này thực sự có chút kỳ lạ, chúng ta nên quan sát kỹ xem rốt cuộc là chuyện gì!

Nếu vội vàng ra ngoài, nói không chừng sẽ phá hỏng thứ gì đó!" Bây giờ mọi người cũng không quá vội vàng, dù sao cũng sẽ không bị thương, nên muốn xem xem rốt cuộc màn kịch gì sắp diễn ra.

Nhưng điều khiến họ không ngờ tới là, thứ dính trong mực trên cây bút lông đó không biết là gì, dường như có sức hấp dẫn cực mạnh đối với ong vò vẽ.

Những con vật này lại tiết ra một số chất trên các cành cây gần đó, rồi xây thành tổ ong.

Quan trọng nhất là, những con ong vò vẽ tụ tập từ bốn phương

tám hướng dường như không cùng một đàn, thậm chí không cùng một loài.

Bởi vì những con ong hoang này thậm chí cấu trúc tổ cũng không giống nhau, có con dùng tổ tre liếp thông thường, có con lại làm thêm những thứ kỳ lạ khác trên vách tổ ong hoang của mình.

Trông vô cùng hỗn loạn.

Cảnh tượng này càng khiến người ta cảm thấy kỳ lạ hơn.

Thật sự, trong tình huống bình thường, đa số ong hoang không thể cùng tồn tại, vì bất kể động vật nào muốn sinh tồn, đều cần tài nguyên sinh tồn.

Ở một nơi chật hẹp như vậy, chen chúc nhiều động vật đến thế, nếu muốn sinh tồn, chắc chắn sẽ không đủ tài nguyên.

Không đủ tài nguyên thì sẽ xảy ra vô số mâu thuẫn, thậm chí là chiến tranh, đó là chuyện bình thường, thực tế thế giới động vật cũng tuân theo quy luật này.

Chưa đầy một giờ, tổ ong ở đây đã rộng đến hai ba mét vuông.

Rồi những con ong dày đặc bò ra bò vào, ồn ào không yên, thậm chí còn đè cong cả một cái cây.

Đương nhiên, rất nhanh, họ lại thấy một cảnh tượng kỳ đặc khác.

Nơi ban ngày vẽ cửa, ánh sáng trắng lấp lánh, dưới sự cọ xát của những con ong hoang đó, lại xảy ra một loại biến hóa nào đó, tỏa ra từng luồng huỳnh quang, giống như ma trơi.

Những con côn trùng bay lượn đó, sau khi thấy ánh sáng kia, lại lập tức bị dọa cho tứ tán, mỗi con đều bay quanh tổ ong của mình.

Cuối cùng mọi người cũng hiểu "vạch đất làm cổng" rốt cuộc là chuyện gì.

Hóa ra một loại vật chất trong mực đó có thể thu hút những con ong hoang này, sau đó những con ong hoang này bị thu hút, bị một loại kinh hãi nào đó tác động, sẽ tiết ra một loại mật ong có tác dụng ăn mòn nhất định.

Rồi không lâu sau, ở nơi đó, lại thật sự xuất hiện một cái hang lớn và sâu.

Tôn Lão Cửu xem xong một màn này, toàn thân kích động run rẩy: "Tôi hiểu rồi, tôi hiểu rồi, xem ra lăng mộ của Lợi Tân ở phía sau nơi này!

Nơi chúng ta vẽ cửa, tuy trông giống như một phiến đá, nhưng thực tế nơi đó chỉ là một lớp đất cứng mà thôi." Không lâu sau, mùi ma trơi ở nơi đó, đột nhiên nghe thấy tiếng sụp đổ truyền đến, một luồng khói trắng từ trong huyệt mộ đó xông thẳng lên.

Cái tổ ong khổng lồ trên cành cây kia cũng bị xông thẳng lên giữa không trung, tổ ong vỡ tan tành.

Những con ong hoang bị khói trắng đó xông vào, chết vô số, những con còn sống cũng tan tác như chim vỡ tổ, chạy sạch sành sanh.

Xem xong một màn này, ai nấy đều chết lặng, không thể không thừa nhận cơ quan này được thiết lập quá tinh xảo.

Chỉ là thực tế, trận chiến này cũng quá thảm liệt, chỉ thấy trong chốc lát, vô số con ong chết đi rơi lả tả xuống, cứ như trời mưa vậy.

Khi mấy người định né tránh, lại đột nhiên phát hiện trên đỉnh đầu mình như bị ai đó rắc một nắm vôi.

Từng người một đều bị phủ đầy tro trắng.

May mà trang bị phòng ngự trên người họ không tồi, thực tế đã bảo vệ toàn thân kín kẽ, nên không bị thương tổn thực chất.

Chương 593

Có lẽ thứ đó là một loại bột thuốc có tính kích thích, nếu đã có thể trực tiếp giết chết ong vò vẽ, thì người hít vào, cho dù không chết, chắc chắn cũng sẽ không dễ chịu.

Có lẽ đây cũng là một cơ quan nhỏ của Địa Tâm Cổ Mộ.

Họ vội vàng né ra, sau đó phủi sạch bụi trên người, mới thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là lớp bụi này dường như dính chặt vào quần áo, nhất thời cũng khó làm sạch, khiến người ta cảm thấy hơi ghê tởm.

Vương Khải Toàn, gã này ho sù sụ mấy tiếng rồi chửi bới: "Thứ gì vậy?

Mùi nồng quá, muốn sặc chết người à!

Nơi này, cũng không phải mộ hoàng đế, sao lại bá đạo như vậy?

Chẳng lẽ ao cạn lắm rùa, miếu nhỏ nhiều yêu ma?

Xem ra bên trong có bảo bối đấy, chúng ta lần này phát tài lớn rồi, đừng do dự nữa, vào thẳng đi…" Mấy người khó hiểu nhìn gã này.

Vừa rồi mấy người khác đều đeo mặt nạ phòng độc, đều không bị sặc, ngược lại gã này sặc đến chảy cả nước mắt, xem ra vừa rồi không đeo mặt nạ phòng độc, cũng là một chuyện kỳ quặc.

Lý Đông lắc đầu: "Nơi này, mới chỉ là lối vào thôi đã nguy hiểm như vậy, chúng ta không nên xem nhẹ, cẩn thận một chút vẫn hơn.

Để tôi vào trước, tôi vào xem thử rồi nói, nếu không có nguy hiểm thì mọi người hãy vào!" Lý Đông cũng không đợi người khác trả lời, một mình nhanh chóng chui vào.

Trong tay anh nắm chặt vũ khí, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Ở những nơi như thế này, không biết có quái vật hay không, chiến đấu là điều bắt buộc.

Với người ở cảnh giới như anh bây giờ, thực tế chỉ tin vào vũ khí trong tay mình.

Đồng thời, những người còn lại cũng tự trang bị đầy đủ, để không bị xui xẻo một cách khó hiểu như Vương Khải Toàn.

Lý Đông một tay cầm đao, một tay cầm đèn pin, soi vào trong huyệt mộ, phát hiện bên trong sâu khoảng mười mấy mét, anh cũng không cần dùng dây thừng mà nhảy thẳng xuống.

Sau khi xuống, anh phát hiện không khí ở đây có rất nhiều bụi, tầm nhìn rất thấp.

Anh dùng đèn pin soi xung quanh, phát hiện bên dưới lại là một cái hang tự nhiên, đương nhiên không quá rộng rãi, chỉ rộng khoảng mấy trăm mét vuông.

Ở cuối con đường đó, có vẻ rất ngột ngạt.

Lý Đông dùng đao chạm vào khắp nơi, rồi lại nhẹ nhàng sờ vào vách tường, phát hiện vách tường có chút lạnh.

Nơi này không biết là vì không khí không lưu thông, hay vì bên dưới có độc khí, cái lạnh này có chút đặc biệt.

Nhưng tóm lại, nơi này dường như không có nguy hiểm rõ ràng, thế là Lý Đông dùng đèn pin chiếu lên đỉnh đầu mấy cái, phát ra tín hiệu.

Những người ở trên từng người một bám dây thừng trượt xuống.

Nhưng sau khi Tôn Lão Cửu xuống, nhìn hoàn cảnh ở đây, ông ta nhíu chặt mày, lắc đầu nói: “Nơi này e là không phải cổ mộ!

Nơi này ẩm ướt như vậy, nếu có người được chôn ở đây, e là thứ gì cũng sẽ mục nát hết, nên tôi đoán nơi này không phải cổ mộ, hoặc là chúng ta đã nhầm chỗ rồi!" Giáo sư Tôn vừa nói vậy, mấy người còn lại cũng suy tư gật đầu, thực tế họ cũng có kiến thức về phương diện này, chỉ là nhất thời chưa nghĩ ra.

Bất kể thế nào, Địa Tiên Cổ Mộ này cũng do Quan Sơn Thái Bảo xây dựng.

Quan Sơn Thái Bảo tuy hành vi rất cổ quái, nhưng dù sao cũng là một người có kiến thức uyên bác, có những thủ đoạn đặc biệt, chắc chắn sẽ không chọn một nơi như thế này để làm lăng mộ.

Nhưng nơi này dù sao cũng là một nơi rất kỳ lạ, đã vào rồi, nếu không quan sát kỹ cũng không ổn, nên Lý Đông đi thẳng phía trước dẫn đường, quyết định đi sâu vào trong hang động xem thử.

Nơi này cho dù không phải cổ mộ, nói không chừng bên trong cũng có thứ tốt, vào xem thử cũng không sao.

Dù sao thì các loại đồ tiếp tế họ mang theo bây giờ cũng rất đầy đủ, vào trong cũng không vấn đề gì.

"Tôi nói này, chúng ta bây giờ cũng là những người có bản lĩnh, đã đến nơi này rồi, cho dù nơi này không phải cổ mộ, nếu thật sự có Địa Tiên Cổ Mộ, chúng ta cũng có thể tìm ra!

Hay là chúng ta vào xem rốt cuộc có chuyện gì!

Đương nhiên trên đường e là không an toàn, nên mọi người, hãy lanh lợi một chút, tuyệt đối đừng để xảy ra vấn đề!" Lý Đông cũng là một tên trộm mộ rất kinh nghiệm.

Hồi đó, trên đường đi, anh thường xuyên gặp phải tình huống đồng bạn tử vong.

Đương nhiên những đồng bạn đã chết đó và anh quan hệ không

đặc biệt thân thiết, nên tóm lại, cũng không quá nghiêm trọng.

Nhưng bây giờ những người trong đội này cơ bản đều là người có quan hệ đặc biệt thân thiết với anh, anh không hy vọng tổn thất một ai ở đây, như vậy cũng quá xui xẻo rồi.

Lý Đông cầm đao đi trước nhất, không lâu sau, phía trước anh xuất hiện một bậc thang.

Lý Đông từng bước đi xuống, những người còn lại đi theo sau, ai nấy đều cảnh giác.

Nơi này quả nhiên không phải là nơi tốt, bên trong ẩm ướt, khắp nơi đều nhỏ nước, mặt đất cũng không bằng phẳng, lúc cao lúc thấp.

Nhưng trên đường đi dường như có dấu vết đào bới nhân tạo rất rõ ràng, nhưng những dấu vết đó cũng lúc có lúc không, có vẻ hơi qua loa.

Động trong động, xung quanh liên tục xuất hiện những ngã rẽ, nhưng may là những ngã rẽ đó cơ bản đều là đường đất.

Con đường chính trông có vẻ kiên cố hơn, chỉ có một con, nên không đến nỗi đi lạc.

Đi vào sâu hơn, anh phát hiện xung quanh có khá nhiều lân tinh, thậm chí có nơi còn lấp lánh ma trơi.

Chương 594

Thậm chí thỉnh thoảng còn có thể thấy một số động vật sống trong lòng đất, như rắn hay chuột, khiến người ta có cảm giác kinh hãi.

"Nơi này quả nhiên không phải huyệt mộ, âm u ẩm ướt, có chuột, rắn, nhiều thứ như vậy, những thứ này đều là cấm kỵ của huyệt mộ mà!" Nhưng sau đó anh lại nghĩ, nơi này có lẽ chưa đến huyệt mộ thật sự, nơi họ đang ở nhiều nhất cũng chỉ là vòng ngoài mà thôi.

Nếu vậy, dường như cũng hợp lý.

Thế là họ cắn răng tiếp tục tiến về phía trước.

Không bao lâu, phía trước truyền đến từng trận tiếng nước chảy, đường hầm tự nhiên đó đột nhiên cũng rẽ một cái, phía trước trở nên rộng rãi hơn hẳn.

Dưới ánh đèn pin của anh, bề mặt nước tích tụ dưới đất tỏa ra một thứ ánh sáng kỳ dị.

Thậm chí con đường phía trước còn bị một cái hồ ngầm nhỏ chặn lại.

Thậm chí, từ xa còn truyền đến từng trận tiếng thác nước hoặc sóng vỗ.

"Không ngờ ở đây lại phải dùng thuyền!" Đương nhiên, đối với Lý Đông bây giờ, một chiếc thuyền không phải là chuyện lớn.

Anh cũng dùng giấy gấp một chiếc thuyền, sau đó thả xuống nước, qua hệ thống nâng cấp, nó lập tức biến thành một chiếc thuyền lớn.

Mấy người xem xét độ chắc chắn của chiếc thuyền xong, liền cùng nhau ngồi lên, cảm thấy rất thoải mái.

Cô em gái kia ngồi lên xong, cảm thấy vô cùng kinh ngạc: "Không ngờ anh Lý Đông lại có thủ đoạn như vậy, trong thời gian ngắn như thế mà có thể làm ra thứ này, thật đúng là không gì không làm được!" Vương Khải Toàn cười nói: "Em gái, em đúng là ít thấy nên lạ!

Nếu em ở bên Đông ca lâu, sẽ biết anh ấy lợi hại đến mức nào, những thứ này chỉ là trò vặt thôi!" Mọi người ngồi lên thuyền, chèo thuyền từ từ tiến về phía trước.

Trên đường đi họ cũng thấy trên vách của hồ này có một số bức bích họa!

Nhưng những bức bích họa này dường như không phải là cảnh tượng tốt đẹp gì, cơ bản đều là những cảnh tượng rất khủng bố, phần lớn là cảnh hành hình thời cổ đại, như chém đầu, phanh thây các loại.

Mọi người xem mà có chút rợn tóc gáy.

"Nơi này rốt cuộc là sao vậy?

Vẽ những thứ này ở đây để làm gì?

Theo lẽ thường, lăng mộ đối với người bình thường là một ngôi nhà!

Ai lại vẽ những thứ này trong nhà mình chứ?

Bây giờ chúng ta, con đường đang đi này không phải là dẫn đến pháp trường chứ?" Hồ Bát Nhất dụi dụi đầu nói.

Đặc biệt là khi thuyền tiếp tục tiến về phía trước, họ dần dần phát hiện những bức bích họa trên vách tường càng lúc càng quỷ dị.

Quan trọng nhất là họ phát hiện trên vách tường dường như có rất nhiều khe nứt.

Trong những khe nứt đó, khắp nơi là xương người vương vãi, răng, xương cốt các loại.

Ngoài ra còn có những chuỗi xích sắt, nơi này trông càng giống một bãi tha ma của tử tù.

Những nơi như thế này, cho dù là trộm mộ cũng sẽ không đến, vì ở đây căn bản không có bảo vật gì đáng tiền.

Quan sát kỹ, trong những khe đá này, e là có ít nhất hàng nghìn bộ hài cốt.

Thậm chí có nơi còn có một số quan tài, nhưng trên những quan tài đó cũng bị xích sắt khóa lại.

Có nơi dường như thực sự tích tụ oán khí, người đến gần có thể cảm nhận được một luồng hàn khí.

Cô em gái kia tuy là người làm việc ở cửa hàng đồ tang lễ, gan cũng rất lớn, nhưng sau khi thấy cảnh tượng này cũng sợ đến run lẩy bẩy.

Cô liên tục hỏi mấy người trên đời này rốt cuộc có ma hay không.

"Tôi thấy chúng ta thật sự là tự tìm phiền phức, tại sao cứ phải đến những nơi như thế này?

Chẳng lẽ đúng như lời đồn, thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa lại xông vào?

Thật là thú vị!" Hồ Bát Nhất tự giễu một câu.

Nhưng đột nhiên, anh thấy trong ánh sáng mờ ảo, xuất hiện một con quái vật.

Không sai, con quái vật đó đang nổi trên mặt nước, trên người nó dường như có rất nhiều điểm sáng, những điểm sáng đó trông như hàng trăm con mắt, lúc này đang nổi trên mặt nước.

Khi Lý Đông chuẩn bị bảo mọi người cẩn thận, đột nhiên thứ đó từ trong nước vọt ra, lao lên giữa không trung.

Anh dùng đèn pin chiếu vào thứ vừa nhảy lên, lại đột nhiên phát hiện thứ đó là một con cá, nhưng con cá đó không phải cá sống, mà là một con cá đã chết.

Nó dài khoảng hơn ba mét, đã bắt đầu thối rữa, trông vô cùng ghê tởm.

Trên bụng con cá có mấy cái lỗ lớn, đầu cá cũng có một nửa không biết rơi đi đâu, để lộ ra xương sọ trắng hếu.

Điều khiến người ta kinh ngạc nhất là, sau khi con cá nhảy lên, nó lại lơ lửng trong không khí.

Khi nó đến gần hơn, anh dùng đèn pin soi, phát hiện trên người con cá dường như bám đầy những con côn trùng màu đen.

Những con côn trùng màu đen đó to bằng móng tay, tất cả đều bám trên người con cá.

Lúc này mọi người mới hiểu ra, những con côn trùng đó vốn dĩ nên sống trong nước, nhưng vì bị kinh động, đã trực tiếp nâng con cá nhảy ra khỏi mặt nước.

Chương 595

Còn những điểm sáng trên người con cá, chỉ là vì trên người cá có lân tinh, khi bay lượn có chút nóng lên, nên tỏa ra ánh huỳnh quang mờ ảo, trông vô cùng kỳ diệu.

"Trời ơi, trên đời sao lại có thứ ghê tởm như vậy?

Con côn trùng đó là gì, chẳng lẽ là động vật ăn xác thối sao?" Lý Đông hơi nhíu mày, bây giờ anh thực sự rất ghét côn trùng, vì không biết đã bao nhiêu lần gặp phải loại côn trùng ghê tởm này.

Tôn Lão Cửu hơi nhíu mày nói: "Loại côn trùng này gọi là Đăng tử, trong tên có chữ 'dăng', nhưng thực tế là một loại thi trùng, thích ăn xác chết thối rữa!

Đôi khi ở một số bãi tha ma, cũng sẽ xuất hiện loại này.

Loại này thường chỉ ăn xác chết, không gây nguy hiểm cho người sống!" Lý Đông hơi nhíu mày, trực tiếp lấy ra súng phun lửa hội tụ, nhắm thẳng vào con cá lớn, một cột lửa phun ra.

Nhiệt độ của cột lửa do súng phun lửa hội tụ phun ra có đến mấy nghìn độ, trực tiếp thiêu con cá thành than, cùng với những con côn trùng đáng ghét trên người nó, tất cả đều bị thiêu thành tro bụi.

Anh thu hoạch được hơn 100 Đạo tệ, cũng không lỗ.

Không thể không nói, ngọn lửa đôi khi thật sự là một thứ tốt, có thể thiêu mọi thứ trông ghê tởm thành tro bụi, như vậy có thể khiến người ta cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Mọi người thấy con cá biến mất, mới thở phào nhẹ nhõm, ai cũng cảm thấy nhẹ nhõm đi nhiều.

Rất nhanh đã đến cuối con đường, ở cuối là một vách đá dốc, trên

vách đá có những lỗ phun nước, phân bố cao thấp xen kẽ, sau đó hình thành những thác nước nhỏ ở hai bên, trông rất thú vị, có chút giống song long xuất thủy.

Nơi hai con rồng nước vươn ra là một công trình kiến trúc rất kỳ dị, ở đó chạm khắc một số động vật kỳ lạ, những hình vẽ này trông rất cổ quái, là những thứ hiếm thấy thời đó.

Khắp nơi đều là bích họa, nhưng muốn tìm một nơi thật sự có thể đặt chân lại không hề dễ dàng, khắp nơi đều hỗn loạn.

Cuối cùng, mãi mới tìm được một nơi khá tốt, mọi người mới xuống thuyền, rồi thở phào nhẹ nhõm.

"Mọi người có nghe thấy âm thanh đó không?

Đó là ai đang kêu cứu mạng vậy?" Tai của cô em gái kia có vẻ khá thính, nhanh chóng nghe thấy một âm thanh, bèn nhắc nhở mọi người.

Mấy người còn lại nghe một lúc rồi nói: "Hình như không phải là đang kêu cứu mạng, căn bản không biết là âm thanh gì, nhưng trong hang động này, chẳng lẽ còn có người khác sao?" "Hình như là giọng của một phụ nữ trung niên?

Chỉ là đó thật sự là giọng người hay giọng ma?

Mọi người có nghe ra không?" "Bàn gia, tôi bây giờ không tin, tôi không tin nơi này thật sự có giọng ma, chúng ta đi tìm xung quanh xem, rốt cuộc là thứ gì đang giả thần giả quỷ ở đây!" Mấy người lại lắng nghe kỹ, Tôn Lão Cửu đột nhiên nhíu mày nói: "Âm thanh như vậy, nghe có vẻ hơi quen thuộc, hình như là Quỷ âm!" "Quỷ âm là thứ gì?

Chẳng lẽ là tiếng ma kêu sao?

Tôi nói này, 'tử bất ngữ quái lực loạn thần', chuyện như vậy không thể nói bừa được!" Vương Khải Toàn nghiêm túc nói.

Mặc dù gã này bình thường cũng thích nghe những câu chuyện kỳ diệu, nhưng trong xương cốt của gã, trên thế giới này căn bản không tin vào những thứ đó.

Tôn Lão Cửu lắc đầu: "Không có văn hóa thật đáng sợ.

Ai bảo ông Quỷ âm là tiếng ma kêu?

Quỷ âm là một loại lối hát thời nhà Đường, trong những đêm không có nhạc đệm, có phụ nữ khẽ hát, giai điệu vô cùng quỷ dị thông linh, có thể mô phỏng tiếng than thở của vong linh.

Nhưng lối hát này, cơ bản đã hoàn toàn thất truyền!

Có lẽ có một số được lưu truyền lại, nhưng cơ bản đều ở nước ngoài, bây giờ trong nước rất khó nghe được!" Sau khi được gã này giải thích như vậy, mấy người Lý Đông mới hiểu ra ý nghĩa.

Ý của gã này cũng đơn giản, đó là giọng hát đó e là có một người từ thời cổ đại đang hát loại Quỷ âm đúng như tên gọi của nó ở đây.

Nếu vậy, thì trong huyệt mộ này, nói không chừng thật sự có người sống, tồn tại từ thời cổ đại.

Chuyện như vậy có chút đáng sợ, hoặc có chút quỷ dị, nhưng đối với những người này, thực tế cũng không phải là chuyện gì quá kỳ diệu.

Dù sao ngay cả Tây Vương Mẫu họ cũng đã gặp, huống chi là người khác.

Bây giờ ý định lớn nhất của họ là nhanh chóng tìm ra người đang hát Quỷ âm, muốn xem xem người đó rốt cuộc ở đâu.

Nhưng đi một đoạn đường, lại phát hiện cuối mộ đạo này cũng trống không, ngoài những mảnh đá vỡ và gạch ngói vương vãi khắp nơi, còn lại cũng chỉ có hai cỗ quan tài.

Nhưng đột nhiên, họ phát hiện âm thanh đó dường như được hát ra từ hai cỗ quan tài đó.

Cảnh tượng này càng thêm quỷ dị, mấy người đều giật mình.

Mắt Vương Khải Toàn trợn tròn, bất giác lùi lại hai bước: "Tôi nghe âm thanh đó hình như phát ra từ hai cỗ quan tài kia?

Chẳng lẽ xác chết trong quan tài đang hát sao?

Thật là thú vị, hay là chúng ta mở hai cỗ quan tài này ra xem, xem bên trong rốt cuộc có thứ gì!

Nhìn rõ ràng thì tốt!

Nếu không, chúng ta cứ loanh quanh ở đây ngược lại sẽ sợ hãi!" Thứ mà con người sợ hãi nhất, thực tế không phải là thứ nguy hiểm, mà là thứ nghe có vẻ rất nguy hiểm, nhưng thực tế lại không biết rốt cuộc là thứ gì.

Lý Đông cũng không có nhiều suy nghĩ như vậy, lắc đầu nói: "Trong hai cỗ quan tài này có lẽ có xác chết, nhưng bên trong chắc chắn không có thứ gì hữu dụng!

Chúng ta bây giờ đến đây để làm gì?

Không phải là để tìm thứ cứu người sao?

Bây giờ đã đến nơi này rồi, đừng lãng phí thời gian nữa, chúng ta tiếp tục lên đường đi, ở đây gây thêm chuyện cũng vô ích!" Nhưng anh vừa nói xong, đột nhiên phát hiện âm thanh trong quan tài dường như có chút không đúng.

Chương 596

Trong lòng anh khẽ động, đột nhiên lại có một ý nghĩ, muốn mở ra xem trong quan tài rốt cuộc có thứ gì.

Âm thanh mờ ảo đó quả nhiên truyền ra từ trong quan tài, thực sự giống như một bóng ma, nếu là người bình thường, nói không chừng đã bị dọa chết từ lâu rồi.

Tôn Cửu Gia, người tự nhận là tin vào khoa học và lẽ thường, bây giờ liền sợ đến toàn thân run rẩy.

Lần trước ông ta đã cảm thấy nhân sinh quan của mình sắp sụp đổ, chỉ là vì những chuyện xảy ra sau đó đã giúp ông ta tạm thời giữ lại được nhân sinh quan.

Nhưng lần này ông ta lại toàn thân run rẩy, cảm giác nhân sinh quan của mình lại sắp sụp đổ.

A một tiếng, ông ta vừa lăn vừa bò trốn ra sau lưng mấy người.

"Trong quan tài rốt cuộc là thứ gì, hay là chúng ta đốt quách cái quan tài này đi, mẹ nó chứ, đáng sợ quá!" Lý Đông thực tế không tin trên đời này thật sự có chuyện ma ám.

Anh đoán, tình huống trong quan tài không ngoài mấy loại sau.

Tình huống thứ nhất, trong quan tài thực ra không phải là người chết, mà là một người sống.

Bây giờ bất kể thế nào, anh biết có những người có thể sống rất lâu, thậm chí là trường sinh bất lão.

Nếu trong quan tài này luôn có một người sống nằm đó, cũng là chuyện bình thường.

Tình huống thứ hai, trong quan tài có lẽ ban đầu thật sự là một người chết, nhưng nếu cơ thể người chết không bị hư hỏng, qua một thời gian dài, sẽ xuất hiện một loại biến hóa kỳ đặc khác, nói không chừng sẽ sản sinh ra thứ khác, biến thành một người sống khác.

Đương nhiên chuyện như vậy có chút nhảm nhí, thật giả không chắc chắn.

Đương nhiên còn có một tình huống khác, đó là trong cỗ quan tài đó có lẽ căn bản không có người, mà có thể có một cái máy ghi âm.

Tất nhiên, đây không phải là một chiếc máy ghi âm thực sự, mà là một tình huống ngẫu nhiên tạo ra hiệu ứng tương tự.

Ví dụ, ngày nay ở nhiều nơi trên thế giới, người ta có thể bắt gặp cái gọi là bóng ma.

Nhưng những bóng ma đó thực chất không phải là ma thật, mà chỉ là do địa hình ở đó đặc biệt, các vật chất xung quanh có từ tính, rồi trong một sự trùng hợp ngẫu nhiên đã tạo ra hiệu ứng ghi hình.

Ghi âm thực ra cũng có hiệu quả tương tự, sau đó lại được phát ra dưới một sự trùng hợp ngẫu nhiên khác.

"Đừng đoán mò nữa, dù thế nào thì cứ mở ra trước đã!" Lý Đông không muốn lãng phí thêm thời gian ở đây, bèn một mình tiến lên, nắm lấy nắp quan tài và dùng sức mở nó ra.

Sau khi nắp quan tài được mở, quả nhiên bên trong có một xác nữ.

Thi thể nữ trong quan tài nằm với một tư thế vô cùng kỳ lạ, quần áo trên người trông giống trang phục thời nhà Minh.

Chỉ là biểu cảm của nữ thi trông rất khoa trương, miệng há to, mắt trợn trừng, mặt mũi méo mó, thậm chí bên trong quan tài còn có những vết máu khô đen kịt.

Tình hình này khiến mọi người nhanh chóng hiểu ra, người phụ nữ bên trong có lẽ không phải chết rồi mới được đặt vào quan tài, mà là bị nhốt sống vào đây rồi chết ngạt một cách đau đớn.

Nhìn cảnh tượng này, thậm chí có thể tưởng tượng được người phụ nữ lúc đó đã bi thảm đến mức nào.

"Lại có chuyện gì thế này, sao lại đóng sống một người vào trong quan tài?

Chẳng lẽ thời xưa có hình phạt kỳ quái như vậy sao?" Thời xưa, con người chưa khai hóa, đối với một số tội phạm, các loại hình phạt kỳ quái, tàn khốc đều là chuyện bình thường.

Nhưng việc trực tiếp nhốt người vào quan tài thì dường như chưa từng nghe qua.

"Chắc không phải hình phạt đâu, đây hẳn là một loại nghi thức nào đó!

Có lẽ là một nghi thức mê tín phong kiến thời xưa!" Hồ Bát Nhất lắc đầu nói.

Lý Đông cẩn thận kiểm tra thi thể nữ, phát hiện bên hông cô ta có treo một tấm đồng bài, trên đó có khắc mấy chữ "Quan sơn sư nương".

Đến đây, anh cơ bản đã hiểu ra, đây hẳn là do những kẻ tu tiên thời xưa gây ra, trực tiếp dùng người làm vật phẩm tuẫn táng.

Có một câu nói rất nổi tiếng đã nói rõ điều này, cái gọi là một niệm thành Phật, một niệm thành Ma, đôi khi tốt và xấu thực chất chỉ cách nhau một ý niệm.

Những kẻ theo đuổi trường sinh bất tử, có kẻ mang trong mình một nguyện vọng tốt đẹp, nhưng khi tâm lý biến thái đến một mức độ nào đó, họ sẽ biến thành kẻ xấu.

Đương nhiên đây cũng là chuyện của thời xưa, bây giờ anh không có tư cách để phán xét, chỉ khẽ thở dài một tiếng.

Vương Khải Toàn quả nhiên là một kẻ cực kỳ tham lam, thấy trên người nữ thi có không ít trang sức, liền định lấy vài món.

Tôn Cửu Gia vội vàng ngăn gã lại: "Bàn Tử, đừng tham của.

Tôi nói cho cậu biết, những thứ này trên người cô ta có thể dính phải những thứ kỳ quái, không phải bảo bối đâu!

Cậu mà lấy, có khi chết lúc nào không hay đấy!" Bàn Tử cảm thấy hơi mất hứng: "Ai nói với ông là tôi lấy đồ chứ.

Tôi chỉ thấy đồ đạc hơi lộn xộn, nên giúp sắp xếp lại thôi!

À phải rồi Đông ca, giờ chúng ta làm gì đây?" Lý Đông lắc đầu: "Còn nhớ câu nói trên tấm bia lúc trước không, tôi đoán là chúng ta phải thiêu cái xác này đi!" Thiêu xác thành tro cốt cũng là một cách mai táng, không có gì sai cả.

Hơn nữa, nơi này quả thật không phải là chỗ để chôn cất, có lẽ thiêu xác đi cũng là một việc tốt đối với chủ nhân của thi thể này.

Thế là Bàn Tử gật đầu, sau đó lấy bật lửa ra, miệng lẩm bẩm: "Tiền bối ơi tiền bối, mong linh hồn người sớm lên thiên đàng!

Thế giới này tàn nhẫn và lạnh lùng quá, người không thể tiếp tục ở lại đây được!

Trước khi rời khỏi thế giới này lên thiên đường, xin người hãy để lại những di vật cuối cùng, soi sáng cho con đường tìm kiếm ánh sáng của chúng tôi!" Bàn Tử lẩm bẩm những lời khó hiểu.

Chương 597

Nói xong, gã mới bật lửa rồi châm vào thi thể.

Quả nhiên trên thi thể có dính đầy chất dễ cháy, vừa bén lửa đã lập tức bùng lên kêu lách tách.

Để phòng bất trắc, sau khi châm lửa, mọi người đều lùi lại vài bước, nhưng cũng không lùi quá xa.

Dù sao thì bây giờ sức phòng ngự của họ cũng rất tốt, nên có khả năng đối phó nhất định với hiện tượng xác biến.

Chỉ thấy thi thể co quắp không ngừng trong ngọn lửa, cuối cùng đột nhiên bật ngồi dậy, lắc lư trong biển lửa.

Trong giây lát, cảnh tượng này trông có vẻ quỷ dị, tựa như thi thể đó vẫn còn sống.

Chỉ là, dù đứng rất gần ngọn lửa, họ lại không hề cảm nhận được nhiệt độ, ngược lại còn thấy vô cùng lạnh lẽo.

Điều quan trọng nhất là thi thể cháy mà không hề tạo ra khói hay bất kỳ làn sương mù đậm đặc nào khác.

Cùng lúc đó, trong mộ huyệt vang lên từng tràng tiếng động nhỏ.

Bí ẩn quả nhiên nằm ở đây, Lý Đông liền rút đao ra, chuẩn bị chiến đấu.

Kết quả không lâu sau, từ trong khe gạch ở phía nam mộ huyệt, chui ra một vài con chuột kỳ lạ.

Đúng vậy, là chuột, một loại chuột nhỏ màu xám, trông có vẻ rất thích ăn xác chết, nhìn vô cùng ghê tởm.

Không ngờ một mộ huyệt như thế này mà lại có cả đàn chuột,

đúng là một sự bi ai.

Yêu Muội nép sát vào Lý Đông, nắm chặt tay anh, toàn thân run rẩy, cô nhóc này có vẻ hơi sợ hãi.

Điều quan trọng nhất là trong nháy mắt, từ trong mộ huyệt đã chui ra hàng trăm con chuột.

Lý Đông vẫn chưa hành động, đám chuột này tuy trông có vẻ lợi hại, nhưng tiêu diệt chúng cũng không khó, nên anh không vội, muốn xem bên trong rốt cuộc có thứ gì.

Quả nhiên sau khi đợi thêm một lúc, trong mộ huyệt lại có dị động.

Chỉ thấy thi thể kia sau khi bị lửa thiêu, từ từ biến thành một tim nến cháy đen, toàn bộ cơ thể và đầu lâu đều tan chảy trong than đỏ, ánh lửa đỏ sậm chiếu sáng cả mộ huyệt.

Đương nhiên đó không phải là điều quan trọng nhất, quan trọng nhất là trên tường đột nhiên xuất hiện một bóng người đen kịt.

Bóng người đó có thân hình đầy đặn, mập mạp, trông giống một quý bà.

Quý bà đó chỉ có một bóng hình mờ ảo, trông như một bóng ma.

Hình ảnh bóng ma này có phần giống với người trong bức bích họa thời Đường mà họ đã thấy trên tường lúc trước.

Nhưng cả nhóm vẫn không động đậy, nín thở chờ xem diễn biến.

Nhưng cô nhóc Yêu Muội bây giờ ngày càng sợ hãi, bám chặt lấy cánh tay Lý Đông không buông, thậm chí còn có xu hướng hét lên.

Lý Đông không còn cách nào khác, đành phải bịt miệng cô bé lại.

Yêu Muội ú ớ hai tiếng rồi mới cứng rắn im lặng được.

Cuối cùng, thi thể đó cũng dần cháy hết.

Sau khi thi thể cháy hết, đám chuột dường như cũng xảy ra một số biến hóa kỳ lạ, trông có vẻ không ổn, rồi từ từ bò về phía trước.

Trong quá trình đó, dường như có một con chuột đã kích hoạt cơ quan.

Chỉ nghe một tiếng "cạch", bức tường có bóng ma ban đầu từ từ mở ra, bên trong lại có một bức tường cơ quan.

Đứng sau bức tường cơ quan đó là một người phụ nữ, mặc trang phục của người thời Đường, trang điểm rất đậm, trông vô cùng yêu diễm.

Chỉ là, thân hình cô ta rất mập mạp, toàn thân toàn thịt, da dẻ hồng hào mịn màng, nhưng đôi mắt lại hoàn toàn vô thần.

Đúng vậy, đây không phải người sống, mà là một cái xác.

Đám chuột thấy người này xong, con nào con nấy đều run rẩy, như thể gặp phải thứ gì đáng sợ, giống như con người đang quỳ lạy Phật.

Nhưng ngay lúc cả nhóm đang muốn xem xét kỹ hơn, Lý Đông lại phát hiện cái xác đó dường như đã cười một tiếng.

Mọi người lại bị dọa cho giật nảy mình, nhưng Lý Đông lập tức phản ứng lại.

Thực tế, bây giờ anh tin tưởng vào con đao trong tay mình hơn.

Đó là sự tự tin có được sau vô số lần rèn luyện, anh tin rằng dù gặp phải chuyện gì, anh cũng có thể dùng con đao trong tay để tiêu diệt tất cả kẻ thù.

Thế là, anh từ từ đi về phía đó, muốn xem rốt cuộc là chuyện gì.

Nhưng đúng lúc này, cổ thi thời Đường kia lại phát ra một tràng tiếng hát quỷ dị, và âm thanh hư vô mờ ảo đó lại một lần nữa xuất

hiện trong mộ huyệt.

Lý Đông nhìn kỹ, phát hiện tiếng hát quỷ dị đó thực ra không phải do người này hát, mà là phát ra từ trong bụng cô ta.

Đương nhiên trên đời có những người thực sự có thể phát ra âm thanh từ bụng, ví dụ như nhân vật Đoàn Diên Khánh trong tiểu thuyết, về cơ bản có thể nói bằng tiếng bụng.

Nhưng, dù thế nào đi nữa, đó cũng là người sống.

Chẳng lẽ người chết cũng biết trò này sao?

Chương 598

Có thể dùng tiếng bụng để hát ư?

Lại một lúc sau, dưới tác dụng của những giai điệu đó, chỉ thấy đám chuột xám trong mộ huyệt từng hàng từng hàng bò lên người cổ thi thời Đường, có con thậm chí còn bò lên mặt cô ta.

Nhưng đúng lúc này, miệng của thi thể thời Đường đột nhiên há ra, bên trong lại mọc ra một cái móng vuốt khô quắt, tóm lấy một con chuột, trực tiếp kéo vào trong miệng thi thể.

Sau khi con chuột đó phát ra một tiếng kêu thảm thiết, từ trong miệng thi thể chảy ra một dòng máu chuột đen kịt.

Lý Đông khẽ nhíu mày, bây giờ anh không khỏi nghĩ đến Bạch lão thái.

Anh nhớ lúc đó Bạch lão thái cũng dùng một loại âm thanh kỳ quái để thu hút lũ mèo, sau đó trực tiếp dọa cho lũ mèo tự làm sạch ruột gan rồi dâng mình đến tận cửa.

Bây giờ anh đoán, trong bụng của thi thể kia, chắc chắn cũng có thứ gì đó tương tự như Bạch lão thái, chỉ là thứ đó không ăn mèo mà ăn chuột, nguyên lý chắc cũng tương tự.

Còn về tiếng hát quỷ dị kia, có lẽ là thứ dùng để thu hút chuột.

Lý Đông vừa mới nghĩ đến đây, đột nhiên cảm thấy trên cổ mình có một cảm giác lạnh buốt.

Anh liếc mắt nhìn, bất ngờ phát hiện đó lại là một cái lưỡi sặc sỡ, trong chốc lát đã quấn lấy cổ anh, thậm chí còn không ngừng siết chặt.

Lý Đông hừ lạnh một tiếng, thứ này bây giờ căn bản không thể làm anh bị thương, nhưng anh cũng không thể chịu sự sỉ nhục như

vậy, nên con đao trong tay anh chém một nhát, định trực tiếp chém đứt thứ đó.

Chỉ thấy thứ đó phát ra một tiếng hét chói tai, Lý Đông cảm thấy cổ mình được nới lỏng, sau đó thứ đó lập tức lao về phía Vương Khải Toàn.

Con đao trong tay Lý Đông lập tức đổi hướng, đâm thẳng về phía thứ đó.

Trong quá trình này, anh cũng đã phát hiện ra đó là thứ gì, không ngờ lại chính là nữ cương thi thời Đường đó.

Một đao đâm tới, miệng của nữ cương thi thời Đường lại há ra, từ bên trong bò ra một lão già.

Kích thước chỉ bằng con chuột, gầy trơ xương như ác quỷ, trên người mặc quần áo cổ đại, nhưng trong miệng lại đầy răng nanh, mặt mũi cực kỳ gớm ghiếc.

"Đệt!" Lý Đông không khỏi chửi một tiếng, con đao lại đổi hướng, nhắm thẳng vào lão già đó.

"Mau lấy Quy khư quái kính ra, thứ đó có tác dụng!" Vương Khải Toàn hét lớn.

Hồ Bát Nhất gật đầu, vội vàng lấy bảo bối từ trong ba lô ra.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên Tôn Cửu Gia từ bên cạnh giật lấy Quy khư cổ kính trong tay anh ta, rồi quay người bỏ chạy.

Lý Đông không khỏi ngẩn người, Tôn lão cửu này chẳng lẽ là nội gián ẩn náu bên cạnh họ sao?

Lý Đông đang bận đối phó với lão già nhỏ thó chui ra từ miệng nữ cương thi, bây giờ không có thời gian để đối phó với Tôn lão cửu.

Tốc độ phản ứng của Vương Khải Toàn lại rất nhanh, lúc này

trong tay gã có một cái xẻng, thế là trực tiếp dùng xẻng bổ vào đầu Tôn lão cửu.

Nhưng tốc độ phản ứng của Tôn lão cửu lại cực kỳ nhanh, đột nhiên rẽ một cái, né được cú đánh, sau đó chạy như bay ra ngoài.

Lúc này, Lý Đông đã một đao chém lão già chui ra từ bụng nữ cương thi thời Đường thành hai nửa, nhưng nhanh chóng phát hiện lão già nhỏ đó đã biến thành một đống mảnh giấy vàng úa, mẹ nó lại là một người giấy.

"Tổ cha nhà ông Tôn lão cửu, dám đùa giỡn với mấy anh em tao!" Hồ Bát Nhất lúc này đột nhiên chửi ầm lên.

"Chuyện gì vậy?" Lý Đông hỏi.

"Đông ca, không ngờ anh cũng bị lão già đó lừa!

Lúc nãy, tôi thấy tất cả những chuyện đó, chỉ là do lão ta dùng ảo thuật với chúng ta, tất cả những gì tôi thấy đều là ảo giác!

Lão ta cướp mất Quy khư quái kính của tôi, còn có một vài thứ khác nữa." "Đệt…" Lý Đông không khỏi chửi một tiếng.

Không còn cách nào khác, cũng tại mình không hiểu rõ Tôn lão cửu này, mới gây ra chuyện lộn xộn như vậy.

Mấy người bây giờ cũng không còn cách nào khác, vội vàng đuổi theo.

Tốc độ của Lý Đông rất nhanh, đoán chừng đuổi kịp Tôn lão cửu cũng dễ dàng, nhưng địa hình ở đây quá phức tạp, nên đuổi khá chậm.

Nhưng cuối cùng khoảng cách cũng ngày càng gần, nhưng đúng lúc này, địa hình phía trước đột nhiên thay đổi, khiến anh suýt ngã.

Sau đó lại nghe thấy một tiếng cười vô cùng kỳ quái, âm thanh của tiếng cười kỳ quái đó nghe khá quen thuộc.

Đúng vậy, là con khỉ lúc trước!

Lần đó anh đã định giết con khỉ nhiều lần, nhưng lần nào cũng bị Tôn lão cửu ngăn lại.

Bây giờ xem ra, nếu Tôn lão cửu không phải người tốt, thì con khỉ đó tự nhiên cũng là đồng bọn.

Hoặc là, thực ra người đi cùng họ, căn bản không phải Tôn lão cửu?

Mà thực ra là Phong đoàn trưởng kia?

Tôn lão cửu thật đã chết rồi, nếu không, gã đó cũng không thể dễ dàng chỉ huy được con khỉ đó như vậy.

"Mẹ nó, tao đã sớm nhìn ra lão già đó không phải người tốt, lão Hồ lại cứ nhất quyết mang theo bên mình, kết quả gây ra chuyện như bây giờ!

Tức chết tao rồi!" Vương Khải Toàn chửi rủa, bây giờ vô cùng tức giận.

Lý Đông lại lắc đầu nói: "Thực ra lúc trước, tôi đã có một chút nghi ngờ gã đó, nên từ sớm, tôi đã đặt một chút thủ đoạn nhỏ lên người gã, nên bây giờ chúng ta muốn tìm gã thì rất dễ dàng!" Lý Đông vừa nói vừa dẫn đường, nhanh chóng tìm thấy lão già ở một nơi khác trong mộ huyệt.

Chương 599

Anh phát hiện lão già này đang nhíu chặt mày, dường như gặp phải chuyện khó khăn.

Hồ Bát Nhất không khỏi cười lạnh một tiếng nói: "Không ngờ chúng tôi lại tìm ra ông nhanh như vậy!

Trong những thứ ông vừa cướp đi, có một món là giả, bây giờ ông vẫn chưa phát hiện ra sao?" Lý Đông bây giờ cảm thấy có chút chán ghét, kẻ lừa gạt anh, sẽ không có kết cục tốt đẹp, nên cách làm của anh bây giờ rất đơn giản, chi bằng trực tiếp giết chết gã này.

Nhưng Tôn Cửu Gia lại không hề hoảng sợ, chỉ nhàn nhạt nói: "Thực ra tôi cũng không cố ý lừa gạt các vị!

Tôi không nói cho các vị biết sự thật bây giờ, là vì tốt cho các vị thôi!

Nếu không, các vị mà biết sự thật, sẽ cảm thấy càng khó chấp nhận hơn!" Lý Đông hừ lạnh một tiếng, trừng mắt nhìn lão già, trong mắt tràn đầy vẻ không cho phép nghi ngờ.

Thế là lão già khẽ thở dài một tiếng, vẻ mặt trở nên vô cùng kỳ lạ: "Được rồi, nếu các vị muốn biết sự thật, vậy tôi nói cho các vị cũng không sao!

Mọi người đã chết hết rồi!" "Chúng tôi chết rồi?" Lý Đông tuyệt đối không tin những thứ huyền bí như vậy, thực tế anh là một người rất khoa học, đối với những lời vô nghĩa này, anh không tin một chút nào.

Tôn lão cửu thấy Lý Đông dường như không tin lời mình, bèn khẽ thở dài một tiếng nói: "Nếu không tin, các vị có thể nhìn lên người

mình, xem trên người có đặc điểm của thực thể không!" Yêu Muội thấy trên tay mình bỗng dưng xuất hiện một mảng thi ban, lập tức nước mắt lưng tròng.

Cô nhóc này bây giờ lo lắng nhất là ông nội của mình: "Trời ơi, nếu con thật sự chết rồi, ai chăm sóc ông nội con đây, ông nội con phải làm sao?" Cô nhóc khóc lóc thảm thiết, trông thật đáng thương.

Nhưng Vương Khải Toàn lại không quan tâm, rõ ràng gã sẽ không tin chuyện như vậy: "Người có thể tiêu diệt Bàn Tử tôi còn chưa xuất hiện trên thế giới này!

Dựa vào một chút chuyện vặt vãnh này mà có thể kết luận tôi chết rồi sao?" Tôn lão cửu dường như hoàn toàn không để tâm đến lời của mấy người, chỉ cười lạnh một tiếng nói: "Nếu các vị không tin, vậy tôi nói thật cho các vị biết, ngôi mộ cổ này thực ra là cấm địa Vu Sơn thời cổ đại.

Nơi này thực chất là một vùng đất siêu nhiên bí ẩn, có rất nhiều loại côn trùng sinh sống!

Người bên ngoài chỉ cần bước vào, sẽ bị một loại vật chất đặc biệt do những con trùng này tiết ra ăn mòn.

Điều đáng sợ nhất là, lúc đầu căn bản không thể phát hiện ra, đến khi phát hiện ra thì đã sớm biến thành một bộ xương khô rồi!

Mặc dù vẫn giữ được ý thức tỉnh táo, nhưng sau đó sẽ cảm thấy đau đớn dữ dội!" Tôn lão cửu lúc này cũng không biết rốt cuộc là kẻ thù hay bạn bè, trông có vẻ vô cùng đau lòng, nhưng trong giọng điệu của gã lại có một cảm giác thờ ơ, cũng không biết gã rốt cuộc muốn biểu đạt điều gì.

Nhưng Lý Đông lại không có thời gian để đi tìm hiểu gã muốn biểu đạt điều gì, chỉ cười lạnh một tiếng, rồi nhìn Tôn lão cửu: "Bây

giờ tôi lại nghi ngờ có lẽ ông thật sự đã bị người ta tráo đổi, có lẽ Tôn lão cửu thật đã chết rồi, có thể ông là Phong đoàn trưởng kia?

Nhưng những điều đó đều không quan trọng, ông thật sự nghĩ rằng thứ đó có thể gây thương tổn cho tôi sao?

Không phải quá xem thường năng lực của tôi rồi à?" Lý Đông và mấy người, đó không phải là người bình thường, họ cũng đã đi không biết bao nhiêu nơi nguy hiểm, những ngôi mộ cổ nguy hiểm như thế này cũng đã thấy không biết bao nhiêu.

Những chuyện nguy hiểm như vậy, tự nhiên cũng đã thấy vô số lần.

Vì vậy lời nói của Tôn lão cửu căn bản không dọa được họ.

Tôn lão cửu ngẩn ra, sau đó nhíu mày nói với Lý Đông: "Tôi biết, cậu là Đông ca rất nổi tiếng đúng không?

Phải thừa nhận cậu quả thực là một người rất lợi hại, tôi biết thực lực của cậu rất mạnh, người bình thường thật sự không phải là đối thủ của cậu...!

Tôi biết bộ quần áo cậu đang mặc rất đặc biệt, có thể phòng ngự rất nhiều đòn tấn công!

Nhưng vật chất đặc biệt do loại trùng đó tiết ra, không phải là thứ có thể dễ dàng phòng ngự được.

Ngay cả mặt nạ phòng độc tiên tiến nhất hiện nay cũng không có cách nào!

Huống hồ bây giờ các cậu đều đã bị ăn mòn, điều đó chứng tỏ các cậu đã trúng chiêu rồi, nên bây giờ cũng vô ích thôi!

Cách duy nhất là chúng ta phải nhanh chóng tìm cách thoát ra ngoài!

Nhưng muốn thoát ra ngoài, phải nhanh chóng lấy ra tấm bản đồ đó!

Cũng là tấm bản đồ Quan Sơn mới được!

Bây giờ, các cậu thấy sao?

Lựa chọn đi!" Lý Đông lại một lần nữa cười lạnh, không coi lời của gã này ra gì.

Thực ra ngay từ lúc mới vào, Lý Đông đã sớm phát hiện cơ thể mình có chút không ổn, dường như có xu hướng thi hóa.

Nhưng, đừng quên trên người anh còn có một bảo bối khác, đó là ngọc vẫn!

Thứ đó, là bảo bối mà Tây Vương Mẫu đã mất nhiều năm nghiên cứu ra, nó có thể ngăn chặn cơ thể thi hóa, nên chuyện của Tôn lão cửu nói là không tồn tại.

Mấy người Lý Đông căn bản không xảy ra chuyện gì, chỉ có tình hình của Yêu Muội có vẻ hơi tệ một chút, vì trên người Yêu Muội không có ngọc vẫn.

Để chứng minh lời nói của mình, Lý Đông liền để lộ cánh tay cho Tôn lão cửu xem một cái.

Sau khi Tôn lão cửu nhìn cánh tay Lý Đông, phát hiện dường như không có vấn đề gì.

"Thế nào?

Hết cách rồi chứ lão già, không ngờ vấn đề lại phát triển đến mức này phải không, tính toán nhiều chuyện như vậy, rốt cuộc có tác dụng gì thì mau dùng ra đi, tính cách của tôi rất nóng nảy, nếu biết có ai muốn hãm hại tôi, thì hậu quả tuyệt đối sẽ rất nghiêm trọng!" Lý Đông không phải là người lương thiện, tuy trông có vẻ hòa nhã,

dường như đối với ai cũng tốt, nhưng thực tế anh cũng chỉ tốt với những người có quan hệ rất thân thiết với mình mà thôi.

Nếu là những người có quan hệ không tốt hoặc hãm hại anh, thì xin lỗi, anh tuyệt đối sẽ không khách khí chút nào.

Ít nhất anh tuyệt đối không phải là người lương thiện, càng không thể là một thánh mẫu.

Tôn lão cửu lúc nãy còn tự tin tràn đầy, kết quả sau khi nhìn thấy cánh tay của Lý Đông thì không khỏi kinh ngạc.

“Gã này là sao vậy?

Chương 600

Tại sao lại không bị ăn mòn?" Tôn lão cửu thầm nghĩ, nhưng bây giờ, gã cũng hoàn toàn không có cách nào.

Nhân lúc này, Lý Đông từ trong túi lấy ra một món bảo bối đưa cho Yêu Muội.

Món bảo bối đó trông giống một miếng ngọc bội, được xỏ bằng một sợi dây, trông cũng rất đẹp.

Bất kể là phụ nữ nào, thực ra trong tiềm thức đều rất thích trang sức.

Ngay cả Yêu Muội cũng không ngoại lệ, sau khi nhìn thấy miếng ngọc bội như vậy, trên mặt lập tức vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

"Lý Đông đại ca, đây là gì vậy?

Thứ này trông đẹp quá, thật sự tặng cho em sao?" Cô nhóc vừa nói, trên mặt thậm chí còn ửng hồng.

Dù sao thì món quà này trông có vẻ hơi quý giá, nên cô nhóc bây giờ có thể đã có chút hiểu lầm.

Lý Đông tự nhiên cũng không bận tâm, hiểu lầm thì cứ hiểu lầm đi, cô nhóc này trong lòng có suy nghĩ gì đối với anh cũng không sao.

"Đeo cái này lên người, những vết ban trên người em sẽ lập tức biến mất!

Đây là một món bảo bối, bây giờ tặng cho em, không vấn đề gì!" Yêu Muội lập tức càng vui hơn, vội vàng đeo nó lên người, lập tức cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm hơn rất nhiều, xem ra lúc nãy quả thực có thứ gì đó đang âm thầm ăn mòn cơ thể cô.

Tôn lão cửu lúc này hoàn toàn ngơ ngác, bây giờ gã đã biết, Lý Đông sở dĩ không bị thi hóa, e rằng nguyên nhân chủ yếu là do loại ngọc bội đó.

Quan trọng nhất là xem ra Lý Đông bây giờ có rất nhiều ngọc bội như vậy.

Vương Khải Toàn lúc này trở nên cực kỳ đắc ý: "Ha ha ha ha, lão già, không ngờ ông lại nhìn nhận mọi chuyện trên đời này quá đơn giản!

Ông thật sự nghĩ rằng tôi có thể dễ dàng gặp chuyện không may như vậy sao?

Tôi nói cho ông biết, mạng của tôi lớn lắm đấy, những nơi tôi đến về cơ bản đều ngoài sức tưởng tượng của ông, tôi ở nhiều nơi như vậy đều không xảy ra chuyện gì, ông nghĩ tôi sẽ gặp chuyện ở nơi nhỏ bé này sao?

Xem ra ông quá xem thường năng lực của tôi rồi, thế nào?

Bây giờ còn gì để nói không?" Tôn lão cửu bây giờ toàn thân run rẩy, thực ra ban đầu gã định để Lý Đông gặp chuyện, sau đó nếu Lý Đông muốn sống sót, thì chỉ có thể dựa vào sự chỉ điểm của gã, như vậy Lý Đông sẽ có thể giúp gã hoàn thành việc gã muốn làm.

Nhưng Tôn lão cửu không ngờ Lý Đông lại lợi hại đến vậy, ngay cả thứ nghiêm trọng như thế cũng có thể chống đỡ, thật không thể tin được.

Bây giờ làm ầm ĩ như vậy, lời nói lúc nãy của Tôn lão cửu rằng Lý Đông đã chết về cơ bản đã biến thành một trò cười, Lý Đông bây giờ đang sống sờ sờ, làm sao có thể chết được?

Lúc đó Vương Khải Toàn cũng không quản nhiều như vậy nữa, trực tiếp một tay túm lấy cổ áo Tôn lão cửu, lập tức lộ ra vẻ mặt hung

thần ác sát: “Lão già chết tiệt này, bây giờ chúng ta cũng không nói nhiều lời vô ích nữa.

Có chuyện gì thì mau khai ra, nếu không đừng trách Bàn gia ta không khách khí!

Bàn gia ta sẽ trực tiếp cho lão già này nếm mùi máu ở đây, cho ông nhớ đời!” Tính cách của Vương Khải Toàn không chỉ tham lam, mà còn là một người khá nóng nảy!

Điều quan trọng nhất là Vương Khải Toàn dường như ngay từ đầu đã có quan hệ không tốt với Tôn lão cửu này, hai người đã cãi nhau một thời gian dài như vậy, bây giờ gặp phải chuyện này thì trực tiếp bùng nổ, cũng là chuyện bình thường.

Hồ Bát Nhất vội vàng ngăn Vương Khải Toàn lại, bảo gã đừng quá kích động, sau đó kéo Tôn lão cửu đến một chỗ ngồi xuống.

Lý Đông cũng lắc đầu, nếu bây giờ giết chết Tôn lão cửu ở đây, đối với anh quả thực rất sảng khoái, nhưng nơi này đối với anh dường như thực sự có chút kỳ quái, nếu muốn tìm ra sự thật, cần phải có Tôn lão cửu giúp đỡ, nên Lý Đông mới tạm thời giữ lại mạng của gã.

Thế là anh lắc đầu nói với mấy người: “Mấy chuyện này đừng cãi nhau nữa, chúng ta đã đi ở đây một thời gian dài như vậy rồi, bây giờ ai cũng mệt lả!

Bây giờ chúng ta thảo luận mọi việc trong tình hình này, đối với chúng ta không có lợi, hay là chúng ta ăn chút gì nghỉ ngơi rồi từ từ thảo luận, được không?” Mọi người gật đầu, thế là Vương Khải Toàn tìm một sợi dây thừng, trói Tôn lão cửu lại, ném sang một bên, những người còn lại bắt đầu tự lấy bánh quy nén ra ăn.

Tôn lão cửu một mình không có gì ăn, ở đó đói đến mức nuốt

nước bọt ừng ực, nhưng ý chí sinh tồn của gã này thực sự rất mạnh mẽ, khẽ nhíu mày, sau đó nói: "Nếu các vị thật sự muốn biết sự thật, vậy tôi hỏi một câu trước, các vị đã nghe qua 'Bài ca bánh nướng' chưa?" Vương Khải Toàn nghe xong, lập tức trở nên đắc ý: "Lão già này, xem ra ông thật sự đói rồi phải không!

Muốn ăn bánh nướng à?

Hắc hắc, chỗ tôi bây giờ có nhiều đồ ăn ngon, căn bản không cần lo không có gì ăn!

Nhưng nếu lão già này không chịu khai ra sự thật, vậy thì cứ đói đi!

Không chỉ đói, bây giờ đối với ông, chỉ có một con đường chết!

Mau khai ra nơi này rốt cuộc có bảo bối gì, những bảo bối đó rốt cuộc ở đâu!

Nếu khai ra, nếu Bàn gia ta vui, không chừng có thể thưởng cho một miếng ăn, nếu không thì cứ ở đó mà đói đi!" Chỉ có Hồ Bát Nhất lại lắc đầu, nói với mấy người: "'Bài ca bánh nướng' không phải là bài ca về bánh nướng, thực ra đó là một bộ ca dao do Lưu Bá Ôn thời nhà Minh viết ra!

Bề ngoài trông có vẻ là về bánh nướng, thực ra đó là một bộ tiên tri rất ẩn ý, bên trong ẩn giấu rất nhiều bí mật!

Những bí mật trong đó người thường khó mà tưởng tượng được!

Nhưng một số cao nhân tham khảo ý nghĩa trong bài ca đó, có thể thấu hiểu được một số thiên cơ trong đó!" Lý Đông nhìn gã này một cái, cười hỏi: "Trên đời này có người hiểu được tiên tri sao?

Chuyện này cũng mới lạ đấy!" Mặc dù mọi người đều đã nghe qua cái gọi là tiên tri, nhưng những lời tiên tri đó có thật hay không thì căn bản không ai biết.

Không còn cách nào khác, rất nhiều lời tiên tri về cơ bản đều dùng những từ ngữ ẩn ý để miêu tả.

Như vậy đã rõ một vấn đề, trước khi sự việc xảy ra, căn bản không ai có thể nhìn ra được, căn bản đoán không ra, rốt cuộc ý nghĩa trong đó là gì.

Nhưng sau khi sự việc xảy ra, nếu lại dùng sự việc đã xảy ra để gán ghép một cách khiên cưỡng, dường như cũng có chút đạo lý.

Chỉ là vấn đề ở đây, gán ghép thì có thể gán ghép được, nhưng ai có thể đảm bảo rằng những lời tiên tri đó, thật sự có ý nghĩa đó.

Đây là một vấn đề khá nghiêm trọng?

Chương 601

Theo Lý Đông thấy, đó chẳng qua chỉ là một loại nghệ thuật nói chuyện, sau đó có người dùng nghệ thuật nói chuyện để lừa người mà thôi.

Vương Khải Toàn bây giờ thực ra càng tin tưởng Lý Đông hơn, nên bây giờ cũng không tin vào mấy lời tiên tri.

Gã hừ lạnh một tiếng, nói với Tôn lão cửu: "Lão già đáng ghét này, đã đến lúc này rồi, còn vòng vo với tao những thứ vô dụng đó!

Tốt nhất là nói thẳng ra đi, nếu còn định giở trò ma quỷ gì, tao sẽ đánh chết lão già thối này!" Vương Khải Toàn bây giờ tính khí nóng nảy đến cực điểm, về cơ bản theo ý của gã, nếu bị chọc tức, thì không cần biết kính già yêu trẻ gì cả, chỉ cần là người chọc tức gã, dù là một lão già, cũng sẽ bị đánh cho một trận.

Tôn lão cửu bây giờ thực ra không còn chút tự tin nào nữa, bởi vì những thủ đoạn nhỏ mà gã dùng lúc trước đối với Lý Đông căn bản không có tác dụng, điều đó có nghĩa là gã thực ra không có bất kỳ thủ đoạn nào để uy hiếp Lý Đông.

Bây giờ gã đành thở dài một tiếng nói: "Nếu đã như vậy, thì cũng không còn cách nào khác!

Nhưng thực ra các vị nên biết, bất kể chuyện gì cũng cần có nguyên nhân, rồi mới có kết quả!

Nếu các vị muốn nghe, vậy tôi đành phải kể cho các vị nghe về lịch sử thật sự của Quan sơn thái bảo!

Quan sơn thái bảo, đó là chuyện cũ từ mấy trăm năm trước!

Năm đó Quan sơn thái bảo vốn là một đại ẩn sĩ, cái gọi là cao nhân

thế ngoại!

Nếu không phải Lưu Bá Ôn tiết lộ thiên cơ, có lẽ bây giờ căn bản không ai biết đến tên của Quan sơn thái bảo!" "Lão già, ông nói thần bí như vậy, rốt cuộc có chuyện gì, nếu không nói rõ ràng, thì hôm nay khỏi ăn cơm!" Thế là lão già đó, từ từ kể lại.

Cái gọi là loạn thế xuất kỳ nhân, trong thời loạn lạc, đã xuất hiện một kỳ nhân, đó chính là Quan sơn thái bảo.

Quan sơn thái bảo vì có quan hệ với Lưu Bá Ôn, nên được mời ra trọng dụng, trong hoàng lăng thuộc về cơ mật tối cao, chưa bao giờ được tuyên dương ra ngoài.

Vào thời Vạn Lịch nhà Minh, thủ lĩnh của Quan sơn thái bảo là Địa tiên Phong Sư Cổ.

Sau này vì nhiều lý do khác nhau, gã này trở về quê hương, tiếp tục làm đạo mộ tặc.

Sau đó, gia tộc của gã trộm mộ ở hẻm núi quan tài, thu được Độn giáp thiên thư, trở thành một gia tộc hào môn.

Nhưng trong núi sâu đó lại chôn giấu một lăng mộ khổng lồ, trong lăng mộ khổng lồ đó, thường có tai họa diệt tộc, tương truyền là có thi tiên!

Phong Sư Cổ vì tò mò, cuối cùng đã xem thường truyền thuyết xa xưa, quyết tâm đi vuốt râu hổ.

Thế là, gã bắt đầu thử tiến vào cổ mộ của Ô Dương Vương để trộm mộ!

Tương truyền Phong Sư Cổ đã lấy được một số thứ cực kỳ bí ẩn ở nơi này, nhưng ngoài gã ra, căn bản không ai biết, ngay cả người trong nhà cũng không biết.

Sau đó từ đó về sau, Phong Sư Cổ tự xưng là Địa tiên, muốn phổ độ phàm nhân, xây dựng địa tiên âm trạch trong núi lớn, đem tất cả những thứ mà tổ tiên trộm mộ được cất giấu ở đó.

Rồi chuyện của Phong đoàn trưởng sau này, Lý Đông không ngờ Phong đoàn trưởng và Tôn lão cửu này, thực ra không phải là hai người bạn, ngược lại, hai người họ thực ra lại là anh em ruột.

Hai anh em ruột lại bày mưu tính kế lẫn nhau, trước tiên để Phong đoàn trưởng đi tìm, nếu tìm không được, thì để Tôn lão cửu tiếp tục dẫn người đi tìm.

Đương nhiên, người mà Tôn lão cửu tìm đến giúp đỡ, tự nhiên cũng không thể là người bình thường, phải là Mô kim giáo úy có tuyệt kỹ.

Thực ra mục tiêu của gã là lợi dụng Lý Đông.

Hồ Bát Nhất cảm thấy có chút tò mò, nhìn Tôn lão cửu nói: "Nếu nói như vậy, chẳng phải ông đã sớm nhắm vào chúng tôi rồi sao?

Chuẩn bị coi chúng tôi như công cụ để sử dụng?" Tôn lão cửu gật đầu: "Thực ra từ sớm tôi đã nhắm vào các vị, tôi có ý định như vậy!

Tôi đã sớm biết về Mô kim giáo úy!" Hai gã đó nói một số chuyện khác, Lý Đông không ngờ câu chuyện của Hồ Bát Nhất cũng khá phong phú.

Nhưng dù thế nào, kết quả cuối cùng là Tôn lão cửu đã lừa tất cả mọi người đến đây.

Chỉ là Tôn lão cửu không ngờ, thành viên trong đội ngũ này có người mạnh đến mức đáng sợ, về cơ bản đã vượt ra khỏi sự khống chế của gã.

Tôn lão cửu lúc này thở dài một tiếng nói: "Ban đầu tôi định lấy tấm bản đồ đó, rồi rời đi, như vậy sẽ không còn quan hệ gì nữa,

nhưng không ngờ mấy người này lại lợi hại như vậy!

Thằng nhóc họ Hồ kia quá thông minh, lại dùng bản đồ giả để lừa tôi!

Còn có Lý Đông đại ca, cũng quá lợi hại, không ngờ vào cổ mộ này mà không sao, vượt ngoài dự liệu của tôi?

Chỉ là, tiếp theo định làm gì đây?

Mặc dù sẽ không biến thành thi thể, nhưng trong núi còn có một thứ khác gọi là Cửu tử kinh linh giáp, một khi đóng lại, sinh môn không mở ra, e rằng phải đợi 12 năm nữa!" Lý Đông lại cười nói: "Ông cũng bớt dọa người ở đó đi, tôi nói thật cho ông biết nhé!

Trên thế giới này không có nơi nào tôi không đi được!

Con người tôi trước nay đều khá phóng khoáng, bất kể là nơi nào, muốn đi là đi, không ai có thể cản được bước chân của tôi!

Nơi này dù có thứ gì, nếu cứ nhất quyết muốn nhốt tôi ở đây, tôi đào cũng phải đào ra ngoài!" Lời của Lý Đông không hề giả chút nào, mặc dù trong cổ mộ này đâu đâu cũng là cơ quan cạm bẫy, sở dĩ phải vất vả như vậy mới vào được, chủ yếu là vì sợ phá hỏng đồ vật bên trong mà thôi, nhưng nếu nhất quyết muốn ra ngoài, đối với anh căn bản không khó, chiếc máy xúc siêu cấp mang theo bên người có thể đào đường ra ngoài bất cứ lúc nào, căn bản không cần lo lắng bất kỳ vấn đề gì.

Tôn lão cửu dường như bây giờ hoàn toàn không thể hiểu được năng lực của Lý Đông, chỉ cười lạnh một tiếng, sau đó nhìn Hồ Bát Nhất nói: "Bây giờ còn 20 phút nữa là đến nửa đêm!

Đến nửa đêm, cánh cổng đó sẽ hoàn toàn đóng lại!

Nhưng thực ra, lúc đến các cậu cũng biết đường đi rồi đấy, muốn quay lại đường cũ, ít nhất cũng phải mất mấy tiếng đồng hồ!

Sau khi Cửu tử kinh linh giáp xuất hiện, hậu quả sẽ như thế nào, trong lòng các cậu nên rõ!" Hồ Bát Nhất nghe xong, sắc mặt lập tức đại biến, đối với thứ này anh ta quả thực khá hiểu biết, biết đó là một thứ vô cùng lợi hại.

Nhưng Lý Đông lại không hiểu về thứ đó, chỉ khẽ nhíu mày, sau đó nhìn biểu cảm của mấy người, bèn hỏi: "Biểu cảm như vậy là có ý gì?

Chẳng lẽ thứ đó thật sự lợi hại đến vậy sao?

Chương 602

Nếu thứ đó thật sự lợi hại, thì nói cho tôi biết một chút, thứ đó rốt cuộc lợi hại ở chỗ nào?" Hồ Bát Nhất gật đầu, nói với Lý Đông: "Đông ca, thứ đó quả thực tương đối lợi hại, năm đó Kình Vũ Đế đã dùng vật này để bảo vệ lăng mộ.

Tương truyền năm đó có người muốn trộm mộ ở nơi đó, kết quả thương vong vô số, cuối cùng mấy chục vạn quân lính, mất nửa tháng mới ra được!" Lý Đông gật đầu, nhưng đối với đám ô hợp của mấy ngàn năm trước, rốt cuộc có bao nhiêu sức chiến đấu, anh căn bản không đi đánh giá.

Anh chỉ khẽ cười nói: "Lão già, nếu ông cũng biết thứ đó lợi hại, nhốt tôi ở trong này, chẳng phải ông cũng không có cách nào ra ngoài sao?

Như vậy, chẳng phải là muốn đồng quy vu tận với tôi sao?

Vậy vấn đề ở đây là, tôi và ông không có thù, không có oán, muốn đồng quy vu tận với tôi, hình như có chút không hợp lý phải không?" Tôn lão cửu lắc đầu cười nói: "Thực ra, căn bản không cần lo lắng?

Mặc dù thứ đó rất lợi hại, nhưng đó là đối với người sống, còn tôi bây giờ thực ra đã sớm chết rồi!" Gã này nói một câu như vậy, khiến mấy người còn lại lại một phen ngơ ngác.

Gã này rõ ràng là một người sống có nhiệt độ cơ thể, kết quả lại nói mình đã chết rồi.

Chẳng lẽ là vấn đề triết học như tâm đã chết?

Nhưng đối với những đạo mộ tặc thẳng thắn như họ, những vấn đề triết học như vậy đối với họ căn bản không có ý nghĩa gì, căn bản

sẽ không để ý đến những thứ này.

Nhưng Tôn lão cửu trong lúc nói chuyện, không ngờ từ trong tai gã bò ra một con trùng vô cùng quỷ dị, đúng vậy, loại trùng đó chỉ xuất hiện trên thi thể.

Bây giờ trên người gã này xuất hiện loại trùng như vậy, điều đó chứng tỏ một vấn đề, gã này có lẽ thật sự là một cái xác biết đi.

Một cái xác biết đi lại có thể nói chuyện, cũng có chút đáng sợ.

Nhưng vấn đề là, một cái xác có thể nói chuyện sao?

Tôn lão cửu dường như nhìn ra Lý Đông, dường như hoàn toàn không hiểu vấn đề này, bèn nhíu mày tiếp tục nói: "Thực ra, các vị không biết tôi đã chết, nhưng thực ra tôi cũng không biết tôi đã chết, tôi căn bản không rõ!

Chỉ là sau đó tôi phát hiện trên người mình không ngừng có loại trùng đó bò qua bò lại, tôi thậm chí còn không tin nổi chuyện gì đã xảy ra với mình!

Trên thế giới này có những chuyện còn đáng sợ hơn cả cái chết, dù các vị có tin hay không, những chuyện như vậy đều tồn tại!" Tôn lão cửu nói xong, bảo mọi người cởi trói cho gã.

Vương Khải Toàn bây giờ đối với Tôn lão cửu vô cùng bất mãn, tưởng rằng lão già này muốn bỏ chạy, nên không chịu cởi trói.

Lý Đông tay cầm đao, một nhát cắt đứt dây thừng.

"Đông ca, sao lại thả hắn ra?

Lỡ thằng nhãi này lại chạy thì sao?

Lão già này chạy nhanh lắm đấy!" Lý Đông khẽ cười nói: "Yên tâm đi, bây giờ nếu hắn còn chạy, chắc chắn không chạy thoát khỏi đao của tôi đâu!" Tôn lão cửu quả nhiên cũng không chạy, chỉ cởi cúc

áo của mình ra, lập tức khiến mấy người đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Bởi vì trên người gã này, lại có đầy những lỗ thủng, chỉ là bây giờ những con trùng đáng ghét trên người gã đã chết hết, nhưng ở ngực lại đầy thi ban, trên đó có hàng trăm cái lỗ đen, vết thương căn bản không lành lại, nhưng cũng không có máu tươi chảy ra, trông giống như một cái xác đã sớm mục nát.

"Không đúng, nhìn thấy thứ này, tôi cảm thấy cũng không đáng tin!

Lúc trước lão già này hình như đã dùng ảo thuật, cũng không biết đã dùng thuốc mê gì khiến chúng ta sinh ra ảo giác?

Chắc bây giờ lão già này lại dùng phương pháp tương tự, khiến chúng ta sinh ra ảo giác mà thôi, tôi không tin một người chết lại có thể nói chuyện!" Vương Khải Toàn không tin chuyện như vậy.

Cái gọi là tai nghe là ảo, mắt thấy mới là thật, nhưng có lúc sau khi trải qua một số chuyện, ngay cả mắt thấy, cũng không nhất định là sự thật.

Nhưng Tôn lão cửu lại lắc đầu nói: "Bây giờ tôi không dùng ảo thuật với các vị, hơn nữa cái gọi là ảo thuật căn bản không phải pháp thuật gì, chỉ là một loại thuốc mê hoặc người mà thôi!

Nhưng nếu chỉ là thuốc mê hoặc người, tôi nghĩ vị huynh đệ kia chắc chắn có cách giải trừ, nên bây giờ các vị nên xác định mình đang nhìn thấy sự thật!" Vị huynh đệ mà Tôn lão cửu nói đến chính là Lý Đông, bởi vì Lý Đông trông thực ra khá trẻ, mặc dù Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn đều gọi là Đông ca, nhưng thực ra tuổi của anh là nhỏ nhất trong số họ. 60.

Lý Đông cũng gật đầu, lúc trước đã bị thiệt thòi một lần rồi, Lý

Đông là người biết rút kinh nghiệm, nên bây giờ không bị trúng ảo thuật, Tôn lão cửu bây giờ quả thực đang trong tình trạng như vậy.

Sau khi xác nhận tình hình của Tôn lão cửu, mọi người đều cảm thấy có chút sợ hãi, ở cùng một cái xác lâu như vậy, giao tiếp lâu như vậy, bất kể là ai cũng cảm thấy hơi đáng sợ, bởi vì chuyện như vậy về cơ bản đã vượt ra ngoài nhận thức.

Tôn lão cửu tiếp tục nói: "Thực ra khi vào trong cổ mộ này, tôi đã phát hiện cơ thể mình không ổn rồi, nhưng lúc đó đã muộn?

Nhưng lúc đó tôi rốt cuộc có chết hay không, tôi cũng không biết, sau này tôi mới biết tôi đã chết!

Nhưng bây giờ tôi chỉ có một ước mơ, đó là thật sự có thể tìm thấy thi tiên trong cổ mộ địa tiên, như vậy, tôi dù có chết, cũng không còn hối tiếc!

Nhưng ban đầu, tôi không có ý định hãm hại các vị, chỉ là vì các vị quá thông minh, nên mới hãm hại các vị, bây giờ cũng đừng ra ngoài nữa, nơi này lên trời không lối, xuống đất không cửa, nên cứ ở mãi đây đi, ai cũng đừng rời đi?" 61.

Lý Đông lại không quản nhiều như vậy, một tay túm lấy Tôn lão cửu lạnh lùng nói: "Lão già này lý lẽ xuyên tạc nói một bộ một bộ!

Lúc trước tôi không nổi giận với ông, thật sự tưởng tôi không biết tức giận à?

Gây ra nhiều chuyện như vậy, kết quả bây giờ làm như mình có lý lắm!

Tin hay không bây giờ ông là một người chết, tôi cũng có thể giết ông thêm một lần nữa?" Tôn lão cửu khi đối mặt với những người khác, dường như có chút ý định phản kháng, nhưng khi đối mặt với ánh mắt phẫn nộ của Lý Đông, dường như ngay cả dũng khí phản

kháng cũng không có.

“Bây giờ anh muốn hỏi gì thì cứ hỏi thẳng đi, nếu tôi biết có thể nói cho anh, nếu không thì có chém chết tôi thêm một lần nữa cũng vô dụng, anh cũng không lấy được gì đâu!” Gã này bây giờ hoàn toàn là một bộ dạng chết không sợ nước sôi, lặp đi lặp lại nhấn mạnh mình là người chết, dù có giết thêm nữa cũng vô ích, dường như thật sự khiến người ta có cảm giác bó tay.

Lý Đông khẽ nhíu mày, sau đó hỏi mục đích đến đây.

Mục đích đến đây chủ yếu là giúp Hồ Bát Nhất tìm Chu thiên quải đồ và cổ thi kim đan, ngoài ra còn hy vọng xem có thể gặp được một con quái vật khổng lồ hay không.

Bởi vì anh biết muốn thu thập đủ 5 viên kim đan, cần phải tìm loại quái vật lớn đó, mới có khả năng lấy được.

Kết quả Tôn lão cửu lại lắc đầu nói: “Được rồi, thực ra những thứ đó đều là tôi lừa các vị, chính xác là tôi lừa thằng nhóc họ Hồ kia.

Chương 603

Tôi lừa rằng nơi này có những thứ đó, chủ yếu là để nó giúp tôi ở đây!

Nhưng nơi này, tuy không có thứ các vị muốn, nhưng lại có bảo bối khác, tất cả những thứ mà tổ tiên của Quan sơn thái bảo nhiều lần trộm mộ được đều giấu trong một ngọn núi!

Ngoài ra nơi này quả thực có khả năng có kim đan, bởi vì Địa tiên Phong Sư Cổ cũng là một kỳ nhân, dường như đã nắm giữ được thuật luyện đan, nếu trở thành thi tiên, không chừng thật sự có kim đan!" Lý Đông nghe xong, mắt lập tức sáng lên, nếu Phong Sư Cổ đó thật sự trở thành tiên, thì đó quả là một con quái vật vô cùng mạnh mẽ, không chừng thật sự có kim đan, như vậy, chuyến đi này không lỗ.

Bây giờ điều quan trọng nhất là phải nhanh chóng tìm ra gã đó, nếu gã đó thật sự biến thành quái vật, không chừng có thể đánh một trận.

Sau một lần thương lượng như vậy, đội ngũ lại một lần nữa đi cùng nhau.

Đi một lúc, bây giờ, chuẩn bị lập tức tiếp tục xuất phát, đi tìm bảo bối mà họ muốn.

Yêu Muội sau khi trải qua một lần ma nạn, trông có vẻ hơi chán nản, nhíu mày nói: "Quả nhiên trong cổ mộ này không có gì tốt đẹp, ở đây chắc chắn sẽ gặp phải chuyện đặc biệt phiền phức, thậm chí sẽ gặp ma!

Nhưng có thể thấy được nhiều thứ kỳ diệu như vậy, cũng không uổng chuyến đi này!

Thấy được nhiều sự vật mới mẻ như vậy, chết cũng đáng, nên bây

giờ chúng ta có tìm đường lui cũng vô dụng!" Lý Đông không ngờ cô bé này lại nói như vậy, lập tức lắc đầu, cười nói với Yêu Muội: "Em gái nhỏ, lo lắng làm gì?

Chẳng lẽ em không tin vào năng lực của Đông ca sao?

Anh nói cho em nghe, chỉ cần anh ở đây, muốn ra ngoài là ra ngoài, không có khó khăn như vậy đâu!

Mấy người chúng ta ai cũng không thể xảy ra chuyện gì, cũng chỉ có Tôn lão cửu kia tự làm mình thành ra như vậy thôi!" Nhưng đúng lúc này, đột nhiên một vùng ánh sáng đỏ sậm chiếu xuống, giống như ánh bình minh trên trời.

Mấy người đều không khỏi kinh ngạc, bây giờ họ đang ở trong không gian dưới lòng đất, trong một không gian dưới lòng đất như thế này, có thể thấy ánh sáng giống như ánh mặt trời xuất hiện, trước nay đều là chuyện vô cùng yêu quái.

Họ cẩn thận quan sát nơi này, sau đó đến bên một cửa sổ, muốn xem bên ngoài rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Sau khi nhìn ra ngoài, họ phát hiện nơi này trong tầm mắt dường như đều bị bao phủ bởi một vùng ánh sáng màu đỏ.

Trong vùng ánh sáng màu đỏ đó, san sát như rừng là những ngôi nhà, lầu gác.

Đây về cơ bản đều là những công trình kiến trúc theo phong cách nhà Minh, cao thấp xen kẽ, vô cùng đồ sộ.

Dựa vào ánh sáng màu đỏ, có thể lờ mờ nhìn thấy, trong quần thể kiến trúc đó có mấy tòa cổng vòm bằng xương.

Mấy tòa cổng vòm cổ đó cao hơn những ngôi nhà màu vàng xung quanh một chút, trông có vẻ đẳng cấp hơn một chút.

Đương nhiên trong đó hoành tráng nhất, cốt lõi nhất là đại trạch của nhà họ Phong.

Nhưng cả ngôi làng này trông giống như một khu âm trạch quỷ phủ, không có chút sinh khí nào, đặc biệt dưới ánh sáng màu đỏ chiếu rọi, trông càng thêm quỷ dị, giống như một âm phủ địa phủ thật sự.

Nơi như thế này Lý Đông tuyệt đối không tin là nơi ở của thần tiên, nơi này trông giống âm phủ địa phủ hơn.

Đột nhiên ánh sáng màu huyết sắc xung quanh lại đột nhiên biến mất, cả thế giới lại chìm vào trong bóng tối.

"Lão già Tôn, lúc nãy, vùng ánh sáng màu huyết sắc đó rốt cuộc là thứ gì?

Nếu ông là người trong gia tộc, tôi tin ông nên biết một chút về chuyện của tổ tiên." Nhưng Tôn lão cửu lại lắc đầu: "Chuyện như vậy ai mà biết được chứ?

Tổ tiên của tôi, những người đó, ngay cả thần tiên cũng khó mà đoán được!

Ngay cả tôi, người cùng tộc cùng tông, cũng không biết bí mật ẩn giấu trong đó!

Nhưng, tôi nhớ ở phía trên ngôi mộ cổ này, dường như có một ngọn đèn vạn năm, lúc sáng lúc tắt?

Nhưng ánh sáng màu đỏ, huyết khí nặng nề như vậy, có thể là Cửu tử kinh lăng giáp đã xuyên thủng tầng trên!

Tôi đoán con đường tiếp theo của chúng ta e rằng sẽ vô cùng nguy hiểm!

Nếu không, chỉ cần một chút sơ suất cũng có thể toàn bộ bị chôn vùi ở đây!" Nhưng Vương Khải Toàn lại hoàn toàn không quan tâm

đến chuyện như vậy, hừ lạnh một tiếng nói: “Nơi nào mà chúng ta chưa đi?

Hoàng lăng vương mộ, chúng ta cũng đã đi không ít rồi!

Ngay cả địa cung của Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết, chúng ta cũng đã đi tham quan một vòng rồi!

Huống hồ chỉ là nhà của một lão địa chủ, tôi không tin nơi như thế này thật sự là nơi đầy cơ quan cạm bẫy sao?

À phải rồi, bảo bối bên trong rốt cuộc giấu ở đâu?

Chúng ta vào lấy bảo bối rồi đi.” Vương Khải Toàn bây giờ trong lòng chỉ nghĩ đến một thứ, đó là bảo bối.

Gã này cũng không có ý định gì khác, đó là tìm bảo bối bán lấy tiền, dường như thứ đó đối với gã vô cùng quan trọng. 62.

Còn những thứ khác trong mắt gã đều không quan trọng, nguy hiểm đại loại như thế, trong mắt gã cũng không phải là chuyện khó chấp nhận.

Thế là mấy người chuẩn bị xuất phát, đến trước một cánh cổng lớn, nhưng lại phát hiện cánh cổng đó hoàn toàn không thể mở ra.

Quan trọng nhất là bên trong cánh cổng đó dường như có cạm bẫy.

Thế là họ không dám mạnh tay phá ra, đúng lúc này, đột nhiên nhìn thấy một pho tượng đất sét giống như ác quỷ, phía sau pho tượng ác quỷ đó, lại có một tấm biển gỗ, trên tấm biển gỗ đó viết ba chữ “Pháo thần miếu”.

Cái gọi là Pháo thần miếu, trông khiến người ta có cảm giác rợn tóc gáy.

Yêu Muội, sau khi nhìn thấy mấy chữ đó, dường như đã hiểu ra

chuyện gì: “Gay go rồi, nơi này hình như có cơ quan, nếu em đoán không lầm, cơ quan ở đây hẳn là thuốc nổ, bên trong bất kể là thứ gì, chỉ cần chạm vào, thì có khả năng kích hoạt thuốc nổ, vậy thì chúng ta e là nguy hiểm rồi!” Yêu Muội vốn định nói nếu thuốc nổ phát nổ, thì có thể sẽ bị chôn vùi ở đây, nhưng sau khi biết được thủ đoạn thần kỳ của Lý Đông, cô biết rằng dù thuốc nổ phát nổ cũng không nhất định sẽ bị nổ chết, nhưng chắc chắn cũng sẽ rất khó chịu.

Chương 604

Lần này thì phiền phức rồi, Lý Đông tuy có khả năng phòng hộ rất đặc biệt, muốn bị thương không dễ dàng như vậy, nhưng bây giờ cũng không thể tùy tiện mạo hiểm, nên bây giờ đang rất lo lắng.

Kết quả là Tôn lão cửu lại đột nhiên nhíu mày nói: "Lão già này, tôi suýt quên mất, cả ngôi làng này đều là âm dương trạch!" Cái gọi là âm dương trạch, là phân chia nơi ở của người chết và người sống.

Còn rốt cuộc những ngôi nhà nào là của người sống, những ngôi nhà nào là của người chết, thì về cơ bản không cần phải nói cũng biết.

Theo Tôn lão cửu nói, bởi vì Phong Sư Cổ, người xây dựng nơi này, khi xây dựng ngôi làng đã thiết lập âm dương trạch, phía trên là dương trạch, phía dưới là âm trạch, xây dựng giống hệt nhau.

Phía dưới những ngôi nhà đó, mới là mộ huyệt thực sự.

Gã này nói như vậy, cuối cùng đưa ra một ý nghĩa, đó là muốn rời khỏi nơi này, thì cần phải đào từ không gian dưới lòng đất ra ngoài.

Trong không gian dưới lòng đất có lối đi.

Bây giờ cũng không có cách nào khác, thế là mọi người đành tạm thời tin tưởng gã này.

Thế là họ cẩn thận gõ vỡ một vài viên gạch lát sàn, phát hiện phía dưới quả nhiên có một số lối đi, nhưng trong lối đi dưới lòng đất đó dường như cũng có cơ quan.

Nhưng a, cơ quan đó đã bị đào ra, đó là từng hàng từng hàng dây dẫn của thuốc nổ, được xếp thành từng hàng ở đó.

Bây giờ cũng không có cách nào tháo dỡ những thuốc nổ đó, bây giờ đành phải cẩn thận di chuyển những viên gạch đó.

Sau khi phát hiện phía dưới quả nhiên xuất hiện một lối đi, mấy người liền trực tiếp xông vào.

Sau khi vào không gian dưới lòng đất, họ phát hiện đường đi trong không gian này vô cùng chật hẹp, người ở bên trong hoàn toàn không thể đứng thẳng được.

Đặc biệt ở một số nơi, còn đặt một cái quan tài rất lớn, khi đi vào phải đạp lên cái quan tài đó để đi qua.

Đặc biệt là sau khi mấy người vừa mới vào, trên đầu họ lập tức vang lên từng tràng tiếng nổ.

Xem ra lúc nãy khi vào, không biết vì sao đã chạm phải cơ quan, tiếng nổ lớn đến mức khiến cả không gian dưới lòng đất rung chuyển dữ dội, từng mảng đất đá rơi xuống, may mà không sập hoàn toàn.

Lý Đông đành hối thúc mọi người nhanh chóng tiến lên, không biết liệu con đường hầm phía trước có còn nguyên vẹn không, nếu vậy thì sẽ an toàn hơn một chút.

Nếu cứ ở lại đây, có lẽ họ thật sự sẽ bị chôn sống mất.

Dù trang bị hiện tại rất mạnh mẽ, nhưng để thoát ra một lần nữa cũng sẽ có chút phiền phức.

Sau khi mấy người nhanh chóng đi qua, họ phát hiện con đường phía sau đã hoàn toàn bị vùi lấp.

Ha, đúng là cửu tử nhất sinh, nếu đi chậm hơn một hai bước thôi thì có lẽ đã bị chôn ở đó rồi.

Nhưng khi cả nhóm chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, họ bỗng thấy một luồng ánh sáng u ám le lói ở phía xa trong mộ đạo.

Ánh sáng u ám đó giống như ma trơi vậy.

Bây giờ ở nơi này chỉ có mấy người họ, nếu có nơi nào phát sáng

thì cũng chỉ có thể là đèn pin hoặc các công cụ chiếu sáng tương tự.

Nhưng ánh sáng xuất hiện ở phía xa chứng tỏ một điều, nơi đó chắc chắn có thứ gì đó.

May mắn là sau khi nhìn kỹ, họ mới thở phào nhẹ nhõm, đó chỉ là ma trơi mà thôi.

Đương nhiên, ma trơi tuy bề ngoài gọi là ma trơi, nhưng thực chất đó chỉ là hợp chất phốt pho trong xương người, khi gặp nhiệt độ cao sẽ tự động bốc cháy, tạo thành ma trơi.

Ma trơi có màu xanh lục nhạt, từng hàng từng hàng lập lòe, trông thực sự rất đáng sợ.

Thứ đó nếu đối với người bình thường thì quả thực có tác dụng dọa dẫm rất lớn, nhưng đối với họ, đó là vật thường thấy nên cũng không để tâm, cuối cùng cũng thở ra một hơi, hơi thả lỏng một chút.

Nhưng ngay sau đó, họ bỗng nghe thấy tiếng bánh răng gỗ ăn khớp vào nhau, vô cùng quỷ dị, không cần nghĩ cũng biết cơ quan ở đâu đó đã khởi động.

Lý Đông lấy một chiếc đèn pin cực sáng từ trong ba lô ra, dùng nó chiếu về phía trước, cuối cùng cũng thấy rõ phía trước rốt cuộc là thứ gì.

Trước cánh cửa phía trước xuất hiện sáu cái đầu rồng bằng gỗ, mắt của sáu cái đầu rồng đó lấp lánh như nến cháy.

Khi họ tiến vào nơi này, quả nhiên đã giẫm phải cơ quan, và bây giờ cơ quan đó bắt đầu hoạt động.

Nhanh chóng, trong đầu anh lóe lên một thứ, không sai, đó là một loại cơ quan vô cùng lợi hại, tên là Phong Oa.

Ngay khi anh vừa nảy ra ý nghĩ đó, những mũi tên lửa giấu trong

mấy chiếc Phong Oa kia lập tức bắn ra.

Những mũi tên lửa đó giống như châu chấu bay về phía họ.

May mà Lý Đông phản ứng cực nhanh, từ trong túi Càn Khôn lấy ra một tấm khiên chống bạo động.

Tấm khiên này sau khi được hệ thống nâng cấp đã trở nên vô cùng chắc chắn, chặn đứng tất cả những thứ hỗn tạp kia.

Nhưng vấn đề là, những mũi tên lửa đó dường như vô tận, kéo dài mấy phút liền mà không hề có dấu hiệu suy giảm.

Tấm khiên chống bạo động tuy có thể chặn được những mũi tên lửa đó, nhưng trên đầu mũi tên lại tẩm một ít dầu, sau khi tích tụ lại với số lượng lớn, ngọn lửa bắt đầu lan ra, thậm chí cả mộ đạo đều bốc cháy.

Lý Đông nghiến răng, lại lấy ra một bình chữa cháy dạng bột khô.

Vì túi Càn Khôn về cơ bản có thể chứa đồ vô hạn, nên anh đã mang theo tất cả những thứ có thể.

May mà bây giờ đã có lúc dùng đến.

Bình chữa cháy dạng bột khô sau khi được nâng cấp, công dụng quả thực rất lớn, dập tắt toàn bộ ngọn lửa đang cháy phía trước.

Chương 605

Nhưng chưa kịp thở phào, Hồ Bát Nhất ở phía sau cùng bỗng hét lên: "Đông ca, sau lưng em có thứ gì đó!

Chúng ta nguy hiểm rồi!" Lý Đông nghĩ ra một cách, cố định tấm khiên khổng lồ ở phía trước, rồi quay đầu lại nhìn, phát hiện phía sau quả nhiên cũng có vấn đề.

Chỉ thấy trong đường hầm tối đen như mực xuất hiện một con bò trắng to lớn.

Con vật đó thân hình vô cùng cường tráng, cái đầu cũng to không tả xiết, đôi mắt ánh lên vẻ lạnh lẽo, hung hãn vô cùng, cặp sừng trên đầu cũng cực kỳ sắc bén.

Nếu thật sự bị thứ này húc phải thì vấn đề sẽ phiền phức to.

Từ trong bụng con bò truyền ra từng tràng âm thanh cơ quan chuyển động.

Rõ ràng thứ này không phải là động vật, mà là một cơ quan!

Nhưng cơ quan này trông còn nguy hiểm hơn cả một con bò thật.

Lối đi khá hẹp, chỉ rộng hơn hai mét, muốn né tránh cũng không hề dễ dàng.

May là bây giờ mỗi người đều có bộ trang bị Ngũ Hành, lực phòng ngự trên người không tồi.

Chỉ cần phá hỏng được thứ này, vậy thì có thể tránh bị thương!

Lý Đông siết chặt con dao trong tay, chuẩn bị chém bay thứ này!

Đây là một việc khá phiền phức!

Bởi vì, lực va chạm của con bò máy này cực kỳ mạnh, chỉ cần hơi

sơ suất là có thể xảy ra đại họa!

Hiện tại họ tương đương với việc bị hai đầu bao vây, nếu bị con bò máy này húc trúng, vậy sẽ bị ép thẳng về phía cơ quan kia.

Chỉ nghe một tiếng "rắc", con bò máy đã bị chém thành hai nửa.

Nhưng, sự việc dường như chưa kết thúc, trong bụng con bò có hai cái túi khí.

Sau khi hai túi khí đó bị vỡ ra, bên trong lập tức phun ra vô số khí màu vàng, thứ này chắc chắn có độc.

May mà họ lúc nào cũng đeo mặt nạ phòng độc, nên bây giờ không sao cả.

Làn sương mù màu vàng nhạt lan ra, nhanh chóng khuếch tán khắp đường hầm.

May là làn sương mù màu vàng nhạt này còn có một tác dụng khác, đó là dập lửa.

Ngọn lửa đang cháy trong mộ đạo bị khói vàng bao phủ, kết quả là tắt ngấm.

Sau khi lửa tắt, cơ quan tên lửa phía trước dường như cũng không còn tồn tại nữa.

Nhưng bây giờ có một vấn đề khá nghiêm trọng, sau khi khói vàng khuếch tán, nó cũng không tan đi, khiến tầm nhìn bị giảm xuống mức thấp nhất.

Bây giờ đúng là đưa tay ra không thấy năm ngón, dù có cầm đèn pin cực sáng cũng vô dụng.

Không còn cách nào khác, sáu người đành phải nắm lấy tay người bên cạnh để tránh bị lạc.

Nhưng chưa đi được mấy bước, họ lại nghe thấy một tiếng rung

động dữ dội.

Nghe tiếng rung động này, họ cũng lập tức hiểu ra đó là thứ gì, không sai, bên trong hẳn là loại cạm bẫy như gỗ lăn đá tảng.

Trong con đường hẹp thế này, nếu có một tảng đá tròn lăn ra từ bên trong, thì sức sát thương tuyệt đối vô cùng lớn.

Dù cho giáp trụ trên người hiện tại rất tốt, đối mặt với loại tấn công bằng gỗ lăn đá tảng này e rằng cũng vô dụng, chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ.

Họ đành phải nhìn sang một hướng khác, tìm xem có lối đi nào không.

May mắn là, không lâu sau, họ thấy trên một con đường có hai cánh cửa gỗ, treo một cái khóa đồng.

Lý Đông bây giờ cũng chẳng quan tâm có thêm cơ quan nào không, trực tiếp cầm dao chém thẳng vào đó, chém đứt cái khóa đồng.

Uy lực của con dao này vô cùng lớn, một nhát chém xuống, cái khóa đồng lập tức bị chặt đứt, trên cánh cửa thậm chí còn xuất hiện một vết nứt.

Mấy người cùng đẩy một cái, vết nứt lớn hơn một chút, thế là họ không màng nhiều nữa, trực tiếp đi vào.

May mắn là, chuyện nguy hiểm không tiếp tục xảy ra.

Sau khi vào một gian mộ thất, họ chỉ nghe thấy phía sau dường như có thứ gì đó bị va chạm mạnh, cả khu vực xung quanh dường như rung chuyển dữ dội.

May là tảng đá đó không phá hỏng cánh cửa này, đó cũng là một tin tốt.

Nhưng bây giờ lại có một vấn đề khác, tảng đá đó cũng đã chặn

mất một lối ra.

Bây giờ muốn ra ngoài, chỉ có thể đi theo một hướng khác.

Lý Đông nhìn kỹ, phát hiện trong mộ thất này cũng có một phần khói vàng nhạt tràn vào, nhưng không nhiều lắm, nên không che khuất tầm nhìn của họ.

Lý Đông cầm đèn pin chiếu kỹ xung quanh, muốn xem tình hình bên trong.

Anh phát hiện mộ thất này bên trong chật hẹp và thấp, trông không giống lăng mộ của nhân vật lớn, nhưng cũng không tệ.

Quy mô của nó tương đương với một ngôi nhà bình thường, có lẽ lớn hơn một chút.

Chương 606

Bên trong không có quan tài, chỉ có một bức tượng bò.

Bức tượng bò này to cỡ một con trâu nước bình thường, toàn thân mạ vàng, trông vô cùng xa hoa.

Trên lưng con bò chở một xác chết, là một xác nữ, khô quắt, thuộc loại cương thi.

Nếu đoán không lầm, e rằng đây là do đạo mộ tặc thời xưa phát hiện ra thi thể, sau đó vận chuyển đến nơi này.

Có lẽ vì thời gian đã quá lâu, thi thể này tuy không bị thối rữa, nhưng hình hài đã hoàn toàn không thể nhận ra.

Quần áo trên người cũng trông rất bẩn và rách nát, nhưng trong lòng thi thể lại ôm một chiếc hộp gỗ vô cùng tinh xảo.

Chiếc hộp gỗ đó trông giống như một hộp đựng trang sức.

Trước đó Tôn Cửu Gia đã nói, Quan Sơn Thái Bảo đi khắp nơi trộm mộ, sau đó đem tất cả những thứ trộm được đặt vào trong âm trạch mà ông ta xây dựng.

Cho nên ở nơi này thấy đủ loại đồ vật cũng không có gì lạ.

Thậm chí, ở nơi này thấy những thứ đến từ các nơi khác nhau, hoặc từ các thời đại khác nhau, cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

Chỉ có một điều Lý Đông không hiểu, những thứ này có cái quý giá, có cái lại không đáng tiền, nhưng tại sao lão già đó lại vô duyên vô cớ đem nhiều đồ như vậy đặt ở một nơi thế này?

Nếu lão ta trộm mộ thật sự vì tham tiền, vậy thì chắc chắn phải đem đồ trộm được đi bán mới đúng, như vậy mới có thể sống một

cuộc sống xa hoa.

Phong Sư Cổ lại xây dựng một ngôi làng như thế này ở đây, đem tất cả những thứ trộm được đặt ở nơi này để từ từ thưởng thức.

Nếu vậy, gã đó nếu không phải có bệnh tâm lý thì cũng là một kẻ điên.

Đơn giản là một kẻ điên.

Hồ Bát Nhất dường như cũng có cùng suy nghĩ.

Trong lúc họ đang cảm thán, bức tượng bò trước mắt bỗng nhiên mở mắt ra.

Khi họ còn tưởng mình nhìn nhầm, con bò đó đột nhiên lao thẳng về phía họ.

Đương nhiên, con bò này cũng không phải quái vật, mà là một cơ quan.

Nhưng cơ quan này được chế tạo quá linh hoạt, không khác gì một con bò thật.

Thậm chí, uy lực của nó còn lớn hơn bò thật không ít.

Mọi người bất ngờ không kịp đề phòng, tự nhiên không dám đối đầu trực diện với thứ này, nếu không có khả năng sẽ bị thương.

Mọi người vội vàng né tránh.

Con bò quái dị lướt qua trước mặt Lý Đông, đâm sầm vào một bức tường đá. 63.

Chỉ thấy cặp sừng của nó đâm thẳng vào tường, nhưng con vật này dường như sức mạnh vô cùng, sau khi đâm vào, cả bức tường vậy mà bị lật tung, rồi nó bay vào một mật thất khác.

Con bò chở theo thi thể đó, nhanh chóng biến mất vào bức tường

phía sau, vào một mật thất khác.

Lý Đông không khỏi kinh ngạc.

Nếu chỉ là một cơ quan, thì cơ quan này có vẻ quá linh hoạt rồi.

Lẽ nào thứ này thật sự là một sinh vật?

Nếu vậy thì quá kinh khủng.

Con vật này không chỉ là một sinh vật, mà còn có trí tuệ?

Bởi vì thấy có người ngoài chạy vào đây, nên nó mang theo chủ nhân của mình trốn sang một nơi khác.

Lý Đông không tin vào chuyện này, ha, anh đoán nơi này chắc chắn có cơ quan đặc biệt.

Nếu có người ngoài vào, cơ quan sẽ khởi động.

Bức tượng bò trông giống một con bò, nhưng thực chất cũng là một cỗ quan tài, khi thấy người ngoài vào sẽ tự động chạy sang khu vực khác.

Quả nhiên sau khi bức tường đó bị húc đổ, nơi này lại xuất hiện thêm một số ám khí.

Nhưng những ám khí này đối với họ không có ảnh hưởng lớn.

Bởi vì những ám khí này, hoặc là khói độc, hoặc là lửa.

Lớp phòng hộ trên người họ bây giờ về cơ bản đã rất hoàn hảo, nên dù là lửa hay khói độc, đều không có chút ảnh hưởng nào.

Hai thứ vớ vẩn này không phải là ảnh hưởng lớn nhất đối với họ, ảnh hưởng lớn nhất là dường như họ sắp bị phong bế ở nơi này.

Cánh cửa phía sau, vì có tảng đá lăn khổng lồ chặn lại, nên không thể ra ngoài được.

Bây giờ con đường phía trước chỉ còn lại lối đi phía sau bức

tường bị con bò húc đổ.

Thế là họ đành phải lao về phía đó, muốn theo con bò vào trong mật thất kia.

Chương 607

Nhưng đúng lúc chuẩn bị đuổi theo, một vật nặng bỗng rơi xuống phía trước, lại có một bức tường nữa chặn đường đi của họ.

Lý Đông nghiến răng, bây giờ cũng không quản nhiều nữa.

Nơi này tuy có nhiều cạm bẫy như vậy, nhưng thực tế đã có rất nhiều cạm bẫy được kích hoạt rồi.

Không thấy trên người họ bây giờ đang cháy hừng hực sao, nếu không có bộ trang bị Ngũ Hành, có lẽ đã bị thiêu chết từ lâu.

Nếu không có mặt nạ phòng độc, có lẽ cũng đã bị khói độc hạ gục rồi.

Cho nên anh cũng không sợ kích hoạt thêm nhiều cơ quan nữa.

Anh trực tiếp lấy ra một công cụ rất đặc biệt, trông giống như một cái cưa.

Chẳng mấy chốc, anh đã mở ra một cánh cửa trên bức tường đó.

Mọi người vội vàng chạy vào, sau khi vào trong phát hiện nơi này lại là một không gian vô cùng chật hẹp.

Không gian chật hẹp như vậy, khiến người ta luôn có cảm giác vô cùng ngột ngạt.

Phía trên không gian này treo lơ lửng một bức tường kép dày nặng.

Trên bức tường đó treo một vài tấm da thú!

Lý Đông về cơ bản đã nhìn ra, cơ quan ở đây là gì rồi.

Không sai, cơ quan ở đây là tường hai lớp.

Tức là nếu một bức tường bị phá hủy, thì một bức tường khác sẽ tự động rơi xuống.

Mục đích của việc này là để nhốt sống đạo mộ tặc ở nơi này.

Thật sự, cơ quan khéo léo như vậy rất hiếm thấy.

Ngay cả trong lăng mộ của một số vương công quý tộc, cơ quan như vậy cũng rất ít.

Xem ra chủ nhân của lăng mộ này thật sự không phải người bình thường!

Lẽ nào tất cả những thứ này đều do Quan Sơn Thái Bảo xây dựng?

"Xem ra nơi này cũng không có thứ gì đặc biệt có giá trị, tôi thấy chúng ta nên nhanh chóng rời khỏi đây.

Bây giờ nơi này khiến người ta cảm thấy rất khó chịu, phải tìm một không gian rộng rãi hơn!" Thật ra con người dễ bị ảnh hưởng bởi môi trường xung quanh, nếu sống lâu trong một không gian chật hẹp, thì sẽ cảm thấy vô cùng không thoải mái.

Quan trọng nhất là không gian này thực sự quá chật hẹp, nếu bên trong có cơ quan khác, thì ngay cả việc né tránh cũng không thể.

Nhưng nhìn xung quanh, muốn tìm đường đi tiếp trong không gian này cũng không có cách nào.

Nhưng trước đó Tôn Cửu Gia đã nói, nhà cửa ở đây về cơ bản đều là âm dương trạch.

Âm dương trạch tức là cả trên và dưới đều có nhà, tức là vị trí họ đang ở bây giờ tương đương với tầng hầm.

Phía trên đầu chắc chắn sẽ có phòng.

Tìm kiếm xung quanh, họ nhanh chóng phát hiện ở một nơi nào đó

có một cái nắp đồng.

Thế là sau khi mở nắp đồng, họ chui ra ngoài, phát hiện mình đang ở trong một căn nhà dân.

Căn nhà này trông có vẻ thuộc về một gia đình khá giả, vì trong nhà có đủ các loại đồ đạc.

Mỗi món đồ đều được làm rất tinh xảo, rất cầu kỳ.

Quy mô như vậy, dù không phải là gia tộc hào hoa đặc biệt, nhưng về cơ bản cũng là gia đình giàu có.

Chỉ là, căn nhà này không biết đã bị bỏ hoang bao lâu, xung quanh không có chút sinh khí nào, cho người ta một cảm giác lạnh lẽo.

Lý Đông cầm đèn pin chiếu khắp nơi, phát hiện nơi này tuy thuộc phần dương trạch, nhưng thực chất cũng cho người ta cảm giác như một ngôi nhà ma.

Vương Khải Toàn nhìn đồ đạc trong phòng, lập tức ghen tị nói: "Mẹ kiếp, xem đồ đạc ở đây xa hoa thế này, chắc cũng phải mấy chục năm trước rồi!

Mấy chục năm trước mà có đồ đạc xa hoa như vậy, xem ra gia đình này thật sự là người có tiền, không lẽ là địa chủ hả!" Tôn Cửu Gia gật đầu: "Chắc vậy!" Mắt Vương Khải Toàn càng sáng hơn: "Đi dọc đường, tôi thấy bao nhiêu người chết thảm!

Kết quả là nơi này lại trông xa hoa như vậy!

Chắc chắn những thứ xa hoa này đều là do những người chết thảm đó dùng mạng đổi lấy!

Tiếc là chuyện trên đời này là vậy, tiền nhiều đến mấy cũng sống không mang theo, chết không mang đi được!

Để lại nhiều bảo bối như vậy!

Bây giờ những bảo bối này sắp thuộc về Bàn gia tôi rồi!" Trong lúc mấy người đang cảm thán, Tôn Cửu Gia có lẽ vì quá mệt, muốn gỡ mặt nạ phòng độc ra thở một hơi.

Kết quả là sau khi lão ta gỡ mặt nạ ra, cả đám đều bị dọa cho giật mình.

Ngay cả Vương Khải Toàn cũng không tự chủ được mà lùi lại mấy bước, trừng mắt nhìn Tôn Cửu Gia nói: "Lão già này rốt cuộc bị sao vậy?

Lời tôi nói vừa rồi không sai đâu!

Chương 608

Tuy những người ở đây có thể là tổ tiên của ông, nhưng tổ tiên của ông cũng là người xấu mà, đúng không?

Tôi thấy đào mộ tổ tiên của ông chắc cũng không sai đâu, không thể như thế này được chứ?" Vương Khải Toàn nói rất hùng hồn, nhưng đột nhiên, lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Dù sao đi nữa, đã vào đây rồi, thì tự nhiên phải trộm mộ, cũng không quan tâm đây là mộ của ai.

Nhưng bộ dạng của Tôn Cửu Gia lúc này không hề thay đổi.

Chỉ thấy khuôn mặt lão ta, toàn bộ cơ mặt co rút tím tái, từng đường gân xanh và mạch máu nổi rõ trên da.

Đôi mắt hoàn toàn vô hồn, bên trong đầy những tia máu, trông càng giống hai đốm lửa ma.

Lý Đông theo phản xạ rút dao ra, nếu lão già này thật sự có hành động gì khác, anh thấy đề phòng vẫn hơn, như vậy cũng không sai.

Nhưng anh chưa kịp ra tay, lại phát hiện bộ dạng của lão già này có vẻ kỳ lạ, lão ta dường như đã mất đi linh hồn, cơ thể hoàn toàn bất động, không có chút sinh khí nào, trông như một xác chết thực sự.

Trước đó lão già này đã chết rồi, trên người có những thứ lộn xộn, nhưng ít nhất lúc đó vẫn có thể nói chuyện, có thể di chuyển.

Tóm lại, trong mắt anh, lão già này ít nhất vẫn còn sống.

Nhưng bây giờ lão ta lại đột nhiên biến thành bộ dạng này.

Lẽ nào trên đời này thật sự có xác sống sao?

Hay là có chuyện gì khác.

Đúng lúc mọi người đang nhíu mày bàn bạc xem nên làm thế nào, Tôn Cửu Gia bỗng ho khan một tiếng, rồi run rẩy đứng dậy, biểu cảm trên mặt đã trở lại bình thường, trông lại giống một ông lão bình thường.

Lão ta nhìn Lý Đông, sắc mặt dường như có chút không đúng, bèn nhíu mày hỏi: "Lại sao nữa?

Sao cứ nhìn tôi thế?

Lẽ nào tôi là gái tân à?

Dù tôi có là gái tân, cũng không cần phải nhìn tôi như vậy chứ?" Lý Đông cười cười: "Rốt cuộc là sao?

Có chuyện gì thì nói với tôi một tiếng, đừng có lúc nào cũng giật mình thon thót như thế!" Lý Đông thực ra không có chút thiện cảm nào với lão già này, nhưng dù sao, lão ta bâyg iờ cũng là đồng đội của anh, quan tâm đồng đội cũng không có vấn đề gì.

Sau đó, anh bỗng nghĩ đến một thứ khác, đó là Ngọc Vẫn!

Thứ này có thể ngăn chặn cơ thể bị thi hóa.

Bây giờ trên người Lý Đông cũng mang theo không ít, về cơ bản đều là để phòng bất trắc.

Thế là anh lấy ra một khối đưa cho Tôn Cửu Gia nói: "Ông đặt thứ này lên người đi, có lẽ nó sẽ có chút tác dụng với ông!" Kết quả là sau khi Tôn Cửu Gia nhìn thấy thứ đó, sắc mặt đột nhiên đại biến: "Thứ quỷ gì đây?

Mau lấy đi, mau lấy đi, tôi không cần thứ này, mau cất đi!

Yên tâm đi, tôi không sao, tuyệt đối không sao, thứ này tôi không dùng đến đâu, mau mang nó đi chỗ khác, tôi nhìn thứ này thấy hơi ghê người." Được rồi, lão già này quả nhiên có vấn đề!

“Lão già, thứ này là một bảo bối tốt đấy!

Nó có thể ngăn cơ thể ông tiếp tục xấu đi, đối với ông, nó rất hữu dụng, đừng coi nó là đồ bỏ đi!” Tôn Cửu Gia lắc đầu: “Tôi bây giờ chưa nghiêm trọng đến mức đó!

Vừa rồi, có lẽ tôi chỉ bị những thứ vớ vẩn dưới kia dọa, rồi cảm thấy đầu óc hơi loạn thôi!

Nhưng tôi cảm thấy đó không phải là điềm tốt!

Yên tâm đi, nếu tôi thật sự biến thành xác sống, thì cứ trực tiếp giết tôi là được, không cần nương tay!” Vương Khải Toàn và Hồ Bát Nhất không chút khách khí, rất vui vẻ nói: “Được thôi, tụi này chờ câu nói này của ông!

Yên tâm, đến lúc đó, tôi tuyệt đối sẽ không nương tay!” Hai người này bây giờ hoàn toàn ra vẻ bạn bè xấu, nhưng Tôn Cửu Gia cũng không để bụng, vì họ bây giờ chỉ là đồng đội, căn bản không phải bạn bè.

Lão ta chỉ nói: “Thực ra trước đây, tôi tưởng mình phải một mình vào đây!

Nếu vậy có lẽ sẽ nguy hiểm hơn nhiều, may mà có anh, đặc biệt là một cường giả như Đông ca, khiến tôi thuận lợi hơn rất nhiều!

Chỉ là thời gian còn lại của tôi có lẽ không còn mấy ngày nữa, nên tôi phải nhanh chóng tìm thứ đó!” Bây giờ mục tiêu là mộ cổ Địa Tiên, chính xác hơn là Phong Sư Cổ trong mộ cổ Địa Tiên.

“Yên tâm, sau khi tìm được nơi đó, tôi chỉ cần một món đồ, còn những thứ khác các cậu cứ lấy, tất cả đều là của các cậu, tôi tuyệt đối không can thiệp!” Tôn Cửu Gia nói vậy, Lý Đông lại cảm thấy có chút tò mò.

“Lão già, dù sao đó cũng là mộ tổ tiên của ông, ông thật sự cổ vũ

tôi đi đào mộ tổ tiên của ông sao?

Ông đúng là có chút kỳ lạ đấy?" Tôn Cửu Gia thở dài nói: "Tuy tất cả đều là tổ tiên của tôi, nhưng thực ra những tổ tiên đó không phải là người tốt!

Vốn dĩ thân phận của họ rất hiển hách, cũng là một gia tộc lớn.

Nhưng vì muốn trường sinh bất lão, vì muốn thành tiên, kết quả là đem hơn nửa gia sản chôn trong quan tài, trong đó đã làm ra rất nhiều chuyện ác độc, dẫn đến cả gia tộc tôi nhân đinh suy tàn, thậm chí hại vô số bá tánh phải tuẫn táng!

Gia đình tôi đến đời tôi, gần như đã đoạn tuyệt hương hỏa, vì tôi đã già thế này rồi mà vẫn không có một đứa con nào, nên tôi nhất định phải tìm thấy, sau đó cáo úy liệt tổ liệt tông!" Dương Tuyết Lỵ cười nói: "Chuyện trường sinh bất lão đó quá hư vô mờ mịt, căn bản không có ai thật sự thấy người trường sinh bất lão!

Nhiều nhất cũng chỉ thấy một số người sống lâu hơn một chút!

Nhưng dù vậy, cũng không được bao lâu!

Hơn nữa, nơi này tử khí nặng nề, không giống có người sống!

Dù có tìm được tổ tiên của ông, e rằng cũng không phải người sống, nhiều nhất cũng chỉ là một xác chết, nếu vậy e rằng sẽ khiến ông thất vọng!" Tôn Cửu Gia gật đầu cười nói: "Những chuyện hư vô mờ mịt về trường sinh bất lão, thực ra tôi cũng không tin!

Chương 609

Nhưng tôi chỉ vì tổ tiên có di ngôn truyền lại, nên nếu tôi không đi xem một lần, cũng sẽ khiến tôi cảm thấy vô cùng hối tiếc!

Hơn nữa chuyện Quan Sơn Thái Bảo làm, về cơ bản đều không thể tưởng tượng nổi, mỗi lần đều có thể vượt ngoài dự đoán!

Nếu tôi không tận mắt thấy thi thể của ông ta, đem thi thể của ông ta thiêu thành tro bụi, tôi sẽ không tin ông ta đã chết!" Lão già này khi nói chuyện, dường như rất kích động!

Chỉ là, không biết lời của lão già này rốt cuộc là thật hay giả!

Không còn cách nào, vì chuyện của lão già này, rốt cuộc có phải là thật không, cũng chưa chắc.

Tôn Cửu Gia bây giờ đang kích động, nhưng Lý Đông lại không có nhiều suy nghĩ như vậy.

Anh bây giờ cũng là một người có kinh nghiệm rất phong phú, với một người có kinh nghiệm phong phú như vậy, về cơ bản sẽ không dễ dàng tin lời người khác, về cơ bản chỉ tin vào những gì mắt mình thấy.

Tuy có lúc ngay cả mắt thấy cũng chưa chắc là thật, nhưng ít nhất nhìn thấy bằng mắt vẫn chân thực hơn, nếu không thì tuyệt đối sẽ không tin.

Thế là anh cười cười nói: "Dù sao chúng ta cũng đã vào đây rồi, dù bây giờ có sợ cũng không thể dễ dàng ra ngoài được.

Tôi không quan tâm nơi này rốt cuộc có thứ gì, tóm lại đã đến rồi, thì tôi nhất định có thể trở thành người chiến thắng cuối cùng.

Nơi này dù là long đàm hổ huyệt, tôi cũng phải xông ra, tôi phải có

niềm tin vô địch như vậy!" Vương Khải Toàn gật đầu: "Đông ca nói có lý, bây giờ chúng ta đã vào rồi, thì trước tiên nên chiến thắng những thứ vớ vẩn ở đây.

Thực ra tôi chẳng quan tâm nơi này có thứ gì, chỉ cần nơi này có bảo bối, thì dù có Diêm Vương gia, Bàn gia tôi cũng không sợ!

Diêm Vương gia xuất hiện ở đây, tôi cũng phải nhổ hai sợi râu của ông ta!" Tôn Cửu Gia gật đầu, lão già này có thể một mình vào nơi này, thực ra cũng rất có dũng khí.

Tuy bây giờ đi cùng nhiều người như vậy, nhưng với một ông lão hơn 60 tuổi, chuyện này cũng rất đáng quý.

"Chúng ta bây giờ không cần quan tâm chuyện khác, việc duy nhất chúng ta cần làm là tìm Phong Sư Cổ!

Chỉ cần tìm được nơi hắn ta giấu, thì mọi chuyện khác sẽ dễ dàng hơn!" Đương nhiên Tôn Cửu Gia thực ra cũng không có thiện cảm với Vương Khải Toàn, lão ta cảm thấy Vương Khải Toàn là một kẻ chỉ biết tiền không cần mạng.

Một kẻ như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ chịu thiệt.

Hồ Bát Nhất nghe Tôn Cửu Gia bình luận như vậy về Vương Khải Toàn, bèn cười nói: "Lão già, tôi thấy quan niệm của ông có chút vấn đề!

Lẽ nào thế giới này bây giờ không phải như vậy sao?

Cười người nghèo không cười kỹ nữ, đó là quy luật của thế giới này mà!

Chỉ cần có tiền là tốt, không có tiền thì làm gì cũng không đúng!

Tôi thấy lời Bàn Tử nói cũng không phải không có lý, sao ông cứ phải canh cánh trong lòng vậy!" Vương Khải Toàn lúc này thấy có

người đồng tình với mình, cũng trở nên vô cùng đắc ý: "Không hổ là anh em bao nhiêu năm, hiểu tôi!

Bây giờ tuy tiền không phải là vạn năng, nhưng không có tiền thì thật sự là vạn vạn bất năng.

Bàn gia tôi sợ nghèo lắm rồi!

Bây giờ phải nỗ lực kiếm tiền, có tiền là tốt!

Nếu không có tiền, hai bàn tay trắng, thì làm gì cũng không xong, đó mới là chuyện xui xẻo nhất.

Bây giờ chúng ta có tiền, đó mới là quan trọng!

Nhưng không cần lo, dù có tiền, Bàn gia tôi cũng tuyệt đối không quên gốc, Bàn gia tôi nhớ gốc gác của mình ở đâu!

Cũng là một trí thức đã qua thử thách lâu năm!" Thế là Lý Đông cũng cười cười, nói với Tôn Cửu Gia: "Lão già à, tôi thấy quan niệm của ông có chút không đúng, sao có thể tùy tiện phân loại người như vậy chứ.

Thực ra bất kể là loại người nào, bên trong đều có người xấu, người tốt.

Ngay cả những người trí thức như ông nói, lẽ nào trong số họ, tất cả đều là những người thánh khiết cao nhã sao?

Tôi thấy chưa chắc đâu, trong số những người trí thức đó, người xấu còn nhiều lắm, tôi không nói đùa đâu!" Tôn Cửu Gia bị mấy người hợp lại chọc ngoáy một hồi, lão già này bây giờ không nói thêm được câu nào nữa.

Hơn nữa lúc đầu lão ta cũng làm chuyện xấu, nên bây giờ mọi người thực ra cũng không tin tưởng lão ta.

Lão già này tự nhiên cũng biết tình hình, nên bây giờ cũng không

dám nói nhiều lời vô ích nữa.

Hơn nữa nghĩ kỹ lại, phát hiện những lời của Lý Đông nói dường như là thật.

Không sai, thực ra mình đã có những ấn tượng rập khuôn về một số người, nhất thời không thể xóa bỏ, nên mới đưa ra bình luận như vậy.

Đương nhiên, cuộc tranh luận vừa rồi cũng giúp mọi người giảm bớt áp lực, tinh thần mỗi người cũng hồi phục một chút.

Thế là mọi người lấy lại tinh thần, từ trong căn nhà đó đi ra.

Họ nhanh chóng phát hiện vị trí hiện tại của mình là ở lối vào của một thị trấn nhỏ.

Phía trước không xa, là nơi mà họ vô tình xông vào trước đó, nơi toàn là thuốc nổ.

Xem ra nơi này dưới lòng đất quả thực thông nhau, nhưng dưới lòng đất toàn là cơ quan, nên khi không cần thiết, họ sẽ không đi xuống đó lần nữa.

Bây giờ họ men theo con đường giống như một ma trận quỷ dị mà tiến về phía trước.

Nơi này đương nhiên không có ai cả, vì đã lâu không có người ở, nên những ngôi nhà này về cơ bản trông đều giống như những ngôi nhà ma.

Quan trọng nhất là trong mỗi ngôi nhà ma dường như đều có hiện tượng quỷ dị, trông như thể bên trong thật sự có thứ gì đó bẩn thỉu.

Chương 610

“Xem ra đây là thôn Địa Tiên!

Cuối cùng chúng ta cũng đến đích rồi!

Nhưng ở nơi này muốn tìm người đó thì không dễ dàng như vậy, có cách nào không?” Lý Đông nhìn mọi người hỏi.

Yêu Muội nhìn tình hình xung quanh, lắc đầu: “Tôi không tin đây là một chính trị hay một ngôi làng, nơi này căn bản là nơi dành cho người chết ở, hoàn toàn là âm trạch!

Tuy vừa rồi lão già kia nói trên là dương trạch, dưới là âm trạch, nhưng tôi thấy ngay cả những nơi trên mặt đất này, cũng là dành cho người chết ở!

Nhìn nơi này xem, mỗi nơi đều tràn ngập sự quỷ dị, dường như mỗi nơi đều có khí tức bất tường!

Tôi luôn cảm thấy mình bây giờ như đang mơ, bình thường tôi chưa từng thấy nơi nào như thế này!” Yêu Muội là một người khá dũng cảm, nhưng cô chưa từng làm đạo mộ tặc, nên lời nói của cô bé này bây giờ quả thực rất có giá trị tham khảo.

Lý Đông nhìn vào cửa những căn dương trạch, phát hiện những ngôi nhà này tuy trông khá âm u, đã lâu không có người ở, nhưng bên trong dương trạch lại không có quan tài hay những thứ tương tự, cũng không có người chết, các loại đồ đạc trong nhà đều còn rất tốt, trông rất xa hoa.

Tuy rõ ràng có thể thấy một lớp bụi trên những món đồ đó, nhưng dưới lớp bụi dường như lại có một vẻ đẹp riêng.

Sau khi xem mấy căn nhà, phát hiện bên trong mỗi nhà đều giống

nhau, điều đó cho thấy những nơi này dường như không có gì khác biệt, thế là anh mất hứng thú.

Bây giờ họ muốn tìm Phong Sư Cổ!

Nhưng Phong Sư Cổ bây giờ rốt cuộc ở đâu?

Đó là một vấn đề.

Nhưng nếu suy nghĩ như một người bình thường, nếu Phong Sư Cổ thật sự là thủ lĩnh lớn nhất của thị trấn này, vậy thì khả năng lớn nhất là Phong Sư Cổ đang ở trong ngôi nhà cổ trung tâm nhất của thị trấn.

Thế là họ đi về phía ngôi nhà cổ ở trung tâm nhất.

Chẳng mấy chốc, họ thấy một bức tường cao.

Bức tường cao này trông không quá xa hoa, nhưng lại được xây rất rộng, rất cao, khí thế phi phàm, có thể thấy được một phong thái rất vững chãi.

Một ngôi nhà cổ quy mô như vậy, chủ nhân bên trong bức tường e rằng cũng là một người rất có tiền.

Mấy người nhìn kỹ, rồi đi đến một nhận thức chung, đó là không đi cửa trước, mà đi vào sân sau của con phố trung tâm đó.

Cũng chỉ có ở sân sau như vậy, bức tường phía sau mới được xây dựng cổ kính như thế.

Dù sao cái gọi là mặt tiền, những thứ xa hoa thường được trang trí ở phía trước, còn sân sau, chỉ cần xây cao một chút để đảm bảo an toàn là được.

“Làm sao đây?

Chúng ta vào bây giờ chứ?

Trèo tường vào, hay đi cửa vào?

Hay là đục một lỗ trên tường để vào?" Vương Khải Toàn bây giờ hoàn toàn là bộ dạng xoa tay chuẩn bị hành động.

Gã này là một kẻ ham tiền, bây giờ trong đầu toàn là các loại bảo vật ở bên trong.

Dù sao, trước đó Tôn Cửu Gia đã giới thiệu, nơi này bảo tồn các loại chiến lợi phẩm mà Phong Sư Cổ trộm mộ được, tức là nơi này có thể có đủ các loại bảo bối.

Có đủ các loại bảo bối, tự nhiên có thể thu hút sự hứng thú của Vương Khải Toàn.

Nhưng Yêu Muội lại lắc đầu: "Tôi thấy chúng ta nên cẩn thận một chút, tuy nơi này là sân sau, nhưng không chừng cũng sẽ có cơ quan!

Tôi thấy dù là trèo tường, đục lỗ trên tường, hay đi cửa vào, e rằng đều không an toàn!

Dù sao chủ nhân của nơi này là một đạo mộ tặc, một đạo mộ tặc lão luyện.

Một đạo mộ tặc lão luyện như vậy, tự nhiên tinh thông các loại cơ quan, cho nên việc thiết lập các loại cơ quan trên bức tường này, cũng là chuyện bình thường!" Lý Đông cười cười nói: "Không sao, các cậu lùi lại một chút, để tránh lúc có cơ quan làm bị thương!

Nếu đã vậy, thì tôi trèo tường vào!

Tôi lên trước, nếu có cơ quan, tôi giúp các cậu gỡ bỏ hết.

Nếu không có cơ quan, các cậu theo sau là được, như vậy không có vấn đề gì chứ?" Vương Khải Toàn nghe vậy, lập tức giơ ngón tay cái lên, rất kính phục nói với Lý Đông: "Quả nhiên Đông ca là Đông ca, lúc nào cũng đi đầu làm gương cho chúng tôi, có thể cùng một đại

ca như Đông ca đi trộm mộ, đó là vinh hạnh của tôi!" Gã này không biết là đang khen thật hay không, Lý Đông cũng không biết ý tứ, nhưng anh cũng không quản nhiều.

Anh bảo mấy người lùi lại một chút, rồi tìm một chỗ cách xa cửa lớn, sau đó cũng lùi lại mấy bước rồi dùng thế tam bộ thượng tường.

Sau mấy bước chạy đà, anh nhảy lên, bức tường sân cao 5 mét trước mặt anh, cứ như đất bằng. 64.

Kỹ năng khinh công này, cũng chỉ những người đã trải qua luyện tập lâu dài mới có được.

Lý Đông trèo lên tường sân, phát hiện trên đó dường như không có cơ quan, thế là vẫy tay với mọi người.

Mấy người thấy không có chuyện gì cũng lần lượt trèo lên.

Lý Đông thả một sợi dây thừng xuống, sau khi tất cả đã trèo lên, anh lấy đèn pin ra xem tình hình trong sân.

Trong sân này dường như quả thực là sân sau, ở đây là một khu vườn hoa.

Trong khu vườn hoa này, ngay cả góc tường cũng trồng cây.

Chương 611

Nhìn kỹ tình hình xung quanh, phát hiện khu vườn này quả thực rất đẹp, nhìn vào cho người ta một cảm giác xuân ý dạt dào.

Nhưng thực ra nhìn kỹ sẽ phát hiện những cái gọi là hoa cỏ trong vườn, thực chất không phải là thực vật.

Không còn cách nào, vì nơi này căn bản là một vùng tối tăm, về cơ bản không thấy ánh nắng mặt trời.

Ở một nơi không thấy ánh nắng mặt trời như vậy, làm sao có thực vật sinh trưởng được.

Cho nên tất cả những thứ này về cơ bản đều được điêu khắc từ các loại bảo thạch.

Mà những bảo thạch đó dường như đều là phỉ thúy, san hô, lưu ly quý giá điêu khắc thành.

Những thứ đó từng món một trông đều giống như những tác phẩm nghệ thuật vô cùng quý giá.

Những thứ này nếu mang ra ngoài, cũng có thể bán được một khoản tiền lớn.

Vương Khải Toàn, tên tiểu tài mê này, sau khi thấy những thứ này, mắt lập tức sáng lên, đang tính xem những thứ này mang ra ngoài rốt cuộc có thể bán được bao nhiêu tiền.

Hồ Bát Nhất lại không khỏi mắng: "Xem ra chủ nhân của nơi này thật sự là một lão địa chủ đáng ghét, mẹ nó còn phô trương hơn cả hoàng đế!

Đã đào bao nhiêu ngôi mộ cổ rồi hả?

Nếu không đào nhiều mộ cổ, làm sao có thể có nhiều bảo vật quý giá như vậy?

Chỉ riêng một khu vườn hoa này đã ẩn chứa nhiều bảo bối như vậy, không chừng trong nhà hắn còn nhiều hơn!" Vương Khải Toàn gần như không thể kiềm chế được nữa, gã này là loại người thấy bảo bối là mắt sáng lên.

Bây giờ anh ta vẻ mặt hưng phấn nói với mấy người: "Nếu đã vậy, chúng ta còn ngồi trên tường làm gì?

Phải nhanh chóng xuống thôi, những bảo bối này phải nhanh chóng cầm trong tay mới là thật!

Nếu cứ nhìn thế này, sẽ khiến Bàn gia tôi thèm nhỏ dãi!" Nói xong, gã này cậy mình da dày thịt béo, nhảy xuống trước.

Mấy người còn lại cũng theo sau!

Đối với việc lấy những thứ ở đây, họ không có chút áp lực tâm lý nào.

Dù sao những thứ ở đây về cơ bản cũng là của cải bất nghĩa, lấy của cải bất nghĩa cũng không sao.

Quan trọng nhất là Lý Đông, bây giờ đang có một cái túi Càn Khôn.

Cái túi Càn Khôn này rốt cuộc có thể chứa được bao nhiêu đồ?

Lý Đông bây giờ cũng không rõ, về cơ bản bỏ bao nhiêu đồ vào cũng được, chưa bao giờ thấy cái túi này bị đầy.

Thế là sau khi mấy người vào trong, trong vòng chưa đầy nửa giờ, họ đã quét sạch các loại bảo bối trong sân, tất cả đều bỏ vào trong túi Càn Khôn của Lý Đông.

Sau khi ra ngoài, những thứ này e rằng sẽ nhanh chóng thu hút sự

chú ý của những người thích châu báu.

Sau khi xử lý xong những thứ trong sân, Dương Tuyết Lỵ bỗng nhìn về một hướng khác, cô gái này khá tự tin, dường như đã thấy thứ gì đó.

Cô vội nói với mấy người: "Bên đó hình như cũng có thứ gì đó, các anh cứ ở đây trông, em đi xem thử!" Cô gái này tay cầm một chiếc ô kim cương, rồi đi về phía đó.

Nhưng, ở nơi như thế này, một mình đi lung tung rất nguy hiểm, lỡ như bị lạc, đó sẽ là một chuyện rất phiền phức, rất khó tìm lại người, ở nơi như thế này thiếu người là sẽ có chuyện.

Thế là mấy người cũng đi theo.

Sau khi đi theo, chẳng mấy chốc phía trước xuất hiện một bóng đen khổng lồ.

Hóa ra ở đây lại có một ngôi mộ!

Đó là một ngôi mộ khổng lồ, cũng là ngôi mộ đầu tiên họ thấy được xây trên dương trạch ở thị trấn này.

Đỉnh ngôi mộ có hình vòm mây, có một tòa lầu nhỏ được điêu khắc bằng ngọc thạch.

Tòa lầu nhỏ đó cao nửa mét, hoàn toàn được điêu khắc bằng ngọc thạch, xem ra cũng có giá trị không nhỏ.

Thứ đó, trông có vẻ không có tác dụng gì, chỉ là một vật trang trí thuần túy.

Mọi người đi vòng quanh ngôi mộ một vòng, thật sự, Vương Khải Toàn bây giờ mắt đã đỏ ngầu, thậm chí còn muốn bê cả tòa lầu nhỏ điêu khắc bằng ngọc thạch đó đi.

Nhưng sau khi đi vòng quanh ngôi mộ một vòng, họ bỗng phát

hiện phía sau ngôi mộ lại có một tòa lầu lớn hơn.

Đó là một tòa lầu các ba tầng, chủ thể của lầu các dường như là kết cấu gỗ, từ trên xuống dưới đều tràn ngập cảm giác vàng son lộng lẫy, đúng là điêu lương họa đống.

Chỉ là tòa lầu các này trông khiến người ta cảm thấy có chút không thoải mái, dường như không hợp với môi trường xung quanh, giống như đột ngột giáng xuống nơi này vậy.

Cửa lớn của tòa lầu các đối diện với ngôi mộ lớn đó, trên cửa treo mấy chữ "Quan Sơn Tàng Cô Lâu".

Tôn Cửu Gia sau khi nhìn thấy tòa lầu này, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Trong gia phả của gia tộc tôi, dường như chưa bao giờ nghe nói đến một tòa lầu như thế này, tòa lầu này rốt cuộc là sao?

Tôi thấy bên trong chắc chắn có thứ gì đó đặc biệt, tôi muốn vào xem thử!" Tôn Cửu Gia quan sát kỹ một hồi, lắc đầu.

Nhưng Vương Khải Toàn lại dùng một ánh mắt rất đặc biệt nhìn lão già này: "Lão già, trước đó ông đã lừa tôi một lần rồi, bây giờ lời của ông rốt cuộc có bao nhiêu phần đáng tin?" Tôn Cửu Gia bây giờ cũng hết cách: "Nếu cậu không tin, thì tôi cũng không có cách nào!

Dù sao tôi nói thật, tòa lầu này, tôi quả thực chưa từng nghe nói!

Chương 612

Hơn nữa một tòa lầu đột ngột xuất hiện ở đây như vậy, nơi này chắc chắn có vấn đề!" Lý Đông gật đầu: "Dù là thật hay không, chúng ta vào xem cũng không sao!

Bên trong dù có nguy hiểm, e rằng cũng chỉ là mấy thứ như cương thi!

Loại đó đối với tôi vô dụng, tôi không quan tâm đó là quái vật gì.

Tôi muốn xử lý những con quái vật đó, đơn giản thôi!" Bây giờ anh thật sự không sợ, vì các loại sinh vật ở đây, đối với anh đều không có chút uy hiếp nào.

Nhưng đúng lúc chuẩn bị vào, họ bỗng phát hiện từ trong ngôi mộ trước tòa lầu đột nhiên trào ra rất nhiều chất lỏng màu đen.

Sau khi đến gần xem kỹ, lại phát hiện chất lỏng màu đen đó căn bản không phải là nước, mà là máu đen, trông rất ghê tởm.

"Trong mộ sao lại có máu?" Hồ Bát Nhất cũng nhíu chặt mày: "Tự nhiên không phải là máu tươi chảy ra từ cơ thể người, mà là máu chảy ra từ thi thể!

May mà chúng ta bây giờ đang đeo mặt nạ phòng độc đặc chế, nếu không thì mùi đó có thể khiến người ta ngất ngay lập tức, nó rất thối!" "Tại sao bên trong lại đột nhiên trào ra máu thối như vậy?

Lẽ nào Phong Sư Cổ ở bên trong sao?" Từ những thông tin có được, cái gọi là Địa Tiên, thực chất là Phong Sư Cổ!

Gã này đã dốc hết tâm huyết vào quan tài, xây dựng một thị trấn nhỏ kỳ lạ như vậy, mục đích là để sau khi chết có thể trở thành thần tiên.

Sau khi chết thi thể trở thành thần tiên, cũng là một mục tiêu mà nhiều người theo đuổi.

Thực ra bất kể là ai, đều có một nguyện vọng như vậy, đó là hy vọng có thể trường sinh bất lão.

Có người thì khi còn sống, hy vọng có thể sống mãi.

Đương nhiên cũng có người hy vọng sau khi chết có thể tiếp tục giống như người sống, và đạt được trạng thái vĩnh sinh.

Đương nhiên, những giấc mơ vớ vẩn của những người vớ vẩn này, rốt cuộc có bao nhiêu người thực hiện được, bao nhiêu người không thực hiện được, căn bản không có bất kỳ căn cứ nào!

"Nơi này, xem ra trong ngôi mộ này thật sự có giấu thứ gì đó!

Nhưng ngôi mộ này không thể tùy tiện khai quật!

Vì trong máu đen chắc chắn có độc, nếu chạm vào một chút, không chừng cũng có thể gây chết người!

Chúng ta vào lầu xem thử đi, trước tiên vào lầu tìm manh mối rồi nói sau!

Nhưng nơi này cũng cần có người trông, ai tình nguyện ở lại." Lý Đông suy nghĩ một chút, đưa ra phán đoán.

Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ tỏ ý hai người có thể ở lại.

Thế là Lý Đông gật đầu, dẫn những người còn lại chuẩn bị đi vào.

Tòa lầu này được xây dựng rất đẹp, tinh xảo phi phàm, bố trí các phòng cũng rất hợp lý, chỉ tiếc là cửa gỗ bị mấy cái khóa gỗ khóa chặt, về cơ bản không có cách nào vào được.

Nhưng sau khi quan sát kỹ một hồi, lại có thể phát hiện gỗ của tòa lầu cổ này có niên đại rất lâu, tuyệt đối không phải là gỗ lấy từ cây mới chặt, e rằng gỗ này cũng là đồ trộm mộ được.

Chỉ là, có thể bảo tồn được đến mức này, cho thấy những loại gỗ này tuyệt đối không phải là gỗ thường.

Bởi vì, những loại gỗ này dù đến bây giờ vẫn được bảo tồn tốt, hoàn toàn không có dấu hiệu mục nát.

Đương nhiên, để đạt được hiệu quả như vậy, ngoài bản thân gỗ tốt ra, một lý do khác là tòa lầu này được thiết kế rất tinh xảo, do các thợ thủ công cao tay thời xưa xây dựng, khả năng chống mục nát cũng mạnh hơn bình thường!

Nhưng muốn mở cánh cửa này, đó lại là một vấn đề.

Thật sự, Lý Đông về phương diện này thực ra không có nhiều nghiên cứu, muốn mở cánh cửa như thế này, về cơ bản cũng là dùng bạo lực để mở.

Dù sao bây giờ anh cũng là một người có thực lực mạnh, những thứ như cơ quan cạm bẫy, đối với anh, thực ra không thể gây ra ảnh hưởng lớn.

Ít nhất cơ quan bình thường không thể gây thương hại cho anh.

Nhưng Tôn Cửu Gia lại lắc đầu nói, chuyện này e rằng không dễ dàng như vậy, nếu chúng ta dùng sức mạnh để mở cánh cửa này, không chừng có thể kích hoạt cơ quan bên trong.

Đương nhiên nếu cơ quan không quá lợi hại, đối với chúng ta chắc chắn sẽ không có nhiều thương hại hay ảnh hưởng.

Nhưng nếu cả tòa lầu này vì cơ quan mà tự hủy, vậy thì chúng ta có thể sẽ mất nhiều hơn được.

Lúc này, trên mặt Yêu Muội hiện lên một nụ cười vô cùng hiền hòa: “Mấy đại nam nhân mà chuyện này cũng không giải quyết được, phải giao cho em.

Không sao, cứ xem em đây, em đảm bảo có thể giải quyết vấn đề này, không phải chỉ là một cái khóa cơ quan sao?

Em chắc chắn có thể mở được.” Yêu Muội nói xong, lập tức đi lên phía trước, tay cô nhanh chóng hoạt động mấy cái, quả nhiên thật sự mở được cái khóa đó.

Toàn bộ quá trình chưa đến một phút.

Vương Khải Toàn lúc đầu không để ý, nhưng bây giờ thấy thủ đoạn của Yêu Muội lại thành thạo như vậy, mắt trợn tròn, ai da da da da, thủ đoạn của cô em này thật lợi hại.

Tôi đoán ngay cả Lão Phật Gia lợi hại nhất ở thành 49, e rằng cũng không có một tay nghề lợi hại như cô.

Lợi hại như vậy, e rằng két sắt cũng không cản được đường của cô đâu.

Cái gọi là Lão Phật Gia, thực ra cũng là cách gọi tôn trọng đối với những tay trộm.

Những người này không có bản lĩnh gì khác, nhưng mở khóa, sử dụng các loại cơ quan, thì lại vô cùng thành thạo. 65.

Chương 613

Đương nhiên, chuyện mở khóa đối với những tên trộm cũng chỉ là một số thủ đoạn nhỏ không được coi trọng.

Yêu Muội trông chỉ là một cô gái yếu đuối, tuy dũng cảm, thường xuyên đi đường núi trong núi, nên thực ra khá kiên cường.

Nhưng dù sao, cô cũng chỉ là một cô gái nhỏ.

Kết quả không ngờ cô gái nhỏ này lại có nhiều bản lĩnh như vậy, làm việc cũng gọn gàng dứt khoát, quả thực khiến người ta không thể không bội phục.

Nhưng Yêu Muội lại không biết Bàn Tử nói Lão Phật Gia là ý gì, nghe Bàn tử ca gọi như vậy, tưởng rằng Bàn tử ca đang khen mình, thế là cười hì hì. 66.

Dù sao tay nghề này tuy có chút không được coi trọng, nhưng tay nghề này rất cao minh, về cơ bản không có mấy người có được, gần như đã thất truyền.

Ít nhất ở thị trấn nhỏ phía trước không có ai biết, cũng chỉ có tay nghề do chủ nhân truyền lại, cô bây giờ mới biết.

Không còn cách nào, vì kỹ thuật này dù có học được, cũng không có nhiều nơi có thể sử dụng.

Dù sao trộm đồ của người khác, đặc biệt là lén lút vào nhà người khác trộm đồ, là hành vi vi phạm pháp luật, nếu bị bắt, đó là một chuyện rất nguy hiểm, ít nhất cũng phải ngồi tù hoặc bị tạm giam.

Cho nên ít người muốn học thứ này.

Mấy người trêu chọc một hồi, Lý Đông một mình đi đầu vào trong.

Về cơ bản đó đã là thói quen trong đội, Lý Đông là người mạnh nhất trong đội, cũng là lão đại tuyệt đối.

Nếu gặp phải nơi nào không rõ ràng, về cơ bản anh sẽ đi đầu, vì cũng chỉ có anh mới có thể đối phó với những nguy hiểm có thể gặp phải ở phía trước.

Chuyện này gần như là nhận thức chung của mọi người, không ai có ý kiến gì.

Trước khi vào, Lý Đông dặn dò Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ.

Đương nhiên hai người này thực ra cũng là những người rất cẩn thận, làm việc cũng rất cẩn thận và đáng tin cậy.

Nhưng Lý Đông cũng theo thói quen dặn dò, bảo họ cẩn thận một chút, đừng để xảy ra chuyện.

Quan trọng nhất là bên ngoài đừng kích hoạt cơ quan gì, nếu kích hoạt cơ quan, cắt đứt đường lui, vậy thì sau này có thể sẽ gặp nhiều phiền phức hơn.

Lý Đông tuy bây giờ bản lĩnh rất lớn, trong tình huống bình thường, phiền phức bình thường thật sự không thể làm gì được anh.

Nhưng dù sao, một người ít phiền phức một chút vẫn tốt hơn, nếu phiền phức quá nhiều thì cuối cùng cũng không phải chuyện tốt.

Hồ Bát Nhất lại cười cười nói, Đông ca, anh thật sự quá cẩn thận rồi, chuyện này anh yên tâm đi, em sẽ không sao đâu.

Hơn nữa, lẽ nào anh làm việc em không yên tâm sao.

Nếu em làm việc mà anh không yên tâm, thì sao lại luôn cùng em tổ đội mạo hiểm chứ?

Đây chẳng phải là chuyện không thể sao?

Thôi kệ, vào trong nếu thấy có bảo bối quý giá thì tuyệt đối đừng

khách sáo, cái gì lấy được thì lấy hết, cái gì không lấy được cũng phải tìm cách mà lấy đi.

Mấy thứ này là đồ của nhà Tôn Lão Cửu, cướp đi cũng không cần khách sáo, vì lão già đó nợ tôi.

Lấy đồ nhà gã, nhiều nhất cũng chỉ là một chút bồi thường cho tôi mà thôi.

Lý Đông không ngờ Hồ Bát Nhất bây giờ lại đột nhiên trở nên tham tiền như vậy.

Nhưng đây cũng là cái gọi là gần mực thì đen, gần đèn thì rạng, ở cùng với Vương Khải Toàn lâu ngày, hiển nhiên cũng học được tính cách của gã, cũng là chuyện bình thường.

Tôn Lão Cửu liền đảo mắt khinh bỉ, thực ra bây giờ lão có vẻ không thực sự quan tâm đến những thứ quý giá trong nhà nữa.

Hết cách rồi, lão thực sự là một người sắp chết, sở dĩ bây giờ còn sống cũng chỉ vì một vài lý do đặc biệt.

Nhưng dù sao đi nữa, lão cũng là người sắp chết, đối với một người sắp chết, đồ quý giá thực ra chẳng có tác dụng gì.

Mặc dù từ xưa đến nay có biết bao người sau khi chết đều muốn chôn theo những bảo bối quý giá trong mộ, nhưng thực tế tiền tài đối với một người thì sống không mang đến, chết không mang đi.

Một người khi còn sống, dù giàu có đến đâu, một khi chết đi, những thứ đó đều sẽ không còn tồn tại.

Dù có mang theo vào quan tài, cuối cùng cũng không dùng được, kết cục cuối cùng cũng bị bọn trộm mộ đào lên đem đi bán lấy tiền.

Bàn Tử cũng gật đầu, cười nói với Hồ Bát Nhất: “Lão Hồ, yên tâm đi, chuyện thế này cậu không tin tôi à?

Yên tâm, dù đất dưới chân có quý giá, tôi cũng đào mang đi!" Những lời phía trước của Hồ Bát Nhất thực ra đều là nói nhảm, bởi vì mục đích quan trọng nhất ở nơi này là tìm một viên kim đan.

Tìm viên kim đan đó là để cứu người!

Đây mới là chuyện cực kỳ quan trọng, nên gã mới nhấn mạnh một chút.

Vương Khải Toàn dường như cũng gật đầu rất nghiêm túc: "Chuyện này cậu không cần lo lắng, Bàn Tử tôi làm việc trước nay luôn rất đáng tin cậy, tuyệt đối không xảy ra chuyện gì đâu!

Chuyện kim đan, nếu tôi phát hiện ra thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

Nhưng dù sao đi nữa, đã lùa một con cừu thì lùa cả hai con, chuyện là vậy đó, đừng nói nhảm nữa, chúng ta vào thôi!" Hai người dặn dò xong, liền đi theo Lý Đông vào trong.

Nhưng lúc đi vào, Lý Đông liếc nhìn vẻ mặt của Tôn Lão Cửu, phát hiện vẻ mặt của lão có chút gì đó không đúng.

Chương 614

Tôn Lão Cửu bây giờ cũng là một người rất kỳ quái, Lý Đông còn không biết lời nào của lão là thật, lời nào là giả.

Bây giờ về cơ bản chỉ có thể đi một bước xem một bước, lời của lão ta hoàn toàn không thể tin tưởng hết được.

Chỉ cần nhìn vẻ mặt của Tôn Lão Cửu, anh đột nhiên cảm thấy kế hoạch trộm mộ lần này có lẽ sẽ phải thất vọng.

Chính xác hơn là Hồ Bát Nhất và Bàn Tử sợ rằng sẽ phải thất vọng, e rằng khó mà có được thứ họ muốn ở nơi này.

Chuyện như vậy hình như thật sự có chút phiền phức.

Nhưng Tôn Lão Cửu này thực sự là một người khiến người khác khó mà đoán được.

Dù sao lão cũng là một ông già hơn 60 tuổi.

Là một ông già đã trải qua vô số chuyện, tuổi tác đã hơn 60, về cơ bản không phải là người trẻ tuổi bình thường có thể đoán được.

Quan trọng nhất là lão già này tính cách cô độc, tính tình lại vô cùng cổ quái, rốt cuộc trong đầu lão đang nghĩ gì?

Hoàn toàn không ai có thể đoán được.

Bây giờ lão già này đã đưa họ đến đây, vậy thì khả năng có được thứ họ muốn ở nơi này về cơ bản là rất nhỏ.

Hiện tại vẫn kiên trì tìm kiếm những thứ đó, cách duy nhất bây giờ chỉ là ôm lấy một chút hy vọng cuối cùng mà thôi.

Đương nhiên đối với Lý Đông thì thực ra cũng không sao cả, vì anh chủ yếu là để tìm kiếm những con quái vật khổng lồ, nếu có thể

tìm được quái vật mạnh mẽ thì đó là một chuyện tốt, hơn nữa nếu thu hoạch được nhiều vàng bạc châu báu trong ngôi mộ này, lúc ra ngoài lại có thể phát một món tài lớn.

Phát tài thực ra là ước mơ của mỗi người.

Mặc dù Lý Đông bình thường tỏ ra rất phóng khoáng, dường như không quan tâm đến tiền tài, nhưng thực tế ai mà không thích tiền chứ?

Tuy tiền không phải là vạn năng, nhưng không có tiền thì vạn vạn bất năng, đây là một quy luật rất quan trọng trên thế giới!

Dù là Lý Đông, cũng không thể đi ngược lại quy luật này!

Sau khi vào lầu, họ phát hiện bên trong gần như tối đen như mực, đưa tay ra không thấy năm ngón, không có một chút ánh sáng nào.

Đang chuẩn bị bật đèn pin, đột nhiên nghe thấy bên trong truyền ra một tiếng "két két", âm thanh của gỗ chuyển động.

Lẽ nào có cơ quan?

Nhưng khi họ chuẩn bị sẵn sàng, lại phát hiện dường như không có cơ hội nào.

Căn phòng này âm u, không khí mang lại cho người ta một cảm giác rất lạnh lẽo.

Vì họ đoán không khí bên trong có độc, nên mặt nạ phòng độc vẫn chưa tháo ra.

Bởi vì mặt nạ phòng độc của họ đồng thời có chức năng cung cấp dưỡng khí, thời gian cung cấp dưỡng khí rất dài, về cơ bản có thể duy trì trong vài tháng.

Quan trọng nhất là loại mặt nạ phòng độc đặc chế này không ảnh hưởng đến hình tượng của họ, nên cũng không cần thiết phải tháo ra.

Nhưng sau khi vào, họ có thể cảm nhận được một cảm giác âm lãnh trong không khí.

Không khí âm lãnh, điều đó cho thấy một vấn đề, đó là nơi này e rằng đã lâu không có người ở, đương nhiên chuyện này không cần phải nói, hơn nữa không khí ở đây rất không lưu thông.

Một nơi không khí rất không lưu thông, luôn mang lại cho người ta một cảm giác kỳ quái.

Quan sát kỹ tình hình trong phòng, họ phát hiện căn phòng này có thể là một Tiêu Dao Thần Tiên Các rất hiếm thấy.

Thời cổ đại, việc xây dựng kiến trúc rất chú trọng phong thủy.

Đương nhiên chuyện phong thủy rất huyền ảo, nhưng trong đó dường như cũng có một số đạo lý khoa học.

Theo khoa học hiện đại, môi trường sống thực sự có ảnh hưởng nhất định đến cơ thể con người.

Cái gọi là phong thủy thực ra cũng là học thuyết về ảnh hưởng của môi trường đối với con người.

Đương nhiên những điều này có thật hay không, Lý Đông cũng không biết!

Nhưng tóm lại, căn phòng này thực sự rất chú trọng phong thủy, ít nhất là phong thủy rất tốt, mặc dù trong không khí có cảm giác âm u, nhưng cách bài trí trong phòng lại khiến người ta cảm thấy rất thoải mái, nếu căn phòng này ở một nơi khác, trong một thành phố, thì căn phòng như vậy tuyệt đối sẽ khiến người ta cảm thấy rất dễ chịu, sống ở bên trong cũng là một chuyện rất hạnh phúc.

Lý Đông quan sát xung quanh, phát hiện trong tòa lầu này bày rất nhiều giá gỗ để đồ cổ.

Nhưng những thứ được đặt bên trong không phải là những món đồ cổ như bình lọ, mà là những thứ như mai rùa, long cốt.

Những thứ như mai rùa, long cốt về cơ bản thuộc về đồ cổ rất lâu đời.

Tôn Lão Cửu nhìn thấy những thứ này có vẻ rất phấn khích, xem ra trong những thứ lão đang tìm kiếm, đây là một trong những mục tiêu của lão.

Mấy người đến trước giá gỗ, cẩn thận quan sát những mai rùa trên đó, phát hiện trên những mai rùa đó về cơ bản đều khắc những ký hiệu nhật nguyệt tinh thần.

Những ký hiệu nhật nguyệt tinh thần này về cơ bản đều rất cổ xưa, có chút giống với Hà Đồ Lạc Thư trong truyền thuyết, nhưng so với Hà Đồ Lạc Thư, những thứ này dường như còn huyền diệu và phức tạp hơn, có lẽ được dùng để bói toán thời cổ đại.

Nhưng Tôn Lão Cửu sau khi cẩn thận xem xét những mai rùa này, liền lắc đầu, có chút thất vọng nói: "Hai món quan trọng nhất lại không có ở đây, thật là kỳ lạ!" Lý Đông nhìn Tôn Lão Cửu hỏi: "Những thứ mê thuật lộn xộn trong truyền thuyết của Phong gia các người, lẽ nào là từ những nơi này mà ra?" Tôn Lão Cửu gật đầu: "Nơi này là một nơi rất kỳ diệu!

Ở đây quả thực đã từng có rất nhiều cao nhân sinh sống!

Những người đó ai nấy đều rất lợi hại!

Chương 615

Những thứ kỳ quái mà họ học được, về cơ bản là bao la vạn tượng, huyền diệu vô cùng!

Tổ tiên của tôi đã trộm mộ của những người này, tự nhiên cũng có được tất cả nghệ thuật của họ!

Đương nhiên, mọi thứ trên thế giới này đều công bằng!

Có người sau khi có được một số thứ, thì tự nhiên sẽ mất đi một số thứ!

Tổ tiên của tôi vì trộm mộ mà phát tài, nhưng đến nay, tôi cũng vì những thứ lộn xộn này mà tan nhà nát cửa, bây giờ gia tộc của tôi chỉ còn lại một mình tôi, tôi cũng không có con cái, nên gia tộc của tôi về cơ bản đã diệt vong!

Như vậy, có lẽ là báo ứng trong truyền thuyết nhỉ!" Tôn Lão Cửu nói đến đây, vẻ mặt trông có vẻ hơi ảm đạm.

Lý Đông cũng không khỏi gật đầu, thực ra lão ta bây giờ có vẻ mặt ảm đạm như vậy cũng có lý.

Theo tình hình bình thường, một gia tộc lớn mạnh như vậy vào thời nhà Minh, nếu phát triển bình thường cho đến bây giờ, ít nhất cũng phải có vài chục vạn đến cả trăm vạn người.

Nhưng bây giờ thực tế chỉ còn lại hai anh em!

Người anh trai Phong đoàn trưởng thực ra đã chết, nên bây giờ chỉ còn lại một ông già Phong chúc tàn niên này.

Một gia tộc khổng lồ như vậy, lại suy tàn đến tình cảnh này, quả thực khiến người ta cảm thấy có chút xót xa.

Tôn Lão Cửu sau khi xem những mai rùa này, cũng không ở lại đây quá lâu, tiếp tục đi về phía trước.

Bây giờ lại đổi thành lão ta đi trước dẫn đường.

Lý Đông và mấy người đi theo sau Tôn Lão Cửu.

Kết quả là sau khi vào hậu đường, Tôn Lão Cửu lập tức quỳ xuống đất, dường như đang quỳ lạy.

Lý Đông thì không có suy nghĩ đó, nói thật, trên thế giới này người có thể khiến anh quỳ xuống, cũng chỉ có cha mẹ và một số thầy cô.

Ngoài ra, không ai có thể khiến anh quỳ xuống!

Nhưng, sau khi quan sát kỹ môi trường xung quanh, anh lại phát hiện Tôn Lão Cửu quỳ ở đây dường như cũng không phải là không có lý.

Bởi vì ở đây dường như treo rất nhiều bức tranh chân dung, những bức chân dung này có phong cách khác nhau, nhưng diện mạo lại luôn có chút gì đó tương đồng.

Nói cách khác, những người này có lẽ đều là người trong cùng một gia tộc, và đây là từ đường của tổ tiên Tôn Lão Cửu.

Nếu vậy, việc quỳ ở đây dường như cũng không có gì sai.

Nhưng Lý Đông lại không coi đó là chuyện gì to tát, anh nhìn thấy số lượng người trong những bức tranh đó rất đông, ai nấy đều có khí chất phi thường.

Nếu xét từ phương diện này, tổ tiên của Tôn Lão Cửu có lẽ đời đời đều là nhân kiệt, nhưng đáng tiếc là một đại gia tộc đời đời xuất hiện nhân kiệt như vậy, bây giờ lại diệt vong, quả thực khiến người ta cảm thấy có chút thổn thức.

Tôn Lão Cửu sau khi quỳ lạy xong, cũng không tiếp tục ở lại đây,

nhìn thấy một cái cầu thang.

Thế là họ men theo cầu thang đi lên!

Lên tầng hai, họ phát hiện nơi này dường như là nơi để sách.

Ở đây có rất nhiều giá sách, những cuốn sách trên giá về cơ bản đều là sách cổ.

Ví dụ như những cuốn về học thuyết Hoàng Lão.

Đương nhiên những thứ này đều là kinh điển, Lý Đông lúc rảnh rỗi cũng đọc không ít, nhưng đáng tiếc là bây giờ dường như hoàn toàn không thể hiểu được nội dung trên những cuốn sách này.

Anh nhìn quanh, phát hiện trên bức tường chính diện treo một bức tranh cổ.

Cảnh tượng được miêu tả trên bức tranh cổ này, dường như là cảnh những tên trộm mộ đang khai quật huyền quan trên vách đá cheo leo.

Bức tranh này lai lịch tự nhiên rất lớn, vì đây là bức Quan Sơn Đạo Cổ Đồ trong truyền thuyết.

Vương Khải Toàn sau khi nhìn thấy thứ này, mắt gã lập tức sáng lên: "Trời ạ, một bảo bối như vậy, đây là bảo vật trấn trạch của nhà họ nhỉ?

Nếu tôi mang thứ này ra ngoài, e rằng ít nhất cũng bán được vài trăm triệu!" Tôn Lão Cửu liền đảo mắt khinh bỉ: "Vài trăm triệu mà mua được thứ này sao?

Cậu cũng quá coi thường bảo vật trấn trạch của nhà tôi rồi?

Thứ này nếu mang ra ngoài, sẽ gây ra một trận xôn xao lớn, thậm chí lịch sử cũng có thể bị sửa đổi.

Tôi nghĩ thứ này, nên để lại đây, để nó trở thành một huyền thoại!

Nếu thực sự mang ra ngoài, có thể không bán được tiền, mà còn có thể rước vào phiền phức rất lớn, thậm chí gây ra đại loạn!" Vương Khải Toàn dường như có ý đồ rất lớn với thứ này, chỉ sau khi nghe Tôn Lão Cửu nói, gã mới gượng ép kiềm chế ý nghĩ đó.

Tôn Lão Cửu thấy Vương Khải Toàn dường như có chút ý đồ, lão già liền trừng mắt: "Còn một chuyện nữa, dù bây giờ cậu có mang theo bảo bối này, thực tế có ra ngoài được hay không cũng chưa chắc đâu!

Không chừng sau này mấy người chúng ta đều phải ở lại nơi tối tăm không thấy mặt trời này, cho đến khi chết già!" Vương Khải Toàn lại không coi đó là chuyện gì to tát: "Lão già này biết nói năng linh tinh!

Có Đông ca của tôi ở đây, ông nói năng linh tinh cái gì?

Lẽ nào ông không biết năng lực của Đông ca tôi sao?

Đông ca của tôi là người toàn năng, không có chuyện gì có thể cản được, muốn rời đi cũng không có thứ gì có thể giam giữ được, cứ chờ mà xem!" Nhưng chuyện này không ai tranh cãi, vì tranh cãi cũng không có kết quả gì.

Thế là mấy người cũng không còn chú ý đến bức tranh này nữa, sau đó xem một số bức tranh khác.

Chương 616

67.

Một số bức tranh khác về cơ bản cũng có vẻ rất quỷ dị, nhưng những bức tranh này về cơ bản đều liên quan đến những thứ ở đây.

Có một bức tranh miêu tả về âm dương trạch!

Nói thật, vẽ rất đẹp, nhưng so với không khí quỷ dị trong thực tế, những bức tranh đó lại càng khiến người ta cảm thấy kinh hãi hơn.

Một bức tranh khác vẽ một số người đang xây dựng những ngôi nhà này!

Về cơ bản là có cả nam nữ già trẻ!

Những người này xếp thành một hàng dài, tay cầm nến, vẻ mặt mỗi người một khác, sau đó mặt không biểu cảm tiến về một nơi nào đó.

Tên của bức tranh này hình như là Bỉnh Chúc Dạ Hành Đồ!

Luôn khiến người ta có cảm giác như đang chào đón khách.

Nhưng khi nhìn thấy bức tranh cuối cùng, Lý Đông lại cảm thấy có chút quen thuộc: "Nơi này hình như là nơi chúng ta đến lúc đầu?

Cũng là địa bàn của Ô Dương Vương mà tôi gặp lúc đầu!" Tôn Lão Cửu cẩn thận xem bức tranh, cuối cùng gật đầu: "Đúng là nơi lăng mộ cổ của Ô Dương Vương!

Nhưng lúc đó, đồ vật bên trong chưa bị đào hết, tình hình trên bức tranh này, có lẽ là tình hình lúc Phong Sư Cổ đạo mộ năm xưa!

Hình như tên cũng được viết rất rõ!" Ông lão lại nhớ lại câu chuyện về tổ tiên Phong Sư Cổ được truyền lại.

Theo lời tổ tiên, Phong Sư Cổ sau một lần đạo mộ trở về, tính cách đã thay đổi rất nhiều, về tình tiết lần đạo mộ đó một chút cũng không tiết lộ cho người ngoài, mà cả người đều trở nên tinh thần thất thường, luôn miệng nói muốn thành tiên, và nói năng linh tinh mê hoặc mọi người.

Sau đó, Phong Sư Cổ đã thành lập Địa Tiên Thôn, muốn luyện thi thể thành thuốc rồi dùng làm thuốc thành tiên, và một số chuyện cực kỳ quỷ dị sau này, thực ra đều liên quan đến lần đạo mộ đó.

Lão già này dường như vì xem được tình tiết trên đó mà rất phấn khích, cả người run lên bần bật.

Nhưng tình tiết trên bức tranh này, quả thực không tốt một chút nào.

Tình tiết trên bức tranh, bối cảnh chính là lăng mộ cổ của Ô Dương Vương, trong lăng mộ này, vốn có một đám trộm mộ, đang chuyển ra các loại hàng hóa.

Nhưng sau đó, trong khu mộ này đã xảy ra một cảnh tượng kinh tâm động phách.

Chỉ thấy một chiếc quan tài mở ra, trong quan tài xuất hiện một con cương thi cực kỳ hung hãn, đám trộm mộ đó thương vong thảm trọng, có thể dùng từ máu chảy thành sông để hình dung.

Mỗi tên trộm mộ chết đi, cái chết đều cực kỳ thảm khốc.

Trong đó có hai người trông giống như người cùng một gia tộc với Phong Sư Cổ.

Trong đám người đó, cũng chỉ có một người sống sót.

Người này mặc một bộ đồ đen, tuổi khoảng 30-40, trông khí chất siêu phàm, so với những tên trộm mộ bình thường, quả thực có chút đặc biệt.

Người này, chính là tổ tông của Tôn Lão Cửu, Phong Sư Cổ.

Từ một bức tranh khác có thể thấy, con cương thi bò ra từ trong quan tài, có một cái đầu bằng vàng, bức tranh rất rõ nét, trên cổ có một vết hằn rõ ràng.

Rõ ràng có thể thấy, cái đầu vàng đó hoàn toàn không phải là đầu người, chỉ là một món đồ trang sức mà thôi.

Con cương thi này thực ra hoàn toàn không có đầu, cái đầu làm bằng vàng tuy là giả, nhưng lại mặt mày dữ tợn. 68.

Cơ thể của con quái vật không đầu này cực kỳ cường tráng, mạnh hơn người thường rất nhiều, hai tay giống như đã luyện Cửu Âm Bạch Cốt Trảo, trên đó máu tươi đầm đìa, thậm chí còn dính một ít thịt vụn, xem ra đã giết không ít người, có lẽ là những tên trộm mộ đó.

Phong Sư Cổ sống sót, không đi cứu đồng bạn, mà dùng tất cả những gì đã học, cuối cùng đã chế ngự được con cương thi này.

Mọi người nhìn bức tranh này, đều cảm thấy kinh ngạc không thể giải thích được.

Hầu hết thời gian, cương thi hại người, thực ra không phải vì cương thi thực sự là sinh vật sống, mà phần lớn chỉ là do tác dụng của điện sinh học.

Cương thi vì chết mà không phân hủy, trong khoảnh khắc tiếp xúc với vật sống, đã tạo ra sự thay đổi kịch liệt.

Nhưng con cương thi không đầu trên bức tranh trước mắt, tuyệt đối không thể dùng lý thuyết cương thi thông thường để hình dung.

Lý Đông đã sớm nghe nói về một lý thuyết khác, đó là sau khi người chết, nếu có thể giữ cho thi thể không bị thối rữa, sau một thời gian dài, có khả năng trong cơ thể sẽ sinh ra một sinh mệnh khác, trở thành một sinh vật khác, thậm chí trở thành một người khác.

Đương nhiên, trong hầu hết các trường hợp, có lẽ không thể trở thành một người khác, nên sẽ trở thành một con quái vật giết người khác.

Nhưng chuyện như vậy, từ xưa đến nay, tuyệt đối rất ít người thấy.

Nhưng, có truyền thuyết, rằng thời cổ đại có một vị hiền triết, được sinh ra như vậy.

Theo lời kể, vị tiên sinh đó được sinh ra từ trong núi, lúc mới sinh ra, đã có dáng vẻ của một ông già.

Ông lão tiên sinh đó có trí tuệ cực cao, đã truyền thụ trí tuệ cho người đời.

Đương nhiên, đó cũng chỉ là truyền thuyết, rốt cuộc có thật hay không, bây giờ hoàn toàn không thể kiểm chứng.

Quan trọng nhất là, bức tranh này, tên là 《Quan Sơn Ngộ Tiên Đồ》.

Rõ ràng, thứ xuất hiện trong quan tài trước mắt, hoàn toàn không phải là thần tiên, mà là một con cương thi.

Chương 617

Con cương thi này, có một chút khác biệt so với cương thi trong mắt những tên trộm mộ này, giống với những con cương thi trong phim ảnh hơn.

Lẽ nào, Phong Sư Cổ vì nhìn thấy cảnh tượng như vậy, đã cho rằng Ô Dương Vương thực sự đã thành tiên?

Vương Khải Toàn vốn không có cảm tình tốt với Tôn Lão Cửu, bây giờ sau khi nhìn thấy bức tranh như vậy, càng dùng ánh mắt chế giễu nhìn Tôn Lão Cửu: "Tổ tông của ông, đầu óc hình như có chút vấn đề.

Sao lại có thể coi thứ này là thần tiên?

Nếu thứ đó thực sự là thần tiên, có khả năng chết sao?" Nhưng Tôn Lão Cửu bây giờ lại rất kiên định về chuyện này.

Lão ta bây giờ không biết có phải là một nhà duy vật chân chính hay không.

Bây giờ dường như đang biện hộ cho tổ tông của mình.

Lão cau mày nói: "Đó không phải là cương thi, đó tuyệt đối không phải là cương thi!

Anh đã thấy cương thi như vậy bao giờ chưa?

Có thể thấy từ bức tranh!

Đó hoàn toàn không phải là cương thi!

Đó tuyệt đối là một vật sống." Lý Đông thấy ông lão này có vẻ lo lắng như vậy, cảm thấy có chút buồn cười.

Đương nhiên, bất kể là ai, đối với tổ tông của mình, đều rất sùng

bái.

Vì vậy, việc ông lão này ra sức bảo vệ kinh nghiệm của tổ tông, cũng là chuyện bình thường.

Nhưng anh không nhịn được cười nói: "Ông lão này, thích khoác lác thật!

Nhìn xem thứ đó đến đầu cũng không có, lại nói với tôi là còn sống?

Người không có đầu, lẽ nào có thể sống được sao?

Huống hồ nếu còn sống, bị nhốt trong quan tài đó, lại là chuyện gì?

Lẽ nào vì quá tàn bạo, nên bị người ta ép nhốt vào đó sao?

Nhưng nếu bị người ta ép nhốt vào đó?

Tại sao lại phải tốn cái giá lớn như vậy, làm cho nó một cái đầu bằng vàng?

Một cái đầu bằng vàng như vậy giá trị không nhỏ đâu!

Đặc biệt là mấy ngàn năm trước, khi năng suất còn thấp, người ta đến cơm cũng không đủ ăn, sao có thể tốn cái giá lớn như vậy, để chế tạo một cái đầu như vậy cho một kẻ có tội?" Nhưng Tôn Lão Cửu lại hoàn toàn không để tâm đến lời của người khác, lão ta dường như rất kiên trì với quan điểm của mình.

Lão ra sức chỉ vào bức tranh trên tường nói: "Mắt của cậu có vấn đề sao?

Nhìn xem, trên bức tranh này, máu của Ô Dương Vương trên bức tranh này, rõ ràng là màu đỏ tươi, là máu của vật sống.

Nếu là máu của người chết, thì nó sẽ có màu đen, và có mùi hôi thối rất khó chịu." Lão ta nói một cách thần bí, nhưng Lý Đông không tin lời lão.

Anh lắc đầu: “Bây giờ chỉ là tranh vẽ, chứ không phải ảnh chụp hay video, không chừng tổ tông của ông lúc vẽ bức tranh này, đã dùng thủ pháp khoa trương cũng không chừng!

Cho nên bây giờ khó mà xác định được chuyện này!

Nhưng, tôi cảm thấy nếu tính cách của tổ tông ông thay đổi, e rằng không phải vì chuyện này đâu, nếu là vì chuyện này thì thật nực cười, lẽ nào vì đồng bạn của ông ta chết đi, nên tính cách mới thay đổi lớn như vậy sao?

Như vậy hình như cũng không hợp lý?” Nói thật, làm một tên trộm mộ thì lúc nào cũng phải tiếp xúc với người chết.

Là một người thường xuyên tiếp xúc với người chết, thực ra có lúc sinh tử cũng xem nhẹ, đối với chuyện chết chóc hoàn toàn không để tâm, nên chuyện như vậy khó mà khiến tính cách một người thay đổi, chắc chắn trong đó có nguyên nhân khác.

Tôn Lão Cửu đột nhiên cảm thấy Lý Đông nói cũng có chút lý, liền gật đầu như thể đã hiểu ra, nhưng rồi lại cho rằng, chuyện tiếp theo e rằng khó mà tìm được câu trả lời từ trong tranh vẽ?

Dù sao bức tranh cũng quá đơn giản.

Tóm lại, một bức tranh không thể diễn đạt được nhiều nội dung như văn tự.

Mấy người ở đây xem một lúc, thực sự không nhìn ra được manh mối gì đặc biệt.

Là những người có kinh nghiệm phong phú, đối với những thứ không nhìn ra manh mối, trong tình huống bình thường họ sẽ không tiếp tục lãng phí thời gian.

Sau đó họ lại xem một số sách ở đây, thực ra rất nhiều sách ở đây cũng có thể tìm thấy trong thực tế, nên họ cũng cảm thấy không có

hứng thú.

Sau đó họ thấy ở đó lại có một cái cầu thang, thế là họ lại lên tầng trên cùng.

Không gian trên tầng trên cùng rất chật hẹp, chỉ có một cái tủ, trong tủ đó lại có rất nhiều đồ vật, có mười mấy cuốn sách, ngoài ra còn có một số bình sứ đủ loại, và một thanh kiếm.

Những thứ này trông có vẻ cũng có chút giá trị.

Chỉ cần suy ngẫm một chút, có thể thấy những thứ này, chắc chắn là những thứ Phong Sư Cổ mang theo bên mình.

Nhưng nếu Phong Sư Cổ mang theo những thứ này bên mình, điều đó cho thấy một vấn đề, đó là lão ta e rằng hoàn toàn không phải là thần tiên.

Bởi vì nếu là thần tiên, về cơ bản có thể bấm tay tính toán, biết được chuyện sẽ xảy ra sau này, nhưng bây giờ lão ta hoàn toàn không tính ra được, sẽ có người mò đến nơi này lấy đi những thứ này.

Thậm chí hoàn toàn không có sự chuẩn bị, tất cả đồ vật đều để trực tiếp như vậy, không hề che đậy mà để ở đây.

Chương 618

Vương Khải Toàn cầm lấy thanh kiếm đó, sau đó rút kiếm ra, xem xét, phát hiện thanh kiếm đó ánh sáng lấp lánh.

"Nghe này Đông ca, thứ này có vẻ là một bảo bối, nhìn xem thời gian đã trôi qua, lâu như vậy, thanh kiếm vẫn sắc bén như vậy, hoàn toàn không có ý định rỉ sét, cho thấy thanh kiếm này chắc chắn cũng được làm từ chất liệu đặc biệt, nếu mang ra ngoài bán, không chừng có thể bán được không ít tiền..." Lý Đông không khỏi đảo mắt khinh bỉ, nhìn gã ta nói: "Thứ này trông mới như vậy, nếu cậu mang ra ngoài, không chừng sẽ bị người ta bắt vì tội tàng trữ vũ khí, như vậy có thể còn phiền phức hơn." Nhưng sau khi quan sát kỹ thanh kiếm một lúc, anh liền lắc đầu nói: "Mặc dù thứ này cũng là dao kiếm bị kiểm soát, nhưng trông quả thực rất tốt, cũng không biết người đó đào được từ đâu ra, dù sao tôi đoán thứ này chắc chắn không phải do ông ta chế tạo.

Hay là thế này đi, thứ này tôi tạm thời tịch thu, sau này gặp phải chuyện đánh nhau, không chừng có thể dùng được!" Kết quả là Tôn Lão Cửu sau khi nghe những lời đó, trong lòng tức giận không chịu nổi, không khỏi đảo mắt khinh bỉ: "Cậu nhóc này sao cũng trở nên tham tiền như vậy?

Con dao trong tay cậu không phải là vũ khí tốt sao?

Lẽ nào cậu muốn dùng đồ cổ này để đánh nhau?

Nếu đánh hỏng thì làm thế nào?

Nhưng cậu đã giúp tôi một việc lớn như vậy, tôi nói rồi, đồ vật ở đây ngoại trừ những thứ tôi cần, cậu cứ tùy tiện lấy, tôi tuyệt đối không can thiệp." Lão già này còn lập tức chuyển sang một chủ đề

khác.

Có thể thấy, ông lão này thực ra rất đau lòng vì những thứ này, nhưng vì những lời đã nói trước đó, nên bây giờ không coi đó là chuyện gì to tát.

Kết quả là Vương Khải Toàn có chút không vui, gã ta rất tức giận nói với Lý Đông: "Đông ca, cậu có chút không nghĩa khí nha.

Bảo bối này vốn là tôi lấy ra trước, kết quả cậu nói là dao kiếm bị kiểm soát, bây giờ lại một tay lấy đi, cũng quá đáng quá rồi!" Lúc này, Tôn Lão Cửu sau khi lật xem những cuốn sách đó một lúc, không biết lấy ra một cuốn sách, đột nhiên mừng rỡ như điên.

"Tìm thấy rồi, tìm thấy rồi, tôi tìm thấy thứ này rồi!

Đây là bút ký do tổ tông tôi để lại, có lẽ tất cả bí mật về quan tài sơn đều được viết trong đó!" Lão già này bây giờ dường như đã rơi vào trạng thái điên cuồng, bây giờ cũng hoàn toàn không quan tâm đến Lý Đông đang ở đó, cũng không quan tâm bây giờ đang ở đâu, lập tức cầm đèn pin, rồi soi vào sách mà đọc, bộ dạng đó, dường như mọi thứ bên ngoài đều không liên quan đến lão.

Đương nhiên, thấy bộ dạng của ông lão này, mấy người còn lại cũng không nhịn được mà liếc nhìn nội dung trên đó.

Thực ra nội dung ghi chép trên đó cũng không nhiều, chỉ là Phong Sư Cổ ghi lại một số chuyện đã trải qua trong đời mình mà thôi.

Hóa ra vào thời đại lão ta sống, thiên hạ bắt đầu trở nên hỗn loạn, trong lòng lão ta vốn cũng có một số suy nghĩ khác.

Nhưng sau đó phát hiện những suy nghĩ đó dường như không đủ sức mạnh.

Vì sức mạnh không đủ, nên lão ta đã có một suy nghĩ khác, đó là tìm một nơi để trốn.

Mục đích trốn ở một nơi nào đó là để con cháu đời sau có thể sinh sôi nảy nở.

Nơi lão ta chọn là Địa Tiên Thôn, nhưng Địa Tiên Thôn này quả thực là một nơi ẩn náu rất tốt, trong tình huống bình thường thực sự khó có ai có thể tìm thấy nơi này.

Lão ta đã giấu tất cả những thứ có được từ việc trộm mộ cả đời ở đây, cũng giấu đi một số tài sản.

Nhưng trong lòng lão ta lại có một suy nghĩ khác, thực ra cũng vì những kinh nghiệm trước đó, nên lão ta cảm thấy trên thế giới này có thể thực sự có phương pháp tu tiên trường sinh bất lão, nên đã bế quan không ra ngoài để nghiên cứu những thứ đó.

"Tất cả bí mật đó có lẽ được giấu trong cái đầu làm bằng vàng của Ô Dương Vương." Tôn Lão Cửu nhẹ nhàng lẩm bẩm một lúc.

Sau đó lại tiếp tục xem nội dung bên trong.

Lúc đó mới phát hiện trên cái đầu vàng đó có khắc một số bản đồ phong thủy cổ, ngoài ra từ trong quan tài cũng lấy ra được một số mai rùa, thậm chí còn có một số văn tự bí ẩn mà người khác khó có thể hiểu được.

Trong những vật cổ này, ẩn giấu rất nhiều bí mật không ai biết về thung lũng quan tài này.

Dưới lòng đất của thung lũng quan tài này, dường như từ xưa đến nay đều có hai mảnh đất phong thủy bảo địa địa trung hữu sơn.

Nơi này rất kỳ lạ, một trong những nơi đó trông giống như một cái đầu.

Nơi còn lại thì giống như một chiếc quan tài, nhưng không có nắp.

Trong địa hình giống như quan tài đó có một ngọn đồi, hình dạng

của ngọn đồi lại giống như một thi thể không đầu.

Trong ngọn núi đó, có suối nước màu đen, trông giống như máu của thi thể, không ai dám đến gần nơi đó.

Ngoài ra, Phong Sư Cổ phát hiện, trong thi thể không đầu đó, dường như có một viên nội đan.

Kết hợp với việc con cương thi không đầu đó lại có thể xuất hiện giết người, nên Phong Sư Cổ cảm thấy, con cương thi không đầu đó đã thành tiên, lại phối hợp với viên tiên đan đó, điều đó thực sự khiến người ta phấn khích.

Quan trọng nhất là lão ta thậm chí còn cảm thấy thịt của con cương thi không đầu đó, cũng là một món đại bổ, thế là đã nảy sinh một số ý đồ không đứng đắn.

Thế là Phong Sư Cổ đã luyện hóa thi thể của con cương thi đó thành đan dược, nhưng cuối cùng phát hiện dường như hoàn toàn không có tác dụng.

Nhưng, lão ta vì chuyện đó mà bị ma xui quỷ khiến, đã nghĩ ra một số phương pháp kỳ lạ khác, thậm chí còn nhiều lần vào núi đạo mộ.

Sau khi đào ở trong núi, mới biết nơi này lại có Bàn Cổ cổ mạch tồn tại từ thuở hỗn độn sơ khai, đây là một thứ rất quan trọng.

Nhưng vì những người cổ đại theo đuổi trường sinh bất lão đã quấy phá ở đây, nên đã đào đứt địa mạch của nơi này.

Phong Sư Cổ cảm thấy mình lợi hại hơn những người đó, nên đã xây dựng một Địa Tiên Thôn khác ở đây, cũng là âm trạch.

Dùng một số thủ đoạn có thể mê hoặc mọi người, tự xưng là Đế Tiên tổ sư, rằng thế giới sắp đại loạn, có thể dẫn dắt mọi người vào thế ngoại đào nguyên, và trình diễn cảnh trường sinh bất lão.

Lý Đông sau khi xem những suy nghĩ lộn xộn này, liền ngây người.

Nói thật, những suy nghĩ đó, bây giờ xem ra quả thực rất nực cười.

Chỉ là vào thời cổ đại, nếu những lời đồn như vậy được lan truyền ra ngoài, thì không chừng thực sự có rất nhiều người tin.

Thực ra vào thời cổ đại, chuyện là như vậy.

Trên thế giới này vĩnh viễn đều có người thông minh và kẻ ngốc.

Chương 619

Hầu hết thời gian, sự khác biệt giữa người thông minh và kẻ ngốc, là người thông minh có thể tùy tiện lừa gạt kẻ ngốc, kẻ ngốc khó mà phân biệt được lời nói dối của người thông minh.

Nhưng, không phải tất cả mọi chuyện trên thế giới này đều tuyệt đối như vậy, hoặc rốt cuộc ai là người thông minh thực sự, ai là kẻ ngốc thực sự, điều đó chưa chắc.

Tôn Lão Cửu nói đến đây, cũng không khỏi thở dài một tiếng.

Gia tộc này sa sút đến mức này, phần lớn có lẽ cũng là báo ứng trong truyền thuyết.

Chẳng trách ông lão này, tâm trạng lại phức tạp như vậy.

Trong lúc mấy người đang cảm thán, đột nhiên nghe thấy dưới lầu có tiếng bước chân, Lý Đông nhìn thấy Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ hai người đi lên.

Hồ Bát Nhất vội vàng nói với Lý Đông: "Đông ca, tôi nghĩ chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây, bên ngoài sắp xảy ra chuyện lớn rồi!" Mấy người vội vàng đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài.

Kết quả phát hiện bên ngoài quả nhiên xuất hiện cảnh tượng kỳ quái, chỉ thấy cả trời đất, đều là một màu đỏ sẫm, thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở âm lãnh.

Quan trọng nhất là thậm chí có thể nghe thấy trên không trung vang lên một trận sấm rền, sau đó những giọt mưa màu đỏ lại rơi xuống.

Nơi này lại có mưa máu.

Tôn Lão Cửu vội vàng đóng cửa sổ lại, cau mày nói: "Bây giờ

chúng ta gặp phải phiền phức lớn rồi.

Mưa máu màu đỏ, thực ra là máu trên Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, có kịch độc, nếu bị dính phải.

Thì chết chắc!" May mà, bây giờ trên người họ mặc bộ trang bị Ngũ Hành, có khả năng phòng ngự toàn diện, có lẽ có thể cách ly được.

"Chỉ là, có thực sự an toàn như vậy không, điều đó chưa chắc đâu!" Lý Đông hơi cau mày.

Dù là bộ trang bị Ngũ Hành, cũng đã có tiền lệ bị đánh xuyên.

Lúc ở trong cung điện của Tây Vương Mẫu, đã từng gặp phải tình huống bộ trang bị Ngũ Hành bị đánh xuyên!

Nhưng mưa nhanh chóng tạnh, nhưng bên ngoài vẫn còn sương mù màu đỏ, dường như mãi không tan.

Chỉ thấy Lý Đông nhìn thấy những giọt máu đỏ đó, dường như có tác dụng ăn mòn rất mạnh, sau khi rơi xuống đất, dường như bất cứ thứ gì cũng có thể bị ăn mòn.

Lý Đông không khỏi lắc đầu: "Thứ này hình như không phải là máu, có lẽ là thứ có chất ăn mòn mạnh đúng không?

Những thứ này, cứ lan ra như vậy, sau này nơi này e rằng sẽ không còn tồn tại nữa!

Đây hoàn toàn không phải là cơ quan, mà là thứ ngọc đá cùng tan a." Vương Khải Toàn sau khi nghe những lời đó, liền sốt ruột: "Nếu vậy, chẳng phải sẽ mất đi nhiều bảo bối như vậy sao?

Tôi nói cho cậu biết, những thứ mà Bàn gia tôi thích cả đời.

Cũng chỉ có một chút này thôi!

Tôi phải mang tất cả về, vì những thứ này có thể hỗ trợ cho sự

nghiệp vĩ đại của tôi.

Những thứ này đều là tài sản, tuyệt đối không thể để chất lỏng chết tiệt đó ăn mòn mất!" Lão ta nói xong, lập tức lôi túi càn khôn của Lý Đông ra, ôi, những thứ có thể nhét vào cái túi lớn này, tất cả đều nhét vào cái túi lớn này.

Nhưng Tôn Lão Cửu lại tuyệt vọng lắc đầu: "Không cần phải nhét đồ nữa, bây giờ chúng ta có lẽ không ra ngoài được đâu!

Dù có nhét vào túi, cuối cùng có lẽ cũng phải chôn vùi dưới lòng đất này!

Vì lẽ nào các người không nhớ câu nói đó sao?

Huyết vụ nhập địa, quần tiên xuất sơn!

Truyền thuyết năm xưa nhất định là thật, vậy thì bây giờ chúng ta nguy hiểm rồi, chắc chắn những con quái vật đó sắp xuất hiện, bây giờ chúng ta tất cả đều phải chết ở đây, chúng ta không có cách nào thoát ra được, tiêu rồi, tất cả đều tiêu rồi!" Hồ Bát Nhất sau khi nghe những lời đó, liền nổi giận đùng đùng: "Lão già chết tiệt, đừng có nói những lời xui xẻo đó được không?

Lẽ nào Phong Sư Cổ đó, bây giờ có thể mượn xác hoàn hồn xuất hiện sao?

Đầu óc ông rốt cuộc là sao vậy?" Bàn Tử cũng lắc đầu nói, lão già thối này mấy hôm nay cứ luôn lẩm bẩm thần thần bí bí, có lẽ gặp phải nhiều chuyện lộn xộn quá, nên thần kinh có chút thất thường, chúng ta tha thứ cho lão đi, quan tâm nhiều làm gì?

Nhưng Hồ Bát Nhất lại nói: "Nơi này hình như thật sự rất nguy hiểm.

Tôi đoán thi thể trong những ngôi mộ cổ ở đây đều có độc.

Nếu những thi thể đó thật sự có thể biến thành cương thi xuất hiện, chạy ra ngoài, chắc chắn sẽ gây ra đại họa rất lớn!

Tôi thấy chúng ta phải có cách, không thì phải ra tay trước, bất kể trong những thi thể đó có thứ chúng ta cần hay không, nhưng dù sao đi nữa, ít nhất phải hủy diệt tất cả những thi thể này, nếu không thì phiền phức lắm!" Mặc dù đều là trộm mộ, nhưng dù sao đi nữa, trộm mộ cũng là người, đối với thế giới này cũng có một chút trách nhiệm.

Ít nhất là đối với thế giới này có một chút trách nhiệm.

Bây giờ mấy người đều gật đầu, chuyện cũ, đúng là như vậy. 69.

Nhưng bây giờ màn đêm dần buông xuống, cả thế giới đều có vẻ hơi quỷ dị.

Thực ra bất kể thế nào, con người cần ánh sáng, khi không có ánh sáng, luôn luôn cảm thấy rất không thoải mái.

Đương nhiên, bây giờ trên người họ mang theo rất nhiều dụng cụ chiếu sáng, nên bây giờ cũng không lo lắng.

Nhưng Lý Đông mặc dù mang theo sạc, có cả sạc dự phòng, nhưng thời gian chiếu sáng của dụng cụ chiếu sáng có hạn, nên định thắp một cây nến.

Nến cũng là một thứ rất hữu dụng, dù sao nơi như mộ cổ thuộc về nơi âm u, nghe nói có thể thông đến địa ngục, nhưng thứ như nến lại là biểu tượng của sinh mệnh.

Chương 620

Cũng có nghĩa là trong tình huống bình thường có nến, thì sinh mệnh được bảo đảm, trong tình huống bình thường chỉ có những con quỷ rất lợi hại mới thổi nến.

Nên việc thổi tắt đèn cũng là một chuyện rất kiêng kỵ.

Nhưng Vương Khải Toàn mới vừa thắp đèn lên, Tôn Cửu gia đã lập tức thổi tắt nến.

Vương Khải Toàn lập tức tức giận bốc hỏa, vì ở nơi như thế này, đối với gã, nến không chỉ là dụng cụ chiếu sáng, mà còn là nguồn sống, có nến thì có thể cảm thấy an toàn được bảo vệ, ngược lại nếu không có nến, thì đó là một chuyện vô cùng nguy hiểm.

Vì vậy Vương Khải Toàn bây giờ nổi trận lôi đình, trông như sắp đánh người, gã ta vốn cũng là một nhân vật cứng rắn, đã trải qua rất nhiều chuyện lớn, trước nay cũng thuộc loại nhân vật tàn nhẫn, bây giờ bị người ta làm như vậy, nếu gã ta không tức giận, thì đó không phải là Vương Khải Toàn.

Chỉ thấy gã ta hung hăng trừng mắt nhìn ông lão: "Lão già thối, tôi thấy ông sống chán rồi phải không?

Dám thổi tắt đèn của tôi, ông có biết thổi tắt đèn của tôi sẽ có hậu quả gì không?" Kết quả là Tôn Lão Cửu lại trông như còn tức giận hơn: "Tôi vừa nãy hình như quên mất một chuyện, đó là ở đây hình như không được thắp nến, nếu thắp nến thì càng nguy hiểm hơn, nếu thắp nến, thì mới là chán sống!" Lý Đông liền cảm thấy có chút buồn cười, vừa nãy gã này còn đang thắp nến, kết quả nến mới vừa thắp lên, lại bị gã này thổi tắt, ở nơi như thế này, nếu bị người ta thổi tắt nến, đó là một chuyện rất không may mắn.

Dù sao nếu bị thổi tắt nến, điều đó có nghĩa là sinh mệnh của người thắp nến cũng có thể gặp nguy hiểm, dù sao người chết như đèn tắt, sinh mệnh của con người cũng tương đương như một ngọn đèn, nếu xảy ra vấn đề, thì cũng tương đương với cái chết của con người.

Tôn Cửu gia lúc này khẽ thở dài một tiếng, rồi lắc đầu nói, vừa nãy tôi không phải quá vội vàng sao, nên quên mất một số điều cấm kỵ.

Nhưng bây giờ ở đây quả thực không thể thắp nến.

Vì tôi đã cảm nhận được cảm giác không ổn đó, thực sự quá bất thường.

Nhưng bây giờ tôi cũng không nói được rốt cuộc chỗ nào bất thường, nhưng dù sao thắp nến cũng không đúng, nếu ở đây thắp nến, chắc chắn sẽ mang lại tai họa cho chúng ta.

Vừa nãy hình như tôi đã quên.

Dương Tuyết Lỵ lúc này dường như cũng đã quên, rồi vẻ mặt bừng tỉnh nói: "Tôi vừa nãy cũng phát hiện ra một vấn đề rất nghiêm trọng, tôi phát hiện các loại kiến trúc ở đây dường như rất giống với bên ngoài, nhưng ở đây cũng có một chút khác biệt, đó là nơi này, bất kể trong phòng dường như đều không có đèn dầu hay nến!

Điều này có thể cho thấy một vấn đề, thậm chí trong bếp cũng không có bất kỳ củi lửa nào!" Chuyện đã đến mức nghiêm trọng như vậy, Vương Khải Toàn bây giờ cũng không có lý do để tức giận nữa. 70.

Nhưng gã ta bây giờ lại có chút không hiểu, cau mày hỏi, đã vậy ở đây không thể thắp nến, vậy thì những người đó tiến vào bằng cách nào?

Đúng rồi, lúc trước tôi thấy trên bức tranh đó dường như có người đang tiến lên, không phải trên tay những người đó cầm nến sao?

Lẽ nào bức tranh đó là giả?

Xem ra bức tranh đó rốt cuộc là giả hay thật?

Tôn Cửu gia lắc đầu: "Đó là do cậu nhìn nhầm thôi, đó không phải là nến.

Ở đây hình như có một loại khoáng thạch có thể phát sáng, nhìn những người trên bức tranh đó, những thứ gọi là nến trên tay họ, thực ra hoàn toàn không phải là nến, họ cầm một loại khoáng thạch phát sáng, dùng loại khoáng thạch phát sáng này để chiếu sáng, chỉ là được làm thành hình dạng nến mà thôi." Cô muội lúc này càng kỳ lạ hơn hỏi: ", tôi ở trấn Thanh Khê đó cũng đã sống hơn 10 năm, hình như chưa từng nghe nói về loại khoáng thạch phát sáng đó.

Lẽ nào ở trấn đó không thể sử dụng loại khoáng thạch phát sáng đó, đồng thời ở một thị trấn tương tự bên cạnh lại không thể sử dụng nến và củi lửa sao?" Lý Đông nghe những người này lại bàn luận về các loại thứ không được phép.

Thực ra anh hoàn toàn không phải là một người trộm mộ đủ tiêu chuẩn, thực ra đối với kiến thức về phương diện này không hiểu rõ, thực ra thói quen của anh chỉ có một, đó là càng tin tưởng vào sức mạnh, càng tin tưởng vào con dao trong tay, tin rằng bất kể gặp quái vật hay không, gặp đối thủ đều có thể dùng con dao trong tay, và các loại công cụ trong tay để giải quyết.

"Được rồi, được rồi, bây giờ ở đây bàn luận cả buổi trời, dường như cũng không có tác dụng gì, bây giờ chúng ta xuống lầu xem thử đi, bất kể gặp phải thứ gì, bây giờ cả người chúng ta đều được bao bọc kín mít, hoàn toàn không thể bị thương, dù có thứ có thể làm tôi bị thương, có lẽ sau khi làm tôi bị thương, cũng sẽ phải trả một cái giá

rất lớn, ngoài ra bất kể gặp quái vật gì, tôi trực tiếp giết chết là được rồi.

Nếu là quái vật lớn, thì chúng ta dùng dao chém, nếu là những con côn trùng nhỏ, thì chúng ta phóng hỏa đốt!

Tôi không tin, những thứ đó có thể đi ngược lại quy luật của tự nhiên!" Nhưng đúng lúc này, đột nhiên có người nói, hình như trong sân bên ngoài lại có thứ gì đó.

Lý Đông lại qua cửa sổ, nhìn thấy bên ngoài đâu đâu cũng là một màu đỏ. 71.

Vì trời dần tối, nên càng có vẻ quỷ dị hơn.

Dưới đó hoàn toàn không nhìn rõ là gì, nhưng có thể nghe thấy từng trận từng trận âm thanh hỗn tạp.

Những âm thanh này dường như bắt nguồn từ một nơi, hơi xa một chút, nhưng giống như thủy triều cuồn cuộn, đang đổ về phía này.

"Xem ra bây giờ có thứ gì đó đến rồi, số lượng hình như cũng không ít! 72.

Đi, chúng ta ra ngoài xem thử, những thứ đó đã vậy ý đồ không tốt, vậy thì chúng ta chỉ có thể động thủ thôi!" Nhưng Tôn Cửu gia bây giờ lại sắc mặt đại biến: "Tôi đoán những thứ đó là quan tài trùng.

Hình dạng của những thứ đó gần giống như thi thể, sau khi cắn người có kịch độc, chết không nghi ngờ!" Sau đó lão ta lại giải thích, những con côn trùng đó rốt cuộc đến từ đâu?

Hóa ra trong một ngọn núi quan tài, đó là sự kỳ diệu của tạo hóa, trong núi có một dãy núi cổ, giống như một thi thể, một thi thể không đầu nằm trong một ngọn núi giống như quan tài.

Nơi như vậy dù nhìn thế nào, cũng là một nơi vô cùng hung tàn.

Trong nơi hung tàn này, có suối nước giống như máu, tỏa ra một mùi hôi thối vô cùng.

Thế là ở nơi như vậy, đã xuất hiện quan tài trùng, nghe nói những con côn trùng này là do những con mọt sách trong quan tài biến hóa, cũng đã xảy ra một sự biến đổi nào đó.

Những con côn trùng này có màu sắc như vỏ cây thông, trên người mọc cánh, có mấy cặp răng.

Con nhỏ nhất có kích thước như hạt gạo, cũng là kích thước của mọt sách thông thường, nhưng con lớn hơn thì có thể tìm thấy, to bằng bàn tay.

"Những thứ đó không chỉ có độc, mà còn giống như châu chấu, nếu gặp phải những thứ đó, thì chúng ta e rằng sẽ bị gặm đến cả xác cũng không còn!

Chúng ta thì không sao, nhưng cô bé này không có quan hệ gì với tôi, cũng không liên quan gì đến chuyện này, tôi không thể hại cô bé." Bộ dạng lo lắng của Tôn Cửu gia này, lập tức khiến Vương Khải Toàn tăng thêm một chút thiện cảm với lão.

Chương 621

Vương Khải Toàn bĩu môi, rất không kiên nhẫn nói, vốn tôi tưởng Tôn Lão Cửu này là một lão già xấu xa, kết quả không ngờ lão già này lại có chút lòng tốt.

Xem ra trong đội ngũ của chúng ta cũng không hoàn toàn là người xấu.

Lý Đông lại lắc đầu nói: "Nếu không thì bây giờ trốn đi, tôi bây giờ nhìn thấy những con côn trùng này lại có một suy nghĩ khác, đó là đốt chết hết những con côn trùng đáng ghét đó." Tôn Cửu gia nghe xong, liền sắc mặt đại biến: "Không được không được, nếu dùng lửa, thì e rằng sẽ càng nguy hiểm hơn, lẽ nào cậu quên ở đây còn có Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, nếu dẫn đến thứ đó, thì chúng ta nguy hiểm lắm!" "Vậy thì làm thế nào.

Lão già, lời của ông rốt cuộc có đáng tin không?

Tôi thấy những con côn trùng đó quá ghê tởm, đối với những thứ ghê tởm như vậy, cũng chỉ có ngọn lửa mới có thể thanh tẩy, nên tôi mạnh mẽ yêu cầu dùng lửa mạnh đốt hết những thứ này.

Kết quả ông lại nói với tôi ở đây không được dùng lửa." 73.

Tôn Cửu gia không ngờ Lý Đông lại phóng khoáng như vậy, gật đầu nói: "Đã vậy thì, thực ra có thể, chúng ta tìm một không gian dưới lòng đất, ở không gian dưới lòng đất đó có lẽ có thể phóng hỏa, hay là chúng ta đến đó đi." Thế là họ quay lại một căn phòng, quả nhiên ở đây tùy tiện một căn phòng nào cạy sàn nhà lên, bên dưới đều có không gian dưới lòng đất.

Sau khi cạy sàn nhà lên và vào không gian dưới lòng đất, không khí âm lãnh trong không gian dưới lòng đất này, khiến người ta cảm thấy

một trận lạnh lẽo.

Quan trọng nhất là nơi như thế này có khả năng có rất nhiều cạm bẫy cơ quan, nên lúc vào rất cẩn thận, dù sao ở đây kích hoạt cơ quan cũng không phải là chuyện tốt.

Sau khi vào, phát hiện nơi này dường như không kiên cố, có lẽ vì niên đại quá lâu, nơi này trở nên vô cùng tàn phá.

Nhưng đúng lúc này, từ trong khe hở bên ngoài, dường như có một dòng thủy triều cuồn cuộn đổ vào.

Vô số côn trùng, từ khe hở đó bò vào.

Những con vật này trông, quả thực vô cùng ghê tởm.

Những con vật này không chỉ có thể gặm nhấm, mà trên người chúng còn có thể tiết ra chất axit, những chất axit này có tính ăn mòn rất mạnh, bất kể bò đến đâu, đều có thể làm cho tất cả mọi thứ ở đó bị thối rữa.

Bây giờ những con côn trùng ở đây dường như lợi hại hơn quan tài trùng bình thường rất nhiều, nếu da người bị ăn mòn, thì về cơ bản đều sẽ thối đến xương.

Lý Đông bật súng phun lửa hội tụ, súng phun lửa hội tụ này phun ra một cột lửa rực rỡ, cột lửa đó dài hơn 10 mét.

Những con côn trùng đáng ghét này dường như không có đầu óc, đối với lửa dường như cũng không có khái niệm, nên hoàn toàn không sợ lửa, chỉ là sau khi ngửi thấy mùi người, liền không sợ chết mà bò về phía này.

Thế là cột lửa của súng phun lửa hội tụ trực tiếp phun tới, trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, truyền ra một trận tiếng "xèo xèo", giống như tiếng rang đậu.

Lúc này trong một số khúc gỗ gần đó, dường như cũng có một số con côn trùng kỳ lạ, những con côn trùng đó cũng không biết vì nguyên nhân gì mà xảy ra một số biến dị, to bằng ngón tay.

Những con vật này sau khi bị nhiệt độ cao thiêu đốt, lại có thể phát ra từng trận từng trận tiếng kêu thảm thiết.

Quan trọng nhất là những thứ này sau khi xuất hiện lại bị quan tài trùng cắn, sau đó phát ra một trận tiếng khóc như trẻ con.

Những âm thanh này truyền ra, khiến người ta cảm thấy một cảm giác kinh hồn bạt vía, nếu chỉ nghe âm thanh, thậm chí còn khiến người ta cảm thấy như đang bước vào hiện trường phim kinh dị.

Lý Đông bây giờ cũng không quan tâm nhiều như vậy, cứ cầm súng phun lửa hội tụ liên tục đi về phía trước, để phạm vi tấn công của mình bắt đầu lan rộng.

Cũng không quan tâm những con côn trùng chết tiệt này mọc ra từ đâu, những con côn trùng này đều khiến anh cảm thấy vô cùng ghê tởm.

Hết cách rồi, đi suốt một đường không biết đã gặp bao nhiêu loại côn trùng, nên bây giờ anh có một sự ghê tởm tự nhiên đối với côn trùng, dường như chỉ cần nhìn thấy côn trùng, là không nhịn được mà phóng hỏa đốt.

Ngọn lửa dữ dội của súng phun lửa hội tụ, nhanh chóng gây ra một trận hỏa hoạn trong hang động này.

Nhưng cũng không sao, dù sao quần áo của họ đều chống lửa, bây giờ Lý Đông cảm thấy nếu không đốt sạch những con côn trùng này, không chừng sau này sẽ tiếp tục bị những con côn trùng này làm cho ghê tởm.

Dưới ngọn lửa dữ dội, những con côn trùng lộn xộn đó, từng con

một nổ tung, phát ra tiếng "xèo xèo", sau đó lại chảy ra một số chất lỏng rất kỳ quái.

Những chất lỏng đó có màu xám, bên trong dường như chứa đầy các loại chất bẩn.

Súng phun lửa tốt nhất trong tay Lý Đông, tỏa ra nhiệt độ cực cao, nướng khô tất cả mọi thứ.

Nhưng dù dưới ngọn lửa dữ dội như vậy, những con côn trùng bên ngoài vẫn không ngừng đổ vào, bộ dạng đó giống như thủy triều không ngừng đổ vào, những con vật này thực sự không sợ chết đến mức khiến người ta cảm thấy có chút kinh ngạc.

Sau gần nửa giờ, những con côn trùng đáng ghét đó, cuối cùng cũng đều biến thành tro bụi, cả thế giới trở nên yên tĩnh.

May mà bây giờ họ đều đeo mặt nạ phòng độc, nếu không chắc chắn sẽ ngửi thấy mùi rất khó chịu.

Sau khi giải quyết xong những con côn trùng này, Lý Đông thu được hơn 10.000 Đạo tệ.

Số lượng côn trùng quả thực quá nhiều, hơn cả vạn con, nhưng không biết chính xác có bao nhiêu.

Dù sao thì, số Đạo tệ thu được cũng không ít, Lý Đông cảm thấy thu hoạch lần này vô cùng tốt.

Lý Đông không thể quay lại khu vực đã đốt lửa lúc trước.

Hắn nhìn lại phía sau, phát hiện có một lối đi, bèn dọn dẹp một vài thứ lộn xộn rồi tiến về phía trước.

Nhưng sau khi đi được một lúc, hắn luôn cảm thấy có gì đó không ổn, con đường này dường như có vấn đề.

Cô gái trẻ bên cạnh cảm thấy hơi sốt ruột: "Tôi thấy chúng ta bây-

giờ-không-nên-nói-loạn.

Nếu cứ sốt ruột thế này, không chừng lát nữa sẽ gặp rắc rối đấy.

Tôi sẽ đi theo lộ trình của anh, tuyệt đối đừng hỏi đường còn bao xa.

Đối với chuyện này, chúng ta phải không ngừng tự tin, không ngừng tự nhủ rằng phía trước không còn xa nữa, dù xa đến đâu cũng có thể đi tới.

Chỉ có lòng tin mới được, nếu không tôi sợ chúng ta sẽ bị mắc kẹt ở nơi này!" Kết quả là Bàn Tử hoàn toàn không nghe theo lý lẽ đó, gã lắc đầu: "Thế không được, trái đất này hình tròn.

Chương 622

Nếu chúng ta cứ thế đi thẳng về phía trước, không chừng lại đi một vòng quanh trái đất rồi trở về điểm xuất phát.

Như vậy chẳng khác nào không đi được chút nào, đối với tôi cũng chẳng có lợi gì!" Lúc này, Lý Đông lấy ra mấy tấm bản đồ thu thập được lúc trước.

Hắn nhanh chóng phát hiện ra cảnh tượng trên bức "Bỉnh Chúc Dạ Hành Đồ" dường như đã có chút thay đổi.

Hắn nhận ra trên một bức tranh dường như có thêm vài bóng người mờ ảo.

Mấy kẻ này trông có vẻ không phải thứ tốt lành gì, từng tên một nhìn qua giống như những bóng ma vô cùng độc ác.

Mấy kẻ này vừa nhìn đã biết là những thực thể vô cùng lợi hại, chẳng khác gì ác quỷ, dùng đôi mắt ma quái nhìn chằm chằm vào những sinh mệnh tiến vào nơi này.

Sau khi nhìn thấy mấy kẻ đó, Lý Đông thậm chí còn có cảm giác lạnh sống lưng.

Đương nhiên, cảm giác lạnh sống lưng này cũng chỉ thoáng qua.

Lý Đông nhanh chóng thay đổi suy nghĩ, dù sao hắn cũng là người từng trải trăm trận, kinh qua vô số hoạn nạn.

Chuyện như vậy đối với hắn đã quá bình thường, ít nhất lúc trước hắn cũng từng gặp phải chuyện tương tự.

Nhưng một bức tranh bình thường lại có thể xảy ra biến hóa, điều này quả thật có chút thú vị.

“Ý gì đây?

Bức tranh này lại có thể thay đổi, chẳng lẽ là do môi trường xung quanh khác biệt?

Hay là trong đường hầm này có vật chất gì đó có thể ảnh hưởng đến bức tranh?” Chuyện này hắn đương nhiên biết!

Đặc biệt là trong thời chiến, rất nhiều người vì để bảo mật mà dùng đủ mọi phương pháp để che giấu thông tin cần truyền đi.

Chỉ có người trong cuộc mới biết cách xem những thông tin thực sự trên đó.

“Nơi quái quỷ này rốt cuộc là sao?

Người đi vào trong đó còn sống được không?

Cho dù mấy kẻ đó không phải là thật thì cũng đủ dọa người rồi, vào trong chắc chắn không có chuyện tốt.

Nhưng một bức tranh như vậy để lại nơi này rốt cuộc có tác dụng gì?

Dù sao người ở đây đều chết sạch rồi, chẳng lẽ để lại cho chúng ta xem?” “Tôi hiểu rồi, những hình ảnh này thực ra hiện lên dưới ánh lửa!

Nơi này vốn dĩ đã có chút quỷ dị, cũng không cho phép sử dụng lửa.

Xem ra nguyên nhân không được dùng lửa có lẽ là vì điều này!

Kẻ để lại những thứ này, e là dùng để cho tôi xem?

Dù sao tôi cũng là kẻ to gan lớn mật.” Lý Đông ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ.

Tôn Lão Cửu gật gật đầu: “Tôi đoán cũng là như vậy!

Dù sao thời cổ đại không có công cụ chiếu sáng nào khác, chỉ có lửa và những thứ tương tự.

Nếu chỉ có công cụ chiếu sáng là lửa, người đời sau tiến vào nơi này, muốn xem xét những thứ này thì tự nhiên phải dùng lửa để chiếu.

Dùng lửa chiếu thì những thứ này sẽ hiện ra!" Sau một hồi suy đoán, trong lòng Lý Đông bỗng nảy sinh một cảm giác rợn người.

Hắn đột nhiên phát hiện những người này dường như giống hệt những kẻ cầm loại khoáng thạch phát sáng hình ngọn nến trong tranh, chẳng qua chỉ là vật hiến tế cho một thứ gì đó bên trong mà thôi.

Cứ thế từng bước tiến về phía trước, có thể sau khi vào trong sẽ từng bước đi đến vực sâu.

Ánh mắt của mấy người còn lại dường như cũng có chút không đúng.

Từ ánh mắt của họ có thể thấy, dường như họ cũng đã hiểu ra đạo lý này.

Nói cách khác, bên trong e là có thứ gì đó vô cùng nguy hiểm.

Nhưng Lý Đông sau khi hiểu được suy nghĩ của mọi người lại lắc đầu cười nói: "Sợ nhiều thế làm gì?

Trên đời này không có nơi nào tôi không đến được.

Cứ thế này đi vào cũng không sao! 74.

Tôi muốn xem xem rốt cuộc có thứ gì có thể làm gì được tôi!" Thực ra thứ lợi hại nhất chính là Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, nghe nói lúc trước đã giết chết không ít người.

Nhưng thứ này Lý Đông đã từng thấy qua.

Thứ đó tuy rất lợi hại, nhưng thực tế, theo Lý Đông thấy cũng không phải hoàn toàn không có cách đối phó.

Ít nhất trong mắt Lý Đông là có cách, bởi vì trong ba lô của hắn bây giờ có rất nhiều công cụ.

Những công cụ đó sau khi nâng cấp đều là những thứ vô cùng mạnh mẽ, phá núi nổ đá đều không thành vấn đề, huống chi là đối phó với một cái cơ quan.

Đương nhiên, bản thân Cửu Tử Kinh Lăng Giáp này cũng quả thực rất lợi hại.

Chương 623

Nếu nó xuất hiện, chắc chắn sẽ làm cho nơi này náo loạn tưng bừng.

Nhìn cả ngọn núi đều có thể bị nó làm cho sụp đổ.

Trong tình huống đó, người bình thường thật khó sống sót, chỉ có Lý Đông là một ngoại lệ.

Cho nên Lý Đông bây giờ không lo lắng chuyện này.

Hắn chỉ lo những thứ đó sau khi xuất hiện sẽ làm hỏng đồ vật trong cổ mộ.

Nếu làm hỏng đồ vật trong cổ mộ, vậy thì chuyện này quá phức tạp rồi.

Vất vả lắm mới vào được, thế chẳng khác nào công cốc.

Lý Đông phất tay, một mình dẫn đường đi về phía trước.

Dù sao bây giờ cũng không cần lo lắng xảy ra vấn đề.

Hồ Bát Nhất nói với mấy người: "Địa hình nơi này, Tiên Thôn và quần thể cổ mộ phía dưới đều liên kết với nhau!

Nhưng bên trong lại có một quần thể cổ mộ độc lập!

Tôi đoán vị trí chúng ta đang đứng rất gần với mục tiêu thực sự!

Mặc dù chúng ta phải mạo hiểm tiến vào nơi đó, nhưng bây giờ chúng ta cần chuẩn bị một số thứ.

Nếu gặp phải thi thể của Phong Sư Cổ, nhất định phải dùng lửa đốt trụi, như vậy mới có thể trừ hậu họa.

Tôi cũng cảm thấy thi thể của lão ta e là không dễ giải quyết như

vậy, bây giờ chúng ta phải chuẩn bị một ít công cụ!" Lý Đông vỗ vỗ vai gã này, tên nhóc này suy nghĩ thật chu toàn, quả nhiên là một tay trộm mộ lão luyện.

Nhưng mà, có tìm được thi thể của lão ta hay không lại là chuyện khác!

"Bây giờ tôi có một cảm giác rất đặc biệt, lão ta tuy bây giờ đã chết thật, nhưng trạng thái thi thể chắc chắn rất đặc biệt, không chừng thật sự có thể nhảy dựng lên đại chiến một trận với chúng ta." Chuyện như vậy Lý Đông cũng không phải chưa từng thấy.

Tuy người đã chết nhưng vẫn có thể cử động.

Bởi vì sau khi người chết, nếu vì một lý do nào đó mà thi thể không bị thối rữa, thì thời gian lâu dài chắc chắn sẽ xảy ra một số biến hóa khác.

Sau khi xảy ra biến hóa, nó sẽ trở thành một sinh vật đáng sợ khác, đối phó cũng không dễ dàng.

Dù sao đó cũng là người đã chết, muốn dễ dàng giết chết thì không đơn giản như vậy.

Tôn Lão Cửu liền đảo mắt một cái, dường như không tin vào chuyện này.

Lão ta lắc đầu, nói với Lý Đông: "Tôi nghĩ là, Phong Sư Cổ chắc chắn không có vấn đề gì, nhiều nhất cũng chỉ tìm được một cái xác mà thôi.

Nhưng cái Quan Sơn Chỉ Mê Phù mà lão để lại mới là thứ vô cùng kỳ diệu.

Những thứ đó dường như đang dẫn chúng ta đi vào chỗ chết.

Tôi cảm thấy đây giống như một âm mưu, một âm mưu rất lớn!

Hay là chúng ta không vào nữa, ở bên ngoài dùng thuốc nổ cho nổ tung ngọn núi này đi, như vậy cũng có thể giải quyết dứt điểm!" Vương Khải Toàn nghe xong những lời đó thì tức đến sôi máu, không kìm được.

Gã vốn đã không ưa lão già này, bây giờ nghe lão nói những lời chọc tức như vậy, gã lập tức bùng nổ.

"Lão già chết tiệt này cũng ghê gớm thật, người dẫn chúng ta vào cái nơi quỷ quái này không phải là ông sao?

Lúc trước còn định lập kế hãm hại tôi, nếu đây thực sự là một âm mưu, tôi nghĩ chính ông là người bày ra, cố ý thiết kế cạm bẫy để chúng ta vào đây chịu trận.

Lát nữa nếu thật sự gặp phải cạm bẫy, ông tin không, Bàn gia tôi sẽ xử lý ông đầu tiên!

Lại nữa, lão già này cũng thích nằm mơ giữa ban ngày, nhìn xem ở đây có bao nhiêu ngọn núi cao, muốn cho nổ tung hết từng này núi thì cần bao nhiêu thuốc nổ chứ.

Tôi sợ dùng một quả bom nguyên tử cũng không đủ!" Gã này kéo lão già qua, sau đó cứ thế đi về phía trước.

"Lão già chết tiệt kia chú ý kỷ luật cho tôi, tốc độ đi của đội chúng tôi rất nhanh, nếu bị tụt lại phía sau thì cứ chết ở trong đó đi, tôi không dễ dàng chờ ông đâu…" Ở nơi như thế này, điều quan trọng nhất là tất cả mọi người phải tập trung lại với nhau.

Nếu có một người bị tụt lại, đó sẽ là một chuyện vô cùng nghiêm trọng.

Hậu quả của việc tụt lại phía sau rất nghiêm trọng, có khả năng sẽ bị lạc đường ở nơi này rồi chết đi.

Con người là một loài động vật sống theo bầy đàn, khi tụ tập lại

với nhau, luôn có thể tạo ra một cảm giác an toàn.

Mấy người cầm công cụ chiếu sáng, men theo lối đi chật hẹp đó tiến về phía trước.

Dựa theo phương vị trên bản đồ, họ đi qua một khu mộ cổ thời Bắc Tống có những cỗ quan tài treo bằng dây sắt, sau đó đến rìa của khu đất âm trạch.

Lý Đông phát hiện phía trước có một cánh cửa đá tàn tạ, bèn đưa tay nhẹ nhàng đẩy ra.

Cánh cửa đá tàn tạ đó trông có vẻ rất nặng, nhưng trong tay Lý Đông lại nhẹ như không, dễ dàng bị đẩy ra.

Sau khi đẩy cửa đá, hắn dùng đèn pin chiếu vào bên trong.

Thấy bên trong dường như không có thứ gì đặc biệt nguy hiểm, hắn một mình đi vào trước.

Sau khi xác nhận bên trong không có nguy hiểm, hắn mới gọi những người khác vào.

Chương 624

Nhưng nơi này tuy không có nguy hiểm, lại khiến người ta có một dự cảm chẳng lành.

Nơi này tĩnh lặng như địa ngục, tràn ngập một bầu không khí quỷ dị.

Đi một lúc lâu, họ nhìn thấy trên sườn núi bên ngoài thôn có một tấm bia lớn.

Trên bia khắc sáu chữ, nhưng chữ viết trông rất mờ, cũng không biết có ý nghĩa gì, chỉ có thể nhìn rõ vài chữ.

Nhưng nơi này có một cái lợi khác, tấm bia này dường như rất cao.

Người ta nói đứng cao nhìn xa, thế là Lý Đông vài ba bước đã leo lên đỉnh bia, nhìn ra bốn phía.

Quả nhiên nơi này có một ngọn núi hình dáng như một cái xác không đầu.

Ở phần bụng của ngọn núi hình xác không đầu này có mấy rãnh cạn hình vòng cung, trong rãnh đó cứ cách vài bước lại có một bức tượng.

Đó là những bức tượng đồng hình người, chỉ là mỗi bức tượng đều chỉ có một chân, trông vô cùng đặc biệt.

Những người một chân này đều trần truồng, dung mạo trông càng quỷ dị, ba phần giống người.

Gương mặt của những kẻ này vô cùng hung ác, mắt trợn trừng, trong miệng không ngừng phun ra một loại dịch thể kỳ lạ chảy vào rãnh đá.

Dịch thể đó có màu đỏ sẫm.

Sau khi chảy vào trong đá, nó trông giống như một dòng sông máu màu đỏ sẫm.

Dòng sông máu này có một cái lợi, dường như có thể ngăn cản những con côn trùng xung quanh.

Những con côn trùng đó sau khi nhìn thấy dòng máu liền không dám tiếp tục tiến lên.

Đương nhiên, Lý Đông nhanh chóng phân tích ra, đó hẳn là một loại khoáng vật đặc biệt, loại khoáng vật đó có thể phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Những con côn trùng sống trong bóng tối tương đối sợ ánh sáng, cho nên không dám vượt qua đó.

Sau đó lại có một rãnh sâu, trên vách đá của rãnh sâu đó có khảm những tấm ván đạo. 75.

Hai bên lại có mấy tòa cổng vòm lơ lửng bắc qua, mái cong tường lượn, cao thấp xen kẽ, trông giống như tiên cảnh nhân gian.

Phải nói rằng nơi này nếu không âm u quỷ dị như vậy, trông cũng là một nơi có phong cảnh vô cùng tươi đẹp.

Nhưng trên đời lại có những chuyện quái đản như vậy, rõ ràng là những nơi tốt đẹp lại xuất hiện ở những vùng tăm tối này.

Khiến người ta cảm thấy vô cùng bất công.

Lý Đông lại nghĩ đến lúc trước, những cung điện lộng lẫy mà hắn nghe thấy trong các khu mộ dưới lòng đất cũng tương tự như vậy.

Nhưng cảm thán thì cảm thán, hắn cũng cảm thấy chuyện này không có gì thay đổi được.

Thế là hắn quay xuống dưới, gọi mọi người tiếp tục tiến lên.

Vượt qua dòng sông máu đó, đi đến trước một tòa cổng vòm, sau đó nhìn cảnh tượng phía trước tối đen như mực, giống như địa ngục u minh, khiến cảm giác bất an trong lòng càng thêm sâu sắc.

Đương nhiên, trong đội ngũ này, mấy người còn lại cũng đã thấy không ít nơi kỳ lạ, cho nên bây giờ cũng không đặc biệt sợ hãi.

Nhưng cô gái trẻ kia thì khác.

Cô gái này tuy cũng là một người gan dạ, nhưng những chuyện gặp phải mấy ngày nay cũng quá kinh hãi.

Cho nên bây giờ cô gái này dù rất gan dạ thông minh, nhưng cũng trở nên có chút hoang mang.

Cô gái này nhớ đến truyền thuyết về việc lừa người sống vào ngôi mộ này, cho nên bây giờ cô ấy trông có vẻ càng sợ hãi hơn.

Cô gái này vừa sợ hãi đã nắm chặt lấy cánh tay Lý Đông không buông.

Lý Đông nhẹ nhàng vỗ vỗ vai cô gái, cười nói: "Yên tâm đi cô bé, dù thế nào anh cũng sẽ bảo vệ em.

Cho dù ở đây những người khác đều chết hết, anh cũng có thể an toàn đưa em ra ngoài, tuyệt đối không để em xảy ra chuyện gì đâu, yên tâm, anh hứa với em!" Kết quả là cô gái nghe xong những lời đó lại cảm thấy có chút tức giận: "Lý Đông đại ca, anh lại nói những lời không may mắn rồi!

Lúc trước anh đã nói rồi, anh lợi hại như vậy, cho nên bây giờ em chắc chắn sẽ không sao.

Em tin vào năng lực của anh, chỉ cần anh ở đây, em sẽ không sao.

Lúc trước em đã tin lời anh, bây giờ em vẫn tin lời anh, cho nên không cần lo lắng cho em, em một lát nữa sẽ ổn thôi.

Em chỉ là lúc trước chưa từng thấy cảnh tượng như vậy, cảm thấy có chút...” Vương Khải Toàn cũng cười hì hì nói với cô gái: “Em gái nhỏ, bây giờ em còn trẻ, dễ tin vào những thứ linh tinh vớ vẩn đó.

Đợi khi em lớn hơn một chút sẽ biết trên đời này căn bản không có thứ gì siêu nhiên.

Cái lão Phong Sư Cổ đó, bây giờ đã chết bao nhiêu năm rồi.

Thân thể của lão không thối rữa, nhiều nhất cũng chỉ biến thành một con cương thi mà thôi.

Anh đây đánh cương thi thì nhiều vô số kể!

Anh đã đi rất nhiều nơi, thấy rất nhiều cương thi, lúc đó anh đều có thể dễ dàng đối phó, bây giờ tự nhiên cũng vậy!” Cuối cùng, gã này lại kéo Tôn Lão Cửu qua: “Em gái nhỏ, yên tâm đi, cho dù có chết thì cũng là lão già chết tiệt này chết trước, dù sao lão già này cũng là con cháu hậu duệ của Phong Sư Cổ.

Chương 625

Phong Sư Cổ đó nếu muốn giết người, chắc chắn sẽ bắt đầu từ con cháu hậu duệ này!" Tôn Lão Cửu nghe xong những lời đó thì tức đến sôi máu, không kìm được.

Không ngờ Vương Khải Toàn này chuyện gì cũng đổ lên đầu lão.

Khiến lão cảm thấy trong đội ngũ này mình giống như một kẻ thù lạc lõng.

Lý Đông cũng cười cười, nói với Vương Khải Toàn: "Cậu bây giờ đừng có nói bừa nữa, nói bừa như vậy ảnh hưởng đến đoàn kết, có biết bây giờ đối với chúng ta điều gì là quan trọng nhất không?

Phải đoàn kết, chỉ có đoàn kết mới có thể làm nên chuyện lớn, lục đục nội bộ thì không có kết cục tốt đâu!" Vương Khải Toàn lại càng thêm không vui: "Đông ca, không phải tôi gây lục đục nội bộ, mà là lão già này lúc trước đã hại tôi, bây giờ tôi tự nhiên không thể dễ dàng tin tưởng lão ta.

Tôi mà dễ dàng tin tưởng lão ta, lỡ lão già này lại hại tôi một lần nữa thì sao?

Lần trước là nhờ Đông ca rất lợi hại nên tôi mới thoát được kiếp nạn đó, nếu không thì không chừng tôi đã gặp đại nạn rồi.

Đối với lão già này tuyệt đối không thể dễ dàng tin tưởng, nhất định phải chú ý cẩn thận, tuyệt đối không thể để xảy ra chuyện.

Đông ca, để tôi phụ trách bắt lấy gã này đi!" Lý Đông có chút cạn lời, nhưng hắn nhanh chóng nhận ra, nếu cứ tranh cãi chuyện này ở đây thì e là sẽ không có hồi kết.

Nhưng đúng lúc này, trên đỉnh đầu họ bỗng vang lên một trận âm

thanh ầm ầm, tiếng ầm ầm đó kéo dài không dứt, dường như sắp có chuyện lớn xảy ra.

Nghe thấy âm thanh như vậy, mọi người ngẩng đầu nhìn lên trời, nhưng trên trời hoàn toàn là một màu đen kịt.

Ngay cả dùng đèn pin chiếu lên trời cũng không thấy gì, không có cách nào, nơi họ đang ở quá tối, những tảng đá có thể phát sáng cũng không có tác dụng gì nhiều.

Cô gái trẻ nghe thấy âm thanh đó thì nhíu mày: "Nếu tôi không nghe nhầm, ý của âm thanh đó là một ngọn núi e là sắp sụp đổ rồi!" Shirley Dương lắc đầu: "Hẳn không phải là một ngọn núi sắp sụp đổ, mà là đã xảy ra chuyện khác!

Nhưng chuyện này và việc núi sụp đổ e là cũng không có gì khác biệt..." Cửu Tử Kinh Lăng Giáp!

Đúng vậy, chính là thứ đó!

Thứ đó sắp rơi xuống rồi.

Tuy những tay trộm mộ năm đó đều chưa từng thấy thứ này, nhưng thứ này cũng vô cùng mạnh mẽ.

Thứ này nói chính xác hơn là một loại thực vật vô cùng đặc biệt, một con quái vật hấp thụ đồng và máu thịt để sinh trưởng.

Sau khi chạm vào người, nó có thể bám vào cơ thể người, điên cuồng sinh trưởng, cho đến khi nuốt chửng toàn bộ máu thịt của người đó.

Bây giờ thứ đó đang giãy giụa, co giật trong thành đất sét, âm thanh giống như núi sụp vừa rồi chính là do nó tạo ra.

Nhưng âm thanh đó nghe càng giống tiếng gào thét của tử thần, khiến người ta cảm thấy vô cùng kinh hãi.

“Chúng ta phải hành động nhanh lên.

Tuy ngọn núi này nhất thời sẽ không sụp đổ, nhưng nếu thứ đó cứ tiếp tục lan rộng trong đó, sớm muộn gì cũng sẽ sụp đổ.

Đến lúc đó, cả nơi này của chúng ta e là đều sẽ sụp đổ hết, như vậy thì phiền phức to rồi!” Lý Đông vội vàng dẫn đường, sau đó giục mọi người nhanh chóng tiến lên.

Họ nhanh chóng tiến vào khe núi sâu đó.

Hai bên khe núi đều là vách đá dựng đứng, gần như 90 độ, vô cùng hiểm trở, như thể được đao chém rìu đẽo.

Dùng đèn pin chiếu vào, có thể thấy rõ những tầng đá khởi động trong lòng đất.

Nếu đi lại gần xem, sẽ phát hiện đất đai ở đây cũng vô cùng kỳ lạ.

Nhưng nơi này cũng có một số thứ khá kỳ diệu, ví dụ như trong thành đất sét có một số loại ngọc thạch mọc rất kỳ dị.

Những thứ này, nếu đào ra ngoài bán cũng là những món đồ có giá trị, nhưng bây giờ họ đang vội rời đi nên cũng không có thời gian để khai thác những thứ này.

Vương Khải Toàn thì rất hứng thú với những thứ này, nhưng vì vấn đề thời gian, gã cũng biết tính nghiêm trọng của vấn đề nên cũng không dám ở lại đây quá lâu.

“Tôi cảm thấy sau lưng mình hình như có thứ gì đó đang đi theo, tôi thấy hơi lạnh sống lưng, chắc là thứ đó rồi!

Dựa theo những gì trên tấm Bỉnh Chúc Dạ Hành Đồ kia, thứ đó bây giờ đang ở gần đây.

Tôi phải xem xem rốt cuộc nó là thứ gì!” Shirley Dương gật đầu: “Trên bức tranh đó phải dùng nến sáp đốt lên mới có thể nhìn rõ

những thứ không nhìn thấy được.

Tôi nghĩ ở đây chắc chắn cũng phải đốt đuốc lên mới có thể thấy những thứ vô hình đó!" Lời của Shirley Dương có vẻ có lý, thế là Lý Đông lấy ra mấy cây đuốc.

Đương nhiên, đuốc này cũng được chế tạo đặc biệt, thời gian cháy lâu hơn đuốc thông thường!

Sau khi đốt đuốc lên, họ đột nhiên phát hiện trên vách tường bên cạnh dường như có thứ gì đó rơi xuống.

Sau đó trên vách tường đó dường như có thứ gì đó lộ ra.

Đó là một khối ngọc thạch nguyên khối, được xếp chồng lên nhau tạo thành một bức tường.

Trong bức tường đó dường như có thứ gì đó đang ẩn náu.

Điều quan trọng nhất là, Lý Đông đột nhiên phát hiện thứ đó dường như có thể di chuyển trong vách tường.

Đặc biệt là sau khi nhìn thấy ánh lửa, thứ đó lại nhanh chóng bò về phía trước, dường như muốn chui ra từ vách tường.

Chuyện như vậy Lý Đông cũng không phải chưa từng thấy, cho nên cũng không hoảng sợ.

Nhưng những người khác lại cảm thấy có chút hoảng sợ, bởi vì họ chưa bao giờ thấy chuyện như vậy.

Chương 626

“Đừng sợ, tất cả lấy vũ khí ra, chuẩn bị chiến đấu!” Trong lúc nói chuyện, Lý Đông nhìn thấy thứ đen kịt như ác quỷ đó bò ra khỏi tường.

Gương mặt đó méo mó và đáng sợ, lạnh lẽo xuất hiện trước mặt mấy người.

Lý Đông bây giờ cũng không quan tâm nhiều nữa, con dao trong tay lập tức chém xuống một nhát.

Dù sao bây giờ hắn căn bản không tin trên đời này có thứ gì giết không chết.

Bất kể gặp phải quái vật gì, chỉ cần không phải là người, hắn đều cảm thấy có thể ra tay.

Thậm chí ngay cả khi là người, nếu có ai muốn hại hắn, hắn cũng cảm thấy có thể không khách khí ra tay.

Một nhát dao của Lý Đông chém xuống, dường như đã đâm trúng một cái móng vuốt của thứ đó.

Thứ đó phát ra một tiếng kêu thảm thiết như tiếng trẻ con, nhưng lại không bị cố định ở đó.

Ngược lại, gã này nhanh như một làn khói đen, lập tức chui vào khe hở giữa lớp đất và những mảnh ngọc.

Đương nhiên, thứ đó sau khi xuất hiện lại lập tức biến mất, khiến mọi người có chút khó hiểu.

Nhưng bây giờ nơi này lại trở lại yên tĩnh.

“Rốt cuộc là cái quái gì vậy?

Tiếc là vừa rồi không bắt được thứ đó, thật đáng tiếc!" Lý Đông cảm thấy có chút bực bội.

Vừa rồi vị trí nhát dao của hắn có chút không đúng, nếu dao lệch sang bên cạnh một chút, nhất định có thể ghim thứ đó xuống đất.

"Chẳng lẽ thứ này chính là những bóng ma mà lúc trước tôi thấy trên bức tranh đó sao?

Những bóng ma trên Bỉnh Chúc Dạ Hành Đồ, chính là thứ này!" Tôn Lão Cửu lại lắc đầu: "Hắn không phải loại đó, loại đó không thực sự tồn tại, điều đó cũng không chắc.

Thứ này thì khác, thứ này vừa rồi bị dao của cậu làm bị thương đã phát ra tiếng kêu thảm thiết, đó nhất định là một sinh vật có sự sống khác!" "Chẳng lẽ là Mật Lạc Đà?" Lý Đông khẽ nhíu mày, lúc trước hắn cũng từng thấy loại sinh vật có thể sống trong vách tường.

Nhưng những thứ này và loại sinh vật đó dường như lại có chút khác biệt.

Bởi vì lúc trước, loại sinh vật hắn thấy thực ra chỉ là đào hang trong vách tường, chứ không thực sự sống trong vách tường.

Nhưng thứ này vừa rồi chui ra từ vách tường, vách tường vẫn còn nguyên vẹn, cũng không phải là đào hang, mà thực sự là bò ra từ trong vách tường.

Tôn Lão Cửu nói một hồi lâu mới nói: "Tôi đoán hắn là Thi Thể Tiên trong truyền thuyết!

Nhưng cũng không chắc.

Nơi này xem ra ngày càng náo nhiệt, nhưng chúng ta bây giờ cũng không có cách nào khác, nên nhanh chóng tìm đến quan tài, triệt để hủy đi những thứ của Phong Sư Cổ, sau đó đốt thi thể của lão ta!

Ngoài ra, phải tìm cách tiêu diệt hết những thứ này, cho dù không thể tiêu diệt hết, cũng không thể để chúng thoát ra ngoài.

Nếu để chúng thoát ra ngoài, e là có thể gây ra tai họa rất lớn, đến lúc đó thì phiền phức rồi!" Tuy là một tay trộm mộ, cảm thấy mình cũng không có đóng góp gì nhiều cho xã hội, nhưng hắn cũng biết ít nhất không thể làm những chuyện gây hại cho xã hội.

Nếu không, không chừng sẽ bị trời phạt.

Dù sao trộm mộ vốn đã là một việc trái với lẽ thường, nếu còn làm thêm những việc trái với lẽ thường hơn nữa, thì vấn đề có thể sẽ trở nên nghiêm trọng, cho nên hắn hiểu đạo lý này.

Lý Đông đối với những thứ này thì không sợ.

Vừa rồi tiếp xúc ngắn ngủi đã cho thấy những thứ đó cũng sợ dao của hắn, chỉ là chúng không trực tiếp ra mặt đối đầu, như vậy có chút phiền phức.

Mấy người nhanh chóng tiến về phía trước, dù sao bây giờ cũng không có nhiều thời gian để lãng phí.

Nhưng đồng thời lại cẩn thận gấp mười hai vạn lần, bởi vì nơi này quả thực rất nguy hiểm, cũng không dám tùy tiện chạm vào lớp đất bùn chôn những viên ngọc bích hai bên.

Nhưng sau khi đi xuống một đoạn, họ phát hiện những loại ngọc thạch dưới chân dường như càng nhiều hơn.

Hai bên vách đá dựng đứng đều có những hang động sâu cạn khác nhau được hình thành từ các loại ngọc thạch.

Trong những hang động đó chứa vô số quan tài nhỏ.

Nhưng những chiếc quan tài này trông có vẻ cũng không tốt, đa số đều đã vỡ nát, dường như đã bị phá hủy.

Nhìn lướt qua dường như không có một chiếc nào còn nguyên vẹn.

Sau khi nhìn kỹ một lúc, hắn cảm thấy vô cùng kinh ngạc, bởi vì hắn phát hiện dãy núi cổ này dường như là một khối ngọc thạch thiên nhiên nguyên khối, những viên ngọc thạch kỳ lạ bên ngoài dường như đều được khai thác từ bên trong.

Lý Đông chợt nghĩ đến khối ngọc thạch khổng lồ mà hắn có được trong cung Tây Vương Mẫu, đột nhiên cảm thấy chúng dường như là những thứ khác nhau.

Nhưng bây giờ cũng chỉ là suy đoán, không có nhiều thời gian để phân biệt.

Nhưng càng đi về phía trước, họ càng phát hiện địa hình càng phức tạp, thậm chí hoàn toàn không nhìn rõ tình hình phía trước.

Ngay cả khi dùng đèn pin cũng hoàn toàn không thấy rõ.

Sau khi chiếu qua bốn phía một chút, Lý Đông chỉ có thể cảm thán rằng thiên nhiên quả thực vô cùng thần kỳ, câu nói "quỷ phủ thần công" trong truyền thuyết quả thật không sai chút nào.

Nếu Phong Sư Cổ đó thực sự ẩn náu ở cuối con đường ván này, cũng không biết lão ta bây giờ đã chết hay còn sống.

Lý Đông biết bây giờ tuy không có ai có thể thực sự thành tiên, nhưng quả thực có người có thể dùng một số phương pháp để duy trì sự sống.

Chương 627

Còn về việc sống không ra người, không ra quỷ, hắn cũng không rõ lắm.

Suy nghĩ của Lý Đông bây giờ chỉ có một, đó là nhanh chóng tìm ra lão ta.

Còn về việc sau khi tìm ra lão ta, nên đối phó với lão ta như thế nào, Lý Đông cảm thấy căn bản không cần phải suy nghĩ, hắn tin rằng mình tuyệt đối có thể đối phó được.

Rất nhanh, con đường hẹp dài dưới chân sắp đến cuối.

Lúc đó, họ có thể nhìn thấy địa hình xung quanh.

Từ địa hình mà xem, nơi này trông giống như một cái bình, phía trên có vẻ hẹp, nhưng phía dưới lại vô cùng rộng rãi.

Nơi đây cũng là một nơi có cảnh sắc riêng.

Dưới lòng đất ở đây cũng tối đen như mực, ngay cả khi dùng đèn pin chiếu vào, tầm nhìn cũng không đặc biệt cao.

Điều đó cho thấy một vấn đề, đó là trong không khí có chứa rất nhiều tạp chất, rất nhiều bụi bẩn, cho nên ánh sáng đèn pin chiếu ra cũng chỉ có thể đến được nơi cách đó vài mét.

Những nơi hơi xa hơn một chút, chỉ có thể nhìn thấy một hình ảnh mờ ảo.

Trong tình trạng này, dường như họ chỉ có thể giống như người mù sờ voi, nhìn loạn xạ khắp nơi.

Điều quan trọng nhất là bây giờ họ còn lo lắng bị lạc nhau, cho nên mấy người đều nắm tay nhau.

Cô gái trẻ đột nhiên nói: “Bây giờ dùng đèn pin không nhìn rõ, nhưng tôi có mang theo một loại công cụ đặc biệt, không chừng có cách nhìn rõ tình hình xung quanh!” Cô bé này lục lọi trong ba lô một lúc, sau đó lấy ra một ống tre.

Lý Đông nhìn qua thứ này một chút, nó gần giống như một quả pháo sáng thô sơ.

Thứ này so với đèn pin thì tốt hơn một chút, đương nhiên cũng chỉ trong một khoảnh khắc mà thôi.

Nhưng bây giờ cũng đành phải sử dụng, thế là cô bé đốt thứ đó lên rồi ném ra ngoài.

Nhờ ánh sáng mạnh mẽ đó, họ nhìn rõ tình hình xung quanh.

Nơi này cực kỳ đáng sợ.

Những ngọn núi ở xa dường như đã bị một thứ gì đó đặc biệt phá hoại nghiêm trọng, những tảng đá sắp sụp đổ rơi xuống từ trên không.

Thậm chí có vài tảng rơi xuống dưới đáy, nhưng vì khối đá quá lớn nên đều bị kẹt lại giữa không trung, không thực sự rơi xuống, nhưng trông chúng có vẻ lung lay sắp đổ.

Nếu đi qua đó, không biết lúc nào chúng sẽ rơi xuống, như vậy thì chắc chắn sẽ chết.

Điều quan trọng nhất là trên núi đó không ngừng có những khối ngọc thạch lớn rơi xuống.

Trong những viên ngọc thạch đó, có những bóng đen mờ ảo đáng sợ, dường như cũng đang lúc ẩn lúc hiện ở đó, trông có vẻ như đã phát hiện ra họ và đang đi về phía này.

Số lượng của những kẻ này nhiều đến mức khó có thể tưởng tượng, trông giống như một đội quân khổng lồ.

Lý Đông sau khi nhìn thấy những kẻ này cũng cảm thấy sững sờ.

Không biết những kẻ này là thứ gì, nếu chúng có thể tự do đi lại trong vách tường, vậy thì chứng tỏ chúng chắc chắn là những con quái vật có năng lực đặc biệt nào đó.

Càng đáng sợ hơn, đối với những con quái vật có năng lực đặc biệt này, vũ khí của hắn liệu có thể đối phó được chúng hay không, đó vẫn là một ẩn số.

Tuy lúc trước Lý Đông đã dùng dao đâm bị thương một trong số chúng, nhưng gã đó cũng nhanh chóng chạy thoát, có thực sự bị thương hay không, hắn cũng không rõ.

Rất nhanh, ánh lửa của quả pháo sáng đơn giản đó dần dần biến mất, cả trời đất lại trở thành một màu đen kịt.

Đúng lúc này, trên đỉnh đầu họ phát ra một trận rung chuyển, dường như có một ít bụi đất rơi xuống từ đỉnh đầu, thậm chí có một số tảng đá nhỏ rơi xuống từ trên cao.

Mấy người đều giật mình, không kịp né tránh, đầu của họ đều bị những tảng đá đó đập trúng.

May mà bộ trang bị Ngũ Hành có lực phòng ngự đủ mạnh nên không bị thương.

Nếu không có bộ trang bị Ngũ Hành, bị đập như vậy cơ bản là sẽ có người chết.

Trên đỉnh đầu họ lúc này phủ đầy bụi đất.

Lý Đông phủi bụi trên đầu, sau đó dùng đèn pin chiếu vào, nhìn mấy người còn lại.

Mấy người còn lại cũng mặt mày xám xịt, ai nấy đều trông rất thảm hại.

Vương Khải Toàn bây giờ nhíu mày: “Chết tiệt, khó chịu quá, vừa rồi nếu không có bộ quần áo này trên người, không chừng Bàn gia tôi đã sớm bị đập chết rồi, thật là, tại sao lại nguy hiểm như vậy!” Bây giờ họ không dám tiếp tục ở lại nơi này, vội vàng lui vào sâu trong một hang động.

Đúng lúc này, Lý Đông đột nhiên nhìn thấy gần đó có một thứ rất kỳ lạ.

Đó là một bức tượng, trông giống như tượng kỳ lân, trên mũi kỳ lân có một cái vòng mũi.

Lý Đông nhìn cái vòng mũi đó một cái, sau đó nắm lấy cái vòng mũi kéo ra ngoài.

Kết quả là đột nhiên nghe thấy một tiếng “cạch cạch cạch”, từ trong khe hở của bức tượng kỳ lân phun ra một ngọn lửa.

Sau đó, dường như đã mở ra một cơ quan, cả hang động đều sáng lên.

Ánh sáng đó dường như đều là ngọn lửa do những con kỳ lân này phun ra.

Những ngọn lửa này bố trí dày đặc, có mấy chục chỗ chiếu sáng vô cùng rực rỡ, như ban ngày.

Chương 628

“Mẹ kiếp, nơi này chắc chắn có thứ gì đó để chiếu sáng, nếu không tối đen như mực thế này cũng quá dọa người.” Có ánh sáng rồi, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy những thứ phía trước.

Sâu trong hang động có một cánh cửa rất cao lớn.

Cánh cửa đó đóng chặt, trên đó khảm rất nhiều đinh đồng, xếp thành một hình vẽ rất kỳ diệu.

Trước cửa có hai hàng tượng, đều có hình dáng của những lực sĩ bằng vàng, từng người một đều trông rất vạm vỡ, mặt mũi quỷ dị, đứng yên bất động canh gác nơi đó.

Lý Đông thấy sắc mặt của Tôn Lão Cửu bên cạnh trắng bệch, lão già này dường như đã nhận ra điều gì đó, bèn lẩm bẩm ở đó.

Cũng không biết lão già này bây giờ đang nghĩ gì trong lòng, dù sao lão già này cũng quá bí ẩn, không biết trên người rốt cuộc có bí mật gì.

Nhưng đúng lúc này, Vương Khải Toàn đột nhiên nói: “Hôm nay chuyện này náo nhiệt thật, những thứ phía sau kia, bây giờ lại đuổi theo rồi…” Lý Đông quay đầu lại, quả nhiên, những con quái vật mà họ thấy lúc trước chui ra từ khe đá, lại thực sự đuổi theo.

Nhưng số lượng của những kẻ này bây giờ cũng quá nhiều, ít nhất cũng phải có mấy trăm con, thậm chí có thể lên đến hàng nghìn con.

Thậm chí còn không biết những kẻ này được cấu tạo từ vật chất gì, không biết có thể đối phó được hay không.

“Phải làm sao bây giờ?

Hay là chúng ta mau chóng rút lui đi, không thể ở đây dây dưa với những con quái vật này quá lâu!” Tôn Cửu Gia bây giờ sắc mặt đại

biến, trông có vẻ vô cùng khó chịu.

Lão già này cũng không biết tại sao lá gan lại trở nên nhỏ như vậy.

Chẳng lẽ lão già này biết những thứ đó, biết những thứ đó rất lợi hại, cảm thấy những thứ đó có thể gây ra mối đe dọa rất lớn cho mình sao?

Đương nhiên, lão già này tuy biết rất nhiều, nhưng thực tế Lý Đông cũng biết, những thứ lão già này biết cũng không nhất định hoàn toàn chính xác.

Thế là hắn khẽ cười nói: "Hì hì, lão gia tử, lo lắng thế làm gì?

Những thứ đó đối với tôi sao?

Chẳng phải là chuyện nhỏ sao?" Lý Đông không những không chạy trốn, ngược lại còn đứng yên tại chỗ quay người lại, sau đó đối mặt với những con quái vật chui ra từ trong tường.

Đối với những con quái vật này, hắn vô cùng yêu thích.

Ít nhất quái vật lợi hại như vậy, chứng tỏ số Đạo tệ nhận được sẽ rất nhiều.

Bây giờ đã lâu lắm rồi hắn không có thu nhập Đạo tệ, muốn nâng cấp trang bị, có lúc còn không đủ dùng.

Bây giờ những kẻ này vừa hay có thể bổ sung Đạo tệ cho hắn.

Đạo tệ là thứ tốt, có thể dùng để nâng cấp đủ mọi thứ.

Tôn Lão Cửu tuy trông rất lo lắng, nhưng lão già này bây giờ muốn chạy cũng không kịp, cũng biết dù thế nào, Lý Đông cũng sẽ không nghe lời.

Rất nhanh, Lý Đông và những con quái vật chạy ra từ phía sau đã đại chiến với nhau.

Con dao trong tay hắn lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, nhưng những con quái vật đối diện, từng con một dường như cũng rất lợi hại.

Trong khoảnh khắc đó, Lý Đông phát hiện trên người mình dường như bị những con quái vật đó cào trúng.

Móng vuốt của những con quái vật đó vô cùng sắc bén, nếu bị cào trúng một cách tùy tiện như vậy, không chừng sẽ để lại vài vết thương, thậm chí trực tiếp chết oan.

May mà trang bị trên người hắn bây giờ có lực phòng ngự quá tốt, cho nên những con quái vật đó cào vào người hắn thực ra không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Cùng lúc đó, con dao trong tay hắn trực tiếp chém một trong số những con quái vật thành hai nửa.

Những con quái vật này tuy trông rất lợi hại, nhưng sau khi bị chém thành hai nửa thì không thể cử động được, chỉ có thể liều mạng giãy giụa, trông có vẻ như chưa chết ngay lập tức.

Lý Đông không dừng lại, mặc kệ những kẻ này chết hay chưa, hắn đoán sau khi chặt hết chúng ra, ít nhiều cũng có ảnh hưởng gì đó.

Sau khi chặt xong sẽ từ từ chuẩn bị tiêu diệt chúng.

Những con quái vật như vậy tổng cộng có mấy trăm con, tốc độ của Lý Đông cũng rất nhanh.

Nhưng cuối cùng, sau 10 phút chiến đấu, tất cả quái vật đều bị chặt thành hai nửa, nằm la liệt trên đất.

Hắn nhanh chóng đá tất cả chúng vào một chỗ.

“Đông ca, anh cũng lợi hại quá, những con quái vật đó tôi không đối phó nổi, kết quả anh chỉ dùng một con dao đã xử lý hết chúng, cũng lợi hại quá, làm thế nào vậy?

Tại sao tôi cảm thấy khoảng cách giữa chúng ta ngày càng lớn vậy nhỉ!" Vương Khải Toàn mặt mày đầy vẻ ngưỡng mộ.

Gã này lúc đầu cảm thấy mình rất lợi hại, ít nhất cũng nghĩ rằng mình có thể hoàn thành một số động tác vô cùng khó khăn.

Kết quả bây giờ Lý Đông ngay cả quái vật như vậy cũng có thể giết!

Nếu vậy thì cũng quá đáng sợ rồi.

Tôn Lão Cửu, vừa rồi còn cảm thấy những con quái vật này hoàn toàn không thể đối phó, kết quả bây giờ cảm thấy như bị vả vào mặt.

May mà lão già này da mặt dày cũng không sợ bị vả mặt, chỉ nhíu mày nói: "Mấy kẻ này làm sao vậy?

Tuy bị chém thành ra thế này, chúng trông có vẻ cũng không dễ đối phó đâu nhỉ.

Cứ thế này dường như chúng có thể từ từ ráp lại với nhau, chẳng lẽ không có cách nào khác để giết chết chúng sao?" Lý Đông khẽ nhíu mày: "Không biết dùng lửa có thể thiêu chết chúng không!

Chương 629

Nếu thiêu chết hết chúng thì được rồi!" Lửa cũng là một trong những thứ lợi hại nhất trên thế giới này.

Ngọn lửa có thể thiêu rụi mọi thứ, có thể biến mọi thứ thành tro bụi.

Bất kể là thứ dơ bẩn gì, dưới ngọn lửa đều sẽ hoàn toàn tan biến.

Thế là Lý Đông lấy ra súng phun lửa tụ tiêu, phun vào những con quái vật đó.

Những con quái vật dưới nhiệt độ cao nhanh chóng biến thành tro bụi.

Quả nhiên ngọn lửa có tác dụng với những kẻ này. 76.

"Được rồi, những kẻ này đã được xử lý sạch sẽ, sau này hẳn sẽ không còn mối lo hậu hoạn.

Chỉ không biết trong những vách tường kia còn có không!" Lý Đông quay đầu nhìn lại những vách tường phía sau, phát hiện những vách tường đó trông vô cùng quỷ dị.

Sau khi giải quyết xong những phiền phức này, Hồ Bát Nhất nói: "Cuối cùng cũng không còn những cái đuôi đó nữa, nhưng bây giờ chúng ta không thể ở lại đây, chúng ta hãy đi vào sâu trong cổ mộ Địa Tiên, xem bên trong rốt cuộc có chuyện gì, chúng ta sẽ tùy cơ ứng biến, không thể ở lại đây được!" Quả thực bây giờ không thể ở lại đây quá lâu, thế là họ cầm đèn chiếu vào bên trong, xem bên trong bố cục ra sao, sau đó mới tính chuyện khác.

Nhanh chóng tiến vào mộ đạo, mộ đạo này được xây dựng vô cùng ngay ngắn, trên có mái vòm hình mây, trong quan tài có hai loại

cổ mộ, xem ra người của hai thời kỳ đều ở nơi này.

Xem ra nơi này quả thực không phải là nơi bình thường.

Nhìn những bức tường gạch hai bên, trên mỗi bức đều khảm những giá nến cạn dầu.

Chuyện trường minh đăng trong truyền thuyết là không thể có, lúc đó những ngọn đèn này cũng chỉ cháy được một thời gian, sau đó sẽ tắt hết, đèn cạn dầu mới là hiện tượng tự nhiên thực sự.

Rất nhanh họ đã đến một nơi khá hẻo lánh, ở đó họ phát hiện ra một số mảnh ngói lộn xộn.

Khi tiếp tục tiến về phía trước, họ phát hiện con đường phía trước rất khó đi, chỉ còn lại một lối nhỏ, hai bên căn bản không có chỗ nào để bám víu, trông có vẻ hơi chật chội.

Nơi như thế này luôn khiến người ta có cảm giác không an toàn, bởi vì phía trước là một nơi không xác định.

Nếu gặp nguy hiểm ở phía trước, về cơ bản sẽ không có chỗ để xoay xở, chỉ có thể đối đầu trực diện với những con quái vật.

Thế là Lý Đông đi đầu, vì trang bị của hắn tốt nhất, cộng với công phu cao nhất, cho nên nếu phía trước có nguy hiểm, hắn cũng có thể thực sự đối phó.

Kết quả là khi mấy người đang đi vào, Vương Khải Toàn đột nhiên nhìn thấy Tôn Lão Cửu đứng bên cạnh một giá nến, trông có vẻ không biết định làm gì.

Vương Khải Toàn đối với Tôn Lão Cửu vô cùng căm ghét.

Lúc trước Tôn Lão Cửu đã xuất hiện và gây hại cho hắn, cho nên Vương Khải Toàn bây giờ nhìn thấy Tôn Lão Cửu có hành động khác thường, lập tức nhíu mày, hung hăng nhìn Tôn Lão Cửu.

“Lão già này rốt cuộc lại định làm gì?

Chẳng lẽ lại ở đây mở cơ quan, sau đó nhốt chúng ta vào trong sao?

Hay là muốn khởi động cơ quan, giấu đồ vật đi chỗ khác?

Tôi nói cho ông biết, đừng có giở trò trước mặt tôi, nếu còn giở trò trước mặt tôi, ông tin không, Bàn gia tôi trực tiếp giết chết ông!” Tôn Lão Cửu bị gã béo này làm cho toàn thân run rẩy.

“Tên béo chết tiệt kia, căng thẳng thế làm gì?

Tôi chỉ là không biết dầu đèn ở đây có tác dụng nhất định, có thể dùng để ngăn cản những con quái vật phía sau mà thôi!” “Lão già này lại nói bừa, những con quái vật phía sau kia đã sớm bị Đông ca xử lý rồi, chẳng lẽ còn có quái vật nào theo sau sao?

Nếu còn có quái vật theo sau, Đông ca lại xử lý chúng là được, cần gì ông phải lo?

Chắc chắn ông đang giở trò cơ quan phải không?” Tôn Lão Cửu bây giờ trong lòng cũng vô cùng sốt ruột, phát hiện dường như dù mình làm gì cũng có thể gây ra sự nghi ngờ của người khác, lập tức cảm thấy như thực sự bị cô lập.

Nhưng đã như vậy, lão già này dường như cũng lấy hết can đảm, trợn to mắt: “Tôi nói này, gã này có nói lý lẽ không vậy?

Tuy tôi đưa các người đến đây quả thực là tôi không đúng, quả thực là tôi đã hại các người bây giờ gặp phiền phức như vậy, nhưng chẳng lẽ các người không có tư tâm sao?

Chẳng lẽ các người không phải vì tiền mà đến đây sao?

Thật là, mấy kẻ này thật quá ích kỷ!” Lý Đông vốn đang đi đầu, bây giờ nghe thấy những lời đó, khẽ nhíu mày, nói: “Đừng cãi nhau

nữa, đừng cãi nữa, cãi nhau cũng không giải quyết được vấn đề, chỉ thêm phiền não!

Bây giờ mục tiêu lớn nhất của chúng ta là xử lý lão Phong Sư Cổ đó, sau khi xử lý xong lão ta, chúng ta hãy nói những chuyện vớ vẩn khác!" Tôn Lão Cửu gật gật đầu: "Nghe thấy chưa?

Xem xem người với người khác nhau như thế nào, người ta hiểu đạo lý, còn gã này chỉ biết tìm phiền phức cho tôi.

Huống hồ bây giờ con đường phía trước rất nguy hiểm, đi tiếp về sau tôi cũng không hiểu rõ, chúng ta phải đề phòng gấp bội mới đúng.

Nếu ở đây lục đục nội bộ, đến lúc đó tổn thất cũng là các người!" Sau một trận cãi vã như vậy, đám đông cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Sau khi đi qua con đường mộ đạo hẹp dài đó, họ phát hiện ở cuối lại là một cánh cửa.

Mở cửa ra, bên trong là một hang đá tự nhiên, dường như cũng hoàn toàn được làm bằng ngọc thạch.

Bên trong độ ẩm cao, thậm chí có màu đỏ nhàn nhạt, trông như có mùi máu.

Sau đó lại có một cầu thang, quy mô rất lớn.

Từ quy mô mà xem, so với đại điện lúc trước, đây cũng là một nơi vô cùng quan trọng.

Tiến vào nơi này cũng biết, không chừng sẽ phải đối mặt với mối đe dọa cuối cùng.

Chương 630

Thế là ai nấy đều vô cùng căng thẳng, đều chuẩn bị sẵn vũ khí của mình.

Con dao trong tay Lý Đông cũng đã cầm sẵn, mấy người còn lại cũng lấy ra trang bị của mình.

Đương nhiên, thực tế Hồ Bát Nhất có một số thứ chuyên dùng để trừ tà, nhưng những thứ đó tuy có tác dụng, nhưng ở một mức độ nào đó, tác dụng cũng rất hạn chế.

Lý Đông càng thích tấn công vật lý đơn giản và thô bạo hơn.

Bất kể là quái vật gì, trực tiếp sử dụng tấn công vật lý đơn giản và thô bạo luôn có hiệu quả, đó là kết luận rút ra sau vô số lần trải qua chuyện lớn.

Bất kể là quái vật gì, sử dụng tấn công vật lý thực ra đều có hiệu quả.

Nếu không có hiệu quả, điều đó chỉ cho thấy một vấn đề, đó là lực tấn công vật lý không đủ.

Sau khi đi lên cầu thang, họ phát hiện trên cầu thang có một số ký hiệu cổ xưa.

Những ký hiệu cổ xưa đó trông vô cùng kỳ diệu, dù sao Lý Đông cũng không nhận ra.

Nhưng Tôn Lão Cửu dường như rất rành, lão già này dường như lại nảy sinh hứng thú mãnh liệt.

"Đi thôi đi thôi, những thứ đó nhiều nhất cũng chỉ là đồ trang trí, không có tác dụng gì, đi thẳng đi, dù sao những văn tự này cũng không đọc hiểu, ở đây lãng phí thời gian làm gì?" Lý Đông bây giờ gần như

đã hiểu ra, thực ra những văn tự này tuy trông có vẻ rất ảo diệu, nhưng thực tế căn bản không có tác dụng gì, ít nhất đối với hắn là không có tác dụng gì.

Ở nơi như thế này nghiên cứu những thứ này, đó căn bản là lãng phí thời gian.

Nhưng Tôn Lão Cửu lại không cho là vậy: "Những thứ này đối với cậu không có tác dụng, nhưng đối với tôi tác dụng lớn lắm đấy!" Vương Khải Toàn nhíu mày: "Hay là thế này đi, một mình ông ở đây nghiên cứu, chúng tôi vào trước!" Gã béo này nóng nảy như vậy, nhưng Tôn Lão Cửu lại không nhanh không chậm, đang chăm chú quan sát những phù văn trên đó.

"Vội cái gì?

Tôi nói cho các người biết, những hình vẽ này không bình thường, những thứ này chắc chắn là di tích cổ xưa từ thời Ô Dương Vương, không chừng bí mật đều ẩn giấu bên trong, nếu bỏ lỡ, sau này cẩn thận hối hận!" Lý Đông lại không quan tâm nhiều như vậy.

Thực ra hắn chỉ tin vào những thứ có thể nhìn thấy.

Còn những thứ được ghi lại bằng ký hiệu và văn tự trên đó, dù là gì đi nữa, thực ra hắn đều không tin.

Dù sao ngay cả người xưa cũng có thể nói dối, không nhất định hoàn toàn chính xác, đó là đạo lý hắn rút ra sau vô số hoạn nạn.

Lão già này nhíu mày, nói một lúc, rồi nói những thứ ở đây hắn là đã có từ rất lâu rồi.

Sau đó lão già này lại lải nhải rất nhiều lời vô nghĩa, nhưng Lý Đông không hiểu lão ta nói gì.

Không có cách nào, thực ra hắn đối với văn hóa cổ xưa đều không đặc biệt hiểu rõ, đối với những thứ này dù lão già này có nói hắn cũng

không nghe rõ lắm.

Nhưng cuối cùng lão già này quả quyết, nếu thu thập thêm nhiều manh mối hơn, có lẽ có thể tìm ra bí mật liên quan đến Phong Sư Cổ trong đó.

Bởi vì hắn phát hiện trong những bia văn này có nhắc đi nhắc lại, trong dãy núi Bàn Cổ này có một số vật chất linh tính rất kỳ lạ xuất hiện.

Cái gọi là vật chất linh tính kỳ lạ, hẳn là một số thứ có thể thay đổi thể chất của con người, cũng có khả năng là một loại động vật, giống như những con quái vật mà họ gặp lúc trước.

Tiếc là những phù văn trên mặt đất này có chút quá mờ, không nhìn rõ.

Nơi này lại thực sự quá nguy hiểm, không biết phía trước phía sau có thứ gì, cho nên cũng không thể lãng phí quá nhiều thời gian ở đây.

Đặc biệt là Vương Khải Toàn bây giờ đều rất sốt ruột, muốn lập tức rời khỏi đây.

Tôn Cửu Gia tuy muốn tiếp tục xem những bia văn khác, nhưng bây giờ cũng không có nhiều thời gian để lão xem nữa.

Thế là mấy người đi đến cuối con đường dài để tìm quan tài.

Ai ngờ khi đến một nơi tương đối cao, họ đột nhiên nhìn thấy một số dấu hiệu kỳ lạ.

Hóa ra ở cuối con đường không phải là một đại điện, mà là một vách tường được hình thành tự nhiên từ một mạch ngọc.

Nó trông giống như một tòa thành lầu, lại giống như một cung điện.

Vách tường đó có một cổng cung, bên trong có một quần thể mộ

táng được hình thành từ những tảng đá màu xám.

Những thứ này trông có vẻ hơi giống với những ngôi nhà lộn xộn ở thôn Địa Tiên.

Nhưng những thứ này cũng là một số kỳ quan thiên nhiên, sau đó được con người khai thác đơn giản, hình thành nên những thứ này.

Ngoài ra, gần đó có một số ngôi nhà lác đác, trông giống như nhà dân, nhưng đa số cơ bản đều bị ngọc thạch bao bọc, sau đó bị cách biệt với thế giới bên ngoài.

Cánh cửa đó nối liền với bia văn cáo linh.

Có lẽ tên của nơi này cũng bắt nguồn từ đây.

Sau đó, khi tiếp tục tiến lên, họ lại phát hiện phía trước lại có một hang ngọc khổng lồ, trông giống như cơ thể người bị khoét rỗng, sau đó bên trong giấu một thứ gì đó.

Những tảng đá như vậy xuất hiện ở nơi này quả thực khiến người ta cảm thấy vô cùng kinh ngạc, không thể không khâm phục tài nghệ quỷ phủ thần công của thiên nhiên.

Khi đi vào nơi trông giống như một cánh cửa, họ phát hiện bên trong lại có những thứ giống như đường phố màu vàng.

Trên những bức tường hình thành từ ngọc thạch có vô số vết nứt, những vết nứt này đều được dùng làm những mộ thất tự nhiên.

Trong mỗi ngôi mộ dường như đều có một cỗ thi thể.

Nhưng những thi thể này không nằm, mà ngồi xếp bằng, toàn thân đều mặc quần áo thời nhà Minh.

Chương 631

Trông không giống như người chết bình thường, mà giống như người chết trong một nghi lễ nào đó ở đây.

Nhưng bây giờ người đều đã chết, không biết bao nhiêu năm, cho nên cũng chỉ có thể phỏng đoán, căn bản không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lên đến một nơi tương đối cao, lợi dụng đèn pin trong tay nhìn tình hình xung quanh, ở những nơi tầm mắt có thể nhìn tới, họ phát hiện có vô số nơi dường như cũng giống như ở đây, cũng là đào một cái hố trên tường, sau đó đặt thi thể vào trong.

Nhưng đó chỉ là những nơi tầm mắt có thể nhìn tới, đã có nhiều ngôi mộ như vậy rồi.

Nhìn xa hơn nữa, sẽ có nhiều ngôi mộ hơn, cũng không biết rốt cuộc có bao nhiêu ngôi mộ như vậy.

Tôn Lão Cửu vốn tương đối bình tĩnh, nhưng sau khi nhìn thấy cảnh tượng ở đây, cũng cảm thấy rất khó chấp nhận.

Chuyện như vậy, hắn đột nhiên phát hiện khối lượng công việc của mình vô cùng lớn.

Lão già này nói một hồi lâu mới nhíu mày nói: "Những người này chắc chắn không phải là chết bình thường, chắc chắn là còn sống sờ sờ, bị giết chết ở đây!

Tay cầm một ngọn đèn, chắc chắn là đang dẫn đường cho vong linh!

Nhưng những kẻ này bị giết chết ở đây chắc chắn đã bị lừa gạt, có lẽ họ hy vọng Phong Sư Cổ có thể đưa linh hồn của họ từ âm phủ

địa phủ trở về, sau đó mượn những thi thể không thối rữa ở đây để thành tiên.” Tôn Lão Cửu thở dài thườn thượt.

Trên thế giới này, những kẻ ngốc nghếch luôn bị những kẻ thông minh hơn lừa gạt, sau đó cống hiến tất cả một cách vô ích, cuối cùng nhận lấy kết cục bi thảm.

Dương Tuyết Lỵ cũng cảm thấy chuyện này thật khó chấp nhận: “Nhìn tình hình hiện tại, e rằng kẻ đó đã lừa hàng vạn người vào đây, rồi tất cả đều bỏ mạng!

Có nhiều người chết ở đây như vậy, sắp xếp lại không có quy luật, cũng không có gì đặc biệt.

Nếu Phong Sư Cổ thực sự ẩn trong số đó, e rằng chúng ta chẳng thể tìm ra nổi!” Nhưng Tôn Lão Cửu lúc này lại vô cùng kiên quyết: “Không còn cách nào khác, dù không tìm thấy cũng phải tìm!

Đợi đến khi sương tuyết kia tràn vào nơi này, Phong Sư Cổ sẽ mang theo đủ loại quái vật từ bên trong ra ngoài.

Đến lúc đó, chẳng phải sẽ gây họa cho nhân gian sao?

Tuy có hơi khó tin, nhưng dù chỉ có một phần vạn khả năng, chúng ta cũng không thể để chuyện đó xảy ra.

Nếu chuyện đó xảy ra, chúng ta chính là tội nhân của thế gian!” Những lời của Tôn Lão Cửu khiến Lý Đông liên tưởng đến mấy bộ phim về zombie, có lẽ sau khi đám đó thoát ra ngoài, cảnh tượng cũng sẽ như vậy.

Hắn khẽ nhíu mày, chuyện này xem ra thật sự có chút phức tạp.

Lý Đông không có lòng dạ cứu thế, nhưng đã gặp phải chuyện này thì không thể khoanh tay đứng nhìn.

Tôn Lão Cửu nghiến răng nghiến lợi nói: “Lão tổ tông nhà tôi.

Gã làm ra những chuyện này, tự nhiên sẽ không cam tâm.

Nếu gã thật sự còn sống, sau này chắc chắn sẽ gây ra đại họa ng trời, tuyệt đối không thể để gã xuất hiện!" Hồ Bát Nhất cảm thấy có chút kỳ lạ, nhìn Tôn Lão Cửu hỏi: "Này lão già, ông có hơi lạ đấy?

Rõ ràng đã nói Phong Sư Cổ là tổ tông của ông.

Kết quả bây giờ lại khẳng định nếu tổ tông của ông còn sống thì sẽ hại người, trở thành tai họa của thế giới, hình như có chút không hợp lý.

Chẳng lẽ sau khi thành tiên không phải nên tế thế cứu nhân sao?" Tôn Lão Cửu lắc đầu: "Chuyện đó không thể nào!

Trong những truyền thuyết cổ đại về tu luyện thành tiên, phương pháp tu luyện dù vô dụng, ví dụ như đám luyện đan, ăn mấy thứ đó có độc, nhiều nhất cũng chỉ hại chết bản thân.

Nhưng chuyện Phong Sư Cổ làm lại khác!

Điều Phong Sư Cổ muốn là sau khi người ta chết, linh hồn sẽ trải qua một vài kiếp nạn trong cõi u minh, sau đó thông qua một luồng âm hồn quay về thể xác, như vậy mới có thể thành thần tiên!

Sau đó, phải không ngừng giết người, giết càng nhiều sẽ càng mạnh!

Đây là một loại tà môn ngoại đạo!

Cũng chính vì vậy, tổ tiên Phong gia chúng tôi mới chia thành hai nhánh, gây ra ân oán mấy trăm năm!" Lý Đông thấy lão già này nói nghiêm trọng như vậy, nhưng thực tế hắn lại không cho là đúng.

Điều khiến hắn phiền não bây giờ là lũ quái vật vẫn chưa xuất hiện, hắn cảm thấy nếu chúng xuất hiện, chỉ cần dựa vào con dao trong tay, chắc chắn có thể giết sạch chúng.

Rốt cuộc, bây giờ hắn là một người chỉ tin vào vũ lực.

Trận chiến trước đó đã giúp hắn hiểu ra đạo lý này.

Bất kể là quái vật gì cũng có thể đánh chết, nếu không thể đánh chết, vậy chỉ có thể chứng minh một vấn đề, đó là lực công kích của mình không đủ.

Nhưng rõ ràng lực công kích hiện tại của hắn đã đủ, dù gặp phải quái vật nào, một dao chém xuống cũng sẽ có kết quả.

Nhưng vấn đề bây giờ là không có một con quái vật nào xuất hiện, khiến hắn có cảm giác sức lực không có chỗ dùng.

Vương Khải Toàn nhíu mày nói: "Nếu vậy, chuyện này thật sự có chút phiền phức!

Hay là thế này, chúng ta cứ trực tiếp phóng hỏa đốt trụi nơi này đi!

Mặc kệ là thi thể nào, chỉ cần đốt hết chúng, chẳng phải Phong Sư Cổ cũng sẽ bị tiêu diệt sao?" "Không khí ở đây khá ẩm ướt, e là không thể phóng hỏa được!" Đúng lúc này, mặt đất đột nhiên truyền đến một trận rung chuyển.

Cảm giác rung chuyển ấy quả thực như đất rung núi chuyển, giống như động đất xảy ra.

Mọi người vội vàng lui đến nơi tương đối an toàn gần đó, chỉ thấy thi thể trong mộ huyệt cũng lắc lư theo.

Ngọc thành trên đỉnh đầu phát ra những tiếng vỡ vụn, sau đó trong nham thạch xuất hiện những vết nứt, lập tức có một lượng lớn côn trùng đáng ghét tràn vào.

Chương 632

Lý Đông ngẩng đầu nhìn, bất giác nhíu mày, bây giờ tự nhiên không phải là động đất, mà là Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đã xuất hiện.

Thứ đó là một loại thực vật đặc thù, hấp thụ một số vật chất đặc biệt dưới lòng đất, sinh trưởng điên cuồng, sau đó không ngừng ép vỡ nham thạch.

Nếu gặp phải người, nó sẽ lập tức bám vào, sau đó nuốt chửng toàn bộ máu thịt.

Cứ thế này, không chừng nơi này sẽ sụp đổ hoàn toàn, vậy thì tất cả mọi người sẽ bị chôn vùi tại đây.

Lý Đông vừa chuẩn bị công cụ, vừa tìm kiếm lối ra.

Không lâu sau, hắn đột nhiên phát hiện sau lưng một xác chết có một khe nứt, bên trong khe nứt dường như có không gian.

Nhìn thấy những thứ này, Lý Đông khẽ nhíu mày, rồi dùng dao mở rộng khe nứt, định vào xem thử.

Sau khi vào trong, Lý Đông nhanh chóng nhìn thấy một chiếc quan tài bằng vàng.

Chiếc quan tài vàng được chế tạo vô cùng tinh xảo, tuyệt đối không phải thủ đoạn thông thường có thể tạo ra được.

Hơn nữa, một khối vàng lớn như vậy, quả thực là vô giá.

Vương Khải Toàn, một kẻ tham lam vô địch, sau khi nhìn thấy thứ này, hai mắt lập tức sáng rực, không nhịn được muốn tiến lên cắt một miếng mang về.

“Cẩn thận một chút, bên trong không chừng có cạm bẫy, đừng

mắc lừa, nếu lại trúng bẫy thì phiền phức lắm đấy!" Tôn Lão Cửu vội vàng ngăn gã béo lại.

Mọi người đều không dám tùy tiện hành động, dù sao nơi này cũng thuộc khu vực trung tâm, nếu thật sự kích hoạt cơ quan thì quả thực rất phiền phức.

Lý Đông đứng ở một nơi khá xa, cẩn thận quan sát tình hình bên trong, thậm chí còn quan sát cả xung quanh.

Chỉ thấy trên các bức tường xung quanh lại được vẽ những rừng đào.

Những rừng đào đó trông rất đẹp, cành lá sum suê, quả sai trĩu cành, cho người ta cảm giác như đang ở chốn bồng lai tiên cảnh.

Kỹ thuật vẽ tranh vô cùng cao siêu, đứng ở gần khiến người ta có cảm giác như đang ở trong cảnh thật.

Chiếc quan tài vàng đó được đặt ở một nơi như tiên cảnh trần gian.

Trên và xung quanh quan tài được điêu khắc một số nhân vật hoặc động vật kỳ quái, đôi mắt của chúng giống như hai viên bảo thạch, lấp lánh khí tức yêu dị.

Phía sau không gian bí mật này có hai không gian nhỏ hơn.

Một trong hai không gian nhỏ dường như nối liền với một cửa động khác, trên đó có một khối ngọc thạch khổng lồ, trên khối ngọc thạch đó dường như có khắc chữ.

Lý Đông cẩn thận quan sát tình hình xung quanh một lúc rồi nói: "Tôi gần như đã hiểu chuyện gì đang xảy ra ở đây rồi!

Trước đó đã nói, Phong Sư Cổ kia cả đời mơ ước thành tiên!

Cho nên có thể xung quanh chiếc quan tài này, gã đã vẽ một bức

tranh về thần tiên!

Nếu tôi đoán không lầm, vườn đào ở đây hẳn là vườn Bàn Đào trong truyền thuyết!

Vì ăn Bàn Đào có thể kéo dài tuổi thọ, có lẽ cũng là đạo lý này!" Tôn Lão Cửu cũng gật đầu: "Quả thật có chút đạo lý!

Tôi nhớ trong lời đồn của gia tộc, Phong Sư Cổ cũng từng nói, năm đó sẽ có một người đặc biệt, nhìn cách bố trí ở đây, tôi đoán chắc là ở trong chiếc quan tài vàng này!" Bây giờ đã xác định được Phong Sư Cổ ở trong chiếc quan tài này, vậy thì nhiệm vụ trên suốt chặng đường qua hẳn đã đến trạm cuối cùng.

Nhưng làm thế nào để mở chiếc quan tài này?

Mọi người cẩn thận quan sát xung quanh quan tài, dường như không có khe hở nào để mở.

Lý Đông cũng chẳng quan tâm nhiều, trực tiếp rút dao ra chém một nhát xuống, một góc quan tài liền bị chém đứt.

Sau khi chém đứt một góc quan tài, thứ bên trong liền lộ ra.

Hắn cầm đèn pin soi vào, lập tức cảm thấy một trận buồn nôn.

May mà hắn đeo mặt nạ phòng độc, nếu không thì bây giờ e là đã bị thứ mùi cực kỳ khó ngửi kia làm cho chết ngạt.

"Không phải là thần tiên sao?

Thi thể đã thối rữa gần hết rồi, thế này mà thành tiên được thì đúng là có quỷ!

Chắc ngay cả bật dậy thành cương thi cũng không nổi!" Tôn Cửu Gia nhìn thấy cảnh này, cũng thở phào một hơi, dáng vẻ như đã yên tâm.

"Thân thể đã thối rữa thì chắc chắn không thể thành tiên được,

nếu vậy thì dùng dầu hỏa đốt nó đi!" Lý Đông ra hiệu không cần, rồi trực tiếp lấy súng phun lửa ra, định phun thẳng vào trong.

Nhưng đúng lúc này, bên trong quan tài lại phát ra một âm thanh vô cùng kỳ quái, dường như có một vật gì đó rất nặng đang giãy giụa, ngọ nguậy bên trong.

Lý Đông khẽ nhíu mày, có thứ gì đó ở bên trong, vậy chứng tỏ chắc chắn có vật sống.

Nhưng ở một nơi như thế này mà lại có vật sống, chắc chắn không phải sinh vật bình thường.

Thế là Lý Đông bật súng phun lửa, nhắm vào khe hở vừa bị chém ra mà phun vào.

"Đốt chết nó chắc là không thành vấn đề, bất kể bên trong có thứ gì cũng sẽ bị thiêu thành tro!" Lý Đông nhìn lên nắp quan tài, dường như có cơ quan, xem ra đó mới là chỗ thực sự để mở quan tài.

Hắn bèn đến gần đỉnh quan tài, tìm cơ quan đó để kéo nắp quan tài ra.

Kết quả, hắn đột nhiên phát hiện bên dưới dường như có một lực rất lớn đang giữ chặt, không cho hắn mở quan tài.

Chương 633

Trạng thái cơ thể hiện tại của Lý Đông tự nhiên không phải người thường có thể so sánh, có thể nói là sức mạnh vô cùng.

Nhưng dù sức mạnh vô cùng, hắn vẫn không thể mở được chiếc quan tài này, dường như có sinh vật nào đó đang giữ chặt bên dưới, và sức mạnh của sinh vật đó cũng vô cùng lớn.

Đúng lúc này, Lý Đông đột nhiên phát hiện một cây nến bên cạnh mình dường như cũng có sự thay đổi.

Ánh nến vốn có màu đỏ rực, kết quả bây giờ đột nhiên biến thành ngọn lửa ma trơi màu xanh u ám, chập chờn bất định.

Dưới ánh lửa ma trơi, vườn Bàn Đào trên tường vốn dĩ đã biến thành địa phủ u minh.

Tôn Lão Cửu nhìn thấy cảnh này, lập tức sợ hãi ngồi phịch xuống đất: "Xong rồi, xong rồi, xong rồi, Phong Sư Cổ kia, e là thật sự sắp biến thành một Thi Tiên!" Lý Đông bây giờ cũng chẳng quan tâm nhiều, trong tay hắn đang cầm một khẩu súng phun lửa hội tụ.

Nhiệt độ của súng phun lửa hội tụ có thể đạt tới hơn 1000 độ C, hắn chẳng cần biết bên trong rốt cuộc là thứ gì, với nhiệt độ hơn 1000 độ, bất kỳ sinh vật sống nào cũng sẽ bị nướng cháy.

Thế là hắn trực tiếp nhắm vào khe hở mà phun lửa.

Nhưng phun lửa vào trong một lúc lâu, dường như bên trong không có động tĩnh gì, ít nhất là không có phản ứng nào, thậm chí cả tiếng la hét thảm thiết cũng không có.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên nghe thấy một trận âm thanh kim loại rung động, sau đó cả mặt đất đều rung chuyển, cảm giác đó khiến

người ta có chút tê dại tay chân.

Tôn Lão Cửu lắc đầu, có chút tuyệt vọng nói: "Bây giờ xem ra làm gì cũng vô dụng rồi, nhìn trên nham thạch kia xem, hình như đã xuất hiện máu rồi, Thi Tiên xem ra sắp xuất hiện!" Lão già này bây giờ dường như đã hoàn toàn tuyệt vọng, ngồi phịch xuống đất, giống như đã mất đi ý nghĩa cuộc sống.

Theo như lời gã, một khi thứ đó xuất hiện, cả thế giới sẽ biến thành tận thế, giống như trong mấy bộ phim cương thi vậy.

Lý Đông tay cầm chặt đao, dù sao bây giờ hắn cũng không tin những chuyện như vậy, chỉ tin vào những gì mắt mình nhìn thấy, đồng thời tin rằng bất kỳ quái vật nào dưới lưỡi đao của mình cũng sẽ bị chém giết.

Đó là niềm tin của hắn, cho nên bây giờ hắn không hề sợ hãi.

Vương Khải Toàn lúc này lại có chút sợ hãi, thấy Tôn Lão Cửu như vậy liền nổi nóng: "Lão già này, lúc trước chính ông lừa tôi đến đây, kết quả bây giờ gặp phải chút nguy hiểm đã biến thành bộ dạng này!

Bàn gia tôi nói cho ông biết, đã đến nơi này rồi, nếu không vớ được một món hời thì tôi tuyệt đối không bỏ qua đâu!

Lão già thối tha ông muốn chạy thì tôi cũng không cản! 77.

Bây giờ tan rã cũng không sao!" Nhưng Tôn Lão Cửu lúc này mặt mày đau khổ: "Huyết vụ nhập địa, quần tiên xuất sơn.

Cái gọi là huyết vụ, chính là Cửu Tử Kinh Lăng Giáp!

Bây giờ nó đã đến nơi này, vậy thì chắc chắn nó sắp ra rồi!

Phong Sư Cổ là một tên bại hoại trong gia tộc tôi!

Vì gã mà gia tộc tôi diệt vong, thậm chí vì gã mà một số người vô

tội cũng chết ở nơi này!

Tôi đã tốn bao công sức để vào đây, muốn tiêu diệt gã!

Nhưng bây giờ tôi mới nhận ra, khi tôi vào nơi này, không chừng mọi hành động của tôi đều nằm trong dự liệu của gã!

Bây giờ, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đã đến nơi này, vậy thì Phong Sư Cổ trong quan tài vàng chắc chắn cũng đã thành thần tiên, chúng ta làm gì cũng vô dụng." Lão già này nói những lời này, toàn thân đều run rẩy.

Kết quả lão già vừa nói xong, cô em gái kia cũng cảm thấy có chút sợ hãi: "Chuyện này em cũng đã nghe nói!

Em nghe ông nội nói, loại quái vật như vậy trong rừng sâu núi thẳm hình như thật sự có.

Loại quái vật đó chỉ cần xuất hiện, bá tánh gần đó đều sẽ gặp tai ương!" Lý Đông vỗ vỗ tay cô gái nói: "Quan tâm nhiều làm gì, tôi ở đây chờ, yên tâm đi cô bé, dù thế nào cũng sẽ không có chuyện gì, bất kể có quái vật nào từ trong đó chui ra, con dao trong tay tôi cũng sẽ không khách khí, tôi không tin, con dao trong tay tôi lại có quái vật không giết được!" Lý Đông nhìn vào trong mộ, khí thể màu đỏ ngày càng nhiều.

Bây giờ cũng không có cách nào khác, hắn tay cầm đao, nhìn chằm chằm vào chiếc quan tài, muốn xem bên trong rốt cuộc sẽ bò ra thứ gì.

Sau khi nhìn một lúc lâu, đột nhiên nghe thấy một tiếng "cạch", nắp quan tài từ giữa tách ra, sau đó trước mắt hắn một luồng sáng xanh lóe lên, có một thi thể từ bên trong bò ra.

Thi thể đó thân hình đặc biệt cao, khoảng chừng hai mét, trên người mặc một bộ kim lũ ngọc y, một thân ngọc giáp bọc kín toàn thân, chế tác vô cùng tinh xảo, ngay cả những chỗ nhỏ như khớp ngón

tay cũng được làm rất tốt.

Dáng vẻ đó quả thực giống như chiến thần hạ phàm.

Nhìn dáng vẻ đáng sợ của gã này, mấy người đầu tiên là sợ hãi, nhưng nhanh chóng phản ứng lại, sau đó cầm đèn pin cẩn thận quan sát thi thể này.

Cẩn thận quan sát mới phát hiện trên người thi thể này thực tế có rất nhiều vết bỏng do lửa, có lẽ là do lúc nãy bị súng phun lửa của Lý Đông thiêu đốt.

Ở một số chỗ bị thiêu hỏng, thậm chí còn có nước tuyết chảy ra.

Chỉ có phần đầu là dường như không có động tĩnh, cẩn thận nhìn kỹ mới phát hiện thi thể này dường như không có đầu, cái đầu đó dường như được làm bằng vàng.

Sau khi quan sát kỹ, mọi người mới phản ứng lại, thi thể này lại không phải là Phong Sư Cổ.

Gã này, khiến họ nhớ đến một truyền thuyết, đó là Hắc Trư Đại Vương.

Tương truyền, sau khi Hắc Trư Đại Vương chết, cũng biến thành Thi Tiên.

Nhưng theo như bức tranh nhìn thấy trước đó, hình như thứ này đã bị Phong Sư Cổ tiêu diệt.

Vậy tại sao bây giờ lại đột nhiên xuất hiện?

Lý Đông cẩn thận quan sát con quái vật này, tuy rằng lúc nó mới xuất hiện, bộ trang bị trên người vô cùng lộng lẫy.

Nhưng sau khi ra ngoài một lúc, trên người nó lại rỉ ra một số dung dịch vô cùng ghê tởm, móng tay của gã vừa dài vừa cong, thậm chí còn xuyên thủng cả găng tay, lộ ra ngoài qua các kẽ hở.

Chương 634

Dáng vẻ đó tuy giống như một thi thể, nhưng đồng thời cũng giống như một người sống.

Dáng vẻ đó dường như thật sự sắp biến thành quái vật rồi.

A, gã này rốt cuộc là ai?

Lý Đông kéo Tôn Lão Cửu đến trước mặt: "Xem gã này rốt cuộc là ai?

Chẳng lẽ tổ tông nhà ông, Phong Sư Cổ, lại thật sự có bộ dạng này sao?" Phong Sư Cổ lúc này cũng chết lặng.

Lão già dường như đã phát hiện ra điều gì đó vượt ngoài sức tưởng tượng của mình, bây giờ cảm thấy mọi thứ đều thật khó tin.

Lý Đông và những người khác đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, nếu thật sự phải chiến đấu với gã này, họ cũng có thể đối phó.

Rốt cuộc, trên người hắn có bộ Ngũ Hành!

Đương nhiên chuyện như vậy, cũng không thể để nó xảy ra.

Rốt cuộc, những chất lỏng ghê tởm trên người gã này, nếu dính vào người khác, cũng là một chuyện vô cùng khó chịu.

Tuy là trộm mộ, đã thấy vô số thứ ghê tởm, nhưng ít nhất có thể không dính vào thì không dính vào, đó là bản năng của sinh vật.

Thế là Lý Đông vội vàng từ trong túi lấy ra một sợi dây thừng, trói thứ này lại.

Sợi dây thừng được quấn liên tục nhiều lớp, sau đó hình thành một tấm lưới trời lồng lộng, a, gã mặc đồ lộng lẫy vô cùng này, bị trói thành một cục như bánh chưng.

Sau khi trói chặt gã này, hắn kéo gã ra khỏi quan tài.

Nhưng trong quá trình kéo ra, hắn quan sát thấy từ các kẽ hở trên quần áo của nó lại có từng đám khói đen bốc ra, bên trong chắc chắn có cơ quan gì đó.

Nếu không phải là khói đen, thì điều đó chứng tỏ một vấn đề, rằng cơ quan như vậy không chừng là loại độc khí.

Dưới sự phun ra của độc khí, cộng thêm lúc kéo ra, hắn phát hiện ánh mắt vàng trong cái đầu kia trông vô cùng đáng sợ.

Sau khi kéo gã này ra, Lý Đông bây giờ cũng chẳng quan tâm nhiều, dù sao thứ không may mắn như thế này cứ trực tiếp đốt đi là tốt nhất.

Thế là hắn lại một lần nữa bảo mọi người tránh ra, sau đó bật súng phun lửa hội tụ.

Súng phun lửa hội tụ có thể phát ra nhiệt độ cực cao, một cột lửa sáng rực trực tiếp bao bọc chặt lấy cơ thể con quái vật.

Dưới ngọn lửa thiêu đốt của súng phun lửa hội tụ, ngay cả vàng cũng bắt đầu tan chảy.

Mấy người trong lòng cũng thở phào một hơi, cái gọi là vàng thật không sợ lửa, nhưng bây giờ vàng cũng đang tan chảy, còn những thứ như cương thi, họ không tin chúng có thể chịu được hỏa táng.

Vừa cầm súng phun lửa, hắn vừa quay đầu nhìn lại chiếc quan tài vàng, phát hiện bên trong chiếc quan tài vàng đó ngoài một vài mảnh ngọc vương vãi và một số thứ rác rưởi linh tinh khác, dường như không còn gì khác.

Nhìn xuống dưới nữa, dường như là một chiếc giường gỗ.

Nếu nói vậy, nơi này thực tế có chút khiến người ta rùng mình.

Tuy quan tài được làm bằng vàng, nhưng quan tài vàng dường như cũng không có gì ghê gớm, vì vàng ở đây thực sự quá nhiều.

Nhưng quy mô của nơi này lại có hạn như vậy, nếu Phong Sư Cổ không được chôn ở đây, vậy thì được chôn ở đâu?

Chẳng lẽ Phong Sư Cổ thực sự không có mặt mũi đến mức bị chôn ở đây sao?

Hay là gã này không có đầu, chỉ có một cái đầu bằng vàng, để bắt chước dáng vẻ của gã kia khi xưa?

"Tôi vốn định kết thúc sớm chuyện ở đây, kết quả không ngờ nơi này xem ra không dễ đối phó như vậy, chuyện này rốt cuộc phải làm sao?" Lý Đông nhìn vào cái bánh chưng kia.

Kết quả Vương Khải Toàn xoa xoa mũi, vẻ mặt khinh bỉ nói: "Tôi đoán gã này chính là Phong Sư Cổ!

Phong Sư Cổ vì muốn thành tiên, nên đã biến mình giống hệt Hắc Trư Vương kia, muốn trở thành Hắc Trư Vương thứ hai!

Kết quả không ngờ, lại biến thành kết cục như bây giờ!

Cái tham vọng thành tiên hão huyền đó, bây giờ đã hoàn toàn tan vỡ, trong ngọn lửa hóa thành tro bụi!

Nếu muốn theo đuổi, vậy thì chỉ có thể niết bàn trọng sinh trong lửa!

Chỉ là Đông ca, có thể cẩn thận một chút không, nhiệt độ súng phun lửa của cậu cao quá, ngay cả vàng cũng có thể tan chảy, như vậy thì lãng phí quá!

Cái đầu lâu vàng lớn như vậy, nếu mang ra ngoài, tuyệt đối có thể bán được không ít tiền!

Tuyệt đối không thể lãng phí!

Chẳng lẽ cậu chưa nghe câu ‘ai ơi bưng bát cơm đầy, dẻo thơm một hạt đắng cay muôn phần’ sao?

Bây giờ tôi không thể lãng phí tiền như vậy được!” Vương Khải Toàn thấy vàng cũng bắt đầu tan chảy, bây giờ cảm thấy vô cùng đau lòng.

Rốt cuộc, gã là một kẻ vô cùng tham lam, thấy đồ vật có giá trị bị lãng phí, cảm giác như có thứ gì đó quan trọng bị hủy hoại.

Nhưng Tôn Lão Cửu lại hoàn toàn không tin gã này là Phong Sư Cổ: “Chuyện này e là không đơn giản như vậy, gã này sao có thể là Phong Sư Cổ?

Nếu dễ dàng bị tiêu diệt như vậy, thì đó không phải là Phong Sư Cổ, hắn đã xây dựng một địa cung lớn như vậy, tôi cảm thấy 30 chương chắc chắn ở một nơi khác!

Gã này bị đốt như vậy, nhiều nhất chỉ còn lại một ít xương vụn, đâu giống một nhân vật lợi hại?” Hồ Bát Nhất lúc này dường như cũng cảm thấy có chút mệt mỏi: “Tôn Lão Cửu, ông đừng nói những lời không may mắn đó nữa!

Chương 635

Tôi thực sự cảm thấy gã này chính là Phong Sư Cổ, như vậy chúng ta có thể ra ngoài rồi!

Thật sự, tuy nơi chúng ta gặp bây giờ quả thực vô cùng nguy hiểm, có cả thứ như Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, nhưng tôi cảm thấy nơi này cũng không hoàn toàn không có chút sinh cơ nào, không chừng chúng ta có thể tìm được một lối ra!" Nhưng vấn đề lớn nhất bây giờ là xung quanh họ đang xảy ra một trận rung chuyển dữ dội, quả thực giống như trận động đất mạnh nhất.

Nếu trong tình thế bất đắc dĩ, Lý Đông chỉ có thể lấy ra công nghệ đen, như vậy mới có thể rời khỏi đây.

Nhưng dù là công nghệ đen gì đi nữa, cũng tương đương với việc lãng phí một lượng lớn Đạo Tệ, cho nên Lý Đông cảm thấy trong lúc vạn bất đắc dĩ không thể lãng phí nhiều như vậy.

Bây giờ, những trận rung chuyển dữ dội cứ ập đến, giống như gió thổi qua mặt, khiến họ phải nhanh chóng rời đi.

Dương Tuyết Lỵ bây giờ cũng vô cùng lo lắng: "Chúng ta bây giờ không thể lãng phí quá nhiều thời gian ở đây, thứ quỷ quái đó chắc chắn sắp đến rồi, chúng ta mau rời khỏi đây thôi!

Bây giờ nơi này là một nơi tử địa, chúng ta phải tìm một con đường ra ngoài mới được, nếu không chúng ta có thể thật sự sẽ chết ở đây!" Vương Khải Toàn vốn định lấy đi cái đầu vàng đó, nhưng bây giờ cảm nhận được sự rung chuyển dữ dội, gã béo này cũng hoàn toàn không còn tâm tư tham lam nữa: "Thôi thôi, vàng lão tử không cần nữa, chúng ta mau rời khỏi đây thôi, còn non xanh thì không sợ thiếu củi đốt!" Đúng lúc này, Lý Đông đột nhiên nhìn thấy một cây nến ở

góc tường.

Cây nến đó vốn dĩ đang cháy, nhưng bây giờ không biết tại sao lại đột nhiên tắt ngấm.

Trong kinh nghiệm của dân trộm mộ, ở những nơi như thế này, nếu nến tắt, đó tuyệt đối là một chuyện vô cùng không may mắn.

Bởi vì nến được gọi là nến sinh mệnh, nếu nó cháy, chứng tỏ an toàn, nếu bị tắt, chứng tỏ có nguy hiểm cực lớn, thậm chí là điềm báo tử.

Nhưng Lý Đông lại lắc đầu nói: "Cũng không hẳn, những thứ mê tín phong kiến đó tôi căn bản không tin!

Bây giờ ở đây, có lẽ vì hàm lượng oxy quá thấp, nên nến mới tắt thôi, không có gì to tát, còn về điềm báo không lành, tôi căn bản không tin những thứ đó.

Tôi chỉ tin vào con dao trong tay mình, và những gì mắt tôi tận mắt nhìn thấy!" Nhưng lời của Lý Đông vừa dứt, hắn đột nhiên phát hiện đống thịt vừa rồi, dùng súng phun lửa liên tục thiêu đốt, những gân cốt cháy khét kia co rút lại, thi thể đang bốc cháy đó đột nhiên lại đứng lên, ngọn lửa hừng hực cháy trên người gã, lại không gây ra tổn thương lớn nào.

Những miếng vàng trên người gã đã tan chảy, thậm chí những miếng ngọc giáp trên người cũng lần lượt rơi ra.

Những chiếc mũ giáp linh tinh trên đầu cũng rơi hết, nhưng lại có một cái đầu vàng vô cùng dữ tợn, xuất hiện trong ánh lửa.

Lý Đông lúc này cuối cùng cũng nhìn rõ, gã này rốt cuộc là ai.

Không sai, gã này lại thật sự là Hắc Trư Vương trong truyền thuyết.

Lúc nãy chỉ là suy đoán, rốt cuộc là Hắc Trư Vương hay Phong Sư Cổ, căn bản không biết.

Nhưng bây giờ, sau khi những thứ trên người gã rơi hết, hắn lập tức biến thành bộ dạng của Hắc Trư Vương.

May mà gã này cuối cùng không biến thành quái vật, dưới sự thiêu đốt của ngọn lửa, gã lại từ từ tan chảy, ngay cả cái đầu vàng đó cũng rơi vào trong lửa.

Hóa ra gã này căn bản không phải là một thi thể, chỉ là một lớp da thôi, bên trong lại bị khoét rỗng, nhưng không biết tại sao một lớp da bị khoét rỗng như vậy bên trong lại có máu.

Điều này khiến người ta cảm thấy có chút khó tin.

Nhưng ngay sau đó, họ phát hiện trong lớp da thịt của gã này, lại có một sinh vật bên trong.

Đó là một người đàn ông tóc đen râu đen.

Không sai, có một thi thể khác lại giấu trong lớp da thịt của Hắc Trư Vương này.

Tuy thi thể của người đàn ông này trông như đã chết mấy trăm năm, nhưng bây giờ lại giống như người sống, cả người khí độ phi phàm, trên đầu gã thậm chí còn đội ngọc quan, trên người mặc áo choàng đen, tay cầm một cây phất trần, dáng vẻ đó trông hệt như một thần tiên.

Nhưng, gã này tuy trông vô cùng tuấn tú, nhưng trên mặt lại mang một luồng khí thế vô cùng âm trầm, dáng vẻ đó trông vô cùng đáng sợ.

Trông đáng sợ như vậy, chỉ có thể chứng tỏ một vấn đề, gã này e là căn bản không phải thần tiên, chỉ là một cương thi mà thôi.

Tôn Lão Cửu lúc này đột nhiên trừng lớn mắt, giống như đã nhìn

thấy thứ gì đó kinh khủng.

Sau đó, trên mặt gã hiện lên vẻ phẫn nộ vô cùng, nhưng trong giọng nói lại lộ ra vẻ sợ hãi.

Gã này hiển nhiên, đối với vị tổ tông này vừa vô cùng uất ức, nhưng bây giờ lại vô cùng sợ hãi vị tổ tông này.

Bởi vì Phong Sư Cổ này, không phải là người bình thường, mà là một thần nhân.

Dù đã chết mấy trăm năm, trong lòng người trong gia tộc vẫn là một sự tồn tại mạnh mẽ vô cùng.

Bởi vì trong truyền thuyết gia tộc của ông, nếu thi thể của gã này xuất hiện, cả gia tộc sẽ gặp phải tai nạn lớn.

Thực tế, dù thi thể của gã này không xuất hiện trên thế gian, thực tế cả gia tộc đã gặp phải tai nạn lớn, bây giờ cả gia tộc chỉ còn lại một lão già như ông, một lão già như ông tự nhiên không thể cưới vợ sinh con bắt đầu gây dựng sự nghiệp, cho nên bây giờ gia tộc này thực tế đã là một gia tộc diệt vong.

Lý Đông thấy lão già sợ hãi như vậy, không khỏi lắc đầu.

Thật sự, bây giờ lớp da Hắc Trư Vương kia đã bị thiêu chảy, dù bên trong có một người, thì có sao đâu, cứ tiếp tục đốt là được.

Nhưng không biết tại sao, sau khi thi thể Phong Sư Cổ xuất hiện, không khí ở đây dường như trở nên tồi tệ hơn, nếu không phải vì đeo mặt nạ phòng độc, không chừng đã ngạt thở rồi.

Nhưng sau khi không khí trở nên tồi tệ, lại có một vấn đề khác, đó là ngay cả súng phun lửa hội tụ dường như cũng không có tác dụng, chỉ thấy lửa phun ra từ súng phun lửa hội tụ ngày càng nhỏ, từ từ yếu đi, cuối cùng dường như sắp tắt ngấm.

Quan trọng nhất là, cùng với ngọn lửa tắt dần, Lý Đông thấy thi thể Phong Sư Cổ trong lửa lại không hề hấn gì, gã mặc một bộ áo choàng đen.

Chẳng lẽ lớp áo choàng đen của gã có thể cách ly nước lửa sao?

Nhưng dù áo choàng đen của gã có thể cách ly nước lửa, nhưng ngay cả lông mày của gã cũng không bị tổn hại.

Hồ Bát Nhất là người đã từng trải, nhìn thấy cảnh này cũng kinh ngạc nói: "Đây là tình huống gì?

Chẳng lẽ gã này thật sự đã trở thành thần tiên, sau đó vượt qua mọi quy luật vật lý, trở nên bất khả xâm phạm với nước lửa sao?

Chương 636

Nếu vậy, chúng ta muốn tiêu diệt gã này, e là phiền phức rồi!

Nếu để gã này chạy thoát, vậy thì thật sự trở thành một sự tồn tại khó đối phó!" "Trời ơi, làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ thật sự có tai nạn lớn sắp xảy ra sao?" Tôn Lão Cửu ngồi phịch xuống đất.

Lão già này bây giờ cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Rốt cuộc, trong đầu lão già này, dường như đầy ắp cảnh tượng tang thương khắp nơi trên thế giới.

Lý Đông lại cười nói: "Không sao, dù gã này thiêu không chết thì đã sao, chẳng lẽ dùng dao của tôi cũng không giết được gã sao?" Lý Đông rút dao ra chuẩn bị đối phó với gã này.

Nhưng kết quả không ngờ, dao của hắn vừa mới rút ra, đột nhiên nơi này một trận đất rung núi chuyển, mặt đất đột nhiên nứt ra, sau đó xuất hiện một khe nứt khổng lồ, thi thể Phong Sư Cổ kia cứ thế rơi xuống.

May mà, Lý Đông phản ứng cực nhanh, nếu không, không chừng cũng đã rơi xuống.

Nhưng, tuy hắn đã phản ứng lại, nhưng chiếc quan tài vàng bên cạnh vì địa hình thay đổi cũng rơi xuống.

"Xong rồi, xong rồi, xong rồi, bây giờ tình hình trở nên ngày càng phức tạp, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp kia đã xé nát cả ngọn núi, bây giờ tình hình phức tạp rồi!

Chuyện này không nằm trong kế hoạch của Phong Sư Cổ, nếu chuyện này nằm trong kế hoạch của Phong Sư Cổ, vậy thì chẳng lẽ gã

không tính đến việc thi thể cũng sẽ bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp kia xé nát sao?" Vương Khải Toàn thấy cảnh tượng xung quanh, không khỏi trừng lớn mắt, "Trời ơi, tôi đã làm gì thế này, vì một chút tiền, chẳng lẽ lại gặp phải chuyện nguy hiểm như vậy sao?" Lý Đông men theo khe nứt đó, nhìn xuống dưới.

Hắn phát hiện bên dưới còn sót lại một chút ánh lửa, dưới ánh lửa đó, hắn phát hiện bên dưới đều là tầng tủy ngọc và nham thạch.

Lòng đất nứt ra một cái hố sâu không thấy đáy, bên dưới dường như khắp nơi đều là những thứ giống như gai góc.

Những thứ đó dường như đều là một phần của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Những mũi đồng của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp vô cùng dày đặc, dáng vẻ đó quả thực giống như vô số xúc tu của hải quỳ!

Sau đó Lý Đông thấy thi thể kia rơi xuống, liền bị xiên vào.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp do vật phẩm thanh đồng cổ xưa hóa thành, sau đó vì một loại phản ứng hóa học nào đó mà biến thành thứ giống như thực vật, có thể hấp thụ máu thịt, và đủ loại thứ khác để sinh trưởng.

Thứ này có thể không ngừng hút máu, rễ của nó vô cùng um tùm, có thể xuyên qua nham thạch, tuyệt đối là một thứ đặc biệt phiền phức.

Lý Đông trải qua một thời gian như vậy, cũng đã hiểu không ít về thứ này.

Thứ này quả thực vô cùng khủng bố.

Nếu không phải vì trên người có công cụ phòng ngự đặc thù, thì dù có lợi hại đến đâu, e là cũng khó chống lại được thứ này.

Lý Đông thấy thi thể Phong Sư Cổ kia nhanh chóng biến thành chỉ còn lại một cái vỏ rỗng.

Cô em gái kia tuy cũng là một cô gái gan dạ, nhưng bây giờ nhìn thấy cảnh này, cũng bị dọa cho không ngừng lùi lại.

Cùng lúc đó, xung quanh cô dường như cũng không ngừng có những thứ như vậy mọc ra.

Lý Đông vội vàng gọi mọi người mau chạy.

Lúc này, các bức tường xung quanh cũng xuất hiện vô số vết nứt, thậm chí một con đường cũng bị sụp xuống một mảng lớn.

Lý Đông tay cầm trường đao, phía trước bất kể xuất hiện thứ gì, chỉ cần cản đường hắn, trực tiếp một dao chém tới.

May mà con dao này sắc bén vô cùng, cộng thêm sức mạnh vô cùng của hắn, nên phía trước tạm thời không gặp phải thứ gì thật sự có thể cản trở.

Con dao trong tay hắn quả thực giống như một thần khí mở đường, đã mở ra một con đường cho mấy người họ.

Tôn Lão Cửu bây giờ có chút lẩm bẩm, bị Vương Khải Toàn kéo vào một căn phòng nhỏ bên cạnh.

Lý Đông quan sát bốn phía, lại nhìn các thành viên trong đội, phát hiện tất cả thành viên trong đội đều không sao thì mới thở phào một hơi.

Hắn quan sát xung quanh một lúc, phát hiện bên trong đặt không ít bảo bối.

Rất nhiều đều là sách cuộn và trân bảo, trông toàn là châu quang bảo khí, chỉ vì hoàn cảnh xung quanh bây giờ quá tồi tệ, khiến hắn cảm thấy có chút căng thẳng, cho nên nhất thời cũng không nhìn ra rốt

cuộc là thứ gì.

Lý Đông cũng chẳng quan tâm nhiều, trực tiếp thu hết những thứ này vào trong túi lớn.

Nhưng, chỉ một lát sau, căn phòng nhỏ này cũng xảy ra biến hóa lớn, trên tường xuất hiện vô số vết nứt.

Chỉ thấy một con đường dốc xiên thông về phía trước, xung quanh vô số mộ thất phân bố cao thấp lộn xộn.

Thậm chí nhìn con đường đó cũng không biết có thể đi qua được không, rốt cuộc điều kiện hiện tại không thể dùng lẽ thường để hình dung, không biết nơi nào đã bị phá hủy.

Lý Đông bây giờ cũng chẳng quan tâm nhiều, chỉ có thể dẫn mọi người tiếp tục tiến lên, đồng thời con dao trong tay lại một lần nữa vung lên.

Trong khoảnh khắc đó, con dao của hắn chạm vào một phần của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, một phần của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp giống như một sợi dây leo, dường như muốn quấn lấy con dao của hắn.

Lý Đông lại nổi điên, vung con dao trong tay, một dao chém xuống lại chặt đứt một phần của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Nhưng phần của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp bị chặt đứt rơi xuống đất, sau đó lại tiếp tục sinh trưởng điên cuồng.

Tuyệt đối là loại thực vật khủng bố nhất trên thế giới, dáng vẻ đó xem ra không phải phương pháp thông thường có thể giết chết.

May mà một dao chém xuống vừa hay có thể tạm thời tranh thủ được một chút thời gian, thế là họ cố gắng chạy lên trên.

Phía trước họ có một vài bậc thang, Lý Đông kéo mấy người lên.

Chương 637

Bây giờ thể lực của hắn vô cùng, nên không có vấn đề gì, nhưng mấy người dưới tay hắn ai nấy đều mệt đến thở hổn hển.

Đặc biệt là Tôn Lão Cửu, gã này bây giờ trông như sắp không xong rồi.

Thật sự, một lão già như vậy đi làm trộm mộ, đó thật sự là một chuyện vô cùng ngu ngốc.

Lý Đông không còn cách nào khác, cũng chẳng quan tâm lão già này ra sao, trực tiếp kéo lão già chạy về phía trước, những người khác tuy mệt mỏi nhưng tạm thời vẫn có thể theo kịp.

Mấy người họ vừa kéo vừa lôi, cuối cùng cũng đi đến cuối con đường, sau đó phía trước xuất hiện hai ngã rẽ.

Trên đỉnh đầu họ xuất hiện một cái nắp sắt, dường như thông đến một mật thất nào đó.

Bây giờ nơi này dường như tạm thời an toàn hơn một chút, họ dừng lại thở phào một hơi.

Nhưng nơi này trông cũng không phải là nơi tốt lành gì.

Bởi vì Lý Đông trong lúc bất ngờ, đột nhiên vấp phải một thứ gì đó, cầm thứ đó lên xem, lại là một khối sắt.

Khối sắt khổng lồ đó dường như nặng hơn 100 cân, đầu kia của khối sắt cũng không biết có thứ gì nối liền.

Lý Đông cầm sợi xích sắt của khối sắt, kéo thử, không kéo được thứ gì, không có chuyện gì nên tạm thời dừng lại.

Lúc nãy quả thực quá mệt mỏi, ngay cả bây giờ hắn cũng có chút

kiệt sức, cần ngồi xuống hồi phục thể lực một chút.

Hồ Bát Nhất thở hổn hển cười nói: "Tôi cứ nghĩ chúng ta là những nhân vật kiệt xuất, kết quả bây giờ bộ dạng này của chúng ta đâu có giống nhân vật kiệt xuất, bây giờ chúng ta trông giống một đám ô hợp thì đúng hơn!

Nhìn xem, chúng ta vừa trải qua chút chuyện đã mệt đến thở hổn hển thế này!

Hoàn toàn không giống một đám tinh anh!

Bây giờ cũng không biết thứ đó lúc nào sẽ đuổi kịp, nếu giây sau đuổi kịp, e là chúng ta sẽ gặp phiền phức lớn!" Nhưng Tôn Lão Cửu lại đang bận tâm đến chuyện của Phong Sư Cổ.

"Mọi người có nhìn rõ không?

Lúc nãy thi thể của Phong Sư Cổ tuy bị nuốt chửng, nhưng trước khi bị nuốt chửng, từ trong thi thể của gã dường như có thứ gì đó chui ra!

E là chuyện này không đơn giản như vậy, tôi cảm thấy chúng ta căn bản không tiêu diệt được gã." Vương Khải Toàn nghe gã này nói chuyện này, lập tức lại nổi nóng: "Lão già này lại nói cái gì thế?

Bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp xiên thủng rồi, lại còn có thứ gì từ đó thoát ra?

Vậy gã đó là cái gì?

Chẳng lẽ thật sự thành thần tiên rồi sao?

Đừng có dọa tôi đấy nhé?" Lý Đông kéo gã này lại, sau đó lắc đầu.

Thực tế, hắn cũng đã thấy lúc cơ thể Phong Sư Cổ bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp nuốt chửng gần hết, bên trong quả thực có một thứ gì đó chạy ra.

Thứ đó toàn thân mọc đầy lông thi, trông như bị mốc, nhưng rốt cuộc là dạng gì, vì chạy quá nhanh, nên hắn cũng không nhìn rõ.

Nhưng có thể khẳng định, thứ đó tuyệt đối không phải là một kẻ dễ đối phó.

Rốt cuộc, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp là một thứ khủng bố, nếu là sinh vật sống thật sự, chắc chắn sẽ bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp hút cạn máu thịt.

Nhưng bây giờ lại có thứ chạy ra, chẳng lẽ thứ chạy ra đó không phải sinh vật sống?

Không phải sinh vật sống lại có thể chạy ra như sinh vật sống, chỉ có một lời giải thích, đó là linh hồn xuất khiếu.

Linh hồn xuất khiếu, lại có thể nhìn thấy, vậy chỉ có thể chứng tỏ đã hóa thành thần tiên.

Lý Đông luôn cảm thấy thứ chạy ra từ bên trong đó có lẽ chỉ là một sinh vật kỳ lạ sinh trưởng trong thi thể đó thôi, căn bản không phải là thứ như linh hồn.

Nhưng Tôn Lão Cửu bây giờ lại vô cùng tin vào chuyện này, ngoài ra Dương Tuyết Lỵ dường như cũng rất tin vào chuyện này.

Dương Tuyết Lỵ là một nhà địa lý học, Tôn Lão Cửu là một giáo sư lịch sử, hai người này vốn có học lực cao nhất, nhưng kết quả lại cứ tin vào những chuyện hư vô mờ mịt như vậy.

Có chút mỉa mai.

Tôn Lão Cửu thấy Lý Đông dường như không tin, thế là lão già lắc đầu: "Cậu cũng đừng thật sự không tin chuyện này, thế giới rộng lớn không thiếu chuyện lạ!

Chuyện này, chỉ là khoa học hiện tại không có cách nào giải thích

thôi.

Chứ không có nghĩa là nó thật sự không tồn tại!

Phong Sư Cổ kia gặp lửa lại thiêu không chết, bị nhiều Cửu Tử Kinh Lăng Giáp như vậy xé nát, vẫn có thể động đậy, đã vi phạm lẽ thường tự nhiên, rất nhiều lẽ thường tự nhiên đối với hắn đã mất tác dụng!

Nếu gã này không trở thành một sinh vật vượt qua sự giải thích của khoa học hiện tại, vậy thì chứng tỏ thật sự đã thành tiên!" Ngay cả Dương Tuyết Lỵ cũng gật đầu: "Tôi đối với chuyện này, dường như cũng có chút tin tưởng!

Rốt cuộc trước đó tôi cũng đã gặp một số thứ tương tự!

Tôi đoán, năm đó có người thích luyện đan, có lẽ trong những thứ luyện đan đó có một loại vật chất đặc thù, có thể khiến người ta sau khi chết thi thể không bị thối rữa, sau đó bị người hiện đại gọi là tiên!" "Ví dụ như thời cổ đại, trong mắt người xưa có thiên cẩu ăn mặt trăng, chuyện như vậy không thể giải thích, nhưng không có nghĩa là chuyện như vậy không tồn tại!

Chỉ là lời giải thích lúc đó là sai thôi!

Nhưng, chúng ta bây giờ tuy hiểu biết rất nhiều, nhưng ai có thể chắc chắn rằng chúng ta bây giờ đã nắm giữ tất cả bí mật của vũ trụ, tóm lại, tất cả những gì con người chúng ta bây giờ hiểu biết, đối với cả vũ trụ, cũng chỉ là một phần rất nhỏ thôi, con người trong vũ trụ này vô cùng nhỏ bé!" Tôn Lão Cửu bây giờ lại không quan tâm nhiều đến những điều đó, lão già chỉ đang lo lắng cả thế giới có xảy ra tai nạn hay không.

"Bây giờ chuyện khác không nói.

Chương 638

Tóm lại, thứ đó tuyệt đối không thể thoát ra khỏi đây, nếu thứ đó từ đây thoát ra, vậy sẽ gây ra nguy hại rất lớn cho thế giới!

Không chừng cả thế giới sẽ biến thành thế giới zombie trong mấy bộ phim khoa học viễn tưởng, như vậy thì phiền phức lắm, tóm lại chúng ta dù thế nào cũng phải có cách tiêu diệt triệt để gã đó!

Nếu không thì chuyện này sẽ không bao giờ kết thúc!" Vương Khải Toàn vốn dĩ tâm trạng không tốt, nghe gã này nói vậy, tâm trạng dường như càng tệ hơn.

Gã bước lên một bước, sau đó một chân dậm mạnh xuống đất hung hăng nói: "Bây giờ chúng ta có cách gì sao?

Lão địa chủ thối tha đó bây giờ đã tu luyện đến mức bất khả xâm phạm với nước lửa rồi!

Gã như vậy, chúng ta có thể giết được sao?

Lúc nãy Đông ca vốn định dùng dao chém gã, kết quả bây giờ gã chạy mất rồi, bây giờ căn bản không biết ở đâu!

Chuyện này tôi không làm được, bây giờ tôi phải rời khỏi đây ngay lập tức, nếu không chúng ta sẽ bị chôn ở đây!

Bây giờ chúng ta mau rời khỏi không gian dưới lòng đất này mới là chính đạo, ra ngoài rồi tính sau!" Lời của Vương Khải Toàn thực tế cũng có chút đạo lý.

Bất kể thế nào, hắn cũng không phải là chúa cứu thế, điều hắn cần cân nhắc nhiều nhất là chuyện của mình.

Còn chuyện của thế giới này, thật sự không có quan hệ lớn lắm với hắn.

Cách nghĩ của Vương Khải Toàn cũng có thể hiểu được, thực tế trong lòng Lý Đông cũng có suy nghĩ như vậy.

Nhưng Tôn Lão Cửu nghe xong lời đó, đột nhiên hừ lạnh một tiếng: "Suy nghĩ quá đơn giản rồi!

Sự lợi hại của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, chẳng lẽ mọi người chưa thấy sao?

Tôi nói cho mọi người biết, tình hình bây giờ chúng ta chết chắc rồi, điều chúng ta cần làm là trước khi chết tiêu diệt gã đó, không thể để gã đó gây hại cho thế giới!

Một đời người sống có giá trị hay không, không phải xem ở độ dài ngắn của sinh mệnh, mà phụ thuộc vào những gì đã làm trong một đời!" Kết quả Lý Đông nghe xong lời đó, cảm thấy có chút không kiên nhẫn, thật sự, đối với những lời như vậy, hắn thực sự không có nhiều sự đồng tình.

Rốt cuộc, những lời như vậy, thực tế hắn đã nghe từ nhỏ, đó tương đương với súp gà độc hại, sau này vì nghe nhiều, cảm thấy những lời đó thực sự rất có vấn đề.

Theo hắn thấy, bây giờ trên thế giới này bất kể chuyện gì, đều là trao đổi ngang giá.

Nếu thế giới này có thể cho hắn đủ lợi ích, vậy hắn có thể cho thế giới này đủ báo đáp, nếu thế giới này đối xử bất công với hắn, vậy hắn tự nhiên cũng sẽ không cống hiến cho thế giới này.

Thế là bây giờ hắn cũng cười, nói với Tôn Lão Cửu: "Giáo sư Tôn, chuyện ông nói, e là có chút ép người quá đáng!

Thứ nhất, chúng ta rốt cuộc có thật sự có khả năng giết chết thứ đó không!

Dù chúng ta thật sự có khả năng giết chết thứ đó, bây giờ chúng ta

cũng không có cách nào tìm được thứ đó!

Nhìn xem, bây giờ khắp nơi đều là động đất, nếu chúng ta cứ chạy loạn, trực tiếp bị chôn ở đây thì phiền phức lắm!" Tôn Lão Cửu nghe xong lời đó, cũng cảm thấy một trận im lặng.

Bây giờ khắp nơi đều là động đất, khắp nơi đều rung chuyển, không ngừng sụp đổ, dáng vẻ đó xem ra, chạy loạn thật sự không có nơi nào an toàn.

Trong tình hình như vậy, ở một nơi lớn như vậy tìm một thứ nhỏ như vậy, tuyệt đối không phải là một chuyện đơn giản.

"Nếu đã như vậy, vậy phải làm sao?

Chẳng lẽ chúng ta chỉ có thể trơ mắt nhìn gã đó ở đây loanh quanh, sau đó chúng ta cũng chỉ có thể ở đây ngồi chờ chết sao?

Như vậy thì tệ quá!" Sắc mặt Tôn Lão Cửu trở nên khó coi hơn, lão già trông như đã tuyệt vọng.

Lý Đông lắc đầu: "Cũng không hẳn, tuy chúng ta bây giờ cũng không nhất định có thể tìm được gã đó, nhưng bây giờ chúng ta cố gắng tìm nơi tương đối an toàn để đi, ở đây các loại đường hầm cũng rất phức tạp, không chừng trong đường hầm này có thể tìm được một số bí mật khác, bây giờ chúng ta tiếp tục tiến lên thôi, không thể ở đây quá lâu, ở đây lâu, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp kia sẽ đuổi theo!" Đúng vậy, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp kia là một loại thực vật khá lợi hại, đối với những thứ có máu thịt, nó vô cùng nhạy cảm.

Rốt cuộc, thứ này không phải hình thành tự nhiên, mà là một loại thực vật đặc thù được nuôi cấy.

Loại thực vật đặc thù được nuôi cấy này, đối với máu thịt có một sự nhạy cảm tự nhiên, có thể hấp thụ máu thịt để sinh trưởng điên cuồng.

Tuy trên danh nghĩa là một loại thực vật, nhưng thực tế đồng thời cũng là một loại động vật, một loại sinh vật vô cùng khủng bố, không giống sinh mệnh.

Tóm lại, dù thế nào, ở lại đây cũng không an toàn.

Mọi người nghỉ ngơi một lúc, thực tế cũng không nghĩ ra được cao kiến gì khác, bây giờ trước mặt họ cũng chỉ có một con đường, con đường hành động cuối cùng, con đường này rốt cuộc là con đường tốt hay con đường xấu, họ cũng không biết.

Nhưng, bây giờ cũng không còn lựa chọn nào khác, thế là cứ thế trực tiếp đi vào.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, sụp đổ và động đất không ngừng xảy ra, thế là họ cũng không dừng lại nữa, tiếp tục tiến lên.

Con đường đó thực tế không phải là một con đường tốt, địa hình vô cùng phức tạp, có nơi trông rất rộng rãi, có nơi lại vô cùng chật hẹp.

Sau khi vào đây cảm giác vô cùng ngột ngạt, tuy đeo mặt nạ phòng độc, mặt nạ phòng độc có tác dụng cung cấp oxy, nhưng dù vậy, vẫn có thể cảm nhận được một luồng sức mạnh vô hình dường như đang uy hiếp, dưới ảnh hưởng của luồng sức mạnh vô hình đó, thậm chí còn có cảm giác không thở được.

Có lẽ là do tác dụng tâm lý, cũng có lẽ nơi này thật sự có thứ gì đó đang ảnh hưởng, chẳng lẽ họ đã nảy sinh một loại tâm lý sợ hãi đối với nơi này sao?

Họ nhanh chóng đi đến cuối một con đường.

Dáng vẻ của những pho tượng cổ xưa đó trông có niên đại rất xa xưa, ngay cả Tôn Cửu Gia cũng không phân biệt được những thứ này rốt cuộc là từ thời nào.

Chỉ biết những pho tượng đồng cao lớn đó, ai nấy đều mặt mày dữ tợn, mắt trợn trừng, đầu cúi xuống nhìn những người bên dưới với vẻ giận dữ, dáng vẻ đó trông giống như ác quỷ trấn giữ địa ngục.

Mỗi người trong số chúng đều cầm vũ khí, trang phục trên người cũng rất kỳ lạ, trông có chút giống da thú thời nguyên thủy.

Dưới chân những pho tượng đồng này, lại có những con dã thú ngồi.

Chương 639

Những con dã thú này về cơ bản đều là những con mãnh thú trong truyền thuyết.

Những con mãnh thú này bị con người đánh bại, sau đó bị giẫm dưới chân, hoặc bị con người thu phục, nằm trên đất không dám động đậy.

Bất kể là người hay dã thú, đều được điêu khắc rất tốt, khiến người ta cảm giác chúng như thật.

Nhưng trên người những tượng đồng người và thú này lại có một số xiềng xích và vòng sắt không hoàn chỉnh, dáng vẻ đó trông như những người này không phải người tốt, mà giống những tù nhân hơn.

Sau khi quan sát tình hình xung quanh, phát hiện ở đây dường như không có cơ quan, thế là họ hơi yên tâm một chút, men theo con đường này tiếp tục tiến lên.

Đi về phía trước thêm mười mấy bước, họ thấy trên mặt đất dường như có một thi thể.

Thi thể đó trông như một lão già gầy trơ xương, tóc tai bù xù, quần áo trên người cũng rách nát, thậm chí có một chiếc xương sườn lòi thẳng ra ngoài.

Vì địa hình ở đây rất đặc thù, cho nên người chết ở đây da thịt vẫn còn nguyên vẹn, tuyệt đối không thể hình thành xác khô.

Nhưng trạng thái của thi thể này cũng không tốt hơn là bao, không chỉ bị xích vào sợi xích sắt nặng trịch, mà còn khô quắt, dáng vẻ đó trông như bị bỏ đói đến chết.

Gã này hẳn là một tù nhân bí mật bị giam ở đây.

Lý Đông lúc trước cũng đã xem những bộ phim tương tự, người bị giam cầm bị tra tấn quả thực vô cùng thảm.

Chỉ là bây giờ, nơi này rốt cuộc là nơi nào?

Nơi này rốt cuộc là từ thời nào để lại?

Nếu nơi này là do Phong Sư Cổ để lại, vậy thì Phong Sư Cổ kia, quả thực là một kẻ biến thái.

Hoặc là Phong Sư Cổ muốn giam một người ở đây, vậy người này rốt cuộc là ai?

"Cần phải hỏi sao?

Chắc chắn là người phản đối những hành vi linh tinh của Phong Sư Cổ, sau đó bị giam ở đây, bị bỏ đói đến chết!" Vương Khải Toàn thản nhiên nói.

Lý Đông lại chẳng quan tâm nhiều: "Được rồi, bây giờ không cần đoán mò nữa!

Dù sao người cũng đã chết rồi, người chết mấy trăm năm thậm chí mấy nghìn năm trước cũng không liên quan gì đến chúng ta, chúng ta đi xem chỗ khác đi, ở đây đoán mò cũng vô dụng!" Nhưng đi về phía trước thêm một đoạn nữa, họ phát hiện phía trước xuất hiện một nơi rất rộng rãi, nơi này khắp nơi đều là xiềng xích, trên xiềng xích khắp nơi đều là thi thể lộn xộn.

Những thi thể này có nam có nữ, già trẻ đều có, ai nấy đều gầy trơ xương, trông như đều bị bỏ đói đến chết.

Đương nhiên cũng có một bộ phận không chỉ chết đói, dáng vẻ thiếu tay thiếu chân trông còn thê thảm hơn.

Ở vài nơi còn có những bức tượng đồng, thi thể của họ bị trói chặt vào đó.

Trong số đó, quái vật đồng lớn nhất là một con rùa đồng.

Bên cạnh các thi thể vương vãi những con cá khô chỉ to bằng ngón tay, nhìn qua không rõ là loại gì, nhưng trông chúng đã biến thành cá khô.

Yêu Muội sau khi nhìn thấy những thứ này lại nói: "Loại cá này em nhận ra, trong một con sông ở chỗ em có loại cá này!

Sau khi chết, phơi khô thành cá khô, nhưng chỉ cần dính một chút dầu mỡ sẽ xảy ra biến hóa, sau đó bắn xa hàng chục bước, uy lực vô cùng lớn!

Chẳng lẽ những người ở đây đã bị những con cá này, vốn được chế thành cơ quan, giết chết sao?" Tôn Lão Cửu quan sát kỹ lưỡng rồi lắc đầu, dường như không đồng tình với quan điểm trước đó.

"Những người này không phải là người trong Làng Địa Tiên!

Nhìn trang phục của họ, niên đại hẳn là rất xa xưa, có lẽ là từ mấy nghìn năm trước! 78.

Hoặc có thể, vì họ sống ở một nơi giống như thế ngoại đào nguyên, không có liên hệ với thế giới bên ngoài, nên trang phục vẫn luôn không thay đổi.

Rồi sau này, khi bị phát hiện, tất cả đều bị bắt đến đây sao?" Mọi người quan sát kỹ lưỡng một lúc thì phát hiện trên quần áo của những người đã chết dường như có chữ viết.

Sau khi xem xét những dòng chữ trên quần áo của họ, Lý Đông dường như đã hiểu ra đôi chút.

Đại khái là những người này sống ở một nơi giống như thế ngoại đào viên.

Nghe nói họ thông thạo một số thuật chiêm bốc vô cùng kỳ diệu.

Chỉ là sau này nơi này bị người khác phát hiện, rồi họ bị bắt đến đây, ngày đêm tra khảo, muốn moi thuật chiêm bốc từ miệng họ.

Tóm lại, trên đó có một số văn tự kỳ lạ, Lý Đông cũng không đọc được rõ ràng lắm, dù sao thì loại cổ văn này anh cũng không rành.

Dù sao thì cũng xem qua đại khái, tóm lại là nơi này đại khái miêu tả về người chết người sống, người sống thành người chết, ôn dịch các loại, nói chung là miêu tả một sự thật vô cùng khủng khiếp.

Khi Phong Sư Cổ phát hiện ra nơi này, lão ta thấy Hắc Trư Vương vốn đã chết lại trở nên như người sống.

Thế là gã này nảy ra ý định muốn thành tiên ở một nơi như vậy.

Gã này là một đại nhân kiệt, cũng vô cùng thông minh.

Mặc dù thấy người xưa muốn lợi dụng nơi này để thành tiên nhưng cuối cùng lại biến thành quái vật, lão ta lại cảm thấy đó chẳng qua là do người xưa quá ngu ngốc, nên cho rằng chỉ cần cải tiến một chút là có thể thực sự thành tiên ở đây.

Thế là lão ta xây dựng Làng Địa Tiên ở nơi này.

Sau đó, nơi này lại suy diễn ra những chuyện về sau, thế là lão ta bố trí vô số cơ quan ở đây!

Chương 640

Lão ta biết sau này chắc chắn sẽ có đạo mộ tặc khai quật nơi này, và những đạo mộ tặc này chính là một cơ hội.

Đối với lão ta, những đạo mộ tặc này chính là cơ hội để lão ta sống lại từ nơi này, sau đó thoát ra ngoài và trở thành thần tiên.

Đương nhiên, những đạo mộ tặc được nói đến chính là Lý Đông!

Đợi đến khi Giáp Kinh Lăng Cửu Tử gây hại cho toàn bộ núi Quan Tài.

Quan tài sẽ bị lửa thiêu.

Và vào lúc đó, lão ta có thể thực sự tỉnh lại, sau đó rời khỏi núi Quan Tài, rồi thống trị thiên hạ này.

Cái gọi là "phá núi tất sát"!

Những người ban đầu sống ở đây đều bị Phong Sư Cổ dồn đến đường cùng, biết rằng sau này chắc chắn sẽ bị giết chết.

Thế là trước khi bị giết, có người đã giấu một số sách trong quần áo, bên trong viết những lời nguyền rủa và một số sự thật.

Lý Đông lại đọc thêm vài câu thơ kỳ lạ mà họ để lại.

Tóm lại, sau khi đọc xong mới phát hiện ra giữa hai bên quả thực có mối thù sâu như biển máu.

Phong Sư Cổ đó không chỉ giết hại họ, khiến cả gia tộc diệt vong, mà còn hại cả những người kỳ lạ khác.

Lý Đông vừa hiểu ra chân tướng từ trong đó, đột nhiên phát hiện nhất cử nhất động của mình dường như đều nằm trong kế hoạch của người ta, dù có làm gì đi nữa, mọi chuyện dường như đã được định

sẵn, giống như từng diễn viên một, đang diễn theo kịch bản đã được sắp đặt sẵn, từng bước từng bước tiến về phía trước.

Lý Đông sau khi thấy tất cả những điều này, bỗng phát hiện ra Tôn Lão Cửu dường như cũng đã hiểu được thông tin trong đó.

Nhưng Tôn Lão Cửu lại lắc đầu nói: "Bây giờ muốn phá giải kịch bản này, chỉ có một cách, đó là nếu tất cả chúng ta chết ngay lập tức, thì cái gọi là kịch bản này sẽ không thể tiếp tục nữa!

Như vậy, kế hoạch của Phong Sư Cổ sẽ tan thành mây khói, sẽ không diễn ra theo kế hoạch nữa, cái gọi là vận mệnh cũng sẽ thay đổi!" Vương Khải Toàn nghe xong những lời này, trong lòng tức giận không chịu nổi, lập tức quát: "Lão già thối tha này, ông nói cái gì thế?

Lão già thối tha này lại dám gửi gắm hy vọng vào kẻ thù, tôi thấy lão già thối tha này tuyệt đối là gian tế!" Lý Đông cũng gật đầu: "Cá nhân tôi không tin vào vận mệnh, cũng không tin vào kịch bản!

Tôi chỉ tin vào con dao trong tay mình và những công cụ của tôi!" "Không phải cứ hô khẩu hiệu là giải quyết được đâu!

Lịch sử đã chứng minh, muốn thực sự giải quyết vấn đề thì phải hành động thực tế, không thể chỉ hô khẩu hiệu suông!

Thực cán hưng bang, không đàm ngộ quốc!" Tôn Lão Cửu đảo mắt.

Lý Đông thực sự không tin vào tà ma.

Anh không tin rằng hành động của mình lại bị người khác tính toán từng bước một, như vậy chẳng phải quá đáng sợ sao?

Dù sao, nếu là người đương đại, hiểu rõ về mình thì có thể tính toán hành động của mình.

Nhưng, một người sống từ mấy trăm năm trước, bây giờ nếu

không được xử lý đặc biệt, e rằng thi thể đã mục rữa không còn chút dấu vết, làm sao có thể tính toán được chuyện của mấy trăm năm sau.

Những người có thể tính toán được chuyện của mấy trăm năm sau cũng chỉ có trong truyền thuyết như Gia Cát Lượng, Lưu Bá Ôn, nhưng những người đó có như vậy hay không cũng chưa chắc.

Bây giờ, đột nhiên xuất hiện một kẻ dám tính toán rõ ràng mọi hành vi của những người xuất hiện ở đây sau mấy trăm năm, chẳng phải là nói nhảm sao?

Vương Khải Toàn thực ra cũng không tin nhiều chuyện như vậy.

Gã này thực tế tin vào tiền hơn, tin vào tiền trong tay mình, còn những thứ tiền không cầm được trong tay, gã cũng không tin.

Vương Khải Toàn nghe lời Tôn Lão Cửu, càng thêm bất mãn: "Lão già thối tha này thật là xấu xa!

Ông cũng biết 'không đàm ngộ quốc, thực cán hưng bang' à?

Chẳng phải lúc nãy ông cũng đang nói nhảm ở đó sao?

Bọn tôi còn chưa làm gì cả, kết quả ông cứ luôn miệng nói chúng tôi không thể thay đổi vận mệnh, chỉ có thể đi theo kịch bản người khác đã viết sẵn, từng bước từng bước tiến về phía trước!" Lão già thối tha này cũng quá đáng rồi?

Xem bọn tôi đây, bao nhiêu lần suýt chết?

Trải qua bao nhiêu gian nan?

Tôi nói cho ông biết, Bàn gia tôi đánh nhau với cương thi, bây giờ còn không nhớ rõ là bao nhiêu lần nữa.

Dám nói những lời đó với tôi, lúc đó, những thứ tà ma hơn tôi còn gặp rồi!

Quái vật trường sinh bất lão, quái thú cao như núi, tôi đều đã gặp,

huống chi là mấy thứ vớ vẩn này!

Phong Sư Cổ của các người rốt cuộc lợi hại đến mức nào, nếu lợi hại như vậy, tại sao một gia tộc lớn như thế chỉ còn lại một lão già thối tha này.

Một lão già thối tha cũng là một giáo sư, kết quả lớn tuổi như vậy, đến vợ cũng không có, xem ra gia tộc này hẳn là toi rồi nhỉ?

Chắc không phải cũng là vì báo ứng đấy chứ?

Cũng đúng, lão già thối tha này, vì làm quá nhiều chuyện xấu, nên bị báo ứng rồi!" Vương Khải Toàn bây giờ thực sự rất tức giận, hận không thể đánh chết lão già thối tha này.

Nhưng lão già thối tha này bây giờ là người sống hay người chết cũng không chắc, vì trên người lão ta có quá nhiều thứ linh tinh, trông không giống người sống, Vương Khải Toàn cũng không biết nếu đánh gã này nữa có đánh chết thêm lần nữa không, cũng không chắc, nhưng vẫn muốn đánh gã một trận.

Dương Tuyết Lỵ bây giờ cũng bất mãn với Tôn Lão Cửu: "Tôn giáo sư, ngài đừng có những suy nghĩ lệch lạc đó nữa, chúng ta cùng nhau tìm cách ra ngoài mới là quan trọng nhất!

Tại sao cứ phải giết chúng tôi?

Chương 641

Chúng tôi chết đi thì có lợi gì cho ngài không?

Ngài thực sự có mục đích gì?

Mục đích của ngài là muốn giết chúng tôi?

Nhưng muốn giết chúng tôi e là không dễ dàng như vậy đâu!" Bây giờ mấy người, bất kể là Hồ Bát Nhất, Vương Khải Toàn, hay cả Dương Tuyết Lỵ, cả ba người công phu đều khá tốt, Tôn Lão Cửu một lão già e là không giết nổi.

Hơn nữa bây giờ còn mặc bộ đồ Ngũ Hành dày cộm, trong tình huống bình thường căn bản không có cách nào đưa họ vào chỗ chết.

Càng không nói đến Lý Đông, Lý Đông bây giờ là một kẻ cuồng chiến, bản lĩnh của Tôn Lão Cửu trước mặt Lý Đông căn bản không chịu nổi một đòn, bất kể là cạm bẫy hay gì khác, đều không thể gây thương tích cho Lý Đông.

Nhưng Tôn Lão Cửu bây giờ dường như cũng rất thành khẩn, khuôn mặt lão già hoàn toàn là một bộ dạng khổ qua: "Các vị, tôi cầu xin các vị đấy!

Bây giờ vấn đề lớn rồi, nếu chúng ta cứ từng bước đi theo kịch bản này, vậy thì cuối cùng chắc chắn những cương thi đó sẽ chạy ra thế gian, sau đó gây ra cảnh tượng tận thế!

Các vị cũng biết rồi đó, những cương thi đó lợi hại thế nào, các vị cũng đã thấy rồi, đạn bình thường căn bản không bắn xuyên qua được chúng, sau đó chúng cắn người sẽ biến người đó thành cương thi mới, một con lây cho 10 con, 10 con lây cho 100 con!

Chẳng phải gần giống với những bộ phim tận thế bây giờ sao,

không đúng, phải nói là còn kinh khủng hơn những bộ phim zombie tận thế mà các vị đã xem, căn bản không thể tưởng tượng được chuyện gì sẽ xảy ra!" Lý Đông vốn có chút tin lời lão ta, nhưng bây giờ có lẽ vì rất phản cảm với hành vi của lão già này, nên cười lạnh một tiếng nói: "Vậy thì sao?

Chẳng phải những cương thi đó chưa chạy ra ngoài sao, cho dù chúng có chạy ra ngoài thì đã sao, một mình tôi có thể giết sạch toàn bộ chúng!" Lý Đông nói rất có khí thế, Vương Khải Toàn cũng cảm thấy máu nóng dâng trào, sĩ khí tăng mạnh.

Nhưng Tôn Lão Cửu lại lắc đầu: "Mặc dù tôi biết cậu rất lợi hại, cũng biết cậu có dũng khí chiến thắng mọi thứ!

Nhưng vấn đề mấu chốt bây giờ là, ít nhất những việc tôi làm trước đây dường như đều không thoát khỏi dự liệu của người khác!

Tôi đoán, những việc tôi làm sau này cũng không thoát khỏi dự liệu của người khác!

Nếu như vậy, chúng ta cứ tiếp tục thế này, những con quái vật đó không chừng thật sự sẽ thoát ra khỏi nơi này!

Nếu những con quái vật đó thoát ra khỏi nơi này, vậy thì cả thế giới này sẽ gặp đại nạn!" Vương Khải Toàn lúc đầu thật sự có chút sợ hãi, nhưng bây giờ gã hoàn toàn không còn sợ hãi như lúc nãy nữa, vì gã cảm thấy bây giờ nhất định có cách giải quyết phiền phức trước mắt.

Nhưng bây giờ nghe thấy có người đang dội nước lạnh ở đây, lập tức nổi giận đùng đùng: "Lão già thối tha này, ông có thể nói được lời nào hay ho một chút không!

Tôi nói cho ông biết, tôi theo Đông ca, không biết đã đi bao nhiêu nơi rồi.

Chuyện tương tự tôi cũng đã gặp không biết bao nhiêu lần, chưa từng thấy đồng đội tồi như ông!

Hơn nữa, mấy thứ này có lợi hại đến đâu, cũng chỉ là một vài cơ quan mà thôi.

Còn chúng tôi có giải quyết được không, đó lại là chuyện khác!" Hồ Bát Nhất cũng đứng bên cạnh cười lạnh nói: "Tôn giáo sư, nói thật, ngài quả thực rất lợi hại.

Những thứ của ngài, ví dụ như những phương pháp cổ xưa đó, tôi khá tin tưởng.

Hơn nữa, với tư cách là một người sống bằng nghề trộm mộ, tôi cũng tin vào những thứ như duyên phận và vận mệnh!

Chúng tôi có thể đến được đây, điều đó chứng tỏ đây là một duyên phận!

Nhưng, cá nhân tôi cũng có một đặc điểm, đó là vận mệnh đối với tôi cũng có một tiêu chuẩn.

Chỉ có những thứ tôi tin tưởng mới là vận mệnh, những thứ tôi không thể tin tưởng thì không phải là vận mệnh, mà là nói nhảm!

Huống hồ, vận mệnh thực sự là vận mệnh, không phải là chuyện bị người khác mai phục, đó mới là vận mệnh!

Phong Sư Cổ đó là cái thá gì?

Có tư cách quyết định vận mệnh của tôi." Bây giờ mấy người đàn ông có năng lực thực sự trong đội đều đã phát biểu ý kiến.

Nhưng Tôn Lão Cửu dường như không tin lời mấy người, tức giận nói: "Mấy người các cậu, thích nói càn, tự cho là thông minh.

Lúc đó nếu không phải cậu họ Hồ này tự cho là thông minh, cũng sẽ không bị tôi lừa đến đây!

Bây giờ đã xảy ra chuyện như vậy, vậy thì nên gánh vác trách nhiệm!

Đều là người lớn cả rồi, tự nhiên nên biết một đạo lý như vậy, đó là gây ra chuyện rồi thì phải gánh chịu hậu quả!

Nếu chúng ta không chết, vậy thì những con quái vật đó nhất định có thể chạy ra ngoài!

Bây giờ chỉ có chúng ta chết đi mới có thể thay đổi mọi thứ!

Đương nhiên, tôi chỉ là không ra tay hạ thủ sau lưng mà thôi!

Nếu tôi ra tay hạ thủ sau lưng các cậu, căn bản không cần phải thương lượng!

Xem xem bây giờ có phương pháp nào khác không?

Bây giờ mọi việc chúng ta làm đều nằm trong kế hoạch của người khác, nếu chúng ta cứ tiếp tục như vậy, vậy thì khó thoát khỏi kiếp nạn, lúc đó cả thế giới sẽ trở nên hỗn loạn vô cùng!

Những con quái vật đó ra ngoài rồi, thì tương đương với thế giới tận thế!" Lý Đông bỗng nhiên cảm thấy lão già này bây giờ thật sự hết thuốc chữa rồi, đúng là một kẻ điên.

Nói thật, anh vốn không tin vào vận mệnh.

Bởi vì, trên thế giới này thực tế có rất nhiều chuyện đã bị thay đổi.

Nếu nhiều chuyện có thể thay đổi, vậy thì chứng tỏ những chuyện trên thế giới này, thực tế không phải chuyện nào cũng do vận mệnh quyết định, ít nhất cái gọi là vận mệnh có thể dùng sức mạnh của con người để thay đổi.

Nhưng bây giờ hai phe dường như hoàn toàn khác nhau về quan niệm, nên mới dẫn đến chuyện như hiện tại.

Chương 642

Lý Đông chỉ cảm thấy có chút buồn cười, dùng tay chỉ vào Tôn Lão Cửu: "Lão Tôn, lúc trước tôi khá tôn trọng ông, gọi một tiếng Tôn giáo sư!

Nhưng bây giờ xem ra lão già này căn bản không có tư cách làm giáo sư, lão già này thật ngu muội đến cực điểm.

Bây giờ trong đầu ông e là toàn những thứ mê tín phong kiến phải không?

Ông có thể hạ thủ sau lưng tôi mà không làm?

Ông cho rằng chút bản lĩnh đó của ông thực sự có thể hạ thủ sau lưng tôi sao?

Còn nữa, mọi thứ của tôi đều nằm trong tầm kiểm soát của người khác, đều nằm trong kế hoạch của người khác?

Điều đó chưa chắc đâu nhé!

Tôi không thể thay đổi mọi thứ, vậy thì tôi càng muốn thử xem!

Đối với những con quái vật đó, nếu chúng thật sự chạy ra ngoài!

Tôi cũng tin rằng con dao trong tay tôi có thể giải quyết được mọi thứ!

Chuyện như vậy không cần phải nghi ngờ!

Ngược lại, bây giờ tôi lo lắng không phải là chúng ra ngoài, mà lo chúng không ra ngoài!" Tính cách tự tin và ngạo mạn của Lý Đông có sức ảnh hưởng, ít nhất mọi người không còn như lúc nãy nữa.

Tôn Lão Cửu bây giờ định nói gì đó, Lý Đông vung tay, lấy ra một sợi dây thừng, trói gã này lại, không chừa lại bất kỳ cơ hội nào để

luồn lách, gã này bây giờ càng giống một cái bánh chưng.

Sau đó, Lý Đông trực tiếp ném gã này vào trong túi Càn Khôn.

Túi Càn Khôn là một thứ vô cùng đặc biệt, không biết bên trong có bao nhiêu không gian.

Dù sao thì Lý Đông vứt bất cứ thứ gì vào trong đó cũng được, bây giờ ném lão già này vào trong đó dường như cũng không sao.

Lý Đông ném gã này vào trong xong, sau đó lại nhấc cái túi lên: "Lão già, ở trong đó quen không?

Có nghe thấy lời tôi nói không!" Sau đó, bên trong truyền ra giọng nói của Tôn Lão Cửu: "Cậu... tôi nói cho cậu biết, nghe tôi khuyên một câu!

Tuyệt đối đừng làm bậy, chuyện này đối với chúng ta bây giờ là một mối đe dọa lớn, liên quan không chỉ đến an toàn tính mạng của chúng ta, mà còn là chuyện của nhiều người hơn nữa, tuyệt đối đừng làm loạn!" Dương Tuyết Lỵ bây giờ cũng có chút mất kiên nhẫn, đứng bên cạnh túi Càn Khôn cao giọng nói: "Tôn giáo sư.

Tôi cảm thấy cách nghĩ của ngài có chút vấn đề!

Tôi nói này, nếu như những chuyện trên thế giới này không phải do vận mệnh quyết định, vậy thì bây giờ chúng ta có cơ hội làm những việc khác để thay đổi!

Còn nếu những chuyện trên thế giới này đều do vận mệnh quyết định, vậy thì tất cả mọi thứ đều là kết quả đã được định sẵn, cho dù bây giờ chúng ta có chết hết đi chăng nữa, cũng không thay đổi được vấn đề gì!

Ngài thấy sao?

Ngài không cảm thấy những lời ngài vừa nói đã trở thành một

nghịch lý rồi sao?" Tôn Lão Cửu nghe xong, lập tức trở nên im lặng.

Bởi vì lão ta bỗng nhiên cảm thấy vấn đề này dường như đúng là như vậy.

Nếu nói như vậy, hình như thật sự không đúng.

Nếu mọi chuyện trên thế giới đều là mệnh trung chú định, vậy thì cho dù có chết đi, chẳng phải cũng là một nỗ lực để thay đổi cục diện sao?

Nhưng nếu vận mệnh đã định sẵn, vậy thì nỗ lực như vậy dường như cũng không có tác dụng gì.

Lúc này Lý Đông cười cười, nói với Tôn Lão Cửu: "Trong đó có một chuyện tôi khá tin tưởng!

Đó là những con quái vật trong núi này tất nhiên sẽ ra ngoài, chuyện như vậy, tôi cảm thấy khá chắc chắn!

Đương nhiên, bây giờ tôi cũng cảm thấy khá phấn khích!

Bởi vì, con dao trong tay tôi lại có thể đối mặt với quái vật rồi!

Thực tế, tôi càng lo lắng là những con quái vật đó không ra ngoài!

Nếu chúng không ra ngoài, mà ẩn nấp, đó mới là một sự phá hoại lớn hơn, chỉ cần những con quái vật này ra ngoài, đối với tôi đó là một chuyện tốt!" Lý Đông nói rất nghiêm túc, hoàn toàn không còn vẻ điềm tĩnh thường ngày, giống như đang nói một chuyện quan trọng.

Mấy người còn lại nghe xong, ai nấy đều cảm thấy máu nóng lại sôi trào.

Đúng vậy, đại ca Lý Đông của họ, chính là một tính cách như vậy.

Bất kể có quái vật lợi hại đến đâu, đều muốn thử sức, đều tin rằng có thể đối phó được.

Lão già đó dường như một lúc sau lại không nói gì nữa, Lý Đông cũng không ở lại đây nữa.

Thế là, mấy người còn lại tiếp tục tìm kiếm ở nơi đó, xem có manh mối nào khác không.

Nếu như đoạn văn lúc đầu nhìn thấy trên người chị em kia là thật, vậy thì bây giờ chỉ cần không rời khỏi ngọn núi này, những con quái vật bên trong cũng sẽ không ra ngoài.

Đương nhiên, tất cả những điều này chỉ là giả thiết mà thôi.

Bây giờ, cũng không quan tâm đến những chuyện khác, dù sao cũng chỉ một lòng một dạ, muốn xem bên trong rốt cuộc có bí mật gì?

Nơi này tuy rộng rãi, nhưng cũng chỉ là tương đối mà nói, sau khi tìm kiếm, rất nhanh lại phát hiện ra một số thứ.

Chương 643

Nơi này, xét về điều kiện, dường như là một nơi dùng để phụ trách chiêm bốc.

Đương nhiên, những văn tự trên người những người đã chết ở đây, ý nghĩa cũng tương tự.

Lý Đông xem mấy cái xong thì không còn hứng thú.

Nhưng ở phía sau nơi này, lại có một mật đạo.

Cánh cửa của mật đạo đó đóng chặt, dường như không thể đi qua.

Lý Đông vốn định dùng vũ lực phá mở nơi này, xem phía sau dẫn đến đâu.

Nhưng, bỗng nhiên lại cảm thấy tạm thời không cần phải bạo lực như vậy.

Thế là lại quan sát những nơi khác.

Phát hiện, nơi này có một số bức tranh.

Những bức tranh trên đó, về cơ bản là miêu tả một số tai nạn.

Nhìn qua, dường như sau khi Phong Sư Cổ trải qua một số kiếp nạn, cuối cùng đã trở thành thần tiên.

Đương nhiên, những kiếp nạn trên đó, thực tế là những việc Lý Đông đã làm trước đó.

Quan tài bị người ta mở ra, sau đó thi thể bị người ta dùng dây thừng trói lại, rồi lại bị người ta dùng lửa thiêu, thậm chí cảnh tượng cuối cùng thi thể của Phong Sư Cổ bị Giáp Kinh Lăng Cửu Tử đâm xuyên, ở đây đều có miêu tả.

Những chuyện này, là những việc họ đã làm trước đó.

Nhìn từ đây, những chuyện trên thế gian này dường như thật sự có chút gì đó là mệnh trung chú định.

Nếu không phải do những kẻ đó sớm đã tính toán xong, vậy thì chỉ có một khả năng khác, đó là lúc nãy khi đang thiêu thi thể của Phong Sư Cổ, có người đã vẽ những bức tranh này ở đây.

Chỉ là, những bức tranh này trông rất cổ xưa, không phải là được tạo ra tạm thời, nên xem ra quả thực là do người thời xa xưa để lại, cũng là nhất cử nhất động của họ đều bị người khác tính toán xong.

Nhìn từ miêu tả trên đó, những thứ này đối với Phong Sư Cổ, dường như là cái gọi là kiếp nạn.

Sau khi Phong Sư Cổ trải qua những kiếp nạn này, dường như đã thành tiên.

Sau đó, gã này thành tiên, bay lượn giữa không trung, còn bên dưới là một đống thi thể của những người tuẫn táng, xương trắng như núi, vô số thi thể lại có linh hồn, biến thành từng con quái vật zombie, sau đó thoát ra khỏi núi, phân tán khắp nơi trên thế giới, nơi chúng đi qua đều là núi thây biển máu, một cảnh tượng tận thế.

"Cảnh tượng này, chẳng phải là cảnh trong rất nhiều bộ phim zombie hiện nay sao?

Không ngờ, những bộ phim zombie đó, lại có người vẽ ra từ thời cổ đại?" Vương Khải Toàn sau khi xem những hình ảnh trên đó, nói một cách bô bô.

Đương nhiên, tên mập này thực ra là một người thô nhưng có tế.

Sau khi xem những hình ảnh trên đó, thực ra gã cũng có chút kinh ngạc khi những việc mình làm trước đây đều đã bị người khác dự liệu.

Chỉ là, trong đầu gã này cũng không muốn tin vào những thứ như

vận mệnh, nên nói như vậy, chẳng qua chỉ là để tự an ủi mình mà thôi.

Tôn Lão Cửu tuy bị ném vào trong túi Càn Khôn, nhưng xem ra dường như có thể nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài.

Gã này ở bên trong rất không an phận nói: "Toi rồi, toi rồi, toi rồi, toi rồi!" Gã này liên tiếp nói bốn chữ "toi rồi", cái giọng đó làm như thể thật sự đã gặp phải ngày tận thế vậy.

Khi mấy người đang nhíu mày, gã lại tiếp tục: "Phong Sư Cổ tên khốn đó, tu luyện một loại đạo pháp như vậy!

Đó là giết người càng nhiều, trở nên càng lợi hại... tất cả những lời tiên tri trước đó đều đã ứng nghiệm, bây giờ chỉ còn lại lời tiên tri cuối cùng.

Đó là nếu chúng ta thoát ra khỏi nơi này, những con quái vật dưới lòng đất đó cũng sẽ thuận theo con đường chúng ta thoát ra mà đi theo!

Thậm chí Phong Sư Cổ cũng sẽ bám vào người tôi, sau đó theo tôi thoát ra ngoài.

Những chuyện đã được định sẵn trong vận mệnh, không có cách nào thay đổi, không có cách nào thay đổi!

Tuyệt đối không có cách nào thay đổi!

Chết chắc rồi!" Lão già này cũng không biết là thật hay giả, đang cố ý làm rối loạn tâm trạng của mấy người.

Bây giờ Hồ Bát Nhất, Dương Tuyết Lỵ, thậm chí cả Yêu Muội xem ra dường như cũng có chút tuyệt vọng, ít nhất tâm tư của họ đều rất hỗn loạn.

Dáng vẻ đó trông như thể không còn nhìn thấy bất kỳ hy vọng nào nữa.

Bây giờ gã này nói như vậy, làm như thể bây giờ dù làm gì đi nữa, cũng sẽ xảy ra thiên tai vô cùng nghiêm trọng.

Có lẽ cách duy nhất để tránh được thiên tai, là những người này vĩnh viễn ở lại nơi này.

Đương nhiên họ đều là những người sống trong xã hội hiện đại, tuy lá gan rất lớn, dám đi đến những nơi vô cùng nguy hiểm và khắc nghiệt, nhưng đó cũng chỉ là tinh thần mạo hiểm, đồng thời cũng dựa vào đó để kiếm tiền mà thôi.

Còn việc ở lại nơi này làm cao nhân thế ngoại, thì không phải là ý định của họ.

Đặc biệt là cô bé Yêu Muội, sau khi biết tất cả, thiếu chút nữa đã ngã quỵ vì sợ hãi, nước mắt suýt nữa đã tuôn rơi.

"Em chết không sao cả, nhưng ông nội em, ông nội em thì sao?

Em đã hứa rồi, đợi em ra ngoài thấy được thế giới rộng lớn, sẽ đón ông ra ngoài để hiếu kính." Dương Tuyết Lỵ bây giờ vốn cũng đã tuyệt vọng, nhưng sau khi nghe lời Yêu Muội, lập tức an ủi.

Chương 644

“Đừng sợ, đừng sợ!

Bất kể gặp chuyện gì, chúng ta đều cùng nhau đối mặt!

Bây giờ chúng ta đều là một thể!

Tôi tin vào Thượng Đế, Thượng Đế chắc chắn sẽ không để chúng ta gặp phải tai nạn như vậy!” Vương Khải Toàn lúc này cảm thấy có chút bực bội, nghe lời Dương Tuyết Lỵ xong liền lắc đầu nói: “Cô Dương, chuyện như vậy cô đừng nói bừa nữa!

Cô nghĩ xem, trên thế giới này rốt cuộc có bao nhiêu người?

Mỗi ngày có bao nhiêu người gặp chuyện, cũng không thấy Thượng Đế nào ra tay giúp đỡ ai?

Cho dù có ra tay giúp người, e là cũng không có thời gian rảnh vì người gặp chuyện quá nhiều, không quản được hết.

Bây giờ chúng ta không thể trông cậy vào Thượng Đế được, vì người ta không biết chúng ta là ai!

Bây giờ chúng ta làm gì cũng phải trông vào chính mình!

Tôi thấy thay vì tin vào Thượng Đế, không bằng tin vào chúng ta!” Lý Đông cũng cười cười nói: “Có lẽ những người ở đây thật sự biết những điều kỳ quái!

Những lời của ông ta cũng đều đúng!

Nhưng, những thứ đó cũng chỉ là đúng ở phần trước mà thôi!

Nhưng cũng không chắc, những người ở đây đã phải chịu sự tra tấn tàn khốc của Phong Sư Cổ, đối với Phong Sư Cổ e là cũng không trung thành đến vậy, nên sau này không chừng đã bịa ra một số thứ

linh tinh cho gã đó, cũng không chắc.

Những chuyện kỳ quái như vậy, bất kể đúng hay sai, thực tế đều có lỗ hổng lớn, chúng ta tuyệt đối đừng mất lòng tin!" Lý Đông vốn không tin vào vận mệnh, nhưng bây giờ xuất hiện những chuyện này, khiến mấy người dưới trướng dường như sĩ khí đã xuống đến cực điểm.

Nếu sĩ khí xuống thấp, vậy thì thật sự nguy hiểm rồi.

Chuyện trên thế giới này thực tế là như vậy.

Nếu một người có lòng tin rằng mình có thể giải quyết vấn đề, vậy thì cuối cùng nhất định có thể tìm ra cách giúp giải quyết vấn đề.

Nhưng nếu một người trực tiếp tuyệt vọng rồi, vậy thì thật sự toi rồi, vĩnh viễn không thể giải quyết vấn đề được nữa.

Đây là một điều huyền diệu, nhưng thực tế là như vậy, ít nhất trong lịch sử có quá nhiều ví dụ.

Trong truyền thuyết có câu "trí chi tử địa nhi hậu sinh", chính là đạo lý này.

Tại sao lại là "trí chi tử địa nhi hậu sinh"?

Cái gọi là tử địa, thực tế không phải là chết thật sự.

Chẳng qua là khiến người ta mất đi lòng tin, cảm thấy không còn bất kỳ hy vọng nào nữa mà thôi.

Nhưng "trí chi tử địa nhi hậu sinh", tương đương với việc bất chấp tất cả mà liều mạng một phen, như vậy ngược lại có thể giành được sinh cơ, cũng là phương pháp vốn đã tồn tại, chẳng qua là vì tuyệt vọng mà không phát hiện ra mà thôi.

Lý Đông nói như vậy, cuối cùng cũng kéo lại được sĩ khí.

Lý Đông bây giờ vẫn chưa nghĩ ra cách làm thế nào để thoát ra

khỏi nơi này một cách an toàn, bây giờ phương pháp có thể làm chỉ có một, đó là sử dụng công cụ mạnh mẽ của mình, cưỡng ép khoan một lỗ để thoát ra ngoài.

Làm như vậy, quả thực có thể an toàn thoát ra khỏi nơi này, nhưng trong quá trình đó có xảy ra rắc rối gì khác không, thì không thể nói trước được.

Ít nhất không phải là thời khắc cuối cùng, anh sẽ không sử dụng phương pháp bạo lực này.

Lý Đông lại dùng chân đá vào Tôn Lão Cửu: "Tôn giáo sư, nơi này cũng là địa bàn của tổ tiên ông!

Tổ tiên ông đã sắp đặt bao nhiêu thứ ở đây để đối phó với tôi, bây giờ tôi quả thực đã gặp phải phiền phức.

Nhưng lúc trước, tôi thấy kiến thức của ông có vẻ rất phong phú, bây giờ dù thế nào đi nữa, cũng cho một lời khuyên đi!" Kết quả là Tôn Lão Cửu ở bên trong giả chết như lợn, căn bản không nói gì.

Lý Đông không quan tâm đến tình hình của gã này bây giờ, thấy gã không nói gì, thế là lại đá gã một cái.

"Lão Tôn câm rồi à?

Tôi đang hỏi ông đấy, bây giờ có lời khuyên nào không?" Kết quả là lão Tôn không trả lời, dáng vẻ đó dường như quyết tâm giả chết không nói gì.

Lão già này bây giờ dường như đã tuyệt vọng, trong lòng vô cùng rối loạn, cũng không biết đang nghĩ gì.

Lý Đông cũng không có cách nào khác, đành phải thương lượng về chuyện hiện tại.

Sau khi thương lượng với những người khác, rút ra được một kết

luận, thực tế bây giờ đối với họ nguy hiểm nhất không phải là Phong Sư Cổ.

Thứ nguy hiểm nhất hiện nay thực tế là Giáp Kinh Lăng Cửu Tử.

Giáp Kinh Lăng Cửu Tử là sinh vật nguy hiểm nhất ở đây, nếu cứ phát triển như vậy, nó sẽ hủy diệt toàn bộ núi Quan Tài.

Nếu toàn bộ núi Quan Tài bị hủy diệt, vậy thì có thể thật sự sẽ bị chôn vùi ở nơi này.

Chỉ là theo cách nói của lão Tôn, đó là vận mệnh đã định, dù cả núi Quan Tài bị hủy diệt, họ cũng sẽ không chết, trừ phi rời khỏi đây.

Chuyện như vậy, Lý Đông càng tin vào vế trước hơn, còn chuyện sau, căn bản không tin.

Vận mệnh trên thế giới này rốt cuộc có phải đã được định sẵn không?

Căn bản không thể nào, hoặc cũng không thể nói rõ.

Chương 645

"Mọi người hành động đi, dù vận mệnh đã định, nhưng cũng là sự tại nhân vi, tôi không thể ngồi đây chờ chết được!" Lý Đông vừa nói xong, sĩ khí của mấy người còn lại lại được kích thích, ai nấy đều bắt đầu đưa ra ý kiến.

May mà Tôn Lão Cửu lúc này cuối cùng cũng đã hồi phục, sau đó đưa ra một chuyện, đó là nhà cũ của gia tộc Phong ở Làng Địa Tiên, nơi đó không chừng là kiên cố nhất.

Bởi vì dưới lòng đất ở đó ngoài mộ thất ra, thậm chí còn có mấy con đường thông đến những nơi khác, nơi đó cũng là nơi cất giấu bảo tàng, lúc đó, thậm chí có người đã trốn vào đó để tránh tai nạn.

Vị trí của nơi đó trên bản đồ này cũng có ghi chú, nên muốn đi cũng không đặc biệt khó khăn.

Thế là họ lập tức chuẩn bị hành động.

Cánh cổng phía sau lao tù đó tuy đã bị phong tỏa, nhưng sau khi tìm hiểu một chút, phát hiện tạm thời không có cách nào tốt hơn, thế là Lý Đông trực tiếp lấy ra cái móc lớn đặc chế, trong vài phút đã mở được cánh cổng này.

Sau khi mở một cánh cổng, phát hiện phía sau lại có một cầu thang dốc, đi theo cầu thang lên trên, tóm lại là có lợi.

Dù sao thì tình hình hiện tại chỉ có một, bây giờ họ đang ở dưới lòng đất, nếu ở dưới lòng đất mà đi xuống, tự nhiên sẽ càng ngày càng nguy hiểm, nếu đi lên, tóm lại sẽ càng ngày càng an toàn.

Nên cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp vào con đường đó đi lên.

Cuối con đường là một cái nắp, Lý Đông lại một lần nữa dùng

phương pháp tương tự mở cái nắp này ra, sau đó bỗng nhiên cảm thấy trước mắt sáng bừng.

Ra ngoài nhìn một cái, phát hiện dường như lại quay về một nơi, không sai, chính là nơi dẫn vào cổ mạch Bàn Cổ.

Nơi đó cách cửa Làng Địa Tiên dường như không xa lắm, xung quanh có loại chất lỏng phát quang đang không ngừng chảy.

Những chất lỏng phát quang đó thực tế là để ngăn chặn loại côn trùng đáng ghét kia, bây giờ đã hình thành một con sông tuần hoàn.

Nhưng tình hình ở đây bây giờ dường như không được tốt lắm, khắp nơi đều có động đất, trên núi liên tục có các loại đá lăn xuống.

Rõ ràng tất cả những điều này đều là do Giáp Kinh Lăng Cửu Tử gây ra, Giáp Kinh Lăng Cửu Tử là một loại thực vật đặc thù, thật sự khủng bố vô cùng.

May mà, nhà cửa trong làng này rất kiên cố, tuy có động đất thậm chí khắp nơi đều có đá rơi xuống, nhưng căn bản không xảy ra hiện tượng sụp đổ quy mô lớn.

Tuy những con côn trùng đáng ghét đó đang chạy loạn khắp nơi, nhưng vũ khí trong tay Lý Đông đối phó với chúng rất đơn giản.

Chỉ là, khi đang chuẩn bị tiến đến ba địa điểm kiên cố nhất, xung quanh anh lại xảy ra một số chuyện bất ngờ.

Những con côn trùng vốn đang chạy trốn tứ phía, cho dù thấy Lý Đông cũng tránh không kịp, bây' giờ không biết tại sao, lại một lần nữa bò về phía họ.

Những con này vốn dường như có chút lý trí, ít nhất thấy nguy hiểm còn biết trốn tránh.

Nhưng bây giờ chúng, dường như bị kích thích, rồi từng con một

bất chấp tất cả, bò về phía họ.

Chỉ là, bây giờ xung quanh họ có một con sông được hình thành bởi những chất lỏng phát quang đó, những con côn trùng đó trực tiếp bò vào con sông rồi lập tức chết.

Nhưng những con côn trùng đó thật sự quá nhiều, trong nháy mắt đã lấp đầy con mương đó, dáng vẻ đó dường như định dùng thi thể của đồng loại phía trước để phá vỡ một rào cản không thể vượt qua.

Lý Đông biết nếu những con này lấp đầy con mương đó, chúng sẽ tiếp tục bò qua, như vậy e là sẽ bị những con côn trùng này làm cho kinh tởm.

Lý Đông nghiến răng, lại một lần nữa lấy ra súng phun lửa, nhắm vào những con côn trùng đó mà khai hỏa.

Những con côn trùng đó cũng không còn như trước, không còn hiện tượng thấy lửa thì trốn tránh, dường như bất chấp tất cả lại muốn bò qua.

Nhưng Lý Đông cũng không hề khách khí, dù sao bây giờ Đạo tệ đang thiếu, bây giờ không ngừng sử dụng những vũ khí này, có thể bổ sung một ít Đạo tệ.

Cuộc chiến như vậy dường như kéo dài gần mười mấy phút, sau mười mấy phút, phía trước xuất hiện một đống lớn than cháy, thậm chí còn không ngừng bốc khói.

Cuối cùng những con côn trùng này dường như tạm thời đã bị tiêu diệt, chỉ không biết phía sau có còn con nào khác không?

Đương nhiên Lý Đông bây giờ cũng không có thời gian đi thăm dò chuyện phía sau.

Tạm thời cũng không dám tiếp tục tiến lên, lùi về trong căn nhà đó.

Sau đó, Lý Đông trực tiếp lôi Tôn Lão Cửu ra khỏi túi Càn Khôn.

Không sai, lúc nãy những con côn trùng đó điên cuồng như vậy, bò về phía Lý Đông, thực tế nguyên nhân căn bản là do Tôn Lão Cửu đang sử dụng pháp thuật.

Quả nhiên Tôn Lão Cửu không phải là một người an phận, đến lúc này còn dám ra tay với anh.

Lý Đông sau khi lôi lão già này ra, bây giờ cũng không còn quan tâm đến phẩm cách kính lão yêu trẻ nữa, trực tiếp tóm lấy gã này mà đánh một trận.

Vương Khải Toàn và Hồ Bát Nhất tự nhiên cũng hiểu ra chuyện gì, thế là hai người cũng xông lên đánh gã này một trận.

Cũng không biết gã này rốt cuộc bị làm sao, tuy bị mọi người đánh, nhưng dường như cũng không bị thương quá nặng.

Một lúc lâu sau, Lý Đông mới cười lạnh nói: "Mẹ kiếp, quả nhiên đúng là như vậy, kẻ thù nguy hiểm nhất, vĩnh viễn đến từ nội bộ!

Mẹ kiếp, đến lúc này rồi, còn muốn dùng những thủ đoạn không ra gì để hại tôi, tôi thấy ông thật sự sống không kiên nhẫn rồi phải không?

Cá nhân tôi không phải là người tốt tính, nếu có người dám ám hại tôi, đổi lại là lúc khác, không chừng tôi đã sớm chém chết rồi!

Cũng may, ông cũng cùng tôi trải qua một số gian nan, nên tôi mới không động thủ với ông mà thôi!

Nhưng quá tam ba bận, nếu có lần sau nữa, tôi tuyệt đối sẽ giết ông, tin không!" Biểu cảm trên mặt Tôn Lão Cửu dường như rất kỳ quái, bây giờ hoàn toàn là một bộ dạng lợn chết không sợ nước sôi: "Muốn giết tôi, vậy thì giết tôi đi, dù sao cũng không sao!

Tôi chỉ muốn xem xem, vận mệnh đó rốt cuộc có thể thay đổi được không!

Nếu như tai nạn cuối cùng trong truyền thuyết đã định sẵn sẽ xảy ra!

Chương 646

Chúng ta nhất định có thể ra khỏi nơi này!

Những con côn trùng đó cũng không cắn chết được tôi!

Đương nhiên, nếu tôi chết ở đây, vậy thì chứng tỏ truyền thuyết đó không thể thành sự thật, tai nạn cũng sẽ không xảy ra!" Lý Đông bây giờ cuối cùng cũng hiểu ra suy nghĩ của lão già này.

Lão già đó quả nhiên là một kẻ ôm mộng thiên hạ.

Một kẻ ôm mộng thiên hạ như vậy, vì một số suy nghĩ vô căn cứ, trong mắt lão ta bất kể là ai, đều có thể hy sinh.

Cho dù là những người đã cùng lão ta đồng sinh cộng tử như Lý Đông, lão ta cũng cảm thấy không có gì to tát.

Cho dù là người ngoài không liên quan như Yêu Muội, cũng có thể chết ở đây.

Trong mắt gã này, mạng sống dường như căn bản không có giá trị, khi cần thiết đều có thể từ bỏ.

Lý Đông sau khi nghe một tràng lời nói như vậy của lão già này, lập tức tức đến phát cười: "Lão già chết tiệt này!

Lúc trước ông nói tổ tiên ông Phong Sư Cổ là một kẻ lòng dạ độc ác, không có nhân tính!

Nhưng bây giờ xem ra, tôi thấy ông cũng không khác gì!

Xem ra tính cách của người trong gia tộc các người đều là di truyền!

Chẳng qua là việc làm của gã đó trông có vẻ tà ác, ngược lại việc làm của ông trông có vẻ là việc chính nghĩa phải không?

Nhưng ông có cảm thấy việc làm của ông và gã đó có sự khác biệt về bản chất không?" Vương Khải Toàn vốn đã rất bất mãn với gã này, bây giờ sau khi nghe một tràng thảo luận như vậy cũng lửa giận ngút trời.

Gã cảm thấy dùng tay chân dường như không thể trút hết cơn giận trong lòng, thế là trực tiếp lấy ra một quả cầu sắt, đập thẳng vào đỉnh đầu lão già.

Thân thể lão già đó dường như có chút đặc biệt, tuy bị đập mạnh như vậy, nhưng cũng không chết đi.

Lý Đông cũng không thèm giết gã này nữa, cũng không cởi dây trói, trực tiếp ném sang một bên, sau đó đi tìm lối ra ở chỗ khác.

Nhưng đi được hai bước, Lý Đông bỗng nhiên cảm thấy giữ lại gã này có lẽ có ích, thế là lại ném lão già vào trong túi Càn Khôn.

Bởi vì phương hướng phía sau không chừng có nhiều côn trùng hơn.

Những con côn trùng đó tuy bây giờ có thể đối phó, nhưng thực sự rất lãng phí thời gian.

Nên họ đổi một con đường khác.

May mà nơi này tứ thông bát đạt, đổi một con đường khác cũng không sao.

Tìm thấy một cây cột đá, trực tiếp men theo cây cột đá đó mà leo lên.

Kết quả vừa mới leo lên, bỗng nhiên nghe thấy một trận âm thanh rất không hay.

Lấy đèn pin soi xuống dưới, quả nhiên phát hiện bên dưới có rất nhiều quái vật.

Những thứ này đều là những đàn côn trùng, thậm chí có cả chuột, rắn, và một số loài động vật nhỏ kỳ lạ khác. 79.

Đây đều là những loài côn trùng nhỏ hoặc dã thú nhỏ, về cơ bản đều lui tới ở những nơi rất âm u như nghĩa địa, thuộc loại động vật ăn thịt thối.

Trên người những thứ này không biết mang theo bao nhiêu virus, vi khuẩn, thậm chí có một số loài côn trùng đáng ghét, trên người còn mang theo một số chất lỏng ăn mòn.

Đương nhiên, Lý Đông đoán, nơi này đã dùng thứ gì đó để thu hút những con côn trùng này.

Tác dụng lớn nhất của những loài động vật nhỏ này, đoán chừng là dùng làm thức ăn cho Giáp Kinh Lăng Cửu Tử.

Giáp Kinh Lăng Cửu Tử là một loại thực vật đặc thù, có thể hấp thu các loại vật phẩm để tăng trưởng, nhưng đã là một loại có đặc tính tăng trưởng nhanh, thì phải ăn huyết nhục, những thứ như côn trùng này là thức ăn quan trọng nhất của Giáp Kinh Lăng Cửu Tử.

Đương nhiên những con này bây giờ bị dọa sợ thành ra thế này, điều đó chứng tỏ một vấn đề, đó là có thể thật sự có đại nạn sắp xảy ra.

Dù sao thì động vật nhỏ và côn trùng, mức độ dự cảm tai nạn mạnh hơn người bình thường, nên đã cảm nhận được sự nguy hiểm mãnh liệt đó.

Vì sự nguy hiểm mãnh liệt đó đang đến gần, nên những con này cho dù đối mặt với mối đe dọa tử vong, cũng liều mạng đi về một hướng.

Lý Đông bây giờ đang quan sát xung quanh, muốn tìm một con đường sống để ra ngoài.

Nhưng kết quả không ngờ tới, bỗng nhiên phát hiện có người bò ra từ miệng túi Càn Khôn phía trước.

Lão già này thật lợi hại, sau khi bị bỏ vào trong túi Càn Khôn, lại có thể mở được dây thừng, rồi bò ra ngoài.

Khi Lý Đông định tóm lấy gã này, kết quả gã trực tiếp lăn một vòng rồi rơi xuống.

Gã rơi xuống xong, vốn tưởng sẽ bị ngã chết.

Kết quả không ngờ tới, thân thể gã thật cứng, rơi xuống mà căn bản không bị ngã chết.

Trực tiếp từ mặt đất bò dậy.

Lý Đông bỗng nhiên cảm thấy lão già này bây giờ căn bản là một kẻ điên, một kẻ điên vô phương cứu chữa, cảm thấy căn bản không cần thiết phải cứu mạng nữa.

Lúc đó mặt đất truyền đến những chấn động liên tiếp không ngừng, đến nỗi một cây cột cũng sắp sụp đổ.

Chương 647

Lý Đông vốn tưởng từ đây có thể leo lên một độ cao khác, nhưng từ bây giờ xem ra dường như cũng không thể nữa, thế là bảo mấy người mau xuống.

Cảnh tượng trời long đất lở như bây giờ, đó thật sự là đã xảy ra một trận động đất lớn.

Sau khi xuống, phát hiện trên mặt đất nơi họ vốn đứng, lại xuất hiện một khe nứt khổng lồ.

Tôn Lão Cửu bây giờ đang ở phía bên kia của khe nứt.

Khe nứt này rất rộng, muốn qua đó về cơ bản là không thể!

Nhưng gã đó dường như đã phát hiện ra điều gì đó: "Tôi hình như đã phát hiện ra rồi, bây giờ tôi cảm thấy tôi có thể giải quyết vấn đề!

Chuyện đang xảy ra không phải là động đất, tôi đi giúp các người giải quyết vấn đề, các người ở đây đợi tôi!" "Lời của ông mà đáng tin thì heo nái cũng biết leo cây!" Vương Khải Toàn hiển nhiên không còn tin gã này nữa.

Mấy người còn lại tự nhiên càng không tin lão già này.

"Thôi, đừng quan tâm đến gã đó nữa!

Gã đó lúc trước đã nói rồi, đã chết rồi!

Chúng ta cũng có chút buồn cười, một người sống lại đi lo lắng cho chuyện của một người chết!

Gã đó lúc trước không chừng là một cái xác đi lại từ trong núi này chạy ra, bây giờ cứ để gã đi đi!

Chúng ta tìm đường khác!" Lý Đông bây giờ hoàn toàn không còn

ý định quan tâm đến lão già này nữa, bây giờ cảm thấy tìm một con đường ra ngoài mới là chuyện chính đáng.

"Nhưng bây giờ chúng ta đi đâu đây, nơi chúng ta đang đứng, hỗn loạn như vậy, dường như khắp nơi đều đang động đất, hơi không chú ý một chút là chúng ta bị chôn vùi mất!" Yêu Muội lúc này thấy tình hình như vậy.

Cô bé bây giờ mặt mày trắng bệch, trong mắt dường như tràn đầy tuyệt vọng.

Lý Đông không có cách nào khác, đành phải lấy ra bảo bối của mình.

Bảo bối đó trông giống như một ngôi nhà nhỏ, nhưng ngôi nhà nhỏ này trông cũng quá nhỏ, cũng không biết rốt cuộc dùng để làm gì.

Lý Đông lấy ra xong, sử dụng hệ thống nâng cấp, sau đó nó liền biến thành một ngôi nhà nhỏ kín đáo.

Mấy người chui vào trong ngôi nhà nhỏ đó, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ngôi nhà nhỏ đó trông kín mít, quan trọng là nó vô cùng kiên cố, vô số đá vụn các loại rơi xuống trên nóc nhà, dường như căn bản không gây ra bất kỳ hư hại nào.

Mọi người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Vương Khải Toàn qua cửa sổ nhìn tình hình xung quanh, không khỏi trừng lớn mắt: "Trời ạ, động đất này bao nhiêu độ vậy?

E là động đất cấp 8 rồi nhỉ?

Không chừng có đến cấp 9!

Cũng quá khủng khiếp rồi?

Nếu ở thành phố mà xảy ra động đất như vậy, không chừng phải

chết mấy vạn người!" Hồ Bát Nhất lắc đầu: "Hẳn là như vậy, nhưng cục diện bây giờ, không chừng thật sự không phải là động đất!

Hẳn là do Giáp Kinh Lăng Cửu Tử gây ra!

Sức phá hoại của Giáp Kinh Lăng Cửu Tử tuy rất lớn, nhưng cũng chỉ giới hạn trong một phạm vi tương đối nhỏ mà thôi, không phải là động đất thực sự, không khủng khiếp đến vậy!" Nhưng lúc này, Tôn Lão Cửu cũng không biết tại sao, lại đến trước căn nhà này, không ngừng đập vào cửa sổ.

"Tôi nói cho các người biết, tình hình bây giờ trở nên nguy hiểm hơn rồi!

Tuy không phải là động đất, nhưng là do Giáp Kinh Lăng Cửu Tử gây ra!

Nhưng Giáp Kinh Lăng Cửu Tử cũng không phải là trương nở không mục đích, tình hình bây giờ dường như là Giáp Kinh Lăng Cửu Tử đang đẩy một ngọn núi lớn tiến về phía trước!

Tôi đoán không bao lâu nữa, ngọn núi lớn này, e là sẽ tiến vào Trường Giang!" Cả một ngọn núi đang di chuyển, thật sự là một chuyện khủng khiếp.

Trong truyền thuyết Ngu Công dời núi, quả thực có chuyện thần tiên trực tiếp cõng một ngọn núi đi.

Nhưng đó chỉ là truyền thuyết mà thôi, căn bản không thể là thật.

Dựa vào khoa học kỹ thuật hiện nay, muốn san phẳng một ngọn núi, cũng không sao cả.

Nhưng phương pháp đó là từ từ đào một ngọn núi đến một nơi khác, nói trắng ra là phương pháp gần giống với Ngu Công dời núi ngày xưa, chỉ có điều khác biệt duy nhất là con người sử dụng công cụ mạnh hơn, không cần phải nỗ lực từ đời này sang đời khác như

Ngu Công, chỉ cần vài tháng là có thể hoàn thành.

Nhưng việc đẩy cả một ngọn núi như vậy, tuyệt đối không phải là chuyện con người có thể làm được.

Tuyệt đối là sức mạnh siêu nhiên.

Đương nhiên sau khi phân tích kỹ một lúc cũng biết, căn bản không phải là cái gọi là sức mạnh của thần tiên.

Trong đó thực tế có dấu vết để lần ra!

Đoán chừng, tất cả nguyên nhân là do Giáp Kinh Lăng Cửu Tử.

Giáp Kinh Lăng Cửu Tử không ngừng trương nở, sau đó phá hoại kết cấu của ngọn núi, bên trong ngọn núi này, không chừng có các loại nguyên nhân khác, tình hình cuối cùng dẫn đến cả ngọn núi đều bắt đầu di chuyển.

Cả ngọn núi bắt đầu di chuyển, vậy thì những con quái vật thường ở bên trong, không chừng thật sự sẽ ra ngoài.

Nếu như vậy, những con quái vật bất tử trong làng này, không chừng thật sự có thể từ trong đó ra ngoài rồi đến khắp nơi trên thế giới, sau đó cả thế giới này thật sự sẽ trở thành tận thế.

Chương 648

Phong Sư Cổ gã đó thật sự là một quái vật, vì để thành tiên, có thể thật sự sẽ làm ra một số chuyện khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Nếu thật sự như trong truyền thuyết, thật sự trở thành loại thần tiên đó, giết người càng nhiều thực lực càng mạnh, vậy thì kết quả sau này thật sự khó có thể hình dung.

Bởi vì chuyện giết người, lúc đầu, không chừng có rào cản tâm lý, nhưng về sau, con người sẽ dần dần trở nên chai sạn, biến thành một kẻ biến thái, trong tình huống đó, cuối cùng cũng chỉ là những con số vô hồn mà thôi.

Đương nhiên người có thể nảy sinh ra suy nghĩ như vậy, e là đại đa số đều là kẻ điên.

Chẳng trách có người nói, những người có năng lực trên thế giới này về cơ bản đều là kẻ điên.

Bởi vì một số kế hoạch trong đầu họ thực sự quá điên rồ, vì để thực hiện những kế hoạch điên rồ đó, thậm chí sẽ mất đi bản tính của con người.

Hoặc làm ra một số chuyện không thể tưởng tượng nổi, quả thực vô cùng đáng sợ.

Bây giờ mấy người, đang trốn trong căn nhà kỳ dị mà Lý Đông tạo ra.

Tuy căn nhà này vô cùng kiên cố, tuyệt đối không thể có vấn đề gì.

Muốn dựa vào thứ này để thoát ra ngoài, bây giờ cũng dễ như trở bàn tay, nhưng vấn đề hiện tại có chút phức tạp.

Lúc trước Lý Đông đã nói, nếu những con quái vật đó ra ngoài, anh sẽ chính diện đại chiến một trận với chúng.

Nhưng, vấn đề mấu chốt bây giờ, là những con quái vật đó không chừng sẽ không đại chiến với anh, mà chạy loạn khắp nơi, lúc đó tìm cũng khó, vì đông một con tây một con, căn bản không thể bắt được toàn bộ.

May mà sự rung chuyển kịch liệt dường như không kéo dài bao lâu, khoảng vài phút sau, trận động đất dữ dội đó tạm thời dừng lại.

Bước ra khỏi căn nhà kỳ dị, phát hiện bên ngoài là một đống hỗn độn.

Khắp nơi là mặt đất nứt nẻ, khắp nơi là đá vụn, thậm chí có nơi còn xảy ra lũ lụt.

Nhưng không lâu sau, xung quanh lại truyền đến một trận âm thanh cực kỳ chói tai.

Âm thanh chói tai đó rất lớn, khiến tai người ta ù đi.

Thế là họ vội vàng lùi vào căn nhà kỳ dị đó.

Căn nhà đó có hiệu quả cách âm nhất định, nhưng dường như cũng không đặc biệt tốt, cảm giác tai có một cảm giác bị chấn điếc.

Sau âm thanh chói tai đó, không bao lâu, xung quanh lại truyền đến một trận âm thanh khác.

Trận âm thanh khác đó, nghe dường như cũng rất khó chịu, ken két ken két, và ngọn núi lại một lần nữa rung chuyển.

Lúc này Dương Tuyết Lỵ bỗng nhiên nói: "Giáp Kinh Lăng Cửu Tử đó, không phải là chết rồi chứ!" Lý Đông nhíu mày suy tư.

Giáp Kinh Lăng Cửu Tử đó tuy là một loại thực vật, cũng có thể là một loại động vật, nhưng thực tế, cũng không hoàn toàn như vậy.

Với tư cách là một người hiểu biết một chút về khoa học, Lý Đông thực tế càng nguyện ý tin rằng thứ đó là một chuỗi vật chất có thể liên tục phản ứng không ngừng với các loại vật chất xung quanh, cũng có thể là một vật chất hoạt tính hóa học được kích hoạt liên tục.

Có lẽ, thứ đó sau khi tiếp xúc với một loại vật chất nào đó, đã xảy ra phản ứng khác, trở thành vật chất trơ, như vậy gần như tương đương với việc chết đi.

Dù sao thì, thứ đó có thể bị Lý Đông chặt đứt một đoạn mà cũng không chết.

Lúc này Tôn Lão Cửu thở dài một hơi nói: "Chuyện giữa chúng ta lúc trước tạm gác sang một bên đi!

Tình hình bây giờ là cả ngọn núi lớn này đều đang di chuyển, e là sắp lao vào Trường Giang rồi?

Chúng ta bây giờ hẳn là có một chút thời gian khác, có thể dùng để giải quyết vấn đề hiện tại.

Nếu để ngọn núi này rơi vào Trường Giang, vậy thì vấn đề lớn rồi.

Bây giờ mấu chốt nhất, nhất định phải trước khi những con quái vật đó rời khỏi ngọn núi này, giết sạch toàn bộ chúng, tuyệt đối không thể để chúng chạy thoát ra ngoài." Vương Khải Toàn bây giờ dù thế nào cũng sẽ không tin lão già này, nghe lời lão già, việc đầu tiên không phải là làm theo lời lão ta, gã này bây giờ việc đầu tiên, lại là cầm vũ khí lên, dường như định đập lão già này một trận nữa.

Hồ Bát Nhất vội vàng ngăn Vương Khải Toàn lại: "Bây giờ đối phó lão già này cũng không có tác dụng gì!

Cho dù có băm vằm ra, đối với cục diện hiện tại cũng không có bất kỳ ảnh hưởng nào!

Bây giờ việc cấp bách của chúng ta, là nên giải quyết những con quái vật đó!

Nhưng trước tiên nên tìm xem những con quái vật đó ở đâu!" Bây giờ xung quanh đang không ngừng rung chuyển, trông có chút giống dư chấn sau động đất, cũng có chút giống động tĩnh khác?

Dù sao thì bây giờ bên ngoài rất không an toàn, Lý Đông bảo mấy người tạm thời không ra ngoài, ở trong căn nhà này suy nghĩ xem nên làm thế nào?

Lúc này họ cũng qua cửa sổ nhìn cảnh tượng bên ngoài.

Giáp Kinh Lăng Cửu Tử đó quả nhiên dường như đã chết, bây giờ biến thành vật chất động vật tính, bám vào trên đá, trông giống như một số khối đồng rất bình thường, cũng đang không ngừng di chuyển theo ngọn núi.

Một ngọn núi Quan Tài trông giống như một cỗ quan tài, vốn không có nắp, nhưng Giáp Kinh Lăng Cửu Tử đó vì gặp phải một loại vật chất nào đó mà biến thành vật chất trơ, không còn tiếp tục xảy ra phản ứng hóa học, bây giờ cũng biến thành một tấm lưới đồng, đậy trên đỉnh núi Quan Tài, trông giống như một cái nắp.

Trận động đất lại ngừng một lần nữa.

Ra khỏi căn nhà kỳ dị đó, Lý Đông thu nó lại, rồi men theo con đường nhỏ tiếp tục tiến về phía trước.

Nhưng nơi này bây giờ, vì trận động đất nên đã trở nên lồi lõm, thậm chí có nơi còn xuất hiện hố sâu và vô số vết nứt.

Đi lại ở một nơi như vậy tuyệt đối là một chuyện vô cùng phiền phức.

Quan trọng nhất là, tuy cảm giác rung chuyển dữ dội đã tạm thời dừng lại, nhưng thỉnh thoảng vẫn có những dư chấn khiến người ta

kinh hãi.

Chương 649

Hiện tại, Lý Đông đã có chút hoài nghi đối với niềm tin của mình.

Chuyện đang xảy ra bây giờ dường như thật sự giống như một cuốn tiểu thuyết đã được định sẵn kết cục, còn bọn họ chỉ là những nhân vật trong đó mà thôi.

Dường như những nhân vật trong tiểu thuyết không cách nào thay đổi được kết cục đã định sẵn.

Trông có vẻ thật sự giống như một thứ gọi là vận mệnh, tuy vô hình, nhưng dường như không có cách nào thoát ra được, dù cố gắng thế nào cũng vô dụng.

Mặc dù trước đó Lý Đông đã cổ vũ tinh thần cho mọi người, nhưng bây giờ đối mặt với tình hình trước mắt, anh cũng có chút hoài nghi, phải chăng nhận thức trước đây của mình là không chính xác?

Mọi thứ trước mắt đối với họ thực ra cũng không quá đáng sợ.

Là dân trộm mộ, có lẽ vì đã thấy quá nhiều cái chết, nên họ xem sinh tử cũng không quá nặng nề.

Nhưng điều khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng lúc này là, rõ ràng bản thân đang ở trong cuộc, đồng thời cũng biết hậu quả của chuyện này, nhưng lại chẳng có cách nào.

Lý Đông lại lắc đầu, rồi tự tát mình một cái, cái gì gọi là kết quả không thể thay đổi?

Đó chẳng qua chỉ là lời bao biện của những kẻ tuyệt vọng mà thôi, anh cảm thấy mình không nên là người như vậy, chắc chắn phải có cách giải quyết được chuyện này.

Đúng lúc này, cả mặt đất lại rung chuyển dữ dội.

Thậm chí, họ còn chưa kịp mở căn nhà chống địa chấn kia ra, tất cả mọi người đều đang phơi mình ở bên ngoài.

Ngay lúc đó, Lý Đông đột nhiên thấy những tảng đá lớn đang từ trên đỉnh đầu rơi xuống.

Xung quanh những tảng đá đó còn bọc theo một số mảnh vỡ của giáp Cửu Tử Kinh Lăng.

Những mảnh vỡ giáp Cửu Tử Kinh Lăng này tuy đã chết hết, nhưng vẫn giống như một đống gai nhọn sắc bén, trên đó có vô số mũi nhọn, mấy người đều bị va trúng.

May mà bộ đồ phòng hộ rất tốt nên không bị thương nặng, nhưng cũng phải chịu không ít khổ sở.

Nếu không có bộ đồ Ngũ Hành, có lẽ họ đã chết từ lâu rồi.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu, ngay sau đó, trên đỉnh đầu họ lại truyền đến một tràng âm thanh nứt gãy, rồi lại có vô số thứ giống như những quả cầu sắt từ trên đỉnh đầu rơi xuống.

Khi những thứ đó rơi xuống, thậm chí còn mang theo tiếng xé gió trong không khí, cho thấy tốc độ cực nhanh, sức mạnh cũng cực lớn, nếu cứ rơi xuống như vậy, uy lực tự nhiên là vô cùng.

Dù đang mặc bộ đồ Ngũ Hành, họ cũng không dám chắc khả năng phòng ngự của nó có thể chống lại được đòn tấn công như vậy.

Đối mặt với những thứ này, họ cũng không có cách nào, chỉ đành liều mạng né tránh.

Giữa lúc bối rối, Lý Đông định lấy căn nhà kia ra để né tránh những thứ này.

Nhưng lúc này, Tôn Lão Cửu lại cười lạnh một tiếng: “Tôi không biết mấy người đang bận rộn cái gì ở đây?

Bây giờ tất cả vận mệnh đều đã được định sẵn!

Tôi thấy tôi đã được định sẵn sẽ đưa lũ quái vật kia rời khỏi nơi này, cho nên bây giờ dù tôi muốn chết cũng không dễ dàng gì, e rằng tự sát cũng không chết được!" Nhưng Lý Đông vẫn chui vào trong căn nhà kỳ dị kia.

Căn nhà đó quả nhiên vô cùng chắc chắn, bất kể thứ gì va vào nó cũng không hề hấn gì.

May mà lúc vào đây Lý Đông đã chuẩn bị rất đầy đủ, món đồ này vốn chỉ là một món đồ chơi trẻ con, sau khi được hệ thống nâng cấp, bây giờ đã có tác dụng đặc biệt lớn.

Nhưng Tôn Lão Cửu thì khác, lão ta tin rằng mình dù thế nào cũng không chết được, nên căn bản không vào cùng mấy người, kết quả là lão ta gặp xui, bị một tảng đá khổng lồ rơi xuống đè bẹp. 80.

Lão ta bị đè dưới một tảng đá khổng lồ, lập tức không thể động đậy, so với lời nói vừa rồi, cứ như là tự vả vào mặt mình.

Lão ta bị đè trên mặt đất như vậy, nhìn tảng đá lớn sau lưng, vẻ mặt lập tức đần ra.

Đương nhiên lão già này cũng không phải người bình thường, hoặc có lẽ căn bản không phải là một người sống.

Nếu là người bình thường, bị một tảng đá lớn như vậy từ trên đỉnh núi cao rơi xuống đè trúng, thì cơ bản là chết chắc, vì nửa người dưới đã ở dưới tảng đá đó, không ai có thể chịu được đòn tấn công như vậy, vì điều đó có nghĩa là nửa thân dưới đã nát bét, nếu như vậy mà không chết thì không phải là người bình thường nữa rồi.

Đương nhiên Tôn Lão Cửu quả thực không phải là người bình thường.

Nhưng bây giờ lão ta không tin vào mắt mình, không tin mình sẽ

gặp phải nguy hiểm như vậy.

Rốt cuộc lão ta tin rằng lũ yêu quái kia sẽ theo mình rời khỏi ngọn núi này, như vậy có nghĩa là lão dù thế nào cũng không chết được.

Nhưng bây giờ tính mạng của lão đang bị uy hiếp nghiêm trọng.

Vương Khải Toàn thấy lão già này gặp xui, lập tức vui vẻ nói: "Sao thế lão già?

Chẳng phải vừa nãy ông nói dù thế nào cũng không chết được sao?

Sao bây giờ trông bộ dạng có vẻ không ổn lắm nhỉ?

À phải rồi, may mà vừa rồi tảng đá kia đập trúng nửa thân dưới của ông, nếu đập trúng đầu thì có lẽ chết chắc rồi!

Ông nên cảm ơn vận may của mình mới phải, nếu không thì hôm nay đã không còn Tôn Lão Cửu nữa đâu!" Vừa rồi Tôn Lão Cửu vẫn luôn tin rằng mọi thứ đã được định sẵn, dù thế nào cũng không thể thay đổi, nhưng bây giờ niềm tin trong lòng lão dường như đã có chút dao động.

Hồ Bát Nhất lại là người tốt bụng hơn, vội vàng lo lắng nói: "Chúng ta còn đứng ngây ra đó làm gì, lão ta bị đè rồi, chúng ta mau cứu lão ra đi, dù sao cũng là người cùng chúng ta xông vào đây, không thể để lão bị kẹt ở đây như vậy được!" Dương Tuyết Lỵ thực ra cũng giống Hồ Bát Nhất, cô gái này cũng là người có tâm địa rất lương thiện, bây giờ cũng muốn ra ngoài cứu người.

Lý Đông nhìn lên đỉnh đầu, phát hiện tuy trên đó vẫn không ngừng có đồ vật rơi xuống, nhưng dường như không còn những tảng lớn nữa.

Chương 650

Chỉ cần không có những tảng lớn thì đối với họ cũng không có nhiều uy hiếp, rốt cuộc những mảnh nhỏ căn bản không thể gây tổn thương cho họ.

Thế là anh vội vàng ra ngoài, nhưng vừa mới ra ngoài, đột nhiên phát hiện trên đỉnh đầu lại có một số mảnh vỡ của giáp Cửu Tử Kinh Lăng rơi xuống.

Hồ Bát Nhất lấy ra một chiếc ô kim cương che đầu, chặn toàn bộ những mảnh vỡ rơi xuống.

Mấy người đến bên cạnh Tôn Lão Cửu, phát hiện nửa thân dưới của lão hoàn toàn bị đè dưới một tảng đá khổng lồ.

Tảng đá khổng lồ đó còn bọc theo một số mảnh vỡ của giáp Cửu Tử Kinh Lăng, bị đập như vậy hậu quả tự nhiên không cần phải nói.

Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ liều mạng muốn đẩy tảng đá đó ra, nhưng sức của hai người quá nhỏ, căn bản không thể nào lay chuyển được nó.

Lý Đông đành phải ra tay, vì trước đó đã nuốt ba viên nội đan, nên sức mạnh của anh bây giờ cũng đã cực kỳ lớn, cơ bản không khác gì một con quái vật.

Anh nghiến răng, cuối cùng cũng nhấc được tảng đá khổng lồ đó lên, ném sang một bên.

Nhưng Tôn Lão Cửu bây giờ, tình hình dường như cũng rất tồi tệ.

May mà mặt đất lồi lõm, cơ thể lão không hoàn toàn bị đè bẹp, nhưng cũng bị thương rất nặng.

Dù đang mặc bộ đồ Ngũ Hành, nhưng những mũi nhọn của giáp

Cửu Tử Kinh Lăng vẫn khiến chân lão máu me be bét, trông rất thảm.

Nhưng lão già này dường như cũng là người có nghị lực phi thường, dù bị thương thành ra như vậy, cũng không hề rên một tiếng.

Lão già như vậy, không thể không nói cũng không phải là người bình thường.

Lúc này, trên đỉnh đầu họ không ngừng có mảnh vỡ rơi xuống, những thứ đó tuy đa số là mảnh nhỏ, nhưng cũng có một số mảnh lớn, dù mặc bộ đồ Ngũ Hành mà bị đập trúng cũng không dễ chịu gì, vì vậy họ vội vàng kéo Tôn Lão Cửu vào trong căn nhà kỳ dị.

Sau khi vào trong căn nhà kỳ dị, trên đỉnh đầu không ngừng vang lên tiếng "bùm bùm bùm", đó là các loại đá vụn không ngừng rơi từ trên xuống, đập vào nóc nhà.

Vương Khải Toàn trước khi vào nhà cũng bị đập vào đầu mấy cái, đau đến mức tên mập này la oai oái.

Một lúc lâu sau, gã mới bất bình nói: "Đông ca, lão Hồ, hai người rốt cuộc bị làm sao vậy?

Chúng ta ra ngoài chịu khổ lớn như vậy, kết quả lại vì một lão già xấu xa, lỗ to rồi!

Bàn gia tôi chưa bao giờ làm ăn thua lỗ như vậy!

Cũng chỉ có đi theo hai người mới làm ăn thua lỗ thế này!" Lý Đông phủi bụi trên người, lắc đầu cười nói: "Tính ra chúng ta vẫn lời, đồ vật quý giá bên trong nhiều như vậy, mang ra ngoài cũng phải trị giá mấy chục triệu thậm chí cả trăm triệu!

Chịu chút khổ này thì có là gì?

Hơn nữa, nơi này cũng là do tổ tiên lão già này để lại, chúng ta đã lấy nhiều đồ trong nhà người ta như vậy, cứu một mạng cũng là nên

làm!

Nếu không, biết đâu sẽ ảnh hưởng đến vận may của chúng ta!" Nhưng Vương Khải Toàn không chịu thừa nhận: "Cho dù nơi này là do tổ tiên lão già này để lại thì đã sao?

Những thứ chúng ta có được là do chúng ta vất vả đào ra, có liên quan gì đến lão ta đâu!

Lão già đó cứ gây rối suốt, tôi thấy chúng ta căn bản không cần phải cứu!" Dương Tuyết Lỵ lại lắc đầu: "Chuyện này không đơn giản như vậy!

Vừa rồi khi chúng ta đưa lão già này về, tôi dường như lại phát hiện ra một vấn đề rất quan trọng!

Cũng chính là cái gọi là vận mệnh, cái gọi là chuyện đã định sẵn phải xảy ra!

Tôi cảm thấy những chuyện này thực ra hoàn toàn không phải như chúng ta tưởng tượng, có lẽ chúng ta đã bị những thông tin do người chết để lại đánh lừa!" Dương Tuyết Lỵ định nói tiếp, nhưng Vương Khải Toàn trực tiếp ngắt lời.

"Vừa rồi Đông ca chẳng phải đã nói rồi sao?

Thực ra chuyện như vậy căn bản không phải là cái gọi là vận mệnh, những văn tự trên người chết kia biết đâu không phải là do họ lén lút để lại, biết đâu là do tên Phong Sư Cổ kia để lại để dọa người khác!

Cái gì mà đã định sẵn phải xảy ra đều là nhảm nhí!

Thực ra nhiệm vụ lớn nhất của chúng ta bây giờ là mau chóng tìm lũ quái vật kia trong này!

Chỉ cần tìm thấy lũ quái vật đó là được!

Rốt cuộc nếu lũ quái vật đó chạy ra ngoài lung tung thì đúng là tai họa, chúng ta chỉ cần ở đây tiêu diệt hết chúng là lập được công lớn!" Đúng vậy, trước đó Lý Đông thực ra cũng nghĩ như vậy, phải tìm lũ quái vật trong núi rồi tiêu diệt chúng.

Nhưng vấn đề bây giờ là tuy có thể cảm nhận được sự uy hiếp của lũ quái vật, nhưng lại không biết chúng rốt cuộc ở đâu.

Lý Đông liếc nhìn Tôn Lão Cửu, cũng nói: "Cảm giác của tôi bây giờ là, thực ra việc chúng ta có chết ở đây hay không, và việc lũ quái vật có thoát ra được hay không, căn bản không có quan hệ gì!

Chúng ta sống sót ra khỏi đây, lũ quái vật kia cũng có khả năng thoát ra, cho dù chúng ta chết ở đây, e rằng cũng không thay đổi được gì, lũ quái vật kia vẫn có khả năng thoát ra!

Giữa hai việc này thực ra căn bản không có bất kỳ quan hệ nhân quả nào!" Lúc này tình hình của Tôn Lão Cửu rất tồi tệ, chân lão đang không ngừng chảy máu. 81.

Lý Đông vốn không định quan tâm đến lão ta, nhưng nghĩ lại lão ta có thể có những âm mưu khác, nên lấy ra một ít thuốc, sau khi được hệ thống nâng cấp thì bôi lên chân lão, vết thương trên người lão ta trông lành rất nhanh, vậy mà từ từ hồi phục.

Nhưng lão ta rốt cuộc có phải là người sống hay không thật sự rất khó nói.

Bởi vì lão ta dù bị thương nặng như vậy, dường như căn bản không cảm thấy đau đớn gì.

Điều đó thực sự không thể.

Dù là người có nghị lực mạnh mẽ đến đâu, cũng không thể đi ngược lại phản ứng tự nhiên của cơ thể con người.

Chương 651

Lý Đông nhớ hồi nhỏ từng nghe về một vị tiền bối rất có nghị lực, vì trong chiến đấu bị hỏng một mắt, nên phải phẫu thuật cắt bỏ nhãn cầu đã hỏng.

Nhưng vị tiền bối đó vì không muốn thuốc mê ảnh hưởng đến não bộ, nên đã không dùng thuốc mê mà để bác sĩ phẫu thuật.

Tuy ông ta cũng dựa vào nghị lực phi thường của mình để chịu đựng cơn đau khổng lồ đó, nhưng thực tế khi đối mặt với cơn đau như vậy, trán vị tiền bối đó vã mồ hôi hột, và nắm chặt ga giường.

Hoàn toàn không giống như lão già này bây giờ, hoàn toàn không cảm thấy đau đớn.

Đương nhiên trước đó, trên người lão già này cũng đã xuất hiện hiện tượng của người chết.

Cũng không biết lão già này có âm mưu gì khác không.

Lý Đông bây giờ cũng không vội, có lẽ giữ lại lão già này thật sự có chút tác dụng, ít nhất có thể nhìn thấy một số bí mật mà chỉ dựa vào sức mình không thể thấy được.

May mà lão già này cũng không phải là người hoàn toàn không biết điều, sau khi được Lý Đông chữa trị, vết thương dường như đã hồi phục một chút.

Sắc mặt của lão ta hơi dịu đi một chút: “Xin lỗi, thật sự xin lỗi, trước đó, tôi vẫn luôn cho rằng nếu tôi còn sống, thì lũ quái vật bên trong nhất định sẽ thoát khỏi nơi này!

Nhưng bây giờ tôi mới phát hiện, những gì ngài Lý Đông nói mới thực sự đúng, thực ra tôi sống hay chết căn bản không ảnh hưởng gì

đến cục diện, ít nhất sau khi tôi chết cũng không ảnh hưởng gì đến cục diện!

Ngược lại, nếu tôi còn sống, có khả năng thay đổi được cục diện ở đây!" 82.

Lão già trầm mặc một lúc rồi lại tiếp tục: "Trước đó vì một số nhận thức sai lầm của tôi, nên tôi vẫn luôn muốn hại mọi người!

Bây giờ, tôi xin lỗi vì đã làm quá nhiều chuyện sai trái, món nợ cả đời này, e rằng tôi không có cách nào trả được, kiếp sau tôi sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp!" Thực ra mấy người họ cũng không có thuộc tính thánh mẫu gì.

Nhưng thực tế, con người đều như vậy.

Căn bản không sợ kẻ địch hung ác, nhưng lại sợ có người khóc lóc thảm thiết, thành khẩn nhận lỗi trước mặt mình.

Ít nhất là Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn, hai người này dường như không có lý do gì để tiếp tục làm khó lão già này.

Đặc biệt là Vương Khải Toàn, vừa rồi còn mắng chửi lão già này, chỉ hận không thể bóp chết lão ta ngay lập tức.

Nhưng bây giờ gã vội vàng nói: "Lão già chết tiệt này, ông nói nhảm gì ở đó?

Ông xem ở đây có bao nhiêu người?

Có tới 5 người lận.

Làm trâu làm ngựa, ông có thể làm trâu làm ngựa cho mấy người?

E rằng biến thành một con trâu, mổ ra ăn thịt cũng không ăn được mấy bữa!" Gã nói những lời như vậy thực ra là để hòa hoãn không khí, tuy trông có vẻ là một tên mập lỗ mãng, nhưng thực ra thô mà có tế, trong lòng rất tinh tường.

Đúng lúc này, họ lại cảm nhận được một trận rung chuyển dữ dội, trên nóc căn nhà kỳ dị lại vang lên mấy tiếng động rất trầm.

Tiếng động trầm như vậy cho thấy có những tảng lớn từ trên đỉnh đầu rơi xuống.

May mà căn nhà này rất chắc chắn, nếu không thì e rằng đã bị chôn vùi bên dưới rồi.

Nhưng sau một lúc, đột nhiên cảm giác ngọn núi đang di chuyển nhanh chóng dường như lại dừng lại, hình như bị thứ gì đó kẹt lại.

"Tôi cảm thấy bây giờ mọi chuyện dường như không còn nghiêm trọng như vậy nữa!

Nếu cả một ngọn núi trượt xuống sông Trường Giang, đó thực sự là một thảm họa khổng lồ, chưa nói đến chuyện khác, chỉ cần chặn sông Trường Giang gây ra lũ lụt lớn đã là một chuyện phiền phức!

Nhưng bây giờ ngọn núi này dường như đã bị thứ gì đó kẹt lại, điều đó có nghĩa là chúng ta có lẽ có một tia hy vọng sống, mưu sự tại nhân!" Sau khi hiểu rõ tình hình, mắt Lý Đông đột nhiên sáng lên, cảm thấy tương lai dường như cũng không còn u ám như vậy.

Đợi đến khi bên ngoài không còn thứ gì linh tinh rơi xuống nữa, anh mới mở căn nhà kỳ dị ra.

Lý Đông thấy bên ngoài căn nhà bây giờ chất đầy những tảng đá lớn nhỏ, gần như chôn vùi cả căn nhà.

"Đông ca, đây là thứ gì vậy?

Sao chắc chắn thế, nhiều đá rơi xuống như vậy mà không bị hỏng!

Món đồ này lấy từ đâu ra vậy?" Vương Khải Toàn sau khi nhìn căn nhà này, luôn cảm thấy có chút kỳ lạ.

"Thứ này chỉ là một món đồ chơi trẻ con thôi, sau khi tôi xử lý đặc

biệt, nó có thể biến thành một căn nhà chống động đất!

Thứ này hữu dụng, nhưng đáng tiếc là bị chôn trong đất rồi!

Muốn lấy nó ra cũng không dễ dàng!" Lý Đông lắc đầu, cảm thấy có chút đáng tiếc.

"Thứ tốt như vậy không lấy ra thì mau lấy ra đi, nếu không thì lãng phí quá, bảo bối tốt như vậy, nếu ở bên ngoài, bao nhiêu tiền tôi cũng sẵn sàng mua!" Vương Khải Toàn dường như rất hứng thú với bảo bối này, chăm chú quan sát.

"Nếu cậu thật sự thích thứ này, vậy thì tôi đào ra bán cho cậu, tôi không cần nhiều, một trăm triệu là được, thế nào!" Lý Đông trêu một câu, rồi vội vàng đi dọn đá, sau khi dọn hết những tảng đá bên ngoài, anh thu căn nhà lại.

Thu hồi bảo bối xong, ý kiến của mọi người bây giờ đã thống nhất, thế là quyết định nhân cơ hội này đi vào trong tìm xem có cách nào cứu vãn cục diện không.

Thế là, cả nhóm mấy người men theo một con đường nhỏ được đục trên vách đá đi lên.

Ngọn núi quan tài này trông thật sự giống một cỗ quan tài, trên vách đá dựng đứng bốn mặt quan tài có rất nhiều vết nứt.

Trong những vết nứt đó cũng giấu rất nhiều quan tài.

Đương nhiên những quan tài này không phải là loại quan tài lớn đựng cả thi thể, mà là những quan tài nhỏ đựng các loại nội tạng.

Chương 652

Trên vách đá dựng đứng có một số con đường nhỏ, dọc ngang chằng chịt, ngoài ra trong các kẽ đá còn mọc một số loại thực vật linh tinh, có một số thực vật đã mục rữa, nên môi trường thực sự rất tồi tệ.

Nhưng nếu nhìn từ xa, vách đá dựng đứng lại rất đẹp.

Mấy người đi trên con đường nhỏ đó, trông giống như những con côn trùng đang bò trên cỗ quan tài, trông có vẻ không đáng kể.

Nhưng bây giờ những sinh vật nhỏ bé như côn trùng này lại muốn ngăn cản cỗ quan tài này rơi xuống sông Trường Giang.

Nhưng lối đi ở đây dường như cũng không dễ đi, vì trước đó liên tục xảy ra động đất, nên rất nhiều con đường nhỏ thực tế đã sụp đổ, đứt quãng, muốn trèo lên cũng không dễ dàng.

Mấy người trẻ tuổi thì không sao, rốt cuộc đều đã trải qua vô số khổ nạn rèn luyện, cũng khá lợi hại, nhưng Tôn Lão Cửu, lão già này cơ thể dường như không chống đỡ nổi, đặc biệt là lão ta bị thương, tuy đã được chữa trị đặc biệt và hồi phục, nhưng lão già này đi được một lúc đã thở hổn hển.

Lý Đông nghiến răng, trực tiếp ném lão ta vào túi Càn Khôn, rồi tiếp tục tiến lên.

Nhưng sau khi leo lên được một lúc, anh phát hiện cảnh tượng phía trước rất không ổn.

Trên đỉnh đầu họ dày đặc đều là một số bộ phận của giáp Cửu Tử Kinh Lăng.

Tuy giáp Cửu Tử Kinh Lăng bây giờ cơ bản đã chết, căn bản

không còn tiếp tục xảy ra phản ứng hóa học, cũng không còn tiếp tục sinh trưởng, nhưng những thứ này rất cứng rắn, hoàn toàn chặn kín mọi thứ trên đỉnh đầu, đến mức căn bản không tìm thấy bất kỳ con đường nào có thể đi lên. 83.

Lý Đông đột nhiên phát hiện mình dường như lại làm một chút công vô ích, vốn tưởng rằng trước đó đã xảy ra nhiều trận động đất như vậy, những thứ linh tinh trên đỉnh đầu đáng lẽ đã sụp đổ không ít, nên có cơ hội đi lên, kết quả không ngờ trên đó vậy mà lại như thế này, nếu muốn cưỡng ép đi lên, e rằng không có nhiều cách.

Lý Đông không còn cách nào, đành phải dẫn mấy người lại đi xuống, men theo đường cũ trở về.

Bởi vì nếu không men theo đường cũ trở về, biết đâu ở nơi này sẽ gặp nhiều nguy hiểm hơn.

Nhưng ai ngờ khi đi xuống, đột nhiên phát hiện trong mạch Bàn Cổ trong núi, đột nhiên xuất hiện vô số nước ngầm đen ngòm.

Vốn dĩ dưới chân núi có rất nhiều vết nứt, vốn ở nơi này có một dòng suối đen, dòng suối đen và nước ngầm hòa vào nhau, biến thành một thứ nước bẩn vô cùng kinh tởm.

Bây giờ mực nước trong núi quan tài không ngừng dâng lên, trong một khoảng thời gian ngắn đã nhấn chìm gần một nửa ngôi làng, nhất thời cả ngọn núi trông giống như một cái hố phân, khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

May mà họ đeo mặt nạ phòng độc, không ngửi thấy mùi đó, nhưng nhìn cảnh tượng đó cũng khiến người ta cảm thấy rất buồn nôn.

Họ đành phải tạm thời dừng lại ở sườn núi, nhưng những ngôi mộ cổ ở phía dưới, vô số thi thể cũng bị nước lớn cuốn ra.

Cùng với dòng nước đen không ngừng dâng lên, Lý Đông thấy trên

mặt nước trôi nổi rất nhiều thi thể và quan tài, ngoài ra còn có một số đồ cổ khá quý giá, nhưng bây giờ anh không có tâm tư nào đi lấy những thứ đó.

Những thi thể đó cơ bản đều là thi thể cổ đại đã chết từ không biết bao nhiêu năm trước, cộng thêm những chiếc quan tài linh tinh và một số đồ cổ khác, không ngừng xoay tròn trên mặt nước.

Vì nước đó trông có chút giống máu tươi, nên cảnh tượng này thực tế cũng có chút giống như thi sơn huyết hải trong truyền thuyết. 84.

Cảnh tượng như vậy cứ như một trận tận thế.

Cục diện bây giờ đối với họ dường như ngày càng bất lợi, nếu đi lên trên, bên ngoài có tàn dư của giáp Cửu Tử Kinh Lăng chặn đường đi, nhưng bên dưới lại xảy ra lũ lụt như vậy, họ chỉ có thể dừng lại ở sườn núi.

Nhưng mực nước bên dưới lại không ngừng dâng lên, xem ra sắp bị nhấn chìm trong biển máu.

Đúng lúc này, họ lại nghe thấy một tiếng động lớn, dường như lại xảy ra chuyện cực kỳ khủng khiếp.

Lý Đông đành phải mở căn nhà kỳ dị ở sườn núi, sau khi tất cả mọi người chui vào, căn nhà đó vì đặt không vững nên lăn xuống dưới.

Mấy người ở trong nhà chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, may mà các nơi trong nhà đều khá đàn hồi, cũng hoàn toàn kín, tạm thời ở bên trong không có chuyện gì.

Rất nhanh đã rơi xuống dưới.

Sau khi rơi xuống biển máu trên mặt đất, căn nhà nổi trên bề mặt biển máu, qua cửa sổ họ mới thấy được tình hình bên ngoài.

Hóa ra cơ thể của giáp Cửu Tử Kinh Lăng trên đỉnh đầu, vì không chịu nổi sự va đập của dòng nước.

Nhưng bốn phía lại bị không gian chật hẹp cản trở, nên bị kéo mạnh ra khỏi ngọn núi. 85.

Ngay sau đó chỉ thấy xung quanh một mảnh hỗn loạn, không ngừng có đồ vật rơi ra ngoài, chất lỏng màu đỏ đó cũng chảy khắp nơi, cứ như tận thế giáng lâm.

Lúc này trong căn nhà này lắc lư không ngừng, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, thậm chí ngũ tạng lục phủ cũng theo đó mà xóc nảy.

May mà trong nhà có dây an toàn, sau khi buộc chặt dây an toàn, họ chỉ có thể theo căn nhà này mà lắc lư khắp nơi.

Một lúc lâu sau, họ mới cảm thấy sự lắc lư giảm bớt một chút, rồi qua cửa sổ nhìn ra ngoài.

Phát hiện cảnh tượng bên ngoài càng thêm khủng khiếp, chỉ thấy thôn Địa Tiên ban đầu bây giờ đã bị nhấn chìm, nhà cửa toàn bộ sụp đổ, thậm chí dãy núi kia cũng hoàn toàn sụp đổ.

Dòng nước màu đỏ ở phía trước thân núi đã không còn, hoàn toàn bị nước lớn cuốn vào.

Bây giờ cả ngọn núi đều bắt đầu nghiêng, phần trước của núi quan tài nằm trên vách đá của hẻm núi, phần sau vẫn treo lơ lửng ở cửa động nơi mạch nước ngầm phun ra thác nước.

Dòng nước đen đỏ, đục ngầu, lại không biết từ đâu cuốn ra vô số thi thể, rồi lại đẩy về phía vách đá dựng đứng.

Những thi thể đó cơ bản đều là thi thể của những người bị Phong Sư Cổ đưa vào làm vật bồi táng, cũng không biết đã bị người ta làm phép gì, bây giờ sau khi tiếp xúc với một số chất liệu kỳ lạ bên ngoài, trên những thi thể đó nhanh chóng mọc ra một lớp đốm đen.

Hồ Bát Nhất là một cao thủ trộm mộ rất có kiến thức, sau khi thấy cảnh tượng như vậy, lập tức biết tình hình không ổn.

Chương 653

“Trời ơi, những thứ này e rằng sắp biến thành Hắc hung rồi?” Gã không khỏi chửi một tiếng.

Tôn Cửu gia cũng biết đó là thứ gì, đúng vậy, thứ này còn lợi hại hơn cương thi nhiều.

Bởi vì cương thi không thể nghe tiếng gà gáy, không thể xuất hiện vào ban ngày, cũng không thể không có quan tài.

Nhưng những thứ này căn bản không có quan tài, chỉ là từng thi thể một, dù là ban ngày ban mặt, e rằng cũng sẽ biến thành bộ dạng cương thi.

Nếu như vậy, những thứ này còn lợi hại hơn cương thi bình thường nhiều.

Theo truyền thuyết, những thứ này nếu biến thành quái vật, thì có thể cắn người, hút tủy người.

“Thi tiên, những thứ này là Thi tiên! 86.

Quá khủng khiếp, thật sự quá khủng khiếp!” Tôn Lão Cửu bây giờ trợn trừng mắt, bộ dạng đó trông rất tuyệt vọng.

Đại nạn mà ông ta đã dự liệu từ trước sắp xuất hiện rồi.

Lý Đông trợn mắt nhìn những thi thể đang không ngừng biến hóa kia, đột nhiên cảm thấy có lẽ mình thật sự sẽ phải giao đấu với những thi thể này.

Tôn Lão Cửu bây giờ dường như có cảm giác lòng còn sợ hãi, nhưng lão ta cũng không còn cực đoan như trước, nhất quyết muốn hại chết tất cả mọi người.

“Những kẻ này tuy là Thi tiên, nhưng trông bộ dạng đó dường như chưa hoàn toàn thành hình!

Có lẽ chúng ta đi xem rốt cuộc thế nào!

Nếu có cơ hội, phải hủy diệt hết những thứ này mới đúng!

Nhân lúc chúng chưa hoàn toàn thành hình, hủy diệt hết chúng, như vậy, có lẽ có thể tránh được một trận tai nạn như vậy!” Lão già này nhíu mày cẩn thận nói.

Vương Khải Toàn cẩn thận đánh giá lão già này: “Lão già xấu xa này!

Tuy trước đó đã nhận lỗi, nhưng tôi đang nghĩ lão già này có phải là nhận lỗi biết lỗi nhưng không sửa lỗi không, có phải lại đang giăng bẫy để dẫn chúng ta vào tròng không, lão già xấu xa này có vẻ hơi xấu đó nha!” Quả nhiên chuyện trên đời này thực tế là như vậy.

Một người nếu đã làm chuyện xấu, dù đã nhận lỗi và sửa lỗi, nhưng sau này nếu làm một chuyện gì đó, thì bất kể chuyện đó như thế nào, người khác cũng sẽ không tin.

Rốt cuộc muốn xây dựng lòng tin, đó tuyệt đối không phải là một chuyện dễ dàng.

“Nhất định phải tin tôi, lần này tôi tuyệt đối không có ý hãm hại, những thứ đó nhất định phải hủy diệt hết, nếu không thì không còn cách nào nữa, những thứ đó nếu trốn ra ngoài, đó tuyệt đối là một trận đại nạn…” Vương Khải Toàn không tin lời của lão ta, gã trông có vẻ như bị những thi thể quái dị kia dọa sợ, lùi về sau một bước nói: “Thôi được, cho dù những gì lão già này nói đều là thật! 87.

Nhưng những thứ đó đã thành ra thế này, biết đâu đã xảy ra biến dị từ lâu, dù dùng lửa, lửa cũng không đốt được, vậy chúng ta có cách gì không?

Hay là thế này đi, chúng ta thân ai nấy lo, mau tìm cách rút lui khỏi đây đi…" Lý Đông quan sát bốn phía nói: "Bây giờ giải quyết những thứ đó ở đây tuyệt đối không phải là một lựa chọn tốt, nơi này thực sự quá nguy hiểm, bây giờ nơi an toàn duy nhất của chúng ta cũng chỉ là căn nhà kỳ dị này thôi!

Nếu chúng ta ra ngoài, sẽ phải tiếp xúc với những thứ kinh tởm đó, những thứ kinh tởm đó các cậu không thấy ghê, chứ tôi thấy ghê lắm!

Tôi thấy chúng ta nên tìm một nơi an toàn hơn trước, ít nhất là một nơi có môi trường tốt hơn, rồi sau đó từ từ tìm cách giải quyết những thứ đó!

Như vậy chắc sẽ không tệ, ý kiến của các cậu thế nào?" Lý Đông tập trung ánh mắt vào Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ.

Hai người này tương đối có kiến thức, đặc biệt là Hồ Bát Nhất, cũng là một người rất thông minh, kiến thức cũng nhiều.

Hồ Bát Nhất dường như cũng đã quyết định: "Nơi này quả thực rất nguy hiểm, ngọn núi này có thể sụp đổ bất cứ lúc nào!

Sau này có khả năng sẽ xảy ra lũ lụt!

Nếu chúng ta ở đây quá lâu, biết đâu chúng ta thật sự sẽ bị những dòng lũ bùn đất này chôn vùi, lúc đó chúng ta khóc cũng không có chỗ!

Chúng ta bây giờ nên rời khỏi đây mới đúng!

Muốn rời đi, chỉ có thể từ phần trước của ngọn núi, cũng là núi quan tài, nhìn vào vách đá dựng đứng mới có khả năng thoát ra!" Lý Đông khởi động căn nhà kỳ dị của mình, căn nhà đó trong chốc lát biến thành một chiếc thuyền nhỏ, khởi động lực đẩy, rồi tiến về một hướng.

Bây giờ dưới sự va đập của thác nước, cả ngọn núi đều không

ngừng rung chuyển.

Những mảnh vỡ rơi từ trên núi xuống, sau khi rơi vào trong nước, rất nhanh sẽ biến mất không thấy tăm hơi.

Bây giờ nửa sau của cả ngọn núi chỉ còn lại một cái vỏ rỗng, mỗi giờ mỗi khắc đều có khả năng sụp đổ.

Anh cảm thấy nếu không sớm rời khỏi nơi này, biết đâu thật sự sẽ bị thân núi rơi xuống chôn vùi trong nước.

Khi đến phần trước của ngọn núi, phát hiện phía sau không ngừng có đồ vật rơi xuống, cả quá trình kinh hiểm vô cùng.

Lý Đông dẫn mấy người rời khỏi căn nhà kỳ dị, trèo lên phần trước của quan tài.

Sau một thời gian dài nỗ lực, họ cuối cùng cũng lên đến đỉnh núi.

Lý Đông nhìn dòng sông cuồn cuộn bên dưới, lắc đầu nói: "Tôn Lão Cửu, giáo sư Tôn, ông xem?

Bây giờ cảnh tượng bên dưới như vậy, những thứ trong núi quan tài, bất kể sống chết, quái vật, tôi đoán tất cả đều sẽ bị nước sông cuốn đi!

Rồi ra biển, tất cả đều sẽ biến thành tro bụi!

May mà chúng ta không tin những lời ngụ ngôn linh tinh đó, nếu không, e rằng chúng ta cũng sẽ bị cuốn đi hết!

Chương 654

Bây giờ chúng ta muốn ra ngoài, chỉ có thể dựa vào tôi, đừng có tin vào cái gọi là vận mệnh nữa!" Nhưng lão già này dường như lại lên cơn, căn bản không tin vào an nguy của bản thân, nhất quyết phải tự mình đi xem rốt cuộc là thế nào, muốn xem những thi thể đó có thật sự bị cuốn đi không.

Mẹ kiếp, lão khốn này là người phiền phức nhất.

Lý Đông bây giờ sao có thể để lão ta dẫn dắt nhịp độ nữa?

Thế là, anh trực tiếp dùng dây thừng trói lão ta lại, rồi ném vào túi Càn Khôn, sau đó tiếp tục tiến lên.

Men theo núi quan tài trèo về phía trước được hơn chục mét, cảm giác hiện tượng rung chuyển dường như đã ở khá xa. 88.

Nhưng khi quay đầu lại mới phát hiện, những thi thể bị cuốn ra từ trong nước, bây giờ đang dày đặc, vậy mà từ trên vách đá dựng đứng trèo xuống.

Đúng vậy, những thi thể này vốn là những kẻ bồi táng cho Phong Sư Cổ.

Bây giờ những kẻ này dường như đều biến thành những sinh vật như mục dân, trên người mọc đầy lông thi, bộ dạng đó đáng sợ đến mức nào thì đáng sợ đến mức đó.

Hầu như không có bất kỳ sự khác biệt nào với zombie trong truyền thuyết.

Trong hẻm núi sương mù đen kịt, những phế tích còn sót lại trong núi quan tài ẩn hiện, lúc này trông càng giống một địa ngục.

Trong truyền thuyết có một câu thơ, gọi là Phong Đô Quỷ Môn

nhất thời khai, phóng xuất thập vạn ác quỷ.

Lý Đông quan sát kỹ, trong số những quái vật kỳ dị đó, kẻ cầm đầu là tên Phong Sư Cổ kia.

Đúng vậy, Phong Sư Cổ tuy thi thể đã bị giáp Cửu Tử Kinh Lăng xé thành hai nửa, nhưng bây giờ vẫn trà trộn trong đó.

Tên này rõ ràng là thủ lĩnh của những thi thể đó, bây giờ đang được các chi thể khác của mình nâng đỡ, nhanh chóng đuổi theo.

Tốc độ của những kẻ này dường như rất nhanh, sắp đuổi kịp rồi.

Lý Đông dường như là mục tiêu lớn nhất trong số những kẻ này.

Chỉ thấy một Thi tiên trực tiếp lao về phía anh.

Lý Đông bây giờ đã sớm có chuẩn bị, tay cầm đao, trong khoảnh khắc đó chém ra ngoài.

Lý Đông là người đã ăn ba viên nội đan, sức mạnh của anh bây giờ vượt xa người thường, cây đao trong tay cũng đã được nâng cấp mấy lần, là một vũ khí đỉnh cấp.

Nhưng một nhát đao chém xuống, Thi tiên đó không hề bị chém thành hai đoạn, nhưng sức mạnh quá lớn, dưới sức mạnh cường đại đó, cơ thể của con quái vật này bị đánh bay ra ngoài, rồi từ trên đỉnh núi rơi xuống, rơi vào trong nước bên dưới.

Nhưng bây giờ loại quái vật không ngừng trèo lên này, thực sự quá nhiều, Lý Đông bây giờ gần như ứng phó không xuể, muốn đuổi hết những con quái vật này xuống, tuyệt đối không phải là một chuyện dễ dàng.

Đương nhiên, quan trọng nhất là muốn tiêu diệt những con quái vật này càng không dễ dàng.

Ít nhất là cây đao trong tay anh bây giờ đối với những con quái vật

này, dường như không gây ra nhiều tổn thương thực chất, nhiều nhất cũng chỉ là đẩy lùi chúng mà thôi.

Đương nhiên như vậy cũng là một kết quả rất tốt.

Ít nhất Lý Đông một mình có thể bảo vệ hai người phụ nữ phía sau.

Hồ Bát Nhất cũng móc ra một cái xẻng sắt, muốn đuổi hết những con quái vật đó xuống.

Gã dùng quả cầu sắt làm vũ khí, dường như cũng có chút hiệu quả, ít nhất có thể tạm thời đẩy lùi quái vật, cũng có thể bổ sung một chút cho những chỗ bị lọt.

Nhưng đúng lúc này, Vương Khải Toàn gặp phải phiền phức lớn.

Hóa ra, khi gã thấy một con quái vật lao về phía mình, vội vàng né tránh, kết quả không cẩn thận một chân giẫm lên mép vách đá, rồi đột nhiên nghe một tiếng "rắc", lập tức rơi vào nguy hiểm.

Lúc này có mấy con quái vật, từ từ trèo về phía gã, bộ dạng đó xem ra sắp rơi xuống rồi.

Lý Đông đành phải vội vàng đuổi theo, đá bay mấy con quái vật đang đuổi theo bên đó.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ ném ra một sợi dây thừng, Vương Khải Toàn tóm được sợi dây thừng đó, rồi mới từ từ trèo trở lại.

Gã sau khi trở lại không ngừng thở hổn hển: "Trời ạ, vừa rồi Bàn gia ta mấy trăm cân, suýt chút nữa là toi rồi!

Nơi này thật sự quá nguy hiểm!" Nhưng lúc này những con quái vật khác cũng đang không ngừng trèo lên.

Lý Đông sức mạnh vô cùng, một đao có thể chém bay một con.

Nhưng số lượng quái vật thực sự quá nhiều, dù là anh cũng có

chút không thể ngăn cản.

Hồ Bát Nhất và Yêu Muội, hai cô gái, bây giờ cũng không rảnh rỗi, không ngừng ném đồ vật xuống núi.

May mà nơi họ đang đứng cũng là một nơi có địa thế khá tốt, từ nơi cao ném đồ vật xuống dưới, đối với những thứ đang trèo lên bên dưới có tác dụng cản trở rất mạnh.

Đặc biệt là một số tảng đá khá nặng, có thể đập rơi một con.

Nhưng những con quái vật bị đập rơi xuống như vậy, dường như căn bản không chết, lại bắt đầu trèo lên.

Đột nhiên, có một tảng đá khổng lồ đập nát đầu thi thể của Phong Sư Cổ.

Nhưng không ngờ, trong thi thể không đầu đó đột nhiên trèo ra một con quái vật đen kịt.

Con quái vật đó trên người mọc đầy lông đen.

Chương 655

Con quái vật đó không biết tại sao, dường như bị ảnh hưởng bởi môi trường bên ngoài, lại xảy ra một số biến hóa hóa học, lập tức mọc ra một số lông tơ màu đen.

Bây giờ những thứ này quả thực có chút đáng sợ, ít nhất còn khó đối phó hơn zombie trong truyền thuyết.

Bởi vì những con quái vật trong truyền thuyết kia, bất kể thế nào, đều có thể bị tiêu diệt, nhưng bây giờ chỉ dựa vào tấn công vật lý dường như không có tác dụng lớn đối với những thứ này.

"Long thị, những kẻ này đã mở Long thị!" Hồ Bát Nhất đột nhiên lớn tiếng nói, "Những thứ này nếu đã mở Long thị, e rằng tấn công thông thường đối với chúng căn bản vô dụng!

Muốn đối phó với loại này, chỉ có một cách, đó là sấm sét!

Chúng ta cần tìm cách dùng sấm sét, chỉ có dùng sấm sét mới có thể tiêu diệt được những kẻ này!" Sấm sét?

Thứ đó tuyệt đối là thứ nguy hiểm nhất trên thế giới này.

Hầu như mỗi năm đều có chuyện sấm sét đánh bị thương người và gia súc, thậm chí còn có vấn đề phá hủy các loại nhà cửa.

Thứ đó cơ bản con người không có cách nào chống lại, không cẩn thận có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Dường như cũng có chút khó khăn.

Lý Đông khẽ nhíu mày, muốn gây ra sấm sét ở đây, dường như thật sự không phải là một chuyện dễ dàng.

Nhưng anh cẩn thận quan sát tình hình dưới hẻm núi, thấy bên

dưới sương mù đen kịt, cho người ta một cảm giác rất không chân thực.

"Chỉ có thể thử một chút!" Lý Đông lấy ra một cái bật lửa, loại bật lửa điện tử.

Anh nhớ hồi nhỏ, thường đi nhặt những cái bật lửa người lớn dùng xong vứt đi.

Trong những cái bật lửa đó, có một bộ phận cơ khí nhỏ, chỉ cần ấn nhẹ, sẽ xuất hiện hiện tượng phóng điện, đương nhiên dòng điện yếu, không gây tổn thương.

Nhưng trẻ con lại lấy thứ đó ra để cố ý đùa giỡn, cảm giác tê tê đó khiến trẻ con cảm thấy kinh ngạc.

Bây giờ sau khi tháo cái bật lửa đó ra, phát hiện bên trong quả nhiên có một cái máy nhỏ như vậy.

"Nâng cấp thứ này, không biết có tác dụng không!" Lý Đông dùng hệ thống nâng cấp, tốn hơn 1 vạn đạo tệ.

Rất nhanh, viên đá lửa điện vốn chỉ to bằng hạt lạc, bây giờ trong chốc lát, biến thành lớn như một ngôi nhà, bên dưới có một sợi dây điện dài, trực tiếp rủ xuống hẻm núi.

Lý Đông lại để mấy người mặc bộ đồ Ngũ Hành, đề phòng bất trắc, sau đó ấn cơ quan.

Chỉ thấy trong hẻm núi vốn đen kịt, đột nhiên lóe lên một tia sáng.

Một tia sét màu tím cực dài quét ngang toàn bộ hẻm núi, cả trời đất đều sáng rực.

Ngay sau đó, nghe thấy một tiếng nổ chấn động màng nhĩ.

Đây là một hiện tượng vật lý, vì tốc độ truyền của ánh sáng nhanh hơn âm thanh, nên trước tiên thấy ánh sáng, rồi mới nghe thấy tiếng.

Dưới tiếng động khổng lồ, dường như cả trời đất đều rung chuyển.

Ngay sau đó trong hẻm núi đen kịt, lập tức bốc lên vô số quả cầu lửa.

Xung quanh bị sét đánh gây ra hỏa hoạn lớn, thậm chí không khí đen kịt xung quanh cũng bốc cháy.

Đúng vậy, trong không khí đó chứa một lượng lớn tạp chất, những tạp chất đó dường như đều là vật phẩm dễ cháy.

Bây giờ cả khu vực gần núi quan tài đều xảy ra hỏa hoạn, luồng khí nóng bỏng đó gây ra một trận cuồng phong, bên dưới lập tức một biển lửa.

Chỉ thấy những con quái vật đó trước tiên bị sấm sét đánh trúng, rồi lại bị lửa đốt, truyền ra từng tràng âm thanh cực kỳ khủng khiếp, như tiếng quỷ khóc trong địa ngục. 89.

Hồ Bát Nhất và mấy người là dân trộm mộ, ai nấy đều ngơ ngác: "Không ngờ chúng ta vậy mà có thể dẫn ra hỏa thiên lôi, thật sự không thể tưởng tượng được!

Xem ra sức mạnh chúng ta nắm giữ đã vượt qua trời đất rồi nha!" Gã sau đó lại giải thích một phen.

Trong mắt gã, lửa trên thế giới này được chia thành nhiều loại.

Một trong số đó là quỷ hỏa, cũng là sau khi người chết, chất phốt pho trong xương cốt khi gặp nhiệt độ hơi cao một chút sẽ xảy ra hiện tượng cháy.

Loại lửa này thường không được gọi là ngọn lửa.

Ngoài ra còn có ba loại ngọn lửa.

Phân biệt là long hỏa, nhân hỏa, thiên hỏa, long hỏa là loại lửa có

thể cháy trong nước, nhân hỏa là ngọn lửa con người dùng trong sinh hoạt hàng ngày nấu ăn. 90.

Hỏa thiên lôi, là lửa của hận thế, có thể dùng để trừng phạt mọi tội ác trên thế giới, người ta thường nói, làm chuyện xấu sẽ bị trời đánh sét đánh, thực ra là cùng một đạo lý.

Tôn Lão Cửu là một giáo sư, dường như cũng tin như vậy.

Nhưng Lý Đông lại không tin: "Chỉ là sức mạnh của một chút công cụ thôi, lại bị các cậu nói ra nhiều vòng vo như vậy!

Bây giờ khoa học ngày càng tiên tiến, những thứ con người nắm giữ, tuyệt đối sẽ ngày càng nhiều." Tóm lại bất kể thế nào, sau trận hỏa thiên lôi đó, nhìn lại tình hình bên dưới, phát hiện cả hẻm núi dường như đã trở nên yên tĩnh hơn không ít.

Dưới sự thiêu đốt của lửa sấm, những thi thể đó dường như đã biến mất hoàn toàn, thậm chí khí đen mờ mịt trong hẻm núi cũng biến mất.

Chương 656

Bây giờ trong cả hẻm núi chỉ còn lại một ít tro bụi, bay lơ lửng trên không.

Trong những tro bụi đó, thậm chí còn có một số tia lửa, nhưng cục diện bây giờ, đối với họ, dường như đã tạm thời an toàn.

Ít nhất những con quái vật kỳ quái đó không biết đã đi đâu rồi.

Nhưng Lý Đông cảm thấy có chút không chân thực.

Trước đó đều cảm thấy những con quái vật này có chút khó đối phó, vì cây đao của anh căn bản không thể trực tiếp giết chết chúng.

Kết quả bây giờ trực tiếp dùng một tia phóng điện, đã giết hết chúng.

Khiến người ta cảm thấy có chút không tin, nhưng bây giờ cũng không thể không tạm thời tin vào chuyện như vậy.

Những người khác cũng ở đây nhìn xung quanh, những nơi họ nhìn thấy cơ bản đều là một cảnh tượng kinh hoàng.

Bây giờ cảm thấy một cảm giác sống sót sau trăm lần chết.

Cảm giác sống sót sau trăm lần chết đó khiến họ thổn thức không thôi.

Nhưng Lý Đông lại cảm thán, tên Phong Sư Cổ kia đã mưu tính lâu như vậy, thậm chí đã tiến hành một âm mưu kéo dài mấy nghìn năm.

Nhưng một âm mưu kéo dài mấy nghìn năm như vậy lại tan biến, biến thành tro bụi, không thể không nói, đây tuyệt đối là một chuyện khiến người ta cảm thấy vô cùng bi thương.

Đương nhiên đó là với tiền đề Phong Sư Cổ thật sự có cảm giác như vậy, tiền đề là gã thật sự còn sống, chứng kiến chuyện vừa rồi.

Nhưng đó cũng chỉ là một mong muốn đơn phương mà thôi.

Bây giờ trên cả hẻm núi này ngoài một số vết cháy đen, có một ít bụi tro, lúc này hoàn toàn không còn bất kỳ dấu vết thi thể nào nữa.

Xem ra hỏa thiên lôi quả thực lợi hại hơn ngọn lửa bình thường, quả thực đã thiêu những thứ đó hoàn toàn thành tro bụi.

Bây giờ tro bụi bay đầy trời, giống như một trận tuyết đen.

Tuy trông giống như Tu La địa ngục, nhưng họ lại bất ngờ phát hiện, cảnh tượng bây giờ dường như rất đẹp.

Nhưng bây giờ xem ra địa thế lại không tốt.

Họ đang ở trên sườn núi phía trước của núi quan tài.

Vì tiếng sấm nổ dữ dội vừa rồi, bây giờ cả ngọn núi trên sườn núi đều bắt đầu nứt ra.

Cũng không biết là vì tiếng sấm nổ vừa rồi, hay vì quan hệ với lũ lụt, tóm lại bây giờ nơi này đối với họ dường như cũng không đặc biệt an toàn.

Nhưng cảnh tượng bên dưới dường như còn khó coi hơn.

Thôn Lợi Tân bây giờ hoàn toàn là một đống đổ nát, khắp nơi là gạch ngói vụn, nhưng dòng lũ đen đó không còn tồn tại nữa, cũng là một chuyện tốt.

Tuy bây giờ khắp nơi là gạch ngói vụn, nhưng cảm giác tà môn đó không còn nữa, đã không còn cảm giác tà môn như vậy, chẳng bao lâu nữa, nơi này sẽ mọc lại một số cây cỏ xanh, rồi từ từ nơi này sẽ biến thành một nơi người ta có thể tùy ý vào, biến thành một mảnh đất rất bình thường của nhân gian.

Tôn Lão Cửu, lão già này bây giờ lại cảm thán một tiếng: "Không ngờ, không ngờ, không ngờ, lời tiên tri đó thật sự đã ứng nghiệm!

Nhưng sau khi lời tiên tri ứng nghiệm, những chuyện sau đó lại không dự liệu được!

Những con quái vật theo ta cùng ra ngoài, lại không thể thật sự gây hại cho nhân gian, cuối cùng chết dưới một tia sấm nổ!

Đó cũng là báo ứng của gã!" Lý Đông thấy bộ dạng của lão ta dường như rất sảng khoái, lập tức cảm thấy có chút tò mò.

"Lão Tôn, giáo sư Tôn, Tôn Lão Cửu!

Ông có vẻ hơi kỳ lạ.

Dù sao đi nữa, Phong Sư Cổ đó cũng là tổ tông của ông!

Chẳng lẽ ông thật sự không quan tâm đến tổ tông của mình như vậy, thật sự thích đại nghĩa diệt thân sao?

Tổ tông của ông chết như vậy, dường như không ảnh hưởng gì đến ông!

Ông bây giờ định làm thế nào?

Bây giờ cả gia tộc chỉ còn lại một mình ông!

Chẳng lẽ một mình ông có thể chống đỡ cả gia tộc sao?" Trên mặt Tôn Lão Cửu xuất hiện một nụ cười thảm thương.

"Phong Sư Cổ tên đó đã làm nhiều chuyện ác như vậy.

Vậy thì gia tộc của tôi đáng phải chịu báo ứng, đó là nên chịu báo ứng, bây giờ cả gia tộc của tôi sắp diệt vong, cũng là chuyện bình thường, cũng không có gì to tát.

Một người, luôn phải trả giá cho những việc mình làm, cả gia tộc tôi tiêu vong, là cái giá mà Phong Sư Cổ nên phải trả, không có gì to

tát cả…” Lão ta dường như đã nhìn thấu mọi chuyện, tựa như đã thay đổi thành một người khác.

Tuy lão ta đã hơn 60 tuổi, trông càng giống một người chết, nhưng lão ta trông lại rất nhẹ nhõm, vì vậy dáng vẻ của lão cũng trở nên tốt hơn một chút.

Đương nhiên Lý Đông thực ra không hề lơi lỏng cảnh giác với lão ta, vì trạng thái của lão ta quá kỳ lạ, bộ dạng đó trông căn bản không giống một người bình thường.

Nếu lão ta không giống một người bình thường, vậy thì có một khả năng, lão ta đã bị quái vật nhập vào.

Rốt cuộc trước đó khi gặp lão ta, đã thấy có chút kỳ quái, giống như một con quái vật.

Chương 657

Phong Sư Cổ và những thuộc hạ của hắn chết cũng quá nhanh, khiến Lý Đông cảm thấy có chút không chân thực, nên bây giờ vấn đề này rốt cuộc đã thật sự được giải quyết hay chưa, căn bản không biết.

Mấy người còn lại thì không có tâm tư lớn như vậy, ai nấy đều thở phào một hơi dài, thậm chí có người còn cởi mặt nạ phòng độc ra, hít thở không khí trong lành bên ngoài.

Tuy mặt nạ phòng độc cũng có tác dụng cung cấp oxy, có thể cung cấp liên tục trong một tháng, đối với họ căn bản không tồn tại vấn đề thiếu oxy. 91.

Nhưng con người luôn có một cảm giác như vậy, đó là nếu vẫn luôn ở một nơi tương đối kín, thì luôn có một cảm giác hô hấp không thông, giống như trong tình huống có điều kiện này tháo mặt nạ phòng độc ra mới khiến người ta cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút.

Dương Tuyết Lỵ lúc này rất phấn khích nói: “Xem ra người cổ đại nói cũng có đạo lý, trong cõi u minh tự có thiên số!

Xem ra chuyện này đã hoàn thành, lần này thu hoạch của chúng ta cũng không nhỏ!” Lần này thu hoạch cũng không nhỏ, trên đường đi gặp phải các loại bảo bối quý giá, cơ bản đều bị Lý Đông nhét hết vào túi Càn Khôn.

Túi Càn Khôn đó tuyệt đối là một bảo bối vô cùng lợi hại, cơ bản bất kể thứ gì cũng có thể nhét vào, căn bản không có lúc nào đầy, dường như có thể chứa đồ vật vô hạn, đối với họ đó tuyệt đối là một bảo bối lợi hại, vì dân trộm mộ tuy rất lợi hại, nhưng có lúc thường gặp phải tình huống đồ vật quá nhiều không mang đi được.

Bây giờ những nơi họ đến, cơ bản đều là những nơi có rất nhiều

bảo bối quý giá, chưa nói đến những thứ khác, vàng bạc đối với họ như cơm bữa.

Nhưng có lúc vì đồ vật quá nhiều, dù là vàng bạc thật, có lúc cũng không thể không từ bỏ, sau khi có túi Càn Khôn này, cục diện đó đã thay đổi, cơ bản đồ vật gì cũng có thể chứa vào.

Mấy người cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, rồi từ từ chuẩn bị rời khỏi đây, rốt cuộc trong mắt họ nhiệm vụ đã hoàn thành.

Bây giờ thời tiết dường như cũng đã thay đổi.

Sau trận sấm nổ đó, mây đen trên cả bầu trời dường như lại tan ra, xuất hiện ánh nắng rực rỡ, khiến tinh thần họ cũng phấn chấn.

Nhưng ngay sau đó lại phát hiện đám mây mù vừa mới tan ra, dường như đột nhiên lại tụ lại, rồi trong khoảnh khắc mưa như trút nước.92.

Vậy mà một trận mưa lớn trút xuống, nhưng trận mưa lớn đó dường như cũng có một tác dụng, đó là có thể rửa sạch hết những tro bụi đang bay lơ lửng giữa không trung.

Mấy người cũng bị ướt sũng, nhưng có bộ đồ Ngũ Hành, nên tình hình dường như không quá tệ, ít nhất sẽ không vì quá lạnh mà bị cảm.

Nhưng trận mưa này lại cho họ cảm giác sảng khoái toàn thân.

Nhưng trận mưa này cũng không phải là loại mưa dầm dề kéo dài, mà là mưa rào, một lúc sau, mưa lớn lại tạnh.

Cảm giác sau một trận mưa lớn, mọi bụi bẩn trên người đều đã được rửa sạch.

Nhưng ngay sau đó cảm thấy có chút không ổn, vì trong đội ngũ dường như đột nhiên thiếu một người.

“Giáo sư Tôn đâu rồi, vừa rồi giáo sư Tôn còn ở đây, bây giờ đi

đâu rồi?" Yêu Muội nhíu mày đột nhiên nói.

Sau khi cô bé nhắc nhở, Lý Đông mới đột nhiên phát hiện trong đội ngũ dường như thật sự thiếu một người.

Đúng vậy, Tôn Lão Cửu đã biến mất.

"Chuyện gì vậy?

Lão già đó vừa rồi còn ở đây, bây giờ đột nhiên lại biến mất?

Chạy đi đâu rồi!" Hồ Bát Nhất cũng vô cùng kinh ngạc.

Lão già đó cũng quá quỷ dị rồi, mấy lần trong hang động này đều muốn giở trò, nếu không phải vì giữ lại lão già này có tác dụng, biết đâu đã sớm tiêu diệt lão ta rồi.

Bây giờ vừa mới giải quyết xong vấn đề, kết quả lão già này lại biến mất, mẹ kiếp cũng quá kỳ quái rồi.

Vương Khải Toàn nhìn xung quanh rồi lắc đầu nói: "Ai biết lão già đó đi đâu rồi, tôi cũng không biết lão ta rốt cuộc bị làm sao, nhưng chúng ta không cần quan tâm đến lão ta, dù sao lão ta và chúng ta cũng không phải người cùng đường, chúng ta quan tâm nhiều làm gì?

Sống chết cũng không liên quan gì đến tôi, biết đâu lúc nãy trời mưa, lão lỡ chân rơi từ sườn núi xuống rồi thì sao." Vương Khải Toàn bây giờ đối với Tôn Lão Cửu thực ra rất oán hận.

Không có cách nào, Tôn Lão Cửu quả thực cũng khá đáng ghét, Vương Khải Toàn ghét lão ta cũng là chuyện bình thường.

"Tôi nghĩ là không đâu, sao lại có thể rơi xuống từ chỗ đó được.

Nếu rơi xuống từ đó thì chẳng phải là chết chắc rồi sao?

Rơi từ độ cao như vậy, e rằng dù là quái vật cũng không sống nổi!" Dương Tuyết Lỵ là một người phụ nữ khá lương thiện.

Hết cách, phụ nữ thời nay đa phần đều lương thiện.

Hoặc có thể nói phụ nữ thực ra phân hóa thành hai thái cực.

Người lương thiện thì thiện lương đến mức đáng sợ, còn người độc ác thì còn ác hơn cả rắn độc.

Rõ ràng, Dương Tuyết Lỵ thuộc tuýp người lương thiện đến đáng sợ.

Mặc dù Tôn Lão Cửu đã nhiều lần hãm hại họ, nhưng người phụ nữ ngây thơ này vẫn cảm thấy ít nhất Tôn Lão Cửu cũng là người đồng đội đã cùng mình vào sinh ra tử, nên không thể bỏ mặc đồng đội được.

Nhưng Vương Khải Toàn chẳng quan tâm nhiều đến thế, gã này lập tức giơ ngón tay ra đếm đủ mười tội trạng của Tôn Hạo Phạm.

Đương nhiên, những chuyện gã kể có phần hơi hài hước.

Ngoài những lần bị Tôn Lão Cửu ám hại lúc trước, Vương Khải Toàn thậm chí còn lôi cả những chuyện từ thời xưa ra nói, ví dụ như vấn đề tác phong.

Trong đó, có vài chuyện nghe có vẻ rất thật, nhưng cũng có những chuyện nghe như tin đồn vỉa hè.

Ví dụ như Tôn Lão Cửu lúc rời khỏi nông trường đã tham gia một buổi tụ tập, rồi lén lút qua lại với vợ của chủ nhà.

Chương 658

Sau khi qua lại với vợ người ta như vậy, gã đã bị bắt quả tang tại trận.

Chuyện như thế này bây giờ đã là chuyện lớn vô cùng nghiêm trọng, huống chi là mấy chục năm về trước.

Mấy chục năm trước mà bị người ta bắt được chuyện như vậy thì cơ bản là sẽ bị đánh cho một trận nhừ tử.

Nếu gã đó không có người nói giúp vài lời tốt đẹp, thì không chừng đã bị đánh chết từ lâu rồi.

Vương Khải Toàn kể có đầu có đuôi, làm như thể đó là sự thật.

"Lão già chết tiệt đó ấy à, tôi nói cho mà nghe, lúc đó lão ta còn cãi hay lắm!

Lão ta nói rằng mình và người phụ nữ kia hoàn toàn không có vấn đề tác phong, mà là do hoàn cảnh đặc biệt.

Nghe nói ở nông thôn có nhiều bọ chét, chúng chui đầy người lão và người phụ nữ kia, nên hai người lúc rảnh rỗi thì cởi hết quần áo để bắt bọ chét cho nhau, ngoài ra chẳng làm gì khác cả!" Lý Đông nghe xong không khỏi bật cười.

Thật không ngờ lão già trông có vẻ nghiêm túc đó lại là một kẻ như vậy.

Nhưng điều này lại khiến cậu nhớ đến một chuyện khác, một lão già khác, nghe nói còn qua lại với phụ nữ nước ngoài, cùng nhau học tiếng Anh, ví dụ như học tiếng Anh với nhau trên giường.

"Không ngờ lão già này lại là một tay cáo già, thật đáng ngưỡng mộ!" Lý Đông không khỏi giơ ngón tay cái lên.

Kết quả là hai nữ đồng chí có mặt tại hiện trường lập tức tỏ ra không vui.

Đặc biệt là Dương Tuyết Lỵ, cô lập tức cau mày, nhìn Lý Đông: "Lý Đông, cậu trông cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì, đàn ông các người trông chẳng có ai là người tốt cả!" Mẹ kiếp, nói câu này chẳng khác nào tấn công diện rộng.

Hồ Bát Nhất nghe xong cũng không vui: "Nói thế cứ như tôi cũng không phải người tốt vậy.

Tôi nói cho cô biết, tôi là người tốt đấy!

Nhìn xem lúc trước nếu tôi không dẫn đường, thì làm gì có chuyện ngày hôm nay, cô nên biết tôi là người tốt chứ!" Gã này bây giờ cũng không biết xấu hổ là gì, lập tức biến thành một tên "liếm cẩu".

Chỉ có Vương Khải Toàn là có vẻ đặc biệt hứng thú với chuyện của Tôn Lão Cửu, giờ lại muốn kéo chủ đề quay trở lại.

"Tôn Lão Cửu rốt cuộc là người thế nào?

Giờ lại biến mất rồi, tôi đoán chắc là không phải rơi xuống đâu, cũng không biết đã chạy đi đâu, chắc lại chuẩn bị giở trò gì hãm hại chúng ta nữa rồi.

Lão già đó thực sự quá xấu xa, tôi thấy lúc trước chúng ta nên giết quách lão đi cho xong!

Nhìn lão ta càng giống một tên gián điệp!" Dương Tuyết Lỵ lắc đầu: "Chắc không phải gián điệp đâu, nhưng lão ta cũng không phải người tốt, cũng không phải một người bình thường!

Không phải là một nhà khảo cổ học bình thường!

Tôi cảm thấy lão ta chắc chắn có chuyện gì đó đang giấu chúng ta!

Lúc trước, mục tiêu lớn nhất đời lão là vào được nơi này, tìm thi

thể của Phong Sư Cổ rồi hủy diệt nó!

Bây giờ mục tiêu của lão đã hoàn thành, đáng lẽ phải vui mừng mới đúng, kết quả lại đột nhiên biến mất, chắc chắn là có kế hoạch khác!

Nhưng mà, bây giờ chúng ta có quản cũng vô ích, việc duy nhất chúng ta có thể làm bây giờ là rời khỏi đây.

Còn chuyện của Tôn Cửu Gia, thôi thì được tha cho ai thì tha!" Dương Tuyết Lỵ nói năng khá khéo léo, cô vừa dứt lời, mấy người họ đều im lặng một chút.

Nhưng Hồ Bát Nhất sau đó lại lắc đầu, tỏ ý rằng chuyện này e là không thể như vậy được: "Được tha cho ai thì tha, nhưng cũng phải xem có đáng tha không, Tôn Lão Cửu có phải là người không?

Lúc trước, trên người lão ta có những đặc trưng của người chết, thậm chí khắp người còn đầy vết thương do lũ côn trùng kinh khủng kia cắn.

Nửa người còn bị tảng đá khổng lồ kia đè lên, mà dưới tảng đá đó còn có Cửu Tử Kinh Lăng Giáp!

Kết quả là lão ta lại không hề hấn gì!

Gã này căn bản không phải người bình thường, trông càng giống một con quái vật, thậm chí còn tà ma hơn cả những con quái vật chúng ta gặp lúc trước!" Lý Đông thực ra cũng không cho rằng vấn đề này có thể giải quyết dễ dàng như vậy, cậu cũng đoán rằng Tôn Lão Cửu e là có chuyện khác phải làm, có thể sẽ gây ra rắc rối gì đó.

Ít nhất là hiện tại cậu không hề lơi lỏng cảnh giác, quyết định nếu tìm được Tôn Lão Cửu, nhất định phải tìm cách tiêu diệt triệt để gã đó, như vậy mới có thể thực sự an toàn, nếu không thì e là vấn đề này vẫn chưa được giải quyết triệt để.

Mấy người đang bàn luận về chuyện này thì bỗng thấy một cái bóng đen rất lớn lướt qua trước mặt họ.

Trong khoảnh khắc nó lướt qua, Lý Đông đã nhìn rõ thứ đó, ít nhất là cái bóng đó trông rất to, và trên người nó khoác một chiếc áo choàng đen.

Gã này cũng rất kỳ lạ, dù đang ở dưới vách đá cheo leo nhưng lại chạy nhanh như trên đất bằng, đến mức họ không kịp nhìn rõ gã là ai.

Lý Đông vội nhìn theo hướng cái bóng đen chạy đi, kết quả phát hiện cái bóng đó đột nhiên lại dừng lại.

Thậm chí trong giây lát, cảnh vật xung quanh mấy người họ đều đã thay đổi.

Chuyện này thực ra họ đã gặp phải trước đây, đó là có kẻ nào đó đã dùng một phương thức đặc biệt để đánh lừa mắt họ, nếu nói một cách thông tục, đó chính là ảo thuật.

Thứ này rất đáng sợ, ít nhất là lúc trước, họ đã mấy lần suýt chút nữa thì bị thương vì nó.

Lý Đông theo phản xạ sờ vào con dao của mình, chuẩn bị chiến đấu ngay lập tức.

Nhưng nhìn lại, cái bóng đen trên con đường nhỏ phía trước đột nhiên đã dừng lại.

Cái bóng đen đó trông giống một con khỉ, đúng vậy, lúc trước họ đã gặp nó mấy lần, con khỉ mà họ muốn giết, chính là con khỉ đang cõng Tôn Lão Cửu.

Tôn Lão Cửu bây giờ trông có vẻ tinh thần không tệ, hiện tại một người một khỉ đang dùng một ánh mắt vô cùng kỳ lạ nhìn Lý Đông.

Chương 659

Lý Đông vội đuổi theo xem gã này: "Ông sao thế?

Mới một lúc không gặp đã thành ra thế này rồi, lại gặp chuyện gì à, hay là có quái vật nào khác trên đời này?" Tình trạng của Tôn Lão Cửu bây giờ trông rất tệ, toàn thân đầy bùn đất, sắc mặt vô cùng tái nhợt.

Sau đó, lão nhỏ giọng nói: "Vốn dĩ ta định biến mất như vậy, nhưng ta nghĩ lại, chúng ta đã cùng nhau trải qua vô số hoạn nạn, cũng coi như là huynh đệ.

Lúc trước ta đã giở nhiều trò xấu với các người, có lẽ các người chưa bao giờ coi ta là huynh đệ, nhưng trong mắt ta, các người là những người bạn tốt nhất của ta!

Cho nên ta muốn đến nhìn các người một lần cuối!

Nhìn một lần cuối, rồi sau này chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại nữa!" Vương Khải Toàn thấy gã này lại nói những lời như vậy, cơn giận lập tức bùng lên, muốn xông vào xử lý gã.

Nhưng Hồ Bát Nhất đã cản lại.

Sau đó, Tôn Lão Cửu yếu ớt đưa tay ra, làm một cử chỉ tạm biệt với mọi người, rồi vỗ vỗ vai con khỉ, một người một khỉ cứ thế biến mất.

Trước khi gã biến mất, Hồ Bát Nhất lại lớn tiếng nói: "Tôn Lão Cửu, lão già chết tiệt nhà ông, lần này hại chúng tôi thê thảm như vậy, tôi còn chưa tính sổ với ông đâu đấy!

Tôi hy vọng sau này ông không gặp chuyện gì bất trắc, hy vọng ông có thể bình an vô sự.

Nếu lần sau tôi gặp lại ông, tôi nhất định sẽ tiếp tục tìm ông tính sổ!" Sau đó, Tôn Lão Cửu không nói gì, dưới sự cõng đỡ của con khỉ, nhanh chóng biến mất không thấy đâu.

Lý Đông không ngờ gã này lại có một mặt văn nghệ như vậy.

Xem ra Tôn Lão Cửu cũng không sống được bao lâu nữa, e là sắp chết rồi.

Hoặc cũng có thể, tổ tiên của gia tộc này có bí thuật gì đó, giúp họ trường sinh bất lão, hoặc biến thành quái vật, nhưng vì biến thành quái vật nên không thể ra ngoài hại người, đành phải tìm một nơi để trốn.

Những chuyện này không thể biết được.

Chỉ có Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ bây giờ có vẻ không vui.

"Chúng ta vào đây là để tìm một viên đan dược cứu người, chỉ tiếc là không tìm được viên đan đó, người bạn kia của tôi chắc là chết rồi!

Chuyện trên đời này là vậy, hiếm khi được như ý muốn!" Hồ Bát Nhất lúc này dường như lại trở nên có chút đa sầu đa cảm.

Lý Đông không quen biết người bạn kia, tự nhiên cũng không có cảm xúc gì.

Cậu chỉ cười cười nói: "Những chuyện này, để sau hẵng xử lý!

Lần này các cậu gọi tôi đến đây, tôi cũng đã giúp các cậu hoàn thành nhiệm vụ, về phần thu hoạch lần này, không nói nhiều, tôi lấy một nửa!

Phần còn lại các cậu tự chia đi!" Thu hoạch lần này thực ra không hề nhỏ, các loại vàng bạc châu báu đều rất nhiều.

Những thứ này muốn bán ra ngoài thì cơ bản là rất chậm.

Kể cả vàng bạc cũng khó bán.

Dù sao thì bây-giờ-mua-bán-vàng-bạc-hình-như-cần-chứng-nhận-gì-đó,-Lý-Đông-đành-phải-tìm-Doãn-Tân-Nguyệt-giúp-đỡ.

“Đông ca, em biết anh bây giờ có rất nhiều việc phải bận, hình như còn phải đi gặp chị dâu nữa, nên em không làm lỡ việc của anh đâu!

Đồ đạc đổi thành tiền rồi, anh cứ thế chuyển vào tài khoản ngân hàng cho em là được, chuyển nhiều hay ít cũng không sao!” Vương Khải Toàn là kẻ tham tiền nhất.

Đương nhiên gã cố ý nhắc nhở một câu như vậy, thực ra là muốn Lý Đông chuyển cho nhiều tiền một chút, vì gã biết Lý Đông tuyệt đối là một người rộng lượng, sẽ không bạc đãi huynh đệ của mình.

Đương nhiên tiền đề là phải nhắc nhở, vì gã biết Lý Đông đôi khi cũng rất tính toán, nếu không cẩn thận cũng sẽ làm ra chuyện khiến người khác chịu thiệt.

Yêu Muội, cô bé này sau khi trải qua một lần mạo hiểm cũng đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Điều quan trọng nhất là thu hoạch lần này của cô bé cũng không nhỏ! 93.

Dù sao cũng là quy tắc của dân trộm mộ, một khi đã tham gia mạo hiểm, tất cả thu hoạch mỗi người đều có phần, không kể đóng góp nhiều hay ít đều như vậy.

Cô bé này dường như chưa bao giờ nghe nói đến một khoản tiền lớn như vậy, bây giờ đột nhiên có một khoản tiền lớn như thế, cô bé vui mừng khôn xiết, muốn về khoe với ông nội.

Sau khi cô bé tìm về nhà ông nội, kết quả phát hiện ông nội hình như đã qua đời!

Ông qua đời ba ngày trước khi cô bé trở về!

Cô bé khóc như mưa, vô cùng đau lòng!

Ông nội của cô bé thực ra không phải là ông nội ruột, chỉ là ông nội nuôi mà thôi, không ngờ cô bé lại có tình cảm sâu đậm với người ông nội nuôi này như vậy!

Xem ra quan hệ của hai ông cháu thực sự rất tốt!

Hồ Bát Nhất vì có việc khác nên không đến nhà Yêu Muội!

Vì vậy chỉ có một mình Lý Đông đi cùng Yêu Muội, đến thăm ông nội của cô bé.

"Yêu Muội, bây giờ sự việc đã thành ra thế này rồi, nén bi thương nhé.

Anh tin là ông nội em bây giờ cũng không muốn thấy em như thế này đâu, em nên sống thật tốt, như vậy ông nội mới có thể yên lòng, em thấy có đúng không?" Cô bé vừa khóc vừa nói: "Nếu em có thể về sớm hơn một chút, có lẽ ông nội sẽ không chết!

Hoặc ít nhất em cũng có thể nhìn thấy ông lần cuối!" Giọng điệu của cô bé đầy vẻ cô đơn, dường như những chuyện vui vẻ gặp phải lúc trước, bây giờ đã quên sạch!

Chương 660

Lý Đông cũng không còn cách nào khác, chỉ đành nhỏ giọng an ủi.

Thực ra trên đời này, những lời an ủi cơ bản đều là nói suông, hoặc là những lời nói mà người đứng ngoài không hiểu được nỗi đau của người trong cuộc.

Nhưng không ngờ, mấy câu an ủi của Lý Đông lại có vẻ rất hữu dụng.

Cô bé lắc lắc đầu nói: "Lý Đông đại ca, anh không cần lo lắng cho em như vậy đâu, thực ra em bây giờ cũng không đau lòng đến thế!

Ông nội em cả đời đều ở trong núi bán đồ tang lễ, chưa bao giờ đến thành phố lớn!

Nguyện vọng lớn nhất của ông là hy vọng sau này em có tiền đồ, đưa ông đến thành phố lớn sống một thời gian!

Cho nên em bây giờ muốn mang tro cốt của ông ra thành phố lớn bên ngoài, em hy vọng có thể giúp ông hoàn thành di nguyện!" Lý Đông gật gật đầu: "Nếu đã như vậy, vậy thì em cứ theo anh đến Trường Sa trước đi, Trường Sa cũng là một thành phố lớn rất tuyệt vời, ở đó có đủ mọi thứ, có lẽ sẽ giúp em mở mang tầm mắt!" Thế là hai người cùng nhau trở về Trường Sa!

Nhà của Lý Đông bây giờ cũng ở Trường Sa!

Hiện tại tuy cậu không có ở nhà, nhưng A Ninh, Trần Văn Cẩm và Tây Tây đều đang ở nhà.

A Ninh và mấy cô gái bây giờ đã cải tạo căn nhà rất tuyệt vời.

Vốn dĩ nhà của Lý Đông chỉ là một căn nhà lạnh lẽo, ở trong đó cũng không có gì đặc biệt.

Nhưng bây giờ khi trở về nhà, cậu phát hiện các loại thiết bị trong nhà đều đã được thay đổi đến mức không nhận ra.

Chỉ thấy trong phòng khách bây giờ, đặt một cái bàn dài, đó là một cái bàn máy tính.

Trên bàn máy tính, đặt ba cái máy tính, vô cùng ngay ngắn.

Rồi ba người phụ nữ cứ thế ngồi trước máy tính chơi game.

Khi cậu mở khóa vào nhà, thì nghe thấy ba người phụ nữ đang la hét om sòm.

"Trời đất, nhà mình từ lúc nào đã biến thành một phòng game thế này?" Lý Đông vào nhà xong, kinh ngạc nhìn tình hình trong nhà.

Kết quả là ba người phụ nữ kia đang chơi game đến mức cao hứng, dường như không hề nghe thấy lời cậu nói.

Yêu Muội nhìn thấy cảnh này cũng mắt tròn mắt dẹt: "Lý Đông đại ca, nhà của anh sao lại thế này?

Mấy chị này đều là bạn của anh à?" Lý Đông gật đầu: "Gần như đều là bạn của anh!" "Nhưng mà thế này..." Yêu Muội tỏ vẻ kinh ngạc.

Cô bé vì sinh ra ở một nơi khá hẻo lánh.

Với tính cách "con nhà nghèo biết lo toan sớm", cô bé cảm thấy dù là ai, mỗi ngày cũng không nên lãng phí thời gian vào những việc vô bổ như thế này, nên chăm chỉ làm việc, như vậy mới khiến cuộc sống trở nên sung túc hơn.

Nhưng rõ ràng, A Ninh và mấy người kia trông không giống như đang chăm chỉ làm việc, mà hoàn toàn là đang lãng phí cuộc đời.

Lý Đông nhìn thấu suy nghĩ của cô bé, lắc đầu nói: "Yêu Muội à, chuyện này em không cần lo lắng!

Mấy người họ thực ra đều là những người đã trải qua vô số hoạn nạn!

Trong những hoạn nạn đó, họ cũng đã thu được vô số của cải.

Khi người ta có đủ của cải rồi thì không cần phải tiếp tục làm việc vất vả như vậy nữa!

Hơn nữa, tiền kiếm được sau khi trải qua sinh tử, phải tiêu cho đã, đồng thời cũng là để cuộc sống trở nên thú vị, trở nên tự do tự tại...

Em bây giờ cũng vậy, cơ bản là muốn làm gì thì làm, chỉ cần không vi phạm pháp luật là được...

Chỗ của anh rất tự do!" Lý Đông vừa cười vừa nói, thực ra cậu muốn xem Yêu Muội có bị ba người phụ nữ kia dạy hư không.

Kết quả không ngờ, chỉ trong vòng chưa đầy 10 phút, cô bé đã hòa nhập với ba người phụ nữ kia, rồi bốn người cùng nhau hò hét chơi game.

Lý Đông cũng không quản nhiều, về nhà, đầu tiên là vào phòng tắm tắm rửa một phen, sau đó lập tức bắt đầu nghiên cứu chuyện mấy viên nội đan.

Hiện tại cậu đã có ba viên nội đan, nếu theo như nhận thức của cậu, cần phải thu thập đủ 5 viên nội đan mới có thể thực sự có được năng lực hoàn mỹ.

Chỉ là, hai viên nội đan còn lại rốt cuộc ở đâu, đó là một vấn đề rất lớn.

Lý Đông ở nhà điên cuồng với mấy cô gái mấy ngày, sau đó mới đến Yến Kinh, đến nhà đấu giá của Doãn Tân Nguyệt.

Quy mô nhà đấu giá của Doãn Tân Nguyệt bây giờ cũng ngày càng lớn.

Bởi vì những món đồ được đấu giá cơ bản đều là những bảo vật vô cùng quý giá, rất nhiều trong số đó là do Lý Đông mang ra.

Những món đồ mà Lý Đông mang ra, cơ bản đều là vô giá, đương nhiên những bảo vật này trong số những bảo vật mà Lý Đông đào được, căn bản không được coi là bảo vật thực sự, nhưng dù vậy, chúng vẫn là những bảo vật mà vô số người theo đuổi.

Doãn Tân Nguyệt mỗi lần gặp Lý Đông, đều giống như một cô vợ nhỏ, không ngừng oán trách, tại sao Lý Đông lâu như vậy mới đến thăm cô?

Lý Đông cũng không do dự lấy ra một vài món quà ra mắt.

Quả nhiên, thứ phụ nữ thích nhất vẫn là châu báu, thấy châu báu xong, cô lập tức không còn oán trách nữa.

"Lần này anh đã đến một nơi khá đặc biệt, nếu không phải may mắn, không chừng đã không thoát ra được rồi.

Chúng ta có thể gặp nhau ở đây, đó là do ông trời phù hộ, nếu không, không chừng anh đã chết ở trong đó rồi!" Lý Đông giả vờ nghiêm túc nói.

Doãn Tân Nguyệt nghe xong, lập tức sợ đến hoa dung thất sắc: "Sao lại thế được.

Chương 661

Lý Đông, hay là thế này đi, sau này anh đừng đi trộm mộ nữa, chuyện đó thực sự quá nguy hiểm rồi, sau này cứ ở chỗ em, dù sao bây giờ chúng ta cũng không thiếu tiền, tiền của chúng ta dù có tiêu mấy nghìn năm cũng không hết!

Chúng ta cứ yên ổn sống như vậy đi, được không." Lý Đông lắc đầu: "Không được đâu, anh vẫn chưa thực hiện được nguyện vọng của mình!

Anh tuy rất có tiền, nhưng sinh mệnh của anh chỉ có mấy chục năm, mấy chục năm sau anh sẽ già đi, lúc đó tiền tài của anh cũng chẳng có tác dụng gì!" Doãn Tân Nguyệt lắc đầu: "Nhưng không phải đã có thi miết đan dược và vẫn ngọc rồi sao?

Có những thứ đó rồi không phải có thể trường sinh bất lão sao?" Lý Đông lắc đầu: "Thứ đó tuy về lý thuyết có thể khiến người ta trường sinh bất lão!

Nhưng trong lòng anh, anh cảm thấy những thứ đó không đáng tin cậy!

Dù sao thì thi miết đan dược vừa nhìn đã biết không phải thứ tốt lành gì, ăn vào rồi, không chừng sẽ có tác dụng phụ không ngờ!

Tình huống bình thường là sẽ biến thành quái vật, dù có vẫn ngọc, anh cảm thấy cũng không an toàn đến thế.

Chắc chắn có cách tốt hơn." Ước mơ lớn nhất của một người trên thế giới này là có được của cải vô tận sao?

Đương nhiên của cải vô tận cũng là một trong những mục tiêu mà con người theo đuổi, nhưng thực tế trong đa số trường hợp, của cải

không phải là mục tiêu cuối cùng của con người.

Bởi vì của cải nhiều đến đâu cũng sinh không mang theo, tử không mang đi, tiền nhiều đến đâu lúc chết đi, cũng coi như không có gì.

Cho nên từ xưa đến nay đều có rất nhiều người theo đuổi một mục tiêu khác, đó là trường sinh bất lão.

Thời cổ đại con người tương đối ngu muội, muốn theo đuổi trường sinh bất lão, họ có đủ loại phương pháp, nhưng những phương pháp đó cơ bản đều không khả thi.

Đương nhiên, cũng có một số phương pháp trông có vẻ khả thi, nhưng kết quả cuối cùng lại thất bại, đó là vì đủ loại nguyên nhân mà thất bại.

Xã hội hiện đại, vì khoa học phát triển nên rất nhiều người biết được nguyên lý sinh mệnh của con người, cho nên số người muốn tìm cách trường sinh bất lão cũng ít đi.

Nhưng Lý Đông lại khác, cậu biết, mặc dù khoa học hiện đại chứng minh muốn trường sinh bất lão, cần phải thực hiện những công trình đặc biệt.

Nhưng những công trình đặc biệt đó, hiện tại cơ bản cũng có cách để hoàn thành.

Ít nhất Lý Đông cảm thấy có thể nhìn thấy một chút hy vọng.

Cậu cảm thấy sau khi thu thập đủ 5 viên nội đan, thì mục tiêu đó mới có thể thực sự thực hiện được.

Mục tiêu này có chút xa vời, nhưng cũng tương đối gần, bởi vì muốn đánh bại nhiều quái vật như vậy, thực ra cũng không phải là một chuyện đặc biệt khó khăn.

Lý Đông ở Yến Kinh mấy ngày.

Doãn Tân Nguyệt mãi mãi là người phụ nữ nhiệt tình nhất, nhưng Lý Đông rất thích ở đây.

Nhưng cuộc sống của cậu, cuối cùng bị một cuộc điện thoại làm gián đoạn.

Người gọi điện là Muộn Du Bình.

Muộn Du Bình vốn là một sự tồn tại vô cùng lợi hại, bởi vì trong đầu gã có ký ức của hai cường giả, là ký ức của hai nhân vật vô cùng tài giỏi dung hợp lại, trong tình huống bình thường, gã này cơ bản là không khác gì toàn năng, không có chuyện gì không làm được.

Đương nhiên nếu gã này gọi điện thoại cầu cứu, điều đó chứng tỏ một vấn đề, đó là chuyện gã đang gặp phải e là thực sự vô cùng khó khăn.

"Nói đi, rốt cuộc có chuyện gì, có chuyện gì thì cứ nói thẳng, không cần ấp a ấp úng, chúng ta đều là huynh đệ, dù có khó khăn cũng không mất mặt đâu!" Lý Đông phát hiện gã bên kia đầu dây có vẻ ấp úng không nói, thế là cậu thẳng thắn bảo đối phương có gì nói nấy.

Muộn Du Bình hơi do dự một chút rồi nói: "Tôi quả thực đã gặp phải phiền phức rất lớn!

Cổng Đồng Xanh cậu chắc biết chứ!

Lần trước tôi đã từng đến nơi đó...

Bây giờ nơi đó đã xảy ra chuyện lớn rồi!" Cổng Đồng Xanh?

Lý Đông khẽ nhíu mày, lần trước cậu quả thực đã đến nơi đó.

Ở nơi đó cậu cũng đã thấy Muộn Du Bình trà trộn vào trong đám quái vật hỗn tạp, tiến vào cánh Cổng Đồng Xanh đó.

Chỉ không biết tại sao gã này đột nhiên lại nhắc đến chuyện này.

"Nói đi, rốt cuộc có chuyện gì, đừng hỏi những vấn đề đó, những

chuyện đó tôi biết rồi, nhưng bây giờ cậu đang gặp phiền phức ở đó à?" "Đúng vậy, chính là nơi đó!

Tôi đã gặp phải phiền phức rất lớn, mặc dù lần trước tôi đã trà trộn vào xem xét, nhưng không nhìn thấy được thứ bên trong!

Nhiệm vụ của tôi là bảo vệ nơi này!

Nhưng tôi bây giờ phát hiện nơi này hình như không đơn giản như vậy, bên trong có một lượng lớn quái vật đang tràn ra!

Nếu những con quái vật đó chui ra từ sau cánh cổng đó, đó sẽ là một chuyện vô cùng kinh khủng, một mình tôi đối phó không nổi, cần cậu giúp đỡ!" Muộn Du Bình nói một đoạn dài như vậy, là lần nhiều nhất từ trước đến nay.

Ở Cổng Đồng Xanh gặp phải phiền phức cần giúp đỡ.

Lý Đông nghe xong, bỗng nhiên mắt sáng lên.

Đối với Cổng Đồng Xanh, ấn tượng của cậu vô cùng sâu sắc.

Lần trước khi đến đó, Lý Đông lúc đó có một suy nghĩ vô cùng mãnh liệt, là muốn tiến vào cánh Cổng Đồng Xanh đó.

Chỉ tiếc là cuối cùng vì trong đội ngũ có một số người khá yếu, sợ đồng đội xảy ra chuyện, cho nên cậu đã không tiến vào nơi đó.

Nhưng bây giờ, có lẽ có thể đến nơi đó xem xét.

Chương 662

Thế là Lý Đông gọi điện thoại cho mấy người ở nhà, sau đó lại báo cho Doãn Tân Nguyệt một tiếng, rồi lập tức chuẩn bị xuất phát.

Dù sao từ Yến Kinh đến Trường Bạch Sơn, thực ra quãng đường cũng không đặc biệt xa, đi tàu hỏa cũng chỉ mất chưa đến một ngày.

Thế là, vào ngày thứ hai cậu đã đến Trường Bạch Sơn.

Tuyến đường đi vẫn như cũ, nhưng lần này một mình đi so với lần trước thì thoải mái hơn nhiều.

Hơn nữa tuyến đường này đã đi qua rồi, cho nên, toàn bộ quá trình đều tương đối đơn giản.

Cậu nhanh chóng tìm được nơi đó trên núi, nơi trông có chút giống Côn Luân Thai.

Nhưng nơi đó hình như lại đóng băng rồi, nhưng Lý Đông rất dễ dàng phá vỡ lớp băng, sau đó đi vào.

Vì đã có kinh nghiệm lần trước, lần này Lý Đông không còn ngốc nghếch như lần trước nữa, đi một vòng xa như vậy, mà trực tiếp đi theo con đường lần trước ra ngoài, sau đó nhanh chóng tìm được vị trí của Cổng Đồng Xanh.

Trên đường đi lại gặp phải không ít quái vật, cơ bản là loại Nhân Diện Điểu, loại quái vật này dường như vô cùng vô tận, lúc trước đã giết không ít, nhưng không ngờ bây giờ lại nhiều vô cùng.

Đương nhiên hiện tại Lý Đông hoàn toàn không giống trước đây.

Hiện tại Lý Đông đối mặt với những con quái vật này, kể cả những con Khẩu Trung Hầu, trước mặt cậu cũng chỉ là những đồng Đạo Tệ di động mà thôi.

Dọn dẹp quái vật nhỏ trên đường đi, cậu nhanh chóng đến bên ngoài Cổng Đồng Xanh.

Chỉ không ngờ nơi này bây giờ, lại giống như một cái chợ.

Bên trong Cổng Đồng Xanh quả nhiên không ngừng tuôn ra một lượng lớn quái vật, những con quái vật đó như thủy triều tràn ra, vô cùng vô tận không biết có bao nhiêu.

Muộn Du Bình lúc này đang liều mạng chiến đấu với những con quái vật này, nhưng rõ ràng, gã đang dần dần thất thế, mặc dù rất lợi hại, nhưng một mình không thể đối phó được với nhiều quái vật như vậy.

Đương nhiên tạm thời chưa bị thương, chỉ là phải đối mặt với một vấn đề khác, đó là những con quái vật này có thể sẽ chạy ra thế giới loài người.

Chuyện này Lý Đông cảm thấy có chút kỳ quái, bởi vì cậu chỉ là một tên trộm mộ mà thôi.

Kết quả bây giờ những tên trộm mộ này, dường như lại phải gánh vác nhiệm vụ bảo vệ thế giới loài người.

Điều quan trọng nhất là Lý Đông đột nhiên phát hiện, cậu phát hiện ra suy nghĩ này của mình, hình như không có vấn đề gì.

"Chẳng lẽ vì bị Tôn Lão Cửu ảnh hưởng, nên mới có suy nghĩ như bây giờ sao?" Lý Đông khẽ nhíu mày.

Lúc trước Tôn Lão Cửu, vì để tiêu diệt Phong Sư Cổ, đã thực sự hao hết tâm tư, thậm chí hại chết cả đồng đội cũng không sao, thật sự là không từ một thủ đoạn nào.

Cũng chính vì chuyện này mà Lý Đông đã mấy lần suýt chút nữa thì tiêu diệt Tôn Lão Cửu.

Nhưng sau đó khi Tôn Lão Cửu rời đi với dáng vẻ đó, Lý Đông bây giờ lại có chút thương cảm, đột nhiên phát hiện mình hình như đã bị lão già đó ảnh hưởng.

Quả nhiên, con người có thể ảnh hưởng lẫn nhau.

Đương nhiên những vấn đề lúc trước, Lý Đông cũng không có tâm tư nghĩ đến nữa, dù sao những chuyện đó cũng đã qua rồi.

Bây giờ Muộn Du Bình đang liều mạng chiến đấu với những con quái vật đó, gã cũng là người đã cùng cậu trải qua sinh tử, tự nhiên không thể để gã xảy ra chuyện ở đây được.

Thế là cậu trực tiếp tham gia vào trận chiến.

Thân thủ của cậu vô cùng nhanh nhẹn, sức mạnh vô cùng, cộng thêm vũ khí trong tay cũng vô cùng sắc bén, là Siêu Hắc Kim Cổ Đao, cho nên sức chiến đấu của cậu thực ra còn mạnh hơn Muộn Du Bình một bậc.

Sau khi tham gia, cậu nhanh chóng dọn dẹp một khoảng không gian trống bên cạnh Muộn Du Bình.

Nhân lúc rảnh rỗi này, Lý Đông nhìn gã hỏi: "Sao rồi?

Bây giờ không sao chứ?" Gã ở nơi này, có thể gọi điện thoại ra ngoài cũng có chút kỳ lạ, nhưng bây giờ gã không sao là tốt rồi.

Muộn Du Bình vô cùng vui mừng nói: "Cuối cùng cậu cũng đến rồi, nếu không, tôi thực sự không đối phó nổi với đám âm binh xâm nhập này!" Lý Đông nhìn đám quái vật vô tận, thực sự mà nói, nhiều quái vật như vậy không phải bất kỳ ai cũng có thể đối phó được, bởi vì số lượng của những con quái vật này thực sự quá nhiều.

Hoặc là phải dẫn theo một đội quân được trang bị đầy đủ, mang theo các loại vũ khí tân tiến đến đây, mới có thể đánh lui được đám này.

Nếu chỉ dựa vào mấy người thì không ai có thể làm được chuyện này, đương nhiên nếu có vũ khí diện rộng, có lẽ có thể thử.

Chỉ là, bây giờ sự việc thành ra thế này, rốt cuộc nguyên nhân là gì?

"Rốt cuộc là sao?

Tại sao đột nhiên lại có nhiều quái vật như vậy, từ sau cánh cổng chui ra, lần trước tôi đến còn không thấy, lần trước tôi thấy những con quái vật đó giống như những âm hồn, chỉ là từ từ đi vào thôi, sao bây giờ lại thành ra thế này?" Muộn Du Bình thở dài một hơi: "Thiết Diện Sinh!

Là gã Thiết Diện Sinh đó, gã đó hình như đã sống lại rồi!

Chỉ là sau khi sống lại, thứ gã muốn có được, dường như cần một khoảng thời gian dài!

Chỉ là không biết gã đã sử dụng cơ quan gì, triệu hồi ra nhiều âm binh như vậy ở đây, có lẽ là để câu giờ của tôi, dù sao muốn ngăn cản đám này, cần cả hai người mạnh nhất chúng ta ở đây mới có khả năng!

Nhưng nếu chúng ta lãng phí thời gian ở đây, gã đó có thể sẽ tự do hoàn thành kế hoạch!

Đây là một dương mưu, nhưng tôi lại không có cách nào, chỉ đành gọi cậu đến!" Thiết Diện Sinh đã sống lại?

Tin tức này khiến Lý Đông vô cùng kinh ngạc.

Thiết Diện Sinh đó không phải là người hiện đại, đó là một lão quái vật từ mấy nghìn năm trước.

Chương 663

Một lão quái vật từ mấy nghìn năm trước, có thể vì một chuyện mà tính kế mấy nghìn năm, tuyệt đối là một người vô cùng thông minh.

Đối với người như vậy, không thể đơn giản dùng người cổ đại và người hiện đại để so sánh được.

Người như vậy, có lẽ bản thân đã không phải là người bình thường.

Trên người gã đó, rốt cuộc ẩn giấu bao nhiêu bí mật, đó thực sự là một điều khó nói.

Bởi vì dù sao thì lúc đó những chuyện gã tiếp xúc, không phải là người bình thường có thể tưởng tượng được.

Nếu Thiết Diện Sinh ẩn giấu ý đồ riêng, thì quả thực khó mà tưởng tượng.

Bởi vì thế giới này, không phải là một thế giới hiện thực đơn giản.

Nhưng bây giờ sau Cổng Đồng Xanh, không ngừng tuôn ra quái vật, Lý Đông không còn cách nào khác, chỉ đành phải đánh lui đám quái vật này trước rồi nói sau.

Đám quái vật này trông thực lực cũng không đặc biệt mạnh, ít nhất Lý Đông có thể dễ dàng đối phó.

Chỉ tiếc là số lượng của đám quái vật này quá nhiều, lớp trước ngã xuống lớp sau lại xông lên, hoàn toàn không biết sợ hãi cũng không biết nguy hiểm, cứ như vô tận, cũng không biết cứ thế này đến bao giờ mới kết thúc.

“Nếu cứ tiếp tục đánh như thế này, e là hai chúng ta sẽ phải ở đây

mãi mãi!

Không đúng, hai chúng ta dù có ở đây mãi, cũng không chắc có thể đối phó được với đám quái vật này!" Lý Đông nhanh chóng đưa ra kết luận như vậy.

Bởi vì, số lượng quái vật thực sự quá nhiều, liên tục không ngừng.

Dù có ở đây mãi cũng không được, bởi vì dù sao cũng là người.

Con người luôn có lúc mệt mỏi, luôn có lúc thể lực cạn kiệt, lúc đó thì phiền phức rồi.

Dù không phải là người bình thường, cũng có lúc thể lực cạn kiệt, dù sao vẫn là con người.

Thể lực cạn kiệt, thì căn bản không thể chống đỡ được đám quái vật này.

"Cũng chỉ có một cách, tiêu diệt đám quái vật này trên diện rộng, sau đó tiến vào Cổng Đồng Xanh, xem xem sau Cổng Đồng Xanh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!" Lần trước Lý Đông đã đến Cổng Đồng Xanh, chỉ là lúc đó, vì đủ loại nguyên nhân, cuối cùng cậu đã không chọn đi vào.

Nhưng bây giờ cậu có một cảm giác mãnh liệt, đó là nếu không đi vào, thì chuyện hôm nay không có khả năng kết thúc.

Rốt cuộc nên dùng thứ gì mới có thể dọn dẹp sạch sẽ đám này?

Những con quái vật nhỏ này số lượng quá nhiều, muốn dọn dẹp sạch sẽ đám quái vật nhỏ này, e là cần phải tốn không ít công sức.

"Đúng rồi, không biết dùng sét có được không!" Lý Đông đột nhiên nghĩ ra, lúc trước cậu đã dùng sét, giết chết toàn bộ quái vật trong cả hẻm núi.

Khiến cho mọi tính toán của Phong Sư Cổ đều đổ bể.

Đó là Lửa Thiên Lôi, nghe nói đối với những thứ tội lỗi trên thế gian đều có hiệu quả sát thương cực mạnh.

Có lẽ thứ đó thực sự có tác dụng.

Thế là Lý Đông lấy ra viên Đá Lửa Điện khổng lồ.

Thứ đó lúc trước, cậu đã phải tốn một lượng lớn Đạo Tệ mới hợp thành được, bây giờ tự nhiên không thể tùy tiện dùng một lần lãng phí được.

Lấy ra Đá Lửa Điện xong, cậu trực tiếp ấn công tắc.

Vừa rồi còn đang yên ổn bên ngoài Cổng Đồng Xanh, đột nhiên một luồng ánh sáng trắng chói lòa lóe lên.

Sau đó là một tiếng sấm nổ vang trời.

Đúng vậy, bây giờ một tiếng sấm trực tiếp vang lên bên tai cậu.

Trong khoảnh khắc, dường như cả trời đất đều rung chuyển.

Muộn Du Bình và Lý Đông thấy trong khoảnh khắc đó, dường như toàn bộ không khí xung quanh đều bốc cháy.

Không khí ô nhiễm xung quanh chứa một loại vật chất dễ cháy nào đó, cộng thêm đám quái vật vô tận, dường như cũng là thứ cực kỳ dễ cháy khi gặp sét.

Tình hình hiện tại giống như núi lửa phun trào vậy.

Nếu là người bình thường đối mặt với tình huống như vậy, dù không chết cũng sẽ bị ngọn lửa lan đến.

May mà hiện tại cậu đang mặc bộ trang bị Ngũ Hành, có thể phòng ngự các loại tấn công Ngũ Hành, ví dụ như lửa là một trong Ngũ Hành, cho nên không gây ra tổn hại lớn cho cậu, cậu có thể sống sót.

Nhưng đám quái vật vô tận ở Cổng Đồng Xanh kia, trong khoảnh khắc dường như đã phải chịu một đòn cực kỳ thảm khốc.

Đám quái vật đó trong ngọn lửa thiêu đốt, từng con một đều phát ra những tiếng hét cực kỳ thảm thiết.

Cảnh tượng bây giờ giống như địa ngục Tu La, khiến người ta có một cảm giác rợn tóc gáy.

Muộn Du Bình tuy cũng là một người từng trải, nhưng chưa bao giờ thấy cảnh tượng kinh khủng như vậy.

Gã thậm chí còn sợ đến mức không khỏi lùi lại hai bước.

Ngọn lửa dữ dội kéo dài gần 10 phút, cuối cùng từ từ biến mất.

Mười mấy phút sau, chỉ thấy tro bụi bay đầy trời, không còn thấy một con quái vật nào sống sót.

Chương 664

Cả trời đất như thể vừa có một trận tuyết đen rơi xuống!

"Đám quái vật này cứ thế bị dọn dẹp sạch sẽ rồi sao, cũng quá kinh khủng rồi?" Muộn Du Bình bình thường căn bản không thích nói chuyện, gã thích lầm lì ít nói.

Nhưng bây giờ lại không nhịn được mà nói rất nhiều.

Bởi vì chuyện Lý Đông làm đã vượt quá sức tưởng tượng của gã, khiến gã có một cảm giác khó mà tin được.

"Tôi cũng không biết có tiêu diệt hoàn toàn đám đó không nữa, nhưng chúng ta nên vào trong xem thử, vào xem bên trong rốt cuộc tình hình thế nào!" Lần này cậu không do dự nữa, trực tiếp đi đầu, xông vào Cổng Đồng Xanh.

Muộn Du Bình vốn định ngăn cản, cuối cùng không còn cách nào khác, thế là cũng đi theo vào.

Sau khi vào trong Lý Đông phát hiện nơi này là một vùng đất đen kịt, khắp nơi đều là sương mù mịt, hoàn toàn không nhìn thấy gì.

Sau khi tìm kiếm kỹ lưỡng một lúc ở đây.

Cậu nhanh chóng phát hiện ra ba cái hố khổng lồ.

Ba cái hố khổng lồ này vốn dĩ hình như dùng để chứa thứ gì đó.

Chỉ là bây giờ thứ được chứa ở đây hình như đã bị người ta lấy đi rồi.

Chỉ là, ba cái hố đó dị thường khổng lồ, Lý Đông ước chừng, trên ba cái hố đó đỗ ba chiếc xe tải chắc cũng hoàn toàn không có vấn đề gì.

Nhưng bây giờ ba món đồ ở đó hình như đã bị người ta lấy đi, không biết rốt cuộc là chuyện gì.

Đương nhiên, nơi này tỏ ra vô cùng quỷ dị, giống như địa ngục thực sự trong truyền thuyết.

Lý Đông nhìn nơi này, lập tức cảm thấy mỗi một nơi ở đây dường như đều tràn ngập cảm giác bất tường.

"Những con quái vật đó đều từ nơi này ra, nơi này vốn dĩ là nơi sản sinh ra quái vật sao?

Hay là một nơi tạm thời giam giữ quái vật." Lý Đông xem xét xung quanh xong, không khỏi nhíu mày.

Đối với những chuyện không hiểu rõ, cậu vốn không có thời gian để suy nghĩ, nhưng bây giờ phải xem xem rốt cuộc tình hình thế nào.

Muộn Du Bình im lặng, sau đó gật gật đầu nói: "Nơi này thực ra có lai lịch rất lớn.

Nơi này được gọi là Chung Cực, bởi vì thứ ẩn giấu ở nơi này quả thực rất đáng sợ!" Muộn Du Bình hiếm khi lại giới thiệu về những thứ này.

Lý Đông nghe xong, lập tức hiểu ra.

Nghe nói trên thế giới này, có một ngày từ trên trời rơi xuống ba món đồ.

Đó là ba khối Vẫn Đồng.

Ba khối Vẫn Đồng sở hữu sức mạnh cực kỳ cường đại, và dường như cũng có một số hiệu quả tương tự như Vẫn Ngọc.

Ba món đồ này, vốn dĩ phân bố ở những nơi khác nhau.

Người nhà họ Trương cũng đang bảo vệ một khối.

Đương nhiên, đó không phải là thứ trời sinh đã có, hay là tìm được từ nơi khác, điều đó không thể biết được.

Đương nhiên Lý Đông càng nghiêng về khả năng là tìm được từ nơi khác. 94.

Bởi vì người nhà họ Trương, cũng vẫn luôn đang làm thí nghiệm trường sinh bất lão, cộng thêm gia đình này có rất nhiều Trương Khởi Linh, biết được bí mật càng nhiều, cho nên biết thứ đó có tác dụng, đã mang về. 95.

Ba khối Vẫn Đồng, cho nên một trong số đó vốn dĩ vẫn luôn ở Trương Gia Cổ Lâu, một khối ở Trường Sa, khối còn lại ở Trường Bạch Sơn.

Nhưng sau đó vì một nguyên nhân nào đó, ba khối Vẫn Đồng đều bị người ta chuyển đến sau Cổng Đồng Xanh ở Trường Bạch Sơn.

Ba món đồ này vô cùng quan trọng, trong lịch sử nghe nói Cửu Môn đã dốc toàn bộ sức lực để tìm kiếm ba món đồ này.

Chỉ tiếc là, ba món đồ đó không phải là thứ người bình thường có thể sở hữu, sức mạnh vô cùng cường đại, có thể ảnh hưởng đến tư duy của con người.

Muộn Du Bình lúc đó thường xuyên mất trí nhớ, nguyên nhân lớn là do bị một trong ba khối Vẫn Đồng đó ảnh hưởng.

"Sức mạnh Chung Cực trong truyền thuyết sao!" Lý Đông nghe Muộn Du Bình giải thích xong mọi chuyện, cũng cảm thấy có chút kinh ngạc.

"Vậy thì xem tình hình hiện tại, ba khối Vẫn Đồng đó, e là đã bị người ta lấy đi rồi, người lấy đi ba khối Vẫn Đồng, e là không phải người bình thường, e là gã Thiết Diện Sinh đó!" Thiết Diện Sinh là một người đã đến địa cung của Tây Vương Mẫu, gã đó sở dĩ phải vất

vả tính kế như vậy, e là không phải chỉ đơn giản là để có thể trường sinh bất lão.

Dù sao thì dù có thể trường sinh bất lão, nếu không có bản lĩnh, sống thời gian dài đến đâu, cũng là một bi kịch.

Cho nên một người muốn trường sinh bất lão, ngoài ra còn cần có năng lực vô cùng cường đại.

Ước chừng thời cổ đại, nhận thức của con người về năng lực của mình, cũng chỉ ở phương diện võ lực, đó là chuyện bình thường. 96.

Thiết Diện Sinh đó, đã vậy biết được nhiều bí mật như vậy, vậy thì biết được ba khối Vẫn Đồng đó cũng là chuyện bình thường.

Đương nhiên từ một phương diện khác, điều đó chứng tỏ thời gian ba khối Vẫn Đồng xuất hiện trên trái đất vô cùng sớm, e là đã xuất hiện từ mấy nghìn năm trước.

Chương 665

Ba khối Vẫn Đồng, sở hữu sức mạnh, đó cũng không phải là người bình thường có thể suy đoán được.

"Vậy đám quái vật vô tận ở nơi này rốt cuộc là sao?

Chẳng lẽ nơi này thực sự là âm phủ, là nơi vạn linh quy tụ sao?" Lý Đông cảm thấy hoàn toàn không tin vào chuyện này.

Mặc dù bây giờ cậu đã thấy những hiện tượng siêu nhiên.

Nhưng trong suy nghĩ của cậu, đối với các loại quỷ thần, đặc biệt là âm phủ, cậu hoàn toàn không tin.

Theo cậu thấy, các loại vật chất, đều có quy luật nhất định.

Dù có những thứ trông có vẻ huyền ảo, nhưng thực tế cũng không có gì huyền ảo để nói, đó nhất định có thể dùng khoa học để giải thích.

"Những con quái vật đó, chắc không phải là quỷ hồn gì đâu!

Những con quái vật đó, chắc là từ lâu, người ở đây làm thí nghiệm trường sinh, sau khi thất bại đã hình thành nên quái vật!" Muộn Du Bình im lặng, sau đó mới đưa ra một dự đoán.

Đúng vậy, vương quốc của Tây Vương Mẫu là một quốc gia trong truyền thuyết đã thực hiện trường sinh bất lão.

Nhưng một quốc gia như vậy, để có thể thực hiện trường sinh bất lão thực sự, e là chắc chắn đã làm rất nhiều thí nghiệm.

Trong quá trình làm những thí nghiệm này, chắc chắn sẽ có rất nhiều thí nghiệm thất bại.

Trong những thí nghiệm thất bại đó, con người đều biến thành

quái vật, mặc dù từ một ý nghĩa nào đó cũng có thể trường sinh bất lão, nhưng từ một phương diện khác, họ đã biến thành quái vật, sau khi biến thành quái vật, đương nhiên không còn là người nữa.

Cấm Bà mà họ gặp lúc trước, thực ra cũng là như vậy.

Rõ ràng những con quái vật này và Cấm Bà cũng có một mức độ tương tự nào đó." Muộn Du Bình nói.

"Cũng có nghĩa là, Vẫn Đồng ở đây, thực ra tác dụng lớn nhất là để trấn áp những con quái vật này, đúng không?

Bởi vì những khối Vẫn Đồng đó có thể ảnh hưởng đến tâm trí của con người, thậm chí ảnh hưởng đến tư duy của một người, ước chừng cũng có thể ảnh hưởng đến tư duy của những con quái vật đó!

Những con quái vật đó biến thành quái vật, bản năng của chúng chắc là muốn ra ngoài hại người!

Nhưng vì có ba khối Vẫn Đồng đó ảnh hưởng, cho nên tất cả chỉ có thể ở lại đây, không muốn đi nơi khác!

Nhưng, sau khi ba khối Vẫn Đồng bị người ta lấy đi, cục diện ở đây đã thay đổi, sau đó những thứ đó, tất cả đều muốn chạy ra ngoài, đúng không?" Sau khi cùng nhau phân tích, Lý Đông ước chừng, đã tìm ra được đáp án.

Muộn Du Bình không nói nữa, chỉ gật gật đầu.

May mà bây giờ ở nơi này, đám quái vật trông như vô tận, đã bị tiêu diệt toàn bộ.

"Không đúng, quái vật ở đây chắc chưa bị tiêu diệt hết, hình như có một thứ gì đó đang từ từ tỉnh lại!

Chúng ta không dễ dàng rời khỏi đây được đâu." Lý Đông đang ở đây, bỗng nhiên cảm thấy xung quanh truyền đến một luồng khí tức

nguy hiểm.

Dường như có một sinh vật vô cùng cường đại, đang tỉnh lại.

Đó là một loại sức mạnh khiến người ta cảm thấy khó mà tưởng tượng.

Bởi vì lúc ban đầu, nơi này không có bất kỳ sinh mệnh thể nào, nhưng bây giờ chỉ trong một lúc, nơi này đột nhiên lại có dấu hiệu của sự sống, một sự tồn tại vô cùng cường đại.

Tuyệt đối là một chuyện khiến người ta cảm thấy không thể tin nổi.

"Vạn Nô Vương!" Muộn Du Bình đột nhiên khẽ nói.

Lý Đông quay đầu lại, không ngờ bây giờ lại có một sinh vật đang chặn ở cửa ra vào.

Đúng vậy, đó quả thực là một sinh vật cường đại.

Từ ngoại hình mà nói, trông có chút giống hình người.

Gã này, toàn thân mặc kim khôi kim giáp, khí thế ngút trời.

Trong đôi mắt đó, tỏa ra ánh sáng sắc bén, khí thế cường đại đó, mang lại cho người ta một áp lực cực lớn.

Hắn có 6 cánh tay, trên mỗi cánh tay đều cầm vũ khí khác nhau.

Chỉ thấy hai cánh tay dưới cùng, trái phải mỗi bên cầm một thanh đao.

Đó là một loại đao trông có vẻ mộc mạc, nhưng trong ánh đao đó, phản chiếu ra ánh sáng cực kỳ kinh khủng, chứng tỏ hai thanh vũ khí đó tuyệt đối không phải là vũ khí đơn giản.

Hai cánh tay ở giữa, thì trái phải cầm một cây xoa, cũng là vũ khí sắc bén.

Rồi hai cánh tay trên cùng, mỗi bên cầm một thanh chủy thủ.

Đó là hai thanh chủy thủ có hình dạng khác nhau, nhưng ánh sáng lạnh lẽo, trên đó dường như còn lưu lại vết máu.

Con quái nhân có 6 cánh tay này, lúc này đang dùng ánh mắt hung ác nhìn Lý Đông, rõ ràng con quái nhân này có địch ý sâu sắc.

Người này chắc là Vạn Nô Vương!

"Kẻ tự tiện vào cấm địa, giết không tha!" Vạn Nô Vương lúc này đột nhiên nói một câu.

Âm thanh đó như sấm nổ, Lý Đông cảm thấy trong tai mình còn vang vọng.

Chương 666

Quả nhiên, người xưa thường dùng giọng nói lớn để hình dung một người dũng mãnh, hình như cũng không phải hoàn toàn không có lý.

Những người có giọng nói cực lớn, âm thanh cực lớn quả thực rất lợi hại.

"Làm sao đây?" Muộn Du Bình bây giờ cảm thấy có chút chột dạ.

Một gã chưa bao giờ biết sợ hãi, gần như toàn năng, bây giờ cũng cảm thấy có chút sợ hãi.

Bởi vì đối thủ là một sự tồn tại cường đại chưa từng thấy, nhân vật như vậy, cũng không biết từ lúc nào xuất hiện, muốn tiêu diệt nhân vật như vậy, e là không dễ dàng.

Lý Đông thì lại vô cùng tự tin vào thực lực của mình: "Quan tâm nhiều làm gì, cứ đánh thôi, tôi cũng không quan tâm người này rốt cuộc là thứ gì, dù sao nếu người này muốn cản đường đi của tôi, thì chỉ có một kết quả!" Lý Đông bây giờ thực ra ngày càng tin tưởng vào vũ khí trong tay mình.

Dù vũ khí của cậu không có tác dụng, cậu cũng có những công cụ khác, theo cậu thấy bất kể vấn đề gì cũng có thể giải quyết được, căn bản không cần lo lắng gì cả.

Lý Đông bây giờ có suy nghĩ như vậy xong, tự nhiên lập tức hành động.

Lý Đông tay cầm một thanh đao, trực tiếp xông lên đối mặt, muốn giao thủ với con quái vật đối diện.

Con quái vật này, quả nhiên cũng tương đối cường hãn, tay cầm 6

món vũ khí, đó không phải là chuyện đùa.

Thực ra đánh nhau không nằm ở số lượng vũ khí, trong tình huống bình thường, một người sử dụng một món vũ khí, hoặc sử dụng hai món vũ khí, thực ra sức chiến đấu không có sự thay đổi về bản chất.

Dù sao thì một người chỉ có một cái đầu.

Nhưng, rõ ràng Vạn Nô Vương này không thể dùng tư duy của người bình thường để lý giải được.

Gã này sở hữu 6 món vũ khí, nhưng 6 món vũ khí có thể sử dụng theo những hướng khác nhau tùy theo nhu cầu.

Cứ như vậy, Lý Đông đối mặt với một người, đột nhiên lại giống như đồng thời đối mặt với 6 kẻ địch.

Vạn Nô Vương này cũng có sức mạnh vô cùng lớn, chỉ xét về sức mạnh thì hai người ngang tài ngang sức, mặc dù Lý Đông dường như mạnh hơn Vạn Nô Vương này một chút, nhưng gã đồng thời sử dụng 6 món vũ khí, điều khiển một cách hoàn hảo, tuyệt đối không phải là thứ mà Lý Đông có thể khống chế được.

Dần dần, Lý Đông lại từ từ rơi vào thế hạ phong.

Muộn Du Bình bây giờ cũng tham gia vào trận chiến.

Gã này vốn cũng vô cùng cường đại, gần như là một sự tồn tại toàn năng.

Vừa rồi tuy có chút sợ hãi, nhưng bây giờ đồng đội của mình đã tham gia vào trận chiến, tự nhiên cậu cũng không thể đứng nhìn.

Trong không gian giống như địa ngục này, lúc này đao quang kiếm ảnh, truyền đến một trận tiếng vũ khí va chạm binh binh bàng bàng.

Trận chiến kéo dài một hai tiếng đồng hồ, nhưng vẫn chưa có kết quả, nhưng trận chiến đã bước vào giai đoạn gay cấn.

Vạn Nô Vương dựa vào ưu thế nhiều vũ khí, từ từ dồn Lý Đông và Muộn Du Bình vào góc tường.

Nơi góc tường đó, dường như cũng không phải là nơi tốt lành gì.

Lý Đông có thể thấy, những tảng đá bên cạnh, không biết hình thành như thế nào, mang lại cho người ta một cảm giác cực kỳ hiểm ác.

Vạn Nô Vương một đao chém hụt, trên tảng đá đó tóe ra vô số tia lửa, nhưng cùng lúc đó, trên tảng đá đó, lại chảy ra máu tươi.

Né được song đao, rồi lại song xoa lại đến, đồng thời hai thanh chủy thủ đó, cũng đang tìm cơ hội ở những vị trí vô cùng hiểm hóc.

Lý Đông cắn răng, bây giờ chỉ có thể liều mạng, cậu cũng không quan tâm những nhát đao chém lên người mình, trực tiếp cứng đối cứng phát động tấn công vào Vạn Nô Vương.

Bây giờ cậu đã nhận ra, nếu cứ né tránh, e là không có cơ hội đánh bại gã này.

Cách thức cứng đối cứng này hình như có hiệu quả nhất định.

Mặc dù đao của Vạn Nô Vương sức mạnh vô cùng, dù Lý Đông mặc bộ trang bị Ngũ Hành, cũng có thể khiến Lý Đông bị thương, nhưng kiểu phản kích cứng rắn này của Lý Đông, cũng đã thu được hiệu quả.

Trên người Vạn Nô Vương cũng liên tục xuất hiện vết thương.

Chỉ là Lý Đông phát hiện sau khi vết thương trên người gã này xuất hiện, lại không chảy máu, ngược lại chỉ có một ít chất lỏng màu đen chảy ra, chắc là máu màu đen.

"Gã này chẳng lẽ cũng không phải là người bình thường, chẳng lẽ là một con quái vật sao?" Nhưng một con quái vật, có thể giao đấu võ

lực một cách bình thường như một người không?

Lý Đông bây giờ đang suy nghĩ những vấn đề này, nhưng lại đột nhiên phát hiện những vấn đề này, cũng không phải là thứ mà cậu có thể suy nghĩ rõ ràng trong một sớm một chiều.

Sau đó, trận chiến của hai bên lại bước vào một cấp độ khác, bởi vì sau khi cả hai bên đều bị thương, cả hai đều trở nên hung bạo hơn.

Muộn Du Bình bây giờ kinh ngạc, không ngờ trong thế giới hiện thực này, trận chiến lại có thể diễn ra đến mức độ này.

Quả thực là quá không thể tin nổi.

Lý Đông bây giờ giống như chiến thần hạ phàm vậy, cứng rắn đối đầu với con quái nhân đó, hai bên lại không ai hơn ai.

Cái gọi là loạn quyền đả tử lão sư, Lý Đông bây giờ đột nhiên hiểu ra một đạo lý như vậy.

Bây giờ chính là loạn quyền đả tử lão sư phó.

Mặc dù cậu cũng đã trải qua vô số câu chuyện mạo hiểm chiến đấu, bản thân cũng đã có một chút bản lĩnh, nhưng cậu chưa từng luyện võ.

Vừa rồi, giao đấu võ lực với gã có 6 món vũ khí này, kết quả cuối cùng tự nhiên là tự rước lấy nhục.

Nhưng bây giờ, sau khi sử dụng cách chiến đấu cứng đối cứng này, cậu lại chiếm được lợi thế.

Chương 667

Con Vạn Nô Vương có 6 món vũ khí này, cuối cùng chết trong tay cậu.

Đương nhiên, Vạn Nô Vương này có lẽ vốn không còn sống, chỉ là bị người ta sử dụng phương pháp đặc biệt, chế tạo thành một con quái vật đi xác biết đi mà thôi.

Lý Đông với tư cách là một tên trộm mộ không bao giờ về tay không, lần này đã trải qua một trận chiến tàn khốc như vậy, tự nhiên sẽ không tay không trở về.

Bộ áo giáp màu vàng trên người Vạn Nô Vương, là chiến lợi phẩm lần này.

Nhưng vừa định đi lột bộ áo giáp màu vàng của gã, lại đột nhiên phát hiện, toàn thân trên dưới, gần như mỗi một nơi đều đau đến mức muốn chết.

Trận chiến vừa rồi, cậu cũng bị thương không nhẹ.

Mấy ngày sau, tại bệnh viện Yến Kinh, Lý Đông tỉnh lại từ trong cơn hôn mê.

Không ngờ, vết thương lần này lại nặng đến vậy.

Bởi vì sau khi nuốt ba viên nội đan, vết thương trên người cậu, thực ra đều sẽ nhanh chóng lành lại.

Nhưng dù vậy, hình như đã dưỡng thương mấy ngày, đến bây giờ vẫn chưa hồi phục.

Thử xem nào, những người có quan hệ với tôi và Lý Đông đều đã đến cả.

Cô nhóc Yêu Muội mắt đã ngấn lệ: "Anh Lý Đông, anh đã đi đâu vậy?

Mới không gặp có mấy ngày mà sao lại ra nông nỗi này." Doãn Tân Nguyệt lúc này dường như còn đau lòng hơn: "Lúc trước em đã nói với anh rồi, đừng đi trộm mộ nữa, mới không gặp có mấy ngày thôi mà!" Cô nàng A Ninh trông cũng có vẻ khá buồn, cố nén tâm trạng khó chịu nói: "Anh cũng thật là, có chuyến phiêu lưu kích thích như vậy mà sao không nói với em một tiếng, sao không để em đi cùng!" Lý Đông lại nhìn sang bên cạnh, còn có một vài người khác, cũng đều đã tới.

Ánh mắt Lý Đông dừng lại ở hai người đàn ông trung niên trông có vẻ hơi giống nhau, thu hút sự chú ý nhất.

Sắc mặt hai lão nhân gia lúc này trông cũng rất tệ.

"Thiết Diện Sinh đã sống lại rồi, gã này hình như đang thu thập những thứ có công năng mạnh mẽ ở khắp nơi trên thế giới, e rằng âm mưu của hắn khó mà tưởng tượng được." Cuối cùng, Giải Liên Hoàn bắt đầu vào chuyện chính.

Thực ra Lý Đông cũng đã sớm đoán được chuyện này.

Mặc dù Muộn Du Bình đồng thời sở hữu ký ức của cả Thiết Diện Sinh và lão tổ nhà họ Trương, nhưng ký ức đó chắc chắn đã bị người ta động tay động chân, không hề hoàn chỉnh.

Chỉ khi Thiết Diện Sinh thật sự sống lại thì mới có được ký ức trọn vẹn.

Thiết Diện Sinh chắc chắn biết những bí mật trong thế giới trộm mộ mà người khác không hề hay biết.

Lúc này, sắc mặt Ngô Tam Tỉnh cũng vô cùng khó coi, nói: "Nửa đời trước của tôi, thực ra vẫn luôn nỗ lực để hồi sinh Thiết Diện

Sinh.

Mục đích là để cả gia tộc của tôi có thể thực hiện được nguyện vọng trường sinh bất lão!

Nhưng bây giờ xem ra, giấc mộng đó của tôi mới nực cười làm sao!

Kẻ mà tôi đã dốc hết tâm huyết để hồi sinh, e rằng sẽ chẳng coi tôi ra gì!

Cách làm của hắn, e rằng chỉ khiến hắn trở nên vô pháp vô thiên, rồi tồn tại vĩnh viễn mà thôi." Lời nói của mấy người này dường như trở nên có chút bi thương.

Đúng là họa trường sinh trong truyền thuyết, để có thể sống mãi không già, đủ loại âm mưu quỷ kế, cơ quan bày hết, mọi thủ đoạn trên đời đều dùng đến cực điểm.

Lý Đông thấy mấy người này cứ tự nói chuyện với mình như vậy, bất giác cảm thấy hơi buồn cười: "Đây không phải là chuyện bình thường sao?

Hơn nữa, con đường trộm mộ của đám trộm mộ chúng ta còn lâu mới kết thúc.

Thiết Diện Sinh đó có lợi hại đến đâu cũng chỉ là một người cổ đại, lẽ nào có thể lật trời được chắc!

Lẽ nào chúng ta thật sự không có cách nào trị được hắn sao?

Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, chúng ta luôn có thể tìm ra cách xử lý hắn, yên tâm đi!

Có chuyện gì mà cản được tôi chứ?" Thật sự có chút buồn cười.

Mấy người đang ở đây, về cơ bản đều là những nhân vật kiệt xuất, trong tình huống bình thường, dường như thật sự không có gì có

thể dọa được họ.

Bây giờ đã có thứ dọa được họ, điều đó chứng tỏ một vấn đề, những thứ xuất hiện bây giờ quả thực rất khó đối phó.

Nhưng, điều đó thì có sao đâu?

Dù sao thì Lý Đông không sợ!

Anh tin vào tất cả công cụ, tin vào con dao trong tay mình.

Vài ngày sau, vết thương trên người Lý Đông đã hoàn toàn bình phục.

Chuyện này khiến các bác sĩ trong bệnh viện ai nấy đều vô cùng kinh ngạc!

Họ thực sự không hiểu nổi, tại sao vết thương nặng như vậy lại có thể hồi phục trong vòng mười mấy ngày, thậm chí còn muốn nghiên cứu kỹ lưỡng.

Điều này dọa cho Lý Đông phải vội vàng xuất viện!

Cơ thể anh bây giờ quả thực không bình thường, nhưng nếu cứ thế này mà bị người ta đem ra nghiên cứu thì cũng thảm quá.

Anh thầm nghĩ, sau này có nên tìm cách kiếm một bác sĩ hoàn toàn đáng tin cậy để làm bác sĩ riêng không!

Dù sao, nếu bị thương mà cứ đến bệnh viện thì cũng quá nguy hiểm.

Chương 668

Bây giờ là lần đầu tiên, bệnh viện có lẽ chưa thấy có gì khác thường, nhưng nếu sau này cứ tiếp diễn thì sẽ khác.

Rời khỏi bệnh viện!

Mọi người mới tụ tập lại một chỗ.

"Nói đi, bây giờ chúng ta rốt cuộc nên làm gì đây?

Nếu Thiết Diện Sinh đó thật sự có được thứ hắn muốn, e rằng đó sẽ là một chuyện vô cùng nguy hiểm đối với chúng ta!" Vương Bàn Tử lại là người đầu tiên lên tiếng!

Gã này thực ra cũng giống hệt Vương Khải Toàn, cũng là một kẻ cực kỳ tham tiền!

Hoặc có thể nói, gã này vất vả đi trộm mộ, mục đích lớn nhất chính là để có được minh khí bán lấy tiền!

Nhưng, lúc này gã lại tỏ ra vô cùng lo lắng!

"Bàn Tử, cậu bây giờ lo lắng cái gì?

Tôi còn chưa vội như cậu.

Nếu như Thiết Diện Sinh đó thật sự muốn làm chuyện xấu, thì ít nhất cũng phải tìm tôi gây phiền phức trước, không đến lượt cậu đâu?" Ngô Tà lườm Vương Bàn Tử một cái.

"Cái quái gì vậy?" Vương Bàn Tử lắc đầu, "Ý của tôi là, nếu Thiết Diện Sinh đó đã bày mưu cả vạn năm, vậy thì ở khắp nơi trên thế giới này, e rằng đều có đồ của gã!

Tôi trộm mộ lâu như vậy, cũng không biết mình có động phải đồ gã để lại không!

Lỡ như tôi động phải rồi, hắn đến tìm Bàn gia tôi đòi lại, tôi sợ là không lấy ra được mất!" Vương Bàn Tử bây giờ thật sự sợ rồi.

Gã này đã ăn phải thi miết đan, trên người lại mang ngọc vẫn, bây giờ gia sản cực kỳ phong phú, hoàn toàn là một người thành đạt.

Con người thường là vậy, thứ mình có càng nhiều, lá gan càng nhỏ, vì sợ mất đi, có càng nhiều, càng sợ mất đi, nên lá gan sẽ nhỏ đi ở một mức độ nhất định.

Vương Bàn Tử bây giờ kỳ thực cũng vậy.

Bất kỳ ai cũng không thoát khỏi quy luật này.

Lý Đông cũng cười, chuyện như vậy thực ra cũng không có gì đáng trách.

"Bàn Tử, thực ra nhé, bây giờ cậu có lo lắng cũng vô ích!

Nếu gã đó thật sự muốn tìm cậu gây phiền phức, e rằng bây giờ lo lắng cũng chẳng có tác dụng gì!

Muốn thật sự an toàn, e rằng chỉ có cách xử lý gã đó mới được!" Một người cần phải làm gì để an toàn nhất?

Đó là xử lý những thứ có thể uy hiếp mình, như vậy mới có thể đảm bảo an toàn.

Mặc dù lời này đa số đều do phe phản diện nói ra, nhưng thực ra lại rất có lý!

Bởi vì cuộc sống thực tế không phải là tiểu thuyết, một người muốn an toàn thì thật sự phải tiêu diệt hết những thứ uy hiếp mình.

"Đông ca, lời này có trình độ!

Nhưng chuyện duy nhất chúng ta biết bây giờ là Thiết Diện Sinh đã sống lại, nhưng không biết hắn đang ở đâu, cũng không biết hắn ra sao rồi!

Chúng ta đi đâu để xử lý gã này đây?" Vương Bàn Tử lúc này ngược lại rất muốn xử lý Thiết Diện Sinh.

"Bây giờ hắn đã sống lại, muốn lấy một số thứ, vậy thì chắc chắn sẽ đến một số di tích.

Tôi đoán, khả năng lớn nhất bây giờ của gã này là ở Tần Lĩnh!" Những nơi Lý Đông đã từng đến, có lẽ là những nơi từng thu hút anh vì đủ loại lý do, rất có khả năng sẽ có tung tích của Thiết Diện Sinh.

Dù sao, hành tung trộm mộ của anh trong giai đoạn đầu thực ra đều bị người khác dẫn dắt.

Tần Lĩnh, thực ra là một nơi đặc biệt nhất.

Nếu không ở Tần Lĩnh, vậy thì chắc sẽ ở những nơi khác anh từng đến.

"Chúng ta bắt đầu từ Tần Lĩnh, sau đó tìm từng nơi một, nhất định phải tìm ra gã đó!" Bây giờ họ đã quyết định nơi đầu tiên cần đến là Tần Lĩnh.

Sau khi quyết định xong, mọi người ai về việc nấy đi chuẩn bị.

Sự chuẩn bị của Lý Đông thực ra rất đơn giản, chính là mua sắm thả ga!

Vì có Càn Khôn Đại, nên về cơ bản những thứ có thể mua được, anh đều mua một đống lớn, dù sao chỉ cần là các loại công cụ có thể thấy được trong thực tế, anh đều mua về cả đống.

Thậm chí, một vài món đồ chơi trông không tồi anh cũng mua về.

Bởi vì, đồ chơi sau khi được hệ thống nâng cấp cũng có thể biến thành công cụ mạnh mẽ.

Sau đó là lương khô.

Vì dung lượng của Càn Khôn Đại thực sự quá lớn, lương khô và

nước anh chuẩn bị về cơ bản đủ cho mười người ăn trong hơn nửa năm.

Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, tiếp theo là quyết định nhân sự lên đường.

Lần này tự nhiên không giống như trước, cần phải chọn lựa những người lợi hại.

Cuối cùng, Lý Đông chọn Vương Bàn Tử, Phan Tử, Hồ Bát Nhất và Giải Liên Hoàn làm thành viên chủ lực, Ngô Tam Tỉnh vốn cũng định đi, nhưng hình như bị bệnh, quan trọng nhất là trên người dường như có ám thương, nên khiến người ta cảm thấy có chút tiếc nuối.

Chương 669

Dù sao, gã này cũng là một tay cự phách, có hắn ở đó, biết đâu phần thắng sẽ lớn hơn một chút.

A Ninh cuối cùng cũng đòi đi theo.

Người phụ nữ này trời sinh đã có tinh thần mạo hiểm, mặc dù ở nhà chơi game mấy tháng, nhưng cuối cùng cũng nhận ra sai lầm của mình, cảm thấy cuộc sống như vậy không phải là thứ cô muốn!

Đương nhiên, cô cũng có bản lĩnh, ít nhất dùng súng rất chuẩn, gần như bách phát bách trúng, cũng là một chiến lực cao cấp.

Ngoài ra còn có Muộn Du Bình, thực lực không cần phải bàn, sở hữu các loại bí thuật, có thể phát huy tác dụng quan trọng.

Vì vậy, đội ngũ bảy người đã được quyết định.

Lái xe đi, sau mấy ngày vượt đường xa, cuối cùng họ cũng tiến vào Tần Lĩnh!

Nhưng, vừa mới tiến vào nơi quỷ dị này, họ đã bị dọa cho giật nảy mình, vô số quái vật dường như đã mai phục sẵn ở đó, chờ đợi họ.

"Quỷ tỳ, là sức mạnh của Quỷ tỳ!" Giải Liên Hoàn kinh ngạc.

Quỷ tỳ, trong truyền thuyết là bảo bối có thể ra lệnh cho quỷ vật.

Lý Đông đoán, đó hẳn là một phần của Vẫn đồng, vì Vẫn đồng có thể ảnh hưởng đến tâm trí sinh vật, việc ra lệnh cho quỷ vật chỉ là chuyện nhỏ.

"Quỷ tỳ đó chắc chắn đã mượn một phần sức mạnh của Vẫn đồng, đám quái vật này chắc chắn là do Thiết Diện Sinh dùng Quỷ tỳ

ra lệnh!

Gã đó đã đoán được chúng ta chắc chắn sẽ đến đây, nên đã chuẩn bị sẵn ở đây rồi." Lý Đông phân tích một hồi!

Quả nhiên, đối với Thiết Diện Sinh, không thể dùng con mắt nhìn người cổ đại bình thường để đánh giá.

Kiến thức của gã này quá nhiều!

Lý Đông từng nghe một giả thuyết, đó là trước khi con người xuất hiện trên Trái Đất, hẳn đã có một thời đại văn minh khác.

Sau đó, nền văn minh tiền sử đó bị diệt vong vì một lý do nào đó, đại đa số người đều đã chết.

Nhưng, theo truyền thuyết, sau trận đại nạn khiến nền văn minh tiền sử diệt vong, có một bộ phận người đã may mắn sống sót, sau đó lưu truyền lại vô số trí tuệ không thể tưởng tượng nổi.

Thiết Diện Sinh, lẽ nào, chính là người như vậy?

"Rốt cuộc phải làm sao đây?" Mặc dù bây giờ mọi người đều đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, nhưng vũ khí của họ cũng chỉ có vài khẩu súng lục mà thôi.

Nhưng đám quái vật trước mắt, sớm đã có hàng ngàn hàng vạn con, như thủy triều ập tới.

Nhiều quái vật như vậy, không phải là thứ mà vài khẩu súng lục có thể đối phó được.

Mấy khẩu súng lục thậm chí còn không giết nổi một con quái vật, vì lực phòng ngự của đám quái vật này khá cao, ít nhất cũng có cảm giác da dày thịt béo.

Đương nhiên đám quái vật này cũng không phải là không thể giết chết, nhiều nhất cũng chỉ là tương đối đặc thù mà thôi.

“Làm sao đây?

Đối phó với đám này?” Vấn đề cần cân nhắc bây giờ không phải là lai lịch của đám quái vật này, mà là phải nghĩ cách đối phó với chúng.

Lý Đông lắc đầu: “Đám quái vật này tuy khó đối phó, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có cách...

Lúc trước tôi phát hiện ra, Thiên lôi chi hỏa dường như thật sự rất hữu dụng, tôi dùng thứ này đối phó với đám quái vật, chắc sẽ rất nhanh thôi!” Lý Đông nói rồi lấy ra Điện hỏa thạch.

Sau vài lần cải tạo, Điện hỏa thạch trong tay anh bây giờ đã có chút khác biệt so với trước đây, tổng uy lực không giảm, nhưng sử dụng lại tiện lợi hơn nhiều, cây Điện hỏa thạch trong tay anh bây giờ đã được cải tạo thành một công cụ nhỏ bé, trông như một chiếc bật lửa.

Nhưng sau khi nhấn nút, một luồng sét liền tuôn ra.

Luồng sét đó bao trùm một phạm vi rộng đến năm sáu mươi mét.

Trong phạm vi năm sáu mươi mét đó, trong nháy mắt xuất hiện hiện tượng phóng điện cực mạnh, hiện tượng phóng điện như vậy, may mà bây giờ trên người họ đang mặc bộ Ngũ hành, nếu không e rằng cũng sẽ chết không có chỗ chôn.

Vì có bộ Ngũ hành nên mới có thể sống sót.

Nhưng đám quái vật ở nơi này lại gặp đại họa.

Quả nhiên Thiên lôi chi hỏa rất lợi hại, đối với những sinh vật âm u này có lực sát thương cực mạnh.

Chỉ thấy một luồng sét lóe lên, phía trước liền xuất hiện một con đường lớn, tất cả quái vật trên con đường đó đều hóa thành tro bụi,

trong phạm vi bị ảnh hưởng không một con quái vật nào sống sót.

Cùng lúc đó trong đầu Lý Đông, số lượng Đạo tệ lại tăng lên không ít.

Số Đạo tệ này lập tức khiến Lý Đông có thêm rất nhiều tự tin, ít nhất đám quái vật này anh có thể đối phó được.

Nhưng trên con đường vừa mới dọn sạch, rất nhanh lại xuất hiện vô số quái vật.

Số lượng đám quái vật này dường như vô cùng vô tận, căn bản không thể tiêu diệt hết.

Lý Đông cắn răng, tự nhiên không tin vào chuyện này.

Bất kể số lượng quái vật nhiều đến đâu, cũng phải có một con số, chắc chắn sẽ không vô cùng vô tận.

Nếu vô cùng vô tận thì cũng quá đáng sợ, như vậy e rằng cả thế giới này đều sẽ gặp phải đại nạn, nên chuyện như vậy căn bản không thể xảy ra.

Thế là anh lại nhấn nút một lần nữa, sau khi nhấn nút, một luồng sét mạnh lại lóe lên.

Chương 670

Sau khi luồng sét mạnh lóe lên, phía trước lại xuất hiện một con đường.

Vương Bàn Tử và mấy người khác thấy cảnh này, ai nấy đều kinh ngạc đến há hốc mồm.

"Đông ca, lúc trước tôi chỉ biết anh lợi hại, không ngờ bây giờ lại lợi hại đến thế, có thể gọi sấm sét, thế này chẳng phải giống hệt Nhị Lang Thần trong truyền thuyết sao!" Mọi người trước đây đều là những kẻ không biết trời cao đất dày, bây giờ một đội ngũ đông người như vậy đi đối phó với Thiết Diện Sinh, kết quả không ngờ, bây giờ mọi chuyện dường như chỉ là việc của một mình Lý Đông, còn họ dường như chẳng có tác dụng gì lớn, hoặc có hay không cũng chẳng khác gì mấy, dường như chỉ cần một mình Lý Đông là có thể giải quyết được mọi chuyện.

Lúc này họ bỗng cảm thấy mình thật vô dụng.

Nhưng Lý Đông lại lắc đầu: "Đừng nói nhảm nữa, bây giờ chúng ta còn nhiều việc phải làm, đây chỉ là một ít quái vật nhỏ thôi, tuy rằng đám quái vật này chỉ có một mình tôi đối phó được, nhưng những việc khác tôi cũng cần mọi người giúp!" Trên thế giới này không có chuyện gì mà một người có thể làm được, cho dù người đó có mạnh mẽ, lợi hại đến đâu.

Nhưng cũng có những việc họ không thể làm được, nên lúc đó cần người khác giúp đỡ.

Những người anh mang theo bây giờ, mỗi người đều là anh hùng trong thiên hạ, cũng là những tồn tại rất lợi hại, có họ giúp đỡ Lý Đông mới thật sự có thể trở nên vô địch.

A Ninh vốn đang cầm một khẩu súng trong tay, chuẩn bị đối phó với đám quái vật, kết quả bây giờ lại hạ súng xuống.

Lúc này cô bỗng phát hiện người đàn ông này thật sự là một tồn tại vô địch, trên thế giới này dường như thật sự không có chuyện gì có thể làm khó được anh.

Lý Đông cũng không nói nhiều, thiết bị trong tay không ngừng được điều khiển, từng luồng sét được phóng ra.

Trong không gian tối tăm này, từng luồng sét lóe lên, giống như từng đạo thiên lôi, tiếng nổ lớn biến nơi này thành một nơi náo nhiệt.

Đám quái vật vô tận sau khi đối mặt với công kích sấm sét của Lý Đông, số lượng cũng dần dần giảm bớt.

Lúc đầu đối phó với đám này cảm thấy có chút tuyệt vọng, nhưng bây giờ số lượng của chúng ngày càng ít, chứng tỏ công kích của anh có hiệu quả.

Cuối cùng, những nơi mắt thường có thể nhìn thấy gần như không còn quái vật nữa, cho dù thỉnh thoảng có thể nhìn thấy một con, chỉ cần ánh chớp lóe lên, đám quái vật đó sẽ sợ đến tè ra quần.

Lúc này trong đầu Lý Đông vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống: "Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã tiêu diệt 1 vạn tiểu cương thi!

Nhận được 1.000.000 Đạo tệ!" Cứ tùy tiện như vậy, 1.000.000 Đạo tệ đã vào tay, quả thực không thể dễ dàng hơn.

Sau khi Lý Đông dọn ra một con đường, anh vẫy tay đi trước dẫn đường, xem ra lần này, toàn bộ hành trình mạo hiểm sẽ không quá khó khăn.

Dù sao thì mỗi người bây giờ cũng đều là nhân vật lợi hại, nhiệm

vụ này đối với họ e rằng sẽ không tốn quá nhiều công sức, hơn nữa nơi này họ đã đến một lần rồi, chắc cũng sẽ không có chuyện gì phiền phức, ít nhất bây giờ anh cảm thấy chắc chắn sẽ không gặp phải chuyện gì phiền phức.

Thế là tốc độ đi trên đường rất nhanh, trên đường đi nhìn thấy những nơi họ đã từng kề vai chiến đấu, ai nấy đều cảm thấy vô cùng xúc động.

Bởi vì trước đây khi ở nơi này, họ chỉ là những tên trộm mộ tương đối bình thường, mặc dù bản lĩnh của họ so với người khác cũng lợi hại hơn, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là trộm mộ, còn bây giờ thì khác, bây giờ ai nấy đều gia sản bạc vạn, nếu nói là trộm mộ thì cũng là những tên trộm mộ đặc biệt, nếu xét về thân phận, họ cũng là những người thành đạt trong xã hội, là tồn tại mà vô số người phải ngước nhìn.

Đặc biệt là trong thời đại này, đây không phải là một thời đại bình thường, thời đại này, là thời đại mà người ta cười người nghèo chứ không cười kỹ nữ trong truyền thuyết.

Đúng vậy, một người chỉ cần có tiền là có thân phận, còn việc họ làm gì thực ra cũng không quan trọng, chỉ cần có tiền là có tất cả.

Mặc dù có một chút dị dạng, nhưng tình hình xã hội bây giờ là như vậy, trào lưu xã hội cũng thế, không ai có thể đi ngược lại trào lưu đó, những người đi ngược lại trào lưu dù sao cũng sẽ bị xã hội đào thải.

Hơn nữa Lý Đông cũng cảm thấy trào lưu xã hội này cũng không sao cả, dù sao anh cũng là người được hưởng lợi trong trào lưu này, là người được hưởng lợi thì tự nhiên sẽ không phản đối trào lưu đó.

Đương nhiên dựa vào thân phận hiện tại mà đến nơi này, khiến anh cảm thấy mọi chuyện dường như mới như ngày hôm qua.

Đặc biệt là sau khi nhìn thấy những cảnh quen thuộc đó, ai nấy đều chỉ muốn khám phá lại một lần nữa.

Dù sao tuy họ đã lợi hại hơn, nhưng thực tế có những nơi trong này họ căn bản chưa từng thực sự đi vào, có những nơi là vì lúc đó cảm thấy bên trong dường như không có giá trị, có những nơi thì lúc đó, năng lực và điều kiện của họ không cho phép, nên không có cơ hội đi vào.

Nhưng bây giờ thì khác, họ cảm thấy bất kể gặp phải nguy hiểm gì, họ đều có thể giải trừ nguy hiểm, sau đó an toàn rời khỏi nơi này, nên đối với mọi thứ họ đều không hề sợ hãi.

Nhưng rất nhanh, Giải Liên Hoàn cảm thấy tình hình dường như có chút không ổn.

"Tôi cảm thấy nơi chúng ta đang ở bây giờ dường như đã xảy ra vấn đề, tôi luôn cảm thấy địa hình hiện tại có chút khác biệt so với địa hình lúc chúng ta đến lần trước!" Giải Liên Hoàn bây giờ tuy tên là Giải Liên Hoàn, nhưng lúc đó lại xuất hiện với thân phận của Tam Thúc.

Cho nên gã này thực ra cũng đã từng đến đây.

Chỉ là Giải Liên Hoàn là người thuộc thế hệ trước, khả năng quan sát nhạy bén hơn người trẻ tuổi một chút, rất nhanh đã phát hiện ra, nơi này dường như khác với những nơi khác, hoặc là khác với lúc trước, toàn bộ địa hình của nơi này dường như đã bị thay đổi, có chút thú vị rồi đây.

"Địa hình của tất cả các nơi trong địa cung này, ngay cả một số lối đi nhỏ cũng đã thay đổi?" Vương Bàn Tử sau khi nghe xong, lập tức có cảm giác như bừng tỉnh ngộ.

Sau đó lập tức nhìn ra: "Hình như đúng là vậy, tôi nhớ lúc chúng ta

đến nơi này, đã phát hiện ở đây có một lối đi có thể đi tắt, kết quả bây giờ lối đi đó không còn tồn tại nữa, xem ra địa hình của nơi này đã xảy ra thay đổi lớn!" "Rốt cuộc ai có bản lĩnh lớn như vậy, có thể thay đổi cả môi trường của một cung điện dưới lòng đất lớn như thế, có thể sao, cũng quá không thể tưởng tượng nổi rồi?" Hồ Bát Nhất lúc này cũng ngơ ngác.

Thực sự không nghĩ ra ai có bản lĩnh lớn như vậy.

"Lẽ nào nơi này có một cơ quan rất lớn, sau khi chúng ta rời đi lần trước, địa hình của nơi này đã tự động thay đổi sao?

Nhưng nơi này rốt cuộc là nơi nào?

Ai có bản lĩnh lớn như vậy, có thể kích hoạt cơ quan của nơi này, thay đổi địa hình của nó?" Vương Bàn Tử suy nghĩ rồi nói: "Nếu nhất định phải hỏi nơi này là do ai xây dựng, từ những thông tin chúng ta biết được hiện tại, nơi này hẳn là do Thiết Diện Sinh xây dựng!" Mọi người nghe Vương Bàn Tử nói cũng phản ứng lại, nơi này quả thực là nơi họ đã từng đến, nhưng lại xảy ra một số thay đổi.

Đương nhiên những thông tin họ biết được cũng khá quỷ dị.

Nơi này thực ra là một trong 6 phương án dự phòng mà Thiết Diện Sinh để lại năm đó.

Năm đó Chu Mục Vương từ chỗ Tây Vương Mẫu lấy được thứ có thể khiến người chết sống lại.

Sau đó gã này chết đi rồi sống lại biến thành Lỗ Thương Vương.

Lỗ Thương Vương sau khi chết vốn định sống lại một lần nữa, kết quả quá trình này bị mưu sĩ Thiết Diện Sinh phá hoại.

Chương 671

Thiết Diện Sinh hủy hoại kế hoạch phục sinh của Chu Mục Vương, sau đó có được một phần bí mật, rồi giả dạng thành Chu Mục Vương đến chỗ Tây Vương Mẫu lừa lấy một số thứ có thể khiến người chết sống lại.

Nhưng gã này vì đã hại Chu Mục Vương, nên cảm thấy mình cũng có khả năng bị người khác đối xử theo cách tương tự.

Thế là để cho chắc ăn, hắn đã chuẩn bị 6 phương án dự phòng.

Mục đích của 6 phương án này là để đảm bảo hắn có thể phục sinh.

Dù sao thì 6 phương án dự phòng, mỗi người đều ăn thi miết đan chứa ký ức của hắn, tùy tiện một người nào đó sống lại cũng tương đương với việc hắn sống lại.

Đương nhiên tiền đề là hắn ưu tiên phục sinh, nếu hắn có thể ưu tiên phục sinh, vậy thì sẽ giết hết những phương án dự phòng khác.

Đương nhiên nếu hắn không thể thành công phục sinh, vậy thì sẽ hỗ trợ một trong những phương án dự phòng khác, sau đó giết hết những phương án còn lại.

Chỉ tiếc là hắn quả thực đã thành công phục sinh, nhưng mấy phương án dự phòng khác lại không hoàn toàn bị giết chết, ít nhất một trong số đó đã thành công trốn thoát.

Người trốn thoát đó chính là tổ tiên của nhà họ Trương, ở một mức độ nào đó, cũng chính là Muộn Du Bình Tiểu Ca.

Nếu Muộn Du Bình có ký ức, vậy thì cậu ta cũng là một người đã sống mấy ngàn năm.

Đương nhiên những chuyện này không cần phải kể lại, tóm lại nơi này bây giờ, một địa cung lớn như vậy, thực ra năm đó, chính là một cung điện do Thiết Diện Sinh, với tư cách là một trong những phương án dự phòng, xây dựng nên.

Nơi này đã là do Thiết Diện Sinh xây dựng, vậy thì hắn tự nhiên biết cách thao tác, bây giờ địa hình của nơi này xảy ra thay đổi lớn như vậy, biết đâu chính là bút tích của gã đó.

Sau khi mọi người làm rõ một bước, vậy thì lập tức hiểu được một thông tin khác, đó là Thiết Diện Sinh sau khi sống lại e rằng đang ở nơi này.

Nhưng gã đó thật sự trốn ở đây sao?

Trong lòng mọi người cảm thấy không chắc chắn.

Bây giờ thực ra họ cũng không biết gã đó rốt cuộc muốn làm gì.

Dù sao gã đó cũng là một người sống ở thời cổ đại, một người sống ở thời cổ đại bây giờ bỗng nhiên sống lại, vậy thì rốt cuộc muốn làm gì?

Dùng tư duy của người hiện đại thật sự không thể nào hiểu được.

"Bây giờ chúng ta rốt cuộc nên làm gì?

Chúng ta thật sự phải khám phá lại nơi này một lần nữa sao?" Muộn Du Bình cũng hiếm khi lại nói một câu.

Lý Đông lắc đầu nói: "Tôi cảm thấy bây giờ chúng ta có lẽ không cần thiết phải khám phá nơi này, vì nơi này e rằng không có gì đáng để khám phá, nhưng nơi này phải điều tra một phen, tôi nghi ngờ gã đó có khả năng trốn ở bên trong, bố trí nhiều quái vật như vậy ở bên ngoài, chắc chắn là để đảm bảo an toàn cho mình, chúng ta cứ thế này xông vào, biết đâu có thể tìm thấy!" Đương nhiên đó cũng chỉ là suy nghĩ đơn phương của Lý Đông mà thôi, rốt cuộc tình hình thực tế có phải

như vậy không, thì chưa chắc.

Lý Đông cũng không dám đảm bảo phán đoán của mình bây giờ có đúng hay không, vì những chuyện bây giờ đã đi chệch khỏi quỹ đạo phát triển ban đầu của thế giới này.

Bởi vì quỹ đạo phát triển ban đầu trong thế giới này, Thiết Diện Sinh không có cách nào sống lại, nhưng bây giờ Thiết Diện Sinh đã sống lại, đó là một kẻ đã bày mưu mấy ngàn năm, ai cũng cảm thấy hắn rất mạnh.

Mọi người cảm thấy có lý.

Sau khi dọn dẹp đám quái vật bên ngoài, họ nhanh chóng tiến về phía trước.

Vì địa hình nơi này đã thay đổi, không còn phức tạp như lúc trước, sau khi vào trong, họ phát hiện địa hình nơi này trông giống như một cầu thang đặc biệt từng tầng một.

Đương nhiên đó không phải là cầu thang bình thường.

Ở trung tâm có một bệ đá lớn, bệ đá lớn ở trung tâm đó rộng khoảng bằng một sân bóng rổ.

Sau đó xung quanh bệ đá lớn như sân bóng rổ đó có 8 bệ đá nhỏ. 8 bệ đá nhỏ này có đường nối với nhau, được sắp đặt thành một hình dạng rất đặc biệt.

Cùng lúc đó khi đi tiếp về phía trước, ở nơi đó dường như có một cánh cửa lớn thông đến một nơi khác.

Đi dọc theo cầu thang lên trên, chẳng mấy chốc đã đến trung tâm của bệ đá lớn nhất.

Nhưng đột nhiên cảm thấy tình hình không ổn, dường như có một luồng sát khí mạnh mẽ truyền đến.

Luồng sát khí mạnh mẽ đó khiến họ cảm thấy như có một ngọn núi lớn đè trên đầu.

Chuyện như vậy họ chưa từng gặp phải, chỉ khi gặp phải một số quái vật đặc biệt mạnh mẽ mới có cảm giác đó.

Rõ ràng sau khi đến nơi này, họ dường như đã mạo phạm đến thứ gì đó, sau đó có quái vật sắp bò ra từ dưới đất.

Trong lúc mọi người đang chờ đợi, đột nhiên ở trung tâm quảng trường, chiếc quan tài khổng lồ đó đột nhiên động đậy.

Mọi người đều kinh ngạc, sau đó ai nấy đều lấy ra vũ khí của mình, chuẩn bị chiến đấu.

Rõ ràng nơi này không cần đến các phương pháp trộm mộ khác nữa, mà là một trận chiến rất bình thường, hoặc là một trận chiến rất đơn giản và thô bạo.

Quả nhiên Lý Đông rất nhanh đã thấy chiếc quan tài đó mở ra, bên trong bò ra một người, hoặc là một quái vật hình người.

Gã đó đầu đội vương miện, trên người mặc long bào màu đỏ máu, tay cầm một thanh trường kiếm, trên thanh trường kiếm đó tỏa ra ánh sáng màu đỏ nhạt, tràn ngập một luồng sát khí mãnh liệt.

"Gã này... gã này..." Mấy người kia đều bị dọa cho giật nảy mình.

Họ chưa từng thấy loại cương thi nào như vậy.

Chương 672

Gã này bây giờ trông không giống một cương thi chút nào, mà trông giống một con quái vật mạnh mẽ hơn, đang chờ đợi họ ở đây, đến nơi này có thể ngay lập tức dẫn ra con quái vật mạnh mẽ này.

"Chuyện gì vậy?

Gã này có chút giống với hình dạng của Lỗ Thương Vương trong đầu tôi?" Lý Đông nhíu mày nhìn cương thi này, đột nhiên cảm thấy ngày càng giống.

Đúng vậy, trước khi xuyên không anh cũng là một người thích chơi game.

Sau khi xem câu chuyện Đạo Mộ Bút Ký, sau đó lại chơi game Đạo Mộ Bút Ký, cũng đã thấy một con quái vật trong đó, là quái vật về Lỗ Thương Vương.

Bây giờ anh bỗng phát hiện con quái vật này và gã trong đầu mình thật sự ngày càng giống.

Chuyện này không lẽ lại trùng hợp đến vậy sao?

Lý Đông nhíu mày suy nghĩ, lẽ nào thế giới này thật sự đã xảy ra vấn đề rồi sao?

Nhưng trong lúc anh đang suy nghĩ về vấn đề này, cương thi đặc biệt bò ra từ trong quan tài đã xông về phía họ.

Khí thế của gã đó vô cùng mạnh mẽ.

Vừa mới xuất hiện, liền tung người nhảy một cái, đã đến trước mặt Lý Đông và mấy người khác.

Cú nhảy này khiến mặt đất xuất hiện mấy vết nứt, khí thế mạnh

mẽ đó khiến người ta có cảm giác không thở nổi.

Vương Bàn Tử bị dọa cho một phen, suýt nữa tè ra quần.

Gã này cảm thấy mình như bị mất mặt, lúc phản ứng lại, liền nổi giận đùng đùng.

"Mẹ kiếp, một cái cương thi quèn, dám dọa Bàn gia đây, xem hôm nay Bàn gia ta không đánh mày thành thằng ngốc!" Vương Bàn Tử cầm súng bắn liên tục vào gã này.

Nhưng đáng tiếc da của gã này rất dày, đạn dường như không thể gây ra bất kỳ tổn thương nào cho hắn.

Hơi đáng sợ rồi, xem ra con quái vật này quả thực đã trải qua một số biến đổi.

"Chuyện gì vậy?

Sao lại có quái vật lợi hại như vậy?" Hồ Bát Nhất và Giải Liên Hoàn, hai người vốn là cao thủ trong lĩnh vực này.

Nhưng hai gã này bây giờ cũng hoàn toàn không nhìn ra con quái vật này rốt cuộc là sao, trông nó như một con quái vật từ trên trời rơi xuống, căn bản không thể dùng bất kỳ kiến thức nào họ biết để giải thích.

Cũng quá đáng sợ, cũng quá vô lý rồi, họ đều không thể giải thích được, lẽ nào muốn đối phó với con quái vật này phải dùng phương pháp cứng đối cứng sao?

Muộn Du Bình ngược lại gan rất lớn, gã này tay cầm Hắc kim cổ đao, lập tức xông lên.

Rất nhanh đã giao đấu với con quái vật đó.

Nhưng thực lực của hai người dường như chênh lệch rất lớn.

Đặc điểm lớn nhất của con quái vật đó là sức mạnh cực lớn, ngay

cả một người như quái vật như Muộn Du Bình, dường như cũng không chiếm được chút lợi thế nào trước mặt Lỗ Thương Vương.

Cương thi Lỗ Thương Vương đó sau khi ném Muộn Du Bình sang một bên, thanh kiếm trong tay liền trực tiếp tấn công về phía Lý Đông.

Quả nhiên mục tiêu lớn nhất của gã đó là Lý Đông.

Xem ra Lý Đông bây giờ thật sự rất thu hút thù hận, mang một bộ mặt khiêu khích, có chuyện như vậy, cũng là bình thường.

Nhưng Lý Đông có phải là người dễ đối phó như vậy không?

Lý Đông không phải là người gặp nguy hiểm là sợ hãi.

Cho dù gã đó đối mặt với thanh kiếm đâm vào mắt mình, cũng không hề hoảng sợ, ngược lại rất thản nhiên dùng một nhát đao đỡ lấy nhát kiếm của gã kia.

Nhưng, cũng quá đáng sợ rồi, hai bên giao thủ vài hiệp, Lý Đông cảm thấy tuy mình không bị thiệt hại gì lớn, nhưng cổ tay lại đang tê dại, nếu cứ đánh tiếp như vậy, biết đâu thật sự có khả năng bị thiệt hại lớn.

"Sao có thể như vậy?

Gã này rốt cuộc mạnh đến mức nào?" Lý Đông chưa từng gặp phải đối thủ như vậy, sắc mặt trở nên nghiêm túc.

Hai bên liên tục giao thủ mấy chục hiệp, tên quái vật dường như đã nhận ra Lý Đông, cứ thế đuổi theo anh.

Cuối cùng sau mấy chục hiệp, hai bên đều có chút mệt mỏi, sau đó hơi lùi về phía sau một bước, chuẩn bị cho hiệp sau.

Lý Đông lùi đến một nơi, khẽ thở hổn hển.

Thể lực của anh đã tiêu hao gần hết.

Mặc dù thể lực của anh bây giờ chỉ cần nghỉ ngơi một chút là có thể hoàn toàn hồi phục, nhưng cũng cần phải nghỉ ngơi.

Quả nhiên cứ đánh như vậy, đối với anh tuyệt đối không có lợi ích gì, ít nhất cuối cùng khả năng thất bại là rất cao.

Quả nhiên thân thể máu thịt không thể chiến đấu với quái vật sao?

"Đông ca sao vậy?

Có cần giúp không?

Không lẽ một con quái vật như vậy có thể đánh anh ra nông nỗi này?

Chương 673

Không giống lắm, Đông ca là một cường giả thiên hạ vô địch, sao một chút chuyện nhỏ này lại cản được anh chứ?" Vương Bàn Tử bây giờ có chút lo lắng.

Vương Bàn Tử đối với Lý Đông vô cùng sùng bái, ít nhất trước đây Lý Đông chưa từng gặp phải vấn đề không giải quyết được, nhưng bây giờ dường như chuyện này đã trở nên có chút phiền phức.

Giải Liên Hoàn nhìn một lúc dường như đã nhìn thấu con quái vật đó rốt cuộc là tình hình gì.

"Tôi cảm thấy con quái vật này, dường như không phải là Lỗ Thương Vương thật sự!

Con quái vật này vốn dĩ chỉ là một cương thi rất bình thường, dường như đã qua cải tạo đặc biệt, sau đó biến thành bộ dạng bây giờ!

Con quái vật này bây giờ dường như bị ảnh hưởng bởi một loại sức mạnh nào đó, hẳn không phải là người sống, nhưng cũng không phải là cương thi, muốn đối phó thật sự không dễ dàng, ít nhất lão già tôi bây giờ không có cách nào hay!" Giải Liên Hoàn lúc này không ngừng lắc đầu.

Hồi đó khi ở cùng người anh họ Ngô Tam Tỉnh, thực ra họ đều có chung một mục tiêu, đó là hồi sinh Thiết Diện Sinh.

Mục tiêu mấy ngàn năm của nhà họ Ngô, vì sau khi thực hiện được mục tiêu này, điều đó có nghĩa là, những người trong gia tộc đã chết vì thí nghiệm đều có thể sống lại.

Không những có thể sống lại, mà còn có thể trường sinh bất lão.

Tuyệt đối là một sự cám dỗ rất lớn.

Đừng nhìn bây giờ nhà họ Ngô chỉ có mấy người, nếu mục tiêu này thực hiện được, nếu Thiết Diện Sinh thật sự làm theo cách nghĩ của họ, vậy thì gia tộc của họ sẽ biến thành một siêu cấp gia tộc.

Đáng tiếc thực tế Thiết Diện Sinh căn bản không nghĩ như vậy, gã đó chỉ muốn sống lại mà thôi.

Vì vậy bây giờ bất kể là Giải Liên Hoàn hay Ngô Tam Tỉnh, thực ra đều có một cảm giác mất đi mục tiêu.

Một người khi có mục tiêu, sẽ có động lực rất lớn, dường như bất kể điều gì cũng không cản được, bất kể gặp khó khăn gì cũng sẽ tìm cách giải quyết.

Nhưng nếu một người mất đi mục tiêu, vậy thì sẽ rất nhanh suy sụp, sau đó từ từ biến thành một phế nhân.

Thực ra Giải Liên Hoàn và Ngô Tam Tỉnh đều đang trong tình trạng như vậy.

Đương nhiên Giải Liên Hoàn bây giờ vẫn còn một chút nhiệt huyết, muốn thực sự xử lý Thiết Diện Sinh.

Nhưng bây giờ, ông phát hiện bộ xương già của mình dường như căn bản không giúp được gì.

Cuộc chiến giữa Lý Đông và Lỗ Thương Vương đó, về cơ bản không phải là người bình thường có thể xen vào, vì Lỗ Thương Vương đó đao thương bất nhập, muốn xử lý gã đó, cần phải có người có sức mạnh cường đại.

Bây giờ trong đội ngũ này người có sức mạnh cường đại, cũng chỉ có Muộn Du Bình và Lý Đông.

Muộn Du Bình cũng là một nhân vật rất lợi hại, nhưng xem ra

dường như kém Lý Đông một bậc.

A Ninh lúc này lo lắng đến đi đi lại lại, cô thấy được Lý Đông gặp nguy hiểm, nhưng bây giờ dường như cũng không có cách nào.

Súng trong tay cô bắn rất chuẩn, gần như mỗi phát đều có thể bắn trúng người Lỗ Thương Vương, nhưng bây giờ lại không có kết quả gì.

Đạn đối với Lỗ Thương Vương dường như vô dụng.

Lý Đông lúc này lại không hề hoảng sợ, cười lạnh một tiếng: "Gã này, nếu đao đối với ngươi vô dụng, vậy thì không biết thiên lôi đối với ngươi có tác dụng không!" Trước đây Lý Đông hiểu rằng, thiên lôi thuộc về ngọn lửa của trời, có thể trừng phạt tất cả những thứ hắc ám.

Con quái vật này bây giờ hẳn thuộc loại cương thi, hẳn là phải sợ sấm sét mới đúng.

Lý Đông lại một lần nữa lấy ra Điện hỏa thạch, phóng một luồng điện về phía gã đó.

Kết quả không ngờ Lỗ Thương Vương đó sau khi bị thiên lôi đánh trúng, tuy thân thể quả thực có hơi run rẩy, nhưng sau đó lại như không có chuyện gì, tiếp tục xông về phía Lý Đông.

"Cái quái gì vậy?

Thiên lôi cũng không đánh chết được?

Cũng quá kỳ quái rồi!" Lý Đông sau khi phát hiện thiên lôi vô dụng, nhanh chóng tìm kiếm vũ khí trong túi mình.

"Trong này của tôi có súng phun lửa, không biết thứ này có thể giết chết hắn không!" Thế là, anh lấy ra súng phun lửa, trong nháy mắt, một cột lửa rực rỡ phun ra.

Cột lửa cao đến mười mấy mét, đối với một cương thi như vậy, đó tuyệt đối là một cơn ác mộng.

Nhưng rất nhanh anh phát hiện, cương thi này bị lửa thiêu, dường như không bị ảnh hưởng quá lớn, ngược lại dường như trở nên ngày càng hung bạo, bộ dạng đó dường như muốn tấn công anh một lần nữa.

"Lại là chuyện gì nữa?

Lửa thiêu có thể khiến hắn trở nên mạnh hơn?

Gã này thật sự là quái vật sao?

Nếu lửa thiêu có thể khiến hắn trở nên mạnh hơn, vậy thì không biết đóng băng hắn có được không?" Lý Đông bây giờ cũng đang không ngừng thử các loại vũ khí.

May mà tốc độ của anh đủ nhanh, có thể né tránh sự truy đuổi của gã đó, nên có thể không ngừng thay đổi vũ khí.

Không lâu sau, anh bỗng sờ thấy một thứ lạnh lẽo.

Đúng vậy, súng phun băng.

Thứ đồ chơi như vậy, về cơ bản chỉ xuất hiện trong game mà thôi, trong thực tế dường như không ai chế tạo ra thứ này.

Nhưng Lý Đông sau khi nâng cấp một khẩu súng nước đơn giản, đã biến nó thành súng phun băng.

Khẩu súng phun băng đó sau khi được bật lên, nhiệt độ xung quanh lập tức giảm xuống mấy độ.

Chương 674

Cùng lúc đó, vô số băng sương được phun ra.

Những băng sương đó cộng với gió lạnh thổi ra, chẳng mấy chốc đã đóng băng con quái vật đó.

Lý Đông cũng không dám lơ là, trực tiếp phun súng phun băng vào con quái vật đó một lúc lâu, đến khi con quái vật đó hoàn toàn bị đóng thành một cây kem mới buông tay.

"Con quái vật này không bò dậy được nữa rồi, tôi có cách đối phó rồi!" Lý Đông đi đến trước mặt Lỗ Thương Vương, sau đó vỗ vỗ vào chiếc vương miện vàng của Lỗ Thương Vương, trên mặt lập tức lộ ra vẻ đắc ý.

"Đúng là thần tiên đánh nhau, tôi dường như chẳng có tác dụng gì, biết làm sao bây giờ!" Vương Bàn Tử lúc này cũng không khỏi cảm thán một tiếng, quả nhiên khoa học là sức sản xuất hàng đầu.

Bất kể lợi hại đến đâu, chỉ cần tìm được công cụ thích hợp, là có thể xử lý được.

Mọi người ai nấy đều đi tới, cẩn thận quan sát cương thi đã bị đóng thành cây kem.

"Gã này rốt cuộc là sao, sao lại lợi hại như vậy?

Lẽ nào đã bị cải tạo?

Rốt cuộc là ai cải tạo?" Mọi người sau khi cẩn thận quan sát cây kem này, không có kết luận.

Lý Đông lắc đầu: "Gã này quả thực đã bị cải tạo!

Nếu tôi đoán không sai, hẳn là cải tạo Ngũ hành!

Thiết Diện Sinh đó không biết đã thêm sức mạnh gì vào cương thi này, tóm lại trên người gã này xuất hiện phòng ngự Ngũ hành, cũng gần giống với phòng ngự của bộ quần áo tôi đang mặc.

Đương nhiên gã này và tôi cũng có một số điểm khác biệt.

Tôi có thể phòng ngự mạnh mẽ đối với tất cả các đòn tấn công Ngũ hành, nhưng gã này dường như không thể phòng ngự được băng lạnh, nên bị đóng băng." "Nhưng gã này rốt cuộc là sao, lẽ nào gã này thật sự là thi thể của Lỗ Thương Vương sao?" A Ninh cảm thấy kỳ quái.

"Chắc là không, chắc là đã sử dụng một loại thông linh thuật?

Tôi nhớ, có một phương pháp thông linh, đó là có thể trong lúc chiến đấu, khiến sức mạnh của cường giả sống lại trên người mình, cùng lúc đó người được thông linh cũng sẽ biến thành bộ dạng của cường giả đó, đương nhiên thời gian duy trì cũng không đặc biệt dài, đợi một khoảng thời gian sau sẽ tự động biến mất!" Lý Đông dùng ngón tay chỉ vào cây kem đó.

Sau nửa tiếng, quả nhiên nó nhanh chóng biến lại thành bộ dạng của một cương thi bình thường, một thi thể cổ đại trông rất bình thường.

"Cũng quá tà môn rồi, sức mạnh siêu nhiên, cũng quá không thể tưởng tượng nổi!" Sau khi lời của Lý Đông được chứng thực, mấy người đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

"Có gì to tát đâu?

Những thứ trên thế giới này, đều là những thứ chúng ta không thể dùng ngôn ngữ để hình dung!

Những thứ này tuy chúng ta không thể lý giải, nhưng nó thực sự tồn tại!

Dù sao thuốc trường sinh bất lão tôi cũng đã có, huống chi là những thứ khác, mọi người nghĩ xem?" Đương nhiên, thực tế bây giờ anh có được thuốc trường sinh bất lão, trông giống như từ trên trời rơi xuống.

Cũng có thể trong vũ trụ bao la đó, có những thứ đồ chơi đặc biệt như vậy.

"Được rồi, bây giờ bất kể thế nào, một cửa chúng ta đã qua!

Sau đó chúng ta, nên đi đến cửa tiếp theo rồi!" Mọi người cảm thán một tiếng, nhưng bây giờ thời gian không còn nhiều.

Tuy không biết Thiết Diện Sinh rốt cuộc muốn làm gì, nhưng từ những thông tin có được bây giờ, sau khi nhìn thấy những thứ mà gã đó sử dụng, họ cảm thấy gã này chắc chắn sẽ không làm chuyện tốt.

Dù sao, thứ tà tính như Quỷ tỳ cũng đã được sử dụng, được dùng để triệu hoán quái vật, đủ để chứng minh trong đó chắc chắn không có chuyện tốt.

Trong lòng Lý Đông có một dự cảm không lành.

Nhưng gã đó rốt cuộc đang ở đâu?

Nơi này có nhiều lính canh như vậy, trông giống như từng tầng từng tầng, như hình thức vượt ải.

Lẽ nào đi đến cuối con đường này, chính là nơi Thiết Diện Sinh đang ẩn náu.

Nếu vậy, dường như cũng có lý.

Dù sao một người nếu muốn đảm bảo an toàn cho mình, vậy thì chắc chắn phải sắp xếp một số lính canh ở phía trước, như vậy mới có thể đảm bảo an toàn.

Cho nên bây giờ họ đã có được một chút thông tin.

Nhưng, Vương Bàn Tử gã này bây giờ lại không làm gì khác, gã này lại đang lục lọi tìm đồ ở đây.

Vì gã này có cái tính đó, đạo tặc không bao giờ đi tay không, bất kể ở đâu, chỉ cần liên quan đến chuyện trộm mộ, gã này nhất định phải lấy chút đồ về, nếu không lấy chút đồ về, gã này sẽ cảm thấy toàn thân khó chịu.

Dù sao một tên trộm mộ nếu vào trong mộ mà không lấy được đồ, đó tuyệt đối là một chuyện vô cùng đáng tiếc, ít nhất đối với gã này, đó tuyệt đối là một chuyện vô cùng đáng tiếc.

Đạo tặc không đi tay không, tuyệt đối không phải là một câu nói suông, mà rất có lý.

Cuối cùng gã này nhắm trúng chiếc quan tài ở trung tâm.

Chiếc quan tài đó dường như được làm bằng ngọc thạch.

Ngọc thạch lớn như vậy cũng là một thứ rất đáng tiền, nên hắn lấy dao ra trực tiếp cắt một miếng trên đó.

Nếu không phải chiếc quan tài này đựng thi thể, hắn thậm chí còn muốn mang cả chiếc quan tài về.

Dù sao ở bên ngoài một khối ngọc thạch lớn như vậy, không phải là có thể tùy tiện gặp được.

Chương 675

Có lúc một miếng ngọc thạch nhỏ cũng có thể đáng giá không ít tiền.

Nhìn bộ dạng của gã này, Lý Đông lắc đầu.

Quả nhiên có lúc con người vì ngoại hình giống nhau, nên tính cách cũng giống nhau.

Vương Khải Toàn và Vương Bàn Tử dường như giống hệt nhau, hai người tính cách quá giống nhau.

"Đừng lãng phí thời gian nữa, chúng ta ở đây là làm chuyện chính, không phải trộm mộ, chúng ta lãng phí quá nhiều thời gian ở đây chắc chắn không tốt, chúng ta phải nhanh chóng vào trong, nhất định phải tìm ra gã Thiết Diện Sinh đó." Vương Khải Toàn cũng đã tìm kiếm khắp nơi, dường như không tìm được đồ tốt, nhưng gã này cuối cùng lập tức nhìn thấy thanh kiếm đó, thanh kiếm mà con quái vật lúc nãy cầm trong tay.

Thanh kiếm đó dường như là một thanh kiếm đồng, nhưng không biết vì sao được sức mạnh gia trì, thanh kiếm đồng tuy được làm bằng đồng, nhưng dường như vô cùng sắc bén, ngược lại là một vũ khí rất tốt.

Thế là gã này trực tiếp cầm thanh kiếm đó lên.

Như vậy, cũng có chút thu hoạch, thế là họ đi lên tầng thứ hai.

Quả nhiên sau khi lên tầng thứ hai, cũng có rất nhiều quái vật.

Đám quái vật này so với tầng thứ nhất dường như lại có một số khác biệt.

Lúc trước khi vào tầng thứ nhất, chỉ cảm thấy môi trường xung

quanh một màu âm u, khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nhưng môi trường ở đây bây giờ, sau khi vào cảm thấy vô cùng nóng nực.

Dường như xung quanh đang cháy lò lửa, khiến người ta không nhịn được thậm chí muốn cởi áo khoác ra.

Chỉ là sau khi nghĩ đến mức độ nguy hiểm của nơi này, họ đã dẹp bỏ ý nghĩ đó.

Hơn nữa, bây giờ trong đội ngũ có cả đồng chí nữ cũng là một nguyên nhân quan trọng nhất.

Mặc dù đám người này bình thường nói năng lỗ mãng, trông rất lưu manh, nhưng thực tế lại rất lịch sự, ít nhất biểu hiện trước mặt đồng chí nữ rất tốt, không để lại ấn tượng là một kẻ lưu manh trong mắt đồng chí nữ.

Đương nhiên chuyện như vậy cũng là tâm lý bình thường của cánh đàn ông, bình thường ở trước mặt đàn ông biểu hiện lưu manh, nhưng khi thực sự gặp đồng chí nữ, sẽ có chút gò bó.

"Trời đất ơi, đám này là sao vậy?

Sao nơi này lại nóng như vậy, lẽ nào dưới nơi này có một ngọn núi lửa sao?

Nếu vậy thì cũng quá đáng sợ rồi, nếu có một ngọn núi lửa, không lẽ sắp phun trào rồi chứ, vậy thì chúng ta chẳng phải sẽ bị núi lửa thiêu chết sao?" Núi lửa phun trào tuyệt đối là một đại nạn, là thứ mà không ai có thể né tránh được.

Nếu gặp phải núi lửa phun trào, cách tốt nhất là nhanh chóng bỏ chạy, nếu không chạy được, vậy thì về cơ bản chỉ có một con đường chết, không có bất kỳ cơ hội cứu vãn nào.

Cái gọi là nước lửa vô tình, có lẽ cũng là đạo lý này, sau khi núi lửa phun trào, không một ai có thể sống sót trong phạm vi phun trào.

Nhưng Hồ Bát Nhất lại lắc đầu: "Chắc không phải là núi lửa phun trào, nếu là núi lửa phun trào, nơi này sẽ không như vậy, núi lửa phun trào e rằng sẽ còn nóng hơn, cho dù chưa thực sự phun ra cũng vậy!

Nếu là núi lửa phun trào, sinh vật xung quanh có thể cảm ứng được, nhưng tôi bây giờ có thể nghe thấy tiếng kêu của một số côn trùng, cũng không biết là sao, tiếng kêu của đám côn trùng đó khiến người ta cảm thấy vô cùng bực bội!" Lý Đông lắc đầu: "Đừng nói nhảm nữa, nơi này bây giờ rất nguy hiểm, đám quái vật đó sắp xuất hiện rồi, hãy chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào, tôi cảm thấy đám quái vật này dường như còn nhiều hơn đám quái vật chúng ta gặp lúc trước!" Lý Đông bây giờ tay cầm vũ khí.

Vì nơi này thực sự quá nóng, anh cảm thấy nếu dùng súng phun lửa để đánh quái, biết đâu sẽ khiến nơi này càng nóng hơn, như vậy biết đâu sẽ khiến họ khó chịu, nên bây giờ tay anh đang cầm súng phun băng.

Nhiệt độ của khẩu súng phun băng đó rất thấp, nếu phun ra băng, sẽ càng kỳ diệu hơn, có thể khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Quả nhiên trong lúc họ đang nghiêm túc chờ đợi, xung quanh quả nhiên lại xuất hiện vô số quái vật, gần giống với đám quái vật họ gặp lần trước, số lượng cũng rất nhiều, nhất thời thật sự khó đối phó.

Nếu trong tình huống bình thường, biết đâu bây giờ lại gặp nguy hiểm.

Nhưng Lý Đông tay cầm súng phun băng, phun ra vô số tuyết bay về phía đám này.

Quả nhiên thứ này rất hữu dụng.

Lúc đầu, những thứ mà súng phun băng phun ra, rất nhanh bị nhiệt độ cao xung quanh làm tan chảy thành nước bình thường.

Thậm chí ở nơi này còn hình thành một dòng suối nhỏ, thậm chí trên mặt đất từ từ xuất hiện một lớp nước.

Quả nhiên hàng của hệ thống là hàng chất lượng, dùng lâu như vậy mà vẫn chưa hết, không thể không nói đó cũng là một lý do khiến Lý Đông thích hệ thống này.

Nhưng vì có nước, nên môi trường xung quanh từ từ hạ xuống, khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

Con người thực tế là vậy, nếu trực tiếp để họ ở nhiệt độ rất thấp, sẽ cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nhưng nếu để một người ở trong môi trường vô cùng nóng nực một lúc, sau một thời gian lại để họ hạ nhiệt, sẽ khiến họ cảm thấy vô cùng thoải mái.

Tình huống như vậy cũng là một quy luật trong cuộc sống của con người, nên cũng không có gì hay ho.

Nhưng đám quái vật đó vì chưa hoàn toàn bị thương, nên cũng đã xông đến trước mặt họ.

Mỗi người đều lấy ra vũ khí của mình.

Đương nhiên vũ khí của đa số người đều là súng lục, súng lục tuy uy lực cũng không nhỏ, nhưng dường như đối với đám quái vật này cũng không có tác dụng gì lớn, chủ yếu là số lượng đám quái vật này thực sự quá nhiều, súng lục của họ không bắn được mấy con.

Cho nên rất nhiều người không dùng súng lục để đối phó với quái vật, mà đều cầm một số công cụ đặc chế.

Ví dụ như xà beng.

Xà beng là một thứ rất tốt, khi cần có thể dùng làm công cụ, nhưng có lúc cũng có thể dùng làm vũ khí, ví dụ như bây giờ xà beng đối với họ là một vũ khí rất tốt.

Mấy người đàn ông mạnh nhất trong số họ, mỗi người tay cầm một cây xà beng, bảo vệ các đồng chí nữ ở phía sau.

Chương 676

Súng phun băng của Lý Đông sau khi khiến môi trường xung quanh từ từ hạ xuống, bây giờ cuối cùng đã phát huy tác dụng, đám quái vật đang chạy đó dưới tác dụng của súng phun băng, từ từ bị đóng thành băng.

Nhiệt độ môi trường xung quanh từ từ hạ xuống, thậm chí từ từ biến thành một thái cực khác, đó là không khí xung quanh từ từ trở nên lạnh lẽo, dần dần sắp biến thành một môi trường băng thiên tuyết địa.

Dưới môi trường băng thiên tuyết địa đó, vô số quái vật đều bị đóng thành băng, môi trường xung quanh cũng trở nên quỷ dị vô cùng.

"Trời ơi, lại có cả thao tác như vậy, diện tích của nơi này bây giờ, bán kính cũng phải cả cây số, trong phạm vi lớn như vậy, lại hoàn toàn biến thành băng thiên tuyết địa!

Quả nhiên khoa học là sức sản xuất lớn nhất, nhưng thứ này thật sự là khoa học sao?" Vương Bàn Tử và Vương Khải Toàn hai gã này đều không khỏi cảm thán.

Trước đây họ đã cảm thấy Lý Đông rất anh hùng, nhưng bây giờ lại không khỏi bội phục.

Người đàn ông của cô thật quá lợi hại, lại có thể dễ dàng thay đổi môi trường xung quanh nhiều như vậy.

"Nhưng tôi luôn cảm thấy tình hình dường như có chút không ổn!

Dường như nơi này biến thành băng thiên tuyết địa, đối với một số sinh vật ở đây lại là chuyện tốt!" Lý Đông bây giờ trong lòng có một dự cảm rất không lành.

Loại dự cảm rất không lành này, có lúc lại thường chính xác, vì anh phát hiện mình dường như có một loại năng lực đặc biệt nào đó, đương nhiên cũng không phải năng lực đặc biệt, có lẽ là trùng hợp thôi.

Lý Đông lúc này không hề có ý định lơ là, anh từ từ đi về phía trung tâm của nơi này.

Quả nhiên ở trung tâm cũng có một cỗ quan tài cực lớn.

Cỗ quan tài này dường như được làm bằng đồng thanh, không quý giá bằng cỗ quan tài trước đó.

Nhưng những đường nét điêu khắc trên cỗ quan tài này lại vô cùng tinh xảo, hoa văn trên đó cực kỳ đẹp mắt.

Vì đã có kinh nghiệm từ lần trước, Lý Đông không đợi thứ bên trong quan tài bò ra nữa.

Ngược lại, anh không chút khách khí, vung đao chém thẳng xuống cỗ quan tài.

Chỉ tiếc là sau khi quan tài bị chém làm đôi, bên trong lại chẳng có bất cứ thứ gì, hoàn toàn trống rỗng.

Có ý gì đây?

Lẽ nào tình huống lần này khác với lần trước?

Nhưng nếu khác thì là chuyện gì?

Đúng lúc này, Lý Đông đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn.

Bất ngờ, một bàn tay từ dưới đất thò lên, tóm chặt lấy cổ chân anh.

Hóa ra gã này không trốn trong quan tài, mà ở dưới đất.

Gã này biết độn thổ sao?

Lý Đông không khỏi giật mình.

Nhưng anh cũng không hề khách khí, dù sao thì bây giờ lá gan của anh cũng đã rất lớn, đối với những thứ đột ngột xuất hiện thế này cũng chẳng hề sợ hãi.

Cùng lúc đó, con dao trong tay anh không chút do dự mà vung xuống mặt đất.

Một nhát dao chém xuống, nếu con quái vật dưới đất không buông tay, thì cả cánh tay của nó chắc chắn sẽ bị chặt đứt.

Dù sao thì dao của anh cũng cực kỳ sắc bén, trừ một vài con quái vật đặc biệt ra, những con khác căn bản không thể chống đỡ.

May mắn là sau khi nhát dao của anh chém xuống, bàn tay kia đột nhiên buông ra.

Nhưng sau khi buông ra, nó lại không dừng lại.

Cùng lúc đó, trên mặt đất xuất hiện những vết nứt, một thứ gì đó trực tiếp bò lên từ dưới đất.

Lý Đông cuối cùng cũng thấy được con quái vật này, hiểu ra chuyện gì đang xảy ra.

Con quái vật này mặc một bộ trang phục kỳ quái, chỉ nhìn trang phục thì không thể đoán được niên đại, cũng không biết gã này là sinh vật thời nào.

Sắc mặt của nó trắng bệch, như vỏ cây khô, mang một nụ cười vô cùng quỷ dị.

Trong tay gã cầm một thanh kiếm màu đen, cũng không biết là thứ gì.

Sau khi gã đó xuất hiện, lập tức phát ra những tràng cười vô cùng quỷ dị, khiến người ta cảm thấy rợn tóc gáy.

Điều khiến Lý Đông kinh ngạc nhất là hình như anh đã từng gặp gã này.

Đúng vậy, ở núi Trường Bạch.

Anh đã gặp gã này khi mạo hiểm ở núi Trường Bạch, gần Thanh Đồng Môn.

Lúc đó, anh chưa thực sự chiến thắng được gã, chỉ là sau đó xảy ra một vài sự cố ngoài ý muốn nên con quái vật đã biến mất.

Không ngờ rằng, lại gặp lại nó ở nơi này. "Không ngờ lại có một con quái vật như vậy, xem ra, Thiết Diện Sinh đó thật sự đang trốn ở phía sau, chúng ta phải nhanh chóng xông vào, tuyệt đối không thể để gã Thiết Diện Sinh đó chạy thoát!" Giải Liên Hoàn lúc này đã hoàn toàn tin tưởng.

Gã Thiết Diện Sinh đó chắc chắn đang ở bên trong.

Chương 677

Đương nhiên bây giờ cũng chỉ có vài người họ tin như vậy, còn gã Thiết Diện Sinh đó có ở đó thật hay không thì chưa chắc.

Giải Liên Hoàn thực ra lúc này cũng vô cùng hối hận.

Anh họ của ông ta là Ngô Tam Tỉnh, mục tiêu lớn nhất cả đời cũng là hồi sinh Thiết Diện Sinh.

Bởi vì ông ta cho rằng sau khi hồi sinh Thiết Diện Sinh, gã có thể giúp hồi sinh tất cả mọi người, và có thể khiến tất cả mọi người trong gia tộc từ xưa đến nay đều được hồi sinh, sau đó tất cả sẽ thực hiện được trường sinh bất lão.

Nhưng kết quả hiện tại, sau khi Thiết Diện Sinh được hồi sinh đã biến thành một tai họa cực lớn, gia tộc của ông ta cũng chẳng được gì.

Giải Liên Hoàn sở dĩ nguyện ý giúp nhà họ Ngô, thực ra trong lòng ông ta cũng có suy nghĩ đó, đó là có thể trường sinh bất lão.

Tiếc là mục tiêu đó của ông ta đã không thể thực hiện được.

Đây tuyệt đối là một chuyện vô cùng bi thảm.

Đương nhiên những chuyện này đã xảy ra rồi, cũng không có cách nào thay đổi.

Suy nghĩ duy nhất bây giờ là nhanh chóng tìm ra Thiết Diện Sinh và diệt trừ gã.

Lúc này, sau khi con quái vật mặt cười quỷ dị xuất hiện, gã là người đầu tiên phát động tấn công.

Tay gã cầm một cây xiên sắt, trực tiếp vung một chưởng về phía con quái vật.

Thanh kiếm đen trong tay con quái vật lại đột nhiên vung lên, cây xiên sắt gãy làm đôi, trực tiếp biến thành một miếng sắt vụn.

Rõ ràng, con quái vật này cũng không phải là thứ người thường có thể đối phó.

Bởi vì thanh kiếm trong tay nó quá tà môn, quá sắc bén, đúng là chém sắt như chém bùn trong truyền thuyết.

Con quái vật với nụ cười quỷ dị này quả nhiên rất hiếu sát.

Vừa thấy có người sống, nó liền phát động tấn công.

Tốc độ của gã này cực nhanh, cộng thêm thanh kiếm đen trong tay vô cùng sắc bén, phạm vi tấn công rất lớn, dường như không ai dám chọc vào gã.

Dưới sự áp đảo của gã này, mọi người đều không ngừng lùi lại, cũng chỉ có không ngừng lùi lại mới có thể cảm thấy an toàn hơn một chút.

Lý Đông giao thủ với gã này năm sáu hiệp, phát hiện sức lực của gã vô cùng lớn, ngay cả anh cũng cảm thấy có chút vất vả. "Gã này rốt cuộc là quái vật gì?

Lẽ nào thật sự là một chuỗi sao?

Lẽ nào thật sự phải qua từng ải từng ải sao?" Lý Đông vừa tìm cách đối phó với gã, vừa suy nghĩ về vấn đề tiếp theo.

Mấu chốt là những gã này quá lợi hại.

Những người trợ giúp bên cạnh anh căn bản không giúp được gì, thậm chí bất kỳ kế sách nào cũng vô dụng, chỉ có thể đối đầu trực diện.

Quá khó khăn.

Lý Đông gắng sức lùi về sau vài bước, may mà tốc độ của anh

cũng đủ nhanh, nên tạm thời kéo dài được khoảng cách.

Cùng lúc đó, anh cẩn thận quan sát gã kia.

Anh phát hiện trên người gã này có những khối băng, sau khi tiếp cận gã, cảm giác lạnh lẽo đến rùng mình lại một lần nữa truyền đến.

Anh hiểu ra rồi.

Con quái vật trước mắt này hẳn là có liên quan đến băng.

Đúng vậy, những con quái vật nhỏ ở nơi này trên người đều có những thứ phát nhiệt, những thứ phát nhiệt đó có thể áp chế băng trên người con quái vật này, vì vậy con quái vật bị phong ấn ở đây.

Khi Lý Đông tiến vào, anh đã dùng súng phun băng để tiêu diệt hết những con quái vật nhỏ đó, nơi này biến thành băng thiên tuyết địa, sau đó gã này mới có thể tỉnh lại.

Muốn diệt gã này, chỉ có một cách, đó là dùng súng phun lửa.

Lý Đông ngay lập tức nghĩ đến tầng này, không chút do dự, anh lại lấy ra súng phun lửa.

Súng phun lửa vốn là một trong những vũ khí anh sử dụng nhiều nhất, bây giờ tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua.

Trong khoảnh khắc đó, một cột sáng dài hơn mười mét bắn ra.

Cột sáng hơn mười mét đó là một ngọn lửa dữ dội, nhiệt độ vô cùng cao.

Dưới nhiệt độ cao, những khối băng trên thi thể với nụ cười quỷ dị nhanh chóng tan chảy, con quái vật dường như cũng vô cùng đau đớn, rất sợ lửa, nó liều mạng muốn né tránh, nhưng tốc độ của nó so với Lý Đông chậm hơn một chút.

Rất nhanh, những khối băng trên người gã này hoàn toàn tan chảy, sau đó cả con quái vật bốc cháy dữ dội.

Dần dần, toàn thân con quái vật đều là lửa.

Cuối cùng, con quái vật bị lửa thiêu sạch sẽ, chỉ còn lại một ít dấu vết tàn dư.

Lý Đông sờ vào những dấu vết tàn dư đó, phát hiện chúng mang lại một cảm giác vô cùng lạnh lẽo.

Dù đã bị lửa thiêu, vẫn có thể truyền ra cảm giác lạnh lẽo, đây là quái vật gì vậy?

Chương 678

"Đông ca, không sao chứ.

Vừa rồi nguy hiểm thật đấy, sao rồi?

Thứ đó chết chưa?" Vương Bàn Tử và mấy người lúc này mới chạy tới.

Vừa rồi thật sự quá nguy hiểm, khí thế của con quái vật đó quá mạnh mẽ, dù họ đã từng trải, cũng chưa bao giờ gặp phải chuyện như vậy. "Không có gì to tát, thứ đó chết rồi!

Tôi bây giờ cơ bản có thể xác định!

Những con quái vật ở đây có đặc trưng Ngũ Hành, cần phải dùng nguyên lý Ngũ Hành tương khắc mới có thể đánh bại!

Nếu không, chúng ta không có cách nào đối phó với những con quái vật này!

Chỉ là, bây giờ chúng ta gặp con có thể dùng băng để đối phó, chắc chắn là thuộc tính Hỏa, con có thể dùng lửa để đối phó, chắc chắn là thuộc tính Thủy.

Chỉ không biết phía sau có phải còn ba tầng, có phải là ba thuộc tính Kim, Mộc, Thổ, rốt cuộc tương ứng với cái gì?" Kết quả Vương Bàn Tử nghe xong lời của Lý Đông lại cảm thấy có chút không đúng, lắc đầu nói với Lý Đông: "Đông ca, cậu nói không đúng rồi?

Cái gọi là Ngũ Hành tương khắc, đâu phải là Thủy đối ứng Hỏa, Hỏa đối ứng Thủy.

Ngũ Hành tương khắc là lửa có thể đốt cháy gỗ, nhưng nước lại dập được lửa, nhưng đất lại có thể ngăn nước, gỗ lại có thể phá vỡ đất, đó mới là nguyên lý Ngũ Hành tương khắc!

Con quái vật vừa rồi có thể dùng lửa thiêu chết, chứng tỏ con quái vật đó là gỗ!

Lẽ nào con quái vật này là quái vật gỗ sao?" Quái vật gỗ?

Cũng có chút thú vị.

Anh cũng là một đạo mộ tặc dày dạn kinh nghiệm, nhưng chưa từng thấy quái vật nào như vậy.

Cũng chưa từng nghe nói đến thứ gọi là quái vật gỗ.

Nhưng có thể khẳng định, những gã mà họ gặp bây giờ, thật sự tuân theo nguyên lý Ngũ Hành tương khắc. "Gã đó có thể bày ra trận thế lớn như vậy ở đây, chứng tỏ hắn chắc chắn đang trốn bên trong, bây giờ có lẽ có thứ gì đó chưa hoàn thành, nên không dám ra ngoài tác quái!

Chúng ta không thể để gã này phát triển như vậy, nếu để gã này cứ thế phát triển, sau này có thể thật sự sẽ gây hại cho thế gian!" Giải Liên Hoàn lại phân tích một lần nữa. "Tôi nói này, Tam Thúc giả, cứ theo đà này, tôi thấy chúng ta bây giờ hơi giống đại anh hùng cứu thế giới đấy nhỉ?" "Làm đạo mộ tặc lâu như vậy, có thể trở thành đại anh hùng cứu thế giới sao?" "Bớt nói nhảm với tôi đi." Giải Liên Hoàn nghe Bàn Tử nói, cảm thấy có chút phiền lòng, "Chuyện cứu thế giới không liên quan đến tôi.

Nhưng tôi biết gã Thiết Diện Sinh đó phải bị diệt trừ, nếu không diệt trừ gã đó, chắc chắn sẽ có phiền phức lớn!

Đây là trách nhiệm của chúng ta, tôi cũng không muốn nói nhảm thêm, nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ này, tất cả nghe rõ chưa!" Giải Liên Hoàn là bậc trưởng bối trong nhóm, lời nói có chút trọng lượng.

Cộng thêm gã này cũng quả thực là một nhân vật lợi hại, về cơ

bản so với Tam Thúc cũng không kém bao nhiêu, nên lời nói càng có thêm trọng lượng.

Đương nhiên, lý do gã này bây giờ nói chuyện với giọng điệu tức giận như vậy, là vì trước đó đã giả làm Tam Thúc quá lâu.

Vì giả làm Tam Thúc quá lâu, ông ta thậm chí còn có chút hoài nghi về cuộc đời, bây giờ khó khăn lắm mới được làm lại chính mình, kết quả lại bị người ta gọi là Tam Thúc giả, khiến ông ta cảm thấy vô cùng khó chịu, nên mới tức giận mắng một câu.

Bàn Tử không khỏi lắc đầu.

Trong lòng nghĩ lão già này cũng quá để ý những chuyện này rồi.

Lý Đông gật đầu: "Bây giờ chúng ta cũng không cần quan tâm có phải cứu thế giới hay không, dù sao thì cũng phải diệt trừ gã đó, gã đó quả thực là một nhân vật phiền phức.

Sau này nếu thật sự xảy ra chuyện, có gây hại cho thế giới hay không thì không biết, nhưng với tôi, hắn chắc chắn sẽ không bỏ qua đâu." Chuyện này Lý Đông tuyệt đối có thể khẳng định.

Bởi vì rất nhiều việc anh làm đều cản trở sự hồi sinh của Thiết Diện Sinh, đây là một chuyện vô cùng phiền phức.

Thiết Diện Sinh là một nhân vật lợi hại như vậy, nếu biết có người cản trở chuyện của mình, gã đó sẽ tức giận, sẽ báo thù, đó cũng là chuyện bình thường.

Mấy người đều im lặng, rồi tiến vào tầng thứ ba.

Sau khi vào tầng thứ ba, họ phát hiện hoàn cảnh xung quanh lại thay đổi.

Nếu không phải lúc trước đã ghi nhớ rõ ràng mọi vật thể, họ thậm chí còn nghi ngờ mình đã bị dịch chuyển không gian.

Đúng vậy, nơi này bây giờ, trông có chút giống những nơi bên ngoài cung điện của Tây Vương Mẫu.

Nơi này bây giờ trông giống như một khu rừng mưa nhiệt đới, và trong khu rừng mưa nhiệt đới này, dường như sắp có mưa.

Trong khu rừng gần đó, có vô số các loại sinh vật khác nhau.

Những sinh vật này, tóm lại là những thứ khiến người ta cảm thấy vô cùng chán ghét.

Ví dụ như côn trùng.

Côn trùng tuyệt đối là một loại sinh vật mà Lý Đông ghét nhất trên thế giới này.

Đặc biệt là loại côn trùng từng đàn từng đàn, cắn vào rất dễ hút máu. "Nơi này, chắc chắn chúng ta không đi nhầm chứ?

Sao lại đột nhiên xuất hiện một nơi như thế này?

Chương 679

Nơi này và hai tầng trước đó dường như hoàn toàn khác nhau, nơi này rốt cuộc là sao?" Mấy người cẩn thận đi chậm trên con đường đó.

Chuyện lại phát triển đến mức nghiêm trọng như vậy, trên một con đường nhỏ như thế này, hoàn toàn không thấy được phía trước và phía sau, cứ đi như vậy, cũng không biết khi nào mới đến nơi.

Quan trọng nhất là khi quay đầu lại, họ phát hiện con đường đã đi qua dường như cũng biến mất. "Nơi này lẽ nào là một cái bẫy sao?

Hay là hai tầng trước đó chỉ là để dụ chúng ta vào?" Vương Bàn Tử sau khi nhìn hoàn cảnh nơi này, trong lòng không khỏi chùng xuống.

Hắn có một đặc điểm rất tốt, đó là thích tổng kết quy luật.

Nhưng thực tế, việc tổng kết quy luật có lúc là một điều tốt, có lúc lại là một điều xấu.

Bởi vì nếu tổng kết được quy luật, thì có thể dự đoán được ở một mức độ nào đó những chuyện có thể xảy ra trong tương lai.

Nhưng nếu quá giỏi trong việc tổng kết quy luật, thì lại gặp phải một chuyện khác.

Đó là quá dựa dẫm vào quy luật, và có thể sẽ mất cảnh giác với những chuyện sau này.

Giống như câu chuyện về con gà mà một nhà khoa học nào đó đã kể.

Tương truyền có người mua một con gà về, ngày đầu tiên cho con gà đó ăn một vốc gạo, ngày thứ hai cũng cho con gà đó ăn một vốc gạo, liên tục cho ăn trong 9 ngày.

Thế là con gà đó rút ra một kết luận, đó là chủ nhân của nó mỗi ngày sẽ cho nó ăn một vốc gạo.

Nhưng thực tế vào ngày thứ 10, chủ nhân đã giết con gà đó.

Vì vậy thế giới này thực tế không có quy luật, nếu cứ cố gắng tổng kết quy luật, thì chắc chắn sẽ phải trả một cái giá rất đắt.

Mấy người cảm thấy vô cùng chán nản, phát hiện hình như lại bị lừa rồi.

Quả nhiên gã Thiết Diện Sinh đó với tư cách là một người có thể bày mưu tính kế vạn cổ, quả nhiên không phải là một nhân vật đơn giản.

Bị gã xoay như chong chóng. "Nếu đã như vậy, thì chúng ta phải làm sao?

Chúng ta chuẩn bị quay lại đường cũ hay tiếp tục tiến lên?

Tôi cảm thấy chúng ta dường như bị dẫn vào một cái bẫy, chúng ta càng đi về phía trước, dường như càng lún sâu vào bẫy, nhưng bây giờ quay lại dường như cũng không kịp!" Vương Bàn Tử quan sát trước sau một lượt, lập tức cảm thấy có chút bi quan, bởi vì hoàn cảnh hiện tại của họ dường như thật sự rất không tốt. 97. "Đừng bi quan như vậy, bây giờ rốt cuộc là tình hình gì cũng không biết, chúng ta cứ men theo con đường nhỏ này tiếp tục tiến lên, tôi muốn xem rốt cuộc có bẫy gì, như vậy chúng ta cũng có cách đối phó!

Dù sao bây giờ chúng ta cũng không phải người thường, tôi không tin bẫy của hắn thật sự có thể giết chết chúng ta." Lý Đông nói rất dứt khoát.

Lúc này thực tế là đang đấu tranh với người chết, cũng là đang đấu tranh với các loại cơ quan do người chết sắp đặt, tuy rằng người có thể thiết kế những cơ quan đó cũng là người rất thông minh, nhưng

người chết dù sao cũng là người chết, chắc chắn không thể là đối thủ của người sống.

Nhưng người sống thì không chắc, dù là một người sống từ mấy ngàn năm trước, cũng vẫn như vậy, muốn đối phó cũng không dễ dàng như vậy.

Nhưng dù sao đi nữa, rốt cuộc cũng chỉ có mấy tình huống đó.

Hoặc là đối phương dựa vào thực lực mạnh mẽ để nghiền ép, căn bản không phải là đối thủ.

Đương nhiên cũng có một tình huống khác, đó là đối phương gài bẫy cho mình.

Tóm lại hai tình huống này đều nằm trong dự liệu của anh, cũng có cách đối phó. 98.

Lý Đông bây giờ không hoảng, dù sao khi người ta ở vào thời điểm nguy hiểm nhất, thực tế thứ có thể tin tưởng nhất chỉ có vũ khí trong tay. "Nơi này tà môn, mọi người nhất định phải cẩn thận một chút!

Tuyệt đối không được đi lạc, đi lạc là phiền phức đấy." Lý Đông lấy ra vũ khí của mình, cẩn thận đi trước dẫn đường, mấy người còn lại theo sau anh.

Men theo một con đường nhỏ đi về phía trước, chẳng mấy chốc họ cảm thấy cảnh vật trước mắt ngày càng quen thuộc.

Đúng vậy, hoàn cảnh hiện tại lại chính là hẻm núi trước cung điện của Tây Vương Mẫu mà họ đã từng đến.

Trong hẻm núi đó, họ đã gặp mãng xà, gặp rắn mào gà, ngoài ra còn có một số côn trùng vô cùng đáng ghét.

Lẽ nào bây giờ lại có thể gặp lại những thứ đó sao?

Lý Đông bây giờ không dám chắc, nhưng không hề lơ là chút nào.

Đương nhiên sức mạnh của anh bây giờ so với trước kia hoàn toàn không cùng một đẳng cấp, bây giờ dù gặp phải quái vật gì, anh cũng cảm thấy có cách chiến thắng, nên bây giờ cũng không quá hoảng sợ.

Cuối cùng, họ thấy một cái cây xuất hiện trong hẻm núi phía trước.

Trên cái cây đó, có xác của con mãng xà khổng lồ đã chết.

Trong bụng xác con mãng xà đó dường như vẫn còn kẻ xui xẻo bị ăn thịt, có một chiếc đèn pin rỉ sét, đủ để chứng minh thân phận của gã đó.

Mọi thứ quá tà môn, những chuyện đã trải qua lúc trước, bây giờ lại trải qua một lần nữa, khiến anh cảm thấy có chút bối rối.

Chương 680

Quả nhiên, xung quanh lập tức có mãng xà.

Lần này mãng xà dường như nhiều hơn, có đến mấy chục con.

Không đúng, phải là vô cùng vô tận.

Trong kẽ hở giữa những con mãng xà, dường như có một số loài rắn có kích thước nhỏ hơn.

Nhưng những loài rắn có kích thước nhỏ hơn này thực tế còn lợi hại hơn những con mãng xà kia, bởi vì những loài rắn có kích thước nhỏ hơn này là rắn mào gà.

Rắn mào gà là loài rắn kinh khủng nhất mà Lý Đông từng thấy.

Bởi vì những gã này bản thân đã là một loài rắn vô cùng kinh khủng, vì bị cắn sẽ dễ biến thành quái vật.

Đương nhiên ngoài chuyện này ra còn có một nguyên nhân khác, đó là số lượng của những loài rắn này thực sự quá nhiều.

Một người nếu đối mặt với một con rắn, thì có cách đối phó, dù sao một con rắn dù có giỏi cắn người thế nào, cũng chỉ là một con rắn mà thôi, nếu kích thước không đặc biệt lớn, thì luôn có cách đối phó được, nhưng nếu đối phó với hàng ngàn hàng vạn con rắn, thì phiền phức rồi.

Nhưng bây giờ chuyện mà họ lo lắng đã đến, trong khu rừng đó, hàng đàn hàng lũ rắn bò ra, không biết bao nhiêu con, những con rắn đó, có mãng xà, cũng có rắn mào gà, đương nhiên ngoài những thứ này ra còn có một sự tồn tại đặc biệt kinh khủng.

Đó là rắn mào gà khổng lồ.

Con rắn mào gà khổng lồ ở giữa bầy rắn đó, gã đó là mối đe dọa lớn nhất.

Cả 8 người trong nhóm đều không khỏi giật mình.

Từng người một đều lấy ra vũ khí của mình, nhưng cũng không biết có nên nổ súng hay không.

Bởi vì số lượng rắn quá nhiều, đạn căn bản không đủ dùng, nổ súng bắn bừa vài con, số còn lại sợ rằng sẽ xông lên bao vây họ. "Trời ơi, sao lại gặp nhiều rắn như vậy, những gã này là sao vậy, sao lại có số lượng nhiều thế?

Chúng ta phải làm sao đây." Mặc dù bây giờ trên người họ đang mặc bộ đồ Ngũ Hành, trong tình huống bình thường hẳn là sẽ không bị cắn, nhưng cũng biết có một chuyện khác, đó là những con rắn này không chỉ biết cắn người, chúng còn biết khiêng người.

Lần trước, có người suýt chút nữa bị những con rắn này kéo đi. "Không cần lo lắng, tôi dùng thứ này, tôi không tin không giết được bọn chúng." Lý Đông lại một lần nữa lấy ra súng phun lửa.

Dù sao thì lửa vẫn là một trong những phương thức tấn công lợi hại nhất trên thế giới này.

Cái gọi là nước lửa vô tình chính là đạo lý này, dù là sinh vật mạnh mẽ đến đâu, nếu gặp phải lửa, cũng sẽ rất phiền phức, bởi vì sinh vật thì là vật chất dễ cháy, không biết những con quái vật này có chịu nổi không.

Lý Đông lấy ra súng phun lửa, trực tiếp chĩa vào những con quái vật và phun lửa.

May mắn là những con quái vật này sau khi gặp lửa, nhanh chóng lùi về phía sau.

Nhưng ngọn lửa dữ dội từ súng phun lửa hội tụ lại không phải là

thứ mà bọn chúng có thể chạy thoát được, Lý Đông cầm súng phun lửa đuổi theo, nhanh chóng dọn ra một khoảng không gian lớn phía trước. "Xem ra nơi này, so với hai tầng trước đó, cũng không có gì khác biệt." Lý Đông nhìn những con quái vật dưới tác dụng của súng phun lửa nhanh chóng chạy trốn ra xung quanh, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Như vậy, những con quái vật này dường như cũng có thể đối phó.

Sau khi đuổi những con quái vật này đi, Lý Đông và mọi người cũng không có nhiều thời gian để quan tâm chúng chạy đi đâu, dù sao số lượng quái vật có thể chạy trốn nhiều như vậy, cũng không thể đuổi theo mãi.

Thấy phía trước xuất hiện một lối đi, họ liền đi vào, nhanh chóng đến trung tâm của khu rừng mưa nhiệt đới.

Ở trung tâm khu rừng mưa nhiệt đới này, quả nhiên lại có một cỗ quan tài.

Có hai lần kinh nghiệm trước đó, Lý Đông cũng không còn dễ dàng đi lại gần cỗ quan tài đó nữa, mà hoàn toàn cảnh giác chờ đợi cỗ quan tài xảy ra biến hóa.

Anh muốn xem lần này tình hình sẽ ra sao.

Nhưng chờ ở đó một lúc lâu, lại phát hiện cỗ quan tài không hề có động tĩnh gì.

Lý Đông cảm thấy có chút mất kiên nhẫn, thế là anh ném một quả pháo về phía đó.

Đó là một quả pháo có uy lực khá lớn, sau khi rơi xuống gần cỗ quan tài, theo một tiếng nổ lớn, cỗ quan tài hơi rung lên, nhưng bên trong dường như cũng không có thứ gì chui ra.

Khi đang cảm thấy không ổn, anh đột nhiên cảm nhận được một

tiếng gầm giận dữ từ trên đỉnh đầu.

Sau đó, anh thấy một gã mặc áo giáp vàng, từ trên đỉnh đầu rơi xuống.

Gã này có 6 cánh tay, tuy không có ba đầu, nhưng mỗi tay đều cầm vũ khí, trông vô cùng hung hãn.

Nếu đối đầu với một gã như vậy, tương đương với việc đồng thời đánh với mấy người, hiểu rõ rằng, đây tuyệt đối là một gã vô cùng phiền phức. "Gã này có thể là Na Tra Tam Thái Tử ba đầu sáu tay trong truyền thuyết không?" "Na Tra Tam Thái Tử cái gì mà lung tung?

Na Tra Tam Thái Tử ba đầu sáu tay, gã này chỉ có sáu cánh tay thôi!" A Ninh nhanh chóng phản bác gã nói năng vô lý kia. "Vạn Nô Vương!" Lý Đông lập tức nhận ra gã này.

Gã này chính là Vạn Nô Vương mà anh đã gặp trên núi Trường Bạch lúc trước.

Chỉ là Vạn Nô Vương đó không phải đã bị đánh chết rồi sao?

Sao có thể lại xuất hiện ở đây.

Chương 681

Lý Đông không hiểu, nhưng vấn đề lớn nhất bây giờ không phải là Vạn Nô Vương này đến từ đâu.

Vấn đề lớn nhất bây giờ là làm thế nào để đối phó với gã này.

Chỉ thấy sau khi Vạn Nô Vương xuất hiện, liền có động tĩnh.

Hai tay dưới cùng của gã này mỗi tay cầm một con dao.

Đương nhiên hắn không lập tức tấn công Lý Đông và mấy người.

Ngược lại, con dao trong tay gã trực tiếp chém xuống đất, cũng không biết là thao tác gì.

Nhưng ngay sau đó, anh cảm thấy tình hình có chút không ổn.

Bởi vì anh nhanh chóng phát hiện ra trước mặt mình lập tức xuất hiện một dòng nước lũ cuồn cuộn.

Dòng nước lũ cuồn cuộn đó giống như lũ quét, ở một nơi phức tạp như thế này, lập tức khiến mấy người phải chịu khổ. "Trời ơi, cái quái gì vậy?

Gã này có thể triệu hồi lũ lụt, lẽ nào có thể hô phong hoán vũ sao?" Địa hình nơi này quả thực vô cùng phức tạp, dưới dòng nước lũ, từng người một đều đứng không vững, thật sự sắp bị cuốn trôi tan tác. "Không sao, mọi người cẩn thận!" Lý Đông nhanh chóng lấy Ngôi nhà kỳ dị từ trong ba lô ra.

Sau khi mở cửa nhà, mấy người xông vào trong, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngôi nhà này là một căn phòng kín, dù bị cuốn trôi trong lũ cũng không sao, ít nhất có thể đảm bảo an toàn tuyệt đối bên trong.

Mấy người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. "Nhưng cứ thế này cũng không ổn, tuy rằng bây giờ chúng ta an toàn, nhưng cũng không biết bị cuốn đến đâu, liệu ở nơi khác có cạm bẫy lớn hơn đang chờ chúng ta không?" Giải Liên Hoàn lão già này cũng là một người kinh nghiệm vô cùng phong phú, thấy tạm thời an toàn, nhưng cũng không thở phào, dù sao bây giờ có thể còn nguy hiểm hơn. "Lão già đừng lo lắng nhiều thế, Đông ca nhất định có cách, bây giờ chúng ta cũng không có việc gì khác, cứ tĩnh quan kỳ biến đi." Vương Bàn Tử có chút mất kiên nhẫn nói.

Lý Đông cũng gật đầu: "Tôi cũng không biết đây là đâu, nhưng tôi đoán là trong Tần Lĩnh!

Nơi này nhiều nhất cũng chỉ là một môi trường mô phỏng mà thôi.

Nhưng dù sao đi nữa, tôi không tin lũ lụt có thể vô tận, nếu vậy, chẳng lẽ hắn không sợ làm ngập cả ngôi mộ này sao.

Chúng ta ở trong này chờ một lúc, lũ lụt chắc chắn sẽ tan, không sao đâu." Lý Đông bây giờ thật sự không hề vội vàng, anh không tin đối phương có thể gây ra lũ lụt vô tận, như vậy quá giả tạo, nếu vậy thì đó không phải là một xác sống, mà là một con yêu quái thật sự.

May mắn là, quả nhiên, lũ lụt chỉ kéo dài trong một thời gian ngắn, cũng chỉ khoảng mười mấy phút.

Sau mười mấy phút đó, lũ lụt từ từ rút đi.

Nhưng xung quanh cũng là một mớ hỗn độn, đột nhiên họ phát hiện không biết đã bị cuốn đến đâu.

Cẩn thận nhìn lại, mới phát hiện nơi này dường như là một vùng đầm lầy.

Có lẽ vùng đầm lầy này là do lũ lụt gây ra, mặt đất mềm nhũn, trông như đâu đâu cũng có bẫy, không chừng chỉ cần một chút sơ sẩy

là sẽ bị lún vào trong.

Họ cẩn thận đi về phía trước. "Cứ thế này chúng ta phải làm sao đây?

Mẹ nó đây là đâu?

Đối phương cũng quá thần thông quảng đại rồi, sao lại thế này?" Hoàn cảnh hiện tại về cơ bản đã vượt ra ngoài phạm vi nhận thức của họ.

Ít nhất trong mắt những đạo mộ tặc này, những nơi như mộ địa tuyệt đối không thể có lũ lụt, nếu nơi này có lũ lụt, thì ngôi mộ coi như bị hủy rồi.

Nhưng bây giờ không những có lũ lụt, mà còn biến hoàn cảnh thành ra thế này. "Không sao, vùng đầm lầy này cũng không phải hoàn toàn không có cách đi!" Lý Đông lắc đầu, đi bộ trên đó chắc chắn không được.

Thế là anh lại lấy ra một chiếc thuyền giấy.

Cũng là sản phẩm của hệ thống.

Chỉ cần dùng một tờ giấy gấp thành một chiếc thuyền giấy, sau đó qua hệ thống nâng cấp sẽ biến thành một chiếc thuyền thật sự.

Sau khi lên thuyền, họ đều không khỏi thở phào nhẹ nhõm, chiếc thuyền này có thể đi lại trong vùng đầm lầy, như vậy, ít nhất có thể đảm bảo không bị lún vào trong đó.

Bây giờ cũng không biết nên đi về hướng nào, Lý Đông cũng chỉ dựa vào trực giác của mình mà đi về phía trước.

Cuối cùng họ lại quay trở lại trung tâm của vùng đầm lầy, cuối cùng cũng thấy được cỗ quan tài phía trước.

Vạn Nô Vương vẫn đứng ở đó.

Sáu cánh tay của gã này đều cầm vũ khí.

Lý Đông liếc nhìn, phát hiện sáu món vũ khí trong tay gã này, thực tế có một số khác biệt so với sáu món vũ khí trong tay Vạn Nô Vương mà anh đã gặp lúc trước.

Cũng không biết điều đó có ý nghĩa gì.

Bàn Tử bây giờ tức giận, cũng không quan tâm nhiều nữa: "Gã này cũng không biết là sao, nhưng bây giờ đã chọc giận Bàn gia ta thì không xong rồi, để ta mời mày ăn một viên đạn trước đã." Bàn Tử lập tức nổ súng, họng súng trong tay hắn phun ra lửa.

Chương 682

Đạn rơi vào người Vạn Nô Vương, dường như có một chút hiệu quả, gây ra một chút sát thương.

Chỉ là đối với gã này cũng chỉ gây ra một chút sát thương mà thôi, dường như căn bản không ảnh hưởng đến hành động của gã, gã thấy mấy người họ, sáu tay đều cầm vũ khí, nhanh chóng đi tới. "Đừng bắn bừa nữa, người này có chút không ổn, là một con quái vật, tuyệt đối là một con quái vật!

Chúng ta phải dùng cách khác mới có thể đối phó với gã này!" Lý Đông vội vàng ngăn Bàn Tử lại.

Không thể không nói, những thứ họ gặp bây giờ, về cơ bản đã siêu thoát khỏi hiện tượng tự nhiên rồi, vũ khí thông thường dường như thật sự không có tác dụng lớn.

Đương nhiên Lý Đông bây giờ thì bắt đầu chuẩn bị.

Đương nhiên một người khác là Muộn Du Bình dường như ra tay nhanh hơn, gã này gần như không chút do dự, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao xông lên phía trước.

Gã này rõ ràng thuộc loại người ít nói, không nói một lời đã trực tiếp lao vào.

Gã này quả nhiên cũng là một người từng trải trăm trận, một mình đối mặt với Vạn Nô Vương, dường như cũng không bị thương nhiều, ít nhất tạm thời có thể cầm cự được.

Nhưng Vạn Nô Vương vì có quá nhiều tay, quá nhiều vũ khí, phương thức tấn công của nó cứ như thủy triều, từng đợt từng đợt, hoàn toàn không có ý định dừng lại, sức mạnh đó vô cùng lớn.

Muộn Du Bình tuy lợi hại, nhưng lúc này thấy tình hình như vậy, dần dần rơi vào thế bất lợi. "Ngay cả Tiểu Ca cũng không đánh lại gã này, thật sự có chút phiền phức!" "Thứ này rốt cuộc là quái vật gì?

Tại sao lại lợi hại như vậy?

Thật sự là con người sao?

Nhưng tại sao lại có nhiều tay như vậy?" Mấy người có mặt đều ngơ ngác.

Gã này đao thương bất nhập, lại còn lợi hại như vậy.

Ngay cả Tiểu Ca, vậy mà cũng không đánh lại, sắp rơi vào nguy hiểm.

Quái vật như vậy rốt cuộc sinh ra từ đâu?

Trên thế giới này thật sự có thể dễ dàng sinh ra quái vật như vậy sao?

Thế giới này rốt cuộc họ hiểu được bao nhiêu?

Bây giờ họ đột nhiên sinh ra nghi ngờ nghiêm trọng về thế giới quan của mình.

Quái vật rốt cuộc là sao? 99.

Giải Liên Hoàn lắc đầu nói: "Con quái vật này có chút phiền phức, tôi có một chút hiểu biết." Gã này lâu dài giả làm Ngô Tam Tỉnh, biết không ít chuyện.

Rất nhanh gã đã nói ra nguyên do.

Hóa ra Vạn Nô Vương này thực tế cũng không phải là người thật, gã này thực ra là sản phẩm của một thí nghiệm lâu dài.

Người của nước Tây Vương Mẫu, vẫn luôn làm các loại thí nghiệm trường sinh bất lão.

Nhưng những thí nghiệm đó có cái thành công, có cái không hoàn toàn thành công, nhưng có cái miễn cưỡng thành công.

Vạn Nô Vương thực tế là một sinh vật miễn cưỡng thành công như vậy.

Ở nước Tây Vương Mẫu, ban đầu có một loại thí nghiệm, đó là để con người và loài rắn cộng sinh.

Cũng chính là rắn mào gà.

Đó là một loại thí nghiệm trường sinh không hoàn toàn.

Bởi vì người trong thí nghiệm đó tuy quả thực đã có được năng lực trường sinh bất lão, nhưng cuối cùng lại biến thành một con quái vật nửa người nửa rắn, đó không phải là sự sống thật sự.

Nhưng cũng là một thí nghiệm nửa thành công đi.

Đương nhiên ở bên nước Tây Vương Mẫu, đã sử dụng phương pháp trường sinh này trong một thời gian dài.

Sau này người nước Tây Vương Mẫu vì một nguyên nhân nào đó, có một bộ phận di cư đến gần núi Trường Bạch.

Nơi gần núi Trường Bạch vì quá lạnh, nên không thích hợp cho loài rắn sinh tồn, thế là họ nghiên cứu để rắn và du diên hình thành một thể cộng sinh, biến thành một loại rắn vô cùng đặc biệt.

Sau đó, lại thực hiện trường sinh.

Vì vậy, Vạn Nô Vương là một con quái vật được tạo ra như vậy.

Mỗi khi chết đi, thân thể sẽ bị quái vật cộng sinh giữa du diên và rắn bên trong ăn hết, sau đó các loại ký ức sẽ chuyển sang một cá thể mới, tương đương với việc sống lại một lần nữa, tương đương với cái gọi là vĩnh sinh.

Vạn Nô Vương là một con quái vật như vậy.

Người này vì đã tồn tại trong một thời gian dài, nên các loại kỹ xảo chiến đấu tự nhiên vô cùng lợi hại.

Cộng thêm người này khí lực vô cùng lớn, sức mạnh vô song, nên quả thực là một nhân vật vô cùng lợi hại.

Vì trong quá trình thí nghiệm mà có được 6 cánh tay, cũng là chuyện người thường khó có thể tưởng tượng được.

Chương 683

Vì vậy có sức mạnh mạnh mẽ như vậy, cũng là chuyện bình thường.

Sau khi Giải Liên Hoàn giải thích một lượt.

Lý Đông đột nhiên nhớ ra, lần trước ở phía sau Thanh Đồng Môn, hình như đã đánh chết con quái vật đó, kết quả bây giờ gã này lại xuất hiện ở đây, rõ ràng gã này lại sống lại.

Cũng tức là chỉ cần có những con côn trùng đáng ghét đó tồn tại, thì người này tuyệt đối sẽ không chết.

Dù bị đánh chết, cũng sẽ lập tức sống lại, cũng là một gã vô cùng kỳ lạ. "Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?

Gã đó chặn đường đi của chúng ta, tôi e rằng, không lên được." Vương Bàn Tử bây giờ có một chút sợ hãi.

Vừa rồi, hắn đã nổ súng vào gã này.

Kết quả tuy rằng đạn đã bắn trúng người gã, nhưng cuối cùng lại không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào.

Gã này dường như có một thân thể bất tử.

Lúc này Muộn Du Bình bị dồn vào góc tường, trông bộ dạng đó dường như vô cùng nguy hiểm.

Lý Đông bây giờ cũng không có cách nào khác, đành phải nhanh chóng lên giúp đỡ.

Lý Đông và Vạn Nô Vương va chạm vào nhau.

Vạn Nô Vương tuy vô cùng lợi hại, nhưng khí lực của Lý Đông còn lớn hơn, nên tạm thời đẩy lùi được gã này.

Lý Đông lấy ra Đá Lửa Điện.

Đá Lửa Điện đối với các loại sinh vật kỳ quái đều có một sức sát thương vô cùng mạnh mẽ.

Bây giờ là một cách để xem có thể tiêu diệt hoàn toàn gã này không.

Sau khi tiêu diệt gã này, thậm chí đốt cả thi thể đi, như vậy, liệu có thể thành công diệt trừ gã này không.

Sau khi có ý định đó, anh lập tức bật công tắc của Đá Lửa Điện.

Trong không gian trống trải này lập tức lóe lên một luồng sáng chói lòa.

Hiện tượng phóng điện mạnh mẽ như vậy, nếu người thường ở đây, không chừng đã sớm bị điện giật chết, bởi vì loại sấm sét này tuyệt đối không phải bất kỳ ai cũng có thể chống đỡ được, chỉ cần là con người thì không thể chịu được nhiệt độ cao như vậy.

Cũng chỉ có những người mặc bộ đồ Ngũ Hành mới có thể sinh tồn ở đây.

Vạn Nô Vương trong nháy mắt bị điện giật, dòng điện xuyên qua cơ thể con quái vật, Vạn Nô Vương run rẩy, trực tiếp ngã xuống.

Sau khi gã này ngã xuống, Lý Đông không chút do dự, lại lấy ra súng phun lửa, chĩa vào gã này, trực tiếp phun lửa.

Dưới tác dụng của súng phun lửa, thi thể của gã này cuối cùng cũng từ từ tan chảy, cuối cùng hoàn toàn hóa thành tro bụi.

Thấy gã này hoàn toàn hóa thành tro bụi, Lý Đông mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Trong lòng nghĩ gã này bây giờ chắc là chết rồi.

Nếu bây giờ vẫn chưa chết, thì quá kinh khủng.

Mấy người còn lại cũng cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, trong lòng nghĩ con quái vật này, cuối cùng cũng ngã xuống rồi.

Nếu con quái vật này không ngã xuống, thì đối với họ, đó quả thực là một chuyện vô cùng phiền phức. "Như vậy, bây giờ xung quanh còn có thứ gì chưa giải quyết không?

Bây giờ chúng ta phải nhanh chóng đến nơi tiếp theo, xem ra nơi này ngày càng phức tạp, chúng ta tuyệt đối không thể lãng phí thời gian ở đây." Giải Liên Hoàn xác định Vạn Nô Vương dường như trong thời gian ngắn không có cách nào hồi sinh, mới thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ chuyện này đối với ông ta, thật sự vô cùng phức tạp, nếu ở đây lãng phí quá nhiều thời gian, thì thật sự có chút phiền phức.

Mọi người đều cảm thán, sau đó cũng không ở đây lãng phí quá nhiều thời gian, tiếp tục tiến lên.

Rốt cuộc nên đi về hướng nào, đó là một vấn đề.

Những nơi họ gặp ở hai tầng trước, tuy cũng vô cùng quỷ dị, nhưng dù sao, cả bản đồ trông khá rõ ràng, ít nhất có một con đường có thể đi, nhưng bây giờ nơi này đối với họ căn bản không có bất kỳ con đường nào, bây giờ căn bản không biết rốt cuộc con đường nào mới là hướng đi tới.

Thật quá chán nản.

Một người thực tế căn bản không sợ đường xa, bởi vì đường dù có xa đến đâu, cũng có lúc đi đến cuối, nhưng nếu mất phương hướng, thì đó là một chuyện vô cùng phiền phức.

Bởi vì mất phương hướng, thì căn bản không biết đi đâu, căn bản không biết đi đâu, thì không có phương hướng. "Bây giờ chúng ta phải làm sao?

Bây giờ lẽ nào chúng ta phải bị mắc kẹt ở đây sao?

Tuy rằng Vạn Nô Vương đã chết, nhưng chúng ta đang ở đâu, bây giờ chúng ta phải đi đâu?" A Ninh bây giờ nhìn xung quanh có một chút sợ hãi.

Cũng không biết tại sao, đặc biệt là khi nhìn những con rắn mào gà đó, luôn có một cảm giác kinh hãi.

Luôn cảm thấy dường như ở đây sẽ mất đi một thứ gì đó vô cùng quan trọng.

Chương 684

"Không cần lo lắng, bây giờ trên người cô đang mặc bộ đồ Ngũ Hành, có trang bị phòng ngự trên người, chắc chắn sẽ không có chuyện gì, hơn nữa có tôi ở đây chắc chắn sẽ không bị thương, yên tâm đi." Lý Đông nhỏ giọng an ủi.

A Ninh vốn không nên ở đây, chỉ là cô ấy cứ đòi đi theo, bây giờ đến đây rồi lại sợ hãi như vậy, cũng là chuyện không có cách nào.

Đương nhiên bây giờ cũng không có cách nào khác, đã đến rồi, thì tự nhiên phải bảo vệ tốt. "Nếu bây giờ nơi này trông quen thuộc như vậy, nếu tôi đoán không sai, không chừng cứ đi theo con đường lần trước chúng ta đến đây, không chừng có thể tìm ra lối ra." Vương Bàn Tử suy nghĩ một chút, nghĩ ra một ý hay. "Cậu thấy cứ đi theo con đường lần trước chúng ta đi, thật sự có thể ra ngoài sao?

Hơn nữa bây giờ địa hình ở đây đã trở nên phức tạp như vậy, đi theo con đường lần trước chúng ta đi, chắc chắn sẽ không gặp nguy hiểm chứ?" Giải Liên Hoàn đối với tính cách hấp tấp của những người trẻ tuổi này vô cùng bất mãn.

Là một người lớn tuổi, tự nhiên vô cùng ổn trọng, đối với bất kỳ chuyện gì cũng phải có sự chắc chắn tuyệt đối mới làm.

Dù sao một người có tuổi đã sở hữu quá nhiều thứ, một người có tất cả sẽ không mạo hiểm, bởi vì mạo hiểm nếu thất bại, thì có nghĩa là mất mát.

Người có tất cả thì không muốn mất mát, nên người càng lớn tuổi sẽ càng ổn trọng, đương nhiên thực tế dùng một câu khác, thực tế là người sở hữu càng nhiều sẽ càng ổn trọng. "Đừng cãi nhau nữa, bây giờ thực tế tôi cũng không biết nên đi đâu.

Tùy tiện có một phương hướng cũng không tồi, còn về phía trước có bẫy hay gì đó, thì không sao, cứ đi theo cách của gã đó đi, tôi không tin chúng ta có thể gặp phải thứ gì, dù gặp phải thứ nguy hiểm, tôi cũng có cơ hội ra ngoài, yên tâm đi, chúng ta cứ vào đi." Theo ký ức, họ men theo hẻm núi tiến lên.

Kết quả lại có mưa lớn.

Mưa như trút nước, nhanh chóng hình thành một con sông nhỏ trong hẻm núi này.

Lý Đông lấy ra một chiếc thuyền giấy qua hệ thống nâng cấp, mấy người ngồi lên chiếc thuyền giấy đó.

Có chiếc thuyền giúp đỡ, họ nhanh chóng tiến đến một nơi trông giống như một công trình, nơi đó trông giống một lối ra.

Lý Đông cũng không bàn bạc nhiều, trực tiếp đi vào.

Sau khi đi vào mới phát hiện quả nhiên đã đến tầng thứ 4 của Tần Lĩnh.

Nơi này lại là một thế giới khác.

Ừm, nơi này trông có địa hình đá lởm chởm vô cùng phức tạp, so với mấy lần trước dường như lại càng kỳ quái hơn.

Địa hình của nơi này vô cùng cổ quái, họ chưa bao giờ vào một nơi như thế này.

Men theo con đường nhỏ tiến lên, không bao lâu, họ đột nhiên phát hiện hình như đã mất phương hướng.

Tuy rằng mắt thấy đâu đâu cũng là đường, nhưng nhanh chóng phát hiện, dù đi thế nào cũng chỉ đi vòng quanh tại chỗ, căn bản không biết rốt cuộc đã đi đâu. "Lại sao nữa đây?

Lẽ nào nơi này lại có gì cổ quái sao?

Mê Hồn Trận trong truyền thuyết?" Vương Bàn Tử đi một lúc, cảm thấy có chút mất kiên nhẫn, nơi này cũng quá quỷ dị rồi. "Nơi này lẽ nào là Bát Quái trận trong truyền thuyết?" Bát Quái trận trong truyền thuyết, đó là một trận pháp vô cùng kỳ lạ.

Tương truyền, có người đi vào sau đó không tìm được đường ra, chỉ có thể ở trong đó không ngừng đi vòng quanh.

Sau khi vào đó, trừ phi thật sự có cách ra ngoài, nếu không chỉ có thể bị mắc kẹt ở trong đó mãi mãi.

Rõ ràng họ cũng đã vào một mê cung như vậy. "Lại là một trò chơi nhỏ mà Thiết Diện Sinh thiết kế cho chúng ta.

Chỉ không ngờ gã đó lại có thể nhanh chóng thiết lập ra nhiều cạm bẫy như vậy, gã này cũng lợi hại, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có cách giải quyết." Lý Đông đối với nơi này khá quen thuộc.

Đúng vậy, nơi này quả thực là Bát Quái trận trong truyền thuyết.

Loại Bát Quái trận phức tạp hơn, muốn đi ra ngoài, quả thực không dễ dàng như vậy.

Chỉ là anh khá tò mò, tại sao gã Thiết Diện Sinh đó lại có thể xây dựng nên một công trình như vậy trong một thời gian ngắn?

Hay là những công trình này thực tế không phải do gã xây dựng trong thời gian ngắn, mà trước khi gã tự chôn mình vào quan tài, thực tế đã chuẩn bị sẵn rồi, sau đó bây giờ chỉ là lấy ra dùng mà thôi.

Cẩn thận quan sát tuổi của những tảng đá xung quanh, dường như suy đoán như vậy mới đúng, cũng tức là nơi này quả thực là nơi mà Thiết Diện Sinh đã chuẩn bị từ lâu, những cơ quan này là kết quả mà Thiết Diện Sinh đã làm từ trước. "Quả thực là một gã mưu sâu kế hiểm, bày mưu tính kế ngàn năm nha." Lý Đông lắc đầu, cảm thấy có chút khó chịu. "Nhưng nếu vậy, chúng ta rốt cuộc phải làm sao?

Dù đã nhận ra, đây là Bát Quái trận, nhưng trong chúng ta có ai hiểu trận pháp này không?

Chúng ta có thể ra khỏi đây không?" Chuyện như vậy, trong số họ không ai biết rốt cuộc phải đi ra ngoài thế nào?

Đối với Bát Quái trận này, hiểu biết của họ nhiều nhất cũng chỉ là từ sách vở mà thôi.

Từ Cảnh môn, Sinh môn ra ngoài, rốt cuộc đều là nói nhảm.

Bởi vì căn bản không biết cửa nào là cửa nào. "Phải làm sao đây?" Bây giờ họ đều hoảng rồi.

Chương 685

Tuy rằng bây giờ lương thực rất nhiều, đồ tiếp tế rất đầy đủ, nhưng nếu cứ bị mắc kẹt ở một nơi như thế này, cũng là chuyện khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu, bất kể là ai, chắc chắn cũng sẽ không chấp nhận chuyện như vậy.

Lý Đông lắc đầu cười nói: "Trận pháp này tuy vô cùng lợi hại, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có cách phá giải.

Cái gọi là nhất lực hàng thập hội, chính là đạo lý này." Bát Quái trận rốt cuộc cũng chỉ là một mê cung mà thôi, một mê cung bình thường có thể nhốt người ta ở trong.

Nhưng thật sự tưởng rằng chúng ta không có cách ra ngoài sao?

Chúng ta cứ trực tiếp san phẳng một đường, trực tiếp cường hành xông vào, chắc là không có vấn đề gì.

Nghĩ vậy, Lý Đông nhanh chóng lấy ra một thứ vô cùng cổ quái.

Thứ này trông có phần giống với Ngôi nhà kỳ dị đã dùng lúc trước.

Đương nhiên cũng có một số điểm khác biệt, đó là bây giờ ở dưới Ngôi nhà kỳ dị, lại có mấy bánh xe, ngôi nhà này bây giờ biến thành một thứ giống như xe tăng.

Thậm chí ở dưới thứ giống như xe tăng này còn có công cụ đào bới. "Tất cả vào đi, chúng ta dùng bạo lực phá giải nơi này!" Lý Đông sau khi mở cửa, để mấy người họ đều chui vào trong nhà. 100.

Sau khi mấy người chui vào trong nhà, lập tức cảm thấy không khí bên trong vô cùng trong lành, vô cùng thoải mái, khiến họ cảm thấy nơi này vô cùng tốt.

Lý Đông đến bảng điều khiển, nhanh chóng khởi động máy móc.

Sau đó mọi người thấy Lý Đông làm một việc vô cùng khó tin.

Ngôi nhà kỳ dị mà họ đang ngồi, đang không ngừng tiến về phía trước, bất kể gặp phải thứ gì cản đường, cũng đều bị san phẳng, dường như không có thứ gì có thể cản được ngôi nhà này.

Rất nhanh, trên đỉnh đầu họ không ngừng có những tảng đá lớn rơi xuống.

Va vào đỉnh nhà của họ kêu loảng xoảng, các loại âm thanh ồn ào, cứ vang lên không ngớt.

Khi những tảng đá khổng lồ đó rơi xuống, mọi người từng người một đều kinh hãi, cảm giác như gặp phải một trận động đất lớn.

Những tảng đá lớn như vậy rơi xuống đỉnh đầu, nếu ngôi nhà trên đỉnh đầu chỉ cần kém một chút, không chừng đã bị đè bẹp.

Nhưng sau mấy lần va chạm dữ dội, họ nhanh chóng yên tâm. 101.

Không thể không nói ngôi nhà họ đang ở này thật sự kiên cố, bất kể đá có va vào thế nào, dường như cũng không có bất kỳ ảnh hưởng gì, cũng chỉ là ngôi nhà hơi rung lên một chút, nhưng ghế sofa rất thoải mái, nên không có chuyện gì.

Lý Đông điều khiển cỗ xe này tiến về phía trước, bất kể phía trước gặp phải thứ gì cản đường, đều san phẳng một đường, nhanh chóng trong sự ngỡ ngàng của mọi người, Lý Đông đã cưỡng ép mở ra một con đường ở nơi này, trong vòng vài phút ngắn ngủi, đã tiến về phía trước mấy cây số.

Bây giờ mấy người họ đều ngơ ngác, Lý Đông rốt cuộc lấy đâu ra nhiều công cụ mạnh mẽ như vậy.

Công cụ như vậy, ở nơi này san phẳng mọi thứ, quả thực quá dễ dàng. "Thứ này, rốt cuộc lấy từ đâu ra?

Lợi hại như vậy.

Lẽ nào bây giờ trên thị trường thật sự có bảo bối như vậy sao?" Giải Liên Hoàn là một lão già đã sống mấy chục năm, tự cho rằng mình cũng đã từng trải, nhưng chưa bao giờ thấy bảo bối như vậy. "Lão già ông biết cái quái gì, đây là công cụ độc quyền của Đông ca nhà tôi.

Công cụ của Đông ca nhà tôi còn nhiều lắm, sau này có lấy ra những thứ mới lạ hơn, cũng đừng cảm thấy kỳ lạ." Vương Bàn Tử ra vẻ huênh hoang.

Nhưng, khi mấy người đang nói chuyện, họ đột nhiên cảm thấy tình hình có chút không ổn.

Tuy rằng lúc trước bất kể gặp phải thứ gì, đều có thể dựa vào ngôi nhà này, vào sức phòng ngự mạnh mẽ của nó để chống đỡ.

Nhưng bây giờ họ đột nhiên phát hiện hình như đã rơi vào một cái hố.

Đúng vậy, ban đầu thật sự chỉ nghĩ là một cái hố, nhưng dần dần họ đột nhiên phát hiện tốc độ rơi xuống rất nhanh, dường như cái hố này là một cái hố rất sâu.

Cảm giác rơi xuống này kéo dài mười mấy giây, mới có cảm giác chạm đất.

Một tiếng động vô cùng trầm đục, khiến họ đều rung lên. "Rơi xuống hố rồi sao?

Một cái bẫy khổng lồ." Lý Đông sau khi mở cửa ra ngoài mới phát hiện nơi họ rơi xuống này vô cùng lớn.

Quan trọng nhất là ngẩng đầu nhìn lên trên, phát hiện độ cao phía trên ít nhất cũng phải năm sáu mươi mét, muốn trèo lên, đó không phải là một chuyện dễ dàng.

Có lẽ trong số họ có một bộ phận người có năng lực đặc biệt có thể lên được, nhưng đại đa số người ít nhất cần có một sợi dây thừng. "Bây giờ chúng ta phải làm sao?

Chúng ta rơi xuống đây rồi, chúng ta phải trèo lên sao!" Quả thực là sinh ra trong lo âu, chết đi trong an nhàn.

Vốn tưởng rằng dựa vào Ngôi nhà kỳ dị này có thể đi đến cuối, nhưng không ngờ lại gặp phiền phức ở đây. "Vậy thì có cách nào?

Chương 686

Chỉ có cách trèo lên thôi?" Mấy người lắc đầu, bây giờ thực tế không có lựa chọn nào khác. "Nhưng mọi người có thấy nơi này dường như có chút không ổn không?

Hình như có thứ gì đó đang chạy về phía này, hình như là tiếng vó ngựa." A Ninh đột nhiên vểnh tai, dường như nghe thấy một thứ gì đó kinh khủng. "Tiếng vó ngựa?

Cậu nghe nhầm rồi, nơi này tổng cộng cũng chỉ có chút phạm vi này, làm sao có thể có tiếng vó ngựa được?" Mấy người còn lại đều lắc đầu tỏ vẻ có chút khó tin.

Nhưng Lý Đông lại đột nhiên cũng phát hiện, tiếng vó ngựa đó dường như rất rõ ràng. "Tiếng vó ngựa dường như phát ra từ trong tường!" Lý Đông bây giờ cũng nghe thấy, âm thanh này tuyệt đối phát ra từ trong tường.

Đương nhiên sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, chuyện có thứ gì đó chui ra từ trong tường đã sớm quen thuộc, bởi vì đã thấy chuyện như vậy mấy lần, nên bây giờ cũng không có gì to tát.

Chỉ là anh lấy dao ra, sẵn sàng chiến đấu, quả nhiên không bao lâu, trên bức tường gần đó xuất hiện một vết nứt, sau đó có một con quái vật từ trong đó chui ra.

Gã này cưỡi một con ngựa vô cùng quái dị, con ngựa toàn thân đen kịt, trông có vẻ cũng đã thối rữa phần nào, nhưng lại vô cùng cao lớn, tuyệt đối không phải động vật bình thường có thể sánh được.

Trên lưng con ngựa đó, có một người vô cùng cao lớn.

Trong tay người này cầm một thanh đại khảm đao, trông vô cùng

oai phong.

Đương nhiên gã này trông cũng không giống một người sống, bởi vì bộ quần áo đó rách nát, thậm chí thịt cũng đang thối rữa.

Một người một ngựa, nhìn bề ngoài đã hoàn toàn là thi thể, tóm lại, tuyệt đối không thể nào là hai sinh vật sống.

Nhưng giờ đây, hai kẻ này lại đang cử động, người kia cưỡi trên ngựa, lao đi vun vút.

"Trời đất, lúc nãy gặp bộ binh thì thôi đi, giờ lại lòi ra cả một tên kỵ binh." Vương Bàn Tử giật mình, vội giơ súng lên bắn.

Nhưng gã này cũng giống hệt những sinh vật gặp phải trước đó.

Đạn không phải là không xuyên qua được, có thể tạo ra vài vết thương trên người gã.

Nhưng vấn đề là cơ thể gã vốn đã mục nát, hư hỏng, trên người có không ít lỗ thủng, bây giờ bị bắn thêm vài phát nữa dường như cũng chẳng ảnh hưởng gì.

Cùng lúc đó, gã cưỡi con ngựa quái dị phi nước đại, vung đao chém xuống.

Mọi người vội vàng né tránh, nhưng mục tiêu của gã lại là Lý Đông.

Lý Đông đứng tại chỗ đỡ đòn, đối phương ở thế trên cao đánh xuống, uy lực đương nhiên vô cùng lớn.

Dưới chân Lý Đông lập tức xuất hiện hai vết chân sâu hoắm.

Phải biết, mặt đất dưới chân anh là đá cứng, vậy mà bây giờ lại có thể dẫm ra hai dấu chân trên đá.

Rõ ràng nhát đao vừa rồi của con quái vật cưỡi ngựa kia tuyệt đối mạnh vô cùng.

Lý Đông dĩ nhiên không phải người chịu thiệt, sau khi đỡ một đao, anh lập tức né sang một bên, đồng thời đổi hướng đao, chém thẳng vào chân ngựa.

Đối phó với loại đơn vị này, đương nhiên phải chém ngựa trước, huống hồ chân ngựa cũng chính là điểm yếu của nó.

Chỉ nghe một tiếng "rắc", vô số thứ mục nát văng tung tóe, trong đó có một cái chân ngựa màu đen, lại thật sự bị chém đứt.

Thế nhưng, con quái vật trên lưng ngựa lại không hề vì thế mà ngã xuống.

Thậm chí con ngựa kia cũng không bị ảnh hưởng gì, dường như việc thiếu mất một bộ phận cơ thể đối với nó chẳng hề quan trọng.

Con quái vật trên lưng ngựa lại một lần nữa vung đao chém tới.

"Thứ quái quỷ gì mà lợi hại thế?" Lý Đông cảm thấy hơi kinh ngạc.

Rõ ràng hai sinh vật này e là không dễ đối phó.

Hai sinh vật này hoàn toàn không thể dùng tư duy của sinh vật sống để suy xét.

Có lẽ dù có chém cơ thể chúng thành từng mảnh, chúng vẫn có thể cử động được.

Điều này cũng quá khó tin rồi.

Rốt cuộc đây là sinh vật sống hay là một thứ gì đó đã chết?

Sinh vật sống tấn công là chuyện bình thường.

Nếu là vật đã chết, cũng có khả năng vận động, nhưng đó là do một loại phản ứng hóa học nào đó gây ra, không tính.

Thế nhưng gã này sức mạnh lại vô cùng lớn, mỗi nhát đao chém

xuống đều như trời long đất lở.

Hoàn cảnh hiện tại khá chật hẹp, ít nhất là đối với mấy người bọn họ.

Còn con quái vật cưỡi ngựa kia lại nhanh như gió, dường như những bức tường xung quanh không hề ảnh hưởng gì đến gã, có thể tùy tiện ra vào.

“Chuyện quái gì thế này?

Cũng tà môn quá rồi đấy.

Chương 687

Lẽ nào trên đời lại có thứ như vậy sao?

Không thể tin được, thật quá sức tưởng tượng.” Hồ Bát Nhất cảm thấy thật khó hiểu.

Dù đã từng trải, nhưng anh cũng chưa từng thấy chuyện như vậy.

Tại sao?

Tại sao gã này lại có thể chạy vào trong tường được?

Những con quái vật từng thấy, như lạc đà ma, thi tiên, có thể chạy vào tường là có cơ sở nhất định.

Nhưng bây giờ, gã này chạy vào tường lại chẳng có cơ sở nào, dường như cứ muốn vào là vào.

“Mọi người đừng vội, đợi gã kia xuất hiện lại lần nữa, nhất định phải có cách bắt được nó.” Mọi người đều nghĩ như vậy, con quái vật cưỡi ngựa kia hiện có hai đặc điểm, một là chạy đi chạy lại rất nhanh, có thể đi thẳng vào trong tường, nhất thời khó mà bắt được.

Đương nhiên còn một đặc điểm nữa, đó là cơ thể nó rất kỳ quái, dường như thiếu mất một mảnh cũng chẳng phải chuyện gì to tát.

Hai đặc điểm này quả thực có chút phiền phức.

Bởi vì có hai đặc điểm này, nghĩa là muốn bắt được gã kia quả thực không dễ dàng chút nào.

Dù có dùng dây thừng trói gã lại, gã cũng chưa chắc không thể vùng ra được.

Nhưng bây giờ nếu không bắt được gã, họ cũng không có cách nào khác.

Bởi vì nếu không bắt, bây giờ muốn trèo lên, e là sẽ bị gã uy hiếp bất cứ lúc nào.

Dù sao gã cũng có thể xuất hiện từ trong tường bất cứ lúc nào, sẽ tạo thành mối đe dọa lớn.

“Làm sao đây?

Làm thế nào mới bắt được gã này?” Vấn đề này được mọi người bắt đầu thảo luận.

Vấn đề họ thảo luận thực tế là làm thế nào để bắt được một kỵ binh đang chạy với tốc độ cao.

Chuyện này, nếu ở ngoài đời thực thì cũng có cách, dù sao cũng có nhiều người như vậy.

Chỉ cần chém chân ngựa, nó sẽ ngã xuống.

Nhưng lúc nãy Lý Đông đã thử chém chân ngựa, kết quả chẳng gây ra ảnh hưởng gì.

Có chút phiền phức rồi.

Ít nhất ngoài phương pháp này ra, không còn cách nào khác.

“Hay là thế này, chúng ta tìm một cái lưới bắt gã lại?” Vương Bàn Tử có chút bất lực nói.

“Dùng lưới bắt nó?

Lực xung kích của nó lớn như vậy, giằng một cái là đứt, ai mà giữ nổi?

E là tất cả chúng ta hợp lại cũng không được.” “Hay là chúng ta đào một cái bẫy ở dưới?

Các cậu thấy sao?” Mọi người không ngừng đưa ra ý kiến.

Nhưng họ nhanh chóng phát hiện ra những ý kiến đó về cơ bản

đều là ý kiến tồi, chẳng có tác dụng gì.

Cuối cùng, muốn đối phó với gã này, dường như ngoài việc đối đầu trực diện ra, không còn cách nào khác.

"Nếu đã vậy thì nói sớm đi chứ!" Lý Đông thấy mấy người này bàn bạc nửa ngày trời mà chẳng ra kết quả gì, cảm thấy có chút thất vọng.

Nhưng nghĩ lại cũng có lý, muốn đánh bại một kẻ như vậy, ngoài việc đối đầu trực diện ra, những phương pháp khác về cơ bản đều là nói nhảm.

Thế là anh và Muộn Du Bình chuẩn bị sẵn sàng.

Thực tế cũng chỉ có hai người họ có thể đối đầu trực diện với con quái vật này, những người khác chỉ có thể dùng súng mới có chút tác dụng.

Vì vậy, anh bảo mọi người tản ra, cố gắng không đứng cùng một chỗ.

Dù sao con quái vật cưỡi ngựa kia cứ lao tới lao lui, nếu mọi người tụ tập một chỗ, không chừng sẽ bị một mẻ hốt gọn.

Nếu mọi người tản ra, ít nhất có thể đảm bảo an toàn cho đa số.

Đó cũng là một loại trí tuệ.

Lý Đông và Muộn Du Bình thì đứng ở hai vị trí khác nhau, cũng là để tăng xác suất thành công.

Hai người họ luôn trong tư thế sẵn sàng.

Đột nhiên, Lý Đông lại nghe thấy một trận tiếng vó ngựa.

Anh lập tức chuẩn bị, quả nhiên trong khoảnh khắc đó, con quái vật lại một lần nữa lao ra.

Thanh đao trong tay Lý Đông lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Mọi người biết Lý Đông e là sắp tung ra chiêu lớn.

Chương 688

Quả nhiên trong khoảnh khắc đó, thanh đao trong tay Lý Đông vẽ một đường cong tuyệt đẹp trong không khí.

Chỉ thấy con quái vật màu đen vừa lao ra đã bị chém thành hai nửa trong nháy mắt.

Đúng vậy, cả người lẫn ngựa đều bị chém thành hai nửa.

Con quái vật cưỡi trên ngựa chết điếng ngã xuống.

Chỉ là gã cũng không chết ngay, mà nhanh chóng hồi phục.

Trông bộ dạng đó, có vẻ khá lợi hại.

Nhưng sau khi không còn ngựa, gã dường như không thể chạy nhanh như trước nữa, tay cầm một thanh đao, hung hăng nhìn Lý Đông.

Lý Đông cũng biết gã này khó đối phó.

Nhưng bây giờ cũng không cần thiết phải giết gã, chỉ lấy ra một sợi dây thừng, quấn ba lớp trong ba lớp ngoài quanh gã, chẳng mấy chốc đã trói gã thành một cái bánh ú.

Sau khi bị trói thành bánh ú, gã không còn cách nào thoát ra được nữa.

Bởi vì sợi dây thừng đó cũng đã được Lý Đông nâng cấp qua hệ thống, vô cùng chắc chắn, không thể nào dễ dàng vùng ra được.

"Gã này có chút khó nhằn, chắc là một vật bất tử, cứ trói nó ở đây là được rồi." Lý Đông sau khi thắt nút dây thật chặt mới thở phào nhẹ nhõm.

Mấy người còn lại nhìn nhau, ai nấy cũng đều thở phào.

Xem ra cửa ải này coi như đã qua.

Chỉ là, bây giờ trèo lên lại là một vấn đề.

Lý Đông tay cầm hai con dao găm, rồi trực tiếp trèo lên.

Mấy người còn lại cũng muốn thử cách này, nhưng sức mạnh lại kém một chút, muốn lên dường như không dễ dàng như vậy.

"Mọi người đợi ở đây, tôi lên rồi sẽ thả một sợi dây thừng xuống, các cậu bám vào dây mà leo lên nhé?" Đội ngũ hiện tại cũng là một đội tinh nhuệ.

Mỗi người trong số họ đều có kỹ năng riêng, có một sợi dây thừng thì việc trèo lên dường như cũng không khó khăn đến thế.

Khoảng nửa tiếng sau, tất cả mọi người đều đã trèo lên được.

"Thế nào?

Mọi người đều không sao chứ, không thiếu ai chứ?" Lý Đông đếm đi đếm lại số người rồi mới thở phào nhẹ nhõm, may mà kiếp nạn vừa rồi dường như không có tổn thất nhân sự.

Đội ngũ hiện tại, mỗi người đều là anh em cùng sống chết, anh tự nhiên không hy vọng bất kỳ ai xảy ra chuyện.

May mắn là lần này cũng không có vấn đề gì lớn.

Sau khi ra khỏi cái bẫy này, họ thấy phía trước xuất hiện một cánh cổng lớn.

Cánh cổng đó khép hờ, phía sau dường như có thứ gì đó kỳ quái.

Lý Đông khẽ nhíu mày, hơi do dự một chút rồi quyết định đi vào ngay.

Sau khi bước vào cổng, anh đột nhiên cảm thấy tình hình có chút không ổn, quả nhiên, sau khi người cuối cùng bước vào, chỉ nghe một

tiếng "loảng xoảng", cánh cổng phía sau đã đóng sầm lại.

Rồi trước mặt họ, vô số cơ quan bay ra.

Đúng vậy, lúc trước họ đã từng gặp loại cơ quan này.

Vô số mũi tên bay về phía họ, những mũi tên này rõ ràng là cơ quan đã được sắp đặt từ trước, dùng để giết những kẻ xâm nhập vào nơi này.

Bây giờ Lý Đông và mọi người là những kẻ xâm nhập, nên bị coi là đối tượng cần tiêu diệt.

"Trời ạ, nhiều cơ quan thế này, lẽ nào chúng ta đi nhầm chỗ rồi sao?" Hồ Bát Nhất lúc này cảm thấy vô cùng khó chịu.

Dù trên người đang mặc bộ trang bị Ngũ Hành có sức phòng ngự cực cao nên không thực sự bị thương, nhưng bị nhiều mũi tên bắn vào người như vậy khiến anh cảm thấy rất khó chịu.

Những cơ quan này khiến anh cảm thấy đây mới chỉ là bước đầu, không biết phía sau còn bao nhiêu cơ quan nữa.

"Tôi thấy nơi này dường như không phải là đích đến mà chúng ta cần tìm.

Hoặc là gã Thiết Diện Sinh kia vốn không ở đây, trước đó gã đã sắp đặt nhiều cửa ải để từng bước cản trở chúng ta, thực tế đó chỉ là một cái bẫy, muốn dụ chúng ta đến đây, nhốt chúng ta lại, thậm chí giết chúng ta ở đây." Muộn Du Bình vừa linh hoạt né tránh, vừa phân tích.

Lý Đông bây giờ cũng có suy nghĩ như vậy.

Mục tiêu lớn nhất của anh bây giờ là tìm ra Thiết Diện Sinh.

Bởi vì gã đó thực sự quá đáng sợ, là một kẻ có thể bày mưu tính kế vạn năm.

Một người như vậy cực kỳ thông minh, nếu gã có được thứ mình muốn, không chừng sẽ tìm đến gây phiền phức cho họ, đối với một người như vậy, tự nhiên phải ra tay trước để chiếm thế thượng phong, tiêu diệt gã.

Nhưng từ tình hình hiện tại xem ra, muốn tiêu diệt gã dường như không dễ dàng, chưa nói đến việc gã ở đâu còn không biết, bây giờ ngay cả người cũng không tìm thấy, làm sao mà tiêu diệt được.

Vừa mới vào khu vực này, anh vốn tưởng Thiết Diện Sinh trốn ở bên trong.

Không còn cách nào khác, bởi vì thiết kế ở đây quá chân thực, khiến người ta cảm thấy nơi này quá giống sào huyệt của Thiết Diện Sinh.

Chương 689

Nhưng bây giờ sau khi vượt qua nhiều cửa ải, vào đến đây lại gặp phải nhiều bẫy như vậy.

Rõ ràng những cái bẫy này không phải là bẫy giết người đơn giản, mà là mấy lớp bảo hiểm.

Mũi tên ở đây rất nhiều, phải mất hơn mười phút mới hoàn toàn dừng lại, nơi họ đang đứng vì không gian rất chật hẹp, những mũi tên đó chất thành một đống dài xung quanh.

Trên những mũi tên này dường như có chất liệu đặc biệt.

"Trời ạ, đây chắc là chất dễ cháy phải không?

Lẽ nào sau những mũi tên này, chúng định phóng hỏa đốt chúng ta sao?" Vương Bàn Tử sau khi thấy trên mũi tên có vật dễ cháy, lập tức cảm thấy có gì đó không ổn.

Kết quả là lúc này, đột nhiên nghe thấy một tiếng động rất chói tai.

Những cơ quan đó dường như sắp kết thúc, bây giờ giống như một cái bẫy khổng lồ, chuẩn bị giáng một đòn chí mạng.

Sau đó, Lý Đông nhanh chóng thấy một mũi tên khổng lồ bay về phía mình.

Mũi tên này to hơn cung tên bình thường rất nhiều, gần như tương đương với một cây trường mâu.

Thứ này Lý Đông cũng từng nghe nói, chắc là tên công thành, nghe nói thời cổ đại, có thể bắn thứ này lên tường thành, rồi binh lính công thành có thể bám vào đó để trèo lên.

Đương nhiên, cách nói này cũng chỉ là nghe người khác nói, anh

chưa bao giờ thấy.

Lý Đông cảm nhận được sức mạnh to lớn đó, cũng không dám tùy tiện đỡ cứng.

Anh liền dùng đao của mình gạt mũi tên khổng lồ kia sang một bên.

Kết quả là khi mũi tên khổng lồ và trường đao va chạm, trong khoảnh khắc đó đã tóe ra lửa.

Rồi xung quanh anh toàn là vật dễ cháy, và anh rơi vào biển lửa.

"Trời ạ, bây giờ chúng ta làm sao đây?

Lẽ nào bây giờ chúng ta là vàng thật không sợ lửa sao?" Lý Đông không khỏi cười khổ, không ngờ bây giờ lại gặp phải chuyện như vậy.

Lúc trước anh cũng từng gặp bẫy tương tự, nhưng không dày đặc như thế này.

Bây giờ vì không gian quá nhỏ, thậm chí không có chỗ để né.

May mà anh đang mặc bộ trang bị Ngũ Hành, tạm thời không bị tổn thương gì lớn, đi đi lại lại trong lửa trông có vẻ rất ngầu.

Đương nhiên cũng chỉ là tạm thời, vì dù vậy, nhiệt độ cơ thể sẽ từ từ tăng lên, sau này không chừng sẽ xảy ra vấn đề.

Lý Đông không còn cách nào khác, đành lấy ra súng phun băng, dập tắt toàn bộ ngọn lửa.

Nhưng vừa mới dập lửa xong, đột nhiên xung quanh lại truyền đến một trận rung động dữ dội, dường như sắp xảy ra động đất.

Điều này cũng quá đáng sợ rồi.

Nơi này lại xảy ra động đất, định chôn sống tất cả bọn họ ở đây

sao?

Nhưng dù có lo lắng chuyện đó, nó vẫn sẽ xảy ra.

Trong cơn rung lắc dữ dội, không ngừng có những tảng đá từ trên đỉnh đầu rơi xuống.

Lý Đông đành lấy ra Kỳ dị ốc, để mọi người chui vào đó.

Nhưng dù có chui vào, dường như cũng không ổn.

Vì anh nhanh chóng phát hiện ra họ đang không ngừng rơi xuống, những tảng đá rơi xuống trên đầu ngày càng nhiều, trông bộ dạng này có vẻ như định chôn sống họ.

"Trời ạ, rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Tại sao lại có cái bẫy lợi hại như vậy?

Chúng ta đã đi vào nơi nào rồi?

Lẽ nào Thiết Diện Sinh thật sự đã chuẩn bị sẵn bẫy ở đây, chờ chúng ta chui vào sao?" Lý Đông không khỏi cảm thấy gã Thiết Diện Sinh kia quá đáng sợ.

Đương nhiên trong truyền thuyết cổ đại, có người biết xem bói, Lý Đông thực ra không tin vào những thầy bói, nhưng không chừng thật sự có người biết thuật chiêm bốc, nếu vậy thì quả thực có chút phiền phức.

Gã Thiết Diện Sinh kia bây giờ chắc cũng là loại người biết chiêm bốc.

Gã đã sớm đặt bẫy ở đây, cứ thế chờ họ đến nộp mạng.

"Đừng nói nhiều nữa, Đông ca, chúng ta phải làm sao đây?

Lẽ nào chúng ta sắp bị chôn sống ở đây sao?

Cái thứ này của anh tuy hữu dụng, nhưng bây giờ tôi thấy, thứ

hữu dụng đến mấy cũng không ăn thua.” Hồ Bát Nhất lúc này cũng có chút lo lắng.

Trước đây anh cũng là người dám xông dám đánh.

Nhưng bây giờ thì khác.

Bây giờ anh cũng là người có thân phận, có tiền, có địa vị, có danh tiếng, nếu lại gặp phải chuyện nguy hiểm như vậy, quả thực có chút sợ hãi.

Chương 690

“Vậy phải làm sao đây?

Bàn gia tôi không muốn bị chôn ở đây, huống hồ tôi bây giờ có nhiều tiền như vậy, đang chuẩn bị hưởng thụ cuộc sống mà lại bị chôn ở đây, vậy thì quá thiệt thòi rồi.” Vương Bàn Tử lúc này không ngừng ca cẩm, nhưng cũng không có cách nào khác.

Lý Đông lắc đầu: “Bây giờ không còn cách nào khác, chỉ có thể phá ra ngoài thôi, cũng không biết bây giờ từ đây chui ra ngoài, rốt cuộc có thể đến được nơi nào.” Lý Đông ở trong căn nhà đó, ấn một công tắc ở một nơi rất kỳ lạ.

Sau đó mọi người cảm nhận được xung quanh xảy ra rung động dữ dội, vô số đá vụn không ngừng lăn lóc.

“Anh đang làm gì vậy?

Cái quái gì thế này?” Mọi người trong nhà đều trợn mắt há mồm.

“Hình như đang đào đường hầm, chúng ta định cưỡng ép đào một cái lỗ ra ngoài sao, sức mạnh này cũng quá lớn rồi phải không?

Đông ca, anh kiếm đâu ra thứ này vậy?” Lúc trước có thể cưỡng ép đẩy tường đi đã khiến người ta kinh ngạc rồi, bây giờ bị chôn dưới đất, lại có thể cưỡng ép đào ra ngoài, rốt cuộc là sao?

Lẽ nào là Gundam trong truyền thuyết?

“Bớt nói nhảm đi, chúng ta ra ngoài trước đã.

Đừng lãng phí thời gian, cẩn thận không ra được, vì cái này tuy mạnh nhưng tiêu hao năng lượng cũng rất nhanh, tôi cũng không biết điện có đủ không, nếu không đủ, chúng ta chỉ có thể đào bằng tay thôi.” Lý Đông nhỏ giọng uy hiếp một phen.

May mà công cụ này quả thực rất lợi hại.

Sau hai giờ vật lộn, cuối cùng họ cũng ra được.

Sau khi nhìn thấy ánh nắng bên ngoài, ai nấy đều thở phào một hơi dài.

“Nơi này là nơi nào?

Chúng ta đã đến nơi cần đến chưa?” Mọi người nhìn xung quanh, luôn cảm thấy kỳ quái.

“Quỷ mới biết có đến nơi chưa, nhưng tôi luôn cảm thấy xung quanh có chút gì đó không lành.” Hồ Bát Nhất nhìn xung quanh.

“Nơi này không phải có chút giống với rừng trúc Tương Tây mà chúng ta đã đến sao?

Mau nghe kìa, đó hình như là tiếng khóc của khỉ, khóc rất thê thảm.

Chắc chắn có vấn đề.” Tiếng khóc của khỉ?

Giải Liên Hoàn vô cùng khó hiểu.

Tiếng khóc của khỉ thì có gì lạ?

Cũng đáng để làm ầm lên sao?

Thế nhưng, chẳng bao lâu sau, dự cảm chẳng lành trong lòng Lý Đông đã được nghiệm chứng.

Đầu tiên, người gặp vấn đề là Vương Bàn Tử.

Chỉ thấy sau lưng Vương Bàn Tử, không biết từ lúc nào đã bám một con bọ cạp khổng lồ.

Con bọ cạp khổng lồ đó trông giống như một cây đàn tỳ bà.

“Đảo huyền tỳ bà?” Phan Tử nhìn sau lưng Lý Đông, lập tức phản ứng.

“Sao?

Nhìn tôi làm gì?” Bàn Tử kỳ quái hỏi.

“Đừng cử động lung tung, sau lưng cậu có một con quái vật!” “Sau lưng tôi có quái vật?” Vương Bàn Tử lúc nãy không để ý, nghe mọi người nói vậy, mới phát hiện sau lưng mình dường như thật sự có một con quái vật.

Lập tức sợ đến tái mặt, định đánh con quái vật đó xuống.

Nhưng con bọ cạp lớn sau lưng đã bám trên lưng anh, sao có thể dễ dàng xuống được?

Vương Bàn Tử lập tức lo lắng đi vòng vòng.

Nhưng thực sự không có cách nào, thứ đó dường như cắn chặt vào lưng anh, không có ý định buông ra.

“Cậu đứng yên đừng động, tôi sẽ chém nó xuống.” Hồ Bát Nhất tay cầm một thanh đao sáng loáng chĩa về phía Bàn Tử.

Bàn Tử thấy cảnh này trong lòng tức giận, không nói nên lời: “Tên khốn này, cậu có thù với tôi phải không, tôi đã đắc tội với cậu lúc nào, mà cậu lại cầm đao định chém tôi?

Một nhát đao này e là chưa chém được con quái vật, chắc chắn sẽ chém tôi bị thương, cút ngay cho tôi, tuyệt đối đừng làm vậy, nếu không cẩn thận tôi không tha cho cậu đâu.” Vương Bàn Tử lúc này đối với Hồ Bát Nhất lập tức vô cùng cảnh giác, sợ Hồ Bát Nhất thật sự cầm đao, cứ thế một nhát chém xuống.

Đặc biệt là thanh đao kia, sáng loáng, vô cùng sắc bén, vô cùng đáng sợ.

“Cậu sợ cái quái gì, bây giờ trên người cậu đang mặc bộ trang bị Ngũ Hành, một thanh đao này có thể làm cậu bị thương sao?

Đây là bảo bối của Đông ca đưa cho, chắc cậu không quên chứ, có bảo bối như vậy trên người thì sợ cái quái gì, đứng yên cho tôi, tôi chém thứ đó xuống.” Hồ Bát Nhất vô cùng nghiêm nghị ấn vào lưng gã kia.

Không còn cách nào khác, con bọ cạp lớn kia thực sự quá đáng sợ, dù trên người đang mặc bộ trang bị Ngũ Hành, biết con bọ cạp lớn kia không thể gây thương tích cho mình, nhưng anh vẫn rất sợ hãi, không dám tùy tiện cử động.

Nếu không thể tùy tiện dùng tay bắt, vậy thì chỉ có một cách, đó là dùng vũ khí dài hơn, như vậy có thể khiến người ta cảm thấy an toàn hơn một chút, Hồ Bát Nhất chọn dùng một thanh đao cũng vì lý do đó, dù thanh đao kia trông có vẻ khá nguy hiểm, nhưng bây giờ cũng không có cách nào khác.

May mắn là, trang bị trên người bây giờ có sức phòng ngự rất tốt, một thanh đao có thể đảm bảo an toàn cho anh, nên Bàn Tử mới miễn cưỡng yên tĩnh lại, nếu không, anh tuyệt đối sẽ không nhìn người khác cầm một thanh đao chĩa vào mình, vì trông nó thực sự quá đáng sợ.

Chương 691

Hồ Bát Nhất lúc này một nhát chém xuống, con bọ cạp khổng lồ kia lập tức bị chém nát.

Sau khi con bọ cạp bị chém vỡ, kết quả lại không chết ngay, ngược lại trong bụng nó dường như có thứ gì đó, một đám bọ cạp con từ trong bụng nó bò ra.

Những con bọ cạp con này trông không lớn lắm, toàn thân màu trắng, nhưng mỗi con đều vô cùng độc ác.

Lúc nãy chỉ có một con bọ cạp lớn trên lưng Bàn Tử đã thấy không ổn, kết quả bây giờ lại xuất hiện một đám bọ cạp con trên lưng anh.

Những con bọ cạp nhỏ này lập tức bò đầy người Vương Bàn Tử, Bàn Tử lập tức khóc ròng.

"Gã này tuyệt đối là bạn tôi, chắc chắn rồi, lúc nãy chắc chắn đã thấy tình hình rồi, kết quả lại làm loạn lên, cố ý làm cho tôi ra nông nỗi này, phải không?" Bàn Tử lúc này vô cùng phẫn nộ, một mực oán trách Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất cười ha hả nói: "Ha ha ha ha, tôi chỉ đùa với cậu thôi mà, dù sao mấy thứ này cũng không ảnh hưởng gì nhiều đến cậu." Mấy người họ vội vàng dọn dẹp đám côn trùng lộn xộn trên người Vương Bàn Tử.

Côn trùng tuyệt đối là một trong những thứ khiến người ta ghét nhất.

Ít nhất trong đội ngũ này, thứ mọi người ghét nhất chính là côn trùng.

Bởi vì những cuộc phiêu lưu trước đây, họ đã gặp quá nhiều côn trùng, mỗi loại đều để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Bây giờ về cơ bản nhìn thấy côn trùng là cảm thấy rất khó chịu, thậm chí có một sự thôi thúc muốn tiêu diệt hết chúng, bọ cạp cũng là một loại côn trùng, nên họ cũng không tha cho những con côn trùng nhỏ đó, những con bọ cạp nhỏ chẳng mấy chốc đã hoàn toàn biến thành xác chết.

Đợi sau khi mọi thứ được dọn dẹp sạch sẽ, có người mới thảo luận: "Rốt cuộc là tình hình gì vậy?

Tại sao lại có một con bọ cạp lớn như vậy, trong bụng bọ cạp lại có nhiều bọ cạp con thế?" "Có gì lạ đâu?

Những con bọ cạp này là loại bọ cạp mẹ, sau khi sinh con sẽ nhanh chóng chết đi, có lẽ đây là một con bọ cạp mẹ, vì cảm thấy lưng Bàn Tử rất tốt, rất ấm áp, nên bò lên lưng Bàn Tử sinh con thôi, có gì kỳ lạ đâu?" Lý Đông đột nhiên cười hì hì nói.

Vương Bàn Tử nghe vậy lập tức cảm thấy có chút uất ức, trong lòng nghĩ bây giờ có nhiều anh em như vậy, tại sao con bọ cạp mẹ kia lại chọn anh, cũng quá đáng sợ rồi.

"Được rồi, được rồi, bây giờ đừng nói nhiều nữa, chúng ta mau rời khỏi đây thôi, bây giờ ở lại đây không phải là chuyện tốt, tôi luôn cảm thấy nơi này không đặc biệt an toàn." Một con bọ cạp đối với họ không có nhiều uy hiếp, chỉ là điều tiết không khí một chút thôi.

Nhưng hoàn cảnh hiện tại đối với họ đầy ác ý, nên họ vội vàng rời khỏi nơi này.

Nhưng nơi này thực sự quá quỷ dị, sau khi lấy ra máy định vị, bản đồ các loại để quan sát, họ đột nhiên phát hiện ra, lại không thể định vị được vị trí hiện tại.

Không còn cách nào khác, họ đành tùy tiện chọn một hướng, rồi chuẩn bị tiến về phía trước.

Lúc này trời đột nhiên đổ mưa lớn.

Thiết bị của họ bây giờ rất đầy đủ, trong tình hình bình thường mưa không có nhiều uy hiếp đối với họ.

Nhưng họ nhanh chóng phát hiện ra cơn mưa trên trời lại có màu đen.

"Trời đổ mưa đen, chắc không phải do ô nhiễm quá nghiêm trọng gây ra chứ?" Có người tò mò nhìn cơn mưa đen.

Nhưng nhanh chóng phát hiện ra sau khi những giọt mưa đen rơi xuống đất, thực vật trên mặt đất lập tức khô héo.

Họ đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn, đành tìm một nơi trú mưa.

May mắn là gần đó không xa, họ thấy một hang động.

Hang động này dường như rất kỳ lạ, một lỗ thông với một lỗ khác, giống như một mê cung.

Mấy người họ với tư cách là những kẻ trộm mộ về cơ bản là những nhà thám hiểm bẩm sinh, sau khi thấy nơi như vậy, lập tức nảy sinh sự tò mò mãnh liệt.

Cái gọi là tò mò hại chết mèo.

Đôi khi đạo lý này, dù họ hiểu, nếu quá tò mò, sẽ luôn mang lại nguy hiểm, nhưng họ không thể kìm nén sự tò mò, rồi quyết định đi vào.

Kết quả là chưa đi vào trong được bao lâu, bất tri bất giác đã đi hơn nửa giờ.

"Chúng ta bây giờ có phải lại bị lừa rồi không?

Nhìn xem chúng ta đã vào nơi này rồi, muốn ra ngoài, có phải là không dễ dàng nữa không?" A Ninh, với tư cách là một người khá bình tĩnh trong đội, nhanh chóng phát hiện ra vấn đề.

Lý Đông và mấy người lắc đầu, thực tế họ cũng biết, nhưng bây giờ ở đây xuất hiện một hang động thu hút sự chú ý như vậy, nếu không vào khám phá một phen, họ sẽ cảm thấy có chút tiếc nuối.

Trong lúc mấy người đang bàn bạc có nên ra ngoài hay không, đột nhiên mắt Lý Đông sáng lên, phát hiện phía trước dường như có một tấm bia mộ.

Anh dùng đèn pin chiếu vào, phát hiện có lẽ do thời gian quá xa xưa, chữ trên bia mộ đã không nhìn rõ.

Nhưng bia mộ cao lớn ngay ngắn, đá trắng pha xanh, vừa nhìn đã biết không phải là loại vật liệu bình thường, bên trong chắc không phải chôn một vị quan to chức lớn nào đó chứ?

"Vừa nhìn là biết trong ngôi mộ này chôn một lão địa chủ, chỉ là lão địa chủ này cũng thật thú vị, xây mộ cũng phải xây trong hang động sâu như vậy.

Lẽ nào sợ người khác đào mộ của mình sao?" Vương Bàn Tử vô cùng bất mãn, lắc đầu.

Nhưng gã này với tư cách là một tên trộm mộ không bao giờ về tay không, sau khi thấy một ngôi mộ liền nảy sinh một ý nghĩ, đó là đào lên xem thử.

Nhưng khi gã vừa chuẩn bị động thủ, lại bị Giải Liên Hoàn cản lại.

Giải Liên Hoàn chỉ tay vào xung quanh, mấy người họ mới phát hiện tình hình xung quanh có chút không ổn.

Hóa ra xung quanh ngôi mộ này, lại có một số thi thể không có

quan tài cũng không có mộ.

Nếu không phải vì vị trí hiện tại khá gần, họ thậm chí có thể cảm thấy những thi thể này trông giống như người sống.

Chương 692

Cũng là sau khi đến gần mới có thể thấy rõ những thi thể này.

Đếm thử, phát hiện ở đây có tổng cộng tám thi thể, mỗi người đều mặc áo giáp, trông giống như những võ sĩ, vây quanh một ngôi mộ.

Những thi thể này cũng không biết đã tồn tại bao nhiêu năm, nhưng lại không bị mục nát, chắc là đã được xử lý bằng một phương pháp đặc biệt nào đó.

"Xung quanh một ngôi mộ lại đặt tám thi thể, đây là cái gì?

Có ai biết phong cách thời đó không?" Lý Đông dù sao cũng không biết, kiến thức về phương diện này của anh thực sự quá thiếu, nên phải hỏi những người khác.

Hồ Bát Nhất lúc này cũng đang gãi đầu, anh chưa từng thấy quy cách như vậy, liền lắc đầu, tỏ ý không biết.

Những người khác dường như cũng vậy, ai nấy cũng đều lắc đầu, tỏ vẻ không hiểu.

Vương Bàn Tử lúc này cũng có chút mất kiên nhẫn, lắc đầu nói, quản nhiều như vậy làm gì, dù sao bây giờ quan trọng nhất là đào đồ trong mộ ra là được rồi, còn những chuyện khác thì quản nhiều làm gì?

Bàn gia tôi là kẻ trộm không bao giờ về tay không!

Bất kể nơi nào, ít nhất cũng phải vớt vát được chút gì đó, nếu không thì quá thiệt thòi.

Bàn Tử gã này cũng không phải là người nói nhiều, mà là người thích làm.

Bây giờ, anh ta lập tức lấy xẻng sắt, chuẩn bị đào.

Nhưng Lý Đông vội vàng kéo người lại, lắc đầu: "Tôi thấy không nên tùy tiện động đậy thì hơn.

Tôi thấy bây giờ giống như một âm mưu." Lý Đông bảo mọi người đừng manh động.

Mọi thứ có vẻ quá trùng hợp. 102.

Họ vẫn luôn đang truy tìm Thiết Diện Sinh.

Cung điện dưới lòng đất lúc trước vốn được cho là nơi ẩn náu khả dĩ nhất.

Kết quả sau khi vào, ngoài tiền mặt ra, chỉ còn lại tiền mặt, tốn rất nhiều công sức mới chui ra được.

Nhưng mọi thứ lúc trước dường như đã bị người ta dự liệu, nhất cử nhất động đều bị tính toán.

Nên những gì họ gặp phải lúc trước, về cơ bản mỗi bước đều là bẫy.

Dù bây giờ dựa vào công cụ mạnh mẽ đã thoát ra, nhưng Lý Đông đột nhiên cảm thấy việc có thể thoát ra khỏi đó, cũng nằm trong kế hoạch của đối phương, và nơi họ đang ở bây giờ có lẽ là một cái bẫy khác.

Dù sao mọi thứ cũng quá trùng hợp, ở nơi đó nán lại một chút, kết quả trên trời lại đổ mưa có tính ăn mòn, rồi ép họ vào hang động này.

Dường như biết họ thích khám phá những nơi nguy hiểm, có lòng tò mò mạnh mẽ, nên dẫn họ đến đây, nơi này trông lại là một ngôi mộ lộng lẫy, nếu là những tên trộm mộ tham lam, không chừng đã chuẩn bị đào xuống rồi.

"Nhưng Đông ca, tôi thấy vấn đề bây giờ là, bất kể chúng ta có

đào nơi này hay không, dường như đối với chúng ta đều là một chuyện nguy hiểm." Hồ Bát Nhất đột nhiên lắc đầu.

Anh đột nhiên nhớ lại những chuyện đã gặp ở hẻm núi quan tài lúc trước.

Những chuyện gặp ở hẻm núi quan tài, dường như mọi thứ cũng đều đã được định sẵn, mỗi bước đi dường như đều nằm trong kế hoạch của người khác, về cơ bản không sai một ly.

Cũng là ở bước cuối cùng, dựa vào công cụ mạnh mẽ mới cưỡng ép thay đổi vận mệnh, mới miễn cưỡng sống sót.

Nhưng tất cả những điều đó dường như cũng không phải là cưỡng ép thay đổi vận mệnh, vì trong đó có khả năng người kia chỉ nói bừa với họ, không chừng kết quả thực sự là an toàn thoát ra.

Đương nhiên những chuyện này cũng không có một tiêu chuẩn nhất định.

Vì nó quá huyền ảo, thực tế họ cũng không rõ.

Nhưng bây giờ việc truy tìm Thiết Diện Sinh, cũng quá kỳ lạ, dường như Thiết Diện Sinh ở mỗi bước đều đào hố cho họ.

Bây giờ dường như bất kể họ có muốn đào nơi này hay không, dường như đều nằm trong kế hoạch của đối phương, vậy phải làm sao?

Lý Đông ghét nhất một chuyện, đó là bị người khác khống chế, dường như mọi việc mình làm đều bị người khác dự liệu, chuyện như vậy bất kể ai cảm nhận được, cũng sẽ có một cảm giác rất khó chịu.

A Ninh không đến hẻm núi quan tài, bây giờ nghe A Ninh và Lý Đông nói chuyện như đánh đố, lập tức mặt mày ngơ ngác.

“Các người đang nói hươu nói vượn gì vậy?

Anh nói nghe như tuyệt vọng lắm, nhưng bây giờ tôi cảm thấy chúng ta dường như cũng không gặp nguy hiểm gì lớn, lẽ nào thật sự đáng sợ như vậy sao?” A Ninh nói, rồi lại nghịch khẩu súng trong tay, hừ lạnh một tiếng nói: “Dù sao tôi cũng không tin những thứ linh tinh đó.

Tôi chỉ tin những gì mình thấy trước mắt, nếu gặp phải thứ gì nguy hiểm, chỉ cần là thứ muốn hại tôi, tôi cho nó hai phát súng, Diêm Vương tôi cũng không sợ.” Người phụ nữ này nói năng thẳng thắn, nhưng những người quen biết A Ninh đều biết A Ninh nói không phải đùa, thật sự là một người phụ nữ trời không sợ đất không sợ.

Nhưng Lý Đông cũng cảm thấy A Ninh nói thực tế cũng có một chút đạo lý.

“Những gì anh nói cũng không có căn cứ, có lẽ đối phương tâm tư tương đối cẩn mật, sớm đã đào cho chúng ta không ít hố thôi, nhưng như vậy không thể chứng minh hắn thật sự có thể biết rõ nhất cử nhất động của chúng ta.” Vương Bàn Tử bây giờ lại không quan tâm.

Gã này thực tế cũng là một Bàn Tử đã trải qua vô số sóng gió, một Bàn Tử đã trải qua vô số sóng gió như vậy, tự nhiên thuộc loại tính cách đã xem nhẹ sinh tử, không phục thì làm.

Cũng là chuyện bình thường, một khi tiếp xúc với một thứ gì đó nhiều, thì sẽ không quan tâm đến thứ đó nữa.

Tương tự, nếu tiếp xúc với người chết quá nhiều, thì một người đối với người chết cũng sẽ không quan tâm.

Những người này thực tế cũng đều như vậy, dù sao trộm mộ gặp người chết quá nhiều, những chuyện này đối với họ đều là chuyện nhỏ.

Chương 693

Vương Bàn Tử gã này nói như vậy, không biết là vì trong lòng tham lam tác quái, hay thật sự can đảm như vậy.

"Đừng nói nhảm nữa, chúng ta mau rời khỏi đây đã." Dù hai mươi hai không tin vận mệnh hoàn toàn bị người khác khống chế, nhưng đối với việc khai quật mộ, thực tế cũng không có nhiều hứng thú.

Thực tế, mặc dù cũng bị gọi là trộm mộ, nhưng anh cảm thấy những chuyện đã trải qua, thực tế đều là chuyện mạo hiểm, không phải là khai quật mộ của người khác.

Ít nhất Lý Đông cảm thấy như vậy, bây giờ khai quật một ngôi mộ, đối với anh dường như cũng là chuyện không thể chấp nhận được.

Đặc biệt là lúc này, anh đột nhiên cảm nhận được một luồng khí tức nguy hiểm dâng lên trong lòng, liền dẫn mấy người vội vàng đi ra ngoài.

Nhưng vừa mới đi được mấy bước, đột nhiên cảm thấy mặt đất lại một lần nữa truyền đến từng trận chấn động, dường như lại xảy ra động đất.

Hang động họ đang ở, trông có vẻ cũng không đặc biệt chắc chắn, vừa mới chạy ra ngoài được mấy bước, đột nhiên cảm thấy trên đỉnh đầu dường như không ngừng có đá, có bùn cát rơi xuống.

Cũng quá nguy hiểm rồi, cảm giác nếu chạy chậm một chút nữa, không chừng thật sự có khả năng bị chôn sống ở bên trong, như vậy thì cũng quá thiệt thòi rồi.

Lý Đông không còn cách nào khác, cũng chỉ đành lấy ra công cụ

lớn nhất.

Đó là công cụ Kỳ dị ốc nối với máy đào đặc chế.

Thứ này đối với anh, quả thực là vạn năng, ít nhất là bị chôn dưới đất như thế này, có thể tùy tiện đào ra ngoài.

Đợi ra ngoài rồi, phát hiện mưa đen bên ngoài đã tạnh.

Chỉ là mặt đất bây giờ đang không ngừng rung chuyển.

Lúc này Lý Đông đột nhiên thấy một con quái vật khổng lồ đi về phía họ, đúng vậy, trong khoảnh khắc đó, anh cảm giác căn nhà bị con quái vật đó tóm lấy, rồi hung hăng ném ra ngoài.

Nhất thời mấy người đều cảm thấy trời đất quay cuồng, thật sự là trời long đất lở.

Lúc này Lý Đông mới thấy rõ con quái vật khổng lồ đó rốt cuộc là thứ gì.

Đó là một người.

Đúng vậy, một người cao đến hơn ba mét.

Nhưng người này trông cũng quá đáng sợ, không chỉ cao hơn ba mét, cánh tay của hắn dường như cũng vô cùng to khỏe, ít nhất cũng to bằng chân voi, cả người đều rất béo.

Đúng vậy, một Bàn Tử cao đến ba mét, sức mạnh vô cùng, lại có thể trực tiếp nâng cả một Kỳ dị ốc.

"Thứ quái quỷ gì vậy, cũng quá đáng sợ rồi phải không?

Sao lại có thứ này?" Phan Tử lập tức trợn mắt há mồm.

Dù gã béo ú bên ngoài trông giống một người, nhưng anh chưa bao giờ thấy người nào lớn lên như vậy.

Đương nhiên cũng chưa từng thấy zongzi như vậy.

Lẽ nào là một gã đột biến gen?

“Hàm nô!” Giải Liên Hoàn đột nhiên dùng một giọng vô cùng trầm trọng nói.

“Hàm nô, lại là thứ gì nữa?” Mấy người còn lại lập tức trợn mắt há mồm.

“Đương nhiên cách gọi này có lẽ các cậu không hiểu, nhưng nếu nói là Đại lực kim cương, chắc là đã nghe qua rồi.” Đại lực kim cương?

Danh từ này thì có nghe qua.

Bình thường kim cương đều dùng để hình dung những người rất lợi hại, rất uy vũ.

Đại lực kim cương đại khái ý là, người có sức mạnh rất lớn.

Nhưng nghe mấy người Lý Đông giải thích xong, Giải Liên Hoàn lại lắc đầu: “Thực tế không giống như trong tưởng tượng.

Thực tế, nghe nói thời cổ đại, có một số nhóm người sống ở khu vực đặc biệt, vì lâu ngày cách biệt với thế giới bên ngoài, nên người ở đó lâu ngày kết hôn cận huyết.

Vì lý do kết hôn cận huyết, nên sẽ gây ra một số vấn đề về gen, ví dụ như nhiều loại bệnh di truyền.

Cũng quả thực như vậy, trong những nhóm người đó, đã sinh ra một số đứa trẻ có trí thông minh đặc biệt thấp.

Những đứa trẻ đó vì trí thông minh đặc biệt thấp, từ nhỏ không phát triển não bộ.

Nhưng ông trời luôn công bằng, không phát triển não bộ, sẽ có phương diện khác bù đắp, đó là bù đắp về thể chất.

Nên những gã đó, cơ thể đặc biệt cường tráng, cao đến ba bốn

mét, sức mạnh vô cùng, trên chiến trường có thể là Gundam hình người, vì vậy được gọi là Đại lực kim cương." "Ý của ông là, vì trí thông minh của gã này rất thấp, nên được gọi là Hàm nô phải không?" Đại lực kim cương lại có giải thích như vậy sao?

Lý Đông cũng cảm thấy có chút kinh ngạc.

Nhưng bây giờ đã là xã hội văn minh hiện đại rồi, các loại kiến thức cũng đã được truyền bá đến đại đa số người.

Đại đa số người đều hiểu biết về các phương diện kiến thức, tự nhiên cũng không thể có chuyện ngu muội như vậy.

Vậy thì con quái vật này rốt cuộc từ đâu ra?

Tuyệt đối không thể là sản phẩm của hiện tại.

"Gã này là Đại lực kim cương, đồng thời cũng là một zongzi!" Giải Liên Hoàn đột nhiên trầm giọng nói.

Chương 694

“Cũng có nghĩa là gã này thực tế là một zongzi được hình thành từ Đại lực kim cương phải không?” Lý Đông bây giờ đã xác định được vấn đề này.

Giải Liên Hoàn gật đầu: “Gần như là vậy.

Rõ ràng bây giờ mỗi bước hành động của chúng ta đều nằm trong kế hoạch của đối phương, người ta cũng đang tìm mọi cách để đặt mai phục ở những nơi chúng ta đi qua, xem ra mục đích của hắn thật sự là muốn tiêu diệt chúng ta.” Giải Liên Hoàn nói, mọi người lúc này cũng đều im lặng.

Bây giờ về cơ bản mỗi bước hành động đều có thể gặp phải nguy hiểm, những thứ này cũng tương đối lợi hại, nếu không phải thật sự có người sớm đã đặt mai phục ở đây, chuyện như vậy họ cũng sẽ không tin.

Còn rốt cuộc là ai đặt mai phục ở đây, cũng là điều hiển nhiên, đó là Thiết Diện Sinh.

Thiết Diện Sinh gã kia bây giờ về cơ bản đã xác định là đã sống lại, gã đó bây giờ đang âm thầm chuẩn bị làm chuyện gì đó.

Bây giờ mục tiêu của họ là bắt được Thiết Diện Sinh, nhưng bây giờ lại bị người ta từng bước đặt mai phục, trông bộ dạng đó giống như muốn dồn họ vào chỗ chết.

Điều này cũng quá đáng sợ, gã kia thật sự tính toán, có chuẩn như vậy sao?

Gã kia thật sự biết dự đoán.

Con Đại lực kim cương kia bây giờ từng bước đi về phía họ.

Thân hình gần ba mét, cộng thêm biến dị đặc thù, bây giờ thể trọng vô cùng nặng, mỗi bước đi cả mặt đất đều phải rung chuyển, quả thực giống như một người khổng lồ nhỏ.

Trong tay gã cầm một cây búa khổng lồ, cây búa đó cũng không biết nặng bao nhiêu, ít nhất cũng phải một hai trăm cân.

"Trời ạ, tôi sớm đã nghe nói, trong tiểu thuyết võ hiệp có một Lý Nguyên Bá, nghe nói là võ tướng lợi hại nhất trong lịch sử.

Lúc đó tôi thấy đó chỉ là tiểu thuyết võ hiệp thôi, dù sao trong lịch sử thật sự dường như không có người nào tên là Lý Nguyên Bá.

Nhưng bây giờ, Lý Nguyên Bá gã kia chắc không phải cũng là một Đại lực kim cương chứ?" Hồ Bát Nhất đột nhiên nói.

Mọi người nghe chuyện này, đột nhiên cảm thấy dường như cũng có lý.

Nghe nói Lý Nguyên Bá cũng là một người có trí thông minh tương đối thấp, nhưng võ lực vô cùng cường đại, đó là một cỗ máy chiến đấu thực sự.

Chỉ tiếc là vì trí thông minh quá thấp, nên bị anh trai lừa, đi giơ búa chửi trời, rồi bị sét đánh chết.

"Tôi thấy thật sự là như vậy, một gã lợi hại như thế, nếu thật sự xuất hiện trên chiến trường, thì thật sự rất hùng vĩ." Vương Bàn Tử bây giờ cũng vô cùng phấn khích, đột nhiên cảm thấy cả đời có thể thấy một gã lợi hại như vậy, dường như cũng không uổng kiếp này.

Nhưng gã này trong lúc tán thưởng cũng không nhịn được mà nổ súng.

Súng trong tay lập tức phun ra một viên đạn.

Nhưng con quái vật khổng lồ đối diện dù bề mặt da dường như

thật sự bị thương một chút, nhưng trông có vẻ đối với nó, không hề gây ảnh hưởng gì.

Dù sao gã này bây giờ là một cương thi, bị phá hỏng một chút da, chắc chắn sẽ không gây thương tích.

Thân hình gần ba mét, đứng trước mặt người khác có một cảm giác áp đảo, nếu là người bình thường, không chừng thật sự không có cách nào chống lại gã, bị một búa đập chết.

Nhưng bây giờ Lý Đông lại đột nhiên muốn thử, muốn xem rốt cuộc có thể đánh bại gã này không.

Bây giờ anh đã ăn mấy viên nội đan của động vật, sức mạnh bây giờ cũng cường đại vô cùng, chỉ là so với Đại lực kim cương này, rốt cuộc ai mạnh hơn, thì không biết.

"Tất cả lùi lại một chút, xem tôi tiêu diệt gã này." Lý Đông bảo mấy người khác rời đi.

Cùng lúc đó, cây búa trong tay Đại lực kim cương vung xuống.

Vì gã cao đến ba mét, tay cầm một cây búa khổng lồ, thậm chí đạt đến độ cao 4 mét, rồi từ độ cao 4 mét một búa đập xuống, cộng thêm trọng lượng của cây búa, quả thực khủng bố vô cùng.

Sau đó nghe một tiếng "loảng xoảng".

Thanh đao trong tay Lý Đông và cây búa sắt khổng lồ va chạm.

Lý Đông trong khoảnh khắc đó cảm nhận được áp lực vô cùng, phát hiện hổ khẩu bị chấn đến tê dại, sức mạnh như vậy quả thực khủng bố.

Cùng lúc đó, dưới chân anh nhanh chóng xuất hiện hai dấu chân sâu hoắm.

Cây búa sắt khổng lồ đó, trọng lượng một búa đập xuống, khiến

anh dẫm ra hai dấu chân trên mặt đất.

Bây giờ mặt đất không phải là đất bùn bình thường, nơi anh đang đứng là một tảng đá, cũng là trực tiếp dẫm ra hai dấu chân trên đá.

Cũng quá khủng bố rồi.

Đại lực kim cương sau khi một búa bị chặn lại, dường như không có ý định dừng lại, nhanh chóng thu búa lại, rồi lần thứ hai đập xuống.

Lý Đông không dám để gã đập xuống lần nữa, nếu đập xuống lần nữa, không chừng sẽ đóng anh vào trong đá.

Anh liền vội vàng một cú lộn nhào, né đi.

Cây búa khổng lồ đập xuống mặt đất, lập tức đá vụn bay loạn xạ, trong phạm vi vài chục mét, thậm chí có thể cảm nhận mặt đất dường như có một trận chấn động.

Lý Đông lau mồ hôi trên trán, đồng thời nhân cơ hội này lao vào trong lòng nó.

Dù sao đối phương cao ba mét, tay cầm một cây búa lớn, tuy trông uy phong lẫm liệt, nhưng nếu né được rồi lao vào trong lòng, thì không chừng có cơ hội, dù sao đối phương thân hình có chút lớn, trí thông minh cũng không cao, nên chiến đấu dễ dàng tìm được cơ hội.

Lý Đông sau khi lao vào lòng nó, không chút do dự, lập tức vung đao.

Trong khoảnh khắc đó, trên người Đại lực kim cương lập tức xuất hiện một vết đao khổng lồ.

Chương 695

Lý Đông cắn răng, sức mạnh trên tay lại tăng thêm một phần, lập tức suýt chút nữa trực tiếp chém Đại lực kim cương thành hai nửa.

Nhưng Đại lực kim cương cũng có một chút phản ứng, chỉ thấy nó rảnh ra một tay trái, trực tiếp tóm lấy lưng Lý Đông, rồi hung hăng quật xuống mặt đất bên cạnh.

Lý Đông lập tức cảm giác ngũ tạng lục phủ sắp bị quật nát.

Gã này quả thực quá tàn bạo, sức mạnh như vậy cũng quá khủng bố.

Nhưng anh cũng không do dự, nhân cơ hội này, một đao chém về phía tay trái của Đại lực kim cương.

Thanh đao trong tay anh là sản phẩm của hệ thống, sắc bén vô cùng, cộng thêm sức mạnh vô cùng, trong khoảnh khắc đó lại chém đứt tay của Đại lực kim cương.

Đại lực kim cương sau khi mất một tay, Lý Đông lại một lần nữa lăn đi.

Lúc này cây búa trong tay phải của Đại lực kim cương lại một lần nữa quét ngang.

Lý Đông tung người nhảy lên, né cây búa, đồng thời đao trong tay, lại một lần nữa tấn công Đại lực kim cương.

Cuộc chiến của hai bên kéo dài năm sáu phút, cuối cùng Đại lực kim cương không còn cơ hội chiến đấu nữa.

Tuy trông có vẻ có chút quỷ dị, nhưng tất cả các bộ phận trên cơ thể Đại lực kim cương đều bị Lý Đông chém thành từng mảnh.

Dù bây giờ mỗi mảnh vụn đều không ngừng cử động, trông bộ dạng đó, nếu ghép lại, dường như có thể hình thành một con quái vật hoàn chỉnh, nhưng dù sao đi nữa, gã này dường như tạm thời không còn khả năng động thủ.

Lý Đông thở phào một hơi dài, bây giờ xem ra, trận chiến này nên là đã thắng.

Nhưng nhìn những mảnh vụn kia, lại đang liều mạng cử động, anh liền lấy ra súng phun lửa hội tụ.

Ngọn lửa là một thứ vô cùng thần kỳ trên thế giới này, có thể biến bất cứ thứ gì thành tro bụi.

Sau khi bị lửa thiêu, dường như bất kể thứ gì cũng sẽ không còn tồn tại.

Ngọn lửa có lúc giống như một tai nạn lớn, nhưng có lúc lại là một công cụ rất hữu dụng, liên quan mật thiết đến cuộc sống của con người, bây giờ Lý Đông dùng lửa thiêu xác Đại lực kim cương thành tro bụi, bây giờ chắc là không thể khôi phục được nữa.

"Đông ca thật lợi hại, quái vật như vậy cũng đánh được!" Bàn Tử gã này bây giờ hoàn toàn là một bộ dạng sùng bái, lúc nãy, anh ta căn bản không tìm được cách nào để đánh bại gã này.

"Chỉ là chuyện nhỏ thôi, tôi thấy bây giờ kiếp nạn của chúng ta mới bắt đầu, gã Thiết Diện Sinh kia chắc sẽ không dễ dàng để chúng ta bắt được đâu.

Nhưng tôi bây giờ lại đột nhiên cảm thấy gã đó chắc chắn ở gần đây." Lý Đông không biết từ lúc nào bắt đầu có khả năng dự cảm như vậy.

Hoặc là dự cảm của anh rất chính xác, một khi cảm thấy có nguy hiểm, hoặc cảm thấy chuyện gì đó sắp xảy ra, thì chuyện đó nhất định

sẽ xảy ra.

Vị trí họ đang ở là trong phạm vi Tần Lĩnh, nhưng không phải trong địa cung đó, nhưng Lý Đông lại phát hiện ra Thiết Diện Sinh dường như ở gần đây.

Cảm giác này quá mãnh liệt, anh cảm thấy nếu muốn tìm Thiết Diện Sinh, phải tìm kiếm kỹ lưỡng ở gần đây.

"Tôi cũng thấy có khả năng!

Người kia đã bố trí nhiều thứ như vậy ở đây, tôi đoán nơi này nên là đại bản doanh của hắn.

Hắn chắc sẽ không dễ dàng từ bỏ đại bản doanh của mình, tôi thấy gã đó chắc chắn đang âm thầm chú ý chúng ta ở một nơi nào đó." Hồ Bát Nhất bây giờ cũng là một người kinh nghiệm phong phú, tự nhiên cũng có khả năng phán đoán của mình.

A Ninh nghiến răng nghiến lợi nói: "Tôi không quan tâm gã đó bây giờ ở đâu, dù sao tìm được hắn, tôi tuyệt đối sẽ để lại hai lỗ trên đầu hắn.

Tôi nhất định phải giết hắn!", A Ninh bây giờ cũng tức giận một cách khó hiểu.

Có một vấn đề rất lớn, đó là mỗi lần cô nhìn thấy rắn mào gà sẽ có một cảm giác đặc biệt khó chịu, luôn cảm thấy rắn mào gà dường như muốn cắn chết mình.

Đương nhiên, có lẽ là do quan hệ vận mệnh.

Cũng chính vì cảm giác kỳ lạ này giày vò, khiến A Ninh đối với Thiết Diện Sinh cũng tức giận, cảm thấy mọi thứ đều là do Thiết Diện Sinh gây ra.

"Nhưng chúng ta bây giờ không có chút phương hướng nào, cũng

không biết rốt cuộc phải đi đâu tìm, bây giờ mọi thứ chỉ có thể dựa vào cảm giác, hay là chúng ta đi theo hướng này đi." Lý Đông tùy tiện chọn một hướng, định bụng đi về phía trước thăm dò.

Hắn phát hiện con đường núi phía trước thực ra rất khó đi.

Nói chính xác hơn thì phía trước vốn dĩ chẳng có đường, nhưng lại có thể phát hiện ra dấu vết như thể có người từng đi qua.

Chỉ là những dấu vết này rất mờ nhạt, dường như đã từ rất lâu rồi.

Bây giờ hắn cũng đang đi theo hướng có dấu vết người đi này.

Đương nhiên, trên đường đi khắp nơi đều là gai góc, còn có đủ loại địa hình lộn xộn, khiến hắn nếm đủ khổ sở.

May mà đội ngũ hiện tại là một tiểu đội tinh nhuệ, mỗi người đều có tuyệt kỹ, thể chất cực tốt, nên mới có thể đi tiếp.

Khi trời sắp tối, họ nhìn thấy một hang động.

Trong tình hình bình thường, nếu ở ngoài hoang dã, gặp lúc trời tối mà không có cách nào dựng lều, người ta thường sẽ tìm một hang động để tạm trú.

Bởi vì hang động có thể sẽ an toàn hơn một chút.

Đương nhiên, thực tế thì hang động cũng chưa chắc đã thực sự an toàn.

Nhưng hắn định vào hang động này xem thử, bởi nếu Tần Lĩnh này thật sự là đại bản doanh của Thiết Diện Sinh, thì mỗi một nơi kỳ lạ ở đây đều có khả năng lưu lại manh mối.

Hang động phía trước tối om, cao khoảng nửa người, rộng chừng hai ba mét.

Chương 696

Dường như trước đây, trong hang động này có dòng nước chảy ra, đá bên trên còn phủ đầy rêu xanh.

Trông có vẻ như một con suối rất bình thường, chỉ không biết vì sao con suối này lại khô cạn.

Sau khi quan sát sơ lược, Bàn Tử lắc đầu: "Chỗ này có vẻ chẳng có gì đặc biệt, chỉ là một cái hang động bình thường thôi.

Theo tôi thấy, chúng ta sắp xếp một chút, nghỉ ngơi ở đây một đêm, chắc không có vấn đề gì đâu." Thế nhưng, Giải Liên Hoàn lại liên tục lắc đầu: "Chưa chắc đâu, nếu như bây giờ mỗi bước đi của chúng ta đều nằm trong dự liệu của đối phương.

Một nơi như thế này, tôi không tin là không có mai phục, nên chúng ta phải cẩn thận một chút." Vương Bàn Tử nghe vậy không phục: "Giả Tam thúc, lúc cậu giả mạo Tam thúc, quả thật lợi hại, là thần tượng trong lòng tôi, là một sự tồn tại không gì không làm được.

Nhưng sao giờ khôi phục thân phận thật rồi, lại trở nên thần thần bí bí thế này, cái gì cũng sợ, hình như không phải tính cách của cậu nha.

Cái hang động này thì có thể làm sao chứ? 103.

Hay là thế này đi, tranh thủ trời còn sớm, chúng ta vào trong thăm dò một phen, thế nào? 104.

Tôi muốn xem chỗ này có gì tà môn, chẳng lẽ trên núi có thể nhặt được mặt trời, dưới đất có thể sống ngàn năm hay sao." Nói rồi, gã này một mình dẫn đầu đi vào.

Lý Đông và mấy người còn lại vốn không định vào, nhưng thấy gã

đã vào, cũng đành phải đi theo.

Vì hang động chỉ cao bằng nửa người, nên phải ngồi xổm xuống mới vào được.

Sau khi vào trong, mấy người đều bất giác rùng mình một cái: "Sao thế này?

Bây giờ đang là tam phục thiên nóng nhất, đặc biệt là lúc chạng vạng, trời oi bức vô cùng.

Cũng may chúng ta mặc bộ đồ Ngũ Hành, không thì đã sớm chết nóng rồi.

Nhưng sao chỗ này lại lạnh như vậy?" Lý Đông lấy làm lạ.

Bộ đồ Ngũ Hành có tác dụng giữ nhiệt rất tốt, bất kể là thời tiết nóng bức hay lạnh giá, đều có thể khiến người mặc cảm thấy khá thoải mái.

Trừ phi nhiệt độ xung quanh cực kỳ khắc nghiệt, mới có thể gây ra ảnh hưởng nhất định.

Hoặc là có thứ gì đó tà môn cũng có thể gây ảnh hưởng.

Xem ra hang động này thật sự có chút tà môn, bởi vì cái lạnh đó không chỉ là vấn đề nhiệt độ, mà dường như đến từ sự run rẩy của linh hồn.

Có vẻ như nơi này thật sự có thứ gì đó.

Nhưng mấy người này không phải kẻ nhát gan, về cơ bản đều thuộc loại nhà mạo hiểm bẩm sinh, càng có thứ nguy hiểm, càng muốn vào xem thử, thuộc loại tính cách trời không sợ đất không sợ.

Họ cầm đèn pin, nối đuôi nhau đi vào.

Ban đầu, lối vào phía trước rất chật hẹp, phải cúi người mới vào được, dần dần về sau, cửa hang ngày càng rộng, đã có thể đi song

song.

Lúc này, trong hang động truyền ra từng đợt từng đợt tiếng hát đồng dao.

Âm thanh vô cùng trong trẻo, dường như cách vị trí hiện tại rất xa, nhưng lại có thể nghe được rõ mồn một.

Giọng hát có vẻ như người hát không thực sự giỏi ca hát, cũng chỉ ở mức độ bình thường hay nghêu ngao bâng quơ mà thôi. "Hắc hắc, bên trong quả nhiên có thứ gì đó, nghe tiếng hát này chắc không phải là một nữ quỷ chứ?

Bàn gia tôi hôm nay phải xem nữ quỷ đó rốt cuộc trông như thế nào." Bàn Tử đi đầu nghe thấy âm thanh cũng không hề sợ hãi, ngược lại còn gan dạ hơn, dường như thật sự muốn đi xem đó là thứ gì.

Lý Đông cũng không sợ hãi, nhưng hắn cũng rút đao ra, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Mấy người còn lại cũng cảm thấy tình hình có chút không bình thường, nên đều tự mình cảnh giác.

Họ không ngừng đi về phía trước.

Đi thêm vài phút nữa, Lý Đông cảm thấy sau lưng truyền đến từng trận cảm giác lạnh lẽo, dường như có một bàn tay nhỏ bé lạnh băng đặt lên cổ mình.

Cảm giác lạnh buốt đó vô cùng chân thực.

Lý Đông nhíu mày, rồi quay người dùng đèn pin chiếu lên đỉnh đầu.

Nhưng lại chẳng thấy gì cả. "Đông ca, sao vậy?" Phan Tử ở bên cạnh Lý Đông, tay cầm súng, thấy hành động của Lý Đông có chút kỳ lạ, không nhịn được hỏi. "Không sao, tôi chỉ cảm thấy có chút bất

thường thôi." Hang động này không bình thường, điều đó là hiển nhiên, nhưng những thứ bất thường hắn gặp đã quá nhiều rồi, nên cũng không sợ hãi. "Mọi người có phát hiện trong đội của chúng ta hình như thiếu một người không?

Tây Tây đâu rồi?" A Ninh không nhịn được nói.

Mọi người nghe nhắc nhở như vậy, bỗng nhiên phát hiện trong đội ngũ Tây Tây quả nhiên đã biến mất. "Cô bé đó chẳng lẽ vì không quen thuộc nơi này nên bị lạc đội sao?

Có cần đi tìm không?" Lý Đông nhíu mày.

Chương 697

Tây Tây không phải là người bình thường, dù sao đó cũng là người có thể điều khiển rắn cơ quan.

Sự lợi hại của rắn cơ quan, bây giờ mỗi người ở đây về cơ bản đều hiểu rõ.

Một người mạnh như vậy, chắc sẽ không gặp nguy hiểm đâu. "Dù thế nào đi nữa, trong đội của chúng ta, bất kể ai bị lạc, đều phải tìm." Hồ Bát Nhất cũng trở nên nghiêm túc.

Gã này là một tay trộm mộ lão luyện, thực tế cũng đã chứng kiến rất nhiều cái chết, thường thì đồng đội trộm mộ đều chết cả đám lớn.

Đương nhiên gã cũng biết, trong tình huống này, nếu có thể đảm bảo an toàn cho đồng đội thì phải cố gắng hết sức.

Dù sao ở nơi nguy hiểm thế này, đồng đội là quan trọng nhất.

Nhưng khi mọi người đang tìm kiếm khắp nơi, bỗng nhiên lại có một vấn đề khác: "Hình như Phan Tử cũng không biết đi đâu mất rồi." Khi mọi người phát hiện ra vấn đề này, lập tức giật nảy mình, mấy người còn lại vội ngồi thành hàng nắm tay nhau, không dám tách ra nữa.

Lúc này, Vương Khải Toàn đấm vào vai Vương Bàn Tử một cái: "Cái gã này đúng là khởi xướng tốt đấy.

Giờ chúng ta chạy đến nơi này, chưa thấy cái gì, kết quả đã mất hai người, lần này có chút thú vị rồi đây." Vương Bàn Tử lập tức lườm một cái: "Tao không tin mày không nghĩ như vậy?

Chẳng lẽ mày thấy một cái hang động như thế này, cảm giác bên trong có thứ gì đó quái dị, mà không nghĩ đến chuyện phát tài sao?

Chỉ là mày đi chậm hơn một chút thôi, tưởng tao không biết à?" Vương Bàn Tử và Vương Khải Toàn tính cách thực ra giống hệt nhau, cả hai đều rất thích tiền tài.

Cả hai vất vả trộm mộ cũng là để kiếm tiền.

Đương nhiên lời của Vương Bàn Tử cũng chính xác, nên Vương Khải Toàn cũng không thể phản bác được. "Mọi người đừng cãi nhau nữa, trước tiên hãy nắm tay nhau, đừng để xảy ra chuyện gì nữa, cũng đừng tùy tiện phát ra tiếng động, tôi muốn xem kỹ bên trong rốt cuộc có thứ gì." Giải Liên Hoàn cũng là một tay trộm mộ lão luyện, đối với hiện tượng linh dị này, cũng không có chút sợ hãi nào, muốn xem rốt cuộc là cái gì.

Mấy người nắm tay nhau, dần dần im lặng.

Sau đó, tiếng hát chết người kia lại vang lên, trông giống như một người mẹ đang dỗ con ngủ, lại có chút giống một cô bé vui vẻ đang một mình chơi đùa nghêu ngao hát.

Vương Bàn Tử không nhịn được nữa, liền nổ một phát súng về phía tiếng hát.

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, một tiếng kêu thảm thiết đến cực điểm truyền đến, nhưng tiếng kêu thảm đó lại không giống tiếng người, mà giống tiếng mèo kêu.

Đúng vậy, giống như một con mèo bị thương nặng, phát ra tiếng kêu thảm.

Tiếng kêu thảm thiết đó khiến người ta trong lòng run rẩy.

Nhưng tiếng kêu thảm đó chỉ kéo dài trong thời gian ngắn, nhanh chóng dừng lại, sau đó là một trận tiếng khóc nức nở.

Vương Khải Toàn lập tức mắng: "Cái thằng Bàn Tử chết tiệt, vừa rồi nổ súng chắc chắn đã bắn chết con mèo của cô bé nhà người ta

rồi." Vương Bàn Tử cũng không quan tâm: "Bắn chết thì bắn chết.

Sống ở nơi quỷ quái này chắc chắn không phải người, con mèo nó nuôi chắc cũng chẳng phải mèo tốt, bắn chết thì cũng thôi.

Nói như vậy, bên trong chắc chắn có thứ gì đó, chúng ta phải vào xem thử." Mấy người kia tính cách cũng tương tự, thế là họ thật sự tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng, trong đêm tối như vậy, tiếng khóc quỷ dị đó, thực sự quá phiền lòng, cảm giác có chút bực bội. "He he he he he he..." Lại một trận âm thanh kỳ quái truyền đến, tiếng khóc vừa rồi, lại biến thành tiếng cười. "Mẹ kiếp, sắp ra tay rồi sao?" Lý Đông vẻ mặt nghiêm túc, tục ngữ có câu, không sợ quỷ khóc, chỉ sợ quỷ cười, một khi nghe thấy tiếng cười, điều đó có nghĩa là nó sắp ra tay.

Không sợ quỷ khóc, chỉ sợ quỷ cười, bây giờ mỗi người đều hiểu đạo lý này.

Vì hiểu đạo lý này, nên mấy người bây giờ đều gần như lưng tựa lưng, không để đồng đội rời xa, vì vừa rồi đã mất hai người.

Nếu bây giờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vấn đề sẽ rất lớn, lưng tựa lưng vào nhau, như vậy có lẽ sẽ an toàn hơn một chút.

Nhưng thực tế, có những lúc lưng tựa lưng có thể an toàn hơn một chút chỉ là suy nghĩ đơn phương mà thôi.

Lý Đông thậm chí còn nghi ngờ không biết mình có bị ảo giác không, vì hắn nhanh chóng phát hiện ra đồng đội của mình dường như đã biến mất.

Hắn cầm đao trong tay, cảnh giác nhìn xung quanh, muốn xem xung quanh rốt cuộc có thứ gì.

Bỗng nhiên sau lưng hắn truyền đến một giọng nói rất quen thuộc, đó là giọng của A Ninh.

A Ninh dường như đang gọi hắn, không biết có gặp nguy hiểm không, dường như đang cầu cứu Lý Đông. "Chuyện gì vậy?

A Ninh, cô đang ở đâu?

Xảy ra chuyện gì rồi?

Nói cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Lý Đông tuy cảm thấy tình hình có chút không ổn, nhưng không sợ hãi, trực tiếp đi theo giọng nói đó.

Chẳng bao lâu, Lý Đông đi về phía trước vài trăm mét, rồi phát hiện tiếng cười đó đã biến mất, nhưng giọng của A Ninh lại rất gần. "Sao vậy?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tôi ở đây, đừng sợ, không sao đâu.

Chương 698

Nhưng cô đang ở đâu?

Tôi hoàn toàn không thấy cô, cô đang ở đâu?" Lúc này Lý Đông lại nghe thấy mấy tiếng súng, nhưng dù nghe thấy tiếng súng, dường như cũng hoàn toàn không thấy chút lửa nào, tiếng súng đó dường như phát ra từ một nơi hoàn toàn không nhìn thấy được. "Lý Đông, tôi cũng không biết đây là đâu, xung quanh nơi này hoàn toàn tối đen, không có gì cả, tôi nổ súng cũng không thấy lửa, trên người tôi bây giờ cũng không có đèn pin, hoàn toàn không biết đây là đâu!" Lý Đông nghe giọng nói bỗng cảm thấy có chút không ổn, vì giọng nói dường như không phải phát ra từ một nơi rộng rãi, mà từ một nơi rất kín, A Ninh dường như đã bị nhốt ở đâu đó.

Chẳng lẽ gặp phải Mật Lạc Đà sao?

Lý Đông từng gặp Mật Lạc Đà, đó là một loại sinh vật khá nguy hiểm, có thể nhốt người vào một không gian kín, vĩnh viễn không ra được.

Nhưng sau đó hắn suy nghĩ lại, cảm thấy có chút không đúng, vì vừa rồi họ mới lưng tựa lưng đứng cùng nhau, sao bây giờ lại chạy đến nơi đó được? "Chắc chắn bị lừa rồi!" Lý Đông đập vào đầu mình, đối phương chắc chắn đã sử dụng thứ gì đó có thể mê hoặc lòng người, khiến người ta sinh ra ảo giác, sau đó lừa từng người một đi, rồi lần lượt tiêu diệt.

Nghĩ đến vấn đề này, Lý Đông cảm thấy trong lòng có chút lạnh gáy, tuy trong đội này mấy người đó, mỗi người đều là tay trộm mộ rất lợi hại, cũng là những nhân vật kiệt xuất.

Nhưng nếu những người này bị tách ra, sức mạnh sẽ yếu đi rất

nhiều, nếu Thiết Diện Sinh thật sự muốn mưu hại họ ở đây, thì sẽ khá nguy hiểm.

Lý Đông cảm thấy có chút không ổn, liền đổi hướng chuẩn bị quay về, nhưng khi quay về, bên tai hắn lại tiếp tục có giọng của A Ninh, A Ninh dường như rất lo lắng.

Nhưng khi quay về nơi vừa rồi, tiếng cười quái dị đó không còn nữa, nhưng những người đồng đội kia cũng không biết ở đâu.

Thật nực cười, rốt cuộc nên làm gì đây?

Một người sau khi rơi vào ảo giác, rốt cuộc phải làm gì mới có thể tỉnh lại?

Đúng rồi, chắc là phải ngửi mùi gì đó kích thích, đặc biệt là mùi hăng nồng, có thể khiến người ta tỉnh lại từ ảo giác, hoặc là một chuyện gì đó rất đau đớn.

Nghĩ đến đây, Lý Đông bỗng cầm đao nhẹ nhàng rạch một đường trên lòng bàn tay.

Lòng bàn tay hắn lập tức máu tươi chảy ròng, cơn đau dữ dội đó đã kích thích hắn.

Hắn phát hiện môi trường xung quanh đang thay đổi chóng mặt, quả nhiên đã rơi vào ảo giác.

Nhưng sau khi ảo giác biến mất, Lý Đông phát hiện, nơi hắn đang đứng không phải là vị trí mấy người họ lưng tựa lưng đứng lúc nãy, vị trí hiện tại của hắn dường như là một hang động thạch nhũ.

Ở nơi này có những cột thạch nhũ cao thấp khác nhau, vô số thạch nhũ ở đây đã tạo thành một hang động vô cùng kỳ lạ.

Trong hang động này thậm chí còn có thể nhìn thấy một chút ánh sáng, cũng không biết là từ thứ gì phát ra, khiến người ta cảm thấy vô

cùng quỷ dị, một màu xanh u ám.

Lý Đông cũng không quan tâm nhiều như vậy, dùng đèn pin chiếu xung quanh, muốn quan sát tình hình, bỗng nhiên phát hiện trong hang động này có một cỗ quan tài đen bóng.

Trên cỗ quan tài đó thậm chí còn có một người đang ngồi.

Tư thế ngồi trên quan tài của người này rất kỳ lạ, không phải coi cỗ quan tài như ghế đẩu, mà trực tiếp cưỡi lên nó, trông giống như đang cưỡi ngựa vậy.

Lý Đông quan sát kỹ, phát hiện người đàn ông này dường như đã chết không biết bao lâu, vì một lý do nào đó mà thi thể không bị thối rữa, biến thành một cỗ cương thi.

Da của hắn bây giờ nhăn nheo, hoàn toàn mất nước, giống như những khúc cây khô.

Nhưng tròng mắt trong đôi mắt trống rỗng vẫn còn đó, ánh mắt của gã này cũng rất kỳ lạ, trong ánh mắt tràn đầy ác ý, dường như rất oán hận người tiến vào nơi này, người này rốt cuộc là sao?

Lúc này, Lý Đông bỗng nghe thấy giọng của Bàn Tử từ sau lưng.

Rồi lại đến Hồ Bát Nhất, Hồ Bát Nhất kỳ lạ nói: "Đông ca, cậu ngồi trên quan tài, lại còn ngồi với tư thế kỳ quái như vậy, định làm gì thế?

Cỗ quan tài này, theo tôi biết, không phải là một cỗ quan tài bình thường, cậu xem cỗ quan tài này toàn thân đều làm bằng vàng, bên trong chắc chắn là một nhân vật lớn, nếu nhân vật lớn bên trong biết cậu ngồi trên quan tài với tư thế như vậy, không chừng tức đến sống lại đấy!" Nhưng Vương Khải Toàn thì lại không để ý, thản nhiên nói: "Lão Hồ ly nói nhảm ở đó làm gì?

Tôi thấy tư thế của Đông ca cũng không có vấn đề gì, cậu xem cỗ

quan tài này vàng son lộng lẫy, toàn bộ đều là vàng, chế tạo một cỗ quan tài như thế này không biết đã tốn bao nhiêu tiền.

Người này chắc chắn là loại địa chủ lớn, không thể nào là quan tài của hoàng đế được?

Địa chủ lớn như vậy không biết đã bắt nạt nhân dân lao động bao nhiêu năm, bây giờ ngồi trên quan tài của hắn cũng không có vấn đề gì!" Nói rồi, gã này cũng nhảy lên quan tài.

Lý Đông bây giờ thực sự có chút kinh ngạc, vì vừa rồi rõ ràng thấy một người giống như xác khô ngồi trên đó, sao bây giờ lại biến thành mình ngồi trên đó, chẳng lẽ ảo giác vừa rồi chưa được giải trừ sao?

Lý Đông lắc đầu, từ trong túi lấy ra một thứ còn hữu dụng hơn, đó là một quả ớt.

Ớt là loại thực phẩm có mùi vị kích thích nhất, ăn vào sẽ khiến người ta cảm thấy rất sảng khoái.

Đối với người thích ăn cay, đó là một loại thực phẩm rất ngon, đương nhiên đối với người không thích ăn cay, thứ này nhất định sẽ khiến người ta rất khó chịu.

Lý Đông thuộc loại người thích ăn cay, nhưng ăn vào cũng sẽ khá khó chịu.

Bây giờ hắn trực tiếp lấy một quả ớt ra, cho vào miệng nhai, rồi cảm giác lưỡi mình sắp bị cay rụng, đầu óc cũng trở nên tỉnh táo hơn không ít.

Lúc này hắn phát hiện Bàn Tử và mấy người kia đều ở bên cạnh, bây giờ chắc không phải ảo giác nữa. "Đông ca, vừa rồi sao vậy, tự nhiên một mình đi về phía trước, tôi còn tưởng cậu bị ma khống chế rồi chứ, cậu là người có sức chiến đấu mạnh nhất trong đội chúng ta, nếu cậu mà xảy ra chuyện, thì chúng ta phiền phức to rồi." Vương

Bàn Tử cũng vô cùng lo lắng. 105.

Không còn cách nào khác, tuy mấy người họ, mỗi người đều rất có bản lĩnh, nhưng trong những lần trộm mộ trước đây, phần lớn đều là Lý Đông đóng góp nhiều nhất, Lý Đông cũng là hy vọng lớn nhất của đội ngũ này, nếu Lý Đông thật sự xảy ra chuyện, đối với họ đó thật sự là một tổn thất to lớn, có thể sống sót ra khỏi đây hay không, thật sự không chắc. 106.

Nghe lời của Bàn Tử, Lý Đông càng thêm kỳ lạ, chẳng lẽ từ lúc nãy chỉ có một mình hắn bị ảo giác, những người khác hoàn toàn không bị, chỉ thấy hắn chạy lung tung, nên cũng vẫn luôn đi theo?

Chương 699

May mà mọi người đều ở đây, hoàn toàn không sao.

Đối với Lý Đông, tất cả những người này đều ở đây, đó là một chuyện rất tốt, còn những chuyện khác có thể từ từ, bao gồm cả Thiết Diện Sinh, tuy người đó dã tâm không nhỏ, cũng không biết chuẩn bị làm chuyện xấu gì, nhưng đối với Lý Đông, gã đó có thể đối phó được, ít nhất gã đó không quan trọng bằng những người anh em này. 107. "Được rồi, đã vậy mọi người đều ở đây rồi, xem xem nơi này rốt cuộc là đâu, cỗ quan tài này là quan tài gì?

Nếu đã thấy quan tài ở đây, chúng ta nên phát huy nghề chính của trộm mộ, trước tiên phải phát huy kiến thức uyên bác, kiến thức uyên bác đó nên được sử dụng ở đây chứ nhỉ?" Hồ Bát Nhất bây giờ cũng đã quan sát nơi này gần xong, rồi sắc mặt hắn có chút kỳ lạ, dùng một giọng khàn khàn nói: "Nếu tôi đoán không lầm, thì nơi này nên là Hang Bát Tiên trong truyền thuyết, cỗ quan tài này có lẽ là quan tài của Bát Tiên Cô." Hang Bát Tiên, Bát Tiên Cô?

Cái quái gì vậy? "Lão Hồ, cậu có nhầm không?

Tôi chỉ nghe nói đến Bát Tiên, trong Bát Tiên có một Hà Tiên Cô, chưa từng nghe nói đến Bát Tiên Cô, không phải là Hà Tiên Cô sao?

Nhưng Hà Tiên Cô trong truyền thuyết chỉ là một vị tiên trong truyền thuyết thôi, có thật sự có người như vậy hay không, chưa chắc đâu, sao có thể có quan tài ở đây?" Lý Đông không nhịn được hỏi. "Nơi này là Hang Bát Tiên, tôi nói là Bát Tiên Cô!

Đó là một truyền thuyết rất kỳ diệu, truyền rằng ở Tần Lĩnh, có một nơi gọi là Hang Bát Tiên, trong Hang Bát Tiên có một Bát Tiên Cô.

Đương nhiên những truyền thuyết này có thật hay không tôi cũng không biết, vì phần lớn cũng chỉ là truyền thuyết thôi, vì những người khác nhau truyền bá những truyền thuyết này, về cơ bản có vô số phiên bản, tôi cũng chỉ nghe loáng thoáng một chút.

Chỉ không ngờ hôm nay chúng ta lại có thể thấy Hang Bát Tiên ở đây!" Hồ Bát Nhất giải thích một hồi, sau đó lắc đầu tỏ ý thực ra mình cũng không biết.

Lý Đông cũng hết cách, cười nói: "Kiến thức của tôi thì kém hơn, ít nhất tôi không biết nhiều như vậy, nhưng bây giờ chúng ta đã đến đây rồi, nhất định phải quan sát kỹ cỗ quan tài này, xem bên trong rốt cuộc có gì." Lý Đông từ trên quan tài xuống, rồi cẩn thận quan sát xung quanh.

Hắn phát hiện cỗ quan tài này cao khoảng một mét, ván quan tài rất dày.

Trên đó thậm chí còn có những chiếc đinh rất to.

Nhưng trên quan tài không có gì đặc biệt, cũng có thể đây chỉ là một cỗ quan tài rất bình thường, bên trong quan tài cũng không biết có gì.

Chỉ là bản thân cỗ quan tài này đều làm bằng vàng, đồ tùy táng bên trong có lẽ thật sự rất nhiều. 108.

Nếu đã là trộm mộ, chuyện như vậy đối với họ cứ như không thể đơn giản hơn. 109.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử và Vương Khải Toàn, hai gã này rất ham tiền, ngàn cay vạn đắng đi trộm mộ cũng là vì tiền.

Bây giờ gặp được quan tài vàng như vậy, tự nhiên cũng không định bỏ qua, hai người đều đang thử cách mở cỗ quan tài này.

Nhưng cỗ quan tài này được đóng rất chặt, dùng công cụ thử

xong, có vẻ rất phiền phức.

Thế là Lý Đông đành phải tự mình ra tay, trực tiếp nắm lấy ván quan tài, rồi dùng tay kia trực tiếp nhấc bổng nó lên.

Sức mạnh của hắn bây giờ đã đạt đến cấp độ này, dù sao cũng đã dùng mấy viên nội đan.

Mấy viên nội đan đó, bản thân sở hữu sức mạnh rất lớn, hắn đang không ngừng hấp thu sức mạnh, Lý Đông bây giờ đang mạnh lên từng giây từng phút, chỉ là biên độ không lớn lắm.

Nhưng nếu thời gian dài tích tiểu thành đại, cũng rất kinh khủng, sức mạnh hiện tại không phải người bình thường có thể tưởng tượng được.

Nhân vật có sức mạnh lớn nhất trong truyền thuyết là Hạng Vũ, nghe nói có thể lực năng giang đỉnh, có thật hay không, không ai biết.

Nhưng Lý Đông cảm thấy bây giờ mình nhấc vật nặng vài trăm cân, chắc không có vấn đề gì.

Sau khi mở quan tài, Lý Đông thấy bên trong có một cỗ thi thể, thi thể được bảo quản hoàn chỉnh, tuy cũng đã thối rữa một chút, nhưng phần lớn vẫn còn nguyên vẹn.

Chỉ là quần áo của thi thể lại là màu đỏ, khiến người ta có chút kinh ngạc.

Phải biết rằng người chết thường mặc quần áo màu đen, vì quần áo màu đen có thể có tác dụng đặc thù nhất định.

Hoặc mặc quần áo bình thường cũng được, như vậy cũng không có vấn đề gì, nhưng vấn đề lớn nhất là tuyệt đối không thể mặc quần áo màu đỏ, nếu mặc quần áo màu đỏ, sẽ dễ khiến thi thể biến thành cương thi.

Điều quan trọng nhất là sau khi mở quan tài, thi thể đó quả nhiên ngồi dậy.

Đương nhiên không phải vì thi thể này sống lại, mà là một sự thay đổi tự nhiên sau một phản ứng hóa học nào đó, chuyện như vậy đối với những kẻ trộm mộ cũng không lạ.

Chỉ là, bây giờ có một vấn đề rất kỳ lạ, thi thể này lại quay đầu nhìn Lý Đông một cái.

Lý Đông đang cảm thấy kỳ lạ, bỗng nhiên phát hiện thi thể này lại lao về phía hắn.

Trên người thi thể này có một phần đã thối rữa, nên dung mạo trông cũng không đẹp, dáng vẻ này nếu bị chạm vào, tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Lý Đông cũng không hề do dự, trong tay cầm một chiếc Kim Cương Tán, trực tiếp đẩy về phía thi thể.

Kim Cương Tán là một loại công cụ rất đặc biệt, mở ra có thể dùng làm khiên phòng ngự, đồng thời cũng có thể dùng làm vũ khí tấn công diện rộng, sử dụng khá tiện lợi, Lý Đông không dùng đao, trực tiếp dùng thứ này cũng có cân nhắc như vậy.

Thi thể đó bị đẩy ra, ngã xuống đất, trông có vẻ như cơ thể đã bị vỡ một phần, nhưng gã này lại có thể bò dậy. "Thật tà môn, lại có thứ như vậy, xem ra tôi chỉ có thể dùng đến đại sát khí của mình rồi!" Lý Đông bây giờ không còn cách nào, đành phải lấy ra súng phun lửa tụ tiêu, phun vào nữ thi.

Ngọn lửa có thể thiêu hủy mọi thứ, chỉ cần không có năng lực phòng ngự ngũ hành, thi thể về cơ bản đều có thể bị thiêu hủy, bất kể là sinh vật gì, bị đốt cháy thì nhất định sẽ chết.

Chương 700

Quả nhiên nữ thi đó dưới súng phun lửa tụ tiêu của Lý Đông, nhanh chóng bị thiêu thành tro.

Đương nhiên nếu đối mặt với người sống, Lý Đông tự nhiên không dám sử dụng công cụ như vậy, nhưng đối với người chết hắn cảm thấy không sao cả, bây giờ hắn đối mặt chỉ là một con quái vật thôi, đối với quái vật, hắn không có chút áp lực tâm lý nào.

Sau khi thiêu hủy thi thể này, quả nhiên thi thể này bây giờ đã thành tro, không thể động đậy được nữa.

Nhưng sau đó Lý Đông mới nhìn rõ hiện trường rốt cuộc là sao, ở góc kia hắn nhìn thấy một con chồn vàng, cũng chính là Bạch Lão Thái.

Lý Đông trước đây cũng từng gặp Bạch Lão Thái, thứ này giỏi nhất là mê hoặc lòng người, tạo ra ảo giác, nếu hơi không chú ý, sẽ trở thành con mồi của nó, lúc nãy may mà Lý Đông phản ứng đủ nhanh, khiến mình tỉnh táo lại, nếu không thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Con chồn vàng này lớn hơn con Bạch Lão Thái hắn gặp trước đây.

Thân dài của gã này gần một mét.

Chồn vàng lớn như vậy là một sự tồn tại rất đáng sợ, chẳng lẽ đã thành tinh thật rồi sao?

Vương Bàn Tử bây giờ tức giận không kìm được, hắn rất ghét loại chồn vàng này, dù sao thứ này có thể mê hoặc lòng người, trước đây hắn cũng từng bị thiệt thòi vì nó, nên bây giờ đối mặt với gã này, hắn tức giận vô cùng.

Gã lấy ra súng ngắn, lập tức chuẩn bị nổ súng, nhưng Lý Đông lại cản lại. "Đừng bắn bừa, bắn bừa dễ xảy ra chuyện!" "Đông ca, cậu nói gì vậy?

Bắn bừa mới có thể có vấn đề, bây giờ gã này ở đây chúng ta mới có vấn đề, tôi nổ súng giết chết gã này, như vậy chúng ta sẽ không có vấn đề gì nữa, gã này có thể tạo ra ảo giác cho người khác, chuyện lúc nãy chắc chắn là do gã này giở trò!" "Bây giờ cậu nhìn thấy gã này, có thể chắc chắn không phải là ảo giác không, nếu bắn nhầm, bắn vào người đồng đội thì làm sao?

Tuy bây giờ đồ phòng ngự trên người chúng ta đều rất lợi hại, chắc sẽ không bị thương, nhưng nếu một phát súng bắn vào người đồng đội, đối với đồng đội đó tuyệt đối là một tổn thất khá lớn." "Vậy làm sao đây?" Bàn Tử ngây ra.

Lý Đông lắc đầu cười nói: "Tóm lại là đừng manh động, tôi có cách khác, cẩn thận một chút!" Lý Đông nói rồi, lại lấy ra một quả ớt cho vào miệng, đồng thời, một đao trực tiếp chém vào một khoảng không.

Kết quả, trong khoảnh khắc đó, hắn nghe thấy một tiếng kêu thảm của động vật.

Sau tiếng kêu thảm đó, tất cả mọi người nhìn thấy nơi vốn trống không, bỗng nhiên xuất hiện một con vật, đúng vậy, đó là một con chồn vàng.

Bây giờ con chồn vàng đó ăn một đao, bị chém đi một phần lớn, toàn thân đẫm máu, trông có vẻ không sống nổi nữa.

Sau khi gã này chết, họ mới hoàn toàn nhìn rõ tình hình trước mắt.

Nữ thi mà họ gọi lúc nãy, đâu phải là thi thể, mà chỉ là một người giấy làm bằng giấy đỏ, bây giờ đã bị thiêu đi quá nửa. "Nơi này quả

nhiên là một ổ chồn vàng, từ tình hình hiện tại, chồn vàng ở đây e rằng không chỉ có một con, phía sau không biết còn bao nhiêu, chúng ta phải cẩn thận một chút, bên trong dễ khiến người ta mất trí, như vậy chúng ta sẽ nguy hiểm." Bây giờ mấy người đều âm thầm có chút lo lắng, nếu nơi này là một ổ chồn vàng, vậy thì vào rồi thật sự khó ra.

Dù sao chồn vàng lợi hại đến mức nào, lúc gặp Bạch Lão Thái đã được chứng kiến.

Con mèo đó trước mặt chồn vàng, về cơ bản ngay cả động tác phản kháng cũng không có, cứ thế bị chồn vàng ăn thịt, quả thực quá kinh khủng. "Trước tiên đeo mặt nạ phòng độc lên đi, mặt nạ phòng độc có tác dụng phòng hộ nhất định, có lẽ sẽ tốt hơn một chút, nếu không thì thực sự có chút phiền phức?" Chồn vàng sở dĩ có thể tạo ra ảo giác, là kết hợp nhiều phương pháp, có thể thông qua phát ra một số sóng âm đặc biệt gây nhiễu tai người, có thể thông qua phát ra một số mùi vị đặc biệt, làm tê liệt thần kinh người, có thể dùng một số thứ kỳ lạ khác, tóm lại là có nhiều phương pháp khiến người ta sinh ra ảo giác.

Nhưng nếu đeo mặt nạ phòng độc, ít nhất có thể cách ly mùi vị, mất đi một điều kiện gây ảo giác, cũng rất tốt. "Tôi thấy hôm nay chúng ta đúng là tò mò hại chết mèo rồi?

Hang động này có vấn đề, kết quả chúng ta lại vào, rồi biến thành bộ dạng này!

Xem ra đây là một cái bẫy mà Thiết Diện Sinh đặt cho chúng ta!" "Bịt tai lại luôn đi!" Lý Đông lập tức ra lệnh.

Bạch Lão Thái có thể khiến người ta sinh ra ảo giác, một mặt là vì mùi vị kỳ lạ nó tỏa ra, mặt khác là vì gã này có thể phát ra một loại âm thanh đặc biệt.

Loại âm thanh đặc biệt đó có thể khiến người ta sinh ra ảo giác.

Đương nhiên nghe nói còn có thể khiến người ta sinh ra ảo giác qua những gì mắt thấy, nhưng Lý Đông không tin, dù sao nếu có thể tạo ra một cảnh tượng khiến người ta nhìn thấy là sinh ra ảo giác, thì cũng quá vô lý rồi.

Bạch Lão Thái nói cho cùng cũng chỉ là một loài động vật, thành tinh rồi, cũng chỉ là một gã tinh quái, không thể lợi hại đến mức đó.

Mọi người đeo mặt nạ phòng độc, lại bịt tai lại, cảm thấy tình hình xung quanh tốt hơn một chút.

Lý Đông cầm đèn pin chiếu khắp nơi, quả nhiên xung quanh đều là chồn vàng.

Những gã này từng con một, trên mặt đều mang nụ cười vô cùng tàn nhẫn, trông không giống động vật, mà giống những bà già xấu xí.

Đương nhiên, khi những gã này động đậy, lại là một cảnh tượng khác. "Không ngờ tôi lại gặp phải loại này ở đây, tức chết Bàn gia rồi!

Bàn gia tôi cũng là một nhân vật kiệt xuất, sao có thể chịu thiệt ở nơi này chứ?

Hôm nay xem tôi không đánh chết hết mấy thứ này!" Vương Bàn Tử bây giờ không nhịn được nữa, khẩu súng trong tay lập tức phun ra đạn, vì không còn bị ảo giác gây nhiễu, tình hình xung quanh đều nhìn thấy rõ ràng, những con chồn vàng đó trúng đạn lập tức ngã xuống.

Quả nhiên những gã này cũng là động vật, trúng đạn sẽ chết.

Những người khác bây giờ cũng không khách sáo, lập tức nổ súng.

Trong hang động này có tổng cộng hơn hai mươi con chồn vàng, trong vài phút ngắn ngủi, tất cả đã bị tiêu diệt. 110.

Đương nhiên xung quanh có ẩn nấp những con chồn vàng khác hay không cũng không biết, nhưng tranh thủ bây giờ dường như tạm

thời an toàn rồi. "Chỉ là, chúng ta bây giờ tạm thời an toàn, vậy chúng ta nên lùi lại hay đi tiếp đây?

Chương 701

Nếu đi tiếp có thể sẽ có nhiều nguy hiểm hơn?

Nếu lùi lại, chẳng phải chúng ta đã uổng công một phen, tôi không cam tâm, rất không cam tâm!" Vương Khải Toàn bây giờ lắc đầu, dường như rất không cam tâm, gã này là một kẻ không bao giờ chịu về tay không, nếu đã uổng công một phen, chịu nhiều khổ cực như vậy, kết quả không được gì, cảm giác có chút thiệt thòi.

Đương nhiên gã có suy nghĩ này, những người khác thực ra cũng không khá hơn, dù sao những người ở đây đều là những tay trộm mộ lão luyện. 111.

Đối với việc trộm mộ, về cơ bản đều có suy nghĩ ngầm hiểu, không bao giờ đi tay không, về cơ bản đối với mỗi người đều như vậy, nếu ngàn cay vạn đắng mà không được gì, đó tuyệt đối là một chuyện rất thiệt thòi, bất kể ai cũng không thể chấp nhận.

Chỉ là Vương Khải Toàn và Vương Bàn Tử đặc biệt tham tài, nên hai người nói thẳng ra thôi, những người khác tự nhiên cũng không cam tâm.

Lý Đông cũng cười cười nói: "Nơi này càng nguy hiểm, càng chứng tỏ nơi này càng có sự cần thiết phải khám phá!

Tôi tin bên trong chắc chắn có điều gì đó, nên chúng ta phải vào xem thử!" Suy nghĩ này, những người khác về cơ bản đều rất tán thành.

Tâm lý bình thường của con người, nơi càng nguy hiểm, càng có khả năng có bảo bối. 112.

Về cơ bản mỗi người đều như vậy, Lý Đông bây giờ là đội

trưởng của đội này, đã vậy đã nói vậy, những người khác cũng rất đồng tình với suy nghĩ này, vậy thì bây giờ đã quyết định, họ định tiếp tục đi về phía trước.

Vì những con chồn vàng đó đều đã bị tiêu diệt, nên môi trường xung quanh đã trở nên bình thường hơn một chút.

Tuy vẫn âm u ẩm ướt, nhưng so với trước đây dường như không còn những thứ quỷ dị đó, cũng không có những âm thanh quái dị, tổng thể không cảm thấy có nguy hiểm, nhưng mỗi người đều cầm vũ khí, toàn bộ cảnh giác.

Phòng khi có bất trắc, dù sao việc họ đang làm thực sự rất nguy hiểm, tuyệt đối không thể có bất kỳ vấn đề gì, vì một khi xảy ra bất kỳ vấn đề gì, đối với họ đều là tổn thất to lớn.

Sau khi đi qua hang động đen kịt đó, đột nhiên phát hiện phía trước xuất hiện ánh sáng. "Xem ra hôm qua chúng ta đã ở trong hang động đó cả một đêm rồi, không ngờ thời gian trôi nhanh thật!" Bây giờ họ phát hiện nơi mình đang ở là một hẻm núi rất sâu, chính xác hơn nên là một cái giếng trời.

Đúng vậy, xung quanh họ toàn là núi cao, chỉ có dưới chân nơi này có một khoảng không gian, ở nơi này, thực ra cũng chỉ có lúc giữa trưa mới có thể nhìn thấy mặt trời, những lúc khác về cơ bản cũng là một mảng tối tăm.

Ở nơi này cũng chỉ có một số loại thực vật ưa bóng râm có thể sinh trưởng, đương nhiên âm khí ở đây cũng rất nặng, khi mấy người đến đây, đều cảm thấy xung quanh vô cùng lạnh lẽo.

Nhưng cả một đêm không ngủ, vật lộn cả một đêm, nên bây giờ ai nấy đều cảm thấy rất mệt mỏi, nơi này ít nhất có ánh sáng, khiến mấy người cảm thấy an toàn hơn một chút, thế là họ cũng không quan tâm ba bảy hai mốt, trực tiếp ngã xuống ngủ, Lý Đông cũng ngồi xuống

nghỉ ngơi, hắn không cần ngủ, chỉ cần ngồi xuống nghỉ ngơi, là có thể khôi phục tinh lực.

Vì vậy bây giờ hắn về cơ bản có thể đảm nhận vai trò người gác đêm trong đội.

Lý Đông vừa nghỉ ngơi vừa lấy thức ăn ra ăn một chút, bây giờ hắn bỗng phát hiện mình dường như ăn cũng nhiều hơn bình thường, cơ thể hắn dường như thật sự đã xảy ra những thay đổi rất lớn, e rằng cần nhiều thứ hơn mới có thể thỏa mãn.

Nhưng vì có túi Càn Khôn, thực ra vấn đề thức ăn không cần lo lắng nhiều, về cơ bản đã chuẩn bị đủ, đủ cho những người này ăn cả năm, dù Lý Đông ăn nhiều hơn một chút cũng không sao.

A Ninh lại không ngủ, đến bên cạnh Lý Đông, thì thầm hỏi: "Bây giờ, chúng ta định làm gì?

Tôi thấy chúng ta cứ tìm kiếm như thế này cũng không phải là vấn đề, tên Thiết Diện Sinh đó cũng không biết ở đâu, có lẽ chúng ta có thể dùng đến lực lượng khác, nếu dùng đến lực lượng khác, không chừng tìm gã đó sẽ dễ hơn, dù sao mấy người chúng ta thế này, về cơ bản là mò kim đáy bể!" Lực lượng khác mà A Ninh nói, Lý Đông tự nhiên cũng biết là ai.

Đó là tìm kiếm sự giúp đỡ của quốc gia, như vậy có thể nhanh chóng tìm kiếm một người sẽ dễ hơn, nếu bây giờ cứ mò kim đáy bể như thế này, muốn tìm được hắn quả thực khá khó khăn.

Lý Đông mỉm cười, rồi lắc đầu.

Thực ra phương án của A Ninh, Lý Đông cũng không phải chưa từng nghĩ đến.

Nhưng vấn đề bây giờ khá phức tạp, vì nơi mà gã đó sở trường về cơ bản là những ngôi mộ nguy hiểm, hắn trốn trong đó, nếu để quốc

gia cử người tìm kiếm, không chừng sẽ xảy ra chuyện lớn hơn.

Dù sao không phải ai cũng lợi hại như vậy, cũng không phải ai cũng có trang bị tốt như vậy, điều quan trọng nhất là nếu báo cáo chuyện này lên trên, dường như cũng sẽ không có ai tin, dù sao cũng quá vô lý.

Một người đã chết mấy ngàn năm có thể sống lại, chuyện như vậy nếu không tận mắt chứng kiến thì không ai tin.

Sẽ không ai cho rằng đó là sự thật, đương nhiên ngoài điều đó ra còn có một vấn đề khác, đó là bí mật về trường sinh bất lão.

Bí mật về trường sinh bất lão thực ra cũng chỉ có mấy người biết, tuy trước đây cũng có rất nhiều người truy tìm bí mật này, nhưng thực tế không ai có thể thực sự hiểu rõ tình hình bên trong.

Cho nên bây giờ bí mật về trường sinh bất lão, thực ra cũng chỉ có mấy người biết thôi, nếu phát tán chuyện này ra ngoài, sẽ đối mặt với nhiều vấn đề nghiêm trọng hơn.

Lý Đông lại không phải kẻ ngốc, tự nhiên không phát tán những điều này ra ngoài, dù sao chuyện trường sinh bất lão đối với con người có sức hấp dẫn quá lớn.

Bất kể ai biết chuyện này, đều sẽ không tiếc bất cứ giá nào để làm, chỉ cần chứng minh phương pháp này khả thi, bất kể phải trả giá lớn đến đâu, có lẽ mọi người đều sẵn lòng, không còn cách nào khác, trường sinh bất lão, có nghĩa là sống mãi mãi, sống mãi mãi là điều mà bất kỳ ai cũng không thể chống lại sự cám dỗ.

Dù sao từ xưa đến nay, vô số người vì trường sinh bất lão, đã sẵn sàng làm bất cứ điều gì, đã trả giá rất lớn, dù từ xưa đến nay chưa có ai thành công, nhưng có rất nhiều người tiền phó hậu kế.

Lý Đông bây giờ tự nhiên không thể truyền tin tức này ra ngoài, vì

nếu truyền tin tức này ra ngoài, chưa nói đến chuyện khác, chỉ riêng an toàn của mấy người họ cũng không thể đảm bảo, dù sao tài nguyên về trường sinh bất lão mà họ nắm giữ thực ra có hạn, nếu gây ra tranh đoạt, đối với họ sẽ là phiền phức vô tận, Lý Đông bây giờ tuy lợi hại, tuy có thể đánh bại người bình thường, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một người hơi lợi hại một chút thôi.

Nếu đối mặt với máy móc thực sự, thì không có cách nào đánh bại được, cho nên bất kể là vì an toàn của bản thân, chuyện này cũng chỉ có thể làm như vậy.

Huống hồ bây giờ mối đe dọa lớn nhất cũng chỉ có Thiết Diện Sinh, thời gian cũng không đặc biệt gấp gáp, từ từ tìm kiếm cũng không có vấn đề gì, hắn có thời gian.

Chỉ là một chuyện, Lý Đông cảm thấy có chút lo lắng.

Đó là bây giờ hắn càng ngày càng cảm thấy Thiết Diện Sinh rất thâm sâu, dường như thật sự có thể tiên đoán được những chuyện sẽ xảy ra sau này, gã đó đang từng bước từng bước sắp đặt cạm bẫy để tiêu diệt hắn giữa chừng. "Theo cách nói của cậu, chẳng phải đó là cái gọi là số mệnh đã định sao?

Nếu là số mệnh đã định, có nghĩa là chúng ta sớm muộn cũng sẽ tìm được Thiết Diện Sinh đó, vậy Thiết Diện Sinh đó đặt ra đủ loại cạm bẫy trên đường đi làm gì, chẳng phải là muốn thay đổi vận mệnh sao?

Thật buồn cười, trên thế giới này rốt cuộc vận mệnh có thể thay đổi hay không thể thay đổi, tôi bây giờ cũng cảm thấy có chút mơ hồ!" A Ninh vốn là một người phụ nữ rất táo bạo, có thể vì mục tiêu mà làm bất cứ điều gì.

Chương 702

Chỉ là bây giờ người phụ nữ này cũng đang tỏ ra mông lung về chuyện tương lai.

Vì chuyện này thực sự là một nghịch lý, nếu mọi chuyện đều là số mệnh đã định, vậy thì Thiết Diện Sinh đặt ra nhiều cạm bẫy như vậy để làm gì, chẳng phải là uổng công vô ích sao?

Nhưng bây giờ mỗi bước họ đi dường như lại bị Thiết Diện Sinh tính toán rõ ràng, điều đó có nghĩa là những gì họ làm thật sự nằm trong kế hoạch của người khác, nếu có thể bị người khác lên kế hoạch, điều đó có nghĩa là số mệnh đã định.

Vì vậy rốt cuộc là số mệnh đã định hay không phải số mệnh đã định, thật sự là một vấn đề. "Quan tâm nhiều như vậy làm gì, dù sao tôi cũng không quan tâm chuyện trên thế giới này rốt cuộc có phải là số mệnh đã định hay không!

Tóm lại, có tôi ở đây, tôi sẽ không để đồng đội của mình bị bất kỳ thương tổn nào, tôi sẽ không để đồng đội của mình bị bất kỳ sự bắt nạt nào, cũng sẽ không để đồng đội của mình gặp bất kỳ khó khăn nào.

Tóm lại, có tôi ở đây, tôi có thể tiêu diệt tất cả những thứ bất lợi cho chúng ta!" Lời của Lý Đông có chút giống như nói khoác hoặc có chút giống như khoe khoang, nhưng hắn nói rất nghiêm túc, làm như thể đó là sự thật, ngay cả người thông minh như A Ninh dường như cũng cảm thấy rất có lý.

Không còn cách nào khác, vì Lý Đông trước đây đã trải qua đủ loại thử thách, trong đủ loại khó khăn đã chứng minh thực lực của mình, nên bây giờ mọi người đều sẵn lòng tin tưởng hắn, những gì hắn làm

cũng khiến người ta cảm thấy rất đáng tin cậy.

A Ninh nhẹ nhàng tựa vào bên cạnh Lý Đông, rồi từ từ ngủ thiếp đi, A Ninh bây giờ thật sự đã ở bên Lý Đông, chỉ là trong nhà Lý Đông có quá nhiều phụ nữ, khiến cô cảm thấy có chút tiếc nuối.

Nhưng A Ninh cảm thấy bây giờ rất tốt, vì những người phụ nữ trong nhà kia đa phần đều không muốn ra ngoài mạo hiểm, nhưng cô lại sẵn lòng đi cùng Lý Đông, điều đó có nghĩa là thời gian ở bên Lý Đông sẽ dài hơn, bây giờ Lý Đông hoàn toàn thuộc về một mình cô, cũng là một chuyện rất hạnh phúc.

Trong nháy mắt, năm sáu tiếng đồng hồ nữa đã trôi qua, những người đang ngủ lần lượt tỉnh lại, con người khi cực kỳ mệt mỏi sẽ muốn ngủ, sau khi ngủ sẽ cảm thấy đói, rồi ăn.

Về cơ bản, đó là một hiện tượng bình thường của con người, chuyện như vậy cũng không có gì to tát, mấy người ăn xong liền lập tức tìm kiếm xung quanh xem tình hình thế nào, nơi này là một cái giếng trời, nhưng chẳng lẽ nơi này là một không gian kín sao? "Không đúng, nhìn chỗ đó kìa, chỗ đó hình như lại có một hang động, hang động đó thông đến đâu?" Lúc này, A Ninh mắt tinh bỗng phát hiện ra một vị trí.

Nơi đó trông có chút giống một đường hầm được xây dựng nhân tạo, chỉ là đường hầm được xây dựng nhân tạo về cơ bản dùng để cho tàu hỏa chạy.

Nhưng nơi này rõ ràng không có tàu hỏa, cũng có nghĩa là nơi đó nên được đào nhân tạo, e rằng có mục đích sử dụng khác.

Nhưng đối với thứ như hang động, mấy người đều cảm thấy có chút rợn tóc gáy, vì lúc nãy khi đi qua hang động, lại gặp phải Bạch Lão Thái, suýt nữa đã gục ngã dưới tay Bạch Lão Thái, nếu không phải vì có bộ đồ Ngũ Hành, không chừng đã thật sự chịu thiệt dưới

tay Bạch Lão Thái rồi.

Nhưng tính cách của những người này là vậy, tuy biết bên trong rất nguy hiểm, nhưng ai nấy đều vô cùng phấn khích, dường như cảm thấy chuyện càng nguy hiểm càng quan trọng đối với họ, càng có sức hấp dẫn lớn, chuyện như vậy cũng chỉ có thể xảy ra với họ, nếu là người khác, cảm thấy nguy hiểm là đã chạy mất rồi.

Sau khi ăn chút gì, uống chút nước, họ lập tức chỉnh trang lên đường, tiến vào hang động phía trước.

Khác với hang động đen kịt lúc nãy, hang động này sau khi vào, cảm giác xung quanh sáng lấp lánh.

Đó là ánh sáng phát ra từ một loại bảo thạch rất đặc biệt, loại bảo thạch đặc biệt đó khiến cả không gian vô cùng sáng sủa, chắc là dạ minh châu trong truyền thuyết.

Không ngờ ở nơi này lại có nhiều dạ minh châu trong truyền thuyết như vậy.

Vương Khải Toàn và Vương Bàn Tử hai gã này nhìn thấy nhiều dạ minh châu như vậy, nước miếng sắp chảy ra rồi.

Dạ minh châu rốt cuộc có giá trị bao nhiêu, họ tự nhiên biết, dù sao hai người đều là kẻ ham tài, cũng đã tìm hiểu về dạ minh châu trên thị trường trang sức.

Chỉ là trước đây tuy có thấy dạ minh châu, nhưng chưa bao giờ thấy nhiều như vậy. "Trời ơi, nhiều dạ minh châu như vậy cũng quá nhiều rồi phải không?

Có phải đã thu thập tất cả dạ minh châu trên thế giới về đây không?

Nhiều dạ minh châu như vậy đáng giá bao nhiêu tiền chứ?

Chúng ta lại phát tài lớn rồi!" Vương Khải Toàn và Vương Bàn Tử hai gã này sau khi thấy những viên dạ minh châu này không hề do dự, lập tức chuẩn bị đi cạy vài viên xuống, hoặc thậm chí định bụng chuyển hết tất cả mọi thứ trong hang động này về, vì nếu chuyển hết số dạ minh châu này về thì tương đương với việc sắp phát tài lớn.

Phát tài lớn, đó là giấc mơ của mỗi người, bất kể ai, nếu gặp phải chuyện như vậy, đều sẽ không thể chống lại sự cám dỗ, dù sao cũng thực sự quá nhiều, có nghĩa là quá nhiều tiền.

Lý Đông lắc đầu: "Hai cậu cũng không cần quá tham lam, vừa phải là được rồi, tùy tiện lấy vài viên ra ngoài không chừng sẽ có giá, nhưng nếu lấy hết ra ngoài, tuy về lý thuyết là có giá, nhưng thế giới này luôn có một vấn đề, đó là vật nhiều thì sẽ không còn giá trị.

Cho nên có thể lấy vài viên ra ngoài là được rồi, còn lại cứ để ở đây đi!" Nơi này bây giờ cũng khá nguy hiểm, bình thường cũng không có ai đến được đây, cho nên nơi này hoàn toàn thuộc về họ, chỉ là dạ minh châu ở đây nhiều như vậy, lấy ra ngoài thật sự không có giá.

Bất kể là thứ gì, chỉ cần số lượng nhiều, thì không thể có giá, đó là một đạo lý rất kinh điển mà con người đã tổng kết được sau vô số chuyện.

Đương nhiên đạo lý này, thực ra Vương Khải Toàn và Vương Bàn Tử cũng rất rõ, dù sao hai người là kẻ ham tài, vậy thì đối với vấn đề tiền bạc tự nhiên sẽ có rất nhiều nghiên cứu, tự nhiên cũng biết chuyện này. "Đông ca, không cần nói nhiều, chuyện như vậy tôi không biết sao?

Tôi chỉ là thấy nhiều dạ minh châu như vậy nên vui thôi, tôi cũng biết vật nhiều không có giá, tôi lấy 8 viên, 8 viên đủ rồi chứ, mỗi người chúng ta ở đây một viên, mỗi người một viên lấy ra ngoài chắc cũng sẽ không gây ra lạm phát đâu nhỉ!" Mọi người gật đầu, rồi sau

khi lấy 8 viên dạ minh châu, họ rời đi, rồi tiếp tục tiến về phía trước.

Phía trước con đường đầy dạ minh châu có một bậc thang, sau khi đi qua bậc thang đó, dường như đã đến một tầng khác.

Tầng khác dường như cũng là một hang động, trong hang động cũng sáng lấp lánh, nhưng không phải vì dạ minh châu, nơi này lại có ánh đèn.

Điều này có chút không hợp lý, dù sao đèn thì cần phải đốt nhiên liệu, bất kể nhiên liệu gì cũng không thể cháy được bao lâu, về cơ bản sau khi nhiên liệu cháy hết sẽ nhanh chóng tắt.

Nhưng nơi này lại khác, những ngọn đèn đó không biết đã có từ bao nhiêu năm, nhưng bây giờ chúng vẫn đang cháy, cho người ta cảm giác thực sự là những ngọn đèn trường minh.

Dưới ánh sáng của những ngọn đèn trường minh này, họ nhìn thấy một đạo đài kỳ lạ.

Trên đạo đài đó đặt một vật kỳ lạ, trông giống như một cái đầu chó.

Chỉ là cái đầu chó đó cũng không đặc biệt tiêu chuẩn, nó thực ra được hình thành tự nhiên, chỉ là trông có chút giống đầu chó thôi. "Vàng đầu chó, vàng đầu chó!

Chẳng lẽ nơi này có mỏ vàng sao?

Chương 703

Nếu nơi này có mỏ vàng, vậy thì chúng ta thật sự sắp phát tài lớn rồi!" Nhìn thấy khối vàng đầu chó đó, Bàn Tử và Vương Khải Toàn đều vô cùng phấn khích, chưa nói đến chuyện khác, một khối vàng đầu chó là một khối vàng tự nhiên.

Càng không cần nói đến nơi này, nếu thật sự có một mỏ vàng, thì càng kinh khủng hơn.

Nơi này người khác cũng không đến được, chỉ có họ mới có thể, đây là một lợi thế rất lớn.

Nhưng Giải Liên Hoàn bỗng cảm thấy có chút không ổn, lão già này nhíu mày chặt, dường như cảm thấy có chuyện rất lớn sắp xảy ra: "Tôi thấy chúng ta đừng vội mừng, tôi thấy tình hình hiện tại có chút phức tạp, có lẽ đây là một cái bẫy để dụ chúng ta mắc câu!

Điều quan trọng nhất là tôi bỗng cảm thấy chúng ta bây giờ dường như đã mắc câu rồi, chúng ta đã bị lừa, đã rơi vào bẫy của người khác rồi." Giải Liên Hoàn có lẽ vì đã đóng giả Tam thúc quá lâu, nên giọng điệu nói chuyện của gã này cũng như vậy.

Giống như một người đàn ông trung niên rất thông thái.

Nhưng gã này cứ giật mình như vậy, đã khiến mấy người đồng đội rất bất mãn, rõ ràng bây giờ không ai tin lời hắn nói.

“Tôi nói này, chú Ba, tình hình có vẻ không ổn lắm.

Nếu nơi này là một cái bẫy, thì họ đặt bẫy kiểu gì?

Chẳng lẽ là bẫy phú quý sao?

Vì ở đây có quá nhiều đồ vật, chẳng lẽ muốn tôi lạc lối ở đây không ra được?

Nhưng chẳng lẽ bọn họ không biết tôi có Đông ca ở đây à?

Có Đông ca ở đây, dù có bao nhiêu thứ tôi cũng có thể mang ra ngoài, chỉ cần tôi muốn, không có gì là tôi không mang đi được, chuyện này không cần lo lắng.

Nếu Thiết Diện Sinh thật sự muốn dùng thứ này để gài bẫy tôi, thì đúng là bánh bao ném cho chó, một đi không trở lại!" Giải Liên Hoàn lắc đầu: "Chuyện này e là không đơn giản như vậy.

Vấn đề lớn nhất bây giờ là, sau khi chúng ta tiến vào đây, lối ra lúc nãy hình như đã biến mất rồi!" Đúng vậy, lúc này họ mới phát hiện ra một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng, đó là con đường họ vừa đi vào dường như đã biến mất.

Bây giờ trước mắt chỉ còn lại một con đường duy nhất, dường như là đường đi lên trên, trông giống như lối lên tầng thứ ba.

Tức là bây giờ họ đã bị nhốt trong một không gian vô cùng kỳ lạ, ở trong không gian này chỉ có thể tiến lên chứ không thể lùi lại, vì họ không tìm thấy đường lui nữa.

"Chết tiệt, nơi quái quỷ này không phải lại là ảo giác chứ, chẳng lẽ lại là mấy con chồn vàng?

Nếu lại là chồn vàng, hôm nay Bàn gia tôi sẽ lột sạch da của chúng nó, rồi nướng hết thịt của chúng nó lên!" Vương Khải Toàn tức đến run người, rút súng lục ra, chuẩn bị nổ súng.

"E là không đơn giản như vậy.

Tôi cảm thấy địa hình nơi này đang thay đổi, có cơ quan.

Một khi chúng ta bước vào, cơ quan sẽ tự động kích hoạt, nhốt chúng ta lại, ép chúng ta phải từng bước tiến về phía trước.

Tôi đoán rằng phía trước sẽ có một cái bẫy lớn hơn đang chờ đợi

chúng ta.” Sắc mặt Giải Liên Hoàn lúc này vô cùng khó coi.

Ông cũng là một người rất chín chắn, và với tư cách là một người chín chắn, ông cảm thấy bình thường mình tuyệt đối sẽ không phạm phải sai lầm như vậy.

Chỉ khi đi cùng đám thanh niên này, ông mới phạm phải sai lầm như thế.

Hết cách, ông cảm thấy mình đã bị đám trẻ này lây bệnh, bị chúng nó làm cho lơ là, khiến ông chưa kịp suy nghĩ nhiều đã rơi vào không gian này.

Tất nhiên, những suy nghĩ này ông chỉ giữ trong lòng.

Bởi vì bây giờ trong đội ngũ đa số đều là người trẻ, cách suy nghĩ của họ không giống ông.

Nếu nói ra chuyện này, chẳng khác nào gây lục đục nội bộ.

Cả đội chỉ có mấy người, nếu lục đục thì vấn đề sẽ rất phiền phức.

“Bây giờ đừng nói nhiều nữa.

Tôi thấy chuyện này cũng không cần phải căng thẳng.

Nếu Thiết Diện Sinh đã sắp xếp cho chúng ta tiếp tục tiến lên, vậy thì chúng ta cứ tiếp tục thôi.

Dù phía trước có bẫy cũng không sao, chỉ cần chúng ta đủ mạnh, công cụ đủ tốt thì sẽ không xảy ra chuyện lớn.” Bây giờ cũng chỉ có thể làm vậy, vì không còn đường lui, chỉ có thể tiến lên.

Thế là họ lại một lần nữa đi lên trên, rồi đến một tầng lầu mới.

Nhưng tầng lầu mới này so với tầng trước dường như không có nhiều vàng bạc châu báu, nhưng cảnh vật nơi đây lại khiến người ta vô cùng say đắm.

Nơi này là một khu rừng rộng lớn.

Trong khu rừng này có đủ loại cây ăn quả, hương quả thơm ngát xộc vào mũi, khiến người ta cảm thấy vô cùng khoan khoái.

Bây giờ dường như đang là mùa quả chín, quả trên mỗi cây đều căng mọng trong suốt, khiến người ta không nhịn được muốn ăn thử một miếng.

Đặc biệt là trong đội có mấy người thuộc dạng khá ham ăn, nhìn thấy hoa quả ngon như vậy, thậm chí đã định hái xuống ăn.

"Tôi biết nơi này là đâu rồi, đồ ở đây không thể ăn bừa, cũng không thể lấy bừa!" 113.

Hồ Bát Nhất vốn vẫn luôn im lặng, lúc này bỗng lên tiếng.

"Cậu lại phát hiện ra cái gì rồi?

Nói xem, nếu có thể làm tôi tâm phục khẩu phục thì cũng không tệ.

Chương 704

Nếu không nói được điều gì thuyết phục thì đừng nói linh tinh nữa, tâm trạng tôi đang bực đây!" Vương Bàn Tử nói thẳng thừng.

"Nơi này chắc là Kỳ Lâu 72 Tầng!" Hồ Bát Nhất đột nhiên nói.

"Kỳ Lâu 72 Tầng là cái gì?" Lý Đông hỏi.

"Cái này cụ thể tôi không rõ, tóm lại đồ ở đây không được tùy tiện lấy!" Hồ Bát Nhất nói.

"Tùy tiện lấy thì sao chứ?

Chẳng lẽ có thể gây ra chuyện chết người à?" Vương Khải Toàn lập tức sốt ruột.

Gã này khó khăn lắm mới lấy được một viên dạ minh châu, rồi lại mang đi một đống vàng đầu chó.

Bây giờ nếu bảo không được lấy bừa, chẳng phải là muốn mạng gã sao?

"Thực ra cũng không phức tạp đến thế, tất cả mọi thứ ở đây thực ra đều là giả, đều là đồ lừa người!

Có lấy ra ngoài cũng không có tác dụng!" Hồ Bát Nhất sắc mặt có chút ảm đạm nói.

"Ý cậu là, những thứ chúng ta lấy ở đây đều là hàng giả lừa người?

Đều là ảo giác của chúng ta?" Vương Khải Toàn có chút không chắc chắn hỏi.

"Cũng gần như vậy.

Viên dạ minh châu và những thứ khác tôi lấy lúc trước về cơ bản

đều vô dụng, tất cả chỉ là ảo ảnh thôi.

Đúng vậy, Thiết Diện Sinh muốn dùng những thứ này để khống chế chúng ta!

Xem ra gã đó thực ra cũng đang do dự, chuyện trên đời này không phải thật sự đã được định sẵn!" Cả Vương Khải Toàn và Vương Bàn Tử đều lộ vẻ mặt đưa đám.

Hết cách, đối với hai người họ, nếu để họ mất tiền của thì còn khó chịu hơn cả bị giết.

Hai người họ dường như sống vì tiền, mất tiền chẳng khác nào mất mạng.

Nhưng bây giờ cũng không còn cách nào khác.

Lý Đông lấy những thứ đã nhặt lúc trước từ trong Túi Càn Khôn ra, phát hiện quả nhiên chúng đều đã biến thành đá.

"Nơi này rốt cuộc là sao?

Chẳng lẽ rừng cây ăn quả và những trái cây này cũng đều là ảo giác sao?" Lý Đông bây giờ thực sự cũng có chút khó tin.

Bởi vì ngay cả anh cũng không phát hiện ra điểm đặc biệt của nơi này.

Nếu để anh phát hiện sớm, có lẽ đã không ra nông nỗi này.

Anh cất những thứ đã biến thành đá vào túi, lấy hết mọi thứ ra, rồi nhanh chóng phát hiện hoàn cảnh xung quanh lại thay đổi.

Nguyên bản là một khu rừng chim hót hoa thơm, lập tức biến thành một nơi âm u ẩm ướt, trông vẫn giống một hang động.

"Tôi đã nói rồi mà, trong một môi trường kín như thế này làm sao có thể có cảnh chim hót hoa thơm được, quá kỳ lạ rồi!" A Ninh lúc này lại không hề ngạc nhiên, dường như cô cũng đã đoán được kết

quả.

“Ai nói thế?

Ở nơi âm u ẩm ướt như thế này chẳng lẽ không thể có cảnh đẹp sao?

Mấy chỗ tôi từng đi, địa cung dưới lòng đất còn đẹp hơn cả hoàng cung bây giờ chúng ta thấy, chuyện này bình thường thôi!” Vương Bàn Tử lập tức tỏ vẻ không phục.

Xem ra gã này vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện vừa rồi.

Dù sao thì chuyện vừa rồi đối với gã quả thực quá sốc, bao nhiêu đồ vật quý giá đều biến thành đá, dù thế nào gã cũng không thể chấp nhận được.

Nhưng bây giờ sự thật là vậy, không chấp nhận cũng đành chịu, bắt buộc phải chấp nhận.

Nhưng đúng lúc này, họ bỗng cảm thấy môi trường xung quanh rung chuyển.

Dường như có thứ gì đó đã xuất hiện.

“Quả nhiên chuyện này không đơn giản như vậy.

Thực ra hai tầng trước chỉ là để dụ chúng ta, tầng thứ ba mới thực sự là cạm bẫy!” Lý Đông lúc này không chút do dự, lập tức lấy ra Ngôi Nhà Kỳ Dị.

Ngôi nhà này đã phát huy tác dụng rất tốt ở những nơi khác, ở đây tự nhiên phải dùng lại lần nữa.

Nhìn thấy ngôi nhà này, mấy người đều thở phào nhẹ nhõm, rồi trực tiếp chạy vào bên trong.

Sau khi vào trong ngôi nhà, với khả năng phòng ngự tuyệt đối của nó, về cơ bản có thể chống lại một số cạm bẫy.

Quả nhiên không lâu sau, trên đỉnh đầu họ liên tục có đá rơi xuống, xung quanh cũng có những tảng đá lăn tới.

Cảnh tượng đó vô cùng khủng khiếp, giống như trong truyền thuyết về gỗ lăn đá tảng vậy.

Họ chỉ cảm thấy ngôi nhà liên tục bị vật gì đó va đập, cảnh tượng như trời sụp đất lở, mỗi người đều ngồi chặt trên ghế của mình, sợ bị văng ra ngoài sẽ bị thương.

Dù sao thì bây giờ cả Ngôi Nhà Kỳ Dị đang không ngừng lăn lộn, dù ngôi nhà này có thể phòng ngự mọi thứ, nhưng nếu bị va đập qua lại bên trong, e là cũng sẽ bị thương.

Chương 705

Quá trình này kéo dài gần 10 phút.

Bây giờ không gian họ đang ở đâu đâu cũng là đá vụn, gần như sắp bị chôn sống.

Lý Đông khởi động công cụ đào bới bên trong ngôi nhà, rồi đào đường thoát ra.

Sau khi đào ra ngoài, họ bước ra khỏi ngôi nhà và nhìn thấy một con quái vật ở phía sau.

Đúng vậy, con quái vật đó Lý Đông cũng khá quen thuộc, đó là một người vô cùng kỳ dị.

Trong truyền thuyết có thần nhân ba đầu sáu tay, nhưng con quái vật họ gặp bây giờ lại không phải ba đầu sáu tay.

Gã này có 12 cánh tay.

Một con quái vật 12 tay.

Con quái vật này trông không giống con người, mà giống một con quái vật xúc tu, hoặc một con bạch tuộc.

Nhưng gã lại có một cái đầu người, khiến người ta cảm thấy nó vừa giống người vừa không.

Thật khó tưởng tượng ở một nơi như thế này lại có thể sinh ra loại quái vật như vậy.

Loại quái vật này rốt cuộc hình thành như thế nào?

Tại sao lại có thứ như vậy?

Nó mọc ra từ đâu?

Bây giờ trong lòng mỗi người đều có một câu hỏi.

Lý Đông trong lòng đoán rằng thứ này có lẽ cũng là do một nguyên nhân nào đó tạo thành.

Từ xưa đến nay có rất nhiều người vì để tìm kiếm sự bất tử mà đã nghĩ ra đủ mọi phương pháp.

Có người vì tìm kiếm sự bất tử mà luyện những thứ gọi là đan dược, nhưng chúng không có tác dụng gì với cơ thể họ, ngược lại ăn vào còn bị trúng độc, chuyện như vậy cũng là bình thường.

Tất nhiên không phải ai cũng gặp phải tình huống như vậy.

Thực tế có một bộ phận người kỳ lạ, tuy cũng tìm kiếm sự bất tử, nhưng trong quá trình đó lại thu được một số kết quả bất ngờ.

Ví dụ như hóa học thực chất cũng là do những luyện đan sư này mày mò ra.

Điều này nghe có vẻ hơi huyễn hoặc, nhưng đúng là như vậy.

Ngoài ra, cũng có một số người vì tìm kiếm sự bất tử mà tiến hành cải tạo cơ thể mình.

Những kẻ đó khi cải tạo cơ thể, vì dùng những thứ quá kinh khủng, khiến cơ thể họ xảy ra một số biến hóa, thậm chí sinh ra một số dị biến, biến thành quái vật, chuyện như vậy cũng là bình thường.

Ví dụ như những quái vật đầu người thân rắn ở nước Tây Vương Mẫu cũng là như vậy.

Đương nhiên, con quái vật 12 tay này còn kinh khủng hơn cả quái vật đầu người thân rắn.

Bởi vì người này tuy dùng phương pháp nào đó để mọc ra 12 cánh tay, nhưng lại không vì thế mà trường sinh bất lão.

Gã này bây giờ thực chất là một người chết, chính xác hơn là một

cái cương thi.

Đúng vậy, gã này vì muốn trường sinh bất lão, cuối cùng lại không thể, chết đi.

Sau khi chết, thi thể bị người ta xử lý đặc biệt, rồi biến thành một cỗ cương thi.

Nhưng cỗ cương thi này bây giờ lại vô cùng đáng sợ. 12 cánh tay của nó đều rất dài, mỗi cánh tay dài khoảng hai ba mét, trên mỗi tay đều cầm vũ khí, đang từ từ tiến về phía họ.

Lý Đông lập tức trở nên căng thẳng.

Một kẻ như thế này liệu anh có thực sự đánh thắng được không?

Vương Bàn Tử lúc này cũng không cần biết ba bảy hai mốt, trực tiếp nổ súng.

Chỉ nghe một tiếng nổ trầm đục, tiếng súng vang vọng rất xa trong hang động.

Nhưng kết quả cuối cùng lại không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho con quái vật 12 tay, ngược lại nó vẫn từng bước tiến tới.

Gã này bây giờ là một công cụ chiến đấu không có bất kỳ dấu hiệu sinh mệnh nào.

Sau khi trở thành một công cụ chiến đấu không có dấu hiệu sinh mệnh, vũ khí trong tay nó nhanh chóng tấn công về phía Lý Đông.

Lý Đông cầm đao trong tay đỡ đòn tấn công của đối phương, đồng thời dùng sức mạnh khổng lồ chém đứt một cánh tay của nó.

Nhưng nhanh chóng, một cánh tay khác của nó nhặt cánh tay bị chém đứt lên, rồi lập tức nối lại.

Chuyện này khiến mấy người đều sởn gai ốc.

Đây thật sự là quái vật sao?

Con quái vật này lại có thể nối lại cánh tay đã đứt, chẳng lẽ nó có thể tái sinh?

Chương 706

Nếu vậy thì đánh thế nào?

Bây giờ mấy người cũng không còn cách nào khác, chỉ đành liên tục nổ súng vào con quái vật.

Mặc dù không thể gây ra tổn thương thực chất, nhưng cũng có một chút ảnh hưởng.

Sau khi chịu tác động của đạn, tốc độ tiến lên của con quái vật chậm lại một chút.

Bây giờ họ dường như cũng chỉ có cách này, làm cho đối phương tiến lên chậm một chút, như vậy có thể câu giờ để nghĩ cách khác.

Nhưng Lý Đông lúc này không quan tâm nhiều nữa, trực tiếp xông lên.

Nếu đạn không thể gây thương tích cho gã này, những thứ khác có lẽ cũng vậy.

Cách duy nhất bây giờ là dùng con đao trong tay anh.

Vì con đao trong tay anh đã được hệ thống cường hóa nên vô cùng sắc bén, cộng thêm sức mạnh của anh bây giờ không ai có thể bì được.

Chỉ dựa vào hai điểm này, có lẽ có hy vọng đánh bại gã này.

Con đao trong tay Lý Đông nhanh chóng vung tới, tốc độ của anh khiến người ta cảm thấy khó tin.

Gần như trong nháy mắt, anh đã đến trước mặt con quái vật 12 tay.

Con quái vật 12 tay không ngờ đối phương lại nhanh đến vậy,

trong nháy mắt đã đến trước mặt nó.

Nhưng gã cũng không hề khách khí, một tay trái cầm một thanh đại đao, trực tiếp chém ngang về phía Lý Đông.

Nếu là người bình thường, bị một nhát đao như vậy chém xuống, e là sẽ bị chém thành hai đoạn một cách thê thảm.

Điều quan trọng nhất là sau đòn tấn công đầu tiên, các cánh tay khác của con quái vật 12 tay cũng cầm vũ khí nhanh chóng tấn công Lý Đông.

Cảnh tượng đó, trong khoảnh khắc ấy, giống như một người bị tấn công liên tục vô số lần!

Lý Đông lập tức cảm thấy toàn thân bị chấn động đến tê dại.

Cũng may là anh đang mặc bộ giáp phòng ngự tốt nhất nên mới không bị thương, nếu không đối mặt với kẻ như thế này, có lẽ đã chết từ lâu.

Hoặc bất kỳ ai đối mặt với đòn tấn công như vậy, nếu không có phòng hộ, chắc chắn sẽ chết.

Quá kinh khủng.

Nhưng Lý Đông vì có phòng hộ nên đã sống sót.

Anh đột nhiên phát hiện con đao trong tay dường như cũng vô dụng, bèn lấy ra một vũ khí khác, đó là súng phun lửa hội tụ.

Ngọn lửa từ trước đến nay luôn là một thứ vô cùng đặc biệt trên thế giới này, ngọn lửa có thể san bằng tất cả, thiêu rụi tất cả, thanh tẩy tất cả.

Cột lửa từ súng phun lửa tốt nhất trực tiếp nhắm vào con quái vật 12 tay mà phun ra.

Con quái vật 12 tay trong khoảnh khắc đó toàn thân đều bốc cháy.

Rõ ràng gã này không thể chịu được, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đã bị ngọn lửa dữ dội thiêu đốt.

Nhưng dù toàn thân bốc cháy, gã vẫn không chết, ngược lại dường như còn điên cuồng hơn, liều mạng đuổi theo họ, vũ khí trong tay vẫn nhắm vào người họ.

"Đông ca, sao vậy?

Gã này hình như chưa chết!

Phun lửa vào nó dường như không gây ra thương tích, ngược lại còn làm nó mạnh hơn.

Ngọn lửa trên người nó bây giờ chẳng khác nào tăng thêm sức tấn công, nó đang đuổi theo chúng ta kìa!" Lý Đông cũng là lần đầu tiên gặp phải tình huống này.

Đương nhiên chuyện này cũng tốt, chứng tỏ người này vốn không phải là người sống, hoặc là một sinh vật sống.

Nó vốn là một thi thể, một cương thi.

Một thi thể, một cương thi, tự nhiên sẽ không bị thương, gã này chắc chắn là bị người điều khiển.

Nhưng cũng không sao, dù bị người điều khiển, nếu bị thiêu thành tro, Lý Đông không tin còn ai có thể điều khiển được nữa.

Lúc này Muộn Du Bình cũng bắt đầu hành động.

Anh cầm Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp xông về phía con quái vật.

"Tiểu Ca, anh định làm gì?

Tiểu Ca, quay lại đi, đừng để bị cháy!" Có người bất giác hét lên.

Đúng vậy, tuy tình hình hiện tại của họ không nên sợ lửa, nhưng mỗi người thực ra đều có phản ứng tự nhiên đó, nhìn thấy lửa là sợ.

Nhưng Muộn Du Bình không nói gì, chạy về một hướng, tìm một góc độ rất tốt, rồi đột nhiên ném Hắc Kim Cổ Đao trong tay ra.

Thanh Hắc Kim Cổ Đao giống như một phi tiêu, bay thẳng đến một vị trí nào đó trên người con quái vật 12 tay.

Điều khiến người ta kinh ngạc là sau khi bị đâm trúng vào một điểm nào đó, con quái vật liền bất động.

Chương 707

Sau khi nó bất động, ngọn lửa hừng hực nhanh chóng thiêu cỗ cương thi thành tro bụi.

Mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

May mà nơi này không có vật phẩm dễ cháy nổ, chỉ có một cỗ cương thi, nếu không thật sự có thể biến nơi này thành biển lửa, quá đáng sợ.

Xem ra ngọn lửa tuy hữu dụng, nhưng không phải lúc nào cũng có thể dùng.

Chỉ cần sơ suất một chút, thật sự có khả năng gây ra tai họa lớn.

Sau khi giải quyết xong con quái vật 12 tay, mỗi người đều ngồi bệt xuống đất thở hổn hển.

Chuyện vừa rồi đối với họ quá nguy hiểm.

"Chẳng lẽ Thiết Diện Sinh đó định đặt bẫy từng nơi một để tiêu diệt chúng ta sao?

Nhưng nếu gã đã tính được chúng ta có thể đến nơi này, vậy chắc chắn cũng có thể tính được những chuyện sẽ xảy ra tiếp theo, chẳng lẽ gã không biết làm tất cả những điều này đều là công cốc sao?" Bây giờ trong lòng mỗi người đều có đủ loại suy nghĩ, đủ loại nghi vấn, nhưng dù suy nghĩ hay nghi vấn gì, bây giờ đều không có câu trả lời.

Mục tiêu hiện tại của họ là tiêu diệt Thiết Diện Sinh, nhưng Thiết Diện Sinh dường như cũng đang tìm cách tiêu diệt họ.

Rốt cuộc ai sẽ tiêu diệt ai, bây giờ hoàn toàn không chắc chắn.

Điều quan trọng nhất là thông tin duy nhất họ biết được là gã

Thiết Diện Sinh đó dường như đã sống lại, nhưng gã lại chưa từng lộ diện, hoàn toàn không tìm thấy người.

"Bây giờ đừng quan tâm nhiều nữa, chúng ta cứ tìm cách ra khỏi đây trước đã.

Nhưng nơi này nếu là bẫy do đối phương sắp đặt, không chừng có thể tìm được chút manh mối!" Nhưng sau một trận đại chiến, những người này lại kiệt sức.

Thế là họ lại phải ngồi xuống ăn uống, nghỉ ngơi.

Nơi họ đang ở bây giờ cũng không biết là đâu, tóm lại là vô cùng nguy hiểm.

Ở một nơi nguy hiểm như vậy, tinh thần con người thường dễ tập trung cao độ.

Nhưng thực tế, nếu tinh thần tập trung cao độ, lại càng dễ xảy ra chuyện.

Vì khi tinh thần tập trung cao độ, thể lực sẽ tiêu hao rất nhanh, họ sẽ nhanh chóng kiệt sức, rồi rơi vào nguy hiểm.

Đối với những "lão làng" đã trải qua vô số thế giới mạo hiểm như họ, tự nhiên biết cách điều tiết thể lực và tinh thần.

Dù ở nơi nguy hiểm hay căng thẳng đến đâu, họ vẫn có thể ngủ được, có thể dưỡng đủ tinh thần.

Đương nhiên tiền đề là có người canh gác.

Lý Đông vì không cần ngủ nên trực tiếp đảm nhận vai trò canh gác.

Lý Đông chỉ cần ngồi xuống nghỉ ngơi là có thể từ từ hồi phục thể lực.

Sau khi mọi người ăn xong, Lý Đông lấy ra một ít nhiên liệu, đốt

một đống lửa.

Tất cả mọi người ngồi bên đống lửa, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Đống lửa là một thứ vô cùng quan trọng, vì ngọn lửa có thể xua đuổi một số quái vật.

Một số quái vật sống trong bóng tối rất sợ lửa.

Hơn nữa, ngọn lửa đồng thời cũng là một vũ khí rất quan trọng, nên đốt lửa là hữu ích.

Lý Đông nhìn mấy người anh em bạn bè đã ngủ say, cũng từ từ ngồi đó nhắm mắt dưỡng thần, nhưng đôi tai lại có thể nghe rõ mọi thứ xung quanh.

Cũng không biết qua bao lâu, anh đột nhiên nghe thấy tiếng sột soạt, có tiếng động.

Lúc đầu, anh nghĩ mình nghe nhầm, nhưng loại âm thanh kỳ lạ này nghe lại rất quen thuộc, rất rõ ràng, khiến anh không thể không tin.

Lý Đông lặng lẽ gọi Muộn Du Bình bên cạnh dậy.

Sau khi Muộn Du Bình tỉnh lại, anh lập tức hiểu ý của Lý Đông.

Lý Đông đứng dậy, đi về phía phát ra âm thanh.

Trong môi trường như thế này mà đi lạc thì rất nguy hiểm.

Nhưng Lý Đông bây giờ cũng không muốn làm phiền những người anh em của mình, nên để Muộn Du Bình tiếp tục canh gác, còn mình đi xem xét.

Muộn Du Bình lắc đầu: "Đừng đi một mình, tôi cũng nghe thấy âm thanh đó.

Hay là tất cả chúng ta cùng đi, cùng đi có lẽ sẽ an toàn hơn một chút.

Nếu một mình cậu đi, lỡ xảy ra chuyện cũng không có ai ứng cứu!" Được rồi, bây giờ đành phải hành động cùng nhau.

Lý Đông cũng không còn cách nào khác, đành gật đầu, rồi dẫn mấy người cùng xuất phát.

Sau khi mọi người tỉnh dậy, họ đi dọc theo con đường nhỏ duy nhất phía trước.

Kết quả là họ nhanh chóng đến một không gian khác.

Không gian này dường như đã ra bên ngoài, có thể nhìn thấy trăng và sao trên trời, rõ ràng bây giờ đã là buổi tối.

Chương 708

Lý Đông cuối cùng cũng thấy được âm thanh sột soạt đó phát ra từ đâu.

Phía trước có một khu rừng nhỏ, trong khu rừng nhỏ đó dường như có người đang đào đất.

Đúng vậy, âm thanh lúc nãy họ nghe thấy thực ra là tiếng cuốc đào đất.

Nhưng bây giờ bóng người mờ ảo đó dường như đã đào xong, rồi trực tiếp đập vỡ thứ vừa đào lên.

Chỉ nghe một tiếng "bốp", dường như có thứ gì đó bị đập vỡ, rồi Lý Đông nhìn thấy bóng đen đó đưa hai tay ra, không ngừng bới móc.

Điều quan trọng nhất là sau khi gã bới được thứ gì đó, lại còn đưa lên mũi ngửi.

Họ lặng lẽ đi tới, kết quả không biết ai đó vô tình giẫm phải một cành cây, nghe một tiếng "bốp", cành cây gãy.

Vốn dĩ âm thanh này cũng không đặc biệt lớn, nếu vào ban ngày ồn ào, có lẽ cũng không ai nghe thấy.

Nhưng bây giờ trời rất yên tĩnh, vào buổi tối yên tĩnh, âm thanh truyền đi rất xa, rất có sức xuyên thấu.

Bóng đen phía trước dường như bị giật mình, đột nhiên ngẩng đầu, dùng một ánh mắt vô cùng kỳ quái nhìn Lý Đông.

Lý Đông nhìn thấy mắt của người này có chút kỳ lạ.

Đúng vậy, mắt của người này xanh lè, trông không giống một người bình thường.

Rồi Lý Đông trực tiếp bật đèn pin chiếu tới, muốn nhìn rõ thứ phía trước rốt cuộc là gì.

Sau đó mấy người đều bị dọa cho giật nảy mình.

Đúng vậy, đó đúng là một người, chính xác hơn, nên là một sinh vật hình người.

Bởi vì Lý Đông thực sự không muốn gọi một thứ như vậy là người.

Chỉ thấy trên đầu gã mọc một khối u máu khổng lồ, dường như bị trọng thương.

Cũng có thể là do đầu va vào đâu đó, rồi nổi lên một cục u lớn.

Chỉ là trên cục u đó lại đang chảy ra máu đen.

Máu đen đó chảy dọc theo lông mày xuống mặt, trông vô cùng khủng khiếp.

Cảnh tượng đó chẳng khác nào một con quỷ thất khiếu lưu huyết.

Một người như vậy, Lý Đông tự nhiên không thể gọi là người, anh cảm thấy đó nên là một cương thi hoặc một sinh vật hình người.

Thế giới này thật quá kỳ lạ, tồn tại đủ loại thứ, nên Lý Đông không thể dùng hiện tượng tự nhiên để giải thích một số thứ.

Đặc biệt là sau khi Thiết Diện Sinh sống lại, chuyện trên thế giới này dường như càng ngày càng lệch khỏi quỹ đạo ban đầu, khiến thế giới trở nên kỳ quái.

Đương nhiên, dung mạo của người này, dù trên mặt toàn là máu đen, nhưng cũng không sao.

Điều quan trọng nhất là việc gã đang làm lập tức khiến mấy người có cảm giác muốn nôn mửa.

Chỉ thấy người quái dị mặt đầy máu đó, trong tay đang cầm một đoạn ruột thối.

Đúng vậy, một đoạn ruột sắp phân hủy.

Trên đoạn ruột đó đang nhỏ từng giọt máu đen.

Vừa rồi gã dùng mũi ngửi, có lẽ là đang ngửi đoạn ruột thối này.

Xem ra gã định ăn đoạn ruột thối này.

Bởi vì trong miệng gã dường như còn có thứ chưa nuốt xuống, một nửa đoạn còn lại trên đó bò đầy giòi trắng.

"Mẹ kiếp, đêm hôm dọa Bàn gia tao hả?

Bàn gia tao không cần biết mày là cái thá gì, tất cả đi chết đi!" Vương Bàn Tử lập tức cảm thấy muốn nôn.

Trong đa số trường hợp, Bàn Tử có một sở thích khác, đó là thích ăn.

Cả Vương Khải Toàn và Vương Bàn Tử đều là người béo, và cả hai đều đúng là như vậy.

Hai người có hai sở thích, một là thích ăn, hai là thích kiếm tiền.

Nhưng đối với một người thích ăn, nhìn thấy cảnh tượng ghê tởm như vậy, làm sao có thể nhịn được?

Vương Bàn Tử lập tức rút súng lục, bắn thẳng một phát vào người quái dị đó.

Tôi nghe thấy một tiếng nổ vang, trong đêm yên tĩnh, một tiếng súng chẳng khác nào sấm nổ.

Khoảng cách gần như vậy, tự nhiên không có chuyện bắn trúng hay không trúng, về cơ bản là bách phát bách trúng.

Nhưng khi viên đạn bắn vào người quái nhân màu đen đó, gã lại

không chết.

Chỉ hơi sững lại một chút, rồi cầm đoạn ruột trong tay, đi đến trước mặt Vương Bàn Tử, rồi ngây ngô đưa cho Vương Bàn Tử, bộ dạng như muốn cho Vương Bàn Tử ăn.

Vương Bàn Tử tức điên lên, không nói không rằng, lại bắn liên tiếp 5-6 phát, nhưng vẫn không giết được gã.

Chương 709

Lý Đông cũng không nhịn được nữa, trực tiếp tung một cước.

May mắn là, tuy súng không giết được gã, nhưng cân nặng của gã không lớn lắm.

Lực của Lý Đông trực tiếp đá gã bay xa mười mấy mét, mãi đến bìa rừng mới rơi xuống.

Mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, không thèm để ý đến con quái vật này nữa.

"Mọi người có phát hiện không?

Trong đội chúng ta hình như lại thiếu một người!

Giải Liên Hoàn đâu rồi, Giải Liên Hoàn ở đâu?" A Ninh đột nhiên kỳ lạ hỏi.

Giải Liên Hoàn là người có tư cách lão làng nhất trong đội, bản lĩnh cũng lớn nhất, kiến thức cũng nhiều nhất.

Nhưng một người lão làng bản lĩnh cao kiến thức rộng như vậy, bây giờ lại đột nhiên biến mất.

"Rốt cuộc là sao?

Giải Liên Hoàn đi đâu rồi, không lẽ chết rồi chứ, hay là bị quái vật bắt đi rồi?" Vương Bàn Tử sốt ruột hỏi.

Bởi vì Giải Liên Hoàn thực ra đã mạo danh chú Ba trong một thời gian dài, nên những người này đối với ông lão này có tình cảm sâu sắc.

Nhưng bây giờ ông lão lại biến mất.

"Đừng hoảng, đừng loạn!

Mọi người lấy hết đèn pin ra soi cho nhau, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện nữa!

Ngoài ra, tìm xung quanh xem Giải Liên Hoàn rốt cuộc ở đâu!" Lý Đông bây giờ thật sự cảm thấy vô cùng căng thẳng.

Bởi vì anh cũng đã tham gia rất nhiều cuộc phiêu lưu, trong những cuộc phiêu lưu trước đó chưa từng có bạn bè cốt cán nào xảy ra chuyện.

Tuy trong những cuộc phiêu lưu trước đó cũng có người chết, nhưng những người chết đó về cơ bản không liên quan đến anh.

Bây giờ lại có thành viên cốt cán mất tích, khiến anh cảm thấy có chút lo lắng.

Mỗi người đều cầm đèn pin, soi sáng khắp nơi tìm kiếm, nhưng không thấy người.

Họ lại tìm liên tục hơn một tiếng đồng hồ, khi thấy sao Mai dường như đã xuất hiện trên trời, họ đột nhiên nhìn thấy Giải Liên Hoàn, dường như chạy ra từ một nơi nào đó.

"Cuối cùng cũng về rồi, dọa chết tôi rồi, ông già này chạy đi đâu vậy?

Tôi đã nói rồi, ông già tuổi cao sức yếu nên nghỉ ngơi cho tốt, đừng chạy lung tung!" Vương Bàn Tử trách mắng.

Nhưng nhanh chóng anh phát hiện có điều không ổn.

Bởi vì Lý Đông đột nhiên phát hiện trên đầu Giải Liên Hoàn dường như cũng có một khối u máu khổng lồ, giống hệt như người quái dị ăn ruột họ gặp lúc trước.

Điều quan trọng nhất là, sau khi Giải Liên Hoàn trở về, dường như hoàn toàn không nhận ra họ, ngược lại bộ dạng đó dường như

chuẩn bị xông lên cắn người.

“Nhanh trói ông ấy lại, tuyệt đối không thể để ông ấy xảy ra chuyện!” Lý Đông nhìn bộ dạng của Giải Liên Hoàn lập tức giật nảy mình!

Nhưng anh cũng là một lão làng dày dạn kinh nghiệm, nên bây giờ cũng không quá căng thẳng.

Sau khi hiểu rõ tình hình, anh lập tức lấy dây thừng ra, mấy người nhanh chóng cùng nhau, trực tiếp trói chặt Giải Liên Hoàn.

Giải Liên Hoàn quả nhiên không nói gì, ngược lại phát ra một loại âm thanh kỳ quái, xem ra đã bị lây nhiễm.

Bây giờ đôi mắt của ông ta tỏa ra ánh sáng xanh lè, rõ ràng ông ta cũng không phải là một sinh vật bình thường, hoàn toàn giống hệt con quái vật ăn xác lúc nãy.

“Phải làm sao đây, có cách nào cứu ông ấy không?” Bây giờ mỗi người trong đội đều cảm thấy có chút buồn bã.

Không ngờ ở nơi này lại gặp phải chuyện này, để đồng đội của mình biến thành quái vật.

“Đừng hoảng, cứ trói ông ấy lại trước đã.

Tôi tin chắc chắn sẽ có cách, không thể xảy ra chuyện được.

Chúng ta đến đây tìm Thiết Diện Sinh, không thể để xảy ra chuyện được!” Lý Đông đặt Giải Liên Hoàn vào trong Túi Càn Khôn.

Không gian trong Túi Càn Khôn rất lớn, không khí bên trong cũng rất đầy đủ, chắc sẽ không có vấn đề gì.

Cũng hết cách, nếu không đặt vào Túi Càn Khôn, tạm thời không có cách nào mang một người lớn như vậy đi.

Điều quan trọng nhất là bộ dạng này của ông ta trông như có thể

cắn người bất cứ lúc nào, dường như có thể lây nhiễm bất cứ lúc nào, nên đặt vào Túi Càn Khôn là an toàn nhất.

"Nhưng rốt cuộc là sao?

Chẳng lẽ ở đây có quái vật?

Chẳng lẽ thật sự có cương thi, người sống bị cắn sẽ biến thành cương thi mới?" Vương Khải Toàn dường như có chút sợ hãi.

"Chắc là vậy rồi.

Gần đây chắc chắn có loại quái vật đó, loại quái vật đó đang không ngừng lây nhiễm.

Chương 710

Một khi có sinh vật sống xuất hiện ở đây, sẽ bị cắn, rồi biến thành quái vật mới!

Mọi người nhất định phải mặc kỹ bộ đồ Ngũ Hành, tuyệt đối không được để lộ ra một chút sơ hở nào.

Mặt nạ phòng độc cũng phải đeo kỹ, tuyệt đối không được trúng độc.

Tóm lại, không được cởi bất cứ thứ gì ra!" Bộ đồ Ngũ Hành là công cụ phòng ngự đỉnh cao, mặc vào về cơ bản có thể miễn dịch với đa số các loại tổn thương.

Nhưng vấn đề mấu chốt là tuy quần áo bề ngoài trông chỉ là quần áo bình thường, nhưng khi mặc vào, cảm giác toàn thân bị bọc kín mít.

Cảm giác này ai cũng sẽ thấy khó chịu.

Rồi nếu đeo thêm mặt nạ phòng độc nữa thì chẳng khác nào sống trong một cái bao.

Cho nên, có người đôi khi cảm thấy không thoải mái, đặc biệt là khi thấy nơi có vẻ an toàn, dễ dàng cởi bỏ đồ bảo hộ trên người, để cảm thấy thoáng khí, thoải mái hơn một chút.

Rõ ràng Giải Liên Hoàn đã gặp phải tình huống như vậy, rồi bị quái vật cắn.

Quả nhiên Lý Đông vừa nhắc nhở, lập tức có mấy người phản ứng lại, vội vàng mặc lại toàn bộ đồ bảo hộ trên người.

"Mọi người tuyệt đối không được đi lạc, tuyệt đối không được để xảy ra chuyện! 114.

Tôi muốn xem nơi này rốt cuộc có thứ gì!" Mấy người thực ra cũng không ngủ được bao lâu, bây giờ đều cảm thấy có chút mệt mỏi.

Nhưng hoàn cảnh xung quanh quá quỷ dị, họ cũng không dám ngủ tiếp, phải xem xem tiếp theo nên làm gì.

Kết quả là lúc này Lý Đông đột nhiên nghe thấy tiếng của Tây Tây.

Đúng vậy, tiếng của Tây Tây.

Lúc trước Tây Tây vì một lý do nào đó đột nhiên biến mất, cũng không biết đi đâu, Lý Đông tìm cả buổi cũng không thấy.

Nhưng bây giờ lại xuất hiện tiếng của Tây Tây.

"Tây Tây?

Tây Tây ở phía trước sao?" Mấy người cũng vội vàng đi theo hướng âm thanh.

Cảnh vật nơi đó trông khá ổn.

Bây giờ trời tờ mờ sáng, một tia sáng yếu ớt xuất hiện, mặt đất cỏ xanh như nhung, giẫm lên cảm giác rất tuyệt.

Họ đi theo tiếng gọi một mạch về phía trước.

Nhưng điều khiến Lý Đông cảm thấy kỳ lạ là, tuy đã đi theo tiếng gọi một lúc lâu, nhưng không thấy nó đâu.

Âm thanh đó dường như vẫn luôn ở phía trước, mơ hồ có thể nghe thấy.

"Đợi đã, đừng đi về phía trước nữa!" Lý Đông đột nhiên phản ứng lại.

Nhưng đúng lúc này, anh đột nhiên nghe thấy một tiếng hét kinh hãi.

Vương Khải Toàn không biết làm sao, có lẽ vì đi quá nhanh, "bịch" một tiếng, cả người đột nhiên biến mất.

Lý Đông và mấy người khác giật nảy mình, chạy đến chỗ Vương Khải Toàn vừa đứng. 115.

Rồi Lý Đông phát hiện ra, hóa ra ở nơi này có một cái bẫy.

Đúng vậy, nơi này đúng là cỏ xanh như nhung, đâu đâu cũng tươi tốt, nhưng lại không phải là một nơi bằng phẳng.

Ở một nơi như thế này lại có một cái hố khổng lồ, cũng không biết cái hố này thông đến đâu.

"Bàn Tử, Vương Khải Toàn!

Vương Khải Toàn, cậu ở dưới đó à?

Không sao chứ?

Đừng dọa tôi!" Hồ Bát Nhất sốt ruột hỏi.

Anh và Vương Khải Toàn có quan hệ tốt nhất, về cơ bản chẳng khác nào anh em ruột.

Bây giờ nếu Vương Khải Toàn xảy ra chuyện, Hồ Bát Nhất e là sẽ rất đau lòng.

"Sao vậy, Vương Khải Toàn, cậu ở dưới đó à?

Có nghe thấy tôi nói không?

Vương Khải Toàn!" Lý Đông cũng hét xuống một lúc, nhưng bên dưới không có một chút âm thanh nào.

"Không lẽ thật sự xảy ra chuyện rồi chứ!" Hồ Bát Nhất càng sốt ruột hơn.

Nếu người anh em này xảy ra chuyện, anh phải làm sao, phải làm thế nào?

Chương 711

"Đông ca, làm sao bây giờ?" Lý Đông lúc này cũng lo lắng, thực ra anh tự nhiên cũng không hy vọng bất kỳ người anh em nào của mình xảy ra chuyện.

Anh gật đầu nói: "Hết cách rồi, bây giờ chúng ta xuống xem tình hình thế nào đã!

Tóm lại, sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

Chúng ta tuyệt đối không thể để bất kỳ đồng đội nào của mình ở lại đây.

Các cậu chắc cũng hiểu đạo lý này chứ?

Tôi xuống trước, nếu bên dưới không có chuyện gì, các cậu hãy theo xuống.

Nhất định phải tìm thấy người!" Lý Đông lấy ra một sợi dây thừng, cố định ở trên, rồi từ từ leo xuống.

Thực ra anh cũng không biết bên dưới sâu bao nhiêu, nhưng dù sao Vương Khải Toàn cũng đã rơi xuống.

Nếu không xuống tìm cậu ấy, thì dù thế nào cũng không yên lòng.

Mà nếu muốn xuống tìm người, người thích hợp nhất cũng là anh.

Ngoài anh ra, những người khác xuống đều không an toàn.

Bởi vì trong đội, sức chiến đấu của anh là cao nhất, gặp phải chuyện nguy hiểm, khả năng đối phó cũng mạnh nhất.

Những người khác sức chiến đấu tương đối yếu hơn, nếu gặp phải quái vật, sẽ khó đối phó.

Cái bẫy này dường như cũng không đặc biệt cao, chỉ khoảng

mười mấy mét.

Nhưng sau khi xuống, anh lại phát hiện trong hố không hề có bóng dáng Vương Khải Toàn, sống không thấy người, chết không thấy xác.

Nhưng nhìn phía trước dường như có một lối đi, cũng không biết thông đến đâu.

Anh bèn phát tín hiệu lên trên, để những người khác cũng theo xuống.

Mấy người trên đó nhận được tín hiệu, nhanh chóng từng người một cũng leo xuống.

"Không biết cậu ấy đi đâu rồi?

Ở đây không có người, cũng không có thi thể!" Sau khi họ xuống, Lý Đông giải thích cho mấy người đồng đội.

Sống không thấy người, chết không thấy xác, hoàn toàn không biết người đi đâu.

"Chẳng lẽ Vương Khải Toàn từ đây rơi xuống, thấy phía trước có lối đi, rồi đi vào xem xét, một mình đi trước rồi?" Vương Bàn Tử kỳ lạ hỏi.

Hai người vì tính cách có chút tương đồng, lại đều là người béo, nên đôi khi thích đùa giỡn.

Quan hệ của hai người cũng không biết thế nào, nhưng Vương Bàn Tử bây giờ đùa giỡn khiến mấy người đều cảm thấy có chút khó chịu.

"Chắc là không thể đâu!

Dù phát hiện bên dưới có thứ gì, cậu ấy chắc chắn cũng sẽ gọi chúng ta.

Dù phía trước có vàng bạc châu báu, chắc chắn cũng sẽ không tùy

tiện như vậy, một mình đi chiếm đoạt.

Gã đó tuy tham tiền, nhưng cũng là một người rất trọng nghĩa khí, tuyệt đối sẽ không quên anh em của mình!" Hồ Bát Nhất rất nghiêm túc nói.

Chuyện này đương nhiên mỗi người đều tin, Vương Khải Toàn là người có tính cách như vậy.

"Loại trừ khả năng đó, vậy còn một khả năng khác, đó là Vương Khải Toàn sau khi rơi xuống đã bị thứ gì đó bắt đi!

Trời ơi, chẳng lẽ lại có thêm một người xảy ra chuyện sao?

Tôi cảm thấy nơi này giống như một lò mổ thực sự, muốn từng người một tiêu diệt hết chúng ta!" 116.

Thuận Tử vốn vẫn luôn không nói gì, vì gã này thực ra trong đa số trường hợp không tham gia vào đội ngũ của họ.

Cho nên lần này đi cùng cũng không nói gì, lặng lẽ nghe mọi người nói, nhìn mọi người làm.

Nhưng bây giờ gã cũng phát biểu ý kiến.

"Có khả năng.

Trời ơi, nhưng bên trong rốt cuộc là nơi nào?

Chúng ta có nên vào không?

Bên trong có nguy hiểm không?

Hay là chúng ta mau rời khỏi đây?" Vương Bàn Tử lúc này không nhịn được hỏi.

"Nguy hiểm chắc chắn có nguy hiểm, nhưng dù có nguy hiểm, chúng ta cũng không thể tùy tiện bỏ rơi anh em của mình.

Anh em của chúng ta đối với chúng ta còn quan trọng hơn bất cứ

thứ gì, tuyệt đối không thể bỏ rơi anh em!" Lý Đông nói xong, một mình đi trước dẫn đường.

Nhưng khi đi dọc theo lối đi này, anh đột nhiên phát hiện lối đi này dường như không phải là không gian dưới lòng đất, ngược lại dường như đã đến một địa thế khác.

Đúng vậy, nơi này dường như là dưới một vách núi, đã đến một vùng đồng bằng khác.

Chương 712

Họ đi về phía trước, không lâu sau nhìn thấy một hố cây, trong hố cây đó có rất nhiều máu.

Vương Khải Toàn dường như cũng ngã ở đó, hôn mê bất tỉnh.

“Bàn Tử, anh em của tôi, sao vậy?

Sao lại ra nông nỗi này?” Hồ Bát Nhất lúc này không nhịn được nữa, lập tức chạy tới, muốn xem anh em mình rốt cuộc tình hình thế nào.

Nhưng lúc đó anh đột nhiên cảm thấy không ổn, có một luồng thông tin nguy hiểm mãnh liệt.

Quả nhiên, ý niệm này vừa mới nảy sinh, đột nhiên nhìn thấy, sau bụi cây đó, đột nhiên nhảy ra một thứ khổng lồ mọc đầy lông xanh.

Gã này vừa nhìn đã biết là một con cương thi, nhưng cương thi lại có thể di chuyển như vậy, tuyệt đối rất hiếm thấy.

Sau khi thứ đó xuất hiện, nó nhảy về phía trước một bước, mấy người thậm chí còn có thể cảm nhận mặt đất xung quanh rung chuyển.

Rõ ràng thứ này không phải là một sinh vật đơn giản, ít nhất cân nặng của nó rất lớn, có thể đạt đến vài tấn.

Đúng vậy, hình thể của gã này tuy không đặc biệt lớn, nhưng cân nặng lại có vài tấn, tuyệt đối là một đối thủ khó nhằn.

Hồ Bát Nhất lúc này lo lắng cho Vương Khải Toàn, hoàn toàn không chú ý bên cạnh lại xuất hiện một con quái vật như vậy.

Đến khi anh phản ứng lại định chạy trốn thì đã không kịp.

Con quái vật lông xanh đó đột nhiên đưa tay phải thối rữa của nó ra, chộp về phía Hồ Bát Nhất.

Muộn Du Bình lập tức phản ứng, anh thực hiện mấy động tác vô cùng đẹp mắt, đến bên cạnh Vương Khải Toàn, đồng thời Hắc Kim Cổ Đao trong tay trực tiếp chém về phía tay phải của con quái vật lông xanh.

Chỉ nghe một tiếng va chạm trầm đục.

Hắc Kim Cổ Đao dường như không chém đứt được cánh tay đó, va chạm giữa hai bên tóe ra vô số tia lửa.

Con quái vật lông xanh cũng không hề khách khí, lập tức dùng tay trái định bắt Muộn Du Bình.

Nhưng thân pháp của Muộn Du Bình vô cùng độc đáo, chỉ vài cái lách người đơn giản, lại né được.

Lý Đông lúc này cũng xông tới, một đao trong tay trực tiếp chém vào lưng con cương thi lông xanh.

Trên lưng con cương thi lông xanh lập tức xuất hiện một vết đao, nhưng không gây ra ảnh hưởng lớn.

Gã lại đưa tay ra, một lần nữa chuẩn bị bắt Lý Đông.

"Nhìn kìa, ở mắt trái của nó có một vết thương, vết thương đó hình như đang chảy máu!" A Ninh lúc này phản ứng lại.

Sau đó, "pằng" một tiếng súng vang lên, một viên đạn không lệch một ly, bắn trúng mắt trái của con quái vật lông xanh.

Đúng vậy, trực tiếp bắn vào từ vết thương ở mắt trái của con quái vật lông xanh.

Bắn thật chuẩn.

Tuy khoảng cách rất gần, nhưng ở khoảng cách gần như vậy mà

bắn trúng một vết thương, quả thực không thể tin được.

Phải nói rằng tài bắn súng của A Ninh thật sự rất tốt.

Con quái vật lông xanh sau khi trúng một phát đạn, liên tục lùi lại mấy bước mới đứng vững được.

Máu từ con mắt bị thương chảy ra nhiều hơn.

Điều khiến người ta kinh ngạc là, cương thi bình thường không có máu, dù có máu cũng là loại máu đen hôi thối.

Nhưng máu chảy ra từ gã này lại đỏ tươi, trông giống máu của sinh vật sống hơn.

Sau khi trúng một phát đạn, sinh vật lông xanh phát ra từng tràng gào thét, trông có vẻ vô cùng đau đớn.

Lý Đông lúc này được đằng chân lân đằng đầu, nhanh chóng đuổi theo.

Đương nhiên, vì có kinh nghiệm bị thương lần trước, con quái vật lông xanh dường như có ý vô ý che đi con mắt bị thương, không để con mắt bị thương của mình bị thương thêm lần nữa.

Lý Đông cũng không quan tâm nhiều, thực ra anh cũng không trực tiếp tấn công vào con mắt bị thương của gã, mà trực tiếp chém vào cánh tay của gã.

Cánh tay của gã còn cứng hơn cả thép, Lý Đông dùng một thanh đao đã được hệ thống nâng cấp chém vào cánh tay đó, lại cũng tóe ra vô số tia lửa.

Nhưng Lý Đông cũng không quan tâm nhiều, cứ một mực chém mạnh.

Trong vòng vài phút ngắn ngủi, anh lại cứng rắn chém đứt một cánh tay của con quái vật lông xanh.

Chỉ là Lý Đông phát hiện trên thanh đao của mình lại cũng xuất hiện một vết sứt nhỏ.

Đúng vậy, đao của anh lại bị sứt.

Thanh đao này không phải đao bình thường, đó là đao đã được hệ thống nâng cấp, nghe nói còn cứng hơn cả kim cương.

Cộng thêm sức mạnh của anh, sức mạnh trên tay anh có đến mấy trăm cân.

Sau khi con quái vật lông xanh mất đi một cánh tay, từ cánh tay bị đứt bốc ra khói đen.

Trong khói đen đó dường như có độc khí.

Chương 713

May mà lúc trước đã được Lý Đông nhắc nhở, mỗi người đều che chắn kín mít, căn bản không thể ngửi thấy bất kỳ mùi vị nào bên ngoài, nên muốn dùng độc khí trong không khí để khống chế họ là điều không thể.

May mà con quái vật lông xanh vì thiếu một cánh tay nên không có cách nào che đi con mắt bị thương.

Lý Đông lại một lần nữa thuận theo vết thương đó đâm vào.

Con quái vật lông xanh phát ra tiếng kêu thảm thiết đến rợn người, rồi cứng rắn ngã xuống, không ngừng giãy giụa trên mặt đất.

Lý Đông vội vàng lấy ra một số dây xích sắt, trực tiếp ghim gã xuống đất.

Công cụ anh sử dụng về cơ bản đều rất chuyên nghiệp, trong nháy mắt, con quái vật tuy liều mạng gào thét, nhưng bây giờ không có cách nào cử động được nữa.

Sau khi khống chế được gã này, Lý Đông lại một lần nữa lấy ra súng phun lửa, phun lửa vào gã.

May mà gã này tuy rất cứng, nhưng gặp lửa lại như vật dễ cháy.

Mất khoảng hơn 10 phút, con quái vật lông xanh cuối cùng biến thành một đống tro.

"[Đinh!

Chúc mừng đã giết chết một con Cương thi lông xanh, nhận được 10 vạn Đạo tệ!]" Sau khi tiêu diệt con Cương thi lông xanh, họ mới có thời gian đi xem Vương Khải Toàn.

Vương Khải Toàn lúc này đang ngã dưới gốc cây lớn đó.

Hồ Bát Nhất lúc này vô cùng lo lắng cho người anh em này.

Anh vội vàng đến xem Vương Khải Toàn, muốn xem Vương Khải Toàn rốt cuộc có sao không.

Nếu Vương Khải Toàn thật sự có chuyện gì, anh cảm thấy mình tuyệt đối không thể chịu đựng được.

May mà sau khi gã cẩn thận kiểm tra một lượt, dường như phát hiện Vương Khải Toàn không bị thương.

Chỉ là vì ngã từ trên cao xuống nên bị ngất đi thôi, bây giờ dường như sắp tỉnh lại.

Còn máu trên người gã dường như cũng không phải máu của gã, mà là của con Cương thi lông xanh.

Con Cương thi lông xanh lại có thể chảy máu, đúng là khiến người ta cảm thấy có chút kinh ngạc.

Nếu là loại máu đen hôi thối thì thôi đi, đằng này lại là máu tươi, máu của một sinh vật sống, là sao vậy?

"Có lẽ, lại là một loại pháp môn đặc thù nào đó!" Hồ Bát Nhất có chút không chắc chắn nói.

Chuyện này quả thực có chút phức tạp.

Tóm lại, từ xưa đến nay có rất nhiều người muốn trường sinh bất lão.

Tuy trong đa số trường hợp, không ai thành công, hoặc hoàn toàn không ai thành công.

Nhưng dù vậy, pháp môn trường sinh bất lão hoàn toàn không thành công này, lại có người không ngừng tìm tòi, không ngừng nghiên cứu, dường như thật sự muốn thực hiện phương án đó.

Đương nhiên, có người muốn lúc sống được trường sinh bất lão, cũng có người mơ ước sau khi chết có thể sống lại.

Nếu vậy, thì càng phức tạp hơn.

"Đúng vậy, loại quái vật này chắc là muốn sống lại sau khi chết, sử dụng một loại pháp môn đặc thù nào đó!" Có người lúc sống muốn trường sinh bất lão, ví dụ như những người ở nước Tây Vương Mẫu, ngoài ra còn có một số người luyện đan từ xưa đến nay, cũng có suy nghĩ như vậy.

Đương nhiên đa số người ăn đan dược về cơ bản đều trúng độc tử vong, không những không thể khiến họ trường sinh bất lão, ngược lại còn khiến họ chết sớm.

Nhưng trên thế giới này, lại cũng có một số người có thể thành công, hoặc vô hạn tiếp cận thành công.

Ví dụ như Tây Vương Mẫu, gần như đã trực tiếp thành công.

Tây Vương Mẫu bây giờ về cơ bản là đang sống, tuy có lúc bà sống trong không gian kín đó, nhưng tóm lại vẫn là sống.

Ngoài ra, những người trong đội ngũ này, mỗi người về cơ bản cũng đều có khả năng sống mãi.

Đương nhiên họ cũng đã gặp những người kỳ lạ khác.

Lúc ở Tương Tây, họ đã gặp một người chết sống bò ra từ trong mộ.

Ngoài ra, những con quái vật trên quan tài đó, cũng gần như vô hạn tiếp cận phục sinh!

Đương nhiên trên thế giới này còn có những pháp môn khác.

Hồ Bát Nhất nhíu mày giải thích một hồi, khiến mấy người nghe mà như lọt vào sương mù.

“Ý cậu là con Cương thi lông xanh này tuy là một cương thi, nhưng trong thi thể của nó bắt đầu thai nghén một sinh mệnh mới?” Chuyện này quả thực vô cùng quỷ dị.

“Cũng gần như vậy.

Từ xưa đến nay đều có một cách nói gọi là dưỡng thi, dưỡng thi dưỡng linh.

Người chết đi, thi thể nếu không bị phân hủy, qua một thời gian dài, không chừng sẽ sản sinh ra sinh mệnh mới, sẽ sản sinh ra máu tươi!

Đương nhiên có lẽ cần phải qua một số pháp môn xử lý đặc biệt, tóm lại là một quá trình vô cùng phức tạp, hoặc là một quá trình không thể.

Đương nhiên từ xưa đến nay quả thực có người làm như vậy!

Chương 714

Có lẽ loại Cương thi lông xanh này là loại chưa hoàn toàn thành công, rồi biến thành bộ dạng này, nhưng đã có dấu hiệu của sự sống!" Hồ Bát Nhất cẩn thận giải thích một hồi.

Mọi người lúc này thực ra cũng đã từng nghe cách nói này, bây giờ lại một lần nữa nghe có người nói như vậy, thực ra cũng không cảm thấy kỳ lạ, nhưng có phải như vậy không, thì khó mà xác định.

Vương Khải Toàn lúc này đã tỉnh lại từ cơn hôn mê.

Sau khi tỉnh lại, sắc mặt gã vô cùng khó coi, rõ ràng đã gặp phải chuyện cực kỳ tồi tệ trong mơ, chuyện tồi tệ đến mức khiến cả người sợ hãi mặt mày tái mét.

"Sợ chết tôi rồi, sợ chết tôi rồi.

Bàn gia đây, tôi vừa mới mơ một giấc mơ, mơ thấy mình xuống âm tào địa phủ.

Có lẽ do Bàn gia đây đào mộ nhiều quá, nên bọn họ lại bỏ tôi vào chảo dầu mà chiên!

Sợ chết tôi rồi, Bàn gia đây tuyệt đối không thể chết được, tôi muốn sống, sống thật tốt!" Vương Khải Toàn sau khi tỉnh lại, mặt mày trắng bệch nói.

"Yên tâm đi huynh đệ, chỉ cần mấy người chúng ta còn ở đây thì sẽ không chết đâu.

Mà dù có chết cũng không sao, nhìn xem bây giờ cậu có nhiều tiền như vậy, chắc chắn có cách để cậu ở dưới đó sống tốt hơn một chút!

Nếu không đủ, vào dịp lễ tết tôi sẽ đốt thêm cho cậu!

Ví dụ như mấy tờ tiền mệnh giá chục tỷ, trăm tỷ, tôi đốt thẳng cho cậu cả sọt, để cậu xuống dưới đó giàu nứt đố đổ vách!" Vương Bàn Tử huênh hoang nói.

"Người ta nói có tiền sai khiến được cả ma quỷ, chỉ cần có tiền, dù ở dưới đó Diêm Vương gia chưa biết chừng cũng sẽ không làm gì cậu, ngược lại còn có thể coi cậu là đại ca!" Tiền bạc là thứ cực kỳ quan trọng trên thế giới này.

Tuy tiền không phải vạn năng, nhưng không có tiền thì vạn vạn bất năng.

Vương Khải Toàn lập tức trợn mắt trắng dã: "Xem cậu nói kìa, chẳng lẽ cậu đang mong tôi đến nơi đó sao?

Tôi nói cho cậu biết, nếu tôi phải đến nơi đó, tôi sẽ mách Diêm Vương gia.

Tôi sẽ mách rằng các người ngày nào cũng làm chuyện xấu mà vẫn sống nhởn nhơ tự tại, để Diêm Vương gia phái Hắc Bạch Vô Thường đến bắt các người." "Được rồi, được rồi, đừng nói nhảm nữa, bây giờ chúng ta đang ở trong tình thế vô cùng nguy hiểm.

Cậu còn nói nhảm ở đây, nếu thật sự xảy ra chuyện, tất cả chúng ta đừng hòng ra khỏi đây, đến lúc đó thì xuống gặp Diêm Vương gia mà báo cáo nhé!" Lý Đông vội vàng nhắc nhở mọi người.

Bây giờ tình hình vô cùng nguy hiểm.

Mặc dù trang bị phòng ngự trên người họ rất tốt, có thể chống lại hầu hết các cuộc tấn công và những thứ nguy hiểm, nhưng chúng không phải là bất khả chiến bại.

Nếu gặp phải đòn tấn công đặc biệt thảm khốc, họ chắc chắn sẽ chết, không có gì phải nghi ngờ.

Phía sau họ giờ là một vách đá cheo leo, dĩ nhiên không thể leo lên

lại được, mà dường như trên đó cũng không có đường đi, vì vậy họ tiếp tục đi theo con đường duy nhất phía trước.

Tiếp tục đi tới, chẳng bao lâu sau họ lại thấy thêm vài con cương thi lông xanh.

Những con cương thi lông xanh này không khác mấy so với con đầu tiên họ gặp, trông chúng rất nặng và cứng, dao bình thường không thể chém được.

Tuy nhiên, nếu chúng thực sự bị thương, một số bộ phận trên cơ thể sẽ chảy ra máu tươi, còn những bộ phận khác khi bị thương sẽ tỏa ra khí đen.

Lý Đông không còn hoảng sợ như lúc đầu nữa.

Vì đã có kinh nghiệm từ lần trước, nên bây giờ đối phó với những con cương thi lông xanh này, anh không hề do dự.

Trực tiếp dùng lửa đốt!

Quả nhiên ngọn lửa là vũ khí tốt nhất trên thế gian này.

Từ xưa đến nay, có rất nhiều ví dụ về việc dùng lửa để đối phó với kẻ thù.

Lý Đông trực tiếp dùng súng phun lửa hội tụ.

Quả nhiên, những thứ trên người lũ cương thi lông xanh này về cơ bản đều là vật dễ cháy.

Chỉ cần dùng súng phun lửa xịt vào là chúng lập tức bốc cháy, rồi nhanh chóng bị thiêu thành tro bụi.

Trong nháy mắt, anh đã tiêu diệt hơn chục con cương thi lông xanh.

Giết xong hơn chục con cương thi lông xanh, Đạo tệ của Lý Đông lại tăng lên gấp bội.

Nhưng khi họ tiếp tục đi về phía trước, họ phát hiện ra rất nhiều quan tài.

Những chiếc quan tài này về cơ bản được chạm khắc từ đá, chế tác vô cùng tinh xảo, có thể coi là những tác phẩm nghệ thuật.

Mặc dù không khoa trương như quan tài vàng, nhưng có thể chế tác ra những chiếc quan tài tinh mỹ như vậy cũng đủ để chứng tỏ những người ở nơi này không phải là người tầm thường.

Còn một lý do khác, bên trong những chiếc quan tài này chứa đầy các loại dược liệu khác nhau.

Những dược liệu này về cơ bản đều là thiên tài địa bảo, loại thiên tài địa bảo vô cùng quý giá, ví dụ như nhân sâm ngàn năm.

Những thứ này về cơ bản đều khiến người ta phải ghen tị.

Nhưng khi họ nhìn thấy có thi thể nằm trong những chiếc quan tài khác, ý định lấy dược liệu lập tức tan biến.

Những dược liệu đó về cơ bản đều là dược liệu tốt, nhưng thi thể đã nằm trong đó quá lâu, không biết những dược liệu này đã nhiễm phải thứ gì.

Nếu mang ra ngoài, có thể sẽ gây ra tai họa lớn.

Chương 715

Lý Đông gần như có thể chắc chắn rằng, những con cương thi lông xanh mà họ gặp lúc trước chính là bò ra từ những chiếc quan tài đá này.

Một phần cương thi lông xanh đã bò ra khỏi quan tài đá, còn lại những con cương thi trong quan tài đá bây giờ vẫn không có động tĩnh gì.

Tuy nhiên, để đề phòng bất trắc, hoặc vì Đạo tệ, Lý Đông cũng không hề do dự, trực tiếp lấy súng phun lửa hội tụ ra, xịt loạn xạ vào những chiếc quan tài này.

Chẳng mấy chốc, những chiếc quan tài bùng lên ngọn lửa dữ dội, và nơi này biến thành một biển lửa.

Không còn cách nào khác, các loại vật liệu dễ cháy ở đây quá nhiều.

Phóng hỏa ở một nơi như vậy là một việc vô cùng nguy hiểm.

Chỉ có những người có trang bị đặc biệt trên người mới có thể sống sót ở đây, nếu không, người khác phóng hỏa ở đây cũng có nghĩa là có khả năng sẽ bị thiêu chết.

Bởi vì vật dễ cháy ở đây thực sự quá nhiều.

Trận hỏa hoạn kéo dài gần nửa giờ mới kết thúc.

“Tôi nghĩ mình biết đây là nơi nào rồi!

Nơi này e rằng là một nơi dưỡng thi!” Lý Đông đột nhiên nhíu mày.

Trước đó, họ đã thảo luận rằng đám quái vật lông xanh đó giống

như đã chết, không biến thành sinh vật thực sự, chỉ là những sinh vật bán thành phẩm, cảm thấy chắc chắn là được tạo ra bằng phương pháp dưỡng thi.

"Nơi dưỡng thi?" Mọi người nghe xong đều gật đầu.

"Nhưng đây rốt cuộc là nơi dưỡng thi của ai?

Của gia tộc nào, hay thế lực nào?" Mấy người đều rơi vào trầm mặc.

Đã phát hiện ra chuyện như vậy, tự nhiên phải tìm hiểu một phen, dù cho không có ý nghĩa gì, cũng phải tìm hiểu.

Nhưng để truy bắt Thiết Diện Sinh, nếu gặp phải manh mối mà không suy nghĩ, vậy thì chắc chắn không có cách nào.

"Nếu tôi đoán không lầm, đây hẳn là nơi dưỡng thi của gia tộc Bóng Tối kia!

Cũng là thế hệ sau của nhà họ Ngô!" Muộn Du Bình vốn không nói chuyện, giờ lập tức phản ứng.

Trong ký ức của Muộn Du Bình, có hai ký ức, một là của Thiết Diện Sinh, một là của Trương Khởi Linh.

Đương nhiên, hai ký ức này là ký ức trước khi hai người họ hồi sinh.

Còn về chuyện sau khi hai người họ hồi sinh lại, thì không thể nào biết được.

Nhưng Muộn Du Bình mơ hồ cảm nhận được một chút, chỉ là gã này lại thường xuyên mất trí nhớ, rốt cuộc gã có phải là một bệnh nhân tâm thần phân liệt không.

Từ những thông tin hiện có, gia tộc mà Thiết Diện Sinh truyền lại chính là nhà họ Ngô.

Các thế hệ nhà họ Ngô đã bỏ ra vô số nỗ lực, và trong các thế hệ đó, vô số người đã biến thành quái vật, mục đích cuối cùng là để Thiết Diện Sinh có thể hồi sinh.

Đương nhiên, để Thiết Diện Sinh hồi sinh, mục đích cuối cùng là để tất cả mọi người trong cả gia tộc đều được hồi sinh, sau đó tất cả đều bước lên con đường trường sinh bất lão.

Nếu một gia tộc thực sự đạt được trường sinh bất lão, vậy thì chắc chắn sẽ trở thành gia tộc mạnh nhất thế giới, không ai có thể sánh được với một gia tộc như vậy.

Đương nhiên hiện tại nhà họ Ngô đối với việc hồi sinh Thiết Diện Sinh cũng không còn nhiều hy vọng nữa, bởi vì thực tế bây giờ chỉ có thể làm cho người sống trường sinh bất lão, còn việc làm cho người chết sống lại là không thể.

Chỉ là, sau khi nhà họ Ngô từ bỏ kế hoạch này, không phải là đã hết chuyện.

Thực tế, phía sau nhà họ Ngô còn có một gia tộc Bóng Tối.

Gia tộc Bóng Tối này vừa để giám sát nhà họ Ngô, đồng thời cũng để đề phòng trường hợp nhà họ Ngô không hoàn thành được nhiệm vụ, thì họ sẽ tiếp quản nhà họ Ngô rồi tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ đó.

Thiết Diện Sinh dù sao cũng là một cao thủ tâm tư vô cùng kín đáo, một kẻ âm mưu, một kẻ dã tâm, cho nên sự sắp đặt như vậy cũng là bình thường.

Nhưng gia tộc Bóng Tối đó cũng là do các thế hệ truyền lại, vậy thì chắc chắn cũng sẽ có một chút ý đồ khác.

Mặc dù không có nhiều tài nguyên như vậy, nhưng cũng nên bảo tồn thi thể trong gia tộc, và xem xem sau này có thể hồi sinh được

không.

Dù sao thực tế việc hồi sinh Thiết Diện Sinh, mục tiêu lớn nhất cũng là hồi sinh, sau đó trường sinh bất lão.

“Tôi hiểu ý cậu rồi, ý cậu là nơi này là nơi ở của tổ tiên các đời của gia tộc Bóng Tối đó phải không?

Cũng là nơi cất giữ thi thể, dưỡng thi ở nơi này!” “Đúng vậy, nơi này là một nơi dưỡng thi thực sự.

Nơi này chắc chắn có liên quan đến Thiết Diện Sinh, không chừng hắn đang trốn ở bên trong, chúng ta tiếp tục tiến lên!

Còn về các loại cương thi lông xanh, cương thi lông đỏ ở đây, chúng ta giết hết.

Không phải chúng muốn cho người chết hồi sinh sao!

Người chết sau khi hồi sinh, thường đều có tâm lý biến thái, chắc chắn không phải người tốt, tuyệt đối là quái vật.

Chúng ta tiêu diệt hết đám quái vật này cũng không sao, cứ thế mà giết thẳng về phía trước!” Lý Đông phá hủy tất cả cương thi lông xanh, nhưng nơi này dường như chỉ là một trong số đó.

Xem ra, gia tộc Bóng Tối bí ẩn kia dường như đã chuẩn bị rất nhiều nơi dưỡng thi.

“Mau nhìn kìa, nơi dưỡng thi phía trước lại khác với ở đây, là pháp môn dưỡng thi khác nhau.

Chương 716

Chẳng lẽ gia tộc này còn phân chia người thành ba bảy loại sao?" "Chắc là sử dụng những pháp môn khác nhau!

Thực tế từ xưa đến nay, chưa từng thấy có ai thực sự thành công trong lĩnh vực này!

Dưỡng thi đa số dưỡng ra đều là cương thi!

Nhưng người dưỡng thi, ý định ban đầu chắc chắn không phải để dưỡng ra cương thi!

Dưỡng thi, đáng lẽ là để dưỡng ra sinh mệnh mới, để dưỡng ra người sống!

Tôi đoán người của gia tộc này chắc chắn cũng đang thử nghiệm các phương pháp khác nhau, xem xem có thể làm cho người trong gia tộc sống lại không!" Lý Đông đối với vấn đề này có kiến giải rất sâu sắc.

Dù sao đây cũng là một gia tộc có liên quan đến Thiết Diện Sinh, gia tộc có liên quan đến Thiết Diện Sinh thì chắc chắn sẽ có một số pháp môn đặc thù.

Có lẽ vì không có vật chất trường sinh khác, nên mới chuẩn bị sử dụng phương pháp này.

Đương nhiên phương pháp này xem ra bây giờ đại đa số cũng đều thất bại.

Khu vực bị phá hủy lúc trước, dưỡng ra về cơ bản đều là một số quái vật lông xanh.

Những quái vật lông xanh đó trông như vậy, tuy có máu của con người, có máu của người sống, nhưng nói trắng ra cũng chỉ là một số

quái vật.

“Đúng vậy, đám quái vật lông xanh vừa rồi, e rằng chính là nguyên nhân tạo ra những con quái vật ăn ruột kia!” Những con quái vật lông xanh đó sau khi cắn người sống, những người sống đó cũng biến thành cương thi, sau đó ăn ruột, biến thành một số sinh vật ghê tởm.

A Ninh sau khi nghe vấn đề này, cảm thấy buồn nôn muốn ói.

Dù sao chuyện đó thực sự quá ghê tởm, khiến người ta không thể chịu đựng nổi.

“Nếu đã ghê tởm thì đừng nhắc đến chuyện đó nữa, chúng ta tiếp tục đi.

Xem ra gia tộc Bóng Tối này cũng không phải thứ gì tốt đẹp, hôm nay chúng ta tiêu diệt nơi dưỡng thi này của chúng, xem chúng nó định giở trò gì...” Lý Đông bây giờ cũng không hề khách khí.

Một mình anh dẫn đường phía trước, sau khi đi qua một lối đi hẹp dài, chẳng mấy chốc lại đến một khu vực khác.

Khu vực này, trông như đang ở trong một dãy núi lớn.

Mặc dù ở trong một dãy núi lớn, nhưng môi trường lại vô cùng tốt, nơi đây được thiên nhiên ưu đãi có núi có nước, tuyệt đối là một nơi rất thích hợp để sinh sống.

Ít nhất đối với người xưa, nơi này hẳn là một thế ngoại đào viên rất tốt.

Đương nhiên đối với người hiện đại, nơi này vì giao thông không đặc biệt phát triển, nên tương đối khép kín.

Nhưng dù sao đi nữa, nếu không có chuyện gì, không phải lo lắng vấn đề cuộc sống, sinh tồn ở đây sẽ rất tốt, ít nhất con người sẽ cảm thấy vô cùng thoải mái.

Đương nhiên cũng chỉ là như vậy mà thôi, bởi vì thực tế nơi này bây giờ cũng vô cùng khủng bố.

Những ngôi nhà đó về cơ bản đã bị bỏ hoang, gần những ngôi nhà đó cũng có một số quan tài.

Những chiếc quan tài này không được chôn dưới đất, cứ thế đặt trên bề mặt, trên quan tài có một số mái tranh đơn giản che mưa che gió, nhưng trông có vẻ vô cùng sơ sài.

Chất liệu của những chiếc quan tài này, trông cũng rất bình thường, vì quan tài màu xám, trông không giống gỗ, cũng không giống kim loại thông thường, không biết là thứ gì.

Lý Đông lấy dao ra, nhẹ nhàng cạo vài nhát trên một chiếc quan tài, chẳng mấy chốc đã nhận ra.

Những chiếc quan tài này lại được làm bằng bạc!

Quan tài bạc!

Quan tài bạc, Lý Đông thực ra cũng đã nghe nói qua.

Bạc có một tác dụng rất tốt, đó là có thể giết chết vi sinh vật, có tác dụng chống mục nát, nhưng đồng thời lại không có tác dụng phụ khác.

Vì vậy đây tuyệt đối là một loại kim loại bảo quản đồ vật rất tốt.

Nếu dùng loại kim loại này để bảo quản thi thể, thi thể tự nhiên cũng không dễ bị thối rữa.

Bởi vì thi thể thối rữa là do vi sinh vật hình thành, nếu bạc giết chết vi sinh vật, vậy thì thi thể về cơ bản sẽ không thối rữa nữa.

Còn việc những chiếc quan tài này trông có vẻ màu xám, đó chủ yếu là vì bạc bị phơi bày ra ngoài, để lâu cũng sẽ xảy ra hiện tượng oxy hóa.

Bạc sau khi bị oxy hóa sẽ biến thành màu xám, sau đó sẽ biến thành như bây giờ, trông cực kỳ bình thường, nhưng thực tế những chiếc quan tài này cũng là vô giá.

Mặc dù bạc không quý giá như vàng, nhưng nhiều quan tài như vậy, nếu thật sự mang ra ngoài, đó tuyệt đối lại là một khoản thu nhập khổng lồ.

Nhưng nơi này lại vô cùng không an toàn, ít nhất khiến người ta có một cảm giác rất nguy hiểm.

Không nói ra được là chuyện gì, bởi vì anh phát hiện trong mỗi chiếc quan tài dường như đều có một sinh vật đang nhìn mình.

Ánh mắt của sinh vật trong mỗi chiếc quan tài đều tràn đầy ác độc, rõ ràng những sinh vật trong quan tài dường như có ác cảm rất lớn với họ, trông như muốn giết họ vậy.

Đương nhiên đó cũng chỉ là cảm giác của anh mà thôi, dường như không thấy có sinh vật thật sự nào nhảy ra khỏi quan tài.

"Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ là ảo giác của mình sao?

Nhưng cảm giác của mình từ trước đến nay chưa từng sai, trong đó chắc chắn có vấn đề!" Lý Đông nghĩ vậy, bèn rút con dao trong tay ra, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Chương 717

Nếu có thứ gì nhảy ra ở đây, thì chuẩn bị chiến đấu ngay lập tức cũng kịp.

Vương Bàn Tử và Vương Khải Toàn hai gã này bây giờ về cơ bản là mắt sáng rực lên.

Dù sao nhiều bạc như vậy, đối với họ mà nói, đó quả thực là một khối tài sản khổng lồ, đối với hai kẻ vô cùng tham lam, đó tuyệt đối là một sự cám dỗ không thể cưỡng lại.

"Không ngờ lại có nhiều quan tài bạc như vậy, nếu chúng ta chuyển hết đám quan tài bạc này về, lại sắp phát tài lớn rồi.

Trời ơi, xem ra lần này chúng ta đi không uổng công!" Vương Khải Toàn bây giờ cười không ngậm được miệng, gã này bắt đầu tưởng tượng ra cảnh mang hết những thứ này về bán lấy tiền rồi.

Vương Bàn Tử bây giờ còn khoa trương hơn gã này.

Nếu Vương Khải Toàn chỉ là nói mồm, thì Vương Bàn Tử bây giờ đã bắt đầu hành động rồi.

Gã này lập tức nhắm mục tiêu vào chiếc quan tài gần đó, đi tới định nhấc nắp quan tài lên.

Kết quả là gã vừa mới nhấc nắp quan tài lỏng ra một chút, đột nhiên chiếc quan tài rung chuyển dữ dội, quả nhiên bên trong có thứ gì đó, dường như muốn bò ra từ bên trong.

Vương Bàn Tử lập tức giật mình, vội vàng rút súng ra: "Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ thật sự có thứ gì đó muốn biến thành xác sống sao! 117.

Ra đây, ta muốn xem là thứ gì, ra một ta giết một, ra hai ta giết cả đôi!" Vương Bàn Tử huênh hoang nói, sau đó nhìn thấy chiếc quan tài sắp bị mở ra, quả nhiên có một sinh vật từ bên trong bò ra.

Sinh vật này trông cũng có chút giống hình người, nhưng bây giờ trông giống một con khỉ hơn.

Bởi vì toàn thân người này mọc đầy lông trắng, những sợi lông trắng đó dài khoảng mười mấy centimet, trông cả người đều xù xì, đôi mắt xanh biếc khiến người ta cảm thấy vô cùng khủng bố.

Sau khi gã này xuất hiện, lập tức phát ra một tiếng gầm rú, sau đó nhảy về phía Vương Bàn Tử, trông như muốn cắn người.

Vương Bàn Tử lập tức giật mình: "Mẹ kiếp, không ngờ lại thật sự chui ra một con quái vật, một con quái vật lông trắng, chỉ là đám lông trắng này sao lại ghê tởm như vậy?" Đúng vậy, trong tình huống bình thường, sinh vật có lông trắng thực tế cũng rất đáng yêu, các loại động vật nhỏ đều như vậy, loại lông trắng đó có thể cho người ta cảm giác thuần khiết vô ngần.

Nhưng con quái vật lông trắng xuất hiện bây giờ lại không có cảm giác đó.

Con quái vật lông trắng này, những sợi lông trắng trên người nó bẩn thỉu, dường như chứa đầy các loại đồ bẩn thỉu, còn có một mùi hôi thối ẩm ướt.

Mặc dù đã đeo mặt nạ phòng độc mà vẫn có thể ngửi thấy mùi này, điều đó chứng tỏ mùi trên người gã này tuyệt đối rất khó ngửi.

Trong chiếc quan tài bạc đó cũng có các loại dược liệu, nhưng những dược liệu này trông có vẻ quý giá hơn những dược liệu trong quan tài đá lúc trước.

Không biết những dược liệu này được hái ở đâu, vào lúc nào, nếu

không phải vì bị lãng phí trong quan tài, mang ra ngoài tuyệt đối lại là vô giá.

Nhưng bây giờ vì có con quái vật lông trắng này nằm trong đó, những dược liệu bên trong về cơ bản không thể dùng được nữa.

Quái vật lông trắng đuổi theo Vương Bàn Tử cắn không ngừng, Vương Bàn Tử liều mạng chạy trốn, đồng thời không ngừng nổ súng.

Nhưng con quái vật lông trắng này sau khi trúng đạn, dường như không bị ảnh hưởng gì, tiếp tục truy sát Vương Bàn Tử.

Chẳng mấy chốc, Vương Bàn Tử đã rơi vào tuyệt cảnh.

Gã này dần dần phát hiện ra dường như không còn nơi nào để trốn.

Mặc dù bây giờ trên người đang mặc bộ đồ Ngũ Hành cũng không chắc sẽ bị thương, nhưng gã này nhìn thấy bộ dạng khủng bố của con quái vật lông trắng đó liền cảm thấy sợ hãi.

Mấy người khác nhìn thấy gã béo này bị đuổi chạy khắp nơi, lập tức bật cười.

Vương Bàn Tử lập tức không vui: "Mấy thằng chó chúng mày làm sao vậy?

Lão tử đã thế này rồi, còn dám cười nhạo lão tử, có phải bạn bè không vậy?" Đương nhiên, nói đùa thì nói đùa, Lý Đông bây giờ lập tức ra tay.

Lý Đông nhìn thấy bộ dạng của con quái vật lông trắng này, đột nhiên không dùng dao nữa, mà lấy ra một sợi dây thừng, một sợi dây thừng đã được hệ thống nâng cấp.

Sợi dây thừng này vô cùng chắc chắn, trong tình huống bình thường căn bản không thể cắt đứt, vì vậy được gọi là Dây trói tiên.

Lý Đông thắt sợi dây thừng thành một cái thòng lọng, trực tiếp quăng ra, tròng vào cổ con quái vật lông trắng đó.

Cổ con quái vật lông trắng bị tròng vào, dường như liều mạng muốn đi về phía trước, muốn đuổi kịp Vương Bàn Tử.

Nhưng Lý Đông lại có sức mạnh vô cùng, tròng vào cổ con quái vật lông trắng, dưới tác dụng của nguyên lý đòn bẩy, con quái vật lông trắng này cuối cùng không thể tiến lên được.

Lý Đông lập tức lại nhanh chóng dùng các thủ đoạn khác trói chặt con quái vật lông trắng này lại.

Sau khi bị trói chặt, con quái vật lông trắng cuối cùng không thể động đậy được nữa.

Thậm chí Lý Đông còn lấy ra một miếng dán miệng đặc biệt, dán thẳng vào miệng con quái vật lông trắng này, khiến nó muốn cắn người cũng không cắn được.

Sau đó con quái vật lông trắng ở đó liều mạng giãy giụa, dường như muốn thoát khỏi sợi dây thừng.

Nhưng Lý Đông cũng là một cao thủ trói người, dây thừng đều thắt nút sống, về cơ bản càng giãy giụa càng bị trói chặt, cuối cùng con quái vật lông trắng này không thể động đậy được nữa.

"Con quái vật lông trắng chết tiệt này lại dám đuổi theo Bàn gia ta mà cắn, xem ra mày thật sự sống không kiên nhẫn rồi, xem Bàn gia ta hôm nay xử lý mày thế nào..." Vương Bàn Tử vừa rồi bị truy sát đến tè ra quần, bây giờ vô cùng phẫn nộ, lập tức rút súng ra, nhắm vào con quái vật lông trắng, liên tục bắn mấy phát.

Nhưng cơ thể của con quái vật lông trắng này cứng như da trâu, căn bản không bắn xuyên được, viên đạn thậm chí còn bị bật lại, trong số mấy người họ thậm chí có người suýt chút nữa bị thương vì

điều này.

“Đông ca, đây là thứ quái gì vậy?

Chương 718

Da của nó cứng thế, tôi dùng súng cũng không bắn được, gã này rốt cuộc là sao vậy?

Chúng ta có nên đốt gã này luôn không?" Vương Bàn Tử sau khi phát hiện không đối phó được với con quái vật lông trắng này, lập tức cầu cứu Lý Đông.

Bởi vì trong mắt gã, Lý Đông mới là một người thật sự không gì không làm được.

Dù gặp phải vấn đề không giải quyết được, Lý Đông đều có thể như biến ảo thuật lấy ra thứ mới để giải quyết vấn đề, vì vậy bây giờ gã không lo lắng chút nào.

Lý Đông bây giờ chỉ hơi nhíu mày: "Tôi cũng không biết thứ này là cái gì, nhưng xem ra cũng là một con quái vật, nếu đã là quái vật thì dùng lửa đốt đi..." Một con vật toàn thân mọc đầy lông trắng, bò ra từ trong quan tài, quan trọng nhất là cơ thể cứng đến mức đạn cũng không bắn thủng, rõ ràng đây không phải là một sinh vật bình thường.

Lý Đông trực tiếp phun lửa vào gã này.

Gã này liều mạng giãy giụa, nhưng chẳng mấy chốc đã bị thiêu thành tro bụi.

Chỉ là trên mặt đất lại còn sót lại một ít máu tươi.

Rõ ràng gã này lại có máu màu đỏ tươi, gã này ở một mức độ nào đó cũng là một sinh vật thực sự, không phải là cương thi.

Nhưng một thứ giống như cương thi như vậy, lại là sinh vật thực sự, điều này cũng quá không thể tưởng tượng nổi, cũng quá đáng sợ.

Đây rốt cuộc là thứ gì?

Chẳng lẽ bên trong có sinh vật sống thật sự sao?

Nếu như vậy, thì càng đáng sợ hơn.

"Bây giờ tạm thời không xác định được, nhưng những thứ ở nơi này đều phải đốt hết.

Những con quái vật này, tuyệt đối không thể để chúng sống sót.

Rõ ràng bây giờ những thi thể trong quan tài này đều là quái vật, nhất định phải đốt hết, nếu không ra ngoài sẽ gây họa cho người!

Nhiều quái vật như vậy, nếu chạy ra thế giới bên ngoài, thì thật quá đáng sợ, đó quả thực là thời đại tận thế zombie hoành hành!" Lý Đông nghĩ đến những con quái vật ăn ruột người chết mà mình gặp lúc trước, hẳn là đều bị cương thi ở đây cắn sau đó hình thành.

Mặc dù anh cũng không muốn làm chúa cứu thế, nhưng bây giờ đã gặp phải, tự nhiên không thể làm ngơ.

Thế là anh trực tiếp mở những chiếc quan tài bạc này ra.

Quả nhiên trong mỗi chiếc quan tài bạc đều có một xác chết, những xác chết này sau khi bị mở quan tài, dường như tỉnh dậy từ giấc ngủ say, từng con một đều nhảy ra.

Cảnh tượng đó quả thực giống như zombie đang bao vây con người vậy.

May mà bây giờ toàn thân họ đều mặc bộ đồ Ngũ Hành, những con quái vật lông trắng này thực tế cũng không gây ra tổn thương thực chất, vì vậy mới có thể sống sót.

Lý Đông cầm súng phun lửa hội tụ, nhắm vào những con quái vật này, phun loạn xạ, những con quái vật này nhanh chóng bốc cháy.

Rõ ràng những con quái vật này đều là loại dễ cháy dễ nổ!

Những dược liệu đặt trong quan tài, về cơ bản cũng là những vật

phẩm có rất nhiều chất hữu cơ.

Có lẽ vì ở trong quan tài quá lâu, về cơ bản đã khô cong.

Những thứ giàu chất hữu cơ, cực kỳ khô ráo như vậy quả thực có thể bốc cháy.

Nhưng những gã này khi bị thiêu đốt, phát ra những tiếng la hét thảm thiết, khiến người ta lòng còn sợ hãi.

Lý Đông thực tế cũng là một người đã quen với cái chết, nhưng sau khi nghe những tiếng la hét thảm thiết như vậy, cũng có chút cảm giác da đầu tê dại.

A Ninh là người đầu tiên không chịu nổi, nhíu mày nói: "Sao lại như vậy?

Chẳng lẽ những thứ này thực sự là sinh vật sao?

Nếu chúng là sinh vật, chúng ta trực tiếp thiêu chết như vậy, không phải là chúng ta đã làm chuyện thương thiên hại lý sao?

Nếu như vậy, tội của chúng ta lớn lắm!" Con người là chúa tể của thế giới này, các loại động vật khác đều là vật nuôi hoặc thức ăn trong miệng con người.

Từ thời xa xưa, con người đã bắt đầu săn bắn.

Bây giờ trực tiếp thiêu chết những sinh vật này, đôi khi quả thực khiến người ta có chút không chịu nổi, đặc biệt là một người phụ nữ như A Ninh, thực tế có một lòng trắc ẩn nhất định.

Lý Đông vốn cũng có chút không chịu nổi, nhưng sau khi nghe những lời như vậy của A Ninh, lập tức bất đắc dĩ nói: "Chỉ nhìn thấy bộ dạng la hét thảm thiết của chúng bây giờ trông đáng thương, nhưng cô có nghĩ không, nếu để những thứ này ra ngoài cắn người, người bị cắn có đáng thương không?

Sau đó sau khi bị cắn, lại sẽ đi cắn người khác, đến lúc đó là tận thế, lúc đó có đáng thương không?" Mọi người sau khi nghe những lời này, đều im lặng không nói gì.

Hình như đúng là như vậy.

Bất kể là những con quái vật lông trắng phía trước, hay những con quái vật lông xanh, thực tế đều là cương thi.

Còn những con quái vật ăn ruột mà họ thấy bên ngoài, đều là những người bị cương thi cắn, cực kỳ đáng sợ.

Lý Đông bây giờ thậm chí có chút hối hận vì không giết chết con quái vật ăn ruột người chết mà mình thấy lúc trước, bởi vì con quái vật đó không chừng có khả năng ra ngoài cắn người khác.

Lý Đông giải thích một hồi như vậy, mấy người lập tức cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, thế là tiếp tục tiến lên.

Quả nhiên không lâu sau, họ lại đến một thế giới khác.

Thế giới này so với phía trước, dường như lại có chút khác biệt.

Chương 719

Nếu nơi phía trước trông giống như một làng quê, thì nơi này bây giờ trông giống như một thị trấn nhỏ.

Nơi đó ban đầu trông giống như một khu chợ nhỏ, xung quanh khu chợ thậm chí còn có các loại cửa hàng, có tửu lầu khách sạn, đây tuyệt đối là bố cục của một thị trấn nhỏ.

Chỉ là đứng trong thị trấn nhỏ này, dường như không có người nào.

Hẳn là đã một thời gian dài không có người ở, trên đường phố tích tụ một lớp bụi dày, trông vô cùng cổ xưa.

Lý Đông mở một căn phòng, phát hiện bên trong phòng quả nhiên có quan tài.

Về cơ bản, trong sảnh lớn của mỗi ngôi nhà đều đặt quan tài, có ngôi nhà đặt một chiếc quan tài, có ngôi nhà lại đặt mấy chiếc quan tài.

Quan trọng nhất là chất liệu của những chiếc quan tài đó cũng không tầm thường, lại được làm bằng vàng.

Lúc trước đã thấy quan tài đá điêu khắc, sau đó lại đến quan tài bạc, bây giờ lại đến quan tài vàng.

Chẳng lẽ đây là sự nâng cấp từng bậc từng bậc sao?

Bởi vì có hai lần giáo huấn trước đó, Vương Bàn Tử bây giờ cũng không vội vàng động vào quan tài.

Ngược lại, sau khi nhìn thấy một chiếc quan tài, điều đầu tiên gã nghĩ là không chừng trong quan tài đó sẽ có thứ gì khác.

Thế là Vương Bàn Tử căn bản không hề khách khí, trực tiếp lấy ra một thùng xăng, đổ lên một chiếc quan tài, sau đó châm lửa.

Sau ngọn lửa dữ dội, quả nhiên trong quan tài đó truyền ra từng trận la hét thảm thiết, cuối cùng sau khi tiếng la hét thảm thiết im bặt, dường như sinh vật bên trong đã chết.

Lý Đông mới mở chiếc quan tài đó ra, quả nhiên phát hiện trong quan tài đó, quả thực có một sinh vật rất kỳ lạ.

Có thể thấy trên người sinh vật đó cũng mọc những sợi lông rất kỳ quái, những sợi lông kỳ quái đó dường như màu vàng kim, trông càng giống một con khỉ.

Chỉ là khỉ lại không có thân hình như vậy, ừm, nếu chỉ nhìn từ thân hình, đó là một con người rất tiêu chuẩn.

Khỉ mà nói, và con người có một số khác biệt, ít nhất là về xương cốt có sự khác biệt lớn, tuyệt đối là một con người.

Nhưng một con người lại mọc nhiều lông như vậy, nằm trong quan tài.

Căn cứ vào những con quái vật trong quan tài mà họ gặp lúc trước, trong quan tài vàng tự nhiên chứa những con quái vật lông vàng rồi.

Một chiếc quan tài như vậy, rõ ràng, những chiếc quan tài khác cũng tương tự.

Chỉ là Lý Đông không ngờ rằng, tốc độ bò ra của những con quái vật trong những chiếc quan tài khác lại nhanh như vậy.

Họ vừa mới thiêu chết con quái vật trong một chiếc quan tài, kết quả là quái vật trong những chiếc quan tài khác đã xuất hiện.

Bây giờ chúng hoàn toàn chặn ở cửa một căn phòng, những gã này dường như cũng không có nhiều suy nghĩ, thực sự đều là cương thi.

Những gã này cũng có một bản năng, đó là sau khi thấy người dường như muốn cắn.

Đúng vậy, sau khi thấy người là cắn người, dường như không có mục tiêu nào khác.

Lý Đông sau khi có bài học từ trước, cũng căn bản không khách khí với những gã này, trực tiếp lấy súng phun lửa hội tụ ra, phun lửa vào những gã này.

Phạm vi cột lửa của súng phun lửa hội tụ có thể xa đến mười mấy mét, nếu quét một vòng, có thể trực tiếp quét ngang một phạm vi 300 mét vuông.

Những con quái vật lông vàng đó khi đối mặt với ngọn lửa, cũng không có ý định xông lên trực tiếp, nhưng cũng hoàn toàn không có ý định bỏ chạy.

Chúng đứng ngoài phạm vi tấn công của ngọn lửa, sau đó không ngừng gào thét với Lý Đông.

Âm thanh đó vô cùng kỳ quái, khiến người ta trong lòng run sợ.

Quả thực cũng quá khủng bố, âm thanh đó tuyệt đối có vấn đề!

Những con quái vật lông vàng này ở bên ngoài, cũng không tiến vào, nhưng cứ bao vây như vậy, dường như muốn nhốt chết họ ở đây.

Không chỉ như vậy, những con quái vật này phát ra một tiếng gầm rú rất kỳ dị.

Loại gầm rú kỳ dị đó, khiến mỗi người đều cảm thấy kinh hồn bạt vía, bởi vì tiếng gầm rú đó quá bất thường, khiến người ta cảm thấy có một điềm báo rất không lành.

Điềm báo không lành này sau đó càng ngày càng mạnh.

“Không được, không thể tiếp tục như vậy nữa, nếu cứ tiếp tục như vậy, nơi này chắc chắn sẽ xảy ra chuyện, tiếng kêu của những con quái vật này chắc chắn không phải là chuyện tốt.” Lý Đông không muốn ở nơi này lãng phí quá nhiều thời gian, thế là lập tức cầm súng phun lửa hội tụ đi ra ngoài.

Phạm vi tấn công của súng phun lửa hội tụ đạt đến khoảng cách mười mấy mét, phải nói là rất tốt.

Những con quái vật lông vàng đó đối mặt với ngọn lửa sáng không ngừng lùi lại.

Rõ ràng những con quái vật này ít nhất rất thông minh, có một chút trí tuệ, nhưng trông vẫn không phải là con người bình thường, tuyệt đối là một số sinh vật kỳ quái.

“Vậy phải làm sao?

Những con quái vật này đánh cũng không chết, dùng lửa thiêu cũng không thiêu được!” Đây là lần đầu tiên họ gặp phải tình huống như vậy.

Bàn Tử không ngừng nổ súng vào những con quái vật này, nhưng cũng không gây ra tổn thương gì cho chúng.

Rõ ràng, đạn đã không còn gây ra tổn thương cho những con quái vật này nữa.

“Thôi, tạm thời đừng quan tâm, chúng ta cứ tiếp tục tiến lên, nếu những con quái vật này đuổi theo, tôi sẽ dùng lửa thiêu chúng, nếu chúng không đuổi theo...

Chương 720

chắc sẽ không không đuổi theo, xem ra những con quái vật này dường như có ác ý rất lớn với chúng ta, chắc chắn muốn giết chúng ta!" Lý Đông cũng không quan tâm nữa, trực tiếp dùng súng phun lửa mở đường, đi thẳng về phía trước.

Quả nhiên chẳng mấy chốc lại đến một khu vực khác, khu vực này so với những nơi trước đó dường như lại không giống nhau.

Nơi này trông giống như một khu nhà lớn, khu nhà lớn này rất rộng rãi, trong nhà có đình đài lầu các, hoa viên hồ nước, nơi này tuyệt đối là nơi ở của một gia đình giàu có.

Sống ở một nơi như vậy, môi trường ưu mỹ, cho người ta cảm giác như tiên cảnh trần gian.

Một nơi như vậy, nếu thực sự được xây dựng ở một địa thế bình thường, thì tuyệt đối ai cũng muốn sống ở một nơi như vậy.

Nhưng bây giờ nơi này trống không, không một bóng người, tử khí trầm trầm, cho người ta một cảm giác vô cùng nguy hiểm, tuyệt đối không phải chuyện tốt, ít nhất Lý Đông có thể cảm nhận được nguy hiểm tiềm tàng bên trong.

Trong khu nhà lớn nguy hiểm này, cuối cùng họ cũng nhìn thấy một chiếc quan tài.

Nơi này chỉ có một chiếc quan tài, nhưng chiếc quan tài đó trông lại không hề bình thường.

Quan tài được làm bằng ngọc thạch, trên đó điêu khắc những hoa văn vô cùng tinh xảo, khảm một số đường vân vàng, cho người ta một cảm giác vô cùng thần bí.

Là một kẻ trộm mộ, thực tế họ cũng đã thấy nhiều quan tài, nhưng chưa từng thấy quy cách như vậy.

Quy cách quan tài như vậy, cho người ta cảm giác sáng mắt, trong quan tài dường như cũng ẩn giấu một sinh vật.

Đúng vậy, bây giờ chỉ có thể gọi là sinh vật trong quan tài, bởi vì không thể gọi là thi thể hoàn chỉnh, đương nhiên cũng không thể gọi là người thực sự, tuyệt đối là một sinh vật.

Lý Đông bị một đám quái vật lông vàng đuổi theo phía sau, phía trước lại không biết có nguy hiểm gì.

Anh đi một vòng quanh chiếc quan tài ngọc thạch đó, đang do dự có nên mở chiếc quan tài ngọc thạch đó ra không.

Nếu mở chiếc quan tài ngọc thạch đó ra, liệu có xảy ra chuyện gì không?

Lý Đông do dự, cuối cùng chọn mở chiếc quan tài đó.

Dù sao bây giờ đã đến nơi này rồi, những kẻ trộm mộ này đều có tính cách "trộm không đi tay không".

Kẻ trộm mộ có tính cách như vậy tự nhiên không muốn bỏ qua bất kỳ chiếc quan tài nào.

Bất kỳ chiếc quan tài nào đối với họ đều có khả năng chứa đựng bảo vật.

Một nơi như vậy mà bỏ qua, thì sau này không cần làm kẻ trộm mộ nữa.

Quả nhiên sau khi mở chiếc quan tài đó ra, từ trong quan tài lập tức bò ra một sinh vật.

Đó là một sinh vật hình người, chỉ là sinh vật hình người này so với những con quái vật lúc trước trông có chút khác biệt.

Sinh vật hình người này trông thật sự giống một con người không có bất kỳ khác biệt nào.

Thậm chí người này trên người cũng không mọc lông, giống như người bình thường, không có gì khác biệt.

Chỉ là quần áo mặc lại là quần áo cổ đại, trông càng giống trang phục thời Minh.

Da của người này cũng rất sáng, trông giống như một người được bảo dưỡng rất tốt.

Nhưng một người được bảo dưỡng rất tốt như vậy, đôi mắt lại có màu xanh biếc.

Điều này chứng minh người này tuyệt đối không phải là một người bình thường.

Mấy người Lý Đông toàn thân cảnh giác, dường như đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Đối mặt với một người như vậy, họ cũng không dám có chút nào lơ là.

Thực tế trên thế giới này, mọi chuyện thường xảy ra do người ta lơ là khi thấy đối thủ ít người hơn, hoặc đối thủ yếu hơn, sau đó sẽ xảy ra chuyện lớn.

Lý Đông cũng là người có kiến thức rộng, đã thấy quá nhiều chuyện khác nhau, vì vậy trong chuyện này căn bản không có chút nào ý định lơ là.

Ngược lại, toàn thân cảnh giác, một khi có gió thổi cỏ lay, lập tức phát động tấn công, tranh thủ bóp chết nguy hiểm từ trong trứng nước, ít nhất có thể giành được tiên cơ.

Lý Đông hơi nhíu mày, nhìn người này, bây giờ cũng không dài

dòng, trực tiếp vào thẳng vấn đề.

“Ngươi là người hay là quái vật, nếu có thể nói chuyện, thì trả lời đi, nếu không thể nói chuyện thì thôi!” Kết quả là người bò ra từ trong quan tài đó chỉ cười lạnh một tiếng, dùng đôi mắt xanh biếc đó nhìn Lý Đông.

“Quái vật?

Mấy người này thật là thú vị, xông vào nhà của ta, cầm vũ khí chĩa vào ta, lại còn nói ta là quái vật.

Con người thật sự không nói lý lẽ à, chẳng lẽ con người trên thế giới này bây giờ đã biến thành như vậy rồi sao?

Hoàn toàn không nói lý lẽ sao?” Người này nói chuyện, trong lời nói dường như tràn đầy uất ức, bộ dạng đó làm như thể Lý Đông là người xấu vậy.

Dù sao Lý Đông dường như đã xông vào nơi này, dường như đúng là như vậy.

Dù sao xông vào nhà người khác quả thực là một việc rất vô đạo đức, nghe thật sự giống như mô tả một kẻ xấu.

Lý Đông đột nhiên phát hiện ra mình dường như thật sự đã biến thành vai kẻ xấu, cũng có chút thú vị.

Nhưng Lý Đông sau đó lại lắc đầu, chuyện này không thể như vậy được.

Dù sao nơi này có nhiều cương thi, nhiều quái vật như vậy.

Chương 721

Những con cương thi và quái vật này nếu chạy ra ngoài, vậy thì có khả năng sẽ gây ra nguy hại cực lớn cho thế giới này.

Dù sao những con cương thi đó có thể đao thương bất nhập, dùng đạn bắn cũng không chết, đừng nói là các công cụ khác.

Muốn tiêu diệt những con cương thi này không phải là một chuyện dễ dàng.

Nếu những con cương thi này cắn người, vậy thì tương đương với việc lây nhiễm nhanh chóng, vậy thì không cần bao lâu, ở nơi này sẽ có vô số cương thi.

Đó quả thực giống như tình huống tận thế cương thi hoành hành, thật quá đáng sợ.

Lý Đông nghĩ một chút, lập tức không cảm thấy người trước mắt này là người tốt.

Ngược lại, áp lực tâm lý cũng không còn nữa, bây giờ chỉ có một suy nghĩ, đó là tất cả quái vật ở nơi này, thậm chí tất cả những người có khả năng đều là đối tượng nên bị tiêu diệt.

Vì vậy bây giờ không có bất kỳ áp lực tâm lý nào.

Lý Đông nghĩ thông suốt, nụ cười trên mặt cũng trở nên vô cùng bình tĩnh, nhìn người kỳ quái này: "Thật không hay, chúng tôi xông vào nhà của ngươi là người phạm tội, là người vô đạo đức.

Nhưng nơi này dường như cũng không tốt đẹp gì cho lắm.

Nơi này bây giờ đang nuôi nhiều cương thi như vậy, tôi không tin người tốt lại nuôi cương thi!" Nhưng người đó lại cười lạnh một tiếng: "Nuôi cương thi đâu phải ta muốn nuôi?

Ta chỉ là muốn để người thân của ta hồi sinh mà thôi, không có cách nào khác.

Còn về những kẻ thất bại đó, đó cũng thực sự không có cách nào, ta cũng muốn hồi sinh họ một cách tốt đẹp, nhưng bây giờ không có cách nào, họ đã biến thành cương thi!" Lý lẽ này thật sự vô cùng bá đạo.

Bởi vì để người thân của mình hồi sinh, nên hoàn toàn không quan tâm đến những hậu quả khác gây ra sao.

Lý lẽ của hắn quả thực mạnh mẽ vô cùng, khiến người ta không thể phản bác.

Dường như mọi thứ của hắn đều là đúng, nếu đổi lại là một người bình thường, không chừng đã sớm bị lý lẽ như vậy thuyết phục.

Dù chưa bị thuyết phục, e rằng cũng nhất thời không tìm ra được lý do để phản bác.

Dù sao trên thế giới này có những người sẽ cố cãi cho bằng được.

"Đám khốn nạn các người, đừng nói chuyện xông vào nhà của ta nữa.

Chuyện những con cương thi đó, chỉ là chuyện nội bộ trong nhà ta, liên quan gì đến các người?

Bây giờ các người xông vào nhà ta cướp bóc, gây ra tổn thất lớn như vậy cho người và các loại vật phẩm trong nhà ta, các người định làm sao đây?

Nếu không cho ta một lời giải thích, vậy thì hôm nay các người đừng hòng ra khỏi đây, ta sẽ giết các người, ta sẽ làm cho các người chết không có chỗ chôn!" Người này khi nói chuyện, hoàn toàn là một bộ dạng căm phẫn nghiến răng nghiến lợi.

Bộ dạng đó dường như Lý Đông đã trở thành một kẻ xấu tuyệt thế, loại không thể cứu vãn, quả thực cũng quá đáng sợ.

Xem ra kiến thức giữa người với người thật sự không giống nhau.

Lý Đông cảm thấy những người này nuôi cương thi là người xấu, những người này lại cảm thấy Lý Đông vào địa bàn này là người xấu.

Đương nhiên Lý Đông bây giờ thực tế cũng không có cách nào khác, cũng không có nhiều hứng thú tranh luận với người này.

Bởi vì trên thế giới này, tranh luận căn bản không thể giải quyết được vấn đề.

Bởi vì dù có tranh luận, cũng phải liên quan đến vấn đề lập trường của hai bên.

Nếu lập trường của hai bên không giống nhau, dù tranh luận thế nào cũng sẽ không có kết quả.

Thứ thực sự có thể thực hiện kết quả đó là sức mạnh.

Chỉ có dưới sự bảo trì của sức mạnh mới có lý lẽ.

Lý Đông bây giờ thực tế cũng càng tin tưởng vào con dao trong tay mình hơn, không tin vào những thứ khác.

Bởi vì những thứ khác cũng thực sự không đáng tin.

Bởi vì cũng thực sự quá đáng sợ, rất nhiều lúc tin rằng nói lý lẽ có thể giải quyết vấn đề, nhưng cuối cùng nói lý lẽ căn bản không giải quyết được vấn đề, phải dựa vào thực lực đánh bại đối thủ thì đối thủ mới tin lời của mình.

Trước khi chưa đánh bại đối thủ, vậy thì lời của mình đều vô lý, đối phương sẽ không tin lời của mình, bởi vì đối phương cảm thấy mình đang gây hại cho lợi ích của đối phương.

Đây là quy tắc thực sự của thế giới.

Dùng chân lý để thuyết phục người, đương nhiên cái gọi là chân lý căn bản không phải là đạo lý thực sự, cái gọi là chân lý đó là sức mạnh thực sự.

Lý Đông đột nhiên nghĩ đến một câu nói đùa rất thú vị, đó là những chiếc xe vận chuyển gỗ xếp hàng dài, kéo những khúc gỗ khổng lồ đáng sợ.

Loại gỗ đó có thể chuyển phát nhanh đến bất kỳ nơi nào trên thế giới, chỉ trong vài phút là đến.

Nghe nói đó mới là chân lý thực sự.

Trên thế giới này, chân lý như vậy có tổng cộng ba loại.

Đúng vậy, thực tế sức mạnh thực sự mới là chân lý của thế giới này!

Lý Đông bây giờ cũng có suy nghĩ như vậy, không nói nhảm với người này nữa.

Dù sao người này đã nằm trong quan tài lâu như vậy, không chừng tư duy của hắn cũng đã xảy ra một số biến dạng.

Chương 722

Con người thực tế là như vậy, không phải mỗi người sinh ra đã lương thiện, hoặc sau khi sinh ra lương thiện sẽ mãi mãi giữ được sự lương thiện.

Tính cách của một người rốt cuộc sẽ trở thành như thế nào, điều đó thực tế có quan hệ lớn với môi trường sống của họ.

Nếu sống ở một nơi tương đối náo nhiệt, tính cách của người ta thường cởi mở hơn một chút.

Ngược lại, nếu một người sống trong một môi trường khép kín hoặc sống ở một nơi có môi trường rất biến thái, vậy thì tính cách của người đó sẽ trở nên có chút méo mó, thậm chí sẽ trở nên vô cùng đáng sợ.

Một người luôn nằm trong quan tài như vậy, không biết đã nằm bao nhiêu trăm năm, mặc quần áo cổ đại, thì tính cách e rằng lại càng kỳ quái hơn.

Vì vậy Lý Đông cảm thấy không cần nói nhiều đạo lý với gã này, trực tiếp ra tay mới là quy tắc đơn giản nhất.

Trực tiếp ra tay có thể giải quyết được đại đa số vấn đề, còn về số ít vấn đề từ từ nói cũng không sao.

Nhưng bây giờ quan trọng nhất là phải giải quyết ngay đại đa số vấn đề, sau khi giải quyết xong đại đa số vấn đề, rồi giải quyết số lượng nhỏ vấn đề, cũng không có vấn đề gì.

Người ra khỏi quan tài lúc này cũng gật đầu, dường như cũng rất tán thành suy nghĩ này.

Rõ ràng hắn cũng cảm thấy không có chút chắc chắn nào để thuyết

phục những người này, cảm thấy trực tiếp giết chết những người này là có thể giải quyết được vấn đề.

Bởi vì hai bên có kiến thức tương tự nhau, nên trận chiến giữa hai bên nhanh chóng bùng nổ.

Trong tay người đó xuất hiện một thanh kiếm, đó là một thanh bảo kiếm được chế tạo rất tinh xảo, cũng không biết dùng chất liệu gì để chế tạo, cho người ta một cảm giác rất nặng nề, cầm thanh kiếm đó trong tay có một cảm giác sức mạnh.

Lý Đông cầm trong tay một con dao, đó là con dao được hệ thống nâng cấp, vô cùng sắc bén, vô cùng cứng rắn, dường như có thể chém xuyên mọi thứ.

Sau đó hai người lao vào nhau, khi vũ khí của hai người va chạm không ngừng tóe ra tia lửa điện.

Ánh điện tóe ra từ trận chiến của hai người thậm chí trực tiếp chiếu sáng cả một khu vực ở đây.

Vương Bàn Tử bây giờ cũng đang liều mạng chống lại những con quái vật lông vàng đó.

Những con quái vật lông vàng đó trông có vẻ không sợ đao kiếm, nhưng chúng lại sợ một thứ, đó là sợ lửa.

Dù sao những vật dễ cháy nổ trên người những con quái vật đó rất dễ bắt lửa, chỉ cần châm lửa một chút, là có thể thiêu những con quái vật đó đến không còn tro bụi.

Vì vậy họ đều cầm đuốc, đối với những con quái vật đó quả thực là một mối đe dọa rất lớn, những con quái vật lông vàng đó cũng không dám dễ dàng đến gần.

Ở một bên, Lý Đông và người bò ra từ mộ đang liều mạng chiến đấu.

Lý Đông ban đầu tưởng rằng đối phương chỉ là một người bình thường, nhưng nhanh chóng phát hiện ra đối phương e rằng là một cao thủ võ lâm trong truyền thuyết, ít nhất kiếm pháp rất tốt.

Ít nhất là lợi hại hơn anh rất nhiều, trận chiến giữa hai bên thực tế là đối phương đang áp đảo, ít nhất là về chiêu số đang áp đảo.

Lý Đông muốn dùng chiêu số để đối phó với đối phương, dường như không dễ dàng như vậy.

Nhưng bây giờ có một vấn đề rất quan trọng, đó là trận chiến của hai bên không chỉ đơn thuần là cuộc đọ sức về võ nghệ.

Thực ra trận chiến của hai bên còn liên quan đến vấn đề trang bị.

Rõ ràng, trang bị của Lý Đông tốt hơn nhiều so với con quái vật bò ra từ trong quan tài này.

Con quái vật bò ra từ trong quan tài này, quần áo trên người bây giờ về cơ bản đều là quần áo vải thô rách nát, sắp hỏng hết rồi.

Ngược lại, trên người Lý Đông mặc chính là bộ đồ Ngũ Hành, lực phòng ngự của bộ đồ Ngũ Hành tương đối mạnh mẽ.

Vì vậy, mặc dù võ nghệ của đối phương cao hơn Lý Đông, nhưng không có nghĩa là trận chiến của hai bên nghiêng về một phía, ngược lại, hai bên bây giờ lại đánh một trận qua lại ngang ngửa.

Trận chiến như vậy kéo dài gần mười phút, con quái vật bò ra từ trong quan tài đó dần dần thể lực có chút không chống đỡ nổi.

Dù sao người này bây giờ cũng là một người sống.

Một người sống thì cần phải làm một việc, đó là ăn cơm.

Ăn cơm là điều kiện cơ bản để một người sinh tồn.

Một người muốn sống trên thế giới này, thì bắt buộc phải ăn cơm.

Bất kể là người già trẻ em, đàn ông phụ nữ, đều cần ăn cơm.

Nếu không ăn cơm, thì chắc chắn sẽ chết đói.

Đại đa số người trên thế giới này mỗi ngày bận rộn công việc, thực tế mục tiêu chủ yếu nhất cũng là để có thể ăn cơm, để mình có thể sống trên thế giới này.

Ngoài việc ăn cơm ra, dường như không có chuyện gì khác.

Không chỉ con người, thực tế rất nhiều động vật khác, cả ngày bận rộn, mục tiêu lớn nhất cũng là để ăn cơm.

Nhưng con quái vật vừa mới bò ra từ trong mộ này, hẳn là đã một thời gian dài không ăn cơm, hoặc hẳn là đã mấy trăm năm không ăn cơm.

Nằm trong quan tài hẳn là thuộc trạng thái ngủ say.

Ở trạng thái ngủ say như vậy, có lẽ sẽ không tiêu hao năng lượng, không cần ăn cơm.

Nhưng bây giờ đã tỉnh dậy, thì tự nhiên phải ăn cơm.

Nếu không ăn cơm, thể lực sẽ từ từ không chống đỡ nổi.

Chương 723

Thực tế gã này bây giờ là như vậy, dù có bá đạo đến đâu thì cũng phải ăn cơm.

Nhưng gã này dường như không phải là con người thực sự nữa, cách ăn cơm của gã này dường như cũng rất đơn giản.

Đột nhiên hắn tập trung ánh mắt vào A Ninh, sau đó nhanh chóng đến bên cạnh A Ninh, trực tiếp cắn vào cổ A Ninh.

Bộ dạng đó trông càng giống quỷ hút máu, dường như chuẩn bị hút máu.

Quả nhiên gã này không phải người tốt, thấy người là muốn hút máu.

Quái vật như vậy mà là con người, thì thật quá không thể tưởng tượng nổi.

A Ninh đột nhiên hét lên một tiếng.

Người phụ nữ này tuy cũng là một người phụ nữ rất mạnh mẽ, rất gan dạ, nhưng dù sao đi nữa, cũng chỉ là một người phụ nữ.

Một người phụ nữ khi đối mặt với nguy hiểm, luôn dễ dàng có một số phản ứng đặc biệt.

Dù là một người phụ nữ mạnh mẽ như A Ninh cũng như vậy, bây giờ hét lên một tiếng, muốn liều mạng thoát khỏi con quái vật này.

Lý Đông lập tức càng thêm phẫn nộ.

Con quái vật này thật là thú vị, đánh không lại anh, lại đi cắn người phụ nữ của anh.

Chuyện như vậy sao có thể nhẫn nhịn được.

Trong khoảnh khắc đó, anh đã ra tay, con dao trong tay chém một nhát trên người con quái vật đó.

Trên người con quái vật đó lập tức xuất hiện một vết thương.

Quả nhiên con quái vật này không giống như những con cương thi lúc trước đao thương bất nhập, da của con quái vật này cũng không cứng như vậy.

Sau đó Lý Đông thấy máu tươi chảy ra từ da của con quái vật đó.

"Tốt lắm, đã thành công chọc giận ta rồi.

Hôm nay ta nhất định phải hút cạn máu của các ngươi, sau đó bù lại lượng máu ta đã mất ở đây.

Nếu không hút cạn máu của các ngươi, ta không phải là Thiết Diện Thành!" Nguyên lai thứ này lại tên là Thiết Diện Thành, thật là thú vị.

Lý Đông chỉ cười lạnh một tiếng, cũng không đáp lại nhiều.

Bây giờ nói nhảm quá nhiều với một con quái vật như vậy, không có tác dụng gì.

Con quái vật này bây giờ là một con quỷ hút máu, tuy có đặc trưng của con người, nhưng rốt cuộc là một con quỷ hút máu.

Quỷ hút máu và con người rốt cuộc không phải là cùng một loại.

Con dao trong tay Lý Đông lại một lần nữa tiến lên, con quái vật đó bỏ qua A Ninh, sau đó lại một lần nữa dùng kiếm để đỡ Lý Đông.

A Ninh cuối cùng cũng thoát ra được, cũng không bị thương.

Dù sao trên người cô có bộ đồ Ngũ Hành, phòng ngự được những đòn tấn công nhẹ nhàng như vậy không gây ra tổn thương.

Nhưng A Ninh bây giờ cũng vô cùng phẫn nộ, rút súng ra nhắm

vào con quỷ hút máu, liên tục bắn mấy phát.

Trên người con quỷ hút máu cũng trúng đạn, trên làn da trong suốt đó lập tức xuất hiện mấy lỗ máu, máu tươi không ngừng chảy ra.

Chỉ là điều khiến người ta kinh ngạc là, con quỷ hút máu này tuy trông có vẻ đã bị thương chí mạng, bởi vì đạn bắn trúng mấy chỗ đều là yếu hại.

Nhưng, dù vậy, gã này vẫn còn sống nhăn răng.

Tuy trông có vẻ có chút mệt mỏi, nhưng rõ ràng gã này còn cách cái chết một khoảng cách xa, vẫn còn sống nhăn răng.

"Thật đúng là một con quái vật!

Hôm nay không giết chết con quái vật này, không chừng gã này thật sự sẽ ra ngoài gây họa cho người!" Lý Đông không cho rằng mình là một chúa cứu thế, nhưng bây giờ chuyện ở đây là do anh gây ra, anh cảm thấy phải giải quyết xong chuyện này mới được.

Anh không cho rằng mình là một chúa cứu thế, nhưng anh cảm thấy là một con người, thì phải chịu trách nhiệm cho những việc mình làm!

"Giết không chết được tao, bây giờ tao bất tử bất diệt rồi!

Mày bắt tao mất nhiều máu như vậy, tao sẽ bắt mày dùng máu của mày để bồi thường cho tao!" Quái vật mặt sắt lúc này đã hoàn toàn điên cuồng.

Dù khắp người nó chi chít vết thương, máu tươi chảy lênh láng dưới đất, nhưng gã này vẫn nhảy nhót tưng bừng, trông cực kỳ đáng sợ.

Lý Đông chưa bao giờ thấy một con quái vật nào như thế này.

Rốt cuộc nó là sinh vật sống hay là cương thi?

Hay là một thứ gì khác?

Con quái vật này từ đâu mà ra?

Không ai trong nhóm có bất kỳ manh mối nào.

“Thứ quái vật chết tiệt này, mày tưởng Bàn gia tao không trị được mày chắc, xem ông đây!

Chương 724

Hôm nay tao sẽ đục một vạn cái lỗ trên người mày!" Vương Bàn Tử lúc này cũng nổi nóng, gã liên tục nổ súng, tạo ra vô số lỗ máu trên người quái vật mặt sắt, nhưng nó vẫn không chết.

"Trông có vẻ lợi hại đấy, chỉ không biết chống được đạn thì có chống được lửa không!" Lý Đông cầm súng phun lửa hội tụ, nhắm thẳng vào con quái vật.

"Thứ này mà cũng đòi làm tao bị thương à?

Mày coi thường tao quá rồi đấy?" Quái vật mặt sắt cực kỳ linh hoạt, gã này cũng là một cao thủ võ lâm, tốc độ cực nhanh, súng phun lửa hội tụ căn bản không đuổi kịp.

Nếu vậy, Lý Đông chỉ còn một cách khác.

Đúng vậy, chính là đuốc!

Thực tế trong túi anh vẫn còn vài cây đuốc.

Đuốc là một công cụ chiếu sáng tương đối lạc hậu.

Thời gian cháy không dài, hiệu quả chiếu sáng cũng không thực sự tốt, nhưng cầm trong tay lại tạo ra một khí thế rất mạnh mẽ.

Lý Đông lấy ra một cây đuốc, nhưng không dùng ngay mà nâng cấp bằng hệ thống trước.

Sau khi được hệ thống nâng cấp, cây đuốc này đã khác hẳn.

Nó có thể cháy liên tục, thời gian cháy rất dài, Lý Đông ước tính một hai tiếng cũng không tắt.

Quan trọng nhất là cây đuốc này còn có tác dụng khác, đó là dù có vung vẩy lung tung cũng không bị tắt.

Đây là một công cụ cực kỳ cao cấp.

Bây giờ anh phải dùng thứ này làm vũ khí.

Vì thủ đoạn của gã kia cũng rất lợi hại, anh phải đại chiến một trận với nó.

Quái vật mặt sắt thấy Lý Đông lấy đuốc ra làm vũ khí thì sắc mặt mới đại biến.

Vừa rồi giao đấu với Lý Đông, nó đã cảm nhận được anh ta lợi hại thế nào.

Lý Đông gã này đúng là một con quái vật, tuy không biết võ công, nhưng chiêu thức đánh nhau lại không hề qua loa, lúc nãy đánh với nó một trận bất phân thắng bại.

Bây giờ nếu anh ta dùng thêm cây đuốc này, e rằng nó thật sự gặp nguy hiểm.

Cơ thể nó tuy có thể tùy tiện bị thương mà không thực sự chết, máu đã mất cũng có thể bổ sung, không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng nếu bị lửa đốt thì lại khác.

Nó biết rõ, thực chất nó được dưỡng thi mà thành, toàn thân trên dưới đều là vật dễ cháy nổ, nếu dính phải lửa sẽ lập tức bị thiêu thành tro, hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này, tuyệt đối không có bất kỳ may mắn nào.

Việc nó có thể hồi phục sau khi bị thương chẳng qua là vì da của nó khá đặc biệt, và vì sinh mệnh lực của nó tương đối ngoan cường.

Nhưng nếu bị lửa thiêu, đó sẽ là cái chết hoàn toàn.

Lửa là thứ đáng sợ nhất trên thế gian này, có thể thiêu rụi mọi thứ thành tro bụi.

Ngay cả đá, ngay cả đất bùn, cũng sẽ bị thiêu thành thứ khác.

Quái vật mặt sắt không ngừng né tránh, nhưng nó nhanh chóng phát hiện tốc độ của Lý Đông quá nhanh, nhanh đến mức nó không thể nào tránh né được nữa, thậm chí bây giờ muốn bắt lấy Lý Đông cũng không có cách nào, vì bộ trang bị trên người anh quá kỳ quái, căn bản không thể làm bị thương.

Nó nhanh chóng bị cây đuốc châm trúng, ngọn lửa hừng hực bùng cháy trên người.

Ngọn lửa dữ dội gặp phải vật dễ cháy nổ, trong nháy mắt đã thiêu quái vật mặt sắt thành một con quái vật toàn thân bốc cháy.

Một con quái vật như vậy dường như còn yếu ớt hơn trong tưởng tượng, gần như không có chút giãy giụa nào đã bị thiêu thành tro bụi, cuối cùng hoàn toàn biến mất, thậm chí tro cốt cũng không còn, cứ thế bốc hơi.

"Gã đó chết chưa?

Con ma cà rồng đó?

Tình hình của con ma cà rồng đó thế nào rồi?

Biến mất rồi à?

Chẳng lẽ bị thiêu thành tro thật rồi, nhưng thiêu thành tro thì cũng phải có tro chứ, sao bây giờ đến tro cũng không còn, đáng sợ quá vậy?" Vương Bàn Tử lập tức ngẩn người.

Thấy con ma cà rồng bị đốt cháy, gã vốn rất vui mừng, kết quả bây giờ nó lại biến mất không tăm tích, cũng không biết đã chạy đi đâu, trong lòng vô cùng lo lắng.

Nếu thứ đáng ghét đó lại xuất hiện, e rằng lại bị nó làm cho buồn nôn.

"Chắc là chết rồi, nếu thế mà còn không chết thì vô lý quá!" Lý

Đông lắc đầu, cũng không quan tâm nhiều nữa.

Nơi này đối với anh vẫn chưa phải điểm cuối, phải tiếp tục tiến lên.

Lúc này trong lòng Lý Đông có một suy nghĩ mãnh liệt, đó là Thiết Diện Sinh rất có thể đang ẩn náu ở nơi này.

Nơi đây ngày càng giống sào huyệt của gia tộc bóng tối kia.

Nếu gia tộc đó lợi hại như vậy, chắc chắn sẽ trốn ở một nơi an toàn như thế này!

Đi được một đoạn, anh phát hiện hoàn cảnh phía trước ngày càng trở nên quỷ dị.

Ban đầu anh nhìn thấy một thị trấn nhỏ, nhưng dần dần phát hiện phía trước xuất hiện một tòa thành trì vô cùng rộng lớn.

Chương 725

Đúng vậy, là một tòa thành trì, không phải kiểu thành phố hiện đại, mà có chút giống thành trì cổ đại, có tường thành, có hào sâu bao quanh, trang nghiêm túc mục.

Lý Đông thực sự không biết trên đời này lại có thứ như vậy.

Phải biết rằng do quá trình xây dựng hiện đại hóa, tường thành trong các thành phố về cơ bản đều đã bị dỡ bỏ.

Dù sao thì tường thành thời cổ đại được dùng làm công cụ phòng ngự, nhưng ở thời đại này chiến tranh không thể xảy ra trong thành phố được, mà dù có xảy ra chiến tranh, tường thành như vậy cũng vô dụng, ngược lại còn có một tác hại khác, đó là ảnh hưởng giao thông, vì vậy rất nhiều tường thành đã bị dỡ bỏ.

Nhưng nơi này lại có một tòa thành cổ, thật không thể tin được.

Nhìn tòa thành cổ này, Lý Đông có cảm giác khó có thể xâm phạm.

Anh thậm chí đột nhiên nhận ra, nếu bên trong có mai phục đang chờ sẵn, liệu họ có gặp phải nhiều nguy hiểm hơn không.

“Làm sao bây giờ?

Chúng ta có nên vào không?

Mấy con quái vật lông vàng phía sau vẫn đang đuổi theo chúng ta, đám đó dường như truy đuổi không ngừng!

Nếu chúng ta tiến lên, có thể sẽ rơi vào vòng vây của nhiều quái vật hơn!

Nhưng nếu chúng ta lùi lại, cũng không biết đi đâu, mấy con quái vật này quỷ dị quá!” Lý Đông gật đầu: “Sợ cái quái gì, đã đến đây rồi

thì cứ tiếp tục tiến lên cũng không sao.

Dù sao nếu thật sự có nguy hiểm, thì cũng chẳng sao cả, vì mỗi bước đi của chúng ta đều nằm trong kế hoạch của người khác, có lẽ họ đã chuẩn bị sẵn đủ loại mai phục rồi!

Cho nên dù chúng ta đi hướng nào, có lẽ đều sẽ gặp mai phục, đã vậy thì sao không tiếp tục tiến lên?

Tiếp tục tiến lên có lẽ còn tìm ra được chân tướng, nếu cứ chạy trốn như thế thì chỉ vô ích!" "Đông ca nói có lý, hình như đúng là như vậy.

Lão quỷ Thiết Diện Sinh kia bây giờ đang đặt bẫy khắp nơi chờ chúng ta.

Hắn đã đoán được việc chúng ta sẽ làm, vậy nên chắc chắn là như vậy.

Bây giờ chúng ta chạy đi đâu cũng đều nằm trong bẫy của hắn, chi bằng cứ thẳng tiến!" Lý Đông nhìn tường thành phía trước, dường như được phòng thủ rất nghiêm ngặt.

Đúng vậy, tòa thành này không phải là một phế tích tùy tiện.

Xung quanh tòa thành có hào sâu, và trong hào lại có nước.

Lý Đông thấy nước trong hào có màu đen, trông giống như máu đen hơn, mang lại cho người ta một cảm giác vô cùng đáng sợ.

Ở cổng thành có một cây cầu treo, hiện tại cầu đang được kéo lên, muốn qua phải hạ cây cầu đó xuống.

Một tòa thành được bảo vệ như thế này, nếu là thời cổ đại, muốn vào được quả thực không dễ dàng.

Vì hào nước bên dưới không chỉ đơn thuần là một con sông, nước trong hào chảy rất xiết, bên trong còn có những cơ quan kỳ lạ, nếu rơi

vào đó thì về cơ bản là chết chắc.

Nếu trên tường thành lại có người phòng thủ, trong tình huống đó mà muốn công phá tòa thành này, thì chẳng khác nào nộp mạng.

Đương nhiên, tòa thành này tuy trông có vẻ được phòng thủ rất nghiêm ngặt, nhưng đáng tiếc là bây giờ trên tường thành không có người.

Lý Đông quan sát kỹ tình hình trên tường thành, đột nhiên phát hiện trên đó ngoài một bộ xương khô có phần thịt đã thối rữa gần hết thì dường như không có ai khác.

Lý Đông lắc đầu, bây giờ muốn qua cũng không khó đến vậy.

Cây cầu treo kia cũng không cần hạ xuống, vì Lý Đông có công cụ khác.

Muốn leo lên một tòa thành, có thể dùng cách nào?

Đúng vậy, thời cổ đại người ta dùng vân thê!

Thứ như vân thê quả thực rất hữu dụng, tuy rằng leo lên theo nó cũng rất nguy hiểm, nhưng nó cũng là một công cụ công thành rất quan trọng.

Lý Đông bây giờ tuy không có sẵn vân thê, nhưng trong tay anh lại có một thứ rất quan trọng, đó là giấy trắng.

Đúng vậy, anh đã nghiên cứu từ lâu, dùng giấy gấp thành một món đồ, sau đó thông qua hệ thống nâng cấp cũng sẽ biến thành đồ vật thật, đây là một chức năng rất quan trọng trong hệ thống này.

Bây giờ đã có phương pháp tốt như vậy, tự nhiên không thể lãng phí.

Chẳng mấy chốc, một chiếc vân thê đã được chế tạo ra.

Chiếc vân thê này dài hơn 40 mét, bắc qua hào nước, về cơ bản là

có thể sử dụng được.

Sau khi Lý Đông bắc thang xong, anh là người đầu tiên leo lên tường thành, những người khác sau khi chuẩn bị xong cũng cẩn thận leo lên.

Thực tế thứ này không dễ leo chút nào, đặc biệt là ở độ cao như vậy giữa chừng, chỉ cần hơi nhìn xuống hào nước bên dưới là sẽ cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu, có một cảm giác khiến người ta rất sợ hãi.

Nhưng may mắn là, mấy người họ về cơ bản đều không phải người thường, muốn vào trong cũng tương đối dễ dàng, vì vậy chẳng mấy chốc tất cả đều đã leo lên tường thành.

Lên đến tường thành, họ men theo tường thành nhìn vào tình hình bên trong thành trì.

Quả nhiên các loại nhà dân bên trong thành trì đều mang phong cách cổ đại, tuy có thể nhìn ra phong cách cổ đại, nhưng Lý Đông đột nhiên phát hiện lại không thể nhận ra rốt cuộc là phong cách của niên đại nào.

Chỉ biết đó là những ngôi nhà cổ kính.

Họ xuống khỏi tường thành, sau đó đi vào con đường lớn.

Chương 726

Trên đường phố, họ thấy trong thành phố này không có một bóng người.

Thỉnh thoảng có thể thấy về cơ bản đều là thi thể, phần lớn thịt đã thối rữa gần hết, chỉ còn lại xương cốt.

Ngay cả những bộ xương còn lại trông cũng đã mục nát, chẳng bao lâu nữa, e rằng mọi dấu vết của con người ở nơi này đều sẽ tan biến vào hư vô.

"Lại có chuyện gì thế này?

Lúc trước những người đó đều được đặt trong quan tài, sau đó từ từ biến thành cương thi, trông có vẻ như đang chuẩn bị hồi sinh.

Nhưng tại sao ở đây lại có một nơi như thế này, người chết rồi đều thối rữa thành ra thế này?

Chẳng lẽ chúng ta đi nhầm đường, đến một nơi khác rồi à?" Vương Khải Toàn lắc đầu hỏi.

Anh ta hiện giờ rất lo lắng cho tương lai của mình.

Dù sao thì bây giờ họ về cơ bản đều là những người thành đạt, người có tiền.

Một người thành đạt, một người có tiền, đương nhiên rất coi trọng mạng sống.

Bởi vì khi con người sở hữu quá nhiều thứ, họ sẽ trở nên quyến luyến với những thứ đó.

Chắc chắn không ai muốn mất mạng một cách vô ích, vì mất mạng có nghĩa là tất cả mọi thứ sẽ tan thành mây khói, điều đó quá vô

nghĩa.

Dù trong hoàn cảnh nào cũng không ai muốn dễ dàng để mình mạo hiểm.

Lý Đông lắc đầu: "Cũng chưa chắc, tuy nơi này trông có vẻ quỷ dị, nhưng cũng không thể nói là chúng ta đã đi nhầm đường, bởi vì bây giờ chúng ta đang ở Tần Lĩnh!" Tần Lĩnh nếu nói lớn thì cũng rất lớn, nhưng nếu nói nhỏ, nơi này dường như cũng rất nhỏ.

Ít nhất thì ở nơi này không có chuyện xây dựng một tòa thành thị.

Nhưng bây giờ lại rõ ràng nhìn thấy một tòa thành trì cổ đại ở đây, tòa thành trì như vậy có thể nói lên vấn đề gì?

Hiện tại cũng khó phán đoán, chỉ có thể men theo con đường nhỏ tiếp tục tiến lên.

Phải nói rằng tòa thành thị này được xây dựng rất tốt, các loại nhà dân đều ngăn nắp, gọn gàng, mỗi người đi lại đều rất thuận tiện.

Thiết kế như vậy tuyệt đối là do một cao thủ vô cùng tài giỏi thiết kế ra, tuyệt không phải người bình thường có thể làm được.

Lý Đông không khỏi cảm thán, tuy anh cũng từng học về kiến trúc và quy hoạch đô thị, nhưng chưa từng thấy một nơi nào đẹp như vậy, quả thực không thể tin được.

Một tòa thành trì đẹp như vậy, dù đặt ở xã hội hiện đại, dường như cũng không đặc biệt lạc hậu, quy hoạch đô thị như thế này, có thể nói là khá hoàn hảo.

Nghĩ đến đây, Lý Đông không nhịn được mà phải giơ ngón tay cái tán thưởng những người ở đây.

Nhưng men theo đường phố đi về phía trước một hồi lâu, họ không phát hiện ra điều gì, ngoài rất nhiều người đã thối rữa sắp chỉ

còn lại xương cốt, thì không có thứ gì khác.

Bây giờ thời tiết cũng u ám, một màu xám xịt, cảm giác ở đây giống như trong truyền thuyết về âm phủ địa phủ vậy.

"Trời ạ, nơi này không phải là âm phủ địa phủ trong truyền thuyết thật đấy chứ?

Nếu nơi này là âm phủ địa phủ, vậy chúng ta đi thêm một đoạn nữa có gặp Đầu Trâu Mặt Ngựa, có Thập Điện Diêm La, có phán quan không, thế thì thú vị lắm đây!" A Ninh ngược lại chẳng hề để tâm, cô muốn xem thử Diêm La Vương và Đầu Trâu Mặt Ngựa trong truyền thuyết rốt cuộc trông như thế nào.

Người phụ nữ này đối với mọi thứ đều vô cùng tò mò, chỉ cần là thứ cô không hiểu, cô đều muốn biết, cho dù chuyện đó vô cùng nguy hiểm, dường như cũng không có chút sợ hãi nào.

"Đầu Trâu Mặt Ngựa, Diêm Vương gia, phán quan, ở đây chắc không gặp được đâu, dù có gặp, chắc cũng là giả thần giả quỷ thôi!

Nhưng ở đây có khả năng gặp thứ khác, chúng ta nhất định phải cẩn thận một chút.

Nơi này yên tĩnh như vậy, chứng tỏ xung quanh có thể có mai phục!" Lý Đông đối với những nơi yên tĩnh, thực tế cũng rất cảnh giác.

Bởi vì một nơi yên tĩnh, điều đó có nghĩa là cũng có khả năng ẩn giấu mối đe dọa vô cùng lớn.

Dù sao thì một nơi yên tĩnh thực sự là rất không bình thường.

Trong tình hình bình thường, nếu không có người đến gần, một nơi hẻo lánh chắc chắn sẽ có đủ loại côn trùng và sinh vật sinh sống, những sinh vật này chắc chắn sẽ phát ra tiếng động, vì vậy sự yên tĩnh tuyệt đối chỉ là tương đối, không thể hoàn toàn tĩnh lặng được.

Nhưng rõ ràng nơi họ gặp phải bây giờ, tuyệt đối là một nơi hoàn toàn yên tĩnh, thậm chí chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân của mình và tiếng nói chuyện với nhau, ngoài ra, dường như ở đây chỉ còn lại tiếng vọng.

Đúng vậy, thành phố này cũng không biết có chuyện gì, chỉ một câu nói tùy tiện, cũng có thể nghe thấy tiếng vọng rất lớn.

Thậm chí nhiều lúc tiếng vọng không chỉ một lần, mà còn truyền đến từ bốn phương tám hướng.

Cuối cùng, sau khi đi trong thành phố này gần hai tiếng đồng hồ, họ cũng nhìn thấy một cỗ quan tài.

Chỉ là Lý Đông không ngờ rằng cỗ quan tài đó sau khi thấy họ lại bỏ chạy.

Đúng vậy, cỗ quan tài đó dường như mọc chân, thấy họ liền lập tức bỏ chạy, sau đó nhanh chóng biến mất trong bóng tối, không còn nhìn thấy nữa.

“Chuyện gì vậy?

Quan tài có thể mọc chân bỏ chạy, là giả phải không, cỗ quan tài đó là giả phải không?

Sao có thể có chuyện như vậy, chẳng lẽ lúc nãy tôi hoa mắt à?” Vương Bàn Tử thấy cỗ quan tài bỏ chạy, không nhịn được hỏi.

“Nơi này là nơi nào?

Chẳng lẽ là Hành lang Tiếng vọng trong truyền thuyết?” “Hành lang Tiếng vọng trong truyền thuyết là nơi nào?

Chương 727

Tôi chưa nghe nói bao giờ.

Đông ca, anh biết nơi như Hành lang Tiếng vọng à?" Hồ Bát Nhất lập tức ngẩn người.

Trong đội ngũ này, tuy Lý Đông lợi hại nhất, nhưng có lúc kiến thức của anh lại ít nhất, khi gặp tình huống, Lý Đông phải dựa vào họ giải thích.

Nhưng bây giờ đến họ cũng không biết, sao Lý Đông lại biết được?

"Cái này, tôi chỉ thấy nơi này, đâu đâu cũng truyền lại tiếng vọng, tôi cũng cảm thấy tên của nơi này chắc chắn gọi là Hành lang Tiếng vọng.

Đương nhiên nếu các cậu cứ nhất quyết hỏi Hành lang Tiếng vọng này từ đâu mà ra, thì tôi đành phải nói thật, là lúc tôi chơi game nghe được một danh từ như vậy, danh từ này, tôi cũng từ trong game mà biết!" Lý Đông vừa nói xong, Vương Bàn Tử và mấy người kia đều ngớ ra.

Thực tế, bất kể là Hồ Bát Nhất hay Vương Bàn Tử, tuổi tác của họ về cơ bản đều đã ngoài 30, gần 40, lớn hơn Lý Đông một chút, bây giờ đều là những người đàn ông trưởng thành thực thụ, tự nhiên không thể giống như Lý Đông được.

"Nhưng tôi cảm thấy nơi này đầy vẻ tà môn, có lẽ nơi này thật sự có chuyện!" Lý Đông vừa rồi chỉ đùa một chút, để mấy người đồng đội hơi thả lỏng.

Nhưng anh vừa mới thả lỏng một chút, lại đột nhiên phát hiện trên

con đường yên tĩnh phía trước đột nhiên xuất hiện hai người.

Hai người đó có ngoại hình rất kỳ quái, một người mặc một bộ đồ trắng, người còn lại mặc một bộ đồ đen.

Cả hai đều đội mũ cao, thè lưỡi dài, trong tay cầm xích sắt.

"Thứ quái gì vậy?" A Ninh lập tức giật mình.

Cô là một nhà thám hiểm kỳ cựu, đã đi qua rất nhiều nơi, nhưng chưa từng thấy chuyện như thế này.

"Chẳng lẽ là Hắc Bạch Vô Thường trong truyền thuyết?" Trong truyền thuyết về Hắc Bạch Vô Thường, bây giờ tất cả mọi người ở đây đều tương đối rõ ràng.

Theo truyền thuyết, Hắc Bạch Vô Thường một đen một trắng, là những người chuyên đi bắt hồn phách của người chết.

Hai người họ có hai câu nói rất kinh điển, một người nói "đã đến lúc rồi", người kia nói "đang tìm ngươi đây".

Hai câu nói này bản thân nó dường như không có ý gì đặc biệt đáng sợ, nhưng khi kết hợp lại, lại khiến người ta có một cảm giác sâu xa, bởi vì hai câu nói này, thật sự là nghĩ kỹ mà rợn.

"Trời ạ, chẳng lẽ chúng ta thật sự đã đến âm phủ địa phủ trong truyền thuyết rồi sao?

Nếu vậy thì chúng ta có phải đã chơi lớn quá rồi không, chẳng lẽ mấy người chúng ta đã chết rồi sao?" Vương Khải Toàn cũng trợn to mắt, nhìn hai gã nghi là Hắc Bạch Vô Thường phía trước.

"Địa phủ là nơi quy túc của vạn linh, người sống tự tiện vào đây, chết!" Hai gã Hắc Bạch Vô Thường sau khi thấy mấy người, câu đầu tiên nói ra lại là câu này.

Lời nói của chúng tràn đầy sự uy nghiêm, dường như không thể

nghi ngờ.

Tựa hồ như mấy người họ, thật sự đã phạm phải tội lớn.

Lý Đông và mấy người còn lại lại thở phào một hơi.

Từ câu nói này, có nghĩa là mấy người họ còn sống.

Quả nhiên chuyện huyền ảo như vậy, chắc là không có khả năng đó.

Làm sao họ có thể chết một cách không rõ ràng như vậy được.

Bây giờ họ vẫn sống sờ sờ, có thể cảm nhận được nhiệt độ, có thể nhìn thấy bóng của mình, thậm chí khi nói chuyện còn có thể thở ra hơi nóng.

Người như vậy sao có thể tùy tiện chết được.

"Hai gã này rốt cuộc là sao?

Chẳng lẽ hai gã này thật sự là Hắc Bạch Vô Thường??

Nơi này là địa phủ?

Không phải quá huyền ảo rồi chứ??

Trên trái đất thật sự có nơi như địa phủ sao?" A Ninh thực tế căn bản không tin vào những lời này.

Nơi như địa phủ, chỉ là nơi tồn tại trong truyền thuyết mà thôi.

Thành phố quỷ Phong Đô, những thứ ở đó, nhiều nhất cũng chỉ là một địa điểm du lịch.

Chẳng lẽ thật sự có địa phủ sao?

Hắc Bạch Vô Thường, lại thật sự xuất hiện?

"Phần lớn là thứ giả thần giả quỷ, tôi thấy hai người này, cũng không giống những kẻ có sức mạnh siêu nhiên!

Hai người này trông cũng chỉ là hai kẻ quái dị mà thôi.” Lý Đông bây giờ căn bản không tin vào tà ma.

Hai người này, trông không giống Hắc Bạch Vô Thường thật sự.

Ít nhất thì trên tivi anh cũng đã xem Hắc Bạch Vô Thường, đáng sợ biết bao, hai người này tuyệt đối không giống.

Nếu hai người này không giống Hắc Bạch Vô Thường, anh càng yên tâm hơn.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, gã này vốn là một kẻ to gan lớn mật, chỉ cần tiền không cần mạng.

Gã này vì tiền, có thể đến nơi nguy hiểm nhất để trộm mộ, có thể làm những việc nguy hiểm nhất.

Chương 728

Trong tình huống này, hai gã này đừng nói là gặp Hắc Bạch Vô Thường, dù có gặp Diêm Vương gia, có lẽ gã cũng dám động thủ.

Quả nhiên trong lúc nói chuyện, gã này đã nổ súng vào Hắc Bạch Vô Thường.

Hai gã Hắc Bạch Vô Thường vừa rồi uy nghiêm như vậy, nhưng bây giờ sau khi trúng đạn, lập tức có chuyện.

Chỉ thấy trên người Bạch Vô Thường lập tức xuất hiện một mảng màu đỏ tươi, rõ ràng đã bị thương, máu tươi chảy xuống, nhuộm đỏ cả bộ đồ trắng.

Chỉ là gã này tuy chảy nhiều máu như vậy, nhưng hành động lại không bị ảnh hưởng nhiều, vẫn tiếp tục đi về phía họ.

Trông có vẻ như chuẩn bị bắt họ!

Miệng chúng không ngừng nói những lời rất kỳ quái.

Lý Đông lúc này cũng không quan tâm nhiều nữa.

Bây giờ bất kể hai gã này là Hắc Bạch Vô Thường thật hay là hai kẻ giả thần giả quỷ, Vương Bàn Tử đã động thủ, có nghĩa là gã căn bản không tin hai gã này.

Bây giờ trong đội ngũ này, tất cả mọi người đều là một thể thống nhất cùng tiến cùng lùi, một người đã làm, những người còn lại cũng chỉ có thể cùng tiến cùng lùi, căn bản không thể bán đứng đồng đội.

Ít nhất trong đội ngũ của Lý Đông bây giờ, tuyệt đối không thể tồn tại chuyện bán đứng đồng đội.

Thành viên trong đội ngũ này, mỗi người đều là những người bạn

đồng hành đã cùng nhau trải qua thử thách sinh tử.

Vì vậy sau khi Vương Bàn Tử nổ súng, mấy người còn lại cũng lần lượt nổ súng.

Hai gã Hắc Bạch Vô Thường lập tức bị bắn thành cái sàng, trên người cũng không biết đã dính bao nhiêu viên đạn.

Nhưng điều khiến người ta kinh ngạc là, hai người này dường như cũng không phải sinh vật bình thường, sau khi dính nhiều đạn như vậy vẫn không ngã xuống, tuy đã chảy rất nhiều máu, nhưng trông có vẻ vẫn quyết bắt được họ.

"Lũ cuồng nhân to gan, dám nổ súng vào ta, ta phải bắt các ngươi xuống 18 tầng địa ngục!" Lời nói của hai gã Hắc Bạch Vô Thường càng khiến Lý Đông tin rằng hai gã này không phải Hắc Bạch Vô Thường thật sự.

E rằng hai gã này lại là cương thi hay gì đó.

Lúc trước đã gặp con cương thi ma cà rồng kia, dù tay chân bị chặt đứt, vẫn có thể nối lại, và vẫn có thể cắn người.

Hai gã này e rằng cũng tương tự, trông có vẻ còn lợi hại hơn con cương thi ma cà rồng kia.

Chỉ không biết hai gã này có thể dùng lửa thiêu chết được không.

Con cương thi ma cà rồng lúc trước đã bị lửa thiêu chết.

Lý Đông bây giờ đoán hai gã này cũng tương tự, vì vậy lại một lần nữa lấy ra một cây đuốc, sau khi châm lửa liền trực tiếp dùng đuốc làm vũ khí.

Cây đuốc này có thể dùng như một cây gậy, đồng thời ngọn lửa trên đuốc có thể châm cháy hai gã này.

Dùng trong trận chiến như thế này vô cùng tiện lợi.

Lý Đông gần như trong nháy mắt đã châm cháy Hắc Bạch Vô Thường.

Hắc Bạch Vô Thường sau khi gặp lửa, mới phát ra từng tràng tiếng la hét thảm thiết!

Trên người hai gã này dường như cũng toàn là vật dễ cháy, hoặc là máu trong cơ thể chúng về cơ bản đều là vật dễ cháy, gần giống như xăng, chỉ cần gặp một chút tia lửa là có thể bùng cháy, sau đó cháy cho đến khi hoàn toàn thành tro bụi! 118.

Thậm chí sau khi cháy thành tro bụi, ngọn lửa vẫn không tắt, cho đến khi không còn lại gì mới biến mất, cứ như đốt xăng.

"Hắc Bạch Vô Thường trong truyền thuyết bị chúng ta giết như vậy, thật thần kỳ!

Nơi này thật thú vị, chẳng lẽ nơi này thật sự là địa phủ trong truyền thuyết sao?

Nếu là địa phủ, tôi sẽ đi tìm Diêm Vương gia, tôi nhất định phải bắn một phát vào đầu ông ta!" A Ninh vốn là một người phụ nữ to gan lớn mật, bây giờ thấy đã hạ được Hắc Bạch Vô Thường, dường như càng thêm hưng phấn, thậm chí còn nói nếu gặp Diêm Vương gia, cũng phải bắn một phát vào đầu ông ta.

Lời nói như vậy không phải người thường có thể nói ra được.

Tục ngữ nói, Diêm Vương muốn người chết canh ba, không dám giữ đến canh năm, câu nói này không sai chút nào.

Ít nhất trong truyện thần thoại, Diêm Vương gia có thể làm chủ sinh tử của con người, muốn người chết thì chết, muốn người sống thì sống.

Nhưng bây giờ lại có người dám bắt nạt Diêm Vương gia như vậy, không phải còn lợi hại hơn cả Tôn Đại Thánh trong truyền thuyết

sao?

Đương nhiên đây cũng chỉ là lòng dũng cảm nảy sinh sau khi hạ được hai con quái vật một đen một trắng mà thôi.

Lý Đông cũng lắc đầu, không coi đó là chuyện gì to tát.

Nhưng sau khi đi vào trong thành, anh phát hiện càng đi về phía trước, tình hình xung quanh càng không ổn.

Bây giờ họ không ở trong thế giới ngầm, mà ở trong một thế giới trên mặt đất, chính xác hơn là trong một thành cổ được bao quanh bởi núi non.

Trong một thành cổ như vậy, dường như lại không thấy ánh mặt trời, trên trời một màu xám xịt, tầm nhìn cũng rất thấp, trông có vẻ thật sự không phải là một nơi bình thường.

Ở nơi như vậy, họ đều cẩn thận từng chút một, sợ rằng xung quanh lại xuất hiện một con quái vật, dù sao lúc trước Hắc Bạch Vô Thường cũng xuất hiện như vậy!

Cuối cùng họ đã đến trung tâm thành phố.

Ở trung tâm thành phố này có một đại điện vô cùng trang nghiêm.

Chương 729

Trong đại điện trang nghiêm này đang cháy mấy cây nến lớn, những cây nến này có niên đại rất lâu đời, dường như đã cháy qua nhiều năm.

Điều đó quá không hợp lý.

Dù sao muốn cháy ra lửa thì cần có đủ nhiên liệu, nhưng bất kể là nhiên liệu gì, thực tế cũng không thể duy trì được lâu, sẽ nhanh chóng bị lửa thiêu hết.

Dù sao lửa là thứ có thể thiêu rụi mọi thứ, chỉ cần lửa đủ lớn, thứ gì cũng có thể thiêu rụi.

"Chỗ này không bình thường, thực sự quá không bình thường!

Tôi luôn cảm thấy nơi này, sẽ có chuyện sắp xảy ra, mọi người đều cẩn thận một chút, chú ý xung quanh, tuyệt đối không thể để xảy ra chuyện!" Lý Đông lắc đầu, đi vào trong đại điện này.

Trong đại điện, anh phát hiện một lối vào của một đường hầm dưới lòng đất.

Lối vào đó dường như tỏa ra ánh sáng mờ ảo, thứ ánh sáng màu xanh lam nhạt, mang lại cho người ta một cảm giác rất kỳ diệu, giống như lối vào địa ngục trong truyền thuyết vậy.

Lý Đông chỉ hơi do dự một chút, với bản chất của một nhà thám hiểm bẩm sinh, cuối cùng anh đã trực tiếp đi vào, dẫn đầu ở phía trước.

Trong tay anh cầm dao, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào!

Dưới lối vào đó là một con dốc, con dốc đó rất dài, khoảng mấy nghìn mét, họ cũng phải đi một đoạn khá lâu mới đến được đáy.

Ở dưới đáy dường như là một không gian rất rộng lớn, họ vừa mới xuống đã thấy một cỗ quan tài ở ngay lối vào.

Nhưng cỗ quan tài đó dường như không có nắp, cứ mở toang như vậy, bên trong có một thi thể.

Lý Đông quan sát kỹ tình hình xung quanh quan tài một lúc, phát hiện trên quan tài có một cái tên.

Đương nhiên tên đó là văn tự cổ đại, vì là chữ phồn thể, viết rất nguệch ngoạc, khiến người ta không nhìn rõ là ai.

Chỉ là Lý Đông có thể mơ hồ cảm nhận được, cái tên này e rằng là một nhân vật trí tuệ rất nổi tiếng thời cổ đại.

E rằng là một nhân kiệt thời cổ đại!

Kết quả bây giờ một đại nhân kiệt thời cổ đại lại bị đưa đến nơi như thế này, khiến người ta cảm thấy không thể tin được.

"Cũng không biết là vị tiền bối nào, thực sự xin lỗi, tôi cũng không có việc gì khác có thể làm cho ngài, chỉ có thể đậy nắp quan tài lại cho ngài!" Lý Đông nhẹ nhàng nói một câu, nhưng không tìm thấy nắp quan tài.

Nhưng chuyện này không làm khó được anh.

Bây giờ trong túi anh cũng không có sẵn quan tài, tự nhiên cũng không thể dùng thứ khác để chế tạo quan tài cho người ta.

Nhưng anh có một ít giấy trắng, Lý Đông làm theo cách của mình, dùng giấy trắng làm một cỗ quan tài giấy.

Sau đó qua hệ thống nâng cấp, nó cũng trở nên vô cùng chắc chắn, trực tiếp đặt cỗ quan tài của người kia, cả người lẫn quan tài, vào trong cỗ quan tài giấy này, sau đó dùng nắp đậy lại, dùng đinh đóng chặt, trông thuận mắt hơn nhiều.

Trên đường đi, Lý Đông lại thấy một số quan tài khác, trong mỗi cỗ quan tài đều có một người nằm, và quan tài đều không có nắp, trông có vẻ người trong mỗi cỗ quan tài về cơ bản đều là một nhân kiệt thời cổ đại.

"Thật là bụi về với bụi, đất về với đất, những người đó có vài người tôi nghe tên, về cơ bản đều là những nhân vật lớn trong lịch sử!

Dù không phải là nhân vật lớn, cũng là những người vô cùng thông minh khiến người ta kính nể!

Nhưng không ngờ những nhân kiệt của từng thế hệ lại bị người ta trộm mộ, thi thể của họ lại bị vận chuyển đến đây!

Thật quá bi thảm.

Quả nhiên con người dù có giỏi giang đến đâu, cũng chỉ là giỏi giang lúc còn sống mà thôi, sau khi chết rồi còn lại gì đâu!" Hồ Bát Nhất nhìn từng cỗ quan tài, cũng cảm thấy vô cùng thương cảm.

Bây giờ khi còn sống, họ cũng là những nhân vật tương đối lợi hại, mấy người họ thân mang tuyệt kỹ, thân thế bất phàm, cũng là một thế hệ nhân kiệt, nhưng có thể tưởng tượng, nếu chết rồi, dường như thật sự không còn lại gì.

"Chẳng trách từ xưa đến nay có nhiều người như vậy, không mệt mỏi theo đuổi sự trường sinh bất lão, dù cho vô số người đi trước đều thất bại, vẫn cứ lớp sau nối lớp trước, dùng đủ mọi cách, chẳng lẽ là vì nguyên nhân này sao, thật quá đáng sợ." A Ninh lắc đầu, trong lòng cũng có một sự xúc động không tên.

Dù sao những người ở đây về cơ bản mỗi người đều là nhân vật lớn, kết quả bây giờ lại có một kết cục như thế này, bị nhốt trong một không gian dưới lòng đất như vậy, một không gian tăm tối không thấy ánh mặt trời, nhiều quan tài như vậy chen chúc nhau, thật quá kinh

khủng.

Chỉ là, Lý Đông bây giờ cảm thấy rất kỳ quái, tại sao ở đây lại có nhiều quan tài của những nhân vật lợi hại thời cổ đại như vậy?

Chủ nhân của nơi này thu thập nhiều quan tài như vậy để làm gì?

Chẳng lẽ để cho đẹp sao?

Thu thập nhiều thi thể như vậy?

Lý Đông thực tế không tin vào những thứ như sức mạnh siêu nhiên hay ma quỷ.

Những sinh vật anh có thể thấy về cơ bản đều là sinh vật sống, hoặc là người chết chưa chết hẳn, đương nhiên cũng có khả năng là một sinh mệnh mới được sinh ra từ thi thể.

Chưa bao giờ có ma quỷ thật sự, điều đó quá vô lý.

Vì vậy anh cảm thấy người có thể đưa nhiều thi thể như vậy đến đây, hoặc là một người sống có tâm lý bệnh hoạn, hoặc là một loại sinh vật như cương thi không biết được sinh ra từ đâu.

Sau khi đi qua một khu vực đầy quan tài, Lý Đông lại đến một căn phòng khác.

Diện tích của căn phòng này rất lớn, khoảng năm sáu trăm mét vuông, một căn phòng siêu lớn.

Trong một căn phòng siêu lớn như vậy, đặt rất nhiều giá sách.

Trên giá sách, phần lớn dường như không phải là sách cổ đại, mà là một số cuốn sổ tay.

Chương 730

Đúng vậy, những thứ này dường như toàn bộ đều là sổ tay.

Chữ trên sách không phải được viết bằng bút mực hiện đại, mà là dùng bút lông.

Nhưng là loại bút lông siêu nhỏ, chữ viết rất ngay ngắn, thậm chí trên một số cuốn sách còn có một số hình vẽ ghi chép.

Những ghi chép này, vì là chữ phồn thể, nên Lý Đông đọc hơi có chút khó khăn.

Nhưng sau khi miễn cưỡng đọc được một ít, anh đột nhiên phát hiện, những văn tự này về cơ bản dường như đang nghiên cứu ký ức của những người ở đây.

Đúng vậy, nơi này, dường như đang nghiên cứu bộ não của những nhân vật lợi hại thời cổ đại.

"Không thể nào, quá không thể tin được?

Sau khi người ta chết, não cũng chết rồi, làm sao có thể còn ký ức.

Dù có lưu giữ được ký ức, người khác làm sao có thể lấy được những ký ức đó.

Điều này quá vô lý rồi?" A Ninh cũng là một người tin vào khoa học, nếu thật sự là như vậy, thì quá không thể tin được.

Những thứ được ghi chép trong những cuốn sách này, không phải quá hoang đường một chút sao?

"Trước tiên đừng quan tâm có khoa học hay không.

Nhưng từ nội dung ghi chép trong những cuốn sách này, dường như đúng là như vậy!" Lý Đông đếm sơ qua, phát hiện ở đây có hơn

2000 cuốn sổ tay.

Trong hơn 2000 cuốn sổ tay, mỗi cuốn đều ghi chép nội dung chi tiết, trông về cơ bản đều là ký ức của một người?

Sau khi nhớ lại, anh không nhịn được quay lại nơi đặt quan tài xem, phát hiện nơi đó cũng có đúng hơn 2000 cỗ quan tài, hơn 2000 bộ thi thể.

"Xem ra đúng là như vậy, chỉ là, thu thập nhiều ký ức như vậy để làm gì?

Cái này rốt cuộc có tác dụng gì?" Đương nhiên anh cũng biết, chỉ cần là người hơi thông minh một chút, tự nhiên sẽ không làm những việc vô bổ.

Đặc biệt là nhân vật lớn ở đây, dù sao nơi này cũng không phải là nơi bình thường, khí tức nặng nề khiến người ta cảm thấy sự phi phàm của nơi này, người ở nơi như vậy tự nhiên không thể làm những việc không có lợi cho mình.

"Chẳng lẽ, những gã này thu thập ký ức của người khác, để hiểu trí tuệ của người khác, sau đó có thể nâng cao bản thân?

Cải tạo trí thông minh của mình?

Điều này không phải quá vô lý một chút sao?

Không phải quá không thể tin được một chút sao?" "Nhưng người ở đây đâu rồi?

Họ đã đi đâu?

Chẳng lẽ đây cũng là con bài tẩy mà Thiết Diện Sinh để lại?

Gã Thiết Diện Sinh đó không chỉ muốn hồi sinh, mà còn muốn có được sự biến đổi khác sao?" Lý Đông cẩn thận suy tư.

Nhưng sau đó anh đã hiểu ra, dường như cũng là chuyện như vậy.

Nếu gã đó vốn là một người sống cách đây mấy nghìn năm, vậy thì bất kể gã làm chuyện gì, đều là hợp lý.

Bởi vì gã vốn sống cách đây mấy nghìn năm, dù có thông minh đến đâu, chắc chắn cũng không thể thích nghi với cuộc sống mấy nghìn năm sau, nhưng nếu nghiên cứu những thứ này, thì chưa chắc.

Lý Đông đột nhiên hiểu ra!

Kết quả đúng lúc này, anh đột nhiên phát hiện, trên đầu mình dường như có gì đó không ổn, truyền đến một trận tiếng "sa sa sa".

Âm thanh đó dường như là một loại côn trùng nào đó đang chạy trên sàn, số lượng rất nhiều.

"Mau nhìn kìa, mau nhìn lên đầu kìa?

Đó là, côn trùng, rất nhiều rất nhiều côn trùng!" Nghe thấy tiếng nói, mấy người đều không nhịn được ngẩng đầu nhìn lên.

Quả nhiên trên đầu họ có rất nhiều côn trùng màu đen.

Thứ mà Lý Đông ghét nhất về cơ bản đều là côn trùng, về cơ bản ở mỗi nơi gặp phải côn trùng đều để lại ấn tượng không tốt, những con côn trùng đó vô cùng đáng ghét, khiến người ta phòng không xuể.

Những con côn trùng này cũng không phải côn trùng khác, mà là Thi miết vương, đúng vậy, Thi miết vương!

Thứ này lợi hại đến đâu Lý Đông đã nghe nói từ lâu, thứ này thậm chí có thể giết chết không ít người, người bị thứ này cắn sẽ biến thành huyết thi.

Kết quả bây giờ lại có một đám như vậy, hàng nghìn hàng vạn, không biết có mấy nghìn con hay mấy vạn con, một khi ùa lên, thì quá kinh khủng.

Thực tế cũng đúng, thứ này có thể kế thừa ký ức của con người,

sau đó được con người sử dụng, thứ này cũng là một phương pháp của thuật trường sinh.

Cái gọi là trường sinh bất lão, chẳng qua chỉ là kế thừa ký ức, để ký ức của mình không ngừng truyền thừa xuống mà thôi.

Nhưng bây giờ, nơi này lại có nhiều loại côn trùng như vậy, xem ra nơi này và Thiết Diện Sinh, quả thực có mối quan hệ rất lớn.

"Làm sao bây giờ?

Sao lại có nhiều côn trùng như vậy?" Họ không ngừng lùi lại, quả nhiên những con côn trùng đó như thủy triều ùa xuống.

Lý Đông và những người khác đều cầm vũ khí khác nhau, không ngừng nổ súng vào những con côn trùng này.

Chương 731

Nhưng kích thước của những con côn trùng đó quá nhỏ, số lượng lại quá nhiều, nổ súng cũng chưa chắc đã bắn trúng.

Lý Đông lấy đuốc ra, không ngừng vung loạn xạ vào những thứ đó, nhưng những con côn trùng đó lại không ngừng bay tới.

Quá bất ngờ, ở nơi này lại gặp phải nhiều côn trùng như vậy.

May mà bây giờ tạm thời không bị thương, vì lớp phòng hộ của anh quả thực rất tốt, những con côn trùng này không cắn xuyên được lớp phòng hộ của anh.

Nhưng vô số côn trùng bò trên người, cũng khiến người ta vô cùng buồn nôn.

Đặc biệt là rất nhiều côn trùng chết trên người, điều đó càng khiến người ta kinh khủng vô cùng.

Quan trọng nhất là dường như sau khi có côn trùng chết trên người, mùi đó có thể thu hút những con côn trùng khác, không ngừng có côn trùng bay đến người họ, chẳng mấy chốc trên người mỗi người đều chi chít côn trùng.

Nếu lớp phòng hộ trên người có một chút khuyết điểm, vậy thì có thể gặp nguy hiểm.

Sau khi bị giày vò gần hai tiếng đồng hồ, họ mới cảm thấy thoải mái hơn một chút, tất cả côn trùng đều đã biến mất.

"Đi sang bên kia, tôi muốn xem đó rốt cuộc là thứ gì!" Lý Đông lúc này trong lòng lửa giận bừng bừng, hận không thể tìm ra chủ nhân của nơi này, lập tức hạ gục gã đó.

Men theo hành lang tiến lên, chẳng bao lâu họ lại tiến vào một địa

cung.

Trong địa cung này, vốn vô cùng yên tĩnh, chỉ có một số bức tượng đồng!

Những bức tượng đồng này, mỗi bức đều được điêu khắc sống động như thật, tuy không phải là tác phẩm nghệ thuật đặc biệt tốt, nhưng cũng rất không tồi.

Chỉ là sau khi họ tiến vào, cũng không biết ai đã giẫm phải cơ quan, những bức tượng đồng đó lại đột nhiên, bắt đầu cử động.

Trong tay mỗi bức tượng đồng, đều rút ra những thanh đao dài sáng loáng!

Lý Đông phát hiện nơi họ tiến vào vừa hay là trung tâm của một trận hình, sau khi những bức tượng đồng này bắt đầu hành động, họ lập tức bị bao vây ở trung tâm, bây giờ nhìn ra xung quanh, trùng trùng điệp điệp toàn là tượng đồng, tỏa ra sát ý với họ.

"……Thứ quái gì vậy!" Mọi người không ngờ lại gặp phải nhiều tượng đồng ra tay như vậy.

Quan trọng nhất là những bức tượng đồng này dường như căn bản không giống cơ quan, mà giống một loại sinh vật hơn.

Bởi vì nếu là cơ quan, sẽ luôn có những nơi khác liên kết, nhưng những bức tượng đồng này rõ ràng là từng cá thể riêng biệt, trông giống một loại sinh vật hơn. 119.

Chỉ là loại sinh vật này trước đó vẫn luôn đều không động đậy, cũng là sau khi gặp họ mới bắt đầu động đậy, điều đó quá không thể tin được.

Ở đây, chúng dường như được chuyên môn mai phục!

Nếu là cương thi bình thường, họ dám nổ súng, nhưng đối mặt

với những bức tượng đồng như thế này, quả thực không biết nói gì.

Ngay cả khi có bộ trang bị Ngũ Hành, cũng không có cách nào. 120.

Bởi vì những bức tượng đồng này cứ như là những cỗ máy giết người vô tình, không bị bất kỳ vật phẩm nào cản trở, dường như có thể giết chết mọi thứ!

"Trời ạ, rốt cuộc phải làm sao?

Mấy gã này có đánh chết được không?

Dùng lửa thiêu e rằng cũng không được." Mọi người chỉ có thể nhìn những con quái vật này ép sát lại, thậm chí không có chút dư địa để phản kháng.

Đương nhiên, may mà có Lý Đông ở đây, luôn có thể tìm ra cách khác!

Vì Lý Đông có công cụ đặc biệt!

Căn nhà kỳ dị lại một lần nữa được thả ra, mọi người lập tức co rúm vào trong căn nhà này, vũ khí của những bức tượng đồng, toàn bộ đều ép về phía căn nhà này.

Họ vừa mới vào trong nhà, bên ngoài đã truyền đến tiếng va chạm "đinh đinh đang đang", dường như muốn trực tiếp đập nát căn nhà này.

Âm thanh kinh khủng đó, khiến người ta cảm thấy có chút luống cuống.

"Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ?

Phải làm sao đây?" Lý Đông bảo mọi người trước tiên cứ trốn ở bên trong, bây giờ cũng không có phương pháp nào khác.

Thực tế có lúc khi đạt đến một mức độ nhất định, các loại kỹ xảo đều vô dụng.

Vì vậy bây giờ điều duy nhất có thể làm, đó là ra ngoài và đánh một trận với những bức tượng đồng này.

Tuy anh cảm thấy những bức tượng đồng này lợi hại, nhưng nếu không đánh thì làm sao biết có cơ hội hay không.

Trong nháy mắt, anh lăn ra ngoài, và những bức tượng đồng đó lại một lần nữa di chuyển về phía anh.

Những gã này bước đi đều tăm tắp, cứ thế đẩy về phía trước.

Lý Đông bây giờ cắn răng, trực tiếp lao về phía trước, để những thanh đao đó chém vào người mình, trong khoảnh khắc đó, anh cảm thấy trên người tăng thêm vô số áp lực.

Nếu không phải vì bộ giáp này vô cùng đặc biệt, có lẽ anh đã sớm bị chém thành tương thịt rồi.

Chương 732

Nhưng anh đã cứng rắn chịu đựng được.

Đồng thời, anh cũng không phải là người chỉ biết chịu đòn không đánh trả. 121.

Trong khoảnh khắc đó, anh vung đao chém ra, những bức tượng đồng đó, trước lưỡi đao của anh cứ như một đống đồng nát sắt vụn, tùy tiện đã bị chém vỡ.

Có vẻ có hy vọng!

Tuy số lượng những bức tượng đồng này rất nhiều, rất kinh khủng, nếu là người bình thường, có lẽ đã sớm bị nghiền nát, nhưng Lý Đông dựa vào bộ giáp cộng với lưỡi đao của mình, dường như có cách đối phó.

Nhanh chóng lại có một nhát đao khác...

Trận chiến như vậy kéo dài gần một tiếng đồng hồ.

Trong một tiếng đồng hồ, quần áo trên người Lý Đông không ngừng chịu đủ loại va chạm, gần như muốn xé rách bộ trang bị Ngũ Hành.

Anh chưa bao giờ gặp phải chuyện như vậy.

Đương nhiên một trận chiến đối với những bức tượng đồng này tổn thất cũng rất lớn, những bức tượng đồng này cũng bị chém ngã vô số. 122.

Bây giờ cả mặt đất đâu đâu cũng là đồng nát sắt vụn, cứ như một trạm thu mua phế liệu.

Trong một trạm thu mua phế liệu như vậy, cuối cùng cũng chỉ còn

lại một mình Lý Đông đứng vững.

Cuối cùng tất cả tượng đồng đều bị chém ngã xuống đất!

Sau khi những bức tượng đồng này ngã xuống, cũng không xảy ra chuyện gì bất ngờ khác, trông có vẻ thật sự đã chết.

Bây giờ anh mới kiểm tra kỹ xem những bức tượng này rốt cuộc là sao.

Sau đó Lý Đông phát hiện ra hạt nhân của những bức tượng này dường như đều là một vật phẩm rất kỳ lạ.

Đúng vậy, trông nó giống như thịt, giống như một bộ não người.

Lại chuyện gì thế này?

Một bộ não người được cấy vào trong tượng đồng, rồi điều khiển nó?

Chẳng lẽ là một loại cải tạo nào đó?

"Trời, rốt cuộc là sao, lắp não người vào trong máy móc, thật sự là chưa từng thấy, chưa từng nghe, thật sự có người làm như vậy sao?" Lý Đông thực tế không biết đã từng đọc một cuốn tiểu thuyết khoa học viễn tưởng tương tự.

Đó là lắp não người vào trong máy móc, như vậy não người chỉ huy máy móc dường như có thể vĩnh sinh bất tử.

Bây giờ ở đây cũng có những thứ như vậy.

Trông cũng giống như do người cổ đại xây dựng.

Chẳng lẽ người cổ đại cũng có công nghệ như vậy sao?

Phải biết rằng công nghệ như vậy thực tế cũng chỉ tồn tại trên lý thuyết, rốt cuộc có thực hiện được hay không chưa chắc, hoặc là căn bản không thể thực hiện được, đó chỉ là tưởng tượng của con người

mà thôi.

Nhưng bây giờ tưởng tượng của con người lại được thực hiện ở thời cổ đại, có thể sao?

Lý Đông cảm thấy dường như đã thấy được một số thứ không thể tin được.

Nền văn minh tiền sử được phỏng đoán, dường như ở đây cũng có một chút manh mối.

Đương nhiên manh mối về chuyện như nền văn minh tiền sử quá ít, cũng quá hoang đường, tuy có rất nhiều chứng cứ, nhưng những chứng cứ đó dường như cũng không thể chứng minh được vấn đề gì.

"Đông ca, mấy gã này rốt cuộc là sao?

Chúng ta đang ở đâu?

Tôi cảm thấy nơi này sao lại có cảm giác công nghệ cao vậy?

Nơi như thế này thật sự ở trên trái đất sao?

Tôi cảm thấy có chút huyền ảo?" Vương Bàn Tử bây giờ cũng cảm thấy tam quan của mình dường như bị lật đổ, hoàn toàn không tin vào chuyện như vậy.

Nếu chuyện con người có thể trường sinh bất lão đã có chút hoang đường, vậy thì bây giờ biến thành thế này, càng hoang đường hơn.

"Tôi cũng không biết bên trong rốt cuộc có thứ gì, nhưng chúng ta có thể tiếp tục đi xuống xem, xem bên dưới rốt cuộc có thứ gì.

Dù sao bây giờ chúng ta đã đến đây rồi, nếu không đi xuống, cũng sẽ hối tiếc!

Ngoài ra, nếu hành vi của chúng ta từng bước đều nằm trong kế hoạch của đối phương, vậy thì chúng ta làm gì, đối phương chắc chắn cũng có sự sắp xếp tương ứng, như vậy chúng ta, dù có lùi lại, chưa

chắc cũng sẽ không gặp phải nguy hiểm khác!" Dù có lùi lại cũng sẽ gặp nguy hiểm, vậy thì chi bằng tiến lên.

Cũng cần phải là người vô cùng dũng cảm mới có thể có suy nghĩ này, cũng phải là người vô cùng dũng cảm mới có thể làm được việc này.

Lý Đông tuy có lúc tương đối nhát gan, nhưng về bản chất, anh là một nhà thám hiểm bẩm sinh, sau khi gặp những thứ tương đối tò mò, anh sẵn sàng vào xem.

Huống hồ bây giờ những bức tượng đồng này đã bị hạ gục, tuy rất lợi hại, nhưng cuối cùng đã bị hạ gục, chứng tỏ phía trước cũng không có gì to tát, ít nhất cho đến bây giờ khó khăn đã được khắc phục.

Chương 733

Lý Đông vượt qua khu vực tượng đồng rồi lại đi về phía trước.

Nhưng sau khi đi về phía trước, anh phát hiện ra một nơi vô cùng kỳ dị.

Nơi này tuy là thế giới dưới lòng đất, cũng không có đèn chiếu sáng hay thứ gì tương tự, nhưng nơi này lại có ánh sáng không rõ nguồn gốc.

Chỉ là ánh sáng không rõ nguồn gốc đó không đặc biệt sáng, dưới sự chiếu rọi như vậy, môi trường xung quanh vô cùng thê lương.

Mỗi nơi trông đều một màu chết chóc, đâu đâu cũng có cây cối khô héo.

Điều duy nhất có thể thấy sinh khí, đó là trên mặt đất mọc một số loài hoa kỳ dị.

Nhưng những loài hoa kỳ dị đó lại không có lá, chỉ có một thân cây, sau đó cộng thêm một đóa hoa màu đỏ.

Đóa hoa màu đỏ đó yêu diễm vô cùng, mang lại cho người ta một cảm giác vô cùng đáng sợ.

Lại là nơi nào đây?

Loài hoa yêu diễm như vậy luôn khiến người ta có cảm giác không lành.

Trên trán Lý Đông rịn ra vô số mồ hôi.

Anh luôn cảm thấy đã từng thấy loài hoa này ở đâu đó, nhưng nhất thời lại không nhớ ra.

Mấy người còn lại dường như cũng có cảm giác như vậy, dường

như cảm thấy loài hoa này rất quen thuộc, nhưng nhất thời lại không nhớ ra.

Dù sao loài hoa như thế này về cơ bản ở nhân gian thường không thấy được.

Nếu ở nhân gian không thấy được, vậy có nghĩa là ở một nơi khác có thể thấy được.

"Đúng rồi, tôi nhớ ra rồi, hoa này chẳng lẽ là Bỉ Ngạn hoa trong truyền thuyết sao!

Hoặc gọi là Mạn Châu Sa hoa!

Loài hoa này hoa và lá không bao giờ gặp nhau!

Khi hoa nở, lá đều khô héo, sau khi hoa tàn, lá mới mọc lại!

Cũng chính vì đặc tính này của loài hoa, nên nó còn được gọi là Mạn Châu Sa hoa, có người vì thế mà đã bịa ra một câu chuyện vô cùng bi thương!" Trong đầu Lý Đông lóe lên một tia sáng, đột nhiên nhớ ra.

Cái gọi là Mạn Châu Sa hoa, theo truyền thuyết cổ đại, có một đôi vợ chồng tình cảm rất tốt.

Vì lo lắng sau khi uống canh Mạnh Bà đầu thai chuyển thế, không thể nhận ra nhau.

Thế là, hai người họ cố gắng chống lại việc chuyển thế, lưu lại ở nơi như thế này.

Kết quả vì lưu lại ở nơi này quá lâu, đã chọc giận thượng thiên, sau đó bị trừng phạt, khiến họ tuy trông như cùng một thể, nhưng lại vĩnh viễn không được gặp nhau.

Hoa nở thì lá rụng, hoa tàn thì lá mọc, nhưng hoa và lá lại vĩnh viễn không thể gặp nhau.

Đương nhiên câu chuyện như vậy nói trắng ra cũng là câu chuyện do con người bịa ra mà thôi, dù sao Lý Đông chắc chắn sẽ không tin vào sự tồn tại của chuyện như vậy.

"Sao có thể như vậy, nếu như vậy, chẳng lẽ bây giờ chúng ta thật sự đã chết rồi?

Nếu chúng ta bây giờ thật sự đã chết, không thể nào?" Mấy người họ, thực tế đều không tin vào chuyện như vậy.

Bởi vì họ có thể cảm nhận được hơi thở của mình, có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể, thậm chí có thể thấy bóng của mình trên mặt đất, trông như vậy căn bản không giống đã chết, rõ ràng là còn sống mới đúng.

"Lại là chuyện gì thế này?

Ngay cả hoa như vậy cũng nhìn được, lẽ nào tôi!" Mấy người dù không tin lời anh ta nói, nhưng lại không thể không chấp nhận hiện thực trước mắt.

Quả nhiên, sau khi nhìn thấy những bông hoa màu đỏ đó, họ nhanh chóng nhìn thấy một con sông.

Chính xác hơn, những bông hoa màu đỏ đó thực ra mọc ở bên bờ sông.

Nước trong con sông đó dường như không chảy, hoàn toàn là một vũng nước tù.

Nơi này nhìn bề ngoài giống như một con sông, nhưng thực tế, nó nên là một cái hồ hình dài.

Bên bờ hồ hình dài như vậy mọc đầy những bông hoa yêu diễm đó.

Trong cái hồ hình dài đó, có lẽ vì quá lâu không có dòng chảy,

nước bốc lên mùi hôi thối, mang một khí tức vô cùng đáng sợ.

Nếu da người chạm phải thứ nước này, không chừng sẽ thối rữa ngay lập tức.

Thật quá kinh khủng!

"Không lẽ là sông Hoàng Tuyền trong truyền thuyết đấy chứ?

Hoa Bỉ Ngạn bên sông Hoàng Tuyền, chẳng lẽ nơi này chính là đường Hoàng Tuyền sao?

Bọn mình đã đặt chân lên đường Hoàng Tuyền rồi à?" Vương Khải Toàn lúc này hoàn toàn không có vẻ gì là nghiêm túc, nói chuyện còn cười hì hì.

"Tên béo này, cậu thấy lời nói như vậy có đáng tin không?

Nhìn cái mặt béo của cậu kìa, thật quá, nhìn tôi đánh cậu xem, thậm chí còn có thể cảm thấy đau đấy!" Vương Bàn Tử có chút bất mãn với Vương Khải Toàn.

Chương 734

Vương Khải Toàn và Vương Bàn Tử vốn không khác nhau là mấy, cả hai đều là béo, gã này nghe xong lời đó liền chuẩn bị phản kích.

Hai người nhanh chóng cãi nhau!

"Mẹ nó rốt cuộc là sao?

Nơi này rốt cuộc là chỗ của người sống hay người chết?" Phan Tử cũng là một người tính tình vô cùng nóng nảy, bây giờ tay đang cầm một khẩu súng, chỉ muốn thấy quái vật để đánh, nhưng nơi này lại chẳng có con quái vật nào.

"Tôi không tin cái con đường Hoàng Tuyền chó má gì hết, tôi tin nơi này nên là một nơi nào đó do con người tạo ra!

Chúng ta cứ đi thẳng về phía trước xem sao, xem bên trong rốt cuộc có gì, tôi đoán toàn là mấy thứ giả thần giả quỷ thôi!" Lý Đông bây giờ tay cầm đao, không sợ bất cứ thứ gì, cũng chẳng quan tâm nơi này rốt cuộc là đâu.

Dù cho nơi này có là đường Hoàng Tuyền trong truyền thuyết, anh cũng không sợ, nếu thật sự gặp phải mấy gã vớ vẩn đó, anh thậm chí còn muốn đánh một trận với chúng.

Bọn Bàn Tử thực ra cũng là những kẻ gan to bằng trời, bây giờ biết được nơi như thế này, thực ra trong lòng cũng đang nghĩ, nếu gặp phải mấy gã đó thì phải làm sao?

Lý Đông đi thẳng về phía trước, không lâu sau liền nhìn thấy vũng nước tù đó, trong sông dường như có chút động tĩnh.

Nhưng động tĩnh trong con sông đó cũng đáng sợ không kém, trong

con sông nước tù ấy, dường như có một số sinh vật không rõ đang muốn bò ra từ bên trong.

Nhưng trong con sông đó dường như lại có một loại hạn chế nào đó, khiến chúng hoàn toàn không có cách nào.

Lý Đông trực tiếp cầm súng phun lửa, phun một tràng vào những sinh vật trong sông, những sinh vật đó liền phát ra từng tràng tiếng kêu thảm thiết.

Nhưng trong những tiếng kêu thảm thiết đó dường như lại có một sự vui mừng, như thể những sinh vật đó đã được giải thoát.

Lý Đông thở phào một hơi dài, sau này nếu gặp loại sinh vật này, cứ trực tiếp đốt chết là xong.

"Đông ca, chúng ta làm vậy có phải hơi vô đạo đức không?

Những sinh vật trong sông đó rõ ràng đáng thương như vậy, anh lại nỡ lòng nào phóng hỏa đốt chúng, có phải hơi tàn nhẫn không?" Lý Đông cười lạnh: "Có lẽ làm vậy đối với chúng là một sự giải thoát...

Tôi đang làm việc tốt đấy, cậu biết cái búa gì!" Lý Đông lườm một cái.

Thực ra đôi khi là vậy, con người khi ở trong nỗi đau tột cùng, chết đi còn tốt hơn là sống.

Ít nhất theo anh thấy bây giờ tuyệt đối là như vậy, những con quái vật trong sông đó chắc chắn rất hy vọng có thể chết đi, chứ không còn cách nào khác.

Vì vậy bây giờ trong lòng anh không có chút áp lực nào.

Sau khi đi về phía trước thêm một lúc, cũng không biết là ngày hay đêm, vì nơi này vẫn luôn như vậy, chưa từng có sự phân biệt ngày đêm.

Nhưng họ nhanh chóng nhìn thấy một tấm bia đá!

Tấm bia đá đó không lớn, trên đó có chữ!

Qua sông này, mới thấy nhân gian!

"Qua sông này, mới thấy nhân gian?" Lý Đông nhìn mấy chữ này, luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

"Chẳng lẽ chúng ta thật sự không còn ở nhân gian nữa sao?

Nơi này rốt cuộc là đâu?

Chẳng lẽ chúng ta quay lại đường cũ, cũng không thể thấy nhân gian nữa sao?" Lý Đông nghĩ thầm, quay đầu nhìn lại phía sau.

Anh nhanh chóng phát hiện con đường phía sau mình, lúc đến đây, dường như đã biến mất.

Bây giờ cả trời đất dường như là một khoảng không trống rỗng, không biết phía trước, cũng chẳng hay điểm cuối, hoàn toàn không biết mình đang ở đâu.

Trước mắt chỉ có một tấm bia, đại ý là muốn trở về nhân gian thì phải qua con sông này?

Nhưng nhìn con sông này, anh luôn cảm thấy nó không đơn giản như vậy.

Chiều rộng của con sông này thực ra không quá rộng, cũng chỉ khoảng hơn 200 mét, có thể dễ dàng nhìn thấy bờ bên kia.

Nhưng những sinh vật thê thảm đáng sợ trong nước sông khiến người ta phải dè chừng.

"Chẳng lẽ những con quái vật kêu la thảm thiết trong sông kia, thực ra là những con người chưa qua được sông sao?" Đến lúc này, về cơ bản có thể xác định được điều đó.

Những người kêu la thảm thiết trong sông chắc chắn là chưa qua được sông.

Nhưng một con sông rộng chỉ hơn 200 mét sao lại không qua được?

Lý Đông lấy một tờ giấy từ trong túi ra, gấp một chiếc thuyền giấy, sau đó thông qua hệ thống nâng cấp, chiếc thuyền giấy nhanh chóng biến thành một chiếc thuyền nhỏ có thể chứa hơn 10 người.

Nhưng sau khi đặt chiếc thuyền nhỏ này xuống sông, Lý Đông thấy nó xoay vài vòng trên mặt nước, rồi từ từ chìm xuống.

Bởi vì dưới đáy thuyền dường như đã bị ăn mòn, nhanh chóng thủng một lỗ.

"Bây giờ cơ bản đã xác định, nước trong sông là nước có tính ăn mòn, chỉ không biết là chất axit hay chất kiềm!

Hoặc là một chất ăn mòn khác!" Lý Đông bây giờ đã cơ bản xác định được.

"Không biết dùng căn nhà đó có qua được không, căn nhà đó lợi hại như vậy, bất kể thứ gì cũng không làm nó bị thương, không chừng có thể dùng nó để qua sông!" Bỗng có người nêu ra một vấn đề.

Đó là căn nhà kỳ dị của Lý Đông, căn nhà đó có lực phòng ngự cực mạnh, đã trải qua rất nhiều gian nan mà vẫn không bị hỏng.

Chương 735

Bên trong căn nhà đó còn có động cơ, có thể tự động tiến về phía trước!

"Thứ đó có lẽ cũng không được!

Thứ đó tuy rất chắc chắn, nhưng nói trắng ra cũng chỉ là làm bằng kim loại đặc biệt!

Tôi tin rằng loại nước đặc biệt trong con sông này có tính ăn mòn cực mạnh đối với kim loại!" Lý Đông nghĩ thầm, lại lấy một khối sắt từ trong túi ra, nhúng nhẹ vào nước, quả nhiên khối sắt đó lập tức tan chảy, không chút nghi ngờ.

"Một con sông dài như vậy, lẽ nào không có một cây cầu nào sao?" A Ninh hỏi.

"Lúc nãy không phải đã thấy hoa Bỉ Ngạn và sông Hoàng Tuyền rồi sao, trên sông Hoàng Tuyền hẳn là có một cây cầu chứ, trong truyền thuyết là cầu Nại Hà!" A Ninh có chút không chắc chắn hỏi.

"Cầu Nại Hà, Mạnh Bà ở cầu Nại Hà!" Lý Đông lắc đầu, không coi đó là chuyện gì to tát.

"Không dùng thuyền được, có lẽ chúng ta thật sự có thể cân nhắc dùng cầu, hoặc là chúng ta bay qua thì sao?" Lý Đông bây giờ nghĩ đến hai vấn đề này.

"Bay qua chắc là không được rồi, cậu không thấy những thứ đang bay trên mặt sông kia sao?

Những thứ đó đang chờ những sinh vật bay qua từ trên trời đấy!" Hồ Bát Nhất chỉ tay lên mặt sông.

Lý Đông lúc này mới phát hiện trên mặt sông, lại có một số quái

vật vô cùng kỳ lạ.

Những con quái vật kỳ lạ đó, chỉ có một cái miệng, một cái miệng rất lớn.

Cái miệng cực lớn đó dường như có thể nuốt chửng mọi thứ, bây giờ đang há ra, như thể sẵn sàng nuốt chửng những sinh vật bay qua bất cứ lúc nào.

"Xem ra chỉ có thể bắc cầu, nếu bắc cầu có lẽ sẽ có cách, chỉ là để tôi xem ở những nơi khác có cầu không?" Đi mãi không thấy đầu không thấy cuối, khiến mọi người cảm thấy vô cùng nhàm chán và tuyệt vọng.

Cuối cùng sau khi đi gần một ngày, họ cũng nhìn thấy một cây cầu.

Đương nhiên đó không phải là một cây cầu tốt lành gì, chỉ là một cây cầu độc mộc mà thôi.

Cây cầu độc mộc dài hơn 200 mét đó, trông có vẻ như về lý thuyết có thể qua được, nhưng nếu cứ thế đi qua, giữa đường không biết lúc nào chân trượt một cái là ngã nhào xuống dưới.

Nơi như thế này không phải ai cũng có thể qua được, chỉ có những người đi trên dây thép mới có bản lĩnh đó.

Rõ ràng Lý Đông không có bản lĩnh như vậy, chắc chắn không có cách nào đi qua đó.

"Bây giờ cũng không còn cách nào khác, xem ra chỉ có thể cải tạo cây cầu này một chút, sau khi cải tạo, có lẽ chúng ta có thể qua được!" Lý Đông nhìn cây cầu, tức thì thở phào nhẹ nhõm.

Cây cầu này đối với người khác thì khó qua, nhưng đối với anh lại có cách.

Bởi vì cây cầu này đối với anh, thực ra cũng là một vật phẩm, mà vật phẩm thì có thể nâng cấp!

Lý Đông triệu hồi hệ thống, tiêu tốn hết 5 vạn Đạo tệ, sau đó cây cầu độc mộc nhanh chóng biến thành một cây cầu lớn rộng rãi.

Dù vẫn là một cây cầu gỗ, nhưng một cây cầu rộng rãi có lan can hai bên như thế này, đi qua sẽ dễ dàng hơn nhiều!

Khoa học kỹ thuật mới là sức sản xuất số một!

Đương nhiên, nói vậy thực ra có chút ngượng ngùng, đối với Lý Đông bây giờ, hệ thống mới là sức sản xuất số một!

Mấy người còn lại, thấy cây cầu có sự thay đổi lớn như vậy, cũng vô cùng vui mừng, cuối cùng cũng qua được một ải.

"Mà nói đi nói lại, đây rốt cuộc là thứ gì?

Chúng ta đã gặp sông Hoàng Tuyền, chẳng lẽ đây là cầu Nại Hà trong truyền thuyết sao?

Cầu Nại Hà lại thế này à?" Dù bây giờ đã bắc được cầu, nhưng nhìn cây cầu này vẫn thấy có chút kỳ quái.

"Đây chắc chắn không phải sông Hoàng Tuyền, nhiều nhất chỉ là hàng nhái do con người tạo ra, nếu là sông Hoàng Tuyền thật sự, tuyệt đối không phải thế này.

Cũng không phải cầu Nại Hà, tôi cũng không biết rốt cuộc là thứ gì." Lý Đông lắc đầu, bây giờ đối với những chuyện này anh thực sự không hiểu.

Bởi vì những thứ anh gặp phải bây giờ thật sự quá kỳ lạ.

Kỳ lạ đến mức hoàn toàn không thể phân biệt được.

Cái gọi là đường Hoàng Tuyền, bây giờ cũng đã đi qua, nhưng cây cầu phía trước lại không giống cầu Nại Hà.

Bây giờ họ đang sống hay đã chết, thực ra cũng không rõ ràng lắm.

“Nhưng rõ ràng là nếu chúng ta muốn rời khỏi đây, chắc chắn phải qua con sông này, bây giờ qua rồi tính tiếp.

Qua rồi xem tình hình bên dưới thế nào!” Lý Đông bây giờ cũng không có cách nào khác.

Rốt cuộc bây giờ anh cũng không biết phải làm sao, trực giác mách bảo anh rằng qua sông là đúng.

Mọi người cũng có suy nghĩ như vậy, rốt cuộc bờ sông bên này không có điểm đầu, cũng không có điểm cuối, hoàn toàn không biết từ đâu đến, cũng không biết phải đi đâu, cảnh sắc duy nhất có thể nhìn thấy, cũng chỉ là những bông hoa màu đỏ yêu diễm bên bờ, những bông hoa đó nhìn vào khiến người ta cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Cứ tiến về phía trước không có điểm đầu điểm cuối như vậy tuyệt đối không phải là một chuyện dễ chịu, chắc chắn sẽ khiến người ta cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu.

Nhưng, nếu qua sông, không chừng sẽ có một vài thay đổi.

Con sông rộng hơn 200 mét này, nói thật, muốn qua cũng khá phiền phức.

Dù cây cầu bây giờ đã được cải tạo một chút, nhưng thực ra khoảng cách với mặt nước cũng chỉ có một hai mét, đi trên cây cầu như vậy, nhìn nước sông hai bên, quả thực khiến người ta cảm thấy trong lòng trống rỗng.

Chương 736

May mà nước sông hai bên đều là nước tù, hoàn toàn không có dấu hiệu chảy, không có cảnh nước sông chảy xiết, cũng khiến người ta yên tâm hơn một chút.

Nhưng trong nước sông, những sinh vật không ngừng giãy giụa, khiến người ta cảm thấy tâm trạng vô cùng khó chịu.

Vương Bàn Tử vừa đi vừa nổ súng vào những sinh vật đang kêu la thảm thiết trong sông, sau khi nổ súng, những sinh vật đó quả thực yên tĩnh hơn một chút, cũng không biết có bị bắn chết hay không.

Đi được nửa đường, cả cây cầu đều rung chuyển, có lẽ vì cây cầu tuy đã được cải tạo, nhưng thực chất vẫn là cầu độc mộc.

Rốt cuộc một cây cầu như thế này, không có trụ cầu, cũng không phải cầu vòm, chỉ là một cây cầu độc mộc dài như vậy, muốn qua được thực sự không phải chuyện dễ dàng.

Bây giờ trên đầu họ, những con quái vật há cái miệng khổng lồ, trông như muốn nuốt chửng mọi thứ, cũng đang không ngừng há miệng, như thể chuẩn bị cắn xé.

Vương Bàn Tử trong lúc căng thẳng, cũng không ngừng nổ súng lên trên đầu.

May mà những con quái vật trên đầu, đối mặt với sự tấn công của đạn, cũng đang từ từ lùi về phía sau, dần dần tan biến.

Đương nhiên, sự đầu hàng dường như chỉ là tạm thời, sau khi ngừng bắn chúng lại tụ tập lại.

“Tạm thời đừng quan tâm nhiều như vậy, chúng ta qua sông trước đã, những thứ đó nên là một loại chim, một loại chim ăn thịt, một loại

chim có răng, chúng ta đừng quan tâm đến những sinh vật đó!" Lý Đông chăm chú nhìn kỹ.

Đúng vậy, những con chim bay trên đầu họ tuyệt đối là loại chim có răng.

"Chim có răng, sao có thể?

Chẳng lẽ là loài lai tạp sao?" A Ninh cũng là người có chút kiến thức khoa học, sau khi nhìn thấy loại chim có răng đó, cảm thấy có chút kỳ quái.

"Cũng không hẳn, bây giờ còn có động vật có vú đẻ trứng nữa là!

Chim có răng thì có gì lạ?

Chẳng lẽ cậu không biết tất cả động vật bây giờ đều là do khủng long tiến hóa thành sao?

Khủng long tiến hóa, lúc ban đầu cũng có răng!

Chỉ là sau này răng từ từ thoái hóa đi thôi!

Không chừng những sinh vật ở đây là một số sinh vật đã xảy ra hiện tượng lại giống!

Chúng ta đừng quan tâm đến chúng, cứ từ từ đi về phía trước, qua sông trước đã!

Ở trên cầu, lỡ ngã xuống thì phiền phức lắm!" Bây giờ dưới chân họ là cái gọi là sông Hoàng Tuyền, con sông này không dễ đối phó, bên dưới dường như chứa đầy chất lỏng ăn mòn.

Loại chất lỏng ăn mòn này, nếu sinh vật như họ rơi xuống, không chừng sẽ thối rữa ngay lập tức, không còn gì cả.

Men theo cây cầu tiếp tục đi về phía trước, khoảng cách hơn 200 mét, đối với những người như họ, thực ra không mất bao lâu.

Nhưng trên đường đi, họ đi trong sợ hãi, vì những con chim bay trên trời đó, cuối cùng cũng bay về phía họ.

Những gã này toàn thân đen kịt, lông vũ đen, da đen, cộng thêm đôi mắt đen, khiến người ta cảm thấy như từng con từng con ma trơi.

Chỉ có cái miệng há ra để lộ những chiếc răng đáng sợ, mới khiến người ta cảm thấy sự tồn tại của loại sinh vật này.

Những con chim kỳ lạ này dường như đã nhìn thấy thức ăn tươi mới, liều mạng bay tới.

Lúc đầu còn đỡ, bây giờ thì che kín cả bầu trời, từng đàn từng đàn, khiến người ta cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Mấy người đều tự lấy vũ khí ra, không ngừng nổ súng vào những con quái vật trên đầu.

Nhưng đạn trong súng của mỗi người đều rất có hạn, bắn xong cần phải thay băng đạn, tuyệt đối là một chuyện vô cùng phiền phức.

Nhưng những con quái vật trên đầu lại không cho họ thời gian như vậy, không ngừng bay xuống.

Trong nháy mắt, Vương Bàn Tử thấy một con trong số đó bay đến vai mình, trực tiếp há miệng cắn vào vai anh ta.

Sức mạnh của những con quái vật này lại vô cùng lớn, dường như muốn trực tiếp kéo Vương Bàn Tử đi.

Vương Bàn Tử tức thì giật mình, trong lòng nghĩ, chẳng lẽ vì mình béo nhất, nên thịt nhiều nhất, vì vậy đã thu hút sự chú ý của những con quái vật đó sao?

Quả nhiên trong nháy mắt, Vương Khải Toàn cũng trở thành đối tượng được chăm sóc đặc biệt, bây giờ trên người Vương Khải Toàn còn có nhiều quái vật hơn, những con quái vật này cắn chặt rồi vỗ

cánh, lại thật sự nhấc anh ta lên được.

“Mẹ kiếp, cứu tôi, cứu mạng!” Vương Khải Toàn và Vương Bàn Tử bây giờ, đều hét lên.

Hai gã này đều là béo, lúc nào gặp phải chuyện như thế này?

Nếu bị những con chim kỳ lạ này bắt đi, dù trên người có mặc bộ đồ Ngũ Hành, e rằng cũng sẽ bị ăn không còn một mẩu.

May mà, vào thời khắc mấu chốt, Lý Đông tay cầm đao, nhanh chóng tiến lên, đánh rơi tất cả những con chim đang cắn họ xuống.

Nhưng những con chim quái dị đó dù đã chết mấy đồng bạn, cũng không có ý định lùi bước, vẫn tiếp tục bay về phía họ.

Cái dáng vẻ không hề có ý định lùi bước đó, Lý Đông dù vô cùng dũng mãnh, cũng chỉ có thể liên tục chém vài con, đối mặt với hàng ngàn hàng vạn con chim đen, dường như cũng không có cách nào khác.

Chẳng lẽ, cần phải nâng cấp vũ khí rồi sao?

Lý Đông cảm thấy cần phải nâng cấp vũ khí mới có thể đối phó với những con quái vật này.

Nếu dùng lửa chắc chắn không đối phó được với những con quái vật này, vì chúng thực sự quá nhiều, trong một chốc một lát cũng không thể đốt hết được.

Chương 737

Lý Đông đành phải lấy ra căn nhà kỳ dị, để mọi người trốn vào trong đó trước.

Sau khi trốn vào trong căn nhà này, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, chức năng của căn nhà này mạnh mẽ đến đâu, về cơ bản mọi người đều hiểu rất rõ, đây là một vũ khí phòng ngự vô cùng quan trọng.

Quả nhiên sau khi trốn vào trong căn nhà này, những con quái vật đó không còn cách nào xông vào được.

Mỗi người đều thở phào nhẹ nhõm, có thể ở bên trong từ từ nghĩ cách đối phó với những con quái vật này.

Nhưng Lý Đông nhanh chóng phát hiện, dù là căn nhà này, dường như cũng không an toàn lắm.

Bởi vì anh nhanh chóng nghe thấy tiếng đinh đinh đang đang từ bên ngoài truyền đến.

Đó là những con quái vật dường như đang gặm kim loại trên căn nhà này.

Đúng vậy, căn nhà này thực ra cũng được làm bằng kim loại, dù chất liệu vô cùng chắc chắn, có thể chống lại va đập, nhưng những con chim màu đen đó dường như ngay cả kim loại cũng có thể ăn được.

Thật là một chuyện không thể tưởng tượng được.

“Xem ra cần phải nâng cấp vũ khí, chỉ không biết nâng cấp vũ khí gì mới có thể đối phó với những gã này?” Lý Đông kiểm tra vũ khí của mình.

Vũ khí của anh thực ra ngoài dao găm bị kiểm soát, mỗi người còn có một khẩu súng lục.

Ngoài ra còn có một số đạn!

Những vũ khí này nhiều nhất cũng chỉ dùng để tự vệ, đối phó với hàng ngàn hàng vạn con quái vật, dường như không đủ tư cách.

Nhưng bây giờ nghe thấy tiếng kèn kẹt từ bên ngoài, xem ra chúng thật sự đang gặm căn nhà này.

Thứ đó cũng quá lợi hại rồi, ngay cả những tảng đá lớn ném xuống cũng không làm hỏng căn nhà kỳ dị, vậy mà bây giờ lại sắp bị người ta gặm mất.

Quả nhiên trên thế giới này, có một đạo lý, đó là tấn công mới là phòng ngự tốt nhất!

Nếu không có năng lực tấn công, dù phòng ngự của bạn có chắc chắn đến đâu, người khác cũng sẽ luôn có cơ hội, luôn có khả năng phá vỡ nó!

Cũng chỉ khi có lực tấn công, dù lực phòng ngự không quá mạnh, cũng có thể phát huy tác dụng lớn.

Vì vậy Lý Đông lập tức nghĩ đến một thứ!

Anh nhanh chóng nâng cấp khẩu súng lục của mình!

Sau khi nâng cấp, nó trực tiếp biến thành một khẩu pháo liên thanh!

Anh trực tiếp lắp đặt nó vào trong căn nhà kỳ dị này!

“Bắn cho tôi!” 123.

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, những con chim quái dị bên ngoài dưới sự tấn công như vậy lũ lượt rơi xuống.

Lý Đông bây giờ cứ nhấn một nút không buông tay, những con chim quái dị bên ngoài bây giờ như thiêu thân lao vào lửa.

Liên tục kéo dài gần nửa tiếng, bên ngoài cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại.

Lý Đông lúc này mới rời khỏi căn nhà, nhìn những xác chim đen rơi bên ngoài, phát hiện những con chim đó trông vô cùng rợn người.

Lý Đông cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng đối với anh, thu hoạch cũng không nhỏ, ít nhất là thu hoạch Đạo tệ, khiến kho vàng nhỏ của anh lại đầy lên.

Một thời gian trước, anh vẫn chưa gặp phải quái vật như vậy, Đạo tệ gần như đã dùng hết, bây giờ cuối cùng lại bổ sung được không ít Đạo tệ.

Còn về những con quái vật màu đen đó, bây giờ tất cả đều đã chìm vào cát bụi, không có gì tốt đẹp.

"Đây rốt cuộc là nơi nào?

Tại sao ở nơi này lại có nhiều quái vật màu đen như vậy, những con quái vật này rốt cuộc từ đâu đến!" Có thể khẳng định, nơi này cũng là một trong những nơi mà Thiết Diện Sinh tạo ra.

Chỉ là chưa gặp Thiết Diện Sinh, lại đến một nơi như thế này.

"Bây giờ tạm thời đừng quan tâm nhiều như vậy, chúng ta đi về phía trước xem sao, xem phía trước có lối ra không!

Chúng ta bây giờ có lẽ đã rơi vào một nơi nguy hiểm nào đó, đi xem trước rồi tính!" Sau khi qua sông, cảnh vật bên này quả thực khác với cảnh vật bên kia.

Phía đối diện trông như một ngọn núi cao, hoàn toàn không thể vượt qua.

Chỉ ở giữa ngọn núi cao đó, có một lối đi hẹp, bên trong tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, như địa ngục u minh, không biết thông đến đâu.

Nơi duy nhất có thể tiến lên, vì vậy Lý Đông cũng chỉ có thể men theo đó mà đi.

Sau khi đi qua lối đi hẹp đó, cảnh tượng trước mắt, bỗng thấy một dòng sông màu máu.

Dòng sông màu máu đó từ từ chảy, cũng không biết hướng chảy, nhưng sau khi nhìn một lượt, phát hiện dòng sông màu máu này, dường như chảy tuần hoàn!

Con đường có thể tìm được, là men theo bờ sông, đi ngược dòng trên bờ sông màu máu này.

Lại đi khoảng một tiếng, trước mắt bỗng trở nên quang đãng, xuất hiện một khu đất trống.

Nhưng sau khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, anh tức thì sợ đến lạnh cả người.

Ở nơi này, dựng lên từng cây cột, trên những cây cột đó, dường như có từng cái cân khổng lồ.

Chương 738

Trên từng cái cân đó, lại treo người, chính xác hơn là treo xác chết.

Một bên treo quả cân, một bên treo xác chết, chẳng lẽ là muốn cân sao?

Những xác chết được cân như vậy, cũng không biết rốt cuộc có bao nhiêu, tóm lại nhìn một cái, là một mảng mênh mông, hoàn toàn không thấy đầu cuối.

"Chuyện gì vậy?

Lại là thứ gì thế này?" Vương Khải Toàn bây giờ cũng nhìn đến ngây người.

Hoàn toàn không nhận ra, đây rốt cuộc là thứ gì?

"Đặt xác chết lên cân để cân, là muốn bán thịt sao?

Hay là ở nơi này, sống một con quái vật biến thái ăn thịt người?

Chẳng lẽ chúng ta, đã trở thành con mồi trong mắt đối phương rồi sao?" Mọi người trong lòng cảm thấy vô cùng ghê tởm, lại thấy lạnh cả người.

Chỉ là, lúc này trong túi Lý Đông, truyền đến tiếng động liên hoàn.

Lúc trước Giải Liên Hoàn vì bị cương thi cắn, sợ xảy ra chuyện, nên Lý Đông đã trói ông ta lại, rồi đặt vào trong túi càn khôn.

Khoảng thời gian này vì gặp phải chuyện phiền phức thực sự quá nhiều, nên đã gần như quên mất Giải Liên Hoàn.

Lý Đông lấy Giải Liên Hoàn ra, phát hiện Giải Liên Hoàn không biết vì sao, lại đã hồi phục, trông như một người bình thường.

Giải Liên Hoàn cẩn thận nhìn những xác chết xung quanh một

lượt rồi: “Lắc đầu, không phải những thứ đó!

Một cái cân!

Tác dụng của những cái cân này, là để cân, đương nhiên không phải để cân trọng lượng cơ thể, mà là để cân những thứ khác!

Cân thịt, cân xương, cân linh hồn, một người khi còn sống đã làm những chuyện gì, có bao nhiêu ý nghĩa đối với thế gian, đều có thể dùng những cái cân này để cân ra, sau đó dựa vào giá trị trong đó, phân phối đến những nơi khác nhau!” “Chú Ba, ý của chú là, nơi chúng ta đang ở, thực sự là âm phủ địa phủ trong truyền thuyết sao?

Chẳng lẽ chúng ta thật sự sắp chết rồi sao?

Chú có thấy chuyện này hơi nhảm nhí không, nhìn cháu bây giờ sống khỏe re, chết cái gì mà chết?” Giải Liên Hoàn lắc đầu: “Những cái đó thì tôi không biết, nhưng bây giờ tôi có thể khẳng định, những xác chết này, thực ra là như vậy!

Còn con sông màu máu đó, cậu tưởng là làm bằng máu sao, thực ra không phải, đó là một loại vật chất khác, có thể phân biệt được những trải nghiệm của con người!” “Thiết Diện Tăng rốt cuộc là thứ gì?

Gã đó đã chết mấy ngàn năm rồi, chẳng lẽ là xác sống trỗi dậy sao?

Gã đó có trỗi dậy hay không, chẳng lẽ âm phủ địa phủ, cũng do ông ta quản lý sao?

Mà âm phủ địa phủ có tồn tại hay không, nếu có tồn tại thì cũng phải do Thập Điện Diêm La quản chứ?

Liên quan gì đến ông ta.” Lý Đông lắc đầu: “Phần lớn lại là mấy thứ giả thần giả quỷ thôi, Thiết Diện Sinh gã đó, đã chết rồi, mà lâu như vậy còn có thể phục sinh!

Vậy thì chắc chắn, cũng đã trải qua một số chuyện khác!

Nhưng vấn đề lớn nhất bây giờ, là nơi này, e rằng lịch sử rất lâu đời!

Nếu thật sự là do con người xây dựng, vậy thì e rằng tuyệt đối không phải do con người hiện đại xây dựng!

E rằng đã được chuẩn bị từ lâu rồi, không có mấy trăm năm không làm ra được!" Lý Đông nghĩ như vậy, nơi này chắc chắn không phải do Thiết Diện Sinh mới tạo ra gần đây.

Rốt cuộc Thiết Diện Sinh mới phục sinh được bao lâu?

Gã đó sao có thể tạo ra nhiều thứ như vậy?

Lý Đông cẩn thận nhớ lại những câu chuyện về Thiết Diện Sinh.

Những việc mà Thiết Diện Sinh làm, quả thực cũng có chút màu sắc huyền thoại.

Gã này vốn là quân sư của Lỗ Thương Vương, Lỗ Thương Vương trong thế giới đạo mộ, được một người khác hồi sinh, vì nắm giữ một số tài liệu của Tây Vương Mẫu.

Sau đó, Thiết Diện Sinh phát hiện ra chuyện này, rồi phá hoại kế hoạch tiếp tục phục sinh của Lỗ Thương Vương, rồi chiếm tổ chim khách.

Vì đã làm chuyện như vậy với người khác, nên lo lắng thuộc hạ của mình cũng làm theo y hệt, vì vậy đã chuẩn bị 6 thế thân, như vậy thực ra là để cho an toàn.

Kết quả sau này vì một lý do nào đó, một trong những thế thân mất kiểm soát, rồi hình thành nên kẻ thù lớn nhất, đó chính là tổ tiên của nhà họ Trương.

Nhưng Thiết Diện Sinh có thể bố trí nhiều thứ như vậy, rốt cuộc

lợi hại đến đâu, đó là một ẩn số.

Mọi người cẩn thận suy nghĩ về nơi này, thực ra đối với họ dường như cũng không có giá trị gì.

Bây giờ thực ra cũng không có đường lui, đành phải tiếp tục tiến lên.

Một khoảng cách rất xa, đi gần mười mấy tiếng mới qua được.

Sau khi đi qua khu vực đó, mới tìm được một nơi có môi trường tương đối tốt hơn một chút, mới lấy nước và thức ăn ra, chuẩn bị ăn.

Rốt cuộc nếu ăn ở nơi lúc nãy, không chừng hoàn toàn không nuốt nổi, chỉ cần ăn một chút cũng có thể sẽ nôn ra.

Vì vậy đã khiến họ mười mấy tiếng không ăn gì, bây giờ ai nấy đều đói meo.

Sau khi ăn xong, Lý Đông tiếp tục tiến lên, không lâu sau lại đến một nơi vô cùng kỳ dị khác.

Chương 739

Nơi này cũng là một mảng xám xịt.

Ánh sáng xung quanh không biết từ đâu phát ra, khiến nơi này không hoàn toàn tối tăm, nhưng cũng không quá sáng, giống như buổi tối có trăng rằm, khi trăng ở trên cao, có thể nhìn thấy đủ thứ trên mặt đất, nhưng đều là một mảng xám xịt, cho người ta một cảm giác ngột ngạt.

Ở đây có núi nhỏ, có ao nước, có sông ngòi, nhưng bất kể nơi nào, trông cũng không có chút sức sống.

Nơi này vốn trông như một khu rừng dưới lòng đất, chỉ là bây giờ tất cả cây cối trong khu rừng này đều đã khô héo, chỉ còn lại một số gốc cây khô.

Những gốc cây khô đó có lẽ vì thiếu vi sinh vật, nên hoàn toàn không bị mục nát, cứ thế tồn tại, trông rất cổ xưa.

Bởi vì Lý Đông phát hiện, một số thực vật ở đây dường như không phải là thực vật có thể thấy trên thế giới này, ngược lại có chút giống với loại thực vật đã tuyệt chủng trong truyền thuyết.

"Xem ra nơi này quả thực rất lâu đời!

Ngay cả loại thực vật đã tuyệt chủng trong truyền thuyết cũng xuất hiện ở đây, thật là chuyện lạ!" Lý Đông nghĩ như vậy.

Nhưng, đây không phải là điều quan trọng nhất, quan trọng nhất là anh nhanh chóng phát hiện ra một vách đá.

Trên vách đá đó, lại có vẽ một số bức bích họa.

Những bức bích họa trên đó, về cơ bản đều kể về một số câu chuyện.

Chỉ là sau khi xem những bức bích họa này, Lý Đông tức thì sợ đến ngây người!

Bởi vì nội dung trên bích họa tuyệt đối không phải là nội dung tốt đẹp, về cơ bản là một đám tiểu quỷ, đang hành hạ con người.

Mỗi tiểu quỷ ở đây trông đều vô cùng xấu xí, vô cùng hung ác, cái dáng vẻ đó như thể được biến đổi từ những ác quỷ hung tàn nhất trên thế giới.

Đương nhiên những người bị hành hạ trông cũng không phải người tốt, từng người từng người một tướng mạo cũng vô cùng xấu xí, vô cùng hung ác, nhưng những gã này bây giờ biểu cảm trên mặt vô cùng thảm thiết, vì lưỡi của họ đang bị kéo ra một cách sống sượng.

Trong tình hình bình thường, những thứ được miêu tả trên bích họa về cơ bản hoặc là câu chuyện có thật, hoặc là một số ảo tưởng tốt đẹp.

Nhưng miêu tả những chuyện thảm thiết như vậy lại hiếm thấy.

"Nơi này, không lẽ là Bạt Thiệt Địa Ngục trong truyền thuyết sao?

Nghe nói những kẻ khi còn sống hay gây chuyện thị phi, phỉ báng người khác, nói năng lung tung, tóm lại là dùng cái miệng để làm chuyện xấu, sau khi chết sẽ bị giam vào Bạt Thiệt Địa Ngục, rồi chịu khổ!

Chẳng lẽ chúng ta lại đến một nơi như thế này!" Lý Đông cũng là người có kiến thức, sau khi nhìn thấy môi trường ở đây, bỗng nảy sinh những suy nghĩ đó.

Thật là thú vị, lúc trước đi qua đường Hoàng Tuyền, qua cầu Nại Hà, bây giờ trực tiếp vào địa ngục rồi. 18 tầng địa ngục trong truyền thuyết!

Bây giờ môi trường ở đây trông quả thực rất đáng sợ!

Bích họa trên tường cũng vẽ theo hình dạng của 18 tầng địa ngục.

"Rốt cuộc là ai giở trò?

Thiết Diện Sinh gã đó, rốt cuộc muốn làm gì?" Lý Đông chuyển ánh mắt sang Muộn Du Bình.

Thực ra cũng chỉ có Muộn Du Bình mới có khả năng biết một số bí mật.

Bởi vì gã này có khả năng còn sót lại một số ký ức của Thiết Diện Sinh, có lẽ có thể biết được một số nguyên do.

Tiếc là Muộn Du Bình cũng không biết vì lý do gì, ký ức của anh ta không đặc biệt rõ ràng, cả người thường xuyên mất trí nhớ.

Rốt cuộc anh ta cũng là một bệnh nhân tâm thần phân liệt, một bệnh nhân tâm thần phân liệt phải chịu trách nhiệm là một chuyện đau khổ.

"...Nên là nơi gã đó, sau khi từng làm một số thí nghiệm, để lại căn cứ!" Ai ngờ Muộn Du Bình cuối cùng lại nói ra một số thông tin.

Bởi vì ký ức của anh ta thực ra lúc nhớ lúc quên, nên thực ra cũng không rõ ràng lắm.

Chỉ có thể nói ra một phần ký ức trong đầu.

Theo lời của Muộn Du Bình!

Nơi này, gần như là một môi trường do Thiết Diện Sinh mô phỏng ra.

Không còn cách nào, vì trên thế gian luôn có nhiều truyền thuyết như vậy.

Trong truyền thuyết, nghe nói sau khi người ta chết đi, sẽ có Hắc

Bạch Vô Thường đến bắt đi!

Nếu cả đời không làm chuyện xấu, vậy sẽ được đầu thai, đương nhiên nếu cả đời làm chuyện xấu, vậy sẽ bị trừng phạt, vào 18 tầng địa ngục.

Cũng không biết là truyền thuyết từ khi nào.

Nhưng, Thiết Diện Sinh lại đã làm một số thí nghiệm về phương diện này.

Chỉ có thể nói, gã này quả thực có khí phách!

Ngay cả những thứ như thế này cũng dám mô phỏng!

Đương nhiên, sau khi hiểu được những điều này, Lý Đông cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ít nhất, bây giờ anh chắc chắn là đang sống, nơi này bây giờ chỉ là một môi trường do con người mô phỏng ra mà thôi.

Chương 740

"Vậy chúng ta bây giờ phải làm sao?

Chúng ta bây giờ rốt cuộc nên đi về phía trước, hay đi về phía sau?" Có người hỏi.

"Chúng ta bây giờ chỉ có thể đi về phía trước thôi!" Giải Liên Hoàn ở một bên nói với giọng thê lương.

Mỗi một bước đi của chúng ta phía trước, thực ra đều nằm trong dự liệu của Thiết Diện Sinh, gã này từng bước từng bước bố trí, mục đích là để dẫn chúng ta vào địa ngục!

Bây giờ, chúng ta về cơ bản đã đi theo dự liệu của ông ta, đã bị dẫn vào địa ngục rồi!

"Nếu chúng ta đi về phía sau, tôi đoán ông ta cũng có cách khác để dẫn chúng ta vào địa ngục!

Bây giờ, có lẽ chúng ta cứ đi theo kịch bản, có khả năng sẽ có được một kết quả..." Giải Liên Hoàn bây giờ nói những lời thực ra khiến người ta cảm thấy có chút chán nản!

Bởi vì theo lời của Giải Liên Hoàn bây giờ, vậy thì họ về cơ bản đã rơi vào kết cục tất tử!

Bởi vì mỗi bước họ đi, mỗi việc họ làm, thực ra đều nằm trong dự liệu của đối phương.

Vận mệnh bây giờ dường như đã được đối phương sắp đặt sẵn, họ chỉ là những nhân vật trong kịch bản, vẫn luôn diễn theo quỹ đạo của nhân vật mà thôi.

Vận mệnh bây giờ đang nằm trong tay người khác!

“Chú Giải giả, chú nói nghe chẳng hay chút nào!

Theo lời của chú, vậy chẳng phải chúng ta bây giờ chắc chắn sẽ chết, dù thế nào, chúng ta cũng sẽ đi vào địa ngục sao!

Vậy còn cần nỗ lực làm gì?

Tôi cảm thấy chú đang nói nhảm?

Nếu vậy, chúng ta bây giờ cần gì phải nỗ lực?

Cứ ở nguyên tại chỗ chờ chết là được rồi!” Vương Bàn Tử bây giờ cảm thấy vô cùng không phục!

Không còn cách nào, vì gã này thực ra cũng là một kẻ gan lớn, một tên béo gan lớn như vậy, đối với vận mệnh, rất hy vọng được nắm trong tay mình! 124.

Một tên béo muốn nắm giữ vận mệnh của mình như vậy, bây giờ sao có thể nguyện ý nghe những lời tuyệt vọng như thế?

Bàn Tử bây giờ tự nhiên không thể chịu đựng được chuyện như vậy!

Kết quả, lời của Vương Bàn Tử lập tức bị Vương Khải Toàn coi thường.

Vương Khải Toàn cười lạnh nhìn Bàn Tử, nói: “Tuy mọi người đều là béo, nhưng gã này có vẻ không được rồi!

Nhìn cái dáng vẻ đó, thật khiến người ta thất vọng!

Chuyện như thế này, tôi lại không phải chưa từng gặp!” Vương Khải Toàn nói xong, lập tức kể lại những chuyện gặp ở Quan Tài Sơn!

Những chuyện gặp ở Quan Tài Sơn thực ra cũng tương tự như bây giờ, lúc đó tất cả hành động của họ, thực ra cũng nằm trong từng bước kế hoạch của đối phương.

Nhưng, kết quả cuối cùng ở bước cuối cùng, lại không hề phát triển theo như lời tiên tri.

Chuyện như thế này Vương Khải Toàn đã trải qua, gã này bây giờ ở trước mặt Vương Bàn Tử, vô cùng có ưu thế tâm lý!

"Gã này, kinh nghiệm thì sao chứ?

Chẳng lẽ Bàn gia tôi không có kinh nghiệm sao?

Bàn gia tôi cũng đã trải qua chuyện như vậy, tôi lúc nãy chỉ nói vậy thôi, cậu thật sự tin là thật à?

Thật là, không phải chỉ gặp chút chuyện thôi sao?

Cần gì phải tỏ ra ưu việt như vậy?" "Ưu việt ư?

Tôi chỉ nói thật thôi.

Chuyện như vậy tôi lại không phải chưa từng gặp, cần gì phải làm to chuyện như vậy?

Ngược lại là cậu lúc nãy làm to chuyện, trông hoàn toàn không giống một nhà thám hiểm dũng cảm.

Gã này là một kẻ nhát gan, đúng không?

Tôi nói không sai chứ?" Vương Khải Toàn bây giờ như thể đã tìm được chủ đề, lời nói cử chỉ toát ra vẻ coi thường không thể tả.

Đương nhiên, Vương Bàn Tử cũng không phải là người thích nhận thua.

Gã này lập tức trở nên tức giận hơn: "Lần trước thắng thì sao chứ?

Cứ chờ đấy, lần sau gặp lúc cậu sợ hãi, xem tôi chế giễu cậu, gã này cũng quá đáng.

Không phải chỉ là chuyện nhỏ sao?

Ở đây nói nhảm với tôi nhiều như vậy.” Hai tên béo lại có thể cãi nhau, khiến mấy người còn lại dở khóc dở cười.

Lý Đông bây giờ lại khá lo lắng cho Giải Liên Hoàn, Giải Liên Hoàn luôn khiến anh cảm thấy trong lòng có chút bất an.

Chương 741

Bởi vì lúc trước Giải Liên Hoàn bị cương thi cắn.

Sau khi bị cương thi cắn sẽ biến thành cương thi mới, nhưng gã này lúc trước bị cắn, bây giờ lại đột nhiên hồi phục bình thường, điều này khiến người ta cảm thấy có chút khó tin.

Dù sao cũng khiến anh cảm thấy chắc chắn sẽ có chuyện không tốt xảy ra.

Anh tập trung ánh mắt vào Giải Liên Hoàn, nhìn ông ta hỏi: "Chú, chuyện gì vậy?

Bây giờ chú thật sự không sao chứ, lúc trước không phải bị cương thi cắn sao?

Bị cương thi cắn mà không sao, sẽ khỏi được sao?" Giải Liên Hoàn khi còn trẻ, thực ra cũng là một tên côn đồ, tuy bây giờ tuổi tác đã lớn, trở nên trầm ổn hơn không ít.

Nhưng đôi khi tính cách của một người cũng không thể thay đổi.

Ví dụ như bây giờ Giải Liên Hoàn có chút tính cách đó, nhưng sau đó đã hồi phục bình thường: "Cậu xem lão già này dễ bị cương thi cắn chết như vậy sao?

Lúc trước tôi quả thực bị cương thi cắn, virus cương thi đó khiến tôi suýt chút nữa biến thành cương thi mới!

Kết quả mấy đứa nhóc các cậu một chút cũng không chăm sóc tôi, trói tôi lại bỏ vào trong cái túi đó, thật sự không coi tôi là người nữa à?

Khi tôi còn trẻ, đã đi đến rất nhiều nơi, những nơi nguy hiểm có chỗ nào chưa gặp phải độc khí ẩm, chưa bị nhiễm bệnh?

Vì vậy bây giờ cơ thể tôi thực ra đã sản sinh ra một số miễn dịch rồi!

Virus cương thi đó không thể lây nhiễm cho tôi được, vì vậy tôi bây giờ mới khỏe mạnh như vậy, cậu xem tôi bây giờ không có vấn đề gì chứ?

Yên tâm, nếu tôi có vấn đề, tôi sẽ nói trước cho cậu, tôi sẽ không sao đâu, bây giờ tôi không có chuyện gì cả, lão già này tuy cũng không có ích gì, nhưng đôi khi chỉ điểm một chút cũng không có vấn đề gì, còn về việc làm việc nặng, vậy thì không làm được rồi!" Giải Liên Hoàn nói, không có một chút kẽ hở nào, bây giờ xem trạng thái này dường như quả thực không có vấn đề gì, Lý Đông cũng yên tâm hơn một chút, nhưng không hề buông lỏng cảnh giác.

Rốt cuộc nơi này bây giờ không biết là nơi nào, không chừng sẽ có chuyện nguy hiểm hơn, Giải Liên Hoàn bây giờ cũng không chỉ có thể biến thành cương thi, mà còn có thể ngụy trang thành thứ khác.

Lý Đông bây giờ cũng đã sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào, may mà trang bị trên người rất tốt, vì vậy trong đa số trường hợp, đều có thể chống đỡ được.

Sau khi nhìn một lượt môi trường ở đây, anh chuẩn bị tiếp tục đến địa điểm tiếp theo.

Dù sao bây giờ cũng không có con đường nào khác để đi, chỉ có một con đường tiến lên hoặc lùi lại.

Nếu lùi lại, phía sau thực ra không chừng cũng sẽ có nhiều nguy hiểm hơn, nếu đi về phía trước, không chừng sẽ tốt hơn một chút.

Nhưng, càng đi về phía trước, càng cảm thấy tình hình không ổn.

Bởi vì môi trường phía trước là một nơi vô cùng hoang vu, tất cả cây cỏ ở đây đều đã chết khô.

Cộng thêm những bức bích họa thảm thiết trên tường, khiến anh có cảm giác chóng mặt hoa mắt.

Lúc này, Lý Đông bỗng phát hiện, dường như có một đôi tay từ dưới chân duỗi ra, trực tiếp nắm lấy chân anh.

Một đôi tay từ dưới chân mọc ra, chuyện như vậy, bình thường chỉ thấy trong phim.

Bây giờ không ngờ lại thật sự gặp phải chuyện như vậy.

Đương nhiên Lý Đông cũng là người đã kinh qua trăm trận, chưa bao giờ vì chuyện như vậy mà sợ hãi.

Trong khoảnh khắc đó, anh đã chặt đứt đôi tay đó.

Tình hình của mấy người còn lại thực ra cũng tương tự, nhưng cũng không chút do dự, trực tiếp nổ súng vào mặt đất.

"Quả nhiên nơi này không dễ qua như vậy sao?

Ở nơi này có cơ quan, xem ra thật sự có cách, muốn giết chết chúng ta ở đây, đúng không?

Nhưng tôi đâu dễ bị giết như vậy?

Nếu tôi dễ bị giết như vậy, tôi đã chết từ lâu rồi!" Lý Đông và mấy người thoát khỏi đôi tay dưới đất, nhanh chóng lùi sang một bên.

Sau đó phát hiện dưới đất dường như quả thực có thứ gì đó đang không ngừng ngọ nguậy.

Đúng vậy, những sinh vật sống trong đất này, lúc nãy đột nhiên duỗi tay ra tóm lấy họ, nhưng những gã này dù bị chặt đứt tay, dường như cũng không bị ảnh hưởng, từ trong đất ngọ nguậy ra, như thể muốn tiếp tục truy đuổi.

"Ối mẹ ơi, thứ gì thế này?

Chẳng lẽ thật sự có người biết thuật độn thổ trong truyền thuyết sao?

Thuật độn thổ này là thứ gì vậy?" Vương Khải Toàn cũng giật mình.

Giải Liên Hoàn lão già này cũng không ngừng lùi lại.

Không còn cách nào, con người luôn cảm thấy sợ hãi trước những thứ không hiểu rõ.

Rốt cuộc đây là điểm chung của con người.

Nhưng Lý Đông bây giờ lại không quan tâm nhiều như vậy, sau khi nhìn thấy những thứ dưới đất, anh trực tiếp lấy ra một bình xăng, đổ lên mặt đất.

Sau đó trực tiếp châm lửa đốt toàn bộ số xăng.

Sau khi toàn bộ số xăng được châm lửa, cả mặt đất đều bùng cháy ngọn lửa hừng hực.

Dưới ngọn lửa hừng hực đó, những con quái vật ngọ nguậy trên mặt đất, dường như nhanh chóng mất dấu.

Chương 742

"Sao rồi?

Những gã đó bị đốt chết rồi sao?" Chắc là không.

Lý Đông lắc đầu.

Quả nhiên không lâu sau, bỗng phát hiện phía trước anh lập tức chui ra một số quái vật.

Đó quả thực là một số quái vật, trông có chút giống con người, có đầu và tứ chi của con người.

Đương nhiên, cái dáng vẻ này trông lại không giống hoàn toàn, con người trông lại có chút giống thứ khác.

Tóm lại, là từng con từng con quái vật.

Quan trọng nhất là những con quái vật này dường như không thể nói tiếng người, phát ra những âm thanh kỳ quái.

"Thứ gì thế này?" Không biết, không ai biết đây là thứ gì.

"Chẳng lẽ cũng là một số sản phẩm được tạo ra từ thí nghiệm sao?" Lý Đông biết rằng lúc đó có rất nhiều người đang làm thí nghiệm trường sinh bất lão, vì thí nghiệm trường sinh bất lão đôi khi không hoàn toàn thành công, nên những gã làm thí nghiệm đó đã tạo ra rất nhiều quái vật.

Những con quái vật này bây giờ, e rằng cũng được tạo ra như vậy.

Tóm lại, những gã này trông giống như một số con chuột chũi.

Chỉ là những con chuột chũi này lại có một số đặc điểm khác mà thôi!

Lý Đông trong khoảnh khắc đó bắt đầu vung đao, bây giờ anh

không thể quan tâm nhiều như vậy, dù sao những con quái vật này xuất hiện trước mặt anh, vậy thì sẽ gây ra uy hiếp đến tính mạng, huống hồ những con quái vật này đoán chừng cũng không phải thứ tốt lành gì, nên chết dưới đao của anh cũng không có vấn đề gì. 125.

Mấy người còn lại cũng lũ lượt nổ súng.

May mà mấy con quái vật này cũng không lợi hại đến vậy, đạn tùy tiện cũng có thể gây ra một số sát thương nhất định.

Nhưng vấn đề mấu chốt là, số lượng của những gã này lại vô cùng nhiều, từng con từng con từ trong đất bò ra, thật quá kinh khủng, trông ngày càng ghê tởm.

Lý Đông mất hơn một tiếng, mới dọn dẹp sạch sẽ những con quái vật này.

Sau khi những con quái vật này bị giết hết, xác của chúng trông cũng vô cùng ghê tởm khiến người ta cảm thấy trong lòng rất khó chịu.

Lý Đông không còn cách nào khác, đành phải đốt hết những con quái vật này.

Ngọn lửa hừng hực liên tục cháy hơn hai tiếng mới hoàn toàn dập tắt.

Quả nhiên, ngọn lửa mới là thứ kỳ diệu nhất trên thế giới này, có thể khiến mọi thứ bẩn thỉu đều biến mất.

Sau khi tiêu diệt những con quái vật này, mấy người mới cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Nhưng bây giờ, họ cảm thấy ngày càng nguy hiểm.

Bởi vì mới ở cửa ải đầu tiên, đã gặp phải những thứ như vậy, nếu tiếp tục đi về phía sau, sẽ gặp phải thứ gì?

Men theo con đường nhỏ trong núi, tiếp tục tiến lên.

Nhanh chóng đến một môi trường khác, một khu vực hoàn toàn khác.

Nơi này so với phía trước, trông có vẻ có chút dấu vết hoạt động của con người.

Khu vực phía trước hoàn toàn là núi hoang dã lĩnh, thậm chí cây cối cũng đã chết khô.

Cây cối chết khô mà lại không mục nát, điều đó cho thấy thiếu vi sinh vật.

Nhưng nơi này bây giờ trông giống như một thị trấn nhỏ, trên thị trấn nhỏ này có một số công trình nhà cửa.

Đương nhiên là những gì thấy ở bên ngoài, tình hình như vậy, sau khi vào bên trong, vẫn cảm thấy nơi này không phải là nơi tốt lành.

Trên thị trấn nhỏ này không có một bóng người.

Nhưng thị trấn nhỏ này lại vô cùng sạch sẽ ngăn nắp, hoàn toàn không giống như nơi đã lâu không có người ở.

Thậm chí nhà cửa cũng được lau chùi sạch sẽ, trông như đã có người lau dọn trong một thời gian dài.

Nhưng nơi như thế này lại yên tĩnh đến lạ thường, hoàn toàn không thấy bất kỳ ai hoạt động.

Quan trọng nhất là sau khi vào nơi này, lập tức cảm thấy nơi này dường như tràn ngập một luồng sát khí, có thể cảm nhận được có người có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào mình.

Đúng vậy, nơi này trông như có mai phục.

Lý Đông dựa vào kinh nghiệm trước đây.

Trong tình hình bình thường, một nơi dù thế nào cũng sẽ có một số tiếng ồn, bất kể là tiếng côn trùng hay tiếng chim kêu, luôn có một số tiếng ồn.

Đương nhiên nơi này bây giờ ngay cả các loại vi sinh vật cũng không có, không có tiếng ồn cũng là bình thường.

Nhưng con đường lớn này lại sạch sẽ như vậy, cảm thấy có chút kỳ lạ.

Cũng là ở nơi này, chẳng lẽ thật sự có thứ gì đó đang mai phục sao?

Chương 743

Lý Đông nhìn khắp nơi, kết quả đều không phát hiện ra.

“Cảm giác gì thế này, tôi cảm thấy sau lưng mình có chút rờn rợn?

Tôi cảm thấy như có người đang nhìn tôi vậy?

Rốt cuộc là sao?” A Ninh cũng là một người rất nhạy bén, bây giờ cũng đã cảm nhận được nguy hiểm.

Sau đó mấy người còn lại dường như cũng tương tự.

“Lại là chuyện gì nữa đây!” Lý Đông bây giờ thực ra cũng không hiểu.

Nhưng, cũng không phải hoàn toàn không có cách đối phó nào.

“Bây giờ sự việc đã thành ra thế này, chúng ta cũng không cần phải ở đây băn khoăn nhiều như vậy, tôi cũng không quan tâm những thứ đó rốt cuộc là gì, chúng ta cứ men theo con đường nhỏ tiến lên là được, nếu những thứ đó không xuất hiện, vậy thì thôi, nếu những thứ đó xuất hiện, vậy thì chúng ta đối phó là được!” Lý Đông không có thời gian để dò xét xem nơi này rốt cuộc có thứ gì.

Cái gọi là con người sợ hãi trước những điều chưa biết, đó cũng chỉ là những điều thực sự chưa biết mà thôi.

Nhưng những người này thuộc loại đã đi đến đủ loại nơi nguy hiểm, gan cũng đã lớn lắm rồi, chỉ tin vào những thứ mắt thấy.

Những thứ huyền bí như thế này, đối với họ, tuy cũng có một chút uy hiếp, nhưng đã không còn sợ hãi nữa.

Mọi người đều gật đầu, bây giờ quả thực không có nhiều thời gian để lãng phí.

Họ cứ đi thẳng về phía trước, nhưng đồng thời không ngừng nhìn trái nhìn phải.

Trong những ngôi nhà hai bên trái phải đó dường như thật sự có thứ gì đó đang nhìn họ.

Thậm chí Lý Đông cũng không nhịn được nhìn một cái vào một ngôi nhà gần đó.

Ngôi nhà đó trông có vẻ là một dinh thự khá sang trọng.

Trước dinh thự đó có hai con sư tử, hai con sư tử đá đó được điêu khắc sống động như thật, cửa lớn của dinh thự cũng rất hoành tráng.

Chỉ là ở cửa ra vào dường như có một cái lỗ, Lý Đông rõ ràng nhìn thấy trong cái lỗ đó dường như có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào mình.

Lý Đông có chút không nhịn được, giơ súng lên bắn một phát vào cái lỗ đó.

Sau đó nghe thấy bên trong truyền đến một tiếng kêu thảm thiết, xem ra bên trong thật sự có sinh vật!

"Bên đó hình như thật sự có quái vật!" "Tạm thời đừng quan tâm nhiều như vậy, chúng ta tiếp tục đi về phía trước!

Chúng ta chờ những con quái vật đó xuất hiện rồi tính, đừng đi vào, đi vào không chừng sẽ gặp phải bẫy!" Lý Đông vẫn tiếp tục đi về phía trước, cũng không quan tâm đến những đôi mắt bên cạnh.

"Thiết Diện Sinh gã đó, xem ra thật sự muốn từng bước từng bước dẫn chúng ta vào địa ngục trong truyền thuyết." "Quan tâm nhiều như vậy làm gì?

Tôi không tin ông ta thật sự có thể hại chết chúng ta, ở nơi này, nơi này nói trắng ra cũng chỉ là một nơi do ông ta tạo ra mà thôi, lại

không phải địa ngục thật sự!" Men theo con đường giữa thị trấn nhỏ này đi thẳng về phía trước, quả nhiên giống như lúc trước, hoàn toàn không quan tâm đến những chuyện xảy ra xung quanh.

Nhưng dù vậy, dường như sự việc đối với họ cũng không có lợi lắm.

Quả nhiên không lâu sau, bỗng phát hiện, xung quanh họ dường như có vô số quái vật vây quanh.

Những gã này dường như cũng là một loại động vật nào đó, nhưng Lý Đông lại chưa từng thấy loại động vật này, tóm lại đều đã xảy ra một số biến đổi, tuyệt đối không phải là thứ thật.

"Lần này phiền phức rồi, xem ra lại có việc phải làm rồi!" Lý Đông cảm thấy có chút bất đắc dĩ, quả nhiên những thứ đó đã xuất hiện.

"Pằng!" A Ninh là người đầu tiên nổ súng, nhanh chóng có một con quái vật ngã xuống.

Nhưng đối với vô số quái vật, một con ngã xuống đối với tổng số lượng hoàn toàn không có ảnh hưởng lớn.

"Tôi hiểu rồi, những thứ này, không lẽ là chó săn trong truyền thuyết sao?

Một loại động vật chuyên ăn xác chết?" Hồ Bát Nhất bỗng nhiên hiểu ra.

Nghe gã này nói vậy, những con quái vật xuất hiện dường như thật sự là loại đó.

Đó là một loại động vật chuyên ăn thịt thối, đặc điểm lớn nhất của loại động vật này là trong miệng có rất nhiều vi khuẩn, chỉ cần cắn một cái, thậm chí đều có khả năng gây nhiễm trùng vết thương cho người, rồi cuối cùng bệnh chết.

Bây giờ đối diện là những con quái vật này, số lượng lại nhiều như vậy, nếu bị bao vây tứ phía, đối với họ, quả thực là một phiền phức khá lớn.

“Làm sao bây giờ?

Bây giờ chúng ta chạy về hướng nào?” “Lui về phía bên kia đi, ít nhất bên đó có một góc tường có thể che chắn!” “Chuyện quái gì thế này?

Lũ này từ đâu chui ra vậy?” Lý Đông thực sự không hiểu nổi.

Nơi này trông không giống như có bất kỳ sinh vật nào có thể sống sót, bởi vì căn bản không có tài nguyên gì.

Bọn họ ở đây thậm chí còn không tìm thấy nước uống.

Muốn sống sót ở nơi này, về cơ bản phải dựa vào các loại vật tư mang theo bên người, nếu không đã sớm chết đói.

Thế mà bây giờ lại có nhiều động vật ăn xác thối sống ở đây như vậy.

Đương nhiên, mắt của lũ này đều xanh lét, trông như đã đói lắm rồi, chẳng lẽ chúng không thể chết đói sao?

Những vấn đề này bây giờ không thể hiểu rõ, không thể làm rõ, không thể giải thích!

Chương 744

Cả nhóm lùi vào một góc tường.

Vị trí này khá tốt, vì bức tường phía sau trông rất kiên cố, chắc sẽ không dễ dàng sụp đổ.

Sau khi Lý Đông thử kiểm tra, anh phát hiện nơi này quả thực không có dấu hiệu sụp đổ.

Đương nhiên, dù vậy nơi này cũng không hoàn toàn an toàn, vì có rất nhiều quái vật có thể bò từ dưới đất lên, hoặc có thuật độn thổ trong truyền thuyết.

Lũ quái vật này, con nào con nấy trông như sói đói đã nhịn lâu ngày, mắt đỏ ngầu, dường như đã coi họ là thức ăn.

Những động vật ăn xác thối này, giờ đây, đã biến thành những động vật ăn thịt người sống.

Xem ra bất kể là động vật gì, sau khi bị ảnh hưởng bởi một số yếu tố nào đó, đều sẽ xảy ra biến đổi.

Lý Đông cũng không còn cách nào khác, đành phải liên tục nổ súng.

Đương nhiên, súng có sức sát thương rất mạnh đối với lũ quái vật này, mà tài bắn súng của mỗi người đều rất tốt, về cơ bản mỗi phát đạn đều có thể giết chết một con quái vật.

Nhưng vấn đề mấu chốt là số lượng quái vật quá đông, như một trận hồng thủy, ồ ạt xông tới.

Không gian hoạt động của họ ngày càng bị thu hẹp.

Đạn dược đối với họ vô cùng khan hiếm, dù sao một khẩu súng

cũng không thể mang theo quá nhiều đạn.

Vào những lúc như thế này, vũ khí lạnh dường như hữu dụng hơn.

Lý Đông cầm một thanh đao, nó đã đồng hành cùng anh một thời gian dài, giờ đây về cơ bản là vũ khí quan trọng nhất của anh.

Trước mặt anh, không một con quái vật nào có thể xông qua được.

Vương Bàn Tử cũng cầm một cái xẻng công binh.

Loại trang bị này quả thực rất tốt, bình thường có thể dùng làm công cụ, lúc cần chiến đấu lại có thể dùng làm vũ khí, uy lực rất lớn.

Mỗi người đều đang liều mạng, dựa lưng vào tường chống cự lại lũ quái vật.

Nhưng lũ quái vật vô cùng vô tận, số lượng cực kỳ nhiều, dường như giết không bao giờ hết.

Tạm thời thì không sao, lũ quái vật dưới sự chống cự liều mạng của họ không thể xông vào, nhưng cứ tiếp tục thế này cũng không phải là cách.

Thể lực của con người cuối cùng cũng có hạn.

Ngay cả một người lợi hại như Lý Đông, thể lực cũng có giới hạn, sẽ có lúc cạn kiệt, huống chi là mấy người còn lại.

Chỉ một lúc sau, cánh tay của họ đã mỏi rã rời, sức lực của mỗi người đều đã được phát huy đến cực hạn.

Dù sao lũ động vật ăn xác thối này về cơ bản cũng đã đói rất lâu rồi, bây giờ chỉ hận không thể tìm được thứ gì để ăn ngay lập tức.

Thậm chí những con vật ngã xuống còn trở thành thức ăn cho đồng loại của chúng.

Trong đa số trường hợp, động vật rất ít khi ăn thịt đồng loại, nhưng bây giờ lũ này vì một lý do nào đó đã bắt đầu ăn thịt lẫn nhau.

Sau một hồi thanh lọc lẫn nhau như vậy, số lượng quái vật dường như giảm đi nhanh chóng.

Nhưng lại có một vấn đề khác, sau khi chọn lọc tự nhiên như vậy, lũ quái vật còn lại dường như trở nên mạnh hơn.

Trong khoảnh khắc đó, Lý Đông thấy một con chó săn cao hơn ba mét lao thẳng về phía mình.

Con chó săn này há to cái miệng, dường như có thể nuốt chửng cả một người.

Lý Đông nhanh chóng né sang một bên, rồi dùng con dao trong tay rạch một đường vào cổ con chó săn.

Sau khi bị rạch đứt cổ, con chó săn lập tức mất đi sinh mệnh, nhanh chóng ngã xuống đất.

Chà, máu chảy ra từ con vật này lại là máu đen, tỏa ra một mùi kỳ lạ.

Sau khi rơi xuống đất, nó dường như có tác dụng ăn mòn, cả đá vôi trên mặt đất cũng bị tan chảy.

Điều này cho thấy trong máu của chúng có một chất axit mạnh.

Quả nhiên lũ này không phải là sinh vật bình thường.

Mẹ nó, đây căn bản là một lũ cương thi cẩu.

Lũ cương thi cẩu này vẫn giữ được bản năng khi còn sống, đó là phải ăn, dường như thứ gì cũng có thể ăn được.

Chỉ là bây giờ đã thành cương thi, không có gì ăn cũng không chết đói, mà có gì thì ăn nấy.

Lý Đông cuối cùng cũng dần cảm thấy thể lực của mình sắp cạn kiệt.

Nếu thể lực đã gần hết, vậy thì chỉ còn một cách.

Anh lấy ra một thùng xăng, đổ ra trước mặt rồi châm lửa.

Ngọn lửa bùng lên, tạo thành một bức tường lửa phía trước, tạm thời chặn được đường của lũ động vật ăn xác thối đáng ghét.

Nhưng cứ thế này cũng không phải là cách, vì thời gian cháy của xăng rất có hạn, chẳng mấy chốc sẽ cháy hết.

Chương 745

Nhân cơ hội này, anh lại lấy ra thêm một số vũ khí khác.

Lý Đông lấy thẳng ra một quả tên lửa!

Đương nhiên, thứ này không thể mua được ở ngoài đời, hoặc trên thị trường hiện nay.

Thứ anh mua thực chất là một ít pháo hoa.

Pháo hoa cũng có tác dụng tương tự, có thể bay lên trời rồi tỏa ra những tia lửa rực rỡ.

Nhưng bây giờ, những thứ này sau khi được hệ thống của Lý Đông nâng cấp đã biến thành một món đồ chơi khác.

Sau khi những bảo bối đó được bắn ra, chúng nhanh chóng tạo ra những tiếng nổ liên hồi trên mặt đất đối diện.

Trong những tiếng nổ đó, lũ cương thi cẩu đáng ghét lại chết thêm một đống lớn.

"Đông ca, anh có bảo bối thế này sao không lấy ra sớm hơn?

Có thứ này mà lấy ra sớm thì có lẽ chúng ta đã không gặp phải chuyện nguy hiểm như vậy!" Vương Khải Toàn lúc này nước mắt lưng tròng, vừa rồi hắn thực sự nghĩ rằng mình sắp bị lũ cương thi cẩu này lôi đi rồi.

Lũ cương thi cẩu này khá lợi hại, răng của chúng cũng chứa chất axit mạnh có tính ăn mòn cao, không biết đồ bảo hộ có chống đỡ nổi hay không.

Nhưng bây giờ có vũ khí mạnh như vậy, tốc độ xử lý lũ quái vật đã nhanh hơn rất nhiều.

Vì Lý Đông mua là pháo hoa nên số lượng rất nhiều.

Pháo hoa sau khi được hệ thống nâng cấp đã biến thành vũ khí cao cấp.

Từng quả một được bắn ra, tạo thành một vành đai oanh tạc dữ dội ở phía đối diện.

Trong vành đai oanh tạc đó, lũ quái vật chết la liệt.

Nhưng lũ quái vật này rõ ràng là quỷ đói đầu thai, quyết không tha cho mấy người sống sót.

Để ăn thịt được họ, chúng cứ con này nối tiếp con kia, không ngừng tấn công, đúng là lớp trước ngã xuống lớp sau tiến lên.

Đương nhiên, Lý Đông lúc này cũng không có ý định thỏa hiệp.

Con người khi ở trong tình huống nguy hiểm nhất, luôn phải liều mạng, điều đó có thể khiến họ phát huy ra những tiềm năng mạnh mẽ.

Huống chi những người này ai cũng là nhân vật kiệt xuất.

Đối mặt với sự tấn công của lũ quái vật, họ đã phát huy hết khả năng của mình, vận dụng hết trí tuệ, chỉ vì một mục đích duy nhất, đó là sống sót.

Mong muốn sống sót ở nơi này cũng là nguyện vọng duy nhất của họ.

Trận chiến như vậy kéo dài gần bốn giờ đồng hồ.

Trước khi lên đường, Lý Đông đã chuẩn bị khá nhiều thứ, như loại pháo hoa này, anh đã chuẩn bị cả một xe tải.

Nếu không phải vì có Vòng Tay Không Gian, có lẽ anh đã không thể mang theo được.

Nhưng cả một xe tải pháo hoa đều đã được sử dụng hết.

Mỗi quả pháo hoa đều phải dùng hệ thống để nâng cấp, tiêu hao Đạo Tệ cũng khá kinh khủng.

May mà vì số lượng quái vật rất nhiều, nên số Đạo Tệ anh kiếm lại cũng rất lớn.

Trong nháy mắt, Lý Đông nhẩm tính, anh đã tiêu mất hơn một triệu Đạo Tệ.

Nếu không phải vì giết lũ quái vật này lại kiếm được hơn một triệu Đạo Tệ, lần này e rằng thực sự nguy hiểm rồi.

Sau trận chiến này, Lý Đông cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, xem như đã qua một ải.

Nơi này thực sự quá nguy hiểm, nếu không phải anh có những vũ khí này, có lẽ đã bị lũ quái vật ăn thịt mất rồi.

"Mẹ kiếp, cứ tưởng con người mới là bá chủ thực sự trên thế giới này, nhưng bây giờ tôi thấy lũ súc sinh này cũng chẳng kém cạnh gì.

Nếu không phải chúng ta có những vũ khí lợi hại đó, không chừng hôm nay thật sự bị lũ súc sinh này làm thịt mất!" Vương Bàn Tử thở ra một hơi dài.

"Nhìn đống thịt mỡ trên người cậu kìa, chắc chắn đống thịt mỡ đó hấp dẫn lũ quái vật nhất, nhất định là lũ quái vật nhìn trúng đống thịt mỡ của cậu nên mới xông tới, quyết ăn thịt cậu cho bằng được!

Cho nên chuyện này phải trách cậu!" Ngô Tà cuối cùng cũng tìm được cơ hội trêu chọc Vương Khải Toàn.

Hắn vẫn chưa quên chuyện Vương Khải Toàn ra vẻ trước mặt mình, bây giờ phải tìm cách gỡ gạc lại.

Nhưng cách nói này dường như chẳng có tác dụng gì, ít nhất đối với Vương Khải Toàn, hắn có khả năng phản kích rất mạnh.

Vương Khải Toàn lập tức chuyển ánh mắt sang Vương Bàn Tử, vẻ mặt càng thêm khinh bỉ: “Cái gã này cũng chẳng hơn gì tôi, thực tế đống thịt mỡ trên người cậu còn nghiêm trọng hơn tôi.

Tôi nói cho cậu biết!

Tôi thấy cậu nên giảm béo đi, một thân thịt mỡ như vậy đến nơi này rất dễ thu hút lũ quái vật, chẳng phải sẽ gây nguy hiểm cho đồng đội trong nhóm sao?

Biết đâu không có đống thịt mỡ của cậu, lũ quái vật sẽ không đuổi theo chúng ta, chúng ta có thể an toàn đi qua rồi, cậu có biết đây là nơi nào không?

Tầng 18 địa ngục đấy!” 126.

Chương 746

Nếu gặp nguy hiểm ở tầng 18 địa ngục, có thể sẽ xông vào những rắc rối lớn hơn. 127.

Hai gã này hễ cãi nhau là không có điểm dừng, lý lẽ của hai người đều rất ngang ngược, người này còn vô lý hơn người kia, cực kỳ hài hước.

Ngay cả Lý Đông, nghe hai gã cãi nhau sôi nổi đến mức này cũng cảm thấy có chút mất kiên nhẫn, nhíu mày nói: "Bây giờ đừng cãi nữa.

Chúng ta qua đoạn đường này đi.

Nếu tôi đoán không lầm, những nơi chúng ta đang đi qua chính là cái gọi là 18 tầng địa ngục do Thiết Diện Sinh tạo ra.

Mặc dù không phải là 18 tầng địa ngục thực sự, nhưng nơi này cũng rất tà môn!

Mấy người đừng có cãi nhau nữa, cãi nhau ở nơi này dễ xảy ra chuyện lắm.

Im lặng một chút cho tôi, tập trung tinh thần, xem có quái vật xuất hiện không!

Nếu còn cãi nhau nữa, trong đội có ai xảy ra chuyện gì tôi đều đổ lên đầu các người, lúc đó xem các người chịu trách nhiệm thế nào!" Lý Đông nói rất nghiêm khắc, không giống như đang nói đùa, mà thực sự đang trách mắng hai người họ.

Vương Bàn Tử và Vương Khải Toàn bình thường hay đùa giỡn, nhưng khi thấy Lý Đông có vẻ thực sự tức giận, họ lập tức im lặng.

"Đông ca, nơi này rốt cuộc là sao? 18 tầng địa ngục không phải là

đi xuống từng tầng một sao?

Nhưng nếu chúng ta đi xuống từng tầng, chẳng phải là càng lúc càng đi sâu vào lòng đất sao?

Như vậy làm sao chúng ta có thể trở về nhân gian?

Hay là thế giới chúng ta đang ở bị đảo ngược, càng đi vào lòng đất thì càng gần mặt đất?

Nếu vậy thì thú vị đấy, tôi muốn xem thử một thế giới kỳ diệu như vậy!" Vương Bàn Tử vốn là một người rất tò mò.

Gã này tuy vì tiền tài mà mạo hiểm đi trộm mộ, nhưng thực tế cũng cho thấy gã là một nhà thám hiểm bẩm sinh, rất tò mò về những điều chưa biết, muốn khám phá những thứ mình không hiểu, muốn mở rộng tầm mắt.

Gã này không có giới hạn nào, về cơ bản bất kể là thứ gì, chỉ cần gã không biết, đều có sức hút rất lớn đối với gã, đều muốn tìm hiểu một phen.

Thái độ này về cơ bản giống như một đứa trẻ, khi một đứa trẻ mới tiếp xúc với thế giới, về cơ bản cũng có suy nghĩ như vậy, muốn tìm hiểu mọi thứ.

"Bàn Tử, cậu nói sai rồi.

Ai nói với cậu 18 tầng địa ngục là đi xuống từng tầng một? 18 tầng địa ngục thực tế là các tầng song song với nhau!

Chỉ là hình phạt ở mỗi tầng đều nặng hơn tầng trước, càng về sau càng không có cách nào thoát ra!

Cho nên mới có cách nói 18 tầng.

Mẹ nó, ngay cả kiến thức cơ bản như vậy cũng không biết, mà còn ở đây khoe khoang với tôi!

Thôi được rồi, bây giờ chúng ta cũng không biết phải làm sao, xem Đông ca thế nào đã!" Lý Đông lúc này lại cảm thấy không sao cả.

Nếu mỗi tầng đều như vậy, có vô số quái vật xuất hiện, anh cảm thấy đối với mình ngược lại là chuyện tốt.

Vì ít nhất anh có thể thu hoạch được không ít Đạo Tệ.

Những Đạo Tệ này đối với anh vô cùng quan trọng, dù sao cũng là nguồn gốc của hack.

Nhìn lại đường lui phía sau dường như không có khả năng, nếu quay lại đường cũ, về cơ bản không thể quay về được, chỉ có thể đi về phía trước.

Nhưng khi tiếp tục đi về phía trước, anh phát hiện địa thế trở nên thấp hơn một chút.

Dù không đi thẳng xuống tầng thấp hơn, nhưng địa thế thấp hơn một chút, nghĩa là càng lúc càng gần tâm trái đất.

"Chẳng lẽ thế giới này thật sự bị đảo ngược, càng đi vào lòng đất, thực tế lại càng gần mặt đất?

Hoặc là tấm bia đá phía trước chỉ là lừa gạt chúng ta, để lừa chúng ta vào trung tâm địa ngục?" Thực tế, cả hai khả năng này đều có thể xảy ra.

Dù sao nếu Thiết Diện Sinh thực sự đoán được hành động của Lý Đông, vậy thì Thiết Diện Sinh đối với Lý Đông hẳn là rất thù địch.

Dù sao mục tiêu hiện tại của Lý Đông là tiêu diệt Thiết Diện Sinh, mà gã kia phía trước cũng thực sự rất khó đối phó.

Nhưng bây giờ không còn đường lui, chỉ có thể đi về phía trước.

Càng đi về phía trước, dường như càng gần trung tâm địa ngục.

Sau khi đi qua một tầng, anh phát hiện nhiệt độ xung quanh dường

như tăng lên không ít.

Đúng vậy, nơi họ đang ở lại có đầy dung nham.

Những dòng dung nham tuy không phun trào, nhưng đã tạo thành những con sông nhỏ, chảy hai bên con đường, khiến ai nấy đều mồ hôi đầm đìa.

Khi trời nóng, người ta thường có suy nghĩ là cởi bỏ bớt quần áo thừa.

Hiện tại họ đang đeo mặt nạ phòng độc, mặc bộ trang bị Ngũ Hành, ít nhất về mặt cảm giác, khiến họ cảm thấy trang bị trên người rất nặng, thực sự cần phải cởi bớt một ít quần áo để cảm thấy thoải mái hơn.

Chương 747

Nhưng Vương Bàn Tử vừa mới chuẩn bị cởi mặt nạ phòng độc thì lập tức bị Giải Liên Hoàn ngăn lại.

Giải Liên Hoàn là một người lớn tuổi trong đội, cũng là một tiền bối giàu kinh nghiệm.

“Tôi thấy ở nơi này không nên tùy tiện mở mặt nạ phòng độc.

Nơi này trông tà môn như vậy, nhiệt độ lại cao, bên trong chắc chắn có độc khí nặng!

Nếu mở mặt nạ phòng độc ra, không chừng sẽ chết ngay lập tức!

Nóng một chút thì nóng một chút, không sao đâu, chỉ là đổ chút mồ hôi thôi.

Chúng ta đã trải qua bao nhiêu nơi âm u đáng sợ rồi, đổ chút mồ hôi cũng không sao cả!” Lý Đông và mấy người cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước.

Càng đi về phía trước càng nóng, dường như nơi này đang không ngừng tăng nhiệt độ.

“Nhìn rõ chưa?

Địa hình xung quanh chúng ta hình như có chút kỳ quái!

Nơi này trông giống như...” “Trông giống như một cái lồng hấp phải không?

Một cái lồng hấp lớn như vậy, chúng ta đều bị đặt trong cái lồng hấp này?

Chẳng lẽ chúng ta bị đem đi hấp như bánh bao sao?

Chẳng lẽ bên ngoài có quái vật đặc biệt lớn, chuẩn bị coi chúng ta

như bánh bao?" Có vẻ như thực sự có khả năng đó, nhưng địa bàn này thực sự quá lớn, xung quanh lại toàn là lửa nóng, họ cũng không còn cách nào khác ngoài việc đi dọc theo con đường phía trước.

Không lâu sau, họ đi đến rìa của địa hình hình lồng hấp đó.

Quả nhiên phía trước có một vách đá, muốn xuống được, e rằng cần phải dùng dây thừng.

Đúng lúc này, Lý Đông đột nhiên nhìn thấy trong vực sâu vô tận phía trước, dường như thực sự có một con quái vật hình người khổng lồ.

Con quái vật hình người khổng lồ đó trông giống như người thật, lúc này trong tay nó đang cầm một đôi đũa khổng lồ vươn về phía họ.

"Mẹ kiếp, không lẽ thật sự coi chúng ta là bánh bao sao?" Vương Bàn Tử trợn mắt há mồm.

"Đừng nói nữa, nhìn đống thịt mỡ trên người cậu kìa, nếu hấp trong này rồi nướng lên thì đúng là bánh bao thịt… à không, chính xác phải là thịt viên!" Vương Khải Toàn lại một lần nữa chọc ngoáy.

Lý Đông lúc này lại không quan tâm đến những lời vô nghĩa đó, toàn bộ sự chú ý của anh đều tập trung vào người khổng lồ kia.

Nhưng anh nhanh chóng phát hiện ra, người khổng lồ đó dường như không phải là người thật, mà là một cỗ máy khổng lồ.

Đúng vậy, đó là một người máy khổng lồ, to bằng một ngọn núi nhỏ!

Nơi này chẳng lẽ thực sự là căn cứ của nền văn minh tiền sử sao?

Những thứ như người máy, ngay cả ở thời hiện đại, cũng chỉ mới chập chững, người máy cũng không quá cao siêu, chỉ miễn cưỡng có thể di chuyển mà thôi.

Nhưng bây giờ, trước mắt anh, lại xuất hiện một người máy lớn như vậy, giống như một ngọn núi nhỏ.

Trông nó chẳng khác gì một Gundam!

Thậm chí còn khoa trương hơn cả Gundam!

Bây giờ đôi đũa đó đang vươn tới!

Lý Đông chỉ có thể không ngừng lùi lại, đôi đũa khổng lồ sắp đâm vào mặt đất, làm văng lên vô số đá vụn.

Sức mạnh lớn như vậy, dường như không phải là thứ con người có thể làm được.

Lý Đông lúc này cảm thấy mình tuy lợi hại, nhưng nếu để anh thực sự đấu tay đôi với một con quái vật như vậy, đó cũng là tự tìm đường chết.

Quả nhiên, to xác là chân lý, to xác là bá đạo!

To xác là lợi hại, to xác là bá đạo!

To xác là chân lý!

Người máy khổng lồ này, bây giờ sắp khiến anh tuyệt vọng rồi!

"Thứ quái quỷ này đối phó thế nào đây?" Anh vừa chạy vừa quay đầu lại nhìn người máy kia.

Nhưng vì người máy này quá to, dù anh có chạy trốn, thực tế trước mặt nó cũng không có nhiều ý nghĩa, vì nó chỉ cần di chuyển một cách tùy tiện là đã bằng anh chạy một lúc lâu.

Thực tế vô số sự việc đã chứng minh, trên thế giới này, khi gặp nguy hiểm mà muốn chạy trốn, về cơ bản là không có chỗ để chạy.

Muốn sống sót chỉ có một cách, đó là đánh bại nguồn gốc của nguy hiểm.

Chỉ có đánh bại được nguồn gốc nguy hiểm đó, mới có thể sống sót.

“Không còn cách nào khác, xem ra bây giờ tôi chỉ có thể dùng đến đại sát khí của mình thôi.” Lý Đông bây giờ cũng không còn cách nào khác.

Nếu để anh đi đấu với một người máy, dù thế nào cũng không đánh lại được, người máy này quá to.

Nhưng anh có vũ khí!

Chương 748

Ngay lập tức, một quả pháo hoa xuất hiện trước mặt anh, nhưng quả pháo hoa này sau khi được hệ thống nâng cấp, đã biến thành một khẩu pháo liên thanh!

Chỉ thấy vô số viên đạn rơi xuống người người máy khổng lồ.

Những mảnh vỡ trên người người máy khổng lồ rơi xuống từng mảng.

Rõ ràng là đã bị tấn công, người máy này không phải là bất khả chiến bại, ít nhất anh có thể gây ra một số tổn thương cho nó.

Nhưng dù vậy, người máy này dường như không bị hạn chế hành động, ngược lại nó trông còn hoạt bát hơn, nhanh chóng đuổi theo.

Nơi nó đi qua, mặt đất trực tiếp lồi lõm, mỗi nơi bị đôi đũa khổng lồ đâm xuống đều như núi lở đất nứt, chẳng khác gì cảnh tượng ngày tận thế.

Người máy này chỉ cần di chuyển một cách tùy tiện là cả mặt đất đều rung chuyển!

"Chuyện gì vậy?

Trước tiên đánh gãy tay nó cho tôi, đánh gãy tay nó rồi xem nó còn vung vẩy được không!" Lý Đông vừa nói vừa trực tiếp tấn công vào cánh tay của người máy.

Nhưng cánh tay của người máy ngoài việc rơi xuống một ít mảnh sắt, dường như không bị ảnh hưởng nhiều.

Lý Đông dường như đã trở thành mục tiêu tấn công lớn nhất của người máy.

Đôi đũa khổng lồ đó vung lên, Lý Đông lộn người né tránh, đồng thời dùng một con dao găm trong tay đâm mạnh vào đôi đũa.

Đôi đũa đó dường như có kết cấu bằng gỗ, dao găm đâm vào có vẻ cắm vào được.

Lý Đông liền men theo đôi đũa từ từ leo lên, nhưng người máy khổng lồ này lại rất hiếu động, đôi đũa đó cứ vung vẩy điên cuồng.

Cũng chỉ có Lý Đông mới có thể men theo đôi đũa leo lên được, nếu là người khác, e rằng đã sớm bị hất chết rồi.

Lý Đông lúc này cắn răng cố gắng hết sức, cuối cùng cũng leo lên được tay của người máy khổng lồ.

Ngay sau đó, anh men theo cánh tay leo lên sau lưng người máy, rồi nhìn thấy ở sau lưng người máy, dường như có một thứ đặc biệt.

Đúng vậy, sau lưng người máy, có một cái nắp nhỏ.

Lý Đông có thể cảm nhận được hơi thở sinh mệnh từ bên trong cái nắp đó.

Cũng có nghĩa là người máy này không chừng không phải là người máy thực sự, giống như những bức tượng đồng trước đó, chắc chắn đã qua một loại xử lý đặc biệt nào đó.

Lý Đông gần như theo bản năng dùng dao cắt mở cái nắp đó, rồi nhìn thấy bên trong quả nhiên có một bộ não người.

Hoặc là một thứ gì đó khác, tóm lại đó là một khối thịt, ở nơi đó dường như có sinh mệnh lực rất mạnh!

Lý Đông lúc này cũng không hề khách khí, trực tiếp đâm một dao xuống!

Sau nhát dao đó, người máy trở nên vô cùng đau đớn, rồi điên cuồng giãy giụa, cuối cùng như một ngọn núi lớn, "rầm" một tiếng

ngã xuống.

Gã này dễ dàng ngã xuống như vậy, cũng khiến Lý Đông cảm thấy có chút bất ngờ. 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã giết chết Cự nhân cải tạo, nhận được 50 vạn Đạo Tệ!】 50 vạn Đạo Tệ đối với Lý Đông hiện tại, dường như không phải là một khoản tiền lớn, nhưng cũng không tồi.

Dù sao lần này cũng không quá khó khăn!

"Đông ca, thứ này rốt cuộc là cái quái gì vậy?

Kinh khủng quá!

Tại sao là một người máy lại có não người, chẳng lẽ đã qua một loại cải tạo nào đó sao?

Nhưng dù có cải tạo thế nào cũng không thể cải tạo thành người máy được chứ, không phải quá đáng sợ sao?" Thực tế không chỉ Vương Bàn Tử và Vương Khải Toàn, ngay cả Lý Đông cũng có chút nghi ngờ.

Lý Đông cũng là một người xuyên không từ xã hội hiện đại đến thế giới đạo mộ, anh sớm đã biết một trong những điều con người trong thế giới này lo lắng.

Đó là trong một số bộ phim, người máy trở thành sinh mệnh chủ yếu trên thế giới, và có ý thức, suy nghĩ riêng.

Thế là người máy và con người xảy ra chiến tranh quy mô lớn, thậm chí con người còn ở thế yếu tuyệt đối, biến thành con rối của người máy.

Đương nhiên, chuyện như vậy có chút hoang đường, nhưng cũng khiến Lý Đông cảm thấy có chút thú vị.

Nhưng bây giờ nhìn thấy một cỗ máy lớn như vậy, anh đột nhiên

cảm thấy trên thế giới này dường như thực sự có rất nhiều chuyện kỳ diệu.

Chuyện như cấy não người vào thân thể người máy thực sự có thể xảy ra sao?

Nhưng nếu nói như vậy, dường như cũng không phải là không thể.

Vì thực tế trí tuệ của người máy dù làm tốt đến đâu, cuối cùng cũng chỉ là trí tuệ nhân tạo mà thôi, căn bản không thể so sánh với bộ não con người thực sự.

Nhưng nếu bộ não thực sự của con người phát triển trong não của người máy, đó lại là một chuyện khác, đó tuyệt đối là một sự thay đổi về bản chất.

"Chắc là một loại cải tạo nào đó, có lẽ, có lẽ thực sự đã cấy não người vào thân thể người máy, hoặc là đã cải tạo con người thành ra như thế này!" Lý Đông bây giờ về cơ bản đã hiểu rất rõ về những chuyện trong thế giới này.

Thực tế trong thế giới này, mục tiêu của vô số người chỉ có một, đó là hy vọng có thể trường sinh bất lão, hy vọng không phải chìm vào giấc ngủ vĩnh hằng như vậy.

Dù sao một người phấn đấu cả đời, nếu cứ thế chết đi, ai cũng rất không cam lòng.

Chương 749

Đương nhiên đối với đa số mọi người, tuy trong lòng rất không cam lòng, nhưng không tìm được cách nào khác, nên cũng đành bất lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn sinh mệnh của mình trôi đi.

Nhưng đối với những người có năng lực thì lại khác.

Những người có năng lực đặc biệt lợi hại luôn có cách để mình tồn tại.

Trong thế giới này có vô số người đang tiến hành những thử nghiệm khác nhau, trong số đó có người thành công, có người thất bại.

Như loại tương đối thành công, ví dụ như những người ở Tây Vương Mẫu quốc, tuy cuối cùng chỉ có Tây Vương Mẫu là người sống vĩnh viễn, nhưng không thể không nói họ đã cung cấp rất nhiều ý tưởng rất tốt, thí nghiệm cuối cùng đã thành công!

Ngoài ra còn có các gia tộc đạo mộ.

Những gia tộc đó về cơ bản để tìm kiếm phương pháp trường sinh của Tây Vương Mẫu quốc, đã phải trả giá bằng nỗ lực của hết thế hệ này đến thế hệ khác.

Ngô gia và Trương gia là những nhân vật đại diện trong các gia tộc đó!

Đương nhiên có lẽ trên thế giới này cũng có những phương pháp khác, ví dụ như bây giờ cấy não vào máy móc, như vậy dường như cũng là một phương pháp đặc biệt.

“Cũng thú vị đấy, nơi này thực sự là địa bàn của Thiết Diện Sinh sao?

Nếu nơi này là địa bàn của Thiết Diện Sinh, vậy thì bối cảnh của gã này cũng quá lớn rồi, gã đó thực sự là người thời Chiến Quốc sao?

E rằng niên đại liên quan còn xa hơn nữa!" Người nhà họ Ngô đã tốn công sức của mấy chục thế hệ, để có thể khiến Thiết Diện Sinh sống lại.

Tuy sau đó bị Lý Đông thành công hồi sinh, nhưng cũng đủ để thấy tầm ảnh hưởng của gã này rất lớn.

"Không sao, bây giờ dù là thứ gì cũng không thể cản được bước chân của tôi.

Dù nơi này là địa ngục, tôi cũng có thể xông vào một phen.

Con người tôi, dù sao cũng là một nhân vật lớn, không có chuyện gì có thể cản được tôi, mọi người yên tâm đi, tôi cuối cùng sẽ tìm được Thiết Diện Sinh, chiến thắng cuối cùng sẽ thuộc về tôi!" Lý Đông lúc này nói chuyện giọng điệu rất lớn, nghe có vẻ hơi giống như đang rót súp gà, nhưng cũng là để cổ vũ sĩ khí.

Vì những quái vật họ gặp bây giờ cũng quá khó tin, có một số thậm chí vượt ngoài sức tưởng tượng của họ.

Vì vậy họ cảm thấy có chút tuyệt vọng!

Lý Đông bây giờ rót súp gà, thực tế cũng không còn cách nào khác.

Anh thì không sao, dù sao chuyện gì cũng đã gặp rồi, bây giờ dù gặp phải những chuyện này, đối với anh cũng không sao cả.

Nhưng tâm trạng của những người đồng đội này thực sự khá tệ, cần phải vực dậy một chút.

Vì vị trí của anh trong nhóm người này rất cao, mỗi người đều rất tôn kính anh, nên lời nói của anh đã khiến sĩ khí tăng lên không ít.

Lý Đông mới thở phào nhẹ nhõm, men theo một con đường nhỏ

tiếp tục tiến về phía trước.

Dựa vào thi thể của người máy khổng lồ, họ lại đi đến một tầng khác.

Nhanh chóng, họ đã đến một tầng khác, nhưng tầng này so với tầng trước dường như còn đáng sợ hơn.

Vì nơi này trông giống như có sinh vật sống!

Đúng vậy, không giống như trước đó có một số sinh vật mai phục, sau khi đến nơi này, dường như thực sự có một số sinh vật sống đang chờ đợi họ ở đây.

Gọi là sinh vật chứ không phải người, chủ yếu là vì lũ này tuy trông có một chút giống người.

Nhưng thực tế nơi này lại là một đám quái vật chính hiệu!

Lũ quái vật này cũng không biết sinh ra từ đâu, tóm lại con nào con nấy đều xấu xí vô cùng, tuyệt đối không giống người bình thường.

Hai bên vừa mới gặp mặt đã lao vào đánh nhau.

Đối phương đông người, rất hung hãn, gần như không nói một lời nào đã xông lên, muốn bắt lấy Lý Đông.

Lý Đông tự nhiên cũng không phải loại hiền lành, về cơ bản không quan tâm đối phương là thứ gì, tóm lại chỉ cần có quái vật tấn công, phản ứng đầu tiên là lập tức phản kích.

Trận chiến của hai bên vô cùng kịch liệt, gần như vừa mới tiếp xúc đã bước vào giai đoạn gay cấn.

Lý Đông hiện tại là người hung hãn nhất trong đội, trong tay cầm một thanh đao, về cơ bản một dao một mạng, đối phương không có một con quái vật nào có thể chống đỡ được!

Nhanh chóng, anh nhắm vào nhân vật cấp thủ lĩnh trong đám đối

phương.

Đó là một sinh vật trông giống như một nhân vật, có hình dáng con người, nhưng khuôn mặt lại rất kỳ quái, trên mặt đầy sẹo, thậm chí còn đang chảy máu, nửa còn lại thì màu đen, trông cũng không biết là quái vật gì.

Bây giờ mục tiêu của Lý Đông đã nhắm vào gã này, gã này cũng phát hiện ra Lý Đông.

Nhưng muốn chạy trốn dường như không kịp, Lý Đông là một người không nói lý lẽ, nơi anh đến, không có quái vật nào có thể chống đỡ được.

Muốn bắt một con quái vật cũng không cần tốn nhiều công sức, chẳng mấy chốc đã bắt được con quái vật mặt đen trắng đó.

Con quái vật mặt đen trắng đó trực tiếp bị Lý Đông một quyền đánh ngã xuống đất.

"...Ngươi dám đánh ta?" Con quái vật mặt đen trắng không ngờ lại bị một con người đánh đập như vậy, hoàn toàn không nói lý lẽ, chuyện này căn bản là không coi nó ra gì.

"Ta đánh ngươi thì sao?

Chẳng lẽ ta không thể đánh ngươi sao?

Chương 750

Ngươi là thứ gì?

Thành thật nói cho ta biết đây là nơi nào?" Trong đôi mắt của Lý Đông mang theo ánh mắt hung ác, hoàn toàn không coi con quái vật mặt đen trắng này ra gì.

Con quái vật mặt đen trắng dường như cũng không sợ hãi, ánh mắt hung hăng nhìn lại, dường như rất coi thường Lý Đông.

"Ngươi cũng đừng quá kiêu ngạo, ta thành thật nói cho ngươi biết, nơi này là địa ngục!

Bất kỳ ai đến nơi này, đừng bao giờ nghĩ đến việc quay về! 18 tầng địa ngục, mỗi tầng đều nguy hiểm hơn tầng trước, muốn xông qua 18 tầng địa ngục, đó quả là chuyện viển vông, cho nên ta khuyên ngươi ngoan ngoãn ở nơi này chịu khổ đi!

Các ngươi đều là những kẻ có tội, địa ngục dùng để trừng phạt những kẻ có tội, cho nên ngoan ngoãn ở lại đây đi!" Lý Đông không ngờ gã này vừa mở miệng đã nói những lời như vậy, rõ ràng là không coi anh ra gì.

Kẻ có tội.

"Vậy ra ta đã trở thành kẻ có tội.

Ta đã phạm lỗi gì?

Hơn nữa, dù ta có phạm lỗi, ngươi có tư cách gì để trừng phạt ta?" Lý Đông lúc này lại không hiểu vấn đề này.

"Lỗi lầm lớn nhất của ngươi, đó là vi phạm mệnh lệnh của đại nhân Thiết Diện Sinh!

Đại nhân Thiết Diện Sinh bố trí hậu thủ để có thể sống lại ở đời sau, trở thành một cường giả thực sự, thậm chí trở thành thần tiên, làm chủ thế giới này!

Nhưng ngươi lại vi phạm mệnh lệnh của đại nhân Thiết Diện Sinh, khiến việc hồi sinh của đại nhân trở nên vô cùng khó khăn!

Ngươi là kẻ có tội!" "Thì ra là vậy, nơi này thực sự là địa bàn của Thiết Diện Sinh sao?" Lý Đông cười lạnh.

Trước đó anh đã chạy một quãng đường dài như vậy, những con quái vật gặp phải về cơ bản đều là những con quái vật vô ý thức, trong lòng đang nén một cục tức.

Bây giờ lại có thể gặp được một số quái vật có thể nói chuyện, cũng khiến anh tìm được một điểm để trút giận.

Thế là nắm đấm của anh lại một lần nữa giáng xuống người con quái vật mặt đen trắng.

Phải công nhận, con quái vật mặt đen trắng này quả thực là một con quái vật.

Một khuôn mặt không chỉ trông rất khó coi, mà còn dường như rất dai, chẳng khác gì da trâu ngàn năm, không dễ dàng gây ra thương tổn.

Mặc dù từng quyền từng quyền đánh xuống dường như không gây ra nhiều thương tổn chí mạng, nhưng cũng khiến con quái vật này hơi đau đớn.

"Xem ra da của gã này có chút dày nhỉ?

Nếu đã như vậy, vậy thì đừng trách ta!" Lý Đông đối phó với loại quái vật da dày này, tự nhiên cũng có cách!

Vì như vậy, quái vật này không chừng càng chịu đòn hơn, có thể để anh đánh thêm một lúc!

Cho nên bây giờ anh không hề khách khí, từng quyền từng quyền đánh vào người con quái vật này.

Với sức mạnh hiện tại của anh, mỗi quyền đều có sức mạnh mấy trăm cân, từng quyền đánh xuống, dù là da trâu ngàn năm, cũng sẽ từ từ bị đánh hỏng!

Quả nhiên con quái vật lúc đầu còn có chút tự tin, kết quả dần dần phát hiện ra dường như mình thực sự có khả năng bị đánh chết.

Mẹ nó, người trước mắt này thực sự quá hung tàn, rốt cuộc là quái vật từ đâu chui ra, tại sao lại lợi hại như vậy?

Lại có thể đánh mình ra nông nỗi này.

Nhưng con quái vật mặt đen trắng bây giờ muốn cầu xin tha thứ cũng không kịp, vì nó phát hiện người trước mắt thực sự rất tức giận, rất muốn đánh nó một trận.

Dù da của nó rất dẻo dai, nhưng cứ bị đánh như vậy cũng không phải là cách.

Cuối cùng nó chọn thỏa hiệp: "Tha cho ta đi, tha cho ta đi, ngươi muốn biết gì?

Ta có thể nói cho ngươi!" Lý Đông không ngờ gã này lại nhận thua nhanh như vậy, trợn to mắt nhìn con quái vật mặt đen trắng: "Nếu đã như vậy, vậy nói cho ta biết Thiết Diện Sinh ở đâu?

Ta cần một vị trí chính xác, Thiết Diện Sinh ở đâu!" "Ta nói cho ngươi, ngươi có thể tha cho ta một mạng không?" Con quái vật mặt đen trắng quả nhiên da rất dày, tuy bây giờ bị đánh tơi bời, nhưng vẫn còn cò kè mặc cả.

"Điều đó còn phải xem biểu hiện của ngươi, ngoài ra còn phải xem những gì ngươi nói có đúng không!

Nếu dám nói dối, ta sẽ đánh chết ngươi!

Dù da của ngươi có dày hơn da trâu vạn năm, ta cũng sẽ đánh chết ngươi!

Không tin thì cứ thử xem!" Lý Đông lúc này không có ý định khách khí.

Vì anh về cơ bản có thể đoán ra, nếu Thiết Diện Sinh biết đến sự tồn tại của anh, vậy thì chắc chắn sẽ không tha cho anh.

Tình hình hiện tại cho thấy, Thiết Diện Sinh đang từng bước dụ anh vào địa ngục.

Địa ngục là nơi nào?

Tóm lại tuyệt đối không phải nơi tốt đẹp!

Mâu thuẫn của hai bên đã đến mức này rồi, anh cũng không ngại giết chết một tên tay sai của đối phương.

"Thiết Diện Sinh rốt cuộc ở đâu?

Chương 751

Chẳng lẽ bây giờ không nói sao?

Nếu bây giờ không nói, vậy đừng trách ta.

Da của ngươi dày như vậy, từ từ đánh chết ngươi, e rằng cần một thời gian dài, ngươi cũng có thể từ từ tận hưởng!" Con quái vật mặt đen trắng lúc này cảm thấy có chút bất lực, vì nó có thể nhìn ra, người trước mắt dường như thực sự sẽ làm như vậy, dường như thực sự sẽ đánh chết nó, hoàn toàn không quan tâm đến hậu quả.

"Đừng như vậy, nếu ngươi đánh chết ta, đại nhân Thiết Diện Sinh sẽ không tha cho ngươi đâu!" "Chẳng lẽ ngươi nghĩ bây giờ hắn sẽ tha cho ta sao?

Nếu hắn tha cho ta, đã không có chuyện như thế này rồi!" "Vậy rốt cuộc ngươi muốn thế nào?" "Thiết Diện Sinh, bây giờ ở đâu?" Hai người cứ thảo luận như vậy, động tác trong tay Lý Đông không hề do dự, cũng không có ý định dừng lại, dù sao da của gã này rất dày, muốn đánh chết nó không dễ dàng như vậy, cần phải đợi một thời gian dài.

"Thôi được, thực tế ta cũng không rõ lắm, ta chỉ biết đại nhân Thiết Diện Sinh bây giờ đã đi đến vị trí đại khái đó.

Nếu ngươi thực sự dám đi, sau khi ra khỏi đây có thể đến đó tìm!

Đương nhiên tiền đề là ngươi có thể ra khỏi đây!" Con quái vật mặt đen trắng lúc này không còn cách nào khác, vì cảm giác bị người khác đánh đập vô cùng đau đớn, ít nhất bây giờ nó không thể chịu đựng được nữa.

Nó thực sự hận không thể lập tức thoát khỏi tay Lý Đông.

Lý Đông gật đầu, bây giờ cuối cùng cũng biết được một chút

thông tin chính xác, đó là Thiết Diện Sinh căn bản không ở trong 18 tầng địa ngục, mà ở một nơi khác.

Vậy thì nhiệm vụ lớn nhất bây giờ e rằng là phải ra khỏi đây.

"Ra khỏi đây cần có điều kiện gì?

Đi đường nào?" Lý Đông lúc này không có ý định khách khí, đã bắt được một kẻ biết chút thông tin, tuyệt đối không thể buông tha, nhất định phải hỏi rõ mọi thông tin rồi mới tính.

"Muốn ra khỏi đây, tự nhiên phải vượt qua 18 tầng địa ngục!

Ta chẳng phải đã nói với ngươi rồi sao? 18 tầng địa ngục tuyệt đối không thể xông qua được, hậu quả cuối cùng là bị kẹt lại nơi này, rồi trở thành vật tế ở đây, không có kết quả nào khác!

À đúng rồi, bây giờ ngươi có thể thả ta ra chưa?" Con quái vật mặt đen trắng bây giờ không còn cách nào khác, hy vọng duy nhất của nó là cầu xin Lý Đông nhanh chóng thả nó ra, vì cảm giác này quá khó chịu, cảm giác như nỗi đau của mấy kiếp đều tập trung vào lúc này.

"Ta nói lúc nào là sẽ thả ngươi?" Lý Đông tò mò nhìn nó.

"Lúc trước không phải ngươi nói với ta, nếu ta không nói cho ngươi thông tin, thì ngươi sẽ đánh chết ta sao?

Nhưng bây giờ ta đã nói rồi, ta đã nói cho ngươi biết tất cả rồi, chẳng lẽ ngươi còn đối xử với ta như vậy sao?

Không thể như vậy!

Quá đáng quá!" "Lúc trước ta nói với ngươi, nếu ngươi không nói cho ta, ta sẽ đánh ngươi như vậy, nhưng ta nói lúc nào là sau khi ngươi nói ta sẽ thả ngươi?

Đừng có ngậm máu phun người, ta là người rất giữ chữ tín!" Chuyện gì thế này?

Con quái vật mặt đen trắng suy nghĩ lại, dường như lời nói của Lý Đông cũng không sai.

Lý Đông dường như cũng không nói, sau khi nói ra sự thật sẽ thả nó.

Chỉ là lúc trước, trong tiềm thức nó đã tự lừa dối mình.

Bây giờ mọi chuyện thành ra thế này, khiến nó tuyệt vọng.

Phải làm sao bây giờ?

Gã trước mắt này, không phải quá đáng quá rồi sao.

"...Ngươi không thể giết ta, nếu ngươi giết ta, Thiết Diện Sinh tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi.

Ta là thuộc hạ trung thành nhất của Thiết Diện Sinh, ngài ấy nhất định sẽ báo thù cho ta..." Báo thù cái con khỉ!

Lý Đông cười lạnh...

Lý Đông vẫn không để tâm.

Mối quan hệ giữa anh và Thiết Diện Sinh, căn bản không có chỗ để hòa giải.

Vốn đã là kẻ thù không đội trời chung, lời đe dọa như vậy căn bản không có ý nghĩa gì.

Cho nên nắm đấm của anh từng quyền từng quyền giáng xuống.

Sau đó, con quái vật mặt đen trắng, cuối cùng biến thành một cái xác!

Sau khi con quái vật mặt đen trắng chết đi, những con quái vật khác bây giờ cũng chết và bị thương vô số.

Tuy số lượng quái vật này rất đông, nhưng sức chiến đấu thực sự rất kém.

Thân thể của chúng đặc biệt, nhưng cũng không đến mức hoàn toàn bất khả chiến bại, bị Lý Đông đánh cho tơi bời.

“Đông ca?

Làm sao bây giờ?

Lũ này có tha không?

Số lượng chúng đông quá, cảm giác giết không xuể.” Bọn họ về cơ bản đã đánh đến điên rồi.

Chương 752

Mỗi người đều đang ở bên bờ vực của sự điên cuồng.

Đối với Lý Đông, lũ quái vật này chẳng khác gì những túi kinh nghiệm di động.

Lý Đông đương nhiên không tha cho chúng, nhanh chóng đuổi theo, cuối cùng tất cả lũ quái vật đều biến thành Đạo Tệ.

Đúng vậy, Đạo Tệ đối với anh mới là thứ quan trọng nhất.

Có Đạo Tệ rồi, anh mới có thể nâng cấp mọi thứ, mới có vốn để tung hoành trong thế giới này.

Cuối cùng, không một con quái vật nào thoát khỏi ma chưởng của anh.

Bây giờ xem ra, rốt cuộc ai mới là quái vật cũng chưa chắc, ít nhất trong mắt Vương Bàn Tử, Lý Đông còn đáng sợ hơn cả quái vật!

Quá bá đạo, nhiều quái vật như vậy mà bị giết sạch sẽ!

"Truyền thuyết về 18 tầng địa ngục sao?

Xem ra cũng không ghê gớm như vậy, không chừng mười mấy tầng địa ngục tiếp theo, đối với chúng ta, cũng không có nhiều uy hiếp!" Vương Bàn Tử và Vương Khải Toàn sau khi trải qua một trận chiến đã trở nên tự tin hơn nhiều, dường như nơi này, đối với họ, thực sự không có độ khó.

"Cũng đừng vui mừng quá sớm.

Chỉ là nơi này, hiện tại, đối với chúng ta không có độ khó!

Chứ không có nghĩa là, sau này đối với chúng ta cũng không có độ khó!

Những nơi chúng ta sắp đi, còn rất nhiều, tuyệt đối không thể lơ là!" Tự tin và vui mừng quá sớm, thực tế là hai chuyện khác nhau.

Ít nhất Lý Đông bây giờ đầu óc vẫn còn tỉnh táo!

Là đội trưởng của đội nhỏ này, anh chưa bao giờ bỏ qua những chuyện như vậy.

Những chuyện đã gặp và những chuyện chưa gặp, là hai chuyện khác nhau.

Tình hình hiện tại so với sau này, hoàn toàn không biết được.

Sau khi giải quyết xong mọi tình huống ở đây, Lý Đông cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, rồi tiến vào một vùng đất mới.

Đây lại là một khu vực tối tăm...

Hoặc là trong địa ngục, đâu đâu cũng là một vùng hỗn loạn.

Mỗi nơi đều mang theo hơi thở của cái chết.

Khu vực họ đang ở hiện tại cũng như vậy!

Một khu vực như vậy, đâu đâu cũng là một mảng tối tăm, tuy bây giờ không nhìn thấy người, cũng không nhìn thấy sinh vật khác, nhưng có thể cảm nhận được sự nguy hiểm trong đó!

An toàn, bây giờ cả cái nơi này đều không an toàn.

Ngay sau đó anh phát hiện, mặt đất phía trước rung chuyển dữ dội, cả mặt đất đều rất không ổn định.

"Chuyện gì vậy?

Nơi này, xảy ra động đất sao?

Sao lại như vậy?

Ở nơi này mà xảy ra động đất thì chúng ta phải làm sao?" Nếu nơi này thực sự xảy ra động đất, vậy thì quá đáng sợ rồi.

Bây giờ thực tế họ còn không biết mình đang ở tầng nào dưới lòng đất, nhưng có thể khẳng định là tuyệt đối đang ở trong không gian dưới lòng đất.

Ở trong không gian dưới lòng đất mà xảy ra động đất, chẳng phải là trực tiếp bị chôn sống ở đây sao?

Nếu bị chôn sống ở đây, vậy thì không có cách nào khác để ra ngoài.

Dù có bản lĩnh thông thiên, e rằng cũng phải chịu thiệt hại lớn, chưa chắc đã ra được.

"Không, nơi này không xảy ra động đất, chỉ là mặt đất ở đây khác với những nơi khác mà thôi.

Nhìn xem, mặt đất ở đây không ngừng rung chuyển, nhưng có quy luật.

Chỉ cần nắm được quy luật trong đó, chúng ta có thể đi qua.

Những nơi đó trông đáng sợ, nhưng thực tế cũng không có chuyện gì!" Trông đáng sợ, nhưng thực tế lại có quy luật vận động.

Mấy người họ quan sát một lúc, dường như đúng là như vậy.

Nếu thế thì, quả thực không đáng sợ.

Thế là cuối cùng họ chọn đi lên con đường lúc lên lúc xuống, trông có vẻ không ổn định đó.

Nhưng vừa mới bước lên con đường đó, họ phát hiện trên con đường này, dường như không đơn giản như trong tưởng tượng.

Vì vừa mới đi vào, trên con đường này lại có cơ quan.

"Nơi này không phải là núi đao biển lửa trong truyền thuyết chứ?

Chương 753

Thật sự, đâu đâu cũng là dao!" Lý Đông đi lên phát hiện ra cơ quan, nhất thời cũng giật mình.

Núi đao ở nơi này, không phải chỉ đơn giản là trên bề mặt xuất hiện một ít dao.

Trông nó giống như mặt đất không ngừng rung chuyển, cộng thêm trên mặt đất xuất hiện một ít dao, phối hợp với sự rung chuyển của mặt đất đó, biến thành những cái máy xay thịt.

Sau khi Lý Đông tiến vào đây, những cơ quan này đều được kích hoạt, tất cả mọi người đều rơi vào nguy hiểm.

May mà, áo giáp trên người họ không tồi, nên không bị thương tổn thực chất.

Nhưng bản đồ ở đây, cũng quá khó đi.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, lớp mỡ dày của hắn bị ép một cái, cả khuôn mặt đều sắp xanh lét.

Dù sao thân hình của Bàn Tử tương đối lớn, bây giờ bị ép vào một không gian nhỏ như vậy, đối với hắn, cũng quá chật chội rồi.

"Đông ca, Đông ca, mau lấy cái nhà nhỏ của anh ra đi, mau lấy cái nhà nhỏ đó ra, em chịu không nổi nữa rồi, em sắp bị xay thành tương thịt rồi!" Lý Đông lấy ra căn phòng nhỏ đó, mọi người chui vào bên trong.

Căn nhà kỳ dị đó thực tế là một công cụ tổng hợp.

Không chỉ có lực phòng ngự rất mạnh, còn có thể chống lại những thứ này mà tiến về phía trước!

Thế là nơi vừa mới trải qua nguy hiểm, biến thành nơi có thể tùy tiện đi qua.

Mặt đất tuy rung lắc, nhưng không có dấu hiệu bị hỏng, cho nên sau khi nắm được quy luật, từng bước từng bước tiến về phía trước, cũng rất đơn giản.

Lý Đông cũng thở phào nhẹ nhõm, nơi này đối với anh, ngược lại không quá khó khăn!

Sau khi qua khu vực núi đao, tiếp theo là cái gọi là biển lửa!

Nơi này, cũng không phải là nơi có lửa thật, mà là một hồ nước do dung nham hình thành.

Lý Đông đi đến đây, đột nhiên có chút nghi ngờ mình có thể thực sự đang càng đi càng sâu vào lòng đất.

Nhưng, bây giờ cũng không có con đường nào khác để đi, vì đường lui của họ về cơ bản đã bị cắt đứt, chỉ có thể không ngừng tiến về phía trước.

Dù có đi vào lòng đất, cũng là chuyện không thể tránh khỏi!

May mà, căn nhà kỳ dị của Lý Đông tương đối mạnh mẽ, dù là biển lửa, cũng có thể đi qua!

Sau khi qua biển lửa, Lý Đông thở phào nhẹ nhõm, vì anh nhanh chóng phát hiện, địa hình phía trước dường như có xu hướng đi lên.

Địa hình phía trước có xu hướng đi lên, điều đó có nghĩa là họ có thể trở lại mặt đất.

Nếu cứ đi xuống như vậy, thật có khả năng sẽ đi thẳng vào lòng đất.

Như vậy, không phải là tìm chết sao?

Qua biển lửa, họ nhìn thấy phía trước một bậc thang.

Bậc thang đó tuy dường như đã lâu không có người đi, nhưng vẫn rất ngay ngắn, trên đó ngoài một ít bụi bặm ra, cũng không có tạp vật gì khác.

Men theo bậc thang đi thẳng lên trên, suốt đường đi cũng rất thuận lợi.

Đi liên tục hơn một tiếng đồng hồ, vẫn không gặp nguy hiểm.

Nhưng, họ nhanh chóng phát hiện ra vấn đề.

"Bậc thang này rốt cuộc dài bao nhiêu?

Thật sự có dài như vậy sao?

Chúng ta đã đi hơn một tiếng đồng hồ rồi.

Lại không có điểm cuối, nhìn một cái, cũng không thấy được điểm cuối.

Chúng ta cứ đi thẳng như vậy, không phải là sắp đi lên trời sao?" Lý Đông nhìn lên trên đầu, chỉ phát hiện phía xa xa, một mảng xám xịt, dường như không nhìn thấy điểm cuối.

Rồi anh quay đầu lại nhìn, phía sau cũng phát hiện một mảng xám xịt, sớm đã không nhìn thấy điểm xuất phát.

Bây giờ họ bị kẹt trong bậc thang như vậy, không nhìn thấy điểm xuất phát và điểm cuối, chẳng khác gì những người bị ông trời bỏ rơi.

"Lại là nơi nào đây?

Chúng ta không phải đang ở 18 tầng địa ngục sao?

Tôi nhớ chúng ta mới đi được 9 tầng, 9 tầng còn lại đâu?

Chẳng lẽ đây là 9 tầng còn lại sao?" A Ninh lúc này vẫn còn nhớ chuyện này.

Đi liên tục một tiếng đồng hồ, thực sự rất mệt mỏi.

Đương nhiên, nếu biết được đích đến, cũng biết đích đến rốt cuộc xa bao nhiêu, đi bộ thực sự sẽ không quá mệt.

Nhưng bây giờ họ không biết điểm xuất phát, không biết điểm cuối, chỉ biết cứ đi về phía trước một cách vô định, trên tất cả quãng đường đi, tất cả phong cảnh gần như giống hệt nhau.

Địa hình ở đây dường như không có bất kỳ thay đổi nào, mỗi nơi đều giống hệt nhau, cả trời đất dường như đều bị cố định lại, dù đi thế nào, dường như cũng không đi ra được.

Chương 754

“Đừng lo nhiều thế, nghỉ ngơi trước đã, ăn chút gì đi.

Không khí ở đây có vẻ không tệ, chắc là không có độc.

Chúng ta nghỉ ngơi tại chỗ, rồi từ từ xem xét phía sau nên làm gì!” Lý Đông lúc này lại không hề vội vã, có lẽ với tư cách là đại ca và đội trưởng của cả đội, anh nên để các anh em bình tĩnh lại.

Mọi người lần lượt tháo mặt nạ phòng độc, hít một hơi không khí trong lành, lấy đồ ăn ra bắt đầu dùng bữa.

May mà lần này mang đủ thức ăn, nên việc ăn uống không có gì khó khăn.

Sau khi ăn xong, từng người một lại bắt đầu buồn ngủ.

Giờ cũng không còn cách nào khác, đành ngủ ngay tại chỗ.

“Này, Vương Khải Toàn, xem cái tướng ngủ của cậu kìa, y như heo chết.

Cậu ngủ thế này, lỡ trở mình một cái là lăn tùm xuống dưới luôn đấy, lúc đó đừng trách tôi không cứu nhé!” Vương Bàn Tử nhìn tư thế ngủ của Vương Khải Toàn, không nhịn được mà châm chọc.

Những người khác đều nằm dọc theo bậc thang, tuy rất không thoải mái nhưng ít nhất cũng an toàn.

Vương Khải Toàn thì khác, hắn nằm ngang trên bậc thang.

Bậc thang ở đây rộng khoảng một mét, nếu thật sự trở mình thì rất có khả năng sẽ lăn xuống dưới.

Với khoảng cách cao như vậy mà lăn xuống, chắc là ngắm gà khỏa thân đến thiên hoang địa lão luôn.

“Cậu biết cái búa gì!

Bây giờ tôi mệt rã rời thế này, phải ngủ như vậy mới thoải mái được một chút!

Nếu ngủ như cậu thì chẳng đạt được mục đích nghỉ ngơi.

Ngày mai có khi còn phiền phức hơn!

Chẳng lẽ cậu không biết, làm nghề của chúng ta là phải luôn giữ tinh thần sung mãn à?” Hai gã này vốn thích cãi nhau, hễ phát hiện đối phương có chút sai sót gì là lại lôi ra châm chọc, giễu cợt nhau.

Đương nhiên, có lẽ cả hai đã quen rồi, cũng chẳng biết làm sao.

Lý Đông lắc đầu, cũng cảm thấy hết cách.

Nếu cứ ngủ thế này thì đúng là phiền phức thật.

Thế là anh lấy ra một tờ giấy, gấp thành một công cụ mới.

Sau khi được hệ thống nâng cấp, anh đặt nó lên bậc thang, tức thì khiến mọi người cảm thấy an toàn hơn nhiều.

Bởi vì vật phẩm hình bậc thang đó vừa vặn có thể chặn đường phía trước, khiến họ không bị rơi xuống.

Nó hoàn toàn phù hợp với các quy luật vật lý, không cần lo lắng xảy ra chuyện gì.

“Đông ca, anh lợi hại thật, một phát giải quyết luôn phiền phức lớn nhất của bọn tôi.” Mọi người lúc này mới yên tâm đi ngủ.

Lý Đông thấy mấy gã này ngủ say rồi thì cũng không vội, anh không cần ngủ, chỉ cần nghỉ ngơi là có thể hồi phục tinh lực.

Hơn nữa bây giờ anh cũng không mệt lắm, nên ánh mắt anh đang dán chặt vào phía trước, muốn xem xét kỹ lưỡng xem rốt cuộc ở đây có vấn đề gì.

Quãng đường xa như vậy, cứ đi mãi không có mục đích, thực sự khiến người ta tuyệt vọng.

Con người là vậy, nếu biết rõ khoảng cách thực sự là bao xa thì sẽ không quá lo lắng, dù mệt nhưng rồi cũng sẽ đến nơi.

Nhưng nếu không biết quãng đường dài bao nhiêu, chỉ đi một cách vô định, người ta sẽ cảm thấy vô cùng mệt mỏi, và dần dần sẽ đi đến tuyệt vọng.

Đây là một tác động tâm lý rất quan trọng.

Người ta thường nói con người cần có mục tiêu là vì vậy, có mục tiêu thì sẽ cảm thấy nhẹ nhàng hơn, còn nếu không có mục tiêu, chỉ đi lang thang vô định thì sẽ rất mệt mỏi.

Anh quan sát hồi lâu mà vẫn không phát hiện ra bất cứ điều gì.

"Chuyện gì thế này.

Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, chắc chắn có vấn đề gì đó!" Lý Đông lại cẩn thận quan sát địa hình xung quanh, rồi từ từ nhíu mày.

Anh đột nhiên phát hiện hai bên tường của bậc thang trông có vẻ không thẳng, mà thực tế lại có một độ cong nhất định.

Độ cong này tuy không lớn, nếu sơ ý một chút sẽ bỏ qua, nhưng dưới sự quan sát tỉ mỉ của một người cẩn thận như Lý Đông, anh đã phát hiện ra chỗ này có vấn đề.

"Chẳng lẽ mình đang đi vòng quanh?

Cứ đi lòng vòng ở một chỗ, chuyện này thật khó tin!" Lý Đông lau mồ hôi trên trán.

Nếu đi vòng quanh trên mặt đất bằng phẳng thì còn dễ hiểu, vì con người bị ảnh hưởng bởi từ trường và địa hình, cộng thêm việc hai

chân không thực sự dài bằng nhau, nên dễ đi lạc vòng.

Nhưng đang đi trên bậc thang mà cũng đi vòng quanh, chuyện này đúng là quá vô lý.

Lý Đông muốn đi thử nghiệm, nhưng nhìn mấy người đồng đội bên cạnh, cuối cùng anh quyết định không đi một mình, vì không biết lúc nào họ sẽ gặp chuyện.

Dù sao nơi này có thể khiến người ta đi vòng quanh, hẳn là thứ trong truyền thuyết gọi là "Quỷ đả tường".

Chương 755

Truyền thuyết về "Quỷ đả tường" chính là điển hình của việc đi lòng vòng.

Nhưng mà, "Quỷ đả tường" ở đây, liệu có phải do ai đó cố ý điều khiển không?

Anh lo lắng nếu mình rời đi, mấy người đồng đội sẽ gặp chuyện.

Thế là anh cũng ngồi xuống nghỉ ngơi.

Khoảng năm, sáu tiếng sau, mọi người mới tỉnh dậy, rồi lần lượt chuẩn bị, xuất phát một lần nữa.

"Tôi phát hiện ra một quy luật, hình như chúng ta đang đi vòng quanh ở đây!" Lý Đông tuyên bố.

Cũng phải thôi, vì mấy người họ ai cũng đã trải qua vô số gian khổ rèn luyện, tốc độ đi bộ của mỗi người thực ra đều rất nhanh.

Nếu đi bình thường, một giờ thậm chí có thể đi được một quãng marathon.

Một quãng marathon tuy không quá xa, nhưng một cái thang dài bằng cả quãng marathon thì quả thực rất hiếm thấy.

Chưa kể, để xây dựng một cái thang dài như vậy, nhân lực và vật lực tiêu hao khó mà tưởng tượng nổi!

Nhưng nếu một cái thang dài cả cây số chỉ là đi vòng tròn thì sẽ không mất bao lâu!

"Nhưng chẳng phải chúng ta vẫn luôn đi lên sao?

Cứ đi thẳng lên mà cũng có thể đi vòng tròn à?", mấy người đồng đội đều không tin.

“Chuyện này có mấy cách giải thích!

Một là khi chúng ta đi lên, thực tế địa hình trước mắt cũng đang thay đổi!

Tức là nó đang lừa chúng ta cố sống cố chết chạy lên, nhưng thực tế dù chạy thế nào cũng vô ích!

Còn một khả năng khác, đó là nơi này tuân theo một hiện tượng nào đó trái với khoa học!” Lý Đông chợt nhớ ra, trước khi xuyên không đến thế giới này, anh từng xem một hiện tượng thú vị trên mạng.

Đó là một người đã thiết kế ra một món đồ chơi thú vị, trên đó con người chỉ cần không quay người, dù đi vòng quanh thế nào cũng đều là đang leo dốc.

Đương nhiên, thực tế đó chỉ là một sự đánh lừa thị giác, trong hiện thực căn bản không tồn tại thứ đó.

Đó cũng là một phương pháp thiết kế động cơ vĩnh cửu trong truyền thuyết, nhưng cơ bản cũng chỉ là lừa bịp.

Nhưng mà, lỡ như nơi này có tồn tại loại năng lực trái khoa học đó thì sao.

“Đông ca, anh nói càng lúc càng huyền bí rồi, nhưng việc địa hình nơi này đang thay đổi thì có lẽ có khả năng!

Hay là chúng ta thử nghiệm một phen!” Hồ Bát Nhất quả nhiên là người của hành động, cảm thấy thử nghiệm một phen đáng tin cậy hơn.

Lý Đông cũng gật đầu, lấy dao ra, trực tiếp chém một nhát lên bậc thang đá, tạo ra một vết khía rất rõ ràng, loại mà liếc mắt là có thể nhìn thấy.

Sau đó họ lại xuất phát, với tốc độ của cả nhóm, dù là leo dốc cũng không mất bao lâu.

Quả nhiên mười mấy phút sau, họ lại nhìn thấy vết khía đó!

"Không thể nào, chúng ta thật sự đang đi vòng tại chỗ sao?

Thật không thể tin được!

Cứ đi vòng tại chỗ mà leo dốc, vậy nếu chúng ta quay đầu đi xuống thì sẽ thế nào?

Hay là bây giờ chúng ta không cần mệt như vậy, cứ đi ngược lại là được?" Vương Bàn Tử tuy thể chất rất tốt, nhưng dù sao cũng quá béo, leo một con dốc dài như vậy khiến gã mệt đến vã mồ hôi.

"Ý hay đấy, chúng ta quay lại đi thử xem sao!" Lý Đông bèn quay người đi ngược lại, quả nhiên mấy phút sau lại nhìn thấy vết khía đó.

"Không lẽ đây là vết khía mình khắc lúc nãy?

Mình đi thêm một đoạn nữa thử xem?" Lý Đông thực ra cũng có chút không tin vào chuyện ma quỷ, bèn đi tiếp về phía trước.

Không lâu sau, anh lại phát hiện ra vết khía đó!

"Quả nhiên là một nơi tuần hoàn chết!

Xem ra chúng ta thật sự gặp chuyện quái dị rồi!" Lý Đông nhún vai, lần này phiền phức có chút lớn rồi!

"Cái gã Thiết Diện Sinh đó quả nhiên là một nhân vật đáng gờm!

Chẳng lẽ hắn thật sự định nhốt chết chúng ta ở đây à?

Hoàn cảnh nơi này cũng không tệ, chẳng lẽ đây mới là địa ngục thật sự?" Vương Khải Toàn cười hì hì nói, dường như cũng không lo lắng.

Thực tế, những kẻ trộm mộ này đã thấy quá nhiều cái chết, thấy

quá nhiều người chết rồi, nên đối với một số chuyện họ không còn để tâm nữa.

Nhưng sau khi nghĩ lại mọi chuyện, hắn lại có chút không bình tĩnh được.

"Không được, mình nhất định có cách giải quyết vấn đề này!

Mình không tin trên đời này có chuyện gì có thể cản được mình!" Lý Đông cũng không có ý định nhận thua, quay đầu nhìn mấy người đồng đội: "Chuyện thế này, lúc trước tôi cũng không phải chưa từng gặp!

Còn nhớ cái thai đầu to ở Vân Đỉnh Thiên Cung không?

Chương 756

Lần trước khi gặp thứ đó, tôi cũng gặp phải chuyện tương tự, kết quả thì sao?

Chẳng phải nó đã bị tôi xử lý rồi sao?

Bây giờ cũng vậy thôi!" "Đông ca, anh có cách nào chắc chắn không, hô hào khẩu hiệu chẳng có tác dụng gì đâu!

Bọn tôi đều là dân chuyên nghiệp rồi, không cần uống canh gà!" "Tôi đang uống canh gà à?

Tôi nói thật đấy.

Nếu nơi này thật sự là do con người sắp đặt, thì luôn có cách giải quyết." Lý Đông tức thì cạn lời.

Dù bây giờ đã rơi vào vòng lặp chết chóc, nhưng để giải quyết vấn đề này, chẳng phải là không có cách sao?

Anh không tin nơi này thật sự có người sở hữu sức mạnh siêu nhiên, có thể khiến họ rơi vào một vòng lặp như vậy.

Rõ ràng nơi này chắc chắn có cơ sở khoa học để giải thích mọi thứ.

Nhưng rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể phá giải mọi nguy hiểm trước mắt?

Lý Đông vẫn luôn cố gắng suy nghĩ về vấn đề này.

Vì dù đi thế nào cũng sẽ quay về điểm xuất phát, nên anh dứt khoát không đi tiếp nữa, ngồi ngay tại chỗ.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Lý Đông đột nhiên nghĩ ra một phương pháp, tuy không biết có tác dụng không, nhưng cứ thử xem sao.

Anh lấy từ trong túi ra một lon xăng.

Xăng là một loại nhiên liệu rất tốt, nên anh cũng mang theo không ít.

Dù sao cũng có túi Càn Khôn, mang bao nhiêu đồ cũng được, không tồn tại vấn đề trọng lượng.

Anh lấy ra một lon xăng, đổ dọc theo bậc thang xuống dưới.

Không lâu sau, quả nhiên anh thấy xăng chảy xuống từ phía trên, chứng tỏ môi trường họ đang ở là một vòng tuần hoàn.

Lý Đông lập tức lấy bật lửa ra, châm xăng.

Trong vòng vài giây ngắn ngủi, trên bậc thang bùng lên ngọn lửa hừng hực, ngọn lửa đó như một đường lửa, nhanh chóng lan xuống dưới.

Rồi không lâu sau, nó lại lan từ bậc thang phía trên xuống!

"Chúng ta chia thành hai đội, đi về hai hướng khác nhau, nơi chúng ta gặp nhau chắc chắn có đáp án!" Lý Đông lập tức phân công nhân lực.

Tổng cộng có 8 người, chia làm hai đội, mỗi bên 4 người.

Anh đương nhiên dẫn một đội, đội còn lại để Hồ Bát Nhất dẫn dắt.

Dù sao Hồ Bát Nhất là một người rất đáng tin cậy, gặp bất kỳ nguy hiểm nào cũng có cách giải quyết, hoặc nếu không giải quyết được thì ít nhất cũng có thể chạy thoát thân, như vậy ít nhất có thể đảm bảo an toàn.

Ngoài ra, Lý Đông còn để Giải Liên Hoàn đi cùng Hồ Bát Nhất.

Giải Liên Hoàn là một người già dặn kinh nghiệm, cũng rất đáng tin cậy, hai người họ đi cùng nhau thì vấn đề sẽ không lớn.

Lý Đông bảo 4 người đi lên, rồi dẫn 3 người đi xuống.

Không lâu sau, họ quả nhiên gặp nhau!

Chỉ là nơi gặp nhau lại không phải là bất kỳ nơi nào họ từng thấy trước đây.

Ở bên cạnh nơi họ gặp nhau dường như có một lối đi!

Sau khi lối đi đó mở ra, dường như có thứ gì đó từ trong đó chạy ra ngoài.

Lý Đông nhìn thấy phía trước có dấu chân.

Dấu chân đó trông như có người đã giẫm lên xăng, rồi chạy về phía đó.

"Quả nhiên có người đang giở trò ở đây sao?

Chúng ta đuổi theo xem là ai!" Lý Đông lúc này sắp tức điên rồi, chạy loanh quanh nửa ngày trời, cuối cùng cũng tìm ra kẻ muốn hãm hại mình.

Vì trên mặt đất có dấu chân nên việc truy đuổi khá dễ dàng, hơn nữa phía trước chỉ có một lối đi, không có ngã rẽ nào, nên anh nghĩ cứ thế đuổi theo chắc sẽ không có vấn đề gì.

Lối đi này cũng không quá dài, chỉ khoảng hơn 1000 mét.

Đối với người bình thường, có lẽ phải mất vài phút mới đi hết, nhưng với họ thì chỉ mất hai ba phút.

Bây giờ họ đi bộ bình thường cũng đã tương đương với tốc độ chạy của người thường rồi.

Không lâu sau, anh nhìn thấy một bóng người xuất hiện phía trước.

Đó là một bóng người hình người, nhưng chiều cao không cao

lắm, chỉ khoảng 1m5.

Gã lùn cao khoảng 1m5 này dường như chạy rất nhanh, dù Lý Đông chạy nhanh như vậy cũng chỉ miễn cưỡng đuổi kịp đối phương.

Điều quan trọng nhất là đối phương dường như biết có người đuổi theo, sau khi thấy có người đuổi theo, gã vẫn không nhanh không chậm tiếp tục tiến về phía trước với tốc độ ban đầu.

Chương 757

Nhân cơ hội này, Lý Đông nhìn trang phục của đối phương, phát hiện người đó mặc trang phục chắc chắn không phải là quần áo hiện đại, trông có chút giống một loại áo giáp đặc thù thời cổ đại.

Đương nhiên, cũng có thể là anh nhìn nhầm, hoặc có thể là một loại quần áo của dân chơi, dù sao bây giờ là thời đại cởi mở, bất kể trang phục thế nào, quần áo ra sao, thực tế đều có người mặc.

Vì vậy, anh cũng không dám chắc đối phương là người thời đại nào, chỉ có một ý nghĩ duy nhất lúc này, đó là đuổi kịp, tóm lấy gã này, ít nhất cũng phải cho gã một trận nhừ tử.

Trong đội của anh, mấy người họ thực ra đều không phải người tốt, hay nói đúng hơn là chẳng phải hạng lương thiện, về cơ bản nếu có ai chọc giận họ, thì hậu quả thường rất nghiêm trọng, tuyệt đối không tha cho bất kỳ ai.

Lý Đông là người chạy nhanh nhất trong đội, mắt thấy sắp đuổi kịp gã lùn đó, anh tăng tốc chạy lên vài bước, một tay tóm lấy vai gã, định kéo lại.

Nhưng không ngờ, sau khi ép gã lùn quay người lại, anh phát hiện gã lùn chỉ có một cái lưng.

"Lại có chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ là người hai lưng?

Không có mặt?" Lý Đông trừng lớn mắt, nghi ngờ mình nhìn nhầm.

"Thôi được rồi, là một người hai lưng, e rằng chúng ta không thấy được mặt thật, cũng không biết là con quái vật do ai tạo ra!" Lý Đông

chặn trước mặt đối phương, không cho gã chạy thoát, rồi nhún vai với mấy người đồng đội còn lại.

Nhưng mấy người đồng đội lại đột nhiên hét lớn: "Đông ca cẩn thận, mau cẩn thận, xem sau lưng anh kìa, sau lưng anh có nguy hiểm!" Lý Đông nghe mấy người hét lên, mới đột nhiên cảm giác sau lưng quả thực có một luồng khí tức nguy hiểm.

Anh quay người lại, thấy một đám quái vật đang lao tới.

Những con quái vật này dường như cũng không phải là quái vật đặc biệt gì, chỉ là một số động vật thông thường.

Ví dụ như trâu bò, dê cừu, ở đây những loài vật này dường như rất nhiều.

Chỉ là những con trâu bò dê cừu này dường như cũng không bình thường, con nào con nấy mắt đỏ ngầu, cứ thế lao vào họ.

Số lượng của đối phương thực sự quá đông, nhiều trâu bò dê cừu như vậy, với khí thế lớn như thế, nếu cứ lao tới, chỉ cần sơ ý một chút là có thể bị dòng lũ cuồn cuộn này nghiền nát.

Lý Đông tức thì giật nảy mình, vội vàng lấy ra một chiếc Kim Cương Tán.

Kim Cương Tán là một trang bị rất đặc biệt.

Nếu thu lại, nó có thể dùng làm vũ khí tấn công, cũng có thể dùng làm công cụ đào đất.

Nếu mở ra, nó có thể biến thành một tấm khiên, có thể chặn được một số thứ nguy hiểm!

Ngoài ra, nếu nhảy từ nơi cao xuống nơi thấp, mở nó ra cũng có thể dùng để lợi dụng sức cản của không khí làm chậm tốc độ rơi, như vậy có thể giúp anh tránh bị thương.

Phải nói rằng công năng của thứ này rất nhiều, quan trọng nhất là sau khi được hệ thống của Lý Đông nâng cấp, độ cứng của nó còn lớn hơn, biến thành một chiếc Kim Cương Tán hoàn mỹ, cũng là một món vũ khí vô cùng quan trọng khác của Lý Đông.

Món vũ khí quan trọng này cũng đã đồng hành cùng anh một thời gian không ngắn, nhưng anh rất ít khi sử dụng, lần này cũng là bất đắc dĩ mới phải lấy ra.

Một mình anh mở Kim Cương Tán ra như một tấm khiên chắn phía trước.

May mà lối đi này khá hẹp, những con trâu điên đó sau khi đâm vào Kim Cương Tán cũng không thể ngay lập tức đột phá phòng tuyến của anh.

Chỉ là cách phòng ngự này dường như không thể kéo dài quá lâu, ít nhất Lý Đông cảm thấy tay mình bắt đầu tê dại, tuy một con trâu điên đối với anh không là gì, nhưng trâu điên ngày càng nhiều thì phiền phức rồi.

Lý Đông chỉ cảm thấy mồ hôi trên trán từng giọt từng giọt rơi xuống.

Vì sau lưng anh, có cái gã chỉ có lưng không có mặt kia đang nhìn chằm chằm một cách đầy uy hiếp.

Vương Bàn Tử và mấy người kia thấy cảnh này cũng vội vàng chạy tới, trong tay mỗi người đều cầm vũ khí.

Đương nhiên, vũ khí họ cầm về cơ bản đều là xẻng, thứ này thực sự rất tốt, bình thường có thể cầm trong tay, cũng không vướng víu, lúc cần đào đất có thể dùng để đào.

Nếu lúc ăn cơm mà không có dụng cụ nấu nướng khác, rửa sạch thứ này có thể dùng làm chảo rán.

Ngoài ra, lúc đánh nhau, thứ này cũng là một vũ khí rất ưu việt!

Dù chỉ là trang bị như vậy cũng được.

Vương Bàn Tử và mấy người kia lúc này mỗi người đều cầm một cái xẻng, tấn công cái gã chỉ có lưng không có mặt kia.

Nhưng lúc này, đột nhiên vang lên một tràng cười kỳ quái… "Đây mới là địa ngục thực sự, các ngươi cuối cùng sẽ bị chôn vùi trong địa ngục, không thể thoát ra khỏi đây!

Ngoan ngoãn một chút đi, ngoan ngoãn một chút thì có lẽ sẽ bớt khổ một chút!

Nếu không, những con trâu điên này sẽ không ngừng nghiền nát thân thể các ngươi!

Ở đây các ngươi sẽ phải chịu đựng nỗi thống khổ vô tận!

Bởi vì các ngươi là kẻ phản bội, phản bội đại nhân Thiết Diện Sinh, bây giờ các ngươi đang phải gánh chịu sự trừng phạt của đại nhân Thiết Diện Sinh đối với các ngươi!" Giọng nói có vẻ hơi non nớt, nhưng trong từng lời nói lại tràn đầy sự uy hiếp.

Rõ ràng đối phương rất tự tin, hoàn toàn không coi Lý Đông ra gì.

Tuy Lý Đông đã phá giải được vòng lặp chết chóc ở nơi đó, nhưng bây giờ đối với Lý Đông, nơi này vẫn nguy hiểm vô cùng.

Chưa kể đến việc những con trâu bò dê cừu mà Lý Đông đang chặn phía trước sức mạnh ngày càng lớn, tuy Lý Đông bây giờ có thể miễn cưỡng chống đỡ, nhưng sức mạnh cũng có hạn, dù mạnh nhưng cuối cùng cũng có giới hạn, e rằng sẽ từ từ bị tiêu hao hết sức lực.

Cái gã chỉ có lưng không có mặt kia, với tiếng cười quỷ dị lúc này, khiến lòng anh vô cùng lạnh lẽo.

"Nơi này là nơi nào?" Lý Đông không nhịn được hỏi.

Chương 758

“Ta đã nói với ngươi rồi còn gì?

Nơi này là địa ngục!

Các ngươi đã phản bội đại nhân Thiết Diện Sinh, vậy thì cuối cùng sẽ phải chịu dày vò trong địa ngục này!

Vĩnh viễn không thể thoát khỏi nơi này!” Trong lời nói tràn đầy một ý vị huyền bí.

Lý Đông cười lạnh một tiếng: “Trả lời như vậy à?

Ngươi nghĩ ta thật sự không làm gì được ngươi sao?

Những nơi ta từng đến còn kinh khủng hơn nơi này gấp 10 lần, chỉ một nơi rách nát thế này, nơi lớn hơn ta cũng đã xông qua, ngươi nghĩ ta sẽ sợ à?

Vừa rồi ta chỉ hỏi thăm thôi, nếu đã hỏi thăm mà thái độ như vậy, thì đừng trách ta!” Lý Đông đột nhiên xoay một cơ quan trên Kim Cương Tán.

Ban đầu nó chỉ là một chiếc Kim Cương Tán bình thường dùng làm khiên, nhưng sau khi cơ quan đó được xoay, bên trong Kim Cương Tán lại có ám khí.

Những ám khí đó là từng cây kim dài.

Những cây kim dài đó bây giờ bay ra nhanh như phi tiêu, như mưa sa, ở khoảng cách gần như vậy, nó chẳng khác gì một cái máy xay thịt.

Những con trâu điên đó sau khi va phải, nhanh chóng biến thành thịt bò vụn.

Những ám khí này dường như không có ý định dừng lại, vẫn không ngừng bắn ra.

Trong nháy mắt, áp lực sau lưng Lý Đông đã giảm bớt, tuy phía trước vẫn còn trâu điên, nhưng khoảng cách đã rất xa, muốn đến đây e rằng phải mất vài phút.

Quả nhiên phải có dũng khí mới có thể sống sót ở nơi như thế này, nếu không có cái Kim Cương Tán phiên bản nâng cấp đó, không chừng thật sự đã bị mấy con vật đó húc chết rồi.

Lý Đông vừa thở phào một hơi, vừa đấm một cú trời giáng vào cái gã chỉ còn lại một cái lưng.

Lần này anh ra tay không chút do dự, gần như là đánh chết đối phương.

Nếu trong tình huống bình thường đối mặt với con người, Lý Đông tuyệt đối sẽ không ra tay độc ác như vậy, nhưng con quái vật này có phải là người hay không thì chưa chắc.

Con quái vật đó hét lên một tiếng thảm thiết, rồi nhanh chóng ngã xuống.

Lúc này Lý Đông mới nhìn rõ bộ mặt thật của con quái vật này.

Thực ra con quái vật này không phải là người hai lưng.

Chỉ là nó có một đặc điểm rất lớn, đó là sử dụng mái tóc dài của mình rất tốt.

Mái tóc dài đó không chỉ có một phần xõa ra phía sau, mà còn có một phần được buộc lên mặt, che kín hoàn toàn khuôn mặt của nó, thêm vào đó quần áo của nó cũng được xử lý một chút, nên phía trước và phía sau của nó trông hoàn toàn giống nhau.

“Quả nhiên là một gã giả thần giả quỷ.

Nói thật cho ta biết, tại sao lại giở những trò vớ vẩn này?" Lý Đông thấy tóc của người này bị hất ra, bên trong lộ ra một khuôn mặt.

Đó là một khuôn mặt có phần nữ tính, nhưng Lý Đông lại có thể nhìn rõ người này dường như có yết hầu.

Vì vậy, anh không biết người này là nam hay nữ.

Đương nhiên, bây giờ cũng không cần quan tâm nhiều như vậy, thực tế là nam hay nữ đối với anh đều không quan trọng.

Dù sao trong mắt anh, chỉ cần là người dám hãm hại mình, thì hậu quả chỉ có một, đó là chết.

Anh chẳng quan tâm đối phương là nam hay nữ.

"Bởi vì nơi này vốn là nơi các ngươi thuộc về, các ngươi phải ở lại đây, không thể ra ngoài!

Nếu ra ngoài, sẽ mang đến tai họa khổng lồ cho thế giới này!" Gã quái nhân tóc dài lúc này hoàn toàn ra vẻ thần thần bí bí.

Vương Khải Toàn nghe vậy, tức thì không vui: "Mẹ kiếp nhà ngươi, sao bọn ta lại mang tai họa cho thế giới chứ?

Nhìn bọn ta xem, bọn ta đều là người tốt!

Bọn ta chưa bao giờ vi phạm pháp luật, ngày nào cũng làm việc tốt, ví dụ như ngày nào cũng dắt bà cụ qua đường, người tốt như bọn ta mà lại phải ở lại nơi này, gã này đúng là giỏi chém gió!" Vương Bàn Tử thấy bộ dạng chém gió của Vương Khải Toàn, không nhịn được châm chọc một câu: "Vương Khải Toàn, gã như cậu mà cũng làm việc tốt à?

Gã như cậu mà cũng dắt bà cụ qua đường à?

Chắc không phải là dựa vào cái thân hình to con, người ta không cần mà cậu lại cưỡng ép kéo người ta đi chứ?

Gã này xấu xa quá, thảo nào nên ở lại đây vĩnh viễn!" Vương Khải Toàn nghe vậy tức điên lên, lửa giận bốc lên ngùn ngụt.

"Thằng béo chết tiệt kia mày nói linh tinh cái gì đấy?

Nhìn người tốt như tao đây, có làm chuyện ghê tởm như vậy không?

Tao tuy to con, sức lực cũng rất lớn, nhưng tao rất kính trọng các bà cụ!

Nếu bà cụ không muốn qua đường, tao tuyệt đối không làm khó!" "Nhưng tao nghe giọng điệu của mày giống như đang nói dối, gã này chẳng có mấy câu là thật!" Vương Bàn Tử hoàn toàn không tin, hoặc giả dù có tin, gã cũng phải giả vờ không tin.

Dù sao hai người cãi nhau là chuyện thường thấy, bây giờ không thể dễ dàng kết thúc như vậy!

"Tin hay không tùy các ngươi!" Gã quái nhân tóc dài dường như không có ý định giải thích chuyện này, bây giờ hoàn toàn ra vẻ lợn chết không sợ nước sôi, cái vẻ đó dường như đang nói với Lý Đông, cứ làm gì thì làm!

Chương 759

Lý Đông tức đến bật cười: "Cái vẻ lợn chết không sợ nước sôi của ngươi đúng là làm người ta muốn cười!

Ngươi thật sự nghĩ ta không thể làm gì ngươi sao?

Những con quái vật bị ta đánh chết ở đây đã không biết bao nhiêu rồi, không sợ có thêm một con nữa đâu!" Lúc này anh thật sự tức giận, đối phương đến mức này mà còn không sợ, không thể chơi tiếp được nữa.

"Rốt cuộc ai mới là người, ai mới là quái vật, điều đó chưa chắc đâu!" Gã quái nhân tóc dài nói xong, lập tức như làm ảo thuật lấy ra một tấm gương, đưa cho Lý Đông.

Tấm gương này không phải là gương thủy tinh hiện đại, mà là một tấm gương đồng!

Nhưng tấm gương đồng này được làm rất tinh xảo, tuy là gương đồng nhưng cảnh tượng bên trong có thể nhìn thấy rõ ràng.

Lý Đông nhìn thấy hình ảnh của mình trong gương, tức thì giật nảy mình!

Anh đột nhiên phát hiện hình dạng của mình trong gương dường như không giống một con người, mà là một con quái vật vô cùng đặc biệt!

Trong miệng mọc ra những chiếc răng nanh, trên mặt đầy những hoa văn kỳ lạ, có từng lớp vảy cá, ngoài ra trên đỉnh đầu còn mọc ra một cặp sừng xương xẩu quái dị!

Ngoài ra, ở các bộ phận khác trên cơ thể dường như cũng mọc ra những thứ linh tinh, ví dụ như một bộ phận của côn trùng!

Tóm lại, tuyệt đối không phải là một con người, mà là một con quái vật thực sự!

“Thấy rõ chưa?

Có biết tấm gương này của ta là thứ gì không?

Tấm gương này của ta gọi là Chiếu Yêu Kính, có thể khiến người ta nhìn rõ bộ mặt thật của mình!

Nếu không tin, cứ để những người khác xem thử cũng vậy thôi!” Sau đó, gã lại đưa tấm gương cho mấy người khác.

Quả nhiên, mấy người khác mỗi người đều nhìn thấy một con quái vật khác nhau trong gương, tóm lại trông không giống con người, cũng không phải động vật thông thường, mà là một loại sinh vật mọc lung tung, giống như một con quái vật được ghép lại từ những động vật linh tinh.

“Tại sao lại như vậy?” A Ninh nhìn thấy hình ảnh trong gương, tức thì sợ đến hoa dung thất sắc.

Phải nói rằng, phụ nữ đều có một đặc điểm, đó là yêu cái đẹp, hy vọng mình xinh đẹp.

Ngay cả một người phụ nữ mạnh mẽ như A Ninh cũng vậy, tuyệt đối không hy vọng mình trở nên xấu xí, càng không muốn biến thành một con quái vật.

Nhưng bây giờ lại thấy mình biến thành một con quái vật kinh khủng, cô lập tức không nhịn được nữa, “choang” một tiếng làm vỡ tan tấm gương đó!

Đúng vậy, dù là một tấm gương đồng, cũng bị làm vỡ tan!

Vương Bàn Tử lúc này cũng cười lạnh một tiếng, trong tay cầm một cái xẻng, nhìn gã quái nhân tóc dài.

“Tao cũng không biết mày giở trò gì, dù sao Bàn gia tao tuyệt đối không tin đó là hình dáng của tao!

Bàn gia tao tuy có hơi béo, nhưng tao thấy mình rất đẹp trai, tuyệt đối không phải là một con quái vật như vậy!” Vương Bàn Tử lúc này trong mắt mang theo ác ý, hận không thể lập tức đánh chết gã quái nhân tóc dài này.

Vương Khải Toàn hiếm thấy không phản đối lời của Vương Bàn Tử, ngược lại bây giờ lại rất đồng tình.

Phải chăng hai gã béo này ở một số phương diện có chung tiếng nói?

Gã quái nhân tóc dài nhìn phản ứng của mấy người, dường như cũng không để tâm, chỉ nhàn nhạt nói: “Tin hay không, đều không do các ngươi quyết định, tất cả đều là sự thật!

Vì vậy các ngươi không thể ra khỏi đây, nếu ra khỏi đây, kết quả chỉ có một, đó là gây hại cho nhân gian, nếu muốn ra ngoài gây hại cho nhân gian, thì hậu quả sẽ rất bi thảm!” Gã quái nhân tóc dài nói xong, chắp tay sau lưng, dường như chuẩn bị đi vòng qua Vương Bàn Tử đến một nơi khác.

“Thằng ranh con, đứng lại cho tao, mày nghĩ như vậy là dọa được Bàn gia này sao?

Tao nói cho mày biết, những nơi nguy hiểm mà Bàn gia tao từng đến nhiều không kể xiết.

Ngay cả những nơi như núi đao biển lửa, Bàn gia tao cũng đã đi qua!

Mày nghĩ Bàn gia tao sẽ sợ mấy thứ vớ vẩn của mày sao!” Vương Bàn Tử cầm xẻng trong tay, trực tiếp bổ xuống đầu gã đó!

Nhưng gã đó vóc người khá nhỏ, thân thủ cũng rất linh hoạt, kết

quả lại né được, rồi tiếp tục chuẩn bị rời đi!

Nhưng mà, ở đây có tới 8 người, làm sao có thể để gã nhóc này dễ dàng rời đi được?

Lý Đông cầm một sợi dây thừng trong tay, ném ra từ xa, rồi trực tiếp tròng được gã!

"Rơi vào tay tao rồi, muốn chạy, đâu có dễ vậy?" Lý Đông đối với việc bắt được gã quái vật tóc dài này hoàn toàn không có gì ngạc nhiên, chỉ dùng ánh mắt trêu chọc nhìn gã.

"Thả ta ra đi, nếu không thả ta ra, cuối cùng các ngươi sẽ bị trừng phạt.

Các ngươi có biết mình đang làm gì không?

Những việc các ngươi làm đều là chuyện thương thiên hại lý, các ngươi đều là người xấu." Gã quái vật tóc dài lúc này dường như phát điên, lảm nhảm những lời vô nghĩa này.

Cũng không biết gã rốt cuộc có ý gì, tóm lại trông gã lúc này giống như thật sự điên rồi.

"Đầu óc ngươi có vấn đề rồi à?

Bọn ta làm toàn chuyện xấu, chẳng lẽ ngươi làm toàn chuyện tốt chắc?

Nếu ngươi làm toàn chuyện tốt, thì sao lại bị bọn ta dễ dàng bắt được như vậy?

Ngoan ngoãn khai ra nơi này rốt cuộc là sao, làm thế nào mới có thể rời khỏi đây?" "Ta đã nói với các ngươi rồi, không thể rời khỏi nơi này, phải ở lại đây vĩnh viễn, đây là nơi các ngươi thuộc về.

Chương 760

Rời khỏi đây sẽ mang đến tai họa cho thế giới.

Ta vì cứu thế giới này mới nhốt các ngươi ở đây, bây giờ tuyệt đối không thể ra ngoài, phải ở lại đây.

Lúc nãy ta đã nói một lần rồi, các ngươi hoàn toàn không tin những lời này.

Vậy thì không còn cách nào khác, bây giờ cũng chỉ có thể như vậy." "Ây da, gã này lúc này còn cứng miệng nhỉ, bọn ta có thể mang đến tai họa cho thế giới, chẳng lẽ ngươi là đấng cứu thế trong truyền thuyết à?

Nhưng mà đấng cứu thế trong truyền thuyết này cũng quá cùi bắp rồi.

Dáng vẻ này mà đi cứu thế giới, e rằng thế giới sớm đã không còn tồn tại rồi, phải không?" Vương Bàn Tử cảm giác như vừa nghe một câu chuyện cười hay nhất.

Gã quái vật tóc dài trước mắt lại tự xưng là đấng cứu thế.

Trên thế giới này, đấng cứu thế dễ làm vậy sao?

Lý Đông cũng cảm thấy có chút buồn cười, nhìn gã quái vật tóc dài: "Bây giờ chúng ta không cần nói những lời văn vẻ đó nữa, đấng cứu thế gì đó không liên quan đến tôi.

Còn về lời của cậu, tôi cũng không tin một người như cậu lại giống đấng cứu thế.

Bây giờ nói cho tôi biết rốt cuộc là chuyện gì?

Cậu nói bây giờ chúng tôi làm toàn chuyện xấu, vậy nói cho tôi

biết xấu ở đâu?

Cậu nói chúng tôi có thể mang đến tai họa cho thế giới, vậy nói cho tôi biết tại sao lại mang đến tai họa cho thế giới?

Chuyện gì cũng phải có lý do chứ, nếu không có lý do, lời của cậu sao có thể khiến người ta tin được.

Nếu không có lý do, thì dù thế nào cũng không thể thuyết phục được người khác?

Ví dụ như tôi là một người rất nói lý lẽ.

Nhưng ngay cả người nói lý lẽ như tôi cũng không tin, cậu còn hy vọng ai tin lời cậu." "Chẳng lẽ ngươi không biết thiên cơ bất khả lộ à?

Ta nói cho ngươi biết, đó là tiết lộ thiên cơ.

Nếu dính vào thiên cơ, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, sẽ bị trừng phạt nặng hơn, ta là đang vì tốt cho ngươi." Gã quái vật tóc dài lúc này hoàn toàn ra vẻ khổ tâm khuyên bảo.

Mục đích của những lời này dường như cũng chỉ có một.

Đó là hy vọng Lý Đông ở lại nơi tối tăm không thấy ánh mặt trời này.

Nhưng yêu cầu như vậy cũng thực sự quá đáng.

Nếu không phải vì mạo hiểm ở nơi này, ai lại muốn ở một nơi tối tăm không thấy ánh mặt trời như vậy.

Một nơi tối tăm như vậy, về cơ bản là không nhìn thấy gì, không có gì cả.

Nếu một người sống ở nơi này, sớm muộn cũng sẽ có vấn đề về tinh thần.

Chắc là gã này vì ở đây quá lâu, nên đã nảy sinh một số vấn đề về tinh thần, mới nói ra những lời vô lý này.

“Lại thiên cơ bất khả lộ, thiên cơ bất khả lộ, ta không tin đấy?

Nếu ngươi nói cho ta biết, đó đối với ngươi cũng không phải là chuyện tốt.” Vương Bàn Tử lúc này không nhịn được nữa, cười lạnh một tiếng nói: “Gã này thật thú vị, còn có chuyện gì tệ hơn việc phải ở mãi trong cái nơi khỉ ho cò gáy hôi thối này sao.

Được thôi, nếu ngươi không nói, Bàn gia ta bây giờ có khối cách tra tấn ngươi.” Nhưng gã quái nhân tóc dài lại không có vẻ sợ hãi, lúc này hoàn toàn ra vẻ chính nghĩa lẫm liệt: “Ngươi muốn tra tấn ta sao?

Nếu muốn tra tấn ta, thì không dễ dàng như vậy đâu. 128.

Dù thế nào ta cũng sẽ không khuất phục ngươi, ta là sắt thép kiên cường, nếu không tin, có thể thử xem.

Ngươi cũng nên biết đây là nơi nào, ta có thể ở đây, thực tế là ta đã trải qua bất kỳ hình phạt tàn khốc nào, tất cả mọi hình phạt tàn khốc đối với ta đều không có tác dụng, ngươi cứ làm đi.” Vương Bàn Tử lại cười cười: “Bất kỳ hình phạt tàn khốc nào, thật sự coi mình là cái gì, xem Bàn gia ta bây giờ xử lý ngươi.” Vương Bàn Tử trên người dường như thật sự có mang theo một số thứ linh tinh.

Cũng không biết những thứ linh tinh này dùng để làm gì, nhưng bây giờ gã lấy ra một cái lọ nhỏ.

Trong cái lọ nhỏ đó chứa đầy một loại bột rất kỳ lạ, sau khi mở ra, loại bột kỳ lạ đó tỏa ra một mùi hương thanh mát, ngửi vào khiến người ta cảm thấy rất thoải mái.

Nhưng thực tế trên thế giới này có một quy luật rất quan trọng, đó là những thứ ngửi rất thoải mái, thực tế không phải là thứ tốt.

Ví dụ như bây giờ, Vương Bàn Tử trực tiếp rắc thứ ngửi rất

thoải mái đó lên người gã quái vật tóc dài.

Gã quái vật tóc dài lập tức không ngừng gãi trên người mình, vì gã đột nhiên phát hiện trên người mình ngứa kinh khủng.

Tuy đã lâu không tắm, trên người cũng mọc đầy các loại rận, nhưng chưa bao giờ gặp phải chuyện như vậy, đối với gã quả là một sự tra tấn.

Lý Đông cảm thấy có chút nhàm chán, nhưng nhìn bộ dạng của gã này, chắc là thủ đoạn của Vương Bàn Tử có lẽ thật sự có chút hiệu quả.

Quả nhiên gã quái vật tóc dài cuối cùng không chịu nổi nữa, nói ra con đường ra ngoài.

"Thật không, con đường đó là thật chứ?

Nếu ngươi dám lừa ta, ta sẽ rắc cả lọ bột thuốc này lên người ngươi, lúc đó rồi trói ngươi lại!" Vương Bàn Tử lúc này hoàn toàn ra vẻ nhe răng trợn mắt, cái vẻ đó thật sự giống một cao thủ bức cung ẩn hình.

"Không ngờ thằng nhóc này lại có thứ như vậy!

Chương 761

Có câu nói đúng, thằng nhóc này bây giờ thật sự xấu xa hết chỗ nói?" Vương Khải Toàn không nhịn được mắng một câu.

Hai gã này thật sự thích trêu chọc nhau.

"Liên quan gì đến mày, đó cũng là bản lĩnh của tao, không phục à?

Có bản lĩnh thì mày cũng moi ra sự thật đi!" Lý Đông xác định lời của gã quái nhân tóc dài là đúng, sau đó lập tức chuẩn bị xuất phát.

Dù sao nơi này thực sự không phải là nơi tốt, không thể ở lại đây mãi được, vì nơi này thật sự không phải là nơi tốt.

Gã quái nhân tóc dài tuy rất không muốn, nhưng cuối cùng vẫn phải dẫn đường phía trước.

Vương Bàn Tử lúc này đang nhìn chằm chằm, khiến gã cảm thấy rất sợ hãi, thậm chí bây giờ không dám nhìn Vương Bàn Tử một cái.

"Không ngờ cậu lại lợi hại như vậy, gã này lại sợ cậu đến thế, xem ra cậu cũng có tài đấy!" Lý Đông kinh ngạc.

Đối với loại người hoàn toàn không chịu tiết lộ thông tin này, anh thật sự không có cách nào, nhiều nhất cũng chỉ có thể giết người này, nhưng một gã quái nhân có thể sống ở nơi này, chắc là giết cũng không có tác dụng gì.

Nhưng Vương Bàn Tử lại có cách.

Vương Bàn Tử vỗ ngực bôm bốp: "Đông ca, không phải em khoe, Bàn gia em đây bản lĩnh lớn lắm, chỉ là lúc trước anh không phát hiện ra tài năng của em thôi, nếu cho em cơ hội, em có thể thể hiện tài năng của mình, khiến anh phải kinh ngạc!" Vương Bàn Tử lúc này được Lý Đông khen ngợi, thật sự lâng lâng, đuôi sắp vểnh lên trời rồi, thật

sự rất đắc ý.

Vương Khải Toàn tức thì trợn mắt trắng dã: "Gã này thật sự lợi hại nha, chỉ cho một chút ánh nắng thôi mà đã rực rỡ!

Chỉ khen một câu thôi mà đã cảm thấy thiên hạ vô địch rồi à?

Quả nhiên lợi hại nha!" "Thằng béo nhà ngươi với tao lại có gì khác biệt, không đúng, khác biệt với tao lớn lắm!

Gã nhà ngươi thấy tao có bản lĩnh như vậy, cũng chỉ có thể ở đó nói mấy lời chua loét thôi, mà nói chua loét thì có ích gì?" "Thằng béo chết tiệt, mày thật sự nghĩ tao không có năng lực à?

Cứ chờ xem, tao sẽ cho mày thấy năng lực của tao!" Những người khác đều kinh ngạc, hai gã này cãi nhau, thật sự không có hồi kết à?

Gã quái nhân tóc dài dẫn Lý Đông đi qua một lối đi ngoằn ngoèo, nhanh chóng phát hiện ra dường như đã quay lại nơi cũ, trên đoạn thang mà họ đã đi rất lâu.

Chỉ là bây giờ khác với lúc trước, phía trước đoạn thang đó xuất hiện ánh sáng!

Ánh sáng đó trông giống như ánh nắng mặt trời, tức là phía trước chính là lối ra.

Bây giờ họ đã thoát chết rồi sao?

"Cứ đi lên theo đây, rồi ra khỏi lối ra đó, là có thể rời khỏi địa cung này!

Nhưng ta không thể đi cùng các ngươi ra ngoài, nên bây giờ có thể thả ta đi rồi chứ!" Gã quái nhân tóc dài lúc này hoàn toàn ra vẻ đáng thương, cầu xin Lý Đông thả đi.

Điều quan trọng nhất là trạng thái tinh thần của gã bây giờ dường như rất kém, dường như nhìn thấy ánh nắng mặt trời có thể ảnh

hưởng đến tinh thần của gã.

Gã dường như mắt cũng không mở ra được, dường như mắt của gã cũng bị tổn thương lớn.

"Gã này rốt cuộc là sao?

Tại sao nhìn thấy ánh nắng mặt trời lại sợ như vậy, chẳng lẽ thật sự là thứ đó sao, sao có thể?" Vương Khải Toàn vừa bị Vương Bàn Tử giễu cợt một phen, bây giờ tâm trạng rất không vui, lúc này thấy gã quái vật tóc dài ra vẻ yếu đuối như vậy, lập tức nhíu mày.

Gã quái nhân tóc dài lúc này bị dọa đến run lẩy bẩy, rồi dùng ánh mắt cầu xin nhìn Lý Đông: "Cầu xin ngài thả ta về đi, nơi này thật sự không phải là nơi ta có thể ở!

Ta đã ở dưới đó quá lâu rồi, bây giờ ta nhìn thấy ánh nắng mặt trời, mắt ta đã bị kích thích nghiêm trọng, cứ thế này, mắt ta có thể sắp mù rồi!

Bây giờ ta đã đưa các ngươi ra ngoài, ta đối với các ngươi cũng đã tận tình tận nghĩa rồi, cầu xin các ngươi thả ta đi, tha cho ta một mạng, đều tốt cho cả hai bên, cứ thế thả ta đi!

Tha cho ta một mạng, sau này vận may của các ngươi không chừng sẽ tốt lên, ta sẽ phù hộ cho các ngươi!" "Phù hộ cái búa, bây giờ ngươi còn tự thân khó bảo, còn phù hộ người khác, chẳng lẽ đang đùa à?" Vương Khải Toàn một tay tóm lấy gã này, định lôi ra ngoài.

Lý Đông lắc đầu: "Gã này trông cũng không phải người tốt.

Ai lại thích đi ở những nơi âm u, đi thôi, chúng ta cùng ra ngoài cảm nhận ánh nắng bên ngoài, biết đâu bệnh lạ của ngươi sẽ khỏi!" Nhưng bất kể gã này trong lòng nghĩ gì, anh cứ thế lôi gã đi về phía trước.

Dù sao lúc trước gã này cũng dùng bẫy để hại họ, bây giờ đối phó

với gã này như vậy, Lý Đông cảm thấy hoàn toàn không quá đáng.

Đương nhiên, điều quan trọng nhất là tuy có thể nhìn thấy ánh sáng trên đỉnh đầu, nhưng ánh sáng đó có phải là thật hay không, bên ngoài thế nào vẫn chưa chắc chắn, nếu ở đây thả gã này đi, không chừng sẽ rơi vào một cái bẫy khác.

Mang theo gã này biết đâu có thể trở thành một lá bùa hộ mệnh!

Lý Đông nghĩ thầm!

Lúc trước gã này hại mình thảm như vậy, bây giờ không báo thù, còn đợi đến khi nào.

Lý Đông lôi gã này không ngừng đi lên.

Thấy đoạn thang phía trước dường như cũng không quá dài, nên không lâu sau đã lên đến đỉnh.

Sau khi ra khỏi lối ra, họ phát hiện bên ngoài quả nhiên là thế giới bên ngoài.

Có thể nhìn thấy mặt trời, có thể thấy cỏ xanh, có thể thấy núi non.

"Được rồi, cầu xin các ngươi tha cho ta một mạng đi, bây giờ ta đã đưa các ngươi đến lối ra thật sự rồi, bên ngoài chắc chắn không có bẫy nữa, nên tha cho ta một mạng đi, ta tuyệt đối không thể ra ngoài!

Cầu xin các ngươi!" Gã quái vật tóc dài ra vẻ đáng thương, trông thật sự khiến người nghe đau lòng, người thấy rơi lệ.

Lý Đông gật đầu: "Được rồi, thấy ngươi đã giúp ta nhiều như vậy, vậy thì ta tạm thời tha cho ngươi một mạng!

Chương 762

Cứ quyết định vậy đi!

Nhưng đừng để ta gặp lại ở nơi khác, nếu gặp lại ở nơi khác, thì lần sau ta sẽ giết ngươi thẳng tay!

Hoặc là trực tiếp ném ngươi ra ngoài nắng, bây giờ cút xuống cho ta!" Lý Đông cuối cùng cũng thả gã này ra, gã này lúc này dường như bị kinh hãi, vừa lăn vừa bò xuống dưới, giữa chừng dường như không cẩn thận nên cứ thế lăn lông lốc xuống, cũng không biết có bị ngã chết không.

Cái vẻ đó trông thật sự thảm hại!

"Chúng ta ra ngoài rồi sao!" Lý Đông bây giờ cũng không có thời gian quan tâm nhiều như vậy, dù sao người đó cũng không có quan hệ gì nhiều với anh, chết thì chết, đối với anh cũng không sao cả.

Anh quan sát môi trường xung quanh, phát hiện mình đang ở trong núi, núi non trùng điệp, khắp nơi đều là núi.

"Xem ra nơi này chắc là ở Tần Lĩnh, chúng ta đi một vòng lớn như vậy, chẳng lẽ lại quay về rồi sao?" Vương Bàn Tử nhìn xung quanh, không nhịn được lắc đầu.

"Ra được là tốt rồi, nếu chúng ta không ra được ở bên trong, thì mới thật sự phiền phức!" Lý Đông lúc này thực ra cũng lười quan tâm đến chuyện khác, bây giờ cứ quay về trước đã.

Lần này cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch gì, cũng có thu hoạch nhất định, quan trọng nhất là biết được thông tin về Thiết Diện Sinh!

Nhưng khi mấy người đang thoải mái, đột nhiên phát hiện tình

hình của Giải Liên Hoàn dường như rất không ổn.

Trên người Giải Liên Hoàn, không hiểu sao lại mọc ra lông.

Không chỉ có lông đen, mà còn có màu đỏ, thậm chí có màu vàng và trắng, cả người trông vô cùng quỷ dị.

Ngay cả da của ông ta cũng xảy ra một số thay đổi!

"Tam thúc, chú không sao chứ, Tam thúc sao lại thế này?" Vương Bàn Tử thấy bộ dạng của Giải Liên Hoàn, tức thì sợ đến mặt trắng bệch.

Lúc trước Giải Liên Hoàn bị cương thi cắn, sau khi đặt trong túi Càn Khôn một thời gian, Lý Đông vốn tưởng gã này nên đã hồi phục bình thường rồi.

Kết quả không ngờ lão già này lại biến thành bộ dạng này.

Bây giờ bộ dạng này mà để ra ngoài, không chừng sẽ dọa chết người ta.

Cái bộ dạng này cũng quá đáng sợ rồi, rốt cuộc là sao?

Giải Liên Hoàn giả vờ thoải mái lắc đầu: "Không sao không sao, ta chỉ cảm thấy hơi khó chịu một chút thôi?

Mấy cái lông vớ vẩn này, trực tiếp cắt đi là được!" Hồ Bát Nhất lúc này sắc mặt lại trở nên vô cùng khó coi.

"Chuyện này không đơn giản như vậy, xem ra chúng ta vẫn chưa thoát khỏi lòng bàn tay của hắn!

Chú Giải Liên Hoàn chỉ là người đầu tiên, tôi nghĩ mấy người chúng ta e rằng cũng đã trúng lời nguyền này, bây giờ chúng ta e rằng không thể ra ngoài.

Nếu quay về thế giới bên ngoài, không chừng thật sự sẽ dọa người khác!" Lý Hồ Bát Nhất đưa tay ra.

Nhanh chóng mọi người phát hiện trên người mỗi người dường như đều có loại lông quái dị đó, đủ các loại màu sắc, ngũ sắc sặc sỡ.

Chỉ là không giống Giải Liên Hoàn, lông trên người Giải Liên Hoàn mọc rất dài, khoảng nửa thước.

Còn những sợi lông quái dị trên người họ trông mới chỉ vừa mọc ra, nhưng qua một thời gian nữa, e rằng sẽ trở nên tồi tệ hơn.

"Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ chúng ta đã trúng độc khi ở dưới đó sao?" Lý Đông cẩn thận nhớ lại, ở dưới đó hầu hết thời gian họ đều che chắn kín mít, thậm chí trên mặt còn đeo mặt nạ phòng độc lâu dài, ngay cả không khí bên ngoài cũng không hít thở.

Lần duy nhất mở ra cũng là lúc ăn cơm.

Nhưng lúc ăn cơm, về cơ bản đều ăn ở những nơi trông có vẻ an toàn, chẳng lẽ những nơi đó chỉ an toàn bề ngoài thôi sao?

Ở những nơi đó, có một loại độc tố vô hình, khiến họ trúng chiêu.

Ngoài ra, Lý Đông không nghĩ ra nguyên nhân nào khác.

Nhưng anh không nghĩ đến những phương diện linh tinh đó, nên cảm thấy chắc là không có vấn đề gì.

Nhưng mà, sự thật có phải như vậy không?

"Đông ca, vậy chúng ta phải làm sao?

Tôi không thể mang một thân lông lá này về nhà được, nếu tôi mang một thân lông lá này về nhà, vợ tôi thấy tôi chắc chắn sẽ ghét bỏ!" Vương Bàn Tử lúc này cảm thấy vô cùng phiền phức.

Tuy lúc trẻ gã cũng là một gã béo đào hoa, nhưng bây giờ tuổi đã lớn, tâm tính cũng ổn định hơn, có một người vợ, dường như quan hệ giữa hai người không tệ.

“Nói nhảm, đàn ông nào trên người lại không có chút lông?

Không cần lo lắng, cứ về như vậy, không chừng lại là chuyện tốt!” Vương Khải Toàn thản nhiên nói.

A Ninh lúc này đặc biệt khó chịu, vì trên người cô cũng như vậy.

Phụ nữ rất để ý đến làn da, bây giờ bị thành ra thế này, tuyệt đối không phải điều cô muốn, mẹ kiếp cũng quá vô lý rồi.

“Xem ra hắn không định để chúng ta rời đi, nơi này chắc chắn có thứ gì đó chúng ta chưa phát hiện!” Lý Đông thở dài một hơi, bây giờ tự nhiên không thể quay về.

Tuy anh không để ý đến ngoại hình, nhưng trên người mọc ra thứ bẩn thỉu này, thì tuyệt đối không thể về như vậy được, nếu về không chừng vấn đề sẽ trở nên nghiêm trọng hơn.

“Nhưng bây giờ chúng ta còn nơi nào chưa phát hiện sao?

Chương 763

Chẳng lẽ chúng ta thật sự phải đi một chuyến đến cái địa ngục 18 tầng đó à?

Nơi đó tôi không đi lại lần nữa đâu, nơi đó tuy không đặc biệt nguy hiểm, nhưng cũng quá phiền phức rồi, tôi tuyệt đối không đến đó!" Vương Bàn Tử tìm một chỗ ngồi xuống, lúc này cảm thấy thật sự phiền.

"Chúng ta không cần đến địa ngục 18 tầng đó, nơi chúng ta cần đến bây giờ là nơi dưỡng thi.

Chẳng lẽ các cậu quên rồi, lúc trước những con cương thi chúng ta thấy bên trong cũng toàn thân mọc lông, bộ dạng của những sợi lông đó giống hệt chúng ta bây giờ!

Chắc là một loại vật chất nào đó ở đó đã khiến chúng ta bị lây nhiễm!

Tôi nghĩ đến nơi đó chắc chắn có cách giải quyết!" Lý Đông tuy không có nhiều kiến thức về trộm mộ, nhưng lại là một người rất tỉ mỉ, mỗi nơi anh đi qua, mọi chuyện ở nơi đó đều nằm trong sự chú ý của anh, không bỏ sót bất kỳ chi tiết nào.

Bây giờ những chuyện này đối với anh, thực tế cũng không thể bỏ qua chi tiết, đó là chuyện rõ ràng, nên cũng không đặc biệt khó khăn.

"Đến nơi đó thì cũng không phải là không được!

Nơi đó dù sao cũng đơn giản hơn cái địa ngục 18 tầng kia một chút, chúng ta đến đó xông pha một phen cũng không vấn đề.

Nhưng làm thế nào chúng ta mới có thể đến nơi đó?

Chẳng lẽ phải chui vào cái động chồn vàng đó sao?

Cái động chồn vàng đó tôi không vào đâu!" Cái động chồn vàng đó cũng là một nơi khá phiền phức, chồn vàng có thể khiến người ta sinh ra ảo giác, vào đó có thể sẽ xảy ra chuyện, nên người bình thường cũng không vào.

Lần trước cũng là do may mắn nên mới thoát ra được, bây giờ không thể vào lại lần nữa.

Dù sao con người là vậy, sau khi gặp chuyện kinh khủng, sẽ không muốn gặp lại nữa.

"Lẽ nào đến giờ các cậu vẫn chưa hiểu sao?

Lời của gã quái nhân tóc dài lúc trước, tôi thấy không phải là giả.

Có lẽ vì một lý do nào đó, chúng ta thực sự đã biến thành quái vật.

Nếu bây giờ quay lại thành phố, không chừng sẽ gây ra rất nhiều phiền phức.

Nếu không giải quyết chuyện này, tôi không thể trở về." Lý Đông thấy Vương Bàn Tử và mấy người kia sốt ruột như vậy, bèn nói ra suy nghĩ của mình.

Đúng vậy, gã quái nhân tóc dài lúc trước, ở một mức độ nào đó, những lời gã nói không hề sai.

Với bộ dạng hiện tại của họ, có lẽ đúng là quái vật thật.

Nếu trở về thành phố, có thể sẽ mang đến rắc rối lớn cho thành phố, và quan trọng nhất là bản thân họ cũng sẽ gặp phiền phức lớn!

Cho nên hiện tại quả thực không thể quay về.

Vương Bàn Tử và Vương Khải Toàn vốn đã chán ngấy nơi này, nghe xong lời đó cũng ngẩn người ra.

Bỗng nhiên họ nhận ra điều này cũng có lý.

“Vậy theo lời cậu nói, gã quái nhân tóc dài đó thực ra là người tốt à?

Lúc trước chúng ta đối xử với hắn như vậy có phải hơi quá đáng không?” A Ninh không nhịn được hỏi.

Dù sao nếu là người tốt, mà lại đối xử với người ta như vậy thì có vẻ không ổn lắm.

“Cũng không hẳn.

Tuy những lời gã nói là đúng, nhưng không có nghĩa gã là người tốt.

Gã nhốt tôi ở nơi tối tăm không thấy mặt trời đó, đã đủ chứng minh gã không phải thứ tốt lành gì, tôi cũng đâu có giết gã đâu đúng không?

Hơn nữa, Đông ca cũng đã nói người này chắc chắn không phải người tốt.

Đúng vậy, một gã không dám thấy ánh mặt trời, chỉ thích sống trong bóng tối, chắc chắn không phải thứ gì tốt đẹp.

Tôi không giết gã đã là nhân từ lắm rồi, nếu theo tính tôi thì đã sớm xử lý gã, làm gì có chuyện nói nhảm nhiều như vậy.” Vương Khải Toàn nghiến răng nói.

Gã này lúc trẻ cũng đã đi rất nhiều nơi, trải qua vô số chuyện.

Một người có kinh nghiệm phong phú như vậy, tính cách cũng tương đối tàn nhẫn.

“Đi thôi, bây giờ chúng ta phải hoàn thành việc của mình!

Tôi không tin, bây giờ còn có ai cản được tôi!

Ngay cả những nơi trong truyền thuyết tôi còn đi được rồi!

Lẽ nào còn có nơi nào khác có thể cản được tôi sao?" Lý Đông đi đầu dẫn đường.

Anh quan sát xung quanh, phát hiện vị trí hiện tại của mình thực ra không cách xa nơi lần trước gặp Đại lực kim cương là mấy.

Vì vậy, khoảng cách đến hang hoàng bì tử chắc cũng không xa.

Dựa theo lộ trình trong trí nhớ, anh một lần nữa tìm kiếm hang hoàng bì tử.

Nhưng khi đến lối ra của hang, anh lại phát hiện nơi đó có rất nhiều dấu chân!

Chương 764

Những dấu chân đó trông giống dấu chân người, nhưng là dấu chân trần!

"Chuyện gì thế này, lẽ nào có cương thi từ bên trong ra sao?

Người bình thường không thể nào đi chân trần ở nơi thế này được chứ?" Thời đại này rồi, không thể có ai đến đôi giày cũng không có mà mang.

Đặc biệt là ở nơi thế này, trên núi toàn là đá và gai nhọn, không thể nào đi chân trần chạy lung tung được, làm vậy không chừng chân sẽ bị thương.

Nhưng nếu là quái vật như cương thi thì lại khác, những thứ đó có thể đi chân trần chạy loạn khắp nơi, dù sao chúng cũng không phải sinh vật bình thường, da của chúng rất cứng, những viên đá trên mặt đất không thể gây tổn hại cho chúng.

"Vậy chúng ta có vào không, hay là đi tìm đám cương thi kia trước?" Lý Đông nhìn mấy người kia.

"Đông ca, tôi thực sự không muốn vào cái hang hoàng bì tử này đâu, bên trong phiền phức lắm.

Đám hoàng bì tử đó khiến người ta rất bực mình!

Hay là chúng ta đi tìm đám cương thi kia xem, xem có con đường nào khác không!" "Cũng được!" Lý Đông gật đầu!

Đám cương thi đó chạy ra ngoài cũng là một tai họa lớn.

Quan trọng nhất là giết chúng có thể mang lại cho anh rất nhiều Đạo mộ tệ.

Mặc dù bây giờ Lý Đông không thiếu Đạo mộ tệ, nhưng tiêu hao cũng rất lớn, không có tiền thì việc gì cũng khó làm, nên kiếm thêm một ít Đạo mộ tệ cũng tốt.

Cả nhóm lần theo dấu chân tiến về phía trước!

Những dấu chân đó quả thực rất lợi hại.

Ngay cả trên những tảng đá trên núi, dường như cũng có hình dạng dấu chân, đúng vậy, ngay cả đá cũng bị giẫm nát.

Đây không phải là điều người bình thường có thể làm được.

Vì vậy, bây giờ về cơ bản có thể xác nhận những dấu chân đó là của đám cương thi.

Thế là họ men theo những dấu chân đó đuổi theo!

Sau khoảng hơn một tiếng đồng hồ, Lý Đông thấy những dấu chân dường như dẫn đến một hang động khác.

Hang động đó trông như được hình thành tự nhiên!

Toàn bộ phần đáy núi là một khối đá khổng lồ, và ở giữa khối đá đó có một khe nứt tự nhiên.

Bên trong khe nứt tự nhiên đó là một hang động, và tất cả dấu chân đều dẫn vào trong đó.

Lý Đông cau mày.

Vừa mới quyết định không vào hang hoàng bì tử, kết quả lại gặp phải một hang động thế này.

Đi đến trước hang động, anh đột nhiên cảm thấy từng luồng khí lạnh từ bên trong phả ra.

Từng đợt khí lạnh khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Chúng ta có vào không?” Lý Đông nhìn mấy người kia.

Nhưng không ai nói gì, tất cả đều im lặng.

Thật ra, bây giờ trong lòng mỗi người đều có chút hoang mang, không biết nên làm thế nào cho phải.

Cuối cùng, Lý Đông quyết định một mình vào trước, những người còn lại từ từ theo sau anh.

Lối vào hang động quả thực là một khe nứt được hình thành bởi một tảng đá tự nhiên.

Nhưng sau khi vào trong, họ phát hiện bên trong rộng ra, có một không gian khổng lồ.

Trong không gian khổng lồ này dường như có người đi qua, đúng vậy, những dấu chân kỳ lạ vẫn còn trên mặt đất.

Thậm chí ngoài những dấu chân mới, còn có cả những dấu chân cũ.

Những dấu chân cũ đó in hằn trên đá, để lại dấu vết trên những tảng đá cứng rắn, cũng vô cùng thần kỳ.

"Nơi này nhất định có thứ gì đó đặc biệt lợi hại, mình nhất định phải vào xem cho kỹ!" Nếu lúc ở bên ngoài Lý Đông còn có chút do dự, thì sau khi vào trong, anh đã nảy sinh hứng thú mãnh liệt.

Còn bên trong rốt cuộc có thứ gì, điều đó không quan trọng với anh.

Thứ đó có tác dụng gì, anh cũng lười quan tâm!

Dù sao cũng phải tận mắt nhìn thấy mới biết được!

Sau khi đi vào theo lối đi hẹp và dài, anh thấy phía trước có một cánh cửa lớn!

Lý Đông dùng sức đẩy cánh cửa ra, thấy bên trong dường như là một không gian khổng lồ, trông giống như một căn phòng lớn.

Căn phòng lớn này không biết ánh sáng từ đâu ra, nhưng nó khiến nơi đây trông như một nơi giam giữ tốt.

Nhưng sau khi vào phòng, anh đột nhiên nghe thấy tiếng cơ quan chuyển động, đợi đến khi tiếng cơ quan dừng lại, Lý Đông mới phát hiện cánh cửa mình vừa vào dường như đã biến mất.

Có vẻ như căn phòng xung quanh đã xoay chuyển, và cánh cửa đó đã xoay lên trên đỉnh đầu anh!

Chương 765

Bây giờ, căn phòng này đã biến thành một căn phòng quỷ dị.

Vừa nãy trông giống như một nơi ở ấm cúng, nhưng bây giờ ngay lập tức biến thành một căn phòng trống không, bốn bức tường trơ trọi.

Trong phòng này, ngoài một chiếc quan tài pha lê ra, dường như không còn thứ gì khác.

Chỉ là trong chiếc quan tài pha lê đó dường như có người.

Lý Đông đi đến bên cạnh chiếc quan tài pha lê, kết quả phát hiện bên trong quả nhiên có một người đang nằm.

Người đó mặc trang phục không rõ niên đại, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ sắt, chỉ để lộ một con mắt, tạo cho người ta một cảm giác thần bí.

Người này thân hình hơi mập, cộng thêm con mắt đó, trông giống một gã giảo hoạt đa đoan.

Thiết Diện Sinh?

Lý Đông có chút kinh ngạc, nhìn chiếc mặt nạ, anh cảm thấy chắc chắn là gã này.

Anh vẫn luôn muốn tìm gã này, nhưng không ngờ lại gặp hắn ở đây.

“Cuối cùng cũng đến rồi sao?

Ta đã đợi ở đây rất lâu rồi!

Nhưng đây là nơi thay đổi số mệnh, cũng là nơi chôn thân của ngươi!” người trong quan tài pha lê nói bằng một giọng điệu thần bí.

“Thay đổi số mệnh, thay đổi số mệnh của ai?” Lý Đông không hề bị những lời của người này ảnh hưởng.

Thật ra, anh không sợ bất kỳ ai khiêu chiến.

Chỉ cần là sinh vật sống, nếu muốn đối đầu với anh, anh đều tự tin có thể đấu một trận.

Gã có vẻ là Thiết Diện Sinh khẽ cười: “Ta thông qua một số công cụ đặc biệt, đã thấy được tương lai của ngươi.

Dường như ngươi sẽ bị ta đánh bại!

Nhưng bây giờ ta không tin những chuyện này!

Ta vẫn luôn cố gắng đánh bại ngươi!

Cố gắng giết ngươi giữa đường!

Nhưng ngươi quá lợi hại, lại có thể thoát khỏi nhiều cạm bẫy của ta như vậy! 129.

Chỉ là ở nơi này, ta xem ngươi thoát khỏi đây thế nào!

Hãy tận hưởng đi, đây mới là số mệnh thực sự của ngươi!” Thiết Diện Sinh nói xong, đột nhiên xoay một cơ quan bên cạnh.

Sau khi xoay cơ quan đó, Lý Đông lại nghe thấy tiếng cơ quan chuyển động, rồi ngẩng đầu lên thấy cánh cửa ban đầu mình vào dường như lại mở ra.

Nhưng sau khi cánh cửa đó mở ra, từ bên trong lại nhảy ra mấy thứ.

Mấy thứ đó trông bán trong suốt, chỉ có thể thấy một hình bóng mờ ảo.

Hình dạng của chúng có chút giống người, nhưng lại bán trong suốt, và có vẻ cực kỳ hung tàn!

Vừa xuất hiện, chúng liền tấn công Lý Đông.

Lý Đông tự nhiên không phải loại người ngồi chờ chết, con dao trong tay anh trong nháy mắt chém về phía một trong những con quái vật bán trong suốt.

Nhưng không ngờ, con dao của anh thậm chí có thể chém đứt cả thép, kết quả bây dung khi chém vào người con quái vật bán trong suốt, cảm giác như chém vào lớp da trâu vạn năm.

Đúng vậy, một nhát chém xuống, kết quả lại bị bật ngược trở lại!

Mà con quái vật bán trong suốt đó lại không hề bị thương!

"Vô ích thôi, những con quái vật này là ta đặc biệt chuẩn bị cho ngươi!

Bất kể ngươi dùng dao chém, súng bắn, hay lửa đốt, hay điện giật, bất kể dùng cách nào, đều không thể làm tổn thương chúng.

Chúng là sự tồn tại tuyệt đối vô địch!

Khát máu và hiếu sát, có thể giết chết mọi sinh vật sống!

Vậy nên, chúc ngươi may mắn!" Thiết Diện Sinh thấy Lý Đông đối mặt với những con quái vật này mà còn dám phản kháng, bèn lạnh lùng nói.

Lý Đông bây giờ đã giao đấu với những con quái vật này.

Chúng rất mạnh mẽ, vừa lên là cắn xé, vô cùng hung dữ.

Mặc dù nhờ có bộ giáp đặc biệt nên anh tạm thời không bị thương, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng xong đời.

Dù sao bộ giáp cũng chỉ có thể phòng ngự những tổn thương trên da thịt, và cố gắng giảm bớt những tổn thương do va chạm.

Nhưng trên thế giới này có một quy luật, đó là không có phòng

ngự tuyệt đối, nếu có, thì chỉ là do lực tấn công không đủ mạnh.

Chương 766

Đúng vậy, không có phòng ngự nào không thể phá vỡ, nếu có, thì là do lực tấn công không đủ mạnh, nên mới không phá được.

Bây giờ nơi này đã trở thành một không gian hoàn toàn khép kín.

Trong một không gian hoàn toàn khép kín như vậy, Lý Đông nhìn quanh, lối ra duy nhất có lẽ cũng chính là chiếc quan tài pha lê đó.

Nhưng khi định mở nó ra, anh bỗng phát hiện chiếc quan tài pha lê này vô cùng chắc chắn, nhất thời không thể mở được.

Lý Đông nghiến răng, một đao chém xuống quan tài pha lê!

Nhưng anh bỗng phát hiện chiếc quan tài pha lê này dường như còn khoa trương hơn cả những con quái vật bán trong suốt kia.

"Vô ích thôi, đây là số mệnh ta thiết kế cho ngươi, từ lúc này, cái gọi là số mệnh của ngươi sẽ thay đổi.

Hôm nay ngươi sẽ chết ở đây, vĩnh viễn không thể thoát ra, nơi này không có lối ra cũng không có lối vào!

Chỉ cần ta ở trong quan tài này, thì ngươi đừng bao giờ mong ra khỏi đây, bất kể ngươi mặc thứ gì, bất kể dùng cách nào, đừng mong ra khỏi đây!" Thiết Diện Sinh không ngừng lặp lại những lời này.

Vương Bàn Tử nghe vậy không nhịn được nữa: "Mẹ kiếp, cái lão mặt nạ già chết tiệt kia, mày ở đó nói nhảm cái gì?

Nếu mày đã thấy được vận mệnh của tao, vậy thì mày chết chắc rồi, ngoan ngoãn bò ra đây, xem Bàn gia tao có xé nát cái mặt thối của mày không!" "Đúng vậy, cái thằng béo chết tiệt này cuối cùng cũng nói được một câu ra hồn người, tao cũng vậy, nếu gã đó bò ra, tao sẽ xé nát mặt hắn!" Vương Khải Toàn lần đầu tiên đồng ý với lời của

Vương Bàn Tử.

Nhưng làm vậy dường như cũng vô ích!

Rõ ràng một kẻ có thể lên kế hoạch lâu dài như vậy, chắc chắn có một lối suy nghĩ riêng, và mặt cũng dày không kém, căn bản không sợ người khác chửi.

Lý Đông bây giờ cũng không có cách nào khác, đành phải lấy ra Kỳ dị ốc.

Sau khi lấy căn nhà ra, mấy người vội vàng chui vào, những con quái vật bán trong suốt cũng muốn vào, nhưng nhanh chóng bị Lý Đông đóng cửa nhốt bên ngoài.

Lý Đông bây giờ cũng không có cách nào khác, ở trong này chỉ có thể ép mình đào một lối ra ngoài.

Đúng vậy, Kỳ dị ốc là một công cụ rất đặc biệt, ngay cả khi bị chôn trong đất cũng có thể đào vào, thậm chí đào ra, có thể mở một lối đi đến bất kỳ nơi nào muốn đến.

Nhưng anh nhanh chóng phát hiện nơi này dường như không đơn giản như vậy, tường và sàn nhà ở đây vô cùng cứng rắn, căn bản không có cách nào đào ra được.

Thậm chí móng vuốt của những con quái vật bán trong suốt cũng vô cùng sắc bén, chúng nhanh chóng để lại một số vết xước trên căn nhà, Lý Đông rõ ràng thấy căn nhà này dường như cũng không đặc biệt chắc chắn, cứ thế này không chừng sẽ bị mấy con quái vật bán trong suốt đào thủng.

“Làm sao bây giờ, nhanh nghĩ cách đi, nghĩ cách nhanh lên?” Lý Đông bây giờ quả thực đang cố gắng nghĩ cách.

Rất nhanh, anh nghĩ ra một cách khá hay.

Bây giờ những con quái vật bán trong suốt này giết không chết, đốt không cháy, điện cũng không giật chết, anh không tin chúng không thể bị trói lại.

Hiện tại anh cũng mang theo rất nhiều dây thừng, những sợi dây đó đều đã được hệ thống nâng cấp, vô cùng chắc chắn, chắc sẽ không có vấn đề gì.

Thế là người đầu tiên ra khỏi căn nhà, anh mở dây thừng ra bên ngoài, đặt một cái bẫy, không lâu sau, một trong những con quái vật bán trong suốt rơi vào bẫy, Lý Đông giật mạnh tay, ngay lập tức trói chặt con quái vật đó.

Đồng thời anh nhanh chóng tiến lên, trong vòng vài giây ngắn ngủi, trói chặt con quái vật đó.

Con quái vật đó mặc dù cố gắng giãy giụa, nhưng nút thắt của Lý Đông lại là nút chết, nên càng giãy giụa càng bị trói chặt.

Cứ như vậy dễ dàng chế ngự được một con quái vật, sau đó Lý Đông lại dùng cách tương tự chế ngự những con quái vật còn lại.

"Vô ích thôi, đối với ngươi căn bản không có tác dụng, rắc rối lớn nhất của ngươi bây giờ là bị mắc kẹt ở đây, vĩnh viễn đừng mong ra ngoài, những con quái vật đó dù bị trói lại, cũng chỉ là tạm thời, chúng sẽ sớm thoát ra, và sau khi thoát ra sẽ còn mạnh hơn?" Thiết Diện Sinh lắc đầu, dường như không hề ngạc nhiên trước hành động của Lý Đông.

Lý Đông lại cười nói: "Ngươi nghĩ ta không biết cách đối phó với những con quái vật này sao?

Chúng từ cánh cửa trên trời đó rơi xuống đúng không?

Bây giờ ta tạm thời trói chúng lại, rồi ném vào đó, đóng lại, chắc sẽ không có vấn đề gì nữa nhỉ!

Còn ngươi, nếu không chạy, ta đảm bảo sẽ khiến ngươi chết không có chỗ chôn!" Lý Đông trói tất cả mấy con quái vật lại!

Rồi anh lấy ra một chiếc máy bay mô hình.

Đúng vậy, một chiếc máy bay mô hình, nhưng bên trong có động cơ.

Sau khi được hệ thống nâng cấp, chiếc máy bay mô hình nhỏ này lại có thể đưa anh lên đến nơi trên đỉnh đầu.

Quả nhiên trên đỉnh đầu có một không gian đặc biệt, ở đó có mấy chiếc quan tài, trông giống như quan tài pha lê.

Lý Đông ném tất cả những con quái vật bán trong suốt vào trong quan tài pha lê.

Cuối cùng, anh lại nhìn thấy một số dây xích cơ quan!

Nếu chiếc quan tài pha lê bên dưới không thể mở được, vậy thì tự nhiên có thể bắt đầu từ nơi khác.

Đúng vậy, nếu người đó có thể ở trong quan tài điều khiển cơ quan bên ngoài, thì chứng tỏ giữa chúng chắc chắn có lối thông.

Lý Đông đầu tiên lấy ra một bình nước muối, thứ này trước đây là để phòng thân.

Nhưng bây giờ, nó cũng đã có đất dụng võ!

Anh đổ nước muối dọc theo cơ quan đó xuống!

Sau đó, Lý Đông lấy ra một viên đá lửa, trực tiếp phóng điện vào cơ quan đó.

Chương 767

Quả nhiên không lâu sau, bên trong chiếc quan tài pha lê đó, lập tức lóe lên một đống tia lửa điện.

Sau khi tia lửa điện lóe lên, người trong quan tài vội vàng mở một cơ quan, trực tiếp chạy mất.

"Mẹ kiếp, chắc chắn có cách đối phó với ngươi!

Bây giờ chạy, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy?" Lý Đông trực tiếp đóng cánh cửa trên đỉnh đầu lại!

Rồi anh nhảy xuống.

Quả nhiên sau khi người trong quan tài pha lê đi mất, quan tài pha lê có thể mở được.

Lý Đông chui vào trong quan tài, ngay lập tức phá hủy toàn bộ cơ quan bên trong!

Như vậy, cánh cửa trên đỉnh đầu chắc sẽ không thể mở được nữa!

Anh lại nhìn xuống dưới chiếc quan tài pha lê, phát hiện bên dưới có một lối đi.

Bên dưới lối đi đó tỏa ra ánh sáng màu xanh lam nhạt, giống như ma trơi, hoặc giống thứ gì khác, khiến người ta có cảm giác rợn tóc gáy.

Lý Đông không quan tâm nhiều, trực tiếp đi xuống!

Dù sao Thiết Diện Sinh cũng chạy từ đây, bây giờ đuổi theo, không chừng thực sự có thể tìm thấy hắn.

Mấy người còn lại do dự một lúc rồi cũng đuổi theo, bây giờ họ cũng rất tức giận với Thiết Diện Sinh.

Gã Thiết Diện Sinh đó lại dám đặt bẫy ở đây để giết họ, nếu không phải họ có những công cụ đặc biệt, thì đã chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Sau khi đi xuống theo lối đi tối tăm đó, họ phát hiện bên dưới, khắp nơi đều là ánh lửa màu xanh lam nhạt.

Ánh lửa màu xanh lam nhạt đó giống như ma trơi, họ quan sát xung quanh, phát hiện bên trong dường như thực sự có rất nhiều bộ xương khô.

Thực ra những ngọn lửa ma trơi đó là do hợp chất phốt pho trong xương đang cháy!

Hiện tượng này thực ra cũng dễ thấy trong tự nhiên.

Người ta thường thấy những ngọn lửa màu xanh lam ở gần các ngôi mộ, chính là thứ đó!

Thứ này tuy rất đáng sợ, nhưng thực ra có thể giải thích bằng khoa học!

Rõ ràng, nơi này có thể do nhiệt độ hơi cao, mà phốt pho lại là một chất có điểm cháy thấp, nên dễ cháy thành ma trơi.

Chỉ là, Lý Đông nhanh chóng phát hiện, tình hình ở đây dường như không giống như anh nghĩ.

Những bộ xương khô đó dường như đang không ngừng di chuyển về một hướng nào đó, và ngọn lửa ma trơi cháy trên chúng dường như cũng không phải hình thành tự nhiên, mà bị người ta cố ý đốt lên!

“Thật thú vị, lẽ nào nơi này thực ra là một nhà hỏa táng sao?

Nhưng nhà hỏa táng này lại chuyên đốt xương khô?” Vương Bàn Tử trợn mắt há mồm nhìn những bộ xương khô đang cháy.

“Chắc không phải nhà hỏa táng đâu!

Hoặc là một nhà hỏa táng đặc biệt, chuyên dùng để đốt xương khô?" "Không đúng, nhìn những bộ xương khô đó, chúng không hề bị đốt cháy.

Cùng lắm cũng chỉ là đốt cháy một số vật chất trong xương cốt, rồi có vẻ như chúng được vận chuyển đến một nơi khác." A Ninh chỉ về phía trước, nơi họ đang đứng dường như giống một dây chuyền sản xuất.

Những bộ xương khô đó dường như đang được gia công theo từng công đoạn!

Đốt cháy chất phốt pho trong xương khô dường như chỉ là bước đầu tiên, sau đó chúng được vận chuyển ra sau để tiến hành công đoạn khác.

Lần này càng thú vị hơn.

Lý Đông cũng phát hiện ra một điều!

Đúng vậy, nơi này tuy rất âm u, nhưng nếu nhìn kỹ, dường như thực sự giống một dây chuyền sản xuất!

Loại tự động.

Chỉ là sản phẩm được gia công trên dây chuyền này lại là những bộ xương khô, khiến người ta có cảm giác rợn tóc gáy.

"Chúng ta theo xuống xem sao.

Xem phía sau rốt cuộc có thứ gì." Lý Đông bây giờ đã có hứng thú, dù sao cũng đã gặp Thiết Diện Sinh, nếu bây giờ không bắt được hắn, quả thực không nuốt trôi được cục tức này.

Men theo dây chuyền sản xuất này tiến về phía trước, không lâu sau họ lại đến một nơi khác.

Nơi này so với phía trước, dường như được gia công tinh xảo

hơn.

Những bộ xương khô sau khi bị đốt cháy chất phốt pho, trông có vẻ hơi giòn.

Nhưng ở đây chúng lại được phủ lên một số vật chất mới, khiến những bộ xương khô tỏa ra ánh sáng vàng kim!

Lý Đông đứng bên cạnh dây chuyền, cẩn thận quan sát vật chất được phủ lên, không nhịn được lấy một ít ra kiểm tra.

Nhưng anh không có dụng cụ xét nghiệm, nên cũng không biết bên trong rốt cuộc là chất gì.

Nhưng có thể thấy chất đó sau khi dính lên dao của anh, nhanh chóng ngưng kết lại, trở nên vô cùng cứng rắn.

Chương 768

Rồi đến công đoạn thứ ba, vẫn tiếp tục đốt!

Chỉ là bây giờ, dường như không thể đốt cháy những bộ xương đó nữa!

Lý Đông nhìn một lúc, bỗng nhiên nghĩ đến một số trò chơi anh từng chơi trước khi xuyên không.

"Chết tiệt, nơi này không phải là nơi sản xuất quái vật xương khô chứ?

Những con quái vật xương khô tôi thấy khi chơi game hay xem phim, lẽ nào được chế tạo ra như thế này sao?" "Đông ca, cậu đừng dọa tôi, nếu thật sự như vậy, thì chúng ta e rằng sẽ gặp thêm nhiều quái vật nữa!

Nhìn xem, những con quái vật này trước tiên bị lửa đốt, sau đó được phủ thêm vật chất kia, rồi dùng lửa đốt cũng không ăn thua!

Sau đó lại đến công đoạn thứ tư, lại được thêm vào một số vật chất kỳ lạ!

Rồi chất axit cũng không có tác dụng với chúng!

Nhìn xem phía sau còn mấy công đoạn nữa!

Nếu trải qua mấy công đoạn này, thì quái vật được sản xuất ra sẽ là loại đập không vỡ, đốt không tan, quái vật toàn năng rồi!

Lẽ nào những thứ này thực sự do gã Thiết Diện Sinh đó làm ra sao.

Thiết Diện Sinh từ khi nào có năng lực lớn như vậy?" Vương Bàn Tử thực ra cũng là một người khá thông minh, tâm tư cũng tương đối

tỉ mỉ, nhanh chóng quan sát ra một số tình hình.

Trong những tình hình đó, anh càng ngày càng cảm thấy có chút sợ hãi, nếu cứ tiếp tục như vậy, không chừng thực sự sẽ gặp phải quái vật mạnh mẽ.

Đương nhiên thực ra anh cũng không sợ quái vật, nhưng cứ thế này sẽ lãng phí không ít thời gian, bây giờ trên người anh còn đang mọc lông, lông càng ngày càng dài.

Loại lông quái dị ngũ sắc đó sắp biến anh thành quái vật rồi.

Lúc trước gặp gã quái nhân tóc dài, gọi gã là quái vật, bây giờ xem ra không sai chút nào, đúng vậy, bây giờ mình đúng là quái vật thật rồi.

Mỗi người trong đội tự nhiên đều không hy vọng chuyện như vậy xảy ra, hy vọng có thể tìm ra cách giải quyết.

Nhưng nếu gặp phải quái vật mạnh mẽ mà lãng phí thời gian, thì phiền phức rồi.

Nhưng bây giờ đã đến đây, căn bản không có đường lui.

Chiếc quan tài pha lê đó cũng chỉ có thể đi xuống, con đường phía sau đã bị chặn, căn bản không thể ra ngoài, cưỡng ép phá vỡ cũng không được.

Cho nên bây giờ chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước.

Men theo con đường âm u ẩm ướt đó không ngừng tiến về phía trước, rồi có thể thấy trên con đường này các công đoạn gia công được sắp xếp trật tự, nếu không phải nơi này âm khí nặng nề, thật sự sẽ nghĩ đây là một phân xưởng tự động hóa.

Hiệu suất sản xuất của một phân xưởng tự động hóa như vậy tự nhiên rất cao.

Cứ từng bộ xương khô được vận chuyển đi như vậy, ước chừng

không bao lâu sẽ sản xuất ra một đống quái vật.

Chỉ không hiểu nơi như thế này rốt cuộc do ai xây dựng nên, dù sao một phân xưởng dưới lòng đất như vậy không phải một sớm một chiều có thể xây dựng được, đó là phải tốn rất nhiều công sức.

Quan trọng nhất là phân xưởng dưới lòng đất này tuy trông có vẻ tự động hóa, nhưng những thứ này đều rất cũ kỹ, trông không giống máy móc hiện đại, bởi vì nhiều chỗ của những cỗ máy này lại được làm bằng gỗ.

Đúng vậy, phần lớn kết cấu của phân xưởng tự động hóa này đều là gỗ, rất ít sắt.

Nhưng kết cấu gỗ đó cũng không biết đã bị nhiễm thứ gì, những thanh gỗ đó cũng vô cùng cứng rắn, dùng dao bình thường cũng không chém hỏng được, rõ ràng đã qua xử lý đặc biệt.

Nhìn từng công đoạn gia công của phân xưởng này, khiến họ càng ngày càng sợ hãi.

Cuối cùng khi đi đến cuối phân xưởng, họ phát hiện phía trước quả nhiên là nơi gọi là xuất xưởng.

Nhưng ở nơi đó, những bộ xương khô dường như thực sự sống lại.

Chính xác mà nói thì không phải sống lại, mà là bị chế tạo thành những thứ giống như người máy.

Nhưng những gã này sau khi xuất xưởng lại vô cùng mạnh mẽ!

Ban đầu chúng đứng yên không động đậy, nhưng khi thấy có người, lập tức phát động tấn công.

“Vãi chưởng, có chút bất ngờ nha, tôi còn chưa chuẩn bị xong mà, mấy gã này!” Vương Bàn Tử lập tức giật mình.

Những bộ xương khô này không phải tay không, trong tay mỗi bộ xương đều cầm vũ khí.

Đương nhiên mỗi vũ khí về cơ bản đều là dao.

Nhìn vũ khí trong tay chúng dường như cũng không phải vũ khí bằng sắt, về cơ bản là bằng gỗ, nhưng sau khi qua xử lý đặc biệt nào đó, thanh gỗ đó còn sắc bén và cứng hơn cả sắt thép bình thường, nên tất cả đều là hàng cao cấp.

Bàn Tử liên tục nổ súng vào những bộ xương khô, nhưng chúng căn bản không sợ đạn, đạn bắn vào người chúng liền bị bật ra, hoàn toàn không có tác dụng.

Đối mặt với loại quái vật này, họ chỉ có thể từ từ lùi lại, bởi vì với loại quái vật này, dù có mặc bộ Ngũ hành, e rằng cũng sẽ bị hành hạ đến chết.

May mà bây giờ nơi này đối với họ vẫn có đường lui, bởi vì lối đi họ đang đi là một khu vực hẹp dài, ở đây Lý Đông cầm một chiếc Kim cương tán che chắn phía trước, nên những người còn lại ở phía sau tạm thời không có vấn đề gì.

Nhưng chiếc Kim cương tán đó dường như cũng không đáng tin cậy.

Mặc dù đã được hệ thống nâng cấp, những đòn tấn công thông thường dường như không thể phá vỡ được chiếc Kim cương tán này.

Nhưng không chịu nổi đối phương tấn công liên tục.

Chương 769

Cứ thế này Lý Đông phát hiện dù Kim cương tán không bị phá vỡ, e rằng anh cũng sẽ bị mệt chết.

Mặc dù anh sức lớn vô cùng, nhưng số lượng xương khô thực sự quá nhiều, chúng không ngừng chen lấn, tay cầm dao chém loạn xạ.

Lý Đông thậm chí còn không dám mở cơ quan trên Kim cương tán, bởi vì những cơ quan đó đối với đám xương khô này cũng không có tác dụng.

"Làm sao bây giờ?

Lẽ nào những gã này thực sự không có cách nào đối phó sao?

Sau khi trải qua mấy công đoạn gia công, quả nhiên không có thứ gì có thể gây tổn hại cho chúng nữa?" Sắc mặt Hồ Bát Nhất khó coi.

Đương nhiên dù vậy, dường như cũng không có vấn đề gì, nhưng anh nhanh chóng phát hiện phía sau mình dường như cũng xuất hiện rất nhiều xương khô.

Những bộ xương khô này hoàn toàn giống hệt những bộ xương khô phía trước, trong tay mỗi bộ xương đều cầm một thanh đao gỗ đặc chế.

Số lượng của chúng thực sự quá nhiều, ít nhất cũng có vài trăm con, không chừng có đến cả ngàn con.

Cả ngàn con quái vật từ hai đầu bao vây họ trong không gian hẹp dài này.

Muộn Du Bình cầm Hắc kim cổ đao trong tay, trực tiếp xông lên, chém loạn xạ vào đám quái vật phía sau.

Nhưng chém xuống chỉ thấy tia lửa tóe ra, lại không có bất kỳ tác dụng gì, những con quái vật đó cũng chém dao vào người anh.

Trang bị trên người anh cũng rất tốt, tạm thời không bị thương, nhưng những con quái vật đó đang không ngừng tiến lên, muốn ép họ vào trong không gian hẹp dài đó, như vậy không chừng thực sự có khả năng bị ép chết bên trong.

Đối mặt với loại quái vật này, ngay cả Kỳ dị ốc cũng không có tác dụng, vì Kỳ dị ốc không chừng cũng sẽ bị phá vỡ.

"Trời ơi, Bàn gia tôi đẹp trai thế này, còn chưa hưởng thụ hết cuộc sống, lẽ nào thực sự phải chết ở đây sao?

Thật đáng sợ quá!" Vương Bàn Tử lớn tiếng nói.

Nhưng tuy nói vậy, anh hoàn toàn không có ý định từ bỏ, vẫn đang không ngừng tìm cách đối phó với những bộ xương này.

Vương Khải Toàn không nhịn được nói: "Cái gã này có thể ngậm miệng lại không, bây giờ những gã này dù lợi hại thì đã sao, tôi không tin chúng ta sẽ bị ép chết ở đây!

Không phải chỉ là một đám xương khô thôi sao, chúng ta cuối cùng cũng sẽ có cách đối phó!" Vương Khải Toàn ra vẻ chính nghĩa lẫm liệt, dường như muốn át vía Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử không nhịn được nữa, anh chỉ đang nói đùa thôi.

Hai người ở đây cãi nhau, thực ra là muốn khuấy động không khí, nhưng bây giờ không khí này dù thế nào cũng không thể khuấy động nổi.

"Không cần phải vội, muốn đối phó với những con quái vật này cũng không phải hoàn toàn không có cách nào." Lý Đông từ trước đến nay đều có một nhận thức, đó là trên thế giới này căn bản không có phòng ngự tuyệt đối, nếu có thì chỉ có một nguyên nhân, đó là lực tấn

công không đủ mạnh.

Xem ra con dao trong tay mình tiến hóa chưa đủ, không chừng tiến hóa thêm một lần nữa là có cách.

Lý Đông kiểm tra con dao trong tay, rồi lớn tiếng nói: "Hệ thống, sao rồi?

Con dao trong tay tôi có thể tiến hóa không?

Nếu con dao của tôi có thể tiến hóa, thì nói cho tôi một tiếng!" "【Đinh!

Có thể tiến hóa, mục tiêu hiện tại cần 5 triệu Đạo mộ tệ, có tiến hóa ngay không?】" Quả nhiên hệ thống nhanh chóng trả lời anh, giá cả trực tiếp hét giá 5 triệu. 5 triệu không phải là một con số nhỏ, nếu là trước đây, không chừng Lý Đông thực sự không lấy ra được, nhưng dọc đường anh cũng đã giết không ít quái vật, sau khi giết những con quái vật đó, anh bỗng phát hiện mình dường như có nhiều Đạo mộ tệ như vậy rồi.

May mà có nhiều Đạo mộ tệ, nếu không thì thật sự phải chết chắc rồi.

Sau khi được hệ thống nâng cấp, Lý Đông phát hiện con dao trong tay mình tỏa ra ánh sáng màu xanh lam nhạt, dường như được ban cho một sức mạnh đặc biệt, đương nhiên quan trọng nhất là con dao còn cứng hơn trước, cũng sắc bén hơn, lực tấn công tự nhiên cũng mạnh hơn.

Quả nhiên công nghệ mới là sức mạnh lớn nhất.

Lý Đông lập tức thu lại Kim cương tán, sau đó một đao chém tới.

Quả nhiên một trong những bộ xương khô lập tức bị chém thành hai đoạn.

Sau khi bộ xương khô đó bị chém nát, quả nhiên mất đi sức sống, không còn ý định bò dậy nữa.

Thế là Lý Đông nhanh chóng tiến lên, những bộ xương khô còn lại tuy rất lợi hại, nhưng vì có bộ Ngũ hành bảo vệ, nên anh cũng không bị thương.

Nhưng những bộ xương khô đó thì khác, mỗi nhát dao của anh đều có thể chém đổ mấy con.

Mặc dù số lượng xương khô rất nhiều, nhưng cuối cùng cũng chỉ có hơn 1000 con, với tốc độ của Lý Đông, những bộ xương đó dần dần không chống đỡ nổi.

Con dao trong tay Lý Đông không ngừng vung lên, mỗi nhát dao xuống là có mấy con xương khô ngã xuống, rồi cuối cùng hoàn toàn biến thành mảnh vụn.

Mỗi nhát dao chém xuống, trong đầu anh đều hiện lên không ít chiến quả, tiếng thông báo của hệ thống không ngừng vang lên.

Số Đạo mộ tệ vừa mới tiêu đi, trong nháy mắt lại từ từ hồi phục.

Một trận chiến kéo dài gần một tiếng đồng hồ, cuối cùng hai bên mỗi bên hơn 1000 con xương khô, tất cả đều bị Lý Đông chém thành mảnh vụn, rồi hoàn toàn mất đi sức chiến đấu.

Sau trận chiến này, Lý Đông lại có trong tay 10 triệu Đạo mộ tệ.

Kiếm được 10 triệu Đạo mộ tệ khiến Lý Đông cười ha hả, xem ra phi vụ này rất hời.

Chỉ là sau khi trừ khử đám quái vật này, anh tiếp tục tiến lên, lại phát hiện phân xưởng đó dường như vẫn còn tiếp tục.

Chương 770

Đúng vậy, anh phát hiện phía trước dường như có một sự hiểu lầm, anh cứ nghĩ những phân xưởng phía trước là để gia công những bộ xương khô đó, nhưng bây giờ xem ra những bộ xương khô đó chỉ là đứng đó cản đường anh, còn những bộ xương khô được gia công trong phân xưởng vẫn đang tiếp tục tiến về phía trước, dường như có đến hàng chục công đoạn.

Nếu vậy, thì có một khả năng, đó là họ đang chế tạo những bộ xương khô mạnh hơn, hoặc cũng có một khả năng khác, đó là chúng có tác dụng khác, ví dụ như cho những kẻ có sở thích nặng đô nào đó.

Lý Đông bây giờ cũng không có nhiều suy nghĩ, nhưng bây giờ dao đã được nâng cấp, trận chiến vừa rồi dường như chưa làm anh đã ghiền, nên có vẻ như muốn có thêm một trận nữa.

Mấy người còn lại cũng rất phấn khích, vừa rồi cứ tưởng là xong đời rồi, kết quả lại có thể sống sót, chứng tỏ vận may của họ thực sự tốt, hoặc là Lý Đông thực sự lợi hại.

Trong tình thế như vậy mà còn có thể lật ngược tình thế, quả nhiên có trang bị lợi hại sao?

Sau khi đi qua lối đi hẹp dài, cuối cùng họ phát hiện phía trước dường như là một nhà kho.

Những bộ xương khô họ gặp phía trước không phải là hàng đã qua gia công, lẽ nào những hàng đã qua gia công được cất giữ trong nhà kho này sao?

Đương nhiên đã có kinh nghiệm lần trước, họ cũng không tùy tiện đẩy cửa nhà kho ra, mà cẩn thận thăm dò, mỗi người đều lùi lại một khoảng xa, chỉ có Lý Đông một mình đi mở cửa.

Sau khi mở cánh cửa nặng nề, anh nhìn vào, trong nhà kho dường như không phải là xương khô.

Trong nhà kho lại là một số công cụ khác, đúng vậy, là những con dao làm bằng gỗ.

Lý Đông cầm một trong những con dao lên, phát hiện con dao này thực sự rất tốt, cầm trong tay rất nặng, nhưng lại không có cảm giác không cầm nổi.

Một nhát vung ra có sức mạnh lớn.

"Lại có vũ khí như thế này, mỗi người lấy một cây, không chừng sau này chắc chắn sẽ có tác dụng." Muộn Du Bình tiến lên lấy một thanh đao gỗ, sau khi cầm trong tay cân nhắc, bỗng nhiên phát hiện không tệ, bèn cất Hắc kim cổ đao đi.

"Dao này thực sự có tác dụng sao?

Tuy đã qua chế tạo đặc biệt, nhưng dao này dù sao cũng là gỗ, thực sự có thể chém được những bộ xương khô đó sao?" Vương Khải Toàn cũng cầm một cây trong tay, luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Giải Liên Hoàn bây giờ trên người mọc đầy lông quái dị, cả người trông càng giống một con tinh tinh, gã này sau khi cầm một cây dao cũng cảm thấy rất tốt.

"Đồ ngốc, nếu những bộ xương khô đó có thể dùng thứ này làm vũ khí, thì chứng tỏ thứ này ít nhất cũng cứng hơn cơ thể chúng!

Nếu không, những bộ xương khô đó thà trực tiếp biến tay mình dài ra một chút, như vậy chiến đấu còn tiện hơn!" Vương Bàn Tử cuối cùng cũng tìm được một cơ hội để chế nhạo Vương Khải Toàn, đương nhiên không bỏ lỡ.

Quan trọng nhất là anh cảm thấy nghiền ép về trí thông minh,

nghiền ép về trí thông minh, đó là một việc rất sảng khoái.

Bởi vì không có việc gì sảng khoái hơn là nghiền ép người khác về trí thông minh.

Vương Khải Toàn lườm một cái, bỗng nhiên phát hiện mình đã phạm một sai lầm, bây giờ cũng không có cách nào phản bác, trong lòng ghi nhớ, đợi sau này tìm cơ hội tính sổ với gã béo chết tiệt này.

Sau khi mỗi người đều lấy vũ khí, họ đi qua nhà kho, đến một lối ra khác của nhà kho.

Bên này cũng có một cánh cửa lớn, nhưng trên cánh cửa đó có ổ khóa khóa lại, dường như không có chìa khóa để mở.

Đương nhiên những người này đối với chuyện như vậy cũng không hề do dự, cũng không có ý định gặp khó khăn.

Dù sao cũng là trộm mộ, đối phó với những thứ này rất hữu dụng.

"Chuyện này giao cho tôi!

Mở khóa tôi có cách!" Vương Khải Toàn lập tức tự đề cử mình làm người mở khóa.

Lúc trẻ anh cũng đã học mấy trò này.

Hoặc là rất nhiều kẻ trộm mộ đều học mấy trò này, dù sao khi đi trộm mộ không chừng sẽ dùng đến.

Lý Đông lắc đầu: "Không cần phiền phức như vậy!

Tôi trực tiếp mở là được rồi!" Lý Đông cầm con dao trong tay, nhắm vào ổ khóa chém một nhát, ổ khóa lập tức vỡ tan, rồi anh mở cánh cửa đó ra.

Sau khi mở cánh cửa đó, họ phát hiện phía sau lại là một cảnh tượng khác.

Nơi này trông giống như một phòng ở của cư dân.

Đúng vậy, trông giống một căn phòng hiện đại, diện tích phòng rất lớn, khoảng hơn 100 mét vuông.

Một căn phòng hơn 100 mét vuông, nếu ở nơi khác, thì cũng phải hơn 1 triệu.

Trong phòng các loại thiết bị cũng rất đầy đủ, sofa, TV, bàn ghế đều có.

Thậm chí cả nhà bếp và nhà vệ sinh cũng có, trong nhà bếp có một số thực phẩm, trông nơi này dường như có người ở.

"Trời ơi, tôi không phải thực sự xông vào nhà người khác rồi chứ?

Như vậy có bị người ta coi là trộm cắp hay cướp không, thế thì phiền phức rồi!" Lý Đông nhìn một lúc, có một cảm giác bàng hoàng.

"Chắc không phải đâu, ai lại ở nơi thế này?

Phía sau nhà kho là một xưởng gia công xương khô, ở đây mà không sợ sao, ít nhất người ở đây tuyệt đối không phải người bình thường!" "Nơi này có phải là nơi ở hiện tại của Thiết Diện Sinh không?

Vì chúng ta đến đây, nên lão già chết tiệt đó đã chạy mất?" A Ninh ở trong bếp, phát hiện trong bếp có tủ lạnh.

Trong tủ lạnh có đủ loại thực phẩm hiện đại!

Nhìn những thứ này, cô thậm chí còn không nhịn được muốn nấu ăn ở đây!

Chương 771

Lý Đông không nói gì, chỉ lấy một quả trứng từ tủ lạnh ra.

Anh nhẹ nhàng đập vỡ quả trứng, rồi lắc đầu nói: "Nơi này chắc đã lâu không có người ở, ít nhất cũng phải hai ba tháng rồi!" "Chuyện như vậy mà anh cũng nhìn ra được sao?" Lý Đông chỉ vào quả trứng: "Trứng ở nhiệt độ bình thường, để lâu sẽ hỏng!

Nếu ở nơi nhiệt độ cao hơn, tốc độ hỏng sẽ nhanh hơn!

Ngược lại, nếu ở nơi nhiệt độ thấp, tốc độ hỏng sẽ chậm hơn, nếu để trong tủ lạnh, chắc có thể bảo quản được vài tháng.

Nhưng nhìn xem quả trứng này tuy chưa thối rữa, nhưng chất bên trong đã tan ra, nếu trong tình hình bình thường, e rằng đã sớm hỏng rồi.

Một quả trứng như thế này, nếu không phải người lâu ngày không ở nhà, tuyệt đối sẽ không để trứng đến mức độ này!

Chỉ có thể là nơi này đã lâu không có người ở!" Dù sao trứng cũng là một loại thực phẩm rất quan trọng được sử dụng hàng ngày, không ai có thể mua một ít trứng, rồi để trong nhà cả mấy tháng.

Ngoài ra, Lý Đông lại nhìn thấy trong nhà bếp, có một số thứ khác.

Đúng vậy, trong một tủ khác anh thấy mấy viên Thi miết đan dược!

Thi miết đan dược là thứ gì?

Mỗi người đều rất rõ ràng!

Người của nước Tây Vương Mẫu đã tìm ra một phương pháp có thể trường sinh.

Bởi vì thi miết có thể lưu giữ ký ức, cộng thêm tác dụng của đan dược, có thể khiến ký ức của con người được truyền thừa mãi mãi, như vậy tương đương với việc người đó vẫn sống!

Ăn vào tương đương với một viên thuốc trường sinh bất lão.

Đương nhiên loại đan dược này có một khuyết điểm, sau khi ăn một thời gian người sẽ biến thành quái vật.

Ngọc vẫn có thể tránh được tình huống này!

Đương nhiên phần lớn những thứ này hiện tại đều nằm trong tay mấy người Lý Đông.

Kết quả bây giờ có thể gặp được thứ này ở đây, vậy thì người ở đây, không chừng thực sự là Thiết Diện Sinh!

"Vậy là Thiết Diện Sinh lúc đó, thực sự ở đây sao?" A Ninh hỏi.

"Cũng không nhất định, có thể là Thiết Diện Sinh, cũng có thể là người có liên quan đến Thiết Diện Sinh." "Cái lão già này, phòng ốc làm tốt thế này, xem ra cũng biết hưởng thụ cuộc sống nhỉ.

Nhưng ở nơi thế này, phòng ốc trang trí tốt như vậy, dường như cũng không có tác dụng, phía sau là cái xưởng gia công xương khô quỷ dị, ở đây mà không sợ sao?

Gã này thực sự là một kẻ quái dị, một con quái vật." Vương Bàn Tử không nhịn được chửi một tiếng.

Mặc dù căn phòng này quả thực rất xa hoa, có thể nói là một biệt thự xa hoa, nếu đổi sang nơi khác, một biệt thự xa hoa như vậy không có mấy chục triệu không mua được.

Nhưng ở một nơi như thế này, thì không nhất định, một nơi như thế này, nếu là người bình thường thì căn bản không thể ở được, bởi vì nơi này quá đáng sợ, căn bản không phải nơi con người có thể ở!

“Bây giờ đừng quan tâm nhiều như vậy, xem xem gã Thiết Diện Sinh đó rốt cuộc đã đi đâu, lẽ nào hắn vẫn luôn theo dõi chúng ta, nhưng khi chúng ta tìm hắn thì hắn lại ngay lập tức chuyển địa điểm.” Hồ Bát Nhất cau mày.

Bây giờ vấn đề rất nghiêm trọng, bởi vì những sợi lông ngũ sắc trên người họ mọc càng ngày càng dài, nếu cứ tiếp tục như vậy, mấy người họ thực sự sẽ trở thành quái nhân, nếu không có cách nào giải quyết vấn đề này, thì thực sự quá phiền phức.

Mấy người còn lại cũng im lặng, ai cũng không hy vọng mình mọc thành cái dạng này!

Nhưng bây giờ cũng không có cách nào khác!

“Vậy thì có thể làm gì?

Bây giờ không phải là không có cách sao?

Gã đó biết chạy.

Bây giờ khắp nơi đều là tai mắt của hắn, e rằng không tìm được gã đó đâu.” Vương Khải Toàn bây giờ cũng cảm thấy khá khó chịu.

Mặc dù gã này là một người béo, nhưng thực ra trong lòng cũng có một chút tự cao về ngoại hình, cảm thấy mình rất đẹp trai, nhưng dù sao đi nữa, nếu trên người mọc một ít lông ngũ sắc, thì tuyệt đối sẽ không cảm thấy mình đẹp trai, nên bây giờ anh cũng rất cấp bách muốn giải quyết vấn đề này.

Nhưng đi suốt một chặng đường, anh đã hiểu ra một vấn đề, đó là Thiết Diện Sinh e rằng thực sự vẫn luôn theo dõi họ, có thể nắm bắt được động tĩnh của họ bất cứ lúc nào, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể giăng bẫy, cứ thế này, dường như muốn bắt được gã Thiết Diện Sinh đó thực sự không dễ dàng như vậy.

Nhưng chuyện này không làm cũng phải làm, dù sao đây là một

việc rất cấp bách đối với họ, nếu không giải quyết, thì sau này e rằng thực sự phiền phức, e rằng thực sự không có cách nào trở về thế giới loài người.

Một con quái vật toàn thân mọc lông ngũ sắc như vậy, nếu trở về thế giới loài người, thì không phải sẽ dọa người ta sợ chết khiếp sao, sau này còn ra ngoài gặp người được không?

"Tôi cảm thấy cũng không nhất định!

Mặc dù gã đó đã đặt cho chúng ta nhiều bẫy như vậy, có nhiều hang ổ như vậy để chạy loạn, nhưng bây giờ cũng không sao, tôi thấy một hang ổ thì phá một cái, tôi không tin hắn có vô số hang ổ, dù có đào sâu ba thước đất tôi cũng phải xử lý hắn!" Lý Đông bây giờ cũng không quan tâm nhiều như vậy nữa, anh cũng ước tính muốn bắt được gã đó trong một thời gian ngắn cũng không dễ dàng, đây là một nhiệm vụ dài hạn.

Đương nhiên đối với anh cũng không sao, bởi vì bây giờ những người này về cơ bản có thể trường sinh bất lão, thời gian đối với anh cũng không có tác dụng.

Ngoài ra, vật tư anh mang theo bây giờ cũng rất nhiều, chắc chắn không tồn tại vấn đề thiếu vật tư, nên cứ đuổi theo mãi cũng không có vấn đề gì, ít nhất sẽ không thiếu thức ăn, không thiếu nước, dù sao trong túi Càn Khôn có thể mang theo rất nhiều thứ.

Thật ra, căn biệt thự này được xây dựng thực sự rất xa hoa, bên trong các loại đồ nội thất đều có đủ.

Thậm chí chất liệu của đồ nội thất cũng rất tốt, mùi hương thoang thoảng khiến người ta cảm thấy rất thoải mái, đúng vậy, đó là được làm từ gỗ hương sắc.

"Một căn biệt thự như thế này, làm sao bây giờ?

Hay là nghĩ cách chuyển căn biệt thự này về đi, không chừng chuyển về có thể bán được không ít tiền đấy!" Vương Khải Toàn lại nảy sinh ý đồ xấu, một căn biệt thự được xây dựng rất tốt, nếu thực sự có thể chuyển về, không chừng có thể bán được mấy chục triệu, bởi vì người bình thường thực sự không xây được một căn biệt thự đẹp như vậy, muốn xây một căn biệt thự đẹp như vậy, cũng phải tốn không ít công sức.

Chương 772

“Chuyện như vậy đừng nghĩ nữa, cậu không biết sao, để xây một căn nhà, đầu tiên phải làm móng, chúng ta chuyển về như thế nào, làm gì có móng, đó có phải là nhà không?

Huống hồ bây giờ cũng không có cách nào chuyển căn nhà này về được!” Lý Đông lắc đầu, bây giờ thực sự không có cách nào, bởi vì anh thực sự không làm được việc này.

Đây là một căn nhà, không phải là thứ gì khác!

Muốn từ đây chuyển căn nhà này về, không dễ dàng như vậy.

Huống hồ tình hình trong căn nhà này dường như không đơn giản như vậy, sau khi vào đây dường như lại là một cái bẫy.

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?

Nếu chúng ta cứ thế đi, không chừng gã Thiết Diện Sinh đó lại quay lại đây, tiếp tục tiêu dao tự tại ở đây, mà chúng ta lại không biết rốt cuộc hắn có ở đây không!” Vấn đề họ đang đối mặt quả thực rất nghiêm trọng, nếu cứ ở đây ôm cây đợi thỏ, không chừng gã Thiết Diện Sinh đó sẽ vĩnh viễn không quay lại, dù sao Thiết Diện Sinh bây giờ có thể có ba hang, ở đâu cũng có thể ở được.

Nhưng nếu rời đi, không chừng gã đó có thể quay lại.

Đây mới là chuyện phiền phức nhất!

Cho nên Lý Đông cũng không hề do dự, trực tiếp nghiến răng nói: “Vậy thì không còn cách nào khác, chỉ có thể đốt nơi này trước đã!

Trước tiên đốt nơi này rồi nói sau! 130.

Cũng không cần phải quan tâm chuyện khác, đốt căn nhà này đi, tôi

xem hắn có quay lại không, tôi thấy một hang ổ thì đốt một hang ổ, xem hắn có bao nhiêu hang ổ.” Lý Đông không hề do dự, ngay lập tức lấy ra bật lửa, súng phun lửa, phun loạn xạ vào căn nhà này, nhanh chóng căn nhà chìm trong biển lửa, một trận hỏa hoạn lớn.

Một trận hỏa hoạn lớn, chắc chắn sẽ thiêu rụi toàn bộ căn biệt thự.

“Một căn biệt thự đẹp đẽ như vậy mà lại bị đốt, đáng tiếc quá, đáng tiếc quá, tôi bây giờ còn chưa có biệt thự nữa!” Vương Bàn Tử cũng lắc đầu tiếc nuối.

“Được rồi, xem ra về sau tôi phải tự mình mua một căn biệt thự để ở, nếu không thì tôi cảm thấy quá thiệt thòi!” Vương Khải Toàn cũng nói.

Nhưng gã này sau đó lại đảo mắt một vòng: “Không biết chuyến đi này của chúng ta có tìm được thứ gì có thể mua được một căn biệt thự không, nếu tìm được thì không chừng không lỗ, nếu không tìm được thì lỗ to rồi!” Lý Đông cũng không quan tâm nhiều, thấy căn biệt thự đã hoàn toàn cháy rụi, bèn rút lui khỏi đó.

Sau khi ra khỏi căn biệt thự, anh lại quay đầu nhìn lại xưởng gia công xương khô.

Kết quả thấy trên xưởng gia công xương khô đó dường như cũng đang bốc cháy ngùn ngụt, nhưng ngọn lửa đó không phải là ngọn lửa màu đỏ rực, mà là ngọn lửa màu xanh lam nhạt.

Lý Đông, với kiến thức hóa học trung học vừa đủ qua môn, biết rằng các kim loại hoặc vật chất khác nhau khi cháy sẽ tạo ra các màu lửa khác nhau.

Nhưng đa số ngọn lửa đều có màu vàng cam, còn loại lửa màu xanh lam nhạt này, có thể coi là ma trơi.

Đó là vì hợp chất phốt pho khi cháy tạo ra ngọn lửa màu xanh lam nhạt, cơ bản dễ xuất hiện ở một số khu mộ, nên ngọn lửa này được gọi là ma trơi.

Nhưng anh đốt lửa trong biệt thự, sao lại cháy cả xưởng gia công xương khô đó nữa?

Lẽ nào xưởng gia công xương khô đó bây giờ cũng có người đốt lửa bên trong sao?

Hay là xưởng gia công xương khô đó khi đang đốt xương khô đã xảy ra sự cố?

Gây ra một trận hỏa hoạn lớn như vậy.

Nhưng bây giờ dường như không có thời gian để do dự nữa!

Bởi vì xưởng gia công xương khô cao lớn đó dưới ngọn lửa dữ dội, dường như sắp sụp đổ, nếu không nhanh chóng rời khỏi đây, xưởng gia công xương khô cao lớn đó sụp xuống, không chừng sẽ đè họ ở bên dưới.

Mặc dù bây giờ trang bị của họ rất tốt, nhưng nếu bị những thứ đó đè lên, e rằng cũng không dễ chịu gì.

Phía trước họ, lại là một lối đi hẹp dài!

Lối đi hẹp dài đó trông cũng không đặc biệt xa, có thể từ cuối lối đi nhìn thấy một ít ánh sáng màu xanh lam nhạt, bên đó dường như cũng có ma trơi.

Bây giờ tình hình này, trông giống như bị ma trơi bao vây.

Cũng có thể nói, vị trí hiện tại của họ, dường như mọi nơi xung quanh đều đã xảy ra hỏa hoạn, vị trí hiện tại của họ, nơi này tuy chưa cháy, nhưng tình hình bây giờ về cơ bản là đang ở trung tâm của hỏa hoạn, tình cảnh này khiến người ta có một cảm giác vô cùng tuyệt

vọng.

Gần như tương đương với việc trơ mắt nhìn thảm họa sắp ập đến, mà lại không có cách nào giải quyết.

Chuyện như vậy quả thực khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng!

Mấy người họ đều cảm thấy bực bội, lẽ nào tất cả đều phải bị thiêu chết ở đây sao?

Nếu thực sự bị thiêu chết ở đây, thì thật nực cười.

"Làm sao đây?

Đông ca, làm sao đây?

Có bình chữa cháy không?

Không đúng, bây giờ e rằng bình chữa cháy cũng không dập được đám cháy lớn như vậy, trời ơi, tại sao mình lại đốt lửa chứ, lẽ nào vì mình đốt lửa mà mọi nơi xung quanh đều bị bắt lửa sao!" Vương Bàn Tử bây giờ có chút cạn lời.

Anh vẫn luôn rất tôn trọng Lý Đông, cảm thấy lựa chọn của Lý Đông về cơ bản đều đúng, nhưng lần này hậu quả gây ra cũng quá lớn rồi, mặc dù nơi này là một nơi bỏ hoang, không phải trong thành phố, xảy ra hỏa hoạn ở đây, đối với họ cũng không có tổn thất gì, nhưng dù sao đi nữa, nếu đang ở trung tâm của hỏa hoạn, thì tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Lý Đông lắc đầu: "Mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Tôi chỉ đốt những căn biệt thự khác, chừa lại căn đó thôi.

Chương 773

Ngọn lửa ở căn biệt thự đó chưa lan sang nơi khác, nhưng lửa bên ngoài bây giờ không phải do tôi đốt.

Chắc chắn có kẻ khác đã phóng hỏa muốn thiêu chết tôi!

Hiện tại đúng là có người đang theo dõi tôi, bằng một phương thức rất đặc biệt, cảm giác như mọi hành động của tôi đều nằm trong tầm giám sát!" "Thật không thể tin nổi, thật sự có thứ như vậy sao, làm sao có thể giám sát chúng ta được?" Lý Đông không nói gì, chỉ lặng lẽ đảo mắt nhìn xung quanh.

Hắn không tin đối phương thật sự có người biết bấm độn, có thể nắm bắt hoàn toàn động tĩnh của mình.

Nếu có thể nắm bắt được động tĩnh, điều đó chỉ chứng minh một vấn đề, rằng đối phương chắc chắn có thứ gì đó đang giám sát!

Lý Đông quan sát tình hình xung quanh, phát hiện dường như cũng không có gì đặc biệt.

Nhưng ngay sau đó, Lý Đông phát hiện Giải Liên Hoàn có vẻ hơi không ổn!

Đối với ông già này, hắn khá tôn trọng, dù sao cũng là bậc trưởng bối, ngày thường cũng không hề bất lịch sự.

Tuy đôi lúc cũng xảy ra chuyện không vui, nhưng dù sao bây giờ hai bên cũng cùng một phe.

Giải Liên Hoàn phát hiện Lý Đông đang nhìn mình bằng một ánh mắt đặc biệt, cảm thấy khó hiểu: "Cậu nhìn tôi làm gì?

Chẳng lẽ nghi ngờ tôi tuồn tin cho bọn chúng sao?

Buồn cười quá đấy, nếu nói ai muốn giết tên 'Điềm Điềm Quyển' đó nhất, thì tôi còn muốn khử hắn hơn bất kỳ ai!

Rốt cuộc, tên đó đã gây ra tai họa lớn như vậy cho nhà họ Ngô, lừa tôi cả nửa đời người, cả đời tôi đều đầu tư vào những chuyện đó!

Kết quả bây-giờ chẳng được gì, tất cả đều là giả dối, đều là lỗi của tên khốn đó, nên tôi cũng muốn giết hắn, cậu nghĩ sao?" Giải Liên Hoàn lúc này căn bản không muốn giải thích, ông ta thật sự rất tức giận, tức giận vì đám người trẻ tuổi này lại dám nghi ngờ mình, quá bất lịch sự.

Dù sao mình cũng là một trưởng bối, sao một người trẻ tuổi lại có thể nghi ngờ trưởng bối chứ, quá bất lịch sự, quá khiến người ta tức giận, quá khiến người ta thất vọng và đau lòng.

Trong đầu Giải Liên Hoàn hiện lên vô số suy nghĩ!

Lý Đông lắc đầu: "Tam thúc, tôi không có ý đó, tôi không nghĩ ông đang tuồn tin tức, tôi chỉ cảm thấy trên người ông có lẽ có thứ gì đó đặc biệt!" Lý Đông đương nhiên nhớ rõ trước đó Giải Liên Hoàn dường như bị cương thi cắn, sau đó tuy khỏi một cách khó hiểu, nhưng lúc đó hắn đã cảm thấy Giải Liên Hoàn rất kỳ lạ.

Lông trên người ông ta cũng mọc dài nhất, những chuyện kỳ quái cũng xuất hiện trên người ông ta sớm hơn mấy người khác, cho nên tình huống của Giải Liên Hoàn không thể không khiến người ta nghi ngờ.

"Vậy cậu muốn làm gì, trên người tôi có thứ gì mà cậu có thể tìm ra được?

Chẳng lẽ cậu có thể tìm ra hết những thứ đó sao, nhưng trên người tôi dường như cũng không có thiết bị giám sát nào cả, chẳng lẽ có camera siêu nhỏ à?

Để tôi tự tìm trên người mình xem?" Thiết bị giám sát đúng là một thứ vô cùng phiền phức.

Đặc biệt là những cái gọi là camera lỗ kim, thật sự là không chỗ nào không chui vào được, vô cùng kinh tởm.

Nhưng rõ ràng Giải Liên Hoàn không nghĩ trên người mình có thứ như vậy.

Lý Đông cũng không nói gì, chỉ lấy ra một chiếc cốc nhỏ, sau đó thông qua hệ thống nâng cấp, nó biến thành một cái vại nước lớn, loại mà một người hoàn toàn có thể chui vào.

Tiếp theo, Lý Đông lại lấy ra nước, đổ đầy một vại nước vào trong đó, rồi lại lấy ra một vại nước lớn khác.

Tuy nước sạch mang theo rất nhiều, nhưng lãng phí như vậy cũng vô cùng kinh khủng.

Nhưng Lý Đông lúc này lại không hề do dự, sau khi đổ đầy nước vào vại, hắn lại lấy ra muối, đúng vậy, là muối!

Đây cũng là nhu yếu phẩm trong cuộc sống, nếu thiếu muối, cơ thể con người sẽ bị ảnh hưởng rất lớn!

Cho nên Lý Đông cũng mang theo rất nhiều để phòng khi cần thiết!

Bởi vì tuy tất cả thức ăn đều dựa vào đồ mang theo, nhưng nếu ở ngoài tự nhiên gặp được thú rừng, biết đâu có thể ăn thịt rừng, cũng rất tuyệt, cho nên hắn đã mang theo một ít gia vị!

Nhưng bây giờ, hắn lại đổ hết bịch muối này đến bịch muối khác vào trong vại nước, cho đến khi muối hoàn toàn không thể hòa tan được nữa mới dừng lại.

Sau đó, hắn chỉ vào vại nước và nói với Giải Liên Hoàn: "Tam thúc, vào đi!" Giải Liên Hoàn liếc nhìn cái vại, lập tức chửi ầm lên:

“Thằng nhóc thối, chẳng lẽ cậu không biết trên người tôi có vết thương sao?

Cậu muốn xát muối vào vết thương của tôi à?

Cậu muốn hành hạ tôi sao?

Đừng có quá đáng, dù sao tôi cũng là trưởng bối của cậu, chẳng lẽ cậu định đối phó với tôi như vậy à?” Vương Bàn Tử thấy cảnh này, cũng cảm thấy có chút không nỡ.

Dù sao trong mắt cậu ta, Giải Liên Hoàn đúng là một trưởng bối, tuổi tác cũng không nhỏ, lớn tuổi như vậy mà phải chịu sự hành hạ thế này, quả thật khiến người ta không đành lòng.

Lý Đông lắc đầu: “Không còn cách nào khác, chỉ có thể làm vậy thôi, vì tôi cảm thấy trên người ông có thứ gì đó, tôi vừa nhìn thấy rồi!

Những thứ đó nếu tìm bình thường sẽ không ra, e rằng chỉ có cách này mới có thể lôi chúng ra được!” Nước muối đậm đặc cũng là một thứ rất tốt, có tác dụng sát khuẩn tiêu độc!

Nguyên lý sát khuẩn tiêu độc của nó rất đặc biệt, nước có nồng độ cao có thể hút nước, khiến cho vi khuẩn mất nước mà chết.

Nhưng nước muối nồng độ cao như vậy đối với con người, nếu trên người có vết thương, đó tuyệt đối là một chuyện vô cùng đau đớn.

Giải Liên Hoàn vốn không định xuống, nhưng sau khi nghe Lý Đông giải thích, ông ta cởi bộ đồ Ngũ Hành ra, nhảy thẳng vào trong.

Vừa nhảy vào, cả người ông ta đã ngâm trong nước.

Sau đó Lý Đông nhìn thấy trong nước quả nhiên có thứ gì đó xuất hiện.

Hoặc nói đúng hơn là từ trên người Giải Liên Hoàn chui ra một số

thứ!

Chương 774

Đúng vậy, là côn trùng, những con trùng màu trắng dài ngoẵng.

Những con trùng màu trắng đó bề ngoài trông không có gì đặc biệt, nhưng sau khi nhìn kỹ, mới phát hiện hình dạng của chúng trông vô cùng đáng sợ, đúng vậy, chúng trông giống như những con thạch sùng.

Những con trùng đó sau khi bò ra từ người Giải Liên Hoàn, liền ra sức giãy giụa trong nước, cơ thể màu trắng của chúng dần dần biến thành màu đen, lớp vỏ mềm mại cũng nhanh chóng cứng lại, cuối cùng biến thành hình dạng của một con thạch sùng thực sự.

Ban đầu là một vại nước muối đậm đặc cộng thêm một người, nhưng bây giờ trong vại toàn là thạch sùng.

Giải Liên Hoàn nhìn thấy những con thạch sùng đáng sợ này, liền sợ đến mức luống cuống, vội vàng bò ra khỏi vại nước.

Nhưng lúc ông ta bò ra, trên người vẫn còn bám rất nhiều thạch sùng.

Sau đó, mấy người Lý Đông xông lên giết sạch đám thạch sùng đó, ngoài ra trong vại nước cũng có ít nhất mấy chục con.

Nhìn những con thạch sùng đang ra sức giãy giụa trong nước, mấy người còn lại đều mắt chữ A mồm chữ O.

Thạch sùng bò ra từ trên người, có ý gì đây?

Rốt cuộc những con thạch sùng này từ đâu ra?

“Thứ gì đây, rốt cuộc những thứ này từ đâu ra?

Sao lại thế này?

Trời ơi, chẳng lẽ những thứ này vẫn luôn ở trên người tôi sao?

Kinh khủng quá, tôi hoàn toàn không phát hiện ra, trời đất ơi!" Giải Liên Hoàn lúc này mặt già đỏ bừng, dù sao ông ta cũng là một đạo mộ tặc kỳ cựu, kết quả bây giờ lại gặp phải chuyện như vậy, trên người bò ra nhiều thứ quái dị như thế mà lại không hề hay biết!

Thật đúng là chuyện quái quỷ!

Lý Đông lại đổ thêm một số thứ khác vào vại nước, sau đó đám thạch sùng trong vại đều chết sạch.

"Chắc là những thứ này đã tuồn tin cho tên kia!" Lý Đông nhìn những con thạch sùng đã chết, thản nhiên nói.

Thạch sùng quả thực là một loại sinh vật rất kỳ lạ, bởi vì tầm nhìn của mắt chúng rất rộng, gần như có thể quan sát 360 độ không góc chết mọi thứ xung quanh.

Dùng loại sinh vật này làm trinh sát thì quả thực rất đáng sợ, đương nhiên tiền đề là phải có khả năng truyền tin ra ngoài.

Rõ ràng, những con thạch sùng ở đây đã được nuôi dưỡng đặc biệt, có thể truyền tin tức ra ngoài.

"Mẹ kiếp, hóa ra là mấy thứ này, sớm biết thế này thì tao đã sớm xử lý chúng rồi, biết đâu tao đã có cơ hội tóm được cái tên giả mạo kia!

Lợi thế về thông tin mà!

Chỉ không biết trên người tao có thứ của nợ này không!" Vương Khải Toàn chửi bới, bây giờ có vẻ như cũng chuẩn bị ngâm mình trong vại muối.

"Chắc là không nghiêm trọng đến thế đâu, mấy người chúng ta hình như không bị cương thi cắn, nên chắc cũng không có vấn đề gì!" Lý Đông thở phào một hơi dài!

Cuối cùng vấn đề này cũng được giải quyết, có thể có nghĩa là ít nhất họ sẽ không bị người khác theo dõi bất cứ lúc nào!

Cảm giác bị theo dõi mọi lúc này thực sự rất khó chịu, ít nhất hắn tuyệt đối không thích chuyện như vậy, trong tình huống bình thường e rằng người bình thường cũng không thích cảm giác này, cảm giác bị theo dõi mọi lúc, thực sự hoàn toàn không thể chấp nhận được.

Sau khi giải quyết vấn đề bị giám sát, tiếp theo phải xem xét làm thế nào để thoát khỏi nơi này!

Đương nhiên muốn thoát khỏi đây cũng không phải là không có cách, tuy rằng nơi này đâu đâu cũng là hỏa hoạn, nhưng vấn đề cũng không quá lớn!

Lý Đông cuối cùng quyết định sử dụng ngôi nhà kỳ dị kia.

Ngôi nhà đó đối với hắn cũng là một cọng rơm cứu mạng.

Sau khi mấy người chui vào trong ngôi nhà đó, nó liền lao đi vun vút như một chiếc xe nhà di động.

Mặc dù xung quanh đều là lửa lớn, nhưng ngôi nhà này cứ thế xông thẳng qua đám cháy mà không gặp vấn đề gì.

Chỉ là sau khi thoát khỏi khu vực hỏa hoạn, còn chưa kịp vui mừng, họ bỗng cảm thấy ngôi nhà dường như rơi xuống một vực sâu.

Chuyện này khiến họ cảm thấy có chút phiền phức.

Không còn cách nào khác, vì lửa ở khắp nơi che khuất tầm nhìn, hoàn toàn không thấy rõ phía trước có gì, nên mới dẫn đến kết quả này.

Nhưng bây giờ rơi xuống cái hố sâu này thì hết cách rồi.

Mấy người chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, như thể cả thế giới đang nhào lộn.

Phải một lúc lâu sau, họ mới cảm thấy yên tĩnh trở lại, rồi mới nhìn rõ môi trường hiện tại.

Nơi họ đang ở không phải là một không gian dưới lòng đất, mà chỉ là một ngọn núi.

Sau khi rơi xuống ngọn núi này, phía trước xuất hiện một hẻm núi.

Nhìn qua, hẻm núi này dường như không phải là một hẻm núi không người ở, ít nhất trong tầm mắt của họ có một ngôi làng.

Ngôi làng đó có quy mô khá lớn, một ngôi làng lớn như vậy ở vùng núi này thực sự rất hiếm thấy.

Nhưng sau khi vào làng, họ lại phát hiện không có ai, hầu hết các ngôi nhà trong làng dường như đều đã bị bỏ hoang.

Một nơi như thế này, một ngôi làng như thế này bị bỏ hoang, thực ra cũng có lý do nhất định.

Chương 775

Dù sao nơi này cũng quá hẻo lánh, người ta chắc chắn sẽ không muốn sống ở đây.

Sống trong một môi trường hẻo lánh như vậy chắc chắn không phải là chuyện tốt, mọi người đều hướng tới các thành phố lớn, cho nên họ tìm mọi cách chuyển đến các thành phố lớn, có tình huống như vậy cũng là bình thường.

Sau khi đi một vòng trong làng, họ lại cảm thấy có gì đó không ổn, bởi vì thứ thu hút sự chú ý nhất trong ngôi làng này là một nhà thờ tổ.

Đó là một ngôi nhà tương đối lớn!

Nhìn từ tình huống này, ngôi làng này có lẽ thuộc về cùng một gia tộc.

Ban đầu có lẽ là cùng một gia tộc, cho nên tất cả các ngôi nhà trong làng đều liên kết với nhà thờ tổ đó, đây là nơi sinh hoạt chung của cả gia tộc trong làng, cũng là nơi gia tộc tiếp khách.

Chỉ là sau này gia tộc phát triển, con cháu đông đúc, mọi người trong gia tộc lần lượt ở trong những ngôi nhà khác nhau, nhà thờ tổ này gần như có một tác dụng khác.

Bây giờ những người khác trong làng về cơ bản đều đã đi hết, hầu hết các ngôi nhà trong làng đều bị bỏ hoang, nhưng ngôi nhà được dùng làm sảnh chính này trông có vẻ được quét dọn rất sạch sẽ, bên trong có đồ thờ cúng, dường như lúc nào cũng có người chăm sóc.

Lý Đông không nhịn được bước vào ngôi nhà này.

Kết quả lại phát hiện bên trong có người!

Nhìn bề ngoài, đó là một bà lão!

Bà lão này không biết bao nhiêu tuổi, tóc đã bạc trắng, răng cũng rụng hết.

Cả người còng lưng, có lẽ chỉ cao khoảng 1 mét 2!

Một bà lão còng lưng, chỉ cao khoảng 1 mét 2 đang sống trong ngôi nhà này.

Rõ ràng ngôi nhà này có thể được quét dọn sạch sẽ như vậy, e rằng là vì có bà lão này ở đây.

Bà lão này không ngờ lúc này lại có khách đến, có vẻ rất vui mừng.

Bà lão dường như khá quen thuộc với họ: "Đến rồi à?" Giọng điệu nói chuyện như thể gặp lại cố nhân.

Nhưng Lý Đông có thể chắc chắn rằng, bà lão này tuyệt đối không phải cố nhân, hắn tuyệt đối không quen bà lão này, nếu có quen thì e rằng là chuyện của kiếp trước.

Nhưng hắn lại không tin vào những chuyện như kiếp trước, hắn là một người thực tế.

Lý Đông hỏi: "Bà ơi, bây giờ bà sống một mình ở đây sao?

Những người khác trong làng đâu cả rồi?" Bà lão lắc đầu: "Những người khác trong làng đều đi hết rồi, chỉ có mình tôi sống ở đây." Có lẽ vì không có răng, hoặc vì phương ngữ khác, giọng nói của bà lão có chút a a, nghe hơi chói tai.

"Chẳng lẽ bà là người già neo đơn sao?

Vậy thì độc ác quá, tại sao mọi người đều đi hết, lại để một bà lão như vậy ở lại đây?" Bà lão lại không nói gì khác, đôi mắt đục ngầu của bà ta cẩn thận đánh giá mấy người Lý Đông, sau đó nói: "Đi theo tôi!" Lý Đông và mấy người sửng sốt.

Nhưng cuối cùng họ vẫn đi theo bà lão, bà ta đi ra từ phía sau nhà thờ, nhanh chóng đến sân sau.

Ở sân sau có một cái hồ nhỏ.

Vị trí xây dựng của cái hồ này khiến Lý Đông cảm thấy có chút kỳ diệu!

Nói chung, vị trí xây dựng của cái hồ nhỏ này, một nửa có thể tiếp xúc với ánh nắng mặt trời, nhưng nửa còn lại thì không!

Trong hồ, thực vật cũng rất kỳ diệu.

Nửa có thể tiếp xúc với ánh nắng mặt trời trồng một ít sen, những cây sen này bây giờ dường như đã nở hoa, cảnh sắc cũng rất đẹp.

Nửa tối tăm kia thì hoàn toàn không có sen, mà mọc một số loại thực vật thủy sinh ưa bóng râm!

Trong cái ao nhỏ này, dường như có một số sinh vật kỳ lạ, không ngừng bơi lội trong nước, cho nên mặt nước trong ao không ngừng gợn sóng!

Chẳng lẽ một cái ao nhỏ như vậy có thể nuôi cá sao?

Nuôi cá không phải là một chuyện dễ dàng, vì cá cần oxy, trong hầu hết các trường hợp cần phải ở trong nước chảy mới có cá.

Trong ao tù như thế này, cho dù có cá, về cơ bản cũng rất ít, không thể có rất nhiều cá được!

Nhưng nhìn mặt nước gợn sóng như vậy, dường như bên trong có rất nhiều sinh vật!

Bà lão dẫn họ đến bên ao nước!

"Cởi giày ra, rồi thò chân vào trong nước!" Bà lão dường như dùng giọng điệu ra lệnh nói với mấy người họ!

Lý Đông và mấy người sửng sốt, nhưng cuối cùng vẫn cởi giày, rồi thò chân vào trong nước.

Nhiệt độ nước ở đây rất lạnh, khiến chân họ khi vừa thò xuống có chút không quen!

Nhưng một lúc sau, họ liền thích nghi được!

Bà lão lúc này từ trên người lấy ra một cái bình, trong bình không biết chứa bột gì, bà ta đổ thứ bột đó vào trong nước.

Sau đó, Lý Đông cảm thấy chân mình như bị thứ gì đó túm lấy.

Chính xác hơn là bị một đôi tay túm lấy!

Hắn định rút chân về, nhưng bây giờ không kịp nữa!

Chương 776

Hắn quay đầu nhìn bà lão bằng ánh mắt kỳ quái, đồng thời tay hắn đặt lên cán đao, nếu có chuyện bất ngờ, hắn có thể rút đao ngay lập tức!

Tuy rằng đây là một bà lão trông có vẻ hiền từ, nhưng ở nơi này, hắn không cảm thấy người ở đây là người bình thường, nếu bà lão này có ý định bất lợi với hắn, hắn cũng sẽ ra tay trước, tuyệt đối không chịu thiệt!

Nhưng sau đó, hắn cảm thấy đôi tay trong nước đó không kéo chân hắn xuống nước.

Nó chỉ dùng một tay túm lấy chân hắn, còn tay kia dường như nhẹ nhàng dò dẫm dưới lòng bàn chân hắn một lúc, sau đó như kẹp được thứ gì đó, rồi ra sức rút ra ngoài.

Lý Đông cảm thấy trên chân có chút đau đớn, nhưng bây giờ hắn cũng nín nhịn, muốn xem rốt cuộc là chuyện gì!

Không lâu sau, thứ dưới lòng bàn chân hắn dường như đã được rút ra!

Lý Đông nhìn thấy nó được rút ra, trong nước dường như có một con trùng, đúng vậy, từ dưới lòng bàn chân hắn rút ra một con trùng!

Con trùng màu trắng đó sau khi bị rút ra, nhanh chóng bị một con cá tóm lấy ăn mất!

Mấy người khác dường như cũng như vậy, có người trên người thậm chí không chỉ có một con trùng!

Tất cả đều là trùng màu trắng, trông có vẻ kinh tởm, nhưng nhanh chóng bị cá trong nước nuốt sạch, không còn tồn tại nữa.

“Được rồi, bây giờ không sao rồi!” Bà lão vỗ vỗ tay, như một đứa trẻ, rất vui mừng, hoan hô vì mọi chuyện đã ổn.

Lý Đông nhìn thấy con trùng dưới lòng bàn chân mình bị rút ra ăn mất, bỗng nhiên phát hiện những sợi lông ngũ sắc trên người dường như đã rụng hết!

Đúng vậy, những sợi lông đó đều rụng hết, hắn lại khôi phục lại diện mạo ban đầu.

Mọi người đều khẽ thở phào nhẹ nhõm, dù sao những sợi lông kỳ quái trên người đã làm phiền họ một thời gian dài, không ngờ lại được giải quyết một cách bất ngờ ở nơi này, chẳng lẽ đây là cái gọi là trong họa có phúc sao?

Quả thật rất thú vị!

Lý Đông bây giờ cũng không khách sáo, trực tiếp cúi đầu chào bà lão: “Cảm ơn bà đã giúp chúng cháu giải quyết phiền phức!” Nhưng bà lão này dường như không phải là một người nhiệt tình như vậy, sau đó bà ta trừng mắt nhìn Lý Đông nói: “Ta giúp các ngươi bắt trùng, không phải chỉ một câu cảm ơn là có thể giải quyết được đâu!

Các ngươi cần phải cống hiến một thứ, mới có thể rời khỏi đây!” Lý Đông cũng không coi lời của bà lão là chuyện gì to tát, chỉ cười nói với bà ta: “Bà ơi, bà cần tiền sao?

Không vấn đề gì, cháu có thể cho bà tiền.

Ngoài ra, bà một mình sống ở nơi này chắc là rất bất tiện phải không?

Hay là thế này đi, bà đi theo cháu về, cháu sẽ đưa bà đến thành phố lớn ở, ở đó có viện dưỡng lão, bà thấy thế nào?” Nhưng sắc mặt của bà lão lại trở nên vô cùng quỷ dị: “Ý của ta là, ta giúp các ngươi bắt trùng, các ngươi hãy để lại mạng ở đây đi.” Ôi trời ơi.

Vương Bàn Tử nghe thấy lời này liền không nhịn được nữa!

Vừa nãy còn tưởng bà lão này là người tốt, kết quả bây giờ nghe thấy vậy liền không nhịn được, lập tức rút súng lục ra, chĩa vào bà lão.

Nhưng bà lão lại cười một cách quỷ dị, dường như không hề sợ hãi khẩu súng của Vương Bàn Tử.

Nụ cười đó rõ ràng là đang khiêu khích cậu ta.

Vương Bàn Tử thấy cảnh tượng như vậy, liền không nhịn được nữa, lập tức chuẩn bị nổ súng.

Nhưng bà lão này bây giờ dường như tốc độ rất nhanh, trong nháy mắt đã nhảy vào một khu rừng gần đó, rồi hoàn toàn biến mất.

Vương Bàn Tử nổ mấy phát súng vào khu rừng đó, nhưng xem ra không hề trúng người.

Lý Đông cảm thấy khó hiểu, tại sao bà lão đó lại trở nên lợi hại như vậy?

Nếu nhìn bề ngoài, bà lão đó e rằng là một người đi lại cũng có chút bất tiện, một bà lão như vậy chắc cũng không sống được bao lâu nữa, nhưng không ngờ thân thủ lại nhanh nhẹn như vậy, hoàn toàn không giống một bà lão, trông bà ta càng giống một sinh vật kỳ lạ.

Lại là chuyện gì nữa đây?

"Bây giờ chúng ta làm gì đây?

Có cần đuổi theo bắt mụ già đó không?

Tôi thấy bà ta căn bản không phải là người, chắc là một con quái vật biến thành, biết đâu chúng ta bắt được bà ta, có thể giải được bí ẩn ở đây!" Vương Khải Toàn bây giờ cũng háo hức muốn thử, trong tay cầm một vũ khí khác, cũng là một loại vũ khí hạng nặng, nếu đối

phó với quái vật, cũng có chút cơ hội.

“Bây giờ đừng vội, chúng ta đuổi theo cũng không biết nó chạy đi đâu rồi!

Nơi này quỷ dị như vậy, chúng ta đừng đuổi bừa!” Lý Đông lắc đầu.

Lúc cần thận trọng thì phải thận trọng, không phải lúc nào cũng cần làm kẻ lỗ mãng, nếu lúc nào cũng lỗ mãng thì quá đáng rồi.

“Nhưng nếu như vậy, chúng ta phải làm gì đây?

Chẳng lẽ bây giờ chúng ta hoàn toàn không có cách nào sao?” “Cũng không hẳn, chạy trời không khỏi nắng, chúng ta quay lại ngôi nhà phía trước xem sao!” Lý Đông quay lại nhà thờ tổ.

Sảnh chính của ngôi nhà trông không có gì đặc biệt, chỉ là một sảnh chính bình thường, mang phong cách cổ xưa, chắc là một ngôi nhà cũ.

Nhưng ngôi nhà này có hai tầng!

Thế là hắn chuẩn bị lên lầu xem sao.

Lý Đông đi phía trước, luôn cảnh giác, cũng không biết trên lầu rốt cuộc có thứ gì, vì hành vi vừa rồi của bà lão đã chứng minh, nơi này đối với họ không phải là nơi tốt lành, sinh vật ở đây e rằng cũng là kẻ thù.

Vì vậy, lúc lên lầu hắn rất cẩn thận, không dám có bất kỳ sơ suất nào.

Nhưng khi đi đến giữa cầu thang, hắn đột nhiên giật mình.

Chương 777

Hắn phát hiện một con quái vật mặt lạnh nhe răng trợn mắt đang đi về phía mình!

Nhưng đợi đến khi nhìn rõ con quái vật mặt lạnh đó rốt cuộc là thứ gì, hắn mới khẽ thở phào nhẹ nhõm!

Hóa ra ở đây chỉ là một bức tượng!

Đặt tượng ở cầu thang quả là một chuyện kỳ lạ!

Đương nhiên có lẽ ở một số nơi sang trọng có chuyện như vậy!

Bức tượng này được điêu khắc sống động như thật, trông giống như một tiểu quỷ dưới địa phủ, tay trái cầm một sợi xích sắt, tay phải cầm một thanh đao, cộng thêm vẻ ngoài đáng sợ, dùng để dọa người thì tuyệt đối không có vấn đề gì.

Đặt một con quái vật như vậy ở đây, chẳng lẽ người sống ở đây có sở thích quái đản sao?

Trên thế giới này quả thực có đủ loại người, mỗi người đều có sở thích khác nhau.

Có người thích những thứ yên tĩnh, thanh bình, có người lại thích những thứ kích thích!

Đặt một tiểu quỷ như vậy ở đây, có lẽ là để tìm kiếm một loại kích thích nào đó.

Nhưng Lý Đông cũng không để ý, hắn đã lên tầng 2!

Nhưng tầng 2 trông có vẻ cũng không có nhiều thứ!

Dường như là nơi ở bình thường của con người!

Thứ duy nhất có thể thu hút sự chú ý của mọi người, là phía trước

dường như có mấy cái rương!

Mấy cái rương đó được làm rất tinh xảo, bên trong dường như chứa thứ gì đó có giá trị!

Vương Bàn Tử và Vương Khải Toàn hai người nhìn thấy có đồ có giá trị, mắt sáng lên, chuẩn bị đi xem rốt cuộc là thứ gì!

"Đừng mở rương bừa bãi, lỡ như bên trong có cơ quan thì sao…" A Ninh không nhịn được nhắc nhở một câu.

Nhưng hai tên này bây giờ không quan tâm nhiều như vậy, xông tới, trực tiếp mở rương ra.

May mắn, trong rương dường như không có cơ quan đặc biệt gì, chỉ là một cái rương bình thường.

Nhưng đồ vật bên trong rương lại không ít, trông giống như của hồi môn của một người phụ nữ!

Về cơ bản đều là đồ trang sức vàng bạc.

Đương nhiên đồ trang sức vàng bạc như vậy ở hiện tại không có bao nhiêu người có thể dùng được?

Có lẽ vào thời cổ đại, một số tiểu thư nhà giàu khi xuất giá mới có những thứ này.

Vương Bàn Tử và mấy người bây giờ không quan tâm nhiều như vậy, trực tiếp chuẩn bị chiếm hữu đồ vật trong rương.

Không còn cách nào khác, vừa rồi bà lão đó đột nhiên muốn giữ mạng họ lại, khiến Vương Bàn Tử và mấy người tức giận, cho nên Vương Bàn Tử coi nơi này là sào huyệt của kẻ thù.

Nếu nơi này là sào huyệt của kẻ thù, vậy thì những thứ này trong mắt họ tự nhiên là chiến lợi phẩm, không có bất kỳ áp lực tâm lý nào.

Ngoài cái rương đó ra, Lý Đông nhìn thấy trên tường dường như

có một bức tranh.

Dường như là một bức chân dung!

Chỉ là sau khi nhìn thấy bức chân dung đó, hắn đột nhiên giật mình.

Vì người được vẽ trong bức chân dung đó dường như chính là hắn!

Chỉ là bức tranh đó trông khá cổ xưa!

Những người ở đây nếu đã là đạo mộ tặc, thì đối với đồ cổ cũng có nghiên cứu, biết đồ cổ có phải là đồ cổ thật hay không chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra.

Chất liệu giấy đó e rằng ít nhất cũng có mấy trăm năm rồi!

Nói cách khác, bức tranh này tuyệt đối được vẽ từ mấy trăm năm trước, tuyệt đối không thể làm giả được!

Nhưng mấy trăm năm trước đã vẽ chân dung của Lý Đông, điều này cũng không thể nào.

Tim Lý Đông đập thình thịch.

Bây giờ hắn có thể xác định rằng mình đã gặp phải chuyện tồi tệ rồi!

"Đông ca, lạ thật đấy!

Chẳng lẽ nơi này thực ra là nhà của tổ tiên nào đó của anh sao?" Vương Bàn Tử không nhịn được hỏi.

Hai người trông giống nhau, phần lớn trường hợp về cơ bản là người một nhà.

Đương nhiên trong một gia đình, cha con có thể trông hơi giống nhau.

Hoặc anh em sinh đôi có thể có ngoại hình giống nhau!

Hoặc là giữa tổ tiên và con cháu có thể có sự tương đồng cách đời.

Đương nhiên những điều này đều có tính ngẫu nhiên!

Chương 778

Nhưng dù thế nào đi nữa, Lý Đông cũng không thể có quan hệ họ hàng với một người từ mấy trăm năm trước!

Thậm chí khả năng là người một nhà cũng không thể.

Vì hắn chưa bao giờ đến nơi này!

Lý Đông là một người xuyên không đến thế giới này, đối với hắn đây là một thế giới hoàn toàn mới, không thể nào có chuyện đó được!

"Không đúng, xem ra những bức tranh này không chỉ có mình tôi, hãy xem những người phía sau này!" Lý Đông phát hiện đó không phải là một bức bích họa, mà là một bức tranh treo, phía sau bức tranh treo đó còn có mấy bức nữa.

Sau khi lần lượt mở những bức tranh phía sau ra, từng người một đều im lặng, vì những người được vẽ trong tranh dường như chính là họ!

Bây giờ trong đội ngũ này, mỗi người đều có mặt trong tranh! ...

"Lạ thật đấy, chẳng lẽ chúng ta đều xuyên không từ mấy trăm năm trước đến đây sao?

Không thể nào!" Lý Đông liếc nhìn mấy người bạn đồng hành xung quanh, lắc đầu.

Chuyện như vậy tuyệt đối không thể xảy ra, nhưng bây giờ những bức tranh dường như đã vẽ họ ở trên đó.

Nơi này lại có những bức tranh treo này.

"Phải công nhận, nhìn trong tranh thì Bàn gia tôi đây khá đẹp trai, xem ra người vẽ bức tranh này cũng biết hàng, biết cách thể hiện sự

đẹp trai của Bàn gia!" Vương Bàn Tử sau khi xem tranh, đã nghĩ ra một cách để giảm bớt căng thẳng.

Nhưng, bây giờ gặp phải chuyện quỷ dị như vậy, dù thế nào đi nữa, cũng không thể nào thoải mái được.

"Thôi, chúng ta quay về đi, nơi này cùng lắm cũng chỉ là giả thần giả quỷ thôi!

Hoặc là lúc ở nơi này, thật sự có một người đặc biệt biết bói toán, có thể tính ra chúng ta sẽ đến đây, rồi dùng những bức tranh này để dọa chúng ta!

Chẳng có gì to tát cả!" Hồ Bát Nhất xem xét hồi lâu, cũng không đưa ra được kết luận gì, cuối cùng đưa ra một tổng kết.

"Nhưng chuyện này thật sự có kết quả như vậy sao?

Nghe như đang tự lừa mình dối người vậy?" Vương Bàn Tử không nhịn được hỏi.

Lý Đông lắc đầu: "Thôi, bây giờ cũng không biết nơi này là thế nào, chúng ta ở đây đoán mò cũng vô ích.

Nơi này, ngoài những thứ này ra cũng không có gì khác, chúng ta rời khỏi đây trước đi!" Lý Đông bèn dẫn mấy người chuẩn bị xuống lầu.

Vốn dĩ xuống lầu cũng không có vấn đề gì!

Nhưng khi đi đến góc rẽ của cầu thang, hắn bỗng cảm thấy có gì đó không ổn.

"Chuyện gì vậy?

Chúng ta mới ở trên đó chơi một lúc, sao bên dưới lại có sự thay đổi lớn như vậy!" Giải Liên Hoàn không nhịn được hỏi.

Ông già này dù sao cũng lớn tuổi, nên nhìn sự việc cẩn thận hơn,

quan sát những thứ xung quanh cũng nhiều hơn, lập tức nhìn thấy một số thứ mà người khác khó chú ý.

"Ở đây lại có tình huống gì không ổn sao?" Giải Liên Hoàn chỉ vào bức tượng nói: "Đương nhiên là không ổn, nhìn kìa, bức tượng này!

Lúc chúng ta lên, tay trái của bức tượng cầm đao, tay phải cầm xích sắt, nhưng bây giờ nó biến thành cái gì?

Nhìn xem, tay trái cầm một sợi xích sắt, tay phải cầm cái đầu của nó?

Ai đã thay bức tượng ở đây?" "Tượng bị thay đổi?

Nhưng tôi cảm thấy, dường như chính bức tượng đã thay đổi?

Nó đã lấy đầu của mình đặt lên tay!" Lý Đông quan sát kỹ, xác định bức tượng này chính là bức tượng mà họ đã thấy trước đó, nó thực sự đã thay đổi.

"… Tượng cũng có thể thay đổi sao?" Chỉ là trò giả thần giả quỷ.

Cùng lắm cũng chỉ là có người đã thay bức tượng này thôi.

Chẳng lẽ bức tượng này là một sinh vật sống, rồi tự chặt đầu mình, cầm trong tay sao?

Chuyện như vậy có thể xảy ra sao?

Cuối cùng, Vương Bàn Tử không nhịn được lấy một cây gậy sắt, đập thẳng vào bức tượng!

Chất liệu của bức tượng này cũng không đặc biệt tốt!

Bị cây gậy sắt đập như vậy, liền vỡ nát, rơi đầy đất đá vụn!

Nhưng sau khi đầu của bức tượng rơi xuống đất, có lẽ vì góc độ, Lý Đông luôn cảm thấy ánh mắt của nó nhìn mình rất không ổn.

Một bức tượng, ánh mắt nhìn người không ổn, là chuyện gì vậy?

131.

Đương nhiên sau đó Lý Đông lại cảm thấy có thể mình đã nảy sinh một loại ảo giác nào đó, nên cũng không để tâm.

Mấy người này đều là đạo mộ tặc.

Chương 779

Những đạo mộ tặc như họ đã trải qua quá nhiều chuyện quỷ dị rồi, bây giờ cũng không thiếu thêm một chuyện này.

Cho nên thật sự không để trong lòng.

Đối với chuyện quỷ dị, theo họ thấy, đó chỉ là chuyện bình thường.

Đúng vậy, tất cả đều là thao tác cơ bản, không có gì to tát.

Sau khi đập vỡ bức tượng, họ đi xuống lầu!

Nhưng ở dưới lầu, ánh mắt của họ lại bị những bài vị được thờ cúng ở đây thu hút!

"Lúc chúng ta vào sảnh chính này, có nhiều bài vị được thờ ở đây như vậy sao?" Mấy người nhìn nhau, rồi nhớ lại chuyện lúc mới vào, bỗng nhiên không chắc chắn lắm.

Vì lúc mới vào, tất cả sự chú ý của họ đều bị bà lão kia thu hút, sau đó bị bà ta lừa một vố.

Tuy rằng bà lão đó đã giúp họ giải quyết chuyện mọc lông kỳ quái trên người.

Nhưng lại khiến họ rơi vào một cuộc khủng hoảng lớn hơn.

"Cái này tôi cũng không nhớ rõ, chỉ thấy tình hình ở đây có chút không ổn.

Tên của những người được thờ trên những bài vị này, dường như có tên của chúng ta?

Chẳng lẽ chúng ta thật sự đã chết, tất cả đều được thờ ở đây sao?" A Ninh là phụ nữ đương nhiên là người tỉ mỉ nhất, nhanh chóng

nhìn thấy tên trên bài vị.

Những tấm bài vị gỗ này rất nhiều, khoảng hơn 100 cái!

Mỗi tấm bài vị gỗ đều có một cái tên, đương nhiên không giống với bài vị gỗ bình thường.

Bài vị gỗ bình thường về cơ bản chỉ ghi tên của ai đó, nhưng những tấm bài vị gỗ này thậm chí còn ghi cả cuộc đời của người đó, thậm chí cả cái chết, đều được ghi trên bài vị, trông giống như những bản tiểu sử đơn giản của từng người.

Ngôn ngữ sử dụng về cơ bản đều là văn ngôn, chỉ là những văn ngôn này đối với trình độ văn hóa của những đạo mộ tặc này, cũng không có bất kỳ ảnh hưởng nào, họ có thể đọc hiểu được chữ viết trên đó!

Thật đúng là có chút thú vị!

"Chẳng lẽ là người trùng tên với tôi sao?

Trên đó có ghi cả ngày chết của tôi, tôi rõ ràng đang sống, sao lại ghi tôi đã chết?" Lý Đông nhớ lại những bức tranh treo trên lầu.

Đúng vậy, những bức tranh treo đó thực tế rất nhiều, chỉ là họ chỉ xem mấy bức tranh trên cùng, mấy bức của họ thôi!

Phía dưới còn có một số bức tranh treo, nhưng họ không chú ý.

Chẳng lẽ những bức tranh treo khác đó là những người khác được ghi trên những tấm bài vị gỗ này sao?

"Nhìn cái chết của tôi này, lạ thật!

Ninh tiểu thư, Ninh tiểu thư lại bị rắn cắn chết!" Vương Bàn Tử nhìn thấy cách viết trên bài vị, liền cười ha hả.

Bây giờ A Ninh đang sống sờ sờ, sau khi nhìn thấy cảnh này, cũng kinh ngạc nhìn vào ghi chép về mình, dường như thật sự bị rắn cắn

chết!

Chỉ là sau khi xem ghi chép trên đó, A Ninh không khỏi toàn thân run rẩy!

Vì trên đường đến cung điện Tây Vương Mẫu, cô quả thực suýt bị rắn cắn chết.

A Ninh lúc đó, thật sự kinh hồn bạt vía, luôn cảm thấy mình đã chết, chỉ không biết tại sao lại một cách khó hiểu, dường như lại sống lại.

Nhưng trên đường đó, cô đã mấy lần nhìn thấy một người khác!

Tuy rằng người khác đó trông không đặc biệt rõ ràng, nhưng A Ninh có thể khẳng định đó tuyệt đối là mình!

Quan trọng nhất là, cô nhìn thấy người khác đó lại là một con quái vật có đuôi rắn!

Lúc đó cuối cùng an toàn trở về, A Ninh không để trong lòng, nhưng bây giờ nhìn thấy bài vị này, bỗng nhiên nhớ lại những chuyện đó, khiến cô có một cảm giác rợn tóc gáy!

Lý Đông cũng biết những chuyện đó, đặc biệt là A Ninh, vì trong ký ức của hắn, theo sự phát triển ban đầu của thế giới này, A Ninh sẽ bị rắn cắn chết ở đó!

Nhưng sau đó vì sự xuất hiện của hắn, nên A Ninh mới thoát được một kiếp, và sống sót, trở thành người phụ nữ của hắn!

Chỉ là, hắn không ngờ ở nơi này lại ghi lại rằng cô bị rắn cắn chết!

“Ha ha ha ha, Vương Khải Toàn, tên Vương Khải Toàn này, quả nhiên làm nhiều chuyện xấu, đã bị báo ứng!

Nhìn xem nhìn xem.

Nhìn xem, lại bị đá từ trên trời rơi xuống đập chết.

Cũng quá thảm rồi, nhìn xem ngay cả thi thể cũng không thu hồi được!" Vương Bàn Tử sau khi nhìn thấy bài vị của Vương Khải Toàn, liền cười phá lên.

Nhưng Vương Khải Toàn lập tức lườm một cái, chỉ vào một bài vị khác: "Cậu cũng không hơn tôi bao nhiêu đâu, trên đó ghi cậu kiệt sức mà chết, tôi đoán không phải là chết vì mệt ở nơi nào khác, tôi đoán cậu là tinh tận nhân vong!" Hai tên này lại cãi nhau!

Nhưng kết cục của mỗi người được ghi trên bài vị, thật sự khiến người ta cảm thấy khó tin.

Nếu kết hợp với những bức tranh treo trên lầu, Lý Đông cảm thấy nơi này càng thêm quỷ dị!

Quan trọng nhất là hắn nhìn thấy bài vị về mình!

Chương 780

Đúng vậy, ở đây cũng có bài vị của hắn!

Nhưng trên bài vị đó lại ghi rằng, chết vì quá phấn khích khi chơi game!

Mẹ kiếp, Lý Đông bỗng nhiên nhớ ra, rốt cuộc mình đã xuyên không đến thế giới này như thế nào!

Vì hắn phát hiện ký ức của mình dường như không đặc biệt chính xác, lúc hắn xuyên không đến thế giới này, dường như thật sự là đang chơi game, sau đó đến thế giới này!

Mẹ kiếp, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Chỉ là, đang lúc mấy người đang suy nghĩ về chuyện này, Lý Đông bỗng cảm thấy sau lưng mình có thứ gì đó.

Đúng vậy, đó là một cái lưỡi khổng lồ, lạnh buốt, dường như đang liếm sau gáy hắn!

Lý Đông không khỏi giật mình kinh hãi, nhưng cũng không hoảng loạn, chuyện quỷ dị như vậy hắn đều đã gặp qua, cho nên ngay khoảnh khắc đó, hắn rút đao ra, rồi nhanh chóng quay người lại, muốn tìm người liếm mình phía sau, rốt cuộc là ai!

Chỉ tiếc là khi hắn quay người lại lại phát hiện căn bản không có sinh vật nào!

Hắn ngẩng đầu lên, phát hiện trên đầu cũng không có sinh vật nào!

Kết quả là lúc này, đột nhiên nghe thấy một tiếng kinh hô!

Trên đỉnh đầu của họ đột nhiên rơi xuống một tảng đá khổng lồ!

Tảng đá khổng lồ đó, có lẽ nặng đến mấy vạn cân!

Vị trí rơi xuống của tảng đá đó, lại thật sự là nơi Vương Khải Toàn đang đứng!

Hồ Bát Nhất thấy cảnh này, liền lớn tiếng hét lên với Vương Khải Toàn, muốn Vương Khải Toàn lập tức né ra.

Nhưng Vương Khải Toàn không biết làm sao, bây giờ đang trong trạng thái ngơ ngác, căn bản không biết phải làm gì!

Hồ Bát Nhất bây giờ rất dũng cảm muốn đi đẩy Vương Khải Toàn ra, chỉ tiếc là, tốc độ rơi xuống của tảng đá đó thực sự quá nhanh, ngay cả Hồ Bát Nhất cũng không dám xông vào!

Đợi đến khi Vương Khải Toàn phản ứng lại, dường như đã hoàn toàn không kịp chạy trốn!

Chỉ là, trong gang tấc, mọi người bỗng nhiên nhìn thấy một luồng đao quang lóe lên!

Đúng vậy, Lý Đông đã ra tay trong tích tắc!

Tảng đá khổng lồ đó trong tay hắn, bị chém làm hai, sau đó lại làm bốn!

Sức mạnh như vậy, quả thực đáng sợ!

Tuy rằng tảng đá khổng lồ đó vẫn rơi xuống người Vương Khải Toàn!

Nhưng trang bị trên người Vương Khải Toàn cũng rất tốt, có sức phòng hộ mạnh mẽ!

Cộng thêm Lý Đông ở bên cạnh giúp đỡ gánh chịu một phần!

Sau đó tên này chỉ bị đè vào chân!

Không chết, nhưng tên này cũng đau đớn la hét!

Nhìn bộ dạng đó, chân của hắn dường như bị thương không nhẹ,

ít nhất cũng bị gãy nát xương rồi!

"Trời ơi, Đông tử cứu tôi với!" Vương Khải Toàn cũng là một tay lão làng, nhưng bây giờ lại hét lên một cách thảm thiết!

Dù sao chuyện bị đè nát xương, bất kể là ai, e rằng cũng không chịu nổi!

Nhưng bây giờ chuyện như vậy, đã xảy ra rồi!

Bị thương không nhẹ!

May mắn vì có sức phòng ngự mạnh mẽ của bộ đồ Ngũ Hành, giúp hắn gánh chịu không ít sát thương!

Nếu không, tình hình của hắn bây giờ e rằng còn nghiêm trọng hơn, đó không chỉ là xương cốt bị thương, biết đâu cả cái chân sẽ không còn tồn tại, ít nhất cũng sẽ bị đè thành thịt băm.

Bây giờ chỉ là xương cốt bị thương thôi!

Nhưng trong đội ngũ có người bị thương tuyệt đối không phải là chuyện tốt!

Vì bây giờ ngay cả lối ra cũng không biết, nếu muốn đến bệnh viện e rằng còn phiền phức hơn!

Nhưng chuyện như vậy nếu kéo dài quá lâu, cũng không phải là chuyện tốt.

Vì sau khi con người bị thương, cơ thể vì phản ứng bản năng, sẽ muốn sửa chữa tổn thương của cơ thể!

Cơ thể không thể giống như bác sĩ thực sự giúp sửa chữa, chỉ có thể dựa vào bản năng sửa chữa, lúc bản năng sửa chữa, dễ xảy ra chuyện.

Như loại gãy xương này, vị trí gãy xương bị lệch, nếu cơ thể bản năng sửa chữa, không quan tâm rốt cuộc là chỗ nào, cứ sửa chữa theo

cách bị lệch, vậy thì không cần phải nói nữa.

“Cậu ráng chịu một chút, bây giờ tôi có lẽ có chút cách!

Nhưng thuốc tê tôi mang theo hiệu quả không đặc biệt tốt, ráng chịu một chút, nếu không có thể xảy ra chuyện.” Lý Đông chưa bao giờ đi trộm mộ mà có thể phẫu thuật cho người khác ở bên ngoài.

Thuốc men mang theo về cơ bản cũng là một số loại dùng cho trường hợp khẩn cấp, về cơ bản đều xem xét rằng nếu có người bị thương, chắc chắn phải đưa về bệnh viện, như vậy mới có thể hồi phục.

Chương 781

Nhưng rõ ràng, bây giờ tình trạng của Vương Khải Toàn không còn cách nào khác, hoặc là không kịp đưa về bệnh viện, bắt buộc phải nối lại chân cho hắn ở đây, nếu không, một chân của tên này sẽ bị phế.

Nhưng trên người hắn cũng chỉ có một số vật dụng chữa thương đơn giản, nếu băng bó vết thương thông thường thì hoàn toàn không có vấn đề gì, nhưng nếu xử lý loại gãy xương như của Vương Khải Toàn thì e rằng rất khó.

Chút thuốc men đơn giản đó căn bản không có cách nào xử lý vết thương nặng như gãy xương.

May mắn, Lý Đông trước khi xuyên không, có một người bạn học ở trường y.

Người bạn học đó đúng lúc học khoa xương khớp.

Lúc đó, khi không có chuyện gì làm với người bạn học đó, hắn đã lén học một số bản lĩnh của người bạn đó!

Tuy không học được hết, nhưng hắn cảm thấy dường như cũng có thể thử một chút, nếu không, chân của Vương Khải Toàn e rằng thật sự phải phế rồi!

Thế là, Lý Đông, vị bác sĩ dỏm này bắt đầu hành động!

Vị bác sĩ dỏm này bây giờ đang nỗ lực giúp Vương Khải Toàn nối lại chân!

Sau đó giúp xử lý vết thương.

Vương Khải Toàn la hét một hồi lâu, tên đó mới đột nhiên phát hiện chân mình dường như đã được nối lại!

Nhưng thương gân động cốt 100 ngày, xem ra tên này muốn hồi phục cũng cần 100 ngày!

Cũng hơn ba tháng!

Nếu có điều kiện, bắt buộc phải đưa tên nhóc này ra ngoài, tuyệt đối không thể trì hoãn ở đây.

Nhưng bây giờ, hoàn toàn không có cách nào khác, chỉ có thể tạm thời xử lý như vậy.

May mắn trong túi của Lý Đông có ván gỗ, có thể dùng làm nẹp!

Ngoài ra cũng có một số gạc cầm máu, những gạc này sau khi được hệ thống nâng cấp, có một loại hiệu quả chữa trị, có thể giúp hồi phục sớm hơn.

"Bây giờ có hai lựa chọn, một là cho cậu vào trong túi Càn Khôn.

Túi Càn Khôn là một không gian kỳ dị hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài, ở trong đó tuyệt đối an toàn!

Trên bài vị gỗ ghi rằng cậu sẽ bị đá rơi xuống đè chết, biết đâu đó thật sự là một lời tiên tri.

Lần này cậu may mắn sống sót, biết đâu lần sau sẽ không như vậy!

Nếu có thể đưa cậu vào túi Càn Khôn thì rất tốt!

Ít nhất có thể đảm bảo an toàn bên trong." Túi Càn Khôn là một thứ vô cùng kỳ diệu, bên trong gần như có thể chứa đồ vật vô tận, không chỉ đồ vật, thậm chí người cũng có thể chứa vào đó, chỉ là chỉ ở trong đó mới tuyệt đối an toàn.

Đương nhiên Lý Đông không dám tự mình vào đó, sợ sau khi vào đó sẽ không ra được.

"Đông ca, tôi không muốn bị nhốt ở trong đó đâu, ở trong đó không

phải là chuyện tốt!

Hay là thế này đi, các cậu dìu tôi, tôi chắc là có thể chịu đựng được!" "Hay là thế này đi, chúng ta làm một cái cáng, tìm người có quan hệ tốt với cậu khiêng đi." Nếu được mấy người khiêng, hắn có thể cảm nhận được tình hình bên ngoài, như vậy hắn cảm thấy thoải mái hơn một chút!

Nhưng với tình hình hiện tại, rốt cuộc ai có thể khiêng Vương Khải Toàn đây?

Thân hình của Vương Khải Toàn cũng rất béo, thực tế cũng không khác Vương Bàn Tử là mấy, cân nặng của hắn khoảng 100kg!

Nếu để người khác khiêng, mỗi người gần như phải chịu gánh nặng 50kg!

Thực sự mà nói, đây không phải là một trọng lượng nhẹ.

Nếu đổi lại là người bình thường, căn bản không khiêng nổi, hoặc phải tìm ba bốn người khiêng mới được!

Mấy người họ tuy thể chất không giống nhau, sức mạnh cũng không nhỏ, nhưng khiêng một người nặng 100kg, thật sự rất phiền phức!

Nếu trên đường lại gặp phải chuyện bất ngờ, thì căn bản không thể tưởng tượng được!

"Đông ca, không thể có cách nào khác sao?

Chân của tôi bây giờ quả thực có vấn đề!

Nhưng Đông ca không phải có thể dùng hệ thống nâng cấp đồ vật sao?

Anh nâng cấp mấy loại thuốc này đi, biết đâu có thể chữa khỏi vết thương cho tôi ngay lập tức!

Sau đó cho tôi một cây nạng, tôi gần như ổn rồi, không cần người khác khiêng, cũng không cần người khác cõng!" Vương Khải Toàn cũng là một người cứng rắn.

Dù sao lúc trẻ hắn quả thực đã đến nhiều nơi, nếu ở những nơi đó không cứng rắn, muốn sống sót thật sự không dễ dàng, cho nên tên này cũng rất không tồi.

Có thể nâng cấp thuốc men sao?

Lý Đông thử một chút, bỗng nhiên phát hiện dường như thật sự có thể.

Hệ thống chỉ là không thể tạo ra đồ vật từ hư không, nhưng nếu là đồ vật đã tồn tại dường như đều có thể nâng cấp, dùng giấy gấp thành hình dạng của một thứ gì đó cũng có thể nâng cấp, huống chi là tất cả đồ vật.

Hắn nhanh chóng nâng cấp thuốc men, sau đó dán lên chân của Vương Khải Toàn!

Nhưng Vương Khải Toàn bây giờ dường như rất sốt ruột, chỉ hận không thể thuốc vừa dán lên, có thể lập tức khiến hắn hồi phục khỏe mạnh!

Chương 782

“Chưa khỏi, chưa khỏi!” Tên này không ngừng la hét.

“Mẹ kiếp, cậu tưởng là tiên đan à, ăn vào là khỏi ngay sao?

Rõ ràng là thuốc trị trật đả, sau khi được nâng cấp, tuy hiệu quả tốt hơn một chút, nhưng e rằng cũng không nhanh như vậy được!

Cậu ráng chịu một chút đi, để xem đến ngày mai thế nào!” Lý Đông nhìn bộ dạng muốn ăn đậu hũ nóng của tên này, không nhịn được chửi một câu!

Vì yêu cầu của tên này thực sự quá vô lý!

Muốn khỏi nhanh như vậy, về cơ bản là không thể, vì căn bản không có loại thuốc nào nhanh như vậy!

Bây giờ không thể đi được, bắt buộc phải nghỉ ngơi một ngày ở đây, nhưng nơi này lại nguy hiểm như vậy, lại cảm thấy có chút bất lực.

Nhưng sau khi tảng đá khổng lồ đó rơi xuống, trên mặt đất cũng xuất hiện một số điều bất ngờ.

Nói chung, trên mặt đất nơi họ đang đứng, dường như xuất hiện vết nứt!

Trông giống như sắp sụp đổ!

Đúng vậy, vị trí họ đang đứng, dưới lòng đất lại là rỗng!

Cẩn thận thăm dò một chút, quả nhiên dưới lòng đất khu vực đó về cơ bản đều đã sụp đổ, mấy người lùi lại khá nhanh, nếu không vấn đề còn phiền phức hơn!

Nhưng sau khi cái hố lớn này bị đập ra, Lý Đông nhìn thấy một số

bậc thang, dường như không gian dưới lòng đất đó có thể đi xuống!

"Tôi cảm thấy bên dưới tuyệt đối không phải là nơi tốt lành, xem những chuyện được ghi trên những bài vị gỗ kia, về cơ bản là đang nguyền rủa chúng ta!

Nếu chúng ta đi xuống, e rằng sẽ trúng ngay bẫy của nó, thật sự sẽ chết như trên bài vị gỗ đã ghi!" Hồ Bát Nhất nhìn hoàn cảnh bên dưới, cảm thấy vô cùng nguy hiểm!

Bây giờ những dòng chữ được ghi trên bài vị gỗ đó dường như thật sự khiến ông ta cảm thấy như vậy!

Vương Khải Toàn, đứa trẻ xui xẻo đó vừa mới xem trên bài vị gỗ rằng mình sẽ bị đá đập, sau đó liền bị một tảng đá không rõ từ đâu rơi xuống đập trúng, tuy không mất mạng, nhưng cũng rất thảm hại.

Vương Bàn Tử bây giờ trong lòng cũng cảm thấy chột dạ, cảm thấy nếu ở bên dưới không có mấy trăm triệu, mà lại mạo hiểm lớn như vậy đi xuống, chắc chắn sẽ chịu thiệt lớn!

Lý Đông tuy có tinh thần mạo hiểm, nhưng cảm thấy với tình hình hiện tại, không nên mạo hiểm thì tốt hơn, dù sao trong đội ngũ có người bị thương, tốt nhất nên tìm một nơi an toàn, trước tiên để người bị thương nghỉ ngơi.

Nhưng đang chuẩn bị rời đi, hắn bỗng phát hiện vị trí mình đang đứng, dường như căn bản không phải là ngôi nhà lúc mới vào.

Đúng vậy, lúc mới vào, nơi này là ngôi nhà lớn nhất trong làng, cũng được gọi là nhà thờ tổ, ở đó có một bà lão.

Nhưng bây giờ khi chuẩn bị rời đi, mới phát hiện vị trí mình đang đứng căn bản không phải là trong một nhà thờ tổ!

Nơi này bây giờ trông giống một tầng hầm hơn, đúng vậy, nơi họ đang đứng là một tầng hầm, xung quanh ngay cả một cửa sổ cũng

không có, chỉ có những bức tường đá lạnh lẽo!

Cửa lại càng không cần phải nói!

Bây giờ con đường duy nhất có thể đi là hai con đường, một trong số đó là cái hố lớn bị đá đập ra, dưới cái hố đó có bậc thang chắc là có thể đi xuống.

Con đường còn lại là lên lầu!

Nhưng trên lầu dường như cũng không có gì, hoặc là lên lầu có thể ra ngoài được sao?

Lý Đông bỗng cảm thấy có chút không đáng tin!

"Chúng ta hình như thật sự bị lừa rồi!

Hoặc là những thứ chúng ta đang thấy thực ra là ảo giác?

Có người đã sử dụng 'viên quang thuật' với chúng ta sao?" Trán Hồ Bát Nhất toát mồ hôi.

Viên quang thuật là một loại ảo thuật, giỏi sử dụng thứ này nhất là bà già áo trắng, cũng chính là con chồn vàng.

Nó có thể thông qua nước tiểu và âm thanh, khiến con mồi của mình sinh ra ảo giác, sau đó tự động nộp mạng!

Đương nhiên, Lý Đông bây giờ có thể khẳng định rằng, thứ như chồn vàng đối với hắn không có ảnh hưởng lớn!

Tình hình ở đây tuyệt đối là một con chồn vàng siêu cấp mới có thể làm được!

Hoặc là cũng không phải ảo giác, mà là thật!

Sau khi lên lầu, lúc quay về, không phải quay về sảnh chính, mà là quay về một tầng hầm khác?

"Tôi nhớ ra rồi, chúng ta lên lầu rồi lại xuống lầu, bức tượng ở

giữa cầu thang không giống nhau!

Bây giờ không phải là bức tượng đã thay đổi, mà là lúc chúng ta xuống lầu, cầu thang chúng ta đi vốn dĩ đã không giống nhau!

Chúng ta đã đi lên một cầu thang khác, cho nên mới đến nơi này?" Mọi người nhớ lại trải nghiệm của mình, bỗng nhiên phát hiện sau khi lên lầu rồi xuống lầu, hoàn cảnh gặp phải đều đã thay đổi, có thể không phải là hoàn cảnh có thay đổi, mà là căn bản đã đi nhầm đường, sau đó đến nơi này!

Bằng chứng lớn nhất là tảng đá khổng lồ nặng vạn cân rơi từ trên đỉnh đầu xuống!

Tầng 2 trên đỉnh đầu của nhà thờ tổ mà họ mới vào ban đầu, không thể nào rơi xuống một tảng đá lớn như vậy được!

Bây giờ rơi xuống một tảng đá lớn như vậy, chắc chắn có nguyên nhân khác!

Chỉ là, sau khi lên lầu rồi lại đi xuống theo cầu thang, lại cũng có thể đi nhầm đường, lại là tình huống gì vậy?

Chương 783

Lý Đông đang do dự, bỗng nhiên phát hiện trong căn phòng này dường như có một kẻ xui xẻo!

Đó là một người mặc một bộ quần áo kỳ lạ, quần áo của người đó và môi trường xung quanh vừa hay có thể hòa vào nhau, nếu không nhìn kỹ, thật sự không thể nhìn rõ!

Kẻ xui xẻo này bị người ta dùng một sợi dây thừng siết cổ, sau đó bị treo cổ chết!

Nhìn bộ dạng đó vô cùng bi thảm!

Lý Đông lại không nhịn được nhìn vào bài vị gỗ đầu tiên trong số những bài vị gỗ kia!

Đúng vậy, trên bài vị gỗ đầu tiên đó, ghi rằng bị người ta dùng dây thừng siết chết.

Nhìn thấy người bị treo cổ, cả mấy người đều cảm thấy hơi khó chịu.

Bởi vì trong một số câu chuyện kinh dị, loại quái vật đáng sợ nhất chính là quỷ treo cổ.

Dĩ nhiên, thứ đó thực chất chỉ dùng để dọa người, không ai biết liệu có sinh vật như vậy tồn tại thật hay không.

Ít nhất thì đám người Lý Đông căn bản không tin có loại sinh vật đó tồn tại!

Nhưng bây giờ, sau khi nhìn thấy người bị treo cổ, họ cảm thấy có chút không thoải mái.

Người này trông giống như một trong những người được viết tên

trên tấm bài vị gỗ.

Mà hiện tại, tám người bọn họ cũng bị ghi tên lên đó, cùng một loại với người bị treo cổ này.

Cảm giác "thỏ chết cáo buồn, vật thương đồng loại" trỗi dậy.

Bất cứ ai khi thấy đồng loại của mình gặp chuyện cũng sẽ có một cảm giác bi thương, vì vậy Lý Đông đã hạ người đó xuống, sau đó dùng giấy làm một cỗ quan tài, thông qua hệ thống nâng cấp rồi đặt thi thể vào bên trong.

Loại quan tài giấy này cũng không đặc biệt đắt, chỉ 10 Đạo mộ tệ, nhưng có thể đổi lấy một sự an tâm, Lý Đông cảm thấy cũng không sao, dù sao 10 Đạo mộ tệ đối với cậu cũng chẳng đáng là bao.

Thế nhưng sau khi nhìn thấy người chết như vậy, trong lòng Lý Đông thực sự có chút sợ hãi.

Cuối cùng, họ lại phát hiện thêm một số người chết kỳ lạ khác trong căn phòng này.

Quần áo của những người này đều giống nhau, vì màu sắc quần áo hòa lẫn với môi trường xung quanh nên nhất thời không nhìn rõ, phải nhìn kỹ mới thấy được.

Họ đếm thử, có tổng cộng 92 người!

Đúng vậy, trong căn phòng này có tất cả 92 thi thể.

Mà số bài vị gỗ được thờ phụng phía trước cũng có tổng cộng 100 cái!

Nếu vậy, tám người bọn họ có lẽ chính là tám người cuối cùng.

Sau khi nhận ra điều này, Lý Đông cảm thấy có chút rùng rợn.

Hồ Bát Nhất quan sát kỹ vị trí đặt các tấm bài vị gỗ, rồi đột nhiên cau mày nói: "Các cậu có phát hiện ra không?

Mấy tấm bài vị này có vẻ có vấn đề!

Trong tình huống bình thường, nếu thờ cúng tổ tiên thì nên đặt bài vị ở phía sau lư hương, như vậy mới là thờ cúng.

Nhưng bây giờ nhìn xem, mấy tấm bài vị này lại đặt ở phía trước lư hương!

Đây là kiểu thờ cúng gì vậy?

Thứ gì lại được đặt trước lư hương chứ?" Hồ Bát Nhất nhắc nhở, mọi người lúc này mới nhận ra vị trí đặt mấy tấm bài vị gỗ này có vẻ thật sự không đúng.

Vị trí của 100 tấm bài vị đó căn bản không giống như đang được tưởng nhớ, mà trông càng giống vật tế phẩm hơn.

Nếu vậy thì mọi chuyện đều hợp lý, tám người bọn họ cùng với 92 người đã chết trước đó, lẽ nào tất cả đều là vật tế phẩm sao? "Tổ sư nhà nó!

Thằng chó nào dám coi ông đây là vật tế phẩm, thật sự là sống không kiên nhẫn rồi phải không, tưởng Bàn gia đây dễ bắt nạt lắm sao?

Nếu mày thật sự nghĩ Bàn gia đây dễ bắt nạt, ông sẽ cho mày biết thế nào là cô nhi thiết đạo!" Vương Bàn Tử sau khi hiểu ra liền nổi giận, lập tức chuẩn bị ra tay, định phá tan cả căn phòng này.

Hắn mang theo rất nhiều vũ khí, có thể coi là một người được trang bị tận răng, phá một căn phòng cũng không thành vấn đề.

Những người khác lúc này cũng cảm thấy có chút kinh hãi, tình hình hiện tại cho thấy bọn họ chính là 8 vật tế phẩm cuối cùng.

Lẽ nào những phương thức ghi trên bài vị là cách thức tế lễ sao?

Nhưng kết quả này dường như cũng không phải là không thể thay

đổi.

Theo như tấm bài vị, Vương Bàn Tử đáng lẽ phải bị đá đè, nhưng vừa rồi tuy hắn đúng là bị đá đè nhưng cuối cùng vẫn sống sót, không trở thành vật tế phẩm thực sự.

Mặc dù quá trình đó vô cùng nguy hiểm, nhưng cuối cùng họ vẫn thắng một trận.

Lẽ nào kết quả sau này có thể thay đổi được?

Cả nhóm lại đi vòng quanh xem có thi thể nào khác không, nhưng nhanh chóng phát hiện ra những bức tường xung quanh cũng có vẻ không ổn, chúng dường như được làm từ một loại vật liệu đặc biệt.

Cảm giác như chúng rỗng ruột, nhưng khi dùng dao rạch một tảng đá trên tường ra thì phát hiện bên trong cũng là loại vật liệu đó.

Chương 784

Lẽ nào đây là một lối đi có thể tùy tiện mở ra?

Lý Đông cũng không vội mở lối đi.

Nếu vội vàng, có thể sẽ gặp nguy hiểm, dù sao bọn họ cũng là những người khá thận trọng. "Đông ca, bây giờ chúng ta phải làm sao?

Tiếp tục đi xuống dưới, hay là đục tường để rời khỏi đây?

Nếu đục tường, chúng ta có thể rời khỏi đây được không?" Thấy bức tường có thể dễ dàng đào ra, cả nhóm lại có một suy nghĩ khác.

Lối đi dưới lòng đất kia không biết dẫn đến đâu, nên họ không dám tùy tiện thử.

Nếu đào xuyên tường ra ngoài, có một ảo giác rằng họ có thể nhanh chóng ra bên ngoài.

Đương nhiên, với tư cách là những tay lão luyện kinh nghiệm phong phú, họ cũng có một nhận thức khác.

Trên thế giới này, những thứ trông bề ngoài càng an toàn thì thực chất lại càng nguy hiểm, ngược lại những nơi trông nguy hiểm thì lại càng an toàn.

Đây là một loại chiến thuật, cái gọi là "hư thì thực, thực thì hư", loại mưu kế này được sử dụng rất rộng rãi.

Là những người đã trải qua nhiều chuyện, họ đương nhiên hiểu rất rõ điều này, nên cảm thấy việc này có chút khó xử.

Bởi vì cũng có khả năng đối phương cũng có suy nghĩ như vậy, nên cố tình làm ngược lại, chuyên dùng những thứ có vẻ nguy hiểm để dụ họ mắc bẫy.

Dĩ nhiên, khi lối tư duy xuôi và tư duy ngược được sử dụng quá nhiều, mọi thứ trở nên hỗn tạp, cuối cùng ai thật ai giả hoàn toàn không phân biệt được.

Vì vậy, cuối cùng phải dựa vào may mắn.

Lý Đông thực ra không muốn đi vào lối đi dưới lòng đất đó, vì điều đó có nghĩa là phải đi sâu vào lòng đất, và cậu lo rằng sẽ lại đi đến nơi gọi là địa ngục mười tám tầng.

Khung cảnh trong địa ngục mười tám tầng đó thực sự rất kinh tởm, cậu không muốn đi vào đó thêm một lần nào nữa.

Nếu lại phải đi một vòng trong đó, cậu cảm thấy cả người mình sắp phát điên.

Vì vậy, cậu cầm dao mở đường trên tường, quyết định đào một lối đi từ đây.

Sau khi đào sâu vào tường khoảng hơn mười mét, phía trước quả nhiên xuất hiện một không gian rộng rãi.

Nơi này, mắt thường có thể nhìn thấy một số túi màu đen lớn.

Những chiếc túi đen này trông hơi giống loại túi nhựa đen dùng để đựng rác thời hiện đại, chất liệu rất kém, cũng rất dễ mục nát.

Chỉ là những chiếc túi đen này được buộc kín mít.

Cả nhóm không nhịn được mà mở một chiếc túi đen ra, kết quả vừa mở ra đã giật nảy mình.

Bởi vì ngay khoảnh khắc mở túi, một vũng máu và thịt thối chảy ra, thậm chí còn có một ít tóc rối và những thứ tương tự.

Bên trong là thứ gì, tự nhiên không cần nói cũng biết.

Tóc mọc ở đâu ra?

May mắn là bây giờ trên người ai cũng đeo mặt nạ phòng độc, đây là yêu cầu của Lý Đông.

Vì lần trước đã bị lừa, nên khi không cần thiết, tuyệt đối không được tháo mặt nạ phòng độc, như vậy mới có thể đảm bảo an toàn.

Dù sao mặt nạ phòng độc cũng có thể kiêm luôn tác dụng của mặt nạ dưỡng khí, nên cũng không cần lo lắng về oxy.

Vì đã được hệ thống nâng cấp, mặt nạ phòng độc sau khi nâng cấp có thể cung cấp oxy ít nhất trong hơn một tháng.

Cho nên bây giờ còn lâu mới đến lúc phải thay.

Mọi người nhìn thứ bên trong túi đen, đặc biệt là sau khi thấy tóc và thịt thối, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nếu những thi thể gặp phải trước đó không biết đã bị bỏ lại từ lúc nào, thì bây giờ nhìn thấy đống thịt đang phân hủy này, rõ ràng là của người mới chết không lâu.

Cũng có nghĩa là, không lâu trước đây, nơi này đã có người chết.

Lý Đông im lặng một lúc, lại lấy ra một cỗ quan tài giấy, sau đó cho tất cả những chiếc túi đen vào bên trong, rồi phong kín lại.

Cậu cẩn thận cúng bái, rồi mới tiếp tục tiến lên.

Chuyện này thực sự quá quỷ dị, họ truy tìm Thiết Diện Sinh đến tận nơi này, mà dường như vẫn bị hắn ta đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Không có cách nào khác, người này quả nhiên là một cao thủ, trời đất nơi đâu cũng có thể đến, muốn bắt được hắn quả thực không dễ dàng.

Đương nhiên Lý Đông có đủ kiên nhẫn, cậu thực sự là một người rất kiên nhẫn, không cần lo lắng không bắt được Thiết Diện Sinh.

Mặc dù Thiết Diện Sinh trời đất không nơi nào không đi được,

nhưng nói trắng ra, những nơi hắn đến về cơ bản đều là những cái bẫy hắn đã sắp đặt.

Vấn đề là ở đây, một người dù lợi hại đến đâu cũng có lúc sức cùng lực kiệt.

Chưa nói đến những thứ khác, thời gian của một người là rất có hạn, không thể nào sắp đặt toàn bộ mọi nơi trên thế giới này thành hậu chiêu được.

Cho nên những thứ này rồi cũng có lúc dùng hết.

Chương 785

Ý định của Lý Đông bây giờ là tiêu hao hết tất cả những hậu chiêu mà hắn đã sắp đặt, sau đó tóm gọn tên đó.

Như vậy, hắn sẽ không thể chạy thoát được nữa.

Dù sao Thiết Diện Sinh cũng là một kẻ không thể sống dưới ánh mặt trời, không thể nào bại lộ thân phận trên thế giới này.

Nếu hắn thật sự lộ diện, sẽ nhanh chóng bị người ta tóm được.

Chưa nói gì khác, chỉ cần không có chứng minh thư là đã rất dễ bị tra ra.

Đương nhiên, tên này cũng có một điểm yếu khác, đó là nếu hắn thật sự có được một loại sức mạnh bí ẩn nào đó, lúc đó tất cả mọi người đều không phải là đối thủ của hắn, vậy thì sẽ trở thành một phiền phức cực lớn, thậm chí có khả năng trở thành nguồn gốc của một thảm họa khổng lồ.

Lý Đông không có ý định làm đấng cứu thế, nhưng có những chuyện trên thế giới này, không nhất thiết phải là đấng cứu thế mới làm.

Hiện tại những chuyện này nói trắng ra là đã ảnh hưởng đến an nguy của cậu, dù Lý Đông chỉ quan tâm đến bản thân.

Nhưng đối phương có khả năng uy hiếp đến sự an toàn của người thân và bạn bè cậu, đó cũng là một chuyện rất phiền phức, cho nên dù thế nào đi nữa, tên Thiết Diện Sinh đó cũng phải bị tiêu diệt.

Họ lại kiểm tra xung quanh, phát hiện nơi này cũng không có gì đặc biệt, nhưng phía trước dường như là một lối đi, cuối cùng là một căn hầm.

Hoặc có thể nói, nơi này là một căn phòng siêu lớn.

Trong phòng, sau khi đi về phía trước vài bước, họ nhìn thấy một ngôi miếu.

Đúng vậy, nơi này được trang trí như một ngôi miếu.

Ngôi miếu này rất hoang tàn, không thể nhận ra là miếu gì, nhưng có thể thấy phía trước có thờ một pho tượng đá.

Pho tượng đã mờ đi rất nhiều, không nhìn rõ là thứ gì, những hoa văn trên đó về cơ bản đã biến mất.

Nhưng phía trước pho tượng này lại có hương khói, đúng vậy, hương khói vẫn chưa tắt.

Cũng có nghĩa là, không lâu trước đây, có người đã thắp hương ở nơi này. "Nếu vậy, e rằng thật sự có người đi trước chúng ta.

Tên đó đang cố tình dẫn dắt, muốn đưa mình đến một nơi nguy hiểm nào đó, hay là hắn vẫn đang chạy trốn, sợ mình?" Lý Đông đột nhiên nhớ lại kẻ quái dị mà họ đã thấy trong cỗ quan tài thủy tinh trong mật thất lúc trước.

Lẽ nào kẻ đó vẫn luôn đi trước họ?

Hắn luôn đi trước một bước, có thể nắm bắt được mọi động tĩnh của họ, điều đó không phải quá đáng sợ sao?

Nhưng nghĩ kỹ lại có vẻ cũng không đúng, vì trước đó những con thạch sùng dùng để theo dõi họ đều đã bị tiêu diệt, trên người họ không thể nào còn thạch sùng nữa.

Nhưng bây giờ cũng không thể quản nhiều như vậy, pho tượng đá kia cũng không biết là cái gì, nên Lý Đông định mặc kệ mấy thứ này và rời đi ngay lập tức! "Tôi cảm thấy tình hình có chút không ổn, tôi nghĩ lối vào thực sự có thể ở phía sau pho tượng đó, hoặc Thiết Diện

Sinh đang ở sau pho tượng?" Lý Đông vừa đi được hai bước, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, lại quay lại quan sát kỹ pho tượng. "Đông ca, sao có thể có chuyện đó được, tên đó sao có thể ở sau pho tượng được.

Pho tượng này vừa nhìn đã biết là thứ còn sót lại từ thời nào rồi!

Thứ vô vị không liên quan đến chúng ta này liếc một cái là đủ, căn bản không có tác dụng gì, chúng ta đi tiếp đi, không chừng tên đó ở phía trước, nếu bắt được hắn là chúng ta có thể quay về rồi!" Vương Bàn Tử nói.

Nhưng Lý Đông lại hoàn toàn không nghe lời hắn.

Lông mày cậu nhíu chặt, cảm thấy nơi này e là có vấn đề lớn.

Không có cách nào khác, vì trong đầu cậu luôn có những suy nghĩ kỳ lạ, những trực giác khó hiểu.

Đúng vậy, mặc dù cậu không đặc biệt am hiểu kiến thức về trộm mộ, nhưng cậu có trực giác rất mạnh, và về cơ bản mỗi lần trực giác đều rất chính xác.

Trực giác này có lẽ là một loại "hack" khác của cậu, dĩ nhiên cậu cũng không chắc có phải thật không.

Dù sao chuyện như vậy cũng không có cách nào tổng kết thành quy luật.

Dù cho có 100 lần trực giác đều đúng, cũng không thể chứng minh lần trực giác tiếp theo sẽ hoàn toàn đúng, vì về cơ bản chúng đều là những sự kiện độc lập, không có bất kỳ lý do nào. "Đừng quản nhiều như vậy nữa, xem thử đã, tôi sẽ dời pho tượng này ra!" Pho tượng này rất lớn, nếu tính về trọng lượng, ít nhất cũng phải hơn 1000 cân, nhưng trọng lượng như vậy đối với Lý Đông cũng chẳng là gì.

Với sự giúp đỡ của mấy người, họ nhanh chóng dời được pho

tượng ra.

Sau khi pho tượng được dời đi, phía sau quả nhiên có một cánh cửa lớn.

Cánh cửa đó dẫn đến một lối đi sâu thẳm, cũng không biết đi về đâu.

Nhưng có thể khẳng định, phía sau cánh cửa này dường như có người vừa mới đi qua, vì Lý Đông nhìn thấy trên mặt đất phía sau cánh cửa rõ ràng có dấu chân.

Có thể thấy đây là một lối đi, vì đã lâu không có người đi qua, nên trên lối đi này phủ đầy các loại bụi bặm.

Thực tế, chuyện này cũng là hiển nhiên, những nơi không có người đi qua rất dễ tích bụi, lớp bụi đó giống như một mảng trắng xóa.

Mặc dù có người đi qua đã cố tình che giấu dấu chân, nhưng thực tế lại là giấu đầu hở đuôi, đối với những tay lão luyện như họ, căn bản không thể qua mắt được. "Xem ra hắn thật sự đã chạy theo lối này, không phải là Thiết Diện Sinh thì cũng là mụ già muốn tế sống chúng ta.

Kệ đi, cứ tóm được rồi tính!" Vương Bàn Tử sau khi nhìn thấy dấu vết người đi, trong mắt lập tức hiện lên vẻ hưng phấn.

Chương 786

Gặp phải bao nhiêu chuyện nguy hiểm trước đó, bây giờ cuối cùng cũng có thể tìm được một nơi để xả giận rồi.

Cả nhóm tiến vào theo lối đi này!

Nói thật, lối đi này trông thực sự giống như một con đường dẫn vào một thế giới kỳ lạ, vì những hình vẽ xung quanh lối đi đều kỳ quái, khiến người ta không nhìn rõ vẽ cái gì.

Đó là những sinh vật kỳ hình quái trạng, không biết là thứ gì.

Sau khi đi qua lối đi dài khoảng hơn 1000 mét, họ phát hiện ra một nơi khác.

Nơi này cũng không biết ánh sáng từ đâu tới, cả khu vực trông không hề tối tăm, mà giống như một căn phòng có đèn điện.

Căn phòng lớn này trông càng giống một thủy cung, đúng vậy, nơi họ đang đứng dường như là trong suốt.

Dường như bốn phương tám hướng xung quanh họ đều là đại dương, thậm chí còn có thể nhìn thấy các loài cá bơi lội xung quanh. "Chuyện gì vậy?

Chúng ta lại đột nhiên chạy vào một cái thủy cung rồi sao?

Đây lại là nơi nào?

Ảo giác ư?

Nơi này sao có thể có thủy cung được?" Lý Đông cảm thấy khó hiểu, những chuyện gặp phải bây giờ thật không thể tin nổi, lại nhớ đến bộ xương khô lúc trước.

Bây giờ lại gặp một cái thủy cung như thế này, bề ngoài trông có

vẻ không có gì quỷ dị, nhưng cậu luôn cảm thấy có gì đó không bình thường.

Ở một nơi như thế này, lại có nhiều thứ hiện đại pha lẫn kinh dị như vậy.

Nhưng khi họ đang suy nghĩ, đột nhiên cả căn phòng rung chuyển dữ dội, như thể có thứ gì đó xung quanh đang không ngừng dùng búa đập vào tường phòng.

Sau đó, mọi thứ xung quanh đều rung lắc, thậm chí đứng ở đây cũng không vững. "Mẹ kiếp, tao biết ngay nơi này có vấn đề mà, vấn đề đến nhanh như vậy, muốn làm gì, muốn đập vỡ lớp kính xung quanh chúng ta sao?

Nếu đập vỡ kính, chẳng phải là muốn dìm chết chúng ta ở đây à?" Dĩ nhiên dìm chết mấy người này là không thể, nhưng làm ra chuyện như vậy ở đây, rõ ràng là có ý đồ xấu!

Cả nhóm cố gắng tìm một vị trí khá tốt mới đứng vững được. "Mẹ nó, rốt cuộc là chuyện gì?

Chẳng lẽ chúng ta thật sự rơi vào bẫy rồi sao, không lẽ bây giờ chúng ta có thể quay lại được?" Vương Khải Toàn bây giờ cũng tức giận, cố hết sức giữ vững cơ thể.

Dù sao cơ thể hắn quá mập, vì quá mập nên giữ thăng bằng càng không dễ, đặc biệt là bây giờ cả mặt đất xung quanh đều không ngừng rung lắc, lắc lư qua lại, giống như một con thuyền gặp sóng to gió lớn.

Trong lúc cả nhóm đang hoảng loạn, đột nhiên có người nhìn về một hướng: "Mau nhìn kia!

Nơi đó hình như có người!

Trong nước hình như có người!" Lý Đông thuận theo hướng tay A

Ninh chỉ nhìn qua, phát hiện bên trong quả nhiên có một người.

Rất có thể là một người phụ nữ.

Đương nhiên Lý Đông đưa ra phán đoán như vậy, chủ yếu là vì trong nước về cơ bản không nhìn thấy bóng người, chỉ có thể nhìn thấy tóc.

Rất nhiều, rất nhiều tóc đen, mái tóc dài phiêu tán trong nước, giống như mực đen rơi vào nước, muốn nhuộm đen cả mặt nước.

Nhưng có thể nhìn rõ từng sợi tóc đen dài.

Mái tóc đen dài đó vô cùng quỷ dị, dường như muốn bao trùm tất cả mọi nơi xung quanh.

Sau khi mái tóc đen dài đó lan ra, ánh sáng ở đây cũng trở nên ngày càng tối, dường như sắp chìm vào bóng tối. "Mẹ nó, là cái quái gì vậy?

Tao phải ra ngoài xem thử!" Lý Đông bây giờ không nhịn được nữa, thật sự muốn ra ngoài xem thử rốt cuộc là con quái vật gì mà có mái tóc dài như vậy.

Cậu cũng là một người trời không sợ đất không sợ, gặp quái vật điều đầu tiên không phải là chạy trốn, mà là muốn xem con quái vật đó là thứ gì.

Đây là một loại dũng khí, đương nhiên cũng có thể là một loại trách nhiệm, vì cậu phải chịu trách nhiệm cho những người anh em dưới trướng mình, vì họ đều đi theo cậu.

Nhưng bây giờ ra khỏi đây có vẻ không dễ! "Có rồi, có rồi, mau nhìn kia, chỗ đó có một khoang cách thủy, hẳn là có thể ra ngoài từ đó!" Không biết ai đã phát hiện ra một nơi kỳ lạ, đúng vậy, nơi đó quả thực có một khoang cách thủy.

Cũng có nghĩa là môi trường họ đang ở, dường như thực sự giống một chiếc tàu ngầm.

Thế là Lý Đông tiến vào khoang cách thủy, đợi sau khi đóng lối đi, mới mở một cánh cửa khác, trực tiếp lao ra ngoài.

Sau khi ra ngoài, cậu phát hiện nơi này quả nhiên là nước, nhưng cậu nhớ nơi này hẳn là Tần Lĩnh, hiện tại họ đang ở gần Tần Lĩnh, nên nơi này không thể là biển, nhiều nhất cũng chỉ là một con sông hoặc một cái hồ.

Nước ở đây rất trong, nhưng lại rất sâu.

Lý Đông ở trong nước, nhìn xuống dưới, căn bản không thấy đáy.

Cậu dùng đèn pin đặc chế chiếu xuống dưới, phát hiện bên dưới là một mảng đen ngòm, ánh sáng đèn pin căn bản không thể nhìn rõ bên dưới có gì, nơi đó trông càng giống một vực thẳm đen tối, dường như thông đến địa ngục trong truyền thuyết.

Chương 787

Mặc dù đã đến địa ngục mười tám tầng một lần, nhưng bây giờ cậu vẫn có chút sợ hãi đặc biệt với nơi đó.

Đương nhiên Lý Đông bây giờ cũng lười nhìn xuống đáy nước, cậu nhìn về phía trước, nơi cậu muốn tìm chính là chỗ mái tóc đen lan ra, cậu muốn xem mái tóc đen đó rốt cuộc thuộc về con quái vật nào.

Loại quái vật có mái tóc đen dài như vậy, Lý Đông trước đây cũng không phải chưa từng gặp, đúng vậy, Cấm Bà.

Đó cũng là một loại quái vật khá đáng sợ, có thể khiến người ta rơi vào ảo giác, trong ảo giác bị Cấm Bà giết chết lúc nào không hay.

Lần đó gặp Cấm Bà, bọn họ thậm chí suýt bị diệt cả đội.

Cậu bơi theo những sợi tóc đó, ước lượng sơ bộ độ dài của chúng, ít nhất cũng phải hai ba trăm mét.

Mái tóc dài như vậy khiến người ta cảm thấy có chút khó tin.

Điều quan trọng nhất là không biết có phải vì ở trong nước hay không, khi cậu bơi đến gần, những sợi tóc đó lại từ từ tụ lại, muốn bao vây cậu bên trong.

Nhưng phải nói rằng, mái tóc dài như vậy khiến Lý Đông bây giờ có chút không hiểu.

Phải biết rằng một cô gái từ lúc sinh ra, nếu cứ không cắt tóc, cả đời, mấy chục năm, ước chừng cũng chỉ dài được năm sáu mét!

Tóc của người ta không mọc với tốc độ đều đặn, thực tế sau khi dài đến một mức độ nhất định sẽ mọc chậm lại, không mọc nhanh nữa.

Lý Đông cũng không khách khí, mấy sợi tóc đó muốn quấn lấy cậu, cậu liền cầm dao trong tay, trực tiếp cắt đứt toàn bộ chúng.

Lý Đông cứ thế xông vào, muốn xem những sợi tóc đó rốt cuộc thuộc về con quái vật nào.

Chuyện như vậy cũng chỉ có người gan lớn như cậu mới dám làm.

Nếu đổi lại là người khác, không chừng đã sớm bị dọa chết rồi.

Bây giờ những sợi tóc đó ngày càng nhiều, muốn cản đường đi của cậu, nhưng dưới tác dụng của con dao, chúng nhanh chóng bị cắt đứt toàn bộ, không có sợi tóc nào có thể cản được cậu.

Cậu đúng là một người gan to bằng trời.

Cuối cùng, sau gần nửa giờ đồng hồ, cậu đã tìm ra nguồn gốc của những sợi tóc đó.

Nhưng nguồn gốc của chúng lại không phải là một người, thậm chí cũng không phải một thi thể, mà là một chiếc mặt nạ, một chiếc mặt nạ màu vàng!

Chiếc mặt nạ vàng đó trông hơi giống loại mặt nạ tuồng dùng trong hát kịch.

Lý Đông theo phản xạ định dùng dao chém tới, kết quả phát hiện chiếc mặt nạ đó dường như không có sinh mệnh, chỉ là một chiếc mặt nạ bình thường.

Cậu tóm lấy chiếc mặt nạ vàng đó, phát hiện nó dường như cũng không có năng lượng đặc biệt gì, cũng không biết những sợi tóc đó từ đâu mà ra.

Cậu nhìn xung quanh, phát hiện xung quanh là một mảng đen kịt, hoàn toàn không có chút ánh sáng nào.

Nơi như thế này thậm chí cả cá cũng không có, càng đừng nói là

có người sinh sống.

Dù có loại người đặc biệt nào đó có thể sống ở đây, họ cũng sẽ không chọn nơi này.

Dù sao con người cũng là một loài sinh vật thích ánh sáng mặt trời, tự nhiên sẽ thích sống ở những nơi sáng sủa, thích nơi náo nhiệt, không thể nào sống ở một nơi tồi tệ như thế này!

Lấy được chiếc mặt nạ, Lý Đông lại kiểm tra những nơi khác, phát hiện không có gì đặc biệt!

Thế là cậu chuẩn bị quay về, vì bây giờ cậu cảm thấy tình hình có chút không ổn, nếu không quay về, không chừng sẽ bị lạc trong nước.

Nếu bị lạc trong nước, thì phiền phức to.

Hiện tại cậu là một đội thám hiểm, trong một đội thám hiểm, nếu thành viên trong đội mất tích, đó là một chuyện vô cùng nguy hiểm.

Dù sao mấy người ở cùng nhau có thể giải quyết nguy hiểm, nếu có người mất tích, một mình rất dễ gặp rắc rối, và cũng khó tìm được đồng đội.

May mắn là trên đường về, cậu cũng không gặp phải thứ gì đặc biệt, nhanh chóng quay lại căn phòng trông giống thủy cung kia.

Sau khi quay về, mấy người đều vây lại, quan sát kỹ Lý Đông, xem cậu có bị làm sao không. "Đông ca, vừa rồi cậu rốt cuộc đi đâu vậy?

Bọn tôi thấy cậu ra ngoài, rồi phát hiện cậu biến mất, xung quanh đen kịt một màu, giống như bị mực nhuộm đen vậy, bọn tôi lo lắm, sợ cậu xảy ra chuyện, vừa rồi thậm chí Tiểu Ca cũng định ra ngoài tìm cậu!" Vương Bàn Tử vừa lên đã rất quan tâm nói.

Vừa rồi hắn thực sự lo lắng cho Lý Đông, vì những sợi tóc đen đó

trông thực sự quá đáng sợ, ở trong nước hoạt động vốn đã bị hạn chế, hắn lo Lý Đông ở trong đó xảy ra chuyện.

Lý Đông lắc đầu: "Không sao không sao, thực ra cũng không có chuyện gì to tát, tôi ra ngoài một vòng, xem trong đám tóc đó rốt cuộc có thứ gì, kết quả chỉ tìm được một cái mặt nạ như thế này!

Cái mặt nạ này không biết dùng để làm gì, tôi nghi ngờ những sợi tóc đó mọc ra từ trong mặt nạ!" "Tóc mọc ra từ trong mặt nạ, là thứ gì vậy?" Mấy người khác quan sát kỹ chiếc mặt nạ, phát hiện nó trông giống một chiếc mặt nạ dùng trong hát kịch, loại mặt nạ này về cơ bản có thể thấy ở khắp nơi, dường như cũng không có gì đặc biệt, nhưng từ một chiếc mặt nạ có thể thấy ở khắp nơi như vậy, lại có thể mọc ra nhiều tóc đến thế.

Vì tóc họ thấy dài đến mấy trăm mét. "Vậy Đông ca sau khi xuống đó gặp phải những thứ đó, có cảm thấy khó chịu không, có bị ảnh hưởng gì không?" Hồ Bát Nhất lúc này lại nhìn Lý Đông.

Không nói thì thôi, nhắc đến chuyện này, Lý Đông đột nhiên phát hiện mình dường như thật sự cảm thấy có chút không thoải mái.

Đúng vậy, cậu cảm thấy trên lưng mình có chút ngứa, như thể lại có thứ gì đó sắp mọc ra.

Lý Đông cuối cùng đã cởi áo trên ra, để mấy người xem trên lưng cậu rốt cuộc là thứ gì.

Sau đó, Bàn Tử và mấy người khác đều hét lên...

Chương 788

"Đông ca, chuyện gì vậy?

Trên lưng cậu mọc tóc rồi sao?

Tóc đen mọc nhanh như vậy, cậu rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì?

Đừng dọa tôi chứ Đông ca, cậu là người mạnh nhất trong đội chúng ta, trước đây cũng chưa từng gặp chuyện quái lạ như vậy, bây giờ sao lại thế này?

Sao lại biến thành như vậy?" Vương Khải Toàn và Vương Bàn Tử hai người sau khi thấy trên lưng Lý Đông hoàn toàn không ổn, ai nấy đều sợ đến mặt mày tái mét.

Mấy người khác cũng nhìn thấy tóc mọc trên lưng Lý Đông.

Lý Đông cắn răng, vừa rồi cậu đã cảm thấy lưng mình không ổn, xem ra bây giờ quả nhiên đã xảy ra chuyện, chuyện này có vẻ không đơn giản.

Muộn Du Bình đã lâu không nói gì dường như đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, rồi đi đến nói với Lý Đông: "Chuyện đó, tôi có cách.

Trong túi của cậu hẳn là có đủ các loại đồ vật, lấy ra một ít theo yêu cầu của tôi, tôi có thể giúp cậu xử lý đám tóc đó!" Theo yêu cầu của Muộn Du Bình, Lý Đông lấy ra một số thứ.

Những thứ này bình thường về cơ bản là một ít thức ăn, rượu... bình thường không ai biết những thứ này phối hợp với nhau có tác dụng gì.

Nhưng Muộn Du Bình dùng những thứ này phối hợp lại với nhau, rồi đột nhiên dùng lửa đốt, sau khi đốt lên liền dùng lửa đốt đám tóc sau lưng Lý Đông.

Vương Bàn Tử nhìn thấy cảnh đó, nhất thời có chút cạn lời, mắng Muộn Du Bình: "Tiểu Ca, sao lúc này cậu làm việc không đáng tin cậy vậy?

Muốn dùng lửa đốt tóc trên lưng Đông ca, cứ trực tiếp dùng lửa đốt là được rồi, phương pháp này chắc chắn không phải là phương pháp hay, dùng lửa đốt tóc của Đông ca, Đông ca sẽ bị thương, e là không giải quyết được vấn đề đâu!" Mặc dù bây giờ trang bị trên người cậu tuy nước lửa không xâm phạm, nhưng điều đó không có nghĩa là bản thân Lý Đông không sợ nước lửa.

Nhưng Muộn Du Bình không nói gì, dùng loại lửa kỳ lạ đó đốt lên, châm vào tóc sau lưng Lý Đông.

Lý Đông rõ ràng cảm thấy sau lưng mình nóng hổi, như có thứ gì đó đang cháy, nhưng lại không có chút cảm giác đau đớn nào, dường như nhiệt độ đó không đặc biệt cao, cũng chỉ có mấy chục độ.

Mấy chục độ tuy cũng có chút nóng, nhưng miễn cưỡng có thể chịu được.

Khoảng năm sáu phút sau, đám tóc đó dường như đã bị đốt hết. "Như vậy hẳn là không có vấn đề gì nữa rồi chứ?" Lý Đông nhìn mấy người chụp ảnh, phát hiện trên lưng mình quả thực đã khôi phục lại như cũ, khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng bây giờ cậu có chút lo lắng, lỡ như đám tóc đó lại mọc ra lần nữa, thì không biết phải làm sao. "Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu.

Đây hẳn là một loại thủ đoạn đã thất truyền!

Trong nước có một số vật chất đặc biệt có thể kích thích người ta mọc tóc nhanh!

Khi tóc mọc nhanh, dinh dưỡng trong cơ thể cũng sẽ nhanh chóng

bị tiêu hao, thậm chí máu thịt của người đó cũng sẽ bị nhanh chóng nuốt chửng, cho đến cuối cùng chỉ còn lại một ít tóc!" Muộn Du Bình là một người rất ít nói, bây giờ sau khi giải thích một phen, mấy người về cơ bản đều đã hiểu. "Theo ý của anh, chiếc mặt nạ này thực ra ban đầu cũng là một người.

Người này ở trong nước vì bị một loại ảnh hưởng nào đó, sau đó toàn thân bắt đầu mọc tóc, rồi tất cả máu thịt đều dùng để cung cấp cho đám tóc đó phải không?" Là một người tin vào khoa học, Lý Đông tự nhiên cũng biết tóc cũng là một loại protein, mọc tóc cũng cần dinh dưỡng.

Nhưng kiểu mọc tóc có thể nuốt chửng toàn bộ máu thịt như thế này, đó là một thứ đáng sợ, tuyệt đối là một vũ khí giết người vô hình.

Lý Đông lúc này lại nhìn chiếc mặt nạ đó, nếu vậy, trong chiếc mặt nạ đó e là còn sót lại loại vật chất này.

Đây là một loại vật chất không may mắn, thậm chí cả bộ trang bị Ngũ Hành cũng không thể cách ly được, nếu vậy, nếu dính vào người khác thì phiền phức to!

Thế là Lý Đông lập tức ném chiếc mặt nạ đó sang một bên, rồi lấy ra súng phun lửa, nhắm vào chiếc mặt nạ phun lửa một trận.

Lửa có thể là một công cụ khử trùng rất lợi hại, thực tế bất kỳ vật chất nào dưới tác dụng của lửa đều có khả năng bị phá hủy, biến thành vật chất khác!

Súng phun lửa trong tay Lý Đông không ngừng phun lửa, cho đến khi chiếc mặt nạ đó, tất cả tro bụi đều bị đốt cháy sạch sẽ, cậu mới thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ, phía trước cái thủy cung kỳ lạ này có một lối đi, nhưng rốt cuộc là đi tới hay đi lui, đó là một vấn đề rất nghiêm trọng.

Cuối cùng, họ chọn đi tới.

Họ cũng là những người khá dũng cảm, nên lùi bước tuyệt đối không phải là tính cách của họ.

Chọn đi tới, đối với họ có lợi rất lớn, ít nhất sẽ không bị những chuyện phía sau làm phiền não.

Cả nhóm tiếp tục đi về phía trước theo lối đi đó.

Nơi họ đi qua, những khu vực xung quanh vẫn có thể nhìn thấy tình hình bên ngoài.

Nhưng tình hình bên ngoài căn bản không phải là cảnh tượng cá tôm bơi lội trong thủy cung, mà là những cụm thực vật đặc biệt.

Chỉ là loại thực vật đặc biệt đó trôi nổi trong nước cho người ta một cảm giác, rất kinh khủng, đúng vậy, những loại thực vật đặc biệt đó trông hơi giống đầu người.

Chúng trôi nổi lên xuống trong nước, cho người ta một cảm giác rợn tóc gáy! "Đó là thứ gì vậy?

Không lẽ là đầu người thật chứ, trôi nổi trong nước trông đáng sợ quá?" A Ninh liếc nhìn cảnh tượng xung quanh thủy cung, cảm thấy không thể tin nổi.

Dù sao cô cũng là phụ nữ, nhìn thấy những thứ ghê tởm như vậy, nếu chỉ một lúc thì còn đỡ, nhưng nhìn quá nhiều thì thật sự cảm thấy rất ghê tởm, khó chịu và sợ hãi.

Chương 789

"Chắc là không phải đâu, đầu người sao có thể trôi nổi như vậy được.

Những thứ đó trông giống một loại thực vật có hình thù đặc biệt thì đúng hơn, mọc trong nước để dọa người thôi.

Nếu là đầu người thì đã sớm mục nát trong đó rồi.

Quan trọng nhất là nếu là đầu người, không chừng trong nước sẽ mọc ra tóc dài, sau đó hoàn toàn biến mất!" Lý Đông nhớ lại chiếc mặt nạ mà mình tìm thấy lúc trước. "Đừng quản nhiều như vậy nữa, bây giờ bên ngoài chúng ta ít nhất có một thứ cách ly với nước, cho dù có quái vật cũng không vào được, chúng ta ở trong này an toàn!

Có quái vật vào, chúng ta tiêu diệt chúng là được, không có gì to tát!" Lý Đông nói nhẹ nhàng, như thể đang đối mặt với một chuyện bình thường, không có gì có thể ảnh hưởng đến cậu.

Hồ Bát Nhất gật đầu, cảm thấy chuyện này dường như đúng là như vậy!

Thế là họ đi qua lối đi đó, phát hiện phía trước có một lối ra.

Lối ra phía trước dường như không phải là dưới nước mà là đất liền.

Thế là họ đi ra ngoài.

Sau khi ra ngoài, xung quanh trông như trời đã tối, đen kịt một màu, không nhìn thấy gì, thế là họ bật đèn pin lên.

Sau khi bật đèn pin, họ nhìn xung quanh, cũng không biết nơi này là một hòn đảo nhỏ hay là bờ hồ.

Nhưng trên đất liền có cây cối, có rất nhiều cỏ dại, cỏ dại cao hơn nửa mét.

Đi lại rất khó khăn, vì trong đám cỏ dại như thế này, có khả năng có một loại sinh vật khác khiến người ta sợ hãi, đó là rắn độc.

Loại rắn độc trốn trong cỏ dại này, hàng năm đều có thể cắn người, sau khi bị rắn độc cắn nếu không được chữa trị kịp thời, thì thật sự có khả năng mất mạng.

Điều quan trọng nhất là trong cỏ dại không chỉ có khả năng có rắn độc, thậm chí có nơi còn có bùn lầy.

Nơi này trông giống một khu đầm lầy, nếu không cẩn thận giẫm phải bùn lầy, không chừng sẽ bị lún xuống, vô cùng nguy hiểm.

Sau khi đi về phía trước một đoạn nữa, họ phát hiện phía trước có một khu rừng thông, phía sau khu rừng thông là vách đá dựng đứng!

Sau khi đi vào khu rừng thông, họ men theo sườn núi đó leo lên.

Nói thật, sườn núi này khá dốc, thực tế là một phần của vách đá, nhưng đối với mấy người họ thì không đặc biệt khó khăn.

Mấy người về cơ bản đều là những nhà thám hiểm bẩm sinh, mỗi người cầm một con dao găm, một cái móc câu leo lên.

Toàn bộ quá trình cũng chỉ mất nửa giờ, họ đã hoàn thành nhiệm vụ khó khăn này.

Nhưng khi quan sát xung quanh, đèn pin của Lý Đông đột nhiên chiếu vào một cảnh tượng kỳ lạ.

Đúng vậy, phía trước cậu nhìn thấy mấy bức tượng. 132.

Mấy bức tượng đó, mỗi bức đều lớn bằng một tòa nhà, cao ít nhất 100 mét, mấy người họ đứng dưới bức tượng có vẻ vô cùng nhỏ bé. "Qua bên đó xem thử, dưới 4 bức tượng đó chắc chắn có thứ gì đó!

Không chừng có thể tìm được manh mối!" Đương nhiên bây giờ thứ họ có thể nhìn thấy cũng chỉ có 4 bức tượng đó, nên đi tìm 4 bức tượng đó, dường như cũng không có vấn đề gì.

Khoảng cách này cũng không đặc biệt xa, cộng thêm tốc độ đi bộ của mấy người rất nhanh, nên không lâu sau đã đến dưới 4 bức tượng.

Lý Đông liếc nhìn 4 bức tượng đó, lập tức hiểu ra chúng là thứ gì.

Đúng vậy, 4 bức tượng đó điêu khắc Tứ Đại Thiên Vương trong truyền thuyết!

Theo truyền thuyết, dưới trướng của Thác Tháp Thiên Vương Lý Tịnh có Tứ Đại Thiên Vương, mỗi người sử dụng vũ khí khác nhau, nhưng đều có một loại năng lực đặc biệt.

Sau khi đi vào, bức tượng gần nhất là Thiên Vương cầm đàn tỳ bà trong tay. "Chúng ta có nên vào không?" Họ nhìn thấy nơi được Tứ Đại Thiên Vương canh giữ ở giữa là một quảng trường, trong quảng trường đó dường như có một số công trình kiến trúc đặc biệt.

Những công trình kiến trúc đặc biệt đó được xây dựng vô cùng lộng lẫy, cho người ta một sức hấp dẫn mạnh mẽ.

Người bình thường nếu nhìn thấy, chắc chắn sẽ không nhịn được mà vào xem thử.

Dù sao bất cứ ai cũng có một tật xấu đặc biệt, đó là có lòng hiếu kỳ mãnh liệt!

Mặc dù đôi khi lòng hiếu kỳ mãnh liệt sẽ giết chết người ta, nhưng con người không thể chống lại lòng hiếu kỳ, cuối cùng khiến mình rơi vào nguy hiểm! "Tôi cảm thấy bên trong chắc chắn có mánh khóe, chúng ta vào đó chắc chắn sẽ gặp rắc rối, nhưng nếu không vào, lại không tìm được manh mối của chúng ta.

Đây là một vấn đề!" Lý Đông thẳng thắn nói với mọi người về trực giác của mình.

Đúng vậy, bây giờ cậu cảm thấy manh mối họ cần chắc chắn ở bên trong, nhưng cậu lại có thể cảm nhận được bên trong chắc chắn có mai phục, có nguy hiểm, không biết thứ gì đang đợi họ ở đó! "Kệ nó đi, chúng ta vào thôi, nơi này có nguy hiểm thì đã sao, có nguy hiểm cũng không sao, tôi không tin, có nguy hiểm nhất định có thể giết chết tôi.

Tôi đã trải qua bao nhiêu khó khăn rồi, sợ mấy thứ vớ vẩn này à?" Vương Bàn Tử bây giờ gan cũng đặc biệt lớn.

Lý Đông suy nghĩ một lát, cảm thấy dường như cũng không có vấn đề gì, dù sao đến địa ngục mười tám tầng cũng đã đi rồi, bây giờ nơi này chắc chắn cũng không thể đáng sợ hơn địa ngục mười tám tầng.

Chương 790

Tên này bây giờ một chân cà nhắc, lại là người đầu tiên đi vào.

Chỉ là không ngờ, tên này vừa mới vào, không biết đã giẫm phải cơ quan gì, ở khoảng cách chưa đầy 5 mét, đột nhiên có một tảng đá lớn lăn tới.

Vương Bàn Tử nhìn thấy cảnh đó, nhất thời giật nảy mình!

Bây giờ chân cẳng cậu ta đều không đặc biệt thuận tiện, lúc trước khi đi đường Lý Đông đã đặt cậu ta vào túi Càn Khôn, lúc không có chuyện gì mới thả ra, kết quả tên này vừa ra ngoài đã gặp phải chuyện như vậy!

Nhìn tảng đá khổng lồ đó lăn tới, Bàn Tử sắp khóc rồi!

Lần trước mới bị đá đè, bị đè đến trọng thương, chân cũng gãy, thậm chí mạng cũng suýt mất!

Bây giờ lại gặp phải chuyện như vậy, cậu ta cảm thấy vô cùng không cam tâm, hận không thể lập tức nghiền nát tảng đá!

Nhưng muốn chạy trốn, dường như hoàn toàn không thể chạy được!

May mắn là tốc độ phản ứng của Lý Đông đủ nhanh, trong khoảnh khắc đó đã kéo cậu ta ra.

Sau đó, cậu trơ mắt nhìn tảng đá khổng lồ đó, lăn qua ngay trước mặt cách chưa đầy một ly, thậm chí chóp mũi của cậu còn cọ vào tảng đá đó, nếu không có bộ trang bị Ngũ Hành bảo vệ, không chừng mũi cậu cũng đã bị dập nát! "Trời ơi Bàn Tử, trên tấm bài vị đó nói cậu sẽ bị đá đè, xem ra tai nạn lần trước vẫn chưa qua đâu, bây giờ lại gặp phải chuyện như vậy!

Đúng là đa tai đa nạn, thật đáng thương!" Hồ Bát Nhất nói một cách vô tư.

Vương Bàn Tử hoàn toàn không nghe ra được người bạn đồng hành của mình rốt cuộc là đang trêu chọc hay thật sự an ủi.

Mấy người bạn đồng hành này về cơ bản là bạn để của nhau, nên phần lớn nghe giống như đang trêu chọc hơn.

Thế là cậu ta chửi rủa: "Cũng chẳng tốt đẹp gì hơn đâu, trên mấy tấm bài vị đó cũng có tên cậu đấy!" "Bớt nói nhảm đi, sao người khác không xui xẻo, chỉ có cậu xui xẻo thôi.

Chắc năm nay cậu phạm Ngũ Hành tương xung rồi, nên mới xui xẻo như vậy, bây giờ tốt nhất là đi tìm thầy bói xem thử, không chừng có thể giúp được cậu." Mấy người bây giờ có thể nói đều là bạn để, giọng điệu nói chuyện hoàn toàn không có ý gì khác, dù sao Vương Bàn Tử bây giờ cũng không thật sự bị thương, nên họ cũng không lo lắng.

Kết quả nói qua nói lại, mấy người lại cãi nhau.

Lý Đông vội vàng bảo mấy người im lặng: "Mẹ nó, đừng cãi nữa, cũng không xem thử đây là tình hình gì!

Nơi này có chút tà môn, đừng ồn ào như vậy, cẩn thận xảy ra chuyện.

Mọi người cẩn thận một chút, nếu xảy ra chuyện thì phiền phức lắm." Lý Đông phất tay, rồi đi trước dẫn đường, những người khác vội vàng đi theo sau cậu.

Men theo lối đi đó vào, họ phát hiện phía trước có một cung điện khổng lồ.

Cung điện đó thật sự rất lớn, lớn hơn những ngôi nhà bình thường rất nhiều lần, cao khoảng hơn 100 mét, trước công trình kiến trúc cao

lớn như vậy, Lý Đông và những người khác chỉ giống như những con kiến.

Đương nhiên hình dạng của cung điện cũng rất kỳ quái, trông giống như một cái hũ đựng tro cốt, một cái hũ đựng tro cốt như vậy cho người ta một cảm giác rợn tóc gáy.

Nói thật, cung điện như thế này là lần đầu tiên cậu thấy.

Điều quan trọng nhất là nơi này cũng là một nơi kỳ diệu, lại không bị ai phát hiện.

Nhưng bây giờ họ đã đến đây rồi, cũng không có lý do gì không vào.

Nhưng khi ở cửa lớn, cậu ngẩng đầu lên nhìn, cổ cũng phải ngửa thẳng ra mới miễn cưỡng nhìn thấy phía trên.

Lúc này mới nhìn rõ, nơi này dường như có chút kỳ quái.

Vì cậu phát hiện dưới cung điện này dường như còn có thứ khác, thứ đó trông giống như một người đá khổng lồ.

Đúng vậy, hình dạng đó trông giống như một người đá khổng lồ, đang cõng một cái hũ đựng tro cốt khổng lồ, người đá đó bị chôn trong đất, phần lớn không nhìn thấy được, chỉ có thể nhìn thấy ở cửa.

Nếu nhìn vào cung điện như thế này, Lý Đông cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Một người cõng một cung điện như vậy, cho người ta cảm giác rất khó chịu.

Đặc biệt là Vương Khải Toàn và Hồ Bát Nhất hai người sau khi nhìn thấy cảnh đó, lại chửi rủa, rõ ràng những chuyện này đã gợi lại một số ký ức rất khó chịu của họ.

Đương nhiên chuyện như vậy bây giờ cũng không có cách nào

thay đổi, thế là họ trực tiếp đi vào từ cửa.

Sau khi vào sâu bên trong cung điện, họ nhìn thấy ở giữa cung điện có một tòa bảo tháp.

Đó là một tòa bảo tháp hình bát giác, chỉ là trên bảo tháp đó dường như có rất nhiều lỗ hổng.

Sau khi vào trong mới kinh ngạc phát hiện, cung điện này tuy bề ngoài trông cao chót vót, nhưng sau khi đi lên, trên đầu lại không có bất kỳ lối đi nào, ngược lại, trông giống như những lối đi xuống dưới.

Cũng có nghĩa là, đây thực chất là một cung điện đảo ngược. 133.

Chẳng trách Lý Đông lúc này mới phản ứng lại, cung điện trên đầu đó, thực ra sở dĩ làm thành hình dạng hũ đựng tro cốt, thực chất không phải là hũ đựng tro cốt, mà cái hũ đựng tro cốt này thực chất nằm ở đáy cung điện.

Nếu như vậy, kết hợp với hình người kia, hình dạng cung điện càng thêm kỳ quái, nhưng bây giờ cũng không có cách nào đi tính toán nhiều như vậy.

Chỉ đành men theo lối đi xuống.

Lối đi đảo ngược này bên dưới rốt cuộc có thứ gì, cậu rất tò mò muốn xem thử.

Nhưng sau khi men theo bậc thang đi xuống, không lâu sau đã đến đáy, ở đây có một đại sảnh, trong đại sảnh không có gì, nhưng ở bốn hướng đông, nam, tây, bắc, mỗi hướng đều có một lối đi.

Chương 791

Điều quan trọng nhất là 4 lối đi đó dường như mỗi lối đều giống hệt nhau, không nhìn ra bất kỳ sự khác biệt nào. "Lại là tình huống gì đây?

Chúng ta rốt cuộc nên đi lối nào?

Mấy lối đi này dường như đều có vấn đề, chúng ta có nên vào xem thử không?" Bây giờ cũng là lúc kiểm tra trực giác, thế là Lý Đông chọn lối đi hướng chính nam.

Mặc dù mấy lối đi đều giống hệt nhau, nhưng Lý Đông biết đi về hướng nam luôn có một số lợi ích, hoặc có thể là một loại trực giác đặc biệt.

Men theo lối đi đó đi đến cuối, phía trước cậu dường như có hai cánh cửa.

Hai cánh cửa trông không dày, nhưng lại làm bằng đá.

Nhưng vì không dày, nên trông hai cánh cửa dường như có thể tùy tiện mở ra bất cứ lúc nào.

Lý Đông tiến lên nhẹ nhàng đẩy một cái, hai cánh cửa liền mở ra.

Sau khi mở hai cánh cửa, cậu nhìn thấy phía trước có một lối đi lên!

Men theo lối đi đó đi lên, đột nhiên cảm thấy trên đầu thậm chí còn xuất hiện ánh sáng!

Xem ra nơi này quả thực có chút mánh khóe.

Cậu men theo lối đi lên đó đi đến cuối.

Sau khi đi đến cuối, cậu mới nhìn thấy một cung điện thật sự lộng

lẫy, cung điện này không có bất kỳ dấu vết hư hại nào, được bảo tồn rất tốt, trông thực sự giống một hoàng cung cổ đại.

Trong hoàng cung này, các loại bảo vật đều được bày biện ngay ngắn, cho người ta một cảm giác hoa cả mắt...

Một hoàng cung như thế này, thậm chí khiến những tên trộm mộ như họ cũng có cảm giác không nỡ lấy đồ.

Đúng vậy, các loại đồ vật trong cung điện này trông đều giống như những tác phẩm nghệ thuật, bây giờ lấy bất kỳ thứ gì cũng đều có cảm giác tội lỗi, khiến họ cảm thấy mình giống như những tên cướp phá hoại văn vật.

Đương nhiên Vương Khải Toàn và Vương Bàn Tử hai tên này cũng không có nhiều suy nghĩ như vậy, hai người chỉ hơi kinh ngạc một chút, cuối cùng liền hùng hổ đi chuẩn bị dọn đồ. "Hai tên không có tiền đồ!" A Ninh không nhịn được mắng một câu.

Sở thích lớn nhất của hai tên béo này, dường như đều là tiền tài, chỉ cần là đồ vật có giá trị, đối với họ dường như đều có sức hấp dẫn vô cùng lớn. "Này, chúng ta vất vả đến đây, không phải là để trộm mộ sao?

Bây giờ nhiều bảo bối như vậy không lấy đi thì lãng phí!

Dù sao nơi này cũng không phải người bình thường có thể đến, nếu chúng ta không mang ra ngoài, những thứ này sẽ mãi mãi bị chôn ở đây, nếu cứ mãi bị chôn ở đây không được lưu thông, đó là một sự lãng phí.

Bất kỳ thứ gì cũng phải có lưu thông mới có giá trị, cô không biết sao?

Nói chuyện cũng là người có văn hóa, nên học những kiến thức cơ bản này rồi chứ?" "Tôi không nói chuyện đó.

Chẳng lẽ các anh không lo nơi này có mai phục sao?

Chẳng lẽ các anh quên những dòng chữ trên tấm bài vị mà chúng ta đã thấy trong căn phòng kia sao?

Đặc biệt là anh!

Tên này, xem vết thương trên chân anh còn chưa khỏi hẳn, muốn bị một tảng đá khác đè xuống nữa à!" A Ninh bây giờ thật sự có chút tức giận, mấy người đồng đội này cũng quá ngốc, nhìn thấy tiền tài mà quên hết mọi chuyện. "Không đến mức đó chứ, bây giờ nơi này là một cung điện tốt như vậy, trong cung điện này sao có thể có đá lớn được?" Kết quả lời vừa nói xong, đột nhiên cảm thấy dường như có gì đó không ổn, rồi ngẩng đầu lên nhìn, trên đầu mình dường như thật sự có thứ gì đó rơi xuống!

Thứ đó tuy không phải là một tảng đá, nhưng trông cũng không khác đá là bao, đúng vậy, là một cái xà nhà, kết quả cứ thế rơi xuống.

Nếu không phải vì tốc độ phản ứng nhanh, Vương Bàn Tử không chừng thật sự đã bị đè, tên này bị dọa như vậy, mồ hôi trên trán túa ra. "Mẹ ơi, không ngờ lại thật sự gặp phải chuyện như vậy, thật đáng sợ quá!" Lý Đông cũng không quản nhiều như vậy, quan sát kỹ xung quanh, phát hiện nơi này tuy lộng lẫy, nhưng thực tế trông giống một thiên điện hơn.

Thế là cậu đi trước dẫn đường, vòng qua một bức tường đá, mới nhìn thấy một đại điện càng thêm hùng vĩ xuất hiện trước mắt.

Trong đại điện này, cũng không biết đặt bao nhiêu dạ minh châu, tuy bây giờ là buổi tối, nhưng nơi này lại sáng như ban ngày.

Thậm chí không cần bật đèn pin, cũng có thể hoàn toàn nhìn rõ cảnh tượng xung quanh!

Nền của đại cung điện này được lát bằng những phiến đá xanh

ngay ngắn!

Ở trung tâm đại điện, thứ có thể thu hút sự chú ý của mọi người nhất là hai cái đỉnh ba chân cao lớn.

Thứ này đặt ở đây, là một biểu tượng của quyền lực.

Loại đồ vật này, ở thời cổ đại ý nghĩa luôn luôn vô cùng trọng đại.

Ví dụ như thời Xuân Thu, có một vị vương gia chạy đến hỏi Chu Vương về nặng nhẹ của đỉnh, thực tế cũng là ý này.

Thứ như thế này có thể nhìn thấy một cái đã là rất ghê gớm rồi, bây giờ lại có thể nhìn thấy hai cái.

Vương Khải Toàn sau khi nhìn thấy thứ này, không khỏi trợn tròn mắt: "Thứ như thế này nếu mang ra ngoài, e là cấp quốc bảo!" Nhưng Vương Bàn Tử lại lắc đầu: "Quốc bảo thì quốc bảo, nhưng thứ này chúng ta chắc không lấy được!

Mang ra ngoài cũng không thể đặt ở nhà mình, thứ này phải nộp lên, như vậy thật sự tốt sao?" Lý Đông thì cảm thấy không sao cả, dù sao không gian trong túi của cậu bây giờ rất lớn: "Cũng không có vấn đề gì, bỏ hai thứ này vào túi thử mang ra ngoài, không chừng thật sự có chút tác dụng!" Chuyện trên thế giới này không chỉ là vấn đề tiền bạc, còn có những phương diện khác.

Chương 792

Trong nháy mắt, hai món đồ khổng lồ đó biến mất, được đặt vào trong túi của Lý Đông.

Lúc này, đột nhiên có người vỗ vai Lý Đông, Lý Đông quay đầu lại nhìn, là Muộn Du Bình.

Muộn Du Bình khẽ nói với Lý Đông: "Chỗ này tà môn lắm, tôi vừa thấy vài thứ bên kia, dường như có vết máu, trông còn khá mới, chắc chắn có người đã gặp chuyện ở đây!" "Cái gì?

Lại có kẻ khác gặp chuyện ở chỗ này sao?" Mấy người lập tức rút vũ khí, tiến lại gần kiểm tra.

Lý Đông nắm chặt thanh đao trong tay, bầu không khí trở nên căng thẳng.

Nếu thực sự có kẻ khác ở đây, chắc chắn sẽ nổ ra chiến đấu.

Anh không tin rằng ở cái nơi quỷ quái này lại có thể gặp được bằng hữu, bất kể là người sống, quái vật hay người chết thì đều là kẻ thù.

Nhưng sau khi kiểm tra một lượt, họ vẫn không phát hiện ra tung tích của bất kỳ ai!

"Không đúng, vết máu này nhìn thì có vẻ mới, nhưng thực tế là do môi trường ở đây có tác dụng chống thối rữa mà thôi.

Những vết máu này đã có từ lâu rồi!" Giải Liên Hoàn sau khi quan sát kỹ vết máu trên mặt đất liền phản ứng lại ngay lập tức.

Tất nhiên, những phán đoán của gã cáo già này Lý Đông cũng không nắm rõ, dù sao một tiền bối lão luyện trong giới trộm mộ chắc chắn phải có những thủ đoạn đặc biệt, anh cũng không tiện hỏi sâu.

“Đã từ lâu có người gặp chuyện ở đây sao?

Xem ra nơi này hung hiểm hơn chúng ta tưởng, không lẽ mấy người chúng ta cũng sẽ gặp họa ở đây?” Lý Đông nhìn Giải Liên Hoàn hỏi.

Giải Liên Hoàn liếc xéo Lý Đông một cái: “Tất nhiên rồi!

Không phải trên mấy tấm biển gỗ kia đã viết rõ sao, chúng ta đều có kết cục chết chóc thảm khốc.

Có lẽ cái dớp của nơi này sắp ứng nghiệm rồi!

Nơi này tuy nhìn giống cung điện, nhưng thực chất giống một tế đàn để cúng tế hơn!

Không chừng chúng ta chính là vật tế trên cái tế đàn này!” Giọng điệu của Giải Liên Hoàn đầy thần bí, chẳng rõ là có ý gì.

Nhưng hiện tại không tìm thấy manh mối nào khác, họ đành phải tiếp tục tiến lên.

Vương Bàn Tử và Vương Khải Tuyền hai gã này khi không kìm lòng được đã tiện tay vơ vét không ít đồ dọc đường.

Đồ đạc ở đây không phải vàng thì cũng là bạc, giá trị cực kỳ đắt đỏ, lấy đi là trúng lớn.

Men theo một lối đi về một hướng, vì thấy phía trước có một cánh cửa, nhưng khi vừa rẽ ngoặt, họ bỗng nghe thấy một âm thanh kỳ lạ.

Tiếng động đó nghe giống như tiếng quẹt diêm.

Mặc dù trong đội có đủ loại công cụ tạo lửa từ đá lửa, bật lửa đến diêm, nhưng rõ ràng vừa rồi không ai sử dụng.

Tiếng quẹt diêm đó chắc chắn là do kẻ khác tạo ra.

Theo bản năng, cả nhóm nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Kết quả vừa nhìn qua, ai nấy đều giật nảy mình: “Mẹ ơi, lại cháy rồi, lại hỏa hoạn!” Không biết đây là lần thứ mấy họ gặp hỏa hoạn nữa!

Lần hỏa hoạn này rõ ràng là có người cố ý phóng hỏa, tiếng quẹt diêm lúc nãy là để châm lửa!

“Không thể nào, đầu óc tên kia có vấn đề à?

Biết rõ là không thiêu chết được chúng ta mà còn châm lửa?” Vương Bàn Tử thắc mắc.

Đúng vậy, trang bị hiện tại của họ rất lợi hại, muốn thiêu chết là điều khó khăn.

Nếu đối phương luôn theo dõi họ thì không thể không biết điều đó.

Đã biết không thiêu chết được mà vẫn phóng hỏa thì đúng là não có vấn đề.

“Không đúng, hắn không phóng hỏa thiêu cung điện!

Ngọn lửa đó và cung điện dường như có một khoảng cách nhất định!

Ngọn lửa đó giống như một nghi thức hơn...” “Một nghi thức?” “Nghi thức gì?” “Anh nói rõ xem?

Là nghi thức hiến tế sao?

Hắn thực sự coi chúng ta là vật tế à?” Có lẽ vì ám ảnh những tấm biển gỗ lúc trước, mấy người luôn lo lắng mình sẽ trở thành vật hy sinh.

Nhìn tình hình hiện tại, họ cảm thấy có gì đó không ổn.

“Chắc không phải coi chúng ta là vật tế đâu, nhưng tình hình cũng chẳng khá khẩm hơn.

Các cậu nghe thấy tiếng gì không?

Tôi cảm thấy chúng ta đang rơi vào một nơi vô cùng khủng khiếp.

Nhìn mặt đất kìa!" Lý Đông nhìn xuống, mặt đất dường như đang nứt ra!

Nói chính xác hơn, mặt đất họ đang giẫm lên thực tế không phải là sàn nhà đặc, mà là một loại thứ gì đó đặc biệt!

Chương 793

Đúng vậy!

Trùng!

Lại là trùng!

Lý Đông từ trước đến nay luôn cực kỳ ghét trùng!

Không biết từ khi nào, cứ mỗi lần gặp trùng là anh lại cảm thấy vô cùng phiền não.

Những con trùng này thực sự để lại bóng ma tâm lý không nhỏ!

Tuy chiến đấu lực của chúng không cao, nhưng vì số lượng quá nhiều nên khiến người ta cảm thấy phát điên!

Lần này số lượng trùng còn nhiều hơn những lần trước, càng khiến người ta khó chịu hơn.

Dưới chân họ, ban đầu những con trùng này nhìn bề ngoài như gạch lát sàn.

Nếu không có thứ gì đó kích hoạt thì chắc cũng không có vấn đề gì.

Nhưng vấn đề lớn nhất là chúng đã bị đánh thức!

Chính ngọn lửa lúc nãy là thứ then chốt kích hoạt lũ trùng này!

Hoặc trong chất cháy có thành phần gì đó có thể đánh thức chúng.

Tóm lại, lũ trùng đáng ghét hiện đã bị kích hoạt, trạng thái lúc này khiến người ta sởn gai ốc.

"Trùng hải!" Trong đầu Lý Đông lập tức hiện lên cái tên này.

Đúng vậy, họ đang ở trong một đại dương hình thành từ sâu bọ!

Phóng tầm mắt ra xa, đâu đâu cũng là trùng.

Thậm chí, mọi thứ trong cung điện này dường như đều được tạo thành từ lũ trùng này.

Đen đủi nhất lúc này chính là Vương Bàn Tử và Vương Khải Tuyền.

Vì lúc nãy không cẩn thận nên trên người hai gã mang theo quá nhiều đồ vơ vét được.

Những thứ đó vàng óng ánh nhìn như làm từ vàng ròng, nhưng vì ngọn lửa kia, tất cả đồ vật đó giờ đều biến thành trùng!

Cảm giác thật sự là đen đủi đến tám đời!

Hai gã nhảy dựng lên, đặc biệt là Vương Bàn Tử, vết thương trên chân gã vẫn chưa lành hẳn, dù đã có cao dược đặc biệt của Lý Đông nhưng dù sao cũng là trọng thương, không dễ gì phục hồi nhanh như vậy.

Lý Đông nghĩ đến hai cái đỉnh lớn, bỗng cảm thấy lo lắng không biết hai thứ đó có biến thành trùng luôn không?

Sau khi mở túi ra, may mắn là chúng không biến đổi.

Nếu không thì lũ trùng đó chui vào túi Càn Khôn thì phiền phức to.

Chỉ có điều, hiện tại khắp người họ đâu đâu cũng là trùng.

Tuy không biết tên gọi chính xác là gì, nhưng có thể thấy chúng rất thích cắn người.

May mà Lý Đông có Ngũ hành sáo trang nên tạm thời không bị cắn.

"Diêm La Già Thiên!" Hồ Bát Nhất bỗng hét lớn.

"Diêm La Già Thiên là cái quái gì?" Lý Đông hỏi.

“Lão Hồ, nói rõ xem, Diêm La Già Thiên là cái gì thế?” Vương Bàn Tử cũng hỏi dồn.

Những người còn lại cũng đầy thắc mắc, vì đây là lần đầu họ nghe thấy cái tên này.

Chỉ có Hồ Bát Nhất là kiến thức rộng rãi nên nhận ra.

Hồ Bát Nhất không chút khách sáo, cau mày giải thích: “Diêm La Già Thiên à?

Tôi cũng chỉ nghe kể lại thôi.

Nói trắng ra, nó là một loại cơ quan!

Tác dụng của cơ quan này là dẫn dụ người ta vào một môi trường khép kín rồi kích hoạt.

Đặc điểm lớn nhất là sau khi khởi động, mọi thứ trong môi trường khép kín đó sẽ biến thành trùng!

Hoặc thực tế là cả môi trường đó vốn được tạo thành từ một loại trùng đặc biệt!” “Loại trùng này tương tự như một loài cá gọi là phế ngư.

Loài cá đó khi gặp khô hạn sẽ biến thành như một chiếc lá khô, nhìn như không có sự sống.

Nhưng chỉ cần gặp nước, chúng sẽ ngay lập tức hồi sinh.

Có người đã dựa vào đặc tính đó để nuôi dưỡng loại trùng này.

Chúng khi thiếu điều kiện nhất định sẽ biến thành những khối như đá, có thể dùng để chế tác đủ loại vật phẩm.

Chương 794

Nhưng khi gặp điều kiện thích hợp, chúng sẽ phục sinh ngay lập tức, phủ kín trời đất...

Sở thích lớn nhất của loại trùng này là hút máu thịt!

Đặc biệt là hơi người có sức hấp dẫn cực mạnh đối với chúng!

Chúng chỉ cần ngửi thấy hơi người là sẽ ùa tới như sóng trào, bao vây mục tiêu ở giữa như thể che lấp cả bầu trời.

Thứ này cực kỳ đáng sợ, người bình thường gặp phải cơ bản là chết chắc, trong nháy mắt sẽ bị rỉa sạch sành sanh!" "Đây là loại cơ quan đáng sợ nhất!

Trong thế giới này, cơ quan làm từ vật sống mới là kinh khủng nhất, thực sự là giết người không thấy huyết.

So với lũ quái vật tóc dài lúc trước thì một chín một mười!" Hồ Bát Nhất nói xong, ai nấy đều cảm thấy rợn tóc gáy.

May mà hiện tại họ vẫn sống sót nhờ trang bị cực tốt, bảo vệ toàn diện không một kẽ hở.

Nhưng cứ thế này mãi cũng không xong, vì lượng trùng quá nhiều, không thể tiêu diệt hết được...

Lý Đông nhìn lũ trùng lúc nhúc, lập tức nghĩ đến súng phun lửa.

Súng phun lửa là công cụ tiện lợi nhất để diệt trùng khi gặp số lượng vô tận thế này...

Nhưng Hồ Bát Nhất lại lắc đầu: "Đừng dùng súng phun lửa, dùng nó sẽ rất nguy hiểm!

Vì lũ này dường như không sợ lửa!

Cậu không thấy lúc nãy chính vì có nguồn lửa xung quanh nên lũ trùng này mới phục sinh sao?

Chúng vốn ngủ đông trong môi trường lạnh giá, gặp lửa mới sống lại!" Lý Đông cảm thấy bế tắc, nếu vậy thì lũ trùng này thực sự không sợ lửa sao?

Nếu không dùng được lửa, chỉ còn cách dùng băng.

Lý Đông cũng có súng phun băng (Hàn băng phún xạ khí).

Tuy nhiên, anh cảm thấy dùng súng phun băng hiệu quả có vẻ không cao bằng.

Súng phun lửa có thể thiêu rụi mọi thứ thành tro bụi, dù trùng có nhiều bao nhiêu cũng đốt hết được, còn súng phun băng thực tế phạm vi tấn công quá hẹp, hiệu suất thấp, không có nhiều lực sát thương.

Nhưng hiện tại anh vẫn lấy nó ra, phun một vòng xung quanh.

Quả nhiên, lũ trùng trong khu vực đó lại rơi vào trạng thái tĩnh lặng, như thể bị đông cứng.

Chúng thực sự sợ lạnh!

Thế là Lý Đông phun súng băng lên người mỗi người, lũ trùng đáng ghét trên người họ bị dọn sạch, nhưng bù lại trên người ai nấy đều kết một lớp băng dày.

Những con trùng màu vàng kim rơi vào trạng thái ngủ đông trông có vẻ hơi nực cười, nhưng phải thừa nhận chiêu này cực kỳ hiệu quả.

Có điều, súng phun băng không duy trì được lâu như súng phun lửa.

Lý Đông nhìn đám trùng xung quanh mà đau đầu, nếu cứ phun thế này thì không biết bao giờ mới diệt sạch được chúng!

"Có tiêu thạch không?

Anh có chuẩn bị thứ đó không?" A Ninh bỗng hỏi.

Tiêu thạch là một loại hóa chất, bình thường ít khi dùng tới, nhưng Lý Đông vừa hay cũng có chuẩn bị một ít.

Anh biết tác dụng của nó, nếu gặp nước sẽ hấp thu nhiệt cực mạnh rồi kết thành băng.

Nhưng anh không nghĩ chút tiêu thạch đó lại có tác dụng lớn đến vậy, vì lượng trùng ở đây quá nhiều, đúng nghĩa che trời lấp đất, mang đến nỗi sợ hãi tử vong.

"Giờ không còn cách nào khác, muốn diệt lũ trùng này thì chỉ có một cách là tiêu diệt nguồn kích hoạt chúng, chính là đống lửa bên kia.

Chúng ta qua đó xem sao!" Lý Đông thấy dường như chỉ còn cách này.

Tuy lũ trùng không cắn chết được họ nhưng chúng quá đông, cứ bám thành từng đống trên người, hoàn toàn có thể chôn sống họ tại đây.

Thậm chí sức mạnh của lũ trùng này cũng rất lớn, chúng có thể bám chặt khiến họ không thể nhúc nhích.

May mà lúc đầu phản ứng nhanh, nếu không bị chôn sống ở đây thì dù không bị cắn chết cũng sẽ bị nhốt chết.

Chết đói là cách chết thảm khốc và đau đớn nhất.

Lý Đông cầm súng phun băng mở đường, những nơi súng băng phun qua, lũ trùng lại biến thành dạng đá như những hạt cát mịn.

Mặt đất kết băng khiến lũ trùng không dám lại gần, tạo thành một lối đi.

Trên người Lý Đông mặc dù có trùng bò lên nhưng sau khi anh tự phun súng băng lên người một lượt, chúng liền biến mất.

Rõ ràng chúng rất sợ những khối băng đó.

Tạm thời an toàn, nhưng lũ trùng vẫn không bỏ cuộc.

Tuy không dám tiếp cận khối băng trên người họ, nhưng chúng vẫn không ngừng bám theo sau như những đợt sóng truy đuổi.

Cả nhóm như đang ở giữa một đại dương trùng, mỗi cử động nhỏ cũng tạo ra những làn sóng trùng nhấp nhô như muốn nuốt chửng họ.

Chương 795

Súng phun băng chỉ là công cụ phòng thủ tạm thời, không thể đảm bảo an toàn vĩnh viễn.

Cuối cùng họ cũng đến được phía bên kia đại điện, phát hiện ở đó có một thứ kỳ lạ.

Trông nó hơi giống một cái bệ sưởi (hỏa kháng) ở phương Bắc.

Một khi đốt lửa ở đây, cả cung điện sẽ trở nên vô cùng ấm áp.

Thứ này được chế tác rất tinh xảo, hơi ấm lan tỏa khắp cung điện.

Lý Đông lười đổi sang bình chữa cháy, trực tiếp dùng súng phun băng phun liên tục vào bệ sưởi đó.

Ngọn lửa bên trong sắp bị dập tắt!

Nhưng anh nhận thấy lũ trùng xung quanh vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại!

Quả nhiên nơi này không dễ đối phó như vậy.

"Dường như không chỉ có một bệ sưởi, ở những chỗ khác cũng có, phải dập tắt tất cả thì lũ trùng mới ngủ đông trở lại!" Lũ trùng gặp hỏa hoạn sẽ thức tỉnh, gặp hàn băng sẽ đông kết.

Giờ họ đã nắm rõ quy luật.

Nhưng vấn đề là dưới sàn cung điện này có hệ thống bệ sưởi, việc cần làm là dập hết lửa!

Sau khi dập tắt bệ sưởi thứ nhất, họ đến nơi khác, quả nhiên ở đó cũng đang cháy rừng rực.

Không chút do dự, Lý Đông lại dùng súng phun băng dập tắt nó.

Dù sao súng phun băng cũng có tác dụng chữa cháy vì phun ra nước và khí lạnh.

Dập tắt được ba bệ sưởi, Lý Đông bỗng phát hiện sau lưng xuất hiện vài bóng người!

Nói đúng hơn là quái vật, vì lũ này trông chẳng giống người chút nào.

Chúng mặc quần áo rộng thùng thình, rách rưới như kẻ ăn xin, nhưng điều quan trọng nhất là chúng gầy trơ xương, chỉ có một lớp da bọc ngoài.

Loại quái vật da bọc xương này đúng thật là ba phần giống người bảy phần giống ma!

Tuy nhiên có thể khẳng định chúng là sinh vật sống, và quan trọng nhất là chúng nhìn họ với ánh mắt không hề thiện chí, như thể muốn lao vào giết chóc.

Mẹ kiếp, một trận chiến kịch liệt sắp nổ ra rồi.

"Đã đến được đây rồi thì đừng hòng ra ngoài nữa, lũ trùng kia là nơi quy túc tốt nhất cho các ngươi!

Nhưng nếu các ngươi không tin vào vận mệnh thì chỉ có một cách thôi, hôm nay chính là ngày tận số!" Trong số đó, một kẻ có khuôn mặt quắt lại, thịt hóp vào tận xương, nhãn cầu trong hốc mắt trở nên bé xíu, trông chẳng giống người mà giống người ngoài hành tinh hơn.

Lý Đông nhìn hình tượng của gã, quả thực rất giống những người ngoài hành tinh trong phim ảnh.

Gã cầm một thanh đao rỉ sét nhưng trông vô cùng sắc bén, trên đó vẫn còn vương vệt máu.

"Lần trước những kẻ đến đây không một ai thoát được vận mệnh!

Mỗi người đều trở thành vật tế cho nơi này!

Các ngươi cũng vậy, cuối cùng sẽ thành vật tế của tôi, nên đừng phản kháng nữa, ngoan ngoãn chấp nhận số phận đi!" Nghe xong, Lý Đông bỗng thấy buồn cười!

Thật không hiểu sao lũ này lại tự tin đến thế, luôn nghĩ mình có thể làm chủ vận mệnh người khác.

Anh tất nhiên không tin những lời quỷ quái đó, chỉ lạnh lùng cười một tiếng: "Vận mệnh nằm trong lòng bàn tay sao?

Thứ đó tôi căn bản không tin, tôi chỉ tin vào đôi bàn tay mình có thể tạo ra mọi thứ!

Ngoài ra nếu tin vào vận mệnh, tôi cũng cảm thấy nó nên nằm trong tay tôi, chứ tuyệt đối không phải trong tay một kẻ người không ra người ngợm không ra ngợm như mấy ông!" Lý Đông có đủ tự tin và thực lực, anh cảm thấy bất kỳ kẻ nào xuất hiện trước mặt cũng không thể khiến anh khuất phục, anh sẵn sàng đánh một trận bất cứ lúc nào.

"Thằng ranh to gan, đã muốn rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt thì không còn cách nào khác rồi!" Kẻ giống người ngoài hành tinh kia hiện lên một nụ cười quỷ dị.

Bản mặt gã đã tà môn, giờ thêm nụ cười đó càng khiến người ta rợn người, cảm giác này Lý Đông chưa từng gặp qua.

Xem ra gã này là một đối thủ cứng cựa, ít nhất là đánh nhau rất giỏi.

Nhưng cũng chẳng sao, trang bị trên người anh vẫn chưa tung ra hết, anh không tin dùng hết trang bị mà không giết nổi gã.

Trên đời này không có cái gọi là phòng ngự tuyệt đối, nếu có thì chỉ chứng tỏ lực tấn công chưa đủ mạnh mà thôi, chỉ cần công tấn đủ

mạnh thì thứ gì cũng giết được!

Lý Đông rút đao ra...

“Là kẻ đầu tiên dám múa đao trước mặt tôi, hy vọng ông thực sự là một kẻ lợi hại! 20 năm trước tôi đã giết một tên ở đây, tên đó cũng khá đấy, nhưng trước mặt tôi cũng chỉ là một vật tế mà thôi.

Các người cũng vậy, trang bị trên người xem ra rất tốt, nếu để lại cho tôi thì càng tuyệt!” Thanh đao rỉ sét trong tay con quái vật người ngoài hành tinh đó bỗng chốc bong tróc lớp rỉ, trở nên sáng loáng đến chói mắt.

Thanh đao của Lý Đông so với nó dường như mất đi hào quang.

Hai người lao vào nhau!

Một trận chiến trông không mấy cân sức, vì Lý Đông cao hơn gã kia đến hai ba mươi centimet.

Chương 796

Một người cao lớn đánh một kẻ chỉ cao khoảng 1m4 nhìn như bắt nạt người khác, nhưng gã lùn kia lại vô cùng hung hãn.

Lý Đông giao thủ với gã, chỉ trong vài hiệp ngắn ngủi đã bị gã ép cho liên tục lùi bước.

Gã thực sự rất mạnh, lực tay cực lớn, không hề có ý định phòng thủ mà chỉ tập trung tấn công dồn dập.

Tốc độ tấn công dày đặc đến mức Lý Đông không tìm được sơ hở, chỉ có thể bị động phòng thủ...

Mà bị động phòng thủ là chuyện cực kỳ nguy hiểm.

Nếu cứ thủ mãi mà không phản công, cuối cùng sẽ bị lộ sơ hở và thất bại, điều đó chẳng có ý nghĩa gì.

Lý Đông cảm thấy mắt mình sắp đỏ lên vì tức, chưa bao giờ gặp đối thủ nào khó nhằn như vậy!

Lúc này, Muộn Du Bình cũng gia nhập vòng chiến.

Muộn Du Bình là cao thủ trong đội, ở một mức độ nào đó, anh ta còn lợi hại hơn cả Lý Đông.

Ưu thế lớn nhất của Lý Đông là sức mạnh vô địch, còn nếu xét về chiêu thức võ thuật chính thống, anh không học được bao nhiêu, chỉ là những đòn đánh thực dụng.

Muộn Du Bình tuy không khỏe bằng Lý Đông, vũ khí cũng không tốt bằng, nhưng võ công thực sự rất thâm hậu.

Hiện tại anh ta cầm một thanh đao gỗ, nhưng là loại gỗ đặc chế từ xưởng gia công đầu lâu lúc trước.

Thanh đao đó cực kỳ tốt, qua xử lý đặc biệt nên rất cứng, sắt thép bình thường cũng không sánh bằng.

Muộn Du Bình đột ngột gia nhập với lối đánh liều mạng, tấn công dồn dập không cho kẻ kia cơ hội thở dốc, tận dụng thời cơ đó Lý Đông cũng phát động tấn công từ hướng khác.

Trong tình huống này, hai người đã chiếm được chút ưu thế.

Một người dù giỏi đến đâu cũng khó đối phó với hai cao thủ phối hợp, nhất là khi khoảng cách thực lực không quá lớn.

Có cơ hội này, Lý Đông không buông tha, thanh đao trong tay vung lên nhanh như chớp, chém xuống từng nhát đầy uy lực!

Cuối cùng, dưới sức mạnh tối đa của Lý Đông, thanh đao của con quái vật không chống đỡ nổi, bị chém gãy làm đôi.

Nhát đao của Lý Đông cũng chém thẳng xuống, chia thân hình gã thành hai nửa!

Điều khiến mọi người kinh ngạc là dù bị chém làm đôi, gã dường như vẫn chưa chết, cứ như có thể sống lại ngay lập tức...

Mẹ kiếp, thật không thể tin nổi... sao lại có loại quái vật thế này?

Lý Đông nhìn gã nằm thành hai đoạn, lạnh lùng hỏi: "Ông là sinh vật gì?

Nói rõ cho tôi biết, nếu không tôi sẽ khiến ông sống không bằng chết!" Nhưng con quái vật đó chẳng có vẻ gì là sợ hãi, gã chậm rãi bò lại, đem hai nửa thân thể ghép lại với nhau, rồi cử động một hồi, cơ thể lại khôi phục như cũ!

Mấy người chứng kiến đều rợn tóc gáy!

Chuyện này thực sự quá phi thực tế.

Chẳng lẽ gã là một con cương thi sao?

Nhưng họ chưa bao giờ thấy loại cương thi nào thế này.

Thực tế dù gặp cương thi thì cũng có cách giết, bao nhiêu loại cương thi đã chết dưới tay họ rồi, nhưng kẻ này rõ ràng lợi hại hơn nhiều.

"Hỏi tôi?

Cậu dùng giọng điệu đó để hỏi một vị thần sao?

Lễ độ và sự tôn kính của cậu đâu rồi?

Không biết là nếu không tôn kính tôi thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng sao?" Con quái vật đứng dậy, vứt bỏ thanh đao gãy và rút ra một thanh đao khác.

Thanh đao này trông khá giống thanh đao gỗ của Muộn Du Bình.

Xem ra đồ của xưởng gia công đầu lâu kia là vũ khí thông dụng ở nơi này.

Lý Đông nhận ra đây là loại vũ khí cực mạnh, nếu đem ra ngoài thì hiếm ai chế tạo được thứ có cường độ như vậy.

"Tôi là thần tiên, các người không biết phải tôn kính thần tiên sao?

Nếu tôn kính tôi và trở thành vật tế, không chừng tôi có thể đưa các người đi hưởng thọ vĩnh hằng!" Mẹ nó, cái gã này ở đây mà lải nhải đạo lý, thật quá quái dị.

Mắt Lý Đông sắp phun ra lửa!

Đúng vậy, anh hận không thể giết quái vật này ngay lập tức, nhưng nếu giết không chết thì tốn bao nhiêu sức lực cũng vô ích.

Làm việc gì cũng phải có ý nghĩa, nếu không chỉ là lãng phí, mà lãng phí trong tình cảnh này rất dễ xảy ra vấn đề.

Mỗi bước đi lúc này đều vô cùng quan trọng, nên Lý Đông không

ra tay nữa.

Nhưng Vương Bàn Tử thì không nhịn nổi nữa.

Suốt thời gian qua, Bàn Tử là kẻ đen đủi nhất đội, tâm trạng cực kỳ tệ hại.

Chương 797

Gã đang muốn tìm một bao cát để trút giận, có thế mới xả được cục tức trong lòng, nếu không gã sẽ phát bệnh mất.

Ai cũng có đặc điểm này, gặp chuyện phải xả ra mới thoải mái.

Thế là gã chẳng quản nhiều, rút súng hướng thẳng vào con quái vật mà xả đạn!

Khẩu súng trong tay gã uy lực rất lớn, mấy phát bắn đi khiến trên người con quái vật xuất hiện mấy cái lỗ thủng, thậm chí còn chảy ra ít máu!

Chỉ tiếc là con quái vật không chết ngay, những vết thương đó nhanh chóng khôi phục, dường như đạn dược không gây được ảnh hưởng gì đến gã.

Mẹ kiếp, cái thứ gì thế này?

Chẳng lẽ quái vật bất tử bất diệt trong truyền thuyết là như vậy sao?

"Tôi đã nói rồi, mọi đòn tấn công đều vô dụng với tôi, định mệnh của các ngươi là làm vật tế ở đây, không ai có thể phản kháng định mệnh!" "Mẹ kiếp, bớt giả thần giả quỷ đi!

Tưởng tôi sợ chắc?

Béo đây tiễn ông xuống địa ngục!" Vương Khải Tuyền thấy đòn tấn công của Vương Bàn Tử vô hiệu, gã cũng động não một chút.

Gã lấy từ trong túi ra một chiếc bình nhỏ, bên trong chứa một loại chất lỏng không rõ tên, rồi đổ lên lưỡi đao của mình!

Ngay lập tức trên lưỡi đao xuất hiện một đường sợi chỉ màu bạc

trắng!

Đường chỉ bạc đó khiến thanh đao trông tỏa ra một khí chất phi phàm.

Thấy vậy, sắc mặt con quái vật bỗng hiện lên một tia sợ hãi, có vẻ gã rất sợ thứ trên lưỡi đao của Vương Khải Tuyền!

"Thế nào, thằng người ngoài hành tinh kia, sợ chưa?

Đây là công cụ đặc chế của ông đây, giờ ông chết chắc rồi!

Mau đền mạng đi!" Vương Khải Tuyền phẫn nộ quát, đồng thời đắc ý liếc nhìn Vương Bàn Tử một cái.

Hiển nhiên hai gã béo đang ngầm đua tranh với nhau, chẳng ai chịu phục ai, đúng là hai gã kỳ quặc!

"Thứ gì vậy?" Lý Đông nhìn Vương Khải Tuyền hỏi.

"Anh Đông, hồi chơi game tôi biết, đối phó với sinh vật bất tử thì phải dùng đồ bạc!" "Tôi nói này, cái thứ đó thực sự hiệu quả sao?

Nhìn chẳng đáng tin chút nào.

Lúc nãy anh lấy cái đó từ đâu ra vậy?

Chuyện này tôi chưa từng nghe thấy bao giờ." Vương Bàn Tử đứng bên cạnh hoài nghi hỏi.

Vương Khải Tuyền thấy Bàn Tử nghi ngờ liền nổi cáu.

Chẳng còn cách nào khác, vì cả hai đều béo nên có cảm giác tương khắc lẫn nhau.

Vương Khải Tuyền lườm một cái: "Tai anh có vấn đề à?

Lúc nãy tôi chẳng nói rồi sao?

Tôi biết được khi chơi game đấy, đối phó sinh vật bất tử phải dùng cách này." "Kiến thức học từ game mà cũng đem ra dùng ở đây

được sao?" Vương Bàn Tử nghe xong cạn lời.

Hóa ra chơi game cũng tăng kiến thức à?

Trong mắt Vương Bàn Tử, chơi game là việc lãng phí thời gian, chẳng thu hoạch được gì.

Chí ít với một kẻ mê tiền như gã thì chơi game không phải việc chính sự.

Vương Khải Tuyền lúc đầu vốn định im lặng, nhưng nghe Bàn Tử nói thế thì không chịu nổi: "Ai bảo chơi game không học được gì?

Chẳng lẽ những người chơi game bây giờ đều ngu hết à?

Tôi thấy chơi game cực kỳ có ích, ví dụ như lúc này đây.

Nếu anh không tin thì hỏi anh Đông, anh ấy chắc chắn sẽ công nhận năng lực của tôi." Vương Khải Tuyền chẳng quan tâm ai khác, trong mắt gã chỉ có Lý Đông là uy tín nhất, lời Lý Đông nói là tất cả.

Lý Đông cảm thấy dở khóc dở cười, hai gã này không biết đã cãi nhau bao lâu rồi mà vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại, cứ như định cãi đến tận thiên hoang địa lão vậy.

Có lẽ giữa những người béo luôn có một lực hấp dẫn hoặc cảm giác tương đồng nào đó.

Lý Đông mỉm cười nói: "Hiện tại chúng ta cũng không còn cách nào khác, cứ thử xem sao, nếu hiệu quả thì sau này có thêm kinh nghiệm, đó cũng là một trải nghiệm không tồi." Vương Khải Tuyền đã chuẩn bị sẵn, gã đổ loại chất lỏng kỳ lạ đó lên vũ khí, khiến thanh đao chuyển sang màu bạc huỳnh quang rực rỡ.

Lý Đông cũng cầm lấy bình đó, nhận ra đây là một loại hóa chất đặc thù, anh cũng đổ một ít lên đao của mình, lưỡi đao lập tức biến đổi.

Lũ quái vật đối diện lúc nãy còn hung hăng, giờ thấy cách xử lý của Lý Đông thì đột nhiên đại biến sắc mặt, rõ ràng thứ này có tác dụng thực sự khiến chúng sợ hãi.

Lý Đông không chần chừ, lao lên tấn công, với võ lực mạnh mẽ cộng thêm tác dụng của thanh đao, trên người lũ quái vật xuất hiện vô số vết thương, máu đen chảy ra ròng ròng.

Dù đang đeo mặt nạ phòng độc, Lý Đông vẫn cảm nhận được mùi máu đen đó vô cùng kỳ quái và nồng nặc, nếu không có mặt nạ chắc đã bị hun chết rồi.

Lũ quái vật cuối cùng cũng đổ gục, mùi hôi thối lan tỏa khắp khu vực.

Nhưng Lý Đông nhanh chóng nhận ra tình hình không ổn, lũ quái vật chết đi không có nghĩa là nguy cơ đã hết, trái lại, tình hình có vẻ còn nguy hiểm hơn.

Chương 798

Đúng vậy, là lũ trùng, chính là lũ trùng lúc nãy.

Ban đầu chúng chỉ thức tỉnh khi nhiệt độ cao, sau khi dập lửa chúng đã bắt đầu ngủ đông lại, nhưng giờ đây khi mùi hôi nồng nặc này phát tán, lũ trùng dường như lại phục sinh.

“Mau nhìn lũ trùng kìa, chúng lại bò lên rồi, làm sao bây giờ!

Tôi sắp bị chúng cắn chết mất!” A Ninh là người tỉnh táo nhất trong đội, cô nhanh chóng phát hiện sự thay đổi của môi trường xung quanh.

Giờ có thể xác định nhiệt độ không phải là cách duy nhất kích hoạt lũ trùng, mùi hôi nồng nặc kia cũng là một tác nhân.

“Nhanh lên, hay là dùng lửa thiêu sạch đám máu này đi?

Lửa có thể thiêu rụi mọi thứ, dù là gì đi nữa, nếu nhiệt độ đủ cao thì đều hóa thành tro bụi.” “Không được, dùng lửa thiêu máu thì lũ trùng cũng sẽ thức tỉnh vì nhiệt độ của súng phun lửa rất cao, thậm chí làm nhiệt độ cả khu vực này tăng lên, không ổn.” Họ đang rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Lũ trùng này cực kỳ đáng tởm, chúng không sợ lửa nên không thể đốt chết được.

Vậy chúng có sợ băng không?

Lý Đông vẫn còn súng phun băng, có thể tạo ra bão tuyết khiến xung quanh kết băng.

Anh thầm hy vọng và dùng súng phun băng loạn xạ vào đám trùng, nhưng tiếc là chúng dường như không hề hấn gì, mùi hôi kia đã kích hoạt chúng hoàn toàn.

Mẹ kiếp, lũ trùng này thật quá đáng.

Lý Đông thấy chúng bò đầy lên người mình, tuy có Ngũ hành sáo trang bảo vệ không bị thương, nhưng lũ trùng điên cuồng cắn vào lớp áo khiến anh cảm thấy từng cơn đau nhức, quan trọng nhất là chúng bám lên ngày càng nhiều khiến việc di chuyển trở nên vô cùng gian nan.

Nên biết Lý Đông là người có sức mạnh vô song, đứng đầu thế giới này về lực cánh tay, hiếm ai bì kịp.

Vậy mà giờ đây anh lại có cảm giác không thể nhúc nhích.

Quả nhiên số lượng quá đông thì dù là sâu bọ yếu ớt cũng có thể chế ngự được con người mạnh mẽ.

Lý Đông còn bị thế thì những người khác càng thảm hơn.

Họ gần như bị quật ngã xuống đất, không thể bò dậy nổi vì lũ trùng quá nặng, đè ép đến mức không thở được.

Lý Đông nghiến răng, cảm thấy vô cùng uất ức.

Chẳng lẽ họ lại chết ở cái nơi quỷ quái này vì lũ sâu bọ đáng ghét sao?

Vương Bàn Tử cũng cảm thấy vô cùng bi thảm: "Tôi là Vương Nguyệt Bán, dù sao cũng là một đời kiêu hùng, thành công không ít, không ngờ cuối cùng lại chết dưới tay lũ trùng tí xíu này, đời người đúng là trớ trêu." "Không còn cách nào khác, trước khi chết tôi phải làm hớp rượu cuối cùng đã." Vương Bàn Tử thích nhất là kiếm tiền, ngoài ra là gái đẹp, đó là bản tính bình thường của đàn ông.

Nhưng ngoài tiền và gái, gã còn một sở thích nữa là uống rượu.

Thỉnh thoảng làm hớp rượu khiến gã thấy sảng khoái vô cùng.

Gã luôn mang theo rượu bên người, dù đang đeo mặt nạ phòng độc

không uống được nhưng gã vẫn móc chai rượu ra định lắc lư trước mặt cho đỡ thèm.

Nhưng chẳng may, chai rượu vừa lấy ra đã bị lũ trùng xô đẩy rơi xuống đất.

Một tiếng "choang" vang lên, chai rượu vỡ tan, mùi rượu nồng nặc tỏa ra khắp nơi.

Điều kinh ngạc là ở vị trí rượu đổ, lũ trùng nhanh chóng tản ra xung quanh.

Mọi người thấy cảnh đó thì vừa mừng vừa sợ, hóa ra vẫn còn hy vọng sống sót.

Đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, không có thứ gì là vô địch tuyệt đối.

Lũ trùng đáng ghét này lại cực kỳ sợ rượu!

Hiển nhiên, mùi rượu có ảnh hưởng rất lớn đến chúng.

Lý Đông thấy vậy liền mừng rỡ khôn xiết.

Tuy anh không thích uống rượu nhưng trong túi lại dự trữ rất nhiều.

Rượu là thứ quan trọng khi đi rừng, nếu ai bị thương có thể dùng cồn (tửu tinh) để rửa vết thương sát trùng.

Với những người trộm mộ như họ, mộ địa đầy rẫy virus và vi khuẩn, nếu không sát trùng thì rất nguy hiểm.

Vì thế Lý Đông mang theo rất nhiều cồn, anh mở túi lấy ra một chai, mùi cồn vừa tỏa ra, lũ trùng trên người anh lập tức rút đi như thủy triều.

Không ngờ lũ trùng khó nhằn này lại bị giải quyết bằng phương pháp đơn giản như vậy, đúng là một bất ngờ lớn.

Lý Đông từng nghe ai đó nói rằng điều thú vị nhất của cuộc đời là bạn không bao giờ biết được giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Giờ anh thấy câu nói đó quá đúng.

Lúc nãy còn tưởng sắp chết, thế mà chỉ loáng cái đã thấy hy vọng sống khi lũ trùng bị xua đuổi.

Những người khác cũng được giải cứu khỏi đám trùng.

Lý Đông lấy ra cho mỗi người một chiếc áo bông (miên y).

Tuy thời tiết này mặc áo bông hơi khó chịu vì nóng, nhưng với họ thì không ảnh hưởng nhiều, vì Ngũ hành sáo trang có tác dụng điều hòa nhiệt độ, đông ấm hạ mát.

Họ mặc áo bông vào, rồi Lý Đông đổ đầy cồn lên lớp áo.

Chương 799

Giờ đây ai nấy trông như vừa ngã vào hũ rượu, mùi rượu nồng nặc bốc lên.

Quả nhiên, ngửi thấy mùi cồn, lũ trùng không dám lại gần nữa, chỉ dám đứng từ xa nhìn với vẻ thù địch.

Có lẽ lũ này đã bị bỏ đói quá lâu, thấy người là muốn lao vào cắn xé nhưng lại sợ mùi rượu.

Tình cảnh này trông khá nực cười.

"Cuộc đời đúng là mẹ kiếp tinh nghiệt!" Lý Đông không nhịn được chửi thề một câu.

Nhưng sự thật là vậy, không còn cách nào khác, họ đành phải đi tiếp.

Giờ có cồn bảo vệ, họ có thể nghênh ngang tiến về phía trước.

Đi hết một hành lang, họ phát hiện phía sau có một tế đàn nhỏ.

Tế đàn đó trông có vẻ đã bị bỏ hoang, các bức tượng thần trên đó đều đã hư hỏng.

Nhưng trên tế đàn lại có một chiếc hộp, chiếc hộp này trông còn rất mới, không hề bám bụi.

Cứ như thể vừa mới có người đặt nó ở đó vậy.

"Cái hộp này ở đâu ra?

Ai đặt ở đây thế?

Chẳng lẽ có người đi trước chúng ta sao?

Tại sao hắn lại để lại một cái hộp cho chúng ta?" Thấy cái hộp,

trong lòng mọi người đều nảy sinh nghi vấn, không biết nó từ đâu tới.

Vương Bàn Tử vốn là kẻ cẩn thận, lên tiếng: "Tuyệt đối đừng động vào cái hộp đó, không chừng có cơ quan đấy.

Kẻ đi trước chắc chắn không có ý tốt, định lừa chúng ta sập bẫy.

Trong mắt hắn, chúng ta chỉ là vật tế, hắn sẽ từ từ dẫn dụ chúng ta vào tròng, nếu không thì mọi chuyện hắn làm đều vô nghĩa!" Vương Khải Tuyền cũng khẳng định như đinh đóng cột.

Lý Đông tuy cũng cảm thấy có bẫy nhưng anh không nói ra, chỉ cười: "Dùng một cái hộp thế này để đặt cơ quan dẫn dụ, có vẻ hơi ngu xuẩn nhỉ?

Nếu tôi là kẻ dễ mắc bẫy như vậy thì chắc đã chết từ tám đời rồi." Lý Đông nói thật lòng, vì cái hộp xuất hiện quá đột ngột, nếu thực sự muốn hại người thì dùng cái hộp thế này, quỷ nó mới tin.

Kẻ dẫn dụ chắc chắn không ngu, nên sẽ không làm chuyện ngớ ngẩn đó.

Có thể cái hộp này vốn có sẵn, chỉ là nó có đặc tính đặc biệt nên không bám bụi.

Hồ Bát Nhất lại có ý kiến khác: "Cũng không hẳn, vạn nhất người ta dùng tư duy ngược thì sao?

Chẳng phải có câu 'hư tắc thực chi, thực tắc hư chi' đó sao?

Chỗ có bẫy thì làm như không có, ngược lại chỗ không có bẫy thì làm như có để đánh lạc hướng kẻ thù.

Biết đâu đối phương lại nghĩ như vậy?" "Thế vạn nhất là tư duy ngược của tư duy ngược thì sao?" Câu hỏi này thật buồn cười.

Đúng vậy, nếu không hiểu đối phương thì mọi suy luận về tư duy thuận hay ngược đều chỉ là phỏng đoán, khiến người ta nhức đầu.

Cái vòng luẩn quẩn này có nói ba ngày ba đêm cũng không xong.

Thế là cả nhóm im lặng, cảm thấy ai nói cũng có lý.

Trong lúc chưa quyết định được, họ lại đặt niềm tin vào Lý Đông, vì trong mắt họ, anh là người gần như vô sở bất năng.

Thực tế Lý Đông cũng không biết cái hộp này có bẫy hay không, nên cách duy nhất là mở ra xem.

"Bất kể có bẫy hay không, cũng phải mở ra mới biết bên trong là gì." Anh bảo những người khác lùi lại vài bước để đảm bảo an toàn.

Lý Đông với tư cách là đại ca của đội đã quen với việc bảo vệ anh em, điều này đã trở thành thói quen tư duy không bao giờ thay đổi.

Khi mọi người đã lùi lại, Lý Đông mới bắt đầu mở hộp.

Kết quả là bên trong không có cơ quan, cũng chẳng có thứ gì nguy hiểm, chỉ có một viên châu.

Đó là một viên châu có hình dáng vô cùng kỳ dị, màu đen, nhưng bên trong màu đen đó lại có chút ánh sáng le lói, không rõ là thứ gì.

Nhìn viên châu, mấy người Lý Đông đưa mắt nhìn nhau.

Kẻ đi trước để lại thứ này cho họ sao?

Nhưng mặc kệ, viên châu này trông không hề đơn giản, chắc chắn là một món bảo vật.

Theo cách nghĩ của Vương Bàn Tử, thứ này đem bán chắc chắn được bộn tiền.

Lý Đông quan sát kỹ viên châu, bỗng nhiên không kìm được lùi lại một bước.

Đúng vậy, viên châu đó trông không giống đồ vật bình thường, nó giống một con mắt hơn.

Hoặc chính xác nó là một nhãn châu.

Con mắt này là được cạy ra từ pho tượng nào đó, hay có công dụng nào khác?

Chương 800

Cầm con mắt màu đen đó trong tay, anh luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Tại sao một con mắt như vậy lại được đặt ở đây?

Chuyên môn dùng để dọa người sao?

Vương Khải Tuyền nuốt nước bọt, gã mê tiền nên vốn thích đủ loại bảo bối, cái thứ giống nhãn châu này thực sự nhìn rất quý giá.

Nhưng gã cũng là người lý trí, gã nói: "Ở cái nơi này mà có bảo vật thế này, nhìn thì giá trị đấy nhưng chắc chắn có bẫy!

Không chừng là thứ bị nguyền rủa, cầm vào là dính bẫy của kẻ khác.

Anh Đông hay là thôi đi, chúng ta vứt nó đi, thứ này nhìn đáng sợ quá!" Gã thực sự thấy sợ.

Khi con người ta sở hữu càng nhiều thì càng sợ mất mát, dù gã có gan to bằng trời đi tìm tung tích Thiết Diện Sinh thì giờ đây lòng dũng cảm cũng đã vơi đi ít nhiều.

Ngay cả một kẻ không sợ trời không sợ đất như Vương Khải Tuyền mà giờ đây cũng đã bắt đầu thấy chùn bước.

Phải làm sao đây?

Thực tế hiện tại mọi người đều đang hỏi Lý Đông.

Lý Đông hiện tại gan lớn vô cùng, trực tiếp trả lời: 'Không sao cả, chỉ cần là đồ tốt, tôi đều có thể lấy đi.

Dù sao nếu gặp quái vật thì cứ thịt luôn là được.

Hoặc nếu đồ tốt có dẫn quái vật đến thì cũng thế thôi, trực tiếp xử

sạch.' Tôi hiện tại là ai?

Tôi hiện tại là kẻ trộm mộ.

Đã là kẻ trộm mộ thì có thể đi tay không sao?

Không thể nào, tuyệt đối không thể nào.

Nếu trộm mộ mà về tay không thì đó mới là điềm gở lớn nhất, cho nên không vấn đề gì, mọi người cứ chuẩn bị sẵn sàng đi.

Tôi có linh cảm cái thứ này đúng là sẽ dẫn quái vật tới, nên mọi người chuẩn bị kỹ, chắc là không sao đâu.

Lý Đông cầm nhãn cầu kia, tiếp tục men theo đại lộ tiến về phía trước.

Không lâu sau, Lý Đông quả nhiên nhìn thấy một con quái vật.

Nói chính xác hơn, chỗ đó có một tử thi.

Tử thi đó cao tầm 1m9 trở lên, chắc chắn là một gã trung niên vô cùng khôi ngô.

Một người như vậy vốn thuộc loại tồn tại khá cường hãn.

Chỉ có điều khiến người ta cảm thấy kỳ quái là cái đầu của gã trung niên này lại hơi quái dị, bởi vì gã cư nhiên mọc một cái đầu trẻ sơ sinh.

Không sai, hình dáng giống như một đứa trẻ đang chờ bú, một cái đầu nhỏ nhắn xinh xắn như vậy lại phối với thân hình khôi ngô to lớn, trông cực kỳ lạc quẻ.

Chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ là một cái xác không đầu, rồi trên xác không đầu đó có một đứa bé đứng sao?

Có lẽ người bình thường đều sẽ nghĩ như vậy.

Bởi vì không thể nào một người bình thường lại có cái đầu nhỏ đến thế, một thân xác lớn mọc cái đầu hài nhi thì quá kỳ quặc rồi, tuyệt đối trái với thường lý.

Nhưng sau khi quan sát kỹ một hồi lâu, A Ninh mới không chắc chắn nói: 'E rằng không phải vậy, e rằng cả cơ thể này vốn dĩ mọc ra cái đầu như thế.' Đúng vậy, sau khi xác định kỹ lại thì đúng là tên này có hình dạng như vậy.

Tất nhiên, điều quan trọng nhất là mắt của Vương Bàn Tử và Vương Khải Tuyền đều sáng rực lên, vì họ phát hiện bộ quần áo trên người cái xác không phải loại bình thường, đó là một bộ Kim Ti Lũ Y (Áo lưới sợi vàng).

Loại bảo bối này không phải lúc nào cũng có thể gặp được.

Hai gã hám tài tuy đã có rất nhiều tiền rồi nhưng vĩnh viễn không biết thỏa mãn, hiện tại lập tức chuẩn bị tiến tới lột bộ áo đó ra.

Nhưng khi chính lúc chuẩn bị động thủ thì bất ngờ lại xảy ra.

Đồ trên người gã không chỉ có bộ áo lưới vàng đó mà còn có những thứ kỳ lạ khác.

Ví dụ như trên đó có những miếng ngọc phiến chế tác vô cùng tinh xảo, nếu mang ra ngoài thì giá trị tuyệt đối không nhỏ.

Quan trọng nhất là ở giữa những miếng ngọc phiến đó thậm chí có một cái đầu rồng, điêu khắc sống động như thật, đúng là Ngọc Long trong truyền thuyết.

Ngọc Long trong truyền thuyết không phải là vật phẩm đơn giản, nó mang ý nghĩa vô cùng quan trọng.

Chỉ nhìn hình dáng quần áo này nhưng lại không biết thuộc triều đại nào, cho dù kiến thức rộng đến đâu cũng hoàn toàn không cách nào phân biệt được.

Nhưng cũng không quan trọng, tóm lại đám trộm mộ này nhìn ra được những thứ này thực sự rất đáng tiền.

Thế nhưng vừa chuẩn bị động thủ, họ bỗng phát hiện cái xác quái dị kia cử động.

Hai người lập tức sợ tới mức lùi lại một bước chuẩn bị chiến đấu, nhưng khi lùi lại chuẩn bị thì lại phát hiện cái xác có vẻ cũng không lợi hại đến thế.

Thế là họ lại chuẩn bị tiếp tục động thủ.

Chương 801

Hai gã này có thể coi là lão thủ trong nghề, tốc độ cực nhanh, lấy sạch toàn bộ đồ đáng giá trên người cái xác.

Nhưng khi chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng trẻ con khóc.

Không sai, một tiếng trẻ con khóc.

Tiếng khóc khiến người ta cảm thấy quỷ dị và rùng mình kinh hãi.

Tiếng khóc trẻ con chân thực đến mức tuyệt đối không giống ảo giác.

Nhưng khi lắng nghe kỹ thì lại thấy âm thanh biến mất, tạo cảm giác hơi không chân thực.

Đợi đến lúc họ chuẩn bị rời đi, tiếng khóc lại vang lên.

Có vẻ như nó đang cố ý trêu đùa vậy.

Giữa lúc cảm thấy bất lực, sau lưng Vương Bàn Tử bỗng xuất hiện một đôi tay lớn đen kịt, khô héo, trực tiếp bóp chặt cổ cậu ta.

Vương Bàn Tử tuy rất lợi hại nhưng dù sao cũng là một gã béo, thân thể không đặc biệt linh hoạt, giờ bị bóp cổ bất ngờ, dù trên người có Ngũ Hành Bảo Giáp cũng không có tác dụng, chẳng mấy chốc đã bị bóp đến mức lè lưỡi.

Lý Đông hiện tại cũng không còn cách nào khác, thứ duy nhất có thể tin tưởng là vũ khí trong tay.

Cho nên ngay khoảnh khắc đó, một đao trực tiếp chém thẳng lên đôi tay đen kịt kia.

Đao của Lý Đông vô cùng sắc bén, mà đôi tay đen kịt đó cũng

không phải là thứ kim cương bất hoại, một đao chém xuống, đôi tay đen kịt bị trặt đứt tận gốc.

Vương Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, không ngừng ho sặc sụa, thậm chí muốn tháo mặt nạ phòng độc ra.

Dù sao mặt nạ phòng độc tuy chế tác tinh xảo nhưng đeo trên đầu khiến người ta cảm thấy khó chịu, giờ lại bị bóp đến nghẹt thở nên cậu ta muốn tháo ra thật.

Nhưng gã nhanh chóng bị một người khác ngăn lại.

Chưa kịp thở dốc được bao lâu thì chuyện khác lại xảy ra.

Chỉ thấy cái xác cao lớn mang đầu hài nhi kia, hai cánh tay bị chém rụng dường như đã được nối lại từ lúc nào không hay, nhìn qua trông cứ như chưa từng bị thương.

Gã này cao 1m9, thân hình dị thường khôi ngô, cái đầu hài nhi trông vô cùng quỷ dị, đôi mắt nhỏ kia mang lại cảm giác bất an cực độ.

Giải Liên Hoàn là tiền bối trong đội, kiến thức rộng rãi, sau khi nhìn cái xác thì sắc mặt đại biến: 'Mau lùi lại!

Mau lùi lại!

Thứ này không dễ đối phó đâu, tuy có thể đánh nát cơ thể nó nhưng nó sẽ sớm mọc lại thôi, cơ bản là quái vật giết không chết, chúng ta đừng đánh giáp lá cà với gã này!' Giải Liên Hoàn kinh nghiệm vô cùng phong phú, nhưng cũng không còn cách nào khác vì ông đã có tuổi.

Tuy lão già này lúc trẻ hơi gian xảo nhưng hiện tại đang chỉ dẫn với tư cách trưởng bối, dù thế nào Lý Đông cũng rất tôn trọng ông.

Lão tiền bối đã nói vậy, Lý Đông cũng vội vàng lùi lại phía sau.

Nhưng chẳng có tác dụng gì, tốc độ của cương thi này rất nhanh, căn bản không chạy thoát được, nó đã đuổi sát tới nơi. 'Tam thúc, cháu biết cách làm này hoàn toàn không đúng!

Nhìn xem, nếu cứ chạy như thế này thì con quái vật kia sẽ bám theo mãi, giờ e là chạy không thoát rồi, phải tìm cách thịt gã này mới là việc chính!' Vương Khải Tuyền thấy con quái vật quá nhanh, biết là không thể chạy thoát.

Thực tế vì ở cạnh Lý Đông lâu ngày nên họ đã sớm nhiễm tính cách của anh, hễ gặp quái vật là việc đầu tiên không phải chạy mà là đánh bại nó.

Tuy nhiên con quái vật hiện tại lại trố mắt nhìn vào người Vương Bàn Tử.

Bởi vì món đồ Vương Bàn Tử đang cầm dường như chính là bộ Kim Ti Lũ Y lột từ trên người con cương thi đó.

Đặc biệt là khuôn mặt hài nhi kia sau khi nhìn thấy bộ quần áo thì mắt không thèm chớp lấy một cái, có vẻ vô cùng tức giận.

Lý Đông hiện tại cũng không có cách nào tốt hơn, chiến đấu với loại quái vật này dường như cũng là thói quen của anh.

Mà con quái vật kia dường như cũng chẳng có ý định lùi bước.

Đôi tay đen kịt của gã đột nhiên chộp lấy giá vũ khí bên cạnh.

Trên giá bày đầy vũ khí, gã chộp lấy một thanh Đại Quan Đao.

Sau khi thanh đao được rút ra, những vũ khí khác rơi loảng xoảng đầy đất.

Sau đó tên Cương Thi Vương này cư nhiên trực tiếp chủ động phát động tấn công.

Chỉ thấy đao quang lóe lên, một đao trực tiếp chém thẳng xuống

đỉnh đầu Lý Đông.

Chiêu số này vô cùng đơn giản, cứ thế chém thẳng xuống, rất cương trực sảng khoái, không có bất kỳ bài bản hay biến hóa nào.

Nhưng chính chiêu số cương trực sảng khoái đó lại có uy lực vô cùng.

Thực tế, bất kỳ chiêu số nào chỉ cần tốc độ đạt đến một cảnh giới nhất định thì sẽ tạo ra sự biến đổi về chất, ví dụ như chiêu này nếu là người bình thường thì chắc chắn đã bị chẻ làm đôi, không có khả năng né tránh.

Cũng chỉ có Lý Đông trong ngàn cân treo sợi tóc cư nhiên có thể đỡ được một đao.

Vũ khí hai bên va chạm vào nhau phát ra một tiếng vang trầm đục.

Đúng vậy, tiếng vang trầm đục.

Chương 802

Phải thừa nhận vũ khí của gã thật sự rất tốt, vũ khí của Lý Đông có thể thông qua hệ thống nâng cấp, cơ bản là loại chém sắt như bùn, trước mặt thanh đao này vốn dĩ một hòn đá cũng sẽ bị chém đứt làm hai, nhưng giờ đối phương không những không sao mà còn có thể áp chế được anh.

Hiển nhiên tên Cương Thi Vương này không dễ đối phó, đúng là một nhân vật lợi hại.

Lý Đông đương nhiên cũng không lo lắng.

Hay đúng hơn là anh chưa từng biết sợ hãi là gì.

Tính cách của anh là thế, gặp quái vật trước tiên phải đánh bại chúng đã.

Gọi là gì nhỉ?

Đó chính là xem nhẹ sinh tử, không phục là chiến.

Đối phương thấy một chiêu không mang lại hiệu quả tấn công hữu hiệu liền lập tức thay đổi chiêu số.

Trong không gian khá chật hẹp này, hai bên cư nhiên lập tức diễn một màn võ thuật kịch tính.

Đúng vậy, thực sự là một trận đấu võ thực thụ.

Lý Đông tuy không luyện võ chuyên nghiệp nhưng những năm qua trải qua vô số trận chiến cũng đã tự đúc kết ra một số bài bản, tuy không biết có tác dụng bao nhiêu hay có hợp lý không nhưng dùng rất thuận tay, ít nhất đối phó với người bình thường là không thành vấn đề.

Đối diện là tên Cương Thi Vương mang đầu hài nhi nhưng lại là một cao thủ võ thuật thực thụ, thanh đao trong tay múa rất có chương pháp, lực mạnh vô cùng.

Trận chiến giữa hai bên tóe lửa khắp nơi, giản trực là kinh khủng đến cực điểm.

Chẳng mấy chốc trận chiến của hai người lan ra xung quanh.

Vốn dĩ xung quanh là tường đá nham thạch nhưng giờ tường đá cũng bị phá hoại nghiêm trọng, mỗi một đao chém tới đâu là đá vụn bay loạn tới đó.

Nham thạch kiên cứng trước mặt họ cứ như đậu phụ nát, văng tung tóe khắp nơi.

Vương Bàn Tử và mấy người đứng xem mà sững sờ.

Họ cảm thấy chỗ này vô cùng nguy hiểm, nếu hai người cứ đánh tiếp thế này thì hang động này e là sụp mất.

Nếu hang động sụp xuống thì tất cả sẽ bị chôn sống tại đây.

Nếu bị chôn sống thì coi như chết chắc.

Trận chiến thế này rốt cuộc khi nào mới kết thúc?

Muốn kết thúc thì chỉ có một cách, đó là hai bên phân thắng bại.

Đúng vậy, phải có người thắng kẻ thua thì trận chiến mới có thể dừng lại.

Dù sao tên Cương Thi Vương đầu hài nhi kia không phải là con người bình thường, nếu là người thì còn có khả năng hòa giải, nhưng đây là Cương Thi Vương, là quái vật, vậy thì chỉ có thể phân thắng bại, một trong hai bên phải ngã xuống.

Vương Bàn Tử đứng bên ngoài luôn muốn giúp Lý Đông một tay, hiện tại phải giúp anh thôi, phải sớm kết thúc trận chiến này.

Thế là cậu ta lôi súng ra bắt đầu nã về phía kia.

Nhưng đa số đạn lại bắn trúng người Lý Đông, nếu không phải Lý Đông đang mặc Ngũ Hành Bảo Giáp thì e là đã bị bắn thành cái sàng rồi.

Giải Liên Hoàn lúc này sắc mặt rất khó coi, là một người từng trải nên ông hiểu rõ môi trường bên trong hơn ai hết, ông biết nếu cứ đánh tiếp thế này thì chỗ này chưa đầy một tiếng nữa sẽ sụp đổ.

Tất nhiên gã này cũng không phải là không có kiến thức, ông hét lớn: 'Tôi hiểu rồi!

Tôi hiểu tình hình của gã này rồi, cần phải tấn công vào trán của gã!

Cần một chiêu Điểm Kim Bút!' Sau khi hai bên va chạm năm sáu chục hiệp, Lý Đông cuối cùng cũng nghe thấy gợi ý này, tuy không biết có thật hay không nhưng anh cũng không do dự, trực tiếp gồng mình đỡ mấy đao của đối phương rồi đâm một đao vào giữa trán hắn.

Con quái vật mang đầu hài nhi kia trong khoảnh khắc đó liền đứng khựng lại.

Trên trán gã dường như thực sự xuất hiện một con mắt.

Tất nhiên con mắt đó trông như không có con ngươi, chỉ là một cái hố đen.

Lý Đông chợt hiểu ra, chẳng lẽ viên nhãn cầu mình đang cầm chính là mắt của gã?

Gã này chẳng lẽ là quái vật ba mắt?

Tồn tại quái vật ba mắt như vậy sao?

Lý Đông nhớ tới một vị đại thần thời thượng cổ, đó cũng là một vị đại thần ba mắt.

Nhưng hiển nhiên người này tuyệt đối không phải vị đại thần đó.

Giờ phải làm sao?

Có nên đặt con mắt kia lại không?

Nếu đặt lại, liệu gã có khôi phục cái gọi là 'thể hoàn chỉnh' rồi biến thành một tồn tại vô địch không?

Hoặc nếu không đặt lại thì liệu có xảy ra biến hóa nào khác khiến gã trở nên lợi hại hơn không?

Gã này rốt cuộc phải xử lý thế nào?

Chương 803

Nhưng khi Lý Đông còn đang do dự, đối phương lại bắt đầu cử động.

Chỉ thấy trong thân hình khôi ngô kia, đột nhiên có thứ gì đó chui ra.

Cái thân thể đen kịt đó dường như cũng được cấu thành từ những thứ quái dị.

Đúng vậy, là sâu bọ!

Thân hình cao hơn 1m8 kia quả nhiên không phải nhục thân, mà được hình thành từ lũ sâu bọ, đám sâu bọ đáng ghét đó lũ lượt tuôn ra.

Nhưng đám sâu này cũng không giống loại sâu nhỏ lúc trước, mà là những con sâu khá lớn, nhìn hơi giống bọ cạp.

Lũ bọ cạp này con nào con nấy giơ cái càng khổng lồ, trên càng dường như còn chảy ra một loại chất lỏng kỳ quái, có tính ăn mòn cực mạnh.

Đối phó với lũ sâu này Lý Đông cũng có kinh nghiệm, đó là dùng súng phun lửa hoặc súng phun băng.

Trước đó gặp lũ sâu lửa thì có chuyện phục sinh nên anh trực tiếp lôi súng phun băng ra.

Dưới tác động của súng phun băng, lũ sâu kia nhanh chóng bị đông cứng thành những khối băng.

Mọi thứ cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Hóa ra kẻ quái dị kia thực sự không phải là người, mà thực chất là một con quái vật hình hài nhi đứng trên cơ thể do lũ sâu tạo thành.

Nhưng hiện tại lũ này rốt cuộc đã bị khống chế.

Mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Vương Bàn Tử hiện tay đang cầm bộ Kim Ti Lũ Y.

Bộ quần áo này lúc này đang lấp lánh tỏa sáng, vô cùng lộng lẫy.

Trên trán cậu ta đẫm mồ hôi: 'Trời đất ơi, vì cái bảo bối này mà suýt nữa tất cả bị chôn sống ở đây rồi!

Đôi khi tham tài đúng là việc xấu mà!

Tôi thường nghe người ta nói thế, giờ mới thực sự cảm nhận được!' Vương Bàn Tử nói vậy nhưng Vương Khải Tuyền lại không cho là đúng: 'Giờ cậu mới hiểu ra à?

Nhưng tôi thấy cậu thế này e là chuẩn bị thành khẩn nhận lỗi rồi kiên quyết không sửa đúng không?' Vương Bàn Tử nghe xong cũng chẳng thèm để ý: 'Nói như kiểu anh tốt hơn tôi không bằng?

Cũng chẳng hơn được đâu, gã này không tham tài chắc?

Lúc nãy tốc độ động thủ còn nhanh hơn tôi, chúng ta chẳng qua cũng chỉ tám lạng nửa cân thôi.' 'Nửa cân cái mốc xì, tôi đẹp trai hơn cậu nhiều!' Vương Khải Tuyền không phục. 'Mẹ kiếp, đẹp trai hơn tôi cái gì, hơn được ở chỗ nào, thể hình chẳng giống hệt tôi sao?

Chuyện này mà cũng nổ được à?' Hai gã này cư nhiên lại cãi nhau.

Lý Đông vội vàng ngăn lại: 'Hai anh em, đừng có cãi nhau loạn xạ ở đây nữa!

Chuyện này coi như xong... hiện tại cảm thấy chỗ này nguy hiểm, chúng ta mau rời đi thôi!

Ở đây quá lâu sẽ ảnh hưởng không tốt đâu.' Men theo lối đi tiến về phía trước, cũng không biết lối này dẫn đi đâu, nhưng đi đến cuối đường thì phát hiện cảnh sắc bên trong lại có chút thay đổi.

Những lối đi gặp trước đó vách đá ít nhất cũng bằng phẳng, nhưng giờ chỗ này xuất hiện hết rãnh này đến khe nọ, khai đục rất không đều, giống như được đào tạm để tiết kiệm thời gian vậy.

Nơi này trông như được xây dựng rất vội vàng.

Lý Đông men theo con đường đi mãi lên trên.

Nhưng khi đi ở phía trước nhất, bỗng nhiên nhìn thấy một thứ khiến anh sợ tới mức suýt nữa thì lùi lại một bước.

Bởi vì ở phía trước, anh thấy một con ác long màu đen.

Đúng vậy, một con ác long giương nanh múa vuốt từ chín tầng trời sà xuống, há to cái miệng khổng lồ như đang chờ họ chạy vào trong miệng vậy.

Cái bộ dạng đó giống như chỉ cần men theo con đường này đi lên là sẽ chạy thẳng vào miệng rồng.

Con ác long đó được điêu khắc sống động như thật, đúng như một con rồng thật.

Chỉ có điều con ác long này có duyếm khuyết duy nhất là không có mắt.

Nhìn qua có vẻ khi điêu khắc vì vội vàng nên đã thiếu mất một phần.

Nhưng dù vậy cũng không ảnh hưởng đến việc con ác long này được khắc họa sống động đến thế. 'Lại là cái món gì đây, lại là công nghệ à?

Thợ thủ công nào mới có thể điêu khắc ra bảo bối thế này chứ!

Thứ này nếu vận chuyển được ra ngoài thì chắc thành quốc bảo luôn quá?' Vương Khải Tuyền nhìn thấy thứ này liền chảy nước miếng ngay lập tức.

Đúng vậy, gã cũng là người từng thấy nhiều bảo bối điêu khắc, nhưng chưa từng thấy tác phẩm điêu khắc nào đẹp thế này, quy mô lớn thế này.

Toàn bộ chiều dài xấp xỉ 1000m, cao hơn 100m, một tác phẩm điêu khắc khổng lồ như vậy tuyệt đối không phải người bình thường có thể chế tác được.

Chương 804

Đương nhiên thứ này cũng không phải người bình thường có thể khiêng ra ngoài, giờ mấy người này dù phi phàm thì cũng không được. 'Chỉ hơi tiếc là con rồng này không có mắt, nhìn như bị mù vậy, tiếc quá, tiếc thật, nếu vẽ thêm được mắt vào thì tuyệt đối hoàn mỹ!' Vương Bàn Tử cư nhiên không biết lôi đâu ra một cây bút lông, chuẩn bị vẽ mắt cho con rồng.

Nhưng lúc đó Hồ Bát Nhất bỗng sắc mặt đại biến: 'Chờ đã, đừng có vẽ bừa!' Anh ta lập tức nói với mọi người: 'Mọi người chẳng lẽ chưa nghe câu chuyện Họa Long Điểm Tình sao?' Câu chuyện Họa Long Điểm Tình thực tế là một câu chuyện rất đơn giản.

Có một người vẽ rồng rất đẹp nhưng lại không bao giờ vẽ mắt, khiến người ta thấy hơi tiếc nuối.

Nhưng có người cưỡng ép điểm thêm mắt cho con rồng, kết quả con rồng đó biến thành rồng thật rồi bay đi mất.

Sau này từ này biến thành một thành ngữ hình dung việc làm dư thừa.

Nhưng hiện tại, 'vẽ rồng điểm mắt' chẳng lẽ cũng mang ý nghĩa như vậy?

Nhưng khi Hồ Bát Nhất đang nói thì Vương Bàn Tử đã động thủ rồi.

Sau đó tất cả mọi người đều cảm thấy mặt đất dường như rung chuyển dữ dội!

Mẹ kiếp, họa long điểm tình, chẳng lẽ nó sống lại thật sao?

Vương Bàn Tử mồ hôi đầm đìa, không ngừng lùi lại phía sau.

Nhưng nhanh chóng, bức tượng rồng điêu khắc đó bắt đầu di chuyển về phía trước.

Đúng vậy, tuy họa long điểm tình không làm tượng rồng khổng lồ sống lại nhưng lại kích hoạt một cơ quan.

Tượng rồng khổng lồ trong cháy mắt bắt đầu lao về phía trước.

Vị trí hiện tại là một lối đi vô cùng chật hẹp, căn bản không có chỗ né tránh, nếu bị tượng rồng nghiền qua thì bất kể trên người mặc gì e cũng bị đè thành thịt nát.

Mẹ nó phải làm sao đây?

Lý Đông vội vàng lôi Kỳ Dị ốc ra, mọi người chui tọt vào trong ngàn cân treo sợi tóc.

Sau đó, cảm thấy trời đất quay cuồng, ngôi nhà đó dưới sự va chạm của tượng rồng khổng lồ nhanh chóng lăn ra phía sau.

Hiện tại căn bản không có cơ hội nhìn xem bên ngoài xảy ra chuyện gì.

Chỉ cảm thấy ngôi nhà bên ngoài đang chịu sự va chạm không ngừng, nảy qua nảy lại trên tường đá như một viên bi.

Tượng rồng khổng lồ men theo lối đi lao mãi về phía trước, trọng lượng của nó ít nhất cũng vài chục tấn, thứ nặng như vậy lao đi thì chẳng khác nào một quả bom hạng nặng.

Nơi nó đi qua, bất kể là thứ gì cũng bị nghiền thành bột mịn.

Thậm chí đại điện phía sau cũng rung chuyển kịch liệt!

Có vẻ như cả đại điện sắp sụp đổ rồi.

Nhưng hiện tại cũng không còn cách nào, căn bản không thể ra ngoài.

Bởi vì nếu ra ngoài thì mẹ nó chắc chắn chết, dù có Ngũ Hành Bảo Giáp cũng vô dụng.

Chỉ đành ngồi đó chờ đợi mọi thứ yên tĩnh lại.

Cảm giác trời đất quay cuồng này không biết kéo dài bao lâu, cuối cùng phát hiện xung quanh dường như đã yên tĩnh.

Đương nhiên hiện tại xung quanh một mảnh đen kịt, cư nhiên bị vùi lấp trong đống đá vụn.

Có thể coi là thực sự bị chôn sống.

May mà trong lúc ngàn cân treo sợi tóc đó Lý Đông đã chuẩn bị trước, nên hiện tại còn một tia sinh cơ, nếu không thì chết chắc rồi.

Thế là Lý Đông khởi động động cơ của ngôi nhà, chuẩn bị chậm rãi chui ra.

Lúc này Giải Liên Hoàn nhìn bộ Kim Ti Lũ Y trong tay Vương Bàn Tử.

Sau đó gặp Cương Thi Vương và những chuyện rắc rối khác đều là vì bộ quần áo này.

Sau khi nhìn bộ quần áo, ông lập tức sắc mặt đại biến. 'Lúc nãy tôi không nhận ra, giờ tôi mới biết vì sao bộ quần áo này lại mang tới phiền phức lớn như vậy!

Đây không phải là một bộ quần áo bình thường.' 'Chẳng phải nói nhảm sao?

Nó được dệt từ sợi vàng, tất nhiên không phải áo thường rồi, thứ này mang ra ngoài chắc chắn cực kỳ đáng tiền!' Vương Bàn Tử hiện tại mắt sáng rực.

Tuy trước đó vì bộ áo này mà suýt bị chôn sống nhưng dù sao thứ này thực sự rất giá trị.

Là một gã hám tài, gã cực kỳ thích những bảo bối cầm được trong tay, còn những nguy hiểm gặp phải trước đó đã sớm quẳng ra sau đầu rồi.

Giải Liên Hoàn lại lắc đầu: 'Ý tôi không phải vậy, tôi đang nói về lai lịch bộ áo này.

Tôi nhớ 20 năm trước, tôi từng gặp một đội trộm mộ.

Đó là một nhóm trộm mộ khác, không cùng môn phái với tôi, nhưng thỉnh thoảng cũng có giao thiệp.

Có lần họ kể với tôi một chuyện!' Bình thường trộm mộ khác phái sẽ không có sự giao lưu.

Chương 805

Thậm chí đa số trường hợp là đồng nghiệp oan gia, nên trộm mộ khác phái thực tế là có thù oán với nhau, căn bản không thể kể chuyện cũ hay những việc quan trọng như vậy.

Nhưng người Giải Liên Hoàn gặp lần đó khá đặc thù, đó là một người bạn lúc trẻ.

Quan trọng nhất là gã đó lúc say rượu đã kể lại một chuyện cũ.

Người bạn đó khi còn trẻ từng tham gia một vụ trộm mộ, kết quả lần đó hơn 100 người đều chết hết.

Chỉ vì một bộ quần áo, một bộ quần áo dệt bằng sợi vàng.

Bộ quần áo đó, ngay cả đặc điểm cũng được miêu tả giống hệt, đó là một bộ áo vô cùng tà tính.

Tà tính ở chỗ, chỉ cần mang theo nó là sẽ luôn có chuyện không hay xảy ra.

Ban đầu có hơn 100 người, kết quả trên đường ra liên tục gặp tai nạn.

Thậm chí cuối cùng có mấy người trên đường về nhà bị tai nạn xe chết.

Những chuyện như vậy khiến người ta cảm thấy quá kỳ lạ, nên người đó cuối cùng đã vứt bộ áo đi.

Bởi vì cảm thấy thứ đó căn bản là vật bất tường.

Giải Liên Hoàn nói: 'Người bạn của tôi lúc đó miêu tả hình dáng bộ áo giống hệt bộ này!

Tuyệt đối là vật bất tường!

Lúc nãy tôi vừa lấy bộ áo này xong là lập tức gặp chuyện nguy hiểm như vậy, có lẽ là có liên quan!' Nhưng nghe xong lời này, Vương Khải Tuyền không vui.

Vương Khải Tuyền gã này tuy lúc trẻ cũng gặp một số chuyện quỷ dị, nhưng gã cũng là hạng trời cao đất rộng, vì tiền không tiếc mạng.

Tính cách của hai gã béo về mức độ nào đó khá giống nhau.

Vương Khải Tuyền nói thẳng: 'Cái gì mà vật bất tường?

Chẳng qua là một món đồ thôi mà, vật bất tường?

Tôi thấy ông hơi nghi thần nghi quỷ rồi đấy!' Vương Bàn Tử tuy có chút tin lời này, nhưng nếu bảo vứt một bảo bối trân quý như vậy đi thì trong lòng cũng không cam tâm.

Dù sao gã này là hạng yêu tài như mạng, không dễ dàng vứt bỏ thứ như vậy.

Lý Đông tuy không hám tài như hai gã kia nhưng trong xương tủy cũng là người thích bảo bối.

Đã lấy được bảo bối thì tự nhiên không thể tùy tiện vứt đi. 'Tặc bất tẩu không' (Trộm không về tay không) không phải nói suông, cái đó có căn cứ thực tế đấy.

Anh cười cười nói: 'Thì đã sao?

Vật bất tường thì thế nào?

Những cái gọi là tai nạn đó chỉ có ảnh hưởng nhất định đến những kẻ thực lực yếu kém thôi, chỉ có thể mang lại tai họa cho kẻ yếu!

Nhưng cũng không nhìn xem chúng ta là ai, chúng ta là ai chứ?

Có tai họa thì đã sao, mạng tôi khá cứng, tôi đã trải qua bao nhiêu

gian nan rồi mà có chết đâu, một món vật bất tường mà đòi hại chết tôi sao?

Thấy có khả năng không?' Lý Đông nói rất nhẹ nhàng, như thể đang nói về một chuyện vô cùng bình thường.

Nhưng một chuyện bình thường lại liên quan đến an toàn tính mạng.

Nhưng Vương Bàn Tử và mấy người nghe xong lập tức thấy phấn chấn hẳn. 'Đông ca nói rất đúng, vật bất tường thì làm gì được chứ?

Vật bất tường mà đòi hại chết tôi chắc?

Tôi đi suốt quãng đường không biết đã thịt bao nhiêu quái vật, phá bao nhiêu cơ quan rồi, thì đã sao?

Hiện tại tôi chẳng phải vẫn sống sờ sờ đây sao?' Giải Liên Hoàn nghe xong mà tức nghẹn cổ, cảm thấy đám thanh niên hiện tại đúng là một lũ mãng phu.

Đúng vậy, truyền thuyết nói đúng, toàn bộ là mãng phu.

Nhưng quan trọng là thấy Lý Đông nói dường như cũng có chút lý lẽ.

Đúng vậy, cái gọi là vật bất tường chỉ có ảnh hưởng đến kẻ không có bản sự thôi.

Những hạng người này, ngay cả sự kiện lớn lúc nãy còn sống sót được, huống chi là những chuyện khác.

Ngôi nhà kỳ quái lúc này đang chấn động kịch liệt, như thể đang đào đá.

Chẳng mấy chốc đã đào được ra ngoài, nhìn quanh thì thấy mình đang ở trong một khu rừng nhỏ.

Thực sự là một khu rừng nhỏ, cung điện hoành tráng lúc trước dường như đã không còn liên quan gì, thậm chí nhìn cũng không thấy.

Cái bộ dạng này cứ như vừa từ hoàng cung chui ra ngoài nông thôn vậy.

Cũng không biết chỗ này thuộc xóc xếch nào của thế giới, có địa hình kỳ đặc thế này cũng thật là kỳ ba.

Chương 806

Nhưng hiện tại không quản được nhiều thế, quan trọng nhất là tìm một hướng đi.

Ban đầu vốn định về nhà, chỉ vì trên người mọc lông lạ nên mới quay lại đường cũ.

Hiện tại chuyện mọc lông lạ đã giải quyết xong nên thực tế quan trọng nhất là về nhà.

Đương nhiên trong lòng Lý Đông thực sự quan tâm đến một chuyện khác, đó là đám cương thi gặp lúc trước.

Đám cương thi đó có tính truyền nhiễm, nếu bị chúng cắn thì người bị cắn cũng sẽ biến thành cương thi.

Nếu như vậy thì chẳng khác nào tận thế.

Cho nên anh đang cân nhắc nếu có cơ hội thì phải xử sạch lũ đó.

Nhưng giờ vì đi nhầm đường nên đã lạc tới đây, cũng không biết có tìm lại được không.

Nhưng hiện tại mọi người không rảnh để nghĩ về những vấn đề đó, vì vừa mới ra ngoài đã bị thứ gì đó phục kích.

Thứ đó tốc độ cực nhanh, khiến mọi người căng thẳng tột độ.

Lại là cái gì đây?

Chẳng lẽ sau khi tôi nhặt bộ áo đó thì thực sự sẽ gặp nhiều chuyện bất tường thế sao?

Mọi người lại nhớ tới bộ quần áo lúc nãy.

Đôi khi con người là vậy, sau khi có được một món vật gọi là bất tường thì dễ quy kết mọi chuyện xui xẻo sau đó là do nó.

Hiện tại họ căng thẳng nhìn quanh.

Lý Đông nỗ lực quan sát mọi thứ xung quanh, nhanh chóng nhìn thấy thứ tấn công là cái gì.

Đúng vậy, cư nhiên là một con khỉ.

Nhưng con khỉ đó trông có chút đặc biệt.

Lông lá rất bóng mượt, đôi mắt vô cùng đáng sợ, thân hình rất vạm vỡ, khung xương cực lớn.

Con này cơ bản không phải là một con khỉ bình thường, chắc phải to ngang tinh tinh.

Móng tay lũ này rất dài, hiển nhiên không có thói quen cắt móng tay.

Quan trọng nhất là trên móng tay tỏa ra ánh sáng xanh lục, vô cùng sắc bén và mang kịch độc.

Đáng sợ nhất là lũ khỉ này ngoại hình rất xấu xí, trên đỉnh đầu mọc hết bao máu này đến bao máu khác.

Hình dạng bao máu khiến Lý Đông nhớ tới người gặp lúc trước.

Đúng vậy, chính là cái kiểu bị cương thi cắn.

Hiện tại anh lập tức phản ứng lại.

Lũ khỉ này chắc chắn bị đám cương thi kia cắn, nên gọi là 'Cương thi hầu' (Khỉ cương thi) mới đúng.

Lý Đông và mấy người không hẹn mà gặp cùng chung suy nghĩ.

Sau khi thấy cảnh này, họ lập tức chuẩn bị chiến đấu.

Chỉ thấy trên trán con khỉ kia là một bao máu khổng lồ, thậm chí có thể nhìn rõ những mạch máu xanh xám bên trong, thậm chí có chút máu từ đó chảy xuống mặt nó, khiến con khỉ càng thêm khả sợ.

Lý Đông không chút do dự, trực tiếp vung đao lên.

Hiện tại những nơi anh đi qua đã quá nhiều rồi, quái vật gì cũng đã thấy.

Cho nên hiện tại có thể gọi là 'thấy lạ mà không lạ'.

Hiện tại đã không thấy lạ thì tự nhiên trực tiếp động thủ thôi.

Bởi vì không có gì để nói, cũng chẳng cần nói nhảm, vì cơ bản chúng không phải sinh vật có trí tuệ.

Thế nhưng, điều khiến Lý Đông không ngờ tới là con khỉ này cư nhiên có chút bản lĩnh.

Nhát đao vừa rồi vì quá tùy ý nên con khỉ kia cư nhiên đưa hai tay ra đỡ lấy đao.

Đúng vậy, chính là chiêu 'Tay không bắt bạch nhẫn' trong truyền thuyết.

Một chiêu số vô cùng lợi hại, thực tế trong đa số trường hợp không ai làm được chiêu này, ít nhất đa số người cũng chỉ làm màu thôi, chứ gặp tình huống thực sự thì căn bản không thể làm được tay không bắt bạch nhẫn.

Nhưng con khỉ này cư nhiên làm được, tuy Lý Đông chỉ tiện tay một đao, nhưng dù là tiện tay thì cũng uy lực vô cùng, trong điều kiện bình thường không phải người bình thường có thể đỡ được, huống chi là loại khỉ không có trí tuệ này.

Hiển nhiên con khỉ này cư nhiên là cao thủ trong đám khỉ.

Nhưng Lý Đông cũng không hoảng trương.

Tuy tay không bắt bạch nhẫn đỡ được đao của anh, nhưng anh lực mạnh vô cùng, trực tiếp cưỡng ép giật đao về.

Con khỉ kia tuy sức cũng không nhỏ nhưng thể trọng không đặc

biệt nặng, cũng chỉ tầm hơn 100 cân thôi.

Chương 807

Một con khỉ hơn 100 cân trước mặt Lý Đông căn bản không đủ xem, Lý Đông hiện tại thể lực có thể nâng được vật nặng hơn 1000 cân.

Con khỉ trực tiếp bị Lý Đông hất văng đi.

Một trận chiến như thế này trông có vẻ không có gì phải bàn cãi.

Nhưng không lâu sau, bỗng nhiên phát hiện xung quanh lại xuất hiện thêm những đôi mắt xanh lè.

Hiển nhiên lại xuất hiện thêm nhiều sinh vật nữa.

Rồi lại nhìn thấy lũ khỉ đó diện mạo y hệt con lúc trước, thực tế xấp xỉ như vậy, mắt xanh lè, trên trán mọc bao máu lớn.

Cộng thêm bộ móng tay xanh lục kia, tạo cảm giác vô cùng khủng bố.

Lúc nãy chỉ có một con khỉ lao tới, Lý Đông còn đỡ được.

Nhưng giờ cư nhiên có nhiều khỉ cương thi như vậy, đúng là quá kinh khủng.

Lý Đông lực mạnh vô cùng thì đương nhiên không vấn đề gì, nhưng những người khác e là sẽ gặp rắc rối to.

Quan trọng nhất là số lượng khỉ quá đông, vị trí hiện tại lại là nơi trống trải không có gì che chắn, dù là Lý Đông e cũng không thể bảo đảm an toàn cho tất cả mọi người.

Vậy thì thực sự không còn cách nào khác, đành phải để mọi người quay lại Ngôi nhà kỳ quái kia.

Môi trường trong nhà đó thực ra rất tốt, mấy con khỉ kia sau đó

cũng không có cách nào mở được.

Đương nhiên làm rùa rút đầu thực tế cũng không phải cách hay, vì nếu làm rùa rút đầu thì chắc chắn sẽ bị khốn tử ở chỗ này.

Nên cũng chỉ tạm thời trốn vào thôi, muốn rời khỏi đây thì phải đánh bại đám khỉ cương thi này mới đúng.

Quan trọng nhất là lũ khỉ cương thi này nhìn bộ dạng có vẻ như ăn thịt người.

Tuyệt đối là một chuyện vô cùng kinh khủng.

Lũ này hiện tại đang ở trong rừng, giờ gặp người là quây lại tấn công.

Nhưng nếu sau này chúng thoát ra ngoài, chạy vào nhân gian thì phiền phức to.

Trên người lũ này chắc chắn mang theo một loại virus đặc thù, bị cắn sẽ bị nhiễm virus đó rồi biến thành giống chúng, bất kể người hay động vật đều thế.

Chuyện này quá kinh khủng rồi.

Xem ra phải thịt sạch lũ này mới được.

Chuyện này chỉ có thể giao cho Lý Đông, ngoài ra Muộn Du Bình thực tế cũng có chút bản lĩnh, nên hai người cùng xuất phát.

Sau khi hai người ra ngoài, năm sáu chục con khỉ trực tiếp bao vây lấy họ.

Năm sáu chục con khỉ con nào cũng lực mạnh vô cùng, giương nanh múa vuốt, móng vuốt vô cùng sắc bén, trên đó xanh lè đầy rẫy virus và vi khuẩn.

Một loại sinh vật vô cùng đáng sợ, tương đương với việc chỉ cần bị quẹt nhẹ gây thương tích là có khả năng mắc bệnh.

Lý Đông đột nhiên nhớ tới một loại động vật có thể săn bắt con mồi lớn hơn cơ thể gấp nhiều lần, chủ yếu vì trong răng của nó có rất nhiều bệnh khuẩn, chỉ cần cắn nhẹ một miếng là con mồi sẽ mắc bệnh mà chết.

Tình huống hiện tại cơ bản cũng giống như vậy.

May mà trên người Lý Đông có Ngũ Hành Bảo Giáp nên tạm thời khá an toàn.

Thanh đao trong tay Lý Đông cũng không hề khách sáo, lúc nãy tiện tay một đao dễ bị đỡ được, nhưng giờ anh dùng toàn lực, nên trận chiến này khá thuận lợi, trong nháy mắt đã có mười mấy con khỉ ngã xuống.

Sau khi mười mấy con khỉ cương thi ngã xuống, tình hình dường như hơi chuyển biến tốt đẹp một chút.

Đám khỉ cương thi này không phải loại hoàn toàn không có trí khôn, dường như phát hiện hai người này không dễ trêu vào, thế là lũ lượt lùi lại định bỏ chạy.

Lý Đông tự nhiên không thể để lũ này chạy thoát.

Anh không tự coi mình là đấng cứu thế, hay nói đúng hơn là không nghĩ mình là đấng cứu thế.

Nhưng dù sao hiện tại gặp rồi, thấy cần phải làm gì đó.

Con người thực tế là vậy, tuy chủ yếu lo cho mình nhưng cũng không thể hoàn toàn không lo cho người khác.

Nếu hoàn toàn không lo cho người khác thì cũng không phải con người thực thụ.

Đuổi theo, nhưng đám khỉ đối diện chạy còn nhanh hơn, trong chớp mắt đã kéo dãn khoảng cách.

Lý Đông không còn cách nào, chuẩn bị lôi vũ khí tầm xa ra.

Hiện tại trong tay anh có một món vũ khí khác, đó là Ô Kim Cương.

Nguyên bản chỉ là một cái ô kim cương bình thường, nhưng qua hệ thống nâng cấp, nó đã biến thành một món vũ khí đa năng.

Cầm trực tiếp trong tay có thể dùng như một cây trường mâu, cũng là một món công cụ tấn công sắc bén.

Nếu mở ra thì có thể dùng làm khiên đỡ đòn.

Đồng thời qua hệ thống nâng cấp, bảo bối này có thể bắn ra ám khí, uy lực ám khí vô cùng, mạnh hơn đạn thông thường gấp vô số lần.

Chương 808

Anh chuẩn bị dùng loại tấn công tầm xa này để truy sát đám khỉ cương thi.

Nhưng không ngờ tới, đám khỉ cương thi chạy xa rồi cũng không trực tiếp bỏ chạy, chúng kéo dãn khoảng cách xong bỗng nhiên từ dưới đất móc ra những thứ gì đó không rõ, trực tiếp ném về phía anh.

Những thứ đó nhìn qua giống như từng cái bình màu xanh lục.

Nhưng những bình xanh lục đó sau khi ném ra là bị đập vỡ ngay.

Sau khi vỡ, chất lỏng màu xanh bên trong chảy ra, trực tiếp bốc lên một làn khói trắng trên mặt đất.

Đúng vậy, chất lỏng đó đi tới đâu, bất kể thứ gì cũng bị ăn mòn.

Bất kể cỏ rác cây cối, thậm chí cả đá trên đất cũng biến thành chất lỏng, không biết là cái thứ gì nữa.

Mau chóng lùi lại, thứ này có tính ăn mòn cực kỳ mãnh liệt.

Lý Đông hét lớn một tiếng rồi vội vàng lùi ra sau.

Nhưng đám khỉ đó dường như đã tìm được phương pháp đối phó Lý Đông, từng con một hiện ra từ tám hướng, rồi liên tục ném bình về phía anh. 'Cứ thế này thì không ổn, nhìn chất lỏng đó đang lan rộng ra kìa, lát nữa tôi không còn chỗ né mất?

Cũng không biết quần áo trên người có trụ vững được không!

Nếu không trụ được thì tôi chết chắc!' Muộn Du Bình cuối cùng cũng lên tiếng.

Gã này bình thường ít nói, nếu không đã chẳng có cái tên như vậy.

Nhưng giờ gã hiển nhiên vô cùng lo lắng về chuyện này. 'Vậy phải

làm sao, giờ không có cách gì à?' 'Tất nhiên là có cách, anh ở đây thu hút hỏa lực của chúng, tôi đi tìm bọn chúng.' Tính cách của Muộn Du Bình là thế.

Đương nhiên Lý Đông cũng không từ chối, gã này dù sao tuổi tác cũng khá lớn, hơn 100 tuổi, thực tế là một bậc tiền bối.

Một bậc tiền bối đã nói vậy thì tự nhiên cũng để gã đi.

Thân thủ của gã quả nhiên vô cùng mẫn tiệp, hoặc có lẽ đã trải qua cường hóa nào đó, mạnh hơn cả lúc Lý Đông mới gặp Tiểu Ca.

Chỉ thấy gã né được mấy cái bình, rồi bỗng nhiên một chân giẫm lên cái cây gần đó.

Sau đó trực tiếp như 'phi diêm tẩu bích', chạy ngang trên hết cây này đến cây khác, nhanh chóng rút ngắn khoảng cách vài chục mét, ngay lập tức xuất hiện giữa bầy khỉ.

Đám khỉ cương thi không ngờ đối phương cư nhiên có một mãnh nhân như vậy, lập tức bị đánh loạn đội hình.

Nhân cơ hội này, Lý Đông cũng nhanh chóng đột phá một tầng!

Hai người xông vào giữa bầy khỉ!

Bầy khỉ lập tức trở nên hỗn loạn.

Lúc này Lý Đông không còn chút khách sáo nào, động thủ không chút do dự.

Những cái bình đám khỉ cương thi ném ra đúng là vô cùng lợi hại, gây ra không ít phiền phức.

Nhưng giờ đã áp sát được chúng thì kết quả đã khác hẳn.

Bất kể Lý Đông hay Muộn Du Bình, khi ra tay không bao giờ có ý do dự.

Chỉ trong vòng vài giây ngắn ngủi, mười mấy con khỉ đã bị xử sạch.

Đương nhiên ở khoảng cách xa hơn vẫn còn một số con, nhưng lũ đó dường như cũng có chút thông minh, thấy không đối phó nổi liền lũ lượt bỏ chạy.

Lý Đông muốn đuổi cũng không có cách nào.

Vì lũ khỉ cương thi này không chỉ chạy nhanh mà quan trọng nhất là có thể leo cây, phi diêm tẩu bích.

Muốn đuổi kịp là chuyện không thể.

Nhưng trải qua một sự kiện lớn như vậy mà không ai bị thương thì cũng là một chuyện rất đáng mừng.

Lý Đông hiện tại không hy vọng nhất là có người xảy ra chuyện.

Nếu có người xảy ra chuyện thì đội ngũ này e là hơi bi kịch.

Dù sao hiện tại mọi người cơ bản đều hành động cùng nhau, thời gian dài trôi qua đã như anh em ruột thịt.

Không ai muốn ai gặp chuyện cả.

Mọi người chắc đều không sao chứ.

Sau khi xác định mọi người đều an toàn.

Lý Đông hơi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng khi nhìn quanh một lượt, bỗng phát hiện trong đám người dường như lại thiếu mất một người.

Đúng vậy, là Vương Bàn Tử, gã Vương Bàn Tử không biết đã đi đâu rồi?

Chương 809

Vương Bàn Tử rốt cuộc đã đi đâu?

Lý Đông nhìn khắp nơi mà không thấy bóng dáng gã béo đó.

Lúc này cảm thấy hơi lo lắng rồi, Vương Bàn Tử rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hiện tại đang ở bên ngoài, một nơi đất khách quê người đầy mạo hiểm thế này.

Quan trọng nhất là ở chỗ này ngay cả tín hiệu điện thoại cũng không có, muốn liên lạc với nhau là không thể.

Nếu lạc nhau thế này thì rất khó tìm lại.

Trong một đội ngũ như thế này, nếu có người bị lạc thì rất dễ gặp nguy hiểm.

Nhưng giờ Vương Bàn Tử gã này lại bị lạc, căn bản không biết đã đi đâu.

Vương Khải Tuyền lúc đầu còn đùa giỡn, dù sao hai gã béo này cãi nhau không biết bao nhiêu lần rồi, giờ lại cãi nhau cũng là chuyện bình thường.

Nhưng nhanh chóng cảm thấy vấn đề có gì đó không ổn nên cũng không còn tâm trí đùa giỡn nữa, chân mày nhíu chặt, cũng đang đi tìm khắp nơi.

Hồ Bát Nhất nhìn Vương Khải Tuyền một cái, nói: 'Lúc nãy quan hệ hai gã béo dường như có chút không bình thường nhỉ.

Giờ xảy ra chuyện, cậu có thể nói vậy sao?' Vương Khải Tuyền nghe Hồ Bát Nhất nói vậy, lập tức bĩu môi: 'Tôi đã nói rồi, gã đó còn

hám tài hơn cả tôi nữa.

Không chừng vì hám tài nên mới xảy ra chuyện, biết đâu thấy chỗ nào có bảo bối đáng tiền thế là quên sạch nguy hiểm, cứ thế đuổi theo thật xa, rồi mới thành ra thế này.' Đột nhiên trong não Lý Đông lại nảy ra một chuyện vô cùng nghiêm trọng.

Anh chợt nhớ ra, bộ quần áo kia dường như đang ở trên người Vương Bàn Tử.

Bộ quần áo đó đã được coi là vật bất tường.

Chẳng lẽ Vương Bàn Tử hiện tại thực sự sắp gặp xui xẻo rồi sao?

Bộ quần áo đó có thể mang lại vận xui cho người ta, vì Lý Đông quá lợi hại nên nó không thể gây vận xui cho anh, nên nó chuyển sang đánh kích chính xác, trực tiếp đối phó Vương Bàn Tử sao?

Nghĩ đến đây Lý Đông càng thêm sốt ruột.

Vương Bàn Tử đúng là anh em của mình, nếu thực sự xảy ra chuyện thì phải làm sao?

Tìm khắp nơi, nhưng hiện tại chẳng có một chút manh mối nào.

Nhưng lúc này, bỗng cảm thấy dưới chân hẫng một cái, giống như rơi vào cạm bẫy vậy.

Cạm bẫy có thể coi là một loại thứ đơn giản mà hiệu quả.

Cơ bản là đào một cái hố, rồi trang trí ngụy trang lên trên, người không biết giẫm lên là rơi thẳng xuống.

Giống như lúc này đây.

Lý Đông chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, độ cao rơi xuống dường như rất lớn, tầm hơn 10m.

Rơi từ độ cao hơn 10m xuống là một việc rất khó chịu, nếu vận khí không tốt thì chết tươi cũng nên.

May mà mấy người thân thủ đều rất tốt, cộng thêm có Ngũ Hành Bảo Giáp trợ giúp nên rơi xuống không sao cả.

Nhưng Vương Bàn Tử hiện tại dường như có chút bi kịch rồi.

Vì Lý Đông lúc đầu cứ ngỡ Vương Bàn Tử chắc chắn cũng rơi xuống đây, nhưng giờ tìm khắp nơi vẫn không thấy tung tích Vương Bàn Tử.

Sao có thể chứ?

Nếu Vương Bàn Tử thực sự rơi xuống đây, gã đó chắc chắn sẽ kêu cứu ở đây, hoặc chờ đám người chúng tôi một chút.

Giờ lại đột nhiên biến mất, vậy rốt cuộc đã đi đâu?

Gã đó chẳng lẽ thực sự vì rơi xuống chỗ này, rồi thấy phía trước có đồ đáng tiền nên quên cả nguy hiểm mà đuổi theo rồi?

Thế thì cũng quá không đáng tin cậy rồi?

Phải thừa nhận Vương Bàn Tử với tư cách là một chuyên gia tìm chết, trong đội ngũ này thực sự đã gây ra rất nhiều rắc rối.

Giờ cũng không quản được Vương Bàn Tử nữa, tìm không thấy thì hiện tại phải lo cho tình huống mình đang gặp phải đã.

Có những lúc sự việc phải rõ ràng mới được, nếu không rõ ràng sẽ dễ gặp rắc rối lớn.

Nhìn xung quanh, Lý Đông đột nhiên phát hiện hình như lại rơi vào một ngôi cổ mộ.

Xem ra việc truy tìm Thiết Diện Sinh thực sự là khó khăn chồng chất.

Cũng không biết rốt cuộc phải vượt qua bao nhiêu cửa ải, dù sao gã đó cũng là một người sống sờ sờ.

Một người như vậy, có nơi ẩn náu hậu thuẫn, muốn bắt được thực sự không dễ dàng gì.

Hiện tại cách duy nhất của Lý Đông là tìm sạch những địa bàn liên quan đến Thiết Diện Sinh, từng cái một, rồi hủy diệt hết những địa bàn đó, như vậy Thiết Diện Sinh mới có khả năng bị bắt.

Việc này chẳng khác nào mò kim đáy bể, nhưng cũng không có cách nào hay hơn.

Đương nhiên, nếu sử dụng sức mạnh cấp độ đó thì họa chăng có thể.

Chương 810

Nhưng sử dụng sức mạnh cấp độ đó không phải việc mà mấy người này có thể làm, nếu làm thì sẽ phải tiết lộ toàn bộ bí mật, Lý Đông không thể chấp nhận được.

Lý Đông cũng không phải hạng đại công vô tư, chắc chắn sẽ không cống hiến hết mọi phát hiện của mình, như thế quá vô lý.

Hiện tại ngẩng đầu nhìn lên trên.

Phát hiện tuy độ cao chỉ có hơn 10m nhưng bỗng thấy trên đầu dường như bị thứ gì đó bịt kín.

Đúng vậy, khi rơi xuống là rơi vào cạm bẫy, nhưng rơi vào xong đỉnh đầu lại bị bịt kín, đây không phải là một cạm bẫy đơn giản, mà là một cơ quan thực sự, có ý thức muốn đối phó với họ.

Lý Đông lập tức có phán đoán như vậy.

Nghĩ đến đây, mấy người đều cảm thấy hơi nản lòng, ước chừng nếu muốn cưỡng ép leo lên từ chỗ này chắc cũng không có cách nào ra được.

Hiện tại cách duy nhất để thoát khỏi đây e là chỉ có một, đó là đi xuyên qua nơi mộ phần này.

Quan trọng nhất là e rằng chỗ này cũng đầy rẫy nguy hiểm, muốn đi xuyên qua cũng vô cùng khó khăn.

Đương nhiên đã là trộm mộ thì tự nhiên sẽ không sợ khó khăn, đồng thời thấy ở đây có một tòa cổ mộ như vậy thì chứng tỏ bên trong không chừng sẽ có thu hoạch khác.

Nói cho cùng là trộm mộ, trộm mộ vì mục đích gì, nên hiện tại cũng không vội.

Hiện tại điều duy nhất lo lắng chỉ là Vương Bàn Tử thôi.

Tuy Vương Bàn Tử là một gã hám tài, cũng là một chuyên gia tìm chết.

Ở chỗ này, gã Vương Bàn Tử đúng là đã gây ra quá nhiều phiền phức, nhưng dù sao Vương Bàn Tử cũng là anh em, không thể để anh em mình gặp chuyện được.

Nghĩ đến đây, bỗng nhiên có người bật đèn pin lên.

Đèn pin là công cụ thường trực, điện năng rất dồi dào.

Đương nhiên đôi khi Lý Đông cần mang theo máy phát điện để có thể cung cấp điện liên tục.

Nhưng hiện tại lại không cần rắc rối như vậy, họ chọn phương thức mang thêm nhiều đèn pin.

Mang loại đèn pin kiểu cũ, loại lắp pin ấy.

Loại đèn pin này có một ưu điểm rất lớn, đó là pin có thể tùy ý thay thế.

Nên trong túi Lý Đông có rất nhiều pin.

Hiện tại pin rất nhiều nên sử dụng đèn pin cũng không sao, ít nhất sẽ không lo bị thiếu.

Thế nhưng, không biết ai vừa mới bật đèn pin lên, Giải Liên Hoàn lập tức căng thẳng nói: 'Đừng bật đèn pin, đừng bật đèn pin, tôi cảm giác chỗ này có thứ gì đó chắc chắn sẽ xảy ra chuyện, hiện tại chúng ta đứng sát tường là tốt nhất, đừng cử động.' Vương Bàn Tử lúc nãy rơi xuống chắc chắn đã bị thứ đó mang đi rồi, chắc chắn gặp chuyện, chúng ta đừng có giống cậu ta.

Giải Liên Hoàn là tiền bối trong đội, kinh nghiệm vô cùng phong phú, hiện tại dường như có chuyện xảy ra nên vội vàng nhắc nhở

những việc quan trọng.

Lý Đông vì tôn trọng bậc tiền bối nên làm theo lời ông.

Vội vàng áp sát vào tường.

Mấy người đều nép chặt vào nhau, làm vậy một mặt là theo lời Giải Liên Hoàn để bảo đảm an toàn, mặt khác chủ yếu cũng để mọi người có sự liên kết với nhau, như vậy nếu ai gặp chuyện gì cũng có thể phát hiện kịp thời.

Ngoài ra vách tường cũng mang lại một cảm giác an toàn hơn.

Tuy những trải nghiệm trước đó cho thấy ngay cả vách tường cũng không nhất định là an toàn, nhưng đôi khi đó là một loại tác dụng tâm lý.

"Trước tiên đừng nói chuyện, bên trong chắc chắn có thứ gì đó, mọi người nhất định phải cẩn thận một chút, chú ý lắng nghe!" Mọi người đều giữ im lặng, ở nơi này chỉ thỉnh thoảng truyền đến tiếng hít thở nhẹ nhàng.

Kết quả, một lát sau quả nhiên truyền đến một tràng âm thanh kỳ lạ.

Âm thanh đó cứ "rắc rắc", giống như một loại động vật có hàm răng rất khỏe đang gặm xương cốt vậy.

Không sai, Lý Đông đã nghe thấy, nó hơi giống tiếng chó nhà gặm xương.

Đồng thời, âm thanh đó lại mang đến một cảm giác khác, giống như có rất nhiều côn trùng đang bò.

Côn trùng cũng là loại sinh vật mà Lý Đông khá ghét.

Bởi vì đã trải qua bao nhiêu chuyện, từ trước đến nay quái vật hắn gặp nhiều nhất chính là lũ này.

Đương nhiên, bản thân chiến đấu lực của côn trùng thực tế không đặc biệt mạnh, cơ bản không thể gây ra ảnh hưởng lớn cho một người.

Nhưng vấn đề mấu chốt là mỗi lần gặp phải, số lượng côn trùng đều cực kỳ đông.

Bất kể là sinh vật gì, khi số lượng nhiều đến một mức độ nhất định thì sẽ tạo ra sự biến đổi về chất.

Nếu một người bình thường phải đối mặt với hàng tỷ con kiến, thì đó tuyệt đối cũng chỉ có con đường chết.

Lý Đông ở chỗ này nán lại một hồi, có chút không nhịn nổi nữa.

Hắn không phải là người thích tuân thủ quy tắc.

Thực tế, Lý Đông không phải là một kẻ trộm mộ tiêu chuẩn, rất nhiều lúc hắn đều dựa vào võ lực và man lực để giải quyết vấn đề.

Đương nhiên, đôi khi dùng võ lực và man lực giải quyết vấn đề vô cùng thuận tiện, đó cũng là lý do hắn chọn cách này.

Chương 811

Hắn nói lớn: "Đừng có ra vẻ huyền bí nữa, tôi phải xem xem rốt cuộc là cái thứ quái quỷ gì, tôi không tin nó có thể làm gì được tôi!" Lý Đông dứt lời, lập tức bật đèn pin lên.

Kết quả đèn pin vừa mới bật, giống như đã chọc vào tổ ong vò vẽ vậy.

Nhờ ánh sáng đèn pin, hắn đã nhìn rõ thứ bên dưới.

Quả nhiên là sâu bọ, số lượng sâu bọ cực kỳ nhiều.

Khoảnh khắc Lý Đông bật đèn pin, vô số con sâu bay lên người hắn.

Những gã này bu kín trên người hắn, phát ra từng tràng tiếng cắn xé.

May mà trên người có Ngũ Hành Bộ Giáp (Ngũ hành sáo trang) đủ lợi hại, nên tạm thời không bị thương.

Nhưng cứ tiếp tục như thế này cũng không phải cách.

Bởi vì sâu bọ trên người Lý Đông dường như ngày càng nhiều.

Vừa rồi Giải Liên Hoàn dặn không nên bật đèn pin cũng có cái lý của ông ta.

Xem ra lũ sâu này có một đặc điểm rất quan trọng, đó là thấy ánh sáng sẽ trực tiếp bay về phía nguồn sáng.

Lý Đông nhìn lũ sâu xanh lam này, cảm thấy có chút rùng mình.

Nhưng hiện tại đã bật đèn pin rồi, hắn thấy không cần thiết phải cẩn thận nữa, dù sao trên người cũng đã đầy sâu bọ.

Thế là Lý Đông trực tiếp tắt đèn pin, sau đó lấy ra một món bảo

bối lợi hại hơn.

Không sai, chính là Súng phun lửa hội tụ (Tụ tiêu phún hỏa khí)!

Đây là một trong những vũ khí quan trọng nhất của hắn, uy lực cực lớn, cột lửa có thể đạt khoảng cách hơn 10 mét.

Lý Đông trực tiếp khởi động súng phun lửa.

Một luồng hỏa trụ dài hơn 10 mét lập tức phun ra, chiếu sáng cả không gian.

Đám sâu bọ dày đặc trong không khí lập tức bay về phía có ánh sáng.

Những gã này chẳng khác nào thiêu thân lao vào lửa, trực tiếp bị thiêu thành than củi.

Một trận chiến ngọn lửa thảm liệt diễn ra.

Quả nhiên ngọn lửa là một bảo vật rất quan trọng trên thế giới này, có thể thiêu rụi mọi thứ, cũng có thể tịnh hóa tất cả.

Cảnh tượng tại hiện trường vô cùng hùng vĩ, xung quanh cột lửa đó vô số sâu bọ bay tới, rồi trực tiếp rơi xuống, nhưng vẫn có những con khác lao vào không ngừng.

Dáng vẻ đó nhìn qua có chút bi tráng.

Những người khác cũng không biết thứ quái quỷ đó là gì, vì chưa từng nghe thấy loại sâu này bao giờ.

Vì vậy, mọi người đều tập trung ánh mắt vào Giải Liên Hoàn.

Giải Liên Hoàn dường như cũng đã chuẩn bị từ trước, cười cười nói: “Nhìn tôi làm gì, sâu mọc trên thi thể đấy!

Vì mọc trên thi thể nên chúng ăn xác chết mà lớn lên!

Những gã này sinh tồn ở những nơi âm ám như thế này.

Vì ở nơi tăm tối, không cần bay lượn cũng chẳng cần di chuyển, thậm chí cũng chẳng cần dùng mắt, nên không có tiêu hao.

Nếu không có gì để ăn, chúng có thể cứ sống mãi như vậy, hoặc ở trạng thái nửa sống nửa chết!

Nhưng một khi có con người tiến vào, chúng sẽ lập tức tiến vào trạng thái hưng phấn... trực tiếp ăn thịt người!" Đương nhiên, Giải Liên Hoàn sau đó lại nói thêm một điểm nữa, lũ sâu này có một đặc điểm khác là tính hướng quang.

Không sai, tuy rằng chúng sinh trưởng trong bóng tối, ăn xác chết mà lớn lên, nhưng lại có tính hướng quang cực mạnh.

Chính vì tính hướng quang mạnh nên mới lao vào lửa như thiêu thân, vì cột lửa kia là một nguồn sáng cực kỳ quan trọng.

Súng phun lửa của Lý Đông duy trì được hơn mười phút, sâu bọ chết trong tay hắn không biết bao nhiêu mà kể, nhưng Lý Đông có thể xác định là Đạo tệ của mình lại tăng thêm hơn 200 vạn.

Hiện tại loại sâu nhỏ này cơ bản là một con đổi lấy một Đạo tệ. 200 vạn Đạo tệ nghĩa là có 200 vạn con sâu vừa bị thiêu chết.

Nhìn thấy nhiều sâu bọ chết như vậy, đám sâu bọ xung quanh dường như thưa thớt hẳn đi, mọi người lúc này mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Loại sâu này đứng trước mặt Lý Đông tự nhiên không đủ xem, chỉ khi số lượng đủ nhiều mới khiến hắn cảm thấy khó chịu, nhưng hiện tại lũ sâu đã chết đại bộ phận nên mấy người cũng thả lỏng xuống.

Dần dần, những con sâu lao vào lửa như thiêu thân đều bị thiêu chết hết, nhìn qua có vẻ tạm thời an toàn.

Lý Đông quan sát tình hình xung quanh rồi hỏi: "Chẳng lẽ lũ sâu này đã bị tiêu diệt hết rồi sao?

Có vẻ nhẹ nhàng hơn tôi tưởng nhiều." Giải Liên Hoàn lại lắc đầu, dáng vẻ đó có vẻ không tán thành lời của Lý Đông: "Tôi không cho rằng lũ này đã chết sạch, hiện tại tôi cảm thấy bọn chúng dường như đang bao vây chúng ta ở vòng ngoài.

Không sai, những gã này dường như muốn nhốt chết chúng ta ở nơi này.

Chương 812

Xem ra lũ sâu này dường như có trí tuệ, ít nhất là biết dùng mưu mẹo, đó không phải là con số mà sâu bọ thông thường sở hữu.

Hiện tại chúng ta có lẽ gặp rắc rối lớn thật sự rồi!" "Vậy bây giờ tôi nên làm gì, lũ sâu đang bao vây bên ngoài kia có tiến vào không?" Lý Đông hỏi.

"Không biết, lũ sâu này có phân công rõ ràng, vừa rồi đám lao vào lửa thực tế là để nướng mình nhằm kéo dài thời gian, hiện tại chúng đã hoàn toàn bao vây chúng ta... chúng ta muốn thoát khỏi nơi này e rằng không dễ dàng như vậy!" Giải Liên Hoàn lúc này sắc mặt trắng bệch.

Ông lão này kinh nghiệm phong phú nhưng có vẻ gan hơi nhỏ.

Tuy rằng hiện tại gặp rắc rối, nhưng Lý Đông thật sự không sợ một lũ sâu bọ.

"Được rồi, giờ chúng ta đừng lãng phí thời gian ở chỗ này nữa, tiếp tục tiến về phía trước đi, có lẽ phía trước có thể tìm thấy lối ra, nếu gặp sâu bọ thì trực tiếp dùng lửa thiêu!" Vương Bàn Tử lúc này đảo mắt rất dứt khoát, anh ta nhìn ra được Súng phun lửa hội tụ trong tay Lý Đông có sát thương cực mạnh, đủ để phá một vòng vây.

Nhưng khi cầm súng phun lửa đi về phía trước, họ lại nghe thấy từng tràng tiếng bò trườn.

Mọi âm thanh dường như khiến người ta cảm thấy tâm phiền ý loạn.

Lại có thứ gì nữa?

Lý Đông nghe những âm thanh này, cảm giác tinh thần dường như

ngày càng hoảng hốt, đột nhiên ánh mắt hắn biến đổi: "Chẳng lẽ là Viên quang thuật sao?" Cái gọi là Viên quang thuật thực tế là huyễn thuật.

Đương nhiên thực tế có rất nhiều loại, mục đích cuối cùng là gây nhiễu thần kinh con người, khiến người ta nảy sinh ảo giác.

Việc này có căn cứ khoa học hẳn hoi, bất kể là mùi vị lạ, âm thanh, thậm chí là hình ảnh đặc biệt đều có thể khiến người ta nảy sinh ảo giác.

Ví dụ như một bức ảnh đơn thuần, rõ ràng không có bất kỳ chuyển động nào, nhưng nếu thiết kế hợp lý, dùng mắt chằm chằm nhìn vào hình ảnh đó sẽ cảm thấy nó dường như đang động đậy.

Đó là một cách khiến người ta nảy sinh ảo giác!

Hiện tại âm thanh này cũng tương tự như vậy.

Tiếng bò trườn của lũ sâu này cư nhiên là một loại Viên quang thuật, nếu cứ tiếp tục như thế này, không chừng sẽ xảy ra chuyện thật!

Thế là Lý Đông vội vàng bảo mọi người bịt tai lại!

Bịt tai lại có lẽ sẽ có một chút hiệu quả.

Họ luôn chuẩn bị đủ loại đồ đạc tùy thân, việc bịt tai đương nhiên cũng có công cụ, nên chuyện này không đặc biệt khó khăn.

Sau khi bịt tai, Lý Đông cảm thấy âm thanh xung quanh lập tức nhỏ đi, cảm giác choáng váng dường như cũng giảm bớt không ít, thấy mấy người đi cùng đều không gặp chuyện gì.

Nhưng vừa mới bịt tai xong, bỗng nhiên lại nghe thấy một tràng tiếng cười.

Tràng tiếng cười đó cười vô cùng quỷ dị, giống như đang trào

phúng, lại giống như đang cười nhạo sự không biết tự lượng sức mình, đồng thời lại như đang cười nhạo sự nực cười của họ.

Tóm lại sau khi nghe âm thanh đó, hắn bỗng phát hiện làm mọi việc dường như đều không có ý nghĩa gì.

Lý Đông giật mình, sau khi đến thế giới này hắn đã gặp bao nhiêu chuyện rắc rối, ý chí của hắn vô cùng kiên định, chưa bao giờ xuất hiện cảm giác như vậy.

Hiện tại hắn cảm thấy cả người dường như có chút tuyệt vọng!

Cảm giác tuyệt vọng này thật sự rất không thoải mái.

Chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ mình thật sự trúng Viên quang thuật sao?

Không thể nào.

Nhưng hiện tại có cảm giác này, Lý Đông cũng không thể không thừa nhận, dường như quả thực đã xảy ra một chút vấn đề.

Hiện tại thật sự có vấn đề, Lý Đông không dám chậm trễ, khẽ suy tính xem nên làm gì?

May mà hiện tại cũng có cách khác.

Trong điện thoại của hắn có một thần khúc, không sai, chính là bài "Thảm thắc". "Thảm thắc" không phải là một khúc nhạc đơn giản, nó rất khó nghe, nhưng lại là một bài hát cực kỳ lợi hại, có thể khiến người nghe tâm phiền ý loạn, tâm phù khí táo, khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Hiện tại tâm lý của Lý Đông là lấy độc trị độc.

Không sai, dùng bài hát có độc của mình để áp chế Viên quang thuật.

Còn hiệu quả hay không thì Lý Đông không biết, nhưng có thể thử nghiệm.

Hắn nhanh chóng mở bài hát khiến người ta kinh hồn bạt vía đó trong điện thoại.

Sau khi nghe bài hát đó, Lý Đông bỗng thấy đỡ hơn nhiều.

Hắn lại biến thành con người tích cực hướng về phía trước.

Thế là hắn ra hiệu cho những người khác cũng vội vàng lấy thứ bịt tai ra.

Mọi người lấy ra xong, lại nghe thấy tiếng nhạc khó nghe kia, mỗi người đều cảm thấy có chút hưng phấn.

Vương Khải Toàn nhìn thoáng qua điện thoại trong tay Lý Đông, cười nói: "Đông ca, thật thú vị, ở nơi này mà anh lại cho tôi nghe loại thần khúc này!

Chương 813

Muốn hại chết tôi sao?

May mà ý chí lực của tôi khá mạnh mẽ, tạm thời có thể nghe được.

Nhưng Đông ca không thể lúc nào cũng nghĩ người khác cũng giống tôi, nhìn mấy người kia đều nghe đến mức rất khó chịu kìa." "Trước tiên đừng nói nhảm, hiện tại cảm thấy khá hơn chút nào chưa?

Lũ sâu kia quả nhiên có chút tà môn, vừa rồi chúng đang sử dụng Viên quang thuật, tôi suýt chút nữa trúng chiêu." Thứ như Viên quang thuật, trước đây Lý Đông cũng không phải chưa từng thấy.

Lúc gặp Bạch lão thái thái đã bị người ta dùng Viên quang thuật, đáng tiếc lúc đó không trúng chiêu.

Đương nhiên Viên quang thuật của Bạch lão thái thái dùng cũng không đặc biệt cao cấp, cần một số mùi vị, cộng thêm ảnh hưởng của môi trường xung quanh mới đạt được hiệu quả, chỉ cần đeo mặt nạ phòng độc là cơ bản an toàn.

Nhưng hiện tại gặp phải những thứ này, lại có thể thông qua âm thanh để thi triển Viên quang thuật, như vậy quả thực có chút rắc rối.

May mà hiện tại tổng thể cảm thấy thoải mái hơn rồi.

Tuy rằng tiếng bài hát nghe khiến người ta kinh hồn bạt vía, nhưng có thể giữ mạng là một chuyện vô cùng không dễ dàng.

Nhưng vừa mới cảm thấy thoải mái được một lát, bỗng nhiên ở nơi không biết xa bao nhiêu, một lần nữa truyền đến tiếng cười trào phúng kia.

Không sai, tiếng cười trào phúng và khinh miệt đó dường như căn bản không để bọn họ vào mắt.

Vương Khải Toàn nghe thấy tiếng cười đó lập tức nổi giận: "Tổ sư nó, có gì mà cười?

Thật sự tưởng Bàn gia tôi không có cách nào trị được các người sao?

Tôi nói cho các người biết, tôi không quan tâm thứ đó là gì.

Tôi mẹ nó nhất định phải bắt được!

Nếu là đàn ông, tôi băm thành 8 mảnh.

Nếu là đàn bà, tôi đè ra cưỡi!" Vương Khải Toàn nói giọng nghiến răng nghiến lợi, vừa rồi thật sự bị hành hạ thấu xương.

Nhóm Lý Đông nghe tiếng cười đó, thực tế trong lòng cũng cảm thấy có chút không thoải mái.

Bởi vì bất kể thế nào, mấy người họ cũng là những nhân kiệt một thời.

Một nhóm nhân kiệt như vậy cư nhiên bị kẻ khác trào phúng như thế, chuyện này đặt lên người ai cũng đều là chuyện khiến người ta tức giận, huống chi là Lý Đông.

Lý Đông hiện tại tự nhiên cũng muốn phát hỏa.

Đương nhiên phát hỏa thực tế cũng không có tác dụng gì, hắn cũng biết sự thật này.

Cho nên hiện tại thay vì phát hỏa, chi bằng truy đuổi theo hướng phát ra tiếng cười đó.

Khoảng cách này dường như rất xa xôi, dù sao tiếng cười đó nghe có vẻ rất trống rỗng, giống như ở một nơi cực kỳ xa.

Một nơi xa xôi như vậy, muốn đi tới đó cũng không biết mất bao lâu.

Nhưng Lý Đông hiện tại cũng không quản nhiều như vậy, vì nguồn gốc tiếng cười đó có thể là một manh mối, có lẽ truy theo sẽ có phát hiện đặc biệt.

Phía trước hắn có vô số sâu bọ chắn đường, lũ sâu bọ tụ tập lại nhìn qua chẳng khác nào một bức tường dày đặc, chặn đứng đường đi của họ, hoàn toàn không cho thoát ra.

Lý Đông bảo mọi người đi theo sau mình, sau đó cầm súng phun lửa hội tụ, trực tiếp phun về phía bức tường do sâu bọ tạo thành.

Trong khoảnh khắc đó cũng không biết có bao nhiêu sâu bọ bị thiêu chết, biến thành than củi.

Nhiệt độ của súng phun lửa hội tụ cao đến mức phi lý, có thể thiêu lũ sâu này thành than cũng là chuyện bình thường.

Sau khi thiêu rụi lũ sâu, Lý Đông một tay cầm súng phun lửa mở đường, sau đó lại đưa cho Muộn Du Bình đi cuối một cái.

Muộn Du Bình cầm súng phun lửa hội tụ phụ trách đoạn hậu.

Những người bên cạnh thì cầm đuốc.

Vì vậy hiện tại chuẩn bị tương đương đầy đủ, chiến đấu lực và cấu hình chiến đấu cũng tương đương xa hoa, nếu như thế này còn không xông ra được thì thật sự tệ hại vô cùng.

May mắn là quá trình này không đặc biệt phức tạp, sau khi chỗ đó xuất hiện lỗ hổng, họ trực tiếp chạy ra ngoài.

Lũ "đồng chí" sâu bọ kia không gây ra thương hại cho họ.

Nhưng ở phía trước, tiếng cười quỷ dị đó lại một lần nữa truyền đến.

Mấu chốt nhất là chỉ dựa vào âm thanh dường như không phân biệt được nguồn gốc, rốt cuộc là đàn ông hay đàn bà, người lớn hay trẻ con, nghe vào đều có đủ cả.

Có thể tổng hợp giọng nói của một người đến mức độ này cũng là một kỳ tích, Lý Đông cảm thấy vô cùng bội phục kẻ này, không nói gì khác, kẻ này quả thực rất có năng lực.

Xông ra khỏi vòng vây của lũ sâu, họ phát hiện phía trước có một đoạn mộ đạo.

Đoạn mộ đạo này không đặc biệt rộng rãi, đại khái cũng chỉ có thể cho bốn năm người đi song song.

Sau đó ở phía trước dường như lại có một nơi khá rộng rãi, giống như một đại điện.

Nhưng ở nơi này lại không thấy bất kỳ quan tài nào, cũng không có bảo bối khác.

Quan trọng nhất là sau khi tiến vào, trên đầu họ có tiếng nổ vang rền truyền đến.

Chương 814

Chưa kịp chạy ra ngoài, cả ngôi mộ đã rung chuyển, đất đá bên trên rầm rầm rơi xuống.

Lý Đông chỉ đành lấy ra chiếc Ô Kim Cương (Kim cương tán) đặc chế, sau đó chắn bớt đất đá trên đầu để bảo vệ mấy người.

Một mình Lý Đông cầm Ô Kim Cương gồng mình chắn cho 8 người.

Đang cân nhắc xem có nên lấy Kỳ Dị Ốc ra không, bỗng nhiên xung quanh ngừng rung động.

Đợi tất cả bụi bặm xung quanh tan hết, họ đột nhiên phát hiện dường như lại gặp phải một chuyện rất rắc rối.

Đó là hiện tại tiến vào nơi này, các lối thông xung quanh đều bị lấp kín rồi.

Không sai, tất cả đường đi đều bị chặn, tuy rằng hiện tại nơi họ đứng có một không gian tương đối hẹp, nhưng cũng chỉ có chút không gian đó thôi, đại khái chừng 100 mét vuông.

Hiện tại 100 mét vuông mặt đất nhỏ bé chen chúc 8 con người, khiến mấy người nhìn nhau trân trối.

Đương nhiên họ cũng không vội vàng, dù sao Lý Đông cũng sức mạnh vô song, nên nhanh chóng đào bới đống bùn đất chắn trước hầm lò, những tảng đá cũng đều bị bê đi.

Nhưng hắn lại phát hiện nơi này dường như không đơn giản như vậy, phía trước không chỉ có bùn cát, đất đá, mà ở chỗ đó cư nhiên có một cánh cửa.

Và sự rung động dữ dội vừa rồi không phải vì nguyên nhân nào

khác, chỉ vì đóng cửa nơi này có một cơ quan, muốn nhốt bọn họ ở bên trong.

"Phải làm sao đây, Đông ca hay là lấy công cụ của anh ra, chúng ta trực tiếp khoan một lỗ đi xuyên qua!" Vương Khải Toàn nói, bỗng nhiên xoa xoa người, "Tôi đột nhiên cảm thấy xung quanh dường như rất lạnh, không khí ở chỗ này lạnh quá, chẳng lẽ bên dưới này có một hầm băng sao?

Nếu thế thì thú vị quá, tôi sợ mình sẽ rơi vào hầm băng mất." Hồ Bát Nhất lại lắc đầu: "Tôi thấy không giống, chỗ này e rằng không phải hầm băng!

Chỗ này sát khí rất nặng..." Sát khí rất nặng có nghĩa là gì?

Lý Đông nhìn Hồ Bát Nhất.

Gã này kiến đa thức quảng, cũng không biết gã hiện tại rốt cuộc nhìn ra cái gì.

"Chẳng lẽ mọi người không nhìn ra nơi này rốt cuộc là chỗ nào sao?

Xung quanh chỗ này có 4 cái trụ, ngoài ra nhìn trên mặt đất có vết móng ngựa, vết móng ngựa chia ra 5 hướng khác nhau, hơn nữa trên mặt đất dường như có vết máu tàn lưu!

Tuy là vết máu đen kịt, cũng không biết từ bao nhiêu năm trước, nhưng có thể nhìn ra được.

Chẳng lẽ các người không phát hiện ra thứ gì sao?" "4 cái trụ cộng thêm vết máu, thì sao?" Vương Bàn Tử cảm thấy dường như thật sự không biết.

"Thật là ngốc, chỗ này e rằng là nơi hành hình Ngũ mã phân thi thời cổ đại!" Hình phạt Ngũ mã phân thi?

Mọi người nghe xong không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Đương nhiên họ cũng có chút kiến thức, nên đã nghe qua loại cực hình này.

Hồ Bát Nhất nói đoạn, lại chỉ chỉ một số thiết bị xung quanh.

Ngoài 4 cái trụ cao lớn ra, còn có một cái thùng.

Cái thùng đó thiết kế rất kỳ lạ, nhìn qua có chút giống quan tài, nhưng lại rất ngắn nhỏ, thậm chí không dài tới một mét.

Nhưng nó lại rất cao, ít nhất cao gấp đôi quan tài bình thường.

Hồ Bát Nhất chỉ vào những thứ đó rồi nói với mấy người: "Nhìn thấy rồi chứ, biết những thứ này là thế nào chưa?" Không sai, cái hộp đó thực tế là một cỗ quan tài, nhưng cỗ quan tài đó đương nhiên không dùng để đựng người bình thường, mà dùng để đựng thi thể sau khi bị Ngũ mã phân thi!

Bởi vì thi thể đều bị xé nát rồi, nên không cần quan tài dài như vậy, chỉ cần loại quan tài đặc chế này đặt ở đây.

Nơi này là một ngôi mộ phong ấn.

Tôi đoán người chết ở đây thâm tình ắt hẳn là một người rất mạnh mẽ, hoặc là một tội phạm cùng hung cực ác, nên chịu hình phạt này, hoặc là một vị tướng quân tung hoành sa trường, có lẽ đã đắc tội với ai đó.

Tóm lại người này lúc sinh tiền sát khí rất nặng, rồi hiện tại bị nhốt ở nơi này, cốt để hắn mãi mãi phải chịu đựng nỗi thống khổ này.

Đồng thời cũng để lại sát khí cho nơi này, nếu tôi đoán không nhầm, chỗ này e rằng chuẩn bị cho chúng ta!

Hiện tại tình hình của chúng ta có lẽ hơi nguy hiểm, không nói gì khác, những cánh cửa giam giữ chúng ta chắc chắn vô cùng kiên cố,

muốn mở ra không dễ dàng gì.

Ngoài ra sát khí nơi này có thể gây ra ảnh hưởng rất xấu cho con người.

Không sai, loại sát khí này có thể ảnh hưởng đến tâm trạng, mạnh hơn bất kỳ Viên quang thuật nào, căn bản không phải một khúc "Thảm thắc" có thể chống đỡ được.

Hiện tại chúng ta e rằng thật sự nguy hiểm rồi!" Hồ Bát Nhất nói, sắc mặt vô cùng khó coi.

Giải Liên Hoàn cũng gật đầu: "Tiểu Hồ nói rất đúng, đại khái là đạo lý như vậy.

Hiện tại xem làm thế nào đây, chỗ này rốt cuộc tính sao?

Dù sao tôi là ông già này hiện tại hoàn toàn hết cách rồi.

Thanh niên các cậu chắc phải có cách chứ!

Hiện tại tôi đang nằm trong sự kiểm soát của Thiết Diện Sinh, hoặc là mọi hành vi của tôi đều nằm trong kế hoạch của gã đó." Nói đến đây, lại nhắc đến thuyết vận mệnh, một nghịch lý.

Hiện tại mỗi bước đi đều nằm trong sự kiểm soát của Thiết Diện Sinh, và sau này định sẵn phải làm việc.

Hiện tại Thiết Diện Sinh đã nỗ lực nhiều như vậy, chắc chắn là vì thay đổi vận mệnh của gã, vì gã thấy vận mệnh của mình sẽ bị Lý Đông đánh bại và giết chết.

Chương 815

Nhưng gã đó lại dùng phương thức vận mệnh để tính toán từng cử động của Lý Đông.

Rốt cuộc có phải vận mệnh hay không, thật là một nghịch lý.

“Vậy bây giờ tôi phải làm sao?

Chẳng lẽ tôi phải bị nhốt chết ở nơi này sao?

Nếu tôi bị nhốt chết ở đây thì tệ quá, tôi còn trẻ thế này, tôi muốn sống tốt mà.” A Ninh có chút tự ti nói.

Một cô gái xinh đẹp như vậy quả thực không muốn chết trẻ.

Huống hồ hiện tại mọi thứ cô có vượt xa người bình thường, có thể đạt đến trường sinh bất lão.

Cho nên càng không muốn ở lại nơi như thế này!

Sắc mặt mọi người đều có chút khó coi.

Đúng lúc này, bỗng nhiên các cột trụ xung quanh lại bắt đầu đổ sập.

Sau khi cây cột thứ nhất đổ xuống, ánh sáng xung quanh tối đi không ít, không sai, đèn pin của họ đều bị ảnh hưởng.

Tiếp theo là cây cột thứ hai, cây cột thứ hai đổ rất nhanh, môi trường xung quanh lại tối thêm.

Cho đến khi cây cột cuối cùng đổ xuống, Lý Đông phát hiện mắt mình cư nhiên là một mảnh đen kịt.

Không sai, đèn pin của hắn dường như cũng mất hiệu lực, căn bản không có bất kỳ tác dụng nào, chỉ có thể thấy đèn pin dường như vẫn đang bật nhưng lại không phát ra chút ánh sáng nào.

Hiện tại xung quanh thuần một màu đen, thật sự là màu đen thuần túy, không có bất kỳ tạp chất nào.

Lý Đông hiện tại cũng không có cách nào, chỉ có thể tĩnh lặng quan sát mọi thứ xung quanh.

Đương nhiên Lý Đông không phải là người thích nhận thua, hay nói đúng hơn là chưa bao giờ nhận thua, đối với bất kỳ việc gì cũng đều có một sự chấp nhất.

Hiện tại tay hắn nắm chặt chuôi đao, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Lúc này, từ xung quanh nghe thấy một tràng khí thế túc sát nồng đậm.

Không sai, loại âm thanh kỳ quái đó giống như thiên quân vạn mã đang chém giết vậy.

Lý Đông trong khoảnh khắc đó cảm thấy sống lưng lạnh toát, dường như có thứ gì đó đang phát động tấn công về phía mình.

Đương nhiên Lý Đông không phải là người ngồi chờ chết, sau khi cảm nhận được cảm giác đó, lập tức nhanh chóng xoay người, trực tiếp phát động phản kích.

Đương nhiên hắn không trực tiếp dùng đao tấn công đối phương vì hơi lo lắng sẽ làm bị thương người mình.

Việc hắn làm là trực tiếp tóm lấy vũ khí của đối phương, sau đó kéo mạnh.

Dù sao hiện tại có Ngũ Hành Bộ Giáp, tạm thời sẽ không bị thương nặng, nên trực tiếp muốn giữ lấy đối phương, bắt lấy gã.

Nhưng nhanh chóng hắn phát hiện dường như đã chụp vào không trung, đối phương chẳng lẽ buông tay rồi sao?

Nhưng cảm giác tay nắm lấy đao cũng biến mất.

Giống như chuyện vừa xảy ra chưa từng tồn tại!

"Chẳng lẽ lại là một loại Viên quang thuật sao?" "Đông ca, phải làm sao đây, tôi cảm thấy sau lưng mình dường như có người đang liếm cổ tôi, nhưng tôi căn bản không bắt được gã đó, đợi tôi dùng tay sờ thì gã đó lại biến mất!" Vương Khải Toàn ở bên cạnh Lý Đông khẽ nói.

Nhưng sau khi gã này nói xong, bỗng phát hiện dường như không có ai trả lời, thế là gã lại nói lại lần nữa, kết quả phát hiện dường như không có ai trả lời.

Vương Khải Toàn lập tức hoảng loạn, chẳng lẽ hiện tại chỉ còn lại một mình mình sao?

Những người khác đều chết hết rồi sao?

Thực tế hiện tại mỗi một người đều có cảm giác như vậy.

Lý Đông cũng cảm thấy rất đau đầu, không sai, hiện tại bỗng phát hiện đồng đội không biết đã đi đâu mất, căn bản không nghe thấy tiếng của đồng đội.

Hiện tại môi trường xung quanh đen kịt một mảnh, cái gì cũng không thấy, cũng không có điểm dừng, chẳng có bắt đầu, mờ mịt một mảnh như hỗn độn sơ khai.

Cảnh tượng như thế này thật sự chưa bao giờ gặp, lần này coi như đã gặp rồi.

Phải làm sao đây?

Hiện tại đèn pin cũng không dùng được, vậy có cách nào phá giải nơi này không?

Hắn sờ soạng trong túi áo, bỗng sờ thấy một chiếc đèn cường

quang.

Ánh sáng của đèn cường quang mạnh hơn đèn thường rất nhiều.

Thế là hắn lấy ra và bật lên.

May mắn là sau khi bật đèn cường quang, xung quanh tuy không minh lượng như tưởng tượng, nhưng tổng thể có thể nhìn thấy một chút cảnh vật.

Hiện tại trông giống như một buổi tối quang đãng, có một vầng trăng khuyết chiếu rọi xuống mặt đất, có thể miễn cưỡng nhìn rõ khung cảnh môi trường xung quanh.

Có một ngọn đèn như vậy, những người khác hơi thở phào nhẹ nhõm, vì họ cũng phát hiện ra khi có ánh sáng, dường như không còn khó chịu như thế nữa.

Chương 816

Con người đôi khi là vậy.

Nếu sống trong bóng tối triệt để thì không sao, thời gian không quan trọng, không gian dường như cũng không có, nếu đến tiếng người khác cũng không nghe thấy thì tương đương với tuyệt vọng tuyệt đối, chẳng khác gì đã chết.

Nhưng hiện tại nhìn thấy ánh sáng, mấy người dường như lại hồi sinh, tinh thần phấn chấn hẳn lên!

Giờ làm sao thoát ra?

Tuy sớm biết những cánh cửa xung quanh chắc chắn vô cùng kiên cố, mở ra không dễ dàng.

Nhưng Lý Đông muốn thử!

Phương thức mở cửa đá tự nhiên sẽ không đi tìm cơ quan!

Bởi vì nơi này đã định nhốt họ thì chắc chắn sẽ không để cơ quan cho họ mở, muốn phá một cánh cửa thì chỉ có một cách, đó là dùng sức mạnh phá vỡ.

Hiện tại Lý Đông dùng thứ để mở cửa, một thứ giống như cái cưa điện khổng lồ.

Đương nhiên thứ này kiên cố hơn cưa điện nhiều, qua hệ thống nâng cấp, nó có thể nghiền nát đá.

Lý Đông hiện tại muốn dùng thứ này để mài mở cánh cửa đá.

Xem ra có vẻ là một việc khá rắc rối, nhưng Lý Đông phải thử!

Thế là hắn bật cưa điện, một lát sau, trước cánh cửa đá đó cư nhiên thật sự tóe ra những tia lửa.

Đúng là hỏa quang tứ tiễn (lửa bắn tứ tung), ước chừng hiện tại là bộ dạng này.

Nhưng cánh cửa đá đó lại không dễ dàng mở ra như tưởng tượng.

Ở chỗ này duy trì hơn mười phút, cũng mới chỉ ở phía trước mài ra được một rãnh nhỏ, hoàn toàn không có vẻ gì là đã mở được cửa.

"Phải làm sao đây, chẳng lẽ tôi thật sự phải bị nhốt chết ở nơi này sao?

Đến công cụ hung mãnh như thế này cũng không mở được, làm sao ra ngoài đây?" Thấy Lý Đông đã nỗ lực lâu như vậy mà vẫn không mở được cửa, mấy người có chút tuyệt vọng.

Lý Đông hiện tại chưa tuyệt vọng, qua thực nghiệm vừa rồi hắn rút ra một kết luận: cánh cửa đá đó tuy vô cùng kiên cố nhưng có thể mở được.

Vậy thì hiện tại hắn có một công cụ khác, không sai, chính là máy khoan điện!

Đương nhiên cũng không phải khoan điện thông thường, mà là khoan điện sau khi được hệ thống nâng cấp.

Hắn đã tiêu tốn hơn 20 vạn Đạo tệ, là một món bảo bối siêu cấp trân quý, hy vọng thứ này có thể phát huy tác dụng mấu chốt, đừng lãng phí.

Sau đó trước cửa đá lại một lần nữa lửa bắn tứ tung, rồi mọi người nhìn thấy hy vọng, cánh cửa đá đó dường như thật sự bị khoan thủng.

Một cánh cửa đá bị khoan thủng xong, từ cái lỗ nhỏ đối diện truyền đến ánh sáng.

Ánh sáng đó tuy rất nhỏ nhưng lại vô cùng nhu hòa, ở nơi này

dường như có tác dụng vô cùng mạnh mẽ, có một cái lỗ như vậy xong, bỗng phát hiện mật thất này dường như sáng hơn hẳn.

"Lại có chuyện gì thế này?" Giải Liên Hoàn gật đầu nói: "Tôi chắc là biết tình hình rồi.

Vì nơi này là nơi sát khí rất nặng, đối phương thiết kế chỗ này vốn dùng để đối phó với tôi.

Nhưng họ cũng không dám tùy tiện mặc kệ nơi này, vì nếu sát khí đó lan tỏa sẽ ảnh hưởng đến bên ngoài, cho nên xung quanh mật thất này có vật chí dương dùng để trấn áp, nhằm đảm bảo an toàn.

Không ngờ hiện tại lại mang lại cho chúng ta nhiều lợi ích như vậy!" Hiện tại có một tia sáng, Lý Đông cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Men theo cái lỗ đó hắn lại liên tục khoan thêm vài lỗ nữa.

Sau khi khoan liên tục mấy lỗ, trong phòng càng thêm sáng sủa, giống như cái sự đen tối vừa rồi căn bản không tồn tại vậy.

Lúc này tất cả mọi người đều yên tâm, ít nhất hiện tại đã có cơ hội sống tiếp, hoặc là có hy vọng sống tiếp.

Lý Đông lúc này lại lấy cưa điện ra, lần này cánh cửa không còn kiên cố như vậy nữa, nhanh chóng bị mở ra.

"Hiện tại chúng ta có thể ra ngoài rồi, cũng không biết bên ngoài rốt cuộc tình hình thế nào!

Giờ cũng chỉ có thể đi bước nào hay bước nấy!

Cũng không biết chỗ này thông đi đâu!" Lý Đông hiện tại cũng hết cách, giờ chỉ có một ý nghĩ duy nhất là sớm bắt được Thiết Diện Sinh.

Nếu không bắt được Thiết Diện Sinh thì thật sự nuốt không trôi cục tức này!

Đương nhiên bắt được Thiết Diện Sinh xong, nhất định phải thu thập gã cho ra trò, tuyệt đối không thể để gã dễ chịu.

Mở cánh cửa đó ra, họ chuẩn bị từ đó đi ra.

Vương Khải Toàn gã này rớt lại cuối cùng, cũng chuẩn bị lững thững đi ra.

Nhưng đúng lúc này phía sau truyền đến tiếng của Vương Khải Toàn.

"Đông ca xảy ra chuyện rồi, chân tôi dường như bị thứ gì đó túm lấy, mau cứu tôi với!" Mẹ nó lại xảy ra chuyện gì nữa?

Lý Đông trong lòng cảm thấy bực bội, khi quay đầu lại lập tức giật mình một cái.

Chỉ thấy trên người Vương Khải Toàn, hai tay hai chân và cả trên đầu đều bị dây thừng trói chặt như vậy.

Chương 817

Lý Đông đột nhiên sắc mặt đại biến, trong khoảnh khắc đó nhanh chóng lao lên phía trước, đao trong tay hầu như không có bất kỳ sự dừng lại nào, trong vài giây ngắn ngủi đã chém đứt toàn bộ dây thừng.

Vương Khải Toàn vừa rồi bị siết cổ, không ngừng ho khù khụ.

"Mẹ nó cái nơi quỷ quái này sao lại thế này, cư nhiên dám bắt lấy Bàn gia ta!

Coi chừng Bàn gia ta đập nát cái nơi quỷ này!" Vương Khải Toàn hiện tại nổi giận, vô cùng nổi giận, thật sự muốn đập nát cái chỗ quỷ quái này.

Vì nơi quỷ quái này khiến anh ta quá tức giận, khiến anh ta nuốt không trôi cục tức này, không đập nát chỗ này anh ta thề không làm người.

Nhưng nhờ ánh sáng bên ngoài, Lý Đông phát hiện nơi này quả thực thú vị.

Chỉ thấy ở gần 4 cái cột trụ đó đều có một phần xương cốt khô lâu.

Trong đó có hai bộ phận tay, hai bộ phận chân khác, huyết thịt cơ bản đã mục nát hết, chỉ còn lại xương khô.

Trông vô cùng quỷ dị, quan trọng nhất là những sợi dây thừng vừa rồi trói Vương Khải Toàn dường như mọc ra từ những bộ phận tay chân đó.

"Mẹ nó, chẳng lẽ thật sự có loại thứ đó sao.

Tuyệt đối không thể nào, làm sao có thể có loại thứ đó được?" Lý Đông hiện tại cảm thấy hoàn toàn không thể tin nổi.

Thực tế hắn không tin quỷ thần gì đó, hắn tin vào sinh vật thật sự.

Nhưng hiển nhiên, những thứ này căn bản không giống những sinh vật đó.

"Có phát hiện ra không?

Nếu chỗ này thật sự là nơi Ngũ mã phân thi thì thi thể phải có mấy bộ phận mới đúng... nhưng hiện tại chỉ thấy hai tay hai chân, không thấy đầu?" A Ninh cũng là một cô gái gan rất lớn, hiện tại lập tức có phát hiện mới.

Không sai, hiện tại phát hiện nơi này có hai tay cũng có hai chân, nhưng lại không có đầu.

Đầu bị thứ gì lấy đi rồi?

"Thú vị.

Chẳng lẽ là gợi ý sao?

Tôi muốn thoát khỏi nơi này, chẳng lẽ phải từ trong cổ mộ này tìm cái đầu lâu đó sao?

Tìm được đầu lâu đó rồi ghép lại thì sẽ có kết quả gì đây." Lý Đông khẽ nhíu mày.

"Tôi thấy chắc là cũng phải tìm lại cái đầu lâu đó!

Chỉ là tìm cái đầu lâu đó xong rốt cuộc sẽ có hậu quả gì thì chỉ có thể sau khi tôi làm xong mới phán đoán được, việc tôi cần làm hiện tại chỉ có thể là đi tìm!" Vương Khải Toàn nhíu mày hỏi: "Vấn đề là, chúng ta cần xem xét trước, cái người bị Ngũ mã phân thi đó rốt cuộc là người tốt hay người xấu?" Nghe xong, Hồ Bát Nhất nhìn Vương Khải Toàn như nhìn kẻ ngốc: "Chuyện cổ đại là lịch sử ngàn năm, phi phi, ai mà biết rõ được chứ?

Rốt cuộc là người tốt hay người xấu, đôi khi chỉ là lập trường

khác nhau mà thôi.

Có khi trong mắt một bộ phận người là đại gian đại ác, nhưng trong mắt một bộ phận người khác thì lại là người tuyệt đối lương thiện.

Nhưng bất kể lập trường thế nào, hiện tại hắn và tôi đều không có quan hệ gì, tôi chỉ là người lạ mà thôi." Hồ Bát Nhất nói có chút trúc trắc nhưng ý tứ cơ bản cũng đã diễn đạt được.

Sau đó mấy người đều nhìn ông ta đắm đuối.

"Lão Hồ, không nhìn ra nha, cư nhiên có tiềm chất của một triết gia!

Một triết gia như vậy mà không đi làm triết gia lại đi trộm mộ, xem ra có chút uổng phí tài năng nha." "Được rồi được rồi, giờ đừng có tán dóc nữa, tìm cái đầu lâu đó có lẽ thật sự là một manh mối, tôi muốn ra khỏi nơi này thì đi tìm một chút xem sao." Hiện tại tình cảnh tương đương nguy hiểm, đương nhiên trong nguy hiểm không chừng lại có một tia sinh cơ.

Sự thật là vậy, không tồn tại nguy hiểm tuyệt đối, cũng không tồn tại an toàn tuyệt đối.

Trong nguy hiểm tự nhiên sẽ có sinh cơ, trong an toàn cũng sẽ tiềm ẩn nguy hiểm.

Hiện tại cũng không thèm quản mấy cái xương tay xương chân khô kia nữa, họ trực tiếp men theo mộ đạo đi về phía trước.

Con đường phía trước có chút thấp thỏm bất an.

Quả nhiên đi chưa được bao lâu, đối diện truyền đến một tràng tiếng bước chân.

Tiếng bước chân đó vô cùng trầm trọng, giống như thể trọng của

người đó rất nặng, trên người dường như đang khoác áo giáp.

Không sai, từng bước từng bước đi về phía trước, mặt đất rung chuyển nhẹ, cộng thêm tiếng lách cách nhẹ khi áo giáp rung động, khiến người ta không rét mà run.

Cái thứ quái quỷ gì đây?

Mấy người như gặp đại địch.

Dùng ánh sáng đèn pin chiếu qua, bỗng thấy phía trước xuất hiện mấy đốm quỷ hỏa?

Những đốm quỷ hỏa màu xanh lam đó dường như đang từ từ bay về phía họ.

Loại quỷ hỏa này thường có thể dùng lý lẽ khoa học giải thích là lân hỏa phát ra khi chất lân cháy.

Nhưng hiện tại mấy đốm lửa xanh lam này lại khiến họ có một cảm giác bất an.

Nhưng phía trước đen kịt một màu, khiến đèn pin cũng không chiếu tới đáy.

Chương 818

Lý Đông không còn cách nào, chỉ đành tiếp tục tiến lên, quả nhiên không lâu sau, nhìn thấy một khuôn mặt trắng bệch.

Khuôn mặt trắng bệch đó đang đội một chiếc mũ bảo hiểm, mũ bảo hiểm đó màu đen, không biết làm bằng chất liệu gì.

Vương Khải Toàn không hề do dự, trực tiếp nổ một phát súng.

Thứ đó trúng đạn xong, lập tức phát ra một tràng tiếng khóc như trẻ con.

Nhưng mấy người hiện tại không quản nhiều như vậy, tiếp tục phát động tấn công.

Cả quá trình này quả thật là mỗi người dũng mãnh hơn người kia.

Nhưng tiếng khóc như trẻ con đó vẫn không biến mất, giống như căn bản không đánh chết được con quái vật đó vậy.

Quan trọng nhất là gã này mới nổ vài phát súng, bỗng nhiên phát hiện xung quanh những khuôn mặt quỷ trắng bệch như vậy dường như có rất nhiều.

Hiện tại xung quanh họ dày đặc, không biết là cái thứ quái quỷ gì.

"Đây lại là sinh vật gì?

Ở nơi này rốt cuộc ẩn giấu cái thứ gì vậy?" Mấy người đều mắt tròn mắt dẹt.

Hiển nhiên những thứ này tuyệt đối không phải thứ tốt lành gì.

Nhưng họ không tin vào những sức mạnh siêu nhiên sở hữu mọi thứ.

Thực tế trước đây gặp những thứ gọi là quái vật, ít nhất cũng có

thể miễn cưỡng dùng khoa học giải thích, ít nhất cũng là một loại sinh vật.

Nhưng hiện tại những thứ này thật sự là sinh vật sao?

"Làm sao đây?

Có nên giết sạch không?

Những thứ này rốt cuộc là cái gì?

Tôi có nên động thủ không?

Nếu tôi động thủ với những thứ này liệu có ảnh hưởng gì đặc biệt không?" Đây cơ bản đều là những vấn đề cần xem xét, những vấn đề cần cân nhắc rất nghiêm túc.

Đương nhiên Lý Đông nghĩ bất kể gặp thứ gì cứ trực tiếp động thủ, có đánh được hay không tính sau, nhưng ít nhất phải đánh cái đã.

Dù sao hiện tại cũng là cáo già rồi, quái vật gì cũng đã gặp, loại cáo già gặp đủ loại quái vật như hắn tự nhiên sẽ không sợ báo ứng, cũng chẳng sợ sức mạnh siêu nhiên, tóm lại đánh thắng được thì đánh, đánh không thắng thì tính chuyện khác.

Một trận chiến như vậy, ngay từ đầu đã trở nên vô cùng kịch liệt.

May mắn là lũ quái vật đối diện thực ra không đặc biệt mạnh, tuy mặc giáp trụ trông rất dọa người, nhưng chỉ trong chớp mắt đã có mấy con bị Lý Đông đánh ngã.

Những con quái vật còn lại dường như cũng không ngốc, thấy tình hình có vẻ không ổn liền trực tiếp tháo chạy.

Lý Đông cảm thấy tình hình trong cổ mộ này có chút không ổn, nên cũng không dám tùy tiện đuổi theo, hắn kiểm tra những cái xác để lại.

Không sai, xác của lũ quái vật này đã bị bỏ lại.

Lý Đông kiểm tra xong phát hiện lũ quái vật này tuy mặc áo giáp, nhưng thực tế áo giáp đối với chúng không đặc biệt vừa vặn.

Tóm lại áo giáp trên người chúng dường như hơi to, có chút không phù hợp, những bộ giáp này chắc chắn không thuộc về chúng, cũng không biết chúng lấy từ đâu ra rồi khoác lên người.

Hiện tại đã đi qua rất nhiều nơi, thứ gì cũng đã thấy nên hắn cũng không lấy làm lạ, chỉ muốn tìm hiểu xem rốt cuộc là thế nào.

Sau một thời gian dài tìm tòi, A Ninh bỗng nhíu mày: "Tôi thấy những gã này chắc chắn không phải đi ăn trộm áo giáp từ nơi khác, tôi thấy chắc là phải có áo giáp trước, rồi những gã này từ trong áo giáp đó mọc ra." Sinh vật mọc ra từ trong áo giáp, nghe có chút khủng bố, hoặc có chút không tưởng.

Dù sao áo giáp cũng chỉ là một vật phẩm không có sự sống.

Những bộ giáp cần thiết trong thời đại vũ khí lạnh đó có tác dụng phòng hộ nhất định, nhưng trong những bộ giáp này lại mọc ra sự sống, là tình huống gì đây?

Hồ Bát Nhất cũng nhíu mày, suy nghĩ hồi lâu sau dường như cũng thấy vậy: "Tôi thấy chỗ này e rằng là một chiến trường cổ.

Ở nơi này có rất nhiều binh sĩ mặc áo giáp đã xảy ra một trận đại chiến thảm liệt.

Sau một trận đại chiến thảm liệt, tử thương vô số, thi thể của họ bỏ lại nơi này.

Nhưng sau đó trong thi thể của họ chắc là đã mọc ra sinh vật ký sinh, những sinh vật ký sinh đó hút cạn sạch thi thể người rồi chiếm lấy tổ chim, chiếm giữ bộ giáp như thế này.

Sau khi chiếm giữ bộ giáp, chúng dần biến thành hình dạng như bây giờ.

Đây cũng là cách giải thích hợp lý nhất về nguồn gốc của lũ này, tại sao có những bộ giáp nhìn không vừa vặn, chắc là như vậy.

Thêm vào đó lũ quái vật này mọc ra từ thi thể, chắc chắn là ăn thịt người, nên sẽ rất hay tấn công người.

Những thứ này nếu có một cái tên thì gọi là Quái vật Giáp sắt (Áo giáp quái) đi." Lý Đông cũng không khỏi nhíu mày, suy nghĩ rằng nơi này quả nhiên phi đồng tầm thường, nếu cứ ở lại đây mãi thì thật sự vô cùng nguy hiểm, nhưng muốn ra ngoài cũng không thể.

Theo tính chất hiện tại là phải tìm cái đầu lâu đó, nhưng cái đầu lâu đó không có trong hang động này, phải đi đâu tìm?

Có lẽ cần phải khám phá toàn bộ cổ mộ ở nơi này.

Chỗ này tà môn như vậy, hở ra là mọc ra bao nhiêu quái vật, không phải điềm tốt.

Chương 819

May mà hiện tại sau khi lũ Quái vật Giáp sắt bị đánh đuổi, nơi này tạm thời an toàn.

Nhưng sau khi gặp lũ quái vật này, hiện tại họ cũng trở nên cẩn thận hơn, ít nhất có thể hiểu ra một điều, đó là nơi này đối với họ không an toàn, hiện tại quái vật rất nhiều, chưa nói đến các loại cơ quan khác.

"Mọi người vạn lần đừng phân tán, thấy có thứ gì kỳ quái thì đừng có một mình đi xem, nhất định phải báo cho tất cả mọi người, chúng ta đi theo đội, vạn lần đừng có một mình tách ra?" Nói đến việc một mình tách ra, Lý Đông lại nghĩ đến Vương Bàn Tử, cũng không biết gã đó hiện tại thế nào rồi, còn sống không?

Vương Bàn Tử gã đó thực tế cái gì cũng tốt, cũng là một người rất có bản lĩnh, chỉ có điều gã này có một khuyết điểm rất lớn là rất tham tiền, đôi khi tham tiền thì dễ gặp chuyện.

Trên suốt quãng đường, Vương Bàn Tử vì tham tiền mà tổn thất không ít.

Hiện tại gã này một mình mất tích, cũng không biết gặp phải thứ gì, nếu gặp nguy hiểm gã cũng không biết xử lý thế nào.

Thực tế hiện tại mọi người đều đang lo lắng cho việc này, nhưng giờ cũng không có cách nào khác.

Đi thêm một đoạn nữa, lại thấy phía trước xuất hiện một ngã tư đường.

Ngã tư đường nhìn từ phía trước, dường như 4 hướng bên trong đều giống hệt nhau, các lối vào y như đúc.

Nhưng hiện tại đi theo lối nào?

Đôi khi con người ta phải đối mặt với bài toán lựa chọn, đó là một việc vô cùng khó khăn, gần như không thể chọn được, nhưng hiện tại buộc phải chọn.

“Hay là chúng ta trực tiếp tung xúc xắc đi.

Hiện tại trên người tôi có một viên xúc xắc.

Chúng ta tung xúc xắc quyết định đi.” Vương Khải Toàn lấy ra một viên xúc xắc.

“Đến lúc nào rồi mà còn tâm trí chơi mấy thứ này!

Thôi đi, giờ chúng ta đừng quản nhiều như vậy!

Hay là chúng ta cứ tùy tiện chọn một con đường đi, tôi tin tưởng vào vận khí của Đông ca, tôi thấy chỉ cần Đông ca chọn, chúng ta nhất định sẽ không đi sai!” Đang lúc mọi người cảm thấy mê mang, bỗng nhiên nhìn thấy từ một đường hầm khác truyền đến tiếng bước chân.

Ở nơi này chắc không thể có người khác, nên tiếng bước chân thì chỉ có một khả năng, hoặc là Vương Bàn Tử tìm thấy đường, hoặc là có quái vật khác.

Trong tình huống bình thường, sinh vật hình người như cương thi linh tinh chắc đều sẽ có tiếng bước chân.

Thế là họ lập tức chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, tùy thời chuẩn bị nổ súng.

Hiện tại theo thông tin tìm hiểu được, quái vật ở nơi này thực tế cũng không đặc biệt mạnh, ít nhất không phải là hoàn toàn không có cách đối phó, nên dùng vũ khí thông thường cũng có cách trị, không nhất thiết phải để Lý Đông ra tay.

Nhưng một lát sau, họ thấy từ một lối đi khác có 6 người bước ra.

6 người này mặc trang phục giống hệt nhau, nhìn qua giống như người trong một tiểu đội.

Một tiểu đội mặc đồng phục thì chứng tỏ một vấn đề, tiểu đội đó có lẽ là loại chính quy.

Đối phương thấy nhóm Lý Đông xong cũng hơi sững sờ: "Không ngờ ở nơi này cư nhiên lại có người khác, thật là chuyện lạ!

Xem ra, xem ra lần này tôi chắc có thể ra ngoài được rồi!" Trong đám người đối diện, dẫn đầu là một gã lùn béo, thấy Lý Đông xong vô cùng cao hứng.

Gã này vóc dáng khá thấp, chừng 1 mét 6, nhưng người khá béo, ngoài ra râu trên mặt gã mọc khá dài, cả người râu tóc lởm chởm, nhìn qua vô cùng nhếch nhác.

Cũng có thể là một người đã trải qua nhiều sương gió.

Ngoài ra mấy người phía sau tình hình cũng tương tự, đặc điểm lớn nhất của mấy người này là trên người rất bẩn, thậm chí trên mặt cũng đầy bụi bặm, từng người một nhìn qua vô cùng đói khát, vô cùng mệt mỏi.

Hiển nhiên đã bị nhốt ở nơi này trong thời gian dài rồi.

Lý Đông thấy mấy người này xong cũng không nới lỏng cảnh giác, nhưng cũng không hoàn toàn cự tuyệt họ ngoài cửa.

Dù sao có thể thấy đồng loại ở nơi này cũng là một chuyện đáng mừng, cái gọi là thỏ tử hồ bi (thỏ chết cáo buồn), hiện tại bị nhốt ở nơi này cũng là những người cùng cảnh ngộ.

Thế là Lý Đông kỳ quái hỏi mấy người đó: "Chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ các anh bị nhốt ở nơi này lâu rồi sao?" Mấy người đó gật gật đầu: "Đại khái vậy, tôi bị nhốt ở đây hơn hai tháng rồi!

Ban đầu tôi mang theo đồ tiếp tế rất đầy đủ, nhưng hiện tại lương thực đều hết sạch, tôi hiện tại đã hơn một ngày chưa được ăn cơm rồi!" Gã đàn ông trung niên lùn béo dẫn đầu có chút nhếch nhác giới thiệu tình hình hiện tại thực sự không lạc quan, khiến người ta cảm thấy vô cùng đáng thương.

Lý Đông hơi hiểu ra, thực phẩm hắn mang theo lại rất nhiều, dù sao có Càn Khôn Túi, bất kể bao nhiêu thứ cũng có thể cho vào được.

Cho nên lúc xuất phát, thực phẩm mang theo rất nhiều để đề phòng vạn nhất.

Thế là Lý Đông nói với mấy người đó: "Tôi cũng vô tình lạc vào nơi này thôi, chỉ là hiện tại hoàn toàn không biết đường ra!

Nếu cần lương thực, tôi có thể cho một ít!

Đương nhiên lương thực của tôi cũng không đặc biệt nhiều, nên chỉ có thể chia cho một phần." Lý Đông lấy ra mười mấy gói lương khô nén.

Lương khô nén là loại thực phẩm chuẩn bị sẵn.

Tuy rằng trong hành lý của hắn có thực phẩm khác, nhưng hắn không muốn lấy ra quá nhiều.

Dù sao cũng chẳng quen biết gì, tự dưng cho không người ta thì không phải phong cách của hắn, lương khô nén là loại thực phẩm không đặc biệt ngon, cũng là để phòng lúc cấp bách.

Cho nên hiện tại cho những người này mười mấy gói lương khô nén là đủ rồi, nếu không phải vì trong tình huống đặc biệt như thế này, Lý Đông thậm chí còn chẳng muốn cho loại lương khô nén đó.

Chương 820

Mấy người đó nhìn Lý Đông với ánh mắt vô cùng cảm kích.

Thế là họ vồ lấy lương khô nén, bắt đầu ăn.

Lý Đông chỉ đành lấy thêm một bình nước lớn đưa cho họ.

Sau khi đưa bình nước ra, họ lại tranh nhau uống.

Hiển nhiên trạng thái của mấy người này hiện tại không chỉ thiếu thực phẩm mà còn thiếu cả nước.

Thực sự là một chuyện vô cùng thống khổ.

Từng có người nói, con người ta dù chết thế nào cũng được, nhưng tuyệt đối không thể chết đói, chết đói là cách chết đau đớn nhất, cho nên Lý Đông đã đưa những thứ này.

Mấy người sau khi ăn xong, dường như đã khôi phục được một chút tinh thần.

"Mấy vị bằng hữu, xưng hô thế nào?" Gã béo lùn cười cười nói: "Xưng hô thì không cần đâu, tôi có thể đến nơi này thực tế cũng là vì một mục đích không thể tiết lộ!

Tôi tin các anh cũng vậy thôi, thực tế chúng ta không có cách nào tin tưởng lẫn nhau.

Mấy người chúng tôi chi bằng cứ xưng hô theo số hiệu đi, tôi số 1, đằng sau lần lượt là từ số 2 đến số 6!" Mấy người họ tự giải thích, rồi chỉ chỉ vào số hiệu trên quần áo.

Lý Đông nhìn thấy mấy người họ dường như đúng là như vậy.

Chẳng lẽ mấy người này với nhau cũng không đặc biệt tin tưởng sao?

“Mấy anh không quen biết nhau à?” Mấy người họ lắc đầu, hình như đúng là không quen biết.

Lý Đông nhìn mấy người đó rồi hỏi: “Vậy giờ tôi nên làm gì?

Tôi vẫn luôn bị nhốt, ở nơi này e rằng không phải điềm tốt, nếu cứ bị nhốt ở đây thì sớm muộn cũng chết mất.

Phải tìm cách ra ngoài thôi!” Số 1 lại lắc đầu: “Cách ra ngoài á, không thể nào đâu!

Hiện tại nơi này những chỗ có thể đi cơ bản đều là mê cung, cơ bản đều là đi lòng vòng tại chỗ, căn bản không ra được.

Nhìn qua có vẻ có một chút hy vọng, nhưng trên đường lại có một số quái vật canh giữ.

Những con quái vật đó cũng không biết từ đâu ra, tương đương mạnh hãn, tôi không dám đi trêu chọc lũ quái vật đó đâu!” Trong cổ mộ này quả nhiên có vô số quái vật, sau khi người này giải thích xong, Lý Đông lại một lần nữa xác nhận được điều đó.

Nhưng ở đây có nhiều quái vật như vậy, rốt cuộc từ đâu tới?

Dường như chuyện này cũng không phải là điều cần tìm hiểu ngay lúc này.

Vương Khải Toàn oai phong lẫm liệt nói: “Nếu đã vậy thì tôi lại có cách để ra ngoài rồi!

Chẳng phải là quái vật sao?

Tôi giết quái vật không biết bao nhiêu mà kể, nên hiện tại không cần lo lắng, chúng ta trực tiếp tìm một con đường thoát ra đi, trực tiếp đánh thốc ra chắc là không thành vấn đề chứ?” Số 6 gật đầu: “Thật sự lợi hại đến vậy sao?

Tôi biết có một đường hầm.

Nhưng trong đó dường như có rất nhiều kiến khổng lồ.

Quan trọng nhất là lũ kiến đó ăn thịt người, lúc trước tôi có mười mấy người bạn đã chết ở đó.

Nếu thật sự muốn ra ngoài, có lẽ có thể đi lối đó.

Nhưng tôi thấy tôi không nên đi thì hơn, chưa biết chừng có thể tìm được một lối đi an toàn khác!" Tìm một lối đi an toàn?

Điều đó là không thể, một khi đã bị vây khốn ở nơi này thì chắc chắn tất cả các lối đi an toàn đều đã bị lấp kín rồi, chắc chắn không có đường an toàn, muốn có lối ra thì bắt buộc phải giết ra ngoài.

Lý Đông căn bản không có bất kỳ huyễn tưởng nào về cái gọi là lối đi an toàn, thực tế nó không thể tồn tại.

Anh cười nói với số 6: "Nếu đã như thế, tôi có thể tới xem một chút, ông dẫn đường phía trước đi." Nhưng số 6 vừa nghe xong, lập tức sợ đến mức sắc mặt trắng bệch: "Tôi không dám vào lối đó đâu, nếu bắt buộc phải đi thì các anh cứ đi phía trước, tôi đi sau chỉ đường là được.

Tôi không thể dẫn đầu được, phía trước quá nguy hiểm, nhìn thấy lũ đó là tôi chết chắc." "Mẹ kiếp, đúng là đồ nhát gan." Sắc mặt Vương Khải Tuyền trở nên khó coi.

Một kẻ nhát gan mà cũng làm kẻ trộm mộ?

Kẻ trộm mộ nào chẳng phải là những gã gan to bằng trời, làm chuyện nghịch thiên.

Kết quả giờ lại gặp một phế vật nhát như cá cáy thế này mà cũng hành nghề, khiến Vương Bàn Tử cảm thấy vô cùng khinh thường.

Tất nhiên Lý Đông cũng không rảnh mà đánh giá lá gan của gã này ra sao.

Anh chỉ cảm thấy gã này hình như có chút vấn đề, nhưng hiện tại cũng không lo lắng, dù có vấn đề cũng chẳng sao, lũ này nếu dám làm loạn, anh bảo đảm sẽ khiến chúng chết không có chỗ chôn ngay lập tức, không có gì phải nghi ngờ hay bất ngờ cả.

Những kẻ này chỉ là người thường, dù có chút bản lĩnh thì trước mặt Lý Đông cũng chẳng bõ bèn gì.

Thế là dưới sự chỉ dẫn của số 6, Lý Đông đi tiên phong, mấy người bạn đi sát phía sau, còn nhóm từ số 1 đến số 6 đi cuối cùng.

Chẳng bao lâu sau, men theo một đường hầm chật hẹp, họ lại tới một nơi khá rộng rãi.

Nơi này rộng khoảng hơn 1000 mét vuông, trên đỉnh đầu không biết từ đâu phát ra một luồng ánh sáng dịu nhẹ.

Nhờ luồng sáng đó, nơi đây mọc lên một số loài thực vật.

Chương 821

Đa số là cây bụi, nhìn qua có vẻ là loại thực vật ưa bóng râm.

Phía trước hiện ra một bụi rậm rạp.

Đúng thế, nơi này thực sự chỉ có thể gọi là rừng cây bụi, vì cây cối chỉ cao tầm một đến hai mét.

Điều quan trọng nhất là trong bụi rậm đó dường như có thứ gì đó đang di chuyển rất nhanh.

Lý Đông lập tức chuẩn bị, anh rút đao ra sẵn sàng chiến đấu, bất luận gặp tình huống gì cũng định chém một đao trước.

Với người sùng bái sức mạnh như anh, không có vấn đề gì mà một đao không giải quyết được, nếu một đao không xong thì thêm đao nữa.

"Mau nhìn kìa!" Từ trong bụi rậm bò ra một đàn kiến.

Đúng là kiến, nhưng kích thước của chúng lại cực lớn, to ngang một con bê.

Không chỉ có một hai con, số lượng phải lên đến hàng nghìn, thậm chí hàng vạn.

Quan trọng là chúng xếp thành đội ngũ chỉnh tề, khí thế cực kỳ hù người.

Sao lại có nhiều kiến đến vậy?

Lý Đông phát hiện trong rừng bụi rậm rạp kia khắp nơi đều là xương vụn.

Đúng thế, những mảnh xương vụn tàn dư không biết đã trải qua bao nhiêu thời gian, tóm lại là mang đến cảm giác rợn tóc gáy.

Sau khi phân biệt, Lý Đông xác định những mảnh xương này thuộc về con người.

Nhưng xương người ở đây không có chỗ nào hoàn chỉnh, cơ bản đều bị cắn nát vụn.

Trên một số mảnh xương còn có dấu răng và những vết tích kỳ lạ khác.

"Chẳng lẽ những mảnh xương vụn này là do lũ kiến ăn thịt người để lại?" Lý Đông nhìn những hàng kiến xếp đội ngũ chỉnh tề kia mà cảm thấy da đầu tê dại.

Anh nhớ đến loài sinh vật đáng sợ nhất thế giới từng ăn thịt người chính là chuột.

Nghe nói có nơi xảy ra thảm họa lớn, cả thành phố người nếu không chết thì cũng di tản hết, mấy chục năm không có bóng người.

Sau đó có người tới điều tra và gặp phải một đàn chuột khổng lồ.

Đàn chuột đó trực tiếp ăn sạch phần lớn những người đi điều tra, cuối cùng chỉ còn hai người may mắn thoát chết.

Tất nhiên chuột có thể lớn như vậy cũng có thể lý giải được vì nếu có đủ thời gian cộng thêm biến dị thì hoàn toàn có khả năng.

Nhưng hiện tại xuất hiện nhiều kiến khổng lồ thế này khiến anh thấy ghê người.

Lũ kiến từng đàn bò tới, chúng dường như đã phát hiện ra sự xuất hiện của con người nên chuẩn bị ùa lên xâu xé Lý Đông và mọi người.

Lý Đông tự nhiên không phải là kẻ dễ bắt nạt.

Mọi người đều rút vũ khí, tiếng súng vang lên liên hồi.

Lũ kiến bị trúng đạn chắc chắn sẽ bị thương.

Những con kiến to như con bê này dường như không có năng lực đặc biệt gì khác ngoài hình thể lớn và số lượng cực nhiều, thêm nữa là sức mạnh của chúng rất lớn.

Kiến vốn dĩ có thể vác vật nặng gấp nhiều lần cơ thể, nên nếu bị chúng bao vây thì vấn đề sẽ cực kỳ nghiêm trọng.

Điểm đáng sợ nhất của lũ kiến là số lượng, dùng súng giết được một phần nhưng so với tổng thể thì chỉ như muối bỏ bể.

Kiến có đặc điểm là sẵn sàng hy sinh một bộ phận vì cả đàn.

Lý Đông từng nghe chuyện đàn kiến có thể thoát khỏi hỏa hoạn bằng cách này.

Trong chớp mắt, lũ kiến đã tiến sát chưa đầy ba mét, trong khi số kiến chết chỉ mới vài chục con.

Lý Đông nghiến răng, trực tiếp lấy Kim Cương Tán ra kích hoạt cơ quan.

Vô số ám khí bay ra như một chiếc chổi sắt, quét sạch một mảng kiến lớn trong tích tắc.

Những con kiến to như con bê đổ rạp hàng loạt.

Chỉ tiếc là ám khí trong Kim Cương Tán có hạn, không thể phát xạ mãi.

Thế là Lý Đông lấy ra bình phun lửa tập trung.

Xăng trong bình còn rất nhiều vì anh đã chuẩn bị sẵn.

Dưới tác dụng của lửa, lũ kiến chết cháy từng mảng lớn.

“Không ổn rồi, cứ thế này cũng không xong, chúng bắt đầu bao vây từ hai phía rồi!

Lũ kiến này quá thông minh, nếu cứ ở đây chắc chắn sẽ bị chúng

vây chết!

Tôi thấy chúng ta nên rút mau thôi, chỗ này không thông được đâu!" Số 6 vừa thấy một chút hy vọng thì giờ lại thấy lũ kiến tấn công dồn dập, sợ đến mặt cắt không còn giọt máu, không biết phải làm sao.

Lý Đông đang cầm bình phun lửa giết kiến, thấy Đạo tệ đang tăng lên vùn vụt nên đang rất hăng máu, kết quả nghe thấy cảnh báo nguy hiểm.

Chương 822

Bình phun lửa này rõ ràng chỉ đối phó được một hướng, nếu bị bao vây bốn phía thì là chuyện nghiêm trọng, muốn sống sót không hề dễ dàng.

Hiện tại không còn cách nào khác, đành phải rút lui.

Nhưng muốn rút lui cũng chẳng dễ, vì khi quay người lại, họ đột nhiên phát hiện đường hầm lúc nãy không biết đã sụp đổ từ bao giờ.

Một khối đá khổng lồ từ trên trời rơi xuống chặn đứng lối về.

Khối cự thạch đó không biết lớn cỡ nào, cứng ra sao, muốn phá vỡ nó không biết có được không.

Phá đá thì Lý Đông tự tin, nhưng trước mặt bao nhiêu kiến thế này, anh không có nhiều tự tin như vậy.

"Hết rồi, hết thật rồi, không xong rồi!

Xem ra hôm nay tôi phải chết ở đây thôi.

Chết ở đây coi như là số mệnh của tôi, giờ nhận mệnh thôi, đừng quản nhiều nữa!

Cũng đừng lãng phí thời gian ở đây nữa!" Số 6 trông vô cùng tuyệt vọng, như người đã mất hết hy vọng, vẻ mặt đầy sự mệt mỏi và chán chường.

Nghe gã nói vậy, Vương Khải Tuyền cực kỳ tức giận, trực tiếp túm cổ áo gã, cười lạnh nói: "Mẹ nó, rốt cuộc ông là ai?

Chỗ này rõ ràng là một đường hầm, nhưng tôi vừa giết bao nhiêu kiến mà vẫn không thấy điểm cuối?

Giờ chúng tôi ở cái xóm hẻm này, đến đường về cũng mất, bị

phong tỏa ở đây đối mặt với lũ kiến khổng lồ này, ông đùa tôi đấy à?

Nói mau, ông là quái vật hay là người, đưa chúng tôi tới đây để làm gì?" Sự thay đổi đột ngột diễn ra quá nhanh khiến ai nấy đều kinh ngạc.

Vì đội ngũ này vừa mới ghép lại, chưa hề có sự tin tưởng lẫn nhau.

Kết quả là sự tin tưởng chưa thấy đâu đã nảy sinh rạn nứt, sắp xảy ra nội chiến sao?

Nếu nội chiến vào lúc này thì hỏng bét, mấy người đều im lặng, chuyện này thật khó xử lý.

Số 1 đứng bên cạnh vội khuyên ngăn: "Vị huynh đệ này đừng nóng giận, chuyện này chắc cũng không phải ý của cậu ấy.

Chúng ta đã lâm vào cảnh này thì không nên nội chiến, nên tìm cách vượt qua khó khăn, dù sao đông người thì ý kiến cũng nhiều hơn, mọi người đừng đánh nhau nữa, nghe tôi một câu được không?" Gã này tỏ vẻ như một người hòa giải hiền lành, nhưng giọng điệu khuyên nhủ lại khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Đặc biệt là Lý Đông, một lão làng dày dạn kinh nghiệm, tự nhiên nhìn ra được ai tốt ai xấu.

Ngay từ lúc gặp, anh đã không coi gã này là người tốt, chỉ nghĩ là thêm người thêm đường thôi, ai dè nơi đầu tiên mấy gã này dẫn tới lại xảy ra chuyện thế này.

Lý Đông lạnh lùng nhìn gã số 1 lùn béo: "Nói thật, tôi hiện tại thực sự không thể tin được các người!

Chúng ta cũng chỉ mới nói với nhau vài câu.

Tuy tất cả đều là con người, ít nhất là nhìn giống con người,

nhưng tôi không có cảm giác thỏ chết cáo buồn gì đâu.

Các người là ai?

Dụ tôi đến đây để làm gì?" Số 1 và số 6 nhìn nhau.

Số 1 làm ra vẻ mặt vô cùng uất ức, như thể bị người ta vu oan giá họa.

Nhưng nhóm Lý Đông có phải hạng vừa đâu?

Họ đều là những kẻ thân kinh bách chiến, nhìn thấu bản chất, không tin vào lời nói bề ngoài.

Lý Đông cười lạnh: "Rốt cuộc các người là ai, tôi mới nhận ra nãy giờ các người cố ý dẫn tôi đến đây.

Nơi này cơ quan trùng trùng, muốn giết tôi ở đây sao?

Các người nghĩ mình làm được à?" Số 1 nghe xong trông càng mờ mịt hơn, như thể không hiểu Lý Đông đang nói gì, vẻ mặt ngây ngô đó trông có chút tức cười.

"Vị huynh đệ này nói bậy bạ gì thế?

Vì sao tôi phải đưa các người vào bẫy?

Đưa các người vào chỗ chết tôi được ích gì?

Lúc khó khăn này chẳng phải càng đông người càng tốt sao?

Nếu thiếu người thì càng nguy hiểm, nghĩ kỹ đi cũng thấy không thể nào chứ?" Nhưng Lý Đông đã nói vậy thì chắc chắn đã tìm thấy bằng chứng xác thực, anh không quản họ nói gì, chỉ nhìn vào sự thật.

Anh chỉ tay vào xung quanh: "Đến nước này rồi mà vẫn không thành thật, định lừa tôi sao?

Đã vậy thì đừng trách tôi không khách khí, tôi giết người chưa bao giờ nương tay đâu!

Nếu không có tâm địa hại tôi, chẳng lẽ các người không biết nơi này có nhiều cơ quan vậy sao?

Nơi này có kiến khổng lồ, có cơ quan, căn bản là một cái bẫy lớn, uổng công tôi còn định thỏ chết cáo buồn với các người, xem ra đúng là lũ trâu ngựa." Vương Khải Tuyền sau khi được Lý Đông xác nhận, lập tức cười lạnh một tiếng, súng trong tay liền chĩa thẳng vào số 1.

Mấy gã kia dường như không tìm được lý do phản bác, nhìn bộ dạng tuyệt vọng của Lý Đông lúc này khiến Vương Khải Tuyền càng thêm giận, gã cầm súng dí vào số 1: "Nhìn bộ dạng là xác nhận rồi chứ gì, vậy thì đừng trách Bàn gia này không khách khí!

Bàn gia ta cũng là chủ nhân tâm xẻ thịt đấy, dám kế hoạch hại Bàn gia thì chỉ có một kết quả: Chết!

Giờ ông chết chắc rồi, có trăng trối gì không?" Khi Vương Khải Tuyền chuẩn bị bóp cò, số 1 lập tức hoảng loạn: "Đừng giết tôi, tôi có chuyện muốn nói!" Không ngờ gã này lại là một tên hèn nhát, nãy còn cứng cỏi thế mà giờ đã đổi giọng cầu xin, định dùng manh mối đổi mạng sao?

Chương 823

Đó cũng là chuyện tốt, Lý Đông lập tức ngăn Vương Khải Tuyền lại.

Anh cười nói với số 1: "Vậy nói đi, có chuyện gì hay ho muốn kể cho tôi.

Nếu thật sự là tin quan trọng, có lẽ tôi sẽ vui vẻ mà tha cho một mạng, nhưng nếu là lời nói nhảm thì xin lỗi, ông chết chắc." Lý Đông luôn cảm thấy mình là người lương thiện, không bao giờ ác ý với người khác trong điều kiện bình thường, nhưng cũng không phải kẻ thích bỏ qua dễ dàng.

Nếu dùng một câu để hình dung, Lý Đông nhìn qua thì lương thiện nhưng thực tế không phải hạng người hiền lành dễ bắt nạt.

Anh là kẻ có thù tất báo.

Bất kể ai đối xử tốt hay xấu với anh, anh đều trả lại.

Ví dụ như mấy gã này định ám hại anh, thì chúng chết chắc.

Nhưng số 1 lại lắc đầu: "Không được giết tôi, tôi có thông tin cực kỳ quan trọng muốn nói.

Anh chắc hẳn đang muốn biết tung tích của một tên béo đúng không?

Đúng thế, một tên béo có nét hơi giống vị này, người đó chắc là anh em của anh, hiện giờ tôi biết người đó đang ở đâu.

Tất nhiên tiền đề là phải tha mạng cho tôi, tôi mới có thể dẫn các người tới đó.

Ngược lại, tôi đoán tên béo đó chết chắc rồi!" Gã nói xong, vẻ mặt

lộ rõ sự nhẹ nhõm.

Rõ ràng trong mắt gã, thông tin này có thể đổi lấy một mạng.

Nhưng Lý Đông nghe xong, trong lòng bốc hỏa.

Mấy gã này đang đe dọa anh.

Cái điệu bộ đó như muốn nói nếu không thả người thì Vương Bàn Tử sẽ không cứu được.

Ý gì đây, chỉ có mấy gã này mới cứu được Vương Bàn Tử sao?

Chuyện này ai mà nhịn được?

Chẳng lẽ không biết mọi con đường đều dẫn đến Rome sao?

"Ông đang đe dọa tôi?

Có biết hậu quả của việc đe dọa tôi là gì không?

Mấy người chúng tôi không phải hạng người hiền lành đâu." Lý Đông nói không sai, mấy người họ chẳng ai là người tốt thuần túy.

Bản thân anh không phải, Vương Khải Tuyền lại càng không, ngay cả A Ninh cũng là người phụ nữ có dã tâm.

Hiện giờ họ đều hiện lên bộ mặt hung thần ác sát.

Số 1 bị dọa sợ, thực tế gã đã gặp nhiều hạng người nhưng chưa thấy ai hung ác như thế này.

Trong lòng gã vô cùng tức giận, thầm nghĩ sau khi thoát chuyện này nhất định phải xử lý mấy gã này, rồi ăn thịt từng đứa một.

"Nói gì thì nói, chẳng lẽ các người định giết tôi thật sao?

Giết tôi chẳng có lợi ích gì đâu.

Vì giết tôi các người không được gì cả, ngược lại còn phải đối mặt với sự truy sát của Quỷ Môn!" "Quỷ Môn?

Quỷ Môn quan à?

Là một địa danh sao?" Lý Đông hỏi.

Số 1 thấy Lý Đông có vẻ tò mò, liền nở nụ cười quái dị: "Đến Quỷ Môn mà cũng không biết, đúng là hạng người kiến thức hạn hẹp.

Quỷ Môn mạnh mẽ vượt xa tưởng tượng của anh, đó là nơi tụ họp của vô số nhân kiệt xưa nay.

Nếu giết tôi là đối đầu với Quỷ Môn, hậu quả sau này anh có thể tự hình dung." "Hình dung cái gì?

Có thể làm gì được tôi?" Lý Đông không quan tâm nhiều.

Thực tế Lý Đông còn có một cái tên khác là Lý Đại Đảm (Lý Gan To).

Người như tên, gan anh cực kỳ lớn, không dễ gì bị hù dọa.

"Anh không sợ Quỷ Môn?" Số 1 thấy hơi bất ngờ.

Trong thâm tâm gã, Quỷ Môn là một tồn tại cực kỳ cường hãn.

Vậy mà giờ lôi ra dọa vẫn không ăn thua.

"Hắc hắc, không có gì bất ngờ cả!

Chẳng lẽ ông không biết nghé mới đẻ không sợ hổ sao?

Đối với thứ hoàn toàn không biết, người ta sẽ không sợ.

Tương tự, đối với thứ đã hiểu rõ, người ta cũng sẽ không sợ!

Chương 824

Người ta sợ cái gì?

Sợ những thứ chỉ biết một nửa thôi!" Lý Đông cảm thấy mình cũng hiểu chút tâm lý học.

Đúng thế, hiện tại anh hoàn toàn không biết Quỷ Môn là cái gì nên không sợ.

"Hừ!

Bất luận thế nào, không được giết tôi!

Nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng." "Hậu quả nghiêm trọng cỡ nào?" Nghe có vẻ lợi hại đấy.

Lý Đông im lặng, không trực tiếp ra tay, trông có vẻ hơi lưỡng lự.

Vương Khải Tuyền nghe xong lập tức không nhịn được: "Đông ca, anh nhịn làm gì?

Chẳng lẽ bị gã này hù dọa sao?

Đây không giống tính cách của anh.

Tính cách của anh mà lại sợ mấy gã tép riu này à?

Loại tép riu này trước mặt tôi chỉ là một lũ rác rưởi, anh nghĩ tôi sợ hạng người này sao?

Đông ca, mấy gã này dẫn chúng ta vào bẫy, cứ giết quách cho xong, chẳng có gì tốt đẹp cả, không giết để đến Tết à?" Lý Đông lại lắc đầu, thực tế anh không phải kẻ thích giết người, ít nhất trong tình huống bình thường anh không giết người bình thường, tất nhiên nếu là kẻ không bình thường thì chưa biết chừng.

Số 6 thấy Lý Đông lưỡng lự, lập tức lộ ra vẻ đắc ý, tưởng rằng

Lý Đông thật sự sợ hãi, cho rằng nếu Lý Đông sợ thì chắc chắn sẽ thả gã ra, thậm chí có khi còn bị gã khống chế ngược lại.

Dù sao ở nơi này bị vây hãm lâu ngày, thứ thiếu nhất là thức ăn, đúng thế, hiện tại thực tế họ đã bị bỏ đói lâu rồi, không có thức ăn và nước uống là một chuyện vô cùng đau khổ.

"Sao hả?

Sợ rồi chứ gì?

Tôi nói cho các người biết, nếu không thả tôi ra, chuyện này không kết thúc dễ dàng đâu.

Các người hôm nay đã chọc vào tôi thì hậu quả chỉ có một, đó là chết, nên giờ muốn tôi tha thứ thì chỉ có một điều kiện..." Lý Đông chẳng thèm quan tâm gã nói gì, chỉ cười lạnh một tiếng: "Tôi quả thực không thích giết người, tôi thấy ông không đáng để tôi ra tay vì tôi thấy giết ông sẽ làm bẩn tay tôi.

Ngoài ra giữ lại có vẻ cũng có chút tác dụng, nên tôi tạm thời giữ mạng cho ông, nhưng đừng tưởng thế là vô địch, cái Quỷ Môn gì đó tôi thật sự chưa từng nghe qua.

Đương nhiên muốn ra ngoài thì cứ ra, tôi chỉ lo chuyện trước mắt, không bao giờ nghĩ đến chuyện sau lưng, nên đừng dùng mấy thứ đó hù dọa tôi, không ăn thua đâu, ông tính sai rồi.

Đương nhiên, dù tôi chưa giết ông nhưng tôi cũng không bảo là sẽ thả." Dưới ánh mắt của Lý Đông, mấy người anh em lập tức trói nghiến mấy gã kia lại.

Đúng thế, mấy gã này dù muốn phản kháng nhưng trước mặt nhóm Lý Đông căn bản không có cơ hội, nhanh chóng bị trói chặt.

Sau khi trói xong, Lý Đông trực tiếp lấy ra một cái túi lớn từ trong túi áo, nhét mấy gã vào đó rồi ném vào Càn Khôn Đại mang theo bên

mình.

“Đông ca, mang theo mấy gã này làm gì, chúng rõ ràng là muốn tìm cái chết, dẫn chúng ta vào bẫy để hại chết chúng ta, hạng người đó mà cũng tha sao?” Vương Khải Tuyền thực tế đang rất bất bình.

Quan trọng nhất là hiện giờ ai nấy đều lo lắng cho Vương Bàn Tử, tâm lý ai cũng thấy đè nén nên muốn tìm chỗ xả giận, định lấy mấy gã này làm bao cát, ai ngờ giờ lại thành ra thế này.

Vì vậy trong lòng thấy không sướng, vì gã muốn giết thẳng tay mấy gã đó.

Lý Đông cười nói: “Muốn giết mấy gã này thì dễ thôi, chúng khác gì mấy con kiến đâu?

Tiện tay đập chết là xong, nhưng giữ chúng lại có chút việc cho tôi, đừng quên tôi là kẻ trộm mộ.

Đặc điểm của kẻ trộm mộ là gì?

Là không bao giờ đi tay không, làm việc gì cũng phải có lợi ích, lợi ích thực sự ấy, chứ không phải chỉ là xả giận.

Tính cách thực sự của kẻ trộm mộ là việc gì có lợi mới làm, không có lợi thì không làm.” Lý Đông vừa nói vậy, Vương Khải Tuyền và mấy người kia lập tức hiểu ra, trộm mộ đúng là như vậy, có lợi mới làm, tính cách là "tặc bất tẩu không" (kẻ trộm không đi tay không), ngay cả lúc này cũng thế.

Vì mấy gã này thuộc một tổ chức khá lớn, vậy thì bắt giữ chúng để xem có kiếm chác được chút lợi lộc gì không.

Vương Khải Tuyền hiểu ra, dù trong lòng thấy có gì đó sai sai vì bắt người ra ngoài thì phạm tội bắt cóc, chưa chắc đã kiếm được lợi nhưng giờ Lý Đông đã nói vậy gã cũng không cãi, vì gã thấy Lý Đông làm gì cũng đúng, bởi Lý Đông là người mạnh nhất trong đội.

Đúng thế, Lý Đông là người mạnh nhất đội, tuy không hẳn là người thông minh nhất, nhưng đôi khi một người chỉ cần đủ mạnh thì luôn đúng, vì nếu đủ mạnh thì dù có bẫy, có chỗ nào sai lầm cũng có thể dùng sức mạnh mà giải quyết, đó là cái lợi của sự cường đại.

Có người từng nói, trước sức mạnh tuyệt đối, mọi âm mưu quỷ kế thực tế chỉ là trò cười, thực tế cũng vậy, khi một người đủ mạnh thì âm mưu không có tác dụng gì lớn vì sức mạnh có thể giải quyết tất cả.

Có lẽ họ cảm thấy Lý Đông hoàn toàn có thể dựa vào năng lực của mình để giải quyết những rắc rối sau này, nên Vương Khải Tuyền cũng không nói nữa.

Dù sao chuyện này do Lý Đông quyết định, Lý Đông sau này chắc chắn cũng sẽ ứng phó với chuyện phát sinh, nên gã cũng không nói thêm, vì gã thấy dù có nói Tô Thành chắc chắn cũng không tin (đoạn này có thể nhầm tên nhân vật phụ hoặc gã số 1), bởi quyết định của Lý Đông chưa bao giờ thay đổi.

Đương nhiên sau khi ném mấy gã vào Càn Khôn Đại thì coi như chúng không còn tồn tại, vì không gian bên trong Càn Khôn Đại là vô hạn và hoàn toàn cách biệt với bên ngoài, chắc chắn không nghe thấy tiếng chúng, bởi mấy gã đó đã bị bịt miệng, bị trói nên mắt không thấy tâm không phiền.

Hiện giờ mắt không thấy tâm không phiền nên cũng không để ý nữa, dù sao vấn đề cũng đã xử lý xong.

Nhưng vấn đề hiện tại là Vương Bàn Tử đã đi đâu?

Giờ có hai nhiệm vụ, một là tìm Vương Bàn Tử, hai là thoát khỏi đây.

Nhưng để thoát khỏi đây, theo manh mối trước đó, có lẽ phải tìm

được chỗ có đầu lâu khô mới ra được, mấu chốt là giờ tìm ở đâu?

Đương nhiên mấy chuyện đó chưa quan trọng, quan trọng là xung quanh hiện giờ có một đám quái vật, đúng thế, họ vẫn đang bị bao vây, chuyện lúc nãy diễn ra quá nhanh nên lũ quái vật xung quanh vẫn chưa kịp đối phó.

Chương 825

Những con quái vật đó cơ bản đều là sinh vật khổng lồ, mỗi con đều vô cùng đáng sợ, sảy chân một chút là nguy hiểm thật sự.

Vì chúng mỗi con đều rất to lớn, lực lưỡng vô cùng, há mồm ra là có thể nuốt chửng bất kỳ ai.

"Làm sao bây giờ, có nên lùi lại không?

Nếu tiếp tục tiến lên, sợ rằng quái vật khổng lồ phía trước còn nhiều hơn!" Những quái vật này chắc hẳn đã bị đột biến gen, hoặc có biến đổi kỳ lạ gì đó, hoặc là sinh vật tiền sử.

Sinh vật tiền sử đúng là khiến người ta tò mò, chỉ là chưa ai thấy nên không biết ra sao, giờ chỉ là đoán thôi.

May mà lũ sinh vật này tuy to lớn nhưng chung quy vẫn chỉ là sinh vật, là sinh vật sống bằng xương bằng thịt chứ không phải loại quái vật có năng lực đặc biệt, nên đối phó vẫn có cách.

Đạn của họ vẫn có thể gây ảnh hưởng lên chúng.

"Tôi lùi lại trước đã, giết bao nhiêu quái vật phía trước thế này chẳng có ích gì, phía trước biết đâu là ổ quái vật." Hồ Bát Nhất với tư cách là người thông minh trong đội, cảm thấy lúc then chốt nên lùi lại thì hơn, người không nên quá cương, quá cương thì dễ gãy.

Đạo lý hiển nhiên là thế nên anh chủ trương lùi lại.

Nhưng Lý Đông hiện giờ lại cảm thấy rất hứng thú, vì anh thấy chỗ nào có quái vật, có nguy hiểm thì biết đâu lại có bảo bối tốt.

Vì nội đan Ngũ hành hiện giờ mới có ba viên, còn thiếu hai viên nữa, căn bản không biết tìm ở đâu.

Dựa theo kinh nghiệm trước đó, vị trí của nội đan cơ bản đều có sinh vật khổng lồ trấn giữ.

Có lẽ trong đám quái vật khổng lồ phía trước có một con cực to, bên trong nó có thứ anh cần, nếu lấy được thì là chuyện tốt, ít nhất không bị thiệt.

Hiện giờ chuyện chiến đấu đối với anh chỉ là chuyện nhỏ, vì đến giờ anh đã trải qua không ít trận chiến rồi.

Trận nào cũng hiểm nghèo vô cùng, nên gan anh mới to như vậy.

Vì thế Lý Đông đang hưng phấn, tự nhiên không muốn lùi bước.

Lý Đông không chủ trương lùi lại, những người khác cơ bản cũng tin tưởng anh nên từng người một đều theo sau Lý Đông, vì thực tế nếu gặp chiến đấu kịch liệt thì Lý Đông mới là chủ lực, những người khác cũng chỉ đánh quái nhỏ cho vui thôi, nên không có vấn đề gì, cảm thấy Lý Đông đã đồng ý tiến lên thì cứ đi theo anh.

Trong cục diện này, điều kiêng kỵ nhất là nội chiến, nếu xảy ra nội chiến sẽ gây ra tổn thất không thể lường trước.

Thế là Lý Đông tiếp tục tiến lên.

Nhưng hiện giờ tiến lên không phải cứ thế mà đi, thực tế nếu dùng vũ khí cầm tay đối phó lũ quái vật này cũng được nhưng rất phiền phức!

Thế là Lý Đông lấy Kim Cương Tán ra.

Kim Cương Tán sau khi được hệ thống nâng cấp đã có cải tạo rất lớn, tính tấn công cực mạnh, là một vũ khí ám khí.

Nhưng hiện giờ anh chưa thỏa mãn, muốn tiến hóa vũ khí này thêm lần nữa!

Thực tế hệ thống có thể tiến hóa vũ khí liên tục.

Thực tế vì sau này tiêu hao Đạo tệ quá nhiều nên hệ thống tạm thời hạn chế tiến hóa, vì hệ thống cũng biết túc chủ đôi khi không bình tĩnh, dễ gây lãng phí.

Nhưng giờ thì khác, số lượng Đạo tệ đã đạt đến con số kinh khủng hàng chục triệu, nên việc tiến hóa vũ khí này không có áp lực gì, hệ thống đã mở lại chức năng tiến hóa.

Nhờ năng lực tiến hóa của hệ thống, trang bị của Lý Đông một lần nữa được nâng cấp!

Chỉ thấy Kim Cương Tán trong tay biến thành một đại sát khí, vô số kim châm từ trong đó bay ra, trong chớp mắt mở toang một con đường phía trước, chẳng khác nào một chiếc máy xay thịt.

"Đông ca, cái quái gì thế này?

Đạn bên trong không hết sao?

Cứ thế này mà bắn mãi được à?

Không phải là quá khủng khiếp sao?

Thứ này rốt cuộc là gì?

Trước đây tôi chưa từng nghe nói đến." Vương Khải Tuyền và mọi người kinh ngạc.

Trước đây dù Lý Đông thỉnh thoảng cũng lấy ra được vài món bảo bối thần kỳ nhưng ít nhất cũng là thứ thấy được ngoài thực tế, hoặc nghe nói đến, hoặc có tiền là mua được, chứ thứ Lý Đông vừa lấy ra thì quá ảo diệu, chẳng khác nào súng săn vô hạn đạn, cứ bắn thế này thì đột phá một con đường chẳng có chút áp lực nào, dù quái vật phía trước có to lớn đến đâu cũng chỉ là xác thịt, giết chúng chẳng có gì khó khăn.

Lý Đông lại cau mày nói: "Đừng có ồn ào, đi sát sau tôi, đừng để

lạc đội, tôi cảm thấy nơi này có chút tà môn!

Tuyệt đối không được để xảy ra chuyện, nếu ai lạc đội phải lập tức quay lại tìm ngay!

Nếu bị lạc thì đừng có chạy lung tung, cố gắng tự bảo vệ mình!

Nghe rõ chưa?

Tôi cảm thấy nơi này vô cùng nguy hiểm!" Những người khác vốn đều là trộm mộ dày dạn kinh nghiệm, giờ nghe Lý Đông dặn dò như trẻ con thì trong lòng hơi có chút không thoải mái vì cảm thấy bị coi thường, nhưng vẫn gật đầu mãn nguyện vì ít nhất Lý Đông đang thực lòng quan tâm.

Họ không dám lơ là, từng người một cẩn thận chú ý đến đồng đội bên cạnh, một khi có chuyện là thông báo ngay.

Trong đường hầm khắp nơi đều là quái vật đủ loại, lũ quái vật khổng lồ bị Lý Đông tiêu diệt thẳng tay, nơi lũ sinh vật này đi qua thi cốt chất thành núi, tất nhiên đều là xác của lũ động vật khổng lồ.

Sau khi dẫm lên xác lũ quái vật, họ tới một nơi khác, một không gian khổng lồ!

Quả nhiên nơi này quả thực phi đồng phàm hưởng, nếu phía trước là một nghĩa địa u ám thì giờ đột nhiên cảm giác như lạc vào một khu rừng nguyên sinh.

Chương 826

Trong khu rừng nguyên sinh này mọc đầy những loài thực vật kỳ quái.

Những loài cây này tuyệt đối không phải loại có thể thấy thời nay!

Theo địa lý học, hàng chục vạn năm trước, môi trường trái đất có lượng mưa dồi dào, ẩm ướt, nên lúc đó mọc đầy thực vật hạt trần.

Loại thực vật này sinh sản nhanh, cộng thêm môi trường tốt nên lớn rất nhanh, tạo thành rừng trong thời gian ngắn.

Sau này khi môi trường thay đổi, thực vật không dễ sinh trưởng nữa, thực vật hạt kín bắt đầu chiếm ưu thế.

Tuy thực vật hạt kín sinh sản yếu hơn chút nhưng lại có đặc điểm là dễ thích nghi với môi trường, khả năng sinh tồn mạnh hơn, nên sau khi môi trường ác hóa đã trở thành thiên hạ của thực vật hạt kín, chỉ còn sót lại ít thực vật hạt trần.

Nhưng ở đây lại có cả một khu rừng lớn thực vật hạt trần, trông như một khu rừng nhiệt đới!

Khung cảnh bên trong vô cùng tươi đẹp, các loại thực vật cỏ mọc hoa nở, mang lại cảm giác không chân thực chút nào.

Dù sao họ cũng vừa mới ra khỏi một nghĩa địa u ám, giờ đột nhiên tới nơi này, liệu nơi thế này có thực sự tồn tại trên trái đất không?

Vương Khải Tuyền và mọi người ngây người ra!

"Tôi đang ở đâu thế này?

Chẳng lẽ tôi xuyên không rồi?

Xuyên đến một thế giới khác?

Quá kỳ lạ.

Nhìn xem, chúng ta đang ở cái xó nào thế này?" Vương Khải Tuyền bỗng thấy một cây nấm khổng lồ.

Loại nấm đó gã nhận ra, là loại có thể ăn được.

Nhưng kích thước của nó quá lớn, to ngang một tòa nhà!

Nếu hái được thì chắc đủ cho họ ăn mấy ngày, nên gã định đi đào một ít về nếm thử!

"Đừng có động lung tung, tôi thấy nơi này có vẻ tà môn!

Chúng ta đang ở đâu chứ?" Lý Đông tay cầm đao, nơi nào càng quỷ dị thì môi trường càng nguy hiểm.

Đôi khi thực tế là vậy, khi con người cảm thấy môi trường tươi đẹp khiến mình thả lỏng thì đó mới là lúc nguy hiểm nhất, vì môi trường đó có lẽ do kẻ thù cố ý tạo ra để ta mất cảnh giác, từ đó tung ra đòn chí mạng.

Chuyện này những lão làng như họ đều đã nghe và trải qua, nên thực tế không ai dám lơ là cảnh giác, mỗi người đều cầm chắc vũ khí!

"Làm gì mà nghiêm trọng thế?

Nơi này môi trường tốt thế này, chẳng lẽ không thể nghỉ ngơi sao?

Cứ căng thẳng thế này mọi người mệt mỏi lắm!" Vương Khải Tuyền không để ý, hoặc có ý làm dịu không khí.

Dù sao nếu con người cứ ở trạng thái căng thẳng lâu ngày sẽ tiêu tốn tinh thần lực rất lớn, nhanh chóng mệt mỏi, kẻ trộm mộ ở nơi thế này phải biết thả lỏng đúng lúc để duy trì tinh lực sung mãn!

"Đừng có ồn, chẳng lẽ không thấy nơi này có gì đó không đúng sao?

Nghe thấy gì không?

Hình như có tiếng động lạ?

Lúc nãy tôi giết bao nhiêu động vật khổng lồ mà ở đây lại không thấy con nào, xem kìa là chuyện gì?" Những người khác lắc đầu, tỏ ý không nghe thấy gì cả!

Họ kiểm tra kỹ xung quanh, thấy dường như không có nguy hiểm, chỉ như một khu rừng bình thường.

Thế là từng người bắt đầu nảy sinh ý nghĩ lười biếng.

Không còn cách nào khác, nãy giờ căng thẳng quá lâu, giờ vừa đói vừa mệt, gượng dậy tinh thần không dễ chút nào, giờ thấy quanh đây không có nguy hiểm nên ai nấy đều muốn tìm chỗ an toàn nghỉ ngơi, ăn chút gì đó và uống nước.

Ăn cơm là chuyện quan trọng nhất của con người, vất vả cực khổ thực tế cũng chỉ vì miếng cơm thôi.

Nếu không ăn thì không thể tiếp tục làm việc, Lý Đông tuy cảm thấy có gì đó sai sai, cứ thấy xung quanh có thứ gì đó nguy hiểm rình rập trong sự tĩnh lặng, nhưng thấy anh em ai nấy đều mệt mỏi nên cũng đành tìm chỗ nghỉ.

Nơi này là một thảm cỏ nhỏ, cỏ xanh mướt như nhung, rất sạch sẽ, ngồi lên như ngồi trên thảm.

Không khí xung quanh rất trong lành, đeo mặt nạ phòng độc lâu ngày tuy được cung cấp oxy nhưng vẫn thấy bí bách, giờ đột nhiên được hít thở không khí tươi mới khiến ai nấy thấy sảng khoái.

Thậm chí quanh họ còn thoang thoảng từng đợt hương hoa, khiến tinh thần phấn chấn hẳn lên.

Lý Đông lấy một tấm bạt trải xuống đất, rồi lấy ra một số thức ăn

chuẩn bị sẵn.

Thức ăn đều là loại cơm tự hâm nóng rất tiện lợi, bảo quản được lâu, một lát sau hơi nóng bốc lên tỏa hương thơm ngào ngạt khiến ai nấy thèm thuồng.

Nhưng đúng lúc này, Lý Đông lại nghe thấy tiếng động kỳ quái kia, dường như nó đang ngày một gần hơn!

“Không đúng, tình hình càng lúc càng quỷ dị, rốt cuộc là chuyện gì?” “Nghe thấy gì không?

Hình như có thứ gì đó đang tiếp cận chúng ta!” Lý Đông hỏi lại lần nữa.

“Không có mà Đông ca, anh nghe nhầm không?

Chương 827

Tôi chả nghe thấy gì, quanh đây môi trường tốt thế này, thỉnh thoảng có tiếng chim kêu thôi, chẳng lẽ Đông ca sợ chim kêu sao?" Chẳng lẽ đúng là ảo giác?

Lý Đông giờ cũng hơi nghi ngờ thính lực của mình.

Anh quan sát kỹ xung quanh lần nữa, vẫn không thấy thứ gì khả nghi.

Thế là anh gật đầu: "Chắc là tôi nghe nhầm, nhưng mọi người cứ cẩn thận." Đương nhiên chuyện này không cần nhắc, ai cũng biết phải cẩn thận.

Chỉ có Vương Khải Tuyền là cảm thấy không tự nhiên, vì Vương Bàn Tử không ở đây, gã không biết cãi nhau với ai nên thấy hơi buồn chán.

Gã nói với Lý Đông: "Đông ca, tuy tôi biết anh nói gì cũng đúng nhưng cũng đừng có nói bừa chứ, cứ thế này sau này anh nói gì tôi không tin được nữa đâu." Mọi người cũng coi đó là lời nói đùa, nghe xong đều ha ha đại tiếu.

Chẳng mấy chốc đồ ăn đã chín, ai nấy đều ăn lấy ăn để!

Phải nói rằng ở nơi hoang dã thế này mà được ăn ngon thế này là chuyện hiếm.

Ít nhất là trước đây, đa số thời gian để tiết kiệm họ chỉ ăn lương khô và uống nước.

Lương khô tuy có tác dụng cung cấp dinh dưỡng nhưng ăn rất chán.

Dù thức ăn bây giờ cũng chẳng phải cao lương mỹ vị nhưng so

với trước thì tốt hơn nhiều.

Quan trọng nhất là thức ăn Lý Đông mang theo không phải loại thường, anh đã bỏ đống tiền ra mua, chất lượng rất đảm bảo.

Nhưng sau khi mấy người ăn xong, đột nhiên mới nhớ ra trong túi còn mấy gã kia.

Chúng cũng là người, nếu để chết đói trong túi thì không hay.

Thế là Lý Đông lôi số 1 và số 6 ra ngoài.

Nhưng khi lôi số 1 ra, anh đột nhiên thấy cơ thể gã có gì đó không ổn.

Đúng thế, khắp người gã toàn là máu, vết thương nặng nhất ở vùng ngực, giờ gã dường như đã mất dấu hiệu sự sống, chắc chắn đã chết, không còn khả năng sống sót.

Lý Đông ngây người: "Chuyện gì thế này, chẳng lẽ có ai ra tay hắc thủ sao?

Mấy gã này ở trong túi mà lại tự sát à?" "Không thể nào, mấy gã này mà tự sát sao?" Vương Khải Tuyền hoàn toàn không tin.

Phải biết rằng lúc trước vì tranh đoạt thức ăn mà chúng dám liều mạng.

Thậm chí cuối cùng còn dám lấy Quỷ Môn ra dọa.

Giờ cái gọi là Quỷ Môn đó có tồn tại hay không còn chưa biết.

Tóm lại mấy gã này tuyệt đối là hạng tham sống sợ chết!

Giờ chỉ là bị bắt thôi, sao có thể tự sát?

Quan trọng nhất là tay chân chúng bị trói chặt, muốn tự sát cũng không làm gì được.

Hồ Bát Nhất tỉ mỉ hơn, anh tiến lên vén áo gã ra, kết quả thấy trên

ngực gã quả nhiên có một cái lỗ rất lớn, chỗ đó như bị thứ gì đó gặm nhấm.

Đúng thế, vết thương trên ngực gã tuyệt đối không phải do đao kiếm hay đạn bắn, nhìn như bị thứ gì đó cắn!

Có thứ gì đó dường như đã chui vào trong cơ thể gã.

Mọi người đại kinh thất sắc!

Có thứ gì?

Tiếng động kỳ quái lúc nãy Lý Đông nghe thấy chẳng lẽ là do mấy gã này sao?

Lý Đông vội vàng lôi những người còn lại ra!

Phát hiện trong 5 người còn lại thì có 4 người tình huống y hệt.

Số 6 hiện giờ trông chưa chết, nhưng gã cũng đang liều mạng giãy giụa, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán, đôi mắt tràn đầy vẻ cầu cứu!

Lý Đông vội đưa số 6 tới một chỗ hơi an toàn, cởi trói một phần rồi giúp gã cởi áo.

Kết quả thấy trên ngực gã quả nhiên có một con trùng.

Con trùng đó nhìn hơi giống thi miết, nhưng dường như có chút khác biệt, chính xác là màu sắc khác.

Thi miết thông thường màu đen, nhưng con này lại màu đỏ.

Thi miết đỏ, cái quái gì vậy?

"Mau đeo trang bị phòng hộ vào!" Lý Đông giờ chẳng buồn quản người ngoài, nhưng nãy họ vừa tháo mặt nạ ra để ăn, nếu xảy ra chuyện thì anh em anh khốn đốn, Lý Đông không quản người ngoài nhưng không được để anh em gặp chuyện!

Anh không muốn ai gặp chuyện cả.

Thực tế không cần nhắc, mọi người cũng lập tức trang bị.

Dù sao kinh nghiệm của họ rất phong phú, bộ đồ ngũ hành đã mang lại cho họ rất nhiều lợi ích và cứu mạng họ không biết bao nhiêu lần.

Nên giờ họ rất tôn trọng bộ trang bị này, lúc này cơ bản đều mặc vào.

Chương 828

Chẳng mấy chốc mọi người đều đã đeo phòng hộ, toàn thân không còn một kẽ hở, bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm.

Lý Đông cũng không dám dùng tay chạm vào con thi miết đỏ kia, loại trùng này chắc chắn rất lợi hại, thậm chí còn biết bay.

Lúc trước trải qua mấy chuyện, anh đột nhiên nhớ ra.

Trên đường tới cung điện Tây Vương Mẫu, những con trùng đáng sợ đó đã giết hàng trăm người, chuyện đó vẫn còn rành rành trước mắt.

Nên giờ anh không dám chạm vào!

Anh dùng đao gạt con trùng đó ra!

Sau khi gạt đi, số 6 trông có vẻ rất căng thẳng, vẫn đang liều mạng giãy giụa, vì miệng bị bịt nên không nói được, nhưng nhìn qua là biết gã đang rất vội!

Trên ngực gã máu không ngừng chảy, đúng là chuyện đáng lo thật!

Lý Đông gỡ miếng vải trong miệng gã ra, rồi cười lạnh nói: "Mấy thằng khốn các người lúc nãy định ám hại tôi, giờ gặp chuyện thế này coi như báo ứng!

Nhưng tôi cũng không thể trơ mắt nhìn một người cứ thế chết đi!

Tôi tạm cứu ông một mạng, nhưng tôi phải xem biểu hiện sau này của ông thế nào!

Nếu biểu hiện không tốt thì tôi giết luôn!

Ở nơi này giết người không ai phát hiện được đâu!

Ngay cả người của Quỷ Môn cũng chẳng sao, vì họ không biết!

Mà dù có biết thì đã sao?

Tôi chẳng sợ gì cả!

Tôi làm việc chỉ nhìn trước mắt, không bao giờ lo hậu quả!

Nên dùng hậu quả đe dọa tôi là vô nghĩa!" Gã kia mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhưng dường như không nói được, bị thứ gì đó kẹt trong họng?

Lý Đông nhìn vết thương trên ngực gã, chẳng lẽ có một con trùng đã chui vào trong rồi sao?

Nếu vậy thì làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ phải phẫu thuật khoét con trùng ra.

Nhóm Lý Đông có thể đa tài đa nghệ, ai cũng có nhiều kỹ năng.

Nhưng có một vấn đề mấu chốt: không ai trong số họ biết y thuật cả.

Tất nhiên chỉ biết mấy trò băng bó ngoại thương đơn giản, rõ ràng là cách đó ở nơi này không ăn thua.

Vì có thể phải mổ, mà họ thì không có bản lĩnh đó!

Chuyện này tính sao đây?

A Ninh là người thông minh, hơi nhíu mày rồi nói: "Hay là dùng thử thứ đó xem, thứ đó có lẽ khắc chế được thi miết!" Thứ A Ninh nói, Lý Đông đại khái hiểu rồi.

Ngọc dũng!

Phương pháp trường sinh của nước Tây Vương Mẫu, ăn đan dược thi miết, nhưng ăn xong cơ thể sẽ biến dị thành quái vật, nên phải dùng Ngọc dũng để khắc chế sự biến dị, như vậy mới đạt được trường sinh thực sự.

Ngoài ra Ngọc vẫn cũng có hiệu quả tương tự!

Hiện giờ cả hai thứ bảo bối đó họ đều đã thu thập được và mang theo bên mình!

Nhưng hai thứ này là bí mật của nhóm Lý Đông.

Trong tình huống bình thường, họ không dễ gì đưa cho người ngoài!

Do đó chắc chắn không mang ra dùng!

A Ninh vốn là người tâm xẻ thịt, Lý Đông thực sự không hiểu sao cô lại nói vậy.

Anh kiên quyết lắc đầu!

Nhưng số 6 giờ dường như đã có thể nói chuyện, hoặc là cố gượng: "Trong... trong túi tôi có thuốc, giúp tôi lấy ra, cho tôi uống một viên là được!" Gã tuy đã được cởi trói một phần nhưng tay vẫn bị xích, nên không có cách nào khác, chỉ biết trơ mắt nhìn ngực mình chảy máu.

Lý Đông sờ soạng trong túi gã, thấy bên trong quả nhiên có một lọ sứ nhỏ.

Trong lọ có khoảng vài chục viên dược hoàn!

Những viên thuốc này đều màu đỏ, không biết là gì, Lý Đông lấy ra một viên cho gã uống.

Gã uống xong, vẻ mặt đau đớn dường như biến mất, cả người khôi phục lại bình thường!

Tuy vết thương trên ngực vẫn chảy máu nhưng trông không có vẻ tệ đi nữa!

Thế là Lý Đông lấy băng gạc ngoại thương, đơn giản giúp gã băng bó.

Chương 829

Gã vậy mà khôi phục được.

“Viên thuốc này là cái gì?” Lý Đông liếc nhìn gã, thực sự không hiểu nổi.

Nhưng gã kia lại lắc đầu, căn bản không muốn nói về chuyện đó!

“Xem biểu hiện của ông dường như khiến tôi rất không hài lòng!

Nếu vậy thì đừng trách tôi!

Sống chết của ông không liên quan gì đến tôi...

Tôi cũng không giết, tôi cứ bỏ mặc ông ở đây, không quá vài ngày là ông chết chắc!” Nơi này hiện tại tuy nhìn như một khu rừng nhiệt đới tuyệt đẹp nhưng đầy rẫy hiểm nguy.

Cảnh tượng một khu rừng nhiệt đới tuyệt đẹp thực chất lại ẩn chứa đầy rẫy nguy cơ.

Nơi này có đủ loại rắn độc thú dữ, và cả những loại côn trùng đáng ghét nhất!

Chính xác hơn, thứ khiến người ta ghét nhất trên thế giới này chính là lũ sâu bọ.

Đặc biệt là loại côn trùng cực nhiều kia, nếu chúng cứ liên tục xuất hiện sẽ khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu và đau đớn!

Gã kia nghe xong lời đó, trên mặt tràn đầy ánh mắt khẩn cầu, nhưng có những chuyện gã hoàn toàn không hé môi!

Lý Đông hơi nhíu mày, thứ gì?

Chẳng lẽ có thứ còn đáng sợ hơn cả cái chết sao?

Đương nhiên trên đời này có nhiều chuyện đáng sợ hơn cái chết, ví dụ như có người lấy người nhà của Ngô Tà làm con tin, hoặc những chuyện kỳ lạ khác quả thực có thể khiến người ta cảm thấy đáng sợ hơn cái chết.

Chẳng lẽ gã ta đã gặp phải chuyện như vậy?

Lý Đông cũng không làm khó gã thêm nữa, ném gã sang một bên không thèm quản.

Anh chuyển ánh mắt sang những người khác trong đội để xem ý kiến của họ thế nào.

Hồ Bát Nhất nhíu mày suy nghĩ một lát: "Tôi đoán gã này chắc là bị trúng độc rồi!

Mọi người không xem phim võ thuật sao?

Kiểu như Tam Thi Não Thần Đan ấy?

Sau khi cho người ta uống, kẻ đó bắt buộc phải trung thành với người khác, nếu không sẽ bị trùng cắn chết!

Ngoài ra cứ cách một thời gian lại phải uống thuốc giải, nếu không cũng sẽ gặp rắc rối lớn, thậm chí tử vong!

Hiển nhiên, mấy gã này rơi vào tình huống đó!

Lúc đầu vẫn ổn vì tôi đã trói gã lại, đúng lúc cần uống thuốc thì không kịp uống, nên mới có kết quả như thế này!" Gã này quả nhiên thông minh, mấy người còn lại đều gật đầu, cảm thấy chuyện này có lẽ là vậy!

Mấy gã kia thậm chí không có tên, chỉ có một con số, có lẽ vì họ là nô bộc, thậm chí là nô lệ của kẻ khác nên kẻ đó lười đặt tên, trực tiếp đánh số hiệu.

Một số hiệu như thế cũng định đoạt rằng mấy gã này không phải

là người bình thường.

Nhưng trong xã hội hiện đại mà vẫn có chuyện như vậy khiến người ta thấy thật không tưởng nổi. "Kẻ làm ra chuyện này chắc chắn không phải người của xã hội hiện đại, xã hội hiện đại giết người là phải đền mạng.

Những kẻ này hẳn là từ thời cổ đại!

Thậm chí có khả năng từ thời viễn cổ!

Có thể là một thế lực vô cùng cường đại!" Hồ Bát Nhất tiếp tục phân tích. "Chẳng lẽ chúng ta xuyên không về thời cổ đại sao?

Tôi làm gì có năng lượng lớn thế?

Tuyệt đối không thể nào!" Vương Khải Toàn hiển nhiên không tin chuyện đó. "Tuy chúng ta không thể xuyên không về cổ đại, nhưng ai quy định là chúng ta không gặp được người cổ đại chứ?

Trong thế giới này có vô số người theo đuổi sự trường sinh!

Tuy đa số đều thất bại nhưng biết đâu có vài kẻ thành công!

Những kẻ thành công đó chắc không dám sống trong hiện thực nên sẽ trốn ở những nơi bí ẩn, thậm chí cách biệt hoàn toàn với thế giới.

Tôi đoán đây chính là hạng người đó!" Hồ Bát Nhất kiên trì với quan điểm của mình.

Có chuyện như vậy sao?

Lý Đông hơi nhíu mày, đột nhiên thấy hình như thực sự có khả năng này.

Bởi vì đây là thế giới trộm mộ chứ không phải hiện thực.

Thế giới trộm mộ này thực tế cũng đã phát sinh một số biến hóa, trước đó Lý Đông đã gặp những chuyện không gian thời gian hỗn

loạn.

Chương 830

Bây giờ gặp vài gia tộc ẩn dật trốn trong các bí cảnh cũng là chuyện rất khả thi.

Trong thế giới này có quá nhiều bí cảnh, ngay cả 18 tầng địa ngục còn có thể xông vào, huống chi là những nơi khác.

Nhưng kẻ đứng sau là ai?

Mọi người đều đặt ra câu hỏi đó, và trong lòng mỗi người đều hiện lên một cái tên.

Không sai, chính là Thiết Diện Sinh!

Thiết Diện Sinh có thể coi là ngồn gốc của mọi chuyện trong thế giới trộm mộ này.

Chính lão ta đã mưu tính Lỗ Thương Vương, gây ra mâu thuẫn mấy nghìn năm để rồi dẫn tới những chuyện hiện tại.

Gã này hiện giờ đã sống lại và luôn bị Lý Đông truy sát, tuy trước đó có vài lần Lý Đông lướt qua gã nhưng thực tế đó có phải là gã thật hay không thì chưa chắc chắn.

Chẳng lẽ gã này cũng tìm một nơi bí ẩn để lẩn trốn sao?

Đương nhiên nếu gã chỉ tìm nơi lẩn trốn thì không vấn đề gì, nhưng theo cách làm trước đó của gã, đồ mà gã mưu cầu rất lớn, không chừng sẽ làm ra những chuyện kỳ lạ không tưởng nổi.

Đó mới là điều Lý Đông lo lắng nhất!

Theo cách nghĩ của Muộn Du Bình, Thiết Diện Sinh vốn là kẻ tuyệt đối không chịu để yên.

Lý Đông đã ngăn cản kế hoạch hồi sinh Thiết Diện Sinh của nhà

họ Ngô, giờ lão ta đã sống lại, tự nhiên sẽ dùng thủ đoạn đối phó với những kẻ phản bội trong mắt mình.

Hiện giờ lão chưa ra tay đối phó với họ, khả năng duy nhất là lão chuẩn bị chưa đủ.

Trước đó gã thậm chí còn chuẩn bị một vài thủ đoạn đối phó!

Ít nhất Lý Đông cảm thấy gã này chắc chắn không đơn giản chỉ là tìm nơi trốn.

Dù sao gã cũng là một kẻ đầy dã tâm vì mục tiêu của mình, đó có thể là một âm mưu nghìn năm.

Phải biết một người có thể sống được bao nhiêu năm?

Cũng chỉ mấy chục năm xuân xanh, ai sống thọ lắm thì hơn 100 tuổi.

Một âm mưu tính bằng đơn vị nghìn năm thì chỉ có kẻ dã tâm cực lớn mới làm được!

Chẳng lẽ mấy gã này thực sự bị Thiết Diện Sinh khống chế sao?

Nếu đúng như vậy thì mấy gã này thật đáng thương.

Bởi vì một khi đã uống loại thuốc đó thì sẽ hoàn toàn bị người ta khống chế, không thể phản kháng.

Kết quả là khi đang thảo luận chuyện này, Số 6 lại cười, bây giờ gã hoàn toàn mang bộ dạng vô tâm vô phế: "Quả nhiên là thông minh, đoán rất đúng.

Tôi cũng không giấu nữa!

Anh nói đúng lắm!

Nhiệm vụ của mấy anh em tôi thực chất là dẫn các người vào bẫy!

Nơi này là một cái bẫy khổng lồ!

Lúc ở bên ngoài, tôi vốn tưởng nhiệm vụ của mình sẽ thất bại!

Kết quả là không, các người cư nhiên liều mạng đánh vào, liều mạng xông vào cái bẫy này!

Đã như vậy thì thực sự không trách tôi được!

Dù sao bây giờ các người chắc chắn chết định rồi!

Giờ tính sao đây?

Cứ nhìn mà xem!

Ha ha ha ha, tôi đoán là mình cũng chết chắc rồi, nhưng các người có thể coi là những bậc nhân kiệt, được chết cùng tôi ở đây, tôi bỗng cảm thấy thỏa mãn rồi!" Lý Đông nghe xong, ngọn lửa tức giận trong lòng lập tức bốc lên.

Vừa rồi trong lòng anh thực sự có chút thương hại gã này.

Nhưng giờ đột nhiên phát hiện gã cũng là một kẻ biến thái!

Không sống nổi nữa cư nhiên muốn nhìn người khác chết cùng mới thấy đáng giá, quan trọng nhất là người khác cũng không có thù hằn gì với gã, thật khiến người ta thấy không tưởng nổi.

Cách nghĩ của gã này quái đản như vậy, lời nói lại khiến người ta tức giận!

Vậy thì kết quả chỉ có một!

Lý Đông cười lạnh một tiếng, sau đó trực tiếp tung một cước đá bay gã đi!

Lý Đông hiện giờ sức mạnh vô song, một cú đá tự nhiên uy lực vô cùng, Số 6 trực tiếp tắt thở giữa không trung, khi rơi xuống đất đã biến thành một cái xác không hồn.

Vương Khải Toàn thấy Lý Đông làm việc gọn gàng dứt khoát như vậy thì thấy hơi tiếc nuối: "Đông ca, gã này đáng ghét như thế, sao không hành hạ gã một chút!

Giết trực tiếp như vậy thì hời cho gã quá!

Chương 831

Thật đấy, thằng nhãi này quá không biết tốt xấu, vừa nãy tôi còn cứu mạng gã, kết quả gã dám nghênh ngang như thế!

Thật đấy, anh ra tay nhanh quá!" Vương Khải Toàn vừa nói xong liền bị những người khác lườm cho cháy mặt.

Mẹ kiếp lại còn muốn ngược đãi người ta, tên mập này chẳng lẽ cũng là một kẻ biến thái sao?

Vương Bàn Tử chú ý tới ánh mắt của mọi người liền ngượng ngùng cười: "Tôi vừa nãy chỉ đùa chút thôi!

Nhưng gã đó biến thái như vậy, giờ chết cũng đáng đời." Đúng là kẻ đó đáng chết, nhưng hiện giờ Lý Đông phát hiện hình như họ thực sự đã rơi vào nguy hiểm.

Không sai, chính là lũ sâu bọ đáng ghét kia!

Từ trên xác của mấy gã vừa chết, mỗi cái xác đều bò ra mười mấy con thi miết màu đỏ.

Thứ này vừa xuất hiện liền giống như kích hoạt một trạng thái nào đó, xung quanh lập tức vang lên một tràng tiếng vo ve, nghe như rất nhiều ruồi nhặng đang kêu?

Nhưng thực chất đó là tiếng cánh đập.

Quả nhiên một lát sau, loại thi miết đỏ này cư nhiên từ tứ phương tám hướng bay tới! "Mẹ kiếp chạy mau!" Cái gọi là cạm bẫy ở nơi này có lẽ chính là thứ này!

Thực tế nhiệm vụ của mấy gã kia là dẫn Lý Đông vào bẫy.

Nhưng thực chất bản thân chúng cũng là một phần của cái bẫy đó!

Không sai, lũ sâu bọ trong cơ thể chúng chính là cơ quan kích hoạt cái bẫy, như vậy thực tế là dù có uống thuốc hay không thì lũ sâu đó cũng sẽ bùng phát!

Lý Đông lập tức cảm thấy mấy gã kia thực sự là những kẻ đáng thương, thực sự tưởng rằng chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là có thể sống sót.

Nhưng thực tế trong mắt chủ nhân của chúng, chúng chỉ là một loại vật phẩm, loại vật phẩm có thể sử dụng rồi bỏ!

Có chút bi kịch, nhưng mấy kẻ này cũng thật không biết sống chết.

Đương nhiên những chuyện đó qua rồi, giờ cũng chẳng buồn quản nữa!

Hiện giờ phải nhanh chóng lùi lại, vấn đề duy nhất cần xem xét là tiếp theo phải làm gì!

Phải đối phó với lũ sâu đỏ đáng ghét này!

Lũ sâu đỏ đó còn khiến người ta sợ hãi hơn cả thi miết thường gặp.

May là tuy chúng rất lợi hại nhưng tạm thời chưa gây ra ảnh hưởng quá lớn tới họ!

Nhưng sâu bọ xung quanh ngày càng nhiều, chính xác hơn là trong khu rừng này luôn có sâu bọ, chỗ nào cũng có, chỉ là lúc đầu chúng luôn ở trạng thái ngủ say nên không phát hiện ra.

Nhưng vì mấy gã kia chết đi, sâu bọ trong người chúng giống như một tín hiệu khiến lũ sâu thuần túy này toàn bộ thức tỉnh.

Hiện giờ trước mắt họ sâu bọ ngày càng nhiều, nhìn cái dáng vẻ đó hình như sắp bao vây họ rồi, lũ sâu này hình như có thể tiết ra một loại chất lỏng ăn mòn.

Chỉ là không biết loại chất lỏng ăn mòn này lợi hại đến mức nào!

Lý Đông vừa đánh vừa lùi lại!

Bởi vì lũ sâu này xuất hiện quá đột ngột, số lượng quá nhiều, chúng cứ đâm vào người anh bình bịch, thậm chí Lý Đông muốn mở không gian để lấy đồ cũng không lấy ra được.

Hiện giờ chỉ có thể không ngừng rút lui! "Đông ca, xem ra lần mạo hiểm này của chúng ta không có ích gì rồi, chúng ta chạy tới cái nơi gì thế này!

Chỗ này giống như một cái hố siêu lớn vậy!

Giờ phải làm sao đây?

Tôi có đối phó nổi lũ sâu đáng ghét này không?" Vương Khải Toàn hiện giờ đang sốt ruột, những người khác cũng không ngừng lắc đầu, phải làm sao đây?

Thanh đao trong tay Lý Đông không ngừng múa may, chỉ cần đao quét tới đâu thì bất kể là sâu bọ gì cũng bị chém chết.

Nhưng mỗi lần cũng chỉ chém chết được mấy con, trong khi sâu bọ xung quanh không biết có bao nhiêu, có thể là hàng vạn thậm chí hàng chục vạn con, chính vì thế mấy nhát đao của anh dường như chẳng có tác dụng gì, sâu bọ ngày càng nhiều như sắp hình thành một biển sâu bọ muốn nhấn chìm họ vào trong đó.

Tuyệt đối không phải chuyện tốt, Lý Đông cảm thấy thực sự đã rơi vào khủng hoảng?

Phải làm sao đây?

Chẳng lẽ nơi này thực sự có gì không đúng sao?

Nhưng là một người rất thích mạo hiểm, những lúc cảm thấy mạo hiểm chắc chắn sẽ có thu hoạch không tồi.

Bây giờ chạy đi đâu đây, phải làm gì?

Nhiều sâu bọ thế này thì đánh đến bao giờ?

Trong lúc mọi người đang vô cùng hoảng loạn, không biết ai đột nhiên sử dụng một loại vũ khí lớn.

Sau đó phía trước họ phát sinh một tiếng nổ kịch liệt!

Tiếng nổ kịch liệt đó tạo ra một luồng khí nồng đậm đẩy Lý Đông và những người khác lùi lại mấy bước, thậm chí có người trực tiếp bị thổi bay.

Chương 832

Nếu không nhờ lớp da trên người khá dày thì có lẽ đã bị nổ chết rồi.

Không chết nhưng có vẻ đã có một chút cơ hội hít thở.

Thế là Lý Đông trực tiếp lấy ra một khẩu súng phun lửa hội tụ.

Để đối phó với lũ sâu bọ đáng ghét này, về cơ bản chỉ cần không phải loại sâu thiêu không chết thì dùng súng phun lửa hội tụ là phương pháp tốt nhất!

Bởi vì thủy hỏa vô tình, phạm vi tấn công quá lớn, sau khi Lý Đông dùng súng phun lửa hội tụ đã thiêu chết một mảng lớn sâu bọ.

Những con sâu này dù chưa chết ngay thì đôi cánh mỏng manh của chúng khi gặp lửa cũng lập tức bị thiêu rụi, mất cánh rồi tất cả đều rơi xuống đất, không còn đe dọa lớn nữa.

Có súng phun lửa hội tụ rồi, mấy người họ đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng nơi này là một khu rừng nguyên sinh, thuộc loại rừng nguyên sinh rất rậm rạp.

Vừa dùng như vậy, xung quanh họ lập tức hình thành một vụ hỏa hoạn lớn.

Hỏa hoạn là thứ khiến người ta cảm thấy vô cùng sợ hãi, nếu ở nơi bình thường mà làm chuyện này thì Lý Đông đoán có lẽ mình phải đi tù rồi.

Nếu nơi này có thể xác định chắc chắn không ở trên mặt đất, nơi này thuộc về một thế giới địa hạ, khu rừng này cũng là một khu rừng địa hạ.

Một nơi kỳ dị như thế, giờ cũng chẳng quản được nhiều nữa, dù sao an toàn của bản thân vẫn là trên hết.

May mà bộ đồ Ngũ Hành có thể chống lửa, nên dù nơi này có hỏa hoạn cũng không ảnh hưởng tới họ.

Vụ hỏa hoạn khổng lồ nhanh chóng khiến nơi này biến thành một cảnh tượng tận thế.

Không sai, nơi này trông giống như một chốn tận thế, trong môi trường như vậy cũng chỉ có mấy người họ mới sống nổi, e rằng các sinh vật khác toàn bộ đều bị diệt tuyệt rồi.

Phải thừa nhận đây tuyệt đối là một chuyện tàn nhẫn.

Ngay cả một kẻ nhẫn tâm như A Ninh giờ cũng không nhịn được mà không ngừng cầu nguyện, vì đã làm hại quá nhiều sinh vật.

Nhưng những sinh vật trong rừng đó là gì thì giờ cũng không quản nổi nữa.

Dù sao trước tiên phải để bản thân sống sót đã, chỉ có sống sót mới nghĩ tới chuyện khác được.

Một trận hỏa hoạn kéo dài hơn hai ngày, sau hai ngày, khu rừng nhỏ đã biến thành một đống đổ nát, khắp nơi đều là tro tàn.

Lý Đông cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, giữa đống tro tàn, anh luôn cảm thấy như mình vừa nhặt lại được một mạng.

Quan trọng nhất là hỏa hoạn cuối cùng cũng dừng lại, anh đoán nếu hỏa hoạn không dừng thì đến việc ăn cơm cũng không xong.

Bởi vì muốn ăn cơm thì phải tháo lớp phòng hộ ra mới ăn được.

Nghĩa là họ đã nhịn đói suốt hai ngày trời.

Thật sự mà nói, chuyện này vô cùng thống khổ, nếu không phải vì có khát vọng sinh tồn mãnh liệt, tố chất thân thể khác hẳn người

thường thì có lẽ đã bị chết đói rồi.

Bây giờ thấy môi trường đã yên tĩnh lại, họ liền ăn một bữa!

Nhìn khu rừng đã bị thiêu rụi, họ phát hiện phía trước có một lối đi.

Mang theo trí tò mò mãnh liệt, Lý Đông giờ cũng chẳng quản nhiều nữa, men theo lối đi đó tiếp tục tiến về phía trước.

Những người khác lúc đầu vốn có ý định lùi bước, nhưng giờ thấy tiến lên trực tiếp là lựa chọn tốt nhất.

Bởi vì hỏa hoạn đã xảy ra nên con đường hiện giờ trông rất bằng phẳng, chỉ có một lớp tro bụi dày.

Chỉ cần cử động nhẹ là bụi tung mù mịt, giờ đây mỗi người đều trắng xóa một mảng nhìn ba phần giống người, bảy phần giống ma.

Đi được một nửa đoạn đường, Vương Khải Toàn lại nhớ tới một chuyện khác.

Đương nhiên, Vương Khải Toàn thực tế là người dễ nhớ Vương Bàn Tử nhất.

Hai tên béo suốt đường đi rất hay cãi nhau, giờ đột nhiên không có ai cãi cọ nữa, gã này liền thấy nhớ Vương Bàn Tử.

Thế là gã lại nhắc tới Vương Bàn Tử một lần nữa.

Vương Bàn Tử rốt cuộc đã đi đâu rồi?

Không biết. "Đông ca, chúng ta cứ thế này mà đi, vậy Vương Bàn Tử thì sao?" Gã đó có lẽ ở phía sau, chắc chắn không đi cùng một đường đâu.

Bởi vì con đường này nguy hiểm như vậy, một mình gã chắc chắn sẽ xảy ra chuyện lớn, nên chắc chắn không ở con đường này, nếu gã đi nơi khác mà chúng ta cứ đi thế này chẳng phải sẽ càng lúc càng xa

nhau sao, nếu xảy ra chuyện thì biết làm thế nào?

Cả nhóm 8 người cùng xuất phát, giờ nếu thiếu mất một người thì sau khi trở về thực sự sẽ không dễ chịu chút nào.

Lý Đông cũng thấy chuyện này hơi khó xử.

Nhưng trực giác trong lòng anh mách bảo tiếp tục tiến lên là tốt nhất, biết đâu Vương Bàn Tử đang ở phía trước.

Ngoài ra nơi này thực tế vẫn thuộc về một phần của cung điện địa hạ kia.

Có nghĩa là con đường đang đi không nhất định là đường thẳng, biết đâu nó là đường vòng.

Chương 833

Vì thế anh cảm thấy có lẽ mình không sai, an ủi Vương Khải Toàn một lượt rồi bảo mọi người tiếp tục tiến bước.

Quả nhiên đi thêm một đoạn, sau khi băng qua khu rừng bị thiêu rụi, phía trước lại xuất hiện một cảnh tượng khác.

Nơi này nói chung chỉ có thể dùng một từ để hình dung, đó là hoang lương, không một tia sức sống.

Đương nhiên cũng không phải hoàn toàn không có sức sống, nơi này có một ít cỏ dại các loại.

Nhưng vì bên trong hầu như không thấy chút đất đai nào, toàn bộ đều là đá, không sai, nơi này có thể gọi là núi đá.

Trên một ngọn núi đá như vậy, thỉnh thoảng trong kẽ đá lại ngoan cường mọc ra vài cây cỏ dại.

Trừ cái đó ra, thực sự không thấy bất kỳ dấu hiệu sự sống nào khác.

Vừa đi ra khỏi khu rừng bị thiêu rụi đã tới nơi này, khiến họ có cảm giác như vừa xuyên không sang một thế giới khác vậy.

Một rừng đá trông có vẻ rất rộng lớn, Lý Đông tìm một tảng đá khá cao rồi leo lên, nhìn từ xa tình hình phía trước, phát hiện nơi nào trong tầm mắt cũng đều là đá.

Lộ trình của họ rất khó đi, cơ bản là phải liên tục leo dốc xuống vực, đi rất mệt mỏi.

Đương nhiên thực tế không phải do vấn đề thể lực của anh, mà là do vấn đề tâm lý, vì nơi này mênh mông bát ngát không thấy hy vọng, không thấy điểm dừng phía trước nên khiến người ta cảm thấy mệt

mỏi.

Đôi khi là vậy, nếu có một mục tiêu rõ ràng, người ta sẽ thấy đi bộ nhẹ nhàng hơn, tuyệt đối không có vấn đề gì, nhưng nếu không có mục tiêu rõ ràng, căn bản không biết khoảng cách rốt cuộc còn bao xa thì đi bộ sẽ rất khó khăn.

Bởi vì như vậy sẽ thấy mệt mỏi, có cảm giác rệu rã.

Chỗ nào cũng là đá, trông môi trường dường như không có một chút khác biệt nào.

Lúc mọi người đang cảm thấy cực kỳ nhàm chán, đột nhiên thấy phía trước xuất hiện một người.

Không sai, đó là dáng vẻ của một con người.

Trên người kẻ đó mang theo một số trang bị đặc biệt, trông giống như dụng cụ trộm mộ.

Không sai, gã này giống như họ, cư nhiên là một đồng nghiệp.

Nhưng chính xác hơn, gã này hình như lại không cùng phe với họ.

Bởi vì kẻ trộm mộ lại chia thành mấy phái khác nhau.

Hiển nhiên tên trộm mộ ở đây không cùng phái với họ, nhưng nói chung gặp được người cùng nghề ở nơi này cũng thấy có chút kinh hỉ.

Chỉ là tình trạng của người này hiện giờ có vẻ không ổn.

Chính xác hơn, người này dường như đã biến thành quái vật.

Không sai, ngoài cái đầu ra, cư nhiên trên tay gã còn có một cái đầu nữa.

Cái đầu đó máu me đầm đìa, dữ tợn đáng sợ.

Lý Đông lúc đầu vốn tưởng gã này là một kẻ biến thái, giết người rồi chặt đầu mang theo.

Nhưng anh nhanh chóng phát hiện tình hình hình như không phải vậy.

Bởi vì cái đầu trên tay gã dường như mọc trực tiếp trên tay gã luôn.

Chuyện như vậy là lần đầu tiên anh thấy.

Một cái đầu dữ tợn đáng ghét như thế, đó không phải là thứ người bình thường có thể sở hữu.

Người đó thấy Lý Đông xong liền giống như thấy vị cứu tinh.

Gã liều mạng nói: "Không ngờ ở nơi này cư nhiên có thể gặp được người!

Tốt quá rồi, giúp tôi với, nhất định phải giúp tôi!" "Đông ca, chúng ta nên làm gì đây?" Tuy người đó liều mạng cầu xin Lý Đông giúp đỡ nhưng nhóm Lý Đông lại không vội ra tay.

Bởi vì chuyện của mấy người Số 1 và Số 6 trước đó đã cho Lý Đông một bài học đắt giá.

Nghĩa là ở nơi này, không thể dễ dàng tin tưởng bất cứ ai.

Bởi vì không phải mỗi người đều biết ơn báo đáp, ngay cả khi giúp rồi cũng không chắc sẽ được báo đáp.

Thậm chí giúp người đó xong biết đâu lại bị ám hại.

Đôi khi con người ta phải vấp ngã mới khôn ra, vừa rồi mới chịu thiệt thòi lớn như vậy nên giờ họ không dám tin tưởng người xuất hiện ở nơi này.

Có lẽ đúng là vấp ngã mới khôn ra, tuy đôi khi là sai lầm nhưng con người có phản ứng bình thường như vậy.

Thế nên hiện giờ mấy người họ đều không động đậy.

Nhưng người đó lại vô cùng đau đớn: "Cầu xin các người hãy giúp tôi giải thoát đi, giết tôi đi!

Giết tôi xong tôi mới được giải thoát!" Yêu cầu giúp đỡ của gã cư nhiên lại là muốn họ giết gã.

Hình như đây không phải là một chuyện quá khó khăn, đương nhiên thực tế cũng khá khó.

Bởi vì họ không có quan hệ gì với người này, đương nhiên cũng không có thù, nếu giết người vô duyên vô cớ như vậy hình như cũng không có lý do.

Chương 834

Ít nhất họ cũng không dễ dàng ra tay như thế.

Nhưng rốt cuộc phải làm sao? "Cầu xin các người ra tay giết tôi đi, tôi hiện giờ bị con quái vật này khống chế, con quái vật này muốn khống chế tôi!

Sắp tới các người phải đối mặt với một con quái vật vô cùng cường đại rồi, nhân lúc này giết tôi đi!" Phải làm sao đây?

Mấy người họ nhìn nhau một cái.

Lý Đông chuyển ánh mắt sang A Ninh.

A Ninh gật đầu hiểu ý của Lý Đông, vì súng pháp của A Ninh khá chuẩn nên để A Ninh ra tay.

Tốc độ nổ súng của A Ninh rất nhanh, bắn cũng rất chuẩn, trong khoảnh khắc đó một phát súng đã bắn nát cái đầu trên tay người kia.

Điều khiến mọi người kinh ngạc là sau khi cái đầu trên tay gã bị bắn nát, gã đó cũng trực tiếp ngã xuống.

Nhìn dáng vẻ đó hình như đã chết rồi.

Cái thứ này rốt cuộc là cái gì vậy?

Lý Đông nhìn mấy người kia rồi hỏi.

Bởi vì thực tế họ không có nhiều kiến thức, ít nhất là về phương diện này nên không biết đó là cái gì.

Ngược lại Muộn Du Bình kiến thức rộng hơn, anh ta nhíu mày suy nghĩ hồi lâu rồi nói: "Nếu tôi không lầm thì đây lại là một loại phương pháp trường sinh đặc biệt!

Đương nhiên cũng là loại tà môn ngoại đạo hay dùng!

Nghe nói dùng một phương pháp nào đó có thể lưu giữ ký ức bằng thủ đoạn đặc biệt, sau đó chiếm đoạt cơ thể của kẻ khác để tiếp tục sống!" Muộn Du Bình có vẻ hơi không chắc chắn.

Đương nhiên thực tế thì các phương pháp trường sinh bất lão này cũng tương tự nhau cả thôi.

Thi miết đan dược thực tế cũng như vậy.

Thi miết đan dược có thể bảo tồn ký ức, sau đó có thể truyền thừa lại.

Theo phương pháp của Mẫu quốc Tây Vương Mẫu thì để thực sự truyền lại ký ức có hai cách!

Một cách là dùng Ngọc Vẫn, Ngọc Vẫn thực tế có hai tác dụng mới đúng.

Một tác dụng là khiến kẻ uống thi miết đan dược cơ thể không còn bị biến dị nữa, thực hiện trường sinh bất lão thực sự.

Đương nhiên còn một tác dụng khác là bảo dưỡng thi thể.

Căn cứ vào tình hình thực tế, thi thể đó nếu qua bảo dưỡng đặc biệt, qua thời gian dài biến hóa có khả năng sẽ sinh ra ý thức mới.

Những thứ gọi là cương thi thực chất là phế phẩm hoặc bán thành phẩm của tình huống này.

Nếu tình huống này có thể thực sự làm tới mức hoàn mỹ thì sẽ khai sinh ra một ý thức mới hoàn toàn, biến thành một sinh mạng mới.

Nghe nói thời cổ đại có hạng người như vậy, có một người lúc vừa mới sinh ra đã mang dáng vẻ của một ông già, nhưng tư duy của gã lại giống như một đứa trẻ.

Với dáng vẻ đó, gã lại sống thêm mấy chục năm nữa, trong mấy chục năm đó người này giống như người bình thường dần dần học

tập làm việc cho tới lúc già yếu đi.

Truyền thuyết như vậy thực ra hình như cũng không phải hoàn toàn không có căn cứ.

Đương nhiên phương pháp trường sinh của Mẫu quốc Tây Vương Mẫu là thông qua thi miết đan dược bảo tồn ký ức, sau đó qua thời gian dài biến hóa, khi cơ thể sinh ra sinh mạng mới sẽ thông qua thi miết đan dược để khôi phục ký ức.

Đó là một trong những phương pháp.

Còn có một phương pháp khác là trực tiếp cho người khác uống loại thứ này.

Đó là một chuyện vô cùng nguy hiểm, vì người sống uống thứ này rất dễ biến thành quái vật, cần phải có Ngọc Vẫn bảo vệ mới ngăn được dị biến.

Nhưng Ngọc Vẫn không dễ kiếm như vậy, thế nên mới có máu và nước mắt nghìn năm của nhà họ Trương và nhà họ Ngô, nghìn năm qua từng thế hệ người biến thành quái vật để làm thí nghiệm, nhằm thực hiện phương pháp không cần Ngọc Vẫn vẫn có thể khôi phục ký ức và trường sinh bất lão.

Ngô Tà là người đầu tiên của nhà họ Ngô đạt được tiêu chuẩn đó, nếu theo kế hoạch của Thiết Diện Sinh thì cuối cùng Ngô Tà sẽ trở thành cơ thể để đoạt xá trọng sinh!

Chỉ là sau đó vì Lý Đông can thiệp nên kẻ đó không mượn được cơ thể của Ngô Tà để trọng sinh, nhưng Lý Đông không ngờ cư nhiên lão còn có sự chuẩn bị khác để được sống lại.

Những chuyện này khiến Lý Đông thấy có chút cảm thán.

Đương nhiên đó đều là những phương pháp trước đây trong Mẫu quốc Tây Vương Mẫu, những phương pháp đó tuy nhìn có vẻ thảm

khốc nhưng thực tế vẫn còn coi là ôn hòa chán.

Tình huống quái vật ở đây của Lý Đông tôi đoán là loại phương pháp cưỡng ép chiếm đoạt cơ thể kẻ khác.

Với phương pháp như vậy thì nó sẽ trở nên vô cùng đơn giản và thô bạo, con người sau vài lần biến hóa chắc chắn sẽ thực sự trở thành quái vật, thành một con quái vật giết người không ghê tay.

Bởi vì khi đã khống chế được kẻ khác, chúng cơ bản không coi mạng sống của người ta ra gì.

Kẻ không coi trọng mạng sống của người khác thì tự nhiên cũng là quái vật.

Nhìn cái xác quái dị trên mặt đất, Lý Đông lấy khẩu súng phun lửa hội tụ ra.

Anh cũng chẳng biết gã này rốt cuộc đã chết hẳn chưa, nhưng với hạng quái vật này thì cứ thiêu rụi hoàn toàn là tốt nhất.

Chương 835

Nếu thiêu rụi hoàn toàn thì kẻ đó chắc chắn tiêu đời rồi, chẳng may còn bớt được một tai họa.

Nhưng súng phun lửa hội tụ vừa mới bật lên, cái xác trên mặt đất đột nhiên lại bật dậy.

Gã này thân thủ vô cùng nhanh nhẹn, trực tiếp né được vòi rồng lửa của Lý Đông.

Gã lập tức lao về phía A Ninh, bộ dạng đó giống như định trực tiếp bóp cổ A Ninh vậy.

A Ninh lập tức sợ tới mức đại kinh thất sắc.

Thực tế A Ninh lúc đó cũng đã trải qua một lần sinh tử tồn vong, thậm chí giờ đây cô có thể lờ mờ cảm thấy hình như mình vốn dĩ đã chết rồi, đã biến thành quái vật rồi.

Bây giờ lại cảm thấy sinh mạng của mình đang bị đe dọa mạnh mẽ!

Cô không ngừng lùi lại, nhưng cái xác đó vẫn đuổi theo!

Nhưng cái xác đó đuổi được nửa đoạn đường thì hình như đột nhiên lại mất đi sự sống, đổ gục xuống.

A Ninh mới thở phào nhẹ nhõm, dáng vẻ của cái xác vừa rồi thực sự quá dọa người.

Lý Đông vừa nãy đã chuẩn bị rút đao ra rồi, nhưng giờ cái xác đã chết hẳn, anh cũng không quản nhiều nữa, trực tiếp dùng súng phun lửa thiêu nó thành tro bụi.

Sau khi thiêu chết con quái vật, mọi người trở nên cảnh giác hơn.

Hiển nhiên kẻ đen đủi vừa rồi cũng là một người trộm mộ, chẳng biết vì lý do gì mà lại gặp phải chuyện này.

Giờ gặp thảm kịch như thế, đã có một kẻ thì không chừng phía sau còn có kẻ khác, nên giờ ai nấy đều vô cùng cẩn thận, sợ xảy ra chuyện. "Đông ca, chúng ta mau quay về đi!

Nơi này hình như ngày càng tà môn rồi!

Anh còn nhớ 18 tầng địa ngục tôi gặp trước đó không?

Thực tế 18 tầng địa ngục tôi gặp trước đó mới có 9 tầng, 9 tầng còn lại không ở nơi đó!

Tôi nghi là giờ chúng ta mới gặp 9 tầng địa ngục còn lại!

Nếu còn đi tiếp, e là sẽ gặp chuyện còn khủng khiếp hơn!" Vương Khải Toàn hiện giờ thực sự sợ rồi.

Tuy vừa rồi thứ đó không gây ra ảnh hưởng quá lớn, nhưng gã thực sự sợ hãi, những người khác cũng thấy đáng sợ.

Thêm vào đó là môi trường xung quanh, giờ họ đã đi sâu vào một vùng đá loạn lạc.

Trong một vùng đá loạn lạc như vậy cũng chỉ thỉnh thoảng thấy vài cây cỏ dại, ngoài ra cả đất trời này thật sự chẳng có thứ gì khác.

Lý Đông lại lắc đầu: "Tôi thấy chúng ta hiện giờ không thể lùi bước!

Tôi phải làm một việc quan trọng!" "Anh phải làm một việc quan trọng, việc gì thế?" "Nhớ mấy bộ xương khô tôi gặp trong không gian lúc nãy không?

Có tay xương, chân xương, có các bộ phận của xương khô nhưng không có đầu lâu!

Lúc đó tôi đã định đi tìm đầu lâu rồi!

Thực tế tôi đoán chủ nhân của nơi này là người đó.

Tôi phải giúp tìm cái đầu lâu, sau đó đem mai táng đi thì chúng ta mới có khả năng ra ngoài!" "Nhưng nơi này vô biên vô tận, căn bản không biết nó ở đâu, chúng ta cứ đi tiếp thế này chẳng khác nào mò kim đáy bể sao?" Đây là một vấn đề nghiêm trọng, vì tuy nơi này là một ngôi mộ địa hạ nhưng phạm vi thực sự quá lớn, giống như một thế giới rộng lớn khác.

Tìm một cái đầu người trong một thế giới rộng lớn thế này quả thực không phải là cách hay.

Cũng thực sự không phải chuyện dễ làm!

Lý Đông lắc đầu nói, không phức tạp thế đâu, tôi thấy cái đầu người đó chắc ở gần đây thôi.

Vương Khải Toàn không hiểu, sao Lý Đông có thể biết được?

Chẳng lẽ anh thực sự biết bấm quẻ không thành?

Biết bấm quẻ là chuyện không thể nào!

Ít nhất trong số những người ở đây không ai có thể làm được việc bấm quẻ.

Còn những người trong truyền thuyết có thể biết bấm quẻ, thậm chí dự liệu được hành vi của người khác thì chẳng qua cũng chỉ là phán đoán của họ mà thôi.

Biết đâu những cạm bẫy gặp trên đường chỉ là vốn dĩ nó đã tồn tại ở đó.

Những lời trước đó có lẽ hơi quá rồi!

Tóm lại là không cần biết, giờ Lý Đông bảo cái đầu người ở gần đây nghe có vẻ hơi không thỏa đáng.

Nhưng Lý Đông vẫn kiên trì rằng cái đầu người ở gần đây là có

căn cứ.

Bởi vì nhìn xung quanh đi, đầu người cực kỳ nhiều!

Nhìn mấy gã đó xem, từng cái từng cái đều là vật sống!

Chứng tỏ nơi này chắc chắn có những thứ tương tự khác!

Chương 836

Trước đó tôi gặp cái người mà toàn thân các bộ phận cơ thể đều đủ cả chỉ thiếu mỗi cái đầu, vậy thì đầu người có khả năng ở nơi này!

Có điều muốn lấy thứ đó e là không dễ dàng thế đâu.

Mọi người nghe Lý Đông nói vậy mới đột nhiên phát hiện, không biết từ lúc nào xung quanh nơi này thực sự đã xuất hiện quái vật.

Không sai, những con quái vật đó từng con từng con trông như những cái đầu người, máu me dữ tợn khủng bố khiến lòng người phát lạnh.

Đặc biệt là đôi mắt trống rỗng trên cái đầu đầy máu đó giống như vực sâu không đáy có thể nuốt chửng mọi thứ.

Thứ gì đây?

Tên đen đủi vừa chết lúc nãy có lẽ đã bị thứ này bám vào, sau đó hoàn toàn biến thành xác chết và bị Lý Đông thiêu thành tro.

Kết quả là sau khi người đó chết, lại nhảy ra nhiều thứ thế này.

Mấy người họ vội vàng lùi lại, chuyện này quá đột ngột!

Nhìn những con quái vật đầu người đó từng con từng con nhảy tới, ai nấy đều thấy da đầu tê dại.

Thứ quái gì thế này?

Nhìn những con quái đầu người đó cư nhiên có thể cử động được, đúng là thấy không thể tin nổi.

Muộn Du Bình nói, những con quái vật này có khả năng tương tự như thi miết đan dược.

Nói trắng ra thi miết đan dược là một thứ có thể bảo tồn và khôi

phục ký ức, bản chất nó là một loại sinh vật đặc biệt.

Lý Đông cũng biết, cái gọi là thi miết đan dược thực tế là để thi miết và rắn mào gà đấu với nhau theo kiểu nuôi cổ, để chúng tương tàn thôn phệ lẫn nhau, kẻ chiến thắng cuối cùng sẽ dùng làm đan dược.

Vì như vậy loại côn trùng sống sót này sẽ đồng thời sở hữu năng lực của cả rắn mào gà và thi miết.

Thực tế thứ thực sự có thể bảo tồn ký ức là rắn mào gà, nhưng sau khi rắn mào gà bị thi miết ăn thịt thì lại là một cảnh tượng khác.

Bí mật trường sinh của Mẫu quốc Tây Vương Mẫu là sau đó dùng thêm Ngọc Vẫn để ngăn cơ thể biến dị, như vậy mới có thể thực hiện trường sinh bất lão thực sự.

Đương nhiên phương pháp của Mẫu quốc Tây Vương Mẫu xem ra đã thành công, vì quốc gia này từng được xưng là quốc độ thần tiên, cũng là quốc độ trường sinh bất lão trong truyền thuyết.

Nhưng cuối cùng quốc gia này cũng diệt vong và trở thành lịch sử, chỉ còn lại một truyền thuyết.

Tuy nhiên từ những manh mối tìm hiểu được hiện nay, thực tế trên đời này những kẻ thực sự khám phá trường sinh bất lão không chỉ có Mẫu quốc Tây Vương Mẫu.

Những hạng tép riu luyện đan thì không nói, ngay cả những thế lực có thành tựu thực sự trong lĩnh vực này e rằng cũng không ít.

Hiển nhiên những con quái vật ở đây cũng là sản vật của một thế lực nào đó trong số đó.

Tôi đoán tác dụng của những con quái vật đầu người này thực tế cũng tương tự thi miết đan dược, nhưng tác dụng của chúng chắc là trực tiếp mượn xác trọng sinh, chiếm đoạt cơ thể của kẻ khác.

Thực tế những chuyện này đã được phân tích trước đó rồi.

Chỉ là lúc đầu họ không ngờ lại có nhiều quái vật đầu người như vậy.

Trong lúc lùi lại, mỗi người đều lấy vũ khí của mình ra.

Họ tìm một nơi trông có vẻ an toàn rồi không ngừng nổ súng vào lũ quái vật đầu người đó!

May là lũ quái đầu người này tuy nhìn dữ tợn khủng bố nhưng hình như chúng cũng không đặc biệt mạnh.

Nổ súng có thể trực tiếp tiêu diệt chúng!

Trong chớp mắt đã có hàng chục con bị bắn chết!

Ít nhất là tạm thời chúng không động đậy được nữa!

Nhưng số lượng thực sự quá nhiều!

Ít nhất cũng phải hàng nghìn hàng vạn con.

Hàng vạn con quái vật đầu người từ tứ phương tám hướng lao tới bao vây họ!

Lý Đông hơi nhíu mày, không còn cách nào khác, anh đành phải lấy ra đại sát khí.

Nổ súng không xong thì trực tiếp khai pháo!

Ngoài ra trong tay anh, khẩu Ô Kim Cương (Kim Cương Tán) cũng mở hết hỏa lực.

Hiện giờ mấy người họ tụ tập lại một chỗ dựa lưng vào một tảng đá lớn, không ngừng tấn công về phía trước.

Sau mười mấy phút chiến đấu, lũ quái vật đầu người đó đã ngã xuống gần một nửa.

Phải thừa nhận Lý Đông lúc này trông rất hung hãn, chẳng khác gì

một cỗ máy chiến đấu.

Nhưng số quái vật còn lại vẫn không ngừng ùa tới.

Những gã này cứ như ruồi thấy thịt thối, từng bầy từng bầy bay tới như thiêu thân lao vào lửa, lớp sau nối tiếp lớp trước. "Đông ca phải làm sao đây?

Chương 837

Chúng ta cứ sát phạt thế này mãi sao?

Cứ thế này liệu có thành công không?

Hiện giờ tuy đã giết được hơn một nửa, ít nhất là số lượng quái vật xuất hiện đã giảm đi.

Nhưng còn cách nào khác đâu?

Tuy tạm thời khá an toàn nhưng nếu sau này xuất hiện nhiều hơn thì tính sao?" "Cứ đánh tiếp đi đã, tiêu diệt hết đám này rồi tính!" Lý Đông giờ cũng chẳng quản được nhiều nữa.

Anh thấy nếu sử dụng những phương pháp trường sinh của Mẫu quốc Tây Vương Mẫu thì tuy nghe cũng thảm liệt nhưng ít ra về danh nghĩa nó không quá thương thiên hại lý, có thể chấp nhận được.

Nhưng nếu là phương pháp của những kẻ ở đây thì không thể chấp nhận nổi.

Những con quái vật đầu người này trông có vẻ như là những con quái vật lưu giữ ký ức của từng người một, nhưng hiện giờ trong mắt anh chúng chỉ là quái vật.

Mọi người nhìn xem, lũ quái vật này hiện giờ cơ bản đã mất hết lý trí, thấy người là muốn nhảy tới để đoạt xá trọng sinh sao?

Hiển nhiên lũ này cơ bản là sắp phát điên rồi.

Lý Đông hiện giờ không hề do dự, lũ này có thể tiêu diệt được bao nhiêu thì diệt hết, nếu không những thứ này thoát ra ngoài cũng sẽ là tai họa.

May mắn là hỏa lực mở hết, sau gần nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng

họ cũng dọn sạch được lũ quái vật này.

Sau khi dọn sạch lũ quái vật đó, hiện trường cũng biến thành một cảnh tượng tu la địa ngục.

Không sai, nơi này khắp nơi là máu tươi, khắp nơi là những cảnh tượng kinh khủng.

Lý Đông thậm chí còn thấy không thể dùng lời nào để miêu tả cảnh tượng lúc này.

Cuối cùng anh quyết định không quản nhiều nữa, trực tiếp lấy súng phun lửa hội tụ ra thiêu rụi xung quanh một lượt.

May là phạm vi ảnh hưởng ở đây không quá lớn, dưới tác dụng của súng phun lửa hội tụ, tất cả mọi thứ đều bị hóa thành tro bụi, nhanh chóng biến lại thành dáng vẻ của đá.

Nhìn thế này thoải mái hơn nhiều rồi.

Thế là họ hơi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng tình hình hiện tại dường như vẫn chưa được giải quyết.

Bởi vì mục tiêu lúc này là phải tìm cái đầu người đó.

Nhưng cuối cùng cái đầu người đó vẫn không xuất hiện.

Lại có tình huống gì nữa đây?

Lý Đông lúc này đột nhiên nói, tôi hình như gần hiểu ra rồi.

Tôi đoán tình hình ở đây có lẽ cũng là một bãi thí nghiệm trường sinh.

Ở nơi này những con quái vật đầu người đó chắc là do một thế lực nào đó chế tạo ra nhằm mục đích giúp chúng có thể hết lần này tới lần khác sống lại.

Chỉ không ngờ là họ gặp phải kẻ phản đối, kẻ phản đối đó cũng

vô cùng lợi hại, thủ đoạn thông thiên, thế là dùng phương pháp đặc biệt để phong ấn lối thoát của nơi này lại.

Không sai, lũ quái vật đầu người này vì bị phong ấn lối thoát nên tuyệt đối không có cách nào ra ngoài, đành phải bị nhốt ở nơi này.

Bị nhốt ở đây rồi, lũ quái vật này chắc chắn vô cùng oán hận người đó.

Thế là sau khi kẻ phản đối đó chết, thi thể của người đó bị lũ quái vật này phanh thây xé xác.

Nhưng sau khi lũ quái vật đó phanh thây kẻ phản đối xong lại phát hiện cách này vẫn không giúp chúng ra ngoài được, thế là chúng lấy đầu người của kẻ phản đối đi nghiên cứu, xem có thể biến kẻ phản đối đó thành loại quái vật đầu người tương tự rồi bắt người đó chỉ cách ra ngoài không.

Nhưng từ tình hình hiện tại thì lũ quái vật đầu người này dường như chưa thành công.

Lý Đông nêu ra tất cả các khả năng!

Mọi người nghe mà ngẩn người ra, thấy hình như cũng có lý.

Nhưng sau đó Hồ Bát Nhất lại lắc đầu, Đông ca, chuyện này không thể nói bừa đâu nha!

Tuy nghe có vẻ rất có lý nhưng cuối cùng vẫn không có chứng cứ.

Chúng ta là dân trộm mộ thì không thể cứ tùy tiện suy đoán như vậy, cứ tùy tiện suy đoán có khi sẽ bị lạc hướng đấy.

Như vậy thì phiền phức lắm.

Việc chúng ta cần làm nhất bây giờ là tìm chứng cứ xem rốt cuộc tình hình thế nào!

Nếu cứ suy đoán lung tung như vậy sẽ khiến chúng ta nảy sinh

phán đoán sai lầm về sau, lúc đó sẽ rất nguy hiểm.

Hồ Bát Nhất vừa nói xong, mọi người cũng thấy có chút đạo lý.

Vậy thì cách nói của Lý Đông quả thực chỉ là một loại suy đoán mà thôi.

Lý Đông cũng không để ý, dù sao nếu thuộc hạ nói đúng thì anh cũng sẽ không phản bác.

Thế là anh gật đầu, nói đúng lắm, nhưng hiện giờ tôi thấy mấy con quái đầu người này chắc cũng chỉ là đám lính lác phế phẩm thôi, tôi đoán quái vật thực sự lợi hại còn ở phía sau.

Chương 838

Mọi người chuẩn bị sẵn sàng, tuyệt đối đừng để xảy ra chuyện.

Nhưng đúng lúc đó, đột nhiên Vương Khải Toàn thấy có gì không ổn, Đông ca, hình như có biến, tôi thấy dưới chân mình như có ai đó đang nắm lấy!

Hình như có ai đó nắm chân sao?

Những người khác cũng cảm thấy vậy, thế là không nhịn được mà nhìn xuống dưới chân.

Kết quả phát hiện dưới chân họ quả nhiên có thứ gì đó đang trực tiếp nắm chặt chân họ.

Lý Đông không chút do dự, trực tiếp vung đao chém xuống, bất kể là quái vật gì cứ một đao chém xuống là được!

Đồng thời anh cũng định nhảy ra để tránh chỗ đó.

Nhưng không ngờ anh đột nhiên phát hiện mặt đất dưới chân hình như không còn vững chắc nữa, căn bản không có chỗ để mượn lực, sau đó "uỳnh" một tiếng, cả nhóm trực tiếp rơi xuống.

Nhóm Lý Đông rơi mất vài giây mới chạm đất.

Trong khoảnh khắc chạm đất, Lý Đông cảnh giác nhìn xung quanh xem rốt cuộc có thứ gì.

Kết quả phát hiện nơi này thực sự là một nơi trống trải.

Diện tích khoảng hai ba trăm mét vuông.

Ở nơi này thứ duy nhất có thể thấy là từng cái hộp một!

Không sai, chính xác hơn là loại quan tài đó!

Trước đó Lý Đông đã thấy loại quan tài nhỏ ở lối vào, dài khoảng chưa đầy một mét.

Trước đó đã chứng minh loại quan tài này thực tế dùng để chứa thi thể của hạng người đặc biệt, chính là loại người bị băm vằn thi thể.

Nhưng hiện giờ ở nơi này dày đặc chồng chất lên nhau cư nhiên có tới mấy chục cỗ quan tài.

Mấy chục cỗ quan tài, cũng chẳng biết bên trong có cái quái gì!

Họ tò mò đánh giá.

Chỗ này cũng chẳng biết rốt cuộc có bảo bối gì không, trong mấy cỗ quan tài đó chứa bảo bối sao?

Hay là mở một cái ra xem bên trong có gì nhé?

Vương Khải Toàn và Vương Bàn Tử cùng một tính cách, đều là hạng vì tiền không màng mạng sống, hễ thấy thứ gì tò mò là muốn mở ra xem bên trong có bảo bối không ngay.

Lý Đông cảm thấy có gì đó không ổn định ngăn lại nhưng không kịp!

Kết quả là trong khoảnh khắc Vương Khải Toàn mở cỗ quan tài đó ra, xung quanh đột nhiên xuất hiện một số cơ quan trực tiếp khóa chặt Vương Khải Toàn lại.

Tay chân của Vương Khải Toàn toàn bộ bị trói chặt, cả người không cử động được.

Từ trong cỗ quan tài đó nhảy ra một con quái vật đầu người.

Nhưng con quái đầu người này trông có vẻ dễ nhìn hơn lũ quái vật bên ngoài một chút.

Lũ quái đầu người bên ngoài hoàn toàn máu me đầm đìa, trông dữ

tợn đáng ghét khiến người ta lạnh gáy.

Còn con quái vật này trông lại có chút giống nhân vật hoạt hình, có phần hài hòa hơn.

Nhưng dù vậy Lý Đông vẫn như gặp đại địch.

Đặc biệt thấy Vương Khải Toàn bị khống chế như vậy, anh vừa lo lắng vừa phẫn nộ. "Đông ca cứu tôi!" Vương Khải Toàn cũng không ngờ, chỉ vì một phút nảy sinh tâm tư tham lam mà lại xảy ra chuyện như vậy, giờ bị khống chế tại chỗ, thực sự không cử động được, hoàn toàn không biết phải làm sao.

Con quái vật đầu người đó đột nhiên mở miệng nói: "Không ngờ đã bao nhiêu năm trôi qua cư nhiên lại có người tới đây!

Đây quả là một cơ hội tốt, thật vô cùng may mắn khi tìm được một nơi kho báu như thế này.

Đối với tôi đây là sự bảo đảm quý giá nhất!

Bởi vì có các người tôi mới có thể mở được phong ấn lối ra đó để đi tới thế giới rộng lớn bên ngoài.

Nghe nói những người trong thế giới rộng lớn bên ngoài đó... như vậy tôi có thể vĩnh viễn tiêu diêu tự tại sống tiếp rồi!" Đôi mắt của gã này tràn đầy vẻ khao khát.

Lý Đông hiểu ý của gã, gã này hiển nhiên có thể đang chịu một số hạn chế nào đó.

Lũ quái đầu người này không có tay nên chắc chắn không mở được những phong ấn đó.

Nhưng nếu đoạt xá được thì lại khác, như vậy có thể ra ngoài được.

Hiển nhiên ở gần nơi này còn có nhiều quái vật tương tự hơn nữa!

Thậm chí lũ này cũng chỉ là đám lính lác mà thôi!

Lý Đông hiện giờ thậm chí còn chẳng thèm nói chuyện với lũ này.

Chương 839

Dù sao chúng cũng đâu phải người, chúng là quái vật mà.

Có bao giờ thấy người và quái vật giao lưu với nhau đâu?

Thế là Lý Đông chẳng nói hai lời trực tiếp nổ một phát súng!

Tuy súng pháp của anh không tốt bằng A Ninh nhưng cũng tạm được.

Cự ly gần thế này không có khả năng bắn trượt, con quái vật đầu người đó trong khoảnh khắc đã bị bắn thủng.

Tên này bị bắn thủng, sức mạnh to lớn trực tiếp hất văng gã đi, sau đó giống như một quả dưa hấu bị rơi vỡ vậy!

Vương Khải Toàn lập tức vui mừng khôn xiết, vừa nãy mới chịu thiệt thòi vì gã này, giờ thấy báo được thù, trong lòng cảm thấy thật sảng khoái. "Đông ca mau cứu tôi!" Vương Khải Toàn liều mạng vùng vẫy.

Bất kể là ai bị trói như vậy cũng tuyệt đối không phải chuyện tốt, tuyệt đối không thấy dễ chịu chút nào.

Đặc biệt là cái hạng béo như Vương Khải Toàn mà bị trói thế này thì càng thêm đau đớn.

Nhưng Lý Đông vừa mới tiến lên đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng.

Anh vội vàng kéo những người khác lại!

Nhưng hình như có người đã bắt đầu hành động rồi!

Và chuyện tiếp theo thật là tồi tệ!

Bởi vì xung quanh không gian này đột nhiên xuất hiện vô số cơ

quan.

Những cơ quan đó cơ bản là một loại móc sắt, hễ móc trúng người thì dường như tuyệt đối không buông tay.

Trong số những người này chỉ có Muộn Du Bình và Lý Đông là thân thủ khá nhất!

Thực tế cũng chỉ có Muộn Du Bình là thân thủ thực sự tốt, dù sao gã này cũng đã sống hơn 100 tuổi, rèn luyện trong thời gian dài mà.

Lý Đông thực tế thân thủ kém hơn một chút nhưng lại có một ưu điểm khác, đó là sức mạnh mạnh hơn, tốc độ nhanh hơn.

Thế nên né tránh những cơ quan này cũng không thành vấn đề!

Những cơ quan này trong nhất thời không có cách nào bắt được họ.

Nhưng họ cũng phát hiện tình hình càng lúc càng nguy hiểm hơn, vì không gian sinh tồn của họ đang không ngừng bị ép chặt. "Phải làm sao đây?" Nếu cứ thế này liệu họ cũng sẽ bị bắt chứ?

Thực tế với sức mạnh của hai người họ, ngay cả khi bị bắt cũng không hẳn là không có cách.

Nhưng đương nhiên tốt nhất là đừng để bị bắt.

Hiện giờ xuất hiện toàn bộ đều là cơ quan chứ không phải sinh vật sống.

Chúng đã ép họ tới mức này.

Lý Đông tuy đã chém hỏng không ít móc sắt nhưng những thứ này hoàn toàn vô cùng vô tận.

Quan trọng nhất là sau khi những thứ này xuất hiện dường như đã kích hoạt những cơ quan khác.

Kích hoạt những cơ quan khác xong, những cỗ quan tài khác hình như cũng được mở ra, từng con quái vật đầu người liên tục nhảy ra.

Quái vật đầu người càng lúc càng nhiều, dường như cơ quan xung quanh cũng ngày càng dày đặc.

Phải làm sao đây?

Có nên dùng tới đại sát khí không?

Trong tay Lý Đông dường như thực sự có một thứ khác.

Đó chính là thuốc nổ.

Uy lực của thuốc nổ hơi lớn nên vốn dĩ anh không định tùy tiện sử dụng.

Quan trọng nhất là loại thuốc nổ này đã được hệ thống nâng cấp nên uy lực càng lớn hơn.

Nhưng giờ cũng chẳng quản được nhiều thế nữa, anh trực tiếp lấy từ không gian ra một gói thuốc nổ.

Gói thuốc nổ đó sau khi được hệ thống nâng cấp thì uy lực cực mạnh.

Lý Đông mở gói thuốc nổ ra rồi trực tiếp quăng xuống.

Dù sao thì có bộ đồ Ngũ Hành, ngay cả khi gặp dư chấn của thuốc nổ, cùng lắm cũng chỉ bị thương chút đỉnh, mạng sống chắc chắn không có nguy hiểm gì lớn.

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ vang trời dậy đất, may mắn là bộ đồ Ngũ Hành cũng có tác dụng cách âm nhất định.

Không sai, tác dụng cách âm cực kỳ thần kỳ.

Nếu âm thanh nhỏ dưới một mức độ nhất định thì sẽ không có tác dụng cách âm, vẫn nghe được bình thường.

Chương 840

Nhưng nếu âm thanh đặc biệt lớn thì nó sẽ giảm âm thanh xuống mức có thể chấp nhận được.

Một hệ thống cách âm biến thiên.

May mà có sự bảo vệ như vậy nên tai của họ cũng không bị hỏng.

Nhưng xung lực khổng lồ đó khiến Lý Đông cảm thấy cơ thể mình giống như một chiếc lá bị thổi bay vậy.

Cũng chẳng biết bị thổi bay tới đâu, anh cảm thấy mình va phải một đống thứ lộn xộn.

Sau vài giây, anh mới thấy mình dừng lại, cảm thấy toàn thân đau nhức như sắp rời ra từng mảnh.

Cú vừa rồi thực sự rất khó chịu.

May mà cư nhiên không chết, vẫn sống sót được thế này.

Nhưng nơi này giờ đây hoàn toàn biến thành một đống đổ nát, khắp nơi là đá vụn và những mảnh vỡ.

Những người khác hình như đều bị chôn vùi trong đống đá vụn.

Lý Đông vội vàng chạy tới đào tất cả mọi người ra.

May mắn là mọi người ít nhất đều chưa chết.

Nhưng nhìn tình trạng của họ dường như đều không ổn lắm.

Đặc biệt là Vương Khải Toàn, suýt chút nữa là hộc ra một búng máu: "Ra tay ác thật đấy, vừa rồi tôi suýt nữa thì bị nổ chết rồi!

Trời đất ơi, tôi không ngờ Đông ca nhà mình cư nhiên cũng giết người không chớp mắt như thế!" Lý Đông có chút bất đắc dĩ: "Ở đó

mà nói nhảm, tình hình vừa rồi ông cũng thấy rồi đấy!

Nếu không dùng tới thứ đó thì cả nhóm chúng ta đều đi tong rồi!

Nếu tôi mà bị bắt như thế, ngay cả khi không bị lũ quái vật đầu người đó bắt thì e rằng cũng sẽ bị chết đói!" Không sai, hiện giờ phòng hộ rất tốt, quái vật thông thường hoàn toàn không làm hại được.

Nhưng điều đó không có nghĩa là tuyệt đối an toàn, nếu bị nhốt tới mức không cử động được thì thực sự sẽ bị chết đói.

Dù thế nào đi nữa cũng không thể không ăn gì.

Chính xác hơn là con người thì ai cũng phải ăn cả.

Bởi vì con người muốn hoạt động thì cuối cùng vẫn phải tiêu hao năng lượng.

Năng lượng bắt nguồn từ thực phẩm.

Nếu không có thực phẩm sẽ mất sức, rồi chắc chắn sẽ bị chết đói. "Hiện tại tôi có một cách hữu dụng, tóm lại là nguy cơ hiện giờ đã được giải trừ, chúng ta đã giữ được mạng, đó là chuyện tốt.

Có giữ được mạng mới là chuyện tốt, hiểu không?" Lý Đông nghiêm túc giải thích tình hình hiện tại cho mấy người kia.

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Lý Đông, cả nhóm đều vui mừng gật đầu.

Thực tế là Lý Đông đã nói đúng.

Không sai, hiện tại nguy cơ đã tạm qua đi, lũ quái vật đầu người đáng ghét kia dường như đã bị nổ chết sạch.

Đám gia hỏa đó có thể bị nổ chết chứng tỏ chúng cũng không quá mạnh, nên hiện tại họ vẫn có thể sống sót ở nơi này.

Nhưng giờ thì phải làm sao đây?

Chẳng lẽ phải tiếp tục tiến sâu vào để đánh với những con quái vật đầu người lợi hại hơn sao?

Những cái đầu người đó nhìn thì không quá đáng sợ về sức mạnh, nhưng nhìn chúng nhảy nhót lung tung quả thật rất kinh dị.

Nhưng lúc này dường như không còn đường lui nữa, một khi đã đến nơi này, có quay lại cũng vô ích, thậm chí muốn rời khỏi đây cũng chẳng có cách nào.

Đúng vậy, ở lối vào lúc trước chỉ có lối vào mà không có lối ra, đó là một bằng chứng rõ ràng.

Vì vậy hiện giờ chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể tiếp tục tiến lên.

Hiện tại không còn hướng đi nào khác, muốn sống sót thì phải thoát ra khỏi chỗ này.

Còn việc có tìm được Thiết Diện Sinh hay không thì tính sau.

Đúng lúc này, Vương Khải Toàn (Tuyền béo) đột nhiên nói: "Tôi... hình như tôi vừa có một phát hiện nhỏ...

Lúc nãy khi bị hất văng đi, tôi dường như đã thấy thứ gì đó!

Có lẽ chúng ta có hy vọng rồi!

Tôi chắc chắn có thể thực hiện được mục tiêu.

Không phải là cái đầu người quái vật kia sao?

Tôi nghĩ hiện giờ tôi có thể tìm được nó!" Lời nói đột ngột của Vương Khải Toàn khiến mấy người kia ngơ ngác.

Chương 841

Lý Đông cũng nghe mà thấy mơ hồ, trực tiếp bảo anh ta nói rõ hơn.

Vương Khải Toàn hơi khựng lại rồi đáp: "Lúc tôi bị hất văng, tôi đã nhìn thấy một sơn động, bên trong sơn động đó chắc chắn có đồ tốt.

Tôi đi đến hang động đó, biết đâu sẽ phát hiện được gì." Đây quả là một phát hiện tốt, nơi này thực tế là một không gian khép kín, nếu tìm được một sơn động thì biết đâu bên trong thực sự có thứ gì đó.

Nhưng vấn đề là, sơn động đó ở chỗ nào?

Lúc nãy Vương Khải Toàn bị nổ bay lên cao mới nhìn thấy, còn giờ đứng ở dưới đất thì hoàn toàn không thấy gì cả.

Phải làm sao mới nhìn thấy được sơn động đó?

Làm sao mới vào được?

Việc này khiến Lý Đông thấy khó khăn.

Vì hiện tại họ hoàn toàn không có cách nào để bay.

Đúng là nhóm người này có chút bản lĩnh, thậm chí là phi thân tường vách đều làm được, nhưng cái gọi là phi thân đó vẫn cần dùng đến công cụ, chứ không phải bay lượn giữa hư không, họ không biết khinh công, hoặc có lẽ thế giới này vốn không tồn tại thứ gọi là khinh công.

Vương Khải Toàn cũng cảm thấy nan giải, vì chỗ anh ta vừa nhìn thấy giờ không biết nằm ở hướng nào.

Dù sao khi người ta bị nổ bay đi thì đầu óc cũng quay cuồng, căn

bản không định vị được phương hướng.

Đột nhiên mắt Vương Khải Toàn sáng lên: "Đông ca, trong tay anh chẳng phải có công cụ có thể giúp tôi bay sao?

Nếu trong tay anh có thứ gì giúp tôi bay được thì mau lấy ra đi, chỉ cần tôi bay lên được là vấn đề sẽ được giải quyết ngay!

Chuyện này không khó khăn đến thế đâu!" Câu nói này khiến Lý Đông hơi lưỡng lự.

Nếu nói dùng Hệ thống để nâng cấp một thứ gì đó có thể bay được thì không phải là không có.

Anh nghĩ nếu dùng máy bay giấy, có lẽ sẽ có hiệu quả.

Nhưng máy bay giấy sau khi được Hệ thống nâng cấp thành siêu cấp máy bay giấy, nếu dùng tay phi đi thì có thể bay rất xa, nhưng ai có thể ném nó đi được?

Loại bỏ máy bay giấy, chẳng lẽ dùng máy bay đồ chơi?

Nghĩ đến máy bay đồ chơi, mắt Lý Đông chợt sáng lên, trong tay anh dường như thực sự có một chiếc máy bay đồ chơi.

Anh đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng trước khi xuất phát.

Vì anh cảm thấy loại máy bay đồ chơi này biết đâu sau này sẽ có tác dụng.

Ví dụ như khi gặp vực thẳm, nó trực tiếp biến thành một chiếc trực thăng để chở người bay qua.

Có điều thứ này quá quý giá, tốn khá nhiều Đạo tệ nên anh vẫn luôn chưa sử dụng.

Nhưng giờ cũng hết cách rồi, thế là Lý Đông thật sự lấy ra chiếc máy bay đồ chơi đó, sau khi qua Hệ thống nâng cấp, kích thước của nó đã lớn lên không ít.

Hiện giờ nó to cỡ chừng một người, trông cũng rất ra dáng, lực tải rất lớn, chắc chắn có thể mang theo người bay lên.

Tuy nhiên, muốn ngồi vào trong thì không thể, vì thực tế nó không phải là ý tưởng trực thăng thật sự có khoang lái, không thể chở khách, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có cách, vì bên dưới nó có một cái móc.

Lý Đông khởi động chiếc máy bay đồ chơi cỡ nhỏ này, nắm lấy cái móc rồi bảo mấy người kia: "Máy bay này chỉ có thể chở một người, tôi lên trên xem thử xem có phát hiện gì không.

Nếu trên đó an toàn và thực sự có sơn động thì tôi sẽ đưa mọi người lên.

Nếu trên đó có nguy hiểm, tôi sẽ lùi lại ngay.

Mọi người cứ chờ ở dưới này, tuyệt đối đừng để xảy ra chuyện, cũng đừng chạy loạn!" Nơi này có chút tà môn, Lý Đông không muốn anh em của mình gặp chuyện, nếu họ xảy ra chuyện thì anh chắc chắn sẽ rất hối hận.

Lý Đông đu mình theo máy bay đồ chơi đi lên, không lâu sau quả nhiên phát hiện phía trước có một sơn động.

Phía bên kia sơn động dường như có ánh sáng, chẳng lẽ đi xuyên qua hang này là có thể thoát ra khỏi nơi này sao?

Vậy đó không phải là một lối thoát sao?

Nếu như vậy thì những thứ thôi thúc phía trước chẳng phải đều là giả hết sao?

Ngoài ra, Vương Bàn Tử hiện cũng không biết đang ở đâu, Lý Đông lo lắng gã gặp chuyện, nhất định phải tìm cho bằng được.

Dù sao gã cũng là anh em, nếu không tìm thì lòng anh không yên,

tóm lại sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

Không thể để tên Bàn Tử đó bị lạc ở chỗ này được!

Nhưng giờ đã thấy có lối thoát, anh nghĩ có thể ra ngoài xem thử trước, nếu phía sau thực sự có thể ra ngoài được thì quay lại từ từ tìm Vương Bàn Tử cũng không thành vấn đề, hoặc để mấy anh em về trước, còn mình anh đi tìm Bàn Tử.

Đôi khi đông người thì mạnh, nhưng trong tình cảnh này, Lý Đông thấy đi một mình lại thuận tiện hơn.

Thế là anh lên cửa sơn động, nhìn sang phía đối diện, quả nhiên thấy ánh sáng minh bạch, rõ ràng là một lối ra.

Anh thả dây thừng xuống.

Thấy dây thừng, người bên dưới hiểu ngay là phía trên an toàn, thế là mấy người họ nắm dây leo lên.

Sau khi leo lên, mọi người nhìn ra cửa động, thấy ánh sáng rực rỡ truyền vào, lập tức cảm thấy vô cùng thoải mái.

Chương 842

Ở trong cổ mộ này đã quá lâu, con người sẽ cảm thấy rất khó chịu, dù cổ mộ có loại ánh sáng đặc biệt nhưng đó cũng không phải là ánh nắng mặt trời.

Đôi khi con người rất cần ánh nắng, khi gặp được ánh nắng sẽ cảm thấy vô cùng dễ chịu, nếu thiếu nắng lâu ngày sẽ rất bức bối.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm. "Chẳng lẽ chúng ta cứ thế này mà ra ngoài được sao?

Thật là không uổng công mà!" Hồ Bát Nhất thực ra có chút kinh ngạc, không ngờ bên ngoài thực sự có lối thoát. "Cũng chưa chắc đâu." Thấy mọi người vui mừng như vậy, Lý Đông lại phản bác.

Thành thật mà nói, hiện tại có quá nhiều vấn đề, không thể dễ dàng giải quyết như vậy được.

Điều đó có nghĩa là lối thoát trước mắt rất có thể là một cái bẫy.

Đúng vậy, lối thoát này có thể là cái bẫy, ra ngoài có khi lại gặp nhiều nguy hiểm hơn.

Nhưng hiện tại ý định của Lý Đông là cứ ra ngoài xem thế nào đã.

Nếu đây thực sự là lối thoát thì là chuyện tốt, còn những chuyện khác trong này có thể tính sau, chỉ cần nhớ được lối thoát này là trong lòng đã có chút tự tin rồi.

Nhưng lại nảy sinh một vấn đề khác, vạn nhất đây là một cái bẫy thì sao?

Nếu là bẫy thì họ có chịu đựng nổi không?

Nhưng sự thật chứng minh, mấy gã này đều là những kẻ gan to

tày trời, chẳng hề có ý sợ hãi cái bẫy nào.

Lý Đông đi đầu tiên, Muộn Du Bình đi sát sau anh, những người còn lại đi theo sau Muộn Du Bình.

Kết quả phát hiện sau khi ra khỏi nơi này, bên ngoài cửa động lại là một khu rừng nhỏ.

Thời gian hiện tại trông như lúc hoàng hôn, mặt trời sắp xuống núi nhưng ánh nắng vẫn còn rất rạng rỡ, chỉ là ráng chiều đổ xuống rừng cây tạo nên một cảm giác rất quỷ dị.

Kỳ lạ là trong khu rừng này lại có những người khác.

Những người đó trông rất kỳ quái, mặc quần áo không giống người hiện đại mà giống như cổ trang.

Quan trọng nhất là đám người này đội nón đấu lạp, mặc trang phục cổ màu đen, nhìn qua có chút giống các hiệp khách thời xưa.

Loại người giống hiệp khách cổ đại này có tổng cộng 5 người.

Tất nhiên ngoài 5 người đó ra, phía sau còn có hai người có trang phục hơi khác biệt.

Hai người đó, nếu phải mô tả thì toàn thân họ bị vải đen bao bọc kín mít, vóc dáng rất lớn, nhìn như thể bị 5 người kia bắt cóc.

Nhưng mấy kẻ thấp bé kia mà lại bắt cóc được hai gã cao tới tận hai mét thì trông có vẻ phi thực tế, hoặc có chút gì đó quỷ dị.

Hai bên người chạm mặt nhau!

Ai nấy đều vô cùng cảnh giác.

Đúng vậy, nơi này tràn ngập sự quỷ dị, gặp người khác rất có khả năng là kẻ thù, có lẽ đối phương cũng nghĩ vậy, nên đôi bên đều rất cảnh giác, cẩn thận quan sát đối phương vì sợ đối phương bất thình lình ra tay.

Thậm chí ngay cả Lý Đông và Muộn Du Bình cũng đều đặt tay lên cán đao, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Nhưng sau khi Vương Khải Toàn nhìn kỹ một trong hai người bị trùm vải đen, anh ta lập tức nhíu mày: "Chuyện gì thế này?

Mấy thằng khốn này tại sao lại bắt cóc bạn tôi?" Bắt cóc bạn tôi?

Nghe thấy câu đó, mấy người lập tức rút vũ khí ra.

Lý Đông cũng nhanh chóng tuốt đao.

Vương Khải Toàn liếc mắt là nhận ra ngay, một trong hai người bị trùm vải đen chắc chắn là Vương Bàn Tử.

Có lẽ là trực giác giữa những người béo với nhau, hiện tại cảm giác của anh ta có vẻ đúng, vì Lý Đông cũng nhận ra hình thể của một người trong đó rất giống Vương Bàn Tử, càng nhìn càng thấy giống.

Đối diện, mấy gã kia cũng rút vũ khí, ra vẻ chuẩn bị chiến đấu.

Tuy nhiên cả hai bên dường như vẫn giữ được sự kiềm chế, chưa trực tiếp xảy ra xung đột, ít nhất là chưa động thủ.

Lý Đông hiện tại cũng không vội ra tay, vì nếu Vương Bàn Tử bị bắt thì bộ trang bị Ngũ hành trên người gã có thể đã bị cướp mất, lúc này mà đánh nhau lỡ làm bị thương Vương Bàn Tử thì không hay.

Lý Đông không muốn anh em mình gặp chuyện, tuyệt đối không thể, bất kể thế nào cũng không được để anh em xảy ra chuyện, đó là lằn ranh cuối cùng của anh.

Thế là anh thấp giọng hỏi mấy gã đội nón đấu lạp phía đối diện: "Xin hỏi các người là ai, bạn tôi đã đắc tội gì mà lại bị bắt trói như vậy?" Mấy gã đối diện nghe Lý Đông nói xong thì cười lạnh một tiếng: "Hỏi chúng ta là ai?

Thực tế là chúng ta nên hỏi các người mới đúng.

Các người là ai?

Tại sao lại xông vào nơi này?

Có biết đây là đâu không?

Đây là nơi đặt mộ tổ của chúng ta.

Chương 843

Mấy thằng khốn các người xông vào mộ tổ của bọn ta để làm gì?

Định làm gì hả?" Kết quả là sau khi nghe xong, nhóm Lý Đông càng thêm tức giận, đặc biệt là Vương Khải Toàn, súng trong tay đã chuẩn bị bóp cò.

Đối phương dường như chẳng hề sợ hãi, tuy vũ khí họ dùng toàn là binh khí lạnh nhưng dường như chẳng mấy bận tâm đến khẩu súng trong tay Vương Khải Toàn.

Lý Đông cũng không có ý định trực tiếp động thủ ngay, chỉ khẽ nhíu mày nói: "Nơi này là mộ tổ của các người sao?

Vậy chẳng lẽ các người không biết trong mộ tổ có rất nhiều quái vật à!

Đám quái vật đó cực kỳ kinh khủng, lúc nãy tôi gặp mấy con, suýt nữa thì mất mạng trong đó.

Nếu nơi này thực sự là mộ tổ của các người thì nhất định phải cẩn thận một chút, e rằng xương cốt tổ tiên các người chẳng còn tồn tại đâu!" Gã cầm đầu đám đội nón nghe xong lập tức cười lớn: "Thú vị, thật quá thú vị, đám người này đúng là hài hước.

Chạy vào mộ tổ của ta để phá hoại, giờ lại nói trong mộ tổ có quái vật, ý gì đây?

Chẳng lẽ các người định hàng yêu trừ ma sao?

Nực cười, mấy người các người cũng đòi hàng yêu trừ ma?

Không phải ngưỡng cửa hàng yêu trừ ma giờ thấp quá đấy chứ?" Mẹ kiếp, đám người này hoàn toàn không có khả năng giao tiếp, đúng là đồ cứng đầu.

Những gã này dường như căn bản không thèm nghe Lý Đông giải thích, định trực tiếp động thủ, định đánh nhau sao?

Đánh nhau thì Lý Đông chẳng sợ, dù sao nhóm họ đánh nhau cũng không ít, bất kể là quái vật hay người đều đánh tất, nên đánh thì đánh, chẳng có áp lực tâm lý nào, nhưng hiện tại phải đánh nhau vô căn cứ thế này khiến Lý Đông thấy hơi khó chấp nhận.

Dù anh thấy khó chấp nhận nhưng đối phương lại đang đằng đằng sát khí chuẩn bị hành động, chẳng nể mặt chút nào.

Tên cầm đầu vừa ra lệnh một tiếng, những kẻ còn lại lập tức xông về phía Lý Đông.

Mỗi tên trong tay đều cầm một thanh Hoành đao.

Hoành đao là một loại vũ khí cổ xưa, có hai công dụng, một là đâm, hai là chém.

Cơ bản là một loại vũ khí rất hung bạo!

Chỉ có điều loại vũ khí này ở thời hiện đại chắc chắn không tồn tại!

Dù sao loại đao cụ bị kiểm soát này không thể tùy tiện sử dụng, nếu dùng sẽ bị bắt giữ ngay.

Vũ khí của Lý Đông nếu ở trong thành phố thì cơ bản đều được thu vào túi Càn Khôn, bình thường sẽ không lấy ra.

Nhưng giờ tình thế đã thành ra thế này, đôi bên sắp sửa hỗn chiến.

Điều khiến Lý Đông kinh ngạc là mấy gã đối diện rất lợi hại, võ công của họ rất khá, ít nhất là chiêu số đâu ra đó, nếu không phải anh có kinh nghiệm phong phú thì chưa chắc đã đánh lại được.

Những kẻ này rõ ràng đều là người luyện võ lâu năm.

Loại người luyện võ lâu năm thế này không phải bình thường có

thể gặp được.

Bởi vì luyện võ không phải chuyện đơn giản, không phải chỉ nhìn là luyện được.

Thực tế luyện võ công là việc cực kỳ tiêu tốn thể lực, yêu cầu về dinh dưỡng cũng rất cao, để bổ sung dinh dưỡng thì chi phí rất lớn.

Ở xã hội hiện nay, nếu muốn luyện võ công thì đồng nghĩa với việc gia đình phải rất có điều kiện.

Thực tế là sau khi luyện võ công xong cũng chẳng có mấy tác dụng.

Hiện giờ nếu chuyên môn cần dùng vũ lực thì cứ đến trường dạy võ đối kháng là được, chẳng cần luyện võ truyền thống làm gì.

Luyện võ truyền thống giống như vì đam mê thôi, người bình thường không gánh nổi, mà lợi ích cũng chẳng được bao nhiêu.

Nhưng những gã này lại luyện võ tốt như vậy, quả là khó tin.

Cuộc chiến giữa đôi bên rất kịch liệt.

Nhìn chung kỹ năng chiến đấu của đối phương rất tốt, nhưng phía Lý Đông cũng có ưu thế.

Lý Đông lực đại vô cùng, một đao chém xuống không ai có thể cản nổi, ngay cả vũ khí của họ cũng không đỡ được.

Có điều Lý Đông giờ cũng không dám tùy tiện giết người, dù sao những người này thực tế đều là người vô tội, giết người vô tội sẽ tổn âm đức.

Tuy Lý Đông nghĩ mình là một kẻ trộm mộ, đã đi qua bao nhiêu nơi, e là âm đức cũng chẳng còn bao nhiêu, nhưng chuyện gì có tổn âm đức thì tránh được là tránh, dù sao chuyện đó cũng không phải chuyện tốt.

Vì thế khi ra tay anh có chút dè dặt, nhưng đối phương thì chẳng hề kiêng kỵ.

Một điểm đặc biệt khác là trên người họ đều có bộ trang bị Ngũ hành, đó gần như là trang bị phòng ngự tuyệt đối.

Vũ khí của đối phương cơ bản không gây ra được thương hại lớn cho họ, cứ thế đôi bên hình thành một thế cân bằng đặc biệt, không ai làm gì được ai.

Lý Đông trái lại hy vọng có thể chế phục được cả đám rồi trói lại.

Nhưng trong tình huống không muốn làm họ bị thương mà muốn trói họ lại thì gần như không thể, kỹ năng chiến đấu của mấy gã này rất phong phú, không thể tùy tiện trói được.

Tuy nhiên đánh một hồi, đối phương đột nhiên cảm thấy tình hình có vẻ không ổn, một tên trong số đó lấy ra một chiếc sáo rồi đưa lên miệng thổi.

Sau khi gã thổi sáo, một luồng âm thanh vô cùng sắc nhọn vang lên, loại âm thanh sắc nhọn đó có sức xuyên thấu vô cùng mạnh mẽ.

Chương 844

Đúng vậy, âm thanh đó tuy nghe có vẻ nhỏ nhưng ở nơi xa cũng có thể nghe thấy, loại xuyên thấu mạnh mẽ đó không phải sáo thường có thể thổi ra được, chắc chắn có vấn đề.

Gã đó vừa thổi sáo, Lý Đông liền cảm thấy xung quanh vang lên một trận tiếng bước chân dồn dập, không sai, trong rừng này dường như có rất nhiều quân viện trợ.

Tất nhiên cũng không hẳn là quân viện trợ, sau khi gã kia thổi sáo, trong rừng rậm xuất hiện một số loài động vật hoang dã kỳ quái.

Thực ra chúng cũng không quá kỳ lạ, chỉ có điều kích thước của những con vật này hơi bất thường.

Ví dụ như đằng kia có một con kiến, nhưng con kiến đó to bằng nắm tay.

Lại có những con như dê rừng, con nào con nấy kích thước đều rất đáng sợ.

Ngoài ra còn có một con bò rừng nhìn to hơn cả voi, đơn giản là kinh khủng vô ngần, người bình thường không thể tưởng tượng nổi.

Nhìn thấy đám quái vật này, Lý Đông đột nhiên nhớ đến sinh vật trong khu rừng anh gặp trước đó dường như cũng giống vậy, lúc đó con thấy kinh khủng nhất là đám kiến khổng lồ kia.

Tuy hiện tại đám động vật này không đáng sợ bằng lũ kiến khổng lồ đó, nhưng kích thước này và số lượng đông đảo như vậy, nếu chúng ùa tới thì chắc sẽ nuốt chửng họ mất.

Trong lúc mọi người đang chuẩn bị đối phó với lũ quái vật thì Muộn Du Bình đột nhiên gầm lên một tiếng, khiến mọi người bừng

tỉnh.

Sau đó đám quái vật khổng lồ xung quanh dường như đột ngột biến mất.

Đang lúc mọi người chưa hiểu chuyện gì, Muộn Du Bình lập tức nói: "Đó là thuật Viên Quang." Cái gọi là thuật Viên Quang thực chất là một loại ảo thuật có thể khiến người ta nảy sinh ảo giác.

Loại thứ này họ đã gặp vài lần rồi, vốn không nên dễ dàng trúng chiêu như vậy, nhưng rốt cuộc vẫn bị trúng, may mà Muộn Du Bình phản ứng nhanh mới giúp họ tỉnh lại.

Sau khi tỉnh ngộ, Lý Đông bỗng thấy một gã đội nón đấu lạp lập tức hất nón ra, trực tiếp nhặt một hòn đá bỏ vào miệng nhai.

Cảnh tượng đó khiến ai nấy đều nổi da gà.

Phải biết rằng trên thế giới này người ăn cái gì cũng có, nhưng những kẻ coi mấy thứ kỳ quái đó là thức ăn thì rốt cuộc cũng phải có căn cứ khoa học nhất định.

Ví dụ có người ăn than đá, thực tế là ở mức độ nào đó thì than có thể ăn được.

Có người ăn sắt, ở mức độ nào đó con người có thể tiêu hóa được sắt.

Nhưng loại người ăn đá hộc thế này thì chưa bao giờ thấy.

Muộn Du Bình mới đột nhiên nói với Lý Đông: "Mấy gã này căn bản không phải người, chúng là thây ma!

Hoặc là cương thi!" Cương thi mà biết nói tiếng người sao?

Lý Đông hơi sững sờ.

Theo kết luận của anh, thực tế cương thi là loại quái vật thất bại trong việc nuôi xác, tuy nhìn bề ngoài giống người nhưng thực tế

không phải người, nên mới gọi là cương thi.

Mấy kẻ này rõ ràng có một phần đặc trưng của con người, thậm chí còn nói được, nhìn qua cứ tưởng là người, nhưng sau khi ăn mấy thứ đó thì có chút kỳ quái rồi.

Bất giác Lý Đông nhìn thấy trên cổ và cánh tay của đám gia hỏa đó có lông đen, nhìn qua giống như một con tinh tinh.

Cương thi lông đen!

Mọi người đã phản ứng kịp, giờ thì không cần khách sáo nữa.

Lúc nãy Lý Đông tưởng mấy gã này là người nên không dám nặng tay, giờ thấy đối phương là cương thi thì với loại quái vật này, Lý Đông tự nhiên sẽ không có bất kỳ sự nể nang nào.

A Ninh nãy giờ trốn ở một nơi khá xa, giờ thấy tình hình như vậy, cô liền cầm súng bắn ngay một phát.

Chỉ nghe một tiếng nổ lớn, viên đạn găm vào người con cương thi lông đen tạo ra một quầng lửa.

Kết quả cuối cùng là quần áo trên người con cương thi lông đen bị rách một chút, nhưng dường như không gây ra thương hại nghiêm trọng nào.

Quả nhiên mấy gã này không dễ đối phó như vậy, loại cương thi lông đen này có vẻ rất cứng.

Vũ khí trong tay chúng chắc chỉ là để che mắt thiên hạ thôi!

Lý Đông cũng chẳng quản nhiều nữa, hiện tại vũ khí trong tay anh rất bén, anh nghĩ có lẽ sẽ có cách.

Thế là anh cũng không ngần ngại tiếp tục chiến đấu, cuộc chiến giữa hai bên thực tế lại có chút nực cười.

Lúc trước chiến đấu với 5 con cương thi lông đen, đối phương kỹ

năng chiến đấu tốt, anh phòng ngự cao, nên chẳng ai làm gì được ai.

Nhưng giờ tình thế lập tức biến thành 5 con cương thi lông đen có lực phòng ngự cực cao, tuy đánh trúng chúng nhưng không gây ra được sát thương.

Lý Đông đã để lại rất nhiều vết đao trên người chúng, nhưng đó cũng chỉ là vết tích mà thôi, tuy có gây chút thương tổn nhưng dường như không gây ra đòn chí mạng.

Cứ thế này thì muốn tiêu diệt đám này gần như là không thể, muốn diệt chúng có lẽ phải dùng cách khác.

Giờ phải làm sao?

Tất nhiên mấy người họ lập tức nảy ra một ý nghĩ: chạy mau.

Đúng vậy, đánh không lại thì chạy thôi, có lẽ lát nữa sẽ tìm ra cách, chứ đánh không lại mà cứ ở đây đối đầu trực diện thì tuyệt đối không phải lựa chọn sáng suốt.

Lý Đông cũng chẳng quản nữa, nhân một cơ hội lập tức giành lại Vương Bàn Tử, dắt gã chạy đi, những người khác cũng theo sau Lý Đông.

Nhưng địa hình nơi này cũng rất kỳ lạ, chạy về phía trước chưa được bao lâu thì thấy xuất hiện một vách đá.

Chương 845

Bên cạnh đó lại có một con sông, dòng sông này tạo thành một thác nước, bên dưới dường như là một đầm nước khổng lồ.

Lý Đông không hề do dự, định nhảy xuống ngay.

Nhưng chưa kịp nhảy thì nghe phía sau truyền đến một trận cười đại hỉ.

Vương Khải Toàn đang chuẩn bị nhảy thì bị A Ninh giữ lại. "Mau nhìn thứ bên dưới kia kìa!" Đúng thế, Lý Đông nhìn xuống nước trong đầm, dường như nước đó không hề trong xanh thấy đáy mà là một màu đỏ như máu, hoặc đỏ sậm, mang lại cảm giác rợn tóc gáy.

Thứ bên dưới là cái gì vậy?

Tim mọi người đập thình thịch, nếu nhảy xuống cái đầm máu đỏ lòm đó thì có đường sống không?

Nhưng giờ nếu không nhảy thì phải đối phó với mấy con quái vật đánh không chết phía sau.

Lúc này, mấy con cương thi đội nón phía sau lại đuổi tới.

Trong số mấy gã đó, có một tên nhìn rất bỉ ổi, không biết từ đâu lôi ra một thanh đao.

Thanh đao đó nhìn như làm bằng gỗ nhưng lại vô cùng sắc bén!

Lý Đông chợt thấy dường như mình đã gặp loại vũ khí này rồi.

Đúng thế, thanh đao đó giống như loại vũ khí được xử lý đặc biệt trong xưởng gia công đầu lâu mà anh từng thấy, vô cùng kiên cứng, thậm chí có thể so bì với vũ khí trong tay Lý Đông.

Gã đó sau khi xuất hiện cũng không khách khí, cầm thanh đao trực

diện chém xuống Lý Đông.

Đúng vậy, lúc nãy trận chiến đó khiến đám gia hỏa này vô cùng tự tin vào lực phòng ngự của mình, nên chúng chẳng thèm phòng thủ gì cả, trực tiếp chém một đao về phía Lý Đông.

Lý Đông vội vàng giơ đao ngăn cản, vũ khí hai bên va chạm tóe ra vô số tia lửa.

Sau đó họ lại đánh nhau ngay bên rìa vách đá!

Lý Đông một mình chống đỡ cả 5 con quái vật.

Anh lực đại vô cùng, 5 con quái vật tuy sức mạnh cũng rất lớn nhưng đôi bên vẫn hình thành thế quân tử địch cục.

Nhưng càng đánh về sau, Lý Đông phát hiện không gian sinh tồn ngày càng hẹp lại.

Anh cơ bản đã hiểu ra, đối phương dường như không muốn đánh chết họ, mà là muốn ép họ nhảy xuống cái đầm máu đỏ lòm bên dưới.

Cái đầm đó chắc chắn có cổ quái.

Nếu đã như vậy thì càng không thể xuống đó.

Nếu xuống đó biết đâu sẽ gặp chuyện lớn!

Vậy phải làm sao?

Lý Đông và Muộn Du Bình nhìn nhau, hiện tại người thực sự chống đỡ được mấy con quái vật này cũng chỉ có hai người họ, giờ cả hai đều thấy nan giải.

Nếu nhảy xuống thì bên dưới có nguy hiểm, nếu không nhảy thì tình hình lại phức tạp, đối phó với mấy con quái vật này ít nhất cũng lãng phí rất nhiều thời gian.

Vì mấy con quái vật này thực sự quá cứng, quan trọng nhất là võ

công của chúng quá tốt, dùng lửa đốt cũng không xong.

Giờ phải làm sao?

Nhảy hay không nhảy?

Cuối cùng Lý Đông nghĩ, có lẽ mọi người nhảy xuống cũng được, nếu bên dưới thực sự có chuyện thì tính sau, quan trọng nhất lúc này là không thể cứ dây dưa với mấy con quái vật này.

Thế là Lý Đông bảo những người khác nhảy xuống trước, sau khi họ nhảy xuống, mấy con quái vật kia lộ ra nụ cười đắc ý trên mặt.

Rõ ràng chúng thấy kế hoạch đã thành công.

Lý Đông giờ cũng chẳng quản được nhiều, đã quyết định rồi thì không hối hận nữa, anh bảo Muộn Du Bình cũng nhảy xuống, còn mình ở lại đoạn hậu.

Kết quả sau khi nhảy xuống, họ căn bản không rơi vào đầm nước màu huyết sắc kia mà rơi vào một nơi khác.

Đúng vậy, họ rơi vào bên trong thác nước!

May là nhờ có bộ trang bị Ngũ hành phòng ngự nên không bị thương quá nặng, trông vẫn ổn.

Ngoài ra khi quan sát môi trường xung quanh, họ thấy nơi này có chút đặc biệt.

Nếu phải mô tả môi trường này thì anh thấy nơi này hơi giống Thủy Liêm Động ở Hoa Quả Sơn trong Tây Du Ký.

Đúng thế, nơi này thực sự giống Thủy Liêm Động, thác nước đó nằm ngoài cửa động, che chắn hoàn toàn lối vào.

Lý Đông hiểu ra rồi, khi nhảy xuống đáng lẽ phải rơi vào đầm nước, nhưng giữa không trung dường như có một luồng gió thổi họ vào đây.

Đúng vậy, môi trường nơi này vô cùng đặc biệt.

Lý Đông có thể cảm nhận rõ ràng lúc nhảy vào chắc chắn đã gặp một luồng gió, sau đó bị thổi vào sơn động này.

Nhưng giờ đã vào đây rồi thì cũng chẳng còn cách nào khác, trong sơn động này Lý Đông nhìn thấy một cái thùng.

Chương 846

Đó là một cái thùng khá nhỏ.

Chỉ rộng tầm một thước vuông thôi!

Trong cái thùng một thước vuông đó, Lý Đông nhìn thấy bên trong dường như có một cái đầu lâu.

Tỷ lệ kích thước của cái đầu lâu này khiến anh chú ý, dường như nó vừa khớp với mấy cái chân tay anh gặp lúc trước, chẳng lẽ cái họ cần tìm chính là cái đầu lâu này sao?

Có lẽ hiện tại nơi này tuy là ở bên ngoài nhưng thực tế vẫn nằm trong phạm vi cổ mộ, muốn thực sự thoát ra ngoài thì có lẽ phải mang cái đầu lâu này trả về chỗ cũ.

Nhưng giờ lấy được đầu lâu rồi thì quay về kiểu gì?

Chẳng lẽ phải leo lên rồi quay lại theo đường cũ sao?

Nếu leo lên quay lại đường cũ thì lại gặp mấy con cương thi kia, trận chiến lúc nãy khiến Lý Đông thấy hơi phiền lòng, anh nghĩ không nên đối mặt với chúng nữa, muốn tiêu diệt mấy con cương thi đó thì phải có cách khác.

Muộn Du Bình lắc đầu: "Tôi thấy không cần phải phiền phức như vậy, tôi cảm thấy nơi này vốn là một thể thống nhất, tôi nghĩ hiện giờ chúng ta vẫn đang ở trong cổ mộ, nên cứ đi theo con đường này, biết đâu sẽ có bất ngờ khác!" Thực tế là những người khác cũng nghĩ vậy, trộm mộ cũng có trực giác của trộm mộ, chỉ có Lý Đông là không có loại trực giác này, dù sao anh cũng chỉ là một kẻ trộm mộ nửa mùa.

Đã nói vậy rồi thì Lý Đông nghĩ chắc chắn họ nói đúng, thế là anh cũng quyết định đi theo.

Nhưng nảy sinh một vấn đề khác, anh rõ ràng cảm thấy mấy con cương thi kia dường như cũng đang đuổi theo!

Những gã đó trông như thể cố tình lùa họ vào đây để họ lấy cái đầu lâu này.

Chẳng lẽ trong này có âm mưu gì sao?

Lý Đông và những người khác nhìn nhau, đột nhiên hiểu ra.

Tình hình hiện tại nếu muốn ra ngoài thì phải cầm theo cái đầu lâu này, nếu cầm nó thì Lý Đông đoán có thể mở được cơ quan để ra ngoài, nhưng nếu ra ngoài thì chẳng phải mấy con cương thi lông đen kia cũng theo đó mà ra luôn sao?

Những con cương thi lợi hại như vậy mà thoát ra ngoài nhân thế thì cơ bản là thảm họa, muốn đối phó với chúng không hề dễ dàng, e là phải huy động những lực lượng cực kỳ quan trọng mới có thể kìm hãm được chúng, mấy gã đó lực đại vô cùng, ngay cả khi dùng sức mạnh đặc biệt cũng chưa chắc đã khống chế nổi.

Có lẽ họ cũng đang bị lợi dụng sao?

Lý Đông và cả nhóm cũng chẳng phải kẻ ngốc, giờ tự nhiên đã hiểu rõ mọi đạo lý trong đó.

Bất kể là quái vật đầu người hay thứ gì khác, mục tiêu của chúng chẳng phải là thoát ra ngoài sao?

Hoặc giả mấy con cương thi lông đen kia thực tế đã bị quái vật đầu người nhập xác thành công rồi?

Cổ mộ này suy cho cùng là một nơi vô cùng thần bí, có lẽ trước đây đã có những kẻ trộm mộ khác vào rồi trở thành những kẻ xui xẻo.

Nhưng nếu vậy thì vấn đề là tại sao mấy con cương thi đó không tự mang đầu lâu về, phải biết rằng đầu lâu ở chỗ này thì trực tiếp

mang về chẳng phải cũng xong sao?

Nhưng giờ không kịp nghĩ nhiều nữa, anh thấy vấn đề quá rắc rối. "Xem ra muốn ra ngoài thì bắt buộc phải tiêu diệt mấy gã kia, hoặc tôi phải diệt sạch chúng rồi mới ra, nếu không thì phiền phức lớn lắm!" Lý Đông cuối cùng nói.

Anh thực sự không thích làm việc này, không muốn đối mặt với mấy con quái vật đó chút nào, vì áp lực lúc nãy chúng tạo ra cho anh là quá lớn.

Đôi khi con người là vậy, với những việc mình thấy cực kỳ buồn nôn thì tuyệt đối không muốn gặp lại lần thứ hai, nhưng giờ dù không muốn gặp lại thì e là cũng không tránh khỏi. "Bây giờ phải làm sao?

Giờ dù muốn tiêu diệt mấy gã đó thì cũng không biết lúc nào chúng mới xuống, hay là chúng ta làm mấy cái bẫy ở đây, xem có diệt được chúng không.

Mấy gã đó tuy đao thương bất nhập nhưng biết đâu lại sợ lửa?" Hồ Bát Nhất đột nhiên lại nảy ra một ý kiến khác.

Nếu muốn dùng lửa, thực tế Lý Đông có thể dùng súng phun lửa tụ tiêu để đối phó.

Chỉ là lúc nãy anh thấy hành tung của chúng vô cùng nhanh nhẹn, súng phun lửa chưa chắc đã phun trúng được chúng, không thể tiêu diệt tuyệt đối, nhưng nếu đặt bẫy ở đây thì lại khả thi. "Vậy tôi cần làm bẫy kiểu gì ở chỗ này?

Bẫy thế nào mới khiến mấy gã đó dính lửa ngay lập tức?" Hồ Bát Nhất hơi khựng lại, thực tế là trong chốc lát anh cũng chưa nghĩ ra cách gì hay, nhưng 33 đã gợi ý một số cách khá ổn.

Thế là Lý Đông gọi 33 đổ một ít dầu hỏa ra đây.

Thứ này so với xăng thì không tốt bằng, ít nhất là trong ô tô chắc

chắn không dùng được loại dầu này, nhưng loại dầu này có một ưu điểm khác là không dễ bay hơi, có thể bảo quản lâu dài, còn xăng thì bay hơi rất nhanh.

Lý Đông cũng đã chuẩn bị sẵn một ít dầu hỏa để dùng vào lúc mấu chốt, hoặc dùng thứ này để nấu ăn nướng thịt cũng tốt hơn xăng.

Không ngờ dầu hỏa ở nơi này lại có tác dụng.

Đổ rất nhiều dầu hỏa ra đây, sau đó lại đặt cơ quan, chỉ cần chạm vào cơ quan là sẽ gây nổ, ở đó có một cái kíp nổ.

Sau khi nổ tạo ra lửa, biết đâu có thể tạo thành đám cháy trên phạm vi rộng, có khi lại thiêu chết được mấy gã đó.

Mấy gã kia vẫn chưa xuống, Lý Đông bố trí xong bẫy rồi tiếp tục tiến lên.

Nhưng khi men theo lối mòn trong sơn động đi sâu vào, dường như tình hình có gì đó không ổn.

Bởi vì sơn động phía trước càng đi càng tối, thậm chí sau đó dần dần không nhìn rõ đường nữa, thế là anh định bật đèn pin chiếu sáng.

Nhưng chưa kịp bật thì đột nhiên thấy phía trước xuất hiện một ít ánh sáng.

Ánh sáng đó nhìn đặc biệt chói mắt, giống như ánh đèn pha phát ra, cũng giống loại đèn pin cầm tay.

Chương 847

Lại có người sao?

Nhóm Lý Đông kinh hãi, nhưng không ai nói lời nào.

Vương Bàn Tử vừa mới được Lý Đông giải cứu, lúc này đang vô cùng kích động, suýt chút nữa thì kêu thành tiếng.

Sau đó gã lập tức bị Vương Khải Toàn bịt miệng lại.

Vương Khải Toàn khẽ nói với gã: "Cái thằng này gây cho tôi quá nhiều phiền phức rồi, tôi bảo ông này, giờ đừng có gây thêm rắc rối cho tôi nữa.

Nếu giờ còn gây chuyện thì đừng trách tôi không khách khí.

Tôi nói cho ông biết, để tìm ông mà tôi đã gặp bao nhiêu nguy hiểm, suýt nữa thì tèo rồi.

Bất kể thế nào, sau khi ra ngoài ông phải mời tôi uống rượu, nếu không tôi đánh chết ông!" Vương Khải Toàn lúc này có ưu thế tâm lý tự nhiên đối với Vương Bàn Tử, cảm giác cuộc tranh cãi giữa hai người sắp ngã ngũ.

Nhưng Vương Bàn Tử lúc này lại hoàn toàn không thèm quan tâm đến điều đó, lúc nãy trong lòng gã vô cùng sợ hãi, nhưng nghe Vương Khải Toàn nói xong thì mắt gã trừng to, ánh mắt tràn đầy sát khí, cái vẻ mặt đó như thể nếu ánh mắt giết được người thì Vương Khải Toàn đã chết từ lâu rồi.

Tuy nhiên cả hai bên đều không phát ra tiếng động, lặng lẽ tiến về phía trước, đồng thời cũng không bật đèn pin.

Vì phía trước có ánh đèn thì chứng tỏ phía trước chắc chắn có người.

Nhưng phía trước rốt cuộc là ai thì chưa chắc, cần phải đặt một dấu hỏi lớn!

Vì thế hiện tại nhất định phải cẩn thận, cẩn thận và thật cẩn thận.

Cả nhóm nhanh chóng tiến tới, cuối cùng cũng đến chỗ có ánh đèn.

Quả nhiên ở nơi đó, họ lại nhìn thấy vài người.

Những người đó trông có vẻ trang phục như kẻ trộm mộ, mặc đồng phục thống nhất, chứng tỏ họ thuộc về một đoàn thể nào đó.

Thành thật mà nói, trộm mộ mà mặc đồng phục thống nhất thì hơi buồn cười, nhưng nhìn qua thì có vẻ chuyên nghiệp hơn đám Lý Đông nhiều.

Đôi khi trang phục thống nhất, khẩu hiệu thống nhất có thể tạo ra sức gắn kết mạnh mẽ, một việc nhỏ cũng có thể tạo ra ảnh hưởng rất lớn.

Sau khi Lý Đông nhìn thấy những người này, họ cũng nhìn thấy anh, nhưng không hề tỏ ra giận dữ mà nhường đường cho đi.

Cuối cùng Lý Đông đã đến gần chỗ ngọn đèn đang sáng kia.

Anh phát hiện vài người đó đang đứng quanh một cái thùng.

Nhưng những người này cũng im bặt không nói lời nào, nhìn ai nấy đều như bị câm vậy.

Lý Đông định nhìn kỹ xem bên trong là cái gì, nhưng Muộn Du Bình lại làm một động tác ra hiệu, ý bảo cứ tiếp tục tiến lên.

Thế là Lý Đông tiếp tục đi, những người khác cũng vậy, Vương Bàn Tử và Vương Khải Toàn vốn định nói gì đó nhưng cuối cùng cũng bị ép phải im miệng.

Sau khi cả nhóm đi qua chỗ ánh đèn đó, lại đến một nơi phía trước trông không có mấy ánh đèn, lại mò mẫm tiến bước trong bóng tối mà

không bật đèn pin.

Đi đến khi hoàn toàn không nhìn thấy ánh sáng phía sau nữa, Lý Đông mới nhịn không được hỏi: "Chuyện gì vậy?

Tình hình đó là sao?" Muộn Du Bình thấp giọng nói: "Những người đó thực tế là những kẻ xui xẻo!

Họ đã trúng cơ quan bên trong!

Lúc nãy nếu tôi nói chuyện với họ, tôi cũng sẽ trở thành một phần trong số họ, cũng trở thành kẻ xui xẻo đấy!" Vài kẻ trộm mộ đã trở thành những kẻ xui xẻo.

Tất nhiên, chuyện như vậy cũng là bình thường!

Nghề trộm mộ vốn dĩ cực kỳ nguy hiểm, phải đấu tranh với đủ loại cơ quan, đủ loại quái vật, mỗi lần vào trong cơ bản đều là thử thách giữa sự sống và cái chết.

Hồ Bát Nhất nghe vậy cũng gật đầu: "Mọi chuyện chắc là do ánh đèn đó phải không?

Ánh đèn đó lúc nãy tôi nhìn thấy có chút tà môn rồi!

Đó chẳng lẽ là kính chiếu yêu sao?" Muộn Du Bình gật đầu: "Đó là kính chiếu nhân." "Đó lại là cái thứ gì nữa?" Lý Đông nghe mấy người này nói mà cảm thấy càng lúc càng tà môn, chẳng còn cách nào, kiến thức về mảng này của anh thực sự quá thiếu sót, biết quá ít, căn bản không biết mấy người họ đang nói gì. "Đông ca, xem ra anh thực sự cần phải học tập nhiều hơn rồi, tuy bản lĩnh của anh rất tốt nhưng kiến thức về trộm mộ của anh dường như gần như bằng không.

Chắc anh cũng nghe qua mấy thứ như kính chiếu yêu rồi chứ?

Thứ này thực ra cũng giống vậy thôi!

Chỉ là nó không dùng cho người!

Tôi chỉ có thể nói thế thôi, chuyện sau này từ từ mà cảm nhận, không thể nói quá rõ, nói rõ quá biết đâu tôi lại gặp xui xẻo!" Có chuyện như vậy sao?

Chỉ cần nói ra là gặp xui?

Lý Đông thực tế không tin chuyện đó lắm, nhưng nhìn vẻ mặt mấy người họ rất chân thực, anh lại đột nhiên tin. "Dù thế nào đi nữa, tóm lại mấy người đó thực tế đã chết rồi, không phải người sống.

Chúng ta giờ cần tiếp tục tiến lên, đừng quản nhiều quá!

Tôi nghĩ hiện giờ ở nơi này có thể thấy, những người khác cơ bản đều là người chết, chỉ có mấy chúng ta là người sống thôi!" Nhưng Giải Liên Hoàn, một người khác trong đội ngũ, lại lạnh lùng nói: "Cái đó cũng chưa chắc, biết đâu, thực ra mấy người chúng ta cũng chết rồi thì sao?" Người vừa nói là Giải Liên Hoàn, trong đội ngũ này, ngoại trừ Muộn Du Bình ra thì ông ta là người lớn tuổi nhất.

Chương 848

Nếu xét về vai vế, thực tế ông ta là bậc tiền bối lớn nhất.

Ông ta luôn thể hiện kinh nghiệm phong phú nhất, tuy ít nói nhưng mỗi lần lên tiếng đều có đạo lý nhất định.

Vừa nghe vậy, Vương Bàn Tử cảm thấy không ổn ngay: "Giải thúc thúc, ông có sao không đấy, đừng có nói bừa được không?

Nhìn tôi thế này mà giống người chết à?

Tôi chẳng phải đang sống sờ sờ đây sao?" Nhưng Giải Liên Hoàn lại nghiêm túc lắc đầu: "Cái đó không chắc đâu, chẳng lẽ các cậu không biết tác dụng của cái kính đó sao?

Tác dụng của cái kính đó cực kỳ tà môn, sau khi bị ánh sáng của cái kính đó chiếu trúng, vấn đề sẽ trở nên cực kỳ nghiêm trọng.

Tuy đám trộm mộ phía trước là những kẻ xui xẻo, nhưng chúng ta thực tế cũng chẳng khá hơn bao nhiêu đâu." "Ông biết tác dụng của cái kính đó không?" Cả nhóm đều lắc đầu, tỏ ý căn bản không biết tác dụng của cái kính đó.

Nếu thực sự biết tác dụng của nó thì họ đã không ở trong tình cảnh này mà thảo luận rồi.

Giải Liên Hoàn thấy phản ứng của mọi người không đúng, liền cười lạnh một tiếng nói: "Tất nhiên mấy thứ này tôi cũng chỉ nghe kể lại thôi.

Nghe nói tác dụng lớn nhất của cái kính đó là có thể để quỷ nhìn thấy người.

Tất nhiên trên thế giới này rốt cuộc có thực sự có quỷ hay không thì chưa xác định được.

Vì những thứ chúng ta gặp cho đến nay đều chỉ là một số quái vật mà thôi.

Ý tôi là, nếu chuyện này là thật, thì nếu chúng ta bị cái kính đó chiếu trúng, chúng ta sẽ trở thành mục tiêu của những thứ đó, chúng ta có khả năng bị hoán đổi linh hồn với chúng." "Lại là một loại phương pháp trường sinh sao?" Nghe cách nói của Giải Liên Hoàn như vậy, Lý Đông lập tức phản ứng lại ngay.

Cơ bản là những cái gọi là phương pháp trường sinh bất lão trên thế giới này phần lớn đều như vậy, lợi dụng phương pháp đặc biệt để bảo tồn ký ức của một người, sau đó thông qua những ký ức đó để đoạt lấy cơ thể của người khác, rồi tiếp tục sống tiếp, cứ như vậy nếu có thể không ngừng tuần hoàn thì tương đương với trường sinh bất lão. "Nhưng phương pháp này của tôi dường như cũng tương đương với sự tàn bạo vô cùng nhỉ." Muộn Du Bình nghe vậy cũng gật đầu, tỏ ý tình hình thực tế đúng là như vậy.

Giờ bị ánh đèn đó chiếu trúng, thực tế là đã bị chọn làm mục tiêu rồi, chỉ là vì họ không nói chuyện ở nơi đó nên tạm thời được an toàn, nhưng về sau nếu bất thình lình gặp phải thứ gì khác thì sẽ có chút nguy hiểm.

Lý Đông nghe vậy cũng gần như hiểu được ý tứ trong lời nói của mấy người họ.

Đã như vậy, trong lòng Lý Đông đột nhiên nảy ra một ý tưởng táo bạo.

Đó là không làm thì thôi, đã làm thì làm cho trót, quay lại đập nát cái kính đó luôn.

Anh là một kẻ rất liều mạng, hoặc có thể nói là một kẻ rất nóng nảy, có thể coi là 'đại ca nóng tính'.

Nếu cái thứ đó mang lại phiền phức như vậy, thì nếu trực tiếp đập nát cái kính đó đi thì kết quả sẽ thế nào?

Nghe thấy ý định của Lý Đông, mấy người kia tái mét mặt mày.

Ngay cả hạng người gan to tày trời như Vương Khải Toàn cũng thấy hơi khó tin: "Đông ca, ý tưởng của anh táo bạo quá đấy, cái thứ đó tôi nghe nói chưa bao giờ có ai dám đập nát kính cả.

Nếu đập nát nó đi, biết đâu sẽ xảy ra chuyện không tưởng, tôi nghĩ tốt nhất là bớt một việc đi.

Giờ chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây mới được, nếu chúng ta lãng phí thời gian ở chỗ này thì biết đâu sẽ mất cơ hội ra ngoài.

Chúng ta thoát ra khỏi chỗ này không hề dễ dàng, giờ vất vả lắm mới có cơ hội, lại lãng phí thời gian ở đây sao?" Lý Đông cũng chẳng còn cách nào, đành phải trình bày ý định của mình cho mấy người kia.

Tuy hiện tại thực sự là thời gian tốt nhất để thoát ra, nhưng con người thường là vậy, khi cảm thấy sắp thành công thì thực tế lại là lúc nguy hiểm nhất.

Hiện giờ trông có vẻ như đã tìm được đầu lâu, nếu trong tình huống bình thường thì chắc là ra ngoài được rồi, nhưng thực tế hiện tại nguy hiểm họ gặp phải vẫn không ít, hoặc hiện tại những mối đe dọa tiềm tàng là cực kỳ nhiều.

Mấy con cương thi lông đen kia không biết đã chết chưa, mấy thứ đó còn chưa nói tới, nhưng giờ lại có thêm những thứ kỳ quái khác, cái kính chiếu người kia cũng là một mối đe dọa cực lớn, nếu không trừ khử nó thì có thể nguy hiểm đến tính mạng bất cứ lúc nào.

Bắt buộc phải loại bỏ mối đe dọa đó.

Càng tiếp cận thành công thì càng phải cẩn thận, không được để công cốc.

Sau khi Lý Đông giải thích một hồi, những người khác mới gật đầu, thấy dường như cũng đúng.

Nếu sắp thành công mà đắc ý quên hình, quên đi hiểm nguy thì thực sự sẽ mang lại tai họa diệt vong, khiến kết cục cuối cùng trở nên đáng tiếc.

Vì vậy kết quả là thế này, họ quay lại đường cũ.

Khi quay lại đường cũ, từ đằng xa đã thấy chỗ đó đang sáng đèn, giống như lúc trước, nơi đó có mấy người cũng rất kỳ lạ, đứng đó không nói lời nào, căn bản chẳng làm gì cả, trông vô cùng kỳ quái.

Lý Đông tự nhiên không có ngu ngốc đến mức chạy lại đó, anh trực tiếp đứng từ xa ném một cái kíp nổ tới.

Cái kíp nổ đang cháy đó được Lý Đông ném đi một khoảng cách năm sáu mươi mét.

Cũng chỉ có sức tay của anh mới có thể ném xa năm sáu mươi mét trong môi trường khép kín như thế này, nếu đổi lại là người bình thường thì chắc chắn không ném xa được như vậy.

Sau đó nghe một tiếng 'oành' vang dội, một tiếng nổ lớn phát ra.

Sau tiếng nổ lớn đó, đoạn đường bên kia trực tiếp sụp đổ, sau khi sụp đổ thì ánh đèn ở đó cũng biến mất, cả lối đi chìm vào bóng tối mịt mù.

Lý Đông bật đèn pin lên, muốn xem xung quanh rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.

Kết quả không ngoài dự đoán, anh đột nhiên phát hiện dường như thực sự có chuyện sắp xảy ra.

Đúng vậy, anh nghe thấy tiếng bước chân.

Đó là một loại tiếng bước chân vô cùng dồn dập, cũng chẳng biết

truyền tới từ đâu.

Chương 849

Nhưng nơi họ đang đứng trông giống như một đường hầm, trong một đường hầm như thế này, nguồn âm thanh đáng lẽ phải từ hai đầu đường hầm.

Nhưng một bên của đường hầm đã bị thuốc nổ làm sụp đổ, căn bản không thể đi qua được, chẳng lẽ quái vật đến từ hướng phía trước sao?

Hoặc là người của ai đó.

Mấy người họ toàn thân đề phòng nhìn về hướng đó, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Giờ thì không quản được nhiều nữa.

Lý Đông đã quyết định rồi, hễ đã làm chuyện gì thì tự nhiên phải gánh chịu hậu quả, hiện tại anh đã sẵn sàng gánh hậu quả rồi, bất kể hậu quả là gì cũng phải gánh lấy, bất kể là quái vật gì cũng trực tiếp tiêu diệt luôn.

Không đúng, tiếng bước chân đó dường như không phải từ lối đi mà từ trong tường truyền ra.

Trong tường có khả năng có quái vật chui ra.

Chuyện như thế này Lý Đông đã sớm thấy qua rồi, nên cũng không cảm thấy kỳ quái.

Dù sao cũng là thấy nhiều rồi thành quen!

Quả nhiên không lâu sau, anh thấy trên tường xuất hiện bóng đen.

Đúng thế, bóng đen trên tường đó không phải từ nơi khác chiếu lên tường, mà là có thứ gì đó từ trong tường chui ra.

Cái thứ đó cũng không biết là cái gì!

Nhưng Lý Đông không hề do dự, ngay khoảnh khắc nhìn thấy bóng đen, đao trong tay anh đã xuất ra, trong khoảnh khắc đó đao trong tay anh đã vạch ra một đường sắc lẹm.

Sau đường đao đó, bóng đen trên tường lập tức bị trảm thành hai đoạn, Lý Đông có thể nghe rõ bên trong truyền ra một tiếng thảm thiết đầy không cam lòng, cuối cùng cái bóng đen đó biến mất.

Nhưng sau một bóng đen đó, phía sau dường như còn có mấy bóng đen khác.

Có điều những bóng đen kia dường như đã dừng tiếng bước chân lại.

Đúng vậy, lúc nãy có thể thấy bóng đen càng lúc càng lớn, vừa rồi anh ước chừng cái bóng đã lớn đến một mức độ nhất định, gần như chạm vào tường rồi nên mới vung một đao tới.

Nhưng mấy cái bóng đen nhỏ phía sau vốn dĩ cũng đang dần to lên, giờ mấy gã đó dường như lại đang từ từ nhỏ lại, chẳng lẽ chúng đang lùi lại sao?

Đám gia hỏa này cư nhiên biết sợ hãi mà chạy thẳng luôn sao?

Nơi này quả thật tà môn!

Vốn dĩ nếu theo tính khí của Lý Đông thì chắc chắn phải đuổi theo tiêu diệt sạch đám đó mới đúng.

Tiếc là hiện tại không có nhiều thời gian, nên anh lắc đầu, thầm nghĩ tha cho chúng một mạng.

Sau khi dẹp bỏ mấy con quái vật đó, cả nhóm lại tiếp tục lên đường.

Trên suốt quãng đường, Lý Đông cảm thấy tình hình vô cùng bất

ổn.

Anh lắc đầu nói: "Tôi thấy vấn đề dường như không đơn giản như vậy, tôi nghĩ muốn thoát ra ngoài e là không dễ dàng đâu." Những người khác đều kỳ lạ, nhíu mày nhìn Lý Đông, ý anh là sao?

Chẳng lẽ bên trong có quỷ quái gì tồn tại à?

Nguyên bản là truy tìm thông tin phía trước, kết quả lại bị dạt đến cái nơi như thế này, hiện tại ở cái nơi này căn bản không thoát ra được thì phải làm sao?

Giờ vất vả lắm mới tìm được cách ra, Lý Đông lại đột nhiên nói không ra được, không đơn giản như vậy, nên chẳng khác nào tạt một gáo nước lạnh vào đầu mọi người.

Lý Đông nhìn mọi người: "Tôi nghĩ hiện tại chắc chắn có một người đang ở từ xa lặng lẽ quan sát chúng ta.

Thực tế là với loại thí nghiệm như thế này, chắc chắn có một kẻ thành công.

Kẻ thành công đó thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng mấy con quái vật tôi gặp lúc này cơ bản đều là sản phẩm thất bại.

Tuy mức độ thất bại khác nhau, nhưng rốt cuộc tất cả chúng đều là hàng lỗi, là đám quái vật được nuôi dưới trướng kẻ thành công thực sự kia thôi.

Đám quái vật đầu người tôi gặp lúc nãy là như vậy, và mấy con cương thi lông đen gặp sau đó cũng y như vậy." "Nói trắng ra là, lũ khốn đó chẳng qua chỉ là vật thí nghiệm được kẻ đứng sau nuôi dưỡng mà thôi." Nghe Lý Đông nói vậy, mọi người chợt thấy dường như cũng có đôi chút đạo lý.

Chuyện Phong Sư Cổ mà họ gặp lúc trước cũng tương tự.

Những kẻ đó lấy danh nghĩa giúp người ta hồi sinh, nhưng thực tế kẻ thực sự được sống lại chỉ có một, thậm chí còn chẳng phải hồi sinh thật sự, những người còn lại cơ bản đều bị biến thành vật thí nghiệm hoặc tế phẩm.

Có lẽ tình hình hiện tại cũng không khác là bao, đám quái vật đầu người kia thực chất cũng bị lừa, bị biến thành vật thí nghiệm ở nơi quỷ quái này, và chỉ có kẻ thực sự thực hiện thí nghiệm đó mới có khả năng được hồi sinh thật sự.

Lý Đông thấy sắc mặt mấy người họ không được tốt, bèn nói tiếp: "Hiện giờ tôi cũng chỉ là suy đoán thôi, mọi người hãy chuẩn bị tâm lý cho tốt, đừng tưởng rằng sắp được ra ngoài rồi, tình hình có thể sẽ càng nguy hiểm hơn, cho nên mọi người phải luôn giữ cảnh giác, đối thủ thực sự của tôi vẫn chưa xuất hiện đâu!" Vương Khải Toàn nghe xong liền gật đầu lia lịa: "Lời này cực kỳ có lý.

Những kẻ đó chắc chắn không phải người thường, đã có thể nuôi được nhiều quái vật lợi hại như vậy thì sao có thể là hạng tầm thường được.

Mấy con hắc mao cương thi kia đã có thể nói chuyện, chắc hẳn đám khốn kiếp chôn trong tổ mộ này là bị lừa thảm nhất, giờ biến thành cái dạng người không ra người quỷ không ra quỷ, thế mà đến giờ vẫn không có ý hối hận, rõ ràng kẻ đứng sau rất giỏi thao túng tâm lý, chúng ta tốt nhất nên chuẩn bị kỹ càng." Đang nói chuyện, Lý Đông bỗng nghe thấy phía sau truyền đến một hồi tiếng bước chân.

Tiếng bước chân đó rất nặng nề, không biết là quái vật gì, nghe có chút giống tiếng bước đi của mấy con hắc mao cương thi.

Nếu là hắc mao cương thi thì phiền phức rồi, rõ ràng hai cái bẫy thiết lập phía trước căn bản không thiêu chết được chúng.

Nhưng giờ lại nảy sinh một vấn đề khác, đường hầm đã bị đánh sập hoàn toàn, chẳng lẽ đám hắc mao cương thi đó có thể đi xuyên qua sao?

Chương 850

Nghi vấn đó nhanh chóng có lời giải, không sai, đám hắc mao cương thi đó chắc chắn có cách, Lý Đông không muốn lãng phí thời gian, tiếp tục chạy về phía trước.

Lý Đông ôm cái hộp chạy lên trước, những người khác bám sát theo sau.

Trong hộp chứa một cái đầu lâu, vị trí bên trong có vẻ khá trống trải, khi chạy, cái đầu lâu va đập vào thành hộp phát ra những tiếng 'bồm bộp', nó cứ nảy lên nảy xuống khiến Lý Đông có cảm giác điềm báo không lành.

Nhưng hiện tại nếu dừng lại xử lý thì cũng chẳng giải quyết được gì, nếu bị đám hắc mao cương thi kia bắt được thì càng phiền hơn, tuy không hẳn là đánh không lại nhưng sẽ cực kỳ tốn thời gian.

Rốt cuộc phải làm sao mới đối phó được chúng?

Chẳng lẽ phương pháp sử dụng không đúng?

Lý Đông vốn luôn tin vào võ lực.

Anh cho rằng trên đời này không có cái gọi là phòng ngự tuyệt đối, nếu có thì chỉ chứng minh một vấn đề: lực tấn công không đủ hoặc vũ khí không đủ mạnh.

Nếu lực tấn công đủ lớn thì bất kể thứ gì cũng không phòng ngự nổi, trước đây anh luôn tin đao có thể giải quyết mọi vấn đề.

Lần này anh vẫn nghĩ vậy, chỉ là lúc trước đã dùng sai phương pháp.

Nhưng giờ thì có cách nào không?

Có vẻ như cũng chưa có, nên chỉ đành tiếp tục tiến lên.

Chạy được một lúc, họ phát hiện phía trước là một ngõ cụt.

Thực ra đoạn đường hầm này không hẳn là cụt ngay từ đầu, mà là do chỗ này đã bị sập, bị nổ tung thành đống đá vụn, ở đó có một cánh cửa.

Cánh cửa đá kia trông có vẻ không quá kiên cố, Lý Đông rút vũ khí ra, đục thủng cửa đá.

Kết quả sau khi xuyên qua cánh cửa, anh chợt nhận ra đây chính là lối ra của nơi họ vừa rơi xuống lúc nãy.

Đi một vòng lớn bên ngoài, cuối cùng lại quay về điểm xuất phát.

Nhìn thấy cục diện này, mấy người họ đều cảm thấy ảo não.

Rõ ràng ngay từ đầu họ đã chọn sai cửa, nếu chọn hướng này có khi đã trực tiếp tìm được đầu lâu rồi.

Lý Đông mang cái đầu lâu đặt vào vị trí trung tâm, sau đó đem những mảnh xương sườn còn lại của gã nhọ nhen kia ghép lại với nhau.

Phải thừa nhận trông chúng thực sự rất hài hòa, và cái đầu lâu này chính xác là của bộ xương này.

Vì quan tài ở đây cơ bản đều là loại nhỏ, nên nếu nhét vào thì cảm giác hơi thiếu tôn trọng.

Thế là Lý Đông dùng giấy trắng gấp một cái quan tài, sau khi qua Hệ thống nâng cấp, kích thước của nó đã to bằng quan tài bình thường.

Loại quan tài giấy này Lý Đông đã từng dùng để mai táng không ít người, lần này anh cũng đặt toàn bộ bộ xương vào trong, ghép lại thành hình dáng người bình thường.

Lý Đông nói với bộ xương: "Cát bụi trở về với cát bụi!

Giờ tôi đã tìm lại đầu lâu cho anh, hãy mở phong ấn giúp tôi ra ngoài đi." Hành động này trông có vẻ hơi ngớ ngẩn.

Lý Đông cũng không biết tại sao mình lại nói ra những lời thần thần xác xác như vậy.

Dù sao cũng chỉ là một bộ xương thôi mà.

Người sống mới là người, chết rồi thì chỉ là một vật phẩm!

Mà một vật phẩm thì có tác dụng gì chứ?

Chẳng lẽ nơi này thực sự có phong ấn sao?

Kết quả là không có gì xảy ra, nhưng ngay khi anh vừa dứt lời, phía sau lại truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Hóa ra mấy con hắc mao cương thi kia đã đuổi tới!

Đương nhiên không chỉ có chúng, còn có mấy con quái vật kỳ dị khác, có con đầu người, có con là cương thi, nhưng đám cương thi đó trông cực kỳ xấu xí.

Tất nhiên cũng có một gã cương thi trông khá giống người, thậm chí da dẻ cũng gần như người thường, cơ bản không khác gì người sống.

Chỉ có điều trong miệng gã mọc ra hai chiếc răng nanh nhọn hoắt, đôi mắt phát ra ánh sáng xanh le lói, minh chứng gã không phải là con người bình thường.

Quan trọng nhất là gã này lại sống chung với đám quái vật kia, điều đó vô cùng bất thường.

Trong đám đông đối diện, gã quái vật giống người kia nhìn thấy Lý Đông liền lên tiếng: "Quả nhiên lợi hại, trong tình cảnh khó khăn như vậy mà lại có thể tìm về cái đầu lâu đó để mở phong ấn!

Đã vậy thì hãy để ta cùng ra ngoài đi.

Như thế thế giới này sẽ vô cùng đặc sắc!

Ta bị nhốt ở nơi này quá lâu rồi, đã đến lúc phải ra ngoài!" Lý Đông liếc gã một cái rồi lắc đầu: "Thôi đi, người sống ra người sống, chết ra chết.

Đã chết rồi còn muốn nghịch thiên, làm ra bao nhiêu chuyện thương thiên hại lý.

Giờ hãy ngoan ngoãn ở lại đây vĩnh viễn đi!" Lý Đông cầm đao trong tay, những gì anh đoán trước đó cơ bản là đúng.

Đám quái vật nơi này muốn lợi dụng anh, biến anh thành kẻ đi tìm những thứ đó để phá vỡ phong ấn.

Chương 851

Giờ mọi chuyện đã rõ ràng, quả thực là như vậy!

Nhưng dù có thế thật thì Lý Đông cũng không để bọn chúng đạt được mục đích, đùa gì vậy, đám này mà ra ngoài thì gây ra họa lớn đến nhường nào.

Tai họa lớn như vậy, anh tuyệt đối không thể thả gã ra.

Nhưng gã cương thi giống người kia lại cười: "Phải công nhận là anh rất lợi hại, nhưng anh thực sự nghĩ có thể cản bước tôi sao?

Trên đời này ai có thể cản được tôi.

Giờ tôi không chỉ hồi sinh mà còn sẽ trở thành chúa tể thế giới này, không ai ngăn cản nổi đâu." Phải thừa nhận là gã này cực kỳ tự tin.

Dù sao mấy gã sắp đạt đến trạng thái hoàn mỹ đều có một đặc điểm chung là thân thể đao thương bất nhập.

Ngay cả Lý Đông cũng chỉ có thể để lại một vết thương nhỏ trên người gã, còn tác dụng thế nào thì chưa rõ.

Còn những người khác hay vũ khí thông thường thì càng không thể gây tổn thương cho bọn chúng.

Đúng lúc đó, Lý Đông bỗng phát hiện cái quan tài giấy anh vừa làm bỗng nhiên bốc cháy!

Không sai, một cái quan tài giấy lại cháy lên hừng hực.

Chẳng lẽ có lỗi gì sao?

Hình như cũng không quá bất ngờ.

Có lẽ cái đầu lâu và những phần xương kia có liên hệ nhất định, hoặc chứa chất hóa học đặc thù nào đó, bình thường thì không sao

nhưng khi ghép lại sẽ xảy ra phản ứng hóa học dẫn đến hỏa hoạn.

Chỉ có điều đám cháy này đến thật không đúng lúc, không gian nơi này vốn đã hẹp, hỏa hoạn xảy ra khiến chỗ đứng càng thu hẹp hơn.

Dù không sợ lửa nhưng cũng chẳng ai muốn đứng thẳng vào trong đống lửa cả!

Phen này có chút phiền phức rồi.

Nhưng trong đám cương thi quái vật đối diện lại xuất hiện sự khủng hoảng.

Bởi vì chúng phát hiện trong cái quan tài đang cháy kia, dường như có thứ gì đó đang đứng dậy.

Đúng thế, một bộ xương hoàn chỉnh đang đứng lên, khiến người ta cảm thấy không thể tin nổi.

Lý Đông cũng không ngờ thứ này lại có hiệu quả như vậy!

Anh nhớ lại xưởng gia công đầu lâu gặp lúc trước, chẳng lẽ điểm mấu chốt nằm ở cái đầu lâu đó sao?

Bên trong nó chứa vật chất đặc thù có thể tiến hành gia công?

Nhưng giờ không còn thời gian để phán đoán nữa, vì bộ xương đó sau khi đứng dậy đã rút từ đâu ra một con đao bằng xương, trực tiếp nhảy vọt qua đỉnh đầu Lý Đông, lao thẳng vào đám cương thi.

Một trận chiến trông có vẻ không mấy khó khăn bắt đầu, đúng vậy, đây là trận chiến áp đảo về cấp bậc.

Lý Đông nhìn gã đàn ông bộ xương cầm đại đao mà trong lòng cảm thấy không phục.

Nếu cứ thế này thì chẳng lẽ anh lại không bằng một bộ xương sao?

Lý Đông không tin vào chuyện đó.

Một bộ xương khô có thể cử động vốn đã là chuyện cực kỳ khó tin rồi.

Vì những thứ như bộ xương chiến binh thế này chỉ thường thấy trong tiểu thuyết hay trò chơi, vậy mà giờ lại xuất hiện sống động trước mắt, còn đánh đấm với đám cương thi kia, quan trọng nhất là đám cương thi trước mặt gã dường như không có sức phản kháng, gã đánh cho bọn chúng lùi bước liên tục, rõ ràng chúng không thể vượt qua cửa ải của bộ xương này.

Chẳng lẽ đây mới là cách thức mở cửa đúng đắn của nơi này?

Có thể sao?

Chẳng lẽ thực sự tồn tại những vấn đề cần phải có pháp môn đặc thù mới giải quyết được?

Lý Đông vốn chẳng bao giờ tin vào chuyện đó.

Theo anh, trên đời này không có gì đao không giải quyết được, nếu dùng đao không được thì dùng kim cương thiểm.

Nếu kim cương tán cũng không xong thì dùng công cụ khác, chỉ cần có công cụ đủ mạnh thì chắc chắn sẽ đánh bại được quái vật.

Bởi vì anh luôn tin vào một triết lý mạnh mẽ: trên đời này không có phòng ngự tuyệt đối, nếu có thì là do lực tấn công chưa đủ.

Đúng vậy, chỉ khi lực tấn công không đủ mới có cái gọi là phòng ngự tuyệt đối, nếu lực tấn công đủ mạnh thì mọi phòng ngự đều vô nghĩa, chắc chắn sẽ bị phá vỡ.

Có vô số sự thật đã chứng minh điều đó.

Nhưng lúc này, nhìn bộ xương kia đại sát tứ phương trong đám quái vật, Lý Đông không khỏi há hốc mồm.

Đám quái vật vốn tưởng đã sắp được ra ngoài, kết quả lại gặp phải chuyện này, muốn lùi lại cũng không kịp nữa.

Sức chiến đấu của bộ xương này đơn giản là bùng nổ, gã giết chóc điên cuồng, dường như không con quái vật nào có khả năng chạy thoát, bộ xương không chỉ mạnh mà tốc độ còn cực nhanh, quan trọng nhất là dường như gã đã khóa chặt từng con quái vật, không cho phép bất cứ con nào trốn thoát, tốc độ của gã quá nhanh khiến chúng không có đường lui.

Nhóm Lý Đông sững sờ đứng nhìn, giờ cũng không biết nên làm gì.

Đúng là một kết cục bất ngờ.

Chương 852

Giải Liên Hoàn lại cảm thấy chuyện này có vẻ đúng hướng, ông lắc đầu, có lẽ chuyện trên thế giới này thực sự là cát bụi trở về với cát bụi, để đối phó với đám người này thì phải để người gác cổng của nơi này ra tay.

Rõ ràng người gác cổng này đã đủ sức đối phó bọn chúng rồi, không cần chúng ta phải ra tay nữa.

Vương Khải Toàn thì lại cảm thấy hơi không vui, thực tế tuy ở nơi này cửu tử nhất sinh nhưng gã đã nhanh chóng quên béng mấy chuyện đó rồi, giờ trong đầu gã chỉ đang tính toán xem ra khỏi đây có thu hoạch được gì không, kiếm được bao nhiêu tiền.

Đúng vậy, Vương Bàn Tử cũng nghĩ y hệt.

Hai gã này có đặc điểm rất giống nhau là cực kỳ tham tiền, thậm chí chỉ cần thấy tiền là quên luôn nguy hiểm vừa trải qua, giờ cả hai đang vắt óc suy nghĩ xem làm sao để kiếm chác từ nơi này, nếu về tay không thì đối với họ, đây là một chuyến đổ đấu thất bại, mà thất bại thì xui xẻo lắm, tục ngữ có câu 'trộm không đi tay không'.

Đã đi thì phải mang thứ gì đó về, nếu không thì lỗ nặng, lần này họ đã bỏ ra quá nhiều tâm huyết, đi qua bao nhiêu nơi quái dị rồi.

Vương Bàn Tử nhìn quanh một hồi, bỗng phát hiện nơi này thực sự có đồ tốt.

Hắn tìm thấy một món cổ vật trông giống như một miếng Hổ phù.

Thứ như Hổ phù ở thời cổ đại cực kỳ hữu dụng, tương đương với tín vật.

Vì thời xưa việc truyền tin rất khó khăn nên phải dùng những thứ

này làm tín vật, thường là hoàng đế ban cho tướng quân.

Không ngờ ở đây lại có thứ này.

Nhìn thấy món đồ đó, Vương Bàn Tử lập tức mừng rỡ.

Trộm không đi tay không, lần này tuyệt đối không đi tay không.

Món này mang ra ngoài chắc chắn bán được giá hời.

Dù sao cổ vật thế này không phải muốn tìm là thấy, cực kỳ có giá trị.

Là dân đổ đấu, họ tất nhiên biết giá trị của những thứ này, thật giả thế nào cũng dễ dàng nhận ra, Vương Bàn Tử biết món mình đang cầm là hàng thật giá thật, dù chưa biết giá chính xác là bao nhiêu nhưng chắc chắn chuyến này không trắng tay.

Nhưng Vương Khải Toàn nhìn thấy cảnh đó thì vừa hâm mộ vừa ghen tị, hận sao mình không đi xem xét sớm hơn một chút để rồi bị tên Béo kia hớt tay trên.

Vì lúc trước tên Béo đó mất tích làm gã tốn bao nhiêu thời gian công sức đi tìm, nên mỗi lần cãi nhau Vương Khải Toàn đều mang chuyện đó ra nói để chiếm ưu thế, kết quả giờ Vương Bàn Tử lại thắng một ván.

Thế là Vương Khải Toàn túm lấy Vương Bàn Tử: "Tôi không cần biết, tóm lại hai chúng ta là anh em, chắc chắn là anh em, vì cả hai đều béo, mặt mũi cũng giống, đến tính cách cũng tương đồng.

Anh xem chúng ta giống nhau nhiều điểm như vậy, chứng tỏ kiếp trước chắc chắn là anh em, mà đã là anh em thì có bảo bối phải cùng chia sẻ, tôi không quan tâm, tóm lại món này bán đi phải chia cho tôi một nửa, nếu không chia thì không anh em gì hết, có tin không?

Nếu coi tôi là anh em thì món này nhất định phải chia nửa, anh suy

nghĩ kỹ chưa?

Có chia không?" Nhưng Vương Bàn Tử nghe xong liền không đồng ý, hắn cười hì hì bảo Vương Khải Toàn: "Thế thì không được.

Anh nói đúng, chúng ta quả thực là anh em vì quá giống nhau, nhưng anh chưa nghe câu 'anh em ruột cũng phải tính toán rõ ràng' sao?

Tuy là anh em nhưng không thể tùy tiện chia chác như vậy được, chia thế thì hỏng hết, phải tính toán rạch ròi mới là anh em tốt." Vương Bàn Tử nói nghe rất có lý khiến Vương Khải Toàn không biết phản bác thế nào, nhưng gã cảm thấy nếu không tìm được đồ tốt ở đây thì lần này gánh lấy thất bại rồi, cuộc cãi vã của hai người vẫn chưa kết thúc đâu, chưa biết ai thắng ai thua đâu, tóm lại Vương Khải Toàn cực kỳ không phục, không muốn bị Vương Bàn Tử lấn lướt.

Thế là gã lại sục sạo tìm kiếm, rồi đột nhiên mắt gã sáng lên khi thấy một thứ rất kỳ lạ.

Đúng thế, thứ đó trông như một cái trứng lớn.

Một cái trứng cực đại, to bằng quả bóng rổ.

Loại trứng to thế này không phải chim chóc bình thường có thể đẻ ra được, chứng tỏ sinh vật đó phải rất khổng lồ.

Mà thời buổi này làm gì còn sinh vật nào to lớn như vậy nữa.

Để lớn được như thế cần lượng thức ăn khổng lồ, môi trường hoang dã hiện nay không cho phép điều đó.

Chỉ có thời tiền sử, thời đại khủng long với thảm thực vật phong phú, quang hợp mạnh mẽ mới có thể nuôi sống những sinh vật khổng lồ như vậy, còn bây giờ thì tuyệt đối không thể, thảm thực vật quá ít, chỉ có động vật nhỏ mới tồn tại được, lớn nhất cũng chỉ là voi.

Mà voi thì không đẻ trứng, nên đây chắc chắn là trứng khủng long.

Mà lại là một hóa thạch trứng khủng long.

Vương Khải Toàn có được món đồ liền mừng rỡ múa tay múa chân, cảm thấy bảo bối này còn xịn hơn của Vương Bàn Tử nhiều, vì nó có niên đại xa xưa hơn hẳn miếng hổ phù kia.

Vương Khải Toàn định khoe khoang một trận trước mặt Vương Bàn Tử.

Nhưng Vương Bàn Tử lại chẳng thèm để ý, hắn trưng ra bộ mặt khinh khỉnh, lạnh lùng cười một tiếng: "Cái đó trông thì có vẻ đẳng cấp đấy, nhưng suy cho cùng cũng chỉ là một cục đá thôi, một cục đá thì đáng bao nhiêu tiền?

Hóa thạch thì đã sao?

Chẳng có tác dụng gì mấy, nhìn xem, chỉ có thứ trong tay tôi mới thực sự là tiền tươi thóc thật, là bảo bối cổ vật, nên anh đừng có ra vẻ trước mặt tôi, món nào lợi hại hơn thì ai cũng rõ rồi." Vương Khải Toàn hơi khựng lại, cũng thấy hóa thạch trứng khủng long hình như không bán được bao nhiêu tiền, cùng lắm chỉ có giá trị sưu tầm thôi chứ chẳng có tác dụng thực tế gì.

Đối với hai kẻ tham tài này, họ chỉ thích thứ gì thực sự ra tiền, còn không thì cũng chẳng mấy mặn mà.

Nhưng Vương Khải Toàn vẫn tiếp tục tìm kiếm, cuối cùng thực sự tìm thấy một món bảo bối.

Đó là một khối phỉ thúy, một khối phỉ thúy cực lớn, to chừng một thước vuông.

Một khối phỉ thúy to nhường này thực sự cực kỳ hiếm gặp.

Ít nhất là những kẻ chơi đổ thạch nếu thấy khối này chắc chắn sẽ

nhảy cẫng lên vì sung sướng, đúng vậy, trên đời này hiếm thấy khối phỉ thúy nào lớn như vậy, đây cơ bản là loại bảo thạch khổng lồ, nếu mang ra bán thì chắc chắn là vô giá.

Lần này Vương Khải Toàn mới thực sự đắc ý.

Chương 853

Nhưng Vương Bàn Tử bắt đầu đỏ mắt ghen tị, cảm thấy Vương Khải Toàn gã này thật không biết điều, lại có thể vớ được khối phỉ thúy to thế.

Nhưng Vương Bàn Tử cũng chẳng thèm, thứ đó tuy tốt thật nhưng có thực sự bán được không?

Chắc là không đâu.

Mang món đó ra bán dễ gây ra chuyện lớn lắm.

Nên giờ chỉ có thể đứng nhìn thôi.

Nhưng Vương Khải Toàn lại không chịu: "Tôi thấy anh đúng là vịt chết còn cứng mỏ, tóm lại lần cãi vã này tôi thắng, lần sau chú ý nhé, nếu muốn cãi nhau tiếp thì cứ việc, nhưng hiện tại tôi thắng rồi, đã phân thắng bại thì phải nhận, đừng có quỵt nợ biết chưa?

Nếu không nhận thì mất hay lắm, nhớ lần sau tìm lý do tốt hơn mà cãi với tôi." Hai người đúng là một cặp bài trùng, đến lúc này rồi còn đứng tranh luận mấy chuyện đó.

Ở phía bên kia, trận chiến giữa bộ xương và đám quái vật dường như đã ngã ngũ, bộ xương tuy mạnh nhưng đám quái vật đông và cũng rất dữ tợn, kết quả là cả hai bên đều lưỡng bại câu thương, đám quái vật và cương thi đều đã chết sạch, nhưng bộ xương cũng gục ngã, xương cốt rã rời khắp nơi, nơi này hoàn toàn yên tĩnh trở lại, thậm chí cả sơn động bắt đầu rung chuyển dữ dội, trông như sắp sập đến nơi.

Lý Đông không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này, nhưng hiện tại lối ra đã xuất hiện trước mặt.

Phía trước đường hầm có ánh sáng lờ mờ, nhìn thấy vậy, họ lập tức men theo con đường đó thoát ra ngoài.

Ngay khi vừa ra khỏi hầm, phía sau liền truyền đến một trận chấn động kịch liệt, cảnh tượng đó còn đáng sợ hơn cả động đất, cái động đất ban nãy đã hoàn toàn biến thành một đống phế tích, dường như không còn tồn tại nữa.

Lý Đông không ngờ chuyến phiêu lưu này lại có kết cục như vậy, đi truy tra Thiết Diện Sinh mà cuối cùng chẳng tra được gì, ngược lại còn gặp bao nhiêu nguy hiểm.

Nhưng mặc kệ, anh cũng đã thu thập được một chút manh mối, trong cái gọi là 18 tầng địa ngục đó đã có chút manh mối về Thiết Diện Sinh, nên anh định sau này có cơ hội sẽ đi tìm hiểu thêm, còn giờ thì cần quay về.

Dù sao lần này đi cũng quá lâu rồi, rời xa thành phố lâu quá sẽ cảm thấy lạc lõng với thế giới, nên anh cần về thành phố nghỉ ngơi một thời gian.

Tuy anh không phải người thường, nhưng dù thế nào thì sự mệt mỏi tích tụ suốt thời gian qua cũng không phải ai cũng chịu đựng được.

Giờ anh cần nghỉ ngơi vài tháng để hồi phục hoàn toàn, nếu không sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến bản thân, hiện tại anh là người có thân phận, không thể để cơ thể chịu tổn thương vô ích được.

Sau khi về Trường Sa, Lý Đông ở nhà cùng mấy cô người phụ nữ của mình vài ngày.

Giờ nhà anh chẳng khác nào một khu vui chơi giải trí thực thụ.

Mấy cô nàng này thật chẳng ra sao, cái gì hay ho cũng lôi ra chơi hết một lượt, hoặc là rủ nhau đi ăn uống chơi bời!

Nhưng Lý Đông cũng thấy chẳng sao cả.

Thực tế thì đời người là thế, chỉ cần vui vẻ là được, quản chi mấy chuyện khác.

Đôi khi con người nỗ lực vất vả thực chất cũng chỉ để bản thân sống vui vẻ hơn một chút.

Mà giờ anh chẳng thiếu thứ gì, sao lại không vui vẻ cho được?

Lý Đông ở nhà chơi bời một tháng, cơ bản đã hoàn toàn thả lỏng.

Sau đó anh lại đi một chuyến đến Yến Kinh.

Yến Kinh vẫn như cũ.

Lý Đông cũng không rõ Yến Kinh này thuộc về thời không nào, nhưng nhìn thấy Doãn Tân Nguyệt, khách sạn Tân Nguyệt và nhà đấu giá, anh luôn cảm thấy có chút kỳ lạ.

Nhưng mặc kệ đi, vui vẻ là được!

Lần này cửu tử nhất sinh, suýt chút nữa anh đã nghĩ mình không về được rồi.

Doãn Tân Nguyệt vừa thấy Lý Đông đã suýt khóc, lập tức mắng anh mấy câu. "Cái tên này rốt cuộc đã đi đâu hả?

Có biết là đi bao lâu rồi không, tôi mấy lần nằm mơ thấy anh gặp chuyện, lần nào cũng sợ phát tỉnh, tỉnh dậy mới thấy anh vẫn chưa về.

Trong lòng tôi thực sự lo lắng lắm, sợ anh xảy ra chuyện thật đấy, thế giờ vấn đề đã giải quyết xong chưa?" Doãn Tân Nguyệt quan tâm nhìn anh, dường như muốn Lý Đông kể hết mọi trải nghiệm lần này ra vậy.

Lý Đông giờ cũng không biết làm sao, chỉ lắc đầu nói: "Không có cách nào, câu hỏi này anh không trả lời được, vì mục đích của anh là để có thể sống tốt trên thế giới này.

Nhưng nếu không trừ khử được gã đó thì anh chắc chắn không thể sống yên ổn được, vì sự tồn tại của gã là một mối đe dọa cực lớn đối với anh.

Cũng không biết gã đang làm gì, trong mắt gã thì đám người bọn anh rõ ràng đều là những kẻ phản bội, nếu không tiêu diệt gã thì bọn anh chắc chắn sẽ bị gã xử lý." Người Lý Đông nhắc đến thực tế chính là Thiết Diện Sinh!

Thiết Diện Sinh là một con quái vật đã bày ra một đại cục kéo dài mấy ngàn năm.

Một kẻ tâm cơ thâm trầm như vậy thì thực sự không ai bì kịp, hiện giờ không tìm thấy gã cũng là chuyện bình thường.

Nhưng nếu không bắt được gã thì hậu quả sau này sẽ thế nào?

Lý Đông hoàn toàn không biết.

Gã Thiết Diện Sinh này có dã tâm lớn đến mức nào cũng không rõ.

Lý Đông chưa từng coi mình là cứu thế chủ, nhưng điều anh quan tâm nhất là bạn bè, người phụ nữ của mình, nếu họ bị Thiết Diện Sinh ảnh hưởng thì sao?

Cho nên giờ trong lòng anh luôn nung nấu ý định tiêu diệt Thiết Diện Sinh, nhưng gã đó cơ bản vẫn chưa lộ diện, mấy lần trước chỉ là lướt qua chứ chưa thực sự đối mặt.

Doãn Tân Nguyệt im lặng, vẻ mặt có chút khó coi: "Hình như ai cũng vậy sao?

Chương 854

Chẳng lẽ trên đời này mỗi người đều không thể sống tự do tự tại sao?

Cuộc sống của ai cũng gian nan thế à?

Muốn sống tự do tự tại sao mà khó thế." Thấy vẻ mặt đó của Doãn Tân Nguyệt, Lý Đông hơi nhíu mày: "Lại có chuyện gì xảy ra sao?

Sao lại làm em phiền lòng thế này.

Yên tâm đi, bất kể có phiền phức gì anh cũng giúp em giải quyết, tin tưởng người đàn ông của em đi, anh là vô địch, mọi rắc rối đều xử lý được hết." Nhưng Doãn Tân Nguyệt lại chẳng tin: "Anh mà giúp tôi giải quyết phiền phức á, một năm chẳng thấy mặt mấy lần, anh giúp tôi kiểu gì?

Hơn nữa phiền phức này có lẽ anh cũng khó mà giải quyết nổi, đừng có nói suông." "Nói vậy là em đang nghi ngờ năng lực của anh sao?" Lý Đông không tin vào điều đó, anh vỗ ngực bảo: "Nói thẳng cho anh nghe đi, rốt cuộc là gặp phiền phức gì?

Yên tâm, Thiên Vương lão tử có chọc vào em thì anh cũng đi tiêu diệt gã, thế này được chưa?

Nếu em muốn mặt trăng trên trời anh cũng hái xuống cho em." Doãn Tân Nguyệt lập tức bĩu môi: "Mấy câu trước nghe còn có vẻ đáng tin, giờ bắt đầu bốc phét rồi đấy à?

Mặt trăng trên trời mà cũng hái được sao?

Anh có thực sự biết mặt trăng là thứ gì không đấy?" Lý Đông cười nói: "Thứ trên trời tự nhiên là một thứ tuyệt diệu, giống như một

tuyệt thế mỹ nữ vậy.

Tất nhiên nhìn từ xa thì thấy vậy, chứ lại gần nhìn thì là chuyện khác đấy, em sẽ thấy mặt cô mỹ nữ đó toàn là mụn thôi." Lý Đông đứng đó ba hoa một hồi lâu, Doãn Tân Nguyệt tuy nghe mà lòng xao động nhưng cuối cùng vẫn nhớ đến rắc rối của mình, lập tức ngắt lời anh: "Thôi thôi thôi, mấy lời nhảm nhí đó đừng nói nữa, chuyện của tôi anh có giúp được không đây?" Thấy Doãn Tân Nguyệt sốt ruột như vậy, Lý Đông biết chắc chắn đã gặp rắc rối thật sự, nên anh cũng trở nên nghiêm túc: "Rốt cuộc có chuyện gì thì cứ nói thẳng với anh đi, chẳng lẽ giữa chúng ta còn có chuyện gì không thể nói sao?" Doãn Tân Nguyệt gật đầu: "Giữa chúng ta đương nhiên có rất nhiều chuyện, chủ yếu là vì anh cứ thích chạy đôn chạy đáo khắp thế giới, tôi có lời muốn nói thì nói với ai?

Đang định nói thì anh đã chạy mất hút rồi, biết tìm anh ở đâu.

Cho nên tôi có rất nhiều điều chưa nói với anh.

Đã nói đến đây rồi thì hôm nay anh nhất định phải dàn xếp xong chuyện này cho tôi, nếu không giải quyết được thì sau này đừng có nổ trước mặt tôi nữa." "Ý gì đây?

Nghe như em đang có ý kiến lớn với anh vậy." Lý Đông càng nghiêm túc hơn, anh bảo: "Nhìn anh giống người không giải quyết được vấn đề sao?

Yên tâm, bất kể là chuyện gì anh cũng lo được!

Nói đi, rốt cuộc ai bắt nạt em?

Nếu có kẻ nào bắt nạt, anh đi diệt hắn luôn, tuyệt đối không để hắn tiếp tục lên mặt." Doãn Tân Nguyệt lắc đầu: "Bắt nạt thì không ai dám bắt nạt tôi, nhưng hiện giờ trong nhà đấu giá của tôi có một món đồ mà tôi cực kỳ thích, nhưng khi định mua lại thì phát hiện giá trị của

nó thậm chí vượt quá toàn bộ số tiền tôi đang có, hơn nữa còn có một kẻ khác cũng muốn mua món đó.

Vì lần đấu giá trước hai bên không chốt được giá cuối cùng nên tôi đã tạm dừng buổi đấu giá, hôm nay là lần đấu giá thứ hai, người đó chắc chắn sẽ tiếp tục tham gia, nên lần này tôi muốn ra tay mua cho bằng được.

Anh thấy sao?

Món đó giá cũng không rẻ, lần trước đấu giá đã lên tới 10 ức rồi." "10 ức có vẻ là con số lớn, đối phương cũng bỏ ra ngần ấy tiền nên đôi bên giằng co không dứt.

Lần này anh có tự tin mua được nó không?" Lý Đông nghe xong mà sững sờ.

Doãn Tân Nguyệt muốn mua đồ mà giá trị đã lên đến cả tỷ bạc?

Rốt cuộc là bảo bối gì mà đáng giá nhiều tiền đến vậy?

Theo lẽ thường, Doãn Tân Nguyệt là người rất có mắt nhìn, đồ cô chọn chắc chắn không tệ.

Thế là Lý Đông gật đầu: "Chẳng phải chỉ là chút tiền thôi sao, tiền nhiều để làm gì chứ?

Yên tâm đi, món đó anh mua cho em, bất kể bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề." Thực tế là dạo này Lý Đông thu hoạch rất khá.

Chẳng hạn như lần trước ở Vân Thiên Cung, anh đã bê sạch đống vàng bạc trong cái bẫy tiền tài đó về.

Phải biết là nơi đó có thể khiến dân đổ đấu mê muội thì lượng tiền bạc trong đó khủng khiếp nhường nào, vậy mà đều bị Lý Đông cuỗm hết.

Còn những nơi khác nữa, cơ bản là đi đến đâu 'cỏ không mọc nổi'

đến đó, bảo bối mang về được đều bị anh mang về sạch.

Do đó tài sản của anh thực sự cực kỳ dồi dào.

Muốn mua món bảo bối kia của Doãn Tân Nguyệt thì không có bất kỳ vấn đề gì.

Đối với anh, tiền bạc giờ chỉ là những con số mà thôi.

Lý Đông chẳng quan tâm nhiều đến thế, chỉ cần khiến người phụ nữ của mình vui vẻ thì chuyện đó chẳng phải quá bình thường sao?

Thế là Lý Đông vỗ ngực gật đầu, tỏ ý nhận lời chuyện này.

Chỉ có điều anh thấy hơi kỳ quái, nhìn Doãn Tân Nguyệt hỏi: "Cơ mà không đúng nha, trước đây anh gửi rất nhiều đồ cho em bán hộ, trong tay em chắc chắn phải có một con số khổng lồ chứ, sao lại không dùng số tiền đó?" Đúng vậy, Lý Đông rất nhiều lần mang đồ đến chỗ Doãn Tân Nguyệt đấu giá, mà anh thì không có thời gian đi lấy tiền nên tiền vẫn luôn để ở chỗ cô.

Cũng vì tuyệt đối tin tưởng Doãn Tân Nguyệt, cảm thấy cô sẽ không có vấn đề gì nên mới làm vậy, nếu không thì mỗi lần đấu giá chắc chắn anh đã tự mình có mặt.

Nhưng Doãn Tân Nguyệt lại lắc đầu: "Tiền đó tôi có thể tùy tiện tiêu sao?

Nếu tôi tùy tiện tiêu tiền của anh thì tôi thành loại phụ nữ gì chứ, anh thấy loại phụ nữ đó có giống người bình thường không?

Chẳng phải tôi đang bàn bạc với anh đây sao?

Tôi muốn dùng số tiền đó của anh để đấu giá món đồ này." Nghe Doãn Tân Nguyệt nói vậy, Lý Đông mới nhận ra mình dường như đã sập bẫy rồi.

Nhưng cũng chẳng sao, bị người phụ nữ của mình lừa cũng là

một chuyện tốt.

Thế nên anh cũng không để ý, gật đầu bảo: "Chuyện này cứ thế mà làm đi.

Cái cô nàng ngốc này thật là, sao không dùng số tiền đó từ sớm, giờ thì không còn cách nào khác, lần này để anh đi mua món đó tặng em, coi như là chút quà anh dành cho em vậy.

Chương 855

Bấy nhiêu năm qua hình như anh vẫn chưa tặng em món quà nào tử tế, giờ em đã thích món đó thì anh tặng em luôn." Buổi đấu giá sắp bắt đầu, phải thừa nhận lần này quả nhiên cực kỳ náo nhiệt.

Trong nhà đấu giá đã ngồi chật kín chỗ, ai nấy đều ăn mặc chỉnh tề, trông giống như những người thành đạt, những người này cơ bản đều có địa vị xã hội.

Rõ ràng hôm nay món đồ này cực kỳ quan trọng đối với một số người.

Chỉ có điều Lý Đông phát hiện ánh mắt của những người này có chút bất thường.

Thậm chí trong số đó có vài kẻ trông rất quái dị, không giống người bình thường, quan trọng nhất là đôi mắt, không sai, Lý Đông nhận thấy mắt của bọn chúng có thể phát sáng.

Về cơ bản thì mắt người bình thường không thể phát sáng được.

Mấy đôi mắt đó phát ra ánh sáng xanh le lói, tuy ánh sáng đó không quá rõ ràng nhưng vẫn có thể nhận ra được, khiến người ta cảm thấy rùng mình, thậm chí là sợ hãi.

Chẳng lẽ nơi này của Doãn Tân Nguyệt sắp biến thành một hiện trường kinh dị sao?

Nếu vậy thì chuyện này to rồi.

Lý Đông mỉm cười nhưng chưa có hành động gì.

Dù mấy kẻ mắt xanh đó trông không giống người thường nhưng anh cũng không quan tâm, dù sao hiện giờ cũng chưa có bằng chứng, nếu trực tiếp ra tay với người ta thì cũng không phải chuyện hay ho gì.

Món đồ chính của buổi đấu giá lần này là một tràng hạt Phật giáo.

Chuỗi tràng hạt này trông không hề tầm thường, vì mỗi hạt đều tinh khiết trong suốt, dường như ẩn chứa một luồng khí tức cực kỳ đặc biệt.

Chuỗi tràng hạt này từ đâu mà có, hay sẽ đi về đâu thì Lý Đông hoàn toàn không biết.

Giờ thì cứ tùy cơ ứng biến thôi.

Sau khi đấu giá xong mấy món đồ bình thường khác, buổi đấu giá nhanh chóng tiến vào phần chính, cũng là lúc món đồ quan trọng nhất xuất hiện.

Người phụ trách đấu giá lập tức dõng dạc nói: "Tiếp theo tôi xin đấu giá một chuỗi tràng hạt Phật giáo.

Chuỗi tràng hạt này đến từ một khách hàng bí ẩn, người này đã ủy thác cho chúng tôi đấu giá món bảo vật này.

Thực tế thì lần trước đã có người trả giá 10 ức cho món đồ này, nhưng vì buổi đấu giá gặp chút sự cố nên đã tạm dừng, giờ chúng tôi sẽ tiếp tục với giá khởi điểm là 10 ức, mỗi lần bước giá không thấp hơn 5000 vạn." Giá khởi điểm 10 ức, mỗi lần tăng không dưới 5000 vạn.

Mức giá này thực sự khiến người ta phải kinh hãi.

Thực tế thì ngay cả 5000 vạn cũng không phải là con số nhỏ, đối với người bình thường thì đó là con số mà họ phải ngước nhìn cả đời.

Vậy mà giờ đây con số khủng khiếp đó chỉ là một lần bước giá.

Đám đông bên dưới bắt đầu xôn xao.

Thực ra trong số này có rất nhiều người chỉ đến xem cho biết, nghe danh chuỗi tràng hạt nên muốn đến xem thử vận may xem có cơ

hội mua được không, nhưng sau khi nghe mức giá kinh hoàng như vậy, họ đều đã chùn bước.

Nhưng Lý Đông lập tức không hề do dự mà nói: "Tôi trả 11 ức." Lý Đông trong mắt đám người này thực tế chỉ là một kẻ không có thân phận.

Bởi vì chẳng có cách nào khác, thân phận thật sự của anh chỉ là một kẻ đổ đấu, trong thực tế cũng chỉ có một cửa tiệm nhỏ bình thường mà thôi.

Cái cửa tiệm đó thì có địa vị gì chứ, rõ ràng là không có bất kỳ biểu tượng thân phận nào, hiện tại những người có mặt ở đây không ai để một chủ tiệm bình thường như anh vào mắt cả.

Vậy mà giờ Lý Đông lại trực tiếp ra giá 11 ức, một con số kinh khủng.

Đám đông ai nấy đều há hốc mồm, cái gã vô danh tiểu tốt từ đâu chui ra này lại có thể mạnh tay đến thế sao, dám bỏ ra 11 ức chỉ để mua một chuỗi tràng hạt.

Chuyện này là thế nào đây?

Nhưng ngay lập tức có một người khác hô lên: "12 ức." Lý Đông cũng lười kì kèo thêm bớt từng chút một, anh hô thẳng: "20 ức." Nghe thấy con số 20 ức, những người có mặt đều hít một hơi lạnh, lúc này là lúc nào rồi chứ?

Giá cả tăng vọt gấp đôi luôn sao?

Người kia cũng lập tức tăng thêm tiền cược của mình, lên đến 25 ức.

Nhưng Lý Đông chẳng hề do dự, hô thẳng: "50 ức." 50 ức nha, một con số khủng khiếp dường nào, nếu đặt con số này lên một gia tộc thì đủ để quyết định sự cường đại của cả gia tộc đó rồi, thậm chí

có những gia tộc lớn cũng chỉ có tài sản vài ức thôi, nói gì đến 50 ức.

Vậy mà giờ đây 50 ức lại chỉ dùng để mua một chuỗi tràng hạt.

Chuyện này là sao đây?

Đám đông ai nấy đều sững sờ.

Nhưng sau khi Lý Đông hô giá 50 ức, người đối diện không tiếp tục hô nữa, rõ ràng là người đó đã cảm thấy sợ hãi, hoặc là không có nhiều tài sản đến thế.

Nhưng chuyện này dường như vẫn chưa kết thúc.

Lý Đông lập tức nhìn thấy một người tiến lại gần, đôi mắt người đó phát ra ánh sáng xanh le lói, nhìn qua một cái Lý Đông đã nhận ra đó là một trong số những kẻ bất thường lúc nãy.

Ánh mắt gã này giờ đây mang theo tia sáng kỳ dị, thậm chí vẻ mặt cực kỳ khó chịu, lộ rõ sát khí.

Gã soi xét Lý Đông một lượt rồi nói: "Vị huynh đệ này ra giá cao thế, liệu có đủ tiền không đấy?

Nếu không có nhiều tiền thế mà dám hô bừa thì phải chịu trách nhiệm đấy.

Tôi thấy anh dường như không giống người có tiền cho lắm, hay là thế này đi, từ bỏ việc hô giá vừa rồi, tôi khâm phục dũng khí của anh nên sẽ đưa anh 5000 vạn coi như tiền công vất vả nhé?

Chương 856

Sau này chúng ta kết bạn, nếu không thì hậu quả nghiêm trọng lắm đấy, biết chưa?

Anh nên là một người thông minh, chắc hẳn nhận ra tôi là hạng người nào rồi.

Nếu không muốn rước họa vào thân thì nhường món đồ này cho tôi đi." Ý của gã cơ bản là đang đe dọa trắng trợn.

Nhưng Lý Đông là hạng người biết sợ sao?

Anh chỉ mỉm cười nói: "Thật thú vị, định làm gì đây, không có đủ tiền nên định trực tiếp ra tay uy hiếp sao?

Bộ anh không thấy hành vi này quá sơ cấp rồi à?

Nghĩ rằng đe dọa là tôi sẽ sợ sao?

Đồ của tôi, tôi sẽ không sợ đâu.

Thiên Vương lão tử có đứng trước mặt tôi thì tôi cũng chẳng thèm nhíu mày một cái, có tin thì cứ thử xem." Lý Đông giờ thực sự không sợ những kẻ này, tuy thế giới này rất kỳ lạ và những kẻ này cũng rất quái dị, nhưng anh không hề có ý định sợ hãi bọn chúng.

Dù sao thì giờ anh đang mua đồ cho Doãn Tân Nguyệt, nên hôm nay món đồ này anh nhất định phải lấy, không có bất kỳ lý do nào khác.

Lý Đông đã hoàn toàn từ chối yêu cầu của đối phương, coi như đã lật bài ngửa.

Tiếp theo nên làm gì đây?

Sắc mặt kẻ đối diện đại biến, đôi mắt xanh của gã trông càng thêm

hung tợn, cái bộ dạng đó dường như thực sự muốn giết chết Lý Đông vậy.

Lý Đông cũng lập tức thò tay vào Túi Càn Khôn.

Những loại đao kiếm bị quản chế thế này bình thường anh sẽ không mang theo bên người, vì ở trong thành phố mang theo vũ khí như vậy rất dễ gây rắc rối.

Nhưng không có nghĩa là trên người anh không có vũ khí, thực tế Túi Càn Khôn là một vật che mắt cực tốt, nó có thể che giấu mọi thứ.

Đối phương cũng không ngờ Lý Đông lại cứng rắn đến thế, thực sự định đối đầu trực diện với gã.

Doãn Tân Nguyệt vốn tưởng Lý Đông có đủ tiền thì món đồ này chắc chắn sẽ nằm gọn trong tay thôi, dù sao thì đồ cũng chỉ là bỏ tiền ra mua, không ngờ giờ lại nảy sinh phiền phức thế này.

Doãn Tân Nguyệt giờ cảm thấy hơi hối hận, vì cô nhận ra những kẻ đối diện kia thực sự không phải hạng tầm thường, e rằng chúng đến từ một tổ chức cực kỳ lớn mạnh.

Thế giới hiện nay quá phức tạp và kỳ lạ, trong thế giới này có thể có mọi loại tổ chức, nếu thực sự đắc tội với người không nên đắc tội thì e là rắc rối to.

Tâm trạng Doãn Tân Nguyệt hiện giờ rất tệ, thậm chí còn hối hận vì sao lại cứ bắt Lý Đông phải mua món đồ này cho bằng được, món này không chỉ đắt đỏ mà còn rước họa vào thân, nếu biết trước thế này cô đã chẳng đi tranh giành làm gì.

Doãn Tân Nguyệt tuy có chút tùy hứng nhưng thực tế điều cô quan tâm nhất vẫn là sự an toàn, sống sót mới là điều quan trọng nhất.

Giờ Doãn Tân Nguyệt cảm thấy mình đã hại Lý Đông rồi.

Nhưng chuyện đã đến nước này dường như không còn cách nào khác, quan trọng nhất là tính cách của Lý Đông vốn cực kỳ cứng rắn, cơ bản khi đối mặt với kẻ thù, anh không bao giờ để phụ nữ xen vào.

Tất nhiên không phải vì Lý Đông có chủ nghĩa đại nam tử, chỉ là tính cách anh như vậy, anh nghĩ mình có thể giải quyết được rắc rối, ít nhất là không để người phụ nữ của mình bị liên lụy.

Kẻ mắt xanh đối diện vốn định ra tay, nhưng bỗng nhiên lại cảm nhận được một luồng áp lực mạnh mẽ, vì gã nhận ra người trước mặt dường như cũng không phải người thường, cái bộ dạng đó trông như đã sẵn sàng đâm chém với gã vậy.

Một dũng khí không hề sợ hãi.

Đôi khi sự việc là như vậy, nếu một người tỏ ra sợ hãi thì kết quả cuối cùng chắc chắn sẽ rất tệ, nhưng nếu không sợ thì chưa biết chừng đối phương lại là kẻ sợ hãi, ví như gã mắt xanh này, sau khi cảm nhận được sức mạnh mạnh mẽ cùng dũng khí bất chấp tất cả của Lý Đông, gã đã không dám ra tay nữa, vì nếu thực sự động thủ ở đây thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Ở nơi này có thể rước họa vào thân, đây không phải là khu vực không người, nếu đánh nhau ở đây thì rắc rối kéo theo chắc chắn là rất nhiều.

Nhưng kẻ mắt xanh này dường như vẫn chưa có ý định từ bỏ hoàn toàn, hoặc muốn nỗ lực lần cuối.

Thế là gã tức giận gật đầu: "Được thôi, được thôi, tôi thấy thái độ của anh rất cứng rắn, nhưng sau này chúng ta sẽ còn cơ hội gặp lại, tôi hy vọng khi đó anh vẫn sẽ cứng rắn được như lúc này.

Đến lúc đó chúng ta hãy xem xem rốt cuộc ai mới là kẻ lợi hại hơn." Lý Đông liếc nhìn mấy kẻ mắt xanh đó, rồi bọn chúng quay

lưng bỏ đi.

Mấy gã đó đi mà không hề do dự, cực kỳ dứt khoát, chứng tỏ không phải hạng tầm thường, thái độ rất quyết liệt.

Lý Đông lắc đầu nhưng cũng chẳng thèm để tâm, anh vốn là hạng người chuyện đến đâu hay đến đó.

Đúng vậy, không cần nhìn trước ngó sau làm gì, cứ từ từ mà khám phá, hậu quả thế nào thì cứ đợi nó đến rồi tính.

Tuy rằng nhìn xa trông rộng là một trí tuệ lớn, nhưng đôi khi nếu một người cứ vì sợ hãi kết quả mà chùn bước thì chắc chắn sẽ chẳng làm nên trò trống gì.

Chuyện này đã được chứng minh qua kinh nghiệm của bao nhiêu người rồi.

Một người không nên quá mạo hiểm nhưng cũng không được quá thận trọng, như thế cũng chẳng phải chuyện tốt.

Cuối cùng Lý Đông cũng lấy được chuỗi tràng hạt Phật giáo đó.

Sau khi cầm chuỗi tràng hạt trên tay, anh rõ ràng cảm nhận được bên trong nó ẩn chứa một luồng sức mạnh đặc biệt, thậm chí còn mang lại cho anh cảm giác huyết mạch tương liên.

Thứ này rốt cuộc là cái gì đây?

Lợi hại đến mức nào mà lại đáng giá nhiều tiền đến thế.

Lý Đông vốn là người tin vào sức mạnh nên anh rất nhạy cảm với mọi thứ, bất kể là vũ khí của mình hay đồ vật khác, anh có thể cảm nhận được luồng sức mạnh truyền ra từ món đồ này, khiến anh thấy nó dường như vô cùng mạnh mẽ.

Tuy nhiên anh vẫn trịnh trọng tặng nó cho Doãn Tân Nguyệt.

Chương 857

Doãn Tân Nguyệt giờ đây mặt đầy vẻ kinh hỉ, món đồ mà cô hằng mong ước bấy lâu nay giờ thực sự đã cầm trong tay.

Món đồ này giờ đã thuộc về cô.

Chỉ có điều giá trị của nó quá đắt, những 50 ức lận, con số mà vô số người cả đời cũng chẳng dám mơ tới, vậy mà lại chỉ dùng để mua một món đồ chơi thế này.

Lý Đông cười nói với Doãn Tân Nguyệt: "Món đồ này lúc nãy anh đã cảm nhận được rồi, thực chất nó không chỉ là một chuỗi tràng hạt đơn giản, bên trong nó có một pháp trận, chính pháp trận này có tác dụng bồi bổ đặc biệt cho con người, nên đeo nó vào có thể giúp bách bệnh không xâm, kéo dài tuổi thọ, quan trọng nhất là sẽ ngày càng xinh đẹp hơn, nên tặng cho em là hợp nhất rồi." Nghe Lý Đông nói vậy, Doãn Tân Nguyệt lập tức vô cùng vui sướng, vì Lý Đông đã bỏ ra nhiều tiền như vậy, rõ ràng trong lòng anh thực sự trân trọng cô.

Những người khác trong nhà đấu giá ai nấy đều thẫn thờ.

Thực ra họ đã nghe danh chuỗi tràng hạt này từ lâu, chỉ cảm thấy nó rất đặc biệt, nhưng tác dụng thực sự của nó thì dường như chưa ai thấy qua.

Đôi khi là vậy, bản thân một món đồ có giá trị hay không có khi người ta chẳng biết, chỉ cần thấy có người tranh giành, thấy mọi người liều mạng đấu giá thì cũng theo thói quen mà nhảy vào giành mua.

Cũng chính vì kiểu tâm lý này mà trên đời mới nảy sinh bao nhiêu chuyện lừa gạt.

Nhưng rõ ràng là món đồ Lý Đông vừa mua không thuộc trường hợp đó, nó thực sự có hiệu quả.

Quan trọng nhất là một bảo vật như vậy mà Lý Đông lại trực tiếp đem tặng, thật là hào phóng biết bao.

Một người lợi hại đến nhường này, nhưng anh ta đến từ đâu, vì sao chưa bao giờ nghe danh một đại nhân vật như vậy chứ?

Những người tham gia đấu giá ai nấy đều đồn đoán như vậy, nhưng cuối cùng cũng chỉ biết lắc đầu rời đi.

Lúc nãy khi Lý Đông đối đầu với mấy kẻ mắt xanh, họ đã nhận ra anh tuyệt đối không phải kẻ dễ trêu vào.

Quan trọng nhất là những người có thể tham gia đấu giá ở đây thực tế đều rất hiểu Doãn Tân Nguyệt, họ biết bản thân cô cũng không phải hạng dễ chọc, hiện giờ cô đang kinh doanh một nhà đấu giá và một khách sạn, mạng lưới quan hệ cực rộng, không phải hạng người thường có thể đụng vào được.

Mọi người có người cảm thán, có người hâm mộ, nhưng giờ cũng chẳng có cách nào khác, cuối cùng vẫn phải có tiền mới được, không tiền thì có ngưỡng mộ cũng vô ích, cho nên đa số mọi người đều đi lên.

Sau khi tất cả mọi người đã rời đi, buổi đấu giá cũng coi như kết thúc, vì đồ cần bán cơ bản đã bán sạch, hiện tại ngay cả món đồ của Á Châu cũng đã có chủ.

Lý Đông và Y Tân Nguyệt cũng rời khỏi nhà đấu giá, bắt đầu một ngày sinh hoạt mới.

Lý Đông định ở lại nơi này một hai tháng, dù sao chuyện về Thiết Diện Sinh hiện tại vẫn chưa có bất kỳ manh mối nào.

Trước đó, tôi vẫn luôn suy nghĩ xem Thiết Diện Sinh đang ở đâu,

vì vấn đề này mà tốn không ít tâm tư.

Nhưng thực tế hiện giờ, muốn tìm Thiết Diện Sinh thì không cần phiền phức đến thế.

Bởi vì nếu nhất quyết đi tìm gã, thì dù có tìm thấy cũng chưa chắc bắt được.

Tên Thiết Diện Sinh kia chắc chắn đang khẩn trương chuẩn bị, sau đó định làm chuyện lớn.

Lý Đông bỗng nhiên có một ý tưởng khác, trong lúc gã chuẩn bị thì mình cũng chờ đợi, đợi khi thực lực của mình đủ mạnh rồi mới chủ động đi tìm rắc rối, như vậy có khả năng sẽ phản sát được tên Thiết Diện Sinh đó, cách này vừa đơn giản lại thực tế.

Sau khi thông suốt vài vấn đề, Lý Đông cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, thấy cũng chẳng cần thiết phải đến quá nhiều nơi nguy hiểm để mạo hiểm, hiện giờ có lẽ ở nhà bồi bạn với mọi người mới là chuyện quan trọng nhất.

Nhưng khi Lý Đông và Y Tân Nguyệt rời khỏi buổi đấu giá, lúc ra bên ngoài lại gặp một ông lão.

Ông lão đó trông rất quái dị, trên người mặc một bộ đồ đạo sĩ nhưng đầu lại trọc lóc, không biết bao nhiêu tuổi rồi, tóm lại da dẻ nhăn nheo như vỏ cây khô, cả người toát ra vẻ quỷ dị.

Ông lão đó chặn đường hai người.

Lý Đông vì tôn trọng người già nên hỏi: "Cụ già ơi, cụ chặn đường tôi làm gì?

Chẳng lẽ có chuyện gì muốn nói với tôi sao?" Ông lão gật đầu: "Đúng vậy, tôi tìm cậu quả thực có một chuyện rất quan trọng muốn nói.

Chuỗi tràng hạt cậu có được hôm nay không thể mang theo bên người, nó sẽ mang lại tai họa cực lớn.

Thế nên giờ phải nhanh chóng xử lý chuỗi tràng hạt đó đi, nếu không, sau này e là không kịp." Y Tân Nguyệt nhìn chuỗi tràng hạt trong tay, trong lòng cô thật sự thích nó vô cùng, làm sao có thể tùy tiện vứt bỏ được.

Chuỗi tràng hạt này trong mắt Y Tân Nguyệt giờ đây cơ bản còn quan trọng hơn cả mạng sống, tự nhiên không đời nào cô vứt nó đi.

Nhưng biểu tình của ông lão lúc này lại vô cùng nghiêm túc, hiển nhiên ông lão rất kiên trì, dường như thật sự muốn Lý Đông vứt chuỗi tràng hạt đi.

Y Tân Nguyệt nghe vậy cảm thấy có chút thiếu kiên nhẫn, cô thấy mình đã đủ tôn trọng người già rồi, vậy mà ông lão này lại đòi cô vứt đi món đồ mua mất mấy tỷ, Y Tân Nguyệt thấy dù thế nào cũng không thể chấp nhận được chuyện này.

Cô chống nạnh nói với ông lão: "Cụ già này, tôi thấy cụ có vẻ già lẩm cẩm rồi.

Cụ nói chuỗi tràng hạt của tôi có vấn đề, chẳng lẽ cụ có năng lực đặc biệt gì sao?

Thời buổi này làm gì có ai có năng lực đặc biệt chứ?

Nếu cụ có năng lực đặc biệt thật thì biểu diễn một pháp thuật cho tôi xem nào.

Nếu cụ biểu diễn được pháp thuật thực sự, tôi sẽ tin lời cụ, lập tức xử lý chuỗi tràng hạt này ngay, còn nếu không biểu diễn được thì đừng trách tôi nhé." Ông lão lắc đầu, hiển nhiên chuyện đó ông không làm được, nên tỏ ý mình không biết pháp thuật.

Vậy thì vấn đề nghiêm trọng rồi, Y Tân Nguyệt lập tức trở nên

không vui, cô trợn tròn mắt nói với ông lão: "Cụ già ơi, cụ đang lừa tôi đấy à.

Tôi không hy vọng có người lừa mình đâu, nể tình cụ lớn tuổi tôi mới bỏ qua cho cụ đấy, nhưng tôi không mong có lần sau đâu.

Nếu lần sau gặp hạng người như cụ, không chừng tôi sẽ ra tay đấy." Tính tình Y Tân Nguyệt vốn chẳng tốt đẹp gì, cô thấy thái độ hiện tại của mình đã là quá tốt rồi, nếu đổi lại là người khác thì chắc đã bị cô đánh cho một trận.

Thế nên Y Tân Nguyệt thấy mình đang kiềm chế lắm rồi.

Nhưng ông lão vẫn nhất quyết kiên trì.

Chương 858

Lý Đông lắc đầu nói với ông lão: "Cụ già đừng kiên trì chuyện này nữa, thực tế tôi tin vào nắm đấm của mình hơn là tin vào mấy thứ khác.

Ngay cả khi món đồ này thực sự mang lại tai họa cho tôi thì đã sao?

Chẳng lẽ có tai họa là tôi nhất định phải để nó xảy ra à?

Nếu có quái vật nhảy ra, tôi sẽ xử đẹp nó, nếu có thiên tai, tôi cũng có thể ngăn chặn.

Cụ không biết tôi đã giết bao nhiêu quái vật đâu, nên cụ không cần lo lắng chuyện này.

Nhìn cụ thế này chắc là không có tiền ăn cơm phải không, thôi thế này đi, tôi cho cụ 10 tệ, cụ đi mua mấy cái màn thầu mà ăn, nhiều hơn thì không có đâu." Thế là Lý Đông thật sự đưa cho ông lão 10 tệ.

Đương nhiên Lý Đông không phải kẻ keo kiệt, nếu gặp người thực sự cần giúp đỡ, anh sẽ không tiếc chút nào.

Nhưng nhìn ông lão này không giống người bình thường, không chừng là kẻ lừa đảo nên anh thấy cho 10 tệ là đã lỗ lắm rồi.

Ông lão còn muốn kiên trì, nhưng trong mắt Y Tân Nguyệt đã tràn đầy lửa giận: "Lão già, lúc nãy tôi đã nể mặt ông rồi, nếu còn như vậy thì tôi thật sự không khách sáo đâu.

Nhận 10 tệ rồi thì mau đi đi, đừng có làm phiền tôi nữa.

Tôi mà nổi giận là tôi đánh thật đấy, tôi chẳng quan tâm ông là người già đâu.

Kính lão đắc thọ không áp dụng với tôi đâu.

Tôi tuy tôn trọng người già nhưng là tôn trọng người biết lý lẽ, chứ không phải hạng già mà đi lừa đảo như ông.

Nếu là hạng lừa đảo thì tôi chẳng có chút tôn trọng nào hết." Ông lão nghe xong mới rời đi.

Sau khi ông lão đi khuất, Y Tân Nguyệt không nhịn được mắng một câu: "Đúng là thần kinh." Sau đó cô lấy lại tâm trạng, chuẩn bị về nhà.

Nhưng khi về đến nơi ở của Y Tân Nguyệt, cả hai đều giật bắn mình, vì bỗng nhiên phát hiện căn biệt thự của Y Tân Nguyệt biến đâu mất tiêu, thay vào đó là một nơi trông như hỏa táng trường.

Y Tân Nguyệt nhìn thấy cảnh này, không khỏi dụi mắt, thậm chí nghi ngờ mình nhìn nhầm.

Thật là nực cười, nhà mình sao lại biến thành hỏa táng trường được?

Chẳng lẽ đi nhầm đường?

Lý Đông và Y Tân Nguyệt nhìn nhau, thực tế Lý Đông cũng nhớ rõ nơi này, dù sao đây cũng là ngôi nhà thứ hai của anh, anh đã đến đây không biết bao nhiêu lần, chắc chắn không thể nhớ nhầm, nhưng giờ nơi này lại biến thành thế này, rốt cuộc là chuyện gì?

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn?

Lý Đông không tin chuyện này là thật, anh vỗ vai Y Tân Nguyệt nói: "Tạm thời đừng quản đây là nơi nào, tôi vào xem trước đã, nếu nơi này thực sự có vấn đề, tôi sẽ bảo vệ cô, yên tâm đi, không có chuyện gì đâu." Nhưng Y Tân Nguyệt đột nhiên thấy hơi e ngại: "Anh thật sự thấy nơi này không có vấn đề sao?

Anh chắc là vào đó có thể bảo vệ được tôi không?

Thực lực của anh hình như tôi hơi không tin tưởng lắm đấy." Lý Đông nghe xong mà nghẹn cục tức, đàn ông có thể không được bất kỳ ai tin tưởng, nhưng nếu người phụ nữ của mình không tin mình thì đó là chuyện cực kỳ nghiêm trọng.

Anh vỗ ngực nói: "Cô xem cô nói kìa, có khi nào tôi làm cô thất vọng chưa?

Không sao, chúng ta cùng vào đi, nếu thực sự gặp nguy hiểm, dù tôi có chết cũng sẽ bảo vệ cô, lời hứa của một người đàn ông, cô nên tin chứ." Y Tân Nguyệt hừ lạnh một tiếng: "Được rồi, vậy tôi tạm tin anh một lần." Lý Đông chẳng quản nhiều thế, trực tiếp đẩy cửa bước vào.

Sau khi vào trong, dường như có một người đang đứng sau cánh cửa đó.

Người đó trông giống như nhân viên công tác, gã ta không thèm nhìn Lý Đông, tự ý mở cửa rồi đi vào một đại sảnh.

Lý Đông bám theo vào đại sảnh, phát hiện bài trí bên trong vô cùng kỳ lạ, vì ở đây cư nhiên có đủ loại danh bài, thậm chí có cả tro cốt.

Trong đại sảnh còn có một số người đang ngồi, trông họ như người nhà của người quá cố.

Chỉ có Lý Đông và Y Tân Nguyệt là khác biệt, những người bên trong dường như không thấy họ, ai nấy đều tự làm việc của mình, chẳng thèm nhìn hai người lấy một cái.

Lý Đông cảm thấy kỳ lạ nhưng không nói gì, cũng không để tâm, anh quan sát tứ phía rồi tập trung ánh mắt vào gã nhân viên lúc nãy.

Theo trực giác, Lý Đông ra hiệu cho Y Tân Nguyệt đừng nói gì, rồi bảo cô đi theo gã nhân viên kia.

Gã nhân viên dừng lại ở đại sảnh một lát, sau đó lại đi về hướng khác.

Tốc độ đi của gã khá chậm, miệng lầm bầm gì đó, trông không giống như đang niệm kinh mà cũng chẳng giống đang nói chuyện bình thường.

Giọng điệu đó nghe hơi giống một loại phương ngôn nào đó.

Nhưng Lý Đông là người đã đi Nam về Bắc, đi qua rất nhiều nơi, cơ bản đều hiểu rõ phương ngôn các vùng, vậy mà chưa từng nghe loại phương ngôn này bao giờ.

Nếu phải nói thì nó hơi giống phương ngôn của người cổ đại, nhưng anh cũng không rõ lắm.

Một lúc sau, gã đó đi đến gần một cái lò sắt, lấy chìa khóa mở cửa rồi đẩy cửa vào.

Lý Đông và Y Tân Nguyệt nhìn nhau, dùng ánh mắt bàn bạc xem có nên vào hay không.

Vì nơi này chẳng phải chốn tốt lành gì, tuy không phải hỏa táng trường thật sự nhưng họ cũng đủ thông minh để đoán ra đây là đâu.

Đúng vậy, đây chính là nơi hỏa thiêu thi thể, vào trong đó cảnh tượng chắc chắn chẳng tốt đẹp gì.

Nếu là thi thể của người già yếu qua đời hay bệnh chết thì còn đỡ, chứ nếu có thi thể của những người chết vì tai nạn thì vấn đề lớn lắm.

Nhưng gã kia vào một lát rồi cũng trở ra, hình như không làm gì bên trong cả.

Chương 859

Lý Đông cảm thấy nơi này và gã này có vấn đề, nên tiếp tục bám theo.

Kết quả là sau khi ra ngoài, gã đó nói chuyện với mấy người nhà trong đại sảnh một lúc, sau đó đội mũ rời đi.

Lý Đông và Y Tân Nguyệt nhìn nhau, cuối cùng chọn đi theo.

Hai người bám sát phía sau, lập tức phát hiện gã đi vào một lùm cỏ bên cạnh.

Nơi này toàn là cỏ dại mọc hoang, dường như đã lâu không có ai qua lại, cỏ cao đến nửa người.

Tuy cỏ xanh mướt đầy sức sống nhưng thực tế lại mang một không khí hoang lương, chứng tỏ nơi này hẻo lánh ít người qua lại.

Y Tân Nguyệt thấy mình ở đây lâu như vậy mà chưa từng biết nơi này, lòng hiếu kỳ trỗi dậy, thúc giục Lý Đông cùng bám theo.

Hai người đi theo gã quái nhân đó khoảng nửa tiếng thì phát hiện gã dừng lại.

Nơi này cũng chẳng phải nơi tốt đẹp gì, chỉ thấy mộ phần san sát, bia đá vỡ nát, cỏ dại um tùm.

Đây tuyệt đối không phải nghĩa trang bình thường, mà là một loại bãi tha ma.

Y Tân Nguyệt nhìn thấy cảnh này thì giật mình, dù sao cô cũng sống gần đây bao lâu rồi, lẽ nào nơi này thực sự là bãi tha ma?

Chẳng lẽ mình trúng Viên Quang Thuật?

Viên Quang Thuật là thứ có thể khiến người ta nảy sinh ảo giác.

Rốt cuộc là trúng loại Viên Quang Thuật gì mà lại thấy bãi tha ma này là nhà mình, hay là Viên Quang Thuật khiến cô thấy nhà mình thành bãi tha ma?

Hiện tại Lý Đông cũng không phân biệt rõ được, vì anh không cảm thấy mình đang bị ảnh hưởng bởi Viên Quang Thuật.

Từng bị mấy thứ này hại vài lần nên anh cũng có phòng bị.

Anh thấy không thể nào bị tấn công mà không có phản ứng gì.

Rốt cuộc là chuyện gì đây?

Nhìn gã quái nhân ở nơi quỷ dị này, anh bỗng có ý định rút đao.

Nhưng giờ có Y Tân Nguyệt bên cạnh, anh hơi khó ra tay.

Đúng lúc đó, bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói đầy khí thế: "Đi theo sau tôi lâu như vậy, muốn làm gì?" Nghe thấy thế, Lý Đông giật mình phản ứng lại, nhưng khi quay người lại thì phát hiện người đó đã ở ngay sau lưng mình.

Chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ gã đã phát hiện ra từ sớm và cố ý dẫn họ đến đây?

Lúc mới vào, thực tế gã đã nhìn thấy họ rồi, chỉ là giả vờ không thấy thôi.

Còn những người trong căn phòng đó, ai nấy đều lộ vẻ ngơ ngác, chẳng lẽ cũng là giả vờ?

Nhưng giờ không thể nghĩ nhiều được nữa, vì có nghĩ cũng vô ích.

Ngoài ra, ở nơi này không chỉ có một mình gã, dường như còn có những người khác nữa.

Những người này trông cũng rất quen thuộc!

Đúng rồi, chính là những kẻ đã gặp ở buổi đấu giá.

Đám gã mắt phát ra ánh sáng xanh lục đó.

Ngay từ đầu Lý Đông đã thấy đám này có gì đó không bình thường, nhưng lúc đó nghĩ họ không gây sự với mình nên cũng không cần thiết phải ra tay.

Kết quả là không ngờ đám này lại thiết kế một cái bẫy như vậy ở đây.

Y Tân Nguyệt cũng sợ hết hồn, cô nhớ lại lời ông lão lúc nãy nói chuỗi tràng hạt là vật không lành, chẳng lẽ đúng là vậy sao?

Đã rước họa vào thân rồi.

Lúc này, Lý Đông thấy gã đội mũ bước đến trước mặt mình, mặt nở nụ cười: "Ồ, một tên trộm mộ mà lại có tiền thế à, cư nhiên có thể bỏ ra 50 tỷ chỉ để đổi lấy nụ cười của mỹ nhân, đúng là một nhân tài.

Trộm mộ mà giàu thế này, tôi mới thấy lần đầu đấy.

Nhưng cũng chẳng sao.

Nguyên bản tôi định bỏ ra 25 tỷ mua chuỗi tràng hạt đó, nhưng giờ thì tôi có thể mang nó đi mà không tốn một xu." Y Tân Nguyệt nghe xong giật mình, trợn tròn mắt nói: "Anh định làm gì?

Muốn cướp à?

Tin tôi báo cảnh sát không?" Nhưng mắt gã đó lóe lên ánh sáng xanh lục, cười lạnh: "Cô tưởng báo cảnh sát là có ích sao?

Cô nghĩ chúng tôi là hạng người nào?" Y Tân Nguyệt nghe xong sợ hãi lùi lại một bước.

Lý Đông cười lạnh: "Tôi cũng chẳng biết lũ quái vật các người là thứ gì, nhưng giờ đã đụng đến Y Tân Nguyệt của tôi thì kết quả chỉ có một, đó là chết." Nhưng mấy tên quái vật mắt xanh đó chẳng hề sợ Lý Đông, tên đi đầu nói với anh: "Tôi biết cậu đánh nhau rất giỏi, đúng

là một nhân vật lợi hại, nhưng cậu thật sự nghĩ thanh đao trong tay mình là thiên hạ vô địch, có thể chiến thắng tất cả sao?

Nói trắng ra, cậu vẫn chỉ là một tên trộm mộ thôi, một tên trộm mộ hèn mọn và đáng thương.

Cậu biết chúng tôi là ai không?" Lý Đông nghe đám này khoe khoang mà chẳng buồn quan tâm chúng là ai nữa.

Chương 860

Đương nhiên, trong lòng anh đã có dự đoán, những kẻ này thực chất là tống tử.

Trước đây anh đã gặp không ít nơi dưỡng thi.

Những thi thể được nuôi dưỡng ở những nơi đó đa số là sản phẩm thất bại, chính là đám cương thi kia, nhưng trên đời này đã có sản phẩm thất bại thì tự nhiên cũng có sản phẩm thành công.

Tuy chưa hẳn là thành công hoàn toàn, nhưng e là ở nơi này cũng có loại vô hạn tiếp cận thành công đó.

Lý Đông đoán đám này là sản phẩm của loại vô hạn tiếp cận thành công kia.

Nhìn thì giống người nhưng thực tế vẫn là tống tử, không khác gì tống tử bình thường cả.

Đám này dường như có sở thích đặc biệt với chuỗi tràng hạt của Y Tân Nguyệt.

Y Tân Nguyệt lúc này cũng thấy hơi sợ, quan trọng nhất là không biết đám này rốt cuộc là thứ gì.

Nhưng Y Tân Nguyệt vốn là người hiếu thắng, món đồ quý giá như vậy tự nhiên không muốn giao ra, nên tình hình hiện tại dường như rất gay gắt.

Lý Đông lại chẳng hề hoảng hốt, anh khẽ nói với Y Tân Nguyệt: "Không sao đâu, chỉ là chuyện nhỏ thôi.

Tôi cũng chẳng quan tâm đám này là thứ gì, nhưng chúng muốn cướp đồ từ tay tôi thì tuyệt đối không thể nào.

Tôi cũng chẳng biết đây là cái thứ gì, nhưng giờ tôi sẽ cho cô thấy đao pháp của người đàn ông của cô." Lý Đông rút đao ra.

Thanh đao đó sau khi được hệ thống nâng cấp vài lần, giờ đây toàn thân đen kịt, đồng thời lại tỏa ra một luồng sáng rực rỡ khiến người ta không rét mà run.

Mấy tên quái vật mắt xanh đối diện khi thấy thanh đao trong tay Lý Đông, không khí cũng trở nên căng thẳng hơn.

Trong thế giới trộm mộ này, tuy Lý Đông không cảm nhận được, nhưng thực tế thanh đao trong tay anh đã nổi danh khắp nơi, một món vũ khí khủng khiếp không rõ lai lịch, nhưng ai cũng biết nó uy lực vô song, chém sắt như bùn.

Giờ đây nó thực sự hiện ra trước mắt chúng.

Chỉ là Lý Đông lúc này vẫn chưa thực sự động thủ, anh chỉ nhìn mấy tên mắt xanh hỏi: "Lũ quái vật các ngươi là thứ gì?

Từ đâu tới?

Có quan hệ gì với Thiết Diện Thần không?

Nếu có quan hệ với Thiết Diện Sinh thì Thiết Diện Sinh đang ở đâu?" Tuy Lý Đông vẫn luôn tìm kiếm Thiết Diện Sinh, nếu gã chủ động tìm đến cửa thì có lẽ sẽ có cơ hội đối phó.

Nhưng giờ nếu có thể từ nơi khác biết được tin tức về Thiết Diện Sinh thì cũng rất tốt.

Thiết Diện Sinh mới là kẻ thù lớn nhất.

Kết quả trận chiến đã rõ ràng, chỉ một lát sau, trên người mấy tên quái vật mắt xanh đó đầy vết thương, hiển nhiên trận chiến vừa rồi khiến chúng bị thương không nhẹ.

Hai bên cơ bản đã phân thắng bại.

Lý Đông nhìn mấy tên mắt xanh: "Chúng ta có đánh tiếp không?

Nếu đánh tiếp, lát nữa tôi sẽ không nương tay đâu." Đương nhiên, thực tế trận chiến vừa rồi cũng tốn không ít sức lực, đám này da dày thịt béo, khó mà gây thương tích, nhưng cứ đánh tiếp thì anh vẫn sẽ giành thắng lợi.

Mấy tên quái vật mắt xanh giờ cũng thấy khó chịu, chúng nhận ra tên này quả thực không dễ đối phó.

Nhưng trong số đó, tên cầm đầu đội nón lá vẫn ngoan cố: "Được rồi, lần này chúng tao thực sự không đánh lại, nhưng tình hình không đơn giản như mày nghĩ đâu.

Chuỗi tràng hạt đó đối với mày vô dụng, chỉ là món đồ trang sức thôi, nhưng với chúng tao lại cực kỳ quan trọng, cho nên mày nên đưa nó cho tao.

Nếu đưa cho tao, tao có thể trả tiền." Chuyện này nghe chừng có vẻ như đang thương lượng rất vui vẻ.

Nhưng Y Tân Nguyệt là người phụ nữ hiếu thắng, làm sao có thể nhường đồ của mình cho người khác vào lúc này?

Quan trọng nhất là lúc nãy đám này bắt nạt cô như thế, giờ đánh không lại mới nói vậy, Y Tân Nguyệt dù thế nào cũng không chịu nhịn.

Huống hồ Lý Đông cũng sẽ không nhịn, anh chỉ lạnh lùng nói: "Thật nực cười, nếu các người là thủ hạ của Thiết Diện Sinh thì tôi đưa đồ cho các người chẳng khác nào tự chuốc rắc rối cho mình.

Thiết Diện Sinh là kẻ thù của tôi, tôi lại vì chút tiền mà đưa đồ cho gã để gã khiến tôi gặp nguy hiểm sao?

Các người nghĩ tôi ngu lắm à?

Vì chút tiền mà bán thứ có uy hiếp lớn đối với mình cho kẻ khác?" Lý Đông nhìn đám đó như nhìn lũ ngốc.

Đương nhiên đám này rốt cuộc có phải người hay không thì chưa biết chắc được, nhìn thì giống người nhưng cũng chỉ có thể gọi là người thôi.

Tuy nhiên đám này sau khi bị thương hình như cũng không quá sợ hãi, nghe Lý Đông từ chối, chúng lập tức chuyển sang trạng thái thẹn quá hóa giận.

Đám này nổi giận xong, tình hình hiện tại dường như trở nên phức tạp hơn.

Vì Lý Đông đột nhiên phát hiện trên mặt đất hiện ra từng đống đất lớn nhỏ khác nhau.

Không biết đống đất đó là gì, nhưng nhìn cái bộ dạng đó, chẳng lẽ đám này gọi thêm người à?

Nếu bản chất của chúng là trồng trọt gì đó thì chẳng lẽ chúng sẽ gọi thêm nhiều tống tử hơn?

Y Tân Nguyệt vốn nhát gan, giờ gặp chuyện thế này, trong lòng thầm nghĩ tiêu đời rồi, lần này e là gây họa lớn.

Rồi quả nhiên dưới lòng đất dường như có vấn đề thật, chỉ thấy từ một đống đất, một bàn tay thối rữa thình lình thò ra.

Chương 861

Thấy cảnh đó, Y Tân Nguyệt bám chặt lấy áo Lý Đông, nhỏ giọng hỏi: "Lý Đông, anh có biết đây là chuyện gì không?

Chẳng lẽ nơi này có vấn đề?

Hay là lúc trước anh đi trộm mộ cũng hay gặp chuyện như thế này?" Lý Đông khẽ nhíu mày, nhưng sau đó lập tức giãn ra: "Không sao đâu, tình huống thế này tôi gặp nhiều rồi, thậm chí trước kia tôi còn gặp thứ nghiêm trọng hơn nhiều, nên chuyện này chẳng có gì lạ, không có gì lạ hết." Lý Đông tuy nói vậy, nhưng thực tế đó cũng chỉ là ra vẻ thôi, anh đồng thời nắm lấy tay Y Tân Nguyệt, không ngừng lùi lại phía sau.

Quả nhiên trên mặt đất hiện ra vô số tống tử, Lý Đông chẳng quản nhiều, cứ thấy cái gì là vung đao chém tới.

Vốn dĩ ở những nơi thế này, thông thường không được sử dụng hung khí bị cấm, nhưng giờ không quản được nhiều thế nữa.

Đám tống tử hỗn loạn từ dưới đất chui lên, Lý Đông tùy ý vung một đao cũng có thể chém bay một tên tống tử.

Chỉ có điều là đám quái vật này tuy từng tên một bị chém bay nhưng lại không bị đánh nát hay chém hỏng, dường như không dễ gì đánh lui được chúng.

Lý Đông đưa Y Tân Nguyệt không ngừng lùi lại.

Trông có vẻ tạm thời khá an toàn.

Nhưng Y Tân Nguyệt bỗng hét lên một tiếng, có một đôi tay đang túm lấy chân cô.

Lý Đông chẳng quản nhiều, trực tiếp chém một đao xuống, may

mà đôi tay đó không quá cứng cáp, chân Y Tân Nguyệt cuối cùng cũng thoát được.

Nhưng Y Tân Nguyệt lập tức cảm thấy chân mình rất khó chịu, như có thứ gì đó dính vào chân vậy.

Đương nhiên chuyện này cũng dễ hiểu, dù sao Y Tân Nguyệt cũng là tiểu thư lá ngọc cành vàng, giờ đột nhiên gặp chuyện này, thực sự sẽ thấy rất kinh tởm. "Lý Đông, chân tôi phải làm sao đây?

Tôi cảm thấy chân mình dính phải thứ gì bẩn thỉu lắm, hay là tìm chỗ nào rửa cho tôi với?" Lý Đông hiện tại cũng hết cách, nói với Y Tân Nguyệt: "Giờ đừng quản nhiều thế nữa, rời khỏi đây trước đã, cô cũng không cần chạy đâu, tôi cõng cô." Lý Đông trực tiếp ngồi xuống, nhưng Y Tân Nguyệt có chút do dự, Lý Đông chẳng quản nhiều, trực tiếp vác cô lên vai.

Một tay vác Y Tân Nguyệt, tay kia cầm đao.

Lần này không còn bất kỳ e ngại nào nữa, anh sử dụng toàn bộ sức mạnh, quả nhiên đám tống tử hỗn loạn đó không dễ dàng gì đỡ được đao của anh.

Quả nhiên trên đời này có một quy luật rất quan trọng, đó là thực tế chẳng có cái gì là phòng ngự tuyệt đối, cũng không có thứ gì là đánh không nát, nếu có thì chỉ có một nguyên nhân, đó là lực tấn công chưa đủ.

Lúc nãy Lý Đông vì lo lắng cho an toàn của Y Tân Nguyệt nên trong lòng còn e ngại, không dùng hết sức, dẫn đến việc không đánh hỏng được đám đó, nhưng giờ thì đám này trước mặt anh hoàn toàn bị đánh bại.

Chỉ có điều quái vật chui lên từ dưới đất ngày càng nhiều, thật khiến người ta phát bực.

Lý Đông phát hiện hình như mình thực sự trúng Viên Quang Thuật rồi.

Bởi vì lúc trước anh mới đi được hơn một tiếng đồng hồ, nhưng khi quay về theo đường cũ cũng hơn một tiếng rồi mà kết quả lại là một vùng trắng xóa, dường như nơi họ đang đứng không hề gần thành phố, nơi này trông như một vùng hoang nguyên.

Chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ thực sự trúng Viên Quang Thuật rồi sao?

Lý Đông trong lòng có chút sốt ruột, nếu là đồng đội khác thì anh đã không lo lắng như vậy, vì những người khác cơ bản đều có bản lĩnh, gặp chuyện chí ít cũng có thể tự vệ, nhưng giờ người đi cùng anh là Y Tân Nguyệt, mà cô ấy cơ bản chẳng có chút năng lực chiến đấu nào.

Muốn bảo vệ Y Tân Nguyệt thì vấn đề giờ đây trở nên vô cùng phức tạp.

Y Tân Nguyệt lúc này cũng cảm thấy sốt ruột, cô cơ bản đã nhận ra lời Lý Đông nói lúc nãy rằng sẽ không có chuyện gì xảy ra chỉ là khoác lác thôi, giờ họ đang gặp vấn đề nghiêm trọng.

Y Tân Nguyệt không ngừng vỗ vai Lý Đông: "Chuyện gì thế này?

Lý Đông nói cho tôi biết rốt cuộc là sao?

Nơi này sao lại thành ra thế này?

Đây chẳng phải là nhà tôi sao?

Sao lại biến thành cái dạng này rồi?" Lý Đông khẽ nhíu mày nói: "Nơi này tôi đoán chắc là một trận pháp kỳ quái, hình như gọi là Loạn Thi Dẫn Hồn Trận, trước kia tôi có nghe Muộn Du Bình nói về thứ này.

Thứ này chắc là dùng để đối phó với tôi, xem ra đám người đối diện kia thật sự không đạt được mục đích thì không bỏ qua đâu.

Hay là thế này đi, nếu cô muốn rời khỏi đây thì đưa chuỗi tràng hạt đó cho tôi, nếu đưa cho tôi thì không chừng tôi có thể tùy ý ra ngoài được, còn nếu không đưa thì không chừng lần này tôi gặp rắc rối to rồi.

Quả nhiên đúng như lời ông lão lúc nãy nói, chuỗi tràng hạt này là vật không lành, nên giao nó ra đi, cô thấy thế nào?" Y Tân Nguyệt nghe xong lập tức trở nên vô cùng không vui, chuỗi tràng hạt trong tay cô được nắm chặt lại, hoàn toàn không có ý định buông ra, bộ dạng đó như sợ bị ai cướp mất vậy.

Y Tân Nguyệt rất coi trọng món đồ này, tuyệt đối không muốn nó bị kẻ khác cướp đi.

Lý Đông biết thái độ của Y Tân Nguyệt như vậy thì mỉm cười nói: "Vậy thì thôi, giờ cô không cần lo lắng, tôi nhất định có thể xông ra khỏi nơi này." Nhưng Y Tân Nguyệt hừ lạnh một tiếng: "Tất nhiên rồi, anh nhất định phải xông ra được, nếu không xông ra được thì anh là kẻ đàn ông vô dụng.

Người đàn ông của Y Tân Nguyệt tôi không thể là kẻ vô dụng như thế được!

Mau nghĩ cách phá giải nơi này cho tôi." Lý Đông lúc này thực tế cũng rất sốt ruột, thực tế kiến thức về phương diện trộm mộ của anh rất nghèo nàn, cơ bản những thứ anh hiểu rõ không đặc biệt nhiều, vì anh vẫn luôn tôn thờ một đức tin khác, đó là tuyệt đối tin tưởng vào sức mạnh.

Đúng vậy, anh luôn thấy thanh đao trong tay là đáng tin nhất, còn những thứ khác đều không đặc biệt đáng tin, mấy cái pháp môn này nọ cũng chỉ là tà ma ngoại đạo thôi.

Nhưng giờ nếu chỉ dựa vào thanh đao trong tay thì vấn đề có vẻ hơi nghiêm trọng.

Lý Đông nỗ lực suy nghĩ, thực tế kiến thức về phương diện này cơ bản là do Muộn Du Bình và Hồ Bát Nhất dạy cho anh.

Anh tỉ mỉ suy nghĩ, xem rốt cuộc mình có kiến thức gì về phương diện này không?

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, anh chợt thấy mình thực sự không sở trường về mấy thứ đó, dù sao anh cũng chẳng phải nhân tài chuyên nghiệp trong lĩnh vực này, dùng sở đoản của mình để làm chuyện này thì thật là ngu xuẩn.

Chương 862

Thế là anh một lần nữa định dùng vũ khí của mình!

Đúng lúc đó, trong đầu anh lại vang lên âm thanh thông báo của hệ thống, thông báo rằng vũ khí có thể nâng cấp.

Thanh đao trong tay anh đã nâng cấp rất nhiều lần rồi.

Trước đây mỗi lần đều đã nâng cấp đến giới hạn, nhưng thực ra đó chưa phải là giới hạn thật sự, sau này vẫn có thể tiếp tục nâng cấp, Lý Đông cũng chẳng rõ cơ chế này là thế nào.

Giờ nghe thấy vũ khí lại có thể nâng cấp, trong lòng anh đại hỉ, nếu đã vậy thì chứng tỏ hiện tại hệ thống cũng phát hiện nguy hiểm, rồi muốn dùng phương pháp này để hóa giải, nếu vậy thì có lẽ có thể giải thích được, có thanh vũ khí này xong chắc là có thể từ đây đánh ra ngoài.

Quả nhiên, sau khi tiêu tốn hơn 5 triệu đạo tệ, vũ khí trong tay lại tăng thêm một cấp, giờ đây thanh vũ khí này ẩn ẩn có một luồng huyết mạch chi lực, dường như có thể kết nối với huyết mạch, anh cũng không rõ là ý gì.

Nhưng giờ khi vung đao thêm một lần nữa, anh cảm thấy thanh đao dường như càng thêm thuận tay, cơ bản mỗi đao chém xuống đều có một con quái vật bị đốn ngã.

Cứ như thế này thì giết đám quái vật này cơ bản chẳng khác gì giết gà.

Anh thở phào nhẹ nhõm, xem ra lần này có thể vượt qua cửa ải khó khăn rồi.

Có thanh đao này, cộng thêm tốc độ của mình, trận chiến bỗng trở

nên vô cùng nhẹ nhàng.

Sau mười mấy phút chiến đấu, bên cạnh anh không biết đã có bao nhiêu con quái vật hỗn tạp bị chém ngã.

Sau khi đám quái vật này đều bị hạ gục, anh nhìn đám còn lại phía trước, cư nhiên chúng đang lùi lại, bộ dạng đó như đang chạy trốn.

Quả nhiên lần này gặp đám quái vật này tuyệt đối không thể so được với đám trước kia.

Trước đây khi đi trộm mộ gặp đám tống tử, chúng đều cứng đầu như sắt, cơ bản cứ thấy người là liều mạng lao vào, chẳng quản ba bảy hai mốt gì cứ thế mà cắn loạn.

Nhưng giờ đám quái vật này dường như có chút trí thông minh, ít nhất thấy đánh không lại là biết chạy trốn.

Nhưng Lý Đông giờ chẳng quản nhiều thế, vì để nâng cấp thanh đao này anh đã tốn mất 5 triệu đạo tệ, giờ xử đẹp đám này thì sẽ thu được lượng lớn đạo tệ, nên một tay anh vác Y Tân Nguyệt, tay kia cầm đao cư nhiên đuổi theo.

Y Tân Nguyệt bị Lý Đông vác trên vai tự nhiên cảm thấy vô cùng khó chịu, giờ thấy anh còn cầm đao truy sát đám quái vật đó càng khiến cô thấy khổ sở hơn.

Thế là Y Tân Nguyệt liều mạng đấm vào lưng Lý Đông, đòi anh thả xuống: "Thả tôi xuống, thả tôi xuống!

Cái tên khốn này mau thả tôi xuống, tôi khó chịu quá, mau thả tôi xuống đi!" Nhưng Lý Đông giờ đã giết đến đỏ mắt, lúc này còn để ý mấy chuyện đó sao?

Anh lại truy sát đám quái vật đó thêm mười mấy phút nữa mới đánh cho chúng tan tác sạch sẽ.

Nơi này cuối cùng cũng yên tĩnh lại, lúc này Lý Đông mới đặt Y Tân Nguyệt xuống.

Kết quả là sau khi đặt xuống, anh thấy ánh mắt Y Tân Nguyệt nhìn mình rất lạ, bộ dạng đó trông như có thâm thù đại hận vậy.

Trong đôi mắt Y Tân Nguyệt lúc này tràn đầy sự phẫn nộ, nếu ánh mắt có thể giết người thì chắc Lý Đông đã chết lâu rồi.

Y Tân Nguyệt phẫn nộ nhìn Lý Đông: "Lúc nãy tôi chẳng phải đã bảo anh mau thả tôi xuống rồi sao?

Cái tên này, sao anh không nghe lời tôi?" Lý Đông lắc đầu: "Nói thật là tôi không nghe thấy, lúc nãy tôi đang tập trung chiến đấu mà, bao nhiêu chú ý lực đều dồn hết vào đám quái vật kia rồi, cô xem tôi chẳng phải vì bảo vệ cô sao." Kết quả Y Tân Nguyệt hừ lạnh một tiếng: "Bảo vệ tôi?

Lúc nãy anh làm tôi khó chịu chết đi được, anh biết không hả?

Hay là để tôi vác anh lên vai cho anh thử cảm giác đó nhé." Bị vác lên vai quả thực là cảm giác chẳng dễ chịu gì.

Lý Đông lại mỉm cười nói: "Hay là thế này đi, cô vác tôi lên vai thử xem nào!" Kết quả Y Tân Nguyệt làm thật, định vác Lý Đông lên vai, nhưng lại thấy anh nặng trịch, chẳng biết nặng bao nhiêu nữa, tóm lại Y Tân Nguyệt thấy chút sức lực đó của mình cơ bản chẳng vác nổi gã này.

Lý Đông giơ hai tay nhún vai: "Chịu thôi, cô không vác nổi tôi đâu." Y Tân Nguyệt hừ lạnh một tiếng: "Được rồi, lần này tha cho anh đấy, nhưng giờ tôi đang giận, anh định làm gì để tôi hết giận đây?" Lý Đông lại chẳng hề để tâm: "Tôi chẳng phải vừa tặng cô món quà 50 tỷ đó sao?

Tặng món quà 50 tỷ rồi mà còn không vui à?" Nhưng Y Tân

Nguyệt lại bĩu môi: "Cái đó không tính." Lý Đông bất lực: "Nếu đã vậy thì thôi, để lần sau tôi lại mua tặng cô món quà khác." Lúc này Lý Đông quan sát kỹ nơi vừa chiến đấu, bỗng nhiên phát hiện một miếng ngọc.

Miếng ngọc thạch màu đỏ đó nhìn từ xa dường như là một món đồ rất khá, nhưng khi cầm lên Lý Đông lập tức cảm thấy một cảm giác rợn tóc gáy.

Y Tân Nguyệt thấy món đồ đó cũng giật mình hỏi: "Cái gì thế?

Không mau vứt đi.

Cầm cái thứ đó trên tay trông đáng sợ quá." Vì món đồ Lý Đông vừa thấy trông giống như một đứa trẻ nhỏ, chính xác hơn là một khối đá được điêu khắc thành hình một đứa trẻ nhỏ.

Nhưng vấn đề mấu chốt là trên khối ngọc thạch đó lại đỏ rực những tia máu, khiến người ta không rét mà run.

Lý Đông lắc đầu: "Đồ ở nơi này là chiến lợi phẩm của tôi đấy, tôi giết bao nhiêu quái vật mới tìm được một thứ thế này, hoặc là nó có tác dụng gì đó?" Y Tân Nguyệt vội lắc đầu: "Mau vứt thứ này đi, không biết nó là cái quái gì nữa, chắc chắn là vật không lành rồi, cầm trên tay thấy ghê quá, vứt nó đi." Lý Đông không còn cách nào khác, đành vứt món đồ vào Túi Càn Khôn.

Phải công nhận Túi Càn Khôn thực sự là một bảo bối rất tốt, không gian vô hạn, cơ bản thứ gì cũng có thể bỏ vào.

Bỏ vào rồi thì cơ bản chẳng ảnh hưởng gì đến bên ngoài nữa.

Y Tân Nguyệt không thấy món đồ đó nữa mới thở phào nhẹ nhõm.

Quả nhiên không còn đám quái vật đó nữa, Lý Đông phát hiện đường về đã trở nên thuận lợi hơn.

Kết quả là phát hiện nơi họ đang đứng chỉ là một công viên nhỏ gần biệt thự của Y Tân Nguyệt mà thôi.

Công viên nhỏ này thực tế cũng là một nơi rất khá, bên trong cây cối um tùm xanh mướt, là một nơi nghỉ ngơi lý tưởng.

Ngoài ra biệt thự của Y Tân Nguyệt cũng ở ngay đó, dường như chẳng có vấn đề gì.

Y Tân Nguyệt thấy nhà mình mới hơi thở phào một chút, nhưng lúc này dường như cô không dám vào nhà nữa, sợ trong nhà lại xảy ra chuyện.

Chương 863

Lúc này Y Tân Nguyệt ôm chặt lấy cánh tay Lý Đông nói: "Lý Đông, hay là thế này, hay là tôi đi theo anh về Trường Sa được không?" Lý Đông lập tức ngạc nhiên: "Ở đây không tốt sao?

Ở đây cô có hai sản nghiệp lớn, cô mà đi theo tôi về bên đó thì sản nghiệp bên này tính sao?" Nhưng Y Tân Nguyệt nhìn căn biệt thự của mình: "Tôi thấy nơi này đáng sợ quá, chuyện lúc nãy là thế nào, chẳng lẽ tôi đang nằm mơ sao?

Nhưng những chuyện vừa rồi chân thực quá, giờ tôi thấy sợ lắm." Lý Đông thấy hơi cạn lời, chắc lúc nãy cô ấy thực sự trúng phải Viên Quang Thuật hay thứ gì đó tương tự, giờ thuật đã được giải nên mới về được đây.

Anh lắc đầu: "Chuyện lúc nãy nơi mình đến không phải ở đây, lúc nãy mình chỉ đi nhầm đường thôi, đây mới là biệt thự của cô mà, cô ở đây bao nhiêu lâu rồi chẳng lẽ không biết sao?

Nên không cần lo lắng đâu, yên tâm đi, chắc chắn không có chuyện gì đâu, có chuyện gì tôi cũng có thể giúp cô giải quyết." Y Tân Nguyệt mới hơi yên tâm một chút, về đến nhà, cô thấy trong nhà dường như thực sự không có vấn đề gì.

Nhưng từ đó về sau Y Tân Nguyệt có một thói quen, đó là dù lúc nào cũng sẽ bật đèn, ngay cả lúc ngủ ban đêm cũng bật đèn mà ngủ.

Lý Đông ở đây thêm một thời gian, thực tế anh vẫn luôn điều tra về chuyện chuỗi tràng hạt kia.

Nhưng chuyện chuỗi tràng hạt đó thực sự không có cách nào điều tra được, vì nó dường như chẳng có lai lịch gì.

Cơ bản là người bán chuỗi tràng hạt lần trước sau đó cũng không bao giờ xuất hiện nữa, chỉ để lại một số tài khoản thôi, người đó cũng thật lớn gan.

Tuy nhiên, càng như vậy Lý Đông càng thấy lai lịch chuỗi tràng hạt này không hề tầm thường.

Nhưng giờ chuỗi tràng hạt thuộc về Y Tân Nguyệt, anh rất lo cho an toàn của cô, ngoài ra cũng hy vọng tra ra lai lịch của nó.

Vì trong lòng anh có một dự cảm rất mạnh mẽ, chuỗi tràng hạt đó có thể thực sự liên quan đến chuyện của Thiết Diện Sinh.

Bởi vì hiện tại Lý Đông có thể cảm nhận được cuộc chiến giữa mình và Thiết Diện Sinh có thể kéo dài, như vậy bất kỳ thứ gì liên quan cũng đều vô cùng quan trọng.

Thế nên Lý Đông giờ cũng chẳng quản nhiều, trực tiếp định ở lì tại nhà Y Tân Nguyệt thêm một thời gian nữa để xem đối phương định bày trò gì.

Y Tân Nguyệt thì lại rất hoan nghênh chuyện này, vì cô đã lâu không gặp Lý Đông, giờ nếu anh không đi thì tốt quá rồi.

Nhưng lúc đầu thì ổn, về sau Y Tân Nguyệt dần cảm thấy rất khó chịu, ban đêm thường xuyên gặp ác mộng.

Mỗi lần Y Tân Nguyệt gặp ác mộng giật mình tỉnh giấc, cô đều tỏ ra vô cùng sợ hãi.

Cuối cùng Y Tân Nguyệt không nhịn được nữa, túm lấy cánh tay Lý Đông nói: "Hay là tôi đi lên chùa thắp hương đi, như vậy có lẽ Phật tổ sẽ phù hộ tôi." Lý Đông nhìn bộ dạng ngây thơ này của Y Tân Nguyệt, vội lắc đầu nói: "Chẳng lẽ tôi ở đây bảo vệ cô còn chưa đủ an toàn sao?

Tại sao nhất quyết phải lên chùa thắp hương?

Lên chùa thắp hương có ích gì?

Đó chỉ là một hòn đá hay một bức tượng thôi, một bức tượng thì giúp ích được gì cho cô chứ?" Nhưng Y Tân Nguyệt trong lòng vẫn không yên tâm.

Cuối cùng Lý Đông cũng hết cách, dù sao Y Tân Nguyệt thích thì cũng chẳng sao.

Nhiệm vụ lớn nhất của anh hiện tại thực tế là lợi dụng chuỗi tràng hạt đó để tìm thứ liên quan đến Thiết Diện Sinh.

Cũng dùng chuỗi tràng hạt đó dụ người của Thiết Diện Sinh tìm đến tận cửa, giờ cũng chẳng quản Y Tân Nguyệt đi đâu, chỉ cần đi theo cô là được.

Những vấn đề khác không quá lớn.

Lý Đông hiện tại rất tự tin vào năng lực của mình, không thấy có vấn đề gì lớn có thể làm khó được mình.

Thế là cả hai chuẩn bị xuất phát.

Nhưng thời buổi này chùa chiền như thế thực tế không còn nhiều, hay nói đúng hơn là nơi Y Tân Nguyệt đang ở chẳng có mấy ngôi chùa.

Thậm chí trong ấn tượng cũng không tìm ra ngôi chùa nào, muốn tìm một nơi có thể thắp hương thì chắc phải về nông thôn.

Chẳng hiểu sao Y Tân Nguyệt bỗng nhiên như biết được có một nơi như thế.

Thế là hết cách, Lý Đông đành lái xe đưa Y Tân Nguyệt đi theo hướng cô chỉ.

Kết quả là dần dần anh phát hiện nơi họ đến vô cùng hẻo lánh.

Nơi này trông như không thuộc về thế giới này vậy.

Đúng thế, ở đây tuy có thể thấy một số sơn thôn nhưng những ngôi làng đó cơ bản đã bị bỏ hoang, nhà cửa đổ nát tan hoang, trông như có thể sập xuống bất cứ lúc nào.

Ở một nơi như thế, họ lại men theo đường núi đi thêm một đoạn xa nữa, đại khái đến khi trời tối mới thấy một ngôi chùa nhỏ rách nát.

Ngôi chùa nhỏ đó cơ bản thuộc loại không thể ở được, vì mái che đã hỏng, chẳng thể che gió chắn mưa.

Nhưng bên trong ngôi chùa nhỏ đó lại có một bức tượng Phật.

Bức tượng Phật đó trông vẫn còn rất nguyên vẹn, dáng vẻ bụng phệ mặt tươi, trông giống như một con quái vật đầy tự tin.

Thế là Lý Đông quyết định ở lại nơi này.

Đương nhiên, anh sẽ không dựng lều ở đây, vì trên người anh có mang theo một thứ gọi là Kỳ dị ốc, một món đồ rất tuyệt vời.

Chỉ cần mở nó ra rồi ngủ bên trong thì sẽ chẳng có vấn đề an toàn nào cả.

Vì căn nhà đó vô cùng kiên cố, dù có rơi thế nào cũng không hỏng, Lý Đông chỉ thấy hiếm hoi lắm mới có người làm xước được căn nhà đó, chứ phá hủy nó thì chưa ai làm được.

Y Tân Nguyệt lúc này ngược lại lại thấy bình yên hẳn, trước đó khi ngủ ở biệt thự cô cứ hay gặp ác mộng, vậy mà giờ đi đường núi xa xôi, ở nơi hoang vu hẻo lánh thế này, chỉ với căn nhà như vậy mà cô lại ngủ ngon lành.

Tuy căn nhà này rất an toàn, nhưng từ bên trong có thể thấy rõ cảnh tượng rực rỡ bên ngoài, ở nơi như thế này mà ngủ ngon được thì đúng là người có gan lớn.

Chương 864

Lý Đông cũng chẳng để tâm, dù sao nếu Y Tân Nguyệt ngủ ngon được một chút thì cũng là chuyện khiến anh yên tâm.

Vì Y Tân Nguyệt không thể cứ mãi gặp ác mộng, nếu cứ như vậy thì sức khỏe sẽ ngày càng tệ đi, lúc đó mới phiền phức.

Nhưng đến nửa đêm, Lý Đông bỗng nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân lạch bạch.

Nơi này cơ bản là chốn hoang vu hẻo lánh, mấy ngôi làng đi qua lúc nãy cơ bản chẳng có bóng người, toàn là nhà cửa đổ nát như nơi bị bỏ hoang, ở một nơi như thế này chắc chắn không thể có người khác.

Vậy mà nơi này không có ai khác cư nhiên lại có tiếng bước chân, rốt cuộc là sao?

Lý Đông lập tức nảy sinh hiếu kỳ.

Thế là anh rời khỏi căn nhà, sau đó thu căn nhà vào Túi Càn Khôn, như vậy Y Tân Nguyệt coi như tuyệt đối an toàn.

Anh quyết định ra ngoài xem sao.

Nhưng vừa mới ra ngoài, bỗng nhiên lại nghe thấy tiếng nói chuyện bên ngoài.

Nhưng tiếng nói của những người đó rất nhanh, âm thanh rất gấp gáp, cơ bản chẳng nghe rõ họ đang nói gì.

Lý Đông khẽ nhíu mày, chưa từng thấy chuyện như thế này bao giờ, nhưng anh cũng là người gan lớn, chẳng hề thấy sợ hãi chút nào, trái lại chuyện này còn kích thích trí tò mò của anh.

Thế là anh liền bám theo hướng phát ra âm thanh.

Kết quả là chẳng mấy chốc đã thấy phía trước xuất hiện vài bóng người.

Anh ẩn mình vào bóng tối để xem đám người đối diện rốt cuộc đang làm gì?

Sau khi quan sát kỹ một lúc, anh thấy đám người đó đang cầm đèn pin, bộ dạng trông như đang đào mộ.

Chẳng lẽ đây cũng là trộm mộ sao?

Nếu là loại trộm mộ này thì cũng sơ đẳng quá.

Tuy Lý Đông cũng là người trộm mộ, nhưng những nơi anh đến cơ bản là những nơi cực kỳ nguy hiểm trong truyền thuyết, hoặc là những di tích cổ xưa, anh có thể coi là nhà thám hiểm.

Còn đám người này thì thực sự đang đào mộ của người khác.

Chuyện này đúng là một hành động vô đức!

Lý Đông khẽ nhíu mày, đang suy nghĩ xem có nên ra tay hay không.

Nhưng vấn đề là nếu ra tay thì nên dùng danh nghĩa gì?

Đó mới là vấn đề mấu chốt.

Đúng lúc đó, Lý Đông lại bỗng nhiên nghe thấy tiếng "u u u".

Tiếng "u u u" đó nghe như tiếng một người phụ nữ đang khóc, bộ dạng đó như bị trói rồi bị bịt miệng lại vậy.

Hình như cũng ở ngay gần đây.

Lý Đông cảm thấy da đầu hơi tê dại.

Chẳng lẽ mấy gã này không phải đang đào mộ người khác mà là định chôn sống người sao?

Dưới đêm tối gió cao thế này mà cư nhiên có người làm chuyện

thất đức vậy.

Lý Đông lập tức thấy cần thiết phải ra xem sao.

Sau khi anh xuất hiện, mấy tên bên trong lập tức cảnh giác, chúng cầm xẻng sắt thủ thế như sắp đánh nhau.

Trong số đó, tên cầm đầu giơ cái xẻng sắt lên hỏi Lý Đông: "Mày là ai?

Đêm hôm khuya khoắt chạy đến nơi này làm gì?" Lý Đông mỉm cười nói: "Vậy các người đêm hôm khuya khoắt ở đây làm gì?

Vốn dĩ tôi chỉ là khách du lịch đi ngang qua đây thôi, tôi thấy môi trường ở đây cũng không tệ nên nửa đêm định ngủ ở đây.

Kết quả là bỗng nhiên nghe thấy tiếng phụ nữ, tôi đây lại là kẻ rất háo sắc, cứ nghe thấy tiếng phụ nữ là không kìm chế được, muốn đến giao lưu nhân sinh với người ta một chút, thế là tìm đến tận đây." Mấy tên cầm xẻng nghe xong dường như càng thêm căng thẳng, trợn tròn mắt nhìn Lý Đông hỏi: "Phụ nữ?

Huynh đệ, không phải mày bị điên rồi chứ?

Ở nơi hoang vu hẻo lánh thế này lấy đâu ra phụ nữ?

Giờ khôn hồn thì biến ngay cho tao, rồi quên sạch những gì vừa thấy đi, nếu không sẽ rước họa vào thân đấy." Lý Đông chẳng quản nhiều, cười lạnh một tiếng: "Rước họa vào thân?

Tôi đây cái gì cũng từng trải qua rồi, duy chỉ có rước họa vào thân là chưa, tôi cũng muốn xem cái gì gọi là rước họa vào thân.

Giờ tôi chẳng thèm đóng kịch nữa, tôi bài ngửa luôn đây, mấy thằng khốn chúng mày đang làm cái quái gì ở đây?" Lý Đông sải bước đi tới, muốn xem rốt cuộc tình hình bên đó là thế nào.

Sau khi tiến lại gần, anh phát hiện nơi đó thực sự đã đào một cái

hố lớn, đồng thời ở gần đó có một người phụ nữ.

Người phụ nữ đó chừng 20 tuổi, cả người bị trói chặt như tống tử, miệng bị bịt kín, nhìn bộ dạng vô cùng khổ sở, đang không ngừng khóc lóc. "Định làm gì?

Định chôn sống người à?" Lý Đông giờ chẳng quản nhiều nữa, trực tiếp tung một cú đá vào một tên trong số đó.

Chương 865

Tuy chưa hiểu rõ tình hình, nhưng đôi khi có những chuyện chẳng cần phải giảng đạo lý.

Hoặc là khi cả hai bên đều có đạo lý, anh thấy mình nên thiên về một bên thì tự nhiên sẽ chọn bên yếu thế hơn.

Tên cầm đầu trong đám đó bị đá một cú, lập tức nổi trận lôi đình, liền quát mấy tên còn lại: "Anh em, thằng này chán sống rồi, đánh chết nó cho tao!" Tình hình hiện tại dường như đúng ý mấy gã đó, xẻng sắt trong tay chúng dường như là món vũ khí rất khá, vả lại giữa đêm tối gió cao thế này, Lý Đông dường như đã trở thành kẻ chết chắc trong mắt chúng.

Vì thể hình của Lý Đông không đặc biệt cao lớn, cũng chỉ tầm trung thôi, mà mấy tên này đều là hạng người cao to lực lưỡng, tay cầm xẻng sắt, lại còn có những mấy tên đồng bọn nữa.

Trong tình huống bình thường, có lẽ khoảng cách thực lực giữa đôi bên là cực kỳ lớn, căn bản không cùng một đẳng cấp, nên mấy gã kia có vẻ rất tự tin.

Lý Đông tự nhiên không phí lời trước mặt đám này, trực tiếp lao lên mỗi đứa tặng một cước đá bay tất cả, ra tay hơi nặng nên bọn chúng đều bị trọng thương.

Lý Đông cũng chẳng buồn quan tâm đến chúng nữa, liếc nhìn cô gái đang bị trói.

Cô gái ăn mặc giản dị, trông giống như một cô gái bình thường, không hiểu sao lại bị bắt đến nơi này.

Thế là Lý Đông giúp cô cởi trói và hỏi: "Chuyện gì thế này?

Sao cô lại bị trói ở đây?" Kết quả là cô gái hiện tại có vẻ bị dọa sợ đến mức phát khiếp, vừa được cởi trói xong đã liều mạng giãy giụa muốn bỏ chạy.

Nhưng nhìn thấy bên ngoài chỗ nào cũng tối om, cô lập tức sợ hãi vô cùng, trực tiếp nắm chặt tay Lý Đông, bộ dạng như sắp suy sụp.

Lý Đông cũng không có cách nào khác, dỗ dành mãi một lúc lâu sau cô gái mới bình tĩnh lại được một chút.

Đợi cô gái ổn định lại, cô mới lắc đầu nói: "Tôi cũng không biết, tôi bị bắt đến đây một cách thần bí, tôi cứ tưởng mình sắp bị chôn sống ở nơi này rồi." Nói xong cô lại lập tức khóc nấc lên, khóc rất dữ dội, ban đầu thì ngồi một mình khóc, sau đó trực tiếp sà vào lòng Lý Đông mà khóc.

Lý Đông lúc này cũng bất lực nói: "Được rồi đừng khóc nữa, giờ an toàn rồi." Sau đó anh đỡ cô gái dậy, kết quả là cô gái giống như tinh thần bị kích động, cứ thế đấm đá loạn xạ vào người Lý Đông.

Anh vội vàng tiếp tục dỗ: "Không cần sợ, hiện tại an toàn rồi, không có chuyện gì nữa đâu." Sau đó dần dần Lý Đông mới hiểu rõ tình hình của cô gái.

Hóa ra cô là giáo viên tình nguyện ở một địa phương, từ thành phố xuống xe sau đó đi tìm làng, kết quả là bị lạc đường.

Trên đường đi thì gặp phải chuyện như vậy.

Lý Đông liếc nhìn mấy gã bị thương kia, bộ dạng như muốn bồi thêm mấy cước nữa.

Chẳng biết đám này rốt cuộc muốn làm gì?

Chôn sống người là chuyện chẳng lành lành gì cho cam.

Nhưng Lý Đông cũng không biết tình hình thực tế lúc này thế nào,

vì anh sớm đã phát hiện ra thời không ở thế giới này đang hỗn loạn, cũng chẳng biết đi đâu về đâu.

Anh chỉ đành yên lặng nói với cô gái: "Lòng tin của cô cũng lớn thật đấy, một mình mà dám đến nơi này, tôi loanh quanh ở đây mãi mà chẳng thấy bóng dáng ai, cứ như vừa trải qua thảm họa vậy, cô định đi đâu thế?" Cô gái cuối cùng lắc đầu tỏ vẻ hoàn toàn không biết, thực tế là sau khi trải qua một kiếp nạn, dường như nguyện vọng lớn nhất của cô là được về nhà.

Nhưng chuyện về nhà này Lý Đông cảm thấy hơi khó khăn, anh nhíu mày hỏi: "Vậy nhà cô ở đâu?

Hay là để tôi đưa cô về." Kết quả là cô gái lập tức trừng lớn mắt hỏi: "Thật sự có thể đưa tôi về sao?" Nghe câu hỏi này, Lý Đông đột nhiên lại do dự.

Dường như thật sự không thể hứa chắc chắn được, bởi vì anh không biết cô gái này thuộc về thời không nào, cũng không biết có thể đến thời không đó hay không, vì hiện tại thế giới này khắp nơi đều là thời không sai loạn.

Thế là Lý Đông lắc đầu bảo: "Tôi có thể lái xe đến thành phố đó, nhưng rốt cuộc có đến được nhà cô không thì tôi không rõ." Nghe xong lời này, cô gái lại khóc, khóc rất thương tâm, thật sự chẳng khác gì một đứa trẻ.

Lý Đông không còn cách nào, may mà hiện giờ chưa làm tỉnh giấc Y Tân Nguyệt.

Nếu làm Y Tân Nguyệt tỉnh lại rồi hỏi han mấy chuyện này thì vấn đề còn phiền phức hơn nữa.

May là Y Tân Nguyệt hiện tại đang ngủ say, căn bản không bị quấy rầy.

Sau khi cô gái khóc thêm một hồi lâu rồi mới từ từ yên tĩnh lại, Lý Đông nhìn cô hỏi: "Cô tên là gì?" Cô gái thút thít một lúc rồi mới trả lời tên là Lý Nhu.

Lý Nhu giờ cứ nắm chặt lấy tay Lý Đông không buông.

Bây giờ mới khoảng nửa đêm, cần một thời gian dài nữa trời mới sáng, Lý Đông không dám lấy "Ngôi nhà kỳ quái" ra, nếu lấy cái nhà đó ra để cả hai cùng ngủ trong đó thì sáng mai chắc chắn sẽ có chuyện lớn.

Thế là Lý Đông đành đổi chỗ khác, tìm một nơi trông có vẻ ổn, rồi lấy ra một chiếc lều bạt.

Anh để cô gái vào trong lều nghỉ ngơi, còn mình thì canh giữ ở bên ngoài.

Dù sao anh cũng là người có bản lĩnh, chẳng cần phải sợ bất cứ thứ gì.

Canh giữ bên ngoài dần dần đến ngày thứ hai trời sáng.

Lý Đông lấy ngôi nhà kia ra, phát hiện trong nhà Y Tân Nguyệt đang ngủ rất thoải mái, lúc tỉnh dậy còn vươn vai một cái, bộ dạng như muốn ngủ thêm một lát nữa.

Nhưng khi Y Tân Nguyệt tỉnh hẳn, phát hiện bên ngoài tự nhiên có một chiếc lều, lập tức kỳ quái hỏi: "Chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ anh thấy ngủ trong nhà không thoải mái, muốn ra ngoài ở lều à?" Lý Đông lắc đầu nói: "Đêm qua sau khi cô ngủ thì có chút chuyện xảy ra, tôi gặp một cô gái ở trong núi, là một người đáng thương nên tôi để cô ấy ở trong lều." Y Tân Nguyệt lập tức bĩu môi: "Đúng là người lương thiện quá nhỉ.

Nhưng ở nơi hoang vu dã ngoại thế này mà lại có cô gái?

Có khi nào gặp phải nữ quỷ không?" Lý Đông lắc đầu: "Đến lúc nào rồi mà còn nói mấy lời đó.

Thôi được rồi, vốn dĩ là vì tôi thắp hương mới chuốc lấy mấy chuyện rắc rối này, nếu không chắc chắn sẽ không có nhiều chuyện đến thế." Đối diện với phụ nữ, Lý Đông chưa bao giờ nổi nóng.

Anh chuẩn bị mở lều cho cô gái bên trong đi ra, nhưng khi mở lều ra, anh phát hiện bên trong căn bản không có ai, chiếc lều trống rỗng.

Lý Đông đảm bảo đêm qua anh luôn canh giữ ở nơi này, căn bản không thấy ai đi ra ngoài cả, vậy mà giờ bên trong lại không có người.

Chương 866

Chẳng lẽ thật sự gặp phải nữ quỷ sao?

Cô gái tên Lý Nhu kia đột nhiên biến mất, thật là quái dị quá đi mất.

Y Tân Nguyệt nhìn thấy cảnh đó liền cười lớn: "Tôi vừa nãy chỉ nói đùa thôi, không ngờ lại là thật.

Đêm qua chắc không phải anh gặp nữ quỷ thật đấy chứ?

Nếu vậy thì khai thật đi, anh có quan hệ bất chính gì với nữ quỷ đó không?" Lý Đông lập tức nhíu mày nói: "Nói cái gì thế, nhìn tôi giống hạng đàn ông tùy tiện thế à?" Kết quả Y Tân Nguyệt nghiêm túc gật đầu: "Giống." Nhưng trong lòng Lý Đông lúc này lại lo lắng về chuyện đêm qua.

Anh luôn cảm thấy đêm qua chắc chắn đã xảy ra chuyện lớn, chắc chắn có điều gì đó đã sai lệch.

Chẳng còn cách nào, chuyện gặp phải lúc này thực sự không thể giải thích theo lẽ thường, nên anh cũng không thể phân trần với Y Tân Nguyệt.

Đúng lúc này, trên trời bỗng vang lên một trận ầm ầm, mây đen kéo đến rất nhanh, sấm sét nổ vang rồi mưa đổ xuống.

Nhìn trong đám mây đen kia, từng tia chớp vung vuốt hiện ra giữa đất trời, sau tiếng chớp là mấy tiếng sấm nổ đùng đoàng, rồi những giọt mưa lớn bắt đầu rơi xuống.

Họ không thể tiếp tục ở bên ngoài được nữa, thế là lại chui vào trong ngôi nhà kỳ quái.

Ngôi nhà bên trong sau khi được Y Tân Nguyệt trang trí lại đã thay

đổi hoàn toàn, trông tràn đầy vẻ thiếu nữ.

Lý Đông nhìn những tông màu trắng bên trong liền cười nói: "Cô biến nơi này thành thế này rồi à?" Y Tân Nguyệt hỏi: "Chẳng lẽ thế này không đẹp sao?

Tôi đã tốn bao nhiêu thời gian mới trang trí xong đấy.

Cái nhà này đúng là rất tốt, có nó thì đi dã ngoại không cần dựng lều nữa, ngủ trực tiếp bên trong rất thoải mái.

Đêm qua ngủ xong tôi cảm thấy tinh thần rất sảng khoái, cũng không gặp ác mộng nữa." Lý Đông gật đầu nói: "Nếu đã vậy thì tốt.

Tiếc là loại nhà này tôi hiện giờ chỉ có một cái, có việc đại dụng, nếu có cái thừa tôi đã tặng cô một cái rồi." Y Tân Nguyệt cười bảo: "Anh cũng hào phóng quá nhỉ, nhưng cái thứ này rốt cuộc là từ đâu ra?

Vừa nãy tôi không thấy anh mang theo trên người.

Hình như là biến ra như làm ảo thuật ấy hả?" Lý Đông gật đầu: "Cũng gần như vậy, tôi chưa nói với cô sao, thực tế tôi là một ảo thuật gia." Trong lúc hai người đang đùa giỡn, sắc mặt Lý Đông bỗng trở nên ngưng trọng, vì anh đột nhiên phát hiện ra phần đỉnh của chiếc lều dựng đêm qua có màu sắc hơi lạ.

Bởi vì chiếc lều anh dựng đêm qua vốn có màu xanh lục để dễ hòa nhập với môi trường xung quanh, có tác dụng ngụy trang nhất định.

Nhưng không ngờ lúc này chiếc lều đó lại biến thành màu đỏ, hoặc là trên đỉnh lều có thứ gì đó kỳ lạ.

Đúng vậy, trông giống như đỉnh lều bị nhiễm một loại phẩm màu đỏ nào đó, dưới làn nước mưa, phẩm màu đỏ đó không ngừng phai ra, liên tục bị rửa trôi xuống.

Đó chẳng lẽ là máu sao?

Trong cơn mưa lớn, Lý Đông nhìn thấy chất lỏng màu đỏ trên đỉnh lều, đột nhiên có một dự cảm rất xấu.

Chẳng lẽ cô gái tên Lý Nhu kia đã gặp bất trắc?

Nhưng trong cái lều đó, đêm qua anh luôn canh giữ bên ngoài, ai có thể ra tay với cô gái được chứ?

Không thể nào, Lý Đông không tin có ai có thể lặng lẽ giết người ngay dưới mí mắt mình, điều đó thực sự quá khó!

Xem ra lần này thật sự lại gặp rắc rối rồi!

Mưa xung quanh càng lúc càng lớn, Lý Đông đột nhiên có dự cảm chẳng lành, vội vàng bảo Y Tân Nguyệt chui vào trong ngôi nhà kia.

Vừa mới chui vào trong, đột nhiên cảm thấy xung quanh truyền đến một trận chấn động dữ dội, trông giống như vừa xảy ra động đất.

Sau đó cả hai người ở bên trong cảm thấy trời đất quay cuồng.

May mà ngôi nhà này rất kiên cố, bên trong có các biện pháp chống va đập, nên dù có đập thế nào thì ít nhất người ở bên trong cũng không bị thương.

Tuy nhiên cảm giác này thực sự không hề dễ chịu chút nào, vì chẳng ai thích cái cảm giác bị đảo lộn như vậy cả.

Y Tân Nguyệt chưa từng gặp chuyện này nên sợ đến mặt mày tái mét, nắm chặt lấy Lý Đông.

Sự điên cuồng đó kéo dài gần một phút rồi mới yên tĩnh lại.

Đợi đến khi mở cửa đi ra ngoài, họ mới phát hiện nơi mình đang đứng không còn là một nơi đơn giản nữa.

Sau khi ra ngoài, nơi này trông giống như một sơn động, chính xác hơn là một địa cung mộ táng.

Bởi vì Lý Đông có thể thấy nơi này có những khối gạch xanh rõ rệt, giữa các khối gạch gần như khít khao không một kẽ hở, hiển nhiên là dấu tích đục đẽo của con người, chứng tỏ nơi này được xây dựng thủ công.

Nhưng nếu nhất quyết gọi là sơn động thì nơi này cũng giống một cái hang, tương đương với việc đục một cái hang bằng sức người vậy.

Y Tân Nguyệt nhìn kỹ xung quanh, bỗng cảm thấy một luồng hàn khí thổi tới, cô không nhịn được mà rùng mình, nắm chặt lấy tay Lý Đông hỏi: "Chuyện gì thế này?

Chúng ta đang ở đâu?

Sao tôi thấy nơi này đáng sợ thế?

Cứ như có tiếng quỷ khóc ấy?

Có khi nào chúng ta đến nơi không nên đến rồi không?

Nhìn nơi này giống như âm phủ địa phủ vậy?" Lý Đông lắc đầu nói với Y Tân Nguyệt: "Tôi cũng không rõ lắm, nhưng chắc là qua trận chấn động vừa rồi, chúng ta vô tình rơi vào một ngôi mộ cổ nào đó rồi, xem ra giờ tôi phải đi đổ đấu (trộm mộ) thôi." Y Tân Nguyệt quan sát kỹ xung quanh, lại thấy sợ hãi, toàn thân run rẩy nói: "Chẳng lẽ sau này đi đâu cũng gặp những nơi như thế này sao?

Chương 867

Nơi này nhìn có vẻ rất nguy hiểm, sống nổi ở đây không?

Đột nhiên thấy anh lợi hại thật đấy." Lý Đông lập tức bày ra bộ dạng cực kỳ ngầu, cười nói: "Mấy nơi này chỉ là chuyện nhỏ thôi, chỉ cần có trang bị thì không vấn đề gì." Y Tân Nguyệt hỏi: "Nhưng lúc đi ra tôi chỉ mang theo một ít lương khô thôi, không mang theo trang bị gì khác, sớm biết nơi này nguy hiểm thế này tôi đã không đi rồi.

Nơi này quá đáng sợ, tôi cảm thấy căn bản không có cách nào sống sót được." Lý Đông lắc đầu nói: "Đã đến rồi thì không còn cách nào khác, hôm nay tôi sẽ cho cô trải nghiệm thế nào gọi là trộm mộ.

Đúng rồi, mặc bộ đồ này vào, nó sẽ giúp ích cho cô rất nhiều." Lý Đông lấy từ trong hệ thống ra một bộ "Ngũ hành sáo trang".

Bộ đồ này có kiểu dáng trông rất giống trang phục sành điệu mà phụ nữ hiện nay hay mặc.

Nhưng Y Tân Nguyệt nhìn xong liền lắc đầu: "Quần áo thì đẹp thật đấy, nhưng mặc thế này tôi thấy hơi ngại." Y Tân Nguyệt vốn là người hơi bảo thủ, nên khi thấy kiểu dáng bộ đồ Lý Đông đưa, mặt cô lập tức đỏ bừng.

Lý Đông lắc đầu: "Không sao đâu, cô xem nơi này chỉ có hai chúng ta, bộ đồ này mặc cho tôi xem thôi mà, có gì to tát đâu.

Vả lại bộ này cũng đâu có hở hang gì, rất thời trang đấy chứ, không sao đâu." Y Tân Nguyệt mới gật đầu, rồi vào trong nhà thay bộ Ngũ hành sáo trang.

Phải nói rằng, bộ đồ này trông rất năng động đại phương, thực sự có sức quyến rũ mạnh mẽ, bất cứ ai nhìn thấy cũng sẽ không nhịn

được mà ngoái nhìn thêm mấy cái.

Y Tân Nguyệt mặc xong, bỗng cảm thấy bộ này thật sự rất đẹp, không nỡ cởi ra.

Thế là Lý Đông cười trêu: "Vừa nãy ai nói là không thích bộ này nhỉ?

Sao rồi?

Giờ mặc vào thấy hợp chứ?" Nhưng Y Tân Nguyệt lại không hiểu, kỳ quái hỏi: "Tại sao lúc trước anh không tặng em?

Sao tự nhiên lại tặng quà ở cái nơi này?

Chẳng lẽ anh thấy em giờ đang rất nguy hiểm, vào rồi không ra được nữa nên mới tặng món quà cuối cùng hả?

Anh đừng có mà nói gở như thế, em nhất định có thể ra ngoài được, em còn trẻ em chưa muốn chết đâu." Y Tân Nguyệt hiện giờ chưa muốn chết chút nào, dù sao cô cũng cảm thấy cuộc sống của mình đang rất hạnh phúc.

Lý Đông khẽ búng vào trán cô một cái: "Nói vớ vẩn gì đấy?

Bộ đồ này của tôi không chỉ đẹp, mà quan trọng nhất là nó có những tác dụng đặc biệt, có khả năng phòng hộ cực mạnh, cơ bản là chỉ cần không gặp phải sự cố quá nghiêm trọng thì sẽ không bị thương, bộ này là để đảm bảo an toàn cho cô." Y Tân Nguyệt lúc này mới gật đầu.

Hai người lúc này cũng chẳng quản nhiều nữa, đã đến nơi này rồi thì cần phải đi về phía trước xem sao.

Nơi này trước sau đều có một con đường, mặt đường lát phiến thạch xanh, nhưng hai bên lại là hình thù sơn động không quy tắc.

Lý Đông chọn một hướng để đi.

Kết quả đi không được bao lâu thì phát hiện phía trước xuất hiện một bức tường.

Bức tường đó cũng được xây bằng gạch xanh, vô cùng kiên cố, trên đó dường như căn bản không có cửa.

Lý Đông lập tức ngẩn người: "Cái ý gì đây?

Chỉ có một con đường, kết quả đến đây lại là đường cụt?

Chẳng lẽ lúc nãy chọn sai hướng rồi?" Y Tân Nguyệt nhìn thấy bức tường xong liền cười lớn: "Xem ra kẻ trộm mộ này không chuyên nghiệp nha, chọn đường mà lại chọn vào ngõ cụt.

Trời ạ, sai rồi, hay là giờ chúng ta quay lại đi hướng kia?" Thực tế Y Tân Nguyệt cũng không oán thán gì, dù trông có vẻ đã mệt nhưng vẫn định quay lại ngay.

Nhưng Lý Đông lại lắc đầu nói: "Vấn đề này dường như chưa thể kết luận sớm như vậy được.

Ở đây tuy nhìn giống đường cụt nhưng chắc chắn có thể đi thông.

Vì bức tường này trông có vẻ không dày lắm." Thế là Lý Đông lấy ra một công cụ đặc biệt.

Công cụ đó nhìn giống như một cái máy cưa điện, nhưng thực tế uy lực còn lớn hơn cưa điện nhiều, có thể trực tiếp cắt đá.

Bình thường Lý Đông hay dùng nó để mở đường, nên lần này cũng trực tiếp dùng nó để cắt tường.

Sau đó dưới ánh mắt trợn ngược vì kinh ngạc của Y Tân Nguyệt, Lý Đông dùng máy cưa cắt một phát ra một lối đi rộng rãi.

Quả nhiên, chỗ này chỉ là một thuật che mắt mà thôi.

Lý Đông đoán chắc chắn có cơ quan khác để mở bức tường này.

Nhưng anh là ai chứ?

Một người có thể nâng cấp trang bị.

Là một người như vậy, anh sẽ dùng phương pháp đơn giản nhất để mở tường chứ không dùng cách khác.

Dù sao việc thử thách trí tuệ tuy rất sướng, nhưng không thể lãng phí thời gian ở đây, quan trọng nhất là nếu phá giải được thì sướng, nhưng không phá được thì mất mặt lắm.

Mà hiện giờ trực tiếp dùng vũ lực phá mở thế này mới là biểu tượng của sức mạnh.

Sau khi mở được lối vào, bên kia tối thui một mảnh, Lý Đông lấy đèn pin ra chiếu, phát hiện bên trong vẫn là một không gian lớn, vẫn lát gạch xanh, trông rất chỉnh tề.

Nhưng Y Tân Nguyệt bỗng hét lên một tiếng, suýt chút nữa thì lùi lại phía sau.

Lúc này Lý Đông mới nhìn rõ, ở phía xa trên bãi đất trống kia cư nhiên có rất nhiều xương trắng.

Những bộ xương đó thịt da đã thối rữa hết, nhưng trên người vẫn mặc những bộ cổ trang chưa mục nát hoàn toàn.

Chương 868

Vì khoảng cách khá xa nên Lý Đông không nhìn rõ những trang phục đó thuộc triều đại nào, cũng không rõ hình dáng ra sao, nhưng nhìn qua có vẻ giống trang phục thời Đường.

Y Tân Nguyệt sợ hãi lùi lại hai bước, nhưng cuối cùng vẫn tò mò tiến lên nhìn những bộ xương đó: "Mấy người này rốt cuộc là ai?

Sao lại chết ở đây?

Nơi này là một ngôi mộ dưới đất, chẳng lẽ mộ dưới đất thì người chết sẽ như thế này sao?" Lý Đông thấy hơi lạ, lúc đầu Y Tân Nguyệt sợ mấy bộ xương khô này như thế, sao giờ mới một loáng đã không sợ nữa?

Y Tân Nguyệt thấy bộ dạng của Lý Đông liền bảo: "Chuyện bình thường mà.

Lúc đầu thấy người chết thì chắc chắn là sợ rồi.

Nhưng thực tế thì đã sao?

Người lúc sống mới là người, chết rồi chỉ là vật phẩm thôi, chẳng còn tác dụng gì, có gì mà sợ?" Được rồi, thấy Y Tân Nguyệt gan lớn như vậy, Lý Đông thở phào nhẹ nhõm.

Vừa nãy anh cứ lo nếu Y Tân Nguyệt nhát gan thì chuyến này đi ra ngoài chắc chắn sẽ rất phiền phức.

Hiện giờ rơi vào nơi này, cơ bản có thể coi là ý trời, muốn anh sinh ra để làm kẻ trộm mộ rồi.

Nhưng lần này chỉ có hai người nên nhất định phải cẩn thận.

Y Tân Nguyệt gan lớn thế này thì ít nhất cũng bớt đi được bao

nhiêu phiền phức.

Phía trước vẫn chỉ là một lối hành đạo, lối đi này rộng rãi hơn một chút.

Chiều dài đoạn này khoảng một hai cây số, đi hết quãng đường đó, phía trước lại xuất hiện một cánh cửa.

Một cánh cửa lớn hai cánh, cao tới một trượng, trên đó chạm khắc những hoa văn kỳ lạ.

Ở ngoài cửa cũng chất đống một ít xương trắng, những người này trước khi chết trông rất thê thảm.

Y Tân Nguyệt nhìn những bộ xương đó với vẻ thương cảm: "Chuyện gì vậy?

Những người này rốt cuộc là sao?

Tại sao lại chết ở đây?" Lý Đông liếc nhìn rồi lắc đầu nói: "Những người này nếu tôi đoán không nhầm thì đều là thợ xây dựng ngôi mộ này.

Những người thợ xây mộ vì chủ mộ lo lắng họ biết vị trí rồi sẽ đến trộm mộ, nên sau khi xây xong đã bị giết chết tại đây.

Cơ bản có thể coi là một loại bồi táng!" Y Tân Nguyệt nghe xong không khỏi thở dài.

Nhưng Lý Đông không quản nhiều như thế, vì thực tế chuyện thời cổ đại chẳng ai rõ thực hư thế nào, cũng chẳng phân rõ đúng sai, vì tư duy người cổ đại có lẽ hoàn toàn khác với người hiện đại.

Y Tân Nguyệt nói: "Mấy người này thật đáng thương, chết ở nơi này mà đến một cỗ quan tài cũng không có, hay là chúng ta làm gì đó cho họ đi?" Làm gì đó cho họ cũng không phải việc quá tốn sức, thực tế với thủ đoạn của Lý Đông hiện giờ, tạo ra một bộ quan tài khá dễ

dàng.

Tuy chỉ là làm quan tài, nhưng sau khi được hệ thống nâng cấp thì nó cực kỳ kiên cố, ít nhất cũng đủ để chứa thi thể.

Thế là anh dùng giấy tạo ra mấy cỗ quan tài, bỏ hết xương cốt vào trong đó.

Như vậy, sau khi đống xương bên ngoài biến mất, cảm giác cũng dễ chịu hơn nhiều.

Sau đó anh nhìn cánh cửa lớn kia, nó rất cao lớn, muốn mở cửa e là không dễ.

Y Tân Nguyệt quan sát kỹ cánh cửa rồi hỏi: "Cánh cửa này giờ vào kiểu gì?

Chẳng lẽ lại dùng cái máy lúc nãy phá cửa vào à?" Nếu phá cửa vào thì cô rất ủng hộ.

Vì Y Tân Nguyệt là người lương thiện, nãy thấy đám thợ chết thảm nên cô nảy sinh chút ác cảm với chủ mộ, trực tiếp phá cửa sẽ thấy dễ chịu hơn.

Nhưng Lý Đông không nghĩ vậy, muốn vào nơi này chắc chắn có cách khác, nếu cưỡng ép phá mở không chừng sẽ đụng phải cơ quan.

Dù sao bất kể ngôi mộ nào, chủ mộ cũng sẽ đấu trí đấu dũng với những kẻ trộm mộ đời sau.

Tuy kết quả cuối cùng thường là bị trộm, nhưng luôn có kẻ đen đủi bỏ mạng ở đây.

Thế nên Lý Đông cảm thấy những người chết bên ngoài không hẳn toàn bộ là thợ xây mộ, có thể có cả những kẻ trộm mộ nữa.

Trộm mộ là một công việc rất nguy hiểm, cơ bản nơi nào cũng có rất nhiều kẻ bỏ mạng, rồi những người đi sau mới dựa vào đó mà tìm

đường.

Thế nên cái nghề này tuyệt đối không phải nghề tốt, không chỉ tổn âm đức mà còn cực kỳ nguy hiểm.

Nhưng Y Tân Nguyệt lúc này cứ khăng khăng đòi Lý Đông phải phá cửa.

Lý Đông gật đầu cười: "Nếu đã vậy thì để tôi thử phá cửa xem sao, cánh cửa cao thế này, dùng cách khác e là cũng không dễ mở." Vì cánh cửa này thực sự quá cao, cao tới ba trượng, tức là khoảng 10 mét.

Một cánh cửa cao 10 mét tương đương với tòa nhà hai ba tầng, con người đứng trước nó chẳng khác nào lũ kiến nhỏ bé, trông rất yếu ớt.

Thậm chí nếu tìm được cơ quan, anh cũng nghi ngờ không biết có đủ sức mở không, nói trắng ra là nguyên lý đòn bẩy.

Hiện giờ nếu phá mở trực tiếp thì đục một cái lỗ rồi chui vào.

Cách này người khác tự nhiên cũng nghĩ ra được, tuy công cụ của họ không tốt bằng, nhưng nếu kiên trì thì kiểu gì cũng có cách, vậy mà xưa nay có bao nhiêu kẻ trộm mộ chết ở đây nhưng không ai thực sự thành công, chứng tỏ nơi này quả thực phi phàm, chắc chắn có cơ quan ngăn chặn chuyện đó.

Nhưng giờ Lý Đông cậy mình có trang bị tốt nên cũng thấy chẳng sao cả, liền lấy máy cưa định vị ra, chuẩn bị đục lỗ trên cửa lớn.

Cánh cửa này thực sự rất lớn, Lý Đông vừa đục lỗ vừa quan sát hoa văn trên đó.

Chương 869

Anh phát hiện hoa văn trên cửa chủ yếu là hình rồng mà nhà vua hay dùng, tất nhiên cũng có những hoa văn đặc thù mà anh chưa từng thấy bao giờ.

Phong cách của những hoa văn đó rất kỳ lạ, ít nhất Lý Đông cảm thấy mình chưa từng thấy qua.

Tuy anh không quá giỏi về trộm mộ nhưng trước khi xuyên qua thế giới này, anh cũng rất thích đọc sách lịch sử, nên cũng hiểu biết đôi chút, vậy mà chưa bao giờ thấy loại hoa văn này.

Nhưng loại hoa văn này chạm khắc rất tuyệt, đường nét như mây trôi nước chảy, không chút ngập ngừng, kỹ thuật của thợ chạm thời đó chắc chắn rất cao.

Họ hẳn là những đại sư kiến trúc.

Nhưng dù là đại sư hay thợ thường thì cũng đều bỏ mạng ở đây, điều này khiến Lý Đông thấy hơi đáng tiếc.

Những người có thể chạm ra hoa văn mỹ lệ thế này đều là bậc đại sư, vậy mà lại chết ở đây, thật khiến người ta cảm thán.

Đối với một số chuyện thời cổ đại, trong lòng Lý Đông có chút bài xích, dù anh luôn tự nhủ không thể dùng tư duy hiện đại để phán xét người xưa, nhưng đôi khi vẫn thấy khó lòng chấp nhận.

Ở hai bên cửa gỗ có hai cái đầu rồng, miệng há rộng, mắt rồng giận dữ trợn tròn, tạo ra một áp lực mạnh mẽ.

Trong miệng đầu rồng dường như ngậm thứ gì đó.

Lý Đông nhìn kỹ thì thấy bên trong chỉ là một cái tim đèn.

Nhưng thứ này trông cũng khá ổn, nếu châm lửa được thì vừa có tác dụng chiếu sáng, vừa tạo cảm giác như rồng đang ngậm ngọc nếu nhìn từ xa.

Lý Đông chuẩn bị mở cửa, còn Y Tân Nguyệt thì cứ đứng cạnh xem anh làm việc.

Lý Đông hơi nhíu mày bảo cô: "Đứng xa ra một chút, chỗ này có thể có cơ quan, nếu có thì nguy hiểm lắm, đứng xa ra tí cho an toàn, tôi cũng yên tâm hơn, đừng để xảy ra chuyện gì." Nhưng Y Tân Nguyệt không quan tâm, lắc đầu nói: "Đừng có nói thế, nếu nơi này có cơ quan, em trốn xa thế nào được, đứng đây nhỡ có chuyện gì thì sao?

Giờ hai chúng ta ở cùng một chỗ, nếu có cơ quan không chừng cả hai đều không sao đâu." Lý Đông lập tức đen mặt: "Lý luận gì thế?

Sao hai người ở đây lại không bị gì?" Y Tân Nguyệt lắc đầu: "Anh không hiểu sao?

Nơi này có xuất hiện cơ quan hay không chỉ là do vận khí thôi.

Một người vận khí có tốt đến mấy cũng không bằng hai người, vận khí của hai chúng ta cộng lại chắc chắn sẽ tốt hơn, em vốn là người rất may mắn mà, thực tế đã chứng minh rồi, giờ em đứng đây để chia sẻ cho anh một chút vận may, như vậy mới an toàn." Bộ dạng nghiêm túc của Y Tân Nguyệt khiến Lý Đông cạn lời.

Ý gì đây?

Cứ làm như thật ấy, nhưng chuyện này có thật không?

Lý Đông không tin.

Nhưng Y Tân Nguyệt đã muốn ở lại thì anh cũng chịu, vì người phụ nữ này thực tế cũng rất bướng bỉnh, nếu cô không muốn làm gì thì chẳng ai ép được.

Lý Đông sau bao nhiêu chuyện đã rút ra kết luận chính xác như vậy, và anh thấy chẳng ai có thể phản bác được.

Lý Đông không nói nữa mà chuyên tâm làm việc.

Phải công nhận cánh cửa này cực kỳ kiên cố, anh đã cắt liên tục mấy giây mà vẫn chưa xuyên thủng được.

Trước cửa tàn lửa bắn tung tóe như đang hàn điện vậy.

Bản thân Lý Đông ban đầu không để ý chuyện này, vì công việc cường độ cao như vậy thì tàn lửa là bình thường.

Nhưng không biết thế nào, mấy tia lửa rơi trúng vào hai cái đầu rồng bên cạnh, thế là tim đèn bên trong đầu rồng tự bốc cháy.

Lúc này, lối đi nhỏ lập tức trở nên sáng rực, trông như thể hai miệng rồng đang ngậm hai mặt trời vậy, sáng hơn cả đèn sợi đốt.

Lý Đông nhìn cảnh tượng đó, cảm giác nơi này chắc chắn sẽ có biến cố, sắc mặt anh thay đổi, chưa kịp làm gì đã nghe thấy một âm thanh.

Âm thanh đó vô cùng khủng khiếp, khiến cả hai người đứng tim.

Lý Đông dừng tay, một tay bảo vệ Y Tân Nguyệt, hy vọng không có chuyện gì.

Nhưng anh nhanh chóng nhận ra đó thực tế là tiếng cơ quan phát động.

Đúng vậy, là tiếng ma sát giữa bánh răng và xích sắt, vì Lý Đông đã trải qua quá nhiều nên anh chắc chắn không nhầm.

Âm thanh này quá quen thuộc rồi, trước đây anh đã gặp quá nhiều cơ quan.

Tiếng cơ quan càng lúc càng gấp gáp, tim anh cũng đập nhanh hơn.

Lý Đông định lấy "Ngôi nhà kỳ quái" ra nhưng lại thấy địa hình ở đây khá đặc thù, không đủ chỗ đặt nhà, nếu muốn cải tạo lại nhà thì cũng không phải việc dễ.

Thế là anh chỉ đành bảo vệ Y Tân Nguyệt, quan sát kỹ xung quanh xem chuyện gì đang xảy ra, đồng thời tay kia rút dao ra, giữ cảnh giác cao độ, bất kể thứ gì xuất hiện anh cũng sẽ chém bay nó.

Bỗng nhiên lại có tiếng động lạ từ phía cửa gỗ, Lý Đông quay đầu nhìn lại.

Có tiếng ma sát trầm đục vang lên, anh không ngờ lúc nãy mình tốn bao công sức không mở được cửa, giờ nó lại từ từ mở ra.

Tình hình gì đây?

Chẳng lẽ cách mở cửa là phải thắp sáng hai cái đèn đó sao?

Nếu thắp đèn là mở được cửa thì đã không có nhiều kẻ trộm mộ chết ở đây như thế.

Vì vậy Lý Đông căn bản không lơ là, vẫn tập trung tinh thần xem sau cánh cửa có gì.

Chương 870

Nếu đằng sau có phi kiếm hay chất độc thì anh không sợ vì đồ bảo hộ của anh hoàn mỹ rồi, nhưng nếu là đòn tấn công vật lý mạnh thì sẽ ảnh hưởng lớn.

Nhưng khi cánh cửa mở hoàn toàn, bên trong cũng tối om, chẳng thấy gì nhưng cũng không có cơ quan tấn công nào phát ra.

Lý Đông và Y Tân Nguyệt đều thở phào, đặc biệt là Y Tân Nguyệt, tâm trạng căng thẳng lập tức giãn ra, cười nói: "Thì ra cách mở cửa nơi này là thế à, biết vậy chúng ta đã không tốn công thế rồi." Lý Đông thì vẫn lo lắng nơi này có cơ quan ngầm, nhưng quan sát một hồi thấy không có vấn đề gì nên tạm gác lại.

Anh cầm đèn pin cường quang soi vào trong để nhìn cho rõ.

Lý Đông thấy bên trong là một con đường, rộng khoảng ba mét, cao cũng ba mét, mặt cắt hình vuông.

Hai bên vách địa đạo có những hình vẽ phong cách mà anh chưa từng thấy.

Những hình vẽ này tuyệt đối không thuộc bất kỳ thời kỳ lịch sử hay phong cách kiến trúc nào, thậm chí cả ở nước ngoài anh cũng chưa từng nghe qua.

Nhưng vì con đường quá dài, dù dùng đèn pin cường quang anh cũng không nhìn hết được phía xa.

Thế là anh thử lấy súng lục bắn một phát vào trong, nhưng bên trong vẫn không có phản ứng gì.

Y Tân Nguyệt sốt sắng hỏi: "Giờ chúng ta vào chứ?" Lý Đông gật đầu: "Chúng ta vào thôi, nắm chặt tay tôi, đừng để bị lạc.

Nơi này hơi tà môn, tuy tạm thời chưa có chuyện gì nhưng tôi cảm giác có thứ gì đó rất nguy hiểm, vì chúng ta rơi xuống đây một cách thần bí, chắc chắn là chịu ảnh hưởng của thứ gì đó.

Nếu bị lạc thì phiền phức lắm, tôi tự tin vào năng lực của mình có thể chiến thắng mọi nguy hiểm, nhưng cô thì khác.

Cô chưa từng đến những nơi thế này, vào đây chẳng khác nào gánh nặng, cần người giúp mới sống nổi, nếu tách ra thì cực kỳ nguy hiểm, ai biết được thứ gì sẽ hiện ra, sức của cô sao đấu lại quái vật." Thế là hai người cùng bước vào con đường đó.

Vừa vào được một đoạn, Lý Đông bỗng thấy phía xa có một tia sáng le lói.

Điều này khiến anh cảm thấy nhen nhóm hy vọng.

Đúng vậy, đã rơi vào nơi này thì hy vọng lớn nhất không phải trộm được gì mà là mau chóng rời khỏi đây.

Nếu suy đoán phía trước là sai, nơi này chỉ là một lối thoát bình thường thì thật tuyệt vời.

Tia sáng ở phía xa đó Y Tân Nguyệt dường như cũng thấy được, cô cũng thở phào, như vậy có lẽ sẽ dễ dàng ra ngoài hơn.

Đi sâu vào hành đạo, Lý Đông bắt đầu nhìn những bức họa trên vách.

Bức họa được khắc lên đá, không biết đã bao nhiêu năm nhưng vẫn có thể nhìn rõ đôi chút.

Lý Đông nhìn kỹ thì thấy nơi này có chút giống bản đồ của Yến Kinh.

Tuy nhiên, dù địa hình giống Yến Kinh nhưng địa danh bên trong lại là những thứ anh chưa từng thấy.

Quan trọng nhất là anh phát hiện bản đồ này được chia thành nhiều khối, mỗi khối đều có điêu khắc hình người.

Chẳng lẽ mỗi khối bản đồ đại diện cho một thế lực khác nhau?

Nếu vậy thì kỳ quá, chẳng lẽ là mộ từ thời Chiến quốc sao?

Nhưng nếu là thời Chiến quốc thì trang phục của mấy người này lại không giống.

Nơi này dường như không thể suy luận được.

Thực tế Lý Đông không mấy hứng thú với những thứ này, anh lắc đầu tiếp tục dẫn đường, Y Tân Nguyệt theo sát phía sau, cô cũng không hiểu mấy thứ này lắm.

Sau đó họ lại thấy một bức họa khác, trông cũng gần giống bức trước nhưng bản đồ có chút khác biệt.

Những bức họa trước kia các khối bản đồ và hình người có kích thước tương đương nhau.

Nhưng dần dần anh thấy bản đồ này xuất hiện một người đặc biệt lớn, các khối bản đồ khác thì người đều rất nhỏ, giống như trong số các thế lực trước đó có một người đã lớn mạnh lên.

Lý Đông bắt đầu hiểu đại khái tình hình, chắc hẳn nơi này lúc trước có các gia tộc nhỏ hoặc chư hầu chiếm đóng, sau đó xuất hiện mấy kẻ đặc biệt lợi hại rồi bắt đầu bắt nạt hoặc đánh bại những kẻ khác.

Đi tiếp, anh thấy phía sau bắt đầu xuất hiện những chuyện như tầm tiên hỏi đạo.

Quả nhiên, những nhân vật trong lịch sử cuối cùng vẫn không thoát khỏi quy luật đó.

Những kẻ ban đầu rất lợi hại, về sau đều đi theo đuổi chuyện

trường sinh bất lão.

Xưa nay vô số người theo đuổi trường sinh, nhưng người thực sự đạt được thì không thấy đâu, hoặc nếu có đạt được thì đa phần cũng trở nên nửa người nửa ngợm, chỉ có thể trốn trong bóng tối vì đã biến thành quái vật.

Dù bản thân Lý Đông có thể có được các vật chất thực hiện trường sinh nhưng anh cũng không dám khinh suất, tuy giờ trông có vẻ an toàn nhưng không biết sau này sẽ thế nào.

Anh không dám tùy tiện sử dụng, cũng chưa cho Y Tân Nguyệt dùng, chắc phải đợi đến sau này khi thực sự không còn cách nào khác mới tính tới.

Đối với mấy thứ loạn thất bát tao này, anh chỉ cảm thấy cảm thán chứ chẳng thấy có ý nghĩa gì.

Đi thêm một đoạn nữa, Y Tân Nguyệt bỗng cảm thấy mùi vị có gì đó sai sai.

Cô nhíu mày hỏi: "Anh vừa nãy có nghe thấy gì không?

Em dường như nghe thấy tiếng bước chân rất khẽ.

Hình như có người đang đi về phía chúng ta, chẳng lẽ chúng ta sắp bị bao vây à?" Có tiếng bước chân, chẳng lẽ nơi này có người khác?

Tuy hai người vô ý rơi vào đây nhưng Lý Đông cũng không rõ đây là đâu, nếu có người khác thì cũng không phải chuyện quá kinh ngạc.

Chương 871

Anh nói nhỏ với Y Tân Nguyệt: "Tôi cũng không biết, có lẽ là có người khác, nhưng không chắc họ là bạn đâu, giờ phải cẩn thận, theo sát tôi đừng để xảy ra chuyện." Lý Đông đi thêm một đoạn thì lập tức nhìn thấy những vết máu.

Những vết máu này trông như vừa mới để lại không lâu, vì chúng vẫn chưa biến mất hoàn toàn.

Máu thực tế cũng là chất hữu cơ, nếu ở nơi nào đó lâu ngày sẽ thối rữa rồi không thấy nữa, giờ vẫn còn tàn lưu chứng tỏ vấn đề: Thật sự có người đã xuất hiện ở đây và gặp chuyện bị thương.

Lý Đông gật đầu: "Cái này thú vị rồi đây, xem ra thật sự có người khác." Lý Đông bỗng nhớ lại lúc mới đến nơi này, anh có gặp mấy người.

Đúng thế, chính là cô gái suýt bị chôn sống và mấy gã quái nhân kia.

Dù mấy gã đó đã bị anh đánh một trận nhưng tình hình sau đó thế nào anh không rõ.

Chẳng lẽ bọn họ đã xuất hiện ở đây?

Nghĩ kỹ thì thấy cũng không phải không thể, nhưng khả năng lớn thế nào thì chưa rõ.

Lý Đông nói với Y Tân Nguyệt: "Có lẽ là đám trộm mộ hoặc ai đó đã vào đây, rồi gặp phải thứ gì đó trong mộ nên bị thương.

Nhưng nhìn tình hình này thì chắc là có người còn sống.

Phải cẩn thận, không biết họ là địch hay bạn, và nơi này có khi còn có quái vật khác nữa, bám sát tôi vào." Trong lòng Lý Đông luôn lo

lắng cho sự an toàn của Y Tân Nguyệt, vì cô cơ bản không có sức chiến đấu, ở nơi này thực sự rất nguy hiểm.

Bảo vệ một người như cô quả thực không dễ, vì có những quái vật không thể dùng lẽ thường mà hình dung, sơ sẩy là có chuyện ngay.

Quan trọng nhất là lúc này trong lòng anh có dự cảm rất nguy hiểm, bất kể là những người còn sống hay thứ đã làm họ bị thương đều là mối đe dọa.

Vì thế một tay anh cầm dao, tay kia nắm chặt lấy Y Tân Nguyệt.

Thực ra có một cách tốt là cho Y Tân Nguyệt vào trong túi Càn Khôn, nhưng Lý Đông thấy không ổn, vì cô là người thích náo nhiệt, chắc chắn không thích bị nhốt ở nơi như vậy.

Nếu lúc nghỉ ngơi thì không sao, nhưng giờ cô đang rất năng nổ nên không thể nhốt cô vào đó.

Càng đi tới, vết máu trên đất càng nhiều, trông rất thê thảm.

Khó mà tưởng tượng nổi nơi này rốt cuộc đã có bao nhiêu người và trận chiến thảm liệt đến mức nào mới để lại nhiều máu thế này.

Nhưng vấn đề là, nhiều máu thế này thì lẽ ra phải có người chết, vậy mà nãy giờ chẳng thấy cái xác nào.

Y Tân Nguyệt cũng nhận ra điều này, cô nhíu mày hỏi: "Chuyện gì vậy?

Đổ nhiều máu thế này mà không có lấy một người chết sao?

Chẳng lẽ lúc chiến đấu họ còn mang theo thi thể đồng đội đi à?" Hiển nhiên hai giả thuyết này đều không thực tế, chính Y Tân Nguyệt cũng tự lắc đầu phủ nhận.

Lý Đông cũng lắc đầu: "Chuyện này e là không đơn giản vậy đâu.

Nếu chiến đấu thảm liệt thế này chắc chắn có người chết, nhưng

không thấy xác thì chỉ có một khả năng, đó là thi thể của họ..." Lý Đông không nỡ nói ra vì sợ Y Tân Nguyệt sợ hãi, vì anh biết thi thể chắc đã bị thứ gì đó ăn mất rồi.

Nhưng Y Tân Nguyệt thông minh thế nào chứ, nhìn biểu cảm của Lý Đông cô hiểu ngay, gật đầu nói: "Em hiểu rồi, người chết chắc chắn bị thứ gì đó ăn thịt rồi, nên mấy con quái vật đó chắc chắn rất nguy hiểm, em sẽ cẩn thận.

Được rồi, em hiểu mà." Lý Đông gật đầu, đi thêm một quãng xa nữa, cuối cùng lại thấy một cánh cửa.

Nhưng nhìn cánh cửa này, Lý Đông cũng phải giật mình, vì cánh cửa nơi đó dường như đang hé mở một khe nhỏ, và trong khe cửa đó cư nhiên thò ra một bàn tay.

Bàn tay người đó dính đầy máu tươi, rũ xuống một cách vô lực.

Cả Lý Đông và Y Tân Nguyệt đều chấn kinh, không rõ bàn tay đó là của một người đang bị thương hay là của một con quái vật nào đó.

Lý Đông trước đây cũng từng thấy Huyết Thi, thứ đó tuyệt đối là nỗi kinh hoàng vô biên.

Cầm đao trong tay, anh tiến lại gần quan sát kỹ lưỡng, phát hiện người kia dường như vẫn còn mặc quần áo, một bộ đồ khá mới, nhìn qua thì giống như bàn tay của một con người.

Trong lòng Lý Đông thầm nghĩ có lẽ người này vẫn chưa chết hẳn, cho nên khi mở cánh cửa kia ra, anh vô cùng cẩn thận, sợ rằng sẽ gây ra vết thương thứ cấp cho họ.

Anh nhẹ nhàng đẩy cánh cửa lớn, theo tiếng động nặng nề chậm chạp vang lên, đại môn đã mở.

Kết quả là phía trước mặt anh toàn là thi thể, cùng với những cỗ quan tài được sắp xếp có trật tự.

Những cỗ quan tài đó dường như được chế tác từ ngọc thạch, vô cùng trân quý.

Y Tân Nguyệt thấy nhiều người chết như vậy thì sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, nhưng sau đó cũng dần bình tĩnh lại.

Cô cau mày hỏi: "Sao lại thế này, những người này chết thảm quá." Lý Đông có chút thất vọng lắc đầu: "Những người này chắc là một toán trộm mộ khác, không biết bọn họ làm gì, hoặc có lẽ cũng giống như tôi, xui xẻo rơi xuống nơi này rồi gặp chuyện ngoài ý muốn chăng?" Lý Đông lắc đầu, những chuyện như thế này anh đã thấy quá nhiều rồi.

Tuy đã trải qua nhiều lần đổ đấu, dù những đồng bạn cốt cán không chết bao nhiêu, nhưng thực tế số người bình thường bỏ mạng thì không đếm xuể.

Đặc biệt là lần đi Tây Vương Mẫu Cung, đám thủ hạ của Cừu Đức Khảo cơ bản là chết sạch một mảng lớn.

Lý Đông nhìn kỹ những người này, phát hiện họ dường như không phải bị quái vật vồ bị thương, mà nhìn vẻ ngoài giống như bị vật tày đập trúng.

Nhìn những cỗ quan tài kia, chẳng lẽ chúng tự động đập chết người sao?

Điều đó nghe có vẻ không hợp lý.

Hay là nơi này có cơ quan?

Lý Đông cẩn thận quan sát mọi thứ, sau khi thử thăm dò, anh phát hiện bên trong dường như không có cơ quan, nhưng những người kia rõ ràng bị những cỗ quan tài ngọc thạch này đập chết.

Chương 872

Lý Đông và Y Tân Nguyệt đều thở dài một tiếng, sau đó anh lấy ra mấy cỗ quan tài giấy, cho toàn bộ thi thể vào trong.

Không còn cách nào khác, đây là điều kiện tốt nhất mà Lý Đông có thể làm, vì đi trộm mộ không thể mang theo quan tài thật ra ngoài, như vậy rất xui xẻo.

Số thi thể này khoảng năm sáu mươi cụ, sau khi xử lý xong, trên mặt đất chỉ còn lại những vết máu.

Lý Đông lấy ra súng phun lửa tụ tiêu, trực tiếp tiêu hủy hết các vết máu đó.

Sau khi xóa sạch dấu vết, Lý Đông đột nhiên phát hiện phía trước có một đường hầm hình tròn, đó là lối đi do toán trộm mộ kia đào ra.

Đúng vậy, đôi khi trộm mộ không nhất thiết phải đi theo con đường chính xác trong mộ, vì những con đường đó thường chứa đầy cơ quan.

Có những kẻ trộm mộ rất cao tay, biết tầm long điểm huyệt, tìm vị trí chính xác rồi đào hầm vào, như vậy mới đảm bảo an toàn.

Dựa vào cái hang này, Lý Đông lập tức hiểu ra, những người đó không đi đường chính mà chui từ hang này vào.

Kết quả là thủ đoạn tầm long điểm huyệt của họ có chút sai sót, vừa đào xong đã gặp chuyện ngoài ý muốn, thật đáng thương.

Nhưng giờ cũng chẳng còn cách nào, những người này không liên quan gì đến anh, người đã chết thì không thể cứu sống được.

Lý Đông và Y Tân Nguyệt chỉ đành quan sát các tình huống khác.

Những cỗ quan tài trong này mỗi một cái đều là quan tài ngọc thạch, trên quan tài có vết máu, một lần nữa chứng minh suy đoán lúc nãy của Lý Đông.

Anh phát hiện có 9 cỗ quan tài, con số 9 ở nơi này đều mang ý nghĩa nhất định.

Nhưng Lý Đông thấy vị trí sắp xếp của 9 cỗ quan tài này dường như có gì đó không đúng.

Thực tế anh cũng không hiểu biết nhiều về loại này, nhưng đôi khi nếu sắp xếp thành một trận pháp đặc thù thì sẽ tạo cảm giác rất kỳ lạ.

Trong lòng Lý Đông lập tức có một dự cảm không lành, trong khoảnh khắc đó, anh vội vàng nắm lấy Y Tân Nguyệt rồi kéo cô ra sau lưng.

Quả nhiên ngay lập tức, chín cỗ quan tài đó bỗng nhiên chuyển động, rồi đâm sầm về phía hai người.

Đám người lúc nãy chắc cũng chết như vậy, vừa đào hang bò ra đã gặp ngay tai nạn lớn thế này.

Lý Đông không ngờ hai người họ lại gặp phải chuyện tương tự!

Nhưng Lý Đông không phải là người dễ dàng nhận thua.

Khi kéo Y Tân Nguyệt ra sau lưng, tay kia của anh cầm đao trực tiếp chém thẳng vào cỗ quan tài đang lao tới.

Lưỡi đao chém lên quan tài khiến lửa hoa bắn tứ tung, một góc của cỗ quan tài bị chém đứt lìa.

Hướng va chạm cũng bị chém lệch đi một chút, anh vội vàng đưa Y Tân Nguyệt lùi về sau, né vào một góc tường.

Anh định rút lui nhưng nhận ra cánh cửa lối đi đã bị đóng lại.

Đúng vậy, anh sực nhớ tới bàn tay của người chết lúc nãy.

Có lẽ tình huống cũng giống thế này, cánh cửa vốn đang mở, nhưng hễ gặp người là sẽ đóng lại để nhốt tất cả vào trong cho quan tài đập chết.

Lúc này Lý Đông mới hiểu người vừa nãy đã tuyệt vọng đến mức nào khi chỉ thiếu chút nữa là thoát ra được!

Mà hiện giờ họ cũng sắp phải đối mặt với cục diện đó!

Lý Đông và Y Tân Nguyệt trốn vào một góc tường, anh lấy Kim Cương Tán ra, một trang bị công thủ toàn diện, tạm thời chặn mọi đòn tấn công bên ngoài.

Lý Đông có thể cảm nhận rõ rệt một chấn động kịch liệt truyền đến tay mình, khi hết cỗ quan tài này đến cỗ quan tài khác tông vào Kim Cương Tán.

Y Tân Nguyệt nghe tiếng "ầm ầm" mà tim đập chân run, vừa rồi thật sự quá nguy hiểm.

Cô kinh ngạc nhìn Lý Đông hỏi: "Đây là thứ gì?

Tại sao lại lợi hại như vậy?

Chúng ta ở chỗ này có thật sự an toàn không?

Em cảm thấy không ổn chút nào." Lý Đông gật đầu nói: "Nếu góc tường này đủ chắc chắn thì tạm thời chúng ta sẽ an toàn.

Còn về chuyện này, tôi đoán mấy cỗ quan tài kia chắc chắn có lai lịch, tôi từng nghe người ta nói về Cửu Long Thăng Thiên Quan, không chừng chính là hình dạng của 9 cỗ quan tài này.

Chúng được sắp xếp theo một trận pháp đặc thù, là một cơ quan vô cùng lợi hại, nếu chạm vào sẽ chết không có chỗ chôn." Y Tân Nguyệt tim đập loạn xạ, không ngờ mình lại gặp phải chuyện này.

Hai người giờ chỉ có thể co rúm ở góc tường.

Lý Đông thấy vẻ lo lắng của cô thì lắc đầu bảo: "Đừng lo, trước đây tôi còn gặp chuyện nguy hiểm hơn nhiều, cứ yên tâm đi, người đàn ông của em rất đáng tin, nhất định sẽ tìm ra lối thoát, tuyệt đối không để em gặp chuyện gì đâu." Y Tân Nguyệt gật đầu rất nghiêm túc, dáng vẻ đó như thật sự tin tưởng Lý Đông.

Nếu là bình thường, cô chắc chắn sẽ không thừa nhận, nhưng thực tế trong lòng cô rất bội phục anh, vì cô biết năng lực của anh cực kỳ mạnh.

Đặc biệt là Lý Đông đã mang lại cho cô quá nhiều bất ngờ, nên giờ cô hoàn toàn tin anh có thể chiến thắng tất cả để tìm ra lối ra.

Thế nhưng lúc này, sau khi 9 cỗ quan tài tông vào Kim Cương Tán mà không có kết quả, bên trong mỗi cỗ quan tài bỗng truyền ra một tiếng gầm rú.

Tiếng gầm rất khủng khiếp, nghe như có mãnh thú thời hồng hoang mới xông ra vậy.

Y Tân Nguyệt lập tức bị dọa sợ: "Cái gì nữa đây?

Chương 873

Chẳng lẽ bên trong có dã thú sao?

Anh có đánh lại dã thú không, ví dụ như sư tử hổ báo ấy?" Lý Đông gật đầu: "Sư tử hổ báo tuy đáng sợ, nhưng tôi đoán mấy thứ bên trong này còn đáng sợ hơn nhiều." Quả nhiên, Lý Đông cảm nhận được những tiếng va chạm kịch liệt bên ngoài đã dừng lại, mấy cỗ quan tài không còn tấn công vô tri vô giác nữa.

Anh thu Kim Cương Tán lại, phát hiện 9 cỗ quan tài thực sự đã dừng hẳn, rồi từ bên trong mỗi cỗ quan tài, một thây ma từ từ đứng dậy.

Y Tân Nguyệt không rời mắt khỏi 9 con cương thi đó.

Dù cô từng xem phim ảnh tương tự, nhưng chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy cương thi ngoài đời.

Phải biết đây là cương thi đấy, cái loại quái vật này, nếu ai chưa từng thấy thì sao chịu nổi?

Tim cô đập thình thịch.

Lý Đông thấy bộ dạng đó của cô thì mỉm cười nói: "Bình thường gan em cũng lớn lắm mà, giờ lại bị dọa sợ sao?

Thực tế mấy thứ này cũng không đáng sợ như vậy đâu.

Cứ coi chúng là 9 con dã thú là được.

Thực chất chúng cũng chẳng khác gì dã thú, chỉ là một loài hoang dã đặc biệt thôi." Nghe Lý Đông giải thích xong, Y Tân Nguyệt đột nhiên cảm thấy hình như thực sự không còn đáng sợ nữa, vì giờ cô nhìn chúng giống như 9 con dã thú vậy.

Khi 9 con cương thi hoàn toàn đứng dậy, Lý Đông đã nhìn rõ hình dáng của chúng.

Phải nói là hình dáng của chúng có chút kỳ lạ, trông giống như những gã béo bụng phệ, con nào con nấy đều mang cái bụng bia như nhau.

Đám này mặc những bộ giáp rỉ sét đốm đen, da màu đồng cổ, răng nanh dài ngoằng, đôi mắt tràn đầy tia sáng khát máu.

Lý Đông nhìn qua bộ giáp của chúng, suy đoán lúc còn sống địa vị của họ chắc chắn không cao, tối đa cũng chỉ là những lính canh bình thường.

Nếu bên ngoài đã là 9 con thế này, thì phía sau e rằng còn có quái vật khủng khiếp hơn.

Như vậy thì chuyện này có chút rắc rối rồi, vì hiện tại anh không có người giúp đỡ, Y Tân Nguyệt cùng lắm chỉ có thể đưa ra vài ý kiến là tốt lắm rồi, mọi thứ đều phải dựa vào chính mình, đây là tình huống anh chưa từng gặp.

Nhưng giờ cũng không có thời gian để trách cứ Y Tân Nguyệt, dù sao cô ấy cũng vì sợ hãi mà thôi.

Với lại, một người đàn ông sẽ không đi đổ lỗi cho phụ nữ.

Tuy mấy tên này trông giống lính canh phổ thông, nhưng một khi đã ở trong cung điện hoành tráng thế này thì e là không phải kẻ yếu, chắc chắn võ công rất cao, giờ lại biến thành cương thi thì càng khó đối phó.

Y Tân Nguyệt nắm chặt tay Lý Đông, hoàn toàn không biết phải làm sao.

Lý Đông nói với cô: "Để đánh bại đám này tôi có cách, nhưng phải chịu thiệt thòi một chút, vào trong túi lớn trốn được không?" Cái túi đó

chắc chắn không phải nơi thoải mái gì, vì bên trong tối đen như mực, trừ khi thắp đèn.

Nhưng Lý Đông lo cô không muốn vào, dù nơi đó tuyệt đối an toàn.

Kết quả là Y Tân Nguyệt gật đầu: "Được, vậy em vào trong đó, như vậy anh sẽ không phải lo lắng nhiều nữa.

Yên tâm, em không sao đâu, chỉ cần anh xử lý được mấy tên này thì em sẽ an toàn." Lý Đông thở phào nhẹ nhõm, có một người phụ nữ hiểu chuyện như vậy khiến anh thấy nhẹ nhàng hơn nhiều.

Sau khi cô vào trong túi, Lý Đông lập tức rút đao ra.

Hiện tại thanh đao này sau khi được nâng cấp một lần nữa, toàn thân đen bóng phát sáng, tỏa ra một loại hào quang đặc thù.

Chín con cương thi bước ra khỏi quan tài, trực tiếp bao vây Lý Đông từ nhiều hướng.

Đám này cơ bản đều là sản vật của việc dưỡng thi thất bại, không có trí tuệ nhưng lại có bản năng.

Quan trọng nhất là bản năng tiêu diệt tất cả những kẻ xâm nhập nơi này.

Tuy không có trí khôn, nhưng động tác và phản ứng của chúng không hề chậm.

Mấy gã đó xông về phía Lý Đông, trên tay mỗi con đều cầm một thanh đao.

Lý Đông nhìn thấy loại đao này có chút giống Đường đao, nhưng nhìn kỹ lại có điểm khác biệt, dường như đã qua cải tạo.

Chất lượng đao này có vẻ rất tốt, không biết làm bằng gì mà có thể đối đầu trực diện với vũ khí của anh. 9 con này quả nhiên không

phải hộ vệ bình thường, võ lực không thể xem thường.

Lý Đông một mình đối mặt với 9 quái vật, thực tế nếu không nhờ có Ngũ Hành Bộ Giáp thì có lẽ anh đã mất mạng từ lâu.

Đúng thế, trên người anh đã trúng không biết bao nhiêu đòn tấn công.

May mà Ngũ Hành Bộ Giáp có lực phòng ngự khổng lồ, nên hiện giờ chưa bị thương nhiều, nhưng bộ dạng cũng vô cùng chật vật.

Y Tân Nguyệt ở trong túi dưỡng như cũng thấy được tình hình bên ngoài, không ngừng nhắc nhở anh phải cẩn thận.

Lý Đông nghiến răng, quyết định dốc toàn lực một trận.

Anh kích hoạt toàn bộ sức mạnh, va chạm trực diện với 9 con quái vật.

Một mình đối đầu cùng lúc với cả đám, Lý Đông cảm giác như bị một chiếc xe tải lớn tông trúng.

Đám này thật sự không dễ đối phó.

Cũng may hiện giờ Lý Đông đã không còn như trước, cường độ cơ thể của anh không phải là thứ mà xe tải có thể tông nát.

Chương 874

Sau cú va chạm đó, cả hai bên đều lùi lại. 9 con cương thi đều bị quan tài chặn lại, nhưng dù vậy, những cỗ quan tài cũng bị tông lùi về sau mấy mét.

Lý Đông cũng lùi lại vài bước, chân dẫm lên mặt đất khiến nó nứt toác ra.

Không biết nền đất ở đây là đặc hay rỗng, nếu là rỗng thì anh lo nếu dẫm mạnh quá có thể sẽ bị rơi xuống dưới.

Thế thì ngại chết mất!

Nhưng sau một hiệp giao thủ, Lý Đông cảm thấy mình có cơ hội chiến thắng.

Quan trọng nhất là anh phát hiện đám này dù lực lưỡng và võ công tốt, nhưng không phải loại đao thương bất nhập, đao của anh có thể gây sát thương cho chúng.

Khi Lý Đông đang chờ đợi đợt tấn công tiếp theo, không ngờ đám cương thi này lại quay về bên cạnh quan tài, rồi mỗi con lại lấy ra thêm trang bị.

Đúng vậy, chúng biết tăng cường trang bị cho mình.

Lúc nãy áo giáp trên người chúng còn rách nát, vậy mà loáng một cái từng con một đã khoác lên bộ giáp mới tinh.

Sau khi mặc giáp, trông chúng vô cùng uy vũ, con nào con nấy như những đại tướng quân tung hoành sa trường.

Ngoài ra, chúng còn lấy thêm vũ khí, vốn dĩ mỗi con chỉ có một thanh đao, nhưng giờ mỗi đứa đều cầm thêm vũ khí phụ, đủ loại hình dáng, nhưng cơ bản đều nhỏ hơn vũ khí chính một chút. 9 tên đều thay

giáp mới, mỗi đứa cầm hai món vũ khí rồi bày trận chỉnh tề, Lý Đông có thể cảm nhận được một luồng sát khí ngút trời.

Khí thế này không phải người bình thường có thể bày ra được, tuyệt đối là khí thế của những kẻ dày dạn kinh nghiệm chiến trường.

Xem ra đám này thật sự phi tầm thường, chẳng lẽ trước khi chết họ là những binh sĩ thiện chiến, rồi sau khi chết biến thành bộ dạng này sao?

Nếu vậy thì thực sự khó đối phó.

Nhưng Lý Đông nghĩ, kẻ có thể làm vệ binh trong hoàng cung thì chắc chắn không phải người thường.

Hiện tại anh không còn cách nào khác, đành cầu cứu hệ thống.

Thật sự, nếu bảo một mình anh đối phó đám này thì không phải là không có cách, nhưng có bị thương hay không thì không dám chắc.

Anh thấy cần phải dựa vào hệ thống nhiều hơn!

Kết quả là hệ thống dứt khoát bác bỏ ý định của Lý Đông, trực tiếp nói: [Đinh!

Túc chủ gặp khó khăn thì tự giải quyết, gặp quái vật thì tự đánh, hệ thống không cung cấp dịch vụ đánh quái, hệ thống chỉ có thể nâng cấp trang bị.] Lý Đông nghe hệ thống nói nhảm một tràng, rồi lạnh lùng cười: "Tôi không thương lượng với ông, có thể nâng cấp vũ khí của tôi thêm lần nữa không?

Ông chắc phải biết vũ khí sau khi nâng cấp thì uy lực lớn thế nào, khi đó tỷ lệ thắng của tôi sẽ cao hơn." Hệ thống trực tiếp đáp: [Hiện tại chưa mở khóa vũ khí mới, nếu muốn nâng cấp thanh đao này thì cần trả 10 triệu Đạo tệ.] "10 triệu Đạo tệ?" Nghe con số này, Lý Đông lập tức giật nảy mình.

Tuyệt đối là một sự lừa đảo trắng trợn.

Vì lần trước nâng cấp cũng chỉ mất vài triệu, giờ mới nâng cấp thêm một lần mà đã đòi nhiều tiền thế này.

Đáng nói hơn, hệ thống còn vô cùng phi lý nói: [10 triệu đó là phí phụ thu, ngoài ra cần phí nâng cấp thực tế, tổng cộng cần khoảng 20 triệu nữa, vậy tổng là 30 triệu Đạo tệ.

Nếu muốn nâng cấp thì làm, không thì thôi.

Đám kẻ thù này dù không nâng cấp cũng đối phó được, thanh niên phải chịu chút thương tích mới có thể trở nên mạnh mẽ, nên giờ đừng lo, vấn đề này chắc chắn giải quyết được.] Nghe xong, Lý Đông đen mặt nói: "Ông nói bậy bạ gì đấy?

Tại sao thanh niên cứ phải bị thương mới trưởng thành được?

Bây giờ có cách tốt hơn để giải quyết, chẳng lẽ bắt tôi dùng cách ngu ngốc sao?

Coi tôi là kẻ khờ chắc.

Được rồi, không phải ông cần tiền sao?

Tôi nói cho ông biết, giờ tôi có tiền, chẳng phải là 30 triệu sao.

Không vấn đề gì, giờ tôi đưa luôn 30 triệu, mau nâng cấp cho tôi!" Lý Đông không hề khách sáo!

Hiện tại Đạo tệ của anh rất nhiều, nên vô cùng giàu có.

Đã giàu thì tự nhiên không cần cân nhắc nhiều, trực tiếp nâng cấp.

Thế là vũ khí của anh một lần nữa phát sinh biến hóa, thanh đao vốn đen xì giờ chuyển sang màu tím, trên thân đao tỏa ra ánh sáng xanh nhạt, mang lại cảm giác của một thần khí.

Có cảm giác này xong, Lý Đông thấy sức mạnh của mình dường

như tăng lên không ít.

Anh lao về phía đám cương thi.

Trong chớp mắt, một đao trực tiếp chém một con cương thi thành hai nửa!

Ngay cả vũ khí trong tay con cương thi đó cũng chịu chung số phận.

Sau đó, Lý Đông lại tập trung mục tiêu vào một con khác!

Trận chiến này đã trở thành một màn thảm sát cấp độ cao!

Vì Lý Đông hiện giờ có thể coi là đang dùng "hack"!

Chương 875

Với Ngũ Hành Bộ Giáp có lực phòng ngự cực mạnh, anh không thể bị thương.

Đồng thời đao sau khi nâng cấp có lực công kích vô cùng bá đạo, đám cương thi hoàn toàn không phải đối thủ.

Trong nháy mắt, 9 con cương thi chỉ còn lại 5 con, coi như tổn thất một nửa. 5 con còn lại sững sờ nhận ra cái thứ quái vật thực sự không phải chúng, mà là cái tên nhân loại trước mắt này.

Nhân loại này quá mức dũng mãnh, ngay cả cương thi như chúng cũng không cản nổi.

Lý Đông khi có vũ khí này trong tay mới thật sự thể hiện được võ công của mình, đám cương thi này dù có đỡ cũng không đỡ nổi.

Đúng vậy, bất kể võ công tốt đến đâu mà vũ khí không ra gì, bị người ta một đao chém gãy thì đánh đấm cái gì nữa.

Tình hình hiện giờ chính là như vậy.

Chẳng mấy chốc đám cương thi đã bị băm vằn thành từng mảnh.

Nhưng Lý Đông không ngờ, đám cương thi này dường như không dễ chết như vậy, ngay cả khi bị băm nát, chúng vẫn có vẻ như còn sức sống!

Giờ phải làm sao mới có thể triệt để khống chế đám này đây?

Lý Đông suy nghĩ một chút, chắc chắn phải tin vào khoa học.

Anh thấy keo dán siêu dính là một ý tưởng không tồi!

Hiện giờ trong túi anh có rất nhiều keo dán siêu dính.

Sau khi đổ keo ra, anh nhanh chóng phong ấn đống thi thể cương

thi lại.

Diệt xong đám này, Lý Đông mới thực sự thở phào, nhưng cuối cùng anh lại nghĩ ra một cách khác, đó là dùng điện.

Thực tế trong túi anh có một viên đá điện hỏa khổng lồ.

Đó là loại vũ khí chuyên dùng đối phó cương thi, có thể phóng điện diện rộng, khiến đám này e là không còn hy vọng hồi sinh.

Sau đó Lý Đông lại dùng một cỗ quan tài giấy nhét chúng vào, phong ấn triệt để.

Lúc này Lý Đông mới để Y Tân Nguyệt ra ngoài.

Y Tân Nguyệt từ trong túi Càn Khôn bước ra nhìn quanh, thấy xung quanh đã yên tĩnh trở lại, không còn quái vật nào.

Cô trợn mắt há mồm hỏi: "Đám quái vật đó bị tiêu diệt hoàn toàn rồi sao?

Giờ đến một cái xác cũng không thấy." Lý Đông gật đầu: "Coi như là sạch bóng rồi, phải xử lý tận gốc vì đám này rất đặc biệt, nếu không làm triệt để chúng có thể sẽ bò dậy lần nữa." Y Tân Nguyệt lại hỏi: "Vừa nãy em nghe tiếng sấm là sao?

Chẳng lẽ đám này còn biết đánh sấm?

Như vậy có mưa không?" Đánh sấm che mưa?

Nghe xong, Lý Đông hơi nghệ người ra!

Chuyện sấm chớp mưa gió anh đâu có rành!

Cũng không hiểu mấy thứ đó!

Đương nhiên phụ nữ đôi khi thích liên tưởng.

Lý Đông cười nói: "Tiếng động vừa rồi không phải do tôi làm, mà do lũ quái vật làm ra đấy." Y Tân Nguyệt mới gật đầu: "Vậy thì tốt

quá, anh có thể chiến thắng được những tên như thế này, đúng là quá lợi hại." Y Tân Nguyệt còn nhân tiện tặng cho Lý Đông một chút "phúc lợi" nho nhỏ.

Lý Đông gật đầu, cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Nhưng Y Tân Nguyệt hiện giờ lại rất lo lắng: "Trời ạ, em lại chạy tới cái nơi thế này, chẳng lẽ muốn đi ra ngoài thì phải vượt qua từng cửa ải như thế này sao?

Nếu sau này lại gặp những cửa ải thế này thì biết làm sao?" Lý Đông gật đầu: "Không còn cách nào, giờ đã vào đây rồi, muốn ra thì phải đi từng bước một.

Nhưng giờ tiếp tục tiến lên là một vấn đề.

Cái hang bên kia là do những người đã chết đào ra.

Nhưng nếu đi từ đó ra thì không thể ra ngoài được, có lẽ họ cũng bị kẹt trong đó nên mới tìm cách đào hang sang chỗ khác, kết quả vẫn gặp nguy hiểm, nên tôi không định quay lại hang đó." Vậy nếu đi con đường khác, Lý Đông đột nhiên phát hiện nơi này dường như không còn lối nào khác.

Vì nếu không có lối khác thì chỉ còn đường quay về.

Nhưng chỗ này phải đi thế nào đây?

Trong lúc Lý Đông đang suy nghĩ, Y Tân Nguyệt bỗng phát hiện một chỗ rất đặc biệt, bức tường ở đó dường như bị rỗng, bên trong có một ngăn ngầm.

Lý Đông mở ngăn ngầm ra, thấy bên trong quả nhiên có điều bí ẩn.

Nhưng bên trong không phải một cánh cửa, mà chỉ là một cái bàn xoay, trông giống như công tắc cơ quan.

Lý Đông cũng không biết nó là cái thứ gì, Y Tân Nguyệt nhìn kỹ

cái bàn xoay rồi nói: "Chẳng lẽ bàn xoay này là công tắc mở đường?

Chúng ta có nên xoay không?" Lý Đông vốn không muốn tùy tiện xoay cái thứ này, vì nó có thể mở đường nhưng cũng có thể kích hoạt ám khí cơ quan.

Nhưng nghĩ lại, nơi này vừa mới có 9 cỗ quan tài, lại có 9 con cương thi, nếu còn cơ quan khác nữa thì nơi này cơ quan thực sự quá nhiều, hơi bất thường.

Chương 876

Dù sao cơ quan muốn phát động cũng cần chuẩn bị vật liệu, nếu không có thì không thể kích hoạt được.

Mà những thứ đó đều chiếm diện tích, không thể cứ để một chỗ.

Thế là Lý Đông thử xoay bàn xoay.

Xoay sang trái vài vòng thấy không phản ứng, anh lại thử xoay sang phải.

Xoay một hai vòng vẫn không thấy gì.

Nhưng Lý Đông có một dự cảm rất mạnh mẽ, anh lại xoay liên tiếp hai vòng nữa, đột nhiên nghe một tiếng động lớn, anh lập tức rút đao cảnh giới.

Nhưng may thay đây không phải cơ quan tấn công, vì đằng sau anh truyền đến tiếng ma sát nặng nề, giống như đang mở cửa.

Đã vậy thì cái công tắc này chắc chắn là dẫn tới địa điểm tiếp theo.

Quả nhiên sau khi xoay bàn xoay, bức tường phía sau từ từ nâng lên.

Nhìn kỹ một lát, anh phát hiện thiết kế ở đây vô cùng tinh diệu, trông giống như một khối Rubik vậy.

Thực tế không phải bức tường đó được nâng lên, mà là nó đã mở ra một lối đi dẫn tới nơi khác.

Y Tân Nguyệt nhìn vào bóng tối sâu thẳm bên trong, nơi đó dường như vô cùng đáng sợ, không biết sẽ dẫn tới đâu.

Cô nhìn Lý Đông, khẽ hỏi: "Nơi nào thế này?

Chúng ta có nên vào không?" Lý Đông gật đầu: "Tất nhiên phải vào, nếu không vào thì có lẽ sẽ không có cách nào thoát ra từ nơi khác." Nhưng Y Tân Nguyệt lúc này có vẻ rất sợ hãi, cô lắc đầu nói: "Chưa chắc đâu, em thấy bên trong hình như còn đáng sợ hơn, không biết có thứ gì, ngộ nhỡ vào đó gặp nguy hiểm thì sao." Lý Đông cũng vội vàng nói: "Nếu không vào thì có lẽ sẽ gặp nhiều nguy hiểm hơn.

Em xem, ngoài việc đi vào đây thì còn con đường nào khác để thoát ra không?" Nghe xong, Y Tân Nguyệt thấy hình như đúng là không còn đường nào khác.

Vì những con đường khác trước đó đã được phân tích đều là đường chết, nên có vẻ chỉ có đi từ chỗ này mới có thể thực sự an toàn.

Thế là Lý Đông cầm đèn pin dẫn đường phía trước.

Đồng thời một tay anh nắm lấy tay Y Tân Nguyệt.

Tình hình hiện tại thực tế có chút nguy hiểm, vì hiện giờ cơ bản là cả trước lẫn sau đều không an toàn, nếu Lý Đông đi trước thì vạn nhất phía sau có chuyện gì, Y Tân Nguyệt e là gặp họa, còn nếu để cô ấy đi trước thì phía trước cũng đầy rẫy nguy hiểm, nhưng giờ không còn cách nào khác, Lý Đông thấy nguy hiểm phía trước có khả năng cao hơn nên đi trước để chắn cho cô ấy.

Đây cũng là một thói quen, anh nghĩ mình là người mạnh nhất, những người khác rất dễ xảy ra chuyện, như vậy sẽ an toàn hơn một chút.

Y Tân Nguyệt nhìn Lý Đông với ánh mắt đầy cảm kích, bỗng nhiên nhận ra người đàn ông này thực sự rất tuyệt, khiến cô cảm thấy vô cùng hài lòng.

Chẳng bao lâu sau, đèn pin của Lý Đông chiếu trúng một thứ trông

khá đặc biệt.

Vì nơi này lâu ngày không có người, khắp nơi đều là bụi bặm, nhưng thứ này lại tinh khiết trong suốt, dường như không hề có bụi, trông giống như một báu vật.

Y Tân Nguyệt giờ cũng có hứng thú, nhìn báu vật đó hỏi: "Thứ gì thế?

Trông đẹp quá nhỉ." Nhưng cô lại sực nhớ tới một chuyện khác, đó là lúc trước Lý Đông tặng cô rất nhiều món quà quý giá, cơ bản đều là vàng bạc châu báu hoặc báu vật đặc thù, giờ cô mới tự hỏi, liệu những thứ anh tặng có phải đều lấy từ trong mộ ra không?

Nếu vậy thì đáng sợ quá.

Nhưng Lý Đông dường như nhìn thấu suy nghĩ của cô, cười nói: "Chuyện đó không quan trọng, ai bảo người đàn ông của em là một kẻ trộm mộ chứ.

Thứ này chắc em cũng nhìn ra được, là một chiếc ngọc hoàn, nhưng có tác dụng gì thì tôi cũng không rõ." Lý Đông cầm lấy chiếc ngọc hoàn.

Nếu Bàn Tử hoặc Vương Khải Tuyền ở đây, hai gã đó chắc chắn sẽ vô cùng vui mừng, vì báu vật thế này mang ra ngoài rất đáng tiền, nhìn qua có vẻ là bạch ngọc.

Nhưng Lý Đông cầm thứ này xong không tặng cho Y Tân Nguyệt, vì trong lòng anh cảm thấy thứ này dường như không phải vật tốt, có thể mang lại ảnh hưởng xấu, nên tạm thời cứ giữ trong tay.

Còn về phần mình thì anh chẳng lo lắng nhiều, anh thấy mình cũng là kẻ gan to bằng trời, mệnh lại rất cứng, chắc chắn không có chuyện gì, nên mang theo bên người cũng chẳng sao.

Nếu có vận rủi thì cũng kệ, vì thực tế nếu bản lĩnh đủ mạnh để áp

chế vận rủi thì vận rủi đó không tồn tại, còn nếu không thắng được thì coi như đen thôi.

Y Tân Nguyệt lúc này lại rất tò mò, vì thấy Lý Đông thu thứ đó lại thì cô cũng có hứng thú muốn xem.

Lý Đông không còn cách nào, đành lấy thứ đó ra lần nữa.

Cái ngọc hoàn này thực sự rất đẹp, không chỉ làm bằng ngọc tốt mà chế tác cũng vô cùng tinh xảo.

Trên đó có hoa văn điêu khắc hình một con phượng hoàng, con phượng hoàng đó trông như đang sải cánh trên chín tầng trời.

Nhưng Lý Đông lại nhìn chiếc ngọc hoàn, bên ngoài dường như có một sợi ruy băng, sợi ruy băng đó tuyệt đối không phải kiểu cổ đại, trông giống như đồ hiện đại làm ra hơn.

Vì thời cổ đại nếu có vải vóc thì để ở nơi này lâu như vậy chắc chắn đã mục nát rồi.

Nếu vậy, Lý Đông nhận ra một vấn đề rất nghiêm trọng, thứ này không phải vật vốn có trong mộ, mà có lẽ là do ai đó đánh rơi khi vào đây.

Nhưng ai lại có thể đánh rơi một thứ như thế này ở đây chứ, chẳng lẽ trong mộ thực sự có người khác sao?

Lý Đông cũng không biết những người đó là địch hay bạn, hiện giờ hoàn toàn mù mịt, chỉ hơi nhíu mày rồi lại thu ngọc hoàn vào.

Y Tân Nguyệt nhìn một lát cũng thấy hết hứng thú, rồi tiếp tục tiến bước.

Nhưng thấy vẻ lo lắng của Lý Đông, cô không nén nổi tò mò mà hỏi chuyện gì đang xảy ra.

Lý Đông đành nói thật: "Thứ này chắc không phải của nơi này,

vốn dĩ nó phải thuộc về ai đó mang theo, chứng tỏ nơi này có người từng đi qua, tôi không biết họ đi qua bằng cách nào, nhưng tóm lại hiện giờ đối với chúng ta không phải chuyện tốt.

Chương 877

Trộm mộ vốn là việc nguy hiểm, không chỉ nguy hiểm vì đồ vật trong mộ, mà còn vì nếu gặp đồng nghiệp trong mộ thì cũng là chuyện rất phiền toái.

Vì đôi khi giữa những kẻ đồng hành thực tế lại là kẻ thù của nhau.

Đương nhiên quan trọng nhất là nếu không cùng môn phái thì mâu thuẫn sẽ rất lớn." Lý Đông tự nhiên hiểu đạo lý này, giờ không thừa nhận cũng không được.

Hiện giờ không chỉ đối mặt với nguy hiểm thông thường, mà còn có khả năng đụng phải kẻ thù.

Nghe Lý Đông phân tích xong, Y Tân Nguyệt hơi nhíu mày: "Ý anh là thứ này do người hiện đại đánh rơi, chứ không phải cổ vật cổ đại?

Nếu vậy thì ai lại đánh rơi thứ như thế này ở đây, người mua được thứ này chắc chắn không phải hạng tầm thường chứ?

Những người giàu có thế lại đi trộm mộ sao?" Trộm mộ là một công việc rất nguy hiểm, nếu có lựa chọn thì tuyệt đối chẳng ai muốn làm, nhưng giờ lại có kẻ đánh rơi báu vật quý giá thế này ở đây, mà món đồ quý giá này lại là công nghệ hiện đại, chứng tỏ một vấn đề nghiêm trọng, báu vật đó có lẽ thuộc về một kẻ thù có thân phận đặc biệt.

Lý Đông cười nói: "Hiện giờ chẳng phải cũng vậy sao?

Em cũng là người có thân phận tôn quý, gia sản cũng có mấy tỷ, chẳng phải giờ cũng lạc vào chốn này à?

Nếu em tùy tiện vứt một thứ gì đó ở đây, để kẻ trộm mộ sau này thấy được cũng sẽ dọa họ một trận, thậm chí khiến họ nghi ngờ rất

nhiều.

Cho nên chuyện này có thể rất phức tạp, mà cũng có thể rất đơn giản, chỉ là một người cũng vô tình rơi vào đây như chúng ta, rồi đánh rơi đồ thôi." Y Tân Nguyệt gật đầu, bỗng phát hiện Lý Đông nói nhảm nãy giờ mà thực tế chẳng đưa ra được kết luận gì, cái kiểu nói "mọi thứ đều có thể" ấy.

Nếu mọi thứ đều có thể thì suy đoán cũng bằng thừa, toàn nói lời vô ích.

Thế là hai người tiếp tục tiến bước.

Nhưng Lý Đông càng thêm cẩn thận, đao luôn sẵn sàng trong tay, tay trái nắm chặt tay Y Tân Nguyệt, anh không muốn xảy ra chuyện gì, nếu có ai đó đặc biệt quan trọng với anh thì đó là phụ nữ.

Tuy anh em cũng không thể để xảy ra chuyện, nhưng trong lòng anh, Y Tân Nguyệt vẫn quan trọng hơn anh em một chút, đương nhiên không phải kiểu trọng sắc khinh bạn.

Đó thực sự là tình hình thực tế.

Thế là Lý Đông một tay cầm vũ khí, một tay dắt Y Tân Nguyệt, kết quả là bên trong tối đen như mực, chẳng thấy gì cả, anh đành lấy ra một cái đèn đội đầu.

Loại đèn này thực tế đeo trên đầu, thường là đồ của công nhân sử dụng, Lý Đông lúc đi cũng đã mua một số món như vậy, chuẩn bị rất kỹ càng, vì là kẻ trộm mộ thì cần đủ loại công cụ nên phải chuẩn bị thật đầy đủ.

Dù sao có một cái túi Càn Khôn có thể mang đồ vô hạn, nên cơ bản anh có thể chuẩn bị sung túc nhất có thể, dù sao cũng chẳng tốn bao nhiêu tiền, quan trọng nhất là những bảo bối này nếu dùng tốt thì có thể nâng cấp, báu vật nâng cấp sẽ có tác dụng mạnh hơn, đó mới là

động lực lớn nhất.

Đèn đội đầu tỏa ánh sáng rất mạnh, nhanh chóng nhìn rõ cảnh tượng phía trước.

Thực tế lối vào mộ đạo này không đặc biệt rộng, chỉ đủ cho hai ba người đi qua, rộng khoảng hai mét, cao cũng hai mét.

Những lối đi này rõ ràng là do nhân công xây dựng, toàn bộ dùng gạch xanh, trên tường có những hốc nhỏ đựng một số thứ kỳ quái.

Những thứ đó trông giống như tượng điêu khắc, nhưng Lý Đông nhìn chúng thì thấy không nhận ra đó là ai.

Cơ bản trong nhà đặt tượng điêu khắc, ngoài người thân và danh nhân ra, thì còn tượng của những người để thờ phụng, đó là thao tác bình thường.

Chỉ là ở đây, không biết người được thờ phụng là ai, hay là tượng của danh nhân nào, nhưng hiện giờ anh cũng không có thời gian kiểm tra, có kiểm tra cũng chẳng thu hoạch được gì, nên không thèm quản nữa.

Đương nhiên có đèn đội đầu giúp ích thì nhìn rõ hơn một chút, nhưng thực tế nơi này hiện lên vô cùng âm ám, vì nơi này là màu đen thuần túy.

Đương nhiên Lý Đông đột nhiên cảm thấy có lẽ không phải do đèn, mà là tác dụng tâm lý.

Đôi khi con người là vậy, nếu cảm thấy có gì đó không ổn thì sẽ thấy xung quanh rất âm u, hiện tại cảm giác này mang lại một tín hiệu mạnh mẽ, rằng nơi này e là vô cùng nguy hiểm.

Lý Đông trong lòng càng thêm cẩn thận, cùng Y Tân Nguyệt dọc theo lối đi tiến về phía trước, địa hình lối đi này rất phức tạp, không ít chỗ rẽ ngoặt, ngoài ra còn có một số đường nhánh.

Nhưng sau khi phân tích một phen, anh nhanh chóng phát hiện những đường nhánh đó toàn là đường cụt, quan trọng nhất là bên trong có cơ quan.

May mà anh đã cùng Hồ Bát Nhất và những người kia đi trộm mộ vài lần, nên cũng hiểu biết được một chút kiến thức cơ bản.

Tuy bản thân kiến thức về phương diện này không quá nhiều, nhưng anh rất giỏi học hỏi, chỉ cần người khác giảng là cơ bản có thể ghi nhớ, nên hiện giờ có thể áp dụng được.

Do đó qua phân tích, tuy đường nhánh rất nhiều nhưng cơ bản đều là đường cụt có bẫy, chỉ có duy nhất một con đường thông suốt, anh có thể xác định chính xác con đường đó.

Chẳng bao lâu sau, đột nhiên phát hiện phía trước không còn đường nhánh hay chỗ rẽ nữa, mà xuất hiện một cái dốc.

Độ dốc đó không lớn, nếu không nhạy cảm thì thậm chí không nhận ra.

Nhưng hiện tại có thể cảm nhận rõ rệt một độ dốc.

Cũng không biết nơi này dẫn tới đâu, tim Y Tân Nguyệt đập thình thịch vì lo lắng, đây là lần đầu cô đi trộm mộ ở nơi thế này, kết quả lại gặp chuyện như vậy.

Y Tân Nguyệt lúc này níu lấy Lý Đông, hỏi rằng trước đây anh đi trộm mộ có hay tới những nơi thế này không.

Cô bảo gan anh thật lớn, nơi này không biết chừng có quái vật, thật đáng sợ.

Lý Đông cười nói: "Nơi này mà đáng sợ gì?

Những nơi tôi từng đi qua có chỗ còn đáng sợ hơn đây gấp mười lần.

Được rồi, đừng nói nữa, nói chuyện dễ bị người ta nghe thấy, cũng dễ bị quái vật nghe được, sẽ mang lại nguy hiểm cho chúng ta, cứ cố gắng nhỏ tiếng một chút, thậm chí bước chân cũng phải cẩn thận." Thế là cô không nói nữa, bước đi cũng rất khẽ, như vậy nếu cách xa một chút thì cơ bản sẽ không phát hiện ra có hai người ở đây.

Nhưng Lý Đông lại phát hiện thêm một thứ khác, đúng vậy, ở đây lại có vết máu.

Nhưng anh nhận thấy vết máu ở đây và bên kia hình như có chút khác nhau, vì vết máu ở đây trông có vẻ màu đen.

Chương 878

Máu đen thì thường có hai khả năng.

Một là máu để quá lâu nên biến thành màu đen, hai là máu của một sinh vật không bình thường, tự nhiên cũng có màu đen.

Nhưng bất kể tình huống nào, tóm lại phía trước e là không an toàn chút nào.

Lý Đông cũng không nói gì, chỉ nắm lấy tay Y Tân Nguyệt, truyền đi một tín hiệu trấn an.

Y Tân Nguyệt cũng không nói, chỉ siết chặt tay lại đáp lời.

Hai người với bước chân thận trọng tiếp tục tiến lên, chẳng mấy chốc, Lý Đông thấy vết máu trên mặt đất ngày càng nhiều, thậm chí có thể nghe thấy loáng thoáng một số âm thanh.

Đúng vậy, những âm thanh đó rất hỗn tạp, có tiếng va chạm của vật tày, cũng có tiếng binh khí kim loại đánh nhau, thậm chí có cả tiếng súng, không biết là chuyện gì.

Đương nhiên Y Tân Nguyệt cũng nghe thấy, hai người nín thở, chậm rãi tiến vào để xem tình hình bên dưới.

Y Tân Nguyệt rất ngoan ngoãn đi theo sau Lý Đông.

Anh cầm đao trong tay sẵn sàng ứng biến, nhưng cứ đi tiếp mười mấy phút vẫn chưa thấy gì.

Độ dài của con đường này dài đến mức khó tin.

Sở dĩ có thể nghe rõ những tiếng hỗn tạp đó chủ yếu là vì đây là môi trường khép kín, trong môi trường như thế này âm thanh có thể truyền đi rất xa.

Như vậy Lý Đông cũng hơi yên tâm một chút, nhưng nơi này khắp nơi đều là vết máu, hiển nhiên là đang có quái vật chiến đấu, hoặc người với người chiến đấu, chiến trường đang di chuyển.

Lại nhớ tới những vết máu gặp lúc trước.

Thực tế những vết máu đó đều rất quỷ dị.

Vì bên ngoài mộ huyệt đó đều có thể thấy vết máu, nhưng những người đó lại chết thẳng cẳng trong mộ huyệt, nên lúc đó vết máu rất khả nghi, giờ ở đây lại gặp thêm vết máu, nên bên trong có gì Lý Đông thực sự không biết, cứ thế cẩn thận đi tiếp hơn nửa tiếng đồng hồ.

Thật sự, trong lòng Y Tân Nguyệt có chút sợ hãi, tuy gan cô cũng không nhỏ nhưng dù sao cũng là phụ nữ, đôi khi phụ nữ vốn nhát gan.

Vì hiện tại đang đeo mặt nạ phòng độc nên không ngửi thấy mùi lạ, như vậy mới đảm bảo an toàn, vì ở nơi này có thể có khí độc gây ảnh hưởng.

Khi đi tới một lối rẽ, tiếng hỗn tạp đối diện ngày càng rõ rệt, dường như đám đang đánh nhau ở ngay gần đây, phía sau góc tường kia.

Lý Đông cẩn thận ló đầu qua góc tường nhìn tình hình đối diện, Y Tân Nguyệt cũng bám theo sau, thận trọng quan sát.

Tình hình bên ngoài tệ hơn những gì họ tưởng tượng.

Hiện tại bên trong thực sự có một nhóm người, đám này cơ bản đều mặc trang phục của kẻ trộm mộ, nhưng vũ khí mang theo rất nhiều, cả vũ khí lạnh lẫn vũ khí nóng.

Trên mặt đất có khá nhiều thi thể, rõ ràng là những kẻ xui xẻo đã bỏ mạng tại đây, số còn lại chỉ còn khoảng mười mấy người.

Mười mấy người đó vừa lùi vừa đánh, nhưng tình hình có vẻ ngày

càng nguy cấp.

Đám quái vật đang chiến đấu với họ toàn là những thứ cao hơn một mét.

Đúng vậy, đó là những con côn trùng khổng lồ, có bọ cạp, gián, thậm chí có cả những loài rắn rất kỳ lạ.

Đương nhiên những con rắn đó không phải mãng xà thực thụ, mà giống những loài rắn độc thường thấy nhưng kích thước to lớn đến đáng sợ.

Đám quái vật này không phải là không thể giết được, nhưng lực phòng ngự của chúng dường như rất cao, lớp vỏ thực sự rất dày, cơ bản là bên đối diện phải trả giá đắt mới giết được một con, mà những người đó cơ bản không có bảo hộ đặc biệt, toàn dùng xương máu để đối kháng với quái vật.

Cho nên trên mặt mỗi người đều tràn đầy vẻ tuyệt vọng, họ đã chạy trốn rất lâu rồi nhưng vẫn không thoát được.

Những đồng đội đã chết đều bị đám côn trùng đó ăn thịt.

Lúc này Lý Đông nghe rõ một người trong đó nói: "Chết tiệt, hỏng bét rồi, không ngờ tôi lại phải bỏ mạng ở nơi này!

Nếu tôi chết ở đây thì nhiệm vụ lần này của tôi e là thất bại rồi!

Đây là một bí mật vô cùng lớn, nếu tôi thất bại thì sẽ không có cách nào kiềm chế được gã quái đản đó, hậu quả e là khôn lường." Đám người đó ngày càng tuyệt vọng!

Lý Đông hơi nhíu mày, những người này lại đang thực hiện nhiệm vụ, là tình huống gì đây?

Chẳng lẽ họ thuộc về bộ phận đặc nhiệm nào đó sao?

Nếu vậy thì cũng có khả năng!

Y Tân Nguyệt nhìn Lý Đông với ánh mắt dò hỏi, dường như muốn hỏi phải làm sao.

Lý Đông khẽ cau mày, nói với cô: "Tôi không quan tâm họ là ai, tôi sẽ lên giúp một tay, dọn dẹp đám quái vật kia trước.

Còn về việc họ có phải kẻ thù của tôi hay không thì chưa biết, nhưng không sao, nếu là kẻ thù tôi cũng có cách xử lý, nên giờ đừng lo, tôi phải ra giúp thôi." Cái gọi là thỏ chết cáo buồn, vật thương kỳ loại.

Tuy không biết đối phương thuộc cấp độ nào, nhưng thấy con người bị đám côn trùng bao vây tấn công ở nơi này, Lý Đông tự nhiên phải ra tay, cơ bản là bản năng của con người thôi, còn những chuyện khác thì tính sau.

Hiện tại nhóm người kia có tổng cộng 10 người. 10 người này nhìn qua thực tế đều không phải hạng thường, ít nhất là võ công rất khá, tuyệt đối đã qua huấn luyện chuyên nghiệp, trang bị cũng rất tinh lương.

Nhưng ở đây họ vẫn tổn thất thảm trọng.

Hiện giờ trong 10 người, thực tế có 5 người đã bị thương.

Chương 879

5 người còn lại đang liều mạng bảo vệ những người bị thương đó.

Nhưng tình hình ngày càng nguy cấp vì số lượng quái vật quá nhiều.

Trong 5 người bị thương có 4 nam và 1 nữ.

Họ mặc trang phục thống nhất, dường như rất có tinh thần đoàn kết.

Những người chưa bị thương dù sắp rơi vào tuyệt lộ nhưng hoàn toàn không có ý định bỏ rơi đồng đội.

Nhưng những người bị thương thì tình trạng ngày càng tệ.

Chỉ thấy một người trong đó đang tựa vào tường, suy yếu nói: "Số 9, lần này tôi thấy chúng ta gặp rắc rối lớn rồi, e là tất cả phải bỏ mạng ở đây mất.

Hay là các anh mau chạy đi, đừng quản tôi nữa, cứ thế này thì chắc chắn chẳng ai thoát được đâu.

Mấy người chúng tôi ở đây có thể chặn hậu." Kết quả là người được gọi là Số 9, tay cầm một con dao găm Nepal, đang liều mạng chống đỡ đám quái vật, giận dữ quát: "Số 13, cậu nói nhảm nhì gì thế?

Lời thề của đội chúng ta khi mới thành lập đâu rồi?

Còn nói như thế nữa thì tin tôi đấm cậu không." Gã đó vừa dứt lời, một người phụ nữ không bị thương khác cũng nói: "Số 13, tuyệt đối không được nói những lời xui xẻo như vậy, chúng ta chắc chắn sẽ sống sót trở về, hơn nữa tôi không thoát được, tôi cũng không thể tùy

tiện bỏ mặc đồng đội, nếu không thì đội ngũ này của chúng ta còn tồn tại làm gì?" Nhưng gã Số 13 kia lúc này lại lắc đầu: "Kiên trì đến bao giờ nữa?

Hiện tại mấy thứ này chúng ta đánh không lại, nếu cứ tiếp tục lãng phí thời gian ở đây thì không một ai thoát được đâu.

Nếu chúng ta chết hết thì sau khi nhiệm vụ thất bại, e rằng sau này sẽ chẳng còn cơ hội nào nữa.

Mọi người đều là những đội viên ưu tú nhất, phải ghi nhớ rằng hoàn thành nhiệm vụ mới là quan trọng nhất." Gã Số 13 này hiện tại chân dường như bị thứ gì đó cắn, vết thương trên đó vô cùng đáng sợ, chảy ra dòng máu màu đen.

Loại máu đen này trông giống hệt vết máu đen mà Lý Đông thấy khi nãy.

Hiển nhiên trong cơ thể người trực tiếp chảy ra máu đen là điều vô cùng bất thường, chắc chắn đã trúng độc.

Lúc này lại có một người nói: "Đừng dễ dàng bỏ cuộc như vậy, tuy hiện tại tạm thời có nguy hiểm nhưng tôi không tin đám quái vật này có thể cầm cự mãi ở đây được." Những người này tranh cãi qua lại, cuối cùng những người bị thương cũng liều mạng đứng dậy.

Phải nói rằng những người này thực sự rất trọng tình nghĩa, dù thế nào cũng không bỏ rơi đồng đội, những người bị thương dường như cũng gượng dậy, cầm vũ khí chuẩn bị cho trận chiến cuối cùng.

Nhưng tình hình này cơ bản là thiêu thân lao vào lửa, chẳng có khả năng chiến thắng nào.

Nhưng ngay lúc đó, trong đám quái vật lộn xộn kia xuất hiện một con quái to lớn màu đỏ hỏa, trông giống như một con bọ cạp.

Con bọ cạp này dường như là thủ lĩnh của đám quái vật, nó thậm

chí còn biết chỉ huy lũ tay sai chia thành đội hình, bao vây 10 người kia vào góc tường, chuẩn bị phát động đòn tấn công cuối cùng.

Mấy người không bị thương vẫn liều chết bảo vệ những người bị thương, nhưng có vẻ vô phương cứu chữa.

Đúng lúc này, phía sau đám quái vật bỗng nhiên xuất hiện một bóng người.

Đúng vậy, chính là Lý Đông.

Lý Đông cuối cùng đã ra tay.

Vừa nãy anh không ra tay ngay là để quan sát tình hình đám quái vật này.

Hiện tại cơ bản đã xác định được chúng, tuy quả thực rất mạnh nhưng không phải là không thể giết.

Thực tế là vỏ của chúng hơi cứng mà thôi.

Nói một cách đơn giản, trên đời này không có phòng ngự tuyệt đối, nếu có thì chỉ có một nguyên nhân duy nhất, đó là lực tấn công chưa đủ mạnh.

Hiển nhiên, lực tấn công của Lý Đông hiện giờ đã đủ mạnh.

Anh có thể coi là lực đại vô cùng, đạt tới cấp độ quái vật rồi, mỗi tay ít nhất cũng có sức mạnh ngàn cân.

Thanh đao trong tay sau khi nâng cấp lần thứ 4 hiện giờ cũng đạt tới mức độ vô cùng khủng bố.

Chỉ trong nháy mắt, Lý Đông liên tiếp giết chết 6 con quái vật.

Đám quái vật này tuy to xác nhưng cơ bản chỉ là côn trùng, nên sau khi bị giết không có máu me gì cả, trông không quá đáng sợ.

Y Tân Nguyệt nhờ đó cũng bớt sợ hãi hơn. 10 người kia vốn đã

chuẩn bị tử chiến, không ngờ lúc này lại có cứu binh.

Cứu binh này trông cũng chỉ khoảng 20 tuổi, nhưng thân thủ lại vô cùng kinh hoàng.

Đó thực sự là một cao thủ thứ thiệt, thậm chí vượt xa phạm trù nhân loại.

Bởi vì 10 người kia đều đã qua huấn luyện khắc nghiệt, cũng coi là những kẻ mạnh trong giới loài người rồi.

Chính vì cuộc chiến lúc nãy mà họ biết đám quái vật này lợi hại thế nào.

Vậy mà sau khi Lý Đông xuất hiện, anh cứ một đao một con.

Không con quái vật nào có khả năng đỡ nổi thanh đao trong tay anh.

Lý Đông hiện giờ cũng vô cùng tự tin, một mình xông thẳng vào bầy quái vật, quét sạch mọi thứ.

Chỉ trong nháy mắt, hàng trăm con quái vật đều chết dưới lưỡi đao của anh.

Chương 880

Lý Đông đã lâu rồi không trải qua trận chiến sảng khoái như thế này.

Tất nhiên chiến đấu kiểu này không phải mục đích chính, quan trọng nhất là sau khi giết đám quái này sẽ có thu hoạch khổng lồ, đó là Đạo tệ.

Đạo tệ chính là nguồn sống của các món trang bị hỗ trợ, đương nhiên càng nhiều càng tốt.

Lúc trước gặp nguy hiểm, anh cưỡng ép nâng cấp vũ khí nên đã tiêu gần sạch tiền, giờ chính là lúc bổ sung.

Đám quái này cho Đạo tệ rất nhiều, một con ít nhất cũng 1 vạn, hơn 100 con nên anh dễ dàng thu hoạch hơn 1 triệu.

Nhưng theo quan điểm của Lý Đông thì số này vẫn còn quá ít.

Thật là đáng tiếc, do đó sau khi giết sạch quái vật, Lý Đông vẫn còn cảm giác chưa thỏa mãn.

Dọn dẹp xong, anh nhìn đám người kia rồi hỏi: "Không sao chứ?" Vừa hỏi xong anh lập tức thấy có gì đó sai sai, rõ ràng là đối phương có chuyện mà, chẳng lẽ không thấy 5 người bị thương sao?

Anh cảm thấy câu hỏi của mình có chút vấn đề, nhưng trong nhóm người kia có một cô gái không bị thương, lập tức cau mày mắng Lý Đông: "Anh bị sao vậy?

Sao lại hỏi thế?

Không thấy mấy người chúng tôi đều bị thương à?

Còn hỏi có sao không." Cô gái này có vẻ tính tình hơi quái đản.

Y Tân Nguyệt nghe xong lập tức không nhịn được.

Cô còn chưa mắng Lý Đông bao giờ, vậy mà giờ anh lại bị một người phụ nữ khác mắng vô cớ, nên Y Tân Nguyệt lập tức thấy rất tức giận.

Cô trừng mắt nhìn cô gái kia nói: "Cô nói cái gì?

Có giỏi thì nói lại lần nữa xem?

Mau xin lỗi tôi ngay lập tức.

Nhanh lên.

Chúng tôi vừa cứu mạng cô đấy, vậy mà cô lại ở đây nói năng như thế, Lý Đông chỉ không giỏi ăn nói thôi mà?

Chẳng lẽ đó là lý do để cô miệng mồm độc địa như vậy sao?" Kết quả là cô gái vừa nói kia nghe xong cũng nổi nóng, trừng mắt nhìn Y Tân Nguyệt hỏi: "Cô là ai?

Ở đây nổi giận cái gì?

Vừa nãy tôi nói không đúng sao?

Bao nhiêu người bị thương thế này, hỏi có sao không, chẳng phải là câu hỏi ngớ ngẩn à?" Đúng lúc đó, trong đội ngũ đối diện, một người đàn ông trung niên trông khá trầm ổn bước ra, đầu tiên nói với cô gái kia: "Số 23, cô im miệng cho tôi." Sau đó ông ta quay sang Lý Đông và Y Tân Nguyệt: "Hai vị, hôm nay tôi thực sự phải cảm ơn các bạn, nếu không có sự xuất hiện của các bạn, e là chúng tôi thực sự gặp nguy rồi." Người này khá khách khí nên sắc mặt Y Tân Nguyệt cũng dịu đi một chút.

Lý Đông nhìn những người này rồi hỏi: "Chuyện là thế nào, những người này sao rồi?" Số 9 vội vàng nói với Lý Đông: "Hiện giờ mấy đồng đội bị thương của tôi đang trong tình trạng nguy hiểm vì

đều trúng độc, giờ cấp thiết cần giúp giải độc, ngoài ra còn cần giúp băng bó vết thương." Lý Đông hỏi: "Vậy hiện giờ có cần tôi giúp gì không?" Số 9 gật đầu nói: "Hiện tại tôi cũng không cần gì khác, nếu có thể cho tôi một ít dược phẩm và thực phẩm thì không còn gì bằng." Dược phẩm và thực phẩm trên người Lý Đông mang theo khá nhiều, đương nhiên những dược phẩm mang theo này cơ bản cũng chỉ dùng để xử lý vết thương thông thường.

Nếu bảo dùng để chữa trị những thương bệnh đặc biệt phức tạp thì cơ bản là không thể, dù sao điều kiện dã ngoại cũng có hạn.

Nhưng Số 9 sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của Lý Đông thì vô cùng vui mừng.

Anh lấy ra một ít thực phẩm, sau đó lấy thêm một ít thuốc bôi ngoài da và thuốc tiêu viêm.

Thuốc tiêu viêm thực tế vô cùng quan trọng đối với con người.

Vì ở bên ngoài nếu bị thương mà vết thương phát viêm thì đó là chuyện nguy hiểm nhất.

Có thuốc tiêu viêm thì ít nhất vết thương của họ sẽ không bị nhiễm trùng, như vậy khả năng sống sót sẽ rất cao.

Lý Đông thấy những người bị thương đã sử dụng một ít thuốc tiêu viêm, rồi dùng gạc thông thường băng bó lại, trông tình trạng có vẻ đã khá hơn nhiều.

Lý Đông có chút lo lắng những người này bị trúng độc, nhưng sau đó anh lại thôi.

Tuy những người này khiến anh thấy khá khâm phục, nhưng dù sao họ cũng chỉ là người ngoài, lo lắng cho người lạ dường như không phải là chuyện hợp lý cho lắm, nên trong lòng anh cũng thấy nhẹ nhõm hơn.

Lý Đông chưa bao giờ coi mình là Đấng cứu thế, cũng không coi mình là một nhân vật đặc biệt quan trọng, vì vậy anh không thấy mình có nghĩa vụ phải giúp đỡ người khác.

Muốn anh giúp đỡ thì hoặc là người đó phải làm anh thấy vừa mắt, hoặc là vì chuyện gì đó khác, tóm lại anh sẽ không tùy tiện giúp người không công.

Sau khi vết thương của mấy người được băng bó, tình hình có vẻ đã ổn hơn, cũng không biết nguyên nhân thực sự dẫn đến chuyện này là gì, nhưng Lý Đông cũng chẳng buồn quản.

Băng bó xong, họ bắt đầu ăn uống.

Rõ ràng vì nguyên nhân nào đó mà thực phẩm đã bị vứt bỏ, nên trông họ như đã nhịn đói lâu ngày, cũng chính vì thế mà khi đối mặt với lũ quái vật lúc nãy mới thê thảm như vậy.

Đúng lúc đó, mặt đất bỗng chấn động, dường như bên ngoài lại có thứ gì đó chạy ra.

Những thứ đó cơ bản đều là côn trùng khổng lồ.

Không sai, ví dụ như kiến to bằng con trâu mộng, điều đó cũng quá đỗi bình thường, còn có một số quái vật kỳ dị, tóm lại là những sinh vật chưa từng được thấy.

Lý Đông rút đao chuẩn bị tiêu diệt toàn bộ lũ quái vật này, nhìn thấy có nhiều quái vật như vậy, trong lòng anh cảm thấy rất vui, vì như vậy lại có thể thu được không ít Đạo tệ.

Số 9 thấy Lý Đông định một mình nghênh chiến lũ quái vật, trong lòng có chút lo lắng, vội nói với Lý Đông: "Anh bạn, cẩn thận một chút, mấy gã này quái dị lắm, lúc nãy tôi đã nếm đủ khổ sở với chúng rồi.

Nhất định phải cẩn thận đấy." Sau đó lại có một người khác nói:

"Đúng vậy, phải cẩn thận mấy gã này, đặc biệt là cái đuôi bọ cạp đó, độc tính cực kỳ lớn, bọn chúng lớn thế này thì độc tính tích lũy nhiều lắm." Những người này tuy biết Lý Đông rất lợi hại nhưng vẫn không ngừng nhắc nhở, dường như muốn truyền thụ hết kinh nghiệm chiến đấu cho anh vậy.

Chương 881

Lý Đông nhìn họ với ánh mắt đầy cảm kích, tuy những kinh nghiệm này đối với anh chẳng có tác dụng gì, nhưng dù sao đi nữa, họ đã nhắc nhở nhiều như vậy thì đó là ý tốt, mà sự nhắc nhở thiện chí này đối với anh rất quan trọng, nó chứng tỏ họ không có ác ý với anh.

Sau đó Lý Đông gật đầu nói: "Yên tâm đi, không sao đâu, tôi tự biết chừng mực." Lời của Lý Đông làm mấy người họ cảm thấy an tâm hơn một chút.

Nhưng lũ quái vật kia, đặc biệt là con bọ cạp khổng lồ, dường như cảm thấy bị coi thường, lập tức phát động bao vây Lý Đông.

Không sai, những gã này thế mà lại có tư duy của con người và biết suy nghĩ, rõ ràng chúng không phải là quái vật bình thường.

Đương nhiên loại quái vật thế này Lý Đông cũng không phải chưa từng thấy.

Lúc trước, anh đã gặp lũ điểu nhân ở Vân Thiên Cung, những gã đó có tư duy con người.

Sau đó ở gần Tây Vương Mẫu cung lại gặp lũ rắn mào gà, chúng cũng có tư duy nhân loại.

Những quái vật có tư duy nhân loại đều có một đặc điểm chung, đó là thực chất chúng được tạo ra để bảo tồn tư duy của con người.

Đúng vậy, đó thực chất cũng là một phần của thí nghiệm trường sinh bất lão, có một số người khi sắp chết thì lòng không cam tâm, nên tìm cách giữ lại ký ức của mình.

Một trong những phương pháp đó là bảo tồn ký ức trên thân thể một số loài động vật.

Lũ điểu nhân và rắn mào gà chính là một loại.

Hiện giờ những quái vật khổng lồ này dường như lại là một loại khác.

Nhưng giờ Lý Đông chẳng quản nhiều thế, nếu những gã này là quái vật giết người, thì trong mắt anh chúng chỉ là quái vật.

Vì vậy đao trong tay anh căn bản không hề có ý nương tay, huống chi ngay cả với con người, nếu thực sự là kẻ thù, anh cũng sẽ không thủ hạ lưu tình.

Thế nên khi ra tay, anh cực kỳ tàn nhẫn, nhắm thẳng vào mục tiêu là con bọ cạp khổng lồ kia.

Cuộc chiến giữa con bọ cạp khổng lồ và Lý Đông vừa mới bắt đầu.

Cái đuôi của con bọ cạp đó trực tiếp quất về phía Lý Đông, trông như muốn giết chết anh ngay lập tức.

Nhưng đao của Lý Đông lại nhanh đến lạ thường.

Cái đuôi của con bọ cạp khổng lồ bị chém đứt trong nháy mắt, rồi đao trong tay anh lập tức chém nó thành hai đoạn.

Cuộc chiến dường như không có bất kỳ hồi hộp nào, con bọ cạp đó hoàn toàn không có sức chống trả.

Vì vậy trận chiến phía sau thực tế không có gì khác biệt với lúc đầu, cơ bản là nghiền ép, tuy số lượng quái vật rất nhiều nhưng cuối cùng tất cả đều biến thành Đạo tệ của Lý Đông.

Hiện giờ trong tài khoản của Lý Đông có hơn 200 vạn Đạo tệ, cũng đủ để anh thấy an tâm hơn một chút.

Bởi vì tiền là nguồn vận hành hệ thống, nếu không có tiền thì đó là một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng.

Hiện giờ tạm thời an toàn, Lý Đông nhìn Số 9 rồi hỏi: "Tuy câu này tôi không nên hỏi, nhưng tôi vẫn muốn hỏi, rốt cuộc các anh là ai, các anh định làm gì?

Tại sao lại gặp phải nhiều chuyện nguy hiểm như vậy?" Sau khi nghe xong, Số 9 dường như đang suy nghĩ, do dự rồi im lặng, có vẻ như đang đắn đo xem có nên nói sự thật cho Lý Đông biết hay không.

Nhưng cuối cùng anh ta nghiến răng, cảm thấy chuyện này nên nói cho Lý Đông, vì Lý Đông là một người rất có bản lĩnh.

Với một người tài giỏi như vậy, trong lòng anh ta nảy sinh một ý niệm mãnh liệt, đó là phải kéo người này vào phe mình, nếu không kéo được thì cũng nên trở thành bạn bè.

Đương nhiên với một người bạn như thế, Số 9 nghĩ nếu dùng cách che giấu thì tự nhiên sẽ không để lại ấn tượng tốt.

Đối với bạn bè thì phải thành thật với nhau.

Thế là Số 9 vội vàng nói với Lý Đông: "Thực lòng mà nói, anh bạn ạ, chuyện này thực sự rất hung hiểm.

Tôi là người của một bộ phận đặc biệt, nhiệm vụ của tôi là điều tra một người, hoặc là một quái vật.

Cái quái vật đó vốn là một người từ mấy ngàn năm trước.

Nhưng gã đó lẽ ra phải chết từ mấy ngàn năm trước mới đúng, vậy mà dường như lại đột nhiên xuất hiện ở thời hiện đại, và đã vận hành rất nhiều cơ quan, rất nhiều vùng đất thần bí.

Trên mảnh đất này có rất nhiều nơi thần bí mà Lý Đông đều biết.

Những nơi đó cơ bản hoặc là có rất nhiều cơ quan, hoặc là có thứ gì đó khác, tóm lại người thường trong tình huống bình thường khó mà vào được.

Chỉ có những kẻ trộm mộ có tuyệt kỹ thân mình mới thỉnh thoảng có khả năng vào được.

Đương nhiên những nơi kẻ trộm mộ đến cơ bản đều là cổ mộ, nhưng thực tế có một số nơi còn thần bí hơn, ngay cả trộm mộ cũng chưa chắc vào được, chỉ có những người thực sự mang tuyệt kỹ mới có khả năng vào." Lý Đông nghe xong liền nghĩ ngay đến Thiết Diện Sinh.

Có thể nói Thiết Diện Sinh hiện là kẻ thù lớn nhất, tuy hiện tại chưa thực sự gặp gã đó, nhưng anh có thể cảm nhận được sự tồn tại của gã mọi lúc, cảm nhận được mối đe dọa của gã đối với mình.

Thế là anh cau mày hỏi Số 9: "Người mà các anh nói, không phải là Thiết Diện Sinh đấy chứ?" Số 9 nghe xong liền lộ vẻ kinh ngạc, vội hỏi: "Chẳng lẽ anh cũng biết Thiết Diện Sinh?

Thế thì thật là trùng hợp, đúng vậy, tôi hiện đang cần điều tra Thiết Diện Sinh.

Tôi đã chú ý đến sự tồn tại của người đó từ lâu rồi, chỉ tiếc là gã rất xảo quyệt, những nơi gã đến cơ bản đều là những nơi cực kỳ nguy hiểm, tôi đã phái rất nhiều nhân lực để bắt gã nhưng cũng không có cách nào vì gã chạy quá nhanh, nên tôi chỉ có thể đi tìm ở từng vị trí chưa xác định.

Hiện giờ điều duy nhất tôi có thể chắc chắn là gã đó dường như đang âm mưu một kế hoạch cực kỳ khủng bố, nếu kế hoạch thực sự thành công thì sẽ gây ra tổn thất to lớn cho chúng tôi, thậm chí sẽ sinh ra hậu quả không thể lường trước, vì vậy bằng mọi giá tôi phải bắt được gã.

Hiện giờ tôi ở đây chủ yếu để điều tra manh mối về gã đó, nhưng không ngờ ngay cả một chút manh mối cũng không tìm thấy mà lại gặp quái vật tập kích, dẫn đến việc tôi mất đi mấy người đồng đội,

nếu không có anh xuất hiện thì e rằng tất cả chúng tôi hôm nay đều phải bỏ mạng ở đây rồi.

Đương nhiên tôi có chết thực ra cũng không sao, nhưng hiện giờ trên người tôi có một số tình báo, nếu không gửi đi được thì vấn đề sẽ rất lớn." Lý Đông quan sát kỹ những người này, phát hiện mỗi người họ đều không có tên thật, chỉ có một số hiệu, số nhỏ nhất là Số 7, số lớn nhất là Số 18.

Chương 882

Đương nhiên nếu tính cả mấy người đã chết thì số hiệu thực tế là từ Số 7 đến Số 21.

Lý Đông nhớ lại lúc trước đã gặp những người từ Số 1 đến Số 6.

Thế là anh nhíu mày hỏi: "Lúc trước tôi ở vùng Tần Lĩnh cũng gặp mấy người giống các anh, chẳng lẽ là đồng đội của các anh sao?" Lý Đông nhớ lại mấy gã đã đặt bẫy đó, đương nhiên mấy người đó bản thân đều bị khống chế nên cũng không có cách nào phán đoán là người tốt hay kẻ xấu.

Nhưng giờ gặp mấy người này rồi thì Lý Đông phải hỏi cho rõ.

Kết quả là Số 9 nghe xong, mắt bỗng sáng lên hỏi: "Thật sự đã gặp họ sao?

Vậy bây giờ họ thế nào rồi?" Lý Đông cũng không vòng vo, trực tiếp nói: "Tất cả đều chết rồi." "Chuyện là thế nào?" Số 9 nghe tin 6 người đồng đội đã chết thì giật mình kinh hãi.

Những người còn lại nghe chuyện này, từng người một đều lộ vẻ bi thương trên mặt, trông họ có vẻ rất đau buồn trước cái chết của đồng đội.

Lý Đông lắc đầu nói với họ: "6 người đó tôi đã tận mắt thấy họ chết.

Có vẻ như bị người ta khống chế, trên người có cơ quan, quan trọng nhất là cơ quan trên người họ được dùng để đối phó với tôi, rồi cuối cùng tất cả đều chết. tôi cũng không có cách nào khác." Lúc đó Lý Đông nghĩ mấy người đó là người xấu, nhưng thực tế họ chỉ là bị khống chế mà thôi.

Nghe lời giải thích của Lý Đông, biểu cảm trên mặt Số 9 và mấy người kia càng thêm đau buồn.

Họ không ngờ đồng đội của mình lại gặp phải chuyện như vậy.

Hiển nhiên những người này toàn bộ đều phụ trách điều tra chuyện của Thiết Diện Sinh.

Thiết Diện Sinh xuất hiện trên thế giới này thực sự đã gây ra rất nhiều ảnh hưởng.

Thế nên mới chuyên môn thành lập một bộ phận như thế này để đối phó với những gã đó, nhưng không ngờ hiện giờ lại tổn thất thảm trọng.

Sau khi mấy người im lặng một hồi, Lý Đông hỏi: "Hiện giờ có nhiều thương binh như vậy, các anh tính sao?

Chẳng lẽ định đi ra ngoài à?

Ở đây có lối ra không?" Số 9 lắc đầu, thực tế anh ta chỉ biết đường vào, vì truy tìm manh mối Thiết Diện Sinh mà vào đây, nhưng hiện giờ căn bản không tìm thấy lối ra.

Bởi vì con đường đi vào đã bị phong tỏa hoàn toàn, nên muốn ra ngoài thì bắt buộc phải tìm con đường khác.

Lý Đông gật đầu nói: "Nếu đã vậy thì có lẽ chúng ta phải tự tìm lối ra cho mình, hoặc là đi cùng nhau cũng được." Có đôi khi đông người thì sức mạnh lớn, đó là một cách nói hoàn toàn chính xác.

Nhưng đôi khi đông người cũng sẽ nảy sinh vấn đề này nọ.

Vì không phải mỗi người đều có suy nghĩ giống nhau, mà khi suy nghĩ không nhất quán thì sẽ xuất hiện vấn đề không đồng lòng.

Nếu không đồng lòng thì sẽ nảy sinh vấn đề cực kỳ nghiêm trọng.

Tình hình hiện tại chính là như vậy.

Lý Đông và đồng đội chỉ là hai kẻ trộm mộ, còn những người này dường như thuộc về bộ phận đặc thù, nói trắng ra là thực tế không cùng một đường, nếu cưỡng ép đi cùng nhau thì vấn đề có vẻ hơi nghiêm trọng.

Số 9 dường như cũng hiểu vấn đề đó, anh ta lắc đầu nói với Lý Đông: "Đi cùng nhau cũng không có lợi gì, nơi này nguy hiểm và rộng lớn thế này, những nơi cần thăm dò quá nhiều, ngã rẽ quá nhiều, tôi thấy chúng ta nên chia làm hai nhóm, tự mình thăm dò thì tốt hơn, nếu sau này có cơ hội gặp lại thì có thể trao đổi thông tin của hai bên, phát hiện như vậy tôi thấy có thể tiết kiệm được không ít thời gian, anh thấy thế nào?" Cách nói của Số 9 cũng rất chính xác, mấy người bị thương kia sau khi được băng bó đặc biệt dường như đã khôi phục, điều này làm Lý Đông cảm thấy hơi kinh ngạc, vì người bị thương thì cần có một quá trình dưỡng thương, mà khôi phục nhanh thế này thì không thể không nói họ cũng không phải người bình thường, chẳng lẽ cũng đã qua một loại huấn luyện đặc thù hoặc cải tạo đặc thù nào đó sao?

Đương nhiên chuyện đó không liên quan đến anh.

Rất nhanh hai bên đã phải chia tay.

Thế là Lý Đông tiếp tục cùng Y Tân Nguyệt tiến lên theo một con đường trông có vẻ nguy hiểm hơn, còn con đường tương đối an toàn thì nhóm Số 9 đi.

Trước khi chia tay, Lý Đông đưa cho Số 9 một ít bánh quy nén và lương khô.

Thực sự thì những thứ này rất quan trọng, vì con người dù thế nào cũng phải ăn cơm, nếu không ăn thì không sống nổi.

Đương nhiên ngoài lương khô ra còn có nước.

Ở nơi này cũng chẳng biết có nước hay không, Lý Đông đoán dù có nước thì cơ bản cũng không thể uống, hoặc là có độc, hoặc là có các loại ký sinh trùng, nếu uống vào thì vấn đề sẽ rất nghiêm trọng.

Số 9 vô cùng cảm kích nói với Lý Đông: "Anh bạn, nếu sau này tôi có thể ra ngoài, biết đâu chúng ta thực sự có thể làm bạn, nhưng tiền đề là tôi phải sống sót mà ra được, vì vậy chúc anh may mắn." Sau khi từ biệt Số 9, Lý Đông và Y Tân Nguyệt men theo con đường đó tiến lên.

Không bao lâu sau, họ phát hiện một cơ quan trong một góc.

Cơ quan này rất ẩn mật, bình thường dễ bị người ta bỏ qua, nó trông như một khối đá nhô ra.

Đương nhiên thứ này đối với những người cực kỳ cẩn thận thì không thể giấu được, nhưng đối với những người hơi cẩu thả thì là một thứ dễ bị bỏ sót.

Vì trong ngôi mộ này, những khối đá như vậy tuy không có gì đặc biệt nhưng lại dễ bị người ta ngó lơ.

Lý Đông nhìn thấy cơ quan đó liền lập tức đi tới quan sát kỹ một lượt.

Y Tân Nguyệt cũng hỏi: "Thứ này trông có vẻ là một cơ quan nhỉ, chỉ là không biết là loại cơ quan gì.

Có mở ra không?

Có cần mở ra xem thử không?" Y Tân Nguyệt hiện giờ tuyệt đối là một "bé tò mò", dường như đối với thứ gì cũng rất hiếu kỳ, giờ nhìn thấy cơ quan là muốn mở, cũng không xem đó rốt cuộc là cơ quan dùng để hại người hay là cơ quan mở cửa.

Lý Đông nghiên cứu một chút, cuối cùng quyết định thử xem có thể mở được cơ quan này không.

Bởi vì nếu không mở thì sẽ không biết bên trong có gì, nếu mở ra thì cùng lắm cũng chỉ là kích hoạt cơ quan tấn công, nhưng vẫn có khả năng sống sót.

Chương 883

Do đó, đây là một vụ mua bán rất hời.

Khi Lý Đông chạm vào cơ quan, anh đã chuẩn bị tinh thần tập trung cao độ, một khi có sự cố xảy ra thì lập tức dùng thứ khác làm công cụ phòng ngự.

Theo tiếng vặn của cơ quan, anh phát hiện đó căn bản không phải là cơ quan tấn công, chỉ thấy một phiến đá từ từ thu lại, rồi trên mặt đất xuất hiện một địa động.

Hiển nhiên, bên dưới chắc chắn là một không gian khác.

Thế là Lý Đông nảy ra ý định mãnh liệt muốn xuống xem thử.

Y Tân Nguyệt vốn ngay từ đầu luôn một lòng muốn thoát khỏi nơi này, nhưng giờ dường như cũng đổi ý, cũng có hứng thú muốn xuống xem.

Về vấn đề an toàn, hiện giờ Y Tân Nguyệt dường như hoàn toàn không cần lo lắng nữa, vì cô cảm thấy chỉ cần có Lý Đông ở đây thì an toàn tuyệt đối không phải là vấn đề.

Lý Đông đương nhiên cũng không xuống ngay mà dùng đèn pin soi xuống tình hình bên dưới.

Sau khi phát hiện bên dưới không có thứ gì đặc biệt kỳ quái, Lý Đông mới quyết định đi xuống.

Đương nhiên theo quy tắc cũ, Lý Đông đi trước, đồng thời nắm lấy tay Y Tân Nguyệt.

Tay kia anh cầm một thanh đao, luôn sẵn sàng ứng phó với mọi loại nguy hiểm.

Lý Đông cầm đèn pin bước vào không gian chưa xác định này.

Không gian này so với những nơi trước đó trông không có gì khác biệt về đường sá, vẫn là con đường xây bằng gạch xanh phủ đầy tro bụi, rõ ràng nơi này đã nhiều năm không có người đi qua.

Thậm chí nếu không có tro bụi, gạch trên mặt đất trông vẫn rất mới, chứng tỏ nơi này căn bản không có ai đi.

Nếu đoán không nhầm thì Lý Đông có lẽ là người đầu tiên đến đây.

Thực sự trộm mộ là một chuyện cực kỳ nguy hiểm, cơ bản là từng thế hệ người đã bỏ mạng ở đây.

Lúc trước Lý Đông đi những nơi khác, cơ bản đều có thể thấy thi thể của những kẻ trộm mộ, hầu hết đều rất thảm liệt.

Hiển nhiên nơi này chưa từng thấy ai, chứng tỏ nơi này nguy cơ trùng trùng, vậy liệu họ có trở thành thi thể để những kẻ trộm mộ sau này nhìn thấy không?

Đương nhiên chuyện đó chẳng ai biết được.

Y Tân Nguyệt khẽ xoa cánh tay mình vì cảm thấy có chút lạnh lẽo.

Cô nói: "Giờ tính sao?

Em cảm thấy hình như hơi lạnh, là ảo giác sao?

Em nghe nói những nơi lạnh lẽo chỉ có một nguyên nhân, đó là xung quanh có thứ gì đó kỳ quái." Lý Đông cười cười nói với Y Tân Nguyệt: "Cách suy đoán đó tuy có chút đạo lý, nhưng những thứ quái quỷ đó cũng không phải lúc nào cũng tồn tại.

Nơi này lạnh chủ yếu là vì anh đoán nơi này nằm sâu dưới lòng đất, một không gian chôn sâu dưới đất như vậy do thời gian dài không được ánh nắng chiếu tới nên lạnh là chuyện bình thường." Nhưng khi

đi thêm một đoạn nữa, thậm chí cả Lý Đông cũng cảm thấy hơi lạnh, thậm chí còn không nhịn được mà phải xoa tay.

Trong túi Càn Khôn thứ gì cũng có, đều được chuẩn bị sẵn trước khi xuất phát để đề phòng mọi bất trắc.

Ở ngoài dã ngoại nảy sinh bất kỳ sự cố nào cũng là chuyện cực kỳ nguy hiểm, Lý Đông tự nhiên biết rõ nên các loại trang bị đều được chuẩn bị đầy đủ.

Đương nhiên nếu trọng lượng có hạn thì có lẽ phải cân nhắc vấn đề mang vác, nhưng giờ có túi Càn Khôn thì cơ bản không cần lo, cứ thấy thứ gì cần là cho hết vào, tuyệt đối không thành vấn đề.

Thế là anh lấy ra một chiếc áo khoác đưa cho Y Tân Nguyệt.

Đó là một chiếc áo đại y bằng da hồ ly, cực kỳ giữ ấm.

Nhưng Y Tân Nguyệt nhìn thấy thứ này thì hơi do dự nói: "Trời ơi, bây giờ bên ngoài đang là mùa hè, để em mặc thứ này đi trong đây thì có thấy quá nóng không?" Lý Đông lắc đầu nói: "Cứ mặc vào đi, như vậy sẽ không lạnh nữa, nơi này có lẽ thực sự hơi tà môn, mặc vào vẫn tốt hơn." Thế là Y Tân Nguyệt vội vàng mặc áo vào, trông có vẻ quả nhiên khá hơn nhiều.

Sau đó lại quan sát một lượt, cô hỏi Lý Đông: "Anh không mặc một chiếc à?" Lý Đông lắc đầu: "Anh hiện giờ không lạnh." Đó thực sự là lời nói thật, tuy lúc trước cảm thấy hơi lạnh, nhưng đó chỉ là do anh chưa vận dụng sức mạnh của mình thôi.

Giờ vận dụng sức mạnh, trong cơ thể anh có ba viên nội đan có thể giúp cung cấp nhiệt lượng, nên căn bản không thấy lạnh mấy.

Lý Đông lúc này tay cầm vũ khí, nói với Y Tân Nguyệt: "Thực tế suy đoán lúc trước của em rất đúng, nơi này đã lạnh thế này thì e rằng không phải chuyện nhỏ, chắc chắn phía trước có thứ gì đó thần bí

đang gây ảnh hưởng.

Đương nhiên cũng có một khả năng khác, đó là phía trước có một dòng sông băng, nhưng khả năng này rất nhỏ." Y Tân Nguyệt lúc này bỗng sáng mắt lên: "Phía trước có khả năng là quái vật, nhưng cũng có khả năng là bảo bối.

Em nghe nói có một số bảo bối đặc biệt tốt, chỉ cần đặt ở đó là có thể tỏa ra hơi lạnh, đặc biệt là vào mùa hè nếu có một khối thì sẽ làm người ta thấy rất thoải mái.

Nếu có loại bảo bối đó thì tốt quá, đúng rồi, loại bảo bối đó hình như gọi là Hàn Ngọc, nếu em có thể kiếm được loại bảo bối đó thì phát tài rồi." Lý Đông lập tức lắc đầu: "Em đúng là một kẻ hám tiền nhỏ mà, tuy thứ đó rất tốt nhưng cũng không biết có lấy được không.

Hiện giờ khả năng lớn nhất là phía trước e rằng có một con quái vật cực kỳ lợi hại, nên anh nhất định phải cẩn thận một chút.

Còn về bảo bối, chỉ cần thấy bảo bối thì tất cả đều là của chúng ta!" Lý Đông lúc này gần như vung tay quyết định luôn.

Một lần tình cờ rơi vào nơi này, thực sự không thể không có thu hoạch mang về.

Thực tế Lý Đông cũng có tính cách "đã đi trộm là không đi tay không", nên nếu thực sự có thể mang thứ gì về thì tuyệt đối anh sẽ không bỏ qua.

Đương nhiên hiện giờ bất kể là thứ gì cũng phải đi xem trước đã.

Chưa thấy mà cứ đoán mò thì đúng là nói nhảm.

Lý Đông vẫn dẫn đường phía trước, Y Tân Nguyệt theo sau anh.

Hiện giờ anh đã thực hiện phòng hộ toàn diện, không chỉ có ngũ hành bộ giáp, còn có mặt nạ chống độc tốt nhất, hiện giờ toàn thân từ

trên xuống dưới đều được bọc kín mít, cả người trông như lính cứu hỏa, đương nhiên mặt nạ chống độc cũng được chế tạo rất tốt, không ảnh hưởng đến thị lực cũng như hô hấp.

Chương 884

Nhưng dù vậy, anh vẫn có thể cảm nhận được nguy hiểm.

Lại đi thêm một lúc nữa, ngay cả khi đang mặc chiếc áo khoác đó, Y Tân Nguyệt vẫn cảm thấy hơi lạnh.

Nếu không phải nhờ có hai lớp phòng hộ như vậy thì có lẽ còn khó chịu hơn nhiều.

Đi thêm một lúc nữa, họ rời khỏi một mộ đạo, bước vào một căn phòng khá rộng rãi.

Đương nhiên gọi nơi này là căn phòng cũng không đặc biệt chính xác, vì nơi này trông giống một quảng trường dưới lòng đất hơn.

Cái quảng trường dưới đất này mang lại cho người ta một cảm giác nguy hiểm.

Y Tân Nguyệt nắm chặt lấy tay Lý Đông như sợ anh đi mất.

Rồi ở cái quảng trường dưới đất đó, Lý Đông nhìn thấy một thứ cực kỳ kỳ lạ.

Không sai, đó là một cái cây, một cái cây khổng lồ.

Nhưng trên thân cây đó lại phủ đầy những khối băng.

Chính xác hơn, cái cây đó bản thân nó là một cái cây do các khối băng hình thành, giống như một tác phẩm điêu khắc bằng băng cực kỳ tinh xảo.

Y Tân Nguyệt vô cùng kinh ngạc nhìn cái cây như vậy, hỏi: "Trời đất ơi, ở nơi này thế mà lại có bảo bối như vậy à?

Chẳng lẽ là điêu khắc băng sao?

Nếu là điêu khắc băng mà làm ra cái cây to và tinh xảo thế này thì

tay nghề cũng quá lợi hại rồi." Lý Đông nhìn cái cây điêu khắc bằng băng khổng lồ đó, luôn cảm thấy tình hình trong này e rằng không đơn giản như vậy.

Vì anh cảm giác cái cây này căn bản không phải được điêu khắc ra, mà bản thân nó sinh trưởng như vậy.

Đúng thế, đây là một loại thực vật, từ nhỏ đã sinh trưởng như những khối băng, rồi lớn đến mức này.

Đương nhiên những loại thực vật dưới lòng đất, Lý Đông lúc trước cũng đã gặp những thứ còn đáng sợ hơn, nên giờ thấy loại này cũng không thấy lạ.

Hai người mặc thêm một lớp áo nữa rồi mới từ từ đi đến bên cạnh cái cây đại thụ.

Cái cây đại thụ này cao tới hơn 50 mét, trông có vẻ hơi giống cây tùng, nhưng lá thì không giống lắm.

Đương nhiên ở nơi này có khả năng sẽ có thứ khác.

Vì Lý Đông có thể cảm nhận được nguy hiểm, một loại trực giác thứ 6.

Thế nên anh đã sớm cầm vũ khí, chuẩn bị sẵn sàng.

Rồi một lúc sau, Y Tân Nguyệt hét lên một tiếng, rồi chỉ về một hướng.

Hóa ra ở nơi đó thực sự có một con quái vật.

Con quái vật đó trông giống như một con rết.

Không sai, sau một thời gian xác định, cả hai chắc chắn gã đó là một con rết.

Đương nhiên những loại rết thế này Lý Đông lúc trước cũng không phải hoàn toàn chưa từng thấy, ở Tương Tây anh đã thấy lũ rết

sáu cánh.

Đương nhiên lũ rết đó rất to, nhưng so với cái thứ này bây giờ thì hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Cái thứ này dài bao nhiêu thì không thể xác định được, riêng chiều cao của gã cũng phải hơn một mét.

Quan trọng nhất là sau lưng gã này thế mà lại có một đám đàn em đi theo.

Những gã này có một đặc điểm khác, đó là trên người bốc lên hơi lạnh, những nơi chúng bò qua, mặt đất bắt đầu đóng băng, xung quanh cũng bị hàn khí bao phủ, trông vô cùng quỷ dị.

Y Tân Nguyệt trông như thể vừa phát hiện ra châu lục mới, hoàn toàn chưa từng gặp qua thứ này, thế là không nhịn được lấy máy ảnh ra chụp một tấm.

Nhưng mức độ nguy hiểm của những gã này thì Y Tân Nguyệt hoàn toàn không cảm nhận được.

Hoặc có lẽ đã quá quen với cảm giác có Lý Đông bảo vệ rồi, đúng vậy, bất kể gặp nguy hiểm gì, cô đều cảm thấy chỉ cần có Lý Đông đứng đó thì chắc chắn không có nguy hiểm, nên trong lòng không cần lo lắng.

Lý Đông bây giờ không có bất kỳ sự do dự nào, vì để đối phó với những gã này, trong đầu anh lập tức hiện ra một bộ phương án.

Vì trên người những gã này tỏa ra hơi băng, nên phương pháp đối phó cũng có thể biết được, đó là dùng hỏa.

Dù sao thuộc tính tương khắc cũng có tác dụng nhất định.

Lý Đông lập tức lấy ra súng phun lửa hội tụ.

Súng phun lửa hội tụ có thể nói là một vũ khí sát thương khổng lồ,

trong nháy mắt phun ra một con hỏa long dài hơn 20 mét.

Không sai, cái cột lửa dài 20 mét đó chiếm một vị trí rất rộng.

Lý Đông phát hiện quả nhiên súng phun lửa hội tụ gây sát thương rất lớn cho những gã này, thế mà chỉ một lát sau đã có một con rết bị tan chảy, rồi những con rết khác cũng đều bị thiêu chết.

Nhưng những gã này dường như cũng có trí tuệ nhất định, phát hiện dường như không đối phó được với người đàn ông này liền lập tức nhanh chóng tháo chạy.

Ban đầu theo tính cách của Lý Đông là muốn truy đuổi để tiêu diệt hết lũ này, vì giết chúng cũng có thể kiếm được Đạo tệ, ai mà chê Đạo tệ nhiều chứ?

Nhưng anh nhanh chóng phát hiện lũ này chạy rất nhanh, căn bản không đuổi kịp bước chân của chúng, chúng nhanh chóng rút lui không để lại dấu vết, trông như chưa từng xuất hiện.

Chương 885

Đương nhiên cũng chỉ có những cái xác bị thiêu cháy trên mặt đất mới có thể chứng minh chúng đã từng ở đây.

Y Tân Nguyệt thấy lũ rết đó rút lui thì thở phào một hơi, hỏi: "Anh đúng là quá lợi hại, tất cả quái vật đều bị anh đánh đuổi hết rồi." Lý Đông sau đó lại lắc đầu nói: "Bây giờ không nên vui mừng quá sớm, vì anh cảm thấy hiện giờ chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Lũ sâu bọ đáng ghét đó tuy tạm thời chạy mất, nhưng biết đâu chúng đang mai phục anh ở đâu đó, giờ anh phải xem xem nơi này rốt cuộc có lối ra không." Y Tân Nguyệt giờ lại có một chuyện hiếu kỳ khác, đó là lũ sâu bọ đó rốt cuộc sống dựa vào cái gì?

Vì theo một số quy luật tự nhiên, bất kể thứ gì muốn sống sót thì đều cần được cung cấp năng lượng, hoặc là ăn thứ gì đó hoặc là quang hợp.

Nhưng rõ ràng, ở một nơi tối tăm không thấy ánh mặt trời thế này, căn bản không thể có quang hợp, đồng thời cũng không thể có thứ gì để ăn, thế mà lại có nhiều sâu bọ sống được ở đây như vậy.

Lý Đông lắc đầu nói: "Tuy nói là vậy, nhưng đôi khi có những thứ không tuân theo quy luật tự nhiên, nếu tuân theo quy luật tự nhiên thì đã chẳng phải là quái vật rồi." Lý Đông kiểm tra kỹ những cái xác rết bị thiêu cháy, phát hiện những con rết đó thực tế căn bản không có xác, mà là băng khối, cả cơ thể đều được tạo thành từ băng khối.

Một thứ làm từ băng khối mà lại có thể di động bò trườn, đúng là một kỳ tích.

Là thứ gì?

Là sinh vật sao?

Cơ bản hoàn toàn trái với quy luật khoa học, vượt xa trí tưởng tượng.

Chẳng lẽ những khối băng như vậy có thể tự chủ nảy sinh ý thức sao?

Dường như không thể nào.

Tuy trong các câu chuyện thần thoại luôn có một số thứ kỳ lạ có thể trở thành sinh vật, nhưng đó chỉ là thần thoại thôi, chẳng lẽ giờ lại thấy thần thoại ngoài đời sao?

Hiển nhiên là không thể.

Nhưng cuối cùng Lý Đông tập trung ánh mắt vào cái cây băng khổng lồ ở trung tâm nhất.

Đúng vậy, nó chỉ có thể được gọi là một cái cây băng, vì nó tuyệt đối không phải là một bức tượng điêu khắc, Lý Đông có thể cảm nhận rõ ràng trên đó tỏa ra một luồng khí tức đặc biệt!

Không sai, đoán chừng là linh khí trong truyền thuyết chăng?

Nghe nói chỉ cần có linh khí, người biết tu luyện có thể hấp thu linh khí để tu luyện!

Rồi theo cách nói của người hiện đại, vì trái đất gặp phải nguyên nhân nào đó nên hiện nay trái đất đang ở thời đại mạt pháp, cơ bản không có bất kỳ linh khí nào.

Nhưng anh lại cảm nhận rõ ràng, trên cái cây này có một loại sức mạnh kỳ đặc!

Chẳng lẽ cái cây này thực sự có vấn đề sao?

Y Tân Nguyệt lúc này không biết phải làm sao, chỉ cảm thấy càng lúc càng lạnh.

Tuy trên người đang mặc chiếc áo da hồ ly nhưng vẫn cảm thấy cực kỳ hàn lạnh.

Không có cách nào khác, vì nhiệt độ ở đây không phải một chiếc áo da hồ ly là có thể chống chọi được.

Thế là hết cách, Lý Đông đành phải giúp Y Tân Nguyệt, lấy thêm mấy bộ quần áo nữa ra.

Y Tân Nguyệt mặc thêm mấy cái áo đại y vào, tức thì cảm thấy cả người tròn ủng như một quả bóng, có chút ngượng ngùng nói: "Em hiện giờ mặc thế này, trông cứ như một bà lão ấy, nơi này rốt cuộc có giải quyết được không anh?

Nếu không giải quyết được thì chúng ta mau rời khỏi đây đi.

Nếu không, em e rằng sẽ bị đông chết ở chỗ này mất, lạnh quá." Lý Đông không còn cách nào, đành lấy ra một cái chậu, đổ vào đó một ít dầu hỏa rồi trực tiếp châm lửa, chẳng mấy chốc ở chỗ đó xuất hiện một đống lửa lớn.

Dưới sức nóng của ngọn lửa, băng khối gần chậu lửa nhanh chóng tan chảy, cuối cùng cũng làm cho người ta cảm thấy ấm áp hơn một chút.

Lý Đông nhìn Y Tân Nguyệt rồi hỏi: "Hiện giờ cảm thấy khá hơn chút nào chưa?" Y Tân Nguyệt dưới sự bảo vệ của ngọn lửa, dường như quả thực cảm thấy dễ chịu hơn một chút, sau đó gật đầu nói: "Hiện giờ thấy thoải mái hơn nhiều rồi, không ngờ anh lại lợi hại thế, thứ gì cũng có thể lấy ra được." Lý Đông cười cười, tạo một tư thế rất đẹp trai, nói với Y Tân Nguyệt: "Đó là đương nhiên, cũng không xem xem người đàn ông của em là ai.

Người đàn ông của em là một người toàn năng, chút chuyện nhỏ này mà anh không giải quyết được thì em quá coi thường anh rồi." Y

Tân Nguyệt nói: "Mau làm chính sự đi, đừng ở đây bốc phét nữa, tình hình của chúng ta hiện giờ cực kỳ nguy hiểm đấy." Lý Đông gật đầu, tình hình hiện tại quả thực vô cùng nguy hiểm, nguyên nhân chỉ có một, đó là hiện giờ xung quanh nơi này có rất nhiều lũ rết hình thành từ băng khối.

Tuy tạm thời bị đánh lui, nhưng những thứ đó không dễ đối phó như vậy.

Nếu không tiêu diệt triệt để lũ đó thì sau này e là không ra ngoài được.

Quan trọng nhất là còn có một vấn đề khác, đó là bị nhốt ở nơi này cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì.

Tuy Lý Đông là một kẻ trộm mộ, đối với thế giới dưới lòng đất như thế này cũng không thấy xa lạ gì.

Nhưng ai mà chẳng muốn ở lâu một chỗ, con người đôi khi có cảm giác tươi mới với một số thứ, nhưng nếu cứ phải ở lì một chỗ lâu ngày thì sẽ cảm thấy vô cùng chán ghét, vì cái cảm giác tươi mới đó theo thời gian cũng sẽ dần phai nhạt.

Đó là tình huống thực tế nhất.

Hiện giờ ở đây cũng vậy, lúc mới vào sẽ thấy nơi này rất đẹp, nhưng giờ tình hình đã khác, lúc này chỉ muốn nhanh chóng rời đi, mà muốn rời đi thì bắt buộc phải làm một việc cực kỳ trọng đại, đó là tiêu diệt lũ rết bên trong.

Cách của Lý Đông hiện giờ cũng đơn giản, đó là phá hủy cái cây này.

Không sai, sở dĩ lũ rết đó từng con từng con như những khối băng có thể lợi hại như vậy, đoán chừng nguyên nhân lớn nhất chính là cái cây này hoặc là cái cây này là nguồn năng lượng vô tận, nên muốn

thoát khỏi lũ rết đó thì bắt buộc phải phá hủy cái cây.

Lý Đông vận chuyển sức mạnh của ba viên nội đan trong cơ thể để chống lại hàn khí.

Ân, cảm giác cả người lúc này đều đang phát nóng, nếu là bình thường thì anh sẽ không vận dụng nhiều sức mạnh như vậy, hoặc là từ trước đến giờ anh đều chưa từng vận dụng hết sức mạnh của ba viên nội đan, ba viên nội đan đối với anh chỉ có tác dụng cường hóa thân thể, tăng thêm sức lực mà thôi, nhưng đây là lần đầu tiên anh chủ động vận dụng chúng.

Theo quy luật phát hiện trước đó, cần có 5 viên nội đan, giờ mới có 2 viên, cũng không biết rơi ở chỗ nào.

Giết nhiều quái vật như vậy mà cũng chẳng lấy được viên nào, thật là vô lý.

Chương 886

Nhưng giờ cũng chẳng còn cách nào khác, Lý Đông chỉ có thể thông qua sức mạnh đó để chống đỡ hàn khí.

Vì anh không thể mặc quá nhiều quần áo, nếu mặc quá nhiều sẽ ảnh hưởng đến chiến đấu.

Dù sao, một người dựa vào ưu thế tốc độ như anh mà không đủ tốc độ thì cũng không còn mạnh mẽ nữa.

Anh từ từ tiếp cận cái cây, cùng lúc đó xung quanh anh xuất hiện những cảnh tượng cực kỳ kỳ lạ.

Vì những nơi anh đi qua đều là băng khối, nhưng nơi chân anh giẫm xuống, băng khối trực tiếp tan chảy, không có cách nào khác, vì toàn thân anh đang phát nhiệt để kháng lại cái lạnh.

Từ từ tiến lại gần cái cây.

Lúc đầu, khi đứng cách cái cây khá xa đã thấy lạnh lẽo, nhưng giờ khi đứng dưới chân cây nhìn lên mới thấy đây thực sự là một vật thể khổng lồ, cao hơn 50 mét cơ bản tương đương với một tòa đại ốc rồi.

Đứng dưới cái cây khổng lồ này, giống như một con kiến đứng dưới chân một con voi, thật là nhỏ bé không đáng kể.

Tương tự cũng giống như một giọt nước rơi vào biển cả, vô cùng mịt mùng.

Nhưng hiện giờ anh chưa thực sự đứng sát gốc cây, mà cách khoảng hơn 10 mét.

Rồi Lý Đông nhìn rõ trên cây có một số thứ kỳ quái.

Không sai, cái cây này thế mà lại làm địa hình thay đổi.

Lý do cũng rất đơn giản, bản thân cái cây đó là nguồn lạnh, nên càng tiếp cận cái cây, các khối băng xung quanh tụ tập càng nhiều, tạo thành một con dốc thoai thoải.

Vì thế muốn thực sự đến gốc cây thì phải đi lên một cái dốc từ từ.

Y Tân Nguyệt hiện giờ đang cầm cái chậu lửa, trong chậu lửa đang bốc cháy hừng hực, nếu trong tình huống bình thường thì chắc chắn không thể bưng cái chậu như vậy được.

Nhưng giờ đây, mọi thứ dường như đều hiển nhiên như vậy.

Thế nên ở những nơi Y Tân Nguyệt đi qua, băng khối cũng tan chảy khắp nơi.

Nhưng khi Lý Đông đi đến chân cây, chưa kịp phá hoại cái cây thì lũ rết bằng băng đó lại kéo đến.

Quả nhiên sức mạnh của lũ đó bắt nguồn từ cái cây.

Lúc nãy lũ đó vì sợ súng phun lửa hội tụ trong tay Lý Đông nên đã bỏ chạy, chuẩn bị bao vây xung quanh.

Nhưng giờ khi thấy anh có ý định phá hoại cái cây, lũ đó bất chấp tất cả mà xông lên, rõ ràng là muốn liều mạng.

Mà Lý Đông hiện giờ chính là muốn cái cảm giác này.

Lúc nãy kế hoạch rất tốt, hoặc là trực tiếp phá hủy cái cây, vì sức mạnh của lũ rết băng thực tế bắt nguồn từ cái cây, nên chỉ cần tiêu diệt cái cây là lũ rết cơ bản cũng chết.

Hoặc là lợi dụng cái cây để thu hút lũ rết ra ngoài.

Lũ rết vì muốn bảo vệ cái cây chắc chắn sẽ lộ diện, vậy thì có thể tiêu diệt toàn bộ chúng tại đây.

Thế là Lý Đông và Y Tân Nguyệt hình thành một khu vực khá an toàn ở bên trong, trên tay Lý Đông cầm một khẩu súng phun lửa hội

tụ.

Khẩu súng phun lửa này đã qua hệ thống nâng cấp, cột lửa phun ra đạt tới hơn 20 mét.

Cột lửa 20 mét quét qua quét lại, thiêu rụi một phạm vi mấy mét vuông.

Nhưng hiện giờ lũ rết đó cơ bản không còn lý trí gì nữa, trông như thiêu thân lao vào lửa, liều mạng xông tới.

Vì chúng phát hiện cái chậu lửa trên tay Y Tân Nguyệt.

Cái chậu lửa đó cũng đang cháy hừng hực, gây đe dọa lớn cho cái cây.

Chỉ thấy cái cây bây giờ bắt đầu tan chảy, lớp băng bên ngoài chảy đi không ít, trông như thể làm cái cây bị thương.

Lý Đông bây giờ đã lờ mờ hiểu ra, lũ rết này có lẽ thực sự có ý thức của con người, hiện giờ đang thực sự liều mạng.

Hiển nhiên lũ này cũng là những cá thể thí nghiệm của một loại pháp trường sinh nào đó, thông qua phương pháp nào đó để bảo tồn ký ức của con người trong những con rết bằng băng này, tương đương với một cách sống khác ở đây.

Ngoài phương pháp đó ra, Lý Đông cũng cảm thấy những người này e rằng thực sự có chút nực cười, không ngờ lại làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy.

Dù cho có khao khát sống đến thế nào, nếu sống theo cách này ở một nơi tối tăm không thấy ánh mặt trời thế này thì cơ bản chẳng khác gì đã chết.

Nhưng sau đó anh lại nghĩ, đời người quả thực ngắn ngủi, nếu không phải vì đời người ngắn ngủi thì cũng chẳng có nhiều phương

pháp kỳ quái đến vậy.

Nhiều phương pháp kỳ quái như thế đều được con người tạo ra khi sợ hãi cái chết.

Nhưng giờ đó không phải là chuyện của anh, mục tiêu hiện giờ là phải tiêu diệt chúng, một mặt cái cây ở nơi này trông giống như một đại họa, quan trọng nhất là vì nơi này cũng có sự nhúng tay của Thiết Diện Sinh, nên có khả năng Thiết Diện Sinh lợi dụng cái cây để làm chuyện gì đó.

Vì khả năng lớn nhất là cái cây có thể tỏa ra một luồng linh khí mạnh mẽ, luồng linh khí đó biết đâu có thể được Thiết Diện Sinh sử dụng.

Vì gã Thiết Diện Sinh đó cũng không biết là người thời đại nào, tuy vẻ bề ngoài trông giống thời Chiến quốc, nhưng thực tế là thời kỳ nào thì chưa chắc.

Vì gã đó có thể hiểu quá rõ về những thứ này, trừ phi là thiên tài thực sự, nếu không cũng không thể có một bố cục lớn như vậy.

Phải biết rằng bố cục của nhiều thứ như vậy không phải người bình thường có thể làm được, nó cần sự tiêu hóa của vô số người qua một thời gian dài đằng đẵng.

Theo trình độ sản xuất thời Chiến quốc, Thiết Diện Sinh dù có mạnh đến đâu cũng không thể điều động nhiều người như thế, trong thời gian ngắn như vậy mà xây dựng được nhiều thứ lộn xộn thế này, không gian dưới đất mạnh mẽ thế này không phải người bình thường có thể xây dựng, quan trọng nhất là trong không gian này thế mà lại có nhiều bảo bối như vậy, những thứ đó không phải cứ muốn là có được.

Chương 887

Vì vậy hiện giờ cái cây này cũng là một mối đe dọa cực lớn, Lý Đông cảm thấy có thể hủy đi thì hãy hủy đi.

Súng phun lửa hội tụ liên tục phát hỏa, giờ đây đã chiếu sáng cả quảng trường.

Lúc này trong quảng trường vang lên một loạt âm thanh cực kỳ kỳ quái, âm thanh đó giống như tiếng băng nứt ra.

Không sai, vì việc liên tục sử dụng súng phun lửa thiêu chết lũ rết cũng gây ảnh hưởng lớn đến môi trường nơi này.

Dù sao nơi này thực tế là một môi trường rất khép kín, trong một môi trường khép kín như vậy, tuy nhiệt độ rất thấp nhưng hơi nóng muốn tản đi cũng không dễ dàng, dự kiến cái súng phun lửa đó liên tục tỏa nhiệt làm không khí nơi này liên tục nóng lên, dẫn đến việc lớp băng tích tụ không biết bao nhiêu năm bắt đầu tan chảy, thậm chí có chỗ đã xuất hiện dấu hiệu nứt vỡ.

Lũ rết giống như thủy triều lao về phía Lý Đông, căn bản giống như thiêu thân lao vào lửa, bất chấp cái chết.

Nhưng lúc này Lý Đông bỗng cảm thấy mặt đất dường như không ngừng rung chuyển, trông như sắp có động đất vậy.

Không có cách nào khác, vì nơi này khắp nơi đều là băng bị đông cứng, lạnh đến mức nhất định thì thực tế ngay cả đá cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Đương nhiên nếu băng không tan thì dù đá bị đông cứng có lẽ cũng không sao, nhưng nếu trong tình huống đó lại đột ngột gặp nhiệt thì sẽ nảy sinh một tình huống khác, đó là nóng lạnh không đều, mà nóng

lạnh không đều thì sẽ xảy ra một chuyện cực kỳ nghiêm trọng, đó là mặt đất nứt toác.

Đúng vậy, một kiến thức vật lý đơn giản, thụ nhiệt không đều nảy sinh vấn đề là quá nhiều rồi.

Vì thế giờ đây mặt đất không ngừng rung chuyển, thậm chí trên đầu liên tục có những khối băng rơi xuống, nơi này đã xảy ra những biến đổi địa chất mạnh mẽ.

Y Tân Nguyệt nhìn thấy cảnh tượng đó thì trợn mắt há mồm, lúc nãy còn đang vui mừng vì Lý Đông có thể tiêu diệt nhiều rết như thế, kết quả giờ mới một lát sau đã gặp phải rắc rối lớn thế này, Y Tân Nguyệt lập tức cảm thấy tuyệt vọng.

Thế là Y Tân Nguyệt vội nắm lấy cánh tay Lý Đông nói: "Chúng ta không thể tiếp tục sử dụng thứ đó nữa, cứ dùng tiếp thế này thì nơi này e là sẽ xảy ra động đất mất, nếu nơi này sụp đổ thì e rằng hai chúng ta sẽ bị chôn sống ở đây." Lý Đông hiện giờ tự nhiên cũng biết tình hình như vậy, thực tế anh đã sớm suy nghĩ xem nên làm gì, cứ thế này tuy cũng giết được không ít rết, nhưng muốn tiêu diệt triệt để lũ đó thì còn lâu mới xong, mà nếu cứ tiếp tục thế này sẽ dẫn đến một hậu quả cực kỳ nghiêm trọng khác, đó là nơi này phát sinh động đất.

Những chuyện đó ngay từ đầu Lý Đông chưa nghĩ tới, giờ phải tìm cách khác.

Y Tân Nguyệt lúc này không ngừng ngẩng đầu nhìn những thứ rơi xuống từ trên trời, tim như treo ngược lên cổ họng, trông như thể khối đá khổng lồ trên đầu có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Thế là Y Tân Nguyệt nắm chặt tay Lý Đông, hỏi lại lần nữa: "Mau nghĩ cách đi anh, giờ phải làm sao đây?

Nếu cứ tiếp thế này thì em e rằng thực sự sẽ bị chôn sống ở đây

mất, làm sao bây giờ?" Y Tân Nguyệt gần như đã hỏi câu này ba lần liên tiếp, nhưng hiện giờ chưa có đáp án, phải làm sao đây?

Chuyện này quá rắc rối rồi.

Lý Đông bỗng lắc đầu nói: "Nếu đã vậy thì cũng chẳng còn cách nào khác, anh muốn làm thì làm một cú lớn luôn, trực tiếp để nơi này phát sinh động đất một lần nữa đi, thực sự để nơi này động đất, anh muốn xem xem chuyện gì sẽ xảy ra." Nói rồi Lý Đông trực tiếp lấy từ túi Càn Khôn ra một số thứ.

Những thứ đó phần lớn là dầu hỏa, đương nhiên cũng là các sản phẩm từ dầu mỏ, so với xăng thì chắc chắn tác dụng có kém một chút, nhưng nó cũng có một cái lợi rất lớn, đó là không dễ bay hơi, dễ bảo quản.

Vì thế Lý Đông cũng mang theo khá nhiều, dù sao để trong túi Càn Khôn cũng chẳng có vấn đề gì.

Giờ anh trực tiếp đổ hết số dầu đó xuống, rồi lại ném ra một số thứ khác, cơ bản đều là những vật phẩm dễ cháy nổ, những thứ này đều là vật phẩm nguy hiểm, trong tình huống bình thường thì không thể tùy tiện mang đi lại trong thành phố lớn được.

Lý Đông cũng phải tốn bao công sức mới mua được, rồi cho vào túi Càn Khôn, túi Càn Khôn là một không gian độc lập, chỉ cần không mở ra thì không ai biết bên trong có gì, vì thế mới có thể an toàn mang đến nơi này.

Hiện giờ trong quảng trường này chẳng mấy chốc đã xuất hiện một đống lớn vật phẩm dễ cháy nổ.

Rồi Lý Đông lại lấy ra một "Kỳ dị ốc", ngôi nhà này đã nhiều lần cứu mạng anh, nó có một tác dụng cực kỳ quan trọng, đó là có thể chống chấn động, thậm chí bất kỳ thứ gì khác cũng có thể chống đỡ

được, lực phòng ngự cực kỳ kinh người.

Nếu ở trong một trận động đất mà có một thứ như vậy thì tuyệt đối có thể sống sót.

Đương nhiên thứ này thực tế không thuộc về trình độ công nghệ hiện có, nó thực chất là công nghệ tương lai.

Sau khi Lý Đông vứt một lượng lớn vật phẩm dễ cháy xuống đất, anh trực tiếp châm lửa, sau đó bước vào không gian kỳ ảo đó.

Rồi Lý Đông nhìn thấy bên ngoài lập tức bùng lên ngọn lửa hừng hực, thậm chí kèm theo một số tiếng nổ.

Ngọn lửa hừng hực kèm theo tiếng nổ lập tức làm mặt đất vốn không ổn định nơi này xảy ra biến hóa kịch liệt, cả mặt đất đều rung chuyển dữ dội, trông như cả vùng đều đang sụp đổ.

Cảnh tượng như vậy lập tức làm Y Tân Nguyệt sợ khiếp vía.

Y Tân Nguyệt đã bao giờ thấy cảnh tượng như thế này đâu?

Lập tức sắc mặt trắng bệch nắm lấy cánh tay Lý Đông hỏi: "Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ thực sự đập nồi dìm thuyền sao?

Giờ hai chúng ta thực sự sắp bị chôn sống ở đây rồi, hai chúng ta chết chắc rồi.

Nhưng em hiện giờ chưa muốn chết đâu." Đương nhiên Y Tân Nguyệt hiện giờ dường như thực sự chưa muốn chết, dù sao còn trẻ mà, ai lúc còn trẻ mà muốn chết chứ, trừ khi mất niềm tin vào cuộc sống.

Đương nhiên Y Tân Nguyệt sau đó lại thấy ở bên cạnh Lý Đông thì hình như cũng không thiệt thòi mấy.

Vì cô biết bên cạnh Lý Đông thực tế có rất nhiều phụ nữ, nhưng

những người phụ nữ khác dường như đều không có đãi ngộ này, cũng chỉ có cô mới có thể ở bên cạnh Lý Đông lâu như thế.

Thậm chí có thể cùng Lý Đông đi vào cõi chết, nghĩ như vậy thì biết đâu lại có cơ duyên khác.

Nhưng Lý Đông lại lắc đầu, có chút kỳ lạ nhìn người phụ nữ đang sợ hãi cực độ này nói: "Em nói nhảm gì đấy?

Ai bảo giờ chúng ta sắp chết?

Có anh ở đây, anh sẽ không để có chuyện gì đâu, ngôi nhà này lực phòng ngự cực mạnh, chắc chắn sẽ không sao, ngay cả khi bị chôn bên trong cũng không sao, vì anh sẽ có cách khác để ra ngoài, ngôi nhà này là một ngôi nhà cực kỳ mạnh mẽ, có tính năng khai quật, trực tiếp đào một cái lỗ là anh cũng có thể ra ngoài, nên đừng lo lắng nữa, giờ chúng ta an toàn rồi." Ngay sau khi Lý Đông nói mình an toàn, lập tức trên đầu có một khối băng khổng lồ rơi xuống, khối băng đó nặng tầm mấy ngàn cân.

Một khối băng khổng lồ mấy ngàn cân như vậy khi rơi trúng ngôi nhà, Lý Đông có thể cảm nhận rõ ràng sự chấn động kịch liệt, nhưng ngôi nhà không hề bị đè nát.

Ngược lại, khối băng khổng lồ đó trực tiếp vỡ tan, vỡ vụn khắp nơi.

Chương 888

Rồi trên mặt đất cũng xuất hiện vô số vết nứt, trông như lớp băng trên mặt đất cũng sắp nứt toác ra.

Chuyện này rốt cuộc là sao?

Chẳng lẽ bên dưới có một hồ nước ngầm sao?

Nếu bên dưới thực sự là một hồ nước ngầm thì Lý Đông lại cảm thấy hình như có thể thoát ra được.

Nhưng khi đang suy đoán vấn đề này thì lại thấy cái cây băng khổng lồ kia cũng nứt ra.

Không sai, trên thân cây băng khổng lồ đó xuất hiện vô số vết nứt, vô số cành cây bắt đầu rơi rụng xuống, những cành cây đó như những hòn đá, rơi xuống đất tạo thành vô số hố, vỡ vụn khắp nơi.

Nhưng ngọn lửa trên mặt đất vẫn đang bùng cháy.

Không có cách nào khác, vật chất gốc dầu không dễ bị dập tắt như vậy, giờ đây lửa càng cháy càng lớn, môi trường nơi này biến đổi cũng càng lúc càng dữ dội.

Cuối cùng dưới sự biến đổi môi trường kịch liệt, dưới sự chấn động dữ dội, cái cây khổng lồ lại nứt ra, cả thân cây trông như sắp vỡ vụn.

Cùng lúc đó Lý Đông phát hiện lớp băng bên dưới ngôi nhà cũng hoàn toàn tan chảy, rồi trực tiếp rơi tõm vào làn nước băng lạnh.

Trong làn nước lạnh giá, Lý Đông nhờ vào ánh sáng phát ra từ ngôi nhà mà nhìn thấy tình hình xung quanh, phát hiện nơi này thực sự là một hồ nước ngầm, thậm chí có khả năng là một vùng biển ngầm.

Không ngờ ở nơi này lại có môi trường như vậy.

Nhưng hiện giờ muốn theo đường cũ quay về thì không kịp nữa rồi.

Trong vùng biển ngầm này, liên tục có những khối băng rơi xuống, tạo nên vô số tia nước, cảnh tượng lúc này chẳng khác gì ngày tận thế.

Cảnh tượng hiện tại, khắp nơi là đá vụn rơi rụng, khắp nơi là băng khối rơi xuống, động đất kịch liệt, vô cùng hoành tráng.

Lý Đông và Y Tân Nguyệt ở trong Kỳ dị ốc, trợn mắt há mồm nhìn tất cả những điều này, dường như cả địa động đang bắt đầu không ổn định, thậm chí cả một vùng biển ngầm cũng có khả năng bị đá vụn rơi xuống lấp đầy.

Không ổn rồi, ở đây có nguy hiểm, phải nhanh chóng rời khỏi đây!

Hiện tại trên đỉnh đầu không ngừng có đủ loại đất đá và bùn đất rơi xuống, nơi này đang trở nên vô cùng nguy hiểm.

Lý Đông chỉ đành khởi động thiết bị vận hành bên trong ngôi nhà, giúp nó lao nhanh về phía trước trong làn nước.

Tuy nhiên, khi tiến sâu vào trong, anh phát hiện phía trước hoàn toàn là một mảnh tối đen, căn bản không biết con đường này dẫn đến đâu.

Đối với một nơi xa lạ như thế này, Y Tân Nguyệt cảm thấy trong lòng vô cùng bất an.

Nếu con đường này dẫn đến một ngõ cụt thì chẳng khác nào họ đang ở trong một đại dương ngầm dưới lòng đất, e rằng sẽ bị nhốt chết mất.

Lý Đông bật đèn lên, cẩn thận soi chiếu xung quanh, phát hiện tình

hình thực sự rất phức tạp.

Tuy rằng đoạn đường phía trước khá bình lặng, không có quái vật, nhưng ở trong một đại dương ngầm thế này tuyệt đối không phải là chuyện an toàn.

Chưa nói đến chuyện khác, nội việc bị kẹt ở đây thôi cũng đủ chết người rồi.

Y Tân Nguyệt hiện tại vô cùng lo lắng, cô nắm chặt tay Lý Đông: "Anh nhất định phải tìm ra cách nhé, nếu không chúng ta e rằng sẽ bị nhốt chết ở đây thật đấy".

Lý Đông lắc đầu nói với Y Tân Nguyệt: "Chuyện này không đơn giản như vậy, nhưng cũng không hẳn là không có cách giải quyết.

Hiện tại chúng ta đang ở trong một hồ nước ngầm.

Nếu là hồ nước ngầm, chỉ cần tìm đúng lộ trình là có thể trực tiếp thoát ra ngoài.

Suy cho cùng, hồ ngầm chắc chắn sẽ thông với các dòng sông bên ngoài, nếu có thể ra được sông thì chúng ta sẽ rời khỏi đây được".

Nhưng giờ nên đi hướng nào mới đúng?

Lý Đông suy nghĩ một chút rồi bắt đầu đo hướng dòng chảy.

Đúng vậy, tuy nơi này là biển ngầm nhưng dù sao đi nữa, dòng nước luôn có một hướng chảy nhất định, chỉ cần đi theo hướng dòng chảy thì chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.

Thực tế, đây là một phương pháp sinh tồn cực kỳ quan trọng.

Khi bị lạc ngoài hoang dã, nếu phát hiện ra khe suối hay sông nhỏ, chỉ cần đi dọc theo chúng thì cơ bản có thể tìm thấy nơi có người sinh sống.

Bởi vì thông thường, những nơi có nguồn nước sẽ có người ở,

nước là thứ cực kỳ quan trọng đối với con người.

Đa số các thành phố và thôn làng đều được xây dựng dọc theo bờ sông.

Một nguyên nhân quan trọng khác là vào thời cổ đại, đường thủy là công cụ giao thông huyết mạch nhờ đặc điểm có thể hành thuyền.

Tình hình hiện tại cũng vậy, quy luật này vẫn đúng trong không gian dưới lòng đất, đi theo hướng dòng chảy tự nhiên sẽ không sai.

Chẳng mấy chốc, anh thấy phía trước không còn tối đen như trước nữa, ít nhất đã có một chút ánh sáng.

Tuy ánh sáng đó trông có vẻ hơi quỷ dị, nhưng nó lại mang đến hy vọng.

Luồng sáng xanh lục đó rõ ràng không phải là ánh sáng bình thường, nhưng nó đã chỉ dẫn một hướng đi.

Thế là Lý Đông lái ngôi nhà di động tiến về phía ánh sáng xanh, kết quả phát hiện nơi đó quả nhiên có một lối ra.

Anh điều khiển ngôi nhà từ từ nổi lên, sau đó nhận ra mình thực sự đã tìm thấy một vùng đất khô, chính xác là có thể lên bờ.

Chương 889

Sau khi lên bờ, Lý Đông thấy môi trường xung quanh vẫn là một không gian ngầm, nhưng không giống như lúc nãy đầy rẫy băng giá hay quái vật, nơi này trông có vẻ tạm thời an toàn.

Lý Đông thu lại công cụ thay thế vật chất, cùng Y Tân Nguyệt chuẩn bị rời đi.

Nhưng đột nhiên anh cảm thấy có gì đó không ổn.

Anh cảm nhận được một luồng sát khí mãnh liệt từ phía trước truyền đến.

Cái gọi là sát khí mãnh liệt vốn là một thứ rất huyền ảo, khiến con người cảm thấy vô cùng nguy hiểm.

Lý Đông thực tế cũng không giải thích rõ được, nhưng sau khi cảm nhận thấy nguy hiểm, anh lập tức lấy ra vũ khí quan trọng nhất – Kim Cương Tán.

Tuy vũ khí anh thích nhất là đao vì nó có lực tấn công mạnh và thuận tay nhất, nhưng đao có hạn chế rất lớn là chỉ có thể cận chiến, nếu kẻ địch ở xa thì không đối phó được, hơn nữa khả năng phòng thủ kém, tối đa chỉ dùng để đỡ đòn.

Nhưng nếu cầm Kim Cương Tán trong tay, nó cơ bản là một vũ khí toàn năng.

Khi xòe ra có thể dùng làm khiên chắn các đòn tấn công, khi thu lại có thể dùng làm trường mâu cực kỳ sắc bén, và ở đỉnh còn có thể phát xạ ám khí.

Quan trọng nhất là sau khi được hệ thống nâng cấp, nó đã trở thành một thần binh lợi khí.

Tuy không đạt đến cấp độ như thanh đao kia nhưng công năng lại đa dạng hơn nhiều, nên cầm trong tay cảm thấy rất tiện lợi.

Một lát sau, quả nhiên phía trước xuất hiện một bóng dáng màu vàng, trông giống như một loài động vật hoang dã kỳ lạ.

Thân hình nó không đặc biệt lớn, chỉ tương đương một con bò đực trưởng thành.

Nhưng đôi mắt của nó lại khiến người ta cảm thấy bất an, vì đôi mắt ấy tỏa ra ánh sáng xanh lục giống hệt thứ ánh sáng họ thấy dưới nước lúc nãy.

Nó sở hữu cặp răng nanh dài tới 15cm khiến người ta rùng mình, cùng những bộ móng vuốt sắc lẹm và tứ chi cường tráng, dự báo đây là một sinh vật vô cùng mạnh mẽ.

Y Tân Nguyệt nắm chặt cánh tay Lý Đông, trốn sau lưng anh.

Cô vốn là tiểu thư được nuông chiều từ nhỏ, chưa bao giờ thấy thứ này, nhưng Y Tân Nguyệt lúc này rất dũng cảm, ít nhất cô không hét lên mà giữ im lặng, chứng tỏ gan cô khá lớn, chỉ là vì chưa thấy quái vật này bao giờ nên có chút sợ hãi.

Lý Đông quan sát kỹ con quái vật, thấy nó thực sự không giống bất kỳ loài động vật nào anh biết.

Kích thước nó trông giống sư tử châu Phi, nhưng lông không dày, bởi trên thân nó không có lông mà bao phủ bởi từng lớp lân giáp.

Đúng vậy, thứ mọc trên người nó lại là những lớp vảy dày cộm như áo giáp, thật không thể tin nổi.

Rõ ràng đây tuyệt đối không phải là động vật bình thường, lẽ nào nó đã bị cải tạo?

Ở nơi này, Lý Đông đã sớm thấy những loài động vật bị cải tạo

bởi Diện Sinh, có đủ loại sinh vật biến dị, kể cả cương thi, nên chuyện này cũng là bình thường.

Hiện tại đôi bên vẫn chưa trực tiếp tấn công, Lý Đông cầm Kim Cương Tán, cẩn thận quan sát đối phương.

Y Tân Nguyệt bám sát sau lưng anh không rời nửa bước, cô cũng đang cố gắng quan sát con quái vật xem rốt cuộc là chuyện gì.

Vì Lý Đông không biết con quái này lợi hại đến mức nào nên không dám mạo hiểm ra tay trước.

Đôi khi ra tay vội vàng trong tình thế này rất dễ chịu thiệt.

Thế là hai người và một quái vật cứ thế đối trọng, dường như con quái vật cũng có tư duy và đang quan sát họ.

Giữa hai bên duy trì một sự cân bằng kỳ lạ.

Nhưng dần dần Y Tân Nguyệt cảm thấy hơi mất kiên nhẫn, vì cô không quen với sự đối đầu căng thẳng thế này.

Sự căng thẳng này tiêu tốn rất nhiều tinh lực, khi tinh thần ở trạng thái tập trung cao độ sẽ dễ nảy sinh cảm giác mệt mỏi rã rời.

Y Tân Nguyệt cảm thấy rệu rã, thậm chí muốn gục xuống vai Lý Đông mà ngủ.

Lý Đông nói nhỏ với cô: "Bây giờ không được ngủ đâu, vì chúng ta có thể phải chiến đấu bất cứ lúc nào, cô mà ngủ trên vai tôi là có chuyện đấy".

Nhưng Y Tân Nguyệt than: "Vậy giờ biết làm sao, nãy giờ đối đầu với nó lâu quá rồi, tim tôi cứ đập thình thịch, trong trạng thái căng thẳng này tôi thấy mệt lử, toàn thân đau nhức, không biết phải làm sao nữa".

Thế là Lý Đông vội bảo: "Nếu vậy thì cô tránh sang một bên đi, để

tôi giải quyết nó rồi chúng ta tiếp tục đi tiếp".

Lý Đông để Y Tân Nguyệt ngồi ở một nơi tương đối an toàn, đồng thời thu lại Kim Cương Tán và rút đao ra.

Anh không lao lên ngay lập tức mà cầm đao, bước từng bước một về phía trước.

Mỗi bước đi của anh đều vô cùng vững chãi, trông giống như một ông lão thâm trầm nhưng bộ pháp cực kỳ ổn định.

Con quái vật đối diện cư nhiên khẽ nhíu mày.

Lý Đông hoàn toàn hiểu ra, con quái này e rằng thực sự có tư duy của con người, chỉ là không biết vì lý do gì mà lại biến thành hình thù quái dị này.

Nghĩ đến những kẻ theo đuổi trường sinh bất lão sử dụng phương pháp lưu trữ ký ức kia, anh đại khái đã hiểu.

Lý Đông chậm rãi tiến gần con quái vật, không để lộ bất kỳ sơ hở nào.

Con quái vật thấy động tác của Lý Đông liền từ từ hạ thấp thân mình, đôi mắt tràn ngập địch ý.

Động tác này Lý Đông rất hiểu, cơ bản là giống loài họ mèo khi chuẩn bị vồ mồi.

Mục đích của tư thế này chỉ có một, đó là tích lũy sức mạnh để bùng phát tốc độ cực đại, tung ra một cú đánh chí mạng trong tích tắc.

Chương 890

Lý Đông khẽ nhíu mày, đối mặt với con quái vật: "Ta không biết ngươi có tư duy con người hay không, nhưng nếu đã dám cản đường ta thì kết quả chỉ có một, đó là chết".

Đúng vậy, Lý Đông hiện giờ không quản được nhiều nữa, bất kể là quái vật hay con người, nếu xuất hiện ở đây cản đường anh thì đều chỉ có một con đường chết.

Nhưng con quái kia nghe xong không hề phản ứng, chính xác hơn là nó phản ứng bằng cách trực tiếp tấn công.

Chỉ thấy các cơ bắp của nó căng cứng rồi bùng nổ lực phát động cực mạnh trong tích tắc, trông như muốn húc chết Lý Đông.

Chỉ tiếc là nó không lao thẳng vào anh mà lại nhảy vọt qua đầu anh, mục tiêu cư nhiên là Y Tân Nguyệt ở phía sau.

Quả là một con quái thông minh.

Lý Đông lập tức nhìn thấu tâm tư của nó, nó nhắm vào Y Tân Nguyệt vì biết cô không có khả năng chiến đấu.

Lý Đông biết nếu để nó tấn công cô thì sẽ rất phiền phức.

Con quái vật họ mèo đầy vảy gầm lên một tiếng giận dữ, ánh sáng trong mắt càng thêm mãnh liệt, bộ dạng như muốn nuốt chửng cô.

Y Tân Nguyệt vốn đang cảm thấy an toàn sau lưng Lý Đông, không ngờ con quái đột nhiên đổi hướng, mặt cô lập tức tái mét: "Lý Đông, anh có làm được không đấy?".

Lý Đông tự nhiên không thể để cô bị thương, thế nên anh gần như bùng nổ sức mạnh, trong khoảnh khắc đó đã chộp lấy chân sau của con quái vật.

Con quái này sức mạnh vô biên, đang lao về phía Y Tân Nguyệt nhưng Lý Đông nghiến răng, túm chặt chân sau của nó rồi dùng sức kéo ngược trở lại.

Con quái vật bị ném mạnh xuống đất, mặt đất rung chuyển và xuất hiện một hố lớn.

Cường độ cơ thể con quái này thực sự rất lớn, nếu chém bằng đao chưa chắc đã gây ra được sát hại.

Y Tân Nguyệt thấy mình được cứu mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng con quái bị tấn công như vậy vẫn không bị thương nặng, nó lại bật dậy lần nữa.

Bộ dạng nó trở nên điên cuồng, dường như cú va chạm vừa rồi đã chọc giận nó.

Y Tân Nguyệt sợ hãi kêu lên: "Cái quái gì vậy?

Đánh thế mà cũng không chết sao?".

Cô cảm thấy thật không thể tin nổi, bởi sức mạnh Lý Đông vừa phát ra cực kỳ khủng khiếp, vậy mà nó vẫn không hề hấn gì.

Lý Đông lắc đầu, thực sự anh cũng không biết đây là giống ôn gì.

Anh hiểu về thế giới trộm mộ quá ít, trong thế giới ngầm này có những quái vật anh thực sự không nhận ra được.

Nhưng tóm lại nó là một con sư tử, và đối phó với nó không hề dễ dàng.

Lý Đông hiện giờ không còn cách nào khác, muốn đi qua đây thì bắt buộc phải giết nó.

Anh luôn tin rằng trên đời này không có sự phòng ngự nào là vô hạn, cũng không có quái vật nào là bất tử, nếu không giết được thì chỉ có một lý do: lực tấn công chưa đủ mạnh.

Hiện tại, thanh đao trong tay anh lại một lần nữa tỏa sáng, lần này anh vận dụng sức mạnh của ba viên nội đan trong cơ thể.

Bình thường anh ít khi dùng đến sức mạnh của cả ba viên, nhưng giờ không dùng không được.

Kết hợp sức mạnh nội đan với cường độ của bản thân vũ khí, lực tấn công đã đủ mạnh mẽ.

Thấy Lý Đông chuẩn bị ra tay thật sự, con sư tử quái cũng gầm lên, âm lượng cực lớn, dường như chỉ riêng âm thanh cũng đủ gây sát thương cho người khác.

Mặt đất rung chuyển, nếu không nhờ có bộ đồ Ngũ hành thì e rằng chỉ riêng tiếng gầm này cũng đủ khiến anh bị trọng thương.

Lúc này xung quanh thậm chí còn nổi lên một trận gió lạnh.

Sau đó, nó lao về phía Lý Đông với tốc độ khó tin.

Lý Đông không hề lùi bước, lần này anh chuẩn bị đối đầu trực diện với nó.

Đôi khi là như vậy, khi sức mạnh yếu kém thì người ta dùng chiêu số, nhưng khi sức mạnh đạt đến trình độ nhất định thì chiêu số không còn tác dụng gì nữa, chỉ còn là cuộc chiến của sức mạnh thuần túy.

Một người và một quái vật chiến đấu vượt xa tưởng tượng của người bình thường, đá vụn bay loạn xạ như cảnh trong phim võ hiệp.

Hai bên giao đấu liên tục mười mấy hiệp, trên người con sư tử xuất hiện vài vết thương, từ đó chảy ra dòng máu màu đen.

Rõ ràng máu đen là bất bình thường, vì nó trông như không hề có sự sống.

Xem ra nó không phải sinh vật sống thực thụ mà là một loại tống tử hoặc cương thi được tạo ra bằng phương pháp nuôi xác, lại còn có

tư duy con người.

Những quái vật bị con người cải tạo này quả nhiên rất hung hãn.

Lý Đông cũng chẳng khá hơn là bao, tuy nhìn bên ngoài không thấy vết thương nhưng sau vài lần va chạm, anh cảm thấy miệng có vị ngọt, thực tế là đã bị nội thương.

Nội thương là chuyện nghiêm trọng vì rất khó phục hồi, nếu không cẩn thận sẽ để lại di chứng về sau.

Hiện tại đôi bên kẻ tám lạng người nửa cân.

Đây là lần đầu tiên Lý Đông gặp đối thủ khiến anh bị thương nặng như vậy.

Nhưng anh nghiến răng, sẵn sàng liều mạng, vì nếu không hạ được nó thì Y Tân Nguyệt chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm.

Chương 891

Lý Đông thực tế là một kẻ rất nuông chiều vợ, anh tuyệt đối không muốn người phụ nữ của mình bị thương.

Trận chiến đến mức này chỉ còn cách dốc toàn lực.

Lý Đông điều động mọi tài nguyên, cuộc chiến giữa hai bên trở nên đơn giản mà thô bạo, vẫn là những cú va chạm trực diện.

Tuy bình thường anh hay thắng nhờ tốc độ, nhưng ở đây không gian quá hẹp, một bên là vách đá, một bên là biển ngầm, không thể dùng chiêu trò gì khác ngoài việc đối đầu trực tiếp.

Sau mười mấy hiệp nữa, con sư tử quái dường như cạn kiệt sức mạnh, nó nằm bẹp xuống đất không động đậy, máu đen chảy ra lênh láng.

Trông nó bị thương không nhẹ, nhiều bộ phận quan trọng đều trọng thương, có vẻ không sống nổi nữa.

Nhưng Lý Đông hiện tại cũng không khá hơn, anh cảm thấy xương cốt toàn thân sắp rời ra từng mảng.

Thật không ngờ ở nơi này lại gặp phải quái vật khủng khiếp đến thế.

Y Tân Nguyệt lúc đầu thấy con quái gục xuống thì rất vui mừng, nhưng khi thấy trạng thái của Lý Đông, cô liền hoảng hốt chạy đến ôm lấy anh hỏi: "Anh sao thế này?

Sao lại ra nông nỗi này?

Nói cho em biết anh bị thương ở đâu, đừng có mệnh hệ gì nhé.

Anh mà có chuyện gì thì em cũng chết theo anh luôn".

Y Tân Nguyệt nhìn Lý Đông như vậy thì sợ đến phát khóc.

Cô thực sự không giúp được gì, không có khả năng chiến đấu cũng chẳng biết sơ cứu vết thương.

Thiên phú của cô là kinh doanh, nhưng ở đây thiên phú đó vô dụng, cô cảm thấy mình chỉ là gánh nặng.

Lý Đông ho khan vài tiếng nói: "Em nói bậy gì đó?

Em nghĩ người đàn ông của em dễ chết vậy sao?

Anh chỉ hơi mệt chút thôi.

Con quái này thực sự khó nhằn, suýt chút nữa là thua rồi".

Đúng vậy, lúc nãy đấu trực diện, thương thế của hai bên cơ bản là tương đương, nhưng nhờ ý chí của Lý Đông mạnh hơn nên phút cuối mới tung được đòn chí mạng, nếu không hậu quả thật khó lường. "Dọa chết em rồi!".

Y Tân Nguyệt thấy anh thực sự không sao mới đẩy anh ra một chút.

Lý Đông không nói gì, rút đao bắt đầu giải phẫu xác con sư tử vảy.

Y Tân Nguyệt nhíu mày hỏi: "Anh làm gì vậy?

Định ăn thịt nó sao?

Nhìn máu nó đen ngòm thế kia chắc chắn có độc đấy".

Cô can ngăn anh vì họ không thiếu thức ăn, hà tất phải động vào cái xác đó.

Lý Đông đương nhiên biết thịt con này không ăn được, vì nó là một loại cương thi, anh đâu có biến thái đến mức đi ăn cương thi.

Anh giải phẫu là để xem bên trong có nội đan không.

Anh cần thu thập đủ 5 viên nội đan, mà hiện tại mới có 3 viên.

Theo lẽ thường, những quái vật mạnh thế này thường có nội đan.

Nhưng sau khi tìm kiếm, anh thất vọng đốt một mồi lửa thiêu rụi cái xác.

Thứ này có độc, nếu máu đen chảy xuống nước sẽ rất nghiêm trọng.

Tuy nơi này là biển ngầm nhưng nước có tính lưu động cao, nó thông với hệ thống nước bên ngoài, nếu để ô nhiễm thì rất phi hỏng, nên thiêu đi là tốt nhất.

Lý Đông không nhận mình là đấng cứu thế, nhưng anh biết không nên làm những việc quá đáng.

Thiêu xong cái xác, anh nhận ra bên trong thực sự không có nội đan.

Cũng đúng thôi, nó là cương thi, chắc chắn không thể kết tinh ra bảo bối đó được.

Y Tân Nguyệt nhìn cái xác bị thiêu rồi nhìn về con đường phía trước.

Nơi này thực sự rất kỳ lạ, bên trái là vách đá dựng đứng, bên phải là biển ngầm, ở giữa có một lối đi rộng khoảng 3 mét.

Vấn đề nghiêm trọng là giờ đi hướng nào?

Cả hai phía đều tối om, dùng đèn pin cũng không soi hết được.

Lý Đông nhìn một lúc rồi chỉ về một hướng: "Chúng ta nên đi hướng kia, đằng đó chắc chắn có lối thoát".

Y Tân Nguyệt vốn là người kỹ tính, nghe anh nói vậy liền nhìn anh bằng ánh mắt nghi ngờ.

Tuy cô rất tin tưởng Lý Đông, nhưng cô cần một lý do thuyết phục chứ không giống những người khác chỉ cần Lý Đông phán là nghe theo.

Chương 892

Thế là Lý Đông nói: "Lúc nãy chiến đấu với con quái vật kia, anh cảm nhận được bên kia có gió thổi.

Nếu có gió thì chắc chắn là có lối thông, chúng ta có thể qua đó xem thử".

Thực tế Lý Đông cũng không phải học giả gì, kiến thức khoa học tự nhiên không cao, nhưng anh cảm nhận được gió nên thấy phía đó khả quan.

Y Tân Nguyệt nghe vậy liền nhíu mày: "Là vấn đề lưu thông không khí sao?

Nếu nhiệt độ ở đây cao thì chúng ta nên đi ngược hướng gió, nếu nhiệt độ thấp thì gió sẽ thổi từ trong ra ngoài, vậy giờ làm sao phán đoán được hướng nào đúng?".

Lý Đông hết cách, gật đầu nói: "Thực ra anh cũng không biết chắc, anh chỉ cảm thấy hướng đó có thứ gì đó, là trực giác thôi, em phải tin vào phán đoán của anh".

Y Tân Nguyệt vẫn nhíu mày: "Cơ sở phán đoán của anh là gì?".

Lý Đông đột nhiên phát hiện nếu muốn giải thích rõ ràng thì phải tranh luận với cô hồi lâu, mà như vậy thì không ổn.

Thế là anh trở nên vô cùng bá đạo: "Anh thấy bên đó có vấn đề nên muốn qua xem.

Trong hai chúng ta, anh đánh nhau giỏi hơn, kinh nghiệm trộm mộ cũng nhiều hơn, nên anh nói bên đó có vấn đề là có vấn đề, đừng có nghi ngờ anh, nghi ngờ cũng vô dụng thôi".

Y Tân Nguyệt bật cười: "Không giải thích được lại đi giở trò

ngang ngược rồi.

Cảm giác vị thế của em giờ hơi thấp nhỉ.

Thôi được rồi, nghe theo anh vậy".

Thế là hai người quyết định đi theo hướng Lý Đông chọn.

Sau khoảng mười phút đi bộ, họ thấy lối đi đi đến tận cùng.

Nơi đó có một bức tường, nhưng tường này không giống tự nhiên mà do con người tạo ra, trên tường có một khe nứt.

Khe nứt không lớn lắm nhưng vừa đủ một người chui qua.

Lý Đông nhìn khe nứt rồi khẽ nhíu mày, vì con sư tử lúc nãy chắc chắn đến từ hướng này, nhưng khe nứt nhỏ thế sao nó chui qua được?

Hay nó sống ở bên trong?

Nếu ở trong không gian nhỏ hẹp thế này thì nó ăn gì để sống?

Lý Đông tin vào đạo lý rằng bất kỳ sinh vật nào muốn hoạt động đều cần năng lượng, mà muốn có năng lượng thì phải ăn.

Nhưng ở đây chẳng có thực vật gì cả.

Anh nhìn xuống làn nước ngầm gần đó, lẽ nào trong nước có thứ gì đó để chúng bắt ăn sao?

Lúc này, Y Tân Nguyệt có vẻ đã mệt, cô định xuống nước rửa mặt cho tỉnh táo.

Kết quả tay vừa chạm nước, cô liền phát hiện ra thứ gì đó kỳ lạ, mặt tái mét vội lùi lại.

Từ dưới nước, cư nhiên có thứ gì đó nhảy vọt lên.

Lý Đông nhìn rõ, đó là một con cá.

Kích thước không lớn, chỉ dài bằng đôi đũa, nặng chừng một hai cân.

Quan trọng nhất là cái miệng đầy răng sắc nhọn của nó trông thật đáng sợ.

Bình thường những loài cá nhỏ thế này hiếm khi có bộ răng rõ rệt như vậy.

Nhưng con này thì đầy răng, khiến anh nhận ra ngay nó là loại gì.

Y Tân Nguyệt sợ đến trắng bệch cả mặt, chưa từng thấy con cá nào hung dữ thế, cô vừa đứng cạnh mép nước một lát mà nó đã nhảy lên định cắn.

Sau con đầu tiên, thậm chí có nhiều con cá khác cũng nhảy lên.

Lý Đông vội kéo Y Tân Nguyệt ra sau, dùng đao chém rụng lũ cá.

Nhưng lũ cá này hung tàn vô cùng, dù chết vô số nhưng những con phía sau vẫn lao lên như thiêu thân, hoàn toàn không sợ chết.

Y Tân Nguyệt run rẩy hỏi: "Lũ này là cái gì vậy?

Lẽ nào là cá ăn thịt người trong truyền thuyết?".

Y Tân Nguyệt tuy chưa thấy bao giờ nhưng cũng có đọc qua sách vở nên biết loài cá này.

Lý Đông gật đầu: "Có lẽ chúng còn đáng sợ hơn cá ăn thịt người thông thường".

Cá ăn thịt người thực chất là loài cá săn mồi theo bầy, có thể rỉa sạch bất cứ động vật nào chúng bắt được.

Lý Đông từng xem video thấy đàn cá ăn thịt người xơi tái một con dê trong nháy mắt, hay lôi cả chim đang bay thấp xuống nước.

Những loài đó tuy đáng sợ nhưng cũng chỉ là bản năng.

Còn loài có thể nhảy trực tiếp từ dưới nước lên tấn công mạnh mẽ thế này làm Lý Đông nhớ đến một bộ phim kinh dị hơn nhiều.

Anh vội kéo Y Tân Nguyệt chạy đi, nhưng con đường chỉ rộng 3 mét, chạy đi đâu cũng vậy vì dưới nước lũ cá vẫn không ngừng nhảy lên truy đuổi.

Chương 893

Thật quá khủng khiếp.

Lý Đông nhớ lại một bộ phim kể về loài cá ăn thịt trong môi trường khép kín, do không có nguồn thức ăn mới nên chúng tàn sát lẫn nhau, từ đó huấn luyện ra bản năng cực kỳ đáng sợ.

Chạy trốn dường như không phải cách hay.

Lý Đông nghiến răng, lấy Kim Cương Tán ra, mở hết các cơ quan.

Thứ này phòng ngự rất tốt, lại có ám khí tấn công.

Anh xòe ô ra, lập tức cảm nhận được những tiếng "đông đông" va đập liên hồi vào mặt ô, lũ cá liên tục lao vào Kim Cương Tán.

Lý Đông chỉ cảm thấy số Đạo tệ của mình đang tăng vọt.

Lũ cá này như phát điên, bất kể phía trước là bức tường sắt vẫn cứ lao vào.

Không biết chúng đã bị bỏ đói bao lâu rồi.

Y Tân Nguyệt nấp bên cạnh Lý Đông run cầm cập, túm áo anh hỏi: "Lý Đông, giờ phải làm sao?

Chúng ta phải đứng đây bao lâu nữa?

Mấy con chết tiệt này có bao nhiêu vậy?".

Lý Đông cười nói: "Anh không tin chúng là vô tận, nếu chúng đã thích lao vào chỗ chết như thiêu thân thì cứ đợi đi, đợi chúng chết hết rồi mình đi tiếp".

Hiện tại đã an toàn nên anh cũng không vội, cứ để chúng tự đâm đầu vào ô, anh trái lại còn được thong thả.

Y Tân Nguyệt lúc đầu còn lo lắng, nhưng thấy không có nguy hiểm gì lớn nên cũng thở phào.

Hai người đứng đó cầm cự gần 20 phút, Lý Đông mới cảm thấy lực va chạm biến mất.

Lẽ nào lũ cá đã chết sạch?

Anh thu ô lại, phát hiện mặt nước phía trước đầy xác cá, đúng là thây chất thành đống.

Chỉ là dưới làn nước dường như vẫn còn thứ gì đó đang bơi.

Lý Đông nhíu mày, lẽ nào lũ cá nhỏ vừa rồi chỉ là lính lác, còn đại boss ở phía sau?

Anh không hề lơ là, rút súng ra, nhưng sau đó lại lắc đầu, lấy ra một phiên bản nâng cấp lợi hại hơn – một khẩu súng phóng lựu (hỏa tiễn đồng) có uy lực cực lớn.

Anh đã chuẩn bị sẵn, nếu có con quái nào trồi lên là cho nó một phát ngay.

Quả nhiên, dưới nước xuất hiện một cái bóng lớn.

So với lũ cá ăn thịt người kia thì nó to hơn hẳn, dài khoảng 2 mét, đang tung tăng bơi lội và ăn xác của lũ cá nhỏ.

Lý Đông hiểu ra ngay: "Con này định làm gì?

Nó chuyên đi nhặt xác sao?".

Đó là một kẻ thông minh.

Lũ cá chết dưới nước có đến hàng ngàn hàng vạn con, nếu nó ăn hết chỗ đó thì chắc cũng sống khỏe được một thời gian dài.

Thảo nào nó to hơn hẳn đồng loại, thì ra là chuyên đi hớt tay trên.

Y Tân Nguyệt lại run rẩy, nỗi sợ vừa vơi bớt lại dâng lên.

Lý Đông vỗ vai cô: "Đừng lo, dù nó có tấn công thì cũng không dễ nuốt được anh đâu, anh có bộ đồ Ngũ hành phòng ngự cực cao, nó không làm gì được anh đâu".

Tuy nhiên anh biết bộ đồ Ngũ hành dù tốt nhưng không phải vô địch thật sự.

Trên đời này chẳng có gì là vô địch cả, nếu thấy vô địch thì chỉ vì đối thủ chưa đủ mạnh mà thôi.

Lý Đông đợi hồi lâu nhưng con quái đó không có vẻ gì là muốn tấn công.

Nhưng khi anh định rời đi, anh chợt nhận ra dưới nước còn một cái bóng khổng lồ hơn nhiều.

Đó là một con quái vật dài hơn 20 mét, nó vừa xuất hiện đã nuốt chửng luôn con cá 2 mét lúc nãy.

Nếu con cá 2 mét còn nằm trong phạm vi chấp nhận được thì con quái 20 mét này đã vượt xa trí tưởng tượng.

Nơi này tuy gọi là biển ngầm nhưng thực chất chỉ là hồ ngầm, vậy mà lại có loài cá khổng lồ thế này, thật không thể tin nổi.

Quan trọng là ở đây chẳng có gì để ăn, lũ cá này tồn tại được chắc chắn là nhờ ăn thịt lẫn nhau.

Con quái 20 mét sau khi ăn xong con cá kia liền há to miệng, hút toàn bộ xác cá trên mặt nước vào bụng.

Lý Đông không chần chừ, lập tức nổ súng phóng lựu, bắn thẳng một phát vào miệng nó.

Một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên.

Con cá khổng lồ bị trọng thương nhưng cư nhiên không chết, nó điên cuồng vùng vẫy dưới nước.

Cú vùng vẫy cực kỳ hung mãnh, tạo ra những đợt sóng lớn xô thẳng vào bờ.

Chương 894

Những con sóng khổng lồ nhấn chìm Lý Đông, anh giật mình vội nắm chặt lấy Y Tân Nguyệt.

Nhưng luồng nước dữ dội đã cuốn cả hai xuống dưới.

Y Tân Nguyệt vùng vẫy vì không biết bơi.

May sao sau đó cô thấy dễ chịu hơn vì bộ đồ Ngũ hành có chức năng chống nước và cung cấp oxy tạm thời nên không bị ngạt.

Tuy nhiên do không đeo mặt nạ dưỡng khí chuyên dụng nên ở lâu dưới nước vẫn rất nguy hiểm.

Lý Đông nắm lấy Y Tân Nguyệt định bơi lên bờ, nhưng con cá khổng lồ kia cư nhiên lao về phía họ.

Dù bị thương nặng nhưng nó dường như không bị ảnh hưởng nhiều đến hành động.

Thật đáng sợ.

Lý Đông cầm đao thủ thế, vì con người bơi không nhanh bằng cá, lại còn phải kéo theo một người nên anh phải hết sức cẩn thận.

Con cá khổng lồ há miệng định nuốt chửng cả hai.

Lực hút cực lớn kéo họ vào trong miệng nó.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Lý Đông bám chặt lấy một chiếc răng của nó.

Răng nó dài hơn một thước, bám khá chắc.

Y Tân Nguyệt cũng được Lý Đông giữ chặt nên cả hai tạm thời không bị nuốt trôi xuống cổ họng.

Con quái vật khép hàm định nghiến nát họ, nhưng Lý Đông đã dùng thanh đao của mình chống ngang miệng nó.

Máu đỏ tươi từ miệng con quái chảy ra, cho thấy nó đang rất đau đớn.

Thanh đao vô cùng sắc bén, Lý Đông cố gắng di chuyển đao để gây thêm thương tích cho nó.

Trong tình cảnh này chẳng còn cách nào khác là phải giết nó bằng được.

Y Tân Nguyệt không nói được dưới nước, chỉ nhìn anh với ánh mắt đầy hy vọng.

Con quái vật càng lúc càng điên cuồng, nó bất chấp thanh đao mà cố sức cắn xuống.

Lý Đông lập tức ra hiệu cho Y Tân Nguyệt buông tay, thế là cả hai bị nuốt chửng vào bụng con quái vật.

Đối với chuyện này, Lý Đông chẳng thấy có gì lạ hay nguy hiểm, anh đã gặp tình huống này không chỉ một lần.

Có lẽ chui vào bụng nó mới là nơi an toàn nhất, vì thứ nguy hiểm nhất trong bụng nó chỉ là hệ thống tiêu hóa.

Nhưng với bộ đồ Ngũ hành, nó căn bản không thể tiêu hóa được anh.

Ngược lại, vào trong rồi anh có thể giết nó từ bên trong.

Sau khi bị nuốt vào, Lý Đông lấy đèn đeo đầu ra bật lên, không gian tối đen lập tức bừng sáng.

Y Tân Nguyệt thấy anh vẫn ở bên cạnh mình thì thở phào.

Lúc này Lý Đông quan sát kỹ và phát hiện trong bụng con cá khổng lồ có một nơi tỏa ra ánh sáng xanh nhạt.

Tuyệt đối không phải ảo giác, đó thực sự là ánh sáng xanh.

Lẽ nào trong bụng nó có nội đan?

Đúng là "đi mòn gót giày tìm không thấy, đến khi có được chẳng tốn công".

Lý Đông mặc kệ tất cả, dùng đao xẻ một đường tiến về phía ánh sáng đó.

Con cá điên cuồng quẫn quại khiến anh cảm thấy trời đất quay cuồng, nhưng anh vẫn cố bám trụ để lấy cho được viên nội đan, sau đó xẻ thêm một đường để chui ra ngoài.

Sau gần nửa tiếng đồng hồ vật lộn, cuối cùng họ cũng thoát ra được.

Nhờ ánh đèn trên đầu, Lý Đông nhìn thấy con cá khổng lồ sau khi mất nội đan đã không còn hung hãn như trước.

Dù chưa chết hẳn nhưng nó chỉ còn thoi thóp, chắc cũng chẳng sống được bao lâu nữa.

Lý Đông nhìn viên nội đan tỏa ánh sáng xanh trong tay, không ngờ ở đây lại có thu hoạch bất ngờ thế này.

Anh đưa Y Tân Nguyệt bơi vào bờ.

Khi lên đến bờ, cả hai đều thở hắt ra một hơi dài.

Trận chiến vừa rồi khiến họ kiệt sức, đặc biệt là Tô Thành (Y Tân Nguyệt), cô cảm thấy vô cùng mệt mỏi, chỉ muốn lăn ra ngủ ngay lập tức.

Lý Đông nói: "Lũ quái vật ở đây chắc chết hết rồi, nhưng nơi này vẫn không an toàn, nước ngầm ở đây không ổn lắm, chúng ta phải rời đi ngay, nếu không sẽ có nguy hiểm khác".

Nhưng Tô Thành (Y Tân Nguyệt) lúc này đã mệt lử, không còn

sức để cử động nữa, cô xua tay nói: "Em không đi nổi nữa, mệt quá, cho em nghỉ một lát đi.

Có anh bảo vệ chắc chắn không sao đâu.

Nếu không nghỉ chắc em chết vì mệt mất, toàn thân rã rời hết rồi".

Chương 895

Thấy cô kiên quyết không đi, Lý Đông đành nói: "Hay là anh cõng em đi nhé?

Em cứ ngủ trên lưng anh là được, hoặc vào trong ngôi nhà di động của anh mà ngủ?".

Nhưng cô lắc đầu, cô biết cái vật chất kỳ lạ của Lý Đông có thể bỏ vào túi (vật chứa không gian) rất an toàn, nhưng ở trong đó chán lắm, chẳng thấy cảnh vật gì, chỉ có ánh đèn đơn điệu.

Thế là Tô Thành (Y Tân Nguyệt) đành nằm bò lên lưng Lý Đông, trông hai người lúc này thật hòa hợp.

Cô vừa nằm lên lưng anh đã ngủ thiếp đi ngon lành.

Lý Đông không thấy phiền, với sức mạnh của anh thì cõng một người chẳng là gì.

Cô chỉ nặng hơn 50kg một chút, đối với anh nhẹ tựa lông hồng.

Anh cõng cô đi về phía trước, một lúc sau thấy cái khe nứt lúc nãy.

Cái khe này có vẻ hơi tà môn, nhìn xa thì nhỏ chỉ vừa một người, nhưng đến gần mới thấy bên dưới có một cánh cửa, dẫn vào một cái hang lớn.

Con sư tử biến dị lúc nãy chắc chắn ra từ đây.

Rõ ràng trên đời không có chuyện gì ngẫu nhiên, mọi thứ đều có nguyên nhân của nó.

Nhìn cánh cửa tối om, anh cũng thấy kinh ngạc, không biết đằng sau còn quái vật gì không?

Chúng từ đâu ra?

Do con người nuôi hay vì nguyên nhân khác?

Tuy anh đoán con quái kia có tư duy con người nhưng vẫn chưa thể khẳng định.

Nhưng anh phát hiện một vấn đề khác: cánh cửa dưới khe nứt này rõ ràng là nhân tạo, nơi này từng có con người xây dựng.

Có thể xây dựng một thế giới ngầm như thế này quả thực không phải người thường.

Nếu một phần là tự nhiên rồi được con người khai tạc thêm thì còn nghe được, chứ nếu hoàn toàn là nhân tạo thì nhân lực vật lực tiêu tốn sẽ là một con số không tưởng.

Quan trọng nhất là lịch sử nơi này trông rất lâu đời, có thể lên đến hàng ngàn năm, thậm chí hai ngàn năm.

Thời đó sản xuất còn thô sơ mà xây được không gian ngầm vĩ đại thế này làm Lý Đông nảy ra một suy nghĩ rợn người: Có thể đây là di tích của một nền văn minh tiền sử nào đó không?

Sự phát triển của thế giới này đôi khi thật khó tin, nhưng tất cả mới chỉ là suy đoán nên anh chưa dám kết luận ngay.

Đôi khi suy đoán quá nhiều không phải thói quen tốt, vì con người dễ tin vào suy đoán của chính mình mà bỏ qua sự thật, nên anh quyết định bớt nghĩ lại.

Anh lắc đầu rồi đi thẳng vào trong.

Qua cánh cửa, không còn cảnh một bên là nước ngầm một bên là vách đá nữa, trước mặt anh là một đường hầm vuông vức rộng khoảng 3 mét.

Đường hầm này chắc chắn là nhân tạo vì tự nhiên không bao giờ tạo ra được một cái hang quy tắc như vậy.

Đi thêm một đoạn, anh lại thấy các bậc thang.

Anh nghỉ ngơi một lát rồi tiếp tục đi.

Một lúc sau, anh lại thấy những vết máu.

Đúng vậy, vết máu trên mặt đất rất rõ ràng, tuy đen ngòm không biết có từ bao giờ nhưng vẫn làm người ta thấy lạnh sống lưng.

Sự hiện diện của vết máu có nghĩa là nơi này vừa có thứ gì đó đi qua không lâu.

Máu là chất hữu cơ, ở môi trường này rất dễ phân hủy, trừ khi ở đây không có vi sinh vật.

Nhưng điều đó là không thể vì không gian ngầm này không phải môi trường vô trùng.

Dọc theo cầu thang đi lên, tay anh nắm chặt đao.

Nơi này cực kỳ nguy hiểm, mỗi bước đi đều có thể gặp chuyện không may nên anh luôn sẵn sàng vũ khí.

Thanh đao này đã cùng anh trải qua vô số trận chiến nên anh rất tin tưởng nó.

Khi một người đạt đến cảnh giới nhất định, họ thường tin vào sức mạnh của chính mình vì sức mạnh có thể giải quyết mọi vấn đề.

Đi thêm một đoạn nữa, anh thấy phía trước không có gì đặc biệt, lại là một đoạn mộ đạo làm từ gạch xanh, giống hệt những mộ đạo anh từng gặp.

Nhờ ánh đèn trên đầu, anh thấy mọi thứ đều là màu xám tro.

Có vẻ nơi này sau khi xây xong không có ai lui tới vì không thấy dấu vết đi lại của con người, dù nó rõ ràng là do con người xây nên.

Đột nhiên anh cảm thấy không khí xung quanh hơi áp bách, tông

màu trong mộ thất này làm anh thấy không thoải mái.

Sau những bài học trước, lần này anh đã đeo mặt nạ phòng độc đặc chế được hệ thống nâng cấp.

Nó không chỉ chống độc mà còn cung cấp oxy như một bình lặn, cách ly hoàn toàn với không khí trong mộ, vậy mà cảm giác áp bách vẫn hiện hữu.

Lý Đông cũng không rõ cảm giác này là thế nào, rất khó diễn tả.

Nhưng chuyện này thực ra không lạ, anh biết có những phương pháp đặc thù có thể dùng môi trường để tác động đến tâm trạng và sức khỏe con người thông qua phong thủy hoặc kiến trúc.

Chương 896

Anh đoán người xây dựng nơi này chắc chắn là một cao thủ thượng thừa về lĩnh vực đó, và một cao thủ như vậy chắc chắn sẽ không tự dưng xây ra một nơi gây khó chịu trừ khi có mục đích riêng.

Ngôi mộ đối với người chết cơ bản giống như nhà của họ, cho nên việc xây dựng mộ cũng có những điểm tương đồng với xây nhà, chắc chắn người ta sẽ không để nơi đó khiến bản thân cảm thấy khó chịu.

Nếu đã không phải để mình khó chịu, vậy thì chính là để những kẻ xâm nhập cảm thấy khó chịu.

Lý Đông khẽ cau mày, nếu đã như vậy, anh cảm thấy nơi này chắc chắn có thứ gì đó, nên đã cầm đao trong tay, chuẩn bị sẵn sàng cho mọi cuộc chiến.

Những vết máu nhìn thấy trước đó là bằng chứng rất rõ ràng, vì vậy lúc này thần kinh anh căng thẳng đến cực điểm, hoàn toàn không có ý định thả lỏng.

Tuy nhiên, trận chiến đánh bại sinh vật thực nhân ngư dưới nước trước đó đã tiêu tốn rất nhiều tinh thần, hiện tại anh thực sự cảm thấy hơi mệt mỏi.

Khi phải cưỡng ép tập trung toàn bộ tinh thần như lúc này, anh cảm thấy cả người rất khó chịu.

Lý Đông tuy không cần ngủ cũng có thể khôi phục tinh thần, nhưng không có nghĩa là không cần nghỉ ngơi.

Việc hồi phục đòi hỏi phải ngồi xuống nghỉ ngơi tử tế, nhưng môi trường nơi này quá áp lực, bản thân lại đang mệt lả, chẳng lẽ lại ngồi

xuống đây nghỉ?

Rõ ràng là không thể nào.

Anh cắn đầu lưỡi, cơn đau dữ dội khiến tinh thần chấn động, ép bản thân tỉnh táo lại để bước tiếp.

Sau khi đi qua vài khúc quanh, trước mặt xuất hiện một khung cảnh thoáng đãng, nhưng nó lại khiến Lý Đông có cảm giác vô cùng kinh khủng.

Bởi vì phía trước xuất hiện một không gian cực lớn.

Nhưng không gian này lại không phải là một nơi tốt đẹp, vì nơi đây xác chết nằm la liệt khắp nơi, không biết đã có bao nhiêu sinh vật chết tại chỗ này.

Diện tích nơi này rộng khoảng hơn 1000 mét vuông, nếu so với một ngôi nhà thì quả thực là rất lớn, nhưng trong một không gian lớn như vậy lại tụ tập nhiều thi thể đến thế, rốt cuộc là có chuyện gì?

Tất nhiên, những cái xác này không phải của con người mà là xác của một số loài động vật kỳ lạ.

Những con vật này thực tế dường như cũng không phải là động vật bình thường.

Trong số xác động vật đó, có những con trông giống rết, có những con là loài côn trùng khác, và cả những thi thể động vật quái dị không tên.

Đám này dường như đều bị một loài mãnh thú cực kỳ hung dữ cắn chết, có vết máu đã khô cạn, có vẻ như đã chết từ lâu.

Tuy nhiên, thi thể ở nơi này dường như không bị thối rữa, chứng tỏ nơi đây có tác dụng phòng hủ (chống thối) rất tốt.

Với một người hiểu biết một chút về khoa học, Lý Đông biết

nguyên nhân khiến mọi thứ thối rữa là do các loại vi sinh vật.

Nếu không có vi sinh vật, đồ vật sẽ không bị hỏng.

Chẳng lẽ môi trường ở đây lại không có vi khuẩn hay vi sinh vật sao?

Có khả năng đó không?

Tất nhiên còn một chuyện khác nữa, đó là những con vật này chết như thế nào?

Lý Đông nhớ đến con sư tử mình gặp trước đó, con sư tử có vảy khắp người ấy, chẳng lẽ chính gã đó đã cắn chết bao nhiêu côn trùng ở đây sao?

Nếu là gã thì dường như thực sự có khả năng này.

Vì những thi thể này không thối rữa nên có thể đã tích lũy qua nhiều năm.

Lý Đông lẩm bẩm, nếu lịch sử nơi này lên đến hàng nghìn năm, thì những thi thể này là tích lũy của hàng nghìn năm sao?

May mà gã đó đã bị Lý Đông tiêu diệt, giờ anh nghi ngờ nếu không giết gã, không biết gã còn làm ra chuyện gì nữa.

Nhưng hiện tại những cái xác này đều là quái vật, nên Lý Đông cũng chẳng buồn quan tâm.

Đúng lúc đó, Tô Thành vừa mới chìm vào giấc ngủ lại tỉnh dậy.

Sau khi tỉnh lại, nhìn thấy xác quái vật chất đầy mặt đất, cậu lập tức sợ hãi hét lên một tiếng: "Đây là đâu?

Tại sao lại có nơi như thế này?

Mấy thứ này là sao?

Sao lại thành ra thế này?

Chẳng lẽ bọn chúng đều bị đánh chết sao?

Nhưng nhìn thế này giống như bị quái vật cắn chết hơn, chẳng lẽ là anh cắn chết chúng sao?" Tô Thành nhìn Lý Đông, ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc, vì cậu biết khi đánh quái vật Lý Đông cơ bản đều dùng đao hoặc Kim cương tán, vậy chuyện này là sao?

Lý Đông nhất thời cạn lời, sao lại hỏi vấn đề như vậy?

Cái gì mà gọi là cắn chết mấy con quái vật này?

Làm sao một con người có thể cắn chết chúng được.

Anh lắc đầu, nói ra những phán đoán của mình về nơi này.

Tô Thành cảm thán một tiếng, hèn chi con quái vật gặp trước đó lại hung tàn như vậy, nhìn vào nơi này là biết nó đã trải qua bao nhiêu chuyện.

Cả Lý Đông và Tô Thành đều cảm thán, nhưng giờ họ không có thời gian để xử lý đống xác này, vì chúng trông chẳng tốt lành gì, đặc biệt là dòng máu đen kia, có vẻ như có tính ăn mòn nhất định.

Chương 897

Đúng vậy, dòng máu đen đó tuy không bị thối nhưng lại có tác dụng ăn mòn đối với con người, nên anh không chạm vào.

Lý Đông tiếp tục đi về phía trước, không lâu sau anh thấy trên tường xuất hiện thứ gì đó giống như xi măng.

Bức tường dường như được trát một lớp xi măng vậy.

Điều này có chút mâu thuẫn, vì loại xi măng này không thể được phát minh vào thời đại đó, không biết là đời sau làm ra hay là thời cổ đại đã sử dụng công nghệ đặc biệt nào đó?

Tuy nhiên sau khi phân tích, Lý Đông thấy thứ đó không thực sự là xi măng, cũng chẳng biết là cái gì nữa.

Trên vách tường có vài hốc nhỏ, bên trong có đèn.

Nhưng những ngọn đèn đó cơ bản đã tắt ngóm, dầu bên trong cũng đã bay hơi hết.

Sau đó anh lại nhìn thấy một bức bích họa.

Bức bích họa này rất thú vị, đó cư nhiên là một bức hình thiên tử đi săn.

Chỉ thấy một người đàn ông vô cùng mạnh mẽ, được một đám binh lính vây quanh, cưỡi đại mã, đang đi săn bắn, trông rất có khí khái anh hùng.

Bức tranh được vẽ rất đẹp, mỗi nét vẽ đều lưu loát tự nhiên, tuy đã trải qua thời gian dài nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng, tuyệt đối phải là một siêu cấp họa sĩ mới có thể vẽ ra những hình ảnh tuyệt diệu như vậy.

Lý Đông trước đây cũng từng thấy một số bích họa, có cái vẽ rất đẹp, cũng có cái vẽ thô lậu, nhưng chưa từng thấy cái nào trải qua thời gian dài mà vẫn rõ nét như thế.

Tô Thành nhìn những bức bích họa này cũng khẽ cau mày nói: "Không ngờ thợ thủ công thời cổ đại lại có kỹ thuật lợi hại như vậy, tôi cứ tưởng chỉ có người thời nay mới có kỹ thuật mạnh thế này chứ." Thực tế thì thời đại nào cũng không thiếu những nghệ sĩ chân chính.

Những bức vẽ họ để lại thực sự khiến người ta kinh ngạc và tán thưởng.

Lý Đông gật đầu, thực tế những thứ này không phân biệt thời đại, chỉ cần mài giũa kinh nghiệm năm này qua năm khác thì sẽ có lúc thành danh.

Nhưng trên đời này có những thứ không chờ đợi con người như vậy, có những người căn bản không đợi được đến lúc thành danh.

Vì có một vấn đề rất nghiêm trọng, đó là con người dù thế nào cũng cần phải sinh tồn, cần phải sống tiếp.

Khi bạn thích làm một việc gì đó nhưng việc đó lại không thể nuôi sống bạn, nó sẽ trở thành một gánh nặng, trừ phi là những người có tích lũy đặc biệt, chẳng hạn như những phú nhị đại, gia tộc có tiền, cả ngày không cần làm gì cũng sống được, họ mới có nhiều thời gian để làm những việc khác và từ từ bồi dưỡng ra nghệ thuật cao siêu.

Nhưng đó không phải là chuyện dễ dàng.

Bởi vì nó đòi hỏi thiên phú, đam mê và cả sự hỗ trợ tài lực to lớn từ gia tộc.

Người hội tụ đủ cả ba phương diện này dù ở thời đại nào cũng không có nhiều.

Sau khi xem kỹ bức bích họa, Lý Đông phát hiện trên đó căn bản không có thứ gì đặc biệt giá trị.

Chỉ là Lý Đông đột nhiên cảm thấy, một không gian dưới lòng đất như thế này dường như có đủ loại màu sắc, không giống như một lăng mộ hoàn chỉnh.

Đúng vậy, anh đã từng thấy rất nhiều mộ huyệt dưới lòng đất, cơ bản đều có quy luật, không đến mức lộn xộn như vậy, nhưng hoàn cảnh hiện tại trông không giống một ngôi mộ thống nhất, mà giống như kiểu chỗ này một mảnh, chỗ kia một mảnh, như thể có người đang đứng canh gác ở đây vậy.

Anh nỗ lực suy nghĩ, vì lần này không có người giàu kinh nghiệm nào đưa ra gợi ý nên mọi chuyện đều phải dựa vào việc suy nghĩ, mà kiến thức về phương diện này của anh lại khá hạn hẹp nên làm việc rất phiền phức.

Anh nhíu mày: "Hình như mình đã bỏ sót điều gì đó." Rốt cuộc là bỏ sót cái gì?

Hiện tại nơi này ngoài thi thể ra cũng chỉ có vài bức bích họa, chẳng lẽ còn nơi nào khác sao?

Hoặc là hiện tại họ đang ở rìa ngoài của mộ huyệt?

Tô Thành thấy vẻ mặt nhíu mày của Lý Đông, liền kỳ quái hỏi: "Anh ngồi nhíu mày ở đó làm gì?

Chẳng lẽ có chuyện gì sao?

Có chuyện gì không thông thì cứ nói với tôi một tiếng, như vậy hai người chúng ta cũng có thể thảo luận, một mình anh ngồi đó nhíu mày suy nghĩ không phải là chuyện tốt, chẳng lẽ tôi nói không đúng sao?" Lý Đông nghe vậy, cuối cùng cũng nói ra vấn đề mình đang suy nghĩ.

Tô Thành quan sát kỹ một lượt rồi nói: "Nếu nơi này có cơ quan,

thì chắc chắn những cơ quan đó sẽ không dễ dàng để chúng ta phát hiện, chúng chắc chắn sẽ giấu ở những nơi mà chúng ta ít muốn đến nhất.

Hiện tại nơi nào là nơi chúng ta ít muốn đến nhất?" Lý Đông quan sát kỹ xung quanh, ánh mắt anh tập trung vào đống xác chết chất cao như núi kia.

Nơi đống xác chết chất thành núi đó, dòng máu đen kia trông rất buồn nôn, những con quái vật đã chết đó cơ bản cũng đều là loài hung ác, cho nên họ căn bản không muốn nhìn thêm dù chỉ một lần.

Chẳng lẽ cơ quan giấu ở nơi đó sao?

Lý Đông bỗng cảm thấy Tô Thành nói có lý!

Vì có phân tích như vậy, trong lòng Lý Đông bỗng thấy phán đoán của mình ngày càng chính xác.

Thế là anh cưỡng lại sự buồn nôn, đi đến bên cạnh đống xác chết.

Dòng máu đen từ xác chết chảy ra rất đặc quánh, dường như tỏa ra một mùi vị đặc thù, dẫm lên chân phát ra tiếng kêu kèn kẹt.

May mà trên người anh có Ngũ hành bộ trang có tác dụng kháng ăn mòn mạnh, nên mới không bị tổn thương, nhưng cảm giác đó tuyệt đối không dễ chịu chút nào.

Dù sao Lý Đông cũng đã biết một số lý thuyết, không chỉ là mùi vị, mà đôi khi những thứ mắt nhìn thấy cũng khiến cơ thể bị tổn thương nhất định, đó là tổn thương về tinh thần.

Các loại Viên quang thuật thực chất được chế tạo dựa trên nguyên lý như vậy.

Tuy hiện tại đống xác chết này không phải là Viên quang thuật, nhưng chúng lại có một tác dụng then chốt, đó là khả năng che mắt

cực mạnh.

Dù sao nhìn thấy đống xác chết này đã thấy buồn nôn rồi, ai lại đi lục tìm thứ gì bên trong đống xác chết chứ.

Chương 898

Nhưng sau khi nhanh chóng lật đống xác quái vật ra, anh phát hiện bên trong dường như thực sự có một điểm kỳ lạ.

Tại nơi này, dường như có thứ gì đó bị phong kín bên dưới.

Lý Đông nhìn kỹ, cái gì đây?

Đó là một bức phù điêu, bức phù điêu nằm ở đó, bên trên đen ngòm một mảng, cơ bản đều bị máu đen bao phủ, nên hoa văn trên phù điêu nhìn không rõ lắm, nhưng vẫn có thể thấy lờ mờ.

Bức phù điêu điêu khắc có vẻ như là một khu rừng.

Trong rừng dường như có một loài động vật nào đó.

Lý Đông bây giờ nhìn thấy động vật gì cũng không thấy kỳ quái nữa, bất kể là loài đã thấy hay chưa thấy, đều có khả năng xuất hiện trên phù điêu.

Vì theo phán đoán trước đó, đây có khả năng là thứ do tiền nhân loại xây dựng ở nơi này, nếu đã như vậy thì việc có những loài động vật chưa từng thấy cũng là chuyện bình thường.

Nhưng có thể thấy được, những con vật được điêu khắc ở đây tuyệt đối là loại có thể hình to lớn, cơ bản tương đương với voi.

Thậm chí anh lại nhìn thấy người đàn ông đi săn lúc trước, hiện tại người đàn ông đó đang chiến đấu với một con quái vật khổng lồ như vậy.

Nhưng vết máu đen trên đó thực sự quá nhiều, căn bản không nhìn rõ, khiến nơi này trở nên quá mờ mịt.

Y Tân Nguyệt nhìn bức tượng mờ mịt, nhất thời cảm thấy đau

mắt, nói: “Hay là lấy chút nước rửa sạch nơi này đi, để em xem rốt cuộc là cái gì.” Nhưng Lý Đông lắc đầu: “Có lẽ người ta đã đặt một cái bẫy cho mình, vì nhìn không rõ nên nếu chúng ta đổ nước vào đây, biết đâu sẽ dẫn đến tai họa cực lớn.” Vì vậy ở nơi như thế này, chuyện mà trong lòng muốn làm nhất thì tuyệt đối không được làm, chẳng hạn như lúc này.

Bởi vì Lý Đông luôn cảm thấy xung quanh mình dường như có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm, nếu đã như vậy thì tuyệt đối không được làm chuyện mình muốn làm nhất, vì chuyện mình muốn làm nhất có khi cũng nằm trong thiết kế của kẻ khác, trong đó có cạm bẫy.

Cái gọi là “Xưa nay chân tình giữ không được, chỉ có chiêu trò mới được lòng người”, cho nên chiêu trò ở nơi này tồn tại mọi lúc mọi nơi.

Y Tân Nguyệt nghe Lý Đông nói xong, cảm thấy anh nói rất đúng.

Nhưng cô nhanh chóng nhận thấy con động vật cỡ lớn kia trông rất quen mắt.

Đúng rồi, hai người nhanh chóng nhận ra, con động vật lớn bên trong thực ra chính là con quái vật giống sư tử mà Lý Đông đã giết trước đó.

Chẳng lẽ trong những bức họa ghi chép ở nơi này cư nhiên có nhiều loài động vật như vậy sao?

Nhưng Lý Đông lúc này nhìn bức phù điêu như bị ma ám, nhìn chằm chằm vào đó để xem phía sau có manh mối gì không, nhưng nhìn hồi lâu cũng thấy tuy có manh mối nhưng lại không rõ ràng.

Lý Đông lắc đầu, dùng thanh đao trong tay chỉ vào con sư tử đó.

Kết quả không ngờ là, bức tượng sư tử đó cư nhiên có thể ấn vào

được, thế là Lý Đông dùng lực ấn trực tiếp con sư tử đó vào.

Hiển nhiên nơi này có một cơ quan.

Nhưng cơ quan này là để tấn công con người hay để mở lối đi thì chưa biết được, hiện tại Lý Đông theo chủ nghĩa mạo hiểm, cơ bản là cứ mở ra xem trước đã.

Dù sao hiện tại anh cũng thuộc dạng tài cao gan lớn, cảm thấy mình có thể giải quyết được rắc rối xuất hiện ở đây, ngay cả khi có nguy hiểm anh cũng thấy không sao.

Cạm bẫy tuy rất lợi hại nhưng đó cũng chỉ là đối với người không có bản sự mà thôi, nếu là người cực kỳ lợi hại thì ngay cả cạm bẫy cũng không gây ra ảnh hưởng gì.

Sau khi ấn cơ quan đó xuống, quả nhiên nghe thấy một trận tiếng động lạch cạch của cơ quan.

Lý Đông vội vàng kéo Y Tân Nguyệt lùi lại phía sau, Y Tân Nguyệt vốn chưa kịp phản ứng nhưng cũng nhanh chóng nhận ra, liền vội vàng chạy theo Lý Đông ra ngoài mấy mét.

Cùng lúc đó Lý Đông lấy Kim cương tán ra, thực hiện động tác phòng ngự.

Thực tế thứ này cũng không thể bảo vệ an toàn hoàn toàn, vì nó chỉ có thể chắn được một phía, phía còn lại thì không chắn được, nên Lý Đông lúc này phải chắn ở nơi anh cho là nguy hiểm nhất.

Anh đứng đó với một tư thế kỳ quái, tất nhiên cũng không dám tựa sát vào tường, đôi khi cơ quan từ trong tường lao ra, nếu tựa vào tường thì có khả năng bị giết ngay lập tức, nên anh đứng ở một nơi khá trống trải, trong tay cầm Kim cương tán chắn một hướng nhằm đảm bảo an toàn.

Nhưng dường như tiếng cơ quan vang lên xong, phía trước vẫn

chưa xuất hiện thứ gì nguy hiểm, ít nhất là tạm thời chưa thấy.

Nhưng Lý Đông lại thấy bức phù điêu trên vách tường phát sinh một số thay đổi.

Đúng vậy, trên vách tường hình bán nguyệt ban đầu xuất hiện hết vết nứt này đến vết nứt khác.

Nhưng những vết nứt đó không giống như lúc bình thường bức tường bị phá hỏng tạo ra những vết nứt không quy tắc, hiện tại những vết nứt đó rất có quy tắc, từng hàng từng hàng chỉnh tề, toàn bộ đều là một đường thẳng, nhìn cái dạng đó giống như muốn tháo dỡ vách tường ra từng khối từng khối như nan mây vậy.

Tất nhiên gặp chuyện như thế này Lý Đông cũng không lơ là cảnh giác, vì đằng sau đó là lối đi hay cơ quan thì vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra.

Sau đó không lâu, nghe thấy một tiếng "cạch", dường như có thứ gì đó đã đứt hẳn.

Rồi vách tường đó từ từ lùi ra phía sau.

Đúng vậy, hiện tại đã nhìn rõ, vách tường này giống như hai bên khớp vào nhau tạo thành, giờ cơ quan phát động, hai mặt tường khớp nhau này một bên lùi lên, một bên lùi xuống, hiện ra trước mặt họ là những bậc thang.

Cảnh tượng này khiến người ta cảm thấy có chút kỳ lạ.

Đặc biệt là Y Tân Nguyệt, tuyệt đối là một người có kinh nghiệm, sau khi nhìn thấy cảnh này thì khẽ cau mày nói: "Cảm giác có chút kỳ quái nha, cái dạng này giống như tấm rèm trên sân khấu kéo ra vậy, bộ dạng này giống như đang chào đón chúng ta.

Chẳng lẽ nơi này thực sự có chủ nhân đang chào đón chúng ta sao?

Chỉ là dùng phương thức này chào đón chúng ta để làm gì?

Đang thị uy với tôi à?

Chẳng lẽ thực sự đang quan sát tôi sao?" Y Tân Nguyệt nghĩ kỹ lại, bỗng cảm thấy rùng mình.

Chương 899

Vì nếu như vậy, thực sự nhất cử nhất động đều nằm trong mắt người khác, vậy thì tất cả những gì họ làm bây giờ người khác đều biết hết rồi.

Lý Đông ngược lại không thấy sợ hãi, gật đầu nói: "Tôi thấy cô nói rất đúng, nhưng đối phương đã chào đón tôi như vậy thì tôi đương nhiên phải nể mặt rồi, yên tâm đi, tôi sẽ bảo vệ cô, không có chuyện gì đâu." Y Tân Nguyệt gật đầu, hiện tại thực tế cô không có chút chiến đấu lực nào, nên mọi hy vọng đều đặt vào Lý Đông.

Lý Đông tự nhiên cũng có ý nghĩ như vậy, ở phía trước họ, bậc thang cũng không biết dẫn đến nơi nào.

Nhưng Lý Đông lại cảm thấy hiện tại dường như đối phương thực sự đang chào đón, khí thế đó rất tốt, căn bản không làm mất mặt đôi bên, đó là một người rất hào phóng.

Tất nhiên một người hào phóng như vậy cũng tuyệt đối không phải là người tốt, mở cửa lớn cho Lý Đông tiến vào như thế này thì có lẽ chỉ có một nguyên nhân, đó là thực sự không để Lý Đông vào mắt, cứ thế chờ Lý Đông vào nộp mạng.

Đúng vậy, sau khi nơi này xuất hiện tình huống như vậy, khả năng lớn nhất chính là như thế.

Còn về yến tiệc tiếp đãi, ước chừng cũng là các loại cơ quan hoặc các loại quái vật.

Khi Y Tân Nguyệt và Lý Đông thảo luận về chuyện này, Y Tân Nguyệt còn kể tên một số yến tiệc cho Lý Đông nghe, nào là Hải Thiên Thịnh Yến, dê nướng nguyên con?

Kết quả sau khi nghe Lý Đông nói cả buổi về đồ ăn ngon, Y Tân Nguyệt lập tức vỗ Lý Đông một cái, nói: "Cái gã này thật kỳ quái, đang nói chuyện nghiêm túc mà, tại sao cứ nhắc đến đồ ăn ngon làm em thèm quá.

Ngày nào ở nhà em cũng được ăn ngon, kết quả đến nơi này ngày nào cũng ăn lương khô nén, chẳng có gì ngon cả, thật tức chết em mà, đợi sau khi ra ngoài em nhất định phải đi ăn một bữa thịnh soạn cho ra trò, nếu không ăn một bữa thật ngon thì thật là bạc đãi bản thân." Lý Đông cười nói: "Thực tế trong túi của tôi cũng có rất nhiều nguyên liệu mỹ vị, nếu thực sự muốn ăn đại tiệc, tôi bây giờ cũng có thể làm cho cô, có điều nơi này dường như hơi không thích hợp, nên chúng ta phải tìm một nơi thích hợp hơn một chút." Y Tân Nguyệt đương nhiên biết trong cái túi thần bí của Lý Đông có rất nhiều đồ ăn ngon, nhưng nơi này thực sự không thích hợp để ăn, chưa nói đến việc khác, chỉ riêng đống máu đen kia đã làm người ta thấy mất ngon rồi, nếu ăn cơm ở nơi này thì cần phải có tố chất tâm lý cực kỳ mạnh mẽ.

Thế là Y Tân Nguyệt lắc đầu nói: "Thôi đi, ở nơi này dù có đồ ăn ngon chắc em cũng nuốt không trôi, chúng ta phải tìm nơi nào tốt tốt, mà trong cái thế giới dưới lòng đất này, chỗ nào là chỗ tốt để ăn uống cơ chứ." Lý Đông gật đầu nói: "Chỗ tốt luôn có, chúng ta chỉ cần tìm kỹ là sẽ thấy một nơi không tệ." Lý Đông cầm đèn pin trong tay, chiếu sáng con đường phía trước, nhanh chóng hai người tiến vào một con đường mới.

Lên hết bậc thang không xa, xuất hiện một lối đi, một lối đi khá rộng rãi.

Hai bên lối đi rộng rãi này có một dãy trụ đèn, tất nhiên trụ đèn trông có chút kỳ lạ, vì nhìn chúng giống như sản phẩm hiện đại, đúng vậy, nhìn qua kiểu dáng quả thực giống như sản phẩm thời nay.

Nhưng những thứ này toàn bộ đều được điêu khắc từ đá.

Loại này Lý Đông thực sự chưa từng thấy, chưa từng nghe, mang lại cảm giác rất cổ xưa.

Tuy nhiên hiện tại cũng tạm thời chưa phát hiện thêm thứ gì khác nên anh cũng không quản nhiều, nhưng mới chỉ đi về phía trước vài bước, bỗng nhiên nghe thấy một trận tiếng vù vù vù.

Tiếng vù vù vù đó nghe giống như có ám khí đang bay tới, nên Lý Đông lập tức chuẩn bị sẵn sàng, trong tay cầm Kim cương tán, quan sát kỹ tình huống xung quanh.

Kết quả phát hiện dường như không phải ám khí, chỉ là trên những trụ đèn đó bỗng nhiên cháy lên ánh sáng màu xanh nhạt.

Đúng vậy, ánh sáng xanh nhạt đó trong lăng mộ tối đen khiến người ta cảm thấy có chút quỷ dị, nhìn giống như quỷ hỏa.

Không đúng, loại ánh sáng xanh nhạt như thế này đôi khi thực sự là quỷ hỏa, giống như lấy linh hồn con người làm nhiên liệu vậy.

Những dãy đèn đó bỗng nhiên bừng sáng, cảnh tượng đó tuyệt đối là hiện trường phim kinh dị, Y Tân Nguyệt lập tức giật bắn mình.

Ngôi mộ này dưới sự bao phủ của ánh sáng xanh nhạt, đột nhiên có một bầu không khí rùng rợn khó tả.

Y Tân Nguyệt chỉ vào những ngọn đèn đó, kỳ quái hỏi: "Chuyện gì thế này?

Sao lại có nhiều thế?

Mấy thứ này bỗng dưng bừng sáng vậy?" Lý Đông khẽ cau mày nói: "Tuy tôi đã thấy quá nhiều thứ lộn xộn, nhưng tôi có thể khẳng định một điều, mọi chuyện trên thế giới này thực tế đều có thể giải thích bằng các quy luật khoa học, có thể dễ dàng làm rõ vấn đề.

Xem kìa, ánh sáng xanh nhạt đó có thể chứng minh một vấn đề rất rõ ràng, đó là các hợp chất phốt pho đang cháy, khi cháy sẽ tỏa ra ánh sáng xanh nhạt.

Nếu kết hợp với khía cạnh này mà xem, thì chắc chắn nhiệt độ nơi này đã thay đổi, vì khi hai chúng ta tiến vào, đã khiến nhiệt độ xung quanh nơi này thay đổi nhẹ, sau đó kích hoạt một loại cơ quan kiểm soát nhiệt độ nào đó, cơ quan này sau đó khiến nơi này tăng nhiệt thêm, rồi thắp sáng những ngọn đèn đó.

Phải thừa nhận nơi này là một hệ thống cơ quan không tệ, giống như lại đang chào đón tôi vậy, xem ra chủ nhân nơi này thực sự rất chào đón tôi rồi, còn bày ra cả hai nghi thức chào mừng nữa." Y Tân Nguyệt nghe xong mới hơi nhẹ lòng, liên tục gật đầu: "Thì ra là vậy, xem ra học khoa học dường như thực sự có lý, nếu không em cứ tưởng đã xảy ra sự kiện linh dị rồi chứ." Lý Đông gật đầu nói: "Thực tế quả thực có chút thần hồn nát thần tính, nhưng bên trong có sự thật khác tôi chưa nói cho cô biết." Nơi này thực sự có sự thật khác, Lý Đông đã sớm nhận ra những nhiên liệu đèn đó thực chất là một loại xương cốt.

Nhưng anh không nói với Y Tân Nguyệt, cô cũng không hỏi, hiện tại cô khá tin tưởng Lý Đông, vì cô biết nếu Lý Đông không muốn nói thì chắc chắn là vì tốt cho mình.

Đi tiếp từ nơi này không xa, họ phát hiện phía trước xuất hiện một nơi nghỉ ngơi, nơi đó có một số ghế dài, có một số cái ghế.

Những cái ghế đó trông hơi giống ghế công cộng trong công viên.

Những cái ghế công cộng này được xây dựng rất đẹp, giống như đang chờ đợi vị khách phương xa đến nghỉ ngơi tại đây, hiển nhiên chủ nhân nơi này đã sớm chuẩn bị sẵn mọi thứ cho những vị khách đó, ngay cả nơi nghỉ ngơi cũng đã chuẩn bị xong.

Tuy cảm thán nguyên chủ nhân nơi này rất lợi hại, nhưng Lý Đông cũng không khách sáo gì, trực tiếp ngồi xuống một cái ghế.

Thực tế trải qua thời gian dài như vậy, anh đã sớm thấy mệt mỏi, cần được nghỉ ngơi tử tế mới có thể khôi phục tinh lực.

Vì tuy không cần ngủ nhưng anh vẫn cần nghỉ ngơi, dù sao anh cũng là thân xác thịt, thân xác thịt thì không thể vĩnh viễn không biết mệt mỏi, nên cần nghỉ ngơi.

Y Tân Nguyệt hiện tại cũng rất mệt mỏi, sau khi ngồi xuống lập tức chuẩn bị đi ngủ, nhưng sau khi Lý Đông lấy ra một số đồ ăn ngon, Y Tân Nguyệt bỗng nhiên tinh thần hẳn lên.

Lần này Lý Đông thực sự lấy ra một số món ăn rất ngon, cơ bản đều là những thực phẩm anh đã chuẩn bị trong siêu thị trước lúc khởi hành, tuy mua từ siêu thị không phải là đặc biệt tươi mới, nhưng dù đã trôi qua thời gian dài như vậy mà chúng vẫn giống như lúc mới mua.

Lý Đông cư nhiên thực sự bắc nồi ở nơi này, sau đó không lâu xuất hiện hết món ngon này đến món ngon khác.

Y Tân Nguyệt hiện tại thực sự vừa kinh vừa hỷ, Lý Đông giản trực là một tồn tại vô sở bất năng, nơi này sạch sẽ ngăn nắp, quả thực đã giúp cô ăn một bữa ngon lành.

Nhưng trong lúc ăn cơm, cô luôn cảm thấy xung quanh mình dường như có người đang nhìn, đặc biệt là ánh mắt nhìn chằm chằm đó dường như không chỉ có một, hình như có người mang ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ.

Lý Đông nhìn quanh nhưng không thấy gì đặc biệt, cũng không biết là chuyện gì.

Cuối cùng sau khi không phát hiện ra gì, anh coi như không nghe

thấy, ăn xong cơm Lý Đông lấy nước rửa sạch bát đũa rồi tiếp tục lên đường.

Đối phương đã cân nhắc chu đáo như vậy, ngay cả nơi nghỉ ngơi cũng chuẩn bị xong, nên anh phải tiếp tục đi xem phía trước đối phương còn chuẩn bị gì nữa, đồng thời xem đối phương rốt cuộc là tồn tại như thế nào.

Đi thêm một đoạn lộ trình nữa, hiện tại hai bên đường nơi này đều cháy lên ánh sáng ấm áp nhàn nhạt, ánh sáng đó thực tế khá yếu ớt, nhưng trong không gian thuần màu đen này vẫn có thể chiếu sáng lộ tuyến.

Chương 900

Sau khi Y Tân Nguyệt và Lý Đông đi được một lúc lâu, đột nhiên cảm thấy có chút tẻ nhạt, vì nơi này cơ bản không có bất kỳ trang sức nào, chỉ có dãy trụ đèn đó, mà sự lặp lại không ngừng này khiến cô cảm thấy rất phiền lòng.

Y Tân Nguyệt nắm lấy Lý Đông nói: "Đi lâu như vậy rồi, nơi này dường như rất bất hợp lý, chẳng lẽ em lại trúng Viên quang thuật rồi sao?

Nơi này có quỷ đả tường gì đó không, em cảm thấy mình cũng có khả năng đó.

Nhìn hoàn cảnh xung quanh hoàn toàn trùng lặp, em căn bản không biết đâu là điểm dừng, anh thấy khả năng em trúng Viên quang thuật bây giờ là bao nhiêu?" Viên quang thuật thực tế là một loại có thể khiến người ta tạo ra ảo giác, khiến người ta cảm thấy nảy sinh một số ảo giác đặc thù.

Nhưng Lý Đông lại lắc đầu, khả năng đó thực sự không lớn.

Nhưng anh nhìn một cái vào những trụ đèn xung quanh, dường như ngày càng thấy có gì đó không đúng.

Cảm giác ánh sáng đèn này dường như không phải để dẫn lối, ánh sáng đèn này dường như cũng là một loại cạm bẫy.

Vì anh cũng nghe thấy xung quanh dường như có thứ gì đó đang di chuyển.

Đúng vậy, loại tiếng "sạt sạt sạt" đó giống như tiếng côn trùng đang bò.

Lý Đông làm nghề đạo mộ đã bao nhiêu năm, thứ anh gặp nhiều

nhất và ghét nhất tuyệt đối là côn trùng, số côn trùng anh gặp phải giản trực là quá nhiều.

Đủ loại côn trùng đều đã gặp qua, những con côn trùng đó khiến anh cảm thấy rất quen thuộc.

Mà hiện tại tiếng bò đó rất giống côn trùng.

Chẳng lẽ ánh đèn đó thực chất là cơ quan sao?

Những con côn trùng đó vốn đang ngủ say, nếu thấy ánh sáng đó sẽ tỉnh lại.

Cơ bản những con côn trùng ở nơi này đều là loại cực kỳ hung tàn.

Sau khi hiểu ra một tầng này, Lý Đông lập tức chuẩn bị sẵn sàng để ứng phó với đủ loại tình huống bất ngờ bất cứ lúc nào.

Y Tân Nguyệt thấy sắc mặt Lý Đông có chút ngưng trọng, liền nhíu mày hỏi: "Sao thế?

Chẳng lẽ nơi này thực sự có cơ quan?

Nếu thực sự có cơ quan thì em phải làm sao?

Cũng quá nguy hiểm rồi, em sẽ chạy đến những nơi như thế này, lúc đó cũng như thế này sao, thật không thể tin nổi, ở nơi như thế này mà cư nhiên có thể thu hoạch đầy rẫy, em bỗng thấy anh cũng quá soái rồi." Lý Đông lắc đầu nói với Y Tân Nguyệt: "Hiện tại đừng ồn ào, hiện tại tôi phát hiện xung quanh chúng ta chắc chắn có cơ quan, có rất nhiều côn trùng." Lý Đông nói xong liền trực tiếp lấy Căn nhà kỳ dị ra, ngôi nhà này thực sự là một nơi rất đặc biệt, bên trong ngôi nhà này cơ bản có thể đảm bảo an toàn, muốn phá hủy ngôi nhà này thì cần một sức mạnh cực lớn, cho đến nay Lý Đông chưa gặp thứ gì thực sự có thể hoàn toàn phá hủy ngôi nhà này.

Ngoài ra, ngôi nhà này còn có một tác dụng khác, đó là thực tế nó

có thể dùng như một chiếc xe, chỉ cần hoàn cảnh cho phép là có thể trực tiếp sử dụng nó để không ngừng tiến về phía trước, thậm chí khi hoàn cảnh không cho phép, thứ này cũng có thể trực tiếp đào hầm mở đường tiến lên, nên thứ này tuyệt đối là bảo bối.

Sau khi Lý Đông vào bên trong thứ này, anh lập tức khởi động, bắt đầu chuẩn bị tiếp tục tiến lên.

Lý Đông và Y Tân Nguyệt đều trốn vào không gian kỳ dị này, vì ở nơi này ít nhất có thể tạm thời đảm bảo an toàn cho họ.

Tất nhiên Lý Đông không vội vã đi tiếp ngay, mà để ngôi nhà dừng lại tại chỗ để xem xét tình hình xung quanh.

Được rồi, quả nhiên không lâu sau, xung quanh họ thực sự xuất hiện những con côn trùng đó.

Lý Đông đã thấy quá nhiều côn trùng, đa số đều rất phiền phức.

Hiện tại những con côn trùng mới xuất hiện này dường như cũng không kém cạnh những con đã gặp.

Thậm chí những con này dường như còn khiến người ta rùng mình hơn.

Hai người Lý Đông nhờ vào ánh sáng xanh nhạt đó, hiện tại đã nhìn rõ rốt cuộc đó là thứ gì rồi.

Đúng vậy, đen kịt một mảng toàn bộ đều là nhện.

Chỉ có điều đám này kích thước trông nhỏ hơn nhện bình thường, cơ bản tương đương với loài kiến.

Nhưng số lượng lại vô cùng nhiều, may mà vừa nãy vào không gian kia nhanh, nếu không không chừng thực sự gặp nguy hiểm rồi, vì hiện tại trên mặt đất, bất kể là dưới đất hay trên tường, thậm chí ngay trên đầu họ đâu đâu cũng có loại nhện này.

Những con nhện này tỏa ra ánh sáng xanh lục, khiến người ta cảm nhận được một luồng tà khí.

Chỉ một lát sau, hai người dường như sắp bị đại dương tạo thành từ loại nhện này bao vây, ngay cả ngôi nhà dường như cũng sắp lọt vào vòng vây đó.

Y Tân Nguyệt nhất thời cảm thấy da đầu tê dại, không còn cách nào khác, cảnh này rất dễ khiến người ta mắc hội chứng sợ lỗ (mật tập khủng cụ chứng).

Những con côn trùng này tốc độ bò dường như rất nhanh, rất nhạy cảm với ánh sáng, dường như rất thích tụ tập về phía có ánh sáng.

Nhưng ánh sáng xanh nhạt trên những trụ đèn đó lại không có sức hấp dẫn đối với chúng, những con côn trùng này dường như thích loại ánh sáng phức hợp hơn.

Lý Đông thực tế cũng học qua một số kiến thức, biết ánh sáng mặt trời thực sự hay ánh sáng phát ra từ một số vật thể khác khi cháy có màu trắng, nhưng đó không phải vì bản thân nó màu trắng, mà chỉ vì màu trắng đó được hợp thành từ nhiều màu sắc khác nhau mà thôi.

Tất cả các màu sắc hợp lại sẽ thành màu trắng, còn loại ánh sáng tỏa ra màu sắc đặc thù đó chỉ là do các màu sắc khác đã bị triệt tiêu, chỉ còn lại một loại ánh sáng duy nhất.

Hiển nhiên, những con nhện này dường như thích loại ánh sáng phức hợp của anh hơn, nhưng ánh sáng xanh nhạt kia lại có thể khiến chúng tỉnh giấc.

Hiện tại đám này trực tiếp lao về phía này, trực tiếp nhấn chìm họ.

Y Tân Nguyệt nhíu mày hỏi: “Sao lại có nhiều loại côn trùng nhỏ như vậy, phải làm sao đây?

Chẳng lẽ chúng ta bị nhốt chết ở nơi này sao?

Ra cũng không ra được nữa.

Chương 901

Hay là mau lái thứ này đi đi.” Y Tân Nguyệt tự nhiên cũng biết ngôi nhà của Lý Đông thực tế có thể giống như một chiếc xe không ngừng lái về phía trước, nhưng Lý Đông lại lắc đầu, nhiều nhện nhỏ như vậy, hiện tại chúng đang ở trên ngôi nhà này thì dù có lái đi cũng không có bất kỳ ảnh hưởng nào, bất kể lái đến đâu thì lũ nhện này cũng vẫn bao vây ở đó, nếu không tiêu diệt được lũ nhện này thì e rằng không thể thoát khỏi sự đeo bám của chúng.

Lũ nhện này tuy kích thước rất nhỏ nhưng số lượng lại nhiều như vậy, nếu chẳng may bị loại này cắn phải, cũng không biết chúng có độc hay không, nhưng dựa theo kinh nghiệm thì loại này chắc chắn không phải vật tầm thường, bị cắn chắc chắn không phải là chuyện đơn giản.

May mà trên ngôi nhà này cũng có một số vũ khí, Lý Đông đã sớm chuẩn bị.

Thực tế trong các biện pháp phòng ngự thực sự cần một số vũ khí phản công, nếu không chỉ đơn thuần là phòng ngự cao thì đó không phải là một lựa chọn tốt.

Bất kể thứ gì nếu chỉ đơn thuần phòng ngự cao thì cuối cùng cũng sẽ bị người khác phá vỡ, vì cho dù phòng ngự cao đến đâu mà không có thủ đoạn phản kích thì người khác đều sẽ có cách phá vỡ phòng ngự của bạn.

Chỉ khi sở hữu phòng ngự tương đối cao, đồng thời có năng lực tấn công nhất định, thì phòng ngự mới thực sự phát huy tác dụng.

Hiện tại để phát huy tác dụng phòng ngự, thực tế bên trên có mấy cái máy phun lửa hội tụ.

Máy phun lửa hội tụ tự nhiên có thể phun lửa, có thể trực tiếp phun ra một cột lửa dài hơn 20 mét.

Cột lửa hơn 20 mét đó có thể phát ra ánh sáng cực mạnh, đối với lũ côn trùng kia có sức hấp dẫn nhất định, lũ côn trùng bị ánh sáng đó thu hút cũng sẽ lao vào như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Quả nhiên, sau khi bật máy phun lửa hội tụ, lũ côn trùng chết thảm một mảng.

Nhưng Lý Đông lại phát hiện lũ côn trùng này dường như không có dấu hiệu chết hết, chúng giống như nước sông cuồn cuộn không dứt, căn bản không biết có thể đốt đến bao giờ.

Lý Đông thậm chí nghi ngờ dù xăng trong máy phun lửa trên nhà có cháy hết chắc cũng không đốt chết được đám côn trùng này, chúng thực sự quá nhiều.

Y Tân Nguyệt nhìn lũ côn trùng dày đặc bên ngoài, từng đàn từng đàn trực tiếp hiến mạng vào cột lửa đó, trong lòng cảm thấy da đầu tê dại, thậm chí bên ngoài còn truyền đến một trận tiếng nổ lách tách, khiến người ta có cảm giác sởn gai ốc.

Ngay cả khi mỗi giây đều có hàng ngàn hàng vạn con nhện chết đi, nhưng phía sau không biết còn bao nhiêu nữa.

Lý Đông lúc này cũng cảm thấy có chút rắc rối.

Y Tân Nguyệt không nhịn được hỏi: “Mấy thứ nhỏ xíu này rốt cuộc từ đâu tới?

Sao lại có loại côn trùng nhỏ lợi hại như thế?

Nhiều côn trùng nhỏ như vậy, cột lửa của anh có thể đốt sạch đám này không?” Lý Đông lắc đầu nói: “E rằng không dễ dàng như vậy, dù sao xăng cũng có hạn.” Đúng vậy, xăng có hạn, không cháy được lâu như vậy.

Cho nên hiện tại muốn đối phó với lũ côn trùng nhỏ đó thì e rằng cần cách khác.

Lý Đông lúc này thậm chí có chút nghi ngờ nơi như thế này không phải do con người thiết kế ra.

Nơi như thế này, loại bẫy như thế này, cũng chỉ có những người sở hữu trang bị tuyệt đối như anh mới có thể vượt qua, nếu là người bình thường, không chừng sau khi kích hoạt cơ quan ở nơi này đã lập tức bị lũ côn trùng nhỏ này cắn chết rồi.

Đừng nhìn lũ côn trùng này nhỏ bé như vậy, nhưng với số lượng đạt đến cấp độ khủng khiếp, mỗi con nhện nhỏ cắn một cái thì bất kể là ai cũng không chịu nổi.

Đúng vậy, bất kể sinh vật gì, chỉ cần số lượng đạt đến mức độ nhất định thì đều là tồn tại vô cùng khủng khiếp.

Ngay cả loại côn trùng nhỏ không thể nhỏ hơn này cũng vậy.

Y Tân Nguyệt cũng trầm mặc, nếu lũ côn trùng này không có cách nào giải quyết hết thì hiện tại phải làm sao?

Hiện tại sắp bị nhốt chết ở nơi này rồi.

Lý Đông thấy Y Tân Nguyệt có vẻ chán nản như vậy, liền lắc đầu nói với cô: "Thực tế không cần phải gấp gáp như thế.

Tuy hiện tại chỉ có hai chúng ta, nhưng tôi cũng từng đi đạo mộ với nhiều người trước đây, những người đó về phương diện này kinh nghiệm rất phong phú, trước đây tôi đã học được một đạo lý then chốt, đó là vạn vật tương sinh tương khắc.

Thực tế bất kể thứ gì cũng đều có thiên địch của nó.

Lũ côn trùng này tuy số lượng rất nhiều, tuy rất khủng khiếp, nhưng cũng có cách để giải quyết chúng, ít nhất có thứ có thể tiêu diệt

chúng.” Nhưng Y Tân Nguyệt lúc này cảm thấy lời của Lý Đông là lời vô ích, nhíu mày nói: “Nói thì nói như vậy, nhưng đám này rốt cuộc sợ cái gì?

Thiên địch?

Thứ gì mới có thể tiêu diệt đám này?” Lý Đông hơi khựng lại một chút, rồi nói: “Nếu tôi đoán không lầm, lũ côn trùng này chắc là sẽ sợ gà chọi?

Đa số côn trùng đều sợ gà.” Ví dụ như, Lý Đông trước đây từng thấy Gà Nộ Tình có thể hàng phục con rết sáu cánh khổng lồ kia.

Con rết đó dù lớn như con trăn, dù đã mọc cánh, nhưng vẫn sợ một con gà trống, điều đó chứng minh vấn đề gì?

Chứng minh đó là thiên địch.

Lý Đông phán đoán, lũ nhện nhỏ này có lẽ cũng có khả năng như vậy.

Y Tân Nguyệt bỗng cảm thấy dường như có chút đạo lý, nhưng sau đó lại lắc đầu, dù đoán đúng thì đã sao?

Nếu đoán đúng, nhưng hiện tại em cũng không thể đi nơi khác tìm ra một con đại công kê (gà trống lớn) được.

Ngay cả một con e rằng không đủ, chắc phải cần đến mấy trăm con, thậm chí mấy vạn con mới có thể tiêu diệt sạch lũ côn trùng đáng ghét ở đây.

Lý Đông gật đầu nói: đại công kê, nhưng tôi hiện tại chắc có thể tìm được một số thứ khác.” Thế là Lý Đông từ trong túi Càn Khôn lấy ra một cái bình nhỏ, cái bình đó nhìn qua thực tế là dùng để đựng gia vị, bên trong đựng thực tế là một loại gia vị.

Y Tân Nguyệt có chút kinh ngạc nhìn Lý Đông, vào lúc này chẳng

lẽ anh còn tâm trạng nấu cơm ăn sao?

Huống hồ em chẳng phải vừa mới ăn cơm xong à?

Chẳng lẽ hiện tại lại ăn cơm tiếp?

Lý Đông lắc đầu không nói gì, trực tiếp đem chất lỏng trong bình đó bôi một ít lên người mình, sau đó lại vẩy một ít trong nhà, rồi lại bôi một ít lên người Y Tân Nguyệt.

Chương 902

Sau đó mở ngôi nhà đó ra.

Bên ngoài ngôi nhà đó, lũ côn trùng đáng ghét kia vốn đang liều mạng xông vào nhà, nhưng đột nhiên ngửi thấy mùi vị này, lũ côn trùng cư nhiên lùi lại phía sau, lùi lại như thủy triều.

Quả là một phương pháp không tệ, Lý Đông không ngờ thứ này cư nhiên thực sự có tác dụng như vậy.

Lý Đông cười nói với Y Tân Nguyệt: "Thứ này thực tế là một loại gia vị, bên trong có mùi vị của thịt gà, tôi vốn chỉ muốn thử xem sao, xem ra hiện tại tôi đã thử đúng rồi." Y Tân Nguyệt trợn mắt há mồm: "Cũng được nữa hả?" Nhưng sự thật chứng minh, dường như thực sự có tác dụng.

Lũ côn trùng bên ngoài ngửi thấy mùi vị này liên tục lùi lại, không còn dám xông lên bao vây tấn công nữa.

Quả nhiên bất cứ thứ gì cũng tương sinh tương khắc, không có gì là không thể giải quyết được.

Lý Đông nghĩ thầm, trước đây có lẽ mình thực sự quá chú trọng vào sức mạnh nên đã bỏ qua một số vấn đề kỳ lạ khác.

Hiện tại phát hiện thứ này thực sự có dụng võ, Lý Đông trực tiếp bước đại bộ về phía trước, cùng lúc đó anh lại lấy ra một cái máy phun lửa hội tụ.

Cái máy phun lửa hội tụ đó có thể phun ra cột lửa dài hơn 20 mét, cột lửa đó có thể mở ra một con đường lớn, những con nhện nhỏ phía trước không kịp chạy trốn lại phát ra một trận tiếng nổ lách tách, toàn bộ bị thiêu thành than củi.

Sau khi dọn sạch một khu vực lớn xung quanh, Lý Đông lại bôi thêm một ít gia vị đó lên người, tăng thêm một chút mùi vị.

Sau đó chuẩn bị tiếp tục tiến lên, chỉ tiếc cho ngôi nhà kia.

Ngôi nhà đó anh đã tốn bao nhiêu Đạo tệ mới xây dựng được, nhưng giờ khắp nơi trong nhà đều kẹt đầy loại côn trùng đó, Lý Đông phán đoán muốn dọn sạch lũ côn trùng đó phải tốn rất nhiều công sức mới hoàn thành được.

May mà ngôi nhà đó thực tế cũng chỉ có một mình anh mới có thể thao tác, đổi lại là người khác thì tuyệt đối không thể thao tác được, ngay cả khi phát hiện ra cũng chỉ kinh ngạc trước công nghệ cao ở nơi này, căn bản không thể mang đi.

Sau này chỉ có cách nâng cấp thêm một cái khác.

Sau khi giải quyết xong lũ côn trùng nhỏ vây công, Lý Đông phát hiện con đường phía trước dường như không còn lặp lại vô tận như vậy nữa, hoàn cảnh phía trước cũng phát sinh một số thay đổi, đúng vậy, không còn là loại lặp lại đơn giản kia.

Xem ra phía trước dường như thực sự đã trúng Viên quang thuật.

Chỉ là Viên quang thuật đó không biết có người lợi dụng lũ côn trùng kia tạo ra không, bản thân lũ côn trùng đó đã là một loại Viên quang thuật rồi.

Nhưng hiện tại cũng không có thời gian để quản nhiều như vậy.

Tiếp theo cần không ngừng đi về phía trước.

Y Tân Nguyệt cảm thấy có chút thiếu kiên nhẫn, nhíu mày hỏi: "Con đường này dài bao nhiêu vậy?

Em không thấy điểm dừng, hiện tại căn bản không thấy tận đầu, cứ thế này mãi sao được?" Lý Đông lắc đầu nói: "Cái này tôi cũng

không biết, nhưng con đường này chắc phải dài lắm, tôi cũng không biết rốt cuộc phải đi bao lâu, nhưng tôi nghĩ đã ở nơi như thế này thì chắc chắn sẽ không xa lắm đâu, tôi đi nhanh một chút, tôi cảm thấy tình hình hiện tại có chút phức tạp." Hiện tại vì trên người có mùi đặc biệt đó nên lũ nhện nhỏ không dám xông lên, từng đàn từng đàn lớn nhanh chóng lùi ra phía sau, ẩn mình vào trong bóng tối, giống như chưa từng xuất hiện, cuối cùng nơi này lại thanh tĩnh trở lại.

Nhưng Lý Đông không cảm thấy hiện tại đã an toàn, thậm chí cảm thấy dường như có nguy hiểm lớn hơn đang tiếp cận.

Bởi vì anh bỗng nhiên phát hiện dường như có một gã to xác đang chú thị (theo dõi), gã to xác đó thậm chí dường như sẵn sàng tấn công anh bất cứ lúc nào.

Đúng vậy, Lý Đông bỗng nhiên chuyển ánh mắt sang một hướng.

Vì khi thực lực đạt đến một cảnh giới nhất định, con người luôn có một loại cảm giác, đó là nếu có người rình rập sau lưng thì có thể cảm nhận được, cũng có thể cảm nhận được sát khí của người khác hoặc sát khí của động vật khác.

Y Tân Nguyệt thấy biểu tình của Lý Đông vô cùng nghiêm túc, không nhịn được hỏi: "Lại có tình huống gì sao?

Sẽ thế nào?

Có chuyện gì xảy ra à?

Có tình huống gì không?" Lý Đông gật đầu nói: "Tôi cảm thấy hướng đó dường như có một gã to xác đang đi về phía chúng ta.

Dù sao hiện tại khi tôi tiến lên, lũ nhện nhỏ đó liên tục lùi lại, tuy mùi trên người tôi có tác dụng trấn áp lớn đối với lũ nhện nhỏ đó, nhưng lũ nhện đó chạy hơi quá nhanh, nên tôi cảm thấy có chút không đúng.

Hiện tại cái bộ dạng này, cô không thấy có chút giống tình huống trong một số phim truyền hình hay điện ảnh sao?

Đúng vậy, trong phim ảnh tình huống này, ví dụ như đánh nhau, nếu đàn em đánh không lại một người nào đó, thì đám đàn em đó sẽ nhanh chóng rút lui, chờ đại ca xuất mã." Y Tân Nguyệt vừa nghe xong lập tức hiểu ý của anh: "Nơi này chắc là có một con Nhện Chúa (Tri nhện vương) nhỉ?

Ở đây cũng có một con boss à?" Lý Đông gật đầu nói: "Cũng xấp xỉ tình huống như vậy, nơi này thực sự có một con boss, nên chúng ta phải cẩn thận ứng phó, thiên vạn không được đại ý, vì thứ đó là nhện.

Nhện có một đặc điểm vô cùng quan trọng, đó là có thể nhả tơ nhện, sau đó nhờ tác dụng của tơ nhện có thể đi lại ở bất cứ đâu trên tường, thậm chí có thể đi lại ở bất cứ đâu trong không trung, vì nhờ tơ nhện, đó là một thứ vô cùng kỳ lạ." Điều này khiến Lý Đông không khỏi nghĩ đến Người Nhện, hoàn toàn nhờ vào điểm tơ nhện đó mà có thể bay lượn khắp nơi.

Y Tân Nguyệt cũng cảm nhận được không khí căng thẳng, nắm lấy cánh tay Lý Đông hỏi: "Nếu đã như vậy, anh có nắm chắc có thể tiêu diệt được con Nhện Chúa đó không?

Bất kể thứ gì hễ mang chữ 'Vương' thì e rằng đều là tồn tại khá lợi hại, ít nhất trong lòng Y Tân Nguyệt có suy nghĩ như vậy." Lý Đông nghe xong lập tức lớn lối nói: "Nắm chắc không á?

Cô đang hoài nghi năng lực của người đàn ông của cô sao?

Yên tâm đi, người đàn ông của cô vô sở bất năng, không có kẻ thù nào có thể chiến thắng được tôi đâu." Kết quả Y Tân Nguyệt nghe xong lập tức đảo mắt trắng một cái: "Đã lúc nào rồi mà còn thích khoác lác vô sở bất năng, nếu vô sở bất năng thật thì em đã không bị nhốt ở nơi này, nhìn cái nơi tối tăm mù mịt này xem là cái xó xỉnh

nào?

Em muốn về nhà, ở trong biệt thự không sướng sao?" Lý Đông gật đầu: "Ở trong biệt thự quả thực vô cùng thoải mái, nhưng không phải ngay từ đầu cô là người đề xuất sao?

Hơn nữa, hiện tại tôi không đơn thuần là đang chạy trốn, tôi đang đạo mộ, biết không?

Hiện tại hai chúng ta là kẻ trộm mộ, biết đâu sẽ có thu hoạch rất tốt, nếu có thu hoạch tốt thì tôi phát tài rồi." Thế là hai người không nói chuyện nữa, Lý Đông đi trước dẫn Y Tân Nguyệt bám sát theo, tay nắm lấy áo Lý Đông.

Không lâu sau đã đến nơi mà lúc nãy Lý Đông cảm nhận được sát khí mạnh mẽ.

Ở nơi này cũng có mấy trụ đèn, trên trụ đèn tỏa ra ánh sáng xanh nhạt.

Phía trước có một khoảng không rất lớn, tạo thành một quảng trường nhỏ.

Chương 903

Trên quảng trường nhỏ đó có 16 cây cột đá khổng lồ, dường như do con người xây dựng nên, tốn không ít công sức, vì 16 cây cột đá khổng lồ đó trông rất phức tạp, ước chừng không thể xây dựng xong trong một sớm một chiều.

Nhưng hiện tại cảnh tượng ở khoảng trống này lại vô cùng kỳ lạ, đó giản trực là một màu xanh lục, nhìn qua có vẻ đầy sức sống.

Nhưng thứ màu xanh lục đó toàn bộ đều là lũ côn trùng dày đặc, khiến người ta có cảm giác da đầu tê dại.

Những con nhện nhỏ này khi bò thậm chí có thể phát ra một trận tiếng "sạt sạt sạt".

Đồng thời Lý Đông nghe thấy một loại âm thanh khác, đó là tiếng vỡ vỏ không ngừng, giống như lũ nhện nhỏ đang liên tục được sinh ra.

Hiện tại lũ nhện này sau khi ngửi thấy mùi vị của Lý Đông, dường như lùi lại phía sau nhanh chóng như sóng triều, nhưng đám này hiện tại không giống như lúc trước chạy mất hút hoàn toàn, mà dường như tập trung về một hướng nào đó, ở nơi đó ngày càng nhiều.

Ở khu vực trung tâm, Lý Đông nhìn thấy một con nhện khổng lồ.

Nhưng màu sắc của con nhện khổng lồ đó lại không phải màu xanh lục, màu của gã này giống với màu đá xung quanh là màu xanh xám, nếu không nhìn kỹ thì cứ ngỡ gã này là một bức tượng.

Nhưng hiện tại bụng của gã này liên tục thải ra những cái trứng màu vàng, sau khi rơi xuống đất, không mất bao lâu những cái trứng vàng đó sẽ có nhện nhỏ màu xanh lục phá kén chui ra.

Lý Đông cảm thấy da đầu tê dại, hèn chi lũ nhện nhỏ đó vô cùng vô tận, nhìn cái bộ dạng này nếu vừa rồi ở bên ngoài mà trực tiếp dùng lửa đốt mãi thì e rằng lũ nhện nhỏ này thực sự vô cùng vô tận, đốt bao lâu cũng không hết.

Bởi vì tốc độ sinh sản của nhện nhỏ còn nhanh hơn tốc độ đốt.

Y Tân Nguyệt cũng trợn mắt há mồm, nhíu mày nói: "Giản trực là không ngừng sao chép mà, nhưng không khoa học nha, tuyệt đối không khoa học.

Nếu xét từ khía cạnh khoa học, bất kể sinh vật gì về bản chất cũng đều là vật chất và năng lượng mà thôi, từ một cá thể tạo ra một cá thể khác thực tế là phân tách một phần vật chất và năng lượng ra, cứ như vậy nếu con nhện lớn đó không bổ sung năng lượng và vật chất thì tổng có một ngày sẽ tiêu hao hết.

Nhưng hiện tại dường như con nhện lớn này căn bản không phù hợp với quy luật khoa học như vậy, tóm lại là có thể không ngừng đẻ trứng, rồi không ngừng hình thành nhện nhỏ, giản trực là quá đẻ giỏi." Nhưng hiện tại con nhện lớn đó nhìn Lý Đông, sau khi mấy người xuất hiện gã cũng không có ý định sợ hãi gì, trái lại con nhện lớn đó dường như có địch ý với Lý Đông, bộ dạng đó giống như chuẩn bị giết chết Lý Đông vậy.

Lý Đông cầm đao trong tay, nếu thực sự xảy ra chiến đấu anh cũng không sợ, nhưng con nhện lớn này cũng không phải là một đối thủ dễ đối phó.

Vì con nhện lớn này nhìn qua giống như một quả cầu, đường kính quả cầu đạt đến năm sáu mét, tuyệt đối là một vật khổng lồ, lớn hơn cả voi, là một con quái vật khổng lồ.

Có thể tưởng tượng, bất kỳ ai khi đối mặt với một con quái vật khổng lồ cao đến 5 mét như vậy, trong lòng cũng sẽ thấy sợ hãi.

Quan trọng nhất là cũng không biết con quái vật khổng lồ cao 5 mét này lực phòng ngự rốt cuộc là bao nhiêu?

Cũng không biết vỏ của gã rốt cuộc cứng đến mức nào.

Quan trọng nhất là hiện tại lũ nhện nhỏ xung quanh đang không ngừng tăng lên, tuy lũ nhện nhỏ này trông có vẻ vì ngửi thấy mùi của anh nên rất sợ hãi, liên tục tập trung xung quanh con nhện lớn đó, nhưng cứ thế này mãi đến một mức độ nhất định, tổng sẽ xuất hiện vấn đề mới.

Lý Đông khẽ cau mày nói: "Hiện tại không thể đợi thêm được nữa, phải tìm cách tiêu diệt hết đám này thôi." Đối mặt với con Nhện Chúa khổng lồ này, Lý Đông hiện tại dường như thực sự không có quá nhiều cách.

Bất kể là thuốc nổ hay đạn dược, sát thương đối với con Nhện Chúa này đều khá hạn chế.

Ngược lại, thanh đao trong tay đối với khả năng tấn công Nhện Chúa lại có phần mạnh hơn một chút.

Vì thế, anh vừa bảo vệ Y Tân Nguyệt, vừa vung đao chém loạn về phía con Nhện Chúa.

Phía dưới thân hình khổng lồ của nó có mấy cái chân, Lý Đông hiện tại chỉ có thể nhắm vào đó mà đánh.

May mắn là phương thức tấn công này có hiệu quả.

Con Nhện Chúa dường như cảm nhận được nguy hiểm, dưới sự tấn công của Lý Đông, nó bắt đầu không ngừng lùi lại.

Lý Đông đã tạo ra được một số vết thương trên chân của gã quái vật này.

Tất nhiên, những vết thương đó có gây ra sát thương thực chất

hay không thì chưa biết, nhưng nhìn phản ứng của nó hiện tại thì chắc chắn là có tác động nhất định.

Mắt Lý Đông sáng lên khi thấy đòn tấn công hiệu quả.

Đã như vậy, anh tự nhiên sẽ không buông tha cho nó.

Bởi vì nếu thả cho con Nhện Chúa này đi, chẳng khác nào sẽ lại bị biển nhện nhấn chìm một lần nữa.

Đúng thế, lũ nhện kia tuy sợ một số vật chất, nhưng chỉ là trong thời gian ngắn, đôi khi chúng vẫn sẽ bao vây lấy họ.

Trên thế giới này, bất kể sinh vật nhỏ bé đến đâu, chỉ cần số lượng đạt đến mức độ nhất định thì chắc chắn sẽ có sức tấn công vô cùng khủng khiếp.

Đáng tiếc là địa hình nơi này rất hẹp, Nhện Chúa dường như cũng không còn đường lui.

Bởi vì trước đó Lý Đông đã phóng một mồi lửa lớn, trực tiếp thiêu rụi toàn bộ mạng nhện.

Hiện tại gã quái vật bị dồn vào một góc tường, chỉ thấy nó đứng yên bất động.

Ngay lúc Lý Đông tưởng chừng sắp thắng lợi, anh đột nhiên phát hiện con Nhện Chúa này lại dùng cách khác.

Quả nhiên một lúc sau, từ miệng nó phun ra một luồng khí màu xanh lục đậm.

Chẳng lẽ là độc khí?

Nếu là độc khí thì anh không đặc biệt sợ hãi.

Bởi vì hiện tại họ đang đeo mặt nạ phòng độc, bên trong cung cấp oxy, tương đương với việc hoàn toàn cách tuyệt với bên ngoài.

Với loại mặt nạ phòng độc này, tự nhiên sẽ không sợ mấy thứ độc khí đó.

Quả nhiên, khi luồng khí đó tiếp cận Lý Đông, đã xảy ra một số phản ứng hóa học kỳ quái.

Chương 904

Lý Đông phát hiện bên ngoài quần áo của mình dường như tỏa ra một làn khói rất lạ.

Đúng thế, luồng khí xanh lục kia dường như đang ăn mòn lớp bề mặt trang phục.

Nhưng sau khi kiểm tra kỹ, Lý Đông thấy bộ đồ Ngũ Hành không hề bị tổn thương thực chất.

Có lẽ luồng khí đó chỉ đang làm công cốc, hoặc nó còn mục đích khác.

Lý Đông không quá để ý, anh ý thức được muốn giành chiến thắng thì phải nhanh chóng tiêu diệt con Nhện Chúa này.

Bởi vì nếu không làm nhanh, nó sẽ sớm tạo ra thêm nhiều nhện con.

Loại nhện con số lượng hàng tỷ tỷ như thế thật sự quá khủng bố, có thể nuốt chửng hoàn toàn hai người, khiến họ kẹt chết ở nơi này.

Ngay cả khi phòng hộ có tốt đến đâu, nhưng bị hàng triệu con nhện vây chặt đến mức không động đậy nổi thì cuối cùng cũng sẽ bị bỏ đói đến chết.

Con Nhện Chúa cũng không ngờ Lý Đông lại có thể phát động tấn công trong tình huống như vậy.

Thân hình nó rất cao, hiện tại Lý Đông chỉ có thể tấn công vào mấy cái chân, nhưng anh cũng chẳng khách khí, lại vung một đao chém tới.

Phản ứng của Nhện Chúa cũng rất nhanh, hai chân trước trực tiếp đỡ lấy thanh đao.

Nhưng Lý Đông sức mạnh vô song, anh dùng lực ép mạnh khiến con nhện khổng lồ phải lùi lại hai bước.

Đôi mắt nhỏ của Nhện Chúa không ngừng xoay chuyển, trông có vẻ rất kinh ngạc.

Lý Đông lại một lần nữa tăng thêm sức mạnh trên tay.

Hai cái chân của Nhện Chúa gãy rắc.

Mất đi hai chân, thân hình nó mất thăng bằng rồi đổ nhào về phía trước.

Thân hình Nhện Chúa đổ xuống trước mặt Lý Đông chẳng khác nào một bia thịt sống.

Cho dù dùng lửa hay thuốc nổ cũng không gây ra bao nhiêu thương hại, nhưng trước thanh đao của Lý Đông, nó vẫn phải chịu sát thương thực chất.

Trận chiến đánh tới hiện tại, cán cân thắng lợi cơ bản đã nghiêng về phía Lý Đông.

Việc giành chiến thắng chỉ còn là vấn đề thời gian.

Y Tân Nguyệt cảm thấy da đầu tê dại, không ngờ kết quả lại như thế này.

Đạo mộ thật sự quá nguy hiểm.

Trước đây cô chỉ nhận được rất nhiều món quà Lý Đông mang về, hoàn toàn không biết rằng những món quà đó lại được lấy từ những nơi nguy hiểm như thế.

Vì vậy, Y Tân Nguyệt đột nhiên cảm thấy cảm động hơn.

Xem ra làm kẻ trộm mộ thật sự chẳng dễ dàng gì.

Cô cũng cảm thấy Lý Đông thực sự quá bản lĩnh, có một người

đàn ông lợi hại như vậy bên cạnh cũng là một loại hạnh phúc.

Ở phía bên kia, sau khi Lý Đông gây ra sát thương thực chất, con nhện đó không còn cách nào phát tán độc khí nữa.

Luồng độc khí mới không còn phun ra từ miệng Nhện Chúa, nhưng trong không khí hiện tại vẫn còn vương vãi một ít.

Lý Đông cũng chẳng quản nhiều nữa, mặc kệ độc khí có gây hại hay không, thanh đao trong tay anh không ngừng hạ xuống thân hình Nhện Chúa.

Thân hình nó giờ đây đã đầy rẫy lỗ thủng, khắp người toàn là dịch xanh biếc.

Chẳng lẽ đó là máu của Nhện Chúa?

Anh không quan tâm, dù là sinh vật gì, chỉ cần cơ thể bị tổn thương thì chắc chắn sẽ yếu đi, không thể nào bị thương mà lại mạnh lên được.

Y Tân Nguyệt đứng bên cạnh không ngừng vỗ tay cổ vũ cho Lý Đông: "Anh giỏi quá, mau cố lên, sắp thắng rồi, tiêu diệt cái thứ đáng ghét này là chúng ta thắng!" Nhưng Lý Đông lắc đầu, có chút không hài lòng nói với Y Tân Nguyệt: "Tôi nghĩ em đừng nên vui mừng quá sớm, trận chiến của chúng ta chỉ mới bắt đầu thôi." Trận chiến chỉ mới bắt đầu?

Y Tân Nguyệt có chút không hiểu nổi.

Lý Đông nghiêm túc nói: "Con nhện này rất phiền phức, tuy bề ngoài trông nó có vẻ bị thương nặng, nhưng nó có thể sẽ xảy ra biến hóa.

Phải nói rằng đây tuyệt đối không phải sinh vật bình thường, nó chắc chắn đã qua một loại cải tạo nào đó." Lý Đông đã trải qua nhiều chuyện, anh biết rõ trên thế giới này có những kẻ có thể cải tạo đủ

loại sinh vật.

Thậm chí ngay cả người đã chết, sinh vật đã chết cũng có thể bị cải tạo.

Con nhện này cho anh cảm giác như vậy, loại nhện cải tạo này sau khi trọng thương có xảy ra biến hóa gì khác hay không thì thật sự không ai biết.

Quả nhiên, lời Lý Đông vừa dứt, vết thương trên người Nhện Chúa đã khép lại.

Tuy trên người vẫn dính đầy dịch xanh lục, nhưng sau khi vết thương lành, nó dường như lại tràn đầy tinh thần.

Quan trọng nhất là phía sau nó lại xuất hiện thêm rất nhiều nhện con.

Những con nhện này sức chiến đấu không mạnh, nhưng lại khiến người ta phiền não vì số lượng quá nhiều, lượng đổi dẫn đến chất đổi.

Trận chiến dường như lại quay về lúc ban đầu, khiến người ta cảm giác như rơi vào một vòng luân hồi.

Nhưng thực tế Lý Đông biết trận chiến này hoàn toàn khác trước.

Chương 905

Quả nhiên, Nhện Chúa lúc này lại há miệng rộng, phun ra một luồng độc khí.

Sau khi vết thương lành, độc khí phun ra càng đậm đặc hơn, tràn ngập cả không gian.

Nếu không phải vì trang bị của họ quá xa xỉ, hai người tuyệt đối không có khả năng sống sót ở đây.

Không có cách nào khác, sinh mạng con người vốn quá mong manh, chỉ cần bất cẩn một chút là đối mặt tử thần, là bệnh tật, là trọng thương.

Nhưng nhờ có trang bị, họ tạm thời được an toàn.

Hiện tại Lý Đông cũng không còn cách nào khác, chỉ biết dốc sức chém loạn vào con nhện.

Thực tế thì mấy chiêu thức lúc này hoàn toàn không có tác dụng, chỉ có thể lấy cứng đối cứng.

Cùng lúc đó, những cái chân nhện cũng liên tục tấn công lên người Lý Đông, độc vật nồng nặc không ngừng phun ra.

Thứ độc này dường như có tính ăn mòn nhất định, tuy chưa gây hại cho bộ đồ Ngũ Hành nhưng đó chỉ là tạm thời.

Thời gian dài hơn thì chuyện gì sẽ xảy ra?

Lý Đông thật sự không biết.

Vì vậy yêu cầu hiện tại là phải tiêu diệt Nhện Chúa trong thời gian ngắn nhất.

Trong đầu anh hiện giờ chỉ có một ý niệm duy nhất: liên tục tấn

công.

Dưới những đợt tấn công dồn dập, con nhện khổng lồ rốt cuộc không chống đỡ nổi, thân thể nó bắt đầu tỏa ra những tia lửa.

Đúng thế, gã quái vật này trông như sắp nổ tung vậy.

Chẳng lẽ nó định tự phát nổ?

Thực tế suy đoán của Lý Đông hoàn toàn không sai.

Thân thể con nhện khổng lồ giống như một quả bom lớn, nổ tung ngay tức khắc.

Cú nổ tạo ra một lực xung kích cực đại.

Lý Đông và Y Tân Nguyệt cảm thấy cơ thể mình như một mảnh giấy bị thổi bay, xoay vòng trên không trung rồi mới rơi mạnh xuống đất.

Cả hai bị ngã đến mức đầu váng mắt hoa.

May mà phòng ngự của trang bị đủ tốt nên không bị ngã chết, nhưng cảm giác vẫn rất khó chịu, mãi một lúc sau mới hồi phục được.

"Không sao chứ?" Ngay khi vừa tỉnh lại, Lý Đông liền hỏi thăm sự an toàn của Y Tân Nguyệt.

Anh tự thấy mình là một người đàn ông tốt vì lúc nào cũng quan tâm đến an toàn của phụ nữ trước tiên.

Y Tân Nguyệt cảm thấy không mấy dễ chịu, nhưng nghe lời quan tâm của Lý Đông, lòng cô ấm lại, lập tức gật đầu ra hiệu mình không sao.

Sau vụ nổ cuối cùng đó, con nhện khổng lồ hoàn toàn biến thành tro bụi.

Nơi này trở thành một đống hỗn độn, ngoài những mảnh đá vỡ nát thì dường như chẳng còn gì tồn tại.

Những con nhện con hàng tỷ tỷ lúc trước giờ cũng biến mất tăm.

Xem ra con Nhện Chúa đó chắc chắn có lai lịch không tầm thường.

Vì ở nơi này nó căn bản không có gì để ăn, mà không ăn uống gì vẫn có thể liên tục tạo ra nhện con, rõ ràng là vi phạm quy luật bảo toàn năng lượng.

Có lẽ đó chỉ là một loại ảo giác cao cấp.

Đúng thế, trên thế giới này có một loại sinh vật có thể khiến người khác nảy sinh ảo giác.

Nếu ảo giác đủ chân thực thì có thể đạt đến mức độ lấy giả tráo thật.

Con Nhện Chúa đó thực tế đã không ngừng gây ảnh hưởng đến tinh thần của họ, khiến họ cảm thấy xung quanh có vô số nhện con.

Chỉ có như vậy mới giải thích được tại sao lũ nhện lại vô tận đến thế, và tại sao sau khi Nhện Chúa chết, chúng lại biến mất sạch sẽ.

Khi lũ nhện biến mất hoàn toàn, Lý Đông và Y Tân Nguyệt mới thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra cửa ải này đã qua.

Hai người không vội cử động, nghỉ ngơi tại chỗ một hồi lâu mới dần hồi phục.

Thực tế trận chiến vừa rồi không tiêu tốn quá nhiều thể lực hay thời gian của Lý Đông, nhưng nó lại tiêu hao tinh thần vô cùng kinh khủng.

Trong trạng thái căng thẳng cao độ đó, tinh thần suy kiệt khiến anh

cảm thấy mệt mỏi.

May mắn là trong cơ thể anh có ba viên nội đan, chúng giúp anh nhanh chóng hồi phục tinh thần.

Nhờ tác dụng của chúng, anh thậm chí không cần ngủ, chỉ cần ngồi nghỉ là có thể tỉnh táo trở lại.

Y Tân Nguyệt tò mò hỏi Lý Đông: "Chẳng lẽ những nơi anh đi đều nguy hiểm như thế này sao?

Nếu vậy thì nghề trộm mộ này thật chẳng dễ dàng chút nào, quá phiền phức, có khi mất mạng lúc nào không hay.

Chương 906

Nếu có thể, sau này chúng ta đừng làm những việc nguy hiểm này nữa được không?

Chúng ta cứ sống một cuộc đời bình thường không tốt sao?" Dù sao đi nữa, Y Tân Nguyệt vẫn là một phụ nữ.

Mong ước lớn nhất của một người phụ nữ thường là có một cuộc sống ổn định, đó mới là hạnh phúc lớn nhất.

Nhưng Lý Đông lắc đầu nói: "Thứ nhất, một số nơi tôi đi quả thực rất nguy hiểm, nhưng không phải chỗ nào cũng vậy, nên em không cần quá lo lắng.

Thứ hai, tôi cũng muốn sống yên ổn, không tham gia vào những chuyện nguy hiểm này.

Nhưng em không biết rằng tôi có một kẻ thù vô cùng lợi hại sao?

Nếu tôi không không ngừng tìm kiếm chân tướng, đợi đến khi kẻ đó trở nên cực kỳ mạnh mẽ, tôi sẽ không làm gì được hắn." Thực tế Lý Đông vẫn chưa biết Thiết Diện Sinh thực sự đang ở đâu.

Kẻ đó dù sao cũng là một lão già thâm độc, đã tính toán suốt mấy nghìn năm, muốn bắt được hắn không hề dễ dàng.

Lý Đông nói tiếp: "Thực ra tôi đã đi rất nhiều nơi, nhưng tình huống như cổ mộ này là lần đầu tôi gặp.

Trong này lại có nhiều quái vật và cơ quan đến vậy.

Xem ra lần này hai chúng ta thực sự gặp khó khăn rồi." Y Tân Nguyệt đột nhiên bật cười: "Trông anh có vẻ hơi nản lòng nhỉ?

Thực ra lúc đầu em cũng thấy rất nản, nghĩ rằng hai chúng ta chắc

chắn sẽ chết ở đây vì không có khả năng thoát ra được.

Nhưng giờ em lại thấy chúng ta rất cừ, trải qua bao nhiêu khó khăn mà vẫn sống sót.

Anh từng nói đây là ngôi mộ nguy hiểm nhất anh từng thấy.

Nhưng anh không biết sao, lúc trước anh đi cùng bạn bè, huynh đệ, bản lĩnh của họ lớn hơn em nhiều, kết quả những nơi đó lại không phải nguy hiểm nhất.

Hiện tại bên cạnh anh chỉ có mình em, nên một mình em có thể sánh bằng tất cả huynh đệ của anh, đúng không?" Lời của Y Tân Nguyệt nghe thật hài hước.

Nhưng trước biểu hiện tự luyến này của cô, Lý Đông cũng không nói gì, thực tế quả đúng là vậy.

Anh cũng không ngờ trong hoàn cảnh này mình lại bộc phát tiềm năng lớn đến thế.

Chẳng lẽ thực sự vì có phụ nữ bên cạnh nên mọi tài năng mới được phát huy đến cực điểm?

Hai người nghỉ ngơi khoảng nửa tiếng rồi chuẩn bị tiếp tục lên đường.

Thực tế họ đã hồi phục hoàn toàn từ lâu, chỉ là nán lại trò chuyện một chút thôi.

Nhưng Lý Đông nhanh chóng phát hiện sau trận chiến vừa rồi, địa hình của hành lang dài vô tận phía trước đã thay đổi.

Xung quanh hoàn toàn biến thành một con đường cụt, họ như rơi vào một con hẻm cụt.

Hóa ra con nhện đó cũng là một cơ quan sao?

Lúc đầu là một hành lang vô tận, gặp con nhện đó thì phải chiến

đấu.

Khi nó chết, vụ nổ dữ dội chắc hẳn đã kích hoạt một loại cơ quan nào đó khiến địa hình nơi này thay đổi, khiến cả hai bị kẹt lại.

Lý Đông cười nói: "Xem em vừa rồi tự tin chưa, giờ chúng ta lại bị kẹt rồi, hình như hơi bị mất mặt đấy, em thấy sao?" Y Tân Nguyệt gật đầu: "Đúng thế, nơi này thực sự vượt ngoài sức tưởng tượng của em, giờ phải làm sao đây?

Không ngờ chúng ta lại bị nhốt trong hẻm cụt này." Bị nhốt thì tự nhiên phải tìm cách rời đi.

Có hai phương pháp.

Lý Đông nghĩ cách thứ nhất là đơn giản thô bạo: dùng công cụ đặc biệt đào đường ra.

Thần ngăn sát Thần, Phật ngăn sát Phật, không ai có thể cản bước.

Nhưng làm vậy không biết có kích hoạt thêm cơ quan nào không, nếu có thì sẽ rất nguy hiểm, nên trừ khi vạn bất đắc dĩ anh mới dùng cách này.

Cách thứ hai là tìm cơ quan.

Nếu nơi này vì cơ quan mà biến thành thế này, thì cũng có thể vì cơ quan mà biến thành hình dạng khác.

Tuy là không gian khép kín nhưng diện tích ở đây khá lớn, lại đầy rẫy những thứ lộn xộn, chẳng biết cái nào mới là cơ quan thật sự.

Y Tân Nguyệt cũng có nhận thức tương tự.

Nhưng cơ quan nằm ở đâu?

Đó mới là vấn đề.

Lý Đông nhíu mày: "Hay là thế này, chúng ta chia nhau ra tìm xem

có thấy cơ quan không, hiệu suất sẽ nhanh hơn một chút.” Nhưng Y Tân Nguyệt tuyệt đối không tin vào điều đó, cô lắc đầu: “Dù thế nào chúng ta cũng không được tách ra.

Tách ra sẽ rất nguy hiểm.

Nếu chẳng may chạm phải cơ quan nào đó, chúng ta sẽ bị chia cắt ở những nơi khác nhau.

Anh thì chắc không sao, nhưng em sẽ gặp nguy hiểm.” Lý Đông không ngờ Y Tân Nguyệt lại lo xa như vậy, đành phải đồng ý với cô.

Hai người cùng nhau tìm kiếm khắp nơi.

Thực tế cả Lý Đông và Y Tân Nguyệt đều không có kiến thức chuyên môn về đạo mộ.

Chương 907

Trước đây Lý Đông chủ yếu dựa vào thuộc hạ cung cấp kiến thức chuyên môn để giải quyết khó khăn, hoặc dùng thực lực mạnh mẽ để đè bẹp mọi thứ.

Nhưng không phải lúc nào dùng sức mạnh cũng hiệu quả.

Ví dụ như lúc này, sự thiếu hụt kiến thức bắt đầu lộ rõ.

Nhưng anh cũng không dễ dàng bỏ cuộc.

Không gian này không quá lớn, tìm kiếm kỹ lưỡng cũng không quá khó.

Lý Đông chọn một điểm rồi bắt đầu tìm kiếm kiểu thảm thức.

Hai người không nói chuyện nữa, chỉ khẽ gõ lên mặt đất và tường.

Tiếng gõ là để tìm cơ quan.

Nếu có cơ quan hoặc ngăn bí mật, cấu tạo tường sẽ khác bình thường.

Tiếng gõ sẽ thanh thúy hơn, còn chỗ không có cơ quan thì tiếng sẽ trầm đục.

Đây là kiến thức cơ bản mà bất kỳ ai cũng biết, một kẻ trộm mộ kỳ cựu như Lý Đông càng rõ hơn.

Tiếng "đông đông đông" liên tục vang vọng trong ngôi mộ trống trải.

Gõ một hồi lâu vẫn không thấy chỗ nào đặc biệt, nhưng Lý Đông không vội, chậm rãi tiến bước.

Hiện tại anh không gấp vì nhu yếu phẩm rất đầy đủ, không lo thiếu cái ăn.

Chỉ cần đủ nhu yếu phẩm thì sống sót ở đây cũng khá dễ.

Đương nhiên còn một loại khó khăn khác, đó là sự tuyệt vọng về tinh thần.

Thứ con người sợ nhất đôi khi không phải nhục hình, mà là bị nhốt trong phòng tối.

Nghe nói dù là kẻ cứng miệng đến đâu, nếu bị nhốt trong phòng tối tăm không tiếng động thì cuối cùng cũng sẽ phải khai ra mọi thứ, vì sự cô độc mới là đáng sợ nhất.

Vài phút sau, Lý Đông gõ lên một tấm gạch lát nền, đột nhiên phát hiện tiếng vang trở nên thanh thúy.

Phía dưới chỗ này dường như có một khoảng trống.

Y Tân Nguyệt nghe thấy tiếng động, mắt sáng lên, dù không có kiến thức chuyên môn cô cũng biết là đã tìm thấy cơ quan.

Không hẳn là may mắn, mà là kết quả của việc tìm kiếm kỹ lưỡng.

Hai người lập tức chuẩn bị mở cơ quan.

Thấy Y Tân Nguyệt đứng bên cạnh, Lý Đông cảm thấy lo lắng nên bảo cô lùi lại một chút.

Vì tuy nhìn bề ngoài có vẻ là cơ quan, nhưng ngộ nhỡ là cạm bẫy thì rất nguy hiểm.

Lý Đông có thói quen để đồng đội ở nơi an toàn, còn mình thì đối mặt với nguy hiểm.

Thói quen này giúp anh bảo vệ đồng đội tối đa, thực tế từ trước tới nay bạn bè của anh ít khi gặp sự cố lớn cũng là nhờ sự bảo vệ này.

Y Tân Nguyệt ngoan ngoãn lùi lại vài bước, nhưng cũng không lùi quá xa vì cô rất lo cho Lý Đông.

Lúc này Lý Đông mới dùng lực ấn xuống chỗ gạch rỗng đó.

Chỗ đó bị ấn xuống, quả nhiên xuất hiện vài vết nứt rồi từ từ lún xuống.

Sau đó, Lý Đông nghe thấy một hồi âm thanh "oanh long long" phát ra từ trong tường.

Đó là tiếng cơ quan chuyển động.

Trong lăng mộ như thế này, đủ loại cơ quan là chuyện bình thường nên anh cũng không quá để ý.

Anh đã chuẩn bị sẵn sàng, vạn nhất có cạm bẫy thì ít nhất cũng bảo đảm được an toàn trong thời gian ngắn.

Còn nếu gặp loại cơ quan không thể phòng ngự nổi thì cũng đành chịu, đôi khi con người phải tận nhân sự, thính thiên mệnh thôi.

May mà sau những tiếng động đó, dường như không có chuyện gì đặc biệt nguy hiểm xảy ra.

Lúc đầu là tiếng oanh long long quái dị, sau đó là tiếng ma sát giữa các bánh răng.

Sau tiếng ma sát đó, Lý Đông thấy một bức tường từ từ nâng lên, giống như cửa cuốn trong các cửa hàng vậy.

Vì bức tường làm bằng gạch đá nên không dễ nâng lên như thế, chắc chắn có nguyên nhân mấu chốt nào đó.

Bức tường này tồn tại đã quá lâu đời nên có chút kỳ quái.

Bức tường nâng lên cao khoảng hai ba mét, đủ để người qua lại.

Nhưng phía sau bức tường lại là một khoảng đen ngòm, không nhìn rõ thứ gì.

Lý Đông đang định tiến vào thì đột nhiên phát hiện những tia sáng

màu xanh u ám hiện lên như ma trơi.

Loại ánh sáng xanh u ám này luôn gợi lên những liên tưởng đặc biệt vì nó giống màu lửa ma.

Chương 908

Tuy khoa học chứng minh lửa ma chỉ là lân tinh trong xác chết bốc cháy, nhưng con người vẫn thường nghĩ theo hướng tâm linh.

Con người vốn có thói quen giải thích những hiện tượng tự nhiên không hiểu được bằng các yếu tố siêu nhiên, ngay cả khi sau đó khoa học đã chứng minh được sự thật.

Lý Đông cầm đèn pin soi vào trong, thấy không có gì đặc biệt nên chuẩn bị bước vào.

Thực tế dù bên trong có nguy hiểm hay không thì anh vẫn phải vào, vì đây là lối đi duy nhất tìm thấy.

Nếu không vào thì chỉ có thể bị kẹt lại hoặc dùng công cụ phá đường, mà phá đường thì không phải lựa chọn tốt, dễ gặp sự cố lớn.

Nhận được ký hiệu của Lý Đông, Y Tân Nguyệt cũng đi theo vào trong.

Phía sau bức tường rất u ám.

Ngay cả khi bật đèn pin, vẫn có cảm giác ngột ngạt, tầm nhìn rất thấp.

Bóng tối nơi này dường như có trọng lượng, ép xuống cả ánh sáng đèn pin.

Y Tân Nguyệt nắm chặt tay Lý Đông không buông, sợ anh sẽ biến mất.

Lý Đông khẽ vỗ tay cô an ủi.

Quan sát kỹ, anh thấy nơi này dường như là một lối đi.

Điều đặc biệt là không phải chỗ nào cũng đen, mà chỉ có hai bên

tường là màu đen.

Loại màu này được tạo từ một loại vật liệu đặc biệt có khả năng hấp thụ ánh sáng, không hề phản quang, nên mới tạo cảm giác đen thuần khiết như vậy.

May mà nhờ ánh đèn pin vẫn có thể nhìn thấy mặt đất để tiến bước.

Đi thêm một lúc, vật liệu trên mặt đất trở nên bình thường hơn.

Giờ đây mặt đất lát bằng gạch xanh, trên đó có những bức điêu khắc hình thù kỳ quái.

Phong cách này hoàn toàn khác với vùng Thăng Long.

Ở Thăng Long, hai bên lối đi thường đặt các lò đồng, tượng thần thú, hoặc đèn trường minh được chế tác rất tinh xảo, tạo cảm giác như vào nhà quyền quý.

Lăng mộ vốn được coi là một cung điện khác ở thế giới bên kia, nên vào trong thường như vào hoàng cung xa hoa, đặc biệt là mộ của hoàng đế hay vương gia.

Ngay cả phú hào cũng xây mộ theo kiểu nhà ở của họ.

Nhưng trong đường hầm tối om này, hai bên lại là những vật trang trí mang phong cách Tây Vực.

Đi tiếp một đoạn, vật liệu tường lại thay đổi, không còn dùng gạch xanh mà dùng đá.

Mỗi khối đá được gắn kết bằng một loại vật liệu đặc biệt, trông như một khối thống nhất.

Thực tế đá không bền bằng gạch xanh, dùng đá cho cảm giác hơi thừa thãi.

Lý Đông thầm chê bai trong lòng, nhưng cũng chẳng thể làm gì

được ý đồ của người xưa.

Tuy nhiên, anh nhanh chóng nhận ra sự việc không đơn giản như mình tưởng.

Càng đi tới, địa thế càng thấp dần, dường như đang dẫn xuống tâm trái đất.

Lý Đông chợt nhớ tới 18 tầng địa ngục giả tạo lúc trước.

Nơi đó mang lại cảm giác rất quái dị, càng đi xuống tâm trái đất thì lại có một con đường dẫn ngược lên mặt đất.

Nơi họ đang đi hiện giờ khiến anh cảm giác như đang tiến vào 18 tầng địa ngục thực sự.

Cũng có thể vì địa thế thấp thì hơi nước phía dưới càng nặng, có lẽ dùng đá là để chống ẩm chăng?

Anh cũng chỉ đoán mò như vậy.

Đang đi, anh phát hiện đường hầm không còn thẳng nữa mà bắt đầu quanh co.

Điều này có nghĩa là lối đi này có dụng ý đặc biệt, hoặc phải nương theo địa hình mới phải rẽ như vậy.

Y Tân Nguyệt nắm tay Lý Đông, đột nhiên khẽ run rẩy.

Lý Đông quay đầu lạ lùng hỏi: "Có chuyện gì vậy?

Em thấy lạnh sao?" Thực tế trong không gian dưới đất không quá lạnh, tuy không có ánh mặt trời nhưng đi lâu như vậy đáng lẽ phải thích nghi rồi chứ.

Y Tân Nguyệt lắc đầu: "Em không thấy lạnh, em thấy hình như có nguy hiểm.

Phía trước có thứ gì đó rất đáng sợ, chỉ là em không biết đó là cái

gì thôi.” Lý Đông vỗ nhẹ tay cô: “Đừng lo lắng, có tôi ở đây, tôi sẽ mãi mãi bảo vệ em.” Nghe vậy, Y Tân Nguyệt lườm anh một cái: “Anh chỉ khéo miệng, lời anh nói thật hay không em cũng chẳng biết được.” Lý Đông tỏ vẻ bị tổn thương: “Em không tin tôi sao?” Nhưng anh cũng đã rút vũ khí ra, chuẩn bị sẵn sàng.

Lần này anh không dùng đao mà dùng Ô Kim Cương.

Chiếc ô này sau khi được hệ thống nâng cấp nhiều lần đã trở thành vũ khí đỉnh cao, công thủ toàn diện.

Con người thường sợ những thứ chưa biết vì chúng mang lại vô hạn khả năng, nhưng đồng thời cũng rất tò mò.

Vì vậy hai người chọn tiếp tục tiến lên.

Chương 909

Đi thêm một lúc, họ vào một lối đi khác.

Trong này có tiếng nước nhỏ giọt.

Tiếng bước chân của họ vang lên "tháp tháp tháp" trong đường hầm, nghe rất bất an, giống như đang phát tín hiệu cho sinh vật nào đó.

Nếu không thì không thể giải thích được tại sao tiếng bước chân lại vang lớn đến vậy, âm thanh có thể truyền đi rất xa trong đường hầm trống trải này.

Một đường hầm nghìn năm không có người vào.

Lý Đông càng thêm cẩn thận, anh biết nếu xảy ra sơ suất nhỏ, hai người sẽ lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Dù trang bị có tốt cũng chưa chắc chống đỡ nổi.

Lý Đông vẫn đi tiên phong để phòng mọi tình huống đột phát.

Sau đó anh thấy thêm vài bức tượng điêu khắc.

Phong cách của chúng rất lạ, ít nhất là Lý Đông chưa từng thấy bao giờ.

Không có kiến thức về chúng nên anh cũng chẳng buồn nghiên cứu kỹ.

Nhưng dần dần, có những bức tượng khiến anh không thể không chú ý.

Hình dáng của chúng trông rất đáng sợ, chuyên dùng để hù dọa người khác.

Tượng có tóc tai bù xù, tai nhọn hoắt, mắt tam giác xếch và khuôn

miệng rộng hoác.

Trông chúng giống như tiểu quỷ dưới địa ngục, dường như là thị tùng của một nhân vật lớn nào đó.

Lý Đông khẽ nhíu mày, nếu đám tiểu quỷ này đã đáng sợ như vậy thì vị đại nhân kia chắc chắn là một con quái vật còn khủng khiếp hơn.

Nhưng đó là quái vật gì?

Lý Đông chưa hiểu, nhưng Y Tân Nguyệt đột nhiên nhận ra: "Những bức tượng này đang thờ phụng... chẳng lẽ là Tử thần trong truyền thuyết sao?" Tử thần?

Lý Đông nghe cái tên này thấy hơi lạ.

Thực tế ở Thăng Long không có danh xưng Tử thần, nó được truyền tới từ nơi khác.

Tại sao ở đây lại có Tử thần?

Lý Đông cười nói: "Tôi cũng không biết Tử thần là ai, tóm lại chúng ta phải đi qua đây vì cả hai nhất định phải sống sót trở ra.

Chỉ cần chúng ta sống, gặp quái vật gì tôi cũng không sợ, cứ đánh tới là được.

Yên tâm, tôi sẽ luôn bảo vệ em." Lý Đông nói rất kiên quyết.

Anh chuẩn bị kỹ lưỡng hơn, ngoài Ô Kim Cương còn lấy thêm một số trang bị treo lên người cho tiện sử dụng.

Đó chủ yếu là các vũ khí ném tầm xa, tương đương với lựu đạn và kíp nổ.

Những thứ này ở bên ngoài không mua được, chỉ là thuốc nổ anh tự chế tác lại thôi.

Đi tiếp một đoạn, họ lại thấy những thạch tượng khác.

Chúng khác với tượng lúc trước, cao khoảng 1m2.

Tỷ lệ của chúng trông rất giống người thật, như những người lùn trong truyền thuyết.

Nhưng đám người lùn này toát ra vẻ tà ác.

Cái nhìn đầu tiên của Lý Đông về chúng là sự tà ác.

Chúng trông như những búp bê đầu to, cái đầu rất lớn so với cơ thể, thậm chí to hơn đầu người bình thường.

Nhưng thân hình lại nhỏ thó như trẻ con, tạo nên dáng vẻ người lùn.

Răng của chúng không giống người mà giống răng thú lộ ra ngoài.

Quan trọng nhất là chúng chỉ có một mắt nằm giữa trán.

Trông chúng không giống người Trái Đất mà giống người ngoài hành tinh hơn.

Lý Đông chợt nghĩ đến người ngoài hành tinh.

Có truyền thuyết nói con người Trái Đất có nguồn gốc từ ngoài hành tinh, thậm chí người ta còn tìm thấy tượng người ngoài hành tinh trong các di chỉ cổ đại.

Tất nhiên chưa ai kiểm chứng được thật giả, đôi khi chỉ là tin đồn nhảm nhí.

Nhưng hiện tại Lý Đông đang tận mắt thấy một bức tượng như vậy ở nơi này.

Chỉ có nguồn gốc ngoài hành tinh mới giải thích được hình dạng quái dị của chúng.

Quan trọng nhất là khi nhìn bức tượng, Lý Đông bỗng thấy con

mắt duy nhất của nó đang nhìn chằm chằm vào mình và cười lạnh.

Chương 910

Sau đó dường như thấy vẻ mặt của Lý Đông, nó có vẻ hơi sợ hãi rồi lùi lại một chút.

Lý Đông thấy lạ, tượng đá sao có thể lùi lại?

Nhìn kỹ lại thì thấy dường như chỉ là mắt mình bị lừa hoặc do ảo giác.

Ngay lập tức anh cảnh giác cao độ.

Viên quang thuật anh đã gặp quá nhiều rồi, loại chiêu trò này gây đe dọa rất lớn cho anh.

Viên quang thuật rất phiền phức, tùy vào năng lực người sử dụng mà hiệu quả khác nhau.

Để phá giải nó, tinh thần phải cực kỳ tập trung, không để ngoại giới làm nhiễu.

Lúc này Y Tân Nguyệt nắm lấy cánh tay Lý Đông: "Anh có cảm thấy không?

Em thấy có gì đó không đúng, hình như có ai đó đang nhìn chằm chằm vào em.

Có quái vật đang giám sát chúng ta, mọi hành động của chúng ta đều bị phát hiện rồi.

Liệu chúng có đang mai phục phía trước không?" Y Tân Nguyệt nói rất nghiêm túc.

Có người nói phụ nữ có giác quan thứ sáu rất nhạy, có khả năng dự báo.

Lý Đông gật đầu: "Cảm giác của em không sai đâu, hành động của

chúng ta từ đầu đã nằm trong sự giám sát của kẻ khác rồi, và hiện tại tôi chưa có cách nào thoát khỏi tình cảnh này." Đúng vậy, Lý Đông đã sớm biết chuyện này giống như một kịch bản đã được viết sẵn, họ chỉ đang diễn theo từng bước thôi.

Muốn thay đổi vận mệnh không phải chuyện dễ, cứ đi theo kịch bản xem sao, có sự cố gì thì tính tiếp.

Đang thảo luận, Lý Đông đột nhiên lùi lại một bước, đồng thời dùng Ô Kim Cương đập mạnh lên bức tượng đá đó.

Đây gần như là phản xạ có điều kiện.

Lý Đông giờ đã dày dạn kinh nghiệm, có trực giác đáng kinh ngạc, hễ cảm thấy nguy hiểm là cơ thể tự động phản ứng tấn công.

Điều này nghe có vẻ khó tin nhưng thực sự tồn tại, nó giúp anh hóa giải nhiều nguy hiểm mà đôi khi não bộ chưa kịp xử lý.

Phản ứng của anh nhanh như vậy là vì cảm nhận được một luồng sức mạnh đặc biệt từ bức tượng.

Bức tượng một mắt đó trông như một quái vật sống, ban đầu đứng im lìm nhưng thực chất lại là vật sống.

Y Tân Nguyệt lạ lùng hỏi: "Có chuyện gì thế?

Anh lại phát hiện ra gì à?" Lý Đông gật đầu: "Bức tượng này rất quái lạ.

Em không thấy sao?

Sức của tôi lớn như vậy, đập xuống một cái mà không vỡ, chắc chắn vật liệu của nó không tầm thường, đã được cải tạo đặc biệt.

Hơn nữa lúc nãy tôi cảm thấy con mắt đó đang nhìn mình, giờ thì tôi biết đó không phải ảo giác.

Nó thực sự là một con quái vật sống.

Tôi sẽ đối phó với nó, em lùi lại một chút kẻo gặp sự cố." Quả nhiên, Y Tân Nguyệt vừa lùi lại vài bước, bức tượng lập tức phun ra một luồng hàn khí cực kỳ lạnh lẽo.

Luồng hàn khí này khiến người ta lạnh thấu xương, xung quanh lập tức xuất hiện những hạt sương đọng lại.

Thật quái dị, đây là quái vật gì vậy?

Thứ khác bị đập như thế chắc phải nổ tung hoặc phát nhiệt mới đúng, sao con này lại phát lạnh?

Chẳng lẽ là quái vật phun băng?

Hoặc trong bụng nó có hóa chất đặc biệt làm lạnh môi trường cực nhanh.

Thực tế các nhà khoa học cũng từng giả thiết về điều này.

Đa số bom nổ xong sẽ phát hỏa, nhưng cũng có người nghĩ đến loại bom nổ xong làm mọi thứ đóng băng.

Nghe có vẻ hài hước nhưng thực sự có người thiết kế như vậy, chỉ là chưa ai thấy tận mắt.

Lý Đông không ngờ mình lại được tận mắt chứng kiến ở đây.

Bức tượng phun băng chắc chắn không phải bình thường, trong bụng nó hẳn chứa vật chất đặc biệt.

Một lúc sau, hàn khí trong phòng ngày càng nhiều, sương trên trần nhà đọng lại thành giọt rồi rơi xuống như mưa.

Không gian này vốn đã ẩm ướt, khi không khí lạnh đột ngột, hơi nước ngưng tụ thành mưa rơi xuống trong không gian hẹp này là một hiện tượng vô cùng khó tin.

Sau khi hiện tượng này xảy ra, Lý Đông cảm nhận được gió thổi ở hai bên hành lang, đó là nguyên lý lưu thông không khí.

Khi không khí ở đây đột ngột lạnh đi, thể tích co lại, không khí xung quanh sẽ tràn vào.

Đây dường như là một cơ quan mấu chốt, chỉ là anh chưa biết nó nằm ở đâu.

Lý Đông không quản nhiều nữa, lấy ra một thùng xăng đổ xuống đất rồi châm lửa đốt.

Dù sao họ cũng có đồ bảo hộ nên không sợ lửa, lửa cháy sẽ giúp sưởi ấm.

Chương 911

Đồ bảo hộ của Lý Đông có tác dụng bảo ôn nhất định, dù nóng hay lạnh quá mức đều bảo vệ được, giúp nhiệt độ bên trong luôn ở mức phù hợp.

Sau khi phóng hỏa, không gian lập tức ấm lên.

Sự ấm áp này đồng thời cũng khắc chế được luồng hàn khí từ bức tượng.

Lý Đông thấy ngọn lửa trên mặt đất bắt đầu biến đổi.

Hai bên như đang tiến hành một cuộc giao phong đặc biệt.

Anh trực tiếp lấy súng phun lửa náp-pan ra xịt thẳng vào bức tượng.

Bức tượng là nguồn lạnh, còn súng phun lửa là nguồn nhiệt có thể đạt tới hàng nghìn độ.

Nóng lạnh đan xen khiến bức tượng xuất hiện những vết nứt.

Hiện tượng nhiệt trương lãnh súc này là bình thường.

Nhưng Lý Đông sớm nhận ra mình dường như vừa giúp quái vật một tay.

Thực tế bức tượng không phải là quái vật, mà nó phong ấn quái vật bên trong.

Phản ứng nóng lạnh đã làm nứt vỏ tượng.

Sau đó anh nghe thấy một giọng nói quái dị: "Khá khen cho một tên nhóc có bản lĩnh.

Bản lĩnh của nhóc khá lắm, đã giúp ta thoát khỏi sự trói buộc của cái chết lạnh lẽo này." Khi bức tượng nứt ra, bên trong quả nhiên xuất

hiện một con quái vật giống hệt bức tượng.

Nó cũng có cái đầu to, giữa trán có một mắt.

Vẻ mặt tà ác, ánh mắt khát máu.

Tuyệt đối là một con quái vật khủng bố, giống như người ngoài hành tinh vậy.

Y Tân Nguyệt nhìn thấy thì kinh ngạc sững sờ, trên thế giới này sao lại có người ngoài hành tinh?

Vũ trụ bao la, với công nghệ loài người hiện tại thì từ Trái Đất đến hành tinh khác mất rất nhiều thời gian, gặp được sinh mệnh khác là chuyện không tưởng.

Nhưng trước mắt cô thực sự là một quái vật giống hệt người ngoài hành tinh trên tivi.

Thân thể nó màu xanh nhạt, có cái lưỡi đỏ tươi liếm qua làn môi đỏ như máu.

Khóe miệng xếch lên quái dị tận mang tai, trông chẳng khác nào một ác quỷ trong truyền thuyết.

Y Tân Nguyệt chết lặng.

Tuy trước đó đã gặp quái vật, nhưng chúng đều là sinh vật trong tự nhiên.

Còn sinh vật này khiến cô hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Lý Đông cầm Ô Kim Cương trong tay, anh không hề sợ hãi.

Nực cười, anh đã trải qua vô số lần sinh tử, dùng đao và ô tiêu diệt không biết bao nhiêu quái vật, ngay cả cương thi cũng giết không ít thì sợ gì cái thứ quái gở này.

Ý niệm duy nhất của anh lúc này là chuẩn bị chiến đấu để tiêu diệt

nó.

Con quái vật thấy Lý Đông dũng cảm như vậy thì càng thêm hứng thú.

Nó nói bằng giọng quái dị: "Không ngờ thằng nhóc này gan to thật.

Có biết ta là ai không?

Ta là Thần Hoắc Loạn.

Nơi này là địa bàn của ta, vào đây rồi thì phải dùng sinh mạng của các ngươi làm tế phẩm cho ta." Lý Đông che chắn cho Y Tân Nguyệt phía sau, lạnh lùng cười nói: "Tao chẳng cần biết mày là cái thứ gì.

Đã gặp thì tao phải tiêu diệt mày.

Mục tiêu của tao là diệt sạch quái vật ở đây và mang hết bảo vật về." Là một kẻ trộm mộ chuyên nghiệp, Lý Đông có giác ngộ rất cao: đã đi là không về tay trắng, phải có thu hoạch mới vui.

Gặp quái vật thì đó cũng chỉ là con mồi đối với anh thôi.

Anh cười nhạo tên Thần Hoắc Loạn: "Đừng có nói nhảm nữa, có bản lĩnh thì thể hiện ra xem nào.

Nếu mày thực sự giỏi thì cứ giết tao đi, còn không thì tao sẽ tiễn mày lên đường." Con quái vật một mắt hoàn toàn bị chọc giận.

Ngay lập tức nó lao tới, trên tay là những móng vuốt sắc lẹm như những lưỡi dao.

Nó trực tiếp nhắm vào cổ Lý Đông mà vồ tới, không hề nói nhảm thêm lời nào nữa.

Nếu bị gã này tóm lấy, dù có mặc bộ đồ bảo hộ thì chưa biết chừng cũng bị gã bóp chết.

Bởi vì đôi bàn tay của gã tuy nhìn có vẻ gầy guộc nhưng lại mang

đến cảm giác tràn đầy sức mạnh.

Một đôi tay như vậy tuyệt đối không thể để nó tấn công trúng.

Thế là Lý Đông thu hồi Kim Cương Tán, ngay khoảnh khắc đó liền rút đao ra.

Chương 912

Lưỡi đao trong tay va chạm kịch liệt với đôi móng vuốt của gã.

Trong chớp mắt, lửa hoa bắn tung tóe.

Cơ thể gã này không lẽ được chế tạo từ thép sao?

Ít nhất là móng vuốt kia còn cứng hơn cả thép.

Lưỡi đao của Lý Đông hiện tại hoàn toàn vượt xa phạm vi của bất kỳ loại kim loại nào, độ cứng tương đương với kim cương, vậy mà lúc này lại tóe lửa.

Ai có chút kiến thức vật lý đều biết, điều này có nghĩa là vũ khí của đôi bên có cấp bậc tương đương nhau.

Đao trong tay Lý Đông liên tục va chạm với gã mấy hiệp, hai bên cơ bản đều giữ sức, chưa thể phân thắng bại.

Điều này cũng chứng tỏ thực lực đôi bên ngang ngửa.

Con quái vật đầu to có vẻ càng thêm hứng thú: "Khá lắm nhóc con, công phu không tồi đấy.

Ngươi là kẻ đầu tiên khiến ta cảm thấy hưng phấn như vậy.

Đã thế thì hôm nay ta sẽ để ngươi chết ngay trước mặt ta, trở thành tế phẩm đầu tiên của ta".

Gã này cư nhiên lại tự tin như vậy?

Lý Đông sớm phát hiện ra cái gọi là tự tin của gã là thế nào.

Bởi vì ngay khoảnh khắc đó, gã lại gia tăng tốc độ.

Đúng vậy, sau khi tăng tốc, tần suất tấn công cũng cao hơn.

Những đòn tấn công hoa mắt chóng mặt như thế nếu là người

bình thường thì có lẽ đã bị xé thành mảnh vụn từ lâu, tốc độ vung móng vuốt kia đủ để băm nát một người thành thịt vụn.

Nhưng trước mặt Lý Đông, gã không có cách nào đột phá được sự phòng ngự từ lưỡi đao.

Tốc độ ứng biến của Lý Đông nhanh đến mức vượt ngoài sức tưởng tượng.

Chỉ là Lý Đông không biết rốt cuộc con quái vật này là loại gì.

Một con quái vật sao có thể trưởng thành đến mức lợi hại thế này, quan trọng nhất là nó còn biết nói chuyện.

Chẳng lẽ quái vật thực sự là người ngoài hành tinh?

Nhưng nếu là người ngoài hành tinh thì đó cũng chỉ là suy đoán của con người, vì thực tế chưa ai từng thấy người ngoài hành tinh thật sự cả.

Nếu chưa thấy thì tất cả chỉ là tưởng tượng.

Thế nhưng tại nơi này lại xác thực xuất hiện một con quái vật như vậy, biết nói tiếng người, lại có công phu cao cường.

Dù vậy Lý Đông cũng chẳng hề sợ hãi.

Trong chớp mắt, hai bên đã giao thủ mấy chục hiệp.

Sau mấy chục hiệp tiêu hao, Lý Đông cuối cùng cũng tìm được cơ hội.

Hoặc thực tế cũng chẳng hẳn là cơ hội, chỉ là do trang bị trên người Lý Đông tốt hơn, anh gồng mình chịu một trảo của gã, đồng thời lưỡi đao trong tay cũng để lại một vết chém trên bụng đối phương.

Lý Đông phát hiện sau khi lưỡi đao để lại vết tích, trên bụng gã lập tức chảy ra dòng máu màu xanh nhạt.

Dòng máu ấy vừa chảy ra đã lập tức tỏa ra khí tức lạnh lẽo thấu xương.

Những ngọn lửa đang cháy trên mặt đất, dưới tác dụng của khí lạnh từ dòng máu xanh nhạt kia, cư nhiên cũng bị dập tắt.

Đó là lửa cháy từ xăng cơ đấy!

Trong tình huống bình thường, lửa xăng rất khó dập tắt vì xăng cực kỳ dễ cháy, vậy mà dưới nhiệt độ siêu thấp này, ngay cả lửa xăng cũng phải tắt ngấm.

Thậm chí Lý Đông có thể cảm nhận được toàn thân mình sắp kết băng đến nơi.

May mà ba viên nội đan trong cơ thể lúc này phát huy tác dụng, một luồng nhiệt lượng nóng bỏng lưu chuyển khắp toàn thân, khiến cơ thể anh trở nên linh hoạt trở lại.

Nhưng Doãn Tân Nguyệt thì không được như vậy, tuy cô cũng mặc đồ bảo hộ nhưng lại đang đứng một bên run bần bật vì quá lạnh.

Lý Đông nghiến răng, lần này anh thật sự nổi giận rồi.

Anh không thèm phòng ngự nữa, vì lực phòng ngự của anh đủ cao, cơ bản móng vuốt con quái vật kia chỉ cần không tóm trúng cổ anh thì không gây ra thương hại đáng kể, thế nên anh vung đao bất chấp để liều mạng với con quái vật đầu to màu xanh kia.

Con quái vật đầu to màu xanh dần dần không chống đỡ nổi, trên người gã xuất hiện quá nhiều vết thương, máu xanh nhạt chảy ra khiến toàn bộ môi trường xung quanh biến thành như mùa đông giá rét, xăng trên mặt đất đều đóng băng.

Thậm chí gạch xanh dưới sàn vì quá lạnh mà xảy ra phản ứng nhiệt, toàn bộ nứt toác thành những mảnh vụn.

Bất kể thế nào, con quái vật màu xanh nhạt cuối cùng cũng không chống cự được nữa, gã liều mạng tháo chạy về phía sau.

Hiển nhiên gã đã thực sự sợ hãi, trận chiến này cuối cùng Lý Đông đã giành chiến thắng.

Nhưng Lý Đông không thực sự giết được nó, con quái vật thấy tình hình không ổn liền chạy mất.

Điều khiến người ta kinh ngạc là nó vừa chạy máu vừa chảy, máu chảy đến đâu là đóng băng đến đó.

Chương 913

Đúng vậy, trong lăng mộ vốn là nơi ẩm thấp, hơi nước trong không khí biến thành những bông tuyết rơi xuống đất, khiến mặt đất phủ một tầng tuyết dày.

Chuyện này thật quá đỗi phi thường, trong một môi trường khép kín như thế này mà lại diễn ra cảnh tượng như vậy.

Đương nhiên chuyện này vẫn chưa kết thúc, rất nhanh họ phát hiện trong đường hầm khép kín bắt đầu xuất hiện bão tố.

Đó là một trận bão tuyết màu xanh.

Một luồng gió lạnh xen lẫn đủ loại khối băng thổi tới.

Tốc độ gió thổi cực nhanh, tương đương với cuồng phong cấp mười mấy.

Thật không thể tin nổi, con quái vật đầu to kia thật sự có thể tạo ra thứ này sao?

Lý Đông và Doãn Tân Nguyệt đột nhiên cảm thấy bản thân thật nhỏ bé trước sức mạnh thiên nhiên.

Hai người phải liều mạng giữ vững cơ thể, vì chỉ cần sơ suất một chút là sẽ bị thổi bay.

Nếu bị thổi bay thì hậu quả cực kỳ nghiêm trọng.

Hoặc có lẽ hậu quả cũng không hẳn là nghiêm trọng nhất, chỉ là theo bản năng họ thấy không thể bị thổi đi.

Lý Đông từng thấy cảnh vòi rồng, có người bị thổi bay đi thì kết cục rất thảm khốc.

Rất nhanh Lý Đông hiểu tại sao bão tuyết ở đây lại mãnh liệt như

vậy.

Thực tế là vì họ đang ở trong một môi trường khép kín.

Trong một môi trường như vậy, sự lưu thông không khí do nóng lạnh không đều tập trung vào một lối đi hẹp sẽ trở nên đặc biệt mạnh mẽ.

Phải làm sao đây?

Hiện tại chuyện này tương đương với hiện tượng tự nhiên rồi.

Trước thiên nhiên, sức mạnh con người quá nhỏ bé.

Lý Đông có sức mạnh vô song nên có thể trụ vững, nhưng Doãn Tân Nguyệt thì quá khó khăn.

Sau khi Lý Đông ôm lấy Doãn Tân Nguyệt, cô mới thấy an tâm hơn một chút, đột nhiên thấy Lý Đông thật sự toàn năng, có anh ở đây là tuyệt đối an toàn.

Nhưng phải làm sao mới thoát khỏi số phận này?

Bão tuyết hoàn toàn không có ý định dừng lại.

Lý Đông lục tìm trong kho đồ một hồi, bỗng mắt anh sáng lên, tìm thấy một thứ rất hay.

Đúng vậy, đó là một cái bễ thổi gió thủ công.

Tuy nhìn có vẻ rất nhỏ, chỉ là loại bễ thổi bằng tay.

Nhưng Lý Đông chợt nảy ra ý tưởng, nếu được hệ thống nâng cấp, cái bễ thổi này có khi uy lực sẽ cực lớn, không biết có đối kháng nổi với bão tuyết không.

Thế là một trận chiến đặc thù diễn ra.

Sau khi được hệ thống nâng cấp, uy lực cái bễ này tăng lên 1000 lần.

Cái bễ tăng 1000 lần uy lực lập tức phát huy tác dụng, vô số luồng cuồng phong thổi ngược về phía lối đi đối diện.

Chuyện này thật không tưởng, cuồng phong đối chọi cuồng phong!

Có ai từng thấy cảnh tượng này chưa?

May mắn là cách này thực sự hữu dụng, dưới tác dụng của bễ thổi, bão tuyết phía đối diện không còn nghiêm trọng nữa, ít nhất là đôi bên đã triệt tiêu lẫn nhau.

Sau khi triệt tiêu, môi trường nơi này dần trở nên dịu lại.

Doãn Tân Nguyệt tròn mắt, không ngờ Lý Đông lại có thể lấy ra thứ như vậy.

Thật là đoạt thiên địa tạo hóa, đi ngược lại quy luật tự nhiên mà.

Những thứ vi phạm quy luật tự nhiên thế này thật sự quá phi thường.

Bởi vì con người vốn rất nhỏ bé trước thiên nhiên, đủ loại hiện tượng tự nhiên trong mắt con người đều là thứ không thể chiến thắng.

Nhưng con người lại có một giấc mơ xa vời, đó là có một ngày mọi môi trường thiên nhiên đều nằm trong tầm kiểm soát.

Chuyện này vốn có chút không tưởng, nhưng giờ đây nó đã được thực hiện trong tay Lý Đông.

Lý Đông vỗ vỗ tay Doãn Tân Nguyệt: "Chuyện này không cần để ý quá nhiều đâu.

Được rồi, giờ chúng ta có thể tiếp tục tiến về phía trước".

Hiện tại thực tế cũng không còn cách nào khác, đành đi bước nào hay bước nấy, nếu không đi tiếp thì sẽ bị kẹt chết ở đây vì cơ bản không còn đường lui.

Bị kẹt ở đây thì dù lương thực có chuẩn bị đầy đủ đến đâu cũng không trụ được bao lâu.

Dù sao nơi này cũng cách biệt với thế giới, cho dù không thiếu thốn vật chất nhưng sống ở đây cũng không ổn.

Chương 914

Con người rốt cuộc là động vật xã hội, không có giao tiếp thì cuối cùng cũng chẳng để làm gì, cũng không thể sống nổi.

Đương nhiên, trừ khi là những con quái vật thực sự có thể sống trong bóng tối.

Nhưng loại quái vật đó chỉ là thiểu số, đại đa số vẫn là người bình thường.

Lý Đông là người bình thường, không thể sống mãi trong bóng tối được.

Tuy nhiên, sau khi tiếp tục tiến bước, Lý Đông đột nhiên cảm thấy nguy hiểm vẫn chưa giải trừ, chỉ thấy phía trước một luồng hắc khí phiêu đãng, lại truyền đến một luồng khí lạnh.

Luồng khí lạnh này không giống như gió lạnh lúc nãy, mà là môi trường xung quanh trở nên đặc biệt âm u lạnh lẽo.

Thực sự thì, môi trường âm lạnh như thế này cũng là bình thường vì họ đang ở thế giới dưới lòng đất, nhưng cái lạnh này có hơi quá mức, như thể lạnh thấu tận xương tủy, thật không bình thường chút nào.

Đi tiếp một đoạn, chẳng bao lâu lại thấy một cánh cửa lớn.

Cánh cửa màu đen kia từ từ mở ra, sau khi mở được khoảng hai mét thì nó dừng lại.

Lý Đông tự nhiên cũng hiểu được quy tắc này.

Theo lệ cổ, khi đón khách, nếu là khách quý thì sẽ mở toang đại môn, còn nếu không đặc biệt cao quý thì chỉ mở một chút đủ để người đi qua là được.

Hiển nhiên Lý Đông không được đối phương coi là khách quý cần tôn trọng, nên chỉ mở một cánh cửa nhỏ.

Nhưng dù chỉ mở một cánh cửa nhỏ thì đó cũng là một kiểu đón tiếp, chứng tỏ một vấn đề khác: Hiện tại nhất cử nhất động của họ đang bị theo dõi, thực sự đang nằm dưới mí mắt kẻ khác.

Quan trọng nhất là những việc họ đang làm có lẽ cũng nằm trong tính toán của kẻ đó, mọi hành động dường như đã được sắp xếp từ trước.

Lý Đông ghét nhất là việc vận mệnh bị kẻ khác an bài.

Bất kỳ ai cũng có cá tính riêng, một người như vậy nếu bị sắp đặt vận mệnh thì tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Nhưng cái chuyện bị sắp đặt này lại đang xảy ra với anh.

Nhưng hiện tại cũng chẳng còn cách nào, chỉ có thể tiến bước từng chút một, rồi sau đó mới tìm cách thay đổi vận mệnh.

Sau khi cánh cửa đen mở ra, Lý Đông thấy phía trước dường như có hai người đang đi tới.

Không, khi hai người đó tiến lại gần, Lý Đông phát hiện họ nhìn thì giống người nhưng lại không phải người.

Nếu dùng một câu để hình dung thì thực chất đó chỉ là hai hư ảnh.

Nhìn có vẻ giống hình ảnh trong phim 3D nhưng thực tế lại không chân thực.

Đương nhiên phim 3D cũng có thể khiến người ta thấy như thật, nếu không phải người trải qua huấn luyện lâu dài thì chưa biết chừng sẽ bị dọa khiếp vía.

Chỉ là khi Lý Đông nhìn rõ hai người đó, anh đột nhiên trợn tròn mắt vì phát hiện họ trông rất quen thuộc.

Đúng vậy, hai gã này một tên mặc đồ trắng, một tên mặc đồ đen, kiểu ăn mặc này thuộc loại vô cùng khủng bố.

Hắc Bạch Vô Thường!

Tuyệt đối là Hắc Bạch Vô Thường.

Hắc Bạch Vô Thường có thực sự tồn tại hay không vẫn chưa có kết luận nào.

Đại đa số mọi người đều cho rằng đó chỉ là hai nhân vật được hư cấu trong tưởng tượng của con người.

Lý Đông cũng từng thấy những nhân vật này, nhưng chỉ là quái vật giả mạo, không biết hai cái bóng này là thế nào.

Nhưng Lý Đông lại phát hiện phía sau hai cái bóng đó còn có thêm những cái bóng khác, ít nhất cũng vài trăm cái, những bóng người đó cũng giống như Hắc Bạch Vô Thường, lững lờ trôi phía sau, rồi từ phía trước bay tán loạn ra.

Những cái bóng phía sau trông gầy gò thảm hại, trên người đầy vết thương, nhìn qua không phải là chết tự nhiên mà là chết do tai nạn.

Lý Đông quan sát kỹ một hồi, vết thương trên người bọn họ cơ bản đều là vết đao chém, hoặc bị các loại vũ khí sắc nhọn làm bị thương.

Nếu chuyện này xảy ra, Lý Đông chỉ có thể nghĩ đến một khả năng, đó là những người này e rằng đều chết trong chiến tranh.

Chiến tranh tuyệt đối là thứ tàn khốc nhất thế giới này, bất kể là ai thực tế đều không muốn trải qua, vì một khi chiến tranh nổ ra đồng nghĩa với vô số người ngã xuống.

Hiện tại bộ dạng thảm thiết của những người này cơ bản đều là chết trong chiến tranh, chẳng lẽ bọn họ thực sự biến thành thứ trong

truyền thuyết sao?

Đương nhiên Lý Đông không tin chuyện đó.

Những thứ quái dị mà anh thấy cơ bản đều là thi thể được cải tạo qua một loại công nghệ nào đó.

Thi thể được cải tạo nhìn qua giống như có sinh mệnh.

Hoặc là quái vật được nuôi bằng thuật dưỡng thi.

Doãn Tân Nguyệt lúc này bị dọa đến mức tim đập thình thịch.

Lúc trước cô cùng lắm cũng chỉ nghe kể chuyện thôi, chưa từng thật sự thấy những thứ này.

Nhưng giờ đây cô đột nhiên tin rằng trên đời thực sự có những thứ đó, thứ khủng bố nhất khiến người ta không rét mà run.

Lý Đông thấy Doãn Tân Nguyệt sợ hãi như vậy liền lắc đầu, bảo cô: "Sợ cái gì chứ?

Chương 915

Mấy thứ này chỉ là phim 3D thôi.

Em biết phim 3D không?

Chiếu ra để dọa người thôi.

Thực tế bọn họ chưa chắc đã là thật, chỉ là người đóng giả thôi, không phải thứ kia đâu.

Sợ rồi à?

Chẳng lẽ em không nghe nói sao?

Trên đời này thứ dọa người nhất không phải thứ kia, mà chính là con người.

Con người dọa con người mới hiệu quả nhất, sơ suất cái là bị dọa chết khiếp ngay".

Doãn Tân Nguyệt chẳng thèm quan tâm nhiều, trừng mắt nói: "Anh bảo em không sợ sao được?

Chẳng lẽ không có chút cảm giác sợ hãi nào à?

Với lại, nhìn những người đó thảm hại thế kia, bản thân nó đã rất dọa người rồi, em sợ là chuyện bình thường mà.

Con người sợ người chết là thứ đã khắc sâu vào gen rồi".

Đương nhiên, đó là nhận thức từ thời cổ đại lưu truyền lại, khắc sâu vào gen.

Bởi vì thời cổ đại, đặc biệt là thời nguyên thủy, khi có người chết người ta không biết cách xử lý, sau khi chết sẽ sinh ra đủ loại virus, vi khuẩn, nếu người sống tiếp xúc quá lâu với thi thể thì sẽ bị bệnh rồi chết theo.

Vào thời viễn cổ, vì khoa học chưa phát đạt nên mọi người đều nghĩ có lẽ trên thân người chết có thứ gì đó đặc biệt biến thành quái vật nên mới giết chết người sống.

Cứ như thế từ đời này sang đời khác lưu truyền lại, nên mới xuất hiện nỗi sợ quái vật, đồng thời con người cũng từ sợ quái vật mà chuyển sang sợ thi thể.

Cuối cùng hình thành nỗi sợ với những người bị thương, chuyện này cũng là bình thường.

Lý Đông hiểu được những điều Doãn Tân Nguyệt nói, anh gật đầu: "Được rồi, vừa nãy đúng là anh có chút lỗ mãng, đừng lo lắng, có anh ở đây tuyệt đối sẽ không để em bị thương".

Anh còn bổ sung thêm: "Dù có gặp thứ gì không thể chống lại, người chết đầu tiên sẽ là anh, trước khi anh chết chắc chắn em sẽ không sao".

Kết quả Lý Đông vừa nói xong đã bị Doãn Tân Nguyệt bịt miệng: "Lại nói bậy rồi.

Em bảo anh không được nói bậy nữa, chúng ta sẽ không ai chết cả, chắc chắn sẽ thoát được khỏi nơi này".

Doãn Tân Nguyệt hiện tại thực tế có chút hối hận, nếu không vì cố chấp muốn thắp hương thì đã không gặp phải chuyện này.

Bây giờ ở cái nơi quỷ quái này, có thoát ra được không thật sự không biết chắc.

Nhìn tình hình hiện tại, môi trường ngày càng ác liệt, có lẽ họ đang đi vào con đường không lối thoát.

Sau khi đi qua những thứ hỗn tạp đó, Lý Đông lại đột nhiên cảm nhận được nguy hiểm lớn hơn ập đến.

Gần như theo phản xạ, anh giơ Kim Cương Tán lên đỉnh đầu.

Kim Cương Tán đúng là một món đồ cực tốt, đặc biệt sau khi được hệ thống nâng cấp cải tạo, nó đã trở thành một vũ khí đa năng.

Có thể giơ lên đầu như một chiếc ô.

Quan trọng nhất là loại vũ khí này có uy lực và lực phòng ngự mạnh hơn ô bình thường rất nhiều.

Sau khi giơ ô lên, quả nhiên một lát sau trên đỉnh đầu truyền đến tiếng đinh đinh đương đương.

Dường như có thứ gì đó rơi xuống.

Lý Đông cảm thấy tay mình phải chịu một lực tấn công chưa từng có.

Dù sao thứ từ trên trời rơi xuống quá nhiều, tuy sức lực Lý Đông không nhỏ nhưng lượng rơi xuống lớn như vậy cũng gây ra không ít áp lực cho anh. "Chạy mau!" Lý Đông nắm tay Doãn Tân Nguyệt nhanh chóng chạy về phía trước.

Hiển nhiên cục diện hiện tại cho thấy mối đe dọa lớn nhất nằm ở trên đỉnh đầu.

Đối diện với loại nguy hiểm từ trên cao thế này, đương nhiên không thể cứ đứng yên một chỗ.

Vì chuyện rớt đồ từ trên trời xuống dường như chưa thể dừng lại ngay được, cứ thế này không chừng sẽ bị chôn sống ở đây.

Đi hết đoạn đường hầm, phía trước Lý Đông lại phát hiện xuất hiện cương thi.

Những con cương thi này nhìn con nào con nấy đều là loại khát máu.

Theo Lý Đông suy đoán, nguyên nhân hình thành cương thi cơ bản

là sản phẩm thất bại của việc dưỡng thi.

Thời thượng cổ nghe nói từng có trường hợp thành công, đương nhiên đó là hình thành tự nhiên.

Trong lịch sử nghe nói có một người lúc mới sinh ra đã có dáng vẻ của một ông lão.

Người đó vừa sinh ra đã có trí tuệ phi thường, dạy bảo con người rất nhiều thứ hữu ích, nhiều đạo lý.

Một ông lão thông minh như vậy nghe nói chính là một tồn tại dưỡng thi thành công.

Chương 916

Nhưng cũng chỉ có duy nhất một người đó thôi.

Ngoài người đó ra, hậu thế có vô số người bắt chước theo.

Nhưng những kẻ bắt chước cuối cùng đều biến thành cương thi.

Biến thành cương thi rồi đương nhiên không còn trí tuệ loài người, nhưng vì cơ thể đã qua xử lý khô hóa nên cực kỳ khát máu.

Không ngờ ở nơi này lại gặp nhiều cương thi đến vậy.

Lý Đông thấy những con cương thi này toàn thân mọc đầy lông vàng kim.

Lớp lông vàng đó mọc trên người khiến chúng nhìn như những con khỉ.

Nhưng Lý Đông có thể cảm nhận rõ ràng chúng vốn là con người biến thành.

Chẳng lẽ sau khi biến thành cương thi mới mọc ra nhiều lông như vậy sao?

Hiện tại họ đụng phải mấy trăm con cương thi.

Vì sau khi Lý Đông đi vào, dường như đã phá vỡ một cơ quan nào đó, khiến những con quái vật bị nhốt ở đâu đó xông ra.

Những con quái vật này tuy không có trí tuệ nhưng lại có bản năng.

Nhìn bộ dạng này, có vẻ chúng đã bị cầm tù trong một không gian kín suốt hàng nghìn năm.

Sau ngần ấy thời gian bị giam cầm, chúng dường như vô cùng khao khát tự do nên mới xông ra như vậy.

Đồng thời, tuy không có trí tuệ phức tạp nhưng chúng cũng có cách tư duy đơn giản, vì bị nhốt quá lâu nên dường như chúng mang oán khí rất nặng, khi thấy sinh vật khác sẽ phát tiết oán khí đó.

Sau khi hai người đột nhiên xông vào nơi này, họ lập tức trở thành mục tiêu của lũ cương thi.

Doãn Tân Nguyệt kinh ngạc há hốc mồm, vì hiện tại tần suất gặp quái vật quá cao, gần như mỗi bước đi đều đụng phải đủ loại quái vật.

Doãn Tân Nguyệt cũng từng xem phim nên tự nhiên nghe kể về những thứ này.

Nhưng không ngờ ở nơi này lại gặp nhiều quái vật đến thế, những con quái vật trong phim cư nhiên lại xuất hiện ngoài đời thực ngay trước mắt cô, chuyện này thật quá đáng sợ.

Đẳng cấp của đám cương thi này là bao nhiêu thì không rõ, nhưng Lý Đông có thể nhận ra oán khí của chúng cực sâu do bị giam cầm quá lâu.

Oán khí sâu đồng nghĩa với việc chúng đang vô cùng phẫn nộ, hiện tại cơ bản là định trút cơn giận lên người họ.

Doãn Tân Nguyệt nép sau lưng Lý Đông, thực sự không còn cách nào vì cô không có năng lực chiến đấu.

Nhưng Lý Đông thì chẳng hề sợ hãi, trực tiếp chuẩn bị Kim Cương Tán.

Vì Kim Cương Tán đa năng, có thể phát động tấn công bằng cách bắn ra vô số ám khí.

Những ám khí được bắn ra mang theo sát thương cực mạnh, ít nhất đối với con người là khó lòng chống đỡ.

May là đám cương thi này tuy khát máu và hung hãn nhưng cường độ cơ thể có vẻ không đặc biệt mạnh, khá giòn, sau khi trúng ám khí từ Kim Cương Tán liền nhanh chóng bị đánh tan nát, mất đi khả năng hoạt động.

Lý Đông nhìn đám cương thi đã mất khả năng hành động, con nào con nấy vẫn vô cùng điên cuồng.

Anh lại phát hiện trên người bọn chúng dường như có đôi mắt màu sắc khác nhau, thậm chí trên đầu cũng có màu sắc khác, giống như bị nhuộm bởi một loại thuốc nào đó.

Chẳng biết thực hư thế nào.

Nhưng Lý Đông có thể khẳng định những người này e rằng đều là những kẻ vô cùng đen đủi, có lẽ đã bị người ta dùng làm thí nghiệm.

Trong thế giới này, thứ có sức hấp dẫn nhất với con người chính là trường sinh bất lão.

Chuyện trường sinh bất lão này dường như cũng là thứ vô số người theo đuổi.

Nhưng từ xưa đến nay có mấy ai thực sự làm được?

Thực tế phần lớn chỉ là truyền thuyết, chưa ai thấy tận mắt bao giờ.

Dù vậy vẫn có vô số người lao đầu vào làm chuyện đó.

Nói trắng ra, con người vì đạt được quá nhiều thứ nên không cam lòng chết đi.

Những kẻ có quá nhiều thứ không muốn chết, hy vọng có thể mãi mãi hưởng thụ chúng, nên mới tìm mọi cách theo đuổi cái gọi là trường sinh bất lão hư ảo.

Sau khi phát hiện theo đuổi trường sinh không thành công, thậm

chí họ còn đem của cải bỏ vào lăng mộ, hy vọng sau khi chết vẫn có thể tiếp tục hưởng thụ.

Cũng chính vì thế nên từ xưa đến nay mới có vô số đạo mộ tặc.

Ôi, cái chuyện này dù là khâu nào thì dường như cũng đầy rẫy tội ác.

Lý Đông tất nhiên biết đạo mộ tặc không phải là nghề nghiệp tốt đẹp gì, nhưng những kẻ đem toàn bộ tài vật bỏ vào quan tài kia thì khác gì đâu?

Quan trọng nhất là đôi bên đấu trí đấu dũng.

Những người xây dựng lăng mộ thiết lập vô số cơ quan để đối phó đạo mộ tặc, nhưng đạo mộ tặc cũng có trí tuệ vô hạn để phá giải các cơ quan đó.

Giữa đôi bên cơ bản không có ai thắng cuộc.

Chương 917

Vì nếu chủ nhân ngôi mộ thành công thì cũng chẳng có lợi ích gì, chết rồi là hết, không thể sống lại.

Dù có ngăn được một đợt đạo mộ tặc này thì đợt khác cũng có thể đào mộ lên.

Bởi vì trí tuệ của đạo mộ tặc là vô tận, họ cũng không chết hết được, thế hệ sau tích lũy kinh nghiệm của tiền nhân để hoàn thành những việc phi thường.

Con người là tồn tại toàn năng trên thế giới này.

Đương nhiên không phải ai cũng vậy, trong cộng đồng loài người chỉ có một số ít người thực sự làm được mọi thứ, một việc người này không làm được thì sẽ có người khác làm được.

Cũng chính vì sự không bỏ cuộc đó mà những chuyện tưởng chừng không thể đã được con người thực hiện, con người tuyệt đối là sinh vật vĩ đại nhất.

Ban đầu con người so với thiên nhiên thực sự rất yếu nhỏ.

Sức mạnh con người tuyệt đối không bằng dã thú, nhưng cuối cùng con người lại trở thành chủ tể thế giới, chỉ vì một nguyên nhân: con người thông minh hơn mọi sinh vật khác.

Cũng nhờ sự thông minh đó mà qua nỗ lực của từng thế hệ, những chuyện không tưởng đã được hoàn thành.

Đám cương thi kia sau khi mất khả năng hành động vẫn không yên tĩnh, con nào con nấy đều rên rỉ vẻ vô cùng đau đớn.

Doãn Tân Nguyệt vốn là phụ nữ, thiên tính giàu lòng nhân ái, thấy chúng đau đớn như vậy trong lòng cũng thấy không đành, cảm thấy

chúng thật đáng thương.

Nhưng Lý Đông lại không nghĩ vậy, anh coi những thứ này thực chất không còn là sinh vật nữa.

Chỉ là những quái vật được chế tạo bằng phương pháp đặc biệt, không cần phải thương xót chúng.

Nhưng Doãn Tân Nguyệt có chút không thể hiểu nổi, cô không rõ tại sao lại có loại quái vật này tồn tại.

Cuối cùng cô cau mày nói: "Dù sao đi nữa, em cũng phải tìm cách giải thoát cho chúng khỏi sự đau đớn này.

Nếu em thực sự không còn cách nào khác thì hãy để chúng chết hẳn đi, nhìn bộ dạng hiện tại của chúng thật thảm thương quá".

Lý Đông gật đầu, trực tiếp lấy ra một súng phun lửa mini, đốt trụi tất cả cương thi thành tro bụi.

Sau khi tiêu diệt đám cương thi, Lý Đông phát hiện cánh cửa đen kia cư nhiên đóng lại.

Lúc này Lý Đông mới nhận ra cánh cửa đen đó mở ra không phải để chào đón, mà là để thả thứ bên trong ra.

Thứ bên trong vừa bị tiêu diệt xong là cánh cửa đóng sầm lại ngay, có ý gì đây?

Chẳng lẽ định mượn tay mình để dọn dẹp đám cương thi đó sao?

Chuyện này là thế nào?

Vì Lý Đông cơ bản đoán được đám cương thi đó chỉ là sản phẩm thí nghiệm thất bại.

Nhưng việc dọn dẹp sản phẩm thất bại này là sao?

Hiện tại cuối cùng cũng bình yên trở lại, phía trước xuất hiện một

con đường mới.

Đúng vậy, cánh cửa đen lúc nãy dường như biến mất không dấu vết, phía sau nó có vẻ thông tới một sự kiện khác.

Giờ cánh cửa đã đóng, đường hầm phía trước hiện ra như thể cánh cửa đó chưa từng tồn tại.

Doãn Tân Nguyệt thấy thật không thể tin nổi, có ngày cô lại gặp phải chuyện này, quá nhiều quái vật xuất hiện rồi lại biến mất trước mắt.

Cô nắm lấy cánh tay Lý Đông hỏi: "Hiện tại chúng ta thật sự không còn đường nào khác sao?

Phải tiếp tục đi tới à?

Cứ đi mãi thế này có khi vào tận tâm trái đất mất.

Hoặc là đi vào một thế giới ngầm có bí mật gì đó.

Thật đáng sợ quá".

Lý Đông lắc đầu an ủi cô: "Thực tế bây giờ anh cũng không còn cách nào khác, dù phía trước có là địa ngục thì cũng phải đi thôi, vì em nhìn xem đằng sau còn đường không?".

Doãn Tân Nguyệt ngoảnh lại mới thấy lối đi phía sau cơ bản đã bị bít kín, không cho phép quay lại.

Đương nhiên, nếu Lý Đông muốn cưỡng ép quay lại thì không phải là không thể, nhưng anh nghi ngờ dù có phá tường quay lại thì phía sau cũng chẳng còn đường, cứ phải đào đất mãi thì thành con giun mất.

Chỉ có giun mới sống bằng cách đào đất không ngừng.

Hiển nhiên anh chẳng thích cuộc sống đó chút nào, nên đành phải tiến tới thôi.

Lý Đông hiện tại hiểu rõ mình không còn đường lui.

Doãn Tân Nguyệt bày tỏ sự thấu hiểu, theo cách nói của Lý Đông thì đúng là không còn cách nào khác, chỉ đành đi tiếp.

Không còn lựa chọn nào vì đây là lựa chọn duy nhất.

Phía sau không có lối, chỉ có đi tới mới có một tia hy vọng sống sót.

Lý Đông thấy có chút buồn cười, vì cả hai đều chẳng phải cao thủ đạo mộ gì.

Lý Đông cơ bản dựa vào sức mạnh cơ bắp và sự chỉ điểm của mấy người anh em mới đi được đến đây, vậy mà giờ lại dắt theo một người phụ nữ còn mù tịt hơn mình vào nơi này.

Chương 918

Thực sự anh cảm thấy con đường phía trước là một thử thách vô cùng nghiêm trọng đối với mình, hy vọng có thể vượt qua.

Doãn Tân Nguyệt lúc này chợt mỉm cười: "Nếu em thật sự chết ở đây thì đáng tiếc quá.

Nhìn xem em có bao nhiêu là tiền, em còn đang chờ để tận hưởng cuộc sống cơ mà, kết quả lại bị kẹt chết ở cái nơi này, sau này tiền của chúng ta để cho ai đây?".

Lý Đông không ngờ Doãn Tân Nguyệt lúc này lại đang nghĩ đến vấn đề đó.

Tiền để cho ai?

Lý Đông thực tế cũng chẳng biết.

Hiện tại anh không muốn nghĩ đến mấy chuyện đó, nhưng thấy Doãn Tân Nguyệt không cố ý nhắc đến nên anh cũng gật đầu bảo: "Thực ra chuyện này đơn giản thôi.

Sẽ không có chuyện đó đâu, anh chắc chắn sẽ đưa em ra khỏi đây, phải tin tưởng người đàn ông của em có thể giải quyết mọi khó khăn.

Những nguy hiểm hiện tại chỉ là tạm thời thôi, không lâu nữa anh sẽ có thể gạt mây mù thấy trời xanh, lúc đó em sẽ thấy mọi chuyện chẳng có gì nghiêm trọng".

Lý Đông vừa đi vừa tiếp tục nói với Doãn Tân Nguyệt: "Thực tế vấn đề chúng ta gặp phải càng nguy hiểm thì có nghĩa là chúng ta sắp ra khỏi đây rồi.

Em có chơi game không?

Trong game chẳng phải Boss luôn trấn giữ ở màn cuối sao?

Con Boss đó cơ bản là quái vật mạnh nhất phó bản.

Khi gặp được Boss mạnh nhất nghĩa là chúng ta sắp vượt qua phó bản này rồi".

Thực tế thời đại Doãn Tân Nguyệt sống tự nhiên không có những thứ này, vì thời đó làm gì có mạng internet, thú vui lớn nhất chỉ là xem kịch thôi.

Nhưng sau thời gian dài chung sống với Lý Đông, trong nhà cô cũng có một số sản phẩm hiện đại.

Thế giới này là một thế giới vặn vẹo, những người từ các thời không khác nhau đều xuất hiện ở đây, dù khu vực Doãn Tân Nguyệt sống mang hơi hướng cổ đại nhưng những sản phẩm hiện đại đó vẫn dùng được, nhờ chúng mà cô đã biết thêm nhiều chuyện kỳ lạ và cũng đã tiếp xúc với internet.

Vì vậy Doãn Tân Nguyệt khá hiểu lời Lý Đông nói, cô gật đầu vui vẻ: "Vậy thì em hy vọng anh nói đúng, nếu anh sai thì chắc em tiêu đời mất.

Cơ mà phía sau xem ra có quái vật cực kỳ lợi hại đấy, em cũng muốn xem thử xem sao.

Được rồi, giờ em không sợ nữa, một chút cũng không sợ, thế là không sao rồi chứ?".

Lý Đông nghe Doãn Tân Nguyệt nói vậy cứ thấy cô không được chân thành cho lắm, như đang nói lẫy vậy.

Thôi kệ, chỉ là đùa chút thôi.

Tiếp tục đi thêm khoảng hơn 100 mét, quả nhiên họ thấy một hầm mộ.

Nơi này nhìn qua có vẻ là hầm mộ lớn nhất mà họ từng thấy, trang hoàng lộng lẫy, hoàn toàn không giống những nơi hỗn loạn với tông màu lạnh lẽo trước đó.

Nơi này trông chẳng khác gì một hoàng cung dưới lòng đất.

Bởi vì khắp nơi đều là đồ bằng vàng, đủ loại kỳ trân dị bảo, không khác gì tàng bảo các trong truyện cổ.

Nếu là người bình thường đối mặt với những thứ này chắc cũng đành bất lực, thực tế đa số đạo mộ tặc chỉ có thể mang ra được một ít vì sức lực có hạn.

Cơ bản họ chỉ lấy những thứ quan trọng nhất thôi.

Nhưng Lý Đông thì khác, anh cơ bản có thể lấy sạch mọi thứ, như gió thu quét lá vàng vậy, nhờ trang bị xịn nên anh có thể mang theo tất cả.

Thế là mọi thứ đáng giá ở đây đều bị anh thu sạch.

Nơi này tạm thời không có nguy hiểm, Lý Đông thực tế cũng không lo lắng.

Doãn Tân Nguyệt lại thấy kỳ quái, sao lại có chuyện như vậy?

Tại sao chủ nhân ngôi mộ lại đặt nhiều kỳ trân dị bảo ở đây thế này?

Đã đặt nhiều bảo bối thế này sao lại không thiết lập cơ quan, hay là họ đã lọt vào bẫy rồi mà không biết?

Lý Đông lắc đầu: "Không đơn giản vậy đâu.

Có lẽ đối phương chỉ muốn dùng những thứ này làm phương pháp cuối cùng để đuổi đạo mộ tặc đi thôi.

Nếu anh đoán không lầm, chủ nhân nơi này hẳn cũng là một gã cuồng trường sinh bất lão.

Quan trọng nhất là sau khi chết có sống lại được hay không là cả một quá trình cần thời gian.

Mà trong quá trình đó, điều đáng sợ nhất là có người quấy rầy.

Những cơ quan phía trước chủ yếu để ngăn đạo mộ tặc, anh đoán chỗ này là lớp phòng ngự cuối cùng.

Vì đa số đạo mộ tặc vào đây mục đích chính là cầu tài, khi họ vớ được đủ tiền tài ở đây chắc chắn sẽ rời đi.

Bởi sức người có hạn, chỉ cần lấy đủ là họ sẽ không tham lam đi tiếp nữa, chỗ này giống như một lá chắn cuối cùng vậy.

Chỉ là gã đó có lẽ đã đánh giá thấp năng lực của anh, tưởng anh cũng giống như những người khác, nhưng thực tế anh không giống họ, anh có thể mang đi tất cả mọi thứ mà chẳng gặp áp lực gì".

Nhờ ưu thế trang bị, Lý Đông quét sạch sành sanh nơi này.

Chương 919

Doãn Tân Nguyệt gật đầu, chợt thấy cũng rất có lý.

Thực tế cô không còn mặn mà với tiền bạc nữa vì cô đã quá giàu rồi.

Một người khi nghèo khổ thì sẽ lo lắng chuyện củi gạo dầu muối.

Nhưng khi tiền nhiều đến một mức độ nhất định thì nó chỉ còn là những con số vô nghĩa.

Con số lớn hay nhỏ thì có ý nghĩa gì đâu?

Chẳng qua nhìn cho đẹp mắt chút thôi.

Nhưng Doãn Tân Nguyệt lại khá thích những món bảo bối, đặc biệt là đồ cổ đẹp đẽ, có lẽ do tính cách của cô.

Quan trọng nhất là có lẽ chính vì nguyên nhân này nên cô mới mở một nhà đấu giá như vậy.

Tuy nhiên Lý Đông không phải là người dễ thỏa mãn, sau khi thu dọn toàn bộ điện lớn, anh tiếp tục tiến bước.

Đương nhiên không phải vì anh nhất định phải đào mộ người ta, mà chủ yếu vì một mặt bên trong dường như có manh mối anh cần, mặt khác đường lui đã bị bịt kín, giờ chỉ có thể tiến lên.

Quả nhiên đi được nửa căn điện, phía trước đột nhiên xuất hiện một cỗ quan tài khổng lồ.

Cỗ quan tài đó được làm bằng bạc trắng.

Thực tế quan tài làm bằng bạc mới là loại tốt nhất.

Tại sao ư?

Những kẻ giàu có thời cổ đại thích dùng vàng làm quan tài, nhưng vàng tuy quý giá nhưng hiệu quả bảo quản lại không đặc biệt tốt.

Ngược lại, bạc trắng là thứ rất quý vì nó có tác dụng diệt vi sinh vật.

Khi vi sinh vật bị tiêu diệt, thi thể sẽ không bị thối rữa, cộng thêm một số dược liệu khác thì sẽ có tác dụng dưỡng thi.

Như vậy, giấc mơ trường sinh bất lão của một số người có lẽ sẽ thành hiện thực, ít nhất là họ nghĩ như vậy.

Ví dụ như trước mắt anh lúc này, cỗ quan tài bạc đó khiến bất kỳ ai nhìn vào cũng cảm giác rõ ràng bên trong có một người.

Doãn Tân Nguyệt dường như cũng thấy vậy.

Đúng thế, chẳng hiểu sao cỗ quan tài đó rõ ràng không trong suốt, nhưng vẫn có thể thấy lờ mờ bên trong có một người, giống như một loại ấn tượng được tạo ra bằng phương pháp đặc biệt vậy. "Không xong rồi, Viên Quang Thuật!" Lý Đông lập tức hiểu ra, việc có thể nhìn thấy thứ bên trong quan tài chỉ là ảo giác của anh thôi.

Cái gọi là ảo giác được tạo ra qua nhiều phương pháp khiến thần kinh con người nảy sinh hiểu lầm, rồi hình thành nên các loại ảo ảnh.

Viên Quang Thuật thực chất cũng là một loại huyễn thuật.

Một số loại Viên Quang Thuật sơ cấp chỉ gây hiểu lầm trong cách nhìn khiến con người đi lầm đường.

Nhưng nếu là Viên Quang Thuật cao cấp thì sẽ trực tiếp gây thương hại cho con người.

Chúng không chỉ lừa gạt đôi mắt, thần kinh mà còn lừa gạt cả cơ thể, khiến cơ thể nảy sinh ảo giác như bị thương, rồi sau đó vết thương sẽ thực sự xuất hiện.

Hiện tại việc nhìn thấy thi thể trong quan tài cũng là một loại Viên Quang Thuật gây ra ảo giác, nhưng chuyện này là thế nào?

Lý Đông không hiểu rõ.

Nhưng anh lập tức rút đao ra, đồng thời lấy điện thoại bật một bản nhạc.

Bản nhạc này cực kỳ khó nghe nhưng lại có tác dụng chống lại Viên Quang Thuật.

Đúng vậy, bài "Thảm Thắc"! "Thảm Thắc" tuyệt đối là một bản nhạc thần kỳ.

Tuy nghe rất chói tai, khiến người ta cảm thấy khó chịu, nhưng trong một số trường hợp nó lại có tác dụng đặc biệt.

Ngay sau đó, anh nghe thấy một tràng tiếng bước chân sột soạt.

Đúng vậy, từ phía sau một tấm bình phong, Lý Đông thấy một người mặc long bào bước ra.

Gã này nhìn không giống người bình thường vì da dẻ khô héo như vỏ cây già.

Đôi mắt gã cũng vô cùng đục ngầu, không giống mắt người sống chút nào, thậm chí tóc tai cũng bẩn thỉu, chẳng biết bao nhiêu năm rồi chưa gội.

Không ngờ lại có một con quái vật như vậy.

Lý Đông quan sát kỹ, phát hiện gã này thực chất thuộc phạm vi cương thi.

Nhưng gã có một đặc điểm rất lớn, đó là thuộc loại dưỡng thi vô cùng thành công, trên người đã có một số đặc trưng của người sống, nhưng thực chất vẫn là một con cương thi.

Quan trọng nhất là Lý Đông không ngờ gã biết nói chuyện: "Đã

bao nhiêu năm rồi, cư nhiên có người xông vào nơi này.

Không ngờ cái bẫy tài phú có sức sát thương lớn nhất với loài người cũng không ngăn nổi bước chân của ngươi, các ngươi nôn nóng chạy tới đây để nộp mạng sao?

Ta không muốn giết người, nhưng cũng đừng trách ta".

Chương 920

Không ngờ con cương thi này cư nhiên lại bảo không giết người.

Nhưng Lý Đông có thể cảm nhận rõ ràng trên người gã có một luồng sát khí, đôi mắt tràn đầy vẻ khát máu.

Sau đó gã lại kỹ lưỡng đánh giá Lý Đông, nhìn thấy bộ trang bị đặc thù của anh gã có vẻ hơi kinh ngạc: "Chàng trai trẻ này khá thú vị đấy, một đường cư nhiên có thể vượt qua bao nhiêu quan ải như vậy.

Rất nhiều cơ quan vốn không thể phá giải, vậy mà bằng sức mạnh thô bạo ngươi lại đột phá được, ta cũng thấy nể phục đấy.

Tuy nhiên, chàng trai trẻ ạ, ngươi đã thực sự mạo phạm ta, vậy ta nên đối phó thế nào đây?

Xem nào, hai người các ngươi định chết thế nào?

Muốn biến thành cương thi chăng?

Hay muốn biến thành thứ gì?".

Lý Đông thấy gã này có thể giao tiếp được thì bỗng nhiên thấy không còn gì đáng sợ nữa, anh thản nhiên đáp: "Thực tế tôi cũng chẳng có hứng thú phá hoại nơi này.

Chỉ là hai chúng tôi tình cờ rơi vào đây, tôi chỉ muốn tìm cách ra ngoài thôi.

Trên đường đi gặp quá nhiều cơ quan nên tôi chẳng còn cách nào khác, đành phải phá hủy chúng để tiến vào đây.

Hiện tại nếu ông thực sự muốn chung sống hòa bình với tôi thì cũng được thôi, chỉ cho tôi một con đường ra ngoài, tôi đảm bảo sẽ để ông yên ổn ở đây, tuyệt đối không quấy rầy".

Nhưng gã giống cương thi kia lại cười lạnh một tiếng, bảo Lý Đông: "Ta ở đây không ra ngoài?

Nếu vậy thì ta vất vả sống đến giờ có ý nghĩa gì?

Hơn nữa ngươi đã mạo phạm uy nghiêm của ta, đừng hòng ra khỏi đây nữa, hãy ở lại đây làm thủ hạ chôn cùng ta đi". "Thủ hạ của ông?" Lý Đông nhìn quanh một lượt, dường như chẳng thấy tên thủ hạ nào, cũng chẳng thấy xác chết nào cả, trong cung điện rộng lớn này chỉ có một mình gã quái vật nửa người nửa ngợm này thôi, lấy đâu ra thủ hạ?

Nhưng con cương thi đại tài đại liệt nói: "Những gã đó ta cũng đã cho cơ hội lớn rồi, cơ hội để được trường sinh bất lão.

Chỉ tiếc là bọn chúng không biết điều, nên tất cả đều đã biến thành thi thể cả rồi, không trách ta được.

Giờ ngươi cũng có thể trở thành thi thể của ta".

Trời ạ, thì ra là thế.

Lý Đông giờ đã hiểu ra, thuộc hạ của tên này đều bị gã giết sạch rồi.

Gã ngoài miệng thì bảo cho họ cơ hội trường sinh, nhưng cơ hội đó dễ đạt được thế sao?

Ngay sau đó gã bắt đầu hành động.

Chỉ nghe một tiếng gầm phẫn nộ vang lên trong hầm mộ.

Gã cởi bỏ bộ long bào, lộ ra một bộ giáp sáng loáng, đồng thời không biết từ đâu lấy ra một thanh đao.

Đó là một thanh Quan Công Đao, nhìn qua cũng nặng tới vài chục cân, chẳng biết làm bằng chất liệu gì, hiển nhiên gã là một kẻ rất dũng mãnh.

Đồng thời diện mạo gã cũng thay đổi, hoặc có lẽ diện mạo thật sự mới lộ ra.

Một mái tóc dài trắng xóa, đôi mắt đỏ rực mang lại cảm giác khát máu.

Quả nhiên gã này không tiến hóa theo hướng con người, hiện tại gã hoàn toàn là một con quái vật, chỉ là có tư duy loài người mà thôi.

Nhưng Lý Đông lúc này không quan tâm nhiều, ít nhất gã này là một mối đe dọa cực lớn, mà đã là đe dọa lớn thì không còn cách nào khác, mâu thuẫn giữa hai bên gần như không thể điều hòa.

Vì gã nhất định muốn giữ anh lại, còn Lý Đông thì chắc chắn phải rời đi.

Thế là con cương thi lập tức hành động, chân phải bước tới một bước, đồng thời thanh đao trong tay trực tiếp chém xuống.

Một thanh Quan Công Đao dài hơn hai mét, khí thế vô cùng mạnh mẽ.

Lý Đông cầm Kim Cương Tán trong tay.

Sau khi mặt ô thu lại, nó nhanh chóng biến thành một ngọn trường thương.

Thực tế Lý Đông không đặc biệt giỏi võ công, hay nói cách khác anh đánh nhau không dựa vào chiêu thức mà dựa vào một luồng mãnh lực.

May mắn là trang bị của anh thực sự rất tốt, vì đồ bảo hộ trên người xịn, còn con cương thi này cũng thuộc loại da dày thịt béo.

Do đó đôi bên cứ nhiên đánh ngang tay, vũ khí hai bên va chạm kịch liệt, gần như không phân thắng bại.

Nhưng rất nhanh con cương thi cậy có bộ giáp trên người cùng

lớp da dày nên bất chấp phòng ngự mà dồn toàn lực tấn công.

Cách này cũng chính là cách của Lý Đông.

Vì thế trận chiến này cuối cùng biến thành màn đối đầu trực diện giữa hai kẻ cứng đối cứng.

Thế là Lý Đông thu hồi Kim Cương Tán, rút đao ra.

Nếu xét về phạm vi tấn công, thực tế lưỡi đao này có lực công kích mạnh hơn vì nó là một loại lợi khí.

Sau khi Lý Đông đổi đao, con cương thi lập tức cảm thấy tình hình không ổn, vì gã phát hiện vũ khí của Lý Đông thực sự quá lợi hại, trên bộ giáp dày của gã nhanh chóng xuất hiện những vết chém sâu hoắm.

Chương 921

Đối với gã điều này thật quá tồi tệ, bộ giáp này gã phải tốn bao công sức mới chế tạo được, vốn dĩ đao thương bất nhập, vậy mà giờ lại bị phá hủy.

Quan trọng nhất là lớp da của gã cũng bị cắt đứt, lớp da như vỏ cây già xuất hiện những vết nứt, rồi chảy ra dòng máu màu đen.

Sau khi bị thương, con cương thi thực tế dường như chẳng hề sợ hãi, trái lại còn trở nên hưng phấn hơn.

Lý Đông lập tức hiểu ra, chắc chắn gã này thực sự không còn dây thần kinh cảm giác, dù có bị thương thì cũng chỉ là bị thương thôi, dường như chẳng có cảm giác đau đớn gì.

Gã lúc này càng hưng phấn hơn: "Không ngờ lại có một chàng trai trẻ lợi hại thế này, võ công tốt đấy.

Nếu một kẻ lợi hại như ngươi có thể trở thành một cương thi dưới trướng của ta thì thật là tuyệt vời".

Lý Đông chẳng thèm để ý đến lời giễu cợt của gã, anh dùng lưỡi đao trong tay để đáp lại.

Đồng thời, bàn tay kia của anh trong lúc vô ý đã lấy ra một món đồ khác.

Đó là một sợi dây thừng vô hình.

Trong lúc chiến đấu anh không ngừng điều khiển sợi dây, rồi bất thình lình giật mạnh một cái, vô số sợi dây tạo thành một cái bẫy trực tiếp trói chặt con cương thi lại.

Con cương thi tuy sức mạnh vô song nhưng giờ đây cư nhiên không có sức chống trả, không thể động đậy.

Lý Đông không nói nhảm nữa, trực tiếp lấy súng phun lửa ra định thiêu cháy gã.

Cương thi muốn thành hình cơ bản phải dùng đến dược liệu.

Đương nhiên những dược liệu đó sau khi khô đi đều là chất dễ cháy.

Anh định thiêu trụi nó luôn.

Con cương thi thấy Lý Đông tàn bạo như vậy, có thể trong thời gian ngắn thiết lập cái bẫy lợi hại thế này, lại còn định dùng lửa thiêu, trong khoảnh khắc đó gã có vẻ như định gồng mình thoát khỏi sợi dây.

Nhưng sợi dây của Lý Đông không phải loại thường, đó là thứ đã được hệ thống nâng cấp, độ chắc chắn không phải loại dây nào cũng so bì được!

Cuối cùng, một luồng hỏa diễm bùng lên bao trùm lấy con cương thi.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Chẳng lẽ trong cơ thể gã này lại chôn giấu thuốc nổ sao?

Nếu quả thật là như vậy thì quá khủng khiếp rồi.

Khi Lý Đông ý thức được tình hình có gì đó không ổn thì dường như đã hơi muộn.

Tuy rằng con cương thi kia đã hoàn toàn chết hẳn, nhưng gã ta vào phút cuối cùng lại gây ra một vụ nổ kịch liệt.

Sau vụ nổ đó, hiện tại cả địa cung đều rung chuyển dữ dội.

Lý Đông nhận thấy tình hình không ổn, lập tức nắm chặt tay Doãn Tân Nguyệt, trực tiếp chạy thẳng về phía lối ra của đường hầm.

Trên đường tháo chạy, đá từ trên đỉnh đầu không ngừng rơi

xuống.

Lý Đông lúc này cũng chẳng quản được nhiều, tay cầm Kim Cương Tán trực tiếp chống đỡ mọi vật thể rơi xuống.

Lực va chạm cực lớn khiến lòng bàn tay anh tê dại.

Lý Đông dùng Kim Cương Tán bảo vệ hai người, mặc kệ tất cả, dốc toàn lực lao về phía trước.

Trên đỉnh đầu liên tục truyền đến những âm thanh va đập đinh tai nhức óc.

Cuối cùng khi tiến lên phía trước, họ phát hiện lối thoát đã mở, bên ngoài có ánh sáng chiếu vào.

Ở trong cái nơi tối tăm kia quá lâu, đã rất lâu rồi họ không được thấy ánh mặt trời chân chính.

Thật sự mà nói, tuy rằng có các công cụ chiếu sáng như đèn pin, nhưng so với ánh mặt trời thì không thể nào đặt lên bàn cân so sánh được.

Bởi vì tắm nắng đối với bất kỳ ai cũng là một việc vô cùng quan trọng, ánh sáng mặt trời là nguồn sáng khỏe mạnh nhất thế giới này.

Sau khi nhìn thấy ánh nắng bên ngoài, cả Lý Đông và Doãn Tân Nguyệt đều có cảm giác như được chuyển thế trọng sinh.

Đúng vậy, chính là cảm giác như vậy, vì những chuyện họ vừa trải qua quá đỗi kỳ lạ.

Lý Đông đưa Doãn Tân Nguyệt chạy ra khỏi động phủ, ngay khoảnh khắc họ vừa rời đi, phía sau truyền đến một chấn động còn dữ dội hơn.

Lý Đông quay đầu nhìn lại, thấy lối vào đó gạch đá lăn lóc, cả địa cung đã hoàn toàn sụp đổ.

Không chỉ vậy, dường như vẫn chưa đủ, vì hiện tại trên ngọn núi bên ngoài cũng không ngừng có đá rơi xuống.

Cảnh tượng này trông như thể cả ngọn đại sơn sắp đổ sụp đến nơi.

Trên ngọn núi đó, vô số loài động vật nhỏ đang hoảng hốt chạy loạn, không ngừng từ đỉnh núi trốn thoát xuống dưới.

Nơi này lúc này chẳng khác nào ngày tận thế giáng lâm.

Lý Đông cũng không dám nán lại lâu.

Ở trong sơn động kia đã nếm đủ khổ cực rồi, nếu ra ngoài còn bị đá đè thì càng nguy hiểm hơn.

Chương 922

May mà tốc độ của anh đủ nhanh, trực tiếp cõng Doãn Tân Nguyệt chạy ra ngoài.

Cuối cùng cũng thoát ra được, sau khi đi được vài cây số, họ mới cảm thấy an toàn hơn một chút.

Nhưng dù vậy, mặt đất vẫn không ngừng rung chuyển.

Những thảm họa như thế này, nơi đây chưa bao giờ thấy qua.

Lúc này, Lý Đông nhìn thấy bên đường có một lão nông đang làm việc.

Đó là một đại thúc tầm bốn năm mươi tuổi, trông có vẻ như đang trồng rau.

Ở những nơi gần thành phố, cơ bản đều có những đại thúc trồng rau ngoài đồng như vậy.

Rau xanh thực sự là nhu yếu phẩm hàng ngày của mỗi người, nếu gần thành phố thì rau xanh khá có giá trị.

Hiển nhiên đại thúc này sống bằng nghề trồng rau.

Ông ấy vừa mới lao động xong, đang ngồi nghỉ bên lề đường, miệng ngậm một tẩu thuốc.

Kết quả là khi nhìn thấy cảnh tượng đất đá rung chuyển đó, ông ấy sợ đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, suýt chút nữa tưởng là có động đất.

Sau đó, đại thúc nhìn thấy Lý Đông và Doãn Tân Nguyệt nhếch nhác chạy ra từ bên trong.

Đại thúc thấy Lý Đông xong liền không nhịn được hỏi: "Chuyện gì

vậy?

Sao lại có động tĩnh lớn thế này?

Phía đó đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ là động đất sao?".

Nếu ở nơi này xảy ra động đất thì thật sự là quá thảm khốc.

Lý Đông nhìn vị đại thúc thật thà chất phác, lắc đầu nói: "Đại thúc, không phải động đất đâu, cũng không nguy hiểm đến thế.

Chỉ là đằng kia có một ngọn núi lớn bị sụp đổ thôi.

Bây giờ e là tình hình không được tốt lắm, cũng không biết trên núi có người hay không.

Nếu có người thì hỏng bét, còn nếu không có ai thì tổn thất cũng không quá lớn".

Đúng vậy, trên một mảnh đất, mạng người mới là quý giá nhất.

Tuy cũng có một số kẻ vì tiền mà không cần mạng, nhưng trong mắt đại đa số, nhân dân tệ bao nhiêu cũng không quan trọng bằng con người.

Dù sao hết tiền thì có thể kiếm lại, nhưng nếu mất mạng thì vấn đề lớn rồi, vì mạng người một khi đã mất là vĩnh viễn không còn.

Đại thúc nghe xong lời này cũng sợ đến tái mặt.

Vì môi trường sống của mình, đại thúc thực tế vẫn còn mang nặng tư tưởng phong kiến.

Nếu gặp phải những chuyện trông có vẻ không cát tường, điều đó có nghĩa là sẽ có chuyện rất bất lợi xảy ra.

Ví dụ như một ngọn núi sụp đổ, đó tuyệt đối là một điềm xấu.

Trong mắt đại thúc, tổn thất trực tiếp do sụp núi không phải là

nghiêm trọng nhất, mà vận mệnh tai họa do ngọn núi sụp đổ gây ra mới là chuyện quan trọng nhất.

Trên trán đại thúc túa ra mồ hôi hột, nói: "Sao lại như vậy?

Chẳng lẽ dạo này thật sự không an toàn đến thế sao?

Lại có cả chuyện như vậy xảy ra.

Vậy sau này tôi phải làm sao bây giờ?".

Thấy vẻ lo lắng của đại thúc, Lý Đông lắc đầu nói: "Đại thúc, ông lo lắng hơi quá rồi, chỉ là một ngọn núi sụp thôi mà, nếu không ảnh hưởng đến người khác thì cũng chỉ là tổn thất một ngọn núi thôi, chỉ cần người không sao là tốt rồi".

Đương nhiên một ngọn núi sụp đổ cũng sẽ không gây ra ảnh hưởng khác, vì bản thân nó chỉ là một ngọn núi sụp xuống mà thôi.

Nhưng đại thúc lại lắc đầu, không tin vào điều đó.

Trong mắt ông ấy, mọi chuyện trên thế giới này đều có liên hệ với nhau, một ngọn núi sụp đổ chắc chắn sẽ có đại sự phát sinh.

Lý Đông cũng hết cách, anh nhận ra nếu tư duy của hai người không giống nhau thì việc muốn thay đổi tư duy của người khác tuyệt đối là một việc làm ngu xuẩn.

Đừng bao giờ mong đợi thay đổi suy nghĩ của ai đó, chuyện đó thật phi lý.

Lý Đông định khuyên đại thúc nhưng giờ anh đã bỏ cuộc.

Nhưng đại thúc căn bản không tin, lập tức vác cuốc chuẩn bị về nhà, hiển nhiên là ông ấy lo lắng cho gia đình hơn, sợ người nhà xảy ra chuyện.

Đó cũng là một vị đại thúc cần cù chịu khó.

Lý Đông thở dài, trên thế giới này có rất nhiều người thật thà lương thiện như vậy, chỉ đáng tiếc là nhiều người không thể tự chủ tể vận mệnh của mình, vì vận mệnh của họ luôn bị người khác ảnh hưởng.

Nhưng Lý Đông đột nhiên lại tự hỏi, chẳng lẽ vận mệnh của anh đã bị nắm giữ rồi sao?

Chương 923

Thực tế anh nhận thấy vận mệnh của mình cũng chưa hề bị ai nắm giữ cả.

Kết quả là lúc này, Lý Đông đột nhiên nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng cười.

Khoảnh khắc ấy anh cảm thấy tình hình có vẻ không ổn, chẳng lẽ con cương thi gặp bên ngoài kia vẫn chưa chết sao?

Mạnh mẽ quay đầu lại, kết quả phát hiện trên một cái cây lớn quả nhiên xuất hiện một sinh vật hình người.

Đúng vậy, trông gã giống như một con người có bốn chi, có đầu người.

Dù thế nào đi nữa, nhìn gã vẫn giống một con người.

Nhưng Lý Đông không dám thực sự coi gã là người, trong mắt anh đó là một sinh vật hình người, một sinh vật hình người vô cùng nguy hiểm.

Một sinh vật hình người nguy hiểm như vậy mà giờ lại chạy ra bên ngoài.

Gã này đã ở trong nơi tối tăm ẩm thấp đó quá lâu, nếu thoát ra ngoài e là sẽ gây ra thảm họa cho thế giới.

Bởi vì có một đạo lý chủ quan là tư duy của con người sẽ bị ảnh hưởng bởi môi trường.

Ví dụ nếu một người ở trong căn phòng tối quá lâu mà không giao tiếp với ai, tâm lý của họ sẽ dần trở nên biến thái, hoặc dần dần sụp đổ.

Nếu một người lâu ngày không giao tiếp, tâm lý sẽ dần trở nên vặn vẹo.

Hiện tại gã này trông không giống một nhân loại bình thường, nhưng ít ra gã cũng đã ở trong một nơi tối tăm không thấy ánh mặt trời như vậy không biết bao nhiêu năm rồi.

Cho nên gã này dù có phải là sinh vật hình người thật sự hay không, tóm lại gã chắc chắn là một kẻ vô cùng biến thái, thuộc loại gặp người là giết.

Lý Đông nhận thấy ánh mắt trong đôi mắt u ám của gã đúng là loại cực kỳ hiếu sát.

Chỉ thấy gã lúc này đang trừng mắt phẫn nộ nhìn Lý Đông: "Tiểu tử, ngươi đã hủy hoại mọi thứ của ta, phá hỏng kế hoạch cuối cùng của ta.

Bây giờ muốn rời khỏi tay ta sao, e là không dễ dàng thế đâu, để mạng lại đây đi.

Ta thấy ngươi cũng không tệ, nếu giữ mạng ngươi lại, biết đâu có thể có tác dụng lớn với ta, có thể giúp ta tiến thêm một bước trong thí nghiệm".

Đúng vậy, gã này là một kẻ làm thí nghiệm trường sinh bất lão.

Từ cổ chí kim có vô số người làm những thí nghiệm như vậy, vô số người nỗ lực vì trường sinh bất lão, tuy chưa thấy ai thật sự thành công nhưng con người vẫn cứ vui vẻ lao vào không biết mệt.

Hiển nhiên con cương thi này hiện tại rất hứng thú với chuyện đó, sau khi thất bại, gã đang tìm kiếm vật thí nghiệm mới.

Lý Đông lắc đầu nói với gã: "Vừa nãy tôi đúng là có chút đánh giá thấp ông, vốn tưởng ông tiêu đời rồi chứ, không ngờ lại lợi hại vậy, còn đuổi theo ra được đến đây.

Nhưng bây giờ tôi phải bắt ông chết thôi, vì ông mà thoát ra ngoài thì ảnh hưởng quá lớn".

Lý Đông không tự coi mình là đấng cứu thế vì anh thấy mình không có năng lực đó, nhưng anh thấy việc này mình có thể làm, dù sao quái vật này cũng là do anh dẫn ra.

Lý Đông phát hiện gã này lúc này đang cầm một con dao, nhưng con dao trong tay không phải là cây Quan Công Đao lúc nãy nữa mà là một thanh Hoành Đao.

Lúc này thanh Hoành Đao đó lại đang dính máu, vệt máu đó mang lại một hơi thở tà ác.

Gã này hiển nhiên cũng không biết đã làm gì, tóm lại dường như thật sự chuẩn bị liều chết một trận.

Gã đó tuyệt đối không phải loại chỉ nói mồm, vừa nói xong đã nhảy xuống.

Doãn Tân Nguyệt giật nảy mình, tưởng đã an toàn rồi, không ngờ gã này lại bám theo.

Nhưng hiện tại cũng chỉ có Lý Đông mới đối phó được gã, vì Doãn Tân Nguyệt căn bản không có chút sức chiến đấu nào, cũng không biết sử dụng vũ khí.

Đúng vậy, Doãn Tân Nguyệt tuy rất giàu có nhưng suy cho cùng cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường, lấy đâu ra công phu đánh đấm.

Nhưng khi hai bên liều mạng chiến đấu, Lý Đông lại phát hiện con cương thi này hiển nhiên không còn lợi hại như lúc nãy.

Gã này chắc chắn đã bị ảnh hưởng, thực lực bị cản trở lớn.

Nhưng khi nhìn thấy ánh nắng rực rỡ, Lý Đông hiểu ra vấn đề là

gì.

Vì lúc này nắng gắt, mà con cương thi này thuộc loại sinh vật u ám, sinh vật u ám thì sợ ánh nắng, đó là lẽ thường tình.

Chẳng lẽ vì vậy mà gã này bị ảnh hưởng sao?

Lý Đông sau khi cảm nhận được điều này, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Như vậy chuyện này dường như là một tin rất tốt.

Lý Đông không phải quân tử gì mà nhất định phải đấu tranh công bằng.

Tư duy chiến đấu của anh cơ bản chỉ là làm sao để đánh bại đối thủ là được, không cần phương pháp, không cần sách lược, miễn thắng là được.

Thế là anh nghênh ngang nói với con cương thi: "Bây giờ mà ông còn đuổi theo tôi đến nơi này thì coi như cầm chắc cái chết rồi, vậy mà đến giờ vẫn còn chấp mê bất ngộ sao?". "Xem ra ngươi có vẻ rất tự tin nhỉ?".

Con cương thi lúc này trông cũng rất thảm hại: "Tiểu tử thối, có vẻ như ngươi hiểu rõ lắm hả?

Đúng vậy, hiện tại cho dù ta có giết được ngươi, ta e là cũng sẽ tan thành mây khói.

Chương 924

Cái thứ ánh nắng chết tiệt ngoài kia khiến ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nhưng vấn đề là ngươi đã phá hỏng của ta bao nhiêu thứ, vậy nên ngươi cũng đừng hòng sống tiếp ở nơi này nữa, hôm nay ta sẽ cùng ngươi đồng quy vu tận".

Ái chà, Lý Đông không ngờ con cương thi này lại là một lão đại nóng tính như vậy.

Nếu vậy, anh cảm thấy trận chiến này cần phải nghiêm túc ứng phó rồi.

Quả nhiên gã này đã phát điên đến mức đó, điên cuồng chém người không theo quy luật gì cả, nhưng gã này cũng thật sự lợi hại, năng lượng trong cơ thể không biết từ đâu ra mà sức lực lại rất lớn.

Ngay cả Lý Đông đứng trước mặt gã dường như sức mạnh cũng có phần kém hơn một chút.

Hiện tại Lý Đông dường như hoàn toàn không có khả năng phản kích, chỉ liên tục phòng ngự.

May mà kỹ năng phòng thủ của anh khá tốt, tạm thời có thể miễn cưỡng chống đỡ, nhưng một bên càng lúc càng điên cuồng, dáng vẻ đó như thể không hạ gục được đối thủ thì tuyệt không bãi hưu.

Thế là trận chiến này biến thành một cuộc giao tranh ở mức độ sơ cấp.

Nhưng cuối cùng Lý Đông vẫn thắng, lúc nãy anh đã hạ được một thế thân, còn bây giờ bản thể của gã này cũng bị Lý Đông tiêu diệt.

Cuối cùng mọi chuyện cũng hoàn toàn lắng xuống.

Nhưng đúng lúc đó, ở lối vào bên ngoài lại có một chiếc xe chạy tới.

Trên xe bước xuống vài người, đều mặc đồng phục đặc biệt, mỗi người đều có thân hình cường tráng, ánh mắt sắc lẹm, nhìn qua là biết không phải hạng người tầm thường, đó cơ bản phải là những cao thủ trải qua huấn luyện lâu dài mới có diện mạo như vậy.

Quan trọng nhất là chiếc xe họ đi cũng tuyệt đối không phải xe bình thường, tóm lại người thường không lái được loại xe đó.

Mấy người này tuyệt đối thuộc loại có khí thế vô cùng mạnh mẽ.

Quan trọng nhất là thân phận họ không đơn giản, e là người của bộ phận đặc biệt.

Nhưng Lý Đông cũng cảm thấy chẳng sao cả, tuy anh là một kẻ trộm mộ, nhưng thực tế những việc anh làm người khác căn bản không có cách nào khảo chứng, vì những nơi anh đến tuyệt đối không phải người thường có thể lui tới, cho nên anh cũng chẳng để ý đến mấy người này.

Mấy người đó sau khi thấy Lý Đông thì chủ động hỏi: "Anh là Lý Đông phải không?".

Lý Đông gật đầu đáp: "Tôi là Lý Đông, xin hỏi có chuyện gì không?".

Đối phương khá khách khí và lễ phép, nên Lý Đông cũng không thể thất lễ.

Thực tế anh cũng là một người khá thực tế, nếu người khác đối tốt với mình thì mình cũng sẽ đối đãi lại như vậy.

Với mấy người này cũng thế, họ khách khí thì anh tự nhiên cũng không có gì bất lịch sự.

Thế là hai bên nói chuyện có vẻ rất hòa nhã.

Lý Đông gật đầu: "Đúng vậy, tôi là Lý Đông, xin hỏi các vị có việc gì?".

Mấy người đó nhìn nhau một cái rồi nói với Lý Đông: "Chắc anh cũng biết trước đó tôi có vài đồng đội đã xuống một sơn động để điều tra.

Nhưng đồng đội của tôi đã hy sinh mất mấy người mới thoát ra được.

Qua điều tra, tôi biết hai người cũng đã tiến vào nơi đó.

Việc này hệ trọng, nên hai người hiện tại phải đi cùng tôi một chuyến".

Lý Đông nghe xong cảm thấy tình hình có vẻ hơi nghiêm trọng.

Thiết Diện Sinh, chuyện này đúng là một vấn đề khá nghiêm túc.

Dù sao gã đó cũng là một kẻ bày ra âm mưu suốt mấy ngàn năm.

Một kẻ bày mưu tính kế mấy ngàn năm như vậy, hiện tại sở hữu rất nhiều năng lực đặc biệt, nếu thật sự để gã thoát ra ngoài thì quả thực sẽ gây ảnh hưởng rất lớn đến mọi người, thậm chí cả thế giới này đều có khả năng bị thay đổi.

Một mặt là vì bản thân gã này thực sự rất lợi hại, rất giỏi tính kế, dù là người từ mấy ngàn năm trước nhưng cũng không thể xem thường.

Quan trọng nhất là gã này thậm chí có khả năng là người tiền sử.

Đúng vậy, có rất nhiều truyền thuyết kể rằng trước lịch sử văn minh nhân loại còn có một thời kỳ văn minh nhân loại khác.

Thời kỳ văn minh đó dường như cũng rất mạnh mẽ, sau đó không rõ nguyên nhân mà diệt vong, rồi mới xuất hiện thời đại nguyên thủy

mới.

Chuyện này có chút huyền bí, nhưng lịch sử nhân loại trên thế giới này căn bản không có cách nào khảo chứng chính xác chuyện gì đã xảy ra, tự nhiên cũng không thể biết được.

Lý Đông cảm thấy sự suy đoán này cũng không có vấn đề gì, nếu đúng là vậy thì gã kia thật quá đáng sợ.

Gã hiện giờ đã có đủ tài nguyên, lại có đủ thực lực, hiện đang chuẩn bị hành động, vậy mục đích cuối cùng là gì thì tự nhiên không cần phải nói cũng biết.

Quan trọng nhất là nếu gã này có những tà thuật đặc biệt thì sẽ vô cùng nguy hiểm.

Xem ra hiện giờ đã có một số bộ phận chú ý đến chuyện của gã.

Nhưng Lý Đông đối với việc bị đưa đi điều tra dường như có một chút kháng cự, nhưng cuối cùng anh cũng gật đầu chấp nhận.

Thực tế lúc này, ngoài thế giới bình thường, còn có một thế giới đầy những điều kỳ quái, một thế giới như vậy không phải là thế giới bình thường, trong thế giới đó, quái vật của mọi thời đại đều có khả năng tồn tại.

Anh cũng không biết mấy người kia thuộc về đơn vị nào, nên cảm thấy đi một chuyến cũng tốt.

Chương 925

Lý Đông và Doãn Tân Nguyệt đều bị đưa đi.

Kết quả Lý Đông phát hiện nơi bị đưa đến dường như không giống một nơi hiện đại hóa.

Ít nhất nhìn các loại kiến trúc ở nơi này đều thuộc loại khá cũ kỹ, cũ nát.

Ngay cả trong một thành phố mà lại có những ngôi nhà tường đất như vậy.

Đúng vậy, vào thời kỳ đầu có người xây nhà không dùng bê tông cốt thép mà dùng bùn đất đắp thành vài bức tường biến thành một ngôi nhà.

Loại nhà này có thể thấy ở những vùng núi hẻo lánh, nhưng ở trong thành phố thì loại nhà này cơ bản không có khả năng tồn tại.

Thậm chí ở những vùng núi hẻo lánh đó, loại nhà tường đất này cũng thuộc hàng đồ cổ, cơ bản không có người ở.

Dù sao hiện nay người dân ở vùng núi sống cũng không dễ dàng, khá nghèo khó, để thay đổi vận mệnh, đa số mọi người đều chọn lên thành phố.

Cho nên những vùng núi hẻo lánh đó căn bản không có người, không có người thì nhà cửa tự nhiên cũng bỏ hoang.

Nhưng Lý Đông không ngờ ở nơi này lại có thể thấy loại nhà tường đất cũ kỹ đó, hiển nhiên đây lại là một thời đại vô cùng cổ quái.

Lý Đông được đưa vào một căn phòng lớn để thẩm vấn.

Đương nhiên anh cũng không hề che giấu, hỏi gì đáp nấy nhưng

cũng không nói quá nhiều.

Đúng vậy, đối phương biết gì thì anh thành thật trả lời, nhưng sẽ không cung cấp thêm thông tin ngoài lề.

Nếu cung cấp quá nhiều thông tin phụ, nó có thể mang lại một số ảnh hưởng không tốt, anh cảm thấy có thể sẽ bất lợi cho mình.

Dù sao trên thế giới này con người thật sự khó lòng tin tưởng một người lạ, đó cũng là chuyện bình thường.

Đương nhiên nếu vào thời cổ đại thì con người với nhau lại rất dễ tin tưởng và tín nhiệm nhau.

Chỉ đáng tiếc theo sự phát triển của công nghệ, quan hệ giữa người với người ngày càng xa cách, ngay cả trong cùng một tòa nhà mà mọi người cũng rất ít khi gặp mặt.

Vì sau khi công nghệ phát triển, cuộc sống con người tuy tốt hơn nhưng lòng người lại không còn thuần khiết như trước, ai cũng chỉ nghĩ đến những trò gian dối.

Đương nhiên cũng có lẽ là do áp lực cuộc sống hiện nay quá lớn.

Lý Đông kể lại sự việc, anh và Doãn Tân Nguyệt sau khi chịu sự thẩm vấn đã trực tiếp rời đi, đối phương cũng không đưa ra đánh giá gì về họ.

Lý Đông cũng không để tâm.

Doãn Tân Nguyệt nhìn Lý Đông một cái, rồi quay đầu nhìn môi trường xung quanh, hỏi: "Thế giới này rốt cuộc là sao vậy?

Tôi nhận ra trong thế giới này có những nơi mà trong ấn tượng của tôi căn bản không tồn tại.

Tại sao lại có nhiều nơi kỳ lạ như thế, chẳng lẽ nơi tôi đang sống không phải là Trái Đất nữa sao?".

Không phải Trái Đất thì không thể nào.

Lý Đông thực tế đã có những suy đoán nhất định, rằng thế giới họ đang sống hiện nay là một thế giới vô cùng quái dị, nơi không thời gian bị bẻ cong và đan xen vào nhau.

Trong một thế giới quái dị như vậy, có thể gặp người của các thời đại khác nhau, thậm chí có thể thấy những sự kiện của các thời đại khác nhau.

Đương nhiên tư duy của Doãn Tân Nguyệt không rộng mở như vậy, lúc này cô không thể hiểu nổi chuyện này.

Chỉ là Lý Đông sau khi rời khỏi nơi đó, đang chuẩn bị tìm lộ trình về nhà.

Kết quả không ngờ lại gặp một nhóm người khác, nhóm này nhìn qua có vẻ ăn mặc bảnh bao hơn mấy người lúc trước, không thể nhận ra thân phận của họ nhưng dường như cũng không có gì khác biệt với nhóm trước.

Thế là họ lại bị đưa đến một nơi khác, lại bị thẩm vấn một lượt, rồi lại được thả đi.

Cứ như vậy, họ bị thẩm vấn đi thẩm vấn lại vài lần.

Doãn Tân Nguyệt đều cảm thấy có chút chán nản: "Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ mấy người này không thể thống nhất với nhau sao?

Cứ hết lần này đến lần khác bị bắt, bao giờ mới kết thúc đây?".

Lý Đông lắc đầu nói với Doãn Tân Nguyệt: "Chuyện này chúng ta không cần phàn nàn nữa đâu, cứ phối hợp đi.

Tuy hiện tại trong thế giới này đúng là có rất nhiều chuyện bất công, cũng có rất nhiều chuyện ngang trái, nhưng tôi thấy những

người này chắc chắn không có ý đồ xấu.

Huống hồ có một số người đang bảo vệ thế giới này mới có được sự an toàn như hiện nay, nên chúng ta không cần quá khắt khe, phối hợp với họ cũng không vấn đề gì".

Doãn Tân Nguyệt thấy vẻ mặt của Lý Đông như vậy, không khỏi đảo mắt một cái rồi hỏi: "Anh không thấy mình quá nhu nhược sao?

Lúc trước gặp kẻ thù nguy hiểm như vậy mà anh chẳng sợ, còn dám chiến đấu với chúng.

Thế mà giờ gặp mấy người này, tại sao lại phải phối hợp như thế, thực tế chẳng phải là đang gây cho tôi bao nhiêu phiền phức sao?

Những người này với những kẻ kia có gì khác nhau?".

Lý Đông lắc đầu cười: "Những người này và những con quái vật kia khác nhau xa lắm.

Ít nhất trong số này đại đa số là người tốt, họ gây phiền phức cho tôi thực tế cũng chỉ vì nhiệm vụ mà thôi.

Chương 926

Ít nhất tôi cảm thấy họ không cố ý.

Nhưng những con quái vật tôi gặp trong địa cung kia thì không nhất định như vậy.

Những con quái vật đó là những tồn tại thực sự nguy hiểm, chúng không chỉ đe dọa mạng sống của tôi mà còn đe dọa sự an toàn của người khác.

Đối với những con quái vật đó, tôi tuyệt đối không có chút nể sợ nào.

Nhưng đối với những người này thì tôi không nghĩ nhiều như vậy, chuyện này cứ thuận theo tự nhiên thôi, không cần phải gấp gáp".

Được rồi, Doãn Tân Nguyệt cuối cùng cũng có chút không kiên nhẫn mà gật đầu.

Cuối cùng họ cũng trở về nhà ở Yến Kinh.

Nhưng sau khi về đến nhà ở Yến Kinh, cô lại phát hiện tình hình trong nhà dường như có gì đó khác so với ấn tượng.

Căn nhà này dường như tỏ ra khá hư nát, đúng vậy, hiện tại cơ bản đã trở thành một đống đổ nát.

Doãn Tân Nguyệt thấy căn biệt thự mình bỏ bao nhiêu tiền ra mua giờ lại biến thành một đống phế tích, lập tức tức giận đến mức bốc hỏa.

Chuyện gì thế này?

Rốt cuộc là ai làm, tại sao lại biến thành thế này? "Chết tiệt, mấy cái gã đó, tôi nhất định phải cho chúng biết tay".

Lý Đông tự nhiên cũng biết căn nhà của Doãn Tân Nguyệt hiện đang ở thời điểm thực tế là hơn 80 năm trước!

Vấn đề lớn nhất của thời đại này là thường xuyên xảy ra chiến tranh.

Những cuộc chiến tranh đó đã mang lại khổ đau vô tận cho con người trên thế giới này, đặc biệt là người dân trên mảnh đại lục này càng phải chịu đựng không biết bao nhiêu tai họa.

Không ngờ một lần trở về lại gặp phải chuyện như thế này.

Vì Lý Đông nhìn ra được, căn biệt thự này rõ ràng là bị trúng pháo đạn mà nổ tung.

Anh không khỏi thở dài, cuối cùng lại gặp phải một chuyện hoang đường nhất.

Cuối cùng anh lắc đầu nói với Doãn Tân Nguyệt: "Hiện tại chuyện đã thành ra thế này rồi, chúng ta không cần phải tức giận như vậy, chỉ cần tìm ra kẻ đã làm chuyện này là được.

Tôi sẽ không tha cho chúng đâu!".

Lý Đông lúc này thật sự rất tức giận.

Một căn biệt thự đẹp đẽ như vậy, giờ tự nhiên không thể ở được nữa, giờ chỉ còn cách đi tìm nơi khác.

Nhưng ngay khi chuẩn bị rời đi, Lý Đông đột nhiên cảm thấy có gì đó nguy hiểm.

Chẳng bao lâu sau, anh phát hiện xung quanh quả nhiên có rất nhiều người xuất hiện.

Những người này dáng người khá nhỏ bé, cơ bản chỉ tầm 1m50 đến 1m60.

Nhưng họ lại rất cường tráng.

Đúng vậy, ở thời đại này, người dân trên đại lục đa số đều gầy yếu do dinh dưỡng không tốt, tinh thần cũng khá tiều tụy.

Nhưng mấy gã lùn này ai nấy đều tinh thần phấn chấn, dáng người tráng kiện, quan trọng nhất là chúng đều để ria mép.

Lý Đông khẽ nhíu mày, cơ bản đã nhận ra chúng là ai rồi.

Những kẻ này toàn bộ đều là người Phù Tang (Nhật Bản).

Trong số đó, một kẻ mặc tây trang màu xám bước ra dẫn đầu.

Đúng vậy, trong đám người đó đa số đều mặc tây trang màu đen, duy chỉ có một tên mặc tây trang màu xám, hiển nhiên tên này là kẻ cầm đầu.

Gã này bước ra sau đó dùng giọng điệu gượng gạo nói: "Bây giờ nếu đã đến rồi, tại sao lại muốn rời khỏi đây?

Muốn đi cũng được, nhưng thứ ta cần các ngươi phải lập tức để lại.

Chỉ cần giao ra thứ ta cần, ta có thể tha cho một con đường sống".

Lý Đông khẽ nhíu mày, hiện tại cơ bản đã hiểu ra chuyện gì.

Hiển nhiên đám người Phù Tang này chắc chắn đã đến nhà Doãn Tân Nguyệt tìm kiếm thứ gì đó, kết quả là lục tung cả nhà lên cũng không thấy, sau đó quyết định đào sâu ba thước mà vẫn không có kết quả.

Tóm lại một căn biệt thự bị phá hỏng thành thế này dường như không phải do pháo nổ mà là do bị người ta cố ý dỡ bỏ.

Thú vị rồi đây, Lý Đông hiện đang định đi tìm kẻ phá hoại nhà cửa để tính sổ, không ngờ lại có kẻ tự dẫn xác đến cửa.

Thế là anh cười lạnh một tiếng, nói với đám người Phù Tang: "Tôi cũng không biết các ngươi là ai, nhưng giờ nhìn từng tên một trông

như sắp chết đến nơi thế kia thì đừng trách tôi.

Hiện tại chỉ có hai con đường, một là bồi thường biệt thự cho tôi, hai là lập tức đi chết đi.

Còn về việc muốn lấy đồ thì đừng hòng".

Đồ trong tay Lý Đông không bao giờ vô duyên vô cớ đưa cho người lạ.

Chương 927

Đưa đồ cho người khác thì cơ bản cũng chỉ có vài lý do.

Một là nếu người lạ đó cực kỳ quan trọng với anh, ví dụ cần họ dẫn đi đâu đó thì anh có thể cung cấp một số thứ quan trọng.

Ngoài ra, cơ bản anh chỉ đưa đồ cho những anh em thân cận nhất mà thôi.

Tuyệt đối không bao giờ đưa cho hạng người rõ ràng mang đầy địch ý như thế này.

Nực cười, nếu có kẻ đe dọa mà anh lại đi cầu xin tha thứ sao?

Ngược lại hiện giờ anh đang nổi nóng, muốn xử đẹp đám người này.

Mấy tên người Phù Tang này cũng không ngờ tính cách Lý Đông lại cương liệt như vậy, vừa mới buông lời đe dọa xong mà Lý Đông đã chuẩn bị động thủ, hoàn toàn không nể mặt mũi chút nào.

Tên mặc tây trang màu xám nhíu mày nói: "Đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.

Nếu chúng ta hợp tác, đôi bên có thể sẽ rất vui vẻ, nếu không hợp tác thì đối với các người chẳng có ích gì đâu.

Phải biết rằng các người không có tư cách gì để ngồi chung mâm hay đối kháng với ta cả.

Thứ ta cần hiện giờ chỉ có hai loại: một là Thi Miết Đan Dược, hai là Ngọc Vẫn Thạch".

Tên mặc tây trang màu xám lập tức đưa ra yêu cầu.

Lý Đông nghe xong trong lòng không khỏi giật mình.

Không ngờ đám người Phù Tang thời này đã biết đến hai thứ đó rồi sao?

Hai thứ này cực kỳ quan trọng vì tác dụng của chúng có thể khiến con người trường sinh bất lão.

Tuy Lý Đông vì không rõ tác dụng phụ của chúng nên không dám tùy tiện sử dụng, nhưng dù thế nào đi nữa, đây tuyệt đối là những thứ vô cùng quan trọng.

Anh biết hai thứ này là công cụ trường sinh bất lão cũng mới chỉ cách đây vài tháng mà thôi.

Vậy mà ở thời đại 80 năm trước lại có kẻ biết đến, thật là quá đáng sợ.

Nhưng Lý Đông đột nhiên nhớ ra thế giới này là một nơi không thời gian bị nữu khúc, nên chuyện gì cũng có thể xảy ra, tuy bản thân họ đáng lẽ không biết, nhưng nếu thông qua những kẻ biết chuyện thì e là vấn đề hơi nghiêm trọng rồi.

Đương nhiên Lý Đông lúc này cũng chỉ suy đoán vậy thôi, ngoài việc suy đoán ra thì anh đã sẵn sàng động thủ.

Thế là trong tay anh lập tức xuất hiện thanh đao đó.

Thanh đao này đã theo anh từ lâu, qua tay nó không biết bao nhiêu quái vật đã bị chém giết, trở thành vật phẩm.

Nhưng chưa bao giờ anh dùng thanh đao này nhắm vào con người.

Vì anh không muốn dùng loại đao này để đối phó với người.

Nhưng hiện tại mấy kẻ này lại là những kẻ đầu tiên chuẩn bị nếm mùi đao của anh.

Tên mặc tây trang màu xám thấy Lý Đông lại rút đao ra, biết tính cách anh cực kỳ cứng rắn, muốn khuyên anh chủ động giao đồ ra là

chuyện không dễ dàng.

Nhưng gã cũng không có chút sợ hãi nào, vì phía sau gã là một quốc gia cường đại.

Gã nghĩ nếu mình chết ở nơi này thì quốc gia của gã nhất định sẽ đòi lại công đạo, vậy nên gã cho rằng người trước mắt tuyệt đối không có gan động thủ với mình.

Vì gã nghĩ bất cứ ai muốn động thủ với gã đều phải cân nhắc hậu quả, đắc tội với gã thì hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Chỉ là mấy tên người Phù Tang không ngờ rằng, người chúng đang đối mặt không phải hạng người bình thường, mà là một kẻ điên.

Ngay sau đó Lý Đông động thủ, đám mặc tây trang đen cùng tên tây trang xám kia đứng trước mặt Lý Đông cơ bản không có sức phản kháng.

Lý Đông trải qua bao nhiêu trận chiến tôi luyện, công phu cơ bản đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa.

Sức mạnh của anh lúc này cũng rất lớn, cầm đao chém sắt như chém bùn.

Quan trọng nhất là hiện giờ anh thật sự có gan ra tay.

Đám người Phù Tang này trong vòng chưa đầy một phút đã chết sạch.

Doãn Tân Nguyệt cũng không ngờ có ngày mình lại thấy nhiều người chết đến vậy, lập tức sợ đến mặt cắt không còn giọt máu, trông có vẻ vô cùng sợ hãi.

Lý Đông nhìn vẻ mặt đó của Doãn Tân Nguyệt, bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Bây giờ cô cũng đừng có nhạy cảm quá, chút chuyện này mà cũng đáng để kinh ngạc sao?

Hiện tại là một thế giới vô cùng hỗn loạn, trong cái thế giới hỗn loạn này, một người muốn sống hay chết căn bản không thể tự mình quyết định được". "Một thời đại hỗn loạn sao?".

Doãn Tân Nguyệt đột nhiên nhận ra thời đại này quả thực là một thời kỳ vô cùng hỗn loạn và đầy rẫy tai ương.

Trong một thời đại như vậy, dường như thật sự cần những thủ đoạn như thế này, nếu không thì khó mà sống sót.

Đương nhiên Doãn Tân Nguyệt cũng đã từng trải qua biết bao chuyện hung tàn trong không gian địa hạ kia, nên cô cũng chỉ hơi sợ một chút, một lát sau đã nhanh chóng thích nghi được.

Lý Đông lúc này đang suy nghĩ tích cực, anh đang cân nhắc xem làm sao đám người Phù Tang kia lại biết về hai thứ đồ đó.

Hiện tại căn biệt thự ở Yến Kinh bị hủy rồi, tự nhiên là cả tiệm cơm lẫn nhà đấu giá cơ bản cũng không còn hy vọng gì nữa.

Chương 928

Quả nhiên khi Lý Đông đến tiệm cơm của Doãn Tân Nguyệt, anh thấy nơi này cơ bản cũng đã trở thành một đống phế tích.

Còn về nhà đấu giá, tất cả đồ đạc bên trong đều bị vét sạch sành sanh, giờ chỉ còn là một đống đổ nát.

Doãn Tân Nguyệt lúc này trong lòng vô cùng đau đớn và lo lắng, không ngờ sản nghiệp mình vất vả gây dựng bấy lâu nay lại rơi vào kết cục như thế này.

Chuyện như vậy đối với bất kỳ ai cũng là một đả kích vô cùng lớn.

Bởi vì ai cũng thích nhìn thấy thành quả do nỗ lực của mình đổi lấy, như vậy mới có động lực để tiến lên, mới cảm thấy hạnh phúc.

Ngược lại, nếu những thứ vất vả bao lâu mới tạo dựng được bị kẻ khác phá hủy trong chốc lát, thì tự nhiên sẽ cảm thấy vô cùng đau lòng.

Doãn Tân Nguyệt lúc này càng thêm tức giận, cô không còn chút đồng cảm nào với mấy kẻ vừa bị Lý Đông tiêu diệt nữa.

Nực cười, nhà cửa vô duyên vô cớ bị phá nát thế kia, nếu còn đồng tình với lũ đó thì chẳng hóa ra là thánh mẫu sao?

Hiển nhiên Doãn Tân Nguyệt căn bản không phải thánh mẫu, cô cũng cực kỳ ghét loại người đó.

Lý Đông không khỏi lắc đầu nói: "Hay là thế này đi, chúng ta cứ về Trường Sa trước, nơi đó e là tốt hơn ở đây".

Doãn Tân Nguyệt gật đầu!

Thế là hai người cùng quay trở về Trường Sa.

Sau khi về Trường Sa, nơi này thuộc về thời đại hiện tại.

Hiện tại trong nhà Lý Đông cơ bản đã trở thành một nơi giải trí thực thụ.

Đúng vậy, trong nhà anh có mấy người phụ nữ luôn sinh sống ở đó, mỗi ngày không chơi game thì xem phim, xem tivi, cười nói hỉ hả, trông có vẻ rất vui vẻ.

Đợi đến khi Lý Đông và Doãn Tân Nguyệt về đến nơi, mấy cô nàng mới phản ứng lại dường như có gì đó không ổn.

Nhưng cũng chỉ trong chốc lát, sau khi nhìn rõ gương mặt của Lý Đông, họ lại khôi phục lại bình thường.

Nhưng họ cũng lập tức hỏi thăm Lý Đông, chủ yếu là kiểm tra xem trên người anh có chỗ nào bị thương không.

Mỗi lần Lý Đông đi ra ngoài thời gian quá dài, họ đều thấy chắc chắn là đã gặp chuyện hoặc gặp nguy hiểm rồi.

Cho nên mấy người này lúc nào cũng lo lắng cho Lý Đông, hy vọng anh có thể về sớm một chút, nhưng muốn đi tìm anh thì lại chẳng có manh mối nào.

Giờ thấy Lý Đông đã về, hòn đá tảng trong lòng họ mới hoàn toàn được hạ xuống.

Lý Đông ở nhà nghỉ ngơi một thời gian, sau đó lập tức bắt đầu liên lạc với những người bạn cũ.

Người đầu tiên liên lạc được lại chính là Vương Khải Toàn.

Tên béo Vương Khải Toàn này sau khi trở về dường như không muốn làm kẻ trộm mộ nữa, vì gã cũng đã có được tài nguyên trường sinh bất lão, nên giờ gã đang mở cửa hàng kinh doanh tại nhà.

Vì vốn liếng của gã rất hùng hậu nên việc mở tiệm cũng rất thuận lợi, quan trọng nhất là thực tế tiền của gã khá nhiều, cũng chẳng trông chờ vào việc mở tiệm để kiếm tiền, chỉ là để tiêu khiển qua ngày thôi, nên cuộc sống của gã rất thong dong, mỗi ngày đều nhàn nhã tự tại.

Hiện tại tiền bạc thực tế đủ để gã tiêu xài mấy đời, nên căn bản không cần lo lắng về sinh kế.

Nhưng khi nghe Lý Đông gọi điện, gã lập tức kích động đến phát khóc: "Đông ca, cuối cùng cũng có tin tức của anh rồi.

Anh có biết thời gian anh mất tích bao nhiêu ngày qua, bao nhiêu người đồn rằng anh đã chết không?

Em thì em không bao giờ tin chuyện đó, Đông ca vô sở bất năng của em sao có thể chết được chứ?

Đông ca thiên hạ vô địch của em làm sao mà chết được, nên em luôn tin là anh còn sống.

Tốt quá rồi, giờ em mới hoàn toàn yên tâm".

Lý Đông cảm thấy hơi bất ngờ.

Thực tế thời gian anh rời đi dường như không quá dài, vì thực ra anh chỉ đến Yến Kinh để thăm Doãn Tân Nguyệt thôi.

Sau khi thăm Doãn Tân Nguyệt ở Yến Kinh, vì cô muốn lên núi thắp hương, chính vì lên núi thắp hương sau đó mới gặp phải những chuyện kỳ quái, rơi vào địa cung rồi mới gặp những kỳ ngộ sau này.

Tính đi tính lại, thời gian tuy cũng hơi dài nhưng chung quy cũng chỉ mới khoảng mười mấy ngày mà thôi.

Mười mấy ngày thì tự nhiên cũng chỉ tầm nửa tháng.

Chẳng qua mới nửa tháng không gặp, thật sự có đáng lo lắng đến thế sao?

Lý Đông thực tế căn bản không tin chuyện đó, dù sao tuy cùng đi đổ đấu sinh tử có nhau, nhưng đối với những người này, ai cũng có cuộc sống riêng, không thể cứ nhìn chằm chằm vào cuộc sống của người khác được đúng không?

Cho nên anh thấy lạ là tại sao Bàn Tử lại cảm thấy anh bị mất tích.

Khi Lý Đông hỏi về chuyện này, Vương Khải Toàn liền trả lời.

Đương nhiên thông tin Vương Khải Toàn nói với Lý Đông cũng khiến anh cảm thấy vô cùng kinh ngạc, vì gã nói là nghe từ Hồ Bát Nhất.

Thế là Lý Đông lại gọi điện cho Hồ Bát Nhất để làm rõ xem anh ta biết thông tin này từ đâu.

Chỉ là không ngờ, gã Hồ Bát Nhất này cũng lập tức lôi một người khác ra, đúng vậy, chính là Vương Bàn Tử.

Lý Đông liên tục gọi vài cuộc điện thoại, đột nhiên cảm thấy như mình đang rơi vào một cái bẫy vậy.

Chương 929

Tại sao mấy anh em này cứ lần lượt đổ vấy cho nhau thế này?

Lý Đông gọi điện cho tất cả bạn bè, và nhanh chóng nhận được phản hồi.

Đúng vậy, mỗi người dường như đều nghe được một tin tức vô cùng khủng khiếp từ người khác, đó là tin anh đã chết.

Lý Đông không ngờ mình mới rời đi một thời gian ngắn như vậy mà đã bị người ta đồn là chết rồi.

Điều này có ý nghĩa gì?

Chẳng lẽ có kẻ muốn anh phải chết sao?

Hoặc là có kẻ muốn người khác tin rằng anh đã chết.

Nhưng hiện tại anh vẫn còn sống sờ sờ đây, vậy làm chuyện này có ý nghĩa gì chứ?

Chẳng lẽ muốn lừa bạn bè anh sao?

Nhưng lừa bạn bè tin rằng anh đã chết thì để làm gì?

Lý Đông lúc này cảm thấy mọi chuyện dường như không có đầu mối.

May mà hiện giờ ở nhà rất thoải mái.

Dù sao nhà anh cũng rất rộng, tuy không phải biệt thự thực thụ nhưng thực tế cũng chẳng khác biệt mấy, trong nhà đông người nên rất náo nhiệt, ngày ngày cười nói hỉ hả chơi đùa cùng nhau cũng rất tốt.

Doãn Tân Nguyệt thực tế chưa bao giờ sống tập trung cùng nhiều người như vậy, nhưng cô cũng nhanh chóng hòa nhập vào đám đông.

Doãn Tân Nguyệt vốn dĩ không hiểu nhiều về những thứ hiện đại, nhưng nhờ mấy cô nàng trong nhà hay chơi nên cô cũng nhanh chóng học được.

Vì thế hiện giờ mấy cô nàng trong nhà toàn bộ tụ tập lại chơi game, cảnh tượng thật không thể náo nhiệt hơn.

Lý Đông lúc này cũng chẳng quản nhiều, đời người là thế, chỉ cần có thể vui vẻ hạnh phúc là tốt rồi, cứ tùy ý mà chơi, đương nhiên quan trọng nhất là an toàn.

Hiện tại điều Lý Đông lo lắng nhất trong lòng cũng chính là vấn đề an toàn.

Hiện giờ thực tế anh đã có cả danh lẫn lợi, tiền tài đủ để sống không biết bao nhiêu năm, hơn nữa còn có thể thực sự trường sinh bất lão.

Thật sự trường sinh bất lão lại có được tiền tài vô tận, chuyện như vậy là mơ ước của biết bao nhiêu người.

Nhưng vấn đề lớn nhất hiện nay là không an toàn, vì anh vẫn còn một kẻ thù lớn nhất.

Lý Đông lúc này vẫn chưa yên tâm về gã đó.

Cho nên sau vài ngày hưởng thụ cuộc sống thư thái, anh lại bắt đầu nghiên cứu và tìm hiểu thông tin.

Đúng vậy, cùng Doãn Tân Nguyệt ở trong địa cung đó lâu như vậy, vất vả lắm mới thoát ra được, cũng phải có chút thu hoạch chứ.

Anh đã thu gom được một số thứ bên trong, bất kể có dùng được hay không, Lý Đông thấy chúng có vẻ đáng giá nên cơ bản đều đút túi mang về.

Bây giờ anh lấy những thứ đó ra nghiên cứu từng cái một, phát

hiện ngoài những thứ đáng tiền ra thì có vài món đồ cơ bản có thể cung cấp manh mối.

Sau đó anh nhanh chóng phát hiện, mọi manh mối đều chỉ về một địa điểm khác.

Đó chính là Cửu Nghi Sơn!

Một nơi khá thần thánh!

Vì nơi này được truyền là lăng mộ của một trong Tam Hoàng Ngũ Đế thời thượng cổ.

Tóm lại, nơi này vốn dĩ phải rất thần thánh mới đúng, đương nhiên đó cũng chỉ là truyền thuyết, thực hư ra sao cũng không rõ, dù biết đó là một địa danh lớn nhưng vị trí chính xác của lăng mộ ở đâu thì cũng không ai hay.

Tại sao manh mối lại xuất hiện ở một nơi như vậy?

Lý Đông chia sẻ thông tin mình tìm hiểu được với mấy người đồng hành.

Mấy người kia nghe xong, từng người một thực tế đều không muốn động đậy.

Những gã này quả thực giờ giống như những kẻ lười biếng vậy.

Cũng không trách được, vì trước đó đã trải qua những ngày quá khổ sở, giờ cơ bản đang tận hưởng cuộc sống nhàn hạ.

Đôi khi con người là vậy, nếu đã chịu quá nhiều cực khổ rồi đột nhiên có được cuộc sống nhàn nhã thì sẽ trở nên lười biếng, chỉ muốn nằm ườn ra một chỗ.

Cứ như vậy thì đúng là tinh thần một lần nỗ lực rồi lại suy sụp dần.

Lý Đông chợt thấy dường như cũng không cần phải đi làm phiền

mấy người bạn đó nữa.

Thực tế những người đó cơ bản cũng chỉ là người thường, không có sức chiến đấu, nếu lúc đầu gặp kẻ thù không quá mạnh thì họ còn có chút tác dụng, dù sao cũng có kiến thức phong phú giúp ích được nhiều.

Nhưng hiện giờ gặp kẻ thù ngày càng mạnh, Lý Đông chợt nhận ra người có thể theo kịp bước chân anh cũng chỉ còn mình Muộn Du Bình mà thôi.

Anh cũng không biết gã Muộn Du Bình kia dạo này thế nào rồi, thế là liền liên lạc với anh ta, bảo anh ta đến đó một chuyến.

Đương nhiên Lý Đông đã đưa ra kế hoạch, sau đó nói một tiếng với mọi người trong nhà, kết quả là A Ninh đột nhiên lại bày tỏ ý muốn đi cùng.

A Ninh thuộc loại người có tinh thần rất tốt, sở hữu tinh thần mạo hiểm vô cùng phong phú, dù sao cô ấy cũng thuộc hạng gan dạ lớn mật.

Chương 930

Không còn cách nào khác, A Ninh và những người khác không giống nhau.

Thấy A Ninh muốn đi cùng, Lý Đông nghĩ A Ninh cũng có thể giúp ích được.

A Ninh những việc khác không nói, nhưng tài bắn súng thì cực tốt, bắn rất chuẩn.

Sau đó là Trần Văn Cẩm, Trần Văn Cẩm thì kinh nghiệm vô cùng phong phú.

Chuyện này không vấn đề gì.

Sau đó Lý Đông lại liên lạc được với Muộn Du Bình!

Muộn Du Bình hiện đang ở một mình tại quê cũ.

Vì mẹ anh ta đã mất sớm, căn nhà đó thực tế cũng lộn xộn tanh bành.

Nhưng anh ta dường như rất thích ở một mình trong cái nơi kỳ quái đó, cũng là chuyện hết cách.

Vì Muộn Du Bình thực tế hiện tại vẫn có cảm giác bị phân liệt tinh thần.

Chuyện này Muộn Du Bình thực tế căn bản không có cách nào khắc phục, cũng phải thôi, bản thân anh ta là một người dung hợp ký ức của vài người.

Quan trọng nhất là dung hợp ký ức của mấy người mà những người đó vốn dĩ lại có quan hệ thù địch, thuộc loại mâu thuẫn sống mái không thôi.

Một người mang trong mình ký ức của những kẻ thù nghịch nhau như vậy mà không bị phân liệt tinh thần nghiêm trọng đến chết thì đã là quá phi thường rồi.

Hoặc có lẽ cũng chính vì vậy mà gã này mới trầm mặc ít nói, không muốn tiếp xúc với người khác, nhưng gã này quả thực có bản lĩnh, nên Lý Đông đã gọi anh ta đi cùng.

Khi Lý Đông gọi, gã đó cũng nhận lời ngay lập tức.

Sau khi hẹn xong, họ cũng trực tiếp xuất phát.

Bên cạnh Lý Đông có ba người, bao gồm Lý Đông, A Ninh và Trần Văn Cẩm.

Nếu cộng thêm Muộn Du Bình thì chuyến mạo hiểm lần này tổng cộng có 4 người.

Lý Đông vốn định lái xe đến mục đích, nhưng cuối cùng lại chọn đi xe khách đường dài.

Đi xe khách tự nhiên không thuận tiện bằng lái xe, nhưng làm vậy cũng có cái hay, vì người khác khó lòng phát hiện tung tích.

Đúng vậy, hiện tại Lý Đông cơ bản đã phát hiện ra, thực tế dường như anh đã thật sự bị kẻ thù nhắm tới.

Về phần kẻ thù chính, chính là Thiết Diện Sinh – một con quái vật không biết từ thời đại nào để lại.

Tuy gã này bề ngoài sinh ra vào thời Chiến quốc, nhưng bản thân gã là một kẻ vô cùng thông minh, một kẻ xảo quyệt và thông minh như vậy, còn về việc gã xuất hiện ở thời đại nào thì tự nhiên căn bản không ai biết.

Lý Đông hiện giờ thông qua một số bằng chứng biết được gã này có khả năng là người tiền sử.

Quan trọng nhất là Lý Đông nghi ngờ nghiêm trọng đám người Phù Tang kia có liên hệ mật thiết với Thiết Diện Sinh.

Nếu quả đúng như vậy thì tình hình địch ta khá phức tạp.

Lý Đông thực tế cũng có chút hiểu biết về sự kiện trộm mộ này.

Đầu tiên là biết được qua những câu chuyện về Lão Cửu Môn.

Nhưng hiện tại sự kiện mà Lý Đông đang đối mặt e là phức tạp hơn nhiều so với thời kỳ Lão Cửu Môn.

Vì thế giới hiện tại là một thế giới bị nữu khúc.

Trong một thế giới bị nữu khúc như vậy, tình hình càng thêm phức tạp, ai cũng không biết rốt cuộc ai sẽ xuất hiện, ai cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Lý Đông cũng biết lần đi này e là hung hiểm vô cùng.

Vì nơi họ sắp đến là mộ của một nhân vật vô cùng quan trọng thời Tam Quốc, một nhân vật quan trọng như vậy nếu manh mối chỉ về đó thì chắc chắn sẽ có những đầu mối cực lớn.

Bên cạnh Lý Đông là A Ninh và Trần Văn Cẩm.

Hai người họ vì ở nhà quá lâu, đã lâu rồi không ra ngoài nên trông có vẻ vô cùng phấn khích.

Đúng vậy, đa số mọi người sau khi trải qua quá nhiều chuyện nguy hiểm sẽ trở nên lười biếng, không muốn ra ngoài, nhưng A Ninh và Trần Văn Cẩm tuy cũng có xu hướng đó nhưng vì bản tính bẩm sinh thích mạo hiểm nên giờ lại hăng hái đi tiếp.

Khi ra ngoài lần này, họ lại cảm thấy có chút hưng phấn.

Lý Đông đi cùng hai mỹ nữ trên một chiếc xe, điều này khiến không biết bao nhiêu người phải ngưỡng mộ ghen tị.

Nhưng anh cũng chẳng quan tâm, kệ họ ghen tị.

Lúc này ánh mắt Lý Đông đột nhiên tập trung vào một người phụ nữ khác.

Người phụ nữ đó trông cũng thuộc loại khá cao lãnh, một người phụ nữ không mấy thân thiện.

Đúng vậy, kiểu phụ nữ cao lãnh, trông khó tiếp cận như vậy, cơ bản thuộc loại có địa vị xã hội cao, sự nghiệp thành đạt.

Lúc này người phụ nữ đó đang ôm một chiếc máy tính, đang nỗ lực làm việc, vô cùng nghiêm túc, tâm không tạp niệm.

Hiển nhiên việc ngồi trên xe mà vẫn nỗ lực làm việc như vậy tuyệt đối không phải người bình thường, chắc chắn thuộc loại cuồng công việc.

Chương 931

Lý Đông nhìn thấy người phụ nữ đó xong đột nhiên nhíu mày, luôn cảm thấy tình hình có gì đó không ổn, vì từ trên người cô ta, anh cảm nhận được một tia hơi thở nguy hiểm.

Đương nhiên anh không nghĩ cô ta có ý đồ xấu gì, mà là trên người cô ta đang mang theo thứ gì đó nguy hiểm.

Cảm giác này của Lý Đông đã có từ lâu, một khi xung quanh xuất hiện nguy hiểm, anh sẽ có một loại trực giác mơ hồ.

Loại trực giác này đã cứu mạng anh không biết bao nhiêu lần, nên anh vô cùng tin tưởng vào nó, nhất là những cảnh báo mà nó mang lại.

Hiện tại anh chắc chắn rằng người phụ nữ kia có thứ gì đó có thể gây hại cho mình.

Anh đang nỗ lực suy nghĩ, đối phương trông có vẻ là một người phụ nữ khó tiếp cận, nếu cứ nhìn chằm chằm như vậy e rằng sẽ khiến cô ta phản cảm.

Thực tế đúng là như vậy.

Người phụ nữ đang cầm máy tính phát hiện bị một người đàn ông nhìn mình bằng ánh mắt kỳ quái thì nhíu mày, lườm Lý Đông một cái cháy mặt.

Hành động của cô ta cũng thu hút sự chú ý của Trần Văn Cẩm và A Ninh.

A Ninh lập tức cười hì hì nói với Lý Đông: "Cái gã này thật là không biết tốt xấu nha.

Bên cạnh đã có hai mỹ nữ đi cùng rồi mà mắt cứ nhìn mỹ nữ khác, chẳng lẽ đàn ông đều hoa tâm như vậy sao?" Lý Đông lắc đầu, chẳng

thèm che đậy mà nói thẳng: "Cô nói bậy bạ gì đó?

Tôi chỉ cảm thấy trên người cô mỹ nữ kia dường như có một thứ gì đó rất nguy hiểm.

Tôi cũng không biết chính xác nó là cái gì, nhưng cảm giác lại rất rõ ràng.

Thế nên tôi đang cân nhắc xem có nên đứng xa ra một chút không." Người phụ nữ kia lúc đầu vốn đang rất tức giận, nhưng nghe Lý Đông nói vậy thì bỗng nhiên nhíu mày, hỏi anh: "Anh thực sự phát hiện trên người tôi có thứ nguy hiểm sao?

Nhìn ra bằng cách nào?" Lý Đông không ngờ cô ta lại thừa nhận, chứng tỏ trên người cô ta chắc chắn có thứ gì đó không tầm thường.

Anh gật đầu đáp: "Cô có biết cái gọi là giác quan thứ sáu không?

Vừa nãy tôi cảm thấy nguy hiểm là nhờ nó đấy." Người phụ nữ im lặng một lát rồi gật đầu nói với Lý Đông: "Đúng vậy, trên người tôi quả thực có một thứ nguy hiểm, tôi đã bị trúng một loại độc.

Đó là một loại độc vô cùng đáng sợ gọi là Cổ độc, nó không chỉ mang lại nguy hiểm cho tôi mà còn có thể lây sang cả người nhà của tôi." Cô ta đột nhiên dừng lại, dường như nhận ra mình đã nói hớ điều gì đó, rồi lắc đầu nói tiếp: "Có những chuyện anh không quản nổi đâu, anh chỉ là một người ngoài, tôi kể cho anh nghe thì tôi cũng chẳng được lợi lộc gì." Lý Đông cũng cảm thấy bất lực, chuyện này đúng là như vậy, dù sao anh cũng là người ngoài, đối phương kể ra cũng chẳng giúp ích được gì.

Thế là cả đoạn đường sau đó họ im lặng.

Thực tế trên xe rất ồn ào, muốn nói chuyện phải gào lên rất to, mà nói chuyện ở nơi tạp nham thế này rất dễ dẫn đến những rắc rối không đáng có.

Vạn nhất ở đây có kẻ nào rắp tâm bất lương thì phiền phức lớn, nên Lý Đông cũng không quản nhiều nữa.

Hơn nữa anh thấy người này thực ra cũng chẳng liên quan gì đến mình, lười quản chuyện bao đồng.

Đúng vậy, Lý Đông chưa bao giờ tự coi mình là đấng cứu thế.

Đương nhiên, nếu có thể làm những việc trong tầm tay mà không hại đến mình nhưng lại giúp được người khác thì anh vẫn làm.

Còn nếu gây ra hậu quả nghiêm trọng cho bản thân thì anh sẽ không lo chuyện thiên hạ, đó là giới hạn làm người của anh.

Chuyến xe khách đường dài thực tế đi cũng không quá xa, chỉ mất hơn hai tiếng đồng hồ.

Sau khi đến đích, Lý Đông dựa theo manh mối tìm đến một ngọn núi lớn khá hẻo lánh.

Sâu trong ngọn núi đó, phong cảnh trông rất được.

Giao thông khá phát đạt, có một con đường nhựa dẫn thẳng vào trong.

Nhưng ở cuối con đường đó chỉ có duy nhất một ngôi làng.

Ngôi làng đó trông không hề nghèo khó mà ngược lại cực kỳ giàu có.

Đúng vậy, nhà nào nhà nấy đều xây biệt thự lớn, bên ngoài làng đỗ từng hàng xe sang trọng.

Ở nơi sơn thủy hữu tình thế này mà có biệt thự, lại có xe sang để di chuyển, cơm áo không lo, đây mới thực sự là thế ngoại đào nguyên trong truyền thuyết.

Thực tế ai cũng hy vọng có một nơi như thế để sống vô ưu vô lự.

Nhưng chuyện đó thực ra chỉ là mơ mộng mà thôi.

Bởi vì con người muốn sống thì đầu tiên phải lo chuyện ăn mặc ở đi lại.

Trừ khi là thần tiên không cần ăn uống đại tiểu tiện, chứ tìm một nơi hẻo lánh sinh sống thì đúng là rất tốt, như trên một hòn đảo nhỏ chẳng hạn, nhưng đó không phải là sống mà là tu tiên.

Nếu một người không thể nhịn ăn nhịn uống mà lại chui vào vùng núi hẻo lánh thì chắc chắn sẽ trở thành người rừng.

Nhưng những người ở đây dường như không phải lo kế sinh nhai mà lại được ở nơi sơn thủy hữu tình thế này, thật khiến người ta ghen tị.

Nhóm Lý Đông sau khi đến đây đều bày tỏ sự ngưỡng mộ.

Còn nơi họ cần đến chính là ngọn núi lớn phía sau ngôi làng.

Ngọn núi đó mang lại cảm giác như đang khoác trên mình một tấm màn bí mật.

Nhưng khi tiến vào, họ phát hiện xe không thể đi sâu vào trong nên đành phải đi bộ.

Lý Đông thì không sao, nhưng A Ninh và Trần Văn Cẩm lại rất không thích đi bộ.

Chương 932

Đương nhiên, thực tế hai cô nàng cũng là những người từng nếm trải gian khổ và có nghị lực phi thường.

Chỉ là vì thời gian qua họ ở nhà quá lâu không ra ngoài vận động nên mới trở nên lười đi bộ như vậy.

Trên đường đi, cuối cùng họ cũng gặp được Muộn Du Bình.

Sau khi ra khỏi ngôi làng, hai cô nàng không thể bước thêm nổi một bước nào nữa.

Lý Đông hơi nhíu mày nhìn ngôi làng, trong làng rõ ràng toàn biệt thự dưỡng lão của những người có tiền, ở một ngôi làng như thế này chắc là không có chỗ cho họ ở nhờ đâu.

Chẳng lẽ lại vào nhà người ta xin ở lại?

Việc xin ở nhờ nhà giàu có vẻ không dễ dàng gì.

Có lẽ trong lòng Lý Đông có ấn tượng không tốt lắm, anh thấy đa số người giàu thường khó nói chuyện, ngược lại người nghèo lại dễ gần hơn.

Nhưng hiện tại họ thực sự cần một nơi nghỉ ngơi, cuối cùng họ quyết định vào làng xem có nhà nghỉ nào không.

May mắn thay, sau khi vào làng, họ phát hiện thực sự có một nhà nghỉ.

Nhưng nhà nghỉ này không phải loại bình thường, thực tế nó là một khách sạn năm sao.

Đúng vậy, ở một nơi hẻo lánh thế này mà lại có một khách sạn năm sao, thật là thú vị.

Cần biết rằng đa số người ở đây đều đã có biệt thự riêng, nếu họ đến đây thì đương nhiên về nhà mình chứ chẳng ai vào khách sạn năm sao làm gì.

Đối với người ngoài, nơi này cũng không phải thắng cảnh du lịch, nên sẽ chẳng có mấy ai đến đây tham quan, vậy khách sạn năm sao này mở ra có ý nghĩa gì?

Chi phí vận hành mỗi ngày của khách sạn năm sao là cực lớn, nếu không có đủ khách thì chủ khách sạn chắc chắn sẽ lỗ vốn nặng, trừ khi nhà ông ta mở ngân hàng có thể in tiền vô hạn, nếu không tuyệt đối không thể duy trì được.

Chỉ là khi Lý Đông và những người khác bước vào, họ phát hiện khách bên trong lại rất đông.

Suýt chút nữa là không còn phòng, họ lấy được ba gian phòng cuối cùng.

Ba phòng này chia ra: hai người phụ nữ ở một phòng, hai người đàn ông mỗi người một phòng.

Như vậy là công bằng và hợp lý nhất.

Biệt thự kiểu này rất đắt, một ngày tốn mấy ngàn tệ, người bình thường chắc chắn không chịu nổi nhiệt.

Lý Đông thì không quan tâm, miễn là có chỗ nghỉ là được.

Anh thuộc kiểu người thích nghi với mọi hoàn cảnh, nhà nghỉ mấy chục tệ một đêm cũng ở được, mà khách sạn mấy ngàn tệ cũng chẳng nề hà.

Còn Muộn Du Bình thì cũng gần như vậy, anh ta cũng là người từng chịu khổ.

Quan trọng nhất là gã này không giống người thường, gã đã sống

hơn một trăm tuổi rồi.

Một người sống hơn trăm năm thì kinh nghiệm nhân sinh vô cùng phức tạp, tự nhiên cũng càng khó nhìn thấu.

Lý Đông không nghĩ nhiều, vào khách sạn là bắt đầu nghỉ ngơi.

Anh nghỉ ngơi cơ bản không cần ngủ, chỉ cần ngồi kiết già, ba viên nội đan trong cơ thể sẽ từ từ giúp anh khôi phục tinh thần.

Còn những người khác nghỉ ngơi thế nào thì anh không biết.

Nhưng ở đây anh luôn cảm thấy có gì đó không ổn, mà không biết là không ổn ở đâu.

Khoảng hơn 10 giờ đêm, khi mọi người chuẩn bị đi ngủ, Lý Đông bỗng nghe thấy ngoài hành lang có tiếng bước chân rất nặng nề.

Tiếng bước chân nặng đến mức cảm giác như mỗi lần giẫm xuống là cả tòa nhà muốn sụp đổ.

Người bình thường đi lại không bao giờ như thế, kể cả có chạy nhanh cũng không tạo ra lực lớn như vậy.

Trừ khi là loại quái vật đặc thù, mỗi bước chân nặng nghìn cân mới khiến tòa nhà rung chuyển.

Nhưng chuyện như vậy làm sao có thể xảy ra ở khách sạn năm sao này?

Lý Đông gần như phản xạ có điều kiện, trực tiếp nhảy bật dậy ra hành lang kiểm tra một lượt.

Kết quả là chẳng thấy gì cả, tiếng bước chân nặng nề kia cũng biến mất, bên ngoài vô cùng yên tĩnh như thể đêm khuya vắng lặng.

Anh lắc đầu trở về phòng định nghỉ tiếp.

Nhưng vừa chợp mắt được một lúc, tiếng bước chân kia lại vang

lên.

Lý Đông lại rút đao xông ra, bên ngoài vẫn trống không.

Lần này anh lắc đầu quay về phòng.

Tình huống gì đây?

Chẳng lẽ kẻ địch đang giở trò quỷ?

Tác là một người đọc nhiều sách, anh biết chiến thuật này đã có từ thời Tam Quốc, hoặc ít nhất được ghi lại trong Tam Quốc Diễn Nghĩa.

Khi Tào Tháo và Lưu Bị đối trì qua một con sông, đêm đến Lưu Bị thỉnh thoảng lại cho khua chiêng gõ trống làm như sắp tấn công.

Chương 933

Quân Tào vừa mới ngủ lại bị đánh thức, chuẩn bị nghênh địch thì chẳng thấy ai, bèn quay về ngủ tiếp.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy khiến quân Tào mệt mỏi rã rời, cuối cùng phải rút lui mấy chục mét nhường trận địa.

Tuy chuyện này nghe có vẻ hơi hư cấu nhưng chiến thuật quấy rối này thực sự rất hữu dụng.

Vì không thể hoàn toàn mặc kệ được, nhỡ đâu trong đám thật thật giả giả kia đột nhiên có một lần là thật thì tiêu đời.

Lý Đông nhận ra mình đang đối mặt với cục diện này.

Nếu vậy thì nghĩa là anh không thể nghỉ ngơi được nữa, phải luôn cảnh giác đối phó.

Đến lần thứ ba anh đi ra thì thấy Muộn Du Bình cũng cầm đao bước ra.

Kết quả vẫn là chẳng phát hiện được gì.

Lý Đông nhìn Muộn Du Bình hỏi: "Chuyện này tính sao đây?

Hình như có kẻ đang chơi khăm chúng ta, mà tôi cũng chẳng có cách nào phản kích vì không tìm thấy người đâu cả." Muộn Du Bình lắc đầu nói: "Hiện tại không có cách nào, đành lấy tĩnh chế động thôi.

Tôi sẽ ở trong phòng, nếu có kẻ xông vào tôi sẽ ra tay, còn nếu không có ai vào thì mặc kệ đi, cứ nghỉ ngơi đi." Lý Đông thấy cũng có lý.

Nhưng đột nhiên anh nghĩ A Ninh và Trần Văn Cẩm chiến đấu không mạnh lắm, nếu gặp thứ gì nguy hiểm thì khó lòng ứng phó, thế

là anh lại mặt dày chạy sang phòng của hai cô nàng.

A Ninh và Trần Văn Cẩm lúc này dường như vừa chuẩn bị đi ngủ thì thấy Lý Đông xông vào, hai người giật nảy mình.

Cả hai nhìn anh kỳ quái, không biết anh muốn làm gì?

Đương nhiên cả hai và Lý Đông thực tế đều có mối quan hệ mập mờ, nếu Lý Đông thực sự muốn làm gì thì họ cũng không phản đối.

Nhưng đây là bên ngoài chứ không phải ở nhà, làm chuyện đó ở đây có vẻ hơi kỳ.

Lý Đông lắc đầu nói với hai người: "Hai cô nghĩ linh tinh gì đấy?

Tôi chỉ cảm thấy bên ngoài có thứ gì đó nguy hiểm nên sang đây bảo vệ thôi, đừng lo, có tôi ở đây sẽ không sao hết." A Ninh không tự chủ được mà đảo mắt trắng dã: "Cái gã này mà bảo vệ tụi tôi á?

Tôi thấy gã mới là kẻ có ý đồ xấu thì có.

Thôi được rồi, ở đây không còn giường đâu, ông ngủ trên sofa đi." May mà có cái sofa, nếu không chắc phải ngủ dưới đất.

Lý Đông không ý kiến gì, sofa thì sofa, anh ngồi lên đó nhắm mắt dưỡng thần.

Cả đêm đó, bên ngoài vang lên đủ loại âm thanh.

Lúc đầu là tiếng bước chân nặng nề, về sau Lý Đông còn nghe thấy tiếng gà gáy, rồi cả tiếng côn trùng cắn xé.

Một đêm trôi qua mà không hiểu chuyện gì, Lý Đông thậm chí còn nghi ngờ mình đang vào một rạp hát.

Nhưng sáng hôm sau khi bước ra khỏi phòng, anh phát hiện đã xảy ra chuyện lớn.

Hoặc chính xác là có người tìm đến họ.

Người tìm đến không phải ai khác mà chính là bảo vệ và chủ khách sạn năm sao này, cùng với các nhân viên khác, dường như bên ngoài đã có chuyện gì đó phát sinh.

Chủ khách sạn là một người đàn ông trung niên tầm 30-40 tuổi, trông gã ta có vẻ rất vội vã.

Lý Đông hơi nhíu mày hỏi: "Có chuyện gì vậy?

Đã xảy ra chuyện gì?

Nhìn tôi bằng ánh mắt đó làm gì?" Gã chủ khách sạn cau mày quan sát Lý Đông một hồi rồi nói: "Đêm qua trong khách sạn đã xảy ra một sự cố lớn, có hai người chết trong phòng của mình.

Nhưng qua giám sát tôi thấy sau đó chỉ có hai anh đi ra khỏi phòng, hơn nữa tôi thấy cả hai đều cầm hung khí.

Do đó các anh phải phối hợp điều tra để làm rõ chuyện này." Có hai người chết, giờ phải điều tra xem ai giết.

Lý Đông tự nhiên biết hai người cầm vũ khí ra khỏi phòng mà gã chủ nói là ai, chính là anh và Muộn Du Bình.

Hiện tại hai người bỗng nhiên trở thành nghi phạm giết người nghiêm trọng.

Nếu đã thành nghi phạm thì tình huống này là sao?

Chẳng lẽ họ đang ở trong một căn hộ tử thần trong truyền thuyết, không biết ở đây có gã thanh niên nào tên là Conan không nữa.

Đương nhiên đó chỉ là suy nghĩ kỳ quái trong đầu Lý Đông thôi.

Anh lắc đầu nói với chủ khách sạn: "Ông đa nghi quá rồi.

Thực tế nơi này quả thực rất quái dị.

Đêm qua tôi nghe thấy những âm thanh lạ nên mới ra ngoài xem

chuyện gì đang xảy ra.

Đáng tiếc là tôi chẳng thấy gì cả, ông xem video giám sát chắc cũng thấy tôi ra ngoài thám thính thôi chứ gì?" Gã chủ đưa video giám sát cho anh xem.

Kết quả là sau khi xem xong, Lý Đông cũng thấy mình trông giống nghi phạm thật, vì hai người họ hành động quá kỳ quái, sau khi ra ngoài đều tìm những góc khuất camera đứng một lúc mới về.

Như vậy thì đúng là rất khả nghi.

Chương 934

Lý Đông xem xong video thì lắc đầu bảo: "Đừng nghi ngờ nhiều làm gì, video trông thì giống thật đấy nhưng tôi cam đoan hai chúng tôi tuyệt đối không có thói quen giết người.

Vả lại nếu chúng tôi thực sự muốn giết người thì cũng chẳng cần phải lén lút như vậy, nếu chúng tôi ra tay thì tất cả mọi người ở đây cũng chẳng ai ngăn nổi đâu." Lý Đông và Muộn Du Bình đều không phải người thường, võ lực của họ đã đạt đến trình độ khủng khiếp, chỉ dựa vào sức mạnh cá nhân thì cơ bản chẳng mấy ai hạn chế được.

Do đó Lý Đông khẳng định nếu giết người thì chắc chắn sẽ làm công khai.

Gã chủ khách sạn thấy Lý Đông nói chuyện kiêu ngạo như vậy, nói giết người là giết ngay, thật là quá khoa trương, giờ là thời đại nào rồi?

Gã chủ có vẻ rất tức giận.

Muộn Du Bình cau mày, một lát sau mới lên tiếng: "Hiện tại tôi cũng không biết giải thích thế nào cho rõ, nhưng tôi có thể đi xem hai người chết kia không, biết đâu tôi có thể tìm ra hung thủ thực sự." Suy nghĩ của Muộn Du Bình rất rõ ràng, đó là phải giúp tìm ra hung thủ.

Người của khách sạn thấy hiếu kỳ, chẳng lẽ gã này thực sự có tài, có thể tìm ra hung thủ từ hiện trường sao?

Nhưng vì anh ta đã nói vậy nên Lý Đông cũng đồng ý.

Trong chuyện này Lý Đông và Muộn Du Bình quả thực lợi hại hơn người, họ nhanh chóng khiến những người khác phải phục tùng ý kiến của mình.

Thế là họ tìm đến phòng của hai người chết kia.

Thực tế phòng của hai người này nằm sát nhau, ngay lối đi giữa hai phòng là góc khuất camera.

Trong hai căn phòng, nạn nhân trông như bị sát hại dã man.

Đúng vậy, bị giết trực tiếp bằng hung khí, sự việc trông thực sự rất tàn khốc.

Lý Đông cảm thấy hơi đáng thương, vì nhìn qua có thể thấy hai người này đều là những người thành đạt, thuộc kiểu người nỗ lực để thành công.

Đúng vậy, đa số mọi người sống ở tầng lớp đáy, nhưng trong số đó có nhiều người nhờ nỗ lực mà kiếm được nhiều tiền, dần dần trở nên giàu có và bước vào hàng ngũ thành đạt, kiểu người này thực tế không nhiều nhưng cũng không ít.

Hai người chết ở đây có vẻ thuộc diện đó, tay họ có rất nhiều vết chai, chứng tỏ từng lao động chân tay rất nhiều.

Nhưng đồng thời họ cũng là người có tiền, sự nghiệp thành đạt.

Hai người như vậy mà giờ lại chết ở nơi này.

Lý Đông không khỏi cảm thán, thực tế thế giới này có nhiều người nỗ lực cả đời, kết quả cuối cùng chẳng còn lại gì, thậm chí chưa kịp hưởng thụ thành quả đã lìa đời.

Muộn Du Bình thì chẳng quản nhiều như vậy, anh ta chỉ kiểm tra thi thể.

Vì gã này đã chứng kiến quá nhiều cái chết nên không mấy bận tâm, sinh tử đối với anh ta chẳng là gì.

Quan trọng nhất là anh ta là người dung hợp ký ức của ba người khác nhau.

Trong ký ức của ba người đó, ai cũng đã từng trải qua sinh tử.

Dù là Thiết Diện Sinh hay Trương Linh, cả hai đều là những kẻ đã kinh qua sinh tử, giờ ký ức dung hợp lại, cộng thêm những chuyện trải qua ở hậu thế, mới biến thành Muộn Du Bình bây giờ.

Hiện tại gã này suy nghĩ cực kỳ nhạy bén, sau khi xem kỹ trạng thái tử vong và dấu vết tại hiện trường, gã lắc đầu nói với mọi người: "Hai người này thực tế không phải bị người giết, mà là bị độc xà cắn chết." "Hả?" Mọi người nghe xong ai nấy đều trợn mắt há mồm.

Vì trên người hai cái xác kia rõ ràng có vết thương do đao gây ra, thế mà Muộn Du Bình lại bảo họ bị rắn độc cắn chết.

Chẳng lẽ đang mở mắt nói điêu sao?

Mọi người lập tức nổi giận.

Trông ai cũng như muốn tóm lấy Muộn Du Bình, vì anh ta nói ra một điều quá khoa trương, chứng tỏ anh ta đang muốn trốn tránh trách nhiệm.

Đây là kiểu ngu xuẩn vì muốn thoái thác mà bịa ra một lý do vụng chèo khéo chống, thật không nên chút nào.

Nhưng Lý Đông nghe Muộn Du Bình nói xong thì lập tức hiểu ra chuyện gì.

Viên Quang Thuật, trên thế giới này dường như có rất nhiều người biết chiêu số này.

Chiêu này khiến người ta nảy sinh ảo giác, từ đó dẫn đến những phán đoán sai lầm.

Trừ khi là những người cực kỳ lợi hại mới có thể phân biệt được Viên Quang Thuật, còn người bình thường thì trúng chiêu lúc nào không hay.

Lý Đông nhận ra tất cả mọi người ở đây đều đã trúng chiêu.

Thế là anh gật đầu, lập tức rút điện thoại ra bật một bài hát.

Một bài hát cực kỳ khó nghe, nhưng ở nơi này nó lại cứu mạng họ, đúng vậy, chính là thần khúc "Thảm Thắc".

Phải công nhận "Thảm Thắc" quả thực là một bản nhạc kỳ lạ, và nó đã cứu mạng Lý Đông vài lần vào những thời khắc then chốt.

Ngay khi bài nhạc vang lên trong hành lang, tất cả mọi người có mặt đều ôm đầu, trông có vẻ rất đau đớn.

Một lát sau, khi họ đã thích ứng được với tiếng nhạc, họ bỗng phát hiện mình đã lầm.

Lúc này quay lại nhìn vào phòng, họ mới thấy hai người chết kia thực sự là bị rắn độc cắn.

Trên người có mấy vết răng rắn rõ mồn một.

Ngoài ra ở chỗ vết thương còn có hắc khí tỏa ra.

Nhưng nếu thực sự bị rắn cắn thì tại sao họ không cầu cứu?

Chương 935

Đây cũng là một vấn đề nghiêm trọng.

Vì bị rắn cắn thì chắc chắn phải kêu cứu ngay, ai cũng biết hậu quả bị rắn cắn rất thảm khốc, nếu không cứu chữa kịp thời thì tất định phải chết.

Độc tính của rắn phá hủy cơ thể rất nhanh, hệ miễn dịch con người cơ bản không chống lại được.

Chuyện này rốt cuộc là sao, một vấn đề nan giải.

Mọi người sau khi phát hiện nạn nhân bị rắn cắn chết thì cuối cùng cũng từ bỏ sự nghi ngờ đối với Lý Đông và Muộn Du Bình.

Nhưng chỉ được một lát, những nghi ngờ mới lại xuất hiện, nơi này dù sao cũng là khách sạn năm sao cơ mà.

Thực tế ngôi làng này toàn biệt thự dưỡng lão của người giàu, khách sạn năm sao này cũng đạt chuẩn năm sao thật sự.

Theo lý mà nói thì an toàn vệ sinh phải hoàn hảo, sao có thể có rắn độc?

Mà lại là hai con.

Nếu có hai con rắn độc được thả vào hai phòng khác nhau thì quá vô lý.

Quan trọng nhất là đêm qua chỉ có Lý Đông và Muộn Du Bình ra khỏi phòng.

Thế nên hai người vẫn chưa thoát khỏi hiềm nghi.

Muộn Du Bình lắc đầu nói: "Dường như mọi người vẫn chưa hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Hai người này bị rắn cắn chết chỉ là cách giải thích thông tục thôi.

Thực chất thứ giết họ không phải rắn độc bình thường, mà là thứ đã bị cải tạo, độc tính gấp hàng nghìn lần rắn thường." Muộn Du Bình lại nhắc đến chuyện nuôi Cổ, ở phương Nam có lưu truyền cách này.

Nghe nói họ bỏ nhiều loại độc vật vào một cái bình để chúng tự tàn sát lẫn nhau, con cuối cùng sống sót chính là Độc Vương, mang độc tính cực mạnh.

Chẳng lẽ con rắn độc mà Muộn Du Bình nói là được nuôi ra theo cách này?

Nếu vậy thì thực sự rất đáng sợ, cắn ai là người đó chết ngay lập tức.

Nhưng rốt cuộc là kẻ nào làm, vẫn chưa rõ.

Mọi người nghe xong ai nấy đều cảm thấy sợ hãi, đang bàn bạc định rời khỏi khách sạn năm sao này.

Thực tế những vị khách ở đây cũng không biết tại sao mình lại đến đây.

Giờ thì họ càng sợ hơn, muốn lập tức rời đi.

Gã chủ khách sạn thấy vậy, trên mặt chỉ hiện ra một nụ cười quái dị.

Lý Đông đột nhiên cảm thấy có lẽ gã chủ này mới là kẻ khả nghi nhất.

Nhưng anh cũng không quản nhiều, trước khi có bằng chứng xác thực thì không nên nói bậy.

Nói bậy sẽ dẫn đến những hậu quả xấu, ai cũng phải chịu trách nhiệm về lời nói của mình, đó là đạo lý hiển nhiên.

Lý Đông tìm Muộn Du Bình cùng A Ninh và Trần Văn Cẩm, bốn

người tụ tập trong một phòng để thảo luận.

Muộn Du Bình hơi nhíu mày nói: "Khách sạn năm sao này có vấn đề lớn.

Những người ở đây vốn không nên ở đây, tôi cũng không biết tại sao họ lại tới.

Do đó tôi nghi ngờ họ chắc chắn đã trúng thuật Viên Quang, đúng vậy, trúng thuật rồi mới mơ hồ vào đây ở khách sạn.

Ngoài ra, hai người kia là bị Kê Quan Xà cắn chết." Kê Quan Xà (Rắn mào gà) là loại sinh vật khủng bố nhất mà Lý Đông từng gặp.

Vì Kê Quan Xà có tư duy của con người, đồng thời mang độc tính cực mạnh, bị nó cắn chết cơ bản không phải là chết hẳn mà là để tạo ra Kê Quan Xà mới.

Chuyện này nghe có vẻ không tưởng nhưng thực tế anh đã chứng kiến.

Lý Đông nghe xong, đột nhiên cảm thấy cũng có điểm giống.

Nhắc đến chuyện này anh lại thấy hơi tiếc.

Vì anh thực sự chưa thấy ai bị Kê Quan Xà cắn cả.

Theo diễn biến câu chuyện gốc thì A Ninh đáng lẽ đã bị Kê Quan Xà cắn chết.

Nhưng cuối cùng nhờ Lý Đông xuất hiện nên cô nàng mới toàn mạng thoát khỏi nanh độc của nó.

Do đó anh không thấy tận mắt người bị cắn sẽ ra sao, nên không biết chắc.

Nhưng chuyện này dường như thực sự có chút đáng sợ.

A Ninh và Trần Văn Cẩm khi nhớ lại lúc ở Tây vương mẫu quốc

thì vẫn còn sợ hãi.

Đặc biệt là A Ninh, vừa nghe tên Kê Quan Xà là tim đập chân run.

Cô lo lắng hỏi: "Thực sự là vậy sao?

Nếu thế thì nơi này e rằng là một âm mưu rất lớn.

Chương 936

Xem những người kia kìa, ai nấy đều có vẻ rất giàu có.

Dùng thuật Viên Quang lừa họ đến đây làm gì?

Chẳng lẽ muốn chiếm đoạt gia sản của họ?

Nếu vậy thì hoàn toàn có khả năng." Dù sao gia sản của những người đó trông cũng rất khá, một khách sạn lớn thế này mà chứa bao nhiêu người.

Chỉ có điều thủ đoạn này có hơi tàn nhẫn quá không. "Tôi hơi lo, lũ Kê Quan Xà đó có tìm chúng ta không?" Lý Đông nghe Trần Văn Cẩm nói vậy, bỗng cảm thấy thực sự có khả năng đó.

Dù sao Kê Quan Xà cũng có thù với anh.

Kê Quan Xà có tư duy con người, lại rất hay thù vặt, nếu ai làm hại đồng loại của chúng thì chúng sẽ truy đuổi đến cùng, chỉ cần đánh hơi thấy mùi đồng loại là sẽ bám theo.

Lý Đông từng giết không ít Kê Quan Xà.

Giết nhiều như vậy thì cơ bản đã kết thù sâu nặng với chúng rồi.

Chỉ là anh cứ ngỡ thoát ra khỏi nơi đó là xong chuyện.

Nhưng thực tế tình hình thế nào thì khó nói lắm.

Lý Đông giờ cũng không quá sợ hãi, anh lắc đầu nói: "Dù lũ Kê Quan Xà đó có tìm tôi thì đã sao?

Giờ tôi mặc luôn Ngũ Hành Sáo Trang vào, chúng chẳng làm gì được tôi đâu.

Đêm nay tôi phải xem bọn chúng dám đến không." Ngũ Hành Sáo Trang thực tế không ảnh hưởng gì đến anh, ngược lại mặc vào còn

thấy rất thoải mái, có thể bảo vệ toàn diện.

Sở dĩ anh hay cởi ra là vì không muốn mặc mãi một bộ đồ thôi.

Mặc mãi một bộ đồ khiến người ta có cảm giác không được vệ sinh cho lắm.

Thậm chí chính anh cũng thấy vậy nên mới thay ra.

Nhưng giờ đã gặp cảnh khốn cùng thế này thì không thể câu nệ nhiều nữa.

Ban đầu anh định rời khách sạn lên núi nghỉ ngơi.

Nhưng vì Lý Đông và Muộn Du Bình đang bị nghi ngờ lớn nên họ không được phép rời đi một cách trắng trợn, buộc phải ở lại khách sạn.

Quan trọng nhất là ở lại thì mỗi ngày vẫn phải trả tiền.

Lý Đông giờ hơi nghi ngờ khách sạn này cố tình giữ chân để thu thêm tiền.

Nhưng vậy cũng chẳng sao, anh không thiếu chút tiền đó, nên ở lại cũng không vấn đề gì.

Quan trọng là phải tra rõ căn nguyên sự việc.

Dù sao cũng không thể để bị người ta oan uổng hay nghi ngờ vô căn cứ như thế được.

Nếu cứ để bị nghi ngờ mãi thì quá đáng quá.

Ban ngày, Lý Đông đi dạo một vòng quanh khách sạn.

Anh phát hiện dường như không có gì khả nghi.

Hiện giờ anh muốn tìm ra một con Kê Quan Xà.

Nếu tìm thấy thì chắc chắn anh sẽ tiêu diệt nó ngay.

Nhưng cuối cùng vẫn chẳng thấy con nào.

Chớp mắt đã hết một ngày.

Đêm đến, cuộc sống lại lặp lại như cũ.

Lúc trời còn sớm thì chưa có gì ảnh hưởng đến anh.

Nhưng dần dần đến hơn 10-11 giờ đêm, khi mọi người bắt đầu đi ngủ, Lý Đông lại nghe thấy tiếng bước chân nặng nề kia.

Tiếng bước chân đó mang lại một dự cảm cực kỳ bất tường.

Lần này Lý Đông chọn rời phòng giống như hôm qua.

Nhưng lần này anh không mang theo vũ khí, trực tiếp đi ra ngoài.

Ra ngoài rồi anh cũng không về ngay mà đứng ở hành lang quan sát kỹ lưỡng.

Cuối cùng không thấy gì, anh mới quay về phòng.

Đúng vậy, anh ở lỳ trong phòng mình chứ không sang chỗ A Ninh và Trần Văn Cẩm nữa.

Hai cô nàng giờ đã mặc đồ bảo hộ nên khá an toàn.

Ngoài ra Lý Đông nghi ngờ mục tiêu lớn nhất của lũ Kê Quan Xà chắc là A Ninh.

Chương 937

A Ninh dù sao cũng là một người đã bị thay đổi vận mệnh, mà Lý Đông từng nghe qua một lý thuyết đặc thù.

Đó là lịch sử có khả năng tự hiệu chỉnh các sự kiện.

Tức là nếu ai đó thay đổi điều gì, lịch sử sẽ cưỡng ép nó quay về quỹ đạo ban đầu.

Có lẽ vì nguyên nhân này mà A Ninh - người đáng lẽ phải bị Kê Quan Xà cắn chết - có thể chính là mục tiêu thực sự của lũ rắn.

Quả nhiên, khoảng hơn 1 giờ sáng, Lý Đông bỗng nghe thấy tiếng động phát ra từ phòng của A Ninh và Trần Văn Cẩm.

Hai cô nàng cũng là người dày dạn kinh nghiệm, nếu thực sự có nguy hiểm thì trong thời gian ngắn cũng có thể xử lý, dù không đánh bại được thì cũng tạm thời bảo vệ được bản thân.

Lý Đông lập tức xông sang phòng họ, phát hiện tình hình bên trong quả thực vô cùng nguy hiểm.

Trong phòng xuất hiện một bầy Kê Quan Xà đông nghịt, chúng đang bao vây tấn công hai cô gái.

Nhưng sau khi vào phòng, Lý Đông bỗng có một dự cảm nguy hiểm, đến khi kịp phản ứng thì phát hiện cửa sau lưng đã đóng sập lại.

Cảnh tượng trước mắt cũng bắt đầu thay đổi.

Lũ Kê Quan Xà biến mất tăm, nơi này trở thành một nơi giống như địa cung. "Mình trúng kế rồi!" Lý Đông cau mày nói.

A Ninh và Trần Văn Cẩm cũng cảm thấy hiếu kỳ, tại sao lại lạc

đến nơi này?

Lý Đông suy xét kỹ càng tiền căn hậu quả, đại khái đã hiểu ra chuyện gì.

Anh nhíu mày bảo: "Tôi đã trúng thuật Viên Quang, một loại thuật cao cấp.

Có lẽ cái khách sạn năm sao chúng ta ở chỉ là ảo giác do tôi tạo ra, thực tế nơi này vốn dĩ là thế này, tôi đã bị lừa đến đây." Lý Đông vừa nói xong, A Ninh giật mình kinh hãi, không hiểu hỏi: "Chuyện là thế nào?

Lừa chúng ta đến đây làm gì?

Những người ở trong làng đều là giả sao?" Lúc này Muộn Du Bình nãy giờ im lặng mới lên tiếng: "Người trong làng chắc là thật, nhưng họ đều là nạn nhân.

Nơi này thực tế là một căn cứ của Thiết Diện Sinh.

Chỗ này nhìn giống thế ngoại đào nguyên nhưng thực ra chỉ dùng để lừa người thôi.

Những người sống trong làng thực tế đã trúng thuật Viên Quang rồi mới chuyển đến đây.

Sau khi chuyển đến, mỗi ngày họ phải tiêu tốn một lượng tiền kinh khủng cho đến khi sạch sành sanh mới thôi.

Tức là những người ở đây vốn đều là thành đạt, giàu có, họ không tự nhiên muốn đến đây ở, chỉ là trúng phải chiêu ảo giác nào đó nên mới thành ra thế này." Hiện tại, sự việc e rằng đã trở nên rắc rối hơn rồi.

A Ninh vẫn chưa rõ tình hình lắm.

Lý Đông suy nghĩ rồi nói: "Nếu nói chính xác hơn thì nơi này e là

nơi Thiết Diện Sinh dùng để vơ vét tiền bạc.

Tuy Thiết Diện Sinh là một con quái vật đã bày bố cục suốt mấy ngàn năm, gã cũng có một số hậu đại kỳ lạ, nhưng đám tùy tùng hiện tại cùng lắm cũng chỉ là một đại gia tộc mà thôi.

Có lẽ đại gia tộc đó cũng không phải loại có tài lực quá hùng hậu.

Những kẻ này muốn tiếp tục hoàn thành bố cục thì chắc chắn cần lượng lớn tiền tài.

Nên tình huống này hoàn toàn có khả năng xảy ra." A Ninh và Trần Văn Cẩm nghe xong lời giải thích thì mồ hôi đầm đìa trên trán.

Nếu vậy thì nơi này quả thực là một nơi hung hiểm, những người đáng thương ngoài kia chẳng khác nào những con lợn bị nuôi béo, từng người một sẽ bị giết thịt.

Thật khiến người ta rùng mình, nhưng lại chẳng có đường nào phản kháng.

Vì những người đó chung quy cũng chỉ là người thường, dù ở ngoài xã hội có là người thành đạt, thượng lưu, nhưng khi gặp phải thứ sức mạnh phi di sở tư này thì cũng chẳng có sức kháng cự.

Lý Đông hiện giờ cũng đại khái hiểu ra, mấy người họ có vẻ là ngoại lệ, vì họ là kẻ thù của Thiết Diện Sinh.

Hoặc có thể họ vốn dĩ luôn đối đầu với Thiết Diện Sinh nên nơi này mới trở thành một cái bẫy.

Sau khi quan sát xung quanh, Lý Đông cau mày nói: "Tôi đoán nơi này là một cái bẫy vô cùng khó khăn, muốn ra ngoài chắc không dễ dàng gì.

Đây là một môi trường hoàn toàn khép kín, giống như một lồng giam dưới lòng đất để nhốt chúng ta.

Có lẽ đây là một phần kế hoạch của Thiết Diện Sinh, chúng ta thực sự bị khốn ở đây rồi.

Hơn nữa dù có bị nhốt thì gã chắc cũng không thỏa mãn đâu, gã chắc chắn muốn giết chết chúng ta tại đây, nên tôi đoán chắc chắn ở đây sẽ có rất nhiều quái vật." Lý Đông đã từng thấy những quái vật do Thiết Diện Sinh tạo ra, chúng cơ bản được cải tạo bằng đủ phương pháp, đa số đều đao thương bất nhập, vô cùng khó đối phó.

Tại sao đối phương lại bày ra kế hoạch này?

Vì những manh mối để lại trong địa cung trước đó có lẽ chỉ là mồi nhử để họ mắc câu.

Lý Đông đột nhiên nhận ra gã này bày mưu tính kế thật quá đáng, đương nhiên anh cũng thấy mình chẳng phải hạng thông minh gì, đôi khi có vấn đề không hiểu cũng bình thường, dù sao trước khi xuyên không anh cũng chỉ là một trùm ở nhà (trạch nam) thôi.

May mắn thay ưu thế lớn nhất hiện giờ là anh có đủ sức mạnh cơ bắp.

Đôi khi có sức mạnh tuyệt đối thì có thể giải quyết mọi vấn đề, đúng như câu nói 'lấy lực phá vạn pháp'.

Nhưng giờ rơi vào nơi này, e rằng Thiết Diện Sinh cũng đã chuẩn bị sẵn từ sớm.

Chương 938

Muộn Du Bình cũng gật đầu đồng ý.

Nơi này nếu ở tình huống bình thường thì chắc chắn không có cách nào chạy thoát, còn dùng phương pháp phi thường thì được hay không lại là chuyện khác.

Sau khi suy nghĩ kỹ, Lý Đông quyết định trước tiên phải điều tra kỹ không gian dưới lòng đất này xem rốt cuộc là thế nào.

Nơi này chỗ nào cũng có lối vào, lối nào trông cũng y hệt nhau, nhưng có những lối trông đầy rẫy nguy hiểm, có lối trông lại có vẻ an toàn hơn.

Hiện tại họ đang ở chính giữa, tình hình đã rõ ràng, họ cần chọn một con đường đúng đắn mới có thể ra ngoài hoặc tìm được sự an toàn tạm thời.

Nếu chọn sai sẽ rơi thẳng vào cạm bẫy.

Cạm bẫy có thể là sập hố, hoặc là quái vật các loại.

Đối với chuyện này, mấy người họ dường như cũng có chút năng lực.

Ít nhất Muộn Du Bình hiểu biết về Bát Quái Trận nên biết cần phải chọn một cánh cửa chính xác.

Gã này quả thực kiến thức uyên thâm, sau khi chọn được Cửa Sinh liền chuẩn bị đi vào ngay.

Nhưng Lý Đông lại lắc đầu, không định đi theo cánh cửa đó.

Muộn Du Bình lập tức cảm thấy kỳ lạ hỏi: "Cánh cửa này tuyệt đối là Cửa Sinh, nếu chúng ta đi lối này thì chắc chắn tạm thời sẽ an

toàn." Lý Đông lắc đầu đáp: "Đúng vậy, nếu đi lối đó thì quả thực tạm thời an toàn.

Nhưng anh cũng nói rồi đấy, đó chỉ là cái an toàn tạm thời thôi chứ không phải an toàn thực sự.

Nơi này đã là một cái bẫy khổng lồ thì nếu chúng ta đi theo đúng những gì kẻ thiết kế bẫy muốn, cuối cùng sẽ chỉ gặp cái bẫy lớn hơn mà thôi.

Đúng vậy, chính là cái gọi là bẫy liên hoàn.

Dù chọn con đường trông có vẻ an toàn, nhưng nếu đi vào đó, biết đâu lại lọt vào một cái bẫy khác lớn hơn." Lý Đông tuy không thông minh xuất chúng, kiến thức cũng chẳng phong phú gì, nhưng chung quy anh là người biết suy nghĩ ngược.

Là một người biết tư duy nghịch hướng, sau khi anh nói vậy, ba người còn lại cũng lập tức hiểu ra.

Chuyện này dường như là thật.

Dù sao cái bẫy này không phải loại thường, mà là muốn dồn họ vào chỗ chết, trông có vẻ như muốn tiêu diệt họ thật.

Vậy giờ phải làm sao?

Nếu Cửa Sinh không thể đi thì chẳng lẽ lại nhảy thẳng vào bẫy?

Nếu nhảy vào bẫy thật thì càng phiền phức hơn.

Lý Đông lắc đầu nói với Muộn Du Bình: "Tôi sẽ đi thẳng vào Cửa Tử, chỉ cần tôi xông qua được cánh cửa đó, biết đâu phía sau mới là sinh cơ.

Anh không biết đạo lý sự đời luôn cân bằng sao?

Nếu đối phương thực sự muốn giết tôi thì chắc chắn gã không ngờ tôi lại chọn con đường nguy hiểm nhất.

Con đường nguy hiểm nhất đó thực ra chỉ nguy hiểm lúc đầu thôi, về sau có lẽ chỉ còn chút ít nguy hiểm, rồi cuối cùng biết đâu lại là an toàn nhất.

Có một đạo lý rất rõ ràng, đó là 'nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt' (lần đầu khí thế nhất, lần sau suy giảm, lần ba thì kiệt quệ).

Đối phương đã đinh ninh tôi không đi Cửa Tử thì tối đa gã chỉ bố trí mấy cái bẫy hung hiểm ở đoạn đầu, sau đó sẽ dần lỏng lẻo, như vậy chẳng phải là cơ hội của chúng ta sao?" Lý Đông nói nghe rất nhẹ nhàng, nhưng thực tế thao tác thế nào thì chính anh cũng chẳng nắm chắc.

Tuy nhiên sau khi mọi người bàn bạc kỹ, bỗng thấy cách nói của anh cũng không phải hoàn toàn không có lý, có lẽ có thể thử một phen.

Thế là họ chọn cánh cửa tử đó.

Đúng vậy, một cánh cửa mà vừa bước vào đã mang lại cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Sau khi vào trong, đường hầm trông có vẻ chưa có dấu hiệu bị sụp đổ ngay.

Nhưng họ nhanh chóng nhận ra cánh cửa sau lưng đã bị phong tỏa, nếu muốn phá cửa ra ngoài thì không phải không thể nhưng chắc chắn sẽ tốn rất nhiều công sức.

Lý Đông không muốn lãng phí thời gian ở đó, từng bước một tiến về phía trước.

Quả nhiên không lâu sau họ tiến vào một nơi có địa hình khá phức tạp.

Ở đây có vẻ có rất nhiều cột trụ, không rõ dùng để làm gì.

Ngay lúc đó, Lý Đông bỗng cảm thấy phía trước có thứ gì đó đánh

lén.

Anh không nghĩ nhiều, lập tức rút đao chém tới.

Sau đó anh dùng đèn pin soi thì thấy bên trong dường như có mấy con cương thi.

Chẳng lẽ cạm bẫy ở đây chỉ là mấy con cương thi này thôi sao?

Hiển nhiên là không thể nào.

Nhưng thứ đầu tiên họ gặp là quái vật cương thi.

Lý Đông thực tế cũng chẳng quan tâm lắm, giờ chỉ có cách đối phó với lũ cương thi này trước.

Chỉ thấy trong đám cương thi đó, có một con phát ra tiếng gầm phẫn nộ, lập tức xông lên.

Chương 939

Lý Đông phát hiện gã này trông khá cao lớn hung mãnh.

Nhưng mấy thứ này đối với Lý Đông chẳng có mấy đe dọa.

Tuy bề ngoài trông có vẻ đao thương bất nhập, nhưng thực tế cái gọi là đao thương bất nhập đó chỉ là vấn đề phòng ngự thôi!

Chỉ cần lực tấn công đủ mạnh thì không có gì là không phá được.

Sau khi diệt sạch lũ cương thi, Lý Đông thấy môi trường xung quanh vẫn không thay đổi, chẳng lẽ cái bẫy ban đầu thực sự chỉ có mấy con cương thi thôi sao?

Nhưng anh cũng chẳng quản nhiều, biết đâu nơi này không đơn giản như mình tưởng, hoặc là Cửa Tử này cũng được thiết kế rất hoàn thiện, phía sau còn bẫy lớn hơn.

Lý Đông không biết mình có đoán sai hay không, nhưng giờ cũng không còn cách nào khác, đã chọn đường này thì chỉ có thể tiếp tục tiến lên.

Đi qua một đoạn hành lang tối om, bỗng nhiên phía trước bừng sáng.

Nơi này hiện ra một căn tứ hợp viện rất lớn, trông giống kiến trúc cổ đại.

Kiểu bố cục và phong cách của tứ hợp viện này trông có vẻ là phong cách cận đại, nếu vậy thì nơi này tuyệt đối không phải là cổ mộ.

Lý Đông nhìn kỹ tạo hình ở cổng lớn, các hướng Đông Tây Nam Bắc đều có nhà cửa xây dựng rất bài bản.

Trong một căn tứ hợp viện như thế này, vị trí các căn phòng khác nhau cũng thể hiện địa vị khác nhau của chủ nhân.

Căn phòng ở phía Bắc là dành cho người có địa vị cao nhất trong nhà, cơ bản tương đương với nơi ở của người già.

Hai bên cánh gà là nơi ở của thanh niên, còn dãy nhà phía Nam cơ bản không dùng để ở mà dùng để đồ đạc linh tinh.

Giữa tứ hợp viện có một cái sân, từ cửa tạp, cửa động, cổng lớn cho đến khung cửa hay xà nhà đều được xây dựng rất tinh mỹ.

Lớp sơn trên cửa rất đẹp, thậm chí có những chỗ còn điêu khắc những hoa văn cực kỳ tinh tế.

Lý Đông nhìn kỹ những nơi khác như trên tường dường như có treo cổ họa, cơ bản giống như nơi ở của một ông lão rất am hiểu nghệ thuật thời cổ đại.

Trong sân có một con suối nhỏ, trên suối có một cây cầu vòm.

Nước suối róc rách chảy chậm rãi.

Phải công nhận cảnh sắc nơi này tuyệt đối xinh đẹp.

Những người có sở thích về nhà ở thế này, thời cổ đại cơ bản phải là bậc chư hầu, nếu không cũng phải là hạng siêu cấp đại phú hào.

Dù sao ở thời cổ hay hiện đại, vấn đề nhà ở luôn là chuyện lớn, giá trị của một căn nhà là không hề nhỏ.

Quan trọng nhất là Lý Đông không quên họ đang ở đâu, nơi này biến thành thế này chứng tỏ nơi đây tuyệt đối có vấn đề.

Lý Đông men theo con suối nhìn về phía trước, ở cuối con suối có một cái hồ nhỏ.

Cái hồ đó trông giống hồ nhân tạo.

Nhưng một cái hồ nhân tạo như vậy cũng rất mỹ lệ.

Nước hồ lấp lánh sóng vỗ, dường như bên dưới có nuôi cá.

Lý Đông dẫn mọi người đi đến bên cạnh hồ.

Nhưng họ nhanh chóng phát hiện khi đứng bên hồ nhìn lại dãy nhà kia, nó lại hiện ra một cảnh tượng khác hẳn.

Đương nhiên chuyện này thực tế ở nơi nào cũng có người phát hiện ra, đó chỉ là lợi dụng ảo giác thị giác của con người, tương đương với một loại thủ pháp kiến trúc.

Ít nhất là lúc mới đến Lý Đông nghĩ vậy, nhưng giờ anh luôn thấy nơi này không đơn giản như thế.

Nơi này dường như đã sử dụng những thứ như Ngũ Hành Bát Quái.

Phải thừa nhận người cổ đại thực sự rất lợi hại.

Lý Đông cau mày suy nghĩ, còn những người khác thì đang thưởng thức mỹ cảnh xung quanh.

Đặc biệt là hai cô nàng, dường như rất thích cảnh sắc nơi này.

Xác thực, nếu như chỗ này không phải nằm trong một cái bẫy, mà được dùng làm nhà ở thì tuyệt đối vô cùng thoải mái.

Cái gọi là đình đài lầu các, hành lang chạm trổ, ai mà không thích một dinh thự xa hoa như thế này chứ?

Nhưng nơi này chung quy cũng chỉ là huyễn ảnh mà thôi.

Lý Đông thấy hai người phụ nữ đều có vẻ mặt say đắm, liền cau mày nói: "Chẳng lẽ hiện giờ hai người thực sự thích một nơi như thế này sao?" A Ninh gật gật đầu đáp: "Đó là đương nhiên, cảnh sắc nơi này đẹp như vậy, nếu có thêm chút mưa nữa thì e rằng còn mỹ lệ hơn, chẳng khác nào Giang Nam.

Ngay cả Giang Nam mưa bụi trong truyền thuyết chắc cũng chỉ đến thế này thôi!

Một nơi tuyệt mỹ như vậy quả thực khiến người ta say đắm." Nhưng Lý Đông lại lắc đầu nói: "Nơi này tuy nhìn rất tuyệt diệu, nhưng mọi người không cảm thấy nó có vấn đề sao?

Một nơi như thế này, nếu là người thời cổ đại thì chắc hẳn đều ở đây ngâm thơ đối đáp, liệu có chí hướng khác không?" Sau khi nghe Lý Đông lý giải, mấy người bao gồm cả anh đều không khỏi giật mình.

Đúng vậy, nơi này quả thực là một nơi dễ khiến người ta mê muội tâm trí.

Bởi vì cảnh vật quá đỗi xinh đẹp, nếu được sống ở đây thì cuộc sống tuyệt đối sẽ vô cùng mỹ hảo.

Chương 940

Đã như vậy thì còn cách nào khác sao, chẳng lẽ phải ở lại đây mãi?

Lý Đông gật đầu nói, có lẽ nơi này mới thực sự là nơi nguy hiểm nhất.

Thời cổ đại có một cách nói, đó gọi là 'cạm bẫy phú quý', có lẽ nơi này chính là một cạm bẫy phú quý thực sự.

Một cạm bẫy phú quý sao?

Điều này khiến người ta cảm thấy hơi vô vị.

Sau khi Lý Đông nói xong, mấy người đều lắc đầu.

A Ninh cũng lắc đầu, vẻ mặt đầy ghét bỏ nói: "Được rồi, nơi này tuy thực sự rất tốt, nhưng tôi cảm thấy nó không nhốt được tôi đâu.

Cảnh sắc tuy đẹp thật nhưng cũng chỉ có thế, nhìn mấy ngày là chán ngay.

Chẳng bằng ở nhà chơi game còn vui hơn!

Nơi này cũng không làm tôi rời đi được." Sau khi Lý Đông làm xong việc, anh rời khỏi cái hồ nhỏ đó.

Tuy nơi này là như vậy, nhưng cũng phải xem xem có huyền cơ gì không.

Lý Đông dẫn mọi người tiến bước theo con đường nhỏ, đồng thời quan sát tình hình thực tế bên trong viện tử.

Nhanh chóng Lý Đông phát hiện cái nơi này dường như không đơn giản như vậy.

Bởi vì anh phát hiện khi đi về phía trước, cái viện tử này dường

như cũng chuyển động theo, giống như muốn vĩnh viễn nhốt họ ở một nơi như thế này.

Lý Đông cau mày lại, thế là đổi một phương thức khác, đi dọc theo bức tường bao quanh xem có kết quả gì không.

Kết quả là không có tác dụng, thậm chí còn trở nên kỳ quái hơn.

Bởi vì nếu đi dọc theo tường vách, toàn bộ viện tử lại xoay chuyển theo, cái đại môn của viện tử dường như luôn đối diện với họ.

Chuyện này là sao?

Nơi này có cơ quan lớn như vậy, hay là có Viên Quang thuật?

Nếu có cơ quan thì để khiến cả một viện tử lớn như vậy xoay chuyển, năng lượng cần thiết phải rất lớn.

Tuy theo thời gian, sẽ có những sự việc không tuân theo định luật bảo toàn năng lượng, nhưng ở nơi này chắc không đến mức đó.

Vậy nếu không phải như vậy thì chính là Viên Quang thuật.

Lý Đông lấy ra phương pháp phá giải Viên Quang thuật, quả nhiên sau khi có nó trợ giúp, anh phát hiện con đường phía trước trở nên rõ ràng hơn, thế là họ tiến vào một gian sương phòng.

Sau khi vào sương phòng, có một hành lang dài, chỉ cần nhìn một cái vào hành lang đó, nơi này trông vô cùng khủng khiếp.

Chỉ thấy trên hành lang rải rác rất nhiều xương cốt, dáng vẻ nhìn qua khiến người ta thấy rợn người.

Thông qua những khúc xương đó, Lý Đông cơ bản đã nắm rõ chuyện gì đã xảy ra, nơi này e rằng đã từng xảy ra một trận chiến.

Cảnh tượng này có lẽ hơi giống trong phim ảnh về những cuộc hỗn chiến xảy ra trong viện tử, sau đó có vô số người chết, thi thể

nằm la liệt trên hành lang.

Sau khi thi thể hoàn toàn thối rữa thì chỉ còn lại xương trắng.

Nhìn qua quả thực có chút thảm liệt.

Lý Đông vẫn làm theo thói quen, chế tạo một chiếc quan tài, thu gom tất cả xương cốt vào bên trong.

Tuy làm như vậy nhìn có vẻ hơi quá đáng, nhưng anh cũng không tìm ra lựa chọn nào tốt hơn, cũng không thể cấp cho mỗi bộ hài cốt một chiếc quan tài, như vậy thì quá tốn công sức.

Có thể cho tất cả vào quan tài đã là rất tốt rồi.

Thu thập xong hài cốt, Lý Đông trực tiếp đặt chiếc quan tài đó bên cạnh lối vào.

Sau đó anh đi tới cửa đại đường, tại đây anh đã chuẩn bị vũ trang đầy đủ, tay cầm một chiếc Ô Kim Cương, tay kia cầm đao, hít sâu một hơi rồi chậm rãi tiến vào.

Lý Đông vũ trang đầy đủ bước vào phòng, cứ ngỡ trong đó sẽ có thứ gì nguy hiểm chờ sẵn.

Kết quả sau khi vào mới phát hiện trong phòng trống rỗng, chẳng có thứ gì cả.

Trong phòng có một số cánh cửa thông sang các phòng khác, sau khi Lý Đông thử mở ra thì những phòng đó cũng trống không như vậy.

Bên trong không có quái vật, cũng không có bất cứ thứ gì có giá trị.

Tục ngữ có câu, trộm không đi tay không!

Lý Đông hiện giờ là kẻ trộm mộ, cũng cùng một đạo lý đó, bất kể đi đâu, chỉ cần đi trộm mộ thì luôn phải có chút thu hoạch.

Nếu không có thu hoạch thì tuyệt đối không phải là một hành trình cát tường.

Nhưng bên trong chẳng có gì cả, điều này có chút tà môn rồi.

A Ninh cũng cảm thấy tức giận: "Hình như tôi bị người ta lừa rồi, cái nơi này rốt cuộc là sao chứ, tôi cảm thấy mình bị xoay như chong chóng vậy." Lý Đông hiện tại cũng không nói gì, lần lượt mở hết những cánh cửa thông nhau trong phòng, phát hiện những cánh cửa đó dẫn tới những căn phòng nhỏ hơn.

Căn phòng hiện tại họ đang đứng tương đương với một đại đường, xung quanh là mấy căn phòng nhỏ.

Chương 941

Bất kể là đại đường hay phòng nhỏ đều không có đồ đạc, không có bàn ghế hay đồ trang trí, trống huơ trống hoác, gia đồ tứ bích.

Cái bộ dạng này trông giống như bị thứ gì đó cướp bóc sạch sẽ vậy.

Trong lòng Lý Đông cảm thấy có chút không cam tâm, nơi này thà rằng có chút quái vật còn tốt hơn, vì giết quái vật thì đối với anh cũng rất tốt, có thể thu hoạch được Đạo tệ.

Đương nhiên nếu có đồ đáng tiền thì càng tốt, vì một kẻ trộm mộ vốn dĩ cần tìm đồ đáng tiền, đồ có giá trị mà, nhưng giờ xem ra sự việc e rằng không dễ dàng như vậy.

Thế là anh không cam tâm nói: "Hiện giờ cũng không quản được nhiều như vậy, tôi sẽ tìm lại xem, chẳng lẽ thực sự không phát hiện được gì sao?" Anh để ba người cùng tìm kiếm nhưng kết quả vẫn không phát hiện được gì.

Cuối cùng, Trần Văn Cẩm đột nhiên phát hiện một vấn đề nghiêm trọng, đó là cái đại môn lúc đi vào đã biến mất, hiện giờ họ dường như bị nhốt trong một không gian khép kín.

Lý Đông nhìn quanh, phát hiện đúng là như vậy, lối vào đã không còn, xung quanh toàn bộ là tường vách, những bức tường đó trông có vẻ rất kiên cố, rõ ràng là họ bị nhốt ở đây.

Lý Đông cũng không biết dùng công cụ có thể cưỡng ép phá mở không, nhưng anh chợt nghĩ dù có thể cưỡng ép phá mở thì e rằng cũng tốn không ít tinh thần, đối phương chắc chắn muốn họ kẹt lại nơi này.

Xem ra có chút quá đại ý rồi, đối phương dường như là một kẻ vô cùng xảo quyệt, rất hiểu tâm lý con người.

Lý Đông hiện tại cũng không có cách nào hay, nếu đã không thể cưỡng ép phá mở thì chỉ có thể tìm cách mở cơ quan nơi này.

Bởi vì khi vào có cửa thì khi ra nếu không thấy cửa, chắc chắn phải có cơ quan mới làm được chuyện như vậy, bị nhốt vào đây một cách âm thầm như thế thì vấn đề lớn rồi.

Lý Đông rút đao chém một nhát vào tường, con đao trong tay anh rất sắc bén, cơ bản ngay cả thép cũng có thể tùy tiện cắt khai, nhưng trên tường dường như chẳng để lại dấu vết gì.

Anh lại dùng các công cụ khác thử nghiệm, phát hiện không có cách nào đào mở bức tường này.

Đương nhiên, chỉ là anh cẩn thận thử nghiệm mà thôi, thấy hành vi này không thông thì tự nhiên biết bức tường này không thể cưỡng ép phá mở được.

Khi Lý Đông đang nỗ lực suy nghĩ vấn đề này, Muộn Du Bình lắc đầu nói: "Nơi này nguyên bản thực tế không phải như thế này, tôi đoán nơi này cũng là một nơi phi thường kỳ đặc, tôi chắc cũng đã trúng phải Viên Quang thuật rồi!" Muộn Du Bình bình thường không hay nói, nhưng mỗi câu anh ta nói ra cơ bản đều rất có lý.

Hiện giờ nếu trúng phải Viên Quang thuật thì có nghĩa là nơi này có thể thực sự tồn tại loại thuật này.

Viên Quang thuật có mạnh có yếu, hiển nhiên đây là một loại Viên Quang thuật khá mạnh.

A Ninh và Trần Văn Cẩm có chút không hiểu, Viên Quang thuật thực tế cơ bản không làm thay đổi môi trường xung quanh.

Tóm lại Viên Quang thuật không giống như trong truyền thuyết có

thể biến ra đồ vật.

Viên Quang thuật thực tế chỉ khiến con người sản sinh huyễn giác mà thôi.

Nó cũng khiến thị giác con người nảy sinh sai số, từ đó đưa ra những phán đoán sai lầm.

Tóm lại, những thứ trước mắt thấy không phải là thứ thực sự, chỉ là giả tượng, hoàn cảnh nơi này là một loại hoàn cảnh khác, chỉ là họ không biết mà thôi.

Như vậy thì Lý Đông cũng đại khái hiểu ra rồi, nơi này e rằng là một mê cung.

Nhưng hiện tại phương pháp phá giải Viên Quang thuật thực tế không đặc biệt nhiều, Viên Quang thuật dù sao cũng là một thủ đoạn khá đặc thù, cơ bản đã trúng thuật thì muốn phá giải không dễ dàng gì, phương pháp Lý Đông sử dụng là dùng thần khúc Thảm Thiết.

Nhưng nó cũng không phải vạn năng, chỉ có thể phá giải đa số các loại Viên Quang thuật thông thường, khiến đối phương cảm thấy rất khó chịu.

Vậy bây giờ rốt cuộc phải làm sao?

Lý Đông cau mày, sau khi thử nghiệm một chút liền nói: "Thực ra cũng không cần gấp gáp như vậy, nếu là Viên Quang thuật thì nó chỉ có thể đánh lừa đôi mắt của tôi, chứ không đánh lừa được máy ảnh của tôi.

Có lẽ tôi có thể dùng điện thoại để chụp ảnh xác định hoàn cảnh xung quanh rốt cuộc là như thế nào, lúc đó sẽ phân tích lối ra.

Tôi đã vào được thì chứng minh nơi này chắc chắn có lối ra, phải có lộ tuyến mới ra được, tôi có thể phân tích." Mọi người gật gật đầu, dường như cũng có lý, thế là mỗi người đều lấy điện thoại ra chụp

ảnh.

Không bao lâu sau, trong điện thoại mỗi người đều có rất nhiều ảnh.

Mở ảnh ra, Lý Đông phát hiện quả nhiên nơi này là một khung cảnh âm u khủng khiếp.

Đúng vậy, Lý Đông nhìn từ ảnh chụp thấy nơi họ đang đứng là một ngôi mộ, một cổ mộ.

Nếu vậy thì thực sự là từng vòng từng vòng lồng vào nhau, từng bước từng bước đẩy họ vào tình cảnh nguy hiểm.

Lý Đông đột nhiên nghi ngờ đối phương là một kẻ mạnh có năng lực đọc tâm thuật.

Ngay cả mấy cánh cửa phía trước có lẽ đều đã được thiết kế sẵn.

Không chừng trong mấy cánh cửa đó, sinh môn mới thực sự là cửa sống.

Chỉ là Lý Đông có loại tâm lý suy nghĩ ngược lại, loại tâm lý này đã bị đối phương đoán trúng, cho nên mới có cục diện như thế này.

Lý Đông đột nhiên phát hiện hình như mình đã đưa ra một lựa chọn sai lầm, nhưng đã chọn sai rồi thì hiện giờ cũng cơ bản không có cách nào thay đổi, chỉ có thể đi tiếp con đường này thôi.

Tuy nhiên có bộ đồ phòng hộ nên cơ bản không thể ngửi thấy những mùi kỳ quái đó, đồng thời thậm chí đeo kính nên việc trực tiếp tạo ra huyễn giác cho mắt anh cũng khó khăn, nhưng cuối cùng vẫn bị trúng Viên Quang thuật.

Đáng sợ là thủ đoạn của đối phương thực sự quá cao minh, hiển nhiên là một đối thủ vô cùng lợi hại.

Lý Đông đột nhiên cảm thấy, những người sống trong cái thôn bên

ngoài đó đều là những người đáng thương.

Những người đó cơ bản đều là những người có sự nghiệp thành đạt, có thể coi là những người thành công, nhưng sau khi bị dùng Viên Quang thuật, họ không thể không bỏ ra tất cả tiền tài ở nơi này.

Hiện giờ, bốn người cũng bị nhốt ở một nơi như vậy và đang bị đối phương từng bước từng bước dẫn hướng về vực thẳm.

Điều quan trọng nhất là đối phương cư nhiên có thể biết được trong lòng anh nghĩ gì, như vậy thì cơ bản trước mặt đối phương anh không còn bất kỳ bí mật nào nữa.

Chương 942

Lý Đông đột nhiên phát hiện mình đã rơi vào một cuộc khủng hoảng chưa từng có.

Tuy cho đến nay Lý Đông chưa gặp phải quái vật nào không đánh lại, nhưng có những lúc sự việc không thể giải quyết bằng sức mạnh, vấn đề có thể giải quyết bằng sức mạnh thì không phải là vấn đề, nhưng chuyện này lại không phải là vấn đề sức mạnh, nó cần cái đầu và một số sức mạnh siêu nhiên để thực hiện.

Đương nhiên anh cũng chỉ cảm khái vậy thôi, hiện giờ anh bắt đầu phân tích những bức ảnh mọi người chụp được.

Nhìn từ ảnh chụp, vị trí họ đang đứng là một cổ mộ khổng lồ.

Trong một bức ảnh Lý Đông chụp được, cư nhiên có một tấm mộ bia.

Quan trọng nhất là anh phát hiện địa thế trong cổ mộ này vô cùng kỳ quái, ở giữa có một nơi lõm xuống khổng lồ, hai bên thì có vẻ cao hơn, nhìn qua giống như một cái bồn địa.

Ngoài ra trong không gian khổng lồ này, dường như có rất nhiều mộ bia.

Trong bức ảnh Lý Đông chụp có ba tấm mộ bia nhìn khá đặc thù.

Sau đó trong những bức ảnh A Ninh chụp cũng có một số mộ bia, khoảng cách giữa mỗi tấm mộ bia không đặc biệt xa, cũng chỉ tầm ba năm mét.

Khoảng cách như vậy nhìn qua giống như một bãi tha ma.

Nhưng một bãi tha ma như vậy lại nằm trong một không gian khép kín khổng lồ, nhìn qua lại giống như một cổ mộ khổng lồ.

Chỉ khiến người ta cảm thấy kỳ quái hơn là trên những tấm mộ bia đó dường như cơ bản không có văn tự, thậm chí ngay cả tên người chết cũng không viết.

Chuyện này rốt cuộc phải làm sao?

Lý Đông hiện giờ chuyển ánh mắt sang Muộn Du Bình, tuy trong lòng cũng có một số ý tưởng, nhưng anh muốn nghe xem ý kiến của gã này.

Dù sao gã này cũng là một người vô cùng có năng lực, ý kiến của một người như vậy rất quan trọng, không chừng có thể có phương pháp giải quyết tốt hơn.

Lý Đông có thể đi đến hiện tại chủ yếu là vì có thể lấy ra trang bị tốt hơn và sở hữu sức mạnh mà người khác không thể có, chứ không chỉ dựa vào man lực.

Nếu chỉ xét về trí lực và sự hỗ trợ thì anh không bằng Muộn Du Bình, nên phải xem gã này có thể đưa ra cách nào hay hơn không.

Muộn Du Bình cau mày suy nghĩ hồi lâu rồi nói: "Tình hình hiện tại tôi không nhìn thấy cảnh tượng chân thực xung quanh, chỉ có thể quan sát qua ảnh chụp, nhưng ảnh chụp rốt cuộc đã chụp được bao nhiêu cảnh tượng tôi cũng không biết, tôi không thể hình dung hết tình hình xung quanh!

Hiện tại đối với tôi, thực tế tương đương với việc mò mẫm tiến bước trong đêm đen!" Đúng vậy, tuy có thể nhìn thấy cảnh vật xung quanh nhưng những cảnh vật đó toàn bộ đều là giả, thực tế hoàn cảnh thực sự đối với họ là đang mò mẫm trong bóng tối.

Trực tiếp mò mẫm tiến bước thì tuyệt đối không phải là chuyện đơn giản.

Muộn Du Bình cau mày, một hồi lâu sau lại tiếp tục nói: "Mọi

người nhìn kỹ xem, trên ba tấm mộ bia đặc thù đó dường như có cơ quan, việc chúng ta cần làm nhất bây giờ là nhanh chóng mở cái cơ quan đó ra xem nó là gì!" Cơ quan.

Lúc này Lý Đông mới kiểm tra lại ba bức ảnh đó.

Kết quả phát hiện trên ảnh quả thực có thứ giống như hình dạng cơ quan.

Chỉ là cơ quan này rốt cuộc là loại gì?

Cơ quan thông tới một con đường khác, hay là cơ quan mai phục?

Cơ bản là không biết được.

Nếu trong tình huống bình thường thì người bình thường tuyệt đối sẽ không đi động vào những cơ quan đó, dù sao không ai dám đem tính mạng ra làm trò đùa.

Những người đem tính mạng ra làm trò đùa cơ bản đều là những kẻ điên, những người đó thường không sống được bao lâu.

Đúng vậy, những kẻ đem tính mạng ra đùa giỡn trông có vẻ rất tiêu sái, nhưng cơ bản đều thuộc loại tìm cái chết.

Những người thực sự có thể sống lâu cơ bản đều thuộc loại khá cẩn thận, tuy loại người cẩn thận có thể không đạt được nhiều thành tựu lớn nhưng bất kể chuyện gì cũng vậy thôi, có được tất có mất.

Lý Đông thuộc loại người khá thích mạo hiểm, người thích mạo hiểm tự nhiên gan cũng lớn hơn, ngoài ra trang bị của anh tốt, thực lực cũng mạnh, như vậy thì ngay cả khi gặp cơ quan, đặc biệt là loại cơ quan nguy hiểm, tạm thời cũng có thể đảm bảo an toàn, vì cơ quan có thể ảnh hưởng đến tính mạng anh cơ bản là rất ít.

Nhưng hiện giờ làm sao tìm được mấy tấm mộ bia đó đây?

Tuy thấy hoàn cảnh hiện tại là một đại đường, trông gia đồ tứ

bích, nhưng tường vách được xây dựng rất tốt.

Thực tế thì họ giống như người mù, đang liều mạng sờ soạng hoàn cảnh xung quanh.

Cuối cùng Lý Đông đột nhiên chạm phải một thứ nhìn giống như mộ bia và thấy trên đó có một cái cơ quan.

Cơ quan này thuộc loại nút bấm, thế là Lý Đông cũng không quản nhiều, trực tiếp nhấn mở cơ quan trên tấm mộ bia đó.

Sau khi nhấn cơ quan, Lý Đông cảm nhận được một luồng gió thổi qua.

Sau luồng gió đó, thậm chí có thể lờ mờ ngửi thấy một mùi ẩm mốc.

Đúng vậy, hiện giờ anh đang đeo mặt nạ phòng độc, loại mặt nạ đặc biệt vừa có thể phòng độc vừa có thể làm bình dưỡng khí, nên không cần hít thở không khí bên ngoài.

Nhưng anh có thể cảm nhận rõ ràng như ngửi thấy mùi nấm mốc, khiến anh có cảm giác như bình dưỡng khí xảy ra vấn đề vậy.

Những người khác cũng lần lượt cau mày, hiển nhiên cũng mạc danh kỳ diệu ngửi thấy một mùi quái dị như vậy.

Nhưng rất nhanh, họ phát hiện ở phía trước xuất hiện một con đường.

Đúng vậy, ở chính giữa gian nhà lớn nhất xuất hiện một lối đi.

Sau khi vào lối đi, họ phát hiện hoàn cảnh xung quanh trở nên bình thường hơn một chút, nhìn qua giống như một mộ đạo.

Chương 943

Một mộ đạo vô cùng ẩm ướt, rộng khoảng hơn một mét, quanh co khúc khuỷu, nhìn qua giống như một con độc xà đang bò, thậm chí bên dưới có một số chỗ có vũng nước, đọng nước khá sâu.

Tình huống như vậy cơ bản thuộc loại hiếm thấy.

Dù sao nếu xây dựng phần mộ thì phải xây ở nơi khô ráo, loại nơi đọng nước thế này rất nguy hiểm.

Vì bất kể dược liệu hay gạch đá, nếu ngâm trong nước lâu ngày thì cuối cùng cũng sẽ biến thành bùn cát, như vậy phần mộ cuối cùng sẽ bị sụp đổ.

Nhưng nơi này lại có nước đọng sâu, chứng tỏ nơi này không đơn giản, cũng có khả năng ngôi mộ này sắp sụp đổ, hoặc là có nguyên nhân khác.

Tóm lại, trong lòng Lý Đông đột nhiên có một loại dự cảm bất tường.

May thay, loại nơi âm ám ẩm ướt này không kéo dài bao xa.

Không lâu sau, con đường phía trước bắt đầu trở nên khô ráo hơn, địa thế trông có vẻ cao lên một chút.

Như vậy cũng được, thông ra bên ngoài cũng chỉ là những nơi không quan trọng, sụp thì sụp, nếu nơi chính thức mà khô ráo thì dường như cũng không tệ.

Đi thêm một lát nữa, họ đến một đại điện khá rộng rãi.

Đại điện này nhìn qua không khác gì hoàng cung, bên trong đặt đủ loại tượng đá.

Phong cách của những bức tượng này trông khá bình thường, cơ bản là phong cách thăng long, điêu khắc chủ yếu là lão hổ, chu tước, và một số loài chim nổi tiếng khác, ví dụ như chu tước, huyền vũ trong truyền thuyết.

Những thứ này cơ bản thuộc về phong cách thăng long.

Ít nhất chứng minh chủ nhân ngôi mộ này phải là một người thăng long.

Đương nhiên đây cũng chỉ là suy đoán của Lý Đông thôi.

Ngoài những con vật nhìn có vẻ phổ thông này, còn có một con rồng lớn được điêu khắc.

Đầu con rồng rõ ràng lớn hơn những con vật khác, hiển nhiên tồn tại với tư cách là một thủ lĩnh.

Dưới bức tượng rồng khổng lồ đó có hai con sư tử chầu bên cạnh.

Nhưng mắt của hai con sư tử đó sáng quắc, dường như đang vô cùng phẫn nộ nhìn chằm chằm vào Lý Đông.

Lý Đông sau khi nhìn bộ dạng của hai con sư tử đó, sau đó lại nhìn các bức tượng khác, phát hiện nhanh chóng những bức tượng khác dường như cũng đang nhìn mình trừng trừng.

Lý Đông cảm thấy hơi kỳ quái, anh đã từng thấy những chuyện như vậy nên chuẩn bị sẵn sàng, nếu những quái vật này đột nhiên xông ra thì tuyệt đối không phải là chuyện dễ đối phó.

Nhưng chờ đợi hồi lâu, những quái vật này cơ bản không xông ra, cũng có thể trong những tượng đá này cơ bản không phong ấn quái vật thật sự.

Nhưng nhanh chóng, Lý Đông lại phát hiện một thứ khác, đó là

trong miệng những bức tượng đá dường như có thứ gì đó chảy ra.

Nhìn qua giống như một loại chất lỏng sền sệt, cũng không biết là thứ gì, cơ bản mỗi con vật đều có chất lỏng chảy ra.

Lại là cái gì đây?

Mấy người đều bị loại chất lỏng này thu hút.

Quan trọng nhất là Lý Đông phát hiện, đồ hình trên mặt đất nơi họ đang đứng cũng vô cùng kỳ quái.

Đúng vậy, trên mặt đất xung quanh có một bát quái đồ tượng.

Những chất lỏng đó vừa khéo chảy vào trong bát quái đồ tượng đó, khiến cái bát quái đồ này càng thêm quỷ dị. "Những chất lỏng đó dường như là một loại vật chất dễ cháy!" Lúc này A Ninh đột nhiên nói!

Một loại vật chất dễ cháy.

Chính xác hơn phải là một loại vật chất dễ bắt lửa, vì hiện giờ họ đang đeo mặt nạ phòng độc rất nặng nên cơ bản không ngửi thấy mùi, nhưng sau khi Lý Đông quan sát, anh phát hiện đó tuyệt đối là một loại vật chất dễ cháy được chế tạo thông qua một phương pháp đặc thù nào đó.

Chính vào lúc này, đột nhiên trên đầu họ có thứ gì đó rơi xuống.

Đúng vậy, đó là những khối đá lớn.

Những khối đá lớn đó có hình dạng vô cùng kỳ quái.

Mấy người vội vàng né tránh những hòn đá rơi xuống.

Lý Đông lấy Ô Kim Cương chắn trên đầu.

Có vẻ tạm thời khá an toàn, dù sao cái Ô Kim Cương đó cũng rất kiên cố.

Nhưng đột nhiên Lý Đông cảm thấy tình hình có chút không ổn, những hòn đá đó thực tế không phải rơi xuống để đập họ, mà có mục đích khác.

Cơ quan nơi này từng vòng từng vòng lồng vào nhau, tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Quả nhiên đột nhiên một hòn đá rơi xuống mặt đất, lóe lên một tia lửa, sau đó một luồng lửa lớn bùng lên.

Trong bát quái đồ đó tự nhiên bốc cháy hừng hực.

Đương nhiên ngọn lửa hừng hực dường như cũng không hoàn toàn không có khe hở, nhưng lại nhốt họ vào chính giữa.

Lý Đông chỉ cảm thấy xung quanh truyền đến một cảm giác nóng rực, may là có bộ đồ phòng hộ nên chưa có uy hiếp gì.

Chương 944

Nhưng khả năng phòng ngự của đồ phòng hộ cũng có hạn, nếu nhiệt độ quá cao thì sẽ bị ảnh hưởng.

Phải nhanh chóng chạy khỏi đây mới đúng, nếu nhiệt độ quá cao thì sẽ bị ngọn lửa làm cho ngạt chết.

Thế là mấy người lập tức nhanh chóng chạy ra ngoài!

May mà đồ phòng hộ cũng có tác dụng phòng hỏa, cơ bản ngọn lửa bình thường không có cách nào đốt cháy được nó.

Họ nhanh chóng thoát khỏi bát quái đồ đó, rồi tìm một nơi khá cao, lúc này Lý Đông từ nơi cao mới nhìn rõ được toàn bộ tình hình bên trong.

Nơi này tổng thể là một đại sảnh có diện tích khá lớn, trên mặt đất đại sảnh có một bát quái đồ.

Hiện giờ trong bát quái đồ đó đang cháy hừng hực, nhìn khá hùng vĩ.

Xung quanh đại sảnh có vô số tượng điêu khắc hình thù kỳ quái.

Những bức tượng đó cơ bản là đủ loại động vật.

Sư tử, lão hổ, đại tượng, những con này rất thường thấy, ngoài ra thiềm thừ, cóc, rắn cũng không ít.

Nhưng bất kể là động vật gì, chúng đều có một đặc điểm là trong miệng chảy ra những chất lỏng kia, cơ bản đều là vật phẩm dễ cháy dễ nổ.

Ngoài ra ở một nơi khác, có một đồ án đặc biệt, ở đó dường như có bảy con thiềm thừ, bảy con thiềm thừ bày theo tư thế vô cùng kỳ

quái, có chút giống Bắc Đẩu Thất Tinh.

Mấy con thiềm thừ này dường như cũng là một cơ quan vô cùng kỳ đặc, vì vừa nãy những hòn đá rơi xuống từ trên không trung cũng là từ đó mà ra.

Lúc này Lý Đông kinh ngạc phát hiện trong đại sảnh con thạch long khổng lồ kia đột nhiên cũng phun ra lửa, giống như một con rồng phun lửa vậy.

Đó là một cái máy phun lửa hội tụ, phun ra cột lửa dài tới hơn mười mét, nhanh chóng khiến chỗ của Lý Đông cũng không còn đặc biệt an toàn nữa.

Muộn Du Bình cau mày nói: "Hiện giờ chúng ta phải nhanh chóng rời đi.

Hiện tại ngọn lửa đối với chúng ta chưa có ảnh hưởng lớn, nhưng nếu chúng ta tiếp tục ở lại đây, môi trường nơi này tương đối khép kín, không chừng sẽ gây ra một vụ nổ dữ dội." Đúng vậy, nhiệt giãn lạnh co, nhiệt độ trong này ngày càng cao thì thể tích không khí cũng sẽ ngày càng lớn, cuối cùng hình thành vụ nổ dữ dội, khi đó toàn bộ không gian nơi này sẽ sụp đổ, tất cả mọi người sẽ bị chôn sống ở đây, tuyệt đối là một chuyện vô cùng khủng bố.

Thế là Lý Đông và mấy người khác cũng không dám ở lại đây nữa, nơi này rõ ràng cơ bản không phải là nơi có thể khám phá, nơi này chỉ là một cái bẫy khổng lồ mà thôi.

Thế là họ nhanh chóng chạy về phía lối vào, có vẻ như nơi đó không nguy hiểm như vậy, cũng không hoàn toàn không cho họ chạy ra.

Sau khi chạy thoát ra lối ra, quả nhiên phía sau truyền đến tiếng nổ dữ dội.

Tiếng nổ dữ dội đó dường như khiến cả mặt đất đều run rẩy, sau đó Lý Đông thấy dường như có thứ gì đó đang sụp đổ, bên trong hình thành những chấn động kịch liệt.

Cảm giác đó giống như xảy ra động đất vậy, vì hiện tại nơi này cách điểm nổ thực sự quá gần, thực tế cảm thụ còn nguy hiểm hơn cả động đất.

May thay, không gian mật bế bên ngoài này khá kiên cố, không bị chấn sập trực tiếp, nhưng hiển nhiên nơi này đã xảy ra biến hóa cực lớn.

Lý Đông thở phào một hơi dài, từ trước tới nay anh chưa từng gặp chuyện như vậy.

Nơi này đúng là từng bước sát cơ, không có bất kỳ đường sống nào, nơi này muốn hại chết mình mà.

Lý Đông không khỏi phàn nàn vài câu.

Muộn Du Bình gật đầu nói: "Nơi này quả thực là một nơi được người thời cổ đại thiết kế ra.

Một nơi như thế này, bên trong những con quái vật kia dự trữ một lượng lớn dầu đá và khí metan.

Bình thường có lẽ sẽ không có tình huống này, nhưng một khi có người tiếp cận, sẽ kích động một loại cơ quan nào đó, sau đó xăng và khí metan chảy ra từ miệng những con vật kia sẽ dần dần tràn ngập toàn bộ không gian.

Vì người thời cổ đại thiết kế, nên khả năng người thời cổ đại sẽ cầm đuốc đi vào, nếu cầm đuốc vào thì sẽ tạo ra vụ nổ dữ dội, sau đó chôn sống tất cả mọi người bên trong đó.

Quan trọng nhất là ngay cả khi không có người cầm đuốc đi vào, hòn đá từ trên trời rơi xuống sau khi chạm đất tất nhiên sẽ xẹt ra tia

lửa, như vậy cũng sẽ dẫn phát hỏa hoạn kịch liệt, cuối cùng xảy ra vụ nổ dữ dội, nên người đi vào cơ bản là tất tử vô nghi." Chỉ là kẻ thiết kế cơ quan này chắc không ngờ Lý Đông và những người này có bộ đồ phòng hộ, động tác lại nhanh, sau khi vào có thể ra ngoài với tốc độ nhanh như vậy, thậm chí ngay cả vụ nổ bên trong cũng không đuổi kịp họ.

Nhưng sau khi nơi này xảy ra vụ nổ dữ dội như vậy thì rốt cuộc phải làm sao?

Một vấn đề là hiện tại không ra ngoài được, vậy bây giờ định đi đâu?

Thực sự không biết nữa, mấy người đột nhiên cảm thấy tiền đồ của mình dường như thực sự có chút nguy hiểm, dù sao nơi này cũng không phải là một ngôi mộ thực sự, mà là một cái bẫy muốn dồn họ vào chỗ chết.

A Ninh suy nghĩ có chút đơn giản, lắc đầu nói: "Vừa nãy tôi không phải chỉ mở cơ quan trên một tấm bia sao?

Một trong những tấm bia là cạm bẫy thì hai tấm còn lại chắc chắn có một cái là thật, chúng ta lại vào thôi!" Cách nghĩ như vậy dường như có chút đạo lý, nhưng nhóm Lý Đông đột nhiên nhận ra tình huống nghiêm trọng hơn, đó là ba tấm bia đó không chừng đều là giả, đều là cạm bẫy.

Đúng vậy, cái gọi là thập tử vô sinh!

Nhưng hiện giờ ngoại trừ mở mấy tấm bia đó ra, dường như cũng không có lựa chọn nào khác, vì hiện giờ họ không có cách nào mở ra một lối thoát để đi ra ngoài.

Cuối cùng sau khi Lý Đông suy nghĩ, anh chọn mở một tấm bia khác.

Quả nhiên sau khi mở một tấm bia, ở phía bên kia lại xuất hiện một lối đi.

Lối đi bên phía này và lối đi thấy trước đó có một chút khác biệt.

Lối đi trước đó cơ bản là một con đường có thể trực tiếp đi vào, nhưng lối đi xuất hiện trước mắt hiện giờ dường như là lối đi dẫn xuống địa hạ.

Lý Đông sau khi do dự, cầm một chiếc Ô Kim Cương đi ở phía trước.

Ô Kim Cương là một loại vũ khí khá lợi hại, cơ bản có tác dụng phòng ngự mạnh, như vậy có thể bảo vệ tốt hơn, sau đó Muộn Du Bình đi ở cuối cùng, gã này công phu vô cùng tốt, tính cảnh giác rất cao, có thể tùy thời phát giác nguy hiểm, có gã ở phía sau đoạn hậu thì có nghĩa là phía sau khá an toàn, hai người phụ nữ ở giữa.

Chương 945

A Ninh và Trần Văn Cẩm tuy không có chiến đấu lực nhưng họ vô cùng thông minh, không chừng có thể đưa ra cách hay vào lúc mấu chốt.

Quan trọng nhất là mấy người đều là đồng bạn của Lý Đông, anh không hy vọng bất kỳ đồng bạn nào gặp chuyện không may.

Sau khi tiến vào lối đi mới này, họ phát hiện một cầu thang đá chỉnh tề dẫn thẳng xuống phía dưới.

Cầu thang đá như vậy tạo cho người ta cảm giác dẫn thẳng xuống địa tâm, không chừng sẽ dẫn tới địa ngục, nếu vậy thì quả thực quá đáng sợ.

Tuy nhiên hoàn cảnh bên trong lại rất tốt.

Tường vách hai bên lối đi đều rất nhẵn nhụi, trên đó vẽ một số bức bích họa vô cùng tinh mỹ.

Những bức bích họa tinh mỹ này cơ bản đều là một số thực vật tốt đẹp.

Ví dụ như một số loài hoa đẹp, có một số thứ mang tính khích lệ như tre trúc chẳng hạn.

Cảm giác ở nơi này khiến người ta tâm khoáng thần di.

Nhưng ngay cả môi trường khiến người ta tâm khoáng thần di như vậy lại khiến Lý Đông cảm thấy càng thêm nguy hiểm.

Bởi vì đôi khi đằng sau những thứ tốt đẹp lại chính là nơi ẩn chứa nguy hiểm.

Hoặc giả là cạm bẫy luôn ẩn nấp trong những sự vật tốt đẹp

khiến người ta không ngờ tới.

Đi thêm mười mấy phút nữa mới phát hiện hai bên xuất hiện một số chỗ không bằng phẳng.

Phía dưới nhìn qua giống như một cái sơn động thiên nhiên.

Đúng vậy, hiện tại bộ dạng này giống như đoạn đường đi phía trước đã qua cải tạo nhân công, chỉ là sau khi cải tạo xong phát hiện nhân lực không đủ liền bắt đầu lười biếng, thế là cải tạo dần trở nên thô tháo, cho đến phía sau thì không cải tạo nữa.

Hiện giờ nơi họ bước vào trông giống như một sơn động thiên nhiên, đất cát bên trong cũng rất khô ráo, trên mặt đất có một ít cát mịn, dẫm lên vô cùng thoải mái.

Càng đi về phía trước, phía trước càng rộng rãi, tạo cho người ta một cảm giác rộng mở sảng khoái.

Rồi không lâu sau cư nhiên đã đến đáy.

Tạo hình dưới đáy cũng kỳ lạ, nơi này nhìn qua cũng là một không gian vô cùng đặc thù, nếu phải dùng một từ ngữ để hình dung thì hoàn cảnh họ đang đứng hiện giờ giống như chui vào trong một cái nồi vậy.

Cái bộ dạng đó giống như một cái nồi lớn thiên nhiên, rồi chui vào trong, giống như sắp bị người ta nấu chín vậy.

Lý Đông nhìn thấy cảnh này xong liền cảm giác tình hình dường như có chút không đúng.

Nơi này hiển nhiên có sự ám thị mạnh mẽ về nguy hiểm.

Nhưng rốt cuộc nguy hiểm là gì?

Lý Đông không biết.

Anh cầm vũ khí quơ quơ xung quanh nhưng không thấy cảm giác

gì.

Anh lại nhặt một hòn đá ném ra xa, dường như cũng không kích hoạt cơ quan gì đó.

Nhưng ngay lúc này, khi đang định kết luận nơi này không có nguy hiểm thì dường như toàn bộ mặt đất bắt đầu chuyển động.

Tóm lại là cái mặt đất họ đang đứng cư nhiên đang nhanh chóng thăng lên trên.

Sau đó Lý Đông mới phát hiện không phải thực sự toàn bộ mặt đất đều đang thăng lên, mà chỉ một phần mặt đất thăng lên thôi.

Thế là anh từ trên bình đài đang thăng lên đó nhảy xuống, cuối cùng mới phát hiện trên mặt đất hiện ra mấy chiếc rương.

Mấy chiếc rương đó bài liệt trận hình cũng vô cùng kỳ quái, lại là một bát quái trận.

Nhưng là một bát quái trận vô cùng giản lậu, một cái bát quái trận giản lậu như vậy chính xác tạo cho người ta một cảm giác vô cùng tà môn.

Sau đó lại thấy xung quanh xuất hiện một số cột trụ, những cột này đường kính không đặc biệt lớn, đại khái cũng chỉ thô bằng cánh tay người thôi, nhưng tổng cộng có tới mấy chục cột.

Sau đó Lý Đông phát hiện biến hóa nơi này cũng ngày càng nhiều.

Hiển nhiên nơi này ám tàng cơ quan, nhưng là cơ quan gì thì cơ bản không biết được.

Lý Đông dùng đao thử nghiệm, phát hiện những cột trụ này vô cùng kiên cố, cơ bản không có cách nào phá hoại.

Quan trọng nhất là đao của anh chém lên cột trụ hung tàn như vậy nhưng cũng không phát hiện thứ nguy hiểm nào khác.

Nhưng khi định kết luận không có nguy hiểm thì lại có một số ám khí bay ra.

Những ám khí này cơ bản cũng thuộc loại mũi tên, nhưng những thứ này đối với anh không có uy hiếp gì.

Ngay cả khi lực tấn công của chúng dường như vô cùng mạnh, trên đầu tên dường như có độc, thực tế cũng không có tác dụng gì.

Lý Đông lại tử tế quan sát một lát, lại chạm vào những thứ khác.

Sau đó anh hiểu ra, trên những cột trụ đó có thứ liên quan tới mặt đất, chuyện là thế này, trên mặt đất dường như có mấy loại màu sắc gạch men sứ.

Trên cột trụ đó cũng dán mấy loại màu sắc gạch men sứ, cơ bản là chạm vào một loại màu sắc gạch men sứ nào đó thì sẽ xuất hiện trạng huống.

Nhưng nếu không chạm vào những viên gạch đó thì không có chuyện gì.

Chương 946

Nhưng vậy thì có tác dụng gì?

Lý Đông không cảm thấy những thứ này có uy hiếp đối với mình, dù sao trang bị hiện tại quá xa hoa rồi, loại cơ quan thông thường có uy hiếp đối với nhân loại thì đối với anh cơ bản không có bất kỳ uy hiếp nào, tối đa cũng chỉ như gãi ngứa thôi, thế là Lý Đông trực tiếp từng bước từng bước đi tới, bộ dạng đó giống như muốn cưỡng hành khởi động tất cả các cơ quan vậy.

Quả nhiên sau khi dẫm loạn xạ như vậy, nhanh chóng anh cũng không biết mình đã xúc phạm bao nhiêu cơ quan, điều duy nhất có thể thấy là trên những chiếc rương đó dường như bốc ra thứ gì đó.

Đúng vậy, trên những chiếc rương đó bốc ra một ít khói trắng, những làn khói trắng đó nhìn qua giống như độc khí, nếu người hít vào thì e rằng tự nhiên sẽ bị độc chết.

Nhưng những thứ này đối với anh dường như cũng không có uy hiếp, dù sao mặt nạ phòng độc bảo hộ vô cùng tốt, dù độc khí lợi hại đến đâu đối với anh cũng không có bất kỳ tác dụng gì.

Lại là vì sao?

Lý Đông đột nhiên cảm thấy tình hình có chút không đúng, nếu đối phương thực sự là một người có thể đoán thấu tâm tư của anh thì tự nhiên nên biết những cơ quan này đối với anh không có tác dụng mới đúng.

Tại sao lại thiết trí những cơ quan đơn giản như vậy ở đây, thiết trí những cơ quan đơn giản như vậy để làm gì?

Lý Đông tuy không đặc biệt thông minh nhưng anh cảm thấy vấn

đề bên trong này mình có thể hiểu được, đại khái là có một lý do, đó là đối phương e rằng muốn dùng những cơ quan đơn giản này để dẫn dụ, rồi khiến anh bỏ qua một cái cơ quan đặc biệt nguy hiểm.

Nhưng cái cơ quan đặc biệt nguy hiểm đó rốt cuộc là gì thì tự nhiên anh cũng không biết.

Nhưng giờ chưa làm rõ được nơi này rốt cuộc có gì, nếu trực tiếp quay về thì dường như cảm thấy không có cách nào nhẫn nhịn được chuyện này.

Lý Đông thế là lại dẫm lên những viên gạch men sứ màu sắc khác, phát hiện trong rương lại có một luồng khói nồng màu sắc khác bốc ra.

Thế là Lý Đông cũng không quản nhiều như vậy, ngoài việc làm tốt công tác phòng hộ đầy đủ, anh cũng không ngừng đi dẫm lên những viên gạch đặc sắc đó.

Thực tế màu sắc những viên gạch men sứ trên mặt đất đó đa số đều vô cùng nguy hiểm, cơ bản đều có thể kích hoạt một loại cơ quan, đối với người phổ thông thì cơ bản là có thể chí mạng.

Lý Đông không khỏi lắc đầu, phát hiện cơ bản mỗi loại gạch men sứ tạo thành ảnh hưởng đều bốc ra từ những chiếc rương đó.

Cuối cùng thậm chí trong tất cả các rương có mấy chiếc rương lại vỡ tan ra, chỉ có chiếc rương cuối cùng là không vỡ.

Thế là Lý Đông đi vòng quanh chiếc rương đó, nhấn xuống tất cả các màu sắc gạch men sứ.

Kết quả phát hiện, chiếc rương đó tuy không vỡ nhưng bên trong lại rơi ra một số thứ.

Những thứ đó cơ bản nhìn qua có chút giống đồ đáng tiền, có chút giống thỏi bạc người ta dùng trả tiền trong phim truyền hình, được

chế tác thành hình dạng đặc thù đó.

Những thứ này cũng có thể trị giá một ít tiền, nhưng hiện giờ đối với anh ảnh hưởng cũng không đặc biệt lớn, thế là Lý Đông cũng nhặt lấy hai khối làm kỷ niệm, rồi không quản những thứ khác nữa, vì những thứ này tuy có thể trị giá một ít tiền nhưng cũng vô cùng nguy hiểm, biết đâu trên đó có tẩm thuốc độc chẳng hạn, dù sao nơi này về lý luận không phải là một cổ mộ mà là một cái bẫy.

Ngay lúc này, Muộn Du Bình ở bên cạnh đột nhiên nói: "Xem kìa loạn rồi, hình như anh lại gây ra rắc rối lớn hơn rồi, nhìn những thứ ở dưới xem?" Sau đó lúc này Lý Đông mới phát hiện trên tường vách bên cạnh lại xuất hiện một số thứ quái mô quái dạng, đúng vậy, chỗ đó xuất hiện một cánh cửa, từ trong cánh cửa đó cư nhiên có một lượng lớn chuột bò ra.

Những con chuột này không phải chuột bình thường, nhìn kích cỡ cơ bản là đã sống một thời gian rất dài rồi.

Chuyện như vậy thực tế vô cùng bất hợp logic, vì trong tình huống bình thường, chuột muốn béo như vậy thì cần có đủ lương thực.

Nếu không có đủ lương thực thì chuột sẽ vô cùng gầy yếu.

Nhưng giờ những con chuột béo như vậy thì chứng tỏ những con chuột này ở nơi này e rằng có vô số thứ để ăn, chuyện như vậy cơ bản không hợp logic.

Vì ở một mức độ nào đó, chuột ăn đồ ăn thì cơ bản cũng là ăn các loại lương thực, mà các loại lương thực thì thời hạn sử dụng cũng chỉ có mấy năm thôi.

Nếu thời hạn sử dụng chỉ có mấy năm thì dù có nhiều lương thực dự trữ trong này đến mấy cũng sẽ nhanh chóng biến chất, rồi cơ bản chuột cũng không ăn nữa.

Vậy thì thứ gì có thể liên tục không ngừng cung cấp năng lượng cho những con chuột này đây?

Lý Đông cũng có thể coi là một người vô cùng tin vào khoa học, đối với bất kỳ chuyện gì cũng muốn dùng phương diện khoa học để giải thích, nhưng nhanh chóng phát hiện, nếu dùng phương diện khoa học để giải thích thì dường như cơ bản không thể giải thích được những vấn đề này.

Quan trọng nhất là sau khi nhìn những con chuột này, anh nhanh chóng phát hiện phía sau chuột cư nhiên còn có các loài rắn.

Tóm lại loài rắn thực tế là thiên địch của chuột, vì rắn ăn chuột.

Những con rắn này nhìn cũng vô cùng lợi hại, tuy chưa đạt đến trình độ trăn nhưng cơ bản cũng to bằng bắp tay, dày đặc, vô cùng nhiều.

Những con rắn này khiến Lý Đông chỉ cần nhìn một cái là cảm thấy có một loại cảm giác rùng mình, đúng vậy, những con rắn này cư nhiên là Kê Quan xà.

Kê Quan xà là một trong những loài rắn khủng bố nhất có thể gặp, vì loại rắn này có thể có tư duy của con người.

Loại rắn có tư duy của con người này có kịch độc, quan trọng nhất là cư nhiên còn có tính tổ chức xã hội, như vậy thì muốn đối phó với những thứ này thực sự không dễ dàng gì, quan trọng nhất là loại rắn này vô cùng thù dai, nếu đánh chết một con trong đó thì những con rắn còn lại sẽ nhớ mãi.

Trừ phi người đó chết đi, bằng không chúng sẽ không chịu để yên đâu.

Quan trọng nhất là Lý Đông phát hiện lối đi lúc họ vào cũng đã bị cái bình đài thăng lên đó chặn đứng rồi, hiện giờ họ dường như đang

ở trong một không gian khép kín như thế này.

Khi những con chuột đó tràn ra, Lý Đông cũng không có cách nào, chỉ đành dùng con đao trong tay trực tiếp chém bay những con chuột đó, nếu không thì thậm chí anh nghi ngờ trên người mình sẽ bị chuột gặm.

Tuy trên người đang mặc đồ phòng hộ, chuột muốn gặm cũng không dễ dàng gì, nhưng vấn đề mấu chốt là nếu quá nhiều chuột bám trên người mình thì tuyệt đối sẽ gây ra ảnh hưởng vô cùng lớn đối với anh.

Những con chuột bị chém bay ra nhanh chóng bị những con rắn truy đuổi phía sau ăn thịt.

Nhưng ngày càng nhiều chuột, thực sự quá nhiều rồi, Lý Đông hiện tại cơ bản không có cách nào dùng đao đối phó với những con chuột này, thế là trực tiếp lấy ra một thùng xăng.

Anh lấy ra một thùng xăng đổ xung quanh mình, rồi hình thành một vòng bảo vệ, như vậy có thể tạm thời bảo vệ mình.

Quả nhiên sau khi có một vòng lửa, những con chuột đó cũng không dám tiến tới, những con chuột đó hiển nhiên đều là huyết nhục chi khu, nếu xông bừa vào đống lửa chắc chắn sẽ bị thiêu chết.

Nhưng như vậy dường như cũng không phải là cách vì xăng sẽ sớm bị cháy hết, khi đó những con chuột này sẽ lại bò tới.

Chương 947

Hiện giờ nơi này vừa có chuột vừa có Kê Quan xà, phải làm sao đây?

Lý Đông thực tế đã giao thiệp với Kê Quan xà một thời gian dài rồi, cũng biết những thứ này có chút đáng sợ.

Hoặc giả bất kỳ thứ gì trên thế giới, chỉ cần số lượng đạt đến một trình độ nhất định thì đều vô cùng đáng sợ, tuy ngay cả sinh vật yếu ớt nhất, chỉ cần số lượng đạt đến trình độ khủng bố thì cũng sẽ khiến người ta cảm thấy khó lòng ứng phó.

Hiện giờ số lượng Kê Quan xà xung quanh đã đạt đến trình độ vô cùng khủng bố.

Phải nhanh chóng rời đi, nhưng muốn rời đi thì có một vấn đề nghiêm túc.

Lý Đông nhìn ra bốn phía, phát hiện xung quanh mình dường như thực sự có một lối thoát.

Nhưng cái lối thoát đó dường như ở độ cao mấy chục mét trên lưng chừng núi, muốn thoát ra từ chỗ đó thì ít nhất phải tay không leo trèo hơn hai mươi mét.

Nhưng vấn đề mấu chốt của việc tay không leo trèo hai mươi mét là hiện giờ xung quanh cơ bản đều là tường vách dựng đứng.

Anh lại không phải là Người Nhện, liệu có thể leo lên từ một nơi như thế này không?

Điều này khiến Lý Đông cảm thấy hơi khó xử, hiện giờ chỉ kỳ vọng tường vách không quá kiên cứng, như vậy có lẽ sẽ có cách nhất định.

Lý Đông cầm trong tay một con dao găm, thử nghiệm một chút trên tường vách xung quanh, phát hiện dường như có thể.

Mấy người đều thở phào nhẹ nhõm, thế là mỗi người cầm hai con dao găm, gian nan leo lên phía trên.

Ở phía sau họ có chuột đuổi theo, Lý Đông cầm đao trong tay miễn cưỡng đánh đuổi được những con chuột đó rồi nhanh chóng leo lên.

Sau gần nửa giờ nỗ lực, cuối cùng họ cũng leo tới chỗ lối thoát đó, chui vào bên trong.

Qua thực nghiệm kiểm chứng, dưới lối đi đằng sau tấm bia thứ hai dường như cũng là một cái bẫy hoàn toàn, cơ bản không có cách nào rời đi.

Hiện giờ hy vọng duy nhất cũng chỉ còn lại tấm bia thứ ba.

Hiển nhiên hai tấm bia trước đó cơ bản không có bất kỳ cơ hội nào.

Nhưng hai cái trước không có cơ hội cũng không biểu thị là cái thứ ba sẽ có cơ hội, Lý Đông hiện giờ dường như cơ bản không ôm bất kỳ hy vọng nào.

Nhưng sau khi đi một chuyến bên trong đó, sau khi ra ngoài cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch gì.

Lý Đông sau khi ra ngoài phát hiện trong số những vật phẩm mình lấy được có một viên châu tử.

Viên châu tử đó nhìn qua đặc biệt hơn những thứ khác một chút.

Một viên châu tử bán trong suốt, bản thân châu tử trình màu kim hoàng, bên trong châu tử nhìn qua dường như có một bức tượng rồng điêu khắc, lờ mờ dường như sở hữu một sức mạnh vô cùng mạnh mẽ.

Lý Đông thử nghiên cứu nhưng cũng không biết rốt cuộc là thứ gì.

Nhưng có thể cảm nhận rõ ràng bên trong một viên châu tử chắc chắn ẩn chứa một số bí mật.

Nhưng muốn làm rõ bí mật trên đó lại không dễ dàng như vậy.

Hiện giờ cũng không có lựa chọn nào khác, cũng chỉ đành chọn tìm ngôi mộ thứ ba.

Mộ bia thứ ba và tình huống của hai mộ bia trước đó thực tế cũng không khác biệt mấy, cũng là sau khi có một cơ quan, chỉ cần nhấn xuống là có thể mở ra một lối đi.

Lý Đông cũng không nghĩ nhiều, cơ hội cuối cùng, tuy sau này cũng sẽ có khó khăn, nhưng anh cảm thấy hiện giờ cũng phải đi vào.

Kết quả sau khi mở cái cơ quan đó, anh trực tiếp rơi xuống.

Sau khi rơi xuống mới phát hiện vị trí họ đang đứng hiện giờ dường như là xung quanh một ngọn núi lửa.

Đúng vậy, trong tầm mắt thấy được là một ngọn núi lửa.

Nhìn qua dường như là một ngọn núi lửa tắt, trong tình huống bình thường chắc sẽ không phun phát.

Nhưng ở trong thế giới dưới lòng đất cư nhiên có môi trường như vậy cũng khá kinh kỳ.

Lý Đông lên miệng núi lửa, phát hiện nơi này khá khô ráo, thế là đi vòng quanh mấy vòng, phát hiện dường như xung quanh không có đường đi.

Đúng vậy, môi trường xung quanh miệng núi lửa này nhìn qua khá chật hẹp, cũng không có bao xa.

Lý Đông tuy hiện tại không cảm thấy có thứ gì nguy hiểm nhưng anh cảm thấy khá thất vọng.

Hiện giờ cơ bản không rõ bên trong rốt cuộc là gì, dường như bên trong căn bản không có khả năng đi ra ngoài.

Chẳng lẽ cái gã đó thực sự muốn nhốt mình chết ở nơi này, không cho mình bất kỳ cơ hội nào để ra ngoài.

A Ninh sau khi quan sát xung quanh cũng cảm thấy có một chút tuyệt vọng, A Ninh cũng là một người vô cùng có hoạt lực, thực tế vào lúc này cơ bản đối với mọi sự đều có thể giữ vững lòng tin, nhưng hiện giờ A Ninh đột nhiên phát hiện dường như không còn nhiều lòng tin như vậy nữa, phát hiện dường như căn bản không tìm thấy bất kỳ lối thoát nào.

Nhưng Trần Văn Cẩm lại lắc đầu nói: "Chuyện này không phức tạp đến thế đâu, nơi này bất kể là thứ gì thì cũng đều có cơ hội ra ngoài.

Bởi vì nếu nơi này hoàn toàn không có cơ hội ra ngoài thì chỉ có một khả năng, đó là người xây dựng nơi này cũng toàn bộ đều chết ở trong này.

Nếu người xây dựng nơi này muốn ra ngoài thì chắc chắn có lối đi có thể ra ngoài được.

Đúng vậy, nơi này là một cái bẫy vô cùng khó xây dựng, trong một cái bẫy như thế này, chắc chắn phải có một đại sư vô cùng cao minh mới có thể xây dựng ra được loại cơ quan như thế cho chúng ta.

Vị đại sư cao minh như vậy, ngoại trừ Thiết Diện Sinh ra thì cơ bản không thể là ai khác." Sau khi nghe lời Trần Văn Cẩm nói, Lý Đông hiện tại đột nhiên phát hiện dường như cũng không phải không có khả năng đó.

Chương 948

Thiết Diện Sinh gã đó tuyệt đối không phải là một người tốt.

Gã đó đã từng vì có thể phục sinh hoàn mỹ, để đề phòng vạn nhất mà nhẫn tâm sát hại sáu người làm vật dự phòng.

Và luôn trù tính nếu phục sinh thành công thì giết chết sáu vật dự phòng, nếu không phục sinh thành công thì lại chọn một trong sáu vật dự phòng đó.

Cũng chính vì tâm thái tàn nhẫn như vậy của gã đó mới dẫn đến những mâu thuẫn và thù hận kéo dài mấy ngàn năm của Ngô gia và Trương gia sau này.

Có tấm gương đó phía trước, Lý Đông đột nhiên cảm thấy sau khi Thiết Diện Sinh xây dựng nơi này, không chừng thực sự không định để những người xây dựng nơi này sống sót đi ra, trực tiếp nhốt chết tất cả thợ thủ công ở đây luôn, dường như không phải hoàn toàn không có khả năng đó.

Nếu thực sự là như vậy thì có chút phức tạp rồi.

Lý Đông nhìn hoàn cảnh xung quanh, dường như cũng không có cách nào khác, hiện tại thời gian ở nơi này cũng đã quá lâu rồi, nên anh tuyên bố để mọi người nghỉ ngơi.

Muộn Du Bình gã này bản thân thực lực vô cùng mạnh hãn, vô cùng thông minh, chỉ là không thích nói chuyện, nên cũng không có tính lãnh đạo, gã ngồi một mình ở đó, rồi nhanh chóng tiến vào trạng thái nghỉ ngơi." Lý Đông không cần ngủ, chỉ cần ngồi xếp bằng một lát là tinh thần lại sung mãn.

Trái lại, A Ninh và Trần Văn Cẩm chỉ là người bình thường nên

cần nghỉ ngơi tử tế, vì vậy hai người họ mỗi người một bên, trực tiếp tựa vào người Lý Đông mà ngủ.

Lý Đông thì nhắm mắt dưỡng thần, chờ xem lúc nào mới có thể thoát ra khỏi đây.

Thật chẳng ngờ họ lại rơi vào một cái bẫy như thế này, cũng không biết tình hình phía ngoài ngôi làng giàu có kia ra sao.

Tuy những người bị lừa đến nơi này chẳng liên quan gì đến Lý Đông, nhưng trong lòng hắn vẫn có chút lo lắng cho họ.

Dù Lý Đông luôn tự nhủ không quản chuyện bao đồng, chỉ cần có lợi cho mình là được, người khác có bị ảnh hưởng hay không hắn không quan tâm, nhưng thực tế hắn lại là một người khá lương thiện.

Nghĩ ngợi một hồi, hắn cũng dần chìm vào trạng thái ngủ say.

Sau khoảng bảy tám tiếng ngủ liên tục, hắn mới tỉnh lại.

Tỉnh dậy, hắn quan sát kỹ môi trường xung quanh và phát hiện dường như có thêm vài thứ mới.

Sau khi phân biệt phương hướng, hắn thấy ở phía đông có một cái động nhỏ cao khoảng năm sáu mét.

Chỗ đó trông có vẻ người có thể chui vào được, nhưng nếu đi từ đó thì phải bò vào như một chú chó nhỏ.

Lý Đông thầm tính toán, liệu đó có phải là lối ra không?

Nếu đúng thì cũng thú vị đấy.

Hắn chỉ tay về hướng đó, nhưng Muộn Du Bình sau khi nhìn một lúc thì lắc đầu nói: "Chỗ đó trông giống lối vào, nhưng thực tế không phải một đường hầm, chỉ là một hang sơn động bình thường do thiên nhiên hình thành thôi, không thể ra ngoài được.".

Lý Đông quan sát kỹ xung quanh rồi nói: "Nhưng hiện tại chúng ta

đang bị nhốt ở đây, cách duy nhất có thể là chỗ đó.

Nếu không thì chỉ còn cách cưỡng ép đào đường ra thôi.".

Lý Đông cũng không biết nơi này thông đến đâu, nếu đào thì cũng chẳng biết đào theo hướng nào.

Hắn không muốn lãng phí thời gian, quyết định leo lên xem thử.

Không có dụng cụ leo núi chuyên nghiệp, hắn dựa vào hai con dao găm, cắm chúng vào vách đá để leo lên.

May mà Lý Đông hiện tại lực đại vô cùng, nên việc leo lên không tốn mấy sức lực.

Khi lên đến nơi, hắn phát hiện lỗ nhỏ kia thực tế rất bé, có lẽ do góc nhìn từ dưới lên gây ra ảo giác rằng có thể chui qua, nhưng khi lại gần thì thấy nó chỉ to bằng nắm tay.

Bên trong tròn trịa, như thể dùng để đặt một viên châu báu vào.

Nhìn kích thước đó, Lý Đông chợt nghĩ liệu nó có liên quan đến viên châu hắn tìm được trước đó không.

Hắn thử đặt viên châu vào, kết quả là viên châu vừa khớp, xung quanh lập tức rung chuyển dữ dội.

Khi Lý Đông định lấy lại viên châu thì phát hiện cái lỗ nhỏ đã biến mất.

Hiển nhiên, hắn lại chạm vào cơ quan nào đó rồi.

Hiện tại cả trời đất như đang chao đảo, Lý Đông không biết chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng giờ cũng chẳng còn cách nào khác, hắn trực tiếp nhảy từ trên xuống.

Đã quá quen với những chuyện thế này nên hắn tiếp đất an toàn,

cảm thấy cả người nhẹ nhõm hẳn.

Trời đất tuy không ngừng chấn động nhưng không có gì rơi xuống đầu, mặt đất cũng không nứt nẻ, đó là một tín hiệu tốt.

Khoảng mười phút sau, khi mọi thứ ngừng rung chuyển, Lý Đông phát hiện môi trường xung quanh lại thay đổi, họ đã thoát khỏi không gian phong tỏa đó.

Trước mặt Lý Đông xuất hiện một hồ nước nhỏ.

Nước hồ trong vắt, ánh lên sắc xanh nhạt do phản chiếu môi trường kỳ lạ xung quanh, trên hồ còn có một con thuyền.

Hiện tại họ dường như đã ra được bên ngoài một cách thần bí.

Lý Đông tháo mặt nạ phòng độc, hít một hơi không khí trong lành.

Tuy mặt nạ có thể cung cấp đủ oxy nhưng nó không phải là không khí tươi mới, chỉ có giữa vùng non xanh nước biếc này mới khiến con người ta thấy thoải mái.

Nhưng lúc này cả nhóm nhìn nhau, chẳng ai biết mình đang ở đâu.

Chương 949

Mục tiêu hiện tại của Lý Đông là tìm Thiết Diện Sinh, nhưng không biết hắn ta ra sao rồi.

Trong lòng Lý Đông vẫn cảm thấy bất an, nếu đây là một cái bẫy lợi hại thì tuyệt đối không thể để họ thoát ra dễ dàng như vậy.

Hắn đi theo con đường khả nghi phía trước, cuối cùng lại quay về chính ngôi làng đó.

Vẫn là ngôi làng của những người giàu có, hắn tìm đến khách sạn cũ.

Chủ khách sạn trông có vẻ là một người đôn hậu, lúc nào cũng tươi cười rạng rỡ.

Nhưng sau khi trải qua những chuyện vừa rồi, Lý Đông biết lão già này tuyệt đối không phải hạng tốt lành gì.

Tất nhiên hắn không muốn đả thảo kinh xà, cần quan sát thêm xem sao.

Nhưng A Ninh lúc này lại nổi nóng, tính tình cô nàng vốn đã bộc trực, giờ biết mình bị lừa nên bốc hỏa cũng là lẽ tự nhiên.

Cô túm lấy lão chủ hỏi: "Nói cho tôi biết chuyện này là sao, tại sao trong khách sạn lại có nhiều chuyện quái dị như vậy?

Còn Thiết Diện Sinh hiện giờ ở đâu?".

Lão chủ nghe xong liền cau mày đáp: "Tôi bảo này, mấy người hiện đang là nghi phạm nghiêm trọng đấy.

Sau khi trong khách sạn có người chết, mấy người biến mất một cách bí ẩn suốt hai ngày trời, tôi nghi ngờ mấy người sợ tội bỏ trốn.".

Lý Đông nghe xong mà nghệt mặt ra, không ngờ gã này lại có màn kịch hay như vậy.

Nhưng nếu xét theo trình tự thì đúng là thế thật.

Có người chết, mà trước khi điều tra rõ thì ai cũng là đối tượng tình nghi.

Việc họ biến mất hai ngày đúng là khiến người ta nghi ngờ.

Nhưng Lý Đông tin chắc đây là cái bẫy của Thiết Diện Sinh nên không muốn nói nhảm nhiều.

Hắn trực tiếp chộp lấy vai lão ta, nhấn nhẹ một cái.

Sức mạnh khổng lồ cộng với bàn tay như kìm sắt khiến lão chủ cảm thấy áp lực cực lớn, lão chưa từng bị đối xử như vậy bao giờ, nhận ra Lý Đông tuyệt đối không dễ chọc vào.

Thấy lão có vẻ sợ hãi, Lý Đông ngang nhiên hỏi: "Giờ thì nói đi, chuyện này là thế nào?

Khách sạn này là một cái bẫy đúng không?".

Lão chủ nghe xong sợ hãi lắc đầu: "Vị bằng hữu này, anh đừng nói bậy, tôi chỉ là một kẻ làm ăn nhỏ ở đây thôi, đừng làm khó tôi.".

Vẻ mặt đáng thương của gã khiến người ta vừa giận vừa buồn cười.

Thật không ngờ gã này lại là kẻ hai mặt.

Hiện tại nếu không tìm được bằng chứng mà động thủ với gã thì e là sẽ to chuyện, vì gã này dường như có thần thông quảng đại, bao nhiêu người giàu sống ở làng này đều có mối quan hệ rộng lớn, nếu làm rùm bén lên sẽ rất phức tạp.

Dùng bạo lực trực tiếp có lẽ sẽ dẫn đến những hậu quả khó lường.

Thế là Lý Đông bảo A Ninh buông tay.

Đã biến mất hai ngày, nhưng vì muốn làm rõ chân tướng, Lý Đông quyết định ở lại khách sạn lần nữa.

Ba căn phòng cũ vẫn không thay đổi, vẫn để trống cho họ.

Hiển nhiên đối phương biết họ sẽ quay lại, nếu đã vậy thì có lẽ đây không phải là cái bẫy dồn vào chỗ chết?

Không còn cách nào khác, Lý Đông định vào phòng xem lại.

Trong các phòng đều không có gì bất thường, đặc biệt là phòng của A Ninh, nơi xuất hiện cái bẫy trước đó, hắn nghi ngờ sẽ có cơ quan khác.

Nhưng sau khi kiểm tra kỹ, hắn thấy đó chỉ là một căn phòng đơn giản.

Một căn phòng khách sạn bình thường không có ý nghĩa gì khác, hiện tại có thể xác định là không bị Viên quang thuật đánh lừa.

Lý Đông chợt thấy những gì vừa trải qua như là một giấc mơ, hoặc giả họ căn bản chưa từng xuống không gian ngầm kia.

Nhưng hắn lắc đầu, quyết định quan sát thêm ở khách sạn này một thời gian xem có tình hình gì không.

Một khi tìm thấy bằng chứng, bắt đầu từ đây có lẽ sẽ tốt hơn.

Nhưng đến ngày thứ hai, khi trời còn chưa sáng, Lý Đông nghe thấy tiếng gõ cửa.

Trong một khách sạn năm sao thế này, thường người ta sẽ bấm chuông chứ không gõ cửa.

Lý Đông không biết chuyện gì, nhưng vẫn chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu rồi mở cửa.

Trước mặt hắn là một người đàn ông trung niên rất kỳ quái.

Đầu tóc gã rối bù, trông như đã lâu không chăm sóc, sống mũi cao, xương gò má nhô ra, đôi mắt vằn tia máu và râu ria lởm chởm.

Một kẻ trông như người tị nạn thế này làm sao vào được đây?

Vì để vào khách sạn này phải rất giàu, mà gã này nhìn chẳng giống người có tiền chút nào.

Chương 950

Trong đầu Lý Đông hiện lên hàng loạt câu hỏi nhưng không nói ra, chỉ nhíu mày hỏi: "Ông là ai?

Có chuyện gì thì nói thẳng đi.".

Người đàn ông bẩn thỉu kia lắc đầu nói với Lý Đông: "Lý Đông tiên sinh, tuy tôi chưa gặp anh, nhưng tôi rất khâm phục anh, việc anh đi qua những nơi đó thật sự vượt xa tưởng tượng của tôi.

Tôi cũng giống anh, là một Thổ phu tử (kẻ trộm mộ), chỉ là do gặp một số tai nạn nên mới lưu lạc đến đây.".

Nghe gã là Thổ phu tử, Lý Đông nảy sinh cảm giác đồng cảm.

Hắn lắc đầu bảo: "Hóa ra là vậy, nếu đã thế thì tôi cũng chẳng giúp được gì nhiều, để tôi thuê cho ông một phòng ở đây, tiền phòng tôi trả, chắc không vấn đề gì chứ?".

Dù khách sạn năm sao này rất đắt, một ngày cũng vài nghìn tệ, nhưng với Lý Đông thì chẳng thấm vào đâu nên hắn thuận tay giúp gã trả tiền.

Dù sao hiện tại hắn cũng là một phú ông thực thụ, tiền bạc với hắn chỉ là những con số.

Người đàn ông gật đầu: "Lý Đông tiên sinh, nếu anh cần đi điều tra chuyện gì, tôi có thể giúp một chút.

À, tên tôi là Quỷ Thủ.".

Nói đoạn, gã trực tiếp đi vào phòng.

Lý Đông cảm thấy cái tên này thật kỳ quái, Quỷ Thủ?

Nghe có vẻ quen quen, hình như hồi nhỏ hắn từng thấy một cái tên

như vậy trong phim, người mang tên này chắc cũng lợi hại lắm.

Nhưng những kẻ trộm mộ sừng sỏ trên thế giới hắn đều đã gặp qua, sao chưa từng nghe danh nhóm người này?

Nhưng hắn cũng không để tâm, nơi này đã đủ tà môn rồi, thêm một chuyện tà môn nữa cũng chẳng sao, cứ từ từ điều tra, không cần vội.

Thấy gã nhiệt tình như vậy, Lý Đông gật đầu: "Được thôi, khi nào cần người tôi sẽ tìm ông, còn nếu không cần thì thôi vậy.".

Câu nói của Lý Đông giống như kiểu đi xin việc mà người ta bảo về chờ thông báo ấy, thực chất là một lời từ chối khéo léo vì không muốn làm tổn thương gã.

Quỷ Thủ nghe xong cũng chỉ gật đầu: "Được, có chuyện gì cứ bảo tôi.".

Vậy là chuyện được định đoạt như thế.

Có lẽ gã nghĩ mình đã giúp được một việc lớn, nhưng Lý Đông không hề để tâm đến gã.

Xong xuôi, Lý Đông quay về phòng, không quản chuyện gì khác, một mặt ở lại đây điều tra xem rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra, nhưng hắn biết nếu cố tình điều tra thì chắc chắn chẳng ra gì.

Muốn hiểu rõ tình hình thì phải đợi đối phương tự dẫn xác tới mới nắm được thóp, nếu không mọi việc đều vô nghĩa.

Lý Đông về phòng định tiếp tục nghỉ ngơi thì đột nhiên thấy trên bàn xuất hiện một vật.

Đúng vậy, chính là viên châu màu vàng kim đó.

Viên châu đặt trên mặt bàn trông rất nổi bật, nó bán trong suốt, bên trong có hình một con rồng điêu khắc.

Chuyện này thật kỳ quái, rõ ràng viên châu đã bị đặt lại không gian ngầm kia rồi, sao lại ở đây?

Lý Đông cầm viên châu quan sát kỹ, thấy nó chẳng có gì huyền diệu, chỉ là một viên châu bình thường, nhưng chất liệu hơi lạ, không hoàn toàn là thủy tinh, thứ gì khác thì hắn không rõ.

Chỉ có hình ảnh bên trong là có thể nghiên cứu.

Nhìn sơ qua thì giống như hình một con rồng, rồng là một loại đồ đằng, biểu tượng thường thấy.

Nhưng khi Lý Đông nhìn kỹ, hắn thấy hình ảnh bên trong không hề đơn giản.

Hắn kinh ngạc, tìm một cái kính lúp để soi, thì phát hiện đó không phải là hình rồng đơn thuần, mà thực chất là một tấm bản đồ.

Thậm chí trên bản đồ còn có những đánh dấu rõ ràng và ghi tên địa danh.

Lý Đông không khỏi giật mình, lẽ nào trong viên châu này lại có bí mật lớn?

Nếu bản đồ này dẫn đến một kho báu thì thật đáng để tâm.

Nhưng mặt khác, hắn lại có cảm giác đây có thể là một cái bẫy.

Vì Lý Đông sớm nhận ra mọi hành động của mình đều nằm dưới sự giám sát của kẻ khác, hoặc những gì hắn đang làm giống như một kịch bản đã viết sẵn, hắn chỉ đang diễn theo mà thôi.

Tấm bản đồ trên long châu này e là một cái bẫy, nếu đi có thể sẽ gặp rắc rối lớn hơn.

Nhưng dù sao thì đây cũng là manh mối duy nhất hiện có.

Thế là Lý Đông tìm Muộn Du Bình để bàn bạc.

Muộn Du Bình cũng có ý kiến giống Lý Đông, cho rằng dù là bẫy thì cũng nên đi xem sao, vì bẫy cũng là một loại manh mối.

Ngoài ra, gã Quỷ Thủ kia Lý Đông vẫn chưa tin tưởng, nhưng nghĩ có thể mang gã theo.

Nếu gã thực sự là nội gián thì có thể lợi dụng gã.

Chẳng mấy chốc, nhóm năm người xuất phát.

Nơi họ đến không xa phía sau ngôi làng, có một con đường dẫn đi, đi một lúc thì đến một ngã ba, nơi đó có một thị trấn nhỏ.

Chương 951

Thị trấn này khá đông người.

Những người này trông giống người miền Bắc, từ thói quen ăn uống đến sinh hoạt đều vậy.

Nhưng Lý Đông nhớ rõ mình đang ở miền Nam, sao ở đây lại có nhiều người mang thói quen miền Bắc thế này?

Ở trấn nhỏ này hầu như không có cơm gạo, đa số người dân ăn các món làm từ bột mì.

Lý Đông vốn là kẻ đi mây về gió khắp nơi nên cả nhóm vào một quán ven đường ăn bát mì nhỏ.

Vị mì rất ngon, thanh đạm dễ ăn, chỉ là hơi đắt một chút, tận mười mấy tệ một bát.

Nhưng chuyện đó không quan trọng, ăn xong Lý Đông định tìm một lữ quán nghỉ lại vì trời đã sẩm tối.

Chủ lữ quán là một người rất tùy hứng và nhiệt tình, cứ giao tiền là cho ở.

Lão chủ có một cô con gái khoảng mười một, mười hai tuổi.

Cô bé này tỏ ra rất tò mò về Lý Đông, sau khi quan sát kỹ, cô bé không nhịn được hỏi: "Mấy anh chị định đi đâu ạ?".

Lý Đông nói ra điểm đến của mình là Bạch Hoa Lâm.

Bạch Hoa Lâm là một cái tên khá lạ, nhờ có bản đồ nên Lý Đông mới biết hướng, nếu không thì khó mà tìm được vì địa hình nơi này rất phức tạp.

Nghe xong, mắt cô bé đột nhiên sáng lên, dường như cô bé biết

nơi đó.

Lý Đông thấy bên ngoài lữ quán dán nhiều giấy khen học sinh giỏi, hiển nhiên đều là của cô bé này.

Khi nghe điểm đến, cô bé trợn tròn mắt: "Mấy người định đến đó sao?

Chỗ đó có ma đấy, đi đến đó nguy hiểm lắm.".

Lý Đông nghe vậy thì ngẩn ra, hỏi lại: "Cô bé, ý em là sao?

Sao lại bảo chỗ đó có ma?

Lẽ nào em đã thấy ma rồi?

Trên đời này thật sự có ma sao?".

Thực tế Lý Đông không tin chuyện thần thánh ma quỷ.

Dù hắn đã đi nhiều nơi, gặp nhiều quái vật và cương thi, thậm chí cả những lão quái vật sống hàng trăm năm nhờ cải tạo cơ thể, nhưng linh hồn hay ma quỷ theo nghĩa truyền thống thì hắn chưa từng thấy.

Nghe cô bé nói nơi đó có ma, hắn lại thấy hứng thú.

Lý Đông nhìn lão chủ quán hỏi: "Ông chủ, chuyện này là sao?

Con gái ông bảo Bạch Hoa Lâm có ma, ông biết gì không?".

Nghe xong, mặt lão chủ thoáng hiện vẻ bi thương: "Chuyện này có thể các anh không tin, nhưng nơi đó thật sự rất đáng sợ.

Mẹ của đứa nhỏ này đã mất ở đó.".

Nghe vậy, nhóm Lý Đông cũng thấy chạnh lòng.

Hóa ra lữ quán không có bà chủ là vì bà ấy đã mất từ lâu, lão chủ này là một người cha đơn thân.

Họ khẽ xin lỗi vì đã gợi lại chuyện buồn.

Lão chủ trầm mặc một lát rồi lấy lại bình thường, xua tay nói: "Không sao, tuy tôi rất nhớ nhà tôi, nhưng người thì phải nhìn về phía trước mà sống chứ.".

Lý Đông thấy bác này tính tình khá tốt, lạc quan tích cực như vậy thì đời sẽ bớt bi kịch.

Lão chủ tiếp tục kể: "Thực tế chuyện xảy ra từ ba năm trước.

Lúc đó khách ở lữ quán không nhiều, có khi cả đợt chẳng có ai.

Thế là tôi đóng cửa lữ quán, về quê giúp bố mẹ gặt lúa.".

Lão chủ kể chi tiết sự việc năm đó.

Khi cả nhà đi ngang qua một sườn dốc, bỗng nhiên thấy một ngọn lửa lớn bùng lên từ dưới đất.

Ngọn lửa đó khiến vợ lão kinh hãi ngất xỉu.

Khi cứu được về thì tinh thần bà ấy bị kích động nghiêm trọng.

Đưa vào bệnh viện, bác sĩ bảo bà ấy bị tâm thần phân liệt.

Bệnh này vốn không quá nặng, sau một thời gian điều trị tưởng đã thuyên giảm, nhưng không ngờ khi về nhà bà ấy lại đột ngột qua đời, như thể chứng bệnh đã đạt đến cực hạn. "Tôi cũng không biết tại sao lúc đó mình lại đi đường đó, thực tế nó không phải là đường duy nhất để về quê, tôi có thể đi đường khác mà, chẳng hiểu sao lúc đó lại chọn con đường ấy.".

Lão chủ kể xong lại buồn bã lắc đầu.

Lý Đông thấy kinh ngạc, chỉ là một ngọn lửa dưới đất bốc lên thôi mà có thể dọa người ta đến mức ấy sao?

Chương 952

Lẽ nào bà ấy đã thấy thứ gì khác hoặc bị Viên quang thuật làm hại?

Viên quang thuật là chiêu số khủng bố nhất mà Lý Đông từng gặp, tác dụng duy nhất của nó là tạo ra ảo giác.

Nếu chỉ là ảo giác đơn giản thì coi như trò che mắt, nhưng nếu đạt đến cực hạn, nó có thể dùng để tấn công trực tiếp.

Lý Đông từng nghe kể rằng, nếu khiến một người tin rằng mình bị thương trong ảo giác, nếu ảo giác đủ chân thực, cơ thể người đó sẽ tự động bị thương theo.

Chuyện nghe có vẻ huyền huyễn nhưng thực tế là có thật.

Các nhà khoa học từng làm thí nghiệm, bịt mắt một người rồi dùng các động tác giả khiến họ cảm thấy mình đang bị chảy máu liên tục, kết quả là người đó dù không bị thương nhưng vẫn chết vì cảm giác giả đó.

Chuyện của vợ lão chủ chắc cũng tương tự như tác động của Viên quang thuật.

Lý Đông thắc mắc: "Nhưng nơi tôi định đến là Bạch Hoa Lâm, hình như không phải là cái dốc ông nói.".

Lão chủ lắc đầu: "Hai nơi đó thực ra là một.

Nơi đó rất tà môn, từ hồi tôi còn nhỏ đã nghe các cụ trong làng kể rồi.

Các cụ bảo thi thoảng lại thấy những người cổ đại xuất hiện ở đó, trông đáng sợ lắm.

Đợt đó chẳng hiểu sao tôi lại đâm đầu vào đó, kết quả hại chết vợ mình.

Từ sau chuyện đó, làng quê tôi chẳng còn mấy người ở, tôi cũng đón bố mẹ đi, nhưng hai ông bà cũng lần lượt qua đời hai năm trước.".

Vẻ bi thương trên mặt lão chủ càng đậm.

Lý Đông mỉm cười nói: "Thực ra tôi đang định đến đó xem thử, ông có thể dẫn đường giúp không?".

Lão chủ nghe xong sợ đến mức không dám nói gì, lắc đầu nguầy nguậy: "Mấy vị bằng hữu, tôi thấy mấy người không phải người thường, hẳn là có bản lĩnh lớn, nhưng nơi đó tuyệt đối không đơn giản.

Tôi thấy dù thế nào cũng không nên đến đó, nguy hiểm lắm, chắc chắn sẽ có chuyện không hay xảy ra đâu, xin đừng đi.".

Lý Đông cười đáp: "Cảm ơn ông chủ đã nhắc nhở.

Tôi sẽ cân nhắc kỹ, nếu thực sự nguy hiểm như vậy, tôi sẽ có cách xử lý.

Thôi, tôi đi nghỉ đây.".

Lý Đông nghỉ lại lữ quán một đêm, nhưng trong đêm hắn nghe thấy những âm thanh sột soạt rất kỳ quái.

Hắn cũng chẳng còn sức mà quản những âm thanh hỗn tạp đó, biết đâu lại là quái vật nào đó phát ra, nếu cái gì cũng quản thì tốn sức lắm, giờ nghỉ ngơi là quan trọng nhất.

A Ninh và Trần Văn Cẩm vì đã quen với việc ở lữ quán nên ngủ rất ngon.

Quả nhiên cả đêm bình an vô sự.

Ngày thứ hai khi trời vừa sáng, nhóm Lý Đông trực tiếp xuất phát.

Đi cùng họ có con gái lão chủ quán, cô bé tên là Lục Lục.

Cô bé này tuy mới mười một, mười hai tuổi nhưng rất lanh lợi, gan dạ và có lòng hiếu kỳ cực mạnh, có lẽ cô bé muốn tìm hiểu chân tướng về cái chết của mẹ mình.

Đối với cô bé này, Lý Đông khá hoan nghênh vì cô bé có thể giúp đỡ rất nhiều, dù họ đều có bản lĩnh nhưng hiện tại cái họ thiếu nhất là một người dẫn đường.

Cô bé là người địa phương, quen thuộc từng gốc cây ngọn cỏ nên có thể giúp ích.

Khoảng mười giờ sáng, họ đến nơi đồn đại kia.

Nhìn từ xa, nơi đó giống như một sườn dốc khổng lồ.

Trên dốc mọc đầy cỏ dại, ruộng đồng xung quanh cũng bị bỏ hoang nhiều, nhưng rõ ràng nơi này từng được khai khẩn và trồng trọt.

Chỉ là sau này không hiểu vì sao mọi người lại bỏ đi, khiến nơi này trở nên hoang vu như một ngọn núi hoang, nếu chăn bò ở đây chắc cũng tốt.

Nhưng đường đi đến đó không hề dễ dàng, vì giữa họ và sườn dốc đó là một cánh rừng bạch dương.

Đúng vậy, có lẽ chính vì rừng cây này mà nơi đây có tên là Bạch Hoa Lâm.

Trong rừng cây cối um tùm, gai góc mọc đầy, rõ ràng lâu rồi không có bàn tay con người chạm tới, nơi này sắp thành rừng nguyên sinh rồi.

Lục Lục chớp chớp mắt, chỉ về phía trước nói: "Các anh chị ơi,

em thấy chỗ kia hơi sợ, mọi người phải bảo vệ em nhé.

Em muốn biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng em không muốn giống như mẹ em đâu.".

Vẻ mặt đáng thương của cô bé khiến người ta mủi lòng.

Lý Đông nhẹ nhàng vỗ đầu cô bé: "Yên tâm đi, có chuyện gì anh cũng sẽ đứng trước chắn cho em, nếu thực sự có nguy hiểm, anh tuyệt đối đảm bảo an toàn cho em, trừ khi bọn anh chết hết, nếu không em sẽ không sao đâu.".

Lý Đông nói có chút bi quan, nhưng lại khiến cô bé thấy an tâm.

Lý Đông xuyên qua cánh rừng bạch dương đó, tất nhiên là bằng cách rất thô bạo: hắn cầm dao, bất kể cái gì cản đường đều chém sạch, cứ thế dọn ra một lối đi thẳng tới.

Khi đến chân sườn dốc, trên đó cũng đầy gai góc nhưng vẫn có lối đi nên Lý Đông không còn thô bạo nữa, vì nơi này giống như một hiện trường, phá hoại quá mức sẽ không hay.

Qua sườn dốc là đỉnh núi, trên đó có một nơi trông giống như cái nền bằng phẳng, nhưng giờ phủ đầy rêu xanh và cỏ dại, rõ ràng đã bị bỏ hoang từ lâu.

Chương 953

Trên nền đá có vài bức tượng điêu khắc.

Dù rêu phủ kín nhưng vẫn thấy được nét điêu khắc rất hào phóng, phóng khoáng, nếu không lầm thì có lẽ được xây dựng từ thời nhà Đường.

Thời Đường con người và kiến trúc đều mang khí thế hào hùng, khí thôn sơn hà, nên điêu khắc thời đó cũng mang phong thái như vậy.

Xem ra nơi này đúng là có bí mật.

Muộn Du Bình quan sát kỹ bức tượng rồi nhíu mày.

Bức tượng khắc một người kỳ quái, trông thô kệch nhưng lại có nét giống thần tiên.

Đúng vậy, trong ấn tượng của nhiều người, tượng thần tiên cũng thường kỳ hình dị trạng như thế.

Nhưng nhìn kỹ thì dù phong cách giống thần tiên nhưng thực tế không rõ là vị thần nào cụ thể.

Thậm chí Lý Đông còn cảm thấy bức tượng này chỉ mô phỏng theo phong cách đó, là một vị "ngụy thần" (thần giả).

Trong thần thoại, mỗi vị thần dù tướng mạo kỳ quái nhưng đều có đặc điểm riêng biệt, ai nghiên cứu sâu sẽ nhận ra, nhưng bức tượng này thì không phải.

Lý Đông chỉ cảm thán vậy thôi, nhìn quanh thấy nơi này không có giá trị gì đặc biệt.

Bức tượng giờ đã nát bấy, không có khả năng bán được tiền, mà dù có đáng giá chút đỉnh thì việc bê một bức tượng to thế này về cũng

chẳng bõ bèn gì, nên hắn không quan tâm.

Lý Đông tiếp tục tìm kiếm xung quanh xem có manh mối gì không, một lúc sau hắn thấy một thứ giống như cái hố.

Đúng vậy, cái hố này như được đào trực tiếp từ mặt đất, sâu khoảng bốn mét, xung quanh có dấu vết bị lửa thiêu.

Nếu vậy thì chỉ có một khả năng: nơi này có người, vì chỉ con người mới nhóm lửa.

Nhưng vấn đề là xung quanh đây chẳng có dấu hiệu hoạt động nào của con người, vậy mà lại đột ngột có một đống tro tàn.

Lẽ nào những người đó biết bay?

Nếu vậy thì cũng có thể, với công nghệ hiện nay như máy bay trực thăng thì việc hạ cánh xuống đây là khả thi, nhưng tốn công tốn sức vào đây để làm gì?

Quan sát kỹ, hắn nhận ra cái hố này thực chất là do bọn trộm mộ đào, chuyện này cũng bình thường.

Nếu vậy thì dưới đây chắc chắn có cổ mộ.

Cả nhóm đều là những kẻ kinh nghiệm đầy mình nên đều có chung nhận định đó.

Lý Đông nói: "Biết đâu dưới kia có người, để tôi xuống xem trước.

Nếu không có nguy hiểm thì mọi người hãy xuống, có khi dưới đó có manh mối.".

Lý Đông mặc Ngũ Hành Bộ (bộ đồ trang bị), rồi dọc theo hố trộm mộ leo xuống.

Khi cách đáy hố vài mét, hắn trực tiếp nhảy xuống, nhưng xuống tới nơi lại thấy chẳng có đường hầm nào.

Đúng vậy, nơi này tuy bị đào nhưng đào xong lại bị lấp kín.

Chẳng lẽ kẻ đào hố đã bỏ đi rồi?

Lý Đông thấy khó hiểu, nhưng sớm nhận ra không phải vậy.

Vì dấu vết trông giống như đã chạm vào cơ quan khiến lối đi bị đóng lại.

Sau khi quan sát kỹ và thấy không có giá trị gì, hắn lại leo lên.

Leo lên rồi, manh mối duy nhất cũng mất hút.

Lý Đông buồn chán lắc đầu, tiếp tục tìm quanh.

Một lát sau, hắn đột nhiên phát hiện phía trước có một tảng đá kỳ lạ.

Đó là một bức tượng đặc biệt bị bùn đất vùi lấp, nhưng hắn vẫn thấy được phần nhô ra giống như một chiếc sừng rồng.

Thế là Lý Đông vội vàng đào bới phần dưới lên.

Đào lên mới thấy một con rồng điêu khắc sống động như thật.

Chỉ có điều khiến người ta kinh ngạc là con rồng này lại thiếu mất một con mắt.

Mất một con mắt là sao?

Lý Đông trầm tư một lát, chợt nhận ra con mắt còn thiếu của con rồng dường như có kích thước tương đồng với viên châu hắn tìm được, thế là hắn thử đặt viên châu vào hốc mắt con rồng.

Sau đó, mặt đất lại rung chuyển một trận, bức tượng trực tiếp chìm xuống, hiện ra một lối vào trước mặt.

Lý Đông không ngờ viên châu đó lại có tác dụng như vậy, bất kể ở đâu cũng đóng vai trò như chìa khóa mở cửa, cứ như một chiếc chìa khóa vạn năng vậy.

Lý Đông nhìn lối vào, cảm thấy bên trong ẩn chứa vô vàn khả năng, hắn đi tiên phong để đề phòng nguy hiểm.

Sau khi Lý Đông vào, gã Quỷ Thủ cũng bám sát theo sau, gã này xem ra cũng có bản lĩnh, chuẩn bị là người thứ hai tiến vào, sau đó là A Ninh và Trần Văn Cẩm, còn Muộn Du Bình thì đi cuối cùng để bọc lót.

Vừa vào trong, cả nhóm đã cảm thấy một luồng khí lạnh lẽo.

Chương 954

Bởi vì ngay dưới mặt đất la liệt những xác chết.

Nhìn trang phục của họ thì đa số là dân trộm mộ.

Nhưng không rõ họ chết từ bao giờ, vì trang phục trông giống thời cổ đại, nhưng máu lại trông có vẻ còn tươi!

Nếu máu còn tươi thì dễ khiến người ta lầm tưởng là mới chết, thực tế cách nhìn này rất dễ bị đánh lừa.

Lý Đông đã thấy nhiều phương pháp bảo quản xác khác nhau nên cũng không lạ.

Đối với những người quá cố này, Lý Đông cũng chẳng có gì để nói, chỉ lấy ra mấy chiếc quan tài bằng giấy rồi cho hết vào đó.

Tuy dùng quan tài giấy thì hơi nghèo nàn, nhưng dù sao có vẫn hơn không.

Thu thập xong thi thể, Lý Đông tiếp tục đi lên phía trước, chẳng mấy chốc đã thấy thấp thoáng ánh sáng.

Thấy ánh sáng đó, Lý Đông trực tiếp rút Kim Cương Tản ra.

Đây là một loại vũ khí đặc biệt có tác dụng phòng ngự, vì những xác chết vừa rồi chứng tỏ phía trước cực kỳ nguy hiểm.

Trộm mộ vốn là một công việc nguy hiểm, sinh tử chẳng ai hay, kẻ thực sự thành công chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Lý Đông đi thêm vài bước rồi bảo mọi người tắt đèn pin.

Đèn pin phát ra luồng sáng mạnh, có thể sẽ kích hoạt cơ quan phía trước.

Vì đường hầm khá hẹp nên không cần đèn pin vẫn có thể tiến tới,

còn xác chết thì sớm đã bị xử lý xong rồi.

Ngay lúc đó, Lý Đông dẫm phải thứ gì đó, rồi đột nhiên nghe tiếng "vút vút vút".

Đó là loại ám khí cơ bản, không đe dọa được hắn, hắn nhanh chóng gạt bỏ chúng.

Sau đó hắn dừng lại quan sát xem còn thứ gì phóng ra nữa không, nhưng thấy không có gì thêm.

Đi tiếp một đoạn ngắn, dần dần họ thấy phía trước rực rỡ ánh sáng.

Một vùng ánh sáng rực rỡ hiện ra, trông như một tòa cung điện.

Trong cung điện đèn đuốc huy hoàng, trông rất phồn hoa, tiếng ca múa rộn ràng, có rất nhiều cung nữ đang múa hát ở đó.

Bên cạnh có những nhạc sư đang không ngừng tấu nhạc!

Ở chính giữa là một lão già mặc long bào đang ngồi tận hưởng mọi thứ, có hai người đang đấm lưng cho lão.

Thấy cảnh tượng này, Lý Đông thậm chí còn nghi ngờ không biết có phải mình xuyên không về cổ đại không.

Nhưng hắn nhanh chóng nhận ra đây chỉ là những hình ảnh ảo, ngay cả Viên quang thuật cũng không bằng.

Cảnh tượng này chỉ là một loại phim lập thể mà thôi.

Hiểu được điều đó, hắn cũng chẳng quản nữa, việc xuất hiện ảo cảnh phim lập thể này có nhiều nguyên nhân, có thể là do sự trùng hợp nào đó ở nơi này.

Cả nhóm chỉ nảy sinh chút tò mò muốn biết những người trong ảo giác là ai.

Đặc biệt là A Ninh và Trần Văn Cẩm là người ít hiểu biết nhất.

Lý Đông thực tế cũng không rành lịch sử cho lắm, tuy biết nhiều câu chuyện nhưng về trang phục các triều đại thì không có khái niệm rõ ràng.

Nhưng gã Quỷ Thủ dường như có kiến thức khá uyên bác, gã nhìn qua rồi bảo trang phục này là thời Tống, khoảng thời Nam Tống.

Sau lời giải thích của gã, cả nhóm tiếp tục tiến bước.

Nam Tống sao?

Lý Đông nhìn lại cảnh tượng như đèn kéo quân kia một lần nữa, thầm lắc đầu, cảnh tượng ca múa bình yên này dường như cũng giống với đời thực.

Nhưng cũng chẳng có gì thú vị, chỉ là một thước phim ca múa thôi mà, nên hắn cũng không để tâm.

Cả nhóm đều là những kẻ trộm mộ dày dạn kinh nghiệm nên không bị cảnh tượng này dọa sợ, cứ thế đi tiếp.

Vượt qua những hình ảnh lập thể đó, họ đi đến phía trước.

Hiện ra trước mắt là một hào sâu rộng hơn hai mét.

Một cái hào rộng hai mét đối với họ chẳng có gì khó khăn.

Những người có thể chất mạnh mẽ có thể trực tiếp nhảy qua, thậm chí nếu không nhảy được thì Lý Đông có thể bắc một chiếc cầu, chẳng tốn chút sức lực nào.

Nhưng điều đáng ngạc nhiên là trong hào bốc lên những làn sương trắng.

Nhìn làn sương đó là biết có điềm chẳng lành, nếu không nhầm thì có lẽ là có độc.

Quỷ Thủ dường như rất am hiểu nơi này, gã lôi từ trong túi ra một thứ được bọc bằng vải, không rõ là gì.

Gã ném thứ đó ra, lập tức nó bốc cháy giữa không trung với ngọn lửa xanh nhạt, miếng vải cháy rụi lộ ra bên trong chỉ là vài miếng bánh quy.

Rồi những miếng bánh đó cũng nhanh chóng biến thành than đen.

Chương 955

Thật đáng sợ, cảnh tượng này nếu con người nhảy vào thì e là cũng tan xương nát thịt.

Thứ quái quỷ gì vậy?

Sao tính ăn mòn lại mạnh như thế?

Ở trạng thái khí mà ăn mòn mạnh đến mức phát hỏa, cảnh tượng này ai mà dám đi qua?

Cả nhóm đều thấy đau đầu.

Lý Đông thậm chí còn nghi ngờ dù có bắc cầu thì cầu cũng không trụ được.

Thế là họ không dám mạo hiểm hành động, cứ đi dọc bờ hào.

Một lát sau họ thấy một chiếc cầu, nhưng đó là một chiếc cầu độc mộc.

Lý Đông dùng dao chạm nhẹ từ xa, kết quả là chiếc cầu độc mộc lập tức sụp đổ.

Thật kinh khủng, đến cầu gỗ cũng bị ăn mòn hết rồi.

Nhưng điều này cũng chứng tỏ một điều: lúc chiếc cầu còn tồn tại, nơi này không đáng sợ như vậy, có lẽ sau này có thứ gì đó thoát ra mới khiến nơi này trở thành thế này.

Giờ phải làm sao đây?

Lý Đông nhíu mày suy nghĩ một lát rồi nảy ra một cách.

Rõ ràng vạn vật trên đời đều tương sinh tương khắc, làn sương trắng này có lẽ là một loại chất có tính axit cực mạnh.

Thế là Lý Đông nảy ra ý định, lôi từ trong túi ra vài thứ.

Đó thực chất là bột nở (baking soda)!

Đúng vậy, Lý Đông đi đâu cũng mang danh là một kẻ ham ăn, nên lúc nào cũng thủ sẵn đủ loại gia vị, bột nở cũng là một loại gia vị khá tốt.

Hắn lấy ra một túi lớn rồi rắc xuống hào.

Quả nhiên, phản ứng hóa học xảy ra mãnh liệt, nhưng dường như chút bột nở này chẳng thấm vào đâu so với làn sương dày đặc dưới hào, vì số lượng quá ít.

Lý Đông cau mày, rồi chợt nhớ ra thứ gì đó.

Một lát sau, hắn lôi ra một vật khác.

Đó là một vật khổng lồ, đen sì, đúc hoàn toàn bằng sắt.

Đúng vậy, Lý Đông từng mang một bức tượng lớn từ một ngôi mộ khác ra.

Bức tượng này đúc không tinh xảo lắm, hắn định mang đi bán nhưng người ta chỉ trả giá như sắt vụn.

Tất nhiên Lý Đông không đời nào bán sắt vụn, vì bán chỉ được vài trăm tệ, mà hắn thì đâu có thiếu tiền, nên hắn giữ lại.

Giờ đây, hắn ném bức tượng vào hào.

Quả nhiên phản ứng xảy ra cực kỳ dữ dội, bức tượng khổng lồ nhanh chóng bị ăn mòn, đồng thời làn sương trắng dưới hào cũng giảm đi nhanh chóng.

Đúng là vạn vật tương sinh tương khắc!

Chẳng mấy chốc bức tượng sắt khổng lồ biến mất, để lại những đám màu đỏ.

Nhưng làn sương trắng ở đoạn phía trước đã biến mất, Lý Đông nhanh chóng bắc một chiếc cầu qua hào cho mọi người vượt qua.

Cả nhóm đều nhanh nhẹn, chỉ mất một hai giây là đã qua được bên kia trước khi làn sương trắng kịp lan tới.

Qua được chỗ đó, Lý Đông bước vào một cánh cửa lớn.

Sau cửa là những bức thư họa tinh mỹ.

Những bức thư họa này khiến hắn không khỏi trợn tròn mắt, đa số đều là tác phẩm của các đại văn hào cổ đại như Vương Hi Chi, có thể tìm thấy ở đây cả.

Đặc biệt là Lý Đông từng nghe danh bản gốc của "Lan Đình Tập Tự" dường như đã bị một vị hoàng đế mang theo xuống mộ, khiến người đời vô cùng nuối tiếc, nhưng giờ hắn lại thấy bản thực ở đây.

Hiển nhiên đã có sự nhầm lẫn trong lịch sử.

A Ninh cũng vô cùng kinh ngạc, nơi này thật thú vị, không ngờ bên trong lại có nhiều thư họa đến vậy.

Những thứ này đều là báu vật quốc gia, món nào mang ra ngoài cũng giá trị liên thành!

Phen này chắc chắn phát tài to rồi.

Lý Đông vốn chẳng phải chính nhân quân tử gì, chỉ cần là thứ đáng giá và hợp pháp thì việc mang đi chẳng khiến hắn thấy áp lực tâm lý nào.

Thế là hắn nhanh tay vơ sạch mọi thứ.

Sau khi vơ vét xong, họ lại thấy một cánh cửa lớn khác, cánh cửa này cũng rất thú vị, trên đó có những họa tiết tinh xảo.

Đó là hình ảnh một hồ sen dưới bầu trời xanh ngắt, trong hồ có dòng suối trong xanh chảy chậm.

Lúc này đang là mùa sen nở rộ, mang lại cảm giác tràn đầy sức sống.

Chương 956

Bên cạnh hồ sen là một khu vườn tinh tế, trồng đủ loại hoa mẫu đơn, hoa lan, bách hợp, hồng nhung...

Những loài hoa này tuy không nở cùng mùa nhưng trong bức họa chúng lại cùng khoe sắc, chứng tỏ trí tưởng tượng của người xưa rất phong phú.

Trong tranh còn có một con đường nhỏ dẫn về phía xa, nơi có vài cây quế.

Những cây quế này tuyệt đối không bình thường, nếu phải dùng một từ để tả thì là chúng quá khổng lồ.

Những cây quế to thế này chắc phải nghìn năm tuổi mới lớn được như vậy.

Tuy thực vật nhìn bề ngoài có vẻ có thể sống mãi không héo tàn, nhưng để một cái cây sống được nghìn năm thì phải trải qua biết bao thử thách, từ việc bị con người chặt phá đến sâu bệnh, đều rất nguy hiểm.

Nhìn bức họa, cả nhóm không khỏi tán thán, một nơi tuyệt mỹ thế này liệu có thật sự tồn tại trên đời không?

Hay chỉ là do người họa sĩ tưởng tượng ra.

Nếu có thể tưởng tượng ra cảnh đẹp thế này thì trí tưởng tượng của người đó thật đáng nể.

Đúng vậy, vẽ tranh nếu có vật mẫu thì vẽ đẹp không khó, nhưng nếu hoàn toàn dựa vào tưởng tượng mà vẽ được thế này thì chỉ những người cực kỳ tài hoa mới làm được.

Kết quả là khi Lý Đông bước qua cánh cửa lớn đó, hắn phát hiện

cảnh tượng bên trong y hệt như những gì vẽ trên cửa.

Lý Đông nhìn thấy những cây quế nghìn năm tuổi đó.

Có một dòng suối nhỏ chảy về phương xa không rõ tận cùng.

Trong lúc mọi người đang bị cảnh sắc bên trong thu hút thì đột nhiên phát hiện đường vào đã biến mất.

Nơi này quả nhiên giống hệt chỗ lúc trước, vẫn là kiểu cửa đóng then cài sau khi vào.

Gã tên Quỷ Thủ kia lắc đầu nói: "Không cần căng thẳng thế, tuy đường vào đã mất nhưng tôi biết lối khác để ra." Gã có vẻ khá rành nơi này, dường như đã có thu hoạch từ trước.

Dĩ nhiên Lý Đông cũng không biết gã dẫn đường có mục đích gì không, nhưng hiện tại anh cơ bản tin rằng gã có ích cho nhóm.

Nghe gã nói xong, mấy người cũng lấy lại được chút tự tin, không còn căng thẳng nữa mà cứ thế tiến bước.

Nhưng đi tiếp lại nảy sinh vấn đề, lúc đầu họ chỉ men theo con đường nhỏ, kết quả phát hiện lại vòng về chỗ cũ.

Lý Đông vốn là người thông minh, cũng có chút kiến thức sinh tồn dã ngoại.

Đúng vậy, khi lạc đường ở ngoài thiên nhiên, việc đầu tiên cần làm là tìm một con suối, rồi đi theo dòng chảy thì sẽ rất dễ tìm thấy nơi có người ở.

Điều này thực tế cũng không có gì kỳ quái, vì theo quy luật phát triển của nhân loại, muốn sống sót thì cần một thứ rất quan trọng, đó là cư trú cạnh sông ngòi.

Vì vậy chuyện này cũng là bình thường.

Men theo dòng chảy mà đi, chỉ có điều đá giả sơn ở đây quá nhiều,

muốn bám sát con sông không hề dễ dàng, nhưng cũng chẳng làm khó được họ.

Cuối cùng, họ tìm thấy một tảng đá lớn trông như một bức tượng khổng lồ, điêu khắc hoa sen các loại rất tinh mỹ.

Gã Quỷ Thủ như thể biết rõ nơi này, lập tức chạy lên trên tượng hoa sen, tìm một đóa trong số đó rồi vặn mạnh.

Chỉ nghe một tràng tiếng động nhỏ, xung quanh vang lên tiếng cơ quan khởi động liên hồi.

May mà cơ quan này không phải là ám khí, chỉ là môi trường xung quanh nhanh chóng thay đổi.

Lý Đông không khỏi khâm phục nơi này, dĩ nhiên toàn bộ nơi đây là một hệ thống cơ quan khổng lồ.

Kẻ tạo ra công trình lớn thế này chắc chắn không phải hạng tầm thường, vì nó vừa đòi hỏi kỹ thuật cao siêu, vừa cần nhân lực vật lực khổng lồ.

Khi các cơ quan dần dừng lại, Lý Đông phát hiện trước mặt xuất hiện ba cánh cửa.

Ba cánh cửa nằm ở các hướng khác nhau, còn lối vào lúc nãy đã bị đóng chặt, dường như hiện tại không còn đường ra.

Lý Đông chợt hiểu ra, phía trước chắc cũng sẽ trải qua chuyện tương tự.

Nếu nơi này giống với những gì đã gặp, nghĩa là không thể dùng sức mạnh phá cửa mà ra được.

Hiện tại có ba cánh cửa, không biết cánh nào là cạm bẫy, nên anh quyết định cứ tiến vào xem sao.

Đúng vậy, thay vì đứng đó đoán mò thì cứ xông vào, đúng kiểu

nghệ cao gan lớn, dù có thứ gì nguy hiểm thì anh cũng tự tin mình giải quyết được.

Lý Đông chẳng nghĩ nhiều, chọn hướng Đông mà tiến vào.

Anh nhanh chóng phát hiện bên trong là một căn phòng lớn, trên tường phía sau khắc một chữ rất to.

Đó là chữ cổ nên nhìn không rõ là chữ gì, nhưng Lý Đông nhận ra nó tuyệt đối đại diện cho sự cát tường như ý.

Phía sau dường như còn một không gian cực lớn.

Anh cẩn thận tiến vào, thấy trên vách đá hai bên có rất nhiều hốc đá.

Bên trong đặt đủ thứ đồ, cơ bản toàn là tượng ngọc điêu khắc tinh xảo, chắc chắn là hạng thượng phẩm.

Nếu có hai tên Bàn Tử ở đây, chắc chắn chúng sẽ thèm chảy nước miếng.

A Ninh nhìn đống đồ này cũng không nén nổi cảm thán: "Trời ạ, chủ nhân nơi này là ai vậy?

Chương 957

Sao mà giàu thế, sưu tầm được nhiều cổ vật tranh ảnh thế này?

Gã này không lẽ là một ông hoàng đế thật đấy chứ?

Nếu là hoàng đế thật thì chẳng phải chúng ta đã xông vào cung điện rồi sao?" Mọi người bàn tán xôn xao!

Nhưng ai cũng có một ý nghĩ, đó là vét sạch chỗ đồ này!

Lý Đông hiện giờ như đàn châu chấu quét qua, thu sạch sành sanh!

Sau khi tống hết đống đồ vào không gian kho chứa, Lý Đông mới thở phào, coi như là đóng góp cho thế giới, đống đồ này để đây chỉ tổ mai một, phải mang ra ngoài mới thực hiện được giá trị của chúng.

Căn phòng thứ nhất sạch bóng, họ tiến vào căn phòng thứ hai.

Trong phòng thứ hai có đủ loại bảo vật, nhìn qua cơ bản là đồ dùng để uống rượu.

Những thứ này đều là cổ vật, thời xưa dùng được mà giờ cũng dùng được.

Vừa mới vào, ở phía trước nhất trên một bệ điêu khắc đen là một cái chén sừng tê giác, trên bàn đá thứ hai lại đặt một cái chén dạ quang.

Hai thứ này thời cổ đại chỉ có tầng lớp đại quan quý nhân cực kỳ giàu có mới dùng nổi, bên dưới còn có vài dòng chú thích.

Dĩ nhiên chú thích dùng chữ Phồn thể, thậm chí có chữ anh không biết.

Văn tự cổ và hiện đại có điểm tương đồng nhưng cũng có sự biến hóa, nên chỉ có thể miễn cưỡng đọc hiểu ý tứ.

Đại loại là giải thích mỗi loại chén dùng để uống loại rượu nào, Lý Đông không khỏi bái phục, chủ nhân nơi này đúng là tiền nhiều thế mạnh, đến uống rượu cũng phải dùng chén khác nhau, mẹ kiếp thật là cầu kỳ quá mức.

Lúc này, gã Quỷ Thủ tiến lên chộp lấy một cái chén dạ quang, trông có vẻ rất vui mừng: "Anh Đông, tìm được thứ này rồi, tôi cảm thấy cả đời này cũng đáng, tuyệt đối không lỗ." Lý Đông không ngờ gã lại chỉ hứng thú với mỗi cái chén này, bèn nhịn không được hỏi: "Dùng đến mức đó sao?

Chẳng qua là một món đồ cổ thôi, tuy trị giá nhưng không cần phải vui thế chứ.

Cậu chưa thấy bảo bối bao giờ à?" Trong mắt Lý Đông, cái chén này chẳng có gì đặc biệt, tuy là món đồ đáng giá nhưng anh đi qua bao nhiêu nơi, bảo vật giá trị đã thấy không biết bao nhiêu mà kể, tài sản hiện giờ của anh cũng là con số khổng lồ, cái chén này chỉ là một mẩu thu hoạch nhỏ mà thôi.

Nhưng gã kia lắc đầu nói: "Chỉ là anh không hiểu thôi.

Anh biết không?

Hai mươi năm trước có người ra giá cao nhờ tôi tìm một cái chén thế này.

Chỉ để hoàn thành tâm nguyện của người bạn đó, tôi đã nỗ lực suốt mười mấy năm trời mà vẫn không thành công, không biết đã đào bao nhiêu ngôi mộ rồi, không ngờ lại thấy nó ở đây." Gã thở dài một hơi: "Chỉ tiếc là bạn tôi không đợi được đến lúc thấy nó đã qua đời rồi, giờ bạn tôi không biết ở phương nào, tôi hy vọng mang thứ này đi tế điện cho người đó." Lý Đông không ngờ gã lúc đầu là một kẻ bí ẩn không rõ lai lịch, giờ lại chơi bài sầu thảm thế này.

Nếu đúng như vậy thì cũng hơi đáng thương thật, mười mấy năm không phải là thời gian ngắn, đời người có mấy lần mười năm.

Lý Đông gật đầu: "Nếu đã vậy thì cậu cứ cầm lấy đi, tôi hỏi mấy người kia chắc cũng không thành vấn đề, trong mắt chúng tôi cái chén này cũng chỉ là một món tiền, nhiều một món hay thiếu một món không quan trọng." Thực tế đối với nhóm Lý Đông lúc này, tiền bạc nhiều nhất cũng chỉ là những con số, có thêm thì tốt mà thiếu đi một tí cũng chẳng sao.

Gã kia lắc đầu nói: "Được rồi, đa tạ." Lý Đông không quản nhiều nữa, anh cũng chẳng thèm mấy cái chén trong này, tuy là đồ cổ nhưng anh không hứng thú.

Những đồ cổ này không giống tranh ảnh, tranh ảnh có thể là tác phẩm nghệ thuật trân quý, còn mấy thứ này cơ bản chỉ là dụng cụ của người xưa mà thôi.

Sau đó họ lại tìm thấy một căn phòng khác, bên trong đặt đủ loại đồ sứ và đồ gốm.

Dĩ nhiên chúng cũng được chế tác rất tinh mỹ.

Đồ gốm sứ gần như là một phần quan trọng của đất nước, có thể coi là đại phát minh thứ năm.

Kỹ thuật này truyền ra khắp thế giới và ảnh hưởng đến sự phát triển văn hóa.

Ngay cả tên tiếng Anh của quốc gia này cũng có nghĩa là đồ sứ, đủ thấy ảnh hưởng lớn thế nào.

Vào thời Tống, ngành gốm sứ thực sự phát triển rất tốt.

Những bảo bối ở đây, bất cứ món nào mang ra ngoài cũng có giá trên trời.

Dĩ nhiên mấy thứ này Lý Đông chẳng khách khí chút nào.

Dù sao nơi này cũng không phải bảo tàng, chẳng phải nơi tốt đẹp gì, thậm chí còn chưa tính là cổ mộ, chỉ là một cung điện ngầm mà thôi, thay vì để lãng phí ở đây, chi bằng anh thu sạch.

Lý Đông càng lúc càng hưng phấn, nơi này không ngờ lại bày ra nhiều bảo bối đến thế.

Điều đó có nghĩa là chủ nhân nơi này tuyệt đối không phải nhân vật đơn giản.

Nhưng chủ nhân nơi này rốt cuộc là ai?

Chắc chắn không phải hoàng đế.

Vì tuy bảo bối giá trị rất nhiều, nhưng thực tế toàn bộ kiến trúc lại lộ ra vẻ nhỏ mọn, hoàn toàn không có cảm giác đại khí của bậc đế vương.

Điều đó nghĩa là chủ nhân nơi này không phải hoàng đế, mà chỉ là một phú hào cực kỳ giàu có, hoặc có lẽ là một quan tham nào đó.

Những quan tham kia tuy nhìn có vẻ quyền thế lẫy lừng, nhưng thực tế so với hoàng đế thì vẫn kém xa.

Những thứ hoàng đế chú trọng thì họ không tiếp xúc tới được, cái họ muốn chỉ là vơ vét thật nhiều tiền tài.

Nơi này có nhiều trân bảo nhân gian thế này, chứng tỏ chỉ hạng quan tham mới dễ dàng thu thập được như vậy.

Lý Đông thở dài, không biết quan tham thời cổ đại nào đã để lại nơi này, cũng chẳng biết gã đã gây ra ảnh hưởng xấu xa thế nào thời đó, nhưng giờ chỉ có thể thở dài thôi, chẳng thay đổi được gì.

Chương 958

Đi qua một phòng khác, anh thấy bức tường phía sau không có cửa nhưng lại có một cái lỗ, kích thước chỉ đủ cho một người cúi đầu đi qua.

Lý Đông thấy hơi lạ, trong một căn phòng tinh mỹ thế này sao lại có cái lỗ như vậy, soi xét kỹ thì dường như là do đạo mộ tặc đào ra.

Nếu thực sự có đạo mộ tặc từng tới đây và đào được lỗ này, tại sao lại không mang đi đống đồ giá trị liên thành kia?

Là người giỏi suy luận, anh chợt nhận ra một vấn đề: đạo mộ tặc vào đây rồi có lẽ đã chết luôn trong này.

Đúng vậy, có lẽ đạo mộ tặc chết rồi nên mới để lại đây một cái lỗ, nhưng không thấy hắn mang đồ đi.

Tuy nhiên họ tạm thời không vào cái lỗ đó mà quan sát xung quanh, thấy vài chiếc rương.

Những chiếc rương này không khóa, mở ra bên trong là một số bảo bối giá trị.

Nhưng điều đáng kinh ngạc là nhìn từ phong cách chế tác, mỗi món đồ đều theo đôi theo cặp, nhưng hiện tại lại bị lấy mất một nửa.

Lấy mất một nửa nghĩa là sao?

Lý Đông thấy hơi lạ, chợt nghĩ có khi suy đoán lúc nãy là sai, đúng là có đạo mộ tặc vào đây và mang đi một nửa số đồ.

Nhưng tại sao hắn chỉ lấy một nửa mà không lấy hết?

Và tại sao hắn không tìm tiếp các phòng khác?

Đó là một câu hỏi lớn.

Dĩ nhiên giờ người đã đi, chẳng ai biết được sự thật.

Lý Đông cũng chẳng quản nhiều, thấy món nào giá trị mà không có độc là thu hết, dù sao sau này có nhân quả gì cứ tính hết lên đầu anh là được.

Rồi anh đến chỗ cái lỗ kia xem xét, phát hiện ở đó có một hàng chữ.

Hàng chữ đó trông như hai câu thơ, khá thú vị.

Lý Đông nhìn qua, thấy đó là một loại văn tự rất đặc thù, tuy trông quen mắt nhưng chẳng hiểu nghĩa là gì.

Anh đành dùng điện thoại chụp lại để sau này nghiên cứu.

Còn giờ muốn hiểu nghĩa thì không thể, vì trong nhóm không ai biết chữ này, lãng phí thời gian ở đây cũng vô dụng.

Đối với những vấn đề không hiểu ngay được, anh tuyệt đối không lãng phí thời gian.

Cuối cùng, Lý Đông chọn chui vào đạo động đó, vì nơi này chẳng còn gì giá trị nữa.

Đạo động do mộ tặc đào nên tất nhiên không thể rộng rãi, Lý Đông bật đèn pin đi trước, mấy người theo sau.

Nhưng không ngờ đi được một lát thì phía trước hết đường.

Chuyện này cũng bình thường, đôi khi người ta đào đến đâu hay đến đó thôi.

Anh lấy xẻng từ trong túi ra, nhanh chóng đào một lỗ hổng, bên ngoài bừng sáng.

Hóa ra đạo động này sau khi có người đào ra đã bị bịt lại, nên mới như vậy.

Mấy người chui ra ngoài.

Nhìn cảnh tượng bên ngoài, Muộn Du Bình nói: "Tên đạo mộ tặc kia đào từ chỗ này vào, vào trong phát hiện có lẽ có cơ quan, nên trong lúc hoảng loạn chỉ kịp lấy đại một thứ rồi bỏ chạy.

Sau khi chạy ra, hắn lại từ bên ngoài bịt cửa lỗ lại, nên mới có bộ dạng như hiện giờ." Chẳng biết Tiểu Ca phân tích đúng hay sai, nhưng cũng chẳng quản nữa, mọi việc không thể cưỡng cầu.

Rời khỏi căn phòng đó, họ đến một nơi khá chật hẹp, nơi này không nằm trong không gian ngầm mà là trên mặt đất.

Nhưng cái nơi chật hẹp này khiến người ta thấy rất khó chịu, chính xác là họ đang ở trong một cái hố lớn rất hẹp, ngẩng đầu nhìn lên mỏi cả cổ mới thấy trời, cảm giác như ngồi đáy giếng nhìn trời vậy, muốn ra ngoài phải leo núi.

Leo núi thì không khó lắm.

Sườn núi tuy dốc đứng nhưng vẫn có cách lên.

Chỉ có điều sườn núi mọc đầy rêu xanh, Lý Đông lên trước, suýt chút nữa là trượt chân, anh bèn nhắc những người sau cẩn thận.

Mấy người cứ thế leo lên, dĩ nhiên rút kinh nghiệm lúc nãy, Lý Đông cầm một con dao làm công cụ bám, như thế leo dễ hơn.

Khoảng một tiếng sau, họ cảm thấy dễ thở hơn một chút, ít nhất là không còn khó khăn như trước, trước mắt xuất hiện một số cây cối.

Đó là những cây đa, loại cây này thường mọc ở nơi nguồn nước dồi dào, đất đai màu mỡ.

Ngay cả vậy, trên cây cũng mọc đầy rêu dày, được sắp xếp rất ngay ngắn, trật tự.

Tuyệt đối không giống tự nhiên hình thành, mà là do người trồng.

Trên sườn núi dốc thế này mà có người trồng loại cây này, nhìn qua có vẻ rất nguy hiểm.

Vì ở nơi này chỉ cần bất cẩn trượt xuống là có thể mất mạng như chơi.

Đúng vậy, sinh mạng con người đôi khi rất mỏng manh, một chuyện nhỏ cũng có thể dẫn đến tử vong.

Nhưng tạm thời họ cũng chưa thấy nơi này có công dụng gì.

Chương 959

Đi thêm hơn hai tiếng nữa mới thực sự tới nơi, lúc đó là 3 giờ chiều, họ tìm chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi, giảm bớt mệt mỏi.

Nơi này thực sự quá hiểm trở, vì khi lên đến đỉnh núi, họ phát hiện chỗ mình đứng thật đáng sợ.

Một bên có thể leo lên leo xuống, nhưng bên còn lại là vách đá dựng đứng, nếu ngã xuống đó là coi như xong đời.

Họ bèn đi dọc theo rìa núi.

Chẳng bao lâu, một tấm bia đá lớn hiện ra.

Hai bên bia đá có hai cột trụ, một cao một thấp, điêu khắc hoa văn tinh mỹ.

Trên bia đá viết mấy chữ lớn bằng văn tự cổ.

Loại chữ cổ này có thể miễn cưỡng đọc được nhưng lại sợ nhìn nhầm.

Lý Đông đoán đại khái chắc là tên của ngọn núi nào đó.

Đi qua bia đá, họ nhìn thấy một tòa cao tháp.

Dưới tháp có một cái bàn bát tiên tàn phá, đã bị đập vỡ một phần lớn, trên đó có vết tích bị phá hoại kỳ lạ.

Nhìn qua có vẻ như là một nơi để đánh cờ.

Nhưng chuyện đánh cờ này cũng chẳng biết ra sao, chắc chắn sau đó đã xảy ra ẩu đả, hai kẻ đánh nhau chắc hẳn là hạng võ lực kinh người, trực tiếp đập nát cả bàn bát tiên.

Lý Đông nhịn không được cười: "Đánh cờ ở chỗ này, đánh sao mà thành ra đánh nhau thế này, không lẽ là hai vị thần tiên?

Chắc chỉ thần tiên mới có sức phá hoại như vậy.” Nhưng trên đời này thực sự có thần tiên sao?

Câu nói của Lý Đông khiến những người khác phải nhìn sang.

Anh lắc đầu, rõ ràng thế giới này không có thần tiên.

Vào trong tháp, ở tầng dưới cùng ngay chính giữa là một con rùa lớn, đó là một bức tượng nhìn sống động như thật, rất uy vũ.

Đặt tượng rùa ở đây rõ ràng là tượng trưng cho sự trường thọ.

Dù sao rùa sống lâu cũng là chuyện ai cũng biết.

Lý Đông nhìn con rùa, thấy cũng chẳng có giá trị gì khác.

Gã Quỷ Thủ thì nhìn quanh quất, không ngừng gõ vào các cây cột, sờ soạng hồi lâu mới đưa ra kết luận: “Địa chỉ nơi này chọn rất tốt.” Có thể bảo tồn trên thế giới này lâu như vậy, một phần là do chất liệu xây dựng rất tốt, mặt khác cũng do chọn vị trí đắc địa.

Xây nhà mà chọn đúng chỗ thì dù lâu ngày không có người ở vẫn bền đẹp, đó là sự khác biệt.

Dĩ nhiên trong đó cần trí tuệ lớn, Lý Đông không phải kiến trúc sư nên không hiểu sâu, nghe gã này chém gió linh tinh cũng chẳng biết nhận xét thế nào.

Anh vừa nghe gã bốc phét vừa quan sát địa hình.

Nhìn chung, mặt đất được lát bằng những phiến đá xanh, phiến đá ở giữa rộng hơn những phiến khác, trên đó vốn có điêu khắc hoa văn nhưng vì người đi lại quá nhiều nên đã bị mòn vẹt.

Lý Đông nhìn chỗ này cứ thấy không đúng, dẫm chân thử mấy cái, phát hiện bên dưới rỗng.

Chẳng lẽ dưới này có không gian?

Nếu dưới này có không gian và dẫn vào trong lòng núi thì thú vị đấy, dùng cả ngọn núi làm cung điện ngầm cũng không tệ, dưới đó chắc hẳn tàng long ngọa hổ.

Lý Đông vốn định xuống luôn nhưng thấy mọi người đã mất quá nhiều thể lực, nên quyết định dừng lại nghỉ ngơi một lát.

Đúng vậy, không nên để cơ thể kiệt quệ mới nghỉ, điều đó dễ dẫn đến hậu quả thảm khốc.

Vì vậy anh cho mọi người nghỉ ngơi.

Trước khi nghỉ, anh cũng kiểm tra một lượt xem có độc khí gì không rồi mới tháo thiết bị phòng hộ.

Tháo mặt nạ ra ăn chút đồ, mọi người thấy thoải mái hơn hẳn.

Sau đó họ nằm lăn ra đất ngủ!

Đúng vậy, dân đổ đấu thực tế đã quen với việc này, thời tiết hiện tại cũng không quá lạnh nên cứ thế tìm chỗ nằm ngủ.

Nhưng đến nửa đêm, Lý Đông chợt tỉnh giấc, cảm thấy xung quanh có gì đó không ổn.

Anh lập tức chuẩn bị sẵn sàng, dường như nghe thấy âm thanh đặc thù.

Anh gọi mọi người dậy để kiểm tra.

Hóa ra con rùa khổng lồ kia đang cử động.

Một bức tượng đá dĩ nhiên không phải sinh vật sống, nếu nó động đậy thì chỉ có một khả năng: nơi này có cơ quan.

Hoặc cũng có thể bên trong tượng có sinh vật kỳ quái, mấy chuyện tà môn thế này quá nhiều rồi, Lý Đông cũng chẳng biết là thứ gì.

Anh chuẩn bị vũ khí, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào, những

người khác cũng trang bị đầy đủ để phòng bất trắc.

Nhưng quan sát một hồi lâu, họ thấy con rùa đó động đậy xong cũng chẳng có biến hóa gì thêm.

Chương 960

Chuyện gì vậy?

Sau khi nghiên cứu kỹ, họ phát hiện con rùa này dường như chuyển động chỉ để báo giờ mà thôi.

Mọi người lắc đầu, chẳng thèm để ý nữa.

Vốn định xuống không gian dưới đất xem sao, nhưng giờ họ lại đổi ý muốn lên tầng trên tháp xem trước.

Đứng trên lầu thì cũng không vấn đề gì, thực tế tòa tháp này cũng không đặc biệt cao, tuy có vài chục tầng nhưng leo lên cũng không mất bao lâu.

Lý Đông men theo cầu thang đi lên.

Cầu thang theo kiểu cầu thang thẳng cuốn quanh tháp, nhìn qua không có gì đặc biệt.

Nhưng ở tầng 2, Lý Đông thấy có một dãy chuông lớn.

Dãy chuông này toàn bộ bằng đồng xanh, sắp xếp rất có quy luật, nhìn qua như một loại biên bài đặc thù.

Lý Đông bảo mọi người bịt tai lại, không biết cái thứ này là trò trống gì nhưng rất có thể là Viên quang thuật.

Thực tế vì đã gặp Viên quang thuật quá nhiều nên giờ anh rất nhạy cảm.

Mấy người gật đầu lấy tay che tai, như thế tiếng động nghe sẽ nhỏ đi một chút.

Quả nhiên khi bước vào một vị trí nhất định, những chiếc chuông bắt đầu rung rinh như bị gió thổi, âm thanh nghe rất khó chịu, giờ họ

chỉ có thể nghe thấy thoang thoảng.

Nhưng dù vậy Lý Đông vẫn cảm thấy một luồng khí âm sâm.

Cảm giác âm sâm đó như thể có hàng vạn ác quỷ đang gào thét.

Nếu không bịt tai sớm thì e rằng tình hình hiện tại đã nguy hiểm hơn nhiều.

Dù bị bịt tai nhưng vẫn nghe thấy một phần, anh cảm thấy tinh thần như bị tấn công.

Thật là đáng sợ.

Lý Đông thấy cứ bịt tai mãi thế này không phải là cách, bèn lôi bảo bối khác ra đối kháng.

Anh mở điện thoại, phát một bản nhạc đã lưu từ lâu.

Quả nhiên nghe nhạc xong thấy dễ chịu hơn một chút.

May mà có mang theo thứ này, không thì gay go to.

Giờ thì không sao nữa, Lý Đông quan sát kỹ những chiếc chuông, định tháo hết xuống.

Nhưng cuối cùng anh chọn để chúng lại đó.

Anh không vào sâu thêm mà chỉ tay lên trên, định lên tầng nữa xem sao.

Vì tầng 2 này toàn chuông là chuông, chẳng có gì để xem.

A Ninh nhìn đống chuông đó có vẻ hơi ngẩn ngơ, trông như trúng chiêu rồi, Lý Đông bèn nắm lấy cánh tay cô kéo đi lên.

Lên đến tầng 3, tình hình có vẻ khá hơn, ít nhất là không có mấy thứ đáng ghét kia.

Ở chính giữa đặt một con rùa, khác với con rùa đá bên dưới, con rùa này được điêu khắc bằng gỗ, chế tác rất tinh mỹ, là một tác phẩm

nghệ thuật không tệ.

Muộn Du Bình sờ nhẹ lên thân rùa rồi nói: "Chỗ này lại có một con rùa, chắc hẳn đây là nơi tượng trưng cho sự trường thọ.

Một số hoàng đế cổ đại hy vọng sống lâu nên mới bày ra mấy trò rắc rối này.

Nhưng thực tế mấy ông vua sống thọ chẳng được bao nhiêu, hạng sống được bảy tám mươi tuổi chỉ đếm trên đầu ngón tay." A Ninh nghe vậy liền thấy kỳ quái: "Tại sao các hoàng đế lại đoản mệnh thế?

Bình thường họ được chăm sóc kỹ lưỡng, thân thể phải rất tốt chứ, sao lại đoản mệnh?" Lý Đông lắc đầu: "Cô tưởng làm hoàng đế dễ lắm à?

Thực tế họ vất vả lắm đấy." Lý Đông không biết đã đọc ở đâu rằng những vị hoàng đế thực sự có trách nhiệm đều làm việc cực nhọc, ngủ muộn dậy sớm, thời gian làm việc mỗi ngày dài hơn hầu hết mọi người.

Dĩ nhiên đó chưa phải là mấu chốt nhất, mấu chốt là hoàng đế có quá nhiều đàn bà, hằng ngày công việc bận rộn lại phải chăm lo cho nhiều mỹ nữ như thế, thân thể tự nhiên bị vắt kiệt, thế là thành quỷ đoản mệnh thôi.

Nhắc đến chuyện này cũng không khỏi thở dài.

A Ninh nghe xong lập tức hiểu ra, nói: "Chẳng lẽ giống mấy ông tổng tài trong các công ty lớn bây giờ?

Mấy ông tổng giám đốc quản lý này nọ, bề ngoài nhìn rất phong quang nhưng thực tế mỗi ngày phải xử lý bao nhiêu việc, lao lực vô cùng, nên sức khỏe mới tệ thế phải không?" Lý Đông gật đầu: "Không ngờ cô lại thông minh thế.

Đúng vậy, chuyện trên đời chỉ là nhìn hiện tượng bề ngoài thôi,

thực tế bên trong vất vả thế nào người ngoài không biết được.

Giống như chúng ta đi đổ đấu bây giờ, cái chúng ta thấy cũng chỉ là bề ngoài, còn sự thật thế nào thì vẫn chưa rõ.” Lý Đông lại quan sát kỹ con rùa, nó thực sự được điêu khắc rất tuyệt, phải là thợ điêu khắc cao tay lắm mới làm ra được.

Toàn bộ con rùa được tạc từ gỗ kim ty nam, bên trên lại được phủ sơn bóng nên mới giữ được đến giờ.

Tác dụng của lớp sơn này rất quan trọng.

Một mặt là để nhuộm màu, tạo ra những đồ án tinh diệu.

Nhưng quan trọng nhất là nó có thể tiêu diệt vi khuẩn trong gỗ, ngăn chặn vi sinh vật làm mục ruỗng, nhờ vậy gỗ mới tồn tại lâu dài.

Chương 961

Nhưng ngoài con rùa gỗ này ra, nơi này dường như không còn gì đặc biệt, trên tường là mấy bức bích họa linh tinh, cơ bản là tranh sơn thủy.

Chỗ này nhìn như một căn phòng mới trang trí xong nhưng chưa chính thức đưa vào sử dụng, bên trong không có gì hay ho, Lý Đông kiểm tra đi kiểm tra lại không thấy cơ quan đặc biệt nào nên chuẩn bị lên tầng 4.

Nhưng tầng 4 này tình hình có vẻ rất tệ, mặt đất đầy rẫy xương người.

Đúng vậy, phần thịt cơ bản đã thối rữa hết, chỉ còn lại xương.

Ngay cả xương nhìn cũng không còn tốt lắm, chỉ cần chạm nhẹ là tan thành đống bụi.

Nhìn những người chết trên đất, họ được sắp xếp rất ngay ngắn.

Những hài cốt này ngay ngắn đến mức chứng tỏ họ không phải chết trong lúc hỗn chiến.

Nếu không phải chết do đánh nhau thì hẳn là có người đã sắp đặt.

Nhưng nếu có người sắp đặt, tại sao lại không có quan tài?

Chẳng lẽ lúc đó điều kiện không cho phép?

Chỉ là đặt xác họ ngay ngắn ở đây thôi sao?

Nhưng nếu vậy thì có vẻ không hợp lý.

Vì dù không tìm được quan tài thì cũng phải cho người ta nhập thổ vi an chứ, đó là quy tắc từ xưa đến nay, người chết phải được chôn cất, đó là điều cơ bản.

Muộn Du Bình quan sát kỹ rồi nói: “Những người này không đơn giản thế đâu, thực tế họ chỉ là vật tế phẩm thôi, nhìn cái lư hương phía trước kìa.” Nghe Tiểu Ca nói thế, hai người phụ nữ là A Ninh và Trần Văn Cẩm lập tức sợ hãi đến tái mặt.

Dù sao phụ nữ vẫn luôn có lòng trắc ẩn, nghe thấy có người bị đối xử như vậy, trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

Lý Đông lắc đầu: “Chuyện gì thế này?

Tuy chuyện này rất tàn bạo, nhưng đó là chuyện của thời cổ đại rồi, giờ có khiển trách cũng chẳng thay đổi được gì, chúng ta phải học cách chấp nhận thôi, với lại chúng ta là dân đổ đấu cơ mà, sao lại thế?” Nếu A Ninh thấy khó chịu thì còn hiểu được, vì tuy cô ấy là một đạo mộ tặc dày dạn kinh nghiệm, nhìn qua có vẻ lạnh lùng vô tình nhưng thực tế vẫn là một phụ nữ hiện đại.

Còn Trần Văn Cẩm thì hơi khó hiểu, bà ấy vốn sống từ mấy chục năm trước, lại là người đã trải qua sinh tử, nếu không tìm được ngọc vẫn thạch thì giờ chắc đã biến thành Cấm Bà rồi.

Hiện tại sống sót được đã là may mắn lớn nhất rồi.

Lý Đông vẫn như mọi khi, không tìm được quan tài thật thì anh dùng giấy làm quan tài, bỏ hết đống thi cốt vào đó.

Dùng quan tài giấy cũng là để che chắn bớt, cũng là sự tôn trọng với người quá cố.

Sau khi thu dọn xong đống xương cốt, anh nhìn vào chính giữa, thấy một cái lư hương khổng lồ.

Trong lư hương đó giờ vẫn còn tro, chẳng biết đã bao nhiêu năm rồi mà tro vẫn còn tồn tại.

Lý Đông vốn định mang cái lư hương này theo, nhìn nó có vẻ là bảo bối tốt, mang ra ngoài chắc cũng đáng chút tiền.

Nhưng sau đó anh thấy nó cũng chẳng có tác dụng gì, bèn lắc đầu thôi vậy.

Rồi anh ngẩng đầu nhìn lên, dường như phía trên còn tầng 5.

Nhưng Quỷ Thủ lại lắc đầu: "Không cần nhìn lên đâu, không có tầng 5 đâu." A Ninh không hiểu: "Nhưng lúc vào tháp tôi thấy rõ ràng có 5 tầng mà, sao giờ chỉ có 4?" Muộn Du Bình ở bên giải thích: "Thực tế chúng ta đều nhìn nhầm thôi, đó chỉ là một loại ảo giác về kiến trúc, tòa tháp này thực sự chỉ có 4 tầng." Nơi này dường như không còn món đồ nào thực sự có giá trị, mấy người chuẩn bị đi xuống.

Coi như đây chỉ là một kiến trúc bình thường, tuy không biết dùng làm gì nhưng giờ thấy chẳng có giá trị lớn.

Hoặc có lẽ nơi này chỉ được xây lên để dùng làm công cụ du ngoạn mà thôi.

Gã Quỷ Thủ thở dài nói: "Một tòa tháp tuy bản thân nó không có giá trị, nhưng xây dựng nó lại tiêu tốn rất nhiều nhân lực vật lực.

Nhìn gỗ làm tháp này xem?

Toàn gỗ quý cả đấy.

Những loại gỗ quý này tuyệt đối không dễ tìm, cũng chẳng phải gỗ địa phương mà phải vận chuyển từ nơi khác đến.

Gỗ to thế này vận vào đây tốn bao nhiêu công sức?

Quan trọng nhất là phải vác lên sườn núi, rồi xây dựng một tòa tháp như thế này ở đây." Gã này cảm thán một hồi, ý tứ đại khái là cảm thán thế giới bất công này nọ.

Đối với chuyện này Lý Đông cũng chỉ biết thở dài, thực tế thế giới này đúng là bất công, nhưng bất công thì đã sao, con người không thể

cứ nhìn chằm chằm vào những điều bất công đó, chỉ có thể liều mạng để bản thân trở nên tốt hơn thôi.

Sau khi cảm thán xong, họ xuống lại tầng 1.

Tại tầng 1 đó, họ phát hiện phiến đá rỗng bên dưới.

Dưới phiến đá đó chắc chắn có bí mật.

Chỉ là lúc nãy lo xảy ra sự cố nên khi chưa đến lúc mấu chốt họ chưa mở cửa đá đó.

Giờ đã chuẩn bị xong nên định xuống xem sao.

Lý Đông dùng dao trong tay cắm vào khe hở giữa phiến đá và gạch nền, rồi khẽ bẩy một cái.

Sức mạnh của anh rất lớn nên phiến đá khổng lồ bị bẩy lên.

Ngay lập tức, Lý Đông thấy một luồng khói vàng nhạt từ dưới bốc lên, thậm chí có một mùi hắc xì mũi.

Chương 962

Ngay khoảnh khắc đầu tiên anh đã nhận ra một vấn đề nghiêm trọng: luồng khói vàng đó e rằng có độc.

Vì trước đó tạm thời không thấy nguy hiểm nên họ không đeo mặt nạ phòng độc, lần này coi như suýt ăn đủ.

Mấy người liên tục lùi lại, cũng không biết có cảm giác gì đặc biệt không.

Nhưng phản ứng chính vẫn là nhanh chóng lấy mặt nạ phòng độc ra đeo vào.

Đeo xong mặt nạ, mấy người nhìn luồng khói vàng nhạt bốc lên từ mặt đất, hỏi: "Khói vàng này là cái quái gì thế?

Sao mùi lại thối thế này?

Chẳng lẽ bên dưới có thứ gì còn sống à?" Nhưng nếu có thứ gì sống thì cũng không thể bốc ra khói vàng được.

Chẳng lẽ là loại chồn hôi gì đó sao?

Lý Đông đối với loại thảo luận suông không giải quyết được vấn đề này cũng chẳng muốn lãng phí thời gian, anh là người đầu tiên nhảy xuống dưới.

Nhảy xuống rồi mới thấy, bên dưới toàn là phân, nhìn như một cái nhà xí vậy.

Mấy người hiện giờ được bọc kín mít nên không bị mùi hôi kích thích, nhưng ở đây có một con đường nhỏ.

Lý Đông đi trước nhất, tay cầm vũ khí, sẵn sàng chiến đấu, sẵn sàng chặn đứng nguy hiểm.

Rồi anh thấy phía trước có một đường hầm, đường hầm này rất rộng, khoảng chừng hai ba mét, có thể thoải mái tiến bước.

Nhưng vừa mới đi được mười mấy phút, anh không khỏi giật mình.

Vì đột nhiên thấy phía trước xuất hiện một con rết dài tận hai mét.

Con rết đó phát ra những tiếng kêu chói tai.

Gã này dường như rất oán hận mấy kẻ xâm nhập, đôi mắt như bóng đèn trừng trừng nhìn Lý Đông.

Nhanh như chớp, gã xoay người lao thẳng về phía anh.

Lý Đông vốn định dùng dao, nhưng cuối cùng lại rút súng lục ra nã liên hồi, bắn hết sạch đạn trong băng.

Đạn tạo ra mấy vết thương trên thân con rết, từ những vết thương đó chảy ra một loại dịch thể rất kinh tởm, nếu không đeo mặt nạ phòng độc thì chắc chắn sẽ ngửi thấy mùi cực kỳ nồng nặc.

Những người khác cũng rút vũ khí tầm xa ra tấn công con rết.

Cuối cùng thân hình con rết bị bắn đứt làm đôi.

Nhưng chưa hết, phần đầu của nó vẫn còn sống, vẫn lao về phía họ.

Lý Đông tranh thủ lúc này thay băng đạn, nhắm thẳng đầu con rết nã thêm mấy phát.

Cuối cùng con rết dường như trúng thương chí mạng, co giật mấy cái trên mặt đất rồi mới thực sự chết hẳn.

Tại sao ở chỗ này lại có loại quái vật này?

Cái thứ này sống đã kinh tởm, chết rồi lại càng kinh tởm hơn.

Lý Đông thấy con rết chết xong thì cơ bản đã hiểu, đống phân trên

mặt đất thực tế là do nó để lại.

Rết mà cũng để lại phân, chuyện này thực tế anh cũng mới biết lần đầu, đúng là mở mang tầm mắt.

Nhưng tại sao ở đây lại có một con rết như thế?

Muộn Du Bình hiện giờ lại tỏ ra thản nhiên như đã thấy quá quen: "Tại sao ở đây có rết à?

Đó là vì nó không phải rết tự nhiên, mà là vật nuôi của người ta thôi." Nuôi rết làm thú cưng?

Có điên không đấy?

Ai lại nuôi rết làm thú cưng cơ chứ?

Nghe Tiểu Ca trả lời, mấy người đều cảm thấy rùng mình.

Muộn Du Bình lại chẳng thấy lạ, lắc đầu nói: "Đó là vì các người biết quá ít thôi.

Thời cổ đại khi trí tuệ con người chưa hoàn toàn khai hóa, đủ loại chuyện kỳ ba đều có, người nuôi rết cũng là bình thường, chẳng qua chúng ta không biết thôi.

Có người còn nuôi cả chấy rận nữa kìa, nghe thấy chưa?

Những người nuôi chấy rận đó không phải người thời viễn cổ đâu, mà là người trong lịch sử cận đại đấy, biết rồi có thấy ghê không?" Muộn Du Bình nói rất nghiêm túc, Lý Đông cũng không thấy lạ, nuôi một con sư tử thì có gì lạ?

Hoặc có lẽ mấy kẻ hung hãn muốn nuôi thú dữ để thể hiện uy thế, chuyện đó cũng thường thôi.

Muộn Du Bình lắc đầu nói: "Ý tôi là chấy rận, loại sống trên người ấy, có người nuôi chúng đấy." "Cái gì?" Tiểu Ca vừa nói xong, Lý Đông và mấy người khác lập tức cảm thấy tam quan đổ vỡ, không

ngờ lại có kẻ nuôi cái thứ đó.

Mà thứ đó nuôi kiểu gì?

Nó chẳng phải hút máu sao?

Chẳng lẽ dùng máu để nuôi nó?

Chương 963

Kết quả Muộn Du Bình gật đầu, quả thực đúng là như vậy.

Được rồi, gã đã nói thế thì coi như giải thích xong lý do tại sao có kẻ nuôi con rết này.

Nhưng nuôi được con rết to thế này cũng không dễ, hoặc là rất kỳ quái, vì rết chỉ là một con côn trùng, giờ nhìn nó chẳng khác gì một con mãng xà.

Mọi người thấy mặt đất đầy phân rết, thực sự không muốn ở lại đây thêm nên không dừng lại mà tiếp tục tiến lên.

Vì đã có kinh nghiệm gặp rết ở đây nên giờ họ càng không dám lơ là, lúc nào cũng chuẩn bị sẵn vũ khí tầm xa và tầm gần.

Cẩn thận men theo đường hầm đi về phía trước, họ phát hiện một lối đi thẳng đứng, nhìn qua có vẻ dẫn xuống không gian thấp hơn.

Dĩ nhiên không gian thấp hơn cũng chẳng đi đâu được, vì giờ đang ở trong núi, cùng lắm là vào sâu hơn thôi.

Cũng không vấn đề gì, Lý Đông dùng đèn pin soi xuống, thấy hoàn toàn không nhìn rõ bên dưới thế nào.

Anh bèn lấy một cái đèn lạnh ném xuống lỗ, dựa vào kinh nghiệm đổ đấu nhiều năm, anh cơ bản biết lỗ này sâu bao nhiêu.

Lý Đông lấy từ trong túi ra một sợi dây thừng dài, loại dây đã được hệ thống nâng cấp nên cực kỳ chắc chắn.

Đầu kia sợi dây có một cái giá sắt có thể móc chặt vào miệng lỗ, nhờ vậy Lý Đông có thể xuống dưới.

Sau khi xuống, Lý Đông thấy nơi này cũng chẳng phải chỗ tốt đẹp

gì.

Trên mặt đất hỗn loạn đầy xương cá.

Rồi mấy người phía sau cũng xuống theo, nhìn đống xương cá bừa bãi trên đất liền thấy lạ.

Dĩ nhiên nơi này không có nước nên cũng không thể bị nước ngập, mà dù có ngập thì cũng không thể có nhiều loại cá thế này.

Chỉ có một khả năng, đó là có loài động vật ăn cá nào đó ở đây, sau khi ăn xong đã vứt xương lại.

Lý Đông và mấy người phân tích kỹ, đột nhiên thấy đúng là vậy.

Nhưng Lý Đông lắc đầu nói: "Chuyện này e rằng không đơn giản thế đâu.

Ngửi mùi xương cá này đi, có vẻ giống mùi đồ hộp.

Nếu tôi đoán không lầm thì đây là đồ hộp cá.

Đồ hộp cá tự nhiên không phải thứ người cổ đại có, nếu đoán không sai thì e rằng có người ngoài vào đây rồi." Có người vào đây và ăn đồ hộp cá?

Có chút thú vị đây.

Nói chung thịt cá là loại thực phẩm rất tốt vì giàu protein và khá rẻ, nên quả thực có rất nhiều người thích ăn.

Nhưng lấy cá làm lương thực chính thì không nhiều lắm.

Người ở đây từ đâu tới?

Lý Đông đột nhiên nghĩ đến đám người Nhật Bản kia, chẳng lẽ là bọn chúng?

Nếu là bọn chúng thì cũng có khả năng.

Vì nước Nhật Bản đó rất thích ra biển đánh cá, cá đối với họ thực

sự là món ăn tuyệt vời, nếu vậy thì giải thích được rồi.

Sau khi Lý Đông nói ra, trong nhóm có vài người cũng có ấn tượng sâu sắc về chuyện này.

Mấy người đều gật đầu, nếu là bọn chúng thì đối với họ, đó là kẻ thù tuyệt đối.

Đúng vậy, Lý Đông thực tế cũng ghét bọn chúng tận xương tủy.

Thế là từng người đều chuẩn bị sẵn sàng, trong này có khả năng sẽ xảy ra chiến đấu.

Vì suy luận thực sự rất hợp logic, nên sau khi chuẩn bị xong họ tiếp tục tiến bước.

Nơi này lại có một đường hầm khác, cảm giác như đang chơi trò búp bê Nga vậy, nhưng Lý Đông không bận tâm lắm, cứ men theo hầm mà đi.

Đi được một đoạn không xa trong hầm, họ không thấy kẻ thù đâu nhưng lại gặp một con quái vật khác.

Con quái vật này vẫn là một con rết khổng lồ.

Đúng vậy, con rết này toàn thân đỏ rực, dài khoảng hơn ba mét, nhìn có vẻ lợi hại hơn con lúc nãy một chút.

Nhưng gã này thấy người dường như không có ý định tấn công, cứ nằm bẹp ở đó không nhúc nhích, trông như không có địch ý.

A Ninh giờ chẳng quản nhiều, giơ súng định nã đạn.

Lý Đông vội ngăn lại: "Không cần phải thế.

Một con rết không cản đường chúng ta, nếu tự dưng động thủ thì không hay lắm." A Ninh trợn tròn mắt nhìn Lý Đông: "Anh đúng là chẳng biết tính toán gì cả.

Nhìn xem nó là cái thứ gì, một con rết đấy.

Một con rết khổng lồ.

Giờ nó đang ngủ chưa tỉnh, chúng ta nên nhân cơ hội này thịt nó mới đúng.” Nhưng khi A Ninh đang nói thì không biết ai đó dẫm phải thứ gì phát ra tiếng kêu răng rắc.

Chương 964

Con rết đỏ kia chợt tỉnh giấc, đồng thời phát hiện ra nhóm Lý Đông.

Gã này quả nhiên không phải hạng hiền lành, vừa phát hiện xong là lao tới ngay.

Lý Đông đối với loại này cũng chẳng định dùng thủ đoạn đặc thù, cũng rút súng ra bắn.

Lần này đạn chuẩn bị khá nhiều, năm người cùng nổ súng, đạn găm vào người con rết nhưng lại không giống con trước, con này rõ ràng lợi hại hơn nhiều, cơ bản là đao thương bất nhập.

Đạn bắn vào không tạo ra vết thương mà bị bật ngược trở lại.

Đạn nảy lung tung khắp nơi, thậm chí suýt trúng phải họ.

May mà bộ đồ phòng hộ trên người có khả năng bảo vệ cao nên dù đạn nảy trúng cũng không gây thương tích.

Lý Đông lập tức rút con dao trong tay ra: "Để tôi ra hội ngộ gã này, gã có vẻ hơi cứng đấy, không biết dao của tôi có ăn thua gì không." Sức tấn công từ con dao của Lý Đông dĩ nhiên cao hơn nhiều so với đạn thường, dù là quái vật đao thương bất nhập thì con dao này chắc chắn vẫn gây được sát thương.

Nhưng A Ninh lắc đầu như thể phát hiện ra điều gì rất quan trọng, cô dùng súng ngắm một hồi rồi đột nhiên bắn trúng một mắt của con rết.

Da dẻ những chỗ khác của con rết đúng là đao thương bất nhập, nhưng mắt là bộ phận yếu ớt của nó.

Con rết bị bắn trúng mắt lập tức chảy ra một loại dịch thể đặc

quánh.

Tuy bị thương nhưng khả năng hành động của nó không bị ảnh hưởng mấy, ngược lại càng điên cuồng hơn, lao thẳng về phía họ.

Lý Đông đã chuẩn bị sẵn dao, trực tiếp đối đầu trực diện với con rết.

Con rết không chiếm được ưu thế trước Lý Đông bèn quay sang đâm sầm về phía A Ninh.

Rõ ràng là A Ninh bắn trúng mắt nó nên nó rất oán hận cô.

A Ninh tuy công phu rất tốt nhưng né tránh không kịp, bị nó húc ngã xuống đất.

Dịch thể chảy ra từ mắt nó vung vãi đầy đất, may mà con rết này không có tay nên không tóm được người.

A Ninh phản ứng cũng rất nhanh, lộn người một cái né được, rồi liên tục nã súng vào chỗ vết thương của con rết.

Lý Đông vung dao chém xuống, tạo ra một vết cắt lớn trên lưng nó.

Đúng vậy, con rết này tuy đao thương bất nhập nhưng cũng giống như trước đã nói, thế giới này không có phòng ngự tuyệt đối.

Nếu có phòng ngự tuyệt đối thì chỉ chứng tỏ sức tấn công chưa đủ mạnh mà thôi.

Con rết bị trọng thương, sinh mệnh lực dường như đang trôi đi nhanh chóng, sắc đỏ trên người cũng dần nhạt đi.

Nhưng điều không ngờ là đống dịch thể đặc quánh chảy ra từ người nó đột nhiên bốc cháy.

Trong phút chốc, cả không gian rực cháy ngọn lửa hùng hục.

“Chuyện này là thế nào?

Sao lại thế?” Họ vừa tránh lửa vừa hỏi.

Lý Đông mới phát hiện cơ thể con rết này cực nóng, như đang mang một ngọn lửa rực cháy bên trong.

Dịch thể đặc quánh chảy ra từ người nó cũng có nhiệt độ cực cao, đồng thời dường như là chất dễ cháy, nhìn qua hơi giống xăng.

Không lẽ nào, cái này hài hước quá rồi.

Chẳng lẽ máu của con rết này là xăng sao?

Hoặc đây là một con quái vật được con người cải tạo.

Một con quái vật được cải tạo, giống như một loại robot sinh học thì thật đáng sợ.

Vì thứ này nhìn rõ ràng là một sinh vật mới đúng.

Nhưng giờ nó chết rồi, dường như không thể điều tra thêm được nữa, điều tuyệt vọng nhất là xác nó cũng bị thiêu hủy hoàn toàn trong tích tắc.

Lý Đông lấy bình chữa cháy bột khô ra, giờ anh thấy may mắn vì mình đã tính toán chu đáo, chuẩn bị sẵn mọi thứ.

Sau khi dùng bình chữa cháy dập tắt lửa trên mặt đất, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mọi người vẫn không khỏi kinh ngạc về con rết đó.

Con rết đó là sinh vật máy móc sao?

Đây thực sự là một câu hỏi không có lời đáp.

Nếu là robot, thì sao lại có loại robot thông minh đến vậy?

Nhưng nếu chỉ là một loài côn trùng bình thường, sao nó lại lợi hại đến thế?

Dùng xăng làm máu ư?

Hay là một sản phẩm công nghệ cao đã qua cải tạo đặc biệt?

Nếu đúng như vậy thì trình độ công nghệ này quả thực quá cao rồi.

Chương 965

Mọi người kiểm tra nơi con rết bị thiêu rụi, phát hiện ngoại trừ một đống tro tàn thì chẳng còn gì khác, cũng không có linh kiện cơ khí nào, chứng tỏ thứ này không phải robot.

Bởi nếu là robot, lửa bình thường căn bản không thể thiêu hủy được nó.

Sở dĩ dùng lửa bình thường là vì Lý Đông đã sử dụng bình chữa cháy bột khô để dập tắt ngọn lửa thực sự.

Sau khi lửa tắt, xung quanh không còn biến cố gì khác, cả nhóm tiếp tục tiến về phía trước.

Thực tế, nhìn chung không có bao nhiêu người bị thương, nhiều nhất cũng chỉ là một phen kinh hãi mà thôi.

Họ men theo lối thông đạo vận hành đi tới.

Kết quả một lát sau, họ phát hiện phía trước không còn đường nữa, hóa ra là một ngõ cụt.

Nơi này thực sự là ngõ cụt sao?

Lý Đông căn bản không tin.

Anh ra lệnh cho người của mình tỏa ra tìm kiếm, xem có phát hiện gì không.

Kết quả đúng là có phát hiện thật, một lát sau Lý Đông nhìn thấy trên vách đá có một nơi bí mật.

Chỗ đó trên vách đá có hai cái hốc.

Hai cái hốc đó trông có vẻ vừa vặn với viên châu tử mà Lý Đông lấy được trước đó, liệu có thể đặt viên châu đó vào không?

Nếu đúng là vậy thì tốt rồi, xem ra viên châu đó có vai trò cực kỳ quan trọng.

Lý Đông lấy viên châu có khắc hình rồng đặt vào.

Ngay khi vừa đặt vào, dưới chân truyền đến một trận chấn động.

Phía trước xuất hiện một cánh cửa Thanh đồng khổng lồ.

Sau khi cánh cửa Thanh đồng mở ra, một luồng gió lạnh thổi tới, đúng vậy, cái lạnh đó như thấm tận sâu vào linh hồn.

Cảm giác như linh hồn bị đông cứng vậy, bên trong tuyệt đối không phải nơi tốt lành gì.

Sau khi cánh cửa Thanh đồng lùi lại, Lý Đông nhìn thấy một không gian vô cùng đặc biệt ở phía sau.

Nơi đó cực kỳ rộng lớn, bày biện rất nhiều thứ nhưng không rõ là thứ gì.

Vì nơi đó hơi xa, Lý Đông dùng đèn pin chiếu về phía đó rồi cuối cùng quyết định đi vào.

Sau khi đi vào mới thấy bên dưới có hàng chục bức tượng ngọc thạch, ở chính giữa những bức tượng đó đặt một chiếc giường ngọc thạch khổng lồ.

Lý Đông chưa từng thấy nhiều ngọc thạch như thế bao giờ.

Mặc dù trước đó thấy khối thiên thạch cũng là một khối ngọc, nhưng so với số ngọc thạch ở đây thì dường như không thể đánh đồng.

Vừa mới bước tới một bước, rời khỏi vị trí cánh cửa Thanh đồng, đột nhiên trên trời có một vật khổng lồ rơi xuống.

Đúng thế, đó là một cái đỉnh Thanh đồng.

Cái đỉnh Thanh đồng này giống như là một cái bẫy cơ quan, canh đúng lúc có người đi tới là rơi xuống đè bẹp.

Chỉ là tốc độ rơi xuống quá nhanh, tiếng động quá lớn nên đã bị né được.

Sau khi né được cái đỉnh đồng, lại có thêm một số cơ quan khác được kích hoạt.

Những cơ quan này cơ bản không đe dọa được anh, vẫn là mấy chiêu trò mưa tên bão đạn cũ rích.

Lý Đông không cưỡng ép xông qua mà bảo mấy người lùi lại phía sau.

Sau khi mọi người lùi lại, anh lấy ra một vật rồi ném qua đó.

Đó cơ bản là một cục sắt lớn.

Không biết là món đồ lấy từ cung điện dưới lòng đất nào, vốn định để bán lấy tiền, chỉ vì lấy ra quá nhiều thứ nên đa số chưa bán được, mấy thứ này đối với anh cơ bản đều là sắt vụn.

Sau khi ném thứ đó đi, vì nó có hình tròn nên lăn trên mặt đất mấy vòng, nhanh chóng kích hoạt thêm nhiều cơ quan nữa.

Những cơ quan đó nếu có người ở đó mà không có bộ đồ phòng hộ tốt thì cơ bản là chết không có chỗ chôn.

Mấy người bọn họ cũng phải khâm phục kẻ thiết kế ra nhiều cơ quan như vậy ở nơi này.

Xem ra người cổ đại không hề ngốc, chỉ là điều kiện thời cổ đại kém hơn, có lẽ không có công cụ tốt mà thôi.

Vật Lý Đông ném đi lăn suốt một quãng đường, thực sự đã gây ra tiếng động rất lớn, cuối cùng từ từ dừng lại.

Sau khi thấy không còn động tĩnh gì nữa, mọi người mới vui vẻ

tiến tới.

Tất nhiên khi đi, Lý Đông vẫn bảo mấy người chờ phía sau vài phút để anh đi thử xem còn nguy hiểm nào khác không.

Bởi vì hiện tại nơi này thực sự rất nguy hiểm, mỗi bước đi đều phải hết sức cẩn thận, Lý Đông hiện tại tự nhiên hiểu rõ đạo lý này.

Sau khi tiến vào, phát hiện nơi đó dường như không còn nguy hiểm đặc biệt nào nữa, những người còn lại mới đi theo.

Chương 966

Phía sau nơi đó là một không gian cực kỳ rộng lớn, dường như có thể thông tới nơi khác, nhưng những nơi phía trước trông đều kỳ hình quái trạng, ngoại hình như thể được hình thành tự nhiên vậy.

Thậm chí ở đó còn có từng đợt gió lạnh thổi qua, giống như là đường dẫn xuống địa ngục.

Lý Đông quan sát những thứ ở đây.

Đồ vật ở nơi này cơ bản vẫn là những bức tượng ngọc thạch và đỉnh đồng.

Tượng ngọc và đỉnh đồng cơ bản đều có thể coi là bảo vật văn vật.

Tất nhiên những thứ này nếu là mộ tặc bình thường thì tuyệt đối sẽ không thèm ngó tới, vì giá trị thực tế không đặc biệt lớn, mà quan trọng nhất là căn bản không mang ra ngoài được.

Ví dụ như bức tượng ngọc thạch gần nhất, đó là một bức tượng chiến sĩ cao hơn ba mét.

Chiến sĩ này tay cầm một chiếc rìu khổng lồ, diện mạo cực kỳ hung ác, nhưng nhìn vào lại cho người ta cảm giác rất an toàn.

Cảm giác đó giống như là một vị tướng quân uy mãnh, cực kỳ tàn nhẫn với kẻ thù nhưng lại rất che chở cho người mình.

Quan sát kỹ một hồi, Lý Đông luôn cảm thấy bức tượng này có chút quen thuộc.

A Ninh là người từ nước ngoài về, dường như không rành mấy thứ này, liền nhịn không được hỏi: "Đây là tượng của ai vậy?

Trang phục trên người có chút không đúng nha, mặc da thú sao?".

Đúng vậy, một chiến sĩ cao lớn uy mãnh như thế mà lại mặc quần áo làm từ da mãnh thú, thuộc loại phong cách rất thô sơ.

Muộn Du Bình lạnh nhạt nói: "Đây là tượng của Bàn Cổ!".

Bàn Cổ?

Đó chẳng phải là vị đại thần trong thần thoại sao.

Vị đại thần dùng rìu trong tay khai thiên tích địa, truyền thuyết về ngài thì có rất nhiều.

Lý Đông cũng rất tôn kính bức tượng này, sau khi vái hai cái, anh mới thu bức tượng vào trong túi không gian.

Sau khi thu bức tượng, anh lại nhìn thấy mấy món đồ Thanh đồng bên cạnh.

Đúng vậy, đồ Thanh đồng cơ bản đều là vật dụng nấu nướng.

Chính xác hơn, loại như đỉnh đồng đều là những vật chứa để nấu ăn.

Ví dụ bên cạnh bức tượng có một cái lò lớn, bên trên có nắp, hình dáng đó rất giống với ấm trà bình thường.

Nhưng nó lại lớn hơn ấm trà không biết bao nhiêu lần, đại khái tương đương với một chiếc ô tô nhỏ.

Ngoài ra còn có mấy món đồ Thanh đồng hình vuông, kích thước không quá lớn.

Trên đồ Thanh đồng đều viết một số văn tự cổ đại, tất nhiên những văn tự này cơ bản chỉ có Muộn Du Bình mới nhận ra được.

Bởi vì Muộn Du Bình gần như tương đương với người thời Chiến quốc.

Nhưng Muộn Du Bình lại lắc đầu nói: "Thực tế những văn tự này tôi cũng không nhận ra!

Bởi vì ký ức của tôi có chút hỗn loạn, có chút mơ hồ.

Vào thời Xuân Thu Chiến Quốc, văn tự giữa các chư hầu không giống nhau, những văn tự này tôi cũng không nhìn ra là loại văn tự nào".

Nếu đã không biết thì cũng không cần đi sâu tìm hiểu, vì đoán chừng văn tự trên đó thực tế cũng không có ý nghĩa gì lớn.

Lý Đông nhìn cái lò đó một cái, bỗng nhiên phát hiện thứ này chắc không phải ấm trà, mà là một lò luyện đan.

Thế là anh bước tới nhấc nắp lò luyện đan lên, kết quả phát hiện bên trong lò có mấy viên thuốc tròn.

Nhìn hình dạng đó, trông giống như đan dược được luyện chế, tỏa ra một loại ánh sáng màu vàng sẫm. "Ái chà mẹ ơi!

Đây không phải là đan dược trong truyền thuyết chứ?

Đám đạo sĩ này thật lợi hại, chẳng lẽ thực sự luyện được tiên đan sao".

Lý Đông lại lắc đầu nói: "Loại đồ này không thể ăn, ăn vào dễ bị ngộ độc thủy ngân.

Thực tế nó thuộc về loại vật chất như thủy ngân thôi".

Đúng vậy, những thứ gọi là tiên đan này nếu ăn vào cơ bản đều sẽ ngộ độc thủy ngân.

A Ninh không khỏi lắc đầu, sau đó thu mấy viên đan dược lại, tự nhiên không định ăn mà định dùng làm kỷ niệm.

Nếu nơi này xuất hiện những thứ như vậy, cơ bản đã hiểu đây là chỗ nào.

Nơi này e rằng là nơi luyện tiên đan của những kẻ theo đuổi trường sinh bất lão rồi.

Từ xưa đến nay, có vô số người theo đuổi trường sinh bất lão, đoán chừng những kẻ luyện tiên đan đó là những kẻ ngu muội nhất.

Có lẽ rất nhiều đại nhân vật quyền cao chức trọng vì ăn những thứ này mà chết sớm, e rằng cũng là chuyện bình thường.

Chương 967

Bởi vì những thứ này vốn dĩ có độc.

Ăn vào không những không đạt được trường sinh bất lão mà còn chết nhanh hơn.

Lý Đông nghĩ đến những đại nhân vật luyện đan thời cổ đại đó, không khỏi thở dài một tiếng.

Tất nhiên bất kể ở thời đại nào, lúc nào cũng có những kẻ ngu muội như vậy, cũng là chuyện thường.

Hơn nữa đôi khi sự ngu muội căn bản không phân biệt đại nhân vật hay tiểu nhân vật, đôi khi những đại nhân vật cao cao tại thượng cũng rất ngu muội.

Nhưng hiện tại cũng chỉ cảm thán một tiếng vậy thôi, không liên quan gì đến mình.

Sau khi Lý Đông thu dọn những vật nhỏ có thể mang đi, anh nhìn sang chiếc giường đại bạch ngọc ở chính giữa.

Một chiếc giường đại bạch ngọc trông như được điêu khắc từ một khối ngọc nguyên khối.

Ở hai bên đầu giường cắm hai thanh cổ kiếm màu đen, tạo hình rất đơn giản, dường như chỉ trải qua mài giũa sơ sài, nhưng lại khiến người ta cảm nhận được một luồng hàn khí từ xa.

Lý Đông hơi chạm vào khối ngọc thạch trên giường, lập tức cảm thấy một trận lạnh lẽo thấu xương, cái lạnh đó như đến từ sâu trong linh hồn.

Điều này cũng có nghĩa là khối ngọc thạch này tuyệt đối không đơn giản.

Chẳng lẽ là Hàn Ngọc trong truyền thuyết sao?

Loại ngọc này đương nhiên không phải hình thành dưới tảng băng, mà bên trong nó dường như có một loại vật chất đặc biệt.

Loại vật chất đó liên tục hấp thu nhiệt khi phản ứng với không khí, dẫn đến việc khiến người ta cảm thấy vô cùng lạnh lẽo.

Đây là một loại khoáng thạch rất đặc biệt, thời cổ đại có một số quan lại quyền quý dùng thứ này thay cho máy điều hòa.

Tất nhiên loại ngọc thạch này nếu ở thời cổ đại thì thực sự rất tốt, đặc biệt là vào mùa hè, những người giàu có thể dùng thứ này để tránh nóng, sẽ cảm thấy rất thoải mái.

Cũng chính vì vậy, loại đồ này tự nhiên cũng cực kỳ đắt đỏ.

Nhưng hiện tại thì loại đồ này không dùng đến nữa, vì hiện giờ có máy điều hòa còn tốt hơn thứ này nhiều, ngược lại nằm trên thứ này còn dễ sinh bệnh.

Nhưng giờ phải làm sao?

Lý Đông đối với khối ngọc thạch lớn như cái giường này thực tế không có hứng thú.

Trên thế giới này bất kể thứ gì, cũng chỉ khi hiếm mới thực sự đáng tiền.

Nếu quá nhiều thì lại chẳng đáng bao nhiêu, một khối ngọc thạch lớn như thế trông rất ổn, nhưng thực tế đáng giá bao nhiêu tiền thì căn bản không biết được.

Ngược lại hai thanh kiếm ở đầu giường lại gợi lên hứng thú lớn cho Lý Đông.

Hai thanh kiếm này bất kể thế nào cũng là đồ cổ, nhưng nếu rút chúng xuống thì không biết sẽ gây ra hậu quả gì.

Tất nhiên Lý Đông lúc này cũng chẳng quản hậu quả, anh bảo mọi người chuẩn bị phòng bị nếu có cơ quan xuất hiện, rồi quyết định rút hai thanh kiếm đó ra.

Với sức mạnh vô song, việc rút hai thanh kiếm tự nhiên không thành vấn đề.

Thanh kiếm dài hơn một mét, thực tế độ dài của thanh kiếm có chút không đúng quy cách.

Nó dài hơn đoản kiếm bình thường một chút, nhưng so với trọng kiếm bình thường thì lại ngắn hơn một chút.

Thứ này cầm trong tay cảm giác rất nặng, Lý Đông ước chừng sơ bộ nặng khoảng hơn 50 cân.

Cũng không biết được chế tạo từ kim loại gì, e rằng không phải sắt.

Theo lý luận hiện nay, thực tế kim loại hợp kim mới là cứng nhất, hoặc có lẽ nó được chế tạo từ sắt rơi xuống từ thiên thạch.

Mặc dù kỹ thuật luyện sắt xuất hiện muộn, vào thời Chiến quốc và trước đó cơ bản đều sử dụng vũ khí Thanh đồng.

Nhưng thực tế đó cũng chỉ là đại đa số người sử dụng vũ khí Thanh đồng mà thôi, vẫn có một bộ phận nhỏ người sử dụng vũ khí bằng sắt, tất nhiên những vũ khí sắt đó không phải do luyện sắt mà thành, mà là từ thiên thạch trên trời rơi xuống.

Vì vậy những vũ khí quý báu như thế tự nhiên được coi là thần khí!

Chuyện như vậy khiến người ta thấy hơi lệch lạc nhận thức, nhưng thực tế đúng là như vậy.

Lý Đông đoán thanh kiếm này chắc cũng được hình thành như thế,

chắc dùng thiên thạch để chế tạo, vật liệu trên đó quả thực rất kiên cố, thậm chí so với vật liệu hiện đại cũng không hề kém cạnh.

Lý Đông cảm thấy hiếu kỳ về một thứ như thế này, có thể đem bán như đồ cổ, nhưng lại thấy nếu bán đi thì hơi tiếc, thứ này nếu dùng làm vũ khí thì lại rất tốt.

Mặc dù so với một thanh trường kiếm, Lý Đông thích một thanh trường đao hơn.

Thực tế trong đa số trường hợp chiến đấu, một thanh đao hữu dụng hơn một thanh kiếm.

Nhưng nếu chế tạo được thanh kiếm tốt thế này thì lại là chuyện khác.

Thanh kiếm thứ nhất rất tốt, Lý Đông lập tức tập trung sự chú ý vào thanh kiếm còn lại.

Thanh kiếm kia trông cũng tương tự như thanh thứ nhất, thế là Lý Đông đưa tay rút nó ra.

Nhưng vừa mới rút kiếm ra, đột nhiên nghe thấy trên đỉnh đầu truyền đến một trận tiếng động.

Tuy đã chuẩn bị sẵn sàng để đối phó với mọi cơ quan, nhưng anh phát hiện dường như không phải cơ quan tấn công trực tiếp, mà đường lui của họ đã bị phong tỏa.

Chương 968

Đúng thế, cánh cửa Thanh đồng vừa mở lúc nãy, giờ lại đóng sập lại.

Lý Đông biết tình huống này xong cảm thấy hơi bất ngờ, lắc đầu, vội vàng đặt thanh kiếm lại chỗ cũ.

Đáng tiếc là sau khi đặt kiếm lại, cánh cửa Thanh đồng vẫn không mở ra, hiển nhiên cơ quan này chỉ dùng được một lần.

A Ninh thấy đường lui bị chặn đứng nhưng dường như không hề lo lắng, cười nói: "Xem đi, đã bảo đừng có quá tham lam mà, cũng tại anh tham quá, muốn lấy cả hai thanh kiếm, kết quả giờ chúng ta bị nhốt ở nơi này rồi phải không?

Nào, giờ tính sao đây?".

Lý Đông cười cười nói: "Hình như đúng là vậy, vì tôi quá tham lam nên mới rơi vào cảnh ngộ này.

Nhưng giờ tôi cũng không phải hoàn toàn hết cách, tôi hiện tại không cần phải vội".

Hiện giờ trong tay anh đang cầm hai món vũ khí, hiển nhiên là căn bản không có ý định đặt trả lại.

Lý Đông có một cái tính thế này, đó là nếu phạm sai lầm thì cơ bản sẽ không nhận sai!

Nhưng nếu cơ bản không nhận sai thì phải làm sao?

Chỉ còn một cách khác, đó là biến cái sai của mình thành cái đúng.

Đúng vậy, muốn biến cái sai thành cái đúng thì cần nỗ lực khác.

Vả lại hiện giờ hai món vũ khí này cơ bản đều là bảo vật, tự nhiên

không thể đặt trả lại được.

Lúc này, Muộn Du Bình nãy giờ không nói lời nào lại lắc đầu bảo: "Hai món vũ khí này không dễ lấy vậy đâu, chúng là vật bất tường.

Vì hai món vũ khí này có thể là hai thanh kiếm trong thần thoại thượng cổ, thời nhà Tần, sau khi Tần Thủy Hoàng có được chúng đã phát hiện có gì đó không ổn, nên đã giấu chúng ở một nơi không ai biết, nhưng sau đó vẫn không tránh khỏi vận hạn.

Cho nên hai món vũ khí này căn bản không phải đồ tốt, tôi nghĩ chúng ta không nên lấy chúng".

Lý Đông cảm thấy hơi kỳ quái, nhíu mày hỏi: "Cậu biết chuyện thời nhà Tần sao?

Nếu tôi nhớ không lầm thì cậu hoặc là người thời Xuân Thu Chiến Quốc, đến khi trở thành Trương Linh lần thứ hai là vào thời nhà Minh rồi.

Khoảng thời gian ở giữa chắc là không có ký ức chứ".

Nhưng Muộn Du Bình lắc đầu, tỏ ý hai món vũ khí này dường như căn bản không đáng để lấy.

Lý Đông đối với việc gã này đột nhiên lề mề như đàn bà cảm thấy hơi bất mãn.

Anh cười nói với Muộn Du Bình: "Tiểu Ca, nếu đã vậy thì tôi thấy hai món vũ khí này chính xác là thuộc về tôi mới đúng.

Dù sao hiện tại trên người tôi lời nguyền và vận xui vốn dĩ đã rất nhiều rồi.

Nếu tăng thêm lời nguyền từ hai thanh kiếm này nữa thì cũng chẳng sao.

Dù sao cũng chỉ là thêm một chút lời nguyền thôi mà, biết đâu phụ

phụ đắc chính lại khiến vận may của tôi tốt lên một chút thì sao".

Lý luận này của Lý Đông khiến người ta thật sự không còn gì để nói, nhưng Muộn Du Bình vẫn cảm thấy tình hình có chút không ổn.

Được rồi, vì sự kiên trì của gã này, Lý Đông lúc này mới phát hiện nơi tay cầm kiếm, trên bộ đồ phòng hộ đột nhiên xuất hiện những vết đen.

Đúng vậy, chỉ trong một lát, bộ đồ Ngũ hành đã bị nhuộm đen.

Chẳng lẽ thứ màu đen trên thanh kiếm là gì đó mà Lý Đông biết, bộ đồ Ngũ hành của anh vốn không bám bụi bẩn, cũng không bị phẩm màu làm bẩn được.

Nhưng giờ lại biến thành thế này, chỉ có thể nói lên một vấn đề, đó là một phần bề mặt bộ đồ phòng hộ đã bị phá hủy.

Lúc này Lý Đông mới thấy hai thanh kiếm dường như có vấn đề, chế tạo từ thiên thạch rơi từ trên trời xuống, chẳng lẽ có tính phóng xạ sao?

Nếu có tính phóng xạ thì đó lại là một vấn đề nghiêm trọng.

Bởi vì vật chất phóng xạ có hại cho cơ thể người.

Một số vật chất phóng xạ nhẹ thì tiếp xúc lâu ngày dễ gây ung thư, nếu là vật chất phóng xạ nặng thì không chừng có thể trực tiếp giết chết người.

Nếu vậy thì hai món đồ này quả thực không thể trực tiếp mang ra ngoài, nếu mang ra được thì tuyệt đối hại người.

Lý Đông cũng không vứt bỏ hai món đồ này, thế là bỏ chúng vào trong túi không gian.

Túi không gian tương đương với một không gian độc lập, bên trong tự nhiên tuyệt đối không có vấn đề gì, nên căn bản không cần lo

lắng. "Cũng quá lợi hại đi, lại có thể bỏ thứ đó vào túi không gian.

Được rồi, nếu đã vậy thì chúng ta đi thôi".

Lý Đông hiện tại cơ bản đã mang đi hết những thứ có thể mang, sau đó men theo con đường nhỏ tiến về phía trước.

Đường lui bị chặn nhưng phía trước vẫn có đường, nên căn bản không cần lo lắng.

Càng đi về phía trước càng cảm thấy lạnh lẽo, đi được vài trăm mét thì nơi đó xuất hiện một con mương lớn, trên mặt nước thỉnh thoảng gợn lên từng lớp sóng, nhưng nước đó thực tế lại không phải nước tốt, vì Lý Đông thấy nước đó có màu đỏ sẫm.

Trông có vẻ giống như máu đã thối rữa, trong nước có rất nhiều xương cá.

Lý Đông suy tính kỹ, nếu nơi này có dòng nước thì từ đây chắc có thể đi ra ngoài được.

Chương 969

Bởi vì dù thế nào dòng nước cũng không thể cứ quẩn quanh mãi trong không gian ngầm, chắc chắn phải chảy đi nơi khác!

Cho nên dự định men theo hạ lưu dòng nước để đi ra!

Nhưng nước ở nơi này đã hôi thối như vậy thì dường như cũng không phù hợp với đạo lý đó, nếu không loại nước này chảy ra ngoài sẽ làm ô nhiễm không khí mất.

Lý Đông suy nghĩ kỹ một hồi lâu, cuối cùng vẫn chưa đưa ra quyết định.

Bởi theo lệ thường, men theo dòng nước có thể an toàn đi ra ngoài, nhưng hiện tại dòng nước ở nơi này ô nhiễm nghiêm trọng như vậy, khiến anh nảy sinh nghi ngờ đối với phán đoán đó.

Vì thời buổi này chưa bao giờ thấy dòng nước nào ô nhiễm nặng đến thế.

Ngay cả những con sông bị ô nhiễm bởi rác thải công nghiệp thì cơ bản những năm qua cũng đã được xử lý gần hết rồi.

Giống như hiện tại, chỗ nào cũng toàn cá chết, mương nước tỏa mùi hôi thối nồng nặc, biết đi đâu mà tìm đường đây?

Đang lúc Lý Đông nỗ lực phán đoán sự tình thì A Ninh bỗng nhiên nói: "Trong nước dường như có thứ gì đó".

Lý Đông vội vàng bật đèn pin chiếu xuống nước, phát hiện bên trong đúng là có vật gì đó thật.

Đúng vậy, trong dòng nước đầy xác cá thối rữa và tỏa mùi hôi thối này lại có mấy con cá mập đang bơi lội.

Mấy con cá mập này không biết là giống gì, nhưng tóm lại khiến người ta cảm thấy có chút không đúng lắm.

Gã được gọi là Quỷ Thủ kia lại khá vui mừng: "Nếu đã vậy thì nơi này không chừng thực sự khá an toàn, vì nếu cá mập có thể sống được ở đây thì chứng tỏ nơi này chắc chắn thông ra bên ngoài".

Nghe có vẻ cũng có lý.

Nhưng Lý Đông lại nghi ngờ nghiêm trọng về vị trí hiện tại của họ.

Bởi vì hiện tại họ đang ở vùng nội địa, nếu ở nội địa thì dòng nước xung quanh cơ bản đều là nước ngọt.

Nếu đều là nước ngọt thì cá mập vào bằng cách nào?

Vì cá mập sống ở nước mặn.

Nước biển và nước ngọt thông thường khác biệt rất lớn, bình thường cá ở hai bên tự nhiên không thể chuyển đổi môi trường cho nhau được.

Đúng vậy, sinh vật biển không thể sống trong sông nước ngọt bình thường, và cá trong sông nước ngọt cũng khó mà sống được trong nước biển.

Ngay cả loài cá ở cửa sông thì đó cũng là một loại cá đặc biệt khác.

Nhưng hiện tại chỉ có thể đưa ra một cách nghĩ đặc biệt, đó là hiện giờ chỉ có thể đánh cược một phen thôi.

Ngay cả khi men theo con sông này không thông tới một nơi bên ngoài thực sự, nhưng nếu không men theo chỗ này mà ra thì không chừng có thể tìm thấy manh mối khác.

Đúng thế, hiện tại cũng chỉ có thể làm vậy thôi.

Muộn Du Bình cũng là một người kiến thức rộng rãi, dù sao một người cũng sở hữu ký ức của ba người, nhưng lúc này cũng lắc đầu, tỏ ý căn bản không biết bên trong rốt cuộc có huyền cơ gì.

Sau một hồi quan sát, gã nói: "Nơi này nếu tôi đoán không lầm thì huyền cơ lớn nhất e rằng nằm trên hai thanh kiếm kia.

Hai thanh kiếm đó là vật bất tường, nếu ai cầm chúng thì tự nhiên sẽ bị ảnh hưởng.

Nếu tôi đoán không sai, hai thanh kiếm đó vốn dĩ vào thời cổ đại thuộc về loại vũ khí cực kỳ cao cấp, thông thường không có vũ khí nào sánh bằng.

Người cầm vũ khí đó tự nhiên sẽ bách chiến bách thắng, lực chiến vô song.

Nhưng mặt khác, vì hai món vũ khí đó có hại cho con người, nên người cầm chúng lâu ngày cuối cùng sẽ chết bất đắc kỳ tử.

Vì vậy hai món vũ khí này chắc là bị một đại nhân vật nào đó phong ấn ở nơi này, vừa rồi cũng là để đề phòng mộ tặc, cơ bản đã thiết kế một con đường tuyệt địa, vào rồi e rằng không ai có thể ra ngoài được nữa, có lẽ tôi chỉ là ngoại lệ thôi".

Nghe Muộn Du Bình phân tích như vậy, mấy người một lần nữa cảm nhận được tính nghiêm trọng của vấn đề, nếu vậy thì rõ ràng chuyện họ gặp hiện giờ thực sự không đơn giản như tưởng tượng.

Trần Văn Cẩm cũng là một người kiến thức rộng, lúc này nhịn không được hỏi: "Nếu đã vậy thì nơi này do ai xây dựng?".

Lý Đông lấy ra một số đồ Thanh đồng cũng tìm thấy ở nơi này, rồi dùng ngón tay chỉ vào những văn tự trên đó.

Những văn tự trên đó cơ bản đều không ai nhận ra, nhưng hiển nhiên ý nghĩa biểu đạt trên những văn tự đó rất quan trọng.

Muộn Du Bình gật đầu nói: "Những văn tự này nếu tôi đoán không lầm thì thực tế là loại văn tự sau khi Tần Thủy Hoàng thống nhất văn tự.

Đáng tiếc là những văn tự này tôi có một chút không nhận ra, cần tìm người chuyên nghiệp để giải mã".

Mấy người phân tích một hồi, cuối cùng quyết định sẽ men theo con sông mà xuất phát.

Nhưng hiện tại cơ bản mọi người đã khá mệt mỏi, bụng cũng đói rồi nên định tìm chỗ ăn gì đó.

Nhưng bên cạnh con sông như thế này chắc chắn không thể ăn uống gì được.

Hiện giờ thậm chí đeo mặt nạ phòng độc mà vẫn cảm nhận được trong dòng sông dường như có một mùi vị cực kỳ buồn nôn.

Nếu thực sự ăn uống ở nơi này thì đúng là tâm lý quá mạnh mẽ rồi, hiển nhiên họ không có tố chất tâm lý mạnh đến thế.

Thế là sau khi lùi lại một quãng đường dài, Lý Đông lấy ra căn nhà kỳ dị.

Căn nhà kỳ dị đó có thể cách tuyệt với bên ngoài, thế là sau khi ăn xong ở bên trong họ mới chuẩn bị xuất phát.

Chương 970

Lúc đầu họ men theo đường bờ sông, nhưng đi được một đoạn thì phía trước không còn đường đi trên bờ nữa, bắt buộc phải xuống nước.

Tất nhiên chuyện này đối với họ cũng không phải việc gì khó khăn, vì hiện tại trang bị đầy đủ, xuống nước cũng không thành vấn đề.

Cảm giác duy nhất là sau khi xuống nước thấy rất buồn nôn, nhưng hiện giờ cũng không còn lựa chọn nào khác, là mộ tặc thì thực tế chuyện buồn nôn hơn cũng đã từng thấy rồi.

Trên đường đi cũng khá thuận lợi, không gặp nguy hiểm gì.

Nhưng chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì đột nhiên phát hiện phía trước dường như có mấy con cá mập.

Mấy con cá mập đó dường như đã coi họ là mục tiêu.

Lý Đông lúc trước không biết nghe ở đâu rằng thực tế cá mập không có hứng thú lớn với con người, thông thường sẽ không tấn công người.

Tất nhiên nếu ngửi thấy mùi máu thì lại là chuyện khác.

Hiện tại thực tế căn bản không có vết thương nào, quan trọng nhất là hiện giờ trên người họ bọc kín mít, gần như kín không kẽ hở, trong tình huống này nếu vẫn thu hút cá mập thì mấy con cá mập kia chắc chắn rất không bình thường.

Lý Đông lập tức rút súng ra chuẩn bị sẵn sàng.

Đây là một loại vũ khí khá tiện lợi, vì ở trong nước mà vung đao thì quá phiền phức.

Lý Đông bắn một phát súng vào một con cá mập.

Con cá mập đó bị thương nhưng không lập tức tháo chạy mà lại điên cuồng lao về phía họ.

Thế là Lý Đông không chút do dự, lập tức bắn liên tiếp vào con cá mập đó.

Trong cơ thể con cá mập đó phun ra từng đợt máu, Lý Đông bỗng thấy tình hình có gì đó không đúng, vì những vết máu đó dường như không làm đám cá mập sợ hãi, ngược lại dường như còn thu hút thêm mấy con cá mập khác.

Nhưng những con cá mập đó sau khi đến lại không tấn công họ mà định ăn thịt con cá mập bị thương kia.

Cá mập có lẽ là một trong những sinh vật hung tàn nhất thế giới.

Nghe nói có những con cá mập ngay từ trong bụng mẹ đã tàn sát lẫn nhau, huống chi hiện tại tự nhiên là như vậy.

Khi mấy con cá mập tàn sát lẫn nhau, Lý Đông nhân cơ hội này tiếp tục bơi ra ngoài.

Con cá mập bị thương đó chỉ trong nháy mắt đã chỉ còn lại một bộ khung xương.

Một bữa tiệc tham tàn cực kỳ máu me.

Chỉ là thời gian đó không kéo dài được bao lâu, sau đó đám cá mập lại đuổi theo.

Lý Đông lúc này cũng chẳng quản nhiều nữa, vì hiện giờ đạn dược của anh vẫn đủ dùng, thế là không khách khí tiếp tục nổ súng vào đám cá mập.

Lại có thêm mấy con cá mập chết đi, Lý Đông nhân cơ hội tiếp tục tiến lên phía trước.

Nhưng hiện giờ cục diện dường như có chút nguy hiểm, tuy rằng mỗi lần giết chết một hai con cá mập có thể khiến đám cá mập ngừng lại trong thời gian ngắn, nhưng vấn đề ở chỗ cứ mỗi khi chết một hai con thì lại có thêm nhiều cá mập hơn tụ tập về phía này.

Nếu cứ thế này thì đúng là vô tận mất.

Mà họ không có nhiều thời gian để dây dưa với đám cá mập ở đây.

Không phải vì lo lắng sẽ thực sự bị cá mập ăn thịt, vì chúng căn bản không cắn rách được bộ đồ phòng hộ.

Nhưng vấn đề mấu chốt là cá mập quá nhiều sẽ khiến họ lãng phí quá nhiều thời gian ở đây, vì nước ở chỗ này thực sự quá buồn nôn.

Bơi trong làn nước buồn nôn như vậy thực sự không phải là một chuyện dễ chịu, đối với con người mà nói, nó tương đương với một loại tấn công tinh thần.

Lý Đông hiện tại lo lắng là ở lại nơi này quá lâu sẽ khiến cơ thể không khỏe.

Đúng vậy, đôi khi tấn công tinh thần cũng gây ảnh hưởng cực kỳ nghiêm trọng đến cơ thể con người.

Ví dụ như một số người chưa từng trải qua chuyện lớn, sau khi thấy cảnh tượng máu me sẽ thấy cơ thể cực kỳ khó chịu.

Hiện giờ ở nơi này chỗ nào cũng là chất lỏng mang thông tin thối rữa, ở trong đó cũng khiến người ta cảm thấy rất không thoải mái.

May mà Lý Đông nhìn thấy ở phía trên bên trái có một tia sáng le lói chiếu xuống.

Tia sáng le lói đó khiến anh thấy hy vọng, nơi đó chắc hẳn là lối ra rồi.

Thế là Lý Đông lại nổ súng bắn thương mấy con cá mập rồi dẫn

mọi người nhanh chóng bơi về phía đó.

Sau khi thoát ra khỏi lối ra, họ phát hiện nơi này lại là một hồ nước.

Nếu đoán không lầm thì đây chắc là một hồ nước mặn.

Nhưng trong ấn tượng của Lý Đông dường như anh không biết ở vùng này có hồ nước mặn nào.

Thực tế ở vùng nội địa, số lượng hồ nước mặn luôn khá ít, cơ bản đều rất nổi tiếng, anh cũng không hiểu nơi này rốt cuộc là đâu.

Chỉ là phía sau đám cá mập lại đuổi tới, dường như trong hồ này đâu đâu cũng có cá mập vậy.

Nhưng hiện tại ở nơi này, tình hình trông có vẻ tốt hơn nhiều so với bên trong kia, trong hồ không có cảm giác hôi thối như ở trong đó.

Lý Đông dẫn theo mọi người, cuối cùng cũng cảm thấy thở phào nhẹ nhõm.

Chương 971

Nhưng khi định bơi vào bờ hồ, đột nhiên cảm thấy dường như dưới nước có thứ gì đó rất kỳ quái.

Nơi đó trông giống như một tòa thành cổ dưới đáy nước.

Lý Đông lập tức nảy sinh hứng thú, thế là dẫn đầu bảo mọi người đi theo.

Không bao lâu sau đã thấy một lối vào cung điện dưới lòng đất.

Lối vào đó nằm ở phía bắc so với chỗ họ vừa thoát ra.

Nơi đó có một cánh cửa đá rất đơn giản.

Lý Đông nhẹ nhàng đẩy cánh cửa đá đó, kết quả là cánh cửa đá đã mở ra.

Nơi này trông như có người đang đứng đó chào đón vậy.

Lý Đông cũng không quản nhiều, trực tiếp dẫn đầu đi vào.

Nhưng khi vào, anh ra hiệu bằng tay bảo mọi người cẩn thận.

Vì anh cũng biết trên thế giới này bất kể chuyện gì đều như vậy.

Những nơi trông có vẻ cực kỳ nguy hiểm thực tế lại khá an toàn, ngược lại những nơi trông có vẻ dễ dàng vào được lại rất nguy hiểm.

Nhưng mấy người này thuộc loại gan cực kỳ lớn, nơi nào càng nguy hiểm thì càng muốn vào xem thử cảm giác đó.

Hiện giờ đang ở thế giới dưới nước, tự nhiên không thể nói chuyện, Lý Đông chỉ có thể ra hiệu bằng tay.

Thế là họ đi vào, sau khi vào bên trong, ở thế giới dưới nước lại là một hành lang dài.

Một hành lang dài như vậy ở trong nước, nhưng kiến trúc hai bên lại cực kỳ tinh mỹ, dáng vẻ đó nhìn qua cứ như là một Long cung dưới lòng đất vậy.

Ngay lập tức họ nảy sinh trí tò mò cực kỳ mãnh liệt, chẳng lẽ thực sự có Long cung dưới lòng đất trong truyền thuyết sao?

Vì trong tình huống bình thường, kiến trúc thông thường nếu ngâm lâu trong nước sẽ dễ xuất hiện vấn đề lớn, vì ngâm trong nước sẽ dễ dàng thối rữa dần, ngay cả đá ở trong nước cũng sẽ dần hỏng đi, nhưng hiện tại những kiến trúc này vẫn cực kỳ tinh xảo, điều đó chứng tỏ một vấn đề, đó là những thứ này có tác dụng chống nước cực mạnh.

Họ nhanh chóng tiến vào một không gian khác trông có vẻ lớn hơn.

Trong không gian khá lớn này cũng không có bất kỳ kiến trúc nào, tuy rằng trên vách tường trông đều rất tinh mỹ, có đủ loại hình vẽ.

Nhưng Lý Đông luôn cảm thấy ở giữa dường như thiếu mất một chút gì đó.

Rồi đột nhiên phát hiện xung quanh hai bên dường như bỗng nhiên xuất hiện một ít cát, đúng vậy, là lưu sa.

Những bãi lưu sa này xuất hiện xong dường như suýt chút nữa đã chôn sống họ.

Lý Đông vội vàng dẫn mọi người định chạy khỏi đây.

Nhưng trong chớp mắt, đám cát này chảy quá nhanh, họ đã bị vùi trong đó.

Mặc dù hiện giờ trên người có bộ đồ phòng hộ nên không hoàn toàn bị ngạt thở, nhưng bị chôn như thế này thì tuyệt đối không phải chuyện tốt.

May mà Muộn Du Bình gã này dường như rất thông minh, nhanh chóng nằm phẳng người ra, rồi từ từ bò ra ngoài được.

Sau khi thoát ra, Lý Đông thấy trong đám cát đó xuất hiện một vật.

Đó là một vật trông giống như quả cầu pha lê trong truyền thuyết.

Quả cầu pha lê này có màu hồng phấn, bên trên có khắc hai hàng văn tự.

Nhưng hai hàng văn tự này cơ bản cũng không thuộc về văn tự hiện nay, còn là văn tự thời đại nào thì Lý Đông thuộc loại không am hiểu lắm, tự nhiên cũng không hiểu, nhưng có thể thấy đó là văn tự Thiên triều.

Anh lại quan sát kỹ, chất liệu của quả cầu pha lê này giống như hổ phách, tất nhiên hiện tại vì đang ở trong nước nên khó nhìn rõ.

Nhưng Muộn Du Bình lại cố gắng nói với Lý Đông rằng thực tế nó không phải pha lê mà là hổ phách thật.

Vì ở trong nước âm thanh truyền đi không dễ dàng, cộng thêm việc đang mặc đồ phòng hộ nên Lý Đông nghe không rõ lắm, nếu được Muộn Du Bình cố gắng nhắc nhở như vậy thì anh cũng tin được phần nào, đó là một khối hổ phách.

Nhưng một khối hổ phách thì có một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng, đó là thời gian hình thành hổ phách phải mất hàng chục triệu năm, nhưng văn tự viết bên trên nhiều nhất cũng chỉ là văn tự thời Chiến quốc hoặc thời nhà Tần.

Tất nhiên cụ thể là thời nào Lý Đông cũng không rõ lắm, nhưng tuyệt đối có thể là văn tự thời Chiến quốc hoặc nhà Tần.

Điều này khiến Lý Đông cảm thấy hơi kinh ngạc, chẳng lẽ trên thế giới này thực sự tồn tại văn minh tiền sử sao?

Thực tế Lý Đông đã sớm nghe nói về chuyện này, đó là trước nền văn minh nhân loại chúng ta, dường như có một nền văn minh tiền sử khác, nền văn minh tiền sử đó dường như cũng đã phát triển công nghệ cao, thậm chí có rất nhiều thứ con người không tưởng tượng nổi.

Nhưng giờ những thứ này lại xuất hiện ở đây sao?

Tất nhiên chuyện này thực sự quá hoang đường, lúc đó anh cũng chỉ phỏng đoán trong lòng thôi, chưa bao giờ kể chuyện này cho người khác.

Cũng may hiện tại những bãi lưu sa này không phải là cạm bẫy thực sự, chỉ là hiện tượng ngẫu nhiên mà thôi, sau khi né được đám lưu sa, họ nhanh chóng phát hiện phía trước có một lối ra.

Lối ra phía trước trông giống như một nơi có thể lên bờ.

Tất nhiên nếu có thể ở nơi khô ráo thì tự nhiên họ không muốn ngâm mình trong nước, ngâm trong nước mang lại cảm giác cực kỳ ngột ngạt.

Nhưng khi Lý Đông cầm khối hổ phách đó định rời đi, đột nhiên cảm thấy dường như đám lưu sa đó lại đang chuyển động.

Chương 972

Giờ Lý Đông cơ bản đã hiểu ra, quả cầu này dường như thực sự có một cảm giác rất đặc biệt, có vẻ như quả cầu này có tác dụng cố định nhất định đối với bãi lưu sa kia, chỉ cần lấy quả cầu đi thì dường như sẽ ảnh hưởng đến địa hình môi trường nơi này.

Tất nhiên hiện tại ở trong nước đối với họ thực tế cũng không có ảnh hưởng gì quá lớn, thế là Lý Đông thu quả cầu vào trong túi, rồi đám lưu sa đó lại chảy đi nơi khác.

Cuối cùng sau khi phát hiện lối ra phía trước, họ tiến vào nơi có thể lên bờ đó.

Đương nhiên, nơi này thực tế cũng là một không gian khép kín.

Trong một không gian bí mật như thế này, Lý Đông cuối cùng cảm thấy lời mình nói ra đã có thể được người khác nghe thấy.

Thế là anh nói: "Giờ văn tự trên quả cầu này rốt cuộc là cái gì?

Thực sự không có ai nhận ra văn tự trên đó sao?

Có cách nào tra cứu được văn tự trên đó không?".

A Ninh lắc đầu tỏ ý thực sự không có cách nào.

Nhưng cô dường như cũng là một người rất thông minh, lập tức nghĩ ra một phương pháp khá thực dụng: "Hoặc là tôi có thể chụp ảnh lại, tra trên mạng xem, như vậy biết đâu có thể tìm được cách".

Nhưng sau đó cô lại lắc đầu, vì ở nơi này điện thoại căn bản không có tín hiệu.

Hiện giờ điện thoại chỉ có tác dụng để xem giờ thôi, ngoài ra chẳng còn tác dụng gì khác.

Muộn Du Bình cảm thấy đầu óc choáng váng, gã này dường như trong não hải lại có thêm rất nhiều ký ức kỳ quái.

Dù sao gã này thực tế là một bệnh nhân tâm thần phân liệt, vì một người mà mang ký ức của mấy người, mà những ký ức này cơ bản lúc có lúc không, như vậy thì tinh thần gã thực sự rất thống khổ, giờ không biết gã lại bị gì nữa.

Lý Đông thì hy vọng gã này có thể nhớ ra điều gì đó có ích cho tình hình hiện tại, hoặc có thể giúp đọc hiểu văn tự trên quả cầu lưu sa kia.

Lý Đông hiện tại cũng không quản nhiều, thấy phía trước có một con đường, thế là men theo con đường đó tiến lên.

Men theo con đường đó, không lâu sau họ lại phát hiện ra một nơi kỳ quái khác.

Nơi đó trông khiến người ta cảm thấy âm u vô cùng, có rất nhiều thi thể bị treo lơ lửng trên không trung bằng dây thừng.

Cảnh tượng đó khiến người ta có cảm giác sởn gai ốc.

Cùng lúc đó khi định đi qua nơi này, đột nhiên dưới chân trượt một cái, Lý Đông phát hiện mình lại rơi vào một cái hố khác, trong hố toàn là lưu sa.

Đúng vậy, cực kỳ không ổn định, dường như chỉ cần tùy tiện bước một bước là không tìm thấy bất kỳ điểm tựa nào, cảm giác đó dường như còn khó chịu hơn bơi trong nước.

Lý Đông đành phải lấy từ trong túi ra một món bảo bối khác, đó là một món bảo bối được cải tạo từ drone.

Món bảo bối cải tạo từ drone này gần như tương đương với một chiếc máy bay, thế là anh khởi động nó, cánh quạt của nó quay nhanh tạo ra một điểm tựa lực cho Lý Đông, nhân cơ hội này anh được kéo lên, đồng thời lại nắm lấy tay của mấy người khác.

Sau đó họ phát hiện trong núi cũng có một đống xương trắng khổng lồ, thật khiến người ta không thể tin nổi.

Nơi này có người bị treo lơ lửng, cũng có người bị chôn trong cát, chưa bao giờ nghe nói có ai bị xử lý như thế này.

Sau đó nhân cơ hội này, họ phát hiện xung quanh không gian phía trước có một cánh cổng lớn.

Cánh cổng lớn đó dường như cũng được chế tạo từ đồng xanh, không hoàn toàn đóng kín mà chỉ khép hờ.

Lý Đông bảo mấy người bám chắc, rồi điều khiển một chiếc trực thăng bay qua đó.

May mà lúc trước đã chuẩn bị đủ loại công cụ, nếu không hôm nay không chừng thực sự sẽ bị chôn trong lưu sa.

Nhưng khi đang định tiến về phía cửa Thanh đồng, đột nhiên phát hiện ở phía cửa Thanh đồng đó lại có một bóng đen khổng lồ từ từ lung lay.

Vì khi sử dụng cánh quạt drone tiếng động rất lớn, bóng đen đó dường như cực kỳ nhạy cảm với âm thanh.

Lý Đông một tay bám lấy drone, tay kia rút đao chuẩn bị chiến đấu.

A Ninh và Trần Văn Cẩm bám vào eo anh, rồi miễn cưỡng bay trên không trung.

Muộn Du Bình và Quỷ Thủ hai gã này Lý Đông không lo nổi nữa.

Tất nhiên thân thủ của hai gã rất tốt, cũng có cách để ổn định thân hình.

Sau đó Lý Đông thấy bóng đen đó lập tức bay tới.

Sau khi đến gần, Lý Đông nhờ vào luồng ánh sáng kỳ quái đó mới

nhìn rõ nó là thứ gì.

Đó là một con quái vật bốn mặt trông rất kỳ quái.

Đúng vậy, thực sự là một con quái vật, mọc mấy khuôn mặt phân bố ở các bộ phận khác nhau trên cơ thể.

Nhìn từ các bộ phận khác nhau, con quái vật này hơi giống hươu, lại giống lạc đà, lại giống trâu và ngựa.

Trên người gã này khảm từng khối ngọc thạch màu huyết dụ.

Cũng không biết là thứ gì.

Trong thế giới tự nhiên chắc chắn không thể xuất hiện quái vật như vậy.

Quái vật như vậy xuất hiện ở đây thì tự nhiên chỉ có thể có hai tình huống.

Chương 973

Một là do con người cải tạo thành.

Chuyện này quá phức tạp, Lý Đông đã sớm thấy rất nhiều sinh vật bị cải tạo, nhưng điều đó cơ bản đều rất khó thực hiện, cũng không biết dùng kỹ thuật gì, cơ bản là không có cách nào.

Còn một tình huống nữa, đó có thể là một sinh vật không được ghi chép lại trong lịch sử.

Nếu đúng là vậy thì đúng là thứ huyền chi hựu huyền.

Nhưng Lý Đông hiện tại chẳng quản nhiều, bây giờ dù sao anh cũng thuộc loại nhà thám hiểm thực thụ, nếu đã tới đây thì đối với những chuyện nguy hiểm tự nhiên không thể có bất kỳ sự lơ là nào.

Cho nên bất kể gặp nguy hiểm gì, Lý Đông trước tiên phải tiêu diệt những thứ đe dọa mình, đó là điều duy nhất có thể làm, còn những thứ khác hoàn toàn không nằm trong tính toán.

May mà cái thứ này tuy trông rất khủng khiếp nhưng lực chiến không đặc biệt mạnh, nhanh chóng bị Lý Đông đánh rơi xuống bãi lưu sa.

Cuối cùng họ đã đến trước cánh cổng Thanh đồng lớn.

Trong lớp lưu sa trước cánh cổng Thanh đồng lại xuất hiện một cỗ quan tài.

Cỗ quan tài toàn thân đều màu đỏ, ở hai đầu dưới quan tài có kê hai khối đá đỏ.

Cùng lúc đó ở hai bên quan tài lại lần lượt đặt một chiếc hòm đá, đồng thời nắp quan tài không đóng kín hoàn toàn, thậm chí có lưu sa liên tục chảy vào một cái lỗ trong quan tài.

Rốt cuộc là tình huống gì?

Nơi này biến thành thế này, chẳng lẽ bên trong thực sự chôn cất một người sao?

Nếu chôn một người mà bên trong liên tục có cát chảy vào thì quá quái dị rồi.

Nhưng Muộn Du Bình lại lắc đầu nói: "Có lẽ tôi có chút hiểu lầm, hoặc có loại kiến thức sai lầm nào đó.

Vào thời kỳ sớm nhất, trong nghề này quan tài không dùng để chôn người, quan tài thực tế dùng để cho người ta nghỉ ngơi".

Lời Muộn Du Bình nói thực sự khiến người ta cảm thấy kinh ngạc.

Cái gọi là quan tài mà dùng để cho người ta nghỉ ngơi sao?

Lý Đông thực sự nghe thấy có chút không hiểu.

Sau đó Muộn Du Bình đại khái kể lại một kiến thức.

Rằng nghe nói vào một thời đại nào đó, có một số người địa vị khá cao sau khi bị bệnh thì làm sao?

Họ nằm trong một cái giường giống như quan tài.

Nghe nói nằm trong đó có thể khiến cơ thể người ta nhanh chóng bình phục.

Chỉ có điều sau đó nằm trong đó, cơ thể không hề bình phục nhanh chóng mà lại chết luôn.

Sau khi chết, thế là người ta đem cả quan tài ra chôn cất, từ đó dần dần quan tài biến thành một loại công cụ để chôn người.

Tất nhiên cách nói này Lý Đông chưa bao giờ nghe qua, nhưng Muộn Du Bình đã nói vậy thì anh thấy có lẽ cũng có mức độ tin cậy

nhất định, nhưng hiện tại đối với sự việc ở đây thì không giúp ích được gì nhiều, Lý Đông quan sát khối đá đỏ ở hai đầu quan tài đó.

Kết quả phát hiện trên hai khối đá đỏ đó lại điêu khắc một số hình ảnh.

Trên một khối đá điêu khắc hình một lão già, lão già này có chòm râu dài, trên đầu búi một cái búi tóc lớn, người thời đại nào thì tự nhiên không cần bàn cãi.

Trên khối đá còn lại điêu khắc một người phụ nữ trẻ tuổi.

Người phụ nữ trẻ tuổi đó cũng mặc quần áo vải thô, trông không giống người giàu có.

Chỉ là trên đầu người phụ nữ này có một cây trâm bạch ngọc, trông cũng rất cao quý điển nhã.

Quan trọng nhất là người phụ nữ này vô cùng xinh đẹp, chỉ nhìn qua điêu khắc thôi đã thấy có sức hút cực kỳ mãnh liệt với con người.

Vậy nơi này chôn cất ai?

Thực tế nơi này vô tình phát hiện được, người chôn cất ở đây là ai thì họ căn bản không biết.

Lý Đông đi quanh một chiếc hòm ở bên cạnh quan tài vài vòng.

Thực tế anh cũng bất ngờ phát hiện, không biết bên trong rốt cuộc có thứ gì.

Cuối cùng Lý Đông chọn mở một chiếc hòm ra xem trước, còn cỗ quan tài kia thì anh thấy không cần quá vội vàng mở ra.

Sức lực của anh rất lớn, mở một cái hòm như thế này tự nhiên không có gì khó khăn.

Lý Đông nắm lấy nắp hòm, trực tiếp mở nó ra.

Sau khi mở hòm đá đó ra, phát hiện bên trong lại có một cái hòm gỗ.

Hòm gỗ nằm trong hòm đá, phần đỉnh điêu khắc một tiểu quỷ vô cùng xấu xí.

Tiểu quỷ xấu xí này tay cầm hai thanh kiếm, dáng vẻ đó nhìn không giống một tiểu quỷ mà lại giống một gã hề.

Ngoài ra rìa ngoài hòm gỗ điêu khắc một cái đình nhỏ.

Cái đình nhỏ đó điêu khắc cũng rất tinh mỹ, sống động như thật, không biết đã để bao lâu rồi nhưng nhìn vẫn rất rõ ràng.

Chương 974

Quan trọng nhất là dưới cái đình nhỏ đó lại có một bàn cờ.

Thậm chí bàn cờ trên đó Lý Đông còn nhìn thấy rõ mồn một, quân đen quân trắng hiện đang ở mức độ sát phạt kịch liệt nhất.

Nhìn thấy một tác phẩm nghệ thuật như thế này, Lý Đông cũng không dám đụng vào cái hòm gỗ đó.

Vì thứ xinh đẹp như vậy, lỡ không cẩn thận làm hỏng mất thì sao, vì những hình điêu khắc trên nắp hòm gỗ này tuyệt đối không phải người bình thường có thể làm ra được, đặc biệt là bàn cờ kia nhỏ xíu mà lại nhìn rõ đến thế, cần trình độ nghệ thuật cao đến mức nào chứ?

Cuối cùng gã tên Quỷ Thủ kia dường như nhịn không được nữa, định tiến lên lấy.

Nhưng Lý Đông cuối cùng bảo gã lùi lại, gã tuy cũng là một người rất có kinh nghiệm nhưng bất kể thế nào đối với Lý Đông, gã vẫn là người ngoài.

Lý Đông đối với người ngoài thông thường sẽ không tuyệt đối tin tưởng, đây là kinh nghiệm xương máu đã đúc kết được bao năm qua.

Đúng thế, đối với những người khá tin tưởng thì không sao, nhưng đối với người ngoài không quen thuộc thì tuyệt đối không tin, thế là sau khi bảo gã lùi lại anh bắt đầu thử mở cái hòm đó.

Đầu tiên dùng đao trong tay gõ nhẹ vào đỉnh hòm.

Tất nhiên cũng rất cẩn thận, sợ làm hỏng cái hòm.

Sau khi gõ thấy không có động tĩnh gì, lúc này mới thử mở hòm ra.

Cách mở hòm đó dường như cũng rất đơn giản, chính là ở chỗ

đầu tiểu quỷ kia có một cái cơ quan, nhấn nhẹ vào đầu tiểu quỷ là nắp hòm mở ra.

Nắp hòm mở ra, bên trong cũng không có cơ quan gì, Lý Đông thấy đồ vật bên trong giống như một chiếc nghiên mực.

Nhưng thứ này dưới ánh sáng lại có thể tỏa ra một trận ánh sáng đỏ nhàn nhạt, hiển nhiên không phải bảo vật bình thường.

Nhưng điều khiến người ta kinh ngạc là trong hòm dường như có hai con rắn nhỏ.

Hai con rắn nhỏ đó không ngừng bò quanh chiếc nghiên.

Có chút quái dị rồi nha!

Cái gì thế này?

Những người khác cũng cảm thấy tò mò không chịu được, vì chưa bao giờ thấy thứ như vậy.

Muộn Du Bình dường như rất am hiểu, nói: "Thứ này chắc là được chế tạo từ một loại đá rất đặc biệt.

Loại đá này nếu tôi nhớ không lầm thì gọi là Quy Huyết Thạch.

Có thể thấy chủ nhân nơi này tuyệt đối không phải một người tầm thường, dường như là một người rất hiểu biết về nghệ thuật".

Tất nhiên vào thời cổ đại, đại đa số văn nhân mặc khách cơ bản đều thuộc loại người có điều kiện khá giả, mà những người có điều kiện khá giả thì tự nhiên sẽ cố gắng dùng đủ mọi cách để thể hiện sự đẳng cấp của mình.

Tất nhiên đối với những điều đó thì Lý Đông không đưa ra bình luận gì.

Nhưng hai con rắn nhỏ bên trong rốt cuộc là thứ gì?

Lý Đông định dùng đao trong tay để thử, xem hai con rắn nhỏ có phản ứng gì không, rốt cuộc là sinh vật sống hay là một loại bảo bối khác?

Ngay khi mũi đao vừa mới định đưa tới, hai con rắn nhỏ đó bỗng nhiên nhanh chóng dựng đứng dậy.

Quan trọng nhất là thân hình hai nhóc này lại còn phát sáng.

Một lát sau, hai con rắn nhỏ chui tọt vào trong nghiên.

Cái gì vậy?

Lý Đông dụi dụi mắt, suýt chút nữa tưởng nhìn lầm, nhưng khi phát hiện thực sự không nhìn lầm mới hiểu ra.

Thứ này dường như là vật tự mang Viên quang thuật.

Sau khi thấy thứ này xong, đầu tiên là thấy cảnh tượng kỳ dị đó, hai con rắn nhỏ kia thực tế không phải sinh vật thực sự, chỉ là tạo ra một loại ảo giác cho con người mà thôi.

Nhưng loại ảo giác này thực tế không gây hại thực sự cho con người, chỉ khiến người ta cảm thấy kinh ngạc thôi.

Cũng khá là ổn, Lý Đông cũng không khách sáo gì cả, bất kể bên trong có gì, trực tiếp ném cả cái hòm gỗ vào trong túi của mình, những thứ này đã bị anh thu hết.

Thấy trong một chiếc hộp lại có bảo bối tốt đến vậy, Lý Đông lập tức mở thêm một chiếc khác.

Chiếc hộp này cũng được làm bằng đá, Lý Đông với sức mạnh vô hạn đã dứt khoát bật tung nắp hộp ra.

Sau khi mở nắp, bên trong xuất hiện một cây bút lông.

Cây bút dài khoảng hơn hai thước, phía dưới là cán bút làm bằng vàng, nhưng thân bút lại có màu xanh biếc như ngọc tự nhiên.

Lông bút dường như được làm từ lông sói, chất liệu vô cùng tinh xảo.

A Ninh không nhịn được thốt lên: 'Người xưa thật biết hưởng thụ, đúng là rất cầu kỳ.

Ngay cả văn phòng tứ bảo cũng được bảo quản như thế này.

Có điều chủ nhân nơi này trông có vẻ là người có địa vị rất cao, chẳng lẽ họ thực sự nghĩ những bảo bối này có thể bầu bạn mãi mãi sao?

Đám người này cứ tưởng mình thực sự có thể sống lại rồi dùng tiếp những thứ này chắc'.

Chương 975

Đúng lúc này, Lý Đông đột nhiên phát hiện con quái vật kia lại chạy ra.

Không sai, con quái vật đó thực tế giống hệt con mà họ đã thấy lúc nãy.

Đối với loại quái vật mang tính đe dọa mạnh mẽ này, Lý Đông tự nhiên không có ý định khách sáo, trực tiếp vung đao chém tới.

Chỉ là không ngờ, tốc độ phản ứng của con quái vật này lại cực nhanh, nó né tránh một cách tùy ý.

Tốc độ nhanh đến mức khiến người ta cảm thấy khó mà hình dung nổi.

Khi Lý Đông đang chuẩn bị tiếp tục đuổi theo, anh bỗng thấy thứ đó đã đâm ngã Trần Văn Cẩm.

Trần Văn Cẩm vốn cũng là người có phản ứng nhanh nhẹn, nhưng sau khi bị đâm trúng, cô cảm thấy không được thoải mái cho lắm.

Lý Đông không thể nhịn thêm được nữa, trực tiếp chuẩn bị ra tay kết liễu thứ đó.

Thế nhưng, thứ này thực sự rất rắc rối, tốc độ quá nhanh, nó nhảy loạn xạ khiến anh có cảm giác như không đuổi kịp.

Tất nhiên, thực tế không phải nó chạy nhanh đến mức đó, mà là vì nó dường như không bị giới hạn địa hình, vừa có thể chạy dưới đất, vừa có thể bay trên không.

Cứ như vậy, Lý Đông chỉ dựa vào hai chân thì đúng là khó lòng đuổi kịp.

Trong lúc đang chuẩn bị tiêu diệt thứ đó, chiếc quan tài kia dường như lại xảy ra biến hóa.

Khi ánh sáng thay đổi, mấy người họ cũng không dám làm việc khác nữa, toàn bộ sự chú ý đều đổ dồn vào chiếc quan tài.

Lý Đông nhìn chằm chằm vào chiếc quan tài đó, phát hiện nó thực sự đang lắc lư không ngừng.

Nhìn cái bộ dạng đó, nắp quan tài dường như sắp nứt ra, và bên trong có thứ gì đó sắp thoát ra ngoài. 'Chẳng lẽ lại có Tống tử sao?'.

Những người khác cũng có phản ứng tương tự.

Vì đã dự đoán được, nên giờ không ai còn do dự, từng người một lập tức chuẩn bị vũ khí chiến đấu.

Cuối cùng, chiếc quan tài nổ tung.

Lý Đông nhìn thấy bên trong hiện ra hai xác chết vùng dậy.

Hai xác chết này trông giống như những sản phẩm luyện thi thất bại, nhưng cũng không hẳn là thất bại hoàn toàn vì chúng vẫn mang một số đặc điểm của con người.

Về diện mạo, một nam một nữ.

Phải thừa nhận rằng gã nam rất khôi ngô, còn cô nữ thì rất xinh đẹp, nhìn qua có chút giống cặp tài tử giai nhân thời cổ đại.

Nhưng hiển nhiên hai kẻ này không phải người thật, chúng tuyệt đối là cương thi.

Bởi vì khuôn mặt của chúng có màu xanh xám, ánh mắt vô cùng âm lãnh, không thể dùng từ con người để hình dung.

Lúc này Lý Đông đột nhiên nhận ra con quái vật lúc nãy dường như không có ác ý.

Bởi vì nó không hề có tính tấn công mạnh mẽ, cao lắm chỉ là đang cố ngăn cản mọi người làm việc.

Chẳng lẽ nó muốn ngăn cản việc mở quan tài, thả hai xác chết này ra?

Sau khi hai cương thi xuất hiện, chúng dường như lập tức nảy sinh địch ý cực kỳ mạnh mẽ với nhóm Lý Đông.

Điều quan trọng nhất là hai thứ này cư nhiên lại biết nhảy.

Đối mặt với loại quái vật này, Lý Đông vốn có kinh nghiệm chiến đấu phong phú nên không hề khách khí, trực tiếp chém một đao tới.

Anh muốn xem thử thứ này rốt cuộc là loại gì, còn chuyện có thể diệt được ngay hay không thì tính sau.

Đao của Lý Đông chém vào eo của cương thi nam, kết quả là lửa bắn tung tóe.

Quả nhiên thứ này không hề đơn giản, gần như là đao thương bất nhập.

Nhưng cương thi này không trực tiếp đánh trả Lý Đông mà lách qua anh, lao thẳng về phía Quỷ Thủ.

Quỷ Thủ đang cầm súng, liên tục nổ mấy phát vào nó nhưng phát hiện chẳng có tác dụng gì, gã vội vàng tháo chạy ra xung quanh.

A Ninh và Trần Văn Cẩm cũng không ngừng lùi lại phía sau.

A Ninh cầm súng lục bắn liên tục, còn Trần Văn Cẩm thì lăm lăm hai con dao găm trên tay.

Quỷ Thủ tuy thân thủ rất mẫn tiệp nhưng đối mặt với cương thi nam này, gã dường như có chút quá sức.

Lý Đông định lao tới bắt lấy cương thi nam để kéo nó lại, nhưng Quỷ Thủ lúc này dường như vẫn còn sức, gã hét lớn: 'Giờ đừng quản

tôi, nhìn bên kia kìa!'.

Lý Đông lúc này mới phát hiện cương thi nữ kia dường như đang đối phó với A Ninh và Trần Văn Cẩm.

Hai cô gái đối diện với thứ này thực tế cũng không có nhiều khả năng chống trả, chủ yếu là vì kẻ địch quá cứng.

Lý Đông đành tạm thời từ bỏ cương thi nam, chuẩn bị đối phó cương thi nữ.

Anh vung đao chém một nhát vào lưng nó.

Chương 976

May mắn là cương thi nữ này không cứng như gã nam, nó bị thương và chảy ra một ít máu màu đỏ sẫm.

Cảm nhận được vết thương, cương thi nữ trở nên điên cuồng, quay người đối phó Lý Đông.

Cùng lúc đó, cương thi nam cũng định bao vây anh.

Lý Đông cảm thấy tình thế có chút nguy hiểm, nhưng ngay lúc đó, con quái vật thấy lúc trước lại đột nhiên chạy ra, đạp một phát lên đầu cương thi nam.

Cương thi nam liền quay sang đuổi theo con quái vật đó.

Lý Đông thở phào nhẹ nhõm, giờ không cần bài bản gì nữa, anh cầm đao chém loạn xạ vào cương thi nữ.

Dưới sự tấn công của anh, cương thi nữ dần dần không trụ vững được nữa.

Lý Đông biết rằng muốn giết chết hoàn toàn thứ này chắc chắn không dễ dàng.

Không biết thi thể này đã tồn tại ở đây bao nhiêu năm, được nuôi dưỡng bằng những loại dược liệu đặc biệt và trải qua các phản ứng hóa học kỳ quái mới biến thành thế này, giết chết nó gần như là điều không thể.

Vì vậy Lý Đông dùng phương pháp cũ, lấy một sợi dây thừng trói chặt thứ này lại.

Sau khi trói xong, nơi này dường như tạm thời yên tĩnh trở lại.

Còn về cương thi nam kia đang ở đâu, giờ cũng chẳng rảnh để

quản nhiều như thế, mọi người trực tiếp chuẩn bị đẩy cửa tiến vào cánh cửa thanh đồng kia.

Sau khi vào bên trong cửa thanh đồng, Lý Đông thấy vài luồng sáng màu xanh nhạt chiếu xuống, đồng thời cảm giác như có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm.

Anh tò mò ngẩng đầu nhìn lên thì phát hiện đó dường như là một bức tượng Thanh Long.

Đôi mắt của bức tượng Thanh Long đó dường như đang trừng trừng nhìn họ.

A Ninh không hề khách sáo, trực tiếp nổ súng, bách phát bách trúng, đôi mắt của Thanh Long bị bắn nát.

Nhưng sau khi bị bắn nát, dường như lại có thứ gì đó rơi xuống.

Không ngờ cư nhiên lại là một cương thi khác.

Lý Đông đột nhiên nhớ ra trong túi mình dường như có một loại bảo bối đặc biệt, đúng vậy, một loại vật dụng dạng lưới đánh cá.

Nghe nói thứ này thực tế dùng để đối phó với những kẻ bị điên.

Ví dụ như trên phố có kẻ cầm đồ vật lung tung tấn công người khác thì có thể dùng cái lưới này để trói chặt lại rồi bắt giữ.

Lý Đông luôn chuẩn bị sẵn thứ này, chỉ là trước đó chưa có dịp dùng.

Sau khi dùng hệ thống nâng cấp nó, anh lập tức tung lưới bắt gọn một con.

Nhưng vừa bắt được một con thì lại có thêm mấy con nữa xuất hiện.

Thế là Lý Đông hơi thu lưới, treo ngược con đó lên rồi chuẩn bị đối phó những con khác.

Tuy nhiên, ở phía bên kia cửa thanh đồng, không biết là thứ gì nhưng đang liều mạng đập vào cánh cửa đó.

Cánh cửa thanh đồng rung lắc dữ dội, như sắp sụp đổ đến nơi.

Mà những thứ rơi từ trên cao xuống càng lúc càng nhiều, dường như toàn bộ đều là cương thi.

Số lượng cương thi ở đây quá đông, cơ bản đều thuộc loại quái vật đao thương bất nhập.

Phải làm sao đây?

Muộn Du Bình và Quỷ Thủ giờ cũng đang rơi vào khổ chiến, thân thủ hai người rất tốt nhưng quái vật quá nhiều lại còn mình đồng da sắt, thực sự rất khó đối phó.

Lý Đông vừa đối phó với một cương thi vừa quan sát môi trường xung quanh.

Trên đỉnh đầu họ không chỉ có tượng Thanh Long mà còn có những bức tượng khác.

Ví dụ như Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, ngoài ra còn có tượng của 28 tinh tú.

Chẳng lẽ là vì những bức tượng đó sao?

Nếu đúng như vậy, có lẽ khi bắn hỏng một bức tượng thì sẽ có quái vật rơi xuống.

Vậy nếu bắn hỏng toàn bộ thì sao?

Lý Đông nghĩ đến tầng này liền không khách sáo nữa, trực tiếp lấy Kim Cương Tán ra, vô số ám khí bắn thẳng vào những bức tượng đó, phá hủy sạch sẽ.

Sau khi tượng bị phá hủy, Lý Đông mới phát hiện quả nhiên có một lượng lớn thứ gì đó rơi xuống.

Thấy nơi này tạm thời không thể vào sâu hơn, Lý Đông dẫn mọi người nhanh chóng rút lui, rồi mở cửa thanh đồng ra.

Bên ngoài vẫn còn gã cương thi nam kia, nhưng nó dường như đang liều mạng muốn xông vào, Lý Đông chớp thời cơ ném luôn gã vào trong.

Đồng thời, họ đóng chặt cửa thanh đồng lại, nhốt tất cả cương thi ở bên trong đó.

Từ bên trong vọng ra những tiếng 'đinh đinh đông đông'.

Lý Đông cảm thấy một cánh cửa thanh đồng dường như không đủ an toàn.

Chương 977

Phải làm gì mới đảm bảo được nơi này đây?

Sau khi suy nghĩ, anh lấy ra một số công cụ, gia cố thêm mấy tầng phòng tuyến bên ngoài cửa.

Chẳng biết làm vậy có tác dụng bao nhiêu, nhưng hiện tại đó là cực hạn có thể làm được rồi.

Làm xong tất cả, Lý Đông quay trở lại bên ngoài mới thấy kinh hoàng, nơi này thực sự quá hung hiểm.

Ban đầu chỉ vì phát hiện bên dưới có kỳ quan nên mới muốn xem thử, giờ thấy nguy hiểm thế này thì nên quay về, nếu muốn tiếp tục đi xuống thì phải chuẩn bị kỹ càng mới được.

Sau khi nghỉ ngơi trên bờ, Lý Đông quyết định quay lại xem thử lần nữa, định xông pha vào nơi đó.

Đây chính là tâm thái của một kẻ mạo hiểm, nơi nào càng nguy hiểm thì càng cảm thấy hưng phấn.

Tất nhiên cũng có người không muốn xuống, ví dụ như Quỷ Thủ, gã vốn là người rất gan dạ, nhưng sau khi trải qua một lần, gan dường như nhỏ lại một chút.

Nhưng cuối cùng gã cũng đi theo Lý Đông.

Sau khi xuống nước, họ lại một lần nữa lặn vào tòa lâu đài dưới lòng đất đó và nhanh chóng đến cạnh thị trấn Lưu Sa.

Chỉ là sau khi tới đây, Lý Đông cảm thấy khí hậu xung quanh có chút kỳ quái.

Đúng vậy, cảm giác môi trường xung quanh dường như hơi oi

nóng.

Thực tế thì bộ đồ bảo hộ có hiệu quả cách nhiệt rất mạnh, trừ khi nhiệt độ xung quanh cực cao thì mới cảm nhận được chút hơi nóng, nhưng rõ ràng nhiệt độ ở đây không thể cao đến mức đó, tối đa cũng chỉ hơi nóng một chút thôi.

Nếu nhiệt độ không thực sự cao thì đó là do ảo giác tạo ra, nhưng ở nơi này mà cũng bị ảo giác sao?

Lý Đông tạm thời không cho mọi người tiến lên, dùng đèn pin quan sát kỹ tình hình xung quanh.

Anh nhanh chóng thấy trong bóng tối có một cây cổ thụ thanh đồng khổng lồ.

Cây thanh đồng đó mọc rất kỳ dị, vì trên cây không mọc lá hay hoa mà là từng đồng tiền cổ đại với hình dáng kích thước khác nhau.

Không biết có bao nhiêu đồng tiền cổ nữa, nói chung là trong chốc lát chắc chắn không đếm hết được.

Nhưng tóm lại, nó mang lại cảm giác rất nhiều và rực rỡ. 'Cái quái gì thế này?

Tôi chưa bao giờ thấy thứ này, trông nó chẳng giống tác phẩm nghệ thuật gì cả, có chút trừu tượng'. 'Đây thực ra chắc là cây rụng tiền (Dao tiền thụ) trong truyền thuyết đấy'.

Lý Đông thực ra cũng không chắc chắn, chỉ dựa vào phỏng đoán mà thôi. 'Cây rụng tiền trong truyền thuyết sao?

Nếu tôi mà có một cây thế này thì tốt quá'.

Trần Văn Cẩm không nhịn được cảm thán một tiếng.

Thời đại của Trần Văn Cẩm vốn không đơn giản, vật chất khan hiếm, có lẽ bà có suy nghĩ như vậy.

Muộn Du Bình cũng gật đầu, xác nhận đây đúng là cây rụng tiền.

Không biết cây này có tác dụng gì không.

Lý Đông nảy ra ý nghĩ đó liền đi tới dưới gốc cây, dùng đao trong tay gõ nhẹ vào thân cây vài cái.

Những đồng tiền trên cây phát ra những tiếng 'đinh đinh đương đương'.

Tiếng động đó khiến người ta thấy rất quái dị.

Hiển nhiên trên cây không thể rụng ra tiền thật, cơ bản chỉ là một nguyện vọng tốt đẹp của người xưa.

Tất nhiên đây cũng chỉ là một trò đùa, kết quả là sau khi cây bị rung mấy cái, những đồng tiền cổ trên cây cư nhiên không dừng lại được, có vẻ như đã kích hoạt cơ quan nào đó.

Lý Đông chỉ thấy một luồng hồng quang lóe lên, không biết từ đâu chui ra vô số sâu bọ.

Những con sâu đó trông giống như những con bướm đêm khổng lồ, không biết có tác dụng gì nhưng mang lại cảm giác quá đáng sợ, chúng che kín cả bầu trời, như muốn bao vây họ vào giữa.

Mọi người nhìn thấy cảnh này đều toát mồ hôi lạnh.

Thực sự thì từ trước đến nay họ đã gặp không ít thứ như vậy, mỗi lần gặp sâu bọ đều khiến người ta cảm thấy vô cùng sợ hãi, có chút cảm giác rùng mình.

Bởi vì đặc điểm của sâu bọ là số lượng.

Đúng vậy, trên đời này bất kể là thứ gì, chỉ cần số lượng đạt đến một mức độ nhất định thì có thể tạo ra một áp lực vô cùng mạnh mẽ, khiến người ta cảm thấy khó chịu, nghẹt thở, và đám sâu này cũng vậy.

Nhưng lúc này Lý Đông nhanh chóng phát hiện đám sâu này dường như chủ yếu tấn công mục tiêu là ánh sáng đèn pin.

Có vẻ như anh đã hiểu ra chuyện gì, chúng giống như thiêu thân vậy. 'Thiêu thân lao vào lửa' là một câu chuyện đẹp, hoặc cũng có thể là một câu chuyện bi thảm.

Còn về lý do thiêu thân lao vào lửa, chủ yếu là vì loại côn trùng này cực kỳ thích ánh sáng.

Chương 978

Vì thích ánh sáng nên chúng lao trực tiếp về phía có nguồn sáng, ngay cả khi nơi đó có ngọn lửa có thể giết chết chúng.

Một cảnh tượng thiêu thân lao vào lửa như vậy mang lại cảm giác rất chấn động.

Nhưng giờ đám thiêu thân này bay ra bao vây khiến da đầu người ta tê rần.

Lý Đông cảm thấy trên mặt nạ phòng hộ của mình toàn là sâu, khiến anh mất sạch tầm nhìn, trước mắt tối sầm lại không thấy gì cả.

Lý Đông vội vàng dùng tay lau mặt nạ, không biết đã giết chết bao nhiêu con sâu.

Anh nhanh chóng lấy ra một súng phun lửa tiêu điểm và lập tức khai hỏa.

Quả nhiên đám sâu đó nhanh chóng tụ tập về phía ngọn lửa kia.

Nhờ vậy, trong chốc lát không biết đã thiêu chết bao nhiêu loại sâu đáng ghét này.

Nhưng khi thiêu chết vô số sâu thì họ lại phát hiện môi trường xung quanh dường như càng lúc càng nóng.

Đúng vậy, luồng khí nóng ở nơi này thực sự tràn tới từng đợt, chẳng mấy chốc ai nấy đều mồ hôi nhễ nhại, toàn thân ướt đẫm.

Cứ thế này thì không ổn, nhiệt độ cao thế này nếu ở lại lâu chắc chắn sẽ nóng chết, thậm chí bị sốc nhiệt.

Quỷ Thủ lúc này đang tìm mọi cách để cảm thấy mát mẻ hơn một chút, đồng thời không ngừng lẩm bẩm: 'Nơi này không lẽ bên dưới có

núi lửa sắp phun trào chứ, bên dưới mà có nham thạch thì tôi tiêu đời mất'.

Nhưng giờ Lý Đông có súng phun lửa rồi nên nhanh chóng mở ra một con đường, trực tiếp đi tiếp theo con đường đó.

Lý Đông phát hiện cánh cửa thanh đồng thấy lúc trước đã biến mất, phía bên tay phải xuất hiện một tượng Bát Quái khá rộng lớn.

Trong khu vực Bát Quái này đặt một món đồ thanh đồng, bên trong chứa một số thứ.

Những thứ này cơ bản đều là các loại cây lương thực.

Nhìn bộ dạng đó dường như là dùng để tế trời.

Đúng vậy, thời cổ đại, vật tế trời tốt nhất chính là cây lương thực.

Bởi vì nếu dân chúng được mùa, họ sẽ cảm tạ trời đất bằng cách tế lễ như vậy.

Chỉ có điều, những hạt thóc mạch trong món đồ thanh đồng kia đương nhiên không phải vật thật mà là vật phẩm điêu khắc.

Dù là đồ điêu khắc nhưng chúng được làm vô cùng sống động, thậm chí màu sắc cũng rất chính xác, khiến người ta kinh ngạc.

Nghệ thuật thời cổ đại thực sự quá đỉnh cao.

Không phải ai cũng có thể trở thành nghệ nhân như vậy.

Thực tế đa số mọi người đều không có thiên phú nghệ thuật.

Nhiều người nghĩ chỉ có người hiện đại qua trường lớp mới làm được, nhưng không, thời đại thanh đồng cổ xưa đã có những nghệ nhân như thế.

Tuy nhiên, vì đã có bài học từ đám sâu bọ lúc trước, Lý Đông giờ không dám tùy tiện chạm vào đồ thanh đồng đó.

Anh chỉ đứng đó nghiên cứu xem nó là cái gì.

Nơi này trông giống như dùng để tế lễ.

Nhưng nếu là tế lễ, tại sao không dùng thóc thật mà lại dùng đồ điêu khắc?

Chẳng lẽ nơi này cơ bản không phải để tế lễ mà có mục tiêu khác?

Hoặc là để cầu mong trời cao cho một mùa màng bội thu.

Lý Đông quan sát kỹ món đồ thanh đồng, nhưng bỗng cảm thấy có gì đó không ổn.

Thực tế mỗi lần nảy sinh cảm giác này, về sau đều chứng minh cảm giác đó đúng, giống như giác quan thứ sáu vậy, vô cùng chính xác.

Nhưng lần này giác quan thứ sáu lại không cho anh thấy nguy hiểm nằm ở đâu.

Lý Đông quan sát lại những hình điêu khắc đó, phát hiện chúng không chỉ là điêu khắc nguyên bản mà còn được khảm nạm.

Những thứ được khảm lên cơ bản đều là trân châu.

Nếu là trân châu bình thường thì thôi, nhưng đây là những viên trân châu được bảo quản không biết bao nhiêu năm, càng thêm quý giá.

Tất nhiên, nếu dựa theo tính khí của Lý Đông thì những thứ này tự nhiên phải lấy đi hết.

Đúng vậy, anh có thể coi là kẻ trộm mộ hung tàn nhất thế giới, phàm là thứ gì thấy được đều phải lấy sạch.

Đó gần như là tính cách của anh rồi.

Nhưng nơi này nếu có cơ quan thì càng rắc rối hơn.

Vì vậy hiện tại anh vẫn đang nghiên cứu.

Cuối cùng anh chọn không động vào những thứ đó vì nơi này rẫy đầy cạm bẫy.

Có lẽ sau khi xử lý hết cạm bẫy xung quanh rồi quay lại xem, nếu những thứ này còn đó thì sẽ không bỏ qua.

Chương 979

Lý Đông cảm thấy hơi tiếc nuối, cuối cùng chọn từ bỏ những ý nghĩ không thiết thực đó.

Sau đó họ nhanh chóng thấy một đồ hình Bát Quái khác.

Đúng vậy, ở đây lại có một đồ hình Bát Quái.

Nó được chế tác rất tinh xảo, phía trên đặt một số tượng người bằng thanh đồng.

Tượng người gồm một nam một nữ, chiều cao tương đương người bình thường, nam thì đẹp trai, nữ thì xinh xắn, đúng là trai tài gái sắc.

Cặp đôi này trông rất vừa mắt.

Cả hai mặc đồ rất bình thường, nhìn qua chỉ là dân thường mà thôi.

Thời cổ đại đa số mọi người dù đặc biệt đến đâu thì cao lắm cũng chỉ là dân thường, là những nông phu cần cù ở thôn quê.

Tất nhiên người phụ nữ này dù mặc đồ bình thường nhưng ngoại hình lại có chút quái dị, đúng thế, trên đầu cô ta mọc một đôi sừng rồng, ngoài điểm đó ra thì không khác gì phụ nữ bình thường, thậm chí còn xinh đẹp hơn.

Nhìn cảnh này Lý Đông cũng hiểu đại khái rồi.

Xem ra từ xưa đến nay ai cũng thích những câu chuyện huyền huyễn nhỉ.

Câu chuyện mà hai bức tượng này kể dường như rất rõ ràng.

Chắc là câu chuyện một nông phu bình thường gặp được long nữ,

rồi hai bên kết duyên.

Những câu chuyện như vậy nghe thì đẹp đẽ nhưng thực tế thời cổ đại là điều không thể.

Đương nhiên hai bức tượng thanh đồng này nếu mang ra ngoài chắc cũng rất giá trị, nhưng nơi này toàn cơ quan nên Lý Đông tạm thời không ra tay.

Bước ra khỏi đồ hình Bát Quái đó, môi trường xung quanh lại thay đổi.

Lúc nãy cảm thấy vô cùng oi nóng, hơi nóng từng đợt khiến người ta khó chịu, mồ hôi như tắm.

Nhưng giờ môi trường xung quanh đột nhiên trở nên rất lạnh, dù đang mặc bộ đồ Ngũ Hành nhưng vẫn cảm thấy cái lạnh thấu xương. 'Chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ nơi này là đồ hình Âm Dương lưỡng cực sao?'.

Lý Đông không nhịn được lẩm bẩm.

Anh từng nghe về đồ hình Âm Dương lưỡng cực, ở đó môi trường hai bên trái ngược hoàn toàn, một bên cực nóng, một bên cực lạnh.

Môi trường địa lý như vậy khiến con người rất khó chấp nhận, đặc biệt là sau khi vừa ở nơi cực nóng xong đã rơi ngay vào hầm băng, đúng là muốn lấy mạng người ta.

Tất nhiên đối với nhóm người này thì ảnh hưởng cũng rất lớn vì cơ bản họ cũng không chịu đựng được quá nhiều, may mà có bộ đồ Ngũ Hành nên không quá nghiêm trọng.

Ở đây những đồ hình Ngũ Hành như vậy có rất nhiều.

Khi bước vào đồ hình Ngũ Hành tiếp theo, nơi này cũng có vài bức

tượng.

Nhân vật chính trong những bức tượng này là hai người phụ nữ rất xinh đẹp.

Cách ăn mặc của họ không giống nhau lắm.

Nhìn bộ dạng đó, một người chắc là đại tiểu thư nhà giàu, người kia là người hầu.

Vị đại tiểu thư có vẻ lớn tuổi hơn chút, khoảng 30 tuổi, mang vẻ đẹp mặn mà, còn người hầu thì khoảng mười ba mười bốn tuổi.

Một người ngồi trên ghế đá gảy đàn, người kia phụ trách đứng bên cạnh rót trà.

Muộn Du Bình nhìn cảnh tượng này xong bỗng xoa xoa đầu, cảm thấy rất đau đầu.

Lý Đông thấy phản ứng của gã liền hỏi: 'Này, có chuyện gì thế?

Chẳng lẽ cậu nhớ ra gì rồi?

Hai người trong này có liên quan đến cậu không?'.

Muộn Du Bình vốn là kẻ có chứng phân liệt tinh thần, trong não gã không biết có bao nhiêu ký ức, những ký ức đó có thật hay không lại là chuyện khác, nhưng rõ ràng giờ gã đang có phản ứng như vậy.

Muộn Du Bình lắc đầu: 'Không có gì, chỉ cảm thấy kỳ quái thôi'.

Lý Đông cũng không quản nhiều, dẫn mọi người tiếp tục tiến về phía trước.

Sau đó ở nơi tiếp theo, họ lại thấy một đồ hình Bát Quái.

Bên trong vẫn là một bức tượng, nhưng không phải tượng đứng mà là một cảnh giếng nước rất sâu.

Cầm đèn pin soi vào giếng, họ phát hiện bên trong chẳng có gì cả,

cũng chỉ là một bức tượng mà thôi.

Lý Đông phân tích kỹ những bức tượng trước sau, thấy chúng dường như đang kể một câu chuyện, giống như truyện tranh liên hoàn vậy.

Chỉ là tính nhảy vọt của nó quá mạnh, khiến người ta không phân tích được câu chuyện rốt cuộc là gì, tóm lại mang lại cảm giác không liên quán.

Những câu chuyện không liên quán như vậy tự nhiên không nhìn rõ được bản chất, cũng không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Chương 980

Cùng lúc đó, nhiệt độ lại đột ngột tăng cao, thời tiết trở nên oi bức.

Lý Đông giờ cũng bắt đầu phàn nàn, anh thấy mình không chịu nổi môi trường thế này, lúc nóng lúc lạnh thế này chắc chắn sẽ sinh bệnh.

Đúng vậy, tuy hiện tại mấy người họ thực tế đã đạt đến mức có thể trường sinh bất lão, nhưng dù sao thì vẫn có những đặc điểm tương tự xác thịt phàm thai, cứ thế này không chừng sẽ ốm thật.

Một người nếu cứ ở mãi trong môi trường lạnh thì khả năng sinh bệnh không quá lớn vì cơ thể sẽ dần thích ứng, nhưng nếu lúc lạnh lúc nóng thì cơ thể sẽ suy kiệt và sinh bệnh, đó là chuyện hiển nhiên.

Lý Đông lẩm bẩm oán trách nhưng cũng không có cách nào khác vì không thể thay đổi được môi trường này.

Tiếp tục đi tới, con đường rẽ sang hướng khác.

Hình dạng con đường này rất kỳ lạ, ban đầu là đường bằng phẳng, giờ biến thành những con đường dạng lưới.

Những con đường dạng lưới này khi giẫm lên khiến người ta thấy rất khó chịu.

Quan trọng nhất là sau khi đi vài vòng, họ phát hiện có gì đó sai sai.

Bởi vì họ nhận ra mình đã bị lạc ở nơi này.

Nhưng cái lạc này không phải là đi vòng quanh tại chỗ, mà là cảm giác như đã đi đến một nơi nào đó không xác định, giống như ruồi mất đầu vậy. 'Trời đất, nơi này không lẽ là Bát Trận Đồ thật chứ?

Trên mặt đất có nhiều đồ hình Bát Quái như vậy, chẳng lẽ bên ngoài chúng ta cũng đang ở trong một cái Bát Trận Đồ sao?'.

Bát Trận Đồ mang lại cảm giác như một mê cung, vào rồi muốn ra không hề dễ dàng.

Hiện tại họ dường như đang mất phương hướng trong một cái Bát Trận Đồ khổng lồ.

Lý Đông không ngờ trong lúc vô tình mình lại rơi vào nguy hiểm.

Nhưng hiển nhiên những chuyện thế này anh đã trải qua không biết bao nhiêu lần, nên giờ cũng không quá hoảng hốt.

Sau khi đi thêm vài lần nữa, anh thấy tuy không phải là đi vòng quanh tại chỗ nhưng lại không thoát ra được, khiến lòng cảm thấy sốt ruột. 'Chuyện gì thế này?

Lại xảy ra chuyện gì nữa sao?'.

Lý Đông bảo Muộn Du Bình và Quỷ Thủ đi phía trước quan sát tình hình.

Chỉ là không ngờ dù hai người họ đang đi về phía trước nhưng khoảng cách giữa mọi người không hề giãn ra, cảm giác như hai người đó đang dậm chân tại chỗ vậy. 'Chẳng lẽ nãy giờ đều dậm chân tại chỗ sao?

Nếu vậy thì thật đáng sợ'. 'Lại trúng Viên Quang Thuật rồi chăng?'.

Viên Quang Thuật đúng là thứ rắc rối nhất, nó khiến mắt người ta sinh ra ảo giác.

Nhưng Lý Đông đã thử véo cánh tay mình và dùng vài phương pháp kiểm tra khác, chứng minh họ không hề trúng thuật.

Cảm quan thực tế không có vấn đề.

Đi nhiều đường như vậy thực tế thấy mệt, vậy chẳng lẽ nãy giờ dậm chân tại chỗ thật?

Nhưng nếu dậm chân tại chỗ thì môi trường xung quanh không

nên thay đổi mới đúng, đằng này môi trường vẫn đang biến hóa.

Nếu vậy thì chỉ có một khả năng, đó là khi đi bộ thì dậm chân tại chỗ nhưng môi trường xung quanh lại chuyển động, có nghĩa nơi này là một cơ quan khổng lồ.

Một cơ quan khổng lồ như vậy khiến họ cảm thấy sợ hãi chưa từng có.

Cứ thế này thì dường như không có cách nào thoát ra.

Lý Đông thử đi thêm mấy trăm lần nữa vẫn không tìm thấy manh mối nào.

Nhưng giờ không có manh mối thì anh cũng không cưỡng cầu, thực tế anh không phải là người thích vội vàng, chuyện gì gặp khó khăn cũng sẽ tìm cách giải quyết.

Anh bảo mọi người ngồi xuống nghỉ ngơi, ăn chút gì đó.

Đây là một thói quen, anh không để mọi người kiệt sức rồi mới nghỉ, vì như vậy sẽ ảnh hưởng lớn đến thể lực.

Họ cần phải tác chiến liên tục, không biết còn phải trải qua bao nhiêu chuyện, nên hễ thấy hơi mệt là nghỉ, chờ tinh thần phấn chấn lại mới tiếp tục hành động.

Nơi này khá sạch sẽ, ít nhất là không có thứ mùi hôi thối kia, nên Lý Đông mở mũ phòng hộ, lấy thức ăn từ trong túi ra cho mọi người ăn.

Thức ăn trong túi được bảo quản rất tốt, ngoài ra còn có một lượng lớn nước khoáng.

Đúng vậy, nơi họ đang ở là không gian dưới lòng đất, hoặc là loại mộ địa, những nơi thế này bất kể là nước hay thực phẩm có sẵn đều có độc, nên đồ ăn thức uống cơ bản đều phải mang theo người, ngay

cả nước rửa mặt cũng phải mang theo.

Phải mang theo tất cả vật phẩm ăn uống sinh hoạt như vậy mới đảm bảo an toàn.

Có phát hiện được gì khác hay không thực ra không quá quan trọng, điều quan trọng nhất là mỗi người trong nhóm phải được an toàn, chỉ có đảm bảo được tính mạng mới tính đến những thứ khác, đó là quan niệm của Lý Đông.

Hiện tại quan niệm này cũng ảnh hưởng đến những người khác trong đội, thực tế họ cũng nghĩ như vậy.

Chương 981

Thế nên nhóm người này khác hẳn với đám trộm mộ thông thường.

Trộm mộ thông thường thì cơ bản là 'sống chết có số, phú quý tại trời', hầu hết đều lấy mạng ra để đánh cược.

Những chuyện đó đương nhiên không nên làm, Lý Đông hiện tại làm việc gì cũng phải cố gắng tối đa để đảm bảo an toàn.

Quỷ Thủ giờ dường như càng lúc càng sợ hãi.

Lúc trước gã thuộc kiểu tiền bối kinh nghiệm phong phú, nhưng giờ gan gã càng ngày càng nhỏ lại.

Gan gã nhỏ đi khiến Lý Đông nghi ngờ không biết gã có bị tráo người không.

Ví dụ giờ gã đang lo lắng hỏi: 'Tôi... tôi giờ không phải gặp ma đấy chứ?

Nếu không sao lại có tình huống này?'.

Lý Đông đảo mắt trắng: 'Làm gì có chuyện đó, trên đời này không có ma đâu, tôi chưa bao giờ thấy ma cả'.

Đúng vậy, đến nay Lý Đông thực sự chưa thấy những sinh vật trong truyền thuyết đó.

Dù anh đã thấy một số quái vật khó tin như cương thi, nhưng chúng cơ bản đều có cơ sở khoa học, tất nhiên không hẳn là khoa học thuần túy, dùng 'ngụy khoa học' giải thích thì hợp lý hơn.

Nhưng dù thế nào thì đó cũng là một cách lý giải, tuyệt đối không có loại ma quỷ hư vô huyền ảo đó.

Nhưng Quỷ Thủ có chút không hiểu: 'Nếu vậy thì chủ nhân thiết kế nơi này cũng quá lợi hại rồi, chẳng lẽ mỗi bước đi của chúng ta đều nằm trong tính toán của họ sao?

Tại sao tôi không thoát ra khỏi đây được?'.

Lý Đông thấy gã giờ đúng là một gánh nặng, không nhịn được nói: 'Chỗ này chỉ là một cái cơ quan thôi, không có ý gì khác đâu.

Chúng ta chắc chắn sẽ ra được, tuy chủ nhân nơi này rất thông minh, nhưng dù sao họ cũng đã chết lâu rồi, chẳng lẽ bao nhiêu người sống lại không đấu lại một người chết sao?

Ông là một mộ tặc kinh nghiệm phong phú, sao giờ lại thành ra thế này?

Nếu cứ vậy, tôi nghĩ mình không nên dẫn ông theo'.

Quỷ Thủ nghe xong liền im lặng, thực tế từ trước đến giờ gã luôn coi đó là mục tiêu vì bạn bè.

Đúng vậy, mục tiêu lớn nhất của gã là tìm chiếc Dạ Quang Bôi đó, tuy bạn gã đã chết nhưng gã muốn thực hiện tâm nguyện đó.

Sau khi tìm được Dạ Quang Bôi, gã dường như dần mất đi mục tiêu, rồi gan cũng nhỏ lại.

Chuyện này cũng giống như một tác động tâm lý đặc thù của con người, khi có mục tiêu họ sẽ rất dũng cảm, kiên trì, không gì cản nổi, nhưng khi mục tiêu đã đạt được, họ sẽ mất phương hướng.

Mất mục tiêu rồi, con người sẽ dần trở nên yếu đuối, lười nhác, và không còn động lực nữa.

Hiển nhiên gã đang rơi vào tình trạng đó.

Quỷ Thủ im lặng một lúc rồi cuối cùng gật đầu, chuyện đúng là như vậy, gã nhận ra mình thực sự có chút sa sút, gã gật đầu nói: 'Cậu

nói đúng, tôi đúng là có chút sa sút, chiếc Dạ Quang Bôi tôi đã có được rồi, giờ tôi không còn mục tiêu nữa.

Nhưng cậu nói cũng phải, sao tôi lại cứ phải sống vì người khác mãi được?

Cuộc sống của chính mình mới là mục tiêu của tôi chứ'.

Muộn Du Bình nghiêm giọng nói: 'Giờ đừng có cãi nhau ở đây nữa, chúng ta nên tìm cách thoát khỏi chỗ này đi, nếu bị nhốt chết ở đây thì nực cười lắm, nơi này chỉ là một cái rãnh nhỏ thôi.

Nếu tôi mà lật thuyền trong mương ở đây thì truyền ra ngoài đúng là trò cười thiên hạ'.

Ăn xong mọi người lăn ra ngủ.

Đúng là tâm lý vững, nhưng cũng chẳng sao.

Con người mà, khi mệt mỏi ăn xong là phải ngủ ngay.

Thông thường họ phải ngủ bảy tám tiếng.

Nhưng khi ngủ được một lúc, môi trường xung quanh trở nên lạnh giá khiến họ tỉnh giấc.

Tỉnh rồi thì tiếp tục tìm đường ra.

Trong quá trình này, Lý Đông có một phát hiện nhỏ, anh cảm thấy nơi này chắc chắn là một Bát Quái Trận.

Một Bát Quái Trận thực sự.

Đúng vậy, Lý Đông từng nghe nói Bát Quái Trận thực sự được bố trí rất tinh vi.

Một mặt nó là một mê cung cực kỳ chặt chẽ, vào rồi rất khó ra.

Tất nhiên nếu Bát Quái Trận có người chủ trì hoặc được thiết kế thêm các cạm bẫy chuyển động thì sẽ càng lợi hại hơn, người bình

thường cơ bản không đối phó nổi.

Lý Đông nảy ra một ý, đó là thử phá hoại một số vật phẩm xung quanh, biết đâu có thể tìm được một khe hở.

Chuyện phá hoại này thì anh rất thạo.

Đặc biệt là trong môi trường thế này, anh trực tiếp lấy thuốc nổ từ trong túi ra.

Chương 982

Sau khi kích nổ, môi trường xung quanh đã có sự thay đổi.

Quả nhiên một lúc sau, trước mặt họ xuất hiện một lối đi đặc biệt.

Tiến vào lối đi đó, họ thấy một đại sảnh rộng khoảng mười trượng.

Trong đại sảnh có một bức tượng bằng ngọc thạch, được điêu khắc rất sống động, mang lại cảm giác là một tác phẩm nghệ thuật tuyệt vời.

Bên cạnh tác phẩm nghệ thuật đó có một tấm bài ngọc, trên đó viết ba chữ nhỏ.

Đối diện ba chữ đó là một cánh cửa, không biết dẫn đi đâu.

Nhưng lúc này sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào bức tượng.

Đó là tượng một người đàn ông trung niên trông rất uy nghiêm, tỏa ra khí thế đầy nguy hiểm, chẳng biết là ai.

Lý Đông hiện tại thậm chí không biết đó là nhân vật nào.

Vì trong ấn tượng của anh về các vị thần tiên, không ai có ngoại hình như thế này.

Bởi vì dù là thần tiên nào, dù ở các phiên bản khác nhau có thể trông khác nhau, nhưng luôn có những đặc điểm nhận dạng đặc trưng.

Ví dụ Thác Tháp Lý Thiên Vương thì dấu hiệu rõ nhất là cái tháp.

Các vị thần khác cũng có những đặc điểm tiêu biểu.

Nhưng bức tượng này hoàn toàn không có đặc điểm nhận dạng nào, trông chỉ như một nhân vật đặc biệt, nhưng lại đầy khí chất.

Ba chữ trên tấm bài ngọc bên cạnh đã mờ rồi, trong đó chỉ nhìn ra được một chữ, hình như là chữ 'Chỉ' viết bằng phồn thể.

Phía trước bức tượng đặt một số hình điêu khắc cây nông nghiệp.

Những hình điêu khắc này dường như được làm bằng vàng, vàng rực rỡ, rất đẹp và quý giá.

Nhưng điều khiến anh kinh ngạc nhất là những hạt thóc bằng vàng đó.

Mỗi hạt thóc đều có kích thước rất lớn, cỡ quả trứng gà.

Đối với bảo bối như thế này thì không ai nhịn được nữa, mỗi người gần như đều lấy một hạt bỏ vào túi.

Thứ này mang ra ngoài đúng là bảo vật vô giá, dù giờ họ không thiếu tiền nhưng thấy thứ này vẫn không cầm lòng được.

Nhưng sau chuyến đi này, họ chỉ thấy được những thứ đó, không thấy những cương thi lúc nãy nên trong lòng thấy hơi lạ.

Lý Đông cuối cùng không chọn động vào bức tượng.

Bức tượng người đó khiến người ta thấy rạo rực, một bức tượng ngọc thạch như vậy mang ra ngoài cũng là bảo vật.

Nhưng vì không biết bức tượng điêu khắc ai nên Lý Đông không ra tay.

Đi qua cánh cửa nhỏ đó, họ phát hiện một cái giếng nước.

Trong giếng dường như có gì đó.

Lý Đông dùng đèn pin soi xuống, thấy bên dưới có sinh vật, chẳng biết là cái gì.

Chắc nơi này vốn là chỗ ở của người xưa nên có cái giếng, lâu ngày không có người nên sinh vật dưới nước có biến đổi chăng.

Nhưng giờ không có thời gian quản nhiều, họ tiếp tục đi theo lối cũ.

Kết quả là nhanh chóng quay trở lại mặt nước.

Sau khi xuống nước, cảm giác oi bức trên người dần biến mất, thay vào đó là sự mát mẻ.

Khi thoát khỏi mặt nước, họ thấy trên mặt nước đầy sóng lớn, như thể lại có chuyện gì đó xảy ra, muốn bơi vào bờ không hề dễ dàng.

Phải tốn rất nhiều sức họ mới lên được bờ.

Lên bờ rồi, Lý Đông cảm thấy không cam tâm, thực tế họ đã vào tòa lâu đài đó hai lần, mỗi lần thấy một cảnh tượng khác nhau.

Nhưng những thứ bên trong rốt cuộc là gì vẫn chưa rõ, nên anh ngồi lại trên bờ, phân tích kỹ tình hình bên dưới.

Lý Đông vốn cũng là người có chút tố dưỡng khoa học, anh ngồi xuống nói nhỏ với mọi người: 'Thực tế bên dưới chắc có một loại địa khí đặc thù tác động, do địa khí đó nên sự luân phiên nóng lạnh đã sinh ra một số năng lượng đặc biệt.

Những năng lượng này đẩy dòng nước xung quanh tạo nên những cảm giác đặc biệt đó'.

Lý Đông đồng thời lấy điện thoại ra, bắt đầu xem lại những bức ảnh trong máy.

Đúng vậy, lúc ở dưới đó anh đã chụp một số ảnh.

Vì dưới đó không có tín hiệu nên không thể tìm kiếm, giờ anh dùng điện thoại xem lại nội dung ảnh để xem chuyện gì đang xảy ra.

Kết quả là sau khi mở trang mạng ra, anh thấy hiện lên một nhân vật là Quỷ Cốc Tử.

Quỷ Cốc Tử tuyệt đối là một nhân vật thần kỳ thời Xuân Thu Chiến Quốc.

Những đệ tử mà nhân vật này dạy dỗ có thể ảnh hưởng đến cả lịch sử thời đại đó.

Chương 983

Mấy vị đệ tử phong cách khác nhau, cơ bản tương đương với các học phái khác nhau.

Mỗi lưu phái đều là sự tồn tại cực kỳ mạnh mẽ.

Vậy thì gã này với tư cách là sư phụ của họ, tự nhiên còn lợi hại hơn.

Thậm chí ở nơi này, một nhân vật như vậy trực tiếp được tôn sùng như thần tiên.

Những bức ảnh chụp được cư nhiên lại tra cứu ra được những thứ này trên mạng, chẳng lẽ nơi này là nơi Quỷ Cốc Tử từng cư ngụ sao?

Nếu đây là chỗ ở của Quỷ Cốc Tử thì thật thần kỳ.

Đó là một vùng đất báu thời Xuân Thu Chiến Quốc đấy.

Một nơi ở của thế ngoại cao nhân như vậy, quả nhiên không phải cứ muốn là xông vào được.

Nhưng một nơi cao nhân ở như thế, dù có để lại hậu thủ chắc cũng không để lại cương thi chứ?

Cương thi không phải con người, cũng chẳng phải động vật bình thường, vô cùng nguy hiểm, nếu thực sự thoát ra ngoài thì đe dọa với nhân loại là cực lớn vì muốn phá hủy chúng không hề dễ dàng.

Nếu vậy, Lý Đông đột nhiên hiểu ra chuyện gì rồi.

Những bức tượng trong các gian Bát Quái đó mô tả câu chuyện gì?

Đó chắc là mô tả câu chuyện cha mẹ Quỷ Cốc Tử gặp nhau.

Quỷ Cốc Tử lợi hại như vậy, xuất thân tự nhiên không tầm

thường.

Nếu vậy thì câu chuyện này chắc hẳn lại có một người mẹ rất đặc biệt, chính là người phụ nữ có sừng rồng trên đầu đó.

Tất nhiên chuyện này có chút thần kỳ, thực hư thế nào cũng không cách nào biết được.

Khả năng tưởng tượng siêu phàm của người xưa thực tế người hiện đại cũng khó lòng bì kịp.

Muộn Du Bình dường như chợt nhận ra điều gì, gã nhíu mày nói: 'Thực tế trong ký ức của tôi, Thiết Diện Sinh dường như từng ở đây.

Hình như lão đã lấy đi một số thứ từ chỗ này, cũng không biết là thứ gì nữa'.

Thiết Diện Sinh ở đây sao?

Có thể lắm chứ!

Lý Đông không ngờ lão già đó cư nhiên lại có giao tập với nơi này.

Nếu vậy thì có một số điểm đã thông suốt.

Thiết Diện Sinh chắc chắn có nghiên cứu rất sâu về loại cương thi này.

Vì lão nghiên cứu những thứ liên quan đến sống chết, đó là những thứ cần nghiên cứu để trường sinh bất lão.

Trong quá trình đó nghiên cứu ra sinh vật như cương thi cũng là chuyện bình thường.

Xem ra những chuyện này thực sự không đơn giản chút nào.

Nhưng giờ nếu bên dưới là nơi Quỷ Cốc Tử cư ngụ, Lý Đông thấy không cần thiết phải xuống nữa.

Vì những thứ phía trước cơ bản là tất cả những gì có thể xem rồi.

Nơi này người ta từng ở, thậm chí là mộ địa của người ta.

Một nơi như vậy có nhiều ghi chép thì chắc chắn là ghi chép của gia đình người ta rồi.

Hiểu được điều này, Lý Đông tự nhiên cũng thấy may mắn vì chưa phá hoại đồ đạc bên trong.

Lý Đông vốn khá tôn kính một vị tiền bối cổ đại như vậy, nên quyết định rời đi.

Nghỉ ngơi bên hồ một lát, họ chuẩn bị tiếp tục tìm kiếm thông tin về Thiết Diện Sinh.

Nhưng thực tế anh cảm thấy như bị lừa, sau khi rời khỏi nơi này dường như họ lại rơi vào một vực thẳm khổng lồ khác, chẳng biết bao giờ mới kết thúc.

Cảm giác lúc này giống như mỗi bước đi đều do người khác thiết kế sẵn, họ chỉ đang đi tiếp theo kịch bản của người khác mà thôi.

Chẳng biết đến khi nào mới thực sự thay đổi được vận mệnh.

Nhưng giờ cũng chẳng có cách nào tốt hơn, đành phải tiếp tục đi thôi, vì nếu không đi tiếp thì càng không có hy vọng gì.

Rốt cuộc đến khi nào mới hoàn toàn nắm giữ được vận mệnh, đó thực sự là một ẩn số lớn.

Lý Đông đứng dậy, tháo mũ phòng hộ ra.

Vì môi trường ở đây cơ bản là môi trường tự nhiên rồi, ở nơi thế này mà còn nghi thần nghi quỷ thì mệt lắm.

Đúng vậy, mũ phòng hộ tuy rất hữu dụng nhưng dù sao cũng là một gánh nặng.

Ai cũng hy vọng được tiếp xúc trực tiếp với tự nhiên, không muốn có lớp bảo hộ.

Đeo mũ bảo hộ quá lâu thực sự cảm thấy rất khó chịu.

Chương 984

Tháo mũ xong, anh quay người đi vào một khu rừng nhỏ.

Khu rừng này không biết là ở đâu, tín hiệu điện thoại ở đây không tốt lắm, không tìm được chỗ nào có tín hiệu tốt để định vị.

Điểm hay của khoa học hiện đại là có định vị thì sẽ không bao giờ lạc đường.

Nhưng trong khu rừng nhỏ này, anh bỗng phát hiện phía trước có thứ gì đó nguy hiểm.

Lúc này mặt trời đã lặn, trời đã sầm tối.

Đang định tìm chỗ nào tốt để nghỉ ngơi, kết quả là đột nhiên thấy phía trước xuất hiện mười mấy đôi mắt xanh lè.

Những đôi mắt xanh lè này khiến anh cảm thấy rất nhạy cảm, vì trước đây những đôi mắt như thế thường là của các loại quái vật.

Những con quái vật kỳ quái đó khiến họ thấy mệt mỏi, chẳng lẽ vừa rời khỏi nơi quỷ quái kia về với tự nhiên lại gặp phải quái vật sao?

Nhưng Lý Đông nhanh chóng phát hiện đó chỉ là mười mấy con sói.

Sói là loài sinh vật thực sự khá nguy hiểm.

Vì chúng cơ bản là động vật ăn thịt đi theo đàn.

Loại động vật ăn thịt đi theo đàn thế này hễ xông lên là khó tìm được đối thủ.

Vì bất kể tình huống nào, sinh vật nào, hễ số lượng đạt mức nhất định thì sức chiến đấu sẽ vô cùng khủng khiếp.

Phải làm sao đây?

Chẳng lẽ giờ phải đi đường vòng sao?

Thực tế A Ninh và Trần Văn Cẩm không có hứng thú với trận chiến này, vì với loại sinh vật này họ thấy hơi khó ra tay.

Chúng là động vật hoang dã, nếu ra tay với chúng e rằng sẽ chuốc lấy rắc rối.

Nhưng nếu không ra tay thì chúng sẽ tấn công.

Một vấn đề khá nan giải.

Vì vậy khi gặp chuyện này, phương án đầu tiên là đi đường vòng.

Nhưng đi đường vòng dường như không ổn.

Lý Đông lắc đầu nói: 'Chỗ này e là không đi vòng được đâu.

Nhìn bộ dạng lũ sói này chắc đang đói lắm rồi, xem ra chúng coi chúng ta là con mồi, không dễ dàng bỏ qua đâu'.

Trần Văn Cẩm vốn là người rất giàu kinh nghiệm, bà đã từng nếm trải nhiều gian khổ ở nhiều nơi.

Nhưng vì ở cùng với Lý Đông lâu ngày nên dần trở nên giống một người phụ nữ nhỏ bé, vô thức đặt hy vọng lên người Lý Đông.

Lý Đông im lặng một lúc rồi rút đao ra nói: 'Nếu thực sự không còn cách nào khác, tôi xử lý đám này cũng chẳng sao đâu'.

Lý Đông đối với chuyện này rất thản nhiên, vì anh đã đánh quái vật quá nhiều rồi, cơ bản đều là những loại quái vật hung tàn.

Những con quái vật hung tàn đó còn đánh được, huống chi là một đàn sói thế này.

Nhưng không ngờ, ở gần đó lại xuất hiện thêm một đàn sói nữa.

Đàn sói này rõ ràng không cùng đàn với đàn lúc trước.

Nhưng hiển nhiên đám này vẫn coi họ là mục tiêu, giờ đàn sói họ phải đối mặt đã lên tới hơn 30 con.

Có lẽ đàn sói này đang đói, Lý Đông đột nhiên nảy ra một ý, đó là xem thử có thể cho chúng chút thức ăn không.

Nếu vậy, có lẽ có thể hòa giải xung đột.

Thực ra, cậu ta hoàn toàn không sợ bầy sói đó, nhưng dù sao nếu gây ra chút phiền phức thì cũng không hay.

Bây giờ trong túi có rất nhiều loại thực vật, các loại thịt cũng không thiếu.

Đúng vậy, vì không gian của cậu ta về cơ bản là một loại không gian chân không bảo vệ, đồ vật đặt bên trong về cơ bản sẽ không bị hư hỏng, nên đã chuẩn bị rất nhiều.

Các loại thịt cũng có.

Lý Đông bảo mấy người ở lại chỗ cũ chuẩn bị sẵn sàng, mỗi người cầm sẵn vũ khí, nếu gặp nguy hiểm thì nổ súng ngay lập tức.

Đồng thời, Lý Đông tay xách mấy khối thịt lớn, đi đến chỗ cách hai bầy sói đó khoảng mười mấy mét.

Ở khoảng cách mười mấy mét đó, cậu ta ném đồ trong tay ra.

Đồ trong tay lúc này nặng khoảng hai ba mươi cân.

Việc ném vật nặng hai ba mươi cân ra xa mười mấy mét không quá khó khăn đối với Lý Đông.

Thế nhưng, mấy tên đó thấy Lý Đông ném đồ ra, không lập tức lao tới tranh giành mà nhanh chóng xông lên.

Trong chớp mắt, khoảng cách mười mấy mét đó không còn nữa.

Chương 985

Sau khi khoảng cách mười mấy mét đó bị xóa bỏ, mấy con sói dẫn đầu thậm chí còn giơ móng vuốt ra cào.

Lý Đông cuối cùng chọn không dùng đao, mà dùng Kim Cương Tán, một vũ khí khác.

Vũ khí này có tính thực dụng khá cao, vì có thể dùng làm công cụ phòng ngự, sau khi thu lại cũng có thể dùng làm vũ khí dạng côn.

Hiện tại, sau khi thu mặt ô lại, nó biến thành một vũ khí dạng côn, trực tiếp đánh vào chân mấy con sói trong đó.

Mấy chân sói đó bị thương, phát ra một trận tiếng rên rỉ đau đớn.

Lúc này, một con sói to lớn đi đến trước con sói bị thương đó, sau đó trực tiếp cắn một miếng.

Con sói ban đầu bị thương đó phát ra một tiếng rên rỉ càng thảm thiết hơn sau đó, hoàn toàn mất đi sức kháng cự.

Sau đó lại bị bầy sói khác vây công.

Lý Đông cảm thấy hơi ngớ người.

Cậu ta nhanh chóng hiểu ra, con sói to lớn đó chắc là thủ lĩnh.

Thủ lĩnh bầy sói lẽ nào đang trừng phạt cấp dưới của mình?

Chuyện gì thế?

Lẽ nào vì chiến đấu không hiệu quả nên phải trừng phạt cấp dưới?

Lý Đông bây giờ cũng không quan tâm nhiều nữa, tay cầm một cây côn sắt loạn xạ đánh khắp nơi.

Cây côn sắt đó vô cùng uy mãnh, gần như chỗ nào bị đánh trúng cũng chết hoặc bị thương nặng.

Cậu ta nhanh chóng lại đánh bị thương mấy con sói.

Đặc biệt là con sói đầu đàn đó, tuy vô cùng uy mãnh, nhưng dù sao cũng không phải đối thủ của Lý Đông, đã bị chế phục, sau khi bị thương, nằm trên đất không ngừng rên rỉ.

Mấy con sói khác phát hiện cục diện này, rên rỉ rồi bỏ chạy tán loạn.

Lý Đông thở phào nhẹ nhõm, may mà mấy tên này không chết sống bám riết.

Nếu mấy tên này cứ bám riết không tha, thì cũng hơi phiền phức, vì cậu ta không biết khu vực này cách thị trấn gần đó bao xa.

Nếu gần có thị trấn, mà bị phát hiện đang săn bắt động vật hoang dã thì thực sự có chút rắc rối.

Sau khi bầy sói tản đi, Lý Đông bây giờ cũng không dám tiếp tục ở lại chỗ này, vì không biết chỗ này có bao nhiêu bầy sói.

Nếu có nhiều bầy sói như vậy, ngủ ở chỗ này cũng không đặc biệt an toàn.

Nhưng sau khi mò mẫm đi về phía trước một đoạn, bỗng nhiên trên trời sét đánh sấm rền, thế mà lại đổ mưa.

Quả nhiên, hôm nay tuyệt đối không phải một ngày an toàn.

Bây giờ đang ở trong một khu rừng nhỏ, trong khu rừng nhỏ này tuy cây cối không nhiều, nhưng lại có rất nhiều cây cổ thụ cao lớn.

Những cây cổ thụ cao lớn đó, nếu bị sét đánh trúng, thì càng nguy hiểm hơn.

Hiện tại cũng thực sự không còn cách nào khác, nên chỉ đành tìm

một chỗ tạm thời ẩn nấp.

Mưa thì không sao, nhưng nếu có sấm sét thì quá nguy hiểm.

Đặc biệt ở một nơi như vậy nếu có sấm sét thì càng nguy hiểm hơn.

May mắn là tìm một chỗ trú mưa khá dễ dàng.

Dù sao thì chỗ đó cũng không đặc biệt an toàn, chỉ là dưới một vách đá, ở đó có thể trú mưa.

Thế là tất cả đều chui vào đó.

Sau khi chui vào, chỗ này hẳn sẽ không sợ sét đánh, các loại mưa lớn cũng hoàn toàn không thể lọt vào.

Thế là họ tạm thời trú lại ở chỗ này.

Lý Đông lấy từ trong túi ra một ít nhiên liệu để đốt lửa trại.

Đó cũng là một loại trí tuệ được tổ tiên truyền lại.

Đó là, nếu ở nơi hoang dã, buổi tối nếu muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi, nhất định phải đốt một đống lửa trại.

Việc đốt một đống lửa trại có hai tác dụng: thứ nhất là có thể duy trì nhiệt độ xung quanh, nhờ đó không dễ bị cảm lạnh.

Vì vào buổi tối nhiệt độ dễ dàng giảm đột ngột, nếu có một đống lửa trại thì sẽ ấm áp hơn khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Ngoài ra còn có một tác dụng khác, có thể xua đuổi các loại động vật săn mồi hoang dã.

Đương nhiên, những động vật săn mồi đó tuy không gây uy hiếp đối với họ, nhưng có một đống lửa thì rất tốt.

Mấy người ngồi xuống chỗ này.

Đương nhiên, thực tế trước đó mới nghỉ ngơi tám tiếng không lâu,

nên thực ra cũng không có ý buồn ngủ, chỉ là ngồi xuống chỗ này để trú mưa thôi.

Chương 986

Khoảng tám chín giờ tối, Lý Đông bỗng nhiên nghe thấy trên núi truyền đến một loại tiếng kêu rất kỳ lạ.

Nghe tiếng kêu kỳ dị đó, lúc thì như có người đang cười ha hả ở đó, lúc thì lại như có người đang khóc ô ô, rồi lại như đang hát.

Đối với loại âm thanh này, mấy người đều cảm thấy vô cùng khó chịu, vì âm thanh này thực sự quá khó nghe.

Muộn Du Bình cau mày nói, chắc là tiếng quỷ kêu trong truyền thuyết dân gian đó.

Trong truyền thuyết dân gian, tiếng quỷ kêu cũng là như vậy.

Lý Đông lập tức hứng thú nhìn Muộn Du Bình hỏi, lẽ nào cậu thật sự tin chuyện như vậy sao?

Thật sự là quỷ kêu?

Lẽ nào không phải âm thanh do một sinh vật đặc biệt nào đó phát ra?

Muộn Du Bình đối với chuyện như vậy, dường như không có hứng thú tìm hiểu: “Ai biết đó là thứ gì chứ?

Dù sao thì, đa số người nông thôn cơ bản đều miêu tả âm thanh đó như vậy, là tiếng quỷ kêu.

Đương nhiên, còn việc có thật hay không, thì ai mà biết được.

Cơ bản là một loại hình tượng trong lòng người mà thôi.” Trần Văn Cẩm lại đột nhiên nói, không có gì đặc biệt, đó chỉ là âm thanh do một loài thỏ đặc biệt phát ra mà thôi.

Một loại âm thanh do một loài thỏ đặc biệt phát ra.

Trần Văn Cẩm cũng là một người có kinh nghiệm rất phong phú, lời của cô ấy tự nhiên cũng có độ tin cậy nhất định.

Nhưng Lý Đông bỗng nhiên nhớ lại, đột nhiên phát hiện hình như chưa từng nghe nói thỏ có thể phát ra âm thanh.

Đúng vậy, cho dù là loại thỏ cảnh người ta thường nuôi làm thú cưng, hay những con thỏ rừng thường thấy ngoài tự nhiên, về cơ bản đều không phát ra âm thanh.

Nhưng Trần Văn Cẩm cuối cùng đã kể lại những chuyện mình đã trải qua trong những ngày mơ hồ đó.

Trần Văn Cẩm lúc đầu đã ăn Thi Miết Đan Dược, tuy rằng có được năng lực trường sinh bất lão, đồng thời cũng sẽ dần dần biến thành quái vật.

Sau đó, vì sợ sau khi biến thành quái vật sẽ làm hại người khác, Trần Văn Cẩm vẫn luôn sống ở nơi hoang dã.

Một lần ở nơi hoang dã, bên ngoài một ngôi mộ, cô ấy thấy một con thỏ, trong miệng ngậm một khúc xương người, sau đó ở đó phát ra một loại tiếng kêu rất kỳ lạ.

Loại tiếng kêu rất kỳ lạ đó, lúc thì cười, lúc thì khóc, lúc thì lại như đang hát.

Khi Trần Văn Cẩm đã kể ra nguyên nhân như vậy, mọi người tự nhiên cũng tin lời cô ấy.

Dù sao Trần Văn Cẩm cũng là đồng đội trung thực nhất, không thể nói dối.

Con thỏ quái đó kêu lâu như vậy mà không dừng lại, ngược lại âm thanh càng lúc càng lớn.

Lý Đông lấy ra một cái đèn pin cường độ cao, chiếu khắp nơi xem

rốt cuộc có quái vật nào ở xung quanh không.

Hoặc là dùng ánh đèn để xua đuổi thứ đó đi.

Thế nhưng, ban đầu chỉ có một con thỏ ở chỗ đó kêu loạn.

Thế nhưng, sau khi dùng biện pháp này, trên một ngọn núi khác cũng phát ra âm thanh tương tự, xem ra hình như càng lúc càng nhiều, hình như có rất nhiều thỏ đang phát ra tiếng kêu như vậy ở chỗ đó.

Nếu là như vậy, họ bỗng nhiên phát hiện mình đang ở trung tâm của một hiện trường phim kinh dị.

Đúng vậy, bây giờ cảnh này nếu dùng để quay một bộ phim kinh dị, không chừng lại vô cùng thích hợp.

Ngay cả những người đã thân kinh bách chiến, trải qua rất nhiều chuyện kỳ quái, bây giờ cũng không thể không nghiêm túc đối phó.

A Ninh tính khí khá nóng nảy, thế là cô ấy lấy súng lục ra, bắn một phát vào ngọn núi đối diện.

Nhưng tiếng súng hoàn toàn không có tác dụng gì, thậm chí viên đạn cũng không có tác dụng.

Lý Đông lắc đầu, nói với A Ninh: "Đừng bắn bừa, nếu bắn trúng người thì hậu quả nghiêm trọng đấy." A Ninh cũng chỉ đành thu súng lục lại, cẩn thận quan sát môi trường xung quanh.

Lý Đông phát hiện trên những ngọn núi xung quanh dường như dần dần sáng lên.

Các loại ngọn lửa nhảy nhót trên núi đó.

Những ngọn lửa đó chủ yếu có màu xanh lam nhạt.

Những ngọn lửa xanh lam nhạt đó cơ bản là 'quỷ hỏa'.

Đương nhiên, nếu dùng khoa học để giải thích, đó là do các chất

lân hóa đang cháy.

Nhưng bây giờ trời mới mưa, môi trường xung quanh cũng khá lạnh, liệu có thể là chất lân hóa đang cháy sao?

Loại quỷ hỏa này là một hiện tượng tự nhiên mà người xưa không thể giải thích, nhưng đối với người hiện đại, nó không đáng sợ.

Chỉ là Lý Đông không hiểu vì sao chúng lại cháy.

Quỷ Thủ cau mày suy nghĩ hồi lâu rồi nói: "Tin hay không thì tùy, e rằng có người đang giả thần giả quỷ ở chỗ này." Đúng rồi, có kẻ địch thực sự nào không?

Thực tế, Quỷ Thủ thật sự không biết Lý Đông có những kẻ địch nào.

Chương 987

Lý Đông bây giờ thì biết kẻ địch thực sự có những ai.

Hiện tại, kẻ địch thực sự có một kẻ thù nghiêm trọng nhất là Thiết Diện Sinh.

Thiết Diện Sinh là một trong những kẻ nguy hiểm nhất.

Đương nhiên ngoài tên này ra, còn có một số kẻ địch khác, đó là mấy người Nhật Bản.

Vì hiện tại thời không bị vặn vẹo, trong một thế giới thời không vặn vẹo như vậy, Lý Đông tự nhiên biết những người Nhật Bản đó có khả năng đang lưu lạc ở đây.

Quỷ Thủ thấy biểu cảm của mọi người không đúng, tự nhiên cũng đoán ra có chuyện rồi.

Đương nhiên sau đó cậu ta lại lắc đầu nói: "Đó cũng chỉ là phỏng đoán của tôi thôi, cũng không nhất định có người đang giả thần giả quỷ, hoặc là lúc trước chắc chắn có người ở chỗ này sinh sống." Nghe vậy, mấy người còn lại cơ bản đều phản ứng lại.

Theo cách nói này, vậy thì chỗ này, e rằng lúc trước có rất nhiều người sinh sống.

Sau đó chỗ này dần dần có rất nhiều người chết, biến thành một khu mộ địa diện tích rất lớn, khắp nơi đều là người chết sao?

Chỗ này chôn cất nhiều người chết như vậy, vậy con cháu hậu duệ của họ đã đi đâu?

Chôn cất nhiều người chết như vậy, nếu con cháu hậu duệ của họ không thấy, thì chỉ có một khả năng: chỗ đó, e rằng lúc trước vốn là một thôn làng có rất nhiều dân cư, nhưng sau đó người trong thôn đó

hoặc là đều chết hết ở đây, hoặc là đều di chuyển đến nơi khác.

Bất kể là khả năng nào, hiện tại đều có một lời giải thích: chỗ đó e rằng vô cùng hung hiểm, có nguyên nhân nào đó đã khiến tất cả mọi người chết đi, hoặc tất cả mọi người bất đắc dĩ phải rời bỏ quê hương, chuyển đến nơi khác.

Vì phải biết, con người trên thế giới này có một loại tính cách an phận, cơ bản là trong tình huống không cần thiết, sẽ không dễ dàng chuyển nhà như vậy.

Càng không nói đến việc chuyển nhà quy mô lớn như vậy, điều đó thật sự quá vô lý.

Lý Đông suy nghĩ kỹ một lúc rồi nói với mọi người: "Bây giờ chúng ta cũng không cần quan tâm nhiều như vậy nữa, chúng ta xuống đó xem rốt cuộc có chuyện gì.

Tôi mà cứ ngồi đây phỏng đoán thì sẽ không bao giờ có kết quả đâu." Một loại tính cách.

Chuyện như vậy rõ ràng là làm theo cách của một phái thực tế.

Bất cứ chuyện gì nếu chỉ ngồi tại chỗ phỏng đoán, cơ bản là sẽ không bao giờ có được một kết quả thiết thực, vì phỏng đoán tại chỗ cuối cùng cũng chỉ là phỏng đoán mà thôi.

Tuy có thể nói ra hàng loạt lý lẽ, nhưng đều không có tác dụng gì.

Lời như vậy lại nhận được sự ủng hộ của tất cả mọi người.

Thế là mỗi người cầm một cái đèn pin, vội vàng chạy xuống núi.

Thực tế con đường ở chỗ này rất khó đi.

Xem ra chỗ này vốn có đường, chỉ là vì thời gian dài không có người ở, nên con đường này đã bị hoang phế.

Trên đường có đủ loại gai góc và cỏ dại, khiến con đường rất khó

đi.

Lý Đông bất đắc dĩ phải lấy một con dao ra, chặt bỏ tất cả những thứ chắn đường, mở ra một con đường.

Khi xuyên qua rừng cây, Lý Đông đột nhiên lại cảm thấy tình huống có chút không đúng, bỗng nhiên phát hiện hình như bị ai đó nhắm vào.

Đúng vậy, cảm giác đó như thể có người đang dùng súng bắn tỉa nhắm vào cậu ta.

Cái vẻ đó như thể bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng mình, thế là Lý Đông trực tiếp đeo lớp phòng hộ vào.

Mấy người còn lại lần lượt phòng thủ, vì họ cũng cảm thấy nguy hiểm.

Nhưng bây giờ càng đi về phía trước, cậu ta càng cảm thấy phía sau mình dường như có người đang theo dõi.

Lý Đông bây giờ cũng không quan tâm nhiều như vậy, tìm một chỗ khuất tầm nhìn, sau đó đột nhiên quay người.

Sau khi đột nhiên quay người, cậu ta trực tiếp bảo mọi người dùng đèn pin chiếu thẳng vào một chỗ, kết quả phát hiện chỗ đó không có gì cả.

Cảm thấy hơi kỳ lạ, lẽ nào có người đang trêu chọc sao?

Nhưng Lý Đông cảm thấy có người đang theo dõi.

A Ninh phát hiện hình như không có gì sau đó thở phào nhẹ nhõm nói: "Tôi nghĩ tôi không bị hù dọa đâu, phía sau có thứ gì đâu.

Tôi tiếp tục đi thôi.

Bây giờ không có gì rồi, chắc không có ai theo sau tôi đâu.

Nếu có người theo sau tôi thì cũng quá vô lý.” Nhưng sau một lần kịch quấy rối như vậy, Lý Đông đột nhiên phát hiện những ánh lửa lộn xộn trên núi đã biến mất, thậm chí tiếng kêu lộn xộn của những con thỏ cũng không còn nữa.

Dường như mọi thứ đều trở lại bình yên, như thể mọi chuyện đều chưa từng xảy ra.

Nơi đang ở là một sườn dốc nghiêng, trên bãi cỏ ngoài một ít cỏ xanh mướt ra thì không có gì khác.

Lẽ nào mình bị dọa đến hoa mắt sao?

Hay là mắt mình bị hoa rồi sao?

Rõ ràng chuyện như vậy là không thể, vì nếu bị dọa, không thể tất cả mọi người đều bị dọa.

Huống hồ những người này đều thuộc loại gan lớn, những kẻ gan lớn như vậy cơ bản là không sợ trời không sợ đất, sao có thể bị dọa đến hoa mắt chứ.

Chương 988

Nếu không phải bị dọa đến hoa mắt, vậy lẽ nào lại trúng Viên Quang Thuật?

Nhưng dù sao, Viên Quang Thuật cũng cần có một căn cứ, rõ ràng xung quanh không có điều kiện để thi triển Viên Quang Thuật.

Nhưng đúng lúc chuẩn bị quay về, trong môi trường xung quanh lại xuất hiện tình huống tương tự như vừa rồi.

Đúng vậy, cách vài trăm mét lại có vài ánh sáng lóe lên, đồng thời loại tiếng kêu kỳ lạ đó lại truyền ra.

Nhưng tổng thể khoảng cách dường như lại xa hơn một chút.

Nếu là như vậy, tình huống hiện tại trông có vẻ hơi giống ảo ảnh.

Đúng vậy, ảo ảnh trong sa mạc là thứ khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng nhất, vì ảo ảnh có một đặc điểm: đó là nhìn thấy ốc đảo hoặc thành phố, nhưng khi đi đến thì không có gì, điều đó khiến người ta lãng phí thể lực một cách vô ích, sau đó sẽ tuyệt vọng mà chết trong sa mạc.

Chuyện như vậy có chút kinh khủng, nhưng tình huống hiện tại ở đây, lại có chút tương tự với ảo ảnh trong sa mạc.

Lý Đông cảm thấy có chút không ổn, cậu ta nhanh chóng nhìn chằm chằm vào một hướng.

Chỗ đó dường như có người rồi.

Thế là cậu ta bảo mấy người trốn vào một chỗ khuất ánh sáng, sau đó lén lút quan sát tình hình bên đó.

Vì bên đó có ánh sáng, còn bên này là chỗ tối hơn, nên đối phương

không chú ý, nhưng họ hoàn toàn có thể nhìn rõ đối phương.

Đúng vậy, trong khu rừng đó, họ thấy một nhóm người.

Một nhóm người toàn bộ đều mặc một bộ quần áo màu trắng, mấy tên này khiêng một chiếc quan tài đi về phía trước.

Ngoài mấy người khiêng quan tài ra, có mấy người tay cầm chiêu hồn phan và những thứ tương tự, đang không ngừng ném tiền mua đường ở chỗ đó.

Ở một bên khác của rừng cây, lại có mấy người mặc quần áo màu đỏ khiêng một chiếc kiệu hoa.

Trước kiệu hoa thậm chí có một người gõ chiêng đánh trống thổi kèn (tỏa nột), nhưng cũng chỉ làm động tác thôi, hình như không phát ra âm thanh thực sự.

Mẹ nó, tình huống gì đây?

Một chiếc quan tài, một chiếc kiệu hoa.

Lẽ nào đây lại là phong tục địa phương sao?

Nhưng Lý Đông cũng là một người có kiến thức khá rộng, vì đã đi rất nhiều nơi.

Các nghi lễ tang táng, cậu ta cơ bản cũng thấy không ít, nhưng chưa từng thấy chuyện như vậy.

Nhưng cậu ta nhanh chóng phát hiện hai nhóm người hình như căn bản không phải cùng một nhóm.

Đúng vậy, hai nhóm người dường như đến từ hai nơi khác nhau, sau đó vì đi chung một con đường như vậy, nhanh chóng phát sinh mâu thuẫn.

Điều quan trọng nhất là ai cũng không chịu nhận thua, dường như ai cũng muốn đối phương nhận sai.

Nếu là như vậy, hai bên nhìn kiểu đó, hình như nhất thời nửa khắc không có cách nào hòa giải được.

Thế nhưng nhanh chóng, hai nhóm người lại tụ tập lại, sau đó biến mất tăm, vì những ánh sáng đó đã biến mất, cũng không biết người thật đã đi đâu.

Tóm lại, những người đó dường như đang mò mẫm tiến về phía trước trong bóng tối.

Cái quái gì thế?

Mấy người có chút hoàn toàn không hiểu đó là thứ gì.

Lý Đông cau mày, cậu ta cũng chưa từng thấy.

Ngược lại, Muộn Du Bình suy nghĩ hồi lâu rồi nói: "Chỗ này e rằng là quỷ khiêng kiệu trong truyền thuyết.

Nếu gặp mấy tên này thì e rằng không phải chuyện tốt, chúng ta tiếp theo có thể sẽ gặp rắc rối lớn." Lý Đông bây giờ cảm thấy nguy hiểm mạnh mẽ đang đến gần, thế là cậu ta lén lút lấy Kim Cương Tán ra, chuẩn bị chắn trước mấy người.

Kim Cương Tán cũng là một vũ khí phòng ngự rất quan trọng, cậu ta lo lắng những người đó sẽ bất lợi cho mình.

Quả nhiên, không lâu sau, từ phía đối diện truyền đến một giọng nói rất kỳ lạ: "Đúng vậy, quỷ khiêng kiệu hoa, để đưa tang." Sau đó Lý Đông đột nhiên nghe thấy từ phía đối diện truyền đến một trận âm thanh rất hỗn tạp!

Đúng vậy, chính là tiếng súng.

Vô số viên đạn đổ ập về phía họ.

Lý Đông không nhịn được chửi thề một câu: "Mẹ nó, không ngờ lại có chuyện như vậy!" Những viên đạn đó bắn vào Kim Cương Tán,

phát ra một trận âm thanh lanh canh, thật sự muốn mạng người ta.

Vì đạn thực sự quá nhiều, tuy Kim Cương Tán có thể chắn được tất cả viên đạn, nhưng Lý Đông dần dần cảm thấy tay mình hơi tê dại.

Thế là, cậu ta bảo mấy người nhanh chóng lùi lại.

A Ninh trong lòng cảm thấy vô cùng phẫn nộ, rút súng lục ra bắt đầu bắn trả.

Nhưng một khẩu súng lục như vậy làm sao có thể đối phó với tốc độ bắn như đổ đạn của súng trường xung kích từ phía đối diện chứ?

Căn bản không phải cùng một đẳng cấp, nên bây giờ hoàn toàn không có tác dụng.

Chỉ có thể không ngừng lùi về phía sau.

Chương 989

Lý Đông từ từ lùi vào một khu rừng khác.

Thế nhưng, trong rừng lại đột nhiên nhảy ra một con thỏ.

Con thỏ đó trong miệng ngậm một khúc xương, trông vô cùng quỷ dị.

Không ổn, khúc xương con thỏ đó ngậm có vấn đề.

Lý Đông nhìn rõ, khúc xương đó có hình dạng của một quả bom hẹn giờ.

Quả nhiên, sau khi con thỏ đó nhả quả bom hẹn giờ ra, nó đã chạy biến mất vào một khu rừng khác.

Lý Đông vội vàng kéo mọi người sang một bên ẩn nấp!

Nhưng bây giờ cơ bản là không kịp.

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ trầm đục sau đó Lý Đông và mấy người cảm giác mình như những chiếc lá trên trời bay loạn xạ khắp nơi.

Cuối cùng sau một thời gian dài, họ rơi xuống đất.

May mắn bây giờ trên người đang mặc Ngũ Hành Y, một loại công cụ phòng ngự có lực phòng ngự mạnh mẽ, giúp họ tránh được các đòn tấn công chí mạng.

Nhưng ngay cả như vậy, cũng không đặc biệt dễ chịu.

Đúng vậy, bất kể là phòng ngự nào, đó cũng không phải là phòng ngự tuyệt đối.

Nếu có phòng ngự tuyệt đối, điều đó chỉ ra một vấn đề: lực tấn công không đủ mạnh.

Đúng vậy, rõ ràng lực tấn công của quả bom hẹn giờ đó không đặc biệt mạnh, nhưng đã gây ra ảnh hưởng rất nghiêm trọng cho họ.

Lý Đông cảm thấy khóe miệng có vị ngọt, rõ ràng biết mình đã chịu nội thương.

Ngoài ra, tình hình của mấy người khác dường như cũng không khả quan, từng người một đều kêu la ầm ĩ.

Thế nhưng vừa mới xong, xung quanh lại khắp nơi lửa cháy ngút trời.

Đúng vậy, ở chỗ này lại có cạm bẫy, đồng thời hình như lại có vô số thuốc nổ được ném về phía họ, và đạn được đổ về phía họ.

Một trận phục kích đã được dự mưu từ trước.

Lý Đông nghiến răng, nhưng cậu ta không phải là người chỉ biết chịu đòn mà không phản kháng.

Thực tế cậu ta có thể là một sự tồn tại có tính khí rất nóng nảy, bất cứ ai cũng không thể vô lễ với cậu ta như vậy.

Thế là cậu ta đội đủ loại đạn, di chuyển sang một bên, sau đó nhìn những người ở phía đối diện.

Số người ở phía đối diện khoảng hơn hai mươi người.

Chính là những người vừa rồi khiêng quan tài, và khiêng kiệu hoa đó.

Bây giờ mấy tên này thế mà lại là những người được trang bị đầy đủ vũ khí.

Những kẻ được trang bị đầy đủ vũ khí này có vóc dáng khá thấp bé, nhưng cơ thể lại vô cùng cường tráng, rõ ràng là đã được huấn luyện lâu dài.

Bây giờ chúng cầm đủ loại vũ khí hạng nhẹ và hạng nặng, bắn xối

xả về phía đó.

Lý Đông không nhịn được nữa, từ một cái cây bên cạnh nhảy xuống, tay cầm một con dao, trong chớp mắt đã hạ gục ba người.

Phía đối diện mới phát hiện mục tiêu tấn công thế mà lại chuẩn bị phát động phản kích.

Họ cũng rất ngạc nhiên vì Lý Đông thế mà lại có thể chịu được nhiều đòn tấn công như vậy.

Chuyện gì thế?

Người này thế mà lại không chết.

Trong số những người ở phía đối diện, có một tên để râu ria mép, giật mình kinh hãi, khẩu súng trong tay đang chuẩn bị xoay, nhắm vào Lý Đông.

Nhưng Lý Đông bây giờ gần như biết tên đó có thể là thủ lĩnh của phía đối diện, thế là cậu ta nhanh chóng tiến lên một bước nắm lấy cổ đối phương, ấn hắn xuống một cái cây.

Quả nhiên sau khi tên đó bị nắm, những người còn lại đều không tự chủ mà dừng lại.

Lý Đông lạnh lùng nhìn người đó: "Nếu còn sống, thì hãy bảo cấp dưới của ngươi dừng lại.

Nếu muốn chết, thì có thể thử xem." Người đó bây giờ dường như rất cứng miệng, nhìn Lý Đông vô cùng phẫn nộ nói: "Tên đáng ghét này, bây giờ tốt nhất là lập tức thả ta ra.

Vì ngay cả khi ngươi giết ta, cũng không có tác dụng gì.

Vì cuối cùng có một ngày ta sẽ quay lại tìm ngươi gây rắc rối.

Đợi ta thực hiện được mục tiêu của mình, thì binh sĩ Nhật Bản của ta vô cùng vô tận, họ sẽ không chết!" Binh sĩ Nhật Bản vô cùng

vô tận.

Lý Đông cười lạnh một tiếng, nói: “Thì ra là vậy, quả nhiên là từ Nhật Bản đến à.

Vậy thì, rốt cuộc muốn làm gì?

Ai sai các ngươi phục kích ta ở chỗ này?” Người đó cười lạnh một tiếng nói: “Ta nói cho ngươi biết thì sao, ta nói rồi, ngươi cũng hoàn toàn không có cách nào thay đổi vận mệnh của mình đâu.

Chương 990

Vì bây giờ vận mệnh của ngươi đã sớm được định đoạt rồi.

Ngược lại, tất cả người của ta, đều có thể có được năng lực trường sinh bất lão vĩnh viễn, lúc đó ta mới là người thống trị thực sự của thế giới này." Lý Đông nghe xong lời đó, lập tức cảm thấy hơi buồn cười: "Đã thấy kẻ ngu xuẩn rồi, nhưng chưa từng thấy kẻ nào ngu xuẩn đến mức này." Lý Đông bây giờ gần như đoán đúng tình huống của đối phương.

Tình huống hiện tại như vậy, gần như tương đương với tình huống ban đầu của Ngô gia.

Ngô gia lúc ban đầu, hết thế hệ này đến thế hệ khác đã phải trả giá rất lớn để làm thí nghiệm, mục đích cuối cùng thế mà lại là để cho Thiết Diện Sinh sống lại.

Vì lúc ban đầu họ tin rằng, nếu Thiết Diện Sinh sống lại, thì tất cả mọi người đều sẽ sống lại, vì Thiết Diện Thần sẽ dẫn dắt tất cả mọi người trong cả gia tộc sống lại.

Để thực hiện mục tiêu như vậy, người trong gia tộc ngay cả khi phải trả giá bằng vô số người, ngay cả khi hết thế hệ này đến thế hệ khác đều biến thành quái vật, dường như cũng không oán không hối.

Nhưng sau đó dần dần mới phát hiện thực tế là đã bị lừa dối, bị lợi dụng.

Chuyện như vậy khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu, nhưng đó lại là một sự thật hiển nhiên.

Nên sau đó mới xảy ra những chuyện Thiết Diện Sinh thay đổi kế hoạch.

Kết quả Lý Đông không ngờ bây giờ lại gặp phải một đám ngu ngốc như vậy, thế mà lại có chuyện như vậy xảy ra ở đây.

Nên không nhịn được cười, nói với tên đó: "Thì ra là vậy.

Trông trí thông minh của tên này dường như cũng không đặc biệt cao, bây giờ thế mà lại có thể bị người ta dắt mũi xoay vòng, thế mà lại bị lừa đến mức này.

Chuyện như vậy mà truyền ra ngoài, sẽ khiến người ta cảm thấy rất mất mặt.

Tôi nghĩ nếu muốn thông minh hơn một chút, thì phải phân tích rốt cuộc tình huống đó là gì.

Người chết đi sau đó có thể sống lại sao?

Cũng không cần dùng não suy nghĩ một chút sao.

Lẽ nào từ trước đến nay chưa từng bị người khác lừa sao?" Nhưng tên râu ria mép đó lại căn bản không thèm để ý Lý Đông đang nói gì, cười lạnh một tiếng nói với Lý Đông: "Thằng nhãi ranh thối, ngươi không cần quan tâm đâu, hoàn toàn không có cách nào thay đổi vận mệnh của mình đâu.

Nếu có thể chết trong tay ta, thì đó là may mắn.

Nếu không thì vận mệnh sau này sẽ trở nên càng bi thảm hơn, lúc đó ngươi mới biết ta tốt với ngươi đến mức nào." Bây giờ mọi chuyện đã thành ra như vậy, Lý Đông không còn quan tâm nhiều nữa, tay cậu ta hơi dùng sức, tên râu ria mép đó lập tức chết rồi.

Tên râu ria mép này là thủ lĩnh trong số những tên đó.

Tên râu ria mép này bây giờ đã chết, những người còn lại ban đầu không dám động thủ, nhưng hiện tại mấy tên này lại chuẩn bị tiếp tục động thủ.

Nhưng Lý Đông bây giờ đã động thủ, tự nhiên cũng không có ý dừng lại, nhanh chóng, hơn hai mươi tên mặc quần áo lộn xộn ở đó đều đổ gục dưới chân cậu ta.

Vì mấy tên này hiện tại khẳng định không thuộc về thời không này, nên giết đi cũng không sao.

Một trận chiến như vậy cũng đã kết thúc trong vài phút ngắn ngủi như vậy, trên mặt đất nằm la liệt những đống thi thể.

Muộn Du Bình và mấy người khác bây giờ đã đến.

Nhìn những thi thể nằm la liệt trên mặt đất, từng người một đều không khỏi ngỡ ngàng.

Không ngờ ở chỗ này lại có nhiều người chết như vậy.

Chuyện gì thế?

A Ninh cũng không nhịn được hỏi.

Tuy A Ninh cũng là một người có kinh nghiệm rất phong phú, đã thấy quá nhiều người chết, nhưng rõ ràng, hiện tại tất cả những người chết ở chỗ này đều bị Lý Đông giết chết.

Lý Đông lắc đầu nói: "Thực tế cũng không có chuyện gì đặc biệt trọng đại, chỉ là bây giờ tôi có thể phải đối mặt với nhiều kẻ địch hơn một chút.

Những tên đó cơ bản lại là những kẻ ngu ngốc bị người ta lừa.

Nhưng ngay cả những kẻ ngu ngốc này, lại cũng là những tên khá khó đối phó.

Vì mấy tên này có đủ loại vũ khí hạng nhẹ và hạng nặng, có súng các loại, bây giờ tôi muốn đối phó mấy tên này, vô cùng khó khăn.

Đương nhiên điều quan trọng nhất là mấy tên này cùng một phe với Thiết Diện Sinh, chúng cũng là một trong những cái bẫy của đối

phương.” Mọi người chỉ thở dài một tiếng, sau đó động thủ dọn dẹp những thi thể đó.

Sau khi dọn dẹp những thi thể đó, họ lại tìm một chỗ an toàn hơn một chút, sau đó nghỉ ngơi.

Một buổi tối ban đầu vốn không đặc biệt mệt mỏi, nhưng sau khi trải qua một trận giày vò như vậy, từng người một đều cảm thấy toàn thân trên dưới đều sắp rã rời, sau đó từng người một đều ngủ rất say.

Sáng sớm ngày hôm sau, trời vừa mới sáng, họ lại tỉnh dậy.

Sau khi tỉnh dậy, Lý Đông tiếp tục đi theo con đường nhỏ.

Vì con đường nhỏ đó đã bị hoang phế quá lâu, nên rất khó đi.

Sau khi lên đỉnh núi, cậu ta thấy mặt trời vừa mới mọc.

May mắn là môi trường ở chỗ này rất tốt, không khí rất trong lành, khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

Tầm nhìn của Lý Đông rất tốt.

Sau khi cẩn thận quan sát tình hình xung quanh, cậu ta nhanh chóng phát hiện trên đỉnh núi đối diện dường như có một thứ rất kỳ lạ.

Chương 991

Đúng vậy, chỗ đó khiến người ta cảm thấy thật sự không thể tin được, chỗ đó thế mà lại có một tòa cung điện rất lớn.

Lẽ nào lại là ảo ảnh?

Nếu là ảo ảnh, cơ bản là do ánh sáng mặt trời khúc xạ mà thành.

Nhưng chỗ đó trông lại căn bản không giống do ánh sáng mặt trời khúc xạ mà thành.

Vì nếu là do ánh sáng mặt trời khúc xạ mà thành, vậy thì bây giờ trên Trái Đất chắc chắn có kiến trúc vật có hình dạng gốc như vậy.

Nhưng Lý Đông sau khi cẩn thận xem xét, chưa từng thấy kiến trúc vật như vậy.

Kiến trúc vật cao lớn đó ẩn hiện trong khu vườn như một đạo quán.

Chỗ đó mà có thể xây dựng đạo quán đến mức độ như vậy, thì đó cũng là một bản lĩnh rất lớn.

Đúng vậy, Lý Đông bây giờ cũng đã đi không ít đạo quán.

Các kiến trúc trong những đạo quán đó cơ bản đều rất bình thường, các đạo sĩ bên trong trông có vẻ hơi không ra thể thống gì, nhưng cơ bản cũng là như vậy thôi.

Nhưng đạo quán hùng vĩ như bây giờ thì thật sự chưa từng thấy.

Tuy trông có vẻ ẩn hiện, nhưng lại có thể thấy, đó tuyệt đối là một quần thể kiến trúc rất lớn.

Chỉ là nếu muốn đi đến đó, cần phải xuống núi, sau đó lại lên núi, chắc chắn là con đường rất khó đi.

Nhưng A Ninh bây giờ lại để ý đến Lý Đông.

Sau khi cẩn thận nhìn Lý Đông, cô ấy nói với Lý Đông: "Trên người cậu không có rất nhiều công cụ sao?

Hay là lấy ra một công cụ nào đó trực tiếp đưa tôi bay qua không tốt sao?

Nếu vậy có lẽ chúng ta có thể thoải mái hơn một chút, nếu không thì chúng ta cần phải xuống núi, sau đó lên núi thì rất khó đi đó.

Anh thấy sao?

Lúc trước không dùng những loại máy bay không người lái cánh quạt đó sao?" Lý Đông lắc đầu: "Những thứ đó tôi tuy thực sự có, nhưng lại không dễ dùng như vậy!

Vì nguyên nhân lớn nhất là nếu những thứ đó được sử dụng trên một hẻm núi xa như vậy, có thể sẽ bị ảnh hưởng bởi không khí.

Nếu vậy, chúng ta bay lơ lửng trong không khí, e rằng sẽ rất nguy hiểm.

Nếu muốn đi, thì cứ đi bộ đường bộ đi, không có gì to tát đâu.

Dù sao tôi cũng đã đi không ít đường rồi, một chút quãng đường đối với tôi có đáng gì đâu, phải không?" A Ninh bĩu môi.

Thế nhưng, môi trường hiện tại ở đây, trông thực sự khiến người ta cảm thấy rất đáng sợ!

Ít nhất, trông có vẻ trong lòng có một loại cảm giác sợ hãi.

Muốn đến phía đối diện, cần phải xuống núi, sau đó lại lên núi.

Nhưng hai ngọn núi cơ bản đều thuộc loại rất hiểm trở.

Bất kể là xuống núi hay lên núi, e rằng đều rất không dễ dàng.

Khoảng cách đường chim bay như vậy trông không đặc biệt xa,

cũng chỉ vài kilomet.

Nhưng nếu lên núi xuống núi, thì lại khác, quãng đường đó xa gấp mấy lần.

Mấy người đang chuẩn bị khởi hành, nhưng Lý Đông lại lắc đầu: "Tôi bây giờ chưa cần đi ngay.

Tôi cứ cảm thấy bên đó hình như có chút mánh khóe.

Nếu chúng ta đi như vậy, có thể sẽ bị lừa.

Những thứ trên đỉnh núi đối diện, tôi có thể thấy hình như có liên quan đến ánh sáng mặt trời vừa mới mọc.

Có lẽ chúng ta nên quan sát kỹ thêm một chút nữa.

Có những lúc mắt nhìn thấy căn bản không phải là thật, cần phải cẩn thận phân biệt." Thế là mấy người lại dừng lại, vì chuyện như vậy là bình thường, mắt nhìn thấy không nhất định là thật.

Điều này khiến người ta cảm thấy có chút bi ai, nhưng xác xác thực thực là như vậy.

Thế là họ dừng lại ở đó.

Vì bây giờ xung quanh khắp nơi đều nguy hiểm, nên Lý Đông chọn chỗ này cũng thuộc loại dễ thủ khó công.

Đó là nơi, nếu gặp nguy hiểm, có thể tạm thời ẩn nấp, có thể ở một nơi an toàn hơn một chút.

Vì bài học trước đó đã rất nghiêm trọng rồi, rõ ràng bây giờ không thể trải qua chuyện như vậy nữa.

Thực tế một ngày trôi qua rất nhanh, sau khi mỗi người cầm điện thoại của mình chơi một lúc, một ngày đã trôi qua.

Mặt trời dần lặn xuống núi, Lý Đông phát hiện những quần thể

kiến trúc ở phía đối diện quả nhiên đã xảy ra một số thay đổi.

Trời tĩnh lặng tối xuống, xung quanh truyền đến một trận tiếng côn trùng ồn ào.

Chương 992

Loại tiếng côn trùng ồn ào này, khiến người ta cảm thấy có một loại cảm giác phiền muộn loạn xạ trong lòng.

Thế nhưng, dần dần yên tĩnh lại, nhưng đột nhiên, Lý Đông lại nghe thấy một số âm thanh kỳ lạ.

Đúng vậy, những âm thanh kỳ lạ đó hơi giống tiếng khóc của trẻ con.

Đương nhiên, tiếng khóc của trẻ con đôi khi cũng có thể là tiếng mèo kêu.

Đúng vậy, tiếng mèo kêu đôi khi cũng hơi giống tiếng khóc của trẻ con, nhưng không biết đó là âm thanh gì.

Chỉ là bây giờ âm thanh đó ở gần, khoảng cách không đặc biệt xa.

Lý Đông bật đèn pin chiếu khắp nơi, nhưng không phát hiện ra thứ gì đặc biệt, thế là cậu ta lắc đầu, không quan tâm nhiều như vậy.

Nhưng một lúc sau, âm thanh đó lại truyền đến từ một cái cây lớn bên cạnh.

Lý Đông chưa kịp quay đầu, đột nhiên nghe thấy một tiếng súng nổ, A Ninh thế mà lại trực tiếp nổ súng.

Lý Đông cảm giác một viên đạn sượt qua da đầu mình bay đi.

Giật mình lớn, quay đầu mới thấy phía sau mình thế mà lại thật sự có một con quái vật.

Con quái vật này trông hơi giống con cóc, có một đôi mắt to lớn, phát ra ánh sáng xanh lam nhạt.

Cái quái gì thế?

Lúc thứ đó xuất hiện, thế mà lại hoàn toàn không bị ai chú ý.

A Ninh tuy bắn một phát, nhưng đối với thứ đó dường như cũng không gây ra ảnh hưởng gì.

Lý Đông phát hiện thứ này dường như cũng không tấn công mình.

Thế là cậu ta từ từ kéo giãn khoảng cách với con quái vật đó một chút, trong lòng tự hỏi thứ này có tấn công người không.

Bây giờ trời đã tối hoàn toàn, nơi đang ở bây giờ, thực tế căn bản không phải là một chỗ tốt.

Vì nơi đang ở bây giờ là trên đỉnh núi.

Ở một bên khác của đỉnh núi, gần như là vách đá dựng đứng, ở một bên núi, tuy không đạt đến mức độ thẳng đứng, nhưng cũng gần như vậy.

Ở chỗ này nếu có một con quái vật chiến đấu với họ, vạn nhất không cẩn thận rơi xuống, thì thật phiền phức.

Lúc đó Muộn Du Bình bỗng nhiên ném một cái đèn pin đi.

Đúng vậy, anh ta bật đèn pin, ném ra xa.

Sau đó Lý Đông thấy con quái vật khổng lồ như con cóc đó, trực tiếp nhảy ra ngoài.

Lúc đó tranh thủ cơ hội này, Lý Đông cũng nhìn rõ rốt cuộc thứ đó là cái gì.

Thứ này trông như một con cóc khổng lồ, dài khoảng năm sáu mét, tuyệt đối là một vật thể khổng lồ.

Thế nhưng, chiếc đèn pin đó sau khi ném ra, cũng chỉ thu hút ánh mắt của quái vật một lúc, sau đó thứ đó lại nhảy trở lại.

Lý Đông bây giờ cảm thấy hơi bất lợi.

Nguyên nhân là như đã nói ở trên, địa hình ở chỗ này thực sự quá tệ, nếu không cẩn thận rơi xuống vách đá phía dưới, thì quá phiền phức.

Thế là mấy người sau khi bắn vài phát vào con quái vật đó, chuẩn bị tìm một chỗ an toàn hơn một chút.

Lý Đông quyết định, trước hết đi đến chỗ lưng chừng núi tương đối bằng phẳng rồi tính sau.

Thế là cậu ta quay người chạy, chạy ngược lại theo con đường lên núi.

Con quái vật này có hình thể vô cùng to lớn, điều quan trọng nhất là da của nó như bông vậy.

Sau khi đạn bắn vào, tuy không bị bật ra, nhưng dường như cũng không gây ra thương hại cho con quái vật này sao?

Lý Đông chỉ có thể không ngừng lùi lại, tuy dao của cậu ta đã chuẩn bị sẵn, nhưng bây giờ cần phải quan sát.

Vì, bất cứ chuyện gì thực tế đều là như vậy.

Không thể hành động mạo hiểm, cần phải mưu tính sau đó mới hành động.

Sau khi trải qua vô số chuyện lớn, Lý Đông đã hình thành một loại thói quen như vậy.

Con quái vật này hình thể thực sự rất lớn, như một con cóc vậy, không ngừng nhảy sang bên cạnh.

Điều quan trọng nhất là khi thứ đó không ngừng nhảy, trong miệng nó không ngừng nhả ra từng đợt khói trắng.

Nơi khói trắng đó đi qua, chỉ cần là vật có sự sống, bất kể là thực vật hay động vật, nhanh chóng đều biến thành than cháy.

Lý Đông may mắn có phòng hộ, nên miễn cưỡng bị khói trắng đó chạm vào sau đó cũng tạm thời không sao.

Nhưng bây giờ con quái vật này rốt cuộc lợi hại đến mức nào, họ cũng không biết.

Nên Lý Đông bây giờ không ngừng lùi lại.

Chương 993

Con quái vật đó như con cóc vậy, không ngừng nhảy tưng tưng.

Xung quanh dường như tất cả mọi thứ, đều không gây trở ngại gì cho con quái vật này.

Bất kể là cây cối hay đá, những cái cây lớn chắn ngang đường, trực tiếp bị nó đâm gãy.

Những tảng đá trên đường cũng đều bị đâm bay tứ tung.

Lý Đông bây giờ thì không ngừng nổ súng, nhưng đạn dường như không có tác dụng với con quái vật.

A Ninh cũng không biết nguyên nhân, hình như cô ấy đã kéo rất nhiều thù hận.

Vốn dĩ mấy người đã kéo ra khá xa, bỏ chạy để con quái vật không biết nên tập trung đuổi theo ai.

Nhưng lúc đó con quái vật đó lại đột nhiên đuổi theo A Ninh.

Có lẽ vì A Ninh bắn súng thực sự quá chuẩn, khiến quái vật cảm thấy bị uy hiếp chăng.

Lý Đông khá lo lắng cho A Ninh.

A Ninh tuy công phu cũng rất tốt, nhưng trước một con quái vật như vậy, hẳn là không có nhiều sức kháng cự.

Điều quan trọng nhất là, A Ninh bây giờ dường như không có khả năng trốn thoát.

Cô ấy nhảy lên vài cái cây, định leo cao rồi ẩn nấp để tránh sự truy sát của con quái vật.

Thế nhưng, con quái vật đó trực tiếp đâm tới, cái cây mà A Ninh

leo lên, cả người lẫn cây đều bay ra ngoài.

Lý Đông không khỏi giật mình lớn, con quái vật này thực sự quá dữ tợn.

A Ninh nếu bị đâm như vậy, rồi ngã xuống chân núi, thì thật phiền phức.

Tuy có bộ đồ bảo hộ, nhưng tác dụng của nó rốt cuộc lớn đến mức nào thì không chắc.

Lý Đông bây giờ cơ bản không thể xác định đồ bảo hộ rốt cuộc lợi hại đến mức nào.

Nhưng có thể xác định là, bây giờ từ lưng chừng núi cao như vậy mà ngã xuống, thì chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ gì.

Đúng vậy, đồ bảo hộ cũng không phải là vô địch.

Trên thế giới này căn bản không tồn tại thứ gì vô địch, cũng không tồn tại phòng ngự tuyệt đối.

Nếu tồn tại phòng ngự tuyệt đối, thì chỉ có một nguyên nhân, đó là lực tấn công không đủ mạnh.

Ngoài nguyên nhân đó ra, không có nguyên nhân nào khác dẫn đến phòng ngự tuyệt đối.

Lý Đông liều mạng gọi A Ninh, kết quả nhanh chóng nghe thấy A Ninh đáp lại.

Thì ra cái cây mà A Ninh leo lên tuy bị đâm gãy, nhưng thân cây đó khá nguyên vẹn, sau khi cả người bay ra ngoài, nhanh chóng lại bị mấy cái cây khác chắn lại.

A Ninh cứ thế ôm chặt lấy thân cây đó, nên đã thoát chết trong gang tấc.

Lý Đông đang chuẩn bị đến đó, thế nhưng, con cóc khổng lồ đó

thế mà lại một lần nữa đuổi theo, dường như đối với A Ninh thì thật sự không chết không nghỉ.

Chuyện đó thật sự quá kỳ lạ rồi.

Có thù oán lớn đến mức nào chứ?

Lý Đông tay cầm dao đuổi theo.

Bây giờ đã đến lúc này rồi, cậu ta cũng không thể không liều mạng.

Con cóc khổng lồ sau khi đâm tới, nhanh chóng lại đâm đổ một hàng cây.

Thân cây mà A Ninh đang ôm phía trước lại bị gãy, cô ấy phải liều mạng bám víu vào các điểm tựa xung quanh.

Hiện tại tình huống vô cùng nguy cấp.

Tình huống bây giờ, A Ninh đang liều mạng trốn tránh, phía sau A Ninh, có con quái vật khổng lồ như con cóc đó, đang liều mạng truy sát.

Lý Đông và mấy người đang liều mạng đuổi theo, muốn đi cứu người.

Cục diện hiện tại trông có vẻ hơi buồn cười, nhưng mỗi người đều vô cùng lo lắng.

Điều quan trọng nhất là, không biết từ lúc nào đã quay lại chỗ chiến trường đã gặp trước đó.

Ở chỗ chiến trường đó, Lý Đông đột nhiên mắt co rút lại.

Vì cậu ta thấy ở chỗ đó lại xuất hiện một chiếc kiệu hoa và một chiếc quan tài.

Đúng vậy, chiếc kiệu hoa đó có tám người khiêng, chiếc quan tài

đó cũng có tám người khiêng.

Lý Đông bây giờ trong lòng cảm thấy đập thình thịch.

Mẹ nó, thật sự quá tà môn rồi.

Ý gì đây?

Chương 994

Lúc trước đã giải quyết hết những người đó, bây giờ lại xuất hiện nhiều chuyện tương tự sao?

Lẽ nào bây giờ lại có một đợt người nữa.

Nếu trong tình huống như vậy, phải đối mặt với nhiều kẻ địch như vậy, thì thật sự phiền phức rồi.

Lý Đông sau khi cẩn thận nhìn một lượt, mới thở phào nhẹ nhõm nói: "Mấy người khiêng quan tài, và khiêng kiệu hoa phía trước đó, trông có vẻ không nhất định là người thật.

Bây giờ tôi chủ yếu đối phó con quái vật này." Đúng vậy, bây giờ con quái vật này mới là kẻ địch thực sự.

Còn những người khiêng quan tài và kiệu hoa đó, sử dụng vũ khí gần như tương tự, cũng chỉ là một số vũ khí thông thường mà thôi.

Những vũ khí thông thường đó tấn công kiểu bão hòa có thể khiến cậu ta bị thương, nhưng điều đó cũng cần một khoảng thời gian nhất định.

Nếu xét từ một mức độ nào đó, thì lực phòng ngự của Lý Đông đủ mạnh, trong thời gian ngắn cũng sẽ không bị thương.

Lý Đông sau khi cẩn thận quan sát rất lâu, cuối cùng quyết định nếu muốn tiêu diệt con quái vật đó thì chỉ có một cách, đó là tiêu diệt mắt của con quái vật đó.

Đúng vậy, bất cứ quái vật nào chỉ cần là quái vật thực sự sống, thì mắt trong tình huống thông thường đều là điểm yếu.

Cơ bản là trong bất cứ tình huống nào, mắt của những quái vật đó đều thuộc loại yếu ớt, điều quan trọng nhất là lại vô cùng chí mạng.

Lý Đông lớn tiếng nhắc nhở mọi người xung quanh nhắm vào mắt của con quái vật đó.

Nhưng thực tế mấy người đa số đều không phải xạ thủ chuyên nghiệp, nên bắn súng căn bản không trúng.

Tìm mắt của con quái vật đó dường như cũng không đặc biệt khó khăn, vì mắt nó đang phát ra ánh sáng xanh lam.

Nhưng kỹ năng bắn súng thực sự quá tệ, liên tục nổ súng, cũng không bắn trúng.

Ngược lại A Ninh ở một bên khác lại tìm được một vị trí không tồi, chuẩn bị phát động phản kích con quái vật đó.

Cùng lúc đó, ở một bên khác Lý Đông bây giờ cũng không quan tâm nhiều nữa, cậu ta cũng cuồng oanh loạn tạc tấn công kiểu bão hòa.

Cuối cùng con quái vật đó dường như đã chịu thương hại khá đau đớn, cuối cùng đã bỏ A Ninh, sau đó đuổi theo Lý Đông.

Lý Đông cảm giác một luồng gió mạnh thổi tới.

Con quái vật đó cũng thực sự lợi hại, nhảy nhót như vậy, thế mà đều có thể tạo ra cuồng phong như vậy.

Lý Đông phát hiện một luồng gió mạnh như vậy có sức mạnh rất lớn, cảm giác những người bên cạnh đều đang bị thổi bay không ngừng.

Thậm chí trên người cậu ta không ngừng có đủ loại thứ đang va đập.

Đúng vậy, khi con quái vật đó không ngừng nhảy, nó mang theo đủ loại khối đá và cát vàng, va vào người tạo thành ảnh hưởng.

Lý Đông tay cầm một con dao, chuẩn bị cứng đối cứng với con

quái vật đó.

Nhưng khi Lý Đông cứng đối cứng với con quái vật đó, cậu ta lại phát hiện toàn bộ cơ thể của con quái vật đó như một khối bông vậy.

Sau khi cắt qua dường như không có bất kỳ lực cản nào, nhưng lại không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào cho con quái vật đó.

Cùng lúc đó, mấy người còn lại bên cạnh Lý Đông không ngừng nổ súng, mục tiêu nổ súng cũng là mắt xanh lam của con quái vật đó.

Thực tế, kỹ năng bắn súng của họ đều rất tệ, cơ bản cũng chỉ là bắn loạn xạ, thậm chí rất nhiều viên đạn thực tế còn bắn trúng người Lý Đông.

Nhưng có một thu hoạch nhất định, đó là mắt của con quái vật đó, thật sự bị thương rồi.

Con quái vật này sau khi bị thương, tổng thể cảm thấy hoảng loạn.

Điều quan trọng nhất là vì mọi người đều đang dao động ở các hướng khác nhau xung quanh quái vật, nó cũng không biết nên đi tìm ai gây rắc rối.

Rõ ràng quái vật có một đặc điểm: ai gây ra thương hại thực sự cho nó, thì nó sẽ tập trung vào người đó.

Nhưng bây giờ điểm hỏa lực nổ súng thực sự quá nhiều, cứ thế bắn loạn xạ một lúc, cuối cùng cũng có vài viên đạn bắn trúng nó.

Con quái vật đó tổng thể không biết rốt cuộc nên tấn công theo hướng nào, sau đó cuối cùng cũng không biết chuyện gì, đột nhiên dưới chân trượt một cái, sau đó lăn xuống chân núi.

Sau đó con quái vật đó như một khối đá vậy, lăn xuống chân núi vào trong khe núi cũng không biết có bị ngã chết không.

Con quái vật này thật sự chết rồi sao?

Sau khi thấy quái vật rơi xuống, mấy người đều có một nghi vấn như vậy.

Lý Đông lắc đầu: "Tôi nghĩ thứ đó không dễ chết như vậy đâu, e rằng sau này tôi có khả năng lại một lần nữa gặp phải thứ đó." Lý Đông nói vậy, lập tức bị mấy người bạn chửi là mồm quạ.

Vì một lần thứ đó xuất hiện sau đó, khiến họ chật vật không chịu nổi, nếu nó lại một lần nữa xuất hiện, thì thật sự sẽ khiến họ cảm thấy vô cùng khó chịu.

Hiện tại đã tối muộn, cũng không có cách nào muốn đi xuống.

Vì phía dưới khắp nơi đều là quỷ hỏa, khắp nơi đều là khu mộ, có đủ loại kỳ dị.

Ngay cả khi không có uy hiếp thực sự, nhưng dù sao cũng là con người.

Nếu gặp phải những chuyện kỳ dị đó, sẽ có chút sợ hãi.

Do đó họ quyết định quay lại đỉnh núi.

Chương 995

Trải qua một trận giày vò như vậy, hiện tại đã gần mười hai giờ đêm.

Sau khi quay lại đỉnh núi, họ ngủ một lúc, đến khi trời gần sáng.

Quả nhiên sau khi trời sáng, những quần thể kiến trúc khổng lồ trên đỉnh núi đối diện, lại có thể nhìn rõ ràng.

Lý Đông bây giờ cũng không có cách nào khác, chỉ đành quyết định đi đến đó.

Tuy có công cụ bay, nhưng ở khoảng cách xa như vậy, không nhất định có thể đến nơi ổn định.

Dù sao việc sử dụng vật phẩm bay cơ bản đều thuộc loại khá thô sơ, ngay cả khi được hệ thống nâng cấp, cũng tương đối thô sơ, tự nhiên không phải là máy bay thực sự.

Muốn đến một địa điểm xác định, đặc biệt trong tình huống xa xôi như vậy, một đôi chân thì đáng tin cậy hơn.

Thực tế từ đây xuống núi, sau đó lại leo lên đỉnh núi đối diện, quá trình này so với trong tưởng tượng còn phiền phức và khó khăn hơn.

Mất ròng rã ba ngày, mới đi được một đoạn đường gian nan.

Trong ba ngày đó, cơ bản đều ngủ ở lưng chừng núi.

Ở lưng chừng núi đó cơ bản không có điểm tựa, mấy lần Lý Đông đều cảm thấy, nếu không cẩn thận, không chừng có khả năng sẽ rơi xuống.

May mắn chuyện rơi xuống như vậy cuối cùng không xảy ra.

Nếu xảy ra, thì đó là một trò cười rồi.

Thế nhưng, sau khi leo lên đỉnh núi khác, họ phát hiện chỗ này khiến mình thất vọng, vì chỗ này thật sự không có gì.

Cái gọi là quần thể kiến trúc đó trông hình như thật sự giống ảo ảnh.

Chỗ này cẩn thận nhìn đi nhìn lại mấy lần, dùng tay dụi mắt mấy lần, cuối cùng xác định chỗ này không có quần thể kiến trúc nào, chỉ là vài gò đất nhỏ bình thường mà thôi.

Vài gò đất nhỏ bình thường đó, đã sớm bị hoang phế rồi.

Trông như vậy, hình như từng là ruộng đồng.

Chỉ là vì chỗ này cách thành phố thực sự quá xa, lại thêm giao thông thực sự quá không phát triển.

Muốn có việc gấp đến nơi nào cũng phải đi xa, ở một nơi như vậy con người không có bất kỳ hy vọng nào, nên những người này có thể đã rời bỏ quê hương lên thành phố làm công rồi.

Hiện tại thời đại này hình như chuyện như vậy rất phổ biến: nông dân trong làng trồng trọt không có thu nhập, thế là đều lên thành phố.

Nên trong thành phố mới có một nhóm người rất đông đảo, một quần thể đặc biệt được gọi là công nhân nông thôn.

Vì chỗ này đã bị hoang phế, nên có thể thấy cả ruộng đồng cũng hoang phế, không có phát hiện nào khác.

Trong những ruộng đồng hoang phế đó, khắp nơi đều là cỏ dại cao vút, ngoài ra thậm chí có một số cây bụi cũng mọc lên, khiến người ta có một loại cảm giác rất bi thương.

Vì những ruộng đồng này nếu chỉ nhìn từ góc độ ruộng đất, thì rất tốt, cũng không thiếu thủy lợi.

Nếu trồng lương thực, thu hoạch rất tốt.

Đáng tiếc là trồng lương thực bây giờ cũng không đáng bao nhiêu tiền, nên những ruộng đồng này cũng bị hoang phế.

Sau khi hoang phế, e rằng một hai năm đầu sẽ mọc cỏ dại, dần dần sẽ mọc cây bụi.

Sau khi mọc cây bụi, dần dần sẽ hoàn toàn trở lại hình dáng như rừng tự nhiên, cuối cùng biến thành rừng nguyên sinh.

Thậm chí trên con đường này muốn tiến lên cũng không dễ dàng.

Muốn tiến lên thì đều phải dùng dao chặt mở từng con đường.

Các loại gai góc vô cùng phiền phức, chỉ cần mắc vào quần áo, sẽ khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Lý Đông mở đường bằng một con dao.

Đó là một con dao cực tốt, chém xuống gần như không có gì không đứt, nên việc dọn đường khá đơn giản, ít nhất là không gặp khó khăn gì lớn.

Tuy nhiên tâm trạng hiện tại của mọi người lại không hề tốt.

Đặc biệt là A Ninh, cô cảm thấy vô cùng chán nản vì phát hiện ra tất cả những gì Lý Đông thấy hôm qua có lẽ chỉ là ảo giác, bây giờ chẳng thấy gì cả.

Nơi này đúng là một vùng ảo ảnh hải thị thận lâu.

Nhưng hiện tại đã đến đây rồi thì chỉ có thể không ngừng tiến về phía trước, vì sau khi đi vào, họ phát hiện điện thoại cũng mất tín hiệu.

Không có tín hiệu thì không thể định vị, căn bản không biết mình đang ở đâu hay hướng đi tiếp theo là chỗ nào, giống như những kẻ lang thang bị bỏ rơi giữa hoang dã, hoàn toàn cách biệt với thế giới.

Khi cảm giác tuyệt vọng đang dâng lên, mắt Lý Đông đột nhiên

sáng rực vì nhìn thấy một cái cây.

Đó là một cái cây khổng lồ, tán cây tỏa bóng mát chắc phải rộng tới mấy trăm mét.

Ngay cả thân cây cũng không tầm thường chút nào, ít nhất là Lý Đông chưa bao giờ thấy cái cây nào to như thế.

Trên đỉnh cây cổ thụ này có mấy cành cây lớn cũng cực kỳ bàng đại, rồi từ đó phân hóa ra tán lá khổng lồ.

Với cái cây to cỡ này, e rằng phải mất hàng nghìn năm mới trưởng thành được.

Chương 996

Nếu là loại cây lớn chậm thì có khi mất mấy nghìn năm cũng nên.

Chuyện này giống như một kỳ quan vậy, vì năm tháng càng lâu thì cây đại thụ càng khó bảo tồn.

Để tồn tại, nó không chỉ phải đối mặt với sự đe dọa từ con người mà còn cả các loại sâu bọ.

Có rất nhiều cây vì bị sâu đục thân mà khô héo, chuyện đó cũng chẳng hiếm gặp.

Một cái cây như thế này có thể lớn đến vậy quả là may mắn, đúng là một kỳ tích.

Quỷ Thủ sau khi quan sát liền sáng mắt nói: "Cái cây này e rằng có lai lịch lớn.

Mọi người nhìn kỹ xem?

Cây này có tổng cộng 6 cành lớn, mọi người không thấy mấy cành cây khổng lồ kia nhìn rất giống bàn tay người sao?

Giống như bàn tay của người có 6 ngón vậy." Đúng thế, thực tế cũng có người sinh ra có 6 ngón tay, thậm chí là 7 ngón.

Đó là một loại bệnh di truyền mà Lý Đông nhớ đã từng thấy khi đi học.

Nhưng một cái cây lại có thể mọc thành hình thù giống bàn tay 6 ngón thế này thì đúng là quá kỳ quái.

Lúc này Quỷ Thủ lại nói: "Tôi thấy dưới gốc cây này chắc chắn có bí mật, vì tôi từng nghe một chuyện tương tự." Gã này lại bắt đầu kể chuyện đời cha chú mình.

Nghe nói mấy chục năm trước, cha của gã cũng là một tay đổ đấu chuyên nghiệp.

Nhóm đổ đấu lão luyện đó cũng từng gặp một cái cây khổng lồ tương tự, và bên dưới nó là một ngôi mộ, hóa ra là mộ từ thời nhà Hán.

Hệ thống rễ của cái cây đó rất phát triển, mọc rất rậm rạp, đóng vai trò bảo vệ ngôi mộ, muốn đột nhập vào không hề dễ dàng.

Lý Đông có chút hoài nghi, chẳng lẽ là cành cây bảo vệ sao?

Nếu mấy cành cây đó có tác dụng bảo vệ thì nghe có vẻ hơi lạ.

Nhưng sau khi đi tới quan sát kỹ, thậm chí chạm tay vào, anh phát hiện cành cây này cứng hơn bất cứ thứ gì anh từng thấy.

Chẳng lẽ là Thiết thụ (cây sắt) trong truyền thuyết?

Hoặc một loại cây nào đó còn kiên cố hơn.

Loại cây này thực sự rất cứng, bình thường không có cách nào phá hủy được.

Những cây ít tuổi thì không nói, nhưng nếu đạt đến độ tuổi nhất định, nó sẽ trở nên vô cùng khủng khiếp, càng già càng cứng.

Lý Đông trực tiếp rút dao chém một nhát lên thân cây, quả nhiên lửa tóe ra tứ phía nhưng cái cây không hề bị tổn hại chút nào.

Thật là vô lý.

Tuy Lý Đông không dùng hết toàn lực nhưng sức lực bỏ ra cũng không hề nhỏ, chém ra cả tia lửa thì rõ ràng cái cây này cực kỳ kiên cố.

Nếu nơi này kiên cố như vậy, chẳng lẽ đúng như lời gã kia nói, bên dưới có một địa cung hoặc một nơi đặc biệt quan trọng nào đó sao?

Nếu chỗ này có manh mối về Thiết Diện Sinh thì tốt quá.

Lý Đông cảm thấy tất cả những gì mình đang làm hiện giờ đều là để truy sát gã Thiết Diện Sinh đó.

Bởi vì Thiết Diện Sinh có thể coi là kẻ thù đáng sợ nhất của giới mộ tặc, nếu để gã nắm giữ được tất cả những thứ gã cần thì đó sẽ là mối đe dọa khổng lồ.

Lai lịch của Thiết Diện Sinh quá phi lý, quan trọng nhất là những người đó đều làm theo ý nguyện của gã.

Lý Đông đã phát hiện ra điều này thì tự nhiên không định rời đi, liền nói với mọi người: "Hay là chúng ta cứ nghỉ ngơi ở đây một lát đã, sau đó hãy từ từ nghiên cứu chuyện khác." Nhóm Lý Đông tìm một chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi, nhưng đột nhiên, một vật thể hình sợi dài quái dị phi ra từ một cái lỗ nhỏ trên thân cây, như một mũi giáo dài đâm thẳng về phía Lý Đông.

Anh vội vàng né tránh, đồng thời vung đao chém tới, hai bên va chạm tóe lửa.

Lúc này nhìn lại, anh thấy thứ này có vẻ quen thuộc.

Đúng rồi, đây chính là sợi râu trên mình con cóc khổng lồ đã gặp trước đó.

Sở dĩ con quái vật dạng cóc đó nhìn không giống cóc thật là vì nó có râu.

Râu đã mọc ra từ thân cây thì chứng tỏ ở đây có một con quái vật như vậy, hoặc là con quái vật kia đã trốn vào trong thân cây.

Tất nhiên khả năng lớn nhất là ở đây lại có thêm một con quái vật tương tự nữa.

Lý Đông giật mình, lập tức cầm vũ khí chuẩn bị chiến đấu.

Nhưng thứ này quá cứng, Lý Đông dùng đao mà nhất thời không tài nào chém đứt.

Muộn Du Bình nói: "Có thể dùng lửa đốt." Lý Đông lấy bình xịt lửa tiêu điểm ra, phun một luồng hỏa trụ về phía sợi râu.

Sợi râu quái vật lập tức rụt lại.

Đây rốt cuộc là cái quái gì?

Chẳng lẽ chỗ này chuyên mọc ra lũ cóc sao?

Bây giờ phải làm sao đây?

Chương 997

Chạy đến tận đây rồi, chẳng lẽ lại quay về?

Nơi này mênh mông xa thẳm, hoàn toàn không thấy bóng người, như bị tách biệt với thế giới.

Thậm chí ngay cả tín hiệu điện thoại cũng không có.

Bây giờ nếu lại đụng độ con quái vật đó thì thực sự rất phiền phức.

Nhưng đúng lúc này, dưới chân đột nhiên hẫng một cái.

Mấy người như giẫm phải bẫy, trực tiếp rơi xuống bên dưới.

Lý Đông kinh hãi muốn chộp lấy thứ gì đó nhưng phát hiện mọi thứ đều đang rơi xuống.

Hiện tại không có điểm tựa nào nên cả đám cứ thế rơi thẳng xuống.

May mà bộ giáp hộ thân có lực phòng ngự rất tốt, độ cao tầm năm sáu mét cũng không đe dọa gì nhiều đến tính mạng.

Nhưng sau khi bị ngã, cảm giác vẫn rất khó chịu.

Vì lúc nghỉ ngơi họ không đeo mặt nạ phòng độc, nên khi rơi xuống không có gì che chắn, vừa xuống tới nơi đã ngửi thấy một mùi ẩm mốc nồng nặc, khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Lý Đông móc đèn pin từ trong túi ra soi xung quanh.

Kết quả phát hiện nơi này là một hang động hình bầu dục tự nhiên.

Cảnh tượng bên trong hang động này khá đẹp mắt vì dường như có dấu vết hoạt động của con người.

Điều này gợi lên sự tò mò mạnh mẽ, họ bắt đầu quan sát và thấy trong động có rất nhiều nhũ đá.

Những nhũ đá này hình thành đủ loại hình thù hấp dẫn.

Phải nói rằng đôi khi thiên nhiên mới thực sự là nhà điêu khắc vĩ đại nhất, tạo nên những cảnh sắc tuyệt mỹ khiến vô số người hướng tới.

Hiện giờ họ đang do dự không biết có nên đi sâu vào hang động khám phá không, thì bỗng nhiên trên đầu truyền đến tiếng kêu vô cùng hung dữ.

Lý Đông ngẩng đầu nhìn, phát hiện trên đầu có một con chim khổng lồ.

Con chim này trông có vẻ thảm hại, như thể bị mắc bẫy và đang treo lơ lửng trên vách tường.

Anh cũng không biết đây là giống gì vì chưa bao giờ thấy loại chim này.

Mỏ của nó như một cái móc ngược, dài hơn một thước.

Tuy tình trạng con chim đang rất tệ nhưng đôi mắt trên khuôn mặt cổ quái của nó lại nhìn Lý Đông với ánh mắt hung tợn.

Quả nhiên Lý Đông phản ứng rất nhanh, con chim này nhìn thì như bị treo ngược, dường như bị sập bẫy, nhưng thực chất chính nó lại là một cái bẫy.

Ngay khi anh vừa phản ứng, con chim đột nhiên bay vọt lên.

Vì hiện tại không đeo mặt nạ phòng độc nên phần đầu thiếu sự bảo vệ.

Anh định tránh nhưng không kịp, con đại điểu đó giống như một kẻ săn mồi hung hãn, coi họ là con mồi.

Tốc độ của nó cực nhanh, mục tiêu đầu tiên có vẻ là Lý Đông.

Anh thậm chí không kịp rút súng vì tốc độ nó quá nhanh.

May mà bên cạnh có một hốc đá, Lý Đông trực tiếp lướt mình vào trong đó.

Sau khi vào được hốc đá, anh mới rút súng ra bắn một phát vào con chim lớn.

Nhưng con chim phản ứng rất nhanh, né được viên đạn rồi lao tới chộp lấy một mảng áo của Lý Đông.

Anh cũng không hiểu vì sao mình lại bị nó nhắm vào liên tục như vậy.

Ngay cả khi anh đã nấp bên cửa động, nó vẫn dùng móng vuốt không ngừng thăm dò vào bên trong.

Nhưng Lý Đông cũng không phải hạng vừa, nhân cơ hội này anh rút đao ra, nhắm thẳng vào móng vuốt con đại điểu chém xuống.

Con chim phản ứng cực lẹ, rụt vuốt lại khiến nhát đao của Lý Đông chém vào không khí.

Những người bên ngoài lúc này liên tục nổ súng vào con chim, nhưng nó né tránh hết viên đạn này đến viên đạn khác.

Đúng lúc này, nó tìm thấy cơ hội, dùng cái mỏ dài ngoẵng mổ về phía Lý Đông.

Đao trong tay anh và cái mỏ của nó va chạm, bắn ra những tia lửa điện.

Dù vậy, cái mỏ của con chim dường như cũng bị thương nhẹ, nó lùi lại một chút.

Lý Đông tranh thủ bò ra, lộ ra nửa thân hình quan sát tình hình những người khác, thấy họ vẫn ổn.

Bây giờ phải làm sao đây?

Lúc này những người khác phát hiện ra một lối vào động khác, nằm ngay phía sau chỗ Lý Đông.

A Ninh tuy là một người rất lợi hại, nhưng dù thế nào cũng là phụ nữ, khi gặp khó khăn thường có xu hướng tìm đàn ông để xin ý kiến.

Chương 998

Như lúc này, Lý Đông là trụ cột, có chuyện gì họ đều tự nhiên tụ tập quanh anh.

Lý Đông lắc đầu nói: "Thứ này khó đối phó lắm, giết nó không dễ đâu, chúng ta đừng dây dưa nữa, đi vào phía bên kia xem sao." Nhưng khi Lý Đông men theo cái lỗ nhỏ đi vào, anh phát hiện con đại điểu phía sau cũng chui vào theo.

Tuy có vẻ hơi khó khăn nhưng hai bên vẫn giữ được thế cân bằng tương đối.

Trong môi trường khép kín này mà cứ phải bò về phía trước khiến ai nấy đều cảm thấy mệt mỏi, họ bèn ngồi xuống nghỉ ngơi.

May là sau khi đi vào sâu, địa hình trở nên hẹp hơn, con chim kia muốn vào cũng không dễ.

Nhưng sau khi nghỉ ngơi được hai tiếng, họ phát hiện đá vụn bên ngoài bay tứ tung.

Hóa ra con chim đó đang đào hang, như thể đang đào một đường hầm vậy.

Thật là quá đáng, Lý Đông vốn không định giết con mãnh cầm này, nhưng không ngờ nó lại được đà lấn tới.

Thế là anh dùng bình xịt lửa tiêu điểm phun một luồng hỏa trụ ra ngoài.

Loại vũ khí này có gây thương hại nhất định cho con chim, nó phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Nhưng lạ là sau khi bị tấn công, nó không bỏ chạy mà lại càng hung hãn đào bới mạnh hơn, muốn phá hang để ăn thịt họ.

Chẳng lẽ có thù oán gì sao?

Mọi người cảm thấy ở đây không còn an toàn nữa, nhưng quay ra cũng không được.

May mắn là phía sau có một lối thông, có lẽ có thể rời đi hoặc dẫn đến một không gian ngầm khác.

Đúng thế, họ đều là những mộ tặc lão luyện, kinh nghiệm phong phú, biết rằng phía sau chắc chắn có không gian rộng lớn hơn.

Thế là họ không thèm quan tâm đến con chim kia nữa, tiếp tục tiến về phía trước.

Sau khi bò qua hốc đá, không gian xung quanh bỗng chốc trở nên khoáng đạt.

Quả nhiên là một không gian lớn, họ thở phào vì đã có đường đi.

Lý Đông dùng đèn pin soi xung quanh, phát hiện có một số hốc đá.

Trong đó đặt những món khí cụ kỳ lạ.

Đúng vậy, đó là những đồ gốm nung từ đất bùn.

Chúng được chế tác không mấy tinh mỹ, ngược lại còn khá thô ráp.

Chỉ có điều khi gõ tay vào những món đồ gốm này, chúng lại phát ra tiếng kêu thanh thúy, chứng tỏ kỹ thuật nung rất tốt.

Bên trong chứa thứ gì?

Lý Đông cũng không biết, anh định bê một cái ra xem thử.

Nhưng nhỡ bên trong có cơ quan thì sao?

Anh bê một hũ gốm ra, thấy miệng hũ được bịt bằng đất bùn, sau khi cạy lớp bùn thì lộ ra một cái nút gỗ.

Ngay sau đó, một mùi rượu thơm nồng tỏa ra.

Mấy người đều mừng rỡ.

Chẳng lẽ nơi này là hầm rượu sao?

Người ta thường nói rượu càng ủ lâu càng thơm.

Rượu để lâu ngày sẽ xảy ra những biến hóa kỳ diệu, trở nên vô cùng ngọt thơm.

Nếu những vò mỹ tửu này không có độc thì đúng là bảo bối, vì nhìn qua chúng đã được bảo quản rất lâu rồi.

Lý Đông mở nút gỗ, bên trong quả nhiên là rượu.

Anh kiểm tra các hũ khác, tất cả đều chứa rượu.

Rượu bên trong rõ ràng đã được lưu giữ từ rất lâu.

Nếu thực sự là loại rượu không nguy hiểm thì số hàng này đúng là một khoản hời.

Thế nào?

Có nên nếm thử một ngụm xem có độc không?

Lý Đông thấy những người khác đều nhìn chằm chằm đầy thèm thuồng.

Thực tế thì mấy người họ đều là dân thích uống rượu.

Tất nhiên tuy thích nhưng họ không phải hạng nát rượu, chỉ là lúc rảnh rỗi nhâm nhi một chút cho thư thái.

Ngửi thấy mùi rượu, họ thực sự rất muốn uống, nhưng cuối cùng vẫn cố cưỡng lại sự cám dỗ.

Vì họ không rõ thành phần bên trong những vò rượu này ra sao, vạn nhất có độc mà chết hết ở đây thì đúng là trò cười.

Chương 999

Lý Đông đặt lại các vò rượu, rồi dùng đèn pin soi xung quanh.

Kết quả là ở phía sau vò rượu cuối cùng, anh phát hiện ra một tấm bài vị bằng gỗ.

Tấm bài vị đó rõ ràng là của một người đã khuất.

Nếu vậy thì cảm giác có gì đó không ổn.

Anh phát hiện thực tế sau mỗi hũ gốm đều có một tấm bài vị, chỉ là bị che khuất nên lúc nãy không thấy.

Lý Đông cầm những tấm bài vị lên xem, thấy đây cơ bản là bài vị của các đạo sĩ.

Có rất nhiều cái tên đạo sĩ nổi danh trong truyền thuyết.

Lý Đông đã nghe qua nhiều cái tên này.

Thậm chí ở xã hội hiện đại, anh cũng từng nghe kể về những bậc đắc đạo cao nhân.

Anh còn quen biết một vị cao nhân, người đó bình thường lời nói việc làm tuy hơi buồn cười nhưng thực sự là một người có lòng bao dung thiên hạ, hành thiện tích đức.

Tất nhiên trong giới đạo sĩ không phải ai cũng vậy, cũng có nhiều kẻ lừa đảo.

Nói chung cũng giống như người bình thường, có người tốt kẻ xấu.

Hiện tại ở nơi này, sau mỗi vò rượu đều có một bài vị, không biết rốt cuộc là có ý gì.

Vì thế bây giờ họ không còn ý định uống rượu nữa.

Đếm kỹ lại, nơi này có tổng cộng 38 vò rượu.

Không biết trong những cái vò đó chứa thứ gì.

Chẳng lẽ dùng rượu để bảo quản vật gì sao?

Đó cũng là một cách, nhưng không rõ cụ thể là gì.

Cuối cùng Lý Đông lùi ra xa, rút súng nhắm vào một cái vò bắn một phát.

Quả nhiên, sau khi vò rượu vỡ tan, một thi thể lộ ra.

Mấy người Lý Đông đều cảm thấy may mắn, quả nhiên trong rượu có xác chết, nếu mà uống vào chắc nôn chết mất.

Có điều thi thể này trông khá từ bi hỉ xả, là một ông lão hiền lành.

Tuổi tác ước chừng không quá lớn, tầm hơn 70 tuổi, mặc đạo phục, nhìn không giống người xấu.

Lý Đông cảm thấy hơi có lỗi, nếu đây là một hình thức mai táng thì hành động vừa rồi tương đương với việc đào mộ người ta.

Tuy họ đều là mộ tặc, nhưng những mộ tặc này tuyệt đối không đi đào mộ bừa bãi, cơ bản là chỉ tìm những địa cung cổ.

Nhưng giờ cũng không có cách nào dùng vò rượu chứa lại cái xác, Lý Đông đành dùng giấy làm một cái quan tài tạm thời để đặt thi thể vào.

Sau đó kiểm tra các vò rượu khác, phát hiện bên trong đều là thi thể.

Những thi thể này không biết được bảo quản bằng phương pháp gì mà vẫn sống động như thật, trông như người sống đang ngủ, khiến người ta cảm giác như họ đang tu tiên nhập đạo vậy.

Chẳng lẽ đây cũng là một phương pháp dưỡng thi?

Nhưng nghĩ lại thì thực ra cũng không phức tạp đến thế.

Có lẽ là vì cồn có tác dụng sát khuẩn, nếu đặt thi thể trong rượu mạnh và cách tuyệt hoàn toàn với không khí bên ngoài thì có thể bảo quản nguyên vẹn.

Lý Đông đặt quan tài vào chỗ cũ, tạ lỗi một lần nữa rồi chuẩn bị tìm lối ra.

Nhưng đúng lúc đó, trong hang đá lại phát ra những tiếng kêu quái dị liên hồi.

Lý Đông còn đang ngạc nhiên thì đột nhiên từ chỗ cái vò vừa vỡ thò ra một cái đầu chim.

Lại là một con chim giống như lúc nãy xuất hiện.

Lý Đông không chút do dự, dùng súng bắn thẳng vào mỏ nó.

Nhưng đòn tấn công này dường như không gây ra tổn thương gì, ngược lại còn kích động con quái vật khiến nó liều mạng chui ra ngoài.

Lý Đông nổi giận, rút đao chém loạn xạ.

Con quái vật tuy bị thương nhẹ nhưng không quá nghiêm trọng, nó càng bị kích thích hơn, điên cuồng lao ra, làm đất đá bay mù mịt.

Lý Đông kinh ngạc, cái mỏ của con quái này cứng quá mức tưởng tượng.

May mà nó chưa chui ra hết, anh lại dùng bình xịt lửa phun thêm một luồng hỏa diễm.

Lần này con đại điểu có vẻ không chịu nổi vì lông trên mình bị cháy, bốc mùi khét lẹt, nó điên cuồng lùi lại.

Nhưng vì cái hang nó chui vào quá nhỏ nên muốn lùi ra cũng không dễ, thế là con chim khổng lồ cứ đứng đó vùng vẫy kịch liệt.

Sự vùng vẫy của nó làm sụp đổ các hốc đá xung quanh, khiến mấy vò rượu cũng vỡ theo, rượu tràn ra ngoài.

Chương 1000

Trong nháy mắt, nơi này biến thành một biển lửa hừng hực.

Nhóm Lý Đông lúc này không đeo mặt nạ phòng độc, phần đầu không được bảo vệ nên rất nguy hiểm.

May mà họ phản ứng kịp, đeo hết trang bị vào mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng nơi này đã hoàn toàn trở thành hỏa hải.

Loại rượu nồng độ cao này cực kỳ dễ cháy, cảnh tượng thật hùng vĩ.

Khi nhiệt độ tăng cao, các vò rượu lân cận cũng bắt đầu nổ tung.

Cứ thế này thì nơi này sớm muộn cũng xảy ra một vụ nổ lớn và họ sẽ bị chôn sống mất.

Lý Đông bèn lấy máy phun hàn băng ra để đối kháng với ngọn lửa.

Không biết máy phun này có dập được lửa không, nhưng nó có một tác dụng quan trọng là làm hạ nhiệt độ xung quanh.

Quả nhiên khi luồng hơi lạnh phun ra, xung quanh xuất hiện những cảnh tượng kỳ lạ, Lý Đông phun loạn xạ một hồi thì ngọn lửa dần tắt lịm.

Nhưng nơi này đã bị tàn phá quá nặng nề, Lý Đông nhìn thấy phía trước trở nên khoáng đạt, mặt đất đầy đá vụn.

Anh bước qua đống đổ nát, tiến vào một không gian rộng lớn hơn.

Nhưng vừa vào, Lý Đông lại nghe thấy những tiếng kêu chói tai liên hồi.

Hóa ra ở đằng xa có mười mấy con chim cùng loại đang điên

cuồng bỏ chạy.

Hang động này rốt cuộc có chuyện gì vậy, nhìn có vẻ rất nguy hiểm, đến mức những sinh vật kia cũng phải sợ hãi như thế.

Lý Đông nghĩ có lẽ do một con trong số chúng bị thương nặng nên khiến cả đàn hoảng sợ.

Nhưng anh không quan tâm đến lũ chim đó mà tập trung quan sát môi trường xung quanh.

Chẳng mấy chốc, xung quanh lại vang lên tiếng trẻ con khóc.

Nơi như thế này tuyệt đối không phải chỗ tốt, có tiếng trẻ con khóc chứng tỏ ở đây có thứ gì đó cổ quái.

Có thể có người đặt cơ quan, hoặc có kẻ giả thần giả quỷ.

Tóm lại, chẳng có đứa trẻ bình thường nào ở đây cả.

Mấy người đều rút vũ khí, nghiêm trận dĩ đãi để xem thứ gì sắp xuất hiện.

Quả nhiên một lúc sau, một con quái vật trông như con cóc khổng lồ lộ diện.

Con quái này có đôi mắt tỏa ánh xanh lục như hai chiếc lồng đèn, nó vừa chạy vừa phát ra tiếng khóc của trẻ con.

Nó lao đi điên cuồng, đâm sầm vào mọi thứ, đá vụn bay tứ tung.

Lúc này lại có thêm ba con đại điểu chạy qua, con quái vật kia dường như đang truy sát lũ chim.

Cuối cùng, con cóc khổng lồ đã tóm được một con chim bị thương, nó lôi tuột về phía sau.

Con quái điểu trước mặt nó dường như không có sức kháng cự, bị nuốt chửng chỉ trong vài cái.

Đúng thế, ngay cả nhai cũng không nhai, nuốt chửng luôn.

Thứ này quá khủng khiếp.

Sau đó con quái vật cũng phát hiện ra nhóm Lý Đông.

Nhưng khi nó định lao tới thì đột nhiên lại nhảy sang hướng khác.

Hóa ra nó phát hiện phía sau còn vài con chim nữa.

Rõ ràng trong mắt con quái vật này, lũ chim khổng lồ kia ngon lành hơn mấy người họ nhiều.

Nó cực kỳ hung tàn, trong chớp mắt đã bắt thêm được vài con chim nữa.

Nhóm Lý Đông hơi thở phào, con quái này có vẻ không cố tình truy sát họ mà chỉ đang săn mồi.

Đây là cái gì vậy?

Trước đây tôi chưa từng thấy sinh vật nào như thế?

Mấy người đều cảm thán.

Vừa mới vào không gian ngầm này đã phải đối mặt với một kẻ thù mạnh như vậy.

Kẻ địch mạnh thế này không dễ đối phó chút nào vì nó có vẻ đao thương bất nhập, ngay cả loài chim khổng lồ cũng bị nó ăn thịt dễ dàng.

Lý Đông hiện giờ cũng không có ý định chiến đấu với con quái vật đó, anh đang tìm đường khác để đi tiếp, né được nó thì cứ né.

May mà con quái vật đang mải truy sát lũ chim nên phớt lờ họ.

Lý Đông men theo lối đi, cuối cùng vào đến một không gian khác.

Chương 1001

Tại đây, anh nhìn thấy một con vượn khổng lồ.

Con vượn này không giống vượn bình thường, điểm đặc biệt nhất là toàn bộ lông của nó đều có màu xanh lục.

Con khỉ lông xanh này dường như không có ác ý, nó tùy ý vẫy vẫy tay như muốn gọi họ lại.

Thấy biểu hiện của nó, Lý Đông hơi hạ thấp cảnh giác, nhưng cũng chỉ một chút thôi.

Ở nơi này chuyện gì cũng có thể xảy ra, tự nhiên không thể tin tưởng bất kỳ sinh vật nào.

Anh cẩn thận tiến lại gần thì thấy con khỉ lông xanh chỉ trỏ vào lưng mình, như thể có thứ gì đó ở đó.

Lý Đông nhìn vào lưng nó, phát hiện có một thanh gỗ cắm vào.

Tình trạng có vẻ rất tệ vì thanh gỗ đó đã lún sâu vào da thịt, vết thương nhìn rất nặng.

Anh đã hiểu ý con khỉ lông xanh này, nó muốn anh giúp rút thanh gỗ đó ra.

Nhưng nếu rút ra như vậy, liệu có làm vết thương trầm trọng hơn không?

Lý Đông không biết con khỉ có hiểu tiếng người không, bèn làm động tác tay ra hiệu rút ra để xem ý nó thế nào.

Không ngờ con khỉ gật đầu lia lịa, dường như nó hiểu ý anh.

Lý Đông vốn có sức khỏe phi thường, anh giúp con khỉ rút thanh gỗ ra.

Rõ ràng vết thương rất đau, con khỉ gầm lên một tiếng đầy thống khổ.

Máu từ vết thương chảy ra như suối.

Lý Đông có mang theo thuốc cầm máu, liền lấy ra một phần giúp nó băng bó.

Con khỉ lông xanh cảm thấy vết thương dịu đi, không còn đau đớn như trước, nó liền sụp xuống đất dập đầu.

Những người khác thấy cảnh này đều vô cùng hiếu kỳ.

A Ninh không kìm được nói: "Không ngờ con khỉ này lại đáng yêu như vậy, còn biết dập đầu cảm ơn, thật là thú vị.

Con khỉ này dường như có trí tuệ đấy.".

Ai mà biết được chứ.

Khỉ mà thông minh thế này chắc chắn là đã thông linh rồi.

Thực tế thì trong tự nhiên, bất kể sinh vật nào cũng có trí tuệ nhất định, thông qua học tập chúng có thể trở nên thông minh hơn, thậm chí học được các động tác của con người.

Tất nhiên quá trình đó cực kỳ khó khăn, nhưng mọi thứ đều có thể xảy ra.

Để đạt được điều đó cần nỗ lực rất lớn, không phải ai cũng làm được.

Trong hang động này sao lại có con khỉ thông minh thế này, là ai dạy nó?

Sau khi thảo luận, dường như họ vẫn không có manh mối gì vì hoàn toàn không hiểu rõ về hang động này.

Bây giờ họ đã có thói quen, với những việc không rõ mà thảo luận

không ra kết quả thì sẽ không lãng phí thời gian nữa.

Rõ ràng là vậy.

Vấn đề lớn nhất lúc này là phải khám phá xem hang động này rốt cuộc là thế nào.

Đã vào đây rồi thì không cần vội vã đi ra.

Họ vốn là những nhà mạo hiểm bẩm sinh, với những nơi kích thích thế này thì không dễ dàng từ bỏ, nếu có thu hoạch thì càng tốt, còn không thì cũng là một trải nghiệm kỳ lạ.

Dù sao nhờ có Túi Càn Khôn của Lý Đông nên thực phẩm và nước uống mang theo rất nhiều, không thiếu thứ gì.

Sau khi trấn an con khỉ, Lý Đông tiếp tục đi về phía trước.

Anh sớm phát hiện ra nơi này giống như một mê cung.

Có quá nhiều ngã rẽ, không biết đường nào là đúng, hiện tại cũng không có cách nào phán đoán, họ cứ như lũ ruồi không đầu đâm loạn xạ.

Điều lo lắng nhất hiện giờ là các loài quái vật lại xuất hiện.

Dù là giống chim khổng lồ hay con quái vật ăn thịt chim kia thì đối phó đều không dễ dàng.

Bởi vì ít nhất để tiêu diệt chúng sẽ mất rất nhiều thời gian, đó tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

Cuối cùng, sau một thời gian đi loanh quanh trong động, họ phát hiện ra một nơi trông như có dấu vết đục đẽo của con người.

Hang động này có chút khác biệt so với những nơi khác, vì những chỗ kia tuy có dấu vết hoạt động của người nhưng phần lớn vẫn là tự nhiên.

Còn chỗ này rõ ràng là nhân tạo, nhìn qua thì có vẻ có người để lại thứ gì đó bên trong.

Họ đi vào quan sát, thấy tình hình trong động cũng không khác mấy, có rất nhiều lỗ nhỏ trên tường.

Ngay khi chuẩn bị rời đi, họ đột nhiên phát hiện trên tường có thứ rất thú vị.

Chương 1002

Trong những cái lỗ nhỏ trên tường có đặt những món đồ.

Đúng vậy, đó là những thanh trường kiếm.

Trường kiếm tuyệt đối không phải là vũ khí dễ dùng, ban đầu có thể dùng trong chiến tranh nhưng sau này chủ yếu được dùng làm vật trang sức.

Do đó, nhìn vào thanh kiếm một người mang theo có thể đoán được phần nào thân phận và địa vị của họ.

Nhưng ở đây lại có rất nhiều kiếm.

Lý Đông bảo những người khác lùi lại, anh thử rút một thanh ra.

Vì sợ có cơ quan nên anh luôn yêu cầu mọi người giữ khoảng cách, đó đã thành thói quen.

Hiện tại anh là người mạnh nhất trong đội, dĩ nhiên phải là người gánh vác rủi ro.

Mọi người cũng không phản đối vì đã hình thành sự ăn ý lâu dài, chỉ cần một cái nhìn là hiểu ý nhau, không cần phải nói câu thứ hai.

Lý Đông kiểm tra xong, xác định không có cơ quan mới bắt đầu rút một thanh kiếm ra.

Không biết những thanh kiếm này thuộc thời đại nào, nhưng anh cảm thấy dù là thời nào thì đem ra ngoài chắc chắn cũng là cổ vật có giá trị.

Tuy nhiên, việc rút kiếm ra không hề dễ dàng như anh tưởng.

Không rõ bên trong bị kẹt thứ gì mà rút mãi không được, vô cùng tốn sức.

A Ninh và mấy người thấy Lý Đông có sức khỏe như vậy mà không rút được thanh kiếm ra thì không nhịn được cười: "Tôi thấy mấy thứ vũ khí ở đây chắc giống như trong tiểu thuyết võ hiệp, phải gặp người có duyên mới rút ra được.

Hiện giờ xem ra anh không phải người có duyên rồi, đừng phí sức nữa.".

Không ngờ A Ninh lại có trí tưởng tượng phong phú như vậy.

Nhưng Lý Đông đột nhiên nghĩ, biết đâu đúng là vậy thật.

Nếu người cổ đại thực sự có ý tưởng như thế thì thật thần kỳ, không rõ cơ quan bên trong hoạt động thế nào.

Nhưng nghĩ lại, chuyện đó nghe có vẻ không thực tế.

Người có duyên hay không, chẳng lẽ là chuyện đùa sao?

Chẳng qua là vận khí thôi.

Nếu một người không rút được thì không tin người khác lại rút được, chẳng lẽ cái mặt là cái công tắc sao?

Nếu vậy thì quá thần kỳ.

Đúng lúc đó, lại nghe thấy tiếng khỉ kêu.

Nhìn theo hướng âm thanh, họ thấy con khỉ lông xanh lúc nãy đã đi tới.

Nó đi tới rồi dùng tay chỉ vào những thanh kiếm trên tường, không rõ ý đồ gì.

Sau đó con khỉ nắm tay Lý Đông kéo ra ngoài, trông như muốn dẫn anh đi đâu đó.

Lý Đông không muốn làm trái ý con khỉ, dù sao đây cũng có thể là địa bàn của nó, nếu nó không có ác ý thì biết đâu sẽ mang lại điều bất

ngờ, thế là anh tạm thời phối hợp đi ra ngoài.

Sau khi ra ngoài, anh phát hiện con khỉ không định dẫn đi đâu xa mà chỉ đơn thuần muốn họ rời khỏi hang động đó.

Khi thấy mọi người đã ra hết, lúc này con khỉ mới bắt đầu hành động.

Cách nó làm cũng không phải là trực tiếp rút kiếm mà là giẫm vào một vài vị trí nhất định.

Cùng lúc đó, nó thử rút một thanh kiếm khác, nhưng không phải để lấy thanh kiếm đó ra mà dường như là để mở một cơ quan nào đó.

Sau một hồi chấn động, những thanh kiếm trên tường có vẻ đã lỏng ra, con khỉ bèn gọi Lý Đông vào.

Quả nhiên là có cơ quan sao?

Vì Lý Đông đã quen dùng bạo lực giải quyết vấn đề nên lúc nãy không thèm thử tìm cơ quan mà định dùng sức mạnh cơ bắp.

Xem ra đôi khi chỉ dựa vào võ lực cũng không giải quyết được tất cả, phải dùng phương pháp khác.

Khi vào lại, Lý Đông phát hiện nơi này có tổng cộng hơn 70 thanh kiếm.

Mỗi thanh đều có quy cách giống hệt nhau, nhìn như đúc từ một khuôn ra.

Vị trí đặt của rất nhiều vũ khí này có vẻ rất đặc biệt, trông giống như một cơ quan phức tạp, hay còn gọi là kiếm trận.

Tình cảnh này khiến người ta thấy bất ngờ.

Chẳng lẽ trong hang động này từng có một vị võ lâm cao thủ cư trú sao?

Những vị cao thủ võ lâm đó thực sự khiến người ta ngưỡng mộ, từng có câu nói rằng bất kỳ người đàn ông nào cũng có một giấc mộng võ hiệp.

Đáng tiếc là chuyện võ hiệp cơ bản chỉ có trong tiểu thuyết.

Nếu ngoài đời thực mà xuất hiện những nhân vật như vậy thì đúng là chuyện nực thực.

Chương 1003

Lúc này con khỉ lấy ra một thanh kiếm, rồi rút nó khỏi vỏ.

Lý Đông nhìn thấy thanh trường kiếm đó rất đặc biệt, màu đỏ rực như lửa, dài khoảng ba thước, bằng quy cách của kiếm thông thường.

Con khỉ cầm thanh hỏa hồng trường kiếm đó múa vài chiêu.

Còn những chiêu thức đó có tác dụng gì thì Lý Đông cũng không nhìn ra được sự cao minh của nó.

Thực tế anh chỉ là người tay ngang, chưa từng học võ nghệ thực thụ, chỉ tích lũy được chút kinh nghiệm qua những trận chiến kéo dài.

Tuy nhiên qua kinh nghiệm đó, anh thấy mấy chiêu con khỉ múa cũng có bài bản đấy, nhìn rất đẹp mắt, mang tính biểu diễn cao.

Nếu đem con khỉ này ra ngoài diễn xiếc chắc chắn sẽ thu hút rất nhiều khán giả.

Cộng thêm thanh trường kiếm đỏ rực, khi múa lên trông như một đóa hoa đào rực rỡ, mang lại cảm giác lôi cuốn.

Sau khi múa xong một lượt, con khỉ đưa một thanh kiếm khác cho Lý Đông.

Anh cầm lấy và thấy nó không khác gì thanh kiếm trong tay con khỉ.

Sau đó, những vũ khí còn lại đều bị thu hồi vào trong, dường như không thể lấy ra được nữa.

A Ninh cảm thấy kỳ lạ: "Sao keo kiệt vậy?

Chỉ cho mỗi một thanh thôi à?

Nếu lấy hết chỗ này về thì chẳng phải phát tài rồi sao?".

Nhưng con khỉ xua xua tay, ra hiệu cho họ rời đi.

Rõ ràng nó thấy họ đã lấy đủ đồ rồi, không nên nán lại đây lâu hơn nữa.

Lúc này con khỉ nhìn không giống một con khỉ bình thường mà giống như một vị cao nhân thế ngoại, khiến người ta cảm thấy rất kỳ quái.

Nhưng Lý Đông cũng không dám làm gì nó, dù sao anh cũng biết một số quy tắc.

Nếu gây hấn với người có thiện ý thì có thể gặp rắc rối lớn.

Giới mộ tặc rất chú trọng chuyện này, cái gì cát lợi, cái gì không họ đều biết rõ để tránh rắc rối.

Lý Đông quan sát kỹ thanh trường kiếm trong tay.

Thú thực là anh không thích dùng trường kiếm vì loại vũ khí này mang lại cảm giác hơi nhẹ tênh, cách tấn công cũng quá đơn điệu.

Nhưng đối phương đã tặng thì cũng đành chịu, anh đành thu cất nó lại.

Họ tiếp tục men theo con đường nhỏ tiến về phía trước.

Không lâu sau, lại có chuyện bất ngờ xảy ra ở phía không xa.

Đúng vậy, trên vách đá đằng kia có thứ gì đó đang phát sáng.

Ánh sáng không quá mạnh nhưng lại không ngừng rung động.

Lý Đông không biết đó là cái gì, nhìn qua có vẻ giống đom đóm.

Nhưng cũng có thể là thứ gì đó nguy hiểm nên anh trang bị đầy đủ rồi từ từ tiếp cận.

Lại gần rồi anh mới phát hiện trên tường là một sơ đồ Bắc Đẩu Thất Tinh trận.

Ngoài ra còn có một đoạn văn tự.

Những chữ này anh có thể nhận ra được, tuy là chữ phồn thể nhưng là loại đơn giản khá giống hiện đại nên họ đều đọc được.

Vấn đề là chữ thì nhận ra nhưng ý nghĩa thì hoàn toàn không hiểu.

May mà trong đội có Muộn Du Bình, gã này kiến thức sâu rộng.

Anh nhìn qua rồi nói: "Đây là một đoạn kinh văn, nếu tôi không nhầm thì đó là Tẩy Tủy Kinh của Đạo gia.".

Rõ ràng là vậy, trong Đạo gia có bước phạt mao tẩy tủy (gột rửa tủy xương) để thành tiên, đây là bước bắt buộc phải trải qua.

Ở nơi này có một đoạn kinh văn như vậy chứng tỏ chủ nhân của nơi này cũng rất khao khát được trường sinh bất lão.

Sau đoạn kinh văn là một bài thơ.

Một bài thơ nhỏ khá đơn giản: "Hoàng hôn nhật lạc thu biên vũ, mộng lý đàm hoa nhất tâm vân..." (Hoàng hôn nắng tắt mưa biên thu, mộng thấy đàm hoa một áng mây...).

Ý nghĩa có vẻ rất đơn giản, đại loại là cảm thán nhân sinh ngắn ngủi, năm tháng trôi nhanh.

Ngôn từ trong đó mang sắc thái thương lương, khiến người ta cảm thấy buồn bã trong lòng.

Tuy nhiên sau đó Lý Đông không còn cảm giác ấy nữa.

Vì xét về phương diện trường sinh bất lão, thực tế hiện giờ họ cơ bản đã đạt đến trình độ đó rồi.

Đặc biệt là Lý Đông, hiện tại thể trạng và tinh thần của anh ngày càng tốt, hoàn toàn khác biệt với người thường.

Chương 1004

Những người khác cũng cảm nhận được điều này.

Lý Đông không có ý kiến gì khác về những thứ này.

Nhưng mấy người còn lại lại rất thích những dòng chữ đó.

Theo lời A Ninh, đôi khi đối với một đoạn văn tự, không nhất thiết phải hiểu hết ý nghĩa của nó, chỉ cần thấy nó ưu mỹ và có sự đồng cảm là được.

Đó chính là kiểu người đọc biết một mà không biết hai, lại càng tôn sùng những câu từ khó hiểu.

Bỗng nhiên từ phía sau lại vang lên một tiếng ho kỳ quái, rồi lại có tiếng trẻ con khóc.

Nghe tiếng khóc này, Lý Đông cơ bản đã hiểu ra, chắc chắn lại là con quái vật đã gặp lúc trước.

Xem ra con quái vật đó không hề có ý định buông tha cho họ.

Hoặc có thể bản thân nó chính là kẻ săn mồi thực sự trong hang động này, đang săn đuổi tất cả các sinh vật bên trong.

Dù là lũ chim khổng lồ hay thứ gì khác đều không ngoại lệ.

Lý Đông hiện giờ không rảnh để đánh nhau với nó nên tiếp tục đi tới.

May mà con quái vật tạm thời chưa phát hiện ra họ nên hai bên coi như đạt được một sự mặc khế đặc biệt.

Nhưng khi vừa bước vào một hành lang, chân anh lại hẫng một cái, chỗ này lại có một cái bẫy.

Cái bẫy này được chuẩn bị rất kỹ, vừa giẫm lên là rơi xuống ngay,

xung quanh không có điểm tựa nào để bám lại cả.

Lý Đông cũng không còn cách nào, đành phải rơi xuống.

Sau đó nghe thấy những tiếng bõm bõm liên hồi, họ phát hiện mình đã rơi xuống một dòng sông.

Đây có vẻ là một dòng sông ngầm.

Nước sông này vô cùng lạnh lẽo.

Dù họ đã mặc lớp bảo hộ tốt nhất có thể giữ ấm ở mức nhất định nhưng vẫn cảm thấy cái lạnh thấu xương.

Thậm chí Lý Đông còn cảm thấy nhiệt độ nước ở đây dưới 0 độ.

Theo kiến thức tự nhiên, bình thường nước sẽ đóng băng khi dưới 0 độ.

Nhưng cũng có ngoại lệ, trong một số điều kiện đặc biệt, dù âm nhiều độ nước vẫn không đóng băng.

Lý Đông cảm thấy nước ở đây đang ở mức âm nhiều độ như thế.

Đang định quan sát kỹ xung quanh thì trên đầu lại có một luồng nước xiết đổ ập xuống.

Lực nước rất mạnh như muốn dìm họ xuống đáy.

Chuyện gì vậy?

Lý Đông vất vả lắm mới ngoi lên được để nhìn rõ tình hình.

Hóa ra phía trước họ là một thác nước cao tới mấy chục mét.

Thác nước này vốn đang ở trạng thái đóng băng, cũng là một kỳ quan.

Nhưng khi họ rơi xuống, không biết đã chạm vào cơ quan nào khiến dòng nước đang đóng băng đột nhiên tan chảy và dội thẳng xuống đầu họ.

Hiện tại nơi này như được khởi động lại, dòng nước từ thác cao đổ xuống tạo nên những màn sương mù dày đặc trong đầm nước.

Lý Đông cũng không hiểu sao mình lại rơi vào cái chỗ thế này.

Thấy bên cạnh có bờ, họ liền bơi vào.

Anh phát hiện ở đó có một tấm bia trên có viết tên con suối này là Long Đàm.

Rốt cuộc là sao?

Chẳng lẽ tôi đã xuyên qua không gian ngầm đó rồi ư?

Nếu vậy thì thật thần kỳ, mình vừa đi qua không gian đó rồi lại tới đây.

Long Đàm có nghĩa là gì?

Lý Đông luôn cảm thấy cái tên này có gì đó đặc biệt.

Quỷ Thủ ở bên cạnh khẽ nói: "Chẳng lẽ đây chính là suối Long Đàm trong truyền thuyết?

Nếu đúng là Long Đàm thì có lẽ chúng ta gặp vận may lớn rồi.

Trong mấy chục năm hành nghề đổ đấu, tôi đã nghe nói về nơi này.

Nghe bảo đây là nơi mà những người tu đạo hằng mong ước, nhưng đại đa số cả đời cũng không tìm thấy, vì muốn đến đây cần có duyên phận cực lớn và nhân quả thiên định.

Xem ra lần này chúng ta thực sự có duyên mới đến được đây.".

Chương 1005

Tất nhiên Lý Đông thực tế không tin vào mấy thứ duyên phận hư vô phiêu miểu đó.

Những thứ quá mơ hồ tuy khiến người ta hướng tới nhưng không thể quá tin tưởng.

Một người nếu quá tin vào những điều hư ảo thì cuối cùng sẽ dễ bị lạc lối.

Lý Đông lại quan sát xung quanh bờ suối.

Anh phát hiện trên thác nước có một số vật trang trí, đúng thế, ở đó có những sợi xích sắt.

Những sợi xích này rất dày, đại loại là dày hơn cánh tay người.

Quan trọng nhất là nếu là xích sắt bình thường thì trong dòng nước thế này chắc đã rỉ sét từ lâu rồi.

Nhưng lạ là sợi xích nhìn như mới, không có dấu vết rỉ sét nào.

Nó được làm từ chất liệu gì vậy?

Lý Đông nghiên cứu hồi lâu nhưng không có thu hoạch gì.

Mấy sợi xích đó cũng không tháo ra được, nhìn rất chắc chắn, không có cách nào cả.

Thế là anh cũng không quản nhiều nữa, ngồi xuống nghỉ ngơi.

Cạnh con suối này môi trường cũng khá tốt.

Lý Đông bảo mọi người ngồi xuống, lấy ra một ít thực phẩm tươi sống, chuẩn bị nấu một bữa nóng sốt.

Phải biết là lúc ở trong không gian ngầm kia, họ chủ yếu chỉ ăn

lương khô nén.

Tuy những thứ đó cũng bổ sung được dinh dưỡng nhưng ăn nhiều thì thực sự rất khó nuốt.

Vì vậy lúc này họ rất cần một bữa ăn ngon.

Nhờ có không gian chứa đồ rộng lớn nên Lý Đông mang theo đủ thứ, đủ loại thực phẩm ngon lành.

Chẳng mấy chốc, nơi này đã trở thành một gian bếp lộ thiên lớn.

Trong gian bếp này, Lý Đông dĩ nhiên là đầu bếp chính, những người khác phụ giúp.

Một lúc sau, mùi thơm kỳ lạ tỏa ra khắp nơi.

A Ninh vô cùng kinh ngạc trước tay nghề của Lý Đông, thật không ngờ anh lại giỏi thế, có thể biến những nguyên liệu đơn giản thành món ăn ngon như vậy, đặc biệt là trong môi trường dã ngoại khắc nghiệt này.

Trong hoàn cảnh này, không chỉ mùi thơm của cơm canh khiến cô dễ chịu, mà quan trọng nhất là chiếc lò mà Lý Đông đốt lên tỏa ra hơi ấm nồng, giúp cô hồi phục sau cái lạnh giá.

Cảm giác đó mới là tuyệt nhất.

Mọi người hong khô quần áo, ăn một bữa ngon lành rồi ai nấy đều buồn ngủ.

Họ cũng chẳng buồn quản gì nữa, tuy không còn là người bình thường nhưng họ vẫn mang bản chất con người.

Con người khi cực kỳ mệt mỏi sẽ có hai phản ứng: đầu tiên là ăn, ăn xong sẽ rất nhanh buồn ngủ, đó là chuyện bình thường.

Tình hình hiện giờ đúng là vậy, từng người một thiếp đi, ngay cả Lý Đông cũng ngồi nghỉ.

May là nơi này dường như không có nguy hiểm, ngoại trừ nước suối quá lạnh thì không thấy thứ gì khác.

Sau khi nghỉ ngơi được bảy tám tiếng, họ tỉnh dậy và lại ăn uống.

Lý Đông cũng không khách sáo, ăn hết chỗ thức ăn thừa từ bữa trước.

Dù là đồ thừa nhưng vẫn ngon hơn lương khô nén nhiều.

A Ninh cảm thấy như chưa bao giờ được ăn ngon như thế, vừa ăn vừa cảm động suýt khóc.

Ngược lại, Trần Văn Cẩm không có cảm giác đó vì bà đã trải qua những năm tháng vô cùng gian khổ, thời đó có cái ăn đã là tốt rồi, còn chuyện no hay ngon thì chẳng dám nghĩ tới.

Tuy hiện giờ đã có cuộc sống tốt hơn nhưng bà không quên những ngày tháng đó nên có khả năng chịu khổ tốt hơn.

Muộn Du Bình thì vốn dĩ không phải người bình thường, khi sống một mình anh ta cũng rất tùy tiện trong việc ăn uống nên giờ được ăn ngon cũng thấy rất mãn nguyện.

Chỉ có Quỷ Thủ là có vẻ hơi kén chọn.

Chắc là gã này tuy là mộ tặc nhưng lúc không đi đổ đấu thì cuộc sống cũng khá vương giả, vì một mộ tặc thực thụ thường rất có tiền.

Thực tế thì đa số người trên thế giới nỗ lực phấn đấu cũng chỉ để có cuộc sống tốt hơn, nếu nỗ lực mà lại phải chịu khổ hơn thì chẳng hay ho gì.

Tất nhiên gã cũng không dám có ý kiến gì trước mặt Lý Đông, đùa sao được, vì Lý Đông phương diện nào cũng hơn gã, mà gã hiện tại chỉ là khách, so với những người khác còn khá xa lạ.

Thế nên tuy trong lòng có chút không hài lòng nhưng gã không nói

ra miệng.

Ăn xong, họ tiếp tục lên đường.

Hướng đi chỉ có một vì trước mặt chỉ có một con đường duy nhất, không có cách nào quay lại.

Hoặc là phải leo ngược lại cái hầm lúc nãy ở độ cao mấy chục mét.

Chương 1006

Chỗ đó có một cái lỗ rất lớn, muốn lên cũng không phải là không thể, nhưng đã đi đến đây rồi thì tốt nhất là không nên quay lại, chắc trên đó cũng chẳng còn gì.

Vì vậy họ chuẩn bị đi theo con đường duy nhất phía trước để xem có gì.

Đi được vài chục mét thì họ phát hiện một cánh cửa.

Cánh cửa này nhìn qua là biết loại cửa trong lăng mộ vì những chữ khắc trên đó mang tính đại diện rất cao.

Cánh cửa này lại được điêu khắc từ ngọc thạch.

Ngọc thạch cũng là một loại dược liệu khá quý giá, vậy mà ở đây lại dùng làm cửa lớn của mộ, thật sự khiến người ta cảm thấy hơi lãng phí.

Vì nơi như thế này rất dễ bị đạo mộ tặc để mắt tới.

Đạo mộ tặc cũng có thể chia thành nhiều phe phái.

Trong số các đạo mộ tặc này, có một phần khá giữ đạo đức, gọi là đạo nghĩa có đạo.

Nhưng có một phần đạo mộ tặc lại không câu nệ đến vậy, cơ bản là cái gì lấy được thì lấy hết, không để lại bất cứ thứ gì.

Nếu là loại đạo mộ tặc thứ hai, mà thấy mộ được khắc bằng ngọc thạch như thế này, thì tôi cơ bản là sẽ bê thẳng cả cái cửa đi.

Đương nhiên Lý Đông cũng chỉ lẩm bẩm trong lòng mà thôi.

Nhưng trên thực tế, giờ cậu ta không còn hứng thú mấy với mấy thứ ngọc thạch này nữa.

Bởi vì nói chung, tuy ngọc thạch giá trị, nhưng dù sao cũng chẳng đáng bao nhiêu.

Lý Đông bây giờ cũng đã là người thực sự có tiền rồi, cũng không thiếu mấy chút đó, nếu mà cậy cửa nhà người ta thì cũng không hay lắm.

Nhưng trên cửa có khắc mấy chữ khiến người ta kinh ngạc, rõ ràng đây là mộ của một đạo sĩ, vì nét chữ trên đó hình như có ghi "mỗ mỗ đạo trưởng" hay gì đó.

Đương nhiên cũng không biết là chuyện gì, nét chữ trên đó hơi mờ, khiến người ta không thể nhìn rõ được.

Lý Đông cũng không vội vàng đi vào, rồi lại đi về phía trước, phát hiện ở đó còn có thêm vài cái cửa nữa.

Đúng vậy, những cánh cửa mộ này xếp liền kề nhau, tổng cộng hơn ba mươi cái.

Chẳng lẽ nơi này chôn cất các đạo sĩ sao?

Nếu nhiều đạo sĩ như vậy đều được chôn ở đây thì cũng hợp tình hợp lý.

Bởi vì nói chung, trong lịch sử những đạo sĩ đó rất giàu có, việc xây dựng mộ kiểu này cũng là bình thường.

Nhưng vấn đề là, những người đựng trong cái vò rượu mà lúc nãy thấy là ai?

Những người đó trông cũng giống thi thể đạo sĩ.

Mấy người họ bây giờ đều cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Bây giờ nếu nhất định phải giải thích gượng ép, thì chỉ có một khả năng, đó là những đạo sĩ được đựng trong vò rượu và những đạo sĩ này có cấp bậc khác nhau.

Vậy đạo sĩ nào có cấp bậc cao hơn?

Đạo sĩ nào có địa vị cao hơn?

Thực ra hoàn toàn không rõ.

Bởi vì nhìn từ bề ngoài, những đạo sĩ được chôn cất trong các ngôi mộ này trông có vẻ trang trọng và chính thức hơn, vì vậy địa vị dường như cao hơn.

Nhưng những đạo sĩ đặt trong vò rượu kia, có thể đang được nuôi thi, nếu vậy, điều đó có nghĩa là những người đó không chừng có cơ hội sống lại.

Đương nhiên trong lòng người ta nghĩ vậy, nếu nuôi thi thực sự thành công, thì chẳng khác nào người đó sống lại.

Tuy chuyện như vậy có hơi hoang đường, nhưng ít nhất trong lòng người ta là như thế.

Như vậy, bên nào quý giá hơn thì cũng không rõ nữa.

Lúc này, A Ninh bỗng nhiên phát hiện một vấn đề.

Những tấm bia mộ ở nơi này vậy mà không có chút bụi bẩn nào.

Chuyện như vậy có hơi quá đáng.

Bởi vì trên thực tế, dù ở nơi sạch sẽ đến mấy, nếu thời gian dài thì cũng sẽ xuất hiện bụi bẩn.

Ảnh hưởng của bụi bẩn rất lớn, nhưng hiện tại nơi này vậy mà lại không dính một hạt bụi.

Lý Đông lại cẩn thận nhìn những cánh cửa ở đây, tuy rất nhiều, nhưng muốn đi vào lại không dễ như vậy.

Bởi vì những ngôi mộ ở đây đều rất kỳ lạ, cơ bản là 10 ngôi mộ cuối cùng, muốn vào tuyệt đối không dễ.

Nhưng nơi này chắc chắn có cơ quan bên trong.

Thế là cậu ta cố gắng tìm kiếm cơ quan ở đây.

Đương nhiên phương pháp cậu ta đang thử bây giờ là trên những tấm bia mộ này, Lý Đông đoán nếu thực sự có cơ quan thì chắc chắn cũng nằm trên bia mộ.

Chương 1007

Vì trước đó đã trải qua chuyện như vậy.

May mắn thay, sau khi Lý Đông gõ mấy cái, bỗng nhiên một cánh cửa ở đó tự động mở ra.

Bên trong xuất hiện một căn phòng, giữa căn phòng đó đặt một cỗ quan tài.

Cỗ quan tài đó nhìn chất liệu rất bình thường, cũng không biết là loại gì.

Trước cỗ quan tài có một cái bồ đoàn dùng để ngồi thiền, ngoài ra không còn thứ gì khác, trông khá đơn sơ.

Điều này lại khiến Lý Đông tỏ vẻ khâm phục.

Bởi vì nếu vậy, điều đó chứng tỏ chủ nhân nơi này hẳn là một người khá thanh cao, nhìn thấu sự đời.

Một người sống thanh bạch, ít nhất trong mộ của mình không đặt quá nhiều đồ lộn xộn.

Đương nhiên, làm như vậy cũng ở một mức độ lớn, tránh được việc bị người khác trộm đi.

Bởi vì những đạo mộ tặc đó, gần như có thể xâm nhập mọi nơi.

Nếu bên trong đặt quá nhiều tài vật, chắc chắn sẽ bị mang đi.

Sau khi bị mang đi, nơi này cũng sẽ bị phá hoại nghiêm trọng.

Nhưng nếu nơi này không có gì cả, thì cho dù có đạo mộ tặc vào, khi phát hiện bên trong không có thứ gì đáng giá, tự nhiên cũng sẽ tỏ lòng kính trọng.

Lý Đông quyết định đi vào xem thử.

Sau khi đi vào xem xét, cậu ta phát hiện xung quanh căn phòng có rất nhiều bích họa.

Những bích họa này đều được vẽ rất tinh xảo, trông có vẻ như chủ nhân nơi này đã vẽ chúng khi còn sống.

Đương nhiên, những bích họa này cũng vẽ về cuộc sống của đạo sĩ.

Ví dụ, bức tranh trên bức tường bên trái, vẽ một lão đạo sĩ đang múa kiếm ở đó.

Không thể không nói, tuy ở đây chỉ có một bức bích họa như vậy, nhưng những động tác vô tận kia lại vô cùng phiêu diêu, có một cảm giác siêu phàm thoát tục.

Vị đạo trưởng này hẳn là một cao nhân đắc đạo, có thể nhìn thấu điều đó không dễ chút nào.

Rồi dưới bức bích họa lại có một câu thơ.

Câu thơ đó nhìn có vẻ hơi phức tạp, hình như cũng có ý siêu phàm thoát tục.

Lý Đông cũng lười đi tìm hiểu cụ thể là cái gì, rồi lại nhìn sang một bức tranh khác.

Một bức tranh khác trông lại khiến Lý Đông cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Đúng vậy, trong một bức tranh ở đây có một lão đạo sĩ đang ngồi uống trà.

Lão đạo sĩ uống trà trông rất ung dung tự tại, đồng thời bên cạnh lão đạo sĩ có một con khỉ, con khỉ đó có một bộ lông màu xanh lục, giống hệt con mà lúc nãy đã thấy.

Không ngờ ở đây lại thấy một con khỉ.

Nhưng Lý Đông đột nhiên giật mình, bởi vì nếu vậy, thì con khỉ đó đã sống bao lâu rồi?

Lý Đông đại khái đoán, thời gian xây dựng ngôi mộ này khoảng thời Ngụy Tấn, tức là gần 2000 năm trước.

Nhưng hơn 2000 năm, con khỉ đó vẫn còn sống sao?

Sao có thể?

Nếu vị đạo sĩ đó thực sự đã tìm được phương pháp trường sinh bất lão, tại sao ông ta không trường sinh bất lão, mà lại để một con khỉ trường sinh bất lão?

Chuyện như vậy khiến người ta cảm thấy quá khó tin.

A Ninh cau mày nói: "Chuyện như vậy hoàn toàn không hợp lý, con khỉ đó sao có thể sống lâu như vậy được.

Chẳng lẽ con khỉ đó rất quan trọng đối với lão đạo sĩ đó sao?

Lão đạo sĩ đó sau khi có được thuốc trường sinh bất lão, thậm chí ngay cả mình cũng không nỡ ăn, lại cho con khỉ đó sao?

Cũng quá huyền huyễn rồi.

Huống hồ trên đời này thật sự có thuốc trường sinh bất lão sao?" Lý Đông thấy A Ninh vậy mà một mình nói ra nhiều quan điểm như vậy, không khỏi lườm nguýt một cái rồi nói: "Không phải đã nói rồi sao, trên đời này căn bản không có thuốc trường sinh bất lão.

Ai tin con khỉ ở đây là con mà chúng ta đã thấy trước đó chứ?

Tuy trông có hơi giống nhau, nhưng dám khẳng định đó là con đó sao?" Lý Đông nói vậy, A Ninh lại cảm thấy có lý.

Bởi vì trong lịch sử tồn tại tình huống những người có diện mạo giống nhau.

Nghe nói ở thế giới phương Tây, có một chuyện là cứ vài trăm năm lại xuất hiện một người phụ nữ có diện mạo y hệt nhau.

Và người phụ nữ có diện mạo y hệt đó, mỗi lần đều trở thành hoàng hậu của quốc gia đó.

Nhưng sau khi quốc gia đó dần dần suy tàn, người ta lại cho rằng người phụ nữ đó là một phù thủy, một phù thủy sống mãi, và đang gây tai họa cho thế giới.

Chương 1008

Chuyện như vậy có chút hư cấu, nhưng cũng khó mà nói không phải là thật.

Cái gọi là "hoa tương tự", có lẽ là như vậy.

Cứ vài trăm năm lại xuất hiện một người có dung mạo tương tự, điều đó cũng là bình thường, dường như không cần phải nghi ngờ gì.

Sau khi Lý Đông trao đổi ý kiến một chút, có vẻ là như vậy.

Vì thế cũng không bận tâm nhiều nữa, tiếp tục xem những bích họa phía sau.

Bức họa thứ 3 trông cũng vô cùng kỳ lạ, bức họa thứ 3 đó vẽ lão đạo sĩ ngồi trên lưng con quái vật khổng lồ mà lúc nãy đã thấy.

Con quái vật khổng lồ đã thấy trước đó, thậm chí còn có thể ăn thịt cả loài chim đáng sợ kia, rõ ràng là một con hung thú cực kỳ hung tàn.

Nhưng một con hung thú tàn bạo như vậy, lại biến thành vật cưỡi của lão đạo sĩ.

Xem ra lão đạo sĩ này thật sự không tầm thường, chẳng lẽ thật sự thành tiên rồi sao?

Đương nhiên, chuyện như vậy có chút khó tin, hoặc đôi khi trông hơi giống những tác phẩm hư cấu của con người.

Đôi khi, thực tế người xưa và người hiện đại cũng không có sự khác biệt.

Trong số những người cổ đại, cũng có rất nhiều người sẽ nảy sinh những ảo tưởng vô cùng kỳ diệu.

Ví dụ như thư sinh lạc phách, người bình thường gặp một nữ yêu, nữ quỷ gì đó, rồi tạo ra một cuộc đời kỳ diệu.

Hoặc là một người thuần phục được quái vật mạnh mẽ, những chuyện như vậy khiến người ta vô cùng khao khát.

Nhưng nếu nói kỹ thì, so với những tiểu thuyết bây giờ dường như cũng không có nhiều khác biệt.

Lý Đông lại nhìn bức họa cuối cùng, quả nhiên bức họa cuối cùng là đàn chim lớn đó.

Nhưng bây giờ tình hình của đàn chim lớn đó dường như không ổn lắm, vì chúng đang bị con quái vật kia truy sát săn mồi.

Tổng cộng có 4 bức họa trên bức tường bên trái, mỗi bức họa đều khiến người ta cảm thấy vô cùng mới lạ.

Đương nhiên trên bức tường khác cũng có vài bích họa.

Ví dụ, bức họa đầu tiên vẽ một nhóm đạo sĩ đang tọa thiền tu luyện ở đó, chuyện như vậy cũng bình thường, dù sao đạo sĩ cũng tu luyện như thế.

Rồi bức họa thứ 2 vẽ cảnh tượng giống như một quần thể kiến trúc cổ đại.

Quần thể kiến trúc cổ đại này trông giống như một cung điện đồ sộ.

Lý Đông đột nhiên phát hiện quần thể cung điện như vậy, dường như đã thấy rồi, đúng vậy, trông giống như cái mà lúc nãy đã nhìn thấy trên núi.

Chẳng lẽ tất cả đều là trùng hợp sao?

Nhưng quần thể cung điện đó bây giờ ở đâu rồi?

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn sao?

Cái thấy lúc nãy thật ra là ảo ảnh.

Rồi lại có một bức họa, một bức họa rất dễ hiểu.

Nơi này giống như một bức tranh về cuộc sống bình thường của người dân.

Trên đó vẽ cơ bản là những người bình thường, có người đang lao động, có người đang gánh nước nấu cơm, nhìn cảnh tượng bận rộn náo nhiệt như vậy, khiến Lý Đông nhớ lại cảnh mình sống ở nông thôn hồi nhỏ.

Hồi nhỏ sống ở nông thôn, người dân nông thôn bận rộn như vậy, đương nhiên lúc đó cũng rất náo nhiệt, chỉ là sau này xảy ra một số thay đổi, cảm thấy cuộc sống không còn thú vị như vậy nữa.

A Ninh và Trần Văn Cẩm, cả hai cũng không ngừng thưởng thức những bức tranh này.

Không thể không nói, những bích họa này tuy có cảnh vật hơi kỳ lạ, nhưng dù sao đi nữa, kỹ thuật vẽ lại vô cùng tốt, khiến người ta có cảm giác như đang ở trong cảnh.

Nhưng khi đang cố gắng thưởng thức những bích họa này, Lý Đông đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn ở bên cạnh.

Bởi vì cậu ta cảm thấy không khí xung quanh dường như đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

Kết hợp với việc ở đây có một cỗ quan tài, điều này thực sự khiến người ta có cảm giác sợ hãi.

Lý Đông cảm thấy tình hình có chút không đúng, cuối cùng khóa chặt ánh mắt vào cỗ quan tài đó.

Chẳng lẽ trong cỗ quan tài có quái vật sao?

Nhưng sau khi mở quan tài ra, phát hiện bên trong quan tài không

có thi thể, cũng không có quái vật, mà chỉ có một bộ y phục mà thôi.

Thấy chỉ có một bộ y phục, Lý Đông đại khái hiểu ra rồi, có lẽ thi thể của những người này chính là những cái xác đựng trong những chum rượu đặc biệt kia, còn nơi này hẳn là một y quan trủng (mộ áo mũ).

Đối với bộ y phục như vậy, Lý Đông cũng không động vào, thế là cậu ta lại đóng nắp quan tài lại.

Sau đó, phát hiện nơi này không có lối đi nào khác, thế là cậu ta đi ra đóng cửa lại, rồi lại mở một cánh cửa khác.

Sau khi mở một cánh cửa khác, phát hiện cách bố trí bên trong về cơ bản cũng không có gì khác biệt.

Những bích họa trên tường thì có hơi khác một chút, nhưng về cơ bản cũng là ý nghĩa đại khái.

Chương 1009

Về cơ bản cũng là những bức tranh về cuộc sống tương tác giữa các đạo sĩ và những con quái vật đó.

Thế là Lý Đông lại mở thêm vài cánh cửa khác, phát hiện tình hình bên trong cũng tương tự như vậy.

Bây giờ nơi này hẳn là nhất quán, xem ra không có giá trị gì.

A Ninh bây giờ lại cảm thấy hơi hoảng sợ: "Nơi này rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Tôi thấy nơi này dường như không có giá trị gì cả, tôi đã chạy nhầm chỗ rồi.

Trông có vẻ bây giờ tôi muốn đi ra ngoài cũng không dễ dàng gì đâu.

Những người ở đây, đã biết nơi này không thể đặt quá nhiều đồ quý giá, vậy chứng tỏ những người bên trong hẳn là những tồn tại khá lợi hại.

Chẳng lẽ những tên này đã thiết lập một cái bẫy đặc biệt lợi hại, nhốt tôi ở đây sao?" Nhưng, đối với chuyện như vậy, Lý Đông đương nhiên không chấp nhận.

"Đùa à, bây giờ chỗ nào tôi cũng đã đi qua, sao có thể sợ nơi này có bẫy chứ?

Dù nơi này có bẫy, cũng không thể nhốt tôi ở đây được." Thế là cậu ta lại quay lại bên bờ suối nhỏ, muốn nghiên cứu xem cái suối nhỏ ở đây rốt cuộc là chuyện gì.

Bởi vì đôi khi sông ngòi, suối nhỏ là công cụ dẫn đường tốt nhất.

Rốt cuộc, đó là một hiện tượng tự nhiên rất khoa học, nơi nào có sông ngòi thì nơi đó có nhà cửa, rồi có điều kiện giao thông đặc biệt.

Nhưng Lý Đông lại không biết, bây giờ nơi này khá quỷ dị.

Tuy có dòng nước chảy vào con suối nhỏ này, nhưng điểm cuối của con suối nhỏ dường như rất gần, và ở một nơi không xa phía trước đã hình thành một hồ nước lớn, sau đó không còn dấu hiệu dòng nước chảy đi nơi nào khác nữa.

Cũng có nghĩa là nước ở đây chảy xuống, có thể biến mất giữa không trung.

Lý Đông bây giờ đột nhiên phát hiện, mình đang mắc kẹt trong những sự vật kỳ quái liên tiếp.

Ban đầu là truy tìm Thiết Diện Sinh, nhưng bây giờ lại bị cuốn vào những chuyện khác.

Lý Đông cũng không biết chuyện như vậy rốt cuộc là tốt hay xấu.

Bây giờ vấn đề duy nhất là làm sao rời khỏi đây.

Cuối cùng Lý Đông lại nhìn chằm chằm vào mấy sợi xích sắt mà lúc nãy không thể phá hủy được.

Chẳng lẽ nơi này có thể đi lên sao?

Leo lên từ thác nước có được không?

Lý Đông muốn đi lên, nơi này thật sự không dễ như vậy, bởi vì lực nước ở đây quá lớn, bên cạnh lại không có điểm tựa nào, muốn leo lên từ đây, chắc chắn vô cùng khó khăn.

Đương nhiên nếu muốn bay lên thì cũng không thể, vì nơi đó dường như đã bị dòng nước chặn lại.

Thế là chỉ còn cách leo lên.

Lý Đông hiểu ra rồi, cố gắng bám vào mấy sợi xích sắt đó mà leo lên.

Có chút khó khăn, vì những sợi xích này khá trơn, nhưng may mắn thay, cứ men theo đó mà leo lên thì có thể lên được.

Vì phía trên có một số rêu xanh, nên khá tốn sức, nhưng Lý Đông cuối cùng vẫn kiên trì.

Nhưng nhanh chóng phát hiện, phía sau thác nước dường như có một cửa động, hình như thông đến một nơi khác, thế là Lý Đông thử đi vào, phát hiện quả nhiên rơi vào một không gian khác.

Mấy người phía dưới thấy cảnh này cũng phản ứng, thế là cũng theo lên.

Quả nhiên là đằng sau cái nhà rách nát kia mới có huyền cơ sao?

Cái này thì không có.

Sau khi đi vào phía sau thác nước, phát hiện nơi này là một không gian rộng lớn.

Trong không gian rộng lớn này, vừa vào đã thấy một cỗ quan tài.

Cỗ quan tài bản thân nó không có gì đặc biệt, điều quan trọng nhất là xung quanh quan tài có mấy bức tượng người đúc bằng đồng xanh.

Mấy bức tượng người bằng đồng này trông đều giống đạo sĩ.

Những bức tượng hình đạo sĩ này, mỗi người đều cầm một thanh trường kiếm trong tay, và thanh trường kiếm đều chĩa thẳng vào cỗ quan tài ở giữa.

Cảnh tượng này trông có vẻ hơi kỳ lạ.

Nếu vậy, thì chẳng khác nào mấy người đó đang vây công một cỗ quan tài.

Nhưng một cỗ quan tài như vậy thì có gì mà phải vây công chứ?

Bởi vì, người trong quan tài cơ bản là người chết.

Và trong một số phép thuật khá cổ xưa, quan tài được dùng làm nơi để bệnh nhân nghỉ ngơi.

Nhưng cho dù như vậy, cũng chứng tỏ người trong quan tài tuyệt đối không phải là người có trạng thái đặc biệt tốt, đã vậy thì có cần phải vây công không?

Chẳng lẽ có người đặc biệt lợi hại sao?

Chương 1010

Lý Đông và mấy người khác nhìn nhau, cũng không biết là chuyện gì.

Nhưng Lý Đông cũng là loại người gan lớn, muốn đi xem rốt cuộc là cái gì.

Nhưng bây giờ cũng không vội vàng, không trực tiếp mở quan tài, mà đi vòng quanh quan tài một vòng, xem xem trên đó có ghi chép gì không?

Nếu trên đó có ghi chép chữ viết, thì sẽ khá thuận tiện.

Nhưng phát hiện nơi này lại không có gì, thế là cậu ta đành phải chọn cách mở quan tài.

Dù trong quan tài là người chết hay người sống, dù có là thứ gì đáng sợ, Lý Đông đều đã chuẩn bị sẵn sàng, dù sao bây giờ cậu ta cũng không sợ.

Với sức lực vô cùng lớn, cậu ta nắm chặt nắp quan tài rồi mạnh mẽ mở ra.

Kết quả là sau khi mở quan tài, điều đầu tiên nhìn thấy là một làn khói xanh.

Làn khói xanh này thực ra không phải là độc khí được thiết kế riêng, nhìn có vẻ như bên trong bị ẩm mốc, nấm mốc phát triển, rồi khi mở ra sẽ tạo ra làn khói xanh như vậy.

Nhưng vấn đề là tình hình gì?

Bởi vì trong trường hợp bình thường, nếu bị ẩm mốc thì chứng tỏ độ kín của nơi đó không tốt, người bên trong mới bị ẩm mốc.

Đã vậy thì không thể có làn khói lớn như vậy bốc ra được.

Nhưng nếu độ kín tốt thì lại không xảy ra tình trạng ẩm mốc như vậy.

Lý Đông cũng không đi sâu vào vấn đề này, chỉ liếc qua một chút rồi phát hiện trong cỗ quan tài lớn đặt một cỗ quan tài nhỏ màu vàng hình chữ nhật.

Rõ ràng là một loại quan tài kép.

Trên cỗ quan tài nhỏ màu vàng đó khắc một bức kinh mạch đồ.

Nhìn bức kinh mạch đồ đó, hẳn là một loại ngôn ngữ y học của đạo gia.

Chỉ không biết trong cỗ quan tài vàng này rốt cuộc là ai.

Lý Đông cuối cùng quyết định mở ra xem thử, không chừng bên trong có thể tìm thấy manh mối.

Nhưng nhanh chóng phát hiện, khi cậu ta vươn tay chuẩn bị động vào cỗ quan tài vàng đó, mấy bức tượng đồng xung quanh vậy mà như bị kích hoạt cơ quan, bắt đầu hành động.

Quả nhiên nơi này có trò.

Những tên này cũng không biết được thiết lập như thế nào, tượng chết biến thành người sống, cầm kiếm phát động vây công.

May mắn là giáp bảo hộ trên người Lý Đông khá tốt, tuy bị tấn công nhưng không gây ra sát thương trực tiếp.

Nhưng phương thức tấn công của những tên này dường như vô cùng lợi hại, lực tấn công cũng rất mạnh, nếu cứ tiếp tục bị đánh như vậy, không chừng sẽ bị thương.

Bởi vì trên thế giới này không có thứ gì có phòng ngự tuyệt đối, nếu có thì chỉ có thể chứng tỏ một điều, đó là lực tấn công không đủ

mạnh.

Chỉ cần lực tấn công đủ mạnh, thì không tồn tại phòng ngự tuyệt đối.

Mấy người liên tục lùi về phía sau, may mắn là những bức tượng đồng này cũng không thực sự truy sát.

Chỉ có vẻ là muốn đuổi Lý Đông đi.

Sau khi những bức tượng đồng này đuổi Lý Đông đi, mấy bức tượng đồng lại tụ tập bên cạnh cỗ quan tài, dường như đang bảo vệ cỗ quan tài đó.

"Trời ạ, chuyện gì vậy?

Vậy mà lại có chuyện như vậy.

Chẳng lẽ mấy bức tượng đồng này vậy mà có sinh mệnh sao?

Mấy bức tượng đồng có sinh mệnh, rồi ở đây bảo vệ người trong quan tài.

Được thiết lập sao?" Muộn Du Bình lắc đầu nói: "Mấy cái tượng đồng gọi là tượng đồng đó, không phải hoàn toàn được làm bằng đồng xanh.

Nhìn mấy bức tượng đó hẳn là mấy con cương thi, chỉ là bên ngoài bọc da đồng mà thôi, đừng để mấy tên này lừa.

Nếu là cương thi, thì có thể coi là một loại sinh vật đặc biệt, vì là một sản phẩm thất bại, có thể sẽ có một số bản năng nào đó." Rõ ràng mấy con cương thi này giống như tượng đồng, theo bản năng bảo vệ cỗ quan tài đó.

Quả nhiên cỗ quan tài đó nhanh chóng lại phát ra một trận động tĩnh, chẳng lẽ bên trong cũng có một con cương thi sao?

Nhưng bây giờ 7 bức tượng đồng đó vẫn luôn bảo vệ, bên trong

cũng không thể nhìn rõ rốt cuộc có gì.

May mắn là động tĩnh trong quan tài không diễn ra quá lâu, cũng không thực sự có thứ gì nhảy ra.

Lý Đông tưởng nơi này đã yên tĩnh trở lại, thế là cậu ta cố gắng xem xem có thể chế phục 7 bức tượng đồng đó không, rồi xem bên trong rốt cuộc có gì.

Không ngờ cỗ quan tài lớn đó đột nhiên nổ tung, những mảnh gỗ bay tứ tung.

Chỉ riêng những thứ này, đã giống như vô số ám khí.

Không ngờ vừa mới leo đến đây, vậy mà lại phải đối mặt với một trận chiến khốc liệt.

Nhưng sau khi đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, lại đột nhiên phát hiện, dường như không phải tình huống như vậy.

Chương 1011

Từ trong cỗ quan tài đó xuất hiện một con cương thi, vậy mà lại trực tiếp tấn công một bức tượng đồng.

Mấy bức tượng đồng này rõ ràng, giữa chúng dường như là những đồng đội rất tốt, một trong số đó bị tấn công, rồi mấy bức tượng còn lại lập tức chi viện.

Những tên này trông đều giống cao thủ võ lâm, một thanh kiếm trong tay, có thể múa ra hoa.

Nhanh chóng những tên này vậy mà bùng nổ trận chiến như vậy giữa chúng, vũ khí va chạm vậy mà tóe ra từng trận hoa lửa, đánh khó phân thắng bại.

Lý Đông và mấy người khác trố mắt há hốc mồm.

Phát hiện những suy đoán trước đó dường như đều có chút sai lầm.

Bây giờ hai nhóm người lại đánh nhau như vậy, cũng không biết là chuyện gì.

Chẳng lẽ người xưa thiết lập tình huống như vậy, là để hai bên đánh nhau sao?

Rồi nhanh chóng Lý Đông phát hiện con cương thi chạy ra từ quan tài thực tế đang ở thế yếu, căn bản không thể đánh lại 7 con, muốn chạy thoát khỏi vòng vây.

Đáng tiếc là nó bị vây hãm cứng ngắc, căn bản không thể chạy thoát.

Trước đây tuy có chút nghi ngờ, giống như đang vây công, nhưng không có kết luận cuối cùng, nhưng bây giờ cơ bản đã xác định rồi.

Nhưng bây giờ hai bên đánh vẫn không có bất kỳ kết quả nào, Lý Đông bây giờ cũng không biết nên giúp ai, cũng không biết có nên giúp hay không.

Cuối cùng cậu ta chọn không ra tay bừa bãi, mà ở đó quan sát tình hình xung quanh.

Rồi phát hiện không gian ở đây khá lớn.

Bên trong phát hiện một bức tượng đạo sĩ.

Bức tượng đạo sĩ này chỉ nhìn từ vẻ ngoài, cũng không biết rốt cuộc bao nhiêu tuổi, nói chung là dáng vẻ một nam tử tráng niên, mặc một bộ trường bào.

Tay trái của tên này chỉ lên không trung, tay phải cầm một thanh bảo kiếm, trông giống như một vị thần tiên.

Lý Đông đi đến bên cạnh bức tượng, sau khi cẩn thận quan sát, phát hiện cũng không có gì đặc biệt, thế là cậu ta lại đi ra sau bức tượng.

Phát hiện phía sau bức tượng đó có một khối bia đá, trên khối bia đá đó có một đoạn văn ngôn.

Lý Đông không đặc biệt rõ ý nghĩa của đoạn đó, dù sao Lý Đông trên thực tế là một học sinh kém, văn ngôn không học giỏi lắm.

Nhưng có thể đại khái nhìn ra, ý nghĩa của đoạn văn đó là gì?

Đại khái giới thiệu về con cương thi trong cỗ quan tài đó, rồi tại sao lại bị nhốt vào cỗ quan tài đó?

Rồi, lại thiết lập 7 bức tượng đồng như vậy, ở đây để trấn áp.

Từ ý nghĩa trong đoạn văn ngôn đó có thể thấy, đại khái là ý này.

Nhưng rốt cuộc là chuyện gì, Lý Đông phát hiện, mình không thể hiểu rõ.

Nhưng điều duy nhất Lý Đông có thể xác định, là con cương thi trong quan tài đó hẳn không phải là thứ tốt lành.

Xem ra lần này hình như đã làm một chuyện không hay rồi.

Lý Đông quay đầu lại phát hiện, 7 bức tượng đồng và con cương thi đó đang tiếp tục chiến đấu.

Lúc này, Lý Đông bỗng nhiên nghe thấy một trận tiếng trẻ con khóc.

Sau khi nghe tiếng trẻ con khóc, cơ bản là cậu ta đã biết đó là con quái vật nào rồi, chính là con quái vật đã ăn thịt loài chim khổng lồ kia.

Quả nhiên không lâu sau, bên ngoài truyền đến âm thanh dữ dội, con quái vật hình thù kỳ dị đó đã xuất hiện trong không gian này.

Tên này vừa vào lập tức phát động tấn công, trực tiếp cắn chặt lấy con cương thi đó.

Con cương thi đó tuy lợi hại, nhưng sau khi bị con quái vật này cắn chặt, cũng không thể nhúc nhích.

Rồi 7 bức tượng đồng liền xông lên, cắm vũ khí trong tay vào người con cương thi.

Lý Đông không ngờ mấy sinh vật này vậy mà lại đơn giản chế phục được một con cương thi như vậy.

Nhưng bây giờ Lý Đông cũng có chút lo lắng, tuy con cương thi đó là kẻ xấu, nhưng bây giờ đã làm nhiều chuyện như vậy, thì có một khả năng là bây giờ cậu ta e rằng đã trở thành mục tiêu tấn công của những con quái vật ở đây, vì hình như đã làm một số chuyện không hay.

Đương nhiên bây giờ cũng không còn cách nào khác, đã làm chuyện không hay thì cũng không biết xin lỗi có ích gì không, rõ ràng

xin lỗi hẳn là vô dụng, nhưng cũng không thể ngồi yên chờ chết.

Lý Đông và Muộn Du Bình đều rút đao ra, chuẩn bị chiến đấu.

Mấy người còn lại cũng tự rút vũ khí của mình ra.

Nhưng không ngờ con quái vật đó đi đến chỗ cách mấy mét phía trước bức tượng đạo sĩ thì dừng lại.

Tên này không hề tấn công mấy người họ, mà quỳ xuống trước bức tượng đó, trông giống như một con chó nhỏ, dáng vẻ này lại khiến người ta cảm thấy kỳ lạ.

Thế là Lý Đông bước ra ngoài muốn xem xem con quái vật đó rốt cuộc muốn làm gì.

Kết quả con quái vật đó dường như có cảnh giác cực cao, nó trừng đôi mắt to của mình nhìn chằm chằm Lý Đông như năm xưa.

Rõ ràng con quái vật này rất coi trọng địch ý, chỉ là vì lo lắng cho vị đạo sĩ ở phía trước Lý Đông, nên không dám xông lên.

Chương 1012

Lý Đông trong lòng thực ra rất muốn ra ngoài đấu một trận với con quái vật này.

Con quái vật này tuy rất lợi hại, nhưng nếu thực sự đấu sống mái với nó, thì ai thắng ai thua thật sự không chắc chắn.

Lý Đông cũng đã trải qua trăm trận chiến, trải qua quá nhiều chuyện rồi, căn bản không sợ bất kỳ ai.

Nhưng cuối cùng cậu ta vẫn nhịn xuống, không ra tay.

Bởi vì có thể thấy những tên này đã trấn áp con cương thi ở đây, điều đó chứng tỏ những tên này hẳn là được tạo ra bởi những người khá tốt.

Vậy thì có một vấn đề, đó là bây giờ hai bên có thể hiểu lầm nhau.

Nếu hai bên có thể hiểu lầm, thì trong tình huống không vạn bất đắc dĩ, Lý Đông có thể chọn không ra tay thì không ra tay, trừ khi vạn bất đắc dĩ thì ra tay cũng chưa muộn.

Nhưng bây giờ lại bị kẹt ở đây, căn bản không có cách nào ra ngoài.

Rồi nhìn tôi, tôi nhìn cậu, không biết nên làm gì.

A Ninh rút khẩu súng lục ra, bây giờ hận không thể bắn ngay.

Rồi chuyển ánh mắt sang Lý Đông, hỏi: “Bây giờ tôi phải làm gì đây?

Chẳng lẽ bây giờ tôi không thể đánh nhau với con quái vật này sao?

Chẳng lẽ tôi sẽ bị nhốt chết ở đây sao?” Nhưng vài ngày sau, con

quái vật đó đã rời đi.

Sau khi con quái vật đó rời đi, chỉ còn lại mấy bức tượng đồng vẫn trấn áp con cương thi đó.

Lý Đông cố gắng đi ra ngoài, nhưng khi đến chỗ cửa ra, lại nghe thấy vài tiếng hét chói tai.

Mấy tiếng hét kinh hoàng đó, cơ bản đã hiểu ra rồi, e rằng là mấy con chim khổng lồ kia.

Những loài chim khổng lồ đó dường như cũng không phải là đối thủ dễ đối phó, có thể là những tên thật sự đao thương bất nhập.

Muốn đối phó với những tên đó cũng không dễ dàng như vậy.

Lý Đông thấy trên thực tế con quái vật đó lại đi ra ngoài săn mồi rồi, cũng không có ý định gì.

Những con quái điểu đó thực ra là thức ăn của con quái vật đó.

Bây giờ bên ngoài lại có một trận truy đuổi nữa, những con quái điểu mạnh mẽ đó trước mặt con quái vật kia không có chút sức phản kháng nào.

Nhưng Lý Đông cuối cùng vẫn chọn đi ra ngoài.

Bây giờ nơi giống như thủy liêm động này, thực ra cũng không có giá trị đặc biệt gì, nơi này thực ra là để phong ấn con cương thi đó.

Nhưng bây giờ cậu ta chọn leo lên đỉnh thác nước, xem xem có gì không.

Nhưng Lý Đông chọn một mình leo lên xem trước, chỉ là sau khi leo lên, phát hiện phía trên dường như cũng không có gì.

Cũng có nghĩa là tất cả những nơi đã thấy bây giờ dường như đều là đường cùng.

Thật sự bị nhốt ở đây rồi, căn bản không có bất kỳ khả năng quay trở lại nào.

Sao có thể như vậy?

Nếu nơi này thật sự trở thành đường cùng, thì đó là một trò cười lớn, chưa từng thấy mục đích như vậy.

Đương nhiên, đó cũng chỉ là một cảm thán ngắn ngủi mà thôi.

Những người như họ đã trải qua rất nhiều gian nan, ý chí vô cùng kiên định, tự nhiên sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy.

Muộn Du Bình suy nghĩ rất lâu, rồi nói: "Bây giờ nơi duy nhất tôi có thể tìm thấy lối ra chỉ còn một chỗ thôi.

Tôi bây giờ dù là lên trên, tiến tới hay lùi lại đều đã thử, căn bản không có khả năng đi ra ngoài.

Bây giờ chỉ còn một nơi duy nhất…" Đương nhiên khi tên này nói đến đó, thực ra mấy người còn lại cũng biết là chỗ nào rồi, đúng vậy, đó là dưới đáy hồ nước lớn.

Hoặc có lẽ dưới đáy nước có một đường hầm.

Ý kiến này rất hay.

Thế là họ chuẩn bị lặn xuống.

Lặn đối với họ không quá khó khăn, vì bộ đồ bảo hộ của họ thực tế cũng có thể dùng làm đồ lặn, đồng thời chỉ cần một cái đèn pin chống nước là được.

Lý Đông dẫn đầu xuống nước, sau khi lặn vào trong nước, nhanh chóng phát hiện dưới nước dường như cũng có một cỗ quan tài.

Cỗ quan tài đó cũng không biết được làm bằng chất liệu gì, vậy mà dưới nước lại không bị hỏng.

Ở hai đầu trước và sau cỗ quan tài có hai sợi xích sắt, hai sợi xích sắt này hình như là hai trong ba sợi xích sắt mà Lý Đông đã thấy trên mặt nước.

Rồi có thêm một sợi khác cắm vào trong đá.

Lý Đông cẩn thận nhìn kỹ xong, phát hiện nơi này hẳn là một cơ quan.

Nhưng bây giờ ở dưới nước thì không thể nghe rõ nhau, Lý Đông cũng làm một động tác ra hiệu rồi bơi về phía đó.

Chương 1013

Nhưng lúc đó, bất chợt thấy một con cá lớn màu vàng đầy những răng già bơi về phía họ.

Tên này rõ ràng cũng là một loài động vật săn mồi hung mãnh nhất.

Một loài động vật săn mồi như vậy, rõ ràng đã coi họ là thức ăn rồi.

Đương nhiên đối phó với con quái vật này, đối với Lý Đông không quá khó khăn.

Bởi vì con quái vật này trông cũng chỉ là một sinh vật bình thường, cũng không đạt đến mức đao thương bất nhập.

Đã không đạt đến mức đao thương bất nhập, thì muốn đối phó thật sự không có khó khăn gì.

Vì vậy con cá đó nhanh chóng dưới đao của Lý Đông, bị thương rồi bơi đi.

Nhưng không phát hiện phía dưới có chỗ nào có thể rời đi.

Cũng có nghĩa là lối ra cuối cùng được đoán cũng dường như vô dụng.

Bây giờ sự chú ý lại bị thu hút vào mấy sợi xích sắt đó.

Dáng vẻ của mấy sợi xích sắt đó trông rất kỳ lạ, hình như thật sự là cơ quan.

Nhưng Lý Đông dưới nước thử kéo mấy sợi xích sắt đó mấy cái, dường như cũng không có thu hoạch gì.

Thế là cậu ta đành phải quay lại bờ.

Bởi vì nước dưới đó thật sự quá lạnh, ngay cả khi mặc đồ bảo hộ,

vẫn cảm thấy vô cùng lạnh lẽo.

Thế là không thể không quay lại bờ.

Xem ra bây giờ thật sự là đường cùng rồi.

Sau khi quay lại bờ, lại nhóm lửa trại, sấy khô nước trên người, cuối cùng cũng cảm thấy ấm áp hơn một chút.

Nhưng bây giờ ở nơi này rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể đi ra ngoài, dường như là một vấn đề nghiêm trọng.

Chẳng lẽ thật sự phải quay lại đường cũ sao?

Nơi này thật sự không có gợi ý nào sao?

Lý Đông đột nhiên nhớ lại bức tượng đã thấy phía sau cái thủy liêm động đó.

Bức tượng đó không nói gì khác, nhưng ngón tay của nó chỉ vào một hướng dường như hơi kỳ lạ.

Tuy lúc đó Lý Đông đã chú ý đến hướng ngón tay bức tượng chỉ, nhưng lúc đó không nảy sinh bất kỳ suy nghĩ nào, cũng không thấy hướng ngón tay chỉ có ý nghĩa gì.

Bây giờ đột nhiên cậu ta phản ứng lại, có lẽ nơi đó là một loại gợi ý nào đó.

Sau khi hiểu ra, Lý Đông lập tức bắt đầu hành động, lại một lần nữa quay lại thủy liêm động.

Bởi vì thủy liêm động đó đã vào một lần rồi, nên bây giờ vào lại cũng không khó khăn như vậy, nhanh chóng đã vào được.

Sau khi vào, mấy bức tượng đồng và con cương thi đó bây giờ vẫn trong trạng thái kỳ lạ như vậy, con cương thi bị trấn áp trên mặt đất, mấy bức tượng đồng thật sự giống như tượng không hề nhúc nhích.

Mọi người sau khi lại một lần nữa cảm thán, nhìn xuống phía dưới bức tượng.

Rồi Lý Đông lại một lần nữa thử nhìn theo hướng ngón tay của người đó chỉ.

Kết quả lần này vậy mà lại có phát hiện lớn.

Bởi vì ở nơi ngón tay đó chỉ vào vậy mà có một số chữ viết.

Lý Đông đọc thử mấy chữ đó, phát hiện đó dường như là nội dung trong Đạo Đức Kinh.

Đạo Đức Kinh tuy chỉ có hơn 5000 chữ ngắn ngủi, nhưng lại giải thích rất nhiều chân lý kỳ diệu trong giới tự nhiên.

Ở nơi đó có ba khối đá, trên ba khối đá đó lần lượt ghi lại một số nội dung.

Lý Đông đột nhiên nghĩ có lẽ phía sau ba khối đá đó chắc chắn có bí mật.

Nhưng làm sao để lên được?

Đương nhiên chuyện như vậy căn bản không cản được Lý Đông, nhanh chóng đã có cách, đó là làm một cái thang, làm một cái thang, sau khi được Hệ thống nâng cấp sẽ là một công cụ rất tốt.

Sau khi làm xong cái thang, Lý Đông leo lên đỉnh cái thang, thấy ba khối đá đó lần lượt đại diện cho ba phần Thiên, Địa, Nhân.

Thế là Lý Đông thử động vào khối đá đại diện cho "Thiên" đó, kết quả không ngờ sau khi ấn khối đá đó xuống, bia đá bên cạnh bức tượng vậy mà lại chìm xuống.

Nơi này quả nhiên là một cơ quan!

Đương nhiên, tuy đã phát hiện nơi này là một cơ quan, nhưng dường như cũng không gây ra chấn động lớn, cũng chỉ là một khối bia

đá chìm xuống một đoạn mà thôi.

Nhưng Lý Đông lại nảy sinh hứng thú lớn, thế là cậu ta lại ấn khối đá thứ 2 xuống.

Sau khi khối đá thứ 2 được ấn xuống, khối bia đá đó hoàn toàn chìm xuống đất, nhưng không có sự thay đổi nào khác.

Lý Đông cảm thấy hơi bất ngờ, thế là cậu ta lại ấn khối đá thứ 3.

Chương 1014

Kết quả bức tượng đó sau một trận rung chuyển, vậy mà lại bắt đầu di chuyển sang bên trái.

Sau khi bức tượng di chuyển ra, xuất hiện mấy chữ, hình như là tên của một đạo sĩ.

Nhưng rốt cuộc là tên gì thì không biết, vì nét chữ bên trong thực sự quá cổ, gần như là chữ thời Tam Quốc, bây giờ những người ở đây không ai nhận ra.

Lý Đông chỉ có thể nhận ra hai chữ "đạo trưởng" ở phía sau.

Trông có vẻ, đây hẳn là một đạo sĩ khá nổi tiếng.

"Chẳng lẽ tôi tốn công sức lớn như vậy, chỉ để tìm một cái tên đạo sĩ như vậy sao?

Nói vậy e rằng hơi quá đáng." Lý Đông trong lòng lại một lần nữa cảm thấy hơi thất vọng.

Cậu ta là một người rất thực tế, bất kể làm việc gì, cuối cùng cũng phải có lợi ích, mới cảm thấy có thu hoạch, nếu không có đủ lợi ích thì đối với cậu ta, chuyện đó là vô ích.

Nhưng Muộn Du Bình lại lắc đầu nói: "Người này tôi đã nghe nói đến, trên người ông ta hẳn có bí mật không thể nói ra.

Nếu tôi đoán không sai, tên của người này hẳn là Hoa Dương đạo nhân.

Hoa Dương đạo nhân, đó là một đạo sĩ rất nổi tiếng thời Ngụy Tấn, nhưng cụ thể có chuyện gì thì tôi không biết.

Đương nhiên các đạo sĩ thời cổ đại, cơ bản cũng đều như vậy, dù

sao cũng là luyện chế tiên đan.

Loại tiên đan có thể khiến người ta trường sinh bất lão, chắc chắn là chưa luyện ra được, nhưng cũng đã tích lũy được một số kiến thức hóa học, đương nhiên cũng không phải là kiến thức hóa học, hoặc có thể nói là kinh nghiệm hóa học.

Cũng không biết lão đạo sĩ này có kinh nghiệm hóa học gì trên người không." Sau khi bức tượng di chuyển sang một bên, Lý Đông thấy ngoài mấy chữ đó ra, còn có hai cây chân nến.

Trên hai cái chân nến đó dường như có nến, chỉ là hai cây nến đó vẫn còn nguyên vẹn.

Tuy trông có vẻ cổ xưa, không biết được làm từ khi nào, nhưng lại chưa từng bị người khác đốt.

Điều này lại hơi kỳ lạ.

Bởi vì nếu thực sự dùng nến để tế tự, thì đáng lẽ phải được thắp sáng mới đúng.

Bây giờ căn bản chưa được thắp sáng, nhưng lại đặt ở đây nhiều năm như vậy, là vì sao?

Điều quan trọng nhất là lại giấu ở phía sau bức tượng này, muốn làm gì?

Đương nhiên, vừa nghĩ đến đây, liền hiểu ra nơi này có lẽ là một cơ quan.

Thế là Lý Đông đi đến nắm lấy một cây chân nến bắt đầu xoay.

Nhưng sau khi thử mấy lần, phát hiện dường như không có động tĩnh gì, nơi này trông lại không giống cơ quan.

Nhưng lại không tin hai cái chân nến ở đây lại không có bất kỳ công dụng nào.

Bởi vì nơi này được người xưa chế tác tinh xảo, những thứ được chế tác tinh xảo như vậy, nếu không có bất kỳ công dụng nào thì cũng quá buồn cười, rõ ràng người xưa căn bản sẽ không mắc sai lầm như vậy, dù sao việc xây dựng một nơi như thế này đâu có dễ dàng.

Cơ bản là ở thời cổ đại, người có thể xây dựng nơi như vậy ít nhất cũng phải là người giàu có địch quốc, ít nhất cũng phải là loại người thực sự có quyền có thế mới có khả năng xây dựng nơi như vậy.

Ở thời cổ đại, một số đạo sĩ quả thực rất giàu có, nếu không thì cũng không thể có những việc như đạo hạnh tích đức gì đó.

Thế là Lý Đông lại thử mấy lần nữa, dường như không có động tác gì.

Nhưng khi cậu ta cảm thấy vô ích, lại đột nhiên phát hiện mấy bức tượng đang vây hãm con cương thi phía trước đột nhiên thu hồi vũ khí của mình, rồi lùi về vị trí ban đầu.

Sau khi xem cảnh này, mọi người không khỏi giật mình kinh hãi, bây giờ cơ bản đã phản ứng lại, rốt cuộc là chuyện gì.

Nơi này e rằng không phải là cơ quan để rời đi, mà là điểm điều khiển 7 bức tượng đó.

Nếu vậy, Lý Đông đột nhiên phát hiện mình dường như đã phạm một sai lầm khá nghiêm trọng.

Bởi vì nếu mấy bức tượng đó lùi về như vậy, thì có một khả năng là con cương thi đó có thể sẽ lập tức hồi phục lại.

Cương thi là một loại sinh mệnh thể khá đặc biệt, trừ khi bị hủy diệt hoàn toàn, nếu không thì lúc đó rất dễ hồi sinh.

Bởi vì thường được nuôi dưỡng trong thời gian dài.

Quả nhiên vừa mới nảy sinh ý nghĩ như vậy, đã phát hiện con cương thi đang nằm trên mặt đất lại đứng dậy, sau khi phát hiện có người liền theo bản năng lao về phía mấy người họ.

Xem ra mấy bức tượng đồng đó bây giờ cơ bản đã vô dụng, mấy bức tượng tuy rất lợi hại, nhưng cuối cùng cũng chỉ là một cơ quan mà thôi.

Một cơ quan nếu bị người khác điều khiển, thì một cơ quan, nếu mất đi sự điều khiển thì sẽ vô dụng.

Xem ra bây giờ cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể hạ gục con cương thi này.

Điều đầu tiên bây giờ là, khẩu súng trong tay A Ninh lập tức nổ súng.

A Ninh bắn súng rất chuẩn, thêm vào đó bây giờ khoảng cách cũng không quá xa, chỉ khoảng hai ba mươi mét mà thôi.

Ở khoảng cách hai ba mươi mét, uy lực của viên đạn khá lớn.

A Ninh bắn hết một băng đạn, trên người con cương thi đâu đâu cũng có lỗ đạn.

Xem ra con cương thi này không thuộc loại đao thương bất nhập, nhưng cũng không khá hơn loại đao thương bất nhập là bao.

Chương 1015

Bởi vì con cương thi tuy bị phá hủy trên người, nhưng hành động lại không hề bị ảnh hưởng, và những vết thương trên người nó không ảnh hưởng gì đến nó.

Vì vậy tên này vẫn xông tới mặc kệ đạn.

Con cương thi cầm một thanh kiếm trong tay, múa rất sắc bén.

Lý Đông đoán với chút đao pháp vụng về của mình không có cách nào chống lại con cương thi này, thế là cậu ta trực tiếp dùng Kim Cương Tán.

Vũ khí như vậy công thủ đều tốt.

Đúng vậy, bây giờ Lý Đông cũng không có ý định so sánh đao pháp với người khác, mà dùng ưu thế vũ khí để cản tên này.

Lý Đông lợi dụng ưu thế vũ khí, trong nháy mắt đã đánh cơ thể tên này tan nát.

Nhưng cho dù như vậy, sức hành động của nó không hề bị ảnh hưởng.

Rõ ràng thứ này có lẽ thuộc loại sinh mệnh thể đặc biệt nào đó.

Lại làm sao đây?

Chẳng lẽ thật sự không thể giết chết sao?

Cũng không biết dùng lửa có thể thiêu hủy hoàn toàn nó không.

Đương nhiên khi Lý Đông vừa mới nảy sinh ý nghĩ đó, bỗng nhiên phát hiện bây giờ cũng không có điều kiện đó.

Đã không có điều kiện đó, cũng không biết dựa vào những bức tượng đồng kia có ích gì không.

Nhưng sau đó Lý Đông đột nhiên phát hiện mấy bức tượng đồng đó cũng không dễ chọc như vậy.

Cũng không biết rốt cuộc được thiết lập như thế nào, nếu đi vào thì dường như có thể gặp phải cơ quan nguy hiểm hơn.

Kiếm pháp của con cương thi này vô cùng tốt.

Cứ đánh như vậy cũng không có cách nào.

Nhưng có thể trói thứ này lại không?

Lý Đông trong lòng lại nảy sinh ý nghĩ như vậy.

Nếu trói thứ này lại, thì cũng có thể hạ gục hoàn toàn nó, bởi vì nếu trói lại, cũng có thể khiến nó mất đi sức hành động.

Nhưng nhanh chóng phát hiện thứ này căn bản không có cách nào trói lại, bởi vì thân thủ quá linh hoạt, nó hoàn toàn không giống một con cương thi, mà ngược lại thực sự giống một cao thủ võ lâm.

Đối với thứ như vậy, thật sự không thể đánh, chỉ có thể né.

Nhưng bây giờ ẩn nấp ở đâu?

Lý Đông vừa đối phó với con cương thi, vừa bàn bạc với mấy người bạn đồng hành.

Nhưng mấy người bạn đồng hành bây giờ cơ bản đều thuộc loại người khá ngơ ngác.

Không ngờ mọi chuyện lại thành ra như vậy.

"Nếu tôi muốn tránh né, vậy thì đi đâu để tránh né?" Trần Văn Cẩm bỗng nhiên nghĩ ra một phương pháp rất hay, đó là mấy cái mộ huyệt đã mở trước đó.

Mấy cái mộ huyệt đã mở trước đó, thực tế mỗi mộ huyệt đều có một cỗ quan tài.

Nhưng trong quan tài đó thực tế căn bản không có bất kỳ thứ gì loại thi thể.

Trong quan tài đó đều chứa một số vật phẩm, cũng là y quan trủng.

Vì vậy cảm thấy bên trong đó cũng dường như là một phương pháp không tồi.

Nhưng trốn trong đó dường như cũng không phải là một cách hay, vì nếu trốn thì nhiều nhất cũng chỉ là an toàn tạm thời mà thôi, tiếp theo phải làm sao?

Lý Đông chưa từng nghĩ sẽ bị cương thi dồn đến mức như vậy.

Bởi vì con cương thi này bây giờ quá đặc biệt rồi, bộ dạng này dù có đánh, dù có đánh hỏng, dường như cũng không có tác dụng gì.

Bây giờ lại rất mong chờ con quái vật vừa rồi phát ra tiếng trẻ con khóc.

Khi Lý Đông và mấy người khác càng lúc càng phiền toái, Lý Đông phát hiện lớp da có vết thương trên người con cương thi dường như bắt đầu bong tróc.

Chẳng lẽ tên này có thể lột da sao?

Đương nhiên cũng không chỉ tương đương với lột da, cũng không biết phải hình dung thế nào, rất nhiều lớp vỏ cứng trên người tên này bây giờ đang ào ào bong ra, rồi xuất hiện một con quái vật khác.

Con quái vật nhanh chóng rũ bỏ lớp da dày trên người, rồi hình thành một con quái vật toàn thân đỏ rực với lớp lông dài.

Cũng không biết được hình thành như thế nào, nhưng lại mang lại cho người ta cảm giác vô cùng đáng sợ.

Nhưng nhìn lớp lông dài trên người tên này, lại khiến mấy người bây giờ nhìn thấy một tia hy vọng.

Thế là lại mấy cặp đạn bay tới.

Nhưng Lý Đông không ngờ, sau khi lớp vỏ cứng trên người tên này bong ra, cơ thể nó lại trở nên cứng hơn.

Chương 1016

Đạn bắn vào người tên này, vậy mà không có bất kỳ tác dụng nào.

Chẳng lẽ tên này sau khi lột xác, vậy mà lại trở nên lợi hại hơn?

Lý Đông vừa mới dừng lại một lúc, đã thấy thanh trường kiếm trong tay con cương thi lại bắt đầu vung vẩy.

Không thể không nói, kiếm pháp của tên này thật sự vô cùng tốt, Lý Đông trong nháy mắt đã trúng chiêu mấy lần trên người.

Nếu không phải vì giáp hộ thân trên người bây giờ khá tốt, thì e rằng bây giờ đã thực sự bị trọng thương rồi.

Kiếm pháp, một danh từ vô cùng hư vô phiêu diêu, nhưng Lý Đông bây giờ lại cảm nhận một cách cấp thiết những chiêu thức như vậy.

Chiêu thức của con cương thi này thật sự có thể dứt khoát trong nháy mắt.

Vậy mà lại hình thành sự áp chế đối với Lý Đông.

Bởi vì Lý Đông phát hiện vũ khí không thể gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào đối với tên này.

Bởi vì tên này thật sự có thể công thủ đều tốt, chỉ dùng một thanh kiếm mà đã đạt đến trình độ như vậy.

Ngược lại cậu ta cũng nhờ vào lực phòng ngự khá tốt của mình, bây giờ mới không có chuyện gì.

Muộn Du Bình nhanh chóng cũng gia nhập vào trận chiến, thanh hắc kim cổ đao trong tay tên này sau thời gian dài chế tạo cũng là một thanh thần khí.

Muộn Du Bình tên này thực tế võ công còn tốt hơn một chút, có

cậu ta gia nhập, hai bên dường như tạm thời duy trì được sự cân bằng.

Nhưng cứ đánh như vậy dường như cũng không có cách nào.

Dưới sự giúp đỡ của Muộn Du Bình, Lý Đông ngang ngược dùng thanh đao trong tay để lại mấy vết thương trên người con quái vật này.

Mấy vết thương đó vô cùng đáng sợ, đặc biệt có một vết thương, gần như chém con quái vật này thành hai đoạn.

Nhưng cho dù như vậy, sức hành động của cơ thể con quái vật này vẫn không hề bị ảnh hưởng.

Thật sự quá khó đối phó rồi.

Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên một trận tiếng trẻ con khóc, từ từ tiến lại gần.

Tiếng trẻ con khóc này, chắc chắn là con quái vật mà Lý Đông đã thấy trước đó, con quái vật đã ăn thịt chim.

Sau khi nghe tiếng khóc như vậy, con cương thi lại đột nhiên dừng tay, rồi trực tiếp đi ra phía cửa.

Lý Đông biết bên ngoài có thể sẽ xảy ra chuyện lớn hơn.

Rõ ràng, con cương thi này sau khi lột bỏ lớp vỏ trên người, gan dường như lớn hơn một chút, chẳng lẽ chuẩn bị cùng con quái vật ăn thịt chim kia phân cao thấp sao?

Nếu vậy thì lại rất hay, bởi vì như vậy, có thể tiết kiệm được không ít chuyện.

Nếu không phải như vậy, Lý Đông phải tìm cách đối phó với một con quái vật khác.

Con cương thi bây giờ giống như một cao thủ võ lâm, tay cầm

một thanh kiếm, nhẹ nhàng chỉ về phía xa, dáng vẻ như đang khiêu khích.

Quả nhiên ở cửa thác nước đó xuất hiện con quái vật giống như một con ếch khổng lồ.

Con ếch khổng lồ đó sau khi nhìn thấy con cương thi, hai con quái vật như kỵ nhau, lập tức xảy ra xung đột dữ dội.

Con ếch khổng lồ này có mấy loại phương thức tấn công, trong đó có một loại là trực tiếp va chạm, có một loại là dùng chiếc lưỡi dài, ngoài ra mấy sợi râu kia cũng là vũ khí quan trọng của tên này.

Kết quả hai con quái vật đánh nhau, lại khiến Lý Đông và mấy người khác mở rộng tầm mắt.

Hai con quái vật đánh nhau, đó đơn giản là như hai cao thủ võ lâm đang so tài.

Tình huống hai cao thủ võ lâm so tài như vậy, cơ bản cũng chỉ có thể thấy trong phim truyền hình võ hiệp.

Trong thực tế, nếu Lý Đông đánh nhau, cơ bản là không có phương pháp, cơ bản cũng chỉ dựa vào trang bị khá tốt của mình, rồi không có sự thay đổi nào khác.

Nhưng bây giờ mới thấy cái gọi là cao thủ võ lâm.

Con ếch khổng lồ đó phát ra từng trận tiếng trẻ con khóc, liều mạng tấn công.

Thanh trường kiếm trong tay con cương thi cũng múa đến mức hổ hổ sinh phong.

Sau gần nửa giờ chiến đấu, Lý Đông phát hiện, không ngờ con ếch khổng lồ đó lại rơi vào thế yếu.

Râu của nó vậy mà bị con cương thi chém đứt mấy sợi, thậm chí

trên cơ thể đồ sộ của nó cũng xuất hiện rất nhiều vết thương.

Từ những vết thương đó chảy ra một ít máu.

Đương nhiên thân hình tên này khá lớn, cho dù xuất hiện những vết thương này, chảy một chút máu, dường như cũng không sao, vì vậy sức chiến đấu của con ếch này lại không giảm bớt.

Nhưng bây giờ chiến đấu đến tình huống như vậy, Lý Đông cảm thấy kinh ngạc, bởi vì trước đó cũng đã thấy một lần trận chiến giữa con ếch đó và con cương thi, lần trước trận chiến đó cơ bản là áp đảo, con cương thi không có chút sức phản kháng nào.

Nhưng bây giờ, vậy mà lại rơi vào thế yếu, rõ ràng là kết quả của sự tiêu hao.

Trên thực tế Lý Đông bây giờ hoàn toàn đang xem kịch.

Từ tình hình mà nói, hai con quái vật dù con nào thắng cũng không có lợi ích gì.

Chương 1017

Nhưng kết quả bây giờ, nếu hai con quái vật không phân ra thắng bại, Lý Đông cũng không dám mạo hiểm ra tay.

Bởi vì nếu mạo hiểm ra tay, có thể sẽ đồng thời đối mặt với hai con quái vật.

Đồng thời đối mặt với hai con quái vật thì sẽ rất phiền phức.

Vì vậy bây giờ cũng không động.

Nhưng bây giờ cán cân chiến thắng dường như càng ngày càng nghiêng về phía con cương thi.

Con cương thi lại một lần nữa để lại một vết thương lớn trên bụng con ếch khổng lồ.

Nhưng không ngờ, con ếch đó cũng là một kẻ rất lợi hại, nhân lúc đó, trực tiếp đánh văng vũ khí trong tay con cương thi.

Con cương thi sau khi mất vũ khí, dường như yếu đi không ít.

Cùng lúc đó, con cóc khổng lồ đột nhiên dùng râu quấn chặt lấy con cương thi, sau đó ném nó vào trong bảy bức tượng đồng kia.

Bảy bức tượng đồng đó như thể lại bị kích hoạt, lập tức bắt đầu vây công con cương thi.

Nếu con cương thi có vũ khí thì còn có thể chống đỡ được bảy bức tượng đồng, nhưng giờ không còn vũ khí, nó lại một lần nữa bị chế phục.

Lý Đông cảm thấy có chút há hốc mồm.

Vừa rồi anh còn đang lo lắng cho con cóc kia.

Tuy rằng con cóc đó cũng là một gã phi thường khó đối phó,

nhưng ít nhất trông còn dễ chịu hơn con cương thi một chút, không ngờ kết quả trận chiến đột nhiên lại phát sinh biến hóa lớn như vậy.

Tình thế dường như xoay chuyển trong tích tắc, khiến người ta cảm thấy phi thường bất ngờ và cũng phi thường kinh hỷ.

Sau đó con cóc khổng lồ kia dường như không còn ý định tấn công Lý Đông nữa mà trực tiếp rời đi, tiếng khóc trẻ con kỳ quái kia cũng triệt để biến mất.

Lý Đông đột nhiên cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, cứ ngỡ là một trận chiến tàn khốc, kết quả hiện tại lại kết thúc theo phương thức này, thật sự nằm ngoài dự kiến.

Con cóc khổng lồ kia đã đi xa, không biết nó có quay lại hay không, cũng không biết nó có coi mình là kẻ địch nữa không.

Nhưng hiện tại phải rời khỏi rắc rối này đã.

Lý Đông sau đó nói với mọi người: "Xem ra chúng ta lại đi sai đường rồi.

Tôi đoán nếu muốn rời đi thì phải xuống dưới đáy nước xem thử.

Bởi vì chỗ này có nguồn nước chảy vào nhưng lại không thấy đường dẫn nước ra, tuyệt đối không phù hợp quy luật khoa học.

Tuy thế giới này vốn có nhiều chuyện không đúng khoa học, nhưng đa số sự việc không thể vi phạm quá ly phổ được." Lý Đông cũng là người thích động não.

Đột nhiên anh phát hiện dưới đáy nước có một chiếc quan tài.

Khỏi phải nói, ai lại đem quan tài đặt ở dưới nước?

Cơ bản ai cũng có thường thức là quan tài phải được chôn cất ở nơi khô ráo, không có nước xâm nhập.

Nếu đặt quan tài trong nước sẽ tạo thành phiền phức cực lớn,

thậm chí theo huyền học, nó còn ảnh hưởng xấu đến con cháu hậu đại.

Trừ phi cái quan tài này vốn được đặt ở đây khi chưa có thác nước, sau đó không biết vì sao chỗ này lại hình thành thác nước?

Suy xét kỹ thì tình hình thực tế quá phức tạp.

Nhưng Lý Đông có thể đưa ra một kết luận, ở dưới nước e rằng sẽ có cơ quan.

Thế là sau khi chuẩn bị xong, anh lại một lần nữa xuống nước.

Lần này, anh tìm thấy chiếc quan tài kia vẫn còn nguyên vẹn, không biết được làm từ loại dược liệu hay chất liệu gì.

Vòng quanh quan tài vài vòng để tìm xem có cơ quan nào để mở không, Lý Đông bỗng phát hiện phía trước có một con cá khổng lồ đang lao tới.

Con cá này không rõ là loài gì, nhưng nhìn qua tuyệt đối không phải loại hiền lành, bởi vì những dãy răng của nó phi thường khủng bố, không giống răng của người hay động vật bình thường, cơ bản là thứ gì nó cũng có thể cắn nát.

Lý Đông thấy con cá lớn đang bơi tới, biết nếu đánh chính diện sẽ không ổn, bèn mượn chiếc quan tài để che chắn.

Chiếc quan tài này hóa ra lại là một công cụ phòng ngự rất tốt, con cá khổng lồ đâm sầm vào quan tài và dường như đã bị thương.

Tuy nhiên, gã này sau đó lại vòng qua bên cạnh lao mạnh tới, mang theo một luồng thủy lưu cực mạnh.

Luồng thủy lưu này suýt chút nữa khiến cả người anh bị cuốn đi.

Lý Đông chưa từng gặp chuyện như vậy.

Anh cũng đã trải qua trăm trận chiến, nhưng chưa bao giờ gặp con

quái vật nào khủng bố thế này.

May mắn là con cá lớn kia không biết vì sao, sau hai lần tấn công không thành công thì lại quay trở về, chui vào trong một hang đá.

Cái hang đá kia trông có vẻ đặc biệt, thu hút sự chú ý của Lý Đông.

Ở gần cửa động dường như có một cái bàn mài bằng đá.

Vật này rõ ràng không phải tự nhiên hình thành mà là có người đặt ở đây.

Chương 1018

Thế là Lý Đông tiến tới xem thử.

Anh lo lắng làm hỏng cái bàn mài nên không dám dùng lực mạnh.

Sau khi quan sát kỹ, anh phát hiện ở giữa bàn mài có một đóa hoa sen.

Đương nhiên đó không phải hoa sen thật, trông như một nút nhấn cơ quan.

Anh dùng hai tay ấn xuống, kết quả là bên cạnh bàn mài bật ra một cái cần đẩy lớn, nhìn bộ dạng là dùng để đẩy mài.

Chẳng lẽ chỗ này, cái bàn mài này mới là cơ quan thực sự để rời đi?

Lý Đông thử đẩy nhưng phát hiện không cách nào đẩy nổi.

Bỗng nhiên anh nghe thấy trên đỉnh đầu có tiếng động, giống như tiếng khỉ kêu.

Chẳng lẽ là con khỉ lông xanh đã gặp trước đó?

Nếu là nó thì Lý Đông nghĩ cần phải lên trên xem thử.

Quả nhiên khi lên tới nơi, anh thấy con khỉ lông xanh đang ở đó.

"Tiểu gia hỏa này cũng tới đây sao?" Mọi người đều kinh ngạc.

Nhưng Lý Đông phát hiện con khỉ lông xanh chỉ tay lên đỉnh đầu.

Hóa ra trên đỉnh đầu lại xuất hiện một cái lỗ, rõ ràng con khỉ này bị rơi từ trên xuống.

Chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ phía trên không ổn định, có thể sụp xuống bất cứ lúc

nào?

Nếu vậy thì chỗ này nguy hiểm rồi, không cẩn thận là bị chôn sống như chơi.

Lý Đông trấn an con khỉ lông xanh xong lại xuống nước tìm cái bàn mài đá kia.

Nhưng vừa xuống thì con cá lớn lại xuất hiện, Lý Đông cảm thấy có chút phiền chán.

Dù sao con cá này cũng mang lại quá nhiều rắc rối.

Lý Đông chém con cá hai đao, thấy nó cũng bị thương nhẹ.

Muốn đối phó gã này thì quả thực khó khăn.

Thế là anh lại rút lên mặt nước, lên bờ.

Lần này con cá lớn dường như không chịu buông tha, nó đuổi theo sát nút.

Lý Đông giờ không còn khách khí nữa, anh đã chuẩn bị sẵn một cái lưới đánh cá khổng lồ, trực tiếp quăng lưới bắt gọn con cá.

Con cá lớn bị kéo lên bờ, vứt nằm chỏng chơ.

Quả nhiên cá có lợi hại đến mấy mà bị ném lên bờ thì cũng nhanh chóng trở nên yếu ớt, trông như không còn sức lực nữa.

Lý Đông vứt nó ra xa một chút để đảm bảo nó không quay lại nước được rồi lại xuống đáy nước.

Lần này anh càng thêm cẩn thận, lo lắng xung quanh sẽ xuất hiện con thứ hai.

Sau đó anh một lần nữa thử xoay cái bàn mài khổng lồ, phát hiện căn bản không xoay nổi, có vẻ không phải do kẹt mà là cần sức của nhiều người.

Thế là mấy người cùng hợp lực, lúc này cái bàn mài mới chuyển động.

Sau khi nó xoay, Lý Đông cảm nhận được mực nước xung quanh đang giảm nhanh chóng, xem ra đây chính là cơ quan thực sự.

Ra khỏi mặt nước, Lý Đông mới phát hiện cái thác nước khổng lồ trước đó đã biến mất.

Lần này nó thực sự biến mất chứ không phải bị đóng băng như trước.

Tiếng nước chảy đinh tai nhức óc cũng triệt để lặng xuống.

Vì đây là thế giới địa hạ nên xung quanh chìm trong bóng tối dày đặc.

Xem ra lần này đã tìm đúng cơ quan, Lý Đông thở phào nhẹ nhõm.

Họ đã lãng phí quá nhiều thời gian ở đây.

Phải biết rằng những người này đều là những kẻ trộm mộ kinh nghiệm phong phú.

Vậy mà lại chịu thiệt lớn ở chỗ này, quả là một kỳ quan.

Hiện tại, cuối cùng cũng nắm giữ được cơ quan, ai nấy đều nhẹ nhõm.

Những ngày qua luôn phải lo sợ, tuy không gặp nguy hiểm cực lớn nhưng những chuyện xảy ra luôn khiến họ mệt mỏi cả thân lẫn tâm.

Đương nhiên hiện tại dù nước đã cạn, cũng phải xem chỗ này có biến hóa gì không.

Lý Đông định nghỉ ngơi tại chỗ.

Chương 1019

A Ninh vui vẻ nói: "Giờ mà ăn gì đó thì hay quá, hay là chúng ta nướng con cá kia ăn đi." Tuy nguyên tắc là không nên ăn những thứ tìm thấy trong không gian địa hạ, nhưng con cá kia dường như có sức hấp dẫn rất lớn khiến cô đột nhiên muốn nếm thử thịt cá.

Nhưng khi Lý Đông đi tìm thì phát hiện con cá đã biến mất, không biết đã chạy đi đâu.

Tìm một lúc lâu mới thấy con khỉ lông xanh kia đang cầm một cái xương cá, dường như chỉ còn sót lại một chút xíu.

Thật không ngờ con khỉ này lại ăn cả cá.

Nhưng nó đã ăn rồi thì cũng thôi, vậy cũng tốt.

Tuy muốn nếm thử vị cá nhưng dù sao đó cũng là vật ở chốn này, nhỡ có chuyện gì không ổn thì gay.

A Ninh cười mắng: "Cái gã này sao mà ích kỷ thế, dám ăn mảnh một mình." Cô vừa dứt lời, con khỉ kia dường như rất tức giận, không ngừng đấm vào ngực mình.

A Ninh sợ tới mức lùi lại mấy bước, cảnh tượng này trông có chút buồn cười.

Hiện tại mực nước trong hồ vẫn đang tiếp tục hạ xuống, dần lộ ra tình hình dưới đáy.

Nhân cơ hội này, họ cũng nhìn rõ đáy hồ trông như thế nào.

Chỗ này dường như được xây dựng thủ công, là một cái bể nước lớn hình vuông.

Xung quanh bể nước, mặt đất đều được làm từ những phiến đá

dài.

Lúc này họ cũng nhìn rõ chiếc quan tài kia.

Chất liệu của nó quả nhiên phi thường đặc thù, ngâm trong nước lâu như vậy mà không hề biến đổi.

Không biết có phải là kim loại trơ hay không.

Hiện tại ai có chút kiến thức khoa học cũng biết mọi thứ trong tự nhiên đều dễ xảy ra phản ứng hóa học dẫn đến mục nát.

Nhưng cái quan tài này lại không có bất kỳ dấu hiệu mục nát nào.

Phía sau quan tài là một bức vách đá cao hơn 40 mét.

Trên vách đá cao hơn 40 mét đó có khắc Đạo Đức Kinh.

Đạo Đức Kinh là một cuốn sách phi thường thần kỳ, giảng giải nhiều đạo lý quan trọng, ngay cả thời hiện đại vẫn rất thực dụng, đương nhiên trong đó cũng có vài thứ cổ hủ không đáng bàn.

Ngoài Đạo Đức Kinh ra còn có một số văn tự kỳ lạ, có vẻ như Lý Đông nhận ra được.

Thật kỳ quái, vì ở chỗ này họ phát hiện một số cổ văn hoàn toàn không nhận diện được, nhưng đồng thời lại có một số văn tự mà anh có thể đọc được.

Sự khác biệt này thật khó hiểu.

Nhưng lúc này, xung quanh lại vang lên tiếng của con cóc khổng lồ.

Trước đó nó dường như không có địch ý với họ, không biết giờ có thay đổi gì không.

Vì không biết con cóc này định làm gì, mà nó rõ ràng có tính nguy hiểm nên họ không thể không toàn thần giới bị.

Sau đó Lý Đông thấy con cóc khổng lồ xuất hiện.

Nó vừa xuất hiện đã chọc giận con khỉ lông xanh.

Con khỉ này thân thủ phi thường mẫn tiệp, trực tiếp tóm lấy một sợi râu của con cóc.

Thực tế thể hình của hai bên hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Con cóc to như một con voi, còn con khỉ chỉ nhỏ hơn người một chút.

Với sự chênh lệch thể hình như vậy, theo lẽ thường con khỉ không thể nào có sức chống cự trước con cóc khổng lồ.

Nhưng khi con khỉ lông xanh tóm lấy râu, con cóc khổng lồ lại không dám động đậy, phủ phục dưới đất, nhìn chằm chằm con khỉ.

Tuy nhiên con khỉ dường như không có ý định tấn công con cóc.

Nó không biết lấy từ đâu ra một ít dược cao.

Loại dược cao này chắc là một loại kim sang dược đặc thù.

Lý Đông thấy con khỉ lấy dược cao ra, nhanh chóng bôi lên những vết thương trên thân con cóc.

Nhưng vết thương trên mình con cóc quá nhiều, bôi không xuể.

Thế là con khỉ lông xanh đưa ánh mắt khẩn cầu nhìn Lý Đông.

Lý Đông do dự một chút rồi lấy từ trong không gian ra một ít thuốc điều trị ngoại thương.

Những loại thuốc này anh chuẩn bị rất nhiều.

Bởi vì dù phòng hộ có chu toàn đến đâu cũng có khả năng bị thương, nên những thứ này phải chuẩn bị đầy đủ để bảo mạng lúc then chốt.

Bởi vì trong những địa cung hay cổ mộ như thế này cơ bản có rất

nhiều vi khuẩn và virus, lây nhiễm vào sẽ phi thường phiền phức.

Nếu bị thương ở đây thì vết thương rất dễ phát viêm.

Chương 1020

Vì vậy cần có thuốc và dụng cụ xử lý ngoại thương để cứu mạng.

Đặc biệt vết thương phát viêm vốn là một chuyện phi thường nghiêm trọng.

Nghe nói trong các cuộc chiến tranh cổ đại, người ta không chết trên chiến trường mà chết vì vết thương phát viêm, đủ thấy nó lợi hại thế nào.

Do đó Lý Đông chuẩn bị rất nhiều thuốc, đặc biệt là các loại thuốc tiêu viêm.

Hiện tại anh lấy ra một phần thuốc tiêu viêm, tiến lại gần con cóc khổng lồ.

Đôi mắt con cóc nhìn anh dường như có chút địch ý.

Nhưng vì có con khỉ lông xanh bên cạnh nên nó tỏ ra phi thường ngoan ngoãn, không trực tiếp ra tay.

Lý Đông giúp con cóc xử lý những vết thương trên người.

Thực tế nhiều vết thương đã bắt đầu phát viêm, tốc độ quá nhanh.

Hiển nhiên vũ khí trong tay con cương thi kia không chỉ đơn thuần là vũ khí, mà trên đó còn có các loại vi khuẩn và virus dễ gây phát viêm.

Xử lý xong vết thương cho con cóc, con khỉ lông xanh vỗ vỗ nó, thế là con cóc khổng lồ kêu lên một tiếng rồi biến mất trong sơn động.

Lý Đông cảm thấy há hốc mồm, một vật khổng lồ như vậy lại có quan hệ thế này với con khỉ, rõ ràng con khỉ trông giống như chủ nhân của nó vậy.

Lý Đông nhớ lại những bức bích họa đã thấy trước đó, đại khái đã hiểu được tình hình.

Hiển nhiên con khỉ và con cóc khổng lồ này vốn dĩ là những thứ phi thường quan trọng của nơi này.

Chỉ là trước đó không hiểu sao phát sinh xung đột nên mới thành ra thế này.

Xử lý xong xuôi, con khỉ lông xanh cũng đi sang một bên, dường như không muốn quản chuyện của Lý Đông nữa.

Lý Đông quan sát kỹ, hiện tại muốn ra ngoài chắc là có cơ hội rồi.

Nhưng sự chú ý của anh lại đặt lên chiếc quan tài khổng lồ kia.

Bởi vì khi hồ có nước, cái quan tài này không thể tùy tiện chạm vào.

Nhưng khi nước đã rút, Lý Đông mới phát hiện nó đang treo lơ lửng giữa không trung.

Anh đột nhiên cảm thấy trong quan tài chắc chắn ẩn chứa bí mật.

Đây có lẽ là trực giác của một kẻ trộm mộ.

Thế là Lý Đông chuẩn bị mở quan tài xem thử.

Nhưng việc mở nó lại là một chuyện phi thường phiền phức.

Chẳng lẽ phải bay lên sao?

Đương nhiên nếu thực sự muốn bay lên thì cũng không phải không được.

Vấn đề then chốt là trần hang ở đây có vẻ không ổn định, nếu có biến động gì sẽ khiến nó sụp xuống.

Nếu để trần hang sụp xuống thì sẽ là tai họa diệt vong.

Thế là anh tập trung mục quang vào cái bàn mài đá.

Hiện tại hồ đã cạn nước nên anh trực tiếp đi tới cạnh bàn mài, thử đẩy thì thấy nó lại có thể tiếp tục xoay.

Sau khi xoay thêm, xung quanh dường như phát sinh biến hóa, chiếc quan tài từ từ hạ xuống.

Đương nhiên vì đã có kinh nghiệm trước đó nên lần này anh phi thường cẩn thận, lo lắng bên trong có cương thi.

Chất liệu quan tài khiến người ta cảm thấy kỳ quái, vì nó cơ bản là kim ti nam mộc.

Tuy kim ti nam mộc là loại gỗ làm quan tài rất tốt nhưng tại sao ở trong nước lâu như vậy mà không mục?

Đương nhiên hiện tại không có công cụ hóa học nên không thể kiểm nghiệm được.

Lý Đông chọn cách mở quan tài.

Để đề phòng bất trắc, anh bảo những người khác lùi lại, đồng thời bám lấy một góc rồi mở nắp ra.

Sau khi mở, bên trong tỏa ra một luồng khí tức phi thường kỳ lạ, thậm chí có khói màu vàng nhạt.

Đương nhiên luồng khói này không gây nguy hiểm cho anh.

Có lẽ đó là độc khí hoặc thuốc mê gì đó.

Vì vậy anh lùi lại một chút.

Sau khi lùi lại, Lý Đông mới phát hiện trong quan tài có một đóa hoa mai lớn.

Giữa những cánh hoa mai là thi thể của một đạo sĩ.

Nhưng trông gã này phi thường kỳ quái.

Chương 1021

Rõ ràng đã chết nhưng sắc mặt lại hồng nhuận, thậm chí khóe miệng còn mang theo nụ cười, trông không giống đã chết mà như đang ngủ, thậm chí là đang mơ một giấc mơ rất đẹp.

Quan trọng nhất là Lý Đông đột nhiên nghe thấy dường như có người đang nói chuyện.

Tuy không biết chuyện gì xảy ra nhưng anh quyết định tiến tới.

Nhưng ý thức nhanh chóng nhận ra vấn đề không đơn giản như vậy.

Viên quang thuật, trên thế giới này người hay sinh vật biết Viên quang thuật rất nhiều, chỉ cần không chú ý là sẽ trúng chiêu.

Quả nhiên khi phản ứng lại, anh hốt nhiên phát hiện mình suýt nữa đã giẫm phải một cơ quan lớn.

Anh vội vàng lùi lại.

Kết quả Lý Đông phát hiện A Ninh, Trần Văn Cẩm và gã Quỷ Thủ kia dường như cũng đang thần trí mơ hồ mà tiến tới.

Thế là Lý Đông khẩn trương kéo mấy người lại.

Sau khi bị kéo lại, họ mới phản ứng được.

Muộn Du Bình thì không có phản ứng lớn như vậy, chỉ đạm đạm nói: "Những bông hoa trong quan tài là một loại cơ quan.

Bất kể là nhìn hay ngửi mùi hoa đều sẽ rơi vào ảo giác, khiến người ta thấy những thứ không chân thực.

Thực tế đó là một loại Viên quang thuật cao cấp, bên trong có chứa cơ quan giết người.

Hiển nhiên chủ nhân nơi này chắc là mê tín một loại tà thuật mượn xác hoàn hồn nào đó, nên muốn thông qua phương thức giết người để khiến mình phục sinh.

Thật là nực cười." Nếu nói về kiến thức rộng rãi thì không có mấy ai so được với Muộn Du Bình, gã đã nói vậy thì tự nhiên là đúng.

Thế là mấy người đều gật đầu, đứng từ xa nhìn chiếc quan tài, tránh xa những bông hoa bên trong.

Lý Đông lấy ra mấy chiếc kính râm bảo mọi người đeo vào.

Kính râm là một công cụ rất tốt, có thể hiệu quả cách tuyệt những thứ gây ảo giác.

Sau khi đeo kính, quả nhiên khi nhìn vào quan tài, anh phát hiện bên trong chỉ là một cái xác, không có thứ gì khác.

Nhưng thi thể này được bảo tồn phi thường hoàn hảo, có vẻ bên trong có tẩm dược liệu.

Việc dùng nhiều dược liệu để bảo quản thi thể thế này Lý Đông cũng đã thấy qua.

Đương nhiên lý do là gì thì đã rõ, con người dù sắp chết vẫn kỳ vọng sau này có thể phục sinh.

Đại khái là họ đều nảy sinh ý nghĩ như vậy, khiến người ta cảm giác có chút bi kịch và ngu muội, nhưng sự thực đúng là thế.

Lý Đông cơ bản suy đoán người bên trong e rằng chính là Hoa Dương nhân.

Sau đó mục quang của Lý Đông lại tập trung lên nắp quan tài.

Cái nắp này cũng phi thường kỳ quái.

Trên đó điêu khắc một vầng mặt trời.

Nhưng giữa vầng mặt trời đó lại có một đồ án hình vuông.

Như vậy trông nó không giống mặt trời mà giống một đồng tiền hơn.

Ở chính giữa đồng tiền đó hiện ra mấy chữ "Hoa Dương đạo trưởng".

Xem ra người này đúng là Hoa Dương chân nhân rồi.

Đương nhiên đối với việc trong mặt trời có hình vuông, chuyện này Lý Đông cơ bản cũng hiểu được.

Thời cổ đại, khi con người chưa hiểu nhiều về thế giới, thường có quan niệm "thiên viên địa phương" (trời tròn đất vuông).

Hiển nhiên vòng tròn mặt trời bên ngoài đại diện cho trời, hình vuông bên trong đại diện cho đất, việc lồng ghép chúng lại là thể hiện sự mưu cầu trường sinh bất lão, thiên địa đồng thọ.

Chỉ là chỗ này ngoài những loại dược liệu ra thì không có bảo bối gì đặc biệt đáng giá, thật khiến người ta thất vọng.

Lý Đông quan sát kỹ, những dược liệu trong quan tài đó nếu chưa bị hỏng mà đem ra ngoài thì rất đáng tiền, cơ bản đều là đại bổ dược.

Nhưng giờ chúng đã ở cùng thi thể bao nhiêu năm, chắc chắn không thể lấy đi được.

Muộn Du Bình đi vòng quanh quan tài quan sát hồi lâu, sau khi thấy không tìm được thứ mình muốn, biểu tình trên mặt gã có chút thất vọng.

Lý Đông kỳ quái hỏi: "Có chuyện gì sao, không tìm thấy thứ cậu muốn à?

Hay là biết được thân phận người trong quan tài có bảo bối gì khác?" Muộn Du Bình gật đầu rồi nói: "Theo tôi biết thì đúng là vậy.

Người tên Hoa Dương đạo nhân này nghe nói có được hai món bảo bối, hình như là hai tấm gương đồng có công hiệu phi thường thần kỳ, nhưng không biết giờ chúng đang ở đâu.

Nhưng gã này không có hai tấm gương đó ở đây, lại bài trí đóa hoa này, không biết mục đích thực sự là gì." Đóa hoa này ảnh hưởng đến con người thực sự rất lớn.

"Chẳng lẽ nó đã mục nát trong quan tài rồi?" Thời cổ đại sử dụng gương đồng, cơ bản làm bằng đồng thau, khả năng bị mục nát là rất lớn.

Hoặc hứa nó thực sự đã mục nát bên trong, cũng có khả năng là không có ở đây.

Chương 1022

Những chuyện này hoàn toàn không có cách nào nói rõ.

Lần này xem ra triệt để không tìm được món hời nào, lại còn phải chịu không ít khổ đầu.

Lý Đông trong lòng phi thường không cam tâm.

Dù sao anh cũng có cái tính "trộm không đi tay không".

Nhưng giờ cũng không có cách nào khác xử lý chuyện này, đành chịu vậy thôi.

Hiện tại tốt nhất là nên ra ngoài trước.

Vì hiện tại họ đang rơi vào hết rắc rối này đến rắc rối khác, ở đây đã đủ lâu rồi, phải rời khỏi đây mới được.

Nhưng giờ đi ra bằng cách nào?

Lý Đông quan sát một hồi thì phát hiện một phương hướng, cảm thấy bên đó mới là lối ra, thế là trực tiếp dẫn đường phía trước.

Vì ở chỗ đó có một lối ra.

Nhưng vừa mới tiến vào đó, cảm giác không khí xung quanh đột nhiên trở nên vô cùng hàn lãnh, thậm chí bên ngoài quần áo của anh đã bắt đầu kết băng.

Chỗ này sao mà lạnh thế, chẳng lẽ lại là một nơi quái quỷ nữa?

Hiện tại lớp phòng hộ trên thân có tác dụng bảo ôn rất tốt, cơ bản dù khí ôn nóng hay lạnh đều không ảnh hưởng lớn đến anh.

Trừ phi lạnh đến một mức độ nhất định mới có tác dụng.

Nhưng dù vậy cũng chỉ đến thế mà thôi.

Con đường này phi thường khó đi.

Vì chỗ này ngập nước thời gian dài, tuy giờ nước đã rút nhưng mặt đất rất ẩm ướt và có rêu xanh, việc tiến lên theo con đường nhỏ này căn bản không phải chuyện dễ dàng.

Quan trọng nhất là Lý Đông phát hiện càng đi tới trước, mặt đất càng xuất hiện nhiều bùn loãng, sau đó còn xuất hiện một cảnh tượng giống như vùng đầm lầy.

Thế là Lý Đông dùng giấy gấp một con thuyền, thông qua hệ thống cường hóa rồi thả lên đám bùn đó.

Có con thuyền nhỏ này, việc tiến lên thuận tiện hơn nhiều, vì bùn này nồng độ rất cao, sức nổi lớn, dùng mái chèo có thể di chuyển được.

Nhưng đi được một lúc, bỗng cảm thấy dưới đáy thuyền giấy có một sự rung lắc kịch liệt, hình như có thứ gì ở bên dưới.

"Không xong, tình hình có vẻ bất ổn!

Trong bùn có thứ gì đó." Lý Đông khẩn trương tìm cách ổn định con thuyền.

Con thuyền nhỏ vốn đi trên bùn khá an toàn, vậy mà giờ lại rung lắc kịch liệt.

Bất thình lình, thuyền bị nghiêng, một người bị rơi xuống.

Không sai, Quỷ Thủ trực tiếp rơi xuống.

Gã ở trong vũng bùn không ngừng cầu cứu, thân thể dường như đang từ từ chìm xuống, nhìn bộ dạng sắp bị nhấn chìm đến nơi.

Lý Đông trong lúc tình cấp lấy ra một sợi dây thừng quăng tới.

Gã chộp lấy dây thừng, Lý Đông lại lấy ra một cây gậy dài chống vào hai bên để miễn cưỡng ổn định con thuyền, đồng thời kéo Quỷ

Thủ lên.

Sau khi kéo lên, gã này từ trên xuống dưới toàn là bùn đất, trông không còn ra hình người.

Đương nhiên Lý Đông giờ không quản được nhiều, trực tiếp lấy ra một bình nước dội lên đầu gã.

Bùn đất trên đầu gã được rửa sạch, tình hình trông khá hơn một chút.

Nhưng lúc này A Ninh chỉ vào chân Quỷ Thủ hỏi: "Thứ gì trên chân anh ta thế?" Lý Đông mới nhìn kỹ, trên chân Quỷ Thủ dường như đúng là có thứ gì đó.

Quỷ Thủ cảm thấy đau đớn, vì thứ này tuyệt đối không phải thứ gì tốt lành, nó đang không ngừng ngọ nguậy, thế là anh trực tiếp giật nó xuống, ném mạnh vào vách đá bên cạnh.

Chỉ nghe một tiếng "bạch", cái thứ trông mềm nhũn kia sau khi va vào tường lại không bị vỡ nát mà trực tiếp nảy ra, rơi lại vào đống bùn loãng.

Trên mặt Quỷ Thủ lập tức hiện lên vẻ đau đớn, khiến Lý Đông kinh ngạc là chân gã đang không ngừng chảy máu.

Phải biết rằng trên người gã cũng mặc bộ phòng hộ Ngũ Hành, có lực phòng ngự cực mạnh, cơ bản trong tình huống bình thường sẽ không xảy ra vấn đề.

Vậy mà giờ lại bị thương, không sai, cách một lớp phòng hộ mà vẫn bị thương.

A Ninh thấy thứ đó chưa chìm hẳn vào bùn bèn trực tiếp nổ súng, "đoàng" một tiếng bắn trúng nó.

Chỉ thấy thứ đó nhanh chóng lặn xuống bùn, không biết đã chết

hay chưa.

Nhưng lúc này, trong vũng bùn dường như có một trận xao động, Lý Đông mới phát hiện loại sinh vật đó dường như rất nhiều.

Sau đó, trong bùn đất vang lên hết tiếng này đến tiếng khác, khiến người ta có cảm giác nổi da gà.

Điều đáng sợ nhất là những âm thanh đó giống như tiếng răng đang nhai nuốt, như thể đang ăn gì đó.

Muộn Du Bình dùng giọng trầm mặc nói: "Những thứ này đang ăn thịt trong bùn loãng, chúng ta mau rút lui, chỗ này nguy hiểm." Ăn thịt trong bùn?

Chương 1023

Thật quá đáng sợ, Lý Đông giờ cũng không dám đại ý, vội chèo thuyền nhanh chóng lùi lại.

Hiện tại chỗ họ đứng toàn là bùn loãng, nhưng loại bùn này khá loãng, tương đương với tình trạng sông Hoàng Hà vài năm trước.

Sau khi nhanh chóng lùi lại, nhìn những con quái vật đang ngọ nguậy trong bùn, quả thực có cảm giác sởn gai ốc.

"Giờ phải làm sao đây?

Chẳng lẽ phải xông thẳng qua?" Nếu xông thẳng qua thì có xảy ra xung đột với những con quái vật này không?

Mình có thể tiêu diệt được chúng không?

Hiện tại dường như chỉ còn con đường này, nếu quay lại tìm lối thoát khác thì khả năng rất thấp.

Nhưng Lý Đông tạm thời cũng không có ý định xông qua ngay.

Bởi vì trong đội ngũ đã có người bị thương.

Thực tế từ khi Lý Đông cải tiến trang bị, các thành viên nòng cốt trong đội rất ít khi bị thương vì trang bị quá lợi hại.

Nhưng giờ Quỷ Thủ đã bị thương, đành phải tạm thời lùi lại tìm một nơi an toàn để giúp gã băng bó vết thương.

Lý Đông tại một nơi an toàn, sau khi giúp Quỷ Thủ tháo lớp phòng hộ ở chân ra thì phát hiện thịt trên chân đã mất một miếng.

Chỉ là nhờ có lớp phòng hộ nên miếng thịt đó vẫn còn nằm ở đó.

"Có khâu lại được không?" Mấy người nhìn miếng thịt rơi ra mà không khỏi há hốc mồm.

Nhìn bộ dạng này thôi đã thấy đau rồi.

Quỷ Thủ là một người có ý chí lực phi thường, dù bị thương nặng như vậy nhưng trông vẫn khá bình tĩnh.

Xem ra gã đúng là một người từng nếm nhiều đau khổ, chỉ có những người như vậy mới có thể giữ được sự điềm tĩnh trong tình huống này.

Lý Đông nhìn kỹ, cảm thấy mình cũng có chút kinh nghiệm y tế.

Thực tế chỉ cần vết thương không bị ô nhiễm thì sẽ không có vấn đề gì, thế là anh tìm thuốc cầm máu giúp gã băng bó vết thương lại.

Quỷ Thủ thấy vết thương đã được xử lý xong thì cảm thấy dễ chịu hơn một chút, Lý Đông lại cho gã uống thêm thuốc tiêu viêm.

Ở chỗ này tuyệt đối không được để phát viêm, nếu không thì cơ bản là cầm chắc cái chết.

Vì hiện tại không có điều kiện y tế, chỉ có một ít thuốc men mà thôi.

Quỷ Thủ thì có vẻ bất cần, cười nói: "Quan tâm tôi làm gì?

Vết thương thế này tôi đâu phải chưa từng bị, lúc trước còn gặp chuyện nghiêm trọng hơn nhiều mà có chết đâu, giờ chút thương tích này mà đã cuống lên, thật là coi thường tôi quá." Gã đột nhiên trở nên dũng cảm như vậy, Lý Đông cũng không quản nữa, sau khi xử lý xong vết thương mới thở phào một hơi.

Băng bó xong vết thương lại đối mặt với một vấn đề: đi ra bằng cách nào, chẳng lẽ thực sự phải giết đường máu mà ra?

Lý Đông hiện tại căn bản không biết những thứ trong vũng bùn kia là gì, vì chúng không giống cá, cũng chẳng giống sâu.

Nhìn bộ dạng giống như một loại động vật hoại sinh, không biết

có phải sống bằng cách ăn thịt không.

Lý Đông lục lọi lại kiến thức của mình nhưng chưa bao giờ gặp thứ này.

Đương nhiên anh cũng biết một số loài cá sống trong bùn, nhưng những con này chắc chắn không phải.

Nếu không phải cá thì là thứ gì?

A Ninh trầm mặc hồi lâu mới nói: "Nếu ở đây thì chắc không có loại cá đó, nhưng nếu ở Châu Phi, tôi nghe nói có một loại cá có thể sống ở ven sông khô hạn." Loài cá nào đó ở Châu Phi sao?

Thật là quá xa xôi, Lý Đông lắc đầu tỏ ý mình không sống ở Châu Phi nên không biết.

Muộn Du Bình cũng im lặng một lúc rồi nói: "Thứ này chắc là một loại sâu, tôi cũng nhớ mang máng là có nghe qua, chỉ là nhất thời không nhớ ra tên." Thực tế trong đội ngũ này người kiến thức rộng nhất phải là Muộn Du Bình.

Vì gã sống quá lâu rồi, người sống lâu thì kiến thức chắc chắn sẽ nhiều hơn người khác, đó là chuyện hiển nhiên.

Nhưng giờ ngay cả Muộn Du Bình cũng không biết thì còn ai biết đây?

Đành phải ngồi xuống nghỉ ngơi một chút rồi tính tiếp, nếu không làm rõ được những sinh vật trong vũng bùn kia thì dường như không có cách nào đối phó.

Nhưng khi ngồi xuống nghỉ ngơi, bỗng phát hiện môi trường xung quanh đột nhiên lạnh hẳn đi.

Chuyện nóng lạnh thất thường này họ đã từng gặp, nhưng chưa bao giờ thấy nhiệt độ hạ nhanh như ở chỗ này, chẳng lẽ thực sự có cơ

quan đặc thù để đối phó với họ?

Lý Đông giờ cũng biết một chuyện, đó là hiện tại họ có khả năng đang sống trong kịch bản của kẻ khác, mà đã sống trong kịch bản của người ta thì cứ phải đi tiếp theo kịch bản đó, căn bản không thể tự chủ tể vận mệnh của mình.

Nhưng chẳng lẽ kịch bản đến đây là kết thúc sao?

Lý Đông đổ ra một ít xăng rồi châm lửa để sưởi ấm môi trường xung quanh.

Nhưng Muộn Du Bình lại lắc đầu nói: "Chỗ này không được đốt lửa, chỉ có thể để vậy thôi." Không được đốt lửa sao?

Nếu vậy thì cũng hết cách.

Giờ chỉ còn cách cắn răng mà đi tiếp.

Chương 1024

Lý Đông phát hiện con thuyền giấy trước đó không còn dùng được nữa.

Loại thuyền giấy này anh đã dùng ở nhiều nơi, thậm chí còn dùng để ra biển.

Vậy mà giờ một cái vũng bùn nhỏ thế này lại không qua nổi.

Lý Đông đành phải gấp lại một con thuyền mới, sau đó thông qua hệ thống cường hóa cho nó to ra.

Sau khi nâng cấp, anh tiến hành cải tạo con thuyền một chút.

Sau khi cải tạo, trông nó có vẻ an toàn hơn, các loại sinh vật trong bùn dường như ít đe dọa hơn, như vậy họa chăng mới có thể an toàn ra ngoài.

Đây là cách duy nhất Lý Đông có thể làm lúc này.

Sau khi tạo thuyền xong, mấy người bước vào, hiện tại thành thuyền cao khoảng một đầu người, cơ bản là khá an toàn và ổn định.

Thực tế hang đá ở đây có độ dốc đi xuống nên cũng không cần chèo nhiều, chỉ cần kiểm soát phương hướng là được.

May mắn là trong thời gian ngắn không gặp nguy hiểm gì.

Nhưng Lý Đông có thể thấy dưới mạn thuyền, khi lướt đi sẽ có rất nhiều loại sâu quái dị bơi theo.

Những con sâu đó thi nhau cắn xé con thuyền.

May mà thuyền đã được hệ thống nâng cấp nên tạm thời khá kiên cố, nhưng vẫn phát ra những tiếng ma sát kim loại chói tai.

Xem ra những thứ này thực sự có thể gây tổn hại cho thuyền, nếu

cứ để chúng cắn như vậy không chừng sẽ tạo thành mối đe dọa.

Lý Đông giờ không quản nhiều nữa, lấy súng ra bắn vào vũng bùn.

Đương nhiên thương pháp của anh không tốt lắm, chỉ là bắn loạn xạ thôi.

Ngược lại A Ninh, người có súng pháp tốt nhất đội, bắn rất chuẩn, trong chớp mắt đã hạ được mười mấy con sâu.

Sau nửa tiếng đồng hồ, họ đã đi được hơn 100 mét.

Tốc độ này thực tế không nhanh lắm, ngay cả thuyền gỗ nhỏ cũng không chậm thế này.

Nhưng qua một thời gian quan sát, Muộn Du Bình đại khái đã suy đoán ra chuyện gì.

Gã đạm đạm nói: "Chỗ này chắc là một cái bãi bùn lún.

Vì nơi này vốn dĩ phải ở dưới nước, cơ quan này rất hiển nhiên.

Nhưng có lẽ đối phương không ngờ tôi lại có thể khiến dòng nước ở đây ngừng chảy, nên chỗ này mới biến thành bộ dạng hiện tại.

Còn những con sâu trong bùn kia không biết chui vào từ lúc nào, nhưng lũ này chắc chắn là đang phi thường đói khát, đúng là đang tìm thức ăn.

Nếu vậy thì trong đống bùn này chắc chắn có rất nhiều thi thể, vì tiếng nhai nuốt điên cuồng lúc nãy chắc chắn là đang ăn thi thể." Chuyện này khiến người ta cảm thấy có chút khủng bố và rùng mình.

Nhưng hiện tại tạm thời vẫn an toàn, vì A Ninh liên tục nổ súng xua đuổi những con sâu đáng ghét đó, nên chưa phải chịu đe dọa quá lớn.

Phía trước còn hơn 100 mét nữa là có thể qua được đoạn đường phiền phức nhất, sau đó có lẽ sẽ an toàn.

Lý Đông không ngừng cổ vũ những người xung quanh.

Đôi khi con người khi tuyệt vọng thì cần được khích lệ, nếu có lòng tin thì mới có thể chiến thắng khó khăn, ngược lại nếu mất lòng tin sẽ trở nên phi thường nguy hiểm, đó là chuyện thường tình.

Hiện tại còn khoảng 100 mét nữa là thoát rồi.

Nhưng lúc này Lý Đông đột nhiên phát hiện tình hình có vẻ bất ổn, vì con thuyền dường như sắp bị cắn thủng.

Lũ này quá lợi hại, dường như thứ gì chúng cũng cắn được.

Tuy thuyền làm bằng giấy trắng nhưng đã qua hệ thống nâng cấp, không còn là giấy đơn thuần nữa, vậy mà vẫn bị lũ đó gặm nhấm.

Lý Đông không nhịn được mà chửi thề, thứ quái quỷ này thật kỳ lạ.

Trong lúc kinh ngạc, anh phát hiện thuyền đã bị cắn thủng một lỗ, một con sâu từ lỗ đó bò vào, bùn loãng cũng theo đó tràn vào, thuyền sắp chìm đến nơi.

Lý Đông mắt sắc tay nhanh, trực tiếp dùng xẻng sắt đập chết con sâu, đồng thời nhanh chóng vá lại lỗ thủng.

Lúc này anh cũng nhìn rõ hình dáng con sâu.

Nó trông hơi giống một con rùa, nhưng cái đầu cực kỳ xấu xí, trong miệng mọc đầy răng sắc nhọn.

Lý Đông dùng xẻng hất thứ đó ra ngoài.

Không ngờ, lũ này quả nhiên đến cả xác đồng loại cũng ăn, trong nháy mắt con sâu đó đã biến mất không dấu vết.

May mà lỗ thủng đã được bịt lại, nếu không để lũ này lọt vào thì phiền phức to.

Chỉ là không biết vì sao, có lẽ vì trước đó thuyền đã bị thủng nên lũ sâu này như được khích lệ, giờ chúng cứ con này tiếp con kia nhảy lên thuyền, liều mạng cắn xé đáy thuyền, như thể cắn thủng được là có thể bò vào vậy.

“Làm sao bây giờ?” Mấy người Lý Đông giờ buộc phải toàn lực đối phó để tu bổ con thuyền.

Đương nhiên muốn thuyền kiên cố hơn, Lý Đông còn một cách khác, đó là nâng cấp thuyền thêm một lần nữa.

Chương 1025

Có vẻ giờ chỉ còn cách này thôi.

Nhưng nâng cấp thuyền lần nữa sẽ tốn mất mấy vạn Đạo tệ.

Lý Đông nghiến răng, cuối cùng chọn nâng cấp.

Sau khi nâng cấp, thuyền có vẻ kiên cố hơn, nhưng lũ sâu kia vẫn không chịu buông tha.

Cuối cùng sau nửa tiếng vật lộn, dưới đáy thuyền lại xuất hiện một lỗ thủng khác.

Một phần bùn nước tràn vào, và lại có một con sâu chuẩn bị bò vào.

A Ninh cầm súng không chút khách khí, bắn trực tiếp ở cự ly gần khiến con sâu bay xác ra ngoài.

Lý Đông biết cứ thế này mãi không ổn.

Thậm chí mấy vạn Đạo tệ cũng sẽ lãng phí vô ích.

Phải biết Đạo tệ không dễ kiếm, phải giết quái vật mới có, giờ lại lãng phí mấy vạn thế này.

Nhưng Lý Đông hiện tại không kịp xót tiền, bịt một lỗ thì dễ nhưng giờ đáy thuyền không chỉ có một lỗ mà đã xuất hiện vài chỗ rò rỉ.

Thế là Lý Đông móc ra một cái phi câu (móc bay) quăng về phía trước.

Cái phi câu này khá lợi hại, nhanh chóng bám vào vách đá.

Lúc này mọi người mới cảm thấy an toàn hơn một chút.

Mượn quán tính, anh kéo cả người lẫn thuyền lao tới.

Cuối cùng họ rơi xuống một dải đất khô cách đó mấy chục mét, phía sau là lũ sâu đáng ghét đang không ngừng lăn lộn trong bùn loãng.

Thậm chí một phần con thuyền rơi lại trong bùn cũng bị chúng ăn sạch trong chốc lát.

Thật quá khoa trương.

Những thứ này còn khủng bố hơn cả loài cá ăn thịt người trong truyền thuyết.

Lý Đông trong lòng phi thường không phục, giờ đã an toàn, anh không nhịn được lấy ra một cái máy phun lửa cầm tay, trực tiếp khai hỏa về phía đống bùn.

Cột lửa dài mười mấy mét nhanh chóng tấn công một phạm vi lớn.

Trong phạm vi đó, từng đống từng đống sâu bị thiêu chết.

Số Đạo tệ của Lý Đông lại tăng lên một ít, nhưng anh nhanh chóng phát hiện tình hình không mấy lạc quan, vì lũ sâu này khi chết đi lại phát ra những tiếng nổ liên tiếp, nhìn có vẻ phi thường nguy hiểm, nên anh đành phải thu máy phun lửa lại.

Chỗ này quả nhiên không thể làm càn.

A Ninh không nhịn được cười: "Anh phát điên ở đây làm gì?

Nếu cứ tiếp tục, chỗ này có thể sụp xuống đấy." Lý Đông không cho là đúng, nói với A Ninh: "Cô hiểu gì chứ?

Tôi không phải đang tìm niềm vui cho mọi người sao, đồng thời cũng giúp mọi người trút giận.

Vừa rồi ở chỗ này gặp xui xẻo như vậy, không giết bớt lũ này để trút giận thì lòng tôi không yên." "Nhưng giờ tính sao đây?" Một vấn

đề nghiêm trọng.

Hiện tại cơ bản không nhìn thấy lối vào cũng chẳng thấy lối ra.

Có lẽ trí tò mò của mấy người họ sẽ hại chết chính mình.

Nếu không vì tò mò muốn vào đây, có lẽ đã không gặp nhiều khó khăn thế này.

Lý Đông đảo mắt một cái rồi nói: "Sao phải bi quan thế?

Thu hoạch của chúng ta ở đây đâu có nhỏ?

Hơn nữa, những thứ tìm được có khi lại trở thành một khoản tài phú phi thường tốt cho tôi.

Ngoài ra chỗ này cũng không hẳn là không có gì, biết đâu tôi lại tìm được tài phú thực sự thì sao." Đương nhiên thực tế tài phú thực sự giờ đối với anh cũng không có nhiều tác dụng, tiền bạc chỉ là con số.

Hiện tại mỗi người trong đội này cơ bản tài sản đều đủ tiêu trong mấy trăm năm rồi, còn sau mấy trăm năm thế nào thì không còn là chuyện của họ nữa.

Lúc đó có ra sao cũng không vấn đề gì.

Hiện tại thứ cần tìm cơ bản liên quan đến Thiết Diện Sinh, liên quan đến vấn đề an toàn.

Lý Đông ngồi bệt xuống đất cười nói: "Cũng không cần bi quan đến mức không thấy tiền nhân hậu quả.

Không thấy ngọn nguồn thì chúng ta từ từ tìm, nếu không thấy kết cục thì khi họa đến đầu mới tính.

Hiện tại chỗ này không giống vũng bùn lúc nãy, mặt đất phi thường sạch sẽ, dường như có người đã ở đây lâu ngày và thường xuyên dọn dẹp vậy." Môi trường ở đây tuyệt đối giống như có người

cư ngụ.

Đương nhiên việc có người ở đây cũng có chút bất khả tư nghị.

Đây là một cái hang đá, trông như được khai đục thủ công, thậm chí trên vách đá hai bên còn thấy được dấu vết đục đẽo.

Không gian ở đây rộng lớn như vậy, không biết thời đó đã tốn bao nhiêu nhân lực vật lực mới tạo ra được.

Chương 1026

Lý Đông suy ngẫm: "Chẳng lẽ chỗ này cũng do người trong đạo quán kia khai thác sao?

Thực sự chỉ bằng một cái đạo quán mà có thể có nhiều nhân lực vật lực như vậy à?" Lý Đông tự ngôn tự ngữ.

Nghe vậy, mấy người cũng nảy sinh chút hứng thú.

Nếu chỗ này không phải do đạo sĩ làm thì ai mới có khả năng khai thác được?

Muộn Du Bình lại lắc đầu nói: "Cũng không hẳn, vạn lần không được tiểu kiều (xem thường) những đạo sĩ đó.

Đặc biệt thời cổ đại, các đạo sĩ có thể rất giàu có, việc khai thác được nơi thế này cũng là bình thường.

Đương nhiên cũng có khả năng không phải họ làm.

Ở nơi này không chừng có sự can thiệp của quan phủ.

Nếu có quan phủ nhúng tay thì khả năng rất lớn.

Vì thời cổ đại sức mạnh của quan phủ rất lớn, hằng năm họ có thể triệu tập rất nhiều người làm việc, cái gọi là lao dịch chính là như vậy." Đương nhiên tất cả cũng chỉ là suy đoán.

Hiện tại điều duy nhất có thể xác định là chủ nhân ban đầu của nơi này chính là Hoa Dương đạo trưởng.

Cái gã Hoa Dương đạo trưởng đó là một người phi thường có danh tiếng.

Chỉ tiếc là cái quan tài kia suýt chút nữa khiến họ gặp nguy hiểm nên ấn tượng của Lý Đông về gã có phần xấu đi.

Nhưng đứng đây đoán già đoán non cũng vô ích, nhất là thân phận của vị đạo sĩ đó căn bản không thể suy đoán được.

Hiện tại quan trọng nhất là phải rời khỏi đây, họ đã ở đây quá lâu rồi.

Đột nhiên Lý Đông dường như nghe thấy một âm thanh khá quen thuộc, đó là một tiếng gào thét trầm đục.

Sở dĩ cảm thấy quen thuộc vì nó rất giống tiếng của con khỉ lông xanh lúc trước.

Con khỉ lông xanh hiện tại phát ra những tiếng hú liên tục như vậy chứng tỏ nó đang gặp chuyện.

Chẳng phải lúc nãy nó đang ở một hướng khác sao?

Sao lại chạy đến đây rồi?

Với đầy rẫy nghi vấn, Lý Đông quyết định đi về phía có tiếng động xem rốt cuộc có chuyện gì.

Dù sao hiện tại những người khác cũng không có phương hướng, thế là họ đi tới đó.

May mắn là dọc theo hướng tiếng động, con đường dần trở nên rộng rãi hơn.

Đường rộng mở mang lại cảm giác khoát nhiên khai lãng.

Cuối cùng, trước mặt họ xuất hiện một ngọn núi địa hạ.

Ngọn núi đó phi thường kỳ đặc, trông cứ như bị treo ngược vậy.

Nhưng cảnh tượng xung quanh ngọn núi thì chẳng tốt đẹp chút nào, dường như có rất nhiều độc xà bò lổm nhổm trên đó, từng vòng từng vòng khiến người ta rùng mình.

Quan trọng nhất là khi Lý Đông nhìn kỹ lại, anh phát hiện thứ

trông giống như những vòng độc xà kia thực tế không phải rắn thật mà là những tấm mộ bia.

Trên một ngọn núi treo ngược như vậy mà lại có nhiều mộ bia đến thế, quả thực khiến người ta thấy bất khả tư nghị.

Đương nhiên những mộ bia này sắp xếp không theo quy luật nào, thậm chí hình thức cũng không đồng nhất.

Có bia lớn bia nhỏ, đủ mọi kiểu dáng, thậm chí trên đó có các loại văn tự khác nhau.

Những văn tự này không chỉ khác biệt giữa các quốc gia thời Chiến Quốc mà còn khác biệt qua các thời đại.

Bởi vì văn tự luôn không ngừng tiến hóa, dần trở nên giản khiết và đẹp mắt hơn.

Nhưng đồng thời điều đó cũng khiến văn tự của các thời đại trông khác nhau rất nhiều.

Những ngôi mộ này dường như không chôn cất tất cả mọi người, thậm chí ở vài nơi còn lộ ra những bộ hài cốt, nhìn càng thêm rợn người.

Muộn Du Bình nhíu mày, sau đó gật đầu nói: "Chỗ này tôi đã từng thấy qua.

Nếu tôi đoán không lầm thì phía trên đỉnh đầu chúng ta chính là nơi lần trước tôi gặp đám quỷ hỏa đó.

Ngoài ra, tiếng thỏ kêu mà tôi nghe thấy thực tế là tiếng khỉ kêu ở đây.

Sở dĩ chỗ đó có nhiều quỷ hỏa như vậy e rằng là do đống hài cốt ở nơi này." Nghe Muộn Du Bình phân tích, Lý Đông giật mình kinh hãi.

Nếu gã nói đúng thì chẳng phải có nghĩa là sau khi đi qua đây, họ

lại quay về ngọn núi ban đầu sao?

Nhớ lại lộ trình đã qua dường như không xa lắm.

Sau khi ngẫm lại thì khoảng cách giữa hai ngọn núi có lẽ không quá lớn, sở dĩ phải mất nhiều thời gian để sang được ngọn núi đối diện chỉ vì phải xuống núi rồi lại lên núi mà thôi.

Còn nếu tính theo khoảng cách song song thì có lẽ thực sự không xa.

Lý Đông chỉ nhớ mình đã liên tục rơi xuống hố hai lần, còn rơi sâu bao nhiêu thì không nhớ rõ vì không có nhiều cảm giác.

Chương 1027

Xem ra họ đã rơi xuống đáy núi, rồi từ đáy núi vòng sang phía bên kia để quay lại.

Đống hài cốt ở chỗ này có lẽ chính là nguồn gốc của những đám quỷ hỏa thấy trước đó.

Sau khi phân tích thấu đáo, Lý Đông lại quan sát kỹ nơi này.

Tổng số mộ bia ở đây đại khái phải lên đến hàng vạn, thậm chí là mấy vạn.

Những văn tự khác nhau trên bia minh chứng một điều: chỗ này không được xây dựng trong cùng một thời đại mà trải qua vô số người tích lũy qua nhiều thời kỳ mới có quy mô như vậy, e rằng có tới mấy vạn thi thể.

Chỉ là tại sao họ lại tụ tập ở đây?

Chẳng lẽ nơi này có đồ tốt sao?

Đó mới là vấn đề lớn nhất.

Bởi vì thế giới này luôn tuân theo một đạo lý: bất kể ai làm gì cũng đều phải có mục đích nhất định.

Nếu làm việc gì đó mà không có mục đích thì cơ bản chỉ có kẻ điên mới làm.

Hiển nhiên những người ở đây căn bản không phải kẻ điên.

Muộn Du Bình lắc đầu, nói: "Chắc là cái nơi phong thủy bảo địa mà người ta vẫn nói." "Phong thủy bảo địa" ấy cũng chính là nơi để chôn cất mộ phần.

Có người cho rằng, nếu phần mộ tổ tiên được chôn cất ở nơi có

phong thủy tốt, thì con cháu đời sau sẽ gặp nhiều vận may.

Tất nhiên, cũng có một cách giải thích khác, đó là nếu một nơi có địa khí mạnh, thì xác chết có thể sẽ có những biến hóa kỳ lạ, thậm chí là sống dậy thực sự.

Nhưng những chuyện đó cơ bản đều là truyền thuyết xa xưa, chưa ai tận mắt chứng kiến bao giờ.

Sau đó, Lý Đông lại nghe thấy một tiếng gầm cực kỳ lớn, dường như vọng lại từ ngọn núi đối diện.

Con khỉ lông xanh kia vừa gầm vừa vung tay, ý tứ thể hiện rõ ràng.

Nó bảo Lý Đông đi tới chỗ nó.

Chỉ là, Lý Đông không hiểu rõ ý của con khỉ này.

Nhưng Lý Đông nhanh chóng nhận ra, con khỉ đó hình như không tự nguyện chạy tới đó, mà có vẻ như bị ai đó kẹt lại, thậm chí là đang gặp nguy hiểm.

Con khỉ đó đã giúp anh không ít lần, thấy nó gặp nạn, Lý Đông liền vội vàng muốn đi cứu.

Để cứu con khỉ đó, chỉ bằng bản lĩnh của bản thân thì hình như cũng không khó đến vậy.

Nhưng Muộn Du Bình lại không cho mấy người hành động.

Anh ta nhíu mày nhìn về phía trước, nơi này thật sự rất cổ quái, e rằng không phải một phong thủy bảo địa bình thường.

Một nơi có thể thu hút mấy vạn người đến chôn cất, tuyệt đối không phải một phong thủy bảo địa đơn giản, nơi này chắc chắn có vấn đề lớn.

Lý Đông quay sang nhìn Muộn Du Bình, muốn hỏi xem anh ta rốt

cuộc có suy nghĩ gì.

Muộn Du Bình cẩn thận suy nghĩ một hồi lâu rồi mới nói: "Thực ra tôi cũng không có ý kiến gì." "Không phải là không nhìn rõ sao?" "Nếu tôi đoán không sai, nơi này e rằng chính là long mạch trong truyền thuyết." "Nhìn ngọn núi kia đi, thật sự rất kỳ quái." "Một ngọn núi cao hơn một trăm mét, sừng sững ngược, và đỉnh núi uốn lượn, tạo thành một hình dạng cực kỳ kỳ lạ." "Nơi này trông giống như một con rồng đang sinh ra." "Đương nhiên, tôi tạm thời vẫn chưa thấy đầu rồng nằm ở đâu." Đầu rồng rốt cuộc ở đâu?

Lý Đông đột nhiên nhớ tới con suối Long Đàm Khê mà anh đã gặp trước đây.

Con Long Đàm Khê đó tuyệt đối không hề đơn giản.

Bởi vì Long Đàm Khê còn có một cách gọi khác, đó là Trường Sinh Lộ.

Tương truyền, những người thực sự tìm thấy Long Đàm Khê có thể đạt được hiệu quả trường sinh bất lão.

Đương nhiên, những lời đồn đại như vậy cơ bản đều là những lời thổi phồng, khoác lác.

Chắc chắn sẽ không có ai thực sự tin rằng Long Đàm Khê có thể khiến người ta trường sinh bất lão.

Nhưng bây giờ nhìn lại, có lẽ nơi đó thực sự rất quan trọng.

Vậy là Lý Đông lắc đầu nói: "Có lẽ tôi đã đến cái 'đầu rồng' đó trước rồi." Trường Sinh Lộ Long Đàm Khê cũng có nghĩa là nơi này không phải người bình thường có thể tìm thấy.

Những người ở đây cơ bản đều là loại người có duyên phận.

Nhưng những cái gọi là "người có duyên" đó, e rằng tất cả đều đã

được chôn cất ở đây rồi.

Quỷ Thủ cũng rất đồng tình gật đầu: "Anh nói rất chính xác, cái nơi tôi gặp trước đó thật sự có khả năng là 'đầu rồng'." "Xem ra lần này tôi hình như thật sự đã gặp vận may lớn rồi, một nơi tốt như vậy." "Chỉ là tôi có thể thu hoạch được gì ở nơi này?" "Nơi này chắc chắn có không ít bảo bối." Lý Đông không kìm được cười, sau đó nói: "Nơi này có thể có bảo bối sao?

Ước chừng, cái gọi là bảo bối duy nhất mà nơi này có thể ban cho người ta, là có cơ hội chôn cất thi thể ở đây sau khi chết mà thôi." "Chỉ là bây giờ nơi đó dày đặc, ước chừng không còn chỗ trống.

Xem ra, nơi này không cho tôi Trường Sinh Lộ rồi." Đương nhiên, những lời nói như vậy của Lý Đông khiến người nghe có chút âm dương quái khí, mang ý trào phúng.

Muộn Du Bình tiếp tục phân tích: "Ước chừng Hoa Dương đạo trưởng là người đầu tiên phát hiện ra nơi này, và đã nghiên cứu rất sâu về nó." "Chỉ là cuối cùng lại chết ở vị trí 'đầu rồng' của long mạch." "Nhưng vì con cháu của ông ta lo lắng không trấn áp nổi, nên mới tạo ra những thay đổi như vậy." "Dùng xích sắt treo quan tài trong nước, sau đó lại xây một cái ao ở đó, nhấn chìm quan tài.

Như vậy, gần như tương đương với một phương pháp trấn áp đặc biệt." "Thế nhưng không biết vì lý do gì, trong quan tài lại mọc ra thứ kinh khủng đó." Lý Đông nhìn bông hoa quái dị xuất hiện từ trong quan tài.

Lúc đó, anh ta cho rằng nơi đó chắc chắn là cơ quan do Hoa Dương đạo trưởng để lại, chuyên dùng để đối phó với người đời sau.

Nhưng bây giờ có lẽ không phải như vậy, có lẽ bông hoa đó là tự nhiên hình thành, nhưng nguy hại đối với con người không chừng còn lớn hơn.

Chương 1028

Sau khi hiểu rõ thông tin ở đây, anh ta phát hiện ra suy đoán như vậy mới là chính xác.

Trong khi mấy người đang suy đoán về sự việc, con khỉ trên núi lại phát ra mấy tiếng kêu thảm thiết.

Thế nhưng bây giờ nơi này lại khiến người ta cảm thấy quá kinh khủng.

Ở nơi này có nhiều bia mộ như vậy, nhưng lại không có ánh sáng mặt trời.

Đèn pin của họ chiếu vào, cũng cảm thấy sâu thẳm lại xa xăm, căn bản không nhìn thấy điểm cuối, trông rất yếu ớt.

Nơi này cũng không có ánh sáng mặt trời, thật sự âm u kinh khủng, khiến người ta nản lòng. "Chỉ là mối quan hệ giữa con khỉ đó và chúng ta rất tốt, nó cũng đã giúp chúng ta mấy lần.

Nếu bây giờ cứ đứng nhìn nó gặp nguy hiểm, Lý Đông cảm thấy trong lòng không đành lòng." Lý Đông chưa từng là chúa cứu thế, nhưng đối với bạn bè và những người từng giúp đỡ mình, anh luôn có một sự quan tâm đặc biệt.

Vậy là cuối cùng anh ta quyết định đi cứu con khỉ đó.

Bất kể thế nào cũng phải cứu con khỉ đó về, đó là một việc hợp tình hợp lý.

Hình như cũng không có lý do đặc biệt để từ chối.

Nhưng khi chuẩn bị xuất phát, Quỷ Thủ lại kéo Lý Đông lại nói: "Đừng vội vàng đi như vậy, tôi có chút lo lắng nơi này có thể có 'kiệu quỷ sĩ'." "Trước đây chúng ta đã thấy kiệu quỷ sĩ, nhưng đó là do giả

dạng.

Còn nơi này, có thể sẽ thực sự có kiệu quỷ sĩ." "Thứ đó tuy chỉ có trong truyền thuyết, nhưng vạn nhất nó thực sự xuất hiện trước mắt con người, thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, có thể khiến chúng ta tổn thất nặng nề." Nhưng A Ninh lại không cho là vậy, nói: "Làm gì có hiện tượng siêu nhiên đến thế.

Cái gọi là hiện tượng siêu nhiên trong thế giới tự nhiên, cùng lắm cũng chỉ là những thứ mà khoa học hiện tại của chúng ta không có cách nào giải thích mà thôi.

Tôi không tin, thực sự có thể có những thứ siêu nhiên xuất hiện từ hư không." Lý Đông thực ra cũng nghĩ như vậy, cũng đã thấy không ít thứ kỳ quái, nhưng cũng không bận tâm lắm và chuẩn bị đi.

Vậy là mấy người chuẩn bị đi.

May mắn là Lý Đông tuyệt đối là đại ca không ai sánh bằng trong đội ngũ này, hơn nữa con khỉ kia quả thật đã giúp đỡ anh rất nhiều, nên cuối cùng anh quyết định đi xem thử.

Dù sao mấy người cũng đã trải qua thiên nan vạn hiểm, bất kể khó khăn gì cũng đã trải qua, nên gan cũng rất lớn, chết cũng chết cùng nhau, hình như cũng không sao.

Một ngọn núi rất khó leo, muốn lên cũng không dễ dàng như vậy, vì mỗi bước đi đều phải dẫm lên một tấm bia mộ.

Cơ bản đường đi rất khó đi, những tấm bia mộ này cũng không đặc biệt vững chắc, không cẩn thận có thể giẫm hỏng, thậm chí xảy ra tai nạn sụt lở, nên muốn leo lên rất khó khăn.

Trong quá trình leo lên, Lý Đông cũng nhìn thấy chữ viết trên bia mộ rất kỳ lạ, chữ viết trên mỗi bia mộ mỗi khác.

Có bia mộ chữ viết cực kỳ chỉnh tề, trông giống như thư pháp đẹp

đẽ.

Tuy không biết ý nghĩa của những chữ đó, nhưng kiểu thư pháp đẹp đẽ đó khiến anh cảm thấy rất thoải mái.

Đương nhiên cũng có một số chữ viết rất nguệch ngoạc, như rồng bay phượng múa, mang lại cho người ta một cảm giác u uất.

Nhưng ước chừng cũng là những phong cách khác nhau do những chủ nhân khác nhau tạo thành mà thôi, cũng không có gì tốt hơn.

Leo lên dọc đường thực sự rất kinh tởm, vì trong quá trình leo lên, thỉnh thoảng có thể chạm vào một số xương cốt.

Những xương cốt đó hoặc là xương đầu người, hoặc là xương sườn người, thậm chí là xương chân, xương tay.

Những người này tuy gan rất lớn, nhưng dọc đường toàn là những thứ như vậy, và việc phải liên tục đối phó với những thứ như vậy, họ thực sự chưa từng gặp phải.

Sau gần nửa tiếng, họ mới leo được đến lưng chừng núi.

Ở nơi đó có một tấm bia đá khá lớn, trên tấm bia đá ấy khắc mấy chữ.

Hình như là "Đá Trơ", Lý Đông không nhìn rõ chữ viết trên đó, nhưng hai dòng chữ dưới tiêu đề thì anh lại nhận ra, đó là thư pháp giản thể rất đơn giản. "Thanh Long khê thủy, Hằng Nga bôn nguyệt, cổ kim nhìn hoa thủy trung xuất tiên." Hai câu nói như vậy khiến người ta cảm thấy có chút khó hiểu.

Nhưng may mắn là trên bia đá có hình vẽ.

Ở phía bên trái, khi nhìn vào hình như có một con rồng đang bay, không ngừng uống nước.

Xem ra nơi này thực sự là một phong thủy bảo địa.

Bây giờ con khỉ lông xanh kia hình như rất sốt ruột, đang liều mạng kêu cứu, khiến mấy người cũng sốt ruột theo.

Chỉ là đột nhiên khi Lý Đông chạm vào tấm bia đá đó, anh cảm thấy tình hình có chút không ổn.

Vì anh đột nhiên phát hiện tay mình hình như bị thứ gì đó cắn.

Anh nhanh chóng rụt tay lại.

Vì trên tay anh cũng có găng tay, nên nhìn qua tạm thời không có chuyện gì, nhưng anh có thể cảm nhận được rằng vừa nãy mình đã bị thứ gì đó cắn.

Lý Đông trong lòng chợt giật mình.

Bây giờ anh luôn cảm thấy tình hình có thể rất nguy hiểm, hình như có thứ gì đó đang theo dõi.

Xem ra chuyện tiếp theo thực sự rất phiền phức.

Mấy người vừa leo lên tới nơi, đến bên cạnh con khỉ lông xanh.

Chương 1029

Họ phát hiện con khỉ lông xanh bây giờ rất thảm.

Nơi đó trông giống như một cái hố mộ lớn, con khỉ lông xanh đang ở trong cái hố lớn đó.

Vì trong cái hố lớn đó có một cánh tay xương khô, lúc này đang nắm chặt một chân của con khỉ đó.

Chỉ là Lý Đông cũng biết con khỉ đó lợi hại đến mức nào, kiếm pháp đó khiến anh cũng cảm thấy hổ thẹn không bằng, nhưng bây giờ con khỉ đó lại bị mắc kẹt ở nơi này.

Phải biết rằng con khỉ đó tư chất phi phàm, sức mạnh vô cùng, vậy mà lại bị một bộ xương như vậy nắm chặt, rốt cuộc là chuyện gì?

Khi đang cảm thấy kinh ngạc, Lý Đông đột nhiên phát hiện bên trong lại xảy ra một số biến hóa, cánh tay xương khô đó lại đang di chuyển.

Khi cánh tay xương khô đó di chuyển, lại khiến con khỉ đó gầm lên giận dữ hết trận này đến trận khác.

Quả nhiên cánh tay xương khô đó có chút kỳ quái, bây giờ đang nắm chặt chân của con khỉ đó.

Thậm chí những ngón tay xương bẩn thỉu của nó đang cắm vào thịt của con khỉ đó.

Tuy con khỉ đó da dày thịt béo, nhưng cũng đã bị thương.

Nếu đổi lại là một người bình thường, thì bây giờ e rằng rất thảm rồi.

Vì cánh tay xương khô đó không chỉ có sức lực rất lớn, mà còn có đủ loại độc tố, ví dụ như các loại vi khuẩn, virus.

Nỗi đau như vậy, tuyệt đối không phải người bình thường có thể chịu đựng được.

Cũng chỉ có một con khỉ phi thường mới có thể có sức chịu đựng như vậy.

Đúng lúc đó, A Ninh đột nhiên cảm thấy tình hình không ổn, vậy là rút súng lục ra, bắn mấy phát vào cánh tay xương khô đó.

May mắn là cánh tay xương khô đó không phải là thứ đao thương bất nhập, sau khi trúng đạn nhanh chóng rụt lại.

Con khỉ lông xanh cảm thấy nhẹ nhõm, sau đó nhảy ra khỏi cái hố gỗ đó.

Nhưng sau khi nhảy ra, con khỉ đó hình như hoàn toàn không có ý định dừng lại, lập tức dẫn mấy người nhanh chóng xuống núi.

Lý Đông vốn muốn làm rõ tình hình, nhưng con khỉ đó lại kéo áo của anh, bảo anh nhanh chóng xuống núi.

Cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì, Lý Đông chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa, bên tai anh truyền đến một số tiếng kêu loạn xạ, những tiếng kêu đó có một cảm giác âm dương quái khí.

Không sai, hình như phía sau anh thực sự có rất nhiều quái vật đang truy đuổi, những cánh tay xương khô đó lại truy đuổi theo.

Con khỉ lông xanh lúc đầu kéo mấy người chạy, sau đó lại trực tiếp nhấc bổng mấy người lên, rồi nhanh chóng lao xuống núi.

Con khỉ đó lao xuống núi sau đó mới thả Lý Đông và mấy người xuống, rồi quay lại đối diện với đỉnh núi gầm lên điên cuồng, không ngừng đấm vào ngực của nó.

Con khỉ đó làm hành động như vậy có ý nghĩa gì?

Lý Đông cơ bản đã hiểu ra, nó đang khiêu khích ngọn núi kia.

Thế nhưng con khỉ đó vừa mới khiêu khích, trên núi hình như lại có thứ gì đó đi xuống.

Lý Đông nhìn thấy sau đó cũng cảm thấy khó hiểu, vì trên núi thực sự có một số bộ xương từ đỉnh núi lao xuống.

Chuyện như vậy, anh chưa từng gặp phải, những bộ xương này, thật sự quá buồn cười rồi.

Cũng quá kỳ diệu rồi, hoàn toàn không có cách nào dùng khoa học để giải thích.

Nhưng con khỉ đó dường như cũng không hoảng sợ, nhanh chóng tìm thấy một cái hang núi, sau đó dùng tay chỉ vào cái hang đó, bảo Lý Đông đi vào.

Cũng không biết con khỉ đó có ý nghĩa gì, nhưng bây giờ vào lúc này Lý Đông cảm thấy nghe lời nó hình như cũng khá đúng, vì nó là một con khỉ đã sống ở nơi này một thời gian dài.

Nếu là một con khỉ đã sống ở nơi này một thời gian dài, thì điều đó chứng tỏ một vấn đề, đó là con khỉ đó ở nơi này chắc chắn kinh nghiệm rất phong phú.

Những gì nó làm chắc chắn có lý do, khẳng định không phải lung tung.

Lý Đông cũng chỉ có thể nghe theo sự sắp xếp của con khỉ đó.

Sau khi vào cái hang núi đó, con khỉ đó lại đưa hai tay ra, vẫy vẫy trước mặt anh ta hai lần.

Kiểu cử chỉ đó, Lý Đông căn bản không biết con khỉ đó muốn biểu đạt điều gì.

Con khỉ đó lại không biết nói chuyện, giao tiếp chắc chắn rất khó khăn.

Nhưng Lý Đông đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, vì anh chợt nghĩ con khỉ đó là một kiếm khách, chẳng lẽ nó thiếu vũ khí sao?

Lý Đông cảm thấy con dao trong tay mình thích hợp hơn, vậy là đưa con dao cho con khỉ đó, nhưng con khỉ đó hình như thích kiếm dài hơn.

Vậy là Lý Đông lấy ra thanh kiếm mà con khỉ đó đã đưa cho mình trước đó, đưa cho nó.

Con khỉ đó quả nhiên sau khi cầm kiếm, trông có vẻ hơi thở phào nhẹ nhõm, đồng thời lại vẫy tay, bảo mấy người rời đi.

Nhìn dáng vẻ này, con khỉ đó chuẩn bị một mình đối phó với những bộ xương đó.

Quả nhiên con khỉ đó sau khi có thanh kiếm dài màu đỏ trong tay, dường như đã trở nên bình tĩnh hơn không ít.

Nó vung kiếm, một trận hồng quang lóe lên, cộng thêm bộ lông xanh trên toàn thân, trông rất đặc biệt, nơi đó khói trắng bay lượn.

Chương 1030

Thanh kiếm đỏ đó trong tay con khỉ, thực sự là một vũ khí phi phàm.

Lý Đông chưa từng thấy một cao thủ võ lâm thực sự nào có thể vung kiếm đến trình độ như vậy.

Trong lòng Lý Đông, thực ra kiếm dài không phải là một vũ khí dễ dùng.

Ví dụ như anh thích dùng trường đao hơn.

Thế nhưng con khỉ đó sử dụng thanh kiếm dài màu đỏ đó, lại như một con rắn độc vút xuống, uốn lượn bắn ra hết đóa kiếm hoa này đến đóa kiếm hoa khác, con khỉ đó lại có kiếm pháp cao minh đến vậy.

Nếu không tận mắt chứng kiến, Lý Đông thực sự không tin chuyện như vậy.

Con người vung kiếm đến trình độ như vậy, anh cũng chưa từng thấy, huống chi là một con khỉ.

Con khỉ đó một mình dùng kiếm chặn đứng những bộ xương đó, những bộ xương đó cũng không thể làm gì con khỉ đó sao?

Thế nhưng những bộ xương đó hình như cũng không nhất thiết phải lãng phí thời gian vào con khỉ đó.

Vì ưu thế lớn nhất của chúng là số lượng thực sự quá nhiều, nhanh chóng điều chỉnh phương hướng dùng một phần đối phó con khỉ đó, phần còn lại trực tiếp lao về phía Lý Đông.

Tốc độ của những thứ này thực sự quá nhanh.

Hình như trong nháy mắt đã ở trước mắt.

Lý Đông thì không có ý tứ khách khí nào, con dao trong tay anh cũng không phải đồ bỏ đi.

Tuy không có đao pháp cao minh, nhưng kinh nghiệm chiến đấu nhiều năm cũng rất phong phú, vung dao cũng rất có phép tắc.

Quan trọng nhất là vũ khí của anh thực ra còn lợi hại hơn thanh kiếm dài màu đỏ trong tay con khỉ đó, nên trong nháy mắt đã có không ít thu hoạch.

Mấy người khác cũng tự rút súng ra, sau đó bắn xối xả vào những bộ xương ở đó.

Thế nhưng những bộ xương phía trước càng ngày càng nhiều.

Cứ thế này thì hình như cũng không phải là cách.

Lý Đông có thể sử dụng vũ khí tầm xa của mình, là súng phun lửa tập trung.

Súng phun lửa tập trung, cũng không biết có thể thiêu cháy những bộ xương này không.

Nhưng sau khi cảm nhận kỹ, có lẽ không làm được chuyện như vậy. "Đúng rồi, tôi hình như có xăng mà, tôi có lựu đạn." "Anh khỉ, lùi lại trước, chúng ta có 'đại sát khí' đây." Lý Đông bảo con khỉ đó lùi lại.

Đồng thời từ trong túi lấy ra một đống đồ.

Những thứ này cơ bản đều là những vật phẩm nguy hiểm: thuốc nổ, xăng, tất cả đều là vật phẩm dễ cháy nổ, thậm chí có mấy quả mìn.

Anh ta ném tất cả những thứ này ra ngoài, sau đó đổ hết xăng ra, tiếp đó châm lửa.

Con khỉ lông xanh tạm thời đẩy lùi một phần bộ xương, sau đó lùi lại.

Sau đó chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn "ầm", những bộ xương đó đổ xuống một mảng lớn.

Vậy là bây giờ lập tức chuẩn bị chạy trốn, nhưng những bộ xương đó thực sự quá nhiều.

Cứ thế này thì hình như cũng không phải là cách.

Nhưng con khỉ lông xanh chỉ vào những bộ xương đó, Lý Đông mới nhìn rõ.

Trong số những bộ xương đó lại có một bộ xương hình thể rất lớn, cao khoảng hơn hai mét.

Chẳng lẽ bộ xương khổng lồ cao hơn hai mét đó là đầu lĩnh trong số những bộ xương đó sao?

Nếu vậy, hình như thật sự có khả năng đó.

A Ninh lập tức hiểu ý của anh ta, vậy là trực tiếp bắn vào cái bộ xương lớn đó.

Trình độ bắn súng của A Ninh rất lợi hại, cơ bản mỗi phát súng đều có thể bắn trúng một vị trí quan trọng.

Trong nháy mắt, cái bộ xương lớn đó lại toàn thân tan rã.

Lý Đông trợn mắt há mồm, chẳng lẽ đã giải quyết vấn đề đơn giản như vậy sao?

Không thể nào, dù sao trong lòng anh ta cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

Quả nhiên không đến 10 giây, những khớp xương trên mặt đất lại tổ hợp lại với nhau, cái bộ xương lớn đó lại hình thành.

Cái bộ xương lớn đó hình như sau khi bị đánh tan một lần trở nên rất hung hăng, tiếp tục truy đuổi họ.

Lý Đông bây giờ căn bản không tin những bộ xương này thực sự có suy nghĩ, ước chừng chắc chắn là một số cơ quan.

Thế nhưng anh cũng không biết đã kích hoạt cơ quan gì, bộ xương lớn đó vừa vẫy tay, một đám lớn bộ xương phía sau liền ào ào kéo đến.

Lý Đông ném loạn các loại vũ khí tầm xa và vũ khí cận chiến.

Bây giờ Lý Đông không thể dừng lại được, dù sao bất kể là thứ gì, chỉ cần có thể gây sát thương, tất cả đều ném ra ngoài.

Chương 1031

Thế nhưng cho dù như vậy, số lượng những bộ xương đó rất nhiều.

Nhưng nhìn từ cục diện hiện tại, ước chừng đánh bại cái bộ xương đầu lĩnh lớn hơn đó, có lẽ có thể xua đuổi những bộ xương còn lại.

Vậy thì cách này, Lý Đông cảm thấy xông lên chém nát cái thứ đó thì không thực tế, phải dựa vào vũ khí tầm xa.

Nếu vũ khí tầm xa dùng đạn không đủ, thì có thể dùng những vũ khí có uy lực lớn hơn.

Bây giờ Lý Đông, trong túi có mấy quả mìn, vậy là châm lửa sau đó ném đi.

Sau đó mấy giây sau lại một tiếng nổ lớn long trời lở đất.

Lý Đông phát hiện sau một tiếng nổ, phía trước trở nên yên tĩnh, những bộ xương lớn đó biến mất.

Bây giờ trên mặt đất chỉ còn lại một đống xương cốt lộn xộn.

Lần này chắc tạm thời đã chiến thắng trận chiến.

Thế nhưng lúc này, mấy người khác lại dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Lý Đông. "Chuyện gì vậy?

Đã làm gì rồi?

Sao lại biến thành thế này?

Toàn thân biến thành thế này?" Lý Đông cảm thấy có chút khó hiểu, lại làm gì rồi?

Nhưng khi anh ta giơ tay lên, anh ta đột nhiên phát hiện tay mình

biến thành một đống xương cốt rồi.

Không sai, sau khi nhìn kỹ mới phát hiện tay mình hình như đã trở nên trong suốt, chính xác hơn là da thịt đã trở nên trong suốt.

Bây giờ gân mạch xương cốt trên cánh tay rõ ràng mồn một. "Chuyện gì vậy?" Lý Đông cũng đã trải qua quá nhiều chuyện, chưa từng gặp phải chuyện như vậy.

Bị thứ gì đó cắn, xuyên qua bộ giáp ngũ hành, lại biến thành thế này, cũng quá kinh khủng rồi.

Muộn Du Bình lắc đầu nói: "Thứ đó không có tác dụng gì, chỉ là hù dọa mà thôi.

Nếu bị hù dọa, thì thật sự có thể biến bạn thành công cụ của chúng, nhưng nếu không bị hù dọa, thì không có hại gì." "Bây giờ vấn đề này hình như đã được giải quyết." Vết thương trên người con khỉ đó đang không ngừng chảy máu, vậy là Lý Đông lấy ra thuốc chữa vết thương, giúp con khỉ đó băng bó vết thương trên người.

Sau khi băng bó vết thương xong, con khỉ đó rũ rũ bụi bẩn trên người, sau đó vung vẩy thanh kiếm trong tay mấy cái.

Ước chừng lại là một bộ kiếm pháp.

Nhưng Lý Đông bây giờ đối với loại võ nghệ như vậy, thực ra không có nhiều cảm ngộ, nên căn bản không học được.

Nhưng con khỉ đó lại có tâm trạng như vậy, khiến anh cảm thấy có chút buồn bã.

Quả nhiên con khỉ đó sau khi múa xong một bộ kiếm pháp thì chỉ vào một hướng, sau đó đi.

Con vật này biến mất trong đêm tối.

Mọi thứ khiến anh cảm thấy có chút hư vô mờ mịt.

Vì đó là một con khỉ, không phải một con người.

Một con khỉ có thể có trí tuệ như vậy, thì tuyệt đối không thể có được.

Sau khi con khỉ đó rời đi, Lý Đông cảm thấy có chút buồn.

Vì anh có một cảm giác đặc biệt, đó là sau này anh sẽ không bao giờ có thể gặp lại con khỉ đó nữa.

Con khỉ đó cũng không biết đã sống bao lâu, nhưng có thể khẳng định là con khỉ đó chắc chắn đã sống, không biết bao nhiêu năm tháng.

Kết quả bây giờ lại rời đi như vậy. "Tôi còn buồn bã ở đó làm gì, con khỉ đã đi rồi, giờ tôi còn đứng đây buồn bã chuyện gì chứ?" Hình như không giống tính cách của anh ta. "Người này không phải đã quen với sinh tử sao?" "Vì sao vậy?" A Ninh đột nhiên đẩy vai Lý Đông.

Lý Đông lắc đầu, cũng không để tâm.

Nhưng dáng vẻ của anh ta bây giờ thực ra có chút đáng sợ.

May mắn là bây giờ họ đều đang mặc giáp bảo hộ dày cộm, cũng chỉ có mặt và tay trông có chút kinh khủng.

Đương nhiên điều này cơ bản đều là giả tượng mà thôi, dùng để hù dọa người khác, thực ra căn bản không có thay đổi gì.

Nhưng nhìn một lần nữa thì có lẽ có thể đi ra ngoài rồi.

Theo hướng con khỉ chỉ.

Đi thẳng ra ngoài hai ba tiếng sau, cuối cùng họ cũng nhìn thấy những bậc thang do con người xây dựng.

Nhìn những bậc thang do con người xây dựng, hình như đã nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài, Lý Đông biết bây giờ anh nên đã đến một nơi khá an toàn rồi.

Chương 1032

Thực sự, việc vô duyên vô cớ xông vào không gian dưới lòng đất đó, sau đó gây ra nhiều chuyện lộn xộn như vậy, khiến anh có chút mệt mỏi.

Bây giờ sau khi ra ngoài thì sự mệt mỏi dường như đã bị vứt bỏ lên chín tầng mây.

Tuy chưa hoàn toàn ra ngoài, nhưng cơ bản có thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời bên ngoài.

Nhưng trước khi ra ngoài, tìm một nơi để nghỉ ngơi cũng là một thói quen.

Đó là khi nhìn thấy ánh sáng hy vọng chiến thắng, sẽ không tùy tiện, lao ra mà không chuẩn bị gì.

Làm như vậy có thể sẽ ngã quỵ trước bình minh.

Vì vậy bây giờ phải nghỉ ngơi thật tốt, sau đó ra ngoài với trạng thái tốt nhất.

Vạn nhất ở bên ngoài có tình huống bất ngờ, như vậy cũng dễ ứng phó.

Sau khi nghỉ ngơi khoảng năm sáu tiếng mới chỉnh đốn trang bị xuất phát.

Sau khi đi khoảng 50 mét trên bậc thang đá đó.

Quả nhiên nơi này hình như không đơn giản như vậy, bậc thang đá đó bắt đầu xảy ra một số biến hóa, như sóng nước không ngừng cuộn trào.

Quả nhiên nơi này không đơn giản như vậy, xem ra muốn ra ngoài

thực sự không dễ dàng như vậy.

Đặc biệt là lúc đầu, loạng choạng, suýt chút nữa ngã.

May mắn là bây giờ cũng đã kinh qua trăm trận chiến, nhanh chóng giữ vững được cơ thể.

Nhưng cho dù như vậy, Lý Đông vẫn bị ngã. "Chuyện gì vậy?

Đây là thử thách cuối cùng đối với tôi sao, nơi này thực ra là một lối ra giả sao?" Thực ra hai khả năng này đều có, không biết là khả năng nào.

Bây giờ điều duy nhất anh ta biết, là chuyện gì vậy?

Bây giờ bậc thang đá đó đang không ngừng lay động qua lại, trông giống như sóng biển.

Nếu đi trên đó, tuyệt đối không dễ dàng như vậy.

Đương nhiên điều quan trọng nhất là mới chỉ bắt đầu.

Nếu phía sau lại xuất hiện thêm một số cơ quan khác, thì e rằng càng nguy hiểm hơn, vì ở trên đó căn bản đứng cũng không vững.

Nếu lại xuất hiện thêm một số cơ quan khác, có thể không có cách nào né tránh.

Lý Đông bây giờ không có cách nào, chỉ đành an ủi mọi người nói: "Bây giờ đừng vội, chúng ta đợi một chút, xem xem có tình hình gì." "Đừng quá bi quan, chắc không phải chuyện đặc biệt nghiêm trọng đâu, chúng ta xem xét đã." Bây giờ mỗi người tìm một chỗ, giữ vững cơ thể của mình, sau đó bất lực nhìn bậc thang đá đang nhấp nhô.

Sau đó một lúc lâu sau, Lý Đông chợt phát hiện trên đỉnh đầu mình xảy ra một số biến hóa.

Đúng lúc đó bậc thang đá dừng lại.

Lý Đông nhìn thấy trên đó hình như có một lão đạo đang múa kiếm ở nơi đó.

Bộ kiếm pháp mà lão đạo sĩ đó múa trông rất quen mắt, hình như là bộ kiếm pháp mà con khỉ lông xanh kia đã múa trước đó.

Nhưng không lâu sau, anh ta lại nhìn thấy một người khác, lại múa một bộ kiếm pháp khác.

Tiếp theo đó, trên thực thể này càng ngày càng nhiều đạo sĩ xuất hiện.

Nhiều đạo sĩ như vậy đang cầm kiếm vung vẩy trên đó.

Cảnh tượng như vậy thực ra cũng chỉ thấy trong phim truyền hình mà thôi, trong thực tế chưa từng thấy cảnh tượng như vậy, vì cảnh tượng như vậy thực sự quá đẹp.

Nhưng những đạo sĩ đó trông hình như chỉ là một số ảo giác mà thôi, nhưng ảo giác này cũng rất đẹp.

Nhanh chóng, sau khi lão đạo sĩ ở phía trước múa xong một bộ kiếm pháp thì tạm thời dừng lại, nhưng đạo sĩ phía sau lại đang vung vẩy cùng một bộ kiếm pháp, cảm giác đó khiến người ta rất huyền ảo.

Lý Đông thậm chí có chút nghi ngờ liệu có phải là Viên Quang Thuật hay thứ gì khác, thật sự quá kỳ diệu rồi.

Nhưng bây giờ anh ta cảm thấy nơi này chắc chắn đã chọc giận người khác, hoặc đã kích hoạt cơ quan.

Vậy là anh ta nói, sau đó chắp tay với mọi người, rồi nói với những đạo sĩ phía trước: "Các vị tiền bối, tôi thực sự không cố ý xông vào nơi này." "Tôi vô tình rơi xuống nơi này, nếu có chỗ nào quấy rầy, xin các vị tiền bối ngàn vạn lần đừng để trong lòng, xin hãy tha thứ nhiều." Sau khi xin lỗi như vậy, kết quả những cảnh tượng trước mắt anh ta lại biến mất.

Rõ ràng những thứ mà anh ta gặp phải trước đó, không phải là toàn bộ mặt đất đang lay động, mà là anh ta đã gặp phải Viên Quang Thuật, một loại Viên Quang Thuật khá cao cấp.

Nhưng loại Viên Quang Thuật khá cao cấp này hình như không có ý định gây hại cho anh ta, trông có vẻ chỉ đang đe dọa anh ta, hoặc đang cảnh cáo anh ta.

Bây giờ chỉ cần dùng cách xin lỗi đơn giản đó, đã xóa bỏ được chuyện này, xem ra bây giờ có thể đi qua rồi.

Quả nhiên sau khi những cảnh tượng trước mắt biến mất, khi bước lên những bậc thang đó quả nhiên không còn xuất hiện tình huống nữa.

Thế nhưng ở cuối cùng, anh ta lại nhìn thấy một đạo ánh sáng rực rỡ, có một cảm giác hải thị thận lâu.

Nhưng nhanh chóng phát hiện, thực ra đó chỉ là một số cảnh tượng hư ảo mà thôi.

Xem ra nơi này có những thứ như từ tính có thể dùng để ghi hình, bây giờ nơi này cùng lắm cũng chỉ tương đương với việc chiếu phim mà thôi.

Chương 1033

Đương nhiên nhanh chóng phát hiện thực ra cũng không phải cảnh tượng như vậy, chỉ là sự khúc xạ của ánh sáng mặt trời mà thôi.

Sau khi ra ngoài mới phát hiện nơi này chỉ là một cái giếng cổ khô cạn.

Từ trên đó chiếu xuống từng tia nắng mặt trời, lại tạo thành hình ảnh như vậy.

Nhưng nhanh chóng, Muộn Du Bình lại lắc đầu nói: "Bây giờ muốn ra ngoài thì không dễ dàng như vậy." "Tuy tôi đã nhìn thấy hy vọng rồi, nhưng hình như hy vọng rất mong manh." Lúc đó anh ta mới hiểu ý của mình, vì đỉnh của bậc thang ở nơi đó lại là một cái giếng khô.

Muốn lên thì phải leo một quãng đường hơn 40 mét.

Muốn leo lên một quãng đường cao như vậy, leo lên không dễ dàng như vậy.

Vì thành giếng khô đó rất trơn.

Muốn bám vào thành giếng để lên, tuyệt đối không dễ dàng như vậy. "Vậy thì chỉ có cách khác thôi." "Mọi người đừng vội, chắc chắn sẽ có cách, tôi không tin mình sẽ bị kẹt chết ở nơi này." Anh ta bảo mọi người kiểm tra kỹ những công cụ trong tay mình. "Nếu dùng máy bay, có thể bay lên được không?" Anh ta cảm thấy hình như có khả năng đó, nhưng nơi này có chút nguy hiểm, vì nơi này quá hẹp.

Lý Đông sau khi kiểm tra công cụ của mình, ở đó nỗ lực suy nghĩ cách để ra ngoài.

Mấy người ở đó không ngừng đi lại, nhưng nhanh chóng có phát

hiện mới, chỉ thấy ở nơi đó có một cái mai rùa kỳ lạ được khảm vào vách đá.

Trong giếng lại có mai rùa, điều đó khiến người ta cảm thấy kỳ lạ.

Đương nhiên khả năng duy nhất là cái mai rùa đó có thể là một cơ quan.

Vậy là với suy nghĩ như vậy, Lý Đông đưa tay ra sờ vào cái mai rùa đó, kết quả phát hiện cái mai rùa đó lại thực sự có thể xoay.

Vậy là anh ta xoay mấy vòng cái mai rùa đó, kết quả phát hiện trên vách đá xung quanh xuất hiện mấy cái bóng đen.

Điều đó lại khiến anh ta nhìn thấy hy vọng.

Mấy người đều nhanh tay lẹ mắt, nhanh chóng né tránh mấy cái bóng đen.

Nhưng nhanh chóng phát hiện mấy cái bóng đen đó hình như là mấy pho tượng.

Và những pho tượng như vậy không thuộc loại đặc biệt quý giá, chỉ là làm bằng đất sét.

Chỉ là mấy pho tượng đất.

Những pho tượng đất đó bây giờ đã vỡ tan, không còn tác dụng gì nữa, nhưng sau khi tìm kiếm trong những pho tượng đất đó, anh ta phát hiện trong đất tìm thấy một cái lọ sành.

Cái lọ sành đó có kích thước bằng nắm tay.

Sau khi lấy ra nhìn kỹ thì phát hiện bên trong hình như không có gì cả.

Kỳ lạ, nếu thực sự không có gì cả, thì vì sao lại phải giấu trong cơ thể pho tượng đất đó.

Vậy là Lý Đông ném cái lọ sang một bên, kết quả không ngờ cái lọ lại đập vào vách đá.

Sau khi cái lọ đập vào vách đá, nhanh chóng có một làn khói rất kỳ lạ bốc ra.

Làn khói kỳ lạ đó hình như có một cảm giác kỳ quái.

Cho dù có đeo bảo hộ, chỉ cần mắt nhìn thấy khói sau đó, Lý Đông cảm thấy tình hình có chút không ổn.

Chẳng lẽ lại là Viên Quang Thuật sao?

Kết quả trong nháy mắt, anh ta phát hiện môi trường xung quanh đã thay đổi.

Nơi mà mắt nhìn thấy trông có chút giống một khuê phòng của tiểu thư lớn.

Trong khuê phòng của tiểu thư lớn đó có thể ngửi thấy mùi phấn son thoang thoảng.

Ở một bên có một bàn trang điểm.

Sau đó ở một bên khác đặt một chiếc giường lớn làm bằng gỗ hoàng hoa lê.

Chiếc giường lớn đó trông cũng hồng hào mềm mại, mang lại cho người ta một cảm giác không nỡ xâm phạm.

Quan trọng nhất là bây giờ trong căn phòng này mấy người hình như thiếu mất hai người.

Không sai, Muộn Du Bình và Quỷ Thủ hai người này, bây giờ không biết đã đi đâu rồi.

Bây giờ chỉ còn lại Lý Đông, A Ninh và 56 ở đây. "Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ tôi cũng đã trúng ảo thuật sao?" "Loại Viên Quang Thuật

này cũng quá lợi hại rồi, nhưng làm sao để phá giải nơi này?" A Ninh và 56 bây giờ lại rất thích nơi này.

Dù sao nơi này vừa nhìn đã thuộc về khuê phòng của tiểu thư lớn thời cổ đại, trong khuê phòng như vậy, cảm giác đó tuyệt đối là điều mà người bình thường đều rất thích.

Lý Đông chỉ ở nơi này có một cảm giác không ổn.

Anh ta lại cẩn thận nhìn kỹ tình hình xung quanh, phát hiện ở giữa căn phòng này, lại đặt một chiếc bàn bát tiên.

Chương 1034

Trên chiếc bàn bát tiên đó bày đầy một bàn toàn món ngon thịnh soạn.

Những món ăn bên trong cơ bản đều thuộc loại rất hấp dẫn.

Thậm chí có một bình rượu rất ngon.

Thực sự, nhìn nhiều món ngon như vậy, bất kể là ai, đều muốn lên ăn một miếng.

Ít nhất bây giờ phần lớn thời gian anh ta cũng chỉ ăn bánh quy nén, sau đó uống nước, cuộc sống như vậy tuyệt đối khiến anh ta rất không thoải mái.

Thế nhưng Lý Đông trong lòng có một cảm giác mạnh mẽ, những thứ đó tuyệt đối không thể ăn.

Lý Đông cẩn thận xoa xoa đầu của mình sau đó, nhanh chóng phát hiện quả nhiên nơi này không tốt đẹp như trong tưởng tượng.

Trong nháy mắt, những món ngon trên bàn bát tiên đó, chỉ là đầu của những bức tượng đất, có một số mảnh vụn.

Nếu thực sự ăn những thứ này, thì là ăn đất.

Tuy vẫn luôn có một cách nói là ăn đất, nhưng nếu thực sự phải ăn đất, thì là chuyện đùa.

Sau khi phản ứng lại, cuối cùng anh ta cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đương nhiên cũng vì kinh nghiệm phong phú của anh ta có thể chống lại được sự cám dỗ như vậy, nếu không thì có lẽ thật sự đã trúng chiêu rồi. "Chỉ là một cái lọ bình thường mà thôi, lại có uy lực lớn đến vậy." "Lại có thể khiến anh ta sản sinh ra ảo giác như vậy,

suýt chút nữa không phá giải được." Lúc này Lý Đông nhìn Muộn Du Bình và Quỷ Thủ, hai người hình như cũng vừa tỉnh mộng, rõ ràng hai người cũng đã trúng chiêu, chỉ là hai người, cũng không biết đã nhìn thấy ảo giác khác. "Chuyện gì vậy?

Chỉ là một làn khói mà thôi, xem ra làn khói đó lại có thể sản sinh ra ảo giác mạnh mẽ đến vậy." "Loại Viên Quang Thuật này cũng quá lợi hại rồi." Muộn Du Bình lắc đầu nói: "Thứ đó không đơn giản như trong tưởng tượng." "Nếu tôi đoán không sai, thứ đó là do Hoa Đà thần y phát minh, một loại dược vật rất kỳ diệu." "Bất kể là ngửi thấy mùi vị, hay nhìn thấy khói phát ra, đều có thể khiến người ta đi vào một loại ảo giác kỳ diệu." "Gặp phải loại ảo giác kỳ diệu này, con người sẽ quên đi mọi thứ." "Sau đó thần y có thể từ từ tiến hành phẫu thuật, gần như tương đương với một loại ma dược đặc biệt." "Nhưng loại ma dược như vậy dường như cao cấp hơn ma dược mà chúng ta đang sử dụng bây giờ." "Chỉ đáng tiếc là không biết vì lý do gì, lại bị người ta dùng ở nơi như vậy." "Vốn dĩ cho rằng đã nhìn thấy hy vọng, kết quả bây giờ lại rơi vào tình cảnh như vậy, xem ra bây giờ muốn ra ngoài thật sự không dễ dàng." "Tôi tuyệt đối không thể tùy tiện chạm vào những thứ xung quanh, phải tìm cách leo ra ngoài mới đúng." Thế nhưng Muộn Du Bình lại lắc đầu nói: "Nếu leo ra ngoài ở nơi này, không biết sẽ chạm phải bao nhiêu cơ quan, cũng không biết trong những cơ quan đó có thứ gì.

Muốn leo ra ngoài thì không dễ dàng như vậy." "Nếu tôi muốn bay ra ngoài, cũng không biết có thể thành công không, nên bây giờ nơi này là một vấn đề nan giải." "Nếu thực sự không được, thì tôi chỉ có thể dùng cách khác." Thế nhưng nếu dùng những cách khác, có thực sự được không?

Thực ra nếu lùi lại phía sau, thì đó là con đường chết.

Bây giờ giếng khô là lối ra duy nhất mà họ tìm thấy.

Vì từ trong giếng khô hoàn toàn có thể nhìn thấy bên ngoài.

Tương đương với con đường sống bên ngoài.

Nếu từ bỏ nơi này, thì tương đương với việc lại phải quay lại và chiến đấu với những quái vật đó.

Thế nhưng bây giờ bên trong toàn là cơ quan, muốn lên thì phải làm sao?

Lý Đông cuối cùng cắn răng dậm chân nói: "Bây giờ thực ra cũng không có cách nào khác, tôi leo lên trước đã.

Nếu có vấn đề gì, chắc chắn là tôi bị thương, nhưng tôi da dày thịt béo cũng không sao, sau đó mọi người từ từ theo sau." "Nếu tôi lên không gặp nguy hiểm, thì mọi người cứ theo sau.

Nếu tôi lên gặp nguy hiểm, thì chúng ta lại tìm cách khác cũng không sao, dù sao tôi cũng không chết được." Lý Đông bây giờ đi cũng chỉ có cách đó, không sai, bây giờ anh ta chỉ cảm thấy mình không chết được, nên có thể leo lên như vậy, bây giờ cũng không có lựa chọn khác.

Cuối cùng mấy người thương lượng, cũng chỉ có cách đó.

Sau khi nói xong, anh ta từ trong túi lấy ra một cái móc phi.

Cái móc phi như vậy rất tiện lợi, có thể phóng ra một cái móc, sau đó móc vào bên ngoài, có thể theo sợi dây leo lên.

Vì vách đá xung quanh rất trơn, nên muốn leo lên, thì phải hoàn toàn dựa vào một sợi dây, chứ không phải thứ gì khác.

Thế nhưng hoàn toàn dựa vào một sợi dây như vậy hình như cũng không dễ dàng như vậy, vì cần sức lực rất lớn.

Trên vách đá không có điểm tựa nào, quang dựa vào hai cánh tay leo lên, cũng chỉ có những người như Lý Đông và một số ít người

khác mới có thể lên được, vì độ cao 40 mét đó.

Sau hơn mười phút nỗ lực, Lý Đông cuối cùng cũng leo lên đến miệng giếng.

May mắn là nơi này cũng chỉ có một cơ quan mai rùa.

Nếu không, có lẽ thật sự đã bỏ mạng ở nơi này.

Anh ta đã ra ngoài thành công, sau đó lại không có cơ quan, vậy là bắt đầu tìm cách kéo những người còn lại lên.

Có người ở trên kéo, thì rất tiện lợi.

Vì sức lực của anh ta rất lớn, bây giờ cân nặng của những người đồng đội còn lại cùng lắm cũng chỉ hơn 100 cân mà thôi.

Hơn 100 cân đối với Lý Đông, đó đơn giản là chuyện nhỏ, nhanh chóng kéo tất cả mọi người lên.

Không ngờ lại dễ dàng ra ngoài như vậy.

Tuy trời đã tối, nhưng trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều.

Nhưng nhanh chóng cảm thấy tình hình hình như có chút không ổn.

Vì nhanh chóng phát hiện môi trường xung quanh hình như có chút lạnh.

Thậm chí trên bầu trời còn bay lượn những bông tuyết.

Tuyệt đối không phải thời tiết bình thường.

Chương 1035

Quỷ Thủ đi đến dưới một cây đào, nhìn một lúc sau rồi nói: "Tôi không nhớ nhầm chứ, chẳng lẽ tôi đã ở dưới đó mấy tháng không thành?" "Bây giờ là tháng mấy rồi?" Rõ ràng anh ta căn bản không ở dưới đó mấy tháng, cùng lắm cũng chỉ có mấy ngày mà thôi.

Thế nhưng bây giờ môi trường ở nơi này lại quá kỳ dị, trên trời bay lượn tuyết.

Thế nhưng cây đào lại đang nở hoa.

Không sai, miệng giếng ở giữa một rừng đào.

Bây giờ trên trời đang rơi tuyết, nhưng hoa đào nở rộ rất đẹp.

Bên cạnh miệng giếng có một con đường nhỏ bằng đá xanh dẫn vào giữa rừng đào.

Thật là chuyện lạ.

Theo tình huống bình thường, nếu trời tuyết, thì thời tiết không ấm áp.

Nếu thời tiết không ấm áp, thì cây đào như vậy tuyệt đối sẽ không nở hoa.

Thế nhưng cây đào ở nơi này lại cứ thế mà nở hoa.

Hoa đào và bông tuyết xen kẽ nhau, khiến người ta có một cảm giác đặc biệt yêu diễm.

Đồng thời theo trí nhớ của anh ta, thực ra lúc đó thời tiết là tháng 8.

Thế nhưng thời tiết tháng 8 lại đang rơi tuyết, lại đang nở hoa đào, cũng quá bất thường rồi.

Chẳng lẽ đã đến một nơi khác trên trái đất sao?

Nếu vậy, thì cũng quá huyền huyễn rồi.

Bây giờ nơi này manh mối duy nhất có thể thấy, cũng chỉ có con đường nhỏ đó, cũng không biết con đường nhỏ đó dẫn đến đâu.

Nhưng Lý Đông sau khi cẩn thận quan sát môi trường xung quanh, đột nhiên nhớ ra một vấn đề rất nghiêm trọng, nơi đó chẳng lẽ không phải là Đào Hoa Trấn trong truyền thuyết của tiểu thuyết võ hiệp sao.

Đào Hoa Trấn cũng là nơi mà Âu Dương Phong gặp phải những thứ đó, cuối cùng bị một trận hỏa thiêu rụi.

Đương nhiên bây giờ phóng hỏa ở nơi này cũng không phải là chuyện sáng suốt.

Lý Đông tháo bỏ đồ bảo hộ trên đầu của mình, hái một bông hoa đào, đưa lên mũi ngửi ngửi, sau đó cảm thấy hương vị hoa đào rất tươi mới, tuyệt đối không phải giả.

Nơi này là một rừng đào trong thực tế.

Đương nhiên cũng có khả năng là một loại Viên Quang Thuật, nhưng bây giờ Lý Đông, nên tin rằng không có loại Viên Quang Thuật nào như vậy.

Nhưng cảnh tượng ở nơi này khiến anh có một cảm giác đặc biệt, đó là đại thiên thế giới, không gì là không có.

Vậy là anh ta tiến bước dọc theo con đường nhỏ trong rừng đào đó.

Nhanh chóng xuyên qua rừng đào, trong quá trình này cũng không gặp trở ngại.

Nhưng sau khi xuyên qua khu rừng này, phía trước lại xuất hiện một con đường nhỏ khác.

Con đường nhỏ đó nằm giữa hai ngọn núi cao.

Vì con đường nhỏ đó trông giống như ở trong một hẻm núi, hai ngọn núi cao hai bên đặc biệt hùng vĩ.

Sau khi đi qua con đường nhỏ, phía trước xuất hiện mấy căn nhà tranh.

Mấy căn nhà tranh đó trông có chút giống nơi mà những cao nhân ẩn dật trong truyền thuyết cổ đại sinh sống.

Vì bây giờ trong thời đại này, thực ra hiếm có người nào ở nhà tranh.

Ở một thôn núi hẻo lánh nhất, bên trong cũng xây dựng nhà ván gỗ.

Những căn nhà ván gỗ đó cũng không phải mới xây, cơ bản cũng là những căn nhà cũ từ mấy chục năm trước, thậm chí hàng trăm năm trước.

Còn những thứ như nhà tranh, cơ bản cũng là nơi dùng để nuôi gia súc.

Đương nhiên trong đa số trường hợp, cũng có một số ít người đặc biệt thích, sống ở nơi như vậy cũng bình thường.

Lý Đông chuẩn bị đi vào xem bên trong có gì đặc biệt.

Từ xa, anh ta nhìn thấy trong sân quả nhiên có một người.

Người đó ngồi trên một chiếc ghế mây đang ngủ gật, trông có vẻ ung dung tự tại.

Rõ ràng người này bây giờ thuộc loại người vô ưu vô lo, cuộc sống rất mãn nguyện.

Nhưng trong xã hội phát triển nhanh chóng như bây giờ, ở trong một khu vực núi non hẻo lánh như vậy mà sống vô ưu vô lo, thì tuyệt

đối không phải là chuyện bình thường.

Lý Đông lúc đó, nghe người khác nói một câu: "Không có ai có thể trở thành một hòn đảo cô độc." Không có ai có thể trở thành một hòn đảo cô độc, mỗi người đều phải liên hệ với xã hội hiện tại.

Sau khi đi vào, anh ta phát hiện người ở nơi đó mặc một bộ trang phục đạo sĩ, thậm chí bên cạnh anh ta đặt một thanh kiếm dài màu đỏ.

Thanh kiếm dài màu đỏ đó hoàn toàn giống hệt thanh kiếm mà Lý Đông đang giữ trong bao.

Thanh kiếm dài màu đỏ đó Lý Đông không sử dụng, nhưng con khỉ kia lại cầm thanh kiếm đó tiêu diệt không biết bao nhiêu quái vật xương khô.

Chương 1036

Quan trọng nhất là khi Lý Đông bước vào sân đó, chủ nhân căn căn nhà tranh đó căn bản không nhìn thấy có khách trong nhà, bây giờ chỉ lo cầm kiếm vung vẩy trong sân.

Vì bây giờ trời đã tối, chỉ có một chút ánh sáng, trong đêm tối, thanh kiếm dài màu đỏ đó như một đạo hồng quang lướt qua, trông rất tiêu sái.

Quan trọng nhất là Lý Đông phát hiện, bộ kiếm pháp đó hình như là bộ kiếm pháp mà con khỉ đó đã múa.

Chẳng lẽ người này là con khỉ đó biến thành sao?

Chuyện như vậy quá huyền huyễn.

Tuy theo thuyết tiến hóa khoa học, con người là do khỉ biến thành.

Nhưng sự biến hóa cũng quá nhanh rồi.

Đương nhiên, chỉ là một suy đoán khá buồn cười, thực ra chắc chắn không phải như vậy.

Lý Đông đối với kiếm pháp thực ra không đặc biệt hiểu rõ, chỉ là có chút kinh nghiệm mà thôi.

Anh ta càng giỏi sử dụng đao của mình.

Đối với kiếm thì, gần như có thể nói là hoàn toàn không biết gì.

Sau khi chủ nhân căn nhà tranh đó múa xong một bộ kiếm pháp, mới dừng lại nhìn Lý Đông: "Khách đến từ phương xa, đã tìm thấy thứ cần tìm chưa?" Lý Đông nghe xong lời đó, không khỏi giật mình: "Gọi là đã tìm thấy thứ cần tìm sao?" "Chẳng lẽ người này lại hiểu rõ đến vậy sao?" Đương nhiên trước đó Lý Đông trong lòng vẫn luôn có

một cảm giác như vậy, những người đó bây giờ hình như đang đi theo một kịch bản từng bước một, hình như căn bản không có cách nào thay đổi vận mệnh của họ. "Chẳng lẽ người này có liên quan đến Thiết Diện Sinh sao?" "Thiết Diện Sinh người đó cũng không biết là người từ đâu đến, vì để có thể sống lại, cũng không biết đã để lại bao nhiêu hậu thủ." "Chẳng lẽ người này cũng là một trong số đó sao?" "Người này đang chịu trách nhiệm giám sát sao?" Đương nhiên những chuyện này mang lại cho người ta cảm giác quá âm mưu.

Lý Đông bây giờ cũng không quá để tâm đến chuyện này.

Bây giờ vì đối phương đã hỏi, anh ta lắc đầu nói: "Tôi không tìm thấy thứ tôi muốn, tôi ở bên trong hầu như không có thu hoạch gì." "Vì ông đã biết về hệ thống của tôi, thì nên biết tôi là đạo mộ tặc, đạo mộ tặc thì không bao giờ đi tay không." "Những thứ tôi có được bên trong lại không nhiều, chỉ lấy được một món đồ như vậy." Lý Đông lấy ra món đồ đó, những vật phẩm y phục mà đạo sĩ tìm thấy trong quan tài rỗng.

Chủ nhân căn nhà tranh đó nhìn thấy món đồ Lý Đông lấy ra sau đó, mỉm cười hài lòng nói: "Làm rất tốt, nếu đã như vậy, thì đi theo tôi đi." Lý Đông nhìn cảnh tượng đó sau đó cảm thấy càng kỳ lạ hơn, khiến anh có cảm giác như đang chơi một trò chơi, hoàn thành một nhiệm vụ, sau đó khiến NPC hài lòng, sau đó sẽ nhận được phần thưởng sao? "Ông lão này lẽ nào thực sự là một nhân vật như vậy sao, chẳng lẽ mình đã bước vào một trò chơi sao?" Đương nhiên, chuyện như vậy càng không thể tin được.

Bây giờ Lý Đông cũng không thả lỏng, trong tay vẫn luôn cầm vũ khí, một khi có bất ngờ xảy ra, thì lập tức động dao.

Khi sức mạnh của một người mạnh mẽ đến một mức độ nhất định, thì càng dễ dàng tin tưởng vào con dao trong tay mình.

Vì tin tưởng vào con dao trong tay mình, nên bất kỳ chuyện gì trong mắt anh ta đều không có uy hiếp.

Sau khi có sự chuẩn bị như vậy, Lý Đông đi theo chủ nhân căn nhà tranh vào trong căn nhà tranh.

Căn nhà tranh đó cũng rất đơn sơ, nhưng đồ đạc bên trong lại không ít, đặc biệt trên tường treo rất nhiều thứ, trông giống như một số đồ cổ.

Quả nhiên ông chủ căn nhà tranh đó tuyệt đối không phải là một người đơn giản.

Tuy ở nơi này, nhưng nếu có thể có nhiều đồ cổ như vậy, thì chứng tỏ người này tuyệt đối không phải là người nghèo.

Vì những món đồ cổ trong đó tùy tiện lấy một món ra ngoài, ước chừng mấy chục vạn, hàng trăm vạn.

Mấy chục vạn, hàng trăm vạn đối với người bình thường, không chừng cả đời cũng chỉ có thu nhập như vậy.

Vì bây giờ trong năm, thực ra đa số mọi người mỗi tháng thu nhập cũng chỉ có mấy nghìn đồng mà thôi, mấy chục vạn thì gần như tương đương với mười mấy năm.

Chủ nhân căn nhà tranh đó lấy một cái chốt từ trên tường xuống.

Sau đó cắm món đồ đó vào một chỗ giống như cơ quan.

Lý Đông nhìn thấy, ở nơi đó có một câu thơ.

Sau khi câu thơ đó trượt xuống, lại xuất hiện một ngăn bí mật.

Trong ngăn bí mật đó có một cái rương, trông giống như làm bằng gỗ tử đàn, rõ ràng món đồ đặt bên trong rất quý giá.

Lý Đông không ngờ trong căn nhà tranh lại có cơ quan như vậy.

Đương nhiên nhanh chóng hiểu ra, căn nhà tranh này tuy là nhà tranh, nhưng phía sau căn nhà tranh lại tựa vào vách núi, cơ quan thực ra nằm trên vách núi.

Chủ nhân căn nhà tranh đó mở cái rương đó ra sau đó, phát hiện trong cái rương đó có một chiếc gương đồng cổ kính.

Chiếc gương đồng cổ kính đó dường như tỏa ra một loại sức mạnh kỳ lạ, khiến người ta cảm thấy rất kỳ diệu.

Theo tình huống bình thường, loại thứ này thực ra không nên có ma lực mới đúng.

Vì thực ra đó là một chiếc gương làm bằng đồng vàng.

Loại thứ này thực ra không tốt bằng gương kính bây giờ. "Cái gì vậy?" Ông chủ căn nhà tranh đó nói: "Bây giờ thế giới này thực sự quá phức tạp, có người mưu tính vạn năm, thậm chí cả thế giới đều đang trong kế hoạch.

Chỉ là không ngờ, lại không đấu lại được mấy hậu bối trẻ tuổi." "Có thể tìm ra thứ của Hoa Dương đạo trưởng, rất tốt, chứng tỏ chiếc gương này có duyên với bạn." "Chiếc gương này bây giờ tôi tặng cho bạn, có lẽ bạn cầm nó có thể có chút giúp đỡ cho những việc bạn đang làm bây giờ." "Cầm chiếc gương này, có thể giúp đỡ cho những việc tôi đang làm bây giờ sao?" Lý Đông lại cảm thấy kỳ lạ: "Chẳng lẽ chiếc gương này có liên quan đến Thiết Diện Sinh sao?" "Bây giờ kẻ địch lớn nhất là Thiết Diện Sinh." "Bây giờ đối thủ lợi hại nhất cần đối phó cũng là Thiết Diện Sinh." "Người đó tuyệt đối là nhân vật khủng khiếp nhất từ trước đến nay, vì những cơ quan ông ta để lại, những quái vật ông ta để lại, tất cả mọi thứ thực sự quá khó đối phó." Thế nhưng bây giờ Lý Đông phát hiện hình như thật sự giống như nhận được phần thưởng của NPC vậy.

Chủ nhân căn nhà tranh đó trịnh trọng nói với Lý Đông: "Đừng

xem thường đây không phải là một món bảo bối." "Thực ra đây là một món bảo bối quý giá nhất của Long Đàm Tiểu Khê." "Mọi người đều nói Long Đàm Khê là Trường Sinh Lộ, sau khi tìm thấy ở đó, có thể đạt được hy vọng trường sinh bất lão." "Thế nhưng tôi đã chiếm giữ ở đó một thời gian dài, cũng không có được điều tốt đẹp nào, kết quả tất cả mọi người cuối cùng đều chết đi, vạn sự thành không." "Có lẽ tôi không có duyên phận đó, món bảo bối này tặng cho bạn, có lẽ người có duyên có thể đạt được thứ mình muốn." Chủ nhân căn nhà tranh đó nói mấy lời như vậy, khiến Lý Đông giật mình.

Long Đàm nơi đó căn cứ vào suy đoán trước đó, là đầu rồng của long mạch.

Ở nơi này lại có cơ duyên trường sinh bất lão, nhưng không ai có duyên phận tìm thấy ở đó.

Chương 1037

Đáng tiếc là ở nơi đó lại có một tổ chức chiếm đóng lâu dài.

Đáng tiếc là dù chiếm đóng lâu như vậy, cuối cùng cũng chẳng có kết quả tốt đẹp gì.

Có thể thấy, cái gọi là phương pháp trường sinh bất lão, đa số dường như đều vô dụng, thực sự chỉ thêm chuyện cười mà thôi.

Điều đó khiến trong lòng Lý Đông quả thực rất khó chịu.

Đương nhiên hiện tại, đối với anh, sự khó chịu đó cũng chỉ là một chút mà thôi.

Thực tế là càng nhiều cảm khái hơn.

Từ xưa đến nay, có bao nhiêu người đã nảy sinh những phương pháp viển vông đó.

Những người đã nảy sinh những phương pháp viển vông đó, đa số đều là những nhân vật rất thành công và lợi hại trong xã hội.

Những người thành công như vậy, vốn có thể tận hưởng cuộc đời một cách trọn vẹn, ít nhất là có vô số người ngưỡng mộ.

Nhưng rất nhiều người lại lao đầu vào việc tìm kiếm sự trường sinh bất lão, cuối cùng không thu được kết quả nào, rồi phí hoài cả đời.

Dựa theo lời của chủ nhân căn nhà tranh, Lý Đông về cơ bản đã hiểu.

E rằng những người ở đây, về cơ bản mỗi người đều là những người rất có tiền có thế trong xã hội.

Đây cũng là nơi mà những người được cho là 'hữu duyên' kia tìm

thấy.

Bởi vì những người đó có tiền có thế, nên mới có nhiều nhân lực vật lực đến vậy để xây dựng một cung điện dưới lòng đất đồ sộ như thế.

Đáng tiếc là một cung điện dưới lòng đất đồ sộ như vậy đã tiêu tốn vô số tiền tài một cách vô ích, cuối cùng căn bản không có kết quả tốt đẹp nào, ai đáng chết thì vẫn chết, căn bản không có bất kỳ sự thay đổi nào.

Lý Đông lại nghĩ đến những căn biệt thự sang trọng và những người trong khách sạn xa hoa mà anh đã thấy ở ngôi làng nhỏ khi đến đây.

Chẳng lẽ những người đó cũng bị lừa đến đây vì chuyện này sao?

Nếu là xã hội hiện đại, đa số mọi người đều là người vô thần.

Đa số mọi người tương đối giỏi tận hưởng cuộc sống hiện thực.

Nhưng tại sao lại bị lừa đến đây?

Hay là có nguyên nhân khác.

Chuyện này có thể tìm hiểu rõ ràng được không?

Hoàn toàn không rõ.

Lý Đông cũng không biết phải miêu tả thế nào.

Chuyện này khiến anh cảm thấy số phận quả thực quá trớ trêu.

Lý Đông cười nói với chủ nhân căn nhà tranh: "Tôi cũng tình cờ đi xuống dưới đó, không ngờ lại suýt chết chín lần ở dưới, gặp không biết bao nhiêu nguy hiểm, suýt chút nữa thì bị chôn sống ở đó rồi." Chủ nhân căn nhà tranh lại lắc đầu nói: "Tình hình dưới đó thế nào?

Tôi hoàn toàn không rõ.

Tuy tôi là người trong môn phái này, nhưng tôi chưa từng xuống dưới, vì từ rất sớm tôi đã biết dưới đó không có kết quả tốt, nên đã để lại lời tổ huấn, không cho hậu nhân của tôi xuống nữa.

Bởi vì dưới đó cơ quan trùng trùng, tôi có xuống cũng chỉ tự chuốc lấy khổ thôi, căn bản không có cách nào giải quyết." Lý Đông cũng không biết lời của người này có đúng không.

E rằng bây giờ có truy vấn chuyện này cũng sẽ không có kết quả, người này chắc chắn sẽ không cho một câu trả lời hoàn hảo.

Anh chỉ cười nói với người kia: "Nếu nói như vậy, thì nơi này lẽ ra phải là một đạo giáo rất lớn mới phải.

Tôi cũng thấy rất nhiều đạo sĩ ở dưới đó, đương nhiên về cơ bản đều đã chết, đều là xác chết, còn có cả quan tài nữa.

Bây giờ nơi này sao chỉ còn lại một mình ông, những người khác đâu rồi?

Chẳng lẽ đều đi hết rồi sao?

Hay là đều đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn?" Chủ nhân căn nhà tranh nghe xong lời đó, bỗng nhiên cười, rồi lớn tiếng nói: "Không giấu gì cậu, thực tế người của tôi ở nơi này rất nhiều.

Lúc cậu đến đây chắc hẳn đã đi qua mấy trấn nhỏ rồi đúng không?

Thực tế mấy trấn nhỏ đó đều là người của tôi.

Khi cậu vừa vào khu vực này, tôi đã sớm biết rồi.

Ngoài ra, tôi cũng biết cậu đang tìm người tên là Thiết Diện Sinh đúng không?

Cái tên Thiết Diện Sinh đó quả thực ở đây.

Chỉ tiếc là thủ đoạn của hắn quá cao minh, tôi căn bản không có cách nào truy lùng, cũng không biết hắn đã đi đâu.

Bây giờ xem ra cậu chưa tìm thấy hắn, nếu chưa tìm thấy, thì tôi cũng không có cách nào.

Tôi cũng biết cậu có vào đây thì cũng sẽ không tìm thấy Thiết Diện Sinh.

Hoặc có lẽ Thiết Diện Sinh đó chỉ là mồi nhử để dẫn dụ cậu đến đây mà thôi, tôi cũng không biết hắn muốn làm gì.

Chương 1038

Chắc là cậu đã mắc bẫy của hắn rồi.

Thậm chí khi cậu vừa vào khu vực này, tôi đã biết cậu chắc hẳn đã mắc bẫy của người đó rồi.

Tuy cậu cũng là một nhân kiệt, nhưng người đó dù sao cũng là một lão quái vật mấy ngàn năm mới xuất hiện một lần, muốn đối phó không dễ dàng như vậy đâu.

Trí thông minh của người đó thực sự quá cao rồi." A Ninh nghe lão đạo sĩ phân tích xong, trong lòng có chút bất mãn, chau mày nói với lão đạo sĩ: "Nếu đã như vậy, thì tại sao lúc tôi vào đây ông không nói sớm một tiếng?

Ông phải biết là sau khi tôi vào đó, suýt chút nữa thì chết ở trong, còn có mấy người bị thương nữa." Lão già này hình như có chút xấu xa.

Đương nhiên chủ nhân căn nhà tranh đối với chuyện này cũng không có bất kỳ ý tức giận nào, dường như đối với việc người khác mắng chửi cũng không có bất kỳ cảm giác gì.

Trên mặt ông ta vẫn giữ nụ cười hiền từ nói: "Nếu thực sự chết ở dưới đó cũng không có cách nào, bởi vì mọi chuyện trên đời đều xem duyên phận, bất kể chuyện gì, cũng không thể cưỡng cầu." Được rồi, đã đến nước này, hình như cũng không có gì để trách cứ cái chuyện gây rối này nữa.

Lý Đông lại nghĩ đến chuyện bộ kiếm pháp kia.

Tuy anh không sử dụng bộ kiếm pháp như vậy, nhưng đã thấy rồi, nên anh muốn thỉnh giáo, nếu học được chút bản lĩnh thật sự thì biết

đâu vào lúc mấu chốt sẽ có chút tác dụng.

Thế là anh thỉnh giáo về bộ kiếm pháp đó.

Chủ nhân căn nhà tranh cũng không có ý keo kiệt gì, trực tiếp cười nói: "Một bộ kiếm pháp cũng không phải chuyện gì khó.

Thực ra đó chỉ là kiếm pháp cơ bản của môn phái chúng tôi thôi.

Con khỉ kia cũng là một con khỉ rất đặc biệt, ở chỗ này không biết bao nhiêu năm, cũng không biết đã học bao lâu, nó biết dùng một bộ kiếm pháp thì cũng bình thường thôi.

Đúng rồi, bây giờ cậu có vấn đề gì không?

Nếu có vấn đề thì có thể hỏi hết một lần ở đây, hỏi xong bây giờ rồi thì sau này sẽ không có cơ hội hỏi nữa." Thế là Lý Đông lại hỏi về chuyện rừng đào.

Bây giờ đang là tháng Tám, vậy mà rừng đào lại vừa nở hoa vừa có tuyết rơi, hoàn toàn không phù hợp với quy luật tự nhiên.

Lão đạo sĩ mặt đầy mỉm cười nói: "Tuy thời tiết là chuyện tự nhiên, nhưng thực tế nơi đó có thể can thiệp nhân tạo.

Bất kể trời có tuyết rơi hay hoa đào có nở, chỉ cần thỏa mãn điều kiện nhiệt độ, tự nhiên sẽ có cảnh tượng như vậy, không cần thấy kỳ lạ.

Hình như cũng sử dụng nhà kính bằng nhựa các loại đúng không, ít nhất thì cậu cũng đã thấy rồi.

Nơi đó cũng tương tự như vậy mà thôi." Thế là Lý Đông lại hỏi về ngọn núi treo ngược bên dưới, muốn hiểu chuyện gì đang xảy ra ở đó.

Kết quả, chủ nhân căn nhà tranh cười càng rạng rỡ hơn nói: "Chẳng lẽ cậu chưa nghe câu nói đó sao?

Đôi khi những gì mắt thấy chưa chắc đã là thật.

Mắt thấy chưa chắc là thật, dường như là một đạo lý rất nổi tiếng, có đạo lý như vậy tồn tại, thì mọi thứ đều có thể hiểu được." Vậy thì những gì anh thấy phía trước đều là giả, đều là trò bịp mắt, đều bị người khác lừa gạt.

Điều đó khiến người ta cảm thấy có chút bi thương, nhưng chuyện này xác thực là như vậy.

Lý Đông bèn gật đầu tỏ vẻ đã hiểu chuyện này.

Nhưng bây giờ lại hỏi về tác dụng của tấm gương đó.

Chủ nhân căn nhà tranh lắc đầu nói: "Tấm gương đó có tác dụng gì, bây giờ tôi không thể nói cho cậu biết.

Nếu bây giờ tôi nói cho cậu biết, có thể sẽ chiêu họa rất lớn, tôi chỉ có thể nói cho cậu biết tấm gương đó rất quan trọng, có lẽ có chút giúp ích cho cậu, đương nhiên cũng có lẽ không có giúp ích gì.

Tôi đã nói rồi, mọi chuyện đều dựa vào duyên phận.

Có thể dựa vào tấm gương đó để đạt được mục tiêu cuối cùng hay không, thì phải dựa vào duyên phận.

Bây giờ cậu có thể ở chỗ tôi, đó cũng là duyên phận.

Ở nơi này của tôi có đồ ăn, cũng có thể nghỉ ngơi, nếu cậu muốn sửa soạn ở nơi này thì không có vấn đề gì, có thể tùy tiện." Lý Đông mới phát hiện căn nhà tranh này nhìn có vẻ đơn giản, nhưng phía sau nó lại có một không gian rất lớn, trông như được đào một cái động trong núi, mà cái sơn động đó cũng rất kỳ lạ, bên trong dường như là một căn phòng cực lớn.

Sau đó, chủ nhân căn nhà tranh mời Lý Đông rời đi.

Bây giờ trời đã tối, lại đang mưa, nếu Lý Đông cứ thế dứt khoát

rời đi, thì cũng không biết đi đâu, nhưng Lý Đông cũng biết một quái nhân như vậy, căn bản không có cách nào để hỏi.

Lý Đông bây giờ cảm thấy ở nơi này nghỉ ngơi một đêm thì tốt hơn.

Bởi vì nơi này nhìn ít nhất cũng rất an toàn, hơn nữa ở đây còn có một số môi trường tương đối thoải mái, căn phòng lớn đó vừa đủ để sử dụng.

Sáng sớm hôm sau, mọi người ai về nhà nấy.

Muộn Du Bình thực tế rất không hài lòng với chuyến đi này.

Muộn Du Bình, cái gã này, thực ra mong muốn nhất là xử lý Thiết Diện Sinh.

Bởi vì có ký ức của Thiết Diện Sinh, anh ấy có thể có ký ức của hai người, hoặc đúng hơn là ba người, vốn là một sự phân liệt tinh thần, nhưng sau một thời gian dài như vậy, suy nghĩ của anh ấy đã từ từ hòa hợp lại.

Nhưng Thiết Diện Sinh thì không giống, Thiết Diện Sinh là một kẻ mưu mô thực sự.

Bây giờ gã đó đang cố gắng bố trí một âm mưu lớn nhất, cũng không biết rốt cuộc muốn làm gì, bây giờ điều anh ấy mong muốn nhất cũng là nhanh chóng tìm ra Thiết Diện Sinh đó.

Nhanh chóng tìm ra Thiết Diện Sinh đó, mục đích cuối cùng không phải là để cứu thế giới hay chuyện gì khác, thực ra mục tiêu chủ yếu nhất cũng là sự an toàn của anh ấy mà thôi, mối nguy hại lớn nhất của Thiết Diện Sinh đó có thể sẽ ảnh hưởng đến sự an toàn của anh ấy.

Tuyệt đối là một chuyện rất phức tạp.

Chương 1039

Ảnh hưởng đến sự an toàn của mình, đó mới là điều không thể chấp nhận được nhất.

Lý Đông tuyệt đối không phải là loại người muốn cứu vớt thiên hạ chúng sinh, bởi vì anh cảm thấy mình không có năng lực đó, nhưng vì sự an toàn của bản thân, cũng không thể không làm như vậy.

Nhưng bây giờ hình như cũng không có kết quả.

Gã Quỷ Thủ bây giờ lại cảm thấy thu hoạch đầy mình.

Bởi vì đã lấy được Dạ Quang Bôi quan trọng nhất.

Đó là tâm nguyện của bạn gã ngày xưa, bây giờ đã được gã hoàn thành, mãn nguyện rồi rời đi với lòng biết ơn vô hạn.

Lý Đông lại quay về ngôi làng mà anh đã thấy trước đó.

Ngôi làng toàn biệt thự đó, bây giờ vẫn còn rất nhiều người, Lý Đông cũng không biết mục đích của những người đó đến đây là gì, nhưng bây giờ những vật thể của những người này dường như đã lật đổ suy đoán của Lý Đông.

Đương nhiên, bây giờ đối với cách làm của những người này cũng không biết có nên hay không, dù sao mọi chuyện đều là sự lựa chọn của một người, một người chỉ cần chịu trách nhiệm cho lựa chọn của mình, thì không sao cả, hơn nữa anh cảm thấy cưỡng ép khuyên những người đó cũng không có khả năng thành công.

Vì vậy, chuyện này cũng đành bỏ qua.

Sau khi về nhà, tình hình trong nhà vẫn như cũ.

Đương nhiên bây giờ điểm khác biệt lớn nhất là trong nhà lại có

thêm một người, đó là Doãn Tân Nguyệt.

Đương nhiên thực tế cũng không có khác biệt gì.

Bây giờ nhà của Lý Đông về cơ bản đã trở thành một khu vui chơi giải trí cỡ lớn.

Trong một khu vui chơi giải trí cỡ lớn như vậy, bất kể ai tham gia vào đó, sau khi bị môi trường ở đó ảnh hưởng, đều sẽ trở thành một thành viên trong đó.

Nhưng Lý Đông cũng không để ý nhiều đến vậy, cuộc đời quan trọng nhất là vui vẻ mà thôi.

Chỉ cần sống vui vẻ, những chuyện khác quản nhiều đến vậy làm gì?

Đương nhiên Lý Đông bây giờ thực tế cũng có chút lo lắng, đó là lo lắng những người ở Nhật Bản kia.

Bây giờ nếu thời không đã bị vặn vẹo, thì những người ở Đảo Quốc cũng có thể đến thời không này, nhưng hiện tại tạm thời chưa có chuyện gì.

Đương nhiên, thành phố của anh cũng tương đối an toàn, cho dù thời gian có bị vặn vẹo, những người ở Nhật Bản kia chắc hẳn cũng không có cách nào.

Sau khi nghĩ những điều này, trong lòng Lý Đông cũng thanh thản.

Sau đó, anh đã chơi đùa thoải mái mấy ngày ở nhà.

Bây giờ anh cũng là một phú hào thực sự, nhưng cuối cùng lại chọn cách sống kín tiếng.

Đôi khi một người không nhất thiết phải quá phô trương mới có thể thể hiện sự giàu có, mà chất lượng con người mới là quan trọng nhất.

Bây giờ Lý Đông cố gắng hết sức để tiến về phía có chất lượng đó.

Không sai, trước đây vì thường xuyên đến những nơi của bọn trộm mộ, nên anh cũng nhiễm phải một số thói hư tật xấu, nhưng bây giờ Lý Đông phát hiện bị ảnh hưởng bởi thành phố này mà cũng dần trở nên văn minh hơn.

Đương nhiên những chuyện này thực ra đều là những chuyện đơn giản mà thôi.

Nhưng bây giờ xã hội này lại có một cảnh tượng rất kỳ lạ, đó là nếu một người bình thường, dù thế nào cũng dường như bị người khác xem thường, nhưng nếu một người có tiền, thì cho dù làm một số chuyện ghê tởm, dường như cũng có người bợ đỡ, một cảnh tượng kỳ diệu, nhưng cảnh tượng kỳ diệu như vậy lại thực sự tồn tại.

Lý Đông dường như cũng không để ý đến những chuyện này.

Sau khi chơi ở nhà gần một tháng, anh cố gắng điều tra những chuyện liên quan đến Thiết Diện Sinh.

Chỉ tiếc là anh đã dùng hết mọi thủ đoạn, nhưng căn bản không thu được bất kỳ tin tức nào về gã đó, bây giờ tin tức duy nhất có thể thu thập được về cơ bản đều là từ lịch sử cổ đại hoặc truyền thuyết.

Hoặc là trong những cuốn tiểu thuyết của người khác.

Còn về những tin tức thực sự đương đại liên quan đến gã đó, dường như không hề tồn tại một chút nào, điều đó khiến anh nhận ra và cảm thấy có chút bất lực, cuối cùng sau một tháng đã nhận được điện thoại của Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất cũng là một lão đạo mộ tặc kỳ cựu, nếu gã gọi điện thoại, thì chuyện thảo luận về cơ bản cũng liên quan đến chuyện trộm mộ.

Sau khi gã gọi điện thoại, lập tức nói với Lý Đông: “Cậu có nghe nói về Du Bá Nha và Chung Tử Kỳ không?” Du Bá Nha và Chung Tử Kỳ, hai người này đương nhiên ai cũng nghe nói, hoặc chỉ cần là người đọc sách thì đều nghe nói.

Hai người họ là hai nhạc sĩ rất nổi tiếng thời cổ đại.

Đương nhiên chuyện thú vị nhất về hai người này là một trong số họ rất giỏi chơi nhạc.

Đương nhiên người này giỏi chơi nhạc, nhưng đa số mọi người hoặc tuyệt đại đa số người trên thế giới đều không có cách nào hiểu được ý nghĩa trong âm nhạc.

Du Bá Nha sở dĩ ngày ngày đánh đàn, cũng chỉ là một người tự mình thưởng thức mà thôi.

Nhưng sau đó lại có một người tiều phu tên là Chung Tử Kỳ, lại có thể nghe hiểu cảnh giới cao sơn lưu thủy (núi cao sông chảy) trong đó.

Thế là hai người họ trở thành bạn bè rất tốt.

Chỉ tiếc là không lâu sau, người tiều phu tên Chung Tử Kỳ không may qua đời.

Sau khi Chung Tử Kỳ qua đời, Du Bá Nha không còn đánh đàn nữa.

Câu chuyện này ca ngợi cái gọi là tri kỷ.

Chương 1040

Chỉ tiếc là rốt cuộc đó cũng chỉ là một truyền thuyết, sự thật không thể khảo chứng.

Đương nhiên một truyền thuyết đẹp như vậy cũng khiến người ta vô cùng khao khát, một người muốn có được một tri kỷ, thì tuyệt đối không dễ dàng như vậy.

Rất nhiều người đều than thở rằng bất kỳ tâm tư nào cũng không có cách nào để người khác hiểu được, một đạo lý như vậy.

Nhưng muốn hoàn toàn hiểu được tâm tư của người khác, thì tuyệt đối không phải là một chuyện dễ dàng, bởi vì một người muốn hiểu được tâm tư của người khác, thì về cơ bản là thông qua kinh nghiệm và trí tuệ của mình để phán đoán, nhưng nếu dùng kinh nghiệm và trí tuệ của mình để phán đoán, thì về cơ bản cũng là dựa theo cách nghĩ của mình để phán đoán, căn bản không có cách nào hoàn toàn hiểu được cách nghĩ của đối phương.

Lý Đông hồi tưởng lại những thông tin anh đã tìm hiểu.

Hồ Bát Nhất lại nói: "Tôi gần đây tìm hiểu được một chuyện, đó là cây đàn của Du Bá Nha đó, có lẽ có một manh mối lớn." Lý Đông nghe xong thì căng thẳng, hoặc bất kỳ tin tức nào liên quan đến Thiết Diện Sinh cũng đều khiến anh nảy sinh hứng thú mạnh mẽ.

Chẳng lẽ, bây giờ thực sự đã tìm hiểu được một số tin tức sao?

Nhưng sau khi xem xét kỹ, người đó và Thiết Diện Sinh hình như thực sự sống cùng thời đại.

Có lẽ thực sự có một mối quan hệ nhất định cũng không chừng.

Đôi khi thế giới này lại kỳ diệu đến vậy, mọi chuyện hoàn toàn

nằm ngoài dự đoán của mình, nhưng lại cứ thế mà xảy ra.

Đương nhiên Lý Đông cũng chỉ là kích động mà thôi, bên trong rốt cuộc là thật hay không anh cũng không biết.

Thế là Hồ Bát Nhất tiếp tục nói: "Chuyện này thực ra tôi cũng không đặc biệt chắc chắn, nhưng tôi cảm thấy trong đó có một manh mối.

Mấy ngày trước khi tôi đi du lịch, tình cờ tôi gặp một đội khảo cổ.

Người trong đội khảo cổ đó là một người bạn học cũ của tôi.

Người bạn học đó nói với tôi, gần đây họ đã phát hiện một nơi rất kỳ lạ.

Nơi đó gọi là Hồ Vũ Điệp Hạp Cốc (Thung lũng Hồ Điệp Vũ), nghe nói ở đó chôn giấu một món cổ vật vô cùng quý giá.

Quan trọng nhất là món cổ vật đó, không chỉ liên quan đến câu chuyện tri kỷ tuyệt đẹp kia, mà còn liên quan đến chuyện của Thiết Diện Sinh.

Vì vậy tôi gọi điện thoại cho cậu, hỏi xem tôi có nên đi đến đó không." Lý Đông cảm thấy có chút khó xử, chau mày suy nghĩ rồi tiếp tục nói: "Nếu đối phương là đội khảo cổ, thì sau khi phát hiện nơi đó chắc chắn sẽ cử người canh gác, ắt sẽ có những người quan trọng ở đó, chẳng lẽ tôi phải đi đến đó sao?

Nếu tôi đến đó, sẽ bị bắt làm đạo mộ tặc thật." Lý Đông tuy vẫn luôn tự xưng là đạo mộ tặc, nhưng thực tế anh có phải là đạo mộ tặc thật hay không thì không chắc, từ một góc độ nào đó, anh không khai quật mộ của người khác, về cơ bản anh xông vào đều là những cung điện dưới lòng đất, tuy trong những cung điện dưới lòng đất đó cũng có người chết, nhưng tính chất hình như có sự khác biệt lớn.

Hồ Bát Nhất im lặng một lát: "Chuyện ở nơi đó là cơ mật, họ chỉ

lén lút nói cho tôi biết, còn về việc nơi đó có người canh gác hay không thì tôi hoàn toàn không rõ." Sau đó lại tiếp tục cười nói: "Nếu nơi đó thực sự có liên quan đến Thiết Diện Sinh, biết đâu tôi sẽ phải đi giành lấy một phen.

Dù sao cũng phải đi giành lấy, cậu thấy thế nào?" Lý Đông cũng im lặng, rồi tiếp tục: "Nếu đã như vậy, thì tôi đồng ý đi đến đó.

Nhưng tìm ai đi cùng đây?" Lý Đông mỗi lần xuất phát không phải lúc nào cũng dẫn theo tất cả mọi người.

Bởi vì bây giờ thực tế đa số mọi người đều đã ổn định, cũng chỉ có một số ít người còn có kiểu hăng hái như vậy.

Hồ Bát Nhất im lặng, tiếp tục nói: "Tôi với Bàn Tử, sau đó, ba chúng ta đi đến đó xem sao.

Còn những người khác, bây giờ đa số đều có cuộc sống riêng rồi, về cơ bản không còn là kiểu ngày tháng nơm nớp lo sợ nữa, có lẽ đôi khi muốn tìm kiếm sự kích thích thì mới đi, nhưng bây giờ đa số không đi thì cũng không có cách nào.

Dù sao bây giờ những việc chúng ta làm đều là những việc tương đối nguy hiểm, Lý Đông cho dù là đại ca trong đội này, cũng không thể hoàn toàn bắt những người đó phải làm theo ý mình.

Quan trọng nhất là tuy danh nghĩa là đại ca, nhưng không có nghĩa là tất cả mọi người sẽ vô điều kiện nghe lời anh, điều đó có chút ép người quá đáng." Nhưng Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cộng thêm Lý Đông, ba người hình như cũng đủ rồi.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cả hai người đều là những người có kinh nghiệm tương đối phong phú, ít nhất Bàn Tử là loại người rất có tinh lực, hiểu biết cũng rất nhiều, chắc hẳn có thể làm được, còn về Lý Đông, anh có thể có những trang bị đơn phẩm rất mạnh, những trang

bị mạnh mẽ này có thể đảm bảo an toàn cho anh, ngoài ra Lý Đông cảm thấy công phu của mình không tồi, sức mạnh vô cùng lớn, lực chiến bùng nổ.

Ba người như vậy cũng đủ rồi.

Hồ Bát Nhất sau khi nhận được câu trả lời của Lý Đông, dường như vui mừng cười nói với Lý Đông: "Lần trước tôi gọi điện thoại cho cậu, cậu căn bản không nghe máy, tôi cứ tưởng cậu cũng chán ghét kiểu cuộc sống bôn ba vất vả như vậy rồi.

Tôi, thực ra tôi cũng bắt đầu chán ghét kiểu cuộc sống bôn ba vất vả này rồi, kiểu cuộc sống bôn ba vất vả này, mấy lần suýt chút nữa đã khiến tôi mất mạng.

Bây giờ chưa nghỉ ngơi được bao lâu, lại chuẩn bị xuất phát, quả thực khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Nhưng bây giờ sự an toàn của tôi cũng đang bị đe dọa lớn, bởi vì người đó sẽ không dễ dàng bỏ qua cho tôi đâu, sau khi tôi phá hủy kế hoạch của hắn, hắn chắc chắn sẽ muốn lấy mạng tôi, chỉ cần hắn chưa thực sự hoàn thành kế hoạch, bây giờ tôi cần ra tay sớm." Lý Đông thấy cũng không sao, cười nói: "Kiểu bôn ba vất vả này cũng không tồi nhỉ.

Dù sao bây giờ nếu cứ ở nhà mãi thì cũng chẳng có ý nghĩa gì, đi du lịch thì hình như cũng chỉ ăn ăn uống uống.

Huống hồ những nơi tôi đi còn kích thích hơn những nơi du lịch, bây giờ nếu lại đi du lịch thì thật là vô vị." Thực tế là sự thật đúng là như vậy.

Lý Đông bây giờ một chút cũng không thiếu tiền, nhưng lại hoàn toàn không có sự nghiệp nào, gần như tương đương với việc cầm tiền ngân hàng mà ăn mãi không hết, quan trọng là cho dù có ngồi ăn núi lở,

dường như cũng không bao giờ ăn hết được.

Thực tế cuộc đời như vậy, mất đi mục tiêu như vậy dường như cũng khiến người ta cảm thấy có chút nhàm chán, huống hồ bây giờ thực tế còn bị đe dọa thực chất.

Vì vậy, Lý Đông cười nói với Hồ Bát Nhất: "Kiểu sống an nhàn đó hình như cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Bây giờ điều quan trọng nhất không phải là tôi cần có thể thực sự an toàn sao?" Hồ Vũ Điệp Hạp Cốc, anh cũng biết đại khái vị trí, nhưng vị trí cụ thể thì không rõ.

Nhưng anh cũng không sợ hãi, dù sao những gì anh gặp cũng là như vậy, cứ biết đại khái vị trí trước đã.

Sau khi đến đích, anh lại hỏi thăm nơi Hồ Vũ Điệp Hạp Cốc đó ở đâu.

Nhưng ở nơi này hình như có rất nhiều Hồ Vũ Điệp Hạp Cốc.

Bởi vì thành phố này thuộc loại thành phố rừng mưa nhiệt đới.

Trong một thành phố rừng mưa nhiệt đới như vậy, nơi có hồ điệp vũ thì rất nhiều.

Chương 1041

Quan trọng nhất là Lý Đông chưa gặp Hồ Bát Nhất, một mình ở đây, phát hiện ra trong một thành phố xa lạ, cũng hình như rất thú vị.

Cuối cùng mới gặp Hồ Bát Nhất và Bàn Tử.

Nhưng bây giờ vẻ ngoài của hai người họ hình như có chút thay đổi.

Hồ Bát Nhất gã này mấy tháng không gặp, dường như lại béo lên một vòng, ngược lại, gã Bàn Tử lại gầy đi một chút, cả người trở nên rắn chắc hơn, cũng khiến người ta cảm thấy bây giờ ai mới là Bàn Tử thì có chút kỳ lạ.

Vương Bàn Tử khoe kết quả luyện tập trong thời gian qua với Lý Đông.

Lý Đông hỏi Hồ Bát Nhất: "Cái thung lũng của cậu ở đâu?

Tôi ở đây đã hỏi người ta, có mấy chỗ là Hồ Vũ Điệp Hạp Cốc lận." Hồ Bát Nhất lắc đầu nói: "Tuy có mấy chỗ là Hồ Vũ Điệp Hạp Cốc, nhưng tôi đoán nơi có khả năng nhất là ở đây." Thế là họ lại lên một chuyến xe buýt lớn đến một nơi khác, một thị trấn nhỏ.

Thị trấn nhỏ này tên là Kiến Xuyên.

Ở nơi đó, cảnh sắc cũng rất đặc biệt.

Ở đây có rất nhiều tượng điêu khắc, hầu hết đều là tượng các nhân vật Phật giáo, nhưng cũng không hoàn toàn là tượng Phật.

Nhưng nhìn như vậy, Lý Đông lại nhớ đến một số bộ phim kiếm hiệp anh từng xem, những tượng điêu khắc vô số trong những bộ phim kiếm hiệp đó, khiến người ta cảm thấy rất thú vị.

Trong một môi trường như vậy, cũng khiến người ta có cảm giác tâm hồn khoan khoái.

Hồ Bát Nhất chỉ về phía trước nói: "Nơi phía trước đó tên là Vô Lượng Sơn, phía sau lại có mấy tấm bia khắc, nơi này ngoài ra còn có một nơi được miêu tả trong một tiểu thuyết võ hiệp." Sau khi đến thị trấn nhỏ đó, họ phải đi xe buýt nửa tiếng nữa để đến Hồ Vũ Điệp Hạp Cốc thực sự.

Bởi vì bây giờ giao thông đã phát triển cao độ, trên những con đường làng nhỏ cũng có đường nhựa, đều là đường nhựa hóa, điều đó lại khiến người ta cảm thấy rất thoải mái.

Chuyến xe buýt đó dừng lại cạnh một ngôi làng nhỏ.

Trong ngôi làng nhỏ đó, có mấy hộ gia đình.

Mấy hộ gia đình đó rất nhiệt tình, sau khi thấy có khách đến, họ rất nhiệt tình chào đón khách.

Lý Đông thì tặng cho những người này một số quà, tỏ ý cảm ơn.

Những món quà anh tặng về cơ bản đều là những món tương đối tốt, cũng theo kiểu quà cáp khi còn nhỏ.

Lý Đông nhớ khi còn nhỏ đi chơi nhà người khác, hoặc đi đến nhà người lạ.

Thông thường cũng không cho tiền.

Mà tặng cho nhà người ta một túi đường trắng, hoặc tặng một bó mì sợi, hoặc tặng một chai rượu.

Đương nhiên, bây giờ thời đại đang tiến bộ, tặng đường trắng, mì sợi hoặc rượu những thứ này đã không còn tác dụng nữa.

Bây giờ rất nhiều nơi thịnh hành món quà là một thùng dầu ăn.

Trong gói đồ của Lý Đông cũng có một thùng dầu ăn.

Đương nhiên, dầu ăn này vốn được chuẩn bị để nấu cơm ăn, bởi vì cho dù mạo hiểm ở bên ngoài, đôi khi cũng cần nấu những món ăn tươi mới.

Hoặc khi có cơ hội, anh thích ăn đồ nóng.

Dù sao bánh quy nén các loại ăn quá nhiều, sẽ khiến người ta cảm thấy rất khó chịu, bất kể ai cũng sẽ không thực sự thích ăn bánh quy nén, người thực sự thích ăn bánh quy nén, thì tâm thái đó luôn có một chút thói quen.

Bây giờ Lý Đông đã tặng cho gia đình đó hai thùng dầu ăn.

Đương nhiên, giá trị hai thùng dầu ăn cũng không hề rẻ, e rằng phải hơn 100 tệ.

Nhưng chủ nhà rất nhiệt tình, sau khi nhận quà, thậm chí còn lấy thịt muối lạp xưởng cất giữ trong nhà ra để đãi khách.

Tuy những món ăn này đều là những món ăn nông thôn rất bình thường, nhưng trong món ăn lại có một hương vị đặc biệt, một hương vị mà bất kỳ đầu bếp lớn nào trong nhà hàng cũng không thể làm ra.

Không sai, bất kỳ nhà hàng hay khách sạn cao cấp nào, những món ăn do những đầu bếp lớn đó làm tuy cũng rất ngon, nhưng lại thiếu một loại tình cảm đặc biệt.

Ngược lại, những món ăn do người nông thôn làm lại khiến người ta cảm thấy rất thân thiết.

Sau khi ăn cơm xong, cũng gần 3 giờ chiều. 3 giờ chiều họ không dừng lại ở nhà người dân nữa, trực tiếp chuẩn bị xuất phát.

Bây giờ là tháng Tám, nhưng nơi này dường như không đặc biệt nóng bức.

Hai bên đường lộ đều tụ tập hàng vạn con hồ điệp vũ.

Thậm chí trên vách tường cũng treo đầy các loại hồ điệp vũ sặc sỡ.

Trên một số cây khô cũng treo đầy hồ điệp vũ, Lý Đông chưa từng thấy nhiều hồ điệp vũ đến vậy.

Trong vô số lịch sử mạo hiểm của mình, anh cũng đã thấy rất nhiều côn trùng.

Đặc biệt là số lượng côn trùng dày đặc đó, khiến anh cảm thấy da đầu tê dại, và khiến anh cảm thấy rất khó chịu, trước đây đối với anh đó là một mối đe dọa rất lớn.

Nhưng bây giờ những con hồ điệp vũ dày đặc này, lần đầu tiên khiến anh cảm thấy vô cùng xinh đẹp.

Bất kể là cây hồ điệp vũ, đá hồ điệp vũ hay hoa hồ điệp vũ, đều khiến người ta cảm thấy rất đẹp.

Chương 1042

Gã Bàn Tử cười hì hì nói: "Trong đời tôi thấy những con hồ điệp vũ đẹp nhất, không ngờ lại có nhiều hồ điệp vũ đến thế." Trong lòng gã có chút buồn bã.

Lý Đông đương nhiên cũng biết gã Vương Bàn Tử này từng có một lịch sử khá đau lòng.

Nghe nói gã này từng có một người yêu, sau đó người yêu đó còn trẻ đã mất, nghe nói người yêu đó khá thích hồ điệp vũ.

Vì vậy gã này cũng rất thích hồ điệp vũ, chỉ tiếc là gã này lại xúc cảnh sinh tình.

Hồ Bát Nhất hình như đã hiểu lịch sử của gã này, bèn vỗ vai gã nói: "Đừng ở đó mà buồn bã nữa.

Bây giờ điều quan trọng nhất là phải sống tốt, và loại bỏ tất cả những thứ đe dọa chúng ta, để chúng ta có thể thực sự sống an toàn." Thế là họ đi vào một thung lũng.

Trong thung lũng đó toàn là hồ điệp vũ.

Theo lời người dân địa phương, nơi này quanh năm bốn mùa đều có hồ điệp vũ.

Thực tế cảnh tượng như vậy, quả thực khiến người ta cảm thấy rất kỳ quái.

Bởi vì theo tình huống bình thường, bất kể côn trùng nào, cũng đều có cuộc sống theo mùa.

Đặc biệt vòng đời của những côn trùng này quá ngắn ngủi.

Về cơ bản cũng hoạt động mạnh nhất vào tháng Năm, tháng Sáu,

sau đó vào tháng Bảy, tháng Tám, thế hệ hồ điệp vũ trước về cơ bản đều đã chết hết, sau đó chờ đợi thế hệ hồ điệp vũ tiếp theo xuất hiện vào năm thứ hai.

Nhưng bây giờ nơi này lại có số lượng lớn hồ điệp vũ tồn tại lâu dài, đó thực sự là một cảnh quan rất đặc biệt.

Người chủ nhà nông thôn đã tiếp đãi họ, là một người đàn ông trung niên rất có năng lực.

Người đàn ông trung niên này tuy sống trong thôn quê, nhưng ngoài trồng trọt ra, còn nuôi gà, nuôi vịt, nuôi ngỗng, ngoài ra còn trồng rất nhiều rau, nghe nói là người giàu nhất trong thôn này.

Chỉ riêng làm những nghề phụ này, mỗi năm thu nhập đã có mấy chục vạn rồi.

Không thể không nói, bất kể trong ngành nghề nào, đều có những người làm rất tốt.

Đương nhiên, người nông dân này có một cô con gái, tên là Tiểu Vũ Điệp.

Cô bé tên Tiểu Vũ Điệp này dường như cũng là một người rất có năng lực, về cơ bản chuyện gì cũng biết làm, đi lại chạy nhảy lên núi xuống núi, dường như không có bất kỳ khó khăn nào, không có bất kỳ thứ gì có thể cản trở cô bé.

Cô bé tên Tiểu Vũ Điệp này dẫn họ đi vào thung lũng.

Trên đường lên núi, khả năng mà cô bé thể hiện, khiến người ta cảm thấy vô cùng lợi hại, ba người trong đội đều không thể không khâm phục cô bé sát đất.

Trên đường lên núi, cô bé lại giới thiệu tình hình gia đình.

Theo lời Tiểu Vũ Điệp, cha mẹ cô bé kết hôn khá sớm, chỉ tiếc là

mẹ cô bé đã mất vì bệnh tật từ nhỏ.

Cha một mình chăm sóc cô bé và em trai.

Nhưng cho dù như vậy, ông vẫn là người có năng lực nhất trong thôn.

Em trai của Tiểu Vũ Điệp bây giờ đang học ở một trường cấp ba trọng điểm gần đó, có khả năng sẽ trở thành một học sinh giỏi.

Khi nói những điều này, Tiểu Vũ Điệp tràn đầy tự hào.

Lý Đông nhìn vẻ tự tin của cô bé, bèn nhìn cô bé hỏi: "Nếu em trai đã sắp trở thành một học sinh giỏi, tại sao cháu không đi học?

Nếu cháu đi học, chắc chắn cũng là một người rất có năng lực, đúng không?" Kết quả cô bé lập tức càng tự hào hơn nói: "Đó là đương nhiên, thực tế cháu cũng là một học sinh giỏi của trường đại học nông nghiệp.

Rất nhiều thứ trong thôn này đều do cháu biết người trong thôn xây dựng, cháu định phát triển mạnh ngành chăn nuôi ở nhà cháu." Ra là vậy, Lý Đông phát hiện mình thực sự đã đánh giá thấp cô bé này.

Cô bé này đại khái cũng khoảng hơn 20 tuổi, tuyệt đối không quá 25 tuổi, kết quả lại là một học sinh giỏi có năng lực đến vậy.

Lý Đông đột nhiên phát hiện, bản thân anh ta mới là một học sinh dốt thực sự, năm xưa thành tích học tập vô cùng kém cỏi.

Kết quả đột nhiên, Tiểu Vũ Điệp bỗng nhiên mắt sáng rực, hình như phát hiện ra gì đó, chỉ vào một sơn động nhỏ phía trước nói: "Cháu vừa thấy hình như có một con chuột chù ở chỗ đó, cháu đi xem có bắt được nó không." Thực tế trong núi quả thực có một số động vật hoang dã tương đối phổ biến.

Người sống trong núi về cơ bản đôi khi cũng sẽ có một số cuộc

sống săn bắn.

Đương nhiên, chỉ cần không phải là những động vật được bảo vệ, thì việc săn bắn đối với họ cũng là chuyện tương đối phổ biến.

Lý Đông không ngờ cô bé lại có hứng thú như vậy vào lúc này.

Nhưng cô bé đã muốn đi rồi, Lý Đông cũng không làm phiền, cứ đi xem thử, nếu có thể giúp đỡ thì biết đâu có thể giúp cô bé có chút thu hoạch, cũng rất tốt.

Dù sao nhà người ta đã tiếp đãi mình rồi.

Nhưng khi nhìn vào cửa động, Lý Đông đột nhiên tim đập thịch một cái.

Bởi vì bên cạnh cửa động, lại có một pho tượng hổ được điêu khắc.

Pho tượng hổ đó, vì bên trên mọc đầy rêu xanh, vì niên đại thực sự quá lâu đời, nhìn qua không đặc biệt rõ ràng.

Nếu không nhìn kỹ thì hình như thực sự khó mà nhận ra được.

Lý Đông có chút kỳ lạ nói với Tiểu Vũ Điệp: "Nơi này e rằng không đơn giản như vậy, nhìn qua giống như một ngôi cổ mộ.

Chẳng lẽ chúng ta phải vào cổ mộ để bắt chuột chù sao?

Chương 1043

Tôi thấy thôi đi, chúng ta đừng vào, cô bé thấy thế nào?" Tiểu Vũ Điệp có chút tiếc nuối.

Sau đó cười nói: "Cũng không có gì, không có gì đâu.

Nhưng nếu cháu thấy nơi này hình như không sao, vậy thì cháu cứ vào xem một chút cũng được.

Thế nào?

Có dám vào không?

Lúc cháu đến đây không phát hiện ra nơi này lại có một sơn động như vậy.

Nếu cháu vào, biết đâu sẽ có thu hoạch." Lý Đông cũng không ngờ cô bé này lại có gan lớn đến vậy, thậm chí cả nơi như thế này cũng dám vào.

Thế là anh cười cười: "Nếu tiểu cô nương còn dám vào, thì mấy người đàn ông lớn chúng ta có gì mà không dám chứ?

Nơi này đâu phải lũ lụt hay thú dữ, vào rồi thì không ra được đâu." Nhưng Lý Đông lấy ra một bộ Ngũ Hành sáo trang cho cô bé mặc vào.

Sau khi mặc vào, lập tức chuẩn bị đi vào.

Nhưng muốn đi vào, Lý Đông cũng không phải là mù quáng mà đi vào.

Anh trực tiếp lấy ra một sợi dây thừng, nói với mấy người còn lại: "Chúng ta đừng mù quáng mà đi vào, tôi xuống dưới xem tình hình thế nào trước, rồi chúng ta từ từ xuống sau nhé?" Lý Đông đã quen với việc như vậy, đối với những nơi nguy hiểm không rõ, anh đều đi thám

hiểm trước.

Thế là anh dọc theo sợi dây trèo xuống.

Nhưng nhanh chóng phát hiện ra mình đã nhìn nhầm, tuy bên ngoài có một tượng đá, trông hơi giống tượng đặt trước mộ, nhưng bây giờ sau khi xuống mới thấy nơi này chỉ là một cái giếng mà thôi.

Một cái giếng khô.

Trong một cái giếng khô như vậy, hình như không có giá trị đặc biệt lớn.

Xung quanh chỉ có một số tảng đá mọc đầy rêu xanh.

Ngoài ra còn có một số hài cốt của những con vật nhỏ xui xẻo.

Rõ ràng nơi này nhìn giống như một cái bẫy tự nhiên.

Bởi vì cửa động mọc đầy các loại cỏ xanh, khiến nơi này hoàn toàn không nhìn thấy được, có lẽ một số con vật nhỏ không cẩn thận đã rơi xuống đây, sau khi rơi xuống lại không leo lên được, nên đã chết đói một cách vô ích ở nơi này.

Về cơ bản cũng chỉ có thể giải thích như vậy mà thôi.

Ngoài ra anh không phát hiện ra con vật nhỏ vừa rơi xuống kia.

Điều đó khiến anh cảm thấy kỳ lạ, chẳng lẽ lúc nãy Tiểu Vũ Điệp đã nhìn nhầm sao?

Thế là anh kể lại tình hình bên dưới cho những người phía trên.

Tiểu Vũ Điệp lại một lần nữa hỏi về con chuột chù mà cô bé vừa thấy, nhưng cuối cùng Lý Đông lắc đầu tỏ vẻ không thấy gì cả.

Thế là anh chuẩn bị leo lên.

Kết quả khi chuẩn bị leo lên, lại bất chợt nhìn thấy, trên vách giếng khô, lại có một cánh cửa, chính xác hơn là một đường viền của

cánh cửa, bây giờ chỗ này nhìn như đã bị phong kín, đương nhiên không phải do bị phong thật, mà vì cánh cửa đã đóng quá lâu rồi, sau đó chỗ này dần mọc đầy rêu phong, đất bùn, khiến chỗ này bị bít lại.

Thế là Lý Đông lớn tiếng nói với những người phía trên: "Bây giờ tôi hình như có chút phát hiện mới, này, chỗ này hình như có một lối vào không gian dưới lòng đất, có muốn vào xem thử không?" Đương nhiên chuyện như vậy được nói ra, có mấy người đều đồng lòng ủng hộ, thế là Lý Đông lấy ra một cái xẻng sắt, đào ở trên đường viền của cánh cửa đó.

Quả nhiên, sau khi đào một lúc, phát hiện ra nơi đó thực sự là một cánh cửa.

Chẳng lẽ bên dưới này lại có một không gian dưới lòng đất sao?

Điều đó lại khiến anh nảy sinh sự tò mò mãnh liệt.

Mấy người họ thực ra đều là những người có tính mạo hiểm.

Hình như cô bé Tiểu Vũ Điệp cũng không phải là người hiền lành, hình như cũng có mong muốn rất lớn là muốn vào xem thử.

Lý Đông đẩy cánh cửa ra, nhờ ánh đèn pin, nhìn thấy một làn khói xanh bốc lên.

Khói xanh đó đương nhiên không phải là khói bình thường, chỉ là những thứ bị mốc mà thôi.

Nơi này quả nhiên là một cổ mộ.

Nếu đã chuẩn bị sẵn sàng để đi vào, thế là từng người một theo sợi dây thừng leo vào.

Sau khi vào, họ phát hiện nơi này vô cùng rộng rãi, con đường đó rất dài.

Một con đường hình elip, con đường hình elip này nhìn không

giống một con đường gỗ, mà giống một cái hang động.

Lý Đông và Hồ Bát Nhất đã thấy khá nhiều hang động, nên bây giờ cũng không cảm thấy kỳ lạ.

Ngược lại, cô bé Tiểu Vũ Điệp dường như chưa từng trải qua những nơi như vậy, vô cùng phấn khích, Lý Đông cũng không thể không khâm phục sự gan dạ của cô bé.

Nhưng nhanh chóng, Tiểu Vũ Điệp bị dọa sợ.

Bởi vì đèn pin của cô bé chiếu về phía trước, lại có từng xác chết một.

Những xác chết này không nằm trên mặt đất, mà bị treo lơ lửng giữa không trung.

Chương 1044

Những xác chết bị treo lơ lửng giữa không trung này đều quay mặt về phía họ đang đến, xếp thành hai hàng, rất chỉnh tề, cách mỗi mét đều có một xác chết.

Lý Đông nhìn những điều này xong cảm thấy da đầu tê dại, quan trọng nhất là anh phát hiện mắt của những xác chết này hình như đang nhìn chằm chằm vào họ.

Hồ Bát Nhất kinh ngạc thốt lên: "Đừng lo lắng như vậy.

Những thứ này chỉ là để bảo vệ chủ nhân của nơi này mà thôi, cũng là những người bị chôn theo.

Những người bị chôn theo này, được dùng để dọa những kẻ xâm nhập bên ngoài." Lý Đông không nhịn được cười nói: "Chủ nhân nơi này thật kỳ lạ.

Tìm những người chôn theo làm người bảo vệ, kết quả những người bảo vệ này lại bị treo lơ lửng giữa không trung thế này, chẳng lẽ không sợ những người bảo vệ này lại dọa ngược lại sao?" Đương nhiên đó chỉ là lời nói đùa mà thôi.

Lý Đông lấy ra vũ khí, chủ yếu là để đề phòng vạn nhất.

Cô bé Tiểu Vũ Điệp hình như cũng bị dọa sợ, nhưng nhanh chóng hồi phục lại, không phải là kiểu bị dọa đến mức không dám cử động.

Nhưng bây giờ Lý Đông phát hiện những xác chết này hình như không đơn giản như vậy.

Tổng cộng có hơn 1000 xác chết.

Lại không ngừng di chuyển, phát ra ánh sáng màu xanh nhạt.

Cảnh tượng như vậy khiến anh cảm thấy có chút kinh ngạc, đó tuyệt đối không phải là hiện tượng bình thường.

Mọi người đều chuẩn bị sẵn công cụ chiến đấu, bất kể là loại hình gì, tóm lại nếu gặp chuyện bất lợi cho mình thì trực tiếp đánh nát rồi tính sau.

Đương nhiên Lý Đông phát hiện những xác khô này tuy nhìn như đang di chuyển, nhưng thực chất chỉ là một loại cơ quan được kích hoạt mà thôi, những thứ này đã "sống" dậy.

Đương nhiên khi những thứ này di chuyển, Lý Đông cũng chú ý, bên dưới mỗi xác chết đều đặt một cái vò đất.

Những cái vò đất đó có tác dụng gì?

Anh về cơ bản đã hiểu rõ.

Bởi vì những cái vò đất đó dùng để chứa một thứ gì đó, chính xác hơn là dùng để chứa linh hồn.

Mục đích như vậy để làm gì, đương nhiên anh cũng hiểu, là để những xác chết này mãi mãi trở thành người bảo vệ cho chủ nhân của ngôi mộ này.

Đương nhiên chuyện này càng khiến người ta cảm thấy quỷ dị hơn.

Hoặc hành vi mê hoặc của con người là như vậy.

Hành vi mê hoặc của con người tạo ra một số chuyện khiến người ta không thể chấp nhận được, lấy ra để bảo vệ.

Đương nhiên đối với người cổ đại mà nói, tuy Lý Đông tỏ vẻ mê hoặc, nhưng cũng không có bất kỳ khả năng thay đổi nào, bởi vì lịch sử đã xảy ra, hoàn toàn không có bất kỳ sự thay đổi nào, nên bây giờ anh lại cảm thấy không có gì hay để nói nữa.

Nhưng những xác chết đó không chỉ đang di chuyển mà còn phát sáng, khiến anh cảm thấy chắc chắn sẽ có chuyện lớn xảy ra, nơi này có cơ quan sao?

Lý Đông bảo mấy người đều tắt đèn pin đi, ánh sáng bạc càng trở nên rõ ràng hơn.

Nhưng, cho dù tắt đèn pin đi, Lý Đông vẫn có thể thấy, những xác chết đó đang trôi nổi về phía họ.

Quan trọng nhất là sau khi tắt đèn pin, cảnh tượng những xác chết trôi nổi đó dường như càng trở nên rõ ràng hơn. 134.

Cảnh tượng càng rõ ràng hơn đó, cũng càng có vẻ âm u quỷ dị hơn.

Xác khô đứng ở phía trước nhất, hình như là xác của một người phụ nữ.

Xác của người phụ nữ đó với mái tóc dài không ngừng bay lượn, trên khuôn mặt tái nhợt lộ ra một luồng khí âm u đáng sợ.

Mặc một bộ quần áo màu trắng, có lẽ vì vấn đề ánh sáng, không nhìn thấy được hai chân, cũng không nhìn thấy được cánh tay.

Đương nhiên đối với loại trò giả thần giả quỷ này, Lý Đông cũng biết, chỉ là một loại sai lệch thị giác mà thôi.

Anh cũng không khách khí gì, trực tiếp lấy ra Kim Cương Tán, mở rộng mặt tán, đẩy xác chết đó quay trở lại.

Nhưng sau khi đẩy quay trở lại, phía sau lại có mấy xác chết khác trôi nổi đến.

Tình hình bây giờ thế nào?

Không đặc biệt rõ ràng.

Lý Đông bây giờ cảm thấy điều duy nhất có thể cảm nhận là nếu

muốn thông qua nơi này, hình như không đơn giản như vậy.

Chẳng lẽ những thứ này đã được nuôi thành cương thi rồi sao?

Trong ấn tượng của anh, cương thi nuôi thi là một sản phẩm thất bại.

Nhưng bất kể thất bại hay thành công, các loại dược liệu quý giá đó tuyệt đối không thể thiếu, bây giờ bị treo lơ lửng giữa không trung, căn bản không có bất kỳ dược liệu nào để tư dưỡng, cũng có thể hoạt động sao?

Kết quả Lý Đông không cẩn thận giẫm nát một cái vò.

Sau khi cái vò đó bị giẫm nát, hình như lại xảy ra một số thay đổi.

Những cương thi đó trở nên lợi hại hơn.

Chương 1045

Lý Đông cắn răng, đối với những thứ này, đương nhiên anh cũng không có ý khách khí gì.

Nhìn nơi này hẳn là cương thi kết hợp với cơ quan kích hoạt.

Chỉ riêng cương thi thôi, hình như không nghiêm trọng đến vậy.

Những gã ngu ngốc không rõ ràng đó, lại có thể bị lợi dụng đến vậy.

Lý Đông bây giờ cũng không có ý khách khí gì, trực tiếp lấy ra tụ tiêu phún hỏa khí (súng phun lửa hội tụ), phun một trận loạn xạ.

Sau một trận phun lửa hội tụ, một trận hỏa hoạn đã bùng lên ở nơi này.

Lửa quả thực là một thứ đặc biệt, có thể gây ra tai nạn cực lớn, cũng có thể tiêu diệt mọi thứ.

Ví dụ như những cương thi như vậy, thực tế đối với lửa dữ tương đối sợ hãi.

Sau một trận hỏa thiêu, những thứ giả thần giả quỷ đó cuối cùng cũng biến mất hoàn toàn.

Xuyên qua một khu vực, họ đi trên một con đường khác.

Nơi này trông rất trống trải, hai bên đều là vách đá dựng đứng cao hàng trăm mét.

Trên vách đá dựng đứng lồi lõm, hình như có một số hang đá.

Trong những hang đá đó có một số quan tài được đặt ở đó.

Có lẽ vì những hang đá đó tương đối nhỏ, nên quan tài về cơ bản chỉ được đặt vào một nửa, một nửa còn lại thì treo lơ lửng giữa

không trung.

Khi đi qua, trên đỉnh đầu của Lý Đông không chỉ một lần xuất hiện một chiếc quan tài.

"Mẹ kiếp, chỗ này quả nhiên không đơn giản!" Lý Đông một lần nữa cảm nhận được những thứ vô cùng nguy hiểm.

Đương nhiên về cơ bản đều là những trò giả thần giả quỷ mà thôi.

Chỉ thấy phía trước, lại có một xác chết trôi nổi đến.

Xác chết đó tóc dài bay phấp phới, thè lưỡi dài ra, thậm chí còn có thể tạo ra một số tiếng cười rất quái dị.

Những tiếng cười đó không ngừng vang vọng trên con đường trống trải.

Nhưng thực tế tai của Lý Đông rất thính nhạy, về cơ bản đã đoán ra được chuyện gì đang xảy ra.

Xác chết thì vẫn là xác chết mà thôi, căn bản không có thứ gì khác.

Ngoài ra, những tiếng cười lộn xộn đó, quả thực là từ một nguồn năng lượng khác.

Hơi giống băng ghi âm.

Theo giải thích khoa học, nơi này có thể có vật liệu từ tính.

Về lý thuyết, vật liệu từ tính có tác dụng ghi hình ghi âm.

Rõ ràng sau khi đi vào đây đã kích hoạt một loại cơ quan nào đó, sau đó điện năng được truyền vào đây, thế là có cục diện hiện tại như vậy.

Đương nhiên ngoài những xác chết đó ra, Lý Đông phát hiện những quan tài treo lơ lửng giữa không trung trên vách đá cũng bắt đầu trôi nổi.

Phía trước, phía sau đều có các loại xác chết không ngừng áp sát về phía họ.

Quan tài lại không ngừng lắc lư ở nơi này.

Muốn làm gì?

Muốn dọa họ, hay thực sự động thủ?

Tiểu Vũ Điệp đột nhiên cảm thấy sợ hãi, nắm chặt lấy áo Lý Đông: "Chuyện gì vậy?

Sao lại có nhiều thứ như thế này?

Cháu đang xem phim à?

Hay là cháu đến nhầm chỗ rồi?" Lý Đông nhẹ nhàng vỗ vai Tiểu Vũ Điệp nói: "Xin lỗi, để em sợ hãi, anh cũng thấy ngại.

Nhưng em cứ yên tâm đi, anh nhất định sẽ hết lòng bảo vệ em, anh sẽ hết lòng bảo vệ tất cả mọi người, yên tâm, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì đâu." Đối với một cô bé gan dạ mà anh chỉ vừa quen biết mấy tiếng đồng hồ như vậy, trong lòng Lý Đông cảm thấy có chút áy náy, vốn dĩ chỉ muốn nhờ cô bé dẫn đường mà thôi, không ngờ lại đột nhiên gặp phải chuyện như vậy.

Lý Đông suy nghĩ xong rồi nói: "Nếu em thực sự lo lắng, hay là anh đưa em ra ngoài trước, về nhà đi, bây giờ bên ngoài trời chắc chưa tối hẳn.

Bây giờ nếu về thì chắc không có vấn đề gì đâu." Tiểu Vũ Điệp lắc đầu nói: "Nơi này thú vị như vậy, cháu thấy làm sao có thể dễ dàng quay về được, yên tâm đi, bố cháu sẽ không lo lắng đâu, cháu đã gọi điện thoại nói rõ tình hình với bố rồi." Không thể không nói cô bé này gan dạ, bố cô bé cũng rất gan dạ, con gái mình đi theo mấy người lạ vào trong núi lớn như vậy, vậy mà chỉ gửi một tin nhắn là có thể giải quyết vấn đề.

Đương nhiên, chuyện cha con nhà người ta, anh cũng không có tư cách gì để bình phẩm.

Nhưng một lát sau, những quan tài ở phía trước và phía sau rung động càng lúc càng nghiêm trọng, những quan tài đó trôi nổi đến, hình như đang khiêu khích vậy.

Vương Bàn Tử đột nhiên cũng không nhịn được nữa, tay cầm một khẩu súng, hùng hổ nói: "Mấy con quái vật chết tiệt này, đang khiêu khích Bàn gia đấy à?

Nói cho Bàn gia biết nơi tao đến, vượt quá tưởng tượng.

Nếu thực sự muốn khiêu khích, cuối cùng sẽ phải trả giá đắt." Đương nhiên điều khiến người ta không ngờ tới là băng ghi âm đó lại nhân cơ hội phát ra một số tiếng cười kỳ lạ khác, hình như đang đáp lại lời lảm nhảm của Vương Bàn Tử vậy.

Chương 1046

Vào lúc này, chiếc quan tài treo lơ lửng giữa không trung phía trước, một trong số đó cuối cùng đã được mở ra, rồi một xác chết trôi nổi ra.

Xác chết đó cho người ta cảm giác hình như chỉ nhìn thấy được nửa thân trên, hai chân bên dưới, hoặc toàn bộ phần bên dưới đó đều không còn nữa.

Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ là xác chết nửa thân sao?

Đương nhiên Lý Đông bây giờ sau khi nhìn kỹ mới phát hiện hình như không phải như vậy, chỉ là lợi dụng tình hình ánh sáng ở nơi này quá yếu, rồi tạo ra một loại sai lệch thị giác.

Bây giờ Lý Đông thông qua ánh đèn pin chiếu sáng, hoàn toàn không thể nhìn rõ hình dáng của những thứ này một cách chính xác.

Nhưng anh cũng là loại người đã trải qua trăm trận, kinh nghiệm rất phong phú, nên đã phát hiện ra bí mật trong đó.

Vương Bàn Tử nghiến răng chửi rủa: "Lại có thứ như vậy, không cần phải giả thần giả quỷ." "Bàn gia, tôi chưa từng thấy những thứ này.

Thôi, chẳng phải là mấy cơ quan sao." Lý Đông lại nhìn thấy, bây giờ những quan tài đang trôi nổi phía trước cũng đã vỡ nát, rồi từng xác chết một bay ra.

Nhưng những xác chết đó nhìn qua thì lại hoàn chỉnh, không giống như bây giờ chỉ còn lại nửa thân.

Về cơ bản cũng là sự sai lệch của ánh sáng mà thôi.

Nhưng bây giờ số lượng đối diện thực sự quá nhiều, lại một lần nữa trải qua cục diện như vừa rồi.

Đương nhiên sau khi trải qua cục diện vừa rồi, Lý Đông tự nhiên lại muốn lấy ra vũ khí như vừa rồi, thiêu cháy tất cả những thứ này.

Nhưng súng phun lửa hội tụ vừa mới lấy ra, bỗng nhiên Lý Đông thấy hai xác chết trực tiếp bay về phía họ.

Không sai, cứ thế bay, hình như treo lơ lửng giữa không trung.

Trong hai xác chết đó, một xác nhìn toàn thân trắng như tuyết, xác còn lại thì toàn thân đen như mực, một đen một trắng giống như Hắc Bạch Vô Thường trong truyền thuyết.

Vương Bàn Tử không quản nhiều đến vậy, trực tiếp nổ súng, bắn rụng rất nhiều bộ phận của một trong số các xác chết.

Đương nhiên cho dù rụng rất nhiều bộ phận, xác chết đó vẫn cứ thế bay.

Lý Đông về cơ bản đã hiểu, những xác chết này hẳn là bị một loại cơ quan nào đó điều khiển, thực chất là một loại vũ khí mà thôi.

Tạm thời lùi lại một bước, đừng đối đầu trực tiếp, rồi tính sau.

Chuyện quái quỷ gì thế này?

Thứ được nuôi dưỡng ư?

Nó sẽ biến thành cái dạng gì?

Rốt cuộc thứ này hình thành như thế nào?

Sau khi Lý Đông nhìn thấy thứ trước mắt, cảm giác như thể mọi kiến thức của mình đã bị vượt qua hoàn toàn.

Bởi vì anh cũng từng thấy cương thi, nhưng cương thi muốn hình thành thì cần một số điều kiện nhất định.

Về mặt lý thuyết, một thi thể được chôn cất bình thường chắc chắn sẽ bị phân hủy, cuối cùng sẽ không còn lại gì.

Đương nhiên, nếu sử dụng một số thủ đoạn đặc biệt để bảo quản thi thể, nhưng những thi thể đã chết hoàn toàn thì cũng không có tác dụng gì.

Thứ thật sự có thể biến thành cương thi, thậm chí tái sinh từ cõi chết, thì cần một lượng lớn dược liệu quý hiếm làm vật phẩm tẩm bổ, sau đó mới có thể hình thành thực sự.

Thế mà bây giờ thứ này lại treo lơ lửng trên huyền quan, vậy mà cũng có thể trở thành một sinh vật như thế này ư?

Muộn Du Bình nhìn về phía trước, suy nghĩ một lúc lâu rồi nói: "Trên thế giới này có một thời điểm cực kỳ quan trọng, vào khoảng thời gian đó khi mặt trời vừa mọc, mặt trăng vừa lặn, thậm chí có lúc mặt trời và mặt trăng cùng tồn tại.

Vào khoảng thời gian như vậy, 28 tinh tú trên trời sẽ mở ra cánh cổng, nếu vào lúc này tiến hành một loại xử lý nào đó, thì cây đại thụ treo lơ lửng trên cao sẽ hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, đây cũng là một loại dưỡng thi pháp thời cổ đại, thứ chết đi được sinh ra như vậy sẽ sở hữu sức mạnh không giới hạn." Muộn Du Bình cũng cảm thấy có chút không chắc chắn, hiển nhiên anh ta cũng không biết liệu đây có phải là điều đúng đắn hay không.

Lý Đông cảm thấy có chút khó tin, vì nếu là như vậy, chẳng phải đã vi phạm định luật bảo toàn năng lượng sao.

Bởi vì dù thế nào đi nữa, cũng phải tuân thủ định luật bảo toàn năng lượng chứ.

Dù ở đâu, những loại quái vật anh gặp đều như vậy, tuy nhìn rất quỷ dị, khiến người ta khó lường, nhưng thực tế về mặt lý thuyết đều

tuân theo định luật bảo toàn năng lượng, thế mà nếu thứ này lại sở hữu sức mạnh vô tận thì đã vi phạm định luật bảo toàn năng lượng rồi.

Trong lúc nói chuyện, một lát sau, lại có thêm mấy cỗ quan tài vỡ nát, bên trong cũng bay ra một số thi thể đang treo lơ lửng.

Trong đó có hai thi thể cực kỳ kỳ lạ, một thi thể toàn thân màu trắng, một thi thể toàn thân màu đen, cũng không phân biệt được là nam hay nữ, tóm lại cái vẻ mặt quái dị đó khiến người ta cảm thấy vô cùng kinh khủng.

Cộng thêm thứ dẫn đầu xuất hiện phía trước, đội hình này thật sự quá mạnh mẽ.

Đừng nói đến những thi thể lung tung phía sau nữa, những thi thể này về cơ bản đều là cương thi, hiện tại thông qua những công cụ đặc biệt mà hình thành, vậy mà tương đương với có thể bay.

Lý Đông lấy Kim Cương Tán ra, một loại vũ khí có tác dụng công thủ kiêm bị, bên trong có thể bắn ám khí, tấn công quy mô lớn vào những tên này.

Nhưng số lượng của chúng thực sự quá nhiều, tuy đã bị đẩy lùi không ít, nhưng vẫn còn một đống lớn lao tới.

"Á!" Tiểu Vũ Điệp đột nhiên kêu lên một tiếng, cả người cô ấy bị một con cương thi vồ ngã.

Tuy hiện tại cô đang mặc Ngũ Hành Sáo Trang, lực phòng hộ rất tốt, tạm thời không có nguy hiểm tính mạng, nhưng lâu dần cũng sẽ rất gấp gáp.

Tiểu Vũ Điệp không phải là một cô gái yếu đuối, dù sao cô có thể một mình đi lung tung trên núi, là một cô gái có thể lực khá tốt, vậy mà bây giờ lại bị ngã như vậy.

Chương 1047

Lý Đông cũng không dám rút đao, vì hiện tại anh cũng không biết con đao đã tiến hóa đến trình độ nào rồi, liệu có gây thương tích cho người khác không?

Anh trực tiếp tóm lấy con cương thi lôi ra, sau đó hung hăng ném thứ đó xuống đất.

Trên mặt đất đá cứng rắn, lập tức xuất hiện mấy vết nứt, một con cương thi vậy mà bị ném nát thành từng mảnh.

Tiểu Vũ Điệp cũng là người phản ứng rất nhanh, sau khi được cứu liền lập tức phản ứng, sau đó nấp sau mấy người.

Cô bé này rất hiểu chuyện, không phải loại người bốc đồng, khi phát hiện nguy hiểm tuyệt đối sẽ không liều lĩnh mà nấp sau lưng người khác, ít nhất cô cảm thấy như vậy sẽ an toàn hơn một chút.

Đối với loại con gái như vậy, Lý Đông lại cảm thấy rất yên lòng, anh luôn khá ghét loại người không có sức mạnh mà còn gây thêm rắc rối.

Hiện tại Tiểu Vũ Điệp không sao thì tốt rồi.

Lúc này Lý Đông nhìn thấy thi thể màu đen kia đang di chuyển lại.

Kinh qua trận chiến phía trước, anh phát hiện những thứ này hình như không phải là đao thương bất nhập thật sự, cũng có thể giết chết.

Nhưng con cương thi màu đen đó cứ khiêu khích xung quanh anh như thể muốn chọc giận anh, Lý Đông tuy muốn tóm lấy thứ này, nhưng phát hiện có khả năng sẽ trúng kế điều hổ ly sơn, vì vậy vội vàng lùi lại.

Anh lùi lại bảo vệ mọi người, đồng thời rút một khẩu súng nhắm

vào thứ đó, bắn liên tiếp mấy phát, nhưng tốc độ của thứ đó thực sự quá nhanh, vậy mà bắn liên tiếp mấy phát cũng không trúng.

Lý Đông trong lòng âm thầm có chút tiếc nuối, kỹ năng bắn súng của anh không tốt, vì anh ít sử dụng loại vũ khí này.

Nếu A Ninh ở đây thì tốt rồi, nhưng tiếc là A Ninh hiện tại không có ở đây.

Con cương thi màu đen thấy Lý Đông không đuổi theo, kết quả lại quay lại, đồng thời từ trong tay áo trống rỗng của nó đột nhiên bật ra một loại vũ khí, vậy mà cũng là một thanh trường kiếm.

Thật tà môn, thứ không có gì vậy mà cũng có thể sử dụng vũ khí ư?

Đương nhiên Lý Đông phía trước cũng từng thấy những sinh vật như vậy.

Hiện tại thì anh không cảm thấy kỳ lạ nữa, thực tế lại lo lắng thứ đó không chịu đánh, nếu thứ đó chịu đánh thì không thành vấn đề.

Nhưng, một người và một cương thi vừa mới giao đấu mấy hiệp, thì đột nhiên con cương thi đầu lĩnh từ vách đá kéo ra một cỗ quan tài ném về phía anh.

Lý Đông cũng không biết thứ đó đơn thuần dùng quan tài làm vũ khí để ném người, hay trong quan tài có chứa thứ gì đặc biệt, vì vậy cũng không dám sơ suất, vội vàng lùi lại.

Nhưng, nhân cơ hội đó, con cương thi màu đen như chiếm được lợi thế, lập tức đuổi theo, truy đuổi Lý Đông mà tấn công.

Muộn Du Bình lúc này đã chặn đứng thứ đó.

Đồng thời xung quanh không ngừng truyền đến những âm thanh rất quái dị, âm thanh quái dị đó nghe như một loại tiếng cười, mang

lại cho người ta cảm giác âm u kinh khủng.

Nhưng thực tế loại tiếng cười này không phải là tiếng cười do những con cương thi đó phát ra, trong đa số trường hợp, cương thi không thể phát ra âm thanh, chỉ có một số ít cương thi có thể phát ra âm thanh, nhưng điều đó là cực kỳ hiếm.

Hiển nhiên hiện tại những tiếng cười này căn bản không phải do những con cương thi đó phát ra, nơi này có người cố tình bố trí, như một loại băng ghi âm vậy.

Tiếng cười không biết là đơn thuần hù dọa, hay có tác dụng gì, mấy người cũng không dám lùi vào một góc nào đó, để tránh bị đánh úp từ sau lưng.

Muộn Du Bình lúc này thần sắc có vẻ rất trầm trọng, "Tình hình hiện tại của chúng ta có vẻ gấp gáp rồi, trận tiếng cười vừa rồi tuyệt đối không phải vô dụng, trận tiếng cười đó thực chất là đang gọi thêm đồng bọn." Lý Đông hiện tại cũng có một vấn đề rất lớn, đó là căn bản không biết vì sao lại có tình huống như vậy.

Bởi vì tình huống hiện tại nhìn không giống những quái vật thường gặp trong đạo mộ bình thường, tình huống hiện tại ngược lại giống như nơi này, có thứ gì đó đã bố trí mai phục, chuyên môn mai phục họ.

Chẳng lẽ nơi này thực sự là một hang ổ do Thiết Diện Sinh bí mật thiết kế sao?

Nếu là như vậy, có lẽ phía trước đã thật sự nắm rõ mọi hành động của họ.

Chuyện như vậy dường như là tồi tệ nhất, tình huống hiện tại gần như đối phương có thể biết mọi cử động, nhưng họ lại hoàn toàn không biết đối phương đang làm gì, nếu so sánh với một trận chiến,

thì chắc chắn sẽ thua.

Điều quan trọng nhất là hiện tại vận mệnh dường như đã được sắp đặt sẵn, họ cũng đang từng bước đi theo nội dung trên kịch bản, còn có thể có một kết quả tốt hay không thì không biết, hiện tại dường như ở nơi này họ lại rơi vào tuyệt vọng.

"Mau lấy dầu hỏa ra." Dầu hỏa cũng là một thứ rất tốt, tuy nhiên khả năng cháy không tốt bằng xăng, nhưng vào thời khắc mấu chốt có thể phát huy tác dụng.

Ví dụ như khi sinh hoạt ở dã ngoại, nếu không có củi, có thể dùng một chút để đốt lửa trại.

Điều quan trọng nhất là vào lúc này, dùng nó để tạm thời bảo vệ an toàn.

Lý Đông trực tiếp từ túi không gian lấy ra hai thùng dầu hỏa lớn.

Hai thùng dầu hỏa lớn đổ hết xuống đất, Lý Đông lập tức châm lửa, nhất thời cảm thấy trước mặt mình hoàn toàn là một biển lửa.

Chỉ có điều, cho dù là vậy, những con cương thi đó vẫn trước ngã sau tiến mà lao tới.

Tuy nhanh chóng mất đi sinh cơ trong biển lửa, rồi biến thành một đống xương vụn.

Nhưng số lượng thực sự quá nhiều, cứ như không sợ chết vậy.

Cứ tiếp tục như vậy thì không ổn rồi.

"Tao mà chơi trò cương thi ở chỗ này, e rằng cuối cùng tao sẽ thật sự bị mắc kẹt mà chết ở đây mất.

Nếu bị mắc kẹt mà chết ở đây, thì thật sự là trò cười lớn rồi.

Nơi này dường như không phải là một cung điện đặc biệt lớn, chỉ là một nơi nhỏ thôi, nếu vậy thì tao lại lật thuyền trong mương."

Vương Bàn Tử chỉ vào hai con cương thi đen trắng đang bảo vệ con cương thi dẫn đầu phía trước, nói với mọi người: "Tao thấy hình như gần đây tao có chơi game, tao nghĩ vấn đề lớn nhất hiện tại chắc chắn nằm ở con đầu đàn kia.

Nếu muốn giải quyết vấn đề hiện tại, thì nên tiêu diệt tên đầu đàn đó, như vậy mới có thể kết thúc, nếu không thì sẽ không ngừng nghỉ." Nghe có vẻ cũng có lý.

Chương 1048

Vương Bàn Tử cũng là một người giàu kinh nghiệm, những nơi anh ta đã đến có thể nói là vô số, vì vậy kinh nghiệm cũng rất phong phú.

Lý Đông trầm mặc một lúc rồi nói: "Tôi sẽ đi thu hút sự chú ý của thứ đó, tìm cách tiêu diệt nó.

Vũ khí cứ vứt hết ra ngoài đi, dù sao tôi cũng không chết vì nổ được." Lý Đông từ trong túi lấy ra rất nhiều vũ khí.

Trong số vũ khí đó có một số loại kíp nổ, một số thuốc nổ, và cả bom Thiên Lôi nữa, tóm lại đều là những loại hỏa khí có tính chất gây nổ mạnh.

Thế là, một mình anh xông lên.

Con cương thi đầu lĩnh đối diện thấy Lý Đông, vậy mà từ trong biển lửa xông ra, như thể nhìn thấy con mồi vậy.

Những âm thanh lung tung xung quanh dường như cũng không còn xuất hiện nữa, trong tay áo của con cương thi đầu lĩnh, hình như cũng xuất hiện một loại vũ khí.

Vũ khí đó như một cái lưỡi hái, đúng vậy, một cái lưỡi hái như vậy, cộng thêm trang phục đặc biệt, có chút giống Tử Thần trong truyền thuyết.

Thứ đó lực lớn vô cùng, Lý Đông hiện tại cũng không quản được nhiều nữa, trực tiếp cứng đối cứng xông lên, cái lưỡi hái tử thần móc lấy eo anh.

Nếu không phải vì hiện tại lực phòng ngự của trang bị bảo hộ trên người thực sự rất tốt, không chừng đã bị móc thành hai đoạn rồi.

Nhân cơ hội này, Lý Đông liều mạng trực tiếp tóm lấy cái lưỡi hái, muốn trực tiếp tóm lấy con cương thi đầu lĩnh.

Mấy người Muộn Du Bình phía sau đều trợn mắt há hốc mồm, tuy trong tay có đủ loại thuốc nổ, kíp nổ, nhưng cũng không dám ném a.

Bởi vì Lý Đông đang ở đó, nếu thật sự ném vào, mà Lý Đông xảy ra chuyện gì, hình như cảm thấy có chút không đành lòng.

Đúng vậy, hiện tại anh không phải là bạn bè tùy tiện, mà là đồng đội đã vào sinh ra tử lâu năm.

Tình nghĩa sắt son của những đồng đội đã vào sinh ra tử lâu năm như vậy, tuyệt đối không thể tùy tiện xảy ra chuyện gì được.

Lý Đông lại lớn tiếng nói với mấy người đó: "Không động thủ làm gì?

Mau ném đi.

Chẳng lẽ muốn tất cả chúng ta đều chết ở đây sao?

Nếu muốn tất cả chúng ta đều chết ở đây, thì thật sự là trò cười lớn, mau vứt vũ khí ra, tiêu diệt thứ đó." Lý Đông không ngờ mấy người anh em của mình lúc đó lại thật sự có gan lớn như vậy, nghe xong dường như không còn câu nệ nữa, trực tiếp ném tất cả những vũ khí có tính chất gây nổ mạnh ra ngoài.

Lý Đông chỉ nghe thấy một tràng tiếng nổ ầm ầm, sau đó phát hiện cơ thể mình như bị một luồng sức mạnh khủng khiếp thổi bay, rồi va mạnh vào bức tường.

Phải nói rằng, tuy lực phòng ngự của trang bị bảo hộ rất tốt, nhưng hiện tại anh bị thương, cảm thấy khóe miệng có vị ngọt, cả người đều có chút choáng váng.

Thật sự, trải qua nhiều chuyện mạo hiểm như vậy, anh chưa từng

bị thương như thế này.

Ước chừng hiện tại cảm thấy như có một số cơ quan nội tạng bên trong cơ thể bị tổn thương, đó cũng là nội thương trong truyền thuyết.

Đương nhiên cũng không sao cả, vì hiện tại tốc độ trao đổi chất của cơ thể anh khá nhanh, cho dù xuất hiện nội thương cũng sẽ nhanh chóng lành lại, không cần một khoảng thời gian nghỉ ngơi.

Sau khi trải qua tiếng nổ dữ dội đó, xung quanh nhanh chóng trở nên yên tĩnh, như thể vừa rồi mọi thứ đều không hề xảy ra.

Lý Đông miễn cưỡng điều chỉnh trạng thái của mình, sau đó nhìn xung quanh nói: "Xong chưa?" Tiểu Vũ Điệp lớn tiếng nói: "Chết rồi, chết rồi, ba con quái vật đó đều chết rồi, những con quái vật khác không biết đi đâu mất rồi." Lý Đông nhìn thấy một số tổ chức lung tung trên mặt đất, đương nhiên những tổ chức này về cơ bản đều đã hoàn toàn mất đi sinh khí, quả nhiên là khối thịt băm.

Sau một trận chiến như vậy, hiện trường trở nên hỗn loạn không chịu nổi, khắp nơi đều là thi thể cương thi, có xương cốt, cộng thêm một số mảnh gỗ quan tài lung tung.

Lý Đông hiện tại cảm thấy khá may mắn, mấy người đều còn sống, họ chỉ vừa mới tiến vào một khu vực, vậy mà đã gặp phải thử thách lớn như vậy rồi, nếu đi sâu hơn một chút nữa, thì không biết sẽ gặp phải chuyện gì, thật sự không chắc chắn.

Xem ra hành động mạo hiểm lần này nhất định không dễ dàng như vậy.

Đương nhiên Lý Đông chưa từng nghĩ đến chuyện lùi bước, đặc biệt là ở nơi này có manh mối cần phải đi kiểm tra, càng không thể lùi bước được, anh là một nhà thám hiểm bẩm sinh.

Lý Đông vừa rồi trong trạng thái căng thẳng tột độ, cảm thấy

không có vấn đề gì, nhưng sau khi thả lỏng, cảm thấy ngũ tạng lục phủ đều rất đau nhức, hiển nhiên vết thương anh chịu không hề nhẹ.

Dù sao thân thể anh cũng chịu bom đạn, chuyện như vậy ước chừng cũng chỉ có anh hiện tại mới có thể làm được.

Tuy chủ yếu dựa vào trang bị, nhưng dù sao cũng đã chịu đựng rồi.

Nhưng hiện tại lại cảm thấy vô cùng khó chịu.

"Không sao chứ, làm sao mà ra nông nỗi này?" Muộn Du Bình chưa từng thấy Lý Đông bị thương như vậy.

Nếu thật sự bị thương rồi, hiện tại phải làm sao?

Lý Đông lắc đầu nói: "Không cần gấp gáp như vậy, tôi chỉ cần nghỉ ngơi một lát ở đây là được rồi." Đúng vậy, hiện tại ưu thế lớn nhất của Lý Đông thực ra là cho dù bị thương cũng sẽ nhanh chóng hồi phục, cho dù mệt mỏi cũng có thể ngồi xuống nghỉ ngơi một lát là hồi phục.

Chủ yếu là do tác dụng của mấy viên nội đan trong cơ thể.

Trong cơ thể có mấy viên nội đan, đó là những thứ anh có được sau khi đánh bại những con quái vật khổng lồ trước đó, tác dụng của mấy thứ này thực sự rất lớn.

Sau khi nghỉ ngơi năm sáu tiếng, Lý Đông cảm thấy những cơ quan nội tạng bị thương trong cơ thể đang từ từ lành lại.

Thế là tiếp tục đi về phía trước, kết quả con đường mộ đạo rộng rãi phía trước lại từ từ thu hẹp, nhìn có vẻ rất kỳ lạ, trên đầu anh, dường như có một thứ gì đó đặc biệt.

Đúng vậy, những giọt chất lỏng rơi xuống từng giọt từng giọt, cũng không biết là thứ gì?

Khiến anh cảm thấy có chút tà môn.

Bởi vì nếu là mộ địa, thì không thể có tình huống như vậy.

Chương 1049

Bởi vì mộ địa có một yêu cầu lớn nhất, đó là phải khô ráo, nếu không khô ráo sẽ rất phiền phức, sẽ nhanh chóng sụp đổ.

Nhưng hiện tại nơi này đã như vậy, cũng không có cách nào tìm hiểu cụ thể, rốt cuộc là chuyện gì, chỉ có thể hồi tưởng lại.

Rồi nhanh chóng phát hiện trước mặt đột nhiên xuất hiện một ngã tư.

Đúng vậy, thật sự là một ngã tư, sau đó trước mặt anh tương đương với có ba con đường, kéo dài về các hướng khác nhau.

Nếu là như vậy, thì phải đối mặt với một lựa chọn, đó là lựa chọn đi theo hướng nào.

Nhưng ba con đường nhìn qua đều gần giống nhau, dường như không có sự khác biệt.

Lúc đó anh cũng từng gặp chuyện như vậy, lúc đó Lý Đông cũng hoàn toàn dựa vào cảm giác.

Nhưng hiện tại dường như không cảm nhận được, con đường nào là đúng.

Thế là anh lắc đầu cười nói: "Thật sự, tôi không biết con đường nào là chính xác, hiện tại tôi cứ thử từng con một xem sao." Dù sao anh hiện tại có thời gian, tổng thể sẽ tìm được đường đi.

Thế là anh chọn đi con đường bên phải trước, thực tế là thói quen đi đường của người bình thường.

Khi đi đường, Lý Đông rải xuống một số bột đặc biệt.

Những bột này cũng là bột huỳnh quang mua trên thị trường,

những bột huỳnh quang này trong điều kiện nhất định sẽ liên tục phát ra một loại ánh sáng đặc biệt, để lại một ký hiệu, đề phòng khi đi ra ngoài bị lạc đường, không thể quay lại.

Nhưng khi đi về phía trước, anh phát hiện con đường này cũng rất ẩm ướt, hoàn toàn không giống lối đi bên trong mộ địa.

Bởi vì bất kể con người có thể xây dựng mộ địa quy mô lớn đến đâu, thì tự nhiên phải coi nơi này là nhà của mình, cũng tương đương với một cung điện dưới lòng đất.

Tình huống tích nước như vậy, rất nguy hiểm.

Tục ngữ nói nước lửa vô tình, không chỉ lửa có thể tiêu diệt mọi thứ, vì vậy thực tế nước cũng ở một mức độ nào đó có thể làm được điều đó.

Bởi vì nước lửa vô tình, sức phá hoại của cả hai thực tế là như nhau, cung điện có xây tốt đến đâu nếu trong tình trạng tích nước lâu ngày cũng sẽ bị hỏng.

"Chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ nơi này được xây dựng không đạt tiêu chuẩn thành một công trình đậu hũ cặn bã, sau đó nước mưa trong núi đã thấm xuống sao.

Nếu là như vậy, nơi này thật sự có chút nước rồi!

Hoặc là trên đầu tôi có một hồ nước cũng không chừng, hoặc là nơi này là một cái bẫy." Khả năng lớn nhất là con đường này là một cái bẫy, bởi vì thói quen của con người là đi bên phải trước, nếu đi bên phải trước, nơi này tương đương với con đường đầu tiên cần thử nghiệm, nơi này có bẫy cũng có khả năng.

Muộn Du Bình không nhanh không chậm phân tích, dù sao anh ta cũng là người rất giàu kinh nghiệm, dù sao người sống càng lâu thì

kinh nghiệm càng phong phú, điều đó là hiển nhiên.

Nhưng nhanh chóng, Lý Đông phát hiện hình như nước không đơn giản như vậy.

Đặc biệt là trong nước tích tụ trên mặt đất.

Có một luồng ánh sáng xanh lục không ngừng lay động trong nước.

Nếu không cẩn thận, sẽ bị nhầm lẫn với bột huỳnh quang mà Lý Đông đã rải xuống.

Nhưng thực tế không phải là bột huỳnh quang anh rải xuống, mà là ánh sáng xanh lục vốn có.

Lý Đông không biết đó là thứ gì, cũng không dám tùy tiện sơ suất, thế là lấy súng lục ra bắn mấy phát vào luồng ánh sáng xanh, nhưng không có tác dụng.

Dường như không hề ảnh hưởng đến ánh sáng đó.

Thế là anh thử thò tay vào trong nước để xem đó là thứ gì.

Anh cũng khá gan dạ khi làm như vậy, nhanh chóng vớt ra một thứ từ trong nước.

Đó là một khối ngọc bàn.

Ngọc bàn rất mỏng, nhìn có vẻ giống với cái đĩa dùng trong nhà hiện nay, nhưng lại phát ra ánh sáng màu xanh lục, mang lại cho người ta cảm giác rất thần bí.

Trên ngọc bàn khắc một con rồng và một con phượng, nhìn sống động như thật, tuyệt đối là một tác phẩm nghệ thuật rất tinh xảo.

Điều quan trọng nhất là cái ngọc bàn này không đơn giản như vậy, bởi vì bản thân nó rất mỏng, nếu khắc trên đó, thì tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng, hiển nhiên người khắc thứ đó tuyệt đối không

phải người bình thường, mà là một đại sư.

Chưa đi được bao xa, đầu tiên lại nhìn thấy một món cổ vật quý giá, nếu mang ra ngoài thì chắc chắn có thể bán được không ít tiền, Lý Đông cất thứ đó vào túi đồ của mình.

Đi được nửa ngày, chỉ có bấy nhiêu thu hoạch, gần như tương đương với có còn hơn không.

Bởi vì hiện tại món bảo bối này trong mắt Lý Đông dường như không có giá trị đặc biệt, giá trị duy nhất của món bảo bối này là mang đi bán lấy tiền.

Nhưng hiện tại mấy người họ căn bản không thiếu tiền nữa rồi.

Hiện tại điều cần nhất là tìm tin tức của Thiết Diện Sinh, hiển nhiên những thứ có được hiện tại, căn bản không có khả năng đó.

Kết quả lúc đó, đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu thét chói tai.

Chỉ thấy một đôi tay khô héo, đột nhiên từ trong khe đá dưới chân mọc ra, tóm lấy chân Tiểu Vũ Điệp.

Tốc độ phản ứng của Tiểu Vũ Điệp vốn khá nhanh, nhưng ai ngờ có thứ lại có thể mọc ra từ dưới đất.

Lý Đông cũng giật mình, nhưng không chút do dự, trực tiếp vung đao xuống, chém đứt đôi tay khô héo đó.

Chương 1050

Nhưng Tiểu Vũ Điệp hiện tại sợ đến toàn thân run rẩy.

Cô bé này bản thân là một người rất gan dạ, cũng là một người rất có năng lực, nhưng hiện tại lại gặp phải chuyện như vậy, sợ đến gần như muốn khóc.

"Sao lại thế này?

Nơi này đáng sợ như vậy?

Chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ nơi này thực sự có ma quỷ sao?" Lý Đông và mấy người đều lắc đầu, loại sinh vật đó chỉ là trong truyền thuyết mà thôi.

Thực tế hiện tại thứ họ thấy nhiều nhất cũng là quái vật.

Ước chừng hiện tại thứ họ gặp phải chắc chắn cũng là quái vật.

Nhưng, Hồ Bát Nhất lại đột nhiên lớn tiếng nói: "Nơi này hình như có thứ gì đó." Mấy người mỗi người đều rút vũ khí ra, mỗi người cầm súng lục bắn loạn xạ.

Sau đó nhìn thấy một luồng chất lỏng màu đen sệt, từ trong vách đá chảy ra.

Thứ đó nhìn giống như dầu đá, nhưng lại không ngừng bốc hơi, khiến người ta có cảm giác rợn tóc gáy.

Bởi vì nếu đoán không sai, thì đó hẳn là một loại máu.

Nhưng nếu là một loại máu, thì loại máu màu đen này là chuyện gì?

Nếu loại máu màu đen này có nhiệt độ, thì chẳng lẽ thật sự là sinh vật ư?

Lý Đông bật đèn pin, chiếu sáng khắp nơi, phát hiện những tảng đá này dường như rất trong suốt.

Vô số bóng đen qua lại trong bức tường đá.

Lý Đông đột nhiên nhận ra một loại quái vật, đó là Mật Lạc Đà.

Đúng vậy, nơi này có thể lại gặp phải Mật Lạc Đà.

Gặp phải Mật Lạc Đà, từng là một loại quái vật rất khủng khiếp.

Loại quái vật này, từng mang lại rắc rối lớn cho họ, thậm chí suýt nữa khiến cả đội bị tiêu diệt.

"Đừng chần chừ nữa, mau lùi lại!" Mấy người, sau khi nhận được hiệu lệnh liền vội vàng lùi về phía sau.

Đồng thời, mỗi người đều cầm vũ khí, không ngừng bắn vào bức tường.

Đạn bay loạn xạ trong không gian chật hẹp, chất lỏng màu đen xuất hiện trong nước trên mặt đất, từ từ tất cả nước tích tụ đều biến thành màu đen.

Lý Đông vội vàng gọi mọi người không ngừng lùi lại.

Đối phó với những con Mật Lạc Đà này, thực tế anh cũng không có tuyệt đối nắm chắc, huống chi loại quái vật Mật Lạc Đà này, có năng lực lớn đến mức nào, từng không thật sự bị loại bỏ.

Bởi vì những con Mật Lạc Đà anh từng gặp, về cơ bản không con nào thật sự được hình thành hoàn chỉnh.

Không ngừng lùi lại, kết quả trên tường lại một lần nữa xuất hiện những bàn tay khô héo màu đen đó.

Anh cũng không quản nhiều như vậy, nhanh chóng lùi lại.

Khi lùi đến ngã tư, Lý Đông nhìn thấy bóng đen trên vách tường

ngày càng nhiều, và đang đuổi theo họ.

Đối phó với những tên này, anh cũng không biết thứ gì hiệu quả.

Hiện tại trong túi anh có một số thuốc nổ.

Thật sự, trong không gian kín mà sử dụng thuốc nổ bản thân là một chuyện rất nguy hiểm, nếu không sẽ khiến nơi này sụp đổ hoàn toàn, thì có thể sẽ bị chôn vùi trong đó.

Nhưng hiện tại đối phó với nhiều Mật Lạc Đà như vậy, nếu không dùng thứ này, anh cảm thấy có chút phiền phức.

Thế là Lý Đông lấy Dị Ốc ra, cho mọi người đi vào, đồng thời châm ngòi thuốc nổ.

Trong khi thuốc nổ chưa thật sự phát nổ, Lý Đông nhìn thấy một người rất lùn tịt từ vách tường chui ra.

Loại người rất lùn tịt đó nhìn có vẻ rất kỳ lạ.

Bởi vì da của thứ đó trong suốt, có thể nhìn thấy xương cốt bên trong mọc đầy lông dài, đầu rất to, trên mặt có mấy cái lỗ đen lớn.

Điều quan trọng nhất là thân hình nhỏ bé, lại mọc cánh tay dài và cái đầu to nhìn rất không cân đối.

Số lượng của những người lùn tịt như vậy lại rất nhiều.

Loại quái vật này thực tế Lý Đông cũng từng thấy.

Từng thấy loại quái vật này, đó là sản phẩm thất bại từ thí nghiệm trường sinh của Trương gia.

Trương gia và Ngô gia, hai gia tộc vì muốn đạt được trường sinh bất lão, đã làm ra một số chuyện khiến người ta cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi với người trong gia đình mình.

Hai gia tộc đời đời truyền lại như vậy, có thể trở thành hai gia tộc

mạnh mẽ, phải nói cũng có lý do.

Chỉ tiếc là cuối cùng hai gia tộc còn lại không nhiều người, có lẽ là kết quả của vô số thí nghiệm thất bại.

Chương 1051

Trong chớp mắt, một luồng khí lưu mạnh mẽ truyền đến từ trong động.

Những quả cầu lửa khổng lồ không ngừng lăn lộn trước mặt anh.

Từng đám, từng đám những quái nhân như vậy ngã xuống đất, nhanh chóng đều bị nổ nát thành từng mảnh.

Xem ra thứ này rất hiệu quả đối với chúng.

Nơi này có nhiều quái vật như vậy, ngược lại không khiến anh có ý định lùi bước, tiêu diệt những quái vật này xong, anh định quay lại xem xét.

Quả nhiên sau khi tiêu diệt hầu hết những quái vật nhỏ như vậy, anh lại quay lại nơi phía trước.

Đương nhiên, Vương Bàn Tử, tên tham tiền này lập tức thò tay xuống nước.

Vừa rồi không biết có ngọc bàn như vậy không.

Nếu có thêm mấy cái nữa, không chừng có thể phát tài lớn.

Vương Bàn Tử cũng là một người rất hiểu biết về bảo bối.

Không còn cách nào khác, tên này là một người rất tham tiền.

Là một người tham tiền, anh ta rất nhạy cảm với đủ loại bảo bối, cái ngọc bàn vừa rồi anh ta nhìn thấy, chỉ riêng nghệ thuật điêu khắc đó, tuyệt đối không phải người bình thường có thể làm ra, nghệ thuật điêu khắc như vậy cũng có nghĩa là thứ đó, rất đáng tiền.

Đáng tiếc là ở nơi đó anh ta mò mẫm nửa ngày, cũng không mò được thứ gì.

Tên đó lập tức cảm thấy có chút chán nản.

Hồ Bát Nhất nói: "Tên này bây giờ thiếu tiền à.

Bây giờ số tiền trong nhà anh dùng mấy đời cũng không hết chứ, gấp gáp làm gì?" Vương Bàn Tử rất không vui nói: "Ai lại chê tiền mình nhiều.

Anh không nhìn xem bây giờ trong xã hội có biết bao nhiêu ông chủ lớn, tiền của họ chẳng lẽ không đủ dùng mấy đời sao?

Nhưng tại sao họ lại thích tiền như vậy, chẳng phải cùng một lẽ sao?" Nhưng Lý Đông hiện tại đột nhiên cảm thấy nơi này có chút quái lạ.

Tại sao ở nơi này lại đột nhiên xuất hiện một cái ngọc bàn như vậy, cái ngọc bàn như vậy, nhìn qua là một tác phẩm nghệ thuật rất tinh xảo, một tác phẩm nghệ thuật như vậy xuất hiện ở đây là vô cùng bất hợp lý, bởi vì trong nước căn bản không có quan tài, cũng không có phần mộ.

Nhưng hiện tại anh cũng không quản nhiều như vậy nữa, chỉ có thể tiếp tục tiến lên, nước tích tụ trong mộ đạo phía trước quá sâu, Lý Đông tự nhiên không tranh giành đi vào trong nước, bởi vì số nước này cũng không biết có an toàn thật sự không, nếu ngâm mình trong nước lâu ngày mà không an toàn, thì quá tồi tệ.

Vì vậy anh đã dùng một chiếc thuyền giấy.

Sau khi một chiếc thuyền giấy chở xong, con đường phía trước từ từ dâng lên, sau đó bắt đầu trở nên khô ráo, đường hầm cũng từ từ trở nên rộng rãi.

Đi về phía trước hơn 200 mét, anh nhìn thấy một cặp sư tử đồng.

Cặp sư tử đồng đó tương đối được đặt ở hai bên mộ đạo để canh gác, nơi này nhìn có vẻ như một cánh cổng lớn.

Nhưng lại không thấy đường hầm phía trước cánh cổng lớn.

Vì vậy cảnh tượng như vậy cũng khiến anh nghiên cứu, kết quả phát hiện không có gì đặc biệt.

Vương Bàn Tử định bê hai con sư tử đồng đó về, nhưng sau khi thử, phát hiện hình như không có tác dụng.

Sau khi đi qua hai con sư tử đồng đó, anh lại đi về phía trước một đoạn, nhìn thấy một mộ huyệt tương tự như một ngôi mộ kiểu Mông Cổ.

Rồi ở giữa đặt một cỗ quan tài khổng lồ.

Cỗ quan tài khổng lồ đó rõ ràng được trang trí rất xa hoa, hiển nhiên như là của một chủ nhân nào đó.

Ở hai bên cỗ quan tài khổng lồ đó đều có một cỗ quan tài nhỏ hơn.

Hai cỗ quan tài nhỏ hơn đó hẳn là dùng để chôn theo.

Điều khiến anh cảm thấy bất ngờ là, tuy bên trong có ba cỗ quan tài, nhưng trên mặt đất lại nằm la liệt thi thể.

Nhìn từ trang phục của những thi thể này, những người này hẳn là đạo mộ tặc.

Xem ra nơi này có đạo mộ tặc rồi, chỉ tiếc là chết ở nơi này.

Lý Đông cau mày, nếu nhất định phải nói về nơi này, thì những nơi nguy hiểm phía trước mới thật sự là nơi nguy hiểm.

Ở những nơi nguy hiểm phía trước đều không chết, vậy mà lại chết ở nơi này, chuyện gì thế này?

Anh cũng không dám dùng tay chạm vào những thi thể này, dùng đao khuấy động một thi thể.

Kết quả phát hiện trong một túi đồ tùy thân của mỗi thi thể ngoài

mấy viên trân châu ra, hình như cũng không có gì khác.

Vương Bàn Tử nhìn mấy viên trân châu, tổng cảm thấy có chút thu hoạch, thế là cất hết mấy viên trân châu đi.

Anh không quản mấy viên trân châu đó, lại lật xem mấy tên đạo mộ tặc khác.

Phát hiện trên người mấy tên đạo mộ tặc khác thứ thật sự đáng tiền cũng không đặc biệt nhiều.

Đạo mộ tặc thực chất là như vậy, bản thân là một hoạt động rất nguy hiểm, đồng thời thực tế có thể có kết quả tốt hay không, thì căn bản không chắc chắn.

Thực tế đa số đạo mộ tặc về cơ bản đều chết trong phần mộ, trở thành vật chôn theo của đa số phần mộ.

Chương 1052

Thế là Lý Đông thử mở một cỗ quan tài nhỏ hơn.

Trong cỗ quan tài nhỏ hơn đó, thi thể đã bị người ta làm cho lung tung, yên tĩnh nằm ở đó, xung quanh rải rác một số mảnh sứ vỡ nát.

Những mảnh sứ vỡ nát này, nhìn qua là do đạo mộ tặc làm hỏng.

Xem ra tình huống hiện tại là trong mấy cỗ quan tài có cơ quan, sau khi đạo mộ tặc mở quan tài thì bị cơ quan giết chết.

Đương nhiên, đó chỉ là suy đoán tạm thời mà thôi.

Hồ Bát Nhất nghiên cứu kỹ một lúc rồi nói: "Xem ra nơi này hình như cũng có huyền cơ rất lớn nha.

Hiện tại nhìn có vẻ rất yên tĩnh, nhưng dựa vào những thi thể trên mặt đất, nơi này, e rằng có thứ gì đó rất đáng sợ.

Nó, thứ gì đó rất đáng sợ, e rằng hiện tại đang ở một nơi nào đó rình rập chúng ta, sẵn sàng xuất hiện làm hại chúng ta bất cứ lúc nào." Gần như tương đương với trực giác của một đạo mộ tặc lão luyện rồi, bởi vì đạo mộ tặc lão luyện biết quá nhiều thứ, kinh nghiệm của họ thực sự quá phong phú, có lúc sau khi nhìn thấy một số thứ có thể biết được huyền cơ trong đó.

"Chẳng lẽ trong quan tài không phải thi thể cương thi thật sự sao?

Sau khi cương thi giết chết đạo mộ tặc, lại một lần nữa đưa họ vào quan tài sao?" Lý Đông lại có suy đoán như vậy, vì vậy anh rất cảnh giác với cỗ quan tài lớn hơn kia.

Đương nhiên ở một nơi như vậy có cương thi thì cũng là chuyện bình thường.

Bởi vì từ xưa đến nay, thực tế đều có một tình huống như vậy, đó là những nhân vật lớn có tiền có quyền luôn ảo tưởng có thể trường sinh bất lão.

Ảo tưởng trường sinh bất lão, về cơ bản sẽ tìm mọi cách để được trường sinh bất lão, kết quả phát hiện kế hoạch trường sinh bất lão thất bại, sẽ có một phương pháp khác.

Đó là nuôi thi thuật, loại kỹ thuật này về mặt lý thuyết có thể tạo ra một sinh mệnh khác, nhưng thực tế cũng chưa từng thấy ai thành công, ít nhất là chưa từng thấy ai thật sự thành công.

Nhưng cho dù là vậy, rất nhiều người khi sắp chết, vội vàng làm những chuẩn bị như vậy.

Khi vội vàng làm những chuẩn bị như vậy, tự nhiên sẽ tốn hết tâm sức để bảo quản thi thể tốt nhất.

Đáng tiếc là trong tình huống như vậy, về cơ bản lại biến thành cương thi.

Về cơ bản đều thuộc loại cương thi khá mạnh mẽ.

Kết quả khi đang thảo luận vấn đề này, Lý Đông nhìn thấy cỗ quan tài ở giữa, vậy mà thật sự đang bắt đầu di chuyển, nhìn có vẻ như bên trong thật sự có thứ gì đó.

Đúng vậy, nắp quan tài vậy mà đang từ từ di chuyển lên trên, hiển nhiên bên trong dường như có thứ gì đó muốn chui ra.

Quả nhiên đồng thời khi nắp quan tài được mở ra, bên trong thậm chí còn truyền đến một số ánh sáng ngũ sắc lấp lánh, khiến tâm trạng anh đập thình thịch.

Đương nhiên những ánh sáng ngũ sắc lấp lánh đó thực tế không phải là hiện tượng siêu nhiên, đó cũng chỉ là một số bảo bối như dạ minh châu mà thôi.

Có lẽ một số người cổ đại kiến thức còn ngu muội, vì vậy cho rằng những bảo bối đáng giá hoặc bảo bối kỳ lạ có thể giúp ích cho họ, vì vậy đã đặt những bảo bối đó vào trong, hiển nhiên những ánh sáng ngũ sắc bên trong, về cơ bản đều là do dạ minh châu và các bảo bối khác phát ra.

Mấy người nhanh chóng lùi lại, vì không muốn trực tiếp bị những tên này va chạm.

Quả nhiên cái nắp quan tài khổng lồ đã được mở ra, điều khiến anh cảm thấy bất ngờ là, đầu tiên anh nhìn thấy vậy mà là một cái đuôi ngũ sắc.

Cái đuôi đó nhìn giống như một cái chổi, ngũ sắc sặc sỡ, nhìn có vẻ rất đẹp.

Nếu là như vậy, thì rõ ràng bên trong e rằng không phải cương thi, mà là một quái vật.

Đương nhiên những quái vật đó thực tế cũng được tạo ra bằng phương pháp tương tự, chỉ là những thứ này được làm từ động vật.

Nhưng sau khi chuẩn bị một lúc lâu ở nơi đó, anh phát hiện cái đuôi đó không ngừng dao động, nhưng vẫn chưa thấy chủ nhân của cái đuôi đó xuất hiện.

Lý Đông có chút không kiềm chế được, thế là cầm đao từ từ đi tới.

Kết quả nhanh chóng phát hiện bên trong có một loài thú rất kỳ lạ nhảy ra.

Thứ đó nhìn hơi giống một con bạch tuộc, dài khoảng hơn một mét, mọc cái miệng nhỏ màu đỏ như máu anh đào, có mấy cái răng nanh dài.

Thứ đó tuy kích thước không đặc biệt lớn, nhưng lại mang lại cho

người ta cảm giác rất hung ác.

Tuyệt đối rất hung ác, nếu người bình thường ở đó, có thể trong chớp mắt sẽ bị thứ đó giết chết.

Nhưng hiện tại có Lý Đông và mấy nhân vật lợi hại như vậy ở đó, hình như con quái vật đó cảm thấy có chút do dự, không trực tiếp phát động tấn công.

Đương nhiên, đó cũng chỉ là trong chớp mắt mà thôi, khi Lý Đông đang suy nghĩ vấn đề này, đột nhiên con quái vật lao về phía anh.

Đúng vậy, móng vuốt của quái vật trực tiếp vồ vào ngực Lý Đông.

Lý Đông tuy có khả năng phòng hộ rất mạnh, nhưng cũng không chắc chắn phòng hộ có thể bảo vệ được không, vì vậy hiện tại anh cũng không cứng đối cứng, mà né tránh.

Tốc độ phản ứng của anh rất nhanh, sau khi né tránh một cú vồ, lập tức nhìn thấy con quái vật đó, một cú vồ của nó đã vồ xuống mặt đất.

Trên mặt đất đá xanh nhanh chóng xuất hiện một vết cào lớn.

Không ngờ nơi đó lại đang chảy máu.

Đúng vậy, tảng đá cứng rắn như thể đất bùn vậy, vậy mà bị đào ra, một khối lớn.

Lý Đông đang chuẩn bị phản công, thì đột nhiên thứ đó lại nhào lên Tiểu Vũ Điệp.

Đúng vậy, Tiểu Vũ Điệp, bởi vì trong đội ngũ này năng lực chiến đấu yếu nhất không có cách nào, cô chỉ là một cô gái bình thường mà thôi, tuy gan dạ hơn một chút và cũng có năng lực hơn một chút so với người bình thường, nhưng cũng chỉ có vậy, dường như không có sức chiến đấu.

Chương 1053

"Cẩn thận!" May mắn là trên người Tiểu Vũ Điệp cũng có trang bị phòng hộ rất kiên cố, cú vồ đó vồ vào người Tiểu Vũ Điệp, không hề gây ra thương tích.

Đồng thời, có người nổ súng.

Chỉ thấy một viên đạn sượt qua đầu thứ đó bay đi, trên đầu thứ đó rơi xuống mấy sợi lông, nhưng không gây ra tổn thương thực chất nào cho thứ đó.

Nhưng thứ đó dường như rất tức giận, sau khi nhảy vào trong quan tài, phát ra một tràng tiếng kêu rất quái dị, nhìn có vẻ như rất phẫn nộ với họ, như thể rất tức giận.

Thứ đó khiến anh nhất thời không còn coi là quái vật nữa, ngược lại có chút giống một con vật nhỏ nghịch ngợm.

Đương nhiên một con vật nhỏ nghịch ngợm như vậy cũng không khiến anh thả lỏng cảnh giác.

Đùa à, bất kể là ai, anh cũng là một đạo mộ tặc lão luyện đã kinh qua trăm trận chiến, không thể bị những hình ảnh giả dối như vậy lừa gạt được.

Mấy người từ từ xích lại gần trung tâm.

Lý Đông cũng lo lắng nếu đi tới, thứ này lại nhảy lung tung, vì vậy không đi tới, ngược lại dùng súng lục nhắm vào thứ đó.

Nhưng thứ đó lập tức lại nhảy ra từ trong quan tài, chạy rất nhanh, nổ súng căn bản không có tác dụng gì.

Ngược lại như thể bị thứ đó trêu đùa vậy.

Lý Đông không còn cách nào, đành phải bảo Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất cùng ba người hình thành một vòng tròn, sau đó bảo vệ Tiểu Vũ Điệp ở trung tâm.

Đúng vậy, bốn người lớn vậy mà bị một con quái vật vây khốn ở đó.

Thứ đó lợi hại đến mức nào, thực tế anh cũng không biết, chỉ vì thứ đó thực sự quá nhanh, căn bản không tóm được, ngược lại thứ đó dường như có thể phát động tấn công vào họ bất cứ lúc nào.

Đương nhiên thứ đó không ngừng nhảy nhót xung quanh, đồng thời lại phát ra tiếng kêu chi chi như chuột.

Nhưng lúc đó con quái vật không còn dám nữa, mà cứ nhảy nhót lung tung, như thể đang tìm kiếm cơ hội.

Lý Đông đã nghe từ lâu, một loại động vật khi săn mồi rất hung tàn.

Đầu tiên con vật đó khi đối mặt với con mồi, không trực tiếp tấn công con mồi, mà không ngừng lượn lờ xung quanh con mồi.

Mục đích của việc không ngừng lượn lờ xung quanh con mồi là để liên tục tạo ra không khí căng thẳng, khiến con mồi trong lòng rất căng thẳng.

Bởi vì khi tâm trạng rất căng thẳng, đến cực điểm căng thẳng ngược lại sẽ mất tập trung, vào khoảnh khắc mất tập trung đó, những quái vật như vậy, vào khoảnh khắc phát động tấn công thường là một đòn chí mạng, trực tiếp vào khoảnh khắc đó có thể giết chết con mồi.

Lý Đông tự nhiên cũng biết tình huống như vậy.

Thế là anh nảy ra một ý, lén lút thò tay vào một túi đồ, như thể đang chuẩn bị lấy thứ gì đó.

Kết quả không ngờ con quái vật vào khoảnh khắc đó đột nhiên nhào tới.

Đương nhiên Lý Đông đã chuẩn bị sẵn, con đao trong tay anh vào khoảnh khắc đó đã chém ra.

Chỉ có điều lần này con quái vật dường như hoàn toàn không có cách nào né tránh, nhưng cũng không né tránh, vậy mà chuẩn bị cứng đối cứng.

Nhưng khi con đao của Lý Đông sắp chém vào thứ đó, tốc độ của thứ đó lại tăng nhanh không ít, vậy mà từ dưới háng anh chui qua, rồi xông đến bên cạnh Tiểu Vũ Điệp.

Nó há miệng cắn vào chân Tiểu Vũ Điệp.

Tiểu Vũ Điệp kêu lớn một tiếng nhưng không bị thương, Lý Đông nhân cơ hội này tóm lấy cái đuôi của thứ đó, rồi ném mạnh xuống đất.

Đúng vậy, lực lớn vô cùng, anh cảm thấy nếu ném thứ đó xuống đất, thứ đó chắc chắn sẽ không dễ chịu.

Quả nhiên khi ném xuống, trên mặt đất đá xanh nhanh chóng xuất hiện rất nhiều vết nứt, bị ném thành một cái hố lớn.

Nhưng con quái vật này lại không thoát khỏi tay Lý Đông, thế là quay người trực tiếp cắn vào cổ họng anh.

Lý Đông dùng bàn tay còn lại chặn thứ đó, nhưng đồng thời móng vuốt của thứ đó lại cào vào cổ Lý Đông.

Lý Đông hiện tại nghiến răng, không còn định buông tay nữa, hung hăng tóm lấy cái đuôi của thứ đó, chuẩn bị ấn thứ đó xuống đất mà tiêu diệt.

Chỉ có điều, vào khoảnh khắc đó thứ đó lại vứt bỏ cái đuôi của mình.

Đúng vậy, cái đuôi đó như thằn lằn tự đứt đuôi để bảo toàn mạng sống, rồi thứ đó nhân cơ hội nhảy đi.

Hồ Bát Nhất giơ súng bắn vào thứ đó.

Thứ đó tuy bị thương, nhưng vẫn nhảy nhót, rất linh hoạt.

Lý Đông lắc đầu, nói với Hồ Bát Nhất: "Đừng lãng phí đạn, từ từ tấn công thứ đó là được rồi." Nơi cái đuôi của thứ đó đứt lìa đang chảy máu, chỉ cần từ từ nổ súng, thứ đó chắc chắn sẽ nhảy nhót né đạn, như vậy dưới sự hoạt động dữ dội, máu của nó sẽ chảy nhanh hơn.

Như vậy, thứ đó chắc chắn sẽ nhanh chóng chết.

Lý Đông lúc đó không chuẩn bị nổ súng, trực tiếp từ từ đuổi theo thứ đó.

Quả nhiên thứ đó và phía trước đều muốn trêu đùa.

Dựa vào ưu thế về tốc độ của mình, nó muốn trêu đùa.

Nhưng dưới sự vận động dữ dội của thứ đó, cái đuôi đó không ngừng chảy máu, từ từ cũng trở nên kém hoạt bát.

Cuối cùng thứ đó lại nhảy vào trong cỗ quan tài khổng lồ kia, nhìn có vẻ như chuẩn bị quay lại trong quan tài.

Chương 1054

Lý Đông cầm đao đến bên cạnh quan tài, muốn xem thứ đó rốt cuộc là cái gì, kết quả không ngờ, đột nhiên thứ đó lại nhảy ra từ bên trong, lao vào cổ Lý Đông.

May mắn là trên cổ anh cũng có lớp bảo vệ rất chắc chắn, nếu không thì có lẽ đã chết từ sớm rồi.

Dựa vào sức mạnh của móng vuốt thứ đó mà bị cào vào cổ, thì về cơ bản không còn hy vọng sống sót nào.

Đương nhiên Lý Đông cũng không khách khí, dựa vào ưu thế tiện lợi của mình sau khi tránh thoát thì trực tiếp chém thứ đó thành hai đoạn.

Sau khi thứ đó chết, dường như mất đi vẻ sáng bóng, biến thành một con cáo khô héo, đúng vậy, một con cáo khô héo đã mất đi vẻ sáng bóng từ lâu, cũng không biết là chuyện gì, có chút siêu thoát khỏi tưởng tượng của anh.

May mắn là trận chiến vừa rồi tuy khiến anh cảm thấy rất căng thẳng, nhưng may mắn là những người này không ai bị thương, cũng chỉ bị dọa mà thôi.

Lý Đông tuy biết mọi người không bị thương, nhưng vẫn muốn hỏi, bởi vì nhìn thấy mọi người không bị thương, không có nghĩa là chắc chắn.

Đương nhiên con quái vật vừa rồi thực sự rất lợi hại, nếu là đạo mộ tặc bình thường, thì có lẽ thật sự đã chết hết ở đây rồi, chết một cách rõ ràng, nơi này vì sao lại có nhiều đạo mộ tặc chết ở đây như vậy, chẳng phải hiển nhiên sao?

Ở một nơi như vậy nếu đạo mộ tặc không chết ở đây, thì thật sự là chuyện lạ rồi.

Sau khi thứ đó chết, xung quanh không còn quái vật nữa, mọi người nhìn vào cỗ quan tài khổng lồ kia.

Kết quả phát hiện trong cỗ quan tài đó quả nhiên có rất nhiều bảo bối.

Trừ những dược liệu đã dùng từ sớm.

Đúng vậy, những dược liệu đó về cơ bản đều là những dược liệu quý hiếm, đương nhiên những dược liệu này ví dụ như nhân sâm núi ngàn năm.

Đương nhiên những thứ như vậy ở đây không biết đã được đặt bao lâu rồi, và được lưu giữ cùng với thi thể, hiển nhiên thứ đó căn bản không thể sử dụng.

Trừ những thứ đó ra, bên trong cũng có một số bảo bối khác, về cơ bản đều là những bức tượng làm từ ngọc thạch, có gương đồng, thậm chí có cả những bảo bối như mặt nạ làm từ vàng.

Xem ra nơi này thật sự là một cỗ quan tài chôn cất những thứ quan trọng.

Nhưng thứ quan trọng đó thật sự là con quái vật giống hồ ly này sao?

Chẳng lẽ một nhân vật lớn đặc biệt lợi hại đã xây dựng một phần mộ cho thú cưng của mình sao?

Đương nhiên Lý Đông chỉ suy đoán sơ qua, cuối cùng lắc đầu, biểu thị chuyện như vậy là không thể.

Bất kể là nhân vật lớn lợi hại đến mức nào, cũng không thể vì thú cưng mà phải trả cái giá lớn như vậy chứ.

Nhưng sau khi suy nghĩ, đột nhiên anh nhớ đến câu chuyện về sếu.

Theo truyền thuyết thời cổ đại có một vị quân vương rất thích sếu, đến nỗi ban cho thú cưng một số chức quan, thậm chí cho thú cưng ngồi xe.

Kết quả dẫn đến cuối cùng khi quốc gia đó phải đánh trận, binh lính đều rất bất mãn, giáo huấn vị quốc vương đó hãy để thú cưng của mình đi đánh trận.

Nếu là như vậy, thì chỉ có thể nói thế giới này rộng lớn, không gì là không có.

Đương nhiên nơi này cũng có một khả năng khác, đó là con quái vật giống hồ ly kia, thực tế không phải của nơi này, chủ nhân ban đầu chỉ là có người ở bên trong thứ đó, sau khi ăn thi thể trong quan tài, rồi ở trong đó làm chủ nhân, nhưng dù sao đi nữa nơi này cũng rất thần kỳ, bảo bối bên trong cũng rất nhiều.

Sau khi kiểm đếm kỹ lưỡng, những vật phẩm tùy táng bên trong rất nhiều.

Những thứ này nếu là người bình thường, e rằng cũng không có cách nào mang đi.

Bởi vì bên trong không chỉ có rất nhiều đồ sứ dễ vỡ, có rất nhiều đồ ngọc và đồ đồng rất nặng.

Nhưng hiện tại có túi không gian thì cất những thứ này không thành vấn đề.

Vương Bàn Tử thì vô cùng phấn khởi, bởi vì đã thu hoạch được nhiều bảo bối như vậy, khiến tên này cảm thấy như thể đã trở lại những năm tháng huy hoàng của mình.

Nhưng nơi này sau khi vào trong, dường như là điểm cuối, dường như không có con đường nào để tiếp tục đi về phía trước.

Thế là đành phải đi theo đường cũ quay về.

Khi đi theo đường cũ quay về, anh lại cẩn thận quan sát bức tường.

Bức tường đó thật sự là Mật Lạc Đà đang hoạt động bên trong sao?

Nếu là Mật Lạc Đà thì có thể hoạt động bên trong, chỉ là đó có thật sự là Mật Lạc Đà không?

Lý Đông, cảm thấy bức tường đó dường như thật sự rỗng.

Thế là dùng đao chém vào bức tường, phát hiện trên bức tường tự nhiên xuất hiện một cái lỗ lớn.

Lại khiến anh cảm thấy có chút khó tin.

Xem ra nơi này không phải là đá thật, mà được làm từ gạo nếp.

Bức tường được làm từ gạo nếp.

Sau khi mở ra và đi vào, phát hiện bên trong vậy mà cũng có một số quan tài màu đỏ.

Những quan tài màu đỏ này kích thước giống nhau, quy cách cũng giống nhau, như thể là một hệ thống vậy.

Quan tài cao khoảng một mét, dài khoảng hai mét, sắp xếp rất gọn gàng, cũng không biết dùng để làm gì, chẳng lẽ là vệ binh của cỗ quan tài khổng lồ bên trong kia sao?

Nếu là như vậy thì cũng đúng, nếu chủ nhân trong cỗ quan tài đó lại coi trọng cỗ quan tài đó đến vậy, thì có nhiều vệ binh như vậy ở bên cạnh cũng là chuyện bình thường.

Chương 1055

Lý Đông cẩn thận đếm, phát hiện số lượng quan tài màu đỏ bên trong rất nhiều, số lượng e rằng đạt đến hàng trăm.

Ở một nơi như vậy, vậy mà có hàng trăm người được chôn cất ở đây, thật sự khiến người ta cảm thấy có chút khó tin.

Cũng có nghĩa là nơi này có hàng trăm vệ binh.

Với quy mô lớn như vậy, thì không phải người bình thường có thể hưởng thụ được, về cơ bản nếu có hàng trăm người canh gác ở trong mộ thì e rằng chỉ có Hoàng đế mới có tư cách như vậy.

Trừ Hoàng đế ra, người dám có nhiều vệ binh như vậy, về cơ bản đều là những kẻ muốn tạo phản.

Tiểu Vũ Điệp hiện tại thật sự rất sợ hãi, nên luôn ở bên cạnh Lý Đông, không dám chạy lung tung nữa.

Không còn cách nào, tuy cô bé này thực sự là một cô gái rất gan dạ, nhưng vì đã chứng kiến quá nhiều chuyện kinh khủng, cô bé này hiện tại dường như không dám rời khỏi Lý Đông và những người khác nữa.

Lý Đông cầm một chiếc đèn pin cực mạnh, chiếu ra xa.

Phát hiện trên một cỗ quan tài ở phía xa dường như có một khối cầu hình tròn đặt trên quan tài.

Ở vị trí cách quan tài đó bảy tám mét, lại có một số thứ đặc biệt hơn.

Lý Đông nhìn, đó là những tấm gương, đúng vậy, tất cả đều là gương đồng, số lượng cũng rất có ý nghĩa, tổng cộng có 36 chiếc.

Lại khiến anh cảm thấy có chút kỳ lạ, nếu những nơi này thật sự là vệ binh của cỗ quan tài khổng lồ phía trước, thì tại sao lại treo nhiều gương như vậy ở nơi này?

Thật sự, vào thời cổ đại hiệu quả chống cấm không đặc biệt tốt, đặc biệt là loại gương đồng, vì vậy người bình thường không đặc biệt thích sử dụng, người có thể sử dụng loại gương như vậy, về cơ bản cũng là một số phụ nữ.

Lý Đông lập tức lại một lần nữa nảy sinh hứng thú, thế là nói với mọi người: "Vào xem thử." Sau khi đi qua hàng quan tài màu đỏ đó, phát hiện ở vị trí khối cầu hình thoi phía trước, xung quanh vậy mà ngập nước.

Lý Đông lại thử dùng đèn pin cực mạnh chiếu vào những tấm gương đồng đó.

Kết quả phát hiện nơi này lại rất kỳ lạ, ánh sáng của anh chiếu vào gương, vậy mà khiến nơi này tổng thể đều sáng lên, không có bất kỳ góc chết nào, thậm chí không nhìn thấy bóng người.

Việc thiết kế những tấm gương này rất hợp lý, đó là dùng để giúp chiếu sáng nơi này.

Hồ Bát Nhất sau khi nhận ra, nói: "Nếu tôi đoán không sai, nơi này e rằng là 36 trận Thiên Cương, 36 chiếc gương, có tác dụng như vậy, chịu trách nhiệm bảo vệ cỗ quan tài ở giữa kia." Đúng vậy, cỗ quan tài hình tròn đó, xem ra cỗ quan tài hình tròn đó mới là chính chủ.

"Quan tài hình tròn sao?" Hồ Bát Nhất lại rất có kiến thức, lúc đó lại một lần nữa chú ý đến khối cầu hình tròn đó.

Khối cầu hình tròn đó được đặt trong một vật chứa trong suốt khổng lồ.

Bên trong vật chứa trong suốt khổng lồ đó chứa đầy nước.

Thực tế trong tình huống bình thường, người bình thường sẽ không đặt quan tài vào trong nước, bởi vì nước lửa vô tình, nếu thời gian dài, bất kể thứ gì cũng có thể bị ngâm hỏng.

Đúng vậy, nước thực tế có tính ăn mòn, cho dù bề mặt nhìn có vẻ không có tính ăn mòn, nhưng sau thời gian dài sẽ có tính ăn mòn đối với mọi thứ.

Nhưng chủ nhân của cỗ quan tài này lại có sự tự tin lớn đến vậy, ngược lại đi ngược lại lẽ thường, đặt quan tài vào trong nước.

Hồ Bát Nhất nhìn thấy mấy người đều rất, thế là từ từ nói: "Loại quan tài như vậy lúc đó tôi cũng chưa từng thấy, nhưng tôi đã nghe người khác nói.

Chủ nhân của loại quan tài như vậy về cơ bản đều là vương hầu tướng tướng.

Chỉ vương hầu tướng tướng mới có thể hưởng thụ nơi như vậy, do thầy phong thủy tìm một nơi rất tốt, sau đó dùng ngàn năm hàn băng làm thành quan tài.

Rồi đặt 36 chiếc gương lên trên.

Sau khi người chết thì đặt quan tài vào quan tài hàn băng, rồi lại đổ nước lạnh cực độ vào.

Bởi vì khi nhiệt độ của nước lạnh đến cực hạn, bên trong sẽ không có bất kỳ vi sinh vật nào, thậm chí có thể tiêu diệt tất cả các vi sinh vật.

Sau khi tiêu diệt tất cả các vi sinh vật, thi thể con người sẽ không bị phân hủy.

Nếu thi thể không mục rữa, mọi chuyện đều có thể.

Lý Đông không hiểu Hồ Bát Nhất nói gì, không rõ ý của gã, cũng

không biết chủ nhân thật sự của nơi này là ai.

Chẳng lẽ những vệ binh đó là để bảo vệ thứ này sao?

Lý Đông không thể làm gì với chiếc quan tài nước trong suốt kia, tình hình bên trong rõ mồn một.

Ngược lại, những chiếc quan tài màu đỏ kia lại gây ra một sức hút nhất định, vì vừa nãy những con quái vật đó có thể đã chui ra từ chúng.

Có thể nuôi dưỡng những con quái vật thành ra thế kia, chứng tỏ trong quan tài có thể có báu vật, nếu mở ra, chưa biết chừng sẽ có thu hoạch.

Hơn nữa, những con quái vật đó đã bị tiêu diệt, để tiêu diệt chúng, bọn họ đã phải trả một cái giá rất lớn.

Nếu không thu hoạch chiến lợi phẩm thì không giống phong cách của họ chút nào.

Lý Đông nắm lấy nắp một chiếc quan tài, nhẹ nhàng dùng sức, nhưng phát hiện nắp quan tài dường như không có dấu hiệu mở ra.

Trông có vẻ khá kiên cố, nhưng dù có kiên cố đến mấy, đối với Lý Đông cũng vậy thôi.

Thế là anh lại dùng thêm sức mở nắp ra, kết quả sau khi mở nắp, phát hiện bên trong không hề có báu vật, chỉ có một khối đá làm gối.

Không thể nào.

Nếu chỉ có thế này, không thể nào nuôi thi thể thành quái vật như vậy được.

Chương 1056

Thế là anh không cam lòng mở khối đá làm gối đó ra.

Kết quả phát hiện bên dưới khối gối đó lại có một ít báu vật.

Đương nhiên, những báu vật này cũng không đặc biệt quý hiếm, chỉ là vàng bạc ngọc ngà mà thôi.

Thực ra, ở thời cổ đại, phần lớn những thứ mà người ta có thể cất giữ cũng chỉ là vàng bạc đá quý.

Ngoài ra nếu có châu báu nữa thì đã là rất khá rồi.

Ngoại trừ những thứ đó ra, hình như thời cổ đại không còn gì khác.

Mặc dù người xưa và nay đều rất yêu thích báu vật, rất khao khát tài sản như vậy, nhưng hiện tại hình như cũng thế.

Đối với những thứ này, Lý Đông cũng không để ý lắm, dù sao sau một trận chiến ác liệt vừa rồi, những thứ này cơ bản là chiến lợi phẩm, không có bất kỳ rủi ro nào.

Mặc dù hiện tại anh không hề thiếu tiền, không như Bàn Tử trước kia, dù không thiếu tiền nhưng vẫn thích không ngừng tích lũy, mặc dù mục đích chính lần này là để tiêu diệt Thiết Diện Sinh.

Hoặc là truy tìm mục tiêu Thiết Diện Sinh, nhưng hiện tại cũng có thể không đi tay không.

Liên tục mở mấy chiếc quan tài, bên trong đều có ít nhiều thu hoạch.

Đương nhiên, có chiếc quan tài nhiều đồ, có chiếc lại chẳng có gì, hoặc chỉ có vài đồng tiền xu.

Xem ra những người được chôn ở đây cũng không phải ai cũng như ai, có người nghèo có người giàu.

Nếu vậy, xem ra bất kể thời đại nào cũng có cảnh này, có người nghèo cũng có người giàu.

Sau khi liên tục mở mấy chiếc quan tài, khi Lý Đông mở thêm một chiếc nữa, phát hiện bên trong lại xuất hiện một tiểu quái nhân giống như vừa thấy.

Loại tiểu quái nhân đó, da thịt đều trong suốt, có thể nhìn thấy xương cốt bên trong, đang cố sức bò ra.

Thứ này trông như một "cá lọt lưới".

Thế là Lý Đông một đao tiêu diệt nó.

Nhưng đúng lúc đó, đột nhiên anh cảm thấy ánh sáng xung quanh dường như đang không ngừng thay đổi.

Không sai, ánh sáng xung quanh đây đều nhờ đèn pin siêu sáng chiếu vào mấy tấm gương, sau đó phản xạ lại, khiến cả căn phòng trở nên cực kỳ sáng sủa, loại ánh sáng không có góc chết.

Nhưng hiện tại đèn pin không có vấn đề, mà lượng ánh sáng phản xạ lại lại xảy ra vấn đề lớn, chuyện gì vậy?

"Chiếc quan tài tròn kia hình như có chuyện xảy ra, đừng đi lấy đồ nữa, mau xem chỗ đó có chuyện gì!" "Chẳng lẽ bên trong cái quan tài tròn đó thật sự có cương thi sắp chui ra sao, sao ở đây lại có nhiều cương thi thế này?" Vương Bàn Tử đột nhiên rút súng, nhắm vào một trong những tấm gương đó nổ súng.

"Mau phá hủy hết những tấm gương đó đi, nếu không, có thể sẽ có một con quái vật chui ra từ cái quan tài kia, thứ bên trong quan tài đó có thể liên quan đến những tấm gương này." Vương Bàn Tử tuy bề ngoài trông có vẻ là một kẻ tham tiền, ngoài tham tiền ra thì gã còn

rất lỗ mãng, rất vô dụng, nhưng thực ra gã cũng là một người có kinh nghiệm vô cùng phong phú.

Nếu đã vậy, mấy người còn lại đương nhiên cũng làm theo, chỉ nghe thấy một tràng tiếng súng sau đó.

Phát hiện những tấm gương trên trần nhà dường như không bị phá hủy hoàn toàn, mặc dù đã bị bắn xuyên vài lỗ, nhưng không bị ảnh hưởng quá lớn, phát ra một tràng âm thanh chói tai.

Sau đó Lý Đông thấy nước trong bình trong suốt kia không ngừng cuộn trào, trông như nước đang sôi vậy.

Lý Đông hiện tại vẫn không dám lơ là, sau một tràng súng của họ, cuối cùng cũng có một tấm gương bị phá hỏng.

Quả nhiên, sau khi một trong các tấm gương bị phá hỏng, những tấm gương còn lại dường như cũng tối sầm lại.

Quả nhiên, nơi đây hẳn là một hệ thống liên kết với nhau, một khi một mắt xích bị hỏng, tất cả những cái khác cũng hỏng theo.

Hồ Bát Nhất mới thở phào nhẹ nhõm, "May mà phá hỏng được tấm gương đó, nếu không có thể lại gặp phải một rắc rối lớn." Đương nhiên hai người đó đang nói chuyện riêng, nhưng Lý Đông lại không biết hai người đó đang nói gì.

Hồ Bát Nhất lắc đầu, "Trong quan tài đó nhất định có cơ quan.

Bên trong chưa chắc đã có cương thi thật, nhưng nếu cương thi đó sau khi hình thành mà tiếp tục được nuôi dưỡng bên trong, có thể sẽ xảy ra một số biến dị.

Đương nhiên, nếu vừa nãy tôi không kịp thời phá vỡ những tấm gương đó, có lẽ thứ bên trong đó sẽ được gọi ra, rồi tôi e là sẽ lại gặp phải một trận phiền phức nữa." Lý Đông giải quyết xong những chuyện này, lại tập trung ánh mắt vào chiếc quan tài trong suốt kia.

Kết quả, bên trong chiếc quan tài trong suốt đó dường như lại có một đứa bé.

Đứa bé đó đang nổi lềnh bềnh trong chiếc quan tài trong suốt, trông rất kỳ lạ, khiến Lý Đông liên tưởng đến cảnh trong một số bộ phim khoa học viễn tưởng.

Quan trọng nhất là đôi mắt của con quái vật hình hài đứa bé đó lại chằm chằm nhìn thẳng vào đèn pin của Lý Đông.

Trên đỉnh đầu của nó chỉ có vài sợi tóc thưa thớt, đồng thời có đôi mắt và khuôn mặt giống hệt người.

Cái miệng nhọn hoắt nhô ra ngoài, hai cánh tay dài mảnh khảnh, có móng tay rất dài.

Nhưng thứ đó dường như không thể chui ra ngoài, đôi móng vuốt của nó không ngừng cào cấu điên cuồng, như thể cố sức muốn thoát ra, tiếc là hiện tại dường như không có điều kiện, nên không thể chui ra.

Lại khiến người ta cảm thấy kỳ lạ, chẳng lẽ thứ đó thật sự bị giam cầm bên trong rồi sao?

Thực ra, Lý Đông cũng không phải là người thích gây chuyện, nếu thứ đó thật sự bị giam cầm bên trong không ra được, đương nhiên anh sẽ không đi thả nó ra, vì nếu thả ra chưa chắc đã không phải trải qua một trận chiến nữa.

Mặc dù Lý Đông khá tự tin vào những trận chiến như vậy, nhưng nếu có thể tránh được thì anh thấy rất tốt.

Nhưng Hồ Bát Nhất sau khi nhìn Lý Đông, lập tức thất vọng nói: "Xem ra tôi đã làm gì đó rồi, quá muộn rồi, thứ đó có lẽ sắp chui ra." "Thứ đó thật sự có thể chui ra sao?

Chiếc quan tài này tuy trông trong suốt, nhưng bên trong cũng rất

kiên cố, e là không dễ dàng chui ra được đâu.” Vừa mới nói như vậy, liền phát hiện thứ đó quả nhiên đã bò ra.

Chương 1057

Lý Đông hiện tại không hề do dự, thanh đao trong tay ngay lập tức chém thẳng vào đôi tay của thứ đó.

Chỉ tiếc là một đao chém xuống, không hề gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào lên đôi tay của thứ đó, ngược lại còn cảm giác như chém vào tấm sắt vậy.

Không đúng, thực tế nếu dùng đao chém vào tấm sắt, tấm sắt cũng sẽ bị hỏng, rõ ràng cái bình trong suốt kia, cùng với đôi tay của thứ đó còn cứng hơn tấm sắt rất nhiều.

Lý Đông không do dự, lại một lần nữa nhắm vào thứ đó chém xuống một đao.

Nhưng trong chiếc bình trong suốt đó đột nhiên xuất hiện một lỗ hổng lớn, chất lỏng bên trong chảy ra ngoài.

Cùng lúc đó, con quái vật hình hài đứa bé đó cũng chui ra từ bên trong.

Khi còn ở bên trong, nó trông như một thứ hình hài đứa bé, nhưng sau khi chui ra, cơ thể nó không ngừng bành trướng, nhanh chóng biến thành một thứ cao khoảng 1 mét 5, tai nhọn má khỉ, dáng vẻ như người cổ đại.

Quan trọng nhất là trên người thứ đó lại mặc giáp trụ, trông như tỏa tử giáp, bên hông đeo một thanh kiếm đồng.

Trên đầu nó đội một chiếc mũ giáp, trông như loại bảo vật cấp cao.

Lý Đông không biết phải miêu tả thế nào, vì anh không có khái niệm về những loại khôi giáp đó.

Sau đó trên chân thứ đó đi một đôi giày da, đương nhiên cũng không phải giày da bình thường, mà là loại giày da kiểu cổ đại.

Tóm lại, dáng vẻ hiện tại của thứ đó, mang lại cảm giác như một võ tướng cổ đại.

Mặc dù chiều cao chỉ khoảng 1 mét 5, nhưng lại vô cùng uy mãnh, tuyệt đối không phải người bình thường có thể trêu chọc được.

Sau khi thứ đó chui ra, nó lại không nhanh chóng bay đi, mà bước đi nặng nề, từng bước một đi về phía họ.

Từng bước một đi, mang lại cảm giác vô cùng mạnh mẽ.

"Không ngờ ở đây lại phải đối mặt với một trận chiến thảm khốc như vậy, hiện tại trông có vẻ như 'không chết ta thì ngươi sống' nha." Lý Đông có thể cảm nhận rõ ràng con quái vật đối diện có thực lực cường đại, nên đã chuẩn bị sẵn sàng.

Ước chừng nếu muốn rút lui e là cũng không dễ dàng, nên hiện tại anh dùng đao chuẩn bị sẵn.

Lý Đông không biết từ khi nào, dường như dần dần trở nên tin vào đao, tin rằng võ lực có thể giải quyết mọi vấn đề.

Khi thực lực đạt đến một trình độ nhất định, dường như sẽ như vậy, rất tự tin vào võ lực của mình, tin rằng bằng cách đó có thể giải quyết mọi vấn đề.

Đúng lúc đó có người lại nổ súng, tiếc là đạn bắn vào người vị võ tướng đó, trực tiếp bị bật ra, bắn ra một ít tia lửa, nhưng không gây ra bất kỳ thương tổn nào cho thứ đó.

Rõ ràng thứ này đao thương bất nhập!

Con cương thi đó đi đến cách họ vài mét, nó không lập tức phát động phản kích!

Trên mặt con cương thi đó đeo một chiếc mặt nạ động vật vô cùng đáng sợ, đương nhiên không phải động vật thật trong hiện thực, mà hẳn là loại mặt nạ động vật hung ác trong tưởng tượng của con người.

Cái mặt giáp này không chỉ để bảo vệ trực tiếp, mà một bộ khôi giáp như vậy, nếu được chế tác với hình dáng của một quái vật hung ác, có thể tạo ra một loại áp lực tâm lý đối với kẻ địch.

Loại mặt nạ như vậy cũng bình thường, nên cũng không có gì lạ.

Lý Đông thấy con cương thi đó không lập tức phát động tấn công, hơi bước sang trái một bước, sau đó tay trái giữ chặt thanh kiếm trong tay, tay phải đưa ra lòng bàn tay, làm một động tác vô cùng lịch sự.

“Động tác này?

Hơi giống những cái trên TV sao?” Hồ Bát Nhất nhìn thấy xong nói: “Xem ra con cương thi này rất hiểu lễ tiết, chẳng lẽ là một đại tướng cổ đại sao?” “Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ thứ đó thật sự đã sản sinh ra lý trí như một con người thật sao?

Nếu vậy thì cũng quá đáng sợ rồi.

Hiện tại trông có vẻ, hai bên không phải vì muốn đối phương chết, cũng không phải muốn đẩy đối phương vào chỗ chết.

Trông có vẻ như đang muốn so tài cao thấp, xem ai có võ lực lợi hại hơn.” “Ai sẽ đi đây?” Mấy người nhìn nhau.

Thực ra, mỗi người trong số họ đều không có công phu đặc biệt tốt, ít nhất là trong võ công chính thống thì không giỏi lắm.

Nhưng cuối cùng, Lý Đông được chọn.

Vì Lý Đông có thể chất tốt hơn một chút, sức lực lớn hơn một

chút so với mấy người kia.

Lý Đông lần trước đi Long Đàm đã học được không ít thứ.

Việc học những kiếm pháp đó thực sự có những điểm đáng giá, vì vũ khí chính của Lý Đông là đao, nên anh đã tìm cách biến đổi thành các chiêu thức phù hợp hơn với đao, vì vậy hiện tại anh cũng có một hệ thống võ công riêng.

Hiện tại đã vậy, Lý Đông quyết định sẽ thử sức với con cương thi này.

Trong tay cầm một thanh đao, anh cũng rất lịch sự làm một thủ thế với đối phương, sau đó mới bắt đầu.

Đương nhiên cũng không phải ở đó mà cùng đối phương đẩy qua đẩy lại.

Cũng chỉ là một thủ thế bình thường, sau đó lập tức chém một đao tới.

Nhưng con cương thi đó trong tay cầm một thanh kiếm, dễ dàng giơ lên đỡ.

Lý Đông lập tức lại chuyển một chiêu, hình như gọi là "Lưu Tinh Cản Nguyệt", một thanh đao được dùng như một thanh kiếm vậy.

Nhưng con cương thi đó phản ứng cũng rất nhanh, lại dùng một ngón tay gạt đòn tấn công ra.

Chương 1058

Cùng lúc đó Lý Đông lại nghiêng người, trong nháy mắt thanh đao đã tới sau lưng con cương thi.

Kết quả con cương thi đó bay lên không, lại nhảy ra ngoài, thanh đao trong tay Lý Đông lại suýt chút nữa chém hụt, nhưng Lý Đông thay đổi tốc độ nhanh, chuyển sang tấn công sườn con cương thi.

Nhưng con cương thi đột nhiên xoay người, đao của Lý Đông trực tiếp chém trúng giáp hộ tâm của cương thi.

Không sai, con cương thi này bản thân hình như không phải đao thương bất nhập, nhưng bộ giáp trên người nó lại vô cùng chắc chắn.

Ít nhất hiện tại nó có thể cứng đối cứng với đao của Lý Đông, không biết rốt cuộc được làm từ chất liệu gì.

Vì thanh đao trong tay Lý Đông hiện tại đã được Hệ thống Cường hóa Vô hạn nâng cấp, tuyệt đối không phải loại vật liệu bình thường có thể sánh được.

Lý Đông từ trước tới nay chưa từng thấy vũ khí nào kiên cố như thanh đao này.

Đương nhiên hiện tại anh mới hiểu, không phải chưa từng thấy thì không tồn tại.

Cuối cùng, con cương thi đó cũng rút thanh kiếm trong tay ra.

Sau khi rút thanh kiếm ra, phát hiện nó lại chỉ là một thanh kiếm đồng.

Thanh kiếm đồng đó toàn thân đen sì, nhưng lại vô cùng kiên cố.

Lý Đông phát hiện gã rút kiếm ra xong, lập tức chuyển thủ thành

công, một chiêu đó trực tiếp đâm thẳng vào mặt nó.

Giáp hộ mặt của Lý Đông khá tốt, anh cũng không quản nhiều, trực tiếp lấy công đổi công, thanh trường đao trong tay trực tiếp lướt về phía mặt con cương thi.

Vì anh phát hiện ở chỗ đó có một khe hở giáp trụ, có lẽ là một điểm yếu.

Sau mấy lần giao thủ ngắn ngủi vừa rồi, Lý Đông cơ bản đã hiểu, kiếm pháp của đối phương thực ra khá tốt.

Nếu thật sự ở đây mà so kiếm pháp thì muốn đánh bại đối phương thật sự vô cùng không dễ dàng.

Nhưng anh sẽ không làm vậy.

Là một người theo chủ nghĩa thực dụng, đương nhiên phải dùng sở trường của mình để khắc phục sở đoản của mình.

Mặc dù giáp hộ thân của đối phương cũng rất tốt, nhưng tuyệt đối không có phòng hộ hoàn hảo đến thế, luôn có những chỗ thiếu sót, ngược lại trang bị phòng hộ của anh lại tốt hơn.

Vì vậy hiện tại anh tập trung vào việc đấu trang bị với con quái vật này.

Cứ thế cứng đối cứng mà chém.

Thanh kiếm đồng đó lướt qua trước mặt Lý Đông, Lý Đông cảm thấy một vệt sáng đen lóe lên.

Cùng lúc đó, thanh đao trong tay Lý Đông sắp đâm trúng mặt đối phương, nhưng con cương thi đó lại đột nhiên lộn ra sau, đồng thời thanh kiếm trong tay nó đâm thẳng vào đầu gối Lý Đông.

Đầu gối cũng là một bộ phận khá quan trọng, tuy không chí mạng, nhưng trong chiến đấu nếu bị tấn công thì sẽ rất nguy hiểm.

Bộ chiêu thức tấn công của đối phương quả nhiên lợi hại, muốn bắt được nó không dễ dàng như vậy.

Cùng lúc đó, trong khoảnh khắc Lý Đông chuyển động, thanh kiếm trong tay con cương thi lại đột nhiên vung từ dưới lên.

Nếu chiêu này thành công, người ta sẽ bị chém thành hai nửa.

Lý Đông tuy có trang bị phòng hộ rất tốt trong tay, nhưng theo bản năng vẫn dùng đao đỡ chặn thanh kiếm của đối phương.

Cùng lúc đó, cả người anh nhanh chóng lao về phía trước.

Sức mạnh vô cùng lớn, anh trực tiếp va chạm cứng đối cứng với đối phương.

Kết quả là con cương thi đó lại bị hất bay ra ngoài.

Hai người giao thủ, đây là lần đầu tiên Lý Đông thật sự chiếm được lợi thế.

Sau một lần giao thủ như vậy, hai bên tạm thời không động, nhìn nhau dò xét.

Lý Đông hiện tại cảm thấy càng kỳ lạ hơn, con cương thi này lại lợi hại như vậy, lại có kiếm pháp tốt đến thế.

"Cứ đánh thế này, chẳng phải sẽ thành võ lâm cao thủ sao?" Cuối cùng, sau mấy hiệp.

Con cương thi đó dường như không tiếp tục phát động tấn công nữa, trực tiếp tra thanh trường kiếm trong tay vào vỏ.

Sau đó cùng với vỏ kiếm trực tiếp cắm vào đất bùn, cả thanh trường kiếm đều lún sâu vào đất bùn.

Lực đạo này quả thực vô cùng mạnh mẽ.

Sau đó gã quay người lại, lại nhảy vào trong chiếc quan tài trong

suốt kia.

“Chuyện gì vậy?

Vừa mới trải qua một trận chiến như vậy, gã lại bỏ cuộc sao?

Chẳng lẽ thứ đó thật sự đã sản sinh ra trí tuệ?

Không muốn tiếp tục đánh nữa sao?

Cứ thế rời đi sao?” Kiếm pháp của gã thực sự rất tốt, Lý Đông nhờ ưu thế trang bị mới đánh bại được, hoặc hai bên hòa nhau.

Chương 1059

“Tình huống gì đây?” Vương Bàn Tử cũng bày tỏ hoàn toàn không thể hiểu được.

Gã cũng là một tên trộm mộ lão luyện, đã trải qua rất nhiều chuyện.

Nhưng chưa từng nghe chuyện như vậy.

“Chẳng lẽ một con cương thi như vậy, chui ra, chỉ là để so tài một lát với người khác thôi sao?” Đúng lúc đó Lý Đông thấy những tấm gương đồng trên trần nhà cũng đều vỡ nát.

Trước đó chỉ phá hủy một tấm, nhưng giờ đây 35 tấm còn lại cũng đều biến mất.

Chiếc quan tài trong suốt đó cũng mất đi vẻ sáng bóng, dường như không còn sức sống, xung quanh dường như đã bình tĩnh trở lại.

Có thể thấy, con quái vật mặc giáp trụ toàn thân đó, có lẽ sau này còn có cơ hội gặp lại.

“Chuyện gì vậy?” Những người khác cũng vậy.

Lý Đông sau khi suy nghĩ kỹ một lát, cuối cùng cũng hiểu ra, “Nếu tôi đoán không sai, vậy thì người này e là một đại tướng quân thật sự.

Đương nhiên, việc được an trí ở đây, e là không phải mong muốn của người đó.

Chỉ là một đại tướng quân đã có cống hiến cực lớn cho việc bảo vệ đất nước.

Có lẽ sau khi vị đại tướng quân này qua đời, người dân thời đó không muốn thấy cảnh buồn thảm này, nên đã an trí ông ta ở đây.

Hiện tại ông ta lại tỉnh dậy, và có phong độ như vậy, nên không muốn đối đầu với tôi.

Chỉ là muốn thử năng lực của tôi, hoặc có lẽ đã lâu không có ai chiến đấu cùng, nên muốn giải tỏa cơn 'nghiện' chiến đấu.

Cũng chỉ có thể thôi.

Xem ra tôi hơi căng thẳng quá, cứ tưởng nó thật sự là một con quái vật đặc biệt hung ác cơ.

Nếu thứ đó thật sự là một con quái vật đặc biệt hung ác, vậy thì hiện tại chúng tôi e là thật sự gặp chút rắc rối rồi.

Với bản lĩnh của con cương thi đó, e là dù có bộ giáp phòng hộ dày đặc cũng không thể đánh bại được gã." Lý Đông lại đi đến trước cái thùng chứa trong suốt đó.

Phát hiện bên trong đã không còn nước nữa.

Nhưng bên trong vô cùng lạnh lẽo, nhiệt độ thấp đến cực hạn, ít nhất là âm không biết bao nhiêu độ.

Với nhiệt độ thấp như vậy, tất cả vi sinh vật e là đều sẽ bị tiêu diệt.

Cũng chính vì vậy, nên thi thể mới được bảo quản, sau đó mới xảy ra biến hóa chăng.

Lý Đông vốn định đi vào xem thử, nhưng sau đó lại thôi, cuối cùng quyết định không vào nữa.

"Bên trong đó có thể có một không gian đặc biệt, nhưng đó là lãnh địa riêng của người ta.

Vì đối phương đã lịch sự như vậy, nếu cứ xông vào thì lại tỏ ra hơi bất lịch sự," thế là anh định rời đi.

Nhưng Vương Bàn Tử lại vô cùng hứng thú với thanh kiếm của vị

tướng quân đó.

Vì thanh kiếm đó vừa nhìn đã biết là một món cổ vật vô cùng quý giá.

Trong tình huống bình thường, đồng vốn là một kim loại kém hơn, kiếm đồng so với kiếm sắt thật sự có sự chênh lệch rất lớn.

Do đó căn bản không có tư cách để cứng đối cứng với thanh đao trong tay Lý Đông.

Nhưng thanh kiếm trong tay vị đại tướng quân kia rõ ràng là một thanh kiếm đồng, mà lại kiên cố đến vậy, nhất định có nguyên nhân đặc biệt.

Vương Bàn Tử cảm thấy nếu lấy thứ đó ra, chưa chắc đã không rất đáng tiền.

Lý Đông không nhịn được mắng một câu: "Người ta đã tha cho tôi, chẳng lẽ tôi lại đi lấy đồ của người ta sao?

Chúng ta đi thôi, đừng động vào thanh kiếm đó!" Nhưng Vương Bàn Tử có chút không cam lòng: "Sao lại không lấy đi?

Thanh kiếm đó vừa nhìn đã biết rất đáng tiền, nếu mang ra ngoài, có lẽ thật sự có thể bán được không ít tiền đó?" "Bán được không ít tiền thì sao?

Chẳng lẽ cậu thiếu tiền à?" Lý Đông lại lườm gã một cái.

May mà gã phản ứng nhanh, sau đó nói: "Xem ra cậu coi tôi như kẻ không hiểu đạo lý ấy.

Thực ra tôi rất hiểu, vừa nãy tôi chỉ muốn nghiên cứu thanh kiếm đó thôi.

Khí độ của vị tướng quân này phi phàm không phải chúng ta có thể sánh bằng, tôi không muốn làm vậy để tỏ sự bất kính.

Với võ công tốt đến thế, trên chiến trường e là thật sự là một tồn tại vô cùng uy phong." Mấy người rất lịch sự ôm quyền về phía đó, sau đó lập tức rời đi.

Khi quay lại lối đi bên ngoài, đột nhiên có một con vật nhỏ kỳ lạ chạy ngang qua trước mặt họ.

Con vật nhỏ kỳ lạ đó cũng không biết đã sống sót trong không gian dưới lòng đất này bằng cách nào.

Không gian dưới lòng đất này rõ ràng hoàn toàn không có nơi nào tiếp xúc với ánh sáng mặt trời, cũng không có nơi nào tiếp xúc với ánh sáng, vậy thì căn bản khó có thực vật nào sống sót được.

Nếu không có thực vật, vậy thì không có chất hữu cơ.

Nếu không có chất hữu cơ, muốn sống sót ở nơi này, vậy thì chỉ có một cách, đó là sử dụng những thứ được bảo quản ở đây từ thời cổ đại.

Chương 1060

Có lẽ nhiều nhất là thi thể.

Thứ đó khẳng định là ăn thi thể để sống sót.

Nếu nó liên tục ăn thi thể quái vật, vậy thì thứ đó tuyệt đối không phải loại hiền lành, có chút uy hiếp.

Thế là Lý Đông trực tiếp nổ súng, không ngờ lại bắn trúng.

Sau khi bắn trúng, anh đi đến xem.

Phát hiện một con chuột có hình dáng vô cùng kỳ dị, mặt mũi cực kỳ đáng sợ, hẳn là một con chuột đã ăn không biết bao nhiêu thi thể.

Cũng không quản nhiều, tiện tay ném con chuột đi.

Quay lại ngã tư ban đầu.

Rõ ràng đã đi con đường bên phải, bên trong tuy có phát hiện, nhưng không phải lối ra, cũng không phải nơi chứa bí mật lớn hơn.

Nơi đó e là chỉ có vị tướng quân kia, cũng không còn thứ gì khác nữa.

Thế là định đi con đường bên trái.

Con đường bên trái đi thử một đoạn cũng tốt, chưa chắc đã không có phát hiện gì.

Thực ra anh chuẩn bị khám phá hết mấy con đường, như vậy thì xem xem bên trong chôn giấu bao nhiêu bí mật.

Sau khi đi ra khỏi lối đi này, dường như không có phát hiện đặc biệt nào.

Trông như một hang động đơn giản.

Ở nơi này cũng ít có trang trí nhân tạo, cũng không có quan tài gì, chỉ có một làn gió nhẹ thổi qua.

Đi dọc con đường này về phía trước hai tiếng đồng hồ, Lý Đông thậm chí có thể cảm nhận được, trên đỉnh đầu anh có ánh sáng chiếu xuống.

Đương nhiên trên đỉnh đầu có ánh sáng chiếu xuống, nguyên nhân là trên đỉnh đầu có một số lỗ hổng, những lỗ hổng đó có ánh sáng chiếu xuống.

Xem ra không biết từ lúc nào đã ở trong không gian dưới lòng đất này một đêm rồi, hiện tại nếu muốn đi ra ngoài, vậy thì trực tiếp leo lên đỉnh đầu, phá vỡ lớp đất trên đỉnh đầu, sau đó có thể ra ngoài.

Đương nhiên Lý Đông phát hiện nơi này tuy có thể nhìn thấy ánh sáng trên đỉnh đầu, nhưng muốn đi ra ngoài dường như không dễ dàng như vậy.

Vì nơi đó cũng rất trơn trượt, muốn leo lên rất khó khăn, càng đừng nói đến việc đào đất trên đỉnh đầu.

Một khối đất lớn như vậy trên đỉnh đầu, nếu đào hỏng thì sẽ rơi xuống hết, chưa chắc đã không chôn vùi họ bên dưới.

Nơi này ngược lại là một lối thoát dự phòng có thể dùng được, nếu thật sự không còn cách nào khác, có thể tìm cách thoát ra từ đây.

Đương nhiên nếu có lối ra tốt hơn thì không cần phải ra từ đây, thế là Lý Đông định quay lại đường cũ.

Nhưng sau khi đi một đoạn đường quay lại, đột nhiên nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng động lớn.

Hóa ra phía sau họ, lại rơi xuống một cánh cổng đồng.

Cánh cổng đồng đó, trực tiếp chặn kín đường đi phía sau họ.

Điều đó có nghĩa là con đường rút lui dự phòng mà họ có thể sử dụng lại biến mất rồi.

Mặc dù với năng lực của Lý Đông, chưa chắc đã không thể phá vỡ cánh cổng đồng đó bằng vũ lực, nhưng quá trình này khó khăn đến mức nào thì không ai biết được.

Và cũng không chắc có thể phá vỡ được.

Mặc dù về lý thuyết đồng khá mềm, nhưng đồng ở nơi này, không biết đã trải qua kiểu cải tạo gì, vô cùng kiên cố.

Khả năng phá vỡ thành công bằng vũ lực dường như cũng không đặc biệt lớn.

"Vậy nơi này thật thú vị, thật sự có thứ gì đó đang theo dõi sao?

Hiện tại không còn cách nào để ra khỏi lối đi dự phòng đó nữa.

Chỉ còn cách quay lại đường cũ." Nhưng khi Lý Đông đang đi, thanh đao trong tay anh vô tình chạm vào bức tường bên cạnh.

Kết quả không ngờ, trên bức tường lại xuất hiện một vết nứt lớn.

Không sai, thanh đao trong tay anh lướt qua tường, lại xuất hiện một vết nứt.

Bên trong bức tường lại rỗng, khiến anh ngạc nhiên.

Lý Đông lại gõ thử những chỗ khác, phát hiện bên trong quả nhiên rỗng, nơi này dường như cũng được đúc bằng loại nhu mễ gì đó, thế là anh vội vàng dùng thanh đao trong tay dọn dẹp bức tường bên cạnh.

Sau khi dọn dẹp xong, phía sau quả nhiên có một không gian lớn, chỉ là trong không gian phía sau đó cũng không có quan tài.

Mà là từng cái tượng gốm.

Những tượng gốm này cao khoảng hai mét, được điêu khắc sống

động như thật, trông hơi giống các quan lại thời Tần, mặc trường bào, trông vô cùng uy mãnh.

Trong tay mỗi tượng gốm đều cầm một cuộn thẻ tre, trông như hình dáng của học giả.

Thần thái của mỗi tượng gốm đều khác nhau, sống động như thật, tuyệt đối là những tác phẩm nghệ thuật vô cùng tuyệt vời.

Chương 1061

Lý Đông sớm đã nghe người khác nói về binh mã dũng của Tần, cũng gần giống như vậy.

Đương nhiên đó là binh sĩ binh mã dũng, hiện tại ở đây lại có văn quan binh mã dũng, trông lại vô cùng thú vị.

Quả nhiên nơi này dưới lòng núi lớn, không đơn giản như trong tưởng tượng.

Nhiều tượng gốm như vậy, lại là để chôn cùng.

Lý Đông nhớ đến vị đại tướng quân uy mãnh mà họ vừa gặp trước đó.

Rõ ràng vị đại tướng quân uy mãnh đó cũng chỉ là một vai phụ.

"Vậy nhân vật chính ở nơi này chẳng lẽ lại là một vị hoàng đế sao?

Lại là một vị hoàng đế lợi hại hơn Tần Thủy Hoàng sao?" Nhưng sau khi đi về phía trước vài bước, phát hiện trên một trong những tượng gốm đó có một số mảnh vỡ đã cũ nát, sau đó phát hiện bên trong dường như lại có một thi thể.

Nếu là vậy, anh lập tức giật mình, "E là những tượng gốm này không đơn giản như trong tưởng tượng, chẳng lẽ là những tiêu bản người sống trong truyền thuyết sao?" Khi Lý Đông còn ít đọc sách, từng nghe một số người nói bừa, rằng binh mã dũng của Tần Thủy Hoàng là dùng người sống làm tiêu bản.

Chỉ là sau này tìm hiểu sự thật mới biết những người đó chỉ nói bậy mà thôi.

Nhưng hiện tại những tượng gốm này, lại có khả năng thật sự là

tiêu bản người sống.

Thế là Lý Đông dùng thanh đao trong tay lại đập vỡ mấy tượng gốm khác, phát hiện tình hình quả nhiên đúng là như vậy.

Quan trọng nhất là đột nhiên phát hiện hình như có một người trong số đó, đôi mắt đó đang nhìn chằm chằm họ.

"Chẳng lẽ những thứ ở đây lại biến thành cương thi sao?" Đúng lúc Lý Đông đang cảm thấy kinh ngạc vì điều này, đột nhiên anh cảm thấy eo mình dường như bị một thứ gì đó ôm chặt lấy, càng ngày càng siết chặt.

Lực đó vô cùng lớn.

"Thứ quỷ quái gì đây?" Lý Đông muốn xoay người, nhưng xoay người xong lại không nhìn thấy, vì thứ đó ở phía sau lưng.

"Đông ca, sau lưng cậu có một con nhện!" Vương Bàn Tử kêu lớn.

"Mau nổ súng, trực tiếp nổ súng." Lý Đông hiện tại cũng không quản nhiều như vậy nữa, bảo mọi người trực tiếp nổ súng, nếu là con nhện lợi hại đến thế, vậy thì chắc chắn không phải thứ tốt lành gì.

Đương nhiên mấy người huynh đệ đó thực ra cũng không hề khách khí, lại thật sự nổ súng vào con nhện phía sau.

Sau khi nổ súng, con nhện dường như không bị ảnh hưởng nhiều, nhưng cuối cùng cũng buông ra, sau đó Lý Đông nhìn con nhện khổng lồ đó.

Loại nhện như vậy trước đây cũng đã thấy, thực sự vô cùng đáng sợ.

Chỉ là sau khi con nhện nhảy xuống, dường như không bị thương.

Và ở đó không ngừng nhả tơ nhện.

Những sợi tơ nhện màu bạc trắng bay loạn xạ, như muốn trói chặt tất cả lại ở đó.

Đúng lúc Lý Đông đang cảm thấy luống cuống vì điều này, Lý Đông đột nhiên thấy sau lưng Tiểu Vũ Điệp, cũng xuất hiện một con nhện.

Con nhện đó trực tiếp nhả tơ nhện, muốn trói chặt Tiểu Vũ Điệp.

Lý Đông một tay túm lấy Tiểu Vũ Điệp, tay còn lại cầm một thanh đao, nhắm vào con nhện đó đâm tới.

Nhưng cùng lúc đó, xung quanh dường như lại không biết từ đâu chui ra thêm mấy con nhện nữa, chúng không ngừng di chuyển xung quanh họ.

Điểm lợi hại nhất của những con nhện này là tơ nhện, hiện tại trong nháy mắt, khắp nơi xung quanh họ đều là tơ nhện.

Những sợi tơ nhện đó vô cùng dính, muốn phá hủy dường như rất khó.

Chỉ có thể không ngừng né tránh, nhưng trên đỉnh đầu lại có không ít nhện chui ra.

Hiện tại tất cả mọi người đều luống cuống tay chân.

Mặc dù tạm thời chưa gặp nguy hiểm đến tính mạng, nhưng có thể tưởng tượng, nếu cứ tiếp tục như vậy, hậu quả e là không hay chút nào.

Nhanh chóng tiến vào giữa, Lý Đông cảm thấy một nơi tương đối an toàn, thế là anh xông vào giữa.

Quả nhiên, vị trí ở giữa dường như an toàn hơn một chút, những con nhện xung quanh dường như cũng không dám lại gần.

Nhưng những con nhện đó không ngừng bay lượn quanh họ giăng

tơ, rõ ràng đã coi họ là con mồi thật sự rồi.

Đúng lúc đó, Tiểu Vũ Điệp đột nhiên hét lớn: "Trên đỉnh đầu em có dơi!" "Dơi cũng là một loài sinh vật vô cùng đáng sợ, chưa đối phó xong lũ nhện, lại gặp thêm dơi.

Rút lui về phía cánh cổng đồng đó!" Hiện tại cục diện dường như hơi phức tạp, mọi người thấy mọi thứ xung quanh đều mang lại cảm giác không an toàn như vậy.

Hiện tại nếu có một nơi nào đó mang lại cảm giác an toàn, thì đó là chỗ cánh cổng đồng kia.

Vì cánh cổng đồng đó trông rất dày dặn, rất vững chắc, hẳn là một nơi tương đối an toàn.

Sau khi dựa vào đó, ít nhất phía sau sẽ không gặp kẻ địch.

Sau đó Lý Đông nhìn con dơi trên đỉnh đầu.

Kích thước của con dơi đó, xấp xỉ một con bò, bay lượn giữa không trung mang lại một loại áp lực vô cùng đáng sợ.

Số lượng không ít, có thể thấy có đến mười mấy con.

Chương 1062

Thậm chí trong bóng tối còn ẩn giấu một số con không thể nhìn thấy.

Có người nổ súng vào những con dơi trên trời.

Cũng không biết có bắn trúng không, nhưng chỉ thấy tốc độ bay của một trong số chúng dường như bị ảnh hưởng, còn những con dơi khác thì vẫn thế.

Nhưng khi nổ súng, một con nhện khổng lồ lại bị dơi đánh ngã xuống đất.

Hóa ra những con dơi đó dường như đang tấn công những con nhện khổng lồ.

"Lại có chút thú vị." Đúng lúc Lý Đông đang chuẩn bị lấy ra vũ khí lợi hại hơn, anh chợt dừng lại động tác của mình.

Bất kể đối phương là ai, nếu kẻ thù của kẻ thù là bạn, vậy thì đối với họ luôn có một chút lợi ích.

Mặc dù đôi khi kẻ thù của kẻ thù cũng là kẻ thù, nhưng hiện tại ít nhất có thể lợi dụng.

Quả nhiên, mười mấy con dơi giang rộng thân thể, sau đó từ trên đỉnh đầu sà xuống.

Không thể không nói, những con dơi này quả nhiên vô cùng lợi hại, những móng vuốt sắc bén kia như vậy, một con nhện kém may mắn bị móng vuốt móc ra chất lỏng màu xanh lá cây và nội tạng.

Những con dơi này quả nhiên lợi hại, dưới tác động của chúng, những con nhện dường như trở nên vô cùng yếu ớt, từng con từng con chết đi.

Nhưng khi Lý Đông đang quan sát say sưa, đột nhiên phát hiện phía sau anh lại xảy ra một số thay đổi.

Vốn dĩ phía sau anh là một cánh cổng đồng, nhưng hiện tại cánh cổng đồng đó dường như lại biến mất, biến thành một bức tường đá.

Chuyện như vậy khiến anh cảm thấy vô cùng khó hiểu, rõ ràng là thứ mình nhìn thấy bằng mắt lại có thể biến đổi nhanh chóng như vậy, cũng không biết trước đó có phải là ảo giác gây ra hay không.

Hoặc có lẽ nơi này có cơ quan, trong vô thức lại khiến thứ mình nhìn thấy xảy ra thay đổi.

Lý Đông lại thấy phía sau anh xuất hiện một đống đá vụn lớn.

Một đống đá vụn lớn sau đó chặn kín con đường dẫn đến cánh cổng đồng kia, vị trí của họ cũng lại xảy ra thay đổi lớn.

Chuyện như vậy khiến anh cảm thấy càng khó tin hơn, chuyện như thế này ngoài việc dùng ảo giác để giải thích, dường như không còn cách nào khác để giải thích.

Nhưng Lý Đông sau khi nhìn kỹ, phát hiện hiện tại không phải ảo giác, trước mắt anh dường như là thật.

Và phía sau anh thật sự là như vậy, chẳng lẽ những gì phát hiện trước đó mới là ảo giác sao?

Đúng lúc đó, Lý Đông thấy trên đỉnh đầu anh có đá rơi xuống.

Những viên đá đó lớn cỡ miệng bát.

Lý Đông lấy ra Kim Cương Tán, che trên đầu mấy người.

Nhưng những viên đá không ngừng rơi xuống khiến anh kinh hồn bạt vía.

Đặc biệt là Lý Đông, cảm thấy tay mình bị chấn đến tê dại, chủ yếu là vì đá rơi xuống quá nhiều.

Không sai, sau khi một lượng lớn đá rơi xuống, mang lại một cảm giác vô cùng khó chịu.

Có một câu nói là ‘đường xa không gánh nhẹ’, thực ra là một đạo lý như vậy.

Ngay cả một việc không tốn sức, nếu làm liên tục không ngừng, cũng sẽ rất tốn sức.

Một lượng lớn đá bình thường rơi xuống, tạo thành mối đe dọa cực lớn, những khối đá này rơi xung quanh, không thể gây ra sát thương trực tiếp, nhưng cũng có thể chôn vùi họ sống, thế là mấy người vội vàng chạy ra ngoài.

Lý Đông cầm chiếc dù lớn đó, cố gắng hết sức bảo vệ mấy người.

May mắn là hiện tại tổng cộng cũng chỉ có 5 người, 5 người có thể bảo vệ được, nếu nhiều hơn thì không thể bảo vệ được.

Chỉ là khi họ chạy ra ngoài, những viên đá đó dường như cũng có mắt vậy, lại một đường đuổi theo rơi xuống, bất kể chạy đến đâu, trên trời đều có đá rơi xuống.

Cùng lúc đó, mặc dù trước đó thấy rất nhiều nhện bị dơi giết chết, nhưng hiện tại trên con đường phía nam phía trước lại có nhện, ít nhất cũng có hơn trăm con nhện.

Ba trăm con nhện, mỗi con đều vô cùng phiền phức.

Nếu thật sự phải cứng đối cứng mà chém, Lý Đông không sợ những con nhện này, nhưng vấn đề là, quan trọng là những con nhện này căn bản không đấu cứng đối cứng với anh, chúng sẽ ở đó nhả tơ nhện.

Lý Đông thấy một con dơi khổng lồ rơi xuống, cái kẻ xui xẻo này hẳn là trong lúc chiến đấu với lũ nhện đã bị nhện trói lại, sau đó toàn thân trên dưới đều bị quấn chặt cứng, trông như một cái bánh chưng.

Mấy con nhện đó sau khi thành công, lập tức coi con dơi đó là con mồi lớn nhất, trong miệng chúng mọc ra một cái ống dài mảnh, bắt đầu hút chất lỏng trong con dơi.

Trong trận chiến như vậy, nhện và dơi dường như đều coi đối phương là con mồi.

Sau đó trên mặt đất khắp nơi đều là thi thể nhện đủ loại, tản ra những mùi lạ, khiến người ta cảm thấy buồn nôn.

Đương nhiên bất kể thế nào, dường như những con dơi đó đã chiếm thế thượng phong.

Mặc dù dơi cũng đã chết mấy con.

Nhưng số nhện chết đi rõ ràng nhiều hơn, một trận chiến như vậy, nếu cuối cùng tiếp diễn, ai sẽ thắng thì cũng bình thường, mặc dù số lượng nhện nhiều hơn dơi, nhưng sức chiến đấu của dơi rõ ràng mạnh hơn một bậc.

Nhưng đúng lúc đó, bầy nhện dường như phát hiện ra Lý Đông, sau đó lập tức lao về phía anh.

Hiện tại Lý Đông cơ bản đã hiểu ra, những con nhện này hẳn thuộc loại tồn tại đói khát điên cuồng.

Chương 1063

Dù sao nơi này là một không gian dưới lòng đất khép kín, cũng không có ánh sáng mặt trời, nên không thể sản sinh chất hữu cơ, không có thực vật nào có thể sinh trưởng ở nơi này.

Vì vậy, những sinh vật gốc ở đây ăn chất hữu cơ hẳn là của những sinh vật khác ở nơi này.

Tất cả mọi thứ ở nơi này đều thuộc loại tồn tại 'ngồi ăn núi lở'.

Nếu đã là loại tồn tại 'ngồi ăn núi lở' thì điều đó chứng tỏ một đạo lý vô cùng đáng sợ, đó là những quái vật ở nơi này đều coi nhau là con mồi.

Đương nhiên, cách thức như vậy cũng thuộc về nuôi cổ.

Trong môi trường như vậy, kẻ nào có thể sống sót đương nhiên sẽ càng lợi hại hơn.

Rõ ràng hiện tại những con nhện và dơi mà họ thấy là những kẻ mạnh nhất, sau đó hiện tại những kẻ này đang tự săn mồi lẫn nhau, đó cũng là chuyện bình thường.

Chỉ là Lý Đông và mấy kẻ xâm nhập khác rõ ràng cũng bị đối phương coi là thức ăn.

Tiểu Vũ Điệp lúc đó nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ như vậy, vội vàng có chút lo lắng.

Cô bé túm chặt lấy cánh tay Lý Đông, hỏi: "Làm sao bây giờ?

Em bây giờ phải làm sao?

Chẳng lẽ bây giờ em không còn đường sống nữa sao?" Lý Đông lớn tiếng: "Không còn cách nào khác, bây giờ chúng ta phải xông ra

ngoài!

Chỉ có xông ra ngoài, chúng ta mới có thể an toàn.” Nhưng chính vì vậy, khi Lý Đông nói chuyện đã hơi lơ là cảnh giác một chút, sau đó một chỗ trên người anh không được che chắn, một khối đá lớn rơi xuống, trực tiếp đập vào chân anh.

May mắn là chân anh có đồ bảo hộ, đồ bảo hộ cũng rất tốt, miễn cưỡng không bị thương, nhưng cơn đau dữ dội khiến anh cảm thấy mối đe dọa lớn.

Lý Đông đi ở phía trước nhất, một tay cầm dù, tay còn lại cầm đao không ngừng xông lên phía trước chém giết.

Mấy người đều chen chúc thành một cụm, không ngừng tìm kiếm lối ra bên ngoài.

Đúng lúc đó, Lý Đông cảm thấy trên người mình dường như xuất hiện một sợi tơ.

Hóa ra là một con nhện dường như đã tóm được anh.

Chỉ là đúng lúc đó trên trời rơi xuống một khối đá, trực tiếp đập vào người con nhện đó, con nhện đó lập tức bị đập chết tại chỗ.

Thế là Lý Đông dùng đao cắt đứt những sợi tơ trên người.

May mắn là hiện tại tất cả đều đang đeo mặt nạ phòng độc, nên tạm thời không ngửi thấy mùi khủng khiếp đó.

Lý Đông cảm thấy chân mình có chút đau, nhưng vẫn muốn dẫn mọi người lao về phía trước.

Cuối cùng lại quay trở lại ngã tư đó.

Ngã tư đó là một nơi tương đối an toàn, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Ngã tư này tổng cộng có 4 hướng, hiện tại đã đi qua ba hướng, chỉ

còn lại hướng cuối cùng.

Trong ba hướng đó có hai hướng đều gặp nguy hiểm cực lớn, cũng không biết hướng cuối cùng sẽ ra sao.

Đương nhiên, hiện tại hy vọng duy nhất cũng là hướng cuối cùng, nếu ở hướng cuối cùng không tìm được kết quả tốt, vậy thì có thể sẽ lâm vào nguy hiểm.

Nhưng đúng lúc đó, đột nhiên từ trong bức tường xuất hiện một lực hút mạnh mẽ, trực tiếp hút Vương Bàn Tử đi.

Cơ thể Vương Bàn Tử không tự chủ được bị kéo đi, ở đó la hét ầm ĩ.

Hồ Bát Nhất vươn tay kéo Vương Bàn Tử, kết quả phát hiện sức mạnh căn bản không đủ, thế là lại vươn tay nắm lấy tay Lý Đông.

Kết quả cuối cùng là nơi phía trước dường như có một xoáy nước khổng lồ, giống như vậy đã hút tất cả mấy người vào.

Sau một lúc lâu, Lý Đông mới cảm thấy dường như đã bình tĩnh hơn một chút, sau đó phát hiện từng trận gió lớn thổi tới.

Hóa ra nơi này lại là một địa động.

Đường kính của nơi này khoảng 10 mét, ở giữa có một bệ đá treo lơ lửng.

Không gian bên trong vô cùng chật hẹp, mấy người ở đây trông rất chật chội.

Những gì Lý Đông có thể nhìn thấy bên trong chỉ có hai sợi xích sắt khổng lồ.

Hai sợi xích sắt khổng lồ ở nơi này dường như có tác dụng kết nối.

Khiến cái bệ đá mà họ đang đứng có một cảm giác quỷ dị.

Nhưng hiện tại ngoài nơi này ra, xung quanh căn bản không có chỗ nào để đặt chân, một khoảng không hoàn toàn.

Hiện tại có hai lựa chọn.

Một lựa chọn là leo lên dọc theo xích sắt, đối với họ dường như không đặc biệt khó khăn, nhưng Lý Đông mơ hồ có một cảm giác, nếu leo lên dọc theo xích sắt, có thể sẽ gặp nguy hiểm lớn hơn.

Đương nhiên còn một phương pháp khác, đó là đi xuống.

Nhưng cũng không biết bên dưới sâu đến mức nào, nếu đi xuống mà bên dưới là một cái động không đáy, vậy thì vui rồi.

Đương nhiên, hiện tại phải chọn thế nào?

Chương 1064

Phải dùng đèn pin quan sát kỹ mới được.

Đương nhiên sau khi quan sát kỹ, Lý Đông phát hiện nếu đi xuống phía dưới, bên dưới dường như có một số bậc thang.

Những bậc thang đó đều được làm bằng xích sắt, là một loại thang mềm.

Trên loại thang mềm như vậy, dường như đã từng có người leo lên leo xuống, hẳn là một công cụ rất thường dùng, vì những sợi xích sắt đó sáng bóng trong suốt, rõ ràng là thường xuyên được người khác sử dụng.

"Chúng ta có nên đi xuống xem thử không?" Mấy người này gần như đều là nhà thám hiểm bẩm sinh, đối với chuyện như vậy đương nhiên không cần nghi ngờ, đương nhiên sẽ đi xuống xem thử.

Nhưng vì hiện tại ở nơi đó, gặp phải quá nhiều chuyện rồi, nên có chút lo lắng mọi người trong lòng sẽ bất mãn.

Bất kể chuyện gì, ngay cả chuyện mà mọi người dễ dàng đạt được sự đồng thuận, Lý Đông cũng sẽ hỏi ý kiến mọi người, gần như đã thành một thói quen.

Thói quen này khiến anh luôn giữ được quyền phát biểu mạnh mẽ trong đội ngũ.

Đương nhiên cuối cùng quyết định đi xuống.

Không sai, thực tế gần như đã bỏ phiếu để đi xuống.

Tiểu Vũ Điệp tuy gan không lớn đến vậy, nhưng sau khi bị ảnh hưởng, thực ra cũng không còn sợ hãi như vậy.

Thế là Lý Đông dẫn đầu leo xuống phía dưới.

Kết quả là sau khi leo xuống không biết bao xa, trên đỉnh đầu họ truyền đến một tiếng động.

Lý Đông ngẩng đầu nhìn một cái, phát hiện trên đỉnh đầu anh có một con rắn khổng lồ.

Không sai, đó là một con rắn độc đầu tam giác, nhưng con rắn độc đầu tam giác này lại là một con mãng xà khổng lồ.

Con mãng xà khổng lồ đó đang trừng mắt nhìn họ.

Sau khi Lý Đông quan sát kỹ, con rắn độc này không chỉ có hình dáng rất giống rắn độc, mà dường như còn được trang trí.

Trên đỉnh đầu con rắn lại đội một chiếc mũ nhỏ, chiếc mũ nhỏ đó, tuy rất nhỏ, nhưng lại vô cùng lộng lẫy.

Vảy toàn thân dưới ánh sáng cũng phát ra ánh sáng vàng kim, có thể thấy, thứ này tuyệt đối không phải một con rắn bình thường.

Vì Vương Bàn Tử đi cuối cùng, gã nhìn thấy con rắn đó xong, lập tức cảm thấy có chút sợ hãi.

Đương nhiên gã cũng không hoàn toàn không có vũ khí phòng thân.

Thực ra bên cạnh gã có rất nhiều vũ khí, có một khẩu súng, đồng thời cũng có một số ám khí khác.

Nhưng Lý Đông bảo đừng tùy tiện chọc giận thứ đó.

Quả nhiên thứ đó dường như không nhìn họ, nhanh chóng trượt xuống phía dưới, trực tiếp lượn xuống.

Vương Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, nhỏ giọng nói: “Thật đấy, tôi cứ tưởng gã định nuốt tôi cơ, làm Bàn Gia tôi sợ chết khiếp.

Nếu thứ đó muốn nuốt Bàn Tử, có tôi ở đây, Bàn Gia tôi sẽ chiến

đấu đến cùng.” Mặc dù có một con rắn đi xuống, nhưng cũng không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào cho họ, họ tiếp tục leo xuống phía dưới.

Đương nhiên vì con rắn đó đã xuống dưới, Lý Đông càng cẩn thận hơn, con rắn đó tuy căn bản không thể gây ra vết cắn trực tiếp cho họ.

Nhưng vẫn cần cẩn thận một chút.

Thế là anh dùng đèn pin không ngừng chiếu xuống phía dưới.

Nhưng bên dưới dường như quá trống rỗng, không có gì cả, nơi này đơn giản là một cái động không đáy, như thể vĩnh viễn không thể đến được đáy.

Khi Lý Đông leo xuống phía dưới, cảm giác duy nhất là bên dưới dường như có gió, gió dường như rất lớn.

Không chỉ khiến họ cảm nhận rõ ràng có gió thổi, còn có tiếng gió.

Trong trạng thái như vậy, sau khi leo xuống hơn 100 mét, Lý Đông lại nghe thấy tiếng nước chảy.

Đương nhiên sau khi nghe thấy tiếng nước chảy, anh thở phào nhẹ nhõm, nếu có tiếng nước chảy thì chứng tỏ bên dưới nhất định có đáy, không thể nào là một cái động không đáy.

Hiện tại điều lo lắng nhất là loại động không đáy không có đáy, nếu cứ đi xuống như vậy, vậy thì có thể sẽ thật sự đạt đến sự vĩnh hằng ở nơi này.

Đến đáy, phát hiện ở nơi này có một cái đỉnh đồng lớn, cái đỉnh đồng lớn đó được nối với những sợi xích sắt kia.

Cái đỉnh đồng lớn như vậy lại được chế tác vô cùng hùng vĩ, chiều dài và chiều rộng đều hơn 10 mét, thậm chí độ dày đạt mấy thước, chiều cao khoảng hơn 20 mét.

Chỉ là những thứ chất đống bên trong lại không phải đồ tốt, mà là

một số hài cốt con người.

Quan trọng nhất là những người này khi leo xuống, dường như đều ở bên trong thứ đó.

Ý nghĩa trong đó dường như rất rõ ràng.

Cái đỉnh đồng này hẳn là dùng để tế tự, những người bên trong e là những 'tế phẩm' mà người ta nói đến.

Nếu từ trên leo xuống mà cũng rơi vào bên trong, vậy thì rõ ràng, họ cũng sẽ bị coi là tế phẩm.

Đương nhiên Lý Đông tự nhiên không thích cảm giác như vậy, nên nhẹ nhàng lướt sang một bên, đạp lên rìa đỉnh, sau đó anh nhảy xuống đất.

Mấy người còn lại đương nhiên cũng không thích cảm giác bị coi là tế phẩm đó, nên đã dùng các phương pháp của mình để thoát ra.

Chương 1065

Sau khi xuống đất, Lý Đông thấy cách đó hơn 10 mét có một xoáy nước khổng lồ.

Cái xoáy nước khổng lồ đó dường như hơi kỳ lạ, vì xung quanh không có dòng chảy, nơi này dường như có một hiện tượng siêu nhiên.

Trong cái ao nước nhỏ đó có một xoáy nước, dường như có nước không ngừng rơi xuống từ xoáy nước đó, nhưng xoáy nước đó có nhiều dòng chảy như vậy, lại không hề có dấu hiệu nước trong xoáy nước tạo ra tiếng động hay giảm bớt, cảnh tượng như vậy nếu không phải hiện tượng siêu nhiên thì thật sự không hợp lý.

Đương nhiên Lý Đông có thể cảm nhận khi xuống dưới, những cơn gió xung quanh dường như cũng từ trong đó thổi ra.

Sau đó dùng đèn pin quan sát kỹ môi trường xung quanh, phát hiện nơi này trông giống một hẻm núi hơn.

Một hẻm núi rất sâu, nơi này đáng sợ, nghe nói giống như địa ngục A Tu La, khắp nơi trên mặt đất đều là hài cốt.

Lý Đông đành lấy ra một cái quan tài màu tím đặt vào trong hẻm núi, sau đó thu gom những hài cốt đó vào.

Đúng lúc đó lại quan sát cái đỉnh đồng từ bên ngoài.

Trên cái đỉnh đồng đó khắc họa một số hình ảnh.

Nhưng những hình ảnh đó lại vô cùng thú vị.

Trên bức tranh dường như có một đám người đầu đội đồ trang sức bạc, đang thờ cúng một con rắn.

Sau khi nhìn con rắn đó, Lý Đông bất chợt nhớ đến con rắn mà họ đã gặp trước đó.

Không sai, con rắn mà họ đã gặp trước đó không chỉ vô cùng hung ác, mà còn đội vương miện, trông giống như con rắn trên bức tranh.

Hồ Bát Nhất nhìn xong nói: "Hẳn là một loại tập quán hoặc văn hóa của một bộ lạc nào đó thời cổ đại.

Ước chừng con rắn đó đã bị coi là thần linh." Sau đó ở một bên khác của cái đỉnh đó có viết mấy chữ.

Đương nhiên, mấy chữ đó có ý nghĩa gì thì căn bản không thể hiểu được, hoặc căn bản là không nhận ra những chữ đó.

Đúng lúc đó, Vương Bàn Tử dường như gặp rắc rối.

Vì gã hình như đang chuẩn bị tìm kiếm thứ gì đó đáng tiền từ trên đó, sau đó dùng tay lấy.

Kết quả không ngờ, nơi đó lại là một cái bẫy.

Có hai ngọn Bá Vương Thương từ bên trong bắn ra.

May mắn là Bàn Tử phản ứng cũng rất nhanh, né tránh được cái chết.

Nhưng sau đó, trên đuôi của con rắn điêu khắc lại xuất hiện một sợi dây dài mảnh.

Sợi dây dài mảnh đó dường như lại muốn trói chặt đám người.

Lý Đông có thể cảm nhận được sợi dây đó tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Dù sao đó là loại tơ cực kỳ kiên cố, nếu siết chặt người thì có thể trực tiếp giết chết người.

Đúng lúc đó, xung quanh họ lại truyền đến một tràng âm thanh 'sa

sa sa', dường như có thứ gì đó đang nhanh chóng tiếp cận.

Lý Đông bật đèn chiếu sang bên cạnh, phát hiện con mãng xà khổng lồ đang di chuyển bất thường, hướng về phía họ.

Khi Lý Đông vội vàng né tránh về phía sau, phát hiện con mãng xà đó lại đâm thẳng vào cái đỉnh đồng.

Sau đó phát ra một tiếng động chói tai.

Nhưng con mãng xà đó tuy đâm vào vật cứng, nhưng dường như không bị thương, ngược lại gã lại xoay người một lần nữa biến mất trong bóng tối.

Sau đó Lý Đông nghe thấy một tràng tiếng xích sắt, rõ ràng, con mãng xà này cũng không biết đã bò đi theo sợi xích sắt nào đó.

Động tác như vậy lại khiến Lý Đông nhớ đến hành vi của một loại người nào đó thời cổ đại, đó là thích khách.

Cái gọi là thích khách 'một kích không trúng, viễn độn thiên lý' (tấn công không thành công thì chạy xa ngàn dặm), ước chừng cũng là hành vi như vậy.

Đúng lúc đó, Tiểu Vũ Điệp đột nhiên nói: "Cẩn thận một chút, em nghe thấy xung quanh hình như có người đang nói chuyện, hình như có người đến rồi." "Ở nơi này lại dường như có người sao?

Nếu ở nơi này có người, có thể là kẻ địch.

Đương nhiên cũng có thể là những tên trộm mộ khác.

Nếu là những tên trộm mộ khác, vậy thì vui rồi.

Đương nhiên nếu là kẻ địch, vậy thì có thể sẽ phiền phức hơn." Lập tức cảnh giác, chuẩn bị sẵn sàng.

Thực ra Lý Đông cũng đã phát hiện, xung quanh dường như có người, ngữ khí nói chuyện dường như hoàn toàn không hiểu, căn bản

không biết họ đang nói gì.

Lý Đông nhớ đến những người Nhật mà họ đã gặp trước đó, "Chẳng lẽ những người Nhật đó lại đến rồi sao?" Đương nhiên, nếu là ngôn ngữ mà những người Nhật đó sử dụng, cũng có khả năng.

Vì những người Nhật đó dường như cũng đang tìm kiếm một thứ gì đó, một thứ có thể giúp trường sinh bất lão.

Do đó hiện tại, có thể là kẻ địch tự nhiên của họ.

Không đúng, đừng quá căng thẳng, hình như không phải người, là rắn.

Lý Đông vừa nãy cảm thấy hơi giống người Nhật Bản, nhưng nhanh chóng phát hiện hình như không phải.

Chương 1066

Âm thanh phía trước, càng giống một con rắn đang bò.

Thế là Lý Đông châm một điếu thuốc lá lạnh, rồi ném về phía trước.

Kết quả phát hiện quả nhiên có một con rắn lớn nhảy ra, thậm chí còn nuốt chửng thứ anh ném đi.

Thứ ném đi đó không phải vật bỏ đi đơn giản, mà là một loại có thể cháy dữ dội.

Điểm bắt lửa thấp, nhưng nhiệt độ cực kỳ cao, một loại vật chất phốt pho hóa, vậy mà lại bị con rắn đó ăn mất.

Sau khi nuốt chửng thứ đó, con rắn dường như bị thương một chút, rồi đâm đầu vào tảng đá bên cạnh.

Bức tường đổ sập xuống một đống đá vụn.

Rõ ràng con rắn này không hề đơn giản.

May là gần đó không có ai, nên tạm thời không có ai bị thương.

Rõ ràng thứ đó ảnh hưởng khá lớn đến con rắn.

Dù sao thì một thứ có nhiệt độ cao như vậy mà ăn vào bụng thì chắc chắn sẽ khiến bụng bị thương, thế là con rắn lớn vì muốn giảm bớt đau đớn mà lại liên tục đâm vào vách đá thêm vài lần nữa.

Lý Đông hiện tại đã xác định, con rắn này e rằng không có lợi ích gì cả.

Thế là anh phát động tấn công, cũng không dùng súng ngắn hay gì cả, mà trực tiếp ném một quả lôi quản.

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ dữ dội, con rắn lại một lần nữa bị

thương.

Thế là tên đó lại bò về phía bên cạnh.

Nhưng vũ khí của những người bên cạnh Lý Đông quá nhiều, con rắn nhanh chóng trúng không biết bao nhiêu lần tấn công, nhưng tiếc là da dày thịt béo, chỉ chịu một chút thương nhẹ.

Đột nhiên con rắn dùng cái đuôi quật vào hai bên vách núi.

Tức thì hai bên vách núi đổ xuống rất nhiều đất đá, cộng thêm một số mảnh đá lộn xộn, rơi xuống như mưa.

Lý Đông đành phải lấy ra Kim Cương Tán, rồi che lên đầu mấy người.

Một chiếc ô không quá lớn, chỉ miễn cưỡng che được bốn người, nhưng vẫn có không ít thứ rơi trúng người.

Thật không ngờ con rắn lại biết tấn công kiểu như vậy.

Lý Đông không còn cách nào khác, đành phải cố gắng hết sức che chắn cho những người còn lại, còn về phần mình, da dày thịt béo phòng ngự tương đối cao, nên cũng không phải chuyện nghiêm trọng.

Nhưng vừa quay người, lại thấy một con rắn nữa bơi tới.

Con rắn này chính là con rắn mà họ gặp khi đi xuống từ dây xích sắt lúc trước.

Đương nhiên con rắn này không chủ động tấn công họ, nhưng lại tạo thành một mối đe dọa mạnh mẽ từ xa.

Lúc này, Lý Đông nghe thấy bên tai truyền đến từng đợt tiếng gió thổi.

Nguyên nhân chính là xoáy nước mà anh thấy trong mắt dường như đang tăng tốc quay tròn.

Hiện tại, hẻm núi này trở nên vô cùng ồn ào, các loại âm thanh đều hỗn tạp vào nhau.

Cuối cùng, con rắn phía trước bị thương quá nặng, thịt trên người từng mảng từng mảng bị nổ tung, rơi lả tả khắp nơi.

Cuối cùng, con rắn nằm trên mặt đất bất động, không biết đã chết hay chưa.

Nhưng con rắn họ gặp khi đi xuống từ dây xích sắt phía trước lại tràn đầy tinh lực và không hề bị thương.

Quan trọng nhất là nó dường như rất lợi hại, vẫy đuôi, thậm chí còn đánh rớt tất cả các loại đất đá lộn xộn từ trên núi xuống.

Đồng thời, trên đầu Lý Đông cũng có vật rơi xuống.

Lý Đông theo bản năng muốn tránh, nhưng đột nhiên cảm thấy một lực hút khổng lồ.

Anh không cẩn thận đã đi vào phạm vi của xoáy nước đó.

Dù đã cố gắng hết sức để tránh, nhưng cuối cùng vẫn bị xoáy nước khổng lồ đó hút vào.

Sau khi bị hút vào xoáy nước khổng lồ đó, anh chỉ cảm thấy dòng nước bên trong xoáy nước vô cùng hung dữ.

Tốc độ quay cao khiến đầu anh choáng váng.

May mắn là bộ đồ bảo hộ trên người khá tốt, tạm thời không bị thương, nhưng cảm thấy có chút hỗn loạn.

Thậm chí còn cảm thấy tất cả mọi người đều rơi vào bóng tối, sau vài chục giây.

Lý Đông mới cảm nhận được vị trí của những người còn lại.

Hiện tại, anh có thể cảm nhận dòng nước đang tăng tốc quay, cũng

không biết đi đâu.

Cuối cùng, sau vài phút nữa, Lý Đông nhìn xuống đáy nước bắt đầu sáng lên.

Rồi dòng nước xung quanh dường như cũng dần trở nên yên tĩnh.

Chương 1067

Lý Đông bật đèn chiếu dưới nước, nhìn thấy bên trong dường như có một pho tượng Phật.

Không sai, đó dường như thực sự là một pho tượng Phật, dường như đang không ngừng phát sáng.

Lý Đông thấy những người còn lại dường như đều ở đó, ít nhất là còn sống, điều đó khiến anh thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì lần này mấy người bạn cơ bản đều là thành viên cốt cán, nếu bất kỳ ai trong số họ bị tổn thất ở đây thì đó sẽ là một chuyện vô cùng đáng sợ.

Cũng không biết đây là nơi nào, Lý Đông định đi nghiên cứu pho tượng Phật.

Nhưng lại cảm thấy cực kỳ buồn bực.

Thế là anh tìm kiếm xung quanh và phát hiện, nhanh chóng có thể nhô lên khỏi mặt nước.

Sau khi nhô lên khỏi mặt nước, anh phát hiện có một chỗ có thể lên bờ.

Thế là anh dẫn mấy người leo lên bờ.

Hiện tại, họ hoàn toàn không biết đây là nơi nào.

Chỉ có thể nhìn thấy hai bên là núi cao sừng sững, mọc đầy kỳ hoa dị thảo.

Nếu không quên lúc đi xuống đây là không gian dưới lòng đất, thì thậm chí anh còn nghi ngờ đây là một thung lũng khác.

Nơi này nở đầy các loại tiên hoa.

Những tiên hoa này gần như đều nở vào các mùa khác nhau, ít nhất là nở vào các mùa khác nhau, vậy mà hiện tại lại đồng thời nở rộ ở đây.

Đương nhiên, trong số những tiên hoa này có một số loại anh nhận ra, một số loại cũng không nhận ra, hiện tại số lượng có lẽ lên đến hàng trăm loài, một thế giới tuyệt đẹp như vậy, khiến anh có một cảm giác lưu luyến không muốn rời đi.

Tiên hoa luôn là những thứ đẹp đẽ, sau khi nhìn thấy những thứ như vậy, bất kỳ ai cũng có thể có một cảm giác lưu luyến không muốn rời đi.

Lúc đó Lý Đông nhìn, nơi này có một con suối nhỏ, nước suối chảy ra từ phía sau một bức tượng rất kỳ lạ.

Đó là một bức tượng hình người, nhưng trông rất mơ hồ, cũng không biết là ai.

Phía sau bức tượng đó là một hồ nước khổng lồ.

Hồ nước khổng lồ đó trong suốt nhìn thấy đáy, bên trong dường như có không ít cá đang bơi lội.

Những con cá đó cơ bản đều là cá chép, nên trông khá lớn, rồi hồ nước trong vắt như vậy, nhìn thấy nhiều cá lớn như vậy, luôn khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

Hiện tại Lý Đông cơ bản đã xác định, chắc hẳn đã ra đến bên ngoài ngọn núi.

Nói chính xác hơn, có lẽ trước đó họ ở chân núi, hoặc dưới đáy núi, rồi thông qua xoáy nước đó mà đến một chân núi khác.

Thật không ngờ, lại không rõ nguyên do mà chạy vào đây, lẽ nào mình đã không phát hiện ra điều gì sao?

Lý Đông cảm thấy hơi kỳ lạ.

Nhưng sau đó lại đột nhiên cảm thấy, có lẽ nơi này có phát hiện.

Hiện tại, khí hậu và cảnh quan nơi này dường như không phải là nơi bình thường có thể tìm thấy, có lẽ đây là một thế ngoại đào nguyên trong truyền thuyết, cũng không chừng.

Những người theo đuổi trường sinh bất lão tự nhiên không muốn sống mãi trong thành phố, có lẽ sẽ tìm một nơi như vậy để sinh sống.

Thế là anh dò la xung quanh.

Phát hiện nơi này quả nhiên là đáy của một thung lũng.

Nơi này trông có vẻ thực sự là một thế ngoại đào nguyên.

Trong đó mọc đầy các loại kỳ hoa dị thảo, số lượng không biết bao nhiêu loài, Lý Đông ước tính sơ bộ sau đó có lẽ lên đến hàng nghìn loài.

Anh nhìn thấy không ít cây đào.

Những cây đào đó ít nhất cũng có tuổi đời vài trăm năm.

Trông có vẻ đều là do con người trồng nên.

Có thể trồng được những cây sống hàng trăm năm, điều đó tuyệt đối không đơn giản.

Bởi vì phải biết rằng những cây đó sinh trưởng, không chỉ vì nguyên nhân con người chặt phá.

Ngay cả khi không có con người chặt phá, trong tình huống bình thường cây cũng không thể sống hàng trăm năm, bởi vì cây cơ bản sẽ bị ảnh hưởng bởi các loại ký sinh trùng, có những ký sinh trùng có thể khiến cây hoàn toàn đổ gục.

Những cây có thể sinh trưởng khỏe mạnh hàng trăm năm như vậy,

thì cơ bản đều là một kỳ tích, cũng có thể có người đang quản lý bảo vệ.

Đương nhiên, những vấn đề này trông có vẻ khiến người ta cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nhưng sau khi tìm kiếm kỹ lưỡng, nơi này tuy rất đẹp, nhưng muốn ra ngoài e rằng hơi khó khăn.

Muốn ra ngoài, ít nhất phải vượt qua một ngọn núi cao, nhưng ngọn núi cao đó lại không dễ leo lên, bởi vì cơ bản không có chỗ nào có thể bám víu, cũng cần phải dùng một số sức mạnh siêu nhiên hoặc một số công cụ phi thường mới có thể ra ngoài.

Đương nhiên, trên thực tế, hầu hết những người trong đội đều có khả năng đó, nhưng Tiểu Vũ Điệp không biết có khả năng đó hay không, ngoài ra những người khác trong đội, vì đã lâu không được rèn luyện như vậy, nên không chịu được khổ như thế này.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, tên này vốn dĩ đã khá béo, lại thêm thời gian dài không hoạt động như vậy, hiện tại có cảm giác than thở không ngớt, chỉ là tuy trong lòng than khổ, nhưng lại rất tích cực, rõ ràng tên này rất thích mạo hiểm.

Đương nhiên, trong tình huống bất đắc dĩ, cần phải leo núi, nhưng trước đó phải xem xét tình hình bên trong, có lẽ có thể tìm thấy lối ra khác.

Chương 1068

Hồ Bát Nhất nghiên cứu xong thì nói, nơi này có lẽ nên có người cư trú, có lẽ là một cao nhân ẩn sĩ.

Một cao nhân ẩn sĩ cư trú ở nơi này, đẹp như vậy, cũng không phải chuyện kỳ quái.

Trong tiểu thuyết võ hiệp có lẽ sẽ có cảnh sắc như vậy, sẽ có miêu tả như vậy.

Những cao nhân ẩn sĩ đó sống ở những nơi ẩn dật, nơi đó vô cùng đẹp đẽ, khiến người ta vô cùng khao khát.

Nhưng trong thực tế thì không dễ dàng như vậy, trừ khi thực sự rất giàu, ngay cả khi rất giàu cũng không thể hoàn toàn sống ở nơi không có ai quấy rầy.

Trên thực tế, nếu một người hoàn toàn sống ở nơi không có ai quấy rầy thì đó tuyệt đối là một chuyện vô cùng đau khổ, bởi vì như vậy cần phải làm việc.

Ví dụ như phải ăn cơm, lương thực cần phải sản xuất, lại phải mặc quần áo, cần phải làm quần áo, nuôi tằm, cần phải làm các công việc khác, tóm lại là các vật phẩm sinh hoạt hàng ngày đều cần phải tự làm.

Kiểu như vậy, trên thực tế đối với một người thì cơ bản là không thể, thậm chí vài người cũng không thể, bởi vì điều đó vô cùng khó khăn.

Bởi vì hiện tại cái xã hội này sở dĩ là một xã hội, chủ yếu là do con người trong xã hội có sự phân công hợp tác.

Không sai, vì sự phân công xã hội khác nhau, con người không cần

phải làm nhiều công việc như vậy, mỗi người chỉ cần làm một công việc, rồi chia sẻ công việc của mình với người khác, rồi mỗi người có thể nhận được các loại vật phẩm trong xã hội, như vậy mới là xã hội, nếu một người tách rời xã hội thì không có cách nào sống sót được.

Ít nhất Lý Đông cảm thấy nếu những người này sống ở nơi như vậy thì tuyệt đối không có cách nào, có lẽ thời cổ đại có người có thể làm như vậy, nhưng đó cơ bản đều là sống một cuộc sống nghèo khó vô cùng gian khổ.

Lý Đông trong lòng cảm thấy có chút lo lắng, đương nhiên không hy vọng sống ở nơi như vậy, tuy hiện tại vật chất, nhưng trên thực tế nếu không phải để điều tra Thiết Diện Sinh thì tuyệt đối không muốn ở đây.

Đương nhiên cũng không muốn sống ở nơi như vậy.

Đương nhiên, Lý Đông có thể cảm nhận rõ ràng sự nguy hiểm của nơi này, nhưng Tiểu Vũ Điệp lại rất thích nơi này.

Tiểu Vũ Điệp nhìn nơi này cảm thấy vô cùng phấn khích, đặc biệt là những cây đào vài trăm năm tuổi, có những cây vải vài trăm năm tuổi, khiến người ta cảm thấy vô cùng khao khát.

Bởi vì một khi những cây ăn quả đó lớn như vậy thì quả trên đó lại rất nhiều, trông giống như một thiên đường, nếu không xét đến những thứ khác mà chỉ chơi đùa ở nơi này thì lại khiến người ta cảm thấy vô cùng thú vị.

Lý Đông cũng không khỏi than thở một tiếng rằng cảnh núi non sông nước đẹp như vậy, quả thực khiến người ta vô cùng khao khát, rồi con người luôn dễ bị môi trường trước mắt như vậy mê hoặc, trên thực tế lại không cảm nhận được nguy cơ thực sự bên trong.

Chỉ là nơi này muốn ra ngoài, thực sự không có cách nào.

Ngoài ra, nơi này chưa điều tra ra kết quả thực sự, chưa nhận được thông tin thực sự, nhưng mà, trong lòng anh cảm thấy có chút không cam lòng.

Nên hiện tại anh đã đưa ra một quyết định khiến những người khác cảm thấy có chút khó tin, đó là quay trở lại.

Quay trở lại không gian dưới lòng đất đó, tức là đáy của tầng ba.

Lý Đông nói như vậy xong, Vương Bàn Tử cảm thấy có chút kinh ngạc, "Đông ca, không nhầm đấy chứ?

Lẽ nào chúng ta phải quay lại cái nơi quỷ quái đó sao, lẽ nào anh quên tôi đã đi xuống từ xoáy nước đó sao, nếu tôi muốn quay lại, lẽ nào phải bò ngược từ xoáy nước đó lên sao, liệu có thể bò ngược từ đó lên được không?

Bò ngược lên thì cần phải tốn bao nhiêu sức lực?" Lý Đông lắc đầu nói, "Nơi này cho người ta cảm giác vô cùng mê hoặc, tôi cảm thấy mình có lẽ nên quay lại nơi đó mới là lựa chọn đúng đắn, có lẽ bên đó có lối ra khác." Lý Đông đã đưa ra lựa chọn, những người còn lại dường như cũng không có ý kiến gì, thế là từng người một cũng đều chọn đi theo Lý Đông.

Đi xuống từ hồ nước này, lúc đầu dòng nước xung quanh khá nhanh, nhưng dần dần về phía trước, lại phát hiện dòng nước dần trở nên xiết.

Đương nhiên, lần này đã chuẩn bị kỹ càng, nên lại không cảm thấy phức tạp như vậy.

Nhanh chóng đến cực hạn của dòng nước xiết, ở nơi đó có một tảng đá phát ra ánh sáng màu xanh nhạt.

Tảng đá phát ra ánh sáng xanh nhạt này, chắc hẳn là tảng đá mơ hồ mà nhóm Lý Đông đã nhìn thấy ở cửa lúc trước.

Chỉ là vừa chuẩn bị đi lên, thì phát hiện giữa tảng đá dường như ẩn giấu thứ gì đó.

Lẽ nào trên tảng đá này có cơ quan sao, điều đó lại khiến anh nảy sinh một chút hứng thú, thế là Lý Đông mò mẫm xung quanh tảng đá này, xem có thể mở được cơ quan bên trong tảng đá hay không.

Nhanh chóng phát hiện trên tảng đá này dường như thực sự có một chỗ khá đặc biệt, chỉ thấy ở giữa tảng đá có một chỗ dường như thấp hơn những chỗ khác, nhô ra một đoạn, ở chỗ đó có một bông mai hình chữ thập đặt ở đó.

Những thứ như vậy tự nhiên nên thuộc loại khá đặc biệt, nơi này, có thể là một cơ quan, cũng có thể là một cái bẫy, nên anh đã cẩn thận nghiên cứu.

Lý Đông lấy ra một con dao găm, cắm vào lỗ bông mai, rồi dùng sức xoay tròn.

Quả nhiên xung quanh xảy ra một số biến đổi kỳ lạ, tảng đá nặng vài tấn đột nhiên chìm xuống.

Ở giữa tảng đá đó mọc lên một cây cột trắng.

Trên cây cột đó dường như có một món đồ.

Món đồ đó dường như là một chiếc gối kinh đồng cổ, trông giống như một chiếc gối.

Đây là một bảo bối được đặt ở đây có công dụng gì, anh chưa nghiên cứu ra, Lý Đông hơi muốn thu về làm của riêng.

Cuối cùng, sau khi nghiên cứu, anh chọn lấy món đồ đi.

Bởi vì món đồ này dù nhìn thế nào cũng giống một món đồ cổ, có lẽ mang ra ngoài có thể bán được một ít tiền.

Kết quả, sau khi lấy món đồ này đi, vài giây sau dòng nước trở nên

khá xiết.

Lý Đông phát hiện xung quanh dường như có sự thay đổi môi trường, phát hiện tất cả các bức tường đá xung quanh đều được làm bằng đá xanh, chế tạo khá tinh xảo.

Xem ra nơi này cũng là do một kiến trúc sư rất tài ba chế tạo.

Người có thể xây dựng một nơi như vậy tuyệt đối không phải người bình thường, bởi vì nơi này tuyệt đối không phải xây dựng thô sơ, vì rất nhiều chỗ khớp nối đá cơ bản là liền một khối, ngay cả dùng lưỡi dao cũng không thể cắm vào.

Chương 1069

Chính xác hơn là nếu không chú ý kỹ thì thậm chí sẽ tưởng nơi này là một thể thống nhất.

Phía sau anh lại có một cây cột đá khổng lồ sừng sững ở đó.

Sau khi nghiên cứu, anh phát hiện cây cột đá đó có thể là van điều khiển dòng nước.

Nên dòng nước chảy từ dưới lòng đất vào một đường hầm, tạo thành một số chênh lệch áp suất khá kỳ lạ, rồi đi qua cây cột đá đó, khiến nơi này trở nên vô cùng quỷ dị, tạo thành xoáy nước khổng lồ.

Đương nhiên, vì hành động vừa rồi, xoáy nước khổng lồ đó đã biến mất, trở thành một đường hầm bình thường.

Đương nhiên, sau khi xoáy nước biến mất, áp lực chỉ giảm đi một chút mà thôi.

Hiện tại dòng nước khá nhanh, nên cần phải nhanh chóng đi lên.

Nhưng vừa chuẩn bị đi lên, thì phát hiện nơi này dường như cũng là một mộ thất dưới nước.

Những mộ thất được xây dựng dưới nước như vậy dường như khá hiếm thấy, bởi vì nước và lửa vô tình, nước cũng có thể ăn mòn mọi thứ, không ai muốn trong trường hợp bình thường xây dựng mộ thất dưới nước, bởi vì nếu xây dựng dưới nước thì có nghĩa là, có lẽ vài chục năm hoặc vài trăm năm sau sẽ không còn tồn tại nữa.

Nhưng trên thế giới này có một loại chuyện, đó là cảm thấy những chuyện như vậy là không thể, nhưng những chuyện như vậy lại thường xuyên xảy ra, nên cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Anh chỉ là cảm thấy hơi đi ngược lại lẽ thường, quyết định nghiên

cứu.

Mộ thất dưới nước đó lại có rất nhiều ngã rẽ, ở mỗi ngã rẽ đó đều đặt quan tài.

Cũng không biết bên trong quan tài là ai, Lý Đông không đi mở, ít nhất hiện tại không đi mở, bởi vì nếu ở dưới nước mà mở quan tài thì có thể bên trong sẽ xảy ra một số chuyện không hay.

Bên cạnh những quan tài đó dường như có một số bức tượng, những bức tượng đó trông giống như những binh lính.

Mỗi binh lính đều trông rất cường tráng, trên tay cầm các loại vũ khí, trông như đang canh giữ những quan tài đó.

Những ngã rẽ này, mỗi ngã rẽ đều rất xa xôi.

Cũng không biết tình hình thế nào, thế là Lý Đông chọn một trong các ngã rẽ, đi vào xem bên trong có gì.

Kết quả phát hiện bên dưới dường như là một mê cung dưới lòng đất.

Những thứ như mê cung trên thực tế thường thấy trong mộ đạo.

Trên thực tế nó cũng tương đương với một loại thiết bị bảo vệ, nếu có thể khiến người ta lạc đường bên trong, thì có khả năng sẽ nhốt chết kẻ trộm mộ.

Bởi vì những thứ như mê cung không phải người bình thường nào cũng có thể giải được, muốn giải mã thì cần một chút thông minh tài trí.

Thế là dọc theo đường hầm này đi về phía trước thì phát hiện phía trước xuất hiện một cầu thang đá rộng rãi.

Lên cầu thang đá rộng rãi xong, họ đi ra khỏi mặt nước.

Kết quả, sau khi đi ra khỏi mặt nước, lại phát hiện không ở dưới

lòng đất mà dường như ở trong một ngọn núi.

Trong đó có thể cảm nhận ánh nắng chói chang và không khí trong lành, nhìn ra xa là núi xanh, thậm chí có những làn khói xanh bốc lên.

Kết quả Hồ Bát Nhất nhìn thấy nơi này xong thì cười, "Thật không ngờ, tôi lại đến nơi này, thật hoài niệm, tôi nhớ khi tôi ở nơi này, tôi còn rất trẻ." Lý Đông không ngờ tên này lại đến nơi này, điều đó cho thấy nơi này là một nơi khá quen thuộc rồi.

Lý Đông hỏi, "Nếu là nơi này, vậy nơi này tên là gì, cái hồ này tên là gì?" Hồ Bát Nhất nói, "Nếu đây là một ngọn núi, nếu tôi đoán không sai, chắc hẳn gọi là Vô Lượng Sơn.

Vậy cái hồ này chắc hẳn gọi là Kiến Hồ!" Hiện tại đã mấy lần từ dưới đáy núi chạy ra ngoài rồi, điều đó cho thấy hiện tại có lẽ toàn bộ ngọn núi này bên dưới đều rỗng, rồi có những đường hầm thông ra bên ngoài.

Chỉ là chuyện như vậy lại không có ai phát hiện, vậy mà lại bị họ phát hiện.

Nhưng ở dưới nước lại trải qua một thời gian dài như vậy, nên họ lên bờ để nghỉ ngơi.

Bởi vì môi trường xung quanh thực sự khiến người ta mê mẩn.

Môi trường cũng thực sự khiến người ta cảm thấy khá thoải mái, nếu nghỉ ngơi trong môi trường này thì cảm thấy khá tốt.

Tuy mặt nạ phòng độc có thể cung cấp oxy, nhưng trên thực tế oxy và không khí trong lành trong thực tế không giống nhau.

Trong không khí trong lành trong thực tế xen lẫn mùi của thực vật và đất, khiến người ta cảm thấy khá thoải mái, họ quyết định nghỉ ngơi ở nơi này.

Là những kẻ trộm mộ, trên thực tế khi ở trong mộ thì không có cảm giác ngày đêm.

Bởi vì sau khi hoạt động liên tục trong một thời gian dài như vậy, nơi này khá an toàn, nên họ ăn xong rồi ngủ ở đó.

Sau một giấc tỉnh dậy, trời gần như đã tối.

Trời tối thì cũng không có cách nào chui xuống nước, không còn cách nào, thế là họ lại ăn một chút đồ, quyết định tiếp tục ngủ.

Nhưng lúc này vì đã ngủ trưa nên tạm thời hơi khó ngủ.

Vương Bàn Tử không khỏi than thở một tiếng, "Ôi, tôi cũng là một người có thân phận, không biết mấy chục triệu bạc, bây giờ lại phải chịu đựng sự hành hạ như vậy.

Nếu tôi bỏ mạng ở nơi này thì sau này ra ngoài có lẽ sẽ trở thành trò cười, đúng là lật thuyền trong mương." Lý Đông cười nói với Vương Bàn Tử, "Sao có thể như vậy?

Anh cũng không phải, hiện tại anh đều là một người trường sinh bất lão rồi, hiện tại có thể rất trẻ trung, có tiền thì vừa hay có thể mạo hiểm." Vương Bàn Tử không ngờ Lý Đông lại tâng bốc mình như vậy, nhất thời cảm thấy thoải mái không ít.

Nhưng lúc đó Lý Đông nhìn thấy xa xa dường như có đèn pin đang không ngừng lay động, cũng có người đang đi lại ở nơi này.

Cũng không biết là ai, Lý Đông biết rằng những người bên ngoài đó dù là người tốt hay kẻ xấu, đối với họ đều là mối đe dọa, bởi vì hiện tại nơi này có thể là một khu vực được bảo vệ.

Chương 1070

Bởi vì những nơi như vậy, có lẽ không phải người bình thường có thể vào được, hoặc ít nhất vào giữa đêm thì không cho phép người bình thường vào, nên anh không muốn gây sự.

Nhưng không ngờ, đối phương lại đi về phía họ, thế là họ chọn trốn xuống nước, vì chỉ ở dưới nước mới không bị người khác phát hiện.

Thế là họ nhanh chóng lặn xuống nước, nhanh chóng đi vào dưới đáy núi, kết quả khi ở dưới đáy núi, đột nhiên nhìn thấy một con cá chép rất lớn.

Cá chép vốn là một loại cá lớn nhanh, hiện tại con cá chép mà họ thấy lại dài hơn một mét.

Lý Đông định đi nghiên cứu con cá chép này, chỉ là con cá chép này dường như bị hoảng sợ sau đó nhanh chóng bỏ chạy.

Một con cá chép lớn như vậy, có lẽ nặng cả trăm cân, anh đều cảm thấy hơi tiếc.

Nhưng cũng không còn cách nào, bởi vì hiện tại không phải lúc bắt cá.

Nhanh chóng quay lại lối vào cung điện dưới lòng đất, sau khi trở lại theo đường cũ, phát hiện tất cả môi trường ở nơi này đều không có bất kỳ thay đổi nào, điều đó cho thấy nơi này dường như không có cơ quan.

Họ lại đến bên cạnh bức tượng hang đá nhỏ.

Ở đó lại phát hiện một con cá nhỏ.

Con cá nhỏ đó trông rất kỳ dị, dường như đã xảy ra một loại biến

dị, khiến anh cảm thấy có chút đe dọa.

Bởi vì anh phát hiện con cá nhỏ đó có hàm răng sắc nhọn tuyệt đối không phải là cá bình thường.

Trong ký ức của anh, những con cá có hàm răng rất lợi hại, ngoài những con cá piranha hoặc cá mập ra, chỉ còn lại cá ăn thịt người.

Hiện tại, con cá nhỏ này có khả năng giống cá ăn thịt người.

Quả nhiên, sau khi xuất hiện ở đó, con cá nhỏ nhanh chóng phát hiện ra họ, coi họ là con mồi, bắt đầu gặm nhấm đồ đạc trên người.

Đương nhiên, đồ đạc trên người anh là bộ đồ bảo hộ bên ngoài, cá không thể gặm nhấm, nhưng xung quanh dường như lại xuất hiện rất nhiều loại cá khác.

Lý Đông không quản nhiều như vậy, trên tay cầm một con dao chém loạn xạ.

Đương nhiên những con cá đó bơi rất nhanh, con dao trên tay anh ở dưới nước chịu một số hạn chế, dường như không thể phát huy tốc độ thực sự, nên cơ bản là vô dụng.

Nhưng đàn cá xung quanh càng lúc càng nhiều, dường như cũng tạo thành rất nhiều mối đe dọa cho họ.

Lý Đông bảo mọi người nhanh chóng chạy đến chỗ một chiếc quan tài bên cạnh.

Anh thử mở nắp một chiếc quan tài.

Kết quả phát hiện bên trong quan tài lại có một bộ thi thể.

Đó là thi thể của một người phụ nữ, lông mày nhìn rõ ràng, trông giống như một người cổ đại, thậm chí trên mặt còn tô son phấn, nhìn rất rõ ràng.

Người phụ nữ mặc một bộ váy dài, có giày thêu bằng lụa, bên

cạnh đặt không ít khí cụ, cơ bản đều là đồ gốm sứ, đồ bạc.

Những thứ đó ở dưới nước lại không bị ăn mòn, khá kỳ diệu.

Đương nhiên, bên trong quan tài có người, Lý Đông không muốn trốn vào nơi như vậy.

Thế là anh lại đóng nắp quan tài lại.

Những con cá ăn thịt người nhìn thấy chiếc quan tài đó lại cảm thấy vô cùng sợ hãi, nhanh chóng bơi đi xung quanh.

Nhưng không ngờ, thi thể trong quan tài lại là một bộ cương thi, vì bị một loại quấy rầy nào đó, đột nhiên bò ra ngoài.

Lý Đông lập tức như lâm đại địch, lấy ra các loại vũ khí chuẩn bị chiến đấu.

Chỉ là không ngờ, nữ cương thi này sau khi bò ra khỏi quan tài, căn bản không tấn công họ, mà phi nhanh đi bắt những con cá ăn thịt người kia.

Nhanh chóng có vài con rắn, cá bị nữ cương thi này bắt được, rồi nhét vào miệng ăn.

Nữ cương thi đó ăn xong cá ăn thịt người, cũng không tiếp tục làm những chuyện khác, rất mãn nguyện bò trở lại vào quan tài.

Chỉ là sau khi nữ cương thi bò trở lại vào quan tài, toàn bộ chiếc quan tài dường như đều trượt xuống.

Và trực tiếp trượt xuống trên đầu họ, rơi thẳng xuống.

Cũng không biết đây là cách tấn công gì, Lý Đông đành phải đưa tay ra đỡ lấy chiếc quan tài, kết quả phát hiện chiếc quan tài khá nặng.

Lý Đông tuy có thể chống đỡ được, nhưng phát hiện mặt đất dưới chân không chịu nổi, nếu cứ tiếp tục như vậy thì sẽ bị chôn sống dưới chân.

Thế là anh buông chiếc quan tài ra và lập tức tránh đi.

Kết quả phát hiện sau khi buông chiếc quan tài ra, chiếc quan tài không trực tiếp rơi xuống mặt đất, mà vẫn lơ lửng trong nước, dường như sau một cú va chạm lại lao thẳng về phía họ.

Anh lập tức hiểu ra, chiếc quan tài này lại muốn tấn công họ.

Rồi đột nhiên quay về phía họ.

Lý Đông và mấy người chỉ đành không ngừng tránh né.

Trên thực tế, tránh né như vậy vô cùng bất tiện, bởi vì bơi lội dưới nước luôn chịu một số ảnh hưởng, tốc độ vô cùng chậm.

Lý Đông tìm một chỗ có thể bám víu, dựa vào chỗ đó, cố gắng đẩy chiếc quan tài ra.

Chương 1071

Chỉ là chiếc quan tài đó trôi đi một đoạn lại bơi trở lại?

Nếu cứ ở nơi này chơi trò đẩy quan tài như vậy, Lý Đông cảm thấy có khả năng sẽ bị kéo chết ở nơi này?

Cứ như vậy thì phải làm sao?

Lý Đông hiện tại trong lòng cảm thấy hơi sốt ruột, nhưng lúc đó lại phát hiện chiếc quan tài đột nhiên từ bỏ họ, lập tức bơi đến bên cạnh Tiểu Vũ Điệp, trực tiếp đè xuống trên đầu Tiểu Vũ Điệp.

Tiểu Vũ Điệp chỉ là một cô gái bình thường mà thôi, lúc đó nhìn thấy chuyện như vậy, lại không có sức lực, nhanh chóng hơi chịu không nổi.

May mắn là Hồ Bát Nhất ở bên cạnh, cố gắng đẩy chiếc quan tài ra.

Chiếc quan tài đó lại phát động một cú xoay tròn, trực tiếp đâm vào họ, Lý Đông cố gắng tránh né, phát hiện chiếc quan tài đâm vào bức tường.

Kết quả khiến người ta cảm thấy kinh ngạc là chiếc quan tài không sao cả, bức tường đó ngược lại bị đâm thủng một lỗ lớn.

Trong cái lỗ lớn đó lại hình thành một xoáy nước khổng lồ, lại vô cùng mạnh mẽ và sắc bén, trực tiếp hút mấy người vào.

Mấy người sau khi bị hút vào, dòng nước bên trong không ngừng cuộn trào, vô cùng xiết, khiến họ không phân biệt được đông tây nam bắc.

Trên đầu Lý Đông vốn có một thiết bị chiếu sáng, nhưng vì va đập vào đâu đó, đã bị hỏng, xung quanh một mảng tối đen.

Lý Đông vội vàng lại lấy ra một chiếc đèn chiếu dưới nước phát ra ánh sáng yếu ớt.

Nhưng không biết bao lâu, phát hiện hình như không ở trong không gian dưới nước nữa, mà dường như có gió thổi trên người.

Nhưng nơi này dường như có dòng lũ chảy qua, hiện tại đang ở trong lũ lụt, kinh qua vài lần giãy giụa, Lý Đông mới miễn cưỡng nhìn rõ, nơi hiện tại họ đang ở hơi giống một cống thoát nước.

Quan trọng nhất là phát hiện chiếc quan tài kia lại đang đuổi theo.

Lý Đông ổn định thân hình, hiện tại không quản nhiều như vậy, trực tiếp ném một quả lựu đạn đi.

Rồi phát hiện tốc độ lao tới của chiếc quan tài hơi bị chậm lại, rồi nhân cơ hội lên bờ.

Nhìn chung không quá chật vật.

Chỉ là điều khiến anh cảm thấy có chút không thể tin được, chiếc quan tài đó lại cũng bay ra khỏi mặt nước.

Lý Đông cứ nghĩ thứ đó sẽ tiếp tục đuổi theo như một con quái vật, nhưng không ngờ chiếc quan tài đó sau khi bay ra khỏi mặt nước thì rơi xuống đất bất động.

Cái thứ quỷ quái gì vậy?

Sao lại như vậy?

Lý Đông không có nhiều kiến thức về phương diện này, hoàn toàn không hiểu.

Dù sao thì chắc hẳn lại là một loại cương thi thôi!

Ước chừng cũng là một loại cương thi, chỉ là không biết vì sao lại có thể điều khiển quan tài.

Cương thi cũng đã thấy không ít rồi, có cương thi rất lợi hại, cũng có cương thi khá bình thường.

Hiện tại tất cả đều nghiêm chỉnh đề phòng, chuẩn bị chiến đấu.

Lý Đông cũng có kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, cơ bản chỉ cần không phải cương thi quá lợi hại thì có thể đối phó được.

Trong lòng cẩn thận, cương thi sắp xuất hiện.

Lý Đông nhìn thấy thi thể người phụ nữ mà anh đã thấy trước đó.

Vương Bàn Tử hiện tại lại cảm thấy vô cùng phấn khích, lớn tiếng nói, "Cũng không biết chuyện gì xảy ra, dưới đáy núi lại toàn là quan tài, trong quan tài lại toàn là quái vật, nhưng bây giờ Bàn gia tôi một chút cũng không sợ, đến đây, xem xem ai lợi hại hơn ai!" Quả nhiên chiếc quan tài đó lại một lần nữa mở ra, sau khi mở ra, nữ cương thi đó lại một lần nữa bò ra ngoài.

Nữ cương thi đó nhảy ra xong, lại chủ động trực tiếp tấn công Tiểu Vũ Điệp.

Lý Đông tự nhiên chỉ dùng toàn bộ sức lực để bảo vệ Tiểu Vũ Điệp, và va chạm với cương thi này vài lần.

Rồi phát hiện con cương thi này thực sự là một con cương thi có cánh tay không thể uốn cong.

Con dao trên tay anh va chạm với tay cương thi vài lần thì phát hiện thi thể cương thi lại rất kỳ lạ, tuy không quá cứng cáp, nhưng lại không thể gây ra thương tích, hơi giống "lão ngưu bức vạn năm" (trâu già vạn năm – ý chỉ lì lợm, khó đánh).

Những người còn lại cũng tự lấy vũ khí ra, liên tục bắn vào thứ đó.

Nhưng mối đe dọa của thứ đó lại không quá lớn.

Rõ ràng thứ này có thể thuộc loại đao thương bất nhập (dao kiếm không xuyên thủng), chỉ những công cụ như vậy, dường như cũng không thể gây ra thương tích.

Đương nhiên, trên thực tế thứ đó cũng không thể gây ra thương tích thực chất cho anh, bởi vì khả năng phòng hộ của anh rất tốt.

Nhưng mấy người tụ tập lại một chỗ, bởi vì tuy không thể bị thương, nhưng có khả năng người khác có thể bị bắt đi, thế là hai bên tạo thành thế đối đầu.

Cứ đối đầu như vậy, dường như hai bên ai cũng không thể làm gì được ai.

Nhưng Lý Đông biết đó chỉ là tạm thời mà thôi.

Thứ này thì có thể mãi ở chỗ này mà đối đầu với họ, nhưng mấy người dù sao cũng là người, là người thì cần phải ăn uống, cần phải nghỉ ngơi.

Nếu không thì sẽ bị chết đói, trên thực tế, cứ đối đầu như vậy hoàn toàn không có lợi ích gì cho họ, cuối cùng có thể sẽ gặp đại họa.

Chương 1072

Chỉ là đột nhiên phát hiện ở bên cạnh môi trường cát dường như có thứ gì đó, phát ra ánh sáng màu đỏ.

Lý Đông đưa tay ra bắt lấy ánh sáng màu đỏ đó, kết quả phát hiện dường như là một con cá vàng tươi đỏ.

Con cá vàng tươi đỏ đó bị bắt.

Chỉ là sau khi con cá vàng này bị bắt, nó giãy giụa rồi lại rơi vào cát, kết quả ngay lập tức lại biến mất.

Cái thứ quỷ quái gì vậy?

Ở trong cát có thể bắt được, vì sao lại có thể biến mất trong cát?

Hồ Bát Nhất nhìn thấy thứ đó xong thì lắc đầu, "Chắc hẳn là một loại động vật đặc biệt, hoặc là một loại đồ vật trong truyền thuyết." Tên này trông có vẻ như thật, xem ra biết đó là thứ quỷ quái gì, thế là Lý Đông tò mò nhìn anh ta hỏi, "Đó là thứ quỷ quái gì?

Anh có thể nói rõ hơn cho tôi biết không?" Hồ Bát Nhất gật đầu nói, "Nếu tôi đoán không sai, thứ này chắc hẳn gọi là Sa Trung Kim, dường như là loài ếch vàng sống dưới lòng đất.

Loại vật này được cho là một loài lưỡng cư tồn tại vào thời cổ đại.

Nơi sinh sống của nó chắc hẳn là những nơi khá lạnh lẽo.

Đương nhiên, loại vật này có một công dụng rất tốt, đó là có thể chữa trị một số bệnh rất đặc biệt, ví dụ như phong thấp.

Được cho là ăn loại vật này có thể giúp người ta nhìn rõ mọi thứ vào ban đêm mà không cần chiếu sáng." Thật không ngờ lại có chuyện

như vậy, anh lại cảm thấy có chút không thể tin được.

Bởi vì chuyện như vậy thì hơi đi ngược lại lẽ thường khoa học.

Hiện tại con cương thi chặn lối ra, tạm thời cũng không có cách nào, anh lại muốn bắt con cá đó.

Đặc biệt là Lý Đông, hiện tại anh lại rất muốn bắt con cá đó.

Kết quả đột nhiên lại nhìn thấy hai vệt sáng đỏ, tức là bên trong dường như có hai con cá.

Hai con cá này không bơi lội trong nước, mà lại bơi lội rất tự do trong cát, quả thực khiến người ta cảm thấy vô cùng không thể tin được, đồng thời lại cảm thấy vô cùng đẹp.

Thế là Lý Đông tìm cách bắt hai con cá đó, hai tay vung ra.

Kết quả phát hiện hai con cá đó bơi trong cát lại rất nhanh.

Thậm chí một trong số đó còn trực tiếp nhảy ra khỏi bãi cát.

Lý Đông lại cố gắng bắt lấy một trong số đó.

Chỉ là không ngờ, con kia lại rất linh hoạt, vì khi bắt thì không ý thức được đã bắt được, nên nhanh chóng bị thoát ra.

Kết quả lại một lần nữa rơi vào cát.

Tiểu Vũ Điệp không nhịn được cười, "Thật không ngờ, anh trai vô sở bất năng lại vì một con cá nhỏ như vậy mà tốn công sức lớn đến thế, xem ra cũng có chuyện khiến anh không làm được nhỉ." Lý Đông lập tức cảm thấy hơi mất mặt.

Quan trọng nhất là phát hiện một trong số những con cá đó dường như đang lượn lờ dưới chân anh, rõ ràng là đang khiêu khích.

Thế là Lý Đông dường như càng không thể nhịn được nữa, nếu không bắt được thứ này thì dường như thực sự hơi mất mặt.

Lý Đông hiện tại thay đổi chiến lược, không chủ động đi bắt nữa, mà tĩnh lặng chờ đợi.

Thậm chí còn tắt tất cả các thiết bị chiếu sáng, như vậy thì có thể nhìn rõ hơn, bởi vì con cá đó dường như có thể phát sáng.

Con cá đó trực tiếp nhảy lên giữa không trung, Lý Đông ngay lập tức muốn bắt lấy, nhưng tiếc là cuối cùng lại để thứ đó rơi vào cát mà bỏ chạy.

Quan trọng nhất là sau khi thứ đó bỏ chạy lần này, dường như xung quanh không còn nhìn thấy nữa.

Lẽ nào đã chạy mất rồi sao?

Hoặc là chạy đến chỗ khác rồi sao?

Kết quả sau 20 "nhật" (ngày?) quan sát, lại phát hiện ở một nơi khác lại xuất hiện một con cá vàng màu đỏ.

Xem ra thứ đó bơi khá sâu, ở trong cát khá sâu.

Ngoài ra, Lý Đông phát hiện nơi thứ đó đang ở hơi đặc biệt, khiến nó không thể chạy lung tung.

Lẽ nào bên trong có bẫy sao?

Thế là Lý Đông lấy ra một cái xẻng, đào đất phía trên ra.

Kết quả phát hiện ở nơi đó dường như là một bàn đá.

Bàn đá này có đường kính không đến một mét, nơi này dường như đã đè chặt lớp bùn đó.

Lý Đông không vội vàng đi mở bàn đá này, mà dọn dẹp cát xung quanh một lượt.

Phát hiện việc chế tạo bàn đá này lại rất đặc biệt, thế là sau khi dọn dẹp ở đó xem có thể có phát hiện đặc biệt nào không?

Kết quả phát hiện bàn đá đó lại có thể xoay chuyển.

Lý Đông có sức mạnh vô cùng lớn, sau khi xoay chuyển bàn đá đó thì phát hiện phía sau anh lại có một cánh cửa mở ra.

Đó là một cánh cửa mở trên bức tường.

Chương 1073

Sau khi mở cửa, bên trong lại có ánh sáng chiếu vào.

Ánh sáng đó trông hơi giống ánh nắng tự nhiên.

Lẽ nào lại loay hoay ở nơi này một đêm nữa sao?

Thời gian trôi đi nhanh quá.

Dọc theo cánh cửa đó đi ra ngoài, kết quả phát hiện lại đến nơi thế ngoại đào nguyên mà đã thấy trước đó.

Lý Đông định đến nơi đó để nghỉ ngơi, kết quả phát hiện trong thung lũng lại xuất hiện một ông lão tóc bạc phơ.

Ông lão đó tóc, râu và lông mày, toàn bộ đều trắng, nhưng lại trông vô cùng tinh thần, hoàn toàn không giống một ông lão, trên mặt cũng không có nếp nhăn.

Cái gọi là hạc phát đồng nhan ư?

Lý Đông nhíu nhíu mày, hỏi ông lão, "Ông lão, ông đến đây lúc nào vậy?" Bởi vì trước đó đã đến nơi này rồi, căn bản không phát hiện ra ông lão này, kết quả hiện tại lại đột nhiên nhìn thấy ông lão này, điều đó cho thấy ông lão này tuyệt đối không phải trước đó vẫn luôn ở đây.

Ông lão này có lẽ là người đến sau.

Đương nhiên, đối với những người không rõ lai lịch, Lý Đông luôn không tin tưởng, ít nhất sẽ không tuyệt đối tin tưởng người lạ.

Đó là một thói quen đặc biệt, bởi vì những chuyện đã trải qua hiện tại thực sự quá nguy hiểm.

Nhưng ông lão lại cười nói với anh, "Có lẽ cậu không biết tôi, nhưng tôi lại khá hiểu cậu.

Cậu muốn hiểu bí mật dưới chân núi, nhưng khi đi vào lại không đúng thời gian.

Nơi này, nó được sắp xếp theo chính thức của Cửu Trọng Thiên.

Bất kể ở dưới nước hay trên đất liền, đều có rất nhiều nơi nuôi xác chết, ở nơi này, số lượng cương thi không biết bao nhiêu.

Muốn tiến vào khu vực cốt lõi của nơi này, thì tuyệt đối không phải người bình thường có thể làm được.

Con người chỉ có thể vào trong địa cung này vào một thời điểm chính xác, mới có thể có được thứ cần thiết.

Nếu không thể vào vào thời điểm chính xác thì sẽ kích hoạt vô số cơ quan, thì gặp phải có lẽ là cửu tử nhất sinh (chín phần chết, một phần sống).” Nghe ý của ông lão, gần như mỗi lần anh đi vào đều không đúng thời cơ, nên mới gặp phải những quái vật lộn xộn đó sao?

Lý Đông đột nhiên cảm thấy ông lão này dường như có lý, lẽ nào tiến vào nơi này thực sự cần thời gian thích hợp sao?

Nhưng sau đó ông lão tiếp tục nói, “Trên thực tế, muốn tiến vào nơi này, phát hiện bí mật thực sự, thì chỉ có một thời điểm có thể đi vào, đó là giờ Tý (tử thì).

Chỉ có vào lúc đó mới có thể ra vào an toàn, sẽ không gặp phải nhiều quái vật hơn.” Lý Đông nghe ông lão nói như vậy một cách nghiêm túc, nhưng trong lòng anh cũng không hoàn toàn tin tưởng chuyện như vậy, nguyên nhân rất đơn giản, ông lão đó không rõ lai lịch, cũng không biết ông lão đó đến từ đâu, không biết ông lão đó làm gì?

Nhưng anh rất vui vẻ nói với ông lão: “Ông lão, lời ông nói nghe có vẻ rất có lý, dù sao cũng phải cảm ơn ông.

Chỉ là tôi có thể thử theo lời khuyên của ông, chỉ là không biết ông

là ai, vì sao lại hiểu rõ nơi này như vậy?" Ông lão ở nơi này cười cười, rồi nói với Lý Đông, "Tôi đã ở nơi này, không biết bao nhiêu năm rồi.

Tôi nhớ lần đầu tiên tôi thấy có người ở đây, thấy có người phí sức đi ra từ đó, nhưng sau khi ra ngoài thì chưa đến một canh giờ đã chết rồi.

Lần thứ hai tôi thấy có người thì phát hiện chỉ thấy có người từ nơi này đi vào, nhưng lại không bao giờ ra ngoài nữa.

Và chỉ có tôi thấy cậu là đặc biệt hơn, bởi vì sau khi đi vào lại ra ngoài được hai lần, điều đó cho thấy cậu là người phi thường, biết đâu thực sự có thể hiểu được bí mật bên trong, nên tôi muốn đưa ra lời chỉ dẫn, đương nhiên có thực sự có thể tiến vào hiểu được bí mật bên trong hay không thì không biết, ông già này trên thực tế ở nơi này cũng chỉ là một người tàn tạ kéo dài sự sống mà thôi, không cần bận tâm đến tôi." Ông lão dặn dò một cách mơ hồ, nhưng nếu đã như vậy, thì điều đó cho thấy một vấn đề, đó là muốn hiểu thân phận của ông lão này thì cơ bản là không thể, ông lão này chắc hẳn sẽ không nói cho anh biết thân phận.

Thế là họ nghỉ ngơi ở nơi này.

Nơi này không nói gì khác, môi trường rất tốt, không khí rất trong lành, có thể khiến người ta cảm thấy tâm hồn sảng khoái, tinh thần phấn chấn.

Giữa đêm, trăng sáng vằng vặc, thế là họ gần như đã chuẩn bị động thân.

Vào lúc đó, hồ nước phía sau bức tượng đá dường như đã chìm xuống hoàn toàn.

Dưới mặt nước đó lộ ra một hang núi không lớn không nhỏ.

Hang núi đó vừa đủ để một người đi vào.

Đương nhiên, Lý Đông dẫn đầu đi vào, trên tay đã chuẩn bị sẵn vũ khí, sẵn sàng ứng phó với các loại sự kiện bất ngờ bất cứ lúc nào.

Có những vũ khí như vậy trong tay, khi gặp quái vật, ít nhất cũng có sức chiến đấu.

Lý Đông trên thực tế cũng là một người có tài năng cao, gan lớn, tuy võ công của anh không phải vậy, nhưng trang bị của anh tốt, lại thêm sức mạnh vô cùng lớn, cũng là một loại sức chiến đấu khá mạnh, sức chiến đấu như vậy, chỉ cần không phải loại quái vật thực sự đao thương bất nhập, thì hầu hết các thứ đều có thể đối phó được.

Khi đi vào, anh rõ ràng cảm thấy dòng nước xung quanh dường như đang không ngừng chìm xuống.

Rõ ràng đây là một cơ quan có tính chu kỳ, cũng có lẽ vào lúc này dòng nước bên trong vừa đúng lúc chìm xuống.

Quả nhiên thiết kế của nơi này vô cùng quan trọng, một cơ quan rất đặc biệt.

Đương nhiên, sau khi nhìn thấy cục diện như vậy, Lý Đông đột nhiên nghĩ bên trong có lẽ mọi thứ đều đã được sắp đặt sẵn.

Điều đó cho thấy hiện tại số phận đang trong sự quan sát của người khác, dường như lúc nào cũng nằm trong sự kiểm soát của người khác vậy.

Nhưng anh hiện tại cũng không có cách nào, bởi vì phải đi theo kịch bản đã được thiết lập sẵn này, bởi vì nếu không đi theo kịch bản này thì có thể sẽ gặp nhiều rắc rối hơn, nên hiện tại phải làm như vậy.

Hiện tại gặp phải khó khăn lớn nhất, nhưng hiện tại đã gặp phải khó khăn lớn như vậy, cũng hoàn toàn không có cách nào hóa giải.

Hiện tại chỉ có một cách, đó là đi hết con đường này, rồi sau đó xem xem có cách nào hóa giải vận mệnh hay không, điều duy nhất có thể làm, nếu không thì sẽ rơi vào khó khăn cực lớn.

Chương 1074

Bởi vì dòng nước dần dần chìm xuống, nên hang núi cũng trở nên rộng rãi hơn, rồi anh nhìn thấy một số chiếc rương đã chìm trong nước quanh năm.

Những chiếc rương đó trông giống như những chiếc rương kho báu, bên trong không biết có bảo bối hay không, ít nhất tên Vương Bàn Tử này nhìn thấy những chiếc rương đó xong thì vô cùng hứng thú, và lập tức muốn mở những chiếc rương đó.

Đương nhiên, Lý Đông lập tức ngăn cản tên này, những chiếc rương đó bên trong có thứ quỷ quái gì, căn bản không biết.

Nhưng khi định ra tay ngăn cản, thì đã phát hiện tên Vương Bàn Tử dường như đã mở chiếc rương.

Một thứ không biết là gì, từ bên trong chạy ra.

Sau khi lượn lờ trước mắt anh một lúc lâu, Lý Đông mới nhìn rõ, đó là hai thứ đen trắng.

Hai thứ đen trắng đó cũng không biết là quái vật gì, Lý Đông vội vàng bảo mấy người tựa vào tường.

Bởi vì mấy con quái vật đó có một đặc điểm rất lớn, đó là tốc độ vô cùng nhanh, nếu tốc độ vô cùng nhanh thì có nghĩa là bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công lén từ phía sau, tuy cũng có thể dựa lưng vào nhau, nhưng Lý Đông cảm thấy tựa vào tường thì sẽ an toàn hơn một chút, bởi vì như vậy thì chỉ cần đối mặt với một hướng, như vậy thì tạm thời sẽ thoải mái hơn một chút.

Hồ Bát Nhất trên tay cầm một khẩu súng, bắn vào hư không, sau một phát súng, nhanh chóng phát hiện hai con quái vật đó dường như

là hai con quái vật đen trắng mà họ đã gặp khi đi vào trước đó.

Hai con quái vật đen trắng đó không ngờ lại không chết, hiện tại lại đột nhiên nhìn thấy hai con quái vật ở nơi này.

Đang lúc cảm thấy khó xử về chuyện này, đột nhiên những chiếc rương đó như pháo hoa, lại liên tục bị mở ra.

Thế là hang núi này trở nên náo nhiệt, Lý Đông nhìn thấy ông lão mà anh đã gặp trước đó, xem ra lời của ông lão đó cũng không hoàn toàn đúng nhỉ, ngay cả khi vào vào thời điểm chính xác cũng dường như gặp rắc rối, lẽ nào ông lão đó cũng không đặc biệt hiểu rõ bên trong, chỉ hiểu một phần mà thôi, ít nhất Lý Đông tạm thời cảm thấy có thể như vậy, bởi vì ngoài ra cũng không có cách nào, bởi vì muốn đối phó với ông lão đó thì e rằng không dễ dàng như vậy.

Thế là anh lập tức dựa vào một nơi an toàn hơn, rồi Lý Đông nhìn thấy hai con quái vật đen trắng phía trước đang không ngừng chuyển động.

Hai con quái vật đen trắng đó, trông giống như hai con cương thi, hai con cương thi lại đeo mặt nạ.

Hai tên đeo mặt nạ đó, vì không ngừng chuyển động, dường như hai chiếc mặt nạ đang không ngừng đổi vị trí, cho người ta cảm giác cơ thể không di chuyển, khuôn mặt dường như đang không ngừng biến đổi, cho người ta cảm giác vô cùng kỳ lạ.

Cuối cùng, Lý Đông nhíu mày quan sát một lúc lâu, phát hiện hai con quái vật đen trắng đó, trên thực tế không phải hai con quái vật đen trắng trong quan tài mà họ đã gặp trước đó.

Trên thực tế, hai con quái vật này dường như lợi hại hơn những con cương thi mà họ đã gặp trước đó.

Bởi vì tốc độ này thực sự quá nhanh, trông có thể cảm nhận được

sát khí vô cùng mạnh mẽ.

Rõ ràng hai con đó thực sự muốn giết người, coi họ là con mồi thực sự.

Quan trọng nhất là phát hiện hai con quái vật đó phối hợp với nhau vô cùng hoàn hảo, tuyệt đối không giống như hai con quái vật trước đó dường như tự chiến đấu riêng lẻ.

Chuyện trên thế giới này là như vậy, nếu hai cá thể phối hợp với nhau, hoặc nhiều cá thể hỗ trợ lẫn nhau, thì sức chiến đấu sẽ tăng cường đáng kể, ngược lại, nếu là những người lính tản mạn thì sức chiến đấu sẽ giảm đi, con người trong lòng đã biết rõ điều này, chuyện như vậy cũng không cần nghi ngờ.

Nhưng cũng không sao, hiện tại đã đến lúc này rồi, cách duy nhất là phải chế phục hai con quái vật.

Muốn chế phục hai con quái vật thì phải làm sao?

Đó cũng không biết.

Đương nhiên, Lý Đông không trực tiếp động đến dao, mà sử dụng súng ngắn.

Tương đương với một loại tấn công thăm dò.

Nhưng sau khi thử nghiệm thì dường như không có tác dụng, thế là anh ném một quả lựu đạn đi.

Quả lựu đạn đó sau khi ném đi, nhanh chóng tạo ra một vụ nổ dữ dội, thuộc loại vũ khí tấn công phạm vi khá lớn.

Chỉ sau một tiếng nổ, phát hiện dường như không gây ra bất kỳ thương tích nào cho hai thứ đó.

Lúc này, một trong những con quái vật màu trắng, lao về phía Lý Đông, Lý Đông trong lúc hoảng loạn lấy ra một vũ khí.

Kết quả con quái vật màu trắng đó nắm lấy vũ khí của Lý Đông, đột nhiên bốc ra một làn khói trắng, rồi lại một lần nữa buông tay.

Nhưng có thể thấy, thứ đó dường như đã bị thương.

Lý Đông mới phát hiện hình như mình đã cầm nhầm vũ khí.

Hiện tại, trên tay Lý Đông thực tế có ba vũ khí.

Một trong số đó, là một thanh trường đao được nâng cấp liên tục từ dao quân sự Nibel, một thanh trường đao như vậy cũng là thanh trường đao được sử dụng nhiều nhất, rất thuận tay, dùng thanh đao này không biết đã chém giết bao nhiêu kẻ địch.

Lại có một chiếc Kim Cương Tán, vũ khí này có thể công thủ toàn diện, một vũ khí phòng ngự vô cùng quan trọng, đồng thời cũng có tính tấn công mạnh mẽ, là một vũ khí có được sau khi nâng cấp từ hệ thống, hiện tại khả năng phòng ngự vô cùng kinh người, đương nhiên cũng chưa sử dụng vũ khí này.

Đương nhiên, anh còn một vũ khí khác, đó là thanh trường kiếm màu đỏ mà anh có được ở không gian dưới lòng đất trước đó.

Thanh trường kiếm màu đỏ đó chất liệu không đặc biệt cứng cáp, lại thêm Lý Đông không đặc biệt thích sử dụng, nhìn những vũ khí như vậy, anh thích dùng đao hơn.

Nên cơ bản là ít sử dụng vũ khí này, lúc nãy vì không cẩn thận cầm nhầm, lại lấy ra vũ khí này.

Chỉ là không ngờ, vũ khí này lại có tác dụng lớn đến vậy đối với quái vật đen trắng, con quái vật màu trắng đó, chỉ là chạm vào thanh kiếm màu đỏ thôi, vậy mà lại bị thương.

Lý Đông đột nhiên cảm thấy hơi tò mò, lẽ nào vũ khí này có tác dụng khắc chế đặc biệt đối với quái vật màu trắng này sao?

Đương nhiên, chuyện như vậy cũng là bình thường, cái gọi là vạn vật tương sinh tương khắc là một đạo lý như vậy, có thể có người cảm thấy vô cùng khó hiểu, nhưng chuyện như vậy cũng xác xác thực thực là thật, chuyện trên thế giới này, đó là vạn vật tương sinh tương khắc.

Con quái vật màu trắng sau khi bị thương, nhanh chóng bị Hồ Bát Nhất và mấy người khác nhắm mục tiêu, rồi bắn xối xả vào thứ đó.

Dường như sau khi bị tấn công bởi thanh kiếm đó, khả năng phòng ngự của cơ thể con quái vật màu trắng này cũng giảm đi, đạn bắn vào người con quái vật đó thì con quái vật đó lập tức bị bắn nát bét.

Chương 1075

Đương nhiên, ngay cả khi bị bắn nát bét, nó dường như cũng không trực tiếp chết như vậy, mà vẫn thè ra một chiếc lưỡi dài và mảnh.

Thân thể tàn phế đó đang không ngừng di chuyển, dường như toàn bộ không bị ảnh hưởng quá nhiều, sức chiến đấu dường như không bị ảnh hưởng.

Điều đó khiến anh cảm thấy hơi đau đầu, nếu như vậy thì, lẽ nào những quái vật này trừ khi phải nghiền thành bột, rồi phong ấn triệt để mới có thể tiêu diệt được sao?

Nếu như vậy thì thực sự hơi phiền phức, hoặc dùng lửa thiêu đốt.

Hoặc dùng thanh kiếm màu đỏ trên tay cũng có tác dụng.

Lý Đông có thể cảm nhận rõ ràng thanh kiếm đỏ này có tác dụng rất lớn.

Hiện tại cầm thanh kiếm này, anh cảm thấy có lẽ chỉ có một phương pháp, hoặc một thứ gì đó mới có thể thực sự giải quyết vấn đề, những thứ khác thì không còn cách nào.

Anh giậm chân một cái, cầm kiếm xông lên.

May mắn thay, trận chiến này thật sự rất đơn giản, chỉ trong vài phút, đám quái vật đen trắng đó đều bị hạ gục.

Đúng vậy, sau khi tất cả đám quái vật đen trắng đó bị tiêu diệt, chúng không hề có bất kỳ dấu hiệu phản kháng nào, tất cả đều chết.

Xem ra tác dụng của thanh kiếm đỏ này thật sự rất lớn.

Lý Đông dùng một tấm giẻ lau sạch thanh kiếm đỏ rồi cất nó

đi.Giải quyết xong đám phiền phức đó, Lý Đông nhìn thấy trên đỉnh đầu mình có một cái hố khổng lồ.

Cái hố khổng lồ này trông có vẻ hơi quen thuộc, bởi vì lúc đó anh hình như đã rơi xuống từ một cái hố như vậy.

Lý Đông chỉ dùng một chút thủ đoạn, liền leo lên phía trên cái hố.

Kết quả phát hiện ra nơi đó quả nhiên có một đỉnh đồng khổng lồ, là nơi mà họ đã rơi xuống trước đó.Cách đó không xa có hai con rắn khổng lồ.

Hai con rắn khổng lồ đó tuy đã chết từ lâu, nhưng lại không có bất kỳ dấu hiệu thối rữa nào.

Đương nhiên Lý Đông biết, nếu giải thích theo khoa học, một cái xác muốn thối rữa thì cần có vi sinh vật, nếu không có vi sinh vật thì sẽ không thối rữa, vì vậy hai con rắn vẫn ở đó.Sau khi Lý Đông quan sát kỹ, không phát hiện ra điểm đặc biệt nào, nhưng đột nhiên lại nghe thấy một âm thanh rất kỳ lạ.

Đúng vậy, âm thanh kỳ lạ đó rất nhỏ, nhưng hiện tại nghe lại rất rõ ràng.

Âm thanh kỳ lạ đó hơi giống tiếng tim đập.

Lại có tiếng tim đập, chẳng lẽ nơi này có người sao?

Lý Đông cẩn thận phân biệt, phát hiện tiếng tim đập đó lại phát ra từ bên trong đỉnh đồng.Anh leo vào trong đỉnh đồng và quả nhiên tìm thấy ba người bên trong.

Cả ba người đều đang ngủ say trong đó, không giống như ngất xỉu, trông có vẻ vẫn còn sống.

Cũng không biết ba người đó bị làm sao.

Lý Đông lấy một ít nước sạch rắc lên người ba người, nhưng ba

người đó hình như không có ý định tỉnh lại.Làm sao đây?

Có nên lo cho ba người này không?

Lý Đông hỏi những người khác.

Thật ra, hiện tại ở đây, nếu gặp người không quen biết thì rất nguy hiểm, bởi vì ở nơi này không có ai thực sự đáng tin.

Chỉ có mấy người bọn họ mới thực sự đáng tin, còn đối với người ngoài, mỗi người đều có khả năng là kẻ xấu.Lý Đông không thấy mấy người kia trả lời, anh liền nhảy xuống từ trong đó, lại nhìn những nơi khác.

Kết quả phát hiện, hình như có thứ gì đó đã bị người ta lấy đi ở nơi này?

Đương nhiên hiện tại cũng không còn cách nào, vì Lý Đông lúc đó cũng đại khái nhớ tình hình ở nơi này.

Bây giờ lại không biết thứ gì đã bị lấy đi.Đương nhiên trước đó về cơ bản đã đưa ra một số phán đoán.

Cái đỉnh đó chắc hẳn dùng để tế tự.

Tế tự hai vị thần linh, có thể là hai con rắn.

Nhưng hai con rắn này hình như cũng không có gì đặc biệt.

Lý Đông lại cẩn thận nhìn hai con rắn.

Đương nhiên hai con rắn này trông hơi kỳ dị, có vẻ giống như sắp hóa rồng.

Nhưng đó không phải điều quan trọng nhất, điều quan trọng nhất là hai con rắn này hình như đều mang theo một số đồ trang sức.Anh Lý Đông bắt đầu kiểm tra thi thể hai con rắn.

Kết quả không có gì, phát hiện một trong hai con rắn ngậm một

thứ gì đó trong miệng, trông giống một cọng cỏ.

Nhưng đó tuyệt đối không phải một cọng cỏ bình thường.

Nó trông rất đặc biệt.Đây là thứ gì?

Lý Đông hoàn toàn không biết, nhưng có thể cảm nhận rõ ràng rằng cọng cỏ này hình như phi phàm.Lý Đông liền đưa cọng cỏ này cho những người khác xem.Hồ Bát Nhất quan sát xong, cau mày nói: "Nếu thứ này tôi đoán không sai, e rằng là Hồn Thảo trong truyền thuyết.""Hồn Thảo trong truyền thuyết?

Lại có thứ như vậy sao?" Lý Đông tự nhiên chưa từng nghe nói về thứ này.

Cỏ hoàng hôn, đúng như tên gọi, người đã chết sau khi ăn loại cỏ này có thể hồi sinh.

Nhưng loại chuyện này thật sự quá hoang đường.

Chương 1076

Bởi vì thứ như vậy căn bản không phù hợp với quy luật khoa học, người đã chết về cơ bản là đã chết rồi, dù có sử dụng thuật dưỡng thi, cuối cùng tạo ra linh chi, đó cũng không phải là người ban đầu, mà chỉ là một sinh mệnh mới mà thôi.Bây giờ lại có thứ như vậy sao?

Kết quả Hồ Bát Nhất lại giải thích một lần nữa, tuyệt đối không sai, tuyệt đối là Hồn Thảo.

Đương nhiên thứ như vậy con người không thể tìm thấy, thứ như vậy chỉ có rắn mới có thể tìm thấy.Một số loài rắn khi cần thì cần ngủ đông.

Đương nhiên ngủ đông thuộc về tình huống bình thường, có một số loài rắn khá đặc biệt, trong một số trường hợp cần ngủ vài tháng, thậm chí vài năm, lúc đó về cơ bản là giống như đã chết, cần ngậm một viên Hồn Thảo trong miệng, như vậy mới có thể sống sót.Người này nói nghe có vẻ thật quá, Lý Đông cũng không biết có phải thật hay không, nhưng hiện tại cũng không thể không tin là thật rồi.Chính vào lúc này, mấy người trong đỉnh đồng đột nhiên tỉnh lại.Sau khi mấy người tỉnh lại, Lý Đông vẫn giữ cảnh giác, nhìn mấy người hỏi: “Là ai?”Mấy người đó hơi sững sờ, sau đó cũng nói giống như Lý Đông, họ là trộm mộ, rồi ngẫu nhiên xông vào nơi này.

Ba người đó tên là La Gia tam huynh đệ, Lý Đông tự nhiên cũng không biết tên thật của họ, đoán chừng cũng sẽ không nói tên thật cho Lý Đông.

Trông ba người đó chắc thuộc về một gia tộc trộm mộ.Sau khi ba người đó giới thiệu, Lý Đông cũng không quản nhiều như vậy, hiện tại hình như cũng không có ý định nói chuyện với mấy người đó.

Hiện tại Lý Đông cẩn thận nghiên cứu cọng cỏ trong miệng con rắn kia.

Cọng cỏ đó thật sự rất đặc biệt, cầm trong tay có thể cảm nhận được một sức mạnh sinh mệnh rất mạnh mẽ.Sau đó lại cẩn thận nghiên cứu hai con rắn đó.

Phát hiện ra hai con rắn đó vốn không phải loại rắn có thể lớn thành mãng xà, nhưng lại lớn đến vậy.

Điều đó chứng tỏ một vấn đề, những con rắn đó, e rằng không hề đơn giản như vậy.

Hai con rắn đó e rằng đã sống không biết bao nhiêu năm, không chừng có thọ mệnh hàng ngàn năm.Trong tình huống bình thường, một sinh vật nói chung căn bản không thể sống lâu đến vậy.

Bởi vì có một vấn đề rất quan trọng, đó là bất kể là động vật, số lần phân chia tế bào đều có hạn.

Đúng vậy, một người nếu đạt đến giới hạn số lần phân chia tế bào, thì dù thế nào cũng không thể tiếp tục sống sót.

Bởi vì đạt đến giới hạn số lần phân chia tế bào thì có nghĩa là tế bào không thể tiếp tục đổi mới nữa, như vậy tự nhiên sẽ nhanh chóng suy tàn, cuối cùng là tử vong.

Tuyệt đối không có bất kỳ cách nào có thể giải quyết vấn đề này.

Bất kỳ động vật nào cũng không thể giải quyết vấn đề này.Hiện tại ở nơi này một lúc sau, đột nhiên phát hiện môi trường xung quanh lại xảy ra một số thay đổi.

Cái địa động mà họ đã vào bắt đầu có nước xuất hiện, và xuất hiện một xoáy nước.Nếu xuất hiện một xoáy nước, thì có nghĩa là thời gian đã hết.

Mỗi ngày chỉ có thể hoạt động trong một canh giờ.

Vậy hiện tại cách duy nhất là nghỉ ngơi, sau đó đợi ngày mai rồi tiếp tục hành động, nếu lúc này đi loạn, thì không chừng sẽ gặp một số phiền phức.Mặc dù không biết ông lão kia có lai lịch thế nào, nhưng Lý Đông khá đồng tình với lời nói của ông lão đó.

Lý Đông đột nhiên phát hiện trong tay mình có một món đồ, thực ra là món đồ mà ông lão kia đã đưa cho trước đó, mở ra xem thì phát hiện đó là một bản đồ.Một bản đồ phác thảo.

Gần như tương đương với một bản đồ phác thảo của một ngọn núi.Vậy là anh nghỉ ngơi tại chỗ, đồng thời nghiên cứu bản đồ này.

Lý Đông đưa bản đồ này cho những người khác xem một lượt, rồi hỏi: "Các cậu thấy bản đồ này có phải thật không?"Hồ Bát Nhất cau mày rồi nói: "Ông lão kia trông có vẻ là một ông lão đã sống lâu ở nơi này, từ ánh mắt của ông ta có thể thấy ông ta hình như không có dã tâm, cũng không có mong muốn đặc biệt nào.

Nếu vậy, thì ông lão kia có lẽ nói thật, nói cho chúng ta tình hình thực tế."Vậy là Lý Đông lại hỏi: "Nếu đã như vậy, thì thứ tôi cần có ở nơi này không?" Đối với câu hỏi như vậy, đương nhiên không ai có thể đưa ra một câu trả lời chắc chắn, bởi vì mọi thứ về cơ bản đều phải dựa vào phỏng đoán.

Nhưng nếu dựa vào phỏng đoán, thì tự nhiên sẽ không có bất kỳ kết quả nào.Vậy là hình như lại mất đi phương hướng tiến lên cốt lõi.

Bởi vì nơi này không giống với những mục tiêu khác, nơi này thật sự quá phức tạp, các loại đường đi thật sự quá nhiều, mỗi con đường có đi được hay không đều là một vấn đề.

Vì vậy, hiện tại họ giống như ruồi không đầu, không có phương hướng cốt lõi.Cuối cùng đột nhiên Lý Đông nhận ra một vấn đề rất

nghiêm trọng, đó là thứ anh muốn, không chừng căn bản không ở trên ngọn núi này cũng không chừng.

Chuyện như vậy khiến anh cảm thấy đột nhiên có tính chất lật đổ.Đúng vậy, thứ anh đang tìm hiện tại, thực ra là một cây đàn cổ.

Cây đàn cổ đó lại có quan hệ rất lớn với Thiết Diện Tăng.

Dựa theo suy đoán từ trước đến nay, cây đàn cổ đó hình như ở trên núi.

Nhưng đột nhiên lại giống như là anh đơn phương tình nguyện mà thôi.Bởi vì trên đường lên núi tìm kiếm, anh đã nhìn thấy một lối vào kỳ lạ, rồi trực tiếp đi vào, nhưng mục đích anh cần tìm căn bản không nhất định ở đó.

Lý Đông hiện tại mới phát hiện hình như mình đã phạm một sai lầm rất nghiêm trọng.Vậy phải làm sao đây?Những người khác bị Lý Đông nhắc nhở như vậy, hình như cũng đã phản ứng lại.Có vẻ như họ chưa thực sự đạt đến mục đích, chỉ là trên đường đi đã vào một không gian ngầm, rồi trong tiềm thức cảm thấy thứ mình cần ở trong đó.

Nhưng hiện tại hình như có một khả năng lớn nhất, đó là thứ họ cần có thể không ở trong không gian ngầm này, hiện tại chỉ là vô ích mà thôi.Nếu sự thật là như vậy, thì mọi chuyện cũng quá đáng sợ rồi.

Ít nhất hiện tại tất cả mọi người đều không thể chấp nhận chuyện như vậy.Hiện tại đừng quản nhiều như vậy nữa, đó cũng chỉ là một khả năng.

Nhưng có khả năng lớn hơn là thứ tôi cần ở nơi này, chỉ là tôi chưa thực sự tìm thấy mục đích mà thôi.Vào lúc này, Lý Đông đột nhiên lại phát hiện ra xoáy nước khổng lồ kia hình như lại xảy ra một số thay đổi, dòng nước bên trong lại đang giảm dần.

Lại dần dần rút xuống vào thời điểm không chính xác.Sau đó Lý Đông phát hiện trên bức tường bên dưới hình như có những thứ đặc biệt.

Hình như lại mở ra một con đường mới, cũng không biết lối đó dẫn đến đâu, hay là chúng ta đi xem thử đi.Lý Đông dẫn đầu đi trước.Sau đó không lâu, họ đi vào một lối mộ đạo khác, phát hiện trên bức tường hình như khắc một số họa tiết kỳ lạ.

Đúng vậy, trên bức tường vốn có rất nhiều rêu phong, nhưng vì một lý do nào đó, sau khi những rêu phong đó bị phá hủy, trên đó hình như có một số họa tiết.Sau khi cẩn thận quan sát, phát hiện những họa tiết đó hình như rất thú vị, nơi này trông giống như một cung điện rất hoành tráng.Trong cung điện hoành tráng đó có một người đứng trước cung điện, trên người mặc một bộ quần áo rất kỳ dị, dáng vẻ đó giống như đang báo cáo chuyện gì đó với hoàng đế, hoặc cũng có thể đang bàn bạc chuyện gì đó với hoàng đế.

Nhưng hiện tại vì xung quanh có quá nhiều rêu phong, không thể nhìn rõ, vậy là mấy người lại dọn dẹp sạch sẽ tất cả những nơi khác xung quanh.Thậm chí Lý Đông lại dùng một số dụng cụ làm sạch đặc biệt, sau khi dọn dẹp kỹ lưỡng nơi này, phát hiện họa tiết ở nơi này hình như rất phức tạp.

Gần như tương đương với việc mô tả mấy cuộc chiến tranh.

Đúng vậy, người xưa viết chữ khá phiền phức, vì vậy thường dùng một số họa tiết để diễn tả một số câu chuyện lịch sử, hơi giống như bây giờ là tranh tường hoặc truyện tranh vậy.Họ cẩn thận nhìn, phát hiện đều là những cuộc chiến tranh khá phức tạp, nhưng cũng không biết là ai đang đánh với ai, dù sao thì trông có vẻ người đều bình thường, nếu chỉ nhìn từ trang phục thì vì quá mơ hồ, cũng không nhìn rõ, nhưng phát hiện trên khối đá cuối cùng lại viết mấy chữ, dáng

vẻ đó giống như viết mấy chữ “Việt Quốc Công”.Mấy chữ “Việt Quốc Công” này cũng không biết đại diện cho ai.

Bởi vì tước vị như vậy thực ra có thể thấy ở bất kỳ triều đại nào.

Triều đại nào không thiết lập tước vị vương hầu như vậy, hoặc chức vị vương hầu như vậy, trong tình huống bình thường chỉ có con trai hoặc anh em của hoàng đế mới có thể đảm nhiệm.

Loại người không có bất kỳ quan hệ nào với hoàng đế, về cơ bản tước vị lớn nhất cũng là Quốc Công.

Nhưng dù vậy, số lượng người hình như cũng rất đông, có ở các triều đại khác nhau.

Chương 1077

Đương nhiên hiện tại cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.Nhưng hiện tại nếu nơi này mô tả chiến tranh của võ sĩ, thì lại hơi thú vị, kết hợp với nơi này hiện tại.

Chẳng lẽ là Nam Chiếu Quốc sao?

Nếu là Nam Chiếu Quốc, và người có liên quan đến Việt Quốc Công, thì là ai?Lý Đông cẩn thận suy nghĩ, có thể là vị vua thứ 4 của Nam Chiếu Quốc.

Cũng là người có chút hiểu biết về lịch sử, sau khi cẩn thận suy nghĩ, hình như thật sự không giống, bởi vì hiện tại nơi này gần như là Vân Nam.

Ở nơi Vân Nam này, rồi 5 cuộc chiến tranh, cộng thêm mấy chữ Việt Quốc Công thì gần như là người đó. 5 cuộc chiến tranh đó gần như là 5 cuộc chiến tranh khi Nam Chiếu 6 Chiếu được thống nhất thành một nước Lam Chiếu.Nhưng lại không biết tại sao lịch sử như vậy lại được ghi lại ở dưới đáy một ngọn núi như vậy.

Chuyện như vậy khiến anh cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Chẳng lẽ cung điện ngầm dưới Nam Chiếu Quốc này, lại là do vị Việt Quốc Công kia xây dựng sao?

Vị vua Nam Chiếu Quốc kia tuy cũng là một vị vua khá mạnh mẽ, nhưng một đất nước nhỏ bé như vậy, dù là vua thì sao chứ?

Nhưng bức tượng ở cửa lại là ai?Lý Đông không hiểu lịch sử quá nhiều.

Hiện tại lịch sử của anh gần như là ở triều Đường.

Nếu ở triều Đường thì hình như lại khiến người ta cảm thấy hơi

không thể tin nổi.

Bởi vì nếu ở triều Đường, hình như đây không phải là thời đại mà Thiết Diện Tăng từng trải qua.

Thời đại sớm nhất của Thiết Diện Tăng đáng lẽ phải là thời kỳ Lỗ Thương Vương, sau thời kỳ đó, gần như là chu kỳ 1000 năm.Nếu vậy, thì hình như căn bản không phải thời gian chính xác, lại ở triều Đường sao?

Đương nhiên bản thân Thiết Diện Tăng có thể không trải qua triều Đường, nhưng nếu là những người dưới trướng của ông ta bố trí hết đời này đến đời khác, thì việc trải qua chuyện của triều Đường cũng là bình thường.Nếu vậy, Lý Đông đột nhiên cảm thấy nơi này có lẽ lại có chút manh mối.

Vậy là anh quyết định tiếp tục thám hiểm nơi này, dù không có thứ mình muốn, có lẽ cũng có những thu hoạch bất ngờ khác.

Thậm chí bức tượng đá phía trước là ai cũng không còn quan trọng nữa, bởi vì những thứ trong đó đối với anh hình như cũng không có giá trị quá lớn.Hiện tại hai mục đích duy nhất để thám hiểm nơi này, một là nơi này có thể có một số thứ đáng giá, mặc dù hiện tại anh không thiếu tiền, nhưng nếu nơi này thật sự có rất nhiều thứ đáng giá, thì đó cũng không phải là không thể, cũng là một thu hoạch rất tốt, bởi vì trộm mộ, trộm mộ thì thực ra có một thói quen như vậy, dù hiện tại không thiếu tiền cũng vậy, sẽ không dễ dàng thay đổi thói quen này.Hiện tại dọc theo con đường này đi xuống, Lý Đông phát hiện một con đường hình như không phải là đường trở về ban đầu, mà đã trở thành một hướng khá ngược lại.

Hiện tại vốn ở trong không gian ngầm, kết quả lần đầu tiên lại nghiêng xuống phía dưới.Trong lúc vô tình đã đi được gần 30 mét dưới lòng đất rồi.

Rồi nếu cộng thêm độ cao 3 mét nữa, thì đã đi xuống hàng trăm mét.

Nếu đã hàng trăm mét rồi lại tiếp tục đi xuống như vậy, thì có thể đi vững tâm.

Nếu vậy, lại khiến anh nhớ đến Địa Ngục trong truyền thuyết.

Trong truyền thuyết, người ta đi 18 tầng địa ngục, đương nhiên 18 tầng địa ngục đó cũng chỉ là những gì đã được nhìn thấy, chỉ là giả, không phải là 18 tầng địa ngục thật sự.Trong quá trình này, Lý Đông nhìn thấy hết lối mộ đạo này đến lối mộ đạo khác xen kẽ nhau.

Sau khi Lý Đông cẩn thận nhìn xung quanh, cũng không khỏi thở dài một hơi, nơi này quả thật đủ phức tạp, trách không được mấy lần trước đều thất bại, hóa ra địa cung này chia thành mấy tầng, tình hình rất phức tạp.

Trước đó cộng thêm đường ở nơi này quá phức tạp, vì vậy trước đó có thể đã đi sai, không biết bao nhiêu chỗ.

Nhưng hiện tại cũng không còn cách nào nữa, chuyện đã qua, cũng không thể thay đổi.Nhưng càng đi xuống phía dưới, hình như dần dần trở nên có trật tự hơn, ít nhất không lộn xộn vô chương như phía trên.

Từng con đường đều được xây dựng rất tốt.

Trông rất hoàn hảo.

Một cung điện ngầm như vậy, cũng là một ngôi mộ được xây dựng rất tốt, bởi vì trong mắt những quan lại quý tộc thậm chí hoàng đế thời cổ đại, mộ huyệt là một cung điện khác, vì vậy quy cách ở nơi này hoàn toàn giống với cung điện.Dọc theo một lối mộ đạo rộng rãi tiếp tục đi về phía trước, sau đó phát hiện phía trước xuất hiện hai mương thoát nước.

Hai mương thoát nước này rất thú vị, dọc theo hai mương thoát

nước, cứ cách 10 mét lại có một gian nhà nhỏ.

Cũng không biết trong những gian nhà nhỏ đó đặt thứ gì, nhưng trông có vẻ cũng không có giá trị lớn lắm, nhưng bố cục như vậy bản thân đã khiến Lý Đông nảy sinh hứng thú.Sau khi cẩn thận suy nghĩ, phát hiện hướng đi của hai mương thoát nước cũng rất đặc biệt.

Nếu đoán không sai, hướng đi của hai mương thoát nước, một cái dẫn đến hồ nước kia, cái còn lại dẫn đến cửa gỗ mà họ gặp trước đó.Nếu vậy, thì hình như mọi thứ đều đã thông suốt.

Lý Đông lại đi một đoạn nữa thì phát hiện một ngôi mộ thất xuất hiện một cỗ quan tài.

Nhưng cỗ quan tài đó trông có vẻ đã thối rữa từ lâu.

Còn lại chỉ còn một số vật tùy táng, trong số những vật tùy táng đó đa số cũng đã thối rữa, chỉ còn lại một số thứ không bị thối rữa, ví dụ như đồ gốm sứ.

Đương nhiên những đồ gốm sứ đó phần lớn đều đã vỡ nát, chỉ còn lại một số mảnh vỡ.Ngoài ra còn có một số đồ vật được sơn dầu chống mục nát, những vật phẩm được quét sơn rất tinh mỹ.

Ngoài ra còn có một số đồ vật làm bằng vàng.

Những thứ này thì có thể đáng tiền một chút, vậy là chúng đã khơi gợi hứng thú của Vương Bàn Tử.Vương Bàn Tử quả nhiên là một kẻ rất thích tiền tài.

Anh ta liền lấy đồ loạn xạ, nhưng cũng không sao, những thứ này chắc không có hại.

Nhưng Lý Đông vẫn không nhịn được, tên này hiện tại sao lại có dáng vẻ như vậy chứ?

Cũng là một người có tài sản hàng trăm triệu, chẳng lẽ không thể

giữ thể diện một chút sao?Kết quả Vương Bàn Tử lại cười ha hả nói: "Đông ca, quen rồi, quen rồi, anh hẳn biết tôi thích tiền hơn bất kỳ ai.

Hoặc có lẽ tôi không thích cảm giác có tiền trong nhà, tôi thích cảm giác kiếm tiền, cảm giác kiếm tiền đó khiến tôi phát điên, thậm chí vì kiếm tiền, tôi có thể làm rất nhiều chuyện nguy hiểm."Tên này là một kẻ tiểu tài mê không hơn không kém, vậy thì cũng không còn cách nào nữa, cứ để anh ta đi.Như vậy, họ đã đi qua hơn mười ngôi mộ thất như vậy.

Mỗi ngôi mộ thất đều có một ít đồ vật nhỏ, nếu cộng tất cả những đồ vật này lại, và nếu thực sự phải vác đi, thì những người này chắc chắn không thể vác đi trực tiếp được.

Nhưng sau khi có Túi Kỳ Nghệ của Lý Đông thì gần như có thể chứa tất cả mọi thứ.Cuối cùng sau khi đi qua hơn mười ngôi mộ huyệt như vậy, phát hiện phía trước xuất hiện một ngôi mộ huyệt khá lớn.

Ngôi mộ huyệt khá lớn này được khai thác bằng nhân công, trên vách đá, bên cạnh hình như đặt hai cỗ quan tài đồng.

Chương 1078

Hai cỗ quan tài đồng được chế tác rất tinh xảo, vừa nhìn đã biết là tác phẩm của những người thợ nổi tiếng.

Trên quan tài cũng khắc đầy chữ.Lý Đông hơi thăm dò hai cỗ quan tài, phát hiện hai cỗ quan tài đó chỉ là làm ra hình dáng của quan tài mà thôi, bên trong hình như có khả năng là quan tài đặc ruột.

Cũng không biết loại quan tài đặc ruột này có công dụng gì.Vậy là anh lại kiểm tra những chữ khắc trên quan tài.

Phát hiện hình như là một đoạn văn tự không rõ ràng.

Trông tổng cộng có 5 chữ, nhưng thuộc loại chữ đời Đường, Lý Đông cũng không nhận ra.

Thực ra tuy từ xưa đến nay đều có chữ viết, nhưng quá trình tiến hóa của những chữ viết này rất lớn.

Hiện tại con người về cơ bản không thể nhận ra chữ viết cổ đại, bởi vì đó không chỉ là chữ phồn thể, mà còn xảy ra những thay đổi khác.Đương nhiên trong đội ngũ của anh, có người nhận ra những chữ viết trên đó.

Rồi có người giải đọc ra.

Đúng vậy, người phụ trách giải đọc những chữ viết trên đó là Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất hắng giọng một cái, gần như đã nói rõ những chữ viết trên đó mô tả chuyện gì.Hóa ra câu chuyện là Nam Chiếu Quốc ban đầu có 6 bộ phận.

Trong 6 bộ phận đó, bộ phận mạnh nhất muốn thống nhất 5 bộ phận còn lại.

Vậy là ở một nơi gọi là Thư Danh Lâu, họ mời thủ lĩnh của 5 bộ phận còn lại đến bàn bạc.

Kết quả cuối cùng, nơi đó đã trở thành một bữa Hồng Môn Yến.Trong quá trình đó, có một câu chuyện tình yêu rất bi thảm.

Cũng là người vợ của một trong số họ đã sớm nhìn ra, đó là một bữa Hồng Môn Yến, và không cho chồng mình đi tham gia bữa Hồng Môn Yến đó.

Kết quả người chồng cố chấp không nghe, rồi bi kịch xảy ra.

Kết quả cuối cùng, người phụ nữ thông minh đó cuối cùng cũng không còn cách nào, sau khi chồng mình chết, suýt nữa bị người khác chiếm đoạt, nhưng người phụ nữ đó cương trực không chịu khuất phục, cuối cùng đã nhảy xuống hồ tự tử.

Đương nhiên sau chuyện này người ta đã tưởng nhớ, rồi có cái gọi là Lễ hội đuốc sau này.Đương nhiên những câu chuyện này có thật hay không thì cũng không biết, tóm lại chuyện Hồng Môn Yến đó có rất nhiều người truyền miệng.

Lý Đông cũng không khỏi cảm thán một tiếng.Từ xưa đến nay quả thật có rất nhiều bi kịch, những bi kịch nhiều như vậy thật sự không thể nói rõ ràng.

Hiện tại cũng không có bất kỳ ý định nào muốn thay đổi, bởi vì hiện tại nếu lo lắng cho người xưa, thì đó quả là chuyện nực cười.Nhưng vào lúc này, đột nhiên Lý Đông phát hiện ra cỗ quan tài được cho là đặc ruột, hình như vừa xảy ra một số thay đổi, bên trong hình như có thứ gì đó sắp thoát ra.

Chuyện gì vậy?

Lý Đông đột nhiên cảm thấy nguy hiểm, liền lập tức rút vũ khí ra.

Đúng vậy, hiện tại anh là một người khá tin tưởng vào sức mạnh,

khi gặp nguy hiểm việc đầu tiên là dùng vũ khí của mình để nghênh địch.Nhưng cuối cùng lại phát hiện hình như không có cương thi hay loại tương tự xuất hiện.

Thay vào đó, xung quanh anh vang lên một bản nhạc rất du dương.

Âm nhạc đương nhiên không phải là âm nhạc hiện đại.

Nghe hơi giống tiếng đàn cổ, tiếng đàn cổ, đang đánh một khúc nhạc, giống như Cao Sơn Lưu Thủy. 135.

Không thể không nói, Cao Sơn Lưu Thủy tuyệt đối là một khúc nhạc rất hay, lúc thì thanh tao uyển chuyển, lúc thì như vạn ngựa phi nước đại.

Âm thanh khúc nhạc như vậy vang vọng trong một không gian kín, tuyệt đối không phải là khúc nhạc mà người hiện đại có thể đánh ra được.Trên thế giới này lại có âm thanh du dương đến vậy.

Đương nhiên, có lẽ cũng chính vì âm thanh du dương như vậy, mà mới xuất hiện một câu chuyện tri kỷ tình bạn rất đặc biệt.

Đó là câu chuyện của Du Bá Nha và Chung Tử Kỳ, một người đàn nhạc rất hay, nhưng lại hầu như không ai có thể nghe hiểu, một người tiều phu đốn củi lại có thể nghe hiểu âm nhạc trong đó, vậy là hai người đã trở thành hình mẫu bạn bè trong truyền thuyết.

Chỉ tiếc là kết cục cuối cùng lại là một bi kịch.Rồi Lý Đông đột nhiên phát hiện cảnh tượng xung quanh mình, lại xảy ra một số thay đổi.

Ban đầu là một hiện trường rất đáng sợ, nhưng đột nhiên lại phát hiện mình đang ở bên cạnh Cao Sơn Lưu Thủy.

Ở nơi như vậy, xung quanh đều là tiếng chim hoa, ở nơi này có một cô gái mười bảy mười tám tuổi xinh đẹp đang nhẹ nhàng múa.

Một làn gió nhẹ thổi qua, khiến người ta say đắm, khiến người ta mê mẩn.Hầu như tất cả mọi người đều chìm đắm trong âm nhạc tuyệt vời đó.

Lý Đông lập tức cảm thấy bị đe dọa, bởi vì đây là một Viên quang thuật điển hình.

Tức là thứ anh nhìn thấy không phải là thứ anh nhìn thấy, thứ anh nghe thấy, cũng không phải là thứ anh nghe thấy ngay trước mắt, trong tình huống như vậy, về cơ bản đều rất nguy hiểm.Sau khi nảy sinh cảnh giác như vậy, anh liền véo mạnh vào cánh tay mình một cái, rồi lại đánh thức những người khác.

Tất cả mọi người sau khi bị Lý Đông đánh thức liền vội vàng tỉnh ngộ.Sau khi mấy người tỉnh ngộ, họ mới nhìn thấy trước mặt mình đâu có Cao Sơn Lưu Thủy, đâu có cô gái diệu linh.

Trước mặt họ chỉ có một người.

Xác người đó đã thối rữa từ lâu, chỉ còn lại một bộ hài cốt ngồi khoanh chân ở đó, hai tay đặt trên một cây đàn cổ.

Cây đàn cổ đó cũng không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng, nhưng hiện tại vẫn giữ nguyên vẹn.Thứ này chẳng lẽ là cây đàn cổ mà mình cần tìm sao?

Lý Đông cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Nếu thứ này là cây đàn cổ mình cần tìm, thì nhiều nhất cũng chỉ là một món đồ cổ mà thôi.

Hiện tại anh cần tìm thứ có liên quan đến Thiết Diện Tăng.

Tức là Thiết Diện Tăng hình như có một mục tiêu, muốn lấy thứ này.Chẳng lẽ Thiết Diện Tăng hiện tại đang ở phía sau mình sao?

Chương 1079

Hoặc nơi này bản thân là một cái bẫy.

Anh là một người có kinh nghiệm rất phong phú, nhanh chóng nảy sinh nhiều nghi vấn như vậy.Vậy là Lý Đông không để mình vội vàng, cảnh giác nhìn xung quanh.

Kết quả vào lúc này, không biết từ đâu, quả nhiên truyền đến một giọng nói rất kỳ lạ.“Cuối cùng cũng đến rồi.

Đây là nơi chôn vùi.”Giọng nói đó rất nhẹ nhàng, rõ ràng không phải là cơ quan được thiết lập.

Hiện tại giọng nói như vậy, hình như là của một người sống thật sự, một kẻ địch.

Lý Đông biết có kẻ địch, kẻ địch đó vẫn luôn theo dõi mình, thậm chí đang nhìn mình.

Chẳng lẽ lúc này chuẩn bị xuất hiện sao?

Đương nhiên, đối với việc những người nổi tiếng xuất hiện, Lý Đông khá hoan nghênh.Nhưng nhanh chóng phát hiện ra hình như không phải kẻ địch.

Là cương thi ở nơi này.

Bởi vì Lý Đông phát hiện phía sau bộ hài cốt khổng lồ kia hình như có một thứ đang đứng.

Con quái vật hình người đó mặc bộ giáp dày cộm, trong tay cầm vũ khí.

Nhưng Lý Đông có thể khẳng định đó tuyệt đối không phải là một người bình thường.Hiện tại trong không gian ngầm như vậy, không

thể có bất kỳ người bình thường nào có thể sống sót ở nơi này.

Người có thể sống sót ở nơi này tự nhiên cũng không phải là loài người bình thường, đúng vậy, là cương thi.

Hoặc căn bản không phải loài người, chỉ là một loại quái vật nào đó mà thôi.Con cương thi đó đột nhiên nhảy lên, trong tay cầm một cây roi, trực tiếp quất tới.

Sau khi cây roi đó quất tới, Lý Đông phát hiện cây roi đó trực tiếp quất vào cánh tay mình, trên cánh tay mình liền xuất hiện mấy vệt bạc.

Rõ ràng trên cây roi này có một số ám khí, nếu thực sự bị quất trúng, thì chắc chắn sẽ bị lột mất một mảng da lớn.Đương nhiên roi thực ra không phải là một loại vũ khí đặc biệt tốt, trừ khi là người thực sự rất giỏi sử dụng.

Đương nhiên trên roi, nếu mang theo nhiều vũ khí sát thương hơn, thì mối đe dọa đối với con người lại rất lớn.

Nhưng hiện tại trang bị của anh khá tốt, vì vậy tạm thời không sao cả.Vương Bàn Tử không quản nhiều như vậy, hướng về phía tên này, lập tức nổ súng.

Nhưng con cương thi toàn thân giáp trụ đó lại loạn xạ vồ trong không trung, những viên đạn đó lại bị trực tiếp bắt lấy.

Tay không bắt đạn, trong truyền thuyết có tay không bắt đạn, không có chuyện như vậy, lại ở nơi này nhìn thấy.

Lý Đông cũng đã nghe nói về cách tay không bắt đạn.

Đương nhiên chuyện như vậy là không thể làm được, ít nhất hiện tại không ai có khả năng làm được.Hiện tại tên cương thi này, lúc đó đã làm chuyện như vậy.

Sau khi làm chuyện như vậy, con cương thi đó không hề khách

khí, cây roi đó trực tiếp vung tới, muốn quấn lấy cổ Vương Bàn Tử.

Lớp phòng hộ trên người Vương Bàn Tử rất tốt, nhưng nếu bị quấn lấy cổ rồi bị kéo đi, chắc chắn cũng sẽ gặp phải chuyện rất phiền phức.Vương Bàn Tử bị kéo đi, lập tức giật mình, không ngờ mình chỉ vừa nổ súng mấy phát, lại trở thành mục tiêu của tên đó.

Cây roi đó quấn quanh cổ anh ta, trực tiếp kéo anh ta đi, Vương Bàn Tử hiện tại hầu như không còn chỗ nào để tránh né.Lý Đông hiện tại đột nhiên lại không sử dụng vũ khí tầm xa, bởi vì trước mặt con cương thi kia có cây đàn cổ đó.

Không nói đến những thứ khác, cây đàn cổ đó quả thật rất quan trọng, dù không phải là bảo bối quan trọng mà Thiết Diện Tăng tìm kiếm, nhưng đồng thời cũng là một món đồ cổ rất quý giá, nếu làm hỏng thì tổn thất sẽ rất lớn.

Thậm chí có một số đồ cổ, đó không chỉ là vấn đề tiền bạc, đó là quốc bảo, nếu làm hỏng, đó là một tội lớn.Lý Đông không chọn sử dụng vũ khí tầm xa, tự nhiên chọn xông lên phía trước.

Anh xông lên phía trước với sức lực vô cùng lớn, lại trực tiếp húc ngã con cương thi đó.

Con cương thi đó lăn mấy vòng trên đất, nhân cơ hội này lại có mấy người nổ súng, nhưng vẫn không gây ra sát thương.Lý Đông hiện tại vội vàng đuổi theo.

Lúc nãy anh đã nhìn ra, công phu của con cương thi này thật sự rất tốt, nếu thực sự cứ dây dưa với thứ này, thì không còn cách nào nữa.

Bởi vì võ công của tên này chắc chắn rất lợi hại, hiện tại điều duy nhất có thể làm là nhân cơ hội này trực tiếp quấn lấy tên này và dùng lối đánh du côn, trực tiếp khống chế tên này trước rồi tính.Lý Đông hiện tại có hai lợi thế, một lợi thế là sức lực lớn, lợi thế còn lại là

trang bị tốt, hiện tại anh cứ mạnh mẽ xông tới, trực tiếp khống chế con quái vật đó.

Anh không quản nhiều như vậy, lấy ra dây thừng, trói chặt con quái vật đó.

Những sợi dây thừng này sau khi được Hệ thống nâng cấp, cũng rất kiên cố, trói con quái vật này, hình như cũng không có vấn đề gì.Sau khi con quái vật bị trói chặt, Lý Đông lại nhìn cây đàn cổ đó.

Không thể không nói, cây đàn cổ đó hình như thật sự rất tốt.Nhưng, Hồ Bát Nhất sau khi nhẹ nhàng gảy trên cây đàn cổ đó, cây đàn cổ đó phát ra âm thanh bi thương.

Nhưng âm thanh như vậy, lại khiến Lý Đông cau mày.

Cây đàn này tuy cũng là một cây đàn cổ rất tốt, ít nhất chất liệu rất tốt, nhưng thực ra hình như không phải thứ tôi cần tìm.

Nơi này chỉ là một ảo ảnh mà thôi.Nếu theo ghi chép lịch sử, cây đàn của Du Bá Nha hình như đã bị hủy hoại, bị Du Bá Nha hủy hoại rồi.

Bởi vì lúc đó, ông ấy cảm thấy sau khi người duy nhất có thể nghe hiểu âm nhạc của mình qua đời, không cần thiết phải tiếp tục đàn nữa, vì vậy đã hủy hoại cây đàn cổ.Vương Bàn Tử nghe lời đó xong, cảm thấy có chút không thể hiểu được, lại ý gì?

Nếu thật sự bị hủy hoại rồi.

Vậy tôi bây giờ chạy xa như vậy, chẳng phải là uổng công sao?

Có nghĩa là tôi bây giờ căn bản bị lừa rồi, không được gì cả.Lý Đông lại lắc đầu, "Cây đàn đó tự nhiên không phải thứ tôi cần.

Nhưng tôi cũng không nhất định là uổng công."Một số truyện ký lịch sử về cơ bản đều nửa thật nửa giả, để tăng thêm tính truyền kỳ

cho nhân vật mà thôi.

Còn thực tế có phải như vậy hay không, thì sao mà biết được.

Có thể bản thân Du Bá Nha là một người đàn cầm rất giỏi, nhưng sau này có hủy hoại thứ gì hay không, thì căn bản không nhất định.

Chương 1080

Vì vậy đó chỉ là một truyền thuyết.Hiện tại nơi này có thông tin của Thiết Diện Tăng, đó là điều chắc chắn, chỉ là không biết rốt cuộc ở đâu?

Tôi có thể có một cảm giác, cảm giác rằng ở nơi này tôi chắc chắn sẽ có thu hoạch.

Đương nhiên, những điều này đều chỉ là suy đoán.Hiện tại điều quan trọng nhất, Lý Đông đi qua đó, cũng nhìn thấy trên cây đàn cổ đó hình như khắc một số chữ.

Những chữ trên đó hình như là lịch sử của cây đàn.

Lịch sử của cây đàn, hình như được một người thời Đường chế tác.

Tức là cây đàn cổ này có thể là từ đời Đường.

Tuyệt đối không phải là sự tồn tại từ thời cổ đại.

Từ một số dấu hiệu mà xem, có thể là con cương thi vừa rồi.

Con cương thi vừa rồi vẫn luôn canh giữ ở đó, cái tên đó lại có một số điểm tương đồng với cái tên khắc trên cây đàn cổ.

Có lẽ đó là chủ nhân của cây đàn cổ này.Nhưng hiện tại sau trận chiến hỗn loạn vừa rồi, Lý Đông chuẩn bị chiếm hữu thứ này.

Dù sao thì thực ra anh cũng không phải người tốt, trừ khi thực sự gặp được những người đáng kính trọng, anh mới để lại đồ vật, nếu không thì nơi này như ổ ong vò vẽ, không quản đồ vật, chỉ cần đáng tiền, chỉ cần hợp pháp đều có thể lấy đi.Sau khi hiểu rõ, Lý Đông nhìn thấy phía trước hình như có một con đường.

Tức là mộ thất trên bức tường đối diện.

Trong ngôi mộ thất đó hình như cũng có đồ vật.

Nhưng muốn đi lên nơi đó, e rằng không dễ dàng như vậy, bởi vì nó cao tới hơn 4 mét.Đương nhiên đối với anh cũng không phải là hoàn toàn không có cách nào.

Lý Đông lấy ra giấy, gấp thành một cái thang sau đó qua Hệ thống cường hóa đã biến thành một cái thang gấp gọn.Rồi anh nắm lấy cái thang leo lên lối vào đó.

Sau khi mấy người lần lượt lên đến ngôi mộ thất phía trên.

Phát hiện ra khi ở xa thì không nhìn rõ.

Đến gần mới phát hiện nơi này chất đầy các loại đồ vật bằng ngọc thạch.Ngoài những đồ vật bằng ngọc thạch đó, còn có một đống vàng bạc châu báu các loại.

Đương nhiên là những người giàu có thời cổ đại, về cơ bản vật tùy táng cũng là như vậy.

Bởi vì thời cổ đại, những thứ mà con người có thể coi là đáng giá, đoán chừng cũng chỉ có những thứ này thôi.Nhưng muốn lấy đi những thứ này cũng không dễ dàng như vậy, bởi vì trên đường đi của những thứ này lại có cơ quan.

Mặc dù hiện tại không có bất kỳ bằng chứng nào, nhưng về cơ bản có thể suy đoán, nếu lấy những thứ này sẽ kích hoạt cơ quan, rồi có thể sẽ chết ở nơi này.

Đoán chừng đó cũng là cái bẫy phú quý trong truyền thuyết, hoặc một mồi nhử thực sự.

Nơi như vậy, đoán chừng cũng sẽ thu hút những kẻ trộm mộ khá tham lam.

Một số kẻ tham lam có thể chỉ nhìn thấy những bảo bối đáng tiền đó, mà không nhìn thấy nguy hiểm trong đó.

Vậy thì khi họ leo lên lấy đồ, có thể sẽ bỏ mạng tại đây.Không thể không nói, rất nhiều chủ nhân địa cung để đối phó với những kẻ trộm mộ này, vào khoảnh khắc đó thực sự đã phí hết tâm tư.

Nhưng cái gọi là "đạo cao một thước, ma cao một trượng", những người đã chết đó, dù có bố trí tốt đến đâu, cuối cùng cũng sẽ bị những kẻ trộm mộ sau này đắc thắng.Đương nhiên, trộm mộ bản thân cũng là "chín tử nhất sinh", có một số ít trộm mộ phong quang vô hạn, nhưng tuyệt đại đa số trộm mộ đều chết trong những không gian ngầm đó.

Những kẻ trộm mộ đó sau khi chết trong không gian ngầm, về cơ bản không ai biết, cũng không ai nhớ.Hiểu rõ những tình huống này xong, Vương Bàn Tử cảm thấy có chút tiếc nuối.

Nhưng lại hơi không cam tâm, có cách nào để mang những thứ đó đi không?

Tính cách của Vương Bàn Tử như vậy, mặc dù tên này có tài sản hàng trăm triệu, nhưng đồng thời cũng không ảnh hưởng đến tính cách cực kỳ thích tiền của anh ta.

Tên này nhìn thấy bảo bối xong là không nhúc nhích chân.

Đương nhiên may mắn là anh ta khá lý trí, hiện tại tuy lưu luyến không rời, nhưng cuối cùng cũng không trực tiếp ra tay.Nếu trực tiếp ra tay, kích hoạt cơ quan, thì đó thật sự là phiền phức lớn.

Nhưng mấy người cũng không vội vàng rời đi như vậy, cố gắng tránh cơ quan, rồi quan sát bên trong.Không lâu sau, Vương Bàn Tử đột nhiên lại phát hiện ra một thứ khác, nơi đó trông có vẻ khắc một số văn tự.

Vậy là anh lập tức gọi mấy người đi tới đó.Sau khi mấy người đi tới, phát hiện ra nơi đó có một tượng Phật bằng đồng.

Loại tượng Phật bằng đồng này khá hiếm gặp.

Mặc dù rất nhiều tượng Phật đều được làm bằng đồng, nhưng về cơ bản đều sử dụng đồng vàng, bởi vì có cái gọi là "kim thân".

Có cách nói như vậy, mặc dù tượng Phật không được làm bằng vàng thật, nhưng đa số mọi người chọn sử dụng đồng vàng.

Bởi vì thời thượng cổ có một cách nói như vậy, đồng vàng, thực ra tương đương với vàng.Phía sau tượng Phật bằng đồng đó khắc một con suối nhỏ.

Từ bức tượng mà xem, nước trong suối nhỏ rất hùng vĩ, giống như một Thế ngoại đào nguyên.

Bên cạnh con suối nhỏ có một người đang ngồi, đang đàn cầm ở đó.

Cảnh tượng này lại hơi giống như cảnh Cao Sơn Lưu Thủy trong truyền thuyết.

Chỉ là dòng nước xiết đó trông lại không giống một con suối nhỏ.

Lý Đông lại đột nhiên nhớ đến dòng nước xiết mà họ gặp khi đi vào trước đó.Chẳng lẽ là nơi họ gặp trước đó sao?

Theo tình huống bình thường, hiện tại nơi này có thể là một cung điện ngầm thời Đường.

Một cung điện ngầm thời Đường như vậy, thời Đường tự nhiên không có Du Bá Nha và Chung Tử Kỳ, thực sự không thể nào hai người đó lại có liên hệ với nhau.Nhưng vào lúc này, Lý Đông đột nhiên lại nghe thấy một giọng nói, giọng nói đó không phải của con người.

Chương 1081

Loại giọng nói đó, giống như giọng nói của con người, mờ ảo, lúc xa lúc gần.

Nơi này lại có người sao?

Người?

Đương nhiên Lý Đông cũng biết, hiện tại trên thế giới này thực ra không phải chỉ có một mục đích, thực ra có người và có cùng mục đích với mình.

Những người đó rốt cuộc có bao nhiêu người thì không biết được nữa.Đương nhiên có một cách nói, người đồng hành là kẻ thù, cũng là người từ trong tâm địa, đối với mình có thể là kẻ địch.

Giọng nói đó càng lúc càng gần, hình như đang không ngừng tiến về phía bên này.Vậy là Lý Đông và mấy người cũng không trốn trong mộ thất này.

Bởi vì nơi này rất không tốt, cơ quan ở nơi này thật sự quá nhiều, nếu lát nữa người gặp phải thật sự là kẻ địch, thì nếu xảy ra xung đột, ở đây dễ dàng kích hoạt cơ quan, vì vậy họ quyết định rời khỏi mộ thất này trước, tìm một nơi an toàn hơn một chút.Sau khi rời đi, tạm thời tiến vào một mộ thất nhỏ hơn.

Một mộ thất nhỏ như vậy không ở bên cạnh mộ thất lớn đó sao?

Tức là trên đường đi trước đó, tất cả những đồ vật nhỏ có giá trị mà họ nhìn thấy là những đồ trang trí bằng gỗ nhỏ.Ở nơi này khá bi quan, tức là, thoạt nhìn thì không thể nhìn thấy.

Đương nhiên nếu thực sự xảy ra xung đột, hiện tại tìm một nơi như vậy cũng dễ thủ khó công.

Nếu vậy, gần như tương đương với việc nắm giữ vị thế chủ động.Kết quả nhanh chóng nghe thấy một giọng nói khá gượng gạo.

Đúng vậy, giọng nói khá gượng gạo đó.

“Các vị, xem ra nơi này có nhiều dấu chân quá, có vẻ như chúng ta đã đến muộn rồi, nơi này e là đã bị người khác giành trước.

Dựa theo manh mối của tôi, nơi này có thể có rất nhiều bảo vật.

Những bảo vật này chẳng lẽ đã bị người khác lấy đi rồi sao?

Phải làm sao đây?

Tôi có nên lên xem lại không?

Đương nhiên phải lên xem rồi, biết đâu trên đó có manh mối gì.

Từ những manh mối hiện tại mà xem, những người đó có thể chưa đi xa, có lẽ tôi có thể bắt kịp họ.”Nơi Lý Đông đang ở vì khá âm u, nên khá ngược sáng, có thể nhìn ra bên ngoài, nếu bên ngoài không đặc biệt chú ý, căn bản sẽ không chú ý đến tình hình bên trong.Lý Đông chỉ nhìn thấy mấy bóng đen, đi qua trước mặt mình.

“Những kẻ đó là ai?” Vương Bàn Tử hiện tại đã rút súng ra.

Rõ ràng tên này cũng đã từng trải qua lịch sử đồng hành giữa những kẻ tranh giành đồ vật với nhau.

Động tác thật sự rất thuần thục.Nhưng Lý Đông bảo anh ta bình tĩnh.

Mặc dù hiện tại nơi này là không gian ngầm, có thể là thiên đường của trộm mộ, nhưng cũng không phải là nơi có thể tùy tiện động vũ.Kết quả không lâu sau, Lý Đông lại nghe thấy: “Trời đất ơi, nơi này lại có nhiều bảo bối như vậy, tôi phát tài rồi.”Rồi lại có một người nói: “Tuyệt đối đừng hành động lỗ mãng ở đây.

Nhìn xem có thấy không, trên đỉnh đầu có cơ quan then chốt, nếu

chạm vào, thì tất cả chúng ta có thể đều phải chết.

Chẳng lẽ nhiều bảo bối như vậy tôi phải bỏ qua sao?

Không phải quá đáng tiếc sao?

Tôi lần này có nhiều anh em như vậy, mang theo nhiệm vụ, nếu cứ bỏ qua như vậy, thì tổn thất quá lớn.

Không chừng cả đời cũng không có cơ hội như vậy."Ở nơi đó có người nói xàm: "Tôi là vì sự an toàn của anh em, chẳng lẽ muốn chết ở đây sao?

Những thứ quý giá đó có thể lấy đi mạng người.

Chẳng lẽ ngay cả đạo lý như vậy cũng không hiểu sao?

Nếu ngay cả đạo lý như vậy cũng không hiểu, thì cũng sống uổng một đời rồi.""Đỡ ở đó mà nói nhảm.

Tôi bình thường tôn trọng anh, đó chỉ là vì anh có thể dẫn tôi đến những nơi như vậy mà thôi.

Nhưng hôm nay khó khăn lắm mới có cơ hội phát tài, nếu anh dám ngăn cản, đừng trách tôi vô tình."Lý Đông nghe giọng điệu nói chuyện của những người này đều hơi gượng gạo, "Những kẻ này là sao, chẳng lẽ lại đang gây ra nội bộ lục đục sao?" Nếu gây ra nội bộ lục đục, thì chuyện này lại hơi thú vị rồi.

Nhưng nghe giọng điệu nói chuyện của những người bên ngoài, Lý Đông về cơ bản phán đoán được, những người bên ngoài đó dù là ai, nhưng về cơ bản đều là loại tham tiền không sợ chết.Lý Đông tuy từ trước đến nay đều tuân thủ nguyên tắc "trộm không đi tay không", nhưng cũng biết một đạo lý, đó là kẻ trộm mộ kỵ nhất là tham tiền không sợ chết.

Nếu là ngành nghề khác mạo hiểm một chút, thì có thể thành công,

nhưng trộm mộ nếu thực sự gặp phải nơi nguy hiểm, nếu cố tình xông lên, thì có thể sẽ không bao giờ trở về được nữa.Bên ngoài càng lúc càng ồn ào.

Lý Đông và mấy người cảm thấy rất may mắn, ít nhất những người bạn này tuy thỉnh thoảng cũng cãi vã, nhưng không đến mức độ như vậy.Rồi không lâu sau, Lý Đông cảm thấy mặt đất bên ngoài hình như rung chuyển.

Đúng vậy, hiện tại hình như toàn bộ mặt đất đều rung chuyển, không ngừng lắc lư.

Xảy ra động đất rồi sao?

"Đám nhóc con đó, đã gây ra chuyện, rồi kích hoạt cơ quan sao?""Đông ca, tôi thấy lúc nãy tôi từ trên xuống đã chọn sai lầm.

Nếu tôi là anh, trực tiếp ở nơi đó tiễn mấy tên đó đi Tây Thiên, như vậy thì bớt đi được bao nhiêu chuyện."Hồ Bát Nhất lập tức lớn tiếng nói: "Bây giờ không phải lúc đó, bọn chúng đã kích động cơ quan, chúng ta bây giờ mau chạy đi, chạy đến nơi rộng rãi hơn."Vậy là họ vội vàng mạnh mẽ chạy ra ngoài.

Lý Đông nắm lấy tay Tiểu Vũ Điệp, cũng kéo Tiểu Vũ Điệp ra ngoài.Rồi khi đến con đường lớn rộng rãi bên ngoài, đột nhiên nghe thấy mấy tiếng kêu thảm thiết.

Nhưng đột nhiên lúc đó không nghe thấy ai nói chuyện, "Mấy người bạn ở dưới đó có thể cứu tôi không?" Lý Đông nghe xong cũng đáp lại, đương nhiên đáp lại gần như là khuyến khích những người trên đó, để họ tin rằng họ có thể làm được.

Còn về hành động thực tế, thì không hề làm gì cả.

Nhưng lúc đó anh cảm thấy mình không phải là người tốt, thực sự không phải là người lương thiện.

Chương 1082

Mặc dù thỉnh thoảng cũng sẽ giúp đỡ người khác, nhưng không phải ai cũng sẽ giúp đỡ, anh chỉ giúp đỡ những người mình thấy đáng giúp đỡ, nếu không phải người đáng giúp đỡ, tuyệt đối sẽ không giúp đỡ.Hiện tại lối mộ đạo này hình như càng lúc càng rung chuyển dữ dội, thật sự như đang xảy ra động đất.

Ở nơi như vậy đừng nói là đi cứu người, ở nơi này tự vệ còn không dễ dàng như vậy.

Lý Đông lấy ra căn nhà kỳ dị kia, rồi để mọi người trốn vào trong.

Thứ này có lực phòng ngự rất mạnh, có thể dùng làm xe chạy, nên khá an toàn.Nhưng lúc đó Lý Đông nghe thấy một trận tiếng nước chảy.

Cũng không biết ở nơi nào, lại có nước chảy ra, trong lối mộ đạo này lại xảy ra lũ lụt.

Lý Đông vội vàng khởi động cơ quan tiến lên của căn nhà nhỏ đó để căn nhà đó tiến ra ngoài.

Nhưng dòng nước trong hai mương thoát nước hai bên dần dần dâng cao.

Cứ tiếp tục tiến ra ngoài, đi được mấy chục mét, căn nhà vốn có thể dùng làm xe chạy, đã biến thành một con thuyền.Căn nhà này có một số hình thái khá đặc biệt, cũng có thể dùng làm thuyền trôi nổi trên mặt nước.

Nhưng vừa nãy Lý Đông đang lái bánh xe, bây giờ lại biến thành thuyền, hình như lại trở nên hơi phiền phức.Ở phía sau anh, trong số đám người đó không có ai, khiến mấy người đó liều mạng đuổi theo,

muốn cầu cứu.

Nhưng mộ địa hai bên không ngừng mở rộng.

Rồi họ liều mạng kêu mọi người chạy nhanh.

Nhưng lời nói của một người đang kêu chưa xong, đột nhiên bị dòng nước khổng lồ không biết cuốn đi đâu.Lý Đông cảm thấy may mắn vì tốc độ phản ứng của mình đủ nhanh.

Nếu không, dù không chết, cũng có thể sẽ gặp phải phiền phức rất lớn.

Nhưng hiện tại lối mộ đạo này đã ngập đầy nước.Sau khi ngập đầy nước, tầm nhìn của anh ở nơi đó toàn một màu đen kịt.

Lý Đông bật đèn pin, vào khoảnh khắc bật đèn pin, anh nhìn thấy ở nơi đó có một tảng đá khổng lồ.

Dưới tảng đá khổng lồ đó lại có một người bị đè.

Người đó từ ngực trở xuống đều bị đá đè, trông có vẻ về cơ bản là hết cứu rồi, nhưng dù vậy, trong tay tên này vẫn cầm đồ vật, lại là mấy thỏi vàng.

Thực sự là cái gọi là "người vì tiền mà chết, chim vì miếng ăn mà vong".Đương nhiên hiện tại tên này hoàn toàn bị nhấn chìm trong nước.

Trông có vẻ về cơ bản là hết cứu rồi, xung quanh tuy đã ổn định lại, Lý Đông cũng không dám mạo hiểm, vì vậy cũng không quản mấy thỏi vàng đó.

Hiện tại anh cũng không thiếu mấy thỏi vàng đó.Lý Đông để căn nhà của mình nổi lên một chút, rồi nhìn thấy ở phía xa có một nơi, có một ông lão một mắt đang không ngừng vùng vẫy trong nước, hai tay liều mạng muốn nắm lấy thứ gì đó.

Nhưng nơi hai tay ông ta nắm lấy, về cơ bản đều là bùn lầy, căn bản không tìm thấy bất kỳ điểm tựa nào.Lý Đông bình thường chạy qua đó, lái căn nhà của mình đến, lấy một chiếc mặt nạ chống độc đưa cho ông lão đó.

Chiếc mặt nạ chống độc này đồng thời còn có tác dụng của bình dưỡng khí, cũng có một sự giúp đỡ nhất định.

Thứ như vậy hiện tại Lý Đông căn bản không thiếu, bởi vì anh đã dùng mặt nạ chống độc bình thường qua Hệ thống cường hóa.

Đương nhiên những người này không quen biết anh, Lý Đông sẽ không cho thêm sự giúp đỡ nào nữa.Hiện tại dòng nước dần dần chậm lại, trông có vẻ đây cũng là lũ lụt trong thời gian ngắn, chứ không phải là một xu hướng nhấn chìm lâu dài được hình thành.

Mực nước hiện tại đang không ngừng hạ xuống, Lý Đông lại nhìn thấy mấy thi thể, tất cả đều chết khi kích hoạt cơ quan vừa rồi.

Ngoài ra những người chưa chết, hình như cũng đang liều mạng vùng vẫy ở nơi đó.

Đối với những người này, Lý Đông cũng như một người ném một chiếc mặt nạ chống độc rồi không quản nhiều nữa.Rồi Lý Đông cẩn thận quan sát hướng xung quanh, hiện tại vì lý do lũ lụt, nên khó phân biệt phương hướng, rất nhiều nơi đã bị cuốn trôi.

Nhưng dựa vào ký ức, anh nhớ đến nơi điều khiển cửa nước phía trước.

Nơi đó cũng là nơi họ rơi xuống ban đầu, nếu từ nơi đó đi ra, đáng lẽ có thể trở về Thế ngoại đào nguyên kia.Rồi một hướng khác lại có thể đi thẳng ra nơi được gọi là Kiến Hồ.

Hiện tại muốn đi đến đâu?

Hình như là một lựa chọn.

Đương nhiên Lý Đông cuối cùng chọn không đi đến Thế ngoại đào nguyên kia.

Bởi vì Thế ngoại đào nguyên đó quả thật là một nơi tốt, mặc dù anh sẽ không chọn ở đó, nhưng nếu những người ngoài tùy tiện đều đi đến đó, thì có thể sẽ khiến nơi đó bị phá hoại.Bởi vì Lý Đông biết thế giới này không phải ai cũng giống như vậy, không phá hoại những thứ ở đó.

Những người sống sót trong số những kẻ trộm mộ đó cũng theo ra khỏi mặt nước.

Ông lão độc nhãn mà Lý Đông vừa thấy cũng đang quan sát xung quanh, kinh ngạc nói: "Chuyện gì vậy?

Sao lại như thế này?"Giọng điệu nói chuyện của ông lão, nếu chỉ xét về ngữ âm, hình như hơi giống người thành phố miền Nam.

Lý Đông nắm lấy ông lão chủ diễn kia hỏi: "Lão đầu, ông làm gì ở đây?

Ông có đi cùng những người đó không?

Họ là ai?

Chắc không phải trộm mộ bình thường phải không?

Vậy họ là ai?"Ông lão hình như không biết bơi, trong nước muốn giữ cho cơ thể mình không chìm xuống vốn đã khá khó khăn, hiện tại lại bị Lý Đông nắm lấy như vậy, ông lão trông có vẻ cứng đờ, lại sắp bị chết đuối.

Ông ta miễn cưỡng nói với Lý Đông: "Chuyện này nói ra dài lắm, chúng ta ra bờ nói chuyện từ từ."Trông ông lão hình như thật sự đang mang theo bí mật.

Lý Đông tin rằng chỉ bằng trang bị hiện tại và công phu của mấy

người, việc khống chế ông lão này và mấy người bạn của ông ta cũng không khó khăn.

Dù sao thì hiện tại lợi thế lớn nhất là trang bị, dù có mấy ông lão đó, nếu thực sự là những cao thủ võ lâm cũng không sợ, vì vậy anh đưa mấy ông lão đó lên bờ.Sau khi mấy ông lão đó lên bờ, mọi người lại nhóm một đống lửa trại để sưởi khô quần áo.

Chương 1083

Rồi Lý Đông mới phát hiện ông lão đó và những người bạn của ông ta hình như đều mặc quần áo giống nhau, hình như là một tổ chức khá chặt chẽ à.

Tổ chức?

Lý Đông biết trên thế giới có rất nhiều tổ chức trộm mộ, chia thành nhiều trường phái khác nhau.

Nhưng dáng vẻ những người này không giống bất kỳ thành viên nào của các trường phái mà anh từng biết.

Họ trông giống như một đám đạo tặc mới nổi, và quan trọng hơn, giọng nói tiếng Hán không mấy hòa hợp khi anh nghe phía trước khiến anh càng thêm không tin tưởng họ.Ông lão một mắt thấy Lý Đông và mấy người đều có tuyệt kỹ, giờ đây gần như bị Lý Đông khống chế, trong lòng cảm thấy hơi sợ hãi, không dám nói gì.Kết quả, Vương Bàn Tử cầm một khẩu súng chĩa vào gã đó nói: “Thực ra tôi cũng biết mà.

Những tên đi theo mấy gã đó chắc là người Nhật Bản đúng không?” “Người Nhật Bản?” “Vì tôi thấy trong số những kẻ đã chết phía trước, có người mặc khố.

Trang phục như vậy, ngoài người Nhật Bản ra, hình như không còn ai khác.

Mấy người dẫn họ đến đây làm gì?”Ông lão một mắt nghe Vương Bàn Tử nói xong, dường như càng thêm sợ hãi.

Gã run rẩy, rồi nói với Lý Đông: “Cậu nói đúng.

Thật sự không liên quan đến tôi, tôi cũng có nỗi khổ tâm.

Tôi thật sự không cố ý dẫn họ đến đây.

Người của họ đã kích hoạt cơ quan, tất cả đều đã chết, giờ thì vô dụng rồi.

Nếu cậu thật sự cảm thấy không tin tưởng tôi, thì giờ đây mạng sống của tôi nằm trong tay cậu, cứ giết tôi đi.

Nhưng tôi có thể nói với cậu, nếu không có tôi giúp đỡ, cậu không chắc sẽ thành công ở nơi này.

Ngược lại, nếu muốn khám phá bí mật bên trong, có tôi giúp đỡ thì tỉ lệ thành công sẽ tăng lên.

Giờ phải làm gì, đó là lựa chọn của cậu.

Dù sao thì bây giờ tính mạng của tôi nằm trong tay cậu, muốn làm gì thì làm."Thái độ của ông lão một mắt giờ đây đã rõ ràng, về cơ bản là đã nhận mệnh, trông như một con heo chết không sợ nước sôi.

Đối mặt với thái độ này của gã, hiện tại thật sự không còn cách nào khác.Vương Bàn Tử vô cùng bất mãn với thái độ đó của gã, lập tức giơ tay muốn đánh người.

Dù sao thì Vương Bàn Tử tuyệt đối không phải là người có tính khí tốt!

Vì suốt đoạn đường vừa rồi, họ cũng đã bị người Nhật Bản tấn công, cũng biết người Nhật Bản dường như cũng đang tìm kiếm một thứ gì đó.

Thực tế đây là một thế giới thời không hỗn loạn, con người ở bất kỳ thời đại nào cũng có thể tồn tại.

Anh thật sự rất lo lắng, rất dễ xảy ra chuyện.Lý Đông lúc này lại không cho Vương Bàn Tử ra tay, anh chặn Vương Bàn Tử lại, sau đó nói: "Không cần vội vàng như thế, nếu mấy người này mà gây sự, tôi muốn giết họ, lúc nào cũng có thể ra tay.

Hiện tại, cứ tạm như vậy đã.”Vương Bàn Tử tương đối tin tưởng lời Lý Đông nói, nghe Lý Đông bảo thế, gã mới tạm thời nén cơn giận lại.Lý Đông bèn nhìn ông lão một mắt hỏi: “Theo lời ông nói, ông dường như rất hiểu về nơi này.

Vậy, ông hiểu về nơi này đến mức nào?”Ông lão một mắt lại không trực tiếp trả lời Lý Đông, chỉ chậm rãi nói với anh: “Vị tiên sinh này, tôi quả thật có hiểu biết đôi chút về nơi này.

Nhưng, nếu tôi thật sự có thể dẫn cậu đi khám phá bí mật của nơi này, và giúp cậu tìm được thứ mình muốn, thì đến lúc đó xin hãy giơ cao đánh khẽ, tha cho tôi một mạng.”Dáng vẻ cầu xin đó của gã khiến Lý Đông cảm thấy hơi buồn cười.

Anh không trực tiếp trả lời gã, mà cười ha hả.

Bởi vì thực ra anh không biết phải trả lời gã như thế nào.Lý Đông vốn dĩ không phải là kẻ lương thiện, thực tế anh sẽ không đưa ra bất kỳ lời hứa nào trong chuyện này.

Nếu ông lão đó thật sự gây nguy hiểm cho anh, thì cho dù ông ta có dẫn anh tìm thấy thứ mình muốn, anh cũng sẽ không tha cho ông ta.Nói cách khác, bây giờ ông lão này lại muốn dùng thứ đó để uy hiếp anh, khiến anh hơi không thể chịu nổi.

Lý Đông lắc đầu, nói với ông lão một mắt: “Hiện tại ông cần phải hiểu một điều, đó là ông không có tư cách để đàm phán điều kiện với tôi.

Thật đấy, ông không có tư cách để đàm phán điều kiện với tôi, ông có biết không?

Ông không có tư cách để đàm phán điều kiện, nên tất cả những gì ông nói đều vô dụng.

Nơi đó tôi đã nhắm đến, vậy thì tự nhiên tôi sẽ hoàn toàn hiểu rõ

tất cả bí mật của nơi đó, dù không hiểu, tôi cũng nhất định sẽ tìm cách khám phá ra.

Còn ông có sống sót được hay không, thì phải xem biểu hiện của ông.

Đồng thời, tác dụng của ông cũng chỉ là một chút hỗ trợ mà thôi."Lý Đông nói tuy rất bình thản, nhưng thực tế trong lời nói lại tràn đầy khẩu khí bá đạo.

Khiến ông lão một mắt lập tức cảm thấy hơi sợ hãi.Đúng vậy, ông lão một mắt này vốn dĩ là một người đã trải qua rất nhiều sóng gió.

Thời đại mà ông ta sống thực tế là một thời loạn lạc, nơi sinh mạng con người không bằng cỏ rác.

Ông ta có thể sống sót trong thời đại đó là vì ông ta cảm thấy mình đủ khéo léo.

Đúng vậy, ông ta gặp ai cũng có cách khiến đối phương tin tưởng.

Nhờ vậy mà ông ta có thể sống sót trong thời loạn lạc, rồi bước vào một thời không hỗn loạn như hiện tại.Chỉ là, hiện tại vị đại gia mà ông ta gặp lại hoàn toàn không ăn bộ này.

Vị đại gia này căn bản không hề có ý định tha cho ông ta.

Mặc dù ông ta đã dùng những thủ đoạn như vậy, nhưng đối phương căn bản không hề bị lung lay, khiến ông ta cảm thấy vô cùng khó chịu, và bắt đầu nghi ngờ năng lực của chính mình.Quan trọng nhất là Lý Đông lại nói rằng ông ta và tác dụng của ông ta chẳng đáng một xu, như vậy, ông ta cảm thấy dường như thật sự không có bất cứ điều gì có thể uy hiếp Lý Đông, ngược lại, bất cứ lúc nào cũng có thể bị đối phương giết chết.Gã cuối cùng cũng cảm thấy sợ hãi, bèn lấy ra một thứ từ trong túi.

Thứ đó trông như một khối ngọc thạch, chắc hẳn là một khối ngọc

thạch có niên đại rất lâu đời.Sau khi Lý Đông nhận lấy khối ngọc thạch đó, anh phát hiện trên khối ngọc có những hoa văn vô cùng kỳ lạ.

Những hoa văn đặc biệt đó dường như đại diện cho một ý nghĩa nào đó, nhưng anh lại không hiểu, nên căn bản không rõ ý nghĩa bên trong.Kết quả, ông lão một mắt nói với Lý Đông: “Trên khối ngọc thạch này thực ra có khắc họa bản đồ thật sự bên trong địa cung.

Chỉ là bản đồ quá nhỏ, nếu chỉ nhìn bằng mắt thường thì căn bản không thể nhìn rõ.

Chương 1084

Tôi đã có được tấm bản đồ này từ 20 năm trước, nhưng tiếc là lúc đó tôi quá sợ hãi, không dám dùng các công cụ công nghệ cao để xem nội dung bên trong, nhưng tôi cũng đã tìm cách hiểu rõ mọi chuyện bên trong.

Tôi đã dành 20 năm để cuối cùng cũng hiểu được hình dạng thật sự của bản đồ này, và đã thử phác họa một bản sao."Gã lại lấy ra một tờ giấy da dê nhăn nhúm, quả nhiên trên đó có một tấm bản đồ.

Tấm bản đồ đó trông như được vẽ bằng tay, nhưng lại vô cùng tinh xảo.

Phải nói rằng, người làm ra tấm bản đồ này vô cùng dụng tâm.Tờ giấy da dê này trông khá mới, rõ ràng niên đại không đặc biệt lâu đời, có vẻ như có thể chứng thực lời gã nói.

Nhưng đó cũng chỉ là một mặt để chứng thực, còn việc gã có nói thật hay không thì anh không biết.Nhưng lúc đó, anh cẩn thận quan sát bản đồ địa cung.

Anh phát hiện hình dạng của bản đồ địa cung này khá thú vị.

Nó trông như một chữ "tự" rất lớn.

Trên tấm bản đồ như vậy, trách gì lại có nhiều ngã tư đến thế.

Ngã tư mà họ gặp trước đây, chỉ là một trong số rất nhiều ngã tư trong bản đồ này.

"Vậy làm thế nào tôi mới có thể thật sự tiến vào đúng địa điểm đây?" Rõ ràng là hiện tại họ chưa vào đúng địa điểm vào đúng thời điểm, nên hiện tại vẫn chưa thu hoạch được gì.Sau khi ông lão một mắt nghe xong, gã chỉ vào một chỗ nói: "Nếu muốn đi vào, có lẽ phải

từ bên trong mà vào.” Nơi ông lão chỉ, lại chính là hồ nước mà họ đang ở.

Cũng là đáy hồ.

Ở đáy hồ có một nơi khác biệt.

Đương nhiên, kinh nghiệm hiện tại cho Lý Đông biết, thực tế ở những nơi như vậy thật sự có kiểu này.

Kiểu trong hang động ẩn chứa một thế giới khác, điều đó cũng bình thường.Nhưng giờ muốn vào nơi đó, thì cần phải lặn xuống.

Nếu lặn, Lý Đông và mấy người anh thì không thành vấn đề, vì trang bị của họ khá tốt, một bộ trang bị có thể đi bất cứ đâu.

Nhưng với ông lão một mắt và mấy người của gã, thì muốn vào không dễ như vậy, mà Lý Đông lại không muốn đưa trang bị của mình cho mấy người đó.

Bởi vì thứ gì đã đưa ra thì dễ, nhưng muốn thu hồi lại thì khá phiền phức, đặc biệt cho dù có thu hồi lại, nếu bị những người như vậy mặc vào, Lý Đông trong lòng cũng sẽ cảm thấy vô cùng khó chịu.

Thế là anh lấy ra mấy bộ đồ lặn.Mấy bộ đồ lặn đó cũng chỉ là đồ lặn bình thường thôi.

Nhưng thiết bị khá đầy đủ.

Thế là Lý Đông cho mấy người đó mặc vào, chuẩn bị xuất phát.Lý Đông để ông lão một mắt dẫn đường phía trước, sau đó mấy người đồng bọn của gã cũng đi theo.

Mấy người đó bơi lội khá giỏi, cho dù chỉ mặc đồ lặn đơn giản.

Họ đã lặn xuống rất thuận lợi.

Lý Đông và mấy người anh đi theo phía sau một khoảng xa.

Thẳng thắn mà nói, hiện tại anh không hoàn toàn tin tưởng ông lão một mắt đó.

Bởi vì đã trải qua quá nhiều chuyện, sau khi trải qua quá nhiều chuyện, về cơ bản anh không tin tưởng những người xa lạ như vậy, đặc biệt ở những nơi nguy hiểm như thế, sẽ không dễ dàng tin tưởng người xa lạ đâu.Sau khi xuống nước, độ trong suốt dưới nước dần dần giảm đi.

Lý Đông nhìn xuống đáy nước, quả nhiên có một số thứ đặc biệt, nơi đó trông như có một lối đi đặc biệt không biết dẫn đến đâu, đồng thời lại giống như cổng địa ngục, khiến người ta không khỏi rùng mình.Vừa đến đáy hồ, sau đó nhìn thấy một con cá chép bơi ra từ cái hang tối đen đó.

Con cá chép vàng đó dài khoảng hơn một mét.

Con cá dài như vậy, một cái vây cá quẫy động tạo nên không ít sóng nước.

Vương Bàn Tử và mấy người thậm chí còn ra tay với con cá.

Chỉ là cá là sinh vật bình thường dưới nước, chỉ là họ đang lặn, khả năng hoạt động dưới nước không mạnh bằng những con cá này, nên không bắt được.

Thế là mấy gã cũng không tiếp tục đuổi theo.Tầm nhìn ở nơi này cực kỳ thấp, cho dù có mang theo thiết bị chiếu sáng mạnh, vẫn chỉ có thể nhìn thấy đồ vật trong phạm vi hai ba mét.

Lối đi đó rất rõ ràng, vì bên trong tối đen như mực.

Mang lại cho người ta một cảm giác xa lạ, giống như dẫn đến địa ngục vậy.Nhưng nơi này nhìn qua là biết do con người tạo ra, bởi vì ở đây dù có một ít bùn cát vùi lấp, nhưng vẫn hiện lên rất chỉnh tề, nếu là tự nhiên hình thành, tuyệt đối không có hình dáng như bây giờ.Nhìn

thấy lối đi như vậy, Lý Đông có chút kinh ngạc, đang suy đoán xem nơi này rốt cuộc được hình thành như thế nào.

Chẳng lẽ có người đã xây dựng nó dưới đáy nước sao?

Nếu vậy thì e là hơi khó.

Hoặc có một khả năng khác, đó là nơi này vốn dĩ có một lối đi được xây dựng trước khi có hồ nước này, nhưng sau đó hồ nước đã nhấn chìm nơi này, biến thành bộ dạng hiện tại.

Nhưng điều này cũng không đúng, nói như vậy hình như có gì đó sai sai.

Bởi vì nơi này là một cổ mộ, mà cổ mộ thì về cơ bản, một mặt là để đảm bảo chủ nhân mộ huyệt có thể tận hưởng cuộc sống như khi còn sống, đồng thời lại có một mục đích khác, đó là không thể bị bọn trộm mộ trộm mất.

Bởi vì hầu hết các cổ mộ sau khi bị trộm mộ ghé thăm đều không còn lại gì.

Cho nên khi người ta biết tình hình như vậy, họ đều rất kiêng kỵ những chuyện này, muốn nơi đó không dễ dàng bị trộm đi.

Vậy thì khả năng duy nhất là lối đi này bản thân nó có công dụng rất lớn, sau khi xây dựng xong thì dẫn nước vào, nhấn chìm nơi này, rồi hình thành một môi trường kín như vậy.Bởi vì nước và lửa vô tình, đặc biệt ở những nơi như vậy, trong tình huống bình thường, người thường sẽ không trực tiếp xuống dưới đáy nước.

Đặc biệt khi nhìn thấy một cái hang đen ngòm như vậy dưới đáy nước, người ta sẽ càng sợ hãi, càng không muốn đi khám phá.

Điều đó cũng bình thường.Lý Đông cũng là một người rất giỏi suy nghĩ, chỉ nhìn hình dáng nơi này, anh đã suy nghĩ vấn đề và đưa ra rất nhiều suy đoán.

Đương nhiên, những suy đoán này có đúng hay không thì anh cũng không biết, căn bản không có cơ sở, cũng chỉ là suy đoán đơn giản mà thôi.Khi hoạt động dưới nước, những hạt bùn cát dưới đáy nước theo dòng chảy tạo thành một vùng đục ngầu.

Chương 1085

Cứ như vậy, sau khi những hạt bùn cát đó từ từ tan ra, tầm nhìn càng trở nên thấp hơn, ảnh hưởng nghiêm trọng đến thị giác.

Nhưng bây giờ họ cũng chỉ có thể miễn cưỡng tiến về phía trước.Ông lão một mắt và mấy người đồng bọn đang ra sức dọn dẹp bùn cát ở lối vào đó.

Nhưng khi Lý Đông đứng bên cạnh nhìn, đột nhiên anh thấy bên cạnh hình như có thứ gì đó.Đúng vậy, trên mặt đá dường như có khắc mấy chữ.

Ừm, đồng thời còn có tượng của một loài động vật nào đó.

Nhưng loài động vật đó rõ ràng không phải là loài hình thành tự nhiên trong giới tự nhiên.

Chuyện này cũng bình thường.

Bởi vì thời cổ đại, trí tưởng tượng của con người cũng vô cùng mạnh mẽ, tuy trong tự nhiên không có loài động vật thật sự như vậy, nhưng con người có thể tưởng tượng ra và tạo ra một số loài động vật vô cùng kỳ lạ.

Loài động vật trên đó phỏng chừng cũng là do con người tưởng tượng ra rồi điêu khắc.

Phải nói rằng, khả năng của con người như vậy thật sự rất mạnh mẽ.Lý Đông thì khá quen thuộc với loại hoa văn này.

Bởi vì loại hoa văn này về cơ bản đều dễ dàng thấy trong một số ghi chép thời Đường, rõ ràng là một loại dã thú được con người tưởng tượng ra trong thời Đường.Chỉ là loại dã thú này tại sao lại xuất hiện ở đây?

Nếu cổ mộ này thật sự là một cổ mộ thời Đường, thì điều này cũng có vẻ hợp lý.Sau khi nhìn kỹ, hoa văn đó dường như không đơn giản như vậy.

Nó lại được ghép lại từ mai rùa.

Đúng vậy, dùng rất nhiều mai rùa, sau đó được mài dũa cẩn thận rồi ghép lại.

Không phải là điêu khắc thật sự.

Loại hoa văn vô cùng đặc biệt được hình thành đó khiến anh cảm thấy chưa từng thấy bao giờ.

Phải nói rằng, trí tuệ của người xưa quả thật đáng kinh ngạc.Sau khi kiểm tra vài lượt xung quanh, dường như không có phát hiện đặc biệt nào ở nơi này.

Thế là mọi người tản ra.Ông lão một mắt lại cầm một con dao, từ từ cạy những mai rùa đó.

Sau khi mai rùa bị cạy ra, bên dưới xuất hiện một vật bằng đồng xanh dài khoảng 5 thước, rộng khoảng 3 thước.Trên vật bằng đồng xanh đó khắc đầy những văn tự.

Đương nhiên những văn tự này trông rất nguệch ngoạc, chắc hẳn là một loại thư pháp nào đó.

Đương nhiên nếu xét từ góc độ thư pháp, thì hình như khá tốt.

Thực tế Lý Đông không hiểu thư pháp, nên căn bản không có phán đoán về chất lượng thư pháp, anh không biết thư pháp tốt mà người khác cảm thấy như thế nào, anh chỉ thấy thư pháp trên đó hơi giống loại thư pháp tốt.Nội dung trên đó cũng khiến Lý Đông, ừm, một loại thư pháp khác.

Đúng vậy, nó y hệt những văn tự trên ma nhai thạch khắc.

Thư pháp trên Ba Nha thạch khắc, tương truyền là thủy tổ của thư pháp.

Thư pháp trên đó thật sự vô cùng tinh mỹ, chỉ là sau khi gặp phải một số tai ương thì không còn thấy nữa, đó cũng là một sự tiếc nuối rất lớn.Bây giờ, trên vật bằng đồng xanh này lại có nhiều văn tự như vậy, lại đều là bút tích của các nhà thư pháp, nhìn cũng quá kỳ dị rồi.

Chất liệu của vật bằng đồng xanh này cũng quá kỳ lạ, chôn vùi dưới nước lâu như vậy mà lại không có bất kỳ dấu hiệu mục nát nào.Lý Đông lúc này lại có ý muốn lấy thứ này ra.

Bởi vì nếu thứ này được lấy ra, không chừng có thể có giá trị rất lớn.

Dù sao thì từ xưa đến nay có rất nhiều người rất thích thư pháp.

Ngay cả thời hiện đại, cũng có rất nhiều nhà thư pháp.

Lý Đông nhớ có lần một bức "Quan Hải Thính Đào" đã lưu truyền khắp mạng internet.

Nếu thứ này được lấy ra, chắc chắn sẽ thu hút rất nhiều nhà thư pháp quan tâm.Chỉ tiếc là khi anh thử lấy thứ đó ra, anh phát hiện nó không những rất lớn, mà quan trọng nhất là nó dường như bị cố định ở một nơi nào đó.Lý Đông có chút không cam tâm, anh lấy ra một con dao, định cắt thứ đó xuống.

Đúng vậy, con dao đó cắt thứ như vậy thì chắc không thành vấn đề.

Chỉ là vừa mới chuẩn bị ra tay, đột nhiên dường như đã kích hoạt một cơ quan nào đó.Xung quanh đột nhiên xuất hiện một ít mực đen, sau đó xung quanh không ngừng bị nhuộm đen.

Nhìn tình hình đó, sắp không nhìn thấy gì nữa rồi, nếu không nhìn thấy gì cả, vậy có lẽ dưới nước sẽ gặp nguy hiểm?Trong lòng Lý

Đông, sự đánh giá của anh về ông lão một mắt lại xấu đi vài phần.

Thế là anh dẫn mấy người quay trở lại mặt nước.Nhưng sau khi trở lại mặt nước, trong lòng anh vẫn đang suy tính về thứ đó.

Bởi vì thứ đó có giá trị quá lớn đối với giới thư pháp, nếu có cách nào đó lấy được nó ra, thì quả thật sẽ khiến người ta vô cùng phấn khích.Lý Đông túm lấy ông lão một mắt hỏi: "Dường như phán đoán của ông có sai sót, bên dưới có một lối đi, nhưng tiếc là hình như chẳng có gì cả." Nhưng ông lão một mắt lúc này đang ở trạng thái mờ mịt, cảm thấy mọi chuyện dường như nằm trên thứ đó, đúng vậy, trên vật bằng đồng khắc thư pháp đó.Lý Đông nghe ông lão nói một cách có vẻ đáng tin như vậy, cảm thấy có lẽ nên xuống xem xét lại một lần nữa.

Dù sao thì lần trước đã thất bại, việc thăm dò một nơi nào đó mà thất bại thì sẽ khiến anh cảm thấy vô cùng không cam lòng.Lý Đông cũng là người có tính cách không đạt mục đích thì không bỏ cuộc, hiện tại anh lại một lần nữa lặn xuống.

Nhưng lúc này, từ dưới nước lại nổi lên một con cá.

Con cá đó rất lớn, dài khoảng hơn một thước, nặng tầm năm sáu cân.Kết quả là con cá lớn như vậy lại chết rồi.

Chẳng lẽ những dòng nước đen phun ra từ cái ấn đồng vuông đó có độc sao?

Nếu vậy thì vừa hay có thể giải thích chuyện này."May mà chúng ta đi nhanh, nếu không bị nước đen nhiễm vào, thật sự có thể gặp nguy hiểm." Hồ Bát Nhất quan sát một lát rồi nói: "Tôi thấy bên trong đó có lẽ thật sự có huyền cơ.

Dù sao thì nếu nơi đó không có huyền cơ, không thể nào lại để lại cơ quan nghiêm mật như vậy.

Cơ quan ở nơi đó càng nghiêm mật, tôi càng thấy cần phải mở nó ra.”Lý Đông gật đầu với Hồ Bát Nhất: “Phán đoán này của cậu tôi thấy không có vấn đề gì, xem ra tôi thật sự cần phải xuống thử một lần nữa.” May mà bây giờ trang bị của họ rất tốt, xuống thử một lần nữa cũng không thành vấn đề.Sau một khoảng thời gian như vậy, dịch độc màu đen phun ra thực tế đã bị pha loãng.

Dù sao thì hồ nước này quá lớn, nước bên trong rất nhiều, sau khi nước đen bị pha loãng, thậm chí màu sắc của cả hồ nước cũng không thay đổi chút nào, thế là họ chuẩn bị đi vào lần nữa.Bây giờ tất cả dịch nước đen đều đã bị pha loãng hoàn toàn, tầng ấn đồng vuông bên trên cũng đã xuất hiện một số vết nứt, rõ ràng toàn bộ phần trên đã bị hủy hoại.

Lý Đông cảm thấy hơi tiếc, vì trên tầng trên cùng khắc rất nhiều thư pháp.

Chương 1086

Nếu những thư pháp này được mang ra ngoài, vốn dĩ có giá trị sưu tầm, rất nhiều người yêu thích thư pháp chắc chắn sẽ vô cùng thích.

Tiếc là giờ đã bị hủy rồi.Sau khi phá hủy tầng thứ nhất, Lý Đông cạy bỏ những mảnh đồng vụn bên trên, phát hiện tầng thứ hai là một không gian.

Không gian đó sâu khoảng một thước, bên trong đặt một số bức tượng, đúng vậy, tượng cóc.

Tổng cộng có 32 con được tạo ra.

Chúng có liên kết với nhau, dường như được nối bằng những sợi chỉ.Đồng thời, hình dáng những con cóc này cũng rất thú vị.

Trông như một bàn cờ.

Chỉ là biến cóc thành bàn cờ, thật sự rất hiếm thấy.Lý Đông nhìn thấy bên cạnh hình như có một viên châu.

Viên châu đó vô cùng đặc biệt, cho dù đã ngâm trong nước lâu như vậy, hình như cũng không hề thay đổi, anh không biết nó được làm từ chất liệu gì.Lý Đông đặt viên châu đó lên sợi tơ, kết quả dường như đã dẫn đến một hiện tượng kỳ diệu.

Chỉ thấy viên châu ép động tinh thạch.

Chẳng mấy chốc, từ miệng những con cóc đó lại xuất hiện một ít chất lỏng màu đen.Đương nhiên đó về cơ bản là chất lỏng còn sót lại trong miệng cóc.

Vừa rồi khi Lý Đông xuống lần thứ nhất, anh thấy những chất lỏng màu đen phun ra từ miệng những con cóc này.

Rõ ràng là khi tầng thứ nhất bị động chạm đã kích hoạt một cơ quan nào đó, sau đó tầng thứ hai này những con cóc đã phun ra dịch độc.Đương nhiên cơ quan sở dĩ gọi là cơ quan, chủ yếu là vì từ lâu đã có người thiết lập nó ở nơi này, về cơ bản thì dùng xong một lần là hết.

Không thể nào là vô tận, đều phải phù hợp với quy luật khoa học.Nhưng ở tầng thứ hai này, lẽ ra cũng phải có cơ quan chứ.

Thực tế anh đã sớm chuẩn bị rồi, loại cơ quan như vậy thì đối với anh cũng không quá nguy hiểm.Lý Đông thử gõ mấy cái xung quanh, phát hiện không có tác dụng gì.

Thế là anh tập trung tất cả ánh mắt vào những con cóc này.

Rõ ràng, những con cóc này dường như có một ý nghĩa lớn.

Nhưng rốt cuộc ý nghĩa đó nằm ở đâu trong những con cóc này?Lý Đông bèn thử chạm vào những sợi tơ mảnh đó.

Những sợi tơ mảnh đó nối những con cóc này lại với nhau, chắc chắn có vấn đề ở đây.

Kết quả là, sau khi anh tận mắt chạm vào những sợi tơ mảnh nối giữa hai con cóc đó, anh phát hiện những con cóc này quả nhiên đã xảy ra một số chuyển động.Đúng vậy, những con cóc này mỗi con đều xoay một hướng, sau đó thái độ giữa chúng với nhau cũng xảy ra một số thay đổi.

Không sai, vừa rồi những con cóc đó vẫn đang nối liền với nhau, nhưng bây giờ lập tức đã quay lưng vào nhau.Ngoài ra, bên dưới hình như có bong bóng khí nổi lên, vì vừa có trải nghiệm như vậy, anh suýt nữa lại nghĩ là gặp cơ quan nữa rồi.

Kết quả là nơi đó một lát sau, chỉ xuất hiện một vết nứt nhỏ.Vết nứt đó dường như có thể mở ra, sau khi mở ra, anh phát hiện bên

trong đặt một vật phẩm dạng bản.

Nhưng lúc đó sau khi nghiên cứu, anh phát hiện nó dường như được làm bằng bạc.Đương nhiên ở những nơi như vậy, nếu dùng bạc để chế tạo vật phẩm, thực tế cũng khó bảo quản.

Bạc tuy cũng là một kim loại khó bị ăn mòn, nhưng đó cũng chỉ là tương đối mà thôi.

Thực tế, những người học hóa học đều biết, nếu bạc ở trong không khí lâu, cũng sẽ xảy ra một số biến đổi hóa học.

Huống hồ là ở dưới nước.

Nhưng bây giờ thứ này dường như được bảo quản rất tốt, y như mới.Quan trọng nhất là trên đó hình như có khắc một số chữ nhỏ.

Những chữ nhỏ đó dày đặc, nhưng về cơ bản đều là văn tự thời Đường.

Văn tự thời Đường, tuy là tiền thân của văn tự hiện nay, nhưng rốt cuộc cũng có một số khác biệt.Hiện tại, anh cũng không nhận ra hoàn toàn loại văn tự này, cũng không biết phải làm sao.

Bởi vì loại đồ vật này, cũng không thể tìm chuyên gia đến nhận diện, huống hồ hiện tại ở nơi này cũng không có chuyên gia liên quan.

Không có cách nào, ở phương diện này anh thật sự không có năng lực.Đương nhiên, Muộn Du Bình có lẽ nhận ra, nhưng sau khi nhìn qua, anh ấy lại lắc đầu.

Lý Đông quyết định cất thứ này vào ba lô trước, sau đó từ từ nghiên cứu sau.Nhưng lúc đó, bên cạnh lại có người chặn Lý Đông lại, dường như không ngừng lắc đầu.

Lý Đông bèn không trực tiếp động vào một khối vật bằng bạc nào, sau đó cẩn thận quan sát, phát hiện ở nơi này, tổng cộng có ba khối

vật phẩm như vậy.Nhưng chẳng mấy chốc, anh phát hiện một vấn đề, đó là bên dưới hình như có một lối đi.

Quan trọng nhất là ở nơi này hình như có cơ quan, đó là nếu ba khối đồ vật này bị lấy đi, cơ quan sẽ kích hoạt, sau đó phong tỏa lối đi bên dưới.Lý Đông bây giờ gần như đã hiểu rõ nguyên nhân.

Rõ ràng ba khối đồ vật này thực tế cũng chỉ là một loại "chướng nhãn pháp" (mánh lới đánh lừa thị giác) ở nơi này mà thôi.Nếu có người nhìn thấy văn tự khắc trên đó, lại là thứ làm bằng bạc, chắc chắn sẽ vô cùng tham lam, nếu lấy thứ đó đi, vậy thì sẽ vĩnh viễn không thể khám phá bí mật bên dưới được nữa.

Lý Đông mới phản ứng lại, nhưng bây giờ cũng không có gì to tát, bởi vì anh cảm thấy cho dù có thật sự kích hoạt cơ quan, cũng không thành vấn đề.Thực tế trên thế giới này có một loại sức mạnh mà tuyệt đối không thể tránh khỏi, đó chính là man lực.

Cái gọi là "nhất lực hàng thập hội" (một sức mạnh có thể chế ngự mười kỹ xảo) là đạo lý như vậy.

Nếu man lực đạt đến một mức độ nhất định, vậy thì tất cả những thứ khác đều là trò cười.

Đương nhiên, khi không cần dùng man lực thì cũng cố gắng không dùng, đó là lựa chọn của anh.Lý Đông sau khi mở không gian bên dưới, phát hiện ở đó có một chiếc hộp đen hình chữ nhật.

Chiếc hộp đen hình chữ nhật đó trông đầy vẻ phong trần của thời gian.

Chiếc hộp đó không biết được làm từ chất liệu gì, cũng không biết đã ngâm trong nước bao lâu, lại vẫn được bảo quản nguyên vẹn, không hề hư hại.Phải nói rằng, chủ nhân của nơi này quả thật phi thường.

Vì phía trước đã có mấy chỗ bày ra chiêu chướng nhãn pháp, vậy thì chiếc hộp hình chữ nhật này chắc chắn là thứ cần được bảo vệ thật sự rồi.Nhưng hiện tại đang ở dưới nước, Lý Đông không mở chiếc hộp này.

Bởi vì nếu mở hộp, không chừng đồ vật bên trong có thể sẽ bị tổn hại nào đó, như vậy thì sẽ thiệt lớn.

Thế là anh cầm chiếc hộp, chuẩn bị dẫn mọi người quay trở lại bờ.Sau khi trở lại bờ, trời đã gần tối, mặt trời sắp lặn rồi.

Nhưng hiện tại vẫn có thể miễn cưỡng nhìn rõ mọi thứ.

Chương 1087

Anh cũng ở một nơi khá kín đáo, mở chiếc hộp đen đó ra.Kết quả là bên trong chiếc hộp đen đó quả nhiên có một cây cổ cầm.

Cây cổ cầm này và cây cổ cầm anh thấy trước đó ở Giang Thị, về cơ bản trông giống hệt nhau.

Chỉ là trên cây cổ cầm này không có những văn tự đó, cây cổ cầm trước đó thì có khắc một số văn tự, đó là điểm khác biệt duy nhất, ngoài ra, màu sắc và chiều dài đều y hệt.Chỉ thấy trên cây cổ cầm đó, điêu khắc một cây tùng.

Ở vị trí năm dây đàn của cổ cầm, trên thân đàn khắc mấy ký hiệu vô cùng kỳ lạ.

Mấy ký hiệu kỳ lạ đó chắc hẳn là văn tự của một thời kỳ nào đó, chắc hẳn thuộc loại khá cổ xưa.Văn tự tiếng Hán thực tế cũng không ngừng diễn hóa, nhìn hình dáng mấy chữ đó bây giờ, hình như hơi giống chữ tượng hình.

Lý Đông gần như đã hiểu, anh đại khái đoán mấy chữ đó, phát hiện hình như thật sự là ba chữ "Du Bá Nha".

Đương nhiên cũng có thể là do "tâm lý mách bảo", nhưng hiện tại khả năng giống ba chữ "Du Bá Nha" là rất lớn.Tình hình bây giờ gần như đã rất rõ ràng.

Rõ ràng, chủ nhân mộ huyệt ở nơi đó đã có được cây cổ cầm của Du Bá Nha.

Đương nhiên, sau khi chủ nhân mộ huyệt có được cây cổ cầm của Du Bá Nha, ông ta không trực tiếp sử dụng cây cổ cầm này.

Dù sao thì cây cổ cầm đó quả thật có giá trị sử dụng vô cùng mạnh

mẽ.

Nhưng đồng thời ông ta cũng là một người rất thích chơi đàn, thế là đã tìm cách chế tạo một cây đàn giả.Việc hai cây cổ cầm như vậy có thể bảo tồn đến bây giờ, quả thật vô cùng không dễ dàng.

Sau đó trên đường quay về, Lý Đông lấy cây cổ cầm, đồng thời cũng mang theo cả ba tấm bạc đó.Trên đó hình như có ghi lại một số văn tự.

Lý Đông thông qua việc tìm kiếm các sách chuyên ngành, chẳng mấy chốc đã hiểu được ý nghĩa của những văn tự này.

Tuy không thể giải mã hoàn chỉnh nội dung những văn tự trên đó, nhưng anh có thể đại khái hiểu được thứ được viết trên đó là gì.Trên đó ghi lại về cơ bản là quá trình xây dựng địa cung.

Người xây dựng địa cung này lại là một đại tướng thời Đường.

Người này lại là một người văn võ song toàn.

Không những là một võ tướng vô cùng lợi hại, đồng thời cũng hiểu biết văn luật, hiểu biết âm nhạc, vô cùng thích chơi đàn.

Phải nói rằng, quả thật là một người đa tài đa nghệ.Khi người này lựa chọn mộ địa.

Vô tình phát hiện ra một nơi như vậy, quả thật có một vùng đất rất tốt.

Thế là ông ta đã thuê người thiết kế một mộ huyệt dưới lòng đất như vậy.

Bởi vì nơi đó nằm ở vùng núi cao xa vua chúa.

Cho nên về cơ bản tương đương với một thổ hoàng đế.Lý Đông nhìn hai cây cổ cầm, lập tức cảm thấy thu hoạch lần này không hề nhỏ.

Nhưng, hai cây cổ cầm này có tác dụng gì?

Thông tin anh có được trước đó là Thiết Diện Sinh dường như rất hứng thú với thứ này.

Lần này coi như đã đi trước gã đó một bước.

Nhưng vấn đề là thật sự như vậy sao?

Cây cổ cầm anh lấy được hình như cũng không phải là Hoa Tuyến Tác Nha.Vương Bàn Tử lại là một người rất có mắt nhìn, gã cẩn thận quan sát xong, rồi hơi khó tin nói với Lý Đông: "Đông ca, tôi thấy hình như tôi lại mắc một sai lầm rồi.

Vừa nãy tôi đã rơi vào một sai lầm trong tư duy.

Cây cổ cầm tôi thấy ở Giang Thị trước đó là một món đồ giả.

Cho nên bây giờ tôi đã có định kiến, cho rằng đây là đồ thật.

Nhưng qua con mắt nhìn đồ cổ nhiều năm của tôi, tôi cảm thấy cả hai cây cổ cầm này dường như đều là đồ giả.

Xét về chất liệu và màu sắc của cả hai cây cổ cầm, chúng dường như được chế tạo trong cùng một niên đại, nhưng theo những gì tôi thực sự hiểu, tôi biết rằng cây cổ cầm Du Bá Nha thật sự và thời Đường cách nhau đến hơn 1000 năm.""Hơn 1000 năm thì chắc chắn phải có sự khác biệt lớn giữa chúng.

Nhưng hiện tại tôi lại dường như không nhìn ra sự khác biệt nào, tôi hình như vừa nãy đã rơi vào một sai lầm trong tư duy, mắc phải một lỗi nghiêm trọng." "Tôi rơi vào một sai lầm trong tư duy ư?

Có thể sao?

Nếu vậy, chẳng phải là công cốc rồi sao?"Lý Đông dường như không nhạy cảm với những chuyện này.

Bởi vì anh không có kiến thức chuyên môn về lĩnh vực đó.

Hiện tại anh cũng không biết rốt cuộc nên làm thế nào cho tốt.

“Hay là chúng ta đến Vân Nam tìm người chuyên nghiệp giám định đi.

Tìm người chuyên nghiệp giám định niên đại, chắc không có vấn đề gì chứ?”Đó là một cách hay.

Thực tế, nơi này cách Vân Nam thật sự không quá xa, muốn đi thì rất dễ dàng.

Bây giờ cũng đã lang thang ngoài hoang dã lâu như vậy, vào thành phố tiêu sái vài ngày, hình như cũng không có vấn đề gì.

Thế là mấy người lập tức lên đường.Còn ông lão một mắt đó, hiện tại dường như cũng không có nơi nào để đi, cứ chậm rãi đi theo sau Lý Đông.

Đương nhiên Lý Đông cũng không quản nhiều như vậy.

Dù sao thì anh cũng không tin tưởng ông lão đó, nếu ông lão đó muốn làm chuyện bất lợi cho anh, vậy thì bất cứ lúc nào anh cũng có thể giết chết ông ta.Sau đó vào thành phố, họ phát hiện trong thành phố thật sự có chuyên gia giám định đồ cổ.

Chương 1088

Kết quả là sau khi chuyên gia đồ cổ đó giám định một lượt, ông ta phát hiện cả hai cây cổ cầm quả nhiên đều là đồ vật thời Đường.Nếu cả hai cây đều là đồ vật thời Đường, vậy chứng tỏ chúng đều được chế tạo trong thời Đường.

Quả nhiên là đã bị người ta lừa rồi.

Nhưng cây cổ cầm thật sự rốt cuộc ở đâu, bây giờ thật sự không biết.

Hay lẽ nào thật sự đã bị Thiết Diện Sinh nhanh chân đoạt mất rồi sao?

Thiết Diện Sinh quả thật quá lợi hại.Đương nhiên, anh không biết gã đó bản thân lợi hại đến mức nào.

Chỉ là gã đã bày bố cục mấy nghìn năm, số lượng người trong các thế hệ hậu duệ của gã thật sự quá nhiều.

Tuy có người có thể không nghe lệnh chỉ huy, nhưng vẫn có rất nhiều tâm phúc của gã.

Một bố cục khổng lồ xuyên suốt lịch sử như vậy, rõ ràng nguồn tài nguyên mà gã nắm giữ không phải là thứ mà Lý Đông hiện tại có thể sánh kịp.

Đối phó với gã đó, quả nhiên không đơn giản như vậy.Vương Bàn Tử không khỏi nghiến răng nghiến lợi nói: “Nhưng thật sự là như vậy, lần này tôi thật sự làm công cốc rồi.

Hay là bán cả hai cây cổ cầm đi, tuy không phải là đồ vật thời Chiến Quốc, nhưng cũng là đồ cổ thời Đường.

Đồ giả thời Đường đương nhiên cũng là đồ cổ, chế tác cũng vô

cùng tinh xảo, chắc hẳn có thể bán được không ít tiền.

Bán hai món đồ này xong, chúng ta cũng có thể mỗi người chia một ít.

Cậu thấy sao?

Đề nghị của tôi thế nào?" Gã nói xong.

"Sao lại nhìn tôi làm gì?

Chẳng lẽ tôi nói không đúng sao?"Lý Đông vỗ vỗ vai gã: "Trong lòng tôi, thứ đó quan trọng như vậy, hiện tại nhiệm vụ lớn nhất của tôi là phải nhanh chóng tìm ra thứ đó.

Những chuyện khác dường như bây giờ không đặc biệt quan trọng.

Còn về vấn đề tiền bạc, hiện tại chúng ta thật sự thiếu chút tiền đó sao?

Hai món đồ này đối với tôi không chừng còn có ý nghĩa kỷ niệm nhất định.

Sao có thể tùy tiện bán đi được, hả?

Sao?

Bây giờ chúng ta phải đi tìm thứ thật, có lẽ bây giờ sẽ có một cuộc đụng độ thật sự.

Vậy thứ thật sự ở đâu?"Anh nhớ lúc đó tổng cộng đã nghe nói đến hai địa điểm, khi đó chỉ chọn một trong số đó, cảm thấy có khả năng lớn nhất.

Bây giờ xem ra không thể không đi khám phá địa điểm còn lại rồi.Hiện tại trong đội của anh còn có một người là Tiểu Hồ Điệp.

Cô bé đã lăn lộn trong không gian dưới lòng đất lâu như vậy, cũng

đã chịu không ít khổ sở.

Lý Đông bèn nói với cô bé: "Nói gì thì nói, bây giờ nhiệm vụ quan trọng nhất của tôi là nhanh chóng đưa em về nhà.

Vốn dĩ em chỉ dẫn đường thôi, kết quả không ngờ lại đi theo tôi trải qua bao nhiêu chuyện phiền phức như vậy, bây giờ trở về nhà mới là chuyện chính đáng."Thật ra, Tiểu Hồ Điệp có chút không nỡ, nhưng anh vẫn quyết định đưa Tiểu Hồ Điệp về nhà.

Đó là nơi ở của Tiểu Hồ Điệp.Cha của Tiểu Hồ Điệp thực tế vô cùng lo lắng cho con gái mình.

Dù sao thì con gái ông ta đi theo mấy người lạ, lên núi quậy phá, bao nhiêu ngày không có tin tức, chuyện như vậy, bất kỳ bậc làm cha làm mẹ nào cũng vô cùng lo lắng.

Chỉ thấy con gái mình an toàn trở về, người đàn ông trung niên đó mới thở phào nhẹ nhõm.

Ông khẽ xoa ngực, rồi nói: "Về là tốt rồi, về là tốt rồi, chỉ cần con có thể về, thì hơn mọi thứ."Nhưng khi Lý Đông rời đi, Tiểu Hồ Điệp lại quyến luyến không rời: "Con có thể đi theo anh nữa không?" Lý Đông cười khổ một tiếng, nói với cô bé: "Theo anh nữa làm gì?

Chẳng lẽ những chuyện thập tử nhất sinh mà em gặp trước đó không khiến em sợ hãi sao?

Lại còn muốn đi cùng anh?" "Không phải thấy rất vui sao?"Nhưng Tiểu Hồ Điệp lại lắc đầu nói: "Ở nhà hình như cũng không có chuyện gì thú vị kích thích như vậy, em thấy em đi cùng anh cũng có thể mở mang kiến thức.

Quan trọng nhất là, em lo anh gặp chuyện, nếu anh có chuyện gì, em sẽ thật sự không cam lòng đâu."Cô bé này trông như vì đã cùng anh trải qua kinh nghiệm sống chết, nên dường như rất khó quên.

Lý Đông cười cười: “Nói vậy không được đâu.

Thôi được rồi, sau này nếu có thời gian anh sẽ đến chơi với em.

Nhưng lần này em thật sự không thể đi theo anh nữa, nếu đi theo anh nữa, thì có thể sẽ rất nguy hiểm.”Cha của Tiểu Hồ Điệp cũng cảm thấy vô cùng cạn lời, nhưng cuối cùng cũng đứng bên cạnh giúp khuyên nhủ.

Lý Đông cuối cùng cũng khuyên được cô bé ở lại, không đi theo anh nữa.Sau khi khuyên được cô bé ở lại, hiện tại trong đội của Lý Đông tổng cộng có 4 người đàn ông cùng xuất phát.

Đúng vậy, Muộn Du Bình, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, cộng thêm Lý Đông, mấy người họ là một đội tinh anh.

Mục tiêu lần này là một Hồ Điệp Cốc khác.Ở đây có Hồ Điệp Cốc, lại có một ngọn núi, ngọn núi đó hình như tên là Nam Đà Sơn.

Ở đó có một con suối nhỏ chảy quanh núi.

Trong dòng suối đó, thỉnh thoảng lại nổi lên từng đợt bong bóng khí, cũng không biết tình hình dưới lòng suối như thế nào.Con suối nhỏ này uốn lượn xuyên qua núi, trông như một con rắn.

Không giống Hồ Điệp Cốc mà họ đã thấy trước đây, nơi này tuy tên là Hồ Điệp Cốc, nhưng lại không thấy bất kỳ con hồ điệp nào.Đương nhiên trong tình huống bình thường, mùa này vốn dĩ cũng không nên có hồ điệp.

Cho nên anh cũng không để tâm.Trong núi có rừng cây rậm rạp.

Chương 1089

Chỉ khiến anh cảm thấy kỳ lạ là, nơi này vốn dĩ nên thuộc khu vực cận nhiệt đới mới đúng.

Nhưng ở đây lại mọc đầy tùng bách.

Chẳng phải cây tùng, cây bách chỉ mọc ở những nơi tương đối lạnh sao?Đương nhiên, sau khi cảm nhận kỹ, anh phát hiện môi trường ở nơi này quả thật có hơi lạnh một chút.

Anh cũng không biết đó có phải là ảo giác của mình hay không.

Loại ảo giác như vậy đôi khi thật sự rất dễ nảy sinh.Trên thế giới này có những thứ như Viên quang thuật, anh đã thấy, đương nhiên cũng đã thấy những trường hợp khác bị Viên quang thuật mê hoặc.

Ví dụ như mấy năm trước, Lý Đông đã đọc tin tức, có một người vào giữa ngày hè nóng bức lại mặc áo bông dày cộp.

Quan trọng là cho dù mặc áo bông dày cộp, người đó lại cảm thấy vô cùng lạnh.Chuyện như vậy, thật sự đã đi ngược lại quy luật sinh hoạt bình thường.

Nhưng người đó không những mặc áo bông dày cộp, dường như một chút cũng không cảm thấy nóng, có lẽ người đó thật sự cảm thấy lạnh.

Đó là một trong những đặc điểm của Viên quang thuật.Đương nhiên Viên quang thuật cũng không phải do con người tạo ra, hoặc nhất định phải có người sử dụng mới sinh ra.

Đôi khi trong vô ý cũng sẽ dính chiêu đó.

Nếu dính chiêu đó, cảm giác thật sự của con người thực tế sẽ không giống với tình hình trong thực tế.Quan trọng nhất là sau khi

dính chiêu đó, cho dù cảm giác thật sự và tình hình thực tế không giống nhau, nhưng cảm giác thật sự đó sẽ khiến cơ thể sinh ra một loại ảo giác, thậm chí khiến cơ thể bị lừa dối.

Ví dụ như người trước đó vào giữa ngày hè nóng bức lại mặc áo lông vũ, áo bông.

Người đó không những trong lòng cảm thấy vô cùng lạnh, mà thậm chí cơ thể cũng cảm thấy vô cùng lạnh, cho nên dù vào giữa ngày hè nóng bức mà mặc áo bông, cũng không hề cảm thấy nóng, ngược lại còn rất lạnh.Đương nhiên, những chuyện này hơi xa vời, Lý Đông cảm thấy tình hình trước mắt như vậy, có thể có sự tồn tại của loại ảo thuật đó.

Ở nơi này có thể có thứ gì đó đã mê hoặc anh.Đương nhiên trong rừng ngoài cây tùng, bách ra, còn có một số loài cây khác, nở rộ đủ loại hoa tươi, khiến người ta có cảm giác hoa mắt chóng mặt.

Trên ngọn núi đó nổi lên từng đợt sương trắng, giống như tiên cảnh nhân gian vậy.Đương nhiên trên thực tế Lý Đông cũng biết môi trường như vậy, tuy trông rất đẹp, nhưng môi trường như vậy một chút cũng không tốt.

Nếu sống trong môi trường như vậy, con người sẽ phải đối mặt với những thử thách vô cùng khắc nghiệt.Quy luật trên thế giới này là vậy, có những nơi trông rất đẹp, nhưng nếu thật sự sống ở nơi đó, thì mới biết thế nào là sự tàn khốc của cuộc sống, thực tế bây giờ ở đây chính là tình huống như vậy.

Đương nhiên anh chỉ đến để mạo hiểm thôi, nên cũng không có gì để nói.

Ít nhất nếu chỉ mạo hiểm hoặc du lịch, nơi này cũng khá tốt.Dòng suối ở đây rất trong vắt, phản chiếu cảnh sắc bên trong, khiến tâm trạng người ta cảm thấy tốt hơn.

Hồ Bát Nhất nói: “Nơi này trông rất tốt.

Đương nhiên nếu tôi là người chết được chôn ở nơi này, thì sẽ rất tốt.

Bởi vì một vùng đất được che chở, thiên địa biến hóa, thủy hỏa hòa hợp, đồng thời trên đỉnh núi có mây trắng bao phủ, lại có địa hình thuận lợi giúp đỡ, quả thật là một nơi tốt để làm mộ huyệt.”“Nếu muốn tìm mục tiêu của mình, phỏng chừng phải men theo con suối nhỏ này mà tìm đến đầu nguồn của nó.

Tìm đầu nguồn con suối nhỏ, chuyện này thì khá đơn giản, dù sao cũng chỉ cần men theo suối mà đi ngược dòng lên thôi.

Đó là một công việc rất đơn giản.”Con đường hai bên tuy không đặc biệt dễ đi, vô cùng gồ ghề.

Nhưng rốt cuộc vẫn có một con đường tương đối đơn giản, cho nên đối với họ thì lại rất nhẹ nhàng.

Mấy người họ về cơ bản đều là những người thường xuyên đi đến những nơi khó đi trong thời gian dài, sẽ không lo lắng những chuyện như vậy.Trên rừng cây u tịch hai bên, thỉnh thoảng lại truyền đến từng đợt tiếng chim hót.

Ở nơi này thậm chí còn có một số người dân sống trong núi, những người dân này không biết đi đâu, trông như đang đi thăm họ hàng.

Bởi vì sau khi mệt, họ lại ngồi bên suối uống nước giải khát.Nước suối thì nếu không có vấn đề gì, có thể uống được.

Nhưng không phải dòng suối nào cũng có thể uống nước được.

Bởi vì trước đây anh từng thấy một số dòng suối, trông rất trong vắt, nhưng ở thượng nguồn lại có động vật chết.Nếu loại động vật đã chết đó chết ở đó, thì trong nước sẽ có một lượng lớn ký sinh trùng.

Nếu uống phải những ký sinh trùng đó vào bụng thì sẽ rất nguy hiểm.

Nhưng bây giờ người dân trong núi đang uống ở đây, phỏng chừng cũng đã quen rồi.Đương nhiên đối với chuyện như vậy, Lý Đông cũng không có cách nào nhắc nhở.

Mấy người họ cũng đã mệt, cũng ngồi xuống nghỉ ngơi ở nơi đó.Lý Đông lấy ra một chai nước khoáng, nói với người đang chuẩn bị uống nước suối ở phía Tây: "Bạn ở đằng kia, tôi có nước khoáng đây, lấy mà uống đi.

Nước suối có thể bẩn đấy.

Ai mà biết trong nước suối có gì đâu, cậu thấy không?"Người đó trông như một người đàn ông trung niên chất phác, thật thà, cười nói với Lý Đông: "Mấy người thành phố các cậu thật là yếu ớt.

Tôi là người sống trong núi lớn, cả đời uống nước suối trong núi, cũng chưa từng gặp vấn đề gì.

Cái chai nước nhỏ của cậu uống lại còn phải tốn tiền.

Một chai nước nhỏ như vậy lại tốn một hai tệ, thật là quá lãng phí.

Có một hai tệ đã đủ cho tôi ăn một bữa cơm rồi."Lý Đông cảm thấy vị đại thúc này hơi khoa trương, cười nói với ông ta: "Chú ơi, ở đây một hai tệ mà ăn được bữa cơm sao?

Cháu chưa từng thấy.

Bây giờ ăn một tô mì nhỏ ở ven đường, phỏng chừng cũng phải 5 tệ rồi.

Một hai tệ mà ăn được cơm, chuyện của năm nào vậy chú?"Kết quả vị đại thúc đó cười nói: "Ăn cơm ở ven đường đương nhiên cần

năm sáu tệ.

Nhưng có năm sáu tệ đó, tôi mua một bó mì, rồi thêm rau trồng trong nhà, thịt heo nuôi trong nhà, mỡ tự chưng, lại có đủ loại gia vị trồng trong vườn nhà.

Thứ duy nhất tốn tiền là một chút muối với một chút bột ngọt, 5 tệ đó có thể dùng cho tôi hai ba ngày đấy."Lý Đông lúc này mới hiểu ra, hóa ra vị đại thúc này lại tính toán như vậy.

Đương nhiên chuyện như vậy anh cũng biết, không có cách nào tranh luận với vị đại thúc này.

Chương 1090

Nhưng thực tế trong lời nói của vị đại thúc có rất nhiều chỗ sai.

Dù sao thì đồ trồng trong nhà, đó cũng thực tế đã tốn tiền rồi.

Dù sao thì đó cũng là thứ thu được sau khi bỏ ra công sức lao động, sao có thể nói là không tốn tiền được?Nhưng người dân trong núi lại chất phác như vậy, cho nên cũng không cần thiết phải tranh luận với vị đại thúc này, anh chỉ giơ ngón cái lên với ông ta.

Sau đó cười nói: "Thì ra là vậy, xem ra chú cũng là người cần kiệm tề gia đó nha."Vị đại thúc đó cười cười nói: "Chàng trai trẻ thật biết nói chuyện.

Chẳng phải người nghèo chúng ta phải sống theo cách của người nghèo sao?

Nếu tôi mà như cậu.

Tôi cũng có thể đi du lịch, ăn ngon uống đã chứ."Lý Đông kiên trì đưa một chai nước khoáng cho vị đại thúc: "Chú ơi, đã gặp nhau rồi thì đó là duyên phận.

Dù sao thì, chúc chú phát tài." Sau đó Lý Đông lại lấy ra một ít lương khô đưa cho vị đại thúc.Mấy món lương khô này không phải loại bánh quy nén thông thường, mà là loại lương khô hành quân.

Loại lương khô này so với bánh quy nén thông thường thì ăn dễ chịu hơn một chút, cũng không cần tốn sức, trực tiếp sẽ tự làm nóng.Vị đại thúc đó nhìn phần lương khô mà Lý Đông đưa, cười nói: "Không có một bát cơm mà lại có nhiều kiểu cách như vậy, trông có vẻ rất tốt, tôi sẽ mang về cho con tôi ăn."Lý Đông đương nhiên cũng không có cách nào khác, đành mặc kệ.

Nhưng vị đại thúc lại cười nói: “Các cậu muốn đi đâu?

Hay là đi du lịch?

Nếu đi du lịch, có lẽ tôi có thể dẫn đường cho các cậu.

Nơi này thực tế rất khó đi, không chừng có lúc lại bị lạc đường.”Lý Đông lúc này mới vui vẻ nói với vị đại thúc: “Chú ơi, nếu đã vậy thì cảm ơn chú nhiều.

Thực tế là tôi vừa nãy đã nói rồi, tôi muốn tìm đầu nguồn con suối nhỏ này.

Tôi có việc ở đó.

Chú ơi, nếu chú bằng lòng giúp tôi, thì thật sự quá tốt rồi.”Thế là vị đại thúc trở thành người dẫn đường cho họ.

Có vị đại thúc dẫn đường phía trước, việc đi lại cũng nhẹ nhàng hơn một chút.Đúng vậy, trước đó khi đi về phía trước ở nơi này, khắp nơi đều là đá lộn xộn, con đường lầy lội rất khó đi, thậm chí có những chỗ căn bản không có đường, họ phải dựa vào bản lĩnh của mình mà xông vào.

Hiện tại có vị đại thúc dẫn đường thì không cần như vậy, họ đi dọc theo bờ suối nhỏ, có thể đi đường tắt, đi lại thuận lợi hơn nhiều.Sau đó, ở một khu rừng cây nhỏ, đột nhiên một con vật nhỏ lông xù nhảy ra từ bên cạnh.

Con vật nhỏ này dường như họ chưa từng thấy bao giờ.

Toàn thân gã đều mọc lông đỏ nâu, chiều dài cơ thể khoảng hơn một mét, trọng lượng khoảng từ hơn 10 cân đến hơn 20 cân.

Bốn chi rất ngắn, tai cũng nhỏ xíu, mọc một cái đuôi dài.Sau khi con vật đó nhảy ra, nó lại trực tiếp lao vào vị đại thúc kia.

Vị đại thúc tuy đã cố gắng hết sức để tránh né, nhưng cuối cùng

lại không cẩn thận bị đâm vào một bụi gai bên cạnh.

Lý Đông giật mình hỏi: “Chú ơi, cái thứ quái quỷ gì vậy?

Sao lại lợi hại thế?”Vị đại thúc đó chật vật bò ra từ chỗ đó, nhưng trên người đã bị rách mấy vết.

Nhưng ông ta lại như không có chuyện gì mà nói: “Một loại vật trong núi, nghe nói là sài cẩu.”“Hóa ra là sài cẩu sao?” Lý Đông đương nhiên cũng đã nghe nói đến loài sài cẩu này.

Đương nhiên đó cũng chỉ là nghe nói thôi, căn bản chưa từng tận mắt nhìn thấy.

Nhưng từ những từ ngữ anh nghe được, loại động vật này tuyệt đối không phải thứ tốt lành.

Bởi vì loại này về cơ bản đứng ngang hàng với sói, tên gọi là sài lang, một từ mang nghĩa xấu.Theo một cách nói mà anh nghe được, loại động vật đó, chính là khắc tinh của hổ.

Ngay cả hổ cũng sợ loại động vật này, vậy chứng tỏ thứ đó hung dữ đến mức nào.Nghe vị đại thúc nói như vậy xong, anh lập tức chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Vị đại thúc nói: “Thứ này quả thật rất khó đối phó, mọi người đều phải cẩn thận một chút, loại này thường không chỉ xuất hiện một con, mà sẽ xuất hiện cả đàn.

Nếu để chúng bao vây thì e là hơi phiền phức rồi.”Lý Đông nghe vị đại thúc nói vậy, bèn lập tức chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Quả nhiên chẳng mấy chốc, anh thấy trong rừng cây dường như có vô số đôi mắt đang nhìn chằm chằm.

Ngay cả Lý Đông, trong lòng cũng cảm thấy có chút bất an.Bởi vì bất cứ thứ gì, nếu số lượng đạt đến một mức độ nhất định, thì đều

rất đáng sợ.

Loại tồn tại vô cùng đáng sợ này, sau khi số lượng tăng lên sẽ gây ra mối đe dọa rất lớn đối với loài người.Không những trong rừng cây bên cạnh có, mà thậm chí anh còn phát hiện con đường phía trước và phía sau cũng không biết từ lúc nào đã chật kín loại động vật này.Lý Đông tay trái cầm dao, tay phải cầm súng, lập tức chuẩn bị chiến đấu.

Đương nhiên mấy người còn lại cũng tự chuẩn bị súng.

Đương nhiên Muộn Du Bình thì thích cây Hắc Kim Cổ Đao kia.

Cây Hắc Kim Cổ Đao vốn dĩ đã bị mất ở khu vực đầm lầy, sau đó Lý Đông đã dùng một số dược liệu đặc biệt, cộng thêm thợ thủ công giỏi nhất, giúp anh ấy chế tạo lại một cây khác.

Sau khi chế tạo lại, Muộn Du Bình cảm thấy nó rất hợp tay, từ từ cũng quen dần, coi cây vũ khí mới này, trong mắt anh ấy, nó cũng có trọng lượng rất lớn.

Bởi vì tư duy của anh ấy, ít nhất một số tư duy là của người cổ đại, cho nên về cơ bản anh ấy khá giỏi sử dụng vũ khí lạnh, còn đối với vũ khí nóng thì không quen.Quả nhiên, một lát sau, những con vật đó xông lên, nhanh chóng lao đến.

Lý Đông trong nháy mắt phát hiện sau khi con vật đó lao tới, nó lập tức nhảy thẳng lên, lại còn muốn cắn vào cổ anh.

Phát hiện nguy hiểm như vậy, Lý Đông và mấy người lập tức bảo vệ vị đại thúc ở trung tâm nhất.

Bởi vì chiến lực của vị đại thúc nhìn qua là thấy vô cùng hạn chế, cộng thêm trên người ông ta không có phòng hộ, tuyệt đối không thể để xảy ra chuyện.

Ông chú này hiện là người dẫn đường, tuyệt đối không thể để ông ấy xảy ra chuyện được.

Cho dù không phải người dẫn đường thì tôi cũng sẽ làm vậy.

Chương 1091

Tuy biết ông ta không phải hạng lương thiện gì, nhưng những chuyện cơ bản thì tôi vẫn hiểu rõ.

Con chó hoang nhảy lên cắn vào cổ Lý Đông lập tức bị anh tóm lấy ném xuống đất.

Sức của Lý Đông lớn vô cùng, nếu quật mạnh xuống đất thì con vật này e rằng cũng bị thương không nhẹ.

Vốn tưởng làm vậy sẽ dọa được nó, nhưng không ngờ con vật này dù bị ném thảm như vậy nhưng vẫn không hề hấn gì, lập tức nhào tới định cắn vào chân anh.

Lý Đông nổi nóng, liền đâm thẳng một dao xuống.

Sau khi bị trọng thương, con vật cuối cùng cũng nằm im bất động trên mặt đất.

Những người khác cũng lần lượt nổ súng.

Lý Đông thì cầm dao để bảo vệ ở cự ly gần.

Với tình hình hiện tại, cả xa lẫn gần đều có thể phòng ngự và tấn công.

Không thể không nói, loài động vật này tuy vô cùng hung tàn, nhưng trong mắt anh cũng chỉ là một tồn tại khá lợi hại mà thôi.

Thực tế, so với những quái vật như cương thi, thứ này hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Trận chiến này vậy mà kéo dài gần nửa tiếng đồng hồ.

Trong nửa tiếng đó, có đến mấy trăm con vật như vậy bỏ mạng.

Lũ này quá hung tãn, dù đã chết nhiều như vậy nhưng chúng vẫn

không hề có ý sợ hãi, cứ từng đàn từng đàn xông lên.

Cũng may là trang bị của nhóm người này tốt, cộng thêm bản lĩnh cũng không tệ, mới có thể đối phó được với đám quái vật này.

Nếu đổi lại là một nhóm du khách khác, e rằng hôm nay đã trở thành thức ăn cho chúng rồi.

Quả nhiên nơi này hoàn toàn giống như phỏng đoán trước đó, trông thì rất đẹp nhưng thực tế lại là một nơi vô cùng nguy hiểm.

Cũng không biết dân làng trong núi làm thế nào để sinh tồn ở nơi này.

Dân làng trong núi chắc sẽ không gặp nguy hiểm đâu.

Vì không chỉ có người, mà rất nhiều người trong làng còn phải nuôi gia cầm gia súc.

Ở trong núi, chút lương thực họ trồng được nhiều nhất cũng chỉ đủ cho bản thân ăn.

Nhưng trong xã hội hiện nay, muốn thực sự sinh tồn thì không chỉ có vấn đề lương thực mà còn cần tiền.

Tiền từ đâu ra?

Chỉ dựa vào lương thực thì bán chẳng được bao nhiêu.

Với người trong làng, nguồn kiếm tiền chủ yếu chính là gia cầm gia súc.

Nếu những con vật này ăn mất gia cầm gia súc, tổn thất đối với dân làng là vô cùng lớn.

Nhìn đống xác quái vật chất cao như núi, Lý Đông đột nhiên thấy thương cảm cho ông trời.

Đúng lúc này, trên núi lại có một đàn khác chạy xuống.

Lý Đông cảm thấy da đầu tê dại.

Theo quy luật của chuỗi sinh học, nơi này căn bản không thể nuôi sống nhiều động vật ăn thịt cấp cao như vậy được.

Bởi vì loài chó hoang này là một tồn tại mà ngay cả hổ cũng phải sợ, gần như tương đương với đỉnh của chuỗi thức ăn.

Theo quy luật sinh học, sinh vật ở đáy chuỗi thức ăn phải nhiều hơn, còn sinh vật ở đỉnh chuỗi thức ăn thì số lượng sẽ rất ít.

Nếu chó hoang là sinh vật ở đỉnh chuỗi thức ăn, số lượng của chúng phải rất ít mới đúng.

Cho dù xuất hiện theo bầy đàn thì cũng không thể duy trì số lượng lớn được.

Nhưng bây giờ, sau khi vừa giết mấy trăm con, lại có thêm nhiều con nữa kéo xuống.

Điều này hoàn toàn không phù hợp với quy luật khoa học.

Nếu không phù hợp với quy luật khoa học, vậy chỉ có thể giải thích một vấn đề, đó là có thể do con người tạo ra.

Con người là chúa tể của thế giới này, có thể thay đổi một số quy luật.

Nhưng con người nuôi nhiều chó hoang ở đây để làm gì?

Hoặc là những thứ này căn bản không phải do con người nuôi, hoặc chúng không phải là sinh vật sống.

Cương thi?

Lý Đông đột nhiên nghĩ đến khả năng này.

Thi thể người có thể biến thành cương thi, vậy thì thi thể của các loài động vật khác trên thực tế cũng có khả năng biến thành cương thi,

chỉ cần thỏa mãn điều kiện là được.

Đương nhiên, chuyện này thực sự rất có khả năng.

Chương 1092

Vì nơi chiến đấu ban nãy có quá nhiều xác chết, nên bọn họ hơi di chuyển trận địa, đi về phía trước một đoạn, chuẩn bị giải quyết đám này ở đó.

Nhưng không ngờ sau khi họ tránh sang một bên, đám chó hoang mới xuống lại không tấn công Lý Đông, mà tất cả đều tha xác những con đã chết đi.

Đúng vậy, xác của những con chó hoang đã chết bị đám chó hoang mới đến tha đi.

Lũ này tha xác chạy vào trong rừng cây.

Lại là chuyện gì nữa đây?

Chẳng lẽ chúng còn biết thu dọn xác đồng loại sao?

Thông minh quá rồi đấy.

Lý Đông quay sang nhìn ông chú dẫn đường rồi hỏi: "Chú ơi, chó hoang ở đây thật sự thông minh và lợi hại vậy sao?

Bình thường có nhiều chó hoang như vậy không?" Ông chú lắc đầu nói: "Tuy thỉnh thoảng tôi cũng thấy loại này đi thành bầy, nhưng về cơ bản cũng chỉ ba năm con một đàn thôi.

Lần tôi thấy nhiều nhất, hình như có tám, chín con tấn công vào làng, thậm chí còn cắn bị thương một con trâu nhà tôi nuôi.

Nhưng cuối cùng bị dân làng chúng tôi đánh chạy hết.

Tình huống mấy trăm con như bây giờ, tôi chưa từng thấy bao giờ.

Hơn nữa, tôi cũng chưa từng thấy chúng biết thu dọn xác." "Sự việc bất thường ắt có yêu ma, đi xem thử rốt cuộc là chuyện gì." Mấy

người họ cũng vô cùng gan dạ.

Họ bám theo đám chó hoang, đến bên cạnh một gò đất khác thì thấy ở đó đang chất đống rất nhiều xác chó hoang.

Giữa đống xác đó, có một con thân hình đặc biệt to lớn, dường như bị trọng thương, rất nhiều con chó hoang đang vây quanh nó mà rên rỉ.

Cảnh tượng đó đột nhiên khiến người ta có cảm giác đồng cảm.

Nhưng ông chú đột nhiên lên tiếng: "Đừng để lũ này lừa.

Bề ngoài chúng trông đáng thương vậy thôi, chứ thực ra hung tãn lắm đấy.

Gà, vịt, ngỗng mà nhiều người trong làng tôi nuôi đều bị chúng tha đi không ít.

Thậm chí có người còn bị chúng cắn bị thương, thứ này hung tợn lắm." Lý Đông cũng không biết rõ thực hư, nhưng tự nhiên anh quan tâm đến con người hơn, còn những con vật như thế này, trong mắt anh cũng chẳng là gì.

Quả nhiên, đám động vật đó dường như phát hiện ra Lý Đông bám theo nên lại xông lên.

Bầy chó hoang này quả thực rất hung tàn, dù đã chết nhiều như vậy nhưng vẫn hết đợt này đến đợt khác lao lên.

Lý Đông và mấy người bạn đương nhiên không hề khách khí.

Trong nháy mắt, số chó hoang còn lại đều bỏ mạng.

Sau đó, họ quan sát kỹ và phát hiện nơi này dường như có một cái hang đất.

Cái hang đó trông rất kỳ lạ, bên trong hình như có thứ gì đó.

Đúng lúc này, Lý Đông đột nhiên cảm nhận được một luồng tin tức nguy hiểm, liền bảo mọi người mau chóng lùi lại.

Sau khi lùi lại, anh cầm dao chăm chú nhìn vào nơi đó.

Nhưng đợi một lúc lâu vẫn không thấy động tĩnh gì.

Chẳng lẽ cảm giác nguy hiểm vừa rồi là ảo giác sao?

Nhưng anh không tin, lại đi đến trước cái hang đất đó.

Kết quả là vừa mới đến trước hang, bên trong đột nhiên lại nhảy ra một con vật.

Đúng vậy, con vật này trông giống hệt con chó hoang lớn nhất vừa bị giết chết.

Không hiểu sao nó lại có thể cử động, nhảy lên cắn vào cổ Lý Đông.

Lý Đông một tay tóm lấy nó đè xuống đất, sau đó chém thành từng mảnh vụn mới dừng lại.

Anh nhíu mày, nhìn kỹ thứ trên mặt đất, có thể xác định con vật đó ban nãy chắc chắn đã chết, nhưng bây giờ đột nhiên lại sống lại.

Không biết rốt cuộc là chuyện gì.

Xem ra nơi này thật sự không tầm thường.

Có lẽ mấu chốt của vấn đề nằm ở cái hang bên cạnh gò đất kia.

Bên trong cái hang đó e rằng có trời đất khác.

Thế là mấy người họ đều cẩn thận quan sát, đồng thời cũng hết sức dè chừng, nếu bất thình lình có thứ gì đó từ bên trong chạy ra, có thể sẽ thực sự uy hiếp đến họ.

Nhưng đợi một lúc lâu vẫn không có gì chui ra, Lý Đông liền nói: "Hay là chúng ta đào chỗ này ra xem sao, đào ra có khi thấy được thứ

gì bên trong.” Những người này đều là dân trộm mộ, việc đào bới những nơi như thế này quả thực là chuyện nhỏ, trong túi của Lý Đông cũng có rất nhiều công cụ tương ứng.

Anh nhanh chóng lấy công cụ ra, chẳng mấy chốc đất đá đã bay tứ tung.

Cái hang đó bề ngoài trông giống như một cái hang do đám chó hoang đào ra.

Chương 1093

Nhưng sau khi đào sâu xuống, họ phát hiện bên trong dường như có một phiến đá khổng lồ.

Trên phiến đá đó dường như có hình vẽ, thậm chí có cả chữ viết.

Điều này đã khơi dậy sự hứng thú của họ, Lý Đông dọn sạch đất xung quanh phiến đá, sau đó dùng nước rửa sạch, phát hiện trên đó quả thực có khắc hình.

Bức hình trông giống như hai con chó hoang, chúng đứng đối diện nhau, trông vô cùng cao lớn uy mãnh.

Đúng vậy, vốn dĩ loài vật này trông khá hèn mọn, nhưng bức họa được khắc họa lại cho người ta cảm giác cao lớn uy mãnh.

Quả nhiên, năng lực của nghệ nhân thật lợi hại, ngay cả một con vật hèn mọn như vậy cũng có thể khắc họa đến trình độ này.

Đương nhiên, trên đó còn có một số ký hiệu rất kỳ lạ, trông không giống chữ Hán.

Anh cảm thấy có chút kỳ quặc, nhưng cũng không phát hiện ra điều gì đặc biệt.

“Bên dưới chắc chắn còn có thứ khác, chúng ta phải tiếp tục đào.” Hồ Bát Nhất lắc đầu nói.

Điều này hợp ý mấy người kia, họ cũng lần lượt lấy vũ khí ra và đào xuống.

Nhưng ngay khi đang đào, Lý Đông lại cảm nhận được một luồng khí tức nguy hiểm thực sự từ bên dưới.

Bởi vì lớp đất phía dưới dường như đang từ từ chuyển động,

giống như có vật sống bên trong.

Ngay khi cảm giác đó nảy sinh, anh đột nhiên phát hiện đất trên mặt đất bắt đầu tơi ra, quả nhiên có một cái đuôi thò ra.

"Nơi này quả nhiên có vấn đề!" Có thứ gì đó bên dưới lớp đất.

Tuy họ đã ngừng hành động, nhưng vẫn thấy lớp đất dưới gò từ từ chuyển động sau khi cái đuôi đó thò ra.

Không lâu sau, một con chó hoang chui ra từ trong đất.

Gã này sau khi chui ra liền giũ sạch đất trên người, nhanh chóng trở nên vô cùng đáng sợ.

Toàn thân nó có màu vàng kim, kéo theo một cái đuôi dài.

Đôi mắt nó đang không ngừng liếc nhìn xung quanh, dường như đang tìm kiếm con mồi.

Nó nhanh chóng nhắm vào Lý Đông.

Trong nháy mắt, Lý Đông cảm thấy có thứ gì đó lóe lên trước mắt, đúng vậy, con vật đó dường như muốn tấn công thẳng vào mắt anh.

Không ngờ nó lại tấn công vào mắt người, tốc độ cũng quá nhanh.

Nếu không phòng ngự cẩn thận, bây giờ anh đã gặp xui xẻo rồi.

Lý Đông lập tức che cho ông chú, vì trong số họ bây giờ chỉ có ông chú là người duy nhất không có đồ phòng hộ, nếu ông ấy xảy ra chuyện thì thật thảm.

"Bảo vệ chú ấy cho tốt, rồi rút lui!" Lý Đông ra lệnh cho mấy người bảo vệ ông chú.

Ông chú là người dẫn đường, nếu bây giờ xảy ra chuyện, trong lòng anh tuyệt đối sẽ không yên.

Lý Đông bảo mọi người bảo vệ ông chú ở giữa, đồng thời lấy ra

một bộ trang bị Ngũ Hành đưa cho ông.

Cùng lúc đó, anh cầm dao nhắm vào con vật mới chui ra.

Con vật mới chui ra này trông giống hệt một con chó hoang, chỉ là toàn thân nó là lông vàng, à không, lông vàng thậm chí còn hơi phát sáng.

Cũng không biết được hình thành như thế nào.

Nhưng Lý Đông có thể khẳng định, thứ này rất có khả năng là một con cương thi.

May mắn là sức chiến đấu của nó không mạnh, tuy tốc độ có vẻ rất nhanh, chuyên tấn công vào mắt người, nhưng dưới sự bảo vệ của anh, dường như nó cũng không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho ai.

Nhưng con vật này cứ lượn lờ quanh Lý Đông với tốc độ cực nhanh.

Đây cũng là một chiêu trò rất thường dùng của động vật săn mồi.

Chúng liên tục lượn lờ xung quanh, gây áp lực cực lớn cho con mồi.

Dưới áp lực đó, tinh thần của con mồi sẽ tập trung cao độ, không một khắc nào dám lơ là.

Trông có vẻ như sự chú ý rất tập trung, sẽ không xảy ra chuyện gì.

Nhưng thực tế hoàn toàn ngược lại, vì nếu tinh thần tập trung cao độ, nó sẽ nhanh chóng bị tiêu hao, đợi đến khi cảm thấy hơi mệt mỏi, con mồi sẽ nhanh chóng mất tập trung, và đó là lúc nó đột nhiên tấn công, một đòn chí mạng.

Chỉ tiếc là, sự đối đầu như thế này, Lý Đông đã trải qua quá nhiều lần.

Vì đã trải qua quá nhiều lần nên về cơ bản anh đã rất quen thuộc.

Trong tình huống này, đối mặt với kiểu tấn công như vậy, thực sự không có chút áp lực nào.

Bây giờ anh chỉ nhẹ nhàng hít thở, tìm cơ hội để hạ gục nó bằng một đòn.

Con dao trong tay anh, sau khi được hệ thống nâng cấp thêm một lần nữa, sức tấn công của nó quả thực đã đạt đến một tầm cao mới.

Đúng vậy, trên đời này không có thứ gì thực sự có khả năng phòng ngự tuyệt đối, nếu tồn tại thứ gọi là phòng ngự tuyệt đối, gọi là đao thương bất nhập, thì chỉ có một vấn đề, đó là sức tấn công chưa đủ mạnh.

Chương 1094

Sức tấn công không đủ mạnh có hai nguyên nhân, một là sức mạnh không đủ, hai là vũ khí không đủ sắc bén.

Nhưng hiện tại, vũ khí của Lý Đông đã đạt đến đỉnh cao, đồng thời sức mạnh của anh cũng không phải người thường có thể so sánh được.

Vì vậy, anh nhẹ nhàng hít thở, không hề để tâm, chú ý đến con vật đang liên tục lượn lờ xung quanh.

Cuối cùng, con vật đó dường như đã chuẩn bị tấn công.

Đúng vậy, nó dường như thực sự có hứng thú đặc biệt với mắt người.

Trông nó có vẻ như lại chuẩn bị tấn công vào mắt Lý Đông.

Với một đôi móng vuốt sắc bén, trong nháy mắt nó đã ở ngay trước mặt Lý Đông, một lần nữa tấn công vào mắt anh.

Phải nói rằng móng vuốt của con vật này không chỉ sắc bén mà lực cũng rất lớn, tốc độ lại nhanh, nếu là người thường, có lẽ không chỉ mắt mà cả sống mũi cũng có thể bị móc ra.

Chỉ tiếc là, trước mặt Lý Đông, những chiêu trò này của nó hoàn toàn vô dụng.

Thực tế anh đã chuẩn bị từ trước, nên trong khoảnh khắc đó, trận chiến đã kết thúc.

Con vật toàn thân lông vàng óng ánh, trong khoảnh khắc đó đã bị Lý Đông chém ngã xuống đất.

Sau khi chết, màu lông trên người nó nhanh chóng phai đi, biến

thành màu đen kịt, trông như đã mục nát không biết bao nhiêu năm.

Quả nhiên thứ này có chút đặc biệt, cũng không biết nó được tạo ra như thế nào.

Bây giờ để nó không tiếp tục gây hại cho người khác, anh thậm chí còn lấy đuốc ra đốt nó đi.

Sau khi đốt nó, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Vương Bàn Tử có chút sợ hãi nói: "Thứ này rốt cuộc là cái quái gì vậy?

Sao lại lợi hại thế?

Vừa rồi nếu tôi không có đồ phòng hộ, có lẽ đã bị nó cào mù mắt rồi.

Chẳng lẽ thứ này đã thành tinh sao?

Lẽ nào trên đời thật sự có những thứ như vậy?" Lý Đông lắc đầu nói: "Bề ngoài trông nó lợi hại vậy thôi, chứ thực ra cũng chỉ có thế.

Nếu tôi đoán không lầm, nó chắc cũng là sản phẩm qua một quá trình xử lý đặc biệt nào đó.

Tiếc là hàng giả hàng nhái.

Ranh ma thì có ranh ma đấy, nhưng tiếc là, chung quy vẫn không phải sinh vật thực sự." Sau khi xử lý xong con vật đó, Lý Đông tiếp tục đào xuống bên dưới phiến đá.

Kết quả là sau khi đào thêm một đoạn, Lý Đông lắc đầu, có vẻ như họ đã làm việc vô ích ở đây, bên dưới không có gì cả.

Cái hang đó cũng chỉ là một cái hang do con cương thi kia đào ra mà thôi.

Chỉ là Lý Đông không hiểu tại sao ở đây lại có một con cương thi.

Nhưng nếu là cương thi, chẳng lẽ nơi này thực sự là một khu mộ sao?

Nếu đúng là khu mộ thì sao chứ?

Lại thêm cả phiến đá kia nữa.

Phiến đá đó quả thực cũng rất đáng ngờ.

Chẳng lẽ bản thân nơi này là một khu mộ, chỉ là nó chỉ lớn có vậy thôi.

Nên bây giờ đã đào đến tận cùng rồi.

Nếu vậy thì cũng có thể giải thích được vấn đề.

Nhưng nơi này cũng không phải là một nơi đặc biệt kín đáo, thực tế thường xuyên có người trong núi hoạt động, nhỡ có người đào được thì sao?

Nếu người xưa muốn xây dựng một thứ như vậy ở đây, cũng không thể nào chọn nơi này được.

Nhưng Lý Đông có chút không cam tâm, anh cảm thấy bên dưới phiến đá chắc chắn có thứ gì đó.

Phiến đá này quả thực rất lớn, khoảng 5 mét vuông, dày hơn hai thước, nếu tính trọng lượng, có lẽ phải nặng mấy tấn.

Một thứ nặng mấy tấn như vậy, nếu là người thường, thật sự không có cách nào di chuyển được.

Sức mạnh của Lý Đông tương đối lớn, anh thử xem có thể di chuyển nó không.

Kết quả sau khi thử, tuy có thể đẩy được phiến đá, nhưng cần phải tốn chút sức lực.

Anh cảm thấy cần phải chuẩn bị kỹ càng mới được.

Vương Bàn Tử thấy Lý Đông vậy mà có thể di chuyển được cả một phiến đá dày và nặng như vậy, lập tức kinh ngạc đến trợn mắt há mồm.

“Đông ca, không lẽ cậu định chỉ dùng sức mình để di chuyển phiến đá này sao, sức mạnh gì thế?

Chẳng lẽ cậu cũng thành tinh rồi à?” Lý Đông hơi vận động cơ thể, rồi nói: “Bớt lảm nhảm đi.

Chương 1095

Tôi nghỉ một lát rồi sẽ di chuyển tiếp." Đây là vật nặng nhất mà Lý Đông từng di chuyển.

Cuối cùng, sau khi nghỉ ngơi một lúc, anh lại dùng hết sức lực, cuối cùng cũng dời được phiến đá sang một bên.

Sau khi dời phiến đá đi, anh lại phát hiện bên dưới dường như có thứ gì đó.

Bởi vì đất trong lòng đất dường như đang không ngừng chuyển động, cũng có thứ gì đó đang luồn lách bên dưới.

"Trời đất ơi, bên dưới có chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ lại có thứ giống như vừa rồi sao?" Ông chú dẫn đường thực ra đã bị con quái vật kia dọa cho có chút nhát gan.

Bây giờ lại phát hiện bên dưới có thứ gì đó, ông chú lập tức cảm thấy những chuyện mình đang gặp phải thực sự quá đáng sợ.

Ông chú này vốn chỉ là một nông dân bình thường trong núi, chất phác thật thà, tuy cũng từng gặp chó hoang.

Nhưng làm gì có chuyện kỳ quái như vậy, ban nãy có nhiều chó hoang như vậy đã đành, bây giờ lại còn có cả chó hoang lợi hại đến thế.

Lý Đông vội vàng nói với ông chú: "Chú yên tâm đi, không sao đâu, dù sao có cháu ở đây sẽ không xảy ra chuyện gì.

Cháu sẽ không để người giúp mình xảy ra chuyện một cách tùy tiện như vậy." Sau khi an ủi ông chú, Lý Đông cũng không vội đào xuống, anh lắng nghe kỹ, nghe tiếng động trong lòng đất, phát hiện bên dưới quả nhiên truyền đến một tràng âm thanh nhỏ.

Bên dưới có thể thật sự có chó hoang.

Để đề phòng bất trắc, Lý Đông bảo tất cả mọi người lùi lại một đoạn.

Sau khi lùi lại một đoạn, họ nhanh chóng phát hiện ra một bàn tay toàn lông lá từ trong lòng đất thò ra.

Trong bàn tay đó đang cầm một con chó hoang.

Con chó hoang đó trông giống như một con non, đang phát ra những tiếng kêu thảm thiết.

Lý Đông cảm thấy da đầu tê dại.

Bàn tay toàn lông lá đó tuyệt đối không phải của một sinh vật bình thường, bên trong lại còn cầm một con chó hoang.

Lại là chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ bên dưới thật sự có điều gì đó rất kỳ quái sao?

Hay là nơi này thực sự là nơi ẩn cư của một lão quái vật nào đó.

Lại là một con cương thi.

Sau khi xác định, Lý Đông đã hiểu ra, bàn tay dài lông lá đó là của một con cương thi.

Xem ra hôm nay tuyệt đối không thể rời khỏi nơi này một cách dễ dàng được.

Lý Đông bây giờ đã chuẩn bị sẵn sàng tất cả công cụ chiến đấu, có thể nói là trang bị tận răng.

Quả nhiên, sau khi bàn tay dài lông lá đó chui ra khỏi mặt đất, một con cương thi toàn thân màu đỏ như máu nhảy ra.

Thứ này trông vô cùng đáng sợ, toàn thân đầy lông, móng tay dài ngoằng, đôi mắt lóe lên ánh sáng kỳ dị.

Lý Đông từ lâu đã suy đoán, thực tế cương thi là sản phẩm thất bại của việc luyện thi, những sản phẩm thất bại này không tiến hóa đúng cách, liền biến thành những thứ kỳ dị như thế này.

Đương nhiên, những thứ này dù có trông như thế nào đi nữa, cũng đều là bình thường.

Con cương thi đó tóm lấy đầu con chó hoang, nhanh chóng khiến nó rơi vào tuyệt vọng, chẳng mấy chốc đã chết hẳn.

Tiếp đó, Lý Đông thấy nó vậy mà ăn thịt con chó hoang đó.

Thật sự, cảnh cương thi ăn thịt quả thực khiến người ta cảm thấy vô cùng ghê tởm, thậm chí có người còn muốn nôn mửa.

Mấy người họ về cơ bản cũng đã đến những nơi rất đáng sợ, cũng đã thấy một số thứ khá kinh tởm, nhưng cảnh tượng bây giờ là kinh tởm nhất.

Hồ Bát Nhất nhỏ giọng nói: "Xem ra bên dưới nơi này thật sự có trời đất khác.

Không chỉ chó hoang biến thành cương thi, mà ở đây còn có cả cương thi chính hiệu, bên dưới chắc chắn còn có thứ khác." Đối với thứ này, Lý Đông cảm thấy dùng dao không thể giải quyết được, nên đã lấy ra một khẩu súng phun lửa.

Khẩu súng phun lửa này cũng đã đồng hành cùng anh một thời gian dài, có thể phun ra cột lửa xa 10 mét.

Tiếc là thứ này dường như không bị ảnh hưởng gì dưới ngọn lửa, vẫn ở đó ăn thịt.

Xem ra không có cách nào giải quyết một cách hoàn hảo được.

Con cương thi sau khi ăn xong con chó hoang, lập tức lại nhìn chằm chằm vào mấy người Lý Đông.

Rõ ràng mấy người họ cũng đã bị coi là con mồi chính thức.

Lý Đông không hề khách khí, vung dao chém tới.

Một nhát dao chém xuống, vậy mà lại tóe ra tia lửa.

Cũng có nghĩa là sức tấn công của con dao bây giờ không đủ.

Không thể chém con cương thi này thành hai đoạn được.

Chương 1096

Xem ra thứ này thật sự vô cùng nguy hiểm.

Phải làm sao để đối phó với nó đây?

Lý Đông đột nhiên nghĩ đến thanh trường kiếm màu đỏ mà anh có được ở Long Đàm.

Thanh trường kiếm màu đỏ đó ở Long Đàm có tác dụng rất lớn.

Vì Long Đàm thực tế là một nơi dưỡng sinh rất nổi tiếng, vũ khí ở nơi đó, có lẽ sẽ có sức tấn công rất mạnh đối với con cương thi này.

Anh liền lấy thanh trường kiếm màu đỏ đó ra.

Kết quả là sau khi lấy thanh trường kiếm màu đỏ ra, con cương thi đó dường như cảm thấy có chút sợ hãi, nó không ngừng lùi lại, vậy mà bắt đầu bỏ chạy.

Đây là lần đầu tiên họ thấy một con cương thi như vậy, lại biết bỏ chạy.

Nhưng Lý Đông bây giờ không quản được nhiều như vậy nữa, anh đuổi theo, một kiếm đâm trúng lưng nó.

Sau khi bị đâm trúng lưng, con vật này dường như xảy ra một loại phản ứng hóa học đặc biệt nào đó.

Đúng vậy, nó xảy ra phản ứng hóa học, sau đó cả cơ thể không ngừng tan chảy, thậm chí còn không ngừng bốc khói trắng.

Cuối cùng, nó vậy mà cháy lên những ngọn lửa màu xanh lam nhạt.

Sau ngọn lửa màu xanh lam nhạt đó, trên mặt đất cuối cùng chỉ còn lại một đống xương trắng.

Thanh vũ khí này quả thực hữu dụng, xem ra cũng được chế tạo đặc biệt.

Có ích vào những lúc then chốt.

Lý Đông cảm thấy thanh vũ khí trong tay mình và con dao kia dường như có thể phối hợp với nhau.

Con dao có thể dùng để tấn công vật lý, có khả năng tấn công vật lý mạnh, nhưng có lúc cũng không hoàn toàn hữu dụng.

Thanh kiếm màu đỏ này có thể dùng để tấn công ma pháp, những nơi mà con dao không làm được thì có thể dùng thứ này.

Ông chú dẫn đường cảm thấy như đang nằm mơ, bây giờ chân có chút mềm nhũn, nói với Lý Đông: "Mấy vị, bây giờ phải làm sao đây?

Ban nãy có phải tôi đang nằm mơ không?

Những thứ đó có phải là thật không?

Trời ơi, sao lại có chuyện kỳ quái như vậy?" Ông chú này bây giờ thật sự rất sợ hãi, dù sao cũng chỉ là một người bình thường, một nông dân thật thà, làm gì có chuyện từng thấy những việc như thế này?

Bây giờ sau khi thấy cảnh tượng đáng sợ như vậy, ông chú quả thực không còn chút can đảm nào.

Nhưng Lý Đông lại nói với ông chú: "Chú đừng lo, có cháu ở đây thì sẽ không có chuyện gì đâu.

Yên tâm đi, nơi này đã có nhiều quái vật như vậy, chứng tỏ bên dưới có thể có bảo bối tốt.

Những bảo bối đó thường rất có giá trị.

Chú không phải rất thiếu tiền sao?

Nếu đào được những bảo bối đó, cháu sẽ chia cho chú một món, có thể chú sẽ phát tài đấy.

Đến lúc đó có khi không cần phải vất vả như vậy, cũng không cần phải tiết kiệm nữa." Lý Đông thực ra cũng không có ý gì khác, hoặc cũng không chỉ đơn giản là an ủi.

Có những lúc, con người thực ra là động vật vì lợi ích, cho dù là người trông cao thượng đến đâu, cho dù là người trông chính nghĩa đến đâu, thực ra cũng là vì lợi ích của mình.

Bất kỳ ai nỗ lực như vậy, thực ra cũng là vì một số mục tiêu nào đó.

Để có thể sống tốt hơn, ăn ngon hơn, ở trong nhà đẹp hơn, không lo cơm ăn áo mặc, có thể ăn uống vui chơi thỏa thích, đó là mục tiêu mà con người nỗ lực.

Rất nhiều người nỗ lực cả đời cũng chỉ vì một mục tiêu như vậy.

Bây giờ sau khi nghe Lý Đông nói vậy, ông chú dường như đã xua tan được một chút sợ hãi. 136.

Ông gật đầu nói: "Được rồi, tôi thấy mấy vị cũng là những người có bản lĩnh, tôi tin có các vị ở đây, tôi sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng phải cẩn thận một chút, nhất định đừng để xảy ra chuyện." Lý Đông cười nói với ông chú: "Yên tâm đi, bộ quần áo tôi đưa cho chú ban nãy có khả năng phòng hộ rất mạnh, trong tình huống bình thường sẽ không bị thương đâu." Ông chú gật đầu, lúc này đã quyết tâm, thế là cũng giúp một tay, cầm một cái xẻng bắt đầu giúp đào đất.

Không còn cách nào khác, ông chú này là người dẫn đường, nhưng bây giờ cũng không thể để ông chú đi được, vì nơi này đã xuất hiện cương thi, không chừng xung quanh đều có nguy hiểm.

Bởi vì mấy người họ thực ra vẫn luôn nằm trong tầm ngắm của

người khác.

Hoặc ở một mức độ nào đó, họ thực ra giống như những nhân vật trong một kịch bản, mọi việc họ làm bây giờ dường như đều nằm trong một kịch bản đã được sắp đặt sẵn, giống như diễn viên từng bước diễn theo nội dung kịch bản.

Nhưng dù vậy, thực ra lại có một số khác biệt, những chuyện họ trải qua thực ra lại có một số biến số khác.

Bây giờ đã rơi vào nơi này, chứng tỏ xung quanh có thể đều có nguy hiểm, nếu để ông chú rời đi, nhỡ ông chú gặp nguy hiểm trên đường đi, đó cũng là một chuyện rất phiền phức, nếu gặp nguy hiểm trên đường đi, đó cũng là tội của họ.

Nên anh cảm thấy để ông chú ở lại đây, ngược lại còn an toàn hơn.

Ông chú bây giờ cũng đã lấy lại được chút can đảm, cứng rắn giúp một tay, rất tốt.

Bây giờ có mấy người cùng giúp, bắt đầu dọn dẹp mọi thứ bên dưới.

Chương 1097

Từng đống đất lớn được mọi người liên tục đào lên.

Lý Đông dần dần phát hiện bên dưới dường như có một con mương.

Con mương đó trông cũng có dấu vết nhân tạo, có lẽ bên dưới thật sự có thứ gì đó.

Trong lúc không hay biết, trời xung quanh đã tối sầm lại.

Vì xung quanh bây giờ khá nguy hiểm, nên họ cũng không dám tùy tiện mở đồ bảo hộ ra để ăn.

Vì nếu mở đồ bảo hộ ra ăn, không chừng những thứ tấn công nhanh kia có thể tấn công vào mặt, như vậy sẽ rất nguy hiểm.

Xung quanh tối đen như mực, bốn phía là những bóng đen, Lý Đông bật thiết bị chiếu sáng lên.

Trong túi của anh có đủ loại thiết bị chiếu sáng, tùy tiện bật một cái, phát hiện xung quanh trở nên sáng hơn một chút.

Nhờ ánh sáng, Lý Đông thấy bên dưới lại có một phiến đá lớn hơn nữa.

Phiến đá lớn hơn này dày khoảng năm thước, dài hơn một trượng.

Một phiến đá lớn như vậy, dù là Lý Đông, e rằng cũng không có cách nào di chuyển được.

Trên phiến đá khổng lồ này cũng có hai con chó hoang.

Dáng vẻ của hai con chó hoang này, trông còn hung tàn hơn cả hai con được khắc trên phiến đá trước đó.

Cả hai con đều nhe ra những chiếc răng nanh vô cùng hung ác,

khỏe mạnh như hai con bò đực, kéo theo cái đuôi dài, trông giống như hung thú thời cổ đại.

Lý Đông phát hiện nơi này dường như không có cách nào tiếp tục tiến lên được.

Ông chú dẫn đường ban nãy nhíu mày nói: "Tôi nghĩ chúng ta đã đào sai chỗ rồi.

Ban ngày có một con cương thi từ bên dưới chui lên, chúng ta nên đào theo con đường mà con cương thi đó chui lên.

Tại sao bây giờ chúng ta lại cố tình tránh chỗ đó?

Tránh chỗ đó có thể là đi sai đường, phiến đá này tuy là phiến đá chết, nhưng chắc cũng không có ý nghĩa gì." Lý Đông gật đầu nói với ông chú: "Chú nói cũng có lý.

Ban nãy cháu không đào thẳng con đường mà con cương thi chui ra, chủ yếu là vì nếu đào thẳng con đường đó, có khả năng sẽ đối mặt trực tiếp với đám cương thi, cháu chỉ muốn đi đường tắt thôi, nhưng bây giờ xem ra không có cách nào đi đường tắt được, nên chúng ta cần phải đào lại con đường kia, nếu đã như vậy, e rằng không thể tránh được nữa, lần này cháu e rằng phải đánh một mạch xuống dưới." Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử tự nhiên cũng hiểu đạo lý này, hai người họ cũng gật đầu nói: "Có những chuyện muốn tránh cũng không tránh được, cứ đào xuống đi." Bọn họ về cơ bản đều là những người tháo vát, ông chú kia cũng là một nông dân miền núi thô kệch, nhưng làm việc tự nhiên cũng không hề qua loa.

Không lâu sau, họ lại đào ra một con đường.

Bên dưới con đường đó, có mấy xác chó hoang, những cái xác đó cũng không biết đã chết bao lâu, chỉ là trông không có dấu hiệu mục nát.

Cơ thể sau khi chết mà không mục nát thì không phải chuyện dễ dàng.

Bình thường, chống mục nát là điều mà con người luôn tìm mọi cách để làm.

Ví dụ như một số thực phẩm đóng gói, nếu cho chất chống thối rữa vào thì về cơ bản là rất nguy hiểm, vì những chất đó có hại cho cơ thể người.

Ngoài những chất chống thối rữa đó ra, còn có những thứ khác, đương nhiên về cơ bản cũng chỉ có thể bảo quản trong thời gian ngắn, không thể chống mục nát vĩnh viễn được.

Nhưng bây giờ mấy cái xác chó hoang này lại hoàn toàn không có dấu hiệu mục nát.

Bên dưới này quả nhiên có vấn đề.

Để đề phòng, Lý Đông trực tiếp phóng hỏa, đốt cháy toàn bộ mấy cái xác.

Sau khi đốt xong, họ lại đào một lúc, phát hiện bên dưới có một cái quan tài.

Đúng vậy, họ nhìn thấy một góc của một chiếc quan tài đen kịt.

Thế là họ bảo mọi người tiếp tục đào xuống.

Sau khi đào thêm khoảng nửa tiếng, họ vậy mà đào ra được ba chiếc quan tài.

Ba chiếc quan tài đó được đặt song song.

Chiếc quan tài ở giữa là một chiếc quan tài hình chữ nhật.

Trông nó lớn hơn hai chiếc quan tài hai bên.

Dài khoảng hơn ba mét, rộng hơn một mét.

Còn hai chiếc quan tài hai bên thì trông khá bình thường, cũng là loại quan tài dài khoảng hai mét.

Trong ba chiếc quan tài đó, một chiếc nhỏ hơn đã bị mở ra, bên trong cũng không có xác chết.

Nếu đoán không lầm, đó chính là quan tài của con cương thi lông lá mà họ đã thấy trước đó.

Lý Đông mở chiếc quan tài đó ra, phát hiện bên trong có đồ vật.

Nhưng cũng khá đơn sơ, thứ bắt mắt nhất có lẽ là một chiếc hộ tâm kính.

Đây là một loại trang bị thời cổ đại, thuộc loại trang bị bảo vệ đặc biệt cho bộ phận đặc biệt.

Sau đó, ngoài ra còn có một thanh kiếm đồng.

Chương 1098

Loại kiếm đồng này cho thấy niên đại khá xa xưa, về cơ bản là thời Chiến Quốc.

Vì từ thời Chiến Quốc đến thời nhà Tần đã bắt đầu xuất hiện vũ khí bằng sắt.

Vũ khí bằng sắt về lý thuyết, nên mạnh hơn vũ khí bằng đồng không ít.

Đương nhiên, trước đó thực ra cũng có vũ khí bằng sắt.

Nhưng những vũ khí bằng sắt đó không phải do con người chế tạo ra, mà là từ những thiên thạch rơi từ trên trời xuống, trong đó có chứa sắt, thế là bị người ta chế tạo thành vũ khí.

Loại vũ khí cổ đại như vậy, về cơ bản rất hiếm, cũng chỉ có những người rất nổi tiếng mới có tư cách sử dụng vũ khí được chế tạo từ loại vật liệu đó.

Về cơ bản đều là thần khí trong truyền thuyết.

Bây giờ người này sử dụng vũ khí bằng đồng, cho thấy người này nên là người thời Chiến Quốc hoặc thậm chí là thời đại trước đó, đồng thời người này chắc cũng không có thân phận đặc biệt, cũng chỉ là một người bình thường.

Ngoài thanh kiếm ra, dường như còn có một miếng ngọc bội.

Miếng ngọc bội này nên là loại ngọc bội mang theo bên người.

Ngoài ngọc bội ra còn có một cái gối bằng gốm, thứ này nên là gối đầu đặt trong quan tài.

Lý Đông lại cầm thanh kiếm đồng lên xem, nói: “Thứ này chắc

cũng là đồ cổ, mang về có thể bán được chút tiền.

Đã là trộm thì không đi tay không, mang về thôi.

Miếng ngọc bội này thì là bảo bối đấy, tuy không phải là bảo bối đặc biệt quý giá, nhưng cũng có chút tác dụng." Hai món còn lại, Lý Đông vốn không định mang đi, nhưng Vương Bàn Tử có chút không nỡ.

Gã này hễ thấy đồ có giá trị là hai mắt sáng lên, căn bản không nỡ vứt bỏ bất cứ thứ gì có giá trị, nên bây giờ đã thu hai món đó đi.

Gã này huênh hoang nói: "Ban nãy tôi đánh nhau với gã kia cũng vất vả lắm, đây là chiến lợi phẩm của tôi, tuyệt đối không thể vứt đi như vậy được.

Nếu tôi vứt bỏ chiến lợi phẩm, sẽ rất không may mắn, như vậy không chừng tôi sẽ gặp chuyện xui xẻo." Lý Đông không ngờ gã này lại có suy nghĩ như vậy, liền không nhịn được hỏi: "Suy nghĩ như vậy, cậu nghe được ở đâu vậy?

Tại sao bỏ chiến lợi phẩm lại gặp chuyện không may?" Vương Bàn Tử huênh hoang nói: "Chuyện bình thường mà.

Chiến lợi phẩm là thứ tôi vất vả chiến đấu mới có được, nếu tôi vứt cả những thứ như vậy đi, chứng tỏ tôi không tôn trọng thành quả lao động của mình, lúc đó chúng ta chẳng phải sẽ gặp xui xẻo lớn sao.

Chuyện trên đời này là như vậy mà, chẳng lẽ Đông ca chưa từng nghe qua sao?" Lý Đông lắc đầu, thực ra anh thật sự chưa từng nghe những chuyện này.

Vì những chuyện này đối với anh thực sự quá phức tạp.

Chuyện phức tạp như vậy, làm gì có tâm tư đi quản nhiều thế.

Dù sao tinh lực của một người có hạn, cuối cùng cũng chỉ có thể

làm những chuyện mình hứng thú, cũng chỉ quan tâm đến những chuyện liên quan đến mình hoặc mình khá hứng thú.

Đa số chuyện khác không có tinh lực để quản nhiều như vậy.

Nhưng đây cũng không phải là chuyện lớn, dù sao túi của Lý Đông không gian rất lớn, để thêm hai món đồ cũng không sao, nếu anh em của anh thích thì cứ mang theo.

Nhưng khi cầm cái gối đầu kia lên, nhìn kỹ, phát hiện trên đó lại có một số chữ viết.

Những chữ viết trên đó quả nhiên là chữ viết thời Chiến Quốc.

Nếu là chữ viết thời Chiến Quốc, vậy thì trong số họ bây giờ chắc chỉ có Muộn Du Bình nhận ra được.

Muộn Du Bình cầm cái gối đầu đó, xem một lúc rồi nói: "Ghi chép trên này nên là về một trận chiến nào đó.

Có lẽ người này đã tham gia trận chiến đó, và đây là công tích của anh ta trong trận chiến đó.

Thực tế chuyện trên đời là như vậy.

Tuy có người thường kinh qua trăm trận.

Nhưng thực tế đa số người cả đời nếu có thể tham gia một trận chiến đã là rất giỏi rồi, những người tham gia nhiều trận chiến như vậy về cơ bản là rất ít." "Rõ ràng người này đã tham gia một trận chiến, sau đó ghi lại chuyện này như là chiến công anh hùng của mình, người này chắc cũng có chút địa vị xã hội." Sau đó Muộn Du Bình lại đọc kỹ những chữ viết trên đó, ý tứ của chúng.

Ý tứ của những chữ viết trên đó dường như cũng rất kỳ lạ.

Người này ở đây, vậy mà đã dẫn dắt hơn 2000 người, chiến đấu ác liệt với hơn 1 vạn quân địch trong mấy ngày.

Sau mấy ngày chiến đấu ác liệt, đã giết được gần một nửa quân số của đối phương.

Nhưng cuối cùng vì ít không địch lại nhiều, cuối cùng bị đánh bại.

Thậm chí anh ta cũng bị trọng thương nặng.

Nhưng thuộc hạ của anh ta liều mạng bảo vệ, cuối cùng đã thoát ra được.

Sau khi thoát ra, nhưng cuối cùng vì vết thương quá nặng nên đã qua đời.

Sau đó được đại vương ban thưởng.

Muộn Du Bình đọc xong một số nội dung này, sau đó lắc đầu, cũng không biết là ai.

Không còn cách nào khác, chiến tranh xảy ra vào thời Xuân Thu Chiến Quốc thực sự quá nhiều.

Nhiều chiến tranh như vậy, quỷ mới biết là trận chiến nào.

Chương 1099

Lý Đông lại đi đến bên cạnh một chiếc quan tài khác, nói: "Xem ra nơi này có chút thú vị đấy, chúng ta mở hai chiếc quan tài này ra, xem bên trong có gì." Vương Bàn Tử cảm thấy hơi sợ, rồi nói: "Đông ca, có cần phải mạo hiểm như vậy không?

Bây giờ địa hình ở đây chật hẹp như vậy, nhỡ trong hai chiếc quan tài này có cương thi, bây giờ chúng ta sẽ không ổn đâu." Sự lo lắng của Vương Bàn Tử cũng có chút lý, vì bây giờ họ đã đào xuống ba bốn mét.

Sâu như vậy, ở một nơi chật hẹp như thế này, nếu bên trong chui ra một con quái vật, đối với họ quả thực không phải là chuyện tốt.

Kết quả là Hồ Bát Nhất lại vỗ vai Vương Bàn Tử cười nói: "Bàn Tử hình như ngày càng không có mắt nhìn rồi nhỉ.

Lúc nào mà cậu không lợi hại chứ?

Bây giờ sao lại như vậy?

Trong hai chiếc quan tài này rốt cuộc có cương thi hay không?

Chẳng lẽ cậu không nhìn ra sao?" Vương Bàn Tử không khỏi gãi đầu, chuyện này hình như đúng là như vậy.

Dù sao, chuyện bây giờ hình như đúng là như thế.

Vì nếu nơi này thật sự có cương thi, vậy thì bây giờ họ có lẽ đã sớm rơi vào nguy hiểm rồi.

Thế là mấy người họ cùng nhau mở chiếc quan tài lớn nhất ra.

Sau khi mở quan tài, kết quả phát hiện bên trong vậy mà có một cỗ thi thể.

Thi thể này mặt mũi rõ ràng, trên người mặc một bộ quần áo bằng lụa, đầu đội một chiếc mũ kỳ dị, cằm để râu dài.

Người này cũng không biết đã chết bao lâu, nhưng trông vẫn như một người vừa mới qua đời.

Trong quan tài đặt rất nhiều dược liệu.

Rất nhiều dược liệu này Lý Đông bây giờ về cơ bản chưa từng thấy, nhưng bây giờ lại được đặt hết ở đây.

Rõ ràng, những dược liệu này là nguyên nhân chính đảm bảo người này không bị thối rữa.

Nhưng đúng lúc này, Lý Đông phát hiện thi thể trong quan tài đột nhiên đưa tay ra.

Người trong quan tài đột nhiên đưa tay ra, tóm chặt lấy Vương Bàn Tử, muốn kéo Vương Bàn Tử vào trong quan tài.

Vương Bàn Tử lập tức sợ đến toát mồ hôi hột, nói: "Lão Hồ, cậu lại nói bừa ở đâu đấy, không phải nói bên trong không có cương thi sao?" Bàn Tử liều mạng giãy giụa, nhưng con cương thi này sức lực vô cùng lớn, gã từ từ bị kéo vào.

Vương Bàn Tử gần như sắp tuyệt vọng, vì trước mặt con cương thi này, anh ta dường như không có chút sức lực nào để chống cự.

Lý Đông vội vàng túm lấy Vương Bàn Tử, không để anh ta bị kéo vào dễ dàng như vậy.

Sau đó, Lý Đông lại lấy ra thanh trường kiếm màu đỏ.

Nhưng tay kia của con cương thi trực tiếp tóm lấy cổ Vương Bàn Tử, thậm chí còn nhấc Vương Bàn Tử lên.

Trên người Vương Bàn Tử cũng mặc đồ bảo hộ mạnh.

Trong tình huống bình thường, những vũ khí sắc bén thông thường

căn bản không thể gây ra bất kỳ tổn thương nào cho anh ta.

Nhưng đối với kiểu tấn công bóp cổ này, Vương Bàn Tử không có cách nào chống cự.

"Đông ca, cứu mạng!" Vương Bàn Tử liều mạng ho, muốn thoát ra, nhưng đã bắt đầu trợn trắng mắt.

Lý Đông cắn răng, thanh trường kiếm màu đỏ trực tiếp chém thẳng xuống, muốn chặt đứt tay của con cương thi.

Nhưng đúng lúc này, Lý Đông lại đột nhiên phát hiện trước mặt mình dường như không phải là Vương Bàn Tử, cũng không phải là cương thi, mà biến thành Doãn Tân Nguyệt.

Lý Đông không khỏi kinh ngạc, ảo giác trong khoảnh khắc đó khiến anh không thể chém xuống được.

Vì đó gần như là cảm giác theo tiềm thức.

Nhưng trong khoảnh khắc đó, anh biết mình e rằng đã trúng Viên Quang Thuật.

Vì nơi này chắc chắn không có Doãn Tân Nguyệt, chỉ có sinh ra ảo giác mới có cảnh tượng như vậy.

Thế là, Lý Đông cắn răng, bất chấp tất cả chém một kiếm xuống.

Kết quả là trong khoảnh khắc, anh nghe thấy lời của Vương Bàn Tử: "Đông ca, chuyện gì vậy?

Chém con cương thi chứ, chém tôi làm gì?" Lý Đông lúc này mới phát hiện ra một kiếm đó trực tiếp chém vào tay Vương Bàn Tử.

May là Vương Bàn Tử bây giờ trên người có đồ bảo hộ khá tốt, nên không bị thương.

Lý Đông bây giờ cũng không quản nhiều như vậy nữa, vì địa hình ở đây thực sự quá chật chội, dễ xảy ra ngộ thương.

Anh cũng nhân cơ hội địa hình chật chội này, trực tiếp lao lên, một tay tóm lấy bàn tay đang khống chế cổ Vương Bàn Tử.

Anh muốn dùng sức bẻ gãy tay của gã này.

Tay của con cương thi này vô cùng khỏe, Vương Bàn Tử sắp không thở được nữa rồi.

Lý Đông cắn răng, dùng sức kéo con cương thi ra, đồng thời, sử dụng hết sức lực, muốn bẻ gãy cánh tay của con cương thi này.

Có lẽ vì đã chạm vào một khớp nào đó, khiến khớp của con cương thi bị ảnh hưởng, Vương Bàn Tử cuối cùng cũng được thả ra.

Chương 1100

Sau khi được thả ra, gã ở đó liều mạng ho, xem ra ban nãy quả thực đã khiến anh ta ở ranh giới sinh tử.

Lý Đông bây giờ cũng không quản được nhiều như vậy nữa, trực tiếp vung nắm đấm đấm vào mặt con cương thi.

Thông thường những con cương thi này, sau một thời gian dài được những thiên tài địa bảo nuôi dưỡng, cơ thể thường khá cứng, dùng nắm đấm của người để đối phó với chúng không phải là lựa chọn tốt.

Nhưng bây giờ Lý Đông cũng không có lựa chọn nào khác, thế là cứ đấm từng quyền từng quyền xuống.

Không ngờ kiểu tấn công này lại thực sự rất hữu dụng.

Vì cơ thể của con cương thi tuy rất cứng, nhưng nắm đấm của Lý Đông tự nhiên còn cứng hơn, nên một trận chiến như vậy lại biến thành một trận chiến tay đôi.

Nhưng trận chiến tay đôi này vậy mà kéo dài hơn nửa tiếng đồng hồ.

Lý Đông cứ thế mà đấm nát cả đầu của một con cương thi.

Đương nhiên, con cương thi này thuộc loại sản phẩm thất bại, trong đầu nó không giống như trong tưởng tượng, đầu của gã này khô khốc, hoàn toàn là một khối gỗ mục.

Nhưng sau khi bị đấm nát đầu, con cương thi không động đậy nữa, sau đó nhanh chóng biến thành bột mịn.

Con cương thi trong chiếc quan tài lớn nhất.

Bây giờ đã chết, Lý Đông thở một hơi rồi mở chiếc còn lại.

Chiếc còn lại cũng là một chiếc quan tài khá nhỏ.

Khi Lý Đông chuẩn bị mở, Vương Bàn Tử có vẻ hơi sợ hãi, nói: "Đông ca, có cần phải mở không?

Lỡ như trong chiếc quan tài này cũng có thì sao?" Lý Đông lắc đầu nói: "Quái vật trong chiếc quan tài lớn nhất ban nãy còn bị tôi giải quyết rồi, bây giờ quái vật trong chiếc quan tài nhỏ này cho dù có, chẳng lẽ tôi lại sợ sao?" Lý Đông nói rất nghiêm túc, cũng rất thoải mái, Vương Bàn Tử bây giờ tuy có chút sợ hãi, nhưng cũng cảm thấy đó là điều đương nhiên.

Nhưng thực tế dù muốn hay không, việc này vẫn phải làm.

Lý Đông sức lực vô cùng lớn, trực tiếp mở nắp ngoài của quan tài.

Nhưng sau khi mở nắp, phát hiện bên trong vậy mà bốc ra một luồng khí trắng.

Luồng khí trắng đó dường như cũng không biết là thứ gì.

Nhưng bây giờ họ đều đang đeo đồ bảo hộ, chắc sẽ không ngửi thấy mùi cũng sẽ không bị trúng độc.

Lý Đông sức lực vô cùng lớn, một mình mở nắp ra.

Sau khi mở nắp, bên trong quả nhiên không có cương thi như trong tưởng tượng.

Bên trong đó chỉ có một cây Dao Cầm dài năm thước.

Cây Dao Cầm này đặt trên một bức tượng điêu khắc.

Đúng vậy, một bức tượng điêu khắc bằng ngọc thạch.

Cả cây Dao Cầm có màu đỏ son.

Phía bên trái cách đó 5 tấc có một hàng nhạn trụ đặt chéo, sau đó

phía sau cách 5 nguyệt 3 hậu đoan lơ lửng!

Không thể không nói, cây Dao Cầm này được chế tác vô cùng tinh xảo, bất kể là về mặt công nghệ hay hình thái đều vô cùng mỹ quan.

Bên cạnh cây đàn đặt một tấm ngọc bài dài khoảng hai thước.

Trên tấm ngọc bài này cũng chi chít chữ viết.

Lý Đông lấy tấm ngọc bài đó ra, phát hiện trên đó viết một số chữ viết thời nhà Đường.

Sau một thời gian nghiên cứu, anh gần như đã hiểu được ý nghĩa của những chữ viết thời nhà Đường này.

Sau khi xem những chữ viết trên đó, Lý Đông gần như đã hiểu ra mọi chuyện.

Trước đó, qua vũ khí bằng đồng mà người kia sử dụng, anh phán đoán người đó có thể là người thời Chiến Quốc, cộng thêm những chữ viết thời Chiến Quốc kia, khiến anh càng thêm có một loại ảo giác nào đó.

Nhưng thực tế, cây đàn này quả thực là thời Chiến Quốc, nhưng người ở đây thực ra là người thời nhà Đường.

Ý nghĩa được ghi lại trong đó, gần như là con cương thi mà họ gặp trước đó, bản thân là một vị vua có địa vị rất cao.

Gã kia là một tướng lĩnh rất quan trọng dưới trướng ông ta, sau khi liều mạng chiến tử vì ông ta, thế là ông ta đã chôn cây đàn thật cùng với vị tướng lĩnh này.

Sau đó vì rất thích đánh đàn, nên lại cho những nghệ nhân tài giỏi làm giả hai cây.

Điều quan trọng nhất là, anh phát hiện ra trong ba chiếc quan tài ở đây, hai con cương thi dường như không phải là đồng bọn, mà hai

người dường như là kẻ thù.

Đúng vậy, con cương thi lông lá mà họ thấy lúc đầu, dường như là hung thủ của con cương thi mặc quần áo lụa.

Thế là con cương thi lông lá đó khi còn sống đã bị bắt đến đây, bị nhốt sống trong quan tài đến chết, trở thành đồ bồi táng.

Lý Đông không ngờ lại đúng là "đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu" (đi mòn gót sắt tìm không thấy, đến lúc có được chẳng tốn công).

Vốn tưởng sẽ phải tốn rất nhiều công sức, kết quả không ngờ lại bất ngờ có được thứ mình cần ở đây.

Trên cây đàn này dường như có rất nhiều bí mật cần giải mã, nên bây giờ anh chuẩn bị mang về từ từ nghiên cứu.

Chương 1101

Nhưng đúng lúc này, Lý Đông đột nhiên nghe thấy tiếng máy móc chuyển động xung quanh.

Quả nhiên, quay đầu lại phát hiện xung quanh mình lập tức xuất hiện một đám người đen kịt.

Hoặc là một đám người đen kịt, mỗi người đều mặc vest đen, đội mũ, tóm lại là cách ăn mặc có chút không giống người thời hiện đại.

Điều quan trọng nhất là trong tay mỗi người đều cầm súng, đã bao vây toàn bộ bọn họ.

Trong số những người đó, có một gã đầu trọc râu nhỏ, cười hì hì nói với Lý Đông: "Ngài Lý Đông, có lẽ ngài không biết tôi, nhưng tôi đã biết ngài từ lâu rồi, bản lĩnh của ngài quả nhiên rất lợi hại, quả nhiên đã tìm được món bảo bối này.

Bây giờ hãy giao món bảo bối này cho tôi đi." Lý Đông nghe giọng điệu của gã này, cảm thấy có chút cứng nhắc, rõ ràng tiếng Hán của gã không được tốt lắm, nghe có vẻ kỳ quặc.

Lý Đông bây giờ cũng đã gần hiểu ra, quả nhiên có một đám người Nhật Bản, vẫn luôn làm những việc giống như họ.

Rõ ràng, vì những việc họ làm liên quan đến chuyện trường sinh bất lão.

Nếu liên quan đến chuyện trường sinh bất lão, có lẽ đám người kia không biết lấy được tin tức từ đâu, thế là vẫn luôn sắp xếp.

Cộng thêm bây giờ không gian thời gian này vốn là một không gian thời gian hỗn loạn, người thời đại nào cũng có, nên những người này xuất hiện ở đây cũng là chuyện bình thường.

Lý Đông nghĩ đến lúc Trương Đại Phật Gia ở Trường Sa gặp phải những người Nhật Bản định trộm mộ, liền hiểu ra mọi chuyện.

Lý Đông lấy ra một con dao, lặng lẽ nhìn những người này.

Anh chưa từng có thói quen khuất phục trước bất kỳ ai, những người này, chung quy cũng chỉ là đông người mà thôi.

Nhưng đông người thì trước mặt anh có thể làm gì chứ?

Chỉ có ông chú kia sợ đến run lẩy bẩy.

Ông chú vốn chỉ là một lão nông dân thật thà, làm gì có chuyện từng thấy cảnh tượng lợi hại như vậy?

Ông chú túm lấy cánh tay Lý Đông nói: "Lý Đông, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Bọn họ là ai?

Chuyện lớn như vậy, sẽ không có vấn đề gì chứ?

Tôi chỉ là một nông dân thật thà thôi, tôi không tham gia vào nhiều chuyện như vậy đâu." Lý Đông lấy ra miếng ngọc bội tìm thấy trong quan tài ban nãy, đưa cho ông chú, sau đó nhỏ giọng nói: "Chú đừng lo, những người này toàn bộ đều là người Nhật Bản.

Những người Nhật Bản này tuy hung ác, nhưng ở đây không làm nên sóng gió gì đâu.

Yên tâm đi, cháu sẽ xử lý tốt chuyện này, sẽ không có vấn đề gì." Gã đầu trọc râu nhỏ cũng nghe thấy lời của Lý Đông, cười lạnh nói: "Ngài Lý Đông quả nhiên rất tự tin.

Chuyện đã đến mức này rồi, mà một chút hoảng sợ cũng không có.

Xem ra ngài thật sự không coi chúng tôi ra gì nhỉ.

Tôi biết ngài là một người rất có năng lực, võ công rất tốt.

Nhưng võ công của ngài có lợi hại đến đâu, chẳng lẽ còn lợi hại hơn đạn của tôi sao?" "Mang súng ra rồi hả!" Lý Đông bỗng nhiên nói một câu rất kinh điển: "Đại nhân, thời đại thay đổi rồi." Hiện tại Lý Đông đang cầm một vũ khí lạnh, so với đối phương thì quả thực kém thế hơn không ít.

Chỉ là hiện tại anh rất bình tĩnh, đùa đấy, lại có người dám dùng loại vũ khí này để chĩa vào mình, lần đầu tiên anh thấy.

Sau một hồi ngạc nhiên, anh mới cười nói với những người kia: "Thật ra thì, cái thời đại này tôi thật sự không muốn giết người, nhưng các người tự tìm đường chết mà?" Lý Đông không phải là người có tính khí tốt.

Trong trường hợp bình thường, nếu người khác không chọc anh thì anh cũng sẽ không chọc người khác, ai làm việc nấy.

Ngược lại, nếu có người muốn chọc thì anh sẽ "lấy đạo của người trị thân người", phong cách làm người của anh là vậy.

Thế nhưng, tên đầu trọc râu ria kia lại hoàn toàn không để Lý Đông vào mắt, hắn cười lạnh một tiếng rồi nói với Lý Đông: "Đã đến lúc này rồi mà còn giả bộ ở đây.

Thật sự cho rằng ta không dám ra tay sao?

Ta biết các ngươi đều mặc áo chống đạn, nhưng các ngươi có thực sự cho rằng áo chống đạn có thể đảm bảo an toàn cho mình không?" Lý Đông bây giờ về cơ bản không nói chuyện với người này nữa, mối quan hệ giữa anh và người này vốn đã không tốt rồi.

Thật ra thì, anh vốn đã không có ấn tượng tốt với những tên người Nhật như vậy, càng không nói đến việc đối phương lại cầm súng chĩa vào anh.

Ngay lập tức anh bắt đầu ra tay, đồng thời súng của đối phương

cũng nổ, nhưng viên đạn của đối phương bắn trúng người anh lại không gây ra bất kỳ tổn thương nào.

Trang phục trên người anh có lực phòng hộ mạnh mẽ đến vậy, rồi trong chớp mắt anh đã tóm lấy cổ đối phương, trực tiếp ấn đối phương vào một thân cây.

Tên đầu trọc râu ria kia không ngờ mọi chuyện lại xảy ra nhanh đến vậy, thậm chí còn diễn ra quá đỗi tự nhiên.

Trong chớp mắt hắn đã rơi vào đường cùng.

Lý Đông lớn tiếng nói với mấy người bạn bên cạnh: "Đừng quản nhiều như vậy, tất cả ra tay cho tôi!" Đương nhiên, mấy người bạn của Lý Đông lúc này cũng đã sẵn sàng ra tay, mỗi người họ đều có súng.

Trận chiến này về cơ bản không có bất kỳ kịch tính nào, nó nghiêng về một phía.

Thực tế là cả hai bên đều có súng, nhưng điểm khác biệt duy nhất là lực phòng ngự của Lý Đông cao hơn đối phương.

Do đó, một trận chiến như vậy về cơ bản không có bất kỳ kịch tính nào.

Những người mà tên đầu trọc râu ria kia dẫn theo, trong chớp mắt đã ngã xuống một mảng lớn.

Bởi vì ở cự ly gần như vậy mà nổ súng thì về cơ bản không cần đến kỹ năng bắn súng, chỉ cần có mắt là có thể bắn trúng, nên một trận chiến như vậy không có bất kỳ kịch tính nào.

Chương 1102

Sau đó, tên đầu trọc râu ria kia mới phát hiện mình dường như đã mắc phải một sai lầm nghiêm trọng, hoặc đã đánh giá thấp sức mạnh của Lý Đông.

Bây giờ trận chiến về cơ bản đã không còn hồi hộp nữa, một phần người của đối phương dường như đã bỏ trốn, nhưng Lý Đông cũng không quản nhiều như vậy nữa, anh ấn tên đầu trọc râu ria kia xuống đất.

Cười lạnh một tiếng, anh nói với tên đó: "Nói đi, rốt cuộc các ngươi muốn làm gì?

Cây cổ cầm đối với các ngươi thật sự quan trọng đến vậy sao?

Ngươi lại không tiếc mang theo nhiều người như vậy đi tìm chết, cũng muốn cướp lấy thứ này.

Thành thật khai ra, thứ này có tác dụng gì?

Nếu thành thật khai ra, có lẽ ta có thể tha cho ngươi một mạng." Kết quả, tên đầu trọc râu ria kia dường như rất cứng đầu, về cơ bản sau khi bị bắt, hắn dường như đã chuẩn bị chờ chết.

Nếu vậy thì tên này dường như không còn bất kỳ giá trị sử dụng nào nữa.

Lý Đông đang nghĩ xem có nên dùng phương pháp khác để tên này nói ra sự thật hay không, nhưng anh không ngờ, tên này đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, anh không ngờ hắn lại chết như vậy.

Quá bất ngờ.

Thật sự quá bất ngờ, khiến Lý Đông không ngờ.

Nhưng nếu tên này đã chết thì không còn giá trị sử dụng nữa, Lý Đông không quản nhiều như vậy nữa.

Lúc này, người chú kia lập tức sợ đến mức quỵ xuống.

Bởi vì về cơ bản ông ấy chỉ là một nông dân bình thường ở vùng núi, lúc đó ông ấy đã thấy chết nhiều người như vậy.

Người chú kia lau mồ hôi trên trán, rồi nói với Lý Đông: "Chuyện gì vậy?

Bây giờ ở đây đột nhiên chết nhiều người như vậy, sẽ không có vấn đề gì chứ?

Chẳng lẽ không sợ có phiền phức sao?" Lý Đông lắc đầu, nói với người chú kia: "Chú đừng lo, những người này chết rồi sẽ không có bất kỳ phiền phức nào.

Bởi vì những người này căn bản không phải người của thời đại tôi, thậm chí không phải người của thế giới tôi, nên chết rồi cũng không sao." Quả nhiên, sau khi những người đó chết, nhanh chóng xảy ra một số biến hóa, nhanh chóng biến thành một đống xương trắng, rồi từ từ hoàn toàn biến mất.

Dáng vẻ đó giống như bị năm tháng cướp đi vậy.

Chuyện như vậy có chút kỳ lạ, nhưng thực tế lại là vậy.

Mặc dù đã trải qua thế giới này, một thế giới hỗn loạn thời không, nhưng trong một thế giới hỗn loạn thời không như vậy, mỗi người thực tế đều có thời đại của riêng mình.

Nếu không phải là thời đại của mình, sẽ nhanh chóng bị ảnh hưởng bởi sức mạnh của năm tháng, ví dụ như mấy người hiện tại thực tế đã sớm thối rữa, thậm chí hoàn toàn biến thành tro bụi rồi.

Người chú kia cũng không biết chuyện gì, nhưng bây giờ nghe Lý

Đông nói vậy, ông ấy cũng biết chuyện này tuyệt đối không thể nói lung tung ra ngoài.

Bây giờ, Lý Đông đã có được thứ mình muốn, nên anh quay trở về.

Đương nhiên, khi quay trở về, anh đưa người chú kia về nhà trước.

Người chú kia cũng cảm thấy những chuyện mình trải qua ngày hôm nay, đơn giản như đang mơ vậy.

Nhưng Lý Đông đã đưa ông ấy ra khỏi thôn, sau đó Lý Đông lại lấy ra mấy món đồ tặng cho người chú kia.

Mấy món đồ này cũng là những thứ anh lấy ra từ trong quan tài khi nãy.

Đương nhiên, những món cổ vật quá lộ liễu thì Lý Đông không định tặng cho người chú kia, bởi vì nếu tặng cho người chú kia, có thể sẽ dẫn đến một số phiền phức, có thể gây ra một số rắc rối cho người chú kia.

Vì vậy, những thứ tặng cho người chú kia về cơ bản đều là vàng bạc trực tiếp.

Mặc dù những món vàng bạc này cũng là cổ vật, nhưng những thứ như vậy để người chú kia mang đi bán thì dễ hơn nhiều.

Người chú kia đợi Lý Đông rời đi xong, mới phát hiện trong tay mình thật sự có thêm một số thứ rất đáng giá, ông ấy phát hiện giá của những thứ này có thể còn nhiều hơn số tiền ông ấy vất vả làm việc bao nhiêu năm mới kiếm được.

Người chú kia lại xoa xoa mặt, phát hiện mình không phải đang mơ, mới thở phào nhẹ nhõm.

Lý Đông lại một lần nữa trở về Trường Sa, bây giờ Trường Sa có thể coi là hang ổ của Lý Đông rồi.

Bây giờ ở đây, Lý Đông đã mua một căn biệt thự lớn.

Căn biệt thự lớn đó bây giờ đang có đầy người ở.

Đương nhiên, mỗi người đều đang sống trong biệt thự của anh.

Ví dụ như Trần Văn Cẩm bây giờ về cơ bản đều ở trong căn biệt thự này.

Căn biệt thự này rất rộng rãi, môi trường xung quanh cũng rất thoải mái.

Thật ra thì, muốn mua một căn biệt thự như vậy cũng rất không dễ dàng, lúc đó có tiền cũng không mua được, về cơ bản phải dựa vào vận may.

Đương nhiên, căn biệt thự này thực tế là do Doãn Tân Nguyệt mua, quả thực một người rất hiểu biết kinh doanh, khi mua căn biệt thự này, bây giờ nó đã trở thành ngôi nhà mới của anh.

Khi Lý Đông về đến nhà, anh phát hiện những người phụ nữ kia về cơ bản sắp lật tung cả nhà rồi, họ thật sự muốn làm gì thì làm.

Đương nhiên, bây giờ ở nhà, một căn biệt thự đã trở thành một sân chơi thực sự, đồng thời cũng là hang ổ của anh.

Đương nhiên, Lý Đông cũng cảm thấy không sao cả, dù sao bây giờ anh cũng không quản nhiều như vậy, thực tế là con người sống trên đời này yêu cầu thật sự không nhiều đến vậy, chỉ cần vui vẻ là tốt, vui vẻ quan trọng hơn tất cả, những người phụ nữ này mỗi người đều có thể vui vẻ là tốt rồi, còn những chuyện khác thì anh không quản nhiều như vậy nữa.

Chương 1103

Dù sao cũng không thiếu tiền, lại cũng không thiếu.

Bây giờ điều duy nhất anh cần làm là loại bỏ mối đe dọa cuối cùng mà anh đang đối mặt.

Không sai, chỉ khi loại bỏ mối đe dọa cuối cùng này, anh mới có thể hoàn toàn an toàn mà sống trên đời này.

Bây giờ anh về cơ bản đã đạt được khả năng trường sinh bất lão rồi.

Nếu có khả năng như vậy, chỉ cần loại bỏ mối đe dọa cuối cùng, thì anh có thể sống một cuộc sống vô ưu vô lo như thần tiên trên thế giới này.

Do đó, sau khi về nhà, anh lập tức được đối xử như một anh hùng.

Mỗi người phụ nữ trong nhà dường như đều đang chờ anh trở về.

Lý Đông ở nhà thêm mấy ngày, sau khi sống mấy ngày như một vị hoàng đế.

Anh mới bắt đầu liên hệ với mấy người anh em của mình.

Sau khi có được cây cổ cầm đó, Lý Đông vẫn luôn không quản nhiều như vậy, đều giao cho Muộn Du Bình và mấy người kia.

Muộn Du Bình, Hồ Bát Nhất và mấy người kia, sau mấy ngày nghiên cứu, dường như đã có được một số kết quả rồi.

Lý Đông thấy vẻ mặt tự tin của họ, cười nói với mấy người kia: "Thế nào?

Bây giờ đã có được manh mối mới từ trong đó chưa?

Có cách nào để tìm ra Thiết Diện Sinh không?

Tên đó bây giờ đang ở đâu?" Mục tiêu lớn nhất của Lý Đông bây giờ cũng là tiêu diệt tên đó, dường như sau khi tiêu diệt tên đó sẽ không còn mối đe dọa lớn hơn nữa.

Tên Thiết Diện Sinh đó thực tế căn bản không dễ tiêu diệt đến vậy, bởi vì tên đó cũng không biết đã để lại bao nhiêu hậu chiêu.

Bây giờ, thủ đoạn phục sinh của tên đó về cơ bản đều thông qua những viên "Thi miết đan dược" lưu giữ ký ức của hắn.

Chỉ cần để lại một viên "Thi miết đan dược" lưu giữ ký ức, thì về lý thuyết, hắn vẫn có cơ hội phục sinh một lần nữa.

Huống chi bây giờ tên đó cũng không biết đã chạy đi đâu, cũng không biết đang chuẩn bị những gì.

Bây giờ, điều mà Lý Đông chuẩn bị thực tế là vô cùng khó khăn.

Bây giờ, nếu Lý Đông muốn tiêu diệt tên đó, mục đích quan trọng nhất là cố gắng hết sức để tiêu diệt những hậu chiêu mà tên đó đã để lại.

Cố gắng hết sức tiêu diệt những hậu chiêu mà tên đó đã để lại, ít nhất có thể khiến anh trở nên an toàn hơn một chút.

Sau đó mới hoàn toàn tiêu diệt tên đó, cuối cùng tìm ra những viên "Thi miết đan dược" lưu giữ ký ức của tên đó, như vậy mới có khả năng hoàn toàn tiêu diệt tên đó.

Tất cả những chuyện đó thật sự rất khó khăn, e rằng không dễ dàng hoàn thành đến vậy.

Nhưng Lý Đông bây giờ cũng không đặc biệt lo lắng.

Bởi vì hiện tại anh thực tế có vô cùng vô tận sinh mệnh, nếu có vô cùng vô tận sinh mệnh thì có thể từ từ chơi đùa với những tên đó.

Bởi vì cũng không cần lo lắng những vấn đề khác sao?

Cuối cùng, Hồ Bát Nhất do dự xong mới nói với Lý Đông: "Bây giờ tôi xem những thông tin mà tôi đã hiểu từ cây cổ cầm đó, Thiết Diện Sinh có thể có liên quan đến Hoa Sơn." Cây cổ cầm đó lưu lại bao nhiêu thông tin, Lý Đông cũng không biết, nhưng thông tin mà anh đã có trước đó là Thiết Diện Sinh, dường như đã có được cây cổ cầm đó.

Rõ ràng, bí mật trong cây cổ cầm đó thực sự rất nhiều, chỉ là bí mật liên quan đến Thiết Diện Sinh có lẽ không nhiều lắm.

Bây giờ, vì manh mối đã chỉ đến Hoa Sơn, Lý Đông và mấy người kia chuẩn bị xuất phát.

Bởi vì về cơ bản chỉ cần có một chút manh mối, anh cũng sẽ không bỏ qua.

Bỏ qua bất kỳ manh mối nào, có thể sẽ khiến anh rơi vào vạn kiếp bất phục.

Bởi vì bây giờ Lý Đông vẫn luôn có một ảo giác rất kỳ lạ, đó là cảm giác hiện tại những người này dường như đã rơi vào một kịch bản của người khác, dáng vẻ hiện tại của anh giống như một diễn viên, đang từng bước đi về phía trước theo nội dung trên kịch bản.

Nhưng bây giờ ngoại trừ việc đi từng bước theo kịch bản như vậy ra, dường như cũng không còn cách nào khác, bởi vì nếu hành động sai lệch, có thể sẽ gặp phải phiền phức lớn hơn.

Do đó, chỉ cần chọn đi theo hướng kịch bản này, sau đó xem có cách nào để phá giải không.

Lần này chuẩn bị xuất phát, Lý Đông chuẩn bị cho mấy người.

Dường như mấy người này thực tế là những người có sức chiến đấu mạnh nhất trong số đó.

Không sai, Lý Đông, Muộn Du Bình, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, mấy

người này có sức chiến đấu khá mạnh, khá kiên cường, cũng có thể nói là mấy người đàn ông hiểu rõ nhất về sự vất vả trong đội ngũ này.

Đương nhiên, cuối cùng A Ninh lại đòi đi cùng.

A Ninh thực tế cũng là một người không thể ngồi yên, mặc dù ở nhà chơi game dường như cũng là một việc không tệ, nhưng cô gái này thích ra ngoài dạo chơi.

Kỹ năng bắn súng của A Ninh rất tốt, nhưng cũng có tác dụng rất tốt, nên Lý Đông đã để cô đi cùng.

Hoa Sơn không giống những nơi khác.

Hoa Sơn mang lại cho người ta cảm giác núi non rất hiểm trở, vì vậy nơi này cũng là một địa điểm du lịch rất tốt, nếu đến đây du lịch thì khá nhộn nhịp.

Đương nhiên, bây Đông cũng biết, lần này căn bản không phải đi du lịch, mà là đi đến những nơi chưa biết.

Chương 1104

Đến chân núi Hoa Sơn xong, mấy người ngẩng đầu nhìn cảnh sắc Hoa Sơn, không khỏi cười nói: "Sớm đã nghe danh sông núi Hoa Sơn, những thôn trấn quán rượu từ thời nhà Minh, bây giờ nhìn thấy quả nhiên phi phàm." Hồ Bát Nhất đột nhiên gõ gõ đầu nói: "Những chuyện khác thì tôi không biết, nhưng về nơi này, tôi nhớ hơn hai mươi năm trước đã xảy ra một chuyện rất kỳ lạ, các cậu muốn nghe không?" Lý Đông vốn không có hứng thú với chuyện hơn hai mươi năm trước.

Bởi vì hơn hai mươi năm trước thì đã là biển xanh biến thành ruộng dâu rồi, còn lại gì đâu?

Căn bản không biết.

Nhưng thấy tên này hứng thú bừng bừng muốn kể chuyện, anh bèn nói: "Nói đi, nơi này có chuyện gì, nếu có ích cho hành động lần này của tôi thì cậu sẽ là đại công thần." Nhưng Hồ Bát Nhất lại không nói tiếp.

Mà tên này dường như là một người rất hiểu địa hình nơi này.

Anh ta trực tiếp dẫn đường đi trước, không lâu sau, dọc theo chân núi Hoa Sơn, đi về phía trước trên một con đường đặc biệt.

Không sai, con đường này tuyệt đối không phải là con đường mà người bình thường đi.

Bởi vì người bình thường muốn vào thì thường sẽ đi theo con đường số 51 phía trước Hoa Sơn mới đúng.

Kết quả bây giờ lại ở bên cạnh, gần như đi về phía những vùng đất chết không người đi.

Ở một nơi như vậy căn bản không có đường, nhưng mấy người họ bản lĩnh rất tốt, nên nơi này nhìn qua mới giống như một con đường.

Sau khi đi bộ năm sáu tiếng đồng hồ ở một nơi như vậy, cuối cùng họ cũng đi đến một chỗ trông có vẻ bằng phẳng hơn một chút.

Nơi đó là một vùng đất trũng bằng phẳng, nhưng xung quanh lại đều là những đỉnh núi hiểm trở.

Đỉnh núi và cái khe hở phía dưới dường như tạo thành một loại âm thanh đặc biệt, dáng vẻ đó nếu nhìn kỹ thì lại giống như một con rắn.

Vị trí hiện tại mà họ đang đứng giống như cái đầu của con rắn đó.

Thậm chí nếu nhìn kỹ thì giống như con rắn đó đang ngẩng đầu há miệng, hiện tại họ dường như đang rơi vào trong miệng con rắn đó.

Hồ Bát Nhất dường như rất quen thuộc với nơi này, sau đó chỉ vào chỗ miệng con rắn đó nói.

Lý Đông quan sát một hồi xong, nói với Hồ Bát Nhất: "Nơi này khá thú vị, vừa nhìn đã thấy không phải là một nơi tốt đẹp.

Mấy người chúng ta ở đây, cho người ta cảm giác như dê vào miệng hổ, hoặc dê vào miệng rắn, chẳng lẽ có chuyện gì liên quan đến nơi này sao?" Hồ Bát Nhất thở dài một hơi, sau đó chỉ vào một sườn núi hình kim cương phía trước: "Nơi này có thể rất nguy hiểm.

Tôi nhớ hơn hai mươi năm trước có một tiền bối trong giới của tôi đã chết ở đây, bị Tống tử cắn chết." Vương Bàn Tử dường như cũng rất hiểu chuyện này.

Đương nhiên, Tống tử và cương thi thực tế có một sự khác biệt nhất định, Tống tử theo một nghĩa nào đó, thực tế căn bản không phải là sinh mệnh thật sự, nhiều nhất cũng chỉ tương đương với một loại

cơ quan đặc biệt, một loại cơ quan hình người đặc biệt hoặc một loại cơ quan xác chết đặc biệt chứ không phải là một thể sống thật sự.

Cương thi mới là một thể sống đặc biệt hơn.

Hồ Bát Nhất nói ở nơi này có một Tống tử, vậy thì rõ ràng ở nơi này có thể không nhất định có cương thi.

Lý Đông cảm thấy có chút không thể tin được, ở nơi này nghiêm trọng như vậy, chuyện e rằng không đơn giản đến thế đâu.

Tống tử có thể cắn chết người?

Nếu thứ đó có thể cắn chết người thì e rằng đều quá kém cỏi rồi.

Thực tế, chỉ cần là người có chút kinh nghiệm, đối với Tống tử về cơ bản đều không sợ, dù sao Tống tử cũng chỉ là một loại cơ quan, phương thức tấn công người cũng chỉ có ba chiêu cơ bản đó, sau khi dùng xong ba chiêu đó về cơ bản không còn tác dụng gì nữa, trừ khi sau một thời gian mới phục hồi.

Đương nhiên, đối với những phán đoán này, Lý Đông chỉ nghĩ trong lòng mà thôi, tự nhiên sẽ không nói ra những lời này.

Bởi vì có một số chuyện không thể suy luận ra bằng cách suy luận thông thường.

Một số chuyện thực tế, những chuyện trong hiện thực căn bản không hợp với lẽ thường.

Lý Đông lại quan sát kỹ hơn, phát hiện ở một nơi không xa phía trước có mấy gò đất nhỏ được xây bằng đá.

Mấy gò đất nhỏ đó được xây bằng đá, hơi nhô lên trên mặt đất một chút, được xếp thành mấy hàng.

Dáng vẻ đó nhìn qua thì rất kỳ lạ, tổng thể được xếp thành hình tam giác ngược.

Nhìn qua lại giống như đang bố trí một trận pháp vậy.

Nếu theo lẽ thường, cái hình tam giác ngược này nếu xếp thành chính pháp thì tổng cộng phải có 10 gò đất nhỏ mới đúng.

Chỉ là ở giữa 4 hàng gò đất nhỏ mà Lý Đông nhìn thấy dường như đã bị hư hại một chút, trên mặt đất lộn xộn một số đá vụn.

Lý Đông hỏi: "Nơi này là cái gì?

Mấy gò đất nhỏ này có bí ẩn gì sao?" Muộn Du Bình dùng giọng khàn khàn nói: "Nơi này gọi là 'Cửu Trủng Sĩ Quan Tài', rất nguy hiểm, đối với người thiếu trí tưởng tượng nơi này sẽ gặp phải phiền phức rất lớn." Lý Đông nghe thấy 'Cửu Trủng Sĩ Quan Tài' thì không khỏi nhớ lại lúc đó quả thực rất nguy hiểm, lần đó anh suýt chút nữa đã bỏ mạng ở đó.

Bây giờ nơi này chẳng lẽ là phiên bản trại giam của nơi đó sao?

Hoặc là phiên bản trại giam trong đó.

Đương nhiên không thể biết được, nhưng thấy vẻ mặt ngưng trọng của Muộn Du Bình, anh biết nơi này dường như tuyệt đối không đơn giản đến vậy.

Hồ Bát Nhất gật đầu nói: "Không sai, đúng vậy.

Ở nơi này tổng cộng có 10 ngôi mộ, trong 10 ngôi mộ đó, 9 ngôi mộ xung quanh chịu trách nhiệm bảo vệ ngôi mộ ở giữa.

Nơi ngôi mộ ở giữa là nơi chứa bí mật, lúc đó người tiền bối kia vì muốn khám phá bí mật trong đó, kết quả vì thế mà mất mạng." Lý Đông nghe xong, lập tức cảm thấy có chút không thể tin được.

Người có thể khiến Hồ Bát Nhất và Muộn Du Bình cả hai đều nhớ đến thì hẳn không phải là một tên tầm thường, ít nhất cũng phải là một Đạo Mộ Tặc có năng lực rất mạnh, kết quả lại chết ở đây, xem ra

nơi này quả thực rất không đơn giản.

Chương 1105

Sau đó Muộn Du Bình cũng tiếp tục nói bên cạnh: "Thực tế, người đó là người của Trương gia chúng tôi.

Trương gia và Ngô gia chúng tôi lúc đó thực tế đều đang lén lút chuẩn bị, chuẩn bị những thứ để trường sinh bất lão, chúng tôi đều đang không ngừng khai quật tất cả những bí mật có thể khai quật trên thế giới này.

Người đó thực tế trong Trương gia chúng tôi thật sự là một người rất có năng lực, có thể nói cũng là một 'Trương Linh' đời đó, kết quả cuối cùng lại chết ở đây." "Trương Linh" lại chết ở đây sao?

Lý Đông đột nhiên phát hiện dường như mình thật sự không hiểu chút nào về những điều này.

Đương nhiên anh biết "Trương Linh" không chỉ có một người, còn cụ thể có bao nhiêu người thì căn bản không biết, nhưng có thể khẳng định là những người này đều là tinh hoa nhân tài nhất của Trương gia.

Kết quả không ngờ lại có một người chết ở đây!

Toàn bộ thông tin này, khiến Lý Đông đột nhiên nảy sinh một chút cảm giác sợ hãi đối với nơi này!

Hồ Bát Nhất đứng dậy nói: "Chuyện này tuy đã qua hơn hai mươi năm, nhưng bây giờ tôi cảm thấy nơi này dường như có manh mối.

Hoặc có lẽ, ở đây tôi có thể hiểu được nhiều bí mật hơn mới đúng." Lý Đông cũng gật đầu nói: "Nếu đã như vậy, thì nơi này không thể tránh được rồi.

Nhưng chúng ta bây giờ phải chuẩn bị tâm lý tốt.

Nơi này có thể sẽ rất nguy hiểm.

Đương nhiên phúc họa vô thường, họa không tránh được, nếu đã là chuyện định sẵn thì chúng ta không cần quản nhiều như vậy nữa, bây giờ ra tay đi.” Lý Đông tự nhiên là người đầu tiên tiến vào trong.

Người mạnh nhất trong đội, ít nhất anh ta cảm thấy mình là người mạnh nhất trong đội, nên đi ở phía trước nhất.

Sau đó A Ninh đi theo sau Lý Đông.

A Ninh bây giờ rất quan tâm đến Lý Đông, điều quan trọng nhất là cô cũng là một người có tinh thần mạo hiểm rất cao.

Thế là, hai người tiến vào trong.

Sau khi tiến vào trong, những gò đá xung quanh quả nhiên từ từ dâng lên.

Nơi này quả nhiên là một cơ quan rất lớn.

Lý Đông bây giờ cũng không biết cách phá giải những cơ quan này, nhưng hiện tại anh chỉ dựa vào sức mạnh thô bạo, đẩy tất cả những tảng đá cản đường ra.

Sau khi đẩy ra, những tảng đá xung quanh dường như bắt đầu chuyển động.

Thậm chí ở bốn phương tám hướng thỉnh thoảng lại phát ra từng trận âm thanh đá vỡ nát.

Lý Đông biết bên trong chắc chắn có chuyện lớn sắp xảy ra, nhưng anh cũng không có ý định lùi bước nào, chỉ tăng nhanh động tác trên tay.

Nơi này quả nhiên có vấn đề, vậy thì tự nhiên anh cũng sẽ không lùi bước.

Thực tế, mục tiêu lớn nhất của anh bây giờ là loại bỏ mối đe dọa lớn nhất đối với anh.

Đương nhiên anh cũng biết, muốn loại bỏ mối đe dọa lớn nhất này, thì tự nhiên không thể dễ dàng loại bỏ được, trong đó cần rất nhiều nỗ lực và thậm chí là hy sinh.

Bây giờ Lý Đông lại không có bất kỳ ý định sợ hãi nào, trong tay cầm một cái xẻng, không ngừng đào xuống dưới.

Mấy người còn lại cũng tham gia vào, không ngừng đào.

Lý Đông nói với mấy người bên cạnh: "Nơi này rất nguy hiểm, tôi một mình đào ở đây, các cậu trốn ở một nơi an toàn hơn, như vậy sẽ tốt hơn một chút." Kết quả nghe vậy, Vương Bàn Tử rất bất mãn nói: "Đông ca, anh nói gì vậy?

Nếu nói về thân phận, bây giờ thân phận của anh chắc chắn cao hơn mấy người chúng tôi phải không?

Tất cả mọi thứ, thì anh cũng nhiều hơn tất cả chúng tôi.

Bây giờ anh đều không sợ chết ở nơi này mà mạo hiểm, vậy nếu chúng tôi muốn tránh đi thì chúng tôi còn là anh em của anh sao?

Nơi này nguy hiểm thì nguy hiểm đi, mấy anh em chúng tôi cùng nhau xông pha.

Nếu có chuyện gì xảy ra, chúng tôi cũng có thể tương trợ lẫn nhau.

Ngay cả khi cuối cùng thật sự chết ở đây, cũng không sao, mấy anh em chúng ta, chết ở đây cũng chết cùng nhau." Tên này bình thường lúc nào cũng đại đại liệt liệt, ngữ khí nói chuyện lúc nào cũng kiểu như chuyện gì cũng không liên quan đến mình vậy.

Không sai, thực tế, tên này tuy rất tôn kính Lý Đông, nhưng mục đích làm mọi việc của hắn chỉ có một, đó là kiếm tiền.

Không sai, mục tiêu lớn nhất của hắn là kiếm tiền, dường như kiếm tiền mới là chuyện quan trọng nhất đối với hắn, ngoài kiếm tiền

ra, dường như hắn cũng không quan tâm những chuyện khác.

Lý Đông nghe tên này nói tình cảm như vậy, cảm thấy rất cạn lời, cũng không biết phản bác những lời của tên này.

Thế là, anh cầm một cái xẻng lớn tiếng nói: "Ở đây hồ đồ bát nháo gì vậy?

Nếu muốn giúp thì nhanh lên đi, đừng lãng phí thời gian.

Tôi cảm thấy bây giờ chúng ta đang chạy đua với thời gian.

Nếu chúng ta không nhanh chóng tìm thấy thứ bên trong, mở ra bí mật bên trong, thì cơ quan phát động tôi sẽ không cản nổi." Cuối cùng, sau khi đào thêm một lúc nữa, dường như trên cao xuất hiện một chiếc quan tài.

Lý Đông lập tức thở phào nhẹ nhõm, ở nơi này có thể đào ra một chiếc quan tài thì chứng tỏ chiếc quan tài này quả nhiên ẩn chứa bí mật.

Nhưng anh không kịp đi mở chiếc quan tài vừa đào ra, lại phát hiện trên một gò đá nhỏ bên cạnh, những tảng đá đột nhiên rơi xuống, lại có một chiếc quan tài dài khoảng hai mét nhô ra.

Loại quan tài này vốn không phải là vật thể sống, trong trường hợp bình thường chắc chắn không thể tự động.

Chương 1106

Bây giờ chiếc quan tài này đã động thì có vấn đề, một mặt có thể có cơ quan, mặt khác cũng có thể nơi này có thi thể đã biến thành cương thi.

Trên thế giới có thi thể biến thành cương thi thì rõ ràng là chuyện không ai nghe nói, không phải vừa nãy có nói chuyện cao thủ Đạo Mộ Tặc xuất hiện và chết ở đây hơn hai mươi năm trước sao?

Vương Bàn Tử và mấy người kia bây giờ dường như đã chuẩn bị một số thứ khác.

Không sai, máu chó đen, nếp, chỉ đen, v.v., rồi không chút suy nghĩ ném lên chiếc quan tài đó.

Rõ ràng những thứ này không có tác dụng lớn đối với chiếc quan tài đó, ngược lại thứ bên trong dường như bị kích thích, nó không ngừng lắc lư chiếc quan tài đó, thậm chí bắt đầu xoay tròn.

Lý Đông lập tức rút dao ra.

Thực tế anh căn bản không tin vào những thứ đó, bây giờ điều anh tin tưởng nhất là con dao trong tay.

Mọi người hơi lùi về phía sau một chút, sau đó phía sau họ lại có thêm một chiếc quan tài nhô ra.

Không sai, trong chớp mắt xung quanh họ lại xuất hiện 9 chiếc quan tài. 9 chiếc quan tài đó lập tức bay lơ lửng giữa không trung tạo thành một trận pháp rất kỳ lạ, không ngừng xoay tròn ở nơi đó.

Mắt thường vì lý do xoay tròn, xung quanh lại nổi lên từng trận gió, cảnh tượng như vậy rất kỳ lạ.

Vương Bàn Tử cầm súng bắn, nhưng cũng không có tác dụng,

dường như đạn không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho những thứ này.

“Chuyện gì vậy?

Chuyện gì vậy?” Vương Bàn Tử có chút không tin, sau khi bắn thêm một lần nữa thì phát hiện đạn bắn vào chiếc quan tài đó lại bị bật ra.

Phải biết rằng quan tài cũng được làm bằng gỗ.

Mặc dù những loại gỗ đó về cơ bản là loại gỗ khá cứng, nhưng dù sao thì nó cũng chỉ là gỗ thôi.

Không ngờ gỗ lại cũng đao thương bất nhập.

Lý Đông lập tức lớn tiếng gầm lên một tiếng, mọi người đột nhiên lắc lắc đầu, mới phát hiện những gì vừa thấy, chỉ là ảo giác.

Nhưng những chiếc quan tài đó tuy không bay lơ lửng, nhưng trên mặt đất vẫn không ngừng xoay tròn.

Lúc này họ lại không ngừng nổ súng.

Chỉ nghe thấy một trận “đoàng đoàng đoàng” tiếng súng nổ, gỗ từ chiếc quan tài văng tung tóe.

Nhanh chóng một chiếc quan tài bị bắn mở ra, xuất hiện một con cương thi toàn thân mọc đầy lông đen.

Con cương thi lông đen này vừa xuất hiện đã nhe nanh múa vuốt, dường như xem những người này là con mồi.

Điều quan trọng nhất là thứ này vừa xuất hiện đã túm lấy mọi thứ xung quanh ném lung tung.

Lý Đông và mấy người kia nhanh chóng phát hiện trước mắt mình đó đơn giản là mưa đạn.

Lý Đông thậm chí không kịp né tránh, bị một tảng đá rất lớn đập trúng vai.

Tảng đá đó lớn khoảng bằng quả bóng rổ, bị ném từ xa, đập vào.

Nếu một người bình thường bị tấn công như vậy, không chừng cả cái vai đều phải phế bỏ.

Lý Đông cũng nhờ vào lực phòng hộ mạnh mẽ, cuối cùng cũng chịu đựng được.

Nhưng anh cũng biết, thực tế trên thế giới này không có thứ gì có thể phòng ngự tuyệt đối, nếu có thì lực tấn công không đủ mạnh.

Vì vậy, bất kể là thứ gì, cũng không phải là tuyệt đối an toàn.

Con cương thi đó, trực tiếp lao về phía Lý Đông, không ngờ lại vươn tay muốn cào mắt mấy người Lý Đông.

Lý Đông rút cây kiếm màu đỏ ra, chĩa vào con cương thi đó, cây trường kiếm màu đỏ đó dường như có một khả năng đặc biệt, lại khiến con cương thi lùi lại.

Nhưng thứ này sau khi lùi lại, lập tức chuyển sang mục tiêu tấn công khác.

Những chiếc quan tài còn lại đều rơi xuống, bên trong toàn bộ đều là cương thi nhô ra.

Điều quan trọng nhất là Lý Đông mới phát hiện trận hình hiện tại có tác dụng gì?

Trong trận hình hiện tại, mấy chiếc quan tài phía dưới dựa vào vị trí mà anh chiếm giữ, đã bao vây mấy người ở trung tâm.

Điều quan trọng nhất là vị trí này rất kỳ lạ, nếu muốn phát động tấn công vào mấy chiếc quan tài còn lại, sẽ phát hiện, rất dễ tấn công vào người.

“Trời ạ, cái gì vậy?

Chẳng lẽ tôi thật sự phải bị chôn vùi ở đây sao?” A Ninh lập tức giật mình, lúc đó trong tình huống như vậy, bây giờ mấy người họ nhanh chóng bị ép vào một không gian khá hẹp như vậy.

“Nhanh lên bắn đi, nhanh lên bắn đi.” Nhưng, họ mới phát hiện dường như nổ súng cũng rất nguy hiểm.

Bởi vì địa thế nơi này rất đặc biệt, nếu nổ súng, thì đạn dễ bị bật lại, bắn trúng người.

Mặc dù đạn không nhất định có thể gây tổn thương cho họ, nhưng cũng không thể bắn lung tung.

Lý Đông thấy một trong những con cương thi, lại ôm một tảng đá lớn trên mặt đất, ném về phía họ.

Chương 1107

Lực ném của tảng đá lớn này rất mạnh.

Vừa nãy Lý Đông đã được chứng kiến một lần rồi.

Không sai, tuy bây giờ anh có phòng hộ, nhưng bây giờ trong một số trường hợp, phòng hộ tự nhiên là phòng chống vũ khí sắc bén, thông thường phòng chống vũ khí sắc bén có các loại nước lửa, đối với anh đều không gây ảnh hưởng.

Nhưng đối với loại tấn công kiểu ném đá này, lực phòng ngự tương đối thấp hơn một chút.

Nếu là phiên dịch thông thường thì không có vấn đề gì, nhưng những con cương thi này sức lực rất lớn, ném như vậy, thật sự rất dễ bị thương.

Lý Đông bây giờ cũng không quản nữa, nghiến răng cầm cây trường kiếm màu đỏ trong tay, trong chớp mắt phát động tấn công.

Phản ứng của con cương thi ném đá đó lại rất nhanh nhẹn, lại có thể né tránh được một chiêu.

Cương thi bình thường đều là những sản phẩm thất bại, trong trường hợp bình thường thì không có nhiều thứ bình thường, cũng tương đương với một loại quái vật.

Nhưng bây giờ tên này lại thông minh đến vậy, điều đó chứng tỏ nó là loại cương thi sắp thành công rồi.

“Chúng ta trốn sang bên kia!” Lý Đông nhân cơ hội này, để mấy người trốn vào một góc chết.

Ở một góc chết như vậy, có lợi cũng có hại.

Cái lợi là sau khi trốn vào nơi này, ít nhất không cần phải đối mặt với địch bốn phía.

Đương nhiên, cái hại là nơi này là một ngõ cụt, ở một ngõ cụt như vậy thì không có bất kỳ chỗ nào để chạy thoát.

Sau khi trốn vào góc đó, tình hình của họ lại hơi tốt hơn một chút.

Kỹ năng bắn súng của A Ninh rất chuẩn, không biết đã bắn trúng chỗ nào trên người một con cương thi?

Một con cương thi sau khi trúng đạn, lập tức ngừng động tác, sau đó lại ngã xuống như vậy.

"Vừa nãy bắn trúng chỗ nào vậy?" Lý Đông cảm thấy có chút kỳ lạ.

Chẳng lẽ trên người những con cương thi này có một loại bộ phận yếu ớt nào đó sao?

Lý Đông cẩn thận quan sát những con cương thi đó.

Anh phát hiện những con cương thi này về cơ bản đều thuộc loại đao thương bất nhập, lớp vỏ trên người chúng cứng hơn cả thép, muốn gây tổn thương cho chúng, thì không dễ dàng đến vậy.

Nhưng A Ninh chỉ vào một chỗ nào đó trên người một con cương thi, ở chỗ đó dường như có một vết thương.

Vết thương đó nhìn qua dường như có chút yếu ớt.

Đương nhiên, nếu mỗi con cương thi đều có vết thương như vậy thì hơi kỳ lạ rồi.

Chẳng lẽ những thi thể này khi còn sống, không phải là chết một cách tự nhiên, mà là bị người khác giết chết ở đây bằng cùng một phương pháp sao?

Bị giết chết ở đây bằng cùng một phương pháp, sau đó trên người

lưu lại một vết thương.

Nếu vậy thì cũng có khả năng.

Nhìn những vết thương cũ trên người những con cương thi này, nếu vậy thì đối phó sẽ dễ dàng hơn một chút.

Đương nhiên, đối với anh cũng dễ dàng hơn một chút.

Bởi vì lực phòng hộ trên người anh khá cứng cáp, khá bền bỉ, nên anh mới có cơ hội tấn công vào vết thương cũ trên người con cương thi đó.

Nếu không thì, tình trạng hiện tại của anh về cơ bản là chết chắc.

Vậy là bây giờ anh có trang bị tốt hơn, nên mới tránh được một kiếp.

Nhưng ngay cả như vậy, đối với anh mà nói, những tên này cũng không dễ dàng đến vậy.

Lý Đông nói: "Mấy anh em chúng ta ở phía trước cản lại, cố gắng hết sức mà bắn, bây giờ tất cả hy vọng đều đặt trên người cô đấy." Anh còn dùng ánh mắt biết ơn nhìn A Ninh, A Ninh lập tức cảm thấy áp lực tăng gấp bội.

Bây giờ mấy người đàn ông cản ở phía trước, sau đó để cô xuyên qua mấy người đàn ông đó mà bắn vào những con cương thi phía sau.

Làm sao có thể chứ?

A Ninh tuy kỹ năng bắn súng rất tốt, nhưng cũng không đến mức đạt được trình độ như vậy.

Nhưng Lý Đông bây giờ lại không quản nhiều như vậy, muốn giao nhiệm vụ này cho A Ninh.

A Ninh bây giờ cũng không còn cách nào, đành phải cố gắng hết sức mà bắn.

Một trận chiến như vậy lại kéo dài hơn nửa tiếng đồng hồ.

Trong vòng nửa tiếng đồng hồ, Lý Đông về cơ bản đã liều mạng với những con cương thi đó.

A Ninh cũng tập trung tất cả tinh thần, thật sự sợ bắn trượt.

Mặc dù lực phòng hộ của Lý Đông về cơ bản đã đạt đến mức có thể chống đạn, nhưng A Ninh không dám bắn lung tung, bởi vì sợ làm bị thương đồng đội.

Cuối cùng, sau hơn nửa tiếng đồng hồ căng thẳng, A Ninh đã bắn trúng con cương thi cuối cùng.

Trong vòng nửa tiếng đồng hồ vừa rồi, toàn bộ cơ thể A Ninh đều ở trong trạng thái căng thẳng cao độ.

Chương 1108

Khi một người ở trong trạng thái căng thẳng cao độ như vậy, thực tế là sự tiêu hao năng lượng rất lớn.

Bây giờ, sau khi chuyện này kết thúc, A Ninh cảm thấy cả người mình sắp phế rồi, cả người đều mệt mỏi rã rời, giống như vừa trải qua một lần lao động rất nặng nhọc vậy.

Trên trán cô có vô số mồ hôi.

Muộn Du Bình nhìn những con cương thi trên mặt đất, cũng rất cảm khái.

Muộn Du Bình, một người đã trải qua mấy nghìn năm, ít nhất là người có mấy nghìn năm lịch sử, vốn không quan tâm đến chuyện vặt vãnh.

Không sai, Muộn Du Bình thực tế trong phần lớn thời gian đều trầm mặc ít nói, dường như chuyện gì cũng không được đặt nặng trong lòng.

Nhưng lần này, anh ta lại dường như cảm khái một tiếng.

Bởi vì ở nơi này có một người kiệt xuất trong gia tộc đã chết ở đây.

Không thể không nói, quả thực là một chuyện rất đáng tiếc.

Chớp mắt đã hơn hai mươi năm trôi qua.

Đương nhiên, cảm giác như vậy, Lý Đông cũng biết.

Bởi vì những người trong gia tộc đó, thực tế theo một nghĩa nào đó cũng là hậu duệ của anh.

Ai cũng không muốn thấy hậu duệ của mình chết đi như vậy.

Lý Đông bây giờ an ủi A Ninh, phát hiện A Ninh lại gục vào người anh ngủ thiếp đi.

Thế là anh đành phải sắp xếp A Ninh vào trong túi.

Cái túi đó thực tế là một nơi rất đặc biệt.

Trong cái túi đó, bên trong có một số ô vuông rất kỳ lạ.

Mỗi một ô vuông bên trong đều là một không gian độc lập, tương đương với việc hoàn toàn tách biệt với những nơi khác, tự thành một thế giới riêng.

Vì vậy, ở nơi này thực tế cũng là một nơi tốt để nghỉ ngơi, anh sắp xếp A Ninh nghỉ ngơi ở đó.

Sau đó anh lại quan sát tình hình xung quanh trên mặt đất.

Bây giờ ở nơi này trên mặt đất toàn là những tảng đá lộn xộn.

Rồi trong mắt anh, thứ rõ ràng nhất là 9 cái hố đá. 9 cái hố thời không rất rõ ràng.

Nhưng nhìn qua lại đều giống hệt nhau, khiến người ta có cảm giác hoa mắt chóng mặt.

Không sai, ở nơi này nhìn lâu một chút, lại sẽ nảy sinh một loại ảo giác.

Không chừng suy nghĩ của họ sẽ chuyển sang nơi khác.

Lý Đông đương nhiên cũng biết chuyện như vậy, thủ đoạn như vậy thực tế là bình thường.

Một số cao thủ có thể lợi dụng đặc thù của môi trường, khiến người ta tự nhiên nảy sinh một loại ảo giác, loại ảo giác này, thậm chí có thể khiến người ta bị thương.

Không sai, nảy sinh loại ảo giác đó không chỉ khiến một người rơi

vào mê man, điều quan trọng nhất là nếu người ta bị thương trong ảo giác, có thể trong hiện thực cũng sẽ thật sự bị thương.

Bởi vì da thịt của con người, tế bào của con người, cũng có thể bị lừa dối.

Lý Đông cũng không quản nhiều như vậy, cầm súng phun lửa phun một vòng xung quanh.

Như vậy anh mới phát hiện xung quanh trở nên rõ ràng hơn rất nhiều.

Sau đó nhìn nơi ở giữa nhất, hẳn là có manh mối?

Thế là anh cầm xẻng, đào xuống phía dưới một lúc lâu, đào ra một cái hộp đá vuông vắn rộng ba thước.

Bên trong cái hộp đá này cũng không biết có gì.

Nhưng nhìn qua dường như cũng rất cổ xưa rồi.

Điều quan trọng nhất là trên bề mặt cái hộp đá dường như có thứ gì đó đã bị người ta cạo đi.

Rõ ràng nơi này thực tế đã bị người ta đào ra rồi.

Chỉ tiếc là người đã đào ra thứ này trước đó, e rằng đã bị những con cương thi này giết chết rồi, nên không còn tồn tại nữa, nơi này lại một lần nữa biến thành một nơi bí ẩn.

Lý Đông bê cái hộp này lên, nhìn thì phát hiện bên trong cái hộp tuy trống rỗng, nhưng bản thân cái hộp lại là một thể thống nhất.

Nếu cưỡng chế mở ra, liệu có gây tổn hại đến bên trong hay không thì cũng không biết.

Do đó, trừ khi bất đắc dĩ, Lý Đông tự nhiên sẽ không cưỡng chế mở cái hộp này.

Nhưng nếu không cưỡng chế mở cái hộp này, thì làm thế nào?

Chẳng lẽ cái hộp này thật sự là một thể thống nhất được hình thành tự nhiên sao?

Chương 1109

Muộn Du Bình sau khi xem xét vị trí của cái hộp này, đã bảo Lý Đông lấy nước.

Lý Đông lấy ra một chai nước lớn từ trong ba lô.

Muộn Du Bình đối với nơi này lại rất có kinh nghiệm, sau khi mở nắp chai nước khoáng lớn đó, từ từ đổ nước lên bề mặt cái hộp đá.

Nơi này có lẽ vì thời gian quá lâu, mới hình thành như vậy, dùng bọt biển một lát hẳn là có thể tìm ra chỗ có thể mở được rồi.

Không ngờ lời của anh ta lại đúng, nhanh chóng xung quanh cái hộp xuất hiện một số biến hóa.

Cuối cùng, nhìn qua lại giống như một số bức tượng người tí hon.

Dáng vẻ của những bức tượng người tí hon đó lại rất đáng yêu.

Dáng vẻ đó dường như nhìn qua lại giống như đang ở một khu chợ nhộn nhịp, bây giờ đang bận rộn, cảnh mua bán rất lớn.

Sau đó anh ở trong đó, Lý Đông thấy ở giữa cái hộp xuất hiện một khe hở nhỏ.

Thế là anh rút ra một con dao, thử mở cái khe hở đó.

Kết quả trong quá trình mở cái khe hở đó, cuối cùng cũng có thể mở ra được, nhìn thấy bên trong cái hộp thật sự có bí mật.

A Ninh lắc đầu: "Bây giờ không phải lúc mở ra.

Hẳn là đợi đến buổi tối khi trăng tròn nhất, lúc đó mới là thời cơ tốt nhất để mở ra." Lý Đông chuyển ánh mắt sang Muộn Du Bình, rồi hỏi: "Có cách nào khác không?

Chẳng lẽ bên trong có bí ẩn gì sao?" Muộn Du Bình gật đầu nói:

“Về sự hiểu biết của tôi về nơi này, tự nhiên là vậy.

Trong ký ức của tôi, vào đầu thời nhà Minh, tôi đã tỉnh lại một lần.

Lúc đó, Lưu Bá Ôn là đồng sự của tôi.

Thực tế ông ấy từng xây dựng nơi này.

Đối với nơi này, theo cách nói của ông ấy, phong thủy nơi này rất tốt, ngôi mộ được xây dựng ở nơi này có dương khí rất mạnh, nếu mở ra vào ban ngày, thì dương khí tất nhiên sẽ vượng phát, như vậy không chừng sẽ gây ra vụ nổ, lúc đó thì chúng ta đều không biết làm sao.

Vào buổi tối khi trăng tròn, nếu vậy, có thể làm cho âm dương tương xứ, hẳn là có thể khắc chế dương khí quá mạnh bên trong.

Đương nhiên, còn về việc có phải thật sự không thì tôi cũng không rõ, tóm lại bây giờ chúng ta nên cẩn thận một chút thì hơn.” Lý Đông nghe tên này nói vậy, lại cảm thấy dường như có chút lý.

Ngoài ra, bây giờ nơi này nhìn qua quả thực có chút đáng sợ.

Thế là anh tìm mọi cách để xử lý triệt để thi thể những con cương thi đó.

Những thi thể này nhìn qua dường như đã trải qua một loại xử lý đặc biệt, sau đó không bị thối rữa, cuối cùng sinh ra cương thi.

Mặc dù những thứ này bây giờ nhìn qua dường như đã chết rồi.

Nhưng đó chỉ là tạm thời mà thôi.

Những thứ như vậy nếu không xử lý triệt để, đợi sau này thời gian lâu rồi, không chừng lại một lần nữa sinh ra cương thi.

Vì vậy, lần này anh đã biến những con cương thi này thành tro bụi hoàn toàn, sau đó nhìn xung quanh tổng thể đã sạch sẽ hơn một chút.

Sau khi làm xong những việc này, A Ninh đã tỉnh lại.

Thế là Lý Đông lấy ra rất nhiều nước, để mọi người rửa sạch sẽ xong, mới bắt đầu chuẩn bị ăn uống.

Bây giờ những thứ để ăn thực tế có rất nhiều, có trực tiếp ăn bánh quy nén, cũng có một số lương khô tự nhiệt, đương nhiên cũng có trực tiếp thực phẩm, rồi từ từ nấu ăn ở nơi này.

Bây giờ nơi này đối với họ, cần phải ở lại lâu, nên Lý Đông quyết định trực tiếp dựng bếp nấu ăn ở đây.

Không thể không nói, sau khi dọn dẹp sạch sẽ nơi này, đối với họ dường như thật sự là một nơi có môi trường rất tốt.

Còn về việc nơi này từng có thi thể, đối với họ cũng không sao, dù sao cũng thường xuyên đối phó với những thứ này, chỉ cần dọn dẹp sạch sẽ, thật sự vệ sinh triệt để xong thì không có gì đáng ngại.

Lý Đông bây giờ cũng là một đầu bếp giỏi, không lâu sau, nơi này tỏa ra mùi hương kỳ lạ, các loại mùi hương kỳ lạ, khiến mấy người thèm ăn.

Điều quan trọng nhất là loại mùi vị này đã xua tan đi sự mệt mỏi khắp cơ thể họ, nhìn dáng vẻ dường như chỉ tập trung tất cả sự chú ý vào mùi vị của món ăn.

Sau khi ăn xong, trời tối dần, nhưng bây giờ vẫn còn sớm so với giờ Tý.

Thế là họ đốt một đống lửa trại ở nơi này, rồi từ từ chờ đợi.

Không sai, bây giờ, cách đốt lửa trại cũng rất đơn giản, dùng xăng chuyên dụng là có thể đốt được.

Thời gian trực tiếp trôi qua từng phút từng giây, cuối cùng cũng đến giờ Tý.

Lúc này ánh trăng nhàn nhạt chiếu xuống, khiến nơi này hiện ra vẻ rất quỷ dị.

Thấy thời gian đã gần đến, Lý Đông mới chuẩn bị ra tay.

Mấy người đứng xung quanh nơi này, rồi Muộn Du Bình không nói không rằng chạy sang một bên xả nước.

Lý Đông dùng dao cắm vào khe hở trên cái hộp đá đó, rồi từ từ mở nửa trên của cái hộp đó ra.

Sau khi nửa trên của cái hộp mở ra, bên trong cảm giác như một tấm gương vậy, lại phản chiếu ánh trăng trên trời.

Chương 1110

Nếu vậy, mọi người đều không khỏi giật mình, nếu vậy, bên trong có thể có nước.

Không sai, chẳng lẽ nơi này chứa nước sao?

Cũng chỉ có nước mới có thể phản chiếu ánh trăng như vậy.

Vậy là có thể những người còn lại đều đã quan sát kỹ rồi.

Họ phát hiện dường như đều nhìn thấy một dáng vẻ giống hệt nhau, nên đã loại trừ khả năng của Viên quang thuật.

Nhưng bây giờ họ cũng đang chờ ở nơi đó, có chút không tin vào chuyện như vậy.

Bởi vì cái hộp này thực tế đã tồn tại, không biết bao nhiêu thời gian rồi, nếu đã được bảo quản như vậy, không thể chỉ là nước được.

Thế là anh ta yên lặng chờ ở nơi đó, sau một lúc lâu, nước trong cái hộp bắt đầu từ từ phát sáng.

Lý Đông đến gần xong phát hiện bên trong lại từ từ hình thành từng hàng chữ.

Chữ viết rất đẹp, giống như phỏng Tống thể.

Không sai, chữ phỏng Tống thể, chữ giản thể.

Từng nét từng nét, viết rất chỉnh tề, rất đẹp, khiến người ta cảm thấy mãn nhãn.

Chỉ là điều khiến anh không hiểu, tuy những chữ này là chữ giản thể phỏng Tống thể, nhưng nội dung viết bên trong lại là thời Hồng Vũ nhà Minh.

Những chữ trên đó rõ ràng là một loại chữ được hình thành bằng

ánh sáng đặc biệt, thế là Lý Đông lập tức rút điện thoại ra chụp lại.

Chức năng chụp ảnh của điện thoại anh bây giờ khá tốt, chụp rất rõ nét.

Không lâu sau, anh đã chụp xong những chữ bên dưới đó.

Rõ ràng những chữ này viết một số bí mật rất quan trọng.

Nhưng vào lúc này, Lý Đông đột nhiên lại nghe thấy phía sau lại truyền đến mấy tiếng nói chuyện.

Anh cũng vẫn luôn bị người khác theo dõi.

Chuyện như vậy thực tế anh cũng biết, thậm chí trước đó anh đã gặp phải, thậm chí đã giết không ít người.

Cũng chính vì vẫn luôn bị người khác theo dõi, nên anh vẫn luôn cảm thấy phía sau mình dường như có người đang theo dõi, khiến anh cảm thấy vận mệnh của mình dường như đang nằm trong sự kiểm soát của người khác vậy.

Lúc đó, phía sau anh lại truyền đến tiếng nói chuyện của người nào đó.

Không sai.

Khi Lý Đông quay đầu lại thì phát hiện lại có thêm một số người.

Chiều cao của những người này không đặc biệt cao, khoảng 1m5 đến 1m6.

Nhưng những tên này lại trông rất vạm vỡ.

Mỗi người dường như đều đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, điều quan trọng nhất là đều cầm vũ khí.

Những người này nhìn qua cũng giống như một số người Nhật.

Hồ Bát Nhất không khỏi nhíu mày, nói: “Mấy tên này thật sự là

mấy con trùng theo dõi, không ngờ ở nơi này lại cũng có thể bị theo dõi, thật sự quá đáng ghét rồi.

Chúng ta làm sao mà mấy tên này đều có thể theo dõi được." Trong số những người phía sau đó, một tên râu ria cười nói: "Chúng tôi theo dõi cũng là chuyện bình thường, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể tìm thấy thứ mà các người mơ cũng không tìm thấy.

Huống chi bây giờ chúng tôi có thể tìm thấy nơi này, đó cũng là duyên phận.

Bởi vì chúng tôi không phải là người trong một thế giới.

Bây giờ chúng tôi cũng không cần quá nhiều thứ, đưa cái điện thoại đó cho chúng tôi, rồi chúng tôi có thể thả các người đi." Lý Đông cười lạnh một tiếng, nói với những người này: "Nhìn các người dường như thật sự có chuyện lớn vậy.

Thật sự cho rằng chỉ dựa vào các người là có thể làm được như vậy với tôi sao?" Tên râu ria kia từ từ nói với Lý Đông: "Tôi cũng biết anh rất lợi hại, biết trang bị của anh rất tốt, có thể chống đạn.

Nhưng anh nên biết chuyện trên thế giới này là như vậy, không có thứ gì phòng ngự tuyệt đối, nếu có thì lực tấn công không đủ mạnh.

Vũ khí mà chúng tôi mang theo lần này, thì không phải những trang bị đó của anh có thể phòng hộ được đâu, tôi khuyên anh ngoan ngoãn đừng tự tìm đường chết, nếu không thì hậu quả rất nghiêm trọng." Lý Đông lắc đầu, nhưng anh không có thói quen đưa những thứ tâm huyết của mình cho người khác.

Đùa đấy, đưa những thứ tâm huyết của mình cho người khác, chẳng phải là làm công cốc sao.

Vì vậy căn bản anh không để ý đến những người này.

Huống chi bây giờ trong mắt anh đã xuất hiện một tia sát ý.

Không sai, bây giờ anh biết, những người này đối với anh tuyệt đối là kẻ thù, đối với kẻ thù thì cũng không có gì tốt đẹp, trực tiếp tiêu diệt chúng đi.

Tên đối diện thấy Lý Đông thẳng thừng như vậy, lại rút ra một con dao lớn tiếng nói: "Tôi muốn hiểu bí mật, không ai có thể ngăn cản." Tên này trong lúc nói chuyện lại cầm một con dao, chĩa vào Lý Đông.

Lý Đông lại cảm thấy có chút tò mò.

Lúc trước những người này cầm từng khẩu súng mà còn không bắn trúng được anh, chẳng lẽ tên này cầm một con dao lại có thể bắn trúng sao?

Đương nhiên, Lý Đông cũng là một người rất cẩn thận.

Chương 1111

Đối với những chuyện không giống với trường hợp bình thường như vậy, anh sẽ không tùy tiện mà lơ là, hơi lùi về phía sau mấy bước.

Nhưng tên đối diện thấy Lý Đông lùi về phía sau mấy bước như vậy, con dao trong tay lập tức áp sát.

Trong chớp mắt, Lý Đông và tên này đã giao thủ mấy hiệp.

Sau mấy hiệp giao thủ, anh phát hiện sức lực của tên này lớn hơn nhiều so với tưởng tượng, và con dao trong tay hắn cũng phi thường.

Con dao trong tay hắn lại có thể chiến đấu cứng đối cứng với dao của Lý Đông.

Phải biết rằng dao của Lý Đông đối với thép bình thường, thì về cơ bản trực tiếp một nhát là có thể chặt đứt, căn bản không có bất kỳ kịch tính nào.

Chất liệu của con dao của tên này nhìn qua lại rất tốt, xem ra những tên này dường như thật sự đã có được một loại dược liệu đặc biệt, thậm chí đã có được một loại đạo cụ đặc biệt.

Nhưng những đạo cụ đặc biệt này chẳng lẽ từ đâu ra?

Những đạo cụ này chẳng lẽ tên Thiết Diện Sinh kia đưa cho những tên này sao?

Đương nhiên, nếu tên Thiết Diện Sinh kia muốn đạt được mục đích của mình, có thể sẽ không từ thủ đoạn nào, bất kể là ai cũng có thể trở thành đối tượng hợp tác, vậy thì đưa cho những tên này một con dao, đó cũng là chuyện bình thường.

Bây giờ dao của hai người có thể ngang tài ngang sức, điều đó

chứng tỏ vũ khí của hai người lại không có sự khác biệt.

Nhưng tên này lại có một thân công phu giỏi, không thể không nói, quả thực rất tốt.

Lý Đông vốn không giỏi về đao pháp, trong các loại chiến đấu khác nhau, dựa vào ưu thế về trang bị của mình, rồi trực tiếp chém bừa đối phương.

Đương nhiên, sau này từ từ trải qua quá nhiều trận chiến, anh cũng đã tích lũy được không ít kỹ năng chiến đấu.

Vì vậy, bây giờ trận chiến của hai người, lại có thể đạt đến trạng thái bạch nhiệt hóa.

Nhưng hắn thật sự có một thân công phu giỏi.

Đương nhiên, xét về tổng thể, trang bị của Lý Đông tốt hơn một chút, vì trang bị tốt hơn một chút, nên trong chiến đấu căn bản không cần phòng bị, chỉ cần một mực tấn công là được.

Do đó, thực tế tên râu ria kia từ từ không thể đánh lại Lý Đông, rơi vào một tình thế bị động, bởi vì nếu tên râu ria kia dùng huyết nhục chi thân để đối kháng với dao của Lý Đông, thì tự nhiên là đi tìm cái chết.

Nhưng vào lúc này, điện thoại của Lý Đông không biết từ lúc nào đột nhiên rơi ra.

Không còn cách nào, bởi vì trên người anh mặc Ngũ hành phòng hộ, Ngũ hành phòng hộ có khả năng phòng ngự rất mạnh, nhưng đồng thời cũng có thể cách ly tất cả mọi thứ.

Trên đó chỉ có một cái túi rất đơn giản, điện thoại của Lý Đông được đặt trong cái túi đó.

Cũng vì vừa nãy đã chụp ảnh, không kịp bỏ lại vào trong Càn khôn

đại, nên mới tạm thời đặt trong cái túi đó.

Nếu không thì, khi hai người đánh nhau dữ dội, cái điện thoại đó đột nhiên rơi xuống.

Cái điện thoại đó đột nhiên rơi xuống xong, nhanh chóng bị một người nhanh mắt nhanh tay trong số thuộc hạ của tên đầu trọc kia lấy đi.

Sau khi tên đó lấy đi, Hồ Bát Nhất và mấy người bên cạnh Lý Đông mới phản ứng.

Rồi vội vàng nhanh chóng nổ súng.

Chỉ tiếc là tuy đã bắn trúng mấy người, nhưng người nhặt điện thoại đó đã biến mất trong đêm tối.

Lý Đông cũng cảm thấy có chút bực mình, con dao trên tay nhanh chóng chém về phía trước, cuối cùng tên râu ria kia chết dưới dao của anh.

Nhưng điện thoại của anh lại bị cướp đi như vậy.

Vương Bàn Tử không ngờ chuyện này lại phát triển đến mức như vậy, lại thành ra như vậy.

Không khỏi mắng mỏ liên miên: "Xui xẻo, thật sự quá xui xẻo rồi.

Sao lại như vậy?

Chuyện này lại thành ra như vậy?

Nếu vậy thì tôi vất vả nửa ngày, lại làm công cốc rồi." Vương Bàn Tử có chút không cam lòng nhìn lên cái hộp đá đó, thì phát hiện những chữ trên cái hộp đó lại biến mất, bên trong chỉ còn lại một vầng trăng.

Rõ ràng, thời điểm mà chữ bên trong có thể hiện ra cũng chỉ là mấy phút ngắn ngủi mà thôi.

Vậy là bây giờ manh mối duy nhất cũng là trong cái điện thoại đó.

Vương Bàn Tử và mấy người kia đều cảm thấy rất xui xẻo.

Không còn cách nào, đã trải qua nhiều gian nan như vậy mới tìm được, bây giờ lại tiện nghi cho người khác như vậy.

Chuyện như vậy, bất kể đặt trên người ai, cũng sẽ không đặc biệt vui vẻ.

Hiện tại sĩ khí của cả đội thực sự xuống thấp.

Ngay cả Lý Đông cũng hơi chán nản.

Nhưng bây giờ, cả không gian trời đất đều đen kịt một màu.

Vì nơi này thực sự không có ai.

Nơi này không có người, đồng thời xung quanh cũng không có ánh sáng, nhưng những kẻ đó lại chắc chắn đã trốn thoát trong đêm tối.

Chương 1112

Sau khi chúng trốn thoát trong đêm tối, muốn tìm lại chúng thì cơ bản là điều không thể.

“Đông ca, giờ phải làm sao đây?

Hiện tại thật sự hết cách rồi sao?

Chẳng lẽ không có cách nào tìm lại những thứ đó sao?” Lý Đông gật đầu, rất nghiêm túc nói: “Giờ cũng không quản được nhiều thế, cứ nghỉ ngơi cho tốt đi, để sáng mai rồi tính.” Dù trong lòng mọi người có rất nhiều nghi vấn, nhưng vẫn lần lượt nghỉ ngơi.

Chỉ có A Ninh lén lút đến bên cạnh Lý Đông.

Rõ ràng, A Ninh hiểu rõ tâm tư của Lý Đông nhất, lén lút hỏi anh: “Chuyện gì thế?

Rõ ràng anh có tính toán trong lòng mà, sao không nói cho bọn em biết?

Huynh đệ mà lại giấu diếm à?

Có vấn đề gì sao?

Có vấn đề thì cũng không thể lừa huynh đệ chứ.” Lý Đông khẽ nói với A Ninh: “Không thể nói nhỏ hơn một chút sao?

Cô nghĩ chỉ có một mình tôi biết chuyện này à?” Sau khi nghe Lý Đông nói vậy, A Ninh đột nhiên trợn mắt há mồm, thực sự không hiểu ý lời của anh.

Lời đó dường như đang trách cô nói năng lung tung.

Lý Đông khẽ nói: “Cái điện thoại kia chỉ là một chiêu trò đánh lạc hướng thôi.

Thực ra, chiếc điện thoại có chức năng chiếu hình thật sự, tôi đã cất vào Càn Khôn Đại rồi.

Đương nhiên, sở dĩ tôi không chủ động nói ra, là vì có người đang theo dõi tôi.

Nếu tôi nói ra, vậy thì công sức trước đó của tôi sẽ đổ sông đổ biển.

Vì có người đang theo dõi, bí mật của tôi có thể bị phát hiện bất cứ lúc nào." Lý Đông lén lút nói những chuyện này với A Ninh.

Thực ra những chuyện này hiện tại chỉ có một mình anh nghĩ ra được thôi.

Lý Đông quả thật là một người có tâm tư rất cẩn mật, mọi chuyện đều được anh sắp xếp cực kỳ tốt.

A Ninh không kìm được đấm mạnh vào Lý Đông một quyền, rồi cười nói: "Tên này cũng quá lợi hại rồi, lại còn lừa cả tôi, tôi suýt nữa thì tin thật đấy." Lý Đông cười nói với cô: "Nếu tôi không lừa cả cô, thì làm sao lừa được người khác?

Thậm chí tôi còn phải tự lừa mình nữa.

Bằng không thì, chuyện này sẽ phiền phức lắm.

Được rồi, giờ thì ổn rồi, không sao cả." Lý Đông cũng không nói thêm gì nữa.

Vì hiện tại xung quanh anh, quả thực có người đang lén lút theo dõi.

Thực ra, nhất cử nhất động của anh đều có người theo dõi.

Nhưng trong số đó có một vài người không muốn tin chuyện này.

Lý Đông thực ra cũng không muốn tin những chuyện này, việc có người theo dõi xung quanh anh, anh càng muốn nghĩ là có người cố ý

sắp đặt hoặc là một khía cạnh nào đó của huyền học.

Nhưng thực tế đôi khi vấn đề căn bản không phải là huyền học, mà là có những con người thật sự đang làm một số chuyện.

Đợi đến khi trời sáng, Lý Đông thận trọng kiểm tra xung quanh thì phát hiện những kẻ lén lút giám thị đã không biết trốn đi đâu.

Nói chung là tạm thời có chút an toàn.

Vương Bàn Tử và mấy người kia sau khi ngủ một đêm, giờ thì tinh thần phấn chấn hơn, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt của Lý Đông và hiểu rõ mức độ nghiêm trọng của vấn đề, lại trở nên ủ rũ.

Đặc biệt là sau khi trời sáng, khi nhìn vào chiếc hộp đá kia, họ phát hiện nước bên trong hộp đã cạn khô.

Vậy là ngày mai cũng không còn cơ hội nào nữa.

Nhưng Lý Đông lại tuyên bố đã tìm được phương hướng tiếp theo.

Đúng vậy, bây giờ họ phải đi theo hướng đó, đến một nơi ở An Huy.

Từ cái tên mà nói, nơi đó lại cũng gọi là Hồ Vũ Điệp Cốc.

Nơi họ đã đi trước đó cũng gọi là Hồ Vũ Điệp Cốc.

Có vẻ như những chuyện họ gặp phải bây giờ có mối quan hệ mật thiết với ba chữ Hồ Vũ Điệp Cốc.

Nhưng điều này cũng chẳng sao cả, có lẽ chỉ là một sự trùng hợp, hoặc có lẽ trong đó cũng ẩn chứa bí mật gì đó.

Tóm lại, bây giờ phải xuất phát ngay.

Trên đường đi có một trận mưa nhỏ, nhưng cảnh sắc nơi đây quả thực vô cùng đẹp mắt, những cây cầu vòm nối tiếp nhau, cộng thêm

những kiến trúc cổ kính mang đậm nét xưa cũ, thực sự khiến người ta như mê như đắm.

Nhưng nhanh chóng, Lý Đông phát hiện có người đang đợi phía sau mình.

Đúng vậy, phía sau anh quả nhiên có người bám theo, có vẻ đối phương không hề lơi lỏng việc theo dõi anh.

Sau khi Lý Đông phát hiện những kẻ theo dõi này, Vương Bàn Tử cũng nhận ra.

Chương 1113

Vương Bàn Tử lúc này kỳ lạ nói: "Mấy tên này là sao vậy?

Chẳng lẽ có thù với tôi à?

Đã có được thứ chúng muốn rồi, sao còn theo tôi làm gì?

Mấy tên này sẽ không điên rồi chứ?

Đông ca, tụi mình có nên tìm cách xử lý mấy tên đó không?

Mấy tên đó đúng là đáng ghét thật." Lý Đông lắc đầu nói: "Mấy tên đó cũng không biết tổng cộng có bao nhiêu người, tôi dù có xử lý một phần, nhưng sẽ có thêm nhiều người khác.

Nếu vậy thì tôi sẽ gặp phiền phức không ngừng.

Hiện tại tôi không thể tùy tiện hành động bừa bãi.

Tôi cảm thấy vận mệnh của mình đang nằm trong tầm kiểm soát, điều duy nhất tôi cần làm bây giờ là dụ chúng vào một cái bẫy, tìm cách tiêu diệt triệt để." Nhưng, sau khi nghe Lý Đông nói vậy, Hồ Bát Nhất không cam lòng.

Đặc biệt là Muộn Du Bình, dường như cũng không cam lòng.

Muộn Du Bình nhíu mày, sau đó nói: "Mấy tên này quả thực có chút phiền phức.

Tôi nghĩ tối nay, kiểu gì cũng phải tìm cách gây chút phiền toái cho chúng, tốt nhất là cho chúng một bài học." Nơi này là một khách sạn nhỏ, nên họ tạm trú ở đó.

Quả nhiên, vào lúc hơn 3 giờ sáng, Lý Đông xuất phát.

Đương nhiên, anh cũng không để những người khác xuất phát cùng lúc.

Lý Đông bảo Hồ Bát Nhất tìm một chỗ trốn, đồng thời anh cũng xuất phát.

Hai người xuất phát là Lý Đông và Muộn Du Bình.

Hai người này vốn là những người mạnh nhất trong đội.

Ban đầu A Ninh cũng muốn đi, nhưng Lý Đông đã từ chối.

Khi Lý Đông chuẩn bị xuất phát trên mái nhà, anh lại nhìn thấy một bóng đen trên mái nhà đối diện, sau vài lần nhảy nhót, nó lại chạy sang một bên khác.

"Chuyện gì vậy?

Tôi đang định ra tay với chúng, chẳng lẽ chúng định ra tay trước sao?" Lý Đông nhíu mày, tình hình hiện tại dường như ngày càng nghiêm trọng hơn.

Vốn dĩ anh nghĩ kẻ thù chính là tên Thiết Diện Sinh kia.

Tên Thiết Diện Sinh đó thâm mưu viễn lự, vì đã bố cục hàng ngàn năm, có thủ đoạn lợi hại cũng là chuyện bình thường.

Nhưng bây giờ anh mới phát hiện, hóa ra phải đối phó với những người Nhật Bản kia.

"Những người Nhật Bản kia cũng quá khó đối phó rồi." Muộn Du Bình nói: "Cũng không biết là trùng hợp hay có ý đồ khác.

Cũng có khả năng mưu tính của chúng ta đã bị phát hiện, chúng định ra tay trước.

Xem ra bây giờ, chúng ta không thể hành động mạo hiểm như vậy.

Tôi cứ đợi ở đây vậy." Lý Đông gật đầu.

Dù sao thì, chuyện cần làm bây giờ là chuyện phải liều mạng.

Nếu là chuyện liều mạng như vậy, đương nhiên không thể tùy tiện

ra tay, nhất định phải tìm cơ hội, vạn bất đắc dĩ mới hành động.

Thế là anh quay về vị trí ban đầu, trông có vẻ như đang nghỉ ngơi, nhưng lại luôn chú ý đến mọi thứ xung quanh.

Đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng động mở cửa, chính xác hơn thì là tiếng mở cửa sổ.

Sau đó, dường như lại có người đột nhiên đột nhập vào một căn phòng, và đang di chuyển đồ đạc bên trong.

Nơi đó vốn dĩ là căn phòng Lý Đông đang ngủ.

Chỉ là vì bây giờ chuẩn bị xuất phát nên mọi người đã tập trung vào một căn phòng khác.

Tiếng động lục lọi đồ đạc ở đối diện rất nhỏ, nhưng không thể thoát khỏi tai anh.

Đương nhiên, Lý Đông cũng không để ý đến những tiếng lục lọi đó.

Mặc dù hành lý được đặt bên ngoài, đặc biệt là có đồ đạc trong phòng của anh.

Nhưng những thứ đó chỉ là bề nổi mà thôi.

Những thứ quan trọng nhất của Lý Đông đều đã được cất trong Càn Khôn Đại.

Rõ ràng, đối phương chắc chắn muốn tìm chiếc điện thoại thật sự kia.

Chỉ là bây giờ thì cơ bản là không thể tìm được.

Sau một lúc nữa, Lý Đông đột nhiên nghe thấy, bên ngoài truyền đến một tràng tiếng chửi rủa.

Tiếng chửi tuy rất nhỏ, cực kỳ kìm nén, nhưng anh vẫn có thể

nghe thấy, rõ ràng là bọn chúng không tìm thấy điện thoại nên cực kỳ tức giận.

Chương 1114

A Ninh lúc này cũng khẽ nói bên cạnh Lý Đông: "Mấy tên đó đúng là thú vị thật, ai lại không để điện thoại trên người, mà lại để trong phòng ngủ chứ, huống hồ đây chỉ là một căn phòng trong khách sạn.

Đồ đạc để trong một căn phòng khách sạn như vậy, lỡ mất thì sao?

Mấy tên này cũng thật là, lại đi trộm đồ." Lý Đông lắc đầu nói: "Chuyện này không đơn giản như vậy, tuy hiện tại đối phương không tìm thấy đồ của tôi thì tôi cũng thoải mái rồi.

Nhưng việc tôi dùng đồ giả đánh lừa đối phương hôm qua, và đối phương lại tìm đến tôi, đủ để chứng minh năng lực của chúng rất mạnh.

Xem ra bây giờ kẻ thù của tôi rất nhiều.

Những người Nhật Bản này tuy không lợi hại như tên Thiết Diện Sinh kia, nhưng cũng rất khó đối phó, tôi nhất định phải cẩn thận." A Ninh lại cười lạnh một tiếng nói: "Ai mà chẳng là người, đều là huyết nhục cả, trang bị phòng ngự của tôi còn tốt hơn anh, chẳng lẽ tôi lại sợ sao?

Nếu sợ thì tôi chẳng hóa ra kẻ nhát gan rồi sao." Lý Đông lắc đầu nói: "Nếu muốn xử lý vài người thì rất dễ, tôi nghĩ với năng lực của mình, tôi có thể dễ dàng xử lý vài người.

Nhưng cũng không biết rốt cuộc có bao nhiêu người, cho dù có xử lý vài người thì cũng có ích gì đâu.

Tôi sẽ bị quấy rầy không ngừng.

Tôi phải tìm một cơ hội để bắt gọn cả lũ mới được.

Bây giờ nếu cứ ở đây mà bị quấy rầy vô tận, sẽ dễ làm gián đoạn hành động của tôi!

Cô nghĩ tôi sẽ tùy tiện nhẫn nhịn mãi sao?" Lý Đông và A Ninh quan sát bên ngoài, phát hiện trong căn phòng đó có rất nhiều người.

Lý Đông quyết định đi vòng từ bên ngoài, dồn những người đó vào căn phòng của anh.

Chính là căn phòng mà anh đã ở trước đó, như vậy, có lẽ có thể bắt được tất cả bọn chúng.

Nhưng, khi Lý Đông vừa mới đi vòng ra ngoài, anh đột nhiên phát hiện, dường như mình đã mắc bẫy.

Vì hiện tại, anh cảm thấy rõ ràng xung quanh rất nguy hiểm.

Quả nhiên không bao lâu, Lý Đông nhìn thấy một gã đàn ông cực kỳ thô tráng, không biết chuyện gì mà tên này trông cứ như một kẻ cuồng sinh hóa, cơ thể của hắn ta phi thường bất thường.

Hiện tại, hắn đang dẫn theo vài siêu chiến binh tương tự, bao vây lấy anh.

Tên này vừa đi vừa nói: "Tao biết mày sẽ vòng qua đây bao vây tao, tao đã đợi mày ở đây rồi." Trong một căn phòng chật hẹp như vậy, Lý Đông và A Ninh hai người cũng không dám ra tay.

Đương nhiên không phải là thực sự không dám ra tay với những kẻ này, mà chỉ là vì, nơi này dù sao cũng là khách sạn của người ta, có những người khác đang ở, nếu đánh nhau ở đây mà làm bị thương người vô tội thì sẽ mang tội lớn.

Lý Đông không cho rằng mình là một người tốt, nhưng tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ làm hại người vô tội, đó là giới hạn của anh.

Vì vậy, anh dẫn A Ninh, cả hai nhanh chóng rút lui về phía sau,

nhưng những kẻ đối diện lại đuổi theo.

Sau khi Lý Đông ra khỏi khách sạn, anh một mạch chạy trốn vào trong núi.

Nhưng đối phương lại phái người vòng ra bao vây, chặn đứng đường lui của anh.

Đi đâu bây giờ?

Lý Đông lại nhìn thấy một người trông giống như cương thi.

Đúng vậy, người này trông giống một cương thi, nhưng khác với cương thi ở chỗ người này mặc quần áo khá chỉnh tề, hoàn toàn không khác gì người thường, chỉ là cách di chuyển có chút giống cương thi.

Sau khi tên này xuất hiện, hắn ta định chặn đường Lý Đông.

Cây đao trong tay Lý Đông không chút do dự chém xuống, sức mạnh khổng lồ trực tiếp đánh bay thứ đó, nhưng lại không giết chết nó.

Nhưng Lý Đông cũng không ra tay ở đó, mà liên tục lùi về phía sau.

Phía sau Lý Đông, gã đàn ông thô tráng kia cũng đuổi tới, đấm một quyền vào cây cột bên cạnh, trên cây cột đó lập tức xuất hiện một vết đấm khổng lồ, may mà nó không sụp đổ ngay lập tức.

Lý Đông né tránh, cuối cùng cũng ra khỏi một thị trấn nhỏ, bên ngoài thị trấn có một con sông nhỏ.

Gã đàn ông thô tráng kia vẫn đuổi theo sát nút, thậm chí đã tiếp cận được, nhưng Lý Đông đột nhiên va mạnh vào gã, hất gã xuống nước.

Con suối nhỏ phía dưới, hiện tại đang là mùa lũ, sau khi thứ đó rơi xuống, không biết có thể sống sót dưới nước được không.

Nhưng phía sau vẫn còn năm sáu người.

Năm sáu người đó, trông có vẻ khá giống gã đàn ông thô tráng kia, dường như đã trải qua một loại cải tạo đặc biệt nào đó.

A Ninh thấy Lý Đông ra tay, vội vàng nói với anh: "Ở đây mà ra tay với bọn chúng chẳng phải lãng phí thời gian sao?

Mau chạy đi!" A Ninh kéo Lý Đông, sau đó mới phản ứng lại, tiếp tục bỏ chạy.

Đồng thời A Ninh trong tay cầm một khẩu súng, luôn sẵn sàng ứng phó với các tình huống bất ngờ.

Bên ngoài thị trấn nhỏ này, dường như khá hoang vu, không lâu sau có một khu rừng, hoặc một rừng cây.

Trong khu rừng cây đó địa hình khá phức tạp, có lẽ là một nơi ẩn náu rất tốt.

Lý Đông không kìm được cảm thán một tiếng: "Mấy tên này đúng là lợi hại thật.

Lúc nào thì tôi mới bị người ta truy đuổi thế này chứ?

Nếu ở một nơi khác, tôi đã sớm xử lý xong mấy tên này rồi." A Ninh rất bất mãn nói: "Bây giờ nói nhiều như vậy cũng chẳng ích gì, đánh nhau ở cái thị trấn nhỏ đó chắc chắn không được.

Chương 1115

Bây giờ chúng ta phải tìm một nơi tương đối an toàn.

Ngoài ra, mấy tên này thông minh như vậy, quả thực khó đối phó." Lý Đông hiện tại thậm chí còn hơi lo lắng cho Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Muộn Du Bình ba người họ.

Đương nhiên, sau khi anh bình tĩnh lại thì ba người họ thực ra cũng không cần lo lắng nhiều đến vậy, vì ba người đó cũng không phải dễ đối phó.

Đúng vậy, ba người đó tuyệt đối không phải là hạng người lương thiện.

Muộn Du Bình thì khỏi nói, một lão quái vật như vậy, chắc chắn biết cách tự bảo vệ mình.

Còn về Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, hai tên này thực ra cũng không phải kẻ yếu, cũng đã trải qua rất nhiều chuyện phiền phức rồi, chắc hẳn sẽ không sao đâu.

Họ trốn vào khu rừng cây đó.

Môi trường trong khu rừng cây đó trông có vẻ khá nguyên thủy.

Có lẽ nơi này có quy mô gần bằng một khu rừng nguyên sinh.

Đương nhiên đó cũng là chuyện bình thường.

Ở khu vực này, dường như cũng có một số rừng nguyên sinh.

Lý Đông hơi thở phào nhẹ nhõm, nếu ở đây, bất kỳ kẻ địch nào xuất hiện, anh cũng có thể đối phó.

Lý Đông không phải là người dễ dàng chịu thua như vậy.

Nếu thực sự có chiến đấu, anh cũng sẽ không sợ hãi.

Nhưng vào lúc này, Lý Đông đột nhiên phát hiện, trên một cây cổ thụ phía trước, lại có một người ở đó.

Người đó mặc đồ rằn ri, ẩn nấp ở đó, không dễ bị người khác phát hiện.

May mà, Lý Đông có sự chú ý tốt, nên mới nhìn thấy người đó.

Anh lập tức tập trung chú ý, sau đó chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, nói với người đó: "Lại là ai nữa?

Muốn làm gì?" Người đó dường như thực sự vì Lý Đông mà nói: "Tôi cần anh giúp." Lý Đông lắc đầu nói: "Giúp đỡ hay gì đó, tôi sẽ không tùy tiện giúp người lạ đâu.

Huống hồ hiện tại tôi đang bị người khác truy sát, nên không giúp được gì cả." Nhưng người đó lại cười lạnh một tiếng nói: "Anh là một mắt xích vô cùng quan trọng, tôi cần anh." "Cần tôi sao?" Lý Đông cảm thấy kỳ lạ.

Nhưng người đó lại nhảy xuống từ trên cây.

Sau khi tên này nhảy xuống khỏi cây, chẳng nói chẳng rằng lao thẳng về phía anh.

Tên này trong tay không có vũ khí, chỉ có một đôi bàn tay trần, nhưng lại cực kỳ lợi hại.

Lý Đông trong tay có một thanh đao, trực tiếp dùng đao nghênh chiến người đó.

Bây giờ anh không quản nhiều đến vậy, bất kể đối phương có vũ khí hay không, đã hung hăng lao đến như vậy, đương nhiên anh cũng sẽ không tùy tiện khách khí với đối phương.

Dùng đao nghênh chiến đối phương, sau vài hiệp giao thủ, đối phương dường như cảm thấy hơi thiệt thòi, lùi lại một chút rồi lại rút

ra một bộ vũ khí đặc biệt.

Đúng vậy, bộ vũ khí đặc biệt đó là một bộ găng tay sắt, sau khi đeo bộ găng tay sắt đó vào, trên lòng bàn tay khắp nơi đều có gai nhọn.

Đương nhiên Lý Đông cũng không quản nhiều đến vậy, người này trông cao lớn uy mãnh, khí thế hổ hổ sinh huy quả thực rất lợi hại, nhưng Lý Đông lúc này trong tay có một thanh đao, trực tiếp chém tới.

Thực ra anh ta tuy có kỹ xảo chiến đấu nhất định, nhưng cũng không có công phu thành hệ thống.

Nhưng đôi khi kỹ xảo chiến đấu thực sự lại rất hữu dụng, đặc biệt khi đạt đến một tốc độ nhất định thì nó càng hữu dụng.

Vì vậy hai người họ lại đánh một trận bất phân thắng bại, nhưng dần dần đối phương không trụ nổi nữa.

Vì đối phương phát hiện trang bị của mình thua xa Lý Đông, thanh đao trong tay Lý Đông thực sự quá lợi hại.

Sau khi giao thủ vài chục hiệp, đối phương dường như có chút sợ hãi, lùi lại vài chục mét, sau đó dùng ánh mắt của mình nhìn Lý Đông.

"Không ngờ toàn thân trang bị của mày lại lợi hại như vậy, còn có thanh đao kia còn tốt hơn tất cả các vật liệu hiện tại, thật sự không nhìn ra được làm bằng gì.

Xem ra muốn bắt được mày, không hề dễ dàng, nhưng mày hãy nhớ kỹ, vận mệnh của mày không thể thay đổi được đâu." Lý Đông cảm thấy tên này nói chuyện thật khó hiểu, cứ như có vẻ mang tính huyền học vậy.

Đương nhiên, chuyện vận mệnh của mình dường như nằm trong tay người khác, Lý Đông quả thực đã sớm lường trước, cũng không đặc biệt thấy kỳ lạ.

Nhưng những chuyện khác thì anh không lường trước được nhiều đến thế.

Sau khi đuổi người đó đi, Lý Đông lại phát hiện những kẻ truy binh phía sau đã đuổi tới.

Những kẻ truy binh đó dường như có mũi chó, có thể ngửi thấy mùi của anh, không ngừng đuổi theo.

Chỉ là chúng không ngờ rằng, ở nơi đó Lý Đông đã sớm bố trí một cái bẫy khổng lồ.

Đúng vậy, cái bẫy khổng lồ đó thực ra cũng rất đơn giản, chỉ là một cái lưới thôi.

Đúng là một cái lưới, sau khi cái lưới đó được kích hoạt, nhanh chóng tóm gọn hơn hai mươi người của đối phương.

Dây lưới không phải là thứ có thể tùy tiện cắt đứt, đó là loại đã được Lý Đông nâng cấp thông qua Hệ thống, cực kỳ kiên cố, nếu muốn cắt đứt thì cần một con dao lợi hại hơn.

Nhưng rõ ràng những người này căn bản không có năng lực đó.

Chương 1116

Lý Đông nhìn thấy bộ dạng của những kẻ này xong, lắc đầu, bây giờ bọn chúng cơ bản cũng chẳng ra người ra ngợm gì, không biết bị làm sao mà ra nông nỗi này.

Anh cũng không quản nhiều đến vậy, trực tiếp dùng dây thừng, lại trói bọn chúng thành một đống như bánh tét, sau khi biến những tên này thành một cái bánh tét khổng lồ, trực tiếp ném tất cả bọn chúng vào một khe nứt khổng lồ bên cạnh.

Đúng vậy, một ngọn núi dường như có một vấn đề rất lớn, đó là có một khe nứt khổng lồ.

Khe nứt khổng lồ đó dường như được hình thành tự nhiên, đang không ngừng mở rộng, giống như cả mặt đất đều sắp nứt ra.

Ném bọn chúng vào trong đó, anh cảm thấy mình đã rất khoan dung rồi, theo tính cách của anh thì đáng lẽ phải giết chết bọn chúng mới phải.

Sau khi giải quyết xong vấn đề này, Lý Đông mới phát hiện dường như mình đã mất phương hướng.

Anh nhìn A Ninh hỏi: “Bây giờ đây là phương hướng nào?

Làm sao tôi mới có thể quay về?

Dùng điện thoại định vị có được không?” Nhưng A Ninh và Lý Đông sau khi rút điện thoại của mình ra thì mới phát hiện điện thoại dường như không có tín hiệu.

Đúng vậy, nơi này lại không có tín hiệu điện thoại.

Trên mảnh đất này, phạm vi phủ sóng tín hiệu điện thoại rất rộng, ở hầu hết các nơi đều có tín hiệu điện thoại.

Những nơi không có tín hiệu điện thoại, cơ bản là rất ít.

Nhưng nơi này lại cố tình không có tín hiệu điện thoại.

Lý Đông quan sát xung quanh.

Lý Đông phát hiện ở đó có một hồ nước lớn.

Bên hồ nước lớn đó khí hậu rất ôn hòa, cảnh sắc cũng rất dễ chịu.

Trong hồ có rất nhiều loài cá, trông có vẻ là một nơi cư trú rất tốt.

Chỉ tiếc là nơi này lại không có người ở.

Lý Đông đi dọc theo bờ hồ một đoạn, cũng không có phát hiện đặc biệt nào.

Ngược lại, sau khi đi một quãng đường dài như vậy, anh lại cảm thấy hơi đói.

Lý Đông liền lấy ra bánh quy nén, chuẩn bị ăn một ít.

Thức ăn mang theo người lúc này, có đủ mọi thứ.

Bánh quy nén thực ra không đặc biệt ngon, ít nhất đối với anh, đó là lựa chọn tệ nhất.

Nhưng bây giờ không muốn lãng phí thời gian, nên đành phải ăn bánh quy nén ở đây.

Sau khi ăn xong bánh quy nén, anh phát hiện lại tiến vào một nơi có cảnh quan trông càng thêm tươi đẹp.

Mặc dù bên ngoài dần dần chuyển sang thời tiết khá nóng bức, nhưng nơi này dường như vẫn thuộc loại vừa mới xuân về hoa nở, khắp nơi đều là hoa tươi.

Một nơi như vậy, thậm chí còn có bướm hồ bay lượn.

“Đây là nơi nào?

Sao lại có cảnh đẹp thế này?

Một nơi tốt như vậy, cảnh đẹp như vậy, sao lại không có người?" Nơi này dù không có người, nhưng ước chừng cũng phải là một khu du lịch thắng cảnh chứ.

Lý Đông lắc đầu nói: "Nơi này trông có chút giống Hồ Vũ Điệp Cốc trong phim truyền hình." Lý Đông từng xem không ít phim truyền hình, nhớ có một nơi khiến anh ấn tượng rất sâu sắc, đến nỗi hình dáng của nó anh cũng nhớ rất rõ.

A Ninh nghe lời anh nói xong dường như cũng hiểu một chút: "Nơi nào vậy?" Đương nhiên, đó cũng chỉ là nói đùa mà thôi.

Hai người dọc theo thung lũng tiến lên, nhanh chóng đi vào một nơi bốn bề là núi bao quanh.

Nơi này trông giống một lòng chảo, trên mặt đất phẳng trồng đầy hoa cúc.

Ở giữa có một tảng đá hình tròn, xung quanh đều là rừng cây rậm rạp.

Một nơi như vậy, thực sự khiến người ta cảm thấy vô cùng thư thái.

Cảm giác mà thiên nhiên mang lại vô cùng dễ chịu.

A Ninh tìm một chỗ ngồi xuống ở đây.

"Nơi này thật sự rất tuyệt đó.

Cảnh quan đẹp như vậy, nếu có thể ở lại đây một thời gian thì tốt biết mấy." Đương nhiên anh cảm thấy nơi này có thể ở một thời gian, nhưng lại không thể ở lâu dài tại đây.

Vì nơi nào trông cũng rất đẹp đẽ, nhưng thực tế nếu thật sự ở lại, mới gặp phải những phiền phức lộn xộn kia.

Lý Đông tuy cảm thấy cảnh quan nơi này vô cùng đẹp, nhưng luôn

cảm thấy nơi này dường như đang chôn giấu bí mật gì đó.

Bí mật gì đây?

Trông có vẻ như nơi này vào thời cổ đại đã từng có người ở.

Chương 1117

Đương nhiên, cái cảm giác đặc biệt đó, khiến anh giảm đi không ít thiện cảm với nơi này.

Vì một nơi tốt đẹp như vậy, nếu lại nhảy ra vài con cương thi, thực sự sẽ khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Đương nhiên ở nơi này dường như có một nguy hiểm khác, vì nhanh chóng anh nghe thấy một số tiếng động.

Lý Đông nghe thấy tiếng động, cảm nhận được hơi thở nguy hiểm.

Thế là anh và A Ninh hai người nhanh chóng tiến vào trong rừng.

Sau khi tiến vào trong rừng, nhanh chóng phát hiện phía trước có một đám đông người.

Đám người đó thân hình cũng tương đối lùn, cao nhất cũng không quá 1 mét 7.

Bọn chúng đang bắt giữ vài người, đúng vậy, là Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất.

Hai người họ lại bị bắt, đương nhiên anh không thấy Muộn Du Bình, tên đó bản lĩnh khá lớn, chắc hẳn đã trốn thoát được.

Nhưng Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất hai người bây giờ lại bị bắt giữ.

Ánh mắt Lý Đông lại tập trung vào một nơi khác, đột nhiên phát hiện trong bụi cỏ ở đằng xa dường như có người.

Đúng vậy, là Muộn Du Bình, tên đó cũng đang lén lút theo dõi, dường như chuẩn bị cứu Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Không ngờ bây giờ lại hình thành cục diện như vậy.

Trong lòng A Ninh lại vô cùng lo lắng cho Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất hai người.

Vì hai người đó cũng là đồng đội đã trải qua nhiều chuyện như vậy.

Sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, anh quyết định ra tay.

Lý Đông lắc đầu nói: "Bây giờ không cần vội như vậy.

Trang bị phòng hộ của họ đã bị cướp mất rồi.

Thấy không?

Lão Hồ và Bàn Tử hiện tại không mặc đồ phòng hộ.

Nếu chúng ta xông vào như vậy, hai người họ có thể sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Nếu vậy thì phiền phức lớn rồi." Lý Đông lúc này trong lòng thực sự rất căng thẳng, nếu hai huynh đệ đó mà xảy ra chuyện gì, thì thật sự rất phiền phức.

Đối diện dường như chuẩn bị nghỉ ngơi trên khoảng đất trống đó, Lý Đông ở đằng xa lẳng lặng quan sát, chờ một cơ hội để ra ngoài cứu người.

Không biết từ lúc nào trời đã tối sầm lại.

Sau khi trời tối sầm lại, Lý Đông hiện tại đang ở trong bóng tối, trông có vẻ không dễ bị người khác phát hiện.

Vì dụng cụ chiếu sáng của đối diện rất hạn chế, họ chỉ đốt lửa trại.

Khi Lý Đông đang tìm cách, anh đột nhiên phát hiện mấy người trên mặt đất phẳng trở nên có chút bạo loạn.

Cũng không biết chuyện gì đã kích thích những người đó.

Nhưng nhờ ánh sáng từ lửa trại, Lý Đông bất ngờ nhìn thấy.

Trên tảng đá tròn nguyên thủy ở trung tâm khoảng đất phẳng đó, dường như có thứ gì đó.

Đúng vậy, trên tảng đá hình tròn đó lại có một con rắn, đồng thời ở một chỗ khác lại có một con rùa.

Một con rắn và một con rùa, chẳng lẽ có thể gây ra sự bất an cho những người đó sao?

Nhưng bây giờ Lý Đông lại thấy con rắn và con rùa đó dường như chuẩn bị đánh nhau một trận.

Một con rắn và một con rùa đánh nhau, chuyện như vậy dường như khiến người ta cảm thấy có chút kỳ lạ.

Nhưng bây giờ chuyện như vậy lại thực sự xảy ra.

Đúng vậy, nó thực sự đã xảy ra, con rắn đó vừa nhìn đã biết không phải loại hiền lành gì, lực tấn công cực kỳ lợi hại.

Nhưng con rùa đó dường như cũng không yếu, luôn sẵn sàng phản công.

A Ninh nhíu mày hỏi: "Lại là chuyện gì nữa vậy?

Chẳng lẽ là trùng hợp sao?" Lý Đông lắc đầu nói: "Không phải trùng hợp đâu.

Con rắn đó không đơn giản như vậy.

Con rùa đó cũng không đơn giản như vậy.

Tôi đoán không lâu nữa, e rằng sẽ có người chết dưới miệng con rắn đó." Con rắn đó không phải là thứ đơn giản.

A Ninh không khỏi giật mình, con rắn đó dường như không đặc

biệt lớn, cũng chỉ to bằng cánh tay, tuy so với rắn bình thường thì cũng lớn hơn rồi, nhưng một con rắn lớn như vậy căn bản không thể cắn chết người được.

Lý Đông cũng không nói tiếp nữa, vì nếu cứ tiếp tục nói, có khả năng sẽ làm phiền đối phương.

Chương 1118

Thế là anh cứ lẳng lặng nhìn.

Quả nhiên cuộc chiến giữa con rắn và con rùa đã xảy ra.

Đương nhiên trong cuộc chiến giữa con rắn và con rùa, con rắn dường như đã chiếm thế thượng phong.

Con rắn dùng thân mình quấn chặt lấy con rùa già, con rùa già đó căn bản không thể nhúc nhích, cứ thế mặc cho con rắn quấn lấy.

Những người trên khoảng đất phẳng đó dường như rất hứng thú với cuộc chiến giữa con rắn và con rùa, lại có người cầm một cây gậy gỗ định đi chọc ghẹo con rắn, sau đó những người đó phát ra từng trận cười xấu xa.

Chỉ là những người đó không ngờ rằng, mối đe dọa tử vong sắp đến gần rồi.

Vào khoảnh khắc đó, một tia sáng đặc biệt lóe lên, một trong những người đối diện phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Đúng vậy, con rắn đó trực tiếp cắn vào cổ người đang cầm gậy gỗ chọc ghẹo nó.

Nhanh chóng để lại hai dấu răng sâu hoắm trên đó, thậm chí còn có máu đen chảy ra.

Người đó lập tức rơi vào tuyệt vọng, liều mạng lăn lộn giãy giụa trên mặt đất, cơ bản là không thể sống sót nữa.

Vì chỗ bị con rắn cắn là bộ phận hiểm yếu, cộng thêm con rắn có nọc độc, trông có vẻ là kịch độc, nếu có thể sống sót thì trừ phi có thần tiên cứu mạng.

Rõ ràng là không thể.

Quan trọng nhất là, khi người đó đang lăn lộn, lại bị con rùa đó cắn rụng một con mắt.

Sau đó cơ thể người đó lại nhanh chóng thối rữa, cuối cùng lại hoàn toàn tan chảy, biến thành một vũng nước đen.

A Ninh không kìm được giật mình, "Cái quái gì vậy?

Lại lợi hại đến thế.

E rằng không phải rắn bình thường rồi.

Là loài động vật gì vậy?" Trong số những người đối diện cũng xuất hiện sự hỗn loạn lớn, từng người một muốn bắt con rắn và con rùa đó.

Nhưng con rắn và con rùa đó đã sớm không biết đi đâu mất rồi.

Nhưng khi mọi người đang hoảng loạn, Lý Đông phát hiện, trong vũng nước đen do người đã chết kia để lại, lại có một số rắn con bò ra.

Những con rắn nhỏ đó tuy kích thước rất bé, nhưng vẫn cực kỳ lợi hại.

Sau khi những tên này xông ra, tình hình đối diện dường như càng thêm hỗn loạn.

Lý Đông trừng lớn mắt, "Nếu cứ thế này thì Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử phải làm sao đây?

Hai người họ cũng ở phía đối diện, nếu xảy ra chuyện gì thì biết làm sao?" Lý Đông đành rút đao ra, từ từ tiếp cận.

Trước đó anh lo lắng hai người họ bị thương nên không dám hành động mạo hiểm.

Nhưng bây giờ anh cắn răng, cũng chỉ có thể xông tới như vậy, còn việc có cứu được hai người đó hay không, thì đành phải xem tạo hóa vậy.

Lý Đông thực ra không sợ những nhân vật đặc biệt lợi hại, vì bất kể nhân vật có lợi hại đến đâu, cuối cùng cũng chỉ là nhân vật, luôn có cách để đối phó.

Thực ra anh sợ nhất là có người bắt bạn bè làm con tin, đó là một vấn đề khá khó đối phó.

Tranh thủ lúc đối diện hỗn loạn, Lý Đông lén lút tiến lên.

Trên đường đi anh cũng gặp rắn, đương nhiên dưới đao của anh, những thứ này lập tức bị chém đứt, nhanh chóng tiếp cận được Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

May mà hai người họ dường như nhận được một loại bảo hộ đặc biệt nào đó, hiện tại lại không sao cả, nhưng hai người họ cũng đang dần tuyệt vọng.

Khi Vương Bàn Tử cảm thấy sắp chết chắc rồi, Lý Đông xuất hiện.

"Đông ca, cuối cùng anh cũng đến rồi, nếu còn chậm một chút nữa, tôi chết chắc rồi." Lý Đông vội vàng từ trong túi lấy ra vài bộ trang bị phòng ngự mới để hai tên này thay vào.

Sau khi hai tên đó thay xong trang bị, Lý Đông cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng tình hình hiện tại dường như không lạc quan đến thế.

Vì anh nhanh chóng lại phát hiện, bên cạnh lại xuất hiện vài con rắn.

Đúng vậy, một trong số đó, trông vô cùng khủng bố, lại nhảy về

phía anh.

Đáng tiếc là Lý Đông một cước đã đá bay con rắn đó ra xa.

Sau khi con rắn đó bị đá bay ra, nó đột nhiên lại cắn vào một người trong đám đông đối diện.

Trong số những người đối diện, truyền đến một trận kinh hô, từng người một đều kêu cẩn thận.

Chỉ tiếc là bên đó dường như có một người, nhanh chóng bị con rắn đó quấn chặt.

Con rắn đó ban đầu khá nhỏ, ít nhất là thân hình không thô như vậy, nhưng sau khi quấn chặt lấy người đó, thân hình nó lập tức bắt đầu bành trướng, nhanh chóng lại bành trướng thành một con mãng xà.

Người đó vốn có chút hy vọng sống sót, nhưng bây giờ, dường như đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Con rắn đó không ngờ lại lợi hại như vậy, sau khi quấn chặt người đó lại không trực tiếp giết chết, mà từ trong miệng lại nhả ra một con rùa già.

Chương 1119

Con rùa già đó bò trên thân con rắn, sau đó lại bắt đầu cắn người.

Những người đối diện không khỏi giật mình, vì phát hiện con rùa già đó dường như đang hút máu.

Quả nhiên không bao lâu, người Nhật Bản đó ngã xuống đất, cơ thể trắng bệch, đã chết hoàn toàn.

Con rùa già đó sau khi hút no máu thì rơi xuống đất.

Sau đó con bạch xà đó lại trực tiếp nuốt chửng con rùa già kia.

Đương nhiên con rùa già đó trong miệng con bạch xà kia, khi bị nuốt xuống cũng không hề phản kháng.

Sau đó con rắn đó lập tức thân hình thu nhỏ lại, vẫn chỉ to bằng ngón tay.

Cảnh tượng hiện tại trông thực sự quá khủng khiếp.

Những người đối diện dường như cũng chưa bao giờ thấy tình huống như vậy.

Hiện tại khắp nơi đều chìm trong khủng bố.

Vì mọi người đều phát hiện rắn xung quanh ngày càng nhiều.

Lý Đông và vài người nữa cùng với đám người Nhật Bản kia, hiện tại đã hoàn toàn bị bao vây.

Đặc biệt trong số những con rắn này, dường như có vài con bạch xà tương tự.

Vài con bạch xà đó hiện tại tạo thành mối đe dọa rất lớn đối với họ.

Trong số những người đối diện cũng có người có súng, trực tiếp nổ súng, nhắm vào con bạch xà đó mà bắn.

Chỉ tiếc là con bạch xà đó cực kỳ linh hoạt, tùy tiện né tránh, sau đó cái đuôi trực tiếp quét qua, người nổ súng đó trong khoảnh khắc đã bỏ mạng.

Trong đám đông đối diện có một tên hói đầu râu quai nón nhỏ, sau khi phát hiện nổ súng không có tác dụng, lại rút ra một thanh võ sĩ đao.

Thanh võ sĩ đao đó rất sắc bén, nhưng lại va chạm với con bạch xà kia.

Nhưng con bạch xà đó vẫn cực kỳ lợi hại, lại đánh cho tên hói đầu râu quai nón nhỏ kia lăn vài vòng không ngừng lùi về phía sau, thậm chí trốn sau một tảng đá lớn.

Lý Đông hiện tại thấy tình hình không ổn, chuẩn bị từ từ rời đi.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất hai người cũng bám sát phía sau Lý Đông.

Vì tình huống hiện tại thực sự quá đáng sợ rồi.

Những gì hai người họ đã gặp phải trước đó, không thể nào gặp lại một lần nữa.

Thế là anh có thể không rời nửa bước mà chạy trốn về một hướng.

Lý Đông hiện tại trong tay cũng rút ra một thanh đao.

Thanh đao trong tay anh lúc này chém lung tung khắp nơi, nhưng không phải để giết bạch xà, chủ yếu là để mở đường.

Nhưng bốn người đi được một đoạn, Lý Đông đột nhiên cảm thấy chân mình mềm nhũn, không ngờ phía trước lại có một khu vực đầm lầy.

Khu vực đầm lầy đó thực sự rất nguy hiểm.

Vì ở khu vực đầm lầy khắp nơi đều là bùn lầy, dễ dàng bị lún xuống.

Quan trọng nhất là sau khi lún xuống, không dễ bò lên.

Lý Đông phản ứng đủ nhanh, nhưng trong chớp mắt, ba người kia đã bị lún xuống.

Hoàn toàn rơi vào trong bùn lầy, Lý Đông muốn kéo ba người kia lên, nhưng dường như cũng rất khó khăn.

May mà khu vực đầm lầy đó dường như cũng không đặc biệt sâu, mấy người kia từ từ bò lên, từ từ bò ra được.

Cũng chính vì vậy, những bầy rắn xung quanh lại một lần nữa bao vây họ.

Nhưng sau khi bầy rắn bao vây, chúng lại không phát động tấn công.

Lý Đông hơi nhíu mày, không biết có ý gì.

Lý Đông liền thử di chuyển trong khu vực đầm lầy, kết quả phát hiện những con rắn đó đi theo anh xung quanh, tạo thành một vòng vây đặc biệt, không cho anh rời đi.

Vương Bàn Tử nhìn cảnh đó xong, chửi bới ầm ĩ: "Trời đất quỷ thần ơi, mấy tên này xem ra không định buông tha tôi à.

Nhưng mấy tên này dường như hơi sợ tiến vào trong bùn lầy.

Hay là chúng ta trực tiếp tiến sâu vào khu vực đầm lầy đi." Thực ra tiến vào trong đầm lầy thì thực sự rất nguy hiểm.

Khu vực đầm lầy và khu vực ao nước thông thường hoàn toàn khác nhau.

Vì nếu ở khu vực đầm lầy, có nghĩa là nơi đó thực sự dễ bị lún sâu xuống.

Trên thực tế, họ chưa đi được bao xa về phía trước thì đã lún vào đó.

Nếu lún vào trong đầm lầy, thật sự cảm thấy có chút phiền phức, Lý Đông hiện tại đang cân nhắc dùng trang bị để thoát khỏi cảnh khốn cùng này.

Chương 1120

Nhưng đột nhiên anh phát hiện dường như mình đã đạp phải một thứ rất kỳ lạ.

Lý Đông phát hiện thứ đó dường như đang từ từ nhô lên, vì bùn dưới chân anh đang từ từ rút đi.

Lý Đông phát hiện không biết sau bao lâu, môi trường xung quanh dường như an toàn hơn một chút, chân anh cũng không bị lún nữa.

Anh miễn cưỡng lấy ra một cây đèn, chiếu sáng xung quanh.

Phát hiện ra nơi này lại là một cái hố đá.

Trong hố đá này khắp nơi đều là vách đá trơn nhẵn, một mặt trông thẳng đứng, mặt còn lại hình vòng cung.

Trên vách đá đó, ở độ cao khoảng hơn hai mét có một cái động đá khổng lồ đen kịt.

Trong động đá đó có nước chảy ra, trông có vẻ như tạo thành một màn nước.

Lý Đông phát hiện những dòng nước này lại rất trong veo, thế là anh liền rửa sạch bùn đất trên người ở đây.

Nhưng nơi này cũng là một không gian rất kỳ lạ.

Khiến anh vô cùng tò mò.

Vì nơi này thực ra dường như nằm dưới khu vực đầm lầy, nhưng nước trong đầm lầy lại không thực sự chảy vào, nhiều nhất cũng chỉ thấm xuống một chút mà thôi.

Nhưng nơi này là sao đây?

Không gian nơi này cũng quá chật hẹp rồi, cũng dường như không

có bất kỳ lối ra nào, chẳng lẽ tôi phải bò lên sao?

Anh ngước nhìn lên trời ở nơi này.

Vì bây giờ đã là buổi tối, bầu trời tối đen một màu, căn bản không biết nơi này cao bao nhiêu.

Lý Đông hiện tại cũng không biết mình đang ở đâu.

Nhưng nhanh chóng anh phát hiện ra một cơ quan.

Sau khi nhấn một cơ quan, Lý Đông đột nhiên cảm thấy xung quanh một trận chấn động.

Nơi này lại thực sự có cơ quan.

Chỉ thấy phía trước dường như có một cánh cửa lớn mở ra.

Sau khi cánh cửa lớn mở ra, phía trước dường như có một lối đi.

Nhưng lối đi đó trông có vẻ cũng không biết phía trước có gì.

Hiện tại anh cảm thấy bên trong dường như có vô số nguy hiểm, tóm lại không thể tùy tiện đi vào.

Khi đang chuẩn bị rút lui ra ngoài, phía trước truyền đến một tràng tiếng ầm ầm, dường như thực sự có thứ gì đó từ bên trong chạy ra.

Lý Đông vội vàng dẫn mấy người lùi lại vài bước.

Kết quả âm thanh bên trong ngày càng lớn, dường như ban đầu rất xa, nhưng bây giờ lại đang nhanh chóng tiếp cận.

Sau đó không bao lâu, những âm thanh đó lại nhanh chóng xa dần.

Không biết chuyện gì, hiện tại dường như không thấy thứ gì xuất hiện.

Thế là sau khi Lý Đông bình tĩnh lại, anh chuẩn bị dẫn người vào trong.

Nhưng vừa mới đi vào vài bước, dường như trận tiếng ầm ầm đó

lại từ đằng xa truyền đến.

Sau đó Lý Đông nhìn thấy, phía trước lại xuất hiện một số cơ quan.

Những cơ quan đó lại được làm bằng gỗ, nhưng lại được chạm khắc thành hình dáng mộc ngưu lưu mã.

Mộc ngưu lưu mã, tương truyền là thứ do Gia Cát Lượng sáng tạo ra để vận chuyển lương thảo, vô cùng huyền diệu.

Nhưng bây giờ những thứ này ở nơi đây, lại dường như có tình huống đặc biệt nào đó, lại đang phi nước đại về phía trước.

Mỗi một con mộc ngưu lưu mã đều kéo theo một cỗ xe.

Trên cỗ xe đó dường như có một quái vật hình người đang cầm đại đao.

Đúng vậy, Lý Đông chỉ có thể gọi chúng là quái vật hình người.

Vì có thể khẳng định rằng những thứ đứng trên cỗ xe đó tuyệt đối không phải người sống.

Vì không phải người sống, đương nhiên tất cả đều bị Lý Đông gọi là quái vật hình người.

Quan trọng nhất là anh phát hiện những quái vật hình người đó dường như cũng được làm bằng gỗ.

Khi đang chuẩn bị tiếp cận một chút để nhìn rõ hơn, kết quả phát hiện cơ quan đã kích hoạt.

Lại có một mũi tên bắn ra.

Lý Đông hiện tại trong tay không có Kim cương tán, vội vàng dùng đao chém đứt mũi tên đó.

Chương 1121

Kết quả phát hiện lực đạo của mũi tên đó lại rất lớn, khiến Lý Đông cũng tốn chút sức lực mới cản được.

Đúng lúc này dường như lại có cơ quan tiếp tục kích hoạt, Lý Đông liền mở Kim cương tán ra, chặn lại những cơ quan đó.

Sức mạnh của những cơ quan này có thể mạnh đến mức Lý Đông, lại bị đánh cho không ngừng lùi về phía sau.

Mấy người phía sau phát hiện phía trước không ổn cũng nhanh chóng lùi về phía sau.

Sau khi lùi ra khỏi cánh cửa đó, kết quả mộc ngưu lưu mã lại lùi về.

Bây giờ họ đã sớm biết bên trong có thứ gì rồi.

Vương Bàn Tử và mấy người kia đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

"Ở nơi này lại có đồ của Gia Cát Lượng sao?

Vì mộc ngưu lưu mã, đó là thứ mà Gia Cát Lượng phát minh ra vào cuối đời, Gia Cát Lượng cuối đời tuyệt đối không thể ở nơi này vì nơi này thuộc khu vực An Huy.

Bây giờ phải làm sao đây?

Chẳng lẽ nơi này không thể đi vào sao?

Tôi đoán ở nơi này liệu có bảo bối đáng giá không nhỉ?

Nếu nơi này có bảo bối đáng giá thì tốt quá." Vương Bàn Tử là một kẻ ham tiền nhỏ, bất kể ở đâu, điều đầu tiên hắn ta phải xem xét là bên trong có đồ đáng giá hay không.

Hiện tại tên này cũng vậy.

Đối với những nơi chưa biết, anh ta luôn tò mò như vậy.

Lý Đông trầm mặc.

Chẳng lẽ nơi này thật sự không thể đi vào sao?

Mấy người còn lại cũng cảm thấy có chút kinh ngạc.

Lý Đông lắc đầu nói: "Nếu muốn cưỡng chế xông vào thì cũng không phải là không thể.

Nhưng những thứ như vậy, có thể là một loại bảo vật đặc biệt.

Phải biết rằng những phát minh sáng tạo như vậy sau này đã thất truyền, không ai biết những thứ này được chế tác bằng gì cả.

Nếu tôi có thể tìm ra những thứ này, không chừng sẽ là một cống hiến lớn." Không thể không nói đó là một nguyện vọng của Lý Đông.

Thực ra dù khoa học kỹ thuật hiện tại có phát triển đến đâu, nhưng những thứ của người xưa hiện tại vẫn không thể sáng tạo ra được.

Đôi khi trí tuệ của người xưa quả là khó có thể tưởng tượng được.

Đương nhiên người hiện đại so với người xưa cũng có ưu thế nhất định, đó là kiến thức của người hiện đại rộng hơn người xưa, nhưng về mức độ thông minh thì thực ra không ai thông minh hơn ai.

Cũng như những phát minh sáng tạo của người xưa, nếu hiện tại không tìm thấy đồ vật thực tế, thì chưa chắc đã có thể phục hồi lại được.

Hiện tại mộc ngưu lưu mã là một loại trong số đó.

Mặc dù người ta thông qua hình tượng mà sáng tạo ra một số mộc ngưu lưu mã, nhưng đó không phải là mộc ngưu lưu mã thật sự, căn

bản không có tác dụng mạnh như trong truyền thuyết.

Nhưng hiện tại anh phát hiện một tình huống, đó là nếu tiến vào, sẽ kích hoạt những cơ quan đó.

"Nhưng nếu muốn cưỡng chế xông vào, tôi có một cách, đó là chỉ có thể phá hủy những thứ đó.

Nếu phá hủy thì chẳng phải quá đáng tiếc rồi sao." Lý Đông hiểu rõ những điều anh ta lo lắng trong lòng.

Vương Bàn Tử suy nghĩ rất lâu sau đó nói: "Mọi chuyện trên đời đều giảng về duyên phận.

Nếu là đồ của mình, thì chỉ cần có vận khí, tự nhiên sẽ có được.

Nếu không phải đồ của mình, cưỡng cầu cũng chẳng có cách nào.

Bây giờ tôi chắc chắn phải đi vào, hủy điệu thì hủy điệu thôi, không sao cả, dù sao nếu không hủy điệu thì tôi cũng không vào được đúng không?" Dường như cũng có chút lý lẽ.

Khi ở rìa cửa động, anh đột nhiên phát hiện trên mặt đất có vài mũi tên.

Trên mấy mũi tên đó lại dính một số chất lỏng đặc biệt, trông có vẻ có độc.

"Được rồi, bây giờ xem ra thật sự phải vào tranh giành một phen, có lẽ nếu may mắn thì có thể có được đồ, nếu vận khí không tốt thì cũng hết cách rồi." Lý Đông trong tay cầm Kim cương tán làm trang bị phòng hộ.

Thứ này có thể dùng như một tấm khiên.

Đáng tiếc là nó không trong suốt, hơi che khuất tầm nhìn.

Nếu muốn nhìn rõ đường phía trước, có khả năng phải thò nửa cái đầu ra, rồi gặp nguy hiểm.

Nhưng hiện tại cũng không có cách nào khác.

Nhưng anh đã chuẩn bị tâm lý đề phòng toàn diện.

Kết quả sau khi đi vào, lại không thấy bóng dáng những thứ đó.

Chương 1122

Anh cảm thấy kỳ lạ, nhưng cũng không quản nhiều như vậy mà tiếp tục đi về phía trước.

Kết quả đi về phía trước vài bước, lại truyền đến trận tiếng ầm ầm như vậy.

Lý Đông biết thứ đó có lực đạo rất mạnh, có thể phóng ám khí, cộng thêm việc trực tiếp va chạm như vậy, dường như cũng rất nguy hiểm.

Kết quả không bao lâu, thứ đó quả nhiên đã khởi động, sau đó từ một nơi cách xa hơn 100 mét bắt đầu bắn tên.

Lý Đông cầm Kim cương tán chặn lại, cảm thấy trên tay truyền đến một lực va chạm cực kỳ mạnh mẽ.

Sức mạnh như vậy rất lớn, nếu là người bình thường, có lẽ đã sớm bị đánh bay rồi.

Lý Đông hiện tại cũng không có phương pháp phản kích nào khác, thế là anh trực tiếp lấy ra một quả lôi quản, sau khi châm lửa quả lôi quản thì trực tiếp ném ra ngoài.

Chỉ nghe một trận tiếng ầm ầm vang lên, sau đó Lý Đông dường như cảm thấy phía trước dường như yên tĩnh hơn không ít.

Nhưng không bao lâu, lại có một số mũi tên thông thường bắn ra.

Lý Đông không ngờ thứ đó lại lợi hại như vậy.

Ngay cả lôi quản cũng không thể hoàn toàn phá hủy những thứ này.

Hiện tại anh cảm thấy dường như nếu muốn xông vào cứng rắn

thì e rằng không dễ dàng như vậy.

Hồ Bát Nhất phía sau nói: "Hiện tại tôi chỉ bị những ám khí tầm xa đó tấn công mà thành ra bộ dạng này thôi.

Nếu những quái vật hình người trên lưng ngựa đó có chiêu số gì, thì e rằng còn khủng khiếp hơn." Hồ Bát Nhất là một người có kinh nghiệm rất phong phú, biết đủ loại cơ quan.

Nhưng Vương Bàn Tử lại có ý kiến khác, Vương Bàn Tử nói: "Có lẽ những người trên xe mới là mấu chốt, nếu tôi đánh ngã những người đó, có lẽ cơ quan sẽ xảy ra một số thay đổi đấy.

Nhưng làm thế nào để đánh ngã những người trên xe đó chứ?

Tôi lại có một phương pháp rất hay." Thực ra vào thời cổ đại, người ta dùng rất nhiều phương pháp để đánh trận.

Đặc biệt là những người trên ngựa đối phó với những người trên mặt đất.

Nhưng những người đứng trên mặt đất cũng có phương pháp đối phó với những người trên ngựa.

Còn đối với những người trên chiến xa, đối phó lại càng dễ dàng hơn.

Lý Đông và vài người kia tiến lên một đoạn, sau đó lấy ra một số sợi dây thừng, thiết lập một số cơ quan.

Những cơ quan này thực ra cũng rất đơn giản, thực chất là một loại thòng lọng bắt ngựa.

Chỉ là bây giờ dùng để đối phó với những người trên cỗ xe đó.

Vì độ cao của con ngựa không đặc biệt cao, đã cố định, nên có thể suy đoán ra, sau đó trực tiếp ước lượng chiều cao của người trên ngựa, thế là thiết lập một số cơ quan dây thừng.

Quá trình này dường như không tốn quá nhiều thời gian, nhưng cũng rất hiểm nghèo, vì cơ bản đều là tình thế ngàn cân treo sợi tóc.

Ngay sau khi vừa thiết lập xong cơ quan này, họ phải nhanh chóng rút lui về phía sau.

Sau khi lùi lại vài trăm bước nữa, họ mới chăm chú nhìn chằm chằm vào quái vật hình người trên cỗ xe mộc ngưu lưu mã.

Sau đó chỉ nghe một tiếng "phịch", ba quái vật hình người cầm đại đao trên ba cỗ xe đã rơi xuống đất, đứng yên bất động.

Không ngờ lại thực sự như vậy, tên Vương Bàn Tử này xem ra còn chuẩn hơn cả Lão Hồ.

Quả nhiên sau khi những người đó bị hạ gục, mấy cỗ máy đã dừng lại.

Nhưng khi đang chuẩn bị tiến lên, những quái vật hình người đó lại đột nhiên di chuyển.

Những quái vật hình người này trong tay cầm đại đao, lại chém về phía họ.

Đúng vậy, những tên này vốn được làm bằng gỗ, nhưng hiện tại lại cảm giác như những người máy có sinh mệnh vậy.

Những tên này cầm đao chém loạn xạ về phía họ.

Lý Đông lập tức nổi giận, nếu những tên này chém loạn xạ về phía mình, đương nhiên anh cũng sẽ chém loạn xạ về phía những thứ này.

Lý Đông cũng không còn cách nào, đã xảy ra đối công với những tên này.

Nhưng bây giờ, mấy người gỗ đó lại nhanh chóng di chuyển sang một bên.

Và ba người gỗ đó đã kết thành một đội hình tương trợ lẫn nhau.

Nếu muốn đánh bại những tên này, thì phải đối mặt trực diện.

Lý Đông nhanh chóng lùi lại vài bước, vì muốn mở ra một trường cảnh chiến đấu tương đối lớn.

Nhưng không ngờ, ba người máy đó chỉ đuổi theo về phía trước vài bước rồi nhanh chóng không đuổi nữa.

Ngược lại, chúng quay người lại, phát động một trận chém loạn xạ vào mấy con mộc ngưu lưu mã kia.

Những con mộc ngưu lưu mã đó lại trong chốc lát đều bị chém thành mảnh vụn.

Lý Đông trong lòng cảm thấy vô cùng đau xót, những thứ đó dường như không có cách nào được kế thừa.

Chương 1123

Xem ra đúng như trong truyền thuyết, bất kể thứ gì cũng có duyên phận, nếu không có duyên phận, dù có thấy cũng không có được.

Nơi này lại là một cơ quan kết hợp.

Mộc ngưu lưu mã phối hợp với xe bò, cộng thêm ba võ sĩ kia lại phối hợp hoàn hảo, sau khi bị phá hủy sẽ tự hủy.

Hiện tại mộc ngưu lưu mã đã bị hủy rồi.

Lý Đông và mấy người kia hiện tại trong lòng vô cùng đau xót, thế là bắt đầu nổ súng.

Mấy người máy bằng gỗ đó trên người bị bắn tan nát.

Cũng gần như vậy đã bị tiêu diệt, chỉ là những thứ tốt đẹp như vậy bây giờ không còn tồn tại nữa.

Lý Đông và mấy người kia đi qua thử, nhặt những thanh đao trên mặt đất.

Đúng vậy, những thanh đao trên mặt đất đó lại rất nặng, có thể nặng năm sáu mươi cân.

Thực sự, một vũ khí nặng năm sáu mươi cân như vậy, tuy xuất hiện trong truyện, nhưng người thật sự sử dụng vũ khí nhiều nhất cũng chỉ khoảng 10 cân.

Thậm chí rất nhiều vũ khí căn bản không đến 10 cân, cũng chỉ nặng vài cân.

Vì nếu quá nặng sẽ có một nhược điểm rất lớn, đó là thể lực con người không thể vung vẩy được.

Dù sao đánh trận là một hoạt động rất tốn thể lực và cũng rất tốn

tinh thần, luôn phải liều mạng, nếu lại cầm một thanh vũ khí nặng như vậy, thì việc tiêu hao thể lực sẽ vô cùng khủng khiếp.

Chẳng trách có người nói khi đánh trận, việc tiêu hao lương thực gấp ba lần bình thường, thực ra cũng là đạo lý đó.

Vì một người trong chiến đấu tiêu hao năng lượng thực sự quá nhiều, chỉ dựa vào cơ thể con người hoàn toàn không có cách nào duy trì được.

Những loại đao nặng hơn 10 cân đó cơ bản đều cần siêu cấp đại lực sĩ mới có thể sử dụng!

Hiện tại nơi này đã có thể phá giải được rồi.

Đương nhiên mộc ngưu lưu mã mà Lý Đông muốn có lại căn bản không có được, đó là một điều khá đáng tiếc.

Nhưng hiện tại lối đi cuối cùng cũng đã mở ra, họ dọc theo lối đi tiến về phía trước.

Nhưng càng đi về phía trước, lại càng cảm thấy nhiệt độ phía trước dường như đang không ngừng tăng cao.

Nếu nhiệt độ không ngừng tăng cao, thì có khả năng nơi đó có núi lửa, đương nhiên cũng có khả năng có những thứ khác.

Nhưng bây giờ cũng không cần sợ hãi, cứ thế tiến về phía trước, nhưng sau khi đi được một đoạn nữa, lại phát hiện trời trở nên mát mẻ.

Bên tai anh truyền đến tiếng nước chảy, dường như phía sau bức tường phía trước có không gian, và có nước chảy.

Lý Đông thậm chí còn nhìn thấy có một viên gạch, ở đó dường như có chút lỏng lẻo.

Lý Đông lập tức cảm thấy nơi này có chút không ổn, thế là anh

dùng tay ấn vào, phát hiện trên vách tường có một chút lỏng lẻo.

Thế là anh lại một lần nữa đấm một quyền lên đó, kết quả những viên gạch phía dưới không ngừng lung lay, lại sụp đổ xuống, ở phía dưới xuất hiện một bậc thang đá.

Anh phát hiện trực giác của mình thực sự rất lợi hại, không ngờ nơi nào cũng có thể đoán đúng.

Lý Đông quả thực không ngờ có thể tùy tiện tìm ra một cơ quan, trông giống như một đường hầm thông đến một nơi khác, thật quá thần kỳ.

Bàn Tử vô cùng kinh ngạc nói: "Không ngờ Đông ca lại lợi hại như vậy, lại tìm ra một cơ quan." Sau đó, gã liền định bước xuống.

Lý Đông vội vàng cản lại, nói: "Đừng vội thế, nhìn xem, cái mùi bốc ra từ dưới ấy, nếu cứ tùy tiện đi xuống, không chừng sẽ có vấn đề.

Dưới đó chắc chắn có độc, không chừng có cả chất ăn mòn, chúng ta cẩn thận một chút thì hơn." Đối với lời Lý Đông nói, mấy người đều khá đồng tình.

Bởi vì lời nói như vậy, thực tế cũng phù hợp với kinh nghiệm của họ.

Lý Đông lại hỏi Hồ Bát Nhất và A Ninh, hai người cũng là những người kinh nghiệm phong phú, nhưng họ dường như không có ý kiến, tất cả đều nhìn Lý Đông.

Lý Đông bèn quyết định xuống đường hầm xem thử, nhìn lớp sương mù có màu sắc đó một lúc rồi đi xuống.

Xuống dưới, anh phát hiện phía dưới cũng bốc lên từng trận khói mù mịt, không nhìn thấy gì cả.

Quan sát một lúc, Hồ Bát Nhất nói: "Nơi này có thể là một suối nước nóng, thảo nào phía trước tôi cảm thấy dưới này nóng thế." Rồi anh ta đi xuống để xem, càng đi xuống càng cảm thấy không ổn.

Thế là anh ta rút ra một con dao, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Bởi vì ở những nơi như thế này, quái vật đều có khả năng xuất hiện.

Cứ thế, anh ta đi dọc theo cầu thang xuống tầng thấp nhất.

Kết quả phát hiện dưới đất nằm la liệt vô số thi thể.

Những thi thể đó đã mất nước, toàn thân cơ bắp co rút thành một khối, trông vô cùng kỳ dị và đáng sợ.

Lý Đông cũng không ngờ nơi này lại có cảnh tượng như vậy.

Nếu nơi này thực sự là một suối nước nóng, sao những người này lại bị mất nước?

Đối với những thi thể này, Lý Đông theo cách làm quen thuộc của mình, lấy quan tài ra và cho tất cả thi thể vào.

Chương 1124

Không sai, dù thế nào thì con người cũng phải có một cái quan tài, có quan tài thì ít ra cũng có chút thể diện.

Tuy rằng làm việc này có vẻ không có ý nghĩa, nhưng Lý Đông hơi tin vào huyền học, rằng nếu làm như vậy có thể mang lại may mắn.

Đương nhiên, điều này không biết có thật hay không, nhưng ít nhất cũng có thể khiến tâm lý cảm thấy an tâm hơn.

Sau khi làm xong những việc này, họ tiếp tục đi dọc theo đường hầm.

Nơi này mang lại cảm giác hơi nóng bức, may mắn có đồ bảo hộ nên cảm giác không quá rõ ràng.

Mặc dù cầm đèn pin, nhưng tầm nhìn xung quanh rất thấp, chỉ có thể nhìn được khoảng 5 mét, thậm chí trong khoảng 5 mét đó cũng lờ mờ, hoàn toàn không nhìn rõ tình hình.

Cầm đèn pin cũng chỉ có thể đi lung tung trong làn sương mù.

Đúng lúc này, Lý Đông đột nhiên cảm thấy một luồng hơi nóng từ cách đó 10 mét.

Luồng hơi nóng đó giống như một dòng nước, không sai, đó là một dòng nước có nhiệt độ rất cao.

Bởi vì ở nơi này nhiệt độ và áp lực khá lớn, tương đương với một nồi áp suất khổng lồ.

Nhiệt độ nước trong cái nồi áp suất khổng lồ như vậy thực tế vượt quá 100 độ, không biết cụ thể là bao nhiêu độ.

Dòng nước chảy xuống một cái ao nhỏ, cái ao này không quá lớn

cũng không quá nhỏ, đường kính khoảng 10 mét, sương mù đang bốc lên từ cái ao này.

Lý Đông mặc đồ bảo hộ, sau đó cẩn thận sờ thử nhiệt độ nước qua đồ bảo hộ, phát hiện nhiệt độ nước đã lên tới hơn 150 độ.

Nhiệt độ hơn 150 độ là nhiệt độ rất cao rồi, ở nhiệt độ cao như vậy thì về cơ bản chỉ cần vài phút là có thể làm chín một số thứ.

Thế là Lý Đông nói: "Ban nãy quả thực không sai, chỗ này xác thực là một suối nước nóng, nhưng suối nước nóng này dùng để làm gì?" Lúc này, Lý Đông đột nhiên cảm thấy sau lưng mình như có người vỗ vai.

Ban đầu tưởng là A Ninh vỗ, nhưng khi quay đầu lại thì phát hiện sau lưng mình lại có một con cương thi.

"Lại có một con cương thi?" Lý Đông không khỏi giật mình, nhưng con dao trong tay anh đã chém ra ngay lập tức.

Nhưng sau khi diệt xong con cương thi đó, anh lại phát hiện xung quanh mình dường như có vô số con cương thi.

Bởi vì nơi này hơi nóng bốc lên nghi ngút, dù không nhìn rõ bất cứ thứ gì, nhưng có thể lờ mờ thấy rất nhiều bóng đen trong sương mù.

Cũng vì không nhìn rõ hình dáng chính xác, nên cảm thấy số lượng cương thi ở đây thực sự quá nhiều, không ngờ nơi này lại có nhiều cương thi đến vậy.

Nhưng sương mù ở nơi này quá dày đặc, căn bản không biết môi trường xung quanh thế nào.

Nếu ra tay ở đây thì rất nguy hiểm, thế là Lý Đông lập tức kêu mọi người nhanh chóng rút lui ra xung quanh.

Mấy người nghe Lý Đông nói xong thì nhanh chóng chạy về một

hướng.

Nhưng lúc này, một con cương thi chạy đến bên cạnh Lý Đông.

Con cương thi đó giống hệt những con mà Lý Đông đã xử lý trước đó, toàn thân cơ bắp co rút, về cơ bản là trong trạng thái mất nước, hốc mắt lộ ra hai cái lỗ đen sì, hai hàm răng phát ra tiếng lạch cạch.

Móng tay của những con cương thi này rất dài, trông vô cùng đáng sợ, Lý Đông chưa từng thấy loại cương thi như vậy trước đây.

Vì những con cương thi này đều bị mất nước, rồi như vỏ cây già, nên không phân biệt được nam nữ, vì tất cả đều có tóc dài.

Dọc đường, họ chạy đến lối vào.

Lý Đông định đưa mấy người ra ngoài, nhưng phát hiện chân mình như bị một con cương thi ôm chặt.

Rõ ràng, những con cương thi này sử dụng thủ đoạn không quá cao cấp, trông chúng dường như không quá lợi hại, chắc là loại cương thi đơn giản, Lý Đông hơi thở phào.

Sau khi đá văng con cương thi đó, anh phát hiện chân kia lại bị một con cương thi khác tóm lấy, móng vuốt dài của nó dường như muốn xuyên vào bắp chân Lý Đông.

Nếu không phải vì chân Lý Đông cũng có đồ bảo hộ rất tốt, thì lúc này có lẽ đã bị tóm chặt rồi.

Lý Đông hơi nhíu mày, bây giờ cũng không cần khách khí nữa, anh trực tiếp dùng dao chém đứt hai con cương thi đang ôm chân mình.

Nhưng nhanh chóng phát hiện da của những con cương thi này như da trâu già, căn bản không thể gây ra bất kỳ tổn thương nào.

Thế là Lý Đông rút ra thanh kiếm đỏ đó, thanh kiếm đỏ đó được gọi là Phục ma kiếm.

Sau khi rút Phục ma kiếm ra, anh phát hiện thanh kiếm này rất hữu dụng, chỉ cần cương thi bị chạm vào sẽ xảy ra một số phản ứng hóa học đặc biệt, lại trực tiếp biến thành một đống bùn nát.

"Thứ này rất hữu dụng." Lý Đông phát hiện tác dụng thực sự của thanh kiếm này giống như một loại chất xúc tác, có thể xúc tác một chất nào đó trong cơ thể cương thi xảy ra phản ứng hóa học, từ đó đạt được mục đích tiêu diệt cương thi.

"Đây chắc là một loại phản ứng khoa học đặc biệt, vì nếu là một loại phản ứng khoa học đặc biệt thì thanh kiếm này rất hữu dụng." Có thanh kiếm này rồi, khả năng tấn công của cương thi xung quanh không còn mạnh mẽ như vậy nữa, vì Lý Đông có thể dễ dàng chém đổ cả một đám.

Anh bảo vệ mấy người và đi đến lối cầu thang đó.

Nhưng khi chuẩn bị đi lên, lại cầm đèn pin, thấy phía trước dường như có một cái hố rất lớn.

Trong cái hố khổng lồ đó chứa rất nhiều đồ gốm sứ.

Nhưng những đồ gốm sứ này trông dường như không được tốt lắm, giống như những sản phẩm thủ công rất thô sơ, đồng thời cũng hơi giống những thứ tệ hại do người mới chế tạo.

"Có vẻ như những thứ này cũng không có tác dụng đặc biệt gì." Lý Đông hiện tại cũng không có thời gian để bận tâm.

"Bây giờ có chút hối hận, lẽ ra không nên đến nơi này mới phải, kết quả, bây giờ đã xuống rồi thì nhanh chóng quay lại thôi." Nhưng lúc này, đột nhiên phát hiện hình như đã gặp rắc rối lớn hơn.

Chương 1125

Phát hiện trên bức tường dường như có những cái bóng đang di chuyển, có rất nhiều bóng đen đang lay động.

Với những cái bóng đó, Lý Đông cũng có thể đoán được đó là thứ gì.

"Không sai, những thứ này có thể là Mật lạc đà." Nếu là Mật lạc đà, thì những thứ này rất nguy hiểm.

Quan trọng nhất là Mật lạc đà ở đây, cũng không biết đã tiến hóa thành loại tồn tại nào rồi.

Lý Đông đang quan sát xung quanh, đột nhiên phát hiện lại có một bàn tay nắm lấy chân A Ninh.

Lý Đông trực tiếp chém một nhát, cánh tay khô quắt đó lập tức bị chặt đứt.

Nhưng nhanh chóng phát hiện bàn tay đó trên kiếm lại không bị mục nát, ngược lại còn nắm chặt vũ khí của anh.

Lý Đông không ngờ Phục ma kiếm lại không có tác dụng.

Lúc này, trên bức tường một con quái vật rất cao lớn nhảy ra.

Con quái vật đó không có hình dáng người, trông giống một con khỉ hơn.

Sau khi con khỉ đó xuất hiện, nó trực tiếp nắm lấy thanh kiếm của Lý Đông, sau đó bàn tay kia không biết lấy từ đâu ra, nhặt cánh tay bị chặt đứt kia, rồi lắp vào cánh tay bị đứt đó, và sau khi cử động một chút thì nó lại phục hồi.

Lý Đông cũng không ngờ nơi này lại xuất hiện loại quái vật như

vậy, đã gây ra tổn thương rồi mà vẫn có thể phục hồi, thực sự quá phi khoa học.

Nhưng bây giờ, thứ này dường như không quan tâm đến ai cả, không quan tâm đến việc có phi khoa học hay không, nó lập tức lại vồ về phía Lý Đông, móng vuốt dài hơn một thước vung về phía anh, trông như thể không cẩn thận có thể tạo ra vết thương rất sâu.

"Thứ này cũng quá kỳ lạ rồi." Đương nhiên, Lý Đông có cách đối phó với bất cứ thứ gì.

Mặc dù những thứ này trông có vẻ có thể phục hồi sau khi bị thương, nhưng có cách, đó là có thể trói chúng lại.

"Không sai, có dây thừng." Nếu dùng dây thừng trói những thứ này lại, sau đó tiêu diệt triệt để cũng không phải là không thể, bởi vì trên thế giới này có một thứ rất lợi hại, đó là Thủy Hỏa Vô Tình.

Thủy Hỏa Vô Tình có thể tiêu diệt mọi thứ, đó không phải là chuyện đùa, mà là sự thật.

Nhưng khi Lý Đông chuẩn bị ra tay, lại phát hiện con khỉ kia dường như đã biến mất.

Sau đó, Lý Đông nghe thấy bên ngoài hình như có người đang gọi.

Âm thanh đó dường như là của Muộn Du Bình.

"Không sai, trước đó tôi và Muộn Du Bình đã bị lạc nhau, chỉ là không ngờ gã này lại lợi hại như vậy, lại có thể tìm thấy nơi này." Lý Đông bèn đáp lại một tiếng, nói cho Muộn Du Bình biết mình đang ở dưới.

Sau khi Muộn Du Bình vào, thấy Lý Đông và mấy người đều không sao, rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, anh ta tò mò hỏi: "Sao lại chạy đến chỗ này?" Lý Đông

mỉm cười ôn hòa, rồi cười nói: “Tôi cũng chỉ là tình cờ phát hiện ra thôi, tôi khá tò mò, nên muốn xem thử, không ngờ lại gây ra rắc rối ở đây.” Muộn Du Bình nhìn xung quanh, rồi nói với Lý Đông: “Chỗ này trông có vẻ có vấn đề nghiêm trọng, nhưng tôi có cách đối phó với những gã này.” Sau đó, gã ta lại rút ra một tấm lưới đánh cá.

Không sai, đó thực sự là một tấm lưới đánh cá, không biết tấm lưới này có tác dụng gì.

Điểm khác biệt duy nhất có thể thấy là chất liệu của tấm lưới này rất chắc chắn, rất đặc biệt, bên trong dường như tỏa ra một sức mạnh rất kỳ lạ.

Lý Đông tò mò hỏi: “Lại có thứ gì nữa?

Thứ này có giúp ích gì cho tôi bây giờ không?” Muộn Du Bình gật đầu nói: “Thứ này tôi rất khó khăn mới tìm được, không có tác dụng gì khác, nhưng đối với những con cương thi này thì lại rất hữu dụng.” Lý Đông gật đầu hỏi: “Vậy anh kiếm thứ này ở đâu?

Khi ra ngoài, anh dường như không mang theo đồ vật gì cả, trên người anh dường như cũng không có bảo bối kiểu càn khôn đại mà.” Kết quả, Muộn Du Bình im lặng một lúc rồi kể về trải nghiệm trước đó.

Hóa ra trước đó, khi Lý Đông và A Ninh chạy vào rừng để tránh những con quái vật vây hãm, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng bị bắt cóc.

Sau khi Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử bị bắt cóc, Muộn Du Bình không hề tỉnh, gã ta luôn theo dõi phía sau để giải cứu hai người.

Sau đó, anh ta cứ thế đi theo vào trong thung lũng.

Sau khi vào trong thung lũng, họ gặp phải vụ rắn rết khắp nơi đó, những người đối diện chết vô số.

Muộn Du Bình cũng phát hiện ra Lý Đông, chỉ là lúc đó tình hình quá hỗn loạn, anh ta không dám ra mặt.

Chỉ là sau đó, khi Muộn Du Bình định tìm Lý Đông, lại bị những người đối diện phát hiện.

Những người đối diện đó thực tế đều là người Nhật Bản, cũng đang trộm mộ vì một mục đích nào đó.

Những gã đó phát hiện ra Muộn Du Bình thì muốn lén theo dõi, sau đó lợi dụng Muộn Du Bình để tìm Lý Đông.

Bởi vì họ nghĩ Muộn Du Bình chắc chắn có thể tìm thấy Lý Đông, sau đó những người đối diện cảm thấy đi theo thanh niên này chắc chắn sẽ rất hữu ích.

Nhưng Muộn Du Bình lại không phải là người dễ đối phó như vậy, gã này là một người rất lão luyện, võ công cũng rất giỏi.

Gã này chỉ trong vài chiêu đã cắt đuôi được những người Nhật Bản đó, sau đó dựa vào manh mối Lý Đông để lại mà tìm thấy anh.

Chỉ là kết quả không ngờ, những người Nhật Bản đó hình như cũng quá may mắn, lại đụng phải Muộn Du Bình một lần nữa.

Muộn Du Bình ban đầu không định làm gì những người Nhật Bản đó, nhưng những thứ họ cầm trong tay thực sự quá hấp dẫn, nên gã này trực tiếp ra tay cướp lấy.

Lý Đông nhìn kỹ tấm lưới đánh cá đó, rồi nói với Muộn Du Bình: "Vậy theo ý anh, thứ này do người Nhật Bản chế tạo à?

Đồ do người Nhật Bản chế tạo thật sự đáng tin cậy như vậy sao?

Tôi cảm thấy hơi nghi ngờ đấy." Vương Bàn Tử nghe Lý Đông nói, tò mò hỏi: "Chẳng lẽ anh cho rằng đồ của người Nhật Bản không tốt sao?

Chương 1126

Hình như người Nhật Bản là những người rất nghiêm túc mà, đồ họ chế tạo thật sự tệ đến vậy sao?" Kết quả, Hồ Bát Nhất lại nói: "Đương nhiên rồi.

Những người Nhật Bản đó thực tế, đồ vật họ làm ra ở đây thực sự rất tệ, nhưng họ có một năng lực rất mạnh, đó là rất giỏi lừa gạt người khác, rất giỏi quảng cáo, nên tạo cho người ta ảo giác rằng đồ họ chế tạo rất tốt, nhưng thực tế đồ họ làm rất tệ, toàn là hàng 'nước', như tôi thấy đấy." Hai người thảo luận rất sôi nổi, về cơ bản kết luận cuối cùng là thứ này có thể thực sự là hàng giả, hàng kém chất lượng.

Nhưng Muộn Du Bình lại rất nghiêm túc nói: "Thứ này không đơn giản như vậy, thực tế thứ này được làm ra bởi cao thủ, hiệu quả rất tốt.

Đương nhiên, dù hiệu quả không tốt cũng không sao, chúng ta bây giờ có tay có chân thì chắc chắn không sao.

Không sai, nếu thứ này hữu dụng thì dùng, nếu không có tác dụng thì có thể giải quyết bằng vũ lực." Mấy người tránh xa tấm lưới đánh cá, sau đó hai người mở tấm lưới, chuẩn bị thử.

Lý Đông và Muộn Du Bình, hai người có sức lực lớn nhất và mạnh nhất, đi ở phía trước, kéo tấm lưới, sau đó đi xuống cầu thang đá.

Sau khi đi xuống một lúc, Muộn Du Bình cảm thấy hơi thở trong sương trắng, lập tức nhíu mày, rất không hài lòng nói: "Chỗ này đúng là một nơi quỷ quái, sao lại có nhiều sương mù như vậy?

Trong sương mù này có độc.

May mà tôi bây giờ có đeo mặt nạ phòng độc, nếu không thì chỗ này có thể lấy mạng người.” Muộn Du Bình là một người rất nhạy cảm, biết rằng sương mù và nước ở đây có độc, nên gã này cũng không hề do dự, thẳng thắn nói ra suy nghĩ của mình.

Lý Đông nghe gã nói xong, cũng chỉ có thể cảm thấy im lặng, bởi vì chuyện này hình như đúng là như vậy.

Nhưng bây giờ có đeo mặt nạ phòng độc thì không ảnh hưởng nhiều đến anh.

Nhanh chóng lại có một người tiến lên, tấm lưới đánh cá không ngừng được đẩy về phía trước.

Nhanh chóng có một số cương thi lao đến, sau đó tấm lưới này lại dễ dàng bị kéo thành hình tam giác, con cương thi đó lại bị trói chặt.

Lý Đông hơi ngạc nhiên, ra hiệu cho Muộn Du Bình thu lưới, sau đó hai người lập tức phối hợp kẹp chặt vào giữa.

Tấm lưới đánh cá chạm vào cương thi, lại phát ra tia lửa điện.

Rõ ràng trên tấm lưới có một số thứ đặc biệt.

Con cương thi đó nhảy loạn xạ ở giữa tấm lưới, kết quả từ từ ngã xuống, lại biến thành một đống tro tàn.

Lý Đông hơi bất ngờ nói: “Không ngờ đồ do người Nhật Bản làm, đôi khi lại đáng tin cậy.” A Ninh vội vàng nói: “Đồ do người Nhật Bản làm có vẻ không tệ mà, sao lại cho rằng đồ do người Nhật Bản làm là hàng giả, hàng kém chất lượng chứ?” Lý Đông cười ha hả nói: “Chẳng phải bình thường sao?

Người Nhật Bản khi đó luôn rất thích tuyên truyền sản phẩm của mình, làm rất tốt, tuyên truyền rất nghiêm ngặt, kết quả có một lần trong nhà xảy ra một sự cố nghiêm trọng, kết quả tại hiện trường sự cố đã mất năm sáu năm mà vẫn chưa xử lý xong.

Hiện trường sự cố vốn không đơn giản như vậy, đã mất nhiều thời gian như vậy mà vẫn chưa xử lý xong, anh có nghĩ rằng đồ họ chế tạo đáng tin cậy không?" Lý Đông nói những lời như vậy khiến tôi cảm thấy rất cạn lời, nhưng sự việc hình như đúng là như vậy.

Xem ra thứ này được tìm thấy bởi cao nhân, có chút đáng tin cậy.

Nhưng ngay lúc đó, đột nhiên lại gặp phải mấy con cương thi.

Mấy con cương thi trực tiếp lao thẳng vào, sau đó tấm lưới bị rách mấy lỗ lớn.

Lý Đông lập tức tức đến bốc khói, vừa mới cảm thấy thứ này hữu dụng, kết quả chớp mắt đã bị vả mặt, cũng quá mất mặt rồi.

Thế là cái lưới này cũng không thèm bận tâm nữa, đối phó với những con cương thi này thì dùng Phục ma kiếm có thể đối phó với phần lớn, còn lại thì dùng cách khác.

Đương nhiên, Lý Đông nhanh chóng phát hiện, ở nơi này cứ như chọc vào tổ ong vò vẽ, càng đánh càng nhiều.

Nếu cứ đánh mãi thế này, chỉ không biết sẽ đánh đến bao giờ.

Thế là đành phải lùi lại một lần nữa.

"Đúng, cái cửa hang bên ngoài ấy." Lý Đông bây giờ một mình sức lực vô cùng lớn, có thể tạm thời chặn lại, đặc biệt là sau khi đẩy cái lối đó, tạm thời sẽ khá an toàn.

Những con cương thi đó cũng không đuổi theo nữa.

Muộn Du Bình hơi tiếc nuối nói: "Tôi khó khăn lắm mới cướp được thứ đó, kết quả không ngờ lại không đáng tin cậy như vậy.

Biết thế thì tôi đã không tốn công sức đó rồi." Vương Bàn Tử cười ha hả nói: "Tiểu Ca cũng có lúc phạm sai lầm như vậy à, tôi cứ tưởng Tiểu Ca thật sự vô sở bất năng chứ." Sau khi đẩy ra ngoài, phát

hiện những con cương thi đó không đuổi theo nữa.

“Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ những con cương thi này không có ý định đặc biệt với con người, chỉ là có ý thức lãnh thổ, chỉ cần người khác xâm nhập địa bàn thì sẽ ra tay, nếu người khác không vào địa bàn của chúng thì sẽ không ra tay sao?” Nếu vậy thì những gã này cũng kỳ lạ thật.

Lý Đông lắc đầu nói: “Tôi cũng không biết chỗ này có gì đặc biệt.

Tôi cảm thấy nếu cứ dây dưa ở đây thì không tốt, hay là chúng ta phong tỏa chỗ này trước, rồi đi tiếp xem sao.” Phong tỏa chỗ này trước thì thực ra cũng không có cách nào đặc biệt hay hơn, cũng chỉ là bịt kín lối ra vào trước, những phương pháp có thể sử dụng có hạn.

Bởi vì Lý Đông về cơ bản đã xác định, để đối phó với những thứ này thì chắc chắn không có phương pháp đặc biệt nào, chỉ có thể phong tỏa bằng vật lý.

Nếu phong tỏa bằng vật lý thì có tác dụng hay không, điều đó hoàn toàn không biết.

Bởi vì trên thế giới này căn bản không có thứ gì phòng ngự tuyệt đối, nếu có thì lực tấn công không đủ mạnh.

Nếu đã vậy, thì dù là loại cung ứng vật lý nào cũng dường như không có tác dụng lớn.

Nhưng bây giờ không có cách nào khác.

Nhưng sau khi phong tỏa, hình như cũng không có tác dụng.

Bởi vì ở nơi này, ngay cả lối làm việc cũng không có tác dụng, bởi vì phong tỏa lối ra vào có thể bị phá vỡ, nếu đi tiếp phía trước mà kích hoạt thêm một số cơ quan khác thì càng nguy hiểm hơn.

Vì vậy, Lý Đông phải giết những con cương thi tử sĩ trong góc đó,

nếu không giết chúng, đi về phía trước kích hoạt cơ quan rồi quay lại thì có thể rơi vào tuyệt địa.

Chương 1127

Nếu đã vậy, Vương Bàn Tử tò mò hỏi: "Nếu đã vậy, thì tôi phải làm gì?

Chẳng lẽ tôi phải từng con từng con một mà xử lý hết những con dưới kia sao?

Chúng đông như kiến ấy.

Để đối phó với nhiều thứ như vậy, e rằng không có cách nào lớn." Muộn Du Bình nghe xong, nói: "Hay là tôi đi mang cái gã mà người Nhật Bản mang theo đến đây." Lý Đông tò mò hỏi: "Mang cái gã người Nhật Bản mang theo ấy là gã nào?" Muộn Du Bình nói: "Là cái gã đã chế tạo ra tấm lưới đánh cá mà tôi vừa lấy được trước đó.

Tấm lưới đánh cá đó tuy không đặc biệt đáng tin cậy, nhưng hình như có chút tác dụng.

Hay là chúng ta đi tìm gã đó, nhờ gã đó làm thêm một ít thứ tương tự, rồi tính cách khác?" Lý Đông càng lúc càng kỳ lạ, hỏi: "Chẳng lẽ anh có thể liên lạc được với những người Nhật Bản đó sao?

Chẳng lẽ những người Nhật Bản đó nghe lời anh sao?" Muộn Du Bình lại cười hì hì nói: "Những người Nhật Bản đó tuy không tự nguyện nghe lời tôi, nhưng sau khi tôi đã 'giao lưu sâu sắc' với họ, thì họ lại sẵn lòng nghe lời tôi, bao gồm cả cái người có thể chế tạo pháp bảo mà họ mang theo.

Tôi nghĩ bây giờ anh ta có vẻ có chút hữu dụng." Lý Đông bây giờ nghĩ, nếu chỉ dựa vào bạo lực để giải quyết vấn đề, thì dường như cũng không phải là một phương pháp, bởi vì số lượng cương thi ở nơi này thực sự quá nhiều.

Nếu tìm một chuyên gia, không chừng thực sự có chút tác dụng, nên quyết định ra ngoài xem sao.

Thế là, anh đi theo Muộn Du Bình tạm thời rời khỏi đó, và đến một ngôi làng.

Không sai, nơi này thực sự là một ngôi làng, một ngôi làng nhỏ trong núi.

Những ngôi làng như vậy thực tế rất lạc hậu.

Vô số người rất thích kiểu cuộc sống điền viên nhàn nhã trong làng, cho rằng cuộc sống ở làng sẽ rất tốt.

Nhưng thực tế cuộc sống ở làng quê về cơ bản rất vất vả, rất bi thảm.

Bởi vì ở nông thôn sẽ thiếu rất nhiều cơ sở hạ tầng, thiếu rất nhiều cơ hội kiếm tiền.

Vậy thì ở nông thôn, đặc biệt là những ngôi làng bị cô lập với thế giới bên ngoài, thì thực sự rất khó khăn.

Bây giờ ngôi làng này thuộc loại làng bị cô lập với thế giới bên ngoài, về cơ bản mỗi người trong làng đều là những người rất nghèo.

Sau khi Muộn Du Bình đưa Lý Đông đến nơi này, tôi phát hiện trong ngôi làng này quả nhiên có một gã trông giống như một đạo sĩ.

Đối với những người đạo sĩ như vậy, có thể là "ngư long hỗn tạp" (người tốt kẻ xấu lẫn lộn).

Trong nhóm này có một nhóm người thực sự rất đáng kính, bởi vì đạo sĩ thực tế là một số bác sĩ thời cổ đại có thể ghi chép và chữa bệnh cho con người, điều đó thực sự rất hữu ích.

Đương nhiên cũng có một số đạo sĩ, đó là những kẻ lừa đảo thuần túy, có một số đạo sĩ, đó thực sự là những kẻ xấu.

Bây giờ đạo sĩ này dường như mặc một bộ đạo bào, để râu dài, trông gầy gò, không giống như những đạo sĩ trên phim truyền hình, ngược lại trông giống một kẻ ăn mày hơn.

Người này trước đó luôn đi cùng nhóm người Nhật Bản kia là một đạo sĩ.

Sau khi nhóm người Nhật Bản đó bị Muộn Du Bình đánh chạy, Muộn Du Bình đã trói gã này lại, sau đó tạm thời nhốt ở trong ngôi làng này.

Những người trong làng không đặc biệt hiểu chuyện Muộn Du Bình làm, nhưng Muộn Du Bình đã đưa không ít tiền, nên người trong làng đã giúp trông giữ người này.

Lý Đông tìm thấy đạo sĩ này xong, hỏi đạo sĩ tại sao lại hòa mình với những người Nhật Bản đó?

Kết quả đạo sĩ nói, một đạo sĩ khổ tu như hắn căn bản không sống nổi, những người Nhật Bản đó đã cho rất nhiều tiền, nên hắn sẵn lòng giúp người Nhật Bản trộm mộ.

"Với tôi, trộm mộ là việc không có gì to tát, không phải chuyện nghiêm trọng." Lý Đông nghe cách nói của gã này thì cảm thấy cạn lời, nhưng gã này bây giờ trông nghèo rớt mồng tơi thế này, có vẻ như thực sự có khả năng như vậy.

Dù sao thì con người cũng phải sống sót.

Dù thế nào đi nữa, để có thể sống sót, làm một số chuyện như vậy cũng là bình thường.

Thế là Lý Đông hỏi về chuyện tấm lưới đánh cá.

"Chuyện tấm lưới đánh cá là sao?

Tấm lưới đánh cá đó hình như thực sự có tác dụng với một số

cương thi.” Sau đó, đạo sĩ này cười nói với Lý Đông: “Chuyện tấm lưới đánh cá đó, thực sự là do tôi tự làm ra.

Anh nên biết rằng, đạo sĩ chúng tôi thời cổ đại đã tích lũy một số kinh nghiệm hóa học, thậm chí rất nhiều kinh nghiệm hóa học đều được tổng kết từ quá trình luyện đan và các loại quá trình khác của đạo sĩ chúng tôi.

Trong quá trình này, tôi cũng có nghiên cứu nhất định về các sinh vật kiểu cương thi đó, đồng thời cũng chế tạo ra một số pháp bảo thông qua phản ứng hóa học, thực sự rất hữu dụng.

Chẳng lẽ anh nghĩ, anh cần tôi giúp đỡ sao?” Đương nhiên, nghe Lý Đông muốn giúp đỡ, đạo sĩ này tỏ ra rất sẵn lòng, với điều kiện Lý Đông phải trả một phần tiền.

Lý Đông cười cười, nói với gã này: “Nếu ông thực sự có thể giúp được, tôi không ngại trả thêm một khoản tiền nữa.

Chẳng hạn như trong đó có đủ loại bảo bối, nếu ông có thể tìm thấy vài món bảo bối đáng giá, không chừng tôi có thể chia cho ông vài món, sẽ có tiền.” Sau đó, đạo sĩ này nghe xong thì lập tức trở nên tự tin hơn, vỗ ngực nói to, vui mừng đến mức như tìm được Long Tủy Thủy Tinh Cửu.

Nhưng Lý Đông và mấy người bạn của anh hỏi nhau, căn bản không biết đó là cái quái gì.

Lý Đông thực sự muốn gã này thể hiện bản lĩnh của mình.

Nhưng gã này lại nói bây giờ không phải lúc, không thể biểu diễn, phải đợi một thời điểm thích hợp.

Lý Đông đối với năng lực của gã này thì nửa tin nửa ngờ, nhưng nếu tấm lưới đó thực sự do gã này chế tạo, thì cũng có chút giúp ích.

Sau khi đạt được hợp tác sơ bộ, đạo sĩ này cũng tự giới thiệu

mình, nói họ Vương.

Đạo sĩ Vương này nghe Lý Đông muốn nhờ mình chế tạo một số thứ để đối phó với cương thi.

Chương 1128

Gã này cũng không khách khí, làm như cố ý làm khó dễ, những thứ gã ta muốn thực sự là nói ra ngay lập tức.

Vương Bàn Tử nghe đạo sĩ này đòi nhiều yêu cầu như vậy, trên mặt đầy lửa giận, nghiến răng nói: "Đúng là hơi quá đáng thật đấy, không ngờ lại đòi nhiều thứ như vậy, cái quái gì chứ?

Đơn giản là một tên côn đồ vô lại mà." Lý Đông cười cười: "Đừng giận, những thứ ông ấy cần, tuy rất quý hiếm, nhưng trong ba lô của tôi đều có thể lấy ra cho ông ấy.

Cũng không có gì to tát." Không sai, khi Lý Đông ra ngoài, anh đã chuẩn bị rất đầy đủ, hoặc là Lý Đông sau khi có Càn Khôn Đại, chỉ cần có cơ hội sẽ chuẩn bị đủ loại vật tư.

Thực tế bây giờ cái túi đó có thể nói là một Bách Bảo Tương, trong đó tự nhiên có đủ loại thứ, căn bản sẽ không thiếu thứ gì.

Vào buổi tối, mấy người bắt đầu nghỉ ngơi.

Lý Đông cũng chuẩn bị nghỉ ngơi một lúc, tuy không cần ngủ, nhưng cần nghỉ ngơi.

Kết quả, A Ninh lén lút nói với Lý Đông: "Anh nhìn đạo sĩ Vương kia chưa?

Đạo sĩ Vương kia đang làm gì vậy?" Lý Đông lén nhìn qua cửa sổ phòng, thấy đạo sĩ Vương đang làm một chuyện rất kỳ lạ trong sân.

Bây giờ trong tay anh ta đang cầm một con dao thái, con dao thái đó, rồi đang dùng sức với một chiếc đũa ở chỗ đó.

Tiếp theo, gã này cũng không biết đột nhiên lại niệm một số chú ngữ.

Những chú ngữ đó lộn xộn, Lý Đông căn bản không hiểu ý nghĩa gì.

Đương nhiên, đối với những chú ngữ như vậy, rất nhiều người đều không hiểu, bởi vì những chú ngữ như vậy về cơ bản giống như thiên thư không ai hiểu.

Nếu chú ngữ như vậy mà ai cũng hiểu thì đó không còn là chú ngữ nữa.

Nhưng không biết chuyện gì xảy ra, gã này đột nhiên trượt chân, sau đó một tiếng "leng keng" ngã lăn ra đất.

"TMD đúng là chẳng có tí tác dụng nào." Lý Đông lập tức nghi ngờ liệu để gã này giúp đỡ mình có kéo chân hay không.

Anh cảm thấy việc tiêu diệt những con cương thi đó bằng các phương pháp vật lý khác dường như cũng không phải là không thể.

Kết quả không ngờ, đạo sĩ Vương lại phát hiện ra Lý Đông, sau đó không nhịn được mắng hai câu.

Lý Đông bây giờ cũng không quản nhiều như vậy nữa, trực tiếp đi vào sân.

Bây giờ đạo sĩ Vương này hình như rất tức giận, nhưng Lý Đông lại cố tình nói với đạo sĩ Vương: "Lão đạo sĩ bây giờ hình như không cần phải tức giận như vậy chứ." "Vừa rồi tôi chỉ là xem ông làm thôi, chỉ vì ông trượt chân thôi mà." Kết quả, đạo sĩ Vương lại càng lúc càng giận hơn, ở đó nổi khùng.

Kết quả, A Ninh không nhịn được, hừ lạnh một tiếng, nói với đạo sĩ Vương: "Lão già này chẳng qua chỉ là đang khoác lác thôi, đúng không?

Thật sự tưởng rằng tôi không dám xông qua những cửa ải khó khăn đó sao?

Tôi nói cho ông biết, ông chỉ là một phế vật làm công cho tôi thôi, nếu ông còn dám kiêu ngạo như vậy, xem tôi có đánh ông không." Lý Đông cũng vỗ vỗ đạo sĩ Vương rồi nói: "Lão đạo sĩ nói rất hay.

Tôi cũng không nhất định phải cần sự giúp đỡ của ông, chỉ là nếu có sự giúp đỡ thì không chừng sẽ có chút tác dụng.

Bây giờ ông có thể suy nghĩ kỹ, nắm đấm của tôi không nhận người quen đâu." Lý Đông đột nhiên phát hiện trên thế giới này dường như có một chân lý rất quan trọng, đó là luôn dùng "chân lý" để thuyết phục người khác.

"Không sai, cái gọi là chân lý, đó là nắm đấm, đó là sức mạnh." Về một câu chuyện rất quan trọng, nghe nói có lần trên TV có một bản tin nói rằng "kiên trì dùng chân lý thuyết phục người khác", nhưng hình ảnh minh họa lại là một số vũ khí cao cấp rất lợi hại.

Lúc đó mọi người mới hiểu chân lý thực sự là gì.

"Không sai, trên thế giới này chân lý thực sự là nắm đấm, ai có nắm đấm lớn hơn, ai có sức mạnh mạnh hơn, thì lời nói của người đó là chân lý, nếu không thì đó là chuyện nực cười." Đạo sĩ Vương phát hiện Lý Đông hình như không nói đùa, gã ta luôn cảm thấy hơi sợ hãi.

Lý Đông lúc này mới hơi dịu nét mặt, nói với đạo sĩ Vương: "Trước tiên, ông thành thật nói cho tôi biết ông làm gì đi, cái vẻ này trông dễ khiến người ta nghĩ là một kẻ lừa đảo đấy." Đạo sĩ Vương lắc đầu nói: "Anh phải tin tôi, tôi thực sự không phải là một kẻ lừa đảo.

Nhưng tôi có thể nói cho anh một chuyện, đó là khi tôi còn trẻ, thực sự không có sở thích nào khác, chỉ thích phụ nữ.

Nhưng lúc đó, tôi lại không tìm được phụ nữ đàng hoàng, tôi cũng không có cách nào, chỉ đành thường xuyên đi đến những nơi đó.

Số lần đi đến những nơi đó quá nhiều, cơ thể cũng bị hao mòn, gia sản cũng bị hao mòn, nên tôi bây giờ mới biến thành một người như vậy, trông không ra người không ra quỷ." Lý Đông nghe gã này nói vậy, lập tức cảm thấy hơi buồn cười.

"Không ngờ một đạo sĩ không ra người không ra quỷ như vậy lại là loại người đó." Loại người như vậy thực sự rất buồn cười.

Ý của gã này về cơ bản rất rõ ràng, gã này là một kẻ háo sắc, nhưng bây giờ về cơ bản đã biến thành một lão phế vật thực sự rồi.

Thế là Lý Đông không nhịn được đấm cho gã này một quyền, nói: "TMD đúng là một nhân tài, lão già này có thể biến thành như vậy, tôi thấy đúng là chẳng có gì bất ngờ cả." Lý Đông bây giờ trong lòng cảm thấy hơi thất vọng, một loại người như vậy, muốn trở thành một người thực sự có bản lĩnh, thì khả năng đó thực sự quá thấp, nên khả năng lớn nhất của gã này là một kẻ lừa đảo.

Nhưng khi Lý Đông đang thất vọng, đạo sĩ Vương lại vội vàng nói: "Anh phải tin tôi, mặc dù tôi cũng thường xuyên lừa gạt người khác, nhưng tôi có công phu, tôi nên có chút giúp ích cho anh, tôi thực sự có một số kinh nghiệm về cương thi đó." A Ninh bây giờ trực tiếp rút một khẩu súng lục ra và chĩa vào anh ta, nói lung tung: "Được rồi, tôi có thể tin ông một lần, nhưng nhớ kỹ, nếu ông dám lừa gạt tôi, hãy nhìn cho kỹ, đây là gì của tôi?" Đạo sĩ Vương nhìn khẩu súng lục đó xong, lập tức sợ đến run bần bật, gã này thực sự sợ thứ đó.

Thế là đạo sĩ Vương vội vàng quỳ xuống nói: "Tôi không dám, không dám." Gã này bị dọa cho đủ sợ, thế là Lý Đông lại rút một xấp tiền nhỏ ra và vẫy vẫy trước mặt gã này.

Sau đó nói với đạo sĩ Vương: "Bây giờ ông nhìn cho kỹ.

Nếu ông thực sự có thể giúp được tôi, thì tôi cũng không ngại trả cho ông một ít tiền, thậm chí những bảo bối kiếm được trong đó tôi

cũng có thể chia cho ông một ít, nhưng nếu ông không có tác dụng với tôi, sẽ kéo chân tôi, thì nơi đó rất nguy hiểm, tôi không ngại ném ông vào giữa đám cương thi đó." Đạo sĩ Vương bây giờ mới hoàn toàn tin Lý Đông, đạt được mối quan hệ hợp tác chính thức.

Đương nhiên, những thứ cần chuẩn bị cũng rất nhiều, hoặc là những thứ cần chuẩn bị cũng rất nhiều, nhưng trong túi của Lý Đông đều có.

Đạo sĩ Vương mặc đạo bào của mình, sau đó nhặt từng nén hương một, rồi lại bắt đầu luyện chú ngữ ở đó.

Đương nhiên, đối với những thứ này, Lý Đông cũng không cảm thấy có ích gì, nếu gã này muốn làm thì chỉ là làm một số thứ lộn xộn vô dụng thôi, bây giờ anh cần gã này làm những việc thực tế.

Chỉ thấy đạo sĩ này trong tay cầm một thanh kiếm gỗ đào, vung loạn xạ ở đó một lúc.

Rồi lại đổ nửa bát nước vào một cái bát, cuối cùng lại dựng một chiếc đũa vào cái bát đầy nước đó.

Chương 1129

Đương nhiên, đạo sĩ này thực sự hiểu một chút quy luật hóa học hoặc vật lý, bởi vì chiếc đũa cắm trong bát như vậy lại không đổ xuống, rõ ràng trong đó chắc chắn có một số hiện tượng vật lý mà anh không biết.

Tiếp theo, gã này lại bắt đầu luyện một đoạn chú ngữ.

Sau khi luyện một lúc lâu, gã này lại lấy chiếc đũa ra, sau đó bị con dao thái trong tay hành hạ một lúc thì biến thành 9 phần.

Gã này lại làm một số chuyện lộn xộn nữa, sau đó trực tiếp uống hết nước trong bát nước đó.

Lý Đông cảm thấy hơi ghê tởm, bởi vì gã này trước đó đã đốt giấy trong bát đó.

Bây giờ lại uống hết, có gây ra viêm ruột thừa hay không thì cũng không biết, nhưng gã này đã làm như vậy thì cũng không quản nhiều như vậy nữa, bởi vì Lý Đông cảm thấy không cần thiết phải lo lắng cho sức khỏe của gã này.

Đương nhiên, quan trọng nhất là cảm thấy rất ghê tởm.

Sau đó, gã này lại dệt một tấm lưới đánh cá mới.

Tấm lưới đánh cá mới, sau khi nhổ một ngụm nước bọt lên trên.

Rồi nói với Lý Đông: "Tấm lưới đánh cá này lại có thể dùng được rồi." Sau đó, gã này lại làm một số thứ kỳ lạ khác, không biết đó là thứ gì, nhưng xem ra tất cả đều dùng để đối phó với cương thi.

Lý Đông nhìn những thứ lộn xộn này, hỏi: "Đây là bản lĩnh của ông sao?

Những thứ này thật sự có ích cho những con cương thi đó sao?" Đạo sĩ Vương cởi đạo bào của mình ra, nghiêm túc nói: "Các vị yên tâm, những thứ này đối với những con cương thi đó thực sự rất hữu ích, dù cương thi có lợi hại đến đâu cũng không có cách nào." Đương nhiên, lần này Lý Đông cũng không dễ dàng tin gã này như vậy.

Đương nhiên, Lý Đông thực tế không phải là người dễ dàng tin người lạ, huống chi là một gã không đáng tin cậy như vậy, nên quyết định đưa gã này đi cùng.

Để gã này chứng minh những thứ này hữu ích, quan trọng hơn là nếu gã này là người chế tạo ra những thứ này, thì để gã này sử dụng thì không chừng sẽ đáng tin cậy hơn một chút.

Sau khi quyết định xong những chuyện này, bây giờ đã hơn 1 giờ sáng rồi.

Thời gian hơn 1 giờ sáng, lẽ ra là lúc ngủ ngon nhất, bây giờ lại thành ra thế này, nhưng bây giờ Lý Đông cũng không có cách nào, đành phải cho mấy người quay lại nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, Lý Đông và mấy người dẫn đạo sĩ này, một lần nữa đến bên ngoài không gian dưới lòng đất đó, đang chuẩn bị đi xuống.

Nhưng đột nhiên Lý Đông phát hiện trong rừng cây phía trước dường như xuất hiện một bóng người.

Không sai, đó chắc chắn là một bóng người, nhưng bóng người đó lóe lên.

Lý Đông chuẩn bị đi bắt người đó thì phát hiện người đó cũng không biết đã chạy đi đâu.

Muộn Du Bình nói: "Trước tiên đừng bận tâm đến những gã đó, những gã đó cũng bình thường, tôi thực sự luôn bị người khác giám

sát, không cần bận tâm nhiều như vậy.

Bây giờ chúng ta hãy xuống dưới làm việc của mình trước, làm tốt việc của mình mới là thiết thực nhất." Thế là mấy người quả nhiên đi xuống trước.

Nhanh chóng đến cửa không gian dưới lòng đất đó.

Nơi này có thể nguy cơ trùng trùng, để tránh đi một đoạn đường như vậy mà cảm thấy vô cùng nguy hiểm, nhưng đạo sĩ Vương này lại có vẻ rất gan dạ.

Ở cửa cái hố đó, gã này lại thực sự một mình cầm tấm lưới đánh cá đó, cứ thế chạy xuống.

Thấy đạo sĩ Vương dũng cảm đi xuống như vậy, Lý Đông và mấy người lập tức đổ mồ hôi hột.

Bởi vì đạo sĩ Vương không có đồ bảo hộ, cứ thế đi thẳng xuống.

Chưa nói đến những thứ khác, sương mù bên dưới đều có độc, lúc này sẽ không thật sự chết ở đây chứ.

Lý Đông cười nói: "Đạo sĩ Vương, ông cũng quá dũng cảm rồi đấy, thực ra không cần phải như vậy." Kết quả, đạo sĩ Vương rất tức giận nói: "Nói nhảm gì thế?

Nếu tôi không dũng cảm đi xuống như vậy, thì làm sao tôi kiếm được số tiền đó?

Nếu không có số tiền đó, tôi làm sao có thể an hưởng tuổi già?

Lão tử bây giờ muốn tìm một cơ hội kiếm một khoản tiền, sau đó từ từ dưỡng lão thôi, bây giờ tôi cả đời cũng chỉ còn hy vọng cuối cùng này thôi." Lý Đông và mấy người lập tức cười phá lên, vị đạo sĩ này lại đang tìm cách kiếm tiền dưỡng lão.

Đương nhiên cũng bình thường, bây giờ vị đạo sĩ này ước chừng

khoảng 60 tuổi rồi.

Nếu đã khoảng 60 tuổi thì hình như thực sự không có cách nào khác, nhiều nhất cũng có một ít tiền dưỡng lão thì rất tốt rồi.

Đương nhiên, đạo sĩ Vương này thực sự rất lợi hại, đi lại trong sương mù đó, lại thực sự không có vẻ bị trúng độc.

Quan trọng nhất là sau khi gã này đi xuống, thì đúng là một đường lửa hoa điện chớp.

Nếu không biết, gã này thực sự là một ông già hèn mọn vô cùng, thì chỉ dựa vào cảnh tượng một đường lửa hoa điện chớp dưới đó bây giờ, thì tuyệt đối sẽ tưởng gã này là một tuyệt thế cao thủ.

Đạo sĩ Vương này chạy lung tung trong không gian dưới lòng đất đó, kết quả chỉ một lát sau, sương mù trong không gian dưới lòng đất đó lại biến mất hết.

Thậm chí trên đỉnh đầu anh ta, xuất hiện một số dị tượng, cái vẻ đó trông như một con rồng vàng đang bay lượn trên không trung.

Hóa ra trước đó, con cương thi lông đen mà Lý Đông khó đối phó nhất lại xuất hiện.

Nhưng bây giờ con cương thi lông đen đó lại bị tấm lưới đó trói chặt, không thể nhúc nhích.

Đạo sĩ Vương này có vẻ rất kiêu ngạo, đi đến bên cạnh con cương thi đó, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai con cương thi đó, vẻ mặt như đang trêu đùa.

Sau đó đột nhiên, một lòng bàn tay vỗ vào eo con cương thi đó, sau đó nhẹ nhàng nói một tiếng "thu".

Con cương thi lông đen đó phát ra vài tiếng gào thét nhẹ rồi ngã xuống đất, trông như thể đã bị giải quyết rồi.

Chương 1130

Lý Đông là một nhà khoa học thực thụ, không tin những thứ huyền ảo kiểu pháp thuật.

Anh tin rằng mọi thứ đều có thể được chứng minh bằng khoa học.

Lý Đông bây giờ tuy không nhìn thấu thủ đoạn gã này sử dụng, nhưng cũng chưa bao giờ lung lay nhận thức của mình.

Nhưng dù sao đi nữa, đạo sĩ Vương lợi hại như vậy, Lý Đông giơ ngón tay cái lên, nói: "Đạo sĩ thật lợi hại.

Những chiêu thức của ông có thể truyền dạy cho tôi không, để tôi cũng học hỏi chút.

Tôi cũng là một tên trộm mộ lâu năm.

Chúng tôi những tên trộm mộ này thường xuyên cũng gặp phải những con cương thi lợi hại như vậy, đôi khi đối phó rất phiền phức, ông có thể truyền dạy bản lĩnh cho tôi không?" Kết quả, sắc mặt đạo sĩ Vương đột nhiên trở nên bi ai, lắc đầu, nói với Lý Đông: "Vị bằng hữu này không giống tôi.

Anh là một người có tiền đồ lớn, có bản lĩnh.

Nếu học những thứ của tôi, thì cả đời có thể sẽ bị giao phó vào trong.

Bây giờ tôi là một lão già như vậy, trông không ra người không ra quỷ, thực tế là vì học những thứ này.

Kết quả cuối cùng, tôi bây giờ như thế này, một người không ra người không ra quỷ." Lời nói của gã này, hình như thực sự khiến người ta tưởng rằng gã này thực sự có một quá khứ bi thảm.

Nhưng thực tế trước đó gã này đã nói dối rồi, gã này chẳng qua chỉ là một kẻ thích đi lầu xanh, có chút tiền thì đi lầu xanh, sau đó tiêu hết tất cả tiền tiết kiệm, sau đó mới biến thành bộ dạng như bây giờ.

Bất cứ ai biết tiết kiệm tiền, chắc chắn có thể tiết kiệm được một khoản tiền, sau đó sống một cuộc sống tốt hơn một chút.

Đương nhiên, lúc đó thấy gã này vẻ mặt bi thương như vậy, cũng biết bây giờ không thể trêu chọc gã này, thế là đành nói: "Thôi, những thứ như vậy tôi không học nữa vậy." Bởi vì anh biết gã này chắc chắn sẽ không truyền dạy môn nghề cho mình, tự nhiên sẽ không như vậy mà nói chuyện phiếm vô ích với đạo sĩ này.

Đôi khi nói nhiều lời vô ích cũng không có tác dụng gì.

Sau đó, đạo sĩ Vương giơ tay về phía Lý Đông!

Lý Đông cảm thấy hơi khó hiểu, hỏi: "Gì vậy?" Kết quả, đạo sĩ Vương nghiêm túc nói: "Không phải anh quên mất chuyện đã hứa trước đó rồi chứ?

Sau khi tôi giúp anh xử lý những con cương thi này, anh phải trả tiền cho tôi.

Bây giờ tôi đã hoàn thành nhiệm vụ rồi, nhanh chóng trả tiền đi.

Trả tiền xong tôi sẽ về dưỡng lão, tôi sẽ không hỏi đến chuyện thế sự nữa." "Trả tiền?" Lý Đông nhớ ra trước đó hình như thực sự đã hứa với gã này một số chuyện.

Nhưng bây giờ trả tiền thì trả bằng tiền gì?

Lý Đông bây giờ trên người tự nhiên không mang theo tiền mặt.

Bởi vì bây giờ là một xã hội số hóa.

Trong một thế giới như vậy, khi mọi người ra ngoài tiêu dùng thì về cơ bản không mang theo tiền mặt, bởi vì mang theo tiền mặt không

an toàn, ngoài ra mang theo tiền mặt thì khá phiền phức.

Bởi vì thanh toán bằng điện thoại thì dễ hơn nhiều, nên Lý Đông về cơ bản đều sử dụng thanh toán số hóa bằng điện thoại.

Đương nhiên, trong ba lô của anh thực sự có một số thứ đáng giá.

Nhưng những thứ đáng giá đó đa số đều là đồ cổ, những thứ đồ cổ như vậy nếu muốn biến thành tiền thì thực tế có chút phiền phức, bởi vì dù sao thì những người này đều là trộm mộ.

Nếu muốn dùng những thứ này để đổi lấy tiền, thì dường như không dễ dàng như vậy.

Lý Đông lấy ra một chuỗi ngọc trai.

Chuỗi ngọc trai đó cũng không biết lấy ở đâu ra, về cơ bản đều đã quên rồi.

Ngoài ra còn tìm thấy một số vàng bạc châu báu.

Những vàng bạc châu báu đó về cơ bản đều là những thứ khá bình thường.

Mặc dù theo một nghĩa nào đó cũng là đồ cổ, nhưng về cơ bản không nhìn ra được kiểu dáng cổ đại hay hiện đại, những thứ này chắc chắn có thể đáng giá không ít tiền.

Mặc dù trước đó rõ ràng biết gã này trông hơi giống một kẻ lừa đảo, nhưng gã này bây giờ có bản lĩnh như vậy, Lý Đông cảm thấy cho thêm một ít thứ cũng không sao, thấy gã này đáng thương như vậy, coi như giúp đỡ người nghèo vậy.

Thế là anh đưa cho gã ta rất nhiều vàng bạc châu báu.

Những vàng bạc châu báu đó cứ khiến đạo sĩ Vương cảm thấy hơi không cầm nổi thì mới dừng lại.

Nhưng đạo sĩ Vương lập tức cảm thấy hơi xấu hổ, nói với Lý

Đông: “Anh có thể cho tôi một cái túi lớn không?

Nếu tôi cứ ôm nhiều vàng bạc châu báu như vậy ra ngoài, không chừng thực sự sẽ gặp nguy hiểm.” Bởi vì bây giờ thế giới này thực tế là một thế giới thời gian hỗn loạn, trong một thế giới thời gian hỗn loạn như vậy, có thể ai cũng có, nếu gặp cướp bóc các loại thì thực sự có chút phiền phức, nên Lý Đông đã đưa cho một cái túi lớn.

Cái túi lớn đó hoàn toàn không trong suốt, sau đó lại đặt cái túi lớn đó vào một cái hộp.

Một cái hộp gỗ trông rất đơn giản.

Một cái hộp gỗ rất đơn giản như vậy, rất không bắt mắt, để gã này mang ra ngoài chắc cũng không có vấn đề gì.

Hơn nữa lão già này thực tế trông như một lão già không đáng tin cậy, nhưng lại có chút bản lĩnh, nên cũng không có vấn đề gì.

Hơn nữa sự an nguy của gã này hình như cũng không liên quan đến Lý Đông, chuyện bây giờ hình như chỉ là mối quan hệ hợp tác thôi, cũng không có chuyện gì khác.

Cũng không phải bạn bè, thế là Lý Đông cũng không quản nữa, lắc đầu, tiễn đạo sĩ này đi.

Chương 1131

Đạo sĩ này đối với thu hoạch lần này thì rất hài lòng, nhưng Lý Đông phát hiện gã này hình như có chút vô liêm sỉ, bởi vì giá trị của những thứ anh cho có thể lên đến hàng triệu, lão già này lại không thèm nói một tiếng cảm ơn, lại thực sự nghĩ rằng mình đáng được nhận.

Thôi, bây giờ mọi chuyện đã phát triển như vậy, Lý Đông cũng không quản nhiều như vậy nữa, tiễn lão già này đi xong, anh lại một lần nữa đi vào không gian dưới lòng đất đó để xem.

Quả nhiên bây giờ ở nơi này, sau khi loại bỏ một số thứ, nơi này không còn sương mù nữa, hoặc về cơ bản đã tan hết.

Bây giờ cầm đèn pin, có thể nhìn rõ ràng mọi thứ bên trong.

Phát hiện ở nơi này có mười mấy cái chum lớn.

Những thứ đựng trong những cái chum lớn đó trông vàng óng ánh, cũng không biết là thứ gì.

Trên mặt đất có một số đồ gốm chưa thành hình.

Đương nhiên, việc chế tác những thứ này đều rất thô sơ, hơi giống những thứ do người mới chế tạo, cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Ở phía bức tường đá bên phải có một cái ao nước.

Cái ao nước hình vuông.

Rõ ràng, nước bên trong đều là suối nước nóng, rất nóng.

Đương nhiên, Lý Đông lại phát hiện ở một bên khác có một con suối nhỏ, nước trong con suối nhỏ đó là nước lạnh.

Cũng chính vì ở nơi này nước nóng và nước lạnh không ngừng giao hòa, mới hình thành loại thời tiết sương trắng đó.

Chỉ là trước đó hình như không nhìn thấy con suối nước lạnh đó, chẳng lẽ đó là thứ do kẻ gây rối để lại sao?

Muộn Du Bình nói: "Đạo sĩ đó tuy trông có vẻ không đáng tin cậy, nhưng thực tế gã này hình như cũng có chút năng lực, ban nãy hình như đã làm một việc tốt cho chúng ta." Nhưng sau khi tìm kiếm ở nơi này một lúc lâu, hình như cũng không có thu hoạch gì khác.

Vương Bàn Tử cảm thấy hơi tức giận, ở nơi này vật lộn lâu như vậy, hình như chẳng có thứ gì cả, cho lão đạo sĩ kia nhiều thứ như vậy thì lỗ vốn rồi, lỗ lớn rồi.

Gã này dù bây giờ rất giàu có, nhưng lại rất coi trọng tiền bạc.

Hoặc có lẽ trên thế giới này là như vậy, những người khác nhau đều có sở thích khác nhau, trong lòng những người khác nhau, thứ quan trọng nhất cũng khác nhau.

Trong mắt Vương Bàn Tử, thứ quan trọng nhất chắc chắn là tiền, đương nhiên có thể có những thứ quan trọng hơn, tình cảm huynh đệ chẳng hạn.

Đương nhiên, những thứ này hình như cũng không đặc biệt quan trọng, chỉ cần mỗi người vui vẻ là được.

Tiếp tục đi tìm một vòng về phía trước, đến bên cạnh cái ao nước nóng đó.

Đương nhiên, cái ao nước nóng đó là suối nước nóng, anh định đi vào ngâm mình một chút.

Chỉ là sau đó anh lắc đầu, nếu suối nước nóng có độc thì buồn cười rồi, nên cũng không nghĩ như vậy nữa.

Nhưng đột nhiên Lý Đông nhìn thấy giữa hai dòng nước dường như có một thứ rất đặc biệt.

Thứ đặc biệt đó trông giống như một cây gậy.

Không sai, đó là một cây gậy màu trắng.

Lý Đông sử dụng một chút thủ đoạn, ném một sợi dây thừng ra, quấn lấy cây gậy đó, sau đó cầm cây gậy đó trong tay.

Sau khi cầm lấy, phát hiện đó không phải là một cây tiêu, mà lại được làm bằng ngọc.

Chỉ là ở nơi này chỉ còn lại nửa đoạn, cũng không biết nửa đoạn còn lại bị phá hủy ở đâu.

Vương Bàn Tử nhìn cây tiêu ngọc đó, sau khi nhìn xong nói: "Thứ này tự công bố rất tinh xảo, chỉ là bây giờ chỉ còn lại nửa đoạn thôi.

Nếu chỉ còn lại nửa đoạn thì chắc không có giá trị, hay là vứt đi đi." Hồ Bát Nhất lại nói: "Tên Bàn Tử này chẳng phải rất hiểu bảo bối sao?" Dù món đồ chỉ còn lại một nửa, nhưng cũng chẳng còn tác dụng gì.

Chẳng lẽ không biết bây giờ người ta có một thứ rất đặc biệt được gọi là gì sao?

Đó là cái đẹp của sự tàn khuyết.

Món đồ này khi mang về sẽ có giá trị thưởng thức rất cao.

Lý Đông nhìn tấm lưới đánh cá mà Vương đạo sĩ để lại, tấm lưới đó bây giờ trông vẫn còn nguyên vẹn, chắc là có thể dùng để đối phó cương thi.

Thế là anh cất nó vào trong túi đồ.

Anh phát hiện ngoài mấy món đồ đó ra, dường như không còn gì khác.

Nơi này đối với anh dường như không có thu hoạch gì, nhiều nhất cũng chỉ là loại bỏ được mối lo.

Sau đó, anh rời khỏi không gian dưới lòng đất và tiếp tục tiến về phía trước.

Nhưng nơi này lại khiến anh nảy sinh hứng thú mãnh liệt.

Đúng vậy, anh là một nhà thám hiểm bẩm sinh.

Một nhà thám hiểm bẩm sinh như vậy, đối với những nơi chưa biết, luôn có sự tò mò mạnh mẽ.

Hiện tại thậm chí còn chưa tiến vào khu vực trung tâm nhất của nơi này, vậy mà đã gặp phải hai chỗ cực kỳ nguy hiểm.

Vậy nơi này rốt cuộc có gì có thể phát hiện, anh bây giờ đều cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Chương 1132

Bởi vì nơi càng nguy hiểm, thu hoạch càng có khả năng lớn.

Mặc dù mục tiêu chính hiện tại là Thiết Diện Sinh.

Nhưng phải nói, tên gia hỏa đó đúng là một mối họa lớn trong lòng anh, về cơ bản nếu không loại bỏ Thiết Diện Sinh thì anh sẽ không thể có được cảm giác an toàn.

Nhưng đồng thời, thực tế anh cũng hy vọng có thể đạt được một số thu hoạch.

Trước đây, các hoạt động trộm mộ trong một thời gian dài đều là để điều tra cái gọi là chân tướng về thuốc trường sinh bất lão.

Hiện tại tuy đã biết chân tướng về thuốc trường sinh bất lão rồi, nhưng không cần thêm bất kỳ sự xác minh nào khác.

Khi đang thảo luận, đột nhiên phía sau truyền đến một tràng tiếng nói nhỏ.

Đương nhiên, tiếng nói nhỏ bé như vậy, chỉ có Lý Đông mới có thể nghe thấy.

Lý do rất đơn giản, sau khi Lý Đông ăn mấy viên nội đan đó, tình trạng cơ thể bây giờ đã khác người thường, từ một góc độ nào đó, anh đã có siêu năng lực.

Lý Đông nghe tiếng nói phía sau, biết chắc chắn có người ở đằng sau.

Thế là anh ra hiệu cho mấy người kia nhanh chóng trốn đi.

Trong không gian dưới lòng đất như thế này, giữa những tên trộm mộ và đồng hành cơ bản đều là kẻ thù.

Huống chi những người đang theo sau kia không chỉ là đồng hành, thậm chí còn có thể là người Nhật.

Những người Nhật đó đương nhiên không phải người Nhật hiện đại, mà có thể là người Nhật từ mấy chục năm trước.

Chỉ là vì sau khi thế giới này bị bóp méo thời không, những người Nhật đó mới ở đây.

Đối với những người Nhật ở thời đó, Lý Đông tự nhiên không có bất kỳ ấn tượng tốt nào.

Anh cũng biết những người Nhật vào thời điểm đó về cơ bản là vô cùng hung tàn, vì vậy anh quyết định để mấy người trốn đi, xem rốt cuộc những tên đó muốn làm gì.

Suy nghĩ của Vương Bàn Tử thực tế cũng gần giống Lý Đông, hắn thì thầm với Lý Đông: "Đông ca, chúng ta có nên ẩn nấp phục kích mấy tên đó không?

Nếu bây giờ tôi chuẩn bị sẵn sàng, trong tay có sẵn mấy thứ như thuốc nổ, thì trong không gian kín mít thế này, không chừng có thể một hơi xử lý hết bọn chúng." Lý Đông nhìn Vương Bàn Tử với vẻ mặt hăm hở muốn thử, cười nói: "Tên này lúc này lại thích giết người đến vậy.

Cứ xem tình hình của bọn chúng đã, nếu bọn chúng có động thái khác thì xử lý cũng không phải là không được." Lý Đông thực tế cũng không phải người lương thiện gì, nếu đối phương là những kẻ nguy hiểm, trong điều kiện cho phép, anh tuyệt đối sẽ không buông tha, đặc biệt là những kẻ đe dọa lớn đến bản thân.

Vương Bàn Tử lại cười, cười bảo: "Ai bảo không phải chứ, thực ra tôi cũng là người tốt, trong tình huống bình thường tôi không thích giết người, huống chi giết người là chuyện phạm tội, nhưng đối với

mấy tên kia thì khác, bọn chúng thực sự không giống người tốt, đe dọa tôi quá lớn." Lý Đông cười nói: "Thực ra tôi không cần làm thế.

Tôi có thể tìm một chỗ ẩn nấp trước, đợi bọn chúng đi qua, sau đó tôi sẽ đi theo sau.

Nếu mấy tên đó đi trước dò đường, cũng có thể giúp tôi dò bẫy, nơi này quá nguy hiểm, có bọn chúng đi trước làm bia đỡ đạn, không chừng tôi sẽ an toàn hơn một chút." Đúng vậy, nếu có thể để những người Nhật đó làm bia đỡ đạn, Lý Đông sẽ không chút do dự, chuyện như vậy trong lòng anh về cơ bản là có thể làm một cách cam tâm tình nguyện.

Không lâu sau, Vương Bàn Tử và mấy người kia cũng nghe thấy tiếng nói chuyện phía sau.

Nhưng hình như họ không tìm được chỗ ẩn nấp nào đặc biệt tốt, nếu cứ thế này thì có vẻ hơi phiền phức.

Vương Bàn Tử nhíu mày nói: "Chúng ta trốn ở đâu bây giờ?

Mấy tên đó hình như sắp phát hiện ra chúng ta rồi." Lý Đông lắc đầu nói: "Đừng lo, khoảng cách với chúng ta thực ra còn khá xa." Vương Bàn Tử kỳ lạ hỏi: "Thật à?

Sao cậu có thể xác định được là họ còn rất xa chúng ta?" Hồ Bát Nhất nói: "Cái tên này đúng là một lão trộm mộ giàu kinh nghiệm mà.

Lẽ nào đạo lý này cậu lại không hiểu sao?

Bây giờ chúng ta đang ở trong một không gian kín.

Trong một không gian kín như thế này, nếu âm thanh lời nói của đối phương khó bị phân tán, thì nó sẽ truyền đi rất xa.

Nếu tôi có thể nghe thấy tiếng nói ở đây, thì khoảng cách tự nhiên cũng rất xa, dù sao thì tôi cũng chỉ vừa mới nghe thấy tiếng nói đó thôi

mà.” Nói như vậy, mấy người kia đều như được uống thuốc an thần.

Sau khi nhanh chóng đi qua con đường mộ đạo chật hẹp đó, phía trước xuất hiện một nơi đầy sương mù.

Đúng vậy, nơi này cũng mịt mù khói sương, trông giống như hơi nóng bốc lên tạo thành sương mù.

A Ninh kỳ lạ nhìn đám sương mù dày đặc đó, rồi hỏi: “Nơi này rốt cuộc là sao?

Chẳng lẽ lại có suối nước nóng nữa à?

Nếu thế thì nơi này không phải là một thế giới suối nước nóng chứ?

Hay là những suối nước nóng chúng ta gặp trước đây bên dưới đều như thế này?

Thế thì không phải hơi đáng sợ sao?” Lý Đông lấy ra một chiếc đèn pin siêu sáng.

Loại đèn pin siêu sáng như vậy rất tốn điện, dù có sạc đầy thì cũng không dùng được bao lâu là hết.

Mặc dù anh có mang theo máy phát điện bên người, nhưng cũng không tiện lắm.

Vì vậy, trong đa số trường hợp, anh không sử dụng loại đèn pin siêu sáng này.

Nhưng bây giờ nơi này có quá nhiều sương mù, Lý Đông lấy đèn pin siêu sáng ra chiếu rọi tình hình phía trước, phát hiện dưới mộ đạo phía trước có từng con mương nước.

Hầu hết các con mương này hình như đều đã khô cạn, căn bản không thấy bất kỳ dấu vết của dòng chảy nào.

Chương 1133

Trông không giống mương nước, mà ngược lại hơi giống những chiến hào còn sót lại từ thời chiến tranh.

Lý Đông nhìn chỗ này, "Tôi có thể trốn ở đây." Sương mù ở đây rất dày, cộng thêm mấy cái chỗ ẩn nấp có thể che khuất tầm nhìn, trốn ở đây không thành vấn đề.

Thế là Lý Đông lấy ra một số công cụ, nhanh chóng bảo mấy người kia bò xuống đáy mương nước.

Nhưng Vương Bàn Tử bây giờ hình như quá béo, hơi khó xuống.

Lý Đông thúc giục: "Nhanh xuống đi, nếu không xuống thì lát nữa có thể sẽ xảy ra đấu súng đấy.

Nếu chúng ta đấu súng với bọn chúng thì gay go rồi.

Tôi bây giờ không thể lãng phí đạn dược ở đây.

Bởi vì ở chỗ này, giữa chúng ta tuy là kẻ thù của nhau, nhưng ngoài hai phe chúng ta ra, tôi cảm thấy còn có kẻ thù khác." "Có kẻ thù khác là sao?" Ngay cả Muộn Du Bình, đối với cách nói của Lý Đông, dường như cũng rất khó hiểu.

Nếu ở đây có kẻ thù khác, thì chẳng phải có nghĩa là những kẻ thù khác đang rình rập, chẳng phải quá đáng sợ sao?

Mặc dù họ đều biết, vận mệnh của anh dường như đã được người khác định sẵn từ trước, anh vẫn luôn phấn đấu để thoát khỏi vận mệnh đó, nhưng hiện tại mọi chuyện dường như không nghiêm trọng đến mức đó, nếu ở nơi này còn có những kẻ khác, thì quả thực là không thể tin nổi.

Vương Bàn Tử sau khi được Lý Đông thúc giục cũng không quản

nhiều như vậy nữa, trực tiếp "ụt" một tiếng lăn xuống.

Kết quả tên đó lăn xuống xong, lại còn nảy lên mấy cái trên mặt đất.

"Thật là làm Bàn gia ta ngã đau chết đi được, tôi thấy tôi đã lâu lắm rồi không chịu khổ, nên mới ngày càng béo ra, cứ thế này, nói chi đến vóc dáng đẹp trai của tôi, chẳng giữ nổi mất.

Tên này lúc này lại còn nói dáng người rất đẹp." Đừng nói nữa, Vương Bàn Tử này nếu nói về bản lĩnh thì cũng ghê gớm lắm, có bản lĩnh, có tài năng, nhưng mà tên này đúng là quá béo đi.

Đương nhiên, dường như cứ trốn mãi ở chỗ này cũng không phải là hay, vì vậy Lý Đông quyết định đi vòng quanh bên trái khu mương nước.

Sau khi đi được vài bước về phía trước, anh phát hiện ra một vài bộ xương ở chỗ đó.

Những bộ xương này trông giống xương của một số động vật lớn, sau đó Lý Đông chạm vào một chút, phát hiện những bộ xương này chắc là xương trâu hoặc xương bò.

Những bộ xương ở đây được sắp xếp một cách có trật tự, không giống như bị vứt bừa bãi, chắc hẳn là do con người sắp đặt.

Nhưng lúc này, Muộn Du Bình phát hiện phía sau hình như có ánh đèn chiếu tới, thế là anh nhỏ giọng nói: "Tắt đèn đi, có người đến rồi.

Bây giờ nếu bật đèn thì dễ bị phát hiện, vậy nên tắt đèn đi.

Nơi này có sương mù dày đặc, cộng thêm bóng tối, ở đây sẽ an toàn hơn." Bởi vì đối phương không thể nào đi tìm từng chỗ một.

Lý Đông nán lại ở chỗ ngã rẽ đó.

Kết quả thấy những người đó đã đến trước mặt.

Đương nhiên, vì là ban đêm, nên căn bản không thể nhìn rõ đối phương trông như thế nào?

Nhưng mỗi người đều cầm đèn pin.

Lý Đông chỉ thấy một người cầm đèn pin đi đến bên cạnh một mương nước, sau đó lớn tiếng nói: "Dấu chân của bọn chúng hình như biến mất rồi, không biết đi đâu mất rồi." Lúc này phía sau lại truyền đến giọng nói của một người khác: "Mau lùi lại, trong sương mù dày đặc đó hình như có nguy hiểm." Nhưng người cầm đèn pin vẫn ở phía trước nhất lại nói: "Sợ cái gì, chỗ này làm gì có nguy hiểm, nhanh lên đi." Kết quả vào lúc đó, Lý Đông thấy người cầm đèn pin đi trước nhất, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, lại trực tiếp lùi lại mấy bước.

Sau đó phía sau lại truyền đến một tràng cười ha hả.

Lý Đông khẽ nhíu mày, bây giờ những người này từ giọng nói mà nói, dường như hơi không giống người Nhật.

Chẳng lẽ những phỏng đoán trước đây đều sai sao?

Lý Đông khẽ nhíu mày.

Nhưng nơi này cũng thực sự quá nguy hiểm.

Ngoại trừ những người Nhật và anh, có ai lại có gan lớn đến mức xông vào đây sao?

Phải biết rằng nơi này khắp nơi đều là cương thi.

Khắp nơi đều là độc khí.

A Ninh nhỏ giọng nói: "Mấy người này có chút giống cái tính khí của mấy đồng đội cũ của tôi.

Bọn họ, chắc là không làm nên trò trống gì.

Mấy người trong đội của A Ninh về cơ bản không có trí thông

minh, cũng không có tác dụng gì, chỉ có ông chủ Khâu Đức Khảo là người có đầu óc hơn một chút.

Đáng tiếc là tất cả những người đó đều đã ra đi rồi.

Chỉ Lý Đông cũng không có, hiện tại lại gặp phải một đám người vô dụng như vậy." Nhưng Lý Đông cũng không ra ngoài, bởi vì những người đó cũng có thể là kẻ thù.

Sau đó, Lý Đông lại thấy một người đứng phía trước nói: "Chuyện gì vậy?

Tôi thấy sương mù này có màu đỏ?

Chẳng lẽ là sương máu sao?

Nếu là sương máu thì chẳng phải hơi đáng sợ sao?

Cậu nói xem, chuyện gì đang xảy ra vậy?" Kết quả phía sau truyền đến giọng nói của một người khác: "Không cần vội.

Chương 1134

Vì dấu chân của họ vẫn luôn ở chỗ này, hiện tại dù có biến mất ở đây, thì khoảng cách với chúng ta chắc chắn cũng không quá xa.

Chúng ta nghỉ ngơi một chút ở đây rồi hẵng đi.

Dù sao thì cũng không chạy thoát được, nơi này chắc là một không gian kín." Vương Bàn Tử thì thầm bên cạnh: "Mấy tên này nghe giọng điệu hình như rất quen thuộc.

Tôi cảm giác trong đó hình như có tên đạo sĩ kia.

Chẳng lẽ Vương đạo sĩ vừa nãy cũng ở trong đó sao?" Nếu thật sự là như vậy, Lý Đông chợt có một cảm giác cực kỳ đáng sợ.

Trong lòng anh thậm chí không nhịn được mà chửi thề một câu.

Nếu thật sự là tên đạo sĩ đó, thì chuyện này hình như thực sự hơi phiền phức.

Tên đạo sĩ đó tuy nhìn có vẻ không đáng tin cậy, nhưng thực tế lại là một người thực sự có bản lĩnh.

Một người có bản lĩnh thực sự như vậy mà trở thành đối thủ của mình, dù thế nào cũng không phải chuyện tốt.

Kết quả trong sương mù dày đặc lại truyền đến giọng nói của một người khác: "Đại ca nhìn kìa." Lý Đông cũng ở dưới mương nước nhìn lên, trên đỉnh đầu hình như thật sự có chuyện xảy ra.

Đúng vậy, trên đỉnh đầu họ hình như có cơ quan.

Dường như có sợi dây thừng treo mấy chục con cương thi mặc y phục màu đỏ đang lơ lửng rồi không ngừng lắc lư.

Những người đó sau khi nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức sợ hãi

mà chạy toán loạn.

Đúng vậy, mấy tên đó lại thật sự chạy toán loạn, nhanh chóng chạy về phía thông đạo phía sau.

Thậm chí có người trong lúc chạy còn vứt cả đèn pin của mình.

Sau khi thấy những tên đó đều bỏ chạy hết.

Hồ Bát Nhất nhỏ giọng bên cạnh nói: "Những tên mặc y phục màu đỏ này, có chút giống những thứ chúng ta gặp ở Vân Nam trước đây.

Những thứ này quả thực hơi khó đối phó." Lý Đông cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nếu đối phó với mấy tên này, hình như cũng không dễ dàng đối phó đến thế.

Bởi vì mấy tên đó thực sự rất lợi hại, rất phiền phức.

Thế là Lý Đông dẫn mấy người chuẩn bị chạy dọc theo thông đạo sang một bên khác.

Nhưng vừa mới đứng dậy, đột nhiên phát hiện những người bị dọa chạy phía trước lại quay lại.

Những tên đó sau khi quay lại, lại truyền đến một tràng tiếng kêu gào, mấy tên đó lại chạy đến rìa mương nước.

Chẳng lẽ mấy tên đó nhanh như vậy đã giải quyết xong những con cương thi áo đỏ kia rồi sao?

Nếu thật sự là như vậy.

Thì có vẻ hơi đáng sợ.

Lý Đông thấy có mấy người đã chạy đến rìa mương nước xa xa.

Ở khu vực rìa mương nước, lại thấy những con cương thi áo đỏ đang lơ lửng trên đầu mấy người, lơ lửng giữa không trung, tạo thành

một vòng tròn.

Có một người muốn chạy trốn, nhưng lại bị chúng chặn lại.

Lý Đông lúc này mới phát hiện những người đó không phải đã giải quyết xong những con cương thi áo đỏ rồi quay lại, mà là bị những con cương thi áo đỏ kia đuổi trở về.

Bây giờ nhìn tình hình, những người đó hình như đã bị mười mấy con cương thi áo đỏ bao vây.

Muốn làm gì?

Lý Đông và mấy người kia bây giờ cảm thấy hơi khó hiểu.

Nhiều cương thi như vậy bao vây mấy chục người, rốt cuộc muốn làm gì?

Cương thi không phải là sinh vật bình thường.

Những thứ không bình thường này, tự nhiên có một số điều khiến người ta không thể lý giải nổi.

Đương nhiên, có thể khẳng định là những cương thi này hình như có âm mưu khác.

Nếu vậy, chuyện này có vẻ hơi phiền phức.

Lý Đông hiện tại cũng không hành động bừa bãi, anh tính xem xét đã.

Đúng vậy, có những lúc nếu chưa làm rõ tình hình mà hành động bừa bãi thì ngược lại sẽ chuốc lấy rắc rối lớn hơn, bây giờ điều quan trọng nhất là phải quan sát đã.

Lý Đông tuy có lúc cũng thuộc loại người to gan làm bậy, nhưng bây giờ anh cảm thấy mình không thuộc loại to gan làm bậy đó, bây giờ cần phải cẩn thận.

Anh hiểu rõ, một người, bất kể là to gan hay cẩn thận, đều cần phải xem xét tình hình.

Nếu xét thấy tình hình có lợi, cảm thấy có thể mạo hiểm thì mạo hiểm, nếu cảm thấy không cần thiết thì không cần thiết mạo hiểm.

Đôi khi con người là như vậy, phải có một phán đoán nhanh chóng về môi trường xung quanh.

Chương 1135

Có một phán đoán chính xác như vậy, thì mới có thể thực sự đảm bảo an toàn cho bản thân.

Đúng vậy, nếu có phán đoán chính xác, thậm chí có thể giúp anh đưa ra một số quyết định vô cùng, vô cùng chắc chắn.

Lý Đông lại quan sát ở chỗ đó một lúc.

Chẳng mấy chốc những con cương thi áo đỏ đó đã rời đi.

Chỉ là sau khi những con cương thi áo đỏ đó rời đi, những người ở phía trên dường như mỗi người đều vô cùng thảm hại, tuy không có ai chết, nhưng từng người đều ôm lấy phần thân dưới của mình.

Nhưng khi những tên đó ôm lấy phần thân dưới của mình định chạy trốn, đột nhiên phát hiện những con cương thi áo đỏ lại đuổi theo.

Cuối cùng, một trong số những con cương thi áo đỏ đó đã vồ lên người một người và cắn, sau đó người đó ôm lấy cổ mình rồi trực tiếp ngã xuống, chắc chắn là đã chết.

Lý Đông hơi không đành lòng, anh cảm thấy mình không phải là người lương thiện, nhưng cứ nhìn cương thi ở đây không ngừng giết người như vậy, hình như cũng không phải chuyện tốt.

Thế là anh lập tức chuẩn bị ra tay.

Nhưng vừa mới chuẩn bị ra tay, con cương thi vừa nãy không biết dùng cách gì đã giết chết một người, đột nhiên lại bay về phía Lý Đông.

Bay về phía Lý Đông, sau đó mục tiêu đầu tiên lại là A Ninh.

Bởi vì A Ninh vẫn luôn là đối tượng bảo vệ trọng điểm của Lý Đông, vì trong lịch sử câu chuyện chính thức, A Ninh vốn dĩ là một người đã chết.

Sau này, việc thay đổi dường như rất khó khăn, A Ninh tuy lần đó đã thoát được kiếp nạn, nhưng sau đó A Ninh thường xuyên gặp phải mối đe dọa tử vong.

Sau khi Lý Đông ra tay, những người phía trước dường như mới tìm được cơ hội trốn thoát, chuẩn bị rời đi.

Nhưng A Ninh bây giờ lại trở thành mục tiêu tấn công của những con cương thi đối diện.

Tốc độ phản ứng của A Ninh cũng vô cùng nhanh, cô vừa cầm súng vừa nhanh chóng né tránh sang một bên.

Đồng thời A Ninh chuẩn bị nổ súng phản kích.

Nhưng con cương thi áo đỏ đó hình như có một đôi mắt, lại có thể né đạn, sau đó đột nhiên tóm lấy chân A Ninh muốn kéo cô đi đâu đó.

Lý Đông nhanh chóng đuổi theo, một tay ôm lấy A Ninh, tay còn lại rút thanh trường kiếm màu đỏ ra trực tiếp chém vào người con cương thi áo đỏ đó.

Trên người con cương thi áo đỏ đó lập tức bốc lên một trận khói trắng, nó bỏ A Ninh ra, sau đó nhanh chóng lùi về phía sau, rồi đẩy một tên trông có vẻ to con hơn một chút sang một bên.

Lý Đông vội vàng hỏi A Ninh: “Bây giờ cô không sao chứ?

Thế nào?” Với vẻ mặt vô cùng quan tâm như vậy, A Ninh đột nhiên cảm thấy buồn cười, “Tên này sao lại quan tâm tôi đến thế chứ?

Nếu vậy thì tôi tự nhiên không sao rồi.” Vương Bàn Tử và mấy người kia không ngờ lại có chuyện như vậy xảy ra, thế là Vương Bàn

Tử vô cùng bất mãn nói: "Đông ca, đã lúc nào rồi, đừng có phát cẩu lương cho mấy anh em nữa, bây giờ phải nghĩ cách đối phó với mấy con quái vật này đã." Lúc này, Lý Đông thấy một con cương thi áo đỏ quay về bên cạnh tên thủ lĩnh, tên thủ lĩnh đó hình như vô cùng tức giận.

Lý Đông bây giờ không quan tâm nhiều như vậy, theo như trong tưởng tượng trước đó, anh cầm một khẩu súng trong tay, trực tiếp nhắm vào con mắt trên đỉnh đầu tên thủ lĩnh, một phát bắn thẳng tới.

Nhưng sau khi con mắt của tên thủ lĩnh bị đánh trúng, dường như không gây ra bất kỳ thương tổn nào.

Đồng thời Lý Đông phát hiện tên gia hỏa đó trong tích tắc đã ở bên cạnh Lý Đông.

Tên đó trông giống như một nữ cương thi, trực tiếp dùng sức, lại tóm lấy Lý Đông vào lòng.

Lý Đông thấy tên thủ lĩnh cương thi áo đỏ này lại có đầu óc, nhìn vẻ ngoài hoàn toàn không giống một cương thi, mà lại là một người phụ nữ hoàn mỹ thực sự, trên mặt thậm chí còn tô son trát phấn.

Khi Lý Đông đối mắt với đối phương, đột nhiên nảy sinh một trận hoảng hốt, chắc hẳn tên này đã sử dụng Viên quang thuật.

Đúng vậy, Viên quang thuật này thực sự quá đáng sợ, về cơ bản hiện tại không có ai có thể chống lại loại năng lực này.

Ít nhất là không có công cụ nào để chống lại loại năng lực này.

May mắn là sự cảnh giác của Lý Đông vô cùng mạnh, trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, anh đột nhiên vươn tay ra định tóm lấy cổ con nữ cương thi này.

Con nữ cương thi đó nhanh chóng né tránh.

Lý Đông nhân cơ hội này, đột nhiên dùng sức toàn thân, miễn cưỡng thoát ra.

Đồng thời, anh trực tiếp tung một cú đấm thẳng vào ngực con nữ cương thi đó.

Con nữ cương thi trúng đòn của Lý Đông, ném Lý Đông xuống.

Lý Đông lăn mấy vòng trên mặt đất.

Kết quả lúc này Lý Đông phát hiện thứ đó lại lần nữa đuổi theo, thậm chí còn định tóm lấy cả Lý Đông và A Ninh.

Lý Đông bây giờ mạnh mẽ tóm lấy cổ thứ đó, sau đó liên tục đấm mấy quyền thật mạnh.

Đối với thứ đó, thực tế anh không có phương pháp đặc biệt nào, thứ anh thích dùng nhất chính là man lực.

Đúng vậy, có những lúc chỉ cần có sức mạnh, đạt đến một trình độ nhất định rồi, thì những thứ khác đều không còn quan trọng nữa.

Sau khi liên tục đấm mấy quyền, con nữ cương thi đó thoát khỏi sự khống chế của Lý Đông, nhanh chóng lùi về phía sau.

Lý Đông định đuổi theo, nhưng những con cương thi đó đều cởi bỏ y phục màu đỏ trên người, sau đó vứt đi.

Chiếc y phục màu đỏ bay lượn trong không trung, Lý Đông dùng dao chém ra, nhìn thấy con cương thi cuối cùng, thế là anh trực tiếp tóm lấy chân con cương thi cuối cùng đó, kéo nó lại một cách thô bạo.

Chương 1136

Sau đó lại trực tiếp dùng tấm lưới đánh cá kia trói chặt con cương thi lại.

Sau khi bị lưới trói chặt, con cương thi cuối cùng ngừng chuyển động, sau đó nhanh chóng mục rữa, cuối cùng lại biến thành tro bụi.

Không ngờ những con cương thi kia lại chạy hết rồi.

Lý Đông lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, xem ra bất kể là thứ gì, cuối cùng cũng sợ man lực.

Đôi khi man lực dường như cũng là một phương pháp giải quyết vấn đề.

Xem ra bây giờ sức mạnh rất hiệu quả.

Nhưng bây giờ đã xác định được những thứ này, giống hệt những thứ đã thấy trên núi Ngô Lương trước đó.

Vì vậy, lần tới khi đối phó với những thứ này, dường như cũng đã có phương pháp nhất định rồi.

Lúc này, Lý Đông thấy bên ngoài có mấy người đang run rẩy.

Ban đầu anh tưởng mấy người đó thật sự là người Nhật, kết quả sau khi nhìn rõ, mới phát hiện mấy người đó nhiều nhất cũng chỉ là những tên trộm mộ bình thường thôi.

Đương nhiên, trên thế giới này thực tế có đủ loại trộm mộ.

Mặc dù nghề trộm mộ thực sự là một nghề vô cùng nguy hiểm, trong tình cảnh nguy hiểm như vậy, nhưng có một số người muốn phát tài lớn, vì vậy số người làm nghề trộm mộ rất nhiều.

Mấy người đó vừa trải qua chuyện nguy hiểm như vậy, bây giờ

sau khi nghe Lý Đông gọi, dường như rất nghe lời, lập tức chạy đến bên cạnh Lý Đông.

Lý Đông nhìn mấy tên này xong, "Tôi phát hiện mấy tên này tuy có trang phục của trộm mộ, nhưng trông hoàn toàn không giống trộm mộ.

Điều quan trọng nhất là hình như lại có tên Vương đạo sĩ kia." Thế là anh khẽ nhíu mày, hỏi: "Mấy tên này không phải đi theo Vương đạo sĩ sao?" Mấy người đó nhìn nhau rồi gật đầu nói: "Đúng vậy, chúng tôi bị tên đạo sĩ họ Vương kia gọi đến.

Tên họ Vương đó nói đi theo ông ta đến chỗ này có thể phát tài lớn, nơi này có rất nhiều bảo vật, vì vậy chúng tôi đã đến." Lý Đông nhìn mấy tên này, vẻ mặt nửa người nửa quỷ, bây giờ lại thảm hại không tả được, nhịn không được cười khẽ.

Anh hừ lạnh một tiếng, nói: "Mấy tên này đúng là không có chút đầu óc nào.

Thế nào?

Bây giờ tiền chưa thấy đâu, lại biến thành cái bộ dạng này, tôi nói cho các cậu biết nếu vừa nãy không có tôi, thì cái mạng nhỏ của các cậu cũng mất rồi." "Tôi, tên này đã gây ra cái bộ dạng này, chẳng phải là Hoàng Thế Nhân sao?

Quan trọng nhất là bây giờ tên Vương đạo sĩ kia đã chạy mất rồi, mẹ kiếp bị bỏ lại ở chỗ này." Mấy người đó nhìn tôi, tôi nhìn mấy người đó, cuối cùng đều gật đầu bày tỏ sự cảm ơn.

A Ninh bây giờ lại cảm thấy hơi tức giận một cách khó hiểu.

Không ngờ lại thật sự là tên đạo sĩ đáng ghét kia.

Tên đạo sĩ đáng ghét đó lại còn quá đáng như vậy.

Sau đó cô lại nói với mấy người kia: "Chuyện gì vậy?

Tên đạo sĩ đó đã để các cậu vào, sao lại không cho các cậu dùng thứ gì để đối phó với mấy con cương thi này?" Một trong số những tên trộm mộ đó lắc đầu nói: "Hắn ta không nói với chúng tôi bên trong có cương thi." Đương nhiên, tôi nhân lúc hắn không chú ý, đã trộm được một món đồ từ trên người hắn.

Người này lại thật sự lấy ra một món đồ từ vật phẩm tùy thân của mình.

Đó trông giống như một tấm gương đồng.

Lý Đông sau khi nhận lấy tấm gương đồng đó, phát hiện mặt gương hình như cũng được xử lý đặc biệt, bên trong hình như có một số hóa chất đặc biệt, không chừng thật sự có tác dụng đối với cương thi.

Nhưng sau khi xem xét kỹ lưỡng, anh không nhịn được lắc đầu, tấm gương đồng này tuy có tác dụng rất lớn, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thế thôi.

Lý Đông cười nói với mấy người đó: "Mấy cậu không phải là trộm cắp sinh ra đấy chứ?

Tên Vương đạo sĩ kia để các cậu vào, định ở đó phát tài.

Kết quả chưa kịp phát tài, đã trộm mất đồ của hắn.

Cứ như thật là trộm cắp vậy.

Chẳng lẽ đúng như lời đồn, "gia tặc nan phòng" sao?" Tên bị Lý Đông gọi là Hoàng Thế Nhân trên mặt dường như có chút xấu hổ nói: "Tên đạo sĩ đó cũng không phải là thứ tốt đẹp gì.

Tên đó bây giờ tuy đã 60 tuổi rồi, nhưng vẫn còn chút tiền, đều đi chơi gái.

Chuyện khác cũng chẳng làm được.

Thứ duy nhất tên đó mang theo bên người, cũng chỉ có một tấm gương đồng như vậy, tôi đoán trông nó chắc là một món đồ cổ.

Cho nên tôi đã trộm nó ra." Lý Đông cảm thấy hơi kỳ lạ, tên Vương đạo sĩ đó khi ra ngoài đã mang theo rất nhiều vàng bạc châu báu, chẳng lẽ không bị mấy tên này phát hiện sao?

Mấy tên này lại chỉ trộm một tấm gương như vậy từ trên người tên Vương đạo sĩ đó, có vẻ hơi kỳ lạ.

Thế là Lý Đông không nhịn được hỏi: "Mấy người quen thuộc với tên Vương đạo sĩ đó sao?

Tên Vương đạo sĩ đó sẽ để các cậu vào phát tài sao?" Kết quả tên bị gọi là Hoàng Thế Nhân đó nói: "Tôi khá quen với tên Vương đạo sĩ đó.

Thực ra tôi cũng không phải người đàng hoàng gì, vì tôi cũng không có nghề nghiệp, thêm nữa hồi trẻ cứ đi chơi bời khắp nơi, nên cũng không có thói quen tốt, tìm việc làm cũng không ai muốn.

Bởi vậy bình thường tôi cũng làm mấy chuyện như là du côn vặt, làm mấy chuyện trộm cắp không thể để ai biết.

Thực ra tên Vương đạo sĩ đó cũng gần giống tôi, chỉ là tên đó là một kẻ lừa đảo." Xem ra tên này thật sự khá hiểu về Vương đạo sĩ.

Chương 1137

Sau đó, tên này lại kể một số chuyện trước đây của Vương đạo sĩ.

Nguyên là mấy chục năm trước, ở đây có một đạo sĩ đạo hạnh đặc biệt thâm sâu.

Tên đạo sĩ đạo hạnh đặc biệt thâm sâu đó, trong cách nhìn của Lý Đông, chắc là có kiến thức hóa học khá tốt.

Vào thời cổ đại, những đạo sĩ đó, tuy làm những chuyện vô cùng không đáng tin cậy, nhưng thực tế lại tích lũy được một số kiến thức hóa học.

Sau đó, những đạo sĩ đó lợi dụng kiến thức hóa học rồi làm ra một số chuyện khiến người ta thấy khá thần kỳ, trông có vẻ đạo hạnh cao.

Đương nhiên, nếu thật sự là đạo sĩ như vậy, trong tình huống bình thường đều sống rất khá, vì đa số mọi người thực tế không có nhiều kiến thức như thế, sau khi thấy những thứ khá thần kỳ đó quả thực sẽ rất khâm phục.

Đương nhiên, vị đạo sĩ đạo hạnh khá cao đó đã phát hiện một đứa trẻ bên bờ hồ.

Đứa trẻ đó được vị đạo sĩ đó mang về nuôi dưỡng lớn lên.

Đứa trẻ được vị đạo sĩ đó mang về, thực tế chính là Vương đạo sĩ.

Vương đạo sĩ đó dưới sự chăm sóc của lão đạo sĩ kia dần dần lớn lên thành người.

Nhưng tên này vì theo cha nuôi, thực sự sống quá tốt, trở nên lười biếng, không làm gì cả.

Bản lĩnh duy nhất tên này học được cũng là từ cha nuôi học được cái bản lĩnh đạo sĩ nửa vời.

Tên này lúc đầu khi sư phụ còn sống thì khá tốt.

Nhưng sau khi cha nuôi qua đời, tên này về cơ bản trở thành một kẻ lừa gạt, chẳng chuyện gì không làm được.

Đương nhiên cũng thực sự có một chút bản lĩnh, sau đó giúp người khác hàng yêu trừ ma, chữa bệnh các loại, cũng có một chút hiệu quả.

Thêm vào đó là lừa gạt, vốn dĩ tên này cũng là một người có tiền, chỉ là thường xuyên đi chơi gái các kiểu, tiêu hết sạch tiền, nên mới biến thành bộ dạng không làm gì cả như bây giờ.

Cũng chính vì tên này làm những chuyện lừa gạt như vậy, nên tiếng xấu đồn xa.

Nhưng lại có một chút bản lĩnh thật sự, vì vậy đôi khi người ta gặp chuyện lại không thể không tìm đến hắn, nên tâm tư của mọi người đối với tên đạo sĩ này đều vô cùng phức tạp.

Vương đạo sĩ đó cuối cùng phát hiện mình ngày càng già, nếu không có tiền, cuối cùng ngay cả dưỡng lão cũng không có cách nào, không chừng sẽ chết một cách thảm hại.

Vì vậy tên này để kiếm được chút tiền dưỡng lão cuối cùng, đã không từ thủ đoạn hèn hạ nào, chuẩn bị kiếm một khoản lớn.

Đương nhiên, bản lĩnh duy nhất của hắn cũng là những bản lĩnh dùng để đối phó cương thi, vì vậy mới có những chuyện trước đó.

Tên này vì tiền dưỡng lão cuối cùng, thậm chí có thể hợp tác với cả những người Nhật đáng thương.

Nhưng sau khi hắn hợp tác với người Nhật, vì bị Muộn Du Bình

bắt giữ, lại chuẩn bị hợp tác với Lý Đông.

Nhưng sau khi lấy được một số vàng bạc, cộng thêm châu báu từ Lý Đông, hắn lại nảy sinh ý đồ khác.

Lý Đông nghe tên gia hỏa đó lại làm nhiều chuyện đáng ghét như vậy, lúc đó trong lòng tức giận, thế là anh liên tục đá mấy cước thật mạnh vào mấy tên trộm mộ kia.

"Trời ạ, trước đây tôi còn coi tên đó là bạn, không ngờ tên đó lại là một tên khốn nạn như vậy, lần sau gặp lại tôi sẽ xử lý hắn thật nặng." Lý Đông tuyệt đối không phải người lương thiện gì, nếu người khác không chọc ghẹo anh thì thôi, nếu đã chọc ghẹo, thì hậu quả tự nhiên sẽ rất nghiêm trọng.

Kết quả Hoàng Thế Nhân bị Lý Đông đá mấy cước xong, lập tức khóc lóc: "Đại ca, tên Vương đạo sĩ đó bội tín khí nghĩa, anh cũng không thể trách tôi được chứ, đánh tôi?" Lý Đông lại tát cho tên đó một cái, tên đó không dám nói gì nữa.

Sau đó anh đơn giản nói với tên bị gọi là Hoàng Thế Nhân đó: "Tại sao lại đánh cậu?

Bởi vì lời cậu nói có một phần đúng, cũng có một phần sai.

Bây giờ tôi muốn làm một chuyện, đó là cậu dẫn tôi đi tìm tên Vương đạo sĩ kia.

Không vấn đề gì chứ?" Mặc dù Hoàng Thế Nhân trước đó đã nói Vương đạo sĩ đã chạy mất rồi, nhưng Lý Đông bây giờ lại bảo hắn đi tìm Vương đạo sĩ.

Hoàng Thế Nhân lại không từ chối, một lần nữa chứng minh một chuyện, tên nhóc đó hình như đang nói dối, đương nhiên chỉ là một phần nói dối.

Đúng vậy, có những người khi nói chuyện thì một phần thật, một

phần giả, kiểu này dễ dàng lừa gạt người nhất.

Nhưng bây giờ Lý Đông về cơ bản đã nhìn thấu mọi lời nói của tên này rồi.

Vương Bàn Tử về cơ bản cũng cùng quan điểm với Lý Đông, bây giờ hắn vung vũ khí trong tay, sau đó một phát kéo tên này lên: "Nhóc con, bây giờ còn thích lừa người không?

Mau dẫn đường phía trước đi.

Rồi để tôi đi tìm tên Vương đạo sĩ đó?" Hoàng Thế Nhân đảo mắt hai vòng, sau đó nói với Lý Đông: "Lão Vương đạo sĩ kia tinh ranh quỷ quyệt, nếu bây giờ đi tìm hắn, chưa chắc đã tìm được.

Tôi thấy thế này thì sao, tôi giúp các cậu một cách, tôi đi dụ hắn ra, sau đó các cậu trốn ở trong, rồi lúc đó một mẻ bắt gọn hắn." Vương Bàn Tử hiển nhiên không tin lời như vậy.

Quá vô lý.

Bởi vì rõ ràng, lời như vậy dường như dễ dàng khiến tên nhóc đó nhân cơ hội bỏ trốn.

Vương Bàn Tử nói với Lý Đông: "Đông ca, không thể để tên nhóc này chạy mất.

Nếu để mấy tên nhóc này chạy mất, thì chẳng phải phí công mà thả chúng đi sao?" Lý Đông lại gật đầu nói với Hoàng Thế Nhân: "Tôi thấy cách này hình như rất tốt, vậy cậu đi tìm tên đó đi, nếu cậu có thể tìm được tên đó, tôi nhất định sẽ cảm ơn cậu thật nhiều, không chừng thật sự có thể nhờ đó mà phát tài." Lý Đông hiểu, anh lấy ra một số vàng bạc châu báu, lắc lư hai cái trước mặt tên đó.

Mắt tên đó lập tức sáng rực lên.

Cuối cùng hắn gật đầu, và mấy người còn lại cũng vô cùng hưng

phấn chạy ra ngoài.

Chương 1138

Thế là Lý Đông vẫy tay, mấy người đó liền rời đi.

Vương Bàn Tử kỳ lạ hỏi: "Đông ca, sao cậu lại nhất quyết muốn mấy tên nhóc đó rời đi vậy?

Mấy tên nhóc đó rõ ràng vừa nãy đang lừa chúng ta.

Nếu chúng ta cứ để chúng đi như vậy, rồi chúng thật sự đi tìm lão Vương đạo sĩ đó hãm hại chúng ta thì sao?

Tôi nghĩ bây giờ chúng ta nên bắt mấy tên nhóc đó lại.

Phải bắt mấy tên nhóc đó khai ra lão Vương đạo sĩ đó bây giờ đang ở đâu?" Lý Đông lắc đầu, nói với Vương Bàn Tử: "Chuyện này không phức tạp đến thế đâu.

Cậu không nhìn ra sao?

Mấy tên đó thực sự là du côn vặt.

Loại du côn vặt như vậy, thứ chúng thích nhất, thứ chúng thích nhất là tiền bạc.

Bởi vì chỉ cần có tiền bạc, thì đối với chúng đều vô cùng quan trọng, vừa nãy tôi đã dùng vàng bạc châu báu để dụ dỗ chúng.

Cậu không thấy mắt mấy tên đó đều sáng rực lên sao?

Bây giờ mấy tên đó chắc chắn sẽ đi giúp tôi tìm lão Vương đạo sĩ kia.

Nếu tôi tìm được lão Vương đạo sĩ đó rồi, thì ít nhất bắt được tên đó, chắc chắn sẽ có lợi cho tôi.

Nếu bây giờ chúng ta cứ thế ra ngoài, chưa chắc đã tìm được lão Vương đạo sĩ đó, sẽ lãng phí không ít thời gian.

Dù sao thì lão Vương đạo sĩ đó bây giờ đang ở đâu?

Có cách nào, tôi căn bản không biết trước đây hắn có dính líu, có liên hệ gì với những người Nhật đó hay không, điều đó cũng không chắc chắn.

Vì vậy bây giờ tôi thấy làm như thế là tốt nhất." Lý Đông cứ thế đơn giản phân tích một lượt, nhanh chóng khiến Vương Bàn Tử hiểu ra đạo lý bên trong.

Vương Bàn Tử sau khi hiểu ra đạo lý bên trong liền gật đầu, cảm thấy hình như thật sự là như vậy.

Thế là tên đó cũng không nói gì nữa, mấy người nghỉ ngơi ở chỗ đó.

Thực sự mà nói, môi trường ở nơi này quả thực vô cùng đáng sợ.

Vừa mới đi vào nơi này chưa được bao xa, kết quả tại nơi này đã gặp phải ba chỗ tồn tại vô cùng nguy hiểm.

Lý Đông bây giờ lại càng thêm tò mò về nơi này, nhưng tên Vương đạo sĩ kia là một mối lo, hiện tại cần phải giải quyết mối lo đó trước đã.

Kết quả khoảng nửa tiếng sau, từ một nơi xa xa, lại thật sự truyền đến tiếng cười của Vương đạo sĩ.

Tiếng cười của Vương đạo sĩ hình như vô cùng hưng phấn, "Không ngờ mấy huynh đệ lại thật sự lợi hại như vậy.

Lại có thể thoát khỏi sự truy sát của những con cương thi áo đỏ kia.

Mới có thể phát hiện ra bảo bối.

Mấy cậu thật sự đã lập công lớn rồi.

Đợi chúng ta ra ngoài rồi chia đều những bảo bối này, sau đó

chúng ta có thể phát tài lớn.

Lúc đó nửa đời sau của chúng ta không cần phải cố gắng nhiều như vậy nữa, chỉ cần cả ngày ăn ngon uống đã là được rồi." Hoàng Thế Nhân ở chỗ đó cũng truyền giọng nói: "Đạo gia, tất cả đều là công lao của ông, chúng ta nhanh chóng đi thôi, bên kia có mấy con cương thi chúng ta không đối phó được, nhưng đối với ông thì chắc không khó đâu." Sau đó Lý Đông nhìn mấy người đó xong, Lý Đông lập tức nhảy ra từ trong mương nước.

Trong mắt anh lóe lên ánh nhìn hung ác, sau đó nói với Vương đạo sĩ: "Vương đạo sĩ, hình như chúng ta lại gặp nhau rồi." Vương đạo sĩ đó sau khi nhìn thấy Lý Đông, lập tức sợ đến hồn xiêu phách lạc, sau đó quay đầu định chạy.

Nhưng phía sau hắn, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đã chặn đứng đường lui của hắn.

Vương Bàn Tử cầm một cây côn trong tay, sau đó cười lạnh với Vương đạo sĩ: "Đã lúc nào rồi mà còn muốn chạy trốn?

Nếu muốn chạy trốn, thì đừng hòng." Tên đó cầm một cây côn trong tay, trông có vẻ muốn đánh gãy chân Vương đạo sĩ.

Vương đạo sĩ lập tức giật mình, nói với Vương Bàn Tử: "Huynh đệ huynh đệ, chúng ta hà tất phải như vậy chứ?

Tôi họ Vương, cậu cũng họ Vương, không chừng 500 năm trước chúng ta là một nhà.

Bây giờ chúng ta đều là người một nhà, có thể dùng thủ đoạn như vậy để đối phó tôi sao?" Vương Bàn Tử hừ lạnh một tiếng nói: "Trong gia tộc tôi mà xuất hiện loại bại hoại như vậy, thì đó là sỉ nhục của cả gia tộc tôi." Lý Đông lúc này đi tới tóm lấy cánh tay Vương đạo sĩ rồi kéo hắn lại hỏi: "Lão già kia, khai thật cho tôi biết,

rốt cuộc là ai?

Rốt cuộc muốn làm gì?" Vương đạo sĩ bây giờ biết Lý Đông dường như càng thêm không tin tưởng hắn.

Thế là chân tên đó nhũn ra, có chút bất đắc dĩ nói: "Tôi thật sự không có cách nào khác.

Tôi chỉ muốn kiếm thêm một chút tiền thôi mà.

Cậu nên biết bây giờ tôi cũng đã lớn tuổi rồi, tôi lại không có con cái, nếu bây giờ tôi không kiếm thêm chút tiền, đợi đến khi tôi già, chẳng phải sẽ chết đói sao?

Tôi bây giờ cũng chỉ muốn mấy năm sau sống tốt hơn một chút thôi." Tên đó vừa nói, vừa từ từ xê dịch người đến gần chỗ ngã rẽ, muốn chạy trốn.

Kết quả Muộn Du Bình trong tay một thanh đao lập tức chĩa thẳng vào hắn.

Vương Bàn Tử cười lạnh nói với Vương đạo sĩ: "Bây giờ tốt nhất ông đừng có chạy.

Tôi nói cho ông biết, ở chỗ này mấy người chúng tôi ai cũng là cao thủ.

Chương 1139

Nếu ông muốn chạy, thì mỗi người trong chúng tôi đều có thể giết ông.” Lời của Vương Bàn Tử quả thực là sự thật.

Thực tế mấy người họ, mỗi người đều có sở trường riêng.

Nếu thật sự muốn đối phó một người, thì thực sự vô cùng dễ dàng.

Đặc biệt là người như Vương Bàn Tử.

Thì đơn giản là không có chút hồi hộp nào, có thể giải quyết vấn đề.

Kết quả Vương đạo sĩ không tin tà, muốn cướp đường chạy trốn, kết quả A Ninh trực tiếp nổ một phát súng vào bắp chân hắn, lập tức hắn ngã xuống đất, máu tươi trực tiếp chảy ra trên chân tên đó.

Kết quả vào lúc đó, mùi máu tanh dường như lại dẫn dụ quái vật.

Trong đám sương mù đó lại có mấy con cương thi lơ lửng đến.

Lý Đông trong lòng tức đến nổ phổi, “Chết tiệt, lại có chuyện hay rồi.” Muộn Du Bình và Vương Bàn Tử hai người vẫn chặn đứng đường lui.

Nhưng lại có một con cương thi trực tiếp bay về phía Vương đạo sĩ.

Kết quả không ngờ, Vương đạo sĩ lại có chút bản lĩnh.

Tên đó không biết từ đâu lấy ra một thanh kiếm gỗ đào.

Thanh kiếm gỗ đào đó không đặc biệt dài, trông giống một con dao găm lớn hơn.

Sau đó hắn cắn rách ngón tay, bôi máu tươi lên thanh kiếm gỗ đào

đó.

Ngay sau đó, tên đó lại đánh nhau với con nữ cương thi kia.

Khi hai tên đó đánh nhau, có vẻ hơi một chút đặc sắc.

Vương đạo sĩ không biết đã sử dụng phép thuật gì, lại làm ra tia lửa điện, trông có vẻ vô cùng lợi hại.

Đương nhiên Lý Đông cũng không biết tên đó đã sử dụng phương pháp gì, nhưng có thể khẳng định là chắc chắn phù hợp với một quy luật khoa học nào đó, đừng nhìn tia lửa điện, trông có vẻ vô cùng đặc sắc, rốt cuộc là sao, căn bản không thể dùng ngôn ngữ để nói rõ được.

Lý Đông sau khi xem cảnh này xong, nhanh chóng đi giúp.

Đương nhiên, không thể không nói, Vương đạo sĩ đó thật sự có chút nhẫn nại, ít nhất là trong phương diện đối phó cương thi thì thật sự có chút bản lĩnh.

Vương đạo sĩ đó dường như tỏ ra vô cùng chuyên nghiệp, hình như biết cách đối phó với những con cương thi này.

Lý Đông cầm một thanh đao trong tay nhắm vào những con cương thi đó, đương nhiên nếu nói về phương pháp Lý Đông sử dụng, về cơ bản là dựa vào man lực để đối phó.

Đương nhiên có những lúc man lực thực tế là một phương pháp đơn giản nhất, cũng là một phương pháp thô bạo nhất, loại phương pháp đơn giản thô bạo này có một lợi ích rất tốt, đó là không cần quan tâm nguyên lý, trực tiếp đơn giản thô bạo dùng sức mạnh để đối phó.

Dù sao thì trên đời này cũng không có thứ gì phòng ngự tuyệt đối, cũng không có thứ gì mà man lực không giải quyết được.

Nếu có, thì là man lực chưa đủ.

Đó vẫn luôn là một đạo lý mà Lý Đông tin tưởng, đã được vô số

sự thật chứng minh.

Lý Đông liên tục đánh mấy con nữ cương thi đến mức chúng co rúm lại thành một đống.

Kết quả lúc này Vương đạo sĩ lại không biết từ đâu lấy ra một xâu tiền đồng.

Xâu tiền đồng đó xâu thành một chuỗi, phát ra một loại ánh sáng.

Ở nơi này chắc là chịu ảnh hưởng của một loại hóa chất nào đó, cũng rất có phong cách.

Chỉ là Lý Đông chưa kịp làm gì, lão già này lúc này đột nhiên lại không đáng tin cậy nữa rồi.

Bởi vì trong tích tắc đó, hắn ta đứng yên bất động tại chỗ.

Nếu đứng yên bất động tại chỗ, thì chỉ có một khả năng, tên đó hình như đã trúng Viên quang thuật.

Lý Đông trong lòng tức đến nổ phổi, lập tức hiểu ra, tên đạo sĩ này lúc này quả nhiên không đáng tin cậy.

Nhân cơ hội này, anh nhanh chóng xông tới, một tát đánh vào mặt tên đạo sĩ đó.

Nhưng lúc này, một con cương thi kia đột nhiên phóng ra bào tử màu đỏ tạo thành một cái lều khổng lồ, muốn vây Lý Đông và Vương đạo sĩ ở giữa.

Lý Đông trực tiếp dựng đao lên, sau đó những bào tử màu đỏ đó bị cắt thành hai nửa.

Lão Vương đạo sĩ bị Lý Đông một tát đánh tỉnh xong, ngồi trên đất lại ở chỗ đó lẩm bẩm, có vẻ như chẳng có tác dụng gì.

Lý Đông bây giờ cũng không quản nhiều như vậy nữa, anh quyết định nổi điên một lần.

Trực tiếp xông tới và giao chiến với con nữ cương thi đó một trận.

Con nữ cương thi đó cũng thực sự lợi hại, dù có thiếu tay thiếu chân thì vẫn vô cùng lợi hại, dường như căn bản không có bất kỳ ý sợ hãi nào.

Đương nhiên Lý Đông tự nhiên càng thêm dũng cảm, bởi vì khả năng phòng hộ bây giờ rất tốt, không có dấu hiệu bị thương.

Sau gần 10 phút chiến đấu, Lý Đông trực tiếp chém con cương thi thành bột phấn.

Đúng vậy, sau hành động bạo lực như vậy, thứ đó cuối cùng đã bị giải quyết triệt để.

Chương 1140

Lý Đông thở phào nhẹ nhõm.

Kết quả lão Vương đạo sĩ lúc này lại chuẩn bị quay người bỏ chạy.

Phía sau hắn, Vương Bàn Tử một cước đá vào bụng hắn, sau đó Vương Bàn Tử nói: "Lão già này thật sự không biết điều chút nào, lúc này còn muốn chạy hả?

Ngay cả khi chân ông còn lành lặn cũng không chạy thoát khỏi tôi.

Huống chi bây giờ đã bị què một chân rồi." Vương lão đạo sĩ bây giờ mặt đầy uất ức nói: "Các vị hảo hán, các vị đại ca, cầu xin các vị tha cho tôi đi.

Tôi thật sự không làm chuyện xấu.

Tôi thật sự chỉ muốn kiếm thêm một chút tiền thôi mà.

Tôi kiếm thêm một chút tiền, không vấn đề gì chứ?

Tha cho tôi đi.

Tôi sau này sẽ không dám chọc ghẹo ai nữa." Lý Đông nhìn vết thương trên chân tên đó, bây giờ vết thương trên chân đang chảy máu, những nơi như thế này khắp nơi đều có đủ loại độc khí, có đủ loại vi khuẩn các kiểu, nếu không cẩn thận, có thể sẽ bị viêm.

Thêm vào đó tên này bây giờ cũng đã gần 60 tuổi rồi, không thể không nói, quả thực có chút đáng thương.

Thế là Lý Đông nói với Vương đạo sĩ: "Thực ra thì, tôi cũng không đặc biệt làm khó ông.

Chỉ là trước đó ông đã lừa gạt tôi, rõ ràng tôi đã cho ông nhiều đồ

có giá trị như vậy rồi mà ông còn muốn tìm người gây rắc rối cho tôi.

Làm như vậy, thực sự quá tham lam vô độ, nếu không bị trừng phạt, thì tôi nuốt không trôi cục tức này.

Hay là thế này đi, ông đi trước mở đường cho tôi, nếu ông có thể giúp tôi vượt qua mấy cửa ải khó khăn phía trước, tôi sẽ tha cho ông.

Đồng thời giúp ông chữa lành vết thương trên chân.

Bây giờ tôi có thuốc kim sang tốt nhất có thể giúp ông băng bó vết thương, nếu không vết thương của ông mà bị viêm, không chừng sẽ chết chắc." Đúng vậy, vết thương bị viêm đó không phải là chuyện đơn giản.

Chỉ có ở thời đại bây giờ, người ta mới cảm thấy vết thương bị viêm dường như không phải chuyện lớn.

Nhưng thực tế vào thời cổ đại, nếu những người đó gặp phải vết thương bị viêm, thì sẽ chết người.

Hiển nhiên bây giờ Vương đạo sĩ đó ở chỗ này nếu không có cách nào băng bó vết thương kịp thời, thì cũng dễ chết người.

Kết quả lão Vương đạo sĩ sau khi nghe lời Lý Đông nói, lập tức sợ đến tái mặt, miễn cưỡng quỳ rạp xuống đất nói: "Các vị hảo hán, yêu cầu này cũng quá đáng rồi chứ.

Tuy tôi có gan lớn.

Nhưng tôi cũng không dám đi đến những nơi như vậy.

Phía trước trong sương mù dày đặc rõ ràng có rất nhiều cương thi.

Cái bản lĩnh ba xu của tôi, vừa nãy các vị cũng đã thấy rồi.

Thực tế chẳng có tác dụng gì." Kết quả Vương Bàn Tử bây giờ hoàn toàn không thèm để ý đến bộ dạng của tên đó, hắn bước tới trước mặt tên đó nói: "Rốt cuộc đi hay không?

Nếu không đi, Bàn gia tôi sẽ không khách khí với ông đâu.

Đông ca là người khá lương thiện, nhưng Bàn gia tôi thì khác, Bàn gia tôi là một tên xấu xa tàn nhẫn.

Nếu không tin, ông có thể thử xem thủ đoạn của Bàn gia." Lão Vương đạo sĩ sau khi thấy bộ dạng của Vương Bàn Tử, lập tức sợ đến hồn xiêu phách lạc.

Bây giờ đột nhiên hắn phát hiện tên Bàn Tử này hình như không hề giống một người tốt chút nào, tên này không chừng thật sự có thể giết hắn.

Thế là lão Hoàng đạo sĩ lập tức gật đầu lia lịa: "Tôi đi, tôi đi, tôi đi không được sao?

Xem ra năm nay tôi thật sự quá xui xẻo, không ngờ lại rơi vào tay mấy người này." Lý Đông lấy ra một số công cụ, giúp tên đó lấy viên đạn ra khỏi chân.

Chuyện như vậy, Lý Đông biết làm.

Dù sao những người này đều là những nhà thám hiểm thực thụ, là một nhà thám hiểm thực thụ, tự nhiên biết cách xử lý nếu bị thương ở nơi hoang dã?

Vì vậy họ có nghiên cứu nhất định về y học, ít nhất là có huấn luyện nhất định.

Việc làm một ca phẫu thuật, lấy ra một viên đạn như vậy, thì đơn giản lại càng đơn giản.

Đương nhiên, về phần thô ráp đến mức nào, khiến Vương đạo sĩ đau đớn đến mức nào, thì lại là chuyện khác.

Nhưng ít nhất lấy được viên đạn ra, vẫn tốt hơn là không lấy được viên đạn ra.

Sau khi lấy viên đạn ra, Lý Đông lại dùng một ít cồn, giúp Vương đạo sĩ sát trùng vết thương, cuối cùng dùng một số thuốc tiêu viêm và kim sang dược, sau đó băng bó vết thương lại.

Trong quá trình này, Vương đạo sĩ cảm thấy mình như muốn chết đi sống lại vậy, nhưng vì đã rơi vào tay Lý Đông, hắn biết mình không có bất kỳ lựa chọn nào khác.

Sau khi chân tên đó được băng bó, hình như từ từ có thể đi lại được rồi.

Đúng vậy, tên đó lợi hại đến mức đó, Lý Đông cũng không thể không khâm phục.

Tên đó hình như miễn cưỡng có thể đi được, sau khi đi xong lại dùng tay chỉ, chỉ vào Hoàng Thế Nhân và mấy người kia.

Hoàng Thế Nhân và mấy người kia vốn tưởng có thể nhân cơ hội này rời đi, kết quả không ngờ lại bị Vương đạo sĩ gọi đến.

Chương 1141

Hoàng Thế Nhân và mấy người kia bây giờ toàn thân đều đang run rẩy, thực tế rất sợ tên Vương đạo sĩ đó.

Mấy tên đó run rẩy nói: “Các vị đại gia, bây giờ chúng tôi có thể đi được chưa?

Có thể giơ cao đánh khẽ tha cho chúng tôi không?” Kết quả Vương đạo sĩ nghiến răng nghiến lợi nói: “Không được, không được, tuyệt đối không được.

Nếu muốn chết, hôm nay tất cả mọi người cùng chết.

Đừng có mà mơ.

Mau đi theo tôi phía trước.” Hoàng Thế Nhân tuy khổ sở van xin, nhưng hoàn toàn không có cách nào.

Thế là tên đó lại cầu xin Lý Đông.

Lý Đông lại cười cười, sau đó ném ra mấy xâu trân châu.

Anh nói với Hoàng Thế Nhân: “Không có gì là tốt cả.

Xem ra cậu rất thích tiền phải không?

Những thứ này cho cậu, chắc là khá có giá trị.

Nếu cậu thể hiện tốt, tôi sẽ cho cậu nhiều đồ có giá trị hơn.

Tôi không thiếu tiền, cho nên cứ liệu mà làm đi.” Vương đạo sĩ dẫn theo mấy người, lại không biết từ đâu lấy ra công cụ, sau đó bảo Hoàng Thế Nhân và mấy người kia giúp đỡ.

Dùng những công cụ quái lạ đó, sau đó cặm cụi ở phía trước.

Dần dần, đám sương mù màu đỏ kia lại tản ra.

Sau khi sương mù màu đỏ tản ra, Lý Đông thấy phía trước là một bãi cát.

Ở chính giữa bãi cát đó đặt một cái bàn.

Trên cái bàn đó bày biện hình vòng tròn mấy cái đầu lâu.

Ngoài ra, ở một chỗ, chỗ đó trông giống như có một bộ hài cốt trắng.

Bộ hài cốt đó bây giờ toàn thân không còn thịt nữa, là một bộ xương hoàn chỉnh, bây giờ hình như đang đứng ở chỗ thờ cúng.

Trên mặt bàn vương vãi một số thứ lộn xộn trông giống như mảnh vải quần áo.

Kết quả vào lúc đó, một trong số những cái đầu lâu kia lại động đậy, và lắc lư qua lại ở chỗ đó.

Vương đạo sĩ lập tức mất hết tinh thần, lùi lại, nói với Lý Đông: "Mấy vị đại gia, làm sao đây?" Lý Đông lắc đầu nói: "Chẳng phải chỉ là mấy con quái vật thôi sao?

Có gì mà đáng sợ.

Để tôi đi xem thử.

Diêm Vương gia ở đó, tôi cũng có thể đến so tài một chút.

Thật là không ra gì." Lý Đông sau đó mới quyết định đi.

Trước đây vì thấy đám khói sương màu đỏ ở chỗ này quá quỷ dị, nên anh không dám tùy tiện tiến lên.

Đương nhiên nếu muốn đi, nhất định phải lập kế hoạch tốt.

Vốn dĩ là một chuyện đơn giản, chỉ là vì tên Vương đạo sĩ này quá phiền phức, nên muốn cho tên đó một bài học, mới có ý tưởng như vậy.

Lý Đông đi xong, Vương Bàn Tử giữ chặt Vương đạo sĩ, sau đó kéo hắn đi về phía trước.

Kết quả Hoàng Thế Nhân và mấy người kia hình như không có ai trông chừng nữa, lại chuẩn bị chạy trốn.

Đáng tiếc là, A Ninh trong tích tắc đó lại nổ súng, bắn vào chân hắn.

A Ninh tự nhiên cũng không phải người lương thiện gì, sau khi bắn bị thương hai người đó, cô cười lạnh nói: "Mấy người trước đây dám lừa tôi, bây giờ muốn chạy trốn dễ như vậy sao, đâu có dễ thế." Hồ Bát Nhất nói: "Mấy vị cứ tiếp tục giúp đỡ bên này đi, tôi đi đưa hai người đó về." Lý Đông nhỏ giọng nói: "Lấy chút thuốc trị vết thương đi băng bó vết thương cho họ đi.

Những người đó tuy hơi đáng ghét, nhưng cùng lắm là tự tư thôi, dạy dỗ thì được rồi, tuyệt đối đừng làm chết người, biết không?" Lý Đông dẫn Vương đạo sĩ đến bên cạnh cái bàn đó.

Vương đạo sĩ bây giờ trong lòng tức giận, mạnh mẽ đá vào cái bàn: "Mấy thứ lộn xộn vớ vẩn này?

Vừa nãy suýt chút nữa hại chết lão tử." Kết quả tên đó vừa đá một cái, mấy cái đầu lâu kia đột nhiên bay lên, tạo thành một vòng tròn, vây hắn ở giữa.

"Không ổn, mau rút lui!" Lý Đông cảm thấy tình hình hiện tại có chút không đúng.

Mấy cái đầu lâu đó sau khi bay lượn hình như đã chạm vào một cơ quan nào đó, sau đó vô số cơ quan ở khắp nơi lại bị kích hoạt.

Sau khi cơ quan bị kích hoạt, những cái đầu lâu trên đầu Lý Đông quay càng lúc càng nhanh.

Thậm chí ở một chỗ còn hình thành từng đạo vật thể màu đỏ,

đồng thời lại nổi lên một trận gió âm.

Lý Đông đột nhiên cảm thấy không biết từ đâu bay tới một ám khí, đâm mạnh vào ngực anh.

Đồng thời, mấy người còn lại hình như cũng bị tấn công.

“Mau dùng súng bắn hạ mấy cái đầu lâu đó!” Mấy người phản ứng lại, vấn đề then chốt hiện tại có lẽ nằm ở mấy cái đầu lâu kia.

Chương 1142

Liền giơ súng nhắm vào đầu lâu bắn loạn xạ.

Nhưng trên đỉnh đầu ngoài việc rơi xuống từng tia sương mù màu trắng, hình như đều không bắn trúng.

Lý Đông dẫn mấy người nhanh chóng tránh né những thứ rơi xuống từ trên trời, nhưng đúng lúc này Lý Đông không biết giẫm phải cái gì, vậy mà trên mặt đất truyền đến một tiếng nổ dữ dội.

Vương đạo sĩ vì không mặc đồ bảo hộ, suýt chút nữa bị nổ chết ngay lập tức, cái lão già đó, lập tức không biết giận ai.

"May mà vừa rồi né nhanh, nhưng bây giờ hiện trường cũng trở nên ngày càng hỗn loạn rồi." Vương đạo sĩ cau mày nói: "Xong rồi, xong rồi, xong rồi, tôi lần này thật sự tiêu đời rồi, chỗ này có thể là Thiên Huyền Bát Cổ Trấn." Lý Đông túm lấy cánh tay ông lão hỏi: "Lại là cái gì nữa?

Thứ này thật sự lợi hại đến vậy sao?" Vương Bàn Tử bây giờ cũng không có tâm trạng tốt, nên trút hết mọi oán khí lên người ông lão này: "Lão già, mau nói, chuyện gì đang xảy ra?

Kể hết những gì ông biết cho tôi!

Nếu không thì cẩn thận tôi đánh chết ông!" Bởi vì bây giờ mấy người đều không có thiện cảm với ông lão này.

Vì trước đó Lý Đông rõ ràng đã cho ông lão nhiều đồ quý giá như vậy, mà ông lão lại định hại họ.

Chuyện như vậy khiến Lý Đông không có bất kỳ ấn tượng tốt nào với ông lão, cho nên bây giờ về cơ bản có bao nhiêu tức giận đều trút hết lên ông lão này.

Cái Vương đạo sĩ này bây giờ quả thật cũng cảm thấy vô cùng sợ hãi, bởi vì bây giờ ông ta phát hiện hình như thật sự đã rơi vào tay mấy gã đại hán cơ bắp rồi hoàn toàn không có đường thoát, không khéo cái mạng nhỏ cũng sẽ mất.

Liền vội vàng giải thích: "Thực ra cái thứ này, lúc đó, tôi nghe sư phụ tôi nói...

Ba thứ này đều do bát trận đồ dẫn hóa mà thành.

Ở chỗ này đã hình thành một cái bẫy cơ quan khổng lồ.

Tôi xông vào đây sau, tương đương với việc đã kích hoạt cơ quan.

Sau khi kích hoạt cơ quan, muốn đi ra ngoài sẽ không dễ dàng như vậy.

Ở chỗ này tôi mỗi bước đi có thể sẽ kích hoạt cơ quan.

Đương nhiên cũng không phải hoàn toàn không có đường sống.

Thực ra bát trận đồ cũng có hai lối sinh môn, nhưng bây giờ vấn đề then chốt là tôi không biết hai lối sinh môn đó ở đâu.

Nếu đi nhầm hướng thì e rằng..." Lý Đông nhìn ông lão sau đó lại làm ra vẻ cố làm ra vẻ thần bí.

Đối với thái độ cố làm ra vẻ thần bí của ông lão, Lý Đông tự nhiên vô cùng bất mãn.

Liền Lý Đông cau mày túm lấy cánh tay ông lão, hỏi: "Có chuyện gì thì nói thẳng đi." Vương Bàn Tử bây giờ còn khoa trương hơn, trực tiếp rút súng ra chĩa vào gã đó nói: "Mau nói rõ chuyện gì!

Nếu đi nhầm cửa thì sẽ thế nào?" Cái Vương lão đầu nhìn qua có vẻ thật sự hơi đáng thương rồi: "Nếu tôi giúp các cậu rời khỏi đây, nhất định phải thả tôi đi.

Thế thì được chứ?

Chúng ta giao dịch đi.” Lý Đông hơi trầm tư một lát, rồi nói: “Tôi có thể thả ông đi.

Nhưng tiền đề là tôi có thể xông ra khỏi chỗ này.

Ngoài ra, sau khi rời đi, không được phép gây rắc rối nữa.

Nếu ông lại một lần nữa bội tín khí nghĩa mà làm loạn, thì tôi sẽ không tha cho ông đâu.

Ông nên biết tính cách của tôi, bây giờ tôi có thể không nhận ra ông, đó là tôi nể tình bỏ qua cho ông một lần.

Ông có biết hậu quả khi đắc tội với tôi không?

Nếu là người khác thì bây giờ đã chết từ lâu rồi.

Không sai, chắc chắn sẽ bị tôi đánh chết.” Cái Vương đạo sĩ sau khi được thả ra thì hoạt động hai tay của mình, rồi miễn cưỡng cảm giác thoải mái hơn một chút.

Bây giờ xung quanh ông ta, có những tảng đá lộn xộn các loại bay loạn xạ.

Lý Đông lấy ra một cái ô kim cương, miễn cưỡng bảo vệ họ.

Cái lão đạo sĩ mù đó vẽ một hình chữ “mễ” trên mặt đất.

Trên cái hình chữ “mễ” đó hình như đại khái đánh dấu 8 hướng.

Đại khái ý là trận hình này có 8 hướng.

Cũng là mấy hướng của bát quái trận.

Rồi gã đó nói: “Muốn phá giải trận pháp này.

Bây giờ tôi cần tìm hai cánh cửa chính xác, rồi từ hai cánh cửa chính xác đó đi ra, rồi từ bên ngoài phá hủy cái gì đó thì được.

Nếu không thì tôi khó mà ra ngoài.

Một khi thất bại, tôi có thể sẽ vĩnh viễn bị mắc kẹt ở đây.

Chỗ này không thể dùng sức mạnh để ra ngoài được.” Lý Đông lắc lắc đầu, nói với cái Vương lão đầu: “Lời ông nói nghe có vẻ hơi tuyệt đối đấy.

Nhưng bây giờ tôi đột nhiên có một ý nghĩ táo bạo, đó là tôi muốn mạnh mẽ xông ra ngoài.

Chương 1143

Tôi là một người không chịu số phận.

Ông thấy tình hình thế nào?

Ông nghĩ tôi thật sự không thể xông ra sao?" Cái Vương đạo sĩ sau khi nghe Lý Đông nói thì không khỏi giật mình, trợn mắt nói: "Người trẻ tuổi tuyệt đối đừng làm loạn.

Nếu làm loạn thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng, lúc đó tôi thật sự sẽ không thể ra ngoài được.

Chỗ này vô cùng nguy hiểm." Rồi gã đó miễn cưỡng lẩm bẩm trong miệng, cũng không biết nói gì.

Lý Đông phát hiện xung quanh đó, hình như cũng không có biến hóa gì.

May mà, ông lão đó sau khi lẩm bẩm rồi lại tung ra một số thứ không biết là gì.

Rồi Lý Đông nhìn thấy, xung quanh chỗ đó quả nhiên xuất hiện tám cánh cửa.

Quang cảnh sau tám cánh cửa đó mỗi cái một khác.

Có mấy cánh cửa màu đỏ sẫm, ở trong đó hình như có vô số máu đỏ, có mấy cánh cửa màu vàng nhạt.

Mấy cánh cửa màu vàng nhạt đó vẫn vô cùng đáng sợ, bên trong dường như ẩn chứa sát cơ vô tận.

Rồi còn lại hai cánh cửa màu xanh lá cây, nhìn qua có vẻ hơi an toàn hơn một chút.

Ít nhất bên ngoài nhìn vào cho người ta một cảm giác tràn đầy sức

sống.

“Chính là hai cánh cửa đó, hai cánh cửa sinh môn!” Lý Đông sau khi nhìn hai cánh cửa đó thì lập tức hiểu ra.

Chuẩn bị dẫn mấy người ra ngoài.

Nhưng Vương đạo sĩ lại lắc đầu: “Bây giờ muốn xông ra ngoài, không được.

Nếu từ đây đi ra ngoài, chỉ có thể đảm bảo phía trước tôi sẽ không gặp đối thủ.

Nhưng phía sau tôi sẽ bị quái vật truy đuổi.

Tôi cần có người chặn hậu phía sau.” Lý Đông gật đầu: “Chuyện này cũng không thành vấn đề.

Đồng đội yểm hộ phía sau, chuyện như vậy họ tương đối giỏi.” Nhưng đúng lúc này, khi họ chuẩn bị xông ra ngoài, vị trí của những cái đầu lâu kia vậy mà đột nhiên thay đổi.

Lúc này cánh cửa sinh môn màu xanh lá cây vốn ở trước mắt, lập tức biến thành tử môn.

Rồi, hai cánh cửa sinh môn màu xanh lá cây đó, vậy mà lại chuyển sang vị trí khác.

Vương lão đạo sau khi thấy cảnh này thì không khỏi giật mình.

Lý Đông cũng cau mày hỏi: “Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ lại có thể xảy ra biến hóa nhanh như vậy?

Nếu xảy ra biến hóa nhanh như vậy, thì tôi bây giờ đi ra ngoài bằng cách nào?

Không thể ra ngoài được sao?” Vương lão đạo lắc đầu: “Xảy ra biến hóa là chuyện bình thường.

Nếu muốn đi ra từ con đường chính xác, thì tất nhiên phải chọn một con đường chính xác, bây giờ là cuộc đua tốc độ.

Nếu muốn ra ngoài, phải nhanh hơn cả sự biến hóa, như vậy tôi mới có thể ra ngoài." Vương Bàn Tử sau khi nghe ông ta nói, trong lòng cái lão già đó, lập tức không biết giận ai, mắng một câu thật ác: "Đậu mẹ, phải nhanh hơn thì mới ra ngoài được.

Ông nghĩ người bình thường có thể làm được chuyện đó sao?

Ý ông là tôi bây giờ phải chết ở đây sao?

Đậu mẹ, sớm biết không được thì làm gì mà phải vội vàng chứ?" Vương Bàn Tử trong lòng vô cùng tức giận.

Đương nhiên bây giờ cái Vương đạo sĩ này, vì đã đắc tội với họ, nên đã trở thành cái túi trút giận của mấy người này, bất kể ai tức giận, đều mắng cái Vương đạo sĩ một trận.

Cái Vương đạo sĩ này cũng có chút bản lĩnh, gã đó không ngừng lấy đồ từ trên người mình ra.

Cái túi đó hình như giống như túi của Doraemon vậy, không biết đã để bao nhiêu thứ?

Rồi bây giờ sau khi lấy ra hết.

Lại gây ra ảnh hưởng lớn đến môi trường xung quanh.

Chỉ thấy vô số thứ, tỏa ra từng trận hào quang.

Lý Đông nhìn thấy trên không trung những cái đầu lâu, có hai cái đột nhiên va vào nhau.

Lý Đông lúc đó đột nhiên nổ súng, bắn tan cái đầu lâu đó.

Cùng lúc đó, hình như anh đã nắm bắt được một cơ hội nào đó, trong khoảnh khắc đó, dùng dao đập vỡ cái đầu lâu rơi xuống.

Sau khi một cái đầu lâu bị đập vỡ, chỗ này hình như lập tức trở nên hỗn loạn.

Lý Đông nắm lấy cơ hội này, lại lấy ra ô kim cương, rồi phát động tấn công quần thể.

Cuối cùng mấy cái đầu lâu trên trời đều rơi xuống.

Chương 1144

Lý Đông cũng không khách khí, đập vỡ hết tất cả.

Vương đạo sĩ sau khi nhìn thấy những cái đầu lâu này bị đập vỡ, nhìn qua có vẻ vô cùng mệt mỏi, rồi nửa ngày sau mới nặn ra mấy chữ: "Chỗ này tôi đã phá được rồi." Gã đó vậy mà lại ngất xỉu.

Lý Đông và mấy người khác tạm thời nghỉ ngơi ở chỗ đó.

Cái đạo sĩ đó từ từ tỉnh lại.

Bây giờ nhìn qua có vẻ vô cùng tiều tụy.

Vương Bàn Tử có chút không vui nói: "Lão già này, chuyện gì vậy?

Vừa rồi khi bảo ông đối phó với mấy cái đầu lâu đó, ông lại không có chút biện pháp nào.

Kết quả tất cả đều do tôi xử lý, tôi tiêu diệt hết chúng.

Còn ông thì ngất xỉu à?" Kết quả cái Vương đạo sĩ đó vẫy tay nói: "Các vị đại gia, khi nói chuyện thì phải có lương tâm chứ.

Để phá được chỗ này, tôi vậy mà đã giảm thọ 10 năm đấy." Lý Đông lúc này mới phát hiện gã đó hình như thật sự đã có biến hóa.

Vốn dĩ tóc của gã đó thuộc loại hoa râm.

Không sai, trên đầu phần lớn là tóc đen, chỉ có một số ít tóc bạc.

Nhưng bây giờ tóc bạc trên đầu gã đó đã chiếm một nửa rồi.

Cũng có nghĩa là vừa rồi, gã đó thật sự có thể đã tốn rất nhiều sức lực.

Nhưng chuyện lại có thể như vậy.

Gã đó vừa rồi thật sự đã xuất lực sao?

Lý Đông thấy vừa rồi hai cái đầu lâu đột nhiên va vào nhau, có lẽ thật sự là tác dụng của ông lão đó.

Nhưng ông lão đó chẳng lẽ chỉ có bấy nhiêu tác dụng thôi sao?

Lý Đông nói với ông lão: "Bây giờ ông không sao chứ?

Trông có vẻ hơi không ổn." Kết quả ông lão đó vẫy tay muốn đứng dậy, nhưng kết quả mấy lần đều không đứng dậy được, hình như đã mất hết sức lực.

Lý Đông bây giờ có chút kỳ lạ hỏi: "Không đến nỗi vậy chứ, chuyện gì vậy?

Lão già này đừng có dọa người.

Đừng có ăn vạ đấy, tôi nói cho ông biết.

Bây giờ mấy ông lão bà lão này đều thích ăn vạ, đó không phải là chuyện tốt đâu." Kết quả Vương đạo sĩ nói: "Để phá được cái thứ này, tôi đã tốn mấy chục năm đạo hạnh rồi.

Bây giờ cả người tôi đều cảm thấy tinh khí toàn bộ không còn nữa.

Bây giờ tôi đã trở thành một người bình thường, hãy thả tôi đi.

Tôi lão già này cũng chỉ muốn kiếm thêm chút tiền, rồi sau này từ từ dưỡng lão thôi." Ông lão đó còn chuẩn bị rời đi.

Vương Bàn Tử không cho ông ta rời đi.

Nhưng Lý Đông lắc đầu nói: "Được rồi, để ông ta đi đi.

À đúng rồi, đưa cho ông ta thêm một ít đồ quý giá nữa.

Không thành vấn đề." Lý Đông lấy ra một ít vàng bạc châu báu đưa cho ông lão đó.

Nhưng ông lão đó lại không muốn.

Rõ ràng hình như trong lòng có tâm sự.

Lý Đông lại lấy ra một thẻ ngân hàng.

Đó là một thẻ ngân hàng không ghi danh, bình thường dùng để chi tiêu hàng ngày.

Ném cái thẻ ngân hàng đó cho ông lão: "Lão đạo sĩ, trên thẻ ngân hàng có 10 vạn tệ, tôi tặng cho ông.

Mật mã ở mặt sau thẻ ngân hàng." Lý Đông vốn tưởng ông lão sẽ không muốn, nhưng không ngờ ông lão lại nhanh chóng nhận lấy thẻ ngân hàng, rồi nói với anh: "Được rồi, cảm ơn các vị, bảo trọng." Rồi ông lão đó vậy mà lại tập tễnh đi về phía sau.

Vết thương trên chân hình như lại hơi rách ra, đang không ngừng chảy máu, rồi cả người vô cùng tiều tụy, không khỏi trông thật sự có chút đáng thương.

Đương nhiên trước đó Lý Đông đã từng thương hại gã đó một lần rồi, gã đó không khỏi có chút mánh khóe, bây giờ lại cho nhiều tiền như vậy, sau này có đáng thương không.

Hoặc là trên thế giới này có một số người trời sinh không đáng để thương hại.

Có những kẻ nhìn thì đáng thương, nếu thương hại nhất thì thậm chí có khả năng sẽ gây rắc rối.

Rõ ràng, cái lão đạo sĩ này thuộc loại tình huống đó.

Nhưng bây giờ cũng không cần quản nhiều như vậy nữa, những người này có lẽ sau này sẽ không có cơ hội và không có giao thiệp với nhau.

Bởi vì có thể thấy, lão đạo sĩ này bây giờ vô cùng già yếu, vô cùng

tiểu tụy.

Chương 1145

Đã ngoài 60 tuổi rồi.

Một người ngoài sáu mươi tuổi lại già yếu, tiều tụy như vậy, chắc là không sống được mấy năm nữa, có một chút tiền như vậy có thể sẽ sống thoải mái hơn một chút, nhưng cũng chỉ đến thế thôi, hình như không có sự khác biệt nào khác.

Kết quả đúng lúc này, ông lão đó đột nhiên "phịch" một tiếng.

Hóa ra tinh thần của gã đó hơi yếu ớt rồi, rồi không nhìn thấy trên mặt đất hình như có một cái hố, rồi lập tức rơi xuống hố.

Dáng vẻ khôi hài như vậy của gã đó, khiến mấy người suýt chút nữa lại bật cười.

Đương nhiên bây giờ họ cũng biết lúc này tuyệt đối không thể trêu chọc ông lão đó, nên miễn cưỡng kiềm chế ý muốn trêu chọc như vậy.

Lý Đông lại lấy ra mấy món trang sức vàng, ném cho mấy người Hoàng Thế Nhân, rồi nói với mấy người Hoàng Thế Nhân: "Mấy cậu chịu trách nhiệm chăm sóc lão đạo sĩ, không mau đi đi." Mấy người Hoàng Thế Nhân vốn là mấy tên du côn nhỏ, bình thường về cơ bản cũng bữa no bữa đói, sống cuộc sống lăn lộn.

Mấy gã này chắc thuộc loại lêu lổng, nhưng lại vô cùng nghèo khổ.

Bây giờ mấy gã này cũng biết, lão đạo sĩ kia không chỉ có bản lĩnh, hình như còn có tiền.

Nói như vậy, mấy gã này lại vô cùng sẵn lòng đi lấy lòng lão đạo sĩ.

Đương nhiên kết quả cuối cùng thế nào, Lý Đông cũng lười quản nữa, ước tính cái lão đạo sĩ rơi xuống hố như vậy, chắc là có thể có cách để bảo vệ quyền lợi của mình.

Cuối cùng cũng đã tiễn mấy người đó đi.

Lý Đông lúc này mới phát hiện trên mặt đất khắp nơi đều là một đống lộn xộn.

Ở chỗ này nào là đá vụn, dấu vết thuốc nổ, rồi đầu lâu, mấy thứ lộn xộn này thật sự quá nhiều.

Vừa rồi trận chiến đó quả thật có chút thảm khốc.

Cái Vương đạo sĩ này không khỏi cũng có chút bản lĩnh, chỉ tiếc là nhân phẩm thật sự quá kém.

Nếu nhân phẩm của ông ta tốt hơn một chút, làm người thật thà hơn một chút, thì gã đó chắc chắn sẽ sống rất sung túc.

Đương nhiên đôi khi con người thực ra là như vậy.

Một người nhìn qua có vẻ vô cùng có bản lĩnh.

Một người tài giỏi như vậy, kết quả cuối cùng lại không có gì, đó cũng là chuyện bình thường.

Tóm lại thế giới này hình như trời sinh vốn không đặc biệt công bằng, cũng không phải mỗi người nỗ lực đều có thể gặt hái thành quả, cũng không phải tài năng của mỗi người có tài đều được phát huy.

Hình như có liên quan đến thế giới, đồng thời cũng có liên quan đến con người, ví dụ như cái Vương lão đầu này.

Lý Đông lại nghỉ ngơi một lát sau, rồi một lần nữa trở lại trước cái bàn đó, cẩn thận quan sát.

Trên cái bàn đó ngoài 8 cái đầu lâu được bày trí trước đó ra, thì

không còn mấy bức tượng đầu lâu nào trên bàn nữa.

Đồng thời ở chính giữa cái bàn đó có vẽ một bức họa.

Bức họa đó nhìn qua giống như một cây đàn tỳ bà.

Những cái đầu lâu đó hình như đang bảo vệ cây đàn tỳ bà đó.

Nhưng cây đàn tỳ bà đó chỉ là một bức họa thôi, chuyện gì vậy?

Không sao, cơ quan ở chỗ này đều đã bị phá hủy rồi, có thể từ từ nghiên cứu.

Lý Đông lại trực tiếp nghiên cứu một lát sau thì phát hiện bên cạnh cái bàn đó, hình như có một chỗ lõm xuống.

Sau khi dọn dẹp một lát, phát hiện cái chỗ lõm xuống đó hình như là một cái rãnh lõm vào.

Lý Đông hơi di chuyển một chút, rồi biết chỗ này chắc là một cơ quan.

Cách mở cơ quan này, chắc là tìm một vật phẩm chính xác có thể nhét vào chỗ này.

Lý Đông sau khi phỏng đoán như vậy, rồi tìm khắp nơi, hình như xung quanh không có chìa khóa để mở.

Lý Đông liền lại di chuyển cái bàn đó, nhưng phát hiện cái bàn đó hình như được nối liền với mặt đất, vậy mà không thể rời đi, nếu cố gắng mở ra thì có thể sẽ gây hư hại.

Liền cũng từ bỏ, nếu phá hủy chỗ này thì e rằng không tốt.

Nhưng sau khi thăm dò kỹ lưỡng, một lát sau lại phát hiện hình như phía trước có một chỗ bên dưới có không gian khác, liền lấy xẻng đào xuống.

Sức lực vô cùng lớn, trong tay cầm một cái xẻng, nhanh chóng đào

ra một cái đường hầm.

Sau khi đào ra một cái đường hầm, bên dưới phát hiện quả nhiên có không gian ngầm.

Đào một lát sau, bên dưới xuất hiện một không gian ngầm đen kịt.

Liền cầm đèn pin chiếu xuống bên dưới, phát hiện không nhìn rõ.

Liền lấy ra một cái đèn lạnh.

Sau khi ném cái đèn lạnh xuống.

Phát hiện bên dưới, vậy mà có thể nhìn thấy 8 cỗ quan tài.

Chương 1146

8 cỗ quan tài nhìn qua kích thước giống nhau, quy cách giống nhau, nằm tĩnh lặng ở bên dưới, cũng được xếp thành hình bát quái.

Ở chính giữa những cỗ quan tài đó, hình như có một khối san hô khổng lồ.

Khối san hô khổng lồ đó, vô cùng tinh xảo, trên đỉnh san hô có một cái hộp nhỏ.

Lý Đông sau khi quan sát kỹ lưỡng, thì sự sắp xếp của những cỗ quan tài đó thật sự giống hệt như hình vẽ trên bàn trước đó.

Có lẽ bên dưới hình như chắc chắn không dễ dàng xuống được như vậy.

Nếu xuống thì chắc chắn sẽ vô cùng nguy hiểm.

Lý Đông nhanh chóng phát hiện chỗ này hình như không đơn giản như vậy, có lẽ bây giờ họ đang ở trong nguy hiểm.

Bởi vì đột nhiên phát hiện bên dưới hình như có cương thi bò lên rồi.

Quả nhiên không lâu sau phát hiện, trong cát đất trên mặt đất hình như có thứ gì đó chuẩn bị chui ra, Lý Đông trong tay cầm dao chuẩn bị chiến đấu.

Kết quả phát hiện ở chỗ đó vậy mà mọc ra một bàn tay.

Bàn tay đó nhìn qua trắng bệch vô cùng, không có chút huyết sắc nào.

Chỉ thấy bàn tay đó sau khi nhô lên, lại không tiếp tục bò lên nữa, chỉ di chuyển vòng vòng, căn bản không nhìn rõ bên dưới là cái gì.

Lý Đông nghiến răng, bây giờ cũng không quản nhiều như vậy nữa, lấy ra thanh kiếm màu đỏ đó nhắm vào bàn tay đó.

Khi kiếm trong tay Lý Đông nhắm vào bàn tay đó đâm tới thì phát hiện, bàn tay đó đã rụt vào trong cát đất.

Phản ứng à, lại vô cùng nhanh.

Kết quả khi thu hồi vũ khí, đột nhiên phát hiện trên mặt đất lập tức lại mọc ra rất nhiều cánh tay như vậy.

Những cánh tay đó đều màu trắng bệch, không có chút huyết sắc nào, nhưng nhìn qua lại có thịt, không biết chuyện gì.

Liền vội vàng bảo mấy người lùi về phía sau.

Nhưng bây giờ nhanh chóng phát hiện xung quanh đều là những cánh tay như vậy.

Lý Đông lấy dao nhắm vào những cánh tay này, bây giờ không cần biết những thứ này là gì, trực tiếp một đao chém xuống là được.

Thực ra, đối với anh hình như không phải là chuyện gì quá khó khăn.

Đối với loại thứ giả thần giả quỷ này, từ trước đến nay anh không có bất kỳ ý sợ hãi nào.

Nhưng đúng lúc này, chân của Vương Bàn Tử không cẩn thận bị tóm lấy, rồi lập tức ngã xuống đất.

Sau khi bị ngã xuống đất, rồi trên mặt đất lập tức xuất hiện mười mấy đôi tay, lập tức tóm lấy toàn thân Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử lập tức sợ hãi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, lớn tiếng kêu: "Đông ca, mau cứu tôi!" Nhưng, Lý Đông đang chuẩn bị đi cứu người, phía sau anh, lập tức lại mọc ra những thứ tương tự, muốn tóm lấy anh.

“Mau lùi lên cái bàn đó!” Lý Đông kéo Vương Bàn Tử lên, chỉ chỉ vào cái bàn đó.

Bây giờ có lẽ chỗ an toàn hơn đối với họ chính là cái bàn đó.

Bởi vì trên cái bàn đó hình như không có loại tay đáng ghét kia.

Lý Đông dẫn mấy người nhanh chóng lùi về phía sau.

Rồi mấy người phi tốc nhảy lên cái bàn đó.

Lý Đông đang chuẩn bị nhảy lên theo, đột nhiên phát hiện một bàn tay vậy mà lại đuổi tới.

Liền trực tiếp một đao chém đứt bàn tay đó.

Muộn Du Bình cách cái bàn xa nhất, bây giờ hình như đã gặp rắc rối lớn, bởi vì xung quanh cơ thể anh ta, vậy mà toàn bộ đều là những bàn tay như vậy, vậy mà căn bản không có cách nào lùi lại.

Bỗng nhiên cơ thể gã đó sụt xuống, vậy mà hình như muốn bị kéo xuống.

Công phu của gã đó tốt như vậy, vậy mà lại bị tóm lấy.

Nếu bị kéo vào trong cát, thì sẽ có hậu quả gì?

Chẳng lẽ sẽ mất mạng sao?

Lý Đông không hy vọng gã đó xảy ra chuyện.

Gã đó cũng là huynh đệ vào sinh ra tử với anh, ngoài ra gã đó cũng rất quan trọng đối với anh, bởi vì gã đó có liên quan đến Thiết Diện Sinh.

Nếu gã đó có liên quan đến Thiết Diện Sinh, không chừng có thể hiểu ra một số điều, tuy rằng ký ức của anh ta bây giờ có chút hỗn loạn, nhưng nếu có thể thì đối với anh vô cùng quan trọng.

Lý Đông phát hiện gã đó đã mất cả dao rồi.

Liền lấy ra thanh trường kiếm màu đỏ đó ném tới.

"Cảm ơn đại ca!" Lý Đông không ngờ khi thanh trường kiếm của mình ném tới, vậy mà lại bị thứ gì đó cướp đi giữa không trung.

Không khỏi giật mình, nếu có thứ gì đó cướp đi thanh kiếm đó, thì rõ ràng thanh kiếm đó quan trọng, nói như vậy, hình như có thể thật sự có chút rắc rối.

Chương 1147

Nhưng bây giờ cũng không thể quản nhiều như vậy nữa, thanh vũ khí đó tuy rằng vô cùng quan trọng, nhưng so với con người, con người quan trọng hơn.

Bây giờ thanh kiếm đó không ném tới được, liền Lý Đông lại lấy ra một sợi dây thừng ném tới.

Sợi dây thừng đó được Muộn Du Bình bắt lấy.

Muộn Du Bình dưới sự kéo mạnh của Lý Đông, hình như đã được kéo ra.

Chỉ thấy chân gã đó vẫn còn dính mấy bàn tay.

Gã đó cũng vô cùng lợi hại, trực tiếp tóm lấy một trong những bàn tay đó giật ra, rồi ném đi xa.

Lý Đông bây giờ cũng không quản nhiều như vậy, mạnh mẽ kéo gã đó lên, kéo lên cái bàn.

Rồi mấy người cùng giúp Muộn Du Bình, rút hết những bàn tay trên người Muộn Du Bình ra.

Lý Đông lúc này mới nhanh chóng chạy ra nhặt lại thanh kiếm đó.

Sau khi nhặt lại thanh kiếm đó, Lý Đông dùng thanh kiếm đó để đối phó với những bàn tay trên chân Muộn Du Bình.

May mà những bàn tay trên chân Muộn Du Bình đều lần lượt rơi xuống đất.

Những cánh tay đó rơi xuống trên bàn, rồi vơ loạn xạ.

Cái sức mạnh đó hình như vô cùng lớn, thậm chí khiến cái bàn rung lắc.

Mấy người sau khi chịu loại tấn công như vậy, suýt chút nữa vậy mà lại rơi xuống.

Cảnh tượng này thật sự quá đáng sợ.

Lý Đông liên tục mấy giây đá hết mấy gã đó xuống.

Kết quả đúng lúc này A Ninh cũng suýt chút nữa rơi xuống, liền Lý Đông vội vàng tóm lấy cô ấy.

Kết quả không ngờ chân anh trượt một cái, ngược lại bị rơi xuống.

Lý Đông nhìn A Ninh trên người mình, liền đẩy A Ninh lên trên bàn, nhưng cảm thấy trên lưng mình truyền đến một trận đau nhói.

Bây giờ đồ bảo hộ trên người anh tốt như vậy, thực ra những thứ thông thường thật sự không thể khiến anh cảm thấy đau, có thể khiến anh cảm thấy đau, rõ ràng là một loại tấn công có lực sát thương tương đối mạnh, đã gây ra tổn thương rõ ràng cho anh.

Kết quả lúc này Hồ Bát Nhất và Muộn Du Bình đều nhảy xuống, rồi xua đuổi những thứ xung quanh họ, đỡ Lý Đông lên bàn.

Lý Đông cuối cùng cũng thở phào một hơi, hỏi mọi người phía sau lưng có vấn đề gì không?

Chủ yếu là vì lo lắng bị thương.

Không có cách nào, tuy rằng đồ bảo hộ cũng vô cùng tốt, nhưng quy luật trên thế giới này không có phòng ngự tuyệt đối thực sự.

Vì đã không có phòng ngự tuyệt đối thực sự, thì cho dù đồ bảo hộ vô cùng tốt, cũng có khả năng bị thương, cho nên anh lo lắng bị thương.

Vương Bàn Tử sau khi kiểm tra một chút, phát hiện vấn đề phía sau lưng Lý Đông không đặc biệt lớn, tuy rằng có một chút bị thương,

nhưng hình như vấn đề không lớn.

Nhưng Vương Bàn Tử lại nghiêm túc nói với A Ninh: "Tiểu thư Ninh đừng làm loạn nữa, cô biết không?

Chỗ này cũng quá nguy hiểm rồi.

Nếu thật sự xảy ra chuyện thì quá phiền phức rồi.

Cô biết không, nếu Đông ca xảy ra chuyện thì tôi chết chắc rồi.

Chỗ này quá nguy hiểm rồi, không có Đông ca thì tôi khó mà xông ra được." Không sai, bây giờ trong đội ngũ này, Lý Đông trong mắt họ, chính là chìa khóa giải quyết mọi khó khăn.

Thậm chí bây giờ Lý Đông còn hữu dụng hơn cả Muộn Du Bình.

Chuyện bình thường, bởi vì bây giờ trang bị và năng lực của Lý Đông đều mạnh hơn.

Hiện tại chỉ bằng sức mạnh thô bạo cũng có thể chiến thắng khó khăn, huống chi là những thứ khác.

Nhưng đúng lúc này, Lý Đông cảm thấy trên lưng mình truyền đến một trận đau nhói dữ dội.

Rồi lúc này Lý Đông mới phát hiện, lưng anh hình như đã bị thương, hình như đang không ngừng chảy máu.

Không ngờ vậy mà cách cả đồ bảo hộ cũng có thể bị thương.

Vương Bàn Tử lo lắng nói: "Lưng của Đông ca bị thương rồi, đang chảy máu, chảy ra máu đen." Lý Đông cũng không khỏi giật mình, nếu chảy ra máu đen, thì chẳng lẽ chỗ đó trên lưng anh bị thương sao?

Bị trúng độc sao?

Nhưng cách cả đồ bảo hộ mà trúng độc à?

Kết quả chỗ đó trên lưng Muộn Du Bình hình như bị thương, đồ bảo hộ không biết từ lúc nào đã bị rách.

Lý Đông vội vàng lấy ra kim sang dược, bảo mấy đồng đội giúp anh bôi kim sang dược.

Đương nhiên trước tiên khi sử dụng kim sang dược, phải sử dụng một số thứ khác để cầm máu.

Bây giờ ở chỗ này thứ có thể dùng để cầm máu hình như chỉ có gạo nếp.

Chương 1148

Vương Bàn Tử đặt gạo nếp vào chỗ bị thương của Lý Đông.

Kết quả không lâu sau Vương Bàn Tử la lớn: "Đông ca không ổn rồi, chỗ bị thương đó của anh hình như có chút tà môn, những hạt gạo nếp đó lập tức biến thành than đen." Trúng độc à?

Độc tính thật sự quá nặng rồi.

Lý Đông biết bây giờ hình như đã gặp rắc rối lớn hơn.

Nhưng anh lắc đầu cười, hình như đối với tôi không có vấn đề gì lớn.

"Yên tâm đi, không sao đâu." Chỉ cầm máu, sau khi xử lý đơn giản, Lý Đông lại mặc lên một bộ đồ bảo hộ mới.

Bây giờ loại đồ bảo hộ này đối với anh vô cùng quan trọng, bởi vì chúng có thể cung cấp sự phòng vệ lớn cho anh.

Có thể bảo đảm an toàn cho anh hết sức có thể.

Lý Đông lúc này nhìn xung quanh bàn dày đặc, khắp nơi đều là loại tay đó.

Những bàn tay đó nhìn qua hình như căng ra có độ, vậy mà đã hình thành một hình dạng vô cùng đặc biệt, không sai, vậy mà là một hình dạng bát quái trận.

Lại là một hình dạng bát quái trận à.

Chẳng lẽ ở chỗ này lại muốn bày một trận hình sao?

Nhìn dáng vẻ của những quái vật đó, Lý Đông cảm thấy có chút rợn tóc gáy.

Bây giờ thậm chí anh chưa từng gặp phải chuyện như vậy.

Trước đó, tuy rằng cũng đã gặp rất nhiều kẻ địch mạnh.

Nhưng chưa từng gặp phải loại như vậy.

Những bàn tay đó di chuyển vòng vòng xung quanh anh, lúc cao lúc thấp, lắc lư trái phải.

Rõ ràng chỗ này là một trận hình cực kỳ nguy hiểm.

Bây giờ chỗ này thực ra còn nguy hiểm hơn trận hình đầu lâu mà họ đã gặp trước đó.

Lý Đông kể lại chuyện khi ông đạo sĩ đó rời đi, dùng để nhắc nhở họ, bây giờ xem ra ông Vương đạo sĩ đó hình như nói thật.

Bây giờ trận hình như vậy ở chỗ này, thực ra so với trận hình đầu lâu kia, chỗ này nhìn qua hình như càng phức tạp hơn.

Cái Vương đạo sĩ đó tuy rằng nhìn qua vô cùng không đáng tin cậy, hay lừa bịp, nhưng bây giờ xem ra những lời nói sau đó của cái Vương đạo sĩ đó, thật sự là vì tốt cho họ.

"Đông ca, bây giờ có cách nào không?" Bây giờ hình như không có cách phá giải nào khác, tuy rằng trước đó ông đạo sĩ đó đã giảng giải.

Nhưng mấy người cơ bản đều không hiểu chuyện gì.

Bây giờ muốn phá vỡ chỗ này, trong mắt Lý Đông chỉ có một cách, đó là mạnh mẽ mở ra.

Không sai, bất kể là thứ gì, nếu có đủ sức mạnh thô bạo, cơ bản cũng có thể mở ra được, không có gì phải nghi ngờ.

Đương nhiên đó là thủ đoạn cuối cùng.

Lý Đông sau khi nghĩ xong, mở ra một quả lôi quản, ném xuống.

Thực ra, uy lực của thứ này có chút lớn, nếu không cẩn thận thì có thể sẽ bị thương.

Nhưng bây giờ trang bị của anh vô cùng tốt, bây giờ có đi theo cũng không thành vấn đề.

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ dữ dội sau, hình như không có biến hóa đặc biệt lớn.

Những bàn tay khô khan trên mặt đất đó hình như vẫn còn tồn tại.

Cũng căn bản không nổ chết được bao nhiêu.

Hoặc là cho dù có nổ chết một phần, nhưng sau đó lại có bổ sung.

Nếu nói như vậy, thì tương đương với việc bị mắc kẹt ở chỗ này, nếu những quái vật đó vô cùng vô tận, thì đó thật sự là một rắc rối, ít nhất bây giờ hình như thật sự không có cách nào giải quyết.

Lý Đông hơi cau mày, nói: "Xem ra chỗ này quả thật cần phải nghiên cứu kỹ lưỡng.

Tôi xuống xem bên dưới có thủ đoạn gì không?

Nếu có thủ đoạn, tôi có thể nhìn rõ, không chừng có thể phân tích ra." Quyết định của Lý Đông tự nhiên không ai phản đối, nên anh trực tiếp đi xuống.

Sau khi xuống, những bàn tay khô khan trên mặt đất đó lập tức bắt đầu hành động.

Có mấy vị trí, những bàn tay đó nhanh chóng tiến lại gần.

Sự biến đổi giữa các vị trí đó vô cùng kỳ lạ, thậm chí còn có tác dụng bổ sung cho nhau, Lý Đông sau khi đi vào, nhanh chóng cảm thấy hình như mình đã rơi vào vòng vây của hàng ngàn vạn quân lính.

Không sai, bây giờ sau khi đi vào có cảm giác như vậy.

Bây giờ đối với anh, đó tuyệt đối là một sự hạn chế lớn.

Người đã thiết lập cơ quan ở chỗ này, xem ra nghiên cứu của họ

về những thứ này quả thật vô cùng lợi hại.

Chương 1149

Lý Đông bây giờ cũng không có phương hướng cụ thể nào, liền đại khái chuyển đổi vị trí.

Sau khi chuyển đổi vị trí, anh cũng không cố ý tránh né, hoặc đi theo những đường hầm mà đối phương để lại, trực tiếp cứng rắn xông lên.

Dù sao con dao trong tay anh đâu phải để chơi, nó có khả năng phá hủy mạnh mẽ đối với những thứ này.

Nhưng nhanh chóng phát hiện, tuy rằng con dao của anh đã xuyên phá vòng vây của mấy bàn tay, nhưng nhanh chóng, xung quanh anh lại xuất hiện rất nhiều bàn tay, càng lúc càng nhiều.

Đột nhiên Lý Đông cảm thấy dưới chân có chút không ổn, liền nhún người nhảy lên.

Nhảy đến một vị trí khác.

Kết quả phát hiện những bàn tay đó lập tức tản ra, rồi lại bao vây về vị trí ban đầu.

Lý Đông lại cẩn thận quan sát một lát sau lại chuẩn bị đi theo những đường hầm đó.

Khi đi theo những đường hầm đó, lắc lư trái phải, anh phải vô cùng cẩn thận chuẩn bị đối mặt với mọi cuộc tấn công.

Lý Đông lập tức bước mấy bước về phía cái bàn đó, kết quả xung quanh anh lại hình thành một hình bầu dục, bao vây lấy anh.

Lý Đông hơi cau mày, đột nhiên phát hiện hình như có chút kinh nghiệm, liền lại tìm hai hướng chính xác, hình như đã đi đúng.

Nhưng đúng lúc này, trước mặt anh đột nhiên lại xuất hiện một bàn tay màu đỏ.

Bàn tay màu đỏ đó trực tiếp muốn tóm lấy Lý Đông.

Lý Đông chuẩn bị tránh né, nhưng nhanh chóng phát hiện tốc độ của bàn tay đó vô cùng nhanh, trong khoảnh khắc đó đã tóm lấy quần áo của anh.

Lý Đông trực tiếp dùng dao chém một nhát vào cánh tay màu đỏ đó trên người mình, rồi nhanh chóng lùi lên bàn.

Bàn tay màu đỏ đó nhanh chóng rơi vào trong cát, rồi biến mất không thấy đâu nữa, Lý Đông trở lại trên bàn thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Sau khi trở lại trên bàn, Lý Đông nghỉ ngơi một lát mới hoàn hồn.

Vừa rồi quả thật có chút mệt mỏi, tuy rằng tiêu hao thể lực không đặc biệt lớn, nhưng sự căng thẳng thần kinh cao độ vừa rồi quả thật khiến người ta cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Không sai, nếu một người mà thần kinh luôn ở trạng thái căng thẳng cao độ, thì sẽ dễ dàng rơi vào trạng thái vô cùng mệt mỏi.

"Đông ca sao rồi?

Đã nhìn ra manh mối nào chưa?

Tôi thì chẳng nhìn ra gì cả." Kết quả Hồ Bát Nhất lại nói: "Chỗ này chắc là 8 cánh cửa. 8 hướng đó hình như cũng đã hình thành một loại trận pháp đặc biệt.

Nếu tôi xông loạn, chắc chắn sẽ rơi vào nguy hiểm cực lớn, không chừng thật sự sẽ bị kéo vào.

Nhưng tôi cũng đã nhìn thấu số lượng của những bàn tay này, tuy rằng vô cùng nhiều, nhưng có hạn.

Có lẽ thứ phiền phức nhất cũng là cánh tay màu đỏ đó, bây giờ tôi có thể nổ súng, tiêu diệt một số bàn tay khác trước, rồi sau đó đối phó với cánh tay màu đỏ đó.

Bây giờ có vũ khí, nổ súng thì cũng không lo lắng đạn không đủ." Liền bảo mấy người đều chuẩn bị sẵn sàng.

Đồng thời lại một lần nữa đi xuống bên dưới.

Không sai, những bàn tay đó khi không có người thì chôn trong cát, nhưng một khi có người xuất hiện, thì sẽ mọc lên.

Lý Đông nhảy xuống vào trong bãi cát.

Mấy người khác nhanh chóng nổ súng.

Lý Đông ở chỗ đó di chuyển không ngừng theo vị trí mà anh hiểu.

Cùng lúc đó A Ninh và mấy người khác ở chỗ đó phi nhanh nổ súng.

Lý Đông trong quá trình không ngừng tiến lên, cũng có thể cảm nhận được trận hình xung quanh trong quá trình đó hình như đang không ngừng biến hóa, nhưng bây giờ một người dựa vào tốc độ của mình, cứng rắn kiềm chế sự biến hóa của toàn bộ trận hình.

Những người khác trên bàn có thể nhìn xuống từ trên cao, khoảng cách gần như vậy, tuy rằng kỹ năng bắn súng của họ không phải ai cũng tốt, nhưng ở khoảng cách gần như vậy, dễ dàng bắn trúng.

Còn về A Ninh, thì kỹ năng bắn súng đó thật sự vô cùng tốt, bây giờ có thể bách phát bách trúng, một phát một con.

Quả nhiên giống như đã phỏng đoán trước đó, những cánh tay quái vật này tuy rằng số lượng vô cùng nhiều, nhưng thực ra cuối cùng cũng chỉ là một con số hữu hạn, tuyệt đối không phải vô hạn.

Đối với anh thì đó là một chuyện tốt, nói như vậy, theo quá trình

chiến đấu những cánh tay này sẽ càng lúc càng ít.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên cánh tay màu đỏ đó lại một lần nữa xuất hiện.

Sau khi cánh tay màu đỏ đó xuất hiện, lập tức trực tiếp tóm vào mặt Lý Đông.

Không sai, thứ này quả nhiên vô cùng lợi hại, vậy mà có thể nhảy cao đến như vậy.

Lý Đông cũng không dám dùng nắm đấm để đỡ, dùng dao nhắm vào cánh tay màu đỏ đó, cứng rắn đánh một nhát.

Kết quả Lý Đông phát hiện cánh tay màu đỏ đó vậy mà vô cùng có sức mạnh, khiến anh không khỏi lùi lại hai bước.

Cảm giác như vậy khiến anh cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Chương 1150

Bởi vì căn bản đã đi ngược lại quy luật vật lý mà.

Một thứ bay lơ lửng như vậy, có thể có sức mạnh lớn đến như vậy.

Tuyệt đối không thể nào.

Lý Đông hơi cau mày, nhìn cánh tay màu đỏ đó, lại một lần nữa lao về phía anh.

Đồng thời cảm thấy một bên khác của cơ thể mình cũng bị tấn công.

Lập tức hiểu ra chuyện gì.

Chẳng lẽ là một loại sinh vật vô hình sao?

Không sai, bây giờ nhìn qua hình như chỉ là từng cánh tay.

Nhưng thực ra, chỗ này có thể thật sự là một số người, hoặc một số quái vật hình người.

Chỉ là những quái vật hình người đó trong suốt, chỉ có thể nhìn thấy một cánh tay.

Lại vô cùng thú vị, có một suy nghĩ như vậy sau, Lý Đông bây giờ từ từ lại cảm thấy không sợ hãi nữa.

Bởi vì nếu có một suy nghĩ như vậy, thì đối với những thứ này chắc chắn sẽ có cách.

Liền lần này Lý Đông nhanh chóng lấy ra một số thứ khác từ trong gói đồ của mình.

Không sai, đó là một ít sơn dầu, sơn dầu màu đỏ.

Thực ra loại thứ này Lý Đông cũng không biết lúc đó mình đã làm gì, cuối cùng lại chọn chuẩn bị một số.

Sau khi lấy sơn dầu ra, nhanh chóng hất vào hư không.

Quả nhiên sơn dầu hất đi sau, phát hiện những bàn tay đó quả nhiên có thân thể.

Tất cả đều là những quái vật hình người.

Dùng sơn dầu này hất đi sau, những quái vật hình người đó sau khi bị nhuộm đỏ, lập tức có thể nhìn rõ, chúng là thứ gì.

Vương Bàn Tử đều trợn mắt há hốc mồm, cũng không ngờ lại có chuyện như vậy.

Ở chỗ này vậy mà lại có nhiều cương thi trong suốt như vậy.

Loại cương thi trong suốt này quả thật quá đáng sợ, cũng quá đáng sợ rồi.

Loại cương thi như vậy ở chỗ này lại đáng sợ đến vậy.

Nhưng bây giờ có loại phương pháp như vậy sau, Lý Đông nhanh chóng khiến tất cả cương thi ở chỗ này đều có thể được mọi người nhìn thấy.

"ĐM tôi chưa từng thấy thứ như vậy." "Nhưng những thứ này, những quái vật này bây giờ đã xuất hiện, thì dễ giải quyết rồi.

Xem Béo tôi đối phó với mấy gã này." Bởi vì mấy gã này cũng không phải loại quái vật đao thương bất nhập, Vương Bàn Tử tiếp tục nổ súng.

Tuy rằng những cương thi đó không phải một phát súng sẽ chết, nhưng bây giờ đạn bắn liên tục có thể đối với những cương thi đó, thì đơn giản là trực tiếp đập tan.

Cuối cùng chỗ này cũng yên tĩnh trở lại.

Sau khi yên tĩnh trở lại, họ hơi thở phào một hơi.

Nói như vậy, có lẽ lại qua được một cửa ải nữa.

Nhưng đúng lúc này Lý Đông phát hiện trên mặt đất xuất hiện một chữ vô cùng kỳ lạ.

Cái chữ vô cùng kỳ lạ đó lại đột nhiên xuất hiện ở đó, cái chữ đó hình như là một chữ "lệnh".

Không sai, chắc là loại chữ "lệnh" trên lệnh bài thời cổ đại?

Toàn thân màu đỏ, xung quanh tỏa ra một luồng sáng nhạt.

Cảm giác như vậy khiến người ta nhìn qua vô cùng huyền ảo.

Lý Đông cầm dao từ từ lại gần, phát hiện cái chữ đó vậy mà đang từ từ thu nhỏ lại.

Lý Đông liền nhanh chóng lùi về phía sau, phát hiện cái chữ đó lại đang lớn lên.

"Chuyện gì vậy?

Chỗ này thật sự tà môn, chẳng lẽ ở chỗ này lại có nhiều cơ quan như vậy sao?" Lý Đông không tin trên thế giới này có sức mạnh siêu nhiên.

Anh cảm thấy tất cả những gì mình đang thấy bây giờ, thực ra ít nhất từ một mức độ nào đó, có thể được giải thích bằng khoa học.

Mấy người khác cũng cảm thấy vô cùng tà môn.

Liền đến bên cạnh, xúc một ít cát đất trên mặt đất, rồi rải vào.

Kết quả cái chữ đó hình như không ngừng dao động, trong núi lại tỏa ra một luồng sáng.

"Lại chuyện gì nữa?" Lý Đông lập tức tiếp tục đổ cát vào bên trong, kết quả bên trong hình như càng lúc càng sáng.

Chương 1151

Không sai, bãi cát đó hình như trong khoảnh khắc đó bắt đầu phát sáng.

Lý Đông tự nhiên lúc này nảy sinh lòng hiếu kỳ, liền tiếp tục đổ thêm một ít cát tản ra xuống bên dưới.

Lý Đông hơi cau mày, cố gắng suy nghĩ chuyện gì đang xảy ra?

Nhưng Bát Nhất lại ở một bên nói: "Tôi cảm thấy bây giờ chỗ này có thể thật sự có vấn đề.

Các cậu quên vừa rồi, bên dưới không gian ngầm đó, hình như có mấy cỗ quan tài.

Tôi cảm thấy bên dưới chắc chắn có liên quan đến những cỗ quan tài đó.

Tôi cảm thấy trong những cỗ quan tài đó chắc chắn có huyền cơ." Không sai, trước đó đã phát hiện những cỗ quan tài bên dưới cái đường hầm đó.

Nếu trong những cỗ quan tài đó không có huyền cơ, căn bản họ sẽ không tin chuyện như vậy.

Đương nhiên những người này trời sinh là nhà mạo hiểm.

Sau khi cảm thấy bên dưới có huyền cơ, điều đầu tiên nảy sinh là lòng hiếu kỳ mãnh liệt, nên muốn xem bên dưới có gì.

Muộn Du Bình ở một bên nói: "Tôi cảm thấy tôi chắc chắn đang chơi với lửa, bây giờ chỗ này có thể từng bước đều là nguy hiểm, tôi ở đây nếu cứ xuống như vậy có thể sẽ càng nguy hiểm hơn." Lý Đông cười cười nói: "Lúc nào cậu cũng sợ nguy hiểm à?

Chúng ta là những người sợ nguy hiểm sao?

Nếu chúng ta sợ nguy hiểm thì sẽ không ở đây rồi, không sao, lúc đó xuống xem thử, tôi cũng muốn xem có thứ gì có thể nguy hiểm đến vậy?

Diêm Vương gia, tôi cũng có thể nhổ mấy cọng râu." "Đừng xuống vội, tôi xem cái chữ đó có vấn đề gì không." Muộn Du Bình chủ trương xem cái chữ đó có vấn đề gì không, đương nhiên gã đó so với Lý Đông thì kinh nghiệm phong phú hơn, Lý Đông cảm thấy gã đó nói đúng, nên tạm thời không chuẩn bị đi xuống.

Nhưng bây giờ lại tập trung chú ý vào cái chữ kỳ lạ đó.

Vương Bàn Tử đột nhiên cau mày nói: "Tôi cảm thấy dưới cái chữ đó hình như có bảo bối.

Nếu tôi đào ra thì không chừng có thể có được đồ quý giá, có nên đào ra không?" Vương Bàn Tử gã đó là một người tham tài, bây giờ thấy có mùi tiền, khứu giác của gã đó vô cùng nhạy bén.

Lý Đông nhìn những người khác, hỏi ý kiến của họ thế nào?

Thực ra những người này đều có tính cách tương tự, chỉ là tính cách của Vương Bàn Tử biểu hiện trực tiếp hơn một chút, những người khác hơi uyển chuyển hơn một chút.

Nhưng tổng thể thực ra đều giống nhau, mỗi người đều có sở thích như vậy, đó là thích tiền.

Tuy rằng tiền không phải vạn năng, nhưng không có tiền thì quả thật vạn vạn không thể, quan trọng nhất là tiền có thể giúp người ta làm việc, cho nên mỗi người đều thích tiền, đó cũng là chuyện bình thường.

Đương nhiên chỉ cần không phải trả giá quá lớn mà có thể có được tiền, mỗi người đều sẽ không bỏ qua, bây giờ hình như cũng

không có nguy hiểm quá lớn.

Liền đề nghị như vậy nhanh chóng được thông qua.

Lý Đông từ trong túi lấy ra vũ khí, rồi bắt đầu khai quật xung quanh cái chữ đó.

Nhanh chóng đào sạch những thứ xung quanh cái chữ đó.

Đương nhiên bây giờ họ biết bên dưới có một không gian, nên đều vô cùng cẩn thận, sinh sợ không cẩn thận đào xuyên rồi rơi xuống, nếu như vậy thì hình như cũng xui xẻo.

Nhưng đào một lát sau, phát hiện bên dưới hình như có thứ gì đó, liền mấy người lùi lại một bước.

Thực ra trước đó vì gặp quá nhiều quái vật nên họ có một loại thần kinh chất rồi, chỉ cần phát hiện có thứ gì đó là cảm thấy có chút nguy hiểm.

Nhưng nhanh chóng Muộn Du Bình nói: "Bên dưới không phải thứ sống, chỉ là một thực vật thôi." Nên đào ra bên dưới, kết quả bên dưới xuất hiện một cái đồ gốm hình thuyền.

Cái đồ gốm đó rồi lại được điêu khắc thành hình con cá chép.

Trên đỉnh đầu của cái lạnh địa đó có một cái la bàn từ.

Quả nhiên trên cái la bàn từ đó hình như có một chữ, chính là cái chữ vừa rồi họ nhìn thấy.

Lý Đông bả cái đồ gốm kỳ quái đó thanh lý một lượt sau.

Phát hiện thứ này vô cùng kỳ lạ.

Lý Đông không có cách nào nhổ cái chữ trên danh xưng đó xuống.

Nhổ xuống sau Lý Đông lại bảo mấy người khác xem, đó là thứ gì?

Kết quả mấy phương diện cao thủ nhìn sau lại đều lắc đầu nói: "Thật kỳ lạ, tôi cũng đã ở cái lãnh địa này làm người nhiều năm như vậy, nhưng chưa từng nhìn ra thứ này là văn vật gì, chưa từng thấy văn vật này." Thực ra mấy người trong đó chỉ có Lý Đông, kiến thức về phương diện này hơi thiếu sót một chút, mấy người khác thực ra đều là cao thủ về phương diện này, đáng tiếc là không có một người nào có thể nhìn thấu, thứ bên trong là gì.

Lý Đông gật đầu nói: "Bây giờ nếu tạm thời không hiểu, thì cứ thu lại, không cần ở chỗ này lãng phí thời gian.

Chúng ta xuống dưới rồi nói." Nhưng Muộn Du Bình lại lắc đầu: "Thứ này, tuy rằng tôi tạm thời không hiểu đây là thứ gì, nhưng thứ này không thể thu lại, tôi cảm thấy đặt thứ này từ cái động khẩu xuống sẽ có tác dụng." Lý Đông lập tức giật mình, tưởng thứ đó là vật phẩm quan trọng.

Kết quả không ngờ Muộn Du Bình chỉ là buộc một cái nút thắt trên thứ đó, rồi lại đặt một cái đèn pin vào bên trong, hóa ra gã đó muốn dùng thứ này làm thiết bị chiếu sáng.

Đương nhiên thứ đó bản thân cũng sẽ phát sáng, nên là một cái đèn mỏ rất tốt.

Thứ đó đặt xuống sau, bên dưới được chiếu sáng rực rỡ.

Lúc này càng nhìn rõ hơn 8 cỗ quan tài bên dưới. 8 cỗ quan tài đó quả thật phân biệt trần liệt ở các hướng khác nhau, ở chỗ này có nhiều quan tài như vậy, bày phóng ra một cái trận hình như vậy.

Chương 1152

Bây giờ chỗ này đồng dạng giống hệt với cái Vương đạo sĩ đã nói.

Thực ra cái Vương đạo sĩ đó nói rõ ràng như vậy, ước tính gã đó cũng có cách phá giải chỗ này, sớm biết như vậy, Lý Đông lẽ ra không nên thả cái lão già đó đi, bởi vì nếu có gã đó ở đây, không chừng có thể cung cấp nhiều sự giúp đỡ hơn, như vậy thì đối phó với những thứ bên trong sẽ dễ dàng hơn.

Đáng tiếc là trên thế giới này không có chuyện gì có thể hối hận được, bây giờ cũng không có cách nào khác, cũng chỉ có nghiến răng, tiến lên, chuẩn bị tìm cách giải quyết vấn đề này.

Lý Đông đương nhiên cũng chỉ có thể làm như vậy, sau đó cảm thấy hình như cũng không cần thiết phải để cái Vương đạo sĩ đó ở chỗ này tiếp tục làm việc cho mình.

Dù sao cái Vương đạo sĩ đó tuy rằng đã lừa gạt họ một lần, nhưng sau đó đã làm việc tận tâm, nếu lại để cái lão già đó ở chỗ này, vạn nhất xảy ra chuyện thì cũng không tốt.

Nhưng khi Lý Đông vừa nảy sinh ý nghĩ như vậy, trong lòng anh lại có một ý nghĩ khác, đó là cái Vương đạo sĩ đó phản bội, thậm chí có hợp tác với mấy người Nhật Bản, nếu để cái Vương đạo sĩ đó chết ở đây, hình như cũng không có áp lực tâm lý.

Hai loại ý nghĩ như vậy không ngừng đánh nhau trong đầu Lý Đông, nhưng cuối cùng Lý Đông chọn không quản nhiều như vậy nữa, dù sao bây giờ đã ra cung thì không có mũi tên quay đầu, những chuyện đã làm cũng không hối hận, bây giờ không thể quay lại bắt cái lão già đó, bởi vì bây giờ nếu quay lại bắt cái lão già đó, thì quá bội tín khí nghĩa.

Bây giờ quan trọng nhất là phải chọn đi xuống.

Theo quy tắc cũ, Lý Đông đánh tiên hạ thủ.

Nhưng bây giờ cũng không có cách nào trực tiếp bò xuống, liền anh đeo một sợi dây thừng ngang eo, bảo mấy người kéo dây thừng, từ từ bò xuống.

Bò xuống sau, Lý Đông phát hiện chiều dài của sợi dây thừng vậy mà không đủ, ở chỗ cách mặt đất hai ba mét, phát hiện sợi dây thừng không đủ, không có cách nào, đành phải buông dây thừng nhảy xuống.

Kết quả buông dây, sau khi nhảy xuống, đầu mũi chân anh vừa chạm đất, kết quả những cỗ quan tài trên mặt đất đó hình như đã chịu một loại kích thích nào đó, lập tức bay lên.

Quá không thể tin nổi, cảnh tượng như vậy Lý Đông chưa từng thấy bao giờ.

Một cỗ quan tài bay về phía Lý Đông, Lý Đông trong khoảnh khắc đó tránh đi, rồi cỗ quan tài đó trực tiếp sượt qua eo anh bay đi.

Nhưng tốc độ phản ứng của Lý Đông cũng vô cùng nhanh, mấy động tác nhanh chóng tránh được cú va chạm của mấy cỗ quan tài.

Tuy rằng bây giờ đồ bảo hộ trên người anh cũng vô cùng tốt, nhưng cuối cùng anh không chọn đối đầu trực tiếp, dù sao anh không hiểu những cỗ quan tài này, vạn nhất đập vỡ những cỗ quan tài này, mà trong quan tài lại có những chuyện phiền phức khác, thì không tốt rồi, cho nên cuối cùng anh chọn một dược, nắm lấy sợi dây thừng để mấy người phía trên kéo anh lên.

Phía trên mấy người kéo anh lên sau, Lý Đông thậm chí cảm thấy trên trán mình toát ra một ít mồ hôi, vừa rồi hình như thật sự vô cùng nguy hiểm.

Lý Đông bả chuyện bên dưới kể lại một lượt sau, Vương Bàn Tử

mấy người đều kinh ngạc.

Bên dưới nếu nguy hiểm đến vậy, thì bên dưới không thật sự có bí mật đặc biệt lớn sao?

Ở cái bên dưới nếu thật sự có chênh lệch tương đối lớn bí mật, chúng ta bất kể thế nào cũng cần phải xuống, hay là ném mấy quả lựu đạn hoặc ném mấy quả lôi quản xuống thì sao?

Vương Bàn Tử đột nhiên đưa ra một ý kiến vô cùng hay, đó là sử dụng vũ khí tấn công diện rộng ném xuống.

Nói như vậy không chừng có thể gây ra một số hậu quả.

Nhưng nhanh chóng ý kiến như vậy đều bị từ chối, bởi vì bây giờ chỗ này vô cùng không ổn định, nếu bả chỗ này nổ sập, thì những người này có lẽ tất cả đều sẽ phải chôn vùi ở chỗ này.

Cộng thêm mức độ nguy hiểm của chỗ này, còn nguy hiểm hơn bất kỳ nơi nào khác mà họ đã thấy trước đó, chỗ này chắc chắn ẩn chứa bí mật lớn, cho nên chắc chắn không thể tùy tiện làm loạn như vậy, nếu tùy tiện làm loạn như vậy, có khả năng sẽ mang đến nguy hiểm cực lớn.

"Tôi muốn xuống thử một lần nữa.

Tôi không tin." Lý Đông là một người có tính khí vô cùng nóng nảy, bây giờ gặp phải chuyện như vậy sau, tự nhiên không phục, nếu không phục, thì tự nhiên phải tìm cách thử lại, với tư cách là một người không chịu thua như vậy, đương nhiên cũng biết, bây giờ điều cần làm nhất chính là cố gắng đi xuống, lại một lần nữa thử thách chỗ này.

Lại một lần nữa nắm lấy sợi dây thừng rồi từ từ bò xuống.

Bò xuống sau lại không trực tiếp nhảy xuống, mà đung đưa mấy lần giữa không trung, cuối cùng rơi xuống một nắp quan tài.

Không sai, anh cố ý để cơ thể mình trực tiếp đè lên một cỗ quan tài, xem thử lại có biến hóa gì không.

Đó là một ý kiến vô cùng hay, bởi vì ý kiến này, có nghĩa là đối đầu trực tiếp với những cỗ quan tài đó.

Quan trọng nhất là lúc đầu khi nhảy xuống trên mặt đất, những cỗ quan tài đó có thể bay, nếu tấn công anh giữa không trung, thì đối với anh hình như địa hình vô cùng bất lợi, nhưng bây giờ nếu nhảy xuống như vậy, thì tương đương với việc đã chọn một vị trí vô cùng tốt, nói như vậy có thể sẽ đứng ở thế bất bại.

Thực tế chứng minh lựa chọn này vô cùng tốt, nhanh chóng rơi xuống trên nắp quan tài đó, những cỗ quan tài trên mặt đất quả nhiên lại một trận xao động.

Đột nhiên có một nắp quan tài bị hé mở, bên trong bay ra một cái bình gốm.

Những người trên đỉnh đầu nhìn thấy bên dưới hình như có nắp quan tài bị hé mở, đều vô cùng lo lắng, muốn hỏi Lý Đông bên dưới có cương thi không.

Lý Đông tạm thời không phát hiện ra cương thi.

Nếu ở chỗ này có vài thứ đáng giá, bên trong hình như có đồ sứ, vàng bạc châu báu.

Mấy thứ này đương nhiên dường như không có ý nghĩa gì đối với việc điều tra sự kiện chính hiện tại, kẻ địch chủ yếu nhất hiện tại là Muộn Du Bình.

Nếu không đối phó Muộn Du Bình thì sẽ rơi vào tình thế cực kỳ nguy hiểm.

Nhưng nếu ở đây có nhiều vàng bạc châu báu như vậy thì cũng rất tuyệt.

Vàng bạc châu báu, mấy thứ này bất kể lúc nào cũng đều tốt, bởi vì chúng có một ý nghĩa vô cùng quan trọng: chúng đáng tiền, rất đáng tiền.

Vừa nghe bên dưới có bảo bối, gã Vương Bàn Tử kia liền sốt ruột muốn xuống.

Lý Đông nhanh chóng phát hiện ra thân thể béo ú của Vương Bàn Tử vậy mà thật sự đã bò xuống.

Gã này là một kẻ tham tiền như vậy, chỉ cần nghe nói có đồ đáng giá là tuyệt đối không nhịn được mà lập tức bò xuống, căn bản không có chút do dự nào.

Gã ta dường như vì tiền mà có thể xông pha dầu sôi lửa bỏng, vì tiền mà có thể làm mọi thứ.

Chương 1153

Đương nhiên, tính cách như vậy không biết là tốt hay xấu, Lý Đông cũng không bình phẩm, dù sao mỗi người đều có sở thích riêng, mỗi người đều có hứng thú riêng.

Hứng thú và sở thích của gã Vương Bàn Tử là kiếm tiền, cũng không có gì đáng trách, là chuyện bình thường.

Đương nhiên, những người khác thì không xuống.

Nhưng sau khi gã này xuống thì lại không gặp chuyện tốt, vì vừa mới chạm đất đã thấy một chiếc quan tài bay tới.

Gã này bị chiếc quan tài đó đâm trúng xong thì trực tiếp ngất đi.

Lý Đông không khỏi giật mình.

Lúc ban đầu thật sự thấy bên trong có vàng bạc châu báu, nhưng không ngờ cơ quan ở chỗ này lại hoàn toàn chưa được giải.

Vương Bàn Tử bị đâm như vậy, sẽ không thật sự xảy ra chuyện chứ? "Bàn Tử, Bàn Tử!

Cậu không sao chứ?

Sẽ không chết nhảm ở chỗ này chứ?

Cậu là một thuyền trưởng có kinh nghiệm mà lại không biết không thể lật thuyền trong mương nước sao!

Nếu lật thuyền trong mương nước, ai trong chúng ta cũng không thể coi thường, cậu có biết lúc đó sẽ mất mặt lắm không?" Lý Đông cố gắng hết sức lay Vương Bàn Tử tỉnh lại, nhưng dường như vô ích.

Trong lòng Lý Đông đột nhiên cảm thấy lạnh buốt, nếu gã này thật sự xảy ra chuyện thì phải làm sao?

Gã ta là một trong những thành viên quan trọng nhất, cũng là một người bạn quan trọng nhất mà.

Lý Đông không nhịn được chửi thề: "Cái gã tham tiền như mạng này, rõ ràng đã có nhiều tài sản như vậy rồi, rõ ràng tiêu mấy trăm năm cũng không hết, còn muốn làm loạn ở chỗ này!

Lúc nãy tôi chỉ nói đùa thôi, kết quả cậu ta lại xuống, nếu xảy ra chuyện thì tôi phải đối mặt với chuyện này thế nào đây?" Đương nhiên, bây giờ Lý Đông nhanh chóng không còn thời gian để bận tâm đến Vương Bàn Tử nữa, bởi vì anh phát hiện vài chiếc quan tài bỗng nhiên xảy ra biến hóa.

Chỉ thấy chiếc quan tài dưới chân cũng động đậy, không sai, trong khoảnh khắc đó thấy bảy chiếc quan tài liền chồng chất lên nhau.

Không sai, bảy chiếc quan tài dường như có cơ quan liên kết với nhau, vậy mà có thể nối liền lại thành một khối.

Cảnh tượng như vậy đột nhiên khiến người ta cảm thấy ngây người, mở rộng tầm mắt.

Sau đó, lúc này anh không còn dựa vào việc từ trên xuống nữa, vì phát hiện bên dưới thật sự rất nguy hiểm.

Muộn Du Bình và A Ninh cả hai đều đã xuống, cả hai người đều là những người rất có bản lĩnh.

Nếu hai người họ xuống thì đương nhiên sẽ giải quyết được vấn đề.

Sau khi hai người xuống, họ không giống như Vương Bàn Tử mà trực tiếp rơi xuống đất, mà chọn trực tiếp đáp xuống nắp một chiếc quan tài, sau đó trực tiếp mở nắp quan tài ra.

Bên dưới nắp quan tài đã mở, tất cả những gì có thể thấy đều là vàng bạc châu báu.

Không sai, về cơ bản tất cả đều là tiền tệ cứng, từng bó vàng thỏi, từng đống cổ vật thư họa.

Có bao nhiêu số lượng, căn bản không rõ.

Mấy thứ này thật sự là một tài sản khổng lồ.

Mấy người đạo mộ tặc thấy những thứ này tự nhiên vô cùng hưng phấn.

Đương nhiên, làm đạo mộ tặc không hề dễ dàng, vì nhiều khi dù gặp được rất nhiều đồ đáng giá nhưng cũng căn bản không có cách nào mang về được, bởi vì đồ đáng giá quá nặng.

Nhưng hiện tại hoàn toàn không cần phải trải qua chuyện như vậy.

Bởi vì hiện tại cái túi của Lý Đông có thể chứa vô số đồ vật.

Cho nên bây giờ trọng lượng không còn ảnh hưởng gì đến anh.

Hiện tại, nếu ở chỗ này có nhiều vàng bạc châu báu, cổ vật thư họa như vậy, thì tương đương với việc có thể thu hoạch hoàn toàn những thứ này.

Nhưng khi đang cảm thấy vui mừng vì những thứ này, đột nhiên Lý Đông thấy một chiếc quan tài trực tiếp đè Vương Bàn Tử xuống bên dưới. "Mẹ kiếp!" Lý Đông lập tức không vui nổi.

Vương Bàn Tử tuy mặc đồ bảo hộ, nhưng nếu bị đè như vậy, thật sự có đường sống sao?

Lý Đông trong lòng vô cùng sốt ruột, bây giờ không thể lo nhiều như vậy nữa.

Bởi vì về cơ bản anh đã hiểu, những chiếc quan tài này bên trong đều chứa vàng bạc châu báu.

Đặc biệt là vàng thỏi và bạc nén, những thứ này có mật độ rất lớn,

cực kỳ nặng.

Nếu một hòm đầy ắp như vậy đè xuống, đối với một người thì thật sự rất khủng khiếp.

Lý Đông hiện tại sức lực vô cùng lớn, anh xuống dưới định đẩy chiếc quan tài đó ra.

Nhưng đáng tiếc là anh phát hiện chiếc quan tài đó dường như thật sự dính liền với người, căn bản không có cách nào đẩy ra.

A Ninh ở một bên lại nói: "Bây giờ chúng ta không cần dùng sức mạnh.

Chương 1154

Chỗ này dường như có một cơ quan." Chỉ thấy A Ninh cầm chiếc đồ sứ nghi lễ kia.

Dường như đã tìm thấy một vị trí rất tốt.

Sau khi chiếc đồ sứ đó được A Ninh đặt vào vị trí kỳ lạ kia, nhanh chóng phát hiện một chiếc quan tài nghiêng sang hai bên, sau đó nặng nề đổ xuống đất.

Lý Đông nhìn thấy trong lớp bùn cát dường như có một bóng người mờ ảo.

Đó là gã Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử hiện tại vẫn đang trong tình trạng hôn mê, may mà trên mặt đất có cát, khi chiếc quan tài đè xuống, cơ thể gã ta trực tiếp bị cát ép vào để giảm chấn, nếu không thì đã trực tiếp bị ép bẹp dí rồi.

Đưa tay thăm dò ở đầu mũi Vương Bàn Tử, anh phát hiện ở chỗ đó vậy mà vẫn còn hơi thở yếu ớt.

Lý Đông vội vàng bấm nhân trung của gã ta.

Gã ta ho vài tiếng xong, từ từ tỉnh lại: "Đông ca, chuyện gì vậy?

Anh không nói cho tôi biết bên dưới nguy hiểm như vậy mà?

Tôi còn tưởng bên dưới không có thứ gì đưa tới cái chết, không nguy hiểm đến vậy chứ, tôi xuống suýt chút nữa bị hại chết rồi." Lý Đông đen mặt nói: "Tôi đã nói bên dưới không có cương thi, nhưng tôi cũng không nói bên dưới không có nguy hiểm mà.

Nếu không thì sao lúc nãy tôi lại đột nhiên quay lên, và sao tôi lại kích động xuống đây làm gì?

Cái thói quen của cậu ta cần phải sửa đổi cho tốt, vì nghe thấy có đồ đáng giá mà bất chấp thân mình nhảy xuống.

Chẳng lẽ tiền đối với cậu ta thật sự quan trọng đến vậy sao?

Gã này sớm muộn gì cũng có một ngày chết vì tiền." Vương Bàn Tử có chút ngại ngùng nói với Lý Đông: "Đông ca, tôi không phải là thói quen rồi sao?

Cá nhân tôi không có sở thích nào khác, chỉ thích tiền thôi.

Nếu một sở thích như vậy mà cũng không được thỏa mãn, tôi cảm thấy cả đời tôi sống cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa.

Đương nhiên tôi thấy tôi có tiền cũng không sao, thực tế tôi thích nhất là quá trình kiếm tiền, đặc biệt nếu có thể kiếm được một khoản tiền lớn thì đối với tôi đó quả thực là một chuyện vô cùng hạnh phúc." "Được rồi," khi gã này nói như vậy, Lý Đông cũng cạn lời. "Quả nhiên mỗi người đều có sở thích riêng, mỗi người đều có cách nghĩ riêng, không thể ngăn cản cũng không thể thay đổi." Trên thế giới này muốn thay đổi cách nghĩ của một người thì còn khó hơn lên trời, đó cũng là chuyện bình thường.

Vương Bàn Tử vốn bị thương khá nặng, dù sao chiếc quan tài đó đè lên người thì có thể đã gây ra tổn thương nghiêm trọng cho cơ thể.

Nhưng gã này sau khi thấy vàng bạc châu báu bên trong quan tài thì lập tức hồi phục tinh thần. "Tuy tôi bị thương nặng như vậy, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có thu hoạch.

Xem ra phải kiếm vài thứ ở chỗ này đã, nếu không thì thật có lỗi với tôi." Nhưng gã này vừa nói xong, nhanh chóng lại trực tiếp lao tới như một mũi tên, sau đó vậy mà lại đâm đầu vào một chiếc quan tài.

Lý Đông trong lòng tức đến mức không chịu nổi, túm lấy gã này, hung hăng mắng: "Cái gã này cũng quá hãm hại rồi!

Chẳng lẽ không biết tình trạng cơ thể của mình sao, vừa nãy còn nói đừng thấy tiền tài mà mắt sáng rực lên.

Kết quả chưa được bao lâu lại như vậy, chẳng lẽ muốn tôi lo lắng sao?" Gã này nghỉ ngơi một lát xong, nhìn qua mới hồi phục được, trong mắt đầy vẻ ấm ức, nhưng lại thuận tay tóm lấy một bó vàng thỏi.

Không sai, bó vàng thỏi đó ít nhất cũng nặng khoảng hai ba mươi cân, kết quả gã này dùng một tay cứng ngắc kéo ra, cầm trong tay nhẹ nhàng vuốt ve.

Hồ Bát Nhất cũng cảm thấy có chút bất lực: "Tôi đã thấy người thích tiền, nhưng chưa bao giờ thấy người nào thích tiền đến vậy.

Gã này thật sự vô địch rồi." Lý Đông lại cười nói: "Bây giờ cậu ta chỉ là một người có tiền, đã quên cuộc sống của mình rồi." "Tôi thì không quên, tôi nhớ lúc nhỏ thậm chí trong nhà còn không có tiền.

Thậm chí sau khi tôi lớn lên có một khoảng thời gian cũng không có tiền, lúc đó thật sự bị người khác khinh thường." Đương nhiên, thực tế của Lý Đông không phải hiện tại, mà là trước khi xuyên qua thế giới này, anh đã thật sự trải qua những chuyện bi thảm đó.

Phải nói, tiền tài đối với anh, dường như thật sự là thứ rất đáng được tôn trọng, đặc biệt khi người ta không có tiền, thì sự thật quả là rất phũ phàng.

Mọi người đang thảo luận một vấn đề rất thực tế.

Đương nhiên, mấy người đều trầm mặc, thực tế trong số họ cũng không phải ai cũng từng trải qua chuyện như vậy, nhưng khi nghe Lý Đông kể những chuyện đó thì đều im lặng.

Nhưng đúng lúc này, Lý Đông dường như lại nghe thấy điều gì đó không ổn.

Anh vội vàng nói với Vương Bàn Tử: "Bây giờ đừng lấy nữa, tôi cảm giác tình hình không ổn, dường như chỗ này thật sự có nguy hiểm." Cảm giác của Lý Đông rất chính xác, ít nhất thì, qua nhiều lần đã chứng minh cảm giác này vô cùng đúng đắn.

Vì vậy Vương Bàn Tử lập tức dừng tay, bắt đầu chuẩn bị tiếp tục quan sát mọi thứ xung quanh theo chỉ dẫn của Lý Đông.

Bây giờ ngay cả thở mạnh cũng không dám, trong căn phòng đó trở nên vô cùng đáng sợ, nhìn qua dường như ngay cả tiếng kim thêu rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Lý Đông hơi cau mày, vài chiếc quan tài nhìn rất nguy hiểm, nhưng lại dễ dàng giải quyết, chẳng lẽ phía sau còn có nguy hiểm sao?

Không sai, Lý Đông sớm đã hiểu một đạo lý, bất kể chuyện gì cũng đều rất phù hợp.

Khi một người đối mặt với kẻ địch, nếu cảm thấy rất an toàn thì đó thực chất là lúc nguy hiểm nhất, bởi vì kẻ địch sẽ làm cho người ta cảm thấy rất an toàn, sau đó vào thời khắc mấu chốt sẽ đột nhiên phát động tập kích.

Đúng lúc này, Lý Đông phát hiện một trong số những nơi đó phát ra ánh sáng màu xanh lục nhạt.

Loại ánh sáng xanh lục nhạt đó tự nhiên không phải ánh đèn, mà là một loại huỳnh quang, ở chỗ đó vậy mà có một chữ Quỷ mờ ảo.

Lý Đông cau mày, gần như đã hiểu.

Chữ Quỷ phát sáng đó có thể là một phần còn thiếu trên chiếc bàn kia.

Chương 1155

Hiện tại trận pháp thứ ba dường như có liên quan đến nghi lễ đó.

Bây giờ gần như tương đương với việc "mò kim đáy bể mà lại trúng".

Thế là Lý Đông liền rút kiếm ra, chuẩn bị chọc vào chữ Quỷ đó.

Nhưng lúc này, phía sau anh lại có một trận động tĩnh.

Không đợi gì, những chiếc quan tài nối liền nhau đều bị lật đổ.

Tất cả vàng bạc châu báu trong quan tài đều đổ hết ra đất.

Lúc đó mọi người đều kinh hãi. "Có lẽ gặp nguy hiểm rồi, lúc nãy thấy nhiều bảo bối như vậy, không gặp mối đe dọa rõ ràng, cứ nghĩ chỗ này an toàn.

Quả nhiên đã mắc phải một sai lầm khá nghiêm trọng." Lúc đó Lý Đông cảm thấy từng đợt gió thổi từ phía sau tới.

Sau đó Lý Đông thấy một chiếc quan tài rung động vài cái trong không trung.

Vậy mà lại nhốt một người vào trong đó.

Rồi đè chặt xuống bên dưới.

Ai bị đè vào trong đó?

Lý Đông mới phát hiện ra vậy mà là Muộn Du Bình.

Công phu của gã này tốt đến vậy, vậy mà cũng không tránh kịp.

Những chiếc quan tài còn lại dường như cũng lơ lửng theo cách tương tự.

Lý Đông không khách khí chút nào, một nhát dao chém tới, một

chiếc quan tài trong số đó lập tức bị chém đứt một đoạn lớn.

Anh lập tức lao về phía đó.

Lý Đông vội vàng chỉ một hướng và đẩy về hướng đó.

Vương Bàn Tử cầm súng trong tay, không ngừng bắn vào những chiếc quan tài đó.

Mọi người vừa chạy vừa bắn vào những chiếc quan tài đó.

Đương nhiên, lực phòng ngự của những chiếc quan tài này dường như không đặc biệt cao, dễ dàng bị phá hủy.

Đúng lúc này, Lý Đông cảm giác dường như một chiếc quan tài bị đập nát một nửa đoạn đang chìm xuống như vậy, rồi nhốt anh vào trong...

Quả nhiên, tuy thân thủ của anh rất tốt, nhưng lại dễ dàng bị nhốt vào trong như vậy.

Chuyện này cũng quá phức tạp rồi.

Thật sự khó đối phó.

Cũng quá phiền phức rồi, ai cũng không biết rốt cuộc phải làm sao mới tốt.

Lý Đông bây giờ chuẩn bị dùng dao đối phó chiếc quan tài đó, nhưng phát hiện sau khi chiếc quan tài nhốt anh vào, không gian bên trong dường như lớn hơn rất nhiều so với tưởng tượng, con dao của anh vậy mà không chạm tới được mép quan tài.

Cũng quá đáng sợ rồi, chẳng lẽ bên trong còn có không gian khác sao?

Nhưng nhìn về một phía trong đó dường như có một chút ánh sáng, anh liền chuẩn bị đi về phía đó xem sao.

Kết quả không đợi gì, chiếc quan tài đó vậy mà bắt đầu xoay vòng tại chỗ.

Muốn làm nhiễu loạn tầm nhìn của anh.

Nếu vậy, dường như không có cách nào bình yên thoát ra được nữa.

Thế là Lý Đông cầm dao trong tay hung hăng chém về một hướng.

Cứ như là đang tấn công chiếc quan tài đó.

Dù sao nếu chiếc quan tài này xoay tròn thì sẽ có một số khác biệt.

Chỉ thấy trước mắt lóe lên, tuy đã gây ra một số sát thương cho chiếc quan tài đó, nhưng cuối cùng anh vậy mà lại bị hất văng ra ngoài.

Bị hất văng ra ngoài, sau đó Lý Đông nhanh chóng rút một sợi dây từ trong tay ra, rồi ném vào một chỗ cố định lại.

Lý Đông muốn kiểm soát cơ thể mình.

Kết quả lại phát hiện anh bay lơ lửng ra ngoài.

Kết quả nhìn thấy sắp đâm vào một chiếc quan tài.

Chiếc quan tài đó tuy không đặc biệt kiên cố, nhưng nếu đâm vào thì phỏng chừng cũng sẽ không đặc biệt dễ chịu.

Lý Đông hai tay trực tiếp đẩy lên mặt quan tài.

Sau đó mượn một luồng sức mạnh, đẩy cơ thể mình bật ra.

Chương 1156

Anh mới ổn định lại được sinh lực của mình.

Thật sự, cũng quá khó đối phó.

Chuyện như vậy căn bản không đùa được đâu.

Lý Đông lau mồ hôi trên trán, kết quả A Ninh đột nhiên tản ra (né tránh).

Sau đó A Ninh không ngừng nổ súng.

Lý Đông mới phát hiện A Ninh bắn súng thần sầu, viên đạn không ngừng sượt qua da đầu hoặc bay sượt qua bên cạnh anh, sau đó không ngừng bắn trúng những chiếc quan tài phía sau.

Khẩu súng của người phụ nữ này vậy mà càng ngày càng tốt, bây giờ thật sự bách phát bách trúng.

Ở một bên khác, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hai gã này cũng liều mạng, chặn lại một chiếc quan tài.

Nhưng đột nhiên một chiếc quan tài trên không trung vậy mà lại đâm thẳng vào Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất bị đâm như vậy, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

Hai chiếc quan tài trực tiếp kẹp anh ta ở giữa.

Vương Bàn Tử vội vàng nói: "Lão Hồ à, cẩn thận một chút cho tôi!" Mấy người khác bây giờ cũng không thể lo nhiều như vậy nữa, vội vàng chạy về phía Lão Hồ.

Lý Đông cưỡng chế đẩy chiếc quan tài bên cạnh Lão Hồ ra.

Nhưng đúng lúc này, phía sau lưng anh lại có một chiếc quan tài

khác đâm tới.

Lý Đông nghiến răng, nói với Hồ Bát Nhất: "Gã này chẳng lẽ không thể cẩn thận một chút sao?

Nhiều huynh đệ như vậy vì mạng của cậu mà phải trả cái giá lớn như thế." Hồ Bát Nhất gật đầu nói: "Bây giờ không cần lo nhiều như vậy nữa, mau bắn súng đi." Mọi người phát hiện bây giờ xung quanh có vài chiếc quan tài không ngừng bay tới bay lui.

Thế là mọi người liên tiếp nổ súng.

Lại có thêm một chiếc quan tài bị bắn nát gần hết.

Hồ Bát Nhất dường như bị thương rất nặng.

Nhưng bây giờ anh ta cũng không thể lo nhiều như vậy nữa, đang không ngừng nổ súng.

Trong chớp mắt lại có ba chiếc quan tài nữa bị đánh nát hoàn toàn.

Nhưng bây giờ có một chiếc quan tài lợi hại nhất ở phía trước.

Sau khi trải qua một trận đại chiến nữa, cuối cùng mọi người cảm thấy an toàn hơn một chút, từng người một đều mệt đến thở hổn hển.

Vương Bàn Tử ngồi một bên lớn tiếng chửi thề: "Mẹ kiếp, chỗ này thật sự quá tà môn!

Lúc tôi còn làm trộm mộ chưa bao giờ gặp chỗ nào nguy hiểm như vậy!" Sau khi trải qua một trận chiến đấu như vậy, anh ta cảm thấy vô cùng mệt mỏi, ngồi xuống đất nghỉ ngơi.

Thậm chí có vài người bị thương.

Tuy không phải vết thương ngoài da, nhưng loại nội thương như vậy lại càng nguy hiểm hơn.

Bởi vì nếu bị nội thương thì có nghĩa là các cơ quan nội tạng bị

tổn thương, nếu các cơ quan nội tạng bị tổn thương thì vấn đề đó sẽ lớn hơn nhiều.

Lý Đông cũng lắc đầu: "Lúc đó tôi cũng quá sơ ý rồi, đáng lẽ ra không nên bị thương nặng như vậy ở chỗ này.

Bây giờ xem ra phải tìm cách lấy chữ Quỷ kia ra mới được.

Bây giờ anh gần như đã hiểu, chữ Quỷ này là chữ còn thiếu trên chiếc bàn phía trước, nên lấy chữ Quỷ này ra và đặt lại lên bàn." Muộn Du Bình lại lắc đầu: "Bây giờ không cần vội, tôi cảm thấy chỗ này không đơn giản như vậy." Lý Đông biết gã này kinh nghiệm vô cùng phong phú, liền hỏi: "Anh có cách nào không?" Gã ta sau đó lấy ra một cái xẻng để đào đồ sứ phía trước ra.

Nhưng khi xẻng vừa chuẩn bị đào, đột nhiên phát hiện chỗ đó lại xuất hiện vấn đề.

Gã ta lùi lại vài bước, nhưng cái xẻng trong tay thì biến mất.

Chỗ này vậy mà lại có huyền cơ.

Hóa ra chỗ đó vậy mà lại xảy ra một trận xoay tròn.

Lý Đông hung hăng đào bới những thứ trên mặt đất.

Sau một hồi nỗ lực thật lâu, anh cuối cùng cũng thấy trong cái hố xuất hiện một chữ Quỷ phát sáng mờ nhạt, không khỏi kinh ngạc.

Muộn Du Bình nói: "Chữ này vốn ở trong cái hố này, nhưng lại cần dùng đồ sứ kia để mở cơ quan.

Chiếc đồ sứ đó là một bảo vật vô cùng quý giá.

Nhưng nếu mở ra như vậy, lại có khả năng mất đi một món đồ khác.

Nhưng nếu tôi có chút sai sót trong quá trình này, có thể sẽ vĩnh viễn không biết được bí mật bên trong." Cuối cùng, gã ta vẫn đào

được chữ Quỷ đó ra.

Phát hiện trên chữ Quỷ này vậy mà có khắc những thứ khác.

Ở mỗi khóa vậy mà khắc một cây đàn tỳ bà.

Hình dáng cây đàn tỳ bà đó khiến anh cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Chương 1157

Lý Đông biết, trong truyện, một số nhạc khí đều chứa đựng những thứ vô cùng quan trọng.

Không có cách nào khác, vào thời cổ đại, những người có thể chơi nhạc nhã tục phần lớn đều là những nhân vật thuộc giới thượng lưu.

Khiến trong số những người cổ đại đó, những người có thể gây chuyện trong mộ địa như vậy, về cơ bản cũng đều là những nhân vật như thế.

Lý Đông nhìn những thứ trên đó xong, nghĩ có lẽ đang cho anh một loại gợi ý nào đó. "Hiển nhiên, chữ Quỷ đó nên đặt lên chiếc bàn phía trên đó, sau đó mới có thể mở ra bí mật bên trong.

Nhưng tôi cảm thấy ở giữa càng ngày càng nguy hiểm.

Hiện tại có vài người đều đã bị thương.

Không sai, đều là Bàn Tử và Hồ Bát Nhất.

Hai người vốn là những người kinh nghiệm phong phú và thực lực vô cùng mạnh mẽ, kết quả lần này cả hai đều bị nội thương." Nhưng lúc đó thấy sắc mặt hai người đều không tốt, anh liền hỏi: "Hai người bây giờ không sao chứ?" Hồ Bát Nhất ho khan một tiếng, nói: "Chắc là không sao, cơ thể tôi khá khỏe, hơn nữa cơ thể tôi khác với người bình thường, chắc là có thể hồi phục nhanh thôi.

Đương nhiên nếu có thuốc thì càng tốt." Loại thuốc dùng để trị nội thương như vậy, thực tế cũng không có thuốc đặc trị, nhiều nhất cũng chỉ là những loại thuốc uống giúp vết thương nhanh lành.

Nhưng những loại thuốc uống đó rốt cuộc có tác dụng lớn đến đâu thì cũng không biết.

Dù sao Lý Đông cũng lấy một ít cho hai người họ uống.

Sau đó chuẩn bị lên trên. "Bây giờ mang tất cả đồ vật ở chỗ này đi.

Đặc biệt là những bảo vật vàng bạc châu báu, về cơ bản là 'càn quét' như châu chấu đi qua, mang tất cả đi." Không sai, những người này thực tế căn bản không thiếu tiền, nhưng những thứ này mang ra ngoài có tác dụng vô cùng lớn.

Bởi vì nếu những thứ này để ở đây thì căn bản không có bất kỳ giá trị lưu thông nào, vậy thì đối với cả thế giới, đó lại là một sự tổn thất tài sản.

Nếu mang những thứ này ra ngoài thì lại là một chuyện khác.

Nếu mang những thứ này ra ngoài, tuy đối với anh không cần thiết, nhưng đối với thế giới này lại có ảnh hưởng khá lớn.

Cho nên không có bất kỳ đồ vật đáng giá nào được để lại ở đây.

Đương nhiên, những cách nói phía trước chỉ là Lý Đông tìm một lý do không tồi mà thôi.

Thực tế, bây giờ có điều kiện tốt như vậy, về cơ bản có thể mang đi tất cả thì cứ mang đi, là chuyện bình thường.

Sau đó ném một sợi dây thừng và leo lên.

Thật sự, quá trình leo lên không đặc biệt dễ dàng, vì sợi dây phía trước cố định không đặc biệt tốt, Lý Đông suýt chút nữa ngã xuống.

May mà sau khi Lý Đông leo lên, anh đã kéo từng người một từ bên dưới lên.

Lên trên xong, phía trên tạm thời không có nguy hiểm, thế là anh đặt chữ Quỷ vào cái rãnh trên chiếc bàn đó.

Sau khi chữ Quỷ được đặt vào rãnh, cái bàn đó đột nhiên hạ xuống, ở chính giữa xuất hiện một chiếc trâm phượng bạc.

Chiếc trâm phượng bạc đó nhìn qua càng giống một cơ quan.

Lý Đông vừa rút khỏi mặt đất một chút, liền có một trận xao động.

Anh hiểu rồi, phát hiện bên dưới dường như có quái vật.

Nhưng muốn rút lui thì không kịp nữa, chỗ đó xuất hiện một hố cát khổng lồ, tất cả đều rơi vào trong.

Lý Đông là người phản ứng đầu tiên, sau đó anh nhanh chóng lùi ra ngoài, liên tục kéo những người khác ra.

Đáng tiếc là trên đỉnh đầu anh lại kích hoạt một trận cơ quan.

Loại cơ quan này thực tế dường như cũng không đặc biệt, chỉ là bắn tên mà thôi.

Nhưng bây giờ quả thực là một trận mưa kiếm.

Lý Đông đối với những thứ như vậy không cảm thấy nguy hiểm, bởi vì bản thân bộ đồ bảo hộ có lực phòng ngự vốn đã rất cao rồi, còn mạnh hơn cả áo chống đạn.

Hơn nữa Lý Đông còn rút Kim Cương Tán ra che trên đỉnh đầu.

Cho nên tạm thời không có nguy hiểm.

Nhưng anh dần dần phát hiện những thanh kiếm trên đỉnh đầu dường như càng ngày càng nhiều.

Lý Đông đã từng trải qua những thứ như vậy, những mũi tên này thực chất không dùng để gây sát thương, tất cả đều là vật dễ cháy, sau đó nếu bắn ra một chút tia lửa thì sẽ gây cháy.

Thế là anh quyết định chạy xuống kênh nước bên dưới.

Sau khi Lý Đông nhảy xuống kênh nước bên dưới, cuối cùng cũng cảm thấy an toàn hơn một chút.

Trong quá trình này, Vương Bàn Tử không cẩn thận làm rơi một

thỏi vàng.

Gã này đau lòng không thôi, lớn tiếng: "Vàng thỏi của tôi!

Vàng thỏi của tôi!" Nhưng bây giờ về cơ bản không thể lấy lại được.

Chương 1158

Họ lại rơi vào một động cát, và ở đó va chạm trở lại.

Cũng không biết đã bao lâu.

Lý Đông ngã xuống đất, kết quả đột nhiên phát hiện trên tay anh dường như bị một thứ gì đó ôm chặt.

Anh không khỏi kinh ngạc, muốn đẩy thứ đó ra, kết quả không cẩn thận lại đẩy vào người A Ninh.

A Ninh lập tức hung hăng đánh Lý Đông, sau đó chỉ về phía trước nói: "Phía trước có cương thi!" Lý Đông nhìn về phía trước, phát hiện phía trước ngoài một vùng đất cát ra thì dường như không có bất kỳ thứ gì.

Anh lập tức cau mày, nói: "Chuyện gì vậy?

Chỗ đó không có gì mà?

Cô nhìn thấy ở đâu?

Chẳng lẽ cô có thể nhìn xuyên thấu sao?" A Ninh sốt ruột nói: "Mắt anh nhìn đi đâu vậy?

Chẳng lẽ không phát hiện trên đất dường như có hai hình bóng nhỏ sao?" Nhưng Lý Đông nhìn xong, phát hiện chỗ đó không có gì đặc biệt.

A Ninh lập tức cảm thấy vô cùng tức giận, nói: "Anh đúng là một tên ngốc!" Lý Đông nhìn kỹ, thật sự dường như không có gì.

Nhưng bất chợt, anh phát hiện chỗ phía trước đó dường như thật sự có thứ gì đó.

Không sai, chỗ đó dường như có một bàn tay.

Đương nhiên ở một nơi như vậy có một bàn tay dường như cũng bình thường, dù sao đã thấy cương thi thì cương thi xấu xí là chuyện bình thường.

Bây giờ lại quan sát mấy người còn lại, phát hiện tình hình của họ ổn.

Ít nhất dường như đều còn sống.

Quả nhiên chỗ này thực sự quá mức khó lường, tốn sức lớn như vậy để mở cơ quan, kết quả vậy mà lại là một cơ quan lớn hơn.

Khiến người ta quả thực cảm thấy có chút quỷ dị.

Lý Đông hiện tại có được một thứ, thứ duy nhất đó là chiếc trâm cài.

Trên chiếc trâm phượng đó dường như cũng khắc một cây đàn tỳ bà.

Trên cây đàn tỳ bà đó thậm chí còn khắc mấy chữ. "Thương Khâu Lăng Vân Các?" Lý Đông lắc đầu về những thứ này, căn bản không biết gì về chúng.

Bởi vì Thương Khâu là một địa phương.

Nhưng Thương Khâu có nơi nào gọi là Lăng Vân Các hay không thì không biết, bởi vì Lý Đông thực tế là một kẻ mù địa lý.

Ngoại trừ biết một vài địa danh nhỏ, hoặc bản đồ đại khái của thế giới.

Đối với một số địa điểm chi tiết, căn bản không biết.

Chẳng lẽ chỗ này chỉ là một ảo ảnh, muốn biết bí mật thật sự của chỗ này phải dẫn đến một nơi khác sao?

Hoặc chỗ này cũng là một manh mối.

Chỉ là hiện tại sau khi trải qua nhiều tra tấn như vậy, có vài người đều đã vô cùng mệt mỏi rồi.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất hai người bị trọng thương, sau đó lại uống thuốc dưới tác dụng của dược hiệu, thật sự đã ngủ.

Ngủ ở chỗ này thì đúng là một chuyện rất phiền phức.

Nhưng cả hai người đều đang mơ màng muốn ngủ, ngủ như vậy, dường như rất nguy hiểm.

Nhưng bây giờ cũng không có cách nào khác, Lý Đông đành phải để họ nghỉ ngơi ở chỗ này.

Dù sao những đạo mộ tặc này bất kể ở đâu cũng đều ngủ được, đối với đạo mộ tặc thì điều quan trọng nhất là duy trì trạng thái tốt.

Nếu không thể duy trì trạng thái tốt, khi gặp phải chuyện cực kỳ nguy hiểm thì về cơ bản không có cách nào thoát thân được nữa.

Vì vậy anh để hai người họ ngủ ở chỗ này, sau đó mấy người còn lại cũng nghỉ ngơi.

Lý Đông tự nhiên đối với chuyện như vậy căn bản không cần ngủ, ngồi một bên nghỉ ngơi.

Nhưng bất chợt, mắt anh trợn tròn, phát hiện trong đất cát phía trước dường như thật sự có thứ gì đó.

Trên bãi cát đó thổi qua một trận gió, sau đó vang lên một âm thanh vô cùng kỳ lạ.

Không sai, đó là một loại âm thanh "xùy xùy", không biết rốt cuộc là thứ gì.

Lý Đông vội vàng gọi tất cả mấy người còn lại tỉnh dậy.

Đáng tiếc là Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất hai người, có lẽ vì

bệnh tình cộng thêm tác dụng của dược hiệu, dưới tác dụng kép, cả hai đều yếu ớt, vẫn đang ngủ.

Thế là Lý Đông trực tiếp đặt hai người họ vào trong túi không gian.

Trong túi không gian vô cùng an toàn, chỉ có một điểm yếu quan trọng là bên trong túi không gian không có bất kỳ ánh sáng nào.

Chương 1159

Nếu hai gã này muốn ngủ, ngủ ở bên trong cũng không sao.

Bây giờ chỉ còn lại ba người: Lý Đông cầm bao, A Ninh cầm súng, Muộn Du Bình cũng cầm dao.

Một lát sau, âm thanh quái dị đó dừng lại dưới chân anh. "Quái vật đó ở dưới chân mình, phải cẩn thận một chút." Nhưng âm thanh đó dừng lại một lúc xong, thì biến mất khỏi dưới chân anh.

Sau đó anh nói nhỏ: "Bên dưới có thể có thông đạo.

Nếu bên dưới có không gian khác thì là chuyện bình thường, có thể có thứ gì đó lộ diện ở bên dưới.

Đương nhiên bên dưới có thứ gì đó lộ diện, nhưng là thứ gì thì không biết.

Là những nhân vật phổ biến thường thấy, hay là loại quái vật chưa từng thấy?" Nhưng đúng lúc này, trên đỉnh đầu anh lại truyền đến vài tiếng súng.

Trên đỉnh đầu truyền đến vài tiếng súng thì cũng bình thường.

Bởi vì phía trước có người Nhật đã bị tiêu diệt ở đây rồi, nếu lại có người Nhật thì cũng là chuyện bình thường.

Hiển nhiên, người Nhật cũng vô cùng hứng thú với bí mật ở đây, sau khi chết một số người lại tìm thêm một số người khác, đó cũng là chuyện bình thường.

Đương nhiên, bây giờ chỗ này có lợi cho anh.

Ba người họ vốn là những người rất mạnh, bây giờ đang ở chỗ tối, ngược lại phía trên có một luồng ánh sáng, có thể thấy rõ.

Kết quả đúng lúc này Lý Đông bất chợt nhìn thấy phía trên vậy mà có một người mặc áo đạo bào.

Người này dường như đã trải qua một chuyện không tốt nào đó, khắp người đều dính bùn đất, sau đó đang không ngừng phủi bùn cát trên người, đồng thời lại không ngừng nhìn ngó xung quanh.

Đồng tử mắt Lý Đông co rút lại, đột nhiên phát hiện trí thông minh của mình dường như đã bị sỉ nhục.

Không sai, gã này chính là Vương đạo sĩ kia.

Nếu Vương đạo sĩ đó lại gây phiền phức ở chỗ này, Lý Đông cảm thấy hai lần trước đều không tiêu diệt lão già đó thật sự là một sai lầm nghiêm trọng. "Dường như cũng quá đáng ghét!

Một lần không tiêu diệt lão già đó, Lý Đông cảm thấy đó thật sự là một sự sỉ nhục đối với trí thông minh của anh." Đương nhiên, tuy muốn xông lên động thủ, nhưng mấy người họ đều thuộc loại người khá lý trí.

Ít nhất hiện tại Muộn Du Bình và Hồ Bát Nhất hai người bị thương, đang ở trong túi không gian, bây giờ ba người còn lại đều khá lý trí.

Cho nên tạm thời không làm loạn, yên lặng nhìn lên phía trên, xem có chuyện gì xảy ra.

Vương đạo sĩ đó ở chỗ đó xoay vài vòng xong, lớn tiếng nói với phía sau: "Thái quân, bên trong không có chuyện gì chứ?" Sau đó lại truyền đến một giọng nói khá cứng nhắc: "Vương đạo sĩ, ông phải làm rõ, nếu dám lừa tôi, không những tiền mất, mà còn có thể mất mạng!" Chỗ Lý Đông đang ở khá khuất, cho nên anh có thể nhìn thấy phía trên, nhưng phía trên không thể nhìn thấy Lý Đông ở bên dưới, anh có thể nghe rõ lời nói của những người ở trên.

Vương đạo sĩ bây giờ mặt mày khổ sở: "Thái quân, thật sự đừng làm khó tôi.

Không lâu trước đây vì để phá vỡ lời nguyền ở chỗ này, tôi đã mất 10 năm dương thọ, bây giờ tôi và phế nhân gần như không khác gì nhau, vì sao ông lại phải khổ sở ép buộc tôi như vậy?" "Đừng nói nhiều lời vô nghĩa với tôi như vậy, nếu không, tôi sẽ khiến ông chết ngay tại đây." Kết quả Lý Đông thấy một người Nhật khác cầm một khẩu súng trong tay, dí vào đỉnh đầu Vương đạo sĩ, sau đó nói: "Lời nói vừa nãy rất thú vị, ông đã phá giải cơ quan ở chỗ này đúng không?

Vậy bây giờ đi theo tôi, giải cơ quan ở chỗ này hả?

Giải cơ quan ở chỗ này cần năng lực?" Vương đạo sĩ lúc này hoàn toàn lộ ra vẻ mặt khổ sở, nói: "Thái quân, chuyện này tiểu nhân thật sự không biết.

Nhưng mấy người đó đều là những nhân vật rất lợi hại, công phu của mỗi người đều rất tốt, hơn nữa còn có trang bị rất tốt, cho nên cũng cưỡng chế xông vào cơ quan ở chỗ này.

Chỗ này vốn có ba tầng cơ quan.

Trong đó tầng cơ quan thứ nhất đã bị tôi phá vỡ.

Hai tầng cơ quan còn lại rất khó đối phó, nhìn qua dường như vẫn còn chuyển động.

Nhưng tôi cảm thấy ba tầng cơ quan không dễ dàng bị phá vỡ như vậy, tôi cảm thấy chắc chắn cũng đã bị thương nghiêm trọng." Lý Đông nhìn gã này vẻ mặt đáng thương, nhưng thực tế lại vô cùng hèn hạ, vô cùng giả tạo, trong lòng anh vô cùng tức giận. "Lão già đáng chết này, vậy mà dám bán đứng lão tử!

Đợi sau này bắt được ông, tôi sẽ cho ông biết thế nào là chết!" Kết quả đúng lúc này phía trên lại truyền đến cuộc đối thoại. "Tìm như

vậy, xem bây giờ ở chỗ này đã phát hiện ra chưa.

Bây giờ tôi cần lợi dụng tình hình bên trong sao?" Vương đạo sĩ trả lời: "Thái quân, bây giờ e rằng tình hình không tốt.

Dù sao cơ quan ở chỗ này thật sự quá phức tạp, lực tấn công cũng vô cùng mạnh.

Biến hóa vạn lần sẽ xảy ra rất nhiều chuyện ngoài ý muốn.

Năm xưa tôi cũng chỉ nghe sư phụ tôi nói về những chuyện như vậy thôi.

Nhưng tôi cảm thấy chỗ này chắc chắn được thiết lập để bảo tồn một loại đồ vật hoặc một số bí mật nào đó.

Đương nhiên cụ thể thì tôi cũng không rõ.

Bởi vì năm xưa tôi học nghề không tinh thông, căn bản không biết nhiều đạo lý như vậy.

Huống hồ loại cơ quan như vậy ở đâu cũng có.

Nhưng bây giờ tôi cũng không rõ rốt cuộc tình hình thế nào." Lão Vương đạo sĩ đó khi còn trẻ là một kẻ ăn không ngồi rồi, một tên lưu manh nhỏ.

Chương 1160

Tuy là một đạo sĩ, nhưng thực tế lại căn bản không có chút dáng vẻ đạo sĩ nào.

Thời trẻ theo sư phụ học những thứ đó, nhưng đều học không đặc biệt tốt, về cơ bản cũng chỉ học được chút ít bề ngoài mà thôi.

Cho nên gã này là một kẻ lập dị tuyệt đối.

Đáng tiếc là một kẻ lập dị như vậy, vậy mà lại theo được một người sư phụ tốt như thế.

Lý Đông nghe xong lịch sử của gã này, trong lòng cảm thấy vô cùng đáng tiếc.

Sau đó Lý Đông thấy phía trên có một gã lùn gật đầu, nói với thuộc hạ của mình. "Các vị, xem ra bây giờ chúng ta cần phải cố gắng hơn nữa.

Mấy tên nhóc đó bây giờ chắc chắn vẫn ở bên trong, chưa đi xa đâu.

Bây giờ yêu cầu của tôi không chỉ là tìm mấy tên nhóc đó, mà còn phải lấy được bí mật bên trong.

Bởi vì những thứ này đối với tôi vô cùng quan trọng.

Đối với tôi rất khó có được, nếu tôi có thể có được những bí mật này, thì tôi sẽ tiến thêm một bước gần hơn đến bí mật trường sinh bất lão.

Nếu tôi thật sự có thể đạt được bí mật trường sinh bất lão, thì các người có thể tưởng tượng được lúc đó tôi sẽ mạnh mẽ đến mức nào, lợi hại đến mức nào." Đúng lúc này, một người bên cạnh nói với gã lùn kia: "Đội trưởng, biết là họ ở bên trong, nhưng vạn nhất họ đã rời

đi rồi thì sao?

Chỗ này nhìn qua hỗn loạn như vậy, sẽ không bị phá hủy sao?

Nếu bị phá hủy thì chúng ta phải làm sao?" Gã lùn chỉ vào vết máu trên mặt đất nói: "Các người cũng quá không biết quan sát môi trường xung quanh rồi, xem ra có người bị thương ở đây.

Tôi nhớ trong số những người đó, mỗi người đều có trang bị rất tốt, có thể đao thương bất nhập.

Tôi đã từng đoạt được vài món trang bị như vậy.

Mặc trang bị như vậy mà còn bị thương, vậy chứng tỏ nguy hiểm ở chỗ này thật sự là vô cùng nguy hiểm.

Đã gặp phải nguy hiểm lớn như vậy, lại bị thương nặng như thế, vậy các người nghĩ họ có thể đi được bao xa?

Bây giờ có thể đi ra khỏi tầm mắt của tôi đã là rất tốt rồi, tôi thậm chí còn nghi ngờ hiện tại họ thực tế đang ẩn nấp ở một nơi nào đó ở đây.

Mọi người có muốn tìm kiếm một chút không, xem chỗ này có mấy tên đó đang trốn không." Lý Đông cau mày, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất hai người bị thương xong vậy mà lại bị người ta nhìn thấy ở phía trên.

Lúc này dường như thật sự có chút phiền phức, chẳng lẽ phải đánh một trận với mấy gã này sao?

Đương nhiên, nếu đánh một trận với mấy gã này, Lý Đông cũng cảm thấy không sao, cảm thấy mấy gã này vốn là kẻ địch.

Nhưng hiện tại Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất hai người đang dưỡng thương, cho nên không tiện.

Quả nhiên, không bao lâu, Vương đạo sĩ phát hiện ra, chỉ vào chỗ

Lý Đông đang ở nói: "Mọi người, bên dưới dường như có thứ gì đó." Nhưng Vương đạo sĩ đó nhanh chóng run rẩy, nhìn dáng vẻ đó dường như không phải đã phát hiện ra Lý Đông, chỉ là phát hiện bên dưới có người mà thôi.

Sau đó Lý Đông nghe phía sau truyền đến một trận tiếng mắng chửi ồn ào. "Lão đạo sĩ này không phải rất có bản lĩnh sao?

Bây giờ gan cũng quá nhỏ rồi chứ.

Kẻ tiểu tử lớn như vậy có thể hàng yêu trừ ma, nếu với cái gan như vậy mà đi hàng yêu trừ ma thì sẽ không bị yêu quái ăn thịt chứ?" Đương nhiên, bây giờ trên thế giới này rốt cuộc có yêu quái hay không thì không chắc, chỉ có vô số quái vật.

Không sai, ở một số nơi không ai biết, những quái vật đó thật sự vô cùng khủng khiếp, ví dụ như cương thi chẳng hạn.

Đương nhiên, sau khi tiếng mắng chửi phía sau truyền đến, nhanh chóng lại truyền đến một giọng nói khác: "Đội trưởng, bên dưới có thể thật sự có thứ gì đó.

Nếu bên dưới thật sự có thứ gì đó, tôi cảm thấy dường như rất nguy hiểm đó." Sau đó Lý Đông vốn đang vô cùng căng thẳng, khi chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, phát hiện dường như bên dưới thật sự có thứ gì đó.

Không sai, trên bãi cát đó vậy mà lại có một trận cát vàng cuộn trào.

Vì vậy phía trên lập tức trở thành một mớ hỗn độn.

Những người phía trên chạy toán loạn.

Đương nhiên, tình hình của Vương đạo sĩ đó bây giờ dường như vô cùng tồi tệ.

Không sai, tình trạng cơ thể của gã này có thể rất tệ.

Hiển nhiên khi đối phó những quái vật đó trước đây, Vương đạo sĩ này chắc chắn đã bị thương, hoặc chịu những tổn thất khác.

Cho nên khi gã này chạy trốn thì lảo đảo, vô cùng khó khăn, đi lại cũng rất chậm chạp.

Nếu không chú ý, gã này có thể thật sự sẽ chết ở đây.

May mà những người đó cũng không bỏ Vương đạo sĩ này lại, nhưng không biết ai đã tóm lấy thắt lưng của gã này giật một cái, sau đó gã này trực tiếp ngã nhào xuống đất.

Sau đó Vương đạo sĩ cứ như vậy bị trực tiếp kéo đi.

Với tình cảnh đó, Lý Đông đoán sau khi bị kéo đi, dù không chết ngay thì phỏng chừng cũng chỉ còn nửa cái mạng.

Đương nhiên Lý Đông bây giờ không hề đồng tình với Vương đạo sĩ đó chút nào, bởi vì gã này thật sự đã làm quá nhiều chuyện ghê tởm.

Quan trọng nhất là Lý Đông phát hiện mình đúng là một tên ngốc, vậy mà lại tha cho gã này hai lần.

Chương 1161

Anh cảm thấy đáng lẽ ra ngay lần đầu tiên đã nên tiêu diệt lão đạo sĩ đó rồi, nếu trực tiếp tiêu diệt lão đạo sĩ đó thì phía sau đã không có nhiều chuyện như vậy.

Ừm, bây giờ cát trên mặt đất vẫn đang cuộn trào, sau đó vang lên một tiếng chuông kỳ lạ.

Tiếp đó không biết từ đâu mọc ra một sợi dây leo trực tiếp quấn chặt vào eo Vương đạo sĩ.

Sau đó Lý Đông nghe thấy một tiếng "rắc rắc" rất giòn tai, dáng vẻ đó dường như là xương cốt bị gãy.

Vương đạo sĩ đó phát ra một tiếng kêu thảm thiết, sau đó hai tay không ngừng loạn xạ.

Đúng lúc này, Lý Đông thấy một con quái vật khổng lồ đầy vằn vện từ trong bùn cát hiện ra.

Miệng nó thè ra một cái lưỡi đầy chất lỏng dính nhớp, trực tiếp cuốn Vương đạo sĩ vào trong miệng mình. "Trời ơi, một con rắn đuôi chuông!

Một con rắn đuôi chuông!" Lý Đông cũng nhìn rõ, đó đúng là một con rắn đuôi chuông.

Đương nhiên đó không phải là rắn đuôi chuông bình thường, rắn đuôi chuông bình thường không có kích thước lớn như vậy.

Nhưng bây giờ là một con rắn đuôi chuông khổng lồ.

Thông thường, loài rắn có thể lớn đến mức nào thì về cơ bản có liên quan đến chủng loại rắn.

Nhưng bây giờ nó lại có thể lớn đến mức này, chắc chắn đã chịu một loại ảnh hưởng đặc biệt nào đó.

Xảy ra đột biến gen đặc biệt hay gì đó.

Không sai, phỏng chừng cũng chỉ có khả năng này, nhưng bây giờ không phải lúc thảo luận chuyện này.

Dù sao bây giờ gã người Nhật lùn kia không biết từ đâu rút ra một thanh Đông Dương đao.

Gã này thật sự có sức chiến đấu rất cao, trong khoảnh khắc đó một nhát đao đâm vào vị trí "7 tấc" của con rắn đuôi chuông đó.

Xem ra gã này không những công phu rất lợi hại, mà còn có kinh nghiệm nhất định, biết chỗ nào cần đối phó khi đối phó rắn độc.

Không sai, đánh rắn đánh 7 tấc, chủ yếu là vì vị trí 7 tấc đó thực tế là tim của rắn, nếu chỗ đó bị tấn công nghiêm trọng thì rắn dễ chết.

Chỉ tiếc là lần này dường như không có hiệu quả.

Lý Đông thấy phía trên lửa hoa tóe ra, vậy mà căn bản không gây ra bất kỳ sát thương nào, sau đó con rắn quật đầu, lập tức quét một vùng cát vàng trên mặt đất.

Ba người Lý Đông lập tức nằm xuống.

Tiếp đó bên tai anh truyền đến một trận tiếng la hét.

Lý Đông hơi rũ bỏ đất cát trên đầu, ngẩng đầu nhìn tới.

Chỉ thấy lúc này, phía đối diện dường như lại có hai người bị cuốn đi.

Nhưng hai người này dường như cũng không phải người bình thường, công phu dường như cũng rất tốt.

Không sai, hai người này nhìn qua đều là những người đã luyện

tập.

Có những lúc, việc con người có sức chiến đấu hay không thật sự có liên quan đến việc luyện tập.

Chỉ thấy hai người bị cát vàng cuốn đi giữa không trung vậy mà vẫn không hề hoảng loạn khi gặp nguy, sau đó từng người một rút súng lục ra nổ súng.

Nhưng đạn dường như cũng không gây ra sát thương cho con rắn đuôi chuông đó.

Con rắn lại quật đầu một cái, lại một trận cát vàng xoáy đi.

Hai người bị hất văng có thể thị giác đã bị một loại nhiễu loạn nào đó.

Dù sao mấy gã này căn bản không có bất kỳ khả năng phòng hộ nào.

Sau đó có thể mắt đã dính cát.

Khi rơi xuống đất thì hơi chậm một chút.

Sau đó trực tiếp bị con rắn khổng lồ đó há miệng nuốt vào.

Trong chớp mắt vậy mà nó đã ăn thịt hai người, quả thực khiến người ta có cảm giác sởn gai ốc.

Tuy Lý Đông không hề để tâm đến những người Nhật đó chút nào, nhưng bây giờ nhìn con rắn khổng lồ này vậy mà lại khủng khiếp đến vậy, anh cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Tiếp đó con rắn lại quật đuôi, phát ra âm thanh "rắc rắc" như bình thường.

Rắn đuôi chuông sở dĩ được gọi là rắn đuôi chuông.

Một nguyên nhân là vì cái đuôi của nó có thể phát ra âm thanh đặc

biệt.

Nhưng những người phía đối diện dường như cũng không có ý định từ bỏ.

Nhìn mấy gã đó dường như đã quen với các loại quái vật rồi.

Nhìn mấy gã đó dường như cũng đã quen với sinh tử, tuy đồng đội của họ đã chết, nhưng dường như cũng không sợ hãi đến vậy.

Chương 1162

Đủ để chứng tỏ đây chắc chắn không phải là một đội ngũ bình thường.

Ít nhất chứng tỏ những người phía đối diện đó đã trải qua rất nhiều cuộc chiến.

Cũng chỉ có những người thật sự tham gia chiến tranh, thấy cái chết của đồng đội, mới có thể cảm nhận được cảm giác đó, rằng người chết dường như không có ảnh hưởng lớn đến họ. "Lập tức chuẩn bị lựu đạn, xem có thể tiêu diệt con rắn độc đáng chết đó không." Phía đối diện lập tức bắt đầu chuẩn bị.

Không sai, vậy mà lại trang bị lựu đạn.

Nhưng sau khi chuẩn bị lựu đạn, cuối cùng lại không sử dụng lựu đạn.

Bởi vì chỗ này thuộc về một không gian dưới lòng đất, một không gian khá chật hẹp bên trong lòng đất.

Nếu ở chỗ này dùng thuốc nổ thì có thể sẽ khiến cả chỗ này sụp đổ.

Nếu như vậy, thì chỗ này có thể sẽ chôn sống họ.

Phải nói, mấy gã này khá bình tĩnh, cũng khá thông minh, biết chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm.

Sau đó vẫn nhanh chóng rút súng và vũ khí lạnh ra, bắt đầu chuẩn bị chiến đấu.

Gã lùn kia bây giờ vô cùng hưng phấn, lập tức chỉ huy xong thì hai người thuộc hạ trực tiếp lao vào bên cạnh đầu con rắn đó.

Thậm chí gã lùn đó cũng đi theo.

Con dao trong tay trực tiếp chém loạn xạ vào vị trí "7 tấc" của con rắn đó.

Nhưng cách tấn công như vậy dường như căn bản không có tác dụng gì.

Con rắn quật đầu một cái, mấy người liên tiếp bị hất văng ra ngoài.

Sau đó con rắn há to miệng, định nuốt thêm một người nữa.

Nhưng gã đó dường như tốc độ phản ứng cũng rất nhanh, liên tục né tránh vài lần.

Gã lùn kia bây giờ cũng vô cùng lợi hại, sau khi phát hiện tấn công trực tiếp vào "7 tấc" của con rắn không có cách nào, lập tức lại phát hiện mắt con rắn dường như là một điểm yếu.

Đương nhiên, cách mà gã này sử dụng là dùng bùn cát trên đất ném về phía mắt con rắn đó.

Lần này dường như thật sự đã làm chậm tiến độ của con rắn đó, sau đó người suýt chút nữa bị ăn thịt mới thoát được.

Lý Đông bây giờ đang ở bên dưới, quả thực đã xem một trận đại chiến người và rắn vô cùng kịch tính.

Sau đó Lý Đông lại thấy một người khác một tay cầm súng, một tay cầm dao, đột nhiên chạy về phía đuôi con rắn đó. "Đối phó rắn thì đương nhiên phải đối phó vị trí '7 tấc' của rắn, chém đuôi làm gì?" Kết quả đúng lúc này, người đó vậy mà lại cầm một con dao định chém đứt đuôi con rắn đó.

Kết quả không đợi gì, con rắn đó dường như rất để tâm đến cái đuôi của nó.

Lúc đó tư thế di chuyển cũng trở nên uyển chuyển hơn, cái đuôi của nó cũng điên cuồng quật lại.

Nếu như vậy, anh ta lại không biết đã khiến vài người bị thương.

A Ninh bây giờ lặng lẽ ở bên cạnh Lý Đông, sau đó nói: "Con rắn này thật sự rất lợi hại.

May mà mấy gã phía đối diện kia đã thử nước cho tôi.

Nếu không thì tôi trực tiếp đối mặt với mấy gã này, chắc chắn sẽ chịu thiệt lớn." Lý Đông cười nói: "Mấy gã này cũng không phải là thứ tốt lành gì, để họ chịu thiệt một chút cũng không sao." Quả nhiên, bây giờ trận đại chiến người và rắn kia nhanh chóng bước vào trạng thái gay cấn.

Lý Đông thấy những người Nhật đó cầm dao chạy đi chạy lại, di chuyển cũng vô cùng uyển chuyển.

Phải nói công phu của gã này thật sự rất lợi hại, con rắn đuôi chuông đó tuy rất lợi hại, nhưng trong thời gian ngắn vậy mà không có cách nào với gã.

Nhưng gã lùn phía đối diện dường như cũng vô cùng căng thẳng, hoặc vô cùng tức giận, trong lòng có chút hoảng loạn.

Nhưng gã này dường như đã tìm ra điểm yếu của con rắn đó.

Sau vài lần thăm dò thích hợp, gã đột nhiên nhảy lên đầu con rắn đó, sau đó vung dao trực tiếp đâm vào một bên mắt con rắn.

Lần này dường như thật sự đã gây ra sát thương thực sự cho con rắn đó.

Con rắn sau khi chịu đựng đòn tấn công như vậy, đầu ngửa lên quật loạn xạ trên bãi cát.

Gã lùn nhân cơ hội nhảy xuống.

Đồng thời, lại thay đổi vài vị trí, trực tiếp dùng con dao trong tay mở rộng vết thương, vậy mà lại để lại một vết thương lớn hơn trên người con rắn đó.

Lý Đông hơi cau mày, nói: "Gã người Nhật lùn này nhìn qua có vẻ lợi hại, vậy mà lại có công phu lợi hại như vậy." A Ninh hỏi: "Gã này sử dụng công phu gì?" Lý Đông cười nói: "Công phu gã này sử dụng, tôi cũng không biết, nhưng nhìn loại chiêu thức này thì chắc là do tự tổng kết mà ra.

Không sai, mỗi người khi chiến đấu, về cơ bản đều có một bộ kinh nghiệm chiến đấu.

Tự nhiên có một cách thức chiến đấu.

Con người học võ thuật, về cơ bản đều học của người khác.

Đương nhiên, nếu học võ thuật của người khác thì cũng có lợi ích lớn, đó là có thể học được không tồi trong thời gian ngắn, đó cũng là rất tốt.

Chương 1163

Dù sao bây giờ trên thế giới này, những nơi có thể sử dụng võ lực cũng rất ít, cũng là chuyện bình thường.

Bởi vì những nơi sử dụng võ thuật ít, cho nên đa số mọi người đều không học, ngay cả khi học cũng chỉ học qua loa một chút của người khác, căn bản không có gì của riêng mình.

Nhưng thực tế, mỗi người đều có những chiêu thức và bộ số phù hợp nhất.

Hiển nhiên, gã người Nhật lùn phía đối diện đó, chắc chắn là đã tổng kết ra một loại kinh nghiệm chiến đấu sau thời gian dài chiến đấu.

Kết quả đúng lúc này, đột nhiên Lý Đông thấy cái đuôi khổng lồ đó vậy mà lại sượt qua đỉnh đầu anh.

May mà bây giờ ở trong cái hố đó vẫn chưa bị tấn công, ở chỗ này là an toàn nhất.

Bây giờ ba người Lý Đông đang thì thầm bàn luận ở chỗ đó. "Rắn đuôi chuông loại này đáng lẽ không nên xuất hiện ở đây chứ, rắn đuôi chuông nên xuất hiện ở Bắc Mỹ, ở đây cũng có loại rắn độc này sao?

Thật sự là chuyện lạ." Muộn Du Bình nói nhỏ: "Mấy chuyện này đừng bận tâm nhiều như vậy.

Có một số chuyện vượt quá sức tưởng tượng của chúng ta.

Chuyện trên bề mặt nhìn qua dường như không thể, nhưng thực tế thì có thể, bởi vì những chuyện trong hiện thực, căn bản không phù hợp với logic." Không sai, những chuyện trong hiện thực không phù hợp với logic, chuyện như vậy Lý Đông cũng tin.

Vì đã như vậy, anh cảm thấy cũng không có cách nào để thảo luận chuyện này nữa. "Tôi cũng không biết nhiều sách vở, nhưng giờ phải làm sao đây?

Con rắn đó nếu không chết thì tôi dường như sẽ bị vĩnh viễn mắc kẹt ở chỗ này." Lý Đông gật đầu: "Bây giờ không sao đâu, tôi đối phó con rắn đó cũng nên có cách.

Bây giờ cứ để con rắn đó giết bớt mấy tên người Nhật loạn xạ kia đã.

Nếu tôi ra ngoài mà giúp đỡ thì cũng chẳng có chuyện gì tốt, tôi cứ làm ngư ông đắc lợi là tốt nhất.

Trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi.

Bây giờ tôi hẳn đã thật sự trở thành một ngư ông như vậy." Bây giờ trận chiến phía trên trở nên càng ngày càng kịch liệt.

Có rất nhiều người bắt đầu nổ súng.

Nhưng khi những người đó nổ súng, đạn thỉnh thoảng bay qua đỉnh đầu anh.

Đương nhiên vì bây giờ họ đang ở trong cái hố, tất cả đạn về cơ bản không thể gây sát thương, ngay cả khi thỉnh thoảng có một viên đạn bắn vào, vì chỗ này về cơ bản đều là đất vụn, cho nên đạn ít có lực nảy.

Ngay cả khi có một lực nảy nhất định, cũng không đặc biệt mạnh, cho nên không thể gây sát thương.

Đúng lúc này lại nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, hóa ra lại có một người Nhật nữa bị con rắn đó nuốt chửng.

Lúc này những người bên ngoài dường như có chút không chống đỡ nổi nữa. "Đội trưởng, hay là chúng ta dùng thuốc nổ đi, nếu không

dùng thuốc nổ thì tôi có thể sẽ gặp nguy hiểm lớn nhất." Những người bên ngoài tuy công phu vô cùng lợi hại, nhưng từng người một cũng đều kinh hồn bạt vía.

Bởi vì trang bị của họ thực sự quá thô sơ.

Ít nhất so với Lý Đông, trang bị của mấy gã này thực sự quá thô sơ.

Nhưng gã lùn đó căn bản không nói gì.

Bởi vì ở chỗ này nếu sử dụng thuốc nổ, lựu đạn các loại thì thật sự là tự tìm đường chết, làm sập cả chỗ này, vậy thì những người đó sẽ toàn bộ cùng chết.

Tuy con rắn đuôi chuông đó cũng bị trọng thương, nhưng bây giờ dường như vẫn có sức chiến đấu vô cùng mạnh mẽ.

Gã lùn đó lại một lần nữa tái diễn trò cũ, lại một lần nữa trèo lên đầu con rắn đó, nhưng lần này mắt con rắn đó dường như không dễ bị tấn công như vậy.

Tên đó vậy mà trực tiếp lột vài miếng vảy rắn, rồi kéo ra một khối thịt.

Tiếp đó hắn ta lớn tiếng kêu những người khác tản ra.

Con mãng xà đuôi chuông bị thương xong thì đầu quơ loạn xạ.

Lúc này không biết từ đâu có tiếng nổ lớn, sau đó trên nền cát xuất hiện một cái hố khổng lồ.

Thôi được, hiện tại xem ra tạm thời chưa có chuyện gì lớn.

Nhưng cái hố khổng lồ kia nhìn có vẻ vấn đề cũng rất nghiêm trọng, cát vàng không ngừng chảy vào trong hố.

Mẹ kiếp, thằng nào ném lựu đạn vậy?

Chán sống rồi à?

Nếu thật sự làm sập chỗ này thì sao?

Nhưng hình như cũng có người rất bất mãn nói: "Đội trưởng, nếu tôi không dùng lựu đạn thì tôi đã chết ở đây rồi." Con rắn kia sau khi bị thương liền chui tọt vào cát bùn, bên dưới lại vang lên một tràng tiếng lạch cạch giòn tan.

Tiếp đó những người đó hình như lại truyền ra một tràng tiếng nói kỳ lạ.

Thấy chỗ này rất nguy hiểm, tôi sẽ rời đi trước.

Con rắn đó bị thương nặng như vậy, có lẽ lát nữa sẽ từ từ chết.

Chương 1164

Đợi tôi có cơ hội sẽ quay lại.

Quả nhiên những người bên ngoài đều khá thông minh, hoặc là thường hay tính toán như ý.

Không sai, nếu con rắn đó bị thương nặng, chỗ này nếu không được xử lý đặc biệt thì rất dễ chết.

Nếu cứng đối cứng với con rắn, có thể sẽ gây ra tổn thất, nhưng đợi con rắn chết thì lại có lợi hơn.

Nhưng tên lùn sau một trận chửi bới, mấy tên thủ hạ liều mạng chạy ra ngoài.

Nhưng đúng lúc đó lại có một người bị con rắn nuốt chửng vào bụng.

Tên lùn vốn đang chạy, kết quả giờ lại bị chọc giận, lần nữa nhảy lên đầu con rắn.

Rồi hắn ta không biết từ đâu lấy ra một con dao, trực tiếp đâm một nhát vào vết thương của con rắn.

Vảy rắn rất cứng, nhưng chỗ không có vảy thì thịt khá mềm yếu.

Xem ra lúc này tên đó đã tìm thấy điểm yếu của con rắn.

Rồi hắn ta chửi bới ầm ĩ, lại nhét một quả lựu đạn vào vết thương của con rắn.

Sau đó nghe một tiếng nổ trầm đục, đầu con rắn trực tiếp bị nổ tung.

Lúc này nhìn nó có vẻ không còn nhúc nhích nữa.

Cứ tưởng nó đã chết.

Đúng lúc đó có một người định lại gần xem thử.

Kết quả là lúc này, đuôi con rắn đột nhiên cuộn lại, quấn chặt lấy người đó.

Phía sau, tên lùn rút dao ra chém loạn xạ vào con rắn.

Người bị bắt giữ vẫn chưa được giải thoát, khuôn mặt anh ta bắt đầu méo mó, liều mạng kêu cứu.

Thậm chí còn cầu xin một cái chết nhẹ nhàng, dù sao chuyện như vậy thật sự rất đau đớn.

Nhưng tên lùn dường như không muốn để đồng đội mình chết như vậy, hắn ta liều mạng cổ vũ đồng đội.

Đồng thời, hắn ta cầm dao chém loạn xạ vào thân rắn.

Nhưng chỗ có vảy rắn thì vô dụng, nên hắn ta liều mạng cạy vảy rắn ra.

Mấy tên thủ hạ khác giờ đã sợ hãi đến mức thảm hại, chỉ đành rón rén đi tới.

Kết quả là bộ dạng nhát gan đó của mấy tên kia khiến tên lùn vô cùng tức giận.

"Mấy tên nhát gan chết tiệt này, sợ chết à?

Không mau lên!" Kết quả có một người thì thầm: "Đội trưởng, người đó chết rồi.

Chúng tôi không cần mạo hiểm như vậy đâu." Tên lùn nhìn một lúc, phát hiện người bị bắt quả thật đã chết.

Hắn ta gật đầu: "Được rồi, nếu đã vậy thì yên tâm đi, sau này tôi sẽ đốt tiền giấy cho cậu." Con mãng xà đuôi chuông lúc này đã hoàn toàn chết hẳn.

Không sai, không ngờ tên này sau khi chết còn dùng chút sức lực cuối cùng để giết một người.

Tên thủ hạ của tên lùn khẽ hỏi: "Đội trưởng, tiếp theo chúng ta phải làm gì?" Tên lùn trầm mặc một lát rồi nói: "Chúng ta tiếp tục tiến lên, nhất định phải bắt được mấy tên trộm vặt đó, đồng thời phải tìm hiểu bí mật của nơi này.

Những thứ này đối với tôi đều rất quan trọng, không thể để người khác chiếm tiện nghi." Lúc đó lại có một người than tiếc: "Thật tiếc là Vương đạo sĩ đã chết, nếu gặp phải những chuyện kỳ lạ nữa mà không có Vương đạo sĩ giúp đỡ thì chúng ta phải làm sao?" Tên lùn lớn tiếng nói: "Mấy người sao lại nhát gan như vậy?

Lão già đó có tác dụng gì lớn với tôi đâu, chỉ cần có tôi ở đây thì mấy tên đó căn bản không đáng sợ." Hắn ta cầm dao, đi thẳng về phía trước dẫn đường.

Lý Đông trực tiếp trốn trong khe núi.

Vốn đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, Lý Đông không ngờ trận chiến này lại kết thúc như vậy, những người đó lại đánh bại con rắn.

Theo lẽ thường, sức mạnh của con rắn đó vượt xa những người này, điều này cho thấy một quy luật rất quan trọng.

Năng lực chiến đấu của một người không chỉ dựa vào thể lực mà còn có thể dựa vào trí tuệ và những thứ khác.

Thật đáng tiếc, tên lùn kia vừa đi được vài bước, đã phát hiện trên mặt đất hình như lại xuất hiện một số đống cát, và vang lên những âm thanh ào ào lớn.

Tên đó lập tức sợ đến tái mặt, lớn tiếng nói: "Không hay rồi, bên dưới lại có một con rắn!" Con rắn trước đã khiến năm sáu người chết.

Giờ mà bên dưới lại xuất hiện thêm một con rắn nữa, thì những tên thủ hạ kia thực sự rất sợ hãi, cũng nhanh chóng chạy lùi lại phía sau.

Đương nhiên, tình huống đột ngột này không chỉ khiến tên lùn vô cùng hoảng sợ, mà ngay cả Lý Đông cũng có chút hốt hoảng.

Lý Đông phát hiện dưới chân mình dường như cũng có thứ gì đó đang nhúc nhích, nên mấy người nhanh chóng né sang một bên.

May mắn là cả ba đều là những người có thân thủ rất nhanh nhẹn.

Nhưng vừa động đậy, lập tức bị mấy tên Nhật Bản kia phát hiện.

Trong số những người Nhật Bản đó, tên lùn lớn tiếng nói: "Ba tên đáng chết, đã hại chết bao nhiêu người của chúng ta!" A Ninh không khỏi cười lạnh một tiếng, nói: "Mấy tên này cũng chẳng phải người tốt gì, có chuyện gì không mà cứ theo dõi chúng ta đi đâu cũng nhìn đó.

Chương 1165

Mấy tên này cũng rất đáng ghét." Lý Đông cũng cười lạnh: "Tôi cũng không biết rốt cuộc là ai, mà cứ lẽo đẽo theo tôi hoài, rốt cuộc muốn làm gì?

Đương nhiên tôi không biết các người muốn làm gì, nhưng nếu các người không nói cho tôi biết, vậy thì cứ làm đi, xem ai lợi hại hơn.

Hay là hôm nay chúng ta quyết chiến một trận thì sao?" Mặc dù Lý Đông hiện tại chỉ có ba người, nhưng anh ta căn bản không có ý sợ hãi.

Mặc dù đối phương rất đông, nhưng sự chênh lệch giữa hai bên là rất lớn.

Nếu thật sự đánh nhau, kết quả đã rõ ràng.

Lý Đông lúc này làm ra vẻ muốn giết người.

Quả nhiên, những người đối diện cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Bọn họ cũng biết Lý Đông mấy người rất lợi hại.

Dù sao trước đó cũng đã tổn thất rất nhiều nhân lực dưới tay Lý Đông.

Đừng nhìn Lý Đông, trông có vẻ như một người hiền lành, nhưng nếu thật sự đánh nhau thì giết người không chớp mắt.

Vì vậy, mấy người đó liều mạng lùi lại phía sau.

Nhưng A Ninh lại nghiến răng trực tiếp nổ súng, vậy mà bắn chết một người.

Tên lùn tuy vô cùng tức giận, nhưng cuối cùng cũng chỉ đành quay đầu lớn tiếng nói: "Được, mấy người này vậy mà không giữ chữ tín,

vậy thì sau này chúng ta cứ chờ xem!" Lý Đông lúc này cũng vô cùng tức giận: "Sao?

Bảo các người đánh một trận với tôi cũng không dám.

Bảo các người cút đi thì dám ra vẻ hả?

Thôi được, vậy thì đấu súng một trận đi." Đương nhiên, cuối cùng mấy tên đối diện đã bỏ chạy.

Lý Đông lúc này cũng không có ý định truy đuổi, không còn cách nào khác, vì trên mặt đất hình như thật sự có quái vật.

Vì vậy, mục tiêu chính hiện tại là đối phó với những con quái vật này.

Quả nhiên, lúc này thật sự có một con mãng xà đuôi chuông xuất hiện.

Lại một con rắn đuôi chuông mới.

Đương nhiên con mãng xà đuôi chuông này không phải mãng xà, nhìn cũng chỉ là một con rắn bình thường mà thôi.

A Ninh trực tiếp bắn một phát khiến con rắn đuôi dài đó đi gặp Tây Thiên.

Nhưng đúng lúc đó, cát vàng bên cạnh A Ninh lại bắt đầu lún xuống.

Lý Đông chưa kịp nhắc nhở cẩn thận, kết quả cô ấy trượt chân, chìm thẳng vào hố cát.

Lý Đông lập tức rút một sợi dây ra ném tới, kéo A Ninh lên.

Lý Đông nhíu mày nói với A Ninh: "Chú ý an toàn một chút, đừng chỉ lo đánh cho sướng tay, phải chú ý an toàn phía sau, biết chưa?

Phải tự bảo vệ mình tốt, sau đó mới có thể làm những việc khác.

Nếu không tự bảo vệ mình tốt thì căn bản không làm được việc gì nữa đâu.” Sau một trận bắn loạn xạ, vốn tưởng có thể thở phào nhẹ nhõm một chút, ai ngờ trên mặt đất lại xuất hiện ba con rắn.

Ba con rắn này lại lợi hại hơn một chút so với những con rắn nhỏ trước đó.

Tình hình vốn không mấy rõ ràng, nay bị đám rắn độc này làm cho càng thêm phức tạp.

Đặc biệt là ba con rắn này, con nào cũng có vẻ rất lợi hại.

Lý Đông phát hiện một trong số những con mãng xà đó trực tiếp húc ngã A Ninh.

A Ninh xoay người bắn một phát.

Điều khiến Lý Đông không ngờ là A Ninh lần này lại bắn trượt.

Ai ngờ lại vô tình bắn trúng một con mãng xà đuôi chuông khác.

Lập tức thịt rắn bay tứ tung.

Sau một trận hỗn chiến khá lâu, cuối cùng cũng cảm thấy yên tĩnh lại.

Nơi này quả nhiên rất quỷ dị.

Chỉ riêng đám rắn độc này đã đủ phiền phức rồi.

May mà trước đó mấy tên Nhật Bản đã xử lý con rắn độc lợi hại nhất kia, nếu không thì có lẽ sẽ gặp thêm nhiều rắc rối hơn nữa.

Đương nhiên, đối với mấy tên Nhật Bản đó, Lý Đông không có chút thiện cảm nào, nên cũng chẳng bận tâm nhiều nữa.

Nhưng lúc này, tiếng chuông leng keng đó dường như càng lúc càng nhiều.

Rắn độc xung quanh cũng càng ngày càng đông.

Lý Đông lập tức rút súng phun lửa ra và thực hiện một cuộc tấn công diện rộng.

Chương 1166

Sau khi tiêu diệt hàng loạt rắn trên quy mô lớn, Lý Đông cảm thấy tình hình xung quanh có chút nhẹ nhõm hơn, sau đó men theo một con đường bắt đầu tiến về phía trước.

Chỉ có điều nơi này hình như môi trường càng lúc càng lạnh.

Vì nếu môi trường rất lạnh, thì những tảng đá xung quanh sẽ trở nên lạnh hơn, sau đó không khí xung tụ trên đó, và trên đỉnh đầu sẽ xuất hiện những giọt nước.

Nhưng cảm thấy nhiệt độ nơi này lạnh như vậy, anh ta cảm thấy ngạc nhiên.

So với những địa hình đặc biệt mà anh ta đã gặp trước đây.

Lúc này, nơi này bên dưới nhìn như một mê cung.

Hiện tại Lý Đông chỉ có ba người, vì Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất hai người vẫn chưa lành vết thương, ít nhất là bây giờ vẫn chưa tỉnh.

Vì vậy, tình hình hiện tại khá phức tạp, vì ba người thì nhân lực có hơi ít.

Nhưng bây giờ cũng không có cách nào khác.

Muộn Du Bình nhíu mày nói: "Nơi này hẳn là ở bên hồ, nếu không sẽ không có nước, hoặc là bên dưới đang mưa lớn.

Nhưng bây giờ những chuyện này đều không chắc chắn.

Cứ tiếp tục tiến về phía trước một đoạn, để thật sự thăm dò hư thực." Không lâu sau, thấy phía trước xuất hiện một đống đá lộn xộn.

Không sai, nơi này là một hang động được tạo thành từ những

tảng đá lộn xộn chất đống.

Trên mặt đất cũng có rất nhiều nước đọng, và có một mùi khó chịu.

Không sai, là loại sương khói màu vàng nhạt.

Kết quả là lúc này, Lý Đông bỗng nhiên thấy phía trước có ánh sáng.

Nếu phía trước có ánh sáng, vậy chứng tỏ không gian dưới lòng đất này có thể đã đến cuối rồi.

Đương nhiên, điều này cũng giống như vậy, chứng tỏ nơi khám phá này sắp thông rồi.

Đương nhiên trên thực tế cũng chỉ là một chiều, không biết có phải vậy không, điều đó không chắc chắn.

Vì vậy, chuẩn bị tiếp tục tiến lên, dù sao bây giờ cũng không quản được, cứ xem như có hy vọng đi.

Kết quả là lúc này, Lý Đông lại đột nhiên nghe thấy tiếng của Vương Bàn Tử trong túi: "Xương của tôi!" Lý Đông vội vàng thả Vương Bàn Tử ra, hỏi: "Chuyện gì vậy?

Chuyện gì vậy?" Kết quả Vương Bàn Tử chỉ vào chỗ xương sườn của mình.

Hiện tại, tên này cởi áo bảo hộ ra, sau đó phát hiện ở chỗ xương sườn của mình vậy mà cắm một mũi phi tiêu tam giác.

Lý Đông cẩn thận nhìn vết thương của tên đó, chỗ đó vậy mà đang chuyển đen.

"Không hay rồi, thứ này hình như có độc.

Sao lại dính vào?" Lý Đông hỏi.

Cần biết rằng tất cả đều mặc áo bảo hộ tốt nhất, về cơ bản không thể bị thương ngoài da.

Vương Bàn Tử nói: "Có một thời gian tôi không dùng thứ đó, vì đôi khi nó quá nóng.

Kết quả là sau khi tôi cởi nó ra thì gặp phải chuyện này, sau đó dù bị ngã bị thương tôi cũng không để ý, cứ nghĩ chịu đựng một chút là qua rồi." Lý Đông cảm thấy chuyện này không thể tùy tiện lơ là.

Vì nếu tùy tiện đồng ý, có thể thật sự sẽ xảy ra chuyện lớn.

Thế là vội vàng rút mũi phi tiêu ra, sau đó tìm một ít thuốc giải độc.

Đương nhiên, những loại thuốc giải độc này về cơ bản đều là những loại phổ biến, không biết hiệu quả lớn đến đâu, dù sao thì cứ uống thử một lần đã.

Những nhà thám hiểm như vậy về cơ bản là thế, tuy mang theo đủ loại vật phẩm y tế, nhưng chắc chắn không thể sánh bằng bệnh viện thực sự.

Nếu là bệnh viện thực sự thì hiệu quả đã rõ, bây giờ hy vọng duy nhất là Vương Bàn Tử thật sự không gặp chuyện gì.

Lý Đông xử lý vết thương cho Vương Bàn Tử lần nữa, anh ta hỏi: "Cậu có muốn tiếp tục nghỉ ngơi không, tôi muốn đi tiếp." Vương Bàn Tử lúc này hình như hơi yếu, không đi bộ được, thế là Lý Đông lại một lần nữa đưa anh ta vào trong túi không gian.

Đồng thời, lúc này Lý Đông quyết định tiến lên phía trước để thăm dò, xem có cơ quan nào không.

Vì nơi này thực sự quá tà môn, những thứ tà môn quá nhiều, cơ quan phía trước quá nhiều, nên anh ta cảm thấy nếu gặp lại cơ quan thì sẽ không bị đột ngột gặp nguy hiểm.

Sau đó, Lý Đông đi một vòng về phía trước, phát hiện trên đỉnh đầu lại rớt xuống hơn chục mũi phi tiêu.

Lý Đông lấy ra Kim Cương Tán, chặn lại những mũi phi tiêu đó.

Đương nhiên, đây cơ bản là phản ứng theo bản năng, vì anh ta cũng không biết uy lực của những mũi phi tiêu này lớn đến mức nào, cũng không biết áo bảo hộ có tác dụng lớn đến đâu.

Nhưng Kim Cương Tán thì chắc chắn có tác dụng, nhanh chóng chặn lại những mũi phi tiêu đó.

Sau đó chỉ nghe một tràng tiếng va chạm "đinh đinh đinh" giòn tan, không biết có bao nhiêu mũi phi tiêu đã bị chặn lại bên ngoài.

Sau đó, Lý Đông vẫy tay, bảo A Ninh và Muộn Du Bình hai người tiếp tục đi tới.

Nhưng A Ninh lại nhíu mày nói: "Phía trước hình như thật sự có ánh sáng, nhưng không chắc có phải là lối ra hay không, tôi cần cẩn thận một chút." Lý Đông nói: "Tôi cũng không biết có phải không, nhưng bây giờ tôi muốn hy vọng là vậy, tôi cần đưa Vương Bàn Tử đến một bệnh viện tốt hơn." Nhưng đi được một đoạn đường, Lý Đông lại cảm thấy tình hình có chút không ổn, anh ta vẫy tay với hai người bên cạnh nói: "Tôi thấy tình hình hiện tại có vẻ không ổn, nhìn ánh sáng bên kia hình như có chút không tự nhiên, ánh sáng đó căn bản không giống ánh sáng mặt trời, mà giống một loại ánh sáng đặc biệt nào đó.

Chương 1167

Tôi nghĩ nơi đó có khi nào là một cái bẫy không?" Lý Đông hiện tại đã trải qua rất nhiều chuyện nguy hiểm, vì vậy cả người đều khá cảnh giác, lúc này nhìn những ánh sáng đó luôn cảm thấy rất đặc biệt.

Sau đó nói với A Ninh: "Cô bắn một phát về phía đó thử xem." A Ninh gật đầu, sau đó cầm súng, bắn một phát về phía đó.

Sau đó nghe thấy hai tiếng "coong coong" giòn tan truyền đến từ nơi có ánh sáng.

Nơi này quả nhiên có vấn đề.

Lý Đông nhíu mày: "Nơi có ánh sáng đó, thực tế không cách chúng ta quá xa, nhưng sau khi tôi đi một đoạn đường dài như vậy, nơi này có thể có điều gì đó đặc biệt, chỉ là có một loại chướng nhãn pháp nào đó đã đánh lừa thị giác của tôi thôi.

Nếu là như vậy, tình hình hiện tại dường như thực sự phức tạp, điều đó có nghĩa là chúng ta hiện tại căn bản chưa thoát khỏi nguy hiểm, mà ngược lại còn gặp phải những chuyện nguy hiểm hơn.

Dù sao thì ngay cả những nơi như thế này cũng có thể bị người ta sắp đặt." Lúc này, A Ninh dùng tay chỉ vào một hướng khác nói: "Nhìn những tảng đá kia hình như có chút không ổn." Lý Đông lúc này mới nhìn trên mặt đất, hình như thật sự có một số tảng đá lộn xộn không theo quy luật nào.

Những tảng đá lộn xộn này trông rất bừa bộn, nhưng trên thực tế lại hình như có một số quy luật.

Sau đó, khi tập trung tất cả sự chú ý vào những tảng đá này, anh ta mới tổng thể phát hiện ra quy luật biến hóa của chúng.

Nếu dùng từ ngữ để miêu tả, thì chỉ cần tùy tiện bước một bước, những tảng đá này cũng sẽ di chuyển theo, chúng được sắp xếp rất gọn gàng, nhìn như một loại cơ quan nào đó.

Lý Đông không khỏi giật mình, vội vàng né sang một bên một bước, ai ngờ một tảng đá đột nhiên bay thẳng tới, đập vào đầu anh ta.

Nếu không phải vì lớp bảo hộ trên đầu anh ta không tồi, có lẽ đã gặp rắc rối lớn rồi.

Muộn Du Bình lúc này khẽ nói: "Chuyện ở đây e rằng phức tạp hơn chúng ta tưởng, nơi này đang sử dụng trận pháp ngũ hành." Lúc này lại có một tảng đá khác bay tới.

Lý Đông lập tức cầm dao chém bay tảng đá đó.

Quả nhiên, nơi hiện tại anh ta đang đứng, cứ mỗi bước đi lại có vấn đề.

Hiện tại ở khắp mọi nơi đều có đá bay loạn xạ.

Lý Đông sử dụng Kim Cương Tán chỉ có thể chặn được một hướng, căn bản không thể chặn được các hướng khác.

"Nếu tôi cứ tiếp tục như vậy, nơi này e rằng thật sự sẽ khiến tôi sống không bằng chết." Muộn Du Bình khẽ nói: "Nơi này là một cái bẫy lớn, chỉ cần chúng ta di chuyển ở đây, thì sẽ dính bẫy.

Cách duy nhất của chúng ta bây giờ là tạm thời đừng động, nếu tạm thời không động thì những tảng đá đó sẽ không bay loạn xạ." Lý Đông cứ thế đứng yên trên mặt đất, nhưng cứ như vậy cũng không phải cách hay, cần phải có một biện pháp tốt.

"Nơi này sao lại lợi hại như vậy, mỗi bước tôi đi đều có thể gặp nhiều nguy hiểm, nhiều cơ quan như vậy, rốt cuộc là do ai chế tạo ra?" "Nơi này làm nhiều cơ quan như vậy, là để bảo vệ bí mật, hay để bảo vệ lăng mộ của ai đó?

Rõ ràng nơi này tuyệt đối không phải do người ta tùy tiện xây dựng, nơi này chắc chắn có chuyện gì đó rất đặc biệt." A Ninh cũng không nhịn được mà than vãn: "Mấy cái trận pháp ở đây rốt cuộc là để làm gì?" Lý Đông nhíu mày, suy nghĩ một lúc lâu rồi nói: "Tôi nghĩ bây giờ tôi có thể có cách rồi." A Ninh không ngờ, Lý Đông lúc này đầu óc lại nhanh nhạy như vậy, vậy mà có thể nhanh chóng nghĩ ra cách hay.

Lý Đông gật đầu nói: "Tất cả đừng động, xem tôi thể hiện đây." Thế là Lý Đông nhanh chóng tiến về phía trước.

Quả nhiên bên trong đá bay loạn xạ.

Sau đó anh ta nhanh chóng né sang bên trái.

Sau khi né sang bên trái, những tảng đá đó nhanh chóng lướt qua mắt, thế là Lý Đông lại nhanh chóng lùi lại.

Trong lòng anh ta, điều đó gần như giống như đã hiểu được một loại thứ đặc biệt nào đó, nhanh chóng di chuyển đến các vị trí khác nhau.

Những mảnh đá đó xoay tròn vài vòng trên không trung, sau đó từ từ rơi xuống đất.

Lập tức, cơ quan này vậy mà bị phá giải.

"Chuyện gì vậy, không ngờ anh ấy lại có thể phá giải những cơ quan này.

Lúc trước chẳng phải đều dựa vào bạo lực để phá giải sao?" Lý Đông cười cười: "Cơ quan ở đây, thực tế cũng không khó.

Lúc nãy tôi quan sát thì phát hiện nơi này có liên quan đến ngũ hành.

Và sau khi thỏa mãn điều kiện, những viên đá này sẽ bay về hướng đó." Đương nhiên, cho dù là loại chương trình nào thì cũng

luôn có lỗ hổng.

Nếu chương trình có lỗ hổng, khiến nó rơi vào vòng lặp vô tận, thì như vậy có thể phá hủy chương trình đó.

Trên thực tế, nơi này rất đơn giản.

Lý Đông đột nhiên nhớ ra, trước khi xuyên việt thế giới này, anh ta cũng từng hiểu biết về lập trình máy tính.

Bây giờ đột nhiên nghĩ ra một chút, nên mới phá giải được cơ quan ở đây.

Nhưng vừa mới chuẩn bị đắc ý lần nữa, anh ta lại đột nhiên phát hiện những tảng đá dưới chân lại bắt đầu từ từ khôi phục.

Lập tức khiến anh ta cảm thấy có chút khó chịu, thế là lại một lần nữa chuẩn bị rút dao ra để chống đỡ.

Nhưng những tảng đá trên mặt đất lại bắt đầu bay loạn xạ.

Lập tức khiến anh ta cảm thấy khó hiểu, rõ ràng lúc nãy cảm thấy đã phá giải được nơi này, tại sao lại khôi phục trạng thái như vậy, rốt cuộc là chuyện gì?

Anh ta nghiến răng, hiện tại nếu không thể dựa vào loại thông minh nhỏ đó để phá giải, thì những tảng đá ở đây cũng nhiều như vậy, phá nát tất cả những tảng đá này cũng không sao.

Không sai, Lý Đông cảm thấy nếu sử dụng bạo lực, trên thực tế có thể giải quyết tất cả những thứ cần khéo léo, chỉ cần sức mạnh đủ lớn, thì trên thế giới này không có vấn đề gì.

Nơi này thực sự quá phức tạp, sau một trận hỗn loạn.

Lý Đông không biết đã chém nát bao nhiêu tảng đá, sau đó đột nhiên phát hiện những tảng đá đó lại rơi xuống đất.

Chương 1168

“Lại chuyện gì vậy, lẽ nào lại là một cái bẫy khác, hay là do âm sai dương thác mà thật sự đã phá giải được nơi này rồi.” A Ninh cảm thấy khó hiểu, lúc nãy khi thấy Lý Đông khoe khoang bị vả mặt, trong lòng lại thấy có chút buồn cười.

A Ninh quay một vòng quanh đó cũng không phát hiện ra kết quả.

Kết quả là Lý Đông lại phát hiện một thứ trên mặt đất.

Không sai, là cây trâm phượng đó.

Cây trâm phượng này trên thực tế đã thấy trước đó, chính là cây trâm phượng trên cái bàn kia.

Chỉ là cây trâm phượng đó vẫn luôn được Lý Đông mang theo bên mình, lúc nãy anh ta không cẩn thận làm rơi ra, không ngờ lại có tác dụng ở nơi này.

Nhưng A Ninh căn bản không tin vào chuyện như vậy.

Bởi vì cây trâm phượng đó nhìn cũng chỉ là một vật trang sức cá nhân thôi.

Vật trang sức cá nhân dù được chế tác tinh xảo đến đâu, thì cũng chỉ là một vật trang sức, một vật trang sức như vậy có thể phá giải cơ quan như thế này sao?

Không thể nào.

Nhưng A Ninh cầm cây trâm phượng đó, sau khi ngắm nghía trong tay một lát.

Phát hiện trên thân cây trâm phượng hình như có một đoạn văn tự.

Không sai, nhìn đoạn văn tự đó.

Đoạn văn tự đó trên thực tế cũng không có ý nghĩa gì khác, chỉ chỉ một nơi tên là Lăng Vân Các.

Lý Đông đoán rằng tất cả bí mật có thể nằm ở Lăng Vân Các.

Nhưng Lăng Vân Các tuyệt đối không ở đây, cần phải đi ra ngoài và đến một thành phố khác.

Không thể không nói, bây giờ mà phải chạy loạn xạ thế này thì quả thực là một chuyện rất đau khổ.

Hiện tại nơi này có hai người bị thương, vì vậy cần phải xử lý tốt, bây giờ cấp bách cần phải đi ra ngoài.

Lúc này, Lý Đông lại nhìn nơi có ánh sáng.

Nơi đó quả nhiên không phải là lối ra thật sự, chỉ là đang phát sáng thôi, nhìn có vẻ hơi giống ánh nắng mặt trời.

Cầm súng bắn liên tục mấy phát vào chỗ đó, sau đó phát hiện nơi đó rơi xuống một ít bột mịn.

Những hạt bột mịn này, sau khi Lý Đông cầm trong tay quan sát, hình như là bột tinh thể, tức là nơi phát sáng đó, trên thực tế là một khối tinh thể.

Nơi đó là một khối tinh thể, vậy mà không phải lối ra à?

Nhưng sau khi Lý Đông cẩn thận nhìn ra bên ngoài.

Đồng tử của anh ta đột nhiên mở to.

Vì anh ta phát hiện khối tinh thể đó là một khối tinh thể trong suốt, chỉ là phía sau khối tinh thể đó lại là nước hồ.

Tức là nơi này thực tế có thể đi ra ngoài, chỉ là nếu mở chỗ đó ra, có thể đường hầm bên dưới sẽ bị nước nhấn chìm.

Đương nhiên Lý Đông cảm thấy bây giờ cũng không có cách nào

khác.

Anh ta cũng không sợ bị nước nhấn chìm.

Thậm chí trực tiếp lấy ra cái quan tài gỗ đó, để tất cả mọi người chui vào.

Làm như vậy có thể đảm bảo an toàn.

Quả nhiên, không bao lâu sau, một dòng nước lạnh băng giá tràn xuống.

Sau khi những dòng nước lạnh đó chảy xuống, nhanh chóng nhấn chìm nơi này, nhưng sau khi nơi này bị nhấn chìm, cũng nhanh chóng chứng tỏ nơi đó là một lối ra.

Thế là Lý Đông cất đồ đạc đi, sau đó mấy người bơi ra, quả nhiên đã bơi ra ngoài.

Bên ngoài là một cái hồ rất lớn.

Thậm chí sau khi nước hồ nhấn chìm toàn bộ không gian dưới lòng đất đó, nước hồ cũng chỉ hạ xuống vài phân mà thôi.

Một cái hồ lớn như vậy khá hiếm thấy, sau đó anh ta men theo hồ bơi xuống.

Sau khi bơi dọc theo hồ đến bờ, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Anh ta đưa Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất hai người đến thành phố gần đó.

Tình trạng của hai người hiện tại trên thực tế không đặc biệt tệ, chỉ là phương pháp sơ cứu của anh ta khá thô sơ, nên cần phải đến bệnh viện kiểm tra một chút.

Sau khi được các bác sĩ bệnh viện kiểm tra, những bác sĩ đó cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, vì họ phát hiện Vương Bàn Tử và Hồ

Bát Nhất hai người có rất nhiều nội tạng bị tổn thương nghiêm trọng, thậm chí cả xương cốt cũng bị tổn thương nghiêm trọng.

Bị thương nặng như vậy, lại kéo dài thời gian như vậy, theo lẽ thường, vết thương sẽ trở nên nghiêm trọng hơn.

Chỉ là không ngờ, hai tên này tuy chưa hoàn toàn lành lặn, nhưng vết thương lại bắt đầu hồi phục rồi.

Vì vậy, hai người lại ở bệnh viện vài ngày nữa và gần như đã hồi phục.

Chương 1169

Trở nên hoạt bát, nhảy nhót lung tung.

Bây giờ, đội nhỏ bốn người này thật sự có thể gánh vác nhiệm vụ rất quan trọng.

Sau khi Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất hai người lành vết thương, cũng không dừng lại nữa, trực tiếp đi Thương Khâu.

Thương Khâu cũng là một nơi rất thú vị, đó là một cố đô.

Không sai, vào thời cổ đại rất sớm, một vương quốc đã được thành lập ở nơi đó.

Lý Đông xuống xe ở Thương Khâu, kết quả phát hiện ở nơi đó lại có một đội người.

Đội người đó Lý Đông cũng nhận ra, chính là những tên Nhật Bản mà trước đó đã giao chiến mấy lần.

Trên thực tế, theo lẽ thường, Lý Đông thật sự muốn tiêu diệt những tên Nhật Bản đó.

Nhưng thật tiếc là lần trước thật sự không có nhiều cơ hội như vậy, vì trên mặt đất rắn rết quá nhiều.

Nhưng Lý Đông không ngờ, ở nơi này lại gặp những tên Nhật Bản đó.

Vương Bàn Tử vô cùng bất mãn nói: "Mấy tên này là sao vậy?

Sao lại cứ âm hồn bất tán thế?

Tôi ở đâu là mấy tên này ở đó, rốt cuộc muốn làm gì?" A Ninh nghiến răng ken két: "Mấy tên thỏ con chết tiệt này, phải tìm cơ hội, nhất định phải tiêu diệt bọn chúng.

Nếu không thì bọn chúng cứ theo dõi chúng ta thế này chắc chắn không phải chuyện tốt lành gì." Lý Đông gật đầu cười nói: "Được rồi, có cơ hội sẽ tiêu diệt bọn chúng.

Hiện tại đây là một thời không hỗn loạn, bọn chúng cũng không nhất định thuộc về thời không này, nhưng Lý Đông biết rằng nếu ở thời không này, chắc chắn không thể tùy tiện giết người, ít nhất là không thể tùy tiện giết người giữa ban ngày ban mặt." Không thể tùy tiện giết người giữa ban ngày ban mặt, vậy thì cũng không có cơ hội tiêu diệt bọn chúng ở đây.

Kết quả Muộn Du Bình lại lắc đầu nói: "Mấy tên này trông chuyên nghiệp như vậy, chứng tỏ nhân lực vật lực phía sau rất lớn.

Cậu không thấy sao, trước đó trong hang động đã chết nhiều người như vậy, kết quả là bây giờ số người lại khôi phục rồi.

Chứng tỏ tổ chức của bọn chúng rất mạnh, cũng có thể nói những người này là một tổ chức thực sự có sức mạnh.

Dù tôi có tiêu diệt một phần người của bọn chúng, cũng không có tác dụng lớn, bọn chúng sẽ tiếp tục phái người tới." Lý Đông cười cười nói: "Nếu dám tiếp tục phái người, vậy thì cứ tiếp tục phái người đi.

Tôi không tin thật sự có nhiều người có thể chết đến vậy.

Nhưng tôi chủ yếu là phải tìm một cơ hội rất thích hợp, bây giờ cơ hội không thích hợp." Hiện tại vừa mới đến nơi xong cảm thấy hơi mệt mỏi, thế là tìm một khách sạn để nghỉ chân.

Sau khi tìm một khách sạn để nghỉ chân, A Ninh cảm thấy cơ thể có chút không thoải mái, thế là Lý Đông ở lại bầu bạn với cô.

A Ninh dù có mạnh mẽ đến đâu, thì cũng là một người phụ nữ, đôi khi thực sự có một số vấn đề của phụ nữ, đó cũng là chuyện bình

thường.

Lý Đông bây giờ cảm thấy với tư cách là một người đàn ông chăm sóc phụ nữ cũng không sao cả.

Muộn Du Bình tên này luôn thuộc loại người khá kín đáo và nội tâm, trực tiếp tìm một căn phòng xong thì lăn ra ngủ.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất hai tên này rất thích phong cảnh ở đây, muốn ra ngoài đi dạo một chút.

Trong vô thức đã đến nửa đêm, Lý Đông bỗng nhiên nghe thấy tiếng mở cửa sổ từ phòng bên cạnh truyền đến.

Quả nhiên, lẽ nào bây giờ lại có người gây chuyện nữa sao?

Nhưng bây giờ đang ở trong một thành phố lớn, nếu có người gây chuyện thì thật là buồn cười.

Lý Đông khẽ nhíu mày, nhìn ra bên cạnh cửa sổ.

Quả nhiên thấy một bóng đen bám vào ống thoát nước bên ngoài cửa sổ trượt xuống, động tác vô cùng nhanh nhẹn.

Cần biết rằng chuyện như vậy, không phải tùy tiện là có thể làm được.

Thực tế những ống thoát nước đó căn bản không chắc chắn, căn bản không thể chịu được trọng lượng của một người.

Hơn nữa, nếu cứ bám theo ống thoát nước mà trèo xuống như vậy thì rất dễ xảy ra án mạng, nhưng người đó lại gan đến vậy, cứ bám theo ống thoát nước mà trèo xuống.

A Ninh đang chuẩn bị nổ súng, Lý Đông liền vội vàng lắc đầu nói: "Không cần.

Ở đây mà nổ súng thì dễ gây ra rắc rối lớn lắm." A Ninh nghiến răng ken két: "Tên này cũng quá đáng ghét, ở ngoài cửa sổ làm gì vậy?

Người khác đang ngủ trong phòng, hắn ở ngoài cửa sổ muốn rình trộm à?

Cũng quá hèn hạ rồi.” Hiện tại đã ở Thương Khâu này vài ngày rồi.

Ở lại đây lâu như vậy, nguyên nhân chủ yếu chỉ có một, đó là không biết Lăng Vân Các ở đâu?

Không còn cách nào, vì nơi này trên thực tế là một địa danh cổ đại.

Thực tế còn không phải là địa danh cổ đại, nơi này thực tế xuất phát từ một địa danh trong tiểu thuyết.

Một địa danh trong tiểu thuyết ở trong hiện thực có hay không thì không chắc được.

Vì nếu nói đến Thủy Hử truyện, thì đó cũng chỉ là một tiểu thuyết do Đỗ soạn mà thôi, tuy bên trong cũng có một phần sự thật, nhưng phần lớn đều là do bịa đặt thành.

Lý Đông bây giờ cũng chỉ có thể đi hỏi thăm khắp nơi, nhưng hỏi thăm mấy ngày cũng không có cách nào.

Chương 1170

Vì địa danh trong tiểu thuyết như vậy thực sự không có cách nào, ở nơi này lại lạ nước lạ cái, cũng không có cách nào.

Đương nhiên, vài ngày sau, cuối cùng cũng có một người tìm đến Lý Đông.

Tên này cũng rất thú vị, biết Lăng Vân Các ở đâu, nhưng cần phải trả 3 vạn tệ.

Người này trông vô cùng quỷ dị, vì đầu tóc bù xù, tuyệt đối không giống một người bình thường, có chút giống một người làm nghệ thuật trình diễn.

Đương nhiên A Ninh đối với loại người như vậy, trông có vẻ không tin tưởng, dáng vẻ này có phải là một tên lừa đảo không?

Thật sự khiến phụ nữ không muốn nói chuyện.

Lý Đông nhìn người đó nói: "Trả một ít tiền không thành vấn đề, có thêm tiền cũng không sao, nhưng tôi cần địa điểm ông nói là thật, ông cần đưa tôi đi tìm nơi đó, được không?" Ông lão đó vẫy tay với Lý Đông, và biểu diễn một chút công phu trước mặt Lý Đông.

Công phu của ông lão, nếu không tồi như vậy, vậy chứng tỏ thật sự là một người có bản lĩnh.

Thế là Lý Đông nhanh chóng triệu tập mấy người lại.

Kết quả ông lão đó vậy mà trực tiếp dẫn đường phía trước.

Cũng không đi ô tô, mà nhanh chóng chạy bộ phía trước.

Thật sự, trong thành phố như vậy mà đi bộ đường dài như thế, quả thực khiến người ta cảm thấy hơi khó chịu.

Đương nhiên không phải vì thể lực của anh ta không theo kịp, chủ yếu là vì cảm thấy có chút phiền lòng, dù sao trong thành phố có nhiều phương tiện giao thông như vậy, thậm chí còn có xe riêng, kết quả lại phải đi bộ đường dài, quả thực có chút không thoải mái.

Đương nhiên cũng chỉ là sự khó chịu về mặt tâm lý mà thôi, anh ta nhanh chóng bắt kịp nhịp độ.

Nhưng ông lão đó có thể ở tuổi cao như vậy mà đi bộ đường dài như thế, điều đó mới có chút không bình thường, vì thể lực của một người là có hạn.

Ở một mức độ khác, năng lượng mà cơ thể một người có thể dự trữ là có hạn, nhưng nếu một người muốn đi bộ, thì cần tiêu hao năng lượng.

Nếu là như vậy, cơ thể một người có nhiều năng lượng như thế, điều đó thực sự khiến người ta cảm thấy khó tin.

Đương nhiên trong lòng anh ta cảm thấy kỳ lạ, một ông lão kỳ lạ như vậy, lẽ nào thật sự là thật sao?

Nhưng ông lão này hình như cũng không liên quan gì đến anh ta, hoặc là ông lão này có biết gì không?

Lý Đông đột nhiên lại nghĩ đến một vấn đề đã từng cân nhắc trước đó, những người này dường như đều đang ở trong một kịch bản, những chuyện đang làm bây giờ, chỉ là đang không ngừng diễn hóa theo nội dung kịch bản mà thôi, điều này khiến anh ta cảm thấy rợn tóc gáy, nhưng trên thực tế lại đúng là như vậy.

Nhanh chóng ra khỏi phạm vi thành phố, sau đó đi vào một khu ngoại ô, sau khi đi vào khu ngoại ô, lại nhanh chóng đi vào một khu rừng cây.

Lý Đông cuối cùng cũng cảm thấy có chút mất kiên nhẫn: "Ông

lão này là ai, muốn làm gì, tại sao lại đưa tôi đến nơi này?" Ông lão đó cười cười nói: "Bây giờ đã cảm thấy mất kiên nhẫn rồi sao?

Thật sự, tôi chỉ là một lão già bình thường thôi, thể lực như vậy mà còn không bằng tôi, thì cũng quá tệ rồi.

Hơn nữa, nhìn tôi là một lão già như vậy thì có thể làm được gì?

Mỗi người các cậu đều có tuyệt kỹ, công phu mỗi người đều không tồi, lẽ nào tôi là một lão già có thể làm gì được các cậu sao?" Lý Đông nghiến răng, nếu đã vậy, anh ta cũng cảm thấy không có gì ghê gớm, ông lão đó thật sự không có cách nào, dù sao công phu của anh ta cũng không tồi, trang bị rất tốt, có thể đao thương bất nhập.

Thế là lại một lần nữa nhanh chóng theo kịp, quả nhiên ra khỏi khu ngoại ô, rừng cây bên ngoài càng lúc càng rậm rạp, từ từ biến thành một khu rừng rậm.

Trong một khu rừng rậm như vậy, chỉ có thể cảm nhận được một tia ánh trăng lờ mờ chiếu xuống từ đỉnh đầu.

Xung quanh thậm chí còn có một loại mùi hương lan tỏa.

Trên mặt đất khắp nơi đều là lá rụng, giẫm lên đó có thể truyền đến tiếng "sột soạt sột soạt", thỉnh thoảng ở những chỗ vừa đi qua lại có tiếng gãy rắc.

Trong môi trường như vậy, cảm giác mà nó mang lại cho người ta là sợ hãi, vô cùng sợ hãi, vì trong khu rừng như vậy, đủ loại chuyện không chắc chắn khiến người ta cảm thấy vô cùng nguy hiểm.

Đương nhiên cũng chỉ là tác dụng tâm lý của con người mà thôi, con người luôn có một đặc điểm như vậy, đó là khi đối mặt với những điều chưa biết thì luôn dễ suy nghĩ lung tung.

Ông lão đó cũng không nói nữa, nhanh chóng đi về phía trước.

Tốc độ đó thật đáng sợ, hoàn toàn không có vẻ gì là mệt mỏi.

Cần biết rằng khách sạn của họ nằm ở trung tâm thành phố, đã đi bộ ra khỏi thành phố, sau đó lại đi vào đây.

Lại đi trong khu ngoại ô, một khoảng cách xa như vậy, sau đó trực tiếp đi sâu vào rừng.

Khoảng cách như vậy gần như hai mươi mấy cây số.

Nhưng một khoảng cách xa như vậy mà chỉ tốn bao nhiêu thời gian chứ?

Về cơ bản đã vượt quá giới hạn mà người bình thường có thể chịu đựng được.

Lý Đông mấy người đương nhiên không phải người bình thường, mấy người đều đã trải qua đan dược thi miết cộng thêm một số rèn luyện khác.

Nhưng ông lão này lại là người, đã vi phạm quy luật khoa học rồi.

Cuối cùng cũng đến rồi, nhìn có vẻ là một nơi đến.

Ở nơi đó có một cái cây lớn, bên dưới đốt một đống lửa nhỏ.

Nhờ ánh lửa đó, có thể lờ mờ nhìn thấy một tấm bia đá bên cạnh cái cây lớn.

Thật sự, ở một nơi như vậy mà đốt lửa thì rất nguy hiểm, vì ở một nơi như vậy nếu không cẩn thận có thể gây ra cháy rừng, mỗi lần cháy rừng đều là một thảm họa lớn.

Chương 1171

Nhưng bây giờ ở nơi đó, một đống lửa nhỏ xung quanh được xử lý rất tốt, về cơ bản không có bất kỳ cành cây khô hay lá rụng nào ở xa xung quanh.

Điều đó chứng tỏ một vấn đề, chứng tỏ nơi đó thật sự đã được người ta cố ý dọn dẹp, mục đích là để phòng cháy.

A Ninh rút súng lục ra, chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ.

Lý Đông khẽ nói: "Đừng vội, nhìn rõ rồi hãy làm." Anh ta cũng rút dao ra, sẵn sàng bất cứ lúc nào.

Ông lão đó nhìn sang bên cạnh đống lửa, kết quả phát hiện không bao lâu sau, phía sau cái cây đó vậy mà đi ra một bà lão lưng còng.

Bà lão lưng còng đó cầm một cái chậu trong tay, hình như làm bằng gốm.

Bà lão chậm rãi đặt cái chậu gốm đó bên cạnh đống lửa.

Sau đó cầm tiền giấy đốt ở đó, không ngừng cầu nguyện.

Về cơ bản là đang cúng bái thứ gì đó.

Ông lão đó vẫy tay với Lý Đông: "Người trẻ tuổi, tôi có chuyện cần tìm các cậu." Thực ra Lý Đông mấy người vội vàng đi tới, ông lão đó đỡ người phụ nữ trên mặt đất, sau đó nói với Lý Đông về Lăng Vân Các.

Ông lão đó chỉ vào tấm bia đá phía sau.

Lý Đông nhìn tấm bia đá đó.

Tấm bia đá đó cao gần ba mét.

Nhưng vật liệu của tấm bia đá đó lại rất kỳ lạ, hình như được

điêu khắc từ đá san hô ngọc.

Trên đó có "Bát Tinh Báo Hỉ Đồ", thứ đó vô cùng hoa lệ, mang lại cho người ta cảm giác cát tường.

Tất cả đều được điêu khắc rỗng ruột, vô cùng tinh xảo.

Ở một bên có hai cặp đồng nam đồng nữ, chắp tay nhìn nhau.

Bốn đứa trẻ nhìn đều rất đáng yêu, khiến người ta có cảm giác muốn lại gần.

Trên đỉnh tấm bia đá đó, có một con phượng hoàng điêu khắc bằng đá.

Nhưng tay nghề điêu khắc phượng hoàng cũng vô cùng tinh xảo, tuy nơi này không biết đã trải qua bao nhiêu năm rồi, nhưng vẫn có thể nhìn ra, nơi này vẫn vô cùng tinh xảo.

Chỉ tiếc là trên mặt đó, ngoài những thứ này ra lại không có bất kỳ văn tự nào, những văn tự đó hình như đã bị thứ gì đó bôi xóa đi rồi, trên đó không nhìn ra bất kỳ ghi chép nào.

Lý Đông lại tò mò nói với ông lão: "Ông ơi, đây là Lăng Vân Các sao?

Nếu là Lăng Vân Các thì nơi này phải có một tòa nhà chứ, sao lại chỉ có một tấm bia đá?

Lẽ nào một tấm bia đá có thể đại diện cho một tòa nhà sao?" Bà lão đó hình như nói không rõ ràng, ấp úng nói: "Cứ dẫn họ đi xem một chút đi." Tuổi của bà lão và ông lão có chút chênh lệch lớn, nhìn thì bà lão và ông lão trên thực tế hẳn là quan hệ mẹ con.

Đương nhiên chỉ nhìn từ tuổi tác thì có vẻ là quan hệ mẹ con, cũng có thể là một loại quan hệ vợ chồng đặc biệt, nhưng Lý Đông không đặc biệt rõ ràng.

Ông lão đó lại nghiêm túc nói với Lý Đông: "Đây là Lăng Vân Các, có thể đưa tiền cho tôi rồi." Lý Đông trong lòng cảm thấy có chút tức giận, ông lão này hình như đang giở trò.

Dù sao ông lão cũng đã khiến anh ta chạy một quãng đường dài như vậy.

Nhưng dù có bị giở trò, thì hai ông bà lão này trông cũng khá đáng thương.

Dù sao cũng là một ông lão 60 tuổi, cộng thêm một bà lão ít nhất cũng 80 tuổi.

Hai người như vậy sống ở một nơi như thế, quả thực khiến người ta cảm thấy động lòng trắc ẩn.

Muốn nổi giận, hình như cũng không nổi được.

Thế là Lý Đông từ trong túi lấy ra một thỏi vàng đưa cho ông ta.

Ông lão đó lắc đầu: "Tôi không cần thứ này." Lý Đông nói: "Ông cụ hẳn phải biết bây giờ tôi không mang theo nhiều tiền mặt như vậy.

Hay là có những công cụ thanh toán trực tuyến khác, tôi có thể chuyển khoản cho ông." Ông lão lắc đầu: "Tôi không phải là loại đó." Lý Đông lập tức có chút mất kiên nhẫn: "Ông cụ, tôi đưa tiền vì thấy hai người ở đây có chút đáng thương.

Nếu hai người cứ trêu đùa tôi như vậy, thì đừng trách tôi không khách khí." Lý Đông cũng không phải kẻ lương thiện, nếu thật sự bị chọc giận, anh ta sẽ không màng đến phẩm cách kính lão yêu trẻ.

Ông lão đó lắc đầu nói: "Tôi vốn tưởng các cậu có vật thông quan, bây giờ xem ra hình như không có thứ đó vậy.

Vậy các cậu cũng là kẻ trộm sao?" A Ninh vốn đã chạy một quãng đường dài như vậy, trong lòng vô cùng tức giận, lập tức trợn tròn mắt

nói: “Lão già, ông đừng có không biết tốt xấu!

Đừng có chọc giận tôi, biết chưa?” Không sai, A Ninh bây giờ thật sự tức giận, hận không thể đánh cho ông lão một trận.

Dù sao mấy người họ cũng không phải loại người không có giới hạn, cứ mãi kính lão yêu trẻ.

Trong thời bình có thể kính lão yêu trẻ, nhưng nếu gặp phải loại lão côn đồ đó, thì sẽ không tùy tiện bỏ qua cho đối phương.

Nhưng ông lão đó dường như không có bất kỳ ý sợ hãi nào, chỉ lắc đầu nói đầy tiếc nuối: “Tiếc quá, tiếc quá.” Sau đó ông lão xoay người ấn vào cái cây đó.

Nhìn bộ dạng đó, nơi này hình như có một cơ quan, sau khi cơ quan đó được nhấn, dưới chân anh ta xuất hiện một cái lồng sắt.

Cái lồng sắt đó lại rất nhanh, mấy người họ liền bị nhốt chặt bên trong.

Ông lão đó ung dung nói: “Nếu không có tín vật, vậy thì cứ ở lại trong đó đi.

Chương 1172

Nơi này đối với các cậu, hẳn cũng là một nơi chôn thân không tồi, hai mươi năm sau lại luân hồi đi.” Ông lão đó vậy mà còn cười lớn rồi bỏ đi.

Lý Đông trong lòng giận không chịu nổi, lập tức bực mình.

Lão già này thật *** bá đạo, đưa mình đến nơi này, vậy mà lại dùng thứ như vậy để nhốt mình.

Đương nhiên loại thứ này đối với anh ta căn bản không đáng kể.

Bất kể lồng sắt được chế tạo bằng gì, nhưng trên thế giới này không có phòng ngự tuyệt đối, nếu có thì đó là do lực tấn công không đủ mạnh.

Nếu lực tấn công đủ mạnh, thì không tồn tại bất kỳ vấn đề nào.

“Nhưng bây giờ, tín vật đó rốt cuộc ở đâu?” A Ninh liền vội vàng hỏi một tiếng.

Lý Đông đột nhiên nhớ ra, cây trâm phượng mà anh ta nhặt được trước đó, trên cây trâm phượng đó có ghi địa danh của nơi này.

Lẽ nào cây trâm phượng đó là tín vật của nơi này sao?

Lý Đông bây giờ không quản nhiều như vậy, trên thực tế anh ta vô cùng ghét loại chuyện bị nhốt trong lồng.

Vì vậy, anh ta rút dao ra và ngay lập tức phá hủy cái lồng đó.

Sau khi phá hủy cái lồng, ông lão vốn đã quay người đi được vài bước bỗng nhiên giật mình.

Hơi không thể tin được nhìn Lý Đông.

Vì Lý Đông vậy mà có thể sử dụng công cụ bạo lực như vậy, vậy

mà có thể mở được cái lồng trung tâm.

Cần biết rằng cái lồng này không phải làm từ vật liệu thông thường, người bình thường căn bản không có cách nào mở được, thậm chí sử dụng một số công cụ cũng không mở được, nhưng bây giờ lại liên tục được mở ra.

Sau khi mở cái lồng, Lý Đông mới lấy ra cây trâm phượng đó, sau đó nghiên cứu trong tay, nói: "Thứ này thật sự có tác dụng lớn như vậy sao?

Trông cũng không phải là thứ gì đặc biệt mà." Kết quả vừa nghe vậy, ông lão đó đột nhiên quay người hỏi: "Vậy mà có trâm phượng, vậy mà có tín vật." Lý Đông "ừ" một tiếng, gật đầu nói: "Thứ này là tín vật sao?

Vật thật lại nằm trong tay tôi, nhưng lão già này tính khí hình như không tốt.

Vừa rồi may mà tôi không trực tiếp ra tay với ông, nếu không thì xong đời rồi." Kết quả ông lão đó hoàn toàn không để ý đến thái độ của Lý Đông, cười điên cuồng: "Ha ha ha ha, thứ này, thứ này, thứ này chính là mộ!

Bà lão kia trông có vẻ vô cùng vui mừng.

Đương nhiên chuyện như vậy khiến ông ta vui mừng cũng là bình thường.

Sau đó tên đó lại từ trên người móc ra một cây trâm phượng y hệt, sau đó tự mình khóc lóc.

Sau đó vô cùng vui mừng vì đã tìm thấy vật thông quan.

Lý Đông lúc này mới phát hiện không ngờ ông lão và bà lão đó thật sự là một cặp vợ chồng.

Bà lão đó cũng không biết từ đâu xuất hiện, sau đó cầm lấy cây trâm phượng trong tay ông lão nói: "Tín vật, thật sự là mộ!

Hai chúng ta đời này không còn gì hối tiếc, đời này không còn gì hối tiếc." Lý Đông bây giờ lại cảm thấy tò mò, bà lão này lúc trước trông có vẻ già nua đến mức không ra hình dáng gì, bây giờ lại đột nhiên trở nên tinh thần như vậy, lẽ nào sau khi tìm thấy thứ quan trọng thì lại trở nên tinh thần như vậy sao?

Cũng thú vị, xem ra thật sự là người thú vị, đôi khi sau khi tìm thấy thứ quan trọng thì tinh thần sẽ trở nên tốt hơn, xem ra hai người này gần như đã có một loại chấp niệm rồi.

Thấy hai người vui mừng như vậy, Lý Đông hỏi: "Thứ này đối với hai người thật sự quan trọng đến vậy sao?

Đã tìm thứ này bao lâu rồi?

Mang thứ này có tác dụng gì không?" Ông lão đó vui mừng nói: "Thứ này là vật thông quan.

Hai vật thông quan, đây là thứ tổ tiên tôi truyền lại.

Trong tay tôi là một chiếc tín vật thông quan quan trọng nhất." Sau đó ông lão vui mừng một lát rồi nói tiếp: "Tôi họ Trương." "Tổ tiên của tôi đã nhận một mệnh lệnh, là canh giữ ở nơi này.

Mệnh lệnh đó vẫn luôn không thay đổi, vì vậy người của gia tộc tôi đời đời kiếp kiếp vẫn luôn ở lại nơi này.

Ở nơi này, chỉ khi tín vật xuất hiện, tôi mới có thể khôi phục bản tính ban đầu của mình.

Chỉ có người có thể cầm tín vật, tôi mới sẽ nói cho các cậu biết tung tích thật sự của Lăng Vân Các.

Đương nhiên, đây là di huấn của tổ tiên tôi." Lý Đông không ngờ

lại thật sự có Lăng Vân Các trong truyền thuyết.

Đương nhiên anh ta cũng biết nơi Lăng Vân Các đó, về cơ bản là một địa danh xuất hiện trong tiểu thuyết, nhưng bây giờ xem ra những địa danh xuất hiện trong tiểu thuyết cũng chưa chắc đã hoàn toàn là giả.

"Cũng thú vị," Lý Đông cười nói: "Không ngờ đời đời kiếp kiếp lại có thể canh giữ một bí mật như vậy, cũng là chuyện kỳ lạ.

Cần biết rằng những chuyện trên thế giới này trên thực tế đều khiến người ta cảm thấy khó lường.

Có người nào có thể thực sự làm được chuyện như vậy sao?" Những người mà Lý Đông có thể nghĩ đến là hai gia tộc Ngô gia và Trương gia.

Hai gia tộc Ngô gia và Trương gia, đó chủ yếu là vì có sự cám dỗ của trường sinh bất lão ở đó, biết rằng những người đã chết cuối cùng đều có thể sống lại, và đều thực hiện trường sinh bất lão.

Vì vậy mới khiến họ nối tiếp nhau bất chấp sống chết đời này, chỉ lo chờ đợi sau này sống lại, rồi hưởng thụ lợi ích của trường sinh bất lão.

Chỉ tiếc là cả hai gia tộc cuối cùng đều là sản phẩm thất bại.

Nhưng ngoài sự cám dỗ của những thứ như trường sinh bất lão như vậy ra, còn có điều gì có thể khiến người ta duy trì tổ huấn một cách chân thực, sau đó canh giữ một bí mật như vậy chứ?

Chương 1173

Điều này quả thật rất thú vị.

Ông lão này cũng họ Trương, lẽ nào cũng là người trong gia tộc đó sao?

Muộn Du Bình hình như không biết, đương nhiên Muộn Du Bình không biết cũng là bình thường, vì ký ức của anh ta lúc đứt lúc nối, tự nhiên cũng có những chuyện không biết thì cũng là bình thường.

Nhưng bây giờ ông lão đó cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi của Lý Đông, ông ta cầm tín vật đến trước mặt một đồng nam, sau đó đặt thứ đó vào tay đồng nam.

Rồi tấm bia đá kia từ từ trượt xuống, lộ ra một tấm bia đá khác bên trên vậy mà xuất hiện mấy chữ lớn vàng chói lọi tên là "Lăng Vân Các".

Nơi như vậy cũng thú vị, vậy mà có cơ quan như thế này, có thể duy trì lâu như vậy.

Chẳng trách nơi này không dễ dàng bị người ta phát hiện.

Ông lão Trương đó lại lắc đầu: "Nơi này không phải là không dễ dàng bị người ta phát hiện, mà nơi này căn bản sẽ không có ai phát hiện.

Vì nơi này trong phạm vi vài dặm đều đã trải qua một loại bố trí đặc biệt.

Người bình thường nếu đi vào sẽ bị lạc, đương nhiên tôi không có ác ý, người bình thường nếu đi vào đây, cuối cùng sẽ tùy tiện đi lòng vòng không ra được." "Nơi này có thể coi là một không gian kỳ lạ." Đương nhiên chuyện như vậy, Lý Đông cũng tin.

Vì trên thế giới này trên thực tế có những chuyện lợi hại như vậy.

Do một số sai lệch về thị giác, ảo giác của chính cơ thể con người, cộng thêm một số ảnh hưởng của từ trường, có thể khiến người ta bị lạc, cũng có thể khiến người ta quay vòng tại chỗ ở một nơi nào đó.

Nhưng những điều này, bất kể là gì, đều là những hiện tượng kỳ lạ được phát hiện trong lĩnh vực khoa học.

Đương nhiên đối với người cổ đại, những thứ họ phát hiện có thể không thể giải thích bằng khoa học, nhưng luôn kỳ diệu như vậy.

Điều này không thành vấn đề, dù sao ông lão đó trông có vẻ tự hào về kỹ thuật như vậy.

Đương nhiên đối với việc những thứ này được thiết lập như thế nào, ông lão đó cũng nói rằng đã tìm được một số cao nhân ẩn dật, một cao nhân trong truyền thuyết là Lưu Bá Ôn.

Nếu là Lưu Bá Ôn, Lý Đông cũng phải kinh ngạc.

Vì nếu là Lưu Bá Ôn, thì thực ra Muộn Du Bình hẳn phải biết mới đúng, nhưng tại sao Muộn Du Bình lại không biết?

Vì Muộn Du Bình đã từng tỉnh dậy một lần vào đầu thời Minh.

Đương nhiên, sau đó anh ta lại lắc đầu, cũng không chắc chắn.

Vì tuy rằng vào đầu thời Minh, Lưu Bá Ôn cũng là một nhân vật lớn, lúc đó Trương Thiết Sinh tuy cũng là một người lợi hại, nhưng hai người cũng có giao thiệp, nhưng không thể biết hết mọi chuyện.

Nhưng bây giờ Lý Đông phát hiện vấn đề hiện tại dường như lại trở nên khó hiểu hơn đối với anh ta.

Lý Đông nhíu mày nói với ông lão họ Trương: "Trương lão tiên sinh, ông biết bao nhiêu về những chuyện ở đây?" Kết quả Trương lão đầu lắc đầu: "Những chuyện ở đây tôi đều không biết, tôi chỉ là người

giữ cổng bên ngoài thôi, căn bản không biết bên trong có thứ gì, vì tôi từ trước đến nay chưa từng đi vào.

Đương nhiên những chuyện này đối với tôi cũng không quá quan trọng, sứ mệnh của tôi là canh giữ ở nơi này, chờ đợi người có thể mang ra tín vật.

Đương nhiên, những chuyện khác tôi đều không biết." Ông lão đó lại nói rất nhẹ nhàng.

Lý Đông hỏi: "Lão gia tử, nếu đã như vậy, thì ông có biết vào đầu thời Minh, có một tên trộm mộ rất nổi tiếng không?" Ngoài ra, cậu có biết tên đạo mộ tặc đó có một kẻ thù không?

Kẻ thù của tên đạo mộ tặc đó có quan hệ lớn với một người sao?

Không sai, khi Thiết Diện Sinh lần đầu tiên phục sinh vào thời Minh, sau đó biến thành Uông Trường Hải.

Rồi sau đó, Uông Trường Hải lại có một đối thủ khác, đó là Trương Thế Thân, ở tỉnh đó, rồi hai vị tổ tông của Trương gia bắt đầu đối đầu, cũng là lần thứ hai hai người họ đối đầu, cũng là lần thứ hai hai gia tộc đối kháng.

Điều quan trọng nhất là trong lần đối kháng trực diện lần thứ hai của hai gia tộc, Thiết Diện Sinh lại bị đánh bại.

Nhưng trong quá trình đó có bao nhiêu bí mật thì không ai biết.

Ông lão gia tử chỉ lắc đầu, cho biết không hề hay biết sự tình.

Có lẽ gia tộc này cũng chính là Trương Dĩ, chắc là không giống với gia tộc của Muộn Du Bình.

Đương nhiên, ông lão tuy không trả lời Lý Đông nhưng cũng kể về chuyện trong gia tộc.

Tổ tiên của gia tộc ông lão tên là Trương An.

Hình như vào cuối triều Nguyên, ông ta là một bá chủ địa phương.

Đương nhiên, một bá chủ địa phương như vậy hình như cũng chẳng phải người tốt lành gì, cả ngày ức hiếp nam nữ, người trong làng ai cũng cực kỳ căm ghét, phỉ nhổ.

Đó cũng là chuyện bình thường.

Tên Trương An đó, một ngày nọ, cùng với vài người đi nghênh ngang ngoài đường, những người trên đường thấy hắn thì đành phải tránh xa.

Chỉ là hôm đó có lẽ vì tâm trạng không tốt nên hắn đi ngang qua một tiệm cầm đồ, cho người vào cướp một món đồ.

Chủ tiệm cầm đồ tuy khổ sở van xin nhưng cuối cùng vô ích.

Tên Trương An đó hỏi món đồ đó không phải tài vật sao?

Người đối diện tôi nói là tài vật.

Rồi tên Trương An đó nói một câu rất hoang đường, đó là bảo ông chủ đó hô một tiếng, nếu món đồ đó đáp lại thì sẽ giao cho hắn.

Chương 1174

Chuyện như vậy quả thực khiến người ta khó tin.

Vì tài vật thì là vật chết, làm sao có thể đáp lại?

Kết quả là không có, nên Trương An cho rằng món đồ đó không phải của ông chủ tiệm cầm đồ, nên cầm món đồ định rời đi.

Chỉ không ngờ, tên Trương An đó vừa bước ra, trên trời đột nhiên xuất hiện vô số mây đen, những người đi theo cũng giật mình, hai tay buông lỏng, rồi pho tượng Phật ngọc rơi xuống đất, vỡ tan tành và lộ ra một con mèo sứ.

Trương An chửi một câu, món đồ này hình như thật sự rất tà môn.

Rồi lúc đó có người nói rằng tên này phá hỏng tượng Phật thì chắc chắn sẽ gặp vận xui lớn.

Tâm trạng của người trưng bày vốn đã rất tệ, kết quả bây giờ lại bị người khác nói vậy, rồi ông ta lớn tiếng nói: "Tên này thật quá ngông cuồng, ở đây nói bừa, hôm nay tâm trạng tôi không tốt, không muốn nói nhảm, chúng ta đi." Tên Trương An đó cực kỳ chế giễu vị đạo sĩ kia, nói vị đạo sĩ không biết tốt xấu mà tự tìm đường chết ở đó.

Chỉ không ngờ tên Trương An đó, sau khi ngủ vào buổi tối, ngay lập tức mơ thấy có chín con mèo đang moi tim mình, rồi cứ thế không ngủ được.

Ngày thứ hai, hắn phát hiện phía sau mình lại mọc ra mấy cái đuôi mèo, những người đi theo cũng sợ đến ngất xỉu.

Rồi hắn nhìn vào gương, phát hiện mặt mình cũng biến thành hình dạng mèo.

Hắn ta không còn cách nào khác, đành phải tìm người chữa trị,

nhưng không ngờ các thầy thuốc đều bị dọa chết.

Điều này dọa tên Trương An kia sợ hãi, hoàn toàn hoảng loạn.

Kết quả là vào tối hôm đó, bên ngoài có người nói: "Chín cái đuôi mèo, chín cái đuôi mèo tín nhiệm.

Nếu biết lỗi mà sửa thì chưa chắc đã có cơ hội sống sót." Thế là Trương An liền bảo người bên ngoài giúp mình cứu mạng.

Chỉ không ngờ, người được mời vào lại chính là vị đạo sĩ mà hắn đã gặp hôm đó.

Thế là tên Trương An đó sợ hãi đến mức hoàn toàn không dám ngông cuồng nữa, lập tức quỳ xuống nói: "Tiên sinh cứu tôi, tiên sinh cứu tôi!" Vị đạo sĩ lắc đầu, nói: "Phá hỏng bảo bối đó, cậu có biết bên trong có thêm thứ gì không?

Không sai, chín cái đuôi mèo thực ra bị trấn áp bên trong pho tượng Phật ngọc đó." Vị đạo sĩ thở dài thật dài, rồi nói: "Loại đuôi mèo này, nó từng là một vật phẩm cực kỳ thần kỳ giữa trời đất, vì nó gây họa nên người xưa đã dùng thủ đoạn cực kỳ lợi hại để nhốt nó vào trong pho tượng Phật này, để không xảy ra chuyện gì, kết quả không ngờ lại có người đập vỡ pho tượng Phật đó, bây giờ chín cái đuôi mèo đó đã chui vào cơ thể cậu, nếu không loại bỏ chúng đi thì vài ngày nữa cậu sẽ tiêu đời." Lời nói cực kỳ đáng sợ, tên Trương An đó cũng không biết phải làm sao, đành liên tục dập đầu cầu xin cứu mạng.

Đó cũng là chuyện bình thường của con người.

Tôi cũng nghe nói anh ta gặp rắc rối, vì bây giờ anh ta phát hiện mình đang vướng vào một chuyện cực kỳ nguy hiểm, nên đành phải không ngừng cầu cứu ở đó, cũng không biết phải làm sao, nên tên đó không ngừng cầu cứu, muốn mãi mãi đi theo vị đạo sĩ đó.

Rồi những chuyện phía sau cũng gần như vậy, tôi biết chuyện gì đã xảy ra.

Ông lão Trương đã bảo vị đạo sĩ kia làm tổ tiên, ở lại nơi đó.

Cứ chờ cho đến khi có người cầm tín vật thì mới có thể rời đi, rồi có thể hoàn toàn tuân thủ lẽ trời.

Lý Đông nghe xong những lời đó thì thấy có chút khó hiểu, chuyện về con mèo đó thật sự có chút kỳ lạ.

Nếu thật sự có thứ như vậy thì thế gian này thật sự có thể an bình sao?

Hiển nhiên là không thể nào, không biết bên trong rốt cuộc có bí mật gì.

Nhưng lời của ông lão Trương hình như cũng có lý nhất định, đó là ông ta thật sự đã ở lại nơi này.

Tôi nghĩ bây giờ vấn đề này đã gần như được giải quyết hoàn toàn.

Ông lão thở dài thật dài nói: "Sứ mệnh được gia tộc tôi truyền lại, vì sứ mệnh này, tôi luôn bất an, tôi đã từng thử đủ mọi cách nhưng đều không tìm được người đó, không ngờ cậu lại giúp tôi một việc lớn." Lý Đông có chút kỳ lạ, ông lão này lại tin đến vậy, lẽ nào người cầm thứ đó là người hữu duyên sao?

Hình như có chút kỳ quái.

Bởi vì thực ra việc tiến vào sơn động đó, bản thân tôi cũng là ngẫu nhiên, cũng vì tò mò mà tiến vào sơn động đó, rồi tìm được thứ đồ bên trong.

Vậy thì, lẽ nào Lý Đông đột nhiên cảm thấy một loại cảm giác sởn gai ốc, lẽ nào vận mệnh của tôi thật sự đã bị người khác sắp đặt sẵn

sao?

Nếu vận mệnh của tôi thật sự đã bị người khác sắp đặt sẵn hoàn toàn thì điều này quả thực có chút đáng sợ.

Ông lão lắc đầu, cười nói với Lý Đông: "Chàng trai, cậu lấy được thứ đồ đó từ đâu thì tôi hoàn toàn không biết, tôi chỉ biết người có thể lấy được thứ đó thì nhất định là người hữu duyên.

Đương nhiên, tôi có thể nói thêm cho cậu một chút, bên trong có mấy cánh cửa cơ quan.

Nếu có mấy cánh cửa cơ quan thì cậu có thể đi ra khỏi khu rừng này, nếu không thì sẽ mãi mãi lạc lối ở nơi này.

Đương nhiên, những thứ này không cần nữa, đối với hai mươi năm nữa thì đó cũng là vấn đề đơn giản, với khoa học hiện đại bây giờ, cho dù có thể bay thì cũng có thể bay ra ngoài.

Nên cũng không có vấn đề gì lớn.

Nhưng điều đáng lo ngại hiện nay là, nếu nhìn theo cục diện hiện tại thì vận mệnh của tôi thật sự có khả năng luôn nằm trong sự sắp đặt của người khác, nếu vận mệnh của tôi phải luôn nằm trong sự sắp đặt của người khác thì điều đó có chút thú vị rồi.

Vận mệnh của tôi luôn nằm trong sự sắp đặt của người khác, chỉ là tôi cứ thế mà diễn theo kịch bản từng bước một thôi.

Như vậy, Lý Đông có thể cảm nhận được, trên trời hình như có một đôi mắt lớn đang nhìn mình không ngừng bước đi theo kịch bản này, khiến anh có một cảm giác sởn gai ốc, nếu đã như vậy, khoảng cách để thoát khỏi vận mệnh của mình hình như còn rất xa.

Lúc đó tuy tôi cũng có suy đoán như vậy, nhưng đối với suy đoán đó thì đó cũng chỉ là suy đoán thôi, có một loại dự cảm không lành như vậy, nhưng bây giờ hình như chưa bao giờ có cảm giác chân thực

đến thế.

Không sai?

Lẽ nào mọi thứ đều là hữu duyên, vậy thì việc tôi bước vào sơn động đó đều không phải ngẫu nhiên, mà bị một loại sức mạnh vô hình nào đó ép buộc tiến vào nơi đó, thậm chí cả những người Nhật đó, hình như cũng là một phần bị ép buộc tiến vào sơn động đó.

Bởi vì thực ra khi gặp người Nhật, rồi những người Nhật đó đã gặp phải những quái vật rắn rùa lộn xộn ở nơi đó.

Chương 1175

Sau khi gặp những quái vật rắn rùa lộn xộn đó thì họ mới chạy khỏi nơi đó, rồi tiến vào sơn động đó.

Điều đó thật quá khó tin, bây giờ nhìn Lý Đông phát hiện suy đoán của mình hình như hoàn toàn chính xác, nếu suy đoán của mình hoàn toàn chính xác thì đối với những chuyện nguy hiểm đó.

Đương nhiên bây giờ tôi chỉ cảm thấy kinh ngạc thôi, tuy trong lòng vô cùng kinh ngạc, nhưng bây giờ muốn biết muốn thay đổi vận mệnh này thì bây giờ hình như cũng không có cách nào.

Ông lão sau khi nói về cơ quan ở nơi đó thì biến mất trong rừng cây, thậm chí còn truyền đến một tràng cười rất vui vẻ, xem ra ông lão này hình như thật sự đã chịu quá nhiều khổ sở ở nơi này, bây giờ được giải thoát thì vô cùng vui vẻ.

Mấy người Lý Đông làm theo lời ông lão dặn dò, rồi sau khi tìm được mấy cái cơ quan ở phía trước, họ nhấn vào một cái cơ quan giống như cái lưỡi bò.

Rồi phát hiện tấm bia đá đó bị lật ngược, rồi lại xoay một vòng.

Lý Đông nhặt một ít cành khô lá úa trên mặt đất đốt cháy, rồi giấu vào một cái động ném đi.

Phát hiện cành cây đó ở bên trong hoàn toàn không bị dập tắt.

Lúc đó Vương Bàn Tử không nhịn được hỏi: "Nơi này nhìn có vẻ tối đen như mực, bên trong chắc không có cương thi chứ?

Nếu bên trong có cương thi thì vui lắm đó, hoặc là có loại quái vật mèo chín đuôi của ông lão kia.

Tôi không biết loại quái vật mèo chín đuôi đó là cái quái gì, lẽ nào

là hồ ly tinh chín đuôi trong truyền thuyết sao?

Hồ ly tinh chín đuôi, hồ ly tinh chín đuôi, mèo tinh chín đuôi, mèo tinh chín đuôi." Đương nhiên, đối với những thứ này, Lý Đông cho rằng hoàn toàn là chuyện viển vông.

Trên đời này lẽ nào thật sự có loại quái vật như vậy sao?

Lý Đông lắc đầu nói: "Những thứ này tôi đều không biết, hay là chúng ta đi vào xem thử đi.

Nơi này tôi nghĩ cũng ẩn chứa bí mật lớn, có lẽ đối với việc có thể giải mã bí mật trên mặt đất có ảnh hưởng lớn." Thế là Lý Đông lấy ra đèn pin làm công cụ chiếu sáng, đi dọc theo tấm bia đá vào bên trong.

Đương nhiên, ông lão đã dặn dò dùng cành cây làm công cụ chiếu sáng, nếu dùng cành cây đốt lửa rồi đi vào thì hình như cũng có hiệu quả chiếu sáng nhất định, nhưng Lý Đông cho rằng nếu vậy thì sẽ không tốn bao nhiêu thời gian để đi vào.

Dù sao thì một cành cây lưu trữ năng lượng rất hạn chế, với chút năng lượng đó có lẽ sẽ không cháy được lâu.

Lúc đó Muộn Du Bình đột nhiên cầm hai cây nến ở phía trước tấm bia đá nói: "Tôi nghĩ lời của ông lão Trương này không nhất định là thật, có khả năng đang lừa chúng ta, tôi có một loại cảm giác chủ yếu là tin tưởng, đó là ông ta hình như không lừa chúng ta, nhưng nếu lừa chúng ta thì hậu quả không tưởng tượng được." Không sai, đôi khi tôi nghĩ mọi chuyện là như vậy.

Kẻ lừa đảo cao minh nhất sẽ tạo ra một bầu không khí, trong bầu không khí đó khiến người ta cảm thấy hình như không phải là kẻ lừa đảo.

Nhưng thực ra kẻ lừa đảo như vậy cũng vẫn là kẻ lừa đảo, nếu đã như vậy thì tình huống có chút phức tạp, nhưng Lý Đông và những

người này đều là những lão làng, chuyện quái dị nào cũng đã thấy, nên đối với kẻ lừa đảo như vậy thì cũng thấy quen.

Đương nhiên, hai cây nến không có nhãn hiệu đó cũng không phải là quyết định ngẫu nhiên.

Lý Đông cười nói: "Cho dù ông lão này là kẻ lừa đảo thì cũng không sao, tôi không tin mình sẽ chết ở nơi đó.

Chỉ cần trang bị của tôi đầy đủ, công phu của tôi khá tốt thì tôi khó mà chết ở nơi này, chỉ dựa vào khả năng của mấy người chúng tôi, không có quái vật nào có thể giết được chúng tôi." Không sai, đi suốt dọc đường không biết đã gặp bao nhiêu quái vật, không biết đã gặp bao nhiêu chuyện nguy hiểm, vậy thật sự gặp nguy hiểm ở mấy chỗ?

Lần nào mà không hóa hiểm thành an?

Đã mỗi lần đều có thể hóa hiểm thành an thì tự nhiên cũng không cần lo lắng nhiều như vậy.

Sau khi đi vào, họ phát hiện trên tường hai bên vẽ một số bức bích họa khá độc đáo.

Đương nhiên, những bức bích họa này cũng không có gì đặc sắc, về cơ bản cũng chỉ là một số bức tranh sơn thủy thôi.

Những bức tranh sơn thủy này tuy vẽ rất tinh xảo, nhưng nói chung cũng chỉ là những tác phẩm bình thường thôi, về mặt ý nghĩa cũng vậy.

Nhưng vẽ rất tinh xảo, có thể xem một chút.

Trên bức tranh vẽ những hạt mưa phùn.

Ở nơi đó có một con hạc đầu đỏ ngẩng đầu vỗ cánh, tạo thành tư thế bay lên.

Bên cạnh có một ông lão ngồi ở đó câu cá.

Toàn bộ bức tranh đều được phác họa bằng những nét vẽ.

Có thể thấy, người vẽ bức tranh này hình như cũng là một bậc thầy.

Thật sự cao sang mà không ưu nhã.

Chỉ riêng về kỹ thuật vẽ thì đã rất tốt rồi, đương nhiên ý nghĩa hình như cũng không đặc biệt mạnh mẽ.

Ở một bên khác thì vẽ một bức tranh cuộn rất dài.

Mượn ánh sáng đèn pin, Lý Đông nhìn thấy trên bức tranh cuộn vẽ mấy chục cô gái rất xinh đẹp.

Những cô gái này có người đang gảy đàn, có người đang bày rượu, có người đang rót rượu, những người này đều rất bận rộn.

Những người này rất bận rộn, muôn hình vạn trạng, sống động như thật.

Kỹ năng vẽ thật sự rất lợi hại.

Rồi nhìn nghiêng, trong bức bích họa, những cô gái xinh đẹp dường như đều đang chuyển động, hoàn toàn sống động như thật.

Lý Đông thậm chí còn nảy sinh một loại ảo giác, hình như những người này thật sự đang chuyển động vậy.

Nhưng sau khi tập trung sự chú ý thì lại phát hiện không có gì xảy ra.

Chương 1176

Hiệu ứng thật sự rất lợi hại, thậm chí có thể khiến người ta nảy sinh ảo giác, điều đó cho thấy đã đạt đến trình độ rất cao minh rồi.

Tôi biết đó là một đặc trưng của Viên quang thuật.

Tuy loại Viên quang thuật này có thể hơi đơn giản một chút, hoặc không có ác ý.

Nhưng có thể biến một bức tranh bình thường thành giống như Viên quang thuật thì điều đó cho thấy tác giả này có lẽ thật sự rất lợi hại.

Những người khác hình như cũng đã quan sát, bức tranh bên cạnh hình như có vẻ kỳ diệu như vậy, thế là từng người một đều dừng lại, tỉ mỉ quan sát.

Bức tranh ở nơi này thật sự rất tinh xảo, chất lượng đẹp hơn nhiều so với bức tranh bên kia.

Chỉ tiếc là không có cách nào lấy xuống được.

Nếu có cách nào lấy xuống được thì tốt rồi.

Đương nhiên, nếu muốn mạnh mẽ lấy xuống thì cũng không hoàn toàn không có cách nào, nếu phá toàn bộ nơi này, mang về thì Lý Đông cho rằng hình như cũng là một lựa chọn rất tốt.

A Ninh nhìn Lý Đông thưởng thức như vậy thì cười nói: "Đang nhìn mỹ nữ bên trong sao?" Lập tức bật cười ha hả.

Nhưng Lý Đông cuối cùng không chọn làm như vậy.

Bởi vì nếu phá một bức tường thì cái giá phải trả quá lớn.

Tuy một bức tranh quả thực lợi hại, nhưng dù sao cũng chỉ là một

bức tranh thôi.

Anh ta đi thẳng về phía trước.

Rồi phát hiện phía trước hình như truyền đến một mùi hương rất thanh khiết.

Ngay cả khi đeo mặt nạ chống độc, vẫn có thể ngửi thấy mùi hương đó, khiến anh ta cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Nhưng loại mùi hương đó hình như cũng không đặc biệt, Lý Đông có thể biết, cho dù có độc thì chắc cũng không ảnh hưởng đến mình, vì sự bảo vệ của mình, có lẽ khả năng lớn nhất là một loại ảo giác.

Đi dọc theo vách đá về phía trước một đoạn nữa, rồi phát hiện bên dưới xuất hiện một bậc thang đá.

Hai bên bậc thang đá đặt những ngọn đuốc làm từ gỗ thông.

Thế là Lý Đông dùng bật lửa đốt những ngọn đuốc này.

Không ngờ lại thắp sáng toàn bộ mười ngày.

Nơi này thật sự rất thú vị.

Tiếp tục đi xuống mấy chục mét nữa thì phát hiện mùi hương đó càng ngày càng nồng, rồi trong một căn phòng rất lớn, nhìn cách bài trí ở nơi này lại rất đơn giản, ở giữa căn phòng có một tòa lầu bát giác cổ làm từ ngọc hoàng cao khoảng một mét.

Trên đỉnh lầu điêu khắc hai con giao long.

Vuốt của giao long vươn ra ngoài, chạm vào gân rồng.

Rồi ở giữa treo một viên trân châu hồng ngọc lấp lánh, trông giống như cái gọi là "nhị long hí châu".

Tòa lầu cổ điêu khắc có ba tầng, mỗi tầng đều có xu hướng hơi cong lên.

Rồi bên dưới treo một cái chuông.

Tám cây cột cực đoan chiếm tám phương hướng.

Đây là nơi được gọi là Lăng Vân Các.

Lý Đông chợt hiểu ra, Lăng Vân Các hình như không phải là một địa điểm thật sự, mà là một vật phẩm điêu khắc.

Nhưng thứ này có thể cân nhắc có nên mang về không, nếu là một tác phẩm điêu khắc tinh xảo như vậy thì quả thực không dễ tìm.

Nhưng anh ta tìm khắp nơi, phát hiện không có thứ gì khác.

Không sai, không có thứ gì có thể mang đi, điều đó khiến anh ta cảm thấy có chút thất vọng, với tư cách là đạo mộ tặc thì về cơ bản cần phải có thể lấy đi một số thứ.

Rồi nhìn xung quanh đều có bích họa, trên mỗi bức bích họa đều vẽ một số cô gái xinh đẹp.

Lẽ nào vất vả ngàn trùng đến nơi này là để xem những bức bích họa này sao?

Đương nhiên, điều đó khiến anh ta cảm thấy không cam tâm.

Bởi vì bây giờ trên mạng có quá nhiều hình ảnh mỹ nữ đủ loại, những bức bích họa như vậy tuy rất đẹp, nhưng cũng không nhất định là đẹp hơn, những người mẫu mỹ nữ trên mạng nhìn còn đẹp hơn, chưa nói gì khác, chỉ riêng vẻ ngoài của họ thôi cũng đã rất thu hút người khác rồi.

Mấy người họ thắp sáng toàn bộ những ngọn đuốc xung quanh.

Lý Đông nhìn về phía nam, phát hiện ở nơi này có một cô gái mặc một bộ sa y, búi tóc cao, khuôn mặt rất xinh đẹp, hai hàng lông mày lá liễu thanh tú, phong thái ung dung hoa quý.

Không thể không nói, quả thật là một mỹ nữ rất ưa nhìn.

Bên dưới bức tranh này viết một câu thơ, tên là "Không thiền khứ ca trung tự".

Rồi lại nhìn những bức bích họa khác.

Phát hiện về cơ bản cũng đều là những bức tượng mỹ nữ.

Chương 1177

Từng người một đều yểu điệu thướt tha, vô cùng hấp dẫn người khác.

Rồi bên dưới cũng có một câu nói tên là "Yên tán tận sảo thượng mi".

Ngoài những thứ này ra, rồi lại nhìn những hướng khác, hình như mỗi một hướng đều có chuyện tương tự, cũng là một bức tượng mỹ nữ, rồi thêm một câu thơ.

Điều quan trọng nhất là lúc đó xung quanh lại truyền đến một tiếng đàn tỳ bà tuyệt vời.

Tiếng đàn tỳ bà được gảy rất hay, hình như có người đang ẩn mình khóc lóc ở nơi đó.

Chỉ đột nhiên phát hiện lại là một loại ảo giác, không sai, đó cũng là một loại Viên quang thuật.

Không sai, nơi này thực ra hoàn toàn không có bất kỳ âm thanh nào, chỉ là bức tranh vẽ sống động như thật, rồi khiến người ta cảm thấy hình như có âm thanh truyền đến vậy.

Ở nơi đó cũng có một cô gái tay cầm một cây đàn tỳ bà, rồi đang biểu diễn ở nơi đó.

Tương tự, bên dưới cũng có một câu thơ.

Nhưng những câu thơ này Lý Đông hoàn toàn không hiểu ý nghĩa.

Thật sự, Lý Đông cho rằng mình cũng là một người có văn hóa, đọc sách khá nhiều, những bài thơ cổ thông thường thì không làm khó được anh ta.

Nhưng bây giờ những bài thơ cổ này, anh ta hoàn toàn không biết có ý nghĩa gì.

Kết quả, lúc đó A Ninh sau khi nhìn bức bích họa, trên trán đổ rất nhiều mồ hôi lạnh.

Lý Đông kỳ lạ hỏi: "Chuyện gì vậy, lẽ nào những thứ này dọa cô sợ sao?

Gan của cô cũng quá nhỏ rồi đó." Đương nhiên gan của A Ninh không hề nhỏ chút nào, cô chỉ vào bức tường nói: "Cậu xem thử đi, xem mắt của người phụ nữ đó." Kết quả, lúc đó Lý Đông mới nhìn vào mắt của người phụ nữ trên bức bích họa, không ngờ lại thật sự chảy ra từng giọt nước mắt.

Rốt cuộc là vẽ sống động như thật hay là nước mắt thật sự.

Lý Đông lấy ra khăn giấy, thử lau ở chỗ mắt của bức tranh đó.

Kết quả phát hiện không ngờ lại thật sự có nước mắt chảy ra từ chỗ đó.

Thậm chí nước mắt đó dường như tỏa ra một mùi hương đặc biệt, không sai, đó là một loại mùi hương rất thanh khiết, ngay cả khi mặc đồ bảo hộ và đeo mặt nạ chống độc vẫn có thể ngửi thấy mùi hương đó.

Rồi anh ta nhìn thấy bức bích họa cuối cùng, ở nơi này cũng có một người phụ nữ, tay cầm một cây bút lông, đang viết chữ ở nơi đó, trông có vẻ rất chăm chú.

Bên dưới hình như cũng có một câu thơ, "Nhân vấn tân kỷ nhân minh!" (Người hỏi có bao nhiêu người hiểu điều mới!).

Một câu thơ thì rất rõ ràng.

Gần như vào thời cổ đại, có một số người phụ nữ than thở về số

phận bi thảm của mình.

Đương nhiên, chuyện như vậy cũng bình thường, vào thời cổ đại địa vị xã hội của phụ nữ khá thấp, có những người đặc biệt có tài năng, nhưng tiếc thay số phận cuối cùng lại hoàn toàn không tốt.

Đương nhiên, mấy người họ thở dài một tiếng ở nơi đó, rồi sau đó cũng bỏ qua.

Bởi vì nơi này đều đã là lịch sử, nếu là người hiện đại mà lo lắng cho người cổ đại thì sẽ thành trò cười.

Không phải từng có một câu chuyện cười rất kinh điển, đó là xem Tam Quốc mà rơi lệ, rồi lo lắng cho người cổ đại sao?

Nhưng mấy bức bích họa này tuy rất thú vị, nhưng xung quanh hình như cũng không có phát hiện nào khác.

Thế là Lý Đông đành lấy ra bút, rồi chép lại mấy câu thơ còn thiếu sót đó vào một chỗ.

Sau khi chép lại vào một chỗ thì nghiên cứu.

Là một người đọc rất nhiều thơ ca, anh ta cũng đang nghiên cứu xem nơi này rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Thơ ẩn đầu?

Thơ ẩn đuôi, anh ta cẩn thận thử đọc, xem có thể tìm thấy những điểm thú vị trong đó không.

Nhưng anh ta nhanh chóng phát hiện hình như tạm thời không thể tìm ra bí mật, mấy câu thơ hình như hoàn toàn không thể tạo thành một ý nghĩa liên tục.

Bởi vì trong mấy câu nói đó có ba câu chỉ có sáu chữ, có một câu có bảy chữ.

Lại có ý nghĩa gì?

Vương Bàn Tử kỳ lạ hỏi: "Lẽ nào thực ra mỗi câu nói đều có bảy chữ, chỉ là vì nguyên nhân nào đó mà mất đi một chữ sao?

Nếu vậy thì chẳng phải tôi phải chơi trò điền từ ở nơi này sao?

Tôi đâu có nhiều tài năng như vậy." Nhưng Lý Đông nói xong thì muốn điền từ cũng không dễ dàng như vậy.

Lý Đông cười nói: "Mấy người chúng ta đều không phải loại người thích ngâm thơ đối đáp, nếu mạnh mẽ chơi trò như vậy thì không có lợi cho chúng ta.

Hay là chúng ta tìm chỗ khác xem thử đi, xem có phát hiện gì không.

Đã bây giờ nơi này liên quan đến Lăng Vân Các thì có liên quan gì đến nơi này không?" Lý Đông nhìn vào tòa nhà tượng điêu khắc đó.

Anh ta nhìn vào bên trái của tòa lầu, phát hiện nơi này hình như thật sự có thứ gì đó không khóa, ở nơi này không ngờ lại bật ra một cây bút lông.

Quả nhiên nơi này là một trò chơi điền từ sao?

Chương 1178

Nhưng thật sự tôi không giỏi ngâm thơ vẽ vời nha, nếu bắt tôi chơi trò điền từ thì thật quá buồn cười.

Huống chi nơi này có bút lông, hình như không có thứ gì khác thì phải làm sao?

Đương nhiên, nếu muốn làm ra mực từ những thứ mang theo người thì cũng rất dễ dàng, mực thì cũng dễ kiếm.

A Ninh chỉ vào bức bích họa phía bắc.

Rồi bây giờ Lý Đông gần như đã hiểu ra, lẽ nào nước mắt của người phụ nữ đó có thể khiến cây bút lông này viết chữ sao?

Bây giờ Lý Đông đột nhiên nghĩ rằng nếu điền ba chữ Lăng Vân Các vào chỗ thiếu một chữ đó thì hình như đã trở thành một bài thơ ngắn rất thú vị.

Không sai, một bài thơ Lăng Vân Các.

Hình như thật sự có ý nghĩa như vậy.

Sau khi có cách nghĩ như vậy.

Lý Đông lập tức hành động, dùng nước mắt của người phụ nữ đó làm ướt bút lông, rồi nhanh chóng viết ba chữ Lăng Vân Các vào chỗ thiếu chữ.

Như vậy, bốn câu thơ cổ hình như thật sự đã trở thành một bài thất ngôn tuyệt cú cực kỳ tuyệt diệu.

Điều khiến người ta kinh ngạc là sau khi điền ba chữ đó vào thì bức bích họa liền bắt đầu thay đổi, hình như đã kích hoạt một loại cơ quan nào đó.

Lúc đó Lý Đông biết bây giờ mình lại trúng Viên quang thuật.

Một loại Viên quang thuật khá đặc biệt, chỉ có thể thông qua thị giác mà khiến người ta bước vào ảo giác.

Đương nhiên, Lý Đông bây giờ cũng không chọn làm gì khác, cứ thế mà nhìn.

Cũng không biết đã bao lâu, đột nhiên anh ta phát hiện hình như mình xuất hiện trong một tòa cổ thành.

Không sai, một thành phố cổ đại.

Một thành phố cổ đại người đi lại tấp nập, vô cùng náo nhiệt.

Ở nơi này có tiếng rao hàng của tiểu thương, có tiếng nói chuyện của người bình thường, khắp nơi đều hiện lên một cảnh tượng phồn hoa.

Bây giờ anh ta đang ở bên cạnh một con hẻm, có đủ loại cửa hàng.

Trong số những người qua lại, có một số quý nhân quý giá, cũng có một số người bình thường mặc áo vải thô.

Thậm chí có một thiếu nữ yêu kiều đang vẫy tay về phía Lý Đông.

Lý Đông phát hiện bên cạnh mình hình như không có ai, thế là đi theo, muốn xem đối phương rốt cuộc muốn làm gì.

Chẳng mấy chốc, người phụ nữ đó bắt đầu dẫn đường đi phía trước.

Nhưng Lý Đông phát hiện người phụ nữ đó hoàn toàn không dừng lại, thế là đi theo đuổi kịp, thực ra anh ta cũng biết chắc chắn có vấn đề, nhưng lại cho rằng khả năng của mình rất lợi hại, chắc là sẽ không gặp nguy hiểm.

Người phụ nữ đó yểu điệu thướt tha, vô cùng xinh đẹp, tiến về phía trước rất nhanh, khiến người ta có một loại cảm giác rất mãnh

liệt muốn đuổi theo.

Ngoài ra, điều quan trọng nhất là sau hai mươi ngày anh ta phát hiện hoàn toàn không có cách nào nhìn rõ khuôn mặt chính diện của người phụ nữ đó, mỗi lần đều phải dừng bước, nhưng lại hình như bị ma ám vậy, vô thức đi theo.

Lúc đó anh ta cảm thấy có chút tồi tệ, có lẽ thật sự đã trúng chiêu rồi, đương nhiên Lý Đông bây giờ không vội vàng, vì anh ta cho rằng mình có thể chống lại một số nguy hiểm.

Điều quan trọng nhất là anh ta biết mình đang ở trong ảo giác, mọi thứ trước mắt đều không chân thực, nên anh ta cảm thấy không có vấn đề gì.

Xuyên qua mấy con phố lớn, rồi đi thẳng ra ngoại ô, lúc đó người phụ nữ đó không ngừng vẫy tay về phía Lý Đông, bảo anh ta nhanh lên một chút.

Thế là Lý Đông nhanh chóng đuổi kịp, tiến vào một vườn đào, không thể không nói cảnh sắc ở nơi này vô cùng xinh đẹp, hoa đào nở rộ, những bông đào màu hồng lung lay, thỉnh thoảng lại rơi xuống một hai cánh hoa, người phụ nữ đó hái mấy bông hoa đào rồi từ từ cài lên đầu, rồi đi dọc theo một con đường nhỏ vào sâu trong một lối đi nhỏ.

Không lâu sau, bên trong truyền đến tiếng đàn tỳ bà liên tục, được gảy rất hay, âm nhạc vô cùng du dương, có thể khiến người ta vô cùng say mê, sau một thời gian dài, tiếng đàn tỳ bà mới dừng lại, rồi lại truyền đến tiếng đàn cầm.

Tiếng đàn cầm uyển chuyển du dương, cao thấp trầm bổng cũng khiến người ta cảm thấy vô cùng tuyệt vời.

Đúng lúc đó Lý Đông phát hiện cảnh tượng xung quanh lại thay đổi, hiển nhiên lại là ảo giác, người phụ nữ đó đã biến mất.

Ở giữa hoa đào có một ao sen, trong ao sen có rất nhiều cá vàng ngũ sắc, những con cá vàng ngũ sắc bơi lượn đó, thật sự rất đẹp.

Rồi ở giữa ao nước có một tòa nhà, chính là Lăng Vân Các.

Có mấy cây cầu đi trên nước và môi trường xung quanh liền kề, rồi có bốn người phụ nữ đang ngâm thơ vẽ tranh ở bên trong.

Đương nhiên, bốn người phụ nữ này thực ra chính là những người phụ nữ trên những bức bích họa đã thấy trước đó.

Anh ta nhận ra môi trường ở nơi này và môi trường đã thấy trong không gian dưới lòng đất trước đó lại y hệt nhau.

Những thứ ở nơi này, không ngờ lại có sức mạnh mạnh mẽ đến vậy, có thể khiến người ta nảy sinh ảo giác tuyệt vời như vậy.

Nơi này không ngờ lại là Lăng Vân Các thật sự.

Lý Đông từ từ đi xuống Lăng Vân Các, một làn gió nhẹ thổi qua, bên trong truyền đến mùi hương thanh khiết liên tục, mùi hương cũng rất giống nhau, bốn người phụ nữ đều quay lưng lại, không hề bị ảnh hưởng.

Rồi lúc đó Lý Đông nhìn một người quay đầu lại, không sai, chính là người phụ nữ có khóe mắt giống như vậy, bây giờ hình như thấy có người ngoài thì thậm chí có chút ý tứ e thẹn, trong lòng người phụ nữ đó đang ôm một cây đàn tỳ bà yêu thích.

Người phụ nữ đó bảo Lý Đông đi tới, Lý Đông "ừ", tạm thời không đi tới, cảnh giác nhìn mấy người họ.

Chương 1179

Bởi vì anh ta phát hiện bây giờ hình như cũng không hoàn toàn giống ảo giác.

Hoặc là ảo giác hình như có chút chân thực.

Bởi vì Lý Đông biết một lý thuyết, đó là nếu con người bị thương trong ảo giác thì trong hiện thực cũng có khả năng thật sự bị thương.

Ví dụ như có một thí nghiệm rất kinh điển.

Đó là có một người bị trói, rồi bị bịt mắt, người khác giả vờ rạch vào tay anh ta.

Nhưng thực ra tay anh ta hoàn toàn không chảy máu, cũng không có bất kỳ vết thương nào, rồi lại đặt một thứ nhỏ nước bên cạnh anh ta, không ngừng nhỏ nước vào chậu, rồi cho anh ta nghe tiếng nước nhỏ.

Kết quả mấy ngày sau người đó không ngờ lại chết như vậy.

Không sai, đó là một loại tác động tâm lý rất đặc biệt, cũng là Viên quang thuật đặc biệt.

Tuy bề ngoài nhìn thì thực ra hoàn toàn không bị thương thật sự, nhưng vì bị thương trong ảo giác nên cũng tương đương với việc thật sự bị thương.

Nên bây giờ ở nơi này, bất kể là môi trường không chân thực hay không, Lý Đông đều biết không thể lơ là, đều không thể dễ dàng đi tới.

Kết quả, người phụ nữ ôm đàn tỳ bà cười nói với Lý Đông: "Công tử không cần sợ hãi, bốn chị em chúng tôi đã đợi ở đây lâu rồi." "Đợi tôi đã lâu sao?

Nơi này rốt cuộc là ảo cảnh của Viên quang thuật hay là thế giới chân thực?

Rốt cuộc là nhân vật thật sự hay là ấn tượng hư ảo?" Lý Đông đương nhiên biết mình đã bước vào thế giới của Viên quang thuật, nhưng bây giờ lại có chút hoài nghi, không phải là thật sao.

Kết quả, người phụ nữ khẽ mỉm cười nói: "Công tử quả là một người có thể phân biệt thật giả.

Chỉ là công tử lẽ nào chưa từng nghe sao?

Vô nhân tướng, vô ngã tướng, vô thọ giả tướng, vô chúng sinh tướng, mọi thứ mà đời người trải qua, bản thân đều là hư ảo.

Đương nhiên, ngược lại, thế giới hư ảo mà cậu nhìn thấy, trên thực tế cũng có khả năng là chân thực.

Rốt cuộc là chân thực hay hư ảo, thực ra là do cách nhìn nhận của cậu thôi.

Những chuyện trên thế giới này mà cậu cho là hư ảo, vậy thì nó là hư ảo, cậu cho là thực tế, thì nó là thực tế." Lý Đông bị người phụ nữ nói như vậy, lập tức cảm thấy, tư duy của mình hình như thật sự có chút không theo kịp.

Nhưng sau đó anh ta nghĩ lại, hình như quả thật có chuyện như vậy.

Nếu một người coi những thứ hư ảo là chân thực, thì cả đời đối với thế giới vẫn là chân thực, ngược lại, nếu một người coi mọi thứ chân thực là hư ảo, thì cả đời sẽ vô cùng phóng khoáng, mọi thứ đều có thể buông bỏ.

Như vậy, rốt cuộc là chân thực, rốt cuộc là hư ảo, hình như thật sự không thể nói rõ được nữa.

Thế là anh ta cười cười: "Cô nương nói đúng, xem ra tôi kiến thức còn nông cạn quá." Thế là người phụ nữ đó mới cười nói: "Mấy chị em chúng tôi được Lưu lão tiên sinh chỉ bảo ở nơi này bảo vệ linh nguyên, sau mấy ngàn năm chờ đợi người hữu duyên.

Bây giờ công tử đã đến, chúng tôi tự nhiên có những thứ khác dâng lên." Rồi người phụ nữ quay người vẫy tay về phía một người phụ nữ khác, người phụ nữ đó lấy ra một bức tranh cuộn, nhẹ nhàng đi tới.

Lý Đông dụi mắt, kết quả phát hiện người mà mình đã thấy mấy năm trước quả thật là cô nương tự xưng là Liễu Như Yên.

"Công tử có lễ, thiếp tên là Liễu Như Yên." Người phụ nữ đó đưa bức tranh cuộn cho người phụ nữ phía trước, rồi mỉm cười duyên dáng, sau đó rời đi.

Người phụ nữ gảy đàn tỳ bà đưa bức tranh cuộn cho Lý Đông nói: "Công tử hứa sẽ rời đi." Lý Đông không nhịn được hỏi: "Lưu lão tiên sinh của các cô rốt cuộc là Lưu lão tiên sinh nào?" Bởi vì từ xưa đến nay có quá nhiều Lưu lão tiên sinh, cũng có quá nhiều nhân vật nổi tiếng, Lý Đông cũng không biết rốt cuộc là Lưu lão tiên sinh nào.

Người phụ nữ đó lại quay đầu lại cười nói: "Lưu lão tiên sinh của chúng tôi là Lưu Bá Ôn.

Trong Lăng Vân Các, cất giấu một bảo vật, bí mật trong đó, thậm chí có khả năng liên quan đến bí mật trường sinh.

Đương nhiên, chúng tôi cũng không đặc biệt rõ ràng, nếu **thông kim** thì có lẽ có thể tìm ra câu trả lời trong đó, hy vọng công tử nỗ lực nhiều hơn." "Thông kim sao?" Lý Đông khẽ nhíu mày, "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Nếu chiếc đàn tỳ bà đó cất giấu bí mật trường sinh thì tại sao Lưu

Bá Ôn lại không trường sinh bất lão?" Nhưng hình như cũng không đặc biệt đúng.

Hoặc là toàn bộ lịch sử từ xưa đến nay bản thân chính là một âm mưu lớn.

Lẽ nào tất cả mọi người đều có khả năng đang diễn trên một sân khấu sao?

Nếu đã như vậy, Lý Đông cảm thấy thế giới mà mình đang trải qua có lẽ cũng quá kỳ diệu rồi.

Như vậy, có lẽ tương đương với việc bước vào một thế giới tư duy.

Nhưng khi những người mà anh ta quen biết đang suy nghĩ những vấn đề này, người phụ nữ đó đã biến mất.

Lúc đó Lý Đông phát hiện có người đang vỗ mình, lập tức tỉnh ngộ.

A Ninh cười hì hì nhìn Lý Đông nói: "Tên này rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Bây giờ đang ở cùng tôi mà lại mơ tưởng đến người phụ nữ khác, không phải quá đáng lắm sao?

Tôi nói cho cậu biết, tuyệt đối không được loạn như vậy, nếu không thì tôi sẽ không tha cho cậu đâu." A Ninh đương nhiên không bận tâm Lý Đông và những người phụ nữ khác có quan hệ, nhưng A Ninh có chút bận tâm là, khi ở cùng cô, Lý Đông lại mơ tưởng đến người phụ nữ khác, như vậy thì cô cảm thấy quá đáng lắm.

Lý Đông dụi mắt nói: "Không sao đâu, tôi vừa rồi trúng Viên quang thuật.

Bởi vì tôi cảm thấy Viên quang thuật đó có lẽ không có ác ý với

tôi, nên tôi không cố ý phá giải, trong Viên quang thuật đó tôi đã thấy một số cảnh tượng kỳ diệu." A Ninh lập tức đảo mắt trắng dã nói: "Đừng có chuyện gì cũng đổ lỗi cho Viên quang thuật nha, không phải chưa từng gặp Viên quang thuật, đều biết cách phá giải mà cố ý không phá giải, tên này thật buồn cười." "Thôi thôi, chúng ta không nói chuyện này nữa." Lý Đông dụi mắt, nhưng bất chợt, đột nhiên phát hiện trong tay mình có thêm một món đồ.

Không sai, chính là bức tranh cuộn mà người phụ nữ đã đưa cho anh ta trong Viên quang thuật.

Anh ta sợ hãi không nhịn được mà giật mình, quả thực khiến anh ta cảm thấy khó tin.

Chương 1180

Trước đó anh ta đương nhiên biết mình đang ở trong ảo cảnh của Viên quang thuật, đã là ảo cảnh thì mọi thứ bên trong đều không chân thực, nhưng bây giờ lại rõ ràng nhận được món đồ thật sự, vậy là chuyện gì?

Lẽ nào thật sự giống như lời người phụ nữ đó nói, thế giới này hư ảo và chân thực thực ra là tương đối, bất kỳ thứ gì, cậu cho là hư ảo thì nó là hư ảo, cậu cho là chân thực thì nó là chân thực, mộng huyễn và chân thực, lẽ nào thật sự có thể tương thông sao?

Nhưng nếu vậy thì hình như có chút không phù hợp với quy luật khoa học nha.

Có chút trái với lẽ thường của vật lý học, chuyện gì vậy?

Lý Đông đột nhiên phát hiện mình hình như còn quá trẻ, phát hiện mình còn quá nhiều chuyện không hiểu.

Quá nhiều chuyện khiến anh ta không hiểu, khiến anh ta cảm thấy cuộc đời mình hình như quả thực có chút phức tạp.

Đương nhiên, bây giờ anh ta cũng không quản nhiều như vậy nữa, anh ta mở một bức tranh cuộn ra.

Bức tranh cuộn đó nhìn có vẻ hơi ngả vàng.

Trên đó có một cái thủy liêm môn đơn giản.

Nhưng bức tranh nhìn có vẻ rất thô sơ, nét vẽ lại cương nhu đều có.

Nét vẽ rất thích hợp, một nét thành hình.

Rồi hai bên cánh cửa đó có một đôi câu đối hoàn chỉnh ở phần

bụng, bên dưới không có lạc khoản.

Anh ta cũng không biết đó là thứ gì, nhưng nói đến, nơi trong bức tranh cuộn đó, Lý Đông lại phát hiện nhìn rất quen thuộc, chỉ là nhất thời lại không nhớ ra nơi nào.

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Rốt cuộc là mộng huyễn hay chân thực?

Lẽ nào mộng huyễn và chân thực thật sự có thể chuyển hóa lẫn nhau sao?

Hoặc là thật sự cho rằng đó là mộng huyễn nên là mộng huyễn, cho rằng đó là chân thực nên là chân thực.

Mộng huyễn và chân thực lẽ nào thật sự có thể thay đổi lẫn nhau sao?

Thật sự không thể nào, có lẽ.

Lý Đông tuyệt đối là một người tuyệt đối tin tưởng khoa học.

Là một người tuyệt đối tin tưởng khoa học, đương nhiên anh ta biết quy luật khách quan của vật lý học.

Tuy Viên quang thuật tồn tại, nhưng anh ta biết Viên quang thuật nhiều nhất cũng chỉ có thể tạo ra ảo giác cho người khác thôi, tuy Viên quang thuật thật sự có thể làm hại người, đó cũng chỉ là khiến cơ thể người bị lừa dối, nhưng loại chuyện như đột nhiên xuất hiện một món đồ vốn không nên tồn tại, hình như cũng đã vượt ra ngoài phạm vi quy luật của vật lý học rồi.

Loại chuyện vi phạm quy luật như vậy, không ngờ lại xảy ra ở nơi này, Lý Đông, phát hiện mình hình như đang trải qua một chuyện càng khó tin hơn.

Hoặc là bây giờ anh ta vẫn đang gặp Viên quang thuật, nên bây giờ

vẫn đang ở trong ảo giác sao?

Nếu bây giờ vẫn đang ở trong ảo giác thì hình như thật sự là chuyện như vậy.

Nhìn Lý Đông tự lẩm bẩm như vậy, mấy người kia không nhịn được hỏi: "Đông ca, cậu đã thấy gì trong Viên quang thuật vậy?

Chia sẻ đi, biết đâu tôi có thể phân tích cho cậu, nếu vậy thì có lẽ mọi người cùng nhau góp sức có thể làm rõ chuyện gì đã xảy ra.

Dù sao ba tên thợ da hôi cũng bằng một Gia Cát Lượng mà, chuyện như vậy là bình thường, Đông ca, xem ra là chuyện gì?" Lý Đông cười cười nói: "Được thôi, đã vậy thì tôi sẽ kể cho mấy cậu nghe những gì tôi đã thấy." Đương nhiên, những chuyện trong đó thực ra cũng không có gì đáng giấu giếm, đương nhiên Lý Đông cũng biết, nên không giấu diếm, nhưng anh ta đã chia sẻ phần lớn nội dung ảo cảnh trong Viên quang thuật cho mấy người kia.

Chẳng mấy chốc, sau khi mấy người họ nghe xong thì từng người một đều cảm thấy vô cùng kỳ diệu, đương nhiên, lúc nãy mấy người kia thực ra ngoài Lý Đông ra, những người khác đều ngất xỉu, chỉ có Lý Đông thật sự bước vào ảo cảnh của Viên quang thuật.

Lý Đông nói xong như vậy, mấy người kia lắc đầu, cho biết hoàn toàn không hiểu chuyện gì đã xảy ra, cũng không biết bên trong rốt cuộc có bí mật gì.

Lý Đông quay người nhìn xung quanh, phát hiện những bức bích họa trên tường xung quanh đã biến mất, điều đó cho thấy nơi này thật sự đã kích hoạt cơ quan.

Nhưng bây giờ trên bốn bức tường hình như có những thứ khác, không sai, mỗi một bức tường đều nhô ra một chữ lớn màu tím.

Mỗi chữ lớn gần như có kích thước bằng nắm tay, phát ra một

luồng sáng, đương nhiên đó là một loại huỳnh quang.

Lý Đông phát hiện nếu đọc theo thứ tự thì gần như là "Long Bát Tứ Thụy" (Tám điềm lành của Rồng).

Mấy chữ này hình như đặc biệt có ý nghĩa sâu xa.

Thế là anh ta đi đến phía trước chữ "Long", dùng tay chạm vào, kết quả chữ đó lại thuận thế rơi xuống, phía sau chữ đó có một cây cột, bức tường ban đầu hình như có thể thông đến nơi khác, khi điền ba chữ Lăng Vân Các vào thì tất cả cơ quan trong động đều được kích hoạt, xem ra nơi này là một cơ quan liên hoàn, vô cùng tinh xảo, thiết kế khéo léo đến vậy, không phải người bình thường có thể làm được.

Lý Đông mới phát hiện trí tuệ của những người cổ đại quả thực so với người hiện đại cũng không có khoảng cách, nhiều nhất có lẽ đôi khi kiến thức còn hạn chế thôi.

Lý Đông thu thập tất cả mấy chữ đó, kết quả lại không nhịn được phát hiện ở chỗ điêu khắc tòa nhà đó hình như có những thứ kỳ lạ.

Lý Đông đi xem xong, phát hiện trên lầu bát giác đó hình như quả thực điêu khắc một số cảnh tượng rất đặc biệt.

Không sai, hình như giống như bốn bức tranh xung quanh đó, bây giờ tất cả đều biến thành điêu khắc thật sự, xuất hiện trên lầu bát giác.

Lý Đông nhớ rõ nhất là cô nương tự xưng là Liễu Như Yên.

Ngoài cô ấy ra, còn có mấy cô nương khác cũng ở nơi này.

Thế là Lý Đông đưa tay ra xoay lầu bát giác, phát hiện bốn cánh cửa lớn không ngờ lại từ từ mở ra, từ bên trong tầng hai của cánh cửa lớn cũng bật ra một chữ "nhị", rồi tầng ba của cánh cửa lớn bật ra một chữ "thanh".

Như vậy thì đã trở thành một câu nói sáu chữ rồi, quả nhiên nơi này quả thực rất huyền diệu, ẩn chứa rất nhiều bí mật.

Chương 1181

Đúng lúc đó Lý Đông đột nhiên phát hiện bên trong hình như không đơn giản như tưởng tượng, có cơ quan khác đã bị kích hoạt.

Bởi vì Vương Bàn Tử khi đang nhìn lung tung ở chỗ khác, không cẩn thận dẫm phải một tảng đá, rồi hai bên "xoẹt xoẹt xoẹt" bắn ra một số ám khí.

Nơi này lập tức trở nên nguy hiểm, tôi và mấy người kia vội vàng lùi lại phía sau, phát hiện phía trước xuất hiện một tấm bia đá, chỉ là loại ám khí đó bay lung tung khắp nơi.

Nhặt một cái ám khí trong số đó, phát hiện ám khí được làm bằng tre, mũi tên nhọn hoắt vô cùng sắc bén, nếu không có sự bảo hộ đầy đủ thì thứ này nếu rơi vào người thì về cơ bản là chết chắc rồi.

Bởi vì loại tre này hình như đã được xử lý đặc biệt, hình như hoàn toàn không bị mục nát, cũng không bị hỏng, cũng không biết đã bảo quản được bao nhiêu năm rồi.

Quả nhiên nơi như vậy quả thực vô cùng nguy hiểm, không cẩn thận thì cũng có khả năng chết ở nơi này.

Nên những người như đạo mộ tặc hoặc nhà thám hiểm, những việc họ làm về cơ bản đều là những việc vô cùng nguy hiểm.

Những việc nguy hiểm như vậy, khiến trong lòng Lý Đông cảm thấy có chút lạnh lẽo sau lưng.

"Chuyện gì vậy?

Nơi này lại có nhiều cơ quan như vậy sao?" Vương Bàn Tử vừa nãy là người chật vật nhất, vì anh ta là người đầu tiên kích hoạt cơ quan.

Muộn Du Bình khẽ nói: “Nơi này cũng không có gì lạ, nơi này hình như có một trận pháp, tôi thấy ở nơi này có chút nguy hiểm.

Vừa nãy hình như dẫm nhầm chỗ rồi.

Hay là chúng ta rời khỏi đây trước đi, nơi này hình như chuẩn bị có chút không đầy đủ, nếu chúng ta cứ tiếp tục như vậy thì có thể sẽ bị mắc kẹt.” Lý Đông là một người có giác quan thứ sáu rất mạnh mẽ, bây giờ sau khi cảm nhận được nguy hiểm thì chuẩn bị lùi lại.

Đương nhiên, khoảng cách để đi ra khỏi nơi này cũng không xa lắm, nhưng khi đang trên đường ra ngoài, đột nhiên Lý Đông phát hiện eo mình bị thứ gì đó túm lấy.

Khi quay người lại thì phát hiện một con quái vật giống lợn rừng đang lao tới, không sai, một con quái vật.

Thứ đó mặt tái xanh, hai chân thẳng đứng, cái miệng lớn nhô ra phía trước, hai con mắt màu xanh lam phát ra tia sáng mờ nhạt.

Phần đầu nhìn có vẻ giống con đực, nhưng thân lại giống cơ thể người, toàn thân mọc đầy lông màu nâu.

Hai cái vuốt mọc rất dài.

Lý Đông cũng không biết thứ đó là cái quái gì, nhưng sức lực rất lớn, anh ta dùng sức đẩy mạnh thứ đó ra ngoài, rồi bảo mấy người kia nhanh chóng rời đi.

Anh ta chạy nhanh vào rừng cây.

Nhưng thứ đó lại một lần nữa đuổi theo.

Con lang nha thú đó không ngờ lại bám riết lấy anh ta như vậy.

“Có nên giết chết thứ đó không?” Lý Đông nấp sau một cái cây lớn, nhưng lúc đó, đột nhiên nghe thấy tiếng “rắc” một cái, cái cây lớn đó không ngờ lại bị chọc thủng một cái lỗ lớn.

Thứ đó không ngờ lại trực tiếp xuyên qua thân cây đó.

Lý Đông nhìn thấy con lang nha thú mặt xanh đó không ngờ lại xuyên qua thân cây, một vuốt túm lấy phần đầu.

Lý Đông cúi người lại chạy về phía thân cây, nhưng tên này hình như mấy lần không túm được, rồi có chút tức giận, điên cuồng cào vào thân cây.

Rồi trực tiếp cào đến mức dăm gỗ bay loạn xạ.

Lý Đông nghiến răng lấy ra dao, rồi chuẩn bị nhắm vào tên này.

Nhưng tên này đột nhiên ôm lấy thân cây lắc mạnh, cả cái cây lớn đều rung chuyển, những cành khô trên cây "roạt roạt roạt" rơi xuống.

Kết quả, lúc đó, cái cây lớn đó không ngờ lại "rắc" một tiếng gãy đôi, cái cây lớn đó không ngờ lại đổ về một bên.

Mấy người Lý Đông vội vàng tránh né, kết quả con quái vật đầu sói đó lập tức lấy cái thân cây khổng lồ đó quét ngang.

Sức lực thật sự quá lớn rồi.

Đánh như vậy hình như cũng không phải là cách.

Bởi vì phạm vi tấn công của thứ đó thật sự quá lớn rồi, hoàn toàn không có cách nào tránh né.

Lý Đông nhíu mày nói: "Ở đây chờ đi, tôi đi tìm cách tách thứ đó ra, rồi tìm cách trói thứ đó lại." Thế là Lý Đông một mình chạy về phía con quái vật lang nha mặt xanh đó.

Con quái vật lang nha mặt xanh đó bị một sợi dây mà Lý Đông ném ra tròng vào, nhưng tên đó không ngờ lại túm lấy sợi dây kéo ngược lại, Lý Đông bị kéo lùi lại mấy bước.

Không thể không nói, sức lực của tên đó đã đạt đến gần bằng ngày lớn nhất của Lý Đông, thậm chí còn lớn hơn sức mạnh của Lý Đông

không ít.

Tên đó quả thực rất khó đối phó.

Kết quả, lúc đó, Muộn Du Bình đột nhiên nhấn một cái cơ quan.

Sau khi nhấn cơ quan, hành động của con quái vật răng xanh đó hình như chậm hơn một nửa, rồi không ngờ lại không tránh được cơ quan.

Chỉ thấy một trận mưa tên "xoẹt xoẹt xoẹt" rơi xuống, con quái vật răng sói đó trúng mười mấy phát, lập tức hoàn toàn tiêu đời.

Thứ đó phát ra tiếng kêu liên tục, những thứ trên người gỗ đó đều bị nhổ ra.

Rồi không biết lại có ai nhấn một cái cơ quan khác, rồi trên mặt đất bật ra một cái lồng sắt, nhốt thứ đó vào bên trong.

Thứ đó rung lắc mấy lần, phát hiện hoàn toàn không có cách nào thoát ra, nhưng có hai cây côn sắt bị thứ đó làm cho gần như muốn gãy.

Chương 1182

Không thể không nói, loại sức mạnh như vậy, thậm chí khiến Lý Đông cũng cảm thấy bội phục, Lý Đông tin chắc mình khẳng định không có sức mạnh mạnh mẽ như vậy.

Bây giờ trời hình như đã khá muộn rồi.

Vậy phải đối phó với thứ đó như thế nào?

Lý Đông cũng không thả thứ đó ra.

Bởi vì nếu thả thứ đó ra, mà nó làm hại người khác thì không tốt.

Lý Đông không cho rằng mình là người tốt, cũng không cho rằng mình là chúa cứu thế, nhưng không hy vọng người khác vì một chút lơ là mà bị tổn hại.

Rồi Lý Đông cầm dao trong tay và cứng rắn đánh với thứ đó.

Nhưng thứ đó không ngờ lại túm lấy lưỡi dao trong tay Lý Đông.

Lý Đông cũng túm lấy thứ đó, rồi cứng rắn đẩy nó vào trong cái địa đạo đó.

Sau khi đẩy thứ đó vào trong cái địa đạo đó, Lý Đông lập tức phong tỏa lối vào.

Nhưng bây giờ cũng tạm thời phong tỏa ở đó thôi, bây giờ cũng không ở lại nơi này nữa, phải quay về từ từ tìm cách.

Thế là mấy người họ đi dọc theo con đường đã vào, đi ra khỏi một khu rừng, rồi đi theo đường cũ trở về khách sạn.

Khi trở về khách sạn thì trời đã sáng rõ.

A, sau khi trở về chỗ ở.

Lý Đông phát hiện học sinh của mình đang mang theo cuộn tranh đó.

Bức tranh trên cuộn tranh đó, khiến anh ta cảm thấy càng ngày càng quen thuộc.

Sau một thời gian dài, Lý Đông mới phản ứng lại, nơi này chắc là cái thủy liêm môn lúc trước.

Có lẽ nơi đó cũng có manh mối mới.

Chỉ là cái thủy liêm môn đó ở đâu?

Đương nhiên, sau khi tìm người hỏi thăm ở gần đó, đột nhiên biết nơi đó cách đây không xa, hình như cũng không quá xa.

Thế là mấy người họ sau khi nghỉ ngơi thì định đi đến thủy liêm môn xem thử.

Nhưng khi đến chỗ thủy liêm môn thì phát hiện nơi đó trở nên lộn xộn, thậm chí có một số thứ lộn xộn ở đó cản trở đường đi của họ, hình như muốn cắt đứt manh mối.

"Chuyện gì vậy?

Nơi này lại có người sao?

Nếu có người thì điều đó cho thấy có người có thể nhận được thông tin trước sao?

Nhưng cuộn tranh này tôi đã mất rất nhiều công sức mới có được, vậy làm sao có người có thể nhận được thông tin trước tôi chứ?

Nếu vậy thì chẳng phải tôi đã chậm rồi sao?" Lý Đông bây giờ cảm thấy có chút thất vọng, vì nếu đã như vậy thì điều đó cho thấy tốc độ nhận được thông tin của người khác nhanh hơn mình.

Nếu vậy thì họ có chuẩn bị trước không?

Lý Đông đang suy nghĩ những vấn đề này thì Vương Bàn Tử lại nói: "Đông ca đừng lo lắng, tôi nghĩ tuy ở đây, nhưng hình như ở đây cũng không lâu lắm, ít nhất là chưa rời đi." Kết quả đúng lúc đó, trên đầu họ truyền đến một tràng cười rất bỉ ổi: "Mấy người các cậu cuối cùng cũng đến rồi, tôi đã đợi ở đây lâu lắm rồi đó.

Nơi này đối với tôi, đó là một nơi tốt đẹp tự nhiên, chỉ là không biết đã tích trữ được bao nhiêu lương thực, có thể sống được bao lâu ở bên trong đây?" Lý Đông nghe lời đó thì biết hỏng rồi, nơi này, lẽ nào là một cái bẫy sao?

Nhưng nếu nơi này là một cái bẫy thì cuộn tranh đó là chuyện gì?

Cuộn tranh đó có thể lấy được từ nơi mộng huyễn và hiện thực đó.

Lẽ nào người cổ đại và người hiện đại cùng một âm mưu sao?

Nếu vậy thì càng đáng sợ hơn.

Lý Đông ngẩng đầu, phát hiện quả nhiên là những người Nhật đó.

Những người Nhật đó từ trên cao ném xuống mấy sợi dây thừng, nhưng mấy sợi dây thừng đó đều bị cắt đứt, về cơ bản là đang trêu chọc.

Vương Bàn Tử bây giờ trong lòng tức lắm, lập tức không kiềm chế được, dùng súng chỉ vào mấy người trên cao: "Mấy tên khốn nạn kia có giỏi thì đừng chạy, xem Bàn gia tao một phát súng bắn nát đầu mày." Đương nhiên, đối với vẻ mặt tức giận của Vương Bàn Tử, những người trên đầu hình như hoàn toàn không hề sợ hãi, ở nơi đó nhàn nhã ăn uống, hiển nhiên hình như rất tự tin.

Tên người Nhật đó cười cười nói: "Có bản lĩnh thì nổ súng đi, nơi này vô cùng nguy hiểm, nếu nổ súng thì sẽ trực tiếp bị chôn sống ở bên trong." Tên đó nói như vậy, Lý Đông mới phát hiện nơi mình đang

ở không những vô cùng kín đáo, vô cùng nguy hiểm, nếu nổ súng thì chưa chắc có thể dẫn đến lở đất, nếu vậy thì sẽ bị chôn sống ở bên trong rồi.

Lý Đông lắc đầu nói: "Không cần chấp nhặt với tên đó, sớm muộn gì tôi cũng giết hắn thôi." Vương Bàn Tử lấy ra nỏ tay của mình, nhắm vào trên đó bắn hai mũi tên, nhưng hoàn toàn trượt.

Rồi tên đó cầm con dao trong tay vẫy vẫy hai cái, đắc ý nói: "Mấy vị cứ ở đây từ từ chơi nhé, tôi đi trước đây.

Khi xuống Hoàng Tuyền lộ thì nhớ tới tôi đấy." Sau khi tên đó đi, giờ đây họ dường như đang mắc kẹt ở một nơi khá nguy hiểm.

Đúng vậy, chỗ này không lên được, không xuống được, thậm chí cửa hầm cát bên trong cũng bị bịt kín, giờ thì xem như bị nhốt ở đây rồi.

Lý Đông cũng không nhịn được chửi thề một câu: "Thật sự là, giác quan thứ sáu của mình cũng không tốt đến vậy.

Giờ lại trúng kế của người ta, bị nhốt ở chỗ này." Muốn thoát ra khỏi chỗ này, cơ bản còn khó hơn lên trời.

Chương 1183

Vương Bàn Tử đứng đó lầm bầm chửi rủa, nhưng giờ cũng chẳng có cách nào khác.

Chỉ có Tiểu Ca và Hồ Bát Nhất hai người trông có vẻ tương đối bình tĩnh, dù sao hai người họ cũng có vẻ là kiểu người lão luyện, có lẽ lúc này sẽ bình tĩnh hơn.Lý Đông cũng lắc đầu: "Thực ra chúng ta không cần sốt ruột thế.

Tôi không tin họ thật sự có thể giết chết tôi ở cái nơi này.

Với những thứ tôi mang theo bên mình, chắc chắn có cách thoát ra." Sau đó, anh hơi sờ nắn xung quanh, rồi lại tìm đến cái cửa xi măng.

Mặc dù chỗ cửa xi măng đã bị phá hoại nghiêm trọng, nhưng anh phát hiện phía trên đỉnh cửa, trên thanh ngang có khắc một cây tỳ bà đã bị nước chảy xói mòn qua năm tháng.

Trông có vẻ không đặc biệt rõ ràng, nhưng trên đó có một số đường nét rất đẹp.

Rõ ràng đây thực sự là một nơi rất cổ xưa, có những thông tin giá trị.

Nếu vậy, cái cửa xi măng trong cuộn giấy mà họ tìm thấy trước đó chắc chắn là ở đây.

Nhưng làm thế nào để vào được, hoặc tìm thấy thứ trong bức tranh, có vẻ hơi khó khăn.Lý Đông đưa cuộn giấy cho mấy người khác xem, nhưng không ai có thể giải mã được bí mật bên trong.

Muộn Du Bình lắc đầu nói: "Tôi cũng không hiểu nó có ý nghĩa gì.

Chỉ là tôi thấy cửa xi măng này dường như hơi khác so với chỗ

chúng ta đang ở.

Nơi được miêu tả trong cuộn giấy hình như không có nước, nhưng chỗ chúng ta giờ lại có cả cửa và nước.

Chẳng lẽ đây không phải cùng một chỗ sao?"Lý Đông cầm cuộn giấy lên, sau khi xem xét kỹ lưỡng, quả nhiên thấy đúng như vậy.

Bởi vì trong bức vẽ, cửa xi măng dường như không có nước.

Chỉ là trước đó mọi sự chú ý đều tập trung vào văn tự trên đó, nên có vẻ đã mắc phải một lỗi sơ đẳng, bỏ qua điều hiển nhiên nhất.

Đây cũng là chuyện bình thường, đôi khi con người dễ mắc phải những lỗi sơ đẳng như vậy, nên cũng không có gì sai.

Khi vừa có được bức vẽ, thực ra Lý Đông đã có một cảm giác mơ hồ, rằng bức vẽ dường như thiếu mất thứ gì đó, giờ thì thấy nước chảy bên trong.

Nếu nhìn kỹ, sẽ thấy trên cửa xi măng, dòng nước chảy tạo thành một bức rèm tuyệt đẹp rủ xuống, nhưng nước chảy từ đâu thì hoàn toàn không biết.Nhưng nếu muốn chặn dòng nước, đó tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng.

Từ xa xưa, đã có một người, hoặc một nhóm người đúc kết ra một trí tuệ rất quan trọng, đó là đối với dòng nước, cần phải khai thông chứ không phải ngăn chặn.

Nếu ngăn chặn, chắc chắn sẽ dẫn đến tai họa lớn hơn.Vì vậy, sau khi bàn bạc, họ quyết định tìm cách xem có thể dẫn dòng nước trên cửa xi măng đi nơi khác được không.

Lý Đông suy nghĩ một lát, đột nhiên phát hiện hình như có cách.

Thực ra, trong ba lô của anh có đủ loại đồ vật.

Mấy món đồ này nếu là đồ bình thường thì trông có vẻ không có

tác dụng lớn, nhưng sau khi được Hệ thống Cường hóa Vô hạn nâng cấp, dường như chúng đã có công dụng nhất định.

Đúng vậy, sau một hồi nỗ lực, anh lấy ra một cái ống dẫn lớn, cứng rắn dẫn nước bên trong đi chỗ khác.Sau khi dẫn nước đi nơi khác, quả nhiên ở chỗ cửa xi măng, trên hai bên khung cửa mờ mờ ảo ảo hiện ra một số chữ khắc trên đá.

Như vậy, nơi này và nơi được miêu tả trên cuộn giấy trông y hệt nhau.

Bí mật trên cuộn giấy có lẽ thực sự nằm ở đây.

Đương nhiên, còn về tình hình thực tế ra sao, vẫn chưa rõ ràng lắm, cần phải quan sát kỹ lưỡng.

Nhưng giờ đây những chữ trên đó không đặc biệt rõ ràng, thế là mấy người họ liền bận rộn dọn dẹp rêu phong trên khung cửa, phát hiện cả hai bên trái phải đều có một câu đối tàn khuyết.

Trên khung cửa bên trái khắc "Hải Đường Cửu Châu", bên phải khắc "Vân Phương Tường".Đương nhiên, hai câu này trông có vẻ có ý nghĩa nhất định, nhưng không hiểu rõ là ý gì, xem ra hai bên đều thiếu một hoặc hai chữ.

Lý Đông lấy những chữ đó từ trong ba lô ra, rồi tiến gần đến khung cửa, kết quả nhanh chóng phát hiện những chữ này hình như thật sự có thể đặt lên đó.

Ngay lập tức, sau khi nghiên cứu một hồi thì anh hiểu ra ý nghĩa.

Một cặp câu đối này thật sự rất thú vị.Đúng vậy, vế trên của câu đối là "Long Đằng Tứ Hải Định Cửu Châu", vế dưới là "Vân Khí, Bát Phương Sinh Tường Thụy".

Như vậy thì rất có ý nghĩa.

Lý Đông giải mã được bí mật này, anh phát hiện ở chỗ cửa xi măng từ từ hiện ra một tấm bia đá.

Rồi lại xuất hiện một cái bàn, cái bàn đó trông như một cái bàn cúng.

Trên mặt bàn vẽ 8 cái đầu lâu.

Phía dưới có một rãnh đá lõm sâu vào bên trong.Cái bàn này Lý Đông cũng từng thấy trước đây.

Đúng vậy, ở cái nơi nguy hiểm nhất trong không gian ngầm, nơi anh gặp những xác sống áo đỏ, anh đã thấy mấy cái bàn như vậy.

Không ngờ lại thấy một cái y hệt ở đây.

Nhưng anh phát hiện cái rãnh lõm vẫn còn đó, chỉ là không biết bên trong rãnh đó đặt thứ gì.Lý Đông đưa tay thử sờ nắn, phát hiện bên trong có hai thanh côn.

Đúng vậy, làm bằng bạc trắng.

Anh lấy hai thanh côn đó ra xem, phát hiện trên đó khắc hai chữ "Thiên Địa".

Thế là Lý Đông lại đưa hai thanh côn cho những người khác, mỗi người tự mình quan sát.

Xem ra tất cả bí mật đều nằm trong cái bàn này.

Chương 1184

Giờ lại chơi trò đoán chữ mê cung.

Nhưng Thiên Địa lại đại biểu cho cái gì?

Chữ Thiên Địa đối với họ, dường như đại diện cho quá nhiều thứ.

Vào thời cổ đại, Thiên Địa tương đương với toàn bộ vũ trụ.

Nhưng toàn bộ vũ trụ lại bao hàm quá nhiều yếu tố, chắc chắn không phức tạp đến thế.Hồ Bát Nhất nói: "Thời cổ đại mà nói về Thiên Địa, chắc là mấy vị thần tiên trong truyền thuyết thôi nhỉ.

Trong lòng nhiều người có một kiểu suy nghĩ như vậy, đó là muốn trở thành thần tiên.

Tôi lại nhớ đến tên đạo sĩ họ Vương đó.

Lão đạo sĩ họ Vương đó đã ba lần năm lượt vi phạm lời hẹn của tôi, rồi đi gây rắc rối, cuối cùng không chết trong miệng rắn." Kết quả, Vương Bàn Tử khinh thường nói: "Lão Hồ à, ông quan tâm tên đó làm gì?

Tên đó vốn là một kẻ đáng chết mà.

Lão già đó căn bản không đáng được thông cảm.

Không những ba lần năm lượt vi phạm lời hẹn của chúng ta, mà quan trọng nhất là lão già đó còn dám cấu kết với bọn người Nhật Bản kia.

Ông đây giờ ghét nhất là bọn người Nhật Bản đó!"Lý Đông lắc đầu nói: "Có lẽ mục đích hắn làm vậy không nhất định là vì bọn người Nhật Bản đó.

Tên đó có thể có một giấc mơ rất lớn.

Hoặc là bất kỳ đạo sĩ nào cũng có một giấc mơ như vậy, đó là trở thành thần tiên.

Dù sao thì trường sinh bất lão đối với con người, sự cám dỗ đó thực sự quá lớn."Mọi người cảm thán một tiếng xong, phát hiện chỗ này cũng không có chuyện gì khác, thế là chuẩn bị tiến vào cái cửa đá kia để xem thử.

Sau khi vào, phát hiện nơi này cũng là một ngôi mộ cổ.

Nhưng trên mặt đất có một đống gỗ mục nát.

Lý Đông hơi đá một khối gỗ, những thanh gỗ mục này chắc chắn dùng làm cơ quan.

Chỉ là không ngờ, cơ quan ở chỗ này lại bị phá hủy, chứng tỏ nơi này dường như đã xảy ra vấn đề.

Thông thường, các cơ quan do người cổ đại thiết kế, về cơ bản đều rất dễ bảo quản.

Rất dễ bảo quản, cơ bản sẽ không bị hư hỏng.

Nếu bị hư hỏng thì cơ bản là vô dụng.

Nhưng giờ đây, những cơ quan ở đây lại hỏng rồi, điều đó chứng tỏ nơi này dường như đã chịu sự phá hoại lớn, có vẻ thời gian không hề ngắn, ít nhất là hàng trăm năm trước đã bị phá hủy rồi.Đương nhiên, giờ chỉ có thể cảm thán mà thôi, bất cứ thứ gì không mục nát đến mấy cuối cùng cũng sẽ hỏng.

Muộn Du Bình lắc đầu nói: "Nói như vậy quả thực là có lý.

Nhưng giờ thế giới đang phát triển, văn minh đang tiến bộ, những người từ thời cổ đại như chúng ta giờ có vẻ hơi lạc hậu rồi.

Giờ những cơ quan này hỏng rồi, cơ bản là vô dụng." Rồi mấy người họ lại tìm đến bên cạnh địa đạo.Sau đó, trong địa đạo, họ cảm

thấy một luồng gió lạnh thổi qua.

Lý Đông nhíu mày nói: "Chỗ này chắc chắn có nguy hiểm, mọi người cẩn thận một chút, e rằng có cương thi." Tiếp theo, một bóng đen bò ra từ phía sau bậc đá.

Mọi người vội vàng lùi lại mấy bước, không ngờ lại thật sự có cương thi.

Nhanh chóng, Lý Đông mới phát hiện thứ đó hình như không phải cương thi, mà là một con quái vật.

Đương nhiên, gọi nó là cương thi cũng được, vì nó không phải là cương thi do con người biến thành, mà là cương thi do quái vật tạo ra.

Lý Đông thử bắn hai phát súng.Nhưng phát hiện thứ đó nhảy lên nhảy xuống, né tránh được hai phát súng.

Tốc độ của nó cực nhanh, động tác cực kỳ linh hoạt.

Có người lấy ra một cây cung lạnh và ném đi.

Họ phát hiện ra một con quái vật với bốn chi trông rất mềm mại, trên đầu mọc ra ba khuôn mặt quái dị.

Bộ mặt của nó méo mó, rất đáng sợ.

Hai cái tai của nó lại rất dài và lớn, toàn bộ khuôn mặt kéo dài ra, mỗi khuôn mặt lại lồi ra hai nhãn cầu đen to bằng nắm đấm.

Tóm lại, thứ này tuyệt đối không phải quái vật bình thường, trông cực kỳ hung tợn và đáng ghét.

Quan trọng nhất là chân của tên này lại mềm nhũn.

Trong khoảnh khắc đó, nó sinh ra một cái chân mềm nhũn, trực tiếp quấn chặt lấy Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử lấy súng ra chuẩn bị bắn, nhưng tên đó lại có một

cánh tay khác quấn lấy khẩu súng.

Lý Đông tiến lên, chuẩn bị chém đứt hai cánh tay đó.

Nhưng thứ đó lại có thêm hai cái chân, nhanh chóng giơ lên, rồi há miệng cắn tới.

Lý Đông làm một động tác giả, rồi một đao chém thẳng vào miệng tên đó.

Chỉ nghe một tiếng "cạch", thứ đó lại cắn chặt lấy dao của Lý Đông.Ngay lúc đó, lại có người khác nổ súng.

Chương 1185

Lý Đông cố sức thu dao về, nhưng con quái vật đột nhiên buông lỏng, khiến Lý Đông suýt chút nữa bị quán tính làm ngã.

Lúc này, một con mắt của nó lại bắn ra.

Lý Đông thậm chí còn có thể thấy phía sau con mắt đen đó có những mạch máu đỏ tươi.

Quái vật gì thế này?

Lý Đông dùng dao chắn trước mặt.

Cảm thấy một lực lớn ập tới, thế là anh đành phải nhanh chóng lùi lại. "Ối trời ơi, cái quái gì thế này?

Trông ghê quá đi mất.

Thứ này không phải tự nhiên mà xuất hiện ở đây đâu nhỉ?

Là do cái gì tạo thành?" Vương Bàn Tử mấy người hoàn toàn không biết thứ này rốt cuộc là cái gì.

Trước đây chưa từng thấy thứ như vậy.

Tiểu Ca cũng lắc đầu. "Chắc là mấy con quái vật do những kẻ thích làm thí nghiệm kỳ quái thời cổ đại tạo ra thôi.

Loại quái vật này quả thực có chút đáng sợ."Khi Lý Đông đang nói, anh lại thấy con quái vật đột nhiên vươn ra một cánh tay.

Đúng vậy, toàn thân con quái vật mềm nhũn, dường như có thể biến hình bất cứ lúc nào.

Nhưng đồng thời, sức mạnh của con quái vật lại cực kỳ lớn.

Sức mạnh của quái vật lớn đến vậy, quả thực khiến người ta cảm

thấy hơi bất hợp lý.

Mềm nhũn như vậy, sao lại có sức mạnh lớn đến thế?

Nhưng lúc này, lại có hai nhãn cầu đen bắn ra.

Lý Đông lại một lần nữa đỡ lấy con quái vật.

Nhưng con quái vật dường như cũng làm động tác giả, đang chuẩn bị vòng sang một bên khác của Lý Đông.

Không thể không nói, con quái vật này chắc vì có quá nhiều cánh tay, nên khiến người ta cảm thấy rất khó chịu.

Lý Đông giờ cũng không còn cách nào khác, đành phải không ngừng dây dưa với con quái vật, giờ cơ bản là không tấn công được, chỉ có thể liên tục phòng thủ.

May mà lúc này, chỉ nghe một tiếng "phanh", A Ninh lại một lần nữa nổ súng.

Thân thể con quái vật bị đánh nát, rồi một chất lỏng đặc sệt chảy ra.

Con quái vật dường như sau khi bị thương thì hành động chậm lại một chút, rồi A Ninh và Hồ Bát Nhất, mấy người họ không ngừng nổ súng.

Con quái vật bị đánh trọng thương 6 chỗ, mắt không ngừng văng lung tung, rồi trên mặt đất lại bốc lên một làn khói màu vàng nhạt.Mấy người họ không ngừng lùi lại, đồng thời không ngừng nổ súng.

Nhưng con quái vật này tuy bị thương, nhưng trông có vẻ vẫn chưa chết.

Quan trọng nhất là thân thể của thứ đó dường như biến thành vô số sợi tơ nhỏ, không ngừng lan rộng ra xung quanh.

Lý Đông nghiến răng, lấy ra súng phun lửa.

Thật sự, đã lâu rồi anh chưa dùng súng phun lửa.

Thứ này cũng là một trong những vũ khí lợi hại nhất.

Tác dụng của nó là thiêu hủy mọi thứ.

Đương nhiên, với nhiệt độ như vậy thì cơ bản có thể thiêu hủy mọi thứ.

Cái gọi là "thủy hỏa vô tình", có thể thiêu được thì cứ thiêu, không sao cả.

Một cột lửa dài đến hơn chục mét trực tiếp phun ra, thiêu cháy những sợi tơ đó khiến chúng co rút lại, rồi lại hiện ra hình dạng ban đầu của con quái vật ba mặt.

Dưới sự chiếu rọi của ngọn lửa dữ dội, bốn chi của con quái vật đó dường như tàn phế không toàn vẹn, 6 con mắt dường như cũng bị thương nghiêm trọng, nhưng thứ đó vẫn chưa chết.Lý Đông giờ không quản nhiều thế nữa, anh trực tiếp dùng súng phun lửa xịt loạn xạ lên người con quái vật.

May mà con quái vật này dường như không chống lửa, dưới ngọn lửa dữ dội, thân thể con quái vật nhanh chóng co rút lại, nhanh chóng lùi về phía sau.

Lý Đông sao có thể để thứ đó chạy thoát được.

Đáng tiếc là cầm súng phun lửa đuổi theo không được nhanh như vậy, con quái vật ba mặt đã bị trọng thương, lùi vào một cái hố dưới đất.

Vương Bàn Tử chuẩn bị đi tới chỗ đó xem, kết quả bên trong thò ra một cái chân, kéo anh ta vào.

Lý Đông thấy cảnh này trong lòng tức giận, lập tức bùng lên.

Cái Vương Bàn Tử này cũng quá bất cẩn rồi.

Nhưng phía dưới truyền đến tiếng kêu thét xé lòng của Vương Bàn Tử.

Chương 1186

Thế là mấy người còn lại vội vàng theo xuống.Sau khi xuống, họ phát hiện con quái vật ba mặt đã dùng một cái chân quấn chặt lấy Vương Bàn Tử.

Nhưng bộ đồ bảo hộ của Vương Bàn Tử hiện tại rất tốt, nên anh ta không bị thương.

Lý Đông giờ không quản nhiều thế nữa, anh trực tiếp dùng súng phun lửa tập trung phun tới.

Dù sao thì bộ đồ bảo hộ đó có thể chống lửa, Vương Bàn Tử chắc sẽ không sao.

Ngọn lửa dữ dội thiêu cháy lên người con quái vật, cơ thể nó nhanh chóng co rút lại.

Vương Bàn Tử tuy hiện tại không bị thương, nhưng cảm thấy cực kỳ khó chịu, thấy rất nóng.

Không còn cách nào khác, tên này giờ dường như trở nên hơi yếu ớt rồi.

Dù sao thì tên này cũng là người có tiền, sống rất tốt, nên có chuyện như vậy cũng bình thường.

Lý Đông nghiến răng, phun lửa loạn xạ vào con quái vật một trận.

Con quái vật cuối cùng không còn nhúc nhích nữa, bị thiêu cháy hoàn toàn thành tro bụi.Thấy thứ đó hoàn toàn bị thiêu thành tro bụi, Lý Đông mới thở phào nhẹ nhõm.

Vương Bàn Tử giờ khắp người đều đen xì.

Đúng vậy, bộ quần áo của anh ta tuy không bị hư hại, nhưng trên

quần áo xuất hiện một số thứ màu đen.

Chủ yếu là do chất lỏng trên người con quái vật sau khi bị thiêu thành than cháy đã biến thành thứ màu đen.

Vương Bàn Tử không ngừng phủi tro trên người.

Rồi cười ha hả: "Tôi thấy hình như mình lại được tái sinh một mạng rồi.

Chỗ này vừa mới vào đã gặp chuyện nguy hiểm như vậy, xem ra nơi đây cũng không dễ nhằn chút nào." Nhìn con quái vật ba mặt đã chết trên mặt đất.

Lý Đông cảm thấy hơi mệt mỏi, rồi họ nghỉ ngơi ở chỗ miệng hố.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, họ tiếp tục tiến lên dọc theo mộ đạo.Rồi trên đường đi, Lý Đông đột nhiên cảm thấy rất nguy hiểm, cái cảm giác nguy hiểm đó, nơi này dường như cực kỳ âm u.

Nơi đó cho người ta cảm giác rất tà môn.

Lúc đó, Lý Đông lại cảm thấy một luồng khí tức nguy hiểm.

Quả nhiên, trên hai bên vách tường chớp lên từng mảng bóng đen.

Lý Đông bảo mấy người cúi xuống, rồi dưới ánh sáng yếu ớt, sau khi quan sát, phát hiện ở chỗ đó dường như có một số đốm sáng lấp lánh đang bay lượn.

Lúc này, anh phát hiện trên đỉnh đầu mình lại treo lủng lẳng một đám cương thi đen kịt.

Đúng vậy, đó là những cương thi.

Chỉ là những cương thi này lại treo ngược trên tường như dơi.

Những thứ này mặc trường bào màu trắng, có con thì mặc quần áo màu đỏ, tóc dài xõa vai, trông có vẻ bình thường như con người.

Đương nhiên, trừ khuôn mặt ra, trông không giống khuôn mặt của người chết.

Trong hốc mắt là một cái hố đen, thân thể khẽ động một chút, mái tóc dài liền che khuất nửa bên mặt, trông cực kỳ dọa người.Không ngờ ở nơi này lại có loại thứ này.

Loại thứ này trông đáng sợ như vậy, chắc chắn cũng rất khủng khiếp.

Lại là loại thứ gì nữa đây?

Trong khoảnh khắc đó, một con nhảy xuống.

Lý Đông dùng dao đỡ lấy, rồi Lý Đông cảm thấy một lực lớn ập tới, dường như hoàn toàn đi ngược lại quy luật vật lý.

Lý Đông không nhịn được lùi lại một bước, kết quả trên mặt đất lập tức xuất hiện một vết nứt lớn.

Đúng vậy, sức mạnh như vậy dường như căn bản không phù hợp với trọng lượng của thứ đó.

Đương nhiên, Lý Đông hiện tại cũng có một thói quen rất tốt, đó là sử dụng hai loại vũ khí cùng lúc.

Trong một tay khác, anh có một vũ khí khác, trực tiếp bắn một phát xong, một luồng khí mạnh mẽ, trực tiếp đánh thứ đó bay xa tám mét.

Thứ đó lập tức bay ngược ra ngoài.

Xem ra sức mạnh của thứ đó tuy rất lớn, nhưng cơ thể lại khá yếu ớt.

Sau khi Lý Đông đánh lui thứ đó, nhưng phía sau lại có mấy con khác bổ sung lên.

Kiểu này dường như chuẩn bị vây công lên.

Một trận chiến như vậy, đánh đến mức độ này, quả thực có chút đáng sợ.Lý Đông lập tức biết không thể cứng đối cứng với bọn này.

Bởi vì sức mạnh của bọn chúng thực sự quá lớn.

Nếu cứng đối cứng với một con, Lý Đông cảm thấy mình có thể chịu được.

Nhưng nếu có thêm mấy con nữa, không chừng sức mạnh khổng lồ đó có thể trực tiếp đánh anh lún vào bùn đất.

Chương 1187

Vì vậy, sau khi né tránh mấy đòn tấn công của chúng, chân trái anh lướt trên vách tường, rồi thân thể liền xoay tròn.

Con dao trong tay cực kỳ sắc bén, nên ngay lập tức chiến quả bất ngờ.

Rõ ràng một trận chiến như vậy đối với anh là khá có thu hoạch, nhưng lúc này phía sau lại truyền đến một tiếng kêu kỳ dị.

Lý Đông lúc này lấy súng ra, nhắm vào phía sau lại bắn một phát.

Chỉ nghe một tiếng nổ lớn, lại có mấy con cương thi bị đánh lùi. "Mấy thứ này phiền phức vậy sao?

Số lượng nhiều thế?

Chẳng lẽ có thù với tôi à?

Hay là nhất định muốn giết tôi." "Quan tâm nhiều làm gì?

Giờ đây cơ quan bên trong đã được định sẵn.

Khi tôi vào, những thứ này đã được thả ra.

Giờ tôi diệt sạch chúng là được, không cần quản nhiều thế nữa!" Lý Đông nói. "Nhưng...

Lý Đông phát hiện ra, những thứ này dường như không thể giết chết được.

Xem kìa, những con đã chết hình như lại sống lại."Nếu đã không thể giết chết, vậy thì có cách nào phong ấn chúng lại không?

Cái gọi là phong ấn, đó là nhốt một số quái vật vào một nơi mà trong tình huống bình thường không thể mở ra được.

Như vậy thì có thể đảm bảo an toàn trong một thời gian dài tương đối.

Lý Đông hiện tại lại có một phương pháp, đó là có thể dùng túi để đựng những thứ này, rồi tiến hành phong ấn đặc biệt.

Đương nhiên, túi bình thường không làm được công việc này, nhưng trang bị trên người Lý Đông lại có thể được Hệ thống Cường hóa Vô hạn nâng cấp.

Đúng vậy, vốn dĩ anh đã mang theo không ít túi, sau khi được Hệ thống Cường hóa Vô hạn nâng cấp, giờ những chiếc túi này rất chắc chắn.

Lý Đông lấy ra mấy chiếc túi đã được nâng cấp như vậy, nhanh chóng thử nhốt những thứ này vào.

Đối với anh, điều đó dường như không phải là một việc khó khăn.

Bởi vì những cương thi áo trắng này không đặc biệt mạnh mẽ, trừ việc vĩnh viễn không thể giết chết ra, hình như cũng không có đặc điểm nào khác.

Lý Đông dễ dàng đánh nát mấy con xong, nhốt chúng vào trong túi lớn, hình như chúng hoàn toàn không thể thoát ra được.Nhưng vào lúc này, Lý Đông đột nhiên phát hiện, bên ngoài dường như có một số cương thi.

Những cương thi đó đang nhìn chằm chằm vào một thứ gì đó trong túi.

Đúng vậy, thứ đó chính là cây ngọc tiêu bị gãy một nửa mà anh tìm thấy trong đường hầm trước đây.

Khúc ngọc tiêu bị gãy đó vốn không có giá trị, ít nhất nếu đem ra bán lấy tiền thì chắc cũng không bán được bao nhiêu.

Vì vậy Lý Đông cũng không để ý đến thứ đó.

Nhưng thứ đó cũng có thể giữ lại, không chừng có thể nghiên cứu.

Vì vậy Lý Đông mang theo trong túi bên người.

Sau khi trận chiến diễn ra đến mức này, Lý Đông đột nhiên phát hiện những cương thi này dường như rất quan tâm đến cây ngọc tiêu đó.

Lý Đông thấy kỳ lạ, loại ngọc tiêu này thật sự có tác dụng lớn đến vậy sao?

Sau khi nghiên cứu kỹ lưỡng, anh phát hiện thứ đó dường như cũng không có gì đặc biệt, cũng chỉ làm bằng ngọc thạch.

Nhưng anh cũng biết, những cương thi này thực tế không có nhiều tư duy.

Dù sao cương thi bản thân là một sản phẩm thất bại, chắc chắn không thể có suy nghĩ như con người bình thường.

Nếu chúng quan tâm, thì đó phải là một loại phản ứng hóa học nào đó hoặc sự hấp dẫn của một chất liệu nào đó.

Nhưng trên khúc ngọc tiêu bị gãy có thứ gì chứ?Lý Đông giờ phát hiện muốn nghiên cứu thì chỉ dựa vào đầu óc cũng không hiểu được.

Vì vậy quyết định trực tiếp tiến lên thử nghiệm.

Thế là anh cầm khúc ngọc tiêu bị gãy tiến lên phía trước.

Anh vẫy vẫy nó phía trước.

Quả nhiên, một con cương thi nhanh chóng xông lên phía trước, hai tay vồ lấy cây ngọc tiêu đó.

Các cương thi khác cũng một trận xao động, ùa lên, cục diện lập tức trở nên hỗn loạn dị thường.

Lý Đông cũng không khách khí gì, ở đó giết sạch một phen.

Thực sự, đối với loại chiến đấu này anh đã sớm quen rồi, căn bản không có bất kỳ ý nghĩ sợ hãi nào.

Chương 1188

Nhưng những cương thi này dường như phát điên rồi, xông lên như thiêu thân lao vào lửa, hoàn toàn không màng đến mọi thứ, dường như thứ đó đối với chúng thật sự rất quan trọng.Không thể không nói, đôi khi, khi số lượng thứ gì đó đạt đến một mức độ nhất định, thì lực chiến đấu sẽ cực kỳ mạnh mẽ.

Ngay cả sinh mệnh yếu ớt nhất, nếu số lượng đạt đến một giới hạn nhất định, lực chiến đấu cũng tương tự như vậy.

Trong chớp mắt, những cương thi này đã vây kín hai đầu đường hầm không lọt một giọt nước.

Lý Đông cũng chỉ có thể không ngừng lùi lại.

Dần dần lùi vào một ngõ cụt.

Nhưng khi vừa khó khăn lắm mới đến được một nơi tương đối an toàn, anh lại phát hiện tất cả các đường lui đều bị chặn lại.Những thứ này dường như rất khó đối phó, căn bản không thể giết chết.

Ngay cả khi bị đánh nát, chúng lại có thể ghép lại để tiếp tục chiến đấu.

Điều đó mang lại cho người ta một cảm giác không thể tin được.

Bởi vì nó hoàn toàn đi ngược lại kiến thức vật lý thông thường.

Lý Đông quan sát môi trường xung quanh xong, lắc đầu nói: "Hay là thế này đi, chỗ đó có một cái hố dưới đất, có lẽ có thể dẫn bọn này vào cái hố đó.

Hay là phong ấn những thứ này vào cái hố đó đi." "Nhưng giờ làm sao để phong ấn những thứ đó vào cái hố đó đây?"Lý Đông đương nhiên biết, nếu muốn làm việc này, thì cũng chỉ có anh mới làm được,

bởi vì công cụ của anh có thể sử dụng ở rất nhiều nơi.

Nhưng nếu giao cho người khác, vậy ai mới có thể hoàn thành công việc này?

Có lẽ chỉ có công phu của Muộn Du Bình là đủ mạnh mẽ.

Muộn Du Bình vốn là một người lợi hại, lại thêm kinh nghiệm sống bao nhiêu năm, thực lực mạnh mẽ cũng là chuyện bình thường.

Vì vậy Lý Đông đưa khúc ngọc tiêu cho Muộn Du Bình, nói: "Hay là giao việc này cho anh đi, anh cầm thứ này vào trong cái hố đó, chúng ta tìm cách đánh nát mấy thứ này, rồi tiêu diệt chúng hoàn toàn." Muộn Du Bình quả nhiên là Muộn Du Bình, lúc này cũng không nói gì, chỉ trầm lặng gật đầu.Ý này quả là một ý rất hay.

Trong lòng tên này cũng khá tán đồng, nhưng tên này cũng có một thói quen không tốt, đó là rất ghét nói chuyện.

Cũng vì tên này rất ghét nói chuyện, nên tên này hiện tại không nói gì, tiếp tục đi về phía trước.

Trong khi tên đó cầm khúc ngọc tiêu bị gãy, tay kia lại lấy ra Hắc Kim Cổ Đao.

Hắc Kim Cổ Đao bản thân là một thần binh lợi khí cực kỳ lợi hại, sau khi mất rồi lại được chế tạo lại một thanh khác, nhưng cảm thấy không thuận tay, rồi lại giao cho Lý Đông cải tạo.

Đương nhiên Lý Đông cũng đã tốn không ít tiền, khi anh cũng nâng cấp con dao trong tay tên đó.

Giờ đây, con dao trong tay anh ta cũng có thể cắt sắt như bùn, đó thực sự là một vũ khí mà ở Trái Đất trước đây không có chất liệu nào có thể rèn ra được.

Vì vậy, tên đó cầm con dao làm công cụ chiến đấu.Quả nhiên,

công phu của tên này cực kỳ lợi hại, đột nhiên bật dậy, một cước đạp lên vai một con cương thi.

Con cương thi đó muốn tóm lấy Muộn Du Bình, nhưng lại phát hiện mọi việc dường như không đơn giản như vậy.

Tên đó trong khoảnh khắc đó lại nhảy sang một chỗ khác.

Ngay lúc này, lại có mấy chục con cương thi vây quanh.

Rồi Muộn Du Bình lại đột nhiên ném khúc ngọc tiêu bị gãy ra ngoài.

Sau khi khúc ngọc tiêu bị gãy bay ra, lập tức dẫn đến sự hỗn loạn lớn hơn.

Những cương thi này dường như không ngừng tranh giành thứ đó.

Không biết con cương thi nào, sau khi giành được liền bị mười mấy con cương thi khác xé nát tơi bời.Ngay lúc này, Muộn Du Bình tay cầm trường đao, hai chân lơ lửng giữa không trung.

Rồi trong khoảnh khắc đó, anh ta chém nát tất cả mười mấy con cương thi thành từng mảnh vụn.

Vương Bàn Tử hơi kinh hồn bạt vía: "Đông ca, giờ có cần giúp không?

Tôi thấy Tiểu Ca trông nguy hiểm quá!

Sao không đi giúp một tay?" Thực ra, đa số mọi người trong đội đều khá tán thành Lý Đông, và cho rằng Lý Đông là người có sức chiến đấu mạnh nhất trong đội.

Đương nhiên, thực tế đây là một sự hiểu lầm.

Công phu của Lý Đông không phải là tốt nhất, chỉ là trang bị trên người anh là tốt nhất, lợi khí lớn nhất, nên sức chiến đấu trông có vẻ mạnh mẽ.

Nếu chỉ xét riêng về công phu, Muộn Du Bình mới là người lợi hại nhất.

Vì vậy Lý Đông gật đầu nói với Vương Bàn Tử: "Không cần lo lắng, tên đó lợi hại lắm, chút chuyện nhỏ này không làm khó được anh ta đâu." Quả nhiên, lúc này khúc ngọc tiêu bị ném ra liền bị Muộn Du Bình tóm lấy.

Tên đó lại nhảy mấy lần giữa không trung, đúng là phi diêm tẩu bích, rồi thuận thế tiến về phía cái hố dưới đất phía trước.

Khúc ngọc tiêu bị gãy lập tức bị ném vào trong cái hố.Quả nhiên, những cương thi đó liền đổ xô về phía đó.

Lý Đông lắc đầu nói: "Đối với bọn này, cứ để chúng tự gây rắc rối đi." Anh lấy ra một cái ống mìn từ trong tay.

Sau đó châm lửa xong, anh trực tiếp ném thứ đó vào trong cái hố.

Chỉ nghe một tiếng "oanh long" vang trời.

Nơi này quả thực có thể khiến đất rung núi chuyển.

Một luồng khí mạnh mẽ, trực tiếp thổi bay anh.

Chương 1189

Anh bay xa mười mấy mét trong không khí, rồi mới từ từ bò dậy.

Không còn cách nào khác, hiện tại không gian ngầm này tổng thể là tương đối kín.

Ở trong một không gian tương đối kín như vậy mà vật lộn, đó thực sự là một chuyện rất nguy hiểm.

Anh chỉ có lá gan lớn như vậy, chủ yếu là vì anh khá tự tin vào khả năng phòng hộ của mình.

Nếu không, thì đối với những thứ này anh không dám tùy tiện dùng bừa.

Quan trọng nhất là nếu không gian ngầm này sập xuống, thì tất cả có thể sẽ bị chôn vùi bên trong.Sau khi mấy người bò dậy, Vương Bàn Tử nghiến răng ken két: "Uy lực của thứ này cũng quá lớn rồi!

May mà mạng tôi khá cứng, không thì tôi chắc chết chắc rồi."Mấy người họ nghỉ ngơi một lát xong đi về phía đó, phát hiện bên dưới lại lộn xộn, trông có vẻ rất nhiều cương thi lại sắp sống lại.

Nhưng lần này Lý Đông lập tức dùng một ít dược liệu bịt kín cửa hang.

Đương nhiên, đó không phải là điều quan trọng nhất.

Quan trọng nhất là Lý Đông đã nâng cấp toàn bộ nơi này, sau khi nâng cấp thì nơi này hoàn toàn không có cách nào bị phá hủy, thế là xong.

Sau khi nơi này bị phong ấn hoàn toàn, tạm thời thì tương đối an toàn.Vương Bàn Tử cười ha hả nói: "Giờ chúng ta đã nhốt mấy thứ này vào cái hố đó rồi.

Sẽ có một ngày nào đó có đạo mộ tặc khác, dùng một phương thức cao minh hơn để mở phong ấn của nơi này không?

Lúc đó họ sẽ phải đối phó với những quái vật này như thế nào?

Xem xem, bọn họ có thể đối phó được với những quái vật bên trong không." Lý Đông lắc đầu nói: "Chuyện đó không liên quan đến tôi.

Nhưng tôi thấy nơi này người khác trong tình huống bình thường khó mà vào được.

Đương nhiên, cái gọi là 'thương hải tang điền' cũng không nhất định.

Dù sao thì giờ thế giới biến đổi thực sự quá nhanh, những chuyện biến đổi, ngay cả một ngọn núi cũng có thể bị người ta đào đi, bởi vì nếu muốn xây dựng thế giới này, thực sự cần phải làm rất nhiều việc."Sức mạnh của loài người ngày càng mạnh mẽ, thay đổi một thế giới, đó cũng là chuyện bình thường.

Thay đổi địa hình, đó cũng hoàn toàn có thể làm được.

Nhưng giờ cần làm gì để đảm bảo an toàn tuyệt đối?

Rõ ràng đó là điều căn bản không thể làm được.

Tuyệt đối không thể làm được.

Lý Đông lắc đầu: "Chuyện sau này chúng ta không cần quản nhiều thế nữa, chúng ta không cần lo lắng cho hậu nhân." Giờ không sao rồi, rồi từng bước từng bước đi về phía cái bàn đó, giẫm lên bùn cát.

Nhưng hiện tại phát hiện phía dưới cái bàn dường như cát bùn xốp, cũng không biết bên dưới rốt cuộc có cơ quan lợi hại nào không.

Vì vậy hiện tại càng cẩn thận hơn, vì lo lắng cát bùn sẽ trượt xuống.

Thật sự, nếu cát bùn như vậy trượt xuống, quả thực rất nguy hiểm.

Vì vậy Lý Đông dùng một tay nắm chặt một cây trụ sắt.

Nhanh chóng lại đến dưới cái bàn.Cái bàn đó vẫn y hệt như lần trước.

Trên đó có mấy cái đầu lâu, ngoài ra còn có một cái lỗ nhỏ để bắn ra vật tĩnh.

Chỗ này ngoài những thứ đó ra thì không có thứ gì khác.

Lý Đông lại có chút không cam lòng, cảm thấy nơi này chắc chắn có thứ khác.

Chắc chắn có thứ chưa được phát hiện, nếu không thì nơi này thật sự không biết làm sao để thoát ra.

Thế là anh lại xoay một vòng quanh bốn cây trụ sắt đó.

Phát hiện xung quanh cái bàn kín mít, trông như một vật thể đặc.

Cái vật thể đặc đó không biết là thứ quái quỷ gì, căn bản không thể nhìn rõ là thứ gì.

Lý Đông dùng dao trong tay gõ gõ lên mặt bàn, phát hiện cũng phát ra một tiếng vang trầm đục, căn bản không có vẻ rỗng ruột nào cả.

Cái bàn này nếu là một vật thể đặc, vậy thì những thứ khắc trên cửa lại ở đâu?

Bí mật khắc trên cửa lại có ý nghĩa gì?

Lý Đông gọi mấy người còn lại đến, ở đó tiếp tục nghiên cứu cái bàn này.

Trong lòng Lý Đông, anh luôn cảm thấy bên trong cái bàn này chắc chắn ẩn giấu bí mật.

Nhưng bí mật gì, thật sự là một chuyện kỳ lạ.Muộn Du Bình trầm tư xong, lắc đầu nói: "Thật là kỳ lạ, kỳ lạ thật." Vương Bàn Tử cũng gật đầu: "Thứ này có chút tà môn.

Chỉ là tôi giờ phải làm sao?

Tôi đang bị nhốt ở đây mà.

Bởi vì phía bên kia đã bị nước nhấn chìm, đầu còn lại thì lại bị kẹt, anh ta giờ căn bản không ra ngoài được." Cuối cùng, ánh mắt của Lý Đông dừng lại trên cái lỗ nhỏ kia.

Bởi vì anh phát hiện bên trong cái lỗ nhỏ dường như có thứ gì đó.

Chương 1190

Thế là anh cẩn thận sờ nắn phía dưới, phát hiện phía dưới dường như có hai cái lỗ nhỏ.

Thế là anh lấy ra đèn pin cầm tay, cẩn thận nhìn xem bên dưới cái lỗ nhỏ là thứ gì?

Rồi phát hiện bên cạnh hai cái lỗ nhỏ đó có khắc hai chữ "Thiên Địa". "Chẳng lẽ manh mối nằm ở đây sao?" Lý Đông đột nhiên nhớ ra trước đây anh từng nhặt được hai thanh đũa bạc.

Hai thanh đũa như vậy vốn dĩ không có tác dụng lớn đối với anh, nhưng lúc đó Lý Đông cuối cùng vẫn chọn cầm lấy.

Vì vậy hiện tại anh phát hiện hình như nó rất phù hợp với hai thanh đũa kia, thế là anh quyết định cầm hai thanh đũa đó thử nhét vào.Kết quả, sau khi hai thanh đũa đó cắm vào lỗ nhỏ, cái bàn lại rung chuyển một trận.

Đột nhiên, cái bàn vốn là một khối thống nhất, lúc này lại biến thành 4 mảnh, từ từ mở ra xung quanh.

Mấy người họ đành phải né ra, xem cái bàn này sẽ biến đổi thế nào.

Đợi đến khi cái bàn ổn định lại, họ mới phát hiện, bên trong cái bàn dường như thật sự có thứ gì đó.

Trên mặt bàn đặt một cái vòng hoa bảy sắc được khảm nạm đá quý.

Trong cái vòng hoa bảy sắc đó có rất nhiều đá quý, mã não, hồng ngọc, lam ngọc, ngọc trai...

Những viên đá quý này có đến hàng nghìn viên.

Nhiều bảo bối như vậy, khiến người ta nhìn đến hoa cả mắt.

Bởi vì những viên đá quý này không những bản thân rất tinh xảo, mà những viên đá quý được khảm nạm này còn có khả năng mài dũa, cũng khiến người ta cảm thấy vô cùng khó tin.

Trong một lúc, thậm chí khiến người ta không biết mình đang ở đâu.

Trong cái khay đó dường như có một thứ, đúng vậy, một cây tỳ bà nhỏ bằng bàn tay.Cây tỳ bà này được chế tác rất tinh xảo.

Lý Đông cầm cây tỳ bà đó lên, cẩn thận nhìn, phát hiện cây tỳ bà này hẳn là được khắc từ một loại gỗ đặc biệt.

Tuy rất nhỏ, nhưng chi tiết lại vô cùng tinh xảo.

Trên mặt đàn có một bài thơ, Lý Đông đọc: "Thập lý trường lâu sương mãn thiên..." Bài thơ này Lý Đông nhớ đã từng đọc, hẳn là do một người đời Tống viết mới đúng.

Phía sau cây tỳ bà có một hàng chữ đề, tuy đã trải qua năm tháng bào mòn, nhưng vẫn có thể nhìn rõ ràng. "Chẳng lẽ thứ này chính là bảo bối mà tôi vẫn luôn khổ sở tìm kiếm sao?

Nếu vậy thì món bảo bối này không phải hơi kỳ quái rồi sao?

Một món bảo bối nhỏ như vậy sao?" Muộn Du Bình, kết quả sau đó cẩn thận xem xét, thấy thứ này dường như đúng là thứ anh cần tìm, trên đó ẩn chứa rất nhiều bí mật.Chỉ đáng tiếc là, thứ này dường như đã bị người ta phá hoại.

Nhưng giờ những chuyện khác không còn quan trọng nữa.

Quan trọng là đã tìm thấy một vật phẩm.

Rõ ràng, vật phẩm này cũng là thứ Thiết Diện Sinh vẫn luôn tìm kiếm.

Giờ đây cuối cùng họ cũng đã giành được vật phẩm này trước tiên.

Ngoài ra, những người Nhật Bản kia cũng không biết rốt cuộc có mục đích gì, hiện tại vẫn luôn theo dõi họ.

Thậm chí còn tìm cách ám hại.

Nhưng hiện tại, đến bây giờ, mục tiêu của nhiều người đã trở nên không đặc biệt rõ ràng nữa.Lý Đông mang tất cả mọi thứ bên trong đi hết.

Đúng vậy, tính cách anh bây giờ là như vậy.

Dù sao thì nếu thứ gì tìm được mà không mang đi, về cơ bản trong lòng sẽ không thoải mái.

Nơi này giờ đây đơn giản là một cảnh hoang tàn.

Nhưng giờ nơi này đã bị phá hoại, việc thoát ra lại là một vấn đề.

Cuối cùng Lý Đông chọn cách dùng bạo lực phá mở một đường hầm.

Như vậy có lẽ sẽ an toàn hơn một chút.

Hoặc đôi khi, hành vi nguy hiểm nhất lại chính là an toàn nhất.

Bởi vì bên trong có quá nhiều cơ quan, trước đó không thể mạnh mẽ đột phá vào, chủ yếu là vì sợ phá hủy những thứ cần tìm bên trong.

Nhưng giờ mục tiêu đã đạt được rồi, thì không cần bảo vệ nơi này nữa.

Vì vậy anh lấy ra cái "Ngôi nhà kỳ tích" đó.

Mấy người vào nhà xong, nhanh chóng kích nổ một lượng lớn thuốc nổ ở chỗ đó.

Sau khi kích nổ một lượng lớn thuốc nổ, chỉ cảm thấy xung quanh một trận sụp đổ.

Cả ngọn núi đều bị nổ sập, rồi dựa vào cái "Ngôi nhà kỳ tích" mà mạnh mẽ mở ra một đường hầm để thoát ra ngoài.

Cả ngọn núi ở nơi này đều sập xuống, đó cũng là một chuyện lớn.

Chương 1191

Đáng tiếc là nơi này đồng thời lại là một nơi hoang vắng không người.

Ở một nơi hoang vắng không người như vậy, đương nhiên không ai để ý.

Ngay cả khi có người để ý và nhìn thấy những tai nạn xảy ra ở nơi này, nhưng nếu không gây ra ảnh hưởng lớn đến loài người, thì con người cũng sẽ không quản nhiều thế, cuối cùng cũng sẽ loại bỏ ảnh hưởng mà thôi.Hiện tại thì Lý Đông lại cảm thấy mọi người đều an toàn rồi.

Sau khi tất cả mọi người an toàn rời khỏi đó.

Lý Đông lại tìm kiếm những người Nhật Bản kia.

Nhưng phát hiện xung quanh lại không còn dấu vết của những người Nhật Bản đó nữa.

Cũng không biết những người Nhật Bản kia rốt cuộc muốn làm gì?

Nhưng Lý Đông biết những người Nhật Bản đó ở trong bóng tối, ở ngoài sáng, đồng thời có người khá mạnh, có người lại yếu.

Vậy hiện tại cần phải "dĩ bất biến ứng vạn biến", vì vậy giờ anh quyết định trước hết về nhà đã.Thật sự, chuyến đi lần này khiến anh cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Tuy thu hoạch không ít, nhưng cuối cùng tình hình lại trở nên phức tạp hơn.

Cây cổ cầm và cây tỳ bà đó đã lãng phí quá nhiều thời gian, nhưng hiện tại lại không thu được thông tin thực tế nào.

Đương nhiên, lợi ích khá tốt lần này là thu hoạch không ít tiền bạc.

Đương nhiên, tiền bạc đối với anh cũng không còn là vấn đề.

Bởi vì hiện tại anh không thiếu tiền, hoặc tiền đối với anh rốt cuộc chỉ là một con số mà thôi.

Huống hồ đồ vật anh có thực sự quá nhiều, rất nhiều thứ vẫn chưa bán đi, bởi vì nếu bán ra quá nhiều thứ như vậy, rất dễ gây sự chú ý.

Lý Đông đương nhiên không phải là người thích gây rắc rối, hoặc anh cảm thấy nếu không chịu uy hiếp lớn, thì có thể sống an an ổn ổn, đó mới là điều quan trọng nhất.

Nhưng nếu có người uy hiếp, thì đương nhiên phải loại bỏ những uy hiếp đó.

Đó cũng là chuyện bình thường, hoặc là chuyện hiển nhiên phải làm.Nhưng lần này phải liên tục di chuyển qua mấy nơi, dù sao cũng mệt mỏi rồi.

Lý Đông quyết định trước hết về nhà nghỉ ngơi một thời gian, đồng thời cẩn thận nghiên cứu hai món vật phẩm kia rốt cuộc có tác dụng gì.

Đương nhiên, đồng thời anh cũng huy động tất cả sức mạnh có thể huy động, để nghiên cứu Thiết Diện Sinh hiện tại rốt cuộc đang ở đâu.

Thực sự, Thiết Diện Sinh đó rốt cuộc lợi hại đến mức nào, mạnh mẽ đến mức nào, hiện tại anh căn bản không biết.

Nhưng có thể khẳng định, tên đó dù sao cũng là người đã bày bố cục mấy nghìn năm, một người có thể coi sống chết, và mấy nghìn năm tháng là một ván cờ, loại người như vậy thực sự rất đáng sợ.Lý

Đông ở trong nhà, về cơ bản cũng cùng người nhà, sống theo cuộc sống bình thường.

Mỗi ngày ăn cơm, ngủ, rồi chơi đùa.

Thời gian còn lại Lý Đông cũng hơi nghiên cứu xem cây tỳ bà kia rốt cuộc có tác dụng gì.

Sau gần một tháng nghỉ ngơi và nghiên cứu, Lý Đông phát hiện tất cả mọi thứ đều chỉ về một nơi, đó là Ürümqi.Thật sự, nơi đó anh vốn định đi, đi đến Tây Vương Mẫu Cung.

Sau khi trải qua cửu tử nhất sinh, anh đã có được đủ loại vật phẩm được cho là trường sinh bất lão mà mình muốn.Đáng tiếc là giờ lại phải đến đó một lần nữa.

Hoặc là đi đến một nơi khác của vùng đó, trước đây anh chưa từng nghĩ sẽ lại đến đó lần thứ hai.Đương nhiên, lần này Lý Đông đã triệu tập nhân lực.

Đương nhiên, những người cấp bách vẫn là Vương Bàn Tử, Muộn Du Bình mấy người.

Thực ra, sau khi có nhiều người rồi cũng không có tác dụng lớn lắm.

Đương nhiên, lần này Lý Đông lại mang theo Trần Văn Cẩm.

Thật sự, Trần Văn Cẩm ở nơi đó cũng đã rất lâu rồi, kinh nghiệm cũng rất phong phú, vì vậy Lý Đông để Trần Văn Cẩm đi cùng.

Mấy người họ đều là những người lão luyện, bởi vì hiện tại có thể là thời điểm đối đầu quan trọng nhất.

Trong cuộc đối đầu quan trọng như vậy, đương nhiên không thể có người không liên quan.Chỉ là khi đi đến đó, Lý Đông ban đầu chọn lái xe.

Nhưng sau đó Muộn Du Bình nói không cần lái xe, hoặc nếu xe của họ lái đi thì có thể sẽ có nguy hiểm khác.

Anh cảm thấy có thể tạo ra một biến số nhỏ.

Nếu hơi tạo ra một chút biến số, dường như cũng không phải không được.

Nhưng làm sao để đến đó lại là một chuyện khác.

Có người đến đó có thể dùng tàu hỏa, nhưng cuối cùng họ không chọn đi tàu hỏa.

Đi tàu hỏa dường như cũng là một chuyện khá nguy hiểm.

Thế là cuối cùng Lý Đông chọn cách trực tiếp tìm một chiếc "xe đen" để đi.

Cái gọi là trực tiếp tìm một chiếc "xe đen", đó là loại xe tư nhân lái đi đón khách.

Đương nhiên, đối với loại tài xế đó, về cơ bản chỉ cần trả đủ tiền thì họ sẵn lòng đi.

Tóm lại, nếu đi đến đó, phí xe thực sự có chút đắt đỏ, ít nhất là so với việc tự lái xe đi, chi phí gấp mấy lần.

Nhưng để không có cái gọi là biến số, nên họ đã chọn làm như vậy.Sau khi chọn làm như vậy, giữa đường, người tài xế dường như dần dần hiểu ra thân phận của họ.

Chương 1192

Vốn dĩ Lý Đông trong tình huống bình thường sẽ không để người khác biết thân phận của mình, nhưng sau khi người tài xế đoán ra thân phận, Lý Đông cũng không có cách nào, vì dù sao cũng không thể giết người diệt khẩu.

Hơn nữa, anh thấy người tài xế này trông khá thật thà, nên cũng không để tâm.

Ngoài ra, ngay cả khi người tài xế có ý đồ khác, anh cũng không để tâm.

Dù sao thì mấy người họ cũng không dễ chọc, trang bị của họ tốt hơn ai hết, hiện tại ở thế giới loài người bình thường, họ thực sự có thể "đao thương bất nhập", giờ "đao thương bất nhập" thì còn sợ gì nữa?

Nhưng người tài xế này lại vô cùng tò mò về Lý Đông, hỏi: "Đại ca, anh lại là đạo mộ tặc.

Công việc trộm mộ như vậy thật sự có thể phát tài lớn sao?" Lý Đông cười cười nói: "Đó không phải là một công việc tốt, hoặc căn bản không phải là một nghề nghiệp tốt.

Nghề này thực chất là một nghề rất nguy hiểm, cơ bản là gần như đi chịu chết.

Tôi cũng không phải đạo mộ tặc đơn thuần.

Việc tôi phải làm có thể liên quan đến cả thế giới này." Thực sự, Lý Đông chưa từng nghĩ có một ngày mình sẽ nói ra một từ ngữ như vậy.

Cũng không ngờ mình lại nói ra những lời như vậy.

Từ trước đến nay anh đều không coi mình là chúa cứu thế, bởi vì tự coi mình là chúa cứu thế, bản thân là một chuyện vô cùng hoang đường.

Một người quan trọng nhất là có thể khiến cuộc sống của mình tốt hơn, khiến người thân và những người thân cận của mình sống tốt hơn, đó mới là điều quan trọng nhất.

Còn về việc làm chúa cứu thế cứu vớt thế giới, thì có chút hoang đường.

Đúng vậy, những chuyện này quả thực có chút hoang đường.

Nhưng hiện tại anh lại phát hiện mình dường như thật sự đang làm như vậy.

Bởi vì Thiết Diện Sinh đó đã bày bố cục trong nhiều năm như vậy.

Trong khoảng thời gian dài như thế, những nguồn tài nguyên mà hắn nắm giữ và những thứ hắn kiểm soát thực sự quá nhiều.

Sở dĩ tên đó nắm giữ nhiều thứ như vậy, nếu muốn đối phó người khác, thì cũng quá dễ dàng.

Bởi vì những thứ tốt mà tên đó nắm giữ, đó có thể là công nghệ đen.

Những công nghệ đen đó, ví dụ như những quái vật "đao thương bất nhập" mà tên đó chế tạo ra, và một số cương thi không thể giết chết.

Nếu những thứ này có thể bị tên đó nắm giữ, và được dùng làm công cụ mai phục, thì đủ để chứng minh tên đó không thể xem thường.

Hơn nữa, sở dĩ tên đó hiện tại không xuất hiện, thì có thể có một nguyên nhân rất quan trọng, tên đó hiện tại có thể đang "ủ chiêu lớn".

Nếu tên đó đang "ủ chiêu lớn", vậy chứng tỏ tên đó thật sự đã chuẩn bị xong rồi.

Nếu đã tung chiêu lớn, thì quả thực sẽ vô cùng nguy hiểm.

Vì vậy hiện tại phải bóp chết tên đó ngay từ trong trứng nước.

Lý Đông đương nhiên không nói ra những chuyện thực sự phía sau, chỉ là những chuyện này rất nguy hiểm.Người tài xế cười cười nói: "Thế giới này có lẽ thật sự phức tạp như vậy nhỉ.

Giữa người với người muốn sinh tồn, quả nhiên không dễ dàng như vậy.

Nhưng tôi thấy lái xe cũng rất tốt."Đương nhiên, bề ngoài tên đó nói như vậy, nhưng thực tế có thể thấy, tên đó quả thực vô cùng mệt mỏi.Đương nhiên cũng bình thường thôi, lái một chiếc xe chạy khắp nơi, đó cũng là một công việc rất vất vả.

Dù sao thì lái xe, có nghĩa là phải ngồi lâu ở một chỗ.

Loại cuộc sống như vậy, không phải người bình thường nào cũng có thể đối phó được.Sau mấy ngày, cuối cùng họ cũng đến được một thị trấn nhỏ nằm ở rìa bán sa mạc bán thảo nguyên.Trong những năm này, thực tế trên đại lục Thần Châu, con người vẫn luôn cố gắng chinh phục tự nhiên, cũng dần dần biến những sa mạc đó thành ốc đảo xanh tươi.

Một quá trình lao động lâu dài và vất vả, nhưng một quá trình lao động lâu dài và vất vả như vậy lại có vô số người không ngừng làm việc, và đã đạt được những thành tựu rất đáng kể.

Hoặc có lẽ nơi này ban đầu hoàn toàn là sa mạc, sau nỗ lực của con người mới biến thành một vùng bán sa mạc bán thảo nguyên như vậy.

Loại vùng bán sa mạc bán thảo nguyên này, hiện tại cũng chỉ có

thể thấy ở đây.

Sa mạc đang nhanh chóng biến mất.

Thậm chí ở một số nơi, toàn bộ sa mạc đều đã bị loài người tiêu diệt.

Không thể không nói, người dân đại lục Thần Châu quả thực đặc biệt chú trọng loại lao động này.Hiện tại, phần lớn cư dân sống ở thị trấn nhỏ này là những người đã có đóng góp lớn vào việc cải tạo sa mạc.

Những người này cơ bản đều thuộc loại cần cù chất phác.

Lý Đông rất tôn trọng họ, nhưng những người ở đây lại dùng một ánh mắt kỳ lạ nhìn anh.

Đương nhiên Lý Đông không đặc biệt hiểu rõ điều này, dù sao anh cũng nghĩ có lẽ là người từ nơi khác đến, ở chỗ này bị người ta nhìn bằng ánh mắt kỳ lạ cũng là bình thường.

Dù sao thì một người lạ đi vào một nhóm người khác, nếu không bị người khác nhìn bằng ánh mắt đặc biệt thì chẳng phải là bất thường sao?Họ tìm một quán trọ để nghỉ lại.

Nhưng quán trọ này thực ra cũng không đặc biệt cao cấp, thực tế có chút thô sơ.

Nơi đó thực chất là một căn nhà ngói nông thôn.

Đương nhiên, ông chủ quán ở đây lại là một người khá nhiệt tình.

Ông chủ quán dọn dẹp phòng rất sạch sẽ, và đun nước nóng cho họ, để họ gột rửa sự mệt mỏi mấy ngày qua.

Chương 1193

Nói chung, quán trọ này từ bên ngoài nhìn vào trông có vẻ hơi cũ kỹ và lạc hậu, nhưng nếu xét về cách sắp xếp bên trong thì lại rất ổn.

Kiểu như vậy mang lại cho người ta cảm giác không phải lạc hậu cũ kỹ, mà là một quán trọ mang đậm nét cổ kính hoặc có hương vị làng quê nào đó.

Đúng vậy, một quán trọ mang hương vị làng quê nhất định.

Chỉ là khi vừa chuẩn bị nghỉ lại, ông chủ lại nhắc nhở họ. "Mấy vị khách cần chú ý, nơi này không đặc biệt an toàn đâu.

Mấy năm nay ở đây chúng tôi thường xuyên gặp phải một số kẻ xấu, những tên đó, từng tên một đều tàn nhẫn độc ác, thậm chí có vài tên còn định dùng dao tấn công người khác."Sau khi nghe lời đó, Lý Đông không khỏi trừng lớn mắt.

Giờ cái thời đại này mà lại có chuyện như vậy sao?

Đương nhiên, loại chuyện như vậy Lý Đông cũng từng nghe nói đến.

Bởi vì lúc đó những chuyện như vậy cũng khá nhiều.

Nhưng sau khi vô số người đã phải trả giá đắt, thành công tiêu diệt tất cả những yếu tố bất ổn hỗn loạn đó xong, nơi này đã trở nên yên bình.

Nhưng hiện tại ở đây lại đột nhiên xuất hiện loại người như vậy?

Loại người như vậy từ đâu ra?

Muộn Du Bình chọn một nơi không có ánh sáng nói: "Những người đó e rằng không phải người tốt.

Tôi đoán những người đó có thể là nhóm người chúng ta đã gặp trước đó." "Nhóm người chúng ta đã gặp trước đó sao?

Chẳng lẽ những người đó là bọn người Nhật Bản kia?" Ông chủ nghe lời đó xong, không khỏi lắc đầu nói: "Tôi không biết rốt cuộc là người nào, nhưng tên cầm đầu của chúng được gọi là Hỏa Kê Đại Gia.

Tôi đã nhờ người đi tìm, chỉ là cũng không biết hắn chạy đi đâu rồi, nên các vị cẩn thận một chút.

Chỉ đáng tiếc là lão gia tử đó lại bị bắt nạt một cách khó hiểu."Lý Đông nghe nói có một ông lão bị bắt nạt, trong lòng cảm thấy hơi kỳ lạ, thế là hỏi ông chủ xem ông lão đó như thế nào.

Nhưng ông chủ đột nhiên nhận ra xong, thở dài một tiếng, rồi lắc đầu nói: "Chuyện đó hình như cũng không liên quan gì đến tôi.

Mà thôi đừng nói đến nữa.

Thực ra tôi cũng không biết, vừa nãy chỉ là nói linh tinh thôi, ngàn vạn lần đừng tin lời tôi.

Tôi chỉ là một ông chủ quán trọ thôi."Lý Đông cảm thấy có gì đó không ổn.

Thấy ông chủ này dường như là người khá thích hút thuốc, thế là anh lấy ra một hộp thuốc lá khá tốt.

Lý Đông bản thân không phải là người thích hút thuốc, nhưng trên người anh lại mang theo đủ loại vật phẩm, ví dụ như linh thực và thuốc lá.

Nếu gặp người khá thích hút thuốc, anh sẽ đưa một hộp thuốc.

Nếu gặp người thích ăn vặt, hoặc những thứ khác, anh cũng sẽ đưa một số thứ khác.

Ông chủ quán là người rất thích tìm hiểu các mối quan hệ xã giao.

Sau khi nhận một hộp thuốc lá trị giá hơn 100 tệ từ Lý Đông, ông ta mới miễn cưỡng kể lại một số chuyện đã xảy ra trước đó.

Theo lời ông chủ, mấy ngày trước, có 8 người đã đến đây.

Kẻ cầm đầu trong số 8 người đó tên là Hỏa Kê.

Hắn ta dẫn theo một ông lão.

Ông lão kia rõ ràng là không hề muốn đi cùng bọn họ, nhưng vì bọn Hỏa Kê đông người, lại mạnh mẽ nên ông lão không có cách nào phản kháng.

Hơn nữa, ông lão sức khỏe yếu, căn bản không làm gì được.

Có thể thấy, mấy người đó tuyệt đối không phải người tốt, vì khi họ đến đây, đã đánh nhau mấy lần với người dân địa phương.

Tuy nhìn có vẻ không phải chuyện lớn, nhưng đủ để chứng tỏ bọn họ không tốt đẹp gì, bởi vì người dân địa phương ở đây vốn thuộc dạng thiện lương, dễ bị bắt nạt.

Thậm chí quán trọ của ông chủ cũng bị đập phá.

Chẳng trách trước đó mọi người nhìn Lý Đông bằng ánh mắt kỳ lạ, giờ Lý Đông đã hiểu ra.

Khi người địa phương gặp người lạ, họ sẽ cảnh giác như vậy.

Tất nhiên cũng là chuyện bình thường, vì ai mà chẳng lo lắng về người ngoài, nếu có người ngoài làm chuyện xấu ở đây thì chỉ mấy ngày sau, việc họ cảnh giác với những người mới đến cũng là điều hiển nhiên.

Vậy nên Lý Đông cũng hiểu chuyện, không quản nhiều nữa, chỉ tò mò không biết ông lão kia tên là gì.

Khi ông chủ đang thu dọn đồ đạc trong phòng, Lý Đông hỏi, ông lão đó tôi cũng không nhìn kỹ, nhưng có một đặc điểm dễ nhận ra là ông ta đeo kính gọng đen.

Sau khi nghe Lý Đông miêu tả người đeo kính gọng đen, anh chợt nhận ra mình hình như chưa từng gặp người như vậy.

Thực tế, những người mà Lý Đông quen biết đa phần đều thuộc dạng mạnh mẽ, làm việc gì cũng rất quyết đoán.

Lý Đông cũng không quá bận tâm, dù sao thì gốc rễ mọi vấn đề bây giờ đều nằm ở đó.

Muốn tìm ra câu trả lời thì phải tiếp tục thám hiểm, nên những chuyện khác đối với anh không quá quan trọng.

Chương 1194

Nhưng Trần Văn Cẩm lại đột nhiên cau mày nói: "Ông ta nghe có vẻ hơi giống thầy giáo của tôi." Lý Đông nghe xong càng thêm tò mò.

Anh biết Trần Văn Cẩm là con gái của Trần Bì A Tứ, nhưng chưa bao giờ nghe Trần Văn Cẩm nhắc đến thầy giáo.

Thầy giáo của Trần Văn Cẩm rốt cuộc là người thế nào?

Giờ đây, nghe xong những chuyện này, Trần Văn Cẩm rõ ràng cảm thấy căng thẳng.

Nhưng chuyện này là sao?

Thầy giáo của Trần Văn Cẩm lẽ ra không nổi tiếng đến vậy, chắc chắn cũng không tham gia vào những chuyện này.

Kẻ tên Hỏa Kê kia, tại sao lại muốn bắt một ông lão?

Chẳng lẽ trong chuyện này thực sự có bí mật đặc biệt lớn?

Ngoài ra, thân phận của kẻ tên Hỏa Kê kia là gì, hay gã đó, thực ra là thủ hạ của Thiết Diện Sinh?

Đó cũng là chuyện bình thường.

Tên Thiết Diện Sinh đó quả thực rất ngầu, nếu hắn ta đã bày bố kế hoạch mấy nghìn năm, thì việc có những thủ hạ được gia tộc đó truyền thừa lại cũng là điều dễ hiểu.

Rốt cuộc gia tộc đó đã truyền thừa mấy nghìn năm, có một đặc điểm rất quan trọng, đó là có tiền.

Đúng vậy, dù sao thì rất có năng lực, mà có năng lực thì đương nhiên có thể tạo dựng danh tiếng lẫy lừng ở các thời đại khác nhau, cũng có thể thu được vô số lợi ích.

Cứ thế đời này qua đời khác tích lũy, có tiền là chuyện bình thường.

Đương nhiên bây giờ cũng không có cách nào thực sự hiểu rõ tình hình thực tế, chỉ có thể đoán mò ở đó.

Nếu cứ đoán mò ở đó thì ai mà biết được kết quả sẽ thế nào.

Vì vậy, Lý Đông quyết định phải đến đích sớm hơn.

Vậy là hôm nay mọi người bắt đầu nghỉ ngơi sớm hơn một chút.

Đương nhiên vì vấn đề an toàn, nên Lý Đông và mấy người đã sắp xếp một chút.

Tóm lại, nếu một phòng có vấn đề thì những người ở phòng khác sẽ biết ngay lập tức.

Đối với họ, đó không phải là chuyện quá khó khăn.

Hiện tại tổng cộng có 6 người.

Thực tế, cả 6 người đều có tuyệt kỹ riêng.

Việc họ gặp nguy hiểm vốn tương đối hiếm, thêm vào đó, nếu có thể liên lạc với nhau thì cơ bản đã đảm bảo an toàn.

Tốt rồi, quả thực một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Ngày thứ hai, trời vừa tờ mờ sáng, mọi người đã dậy và chuẩn bị xuất phát ngay.

Muốn đến Qua Bích Than thì bây giờ ở đó hoàn toàn không có đường bộ để đi.

Nếu chỉ dựa vào đi bộ thì hơi tốn sức.

Rốt cuộc nơi họ cần đến bây giờ thực sự rất xa xôi, ngoài ra, Lý Đông ý thức được trận chiến phía sau có thể sẽ rất dữ dội.

Nếu phải chiến đấu dữ dội như vậy mà lại tốn quá nhiều sức thì

đối với họ thực sự không phải là chuyện dễ dàng.

Vì vậy, bây giờ họ thuê vài con lạc đà.

Nhưng khi chuẩn bị xuất phát, ông chủ quán trọ lại yêu cầu Lý Đông ở lại, dường như sống chết không cho đi.

Lý Đông hơi khó hiểu không biết ông chủ này muốn làm gì, tại sao không cho rời đi?

Anh nhìn ông chủ nói: "Ông chủ, ông muốn tôi ở lại đây làm gì?

Chẳng lẽ ở đây có món ăn đặc sắc gì muốn mời tôi sao?" Đương nhiên, mỗi nơi có những món ăn đặc sản khác nhau cũng là chuyện bình thường.

Tiềm thức của Lý Đông khi nói vậy thực chất là muốn hỏi ông chủ có định "chặt chém" khách không.

Chuyện như vậy cũng bình thường, vì một số người ở địa phương quả thực không có lương tâm, đối với những người lạ đến du lịch ở đây, họ sẽ chặt chém càng nhiều càng tốt, khiến mọi người kêu trời không thấu.

Nhưng ông chủ lắc đầu, nói với Lý Đông: "Các vị có thể nghĩ như vậy, thực ra tôi chỉ muốn nói rằng thời tiết hôm nay không tốt, sắp có bão cát.

Sau bão cát sẽ có tuyết lớn.

Nếu bây giờ các vị xuất phát thì có thể gặp nguy hiểm rất lớn, thậm chí có thể chết giữa Qua Bích Than.

Tôi là đang lo lắng cho mạng sống của các vị." Ông chủ nói như vậy khiến Lý Đông cảm thấy mình đã lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Nhưng anh không tìm hiểu kỹ địa phương này, nếu tuyết rơi thì

cũng là chuyện bình thường, dù sao thì bây giờ sắp bước vào mùa đông.

Đặc biệt là ở Qua Bích Than, sự chênh lệch nhiệt độ rất lớn, sự chênh lệch nhiệt độ giữa ban ngày và ban đêm là cực kỳ lớn.

Vì vậy, ở thời tiết sắp vào thu như thế này, việc tuyết rơi cũng là chuyện bình thường, đặc biệt vào ban đêm rất dễ có tuyết.

Chương 1195

Đương nhiên đó là chuyện của ban đêm, bây giờ là ban ngày, anh cảm thấy nếu xuất phát vào ban ngày, đến tối tìm chỗ trú ẩn thì chắc không có vấn đề gì.

Vì vậy, sau khi cân nhắc kỹ lưỡng rủi ro, cuối cùng Lý Đông quyết định khởi hành.

Một lúc sau, có vài người dắt lạc đà đến.

Mấy người đó thực ra là Lý Đông đã bảo ông chủ liên hệ để họ đến nhanh chóng.

Trang phục của họ rất kỳ lạ, đầu quấn mấy lớp khăn dày, mặt đầy râu rậm, cũng khiến họ trông có vẻ mang phong cách dị vực.

Đương nhiên Lý Đông cũng không có cái nhìn đặc biệt nào về họ, chỉ cảm thấy họ hơi khác biệt, nên cũng có chút cảnh giác.

Đó cũng là chuyện bình thường.

Khi gặp những người khác nhau mà không quen biết thì dễ nảy sinh lòng cảnh giác, vì ai mà chẳng muốn vô cớ bị tổn thương.

Ông chủ quán và mấy người kia thì thầm với nhau một hồi lâu rồi mới nói rằng thời tiết bây giờ rất xấu, không thích hợp để đi, nếu nhất định phải đi thì phải tăng tiền công.

Đối với chuyện tăng tiền công, Vương Bàn Tử và những người khác thực ra không muốn, đặc biệt là Vương Bàn Tử, một kẻ cực kỳ keo kiệt, dù sao thì hắn rất thích tiền, mặt khác, hắn cũng rất keo kiệt.

Nhưng cuối cùng Lý Đông đã chọn đồng ý yêu cầu này.

Dù sao thì số tiền đó đối với anh không phải là chuyện lớn.

Vì vậy, mọi chuyện đã được đồng ý nhanh chóng.

Lý Đông cũng rất hào phóng, trực tiếp đưa cho mỗi người 5000 tệ. 5000 tệ là một số tiền lớn đối với họ, vì thu nhập của người dân ở đây thực tế không quá cao.

Đương nhiên 5000 tệ chỉ là tiền đặt cọc, sau khi đến đích thì cần phải trả thêm một khoản tiền nữa.

Nghe có vẻ kiếm tiền thực sự rất dễ dàng, nhưng sau đó Lý Đông lại nghĩ, hình như cũng không có gì to tát, vì 5000 tệ đối với Lý Đông dường như không quá quan trọng.

Nhưng những người này cần dẫn đường thì theo họ, đó là phải mạo hiểm mạng sống, dù sao thì phải đi qua sa mạc trong bão cát và tuyết lớn.

Hơn nữa, sa mạc bản thân đã là một nơi rất nguy hiểm, thường có chuyện kể về người chết trong sa mạc.

Vì vậy, bây giờ đi qua sa mạc như vậy, hình như cũng không có vấn đề gì quá lớn.

Để đi qua sa mạc đã rất khó khăn rồi, huống chi biến sa mạc thành ốc đảo.

Lúc đó Lý Đông mới cảm thấy những người đã chiến đấu lâu dài với sa mạc vất vả đến mức nào.

Hoặc có lẽ trong sa mạc này tồn tại một bí mật, có thể khiến họ nảy sinh hứng thú cực lớn.

Hoặc, thế giới này có quá nhiều bí mật, loài người khám phá thế giới như thế nào, thực sự không thể đoán trước được.

“Chúng ta xuất phát đi, đừng lo lắng, sẽ không có nguy hiểm đâu, tôi có cách đối phó với mọi tình huống cực đoan, sẽ không để xảy ra

bất trắc!" Sau khi thương lượng xong xuôi mọi chuyện, tất cả mọi người đều cười lạc đà, rồi tiến vào sa mạc.

Giữa một vùng sa mạc rộng lớn, cát vàng bay khắp trời, không ai biết kết quả phía trước sẽ thế nào.

Lý Đông nhìn thấy ở một số nơi trong sa mạc đã có dấu vết cải tạo nhân tạo.

Dấu vết cải tạo nhân tạo đó là kết quả của sự nỗ lực không ngừng của người dân ở rìa sa mạc những năm qua.

Thực tế, thị trấn nhỏ này ban đầu cũng là một vùng sa mạc, chỉ sau những nỗ lực không ngừng, nó mới dần dần biến thành ốc đảo, con người vẫn không ngừng tiến sâu vào sa mạc.

Lý Đông bây giờ rất hy vọng vùng sa mạc này sau này sẽ hoàn toàn biến thành ốc đảo.

Nếu vậy, thì coi như loài người đã thực sự chiến thắng tự nhiên.

Phải biết rằng, thông thường, loài người rất yếu ớt trước thiên nhiên.

Nếu thiên nhiên nổi giận, loài người cơ bản không có sức chống cự.

Nhưng dần dần, loài người đã tìm cách lợi dụng tự nhiên và thay đổi tự nhiên.

Đương nhiên, trong quá trình này, luôn có những khoảnh khắc vui vẻ hơn.

Vương Bàn Tử là một kẻ có tư duy khá năng động.

Gã biết mấy người đồng bào kia hình như không hiểu tiếng Hán, nên đã buông lời trêu chọc họ.

Đương nhiên, Lý Đông lắc đầu, nói với Vương Bàn Tử: "Đừng

như vậy, hãy tôn trọng người khác đi.” Nhưng Vương Bàn Tử lại cười nói: “Đông ca, quản nhiều vậy làm gì?

Trêu chọc mấy câu thôi mà, có sao đâu, huống chi mấy người bạn kia căn bản không hiểu.

Bây giờ sa mạc mênh mông cũng không có chuyện gì vui, cứ coi như tôi kể một câu chuyện cười cho mọi người giải khuây thôi.” Đương nhiên, mặc dù gã nói vậy, sau đó đã dừng lại, dù sao thì tôn trọng người khác là điều rất tốt.

Đương nhiên, Lý Đông nghe mấy người kia lẩm bẩm, nói tiếng gì đó thì tự nhiên cũng không hiểu, việc giao tiếp giữa họ cơ bản dựa vào phiên dịch.

Vì vậy, cuối cùng mọi người đều tự lo việc của mình, cắm đầu đi đường.

Không thể không nói, lạc đà thực sự là một loài sinh vật kỳ diệu, có thể tiến lên trong sa mạc, có thể nói là loài động vật có sức bền tốt nhất.

Nếu là những con ngựa thông thường thì hoàn toàn không có sức chịu đựng tốt như vậy.

Chương 1196

Đương nhiên, nếu trong sa mạc có một con đường thì sẽ tiện hơn rất nhiều, nhưng đáng tiếc là ở đây không có đường để xây dựng.

Khi trời sắp tối, giữa vùng sa mạc vô tận đó, mấy người dẫn đường phía trước đột nhiên dừng lại, dường như có lời muốn nói.

Lý Đông chuyển ánh mắt sang người phiên dịch.

Người phiên dịch lắc đầu, trông có vẻ tức giận, hoặc không có cách nào giải thích chuyện này.

Vương Bàn Tử thấy người phiên dịch như vậy thì biết tình hình hình như hơi tệ, vậy là gã nhảy ngay xuống từ lưng lạc đà, đẩy mấy người phía trước, nhưng mấy người dẫn đường phía trước cũng tỏ ra rất tức giận.

Kết quả, đúng lúc đó, một người trong số họ đột nhiên động tay vào eo, lại rút ra một con dao găm dài một thước.

Lý Đông thậm chí còn chưa kịp hiểu gã này muốn làm gì thì người đó đã trực tiếp đâm một nhát dao về phía Vương Bàn Tử.

Đương nhiên, Vương Bàn Tử mặc đồ bảo hộ, loại dao găm này không thể gây thương tích cho hắn.

Nhưng người đó ra tay cũng quá tàn nhẫn, Lý Đông có chút mắt tròn mắt dẹt, nếu không có đồ bảo hộ tốt như vậy, Vương Bàn Tử chắc đã chết rồi.

Vậy là Lý Đông lớn tiếng nói: "Đệt mẹ!

Làm gì đó?

Dừng tay hết cho tôi!" Thực ra, Lý Đông cũng không ra tay,

Vương Bàn Tử trước đó đã nói mấy lời vô nghĩa, Lý Đông cảm thấy cho gã nếm chút khổ sở hình như cũng không có gì to tát.

Đương nhiên, mấy người kia hoàn toàn không nghe tiếng hét của Lý Đông, hoặc căn bản không hiểu, rõ ràng là mấy người đó có ý kiến lớn với Lý Đông.

Rồi đột nhiên mấy tên đó lại đổi sắc mặt, hoàn toàn bao vây Vương Bàn Tử, trên người lại rút ra những vũ khí lợi hại hơn, tấn công Vương Bàn Tử tới tấp.

Vương Bàn Tử tuy bây giờ không bị thương, nhưng bị tấn công như vậy khiến hắn cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Vương Bàn Tử tuy không bị thương, nhưng bị bao vây như vậy hoàn toàn không có chỗ để động đậy, trong lòng có chút hoảng sợ, rồi ở đó không ngừng nói: "Đông ca, anh đang làm gì vậy?

Mau giúp tôi với, nếu không giúp thì tôi sắp chết rồi, cứu mạng với!" Lý Đông lúc này cuối cùng cũng ra tay, nhưng anh không chọn dùng dao với mấy người đó.

Dù sao thì anh nghĩ, mấy người đó có thể thực sự vì tức giận mà ra tay với Vương Bàn Tử, huống chi cũng không gây ra thương tích gì.

Tóm lại, khi sức mạnh của một người đạt đến một trình độ nhất định, thì đối với những lời khiêu khích nhỏ nhặt của người khác, sẽ không để vào mắt, dù sao thì những lời khiêu khích nhỏ nhặt như vậy không hề ảnh hưởng đến Lý Đông.

Lý Đông không dùng dao, chỉ đẩy mấy người đó ra.

Lý Đông bây giờ có sức mạnh vô song, tùy tiện đẩy mấy người đó ra, rồi kéo Vương Bàn Tử về phía mình, Vương Bàn Tử mới thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi hắn thực sự bị đánh một trận tơi bời, tuy không bị

thương, nhưng vẫn bị chém đau.

Kết quả, lúc này, một tên nhóc lóc nhóc con bên cạnh lại nói với người bên cạnh: "Đại ca, mấy người này thực sự rất giàu có, chúng ta ra tay bắt mấy tên này, tiền của bọn chúng sẽ thuộc về chúng ta hết." Thật sự mà nói, những kẻ này thực sự rất ngu xuẩn, ít nhất Lý Đông cũng không hiểu tại sao bọn chúng lại như vậy.

Bởi vì phải biết rằng, ở thời đại công nghệ thông tin như bây giờ, ai lại mang theo nhiều tiền mặt như vậy trên người chứ?

Lý Đông cũng mang ít đồ trên người, chỉ một chút tiền mặt, phần lớn những thứ quan trọng đều để trong túi Càn Khôn.

Túi Càn Khôn là một vật phẩm đặc biệt, ngoài anh ra thì không ai có thể lấy đồ từ bên trong.

Vì vậy, bây giờ trên người Lý Đông hoàn toàn không có tài sản, vậy mà những kẻ này lại muốn cướp.

Nhưng những kẻ này hoàn toàn không quan tâm nhiều như vậy.

Bọn chúng không biết từ đâu lại lấy ra một vũ khí to lớn.

Vũ khí to lớn đó trông giống một cây búa kỳ dị.

Không thể không nói, những kẻ này khá thông minh, biết rằng vừa rồi dùng dao găm hoàn toàn không gây ra sát thương, điều đó có nghĩa là Lý Đông bây giờ đang mặc một số trang bị phòng hộ tốt.

Nếu mặc trang bị phòng hộ tốt như vậy, thì chúng nghĩ dùng dao găm không gây sát thương, nên dùng vũ khí cùn như búa, như vậy có thể thay đổi chiến lược.

Người thông minh như vậy, Lý Đông cũng là lần đầu tiên gặp.

Ừm, đương nhiên, điều quan trọng nhất là hình như lại có hai người không biết từ đâu lấy ra hai món đồ lợi hại hơn, đúng vậy, đó

là hai cái đồng la lớn.

Trông giống loại trống đồng, càng giống một loại nhạc khí hơn là vũ khí.

Khi Lý Đông đang nhìn xem những kẻ này cầm thứ đó muốn làm gì thì đột nhiên có tiếng gõ lên trống đồng.

Âm thanh đó rất kỳ lạ, khiến người ta nghe rất khó chịu, rồi một trong số đó cầm trống đồng liên tục gõ mấy cái.

Tiếp đó lại có một người lớn tiếng nói: "Mau mau giết hết mấy tên này!" Lý Đông bây giờ cảm thấy khó hiểu, không ngờ những kẻ này lại biết sử dụng Viên quang thuật, lại có thể sử dụng công kích ma pháp.

Lý Đông đã không đoán sai về việc bọn chúng sử dụng Viên quang thuật, bởi vì thủ đoạn này tuy trước đây anh đã từng thấy, nhưng về cơ bản đó đều là quyền năng mà những cao nhân ẩn thế trong truyền thuyết mới có thể sử dụng.

Bây giờ mấy tên này trông như mấy tên tiểu ma đầu, anh không ngờ mấy tên tiểu ma đầu lại có thể sử dụng thứ này.

Âm thanh như vậy có thể gây ảo giác cho người, nếu chiếu trong phim truyền hình hoặc hoạt hình thì đó là thuật thôi miên.

Lý Đông đương nhiên hiểu rõ những điều này, vậy là mục tiêu tấn công của anh cũng nhắm vào mấy tên cầm trống đồng đó.

Vậy là anh lập tức chuẩn bị đi tiêu diệt mấy người cầm trống đồng đó.

Anh không quan tâm đến những người khác, trực tiếp chạy về phía mấy người cầm trống đồng.

Chương 1197

Nhưng mấy người cầm trống đồng đó như đã tự ý thức được, không hề có ý sợ hãi, ở đó không ngừng gõ la, tiếng gõ la dường như càng ngày càng có tiết tấu.

Âm thanh càng ngày càng có tiết tấu như vậy khiến Lý Đông cảm thấy hơi choáng váng.

Đúng vậy, chuyện như vậy khiến anh cảm thấy không thể tin được, nhưng bây giờ những kẻ này thực sự đang xảy ra trước mắt, và bọn chúng thực sự rất lợi hại, lại có thể sử dụng thủ đoạn như vậy.

Một số chuyện trên thế giới này thực sự khiến anh cảm thấy không thể tin được, nhưng thực tế có thể giải thích bằng khoa học, thực chất là gây ra một số ảnh hưởng nhất định đến thần kinh con người, gây ra một số ảo giác nhất định cho thần kinh, khiến con người cảm thấy ảo giác về bản thân.

Khi Lý Đông cảm thấy hơi khó khăn, lúc đó anh nhìn thấy bên cạnh lại xuất hiện một người.

Người này mặc một chiếc áo choàng màu đen, trông rất xấu xí, diện mạo trông càng giống một ác quỷ trong truyền thuyết, một con quái vật đeo mũ trùm đen, trông hơi giống thần chết.

Gã này không biết từ đâu xuất hiện, rồi trong tay cầm một thanh đao dài.

Kẻ cầm thanh đao dài như vậy, trong mắt lóe lên hung quang.

Rõ ràng gã này tuyệt đối thuộc loại sát nhân không chớp mắt, ánh mắt như tử thần của gã khiến người ta cảm thấy lạnh sống lưng.

Nhưng bây giờ người này lại không truy sát ngay, tiến lên một

bước rồi cười lạnh nói: “Mấy người các ngươi ta không đặc biệt muốn giết, nhìn mấy người các ngươi hình như cũng có bản lĩnh, nếu cứ đánh như vậy, ta nhiều nhất cũng chỉ là lưỡng bại câu thương.” Đương nhiên đó chỉ là kết cục tốt nhất, thực tế các ngươi căn bản không thể làm gì được ta.

Vì vậy, ta bây giờ đề nghị các ngươi giao ra những thứ giá trị trên người, để lại tài vật thì có thể rời đi, nếu không thì mấy người các ngươi hôm nay e rằng phải chết trong sa mạc này.

Sa mạc này không phải là một nơi tốt đẹp, nếu nơi này trở thành nơi chôn thân của các ngươi thì đừng trách ta.

Lý Đông cười cười, nói với mấy người đó: “Không ngờ mấy tên các ngươi lại ẩn nấp ở đây lâu như vậy, chuẩn bị nhiều như vậy, lại cũng chỉ vì chút tiền lẻ này.

Vừa rồi tôi cũng thấy rồi, trên người tôi thực tế không có bao nhiêu thứ giá trị, các ngươi lẽ ra phải biết rằng nếu vì chút tiền này mà mất mạng thì đó không phải là chuyện tốt.” Lý Đông thực tế là một người rất hòa nhã, trong tình huống bình thường thì sẽ không có bất kỳ ác ý nào với bất kỳ ai, nhưng đối với những người thực sự có ác ý nghiêm trọng với mình, anh tuyệt đối sẽ không mềm lòng.

Tóm lại, anh tuyệt đối không phải là một kẻ xấu, đương nhiên cũng không phải là một người tốt.

Rốt cuộc trên thế giới này căn bản không cho phép kẻ xấu tồn tại, tuy thực sự có kẻ xấu, nhưng khi gặp kẻ xấu thì ai ai cũng muốn diệt trừ, cơ bản không có chỗ dung thân cho kẻ xấu.

Nhưng Lý Đông cũng biết, nếu thực sự là một đóa bạch liên hoa, một người tốt thì cũng không phải là chuyện tốt.

Bởi vì trên thế giới này có những kẻ xấu, nếu quá làm bạch liên

hoa thì thực sự dễ bị người khác bắt nạt, rõ ràng anh không muốn chuyện như vậy xảy ra với mình, không muốn bị người khác bắt nạt.

Đối với anh, tình hình hiện tại là một thử thách cực lớn.

Hiện tại trong mắt anh thậm chí lóe lên một tia sát ý, nếu giết chết mấy người này thì anh cảm thấy hình như cũng không có gì to tát, gần như là phòng vệ chính đáng.

Nhưng lại không muốn dây dưa với mấy người này.

Đương nhiên, nói như vậy thì mấy tên tiểu ma đầu kia lại cười, rõ ràng là căn bản không tin Lý Đông có thể nói ra lời lớn như vậy, bởi vì khi thấy Lý Đông tự tin như vậy thì chắc chắn đã không để họ vào mắt.

Như vậy thì khiến họ cảm thấy Lý Đông đã coi thường họ.

Nếu Lý Đông coi thường họ, thì họ nghĩ có thể gây ra ảnh hưởng rất lớn cho Lý Đông, như vậy thì có thể khiến Lý Đông hối hận.

Đương nhiên chuyện như vậy cũng bình thường, dù sao thì bất cứ ai trên thế giới này cũng có một đặc điểm rất lớn, đó là rất hy vọng người khác công nhận năng lực của mình, hy vọng thể hiện năng lực của mình trước mặt người khác.

Như vậy sẽ khiến họ cảm thấy rất có thành tựu.

Điều quan trọng nhất là bất kỳ ai cũng có cảm giác như vậy, vì vậy trên thế giới này mới có nhiều chuyện nịnh hót như vậy, bởi vì nịnh hót cũng là một sự công nhận đối với con người, vì vậy rất nhiều người rất thích cách nịnh hót này, ngay cả những người rất thông minh cũng rất thích nịnh hót, chỉ là mức độ khác nhau mà thôi.

Rõ ràng mấy người này cũng thuộc loại cao thủ, bởi vì không ngờ lại biết sử dụng Viên quang thuật.

Cao thủ như vậy thực sự rất hiếm gặp, nếu không phải Lý Đông và mấy người có bản lĩnh đặc biệt mạnh mẽ, nếu là mấy người bình thường thì bây giờ e rằng đã trúng chiêu rồi.

Viên quang thuật không phải là thứ mà người bình thường có thể đối phó được, cũng chỉ có Lý Đông và những người đã trải qua rất nhiều Viên quang thuật, những người hiểu cách khắc chế thủ đoạn này mới có thể ứng phó, nếu không thì người bình thường dưới thủ đoạn như vậy có thể đã chết từ lâu rồi.

Kẻ mặc áo choàng đen kinh hãi nói nhỏ: "Nhìn mấy người các ngươi hình như thực sự tự tin đấy, mấy con lạc đà nhỏ như các ngươi có tiền ở đâu?

Chỉ cần để lại tài vật thì sẽ được cho rời đi." Mấy kẻ đó cũng không biết đang lầm bầm gì, Lý Đông bây giờ cũng không quan tâm nhiều nữa, thấy mấy người đó hung hăng, bây giờ anh không nói nhảm với họ nữa, trực tiếp rút dao ra.

Lý Đông bây giờ thậm chí còn rút súng lục ra, nhắm vào mấy người đó.

Thấy A Ninh cầm súng lục, kẻ mặc áo choàng đen lắc đầu, nói với Lý Đông: "Mấy người phụ nữ của anh thật nóng nảy, bây giờ một lời không hợp lại rút súng lục ra đối phó với tôi, thực sự nghĩ nổ súng có thể bắn trúng sao?

Dưới công kích sóng âm của tôi, anh còn không biết có bắn trúng người không, tôi nói cho anh biết, bây giờ cảnh vật anh thấy chưa chắc là cảnh vật chân thật nhất, đó chỉ là ảo giác thôi." Lý Đông lúc này cười lạnh một tiếng, nói với mấy người đó: "Tôi khuyên các ngươi tốt nhất đừng có ý đồ như vậy, nếu không thì mấy người các ngươi sớm đã chết rồi.

Thực sự mà nói, tôi cũng không đặc biệt thích giết người, tốt nhất

là thành thật dẫn đường cho tôi.” Nếu thành thật dẫn đường cho tôi, rồi tự tìm đường chết, thì không chừng còn có đường sống, nếu không thì mấy người các ngươi hôm nay tuyệt đối sẽ chết chắc.

Lý Đông bây giờ đột nhiên không giết mấy người đó, nguyên nhân chủ yếu là vì đột nhiên anh cần mấy người đó dẫn đường.

Mấy người đó cũng thực sự thuộc loại người có kinh nghiệm khá phong phú, nếu có người có kinh nghiệm phong phú trong sa mạc dẫn đường thì càng tiện lợi, nếu không thì rất dễ bị lạc trong sa mạc, vì trong sa mạc sẽ có rất nhiều chuyện không hay xảy ra, điều quan trọng nhất là môi trường trong sa mạc rất giống nhau, nên khó phân biệt phương hướng.

Cũng không biết đường đi thực sự ở đâu.

Vì vậy, xét tất cả các yếu tố, nếu có người dẫn đường thì đối với họ khá tốt.

Nhưng bây giờ mấy người đó là tiểu ma đầu, nên Lý Đông cảm thấy hơi bối rối, không biết nên đối phó với những kẻ này thế nào, Lý Đông cảm thấy cần phải suy nghĩ một chút, đương nhiên cũng chỉ suy nghĩ một chút thôi.

Anh nhìn mấy người đó rồi nói lần nữa: “Đã suy nghĩ kỹ chưa?

Nếu đã suy nghĩ kỹ rồi thì bây giờ chỉ có hai con đường.

Một là tiếp tục dẫn đường cho tôi, rồi tự tìm đường chết.

Chương 1198

Hai là bây giờ tôi sẽ giết chết hết mấy người các ngươi ở đây.

Đừng nghĩ tôi là một người tốt, thực sự tôi không phải là một người tốt.” Kẻ mặc áo choàng đen nhìn Lý Đông nói: “Vị bằng hữu này hình như cũng là một người rất có thực lực, bây giờ đã nói đến nước này thì chúng ta hai bên đấu một trận công bằng đi.

Nếu anh có thể thắng tôi thì tôi sẽ dẫn đường cho anh đến đích.

Nếu anh không đánh lại tôi thì ngoan ngoãn giao ra tiền bạc trên người.

Tôi cũng không thích giết người, tôi cũng là người ham tiền.

Anh nên biết rằng cứ giằng co như vậy cũng không phải là chuyện tốt.” Lý Đông gật đầu: “Thế thì tốt quá!

Nhưng có một điều, đó là nếu anh thua, không chỉ phải dẫn đường cho tôi, điều quan trọng nhất là sau đó phải tự tìm đường chết, nếu không tự tìm đường chết thì tôi sẽ giết anh.” Nhưng kẻ mặc áo choàng đen lúc này đã ra tay.

Hắn ta lại trực tiếp rút ra một cái đồng la, rồi quăng đi.

Khi cái đồng la đó được quăng đi, Lý Đông đang chuẩn bị dùng dao để chặn, nhưng lúc đó, cái đồng la đó dường như lại rơi vào tay người đó, đồng thời trong tay hắn ta cầm một cây búa, gõ mạnh lên cái đồng la đó.

Âm thanh cực lớn đó rất kỳ lạ, khiến Lý Đông cảm thấy thậm chí có một chút trúng Viên quang thuật.

Thật sự mà nói, Lý Đông đã không biết bao nhiêu lần đối phó với Viên quang thuật, cũng đã hóa giải vô số công pháp ảo giác, nhưng

chưa từng thấy Viên quang thuật nào lợi hại như vậy.

Vậy là anh cắn răng, miễn cưỡng ổn định thân hình, không quan tâm nhiều nữa, dùng sức đâm tới, cầm dao muốn chém gã này.

Đương nhiên, chỉ có những người có ý chí mạnh mẽ, sức mạnh lớn, tốc độ nhanh như Lý Đông mới có thể có thực lực như vậy.

Đương nhiên, thanh đao trong tay người đó cũng phản ứng nhanh, hai người va chạm vũ khí vào nhau.

Lúc đó, Lý Đông không ngờ vũ khí của gã này lại cứng đến vậy, lại có thể cứng đối cứng va chạm với Lý Đông.

Nhưng lúc này, thanh đao của gã này lại xảy ra một số thay đổi, lại biến thành một thanh tam trùy cương nhận cực kỳ mảnh.

Loại tam trùy cương nhận như vậy không phải là vũ khí bình thường.

Nếu loại vũ khí này gây thương tích cho người thì vết thương rất khó lành, dễ chảy máu không ngừng.

Lý Đông lập tức nhận ra gã này hẳn là một cao thủ, hoặc bây giờ anh về cơ bản đã hiểu gã này là một cao thủ.

Đương nhiên đó cũng là chuyện bình thường, một kẻ như vậy vốn không tầm thường.

Phải biết rằng, có thể sử dụng Viên quang thuật mô hình nhỏ, đó không phải là mô hình nhỏ bình thường.

Thậm chí Lý Đông cảm thấy một tên tiểu ma đầu như vậy thậm chí có thể liên quan đến Thiết Diện Sinh.

Bởi vì Thiết Diện Sinh chắc chắn cũng là một người có thể sử dụng Viên quang thuật, cũng là cao thủ về mặt đó.

Lập tức Lý Đông càng thêm nghiêm túc, hai người tấn công qua

lại, từng đạo đao quang kiếm ảnh.

Lý Đông không hề học bất kỳ võ nghệ nào một cách có hệ thống, nhưng sau khi trải qua nhiều trận chiến như vậy, anh cũng có kinh nghiệm chiến đấu nhất định.

Khi hai người đánh nhau cuồng bạo nhất, Lý Đông dùng thanh đao trong tay liên tục chém vào người đó.

Thanh đao trong tay người đó không ngừng chống đỡ, trông có vẻ cũng nhận ra Lý Đông tuyệt đối không phải là một nhân vật đơn giản.

Dưới sự tấn công cuồng bạo của Lý Đông, gã đó không ngừng lùi lại, rõ ràng cũng ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Cuối cùng, thanh đao trong tay gã đó suýt chút nữa đã bị Lý Đông chém đứt.

Đồng thời, tài bắn súng của A Ninh rất lợi hại.

Nhưng đồng thời, Lý Đông phát hiện khi viên đạn bắn đến gần người gã thì lại không gây ra bất kỳ sát thương nào, thậm chí viên đạn còn bị bật ra.

Tình huống gì vậy?

Chẳng lẽ những kẻ này tu luyện nội công hoặc khí công, rồi tạo ra cái gọi là chân khí ngoại phóng sao?

Đương nhiên, cái gọi là chân khí ngoại phóng về cơ bản cũng chỉ là chuyện mà những người trong tiểu thuyết hoặc phim truyền hình mới có thể làm được.

Thực tế trong hiện thực không ai hiểu được chuyện như vậy, huống chi đó cũng rất không khoa học.

Đương nhiên, Lý Đông nhanh chóng hiểu ra gã này rốt cuộc là sao rồi.

Gã này trên người hình như mang theo một thứ gì đó.

Thứ đó có thể từ hóa bất kỳ vật chất kim loại nào đến gần, rồi dùng tính chất hai cực của nam châm để đẩy tất cả vật chất kim loại ra.

Nếu vậy, muốn dùng vũ khí bằng sắt hoặc đạn để gây thương tích cho gã thì hoàn toàn không có khả năng.

Đương nhiên, trừ khi sức lực đủ lớn đến một mức độ nhất định thì mới có khả năng.

Sau khi hai người đánh đến mức độ đó, Lý Đông mới phát hiện gã này lợi hại như vậy, hóa ra là như vậy, vì thanh đao trong tay anh có lẽ cũng bị từ hóa.

Vì vậy, bây giờ hai bên lại có thể rơi vào một cục diện giằng co kỳ lạ.

Kẻ áo đen nhìn Lý Đông với nụ cười đắc ý trên mặt, rồi nói với Lý Đông: "Ta đã nói sớm rồi, đừng ngoan cố chống cự, trước mặt ta các ngươi không có chút sức chống trả nào, nếu ngoan cố chống cự thì là tự tìm đường chết, tại sao các ngươi không hiểu đạo lý này chứ?

Nếu hiểu đạo lý này thì có thể sẽ bớt chịu khổ sở hơn, bây giờ mọi chuyện đã thành ra như vậy, thì đừng trách ta." Lý Đông nhìn gã này cười nói: "Ngươi thực sự nghĩ rằng hiểu chút thủ đoạn khoa học như vậy, hiểu cách sử dụng Viên quang thuật, thì tôi không có cách nào với ngươi sao?

Chương 1199

Ngươi nên biết tôi không phải là một người tốt, trang bị trên người tôi còn nhiều hơn ngươi nữa." "Bây giờ tôi sẽ cho ngươi thấy một món trang bị mới đi." Lý Đông sau đó từ trong túi lấy ra một loại vũ khí khác, đó là một thanh kiếm gỗ.

Đương nhiên, thanh kiếm gỗ này không phải là vũ khí bình thường.

Thanh kiếm gỗ này vào năm đó, được lấy ra từ một ngôi mộ cổ.

Loại vũ khí này thực tế là vũ khí mà những con quái vật xương khô trong tay dùng để đối phó với Lý Đông, sau đó Lý Đông đã lấy đi mấy thanh.

Những thanh kiếm gỗ này được chế tạo rất tinh xảo, sử dụng loại gỗ đặc biệt cộng với xử lý đặc biệt, về cơ bản có thể sánh ngang với vũ khí bằng thép thực sự, thậm chí độ sắc bén còn tương đương với thanh đao khác trong tay Lý Đông.

Kẻ áo đen nhìn Lý Đông rút ra một thanh kiếm gỗ xong thì không nhịn được cười, "Ngươi thật thú vị, dùng kiếm sắt còn không đánh lại ta, chẳng lẽ dùng vũ khí như vậy có thể đánh lại ta sao?" Đương nhiên, lần đối mặt này dường như không chỉ có một người ra tay, tất cả mọi người đều ra tay.

Đương nhiên, quy tắc đã bị Lý Đông phá hỏng, vì A Ninh vừa rồi đã nổ một phát súng.

Mấy người đó ra tay rõ ràng là trực tiếp chuẩn bị ra tay với Lý Đông.

Nguyên nhân chủ yếu là vì Lý Đông trong mắt họ là nhân vật lợi

hại nhất, họ nghĩ chỉ cần đối phó được Lý Đông thì có thể ung dung đối phó với những người còn lại.

Lý Đông cầm thanh kiếm gỗ trong tay, nhanh chóng lao vào tấn công những kẻ đó.

Hai bên lại không ngừng va chạm.

Lúc này, Lý Đông đột nhiên dùng thanh kiếm trong tay đâm xuyên qua một người trong số họ.

Kết quả người đó ngã thẳng xuống, trông có vẻ đã chết.

Tuyệt đối tử vong ngay tại chỗ, không có bất kỳ khả năng sống sót nào.

Kẻ quái vật mặc áo choàng đen lập tức chạy đến ôm lấy thi thể đó mà khóc, "Ôi tiểu lão đầu của ta, tiểu lão đầu!" Lý Đông lắc đầu, vừa rồi anh còn cảm thấy có thể hòa giải, có thể sau khi chế phục những người này, thậm chí có thể khiến họ quay lại dẫn đường.

Nhưng bây giờ lại có một người chết, đó cũng không phải là ý định ban đầu của anh, chỉ là anh không ngờ tên nhóc trông có vẻ nhỏ con này lại yếu kém đến vậy, lại chết như thế.

Phải biết rằng, trong số mấy người đối diện, công phu của những người còn lại rất tốt, ngay cả khi Lý Đông dùng kiếm gỗ đối phó với mấy kẻ đó, hình như cũng không gây ra sát thương thực chất, ít nhất nếu mấy người đó cùng tấn công Lý Đông thì hai bên có thể đánh ngang tài ngang sức về công phu.

Kẻ áo đen hình như đang đau buồn, rồi vũ khí trong tay lại xảy ra một số thay đổi.

Như vậy, bây giờ vũ khí trong tay hắn ta lại biến thành một cây trường mao, đúng vậy, đó là một cây trường mao khá dài trông rất lợi hại.

Lý Đông phát hiện những kẻ này bất kể công phu hay thủ đoạn sử dụng đều rất kỳ lạ, trông có vẻ những tên cướp sa mạc bình thường chắc chắn không lợi hại đến vậy.

Những kẻ này thực sự có bản lĩnh rất cao.

Chẳng lẽ những kẻ này cũng được Thiết Diện Sinh bồi dưỡng ra sao?

Nếu được Thiết Diện Sinh bồi dưỡng ra thì những kẻ này hẳn cũng thuộc loại nhân vật tinh anh.

Bởi vì những nhân vật như vậy nếu được đưa ra ngoài, ở bất cứ nơi nào cũng có thể trở thành cao thủ rất lợi hại.

Tốt rồi, bây giờ Lý Đông có một lợi thế rất lớn, đó là phòng hộ rất tốt.

Nếu phòng hộ tốt thì trừ khi bị tấn công nghiêm trọng, nếu không thì những công kích bình thường không thể gây sát thương. 6 người đối phương bây giờ đang tấn công một mình Lý Đông, A Ninh và mấy người kia bây giờ hoàn toàn không có cách nào giúp đỡ.

Tuy ở đó không ngừng nổ súng, nhưng đạn căn bản không thể bắn trúng.

Hai bên đánh đến mức độ dữ dội nhất, vũ khí trong tay kẻ áo đen lại một lần nữa thay đổi, vũ khí trong tay hắn đột nhiên kéo dài ra, rồi trực tiếp biến thành vô số thanh sắt, muốn quấn lấy Lý Đông.

Lý Đông nắm chặt lấy những thanh sắt đó, muốn kéo gã đó trực tiếp.

Bây giờ kiểu tấn công bạo lực như vậy khiến kẻ áo đen dường như cảm nhận được mối đe dọa, vậy là hắn vội vàng từ bỏ một nửa vũ khí của mình.

Đúng vậy, phần nửa trước của vũ khí đó đã trực tiếp bị đứt lìa.

Không thể không nói, gã này rất quả quyết, lại trực tiếp từ bỏ vũ khí của mình như vậy.

Nhưng bây giờ sau khi hai bên đánh nhau như vậy, lại đang ở giai đoạn giằng co.

Lý Đông không ngờ, ban đầu anh nghĩ đó chỉ là mấy tên tiểu ma đầu, nhưng bây giờ nhìn mấy người đó e rằng không đơn giản như vậy.

Bây giờ đã giằng co như vậy, hơn 10 phút sau, trên trời bắt đầu nổi gió.

Sau khi gió lớn nổi lên, dự đoán sắp có bão cát, vì trước đó đã xem dự báo thời tiết, bây giờ sẽ có bão cát, cát vàng bay khắp trời thực sự khiến người ta không thể mở mắt.

Trong cát, con người không thể chịu đựng được thời tiết như vậy, vì vậy từng người một lui sang một bên, rồi nhanh chóng chuẩn bị rút lui.

Lý Đông nhìn thấy kẻ mặc áo choàng đen nói với người bên cạnh: "Huynh đệ, bây giờ không còn cách nào nữa, có bão cát rồi, chúng ta mau tìm chỗ trú ẩn đi, đợi sau khi tai nạn này qua đi, chúng ta sẽ từ từ tính sổ." Vậy là mấy người đó dìu người bị thương, nhanh chóng rút lui về phía sau.

Rồi tìm một chỗ hơi nghiêng nằm xuống, rồi tiếp tục vùi mình vào cát.

Lý Đông cũng không biết những kẻ này muốn làm gì, nhưng anh có thể suy đoán hành động của những kẻ này có thể là một phương pháp để tránh bão cát, dù sao thì nếu có bão cát thì cát bay khắp trời, dường như thực sự dễ xảy ra vấn đề.

Vậy nếu vùi mình vào cát thì không chừng có thể đảm bảo an toàn, dù sao thì những người sống ở vùng này, đoán chừng cũng có trí tuệ liên quan về mặt này.

Lý Đông thấy tình hình hơi không ổn, lập tức nói: "Làm như vậy đi, chúng ta có nên nghiêm ngặt chui xuống hang cát không?" Vậy là mấy người Lý Đông ra tay, nhanh chóng lấy ra công cụ, đào một cái hang.

Dù sao thì những người này đều là cao thủ trộm mộ, việc đào hang như vậy cũng là chuyện bình thường, hơn nữa bây giờ trong sa mạc về cơ bản việc đào một cái hang rất đơn giản, chỉ mất vài phút là xong, chui vào trong hang cát, quả nhiên gió cát bên ngoài càng ngày càng lớn.

Chương 1200

A Ninh đang quan sát tình hình xung quanh, nhưng Lý Đông cũng kéo cô vào.

A Ninh kỳ lạ hỏi: "Trận bão cát này hình như không ảnh hưởng đến tôi nhỉ, tôi không tin bộ đồ bảo hộ tốt như vậy của tôi mà bão cát có thể gây ảnh hưởng cho tôi.

Tôi cảm thấy tôi chỉ cần chú ý mấy tên kia là được, thậm chí có thể nhân cơ hội này chôn sống mấy tên đó, chẳng lẽ chôn sống mấy tên đó không đơn giản như vậy sao?" Lý Đông gật đầu: "Những kẻ đó có khả năng là thủ hạ của Thiết Diện Sinh.

Nếu những kẻ đó là thủ hạ của Thiết Diện Sinh thì việc chôn sống chúng không dễ dàng như vậy, chúng ta cẩn thận một chút, không chừng đối phương đang giăng bẫy đấy.

Nếu tôi tùy tiện mắc bẫy của đối phương thì sẽ rất phiền phức." "Vì đối phương cũng hiểu biết nhất định về tôi, chắc chắn cũng biết tôi có phòng hộ mạnh mẽ, biết tôi chắc chắn sẽ không sợ những thứ như vậy, không chừng đối phương đã đào một cái hố, một cái bẫy lớn, tôi cảm thấy tôi cần cẩn thận một chút.

Không nhân cơ hội này, anh cũng đang bàn bạc những bản lĩnh mà những người đó có." Muộn Du Bình đột nhiên nói: "Những kẻ này e rằng sử dụng Kỳ môn độn giáp, hình như không phải là người bình thường." Nếu những kẻ này sử dụng Kỳ môn độn giáp thì mọi người đều kinh ngạc.

Bởi vì những thứ như vậy nhiều nhất cũng chỉ tồn tại trong truyền thuyết, còn về thao tác cụ thể thì căn bản không ai hiểu rõ.

Đương nhiên, đó cũng là một số nghiên cứu khoa học của người

cổ đại.

Thực tế, họ cũng sử dụng một số thủ đoạn khoa học, nhưng rốt cuộc là chuyện gì thì khó mà hiểu rõ, bởi vì đôi khi căn bản không có một khái niệm hệ thống, cũng không có cách nào giải thích bằng khoa học, chỉ là con người trong quá trình không ngừng thử nghiệm mà tìm ra thôi.

Gió cát xung quanh càng ngày càng lớn, Lý Đông trốn ở chỗ này khá an toàn, nhưng tiếng gió rít gào, khiến anh có cảm giác như tim đập chân run.

Đúng lúc này, Lý Đông đột nhiên nghe thấy xung quanh truyền đến một trận tiếng cát sột soạt.

Lúc đó Lý Đông mới cảm thấy tai mình dường như có vấn đề, không thể không nói, những cái đồng la của bọn họ hình như thực sự rất lợi hại, nếu không phải anh đã trải qua không ít Viên quang thuật thì có lẽ lần này thực sự gặp phiền phức rồi.

Kết quả, lúc này Lý Đông phát hiện hình như thực sự có người rồi, đúng vậy, những người đối diện cũng đang đào hang, đoán chừng cũng phát hiện Lý Đông cũng đào hang để trốn, lại còn đào một đường hầm ra.

Đào một đường hầm, rồi chỉ thấy một tiếng "Phanh!", nơi hai nhóm người đang ở bị đục thông.

Có một người bên trong lớn tiếng hét: "Mạng của ngươi!" Lý Đông nhìn thấy một thứ đen sì, bay về phía mình.

Tốc độ phản ứng của Lý Đông cũng rất nhanh, anh trực tiếp dùng một con dao găm chém vật đó thành hai đoạn.

Sau khi bị chém thành hai đoạn, vật đó lại là một con rắn độc.

Một con rắn Ngũ Bộ Xà.

Độc tính của một con Ngũ Bộ Xà như vậy đương nhiên rất lớn.

Loại rắn này dù bị chém thành hai đoạn cũng không chết ngay lập tức, phần đầu vẫn có thể cắn người.

May mà có bộ đồ bảo hộ tốt, không thể bị cắn, nhưng đối phương cũng khá độc ác, lại dùng thứ như vậy để đối phó với người.

May mà bây giờ không cần quan tâm nhiều như vậy, nhưng đối phương hình như không hiểu rõ năng lực của Lý Đông, bên trong lại bay ra mấy con rắn độc nữa.

Những con rắn độc này về cơ bản đều là loại rắn có độc tính rất mạnh, sau khi bị cắn thì rất dễ chết người.

Đối với những thứ như vậy, Lý Đông dùng vũ khí nhanh chóng chặt những con rắn độc đó thành từng mảnh vụn.

Ở chỗ đường hầm đó, Lý Đông thấy nó chưa bị chặn lại, bên trong truyền ra một trận tiếng vũ khí va chạm lạch cạch.

Trong đường hầm này, bây giờ lại biến thành một chiến trường.

Trong quá trình đánh nhau bằng vũ khí kim loại như vậy, một lượng lớn cát từ trên đầu họ rơi xuống.

Bởi vì bây giờ lối đi này chỉ cho phép một người đi qua, Lý Đông muốn giúp cũng không giúp được, chỉ có một mình Muộn Du Bình ở đó.

Mấy người đối diện dường như đang xông từ bên kia sang, nhưng dường như lại liên tục bị Muộn Du Bình chặn lại.

Lúc này Lý Đông cảm thấy khá may mắn, may mà tốc độ phản ứng của anh khá nhanh.

Nếu lúc đó Dược Sư đang ngủ ở đó, mà đối phương lại đánh đường hầm như vậy, thì không chừng thực sự có thể gây ảnh hưởng

cho anh.

Nhìn những kẻ đó thực sự lợi hại, hiểu cách đào đường hầm như vậy.

Đào đường hầm nhanh như vậy thì gần như thực sự đã sử dụng phương pháp Kỳ môn độn giáp.

Cuối cùng, Lý Đông cắn răng, bây giờ thực sự không muốn dây dưa với những kẻ đối diện nữa, vì những kẻ đó thực sự khá độc ác, nên anh quyết định cho những kẻ đó một bài học lớn.

Hiện tại trong tay anh có một số ống lôi, vậy là anh trực tiếp mở một ống lôi, rồi châm lửa xong bảo Muộn Du Bình tránh ra rồi trực tiếp ném dọc theo đường hầm.

Uy lực của thứ đó rất lớn, vừa mới đào xong chỗ đó đã nhanh chóng biến mất không dấu vết.

Thậm chí mấy người đó đều bị nổ bay ra ngoài.

Nhưng vì tác dụng của bộ đồ bảo hộ, nên họ không bị nổ chết ngay lập tức, nhưng nhanh chóng rơi vào bão cát.

Thiếu đi một nơi trú ẩn như vậy, mấy người đó trong sa mạc thì rất khó khăn.

Tuy nhiên, họ cũng sẽ không bị thương hay có vấn đề gì khác.

Lý Đông nhìn, trong mắt anh khắp nơi đều là cát vàng, loại sức mạnh của cát bay khiến anh cảm thấy quay cuồng.

Lý Đông có nền tảng vững chắc hơn, nên khá ổn định.

Vậy là anh như tìm kiếm trẻ con vậy, thu gom mấy người kia lại, bảo họ nắm chặt tay mình để cố định.

Lý Đông vội vàng nói: “Chỗ này không tốt để ở lâu, tôi phải nhanh chóng đào một cái hố nữa, rồi trốn vào trong đó.” Bây giờ đã gần đến

rạng sáng rồi.

Chương 1201

Cái hố đào lần này cũng khá tốt, mấy người trốn xuống thì khá an toàn.

Đương nhiên, trong một đêm như vậy, gió lớn bên ngoài vẫn không ngừng thổi, không ngừng nghỉ.

Ở một nơi như vậy mà muốn ngủ thì thực tế là một thứ xa xỉ, nhưng anh cũng biết, nếu không ngủ thì càng nguy hiểm hơn, dù sao thì những việc anh đang làm vốn là những việc rất nguy hiểm, cần phải tập trung tinh thần cao độ.

Nếu mệt mỏi trong thời gian dài thì đó quả thực là một đòn hủy diệt đối với anh.

Đương nhiên anh không muốn chuyện như vậy xảy ra với mình.

Cuối cùng Lý Đông giữ cảnh giới để những người khác nghỉ ngơi.

Trong sa mạc này dường như lúc nào cũng tồn tại nguy hiểm, không chỉ là các loại quái vật trong sa mạc, mà ngay cả con người đôi khi cũng vậy.

Lý Đông cũng biết, tuy đồng thời đang đối phó với những cao nhân đó.

Nhưng dù thế nào đi nữa, đối phương ít nhất cũng chưa thực sự lộ diện, nhiều nhất cũng chỉ là ngấm ngầm giở trò.

Nhưng bây giờ anh mới phát hiện, bây giờ gần như phải trực tiếp đối mặt với xung đột thật sự.

Nếu phải đối mặt với xung đột thật sự thì đó quả thực là một chuyện phiền phức.

Ngoài ra, trong sa mạc lớn còn có một vấn đề khác, đó là sự chênh lệch nhiệt độ đặc biệt lớn.

Bây giờ thời tiết cũng vừa mới vào thu, trong thời tiết vừa mới vào thu như vậy, ban ngày rất nóng bức, nhưng ban đêm nhiệt độ sẽ nhanh chóng hạ xuống, nhiệt độ ở cửa hang gần như dưới âm mười mấy độ.

Thật sự mà nói, nhiệt độ như vậy, lúc đầu họ không chuẩn bị đầy đủ như vậy, dù sao Lý Đông cũng không phải là một người có kiến thức đặc biệt phong phú, tuy lúc đó anh cũng nghe nói đến những chuyện như vậy, nhưng khi chuẩn bị thì lại không chuẩn bị tốt đến thế.

Đương nhiên, trên người anh bây giờ có không ít trang bị, trong túi cũng chuẩn bị một số áo khoác dày, những thứ này về cơ bản đều là để phòng ngừa vạn nhất.

May mà bây giờ cửa hang họ đang ở cũng khá sâu, nên bên trong cũng không quá lạnh.

Sáng ngày thứ hai khi ra ngoài thì phát hiện bên ngoài lại có tuyết lớn.

Thực tế, lượng mưa trên sa mạc rất ít, tuyết lớn như vậy thì rất hiếm gặp.

Bởi vì tuyết lớn cũng có thể là tuyết rơi, nhưng bây giờ trên sa mạc thực sự có một lớp tuyết dày.

Một lớp tuyết dày như vậy, chuyện như vậy rất hiếm gặp, khiến Lý Đông cảm thấy rất bất ngờ.

Chẳng lẽ trong sa mạc lại có thể mưa nhiều như vậy sao?

Không thể hiểu nổi, thực sự không thể hiểu nổi.

Điều quan trọng nhất là Lý Đông phát hiện mấy người mà anh nhìn thấy trước đó cũng không thấy tăm hơi đâu.

Chẳng lẽ mấy người đó thực sự đã bị nổ chết rồi sao?

Nếu mấy người đó thực sự bị nổ chết thì Lý Đông không tin, vì mấy người đó có bản lĩnh như vậy.

Lúc đầu Lý Đông cũng muốn chọc tức mấy người đó, hoặc để mấy người đó nếm chút khổ sở.

Nếu anh tự mình nổ chết mấy người đó, Lý Đông cảm thấy hình như không có lòng tin đó.

Nhưng bây giờ xung quanh lại hoàn toàn không có tăm hơi của những kẻ đó, vậy thì những kẻ đó rất có thể thực sự đã biến mất.

Nếu những kẻ đó biến mất thì quả thực có chút phiền phức.

Nếu không có những kẻ đó dẫn đường thì thực sự không biết đi đường nào.

Vương Bàn Tử lúc đầu cũng đang chửi bới, nhưng nhanh chóng ý thức được sau khi những người đó không còn ở đó, bây giờ thậm chí còn không biết phải đi hướng nào.

Vương Bàn Tử chỉ vào hướng phía trước: "Mấy con quỷ chết tiệt này sẽ không chết hết rồi chứ?" Những kẻ này chết hết rồi, hình như thực sự không còn cách nào nữa.

Nhưng sau đó Lý Đông lắc đầu: "Những kẻ này cũng không phải người tốt, về cơ bản đều là những kẻ sát nhân không chớp mắt.

Đối với những kẻ này, tôi cũng không cần phải thành thật.

Chúng chết rồi thì thôi, tôi không tin tôi thực sự sẽ bị mắc kẹt ở đây.

Tôi đã vượt qua bao nhiêu khó khăn rồi, nếu thực sự bị mắc kẹt ở

đây thì tôi cũng chịu.

Tôi cũng không phải chưa từng trải qua những chuyện như vậy.” Anh đang phân biệt phương hướng, nhìn xem, chuẩn bị tìm một hướng tốt để tiến lên.

Thực tế, bây giờ anh nhiều nhất cũng chỉ có thể chọn một hướng mà anh cảm thấy thuận mắt.

Lý Đông khá tin vào trực giác.

Nhưng sau khi nhìn khắp nơi, Lý Đông phát hiện phía trước có một chỗ lại có một ít khói bốc lên.

Xung quanh làn khói đó không có tuyết đọng, điều đó chứng tỏ có người ở đó đốt lửa trại.

Cũng có thể có người ở đó đốt pháo hiệu.

Anh cảm thấy hình như có chuyện gì đó kỳ lạ, vậy là anh lập tức đi theo hướng có khói để tìm kiếm, phát hiện ở đó hình như không có lửa, chỉ là làn khói đó hình như bốc lên từ trong cát.

Trông có vẻ như có người đang đốt lửa dưới cát, hình như không hoàn toàn tắt hẳn.

Chương 1202

Nhưng cát khá có khả năng dập lửa, nếu bị vùi trong cát thì về cơ bản đều đã tắt rồi.

Bây giờ ở đây lại có khói lửa thì rốt cuộc là chuyện gì?

Chỗ này có điều kỳ lạ.

Muộn Du Bình im lặng nói: "Bên dưới chắc chắn có người, tôi sẽ đào ra xem." Anh lấy công cụ ra đào, rồi khói bên dưới càng ngày càng lớn, rõ ràng bên dưới thực sự có người đang đốt lửa, tuy không biết đốt cái gì, nhưng có thể khẳng định những người dưới lòng đất không hề tầm thường.

"Cẩn thận một chút, đừng gây tiếng động, nếu không dễ bị phát hiện!" Sau khi mất rất nhiều công sức, một đường hầm đã được đào ra.

Men theo đường hầm, Muộn Du Bình cầm con dao trong tay đưa về phía trước, nhẹ nhàng luồn vào trong cát.

Anh tùy tiện mở một lỗ ngắm, sau đó quay đầu ra hiệu bảo mọi người im lặng.

Cả nhóm cẩn thận bò tới, quả nhiên phát hiện bên dưới có một thế giới khác.Ở đó, ba người đàn ông đang nhóm lửa nướng thịt.

Không phải ba người như lúc trước, rõ ràng là vụ nổ bom kia đã giết chết một số người, giờ chỉ còn lại ba tên này.

Thậm chí có thể nghe thấy ba người họ đang bàn tán bên dưới. "Thằng khốn đó thật sự rất lợi hại, ra tay cũng quá tàn nhẫn, hại chết mấy anh em của tao.

Nếu không giết chết nó, tao nuốt không trôi cục tức này.""Thằng

cha đó cũng quá tàn độc, quá đáng, vậy mà thật sự muốn giết tao.""Nó đã hại chết nhiều người của tao như vậy, tao nhất định phải tìm cách giết chết nó.

Nếu không giết nó, tao thật sự nuốt không trôi cục tức này.""Nhưng làm sao mới có thể giết được nó, đó mới là vấn đề lớn.""Yên tâm đi, tao luôn có cách.

Ở nơi xa lạ này, ngược lại tao lại cực kỳ quen thuộc.

Ở đây muốn giết nó thì rất dễ, nên tao có cách.

Nó đừng hòng chơi lại tao, tao nhất định sẽ tìm cách giết nó.

Chỉ cần nó chết ở đây là hơn tất cả.""Đúng vậy, thằng khốn đó thật sự quá đáng, chạy đến đây hại chết nhiều người của tao như vậy.""Mấy thằng đó cũng quá ngông cuồng rồi, dám đối đầu với Thiết Diện Sinh.""Cái thằng đó có thể đối đầu với mày sao?

Điều đó không thể nào.""Tao thấy bây giờ phải tìm cách thôi, nếu không tìm cách nữa, thì mấy anh em đã chết của tao chết uổng rồi.""Nhưng làm sao để những anh em đã chết của tao chết có giá trị, đó mới là vấn đề.

Chúng ta không thể lập tức chỉ biết tự thủ."Lý Đông nhìn những người bên dưới đang bàn luận chuyện đối phó với nhóm mình.

Vương Bàn Tử thì thầm: "Đông ca, mấy tên đó tuyệt đối không có ý tốt.

Nhìn xem, ngay cả bây giờ bọn chúng cũng đang nghĩ cách giết chúng ta.

Bây giờ tôi không thể tha cho chúng, đây là cơ hội tốt nhất để giết chúng.

Cậu thấy sao?

Bây giờ tôi tuyệt đối không thể bỏ qua cơ hội này.

Nếu bỏ qua cơ hội này, tôi sẽ gặp nguy hiểm.

Thằng cha đó quen thuộc với nơi này như vậy, không chừng thật sự có những chiêu trò tà môn để đối phó với tôi."Lý Đông quay đầu lườm anh ta một cái thật mạnh: "Đúng vậy, bọn chúng quả thực rất hiểu rõ nơi này, và muốn giết tôi.

Nhưng nếu bây giờ tôi giết chết tất cả bọn chúng, thì việc đi ra khỏi sa mạc này cũng hơi phiền phức, sa mạc không phải là nơi bình thường."Lý Đông đương nhiên biết mức độ nguy hiểm của sa mạc đáng sợ đến mức nào.

Ít nhất khi còn đọc truyện, anh biết có rất nhiều hiện tượng kỳ lạ trong sa mạc, khiến người ta khó mà tưởng tượng được.

Những chuyện khó lường đó không phải ai muốn làm là làm được.

Vì vậy, anh cảm thấy cần có người dẫn đường phía trước, nếu không thì rất nguy hiểm.

Chủ yếu là vì những hiện tượng tự nhiên trong sa mạc cực kỳ kỳ lạ, chỉ có những người cực kỳ quen thuộc với nơi này mới có thể hiểu được.

Chỉ những người cực kỳ quen thuộc mới có thể thay đổi những nhận thức sai lầm về nơi này, nếu không thì chỉ dựa vào bản thân thì thực sự rất nguy hiểm.Không có cách nào khác, chủ yếu là vì chưa từng trải qua những nơi như vậy, không có kinh nghiệm.

Cho dù có tài giỏi đến đâu, trước mặt tự nhiên cũng chỉ là trò cười.

Tự nhiên là sự tồn tại mạnh mẽ nhất trên thế giới này, có sức mạnh vô tận.

Mặc dù con người dường như muốn chống lại tự nhiên, nhưng cuối cùng những người thật sự có thể chống lại tự nhiên thì gần như không tồn tại, hoặc cực kỳ ít ỏi.

Dù sao thì cũng chỉ là cát bụi trở về cát bụi.Do đó, bây giờ anh cảm thấy cần tìm một chuyên gia có kinh nghiệm làm hướng dẫn viên, nhưng kẻ thù của mấy người này thì sao?

Vương Bàn Tử biết được suy nghĩ của Lý Đông thì cười ha hả: "Đông ca, cậu không biết sao?

Thực ra nếu thật sự như vậy, tôi nghĩ, tôi nghĩ tôi sẽ giết chết hai tên còn lại, chỉ để lại một tên là được rồi.

Dù sao thì mấy tên này cũng không phải là người tốt.

Bọn chúng có khả năng có liên quan đến con quái vật kia, và nếu có liên hệ với cái lão quái vật Thiết Diện Sinh đó, thì bọn chúng cũng là kẻ thù của tôi.

Đã là kẻ thù thì sớm muộn gì cũng phải giết chết.

Bây giờ giết chết ở đây là cơ hội tốt nhất."Vương Bàn Tử lúc này gần như ra sức khuyên nhủ, như thể nhất định phải giết chết những người bên dưới, coi như tất cả mối thù hận sâu sắc.

Đương nhiên, Lý Đông cũng hiểu chuyện này, bởi vì trước đó đã tốn rất nhiều tiền để thuê những tên này giúp dẫn đường.Bọn chúng không những không dẫn đường, ngược lại còn gây ra nhiều rắc rối như vậy, thậm chí còn muốn giết chết mình.

Chuyện như vậy, bất kể đặt lên ai, đều sẽ cảm thấy rất tức giận, bởi vì bất kỳ ai cũng có tính khí.

Chương 1203

Một người có tính khí như vậy, khi gặp chuyện như vậy đương nhiên sẽ nuốt không trôi.

Vương Bàn Tử nuốt không trôi cục tức này, đương nhiên Lý Đông cũng tương tự, chuyện này cho thấy không ai có thể nhẫn nhịn được.Ngay lúc này, Lý Đông bắt đầu hành động, sau đó trực tiếp một cước đạp nát cái lỗ đó rồi rơi xuống.

Sau khi xuống, những người bên trong đều giật mình, nhưng trong tay Lý Đông lại cầm một khẩu súng lục.

Mấy người khác bên cạnh, mỗi người đều cầm một khẩu súng lục.

Sau đó, Lý Đông chĩa súng lên trời bắn một phát rồi nói: "Mấy người tốt nhất đừng động, nếu động, tôi sẽ lập tức lấy mạng chó của các người."Ba người kia tuy có chút bản lĩnh ba hoa chích chòe, nhưng bây giờ dường như không có khả năng dùng đến những bản lĩnh đó nữa, bởi vì cái cồng chiêng của bọn chúng cũng không biết đã đi đâu mất rồi.

Nên bây giờ đành ngoan ngoãn bỏ vũ khí xuống.Bởi vì dù sao thì, thực ra bây giờ tất cả mọi người đều là thịt da xương thịt, không thể có dị năng, cũng không thể đao thương bất nhập.

Vì không thể đao thương bất nhập, thì đương nhiên sẽ sợ những thứ như vậy.Ngay lúc này, Lý Đông đột nhiên nhận ra ông lão kia, đột nhiên nhìn thấy một ông lão.

Gần như theo bản năng mà thốt ra lời như vậy.

Đương nhiên, ông lão kia trông rất quen mắt, nhưng lại không biết

rốt cuộc là ai.

Nhưng ông lão kia lúc này đang xám xịt tro bụi, trông có vẻ thê thảm vô cùng.Sau một lúc lâu, anh mới phản ứng lại, cái người đó hóa ra là Giải Liên Hoàn.

Đúng vậy, Giải Liên Hoàn vẫn luôn giả mạo Tam Thúc.

Sau khi người này và Tam Thúc giải quyết xong mọi chuyện, anh ta cũng rất tỉnh táo mà hưởng thụ cuộc sống ở nhà.

Dù sao vì những chuyện này, anh ta đã trải qua rất nhiều khổ nạn.

Bây giờ mọi chuyện đã xong xuôi một bước, về cơ bản cũng đã đạt được những gì mình muốn.

Một khi đã đạt được mục tiêu, thì đương nhiên cũng bắt đầu hưởng thụ cuộc sống.

Thực ra hầu hết mọi người đều như vậy.Con người trước khi đạt được mục tiêu, về cơ bản đều cố gắng nín thở dốc, sau đó về cơ bản mọi chuyện đều có thể làm, có thể chịu rất nhiều khổ sở cũng không sao.

Nhưng một khi đã đạt được mục tiêu, thì sẽ dần dần không còn động lực lớn như vậy nữa.

Đó cũng là tư duy bình thường của con người, cũng là hiện tượng bình thường, bởi vì mỗi người đều không có cách nào đột phá sự bế tắc như vậy.Giống như bây giờ, cái người Giải Liên Hoàn này, thực ra Giải Liên Hoàn và Tam Thúc đã cùng nhau làm rất nhiều chuyện, hai người hợp tác ăn ý đến mức hoàn hảo.

Đó chủ yếu là vì người này cũng có một mục tiêu, đó là đạt được trường sinh bất lão.

Đương nhiên bây giờ người này về cơ bản đã đạt được những thứ

đó, bởi vì lần trước khi đi Tây Vương Mẫu Cung, tất cả mọi thứ đều đã được chia đều, mỗi người đều đạt được những gì mình muốn.

Vì vậy, Giải Liên Hoàn đã lâu không xuất hiện nữa.Nhưng bây giờ, bây giờ lại gặp ông lão này, lại bị dẫn đến nơi này.

Giải Liên Hoàn bây giờ tuy đã đạt được năng lực trường sinh bất lão, nhưng vẻ ngoài của ông ta lại là một ông lão, trông có vẻ rất tiều tụy.

Có thể là do người này đã trải qua quá nhiều khó khăn trong thời gian dài mà thành.

Nhưng bây giờ lại khiến người ta cảm thấy xót xa.Tóm lại, Lý Đông cảm thấy Giải Liên Hoàn mấy năm trước khi còn trẻ cũng không phải là người tốt lành gì.

Người này lúc đó nhiều nhất cũng chỉ là một tên côn đồ vặt.

Nhưng đến tận bây giờ, người này không còn là một tên côn đồ vặt nữa, mà là một tiền bối có kinh nghiệm rất phong phú.

Đối với một tiền bối có kinh nghiệm phong phú như vậy, người biết anh ta đều cảm thấy rất kính trọng.Vì vậy, Lý Đông rất nghiêm túc hỏi Giải Liên Hoàn: "Lão tiên sinh, chuyện gì vậy?

Sao ông lại ở đây, bị bắt đến đây sao?"Giải Liên Hoàn lắc đầu, nói: "Tiên sinh Lý Đông, chuyện này nói ra thì dài lắm."Lúc này, Muộn Du Bình và mấy người khác đã dồn ba người kia sang một bên.

Ba người đó trong tay không còn vũ khí Kỳ môn độn giáp nữa, bây giờ lại bị súng chĩa vào.

Ngay cả có vũ khí Kỳ môn độn giáp, cũng không có cách nào sử dụng.

Bây giờ chỉ đành ngoan ngoãn, trở nên yên ổn hơn rất nhiều, bởi vì

bất kể là ai, thực ra đều muốn sống.

Hy vọng lớn nhất của mỗi người cũng là được sống.

Chỉ cần không tuyệt vọng trong cuộc sống, chỉ cần có một chút hy vọng vào cuộc sống, thì sẽ hy vọng được sống, đó cũng là chuyện bình thường.Bởi vì không ai muốn chết, nên mới có nhiều người như vậy, tìm mọi cách để theo đuổi trường sinh bất lão.

Bởi vì theo đuổi trường sinh bất lão, đó là một việc rất vất vả và phiền phức, quan trọng nhất là từ xưa đến nay dường như không có mấy người thành công.Thậm chí ngay cả những người thành công trong truyền thuyết, cũng chỉ là tự cho là đúng, liệu có thật sự thành công hay không thì cũng chưa chắc.

Lý do lớn nhất mà mọi người hiểu là không ai muốn chết, để có thể sống mãi, con người có thể phí hết tâm cơ.Bây giờ mấy người kia cũng đang đối mặt với mối đe dọa tử vong, đó cũng là chuyện bình thường.

Vương Bàn Tử trực tiếp dùng dây trói mấy người đó lại, phòng tránh bọn chúng lại gây rắc rối.Sau đó, Lý Đông dựa theo lời Giải Liên Hoàn nói, đã hiểu rõ tình hình.Hóa ra Giải Liên Hoàn, từ sau chuyện ở Tây Vương Mẫu Cung trở về, về cơ bản cũng ở nhà hưởng thụ cuộc sống.

Ông lão này có tiền, không cần lo lắng về tuổi thọ, cơ thể rất khỏe mạnh, mỗi ngày về cơ bản ngoài ăn uống ra thì chỉ có ăn chơi hưởng thụ, căn bản không còn suy nghĩ đến vấn đề gì nữa.

Còn về những người trong gia tộc, thực ra trong gia tộc không còn mấy người, mấy người còn lại cũng đã được sắp xếp rất tốt.Nên anh cảm thấy về cơ bản là một ông lão có thể sống vô tư vô lo rồi.

Nhưng khoảng mười mấy ngày trước, đột nhiên nhận được một

cuộc điện thoại lạ.

Cuộc điện thoại lạ đó bảo anh ta lập tức đến một bãi biển, sau đó lại nhận được một bức thư nặc danh.Giải Liên Hoàn sau đó lại lấy bức thư đó ra cho Lý Đông xem.

Sau khi mở bức thư đó ra, bên trong lại không biết nội dung gì, dù sao cũng là một số văn ngôn, nhưng thuộc loại khá cao cấp, nhìn rất lạ lẫm.

Lý Đông cũng là một người có kinh nghiệm rất phong phú, nhưng về mặt đọc sách thì lại không đọc nhiều như vậy.

Đối với văn ngôn bình thường thì có thể hiểu, nhưng đối với loại văn ngôn khá lạ lẫm thì lại không có nhiều kiến thức như vậy, về cơ bản là không nhận ra.

Đương nhiên đó cũng là chuyện bình thường, anh chưa bao giờ cảm thấy khả năng đọc sách của mình mạnh đến mức nào.Và tình hình dường như cũng giống như bây giờ.

Chương 1204

Sau khi người này đến rìa sa mạc, căn bản không biết cách đi trong sa mạc, nên đã tìm mấy người làm hướng dẫn viên.

Mấy người đó làm hướng dẫn viên, sau khi đưa anh ta vào trung tâm sa mạc, mấy người đó lập tức thấy tài nổi lòng tham, muốn giết người diệt khẩu.

Cuối cùng Giải Liên Hoàn cũng đã dùng đủ mọi thủ đoạn của một tên côn đồ vặt để lừa dối mấy người đó, và cuối cùng đồng ý cho mỗi người một khoản tiền lớn.

Nhưng cần tìm một nơi có mạng internet mới có thể chuyển khoản, bởi vì bây giờ là thời đại internet chuyển khoản, thì cũng cần internet mà.

Trong sa mạc đương nhiên không thể dùng internet.Cuối cùng những người đó bị Giải Liên Hoàn lừa dối xong, mới tha cho ông ta một mạng, bởi vì mỗi người đều hy vọng kiếm được một khoản tiền từ ông ta.Sau khi nghe Giải Liên Hoàn kể những chuyện này, Lý Đông phát hiện chuyện ông lão này gặp phải lại y hệt mình.

Cũng là mấy người bọn họ có thực lực khá mạnh mẽ mới chống đỡ được việc bị những người đó bắt cóc.

Nếu không thì kết cục của mình cũng không hơn ông lão này là bao.

Ông lão này trông như vậy, thì bây giờ có lẽ mình cũng như vậy, về cơ bản là không thể thay đổi được.Ngay lúc này, Lý Đông đột nhiên nảy ra một vấn đề, đó là những manh mối mà mình đã tìm được trước đó, tất cả các manh mối đều ở trên sa mạc.

Liệu có phải cũng là một loại gặp gỡ đặc biệt nào đó, muốn dẫn dắt tất cả những người này lên sa mạc?Nếu như vậy, thì không chỉ tất cả những người đã tham gia sự kiện Tây Vương Mẫu Cung năm đó đều có khả năng bị dẫn đến nơi này.

Nếu như vậy, thì Lý Đông đột nhiên cảm thấy mấy người bạn đồng hành khác của mình cũng sẽ bị đưa đến đây, vậy thì thật thú vị rồi.Đương nhiên, bây giờ anh chỉ đột nhiên nghĩ ra những vấn đề này mà thôi, cũng không nói những chuyện này với người khác, bởi vì đôi khi suy đoán cá nhân không thể giải thích bất kỳ vấn đề nào.

Suy đoán tuy có thể đúng, nhưng không có nghĩa là nhất định sẽ đúng.Vì vậy, sau khi mấy người bàn bạc một hồi, quyết định tiếp tục đến địa điểm mộ lớn.Và ba người bị bắt giữ kia bây giờ cũng đã bị chế phục.

Đối với mấy người này, Lý Đông cũng không biết phải làm sao.

Trong lòng anh, thực ra cũng muốn giết chết mấy người này, bởi vì mấy người này có thể có mối quan hệ lớn với Thiết Diện Sinh đó.

Nhưng nếu giết chết mấy người này, thì việc đi trong sa mạc thật sự không dễ dàng, nên Lý Đông lại giữ lại.Nhưng giữ lại thì dường như cũng rất phiền phức, nên bây giờ Lý Đông đang do dự.Trong quá trình này, cuối cùng anh nói với ba người đó: "Bây giờ tôi cho các người hai con đường.

Hai con đường này các người có thể nhìn rõ.Trước hết, lựa chọn là dẫn đường cho tôi, đưa tôi đến đích.Còn con đường khác, đó là tôi sẽ giết chết các người.

Bây giờ các người chết ở đây, thì không ai biết được tình hình ra sao, dù sao thì cũng đã có mấy người đồng bọn của các người chết ở đây rồi."Mấy người kia nhìn Lý Đông như vậy, dường như cũng không có ý sợ hãi nào.

Đặc biệt là cái tên đội mũ trùm đen đó, quả thực rất lợi hại, nhưng lẽ nào không biết sao? "Nếu tôi bị giết chết, thì chắc chắn các người cũng sẽ chết ở đây.

Một sa mạc rộng lớn như vậy rất kỳ lạ, chỉ dựa vào bản thân thì căn bản không có cách nào đi ra ngoài."Lý Đông gật đầu nói: "Dường như anh đã nhìn thấu suy nghĩ của tôi."Đương nhiên, anh cũng không trực tiếp thừa nhận chuyện này, chỉ dùng cách hỏi ngược lại.Trong số mấy người đó, con quái vật áo đen nói: "Chắc chắn là không thể đi ra ngoài, nên tôi căn bản không cần đoán suy nghĩ của các người.

Tôi chỉ cần tùy tiện nhìn một cái là biết chuyện gì đang xảy ra.Ngoài ra, tôi nghĩ các người đừng quá tự tin về nơi này.

Bây giờ tôi rất quan trọng đối với các người.

Đương nhiên, nếu muốn tôi dẫn đường thì cũng đơn giản.

Cho mỗi người chúng tôi 10 vạn tệ là được rồi.

Các người rất giàu, mỗi người 10 vạn tệ thì chắc không thành vấn đề chứ?"10 vạn tệ không phải là một con số nhỏ.

Thật ra, trong thời đại này, lương của một số người thậm chí không thể vượt quá 10 vạn tệ.

Đúng vậy, thu nhập hàng năm của đa số người bây giờ cũng chỉ có khoảng năm sáu vạn tệ. 10 vạn tệ đối với người bình thường bây giờ, thì gần như tương đương với hai năm thu nhập.

Đương nhiên đối với người bình thường là vậy, nếu đối với những người có sức mạnh khá lớn, thì lại là chuyện khác, hoặc đối với những ông chủ đó, cũng là chuyện khác.Vương Bàn Tử vốn là một người ham tiền như mạng, bây giờ nghe xong lời đó lập tức không nhịn được, trực tiếp tiến đến trước mặt mấy người kia: "Mấy tên đó dường như rất kiêu ngạo à?

Ông đây thật sự nghĩ là tôi không có cách đối phó với các người sao?"Vương Bàn Tử đột nhiên lấy cái cồng chiêng kia ra, sau đó nói với mấy người đó: "Trước đó cái cồng chiêng này đã hại tôi thảm rồi, bây giờ tôi sẽ cho các người cũng cảm nhận cảm giác bị chấn động bởi cồng chiêng."Nhưng người áo đen kia nói: "Cái cồng chiêng này không phải là thứ mà mày có thể chơi được."Tuy bề ngoài nhìn có vẻ chỉ cần tùy tiện gõ một cái là có thể có hiệu quả rất tốt, có thể gây ra thương tổn nặng nề cho người khác.

Nhưng thực tế, thứ này ít nhất cần hai người sử dụng, một người thì không có tác dụng.Vương Bàn Tử nghiến răng nghiến lợi nói: "Mặc kệ tôi có tác dụng hay không, bây giờ tôi muốn chứng minh cho các người thấy nó có tác dụng hay không."Vậy là anh ta cầm cồng chiêng lên đập loạn xạ vào tên quái nhân áo đen kia.Tên quái nhân áo đen không bị thương tổn nặng nề gì, nghiến răng ken két: "Xét thấy nể mặt các người, tôi sẽ không tính toán với các người.

Nếu không thì cứ chết ở trong sa mạc này đi."Mấy tên đó vậy mà thật sự cứng miệng, quả thực có thể xem cái chết nhẹ tựa lông hồng.

Hay là bọn chúng nghĩ rằng sau khi chết có thể được phục sinh sao?Đương nhiên, trước đó Lý Đông cũng đã thấy, nhưng lắc đầu.Vì vậy anh nói với mấy người đó: "Bây giờ các người không sợ chết, lẽ nào chỉ hy vọng Thiết Diện Sinh sẽ phục sinh các người sau khi chết sao?

Nhưng bây giờ theo tình hình tôi được biết, trên thế giới này thực ra không có người thật sự có kỹ thuật như vậy.

Mặc dù Thiết Diện Sinh có kỹ thuật như vậy, nhưng nhiều nhất cũng chỉ đảm bảo có thể phục sinh mình mà thôi.

Đối với những tên lâu la nhỏ bé này, căn bản không để tâm đến, chỉ là công cụ để lợi dụng mà thôi.

Một khi là công cụ như vậy, thì không có tiền lệ được phục sinh.

Những công cụ như vậy, kết quả cuối cùng cũng chỉ là bị động làm pháo hôi hoặc bị chế tạo thành cương thi."Nhưng rõ ràng mấy người đó căn bản không tin chuyện như vậy.

Đối với tương lai dường như rất mong đợi, dường như cảm thấy tương lai của mình sẽ rất tốt.

Đương nhiên, đó cũng là chuyện bình thường.

Trên thế giới này khó thay đổi nhất chính là lòng người.

Đôi khi, một khi một người đã xác định một chuyện gì đó, thì tuyệt đối sẽ không dễ dàng thay đổi cách nghĩ.

Đó cũng là bi ai lớn nhất của nhân gian, bi ai lớn nhất của nhân gian là như vậy.Sở dĩ con người lại như vậy, đó cũng là chuyện không có cách nào khác, bởi vì đặc điểm bẩm sinh của mỗi người là như vậy.Không có cách nào thay đổi cách nghĩ của những người này, nhưng tạm thời cũng đã đạt được thỏa thuận.

Dù sao thì mấy người này cũng không yêu cầu trực tiếp cấp tiền.

Sau này có cấp tiền cho những người này hay không, thì phải xem tình hình.Từ khi Lý Đông bây giờ đã có suy nghĩ như vậy trong lòng, thì cũng không còn chút áp lực nào nữa.Vì vậy, hai bên cuối cùng đã đạt được thỏa thuận, nhưng với điều kiện là phải trói những người này lại, ít nhất là trói tay, chỉ cho phép dùng chân đi bộ.Đồng thời, Lý Đông đi loanh quanh, phát hiện nơi này dường như thật sự rất kỳ lạ, bởi vì nơi này không giống một nơi được khai quật tạm thời, mà giống như một công trình ngầm vĩnh cửu.Trong một công sự ngầm vĩnh cửu như vậy, bên trong đầy đủ các loại vật dụng sinh hoạt hàng ngày.Nhìn thấy những người này đều không phải là người tốt lành gì, thường xuyên cướp bóc ở đây!

Chương 1205

Chuyện như vậy cũng không phải chỉ làm một lần!Vậy thì, rốt cuộc thân phận của những người này là gì, liệu chúng có phải là thuộc hạ của Thiết Diện Sinh không?

Thật kỳ lạ!

Bởi vì, nếu chỉ vì tiền tài mà cướp bóc, thì với bản lĩnh của bọn chúng, căn bản không cần phải làm như vậy.

Chỉ dựa vào bản lĩnh của bọn chúng, kiếm tiền rất dễ dàng!A Ninh bận rộn nướng hết chỗ thịt cừu còn lại bên đống lửa.

Ăn thịt cừu có thể tăng thêm thân nhiệt.Lý Đông ăn xong thịt cừu, đóng gói hết chỗ còn lại để dự phòng khi cần.

Khi Lý Đông đã thu dọn xong xuôi mọi thứ, Vương Bàn Tử ở bên ngoài bãi cát lớn tiếng thúc giục Lý Đông nhanh lên.Theo lời Vương Bàn Tử báo, nơi này có những cái bẫy cát khác, xem ra đã trở thành một điểm tụ tập để hại người.Người đàn ông đầu trọc và tên áo choàng đen bàn bạc một hồi, sau đó Lý Đông liền lên lạc đà.

Giải Liên Hoàn thấy vậy, lạc đà lại thiếu mất một con, Lý Đông đành phải ngồi chung một con với A Ninh.Mấy tên tiểu mao tặc này, quả thực đáng ghét cùng cực, bây giờ Lý Đông vẫn chưa đoán ra thân phận của bọn chúng.

A Ninh ôm chặt Lý Đông từ phía sau, khẽ nói: "Khi nào những khó khăn như vậy mới thật sự kết thúc a?

Hay là em căn bản không thể kết thúc cuộc sống như vậy?

Em là đạo mộ tặc, vậy em sẽ mãi mãi làm đạo mộ tặc sao?

Em cảm thấy hơi chán rồi!

Thật sự, em hy vọng có thể có một cuộc sống như A Ninh trước kia!"Lý Đông cười cười nói: "Chuyện đó không quan trọng đâu.

Nếu không muốn như vậy, thì mọi chuyện cũng không đến mức phiền phức như thế!

Nếu mấy người đàn ông chúng tôi ra tay, thì cô không cần vất vả như vậy nữa."A Ninh nhíu mày nói: "Nếu không đi cùng thì thời gian của em không còn nhiều nữa rồi!

Thời gian trở về ngắn như vậy, em phải tranh giành thời gian với anh, thật là phiền phức quá!

Bây giờ em mới thuộc về anh, hoàn toàn thuộc về anh, bây giờ không thể có cách nghĩ khác với người khác!"Lý Đông cười nói: "Đó cũng không có cách nào đâu, bây giờ tôi cũng chỉ là như vậy thôi.""Ha ha, đúng vậy, tôi có lẽ thật sự sẽ mãi mãi như bây giờ, mãi mãi là đạo mộ tặc!"Trong sa mạc vô tận, Lý Đông không có tâm trạng để lãng mạn.Dưới sự dẫn dắt của ba tên tiểu mao tặc, Lý Đông đột nhiên đi được ba ngàn dặm, bắt đầu có thể mơ hồ nhìn thấy một số dãy núi.Ba tên tiểu mao tặc nhìn thấy dãy núi xong dường như rất vui mừng, sau khi trao đổi ánh mắt với nhau thì nói với Lý Đông: "Các vị lão bản, bây giờ chúng tôi đã đến một nơi rất thú vị rồi.

Phía trước nơi đó có một cái tên rất đáng sợ gọi là Tử Nhân Cốc.

Sở dĩ nơi này được gọi là Tử Nhân Cốc, đó là vì khi ở đây đã xảy ra rất nhiều chuyện kỳ lạ.

Nhưng nếu muốn đến đích, thì nơi này là con đường tất yếu.

Các vị có dám đi không?"Lý Đông ngạc nhiên hỏi: "Nơi đó có chuyện kỳ lạ như vậy sao?

Lại có nơi như Tử Nhân Cốc."Vậy là anh nhìn về phía trước, phát hiện hai ngọn núi lớn, một mở một đóng, trông thực sự giống như

một nơi nguy hiểm.Đúng vậy, trên thế giới này có một quy luật rất quan trọng, đó là nếu một nơi thật sự rất nguy hiểm, thì về cơ bản có thể nhìn ra ngay.

Từ xa có thể cho người ta một cảm giác nguy hiểm.

Bởi vì hai ngọn núi ở nơi đó trông hơi giống một cái miệng mương hố, dãy núi xa xa trông giống đôi cánh của chim ưng.

Địa hình như vậy, thì cảm giác như nếu đi vào, sẽ nhanh chóng bị mãnh thú nuốt chửng.Vương Bàn Tử lớn tiếng nói với mấy người đó: "Sợ gì?

Các người chưa đi đến nơi đó bao giờ sao?

Không phải là Tử Nhân Cốc sao?

Tôi lại muốn xem bên trong rốt cuộc có gì nguy hiểm, lẽ nào mấy người không dám đi sao?

Nếu mấy người không dám đi, thì Bàn gia tôi sẽ tại đây để chỉnh đốn các người."Tên áo đen kia nói với Vương Bàn Tử: "Sẽ không phải là các người muốn nuốt lời đó chứ?

Được thôi, nếu tôi dẫn đường cho các người, thì cho tôi mỗi người 10 vạn tệ.

Bây giờ các người muốn giết người diệt khẩu sao?

Không dễ dàng như vậy đâu.

Nếu các người muốn giết tôi, thì có thể sẽ gặp phải chuyện tồi tệ hơn, bởi vì bây giờ tôi giận rồi.

Nếu tôi dẫn đường lung tung cho các người, thì tôi không biết được đâu.

Trên sa mạc này tôi biết rất nhiều nơi nguy hiểm.

Nếu còn chọc tôi tức giận, tôi sẽ đưa các người đến những nơi nguy hiểm đó.

Lúc đó thì đừng trách tôi."Tóm lại, mấy tên đó cũng là những người thực sự khá thông minh, cũng biết Lý Đông bây giờ đang cần gì, nên cũng không làm như vậy.

Nhưng cũng biết, nếu chọc Lý Đông nổi giận.

Thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Lý Đông và mấy người khác tuyệt đối không phải là người tốt, tuyệt đối không phải là những kẻ thiện lương.

Nếu chọc giận những kẻ tuyệt đối không thiện lương như vậy, thì hậu quả đương nhiên không cần nói cũng biết.

Nên mấy người đó bây giờ cũng cảm thấy hơi do dự, căn bản không biết phải làm sao cho tốt.

Nhưng tuy trong lòng không biết phải làm sao cho tốt, nhưng lại khá thích làm liều.Dường như cũng chỉ sau khi làm liều một trận mới biết rốt cuộc phải làm sao.

Sau đó dùng cách phản đe dọa Lý Đông, một mặt ôm hy vọng cuối cùng, mặt khác là muốn cho Lý Đông thêm dũng khí.Lý Đông đương nhiên đã sớm nhìn thấu suy nghĩ của mấy người đó.

Trên mặt anh hiện lên một nụ cười kỳ lạ, nói với mấy người đó: "Mấy người nói rất hay, nhưng các người thật sự nghĩ rằng mấy câu nói như vậy có thể hù dọa được tôi sao?

Chương 1206

Đúng vậy, Vương Bàn Tử nói rất đúng, mấy người chúng tôi không giống những con gà yếu ớt trong truyền thuyết.

Mấy người chúng tôi đã trải qua khó khăn gian khổ vượt xa sức tưởng tượng của các người.

Nếu có thể để các người dẫn đường, thì chẳng qua là vì tôi không muốn phiền phức như vậy mà thôi.

Nếu không thì các người thật sự nghĩ rằng tôi không tìm được đích đến sao?

Tôi có cách của tôi, tôi có công cụ của tôi.""Tóm lại, tác dụng lớn nhất cũng chỉ là tiết kiệm một chút thời gian mà thôi.

Tôi muốn xem các người có thật sự hợp tác hay không.

Nếu không hợp tác, thì tôi cũng không có cách nào khác, tôi cũng chỉ có thể chôn các người trong sa mạc mà thôi."Tên áo choàng đen trên mặt hiện lên một nụ cười quái dị, nói với Lý Đông: "Được, nếu gan lớn như vậy, thì tôi cũng không còn gì để nói.

Quả nhiên là đàn ông đích thực, tôi khá nể phục."Hai người bị trói tay thực ra đã cưỡi lạc đà đi thẳng về phía trước.Đương nhiên, mặc dù đã sớm nhìn thấy ngọn núi đó, nhưng cảnh tượng trong sa mạc là như vậy.

Nơi trong sa mạc trông rất gần, nhưng thực ra phải đi mất nửa ngày trời.

Đến khi đến đích, thì phát hiện trời sắp tối rồi, khí hậu lại rất lạnh.Trong sa mạc là như vậy.

Nếu vào mùa hè, ban ngày nhiệt độ khá cao, ban đêm lại khá lạnh,

bởi vì sa mạc có sự chênh lệch nhiệt độ lớn.

Còn vào mùa đông, sa mạc lại rất lạnh, đó cũng là chuyện bình thường.

Tóm lại, sa mạc không có cách nào giữ ấm.Tên quái vật mặc áo đen chỉ vào một hang núi phía trước, nói: "Ở nơi đó có một động vật tên là U Linh Động.

Bây giờ trời đã tối rồi, chúng ta có thể vào đó trú một đêm.

Bởi vì nơi đó có thể tránh được một số cuộc tấn công của mãnh thú, nhưng bên trong có gì thì tôi không biết.

Tóm lại, các người có dám đi không?"Lý Đông và mấy người khác nghe cái tên của nơi đó, trong lòng cảm thấy có chút kỳ lạ không tên.

Anh thật sự cảm thấy có chút không ổn, bởi vì nếu nơi này có cái tên như vậy, thì rõ ràng bên trong chắc chắn sẽ rất nguy hiểm.

Bên trong đó rốt cuộc có gì, Lý Đông cảm thấy chắc chắn sẽ có một số loại cương thi.Nếu có một số loại cương thi, muốn đi vào thì quả thực rất nguy hiểm.

Cũng có thể là việc đánh cương thi ở nơi đó sẽ khiến anh tốn không ít sức lực.

Nhưng bây giờ đã là buổi tối, bên ngoài cũng không biết có gì, thời tiết lại lạnh như vậy.

Nếu không đi vào, thì chỉ có thể lấy công cụ của mình ra.

Mặc dù công cụ của mình rất tiên tiến, nhưng để chống lại thời tiết lạnh giá như vậy, Lý Đông cảm thấy cũng không khó khăn gì.

Nhưng anh biết một số thiết bị vào lúc này không nên tùy tiện lấy ra, hoặc không thể tùy tiện lấy ra.

Bởi vì những thứ tốt là như vậy, khi người khác không biết, đột

nhiên lấy ra thì có thể gây ra chấn động lớn cho kẻ thù, có thể nâng cao tinh thần rất lớn cho bên mình.

Nhưng khi không có sự cần thiết tuyệt đối, anh cảm thấy không cần phải lấy ra.

Bây giờ anh quyết định vào hang núi xem thử.Vừa bước vào hang núi này, không khí bên trong rất phù hợp với cái tên của hang núi.

Đúng vậy, một U Linh Sơn Động.

Nơi này mang lại cho người ta cảm giác âm u, dường như rất đáng sợ.

Đi vào bên trong thậm chí còn có một số âm thanh kỳ lạ, mang lại cho người ta cảm giác như đang ở hiện trường một bộ phim kinh dị.Một cảm giác như đang ở hiện trường một bộ phim kinh dị như vậy, một hang núi đã đi vào.Sau khi đi vào hang núi này, từng bước từng bước đi về phía trước, thậm chí có thể nhanh chóng nghe thấy tiếng vọng lại.

Nhưng Lý Đông phát hiện tiếng vọng này dường như rất kỳ lạ.

Bởi vì nhìn vào mặt đất, thực ra không phải là loại mặt đất dễ phát ra âm thanh.

Thực ra mặt đất là đất sét, đi lên trên mặt đất thì căn bản không có âm thanh.Không có âm thanh hoặc âm thanh rất nhỏ, nhưng lại có thể nghe thấy tiếng vọng khá lớn.

Đúng vậy, loại tiếng vọng của tiếng bước chân đó, thậm chí khiến anh cảm thấy dường như không phải là tiếng bước chân của mình, mà là tiếng bước chân của người khác từ nơi nào đó.Tiếng bước chân như vậy đương nhiên khiến anh cảm thấy rất đáng ngờ.

Vương Bàn Tử tuy cũng là một người không sợ trời không sợ đất, nhưng bây giờ cũng cảm thấy hơi chột dạ.

Sau khi nhìn xung quanh, nơi này rốt cuộc là cái quái gì mà lại như vậy?"Tôi cảm thấy nơi này dường như rất nguy hiểm đó, lẽ nào nơi này thật sự có cái gì đó sao?

Nếu nơi này thật sự có cái gì đó, thì sẽ không phải là quá đáng sợ một chút sao?

Nếu nơi này có cái gì đó.

Mấy người chúng ta sẽ không phải giết chết những tên đó sao?"Đương nhiên, Lý Đông và mấy người khác quả thực thuộc loại người táo bạo, mặc dù gặp rất nhiều quái vật, nhưng những quái vật bị đánh chết cũng không ít.

Nên bây giờ trong lòng có một loại tự tin đặc biệt.

Nếu nhìn thấy những quái vật đó bị đánh chết, thì đó là điều đương nhiên, căn bản không thể gây ra mối đe dọa cho mình.Lý Đông khẽ nói: "Đừng ồn ào ở nơi này, tuy nguy hiểm như vậy, nhưng chúng ta đừng nghi thần nghi quỷ.

Hoặc có lẽ thật sự chỉ là Viên quang thuật mà thôi.

Bây giờ nơi này có lẽ cũng không có gì đặc biệt."Từng bước từng bước đi về phía trước, sau đó đến một nơi tạm thời có thể nghỉ ngơi.

Đúng vậy, nơi này trông có vẻ không gian rất rộng, có rất nhiều nơi có thể nghỉ ngơi, trông khá khô ráo, quan trọng nhất là trốn ở nơi này thì khá ấm áp.Một nơi như vậy, nếu chỉ đơn thuần không có gì khác, thì sẽ cảm thấy nơi như vậy, quả thực là một nơi tốt để nghỉ ngơi.

Đáng tiếc là nơi này không phải là một nơi kín đáo, phía sau có một đường hầm, không biết dẫn đến đâu.

Chương 1207

Sâu trong đường hầm, thậm chí còn phát ra một luồng ánh sáng xanh nhạt.Ánh sáng xanh nhạt đó khiến người ta liên tưởng đến Địa ngục hỏa thạch trong truyền thuyết.

Đúng vậy, Địa ngục hỏa thạch trong truyền thuyết, có những thứ như quỷ hỏa đang nhấp nháy ở đó.

Lý Đông cố gắng không nhìn về phía đó, rồi chọn ngồi xuống ở nơi này.Lý Đông lấy ra một ít dầu diesel, sau đó thắp một ngọn đèn dầu.

Đèn dầu này, sau khi thắp lên sẽ lập tức sáng bừng.

Anh nhìn xung quanh, đột nhiên phát hiện nơi này dường như không phải là nơi tốt, bởi vì ở nơi này dường như có rất nhiều hài cốt.Đương nhiên, nhìn từ hình dáng đó, những thứ này dường như đều là xương động vật, không có xương người.

Chỉ là những xương động vật này cũng chưa từng thấy bao giờ, dường như chưa từng gặp những động vật như vậy.Không nói những thứ khác, ví dụ như bộ xương phía trước đó trông rất kỳ lạ.

Nếu chỉ nhìn từ hình dáng, thì dường như là một loài động vật ăn cỏ, hơi giống dê.

Chỉ khiến anh cảm thấy rất kỳ lạ là, trong miệng con dê đó lại có những chiếc răng nanh rất đáng sợ.

Đúng vậy, đó rõ ràng là răng nanh của động vật ăn thịt.Hay là, thứ này mọc ra vẻ ngoài của một con dê, sau đó trong miệng lại mọc ra những chiếc răng nanh rất sắc bén sao?

Lại có loài động vật như vậy?

Lý Đông cẩn thận hồi tưởng lại, phát hiện trong thực tế chắc chắn không có loài động vật như vậy.

Nếu trong thực tế có loài động vật như vậy, thì không chừng đã sớm bị con người giết chết.Lý Đông thậm chí cảm thấy chuyện này dường như không đơn giản như vậy, lẽ nào những động vật này là những động vật không tồn tại trên thế giới này, hoặc là những bộ xương còn lại của những động vật đã tuyệt chủng sớm.

Đương nhiên đó cũng là chuyện bình thường, bởi vì sau khi động vật tuyệt chủng, thi thể còn lại, sau đó xương cốt có thể được bảo tồn, đó cũng là chuyện bình thường.Nhưng chuyện này có thật sự như vậy không?

Loài động vật này đã tuyệt chủng rồi sao?Ngay lúc này, trong đầu Lý Đông, đột nhiên hiện ra một hình ảnh rất đặc biệt.

Đúng vậy, đó là một bức ảnh anh đã nhìn thấy trên mạng.

Đúng vậy, đó là một con quái vật hai mặt.

Con quái vật hai mặt đó vào những lúc bình thường trông có vẻ hiền lành như một con dê, nhưng một khi gặp nguy hiểm, hoặc khi cần thiết, đột nhiên sẽ lộ ra răng nanh để săn mồi.Một con quái vật như vậy quả thực là con quái vật lợi hại nhất trên thế gian.

Nhưng bây giờ lại xuất hiện thi thể như vậy, thật không thể tin được.Lý Đông hỏi ba tên tiểu mao tặc: "Các người có biết loài động vật như vậy không?

Kiến thức của tôi khá hạn hẹp, nên chưa từng thấy một loài động vật như vậy."Ban đầu tên quái nhân áo đen không hề để ý đến Lý Đông.

Nhưng Lý Đông lúc này đột nhiên lấy ra đủ loại thức ăn và bắt đầu ăn.

Đương nhiên, những thứ này là một loại quân lương hành quân đặc biệt mà Lý Đông mang theo bên người, hoặc một loại thức ăn tự làm nóng đặc biệt.Một loại quân lương, đương nhiên chỉ là bề ngoài như vậy mà thôi.

Chỉ cần biết và hiểu kiến thức hóa học liên quan, thì cũng có thể làm ra.

Tóm lại, chẳng mấy chốc, xung quanh anh tỏa ra từng trận mùi thơm nồng nặc.

Nghe mùi thơm nồng nặc đó, quả thực có thể khiến người ta thèm ăn.Nhưng mấy tên quái nhân áo đen lúc này lại đói bụng cồn cào, bởi vì buổi sáng đã ăn chút thịt nướng kia, sau đó cả ngày không ăn gì, lại còn đi một quãng đường xa như vậy.

Đi một quãng đường xa như vậy, đã tiêu hao rất nhiều thể lực.

Bây giờ lại đột nhiên ngửi thấy nhiều mùi thơm như vậy, từng người đều đói đến thảm hại.Nhưng Lý Đông lại không hề có ý định cho bọn chúng ăn.

Hoặc ít nhất là trên bề mặt không có ý định cho bọn chúng ăn.Nhưng đúng lúc này, ba tên đó không biết dùng cách nào đã cởi được dây trói, sau đó đột nhiên biến mất trong bóng tối.

A Ninh tuy đã bắn mấy phát súng, nhưng không hề bắn trúng, những tên đó cũng không biết đã đi đâu.

Ngược lại, tiếng vọng chói tai kia lại khiến cô cảm thấy da đầu tê dại.

Sau khi bắn mấy phát súng, cô phát hiện trên mặt đất căn bản không có thi thể của hai người đó.Lý Đông cảm thấy có chút bực bội, quả nhiên không nên hy vọng vào mấy tên đó.

Xem ra trước đó lại phạm một sai lầm rất nghiêm trọng.Bây giờ

xung quanh một vùng âm u, ngay cả có dụng cụ chiếu sáng cũng không có cách nào, nên anh bắt đầu cảnh giác.

Lý Đông bây giờ bảo mọi người mặc hết đồ bảo hộ vào, mặc dù chưa ăn cơm.

Nhưng bây giờ cũng không có cách nào khác, bởi vì đề phòng những tên đó tấn công lén.Kết quả sau khi phát hiện xung quanh không có động tĩnh, anh ngồi xuống nghỉ ngơi.

Còn chuyện ăn cơm, thì đợi sau khi an toàn hơn rồi hãy ăn.

Bây giờ báu vật duy nhất cũng là đồ bảo hộ.

Đồ bảo hộ có tỷ lệ phòng ngự rất cao, trong tình huống bình thường không thể gây ra sát thương cho mình, ngay cả các loại vật phẩm thủy hỏa vô tình cũng vậy.

Nhưng tiền đề là đồ bảo hộ phải tương đối đầy đủ.Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận tiếng cười khúc khích.

Tiếng cười khúc khích đó rất kỳ lạ, lại càng ngày càng gấp gáp.

Lý Đông nhìn thấy một vùng đen kịt, dường như đang chạy cuồng.Những thứ đen kịt đó, vì ở dưới đất, và không ngừng khuấy động cát, nên trông rất kỳ lạ.

Lý Đông nhanh chóng phát hiện dưới chân mình dường như xuất hiện một loại vật lạ.

Đúng vậy, đó là một số con côn trùng màu đen, giống như bọ cánh cứng.Số lượng của chúng nhiều đến mức thật sự khó mà tưởng tượng được.

Những con côn trùng đó nhanh chóng xông đến cắn xé.

Bởi vì đồ bảo hộ của anh khá tốt, nên những con côn trùng đó không thể gây ra sát thương cho anh.

Nhưng nếu không phải vì đồ bảo hộ, thì tin rằng bây giờ anh có lẽ đã bị những con côn trùng đó gặm sạch sẽ.Bây giờ Lý Đông nhìn mấy con lạc đà, bây giờ thịt da trên chân chúng gần như đã bị gặm sạch hoàn toàn.

Chương 1208

Trong tiếng kêu rên, chúng chạy loạn xạ trong hang núi, cuối cùng 'phịch' một tiếng ngã xuống đất.Cuối cùng, mấy con lạc đà trông có vẻ như sắp bị ăn sạch sẽ.Lý Đông lấy ra một cái súng phun lửa tập trung, nhắm vào mặt đất phun lửa một trận.Chỉ nghe một trận tiếng kêu 'tích lý ba lạp', sau đó số lượng côn trùng chết trên mặt đất, không biết là bao nhiêu, ít nhất cũng có mấy vạn con.

Nhưng xung quanh anh, có một lượng lớn côn trùng đang bò về phía anh.Lý Đông cầm cái súng phun lửa tập trung trong tay, phun loạn xạ, nhưng số lượng côn trùng này quá nhiều, lại bò rất nhanh.

Lý Đông ước tính cứ như vậy nữa, cái súng phun lửa tập trung này dường như căn bản không có tác dụng lớn như vậy, e rằng sẽ nhanh chóng bị nuốt chửng.Ngay cả bây giờ, anh có thể tạm thời đảm bảo an toàn cho mình nhờ đồ bảo hộ, nhưng đồ bảo hộ có thể bảo vệ được bao lâu, anh cũng không tự tin.

Nhanh chóng dùng xăng, và một số vật liệu dễ cháy khác.Lý Đông vội vàng lấy ra chai xăng từ trong túi.

Bây giờ anh đã có xăng, sau đó đổ hết chai xăng xuống mặt đất.

Xăng chảy 'lạch xạch', sau đó nhanh chóng lan ra.Sau đó, Lý Đông lại lấy ra một số vật liệu dễ cháy khác như dầu diesel.

Bây giờ tất cả những thứ dễ cháy đều đã được lấy ra.Sau khi lấy ra, trên mặt đất nhanh chóng xuất hiện một ngọn lửa bùng cháy dữ dội.

Cả hang núi dường như sắp bốc cháy.Sau khi cả hang núi sắp bốc cháy, trên mặt đất lại một lần nữa vang lên từng trận tiếng kêu 'tích lý ba lạp'.Tiếng kêu 'tích lý ba lạp' đó khiến người ta cảm thấy vô cùng

đáng sợ.

Nhưng quan trọng nhất là Lý Đông phát hiện ngọn lửa đốt bằng xăng dường như vẫn không thể ngăn chặn được những con côn trùng này.

Những con côn trùng này dường như vẫn không ngừng lao về phía anh, ngọn lửa dường như đang không ngừng yếu đi.Hay là những con côn trùng này có một khả năng dập lửa nhất định sao?

Mặc dù trong quá trình này không biết đã chết bao nhiêu, nhưng chúng vẫn tiếp nối nhau lao lên.Lý Đông phát hiện dường như anh có một sức hấp dẫn mạnh mẽ đối với những con côn trùng này.

Những con côn trùng này dường như nhất định phải giết chết anh bằng được.Mấy người kia cũng đều lấy ra một số vũ khí lạnh, ví dụ như xẻng sắt, không ngừng vung vẩy xung quanh.

Những con côn trùng đang đến gần, cộng thêm xăng đã đốt cháy, bây giờ dường như không thể đảm bảo an toàn cho mình.Bây giờ mấy con lạc đà đã hoàn toàn biến thành một đống xương trắng, sau đó xương trắng nhanh chóng cũng bị đốt thành tro bụi.

Nhưng bây giờ xung quanh có bao nhiêu côn trùng thì cũng không biết, cứ như vậy nữa thì quả thực quá đáng sợ rồi. "Nhanh chóng rút lui về phía đó, nhanh chóng rút lui về phía đó."Đột nhiên có một người dường như nhìn trúng một hướng, vậy là mấy người họ rút lui về phía đó.

Bởi vì phía đó dường như tạm thời chưa bị côn trùng lan đến.Đồng thời lại không ngừng ném chai xăng ra ngoài, những chai xăng đó vì chưa mở nắp, sau đó trong ngọn lửa nhanh chóng phát ra từng trận tiếng nổ.Sau tiếng nổ lại hình thành những quả cầu lửa khắp nơi.

Bây giờ cả hang núi đều cháy đỏ rực.Đồ bảo hộ bây giờ có thể miễn cưỡng chống đỡ được, nhưng ngay cả như vậy, vẫn có thể cảm thấy xung quanh cực kỳ nóng bức, bây giờ mồ hôi đang đổ như tắm.

Dưới ngọn lửa bùng cháy dữ dội như vậy, cũng không biết có bao nhiêu côn trùng như vậy chết bên trong.Lý Đông bây giờ không ngừng lùi về một trong các hướng, hướng đó dường như có một đường hầm màu đen.

Nơi đó không có côn trùng, nhưng nhìn qua thì nơi đó dường như cũng không phải là một nơi tốt.

Nhìn kỹ nơi đó thậm chí có một cái bẫy, có thể đang không ngừng ép buộc mình tiến vào cái bẫy đó, sau đó gặp nguy hiểm lớn hơn.Nhưng Lý Đông bây giờ biết, thực ra nếu không tiến vào cái bẫy đó, thì có thể sẽ nguy hiểm hơn.

Bởi vì những con côn trùng đó thực sự quá đáng sợ, không thể không đi con đường đó.Sau khi tiến vào con đường đó, Lý Đông lại ném một số vật liệu dễ cháy ra phía sau, cắt đứt hoàn toàn con đường phía sau.

Đương nhiên anh biết đó chỉ là tạm thời, nhanh chóng tiến vào bên trong đường hầm đó.Sau khi tiến vào đường hầm đó, Lý Đông lập tức phát hiện phía trước xuất hiện quái vật.

Đúng vậy, đó là quái vật hình người, phía trước quả nhiên có cương thi.Hồ Bát Nhất nói: "Xem ra mấy tên đó thật sự muốn đặt chúng ta vào chỗ chết, vậy mà lại dẫn chúng ta đến nơi này."Vương Bàn Tử nghiến răng nghiến lợi nói: "Tôi đã nói sớm là nên giết chết mấy tên đó rồi, kết quả là cứ không tin những tên đó.

Bọn chúng căn bản không giúp được gì cho tôi."Lý Đông lắc đầu cũng không có cách nào, nhưng nơi này dường như cũng không phải là điều tồi tệ đối với anh.

Bởi vì theo kinh nghiệm của Lý Đông, nơi càng nguy hiểm càng có khả năng tồn tại kho báu, bảo bối cũng có thể có manh mối.Với anh mà nói, không chừng có thể biến họa thành phúc cũng không chừng.

Nên bây giờ anh cũng không đặc biệt lo lắng, dù sao thì cứ một đường đánh tới là được.

Những chuyện khác dường như không đặc biệt quan trọng.Sau khi tiến vào, phát hiện bên trong tuy có cương thi, nhưng không phải là loại có thể hoạt động.

Nói chính xác hơn, nơi này nên là xác khô.

Đúng vậy, trên mặt đất có rất nhiều thi thể khô héo.Những thi thể khô héo này được sắp xếp rất gọn gàng.

Chúng vây quanh thành một vòng tròn lớn.

Sau khi tiến vào, mọi người vô thức đứng trong vòng tròn đó.

Ở giữa vòng tròn có đặt một hộp sọ.Vẻ ngoài đó trông dường như là một cơ quan, nên cũng không dám tùy tiện động vào nơi này.

Nếu tùy tiện động vào, không chừng lại dẫn ra quái vật.Nhưng Vương Bàn Tử thì lại có chút ngứa tay, sau đó cứ thế đụng vào cái hộp sọ đó.

Kết quả cái hộp sọ đó đột nhiên sống lại, sau đó há miệng muốn cắn.

Nhưng vừa há miệng ra thì dường như đã tan rã, sau đó từ trên mặt đất rơi ra mấy hạt răng vàng.Vương Bàn Tử nhìn thấy những thứ đó lập tức chuẩn bị đi nhặt, kết quả nhanh chóng phát hiện cái hộp sọ đó lại một lần nữa muốn cắn anh ta.Cảnh tượng như vậy khiến Lý Đông cũng kinh ngạc, cơ quan sao?

Có thể xác định cái hộp sọ này tuyệt đối không phải là sinh vật.

Trong nhận thức của anh, căn bản không tồn tại quái vật dạng khô lâu.

Những quái vật đó trong tình huống bình thường đều được dẫn động bởi cơ quan.Rõ ràng cái hộp sọ này cũng là một cơ quan.

Lý Đông đã sớm nổ súng, một viên đạn bắn tới, viên đạn bắn vào cái hộp sọ đó.

Nhưng cái hộp sọ đó lại lăn đi như một quả bóng cao su, sau đó bên trong dường như có mảnh vụn rơi ra.Những mảnh vụn rơi ra đó bay thẳng về phía hai người.

Lý Đông là một trong những mục tiêu bị tấn công.

Một mảnh vụn đó trực tiếp rơi vào tay anh, anh cảm thấy một sức mạnh khổng lồ, khiến cả cánh tay anh đều tê dại.

Anh có chút kinh ngạc: "Thứ này có lực mạnh thật."Sau đó, lúc này, cái hộp sọ đó đột nhiên cắn về phía Muộn Du Bình.Muộn Du Bình cũng là một người có kinh nghiệm rất phong phú, nhanh chóng tránh né.

Đồng thời trong tay anh ta xuất hiện một con dao găm, muốn đánh bật cái hộp sọ đó ra.

Chương 1209

Cái hộp sọ đó dưới tác dụng của con dao găm của anh ta, vậy mà lại bị chém thành hai nửa.Sau đó Muộn Du Bình cũng không phải là một kẻ thiện lương, sau khi chém hộp sọ thành hai nửa, anh ta tiếp tục trực tiếp đạp nát nó.Nhưng đúng lúc này, phía sau truyền đến một trận tiếng 'sa sa sa'.

Không chỉ trong chốc lát, những con côn trùng phía sau lại đột phá được ngọn lửa.

Quả nhiên, quay đầu cầm đèn pin chiếu vào, phát hiện một vùng đen kịt toàn bộ đều là côn trùng.Bây giờ tình hình một bên khác chưa giải quyết xong, bây giờ những con côn trùng phía sau lại đến rồi.

Lúc này Muộn Du Bình nói: "Đưa cái cồng chiêng đó cho tôi."Đúng vậy, cái cồng chiêng này là thiết bị mà trước đó đã tìm thấy từ mấy tên hướng dẫn viên kia.

Bây giờ mấy tên hướng dẫn viên đó, kẻ thì chết, kẻ thì chạy, cũng không biết đã đi đâu.

Cái cồng chiêng bây giờ gần như tương đương với chiến lợi phẩm của mình.Lý Đông lấy cái thứ đó từ trong túi của mình ra, ném đi.

Muộn Du Bình cầm cái cồng chiêng đó, gõ một cách mạnh mẽ.

Chỉ nghe thấy một tiếng 'đang đang', sau đó biến mất không còn dấu vết.Nhưng đúng lúc này, lại không biết từ đâu lại bay ra một thứ khác.

Thứ đó trông có vẻ giống như một con mắt đang bay lượn ở đó.Nhanh chóng, mấy người đều bị tấn công.

Ngay cả đồ bảo hộ trên người rất tốt, vẫn cảm thấy có chút bị thương.

Đúng vậy, thật sự có chút bị thương, khiến anh cảm thấy rất đau đớn.Hai con mắt đó bay lượn qua lại, mấy người bị thương.

Lý Đông chớp lấy một cơ hội ngàn cân treo sợi tóc, trực tiếp nắm lấy viên châu màu đen đó vào trong tay.

Sau đó trực tiếp nhắm vào những con côn trùng đó ném đi.Những con côn trùng nhìn thấy viên châu màu đen đó xong, dường như rất sợ hãi, vậy là lập tức phân tán lùi về phía sau.Thứ này dường như lại có tác dụng như vậy, khiến Lý Đông cảm thấy có chút bất ngờ.

Ban đầu anh chỉ nghĩ rằng cái thứ màu đen giống như mắt châu đó, nếu ném cho những con côn trùng đó, thì có thể sẽ bị những con côn trùng đó ăn thịt.

Nhưng bây giờ không ngờ thứ này lại có thể xua đuổi những con côn trùng đó.Coi như là một loại thu hoạch khác vậy.Vương Bàn Tử cảm thấy rất bất ngờ: "Ôi trời, Đông ca, thứ này dường như có tác dụng đặc biệt đó.

Thứ này dường như có tác dụng gây hại lớn cho những con côn trùng đó.

Bây giờ xem ra tôi có cách xua đuổi những con côn trùng đó rồi.

Những con côn trùng đáng chết này phiền phức hơn bất kỳ con côn trùng nào mà tôi từng gặp.""Nên bây giờ tôi tuyệt đối không thể để những con côn trùng này tiếp tục như vậy.

Tôi phải giết chết những thứ này."Đúng lúc đang cảm thấy bàng hoàng về chuyện này, thì viên châu màu đen đó dường như lại bay đi.

Thứ này quả nhiên có một số phản ứng rất đặc biệt, vậy mà lại có khả năng bay qua bay lại.Vương Bàn Tử vội vàng lùi về phía sau, sau

đó những con côn trùng phía sau dường như lại đuổi theo.

Lý Đông có chút tức giận, sau đó lại ném ra một quả lựu đạn.Nơi này là một nơi khá chật hẹp.

Sau khi lựu đạn được ném ra, phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Luồng khí mạnh mẽ đã đẩy Lý Đông và mấy người khác bay xa mấy mét.Sau nửa ngày trời, Vương Bàn Tử dường như bị chấn động đến choáng váng, hé miệng như muốn nói gì đó, nhưng không ai nghe rõ.

Chỉ vừa quay đầu lại phát hiện viên hắc châu đó lại bay đi rồi.Thứ này cũng không biết rốt cuộc là cái quái gì.

Trông có vẻ giống như một con mắt, nhưng tuyệt đối không phải là một con mắt bình thường.

Uy lực thực sự quá lớn.

Lý Đông thấy cứ như vậy nữa dường như cũng không phải là cách.Vậy là anh lại một lần nữa muốn nắm lấy viên châu đó, sau đó tìm cách phong ấn viên châu đó lại.

Trong tay anh có loại dây đặc biệt đó, chắc là có thể phong ấn được viên châu đó.Nhưng vừa mới nắm lấy viên châu đó, anh cảm thấy một sức mạnh khổng lồ.

Thậm chí còn chưa kịp theo bản năng buông tay, viên châu đã rơi khỏi tay anh, sau đó trượt theo thế lăn xuống mu bàn chân Lý Đông.Lý Đông trực tiếp ngã vật xuống đất, giữ chặt viên châu đó.

Lúc này Muộn Du Bình cũng đến, sau đó mò loạn xạ trong cát, rõ ràng là người này đang tìm thứ đó.Vậy là anh ta hỏi Vương Bàn Tử: "Vương Bàn Tử, cậu có chai nào không?"Vương Bàn Tử mang theo bên người một số chai nước.

Nhưng cái chai đó dường như có khoảng 1/3 nước bên trong.

Nhưng người này cũng không quản nhiều như vậy, đổ hết nước đi, nói với Muộn Du Bình: "Cái chai này được không?

Cái chai này chắc là được.

Chai nước của tôi.""Đừng lằng nhằng, nhanh lên."Muộn Du Bình dường như rất vội vàng, sau đó đặt viên châu đó vào trong chai.

Nhưng đúng lúc người này chuẩn bị đứng dậy, đột nhiên anh ta khựng lại.Lý Đông giật mình, một người mạnh mẽ như Muộn Du Bình, đột nhiên có động tác như vậy thì rõ ràng tình trạng cơ thể của người này có chút không ổn.

Vậy là anh ta kinh ngạc hỏi: "Chuyện gì vậy?

Tiểu Ca, đã xảy ra chuyện gì?"Muộn Du Bình nhẹ nhàng xoa xoa lưng mình, sau đó nói với Lý Đông: "Tôi không sao, chỉ là lưng tôi bị tấn công thôi."Bên trong dường như có một viên châu khác tương tự.

Thực ra Vương Bàn Tử đã sớm nhìn thấy viên châu đó rồi.

Viên châu mới có tốc độ nhanh hơn, bay lượn khắp nơi, dường như thỉnh thoảng lại phát động tấn công.Bởi vì lực phòng ngự của họ rất tốt, nên về cơ bản đều không bị thương, nhưng bị đánh rất thảm.

Mỗi người trên người đều cảm thấy rất đau.

Muốn nắm lấy thứ đó, cần phải nắm bắt một cơ hội rất tốt.

Nhưng cơ hội như vậy dường như không phải lúc nào cũng tìm được.

Vừa nãy Lý Đông có thể nắm lấy, thì thật sự đã tốn rất nhiều sức lực, và cũng tốn rất nhiều may mắn.Do đó, sau khi tốn nhiều sức lực như vậy, bây giờ đối với viên châu thứ hai cảm thấy có chút thê thảm.Lúc này, Lý Đông đột nhiên nghĩ đến một tình huống khác.

Vậy là Lý Đông bảo mấy người họ dựa lưng vào nhau.

Chương 1210

Như vậy thì có thể đảm bảo sau lưng họ sẽ không bị viên châu tấn công.

Bất kể từ hướng nào cũng có thể đối mặt, đều có cơ hội lớn để nắm lấy viên châu này.Thực ra mấy người họ đều thuộc loại người có thân thủ phi phàm.

Những người có thân thủ phi phàm như vậy, đương nhiên có cách nắm lấy những viên châu này.

Anh cảm thấy chỉ cần tìm được cơ hội chính xác, là có thể nắm lấy.Nếu như vậy, thì sau lưng họ sẽ ít bị tấn công hơn, nhưng viên châu vẫn bay lượn dưới chân họ, dường như cũng không thể nắm lấy.May mắn thay, Muộn Du Bình bất ngờ tiến lên dùng cồng chiêng úp viên châu đó xuống đất.

Sau đó lại tốn rất nhiều công sức, cuối cùng viên châu đó cũng được đựng vào trong chai.Sau khi được đựng vào trong chai, hai viên châu đó vẫn nhảy nhót trong đó.

Chỉ là cái chai là chai nhựa rất kiên cố, cộng thêm viên châu này dường như, tuy có lực rất lớn, nhưng lại không phải là loại đặc biệt sắc bén, nên nó là loại châu tương đối mềm.Do đó, dường như không thể gây ra sát thương cho cái chai.

Cứ nhảy nhót trong chai như vậy, cũng không biết là tình huống gì.Nhưng tóm lại, hai thứ đó dường như như châu chấu sau mùa thu, căn bản không thể gây ra hậu quả gì nữa.

Đương nhiên, cái chai nhựa chứa hai viên châu đó cũng phồng to lên do chúng liên tục nhảy nhót.

Hai thứ này của Muộn Du Bình có lẽ là do một loại ảnh hưởng đặc biệt nào đó tạo thành, cũng không biết rốt cuộc là sinh vật gì.

Đương nhiên, nhiều năm nay, tôi cũng có một nhận thức như vậy: bất kỳ vật gì, bất kỳ món đồ nào, nếu ở trong một môi trường đặc biệt, đều có thể sinh ra những thứ khó tin hoặc sinh ra linh trí.

Ví dụ như thi thể người, nếu được bảo quản đặc biệt, cũng có thể có hiệu quả tương tự, phần lớn không hình thành được sẽ biến thành cương thi.

Bởi vì thi thể người chỉ khi biến thành xác khô mới có thể được bảo quản bình thường.

Nếu hai con mắt kia cũng hình thành theo cách đó thì cũng là chuyện bình thường.

Tuy nhiên, Muộn Du Bình dường như rất hứng thú, thậm chí mê mẩn với thứ này.

Đương nhiên, kiến thức của gã không phải là thứ Lý Đông có thể hiểu được, nên Lý Đông cũng không hỏi, chỉ đứng từ xa quan sát xem gã định làm gì.Sau trận giày vò vừa rồi, mọi người thực sự đã rất mệt mỏi, ai nấy đều đau nhức khắp người.

Họ bị tấn công không chỉ một lần, khắp nơi đều đau điếng.

Đương nhiên, khi muốn nghỉ ngơi, nhìn thấy quá nhiều thi thể trên mặt đất, họ lập tức từ bỏ ý định nghỉ ngơi tại chỗ.

Chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước.

Càng đi, thi thể trên mặt đất lại càng nhiều.

Càng tiến sâu, thi thể càng chất đống, cuối cùng cơ bản không còn nhìn thấy mặt đất nữa.

Ban đầu, họ cố gắng tìm nơi không có thi thể để đi, nhưng dần

dần đành phải giẫm lên chúng.

Điều quan trọng nhất là những bộ xương cốt này không biết đã tồn tại bao nhiêu năm rồi, chỉ cần giẫm nhẹ một cái là nát vụn, biến thành một đống tro.

Thật sự, Lý Đông cảm thấy hơi phiền phức với chuyện này, vì dù sao đi nữa, giẫm lên người chết là điều không tôn trọng.

Đúng vậy, trong suy nghĩ của Lý Đông, anh luôn khá tôn trọng người chết, nhưng bây giờ cũng không còn cách nào khác.

Sau đó, khi đèn pin chiếu về phía trước, họ lập tức phát hiện phía trước có một thứ càng đáng sợ hơn, nơi đó lại có một bức tường được chất đống từ các thi thể. "Cái quái gì vậy?" Vương Bàn Tử nhìn thấy nhiều thi thể như vậy cũng cảm thấy hơi sợ hãi.

Gã này vốn là một lão trộm mộ chuyên nghiệp, bình thường sẽ không sợ bất kỳ thứ gì, nhưng bây giờ gã lại sợ bức tường chất đống từ vô số thi thể đó.

Muộn Du Bình lắc đầu, nói: "Nơi này được gọi là Thung lũng U Linh cũng không phải không có lý do." Xem ra nơi này đúng là như lời hai người kia nói.

Vì vậy bây giờ lại càng phải xông vào trong.

Bởi vì mấy người họ thực ra đều là những nhà thám hiểm bẩm sinh, những người như vậy có gan cực lớn, cơ bản thuộc dạng trời không sợ đất không sợ, đương nhiên sẽ không sợ bất kỳ chuyện gì, những thi thể này đối với họ căn bản không phải là thứ gì quá đáng sợ.

Dù sao thì đủ thứ quái dị đã thấy rồi, nói gì đến mấy cái thi thể này.

Lý Đông quay người nhìn quanh, phát hiện môi trường xung quanh

luôn có một luồng khí tức cực kỳ đáng sợ, bởi vì môi trường xung quanh dường như đều được chất đống bằng thi thể.

Còn phía sau có gì thì căn bản không nhìn thấy, vì nó quá cao. "Bây giờ phải làm sao đây?" Về cơ bản, mọi người đều có chung một nhận thức: đó là phải tìm cách đi vào.

Bởi vì phía sau lại có thêm mấy con côn trùng bay tới.

Những con côn trùng đó vốn định tiêu diệt, nhưng số lượng của chúng quá nhiều, cơ bản là giết mãi không hết, nên không thể lãng phí thời gian ở đó, lãng phí thời gian thì chẳng có lợi ích gì, chỉ tổ lãng phí mạng sống mà thôi.

Lý Đông lúc này trong lòng thực sự có chút hối hận, ban đầu đáng lẽ nên trực tiếp giết chết ba tên kia.

Rõ ràng biết ba tên đó có thể liên quan đến Thiết Diện Sinh, lại còn để chúng dẫn đường, thật sự có chút ấu trĩ.

Sao lại có thể phạm phải sai lầm ấu trĩ như vậy?

Lý Đông phát hiện ra thì tình huống đã trở thành như vậy rồi.

Đương nhiên, bây giờ cũng không có cách nào quản được nhiều như thế, ở đây chỉ có thể tránh né những con côn trùng đó.

Vì vậy, Muộn Du Bình là người đầu tiên leo lên bức tường xác.

Gã có gan cực lớn, thân thủ cũng cực tốt, rất nhanh đã leo lên được.

Nhưng sau khi gã leo lên, cũng bị lấm lem đầy mặt, những thi thể đó thực ra đã khô héo hoàn toàn, bên trong không có chút nước nào, nhưng trong tình trạng khô cứng lại nghiền nát thành bột, khiến người ta mặt mũi lem luốc.

Chương 1211

Lý Đông lúc này cũng không quản nhiều như vậy, lại đổ xăng ra phía trước, rồi trực tiếp phóng hỏa.

Tuy phóng hỏa không thể hoàn toàn ngăn cản được những con côn trùng này, nhưng ít nhất cũng có thể ngăn cản được một khoảng thời gian.Một ngọn lửa lớn nữa bùng lên, không biết đã thiêu chết bao nhiêu con côn trùng, Lý Đông chỉ biết Đạo tệ của mình bây giờ sắp dùng không hết rồi.

Mấy người còn lại thì lo mở đường.

Sau một hồi nỗ lực, cuối cùng cũng có một đường hầm xuất hiện.

Lý Đông lại đổ không ít xăng ra phía sau, rồi ngọn lửa càng lúc càng lớn.

Sau khi mở được một đường hầm, cả nhóm men theo đó chạy vào trong, nhưng đột nhiên bức tường xác xung quanh rung chuyển dữ dội, đổ sụp tan tành.

Tình huống này càng khiến họ cảm thấy lấm lem hơn, nếu gặp chuyện như vậy mà không có đồ bảo hộ thì sẽ cảm thấy càng ghê tởm hơn.

Quan trọng nhất là, bên trong lại có ba con cương thi thực sự đi ra.

Cả ba con cương thi đều đen kịt toàn thân, mặt mày ghê rợn.

Điều đáng nói là trên tay mấy con này cầm một số trang bị rất đặc biệt, dường như đều được chế tác từ xương cốt.

Đương nhiên, cũng có một tin tức khá tốt là những con côn trùng phía sau nhìn thấy ba con cương thi thì lập tức lùi lại, lùi đi như thủy triều.

Nếu như vậy thì xem ra chỉ cần giết chết ba con cương thi này là có thể thoát khỏi phiền phức.

Thực ra, theo Lý Đông, anh thà đối phó với mấy con cương thi còn hơn là đối phó với lũ côn trùng đó.

Đặc điểm lớn nhất của lũ côn trùng đó là số lượng quá nhiều, chính vì số lượng quá nhiều nên chúng có thể tạo ra một hiệu ứng không thể tả, một hiệu ứng khiến người ta cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Sau đó, một con cương thi đột nhiên quay người lại, thứ này quả nhiên không phải là thứ con người có thể chịu đựng được, cái vẻ ngoài đó thực sự quá đáng sợ.

Thậm chí có mấy người còn cảm thấy cực kỳ buồn nôn, may mà bộ đồ bảo hộ rất tốt, không ngửi thấy mùi đó.

Tuy nhiên, Muộn Du Bình ở bên cạnh nói thứ này không dễ đối phó chút nào.

Loại cương thi như vậy, thực tế càng thối rữa thì càng chứng tỏ mức độ thất bại càng lớn.

Theo cách nuôi thi thể thời cổ đại, nếu thực sự thành công thì sẽ phục sinh thật sự, sau đó trở thành một con người.

Nhưng thủ đoạn như vậy thực tế không hề dễ dàng.

Nếu thủ đoạn như vậy không dễ dàng thì cơ bản đều hình thành cương thi, hoặc thực tế phần lớn những kẻ sử dụng thủ đoạn như vậy đều trở thành cương thi.

Đương nhiên, trong truyền thuyết có người thành công, ví dụ như trong truyền thuyết có một lão nhân cực kỳ trí tuệ, khi vừa mới sinh ra trên thế giới đã có hình dáng một lão nhân, đồng thời sở hữu trí tuệ vô cùng vô tận, dạy dỗ con người học hỏi rất nhiều kiến thức.

Đương nhiên, đó cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi, còn thật giả thế nào thì căn bản không thể kiểm chứng.

Nhưng bây giờ, nếu Muộn Du Bình nói mấy tên này khó đối phó, thì mấy tên này có thể thực sự khó đối phó như vậy, nên Lý Đông lúc này cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Quả nhiên, mấy tên này bắt đầu động đậy, xem ra không biết chúng tích trữ sức mạnh từ đâu.

Chúng nhe răng múa vuốt khô khốc, Lý Đông chỉ có thể liên tục lùi lại, muốn xem những thứ này rốt cuộc có bản lĩnh gì.

Dù sao, trước khi hiểu rõ bản lĩnh của những tên này, cố gắng không để chúng tiếp cận mới là lựa chọn tốt nhất.

Mấy người đều chọn cách nổ súng để thử dò xét sức mạnh của thứ này.

Ừm, họ đã bắn liên tục mấy chục phát, tổng cộng đối mặt với ba con quái vật, liên tục lùi về phía sau.

Đối mặt với thứ ghê tởm như vậy, bây giờ dường như chỉ có thể không ngừng lùi lại.

Lý Đông sau một thời gian dài, gần như đã hiểu rõ những tên này.

Đặc điểm lớn nhất của chúng là trên người dính đầy những thứ thối rữa, bên trong có lượng lớn vi khuẩn và virus, nếu dính phải thì cơ bản là trúng độc chết, độc tính cực nhanh.

Hiện tại bộ đồ bảo hộ rất tốt, điều đó tương đương với việc cung cấp khả năng phòng ngự lớn, nên sau khi hiểu rõ điều này, Lý Đông lập tức lấy ra súng phun lửa tập trung.

Súng phun lửa tập trung nhắm vào những thứ này và phun lửa một trận.

Ba thứ đó lập tức phát ra tiếng lách tách, tiếng lách tách đó chủ yếu là do các loại côn trùng trên người chúng bị thiêu chết mà phát ra.

Tiếng động này tuy rất đáng sợ, nhưng nhìn chung cũng rất tốt, ít nhất cũng đã tiêu diệt không ít quái vật.

Ba tên đó trên người đều bị thiêu chết rất nhiều côn trùng, có cả vi khuẩn, sau đó trên người chúng không ngừng có các loại tro bụi màu đen rơi xuống.

Cuối cùng, chúng biến thành ba con cương thi không giống nhau, sau khi ba con cương thi không giống nhau này mất đi những thứ trên người, dường như từ từ biến thành cương thi bình thường.

Nhưng điều đáng ngạc nhiên lúc đó là, ngay cả dưới ngọn lửa liệt như vậy, ba thứ này vẫn không mất đi sinh lực, ngược lại điều đó khiến người ta cảm thấy hơi bất ngờ.

Bởi vì nguồn sinh lực của những thứ này thực sự không thể dùng lời lẽ để hình dung.

Thật sự hoàn toàn không có cách nào dùng lời lẽ để hình dung, bây giờ đã biến thành bộ dạng như vậy.

Cuộc chiến sắp đạt đến trạng thái cao trào nhất, Lý Đông rút đao ra, chuẩn bị lần nữa thử dò xét tình huống của mấy tên này xem sao.Những con quái vật trên người mấy tên này đã bị tiêu diệt, nhưng bản thân chúng dường như vẫn rất khó đối phó, nên tôi bây giờ cần phải cẩn thận một chút.

Hay là tìm cách tách mấy thứ này ra nhỉ, nếu cứ tụm lại một chỗ thì không dễ đối phó.

Lý Đông đã suy nghĩ kỹ càng.

Chương 1212

Bây giờ, trong nhóm có mấy người bản thân đều rất có bản lĩnh, Lý Đông bản thân không cần phải quá lo lắng.

Sau đó, Muộn Du Bình cũng có thể một mình chống chọi.

Ngoài ra, A Ninh, Trần Văn Cẩm, Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, bốn người này bản thân cũng đều là những người rất mạnh mẽ, nếu chia thành ba tổ nhỏ, mỗi tổ đối phó với một con quái vật thì dường như không thành vấn đề.

Hiện tại, những thứ bám trên người ba con quái vật đã bị thiêu rụi, bây giờ nhìn chúng ít nhất không còn ghê tởm như vậy nữa, nên Lý Đông liền cầm một thanh đao trong tay, nhanh chóng lao về phía đối phương.

Quả nhiên, lập tức có phản ứng.

Một con cương thi trong số đó trực tiếp nhắm vào Lý Đông, hai người dường như chuẩn bị solo.

Muộn Du Bình cũng đã xử lý một con, còn lại một con giao cho bốn người còn lại, bây giờ cũng vậy.

Con cương thi đối phó với Lý Đông này đúng là một con quái vật, ngay cả sau khi bị lửa thiêu một trận, nó vẫn cử động như trong cơn cuồng phong bạo vũ, ngay cả một người sống thực sự cũng không thể làm được.

Nhưng bây giờ, một con cương thi như vậy lại có thủ đoạn như thế, và da của nó cực kỳ cứng.

Thanh đao của Lý Đông cơ bản cũng chỉ gây ra một chút sát thương nhỏ cho thứ này.

Nếu trên thế giới này không có phòng ngự tuyệt đối, thì nếu có, lực tấn công của Lý Đông chưa đủ mạnh.

Trong tình huống hiện tại, có thể nói lực tấn công của Lý Đông chưa đủ mạnh, chỉ có thể gây ra một chút sát thương nhỏ cho thứ này, nhưng tạm thời không có nguy hiểm.

Bên Muộn Du Bình cũng không có vấn đề gì, bởi vì công phu của gã rất tốt, một trận chiến như vậy đối với gã dường như không hề khó khăn, cơ bản có thể dễ dàng ứng phó.

Đương nhiên, thực tế rắc rối nhất là Hồ Bát Nhất và bốn người kia.

Bốn người họ tuy cũng rất khá, nhưng khi đối mặt với một con cương thi, liệu họ có thể chống cự được không, đó lại là một chuyện khác.

Tuy nói là đông người, nhưng đôi khi đông người dường như cũng không có tác dụng lớn lắm.

Nhưng Lý Đông dành chút thời gian quan sát sau đó thì thấy trận chiến có vẻ khá thuận lợi, đông người cũng có lợi thế của đông người, có thể tận dụng sự tiện lợi của số đông.

Như vậy, Lý Đông rất vui mừng, thở phào nhẹ nhõm.

Lý Đông lập tức yên tâm, dồn hết tâm tư đối mặt với con quái vật phía trước.

Con quái vật phía trước lúc mới bắt đầu rất hung tàn, nhưng Lý Đông dường như còn hung tàn hơn, thanh đao trong tay anh trực tiếp chém loạn xạ, con cương thi đó căn bản không có sức chống cự.

Chẳng mấy chốc trên người con cương thi cũng để lại một số vết thương khá nông, những vết thương này tuy nông, nhưng dù sao cũng là vết thương.

Nhưng đột nhiên con cương thi đó dường như lại bất chấp tất cả mà vùng vẫy.

Lý Đông cũng không có cách nào, nhân cơ hội đó trực tiếp vung một đao chém vào eo con cương thi.

Con cương thi đó lại biết né tránh, sau đó co phần eo về phía sau, cơ thể đột nhiên dài ra, hai tay trực tiếp nhắm vào mắt Lý Đông.

Đương nhiên, trên mặt Lý Đông có đồ bảo hộ, thực tế căn bản không thể làm tổn thương mắt anh, nhưng cũng để đề phòng vạn nhất, nên anh theo bản năng dùng thanh đao đó đỡ ngang.

Tay trái của con cương thi dường như là một sợi dây nhỏ, thanh đao của Lý Đông vừa đỡ ra, thì tay trái của nó liền uốn cong, quấn chặt lấy thanh đao của Lý Đông.

Nhưng Lý Đông lúc này cũng không còn ý tứ khách khí nào, trực tiếp rút ra một vũ khí khác.

Đó là thanh trường kiếm màu đỏ, thanh trường kiếm màu đỏ đó dường như có hiệu quả đặc biệt nhất định đối với loại cương thi này.

Nhưng khi anh vừa rút vũ khí ra, cánh tay khác của con cương thi lại vươn tới, trực tiếp quấn chặt lấy thanh kiếm.

Nhưng lúc này tình huống dường như hơi tồi tệ, từ cánh tay của con cương thi đó dường như bốc ra từng đợt khói trắng.

Quả nhiên có hiệu quả, thanh kiếm dường như hiệu quả hơn thanh đao.

Không còn cách nào, thanh đao của Lý Đông tuy cũng rất mạnh mẽ, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một thanh đao tấn công vật lý, không thể tạo ra một số phản ứng hóa học đặc biệt, nhưng thanh kiếm thì khác rồi, trên thân kiếm dường như có một loại vật chất đặc biệt, có thể tạo ra phản ứng hóa học với cương thi, nên lực sát thương của

thanh kiếm đối với cương thi dường như lớn hơn.

Lý Đông cảm thấy vui mừng.

Bởi vì như vậy, anh đã có cách đối phó với cương thi.

Nhưng ngay lúc đang vui mừng, hai chân anh hụt hẫng.

Anh phát hiện cơ thể mình lại không tự chủ được mà bay về phía đó.

Hóa ra con cương thi đó lại không biết từ đâu lại mọc thêm một cánh tay, trực tiếp quấn lấy anh.Với tình hình này, e rằng mọi chuyện có chút tồi tệ.

Lý Đông quả nhiên nhanh chóng cảm thấy một thứ gì đó va mạnh vào eo mình.

Lực đạo này dường như cực lớn.

Cú va chạm này, uy lực quả nhiên cực kỳ mạnh mẽ, Lý Đông cảm thấy hoa mắt chóng mặt suýt ngất đi.

Thậm chí cánh tay thứ ba của con cương thi đó trực tiếp quấn chặt lấy cơ thể Lý Đông, khiến anh có cảm giác khó thở, thậm chí nó còn bắt đầu quấn lấy cánh tay anh.

Quả nhiên, điều Lý Đông đã nói trước đó đã được chứng thực.

Lực phòng ngự của đồ bảo hộ trên người tuy rất tốt, nhưng đó chỉ là khi đối mặt với kẻ địch có lực tấn công không quá mạnh thôi.

Lý Đông cảm thấy đồ bảo hộ cần phải nâng cấp thêm.

Chương 1213

May mà bây giờ Đạo tệ khá nhiều, anh liền trực tiếp nâng cấp trang bị trên người.

Sau khi áo giáp bảo hộ được nâng cấp, nó nhanh chóng trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều, quả nhiên cảm giác khó chịu trước đó cũng không còn tồn tại.

Quả nhiên, trên thế giới này, trang bị mới là lực chiến đấu lớn nhất.

Nhân cơ hội này, Lý Đông, thanh kiếm trong tay trực tiếp vung sang một bên, một cánh tay của con cương thi liền biến mất.

Nhưng con cương thi đó dường như có ba cánh tay, bây giờ thiếu một cánh tay thì vẫn còn hai cánh tay.

Lúc này, Lý Đông, nhân cơ hội né tránh.

Sau đó, con cương thi lóe lên một cái rồi trực tiếp lao tới.

Lý Đông lăn một vòng trên mặt đất.

Bây giờ dùng trường kiếm trong tay dường như không tiện, nên anh thu kiếm lại.

Bất chợt, anh nhìn thấy trên mặt đất dường như có một khúc xương, không biết là loại xương gì, cầm khá thuận tay, anh liền cầm khúc xương đó trực tiếp đập vào đầu con cương thi.

Con cương thi phát ra một tiếng gầm gừ giận dữ.

Sau đó nó cũng học theo, cũng túm lấy một khúc xương đập tới.

Lý Đông trực tiếp né sang một bên, tránh được đòn.

Nhưng khúc xương đó suýt chút nữa sượt qua mắt anh, nếu không

phải đồ bảo hộ trên mặt anh đủ mạnh, thì không chừng mắt anh đã bị thương rồi.

Đồng thời, con cương thi đó lại kéo giãn khoảng cách thêm mấy mét.

Gã này thực sự tuân theo một quy luật rất quan trọng, đó là "một chiêu không trúng là bỏ chạy xa".

Nó cũng thích hợp tấn công, nếu không được thì lập tức bỏ chạy, xem ra lúc còn sống gã này giống như một thích khách vậy.

Giống như một thích khách khá cao minh, một thích khách cao minh như vậy lại có thể chiến đấu đến trình độ này, điều đó thực sự khiến người ta cảm thấy hơi bất ngờ.

Nhưng không biết từ lúc nào, Lý Đông lại chiến đấu đến gần Vương Bàn Tử.

Anh lập tức cảm thấy hơi tồi tệ.

Bởi vì con cương thi này dường như có thể phối hợp với nhau, vừa nãy đánh một chọi một đã khó rồi, bây giờ nếu chúng lại phối hợp thì tình hình dường như hơi tồi tệ.

Lý Đông đang chuẩn bị sử dụng vũ khí của mình.

Ngay lúc đó, anh đột nhiên nghe thấy một tiếng "phanh", có người nổ súng.

Hóa ra A Ninh đã nổ súng, trực tiếp bắn trúng một con mắt của con cương thi trước mặt Lý Đông.

Tuy mắt cương thi cũng không phải là mắt, nhưng vị trí đó xem ra cũng là một yếu điểm, sau khi bị bắn trúng, con cương thi đó hơi dừng lại.

Nhân cơ hội này, Lý Đông hoàn toàn giành lại quyền chủ động.

Anh lại có cơ hội để đối phó với thứ này.

Đồng thời, anh cầm hai thanh đao.

Đầu tiên, anh cầm thanh đao nhắm vào con cương thi đó và phát động tấn công dồn dập, con cương thi đó trực tiếp túm lấy thanh đao của anh, nhưng lại không chú ý đến thanh kiếm màu đỏ khác từ bên cạnh đâm tới.

Lý Đông không thích dùng kiếm, nhưng thanh kiếm này đã là vũ khí của anh, tự nhiên cũng phải sử dụng một lần.

Vì vậy, anh cũng đã lén lút luyện tập không ít.

Quả nhiên, con cương thi đó lại bị ăn thiệt thòi, trên người nó để lại một vết thủng.

Xem ra điều đó không gây ảnh hưởng đến khả năng hành động của cơ thể gã.

Nhưng dù sao đi nữa, đó cũng là một loại sát thương, anh không tin bất kỳ thứ gì được làm từ vật chất, có vật chất có năng lượng, anh không tin con cương thi này có thể lật trời.

Đương nhiên, con cương thi này dường như có một chút tư duy, sau khi bị ăn thiệt thòi như vậy dường như rất tức giận, nên nó đã thay đổi phương pháp chiến đấu, bắt đầu xoay tròn cơ thể nằm ngang.

Hai cánh tay của gã kéo dài ra cực kỳ dài, khi nó xoay tròn như vậy, trong phạm vi khoảng 5 mét xung quanh, tất cả đều là phạm vi tấn công của gã.

Lý Đông không nhịn được chửi thề: "Mẹ kiếp, lại có cả loại cương thi như thế này sao!" Anh nghiến răng nghiến lợi nói: "Cái thằng chó má chết tiệt này, mày thực sự nghĩ ông đây không đối phó được mày sao?" Nhưng bây giờ con cương thi xoay tròn như vậy, Lý Đông nhận thấy nếu đối đầu trực diện thì thực sự rất khó khăn.

Anh phải tìm đúng một cơ hội để tặng cho con cương thi đó một đòn chí mạng.

Nhưng anh phát hiện ra cái gọi là đòn chí mạng đó, nhiều nhất cũng chỉ để lại một vết thương nghiêm trọng hơn ở vị trí trái tim của gã mà thôi.

Nhưng vết thương nghiêm trọng hơn đó, tuy không lành lại, nhưng dường như cũng không gây ảnh hưởng đến khả năng hành động của con cương thi.Nhân cơ hội này, Lý Đông thậm chí suýt bị con cương thi giẫm trúng, lại một lần nữa rơi vào thế bị động.

Lý Đông tay trái túm lấy một khúc xương đùi, sau đó nhắm vào miệng con cương thi mà đâm tới.

Đáng tiếc, thứ này dường như không có tác dụng, bởi vì con cương thi đó trực tiếp cắn nát vụn khúc xương.

Đồng thời, một cặp vuốt lại lần nữa tấn công.

Lý Đông liền hai tay đẩy về phía trước, hai tay túm lấy tay phải của con cương thi, sau đó trực tiếp thực hiện một cú quật ngã, muốn quật con cương thi đó một trận ra trò.

Chương 1214

Đáng tiếc, sức mạnh của anh tuy rất lớn, nhưng chân con cương thi đó dường như dính chặt vào mặt đất, căn bản không kéo nhúc nhích được.

Chuyện gì thế này?

Sau đó là một tiếng "cạch", anh lại kéo đứt một cánh tay của con cương thi đó.

Con cương thi nhân cơ hội thoát khỏi một đòn tấn công, sau đó trực tiếp đá một cú, đầu gối Lý Đông bị đá trúng.

Thanh trường kiếm màu đỏ trong tay Lý Đông, nhân cơ hội này chém về phía trước một nhát.

Thật sự, sau khi hai bên đạt đến trình độ như vậy, Lý Đông cũng nhờ có trang bị tốt hơn nên hiện tại không bị thương, nhưng trên người con cương thi đó đã có đủ loại vết thương rồi, đương nhiên các loại vết thương đó, nhìn qua đều giống như vết bỏng.

Đương nhiên, loại vết bỏng đó không phải do lửa gây ra, mà là do một số hóa chất ăn mòn.

Đúng vậy, cái vẻ ngoài đó xem ra là thanh kiếm trong tay Lý Đông, đối với cơ thể con cương thi đó thực sự có tác dụng ăn mòn rất nghiêm trọng.

Bây giờ có suy nghĩ này rồi, Lý Đông cảm thấy chắc chắn sẽ có cách, bởi vì con cương thi đó đã chịu nhiều vết thương như vậy, không thể hoàn toàn không bị gì cả, ngay cả khi hoàn toàn không bị gì mà anh có thể làm tan chảy hoàn toàn thứ này thì cũng không thành vấn đề.

Sau khi chiến đấu đến nước này, Lý Đông biết bây giờ không còn chỗ trống nào khác có thể tận dụng, nên anh liều mạng sử dụng thanh kiếm trong tay, liều mạng muốn gây sát thương cho con cương thi đó, chí ít những chuyện khác anh cũng không dám nghĩ tới.

Hiện tại bộ đồ bảo hộ đủ mạnh mẽ, nên bây giờ cũng không có vấn đề gì, con cương thi đó đấm từng quyền từng quyền vào người anh, sau đó anh cũng từng chiêu từng chiêu phản đòn.

Hiện tại, sau khi trận chiến này kéo dài gần mười mấy phút, con cương thi cuối cùng cũng ngã xuống, bởi vì cơ thể của nó đã bị tan chảy hoàn toàn hơn một nửa, dường như đã hoàn toàn mất đi sinh lực.

Thật sự, một trận chiến như vậy khiến Lý Đông cảm thấy cực kỳ mệt mỏi, không còn cách nào, bởi vì từ trước đến nay Lý Đông ít khi gặp phải trận chiến ngang sức ngang tài như vậy, trận chiến này khiến anh cảm thấy dường như mình không thực sự vô địch, nếu cứ tiếp tục đánh như vậy, không chừng chiến thắng cũng có một phần do may mắn.

May mà sau khi thắng một trận, đối với hai con cương thi còn lại thì không cần nói cũng biết, nếu có ai đó tham gia thì chúng sẽ nhanh chóng bị tiêu diệt.

Sau khi tiêu diệt ba con quái vật, Lý Đông không nhịn được thở phào một tiếng, ba con quái vật đó thực sự đã gây ra quá nhiều rắc rối cho anh, bây giờ cuối cùng cũng bị tiêu diệt rồi.

Tuy trí thông minh của mấy thứ này có hạn, không nhất định thực sự muốn đối xử thế nào trong lòng, nhưng Lý Đông cũng là người khá để bụng thù dai, bây giờ cơ bản không cho mấy con cương thi này sắc mặt tốt, thậm chí còn lấy đuốc ra thiêu rụi hoàn toàn chúng.

Thế là mấy con cương thi đó hoàn toàn biến thành tro tàn, không còn lại gì cả.

Nhưng ngay lúc đó, Lý Đông đột nhiên nghe thấy một tiếng "phanh", dường như có thứ gì đó bị đập vỡ.

Đúng vậy, cái chai chứa hai con mắt quái dị phía trước đã bị đập vỡ.

Mấy người đều giật mình kinh hãi.

Hai con mắt đó phiền phức đến mức nào, họ đã sớm biết rồi.

Không ngờ hai thứ đó lại được thả ra nữa.

Anh nhanh chóng phát hiện ra một chuyện khác, bởi vì cái chai đựng hai con mắt phía trước đó, dường như là một chai nhựa, bây giờ đã biến thành một chai thủy tinh, bị đập vỡ.

Trong đó chẳng lẽ có huyền cơ gì sao?

Nhưng bây giờ không có thời gian để quản nhiều như vậy, bởi vì hai con mắt đó đã bay ra ngoài.

Sau đó, ở không xa lại có một con cương thi khác xuất hiện ở đó.

Con cương thi đó dường như cũng rất đáng sợ, quan trọng nhất là hai con mắt kia dường như đã rơi vào hốc mắt của con cương thi đó. "Không hay rồi, chẳng lẽ lại khởi động một cơ quan mới sao?

Mau bắn vào mắt nó!" Lý Đông lúc này có thể làm được cách duy nhất là như vậy, bảo A Ninh bắn vào mắt con cương thi đó.

A Ninh nổ súng, bắn rất chuẩn, liên tục bắn mấy phát vào mắt con cương thi đó.

Nhưng con cương thi đó tuy bị bắn trúng mắt không biết bao nhiêu lần, nhưng vẫn không bị ảnh hưởng, cũng không né tránh, trực tiếp đi về phía bên đó."Hỏng rồi, hỏng rồi!

Thứ này dường như cũng là một thứ cực kỳ khó đối phó.

Bây giờ bên ngoài có quá nhiều côn trùng, nếu cứ tiếp tục như vậy, chẳng lẽ tôi thực sự sẽ chết ở nơi này sao?

Trời ơi, nơi này sao mà nguy hiểm thế, chẳng lẽ cái U Linh Động này lại mạnh đến vậy sao?

Cái sinh vật U Linh Động này thực sự đáng sợ đến thế sao?

Bây giờ tôi phải làm sao đây?" Lý Đông nhanh chóng suy nghĩ những vấn đề này trong đầu, giải quyết vấn đề này thực sự là một bài toán lớn.

Muộn Du Bình đột nhiên nói: "Ở đây có một cái động nghiêng, tôi không chừng có thể leo lên từ đó." Nếu leo lên từ đó, ít nhất sẽ không phải đối phó với lũ côn trùng kia.

Gã cũng cảm thấy cực kỳ chán ghét lũ côn trùng, bởi vì ở đây toàn gặp phải những con côn trùng đáng ghét đó, những con côn trùng đáng ghét đó có thể nói là thứ đáng ghét nhất.

Bởi vì côn trùng có một đặc điểm khác là số lượng cực kỳ nhiều, và bất kể số lượng côn trùng đạt đến một mức độ nhất định nào đó, chúng sẽ khiến người ta cảm thấy cực kỳ ghê tởm, có thể gây ra tổn hại cực kỳ nghiêm trọng cho con người.

Lý Đông theo hướng Muộn Du Bình chỉ, phát hiện nơi đó có một cái động nghiêng nghiêng, bên trong dường như cũng có rất nhiều thi thể khô quắt, nhưng bây giờ đi vào đó thì thuận lợi hơn.

Bởi vì nơi đó tuy nhìn cũng rất đáng sợ, nhưng ít nhất cũng là một địa hình khá tốt, có thể cung cấp không gian để chiến đấu.

Nhưng khi họ chuẩn bị đi lên, con cương thi có hai con mắt quái dị đó đã đến.

Lý Đông đẩy A Ninh và Trần Văn Cẩm vào trong cái động đó.

Kết quả, con cương thi đó trực tiếp túm lấy vạt áo sau lưng Lý Đông, thuận thế kéo một cái khiến Lý Đông liên tục lùi về phía sau mấy bước, suýt chút nữa thì ngã.

Chương 1215

Bởi vì thời cơ có chút nhanh, anh có chút ngơ ngác.

Sau đó, Lý Đông lại phát hiện hai con mắt màu đen đó lại phát ra ánh sáng đỏ.

Ánh sáng đỏ đó dường như gây ra một sự nhiễu loạn nhất định đối với tầm nhìn, sau đó khi anh phản ứng lại, anh phát hiện một bàn tay của con cương thi đó lại đâm thẳng vào ngực anh.

Động tác đó của bàn tay cương thi khiến Lý Đông nhớ đến một chiêu thức rất kinh điển, đó là một người trực tiếp dùng cánh tay xuyên thủng ngực người khác, một chiêu thức như vậy.

Phải nói rằng chiêu thức như vậy thực sự rất hung tàn, cũng rất lợi hại, không ngờ con cương thi này lại biết sử dụng chiêu thức như vậy.

May mà phòng hộ của Lý Đông bây giờ cũng rất tốt, anh có chút tự tin vào khả năng phòng hộ của mình.

Nên ít nhất anh không sợ hãi, đương nhiên cũng sẽ không dễ dàng để con cương thi đó phát động loại tấn công như vậy đối với mình.

Thế là anh trực tiếp vung mạnh trường kiếm trong tay về phía trước, sau đó quay đầu né tránh.

Hai tay của con cương thi liền co lại, xem ra nó đã né tránh một loại tấn công nào đó.

Tiếp đó, A Ninh đột nhiên bắn mấy phát vào đầu con cương thi.

Mấy phát súng đều bắn trúng mắt con cương thi.

Sau khi mắt con cương thi bị bắn trúng, nó cũng hơi khựng lại, Lý

Đông nhân cơ hội này chuẩn bị chạy về phía trước.

Dù sao bây giờ phải tìm một cơ hội thích hợp mới có thể chiếm ưu thế, nếu cứ đối đầu trực diện như vậy, sức mạnh của anh căn bản không phải là đối thủ của gã, nên bây giờ nếu muốn thay đổi mọi thứ thì đều cần sức mạnh.

Hiện tại, trận chiến lại bước vào trạng thái cao trào, chỉ là vừa nãy anh và Lý Đông đã đối phó với ba con quái vật, có thể nói đã tốn rất nhiều tinh thần, bây giờ gần như tương đương với tình trạng đã kiệt sức ba lần, nên bây giờ đối phó với nó khá khó khăn, đôi khi chiến đấu cũng phải dựa vào cái khí thế liều chết đó.

Sau khi thấy trận chiến dưới đây nguy hiểm như vậy, Vương Bàn Tử không nhịn được chửi rủa: "Mấy thằng chó má đó đã dẫn tôi đến cái nơi như thế này, nếu để Bàn Gia tôi tóm được chúng, Bàn Gia tôi tuyệt đối sẽ không tha cho chúng đâu." Đương nhiên, thực tế trong lòng mỗi người đều có oán khí.

Nhưng bây giờ cũng không còn cách nào khác, bởi vì bây giờ điều cần làm trước tiên là chiến thắng khó khăn trước mắt.

Lý Đông bây giờ cũng nghiến răng, thực ra anh cảm thấy bây giờ không thể tùy tiện tin tưởng người lạ.

Thực ra trước đó anh cũng ôm lòng may mắn, cảm thấy nếu không có những người đó thì trong sa mạc này rất dễ bị lạc đường, nên mới giữ lại mấy người đó, nếu không thì mấy người đó đã sớm bị tiêu diệt rồi, Lý Đông cũng không phải là kẻ lương thiện, nhưng bây giờ sự việc đã phát triển đến nước này, anh cũng không còn cách nào tốt hơn, chỉ có thể tức tối ở đây.

Đương nhiên, tức tối cũng không phải là cách hay, cách tốt nhất là tìm đường ra mới là quan trọng nhất, tìm được đường ra thì mới có thể thực sự thoát ra ngoài.

Nhưng ngay lúc đó có người la hét ầm ĩ, dường như ở một bên khác cũng có cương thi.

Quả nhiên, khi Lý Đông đang chuẩn bị rút lui, anh phát hiện ở một bên khác cũng có một đám cương thi, trên người những con cương thi này mọc đủ loại lông màu sắc, trông cực kỳ đáng sợ.Không còn cách nào khác, Lý Đông đành phải quay lại, đồng thời lộn một vòng.

Lúc này, trong cái động nghiêng nghiêng có người ném xuống một sợi dây thừng, Lý Đông túm lấy sợi dây đó, mấy người phía trên dùng sức kéo Lý Đông lên.

Ngay khoảnh khắc Lý Đông được kéo lên, hai nhóm cương thi hoàn toàn va chạm vào nhau.

Vốn Lý Đông tưởng rằng bây giờ chắc chắn sẽ rơi vào nguy hiểm cực lớn.

Nhưng không ngờ, con cương thi mắt đỏ có hai mắt đó đột nhiên túm lấy một con cương thi lông đen, sau đó hai tay xé ra, lại xé con cương thi đó thành hai mảnh.

Rồi nó cắn chặt lấy con cương thi lông đen đó, lập tức xé nát vụn thứ đó.

Chỉ thấy con cương thi lông đen đó bị xé nát, sau đó mười mấy con cương thi còn lại bao vây chặt chẽ con cương thi giống như cương thi vương đó, vung vẩy hai tay, trông không biết đang làm gì.

Hai con mắt của con cương thi đó lại không ngừng thay đổi màu sắc.

Lúc đầu là màu đỏ, dần dần lại biến thành màu vàng, cuối cùng lại biến thành một đen một trắng, cũng không biết đang làm gì, chỉ nghe thấy tiếng lách tách.

Lý Đông lúc này mắt tròn xoe mồm há hốc, không ngờ những con

cương thi này lại có thể nội chiến.

Đúng vậy, những con cương thi mọc lông quái dị đó bây giờ đang vây công con cương thi vương kia.

Một trận chiến như vậy cực kỳ kịch liệt, con cương thi vương cực kỳ mạnh mẽ, nhưng những đối thủ đó số lượng lại cực kỳ nhiều, nên hai bên bây giờ dường như đang ở trong một trạng thái cân bằng nào đó, Lý Đông ngược lại trở thành người xem kịch.

Nhưng ngay lúc đó, lại có mấy con cương thi lao về phía anh.

Đối với mấy tên này, Lý Đông cũng không hề khách khí, trực tiếp cầm súng bắn loạn xạ vào chúng.

Tiếp đó, mấy con cương thi lập tức bị bắn tan thành tro bụi. "Đông ca, có nên dùng bom không?

Nếu dùng bom trực tiếp tiêu diệt mấy tên này, chắc là chúng ta có thể ra ngoài rồi." Vương Bàn Tử nói nhỏ ở bên cạnh. "Nơi này chắc không thể dùng bom được đâu nhỉ, nếu dùng bom mà làm sập đổ nơi này, thì chúng ta toi đời rồi..." Nhưng bây giờ cương thi xung quanh càng lúc càng nhiều, dường như cứ tiếp tục đánh như vậy thì mãi mãi không có cách nào.

Khi đang không biết phải làm sao, A Ninh đột nhiên nói: "Phía trước có tiếng nước, tôi cảm thấy phía trước dường như có một hồ nước, chúng ta đi đó chắc không thành vấn đề." Ở vùng sa mạc như vậy cũng có ốc đảo, ở những nơi ốc đảo đó chắc chắn sẽ có hồ nước hoặc những nơi tương tự, ở đây có thể có hồ nước, nếu vậy thì tốt quá rồi.

Sau đó họ tìm một hướng, nhanh chóng chạy về phía đó, nhưng ngay lúc này con cương thi vương đã tiêu diệt những con cương thi còn lại.

Tình huống hiện tại đối với họ thực sự có chút phức tạp, con cương thi vương đao kiếm không thể xuyên qua, lực tấn công của họ căn bản không thể gây sát thương cho thứ đó, ngay cả thanh kiếm màu đỏ đó cũng cực kỳ nguy hiểm.

Lý Đông lắc đầu không còn cách nào, chỉ đành không ngừng tránh đường.

Nhưng con cương thi vương lại cứ bay theo.

Bây giờ cũng không còn cách nào khác, nếu cứ tiếp tục đánh với con quái vật này, vì bây giờ nơi đó thực tế không thuận tiện.

Chương 1216

Lý Đông cảm thấy nếu đối phó với loại quái vật như vậy, trừ phi diện tích rất lớn, từ từ di chuyển, có thể lúc đang lo lắng, phía sau truyền đến giọng của Bàn Tử: "Mau, chỗ này có hồ nước!" Hóa ra tên Bàn Tử đã tìm thấy hồ nước, hồ nước đó có thể là một niềm hy vọng.

Thế là Lý Đông trực tiếp ném ra mấy quả bình xăng cháy, một cách để đẩy lùi mấy con cương thi, sau đó mấy người nhanh chóng chạy về phía sau.

Bên kia, Vương Bàn Tử đang không ngừng vẫy tay, bảo mọi người tăng tốc độ.

Thế là họ dừng lại bên cạnh hồ nước.

Mượn ánh sáng đèn pin, họ nhìn kỹ, phát hiện trên một vách đá có bích họa, trên bích họa đó vẽ một con rồng đá.

Không đúng, anh nhanh chóng phát hiện ra đó phải là một con rồng đá được điêu khắc, từ miệng con rồng đá đó đều chảy ra một dòng nước.

Dường như phía dưới đã hình thành một hồ nước.

Lý Đông dừng lại một chút bên cạnh hồ nước, rồi trực tiếp lao vào trong nước.

Trong hồ nước, sau khi vùng vẫy mấy cái thì anh bơi đi.

Mấy con cương thi dường như không đặc biệt thích nước, con thủy trì nữ thần (ý là hồ nước này) tạm thời không theo, phía sau dường như đã biến mất không còn dấu vết, cuối cùng cũng tạm thời an toàn rồi.

Thế là họ bơi về phía trước, bơi sang một bên khác.

Phát hiện nơi này dường như được xây bằng đá cẩm thạch.

Đúng vậy, một hồ nước hình bán nguyệt được xây bằng đá cẩm thạch.

Trên vách tường phía sau có một con rồng đá được điêu khắc cực kỳ tinh xảo.

Hai bên con rồng đá, lại có mỗi bên một con phượng hoàng.

Hai con phượng hoàng ngẩng đầu nhìn nhau, dán chặt vào con rồng đó, trông dường như rất thân mật.

Điều đó lại khiến Lý Đông có cảm giác hơi kỳ diệu.

Ngay cả Muộn Du Bình cũng cảm thán: "Nơi này không hề đơn giản chút nào đâu." Lúc này, Lý Đông đột nhiên nhớ ra một vấn đề trước đó, đó là cái chai nhựa mà anh dùng để đựng hai viên châu màu đen trước đó, tại sao hai cái chai nhựa đó đột nhiên biến thành chai thủy tinh rồi bị đập vỡ.Muộn Du Bình thở dài một hơi, nói: "Thực ra, chuyện như vậy cũng là bình thường.

Hai con mắt màu đen đó thực sự không hề đơn giản, chúng có thể phóng thích ra một loại vật chất khiến môi trường xung quanh thay đổi, hai cái chai đó có lẽ cũng đã biến thành chai thủy tinh như vậy, sau đó lợi dụng lúc tôi không chú ý đã đập vỡ chai thủy tinh và thoát ra ngoài.

Thậm chí tôi đã từng thấy thứ như vậy, đó là vào mấy nghìn năm trước.

Mấy nghìn năm trước, trong một lần đi trộm mộ, tôi đã gặp phải chuyện như vậy, lúc đó dưới trướng tôi có mấy trăm người, mấy trăm người đó đều chết trên con đường đó.

Đương nhiên, Lý Đông biết Muộn Du Bình nói là mấy nghìn năm trước, đó là vì gã sở hữu ký ức của Thiết Diện Sinh, chứ không phải

thứ gì khác.

Thiết Diện Sinh lúc đó là một hóa thân của Lỗ Thương Vương, đồng thời cũng là một kẻ trộm mộ, có thể nói là một kẻ trộm mộ thời kỳ đầu.

Lý Đông lập tức có hứng thú nhìn Muộn Du Bình nói: "Thật sao?

Là thật sao?

Anh có thể kể cho tôi nghe tình hình cụ thể lúc đó không?

Nếu anh có thể kể cho tôi nghe tình hình cụ thể thì tốt quá rồi." Thế là Muộn Du Bình gật đầu nói: "Theo ký ức của tôi, chuyện đó là mấy nghìn năm trước.

Lúc đó, tôi thực sự là một kẻ trộm mộ, đồng thời tôi cũng là một người rất quan trọng bên cạnh Lỗ Thương Vương, có thể nói là người quan trọng nhất.

Đương nhiên, năng lực của tôi thực tế trong số các vị đại thần đó cũng không phải là đặc biệt tốt, ít nhất những vị đại thần đó không đặc biệt coi trọng tôi, trong mắt họ, tôi chỉ là một kẻ chuyên nịnh bợ.

Nhưng thực tế lại không phải vậy, bởi vì năng lực lớn nhất của tôi là sở hữu tất cả các bản lĩnh trộm mộ.

Lúc đó, Lỗ Thương Vương thực tế cũng không phải là một người bình thường, thực tế tôi đã sớm biết gã là một người sở hữu ký ức của Chu Mục Vương.

Vì vậy, tôi vẫn luôn đi theo gã, nhưng đồng thời tôi cũng thầm muốn tìm hiểu tình hình của gã.

Có một lần, tôi phát hiện ra một số chuyện liên quan đến Mẫu quốc Tây Vương Mẫu.

Những chuyện đó khiến tôi rất hứng thú, tôi cảm thấy trong đó có

thể hé lộ bí mật trường sinh.

Quan trọng nhất là tôi đã tìm thấy một loại khí cụ đựng rượu, trên khí cụ đó có một bức bản đồ, dựa vào suy đoán của tôi, nơi trên bản đồ đó phải là một bồn địa nào đó trong vùng.

Dựa vào nội dung được ghi chép trên đó, tôi từ từ suy đoán nguyên do, nên tôi muốn đến đó điều tra, xem có thể tìm thấy con đường trường sinh hay không.

Nhưng lúc đó, khi tôi dẫn mấy trăm người đến đó, tôi phát hiện môi trường ở đó cực kỳ tệ, bởi vì nơi đó cực kỳ giá lạnh, tức là vào mùa hè, mùa đông cũng cực kỳ giá lạnh.

Người của tôi không thể mang theo nhiều trang bị đến vậy, cơ bản đều mang quần áo mùa hè, lúc đó cực kỳ khó khăn, cuối cùng mỗi người phải mặc mười mấy bộ quần áo, mới có thể miễn cưỡng chống lại cái giá lạnh của mùa đông và ban đêm.

Tôi đã liên tục tìm kiếm trong một ngọn núi tuyết hơn một tháng, cuối cùng mới tìm thấy cái bồn địa đó, sau đó dựa vào suy đoán của tôi lúc đó, cái bồn địa đó là nơi tôi cần tìm.

Nơi đó là núi Côn Luân, núi Côn Luân từ xưa đến nay đều rất thần bí, có rất nhiều truyền thuyết thần bí.

Độ cao trung bình so với mực nước biển là hơn năm sáu nghìn mét.

Lúc đó, tôi cuối cùng đã tìm được một cách hay, cuối cùng tìm thấy một ít củi lửa ở trung tâm, sau đó đốt lửa lớn, lửa lớn đã cháy suốt một ngày một đêm, thiêu ra một cái động lớn trong băng lạnh, nhưng dưới núi Côn Luân băng giá dày đặc bao phủ, tôi lại dùng một số phương pháp khác mới miễn cưỡng tiến sâu xuống hơn 10 trượng.

Nhưng cuối cùng tôi tìm thấy ở dưới đó, chỉ có một cỗ quan tài.

Trong cỗ quan tài đó không biết đã mọc ra thứ gì tốt lành, nhưng tôi cảm thấy có thể liên quan đến trường sinh.

Chương 1217

Nhưng lúc đó tôi cũng không biết tại sao lại có một số cảm giác rất sợ hãi, sau đó có mấy người nảy sinh ý đồ xấu, liền muốn đập nát những khối băng trên thi thể đó.

Và mở cái quan tài đó ra.

Lúc đó tôi tuy muốn ngăn chặn những chuyện này, nhưng cuối cùng tôi cảm thấy nếu những người này đã đi xa như vậy, nếu không thể có được thu hoạch gì, những người dưới trướng tôi chắc chắn sẽ rất oán trách, nên tôi đã dung túng cho việc mở cái quan tài đó.

Nhưng điều tôi không biết là, lúc đó chính là lúc tai nạn của tôi và những người đó bắt đầu.

Khi bắt đầu hành động, mọi thứ xung quanh bắt đầu tan chảy, sau đó xuất hiện một con cương thi.

Chỉ là lúc đó những người dưới trướng tôi dường như không ý thức được con cương thi đó rất nguy hiểm, bắt đầu tự tìm tài vật trong quan tài, kết quả con cương thi đó đột nhiên bò ra, sau đó bắt đầu giết người.

Lúc đó tôi ở nơi đó chiến đấu với con quái vật đó một lúc, sau đó phát hiện những người dưới trướng tôi thương vong vô số.

Thế là tôi đành phải một mình thoát thân khỏi nơi đó.

Sau đó, trong ký ức của tôi lại tìm thấy một số phương pháp khác, cuối cùng tìm thấy cung điện của Tây Vương Mẫu, có được thuốc trường sinh bất lão, sau đó là thí nghiệm mà tôi đã hiểu rõ trước đó.Đúng vậy, thực ra ký ức mà tôi có đó thực chất chỉ là lúc đó tôi là một thế thân.

Đương nhiên, chuyện giữa Muộn Du Bình và Thiết Diện Sinh thì phía trước đã nói không biết bao nhiêu lần rồi.

Muộn Du Bình thực tế chính là Thiết Diện Sinh, để đề phòng, đã chạy thoát trong số sáu thế thân.

Chỉ đáng tiếc là, cuối cùng gã đã phục sinh thành công, nhưng lại không tiêu diệt hoàn toàn tất cả các thế thân, sau đó Muộn Du Bình đã được sinh ra.

Nhưng dù sao đi nữa, Muộn Du Bình dường như rất quen thuộc với đoạn ký ức đó, bây giờ lại đột nhiên nhớ ra những chuyện này.

Quan trọng nhất là con quái vật mà Muộn Du Bình gặp năm đó đã giết sạch mấy trăm người, lúc đó gã dẫn mấy trăm thủ hạ đi, cuối cùng chỉ có một người sống sót trở về.

Không ngờ con cương thi đó, thực ra nơi quan trọng nhất là hai con mắt kia.

Hai con mắt đó đặc biệt vô cùng.

Sau khi nghe gã kể những chuyện này, Lý Đông không khỏi nghĩ, nơi này ẩn giấu bí mật thực sự rất nhiều.

Nhưng Thần Cơ Tùy Ứng đó có ở đây không?

Nếu nơi này nguy hiểm như vậy, chẳng lẽ nơi này thực sự ẩn giấu một bí mật khác sao?

Đương nhiên, trong ký ức của Muộn Du Bình thực sự có quá nhiều bí mật, nhưng gã vì đồng thời sở hữu ký ức của mấy người khác, nên đôi khi ký ức có chút hỗn loạn, và đôi khi sẽ mất đi một số ký ức.

Chủ yếu là vì gã muốn quên đi những ký ức lộn xộn đó, để thoát khỏi sự quấy rầy của chứng tâm thần phân liệt.

Nhưng bây giờ gã dường như cũng không còn kể nữa, nhưng điều đó cũng đủ để chứng minh những chuyện đang đối mặt hiện tại cực kỳ nguy hiểm.

Dù sao, đó là một con sa cương đã giết chết mấy trăm người, bây giờ ở nơi này, muốn đối phó với nó e rằng thực sự không dễ dàng chút nào.

Bây giờ Bàn Tử và mấy người kia đều đang thử dò xét tình hình ở bên hồ nước, bởi vì con cương thi đó chưa chết hoàn toàn, bây giờ chắc chắn nó đang đợi con cương thi đó xuất hiện trở lại, nếu vậy thì phải tìm cách.

Nhưng ngay lúc đó, hồ nước dường như đã xảy ra biến đổi, màu sắc của hồ nước vốn không màu, bây giờ đã biến thành màu xanh lục.

Mọi người đang kỳ lạ thì phía sau họ, trong hang động đột nhiên đổ sụp phát ra một tiếng động trầm đục, quả nhiên con cương thi đó lại từ bên trong bò ra.

Thế là mọi người lại đành phải rút vũ khí ra chuẩn bị đại chiến.

Vương Bàn Tử chửi bới ầm ĩ: "Gã này cũng quá khó đối phó rồi, thứ này thực sự không đánh chết được!" Lời gã vừa dứt, quả nhiên con cương thi đã đến trước mặt Lý Đông, Lý Đông vừa ra một chiêu, con cương thi đó lại biết né tránh.

Ngược lại, gã đó dường như bây giờ không dây dưa nữa, trực tiếp nhảy vào trong nước.

Sau khi dùng sức quấy động trong nước một trận, nước trong hồ dường như sôi lên, phía sau nổi lên một cái đầu hình người, sau đó trong nước lại nổi lên một người đàn ông mặt mày thanh tú.

Lý Đông lập tức trợn tròn mắt, chẳng lẽ gã này là một người sắp thành công sao?

Nếu là một người thành công như vậy, thì cái quái vật gì lại xuất hiện ở nơi này vậy?

Nếu thực sự biến thành một con người, thì phải đối mặt thế nào đây?

Lý Đông bây giờ cảm thấy có chút đáng sợ, hoặc cảm thấy có chút không biết làm sao, nhưng bây giờ đôi mắt của gã đó dường như đang không ngừng biến hóa.

Nhưng bây giờ anh biết không có cách nào ngăn cản gã ở trong nước được nữa, bởi vì gã căn bản không thể giết chết, thế là mấy người liên tục lùi về phía sau.

Chỉ thấy người đàn ông đó từ từ nằm trên mặt nước.

Hai mắt của gã vẫn luôn nhìn chằm chằm vào hai con phượng hoàng bên trái và bên phải con rồng đá đó, sau đó từ từ chìm xuống nước.

Sau đó, Lý Đông phát hiện một hiện tượng rất kỳ lạ, đó là mực nước đang không ngừng dâng cao.

Ngước mắt nhìn lên quả nhiên phát hiện mực nước trong hồ đã dâng cao lên không biết bao nhiêu, thậm chí một phần dòng nước còn chảy đến dưới chân họ.

Ý gì đây?

Chẳng lẽ có một loại hình thức tấn công khác sao?

Bây giờ phải nhanh chóng tìm đường ra, nếu không tìm được đường ra thì có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Thế là mấy người không ngừng tìm kiếm khắp nơi, phát hiện nơi này dường như đã biến thành một không gian chật hẹp, một không gian kín, trái phải không quá 30 mét, xung quanh toàn bộ đều là thân

núi.

Quan trọng nhất là lối ra duy nhất dường như không biết từ lúc nào đã bị sập đổ, sau một lát, bây giờ nơi này dường như sắp bị nước nhấn chìm rồi, đương nhiên anh cũng không sao, dù sao đồ bảo hộ cũng rất tốt.

Chương 1218

Vương Bàn Tử bây giờ cách duy nhất là lại cưỡng chế mở ra một lối thoát.

Bây giờ dường như cũng không còn cách nào khác.

Nhưng làm thế nào để mở ra một lối thoát đây?

Lý Đông từ trong ba lô lấy ra mấy cái kíp nổ và một gói thuốc nổ, những thứ này bây giờ cũng chỉ có thể dùng vào lúc này thôi.Bởi vì anh từng nghe nói có một kỹ thuật chuyên biệt có thể "bộc phá định hướng", nên bây giờ anh quyết định thử, tuy học không đặc biệt giỏi, nhưng bây giờ cũng không còn cách nào khác.

Vì vậy, anh tháo một phần thuốc nổ đã được niêm phong, đặt vào chỗ vết thương bị sập đổ.

Nhưng sau đó anh lắc đầu, như vậy dường như rủi ro quá lớn, bởi vì bây giờ dường như không cần thiết phải mạo hiểm.

Bởi vì anh đột nhiên phát hiện ngay phía dưới đầu rồng đó dường như đặt một số thứ kỳ lạ, đó dường như là Bạch ngọc đẳng y.

Lúc này, anh thấy con cương thi đó đang ngồi trên cái ghế đó.

Lúc đó tổng cộng có ba con cương thi, đã bị giết chết hai con.

Một con còn lại là con mạnh nhất.

Bây giờ cũng không biết tình hình những con tiểu cương thi bên ngoài thế nào.

Nhưng con cương thi đó trên đầu đội một mặt nạ đồng xanh, trong miệng xuất hiện mấy cái răng nanh, cơ thể không hề biến đổi, vẫn là bộ dạng bẩn thỉu như vậy.

Xem ra con quái vật này dường như đã biến thành hình dạng con người, nhưng cũng chỉ là biến thành hình dạng con người mà thôi.

Nhưng nó nghĩ gì thì đó là loại quái vật, con quái vật này không biết nói, nhưng trong mắt nó lại tràn đầy ánh mắt hung ác.

Nhưng bây giờ anh cũng không có ý định lùi lại chút nào, hoặc bây giờ căn bản không có đường lui, nên mỗi người đều cầm vũ khí của mình, dường như chuẩn bị đột nhiên tấn công con cương thi đó, đương nhiên đồng thời cũng phòng bị, đề phòng nó phát động tấn công bất ngờ.

Cứ như vậy, mọi người đề phòng lẫn nhau, ngay lúc này con cương thi đó đột nhiên phun ra một số thứ cực kỳ quái dị, đúng vậy, gã đó đang phóng chất dịch.

Loại thứ này đối với anh không gây ra nguy hại lớn, nhưng cũng không biết tính ăn mòn của nó như thế nào.

Nhưng ngoài ra, thứ đó dường như bất động, giống như đã chết rồi, tình hình bây giờ dường như trở nên ngày càng phức tạp.

Không biết từ lúc nào, A Ninh cuối cùng cũng không nhịn được nữa, trực tiếp nổ súng.

Quả nhiên, sau khi nổ súng con cương thi đã hành động, Lý Đông cũng không thể để thứ này trực tiếp đối mặt với A Ninh, bởi vì công phu đấm đá của A Ninh chắc chắn không tốt.

Thế là Lý Đông trực tiếp lao lên, thanh đao trong tay anh trực tiếp chém ngang, nhưng con cương thi đó cũng rất lợi hại, trực tiếp vươn tay túm lấy mặt Lý Đông.

Quả nhiên gã này không hề sợ hãi chút nào, trực tiếp chuẩn bị chiến đấu đối đầu trực diện.

Một trận chiến đối đầu trực diện như vậy đến bây giờ, có thể nói

là khá phiền phức rồi.

Nhưng sau khi Lý Đông né tránh, con cương thi đó đột nhiên một tay túm lấy thân đao của Lý Đông, Lý Đông dứt khoát vứt bỏ thanh đao trong tay, đồng thời ngay trước mặt con cương thi đó, anh lăn xuống, trực tiếp chui qua háng con cương thi đó.

Con cương thi sau khi trượt mục tiêu, đột nhiên nhân cơ hội túm lấy thanh đao của Lý Đông, nhưng ngay lúc này mấy người phía sau Lý Đông đồng thời nổ súng.

Sau khi đồng thời nổ súng, trên người con cương thi đó lại có mấy cái lỗ lớn.

Rõ ràng, đạn có hiệu quả đối với thứ này.

Nhưng sau khi cơ thể gã bị đánh vỡ, bên trong lại xuất hiện rất nhiều côn trùng, nhìn qua dường như sâu bọ đang không ngừng bò ra ngoài.

Con cương thi đó ôm lấy vết thương của mình, sau đó ném thanh đao trong tay ra, mục tiêu là A Ninh đang nổ súng.

Đồng thời, gã đó lại đồng thời giẫm xuống Lý Đông.

Lý Đông lộn người né tránh.

Sau đó, anh rút kiếm ra trực tiếp nhắm vào đầu gã đó, chém tới.

Con cương thi đó không hề né tránh, hai tay thiếu mất, Lý Đông cảm thấy bụng mình bị tấn công một lần, nhưng đồng thời con cương thi đó cũng phải chịu một đòn nặng.

Lý Đông hiện tại đã dồn hết tinh thần, quả nhiên con cương thi này tuyệt đối không dễ đối phó chút nào, bây giờ anh gần như đã sử dụng tất cả các thủ đoạn và chỉ mới đánh hòa với con cương thi đó.

Thảo nào con cương thi này mấy nghìn năm trước đã giết chết

mấy trăm người, thứ này thực sự không dễ đối phó chút nào.

Hiện tại, trận chiến ngày càng bước vào trạng thái cao trào, Lý Đông gần như đã dốc hết toàn bộ sức lực của mình, khiến một trận chiến như vậy đạt đến mức độ kịch liệt nhất.

Nhưng hai bên dường như không làm gì được nhau, điều quan trọng nhất là con cương thi này tuy có thể bị thương, nhưng sau khi bị thương dường như cũng không có tác dụng gì, căn bản không hề bị ảnh hưởng.

Phòng hộ của Lý Đông tuy cũng không tệ, nhưng anh vẫn sẽ phải chịu một số công kích bằng vật cùn, tóm lại hai bên dường như ai cũng không làm gì được ai, ai cũng chịu thiệt một chút.

Lý Đông nghiến răng, nhìn thể lực của con cương thi đó, dường như không có nội tạng, cũng không có thịt và máu, chỉ có một số sâu bọ.

Nếu dùng lửa thiêu thì liệu có thể thiêu chết gã này không?

Bây giờ anh đột nhiên nghĩ ra một vấn đề khá quan trọng như vậy, nếu thiêu thì những con sâu bọ đó chắc chắn sẽ bị thiêu chết, nếu vậy thì con cương thi đó có chết không?

Bây giờ anh đang cố gắng suy nghĩ, có lẽ đã có cách rồi.

Đương nhiên, muốn thực hiện cách đó thì không hề dễ dàng, bởi vì bây giờ khoảng cách quá gần, không thể dễ dàng mở súng phun lửa tập trung ra được.

Ngay cả khi mở súng phun lửa tập trung ra, cũng không chắc có thể thiêu được con cương thi đó, dù sao nó là một mục tiêu di động, ngay cả ngọn lửa cũng không có cách nào ngăn cản hành động của gã.

Chương 1219

Lúc này phải làm sao?

Sau khi mọi chuyện trở thành như vậy, Lý Đông thực sự không biết phải làm sao nữa.

Không đúng, tôi đã trải qua bao nhiêu gian nan, ngay cả ở Tây Vương Mẫu Mẫu Cung cũng chưa từng tuyệt vọng, tại sao lại như thế này?

Có lẽ nào tôi đã bị ảnh hưởng bởi một yếu tố nào đó sao?

Lý Đông đương nhiên biết, trên thế giới này có rất nhiều thủ đoạn vô hình có thể ảnh hưởng đến tâm trạng của một người.

Khiến tâm trạng người ta bị ảnh hưởng cực lớn mà không hề hay biết.

Bây giờ đột nhiên phát hiện, chẳng lẽ là do trong tình huống như vậy mà bị ảnh hưởng sao?

Sau khi nghĩ kỹ một chút, trong lòng lập tức trở nên nghiêm túc, nhanh chóng chấn chỉnh tinh thần.

Không sai, dù có bị môi trường ảnh hưởng, tôi vẫn có thể tự điều chỉnh.

Dù sao thì tôi cũng là một người đã trải qua trăm trận chiến rồi.

Một người từng trải như vậy sao có thể tùy tiện bị khó khăn trước mắt làm cho hoảng sợ được?

Sau khi phản ứng kịp thời tình hình.

Đúng lúc đó, đột nhiên có người nổ súng, bắn vào yết hầu của con cương thi.

Chỗ này dường như có ảnh hưởng lớn đến con cương thi.

Tên này trực tiếp cứng đờ, sau đó loạng choạng trong nước.

Dường như nó đã mất đi hai con mắt.

Hai con mắt đó lợi hại đến mức nào, Lý Đông đương nhiên cũng biết.

Cho nên anh cũng đang tìm kiếm hai con mắt đó.

Lúc này, mấy người bên cạnh Lý Đông cũng theo sát, muốn bảo vệ anh.

Nhưng con cương thi lại vươn móng vuốt ra cào.

A Ninh kéo Lý Đông lùi lại mấy bước.

Kết quả không ngờ lại vô tình ngồi xuống dưới cái ghế kia.

Cái ghế đó là một nơi khá đặc biệt.

Ít nhất là từ phía trước có thể thấy, nơi này tuyệt đối không hề đơn giản.

Quả nhiên, sau khi ngồi lên cái ghế đó.

Cảm giác như hai bên ghế sụt xuống một tầng.

Lý Đông cảm thấy dưới chân xuất hiện hai cái lỗ lớn.

Nước xung quanh trong khoảnh khắc đó như bị cuốn vào.

Nơi này lập tức hình thành một hiệu ứng xoáy nước.

Môi trường cũng quá đáng sợ rồi.

Nhưng bây giờ sự việc đúng thật đã trở thành ra như vậy.

Sau khi thành ra như vậy.

Dù sao thì tình huống e rằng không thể nào tệ hơn được nữa.

Nhưng đó cũng chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Nhìn thấy nếu tiếp tục về sau, tình hình có lẽ sẽ trở nên tệ hơn nữa.

Nhưng bây giờ cũng không còn cách nào khác.

Xoáy nước khổng lồ đó giống như một cái miệng khổng lồ nuốt chửng mọi thứ.

A Ninh là người đầu tiên không giữ vững được, sau đó rơi xuống từ cái xoáy nước bên trái.

Lý Đông trong lòng vô cùng sốt ruột, nhưng vừa mới chuẩn bị đi kéo người thì anh cũng rơi xuống từ cái xoáy nước đó.

Sau đó cảm thấy một trận trời đất quay cuồng.

May mắn thay bây giờ trang bị khá đầy đủ, nên không bị ngạt thở.

Nếu không thì trong tình huống như vậy, có lẽ đã sớm ngạt thở chết rồi.

Môi trường nơi này quả thực vô cùng đáng sợ.

Quan trọng nhất là nước ở đây hình như bản thân nó đã không phải nước bình thường, trong nước còn có độc.

Chương 1220

Nếu sơ ý để dính một chút thì có khả năng sẽ bị thương.

Những loại nước độc đó về cơ bản đều có tính ăn mòn nhất định, nếu có tính ăn mòn thì ảnh hưởng đến cơ thể càng lớn hơn.

Vấn đề bây giờ đã rất phức tạp.

Thật sự là một vấn đề vô cùng phức tạp.

Mọi việc đã phát triển đến mức này, Lý Đông bây giờ chỉ có thể cố gắng hết sức để giữ mình tỉnh táo.

Bởi vì nơi này cũng quá tà môn rồi.

Ngoài việc có thể giữ mình tỉnh táo ra, dường như cũng không còn cách nào khác.

Bất kỳ cách nào ở nơi này dường như cũng vô dụng.

Sau mấy lần giãy dụa, Lý Đông mới phát hiện mình lại rơi vào một cái hồ nước, phát hiện nơi này cũng là một nơi vô cùng khủng bố, trong nước khắp nơi đều là thi thể.

Những thi thể này đương nhiên không phải thi thể hiện tại, chắc là đã được bảo quản không biết bao nhiêu năm rồi, nhưng cũng không biết vì nguyên nhân gì mà không bị thối rữa, thi thể có cả nam lẫn nữ, có thi thể nữ tóc dài che mặt, nửa bên mặt trông vô cùng đáng sợ, đàn ông thì mặt mày hung tợn, dường như có chút phù thũng.

Những kẻ này cũng không biết chết kiểu gì, nhìn cái vẻ đó thì những kẻ này khi chết đi tuyệt đối không hề sung sướng, chắc chắn đã trải qua vô vàn chuyện bi thảm.

Đương nhiên những người này cũng không biết đã được bảo quản

ở nơi này bao nhiêu năm rồi, nhưng Lý Đông dựa theo dáng vẻ của những người này ở đây mà đoán, ước chừng những người này chắc không thể bảo quản ở đây mấy ngàn năm được, nếu là mấy ngàn năm thì nơi này quả thực vô cùng khủng bố.

Nhưng khi rơi xuống, những thi thể trong nước đột nhiên đứng dậy, sau đó tranh giành nhau bơi tới.

Lý Đông phát hiện xung quanh dường như căn bản không có ai, bây giờ một mình anh phải đối mặt với những kẻ này, trong lòng cảm thấy khá căng thẳng.

Đương nhiên là căng thẳng rồi, không phải vì sắp gặp những quái vật này, mà vì lo cho A Ninh.

Bây giờ nếu là tôi thì có thể ứng phó với những quái vật này, dù sao thì sức lực của tôi khá lớn, hơn nữa trang bị của tôi cũng khá nhiều, bất kể đối phó với thứ gì cũng có cách, nhưng bây giờ tôi khá lo lắng cho A Ninh, nếu A Ninh cũng gặp phải tình huống tương tự thì e rằng bây giờ cô ấy không có cách nào ứng phó được, nếu như vậy thì phải làm sao?

Lý Đông thực ra cũng là một người rất coi trọng tình cảm, đối với những người có quan hệ gần gũi với mình, anh về cơ bản không hy vọng bất kỳ ai gặp chuyện, bất kỳ ai gặp chuyện thì đối với anh đều không thể chấp nhận được, một chuyện không thể chấp nhận như vậy, đương nhiên không thể chấp nhận, đương nhiên hy vọng không xảy ra chuyện.

Đương nhiên bây giờ dường như phát hiện sự lo lắng như vậy là vô nghĩa, bây giờ dường như người đáng lo nhất chính là mình.

Không sai, bây giờ dường như tôi cũng không đặc biệt an toàn.

Nước trong hồ này vô cùng lạnh lẽo, cho dù bộ đồ bảo hộ có thể

giữ ấm, nhưng bây giờ tôi cũng cảm thấy rùng mình mấy cái, liền vội vàng ngoi lên mặt nước.

Lại kêu to về phía xung quanh một tiếng, kết quả phát hiện A Ninh lại đang đáp lại ở không xa.

A Ninh không sao, lòng Lý Đông hơi thả lỏng một chút.

Nếu là như vậy, thì hai cái xoáy nước đó đều thông đến một nơi, vậy bây giờ tạm thời có thể bảo vệ lẫn nhau, còn nếu Vương Bàn Tử ở bên ngoài thì không có cách nào rồi, Vương Bàn Tử ở bên ngoài có lẽ an toàn hơn một chút, nhưng nếu phải đối phó với con cương thi đó thì dường như cũng không an toàn lắm.

Anh bám vào bờ, sau đó cẩn thận quan sát tình hình xung quanh, phát hiện nơi này dường như là một hồ nước hình người.

Diện tích hồ nước này khá lớn, nhưng trên mặt hồ cũng nổi rất nhiều thi thể, những thi thể này cũng không biết đã được bảo quản mấy ngàn năm rồi, nhưng bây giờ dường như vẫn được bảo quản rất tốt, rõ ràng, nước bên trong có tác dụng chống thối rữa.

Khá thú vị, không ngờ nơi này lại có tác dụng như vậy, vậy thì nước bên trong tuyệt đối không hề an toàn.

Bởi vì nước có tác dụng chống thối rữa thì về cơ bản đều có độc tính, đương nhiên tôi chỉ tùy tiện suy đoán như vậy thôi, nhìn những người phía trước, cái chết thảm thương đó, trong lòng Lý Đông cảm thấy có chút thương cảm thay.

Đương nhiên sau đó cảm giác đó biến mất, bởi vì những người này đều là người thời cổ đại, những người đã chết đi trong thời cổ đại, cho dù không còn đồng tình nữa thì bây giờ cũng không có cách nào thay đổi, dù là chuyện gì trên thế giới này, số phận đều không có cách nào thay đổi, người chỉ có thể thay đổi những chuyện chưa xảy

ra ở phía sau mà thôi.

Vừa chuẩn bị đi tìm A Ninh, kết quả lúc này phát hiện chân mình không thể dùng sức, dường như có thứ gì đó đang kéo anh xuống nước.

Thì ra lại có một thi thể nắm lấy chân anh, muốn kéo anh xuống.

Lý Đông khẽ nhíu mày, chẳng lẽ những thi thể ở đây không chỉ đơn thuần là thi thể cương thi sao?

Nhưng đây thật sự là một chuyện phiền phức, nơi này lại có nhiều cương thi đến vậy, tôi chưa từng thấy, khi còn sống tôi cũng đã đi nhiều nơi, cũng có rất nhiều chuyện nguy hiểm, nhưng chưa từng gặp chuyện như vậy.

Số lượng cương thi ở đây thực sự quá nhiều, nhiều cương thi như vậy đúng thật đã mang lại quá nhiều phiền nhiễu.

Bây giờ phải làm sao?

Bây giờ phải làm sao mới có thể đảm bảo an toàn?

Bây giờ phải làm sao mới có thể bảo vệ A Ninh.

Lý Đông bây giờ trong đầu xuất hiện mấy ý nghĩ như vậy.

Thế là trong chớp mắt anh rút ra một cây vũ khí, đó là con dao của mình, sau đó chuẩn bị đi chém đứt cái thứ đó, kết quả phát hiện con dao của anh căn bản không có bất kỳ trở ngại nào, cái thứ đó dường như giống như một khối đậu phụ, trực tiếp bị con dao của anh xuyên qua.

Nhưng thứ đó không bị thương chỗ nào, lại có sức mạnh cường đại, vẫn nắm chặt tay Lý Đông không buông.

Thế là Lý Đông muốn chặt đứt cánh tay của thứ đó.

Phát hiện cánh tay của thứ đó tuy bị con dao của anh chém qua,

nhưng cũng không có bất kỳ tổn hại nào.

Lý Đông không còn cách nào, thế là nắm lấy tóc của thứ đó, muốn ném nó ra ngoài, kết quả không ngờ cả cái đầu lâu đều bị kéo xuống.

Thế là anh nhanh chóng ném tất cả xuống, may mắn thay lần này cuối cùng cũng thoát ra được.

Nhưng trong nước có rất nhiều thi thể bơi tới, trông căn bản không phải cương thi, chắc là một loại cơ quan nào đó.

Chương 1221

Không sai, chắc là một loại cơ quan, nhưng Lý Đông trong lòng cảm thấy có chút ghê tởm, cũng cảm thấy vô cùng đáng ghét, sao lại có người dùng thi thể người làm cơ quan dược liệu.

Phải biết rằng trên đại lục Thần Châu, người ta đều có một quy tắc, đó là người chết là lớn nhất, bất kể là người nào, nếu đã chết thì không nên bị vũ nhục nữa, nhưng bây giờ rõ ràng những thi thể của những người ở đây bị người ta dùng làm cơ quan, tương đương với một sự vũ nhục nghiêm trọng.

Đúng là một sự vũ nhục nghiêm trọng.

Đương nhiên Lý Đông bây giờ cũng chỉ nghĩ như vậy thôi, khi chuẩn bị rời đi thì dưới chân lại có thứ gì đó nắm lấy.

Lúc này lại lo lắng A Ninh xảy ra chuyện, liên tục gọi mấy tiếng A Ninh, kết quả lại bị kéo xuống nước.

Không sai, sức lực đó thực sự quá lớn, nên tôi trực tiếp bị nắm kéo xuống nước.

Sau khi rơi xuống nước, tôi cảm thấy tình hình có chút nguy cấp, bởi vì xung quanh có quá nhiều thứ như vậy.

May mắn thay Lý Đông có sức lực khá lớn, liều mạng giãy giụa, thanh kiếm trong tay đâm loạn xạ.

Nhưng trong quá trình đó, trên người Lý Đông khắp nơi đều xuất hiện rất nhiều vết xước nhỏ.

Nhưng cho dù như vậy, dường như không có cách nào thoát ra được, ngược lại càng ngày càng nhiều, nơi này dường như là một xoáy nước khổng lồ, muốn nuốt chửng Lý Đông.

Kết quả đúng lúc này Lý Đông nhìn thấy A Ninh, từ một phía khác chạy tới, trong tay A Ninh có một sợi dây thừng, trực tiếp ném sợi dây thừng đó ra.

A Ninh kêu Lý Đông nắm lấy sợi dây thừng, Lý Đông như nắm được một cọng rơm cứu mạng, liền nắm chặt sợi dây thừng đó, A Ninh kéo chặt Lý Đông, vì đang ở trong nước nên cũng không tốn quá nhiều sức lực, nhanh chóng kéo Lý Đông lên bờ.

Bây giờ nơi này quả nhiên phiền phức, nhưng dù sao thì cũng là một nơi phiền phức, bây giờ tôi luôn cảm thấy ghê tởm, cũng không biết rốt cuộc là nơi nào.

Nhưng A Ninh vô cùng bất mãn với nơi này, nghiến răng nghiến lợi nói: "Nơi này rốt cuộc là chuyện gì, tại sao lại lạnh như vậy, bây giờ tôi lạnh đến nỗi răng sắp va vào nhau rồi." Lý Đông sau khi quan sát tình hình xung quanh một chút, phát hiện nơi này dường như là một không gian ngầm khổng lồ, phần đầu của hồ nước hình người có một chỗ đang chảy nước, phía sau dường như có một hang động.

Cũng không biết trong hang động đó rốt cuộc có thứ gì, bây giờ tôi cũng không có cái dũng khí đó để đi xem thử, ít nhất bây giờ Lý Đông cảm thấy nếu đi xem thử có lẽ sẽ có chút nguy hiểm, cho nên bây giờ đang cố gắng suy nghĩ xem có nên đi làm chuyện đó hay không, một người khi đưa ra một quyết định thì phải suy nghĩ đi suy nghĩ lại rất nhiều lần sau đó mới có kết quả, nếu không thể suy nghĩ đi suy nghĩ lại rất nhiều lần thì sẽ không có kết quả, nếu không có kết quả thì đương nhiên sẽ không tùy tiện đi làm chuyện đó.

Nói chung trên thế giới này, con người làm việc không hoàn toàn dựa vào sự nóng nảy mà muốn làm, bất kể chuyện gì cũng cần phải mưu tính kỹ lưỡng sau đó mới hành động, mặc dù Lý Đông sinh ra đã là một nhà thám hiểm, nhưng dù sao đi nữa, một nhà thám hiểm bẩm

sinh như vậy thực tế lại càng thích mưu tính kỹ lưỡng sau đó mới hành động, bởi vì thám hiểm rốt cuộc là một chuyện vô cùng nguy hiểm, cho nên nếu chuẩn bị đầy đủ rồi mới đi làm thì sẽ tương đối an toàn hơn.

Nói chung, thực tế đối với mỗi người, điều quan trọng nhất là được sống, trước tiên điều quan trọng nhất là được sống, thứ hai là được sống, thứ ba là được sống.

Bất kể thế nào, đối với một người, điều quan trọng nhất là được sống, chỉ khi sống tốt thì mới có thể làm những chuyện khác.

Bây giờ mạo hiểm vất vả như vậy, mạo hiểm nguy hiểm như vậy ở đây, chủ yếu là hy vọng có thể hóa giải những thứ có thể gây uy hiếp cho mình, sau đó để mình có thể sống tốt hơn, nếu không thì tuyệt đối sẽ không ở đây.

Sau đó anh lại quay người, phát hiện nơi này thật sự thú vị, nếu ở dưới chân của hồ nước hình người kia thì liên quan đến vách đá, bên dưới lại là một khoảng đen kịt, trông sâu không lường được, dường như thông đến địa ngục trong truyền thuyết.

Nhưng dòng nước trong hồ nước lại chảy xuống dưới hai chân.

Đương nhiên ở vách đá phía sau, có một con đường nhỏ nhân tạo được đục đẽo dẫn đến cái khe núi sâu không lường được đó.

Cũng không biết bên dưới có thật sự thông đến địa ngục trong truyền thuyết không.

Nhưng nhìn thấy trên vách đá có mấy sợi dây leo khô to lớn vẫn luôn rủ xuống phía sau, trông có vẻ có thể leo lên từ chỗ này, chỉ là không biết con đường nhỏ này có thể thông đến nơi nào, nếu không biết thì phải làm sao?

Bây giờ A Ninh rõ ràng không muốn ở lại nơi này, bởi vì nơi này

thực sự quá lạnh, nếu cứ ở mãi ở đây thì có khả năng sẽ bị đông cứng ở đây.

Cho nên bây giờ cũng không thể cứ mãi ở đó, cần phải lập tức rời đi khỏi đây, nhưng nếu lập tức rời đi khỏi đây thì đi đâu, đó là một vấn đề vô cùng nghiêm trọng, rốt cuộc là leo lên hay đi xuống, đương nhiên chúng ta đã rơi xuống từ phía trên, nếu theo tư duy bình thường thì phải leo lên.

Nhưng nơi này là một nơi căn bản không thể dùng ngôn ngữ để hình dung, cũng không thể dùng lẽ thường để hình dung, nếu tôi không đoán sai thì nếu trong truyền thuyết là tư duy ngược thì sao?

Nếu nơi này cần dùng tư duy ngược để giải thích thì phải làm sao?

Tóm lại, ở một nơi như vậy, Lý Đông đang đưa ra quyết định.

Nhưng đúng lúc này, trong hồ nước phát ra mấy tiếng động ùm ùm, thì ra Vương Bàn Tử và mấy người kia cũng rơi xuống từ bên trong.

Sau đó ngay lập tức lại có một con cương thi cũng rơi xuống từ phía trên, chính là con cương thi khó đối phó nhất mà họ đã gặp trước đó.

Lý Đông không kìm được mắng: "Cái thứ này đúng là khó đối phó, đúng là khó xử lý." "Nếu không giết chết cái thứ này thì tao e rằng sẽ vĩnh viễn không có cách nào sống sót ra ngoài được, sẽ vĩnh viễn bị mắc kẹt ở nơi này, cái thứ này cũng quá phiền phức rồi." Muộn Du Bình gật đầu và tỏ vẻ đồng tình, bởi vì tên này thực tế đã từng giao đấu với thứ đó trong ký ức, một tên như vậy đương nhiên có ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Nhưng đó là một con cương thi đã giết chết mấy trăm người mà, một con cương thi như vậy khẳng định không dễ đối phó chút nào.

Sau khi những người đó rơi xuống nước, lại kích hoạt một loạt cơ quan hỗn loạn trong nước, cuối cùng mất rất nhiều sức lực mới đưa những người đó lên bờ được.

Nhưng đúng lúc này.

Con cương thi đó đột nhiên đuổi theo phía sau Vương Bàn Tử, vươn tay muốn vỗ vào đầu Vương Bàn Tử.

Lý Đông thấy tình hình có chút không ổn, liền lập tức rút ra một sợi dây thừng, trực tiếp quấn lấy con cương thi đó, sau đó kéo nó lại.

Nhưng con cương thi đó nắm lấy sợi dây thừng, sau đó tức giận kéo một cái.

Bây giờ hai người lại đang so kè sức mạnh, Lý Đông phát hiện tuy sức mạnh của mình lớn, nhưng trước mặt con cương thi này cũng không thể chiếm ưu thế tuyệt đối.

Nhưng điều đó đã cho Vương Bàn Tử một cơ hội sống sót.

Tên Vương Bàn Tử này cũng vô cùng tức giận, trong tay cầm một khẩu súng, liền quay đầu liên tục nổ súng, nhắm vào phần eo của con cương thi mà bắn.

Trên người con cương thi lại bị bắn ra mấy cái lỗ, sau đó bên trong có một số con trùng.

Một con cương thi ghê tởm như vậy, đây là lần đầu tiên tôi thấy, những con trùng bên trong con cương thi này, dường như không phải một số quái vật, mà đơn giản là một loại chức năng đặc biệt bên trong con cương thi này.

Lý Đông nhân cơ hội này ném con cương thi đó xuống nước.

Chương 1222

Sau khi con cương thi đó bị ném xuống nước, những con trùng trên người nó đều nổi lên.

Kết quả đúng lúc này, những quái vật trong nước trông giống như thi thể đang tranh giành những con trùng đó.

Lúc này mọi người mới thực sự lên bờ.

Lý Đông vội vàng nói: "Bây giờ chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây, nơi này không phải là một nơi tốt đẹp." Vương Bàn Tử cũng vô cùng kinh ngạc nói: "Nơi này cũng thực sự quá đáng sợ rồi, nơi này đáng sợ như vậy, bây giờ tôi không ngờ lại không tìm thấy bao nhiêu thứ đáng tiền, nơi này đơn giản là một hang ổ quỷ." "Lần này đi làm ăn tôi thật sự lỗ lớn rồi, làm ăn kiểu gì mà lỗ vốn như vậy, tôi đi làm ăn bất kể đi đến đâu cũng phải có chút thu hoạch, nhưng bây giờ tôi ở đây gặp phải nhiều nạn như vậy, không ngờ lại không thu được thứ gì, đơn giản là một chuyện phiền phức mà, trộm mộ cũng không phải là một chuyện dễ dàng mà." Lý Đông cười cười nói: "Cậu không phải nói nhảm sao?

Nếu thật sự dễ dàng như vậy thì những thứ này làm sao đến lượt chúng ta?

Cậu nghĩ từ xưa đến nay trộm mộ tặc ít sao?

Thực tế thì trộm mộ tặc từ xưa đến nay thực sự quá nhiều rồi, nhiều trộm mộ tặc như vậy, ai mà không phải là hào kiệt nhân gian." "Ai mà không phải là nhân tài kiệt xuất, rất nhiều người đều chết ở những nơi như vậy, đó không phải là chuyện bình thường sao?

Nhiều người như vậy đều chết ở những nơi như vậy, chúng ta mạnh hơn một chút, gặp phải những khó khăn như vậy, đó cũng là

chuyện bình thường mà.

Chẳng lẽ cậu thấy không đúng sao?" Vương Bàn Tử trầm mặc, cuối cùng gật đầu, không thể không nói, đúng là như vậy.

Không thể không nói những trộm mộ tặc từ xưa đến nay về cơ bản đều là những người rất có bản lĩnh, cũng chính vì sự tồn tại của những người có bản lĩnh đó, nên bây giờ mới có rất nhiều bí ẩn được lưu lại ở những nơi đó.

Những người có bản lĩnh đó chết ở những nơi đó, cũng cho thấy nơi đó thực sự vô cùng nguy hiểm, nhìn xem nếu thật sự dễ dàng như vậy thì sẽ không đến lượt chúng ta, bởi vì trộm mộ tặc từ xưa đến nay thực sự quá nhiều rồi.

Hồ Bát Nhất đứng một bên nói: "Bây giờ đừng có nói nhảm nữa, thứ đó lại tìm thấy hai con mắt của nó rồi, nó lại sắp trở nên lợi hại hơn nữa rồi." Quả nhiên, trong nước lóe lên hai đạo hồng quang, con cương thi đó đã gắn hai con mắt vào hốc mắt của nó.

Lúc này con cương thi đó cách khá xa, tôi liền liên tục nổ súng.

Mặc dù tôi cũng không biết nổ súng rốt cuộc có bao nhiêu tác dụng, nhưng ít nhất nổ súng thì vẫn có thể gây ra một số phiền toái, cho nên bây giờ tôi liên tục nổ súng, nhắm vào đầu con cương thi đó.

Đương nhiên nhiều viên đạn như vậy cũng đã gây ra một số ảnh hưởng kỳ lạ đối với con cương thi đó, trên người nó cũng có chỗ bị bắn nát, nhưng cho dù như vậy nó vẫn không chết.

Vương Bàn Tử có chút bất mãn nói: "Cái thứ này rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Cứ như vậy mà không chết, vậy phải làm sao mới có thể giết chết nó?

Chẳng lẽ thứ này thật sự bất tử bất diệt sao?" Nhưng bây giờ

không cần quan tâm nữa, cũng không còn cách nào khác, thế là có người ở đó lớn tiếng hô: "Nhanh lên, dùng hỏa lực mạnh đánh vào đầu tên đó!" Lý Đông trong tay có một cây súng phun lửa M19, trong tình huống bình thường anh không sử dụng thứ này, bởi vì uy lực của nó thực sự quá lớn, nếu sử dụng thì dễ gây ra một số ảnh hưởng đặc biệt.

Nhưng bây giờ anh cũng không thèm quan tâm nhiều như vậy nữa, liền rút một cây M19 ra, chĩa thẳng vào thứ đó mà bắn một phát.

Phát bắn đó thật sự kinh thiên động địa, chỉ thấy giữa không trung đột nhiên xuất hiện một cột nước mạnh mẽ, kèm theo vô số xương cốt vương vãi, sức giật mạnh mẽ khiến Lý Đông không kìm được lùi lại mấy bước.

Phải biết rằng sức mạnh của Lý Đông bây giờ không phải người bình thường có thể sánh được, kết quả bây giờ lại bị sức giật như vậy đẩy lùi mấy bước.

Chỉ tiếc là dường như như vậy vẫn không có ảnh hưởng lớn đến con cương thi, chỉ thấy một lát sau, lại có một con quái vật từ trong nước bò lên.

Tên này trông có vẻ như toàn thân bị thương.

Không sai, ngay cả nửa sau cái đầu cũng không còn, chỉ còn một cánh tay đang cào cấu trên người, cào cấu như vậy, trông vô cùng ghê tởm.

Nhưng bất kể thế nào, thứ đó vẫn còn sống.

Hơn nữa sức hành động của thứ đó cũng không bị tổn hại gì.

Hơn nữa những chuyện đã làm trước đó căn bản không có tác dụng gì, trước đó gần như là làm công cốc.

Chuyện như vậy thực sự vô cùng đáng sợ.

Nhưng bây giờ thứ đó không chết.

Phải làm sao đây?

Lý Đông bây giờ cảm thấy đơn giản là không thể tin nổi, nhưng chuyện như vậy lại đúng thật đã xảy ra như vậy.

Hoàn toàn không phù hợp với lẽ thường mà, căn bản không phù hợp với quy luật khoa học tự nhiên, cũng không phù hợp với quy luật vật lý.

Nhưng bây giờ quy luật lại xảy ra như vậy.

Tôi chưa từng thấy thứ này khi còn sống, nhưng bây giờ thứ này lại lợi hại đến vậy.

Phải làm sao đây?

Bây giờ cho dù Muộn Du Bình dường như cũng không có cách nào, bởi vì thực tế trong ấn tượng của anh, đã từng gặp con quái vật này, khi gặp con quái vật này, mấy trăm thủ hạ đều chết ở đây, ít nhất tên này trong ký ức đã đích thân trải qua, mặc dù đó là chuyện mấy ngàn năm trước rồi.

Nhưng chuyện mấy ngàn năm đó, có đôi khi không thể khiến người ta quên.

Thế là Lý Đông lại rút ra một số vũ khí kỳ lạ khác.

Vương Bàn Tử nhìn có chút kinh ngạc, hỏi: "Đông ca, những vũ khí như vậy anh lấy từ đâu ra vậy, những vũ khí này có vẻ hơi phạm pháp đó, anh lấy từ đâu vậy?" Lý Đông cười ha ha nói: "Những vũ khí này cũng không đặc biệt lợi hại, chỉ là khi còn sống, tôi đã lấy được những vũ khí này ở một không gian thời gian khác, bây giờ thế giới này vốn là một thế giới khá hỗn loạn, trong một thế giới như vậy không gian thời gian bị vặn vẹo, bất kể thời đại nào cũng có." Do đó Lý Đông cũng không cảm thấy bất ngờ, nên đã lấy được những vũ khí

đó ở những nơi thực tế đó, đương nhiên trong tình huống bình thường sẽ không lấy ra nhiều vũ khí như vậy.

Những vũ khí này về cơ bản đều là lựu đạn các loại.

Anh ném một đống lớn về phía con cương thi đó.

Uy lực của những quả lựu đạn này vô cùng lớn.

Nhưng cuối cùng vẫn không thể giết chết thứ đó.

Vấn đề bây giờ cũng quá phức tạp rồi.

Chương 1223

Vương Bàn Tử nhìn khắp nơi những thi thể hỗn loạn nói: "Chẳng lẽ tên này nơi này thật sự là U Linh Cốc sao?

Hoặc là nơi này nên gọi là Hẻm Núi Người Chết mới đúng." Đang lúc này quan sát con cương thi đó đi đi lại lại.

Hồ Bát Nhất đột nhiên nói: "Nhanh lên, chỗ này có đồ vật." Nghe thấy có đồ vật, liền vội vàng hoảng hốt cầm vũ khí đi tới.

Đặc biệt tên Vương Bàn Tử này vốn là một kẻ vô cùng tham lam.

Tên này vừa nghe có đồ vật thì lập tức hứng thú.

Dường như những khó khăn vừa trải qua đó, đối với hắn không còn là khó khăn nữa.

Tên này lập tức lớn tiếng nói với Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, chỗ này có bảo bối gì không, để lại cho tôi mấy thứ đi?" Tên Vương Bàn Tử này vừa nghe có bảo bối thì không nhịn được nữa, có lẽ trong lòng hắn, bất cứ thứ gì cũng không quan trọng bằng những bảo bối đó.

Tên này khi còn sống gần như đã quen với cuộc sống như vậy, bây giờ cũng vẫn như vậy.

Hồ Bát Nhất lắc đầu: "Nơi này làm sao có bảo bối được, tôi chỉ kêu mọi người xem thử những thứ ở đây thôi." "Xem xem những thứ ở đây trông có vẻ kỳ diệu, có lẽ nơi này là chìa khóa để phá giải cục diện." Thế là mấy người đi đến phía sau cột nước đó.

Phát hiện nơi này lại là một hang động hình bầu dục.

Trong cái hang động hình bầu dục đó, không ngờ lại có hai pho tượng đồng.

Hai pho tượng đồng đó nhìn từ dáng vẻ thì dường như là một nam một nữ.

Tượng đồng có lẽ vì thời gian quá dài, cộng thêm nơi này vô cùng ẩm ướt.

Cho nên trên hai pho tượng đồng này đều mọc đầy rỉ đồng.

Nhưng cho dù như vậy, vẫn có thể miễn cưỡng nhìn ra dáng vẻ của hai pho tượng đồng.

Người nam thì tay trái ôm ngực, tay phải dường như đang ôm một quả cầu đồng.

Dáng vẻ đó trông như đang chuẩn bị bước về phía trước.

Người nữ thì hai mắt nhìn lên.

Tay phải chỉ vào quả cầu đồng trong tay người nam.

Cũng không biết rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Vương Bàn Tử đi quanh hai pho tượng đồng một vòng rồi lắc đầu: "Hai pho tượng đồng này được điêu khắc rất đẹp, nhưng tiếc là lớn như vậy mà mang ra ngoài chắc cũng không đáng giá bao nhiêu tiền, phí sức." Nhưng tên này cũng có chút không cam lòng, cái gọi là "đạo tặc không đi tay không", sau khi phát hiện ra đồ vật thì dường như hắn cũng không muốn cứ thế bỏ đi.

Thế là lập tức vươn tay chuẩn bị đi ôm lấy quả cầu đồng đó.

Lý Đông bây giờ cũng vô cùng cảnh giác, bởi vì kẻ địch và quái vật ở nơi này thực sự quá nhiều, cho nên anh đang quan sát xung quanh.

Sau đó nói với Vương Bàn Tử: "Đừng có làm loạn, nơi này nguy hiểm, trước tiên hãy xem xét môi trường ở đây đã, lỡ đâu lại kích hoạt cơ quan thì tôi có thể chết mà không biết gì luôn, tôi nói cho cậu biết

bây giờ ở những nơi này vô cùng nguy hiểm, tôi có thể sống sót hay không còn chưa biết nữa, cho nên bây giờ đừng có quan tâm đến vấn đề tiền bạc nữa." "Kiếm tiền đối với tôi là một chuyện vô cùng hạnh phúc, nhưng kiếm tiền cần phải có mạng để tiêu mới đúng, nếu không có mạng để tiêu thì thật là tệ rồi." Đương nhiên Vương Bàn Tử bây giờ cũng không đến mức mất lý trí như vậy, gật đầu nói: "Đông ca nói không sai, vậy tôi cứ xem xét đã." Tên này không ngờ bây giờ lại nghe lời như vậy, một lời như vậy dường như lại khiến tôi cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Lý Đông đi vào trong hang động mấy chục mét sau đó.

Lý Đông đột nhiên phát hiện phía trước dường như lại có đồ vật.

Nhưng là gì đây?

Đột nhiên cảm thấy không nhìn rõ.

Nhưng cho dù không nhìn rõ, đối với anh lại có sức hấp dẫn vô cùng lớn.

Muộn Du Bình ở bên cạnh nói: "Thứ đó bây giờ đang ở trên đầu chúng ta." Anh ngẩng đầu nhìn một cái, phát hiện trên đầu cũng không phải thứ gì tốt, nhưng cũng không phải thứ gì xấu.

Dùng đèn pin chiếu xuống, nơi đó treo rất nhiều thanh kiếm lớn nhỏ khác nhau.

Không sai, tất cả đều là kiếm đồng xanh.

Số lượng những thanh kiếm đồng xanh này dường như có 64 thanh.

Nhiều vũ khí như vậy thì quả là hiếm thấy.

Những thanh kiếm đồng xanh như vậy, về cơ bản không biết đã trải qua bao nhiêu năm rồi, nếu nói về những thứ này thì là đồ cổ.

Những đồ cổ như vậy nếu mang ra ngoài thì cũng không biết có đáng tiền hay không.

Hồ Bát Nhất cảm thán một tiếng, nói: "Thứ này có thể sánh ngang với chuông gọi hồn mà tôi đã thấy." Muộn Du Bình cũng gật đầu nói: "Đây hẳn là nguyên lý của Lưỡng Nghi sinh Tứ Tượng, Tứ Tượng sinh Bát Quái." "Nơi này quả nhiên là một cơ quan vô cùng phức tạp.

Chúng ta đừng có tùy tiện đụng vào bất kỳ thứ gì ở đây, nếu không thì nơi này có thể sẽ khiến chúng ta gặp rắc rối lớn." Không sai, bây giờ căn bản không nên gây sự ở nơi này.

Mặc dù tôi cũng thuộc loại người có lá gan vô cùng lớn, nhưng bất kể thế nào, nếu có thể không gây sự ở những nơi đó thì không gây sự, đó mới là quan trọng nhất.

Mấy người đều gật đầu, sau đó rón rén đi về phía trước, không đụng chạm bất kỳ thứ gì ở nơi này.

Nhưng đúng lúc này, Lý Đông đột nhiên cảm thấy dưới chân mình có chút không ổn, anh dẫm lên một khối đá, dường như không thể mượn lực được, không ngờ lại trực tiếp bị dẫm xuống.

Lúc này anh đột nhiên biết nơi này e rằng gặp rắc rối lớn rồi.

Một khối đá dưới chân có thể là một điểm kiểm soát hoặc một cơ quan ở nơi này.

Anh nhíu mày, lập tức mở Kim Cương Thiểm ra.

Chương 1224

Dường như bây giờ tạm thời không có thương vong về người.

Đương nhiên Lý Đông phản ứng kịch liệt như vậy, mấy người còn lại cũng không kém gì.

Bây giờ mấy người từng người một đều căng thẳng như vậy, thế là Lý Đông vội vàng nói: "Đừng căng thẳng." "Ừ ừ ừ, có lẽ tôi đã kích hoạt cơ quan rồi, nhưng tôi nghĩ tôi có cách ứng phó." "Bây giờ điều quan trọng nhất là phải ứng phó tốt với tình huống này." Nhưng khi quay đầu lại, trên mặt đất đã xảy ra không ít tình huống.

Vốn dĩ những thanh kiếm đồng xanh trên đầu đã rơi xuống không ít.

Hoặc là đã kích hoạt một loại cơ quan nào đó.

Những thanh kiếm đồng mới này đã tạo thành một vòng tròn lớn trên mặt đất.

Dáng vẻ đó cũng giống như một trận pháp vô cùng đặc biệt.

Ở giữa trung tâm có hai thanh kiếm dài khác biệt.

Hai thanh kiếm trông có vẻ bất kể từ trọng lượng hay hình dáng đều được chế tác tốt hơn so với những thanh khác, ý nghĩa bên trong thì cơ bản cũng không cần nói rõ nữa.

Vương Bàn Tử sau khi nhìn thấy những thứ này, trong lòng lập tức cảm thấy vô cùng vui mừng: "Tôi ở nơi này tìm kiếm lâu như vậy, không ngờ lại không tìm thấy bảo bối đáng giá nào tốt, nhưng tôi thấy những thứ này chắc là đồ cổ, biết đâu có thể đáng chút tiền, tôi đi lấy hai thanh về chơi thử xem sao." Kết quả Hồ Bát Nhất kéo hắn lại: "Đừng đi, chỗ đó nguy hiểm như vậy, cậu đang tìm chết đó." Muộn

Du Bình cũng nói: “Chỗ này có lẽ thật sự có chút phiền phức, đi vào thì dễ, nhưng ra thì khó.” “Cho nên đừng đi.” Không ngờ khi kích hoạt cơ quan, những thứ phía sau căn bản không ở phía sau.

Nhưng khi Lý Đông lại đi thêm mấy bước về phía trước, phía sau truyền đến một tiếng kêu thảm thiết.

Lý Đông quay đầu lại, kết quả chợt phát hiện phía sau anh dường như có một người.

Người này cũng không biết là ai, trông có vẻ mặc một bộ quần áo màu đen, có chút giống một trộm mộ tặc.

Tên này đang ngồi trên mặt đất khóc lóc thảm thiết, tôi đi đến xem xét thì mới phát hiện tên này bây giờ quả thực vô cùng thê thảm, chỉ thấy một ngón tay không ngờ lại bị đứt lìa.

Lý Đông khẽ nhíu mày, nói: “Ai vậy?

Tại sao lại ở đây?

Tay cậu bị làm sao vậy?” Hồ Bát Nhất đứng một bên nói: “Người này, lúc đầu tôi thấy có lẽ vẫn luôn ở phía sau tôi, chỉ là không biết làm sao lại có thể theo vào đây, sau đó không hiểu sao lại đi lấy thanh kiếm đồng, rồi biến thành ra như vậy.” Lý Đông nhìn người này, dù sao thì bây giờ anh cũng đang ở trong tình huống vô cùng nguy hiểm, vậy thì đối với người lạ mặt gặp phải ở nơi này, đương nhiên đều vô cùng cảnh giác, sẽ không dễ dàng tin tưởng bất kỳ ai, hoặc là những người thực sự khá cảnh giác đều sẽ không dễ dàng tin tưởng bất kỳ ai.

Đương nhiên người này bị mất một ngón tay, bây giờ máu tươi đầm đìa.

Tóm lại tên này trông có vẻ có chút thê thảm.

Thế là Lý Đông cũng cảm thấy tên này có chút đáng thương, liền

lấy ra một số thứ.

Ví dụ như băng gạc để băng bó vết thương, có các loại thuốc cầm máu, đưa cho người này nói: "Băng bó vết thương của cậu đi, đứt một ngón tay cũng không chết được, nhưng bây giờ cậu đừng đi theo tôi nữa, đi theo tôi vô cùng nguy hiểm, cậu từ đâu đến thì trở về đó đi?" Đương nhiên bây giờ Lý Đông cũng chỉ có thể nói như vậy, thực tế anh không phải là một người có lòng đồng cảm đặc biệt lớn, đương nhiên anh thấy cần thiết thì có thể giúp đỡ, nhưng những người như vậy, không biết lai lịch, đương nhiên sẽ không để những người này đi theo.

Bởi vì bây giờ những khó khăn mà anh phải đối mặt cũng vô cùng nhiều, thậm chí có nguy hiểm đến tính mạng, những người này thì càng như vậy, huống hồ anh còn lo lắng người này sẽ gây hại.

Người này nước mắt lưng tròng, đương nhiên bị thương nặng như vậy, cũng biết lúc này nhất định phải băng bó vết thương, nếu không băng bó vết thương thì đúng thật là chết chắc rồi.

Thế là hắn nhận lấy những loại thuốc và băng gạc đó, sau đó bắt đầu băng bó tay mình.

Chuyện này cũng chỉ là một chuyện nhỏ, nhưng nó khiến Lý Đông hiểu ra một điều, đó là những thanh kiếm đó dường như thực sự vô cùng nguy hiểm.

Nếu không đi nhanh hơn thì biết đâu bây giờ cũng đã rơi vào nguy hiểm rồi.

Thế là Lý Đông cũng không thèm quan tâm đến người này nữa, tiếp tục tiến về phía trước, dù sao thì người này nếu có thể vào được đây, về cơ bản hẳn cũng là những nhân vật phi phàm, phải biết rằng phía trước có nhiều cương thi như vậy, muốn thoát khỏi sự truy đuổi của nhiều cương thi như vậy, thì không hề dễ dàng.

Lúc này, đi về phía trước một đoạn, phát hiện phía trước lại xuất hiện một chuyện khiến người ta kinh ngạc, thì ra nơi này không ngờ lại có kiếm.

Lý Đông vội vàng đi tới, nhìn thấy trên vách đá phía trước dường như được khảm những thanh kiếm dài bằng đồng.

Những thanh kiếm dài bằng đồng như vậy dài khoảng một mét, rộng khoảng hai tấc.

Nhưng trên những thanh kiếm dài bằng đồng đó đều mọc đầy rỉ sét.

Chuyện như vậy cũng bình thường, nơi này luôn là một môi trường khá ẩm ướt, đồng thì khá dễ bị rỉ sét.

Ba thanh kiếm đều có một rãnh nhỏ ở chuôi kiếm, lưỡi kiếm vô cùng sắc bén, sau đó trên thân kiếm có một số hoa văn kỳ lạ.

Đương nhiên những hoa văn đó có ý nghĩa gì, bây giờ căn bản không có cách nào giải mã được.

Những thanh kiếm đồng này được khảm trong rãnh đá, bây giờ chỉ có thể nhìn thấy một số tình huống bên ngoài, còn mặt khác thì tình hình thế nào?

Lý Đông căn bản không biết.

Nhưng ở phía bên trái của vách đá trông có vẻ có mấy hàng chữ thảo, mấy hàng chữ thảo được viết vô cùng đẹp.

Đó là chữ viết như rồng bay phượng múa, đó là thủ pháp vô cùng cao minh, nếu không nhìn kỹ thì thậm chí sẽ sản sinh một loại ảo giác nào đó.

Rốt cuộc trên đó có ý nghĩa gì?

Lý Đông cũng không biết, bởi vì về cơ bản anh căn bản không

nhận ra chữ trên chữ thảo, thế là Lý Đông dùng điện thoại chụp một bức ảnh.

Sau khi chụp một bức ảnh, Lý Đông lại cẩn thận dùng một loại công cụ đặc biệt để sao chép.

Kết quả phát hiện ý nghĩa của văn tự trên chữ thảo ở nơi này dường như là thời Tam Quốc.

Theo đó, một vị thợ rèn kiếm nào đó thời Tam Quốc đã chế tạo ba thanh kiếm ở nơi này.

Nhưng nếu là thời Tam Quốc thì dường như cũng không hợp lý lắm, bởi vì thời Tam Quốc thì về cơ bản đã bắt đầu sử dụng vũ khí bằng sắt rồi.

Chương 1225

Tại sao lại cứ phải chế tạo vũ khí bằng đồng chứ?

Phải biết rằng xét về mặt vật lý, thì vũ khí bằng đồng không thể sánh bằng vũ khí bằng sắt, kể từ khi nhà Tần bắt đầu sử dụng vũ khí bằng sắt, vũ khí bằng đồng đã dần dần suy tàn.

Thậm chí trong nhà Tần cũng có không ít vũ khí bằng sắt, đương nhiên lúc đó không có ai thực sự có thể rèn được sắt, lúc đó sử dụng vũ khí bằng sắt, thông thường đều là vật chất chứa sắt rơi xuống từ thiên thạch trên trời, sau đó được người ta chế tạo thành vũ khí.

Những vũ khí như vậy thông thường được gọi là thần khí.

Lý Đông cẩn thận hồi tưởng lại cái gọi là thợ rèn kiếm thời Tam Quốc.

Thật lòng mà nói, Lý Đông đối với những thứ này dường như không hiểu rõ, Hồ Bát Nhất đối với những thứ này lại hiểu rõ hơn, sau đó nói ra một người tên là Kiếm Vân.

Người đó dường như là người nước Thục, cả đời đã rèn rất nhiều vũ khí.

Nếu là như vậy, chẳng lẽ ba thanh vũ khí ở đây là do người này chế tạo sao?

Nhưng tên này rốt cuộc cũng chỉ là một thợ rèn sắt mà, làm sao có thể tạo ra một cung điện dưới lòng đất như vậy?

Trong một cung điện dưới lòng đất như vậy tại sao lại có nhiều cương thi đến vậy?

Bây giờ phát hiện nghi vấn càng ngày càng nhiều, dường như càng ngày càng xa rời việc tìm kiếm chân tướng.

Nhưng bây giờ cũng không có ai có thể quyết định được.

Cho nên bây giờ theo suy nghĩ của mình, thì đối với những thứ mà trong nhất thời không thể suy đoán ra được, thì tôi sẽ không tiếp tục suy đoán nữa, bởi vì làm như vậy sẽ lãng phí thời gian.

Trong lúc do dự, Hồ Bát Nhất đi đến bên một vách đá khác, muốn lấy mấy thanh kiếm đó xuống, nhưng cuối cùng đã không chọn làm như vậy.

Tên Vương Bàn Tử kia thì khá tham tài, muốn đi lấy thứ đó, nhưng cuối cùng đã chọn từ bỏ.

Bởi vì những chuyện cơ quan đã gặp phải trước đó cho thấy vấn đề rồi, nếu kích hoạt cơ quan ở nơi này thì có thể sẽ vô cùng nguy hiểm.

Bây giờ những chuyện đã gặp phải cũng quá khó tin rồi, dường như mỗi người đều không có chủ ý.

Muộn Du Bình đột nhiên nói với Lý Đông: "Lý Đông, cậu thấy tình huống bây giờ thế nào?

Tại sao lại có di tích của người nước Thục thời Tam Quốc ở nơi này?

Phải biết rằng nếu nói về nơi này, thì vào thời Tam Quốc e rằng cũng là địa bàn của nước Ngụy mà." Đương nhiên Muộn Du Bình thực tế lúc đó căn bản không sống trong thời Tam Quốc.

Bây giờ tuy cũng hiểu rất nhiều lịch sử, nhưng không thể hiểu hết được.

Lý Đông bây giờ cố gắng suy nghĩ, cảm thấy bây giờ mọi thứ cần phải kích hoạt cơ quan mới có thể làm rõ vấn đề, mặc dù sau khi kích hoạt cơ quan có thể sẽ vô cùng nguy hiểm, nhưng trong nguy hiểm có thể sẽ có cơ hội mới.

Nguy cơ, trong nguy hiểm có cơ hội.

Không biết là câu nói kinh điển của ai, Lý Đông vô cùng tán đồng với câu nói đó, không sai, ở nơi nguy hiểm mới có cơ hội.

Thế là Lý Đông nói: "Bây giờ tôi đang mặc đồ bảo hộ, bây giờ nếu không dùng tay thì tôi không biết có kích hoạt nguy hiểm hay không, cho nên bây giờ tôi định lấy thứ đó ra xem thử." Khi chuẩn bị đi lấy ba thanh kiếm đó, anh bảo những người khác lùi lại một chút.

Mục đích là để đề phòng nơi này có ám khí nào khác hay không.

A Ninh và Trần Văn Cẩm đều vô cùng lo lắng nhìn Lý Đông, bởi vì lo lắng Lý Đông xảy ra chuyện, Lý Đông lại phất tay bảo họ đừng lo lắng.

"Ừ ừ ừ, bây giờ đồ bảo hộ thực sự rất tốt, cộng thêm công phu của tôi cũng rất tốt, bây giờ tôi không nên gặp nguy hiểm." Thế là sau khi tất cả mọi người đã ẩn nấp kỹ lưỡng.

Lý Đông cũng không trực tiếp dùng tay, dùng con dao trong tay, khều về phía thanh kiếm trên cùng.

Lý Đông vừa mới thử thăm dò như vậy, đột nhiên cảm thấy tay mình siết chặt.

Không sai, phát hiện thanh kiếm đó dường như có sức hấp dẫn mạnh mẽ, dường như có thể hút con dao trong tay anh đi vậy.

Lý Đông nhanh chóng dùng sức mạnh cường đại kéo tay về, kết quả phát hiện thanh kiếm đồng đó đột nhiên nhảy ra khỏi chỗ đó, trên tường một đường đâm vào không ngờ lại bay ra, cuối cùng không ngờ lại dừng lại giữa không trung.

Tuyệt đối là chuyện vi phạm quy luật tự nhiên, nhưng bây giờ nó lại cứ phải xảy ra như vậy.

Lý Đông có chút kỳ lạ, muốn tiến lên xem thử rốt cuộc là trò gì, kết quả phát hiện thanh kiếm đó đột nhiên không ngừng xoay tròn trong không trung.

Thứ đó quả nhiên vô cùng nguy hiểm.

Khiến Lý Đông cảm thấy có chút không ổn, trong tay cầm dao, tùy thời chuẩn bị ứng phó bất kỳ tình huống nào.

Nhưng có thể cảm nhận được bên trong dường như thực sự có khí tức nguy hiểm, thanh kiếm đó tuyệt đối không phải để trưng bày, tuyệt đối là một vũ khí giết người.

Trong lòng tôi cảm thấy kỳ lạ, nhưng lại khá may mắn, may mắn vì đã không dùng tay để chạm vào.

Bởi vì nếu thứ ở nơi này có sức mạnh lớn như vậy, nếu dùng tay chạm vào thì đó có lẽ lại là một câu chuyện khác rồi.

Cho dù có đồ bảo hộ, có lẽ cũng sẽ gặp phải phiền phức lớn hơn.

Bởi vì Lý Đông luôn biết cái gọi là phòng thủ tuyệt đối, đó là không đáng tin cậy, cái gọi là phòng thủ, đó chỉ là có thể giảm bớt một phần sát thương thôi, không có phòng thủ tuyệt đối thực sự, nếu có thì đó chỉ là lực tấn công không đủ mạnh mà thôi.

Nhưng nếu thanh vũ khí có thể bay đi bay lại trong không trung thì khẳng định có nguyên nhân khác, khẳng định có quy luật khoa học có thể giải thích.

Đang lúc Lý Đông suy nghĩ những vấn đề này, đột nhiên phát hiện thanh kiếm đó dường như bắt đầu biến đổi.

Phía sau dường như có người đang gọi Lý Đông, thế là Lý Đông nhanh chóng đi tới.

Chương 1226

Ở một nơi không xa, nhìn thấy phía dưới một thanh kiếm đồng, dường như có mấy thanh kiếm đang hấp thụ một thứ gì đó.

Không sai, bên dưới dường như là một số người, những người đó dường như mặt mày tươi cười, trông có vẻ vô cùng tận hưởng.

Nhưng thực tế thì những người đó đã chết từ lâu rồi.

Những người chết mà mặt mày tươi cười như vậy, khi còn sống Lý Đông chỉ thấy trong một số tiểu thuyết võ hiệp mà thôi.

Đó đúng thật là vô cùng quỷ dị, nhưng chuyện quỷ dị như vậy, Lý Đông bây giờ lại phát hiện ở nơi này.

Khi nhìn kỹ thì mới phát hiện những người đó thực tế đã chết từ lâu rồi, bị hút cạn máu.

Cũng không biết rốt cuộc đã sử dụng thủ đoạn như thế nào.

Mấy người đều nhìn có chút kinh ngạc, đúng lúc này, đột nhiên phát hiện trong số những người đã chết đó đột nhiên có một người bước ra.

Người bước ra như vậy hẳn không phải là một cương thi.

Chỉ là trông con cương thi này lại không giống những cương thi khác, không có vẻ bẩn thỉu khắp người, không có vẻ thối rữa nát bươn như vậy.

Trông có vẻ giống một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp.

Người phụ nữ này bây giờ đang làm một số động tác tự hủy hoại bản thân.

Ví dụ như cảm giác dùng vũ khí làm hại bản thân.

Lý Đông cũng không biết rốt cuộc có ý nghĩa gì, hoặc là muốn biểu đạt thứ gì.

Dù sao thì khi còn sống anh chưa từng thấy, cũng chưa từng gặp chuyện như vậy.

Sau đó nhìn kỹ thì có chút giống người bình thường, con cương thi đó nhanh chóng dần dần biến thành cương thi thực sự, sau đó thanh kiếm dài đó dường như đã nuốt chửng thứ gì đó.

Không ngờ vốn là thanh kiếm đồng xanh rỉ sét loang lổ đó, bây giờ lập tức khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

Một lát sau lại có một con cương thi tương tự bước ra từ bên trong, tình huống của con cương thi này dường như cũng giống như người phụ nữ trước đó, Lý Đông đang nghi ngờ người này có giống người phụ nữ trước đó mà làm ra động tác tự hại hay không.

Cảnh tượng như vậy đúng thật là quá đáng sợ, mấy người đều cảm thấy có chút không dám nhìn, quả nhiên con cương thi nam đó nhanh chóng cũng biến thành một bộ xác khô, thậm chí biến thành một đống tro tàn, cuối cùng biến mất hoàn toàn không còn gì.

Muộn Du Bình nói: "Nơi đó sử dụng một loại tà thuật nào đó sao?

Đơn giản là hút tinh túy của con người mà, mặc dù đã biến thành cương thi rồi, nhưng một thứ như vậy e rằng cũng không dễ động vào." "Những thứ này rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Ngay cả tôi cũng không hiểu nữa." Đương nhiên thực tế trên thế giới này có những thứ kỳ kỳ quái quái, căn bản không phải con người có thể hiểu rõ được, hoặc là tư duy của con người ở những nơi kỳ lạ lúc đó cũng không phải tư duy của con người bây giờ có thể hiểu rõ được.

Nhưng Lý Đông nhìn dáng vẻ, cảm thấy nơi này có một khí tức

nguy hiểm.

Không sai, bây giờ tôi thực sự cảm thấy rất dễ thấy, e rằng tiếp theo lại có một trận đại chiến.

Quả nhiên cứ lặp đi lặp lại như vậy, không biết đã thay đổi bao nhiêu cương thi, những cương thi đó vốn dĩ không khác gì người sống, sau đó cuối cùng hoàn toàn biến thành tro tàn.

Đương nhiên thanh kiếm đó cũng dần dần dừng lại.

Nhưng cũng không biết làm sao mà thanh kiếm đó giữa không trung đột nhiên lại quay trở lại, trở về vị trí ban đầu trên vách tường.

Lúc này thì coi như mọi chuyện đều không tồn tại nữa.

Hoặc là cách muốn lấy thanh kiếm đó xuống vừa rồi không tồn tại nữa, bây giờ dường như mọi thứ đều quay trở lại điểm xuất phát, sự khác biệt duy nhất là trước mắt anh có thêm một số tro tàn.

Những tro tàn đó trông khiến người ta có một cảm giác không lạnh mà run.

Ai cũng không dám tưởng tượng, vốn dĩ những thứ đó trông giống như thi thể người, bây giờ lại biến thành ra như vậy.

Thứ đó cũng quá tà môn rồi.

Vương Bàn Tử vỗ vỗ ngực mình, sau đó nói: "Vừa nãy may mà tôi không đi lấy, nếu không thì có lẽ tôi cũng sẽ biến thành một đống tro rồi." Lý Đông cười nói với Vương Bàn Tử: "Vừa nãy không phải cậu gan lớn lắm sao?

Muốn lấy ba thanh đồ cổ về sao?

Bây giờ lại đột nhiên biến thành ra như vậy?" Vương Bàn Tử cười hì hì nói với Lý Đông: "Đông ca, đó không phải chuyện bình thường sao?

Vương Bàn Tử tôi đây đúng là một người rất thích tiền, nhưng giờ tôi thấy mà, tiền của tôi thực tế đủ tiêu rồi, đã vậy thì tôi đương nhiên không thể lấy cái mạng nhỏ của mình ra đùa giỡn được.” Chỉ mới rút ra một thanh kiếm đã lợi hại như vậy, cho nên bây giờ anh lại đang suy nghĩ tình hình của mấy thanh kiếm còn lại.

Lý Đông bảo mấy người đừng động đậy, anh lại một lần nữa đi xem xét.

Anh quan sát một lúc từ xa, sau khi không phát hiện ra điều gì bất thường thì lại đi đến phía dưới vách đá đó.

Đương nhiên lần này vẫn không dùng tay, dùng con dao trong tay, xem thử có thể khều thanh kiếm đồng đó xuống hay không.

Nhưng sau khi thử như vậy, phát hiện xung quanh truyền đến một trận tiếng leng keng.

Sau đó Lý Đông đột nhiên phát hiện dường như mình lại trúng Viên quang thuật.

Không sai, chỉ dựa vào âm thanh mà có thể khiến thiết bị Viên quang thuật như vậy, cơ quan ở nơi này cũng quá mạnh mẽ.

Trong Viên quang thuật, Lý Đông cũng không trực tiếp đi phá giải, mà xem thử cảnh tượng ở nơi này là gì.

Kết quả phát hiện nơi này là một chiến trường.

Chương 1227

Đương nhiên nhanh chóng, phía sau anh nghe thấy tiếng của Bàn Tử: "Đông ca, chuyện gì vậy?

Chuyện gì vậy?

Bị ngất đi rồi sao?" Đương nhiên Lý Đông không thực sự bị ngất đi, chỉ là đi vào trong ảo giác, nghe thấy Vương Bàn Tử kêu một tiếng như vậy, anh lại hơi tỉnh táo lại, thế là quay lại bên cạnh Vương Bàn Tử.

Nhưng cho dù như vậy, anh vẫn có thể nhìn thấy một số cảnh tượng trong ảo giác xuất hiện trước mắt.

Chỉ thấy ở nơi đó có hai loại binh lính mặc áo giáp khác nhau, đang đánh nhau ở nơi đó.

Trong số những quân đội này có một người vô cùng nổi bật, đó là một người mặc áo giáp khác biệt, có khí chất hoàn toàn không giống những người khác, người đó mặc hoa giáp, nhìn kỹ thì là một người đàn ông lớn tuổi.

Tên này tay trái nắm chặt cương thừng, tay phải cầm một thanh kiếm dài, đang chỉ huy binh lính.

Lý Đông phát hiện thanh kiếm trong tay người này chính là thanh kiếm thứ hai mà anh đã thấy.

Thực tế thì ảo cảnh như vậy, mấy người khác trước đó cũng đã xem rồi.

Đều đang suy đoán tác dụng của thanh kiếm, nhưng tiếng la hét xung quanh đột nhiên dừng lại, binh lính hai bên dường như cũng tan biến.

Sau đó nhìn thấy có một võ tướng cầm lang nha bổng, không biết từ đâu xuất hiện.

Võ tướng cầm lang nha bổng đó, dùng cây gậy trong tay chĩa thẳng vào vị tướng quân kia, nói như vậy thì tương đương với việc khiêu chiến.

Vị tướng quân cầm kiếm đó nhảy xuống từ lưng ngựa.

Sau đó hai người bắt đầu đối quyết trực diện.

Tên cầm lang nha bổng đó võ công vô cùng tốt, nhưng người cầm kiếm đồng xanh đó dường như cũng lợi hại.

Lý Đông nhìn có chút mắt tròn mắt dẹt, bởi vì võ công của hai người không ngờ lại lợi hại đến vậy, thật sự hiếm thấy.

Phải biết rằng những người như Lý Đông tuy không được huấn luyện võ công chuyên nghiệp, nhưng bất kể thế nào, cũng đã trải qua trăm trận chiến, cho nên ở phương diện này cũng có kiến thức nhất định.

Đương nhiên trong số đó cũng không hoàn toàn không có người không hiểu võ công, ví dụ như tên Muộn Du Bình này thì khá có nghiên cứu, bởi vì tên này bản thân có ký ức của tất cả mọi người, cho nên bây giờ có tất cả võ công cũng là bình thường.

Thế là tôi nói với Muộn Du Bình: "Cậu thấy hai người đó thế nào?" Nhưng anh ấy không nói gì, căn bản không nói gì, cứ nhìn chằm chằm vào ảo cảnh đó.

Trong ảo cảnh đó hai người đánh nhau càng ngày càng kịch liệt, lang nha bổng và kiếm đồng xanh đối chọi gay gắt, đó đúng là cuộc đối quyết giữa những cường giả thực sự, người chiến thắng sẽ mang theo lửa cháy.

Hai người liên tục chạy tới chạy lui, dường như không thể nhìn rõ

tình hình là gì.

Hai người cũng không biết đã đánh nhau bao lâu, sau đó người cầm lang nha bổng đó dường như rõ ràng không thể đánh được nữa, bởi vì một luồng máu tươi phun ra từ ngực hắn.

Không sai, thanh kiếm đồng xanh đó rung lên trong không trung, giết chết người đó.

Tên cầm lang nha bổng đó, lang nha bổng trong tay hắn rơi xuống đất, sau đó dần dần biến thành tro tàn.

Tên này không ngờ lại chết như vậy.

Vị tướng quân đội mũ hoa giáp đó giơ tay phải lên.

Sau đó không ngờ lại cầm kiếm trở về doanh trại của mình.

Đương nhiên ảo cảnh đó cũng dần dần tan biến, những âm thanh đó dường như đã đi xa rồi, bây giờ trước mắt anh là mấy thanh kiếm đồng xanh đó.

Lý Đông vẫn không dám dùng tay để lấy, mà dùng dao của mình khều.

Sau đó phát hiện bên trong dường như có một quy luật đặc biệt.

Thế là anh dùng con dao trong tay chĩa thẳng vào thanh kiếm đồng đó mà liên tục khều mười mấy lần.

Phát hiện dường như không có nguy hiểm.

Muộn Du Bình đột nhiên nói: "Thanh kiếm này hẳn là không có vấn đề gì." Nhưng thanh kiếm này dường như đúng thật là lợi hại.

Thế là Lý Đông cầm lấy thanh kiếm đó trong tay, sau khi quan sát kỹ lưỡng thì thấy thanh kiếm đó dường như thực sự là một vũ khí rất tốt, nhưng chức năng đặc biệt thì cũng quá đáng sợ.

Lý Đông cẩn thận nhíu mày.

Thực tế thì bây giờ tôi đã có ba thanh vũ khí rồi.

Nhưng khi nhìn thanh vũ khí này, tôi vẫn vô cùng yêu thích.

Nhìn từ trận chiến vừa rồi, thanh kiếm này hẳn là một thanh kiếm chính khí.

Nhưng thanh kiếm này dường như cũng được chế tạo đặc biệt, bên trong khẳng định có vật chất đặc biệt.

Nếu là như vậy, thì thanh kiếm này rốt cuộc có tác dụng lớn đến mức nào, tôi cũng không biết, bây giờ không thể nào dùng thanh kiếm này để đối phó với người ta được, bây giờ là thời đại nào rồi chứ?

Lý Đông lại đưa thanh kiếm cho mấy người kia xem, sau vài lần thử, ai nấy đều không có vấn đề gì.

Đương nhiên, với loại vũ khí này, cuối cùng nó được giữ lại cho Lý Đông.

Vì trong số mấy người, chỉ có Lý Đông và Muộn Du Bình là thích dùng binh khí lạnh.

Nhưng Muộn Du Bình lại thích Hắc cân cốt đao.

Chương 1228

Thế nên, Lý Đông đành phải "miễn cưỡng" nhận lấy thanh vũ khí này.

Trong ba thanh kiếm, thanh thứ nhất chắc chắn không thể động vào, nó quá tà môn và cực kỳ nguy hiểm.

Thanh thứ hai đã được Lý Đông thu rồi, còn thanh thứ ba thì không biết có tác dụng gì.

Nếu chỉ nhìn bề ngoài, ba thanh kiếm được chế tạo y hệt nhau.

Một nơi có thể khiến nhiều người chết như vậy, e rằng nó không phải là một nơi yên lành dễ dàng gì.

Đương nhiên, mọi chuyện trên đời cũng vậy, một loại vũ khí dùng để chiến đấu thì có lẽ cũng sẽ như thế.

Đối với thanh vũ khí thứ ba, sau khi nghiên cứu một hồi mà vẫn không đoán ra công dụng, cuối cùng Lý Đông quyết định gạt nó xuống để xem rốt cuộc nó có ích gì.

Để quá trình này không xảy ra bất trắc, giống như lần trước, Lý Đông bảo mấy người còn lại tìm một chỗ an toàn ẩn nấp, rồi dùng phương pháp tương tự lần trước, nhanh chóng gạt thanh kiếm xuống.

Sau khi gạt thanh kiếm xuống, nó lại khác hai thanh kiếm trước, cứ lơ lửng giữa không trung.

Chuyện này quả thực quá kỳ lạ, hoàn toàn đi ngược lại quy luật khoa học.

Thế nhưng, điều trái với quy luật khoa học lại đang xảy ra ngay trước mắt.

Đương nhiên, Lý Đông cũng hiểu một đạo lý rất quan trọng, rằng trên thế giới này, bất kể chuyện gì, chỉ cần nó tồn tại, thì đều có lý do của nó.

Vì vậy, giờ anh cũng không dây dưa với chuyện này nữa.

Đương nhiên, thanh kiếm tà môn như vậy, Lý Đông cũng biết không thể tùy tiện động vào, cuối cùng anh lùi lại mấy bước, xem xét tình hình, rồi cẩn thận quan sát thêm lần nữa.

Nhưng đúng lúc đó, Lý Đông lại nghe phía sau truyền đến một tràng tiếng khóc thút thít, không biết có phải là ảo giác hay không, vì nơi này có quá nhiều Viên quang thuật, thật giả lẫn lộn.

Anh quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy phía trước lại xuất hiện một số ảo ảnh.

Hoặc một loại hình chiếu giống như phim ảnh, nói chung trên màn hình đó, có thể thấy một đám đông người ăn mặc rách rưới, bị một sợi dây thừng xích lại với nhau.

Trong số đó có người già, trẻ con và cả phụ nữ, tất cả đều đang rơi lệ.

Trông họ thật đáng thương, một người mặc quan phục đang cầm roi không ngừng quất đánh những người đó.

Cảnh tượng này khiến A Ninh không kìm được, lập tức chuẩn bị nổ súng.

Mặc dù A Ninh và Lý Đông không phải là người đặc biệt tốt, nhưng họ vẫn có một chút lòng trắc ẩn cơ bản, như lúc này vậy.

Lý Đông vội vàng ngăn cô lại, rồi nói: "Đừng xốc nổi, đó chỉ là một ảo ảnh thôi.

Tôi dám chắc những cảnh tượng ở đây hẳn là chuyện xảy ra từ

mấy nghìn năm trước.

Bây giờ chúng ta chỉ đang xem một bức tranh hoặc một bộ phim mà thôi." Anh đã từng chứng kiến những tình huống như vậy, mặc dù mấy nghìn năm trước dường như không có loại phim ảnh hay quay phim nào, nhưng thực tế có người có thể dùng phương pháp nào đó để tạo ra chúng.

Nói chung, người xưa quả thực có trí tuệ, có thể lợi dụng trí tuệ đó để tạo ra những thứ trông có vẻ khó tin như bây giờ.

Trong cảnh tượng đó, Lý Đông thấy một ông lão đột nhiên ngã xuống đất.

Thế nhưng, dù vậy, ông lão vẫn không thoát khỏi số phận bị đánh đập.

Tên quan viên cầm roi trong tay quất tới tấp vào ông lão, trông cứ như là ngay cả khi người ta chết rồi hắn cũng không buông tha.

Không biết tên này có bao nhiêu oán hận với ông lão đó, sau khi đánh liên tục một hồi lâu, hắn mới vẫy tay với mấy tên tùy tùng, rồi bảo vứt xác ông lão đi.

Thật sự, Lý Đông lúc này thật sự có chút không nhịn nổi, chuyện như vậy, ông lão kia thật đáng thương.

Rồi anh lại thấy tên quan viên đó đột nhiên như lên cơn điên, lại cầm một thanh vũ khí chém giết lung tung.

Thật sự, Lý Đông cũng cảm thấy hơi không kìm được, tại sao lại đối xử với những người vô tội này như vậy chứ?

Đương nhiên, sau khi tên quan viên đó giết chết nhiều người như vậy, những người đó nhanh chóng biến thành tro bụi.

Và thanh kiếm thứ ba này khẳng định cũng không phải thứ tốt lành

gì.

Sau khi xem cảnh tượng này, mấy người đều biết thanh kiếm thứ ba chắc chắn không phải đồ tốt, mà là một thanh tà kiếm giết người.

Đương nhiên, vũ khí vốn dĩ dùng để giết người là chuyện bình thường, nhưng nếu dùng để giết người vô tội, thì thanh vũ khí đó không còn bình thường nữa.

Nhưng khi mọi người cảm thấy có chút phẫn nộ, tên quan viên kia đột nhiên lại tự cắt cổ mình, rồi cũng biến thành một ít tro bụi.

Cuối cùng, thanh kiếm chìm xuống đất.

Đương nhiên, tên quan viên và những tên tùy tùng kia đều sợ vỡ mật, rồi vẫy tay nhau bỏ chạy.

Cảnh tượng trước mắt dần dần bình lặng lại, sau đó thanh kiếm đồng hút máu dựa vào tường cũng chìm xuống mặt đất, biến mất không dấu vết.

Ba thanh kiếm đều có Viên quang thuật, tái hiện lại cảnh tượng lúc bấy giờ.

Nhưng ai đã chôn thứ này ở đây thì quả thực là một bí mật.

Lý Đông nhìn những hình ảnh đó, không biết đây rốt cuộc là tình huống gì, nhưng có thể khẳng định, nơi này thực sự rất tà môn.

Vì vậy, sau khi thu thập một lát, anh cũng không nán lại đây lâu nữa, chuẩn bị tiếp tục tiến lên, kết quả lại phát hiện đây dường như là cuối hang động, không còn lối đi nào khác.

Chương 1229

Ai nấy đều cảm thấy có chút tiếc nuối, không ngờ đây lại là một con đường cụt.

Nếu vậy, muốn đi ra ngoài phải đột phá cái cạm bẫy kia.

Cái cạm bẫy đó khiến mọi người cảm thấy hơi đáng sợ, bởi vì trước đó đã có người gặp phải rắc rối lớn ở đó.

Men theo đường cũ quay về, khi đến chỗ cái cạm bẫy kia, họ phát hiện nó đã thay đổi.

Sáu mươi tư thanh kiếm xếp thành hình bát quái, lơ lửng giữa không trung, trông như đang nghiêm chỉnh chờ đợi họ quay lại.

Quả nhiên cơ quan ở đây được thiết kế hoàn hảo như vậy sao?

Dùng để giết chết những kẻ xâm nhập sao?

Lý Đông theo bản năng liền rút Kim Cương Tán ra chắn trước mặt.

Quả nhiên, ngay lập tức, tất cả những thanh kiếm đó lao tới như vũ bão.

Lý Đông chỉ cảm thấy trên tay truyền đến một tràng âm thanh "đinh đinh đang đang".

Dường như tạm thời có được một khoảng trống, anh liền hô lớn: "Chạy mau!" Rồi dẫn mấy người nhanh chóng chạy về phía trước.

Thế nhưng, đúng lúc đó, Lý Đông đột nhiên phát hiện lại nhìn thấy người mà trước đó anh đã thấy, nhưng người này dường như đặc biệt đen đủi, giờ lại có một thanh kiếm cắm vào lưng, tên này lập tức ngã xuống đất mà chết.

Lý Đông khẽ nhíu mày, tên này cũng là một kẻ kỳ quặc, có bản lĩnh lớn như vậy mà lại đi theo vào đây, kết quả cuối cùng lại thê thảm như thế.

Nhưng giờ anh lại cảm thấy có vẻ phiền phức rồi, vì họ lại bị bao vây.

Hiện tại nơi này dường như không có vấn đề gì, nhưng Lý Đông biết nếu họ di chuyển nữa thì có thể sẽ gặp nguy hiểm, vì vậy anh cũng không động đậy mà chỉ có thể đứng yên tại chỗ.

Muộn Du Bình nói: "Những thứ ở đây tôi thật sự chưa từng thấy, nhưng kiểu dáng vừa rồi quả nhiên rất lợi hại, sự huyền diệu trong đó quả thực vô cùng tận.

Nếu muốn khám phá bí mật trong thời gian ngắn, e rằng không dễ dàng chút nào.

Bây giờ tôi gặp rắc rối lớn như vậy, xem ra đây hẳn là một kiếp trong mệnh của tôi rồi." Lý Đông cũng biết, thực tế bây giờ mỗi việc anh làm, dường như đều là kịch bản người khác đã viết sẵn, anh chỉ là diễn viên đi theo kịch bản mà thôi.

Đương nhiên, trong quá trình này, anh cũng biết mình phải thay đổi vận mệnh, hoặc có lẽ cũng có người khác muốn thay đổi vận mệnh của anh, ví dụ như những tên Thiết Diện Sinh kia.

Bởi vì bề ngoài, những tên đó biết Lý Đông đã vào đây, nếu theo kịch bản, có thể sẽ mất một thời gian dài, hoặc cuối cùng anh có thể bị đánh bại, nhưng tên đó chắc chắn hy vọng Lý Đông và những người này chết, chỉ là tên đó không bao giờ lộ diện, hiện tại hai bên đang quyết đấu bằng cơ quan.

Nhưng Lý Đông cũng biết, không còn cách nào khác, hiện tại chỉ có thể phá giải nơi này, nếu không thì không thể rời khỏi đây được.

Bát quái còn là phép càn khôn, là âm dương học cổ đại, cực kỳ quái dị.

Cái gọi là Vô cực sinh Hữu cực, Hữu cấp Thái cực, Thái cực sinh Lưỡng nghi, Lưỡng nghi sinh Tứ tượng, trong quá trình này có thể thiên biến vạn hóa.

Không thể phủ nhận nơi này quả thực vô cùng phức tạp.

Hiện tại muốn tùy tiện phá giải, chắc chắn không dễ dàng như vậy.

Trước đây Muộn Du Bình cũng từng gặp những thứ tương tự, nhưng đó chỉ là những thứ bình thường, hoặc không có sự chủ trì chính pháp.

Nơi này rõ ràng đã được thiết kế một cách tinh vi, có năng lực tổ chức mạnh mẽ.

Bây giờ phải làm sao để phá vỡ nơi này đây?

Lý Đông lúc này cũng không có nhiều kiến thức về mặt này, anh nghĩ cách duy nhất là cưỡng chế đột phá.

Nhưng liệu anh có đủ năng lực để cưỡng chế đột phá được không?

E rằng không thể.

"Không được cũng phải được, nếu không thì tìm cách khác đi!

Nếu không có cách nào khác, vậy tôi chỉ có thể cưỡng chế đột phá thôi!

Thật đấy!" Lý Đông lúc này cũng không còn cách nào, anh vẫn luôn dựa vào sức mạnh cơ bắp, bây giờ thứ anh có thể dựa vào cũng chỉ là sức mạnh cơ bắp mà thôi.

Lý Đông lúc này đã quyết định, dùng sức mạnh cơ bắp để đột phá

ra ngoài.

Nhưng anh nhanh chóng lắc đầu, nói: “Tôi nghĩ có lẽ dùng súng bắn được.” Ở nơi này, người bắn súng giỏi nhất đương nhiên là A Ninh.

Lý Đông vừa nói xong, A Ninh lập tức hiểu ý.

Sau đó A Ninh trực tiếp cầm súng nhắm vào hai thanh kiếm ở giữa.

Không thể phủ nhận, tài bắn súng của A Ninh thật sự phi thường lợi hại, bây giờ càng ngày càng giỏi, đúng là bách phát bách trúng.

Chỉ nghe thấy một tràng tiếng “đinh đinh đang đang” giòn tan vang lên.

Cái cạm bẫy bát quái đó dường như như cuồng phong bão táp quét ra xung quanh.

Với tình hình đó, nếu không có lớp bảo vệ, thì kiểu tấn công như vậy e rằng dù có bao nhiêu người cũng phải chết ở đây.

Quả thực là vô cùng đáng sợ.

Nhưng hiện tại, nhờ vào lớp bảo vệ cứng rắn, họ đã kiên cường chống đỡ được một kiếp nạn.

Chương 1230

Đương nhiên, ngay cả như vậy, Lý Đông vẫn cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Anh đã thấy rất nhiều cơ quan, nhưng chưa bao giờ thấy loại cơ quan như thế này.

Loại cơ quan này thực sự không phải để đối phó với một số ít kẻ trộm mộ, mà về cơ bản là dùng để đối phó với một đội quân thì không sai.

Nếu có loại cơ quan như vậy tồn tại, thì dù có thiên quân vạn mã, e rằng cũng sẽ bị giết sạch sành sanh.

Ai có thể làm được điều như vậy, quả thực khiến người ta cảm thấy khó tin.

Ngay lúc đang cảm thấy kinh ngạc về chuyện này, đột nhiên từ xa lại xuất hiện hai đạo hồng quang.

Lý Đông cảm thấy khó chịu trong lòng, vì anh lại nhìn thấy con cương thi bất tử kia.

Con cương thi đó trước đó đã bị ném mấy quả lựu đạn, nổ tung tan nát, không ngờ lại sống dậy.

Muộn Du Bình chỉ vào đôi mắt của con cương thi đó, nói: "Đôi mắt của tên đó, có lẽ có một loại năng lượng đặc biệt, có thể phục hồi cơ thể." Năng lượng có thể phục hồi cơ thể sao?

Một thiết lập như vậy à?

Hồ Bát Nhất nhíu mày, rồi nói: "Chẳng lẽ cậu chưa nghe một lý thuyết sao?

Năng lượng và vật chất thực tế có thể chuyển hóa lẫn nhau, đương nhiên với một điều kiện tiên quyết.

Năng lượng và vật chất chuyển hóa lẫn nhau, ví dụ như bom nguyên tử, đó là một ví dụ kinh điển về việc khối lượng chuyển hóa thành năng lượng.

Chắc cậu không đặc biệt rõ ràng về điều đó.

Nhưng chuyện như vậy lại thực sự sẽ xảy ra." "Trời đất ơi, không ngờ lại có chuyện liên quan đến năng lượng nguyên tử.

Chuyện như vậy chẳng phải hơi bị công nghệ cao quá sao?" Đương nhiên, bây giờ không cần biết nguyên nhân là gì, tóm lại là hiện tại dường như lại sắp gặp rắc rối rồi.

Bởi vì nơi này không chỉ có cơ quan phức tạp như vậy, mà còn phải đối mặt với một con cương thi như thế.

Một con cương thi bất tử, đó là rắc rối trong rắc rối.

Khi thấy con cương thi sắp đến gần khu vực cơ quan, Lý Đông biết con cương thi đó đã bị khóa mục tiêu, chắc chắn sẽ phát động tấn công.

Hiện tại cũng không còn cách nào khác, đành phải đối phó với con cương thi này trước, rồi tính sau.

Cơ quan này đã lợi hại như vậy, con cương thi lại ở bên kia cơ quan muốn tấn công chúng ta, xem ra tình hình không đơn giản chút nào.

Bởi vì nếu muốn đến chỗ chúng ta, nó nhất định phải xông qua cơ quan.

Lý Đông khẽ nhíu mày, sau khi nhìn rõ tình hình thì hơi thở phào nhẹ nhõm.

Nếu vậy, có thể xem xét tình hình một chút, có lẽ sẽ có một hiệu quả bất ngờ.

Như vậy, có lẽ không cần chiến đấu mà vẫn có thể giải quyết con cương thi.

Quả nhiên, con cương thi vừa xông vào trong cơ quan.

Toàn bộ cơ quan biến thành một tấm thiên la địa võng, đột nhiên bao lấy con cương thi.

Con cương thi đó phát ra một tiếng gầm giận dữ, hai con mắt của nó biến đổi đủ loại màu sắc, rồi vung hai tay cào xé trong không khí.

Trong quá trình đó, mấy thanh kiếm đồng lấp lánh hơi nghiêng đi, quả nhiên xuyên thẳng qua người con cương thi.

Con cương thi bị lực mạnh như vậy kéo đi, không khỏi lùi lại mấy bước, đôi mắt dường như lại bắt đầu đổi màu.

Đương nhiên, khi đôi mắt của thứ này bắt đầu đổi màu, lúc đó Lý Đông phát hiện vết thương trên người nó quả nhiên đang phục hồi.

Xem ra nó không phải là một con cương thi đơn thuần, mà là một sinh vật cực kỳ đặc biệt.

Một sinh vật đặc biệt như vậy có thể tiến hành trao đổi chất, nếu trao đổi chất nhanh như vậy, cơ thể phục hồi nhanh đến thế, thì có bao nhiêu năng lượng đây?

Trao đổi chất nhanh đến mức nào chứ?

Hiện tại mọi người cuối cùng đã xác định được một chuyện, con cương thi đó quả thực có thể dựa vào đôi mắt đó để phục hồi.

Hiện tại Muộn Du Bình cảm thấy hơi hối hận, sớm biết như vậy, thì không nên thả đôi mắt đó ra.

Hai con mắt đó đáng lẽ phải trực tiếp bỏ vào trong chai nhựa, rồi

trực tiếp bỏ vào trong túi Càn Khôn, như vậy tương đương với phong ấn hoàn toàn.

Nếu như vậy, thì có lẽ đã không có nhiều rắc rối như bây giờ.

Con cương thi rung lắc hai cánh tay, rồi lại xông vào cơ quan, ngay lập tức lao thẳng vào trong cái thiên la địa võng đó.

Cái cạm bẫy bát quái bắt đầu phát ra từng đạo vầng sáng xanh vàng chát chúa.

Vầng sáng màu vàng biến thành vô số hình bát quái và va chạm mạnh mẽ với con cương thi.

Con cương thi tuy rất lợi hại, nhưng dưới tác dụng của sức mạnh lớn như vậy, nó không ngừng lùi lại.

Không sai, bản thân con cương thi này lẽ ra không sợ cảm giác đau đớn, vì nó có thể không phải là một sinh vật bình thường, nhưng dưới sức mạnh khổng lồ kéo đi, nó vẫn không ngừng lùi lại.

Xem ra con cương thi này vẫn tuân theo quy luật vật lý.

Chương 1231

Cũng không thể hoàn toàn không phù hợp với quy luật tự nhiên.

Nhưng hiện tại Lý Đông cảm thấy hơi khó xử, nếu con cương thi thực sự xông qua được cơ quan đó, liệu có lập tức đối đầu trực diện với chúng ta không?

Nếu như vậy, thì có thể sẽ gặp rắc rối cực lớn, bởi vì nếu con cương thi này chiến đấu không ngừng nghỉ, sẽ trở nên ngày càng phức tạp.

Một trận chiến phức tạp như vậy, Lý Đông đương nhiên không muốn tham gia, vì những trận chiến phức tạp như vậy sẽ gây tổn hại cực lớn cho anh.

Nhưng nếu con cương thi cũng không xông qua được cơ quan này, thì chứng tỏ cơ quan này thực sự rất lợi hại, vậy muốn thoát ra ngoài e rằng không dễ dàng, còn khó hơn lên trời.

Tóm lại, hiện tại con cương thi dù có xông qua được cơ quan này hay không, dường như đều là mối đe dọa lớn đối với họ.

Nhưng bây giờ cũng không có lựa chọn nào khác, vì vậy đành phải ở đây xem kịch.

Đương nhiên, sau khi con cương thi đó thất bại một lần nữa, nó quay người chạy về phía cửa động.

Lý Đông không biết con cương thi đó định làm gì, vì vậy anh đứng yên tại chỗ, chỉ nhìn xa xa, xem xét tình hình.

Kết quả, không lâu sau, Lý Đông phát hiện con cương thi đó lại quay người trở lại, trong tay tên đó cầm một bức tượng.

Không sai, đó chính là hai bức tượng đồng đã thấy lúc mới tiến

vào.

Hai bức tượng đồng đó vốn dĩ rất kỳ lạ, bây giờ lại bị con cương thi dùng làm vũ khí.

Không thể phủ nhận, con cương thi này quả thực rất lợi hại, với sức mạnh lớn như vậy, về cơ bản là ngang ngửa Lý Đông rồi.

Bởi vì với sức mạnh hiện tại của Lý Đông, việc di chuyển hai bức tượng đồng đó cũng không khó khăn, nhưng chắc chắn cũng không dễ dàng, tóm lại là phải tốn một chút sức lực.

Nếu vậy, hai bên gần như ở cùng một cấp độ.

Quả nhiên, sức mạnh cơ bắp của con cương thi cực kỳ lợi hại, nó lợi dụng bức tượng đồng làm vũ khí, rồi liều mạng xông về phía trước trong cơ quan.

Một luồng khí đen thậm chí còn phun ra từ miệng cương thi.

Ngay sau đó, bức tượng đồng cũng phun ra một luồng khí đen, không biết là gì.

Rồi con cương thi hoảng loạn, lại ném bức tượng đi, quay người bỏ chạy.

Xem ra tên này thực sự sợ cơ quan rồi sao?

Thấy vậy, mấy người cảm thấy có chút sảng khoái, không nhịn được cười, vì trước đó họ cũng đã chịu không ít khổ sở dưới tay con cương thi, nhưng bây giờ thấy con cương thi bị "ăn hành" thì quả thực là một điều rất sảng khoái.

Đương nhiên, Lý Đông thấy con cương thi và luồng khí đen đó muốn bỏ chạy, vậy chứng tỏ luồng khí đen đó có thể có độc tính mạnh.

Đương nhiên, bản thân cương thi cũng có độc, vậy luồng khí đen

đó có thể có một tác dụng khác, đó là tính ăn mòn mạnh.

Không biết bộ đồ bảo hộ có chịu nổi không.

Đương nhiên, hiện tại thực tế thì cơ quan ở đây sau khi bị con cương thi giày vò như vậy, dường như đã bị phá hỏng.

Bây giờ lẽ ra có thể đi ra ngoài, nhưng để phòng tránh những luồng khí đen có tính ăn mòn mạnh, mọi người không dám lung tung.

Chỉ chờ khi luồng khí đen tan gần hết mới nhanh chóng đi.

Đương nhiên, trong quá trình đó, cũng có người tiện tay nhặt mấy thanh kiếm trên đất.

Những thanh kiếm đồng đó không biết có chiến lực mạnh đến đâu, nhưng những thứ như vậy làm đồ cổ mang ra bán tiền thì rõ ràng là có giá trị.

Cái gọi là "đi một bước không đi tay không", thực tế mỗi người trong số họ đều có suy nghĩ này, "trộm không đi tay không", mỗi khi đi qua một nơi có đồ vật, tuyệt đối sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào, ngay cả bây giờ cũng vậy.

Họ lại quay về bên cạnh cái ao nước, phát hiện con cương thi đang ngâm toàn bộ cơ thể trong nước, dường như đang giải độc.

Đương nhiên, nước trong ao cũng không phải thứ tốt lành, vì vậy hiện tại Lý Đông cũng không dám đến gần, và cảm thấy tình hình không ổn.

Vì vậy, Lý Đông lập tức rút một quả lựu đạn ra, ném về phía con cương thi.

Con cương thi chìm thẳng xuống nước.

Tranh thủ cơ hội này, Lý Đông bảo mấy người bám theo những sợi dây leo đó, rồi leo lên.

Hiện tại, việc leo lên theo những sợi dây leo đó có lẽ là cơ hội duy nhất để rời khỏi đây, vì trước đó đã chọn mấy con đường, nhưng con đường đã thử là một đường cụt.

Thế nhưng, đúng lúc đó, con cương thi đột nhiên bò lên từ phía sau ao nước.

Rồi tên đó lập tức muốn tóm Vương Bàn Tử.

Không thể phủ nhận, thân hình béo tròn của Vương Bàn Tử quả thực là một gánh nặng, vì thân hình đó dường như có thể ảnh hưởng đến động tác của tên đó, khiến hắn dù làm gì cũng chậm một bước, dễ gặp nguy hiểm.

Lý Đông nhanh chóng trượt xuống một chút, rồi cầm thanh kiếm đồng vung về phía con cương thi.

Con cương thi đó dường như sợ vũ khí này nên lại lùi lại mấy bước.

Điều này khiến Muộn Du Bình nhen nhóm một chút hy vọng, xem ra thanh kiếm có tác dụng uy hiếp nhất định đối với con cương thi.

Trước đó đã thấy mấy thanh kiếm đồng kia lợi hại với cương thi như vậy, xem ra con cương thi này cũng tương tự.

Vậy là Lý Đông cầm kiếm nhắm vào con cương thi mà đi tới, con cương thi quả nhiên tránh ra xa.

Chương 1232

Đương nhiên, nó chỉ tránh ra xa chứ không bỏ chạy trực tiếp, xem ra con cương thi đó muốn bắt những người này.

Hiện tại Lý Đông đã hoàn toàn xác định, xem ra thanh kiếm quả thực có tác dụng lớn, dùng kiếm để đối phó với con cương thi này thì thực sự đáng giá.

Nếu vậy, Lý Đông vui mừng, điều đó tương đương với việc mấy thanh vũ khí hiện tại thực sự rất hữu dụng.

Muộn Du Bình đang nghĩ xem có dùng kiếm để diệt con cương thi đó được không, dù sao con cương thi này cũng thực sự là một rắc rối lớn, nếu diệt được thì cố gắng diệt, vì nếu thứ này chạy ra ngoài thì sẽ là một tai họa lớn, rất nhiều vũ khí hiện đại không có tác dụng nhiều với nó.

Nhưng thứ đó (cương thi) đột nhiên chạy xuống dưới những sợi dây leo khô, dùng sức kéo mạnh xuống.

Dây leo dùng để chạy trốn bị kéo đứt, sức mạnh của con cương thi quả thực quá lớn.

Ngay sau đó, mấy người đang leo lên cũng rơi xuống.

Lý Đông vội vàng cầm kiếm bảo vệ mấy người.

Đương nhiên, có thanh kiếm trong tay, con cương thi đó dường như cũng không còn gan lớn như vậy, không dám đến gần, chỉ nhìn từ xa.

Lý Đông vội nói với mấy người: “Mau bám vào những sợi dây leo khô khác mà leo lên, tôi ở đây yểm trợ.

Lên trước đã.” “Nhưng làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ không lên được sao?" A Ninh và Muộn Du Bình cảm thấy có chút thương cảm, thực tế mỗi lần đi mạo hiểm gặp nguy hiểm, Lý Đông đều là người xông lên phía trước, cũng là Lý Đông ở nơi nguy hiểm nhất.

Lý Đông lắc đầu nói: "Không sao đâu, năng lực cá nhân của tôi khá mạnh, nên không có chuyện gì đâu, chỉ cần mọi người an toàn thì tôi sẽ an toàn.

Bây giờ mau lên đi." Bởi vì có Lý Đông canh giữ ở nơi này, nên con cương thi đó cũng không dám đến gần.

Nhưng thứ này cũng không có ý định từ bỏ, không lâu sau đột nhiên nó từ dưới nước lao ra, rồi tóm mấy khúc xương ném tới.

Đối với chuyện như vậy, Lý Đông không hề có ý sợ hãi, anh rút Kim Cương Tán ra chắn những thứ đó.

Nhưng xương bay quá nhiều, hướng quá loạn, nên khi Lý Đông yểm trợ mấy người, đột nhiên chính mình bị trúng vào trán.

Lý Đông cảm thấy một lực lớn đánh tới, sức mạnh đó thực sự lớn.

Anh thấy nếu cứ thế này thì thực sự có chút phiền phức, và trong lòng cũng rất không phục, nên thực sự muốn diệt thứ đó.

Nhưng A Ninh ở trên lại thúc giục: "Bây giờ đừng quản thứ đó nữa, mau leo lên đi.

Nếu lãng phí quá nhiều thời gian ở đây thì cũng không tốt." Nhưng khi Lý Đông đang chuẩn bị leo lên, con cương thi lại đến.

Tên đó lại cầm một khúc xương, tấn công Lý Đông dữ dội.

Hành vi như vậy của tên đó quả thực khiến người ta cảm thấy vô cùng phiền toái, cứ như một cục kẹo cao su vậy, nếu không đi đối phó

thì nó sẽ đến đối phó, nhưng nếu đối phó thì nó lại chạy.

Không thể phủ nhận, hành vi như vậy thật sự khiến người ta cảm thấy vô cùng bất lực, nhưng hiện tại quả thực là như vậy, thứ đó thực sự khiến người ta cảm thấy phiền toái.

Lý Đông thấy mấy người vẫn chưa hoàn toàn lên đến nơi, đành tiếp tục ở đó yểm hộ.

Con cương thi dường như sợ thanh kiếm kia, nên cũng tránh ra xa mấy mét.

Nhưng thứ đó dường như cũng thuộc loại muốn đến gần, nhưng lại không dám, mà cũng không chịu buông tha.

Sau khi mấy người phía trên lên được, Lý Đông cũng không dám bám vào sợi dây leo đó nữa vì nếu con cương thi lại kéo đứt lần nữa thì sẽ rất nguy hiểm.

Vì vậy, Lý Đông bảo mấy người phía trên thả một sợi dây thừng xuống.

Lý Đông nắm lấy dây thừng, bảo mấy người phía trên kéo lên.

Đương nhiên, mấy người phía trên có sức lực khá lớn, mấy người cùng kéo một người lên thì tương đối dễ dàng.

Con cương thi đó dường như rất tức giận, phía dưới cái hố quẫy mạnh một trận, những sợi dây leo ở đó đung đưa qua lại, như một kiểu tấn công.

Nhưng những thứ này không có hiệu quả lớn với Lý Đông.

Con cương thi càng tức giận hơn, lại dùng sức giật đứt toàn bộ mấy sợi dây leo.

Kết quả cuối cùng con cương thi lại tóm được một sợi khá chắc chắn, từ từ bò lên.

Lý Đông trực tiếp cầm kiếm chém xuống con cương thi.

Sau khi con cương thi lùi lại mấy bước, Lý Đông chém đứt tất cả dây leo.

Rồi bên dưới truyền đến một tiếng động trầm đục, Lý Đông nghĩ con cương thi đã rơi xuống.

Thật sự, một trận chiến như vậy trông hơi hoạt kê, nhưng hiện tại lại thực sự đang trải qua chiến đấu.

Sau khi lên được, mấy người ngồi bên vách đá nghỉ ngơi.

Không thể phủ nhận, một trận chiến như vậy, quả thực khiến mọi người cảm thấy hơi căng thẳng.

Bây giờ không biết con cương thi bên dưới sẽ làm gì, vì nếu nó lại bò lên thì quả thực lại rất nguy hiểm.

Hiện tại thực tế không có cách nào cứu thế giới, nhưng nhìn thứ này đi ra ngoài hại người thì trong lòng cũng cảm thấy vô cùng khó chịu.

May mà xung quanh nơi này đều là sa mạc Gobi rất xa xôi, trong tình huống bình thường cũng sẽ không có ai đến, nếu không thì nơi này có thể thực sự nguy hiểm.

Chương 1233

Vì vậy, Lý Đông có một ý nghĩ, đó là diệt trừ thứ đó.

Nhưng bây giờ muốn đi xuống thì lại không muốn, vì đi xuống cũng rất phiền phức, nên tiếp tục đi về phía trước thăm dò đường.

Nhanh chóng phát hiện phía trước dường như là một hang động khá mềm, đỉnh đầu cát đá mềm mại quả nhiên đang từ từ trượt xuống.

Lý Đông đành mở dù ra che đầu mình.

Kết quả không lâu sau, lại phát hiện chân mình trượt một cái suýt nữa rơi xuống.

Nơi này lại hình thành một chỗ nửa vách đá, Lý Đông không khỏi giật mình, cầm dù có vẻ không an toàn, nên đành cất dù, từ từ men theo vách đá đi về phía trước.

Một con đường rất nhỏ, một bên là vách đá, một bên là núi cao, nơi như vậy quả thực vô cùng khó đi.

Nhưng phía trước lại phát hiện ở giữa con đường nhỏ xuất hiện rất nhiều tượng người bằng đá.

Những bức tượng nhân vật đó được điêu khắc sống động như thật, thợ điêu khắc quả thực cũng rất tài tình.

Những bức tượng được khắc ban đầu không biết là nam hay nữ đều có, những người đàn ông có vẻ mặt không tốt lắm, dường như đang lo âu vì chuyện gì đó.

Đương nhiên, khuôn mặt của những người phụ nữ cũng vô cùng tiều tụy, ai nấy đều rất tiều tụy, những người này nắm tay nhau, dường như đều quay mặt vào vách đá, đang quỳ lạy.

Không thể phủ nhận, tình huống như vậy khiến Lý Đông liên tưởng đến một loại tai nạn.

Không sai, một số người cổ đại khi gặp tai nạn, và không có cách nào giải quyết, bèn mô phỏng quỳ lạy các thứ, rồi cố gắng dựa vào thần tiên để giải quyết.

Đương nhiên, chuyện như vậy là một hành vi vô cùng ngu muội.

Nhưng lúc đó cũng không thể không có người làm như vậy.

Đôi khi con người thực tế là như vậy, khi dựa vào năng lượng của mình không thể giải quyết được vấn đề, thì sẽ cố gắng dựa vào những năng lượng hư vô phiêu miểu đó để giải quyết.

Không thể phủ nhận, đó là một hành vi vô cùng ngu xuẩn, nhưng hành vi ngu xuẩn như vậy lại có rất nhiều người thích.

Hiện tại tình huống cũng tương tự.

Rồi Lý Đông nhìn xong, phía trước dường như cũng không có tượng thần tiên, chỉ có ba thanh kiếm.

Ba thanh kiếm đó cũng được điêu khắc bằng đá.

Lý Đông đang suy nghĩ xem đây rốt cuộc là loại vũ khí tà môn gì.

Anh không biết thứ đó có tác dụng gì, cũng không biết có nguy hiểm gì không, và cũng không dám dùng tay chạm vào.

Thế là anh cầm đá, rồi ném về phía mấy thanh kiếm đó.

Ném một hồi lâu mà thấy mấy thanh kiếm dường như không có phản ứng, thế là anh từ từ đi đến bên cạnh các bức tượng.

Rồi lúc này mới phát hiện kiểu dáng của những thanh kiếm này giống hệt những thanh kiếm đồng đã thấy trong hang động bên dưới.

Xem ra những thứ ở đây đều cùng một kiểu.

Phía sau những bức tượng kiếm khắc đầy chữ chi chít.

Những chữ này không biết thuộc thời đại nào, nhưng nhìn có vẻ được khắc rất chỉnh tề.

Lý Đông bèn nhờ mấy người nhận dạng.

Thực tế mấy người kia cũng không giỏi lắm, phải đoán mò mới miễn cưỡng dịch ra được ý nghĩa của những chữ trên đó.

Sau khi đoán mò và giải mã, mọi người mới biết những chữ trên đó viết về thời Tam Quốc.

Thời Tam Quốc có một thợ rèn kiếm, cả đời đã chế tạo vô số vũ khí.

Đương nhiên, những vũ khí đó đều là thần khí vô cùng nổi tiếng.

Trong số những thần khí nổi tiếng này, đa số đều được chế tạo bằng sắt thép, nhưng nổi tiếng nhất lại là những vũ khí được chế tạo bằng đồng xanh.

Những vũ khí bằng đồng xanh đó, không biết đã phát huy tác dụng lớn đến mức nào trên chiến trường, chúng có tác dụng hút máu.

Ba thanh vũ khí đều có uy danh rất lớn.

Trong ba thanh vũ khí, có hai thanh có tên rất kỳ lạ.

Một thanh gọi là Quỷ Mị?

Nó bất kể thế nhân tốt xấu, thứ này đều có thể giết chết.

Sau khi xem miêu tả như vậy, Lý Đông mới hiểu thanh kiếm thứ nhất, quả thực nó không phân biệt tốt xấu, chỉ cần thấy người là đối phó.

Không thể phủ nhận, thanh kiếm đó quả thực khiến người ta cảm thấy vô cùng khủng bố.

Quan trọng nhất là nó có tác dụng hút máu, điều đó càng khủng bố hơn.

Sau khi xem miêu tả như vậy, mấy người mới phát hiện sở dĩ thứ đó trước đó đáng sợ như vậy, dường như thực sự có nguyên nhân, thứ đó thực sự không phải là thứ dễ chọc.

Thanh kiếm đó thực sự là một vũ khí vô cùng tà ác.

Chương 1234

Rồi thanh kiếm thứ hai tên là Chính Khí.

Thanh kiếm này hiện đang trong tay Lý Đông.

Thanh kiếm tên là Chính Khí, tung hoành sa trường, dùng để trừng trị cái ác, giết kẻ ác trên thế giới, có tác dụng trừ tà.

Không thể phủ nhận, thanh kiếm quả thực có tác dụng như vậy, trách không được con cương thi lại vô cùng sợ hãi.

Lý Đông phát hiện vũ khí thứ ba dường như thực sự có hiệu quả lớn.

Rồi thanh kiếm thứ ba lại có một tác dụng khác, gọi là Vương Giả Chi Kiếm.

Một thanh Vương Giả Chi Kiếm như vậy, bởi vì cuối cùng được một vương hầu sử dụng, vương hầu đó dùng thanh kiếm này để đạt được mục đích thống trị thiên hạ.

Không thể phủ nhận, ba thanh kiếm thực sự vô cùng khủng bố.

Quả thực chỉ cần cầm một trong số đó, thì trên chiến trường cơ bản là vô địch, đương nhiên về hậu quả, thì không cần nói.

Đương nhiên, nơi này lại không phải do vị đại sư chú kiếm kia chế tạo, mà thực tế là mấy trăm năm sau đó.

Mấy trăm năm sau, lại có một nhân vật cực kỳ lợi hại, có được mấy thanh kiếm.

Sau đó dùng năng lượng vô cùng cao cường để trấn áp tất cả mấy thanh kiếm này ở đây.

Lúc này Lý Đông mới hiểu tại sao nơi này lại xuất hiện đồ vật của

Thục Hán thời Tam Quốc, bởi vì nếu là thời Tam Quốc, nơi này khẳng định không thuộc Thục Hán.

Bây giờ mới hiểu rốt cuộc là chuyện gì, hóa ra người sau này đã mai táng mấy thanh kiếm ở đây.

Chủ yếu là vì người đó cảm thấy mấy thanh kiếm này thực sự quá lợi hại, nếu xuất hiện có thể gây ra hậu quả vô cùng khủng bố, vì vậy đã bố trí rất nhiều cơ quan ở đây.

Mục đích chính là để ngăn hậu nhân tiến vào đây, rồi lấy mấy thanh kiếm ra, như vậy sẽ quá nguy hiểm.

Mấy người đọc xong miêu tả, không khỏi thở dài nói: "Không ngờ nơi này lại chôn giấu bảo bối như vậy.

Tôi đoán bảo bối như vậy chắc chắn cũng là thứ mà tên Thiết Diện Sinh kia muốn có.

Xem ra lần này tôi lại lỡ mất rồi." Lý Đông khẽ nhíu mày.

Trước đó sở dĩ chỉ lấy đi thanh vũ khí được gọi là Chính Khí, chủ yếu là vì hai thanh vũ khí còn lại thực sự quá nguy hiểm, không thể lấy đi.

Nhưng nếu như vậy, hai thanh vũ khí đó nếu bị Thiết Diện Sinh lấy được thì sao?

Hiện tại Lý Đông biết Thiết Diện Sinh tồn tại.

Mặc dù người đó căn bản chưa bao giờ thực sự lộ diện, nhưng anh có thể luôn luôn cảm nhận được sự uy hiếp của tên đó.

Không sai, Lý Đông quả thực là người có ý thức khủng hoảng rất cao.

Hiện tại anh đều có thể cảm nhận được mối đe dọa nghiêm trọng trong đó, mối đe dọa nghiêm trọng đó là gì?

Hiện tại dường như không có cách giải quyết xác đáng.

Lý Đông lại rút thanh vũ khí được gọi là Chính Khí ra, phát hiện thanh vũ khí này thực tế cũng không có điểm nào tốt.

Mặc dù thanh vũ khí này dùng để trừ tà, có thể có tác dụng mạnh đối với tà vật, nhưng rốt cuộc nó cũng là một vũ khí có thể hút máu, một thanh vũ khí như vậy thì cũng không phải thứ tốt lành.

Lý Đông thấy mấy người có vẻ trầm tư, cười nói: "Thực ra tôi không tin những cách nói trên.

Mặc dù mấy thanh vũ khí này rất tà ác, nhưng tôi luôn cảm thấy, bất kể là vũ khí gì, cuối cùng vẫn phải là người sử dụng nó.

Như vậy mới có thể thấy mấy thanh vũ khí có thể phát huy tác dụng gì.

Cùng một thanh vũ khí, nếu ở trong tay người chính nghĩa, thì là vũ khí bảo vệ chính nghĩa; ngược lại, nếu ở trong tay kẻ tà ác, thì là vũ khí tà ác." Muộn Du Bình cười nói: "Những điều cậu nói hơi lý tưởng hóa quá.

Nhưng thực tế mọi chuyện trên thế giới này không lý tưởng như trong đó nói đâu.

Tóm lại, có những chuyện trên thế giới này, căn bản không phải tôi có thể giải thích rõ ràng được.

Bây giờ tôi chỉ có thể bán tín bán nghi thì hơn, cậu đừng tùy tiện phủ định trí tuệ của người khác.

Nếu cậu tùy tiện phủ định nhận thức của người khác như vậy, thì đó là một chuyện rất nguy hiểm.

Bởi vì người khác có nhận thức như vậy, thì chứng tỏ mấy thứ đó có thể thực sự xuất hiện những chuyện nguy hiểm.

Vì tôi chưa thấy, nên không thể dễ dàng kết luận, đó là một kiểu tư duy rất nghiêm cẩn.

Nếu không, tôi có thể sẽ gặp nguy hiểm lớn hơn, cậu nên hiểu rõ chứ.” Đương nhiên, tên này lớn tuổi rồi, Lý Đông cũng biết tên này là người từng trải, nên những gì hắn nói cũng rất có lý, Lý Đông cũng không tranh luận với hắn trên thế giới này.

Nhưng A Ninh lại hoàn toàn không tin những chuyện như vậy.

A Ninh cười lạnh một tiếng nói: “Nhìn xem nơi này, người phong ấn mấy thanh kiếm ở đây, e rằng cũng không phải người tốt lành gì.

Nhìn xem nơi này có nhiều côn trùng khủng khiếp như vậy, có nhiều cương thi quỷ dị như vậy, phía trước lại có những ảo giác lờ mờ, đó là biểu hiện của Viên quang thuật.

Những thứ này nói chung, đó có thể thực sự là những cơ quan giết người ở khắp nơi.

Nơi này có nhiều cơ quan giết người như vậy, chẳng lẽ người đó là người tốt sao?

Chương 1235

Nếu là một người tốt như vậy, thì có thiết lập nhiều loại thứ khủng khiếp như vậy ở nơi này không?

Phải biết rằng những thứ khủng khiếp như vậy có thể luôn luôn bị phong ấn ở đây là tốt nhất, nếu thứ đó chạy ra ngoài, thì nhất định sẽ gây ra một loại tai nạn vô cùng nghiêm trọng.

Tai nạn nghiêm trọng đó, ai sẽ chịu trách nhiệm đây?

Nhưng nơi này có nhiều cơ quan, nhiều người đối với nơi này nghe danh đã sợ mất mật có lẽ cũng là một nguyên nhân, làm như vậy có thể hù dọa người khác, không nên tiến vào.

Dường như cũng là chuyện bình thường, nhưng mấy tên đã dẫn chúng ta đến nơi này cũng rất đáng chết, xem ra mấy tên đó hẳn là thuộc hạ của Thiết Diện Sinh thật.

Hoặc là thuộc hạ của Thiết Diện Sinh cũng ở nơi này, rồi ở đây tổn thất đặc biệt lớn, nên muốn lừa chúng ta đến nơi này.

Một mặt muốn chúng ta thăm dò đường, mặt khác muốn chúng ta 'làm công không công'.

Không sai, bây giờ phỏng đoán như vậy mới thực sự chính xác.

Cái gọi là 'bóc hạt dẻ trong lửa', đó là có lợi lộc lớn nhưng kết quả cuối cùng lại không được bất kỳ lợi ích nào.

Chuyện như vậy cũng là bình thường." Vương Bàn Tử nghiến răng nghiến lợi nói: "Nếu tôi gặp tên Thiết Diện Sinh kia, tôi nhất định sẽ diệt tuyệt tên đó hoàn toàn, khiến nó vĩnh viễn không được siêu sinh!" Sau chuyện này, lập tức lại nhắc đến Thiết Diện Sinh.

Không thể phủ nhận, tên đó hiện tại đã trở thành kẻ địch lớn nhất

trong lòng họ.

Lý Đông an ủi mấy người, bảo đừng suy nghĩ lung tung, hiện tại cũng không còn cách nào khác, thế là Lý Đông hô mấy người tiếp tục tiến lên.

Đương nhiên, trong quá trình đó, thỉnh thoảng có người nhìn quanh.

Lý Đông thúc giục mấy người nói: "Chúng ta mau đi đi, nếu con cương thi phía sau bò lên thì lại có rắc rối." Vương Bàn Tử hừ lạnh một tiếng: "Con cương thi đó quả thực lợi hại, tôi thực sự hơi sợ, nhưng bây giờ tôi chẳng phải có thanh kiếm đồng đó sao?

Nếu tôi có thanh kiếm đồng đó, đối phó với những con cương thi đó hẳn cũng có cách chứ.

Tôi không tin con cương thi đó, lại dám dùng đầu nó đụng vào thanh kiếm đồng của tôi.

Như vậy, tôi cũng có cách phản chế những tên đó." Nhưng đúng lúc nói chuyện này, đột nhiên mọi người cảm thấy một trận hàn ý.

Nơi này dường như thực sự xuất hiện rất nhiều chuyện khủng khiếp, sau một trận gió lạnh thổi qua, thấy mấy bóng đen bay vù vù tới.

"Không hay rồi, nơi này có thứ gì đó?" Thế là Lý Đông vội bảo mấy người lùi lại mấy bước.

Vương Bàn Tử trợn mắt nói: "Lại nữa?

Lại bay trên trời ư?" Nhưng hiện tại con đường ở đây thực sự quá chật hẹp, muốn lùi cũng không biết lùi đi đâu.

Quan trọng nhất là một bên là vách đá, một bên là núi cao, muốn chạy trốn cũng không có cách nào.

Chính vào lúc này, Lý Đông thấy A Ninh suýt nữa rơi xuống vách đá.

Bên dưới, Lý Đông vì phản ứng nhanh, tốc độ nhanh, liền giữ chặt cô lại.

Kết quả, từ xa bay tới một sợi dây thừng, lại quấn lấy hai người, hai người lập tức bay ra ngoài.

Lý Đông một tay ôm lấy A Ninh, tay còn lại vội vàng tìm kiếm sợi dây thừng đó.

Kết quả trên sợi dây thừng đột nhiên xuất hiện những cành cây nhỏ, trông như tơ tằm vậy.

Quan trọng nhất là những cành cây đó ngang dọc đan xen, quả nhiên bao bọc lấy họ, rồi giam cầm họ bên trong.

A Ninh giật mình kêu lên: "Rốt cuộc là thứ gì vậy?

Chẳng lẽ là tơ nhện?

Nhện tinh sao?" Hiện tại chỉ có thể nói như vậy, vì tình huống hiện tại đối với họ quả thực quá quỷ dị, lại xảy ra chuyện như vậy.

Lý Đông lắc đầu nói: "Đừng nói nữa, tôi bây giờ không sao." Anh ôm A Ninh vào lòng, cô lẩm bẩm.

Nhưng tình hình hiện tại cũng không đặc biệt tốt, những lời Lý Đông vừa nói chỉ là để an ủi người khác mà thôi.

Thực tế, hiện tại sau khi bị rung lắc mạnh trong cái lồng đó một trận, Lý Đông và A Ninh đều cảm thấy choáng váng.

Dù sao cảm giác như vậy tuyệt đối không tốt, bởi vì có người say xe cũng cùng một đạo lý.

Đương nhiên có người khả năng giữ thăng bằng tốt hơn, nhưng hiện tại nơi này quả thực khiến người ta cảm thấy say xe.

Đương nhiên, gián tiếp nói thì cuối cùng nó cũng dừng lại.

Sau khi dừng lại, thậm chí có một cảm giác đặc biệt, đó là có lẽ đã chết từ lâu rồi.

Không sai, đó cũng là một kiểu tấn công tinh thần, khiến người ta sản sinh ra một cảm giác tuyệt vọng.

May mà, sau khi Lý Đông phản ứng lại, dùng tay sờ soạng một hồi, phát hiện cái vật chất này dường như có thể mở ra bên ngoài.

Thế là anh nghĩ: "Hiện tại tôi có dư địa rồi.

Tóm lại, hiện tại tôi có cơ hội sống sót rồi." Vì nơi này thực sự quá nhỏ, hai người cảm thấy có chút tiều tụy, đặc biệt là tinh thần của A Ninh, dường như vô cùng mệt mỏi.

Hiện tại A Ninh hoàn toàn tuyệt vọng, hoặc đã đến bờ vực của sự tuyệt vọng rồi, thậm chí còn khẽ khóc.

Bởi vì những tin tức này thực sự đến quá đột ngột, hiện tại dường như đã mất hết mọi cách rồi.

Chương 1236

Lý Đông cố gắng cười nói: "Đừng nghĩ nhiều như vậy, tôi đã trải qua bao nhiêu phong ba bão táp rồi, lúc đó còn tuyệt vọng hơn, bây giờ cũng chỉ là một chút rắc rối nhỏ thôi, đối phương chỉ đang ảnh hưởng đến tâm trạng của chúng ta, đừng dễ dàng từ bỏ như vậy." A Ninh gật đầu nói: "Anh nghĩ tôi là loại người dễ dàng từ bỏ như vậy sao?

Tôi cũng giống anh, tôi cũng là một người rất kiên cường.

Hơn nữa, dù có chết thì sao chứ?

Dù sao bây giờ chỉ có một mình tôi ở bên cạnh anh, chết cũng không sao, vì như vậy sẽ không có ai tranh giành với tôi nữa." Người phụ nữ này bây giờ hoàn toàn đặt trái tim lên người Lý Đông, dường như không còn lo lắng gì khác.

Lý Đông bây giờ trong tay có một thanh kiếm, thế là anh cầm kiếm đâm loạn xạ vào cái lồng xung quanh.

Nhưng phát hiện dường như không dễ dàng như vậy, thanh kiếm dù sắc bén đối với cái lồng, nhưng cái lồng này cứ như một sợi dây cao su vậy, có thể lõm vào, nhưng căn bản không thể đâm xuyên qua bề mặt.

Rốt cuộc là thứ gì vậy?

Lại lợi hại như vậy, ngay cả kiếm như vậy cũng không đâm xuyên được sao?

Lý Đông đột nhiên đổi một thanh vũ khí.

Nhưng sau khi đổi một thanh vũ khí khác, kết quả cũng y chang.

Lúc này, anh thấy Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử mấy người, thế là hô lớn ra bên ngoài.

Kết quả nhanh chóng nhận được hồi âm, là tiếng của Vương Bàn Tử.

"Đông ca, tôi ở đây, nhưng tôi cũng bị nhốt vào một cái lồng rồi, bây giờ tôi không ra được.

Hiện tại tôi cũng không biết phải làm sao." Rồi lại nghe thấy tiếng hồi âm của mấy người khác, tình hình gần như đều giống nhau.

Đương nhiên, hiện tại Lý Đông trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm, bây giờ có hồi âm thì đó là một tin tức rất tốt, đó là ít nhất mỗi người vẫn còn sống.

Ít nhất mỗi người vẫn còn sống thì bản thân đã là một chuyện rất tốt rồi.

A Ninh như vậy trực tiếp nhào vào lòng Lý Đông.

Lý Đông cầm vũ khí nhắm vào giữa, chém giết loạn xạ.

Nhưng làm vậy dường như cũng không có tác dụng, dường như chỉ dựa vào sức mạnh cơ bắp thì không có cách nào phá giải nơi này.

Quan trọng nhất là sau khi giày vò như vậy, cái lồng đang từ từ thu nhỏ không gian, khiến không gian hoạt động ngày càng nhỏ.

Lý Đông phát hiện tình hình có chút không ổn, thế là đặt hai thanh kiếm chồng lên nhau theo chiều ngang và dọc, tạo thành một hình chữ thập, rồi cố gắng chống đỡ tạo ra một không gian khá lớn.

Thế nhưng, dù vậy, hiện tại dường như họ cũng bị bao bọc trong cái "giáo tử" (bánh chưng) này, cứ nhỏ dần đi.

A Ninh lúc này không ngừng run rẩy, cũng rút một khẩu súng ra, rồi không ngừng nổ súng vào xung quanh.

Nhưng cũng không có tác dụng gì, vẫn không có bất kỳ ảnh hưởng nào.

Hiện tại hai người bị ép chặt vào nhau như vậy, dường như đều đã tuyệt vọng.

Nhưng đúng lúc đó, Lý Đông đột nhiên nảy ra một ý rất hay, đó là dùng lửa không biết có giải quyết được cái lồng này không.

Phải biết rằng cái lồng này dù sao cũng là vật hữu cơ, nếu là vật hữu cơ thì hẳn cũng có thể đốt được.

Đương nhiên, bây giờ phỏng đoán như vậy, nếu thứ này thực sự không sợ nước lửa, đao kiếm không vào được, thì bây giờ thực sự xong đời rồi.

Nhưng hiện tại cũng không có lựa chọn nào khác, thế là anh rút ra một cái bật lửa.

Vì vậy, trong lòng bây giờ nảy sinh một chút hy vọng, rồi cố gắng tạo ra một chút không gian.

Lý Đông lại rút ra một bình dầu hỏa, rồi đổ dầu hỏa vào đó, rồi châm lửa.

Dù sao bộ đồ bảo hộ có thể chống cháy, nên hiện tại anh cũng không quá sợ hãi.

Cái lồng đó nhanh chóng bốc cháy, mặc dù oxy bên trong khá ít, nhưng đã cháy rồi.

Nhìn cái kiểu này thì nhanh chóng cũng sẽ tắt.

Thế là Lý Đông lại rút ra một bình oxy.

Sau khi bình oxy được mở ra, ngọn lửa bên trong bùng cháy mãnh liệt hơn.

Quả nhiên, cái lồng nhanh chóng lùi ra ngoài, quả nhiên trên thế giới này, bất kể là thứ gì cũng không phải vô cực.

Cái gọi là vạn vật tương sinh tương khắc là rất có lý.

Thế là Lý Đông lại rút ra nhiều dầu hỏa hơn đổ ra.

Cuối cùng cái lồng hoàn toàn lùi ra, xung quanh hình thành một làn gió mát.

Khi Lý Đông chuẩn bị di chuyển, A Ninh đột nhiên kéo Lý Đông lại nói: "Bây giờ làm gì?

Đừng quên hiện tại nơi này là vách đá, muốn rơi xuống sao?" Kết quả đúng lúc đó, Lý Đông nhấc chân lên thực sự phát hiện mình đang ngồi bên mép vách đá.

Xem ra nguy hiểm phía trước thực sự quá nguy hiểm.

Nơi này thực sự khắp nơi đều là sát khí.

Chương 1237

Nếu rơi xuống như vậy, thì dù có bộ đồ bảo hộ cũng khó sống sót, đương nhiên, trừ phi có thể sử dụng thiết bị khác để sống sót.

Lý Đông rút ra mấy cây đèn quang lạnh ném xuống, bên dưới dường như không thấy ánh sáng, đó là một vách đá rất cao, gần như vực sâu vạn trượng.

Bởi vì nơi này vốn dĩ là không gian dưới lòng đất, thậm chí Muộn Du Bình còn nghi ngờ bên dưới có thể là địa ngục trong truyền thuyết.

Chỉ có địa ngục trong truyền thuyết mới có độ sâu như vậy.

Vì vậy, Lý Đông lại vội vàng nhắc nhở mấy người khác.

Hiện tại mấy người khác dường như cũng đã thoát ra bằng phương pháp tương tự, nhưng đều đang ở bên mép vách đá.

Nhưng hiện tại xung quanh một màu đen kịt, Lý Đông rút đèn pin ra chiếu, sau khi chiếu xong, phát hiện không gian hiện tại họ đang ở dường như là trong một hang đá.

Trong hang đá như vậy, Lý Đông cũng không biết phải làm sao, thế là anh chỉ đành từ từ bò về phía trước mấy mét, rồi lại quan sát xung quanh một phen.

Cuối cùng tìm thấy một nơi trông có vẻ tạm thời an toàn, một bệ đá hình vuông dài rộng khoảng hai mươi mấy trượng.

Một bệ đá như vậy thì rất tốt.

Ít nhất là một không gian khá lớn.

Trong không gian khá lớn như vậy, ở giữa có một cây đại thụ cao chót vót.

Nhưng một cây đại thụ cao chót vót như vậy nhìn qua đã thấy rất bất thường, bởi vì nếu nơi này thuộc không gian dưới lòng đất thì căn bản không có ánh sáng mặt trời.

Bởi vì theo tình huống bình thường, nếu cây cối muốn sinh trưởng, thì cần quang hợp, vì cần quang hợp để cung cấp năng lượng mới có thể liên tục sinh trưởng.

Nhưng hiện tại nơi này không có ánh sáng mặt trời, vậy bản thân cây này là bất thường.

Quan trọng nhất là nhìn thấy cây này quả nhiên là một cây liễu.

Ít nhất là nhìn từ xa, đó là một cây liễu.

Nhưng cây này hiển nhiên căn bản không dựa vào ánh sáng mặt trời để sinh trưởng, mà sử dụng phương pháp khác để sinh trưởng, bởi vì trên cây này dường như treo không ít thi thể, về cơ bản đã khô héo, và đang đung đưa qua lại.

Rồi Lý Đông rùng mình một cái.

A Ninh không kìm được nói: "Vừa rồi may mà tôi đã dùng lửa đốt cháy những cái lồng đó để thoát ra, e rằng kết cục của tôi cũng sẽ như vậy.

E rằng tình huống tôi vừa gặp phải cũng như thế này, cái cây đó có thể từ từ hấp thụ năng lượng cơ thể tôi, rồi từ từ trở thành chất dinh dưỡng cho nó." Hiện tại nghe những lời đó xong ai nấy đều giật mình, thực tế họ vừa gặp phải tình huống như vậy.

Muộn Du Bình nói: "Đúng vậy, cái cây đó rất tà môn, bây giờ cứ ở đó đừng động đậy." Vì vậy, hiện tại mọi người cứ ở đó không động đậy, không ai dám động đậy, đang cẩn thận quan sát.

Nhưng quan sát một hồi lâu dường như cũng không quan sát ra được tình hình, thế là Vương Bàn Tử có chút không nhịn được, rồi

nói: “Bây giờ chúng ta không cần đợi nữa, hay là thế này đi, trực tiếp ném mấy quả lựu đạn vào đó có thể thăm dò được tình hình của thứ đó.

Tôi cứ ở đây nằm dài cũng không phải là cách hay.

Nếu cứ nằm dài mãi như vậy, chẳng lẽ tôi cứ phải nằm chết ở đây sao?” Hồ Bát Nhất lập tức nghiến răng nghiến lợi: “Tên này thực sự có dũng mà không có mưu, chẳng lẽ không thấy tình hình bên dưới sao?

Nếu cứ ném mấy quả lựu đạn như vậy, thì vạn nhất xuất hiện nguy hiểm khác thì sao?” Vương Bàn Tử cũng có chút không phục, nói: “Vậy thì sao chứ?” Nhưng Vương Bàn Tử hiện tại vốn dĩ định mắng Hồ Bát Nhất một trận, nhưng hai người dường như cũng là huynh đệ tốt nhiều năm, cuối cùng không mắng ra miệng.

Lý Đông lắc đầu nói với Bàn Tử: “Chúng ta không thể tùy tiện ném lựu đạn ở đây.

Vì cậu phải biết hoàn cảnh chúng ta hiện tại nguy hiểm đến mức nào.

Sau khi lựu đạn nổ, lực xung kích rất lớn, sóng xung kích trực tiếp có thể đẩy chúng ta xuống vách đá, cậu có biết không?

Nếu như vậy, chúng ta sẽ chết hết ở đây.” Nhưng Vương Bàn Tử có chút không phục, nghiến răng nghiến lợi nói: “Nếu vậy, thì tôi có thể làm gì chứ?

Chẳng lẽ tôi phải đợi chết ở đây sao?

Nằm dài như vậy cũng không phải là cách hay, vì nằm dài như vậy ngay cả cơm cũng không ăn được.

Tôi sẽ bị chết đói vô ích ở nơi này.” Bàn Tử thì có vẻ không vấn đề gì, nếu cứ tiếp tục ở chỗ này, sau này chắc chắn sẽ chết đói.

Bởi vì nếu cứ bất động, vấn đề xem ra thật sự nghiêm trọng, dù sao cũng không thể ở mãi một chỗ như thế này được, nếu ở mãi một chỗ thì tuyệt đối là một tai họa lớn.

Lý Đông chuyển ánh mắt sang Muộn Du Bình hỏi: "Tiểu Ca, cậu có nhận ra đây là cái gì không?

Tại sao cái cây này lại tà môn như vậy?" Muộn Du Bình tuy kiến thức rộng rãi nhưng giờ cũng hoàn toàn không hiểu rõ đây rốt cuộc là cái gì, anh ta hạ giọng nói nhỏ: "Tôi cũng không biết cái thứ này là gì, nhưng tôi cảm thấy chỗ này không hề đơn giản.

Bởi vì trên đời này, bất kể là vật gì cũng có linh tính, vậy thì cái cây này sản sinh ra tình huống như vậy cũng là chuyện bình thường." Vương Bàn Tử không kìm được cười khà khà: "Tiểu Ca lúc nào cũng kiến thức rộng rãi, giờ thì xem ra cũng không biết cái gì rồi nhỉ, sao lại ấp úng vậy.

Mà tôi nghe ma thuật thì nhiều chứ yêu thuật thì chưa bao giờ.

Tiểu Ca có phải hơi mơ hồ rồi không?

À mà, trí nhớ của cậu bây giờ có còn rõ ràng như trước không?

Bây giờ có bị lẫn lộn gì không?" Đương nhiên, Tiểu Ca không thèm để ý, trực tiếp bò về phía giữa.

Cành cây của cái cây kia cứ đung đưa trái phải phía sau lưng Muộn Du Bình, ước chừng chỉ cần anh ta hơi nhúc nhích thì sẽ lập tức bị tóm lấy, chỗ này quả nhiên bắt đầu tà môn rồi.

Nhưng sau khi Tiểu Ca thử nghiệm như vậy, anh ta đại khái đã hiểu ra một nguyên lý, đó là chỉ cần không quá lộ liễu thì cành cây sẽ không tùy tiện tấn công.

Thế nên anh ta lập tức nói với mọi người: "Chỉ cần đừng nhúc nhích, rồi cố gắng hạ thấp người xuống, thì sẽ không bị cành cây kia

quấn lấy đâu." Lý Đông bảo hai người phụ nữ đứng yên, như vậy có thể đảm bảo an toàn hơn, rồi anh cũng từ từ bò về phía giữa.

Chương 1238

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng bò theo. "Chỗ này chắc chắn có đồ, tôi cảm thấy cái cây này chắc chắn có vấn đề.

Bọn mình ở đây có khi lại có thu hoạch lớn." Sau đó, trong lòng Lý Đông dâng lên một cảm giác tự tin, rằng bây giờ có lẽ anh ta thực sự có thể tìm thấy rất nhiều thứ mơ ước ở chỗ này.

A Ninh và Trần Văn Cẩm vốn không định đi, hoặc không được phép, nhưng giờ hai người họ căn bản không nghe lời Lý Đông nữa.

Nhưng sau đó hai người họ cũng không gặp nguy hiểm gì, nên Lý Đông cũng không để tâm, chỉ cần không có nguy hiểm là được.

Thực ra, mục tiêu hay giấc mơ mỗi ngày của anh ta không quá lớn, chỉ cần những người anh quan tâm không gặp nguy hiểm là mọi chuyện đều tốt đẹp; còn những chuyện khác thì cơ bản đều có thể đối phó, có thể xử lý, mọi chuyện đều có cách giải quyết, tất cả đều tốt, chỉ cần người không sao là tất cả đều tốt.

Dù sao bây giờ, mong sao mọi người không sao là được, chỉ cần người không sao thì mọi chuyện đều rất ổn thỏa, không thể có bất kỳ vấn đề gì.

Vương Bàn Tử cười ha hả nói: "Nếu chỗ này mà thật sự có bảo bối đáng tiền thì đầu tiên là tôi, tôi sẽ lấy mấy thứ đáng tiền đó." Lý Đông liếc nhìn tên này: "Cậu đã giàu có như vậy rồi, lẽ nào bây giờ còn lo không có tiền sao?

Hơn nữa, có nhiều tiền như vậy tiêu hết được không?

Nhiều tiền đến mức tiêu không hết thì có tác dụng gì chứ?

Thế nên tôi khuyên cậu đừng có hôi của nữa, hôi nữa cũng chẳng

có ích gì đâu." Lý Đông cẩn thận nói với Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử lại cười phá lên nói: "Thì có liên quan gì chứ?

Tôi tuy có tiền nhưng số tiền đó cũng không thể cứ thế mà tiêu mãi được.

Cậu không xem à, bây giờ tôi có thể là người trường sinh bất lão đó, người trường sinh bất lão thì một đời dài bao nhiêu chứ, có khi sống được mấy nghìn năm ấy chứ, số tiền này của tôi tuy mấy chục năm tiêu không hết, nhưng mấy nghìn năm thì có tiêu hết được không lại là một chuyện khác." Nghe tên này nói vậy, mấy người kia đều không nhịn được cười, nói với Vương Bàn Tử: "Thằng cha này đúng là thú vị thật, bây giờ mới có bao nhiêu tuổi mà đã suy tính chuyện mấy nghìn năm rồi à?

Mấy nghìn năm dài đằng đẵng như vậy, trong quá trình đó có thể xảy ra đủ thứ ngoài ý muốn, ai biết sau này có sống được đến lúc đó không chứ?" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử vốn có mối quan hệ rất tốt, nên hai người họ cứ thế mà trêu đùa nhau.

Nhưng Vương Bàn Tử lại không vui, rồi cười nói: "Không thể nào, tuy bây giờ tôi trông béo như vậy, nhưng dù sao đi nữa, chỉ cần tôi có thể trường sinh bất lão, không chừng trong quá trình đó tôi sẽ luyện thành một môn võ công tuyệt thế, rồi dần dần sẽ không có nguy hiểm nào có thể khiến tôi gặp bất trắc nữa." Không sai, nếu một người có thể sống mãi mãi thì quả thực đó là một điều rất tuyệt vời, bởi vì như vậy, một người sẽ có rất nhiều thời gian để từ từ học các loại kỹ năng, đợi đến khi thời gian sống đủ dài thì gần như sẽ trở thành vô sở bất năng, cơ bản là đều có thể học được hết, vậy thì có lẽ thực sự sẽ đạt đến cảnh giới vô cực.

Lời của Vương Bàn Tử nói như vậy cũng rất có lý, tên này trông có vẻ đã nghiên cứu mọi việc rất thấu đáo, dường như thực sự khiến

người ta không thể nào phản bác được.

Nhưng điều anh ta nói lại là sự thật.

Nhưng Lý Đông lại cười nói: "Bàn Tử, thế thì cũng không thể ăn một mình được chứ, xem bọn mình thế này, nếu tìm được bảo bối thì phải chia đều cho cả năm người chứ." Vương Bàn Tử gật đầu, nói với Lý Đông: "Đông ca nói đúng, tuy tôi là thằng ham tiền thật, nhưng tôi cũng không đến mức muốn ăn một mình, mọi người chia đều, không vấn đề gì." Tên này quả nhiên không mất đi cái bản tính tham tiền đó.

Kết quả là, khi Vương Bàn Tử đang đắc ý, người anh ta vừa mới ngẩng lên, thì một cành cây lập tức bay ngang qua.

Tên này không khỏi giật mình thốt lên: "Đừng có đắc ý quá sớm, lần này thì gay go rồi." Cành cây đó lập tức quấn lấy Vương Bàn Tử, rồi nhìn dáng vẻ đó, dường như lại một lần nữa chuẩn bị quấn lấy tên này.

Đương nhiên bây giờ không thể để tên này bị quấn lần nữa, nên Lý Đông bò tới, cầm kiếm chém vào cành cây đó.

Tên này cũng chưa bị trói hoàn toàn, nên tốc độ phản ứng của anh ta cực kỳ nhanh nhạy, sau khi lăn mấy vòng trên mặt đất, cuối cùng đã tránh được đòn tấn công và đến bên cạnh Lý Đông.

Kết quả là kiếm của Lý Đông trật mục tiêu, đâm thẳng vào chân tên này.

May mà tên này có vẻ phòng hộ rất tốt, nên không bị thương.

Lúc này, thanh kiếm dường như phát ra một luồng sáng màu đỏ, rồi những cành cây đang vây quanh lập tức bay đi.

Nhìn dáng vẻ đó, dường như tạm thời đã đẩy lùi được đòn tấn công của mấy thứ đó, Lý Đông không khỏi thở phào một hơi.

Nói như vậy, thì bây giờ mọi chuyện đơn giản rồi.

Xem ra thanh kiếm này thực sự rất hữu dụng, bây giờ anh đang dùng thanh kiếm được gọi là "Chính Khí".

Tuy Lý Đông dùng thanh kiếm này không thuận tay, nhưng tác dụng của nó rất tốt, gần như tương đương với một loại đạo cụ đặc biệt, dùng để diệt tà rất hiệu quả.

Nhưng Vương Bàn Tử lại ôm chân nói với Lý Đông: "Đông ca, cậu có thể nhắm chuẩn một chút được không, nếu không phải trang bị của tôi tốt thì có khi cái chân này của tôi đã phế rồi." Lý Đông lườm tên này một cái: "Bây giờ là vì cậu lại gây ra nhiều phiền phức như vậy, nếu vừa nãy không quá đắc ý thì đã không có nhiều rắc rối như thế." Lý Đông lại vội vàng dùng kiếm đánh bật tất cả các cành cây xung quanh.

Rồi lại đá Vương Bàn Tử mấy cước thật mạnh.

Nhưng bây giờ, sau khi Lý Đông đứng dậy, một lượng lớn cành cây lại bay về phía anh.

Tuy nhiên, thanh kiếm trong tay anh dường như có tác dụng rất lớn, những cành cây đó đều dừng lại ở một khoảng cách rất xa, căn bản không dám đến quá gần.

Nhưng mấy tên này cũng không hề có ý định rút lui, Lý Đông bất kể di chuyển thế nào thì những cành cây đó vẫn lùi về phía sau, nhưng luôn giữ khoảng cách vài mét, dường như tương đương với việc vây hãm anh bằng một cách thức đặc biệt, căn bản không hề có ý định thả anh đi.

Đột nhiên, cành cây của đại thụ đó vỡ ra, rồi nhanh chóng lan rộng ra xung quanh, thế mà lại tạo thành một cái lều khổng lồ, bao trùm tất cả mọi người ở giữa.

Lý Đông bảo mấy người tụ tập lại gần anh, như vậy có thể hỗ trợ lẫn nhau một chút, đồng thời quan sát tình hình xung quanh.

Nhưng lúc này, dường như không ai động đậy, đại khái một lúc lâu sau, thanh kiếm trong tay Lý Đông dường như đã xảy ra một số biến đổi, nó thế mà đang không ngừng rung động, thậm chí cả thân kiếm cũng nhanh chóng chuyển sang màu đỏ tươi.

Lý Đông có chút kỳ lạ về món đồ này, quả nhiên thanh kiếm này cũng không phải thứ tốt lành gì, bởi vì trước đó, khi xem những dòng chữ kia, thì ba món vũ khí đó thực ra đều không phải thứ tốt, thậm chí tất cả đều không tốt, chỉ là thanh kiếm thứ hai được gọi là "Chính Khí" dường như không trực tiếp làm hại người, nên anh ta cảm thấy không có gì xấu, nên mới lấy nó.

Nhưng bây giờ thanh kiếm này dường như cũng đang xảy ra một số biến đổi kỳ lạ, khiến người ta cảm thấy không thể đoán trước được.

A Ninh vội vàng nói: "Mau ném cái thứ này đi, cái thứ này cũng không phải đồ tốt đâu." Lý Đông bây giờ cảm thấy có chút rối rắm, nếu ném bảo bối này đi, thì những cành cây xung quanh lại một lần nữa vây công, vậy thì sẽ thiếu mất một lá bùa hộ thân.

Chẳng lẽ phải dùng con dao kia để đối phó với những cành cây này sao, những cành cây này dường như không dễ bị cắt đứt như vậy.

Trước đó cũng không phải là chưa đối phó với những cành cây này, những cành cây này nói cứng thì cũng không đặc biệt cứng, đương nhiên nói mềm thì cũng không đặc biệt mềm, nhìn chung giống như cao su vậy, tóm lại là không thể cắt đứt được.

Nhưng nếu không ném thanh đồng kiếm đi, thì bây giờ cũng không biết rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.

Chương 1239

Khi Lý Đông đang do dự không quyết, thanh kiếm của anh ta thế mà lại bắt đầu bay lên, thế mà lại có chuyện kỳ diệu như vậy.

Muộn Du Bình và A Ninh đồng thanh nói lớn: "Mau buông tay, thứ này không đúng!" Lý Đông bây giờ cũng biết tình hình của món đồ này có vẻ không ổn, thế là vội vàng buông tay, trực tiếp ngã xuống đất.

Lý Đông nằm bò trên đất quan sát tình hình bên ngoài, chuyện gì vậy?

Kết quả là anh ta phát hiện thanh kiếm đó rất không phù hợp với quy luật khoa học, nó trực tiếp lơ lửng giữa không trung như vậy, toàn bộ thân kiếm ngày càng đỏ hơn.

Xung quanh thanh đồng kiếm, thậm chí còn bốc lên ngọn lửa hừng hực.

Đang quan sát tình hình xung quanh, Lý Đông bỗng nhiên phát hiện cái cây kia dường như đã xảy ra biến hóa lớn.

Không sai, khi anh ta dùng đèn pin chiếu vào cái cây kia, thì phát hiện thân cây đang không ngừng va đập.

Dường như có thứ gì đó muốn chui ra từ bên trong, đại khái hơn một tiếng sau, từ bên trong đã trồi ra một chiếc quan tài.

Chiếc quan tài đó toàn thân màu trắng tuyết.

Dường như trong suốt, nhưng bên trong có thể nhìn thấy một thi thể.

Đợi đến khi chiếc quan tài đó trượt xuống đất, thi thể đó cũng bắt đầu phát sáng, chiếu sáng xung quanh như ban ngày.

Lúc đó Lý Đông nhìn rõ, ở phía dưới thân cây dường như có một đài hoa băng đăng.

Thứ đó nằm trong gốc đại thụ, dường như to bằng quả bóng rổ.

Hoặc cái lỗ đó to bằng quả bóng rổ, bên trong có một số thứ, nhìn dáng vẻ giống như một số cuộn giấy hoặc một số sách.

Những thứ này xem ra cũng rất hữu dụng, bởi vì nếu là những thứ này thì gần như tương đương với những văn hiến cực kỳ quan trọng thời cổ đại, tất cả đều là đồ cổ quý giá.

Kết quả là đột nhiên chiếc quan tài đó bỗng nhiên nảy lên trên mặt đất, lẽ nào bên trong có thứ còn sống sao?

Nếu có thứ còn sống, thì bây giờ có lẽ sẽ hơi rắc rối một chút, thứ đó lại xuất hiện, rồi lại đối mặt với cái cây kia, vậy thì bây giờ có lẽ sẽ phải đối mặt với một trận khổ chiến.

Đương nhiên Lý Đông cũng không động đậy, anh ta chỉ đơn giản là đổi vũ khí trong tay thành con dao kia.

Con dao đó có lực tấn công vật lý mạnh nhất, rồi cộng thêm sức mạnh của anh ta thì cũng có thể chống đỡ được một trận.

Kết quả là nhìn thanh đồng kiếm màu đỏ kia, bây giờ hào quang màu đỏ cũng đang kéo dài, tạo thành một cột sáng, chỉ nghe tiếng 'soạt' một cái, nó trực tiếp bay đến bên cạnh quan tài, thân kiếm đó đứng sừng sững ở đó, giữa không trung hóa thành vô số vòng tròn, rồi từng vòng từng vòng bao phủ lấy chiếc quan tài đó.

Thế mà lại có chuyện như vậy, nếu không tận mắt nhìn thấy, Lý Đông căn bản sẽ không tin chuyện như thế.

Bởi vì quá kỳ diệu, căn bản đã phá vỡ nhận thức của anh ta, trước đây bất kể gặp chuyện gì thì về cơ bản đều có thể giải thích bằng khoa học, nhưng bây giờ thứ này thì không thể giải thích được nữa.

Mọi chuyện bây giờ cũng quá phức tạp rồi.

Chiếc quan tài đó bây giờ đã ngừng rung động, thanh kiếm kia dường như đang lơ lửng giữa không trung như vậy, giống như đang giám sát chiếc quan tài.

Khoảng nửa tiếng sau, hào quang màu đỏ của thanh đồng kiếm bắt đầu yếu đi, vòng sáng đang rung động cũng bắt đầu yếu đi, chiếc quan tài lại bắt đầu rung động, thanh đồng kiếm trực tiếp cắm vào bên trong quan tài, chiếc quan tài đó trực tiếp nổ tung, từ bên trong xuất hiện một cỗ cương thi.

Đó là một cỗ thi thể khô héo màu trắng.

Nhưng dường như nó không động đậy, từ bên trong lại trôi ra một số thứ kỳ lạ khác.

Những thứ này nhìn có vẻ không phù hợp với môi trường ở đây, ví dụ như mai rùa, ví dụ như đỉnh đồng hoa mai.

Những thứ này hẳn là đồ cổ, cũng đáng một chút tiền.

Nhưng bây giờ Vương Bàn Tử và những người khác căn bản không có tâm trí đi lấy tiền, bây giờ chỉ có thể tìm một chỗ ẩn nấp thích hợp hơn.

Nhưng Vương Bàn Tử tên này bây giờ lại không kìm được chửi rủa.

Bởi vì tên này dường như cảm thấy những thứ đó hơi lãng phí.

Bây giờ Lý Đông nhìn chằm chằm vào thi thể đó.

Cỗ thi thể đó toàn thân trên dưới đều màu trắng, trên người mặc một chiếc cà sa có chữ.

Nếu là cà sa có chữ, lẽ nào người này là một hòa thượng?

Nhưng cũng không giống một hòa thượng.

Bởi vì nhìn thi thể đó mọc ra một đôi móng vuốt dài và mảnh.

Móng vuốt đó dài hơn một thước, khuôn mặt cương thi không có ngũ quan, đỉnh đầu trọc lóc, trông giống thật là một hòa thượng, nhưng lại không có ngũ quan.

Nếu không có ngũ quan, thì lại không giống một người.

Bây giờ cảm thấy rất kỳ lạ, rốt cuộc là quái vật gì mà lại có thứ như vậy?

Mấy người dù kiến thức có rộng đến mấy cũng căn bản chưa từng thấy loại đồ vật này, cũng không ai lên tiếng trả lời, nhưng đều cảm thấy thứ đang ở trước mắt này hẳn là thuộc loại tồn tại tương đối lợi hại.

Bây giờ tất cả đều đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, nhưng cũng không động thủ, biến số lớn nhất là cái cây kia, bây giờ cái cây đó cũng quá kỳ lạ rồi.

Lúc này.

Muộn Du Bình lấy ra vũ khí của mình, rồi nói: "Tình hình bây giờ e rằng hơi khó khăn.

Chương 1240

Tôi phải chuẩn bị chiến đấu rồi, nếu không thì tôi thật sự sẽ chết ở chỗ này mất." Đương nhiên, thực tế mấy người đều có chung nhận thức, tình hình hiện tại dường như không mấy lạc quan.

Nhưng Lý Đông bây giờ vẫn không động đậy, bởi vì cương thi đó dường như chưa động thủ với anh, vậy thì bây giờ anh cũng không động thủ với cương thi đó.

Kết quả là lúc này nhìn con cương thi màu trắng đó, nó đầu tiên xoay một vòng quanh thân cây, rồi duỗi tay vào một cái lỗ trên cây lấy ra hai thứ, hai thứ đó nhìn trông giống như hai ngón tay.

Tốc độ của tên này thực sự quá nhanh, căn bản không nhìn rõ tên này đã làm động tác gì, thế mà lại hoàn thành những chuyện đó.

Kết quả là lúc này có người đột nhiên cảm thấy kỳ lạ, rồi tình hình bây giờ nhìn có vẻ hơi kỳ quái, dường như thứ đó đã để mắt đến thanh đồng kiếm kia, lẽ nào nó định lấy thanh đồng kiếm đó sao?

Nếu vậy, tôi e rằng cũng sẽ gặp rắc rối rồi.

Thế là Lý Đông lập tức lấy ra một khẩu súng lục, nhắm vào cương thi màu trắng đó bắn mấy phát.

Đạn bắn vào người cương thi màu trắng, cương thi màu trắng đó dường như không bị thương hại, chỉ đơn giản là tùy tiện vung tay đẩy bật những viên đạn đó.

Thế là tên này nhanh chóng đến bên cạnh thanh đồng kiếm, vươn tay định tóm lấy thanh đồng kiếm.

Nhưng thanh đồng kiếm kia dường như có trí tuệ, đột nhiên lại bay lên mấy mét, giữa không trung dường như lại không biết dùng thủ

đoạn gì, trực tiếp chém xuống.

Uy lực đó thực sự rất lớn, xung quanh cương thi lông trắng kia lập tức xuất hiện một vết nứt khổng lồ.

Dáng vẻ này dường như cả cái bệ mà họ đang đứng cũng có khả năng bị nứt ra.

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng đó, mấy người đều kinh hãi, uy lực lớn như vậy, nếu thật sự chém lên đầu người thì phải làm sao?

Lý Đông khẽ nhíu mày nói: "Bây giờ chúng ta đừng hành động thiếu suy nghĩ, bây giờ cứ quan sát rõ ràng đã, hành động thiếu suy nghĩ có thể sẽ chịu tổn thất lớn hơn." Đương nhiên cho dù như vậy, cương thi lông trắng đó dường như cũng không bị thương.

Thứ đó thậm chí còn nhiều lần định nhảy lên, tóm lấy thanh đồng kiếm.

Thanh đồng kiếm đó dường như cũng giống như một sinh vật rất kỳ lạ, đang không ngừng né tránh cương thi đó, nên cương thi đó dường như đã tốn rất nhiều sức nhưng vẫn không tóm được.

Nhưng lúc này, chiếc áo trên người cương thi màu trắng đó đột nhiên phồng lên, rồi bay lơ lửng, tạo thành một tấm màn vải.

Bây giờ thứ đó đã chặn lại, giữa thanh kiếm và thân thể cương thi màu trắng.

Thanh kiếm đó dường như đã bị một loại cám dỗ nào đó, không ngừng chém xuống, nhưng căn bản không có tác dụng gì, lớp áo giáp của cương thi đó dường như rất tốt, căn bản không thể xuyên thủng.

Nhưng ánh sáng màu đỏ trên thân kiếm đó lại ngày càng mờ đi, và ngày càng ít đi.

Lý Đông đại khái đã hiểu ra, cương thi màu trắng đó e rằng muốn

dùng chiếc cà sa đó làm một loại mồi nhử nào đó, rồi dụ dỗ thanh kiếm tiêu hao năng lượng.

Nếu thanh kiếm tiêu hao hết năng lượng, thì đương nhiên sẽ không còn sức mạnh, rồi sẽ bị tóm lấy.

Quả nhiên thứ đó là một thứ có trí tuệ, nếu có trí tuệ thì có nghĩa là thứ đó có lẽ thực sự đã tiến gần đến thành công vô hạn rồi.

Lẽ nào thật sự có loại truyền thuyết như vậy sao?

Trong truyền thuyết có một nhân tài rất thông minh, khi vừa mới sinh ra đã có dáng vẻ của một ông lão, cực kỳ thông minh.

Chuyện khủng khiếp như vậy, trước đây có người nói, nhưng Lý Đông từ trước đến nay đều cho rằng đó chỉ là một trò đùa mà thôi, hoặc đó chỉ là một câu chuyện cười trong truyền thuyết, bởi vì chuyện như vậy là vô cùng khó tin.

Nhưng bây giờ Lý Đông nhìn xem, dường như thực sự có khả năng vạn vật đều có thể dưỡng thành linh tính.

Bất kể là khí vật, bất kể là kiếm hay các loại vũ khí khác, hoặc thi thể, dường như đều có một công năng như vậy.

Đương nhiên những công năng này về cơ bản đều không thực sự thành công, hoặc sau khi thành công cũng không phải là thành công đặc biệt lớn, nhiều nhất cũng chỉ hình thành một số cương thi.

Nhưng bây giờ cương thi màu trắng này thế mà lại có trí tuệ lớn như vậy, vậy thì điều đó giải thích một vấn đề, điều đó có nghĩa là thứ này e rằng không chỉ là cương thi, mà còn có trí tuệ nhất định của loài người, nếu vậy thì thứ này hẳn là thuộc loại tồn tại thông minh nhất rồi.

Tóm lại, tình hình hiện tại dường như rất bất lợi cho thanh kiếm đó.

Thế là Lý Đông nhíu mày nói: "Bây giờ chúng ta lên trước đối phó cương thi đó đi, nếu không đối phó cương thi đó thì chết chắc." Nhưng anh ta vừa mới đứng lên, những cành cây xung quanh lập tức vù vù bay tới, bây giờ trong tay anh ta không có thanh kiếm đó, dường như căn bản không có cách nào đối phó với những thứ này.

Thế là Lý Đông lại vội vàng nằm rạp xuống đất.

Nhưng nhìn xem thanh kiếm đó dường như ngày càng yếu đi.

Nếu muốn xử lý thanh kiếm đó, thì trước tiên phải dụ cương thi đó đi.

Nếu thanh kiếm đó rơi vào tay cương thi thì chắc chắn sẽ rất rắc rối, bây giờ mấy người này có lẽ sẽ thật sự chết ở đây.

Đương nhiên, ngoài ra, nếu cương thi này lấy được thứ đó, không chừng lại sẽ xảy ra biến hóa, nếu nó chạy ra ngoài thì cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Lý Đông bây giờ không có thói quen làm chúa cứu thế, nhưng nếu vì anh mà gây ra đại kiếp vô biên, thì có lẽ tình hình sẽ càng rắc rối hơn.

Lúc này Vương Bàn Tử ở một bên nói: "Hay là tôi phóng hỏa đi, tôi nghĩ phóng hỏa thì có lẽ có thể đối phó với cái cây đó, cũng có thể đối phó với cương thi đó.

Nhưng phóng hỏa thì bây giờ chỗ này hơi xa, không phóng được." Vương Bàn Tử nói phóng hỏa, một mặt là phóng hỏa đốt cái cây đó, mặt khác là phóng hỏa đốt cương thi đó.

Nhưng mấy người khác cũng rất đồng tình với cách nói của tên này.

Thế là Lý Đông nhíu mày, nói: "Phóng hỏa thì có lẽ là một cách hay, vậy chúng ta làm thế nào?" Lúc này Muộn Du Bình lăn mấy vòng

trên mặt đất, từ từ bò về phía giữa.

Quả nhiên, phía sau lưng tên này lập tức có mấy cành cây, tên này khẽ động thân, lại đẩy về phía trước mấy mét, rồi quay đầu nói với Lý Đông và mấy người khác: "Mau lên, đừng lãng phí thời gian nữa, chúng ta mau đi, có lẽ phóng hỏa là cơ hội duy nhất.

Tình hình bây giờ đã trở nên tồi tệ như vậy, bây giờ Lý Đông cũng không còn cách nào, thế là anh ta dứt khoát quyết tâm tiến lên ngay lập tức." Bây giờ anh chuẩn bị trước tiên dụ những cành cây đó đi, để những người khác đi, những người khác thì tạm thời an toàn hơn một chút và cẩn thận hơn.

Chương 1241

Lý Đông trượt một cái trên mặt đất rồi đứng dậy, sau đó nhanh chóng di chuyển về phía giữa.

Tốc độ của anh ta cực kỳ nhanh.

Bởi vì có tác dụng của mấy viên nội đan.

Nhưng những cành cây đó lại như những con rắn dài, trực tiếp uốn lượn vây quanh anh ta.

Dáng vẻ đó dường như lại một lần nữa chuẩn bị nhốt anh ta vào trung tâm nhất.

Lý Đông bây giờ cũng không quản nhiều như vậy, trực tiếp chạy về phía cương thi màu trắng kia.

Chỉ sau vài hiệp, anh ta chỉ còn cách cương thi màu trắng đó mấy bước chân.

Chỉ có điều kỳ lạ là, khi ở cách cương thi màu trắng đó mấy bước chân, những cành cây đó lại không còn đuổi theo anh ta nữa.

Anh ta cảm thấy kỳ lạ, nhưng cũng không quản nhiều như vậy.

Anh trực tiếp ném mấy sợi dây thừng về phía mấy người phía sau, rồi trực tiếp kéo một cái, trực tiếp kéo mấy người đó đi.

Cùng lúc đó, Lý Đông trực tiếp lấy ra súng phun lửa tập trung.

Cột lửa của súng phun lửa tập trung có thể bắn xa hơn 10 mét, nên bây giờ ở khoảng cách không quá xa, rất nhanh đã nằm trong phạm vi tấn công của súng phun lửa tập trung.

Chỉ thấy cương thi màu trắng đó đột nhiên 'soạt' một tiếng nhảy vọt lên trên.

Chỉ nghe 'cách' một tiếng, tên này quả nhiên đã lấy được thanh kiếm đó trong tay.

Tình hình bây giờ quả nhiên trở nên càng tệ hại hơn, tên này trực tiếp dẫm lên chiếc cà sa đó, trong cổ họng phát ra tiếng 'hoắc hoắc hoắc'.

Lý Đông cảm thấy có chút kỳ lạ, lẽ nào tên này thật sự đã xảy ra biến dị sao?

Cũng quá nhanh rồi.

Kết quả khiến anh ta cảm thấy ngoài ý muốn, cương thi đó đột nhiên chém thanh đồng kiếm vào chân anh ta.

Rồi nhìn thấy chất lỏng màu đen từ từ chảy ra, từ từ làm đầy thân kiếm của thanh đồng kiếm.

Hành động của cương thi này kỳ dị như vậy, biết ngay là không có chuyện tốt lành gì.

Bây giờ anh ta cũng không quản nhiều như vậy nữa, lập tức chuẩn bị bắt đầu phát động tấn công.

Nhưng Lý Đông biết rằng chỉ dựa vào một mình anh ta thì dường như không có tác dụng, bởi vì Muộn Du Bình bây giờ dường như cũng đang đối phó với những cành cây kia ở bên đó, bây giờ bên cạnh anh ta, dường như không có người đặc biệt quan trọng.

Không có người đặc biệt lợi hại, thế là Lý Đông tập trung ánh mắt vào Vương Bàn Tử hỏi: "Bàn Tử, bây giờ cậu có sợ không?" Vương Bàn Tử nghe vậy thì giận dữ nói: "Sợ cái gì?

Bàn gia tôi bao nhiêu năm đi nam xông bắc, chỗ nào cũng đến, hiểm nguy nào cũng gặp, có gì mà sợ chứ.

Cho dù Diêm Vương trong điện Diêm La có ra tay, lão tử cũng có

thể nhổ mấy sợi râu của ông ta, sợ cái gì chứ?

Cho dù hôm nay Bàn gia tôi có chết ở đây cũng không sao, tôi tin sau này cậu nhất định sẽ đốt tiền giấy cho tôi, à mà Đông ca, nếu tôi có chết ở đây, sau này cậu nhớ đốt cho tôi thật nhiều tiền nhé, tôi cá nhân cũng không có sở thích nào khác, tôi chỉ thích tiền mà thôi." Lý Đông không thể không bội phục Bàn Tử này, bình thường nhìn có vẻ không đáng tin cậy, nhưng thực ra lại là một nhân vật.

Quả nhiên, tên này lập tức nhe răng múa vuốt cùng Hồ Bát Nhất hai người xông về phía cương thi đó.

Không sai, bây giờ nếu chỉ trực tiếp dùng lửa thì căn bản không thể đốt chết cương thi đó, dù sao cương thi đó sẽ chạy trốn.

Bây giờ Lý Đông, có thể vừa để cương thi đó đánh với hai người họ, rồi vừa phóng hỏa không?

Lúc này, cương thi màu trắng đó nhảy xuống từ trên cà sa, bây giờ thanh đồng kiếm trong tay nó đã biến thành một thanh kiếm màu đen.

Lúc này A Ninh và Dương Hinh hai người cũng chuẩn bị đi giúp đỡ, nhưng lại bị Lý Đông ngăn lại.

Anh ta lắc đầu nói với hai người: "Hai cô đừng vội, đừng đi." Thực ra đó cũng là một loại phản ứng bản năng, dù sao khi gặp chuyện nguy hiểm, thì trước tiên đừng để phụ nữ lên, đó gần như là một loại thường thức.

Bây giờ Hồ Bát Nhất và Bàn Tử hai người phát động tấn công cương thi màu trắng đó, hai tên này trong tay cũng có vũ khí, về cơ bản đều là súng lục, nhưng ở cự ly gần nổ súng dường như cũng có một chút ảnh hưởng đến cương thi màu trắng đó.

Nhưng cương thi màu trắng đó dường như thực sự có trí tuệ, sắc mặt lập tức trở nên rất khó coi, thế là nó tùy tiện đẩy hai người đó lùi

lại một đoạn rất dài.

Nhưng Vương Bàn Tử vào thời điểm quan trọng đã lấy ra một cây nỏ.

Anh ta nhắm vào phần eo của cương thi đó bắn một mũi tên.

Nhưng cương thi màu trắng đó chỉ khẽ vồ một cái, rồi nghe tiếng 'cách' một cái, mũi tên đó đã bị bẻ thành hai đoạn.

Quả nhiên tên này bây giờ đã trở nên lợi hại như vậy, xem ra muốn đối phó với nó thực sự không dễ dàng chút nào.

Cương thi màu trắng đó cầm một thanh mũi tên, trực tiếp ném về phía Lý Đông.

Tuy tên này chỉ dùng tay ném, nhưng tốc độ đó dường như giống như bắn cung tên, thậm chí còn lợi hại hơn nỏ rất nhiều.

Lý Đông tay trái lấy ra một con dao chặn lại thứ đó, kết quả tạo ra một tia lửa mạnh.

Quả nhiên, sức lực của tên này lớn đến mức đáng kinh ngạc.

Xem ra muốn đánh bại tên này, thực sự không dễ dàng chút nào.

Thế là Lý Đông cuối cùng cũng bật súng phun lửa tập trung.

Chương 1242

Súng phun lửa tập trung đó lập tức bắn ra một cột lửa sáng chói, cột lửa dài hơn 10 mét đó trực tiếp nhắm vào cương thi màu trắng kia mà phun tới.

Cương thi màu trắng đó dường như thực sự có chút sợ hãi ngọn lửa này, rồi cuộn cà sa lại đẩy lùi về phía sau mấy bước, đẩy lùi hơn 10 mét, tránh được đòn tấn công của cột lửa đó.

Những người khác cũng đang đốt lửa, ném chai cháy bừa bãi.

Đương nhiên Vương Bàn Tử vừa nãy đã chịu thiệt, tên này bây giờ gần như đang trút giận.

Chỉ có điều tên này không biết, có mấy cành cây xuất hiện bên cạnh anh ta, sắp sửa tiếp cận.

Thậm chí tên này sắp bị một cành cây quấn lấy.

Tên này đang vui vẻ ném chai cháy, kết quả bây giờ lập tức bị quấn lấy, không khỏi hét lớn một tiếng: "Cứu mạng mau!" Lý Đông không còn cách nào, chỉ đành dùng súng phun lửa tập trung phun vào cành cây đó.

Cành cây đó nhanh chóng co lại thành một khối.

Vương Bàn Tử rơi xuống, lăn mấy vòng trên mặt đất.

Tên này vội vàng nói: "Tên này cũng quá nguy hiểm rồi, xem ra tôi bây giờ thực sự cần trải qua một trận khổ chiến." Đương nhiên những chuyện này đều là chuyện nhỏ, tình hình bây giờ dường như vô cùng nguy cấp, Lý Đông cũng không có thời gian nói nhảm với tên này.

Anh ta quay người lại, phát hiện chiếc cà sa trên người cương thi

đó đã bị ném đi.

Chiếc cà sa đó cũng là một bảo bối, vừa nãy còn có thể chặn được thanh đồng kiếm lâu như vậy.

Bây giờ Lý Đông nhìn thấy trên chiếc cà sa đó thêu một đồ án vô cùng kỳ lạ, nhìn trông giống một chữ nhưng lại không phải một chữ, loại chữ này không nhận ra được, cũng không phải một đồ án.

Kết quả khiến anh ta cảm thấy khó tin là, đồ án trên chiếc cà sa đó thế mà lại xảy ra biến hóa, nhìn trông giống như mười mấy con quỷ nhỏ đang nhe nanh múa vuốt vồ lấy.

Lý Đông lập tức hoàn toàn nổi giận: "Tôi cũng không biết thứ quỷ quái này là gì, nhưng bây giờ đã lợi hại như vậy, thì đừng trách tôi.

Cho dù Diêm Vương có tại thế, tôi cũng không sợ, tôi nhất định phải thiêu rụi ngươi thành tro bụi." Nhưng anh ta vừa mới nói như vậy, lại phát hiện tình hình có vẻ không đúng.

Cột lửa đó thiêu lên chiếc cà sa đó, kết quả thế mà lại bị chiếc cà sa đó bật ngược trở lại.

Lý Đông vội vàng bảo một người lùi về phía sau một chút.

Cột lửa đó dường như có nhiệt độ rất cao, đạt hơn 1000 độ, quả thực không thể coi thường.

Nhưng Lý Đông bây giờ không kịp lùi lại, cương thi màu trắng đó nấp sau chiếc cà sa, đột nhiên đá một cước.

Lý Đông cảm thấy trước mắt mình bị một lực lớn tấn công.

Quả nhiên tên này rất thông minh, cực kỳ thiện chiến trong việc vận dụng một món pháp bảo như vậy.

Xem ra thực sự không dễ dàng đối phó với một người như thế.

Bây giờ Lý Đông thậm chí còn coi cương thi màu trắng đó như

một con người.

Chủ yếu là bởi vì anh ta cảm thấy cương thi màu trắng đó, có lẽ là loại dưỡng thi tương đối thành công.

Nhưng mọi chuyện không dễ dàng như vậy.

Cần biết rằng trong đa số trường hợp, nhiều nhất cũng chỉ sản sinh ra một số cương thi thực sự mà thôi.

Những cương thi thực sự đó căn bản không có bất kỳ trí tuệ nào, chỉ có một số bản năng, có một số bản năng đối phó với loài người.

Nhưng loại sinh vật sản sinh ra có trí tuệ thực sự như thế này, thì về cơ bản cũng chỉ xuất hiện trong truyền thuyết.

Trong truyền thuyết có một đứa trẻ vừa mới sinh ra, trông giống một ông lão, và trời sinh có trí tuệ, thì đó là loại người được sản sinh ra như vậy.

Nhưng rốt cuộc đó cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi, rốt cuộc loại người như vậy căn bản không ai biết.

Lý Đông không kìm được lùi lại mấy bước, rồi thế mà lại đâm vào thân cây.

Anh ta ôm bụng giận dữ: "Thứ quỷ quái này thật sự phiền phức, xem ra muốn đối phó với tên quái gở đó, trước tiên phải đối phó với chiếc cà sa đó." Nhưng trong nháy mắt, chiếc cà sa đó dường như lại phóng lớn ra, bao vây tất cả mấy người vào trung tâm, mấy người đều bị dồn vào phía dưới thân cây.

Lý Đông bây giờ cảm thấy tình hình có chút không ổn, xem ra cương thi này có ý đồ khác.

Quả nhiên, vừa mới nảy ra ý nghĩ như vậy, anh ta đột nhiên cảm thấy phía sau dường như có một móng vuốt, trực tiếp vồ tới từ phía

sau.

Lúc này, đương nhiên Lý Đông biết, nếu có người tấn công từ phía sau, thì điều đầu tiên là không được quay người lại.

Không sai, đó là một loại phương pháp phản ứng rất đặc biệt.

Bởi vì theo bản năng của con người, nếu bị tấn công từ phía sau, sẽ quay đầu lại nhìn xem phía sau có thứ gì, nhưng nếu vậy thì khi quay người lại sẽ rất nguy hiểm.

Bởi vì quay người lại thì cần lãng phí thời gian.

Nếu lãng phí một chút thời gian, thì về cơ bản có thể khiến anh ta rơi vào nguy hiểm cực lớn rồi.

Thế nên, với tư cách là một người có kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, anh ta trước tiên trực tiếp tiến lên một bước.

Sau khi trực tiếp lao về phía trước một bước, anh ta cuối cùng đã tránh được đòn tấn công đó.

Cùng lúc đó, anh ta lớn tiếng hét lên: "Cẩn thận phía sau!" Quả nhiên, sau khi đi về phía trước mấy bước, rồi quay người lại thì phát hiện từ phía sau cái lỗ trên cây đã thò ra mấy móng vuốt, mấy móng vuốt đó dường như chuẩn bị vồ lấy chân Lý Đông.

Phản ứng của những người khác dường như cũng tương tự, nhưng phản ứng của anh ta thực tế dường như nhanh hơn một chút, đặc biệt là Muộn Du Bình.

Chương 1243

Thủ đoạn của tên này cũng rất cao minh hoặc rất dũng mãnh, thế mà lại trực tiếp cố gắng đánh bật tất cả những móng vuốt đó trở lại.

Nhưng tên này tuy rất dũng mãnh, nhưng muốn đối phó với những móng vuốt này thì e rằng không dễ dàng như vậy.

Quả nhiên những móng vuốt đó căn bản không hề có ý sợ hãi, ngược lại càng vồ càng chặt.

Tình hình bây giờ ngày càng trở nên tồi tệ hơn, bởi vì cương thi màu trắng đó đang ở bên ngoài.

Bây giờ cương thi màu trắng đó làm như vậy, dường như thực sự muốn họ chết ở đây.

Những móng vuốt xung quanh đó rất lợi hại, cho dù có mặc đồ bảo hộ, dường như cũng có thể khiến người ta cảm thấy đau đớn.

Lý Đông bây giờ phát hiện một cái lỗ trên cây ở phía dưới, phát hiện bên dưới sâu hơn dường như có một nơi phát ra ánh sáng đỏ.

Anh ta bây giờ đang cố gắng suy nghĩ, làm thế nào để giải quyết vấn đề này.

Thực tế, nếu là loại chiến đấu cứng đối cứng, Lý Đông từ trước đến nay đều không sợ hãi.

Với tư cách là một người thực sự có kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, anh ta từ trước đến nay đều không sợ chiến đấu cứng đối cứng, nhưng bây giờ cương thi này là một tên tương đối đặc biệt, nó căn bản không đánh cứng đối cứng, mà sử dụng thủ đoạn như vậy.

Lúc này Lý Đông, nhìn xuống phía dưới cái nơi dường như có một chỗ phát ra ánh sáng đỏ, ở đó dường như cũng có một chiếc quan tài.

Nhưng bây giờ không có nhiều thời gian để xem bên dưới có gì, Lý Đông bây giờ phải thoát khỏi những móng vuốt này.

Đương nhiên đối với anh ta dường như không phải là chuyện đặc biệt khó, bởi vì sức mạnh của anh ta lớn, đôi khi sức mạnh lớn, man lực đặc biệt lớn thì luôn có thể giải quyết một số vấn đề.

Sau khi cưỡng chế thoát khỏi một cái móng vuốt, rồi định tóm lấy cái móng vuốt đó, bây giờ anh ta định kéo cái móng vuốt đó ra xem rốt cuộc là thứ gì, nhưng không, cái móng vuốt đó dường như đã phát hiện ra ý đồ của anh ta, lập tức rút vào trong một cái lỗ trên cây.

Lý Đông đi thẳng một đường, rồi trực tiếp đuổi theo.

Một bàn tay của anh ta trực tiếp duỗi vào trong một cái lỗ trên cây mà vồ mạnh.

Kết quả bất ngờ phát hiện dường như đã tóm được một món đồ vô cùng kỳ lạ, đó dường như là một cuộn giấy.

Không sai, cuộn giấy như vậy chắc chắn không phải là thứ đặc biệt kỳ quái, thế là anh ta trực tiếp kéo thứ đó về.

Kết quả là ngay khoảnh khắc kéo ra, tất cả những móng vuốt xung quanh đều rút hết vào trong lỗ.

Mấy người đều được giải thoát, lập tức thở phào một hơi, nhưng có trải nghiệm như vậy, sau một lần gặp gỡ như thế, cũng không dám tiếp tục ở lại chỗ này nữa, vội vàng lùi ra phía sau.

Hồ Bát Nhất bây giờ cũng cảm thấy vô cùng chật vật, nói: "Cũng quá quỷ dị, cũng quá nguy hiểm rồi, chuyện như vậy tôi trước đây chưa từng gặp.

Sao lại như thế này?

Chỗ này sao lại như thế này, sao lại có chuyện như vậy, quả thực

khiến người ta khó tin.

Nhưng bây giờ những chuyện khó tin như vậy vẫn đang tiếp tục xảy ra, phải làm sao đây?

Căn bản không biết." Lúc này Lý Đông nhìn cương thi màu trắng đó lại động đậy rồi.

Quan trọng nhất là thanh kiếm màu đen trong tay tên này dường như lại biến thành màu đỏ.

Chuyện gì vậy, Lý Đông cảm thấy kỳ lạ, nhưng trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, anh ta đột nhiên phát hiện cương thi đó cầm kiếm trực tiếp chém tới.

Bây giờ Lý Đông trong tay không có gì, nhưng với tư cách là một người có kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, anh ta có thể theo bản năng dùng thứ trong tay để chặn lại.

Bây giờ trong tay anh ta cũng đang cầm cuộn giấy đó, kết quả cương thi màu trắng đó kinh hãi, nhanh chóng lùi về phía sau.

Thậm chí khuôn mặt không có ngũ quan đó cũng lắc lư sang trái phải về phía sau, rồi phát ra từng trận gào thét.

Lý Đông lập tức cảm thấy kỳ lạ, lẽ nào cương thi này lại sợ cuộn giấy đó sao?

Cuộn giấy này được làm bằng gân, có tác dụng gì chứ?

Nhưng cương thi đó tại sao lại sợ hãi như vậy?

Nhưng bây giờ cũng không cần quản nhiều như vậy, có lẽ những thứ này căn bản không thể giải thích bằng khoa học.

Bây giờ mấy người đều tập trung lại bên cạnh Lý Đông, sợ cương thi đó phát động tấn công bất ngờ.

Bởi vì cương thi đó quá thông minh, bất cứ lúc nào nếu có cơ hội,

đều có thể bị cương thi đó tóm lấy.

Như vậy thì thật sự nguy hiểm cho họ, nên căn bản không muốn gặp nguy hiểm.

Lợi dụng cơ hội này, Lý Đông mở cuộn giấy đó ra, phát hiện cuộn giấy đó khá dài, đại khái khoảng hai mét, bên trên viết một số chữ phù.

Đó cũng là một số cái gọi là "văn tự nòng nọc".

Nhìn những chữ nòng nọc và Lý Đông, hoàn toàn không biết ý nghĩa của chúng.

Đương nhiên cũng không phải là hoàn toàn không có ai không nhận ra, ví dụ như Muộn Du Bình nhận ra thứ này, sau khi nhìn rất lâu, rồi nói: "Nếu tôi nhớ không nhầm, thì đây hẳn là Kinh Kim Cương trong truyền thuyết." "Kinh Kim Cương." Lý Đông có chút kinh ngạc.

Thực tế anh ta biết Kinh Kim Cương, đã từng đọc Kinh Kim Cương.

Đoạn văn khắc sâu nhất trong ký ức là cái gọi là "vô nhân tướng, vô ngã tướng, vô chúng sinh tướng, vô thọ giả tướng".

Mấy câu nói như vậy, quả thực vô cùng thâm sâu, có thể khiến người ta từ đó lĩnh ngộ ra rất nhiều đạo lý.

Chương 1244

Đương nhiên đạo lý chủ yếu nhất là cái gọi là hư ảo và chân thực.

Theo cách nói ở trên, thì tất cả mọi thứ trên thế giới này đều là hư ảo.

Nhưng theo sự lý giải của Lý Đông, tất cả mọi thứ trên thế giới này thực tế đều là hư ảo hoặc xen kẽ giữa chân thực, cũng bất kể là thứ gì, chỉ cần người ta cảm thấy là hư ảo, thì đó là hư ảo, nếu cảm thấy là chân thực, thì đó là chân thực, bất kể trên thực tế là như thế nào, thì đều như vậy.

Bởi vì mọi chuyện trên thế giới này thực tế là như vậy, thứ mà một người nhìn thấy là hư ảo hay chân thực, hoàn toàn phụ thuộc vào tâm trạng của người đó.

Không sai, một người bệnh thần kinh thực sự, nếu nhìn tất cả mọi thứ trước mắt đều được coi là thứ thật, thì cũng đồng dạng là thứ thật.

Ngược lại, nếu là một thứ hư ảo, thì cũng đồng dạng là như vậy.

Đương nhiên bây giờ cũng không phải lúc để thảo luận những chuyện này, điều quan trọng nhất là bây giờ thế mà lại có một bộ Kinh Kim Cương như vậy.

Đương nhiên điều quan trọng nhất là căn bản không biết tại sao ở chỗ này lại có một bộ Kinh Kim Cương như vậy, bởi vì đây là một kinh điển, lẽ nào thứ này dùng để đối phó với cương thi đó sao?

Lý Đông đối với kinh văn Kinh Kim Cương cũng nhớ được một ít, nhưng loại phiên bản phản ngữ thì lại chưa từng thấy.

Cương thi đó thế mà lại sợ thứ này, thì ngược lại tương đương

với có một lá bùa hộ thân, như vậy thì ít nhất có thể đảm bảo an toàn cho họ.

Cương thi đó cũng thực sự có chút nguy hiểm.

Lúc này đột nhiên có người nghĩ ra một cách, rồi nói: "Hoặc có lẽ cương thi này và cái cây đó vốn dĩ cũng có mâu thuẫn với nhau.

Hoặc vốn dĩ là kẻ thù.

Cái cây này vốn không cần đối phó với tôi, có lẽ cái cây này có thể dùng để đối phó với cương thi đó, có lẽ cương thi đó bị cái cây phong ấn bên trong, kết quả là sau khi chúng ta đến thì không hiểu sao lại được giải thoát.

Hoặc có lẽ bây giờ chúng ta có thể đuổi cương thi đó ra ngoài, để những cành cây đó trói tên này lại." Đối với cách nói như vậy, mấy người nhìn nhau sau đó đều cảm thấy đó là một ý tưởng rất hay.

Thế là Lý Đông cầm Kinh Kim Cương trực tiếp mở ra như vậy, đi về phía cương thi đó.

Nhưng cương thi đó quả nhiên không muốn rời khỏi thân cây, nó men theo thân cây mà lùi lại né tránh.

Điều đó lại khiến họ xác thực được một chút gì đó, cương thi đó quả nhiên sợ cuộn giấy đó, đồng thời đối với cương thi đó, những chỗ ở trung tâm thân cây này tương đối an toàn, nếu rời khỏi khu vực trung tâm thì sẽ tương đối nguy hiểm.

Cứ như vậy thì cũng không phải là cách hay.

Xem ra bây giờ muốn tóm được thứ đó không dễ dàng như vậy, nên nếu cứ như vậy thì cũng vô ích.

Thế nên Lý Đông định xem trong thân cây có gì.

Lý Đông bảo A Ninh cầm cuốn kinh đó, phòng bị cương thi màu

trắng.

Rồi những người khác bắt đầu đào bới đồ vật trong thân cây.

Kết quả phát hiện những thứ trong thân cây dường như cơ bản đều là sách.

Những cuốn sách này dường như toàn bộ đều là tác phẩm của Phật gia.

Cầm nhiều kinh thư như vậy, phát hiện bây giờ dường như lại có thu hoạch không nhỏ.

Vương Bàn Tử cầm một cuốn nói: "Trời ơi, mấy thứ này thật sự lợi hại, không chừng tôi lại phát tài lớn rồi.

Mấy thứ này chắc chắn là đồ rất đáng tiền." Nhưng Lý Đông nhìn thấy dáng vẻ vui mừng như vậy của tên này, không kìm được dội một gáo nước lạnh: "Bây giờ đừng vui mừng quá sớm như vậy, tôi nói cho cậu biết, chỗ này không dễ ra ngoài đâu, nhìn xem bây giờ xung quanh tôi đều là vách đá dựng đứng.

Nếu muốn ra ngoài, chỉ có con đường hẹp như vậy, chúng ta muốn ra ngoài thì không dễ dàng như vậy đâu." Vương Bàn Tử lúc đó mới phát hiện tình hình có vẻ thật sự không mấy lạc quan, không sai, bây giờ chỗ này thật sự không có cách nào ra ngoài, nếu muốn ra ngoài thì phải đối mặt với những cành cây đó, đương nhiên đó không phải là điều quan trọng nhất, điều quan trọng nhất thực sự quá nguy hiểm, nếu muốn ra ngoài mà không biết rõ môi trường bên trong thì không sao, nhưng nếu phải đi trên con đường chỉ vừa một bàn chân như vậy, thì thực sự khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu, đó không phải là thứ mà người bình thường có thể chịu đựng được.

Không sai, cho dù những người này có gan lớn đến đâu, muốn đối mặt với nguy hiểm như vậy, dường như cũng không dễ dàng.

Nhưng Lý Đông bây giờ cũng không quản nhiều như vậy, bây giờ sự chú ý chủ yếu của anh ta dồn vào đại thụ đó.

Cầm con dao của mình, bắt đầu nhảy vào trong cái cây.

Những người khác cũng tự mình cầm công cụ, thân cây phát ra tiếng 'kẽo kẹt kẽo kẹt', mấy người đều không ngừng bận rộn.

Không thể không nói, Lý Đông và mấy người khác thực sự là những đạo mộ tặc chuyên nghiệp, gốc rễ và thân cây đã bị đào ra một cái lỗ lớn.

Cương thi màu trắng đó dường như vô cùng tức giận, vô cùng muốn ngăn cản, nhưng vì cuốn Kinh Kim Cương đó thực sự quá lợi hại, hoặc cương thi đó thực sự quá sợ hãi, nên căn bản không dám đến gần, vì vậy thứ đó chỉ có thể vòng quanh cái cây, không ngừng đi vòng tròn ở chỗ đó, rồi ở chỗ đó gầm gừ đe dọa.

Lý Đông cầm Kinh Kim Cương, đi về phía cây cầu gỗ mấy bước, cương thi đó quả nhiên lại lùi về phía sau mấy bước, tránh khỏi Lý Đông.

Lúc này Lý Đông bảo mấy người đều đi vào trong thân cây, xem ra có lẽ mọi sự sống, có lẽ thứ trong thân cây mới là sự sống thực sự.

Không sai, bây giờ về cơ bản đã có một sự xác định như vậy, nên Lý Đông bảo mấy người đều đi vào.

Nhưng vừa mới đi vào, Muộn Du Bình nói: "Chỗ này có vẻ không tốt lắm, tôi bây giờ phải mau chóng rút lui." Tên đó vừa lùi lại, đồng thời mấy người cũng lùi lại.

Hóa ra trong thân cây có một chiếc quan tài màu đỏ máu, đang nhanh chóng trồi lên từ phía dưới.

Phía sau anh ta, cương thi màu trắng đó đang lung lay thân cây ở chỗ đó.

Tên này trong tay cũng cầm một thanh kiếm, nhưng tên này không dám tiếp cận Lý Đông mà lại vòng sang một hướng khác, cầm thanh kiếm màu đen đó không ngừng chém rất vất vả vào cái cây, chỉ một lúc sau thế mà lại chém ra một cái lỗ rất lớn.

Dáng vẻ đó nhìn trông giống như chuẩn bị đón chiếc quan tài màu đỏ.

Quả nhiên, bây giờ cương thi đó cũng đã xảy ra một số biến hóa, cương thi màu trắng ban đầu lúc này thân thể bắt đầu biến thành màu đen, không sai, thân thể của nó bắt đầu biến thành màu đen.

Chương 1245

Cùng lúc đó, tên này cầm thanh kiếm đó đâm mạnh vào thân cây, rồi thanh kiếm đó bắt đầu phát ra tiếng 'ong ong'.

Tình hình bây giờ dường như thực sự ngày càng tồi tệ hơn, xem ra cương thi đó thực sự đã khống chế được thanh kiếm.

Khi Vương Bàn Tử bây giờ đang than phiền, cương thi màu trắng đó nhanh chóng biến toàn thân thành màu đen, rồi một kiếm chém xuống.

Đương nhiên Vương Bàn Tử tên này căn bản không có bất kỳ cơ hội né tránh nào.

May mà trang bị trên người anh ta khá tốt nên đã cứng rắn chịu đựng được, Lý Đông lấy đao chặn lại thanh kiếm đó.

Nhưng Lý Đông cũng cảm thấy một lực lượng khổng lồ ập đến.

Vương Bàn Tử tuy không bị thương, nhưng bị chém như vậy, đại khái cảm thấy vô cùng đau đớn, thế là chửi rủa: "Đồ súc sinh chết tiệt!" Tên này cũng không còn cách nào, trong tay anh ta có một khẩu súng, thế là anh ta cầm súng nhắm vào cương thi màu trắng đó bắn một trận dữ dội.

Nhưng cương thi màu trắng đó cũng không bị thương nặng, ngược lại còn vô cùng tức giận, hai tay tách ra, thanh kiếm đó thế mà lại bay lên giữa không trung.

Cùng lúc đó, cương thi đó thế mà lại dùng cà sa che mặt, nhanh chóng chạy về phía giữa thân cây.

Thanh kiếm đó xoay mấy vòng trên không trung, rồi thế mà lại lao thẳng về phía Muộn Du Bình.

Muộn Du Bình cầm dao đối kháng với thanh kiếm.

Nhưng tên này chậm một bước, thanh kiếm đã đâm vào eo anh ta.

Trang bị phòng ngự của tên này cũng không tồi, miễn cưỡng chặn được nhát đâm, rồi cưỡng chế tóm lấy thanh kiếm.

Nhưng sau khi bị tóm lấy, thanh kiếm bắt đầu phát ra ánh sáng đỏ nhạt.

Cho dù là Muộn Du Bình, một người như vậy cũng không thể nắm bắt được, thanh kiếm đó lại một lần nữa bay lên giữa không trung.

Tình hình lập tức trở nên phức tạp hơn, bây giờ nên đối phó với cái nào đây?

Lý Đông nói sau đó: "Bây giờ đừng quản nhiều như vậy, trước tiên cứ tiêu diệt con cương thi màu trắng đó đi." Cỗ cương thi màu trắng đó bây giờ thực tế đã biến thành màu đen, nhưng theo thói quen vẫn gọi thứ đó là cương thi màu trắng.

Rồi Lý Đông trực tiếp ném một quả lựu đạn tới.

Sóng xung kích mạnh mẽ đó lập tức phá hủy một nửa thân cây đại thụ.

Đương nhiên bây giờ anh ta cũng bị thổi bay lùi về phía sau một khoảng cách khá xa.

Vương Bàn Tử tuy béo, nhưng không biết tại sao lại bị thổi bay thẳng, rồi một cành cây trực tiếp quấn lấy, rồi trực tiếp trói chặt anh ta.

Dáng vẻ đó sắp sửa tạo thành một vật hình cầu.

Còn A Ninh, tình hình bây giờ cũng vô cùng nguy hiểm, bởi vì thân thể A Ninh thực sự quá nhẹ, cô ấy nhanh chóng trượt về phía sau, nhìn xem sắp rơi xuống vách đá rồi.

May mà Lý Đông trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc đã tóm lấy A Ninh.

Muộn Du Bình cũng bị thương, nhưng bây giờ rất nhanh nhẹn, tên này trong tay cầm Hắc Kim Cổ Đao.

Cành cây định tóm lấy anh ta, nhưng nhanh chóng bị né tránh.

Đương nhiên những người khác, ví dụ như Hồ Bát Nhất cũng bị cành cây vây quanh.

A Ninh ngây người nói: "Ném một quả lựu đạn lên thân cây đó đi." A Ninh nói như vậy, ngược lại đã nhắc nhở Lý Đông.

Thế là Lý Đông buông A Ninh ra, đồng thời lấy ra một quả lựu đạn.

Một quả lựu đạn trực tiếp ném lên tán cây của cái cây đó.

Bởi vì quả lựu đạn đó nổ giữa không trung, luồng khí đó đối với họ không gây ảnh hưởng đặc biệt lớn, nhưng lại đẩy lùi họ mấy bước.

Sau tiếng nổ của lựu đạn, khắp nơi đều rơi xuống những thứ bị trói chặt.

Không sai, khắp nơi đều rơi xuống đủ loại người bị trói chặt.

Lý Đông đoán chừng những thi thể bên trong đó gần như đều là những người bị cái cây đó tóm lấy, bây giờ những kẻ xui xẻo đó đều đã rơi xuống.

Đương nhiên cái cây đó cũng đang bắt đầu héo rũ.

Những cành cây giống như sợi tơ đó, ùn ùn rơi xuống vách đá.

Mấy người cuối cùng đều thoát khỏi nguy hiểm, từng người một đều thở hổn hển.

Vương Bàn Tử trên mặt đất đá mấy cước vào cương thi màu trắng đó, nói: "Thật tức chết lão tử rồi, suýt chút nữa thì để Bàn gia ta chết ở đây." Nhưng Lý Đông lại đột nhiên phát hiện phía sau lưng Vương Bàn Tử có thứ gì đó.

Hóa ra phía sau lưng tên này, thế mà lại có một mảnh vật thể màu xám nhạt đang lơ lửng ở chỗ đó.

Anh ta cũng không biết đó là thứ quỷ quái gì, vội vàng nhắc nhở.

Kết quả là Vương Bàn Tử sờ sờ phía sau lưng rồi nói: "Đừng có làm quá, không phải đồ xấu đâu, chỉ là một cuốn kinh thư thôi." Hóa ra khi tên này sờ soạng đồ vật, dường như đã giấu một chút đồ.

Lập tức mấy người khác có chút không vui, nói với Vương Bàn Tử: "Tên này cũng quá đáng rồi, thế mà lại định chiếm đoạt riêng sao?

Cũng quá đáng rồi, bọn tôi vất vả như vậy, thì đương nhiên phải chia đều cho tất cả mọi người." Vương Bàn Tử lẩm bẩm: "Có sao đâu chứ, dù sao các cậu cũng không thích tiền như tôi, tôi cũng không có sở thích nào khác, tôi chỉ thích những thứ đáng tiền mà thôi, nếu nói như vậy thì có gì mà phải vội chứ?

Bây giờ mọi chuyện rất đơn giản." Kết quả Vương Bàn Tử lắc đầu nói: "Mọi người đừng hiểu lầm, đừng hiểu lầm, tôi chỉ là thay mọi người bảo quản trước thôi.

Chương 1246

Yên tâm đi, những thứ này mọi người đương nhiên đều phải chia đều.

Chắc chắn phải chia đều!

Dù sao mấy anh em chúng ta đã cùng nhau ra vào, thì chắc chắn phải có phần, chắc chắn không thể tùy tiện giấu bảo bối riêng, yên tâm, chuyện này sẽ không có ngoài ý muốn đâu.

Tôi không đến mức tệ hại như vậy đâu, yên tâm đi, tôi là một Bàn Tử rất trung thực." Tên này thế mà lại vì chuyện này mà cãi nhau.

Đương nhiên đó là chuyện bình thường, chủ yếu là vì bây giờ thực sự quá căng thẳng, vì bây giờ thực sự quá căng thẳng, cần phải giải tỏa áp lực như vậy.

Lý Đông nhìn thấy mấy người cãi nhau không ngừng, thế là vội vàng nói: "Bây giờ đừng cãi nữa, nhìn thanh kiếm kia đâu rồi?

Thanh kiếm đó quả thực là một thứ rất nguy hiểm, nên bây giờ phải tìm thanh kiếm đó.

Không có gì đâu, chỉ là mọi người cẩn thận một chút ở thân cây đó, tôi đi xem một chút." Thế là anh ta cẩn thận đến bên cạnh thân cây đó, phát hiện cảnh tượng bên trong vô cùng đáng sợ.

Bên trong thân cây đó, một trận chiến cực kỳ kịch liệt đang diễn ra.

Hóa ra ở đó có một lão đạo sĩ mặc đạo bào đang đại chiến với con cương thi trắng.

Tình hình con cương thi trắng lúc này dường như không mấy ổn.

Đương nhiên, tình hình của lão đạo sĩ cũng không khả quan hơn là

bao.

Phía sau lão đạo sĩ là một cỗ quan tài đỏ máu đã mở ra, bên trong có một số thanh kiếm được chế tác từ đồng xanh.

Nhìn những thanh vũ khí này, dường như chúng được chế tạo rất tinh xảo, hẳn thuộc loại hàng thượng đẳng.

Để chế tạo một món vũ khí tốt thì cần tốn rất nhiều công sức, vì dù là vật liệu hay thuốc men, mọi thứ đều không hề dễ dàng.

Huống hồ đồng xanh bản thân nó không phải là vật liệu đặc biệt tốt, để chế tạo một thanh kiếm đồng tốt thì càng cần tốn nhiều công sức hơn nữa.

Tóm lại, những thanh vũ khí này chắc chắn do cao thủ chế tạo.

Vương Bàn Tử nhìn những món đồ cổ, những thanh đao kiếm kiểm soát kia, thốt lên: "Đồ tốt, đồ tốt!" Hồ Bát Nhất vội hỏi: "Cậu biết đồ tốt sao?" "Tôi đương nhiên cũng biết đó là đồ tốt." Lý Đông vội vàng lắc đầu: "Giờ đừng có mà lãng phí lời nói ở đây, cứ đứng yên quan sát tình hình đã.

Lão đạo sĩ đó không biết là ai, tại sao lại ở đây?" Nhưng trận chiến giữa lão đạo sĩ và con cương thi ngày càng kịch liệt.

Điều kỳ lạ là thanh kiếm dường như đã lọt vào tay lão đạo sĩ, còn con cương thi thì không thể điều khiển được nó.

Lão đạo sĩ dường như kiểm soát thanh kiếm rất tốt, trông như giữa thanh kiếm và lão có một mối liên hệ đặc biệt vậy.

Những chuyện như vậy trước đây Lý Đông không tin, anh từng nghĩ vũ khí chỉ là vũ khí, không nên có bất kỳ liên hệ nào với con người.

Nhưng những câu chuyện đặc biệt đó lại khiến người ta vô cùng

khao khát, ví dụ như người kiếm hợp nhất, hay người và kiếm có linh hồn, có quan hệ.

Những chuyện như vậy khiến người ta thấy khó tin, nhưng giờ đây nó lại đang nhẹ nhàng xảy ra ở nơi này.

Vì vậy, hiện tại họ chỉ có thể đứng nhìn trận chiến này, không thể can thiệp, vì nếu can thiệp có thể sẽ làm lão đạo sĩ bị thương.

Hoặc có thể bất kể can thiệp thế nào cũng đều gây hại, mặc dù lão đạo sĩ đang đối phó với con cương thi, nhưng lão chưa chắc đã là bạn, vì đôi khi kẻ thù của kẻ thù vẫn là kẻ thù.

Đúng vậy, kẻ thù của kẻ thù vẫn là kẻ thù, chuyện này nghe có vẻ khó tin nhưng thực tế lại là như vậy.

Cái gọi là kẻ thù của kẻ thù là bạn, đó hoàn toàn là chuyện viển vông.

Đương nhiên, con cương thi trắng cũng không hoàn toàn không có vũ khí, vũ khí chính của nó là một bộ cà sa.

Bộ cà sa đó cũng là một bảo bối cực kỳ lợi hại, hoàn toàn giống như một chiếc Kim Cương Tán, lúc thì như một bộ quần áo, lúc thì như một tấm khiên, lúc lại có thể biến thành một cây côn tấn công, đồng thời cũng có thể dùng làm một cây trường mâu.

Một bảo bối như vậy không thể không nói, thực sự khiến người ta vô cùng ghen tị, loại bảo bối thiên biến vạn hóa này, trong tình huống bình thường không thể nào có được.

Đương nhiên, lão đạo sĩ lúc này cũng không ngừng di chuyển, lúc thì sang trái, lúc thì sang phải, năng lực chiến đấu của lão có lẽ thực sự rất mạnh.

Con cương thi trắng cứ giương những cái móng vuốt dài và mảnh ra để chống đỡ, nhưng lại bị lão đạo sĩ đánh trúng.

Đương nhiên, nếu cương thi dùng cà sa làm vũ khí thì cũng rất tiện lợi, ít nhất nó có lực phòng ngự mạnh.

Sau khi thanh kiếm đen lọt vào tay lão đạo sĩ, màu sắc của nó từ từ trở lại bình thường, dường như bắt đầu khôi phục trạng thái linh tính ban đầu.

Trông có vẻ thanh kiếm này không phải là một thanh kiếm hoàn toàn không thể thay đổi, hoặc có lẽ một số khía cạnh có thể thay đổi hiệu quả của nó.

Hai người đều nhìn rất tò mò, không ngờ bên trong lại nhanh chóng xảy ra những biến hóa khác.

Xem ra thủ đoạn của con cương thi trắng cũng thực sự rất cao minh, trên thực tế, con cương thi trắng này không còn là một cương thi thực sự nữa, nó đã tiếp cận vô hạn với con người.

Vì vậy tên này có trí tuệ, thủ đoạn chiến đấu hiện tại cũng rất thông minh.

Mặc dù kỹ thuật của lão đạo sĩ cực kỳ cao minh, nhưng con cương thi đột nhiên ném cà sa về phía trước, sau đó cà sa nhanh chóng mở ra, tạo thành một cái lều khổng lồ, rồi trực tiếp muốn trùm lão đạo sĩ vào trong, đúng vậy, lúc này thực tế nó dường như đã biến thành một thứ thiên la địa võng.

Cái cà sa này rốt cuộc lợi hại đến mức nào?

Lý Đông trước đây cũng đã chứng kiến cái cà sa này, đặc điểm lớn nhất là không thể phá vỡ, lực phòng ngự cực kỳ cao.

Lão giả dường như đối mặt với cà sa cũng không thể đối đầu trực diện, liền nhanh chóng lùi về phía sau tránh né.

Đương nhiên, trong tay lão đạo sĩ lại có thêm một món vũ khí nữa, tương đương với việc một người trực tiếp cầm hai món vũ khí.

Chương 1247

Sau khi có thêm một món vũ khí, lão đạo sĩ dường như có chút hứng thú, có chút tự tin hơn, trực tiếp chạy thẳng về phía tên kia.

Trên cái giáp tử đó bật ra rất nhiều chữ, trông như một loại chú ngữ vậy.

Năng lực phòng ngự của giáp tử được tăng cường.

Lão đạo sĩ cũng cực kỳ lợi hại, dùng hai thanh kiếm chắn trước mặt mình, sau đó miệng lẩm bẩm, như thể đang niệm chú ngữ.

Nhưng con cương thi trắng chỉ dùng cà sa làm vật che chắn, đột nhiên từ trong cà sa vọt ra, thực sự khiến người ta cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Sau khi nhìn thấy thủ đoạn của con cương thi này, Lý Đông giật mình, đột nhiên phát hiện có chút quen thuộc, vì một người như vậy, dường như đã từng gặp ở đâu đó, nhưng nhất thời không nhớ ra được.

Nhưng bây giờ cũng không quản nhiều như vậy nữa, chuẩn bị tiếp tục xem lão giả, đột nhiên lão ném tất cả kiếm trong quan tài ra ngoài.

Sau khi những thanh kiếm đó được ném ra ngoài, từng luồng sáng xanh hình thành một trận hình khổng lồ, trông có vẻ như đang chuẩn bị phá giải cà sa.

Không thể không nói, thủ đoạn như vậy đã đi ngược lại quy luật khoa học tự nhiên, nhưng hiện tại nó lại đang xảy ra, cũng không biết rốt cuộc là dùng phương pháp gì.

Sau đó mọi người thấy lão đạo sĩ thân thể nhanh chóng thu nhỏ lại, thậm chí cuối cùng còn đứng trên một thanh kiếm.

Trông như vậy là định làm gì?

Lý Đông vội vàng bảo mấy người nhanh chóng lùi lại, vì nếu cứ thế này, những tên khốn kia có thể bị thương.

Lão giả điều khiển rất nhiều kiếm và con cương thi trắng lại đánh nhau hỗn loạn.

Lão đạo sĩ đứng trên một thanh kiếm đồng, cứ thế mà điều khiển, còn con cương thi kia dường như cũng có rất nhiều thủ đoạn cao minh, lúc ẩn sau cà sa lúc lại thò móng vuốt ra.

Hai người đánh nhau càng lúc càng dữ dội, những thanh kiếm đồng bắt đầu hóa thành vô số luồng kiếm quang muốn vây khốn con cương thi.

Không ngờ, Lý Đông dần dần phát hiện trong trận chiến này, lão đạo sĩ dường như đang chiếm thế thượng phong.

Trận chiến như vậy khiến anh vô cùng kinh ngạc, bởi vì trước đây anh cũng từng trải qua những trận chiến cực kỳ kịch liệt.

Nhưng hiện tại, lão đạo sĩ và con cương thi này về cơ bản đã tiến hóa đến trình độ "đấu pháp" rồi.

Đúng vậy, trước đây các phương thức tấn công của Lý Đông về cơ bản đều sử dụng các loại tấn công vật lý, dựa vào sức mạnh cơ bắp để giải quyết mọi thứ.

Chuyện "đấu pháp" như vậy, trong ấn tượng của Lý Đông, chỉ có trong các tiểu thuyết tu tiên mới có.

Trong tiểu thuyết tu tiên, đấu pháp giữa người với người không thể không nói đó là một trận chiến vô cùng đặc sắc.

Nhưng không ngờ, trong xã hội hiện thực như thế này, lại có chuyện như vậy, một lão đạo sĩ và một con cương thi lại bắt đầu "đấu

pháp".

Chả trách con cương thi này lại lợi hại như vậy, quả nhiên không đơn giản như trong tưởng tượng.

Lão đạo sĩ này là ai vậy?

Sao lại lợi hại đến thế?

Mấy người đều đứng đó đoán xem lão đạo sĩ kia là ai.

Muộn Du Bình khẽ nói: "Lão đạo sĩ đó có lẽ là chủ nhân thực sự của những thanh kiếm này, là lão nhân đã chế tạo ra chúng." Sau khi nghe xong, mấy người còn lại đều kinh ngạc. "Không phải vị thợ rèn kiếm đó là người thời Tam Quốc sao?" "Thời Tam Quốc cách hiện tại những hơn hai nghìn năm rồi đấy!" "Hơn hai nghìn năm, chuyện đó thật quá kinh khủng!" "Chẳng lẽ lão nhân đó thực sự đã sống lâu đến vậy sao?" "Chẳng lẽ lão nhân đó đã có được năng lực trường sinh bất lão rồi sao?" Trường sinh bất lão là mục tiêu mà vô số người mơ ước, vì để đạt được mục tiêu đó, họ có thể đã phải trả giá rất nhiều thứ, nhưng cuối cùng cũng chỉ là hư vô.

Mặc dù trong truyền thuyết có vài người đạt được năng lực như vậy, nhưng đó về cơ bản cũng chỉ là truyền thuyết, còn thực sự có ai đạt được cảnh giới đó hay không thì hoàn toàn không biết.

Nhưng xét về mặt khoa học thực sự, cảnh giới như vậy là không thể, vì con người luôn có một điểm cuối của sinh mệnh, vì số lần phân chia tế bào của con người là có hạn.

Cho dù con người có được nuôi dưỡng bằng mọi thủ đoạn tốt đến đâu, nhưng nếu đạt đến giới hạn số lần phân chia tế bào thì cũng sẽ chết.

Tóm lại, con người có thể sống hơn 100 tuổi đã là rất khó khăn rồi.

Lý Đông hỏi Muộn Du Bình: "Anh có chắc người đó thực sự là vị thợ rèn kiếm kia không?" "Nếu người đó thực sự là Đại sư rèn kiếm, vậy tại sao lại sống đến bây giờ, anh chắc chắn chuyện này sao?" Muộn Du Bình nhíu mày nói: "Nếu không thể điều khiển kiếm đến trình độ như vậy, thì tuyệt đối không phải người bình thường có thể làm được.

Trông có vẻ người đó và những thanh kiếm kia đều có cảm giác tâm linh tương thông." "Cảm giác tâm linh tương thông như vậy, không phải người bình thường có thể làm được.

Người bình thường dù có lợi hại đến đâu, nhiều nhất cũng chỉ có thể có hiệu quả như vậy với một thanh kiếm.

Nhưng nếu người đó đồng thời có thể có hiệu quả như vậy với nhiều vũ khí, thì e rằng căn bản không phải là một người bình thường đơn giản như vậy.

Nếu đã vậy, thì người đó có lẽ là Đại sư rèn kiếm." Lão già và con cương thi chiến đấu, hiện tại đã đạt đến trạng thái cao trào nhất.

Nhưng con cương thi lúc này dường như có chút không chống đỡ nổi, liền vội vã chạy về phía vách núi.

Lão nhân kia cũng không phát ra bất kỳ âm thanh nào, cứ thế mà đuổi theo.

Sau đó, lão chạy đến trước mặt con cương thi, chặn đường thoát của nó.

Con cương thi phát ra một tiếng gầm giận dữ, sau đó hai tay đột nhiên vung ra, những cái móng vuốt dài ngoẵng bay vọt ra, phóng về phía mặt lão già.

Lão già dùng kiếm đỡ những đòn tấn công tầm xa đó.

Nhưng không ngờ, con cương thi đó chỉ là một động tác giả, nhân

cơ hội lại chạy về phía Lý Đông.

Lý Đông lập tức căng thẳng.

Chương 1248

Lão nhân kia lập tức dùng hai chân đá trúng một thanh kiếm đồng, sau đó lại đá trúng một thanh kiếm đồng khác, ngay sau đó là thanh thứ ba.

Ba thanh kiếm xếp thành một đường thẳng, bay về phía lưng con cương thi.

Vương Bàn Tử nổi giận đùng đùng, cầm súng chĩa vào con cương thi mà không ngừng bắn.

Hiện tại, vũ khí duy nhất có thể sử dụng là súng, và việc nổ súng lúc này dường như cũng là một lựa chọn không tồi.

Đồng thời cũng là lựa chọn duy nhất có thể làm.

Đáng tiếc là tên này vừa mới định làm vậy, đột nhiên đã bị con cương thi ôm chặt lấy.

Con cương thi trực tiếp dùng đầu nhắm vào Vương Bàn Tử mà húc mấy cái, Vương Bàn Tử lập tức bị húc đến mức đầu váng mắt hoa.

Lý Đông thấy đồng đội bị thương, lập tức cầm kiếm chuẩn bị chém con cương thi.

Con cương thi ôm Vương Bàn Tử xoay người, kết quả Lý Đông lại chém trúng Vương Bàn Tử.

Cả đám đều kinh ngạc ngây người, vì nhát chém đó lực rất mạnh, Vương Bàn Tử chắc chắn bị thương rồi.

Lý Đông cũng không biết Vương Bàn Tử thế nào rồi.

Mặc dù Vương Bàn Tử có phòng hộ, nhưng uy lực của thanh đao

bây giờ thực sự quá mạnh, cho dù có phòng hộ cũng có khả năng bị thương.

Vương Bàn Tử cũng không thể tin nổi, nhìn Lý Đông, dường như có chút không tin vào đòn tấn công như vậy.

Trong lúc Lý Đông còn đang ngẩn người, con cương thi đột nhiên xông đến ôm chặt lấy eo anh, trực tiếp nhảy xuống vách núi.

Lý Đông cũng không ngờ lại có sự thay đổi lớn đến vậy.

Lúc này anh không dám nhìn thẳng vào môi trường xung quanh, chỉ cảm thấy một luồng gió lạnh buốt.

Mặc dù có phòng hộ rất tốt, nhưng nếu rơi từ độ cao như vậy xuống, chắc chắn sẽ chết vì va đập.

Bây giờ phải làm sao đây?

Anh cố gắng suy nghĩ xem trong túi mình có những thứ gì, ví dụ như trong túi hiện tại có đủ loại thứ dùng để giảm bớt lực cản, nhưng không biết những thứ này có hữu ích không.

Quan trọng nhất là bây giờ hai tay anh không thể cử động, hoàn toàn không có cách nào nhúc nhích, vì vậy đành liều mạng để thoát khỏi con cương thi này.

Nhưng dường như cũng không có tác dụng gì, cuối cùng anh thoát khỏi con cương thi, con cương thi rơi xuống.

Lý Đông liều mạng muốn lấy ra Kim Cương Tán.

Vì Kim Cương Tán là một vũ khí rất tốt, nên có thể dùng làm dù, dựa vào sức mạnh của nó thì có thể giảm bớt lực cản, như vậy có thể đảm bảo an toàn cho anh.

Nhưng không ngờ, không biết vì lý do gì mà Kim Cương Tán nhất thời không thể mở ra được.

Anh cảm thấy cả người có chút tuyệt vọng.

Nếu cứ như vậy mà rơi xuống e rằng chắc chắn sẽ chết, Lý Đông nhắm chặt mắt lại.

Cũng không biết đã bao lâu, Lý Đông cảm thấy xung quanh một mảnh lạnh buốt, mở mắt ra nhìn, phát hiện lão nhân kia đang kéo eo anh.

Sau đó, lão nhân đó trực tiếp dùng một lực lớn quăng Lý Đông lên trên.

Trông lão nhân đó dường như thực sự là một cao thủ.

Lý Đông lại có thể từ từ bay lên trên, còn lão nhân kia thì lại ngồi trên mấy thanh kiếm, từ từ rơi xuống.

Lý Đông nhìn môi trường xung quanh đang nhanh chóng thay đổi, đúng vậy, tình hình hiện tại dường như có chút kỳ lạ, bây giờ anh cứ như một người đang rơi ngược lên trên vậy, mọi cảnh vật xung quanh đối với anh dường như đều di chuyển ngược chiều.

Anh cũng không biết bay như vậy có rơi xuống một vị trí an toàn hay không, nhưng hiện tại chỉ có thể ký thác hy vọng vào đó.

Đồng thời, trong tay anh vẫn cầm thanh đao, sẵn sàng ứng phó bất cứ lúc nào.

Anh là một người cực kỳ không chịu nhận thua, bất kể gặp phải tình huống nào về cơ bản cũng sẽ không đầu hàng, và sẽ tìm mọi cách để giải quyết khó khăn trước mắt.

Vì vậy hiện tại anh đang không ngừng tìm cách, kết quả đúng lúc này, đột nhiên nhìn thấy mấy luồng ánh sáng đèn pin chiếu xuống.

Nhìn mấy luồng ánh sáng đèn pin đó, Lý Đông biết Vương Bàn Tử và mấy người kia đang ở trên nhìn xuống dưới.

Rốt cuộc lần này thực sự quá nguy hiểm, mấy người ở trên chắc chắn cũng đang tìm mọi cách để xem xét tình hình bên dưới.

Mượn ánh sáng chiếu xuống Lý Đông, anh phát hiện 55 và 56 đều đang khóc nức nở, nước mắt không ngừng rơi, những người còn lại cũng đang nhìn ngó xung quanh.

Lý Đông trong lúc đang bay lên, lớn tiếng gọi mấy người ở trên: "Nhanh ném dây xuống!" Vừa rồi Lý Đông trong lòng đang nghĩ đến biện pháp duy nhất, cũng sắp chạm đỉnh thì dùng đao tìm một điểm tựa thích hợp rồi leo lên, nhưng bây giờ nếu có người ở trên thì ném một sợi dây xuống có lẽ sẽ an toàn hơn nhiều.

Bởi vì nếu có một sợi dây, thì cứ theo dây mà leo lên, hẳn sẽ không có vấn đề gì.

Mấy người ở trên sức lực cũng không nhỏ, kéo một người lên chắc là không sao.

Mấy người ở trên ném một sợi dây xuống, Lý Đông trong không trung tóm lấy sợi dây, cuối cùng cũng leo lên được.

Sau khi leo lên, anh phát hiện Vương Bàn Tử dường như cũng không bị thương quá nặng, chỉ là da thịt tên này khá dày, bị thương một chút ngoài da thôi.

Vừa nãy anh ta cũng thực sự rất kinh ngạc, vì Lý Đông đã thực sự làm anh ta bị thương.

Chương 1249

Đương nhiên tên này dường như cũng không sao, da thịt dày đôi khi cũng có cái lợi nhất định.

Sau đó, 55 và 56 mắt đẫm lệ, rõ ràng vừa nãy đã nghĩ Lý Đông chết rồi.

Lý Đông an ủi họ, hai người phụ nữ cuối cùng cũng ổn định lại.

Sau đó anh kể lại những gì đã thấy ở bên dưới.

Lão Vương Giả kia sức mạnh thực sự đủ lớn, có thể bay lên một khoảng cách cao như vậy, nhưng Vương Bàn Tử và mấy người kia đều không tin chuyện như vậy.

Tóm lại, đại nạn không chết, ắt có hậu phúc.

Anh phát hiện bên dưới vách núi hiện tại lại xảy ra một số biến hóa, tóm lại là bên dưới vách núi vốn tĩnh lặng như nước hồ thu nay bắt đầu nổi gió.

Nếu là một môi trường khép kín thì không thể có tình huống nổi gió được, trừ khi bên dưới xuất hiện tình huống đặc biệt, gió thổi thì có nghĩa là không khí đang lưu thông.

Lý Đông lúc này đột nhiên nhớ lại những gì đã trải qua khi đi đến Tây Vương Mẫu Mẫu Cung.

Lúc đó anh cứ nghĩ sau khi đến Tây Vương Mẫu Mẫu Cung thì mọi chuyện có thể kết thúc, nhưng giờ mới phát hiện dường như mọi thứ chỉ mới bắt đầu.

Hiện tại vẫn chưa đạt được mục đích thực sự, kết quả là đã xảy ra quá nhiều chuyện.

Cũng không biết ở nơi đích thực sự có nguy hiểm gì, cũng không biết cuối cùng có giải quyết được Thiết Diện Sinh hay không.

Thực sự là, hiện tại vẫn chưa thực sự thấy mặt Thiết Diện Sinh, kết quả là bây giờ đã tốn nhiều công sức như vậy, đã nỗ lực nhiều đến vậy, kết quả là hiện tại dường như bị xoay vòng vòng.

Chuyện như vậy khiến người ta có một cảm giác khó tin.

Nhưng hiện tại cũng không có cách nào khác, đã đến đây rồi thì chỉ có thể tiếp tục nỗ lực ở nơi này.

Đúng vậy, hiện tại dường như không phải vì đạt được mục đích mà nỗ lực, mà là vì, hiện tại có thể sống sót.

Hiện tại dường như việc sống sót cũng đã là một điều xa vời, vì nơi này thực sự quá quỷ dị, quả thật mỗi bước đi đều có nguy hiểm, một bước một hiểm.

Ở một nơi như vậy, muốn sống sót dường như thực sự không hề dễ dàng.

Tóm lại, mọi chuyện trên thế giới này thực sự khiến người ta cảm thấy bất lực, con người sống sót thực sự khó khăn đến vậy.

Sống sót khó khăn đến vậy, thì trên đời này có thể làm gì được?

Lý Đông vội nói: "Hiện tại nơi này không phải là chỗ để nán lại lâu, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây." "Cỗ quan tài của lão đạo sĩ đó có thể di chuyển lên xuống trên cái cây này, có lẽ chúng ta có thể ngồi lên quan tài đó để tìm đường ra.

Tôi nghĩ bên trong thân cây này hẳn có đường ra." Đúng vậy, Lý Đông biết quan tài thực ra không dùng để chôn người.

Theo lời kể, ban đầu quan tài thực ra dùng để nghỉ ngơi, cũng là một loại giường.

Vì vậy, lúc đó trong một số tiểu thuyết huyền huyễn mới có người nói quan tài thực chất là nơi nghỉ ngơi của cường giả, đồng thời cũng có thể dùng làm pháo đài chiến tranh.

Chỉ là sau này những nơi nghỉ ngơi đó, vì sau khi người chết trực tiếp dùng làm đồ dùng mai táng, nên mới hình thành quan tài như hiện tại.

Nhưng cho dù vậy, nếu trước đây có phong tục như vậy, thì bây giờ có người coi quan tài là vật phẩm đặc biệt cũng là điều dễ hiểu.

Sau khi bàn bạc mọi chuyện xong, họ trực tiếp đi về phía thân cây đó.

Hiện tại, cái cây khổng lồ đó đã mất đi phần lớn, vì bị bom phá hỏng, phía trên trơ trụi một mảng.

Những cành cây kỳ quái đó đã không còn tồn tại nữa, hiện tại đương nhiên họ cũng rất dạn dĩ, dù sao bây giờ dường như không còn nguy hiểm nữa.

Hiện tại trên mặt đất trải đầy những thi thể chi chít, tất cả đều là xác khô.

Rõ ràng những thi thể này đều là những kẻ xui xẻo, tất cả đều bị cuốn vào trong cành cây đó, sau khi bị hút cạn năng lượng sinh mệnh thì biến thành bộ dạng như bây giờ.

Đương nhiên, Vương Bàn Tử cảm thấy ở nơi này đã chịu uất ức cực kỳ nghiêm trọng, ngọn lửa giận trong lòng không có chỗ nào để trút.

Đúng vậy, hiện tại ở nơi này anh ta thực sự cảm thấy vô cùng uất ức, lần đầu tiên gặp phải một con quái vật gần như hoàn toàn không thể đối phó.

Con quái vật đó thực sự quá kinh khủng, nếu không có lão đạo sĩ

kia, thì muốn tiêu diệt con cương thi đó dường như thực sự không dễ dàng chút nào.

Hiện tại anh ta luôn cảm thấy như thể đã chịu một loại đả kích nào đó.

Phải biết rằng mấy người họ bất kể thế nào cũng đều là những anh hùng cái thế.

Là một anh hùng cái thế, họ cũng rất tự tin, tâm khí cao ngút trời.

Loại tính cách tâm khí cao ngút trời đó đủ để khiến họ cảm thấy vô cùng tự tin vào bản thân.

Họ cảm thấy có thể giải quyết mọi khó khăn, đánh bại mọi kẻ địch, và trước đây quả thực là như vậy.

Nhưng hiện tại lại gặp phải một con quái vật không thể đánh bại, thực sự khiến họ cảm thấy có chút uất ức.

Nhưng đúng lúc này, bên dưới vách núi đột nhiên lại có một trận gió lớn thổi lên.

Sau khi trận gió lớn đó thổi lên, không biết là chuyện gì mà đã thổi tan những thi thể khô trên mặt đất.

Đúng vậy, những thi thể khô đó dường như đều như những thi thể bị đốt thành tro, gió vừa thổi qua lập tức biến thành rất nhiều tro bụi, sau đó theo gió bay lượn, và phía sau Lý Đông hình thành một vòng tròn cực kỳ kỳ lạ.

Nhưng lúc này anh cảm thấy tình hình có chút không ổn, liền bảo mọi người nhanh chóng tiến vào thân cây.

Chương 1250

Nhưng chưa kịp nói xong, phía sau anh, một thứ gì đó cực kỳ kỳ quái đã hình thành, rồi lao về phía anh.

Lý Đông trực tiếp ném mấy quả bình cháy về phía đó, muốn đẩy lùi những thứ này.

Đồng thời, khi Vương Bàn Tử định đi vào, đột nhiên cái hang trong thân cây dường như cũng không an toàn, trong hang dường như có móng vuốt.

Nhưng Hồ Bát Nhất lúc này không quản được nhiều như vậy nữa: "Chúng ta mau vào đã!" Sau khi vào bên trong quả nhiên phát hiện xung quanh xuất hiện rất nhiều cương thi, những con cương thi này vây quanh thân cây.

Sau khi tiến vào hang động, Lý Đông thấy những con cương thi đó trực tiếp áp sát miệng hang.

Mấy người từng người một đều cầm súng chĩa vào miệng hang mà bắn loạn xạ.

Lý Đông quay đầu nhìn một cái, phát hiện trên mặt đất xuất hiện một cỗ quan tài.

Một cỗ quan tài rộng hơn hai mét, có mấy thứ trông như quả hồ lô đang bày ở đó.

Cũng không biết là thứ gì.

Vương Bàn Tử thấy quả hồ lô trông như đồ tốt, liền chuẩn bị đi cướp.

Nhưng quả hồ lô đó dường như có chút không ổn.

Đúng vậy, khi nắm lấy quả hồ lô, quả hồ lô lập tức biến mất, hóa ra là ảo giác.

Lúc này, anh ta thấy không ít móng vuốt, từ cái lỗ nhỏ đó thò vào, dường như đang nhanh chóng bò vào bên trong.

Cả đám đều giật mình, hiện tại đột nhiên cảm thấy phán đoán trước đó dường như có chút sai lầm, nơi này căn bản không phải là đường ra.

Lý Đông có chút không tin, vì trước đó lão đạo sĩ kia đã từ bên dưới đi vào, không lẽ lại không có đường ra?

Đồng thời, Lý Đông cầm súng bắn loạn xạ vào những cái móng vuốt đó.

Vì bắn súng thì rất nhanh gọn.

Dù sao bây giờ đạn đủ dùng.

Ở cự ly gần như vậy mà bắn súng thực tế rất nguy hiểm, nếu đạn bị bật lại thì đối với bản thân cũng rất nguy hiểm, nhưng hiện tại đồ bảo hộ có thể chống đạn, nên tạm thời cũng không cần sợ.

Trong hang cây, tiếng súng nổ vang trời.

Đương nhiên, thực tế những móng vuốt ở nơi này không nguy hiểm đến vậy, nguy hiểm nhất là những con cương thi ở bên ngoài.

Những con cương thi đó thực sự quá lợi hại, Lý Đông lấy Kim Cương Kinh ra dường như cũng không có nhiều tác dụng lắm, quan trọng nhất là số lượng của chúng quá nhiều.

Không ngờ lại thực sự là "một bước một hiểm".

Hiện tại vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm, nếu không làm gì đó ngay lập tức.

Vậy thì bây giờ có thể sẽ bị mắc kẹt chết ở đây.

Đúng lúc nguy cấp, đạn đều đã bắn hết, sau đó mọi người đều nhao nhao thay băng đạn.

Lý Đông lúc này quan sát toàn bộ cục diện.

Ngay sau đó, Lý Đông thấy Muộn Du Bình dường như phát ra một tiếng gầm giận dữ, cũng không biết định làm gì.

Đợi một lúc, tên này lớn tiếng hô: "Mau giúp đỡ!" Hóa ra lúc đó thấy rất nhiều cương thi, lại có một con cương thi bị ép vào.

Con cương thi đó vừa vào đã giáng một bạt tai vào người Vương Bàn Tử.

Lúc này, những con cương thi khác dường như đều tản ra, rút lui rồi.

Chỉ còn lại một số âm thanh hỗn loạn vang vọng bên ngoài.

Nhưng tình huống như vậy là sao, sau khi ép được một con vào thì những con còn lại đều bỏ chạy?

Đầu óc mù mờ, không hiểu mô tê gì.

Vương Bàn Tử hai tay ôm mông, dường như đang nhìn quan tài.

Lý Đông cảm thấy biểu hiện của mọi người đều có chút kỳ lạ, cũng không hiểu liệu có phải ảo giác hay không.

Đương nhiên, hiện tại thậm chí anh còn không biết những thứ đang thấy trước mắt là ảo giác hay là thật.

Liền vội hỏi: "Mọi người đã thấy gì?" "Có chuyện gì vậy?" Vương Bàn Tử vội nói: "Chỗ này hình như có đồ." "Có đồ gì?" Lý Đông cũng vội hỏi.

Vương Bàn Tử nói: "Tôi tạm thời dường như cũng chưa nhìn rõ, vì vừa nãy khi quan sát ở trên hình như có thứ gì đó trượt xuống từ bên cạnh." Lý Đông lùi lại bên cạnh quan tài, phát hiện bên cạnh quan

tài dường như thực sự có một tấm bia đá.

Trên tấm bia đá đó dường như có một số văn tự, những văn tự này anh cũng không hiểu, chắc là chữ Phạn.

Phía sau đoạn chữ Phạn đó, lại có một đoạn chữ Lục thư.

Nhưng đúng lúc chuẩn bị vây quanh đó để quan sát, những con cương thi đã bỏ chạy bên ngoài lại quay lại.

Anh cảm thấy có chút phòng không kịp, cũng quá phiền phức rồi.

Liền lập tức cầm vũ khí lên, bắn một trận.

Chương 1251

Nhưng khi chuẩn bị phát động tấn công, những con cương thi đó lại bỏ chạy.

Lý Đông đột nhiên hiểu ra chuyện gì rồi, xem ra những con cương thi này thực sự sợ kinh văn.

Rốt cuộc, cái gọi là Kim Cương Kinh, cái gọi là Kim Cương Kinh thực sự có tác dụng mạnh mẽ.

Bởi vì những kinh văn này có tác dụng trừ tà.

Thế là Lý Đông trực tiếp kéo tấm bia đá đến một nơi khá rộng rãi, có thể khiến mọi nơi xung quanh đều có thể nhìn thấy, như vậy dường như đã hình thành một loại tác dụng bảo vệ đối với họ.

Sau đó Lý Đông lại bảo Vương Bàn Tử dịch những văn tự trên đó ra.

Đương nhiên, những văn tự trên đó dường như cũng liên quan đến một số ghi chép về Đại sư rèn kiếm kia.

Những ghi chép này cũng không biết là thật hay giả, dù sao đều do người xưa viết, có thể có những thủ pháp phóng đại.

Đương nhiên, trong những thủ pháp phóng đại đó, Lý Đông thấy vị Đại sư rèn kiếm nổi tiếng kia cả đời lại rèn được 9999 thanh kiếm.

Tuyệt đối là một chuyện khó tin.

Vì một người cả đời cũng chỉ có khoảng hơn 3 vạn ngày, như vậy thì cũng gần như tương đương với việc cứ vài ngày lại chế tạo một thanh kiếm.

Tốc độ như vậy thực sự khiến người ta cảm thấy khó mà tưởng

tượng nổi, hoặc người này đã sống rất lâu.

Đương nhiên, tình hình cụ thể thì căn bản không biết.

Nhưng tóm lại, khi tên này chết, đã mang tất cả kiếm vào trong mộ của mình.

Lý Đông cảm thán một tiếng xong, men theo vách núi nhìn xuống dưới, nơi này dường như có một cái tên.

Nơi này dường như gọi là Địa Ma Nha.

Anh ta cũng không biết là gì, nhưng cái tên này kỳ dị như vậy, có lẽ thực sự có thể chứng tỏ nơi này không phải là một nơi đơn giản.

Đương nhiên, cái cây đó dường như gọi là Thiên Hoa Thụ.

Về loại cây này, Lý Đông căn bản không biết.

Nhưng Muộn Du Bình lại biết lịch sử của loại cây này.

Loại cây này là một loại vật chất đặc biệt, sự sinh trưởng của nó căn bản không dựa vào ánh nắng mặt trời, mà dựa vào một loại vật chất đặc biệt.

Hạt giống có thể sinh trưởng ở nơi tối tăm không có ánh mặt trời như vậy.

Ngoài ra, Lý Đông lại nhìn một cuộn trục, phát hiện nơi này kể về câu chuyện của một đồ đệ của Đại sư rèn kiếm kia.

Người đồ đệ đó dường như cũng là một người cực kỳ thông minh, tâm linh khéo léo.

Không lâu sau đã khiến sư phụ cảm thấy rất cần thiết phải truyền thụ tất cả kỹ năng.

Nhưng, người đồ đệ này lại không phải là người tốt, đã nhẹ dạ tin lời xúi giục của người khác.

Sau đó lén lút trộm tất cả bảo bối của sư phụ ra ngoài.

Sau đó, vị Đại sư rèn kiếm đã đuổi tên đồ đệ này ra khỏi nhà.

Đương nhiên, vào những năm cuối đời, người đồ đệ đó cảm thấy như có lỗi với sư phụ, liền chuẩn bị chôn cất lại sư phụ mình.

Chỉ là khi đào mộ sư phụ ra.

Kết quả phát hiện sư phụ dường như không giống một người chết thực sự.

Vì vậy đã chôn thi thể của sư phụ và một con cương thi cực kỳ kỳ lạ khác ở nơi này.

Vị Đại sư rèn kiếm đó là một người rất đặc biệt.

Trên người lão mang theo một thân chính khí.

Nhưng con cương thi đó lại mang theo một thân tà khí.

Vì vậy, sau khi đứng ở nơi này, đã hình thành một loại cảm giác tương hỗ kiềm chế.

Con cương thi đó cũng không dám làm càn.

Đồ đệ của Đại sư rèn kiếm lo lắng, sợ có bất trắc khác.

Thế là lại sử dụng một số trận pháp cực kỳ quái dị ở bên ngoài, trấn giữ nơi này.

Và dùng Kim Cương Kinh cùng bia văn Kim Cương Kinh tương hỗ kiềm chế.

Thực sự là, những thứ này làm rất cao minh.

Sau khi đọc xong những ghi chép này, Lý Đông phát hiện lão đạo sĩ đó có lẽ là Đại sư rèn kiếm kia.

Xem ra vị Đại sư rèn kiếm này thực sự không đơn giản, chẳng lẽ vị Đại sư rèn kiếm này lại thực sự nuôi dưỡng ra sinh mệnh thật ở

nơi này sao?

Trông người đó, dường như thực sự không có bất kỳ khác biệt nào so với người sống, vậy có lẽ là một người sống thực sự, không phải là một cương thi.

Chương 1252

Chả trách con cương thi đó lại sợ hãi đến vậy.

Sau khi hiểu rõ những điều này, mọi người đều không khỏi cảm thán một tiếng, nhưng tình hình hiện tại rất phức tạp, muốn ra ngoài không dễ dàng, phải nhanh chóng tìm một hướng để thoát ra mới đúng.

Kết quả, Vương Bàn Tử đi vòng quanh một lượt, lẩm bẩm: "Vị Đại sư rèn kiếm này có vẻ hơi keo kiệt nha, chẳng có đồ vật gì để lại cho tôi cả." "Đồ tốt như vậy đều mang hết xuống dưới vách núi rồi, có nên xuống dưới vách núi tìm một chút không?" Lý Đông xua tay nói: "Được rồi, được rồi, đừng lải nhải nữa.

Bây giờ chúng ta mau ra ngoài đi.

Vị đại sư kia coi trọng những bảo bối đó như vậy, chúng ta cũng không nên đi cướp." "Đi cướp những thứ đó, chắc chắn người ta sẽ không chịu rồi.

Người ta bây giờ có lẽ là một người sống, chẳng lẽ có thể cướp đồ từ tay một người sống sao?" "Được rồi, được rồi, được rồi, đừng lải nhải nữa, mau tìm một chỗ để ra ngoài đi.

Nếu tôi không ra ngoài nữa, nơi này có thể sẽ rất nguy hiểm." Quả nhiên, xung quanh lại truyền đến một trận tiếng gào thét, nhìn xem những con cương thi lại tới rồi.

Hiện tại mỗi người đều sốt ruột, nếu lại để họ đối phó với những con cương thi đó một lần nữa, thì sẽ khiến họ cảm thấy vô cùng khó chịu.

Hiện tại biện pháp duy nhất là nhanh chóng tìm cách ra ngoài, nếu

không thì nơi này sẽ không có hồi kết.

Nhưng nơi này lại truyền đến một trận tiếng kêu cực kỳ quỷ dị.

Tiếng kêu quỷ dị đó khiến người ta cảm thấy rợn tóc gáy.

Nhưng đã tìm kiếm khắp xung quanh một lượt, dường như cũng không phát hiện ra đường ra, khiến họ cảm thấy có chút thất vọng.

Cuối cùng, tất cả sự chú ý đều tập trung vào cỗ quan tài đó.

Hiện tại nơi duy nhất chưa tìm kiếm là bên dưới cỗ quan tài đó, chẳng lẽ lối ra lại ở bên dưới cỗ quan tài này sao?

Nhưng cỗ quan tài này hơi lớn, cũng không biết rốt cuộc nó nặng đến mức nào, liệu bây giờ có thể dịch chuyển nó đi không cũng là một chuyện khác.

Nhưng Lý Đông chuẩn bị thử xem sao.

Sau khi thử trước, anh phát hiện dù dùng sức mạnh lớn đến mấy cũng không thể dịch chuyển cỗ quan tài đó.

Thế là anh mới bắt đầu đi vòng quanh cỗ quan tài, muốn xem bên trong cỗ quan tài này rốt cuộc có gì bí ẩn.

Chẳng mấy chốc phát hiện bên trong cỗ quan tài dường như trống rỗng, không có cương thi.

Nếu đã vậy, Lý Đông đột nhiên nhớ ra vừa nãy trên cỗ quan tài dường như có một khối đồ vật rơi xuống.

Hiện tại nếu gõ nữa thì liệu có đồ vật gì không?

Thế là anh cầm kiếm gõ mấy cái lên cỗ quan tài, phát ra một trận tiếng "đùng đùng đùng".

Kết quả phát hiện bên trong cỗ quan tài dường như có một lớp vách ngăn.

Nếu có lớp vách ngăn, chẳng lẽ bên trong có đồ vật sao?

Vì vậy định mở cỗ quan tài ra, xem rốt cuộc bên trong có gì.

Vì trong quan tài có vách ngăn, nên cũng không chuẩn bị dùng thủ đoạn gì nữa, trực tiếp dùng bạo lực để mở ra.

Nhưng Hồ Bát Nhất lại lắc đầu: "Hiện tại không cần vội như vậy, bên trong hình như có đồ." Vương Bàn Tử, sau khi nghe bên trong có đồ, lập tức tỉnh táo lại, tò mò nhìn, tên này cứ tưởng bên trong có bảo bối, liền trực tiếp thò tay vào sờ.

Lý Đông vội vàng nói: "Bàn Tử đừng vội, bên trong có thể có nguy hiểm." Nhưng trên mặt Vương Bàn Tử lại xuất hiện một nụ cười kỳ quái: "Tôi sờ một chút xem bên trong có cái gì hay ho nào?" Kết quả sau khi lục lọi một hồi bên trong đó.

Phát hiện bên trong lại có nửa đoạn đá.

Nửa đoạn đá còn lại sau khi lấy ra xem thì dường như được điêu khắc hình dạng loài cá.

Vì vậy mấy người chuẩn bị tiến lên xem xem rốt cuộc là thứ gì, dù sao ở nơi này bất kỳ món đồ nào e rằng cũng không phải là dư thừa, e rằng đều có ý nghĩa.

Vì vậy mấy người đều muốn xem xem bên trong rốt cuộc có gì hay ho, kết quả phát hiện đúng lúc này cỗ quan tài đột nhiên bắt đầu chìm xuống.

Vì vậy mấy người vội vàng nhảy lên cỗ quan tài đó, vì nếu cỗ quan tài chìm xuống thì không chừng sẽ mở ra một lối đi.

Chỉ có 55 đứng ngây người ở đó, Lý Đông liền trực tiếp kéo 55 về phía mình.

Cỗ quan tài lao nhanh xuống dưới, lúc đó mới phát hiện quả nhiên

là một cái động.

Hiện tại cỗ quan tài này gần như tương đương với một cái thang máy.

Xung quanh cái thang máy đó dường như được khắc đủ loại hình dạng kiếm đồng, dài ngắn không đều, lớn nhỏ khác nhau.

Nhìn bộ dạng này, những thanh kiếm này cũng do Đại sư rèn kiếm nghiên cứu ra, không ngờ có nhiều bảo bối như vậy, vị thợ rèn kiếm đó lúc ấy cũng phải làm ra, với tốc độ chế tạo vũ khí nhanh như vậy.

Nhưng vì tốc độ rơi xuống quá nhanh, về cơ bản tương đương với rơi tự do, nên căn bản không có thời gian để quan sát kỹ lưỡng.

Quan trọng nhất là cỗ quan tài càng trượt xuống càng nhanh, khiến mọi người đều cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Mọi người đều không nói gì, 55 cũng nhắm mắt lại, 56 cũng không biết rốt cuộc phải làm sao mới tốt.

Mặc dù 56 cũng là một đạo mộ tặc có kinh nghiệm cực kỳ phong phú, nhưng hiện tại về cơ bản không có cách nào, tình huống này đã vượt quá nhận thức, vượt quá kinh nghiệm của cô ta.

Vào thời khắc cuối cùng, Lý Đông đoán có thể sẽ chịu rơi tự do, liền vội vàng lấy ra một số vật phẩm giảm lực cản, cuối cùng cũng giúp họ an toàn tiếp đất, nhưng mấy người bị văng ra khá xa.

Sau đó ở nơi này anh phát hiện có ánh sáng yếu ớt, bên trong dường như có một đường hầm hình vòm, hai đầu không biết thông đi đâu.

Chương 1253

Mấy người chưa kịp bò dậy, đã phát hiện ở một nơi không xa nhìn thấy con cương thi trắng kia, không ngờ con cương thi trắng đó dường như đã chết rồi.

Đúng vậy, không ngờ nó lại bị tiêu diệt rồi, thứ đó lợi hại như vậy mà lại bị tiêu diệt, trên người nó cắm đầy kiếm đồng.

Sau đó Lý Đông nhìn vị Đại sư rèn kiếm kia.

Nhưng tình hình của vị Đại sư rèn kiếm đó lúc này dường như cũng không mấy lạc quan, toàn thân lão khô héo gầy như da bọc xương, gân mạch khắp người nổi lên, trong mắt lộ ra một loại ánh sáng dị thường.

Lý Đông biết người này vốn đã chết, sau đó ở nơi này nuôi thi dưỡng ra một người sống thực sự.

Hiện tại lão già này tuyệt đối không phải là một cương thi đơn giản như vậy, lão già này trên thực tế không có bất kỳ khác biệt nào so với người thật, thậm chí còn lợi hại hơn người thật.

Chỉ là hiện tại Lý Đông cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, lão già này dường như có chút quái dị, trong tay cầm thanh kiếm linh khí chính nghĩa mà bỏ đi.

Lý Đông gọi mấy tiếng tên lão già kia, nhưng lão già không trả lời.

Lúc này Lý Đông đều căng thẳng, nhanh chóng chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Lão già này lợi hại như vậy, nếu thực sự muốn đánh, muốn tiêu diệt lão già này thì không hề dễ dàng.

Vì lão già này có thể đã đi con đường tu tiên, hiện tại có thể đã có

năng lực ban đầu rồi.

Nếu đã vậy, Lý Đông cảm thấy dựa vào mấy người họ, e rằng muốn chiến thắng lão già này có lẽ rất khó khăn, vì vậy phải chuẩn bị mọi thứ, bởi vì cho dù không thể chiến thắng cũng phải liều mạng, phải chiến đấu.

Những người này cũng là những anh hùng cái thế, vì vậy những chuyện đã trải qua, đều không có ý lo lắng, cũng không có ý sợ hãi, có thể bất kể thế nào cũng dám đánh dám liều, vì vậy là những người mạnh mẽ nhất trên thế giới này.

Nhưng trong lòng anh ta hy vọng, lão già kia đừng đối địch với họ, dù sao lão già đó trước đây cũng là một người tốt.

Nhưng nhìn ánh mắt lão đạo sĩ không đúng, khiến anh ta chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Không ngờ lão già kia mỗi bước đi về phía trước, thân thể đều phải teo tóp đi một chút, chuyện như vậy trông có vẻ như cũng là do tuổi già sức yếu.

Đương nhiên đồng thời cũng có thể sẽ sử dụng pháp môn đặc biệt.

Từ trước đến nay chưa từng thấy pháp môn nào.

Vương Bàn Tử cảm thấy có chút sợ hãi, liền cầm súng trong tay chĩa vào lão già chuẩn bị nổ súng.

Lý Đông vội vàng ngăn lại, nói: "Hiện tại đừng có loạn, đừng chọc giận vị này, vị này e rằng không dễ đối phó, cũng không biết rốt cuộc là địch hay bạn.

Nếu nổ súng có thể sẽ chọc giận người ta." Vương Bàn Tử có chút hoảng sợ hỏi: "Nếu đã vậy, thì làm sao bây giờ?" "Chẳng lẽ chúng ta cứ chờ đợi như vậy sao?" Trong lúc mấy người đang bàn bạc chuyện này, lão nhân kia đang đi về phía trước, một đoạn khá dài.

Lão nhân kia trông có vẻ bước đi lảo đảo, nhưng thực tế tốc độ đi bộ lại rất nhanh, rất có sức mạnh. "Hiện tại đừng quản nhiều như vậy nữa, trước tiên đừng đối địch với người này, chúng ta mau lùi lại đi." Thế là Lý Đông dẫn mấy người nhanh chóng lùi về phía sau, đương nhiên lần này Lý Đông cố gắng hết sức để yểm trợ.

Đột nhiên cũng không biết ai đã nổ súng.

Sau đó Lý Đông quay đầu nhìn thấy mấy người đang không ngừng nổ súng vào lão nhân kia.

Thân thể lão nhân kia như biến ảo vậy, một tràng đạn bay tới, nhưng tên này lại không bị đánh bại.

Đúng vậy, thân thể người đó thực sự quá linh hoạt, lại có thể không ngừng né tránh đạn, càng lúc càng nhiều.

Nhiều đạn như vậy mà lại có thể né tránh được hết, tốc độ phản ứng tuyệt đối không phải người bình thường có thể làm được, vì né tránh đạn thì thực sự là khó tin.

Nhưng lão nhân kia lại làm được, tương đương với việc hoàn toàn không giống một lão nhân tuổi già sức yếu.

Vương Bàn Tử và mấy người vừa bắn súng vừa chạy, nhưng lão nhân kia đột nhiên hóa thành rất nhiều bóng người, sau đó từ các hướng khác nhau phát động tấn công.

Vương Bàn Tử và Muộn Du Bình hai tên này cũng không biết tại sao lại làm vậy.

Nhưng tình hình của Lý Đông và Hồ Bát Nhất dường như càng lúc càng tồi tệ, liền đành phải nhanh chóng đi giúp đỡ.

Anh ta cũng cầm súng bắn mấy phát, nhưng cảm thấy tình hình có chút không ổn.

Sau đó đột nhiên phát hiện những thân thể đó dường như đặc biệt kỳ quái, như thể chuẩn bị thu hút Lý Đông đi.

Thế là Hồ Bát Nhất ở một bên lớn tiếng hô: "Đừng bắn súng, đừng bắn súng!

Bắn súng dường như sẽ có vấn đề!" Nhưng Vương Bàn Tử lại khóc nói: "Tôi cũng không bắn súng à, hình như tôi bây giờ cũng không có cách nào!" Vương Bàn Tử lúc này thực tế mới biết, hiện tại thân thể anh ta thực tế đang bị khống chế, sau đó không ngừng bị hút về phía đó, đồng thời không ngừng bắn súng, hiện tại đã hình thành một cục diện tồi tệ như vậy.

Thậm chí Muộn Du Bình, với tư cách là một nhân vật mạnh mẽ, sau đó bị chăm sóc đặc biệt, hai tay bị một bóng người tóm chặt, đang liều mạng muốn tránh né.

Lý Đông sau khi đi tới dường như cũng lâm vào nguy hiểm như vậy, chỉ là hơi lơ là một chút đã lập tức bị tóm chặt.

Hiện tại thậm chí muốn nổ súng cũng không kịp nữa.

Sau đó Lý Đông mới phát hiện người này dường như căn bản không phải là vị Đại sư rèn kiếm kia, mà là một con cương thi có hình dáng cực kỳ kỳ quái.

Cũng không phải cương thi do con người hình thành, dường như là một con quái vật.

Đúng vậy, đầu người, thân rắn.

Toàn thân trên dưới đều mọc đầy vảy màu đen nhánh.

Thứ như vậy Lý Đông trước đây cũng từng thấy, đó là ở bên ngoài Tây Vương Mẫu Mẫu Quật.

Chương 1254

Hy vọng bên ngoài cung Tây Vương Mẫu, nếu có người bị những con rắn cơ quan đó cắn, cuối cùng sẽ biến thành bộ dạng như thế này.

Chẳng lẽ những thứ này hiện tại cũng có liên quan đến chúng sao?

Hiện tại anh ta cũng không hiểu, cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì, nhưng tình hình hiện tại đang rất gấp, vì hiện tại anh ta bị một cái đuôi quấn chặt cứng, sau đó lại nhìn con quái nhân đó, dùng một đôi mắt nhìn chằm chằm.

Sau đó, tiếng súng xung quanh nhanh chóng ngừng lại, không còn bất kỳ tiếng động nào nữa.

Lúc này, Muộn Du Bình ở một bên nói: "Bây giờ cẩn thận một chút, thực tế ở nơi này không có cương thi, chỉ có một con cương thi mà thôi." "Nhưng một con cương thi lại có thể kết hợp Viên Quang Thuật với kỹ năng thông thường." Sau khi Viên Quang Thuật kết hợp với kỹ năng thông thường, năng lực của tên này thực sự cực kỳ mạnh. "Tôi nhất định phải tìm cách, nếu không thì có thể sẽ chịu thiệt thòi." Nếu ảo giác và hiện thực có thể tồn tại đồng thời, thực sự khiến người ta cảm thấy khó tin, muốn đối phó cũng không dễ dàng.

Quả nhiên, lúc này Lý Đông thấy trước mắt mình lại xuất hiện vị Đại sư rèn kiếm kia.

Hoặc là hình dáng của vị Đại sư rèn kiếm đó.

Đúng lúc này Lý Đông cảm thấy sau lưng lạnh toát, sau đó phát hiện dường như có mấy món vũ khí trượt từ bên cạnh tới.

Lý Đông lúc này cũng không quản nhiều như vậy nữa, vung nắm đấm loạn xạ vào mặt con quái vật.

Không biết nắm đấm của anh ta có sức mạnh lớn đến mức nào, nhưng hiện tại chắc chắn sẽ không dễ dàng nhận thua như vậy, vì vậy hiện tại anh ta trực tiếp đánh loạn xạ vào con cương thi, con cương thi dường như không chịu nổi, liền buông lỏng ra.

Lý Đông nhân cơ hội né tránh.

Nhưng đúng lúc này, cái đuôi của con quái vật đã đập mạnh xuống mặt đất.

Toàn bộ mặt đất đều phát ra một trận chấn động, sau đó Lý Đông bị bật lên cao.

Người đang ở trên không, nếu muốn có động tác gì thì về cơ bản là khó, chỉ đành phó mặc cho số phận.

Sau đó con quái vật lại dùng một cái đuôi quấn chặt lấy Lý Đông.

Lần này Lý Đông cảm thấy như thể đã chịu sự sỉ nhục chưa từng có, hiện tại thậm chí còn ngã xuống đất, lập tức mất đi rất nhiều sức mạnh.

Đúng vậy, trước đây anh ta lực lớn vô cùng, nhưng hiện tại đột nhiên lại không có sức mạnh lớn đến vậy, cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.

Lập tức khiến anh ta cảm thấy có chút hoảng loạn.

Phải biết rằng nếu phối hợp với trang bị của mình, đủ loại chiến đấu đều có thể ứng phó được, cho dù là con cương thi trắng trước đó, tuy không đối phó được, nhưng cũng không bị thương hại, nhưng tình hình hiện tại lại phát triển thêm một bước, dường như không thể lạc quan được.

Tình hình hiện tại dường như thực sự có thể khiến anh ta lâm vào nguy hiểm cực độ.

Hiện tại Lý Đông tuy muốn liều mạng phản kháng, nhưng sức mạnh của anh ta đang nhanh chóng mất đi.

Lập tức khiến anh ta cảm thấy có chút khó khăn, tại lúc này đột nhiên một sợi dây được ném đến trước mặt anh ta, Lý Đông nắm lấy sợi dây liền bị kéo đi.

Đồng thời, Lý Đông từ trong túi móc ra một quả lựu đạn ném ra ngoài.

Cuối cùng Lý Đông cũng bị kéo về, con quái vật đó dường như bị lừa rồi.

Ừm, đúng vậy, cái đuôi của con quái vật đó đã tóm lấy quả lựu đạn, sau đó đập mạnh một cái, kết quả thì thảm kịch rồi, nhưng dường như nó cũng không bị thương quá nặng.

Nhưng con quái vật đó cảm thấy như thể đã bị lừa gạt, liền lại một lần nữa dùng đuôi đập mạnh xuống mặt đất, cứ thế mà lao về phía anh ta.

Tên này quả nhiên là một con quái vật sử dụng ma pháp hệ thổ sao?

Một cú đập như vậy mà trên đỉnh đầu lại lập tức rơi xuống một đống lớn đồ vật.

Đặc biệt ở một nơi không xa, lại có một con cương thi khác rơi xuống.

Lý Đông trong lòng tức giận, lập tức sôi máu, không ngờ ở nơi này không chỉ có một con quái vật khó đối phó, lại còn xuất hiện nhiều cương thi như vậy.

Con cương thi vừa rơi xuống dường như hơi mơ màng một lát, sau đó xoay người vung một bạt tai đánh tới.

Lý Đông dùng tay đỡ, tiện thể lùi về phía sau một bước, né tránh một đòn tấn công.

Nhưng con cương thi đó lại không buông tha, nhất định phải tóm lấy Lý Đông mới chịu.

Lý Đông ước tính những thứ này nếu dùng đao thì cũng khó đối phó, vì vậy trong tay cầm một sợi dây, muốn trói con cương thi lại.

Đúng vậy, nếu gặp phải những con quái vật không thể đánh chết, thì cách là trói chặt chúng lại, trói chặt lại thì sẽ có cách đối phó.

Nhưng con cương thi đó dường như sức lực cực kỳ lớn, nhân lúc Lý Đông không chú ý, lại dùng sức mạnh ném Lý Đông văng đi xa.

Đúng lúc đó Lý Đông vội vàng nói với mấy người kia: "Chúng ta mau chạy đi!" Hiện tại mấy người tạm thời đều ở nơi khá an toàn, liền sải bước lớn lao về phía trước.

Nhưng trong quá trình chạy điên cuồng, có thể cảm nhận rõ ràng phía sau có cương thi đang đuổi theo.

Vương Bàn Tử lại đột nhiên dừng lại, tên này cũng không biết chuyện gì.

Hóa ra tên này thấy phía trước dường như cũng có thứ gì đó, nơi đó cũng có mấy bóng đen đang không ngừng di chuyển.

Lập tức cảm thấy da đầu tê dại chưa từng có, phía trước lẽ nào lại có cương thi nữa sao?

Nhưng hiện tại dường như cũng không có cách nào khác, chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước.

Đi về phía trước một đoạn nữa, quả nhiên phía trước truyền đến một trận tiếng quát lớn.

Chương 1255

Sau khi tiếng quát lớn truyền đến, Lý Đông cảm thấy kỳ lạ.

Kết quả nhìn kỹ lại thì phát hiện những người phía trước lại là Ngô Tam Tỉnh.

Thực sự là, Lý Đông đã rất lâu không gặp Ngô Tam Tỉnh rồi.

Chủ yếu là sau khi Ngô Tam Tỉnh hoàn thành tâm nguyện của mình, về cơ bản cũng ở đó hưởng thụ cuộc sống rồi, về cơ bản dường như cũng không còn ra ngoài hành động nữa.

Rốt cuộc sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, ai cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi, bất kỳ ai trải qua nhiều khó khăn gian khổ như vậy đều sẽ mệt mỏi.

Nhưng hiện tại tên này đoán chừng biết Lý Đông ở đây có nguy hiểm, nên cũng đến xem sao, hoặc tên này cũng phát hiện ra thứ gì đó khác.

Thực sự là, Ngô Tam Tỉnh tên này là một lão nhân như vậy, cũng là một người có tâm cơ cực kỳ sâu sắc, không ai có thể nhìn thấu được trong lòng anh ta rốt cuộc đang nghĩ gì.

Ngô Tam Tỉnh cũng phát hiện ra Lý Đông, sau đó lắc đầu, nói với Lý Đông: "Đừng chạy loạn nữa, nơi này có quá nhiều cương thi." Tên này nói mấy tiếng xong, phía sau lại truyền đến một trận tiếng súng mãnh liệt.

Lý Đông sau khi thấy có đồng bọn, trong lòng lại cảm thấy có chút tinh thần, liền nói với Ngô Tam Tỉnh: "Tam thúc, cương thi bên đó tuy nhiều, nhưng chắc không đặc biệt lợi hại đâu nhỉ, bên cháu có quái vật lợi hại hơn nhiều." "Những con quái vật đó khó đối phó, vì vậy

bên đó an toàn hơn một chút." Ngô Tam Tỉnh ở phía đối diện đáp lại mấy tiếng biểu thị đã hiểu.

Sau tình huống như vậy, Lý Đông chọn đi về phía Ngô Tam Tỉnh trước.

Phía Ngô Tam Tỉnh có rất nhiều người, gần hai mươi mấy người, tất cả đều là những thanh niên cường tráng.

Những tên này đang đại chiến với hơn chục con cương thi.

Những người này cũng rất có bản lĩnh, vũ khí cũng rất tinh xảo.

Hơn chục con cương thi đó lại bị đánh đến gãy tay thiếu chân.

Đáng tiếc là loại sinh vật như vậy cho dù có gãy tay thiếu chân cũng không chịu bất kỳ ảnh hưởng nào.

Ngô Tam Tỉnh thấy Lý Đông sau đó thì vui mừng.

Vì anh ta cũng biết Lý Đông và mấy người kia mới thực sự là cao thủ, nếu đối phó với những con cương thi bình thường này thì rất dễ dàng.

Lý Đông vừa đi được vài bước, quay đầu nhìn một cái, kết quả phát hiện ra hai tên cái gọi là "hướng dẫn viên" mà anh đã gặp trước đó.

Nhìn thấy hai tên đó, Lý Đông lập tức nổi giận đùng đùng, cũng không thèm đối phó với những con cương thi kia nữa, trực tiếp nhắm vào hai tên hướng dẫn viên đó mà đạp điên cuồng.

Đúng vậy, mấy người hiện tại bắt đầu, tiến hành đánh đập hai người đó.

Nhưng hai người đó hiện tại dường như không có bất kỳ khả năng phản kháng nào, chỉ có thể mặc cho một đám đông người đánh đập.

Lý Đông đánh một trong số đó bán sống bán chết xong, trực tiếp

ném tên đó ra phía sau, sức lực của anh ta cực kỳ lớn, trực tiếp ném tên đó văng ra hơn 20 mét.

Tên đó bị ném văng hơn 20 mét xong, trực tiếp rơi vào chỗ con cương thi đầu người thân rắn kia.

Lý Đông vốn tưởng tên này chết chắc rồi, nhưng không ngờ tên đó sau khi tiếp đất lại không bị ngã chết, cũng không bị, lập tức bị con cương thi kia tóm lấy, lại còn tát cho con cương thi đó một cái, con cương thi đó lại nhanh chóng lùi về phía sau.

Lý Đông sau khi thấy cảnh này không khỏi giật mình, nói với người đó: "Không ngờ lại lợi hại đến vậy." Đương nhiên sau đó anh cũng hiểu ra, nếu người đó là thủ hạ của Thiết Diện Sinh, thì tự nhiên không thể là kẻ yếu được.

Trước đây anh đã nghĩ mọi chuyện quá đơn giản rồi.

Quả nhiên, người đó sau đó lại tát mấy phát vào mấy con cương thi khác, những con cương thi đó không ngừng lùi lại.

Ngoài người lợi hại đó ra, còn có một tên khác, mặt có vết sẹo dao.

Tên đó nằm trên mặt đất nói với Lý Đông: "Các vị, lần này tôi đã rơi vào tay các vị rồi." "Lần này cũng là tôi xui xẻo." "Mặc dù lập trường của tôi rất khác, nhưng bất kể thế nào, nếu hôm nay tôi giúp các vị giải quyết những nguy hiểm trước mắt này." "Có thể nào lần này giúp tôi rời đi không, sau này tôi sẽ không bao giờ dám đối đầu với các vị nữa." Nhưng Vương Bàn Tử hiện tại đang lửa giận ngút trời, lập tức xông đến trước mặt tên mặt sẹo dao, lại đạp cho tên đó mấy cước: "Bây giờ mày không có tư cách gì để giảng hòa với tao!" "Bây giờ bất kể thế nào, hãy để thằng khốn đệ đệ đó trước tiên tiêu diệt những con cương thi này đã, sau đó chúng ta sẽ nói chuyện khác." "Nếu không, Bàn Gia tao sẽ khiến mày ăn không hết gói mang về."

"Mày tưởng Bàn Gia dễ đối phó lắm sao?" "Bàn Gia không phải thằng ngốc đâu." Tên mặt sẹo dao có chút do dự, cuối cùng cực kỳ miễn cưỡng, bắt đầu xua đuổi những con cương thi đó.

Lý Đông lúc này không quản nhiều như vậy nữa, trực tiếp đạp thêm một cước vào chân tên này.

Tên này phát ra một tiếng kêu thảm thiết, nhưng dường như cũng không bị ảnh hưởng lớn, cũng không dám nói thêm một lời nào.

Gã đàn ông mặt sẹo đồng ý đối phó với đám cương thi, nhưng đột nhiên lại lùi về sau mấy bước, nói: “Chiêng đồng của tôi đâu?” Vương Bàn Tử nghiến răng nghiến lợi: “Cái thằng khốn này lại giở trò gì nữa?

Bảo đi đối phó đám cương thi, đứng ở đây làm cái quái gì?

Muốn chết à?” Thật ra, Vương Bàn Tử cũng là một người nóng tính.

Biết gã này không phải kẻ tốt lành gì, nên hắn hận không thể xử lý ngay tên khốn này.

Nhưng gã khốn đó lại nghiến răng cười lạnh: “Cái chiêng đồng đó là bảo bối của tôi, chỉ có dùng nó mới đối phó được với đám kia, không có nó thì chịu.” Trong lúc mấy người đang nói chuyện, những con quái vật đã xông tới.

Lý Đông cũng không biết đám quái vật này rốt cuộc là thứ gì, nhưng nếu phải đối phó ngay bây giờ thì quả thực rất phiền phức.

Cuối cùng, Lý Đông đành lùi lại, lấy cái chiêng đồng ra đưa cho gã.

Dù gã này dùng chiêng đồng rất lợi hại, nhưng Lý Đông cảm thấy mình bây giờ đã miễn nhiễm, chắc hẳn có cách đối phó với tên khốn này.

Cùng lúc đó, Lý Đông cầm một con dao chĩa vào gã: "Tốt nhất đừng có giở trò với tôi.

Nếu không, tôi có cả vạn cách tiễn cậu đi gặp Diêm Vương, đừng tưởng tôi nói đùa, cậu nên biết mình không đấu lại tôi đâu." Lý Đông lúc này đã tức giận đến cực điểm, cũng muốn giết gã này, nhưng hiện tại gã vẫn còn chút giá trị lợi dụng, nên mới giữ lại.

Sau đó, gã gật đầu, nhận lấy cái chiêng đồng rồi gõ mạnh một cái.

Quả nhiên cái chiêng đồng trong tay gã đúng là một bảo bối lợi hại, giống như một đạo cụ vô cùng đặc biệt.

Gã gõ vài tiếng xong lại lẩm bẩm mấy câu linh tinh, cũng không biết để làm gì, kết quả phát hiện đám cương thi kia dường như thật sự bị tổn thương nặng, chúng ôm tai lùi nhanh về phía sau.

Chương 1256

Lúc này, Hồ Bát Nhất ghé vào tai anh thì thầm: "Thứ này đúng là một loại pháp bảo, lúc trước tôi từng nghe nói, hình như là pháp bảo của Phật gia." "Chỉ không ngờ, gã này lại thật sự sở hữu thứ như vậy, xem ra gã không hề đơn giản, muốn đối phó thì chúng ta phải tìm cách khác." Đúng vậy, sau khi nếm trái đắng lúc trước, Lý Đông không thể nào dễ dàng tin tưởng đám người này được nữa, anh vẫn luôn cảnh giác cao độ với chúng.

Lý Đông cảm thấy hơi ngỡ ngàng, thứ này lại là pháp bảo của Phật gia ư?

Thật vậy sao?

Chẳng lẽ đám người này thật sự có lai lịch đặc biệt?

Hồ Bát Nhất gật đầu: "Chắc chắn không sai, tôi nhìn ra được." Lý Đông nghe vậy, rồi lại nghe gã kia kể một vài bí mật trong đó.

Thực ra, chuyện bên trong Phật gia Mật Tông anh cũng không rõ, vì đó quả thực là một thứ rất lợi hại.

Sự truyền thừa trong đó cũng vô cùng lâu đời, lịch sử cũng rất rộng lớn.

Nhưng tóm lại e rằng cũng không phải thứ tốt lành gì, hoặc có lẽ ban đầu chúng không phải thứ xấu, chỉ là dần dần biến chất.

Hiện tại, thứ này, cái chiêng đồng đó chính là pháp bảo của Mật Tông.

Lý Đông không khỏi thầm thở dài, một pháp bảo như vậy lại rơi vào tay kẻ như thế, quả thực khiến người ta cảm thấy có chút châm biếm.

Xem ra bố cục của Thiết Diện Sinh quả thực rất sâu xa, cũng không biết mấy nghìn năm qua lão đã thu thập được bao nhiêu thứ.

Bản thân gã đó đã là một tồn tại rất lợi hại, gia tộc của lão lại truyền thừa mấy nghìn năm, không biết đã thu thập được bao nhiêu thứ nữa.

Xem ra bây giờ đối phó với đám người này thật sự khó khăn, Lý Đông cũng không biết phải làm sao, nhưng việc cấp bách hiện tại dường như vẫn là đối phó với đám cương thi kia.

Sau một hồi loay hoay như vậy, mấy con cương thi quả nhiên đã bị đánh gục.

Tiếng thảo luận của họ thực ra không hề nhỏ, hai người đối diện thực tế nghe rất rõ, nhưng cả hai đều không có phản ứng gì, mắt nhắm nghiền, miệng không ngừng niệm chú, đám cương thi xung quanh nhanh chóng tháo chạy về phía sau.

Chỉ đột nhiên, con quái vật đầu người thân rắn xông về phía Lý Đông.

Sau đó, một người trong đám đó hét lớn về phía Lý Đông, cụ thể là gì thì không rõ, vì anh cũng không hiểu ngôn ngữ của bọn họ.

Nhưng có thể thấy, con quái vật đầu người thân rắn này tuyệt đối không đơn giản, chắc chắn là một vai vế lợi hại.

Lý Đông có chút nghi ngờ nó chính là loại quái vật đầu người thân rắn bên ngoài Tây Vương Mẫu cung biến thành cương thi.

Dù sao thì bây giờ anh cũng không hiểu được, vì nhận thức này đã quá xa xưa, thời của anh chưa từng thấy qua.

Tất nhiên, trong quá trình đó, một trong số chúng đã bị Vương Bàn Tử bắt làm con tin.

Đúng vậy, thực tế có ba người, còn lại một người, trông có vẻ như gã đầu sỏ giờ đang bị Vương Bàn Tử giẫm dưới chân.

Vương Bàn Tử một chân giẫm lên gã đó: "Nằm yên cho tao, không thì tao đập chết mày đấy!

Bảo hai thằng anh em mày cũng ngoan ngoãn một chút, đừng có giở trò, nếu không thì Bàn gia đây tuyệt đối không tha cho mày đâu." Người nọ nhỏ giọng nói: "Các vị đại ca, tôi biết chuyện vừa rồi là anh em tôi không đúng, nhưng bây giờ xin đừng làm vậy.

Thiếu tôi, hai người họ không đối phó được con quái vật đó đâu, nó lợi hại lắm, cần tôi giúp một tay." Vương Bàn Tử nào tin lời nhảm nhí của gã: "Hai thằng anh em mày lợi hại như thế mà còn không đối phó được, vậy rốt cuộc nó là thứ gì, nói rõ ra xem." Lúc này, người nọ dưới chân Vương Bàn Tử không còn chút sức lực phản kháng nào, liền kể: "Con rắn đó là một thứ vô cùng hiếm có từ mấy nghìn năm trước.

Sức mạnh của nó bắt nguồn từ những nguồn năng lượng đặc thù, chính xác là năng lượng trong thi thể.

Sau đó nó dần dần thoát thai hoán cốt, biến thành bộ dạng bây giờ.

Thứ này có một đặc điểm rất lớn, đó là có thể mô phỏng hình dạng và giọng nói của con người.

Thực ra bộ dạng hiện tại của nó không phải là bộ mặt thật, chỉ là mô phỏng ra mà thôi." Nghe người này nói vậy, Lý Đông mới cảm nhận được sự đáng sợ của thứ này.

Đương nhiên, Lý Đông cũng không hoàn toàn tin lời gã, về cơ bản là bán tín bán nghi.

Lý Đông nói: "Bây giờ chúng ta cũng không cần quản nhiều như vậy, cứ để gã đi đi.

Tôi không tin ba người bọn chúng làm gì được chúng ta.

Ba tên này trong tay tôi, cùng lắm chỉ gây thêm chút phiền phức mà thôi.” Thật vậy, Lý Đông bây giờ thực tế cũng cảm thấy không sao cả, đám người này cũng đã trải qua quá nhiều gian khổ.

Cho dù đám người này có gây thêm phiền phức lần nữa, Lý Đông cũng biết, chắc chắn không thể dễ dàng chết đi như vậy được.

Nếu đã thế, coi như cũng chẳng có gì.

Thế là anh bảo Vương Bàn Tử thả gã đó ra.

Gã đó đi xong, nhanh chóng đến bên cạnh hai người anh em của mình.

Mấy người trao đổi ánh mắt với nhau.

Gã đó từ trên người mò ra một thứ vô cùng kỳ dị, trông có vẻ giống một cái đinh, dài khoảng một thước.

Gã cầm trong tay di chuyển qua lại.

Trông bộ dạng đó, dường như con quái xà kia thật sự bị ảnh hưởng gì đó, không dám tiến lên nữa.

Nhưng nó cũng không rời đi, mà bám sát vào vách tường di chuyển, thỉnh thoảng quất đuôi ra để thăm dò.

Tất nhiên, người kia cũng thử muốn đóng cái đinh đó vào thân con rắn, nhưng tốc độ của con rắn quá nhanh, dường như không có cách nào.

Người còn lại, gã mặt sẹo, cầm chiêng đồng ở đó, liên tục cố gắng dụ con rắn.

Chương 1257

Tóm lại, hành động của đám người này trông có chút hài hước, buồn cười, nhưng họ lại làm rất nghiêm túc, cho thấy đây có thể là phương pháp thực sự.

Nhưng con rắn dường như biết sự lợi hại của cái đinh trong tay người kia, nên trước sau vẫn không tiến lên, mà không ngừng biến ảo thành dung mạo của đủ loại người xung quanh.

Phải công nhận gã này thật sự lợi hại, bộ dạng đó lúc thì trông giống một nam tử thanh tú, lúc lại giống một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp.

Quả nhiên con rắn này thật sự có bản lĩnh như vậy, chẳng trách lúc trước đã thấy được bộ dạng của vị đại sư rèn kiếm kia.

Không lâu sau, sắc mặt của gã mặt sẹo bắt đầu thay đổi, xem ra cũng không dễ dàng gì, mồ hôi trên trán hắn túa ra như tắm.

Đương nhiên, chuyện này cũng bình thường.

Theo ký ức của Muộn Du Bình, năm đó ở nơi này cũng không đối phó được với thứ này.

Đúng vậy, năm đó Muộn Du Bình và Thiết Diện Sinh có thể coi là một phe, lúc đó ở đây đã chết ba trăm người, huống chi bây giờ chỉ có mấy người, mà chỉ là thuộc hạ của Thiết Diện Sinh.

Người cầm đầu đối diện thần sắc vô cùng hoảng hốt, nói với Lý Đông: "Các vị bằng hữu, có thể giúp một tay không?

Có thể giúp đuổi con quái vật đó đi không?" Lý Đông lắc đầu: "Thật xin lỗi, tôi cũng không có cách nào, vì tôi không biết con rắn đó rốt cuộc là tình huống gì.

Nếu tôi cứ mù quáng xông vào, chỉ tổ gây thêm phiền phức cho các vị thôi.

Cho nên các vị cứ ra tay đi." Đối với ba gã này, Lý Đông vẫn không hề buông lỏng cảnh giác.

Việc ba gã này đã hại họ một lần trước đó là chuyện bình thường, nếu còn dễ dàng tin tưởng chúng thì đúng là đồ ngốc.

Người cầm đầu lo lắng nhảy dựng lên.

Nhưng cuối cùng gã vẫn không thành công.

Cái chiêng đồng dường như cũng đang dần mất đi công hiệu.

Sau khi mấy người cố gắng thêm vài phút, biến cố đã xảy ra.

Lý Đông phát hiện gã mặt sẹo dường như đã hết cách.

Vẻ mặt gã vô cùng khó coi.

Ngay sau đó, gã đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

Chẳng lẽ gã thật sự bị ảnh hưởng sao?

Trông tình hình có vẻ rất tệ.

Thế là họ chuẩn bị đi xem thử.

Lúc này, phương pháp họ sử dụng là đủ loại tấn công vật lý, nổ súng liên hồi vào con quái vật.

Con quái vật quất đuôi một cái, trực tiếp quét vào mặt họ.

Đương nhiên, điều khiến người ta cảm thấy an ủi hơn là con quái vật dường như thật sự sợ cái đinh lớn trong tay người cầm đầu, không dám lại gần.

Tất nhiên, có sự tham gia của Lý Đông, gã mặt sẹo cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút, dường như lại có thêm chút biện pháp.

Hắn lấy lại tinh thần, sau đó tiếp tục dùng chiêng đồng phối hợp

với hành động của đại ca mình.

Sau đó, người cầm đầu quay lại nói: "Các vị, bây giờ tôi phải dùng một số pháp môn đặc biệt, xin hãy lùi ra." Vương Bàn Tử nghiến răng nghiến lợi nói: "Lại chuẩn bị giở trò quỷ gì nữa?

Nói rõ ra xem nào." Nhưng Lý Đông lại nháy mắt với gã đó, kéo hắn rời đi.

Lý Đông nói với Vương Bàn Tử: "Bây giờ không cần quản nhiều như vậy, xem mấy gã này rốt cuộc chuẩn bị làm gì thì sẽ biết thôi, không cần lo." Nhưng họ chưa kịp lùi lại, con quái vật đã xông tới.

Chỉ là đều bị người cầm đầu dùng cái đinh trong tay đuổi trở về.

Người cầm đầu ngồi xếp bằng tại đó, không biết làm một động tác gì trong tay, sau đó nhanh chóng nhảy về phía trước, kết quả hai người lại hợp lại làm một, cũng không biết là sao, anh nói: "Xem tôi làm đây." Hai người hợp lại làm một, sau đó phát động một số công kích về phía con quái vật.

Con quái vật dường như cũng rất tức giận, từ trên đỉnh đầu nó mọc ra mấy cái đầu quái vật vô cùng kỳ lạ, trông giống như một con Bát Kỳ Đại Xà.

Trong miệng nó bắt đầu phun ra lửa cháy hừng hực, còn có đủ loại khói độc.

Lý Đông có mặt nạ phòng độc nên cũng không lo lắng, còn về ba người kia, Lý Đông căn bản không cần quan tâm, họ không phải đồng bạn của anh, còn từng hãm hại anh.

Đúng vậy, mấy người Lý Đông thực tế rất nhỏ nhen, chỉ cần ai hại họ, tuyệt đối sẽ không có sắc mặt tốt để đối đãi.

Tất nhiên, mấy người này quả thực lợi hại.

Chẳng mấy chốc đã thấy một câu chú hình mạng nhện lao về phía con quái vật.

Con quái vật bây giờ dường như cũng không có cách nào lùi lại, chỉ có thể dùng đuôi để chống đỡ tấm lưới đó, chỉ có thể ở đó không ngừng quẫy đạp.

Ba người đó và con quái vật đánh nhau hồi lâu, dường như cũng không phân thắng bại.

Vương Bàn Tử là người nóng tính, muốn xông vào giúp, nhưng vừa mới đến nơi đã bị chấn động đến choáng váng.

Sau khi gã quay về liền nghiến răng nghiến lợi: "Âm thanh bên đó lợi hại thật, lại có sức mạnh lớn như vậy, mấy người đó biết pháp thuật." Hồ Bát Nhất vội hỏi: "Có pháp thuật sao?" Vương Bàn Tử nói: "Không rõ lắm, hình như lẩm bẩm gì đó, giống như đang niệm kinh.

Nhưng những âm thanh niệm kinh đó dường như có uy lực rất lớn.

Chương 1258

Cho nên bây giờ không thể qua đó được, nếu qua đó bị loại sóng âm đó tấn công, dường như không có khả năng chống cự.

Bởi vì phòng hộ của chúng ta về cơ bản là phòng bị tấn công vật lý, còn loại tấn công sóng âm này tương đương với tấn công tinh thần, không thể phòng bị được." Muộn Du Bình cũng ở bên cạnh nói: "Thứ này quả thực lợi hại, đúng là đã liên kết được với một loại sức mạnh nào đó.

Sức mạnh mà họ đang nắm giữ để đối phó với con quái vật rắn kia dường như thật sự rất có năng lực.

Khi thi triển, nó có thể khiến người ta kinh hãi, tâm thần rối loạn." "Nếu đã như vậy, thì con quái vật đó chắc hẳn có thể đối phó được." Đương nhiên, trong lúc họ đang thảo luận, cảnh chiến đấu bên kia dường như cũng ngày càng kịch liệt.

Mấy người đó đang xoay tròn tại chỗ, còn con quái vật bây giờ lại biến thành đủ loại hình dạng.

Cuối cùng, nó biến thành bộ dạng của vị đại sư rèn kiếm lúc trước.

Trong tay cầm một thanh kiếm, đồng thời trên không trung có vô số thanh kiếm bay tán loạn ra xung quanh.

Tất nhiên, tất cả những thứ này thực tế đều là giả.

Thực tế, nó đang vận dụng một loại thủ đoạn thuộc về Viên Quang Thuật.

Thủ đoạn như vậy thực tế là đánh lừa thị giác của con người, đánh lừa tế bào của con người.

Cũng trong ảo giác này, nếu bị thương, cơ thể bạn cũng sẽ bị lừa dối, sau đó khi thực sự cảm thấy bị thương, thì trong hiện thực cũng sẽ thực sự bị thương.

Tương đương với việc một người vốn không bị thương, nhưng khi mắt bạn bị bịt lại không thấy mình có bị thương hay không, sau đó để môi trường xung quanh không ngừng lừa dối bạn, khiến bạn cảm thấy như mình đã bị thương, thì không chừng tay bạn sẽ thật sự bị thương.

Tình hình hiện tại cũng giống như vậy.

Nếu con quái xà này có thể sử dụng thủ đoạn như vậy, cũng quả thực đáng sợ.

Trận chiến bên đó quả thực đã đạt đến trạng thái gay cấn.

Kiếm quang trong ảo cảnh đó lại đột phá được vòng vây của câu chú, Lý Đông buột miệng chửi thề.

Anh bây giờ cũng không sử dụng phòng ngự vật lý, mà trực tiếp phóng ra một luồng âm nhạc lớn hơn trước mặt mình.

Sau đó phát hiện những luồng kiếm quang đó dường như đã bị chặn lại, bắn vào vách tường xung quanh.

Cảnh tượng đó giống như sóng to gió lớn ập đến, những tảng đất đá lớn rơi lả tả xuống đất.

Con quái vật hình rắn chớp lấy cơ hội, luồn qua bên cạnh ba người kia.

Ba người đó lập tức quay người lại nhìn chằm chằm vào con quái xà.

Con quái xà quả nhiên lại hiện ra bộ dạng đầu người thân rắn.

Người đại ca dùng cái đinh ghìm chặt con quái vật, vừa lùi lại vừa

hét lớn: “Mau tránh ra, mau tránh ra, bây giờ mau tránh ra!” Quả nhiên, lúc này con quái vật hình rắn dường như đã xảy ra một số thay đổi, cơ thể nó bắt đầu phình to ra, đồng thời cái đầu giống người lại bắt đầu teo nhỏ lại, trong khi thân thể không ngừng lớn lên.

Mấy người Lý Đông vừa chuẩn bị lùi ra, kết quả con rắn dùng cái đuôi khổng lồ của mình tấn công loạn xạ trong hang động.

Không gian dưới lòng đất lúc này giống như xảy ra động đất, khắp nơi đều ầm ầm, loạn xạ.

Cho nên bây giờ Lý Đông cũng không quản được nhiều như vậy nữa, anh lao thẳng về phía trước trong đường hầm.

Vừa chạy được một đoạn không xa, kết quả phía sau truyền đến một tiếng nổ lớn, không ngờ con quái vật hình rắn lại tự phát nổ.

Nhưng vụ nổ xảy ra cũng quả thực khiến người ta cảm thấy có chút khó tin, sao lại có thể phát nổ được chứ?

Năng lượng khổng lồ đó được giải phóng trong thời gian ngắn.

Chẳng lẽ con quái vật đó cũng có thể giải phóng năng lượng khổng lồ trong thời gian ngắn sao?

Sau đó, gã mặt sẹo nói: “Phải mau chạy thôi, trong cơ thể thứ đó có lượng lớn khí độc, nếu bị khí độc đó làm bị thương, thì có thể toi mạng.” Kết quả Vương Bàn Tử lại cười ha hả: “Nhóc con, mấy thứ đó không ảnh hưởng đến tao đâu.

Tao đã gặp không biết bao nhiêu khí độc ở những nơi khác rồi, sợ cái quái gì?” Ba người kia nhìn nhau một cái, rồi lập tức ngây người, sau đó nói: “Bây giờ chúng ta mau chạy thôi.” Ba người vừa xông lên chạy trốn trước mặt Lý Đông, nhưng lại phát hiện Vương Bàn Tử đã dùng súng chặn họ lại.

Vương Bàn Tử nghiến răng nghiến lợi: “Ba người các người bây

giờ đừng có chạy, nếu không súng của ông đây không có mắt đâu." Ba người đó bây giờ nhìn thấy nhóm Lý Đông, mỗi người trong tay đều có vũ khí, cũng không còn cách nào khác, cũng không ngờ Lý Đông lại lật lọng, lại bắt họ như vậy.

Gã mặt sẹo vội nói: "Các vị bằng hữu, khoảng thời gian trước quả thực là chúng tôi có lỗi, chúng tôi quả thực cũng không phải cùng một phe, nhưng lần này tôi đã giúp các vị rồi, đối xử với tôi như vậy, e là không tốt lắm đâu, làm vậy e là sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của các vị." Đám người này đúng là giỏi thật, lúc hại người thì không bao giờ nghĩ đến danh tiếng, bây giờ Lý Đông làm vậy thì lại lo lắng đến danh tiếng, chẳng lẽ đây là cái gọi là "quân tử khả khi dĩ kỳ phương" (quân tử có thể bị lừa bằng cách hợp lý) sao?

Anh cười lạnh một tiếng, nói: "Tôi không phải người tốt đâu?

Chẳng lẽ cậu không nghe thấy sao?

Đối xử với kẻ xấu thì phải dùng phương pháp của kẻ xấu, đối xử với người tốt, cho dù là người tốt, nhưng nếu người tốt dùng thủ đoạn đặc biệt để hại tôi, tôi cũng có thể dùng phương pháp của kẻ xấu để đối đãi.

Những chuyện các người làm trước đây chẳng lẽ không biết sao?

Có biết những chuyện các người làm trước đây đáng ghê tởm đến mức nào không?" Muộn Du Bình lắc đầu nói: "Bây giờ tạm thời đừng quản nhiều như vậy, cứ thả họ đi đã.

Chúng ta bây giờ ra ngoài trước rồi nói sau." Vương Bàn Tử lúc này mới thả mấy người đó ra.

Ngô Tam Tỉnh và những người khác cũng cảm thấy chuyện này không phức tạp đến vậy, nên Lý Đông lắc đầu, thả mấy người đó đi.

Đương nhiên, có con đường mà Ngô Tam Tỉnh đi vào, việc đi ra

cũng dễ dàng hơn nhiều so với việc quay lại.

Nhưng không bao lâu sau, họ lại cảm thấy sóng khí từ vụ nổ phía sau ngày càng mạnh.

Dường như ngày càng nguy hiểm.

Chương 1259

Thế là Lý Đông vội vàng nói: "Mau chạy, hình như phía trước có chút vấn đề, chúng ta tiếp tục đi về phía trước, nếu không có khả năng sẽ bị đuổi kịp.

Sóng khí đó có thể có vấn đề." Nhưng dù vậy, họ vẫn cảm thấy một luồng sức mạnh cường đại truyền đến từ phía sau, trực tiếp hất văng tất cả mọi người ra ngoài.

Đường hầm phía sau họ thậm chí còn sụp đổ, xung quanh là một mảng trắng xóa.

Lý Đông tay ôm súng lăn trên mặt đất hơn mười mét mới dừng lại.

Bây giờ ai nấy đều thở hổn hển.

Vương Bàn Tử chửi: "Mẹ kiếp, Bàn gia ta suýt nữa thì ngã chết ở đây rồi.

Không ngờ nơi này lại nguy hiểm như vậy, quá nguy hiểm, quá đáng sợ." Sau khi hơi tỉnh táo lại, nhìn môi trường xung quanh, phát hiện nơi này là một cái hẻm núi.

Ở nơi này hai bên đều là những đồi cát trơ trụi, trông có vẻ như tuyết đã ngừng rơi, chỉ còn một ít tuyết đọng chưa tan.

Đương nhiên, ở phía xa có thể thấy mấy con lạc đà, xung quanh mấy con lạc đà đó có mấy cỗ thi thể.

Những thi thể đó chắc hẳn là thi thể của những người mà họ đã gặp trước đó.

Nhưng Lý Đông không có thiện cảm với đám người này, bọn chúng có khả năng là người của Thiết Diện Sinh, đồng thời cũng là một đám cướp, chết rồi dường như đối với anh cũng không có gì đáng

thương.

Cho nên anh cũng không quản nhiều nữa, mà quan sát địa hình xung quanh.

Ba người kia vẫn còn sống, thấy Lý Đông không phòng bị, bèn bò dậy từ trên mặt đất chuẩn bị bỏ chạy.

Kết quả Vương Bàn Tử lập tức bắn hai phát súng lên trời, mấy người đó lập tức sợ đến mức ngồi bệt xuống đất.

Gã mặt sẹo nói: "Các vị huynh đệ, lần này mấy anh em chúng tôi thật sự xui xẻo rồi, sau này mọi người nước sông không phạm nước giếng, mỗi người đi đường nấy, không được sao?" Lý Đông cười lạnh một tiếng, nói: "Chuyện này không dễ dàng như vậy đâu.

Nếu đã là người của Thiết Diện Sinh, vậy thì tôi sẽ không tha cho các người.

Bởi vì gã Thiết Diện đó, là kẻ thù của tôi, tôi nhất định sẽ xử lý hắn." Gã mặt sẹo lập tức khóc lóc, rồi nói với Lý Đông: "Đại ca, thực ra tôi và gã quái nhân đeo mặt nạ đó không có quan hệ gì lớn, tôi chỉ là nhân vật bên lề được hắn phát triển mà thôi.

Tôi cũng chỉ cảm thấy đi theo hắn có thể kiếm được chút lợi lộc thôi, không có gì to tát cả, sau này tôi không liên lạc với hắn nữa là được." Nhưng Vương Bàn Tử lại rất tức giận, nói: "Bây giờ tốt nhất bớt nói nhảm với ông đây.

Không phải là một phe với con quái vật đó, những năm nay chắc cũng làm không ít chuyện xấu xa rồi nhỉ.

Bây giờ muốn dễ dàng rời đi như vậy, e là không dễ dàng đâu." Vương Bàn Tử thực tế cũng không phải người tốt, nhưng bây giờ gã lại biến thành một sứ giả chính nghĩa, chủ yếu là vì nói những lời này hoàn toàn không có áp lực tâm lý.

Hắn thật sự muốn xử lý mấy gã này, vì chúng quá đáng ghét, những chuyện ngu xuẩn mà chúng đã làm trước đây quá nhiều, những chuyện ghê tởm cũng quá nhiều.

Cho nên gã cũng không định thả chúng đi.

Gã cười lạnh một tiếng, nói với mấy người kia: "Mấy người bây giờ còn muốn chạy trốn, có muốn tôi kể cho các người một câu chuyện không?

Trước đây cũng có một đạo sĩ gần giống như các người, cũng đối xử với tôi như vậy, hậu quả sau này có muốn biết không?" Đối với chuyện này, người tức giận nhất chính là Vương Bàn Tử.

Gã này không chỉ tham tiền, mà còn là một kẻ thật sự căm ghét cái ác, đối với những người làm hại mình thì thật sự không tha.

Dù sao thì với thân hình mập mạp của gã, khi đối mặt với những chuyện phiền phức, thật sự đã nếm không ít khổ sở.

Nhiều khổ sở như vậy, quả thực khiến trong lòng gã có oán khí lớn.

Dù sao thì với thân hình mập mạp ở những nơi này thật sự rất nguy hiểm, đặc biệt là những chuyện đã gặp phải trong hẻm núi trước đó.

Mấy người kia bây giờ cũng không còn cách nào khác, cũng không phản kháng, biết rằng càng phản kháng thì bi kịch sẽ càng bi kịch hơn.

Thật vậy, đám người này quả thực rất khiến người ta tức giận, chính bọn chúng đã dẫn mấy người Lý Đông vào hẻm núi đó, hại họ gặp phải nhiều phiền phức như vậy, cho nên anh cũng không nhịn được mà đá mấy cái.

Ngô Tam Tỉnh bây giờ ngồi một bên không nói gì.

Thực ra Ngô Tam Tỉnh cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, lão già này lần này dẫn theo nhiều người như vậy dường như cũng có mục tiêu, nhưng bây giờ dường như cũng đang suy nghĩ.

Lý Đông rất tôn trọng Ngô Tam Tỉnh, nhưng biết rằng tư duy của lão già này không phải là thứ anh có thể hiểu được.

Cho nên anh quyết định không giao lưu quá nhiều với người này nữa, dù sao giao lưu cũng không có tác dụng.

Nhưng nếu không giao lưu, dường như cũng không được, thế là Lý Đông hỏi: "Rốt cuộc là chuyện gì vậy ạ?" Ngô Tam Tỉnh nhíu mày nói: "Ta cách đây không lâu nhận được một phong thư kỳ lạ, dựa theo miêu tả trong thư, ta mới dẫn người đến Gobi.

Ở thị trấn phía trước, ta cũng gặp phải tình huống bị cướp, ta thấy hành vi của mấy người đó rất kỳ quái, cho nên đã cẩn thận đề phòng.

Mấy người đó nhiều lần muốn tập kích, kết quả bị người của ta bắt được." Sau đó Lý Đông phát hiện tình huống mà Ngô Tam Tỉnh gặp phải lại giống hệt mình.

Chỉ là Ngô Tam Tỉnh có lòng phòng bị mạnh hơn, cho nên mấy người đó bị bắt ép đi theo bên cạnh.

Đương nhiên năng lực của nhóm Ngô Tam Tỉnh, Lý Đông biết rõ, cho nên bây giờ cũng không nói nhiều.

Dù sao Ngô Tam Tỉnh dẫn theo nhiều người như vậy, tuy có chết một số người, nhưng cuối cùng đã bắt được toàn bộ mấy gã này, sau đó mấy gã này bị ép buộc đi cùng.

Bên cạnh Ngô Tam Tỉnh có một người đang canh chừng ba người kia.

Nhưng ba người đó, sau đó lại ở trong hẻm núi, rồi mới có cảnh tượng gặp nhau sau này.

Bây giờ ba gã đó ngồi trên mặt đất không nói một lời, dường như đã tuyệt vọng.

Thực tế, những chuyện xấu mà chúng đã làm quả thực rất nhiều.

Chương 1260

Vốn dĩ chỉ là mấy tên côn đồ vặt, sau này vì được Thiết Diện Sinh điểm hóa một chút, rồi đồng ý giúp Thiết Diện Sinh làm một số việc nhỏ, đồng thời thông qua những điểm hóa đó cũng nhận được rất nhiều lợi ích.

Chúng sở hữu một số sức mạnh mà người thường khó có được, cho nên đã làm nghề cướp bóc ở khắp nơi, làm ăn dường như thật sự thuận buồm xuôi gió, không ai là đối thủ của chúng, không ai có thể chống cự được.

Chỉ là lần này gặp phải Lý Đông, rồi lại có Ngô Tam Tỉnh, cho nên mới lật xe.

Sau khi lật xe, biết rằng nhóm Lý Đông có cả Ngô Tam Tỉnh, những người này tuyệt đối không phải hạng lương thiện, cho nên bây giờ biết rằng lần này mình gặp xui xẻo rồi.

Lý Đông nhìn ba người đó nói: "Mấy gã các người xem ra thật sự chứng nào tật nấy nhỉ.

Trong tay cầm đồ tốt như vậy, kết quả làm toàn chuyện chó má, thật sự là ngũ độc câu toàn." Ba người đó dường như cũng rất oan ức, cũng kể lại câu chuyện của mình.

Thực tế, không thể không nói, lúc trước họ đều là côn đồ vặt.

Mấy tên côn đồ này sau khi lưu lạc đến đây mấy năm, vì không có tiền cũng không có năng lực, cho nên khắp nơi đều gặp khó khăn.

Không có tiền nên khắp nơi đều bị người ta khinh thường, cho nên trong tình huống bất đắc dĩ mới phải tìm cách sống sót.

Đương nhiên, điều quan trọng nhất là trước đó họ đã gặp một vị

cao nhân thần bí đeo mặt nạ.

Vị cao nhân thần bí đeo mặt nạ sắt đó dường như có rất nhiều thủ đoạn lợi hại, dạy họ học được rất nhiều thứ, đặc biệt là những sức mạnh siêu nhiên.

Những sức mạnh siêu nhiên đó khiến họ cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Cho nên mấy năm nay mới thành lập một đội lạc đà ở đây.

Mấy gã này lại ở đây chiêu mộ thêm một số tên côn đồ khác, sau đó ở sa mạc Gobi này bề ngoài giống như người dẫn đường, thực tế lại là cướp bóc tài vật.

Ở nơi này lăn lộn ba bốn năm, liên lụy đến rất nhiều sinh mạng vô tội.

Thuộc hạ của họ cũng không phải không có tổn thất, nhưng vì năng lực của họ rất mạnh, cho nên thường có thể che chở cho thuộc hạ.

Nhưng dù có bao nhiêu thuộc hạ, ít nhất dường như từ trước đến nay chưa từng lật xe.

Trong quá trình đó, có bao nhiêu sinh mạng vô tội đã mất mạng dưới tay họ.

Phải nói rằng đám người này làm chuyện xấu thật sự quá nhiều, khiến người ta có cảm giác trời người cùng phẫn nộ.

Trước đó, ở nơi đó gặp phải đám người Nhật Bản kia, dường như cũng có liên quan đến chúng, mục đích của chúng là dẫn Lý Đông đến nơi đó để xử lý.

Chỉ là mấy gã này trong quá trình đó lại nảy sinh thêm một chút tình huống phức tạp, đó là nửa đường lại nảy lòng tham, muốn trực

tiếp giết họ.

Chỉ không ngờ mấy người Lý Đông lại lợi hại như vậy, ngược lại khiến chúng chết không ít người.

Sau đó, khó khăn lắm mới dẫn được Lý Đông vào Thung lũng Chết, lại gặp phải Ngô Tam Tỉnh.

Kết quả lại lặp lại một lần nữa chuyện tương tự.

Sau khi hiểu rõ toàn bộ câu chuyện, Vương Bàn Tử và mấy người khác bây giờ đều đang tức giận bừng bừng, ai nấy đều xông lên đấm đá.

Có những người thuộc hạ của Ngô Tam Tỉnh ở đó, về cơ bản cũng sẽ không để đám người này dễ dàng chạy thoát.

Nhưng bây giờ có một vấn đề rất lớn, đó là ở trong một sa mạc trắng xóa như vậy, bây giờ không biết phương hướng, dù thế nào đi nữa, dường như cũng cần mấy người này dẫn đường.

Nếu không có mấy người này dẫn đường, thì muốn tìm được địa điểm mục tiêu thật sự không dễ dàng.

Cho nên bây giờ dường như chỉ có thể giữ lại mạng của mấy người này.

Ngô Tam Tỉnh lấy ra phong thư đó, sau khi mở ra, nội dung bên trên lại có chút kỳ lạ, giống như lời mở đầu trong Hồng Lâu Mộng.

Đúng vậy, "Mãn chỉ hoang đường ngôn, nhất bả tân toan lệ.

Đô ngôn tác giả si, thùy giải kỳ trung vị." (Đầy trang lời hoang đường, một vốc nước mắt cay đắng.

Ai cũng nói tác giả si ngốc, nào ai hiểu được ý vị trong đó.) Đây là một câu thơ rất kinh điển trong Hồng Lâu Mộng, đại khái ý là câu chuyện viết trong cuốn sách này trông có vẻ hoang đường vô lý,

nhưng thực tế bên trong chứa đựng biết bao nhiêu chuyện cay đắng, chỉ có tác giả biết, không ai có thể thực sự hiểu được.

Lý Đông tìm trong túi mình một hồi, phát hiện mình cũng lấy ra một phong thư giống hệt, chữ viết trên hai phong thư hoàn toàn giống nhau, dường như là của cùng một người.

Bây giờ thật sự có một chút phức tạp, cũng không biết rốt cuộc là ai để lại, dụ họ đến đây, thật sự có một manh mối quan trọng, Lý Đông hoàn toàn không biết, vì anh bây giờ cảm thấy rất mơ hồ.

Mặc dù bây giờ phần lớn mong muốn đạt được trường sinh bất lão của họ đã thành hiện thực, nhưng thực tế họ đang phải đối mặt với một mối đe dọa lớn nhất.

Lúc này Lý Đông túm lấy gã mặt sẹo nói: "Thành thật khai báo, trong số những người đưa tiền cho các người, có phải có một gã đeo kính không?

Kính gọng đen biết không?" Gã mặt sẹo gật đầu nói: "Vị đại gia này, không phải tôi không nói sự thật.

Chỉ là trong số những người đó, mỗi người đều rất kỳ quái, đều đeo mặt nạ, đặc biệt có một người đầu hoàn toàn bị che kín, tôi căn bản không nhìn rõ lão già đó rốt cuộc là sao, nhưng nghe ý tứ thì đó hẳn là một người rất quan trọng, cho nên đã phái mấy người canh gác." "Còn đám người Nhật Bản kia cũng không biết rốt cuộc muốn làm gì?" Nói đến đám người Nhật Bản kia, Lý Đông lại rất tức giận, vì nếu đánh chính diện, đám người Nhật Bản kia dù thế nào cũng không đánh lại anh.

Nhưng đám người Nhật Bản kia giống như rắn da lươn, cứ đeo bám mãi, cứ làm người ta ghê tởm như vậy, quả thực khiến anh cảm thấy không thể chấp nhận được.

Anh có chút thất vọng, tương đương với chuyện lúc trước, lại lặp lại một lần nữa, căn bản không nói cho anh biết tin tức mới nào, cũng không biết đám người Nhật Bản kia có cả Muộn Du Bình, thật sự làm chu đáo như vậy, đám người này đang ở đâu trong hoang mạc, bây giờ cũng không rõ, vì đám người này rõ ràng không đáng tin cậy.

Vương Bàn Tử cầm một khẩu súng trong tay nghịch ngợm, sau đó chĩa súng vào đầu gã mặt sẹo nói: "Nếu mày dám nói dối, tao bắn nát óc mày." Gã mặt sẹo vội nói: "Tôi thật sự không nói dối, đại ca, những gì tôi nói toàn bộ đều là sự thật, những gì tôi biết cũng chỉ có bấy nhiêu thôi.

Thực tế mấy người chúng tôi đều là côn đồ vặt, chỉ muốn kiếm miếng cơm ăn thôi." Vương Bàn Tử thu súng lại chuẩn bị đánh người, nhưng Muộn Du Bình vội cản lại, sau đó nói: "Thôi đi, mấy gã này trông bộ dạng đó, cho dù đánh chết chúng, dường như cũng không có tác dụng, cứ để chúng dẫn đường đi." Nhưng Vương Bàn Tử lo lắng nói: "Như vậy sao được?

Để đám này dẫn đường, lỡ chúng lại dẫn chúng ta vào hố thì sao?

Chương 1261

Đám này trước đây đã làm một việc là dẫn chúng ta vào hố rồi, bây giờ nếu cứ tiếp tục như vậy, đám này có thể lại gây phiền phức cho chúng ta." Lý Đông gật đầu nói: "Không sao, tôi có cách." Anh lấy ra một cái lọ nhỏ, trong lọ có mấy viên thuốc.

Trong mấy viên thuốc đó dường như chứa đựng Thi Miết Đan Dược!

Đúng vậy, thứ đồ chơi này quả thực rất đáng sợ.

Tùy tiện một con, nếu thả ra, có thể giết chết không ít người.

Nhưng Lý Đông bắt ba người kia mỗi người ăn một viên.

Sau đó anh lại lấy ra một cái lọ khác đưa cho họ ăn thuốc giải.

Sau đó anh nói với mấy người kia: "Thứ các người vừa ăn vào, các người cũng đã thấy rồi, đó là một loại côn trùng rất lợi hại.

Loại côn trùng rất lợi hại này trong tình huống bình thường hẳn là không có tác dụng, nhưng nếu các người dám không nghe lời, thì mấy con trùng đó sẽ phát tác, lúc đó chúng sẽ chui vào trong não của các người.

Tôi nói cho các người biết, cho dù là Thiết Diện Sinh cũng không cứu được các người đâu.

Những viên Thi Miết Đan Dược này đã được tôi xử lý đặc biệt, chỉ có tôi bây giờ mới có thuốc giải, cho nên ngoan ngoãn một chút cho tôi.

Nếu không thì mấy người các người chết chắc, sẽ biến thành cương thi, hiểu chưa?" Trong mắt mấy người kia tràn đầy sợ hãi, vì họ quả thực đã thấy loại côn trùng rất lợi hại vừa rồi, bây giờ ăn con

trùng đó vào bụng rồi, hậu quả tự nhiên cũng biết.

Cho nên họ gật đầu, không dám làm bậy nữa, vì họ cũng không muốn chết.

Thật vậy, nếu không có nguyên nhân đặc biệt, ai cũng không muốn chết đi như vậy, đó cũng là chuyện bình thường, sống không tốt sao?

Chết đi thì chẳng tốt chút nào.

Sau khi ăn Thi Miết Đan Dược, mấy gã đó cuối cùng cũng ngoan ngoãn.

Theo lời khai của mấy gã, địa điểm mục tiêu hiện tại cách đây khoảng bảy tám mươi cây số.

Quãng đường bảy tám mươi cây số, nói gần không gần, nói xa cũng không xa, theo tiêu chuẩn marathon, quãng đường như vậy cũng là hai cuộc marathon.

Nhưng thời gian marathon cũng chỉ có mấy tiếng đồng hồ, bảy tám mươi cây số thì theo năng lực của họ, một ngày hẳn là có thể đến nơi.

Đương nhiên, nếu một ngày mà mệt mỏi quá, có thể hai ngày sẽ thoải mái hơn, hoặc đối với một số quân đội, một ngày bảy tám mươi cây số, quả thực đơn giản không thể đơn giản hơn.

Dù những người này không phải quân đội, nhưng năng lực của họ và quân đội thực tế cũng không khác nhau nhiều, ít nhất về mặt thể lực còn mạnh hơn quân đội một chút.

Vương Bàn Tử nói với ba người kia: "Bây giờ ngoan ngoãn một chút cho tôi, vừa rồi các người cũng biết rồi đấy.

Nếu đã biết rồi, thì ngoan ngoãn một chút, nếu không mấy người các người chết chắc." Lúc này số lượng lạc đà khá ít, nhưng số người lại rất đông.

Nhóm Lý Đông tổng cộng có 6 người, cộng thêm nhóm chú Ba có hơn 20 người.

Nhưng bây giờ chỉ có mấy con lạc đà.

Cho nên Lý Đông để chú Ba ngồi lên, rồi thêm mấy người bị thương khác cũng ngồi lên.

Chú Ba dù sao cũng là trưởng bối, cho nên để ông ngồi lên không có vấn đề gì.

Mấy người bị thương khác cũng là bị thương trong sa mạc này hoặc trong hang động kia, bây giờ trước không có làng sau không có quán, vết thương chỉ được xử lý đơn giản, cần được chăm sóc, cho nên không có vấn đề gì.

Đương nhiên, trong quá trình này, dường như lại trở nên có chút nhàm chán.

Vương Bàn Tử đành lấy ra những thứ thu hoạch được trong hang động kia.

Trong hang động đó thực tế những thứ có giá trị không đặc biệt nhiều, nhưng Vương Bàn Tử lấy ra mấy thanh kiếm.

Mấy thanh kiếm đó toàn bộ đều được làm bằng đồng thanh, cầm trong tay múa vài cái thấy rất tốt.

Những thứ này hẳn đều là đồ cổ, nếu bán đi hẳn có thể bán được không ít tiền.

Đám người này cũng là chuyên gia về phương diện này, cho nên đều rất vui mừng.

Kết quả trong đội có người nói: "Gã này ở đó mà nghịch, chẳng lẽ không biết thứ trong tay là bảo bối trị giá 1 triệu sao?

Cầm 1 triệu trong tay nghịch tới nghịch lui, đúng là gan lớn thật."

Vương Bàn Tử cười ha hả: “Đồ trong tay Bàn gia ta, chẳng lẽ sợ người khác cướp mất sao?

Bàn gia ta bây giờ cầm như vậy, chẳng lẽ có người dám cướp à?

Ba gã kia dám cướp đồ của Bàn gia, Bàn gia ta đập chết chúng nó.” Những lời như vậy của Vương Bàn Tử càng làm nhục ba người kia.

Ba người kia bây giờ cũng không có cách nào, vì biết rằng bây giờ nếu dám làm bất cứ chuyện gì, thì đều là vô ích.

Cho nên bây giờ chỉ có thể vừa ghen tị vừa ngưỡng mộ.

Vì ba người họ tuy rất có năng lực, nhưng cũng không dám xông thẳng vào hang động đó, càng không dám vào đó cướp bảo bối, nhưng họ biết rằng nếu thật sự vào được, có thể ra được, thì những bảo bối đó sẽ là của họ.

Lúc này, Lý Đông lại gặp Ngô Tam Tỉnh, thế là anh kể cho Ngô Tam Tỉnh nghe về chuyện liên quan đến đám người Nhật Bản kia.

Ngô Tam Tỉnh nghe xong liền thở dài một hơi: “Ân oán giữa ta và đám người Nhật Bản đó, có thể bắt đầu từ lúc ban đầu nhất, đó là lúc Cửu Môn của ta còn rất hưng thịnh.

Chỉ là bây giờ nơi này thuộc về một thế giới đặc biệt hỗn loạn, hoặc là một thế giới có thời không bị bóp méo.

Trong một thế giới như vậy, những người đó từ thời đại kia đã đến thời đại này của chúng ta.

Chương 1262

Mục đích của họ tự nhiên là để có được thuốc trường sinh bất lão thật sự, rồi muốn có được nhiều sức mạnh hơn, vì dã tâm của những người đó rất lớn." Vương Bàn Tử nhếch mép: "Mấy gã đó mệnh mỏng như giấy, kết quả dã tâm lại lớn như vậy, cũng rất kỳ quái.

Thật sự không biết trời cao đất dày." Vì lúc xuất phát thời gian đã khá muộn, cho nên họ chỉ đi được hơn 40 cây số thì trời đã tối, bây giờ đã là đêm khuya, cho nên đành phải đốt lửa nghỉ ngơi.

Trong sa mạc khí hậu thay đổi rất nhanh, ban ngày thời tiết khá nóng nực, nhưng đến tối lại sẽ rất lạnh.

Dù bây giờ đã vào thu, cũng vẫn như vậy, thực tế sau khi vào thu, buổi tối sẽ càng lạnh hơn.

Đương nhiên ban ngày, vì ánh nắng mặt trời chiếu trực tiếp, cho nên khá nóng.

Vương Bàn Tử bây giờ không ngừng khoe khoang bảo bối trong tay.

Anh bây giờ rất đau lòng, vì lúc đó nhớ rằng trong phòng rèn kiếm kia có tổng cộng hơn 100 thanh kiếm đồng thanh, nếu lấy ra hết 100 thanh đó, thì sẽ đáng giá bao nhiêu tiền chứ.

Nhưng bây giờ chỉ lấy ra được một thanh, cho nên bây giờ cảm thấy rất đáng tiếc.

Lý Đông thấy gã thất vọng như vậy, bèn cười nói với gã: "Bàn Tử à, chẳng lẽ cậu không biết vật dĩ hi vi quý sao?

Nếu chỉ có một thanh, có thể sẽ rất có giá trị, nếu có nhiều như vậy, có thể ngược lại không có giá trị đâu.

Chẳng lẽ cậu chưa nghe nói đến một chiến lược bán đấu giá sao?

Ví dụ, có người lấy ra hai món đồ giống hệt nhau, trông rất có giá trị, rất quý giá để bán đấu giá.

Nhưng lúc đó có người luôn thích phá hủy một trong hai món ngay tại chỗ, cậu có biết tại sao không?

Vì có hai món thì không còn là độc nhất vô nhị nữa, nhưng nếu phá hủy một trong hai món, thì giá trị của món còn lại tương đương với việc tăng lên gấp đôi không chỉ.

Đồ vật trên đời này không phải càng nhiều càng tốt, đạo lý này cậu nên hiểu chứ, nếu không hiểu đạo lý này, thì e là những năm nay cậu sống uổng rồi." Vương Bàn Tử gật đầu: "Đông ca, những đạo lý anh nói tôi đều hiểu, tôi chỉ cảm thấy có chút đáng tiếc thôi, nhiều bảo bối như vậy toàn là đồ cổ, nếu lấy ra được, thì thật sự rất quý giá rồi, tiếc quá, tiếc quá." "Đồ cổ cái búa ấy, giờ này rồi mà còn nghĩ đến tiền, thật là, cậu thật sự nghĩ rằng, lần này chúng ta dễ dàng vậy sao?

Chuyện chúng ta gặp phải, mới chỉ là bắt đầu thôi, tiếp theo phải làm sao, tôi cũng không biết nữa." Lý Đông trừng mắt nhìn Vương Bàn Tử.

Cái tên Vương Bàn Tử này, bây giờ cũng ngày càng quá đáng.

Theo tình hình bình thường mà nói, gã này bây giờ cũng là một người thật sự có tiền rồi, tại sao một người thật sự có tiền như vậy lại càng trở nên tham lam, chẳng lẽ tiền tài thật sự càng nhiều càng tốt sao?

Người càng nhiều tiền thì cũng càng tham lam sao?

Lý Đông nhìn Vương Bàn Tử, muốn xem gã này rốt cuộc có cách giải thích nào.

Kết quả Vương Bàn Tử le lưỡi, rất vui vẻ nói với Lý Đông:

“Đông ca nói đúng, không sai, trên thế giới này thực tế đúng là người càng có tiền, ngược lại sẽ càng tham lam, không phải là chuyện bình thường sao?

Có tiền, đó chỉ là thao tác cơ bản thôi.

Một người càng có tiền, sẽ càng coi trọng tiền bạc, đó cũng là chuyện thường thấy trên thế giới này mà, chẳng lẽ tôi nói có gì không đúng sao?” Vương Bàn Tử lại giảng ra một mớ đạo lý.

Những đạo lý mà gã nói, dù đúng hay sai, tóm lại ý là, gã tham tiền là chuyện đương nhiên, vì trên thế giới này mỗi người đều rất tham tiền, người càng có tiền càng tham tiền, cho nên người có tiền như gã tham tiền là chuyện đương nhiên.

Một mớ lý lẽ cùn của gã, Lý Đông cũng không có cách nào phản bác, vì phản bác cũng không có tác dụng, cho nên cũng đành thôi.

Ở nơi này, thực tế họ đang rơi vào một tình thế khó khăn rất lớn, vì mỗi lần gặp phải đều là những chuyện rất nguy hiểm, nhưng cuối cùng vẫn chưa đến được địa điểm mục tiêu thực sự.

Mấy gã quái nhân kia, bây giờ vẫn đang bị trói, theo tính cách của Lý Đông, sớm đã xử lý mấy gã này rồi, nhưng mấy gã này bây giờ vẫn được giữ lại, chủ yếu nhất là vì chúng bây giờ có tác dụng, có thể dùng làm người dẫn đường.

Đối với anh, thực tế đây là một chuyện rất bi kịch, vì anh biết mấy gã này tuyệt đối không phải người thật thà, mấy gã không thật thà như vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể trở thành kẻ thù của anh.

Nhưng bây giờ lại không thể không dùng mấy gã này làm người dẫn đường, chuyện như vậy dù đặt vào ai, cũng sẽ cảm thấy rất khó chịu.

Nhưng bây giờ không thể không làm như vậy.

Vương Bàn Tử cũng đá mạnh mấy gã kia một cái, sau đó nói: "Mấy người các ngươi tốt nhất ngoan ngoãn một chút cho tôi, nếu còn xảy ra chuyện gì nữa, Bàn gia tôi sẽ không khách khí đâu.

Tuyệt đối đừng tưởng Bàn gia tôi là người tốt, thực tế chọc giận Bàn gia tôi, Bàn gia tôi thật sự sẽ giết người đấy." Vương Bàn Tử lắc lắc khẩu súng trong tay.

Gã này là một người rất thích chơi súng, một khẩu súng đối với gã có thể dùng làm công cụ để ra vẻ, mặc dù tài bắn súng của gã không đặc biệt tốt, nhưng chơi súng lại là một sở thích rất độc đáo.

Đương nhiên, mấy người kia dường như cũng không có ý sợ hãi, cũng không biết là tại sao.

Lý Đông cũng biết mấy người này chắc chắn không đơn giản như vậy, dù sao mấy người này cũng là người được Thiết Diện Sinh để mắt đến.

Thiết Diện Sinh, một lão yêu quái bố cục hàng nghìn năm, một nhà âm mưu bố cục hàng nghìn năm, người mà lão có thể để mắt đến, thì cho thấy mấy người này cũng quả thực có chỗ độc đáo.

Mặc dù bây giờ đã rơi vào tay anh, nhưng mấy người này sau này có gây ra chuyện gì khác không, thì không chắc.

Tóm lại, Lý Đông bây giờ mỗi bước đi đều rất cẩn thận.

Mỗi bước đều phải cẩn trọng, nhưng bây giờ không thể giết mấy gã này.

Đương nhiên, mấy gã này dường như cũng biết Lý Đông sẽ không giết chúng, cho nên bây giờ ngược lại có vẻ không sợ hãi.

"Mấy vị đại gia, tôi biết bây giờ chúng tôi không phải đối thủ của các vị, nhưng cũng không cần đối xử với chúng tôi như vậy chứ.

Nếu cứ đối xử với chúng tôi như vậy, chúng tôi chết cũng không dẫn các vị đến nơi đâu.

Nếu muốn đến đích, tốt nhất là thành thật một chút, tốt nhất đừng đối xử với chúng tôi như vậy.

Dù sao thì sự tôn trọng giữa người với người là tương hỗ, nếu các vị không tôn trọng chúng tôi, thì chúng tôi cũng không thể tôn trọng các vị nữa." Kết quả mấy gã này không nói thì thôi, nói xong thậm chí cả Lý Đông cũng có chút không chịu nổi nữa.

Chương 1263

Lý Đông cũng không phải hạng lương thiện, tính cách của gã này, về cơ bản ai chọc vào, thì về cơ bản cũng sẽ chọc lại, còn chuyện nhẫn nhục chịu đựng, đó căn bản không phải là chuyện của anh, anh từ trước đến nay không thích nhẫn nhục chịu đựng.

Có lúc vì để đạt được mục đích của mình, anh miễn cưỡng tha thứ cho một số người trông có vẻ có hại cho mình, nhưng đó cũng chỉ là bề ngoài mà thôi, trong thâm tâm chắc chắn sẽ tìm cách xử lý đám người này.

Bây giờ đám người này có thể được tạm thời giữ lại, về cơ bản đã là đối xử khoan dung rồi, nếu đám người này còn dám tiếp tục làm như vậy, thì sớm đã bị Lý Đông xử lý rồi.

Lý Đông cười lạnh một tiếng, nói với đám người này: "Đám người các người thật thú vị, dựa vào các người mà cũng ở đây nói chuyện tôn trọng với tôi à?

Tôi thì có thể tôn trọng các người, nhưng các người có tôn trọng tôi không?

Nếu các người không tôn trọng tôi, thì tại sao tôi phải tôn trọng các người?

Giống như các người nói, giữa người với người là chuyện tương hỗ tôn trọng, các người đã hãm hại tôi bao nhiêu lần, nếu theo tính cách của tôi, các người đã chết từ lâu rồi, còn nói chuyện tôn trọng." Những lời Lý Đông nói quả thực là lời thật lòng, nếu theo tính cách của anh, mấy gã này sớm đã bị chém rồi.

Mặc dù anh cũng là người sống ở thế kỷ 21, nhưng dù sao đi nữa, nếu thật sự chọc giận anh, anh cũng không phải người tốt.

Thực tế, trên thế giới này người tốt và người xấu là tương đối, có lúc trông có vẻ là người tốt không bao giờ gây chuyện, nhưng một khi bị dồn vào đường cùng, cũng có khả năng sẽ làm chuyện xấu.

Ngược lại, cho dù có một số người trông có vẻ là kẻ xấu đến cực điểm, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ làm một hai chuyện tốt.

Chuyện trên thế giới này rất thú vị, chuyện thú vị nhất là, bạn vĩnh viễn không biết giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, cho nên thế giới này mỗi thời mỗi khắc đều tràn đầy bất ngờ.

Mấy gã này thấy Lý Đông cầm dao trong tay uy hiếp, thật sự có chút sợ hãi.

Nếu là mấy người khác, thực tế chúng không sợ, vì chúng cũng biết mấy người kia, tuy bề ngoài trông có vẻ rất hung tàn, nhưng thực tế khi gặp chuyện lớn, mấy người đó căn bản không đáng tin cậy.

Nhưng chúng biết Lý Đông gã này không dễ chọc đâu, nếu gặp chuyện phiền phức, Lý Đông thật sự sẽ giết người.

Vì chúng biết Lý Đông trông có vẻ là một người thật thà, chuyện thú vị nhất trên thế giới này, đó là bề ngoài trông có vẻ thích giỡ trò lanh lợi, nhưng nếu thật sự tức giận, ngược lại sẽ không có chuyện gì.

Nhưng một người trông có vẻ thật thà nếu thật sự tức giận, thì kết quả ngược lại sẽ rất nghiêm trọng, vì chuyện người thật thà làm ra sẽ khiến người ta không thể tưởng tượng được.

Trong lòng mấy gã này vẫn luôn cảm thấy nếu Lý Đông tức giận, thì mấy người chúng chết chắc, đây là nhận thức chung của mấy gã, cho nên bây giờ nghe Lý Đông lên tiếng, không dám nói nhảm nữa.

Thế là một đội ngũ như vậy lại một lần nữa xuất phát.

Bây giờ đội ngũ này trông có vẻ có chút tan tác, về cơ bản mỗi

người đều rất mệt mỏi, thậm chí có một số người còn bị thương, thậm chí còn chưa thực sự đến đích, mà chỉ là bị mấy cái bẫy phía trước làm cho thành ra thế này.

Mấy cái bẫy phía trước tuy được thiết kế rất tinh xảo, nhưng nói trắng ra thực tế cũng chỉ là mấy cái cơ quan mà thôi.

Nếu chú ý một chút, thì sẽ không bị thương.

Bây giờ sau khi bị thương như vậy, mấy gã quái nhân kia luôn cảm thấy Lý Đông chắc chắn đã chịu tổn thất khá lớn, cho nên mấy gã này đang tìm mọi cách để tìm cơ hội khác.

Đúng vậy, cho dù bây giờ mấy gã này vẫn không hề có ý định từ bỏ, hoặc là trong lòng mấy gã này từ trước đến nay không có khái niệm từ bỏ.

Trong lòng đám người này, nếu muốn làm chuyện gì, thì về cơ bản là không đạt được mục đích thì không bỏ cuộc.

Chuyện mà đám người này giỏi nhất, đó là tạm thời thỏa hiệp.

Nếu tạm thời thỏa hiệp, thì sau này sẽ từ từ tìm mọi cách làm ra những chuyện khiến người ta cảm thấy khó tin.

Cho nên bây giờ những người này gần như là mỗi người một bụng ý đồ riêng.

Bộ dạng mỗi người một bụng ý đồ riêng này khiến người ta cảm thấy có chút buồn cười, thậm chí cả những người mà Ngô Tam Tỉnh dẫn theo, dường như cũng mỗi người một bụng ý đồ riêng.

Tóm lại, trên thế giới này lúc tốt đẹp, người ta nếu muốn đồng lòng, thì dường như không dễ dàng như vậy, vì căn bản không có cách nào đồng lòng được.

Nhưng dù vậy, bề ngoài trông có vẻ rất hòa thuận, vì khi mấy phe

người tụ tập lại với nhau, số lượng người đông đảo, lúc số người đông như vậy, luôn có thể cho người ta một cảm giác an toàn.

Vì từ xưa đến nay đều có một câu nói, đó là người đông sức mạnh lớn.

Khi số người đông, vấn đề dường như dễ giải quyết hơn.

Luận điểm này tuy không hoàn toàn đúng nhưng cũng có lý, ít nhất khi đông người, mọi khó khăn đều có thể được xử lý.

Ngược lại, nếu ít người thì sẽ không có cách nào.

Ở một nơi như thế này cũng vậy.

Khi đông người, trong lòng mọi người luôn cảm thấy rằng có thể dễ dàng giải quyết các tình huống khẩn cấp và mọi khó khăn.

Ngược lại, ít người thì sức mỏng lực yếu, không làm được gì.

Quan điểm này rất phù hợp trong hoàn cảnh bình thường, nhưng hiện tại lại không còn thích hợp nữa.

Cứ đi mãi, Lý Đông chợt cảm thấy tình hình có chút không ổn.

Bởi vì bây giờ bọn họ dường như đã lọt vào sâu trong sa mạc.

Trong một sa mạc như vậy, tình hình vô cùng nguy hiểm!

Lý Đông tuy chưa từng thực sự đi sa mạc nhưng cũng biết ở khu vực miền Tây có một sa mạc rất thú vị.

Sa mạc đó căn bản không có mưa, cho dù trời có mưa cũng sẽ không rơi xuống đất mà sẽ bốc hơi giữa không trung.

Ở nơi như vậy, chỉ có vô vàn hải thị thận lâu và đủ loại ảo ảnh.

Chương 1264

Trong tình huống này, nếu đi lung tung sẽ bị mắc kẹt vào sâu nhất của sa mạc, lúc đó dù có tài năng lớn đến mấy cũng vô dụng, thật sự là kêu trời không thấu, gọi đất chẳng hay.

Quan trọng nhất là sự chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm ở đây cực kỳ lớn.

Dù buổi tối có tuyết rơi, nhưng ban ngày thì mặt trời gay gắt khiến người ta nóng không chịu nổi.

Vì vậy, ở một nơi như thế này, lại thích hợp cho một loại trái cây kỳ diệu phát triển – đó là dưa hấu.

Dưa hấu là một loại thực vật rất ưa nắng.

Ban ngày, dưới ánh nắng chói chang, dưa hấu sẽ tích tụ một lượng lớn tinh bột.

Nhưng đến tối, vì nhiệt độ rất thấp nên lại giảm tiêu hao.

Do đó, người ta nói dưa hấu trồng ở đây rất ngon, rất hấp dẫn, thậm chí cả nho và các loại trái cây khác cũng vậy.

Đương nhiên, Lý Đông cũng không có cách nào để phân biệt những điều này.

Dù sao thì trên thế giới này, nhiều chuyện cũng như vậy, không có cách nào để biện biệt, cũng không có cách nào phân biệt thật giả.

Bởi vì hiện tại ở nơi này cũng không có ốc đảo, nên cũng không có cách nào nhìn thấy dưa hấu, vì vậy chỉ có thể tiếp tục đi mãi.

Cứ đi mãi như vậy thực sự rất tiêu hao sự kiên nhẫn.

Bởi vì tâm lý con người là thế, nếu biết khoảng cách đến đích bao

xa và mối quan hệ giữa nơi này và đích đến, thì việc đi bộ sẽ cảm thấy nhẹ nhàng hơn.

Ngược lại, nếu cứ đi về phía trước mà không có mục đích, thì việc đi bộ sẽ vô cùng khó khăn.

Đó là điều bình thường, Lý Đông đương nhiên không nói gì nhiều, nhưng trong lòng cũng bắt đầu cảm thấy chán nản.

Đương nhiên, người đầu tiên cảm thấy khó chịu là Vương Bàn Tử.

Thể hình của tên béo này quá khổ, mà người béo lại dễ sợ nóng.

Dưới cái nắng nóng gay gắt này lại phải lao lực, tên này đã có chút không chịu nổi.

Hắn nhíu mày nói với Lý Đông: "Đông ca, mấy thằng chó chết đó không phải dẫn nhầm đường cho chúng ta đấy chứ?

Cố ý dẫn chúng ta vào sâu trong sa mạc rồi.

Nếu ở sâu trong sa mạc, chúng ta có chết hết ở đây không?

Nếu chết hết ở đây thì buồn cười lắm.

Mấy anh em chúng ta ai nấy đều kinh qua trăm trận chiến mà!" Đúng vậy, ai nấy đều kinh qua trăm trận chiến, nhưng giờ mà chết ở đây thì chẳng khác nào lật thuyền trong mương nước.

Cảm giác này thực sự khiến người ta tuyệt vọng.

Dù không phải người bình thường, nhưng không biết có bao nhiêu người đã chết ở nơi như vậy.

Sa mạc này là một mối đe dọa lớn đối với họ.

Lý Đông túm lấy một trong ba kẻ quái dị và hỏi: "Không phải dẫn nhầm đường đấy chứ?

Nếu dẫn nhầm đường thì đừng trách tôi không khách khí, tôi giết người không có mềm lòng như vậy đâu.

Các ngươi nên biết tôi không phải người tốt, cũng không phải kẻ lương thiện.

Nếu tôi muốn giết, thì dù thế nào cũng không thể thoát được.

Nếu không tin thì có thể thử." Lý Đông nói rất đơn giản và trực tiếp, cơ bản là lời đe dọa trần trụi.

Lời đe dọa trắng trợn như vậy khiến mấy tên đó cảm thấy có chút sợ hãi.

Mấy tên đó bây giờ run rẩy toàn thân, rồi phát hiện người thanh niên trước mặt hình như thật sự không phải kẻ thích khoác lác.

Nếu thật sự chọc giận đến cùng cực, không chừng người thanh niên này thật sự sẽ giết họ.

Vì vậy, mấy người đó thật sự cảm thấy hơi sợ hãi, toàn thân run rẩy, cuối cùng mấy người đó nói với Lý Đông: "Tiên sinh, tôi thật sự không nói dối." "Tiên sinh, chúng tôi thật sự không lừa ngài.

Nơi này quả thực sẽ đến vùng đất bí ẩn nhất, nơi đó có thể có tin tức về Thiết Diện Sinh.

Đương nhiên, chúng tôi không thể thực sự tìm được Thiết Diện Sinh đó.

Ông ta luôn rất bí ẩn, về cơ bản chúng tôi chưa từng gặp mặt.

Người đó rất mạnh, hiểu rất nhiều đạo lý, cũng hiểu rất nhiều cơ quan, thậm chí còn biết rõ mọi cơ quan ở mọi nơi trên thế giới này.

Đối với một người như vậy, tôi nghĩ cần phải cẩn thận một chút.

Với vài người chúng tôi mà muốn đối phó với kẻ đó thì không dễ dàng đâu.

Kẻ đó có thể sẽ giết chúng tôi, thật sự sẽ giết chúng tôi đó, tuyệt đối không phải người tốt.” Mấy kẻ quái dị lại càng thêm sợ hãi, rằng kẻ đó sẽ giết họ, thậm chí cũng sẽ giết Lý Đông, bởi vì kẻ đó thực tế không phải người tốt, hoặc căn bản không phải con người, mà là một quái vật bò ra từ trong mộ.

Một quái vật bò ra từ trong mộ như vậy vô cùng khủng bố, thực sự khiến người ta tuyệt vọng.

Có thật sự muốn đi trêu chọc nó không?

Chương 1265

Mấy người đó trông có vẻ thực sự sợ hãi, dường như vô cùng khiếp sợ đối với người đã từng giúp đỡ họ rất nhiều.

Trong lòng họ cảm thấy nếu kẻ đó ra tay không chút lưu tình, vậy thì mấy người họ chắc chắn sẽ chết.

Trên thế giới này, mỗi người đều có một mong muốn rất đặc biệt, đó là hy vọng có thể sống tốt.

Mỗi người đều hy vọng có thể sống tốt, một kỳ vọng như vậy có thể rất lớn lao, về cơ bản đó là kỳ vọng chung của nhân loại.

Mấy người này thực tế cũng vậy.

Mặc dù họ không phải người tốt, nhưng thông qua đủ loại thủ đoạn lừa tiền, nên cuộc sống của họ rất sung túc.

Hơn nữa, Thiết Diện Sinh đã nuôi dưỡng họ, vậy thì Thiết Diện Sinh tự nhiên cũng sẽ cho họ rất nhiều lợi ích.

Thiết Diện Sinh cũng không phải một nhân vật đơn giản.

Kẻ đó nếu có thể bố trí kế hoạch từ thời cổ đại đến hiện tại, vậy thì trong tay kẻ đó chắc chắn sẽ có rất nhiều bảo bối.

Những bảo bối đó, tùy tiện lấy ra một món cũng có thể bán được tiền, huống chi những bảo bối đó đối với hắn căn bản không có tác dụng gì.

Hiện tại, mong muốn lớn nhất của hắn là được phục sinh, sau đó có thể thực hiện trường sinh bất lão thực sự.

Vì vậy, thế giới hiện tại đối với hắn căn bản không nằm trong sự quan tâm của hắn.

Có những lúc, khi sức mạnh của một người đạt đến một trình độ nhất định, họ sẽ dần dần đánh mất bản thân.

Khi đó, họ sẽ bắt đầu dựa vào nắm đấm để nói chuyện.

Với những kẻ chỉ cần có nắm đấm là thấy mọi vấn đề đều có thể giải quyết, nên sau khi đã lý giải được kiểu tư duy đó, họ dễ dàng gây ra những chuyện lộn xộn.

Khi đã đến mức gây ra những chuyện lộn xộn như vậy, thì mấy kẻ đó thật sự sợ hãi, thậm chí không dám tiến vào nơi đó.

Lý Đông cười nói với mấy tên đó: "Cũng không cần sợ hãi, vì sợ hãi cũng vô dụng.

Vấn đề này tôi nhất định sẽ bắt các ngươi giải quyết.

Vì các ngươi đã chọc giận tôi, thậm chí nếu sau này thật sự không giải quyết được, thì tôi nhất định sẽ đẩy các ngươi ra ngoài.

Chắc chắn không cần nghi ngờ gì nữa.

Lúc đó muốn làm gì thì các ngươi tự chọn, nhưng bây giờ thì phải lập tức đưa tôi đến nơi đó, nếu không tôi sẽ giết các ngươi." Các ngươi nên biết tôi là một kẻ xấu, thủ đoạn giết người của tôi rất tàn nhẫn, hãy cẩn thận một chút.

Dưới sự đe dọa của Lý Đông, mấy kẻ đó dường như lại ngoan ngoãn hơn một chút, chỉ cho một hướng đi có vẻ chính xác hơn một chút.

Nhưng nhìn qua thì hướng đó dường như lại càng nguy hiểm hơn.

Trên sa mạc, đặc biệt là ban ngày, những đợt khí nóng khổng lồ có thể khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Mấy người đó, với tình trạng cơ thể hiện tại không giống người bình thường, nếu không thì có lẽ đã thực sự bị nóng chết rồi.

Chỉ là, mấy kẻ quái dị đó dường như cũng có chút lợi hại một cách bất ngờ.

Đương nhiên, việc đó không khiến họ cảm thấy gì nhiều.

Cứ đi về phía trước một ngày, chớp mắt một cái trời lại tối.

Sau khi trời tối, quả nhiên nhiệt độ xung quanh nhanh chóng lạnh xuống.

Dù sao thì đây cũng là sa mạc, chênh lệch nhiệt độ quá lớn, nên mọi người nhanh chóng đắp chăn bông.

Ăn xong, mọi người chui vào túi ngủ, mỗi người tự ngủ say.

Sáng sớm ngày hôm sau, vừa tỉnh dậy, Vương Bàn Tử đã mắng mỏ liên hồi: "Trời đất ơi, cái quái gì thế này?

Lẽ nào tối qua lão tử đã ngủ cùng mấy thứ này cả đêm sao?" "Trời ơi, sao lại thế được?

Dùng thủ đoạn như vậy để đối phó với Bàn gia đây!

Bàn gia đây đã làm sai chuyện gì?

Bàn gia đây là người tốt mà, sao lại phải đối mặt với chuyện như vậy?" Vương Bàn Tử nói xong, Lý Đông nhìn ra bên ngoài mới phát hiện xung quanh đều là bọ cạp.

Đúng vậy, nơi này khắp nơi đều là cự hạt sa mạc.

Số lượng những cự hạt sa mạc này dường như quá nhiều, chúng vây kín lấy họ một cách dày đặc.

Trên thế giới này, bất kể nơi nào cũng có sinh vật, dù nhìn có vẻ như là nơi tận cùng của nhân gian, nhưng thực tế những nơi như vậy cũng có sinh vật, ví dụ như xương rồng, có một số loại thực vật kỳ lạ trên sa mạc.

Đương nhiên, ngoài những thực vật kỳ lạ trong sa mạc, còn có một số loài động vật kỳ lạ trong sa mạc, ví dụ như loại cự hạt sa mạc này.

Những con cự hạt sa mạc này có kích thước không đặc biệt lớn, đại khái cũng tương đương với một con tôm hùm đất lớn.

Đúng vậy, kích thước lớn như vậy gần giống kích thước của tôm hùm đất.

Nếu là bọ cạp có kích thước lớn như vậy, thì trái với quy luật tự nhiên, bởi vì trên sa mạc tuy có thực vật.

Những thực vật này tự nhiên cũng dễ trở thành thức ăn cho động vật, nhưng chỉ dựa vào một chút thực vật thì căn bản không thể nuôi sống nhiều bọ cạp như vậy.

Chương 1266

Những con bọ cạp này sống trên sa mạc bằng cách nào?

Sau khi mấy người bàn tán với nhau, họ trao đổi ánh mắt, rồi gần như nhanh chóng hiểu ra mọi chuyện.

Những con bọ cạp này e rằng không phải loại hiền lành, những kẻ này e rằng không phải bọ cạp bình thường.

Mấy người họ e rằng đã sớm trở thành thức ăn rồi.

Ba kẻ quái dị đối mặt với bầy cự hạt đông đảo như vậy cũng sợ đến mức run cầm cập.

"Trời ơi, không ngờ ở nơi này lại gặp phải chuyện như vậy, lại có nhiều cự hạt đến thế, làm sao đây?

Có thể vượt qua được không?

Nếu không vượt qua được thì tôi chết chắc rồi, e rằng tôi sẽ bị liên lụy, bồi thường cho tôi đi chứ!" Lý Đông nhìn mấy tên đó run cầm cập, lại còn nói ra những lời ngớ ngẩn, khiến anh lập tức nhíu mày.

Mấy tên này nói ra những lời ngớ ngẩn như vậy là sao đây?

Chẳng lẽ tất cả mọi chuyện bây giờ đều là do bọn chúng cố ý giở trò quỷ sao?

Cũng bình thường thôi, bởi vì trên thế giới này, có những lúc, một người vì muốn diễn kịch sẽ thể hiện ra vẻ vô cùng ngốc nghếch.

Mặc dù kẻ đó thực tế là một người rất thông minh, nhưng vì muốn thể hiện sự ngốc nghếch thì luôn dễ lộ sơ hở.

Và Lý Đông bây giờ cảm thấy mấy kẻ đó có lẽ đã lộ sơ hở rồi.

Xem ra mấy kẻ đó rất có thể là gián điệp.

Đương nhiên, bây giờ Lý Đông cũng lười quản mấy kẻ này.

Cứ để mấy kẻ này ở lại đi, bây giờ mấy người họ cứ như khổ hạnh tăng mà tiến về phía trước.

Cuối cùng, sau khi đi thêm hai ngày về phía trước, họ phát hiện phía trước xuất hiện một thứ kinh người.

Từ bề ngoài, nơi đó trông giống như một thị trấn nhỏ, nhưng nơi này lại không phải một ốc đảo, mà vẫn là sa mạc.

Việc một thị trấn lại được xây dựng trong sa mạc như vậy thực sự khiến người ta cảm thấy khó tin, cũng không phải việc người bình thường có thể làm được.

Điều này khiến người ta cảm thấy nơi đây quả thực rất bất thường.

"Mọi người cẩn thận một chút, nơi này e rằng là hải thị thận lâu, đừng đi vào một cách dễ dàng như vậy." Vương Bàn Tử có chút không vui nói: "Đông ca, cậu đúng là người rất cẩn thận.

Nếu không vì cậu cẩn thận như vậy, có lẽ chúng ta đã gặp rất nhiều nguy hiểm rồi.

Nhưng lần này chắc không giống như trong phim đâu.

Tôi có thể khẳng định đó tuyệt đối không phải hải thị thận lâu." "Bàn gia đây đã đi nam xông bắc, đến nhiều nơi rồi, tự nhiên cũng biết hải thị thận lâu là cái quái gì.

Trên sa mạc thường dễ xuất hiện hải thị thận lâu khiến người ta lạc đường, nhưng thực tế nơi này tuyệt đối không phải hải thị thận lâu." Lý Đông gật đầu: "Nơi này quả thực không phải hải thị thận lâu, nhưng nhìn cái thị trấn đó xem, nó có giống một thị trấn bình thường

không?

Nhìn bố cục của thị trấn đó xem thế nào, bây giờ cậu chỉ đang tranh cãi về vấn đề hải thị thận lâu thôi.

Đã bỏ qua thứ nguy hiểm lớn nhất rồi." Lý Đông vừa nói vừa chỉ vào hình dáng thị trấn, kết quả là thị trấn đó thực sự khiến mọi người giật mình, bởi vì hình dáng của thị trấn trông giống như một cỗ quan tài khổng lồ.

Một cỗ quan tài khổng lồ như vậy, bây giờ đang mở nắp quan tài, đang chờ đợi người đi vào.

Chẳng lẽ nơi này có một quái vật khổng lồ đang chờ đợi những người này đi vào sao?

Chuyện như vậy có chút quá khó tin.

Dù sao thì một thị trấn lớn như vậy, trên hành tinh này cũng không thể tồn tại một sai lầm lớn đến thế.

Vì vậy, hiện tại họ không chắc liệu nhận định đó có sai hay không.

Nhưng hiện tại có thể khẳng định, nơi họ sắp bước vào vô cùng nguy hiểm.

Dù sao thì nơi này nhìn giống một cỗ quan tài, mà quan tài thì luôn mang lại cảm giác cực kỳ không may mắn.

"Đông ca, chúng ta có nên rời đi ngay không?

Nếu chúng ta cứ thế đi vào, có thể sẽ rất nguy hiểm.

Lương thực của tôi có đủ không?

Trang bị của tôi có đủ không?

Nếu gặp nguy hiểm thì tôi phải làm sao?" A Ninh bình tĩnh hơn Vương Bàn Tử nhiều, nhưng bây giờ cô ấy vẫn vô cùng lo lắng.

Dù sao thì bây giờ họ lại tiến vào một nơi khá nguy hiểm, có thể nói là một nơi tương tự như trong đó.

Lý Đông gật đầu: "Cảm ơn cô đã quan tâm, nhưng nơi này tôi nhất định phải vào.

Bởi vì nơi này có thể thực sự có manh mối về Thiết Diện Sinh.

Bây giờ tôi dù thế nào cũng phải tìm ra kẻ đó, thậm chí là tiêu diệt kẻ đó." Chỉ một lý do như vậy là đủ đối với Lý Đông, bởi vì quái vật đó, quái vật đã sống sót từ mấy ngàn năm trước, quái vật sắp phục sinh đó có thể gây ra mối đe dọa lớn nhất cho anh.

Vì vậy, bây giờ anh cần phải ra tay trước hoặc cần tìm ra bí mật từ ngàn xưa.

Chương 1267

Đến lúc này, mấy người kia lại có tinh thần hơn, đặc biệt là Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh có tình cảm phức tạp nhất đối với Thiết Diện Sinh.

Nửa đời trước của Ngô Tam Tỉnh, tất cả tâm sức của ông đều dồn vào việc phục sinh Thiết Diện Sinh.

Đúng vậy, người của Ngô gia hoặc thế hệ này đến thế hệ khác, mục tiêu lớn nhất là phục sinh Thiết Diện Sinh.

Để đạt được mục tiêu này, họ đã nỗ lực rất nhiều, thậm chí cả thế hệ này đến thế hệ khác đều đã hy sinh.

Nhưng họ vẫn cố gắng, mãi đến cuối cùng mới khó khăn lắm mới nhìn thấy một chút hy vọng.

Nhưng cuối cùng, họ cũng phát hiện ra mối nguy hiểm lớn nhất trong đó, nên đã từ bỏ kế hoạch truyền đời.

Đương nhiên, với tư cách là Ngô Tam Tỉnh, người đã phấn đấu gần hết đời vì mục tiêu này.

Thực sự, trong lòng ông ta cảm thấy vô cùng nản lòng về chuyện này, bởi vì trên thế giới này, bất kể là ai, khi gặp phải chuyện có thể đánh mất sự tích cực, đều sẽ vô cùng nản lòng.

Điều đó cũng bình thường.

Dù cho đó là một lão già với đầy rẫy âm mưu quỷ kế, ông ta cũng đã im lặng rất lâu, và bây giờ đột nhiên lại xuất hiện trong đó.

Cuối cùng, họ cũng tiến vào thị trấn nhỏ.

Sau khi vào, lập tức cảm thấy một sự âm u đáng sợ, bởi vì trong

thị trấn không có một bóng người.

Thuận tiện nhìn qua các căn nhà dân, họ phát hiện những căn nhà rất đơn sơ, cơ bản đã bắt đầu mục nát.

Bên trong ngoài một số đồ gốm cổ xưa ra thì về cơ bản không còn gì.

Những đồ gốm cổ xưa đó cũng rất thô sơ.

Những thứ này có phải đồ cổ hay không thì họ cũng không biết, mà bây giờ cũng không có hứng thú.

Đi về phía trước, Lý Đông nhanh chóng phát hiện ra một tình huống khác, đó là ở đây xuất hiện một số thi thể, hoặc một số thi thể rất kỳ lạ.

Những thi thể này về cơ bản đều đã khô héo, không có bất kỳ dấu hiệu sinh mạng nào, cũng không giống quái vật.

Những thi thể này là những tồn tại đã hoàn toàn mất đi sinh lực.

Nhưng những kẻ này dù vậy nhìn qua, dường như khi còn sống đã sinh hoạt trong thị trấn này, rồi đột nhiên gặp phải tai nạn như vậy và chết đi.

Sau đó, mỗi người đều giữ nguyên tư thế khi còn sống.

Không thể không nói, nơi này trông rất kỳ lạ.

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng đó, mấy người đều vô cùng tò mò nhìn những thi thể khô héo này.

A Ninh không kìm được nói: "Nơi này thật thú vị.

Tôi nhớ trong thế giới phương Tây, cũng có những thứ tương tự ở một nơi nào đó." Lý Đông hừ lạnh một tiếng nói: "Nếu là người gặp phải tai nạn như vậy thì sẽ không thấy kỳ lạ đến thế đâu.

Đương nhiên, thế giới này là vậy, không ai biết giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Chuyện như vậy cũng có thể đột nhiên xảy ra với chúng ta, vì vậy trong chuyện như vậy, tôi không thấy ai hơn ai cả." A Ninh không kìm được lè lưỡi nói: "Có cần phải như vậy không?

Có lợi ích gì cho cậu đâu.

Tôi chỉ bình luận một chút thôi mà, sao lại nghiêm túc vậy?

Nghiêm túc như vậy, cứ như một học giả già ấy." Lý Đông không kìm được cười nói: "Tôi nghiêm túc thật đấy.

Chuyện như vậy thật sự không thể tùy tiện bình luận, dù sao thì nơi này có thể tồn tại sức mạnh siêu nhiên.

Không chừng sau này tôi thật sự sẽ gặp phải chuyện tương tự." Đương nhiên, sau khi bàn bạc xong, Lý Đông đột nhiên nghĩ đến một chuyện nguy hiểm hơn nữa, đó là nơi này có khả năng trong tình huống như vậy đã đột nhiên bị chôn sống, rồi đột nhiên cả thị trấn đều bị chôn vùi dưới lớp cát.

Nếu là như vậy, có lẽ mỗi người đều giữ nguyên tư thế đang suy nghĩ sâu sắc, nhưng cũng chỉ là tư thế đó thôi.

Nhưng những người này được ai đào lên, rồi sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây?

Tuyệt đối không thể, bởi vì xung quanh dường như không có bất kỳ dấu hiệu khai quật nào.

Đương nhiên, họ chỉ biết một mà không biết hai, vì xung quanh nơi này đều là cát.

Để đào một thị trấn lớn như vậy từ trong cát ra thì dường như không dễ dàng đến thế.

Dù sao thì nhìn vào cũng cảm thấy nơi này không thể nào tùy tiện trực tiếp xuất hiện trước mắt mọi người như vậy.

Nếu tùy tiện xuất hiện trước mắt mọi người như vậy, nhất định sẽ có vấn đề lớn.

Sau khi hiểu ra những chuyện này, mọi người đều thấp thỏm không yên, bởi vì họ cảm thấy khả năng lớn nhất khiến nơi này đột nhiên xuất hiện như vậy là cả vùng đất này có thể là một cơ quan khổng lồ, hoặc cả thị trấn này là một cơ quan khổng lồ, cứ thế được lật lên.

Vì vậy, bây giờ mọi người đều cẩn thận chuẩn bị đủ loại công cụ để đào sâu, nếu lúc đó mặt đất đột nhiên lật họ xuống thì sẽ rất nguy hiểm.

Diện tích thị trấn rất lớn, họ từng bước tiến về phía trước, nhưng đi được một lúc lâu lại thấy dường như vẫn luôn ở trung tâm thị trấn.

“Đông ca, tôi không đi nhầm chứ?

Chương 1268

Tôi hình như đã đi rất lâu rồi, thời gian dài như vậy, lẽ nào tôi vẫn chưa đi hết thị trấn sao?

Chắc chắn là tôi lạc đường rồi, chẳng lẽ tôi gặp phải quỷ đả tường sao?" Mấy người nhanh chóng phát hiện ra vấn đề nghiêm trọng, sau đó từng người một đều mắt tròn miệng há.

Nếu thật sự gặp phải quỷ đả tường thì có lẽ bây giờ thực sự phiền phức rồi.

Đương nhiên, chuyện này thực tế có thể giải quyết bằng các yếu tố tự nhiên, đó là do ảnh hưởng của đủ loại yếu tố tự nhiên.

Nhưng dù sao thì bây giờ muốn tìm hướng đi chính xác thì e rằng không dễ dàng, bởi vì ở một nơi như vậy, trong tình huống bình thường, la bàn cũng e rằng không có tác dụng.

"Nơi này là nơi nào?" Lý Đông nhìn mấy kẻ quái dị hỏi.

Mấy kẻ quái dị nhìn nhau, rồi nói với Lý Đông: "Nơi này được gọi là Hồi Long Vọng.

Tóm lại, sau khi đã vào đây rồi thì đừng nghĩ đến việc đi ra nữa.

Các người sẽ mãi mãi chỉ ở trong vòng tuần hoàn chết chóc này thôi." "Sao?

Món quà lớn tôi tặng các người đủ lợi hại chứ?" Vương Bàn Tử nghe xong lập tức nổi giận đùng đùng, túm lấy một kẻ nói: "Tôi thấy mấy người đúng là sống quá chán rồi phải không?

Tôi đã tha cho các người ba lần năm lượt, kết quả là các người ba lần năm lượt khiêu chiến giới hạn của tôi.

Chẳng lẽ các người thật sự cho rằng tôi không dám giết các người sao?

Thật sự cho rằng tôi sợ các người sao?" Mấy kẻ đó nhìn nhau, rồi bày tỏ rằng căn bản không có cách nào.

"Thật sự không có cách nào đâu, bởi vì mục đích các người muốn tìm ở đây, nơi này cũng chính xác là nơi các người muốn tìm.

Thậm chí Thiết Diện Sinh cũng có thể ở đây.

Nhưng muốn tìm hắn ở đây thì cũng không dễ dàng.

Bởi vì ở nơi này, chúng tôi cũng bất lực, nên mọi chuyện phải xem vận may.

Chúng tôi cũng không có cách nào.

Bây giờ cũng đừng trông cậy vào chúng tôi nữa, chúng tôi không giúp được gì cho các người đâu." Mấy kẻ đó bây giờ nói chuyện với thái độ rất thành thật, dường như không nói dối.

Lý Đông cảm thấy nếu cứ tiếp tục tranh cãi như vậy thì dường như vô nghĩa.

Lý Đông chuyển ánh mắt sang mấy người kia và hỏi: "Các người thấy sao?

Các người nghĩ nên xử lý vấn đề này thế nào?" Mấy người nhìn nhau, rồi nói: "Chuyện này e rằng không đơn giản đến vậy, nhưng cũng không phức tạp đến thế.

Tôi nghĩ nơi này chắc chắn là một loại trận pháp.

Nó lợi dụng môi trường xung quanh để gây ra một số ảo giác cho mắt và cảm giác của con người, sau đó khiến chúng ta cứ loanh quanh tại chỗ.

Bây giờ tôi nghĩ có cách để phá giải cục diện này, tôi nghĩ cũng

không khó khăn gì.” Những người này cũng đã trải qua trăm trận chiến, trải qua rất nhiều chuyện phiền phức, cũng trải qua rất nhiều khó khăn.

Bất kỳ tình huống hiểm nguy nào đối với họ, đó chỉ là chuyện bất thường mà thôi.

Bây giờ một chút chuyện nhỏ này cũng không khiến họ hoảng sợ nhiều.

Lý Đông gật đầu nói: “Vậy các ngươi nghĩ, nên phá giải cục diện này như thế nào?

Vì đã nhìn ra rồi, thì chỉ có các ngươi mới biết nên làm gì.” Mấy người đó nhìn nhau, rồi bày tỏ rằng căn bản không có cách nào.

Lý Đông cười ha ha nói: “Thấy chưa, không đơn giản như vậy phải không?

Bây giờ tôi cũng không biết phải làm sao nữa.

Hay là chúng ta cứ nghỉ ngơi ở đây đi, chúng ta dĩ tĩnh chế động.” “Dĩ tĩnh chế động là ý gì?

Đông ca, lẽ nào bây giờ chúng ta lại ngồi yên chờ chết ở đây sao?

Nơi này nóng như vậy, chúng ta ngồi yên chờ chết ở đây thì e rằng không đơn giản đâu.” Lý Đông cười ha ha nói: “Thời tiết nóng thì sao?

Tôi có cách của mình, các người đừng quá coi thường tôi, tôi có công cụ của mình mà.” “Đông ca, ở nơi này cậu có thể có cách gì chứ?

Chẳng lẽ lại dùng cái lều đó của cậu sao?

Cái lều đó của cậu nhỏ quá, không chứa được nhiều người như chúng ta đâu.

Huống chi dù cái lều đó có chứa được nhiều người như chúng ta,

nhưng tôi lo lắng nơi này có người sẽ sử dụng Viên Quang Thuật.

Nếu sử dụng Viên Quang Thuật thì chúng ta sẽ rất nguy hiểm.

Tôi nghĩ chúng ta nên có cách khác." Tên Vương Bàn Tử này, trên đường đi đã ăn không ít khổ sở, bây giờ thậm chí còn gầy đi một vòng.

Vì đã ăn nhiều khổ sở như vậy, nên tên này bây giờ tính khí cũng khá nóng nảy, hoặc đối với những chuyện sắp xảy ra, cảm thấy có chút tuyệt vọng.

Tên này bây giờ, bất kể là chuyện gì, dường như cũng không còn tự tin lớn nữa.

Lý Đông cười ha ha nói: "Bây giờ sợ rồi sao?

Chuyện này đối với chúng ta, cũng không có ảnh hưởng lớn lắm phải không?

Chương 1269

Dù sao thì bây giờ tôi cứ đi bộ ở đây thì cũng là loanh quanh tại chỗ, nếu cứ đi tiếp như vậy thì sẽ tiêu hao thể lực của tôi.

Hiện tại tôi sẽ đóng trại ở đây.

Nếu ở nơi này thật sự có kẻ địch đang rình rập chúng ta, thì nhất định sẽ tự tìm đến cửa.

Tôi chủ động cũng không sao.

Dù sao thì bây giờ tôi cũng không thiếu lương thực, ở nơi này tôi có đủ kiên nhẫn.

Nhưng nếu tôi cứ ở đây như một cái đinh ghim, thì kẻ địch của tôi nhất định sẽ không dễ dàng chịu đựng được.

Bởi vì tôi ở đây, vậy thì bất cứ lúc nào cũng có thể gây ra mối đe dọa.

Vậy thì trước tiên, chúng nó sẽ bất cứ lúc nào cũng muốn tiêu diệt tôi, vậy thì sớm muộn gì chúng nó cũng sẽ xuất hiện." Lý Đông bây giờ nói rất rõ ràng, thái độ cũng vô cùng kiên quyết.

Bất kể thế nào cũng không thể thay đổi kết quả này.

Nếu bất kể thế nào cũng không thể thay đổi kết quả này, vậy thì chuyện này nên làm thế nào, tự nhiên cũng đã rõ ràng.

Nhanh chóng đóng trại ở đó.

Đương nhiên, việc đóng trại ở đó không đơn giản như vậy.

Lý Đông chọn một nơi khá rộng rãi.

Nơi đó trông giống như một quảng trường nhỏ, cũng là nơi mà đa số người dân trong thị trấn này thường hoạt động.

Một nơi mà đa số người dân thường hoạt động như vậy, không thể không nói, rất rộng rãi.

Ở nơi đó, Lý Đông lấy ra một số công cụ, nhanh chóng hình thành một doanh trại.

Ở một nơi như vậy, tuy không thể tuyệt đối an toàn, nhưng dù sao cũng là một nơi có thể ngủ và ăn uống.

Nhìn xem, đủ loại môi trường khắc nghiệt xung quanh đều bị ngăn cách.

Thực sự, đã đi trên sa mạc lâu như vậy, bây giờ họ thực sự rất mệt mỏi, thậm chí còn chưa được ăn uống tử tế.

Vì vậy, bây giờ có thể tìm một nơi để nghỉ ngơi và ăn uống đàng hoàng, đối với họ thực sự là một điều vô cùng sảng khoái.

Từng người một ngồi xuống, sau khi ăn cơm và uống nước xong, lập tức cảm thấy vô cùng mệt mỏi, rồi từng người một đổ vật ra ngủ.

Bây giờ mỗi người đều đang ngủ say.

Đương nhiên, Lý Đông không cần ngủ, cũng không dám ngủ, vì vậy bây giờ anh phụ trách gác đêm.

Ở nơi này, anh phụ trách chú ý an toàn xung quanh.

Bây giờ trời dường như đã tối hẳn, xung quanh hoàn toàn mịt mờ.

Đúng vậy, không phải màu đen thuần túy, nhưng cũng tuyệt đối không phải nơi tốt đẹp.

Ở một nơi như vậy, cảm giác mang lại có thể nói là khá kỳ lạ.

Lý Đông cứ thế ngồi xếp bằng ở đó, không bị môi trường xung quanh ảnh hưởng.

Anh cứ thế ngồi xếp bằng ở đó chờ đợi, đồng thời một đôi mắt

quan sát mọi thứ xung quanh.

Không lâu sau, đột nhiên nghe thấy một tiếng tù và vô cùng thê lương.

Đúng vậy, tiếng tù và đó mang lại cảm giác vô cùng thê lương.

Sau tiếng tù và, xung quanh dường như lại vang lên rất nhiều tiếng trống chiêng.

Những âm thanh như vậy, nếu là thời cổ đại, về cơ bản cũng tương đương với một loại tín hiệu quân đội sắp phát động tấn công.

Đương nhiên, Lý Đông không hiểu rõ lắm về những chuyện thời cổ đại, cũng không biết rốt cuộc là tín hiệu gì, nhưng cảm giác nó mang lại e rằng không phải chuyện tốt.

Tuy nhiên, xung quanh không xuất hiện thứ gì thật sự, nên anh cũng không hành động khinh suất.

Đối với một người có kinh nghiệm vô cùng phong phú, Lý Đông biết rằng những thứ thực sự lợi hại trên thế giới này, hoặc những thứ thực sự có hại, bề ngoài nhìn không đáng sợ lắm, nhưng điều thực sự đáng sợ là nội tâm của con người.

Có những lúc kẻ địch làm những chuyện như vậy, không tấn công thật sự, mà khiến người ta cảm thấy sợ hãi về mặt tâm lý.

Đến khi tâm lý sợ hãi đến cực điểm, đó chính là lúc nguy hiểm nhất.

Đối với những chuyện như vậy, Lý Đông đã gặp không biết bao nhiêu lần rồi.

Kẻ địch hung ác nhất trên thế giới này, trong tình huống bình thường đều sẽ không chủ động tấn công, hoặc sẽ không nhanh chóng tấn công.

Chúng sẽ chọn cách lượn lờ xung quanh, khiến thần kinh của bạn luôn căng thẳng cao độ.

Trong tình huống căng thẳng cao độ, năng lượng của con người tiêu hao rất nhanh.

Đến một mức độ nhất định sẽ mệt mỏi, và sau khi mệt mỏi sẽ trở nên lơ là.

Đó cũng là lúc kẻ địch phát động tấn công.

Chương 1270

Lý Đông đã gặp những mánh khóe như vậy không biết bao nhiêu lần rồi, vì đã trải qua không biết bao nhiêu lần những mánh khóe như vậy, nên anh hiểu rất rõ về những mánh khóe đó.

Anh cũng biết rằng những tín hiệu như vậy, thực tế kẻ địch không hề tấn công thật sự, mà kẻ địch đang tạo áp lực tâm lý cho họ.

May mắn là mấy người đồng đội bây giờ đều đang ngủ say, không có cách nào khác, bởi vì mấy người họ phía trước thực sự quá mệt mỏi rồi, bây giờ đang ngủ say ở đó, căn bản không có chút ý định tỉnh dậy.

Mặc dù sau khi nghe những âm thanh đó, trong lòng Lý Đông cũng cảm thấy có chút lo lắng, nhưng anh không phải một người sợ hãi.

Thực tế, Lý Đông chưa bao giờ là người sợ hãi bất kỳ thứ gì, bất kể gặp phải chuyện gì đều có khả năng để đối phó, dù sao thì anh đã trải qua quá nhiều chuyện đáng sợ rồi.

Anh cũng hiểu một đạo lý như vậy, dưới đạo lý như vậy, nên anh cũng biết không cần thiết phải hoảng sợ, bởi vì bây giờ không phải lúc đối phương tấn công, nên bây giờ anh đang nhắm mắt dưỡng thần.

Khi Lý Đông nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên nghe thấy xung quanh truyền đến một trận tiếng bước chân vô cùng dồn dập.

Tiếng bước chân mạnh mẽ đó dường như khiến cả mặt đất rung chuyển từng bước một.

Cả mặt đất đều rung chuyển, khiến nơi này trở nên vô cùng quỷ dị và đáng sợ.

“Đệch!

Rốt cuộc là chuyện gì?

Sao lại thành ra thế này?" Lý Đông hơi nhíu mày, chẳng lẽ xung quanh có người đã nuôi dưỡng thiên quân vạn mã ở nơi này sao?

Đương nhiên là không thể, bởi vì ở một vùng sa mạc như vậy, bất kỳ sinh vật nào muốn tồn tại cũng không dễ dàng.

Dù cho có mang theo đủ lương thực cũng vậy, bởi vì con người muốn sống sót trên thế giới này, không chỉ cần lương thực, mà còn cần rất rất nhiều thứ khác.

Rất rất nhiều thứ khác, đủ để khiến người ta phải chùn bước.

Sa mạc mãi mãi là vùng đất chết chóc.

Sinh vật có thể tồn tại trong sa mạc về cơ bản đều không phải sinh vật bình thường.

Người có thể tồn tại trong sa mạc cũng không phải người bình thường.

Hiện tại, trong một vùng sa mạc như vậy.

Không thể tồn tại một đội quân người sống quy mô lớn.

Đương nhiên nếu không tồn tại đội quân người sống, vậy thì có một khả năng khác, đó là thứ tồn tại ở nơi này có thể không phải con người.

Nếu là như vậy, thì cũng rất có thể, bởi vì nếu tồn tại thứ không phải con người ở nơi này, ví dụ như cương thi.

Cương thi tuy rằng ở một mức độ nào đó cũng là một loại sinh vật, nhưng hoàn toàn không thể dùng logic sinh vật bình thường để miêu tả loại sinh vật cương thi như vậy.

Điều này có thể khiến người ta cảm thấy không thể dùng lẽ thường để hình dung.

Vì vậy, một trận chiến như vậy, có lẽ sẽ không thực sự xảy ra.

Chẳng lẽ cũng là tác dụng tâm lý sao?

Lý Đông mở mắt ra nhưng không quay đầu, chỉ dùng đôi mắt nhìn về phía trước.

Bây giờ phía trước thuộc về một khu vực có tầm nhìn khá rộng.

Nơi này bản thân là một quảng trường lớn.

Anh đang ngồi ở một nơi khá cao.

Phía trước là một khoảng đất trống trải rộng, trên đại lộ đó căn bản không có gì.

Nhưng tiếng bước chân như thiên quân vạn mã đó không ngừng tiếp cận, khiến anh cảm thấy có chút khó tin.

Chẳng lẽ nơi này thật sự có thứ gì đó sao?

Lý Đông hoàn toàn mở mắt ra, rồi đứng dậy nhìn.

Anh phát hiện xung quanh không có gì đặc biệt, xung quanh anh đều là đủ loại nhà cửa đổ nát.

Kiểu kiến trúc nhà cửa thì có vẻ hơi kỳ lạ, về cơ bản ở khu vực thăng long thì chưa từng thấy kiểu kiến trúc nhà cửa như vậy.

Nhưng ngoài ra cũng không có gì khác.

Bây giờ, mọi thứ ở đây đối với anh dường như đều quen thuộc đến vậy.

“Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ lại có vấn đề gì nữa sao?

Hay lại có âm mưu gì?” Âm thanh như vậy dường như không phải chỉ Lý Đông một mình nghe rõ.

Thực tế, những người khác tuy lúc đầu đều đang ngủ say, nhưng

sau khi tiếng động như vậy nhiều lên, từng người một cũng tỉnh dậy, rồi từng người một nhìn anh, anh nhìn họ, vô cùng tò mò.

"Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ có người thật sao?

Chương 1271

Nhưng không thấy ai cả?

Nghe tiếng bước chân mạnh mẽ như vậy chắc phải có rất nhiều người chứ, nghe như một đội quân vậy.

Nếu thật sự là một đội quân thì chúng ta phải làm sao?" Lý Đông tập trung ánh mắt vào Ngô Tam Tỉnh, dù sao thì Ngô Tam Tỉnh hiện tại là người có kinh nghiệm phong phú nhất, kiến thức tốt nhất trong đội ngũ này.

Người này có thể cung cấp cho họ một số phương pháp.

Người này có thể đưa ra một số gợi ý.

Nhưng Tam thúc bây giờ cũng nhíu mày, cảm thấy có chút khó xử.

Ông lắc đầu: "Nơi này nghe như có người đi vào, hoặc có thứ khác đi vào, nhưng thực tế chuyện này không đơn giản như vậy.

Có lẽ nó chỉ đang gây áp lực tâm lý cho chúng ta, hoặc đang gây ra một loại nguy hại nào đó cho chúng ta.

Tóm lại, bây giờ chúng ta có lẽ đã gặp rắc rối rồi." Vương Bàn Tử nghe xong cảm thấy kỳ lạ, hỏi Tam thúc: "Ông nói chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ những thứ chúng ta nghe thấy ở đây đều là hù dọa chúng ta sao?

Chẳng lẽ những thứ hù dọa chúng ta đó, thật sự có thể gây hại cho chúng ta sao?

Nếu đã làm ra vẻ hù dọa chúng ta như vậy, thì rõ ràng là sẽ không gây ra tổn thương thực chất cho chúng ta.

Tôi căn bản không cần để ý, tôi nghĩ bây giờ tôi cứ nhanh chóng đi

ngủ, phục hồi thể lực cũng tốt.

Bây giờ tôi sắp buồn ngủ đến chết rồi.” Nhưng Vương Bàn Tử vừa nói xong, đầu hắn lập tức bị người khác gõ.

“Cái tên béo chết tiệt này, làm việc gì cũng tự nhiên như vậy!

Mày thật sự nghĩ nhiều tiếng bước chân lộn xộn đó, chỉ đơn thuần là dùng để hù dọa chúng ta thôi sao?

Những thứ dùng để hù dọa chúng ta này về cơ bản đều là giả, nhưng trong số những tình huống giả lộn xộn đó, đột nhiên một lần thật sự có thiên quân vạn mã đột nhiên tấn công chúng ta.

Nếu chúng ta đều đang ngủ, mày nghĩ trong số chúng ta có ai có thể sống sót không?

Thật sự không động não chút nào cả, trách gì tên này béo như vậy, hóa ra chất dinh dưỡng của não đều dùng để phát triển cơ thể rồi!” Có người đã mắng Vương Bàn Tử một trận nặng nề.

Người này không ngờ lại là Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất trông có vẻ vô cùng tức giận, bởi vì người bạn này thực tế cũng là một người có kinh nghiệm phong phú, một người có kinh nghiệm phong phú như vậy, tại sao đột nhiên lại trở nên ngu ngốc như vậy?

Vương Bàn Tử nghe xong mới lè lưỡi, cảm thấy dường như mình đã phạm một sai lầm vô cùng nghiêm trọng.

Đã phạm một sai lầm vô cùng nghiêm trọng, tên này bây giờ giống như một đứa bé ngoan ngoãn cứ thế nhận lỗi, trông có vẻ thái độ rất thành khẩn.

Lý Đông gật đầu nói: “Tôi nghĩ cũng gần giống như vậy.

Kẻ địch của chúng ta quả thực luôn rình rập chúng ta.

Khi chúng ta ngủ, chúng đột nhiên tạo ra ảo ảnh như thể sắp tấn công chúng ta.

Khi chúng ta tỉnh dậy thì không dừng lại, rồi khi chúng ta ngủ lại tiếp tục quấy nhiễu chúng ta như vậy.

Nhưng nếu chúng ta phớt lờ, thì sẽ có một tình huống khác, đó là trong số những ảo ảnh này, đột nhiên có một lần là thật, rồi đột nhiên chúng thực sự tấn công chúng ta." "Mánh khóe như vậy, tôi nhớ trong Tam Quốc Diễn Nghĩa có người đã sử dụng, đó là Gia Cát Lượng dùng để đối phó Tào Tháo.

Ông ấy dùng một chiêu khiến Tào Tháo không thể ngủ yên, cuối cùng đành phải chùn bước." Sau khi Lý Đông nói xong những lời này, mấy người khác không khỏi gật đầu.

"Tôi thấy Lý Đông nói có lý.

Vậy nếu đã như vậy, thì bây giờ có lẽ thực sự phiền phức rồi, bây giờ không ngủ cũng không được, mà ngủ cũng không được." Nếu đã như vậy, không ngủ cũng không được, ngủ cũng không được, thì bây giờ có lẽ sẽ dần dần bị kéo dài đến kiệt sức.

Dù sao thì chúng ta cũng là con người.

Đã là con người thì cũng cần nghỉ ngơi.

Nếu cứ không ngừng không nghỉ, thì về cơ bản cũng chết chắc rồi.

Nếu chết chắc rồi, thì chuyện như vậy đương nhiên không thể cam tâm chấp nhận, nên bây giờ phải nghĩ cách.

Vương Bàn Tử hiểu ra vấn đề này xong liền hỏi: "Đông ca, bây giờ cậu nghĩ cách đi chứ!

Cậu là người thông minh nhất và lợi hại nhất trong đội ngũ này

mà.

Bây giờ nếu không có chút cách nào, thì tôi phải làm sao đây?

Tôi e rằng tôi chết chắc rồi.

Cái tên Thiết Diện Sinh đáng chết đó, chắc là muốn dụ tôi vào đây, rồi muốn tiêu diệt tôi ở nơi này.

Chẳng bằng một chút gì đó đủ để khiến tôi kiệt sức.

Bây giờ nếu tôi không vượt qua được cửa ải này, có lẽ thực sự sẽ gặp phải phiền phức lớn." Đến lúc này, Vương Bàn Tử là người đầu tiên cảm thấy khó chịu, rồi tên này lập tức lại nhảy ra phàn nàn.

Đương nhiên, tên này quả thực là một người thích phàn nàn, nhưng thực tế tên này không phải người nhát gan, mà bây giờ thật sự cảm thấy có chút chán nản rồi mới gặp phải chuyện như vậy.

Lý Đông tốt bụng nói: "Bàn Tử, không cần như vậy.

Chương 1272

Hôm nay cứ chịu thiệt một chút đi, yên tâm đi, tôi sẽ không để cậu xảy ra chuyện gì đâu.

Cứ ngủ ngon ở đó đi, nếu có chuyện gì tôi sẽ báo cho cậu.

Tôi canh chừng giúp cậu thì chắc không có vấn đề gì chứ?

Tôi tự mình làm lính gác cho cậu, có vấn đề gì sao?" Lý Đông vỗ vỗ ngực, vẻ mặt nghiêm túc.

Điều này khiến mấy người đều ăn được viên thuốc an thần.

Ít nhất, mấy người đồng đội cùng Lý Đông đều cảm thấy chỉ cần Lý Đông đích thân làm lính gác thì chắc không có vấn đề gì, cũng sẽ không có vấn đề gì.

Đương nhiên, những thuộc hạ của Ngô Tam Tỉnh căn bản không biết Lý Đông là ai, mấy tên này vô cùng lo lắng.

Vấn đề mà họ đang đối mặt là đối phương không ngừng thử thăm dò và quấy nhiễu như vậy.

Nếu họ thật sự ngủ, thì đối phương có thể sẽ chủ động tấn công, có thể thực sự gây ra khó khăn lớn nhất cho họ.

Nhưng bây giờ phải làm sao, chỉ có thể tin Lý Đông.

Được rồi, những người này đều thuộc loại đã trải qua rất nhiều chuyện phi thường, trải qua rất nhiều chuyện bất thường.

Bây giờ từng người một cũng thuộc loại người bất kể hoàn cảnh nào cũng có thể ngủ được.

Họ phát hiện ra rằng bây giờ ngoài việc tin Lý Đông ra, dường như không còn cách nào khác.

Vì vậy, bây giờ từng người một cũng bắt đầu nghỉ ngơi.

Lý Đông vẫn ngồi ở đó, cẩn thận quan sát mọi thứ xung quanh.

Những tiếng trống, tiếng tù và, rồi thêm những tiếng bước chân dồn dập đó, dường như cứ cách một khoảng thời gian lại xảy ra.

Cứ cách một khoảng thời gian lại xuất hiện, dường như có tính chu kỳ, ảnh hưởng đến giấc ngủ.

Nhưng vì Lý Đông đã đảm bảo, nên những người đồng đội đó, bất kể lý do gì, bây giờ đều đã ngủ say.

Vì vậy, bây giờ chỉ có một mình anh phải đối mặt với nỗi sợ hãi này.

Bây giờ trời đã tối hẳn, nhưng nơi này trông kỳ lạ và quỷ dị.

Trong tình huống như vậy, nếu không phải là người thực sự gan dạ, sẽ không có ai dám ở lại nơi này.

Và chỉ có Lý Đông.

Lý Đông khẽ nhíu mày, rồi đột nhiên phát hiện ra rằng nơi này dường như không thực sự muốn hù dọa, hoặc nơi này có thể thực sự có ẩn ý.

Vậy nơi này rốt cuộc có quái vật gì?

Có cương thi hay thứ gì khác?

Nếu có cương thi, mà lại có thể tạo thành cảnh tượng thiên quân vạn mã như vậy, thì cũng có vẻ rất đáng sợ.

Nếu không phải cương thi, thì lại là gì?

Nếu không phải cương thi, thì thứ gì lại có thể tạo ra động tĩnh lớn như vậy?

Đương nhiên, anh biết trên đời có những sinh vật kỳ quái mà anh

chưa từng thấy.

Nếu chưa từng thấy, vậy thì những thứ này cũng có thể mang lại nhiều rắc rối hơn.

Vì vậy, bây giờ dường như cũng không có cách nào tốt.

Lý Đông cứ thế im lặng lắng nghe.

Cả đêm cứ thế trôi qua.

Sau một đêm, mọi người đều đã hồi phục tinh thần, ai nấy đều sảng khoái.

Rồi họ phát hiện bên ngoài doanh trại có chút khác lạ.

Bây giờ, bên ngoài doanh trại, đột nhiên lại xuất hiện thêm một số côn trùng.

Đúng vậy, những côn trùng này không phải loại bình thường, mà chính là những cự hạt sa mạc mà họ đã thấy trước đó.

Những kẻ này quả nhiên đã theo dõi suốt dọc đường, bây giờ lại xuất hiện ở đây.

Thậm chí Lý Đông còn nghĩ, tối qua thực tế những kẻ này đã giày vò anh.

Chỉ tiếc là những kẻ này không gây ra ảnh hưởng đặc biệt lớn đối với anh.

Nhưng bây giờ chúng dày đặc như vậy, lại một lần nữa xuất hiện trong thị trấn, thì lại khiến anh cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Thực tế là như vậy, trên thế giới này, bất kể là thứ gì, chỉ cần số lượng đạt đến một mức độ nhất định, số lượng dày đặc, thì lúc đó sẽ khiến người ta cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Dù là những côn trùng yếu ớt nhất cũng vậy, huống chi bây giờ

những thứ trước mắt họ không phải côn trùng bình thường.

Những thứ trước mắt này, lại là những con bọ cạp độc lớn như vậy.

Chương 1273

Những con bọ cạp độc như vậy đã gây ra mối đe dọa khá lớn cho họ.

“Đông ca, làm sao đây?

Những thứ này có cần dùng lửa đốt không?

Dùng lửa đốt thì có thể tiêu diệt những thứ này chứ?” Sau khi nhìn thấy những thứ này, điều đầu tiên nghĩ đến là dùng lửa đốt.

Dù sao thì nhiều côn trùng như vậy, dùng lửa đốt chắc không có vấn đề gì.

Nhưng Ngô Tam Tỉnh lại lắc đầu, rất ngại ngùng nói: “Những thứ này e rằng không hữu ích đến thế đâu.

Bởi vì nhiệt độ ban ngày ở nơi này rất cao, e rằng phải năm sáu mươi độ.

Những côn trùng này nếu có thể tồn tại dưới nhiệt độ năm sáu mươi độ, thì tôi sợ dùng lửa đốt cũng không nhất định có thể đốt chết chúng.” “Dùng lửa đốt không chết được chúng.

Nếu dùng lửa đốt không chết được thì dùng đóng băng đi.

Hiện tại tôi chắc có đồ đông lạnh chứ?” Bây giờ trong tay Lý Đông có một Hàn Băng Phún Xạ Khí.

Nguyên lý của Hàn Băng Phún Xạ Khí này cũng rất đơn giản.

Thực tế, ngay cả trong sa mạc mà phun ra một số băng giá, thì đó cũng là chuyện bình thường.

Lý Đông gật đầu, đột nhiên cảm thấy hình như có chút lý.

Ngay khi đang suy nghĩ những phương pháp này, những con côn

trùng kia bắt đầu di chuyển, quả nhiên chúng dày đặc bò về phía họ.

Dưới cái nắng nóng gay gắt như vậy, mọi người đang mặc quần áo khá mỏng manh.

Bây giờ nếu phải đối mặt với nhiều côn trùng như vậy, thì đối với họ đó đơn giản là một mối đe dọa chí mạng.

Lý Đông bây giờ cũng không quản nhiều như vậy nữa, lập tức lấy ra Hàn Băng Phún Xạ Khí.

Hàn Băng Phún Xạ Khí đã được hệ thống nâng cấp, về cơ bản có thể hoạt động liên tục.

Anh nhanh chóng nhắm vào một hướng và phun đi.

Trong khoảnh khắc đó, ở nơi cách đó khoảng hơn mười mét, tất cả côn trùng đều bị đóng băng.

Sau khi những côn trùng này bị đóng băng, chúng không tan chảy nhanh dưới nhiệt độ cao, mà sau khi tan chảy, chúng nhanh chóng chết đi.

Quả nhiên những kẻ này không sợ nóng, chỉ sợ lạnh.

Sau khi biết được quy luật này, Lý Đông lại lấy ra mấy khẩu Hàn Băng Phún Xạ Khí đã được hệ thống nâng cấp.

Bây giờ số lượng bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu, mỗi người cầm một khẩu.

Mấy chục người vây thành một vòng tròn, nhanh chóng nhiệt độ xung quanh đều giảm xuống.

Mặc dù trên sa mạc vào ban ngày, dưới ánh nắng chói chang gay gắt, nhiệt độ cao, nhưng thực tế nếu có loại phun băng quy mô lớn như vậy, nhiệt độ xung quanh sẽ nhanh chóng giảm xuống.

Sau khi nhiệt độ xung quanh giảm xuống, từng người một đều

cảm thấy vô cùng mát mẻ.

Đồng thời, những côn trùng đó từng đàn từng đàn đổ gục, khiến họ cảm thấy thoải mái hơn một chút.

"Đông ca, tôi thấy những con côn trùng này có lẽ sẽ rất ngon đó." Vương Bàn Tử vừa cầm Hàn Băng Phún Xạ Khí vừa chảy nước dãi.

Tên này đúng là một kẻ rất háu ăn.

Trong mắt tên này, về cơ bản chỉ cần là thứ có thể ăn được, chỉ cần có cách để ăn được, thì đều có thể tìm mọi cách để làm thành món ăn.

Trong tình huống bình thường, những thứ con người ăn về cơ bản cũng là một số loại thực vật truyền thống.

Rồi cái gọi là ngon hay không ngon cũng chỉ là do cách chế biến mà thôi.

Nhưng có những nơi người ta ăn những thứ khá kỳ lạ, ví dụ như đủ loại côn trùng cũng có thể nướng ăn.

Những côn trùng này tuy cũng có thể ăn được, nhưng chung quy, thực tế khiến người ta khó chấp nhận.

Nhưng Vương Bàn Tử sau khi nhìn thấy những con cự hạt này lại không ngừng chảy nước dãi, bởi vì ở một mức độ nào đó, bọ cạp dường như cũng thực sự có thể ăn được.

Lý Đông lại liếc hắn một cái, nói: "Thằng nhóc này chỉ biết ăn thôi!

Thằng nhóc này hình như chỉ có hai sở thích: một là tiền, hai là ăn uống.

Nhưng cậu nghĩ những thứ này thật sự có thể ăn được sao?

Những thứ này không chừng lúc nào đó lại ăn thịt thối, đặc biệt là

thi thể người.

Cậu nghĩ những thứ này có thể ăn được sao?" Lý Đông nói xong như vậy, Vương Bàn Tử không kìm được nhổ một bãi nước bọt.

Rõ ràng tên này cũng bị dọa rồi, loại thứ ăn thịt người như vậy thì không thể ăn được nữa.

Một trận chiến đặc biệt như vậy kéo dài gần một tiếng đồng hồ, bởi vì những cự hạt sa mạc đó quả nhiên nối tiếp nhau từng hàng từng hàng bò đến.

Chúng nhanh chóng bị đóng băng thành những tảng băng, rồi lại từ từ tan chảy, nhưng chung quy thì những kẻ này chết chất thành từng đống.

Chương 1274

Sau hơn một giờ chiến đấu, xung quanh họ biến thành một biển bọ cạp, những con bọ cạp này đều đã hóa thành thi thể.

Thậm chí không còn nhìn thấy kiến trúc của thị trấn bên ngoài nữa, môi trường nơi này trở nên vô cùng quỷ dị.

Bây giờ không còn con bọ cạp sống nào có thể bò đến nữa, nhưng mọi người vẫn cảm thấy tình hình có chút không ổn.

Ngô Tam Tỉnh nhíu mày nói: "Tôi bây giờ hình như lại chạm vào một loại cơ quan nào đó rồi.

Xem ra rắc rối của chúng ta mới chỉ bắt đầu.

Nơi này e rằng thật sự có một cơ quan khổng lồ.

Tất cả những gì tôi vừa làm, có lẽ đều nằm trong kế hoạch của đối phương.

Việc tôi đối phó với những con cự hạt kia, có lẽ đã kích hoạt một loại cơ quan nào đó." Vào lúc này, cơ quan đó thực sự đã được kích hoạt.

Lý Đông phát hiện dưới chân mình đột nhiên mềm nhũn ra, rồi dưới chân mỗi người đều mềm ra một cái, lại rơi xuống một cái hố khổng lồ.

Dưới cái hố khổng lồ đó, cũng không phải nơi tốt đẹp gì.

Nơi này rõ ràng là một cái bẫy đã được thiết kế sẵn.

Ở dưới có rất nhiều chông sắt.

Những thứ này vào thời cổ đại được dùng để đối phó với người hoặc ngựa.

Có thể dùng để chế tạo một số cái bẫy tạm thời.

Dưới đó lại chất đống nhiều như vậy.

May mắn là trang bị của họ không tệ, sau khi rơi xuống tuy rằng mỗi người đều ăn không ít khổ sở, nhưng đều không chết.

Đương nhiên, cũng không phải tất cả mọi người đều không sao, ví dụ như ba kẻ quái dị kia, bây giờ thì có chuyện rồi.

Họ rơi xuống bên trên, mỗi người đều máu me be bét, trên người có rất nhiều vết thương.

Chỉ khiến người ta cảm thấy bất ngờ là mấy người đó có sức sống vô cùng mạnh mẽ.

Những người có sức sống mạnh mẽ như vậy, dù bị thương nặng đến thế, dường như cũng không có ý định chết ngay lập tức, trông có vẻ vẫn còn sống nhăn răng.

Chỉ là ở nơi đó cứ thế kêu thảm thiết.

Lý Đông đành phải đưa mấy tên đó đến một nơi an toàn hơn.

Sau khi quan sát tình hình bên trong, Lý Đông phát hiện nơi này hình như không phải một nơi tốt lành.

Đỉnh đầu bị phong tỏa kín mít, muốn thoát ra từ đó không hề dễ dàng.

Không gian bên trong rất lớn, khoảng hơn 1000 mét vuông, nhưng lại vô cùng quỷ dị, không biết ánh sáng kỳ lạ từ đâu khiến nơi này trông như địa ngục.

Trên những vách đá cắt gọt kia có rất nhiều xương trắng.

Những bộ xương này rõ ràng là của những kẻ xui xẻo đã rơi xuống đây.

Thịt trên xác của những người này đã phân hủy hết, nhưng xương cốt của họ vẫn còn lại, trông khiến người ta dựng tóc gáy.

May mà mấy người họ có trang bị cứng cáp, nếu không đã trở thành một trong số đó rồi.

Nơi đây có đủ loại cơ quan, phía trước chỉ có một con đường rất đơn giản.

Con đường đơn giản ấy cũng vô cùng hiểm nguy, bởi vì sàn nhà phía trước liên tục biến đổi. "Trời ơi, chỗ này tôi phải chơi thám hiểm à?

Tôi già rồi, xương cốt lụ khụ thế này sợ là không đi nổi đâu." Ngô Tam Tỉnh lúc này cũng không khỏi thở dài một hơi.

Ông ta thực sự là một người rất lợi hại, từng trải qua vô số cuộc phiêu lưu, những nơi nguy hiểm nhất cũng từng đặt chân đến, thân thủ cũng cực kỳ tốt.

Nhưng từ sau khi trở về từ Tây Vương Mẫu Cung, sức khỏe của ông ngày càng tệ đi.

Đôi khi con người là vậy, nếu trong lòng có một mục tiêu vĩ đại, thì sức chiến đấu sẽ vô cùng mạnh mẽ, không đạt được mục đích thì tuyệt đối không bỏ cuộc, sẽ luôn kiên trì.

Nhưng một khi mục tiêu đã đạt được, hoặc mục tiêu vĩnh viễn không thể thành công, thì sẽ sụp đổ.

Chuyện như vậy cũng đang xảy ra ở đây, chỉ là Lý Đông không như Tam Thúc tưởng chừng như vô cùng tài giỏi kia cũng sẽ gặp chuyện thế này.

Lý Đông cười nói với mọi người: "Thực ra chúng ta cũng không cần phải vội vàng như vậy.

Nơi này tuy trông quỷ dị, nhưng tại sao tôi lại phải tuân thủ quy tắc của nó?

Nếu tôi không tuân thủ quy tắc ở đây, chẳng lẽ tôi không thể đi tiếp sao?" Lý Đông nói với giọng khá lớn, có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ trong lời nói của cậu.

Bởi vì cậu muốn nói cho mọi người biết, thực tế từ trước đến nay cậu chưa từng là người tuân thủ quy tắc, hoặc biết rằng nếu tuân thủ quy tắc của người khác, thì trong hầu hết các trường hợp, sẽ không đạt được mục đích.

Bởi vì đạo mộ tặc, thân là đạo mộ tặc, thực chất là nghịch thiên mà đi, nếu tuân thủ quy tắc của người khác, thì cuối cùng sẽ rơi vào bẫy của người ta.

Lý Đông nói xong, mấy người khác đều gật đầu, thấy có vẻ đúng là như vậy.

Chương 1275

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, gã lập tức nhìn Lý Đông với vẻ mặt vô cùng sùng bái. "Đông ca nói rất đúng!

Đúng là rất đúng, tôi cũng không nên tùy tiện tuân thủ quy tắc của người khác." "Tuân thủ quy tắc của người khác cũng chẳng có lợi ích gì.

Bây giờ tôi phải làm là phá vỡ quy tắc.

Vậy thì vấn đề là, làm sao để phá vỡ quy tắc ở đây?" Lý Đông không trả lời, trực tiếp lấy ra công cụ. "Đốt trụi nơi này đi, chẳng phải là không còn quy tắc nữa sao?

Đúng vậy, tôi sẽ thiêu cháy tất cả những thứ này, sau đó dựng một cây cầu mà đi qua." Mấy công cụ đó có chút công nghệ cao, không phải là công nghệ hiện tại không chế tạo được, nhưng không ai có.

Lý Đông vậy mà có thể lấy ra những thứ gây ra động tĩnh lớn như vậy, nhanh chóng tạo ra một lối đi độc nhất ở đó.

Với lối đi độc đáo như vậy, cuối cùng họ cũng đi được.

Sau khi đi qua, họ nhanh chóng tiến vào một không gian khác vô cùng u ám.

Không gian này vô cùng u ám, đồng thời, bên trong lại có một số cảnh tượng cực kỳ quỷ dị.

Giữa những cảnh tượng quỷ dị đó, nơi đây trông khiến người ta cảm thấy vô cùng kinh khủng, không biết rốt cuộc là được hình thành như thế nào. "Đông ca, chỗ này rốt cuộc là cái quái gì vậy?

Sao trông ghê thế?

Là do người tạo ra à?

Hay tự nhiên mà có?

Chẳng lẽ không phải là do người tạo ra sao?" Lý Đông liếc nhìn Vương Bàn Tử, rồi hỏi: "Cậu nhớ có lần tôi từng đi đến một nơi không?

Nơi đó trông cứ như 18 tầng địa ngục vậy.

Không phải 18 tầng địa ngục thật, tôi chỉ trải qua 9 tầng, còn lại tôi nghĩ có thể chưa được tạo ra hết.

Tôi nghĩ bây giờ nơi này không chừng chính là 9 tầng địa ngục còn lại đó." "Không đời nào chứ, có thể có chuyện như vậy sao?

Có thể có chuyện như vậy, nếu đúng thế thì chẳng phải tôi xong đời rồi sao?" Lý Đông lắc đầu, sau đó nói: "Thực ra tôi chỉ đùa cậu thôi, nơi này không phức tạp đến thế." "Thực ra chỗ này chỉ dùng để hù dọa chúng ta thôi.

Nhìn những bức bích họa trên tường kia kìa, thực chất là do con người vẽ.

Nếu chúng ta đi dọc theo con đường này, chắc chắn sẽ có thu hoạch.

Nơi này có lẽ thật sự là nơi ẩn náu cuối cùng của tên khốn đó." Lý Đông lúc này thực chất không dám chắc chắn, nhưng trong lòng có một dự cảm mạnh mẽ, có lẽ ở nơi này họ có thể gặp được kẻ thù đáng sợ nhất đó, và như vậy không chừng có thể kết thúc mọi chuyện.

Mọi người lúc này cũng vô cùng mong chờ.

Thực tế, bôn ba mạo hiểm lâu như vậy không phải vì tiền bạc, mà là vì kẻ thù lớn nhất đó.

Để đối phó với kẻ thù đó, bây giờ họ đã phải chịu không ít khổ sở

rồi, nên bây giờ nhất định phải tiếp tục tiến lên.

Nếu thực sự có thể kết thúc mọi chuyện, thì đối với tất cả mọi người đều tốt, bất kể thắng hay thua cũng vậy.

Thực ra, sau khi đến trình độ này, việc có thể thắng hay bại không còn quan trọng nữa, bây giờ đối với họ, điều quan trọng là phải có một kết quả.

Nhưng đi về phía trước khoảng hơn một giờ, họ lại phát hiện nơi này hình như không đơn giản như vậy.

Những bức bích họa hai bên đường ngày càng trở nên quái dị.

Tuy những bức bích họa này không đáng sợ như những cái trước, nhưng bên trong dường như ẩn chứa rất nhiều thâm ý. "Tôi nghĩ nếu cứ tiếp tục đi thế này thì e là không ổn.

Tôi nghĩ những bức bích họa trên tường này chắc chắn có huyền cơ.

Hay là chúng ta xem xét trên đó xem có thể tìm thấy manh mối gì không, nếu không cứ đi mãi thế này, có thể chúng ta lại rơi vào một vòng lặp chết chóc." Nhìn những bức vẽ trên tường, chắc hẳn chúng rất cổ xưa, bởi vì trên đó có một số chữ viết.

Những chữ viết này hơi giống giáp cốt văn, cũng có thể là các loại chữ khác.

Đương nhiên, có thể khẳng định đây chắc chắn là chữ viết của Đại lục Thần Châu.

Những chữ viết này, thực ra nếu là chuyên gia thì có thể nhận ra, dù sao thì giáp cốt văn cũng đã được giải mã, huống chi những chữ này hẳn là không phức tạp bằng giáp cốt văn.

Nhưng mấy người họ không có chuyên gia về mặt này, những chữ

viết trên đó họ căn bản không nhận ra, nên chỉ có thể thông qua những bức bích họa để đoán ý nghĩa của chúng.

Phải nói rằng, những bức bích họa này thực sự được vẽ rất có tâm, về cơ bản đều là do những người có thủ đoạn cực kỳ cao minh vẽ nên, trình độ nghệ thuật khá cao, và được bảo tồn khá nguyên vẹn.

Khó tưởng tượng được ở một thời đại cổ xưa như vậy, lại có người có thể vẽ ra những bức bích họa đẹp đến thế.

Xem ra trên thế giới này, có một số thứ dường như không phát triển theo sự phát triển của thế giới.

Thực tế nhiều thứ mà con người hiện đại và người cổ đại dường như không có sự khác biệt, thậm chí ở một số phương diện, con người hiện tại không chừng còn không bằng người cổ đại.

Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ trong lòng Lý Đông, cậu không nói ra.

Chương 1276

Sau khi nhìn những bức bích họa rất lâu.

Hồ Bát Nhất đột nhiên nói, những gì trên đó miêu tả có thể là một loại tế tự cực kỳ kỳ lạ, chỉ là thủ đoạn như vậy tôi dường như chưa từng thấy bao giờ, từ xưa đến nay đều chưa từng thấy.

Ngô Tam Tỉnh lại lắc đầu nói: "Chưa chắc đâu.

Tôi nghĩ hình như đó là một loại thủ đoạn đặc biệt để chế tạo ra một loại quái vật." "Đúng vậy, loại quái vật được chế tạo này có thể là thứ chúng ta sắp gặp phải." "Chế tạo quái vật?

Tam Thúc, người là người có kiến thức, là tiền bối, nhìn xem trên đó rốt cuộc là gì?" Tam Thúc nhíu mày nói: "Mấy thứ trên đó các cậu nhìn thấy không?

Trên đó hình như dùng một loại động vật để nuôi dưỡng một loại thực vật, sau đó lại dùng loại thực vật đó để nuôi dưỡng một loại côn trùng đặc biệt kinh khủng." "Những côn trùng này, trước đây tôi không phải chưa từng thấy, ví dụ như những con bọ cạp đó." Lý Đông chợt hiểu ra.

Những con bọ cạp đã thấy trước đây, hình như đúng là như vậy.

Chỉ là sức chiến đấu của những con bọ cạp đó hình như hơi yếu.

Nếu là vậy, thì không cần phải tốn công sức lớn đến thế.

Tốn công sức lớn như vậy, chắc chắn là để tạo ra thứ gì đó đặc biệt khó đối phó với chúng ta.

Chỉ riêng những con côn trùng đó thì không đủ sức mạnh đâu.

Tam Thúc gật đầu: "Đúng vậy, lời cậu nói không sai.

Thứ được tạo ra chắc chắn không đơn giản như thế.

Những con côn trùng đó cùng lắm chỉ là sản phẩm thất bại hoặc những thứ ở vòng ngoài.

Thứ chúng ta có thể gặp sau này mới thực sự là quái vật khát máu.

Đặc biệt là loại bọ cạp đó, loại bọ cạp thực sự ăn thịt máu người, đến lúc đó mới biết chúng thực sự khó đối phó đến mức nào." Cuối cùng, mọi người đạt được một sự đồng thuận, rằng những thứ ở nơi này e rằng là một loại thủ đoạn thường dùng để đối phó với đạo mộ tặc.

Đạo mộ là cuộc đấu trí đấu dũng giữa người sống và người chết.

Người chết để lăng mộ của mình không bị trộm, đã động não rất nhiều, thiết lập vô số cơ quan.

Nhưng đạo mộ tặc cũng phải đối mặt với đủ loại nguy hiểm.

Bây giờ nơi này trông cũng giống một ngôi mộ.

Chẳng lẽ lại đi vào một nơi kỳ quái nữa sao?

Lý Đông lúc này cũng không rõ. "Không cần bận tâm nhiều thế, những thứ này không chừng chỉ dùng để hù dọa chúng ta thôi!

Cứ tiếp tục đi về phía trước, đừng để bị những thứ này dọa sợ." Những chuyện như vậy họ đã thấy quá nhiều rồi, tuy trông rất đáng sợ, nhưng suy cho cùng cũng chỉ có vậy thôi.

Những người này, bây giờ bất kể là ai, đều không coi chúng ra gì.

Nhưng trên đường đi, nhìn những bức bích họa, họ phát hiện những thứ được vẽ trên đó vô cùng tinh xảo.

Đối với một số người, không thể không thừa nhận trí tuệ của người xưa, vô cùng đáng kinh ngạc.

Nơi này, có lẽ là nơi hiểm ác nhất họ sẽ gặp sau này.

Kết quả, Vương Bàn Tử không nhịn được chửi thề: "Cái gì?

Loạn xà ngầu!

Cũng là trí tuệ?

Mày có biết những con côn trùng trong đó, là được nuôi bằng cái gì không?

Những con côn trùng đó có thể là do con người nuôi.

Đúng vậy, là dùng cơ thể người." Vương Bàn Tử trên bề ngoài trông như một người vô tư, chẳng để ý chuyện gì.

Nhưng thực ra, gã cũng là một người lương thiện.

Không thể chịu đựng được những chuyện như vậy.

Bây giờ gã chửi bới ầm ĩ, khiến mọi người cũng phản ứng.

Nhưng bây giờ có thể khẳng định, nơi này thực sự vô cùng nguy hiểm.

Đặc biệt là cuối cùng, khi nhìn trên bức tường kia, vậy mà có một người đàn ông bí ẩn đeo mặt nạ.

Người đàn ông bí ẩn này, tuyệt đối không phải là người tốt, nhưng nhìn dáng vẻ, hình như cũng là một người rất khó đối phó.

Vương Bàn Tử đột nhiên hỏi: "Đông ca, cái người đeo mặt nạ này.

Có phải là Thiết Diện Sinh không?

Chỉ là Thiết Diện Sinh trông như thế nào?

Theo trí nhớ của tôi, Thiết Diện Sinh phải là một ông già trông rất gian xảo mới đúng." Bây giờ người đàn ông đeo mặt nạ này, rõ ràng là một người trẻ tuổi, một người trẻ tuổi rất cường tráng.

Chương 1277

Lý Đông nhíu mày nói: "Nếu chỉ nhìn từ cách làm, thì chắc không phải Thiết Diện Sinh đâu.

Tên Thiết Diện Sinh đó là một lão cáo già mưu sâu, làm chuyện xấu chắc cũng biết điều, chỉ là để thực hiện mục tiêu vĩ đại của hắn mà thôi.

Nhưng người trên bức bích họa này rõ ràng coi những chuyện trên đó là chiến công của mình, bây giờ vẽ ra một mặt là để uy hiếp đạo mộ tặc, mặt khác e rằng là để coi nơi này như một chiến công vĩ đại." Đối với những chuyện này, Lý Đông không khỏi lắc đầu.

Trong lòng cậu cũng không có thiện cảm với người đàn ông đeo mặt nạ đó.

Gã đeo mặt nạ kia vừa nhìn đã thấy là một tên thần kinh, cũng là một kẻ có vấn đề về trí tuệ.

Tên khốn này dùng cơ thể người để nuôi côn trùng, sau đó để những con côn trùng đó làm hại người khác.

Không thể không nói, thủ đoạn như vậy tuyệt đối không phải là người bình thường có thể làm được.

Cuối cùng, họ nhanh chóng nhìn thấy những con côn trùng đó.

Những con côn trùng đó trông vẫn giống bọ cạp, nhưng thực chất lại không phải bọ cạp.

Chỉ là càng đi về phía trước, môi trường xung quanh càng quỷ dị, dường như không có thứ gì có thể ăn được, nhưng lại lác đác nhìn thấy những con côn trùng này. "Những con côn trùng này là sao vậy?

Tại sao chúng có thể cứ ở đây mà không chết?

Chẳng lẽ ở đây có nhiều côn trùng như vậy, chúng thực sự có thể sống sót ở nơi này sao?" Lý Đông trong lòng cảm thấy có chút khó tin, bởi vì cậu biết rằng bất kể sinh vật nào muốn sống sót, thì đều cần vật chất cần thiết để cung cấp cho quá trình trao đổi chất.

Quan trọng nhất là, những con côn trùng này không thể có tuổi thọ dài như vậy.

Muốn duy trì sự sống vô hạn, thì nhất định phải đảm bảo có cả con đực và con cái.

Không thể không nói, nếu nơi này không phải là cục diện như vậy, thì cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì.

Vương Bàn Tử nhíu mày, rồi cười nói: "Đông ca, chuyện này là sao vậy?

Cậu nói những con côn trùng này có con đực con cái, nhưng những con côn trùng này rõ ràng đều giống nhau, không có sự khác biệt.

Tôi nghĩ không chừng những con côn trùng này giao phối với thực vật, sau đó sinh ra côn trùng con sao?" Tên Vương Bàn Tử này, sau khi có tiền thì thích ở nhà một mình xem TV, xem phim, đọc tiểu thuyết, xem được một số thứ rất kỳ lạ.

Vì vậy tư duy của tên này cũng trở nên linh hoạt.

Cuối cùng tên này không nhịn được nói: "E rằng là một loại tình yêu liên loài đó mà." Lý Đông ngạc nhiên, tên này vậy mà đột nhiên lại trở nên như vậy, bây giờ cũng không có tâm trạng để trả lời.

Lúc này cậu vẫn chiếu đèn pin lên tường để tìm kiếm câu trả lời.

Thậm chí trong quá trình đó còn quên đi những thứ nguy hiểm khác.

Nhưng sau khi nhìn trên bức tường rất lâu, đột nhiên mắt cậu sáng

lên, phát hiện ra chuyện gì? "Những con côn trùng này e là lưỡng tính, tự mình sinh sản." Lý Đông là người có học, cũng biết tình huống này.

Bây giờ cậu gần như đã hiểu.

Không có nhiều côn trùng lớn như vậy lại có thể lưỡng tính, đương nhiên điều này hợp lý.

Vì vậy bây giờ cậu cũng không để ý nhiều nữa.

Tình hình trong này đã được giải đáp, đối với cậu cũng không còn sợ hãi mà tiếp tục tiến lên.

Tóm lại, tiếp theo phải đối mặt có thể là những con côn trùng vô cùng hung tàn.

Về phần côn trùng, họ cũng đã thấy không ít.

Là những người đã thấy không ít côn trùng, thực tế họ cũng đã có kinh nghiệm phong phú.

Trong nhiều năm qua đã thấy vô số côn trùng, vậy bây giờ những con côn trùng này đối với họ có ảnh hưởng lớn đến mức nào?

Căn bản không rõ.

Đương nhiên, để đối phó với những thứ này, tự nhiên là có cách.

Bây giờ điều quan trọng nhất dường như không phải là những con côn trùng đó, mà là tìm một con đường.

Tư duy trong đầu Lý Đông nhanh chóng xoay chuyển.

Nhìn tình hình bên trong, nơi này e rằng là Long Đàm Hổ Huyệt.

Chỉ là chủ nhân bên trong có phải Thiết Diện Sinh hay không thì còn nghi ngờ, bây giờ có thể khẳng định nơi này đã tốn rất nhiều công sức. 137.

Mấy người họ một mạch tiến lên.

Nhưng dần dần phát hiện có vẻ không đúng, bởi vì phát hiện dường như lại có chút giống như đi vòng tròn tại chỗ.

Chẳng lẽ lại gặp phải chuyện "quỷ đả tường" sao?

Chuyện "quỷ đả tường" đối với họ cũng vô cùng phiền phức.

Chương 1278

Lý Đông khẽ nhíu mày nói: "Tôi nghĩ bây giờ tôi không thể cứ thuận theo con đường này mà đi tiếp được.

Có lẽ tôi có thể đào một cái đạo động." "Nếu tôi đào một cái đạo động rồi chui vào, không chừng có thể thay đổi vận mệnh hiện tại của chúng ta.

Như vậy, không chừng có thể dùng phương pháp ngu ngốc nhất để phá vỡ quỹ đạo của đối phương." Lý Đông bây giờ cách làm cũng rất đơn giản, đối phương muốn gì?

Mặc kệ!

Bởi vì từ sớm họ đã biết những chuyện đã trải qua, không chừng đã bị người ta viết sẵn kịch bản.

Bây giờ những người này căn bản không giống những người đang trải qua mạo hiểm, mà giống như từng diễn viên biểu diễn theo kịch bản.

Cậu cảm thấy phương pháp duy nhất để phá vỡ cục diện này có lẽ là thay đổi bất kỳ khả năng nào trong đó.

Nếu thay đổi bất kỳ con đường nào trong đó, không chừng có thể phá vỡ quy luật này.

Đối với chuyện như vậy, mấy người khác cũng vô cùng phấn khích, bởi vì mấy người khác cũng biết, chuyện như vậy, trong lòng mỗi người đều đang lo lắng, nhưng cũng không có cách nào.

Lúc đó họ biết tình cảnh hiện tại giống như từng diễn viên, thuận theo kịch bản đã viết sẵn mà đi về phía trước, nhưng muốn thay đổi cục diện này cũng không có cách nào, bởi vì dường như căn bản

không thể thay đổi được.

Lý Đông đang chuẩn bị cầm công cụ đến bên một bức tường để bắt đầu đào thì.

Kết quả Tam Thúc lại lên tiếng: "Tôi nghĩ tốt nhất đừng động." Ngô Tam Tỉnh là người có kinh nghiệm khá phong phú trong đội này, ngoại trừ Muộn Du Bình ra, ông ta có thể nói là người lợi hại nhất.

Bây giờ ngữ khí của ông ta không đúng, giọng nói gấp gáp, mang theo vẻ lo lắng, xem ra có chuyện gì đó.

Chẳng lẽ ông già này lại gặp chuyện gì sao?

Hoặc ông ta lại phát hiện ra điểm bất thường nào?

Nhìn tình hình của ông già bây giờ, tình huống bất thường dường như rất nghiêm trọng, vì vậy trong lòng cậu lập tức nảy sinh một cảm giác không lành.

Bây giờ mấy người họ đều vểnh tai lắng nghe, dường như xung quanh có động tĩnh.

Đương nhiên, họ nhanh chóng phát hiện dường như là một loại ảo giác, nhưng loại ảo giác này lại khiến họ cảm thấy vô cùng chân thực.

Nhưng một khi lắng nghe kỹ, lại không nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào, nơi này dường như chỉ có sự tĩnh lặng như chết.

Lý Đông hoài nghi liếc nhìn mấy người khác.

Đương nhiên bây giờ cậu cũng cảm thấy rồi, nơi này e rằng thực sự có chuyện.

Vì vậy cũng không vội vàng hành động, trong tay cầm vũ khí chờ đợi chuyện xảy ra, lấy tĩnh chế động.

Tam Thúc nói một lúc lâu mới xong: "Hình như có thứ gì đó rồi.

Tôi phải nhanh chóng tìm một nơi an toàn, che kín toàn thân lại." Thực tế bây giờ trên người họ đang mặc đồ bảo hộ, có thể che kín hoàn toàn, nhưng họ lại dùng những thứ khác để che chắn thêm, tạo thành một kiểu che chắn khác biệt.

Tam Thúc bây giờ trông có vẻ vô cùng vội vàng, nên những động tác đó đều rất nhanh.

Tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng đối mặt với một ông già giàu kinh nghiệm như vậy mà lại nói thế, thì cảm thấy ông già này chắc chắn có lý của mình.

Ở nơi này hai bên có rãnh nước, trông như một loại thiết bị thoát nước.

Nói chung trong mộ địa sợ nhất là có nước, bởi vì nếu có nước, điều đó có nghĩa là mộ địa sẽ nhanh chóng bị phá hủy.

Trong tình huống bình thường, bên trong mộ địa cần phải giữ khô ráo tuyệt đối.

Đương nhiên nếu không thể giữ khô ráo tuyệt đối, thì có thiết bị thoát nước tốt cũng rất tuyệt vời.

Nơi đó có thiết bị thoát nước tốt như vậy, rộng khoảng hơn một người một chút, vừa đủ để ẩn mình vào.

Vừa chui vào, Lý Đông nghe thấy xung quanh truyền đến một tiếng "ong ong" không rõ ràng.

Da đầu cậu lập tức tê dại.

Bởi vì âm thanh như vậy có nghĩa là lại một lần nữa có những con côn trùng kỳ lạ, những con côn trùng đó là sao?

Vì vậy bây giờ cũng không cần bận tâm nhiều nữa, dù sao bây giờ cũng phải xem rốt cuộc là côn trùng gì.

Tóm lại, côn trùng mà Lý Đông đã đối phó thực sự quá nhiều, tuy cảm thấy phiền phức, nhưng đối mặt với nhiều côn trùng như vậy, cậu cũng đã có kinh nghiệm phong phú, vì vậy bây giờ đã sớm chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Lý Đông đã trải qua rất nhiều chuyện, mỗi lần đối mặt với hàng vạn, thậm chí hàng trăm triệu con côn trùng, cậu cũng không biết đã giết chết bao nhiêu.

Vì vậy bây giờ cậu cũng tự trấn an mình, nhưng trong lòng cảm thấy tình hình có thể không dễ dàng như những gì đã gặp phải, dù sao nơi này cũng là một hang ổ của Thiết Diện Sinh.

Nếu là một hang ổ như vậy, không chừng sự phòng hộ chắc chắn sẽ lợi hại hơn những nơi khác.

Vậy bây giờ họ sẽ gặp phải cái gì?

Sẽ gặp phải cái gì?

Chẳng lẽ khi tiến vào đã bị phát hiện, nên bây giờ đối phương đã tổ chức tiêu diệt sao?

Lý Đông cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, càng lúc càng cảm thấy có gì đó không ổn.

Tại sao nơi này lại không ổn, cậu cũng không rõ.

Chương 1279

Nhưng bất ngờ, cậu đột nhiên nghĩ đến một chuyện rất nghiêm trọng, đó chẳng phải là Viên quang thuật sao?

Tóm lại, Viên quang thuật là một thứ rất phiền phức, có thể khiến người ta sinh ra ảo giác.

Loại thứ này có thể khiến người ta sinh ra huyễn giác, đến mức khiến tinh thần của người ta chịu một loại tổn thương đặc biệt, đủ loại muôn hình vạn trạng, từ việc khiến người ta có thị giác hoặc thính giác khác thường cho đến có thể khiến người ta nảy sinh một số cảm xúc đặc biệt.

Chẳng lẽ vừa rồi những lời nói vớ vẩn kia, là do Viên quang thuật sao?

Lý Đông nghe thấy một điều rất có lý, đó là khi một người gặp nguy hiểm, vốn dĩ có thể đối phó được với nguy hiểm đó, cũng chưa chắc đã phải chết.

Nhưng nếu tâm trạng sợ hãi và căng thẳng, thì những phản ứng chính xác vốn dĩ có thể thực hiện được cũng không thể làm được nữa, những chuyện vốn dĩ có thể đối phó được cũng không thể đối phó được nữa, vậy thì có thể đối với họ mới thực sự nguy hiểm.

Có lẽ bây giờ những con côn trùng như vậy bản thân không nguy hiểm, nhưng nếu khiến những người này sản sinh ra một loại cảm xúc sợ hãi, thì không chừng những chuyện vốn dĩ có thể ứng phó được cũng không có cách nào ứng phó được nữa.

Như vậy đối với họ mới thực sự nguy hiểm.

Chẳng lẽ bây giờ họ đã rơi vào cảnh địa như vậy sao?

Nếu đã rơi vào cảnh địa như vậy, thì có thể thực sự phiền phức rồi.

Lý Đông lấy ra một thứ gì đó, hơi kích thích bản thân, cơn đau dữ dội khiến tinh thần cậu phấn chấn một chút, cảm giác vừa rồi dường như cũng tiêu tan không ít.

Lý Đông bảo mọi người tắt tất cả các thiết bị chiếu sáng.

Sau đó họ phát hiện nơi này tối đen như mực, không nhìn thấy gì cả, mỗi người đều có thể nghe thấy tiếng tim mình đập "thình thịch".

Đương nhiên điều quan trọng nhất là họ nhanh chóng không nghe thấy âm thanh khác, loại âm thanh "ong ong ong" đó, khoảng cách đến nơi này ngày càng gần, nghe âm thanh dường như thực sự truyền đến từ một nơi nào đó.

Nhưng vào lúc này, Lý Đông đột nhiên cảm thấy một bàn tay lạnh lẽo túm lấy chân mình, không khỏi giật mình.

Nếu có thứ gì đó túm lấy chân, thì không chừng là từ dưới đất sao?

Lý Đông trừng lớn mắt, con dao trong tay chuẩn bị chém xuống.

Nhưng nhát dao đó chém xuống, lập tức khiến Vương Bàn Tử la lớn: "Đông ca làm gì vậy?

Sao lại chém tôi?" May mà đồ bảo hộ của Vương Bàn Tử rất tốt, nếu không thì một nhát dao đó xuống thì một cánh tay đã không còn rồi.

Lý Đông dùng dao đó không phải để đùa giỡn, nó có thể cắt kim loại như bùn, đồ vật cứng rắn đến mấy trong tay cậu cũng không thể cản được.

Lý Đông cảm thấy có chút ảo não, trước đây cậu chưa từng gặp

chuyện như vậy, ít nhất khi gặp nguy hiểm cũng không hoảng loạn đến thế.

Bây giờ thì sao?

Tại sao chỉ một chút chuyện như vậy lại khiến cậu căng thẳng đến mức động dao với đồng đội?

Chẳng lẽ thực sự là loại Viên quang thuật không có cách nào phá giải sao?

Lúc này Lý Đông cầm đèn pin, chuẩn bị xem Vương Bàn Tử đã xảy ra chuyện gì, kết quả đèn pin vừa bật, đột nhiên nhìn thấy trong đường hầm phía trước bay ra từng đám thứ gì đó.

Từng đám thứ kỳ quái đó, nếu nhìn từ hình dáng, thì giống như thằn lằn khổng lồ sa mạc.

Nhưng những thứ này lại có cánh, vậy mà bay thành từng đám.

Quan trọng nhất là màu sắc của những thứ này vô cùng kỳ lạ, khi đèn pin chiếu vào chúng, chúng phản xạ ra ánh sáng xanh lục lập lòe.

Quan trọng nhất là, những thứ này dường như sau khi gặp ánh sáng sẽ trở nên vô cùng tức giận, bay thẳng về phía ánh sáng đèn pin.

Thể tích của những thứ này cũng rất lớn, khoảng bằng nắm tay.

Lý Đông lập tức chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Những thứ này trông vô cùng kinh khủng, nếu thực sự bị chúng cắn một miếng, e rằng sẽ vô cùng nguy hiểm.

Những thứ như vậy thường có độc, bị cắn một miếng thì coi như xong rồi.

May mà đồ bảo hộ cũng rất tốt, có thể đối phó với hầu hết các cuộc tấn công, nhưng cậu cũng biết tuyệt đối không thể lơ là.

Bởi vì trên thế giới này không có phòng ngự tuyệt đối.

Nếu có thì lực tấn công không đủ mạnh.

Chỉ cần lực tấn công của đối phương đủ mạnh, thì đồ bảo hộ cũng chưa chắc có thể chống đỡ được.

Những con côn trùng này cũng vậy, nếu hoàn toàn dựa vào phòng hộ, thì đó là một chuyện vô cùng nguy hiểm.

Quan trọng nhất là, nếu những thứ này hung hãn như vậy, thì bây giờ từng người một đều đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Lúc này Vương Bàn Tử lấy ra một khẩu súng, rồi nhỏ giọng hỏi Lý Đông: "Đông ca, bây giờ tôi có nổ súng không?

Những thứ này vừa nhìn đã thấy không phải thứ tốt lành, e rằng là mấy con quỷ đoạt mạng." "Đối với mấy con quỷ đoạt mạng này, tôi tuyệt đối không thể để chúng tiếp cận tôi, nếu không e rằng tôi sẽ nhanh chóng bị nuốt chửng mất.

Tôi thấy đồ bảo hộ của tôi không đáng tin cậy lắm đâu." May mà nơi họ đang ở là một góc chết, đối với họ tương đương với một nơi có thể dựa vào phía sau.

Đương nhiên, đó chỉ là cảm giác trên bề mặt.

Lý Đông là một đạo mộ tặc giàu kinh nghiệm cũng biết rằng, một bức tường phía sau như vậy thường không đáng tin cậy, vì vậy bây giờ tất cả tinh lực đều tập trung vào bốn phía, sẵn sàng đối phó với mọi khó khăn và nguy hiểm bất cứ lúc nào.

Chương 1280

Đúng vào lúc này, Lý Đông đột nhiên nghe thấy A Ninh chậm rãi nói: "Mấy người các anh sao vậy, chẳng lẽ không phát hiện ra trong đội chúng ta hình như thiếu mất mấy người sao?" Đúng vào lúc căng thẳng, đột nhiên nghe thấy lời nói đó, Lý Đông nhìn xung quanh, đột nhiên mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, bởi vì trong đội ngũ vậy mà thật sự thiếu mất không ít người.

Ngô Tam Tỉnh và những thuộc hạ của ông ta, cùng với ba người kỳ lạ kia đều biến mất.

Bây giờ trong đội chỉ còn lại mấy người họ.

Mồ hôi trên trán Lý Đông tuôn ra.

Mấy người kia biến mất sao?

Nếu mấy người kia biến mất, thì chỉ có hai khả năng.

Mấy người kia e rằng đã gặp bất trắc, hoặc cũng có thể những người đó bản thân không phải là những người mà họ ấn tượng, có thể là bị người khác giả mạo hoặc là một loại Viên quang thuật nào đó, khiến họ lầm tưởng đó là những người đó.

Tóm lại, nếu là tình huống như vậy thì quá phức tạp rồi, vậy thì bây giờ e rằng họ đã bị dẫn dụ đến nơi này.

Đương nhiên, bất kể là loại tình huống nào, Lý Đông đều cảm thấy bây giờ có thể vô cùng nguy hiểm rồi.

Nếu thiếu mất nhiều người như vậy, thì có thể vấn đề lớn đã xảy ra.

Nếu Ngô Tam Tỉnh thực sự gặp chuyện, thì những người khác cũng có thể gặp chuyện, vậy thì mấy người họ bây giờ, e rằng cũng

chẳng khá hơn là bao.

Đương nhiên, mặt khác, nếu mấy người kia đều là mồi nhử được dẫn dụ vào đây, thì tình huống e rằng sẽ càng phức tạp hơn.

Bởi vì như vậy đối phương có thể đã sớm chuẩn bị đầy đủ, nhất định muốn họ phải chết ở nơi này.

Lý Đông bây giờ cũng không thể bận tâm nhiều như vậy nữa.

Những người kia đã biến mất, bây giờ cũng không có cách nào đi tìm.

Lý Đông vội vàng châm một khẩu súng phun lửa tập trung.

Khẩu súng phun lửa tập trung này có thể coi là một đại sát khí.

Khi đó dùng thứ này để đối phó với những con côn trùng kia, có thể vô cùng hiệu quả.

Bây giờ cậu cũng cảm thấy có thể được.

Quan trọng nhất là những con côn trùng này có cánh, những đôi cánh mỏng manh đó, bất kể thế nào cũng là vật hữu cơ.

Nếu vậy, thiêu cháy đôi cánh có lẽ có sức uy hiếp rất lớn đối với những thứ này.

Quả nhiên, những con côn trùng này tuy rất hung tàn, nhưng dường như chỉ số IQ có chút thấp.

Chúng tấn công từ trên xuống dưới, bốn phương tám hướng, sau đó bay đến dày đặc.

Quan trọng nhất là những thứ này dường như cũng có tính hướng sáng.

Ở nơi có ánh sáng, sức hấp dẫn đối với những thứ này rất lớn.

Dựa vào khẩu súng phun lửa phun ra cột lửa dài hơn 10 mét, xung

quanh được chiếu sáng một vùng rực rỡ, sau đó những thứ này giống như thiêu thân lao vào lửa mà bay tới.

Những thứ này sau khi bay vào như thiêu thân lao vào lửa thì lập tức bị thiêu cháy.

Sau khi đôi cánh không còn, những thứ màu xanh lục đó đều rơi xuống, giống như bánh chẻo luộc, từng con từng con rơi xuống mặt đất, sau đó không ngừng run rẩy trên mặt đất.

Nhanh chóng, xung quanh cậu chất đống như núi.

Chỉ là bây giờ cậu đang đeo mặt nạ phòng độc, nên không ngửi thấy bất kỳ mùi vị nào, nhưng có thể nhìn thấy xung quanh dường như bốc ra một làn khói màu xanh.

Loại khói màu xanh đó chắc hẳn là một loại chất độc hại, có thể khẳng định xung quanh chắc chắn có một mùi khét cháy.

Mấy người còn lại đều không ngừng quạt tay, như thể ngửi thấy mùi đó, mặc dù không thực sự ngửi thấy, nhưng lại có loại cảm giác đặc biệt đó.

Nhưng mấy người khác cũng đều tự mình cầm vũ khí, lần lượt hỗ trợ lẫn nhau, đồng thời trong lòng cũng đang chửi rủa Thiết Diện Sinh, nhanh chóng tìm kiếm phương pháp giải quyết.

Tình huống như bây giờ tuy đối với họ có vẻ rất sảng khoái, nhưng nếu ở nơi này, những con côn trùng này cứ vô tận nối tiếp nhau, thì đối với họ, đó cũng là một chuyện vô cùng phiền phức.

Đương nhiên, sau khi đối mặt với những con côn trùng này và trải qua gần 15 phút "tống tử", chúng dường như đã biết được sự lợi hại của súng phun lửa tập trung, sau đó "ong ong" vỗ cánh, vậy mà không dám tiếp tục tiến lên nữa. "Đông ca, nhanh nghĩ cách đi chứ!

Cứ thế này thì hình như không dễ giải quyết đâu.

Nếu không dễ giải quyết thì tôi phải làm sao?

Nhìn những thứ này mà không tiến lên thì tôi e là không giết được chúng nó đâu, không giết được chúng nó thì làm sao tôi ra ngoài được?" Tên Vương Bàn Tử này có tư duy rất đơn giản, đối với những thứ có mối đe dọa với mình thì gã cảm thấy nhất định phải tiêu diệt sạch sẽ, nếu không thì sẽ chết.

Sau vô số kinh nghiệm và bài học, gã đã rút ra một kết luận như vậy, nên không ai có thể thay đổi kết luận đó.

Vương Bàn Tử cảm thấy như vậy, nhưng bây giờ nếu những thứ kia không chủ động lao tới, thì muốn tiêu diệt chúng, thực sự không dễ dàng chút nào.

Lúc này, A Ninh không nhịn được nói: "Tôi thấy dùng lửa thiêu cũng không dễ dàng như vậy đâu.

Hay là chúng ta ném mấy quả lựu đạn vào đó xem sao?

Ném mấy quả lựu đạn vào, không chừng có thể tiêu diệt một đống lớn." "Bây giờ chúng ta trang bị tinh nhuệ, đủ loại đan dược tôi đều có rất nhiều.

Chương 1281

Nếu muốn ném mấy thứ này, cũng không thành vấn đề." Nhưng vấn đề lớn nhất là, nếu ném lựu đạn, vạn nhất chỗ này bị nổ sập, những người này có thể sẽ bị chôn sống ở đây.

Nếu bị chôn sống ở đây, thì dù có tài giỏi đến mấy, e rằng cũng sẽ chịu thiệt lớn, cuối cùng dù có thể thoát ra được, cũng sẽ vô cùng thảm hại.

Phải có cách khác mới có thể tiêu diệt những thứ này.

Lý Đông dẫn mấy người vừa cầm súng phun lửa tập trung vừa di chuyển, bây giờ họ đi dọc theo rãnh thoát nước về phía trước.

Nhưng nhanh chóng phát hiện phía trước vậy mà xuất hiện một tảng đá lớn, một tảng đá như vậy chặn mất một lối đi.

Phía trước vậy mà có nước chảy ra từ nơi đó.

Sau khi nhìn tảng đá đó, Lý Đông khẽ nhíu mày, luôn cảm thấy tảng đá này chắc chắn có vấn đề.

Cậu hơi quan sát, phát hiện tảng đá này trên dưới trái phải đều có mấy vết nứt nhỏ, bên trong thỉnh thoảng có nước chảy ra.

Điều này cho thấy một vấn đề nghiêm trọng, nước phía sau tảng đá có thể, mực nước cũng rất cao, cao hơn mực nước ở rãnh thoát nước phía sau hiện tại.

Bây giờ bị một tảng đá như vậy chặn lại, cũng không biết rốt cuộc tình hình thế nào.

Lý Đông đột nhiên linh quang chợt lóe, cảm thấy nếu dời tảng đá đi, không chừng sẽ có kỳ tích khác xảy ra.

Đúng vào lúc này, Lý Đông đột nhiên phát hiện ngọn lửa của súng phun lửa tập trung dường như không còn sáng nữa.

Nguyên nhân là oxy ở nơi này cũng đang bị tiêu hao nhanh chóng.

Sau khi không còn oxy, súng phun lửa tập trung phun lửa dường như cũng không còn dễ dàng như vậy, có thể sẽ tắt ngay lập tức, như vậy có thể đối với họ sẽ càng nguy hiểm hơn.

Lúc này Lý Đông đột nhiên cảm thấy cánh tay mình đau nhói, hình như có thứ gì đó cắn vào cánh tay cậu.

Đương nhiên trên cánh tay cậu có đồ bảo hộ, nên da thịt không thực sự bị thương, nhưng lần này cậu mới biết sự lợi hại của những thứ này, dù không thực sự bị thương, cũng tương đương với việc bị cắn qua lớp quần áo.

Nếu có nhiều quái vật như vậy, thì e rằng cũng sẽ chịu thiệt lớn.

Dù sao dùng dao cùn cắt thịt, cũng rất nguy hiểm.

Lúc này mấy người khác cũng gặp phải tình huống tương tự.

Đương nhiên những người này từng người một đều là những kẻ hung thần ác sát.

Sau khi những thứ đó bám lên người họ, họ lập tức lấy đồ vật ra đập.

Như vậy đã hình thành một trận chiến đặc biệt, đương nhiên cứ thế này thì cũng không phải là cách hay.

Bởi vì nếu những con côn trùng này cứ từng con từng con lao vào người, thì chỉ dựa vào thể lực của họ căn bản không thể hoàn thành được.

Bởi vì cuối cùng có thể sẽ bị vây công không ngừng, bởi vì bất kể thế nào cũng có một vấn đề rất cơ bản, đó là thể lực của con người

cuối cùng cũng có hạn, cuối cùng cũng sẽ cạn kiệt, nhưng những con côn trùng kia thì dường như vô tận.

Lúc này Vương Bàn Tử cuối cùng cũng lấy ra một khẩu súng, rồi bắn một phát vào tảng đá đó.

Viên đạn bắn vào tảng đá, tảng đá đó lập tức vỡ vụn, hơi lung lay.

Sau đó tảng đá đó nhanh chóng bật ra, nhanh chóng xung quanh hình thành một cột nước giống như suối phun, từ khe hở đó phun trào ra ngoài.

Lực đó vô cùng mạnh mẽ.

Đơn giản là một suối nước nóng khổng lồ.

Sau khi nhìn thấy những thứ này, Lý Đông trong lòng cảm thấy vô cùng vui mừng, bởi vì như vậy, không chừng có thể giải quyết được những phiền phức này.

Bởi vì cậu luôn cảm thấy những đồng nghiệp này có thể sợ nước.

Lý do rất đơn giản, bởi vì những con côn trùng này có cánh, côn trùng có cánh thì nói chung sợ nước.

Nhưng lực va đập của dòng nước đó thực sự quá lớn, những người này tuy cũng rất có bản lĩnh, nhưng vẫn bị dòng nước xô đẩy ngã nghiêng, thậm chí không ngừng lùi lại.

Trong nước cũng có rất nhiều thứ, có đá, cát bùn, và những thứ linh tinh khác.

Những thứ như vậy nếu va vào người, không chừng có thể lấy mạng người.

May mà những người này bây giờ đang mặc đồ bảo hộ rất tốt, những thứ này va vào người họ, dường như cũng không gây ra tổn thất lớn, tuy có hơi đau, nhưng không đến mức nguy hiểm tính mạng.

Họ cố gắng tìm một nơi an toàn hơn, cứ thế nghiến răng chịu đựng.

Những con côn trùng đó dưới sự va đập của dòng nước này, ngược lại không dám tiếp tục bay về phía trước nữa.

Đương nhiên, lực của dòng nước đó cũng chỉ là nhất thời mà thôi.

Khoảng mười mấy phút sau, thế nước dịu xuống, dần dần họ cảm thấy không cần tốn nhiều sức lực nữa.

Quả nhiên, những con côn trùng hỗn tạp đó thực sự rất sợ nước, không dám bay nữa, chỉ có thể không ngừng kêu "ong ong" giữa không trung.

Tình hình được hình thành ở nơi này cũng vô cùng quỷ dị, bởi vì oxy xung quanh nơi này cũng đã bị tiêu hao gần hết.

Họ đeo mặt nạ bảo hộ có bình oxy, lúc đó không cần sợ hãi, nhưng những con côn trùng kia dường như cũng chịu một số ảnh hưởng.

Bây giờ dòng nước dưới chân đang chảy xiết, tuy không có lực va đập mạnh như trước, nhưng cũng không có xu hướng dừng lại.

Chương 1282

Trông có vẻ là một con sông hoặc một nơi đặc biệt, dòng nước chảy xuống theo rãnh thoát nước, tạo thành một kênh thoát nước thực sự.

Lúc này ánh mắt Lý Đông lại tập trung vào một nơi khác, bởi vì ở nơi đó hình như có một lớp đất mỏng bị nước cuốn trôi, lộ ra một cái đạo động.

Tóm lại, đạo động này chắc chắn không phải là loại đạo động do chủ nhân mộ huyệt làm ra, chắc chắn là do đạo mộ tặc đào.

Chẳng lẽ bên đó có đạo động do đạo mộ tặc khác đào sao?

Nhưng nếu đạo động đó lại bị đất bùn che lấp, thì là chuyện gì?

Chẳng lẽ là đạo mộ tặc thời cổ đại sao?

Đạo mộ tặc thời cổ đại rốt cuộc là thành công hay thất bại, nhưng Lý Đông nghi ngờ đạo mộ tặc thời cổ đại dù có vào được bên trong, e rằng cũng đã thất bại rồi.

Dù sao nơi này cũng tràn ngập cảm giác quỷ dị, nếu là vậy, thì không thể nào thành công được.

Ít nhất cậu cảm thấy nếu là người khác thì chắc chắn không có năng lực như vậy.

Ở nơi này họ còn chịu thiệt lớn đến thế, thì người khác chắc chắn sẽ chịu thiệt lớn hơn, đó là chuyện bình thường. "Đông ca, làm sao bây giờ?

Tôi thấy chỗ đó hình như có huyền cơ gì đó, tôi có nên vào xem không?" Bây giờ số lượng người trong đội không đặc biệt nhiều, cũng chỉ có khoảng năm sáu người mà thôi.

Bây giờ những người này về cơ bản đều dựa vào Lý Đông.

Tất cả mọi người đều tập trung ánh mắt vào Lý Đông, muốn Lý Đông quyết định.

Đương nhiên không phải vì Lý Đông thông minh hơn những người khác, chủ yếu là vì Lý Đông là một người có cả vận khí và thực lực, một người như vậy không chừng có thể mang lại may mắn cho họ.

Hơn nữa, Lý Đông bây giờ là thủ lĩnh tuyệt đối trong đội này, nên lúc đó Lý Đông lại đưa ra quyết định.

Sau khi hít sâu một hơi, Lý Đông chui vào theo cái đạo động đó.

Cái đạo động này chắc hẳn có thể dẫn vào một mộ huyệt, không đặc biệt dài.

Bây giờ cậu cũng dám mạo hiểm một phen, chủ yếu là vì trang bị tinh nhuệ, dù có gặp nguy hiểm, về cơ bản cũng sẽ không xảy ra chuyện đặc biệt nghiêm trọng.

Sau khi chui vào, cậu quay đầu nhìn lại một cái, phát hiện những con côn trùng kia đã bỏ chạy.

Tuy có thể nghe thấy âm thanh của những con côn trùng đó, nhưng tuyệt đối không nhìn thấy những con côn trùng đó.

Lý Đông trong lòng hình như có một dự cảm không mấy tốt lành, luôn cảm thấy sẽ gặp phải những con côn trùng đáng ghét đó.

Những con côn trùng đáng ghét đó, không chừng có thể khiến họ gặp phải phiền phức lớn hơn.

Mấy người họ chui vào theo đạo động không lâu sau, đạo động bên trong trở nên chật chội, cũng chỉ có một người có thể chui vào.

Nhưng Vương Bàn Tử là người có thể hình khá lớn, chui vào thậm chí có chút khó khăn.

May mà vì có dòng nước chảy vào, nên có thể cố sức chen vào, bởi vì đất ở mép đều bị nước xói mòn khá mềm.

Vương Bàn Tử với thân hình đồ sộ, cuối cùng cũng chen vào được.

Sau khi vào, tên này chửi bới ầm ĩ: "Chỗ này cũng quá nhỏ rồi, Bàn gia tôi suýt nữa thì không vào được!" Sau khi vào, họ phát hiện bên trong có một căn phòng làm bằng đá, không ngờ giữa phòng lại có một chiếc quan tài, cũng là quan tài đá.

Nắp quan tài đó, bị người ta mở ra một khe hở khoảng 20 cm.

Sau khi nhìn thấy vậy, mấy người họ khẽ nhíu mày, trông nơi này hình như không đơn giản như vậy.

Nơi này chắc chắn là có người đến không lâu trước đây.

Chẳng lẽ ở đây có một nhóm đạo mộ tặc khác sao?

Nếu có một nhóm đạo mộ tặc khác, thì đối với họ cũng không biết là chuyện tốt hay xấu.

Nhưng nhìn chung, đối với đạo mộ tặc, đồng nghiệp thực chất cũng là kẻ thù.

Ít nhất trong số đồng nghiệp có một phần lớn là kẻ thù, vì vậy đối với họ có thể sẽ rất phiền phức.

Nhưng họ cũng không để ý, dù sao chuyện như vậy cũng đã gặp rồi.

Nhưng Lý Đông luôn cảm thấy tình hình tiếp theo ngày càng phức tạp.

Chẳng lẽ nơi này cũng là một ngôi mộ, và có kẻ thù sao?

Tóm lại, nếu nói về đạo mộ tặc một cách khái quát, thì chia làm hai phái, đó là Nam phái và Bắc phái.

Giống như Tam Thúc là nhân vật đại diện của Nam phái.

Chiết Nam phái và Bắc phái là kẻ thù lớn nhất của nhau, giữa họ có mâu thuẫn rất lớn vì quan niệm khác biệt.

Sau khi biết những điều này, mỗi người đều lấy vũ khí của mình ra, chuẩn bị đối phó với nguy hiểm có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Đúng vào lúc này, Lý Đông đột nhiên phát hiện tình huống có chút không ổn, ở chỗ chân cậu có một cái vại sành.

Vốn dĩ một cái vại sành như vậy cũng bình thường, dù sao nếu nơi này là mộ huyệt, bên trong có thể có đủ loại đồ tùy táng.

Chương 1283

Cái vại sành đó trông vốn dĩ trống rỗng, không có gì cả.

Nhưng vào lúc này, cái vại sành đó lại đột nhiên động đậy.

Thực tế những cái vại sành này từ trên theo dòng nước mà trôi xuống, số lượng rất nhiều, khoảng bảy tám cái.

Va chạm lảo đảo trên đường đi, vậy mà không bị vỡ, chất lượng rất tốt rồi.

Bởi vì nơi này hình như là một chỗ có thể giữ lại đồ vật, nên những cái vại sành này đã ở lại đây.

Những thứ này lúc ban đầu căn bản không động đậy, bây giờ lại đột nhiên động đậy, cũng không biết chuyện gì.

Dù sao bây giờ họ đang ở trong tình trạng căng thẳng cao độ, có thể gặp bất kỳ nguy hiểm nào bất cứ lúc nào, nên bất kỳ động tĩnh nhỏ nào cũng có thể khiến họ cảnh giác.

Lý Đông nhỏ giọng nói với mọi người: "Trong cái vại sành này có thể có thứ gì đó." Mấy người khác thực tế cũng cơ bản đã đoán được, mỗi người đều cầm vũ khí chĩa xuống dưới.

Cái vại sành một khi có động tĩnh nhỏ, lập tức sử dụng vũ khí phát động tấn công.

Cuối cùng, Lý Đông vây quanh cái vại sành đó, dùng chân đá một cái, kết quả thứ đó vậy mà trực tiếp nhảy ra. "Chẳng lẽ trong vại sành thực sự phong ấn quái vật sao?

Lý Đông cũng không phải chưa từng thấy quái vật siêu nhiên, những quái vật siêu nhiên đó cậu cũng đã thu thập không ít.

Chẳng lẽ ở trong này cũng sẽ có quái vật như vậy sao?

Nếu ở trong này cũng có quái vật như vậy, thì thực sự có chút phiền phức." Đương nhiên bây giờ cơ bản không ai nói chuyện nữa, bởi vì lúc này mà nói chuyện, có thể sẽ dẫn đến rất nhiều phiền phức.

Cơ bản họ đều dùng khẩu ngữ, có đủ loại cử chỉ để giao tiếp.

Mấy người họ vì ở cùng nhau lâu ngày, cơ bản đã hình thành một loại ăn ý ngầm, dù không nói chuyện, giữa họ cũng có thể biểu đạt ý tứ của mình.

Đúng vào lúc này, Lý Đông đột nhiên phát hiện trong cái vại sành đó có một con côn trùng bò ra, một con côn trùng màu xanh lục.

Sau khi một con côn trùng bò ra, tiếp đó lại hai con, ba con.

Những thứ này run rẩy, đôi cánh trên lưng dường như muốn bay.

Lúc này Lý Đông không khỏi giật mình, đột nhiên những thứ này, hình như thật sự không đơn giản như vậy.

Vừa rồi lũ lụt lớn, những thứ này vì có cánh tự nhiên cũng sợ nước, nhưng sau khi bị chìm trong nước, vậy mà không bỏ cuộc, chạy vào trong vại sành, ẩn nấp trong không gian chật hẹp của cái vại, vậy mà có thể sống sót.

Vương Bàn Tử không nhịn được chửi thề một tiếng: "ĐM, làm Bàn gia tao căng thẳng lâu như vậy, vậy mà lại là mấy con vương bát đản này!" Vừa nói xong, gã lập tức dẫm chết ba con.

Sau khi bị dẫm chết, bụng chúng tràn ra một vũng nước xanh.

Phải nói rằng, những con côn trùng này thực sự rất kinh tởm, quan trọng nhất là chúng cắn người rất đau.

Dù đang mặc đồ bảo hộ, cũng vẫn vậy, vì vậy bây giờ nhất định phải tiêu diệt những con côn trùng này.

Bởi vì biết trong vại có những con côn trùng đáng ghét này, họ càng cảnh giác hơn.

Những con côn trùng này cứ liên tục bò ra từ bên trong, sau đó bị dẫm chết ngay lập tức, trở thành vong hồn dưới chân họ.

Thực tế những người này trên đường đi đã gặp quá nhiều khó khăn và phiền phức.

Bây giờ trong lòng mỗi người đều đang kìm nén một luồng sát khí, vì vậy bây giờ họ trút tất cả sự tức giận lên những con côn trùng này, càng dẫm càng hăng.

Tương đương với việc lại hình thành một trận chiến đặc biệt, mỗi người đều vui vẻ không ngừng.

Những con côn trùng trong vại sành, thực chất đều là ấu trùng.

Đối phó với những ấu trùng này, đương nhiên không có bất kỳ áp lực nào, đồng thời có thể khiến họ hả dạ.

Chỉ là vừa dẫm, vừa cảm thấy tình hình có chút không ổn. "Đông ca, tôi thấy có gì đó không ổn.

Những cái vại này tại sao lại trôi từ bên ngoài vào trong, anh có thấy không?

Địa hình chỗ này, những cái vại đó hình như không dễ trôi vào đâu.

Bởi vì một chỗ nhỏ như vậy thì xác suất rất thấp." Vương Bàn Tử vừa nói như vậy, Lý Đông chợt cảm thấy có chút không đúng.

Cần biết rằng bây giờ, vị trí họ đang ở phải là một khu vực trung tâm, kết quả những đồ tùy táng như vậy lại trôi ngược từ bên ngoài vào, có chút không hợp lẽ thường.

Chẳng lẽ có người cố ý đặt những thứ này ở bên ngoài sao?

Ngoài ra, chẳng lẽ trận lụt lớn kia thực sự có thể tiêu diệt hoàn toàn những con côn trùng đó sao?

Hoặc khiến phần lớn những con côn trùng đó biến mất.

Lý Đông đột nhiên nghĩ đến một khả năng khác, có lẽ ở một đầu khác, có bí ẩn lớn.

Thực ra, Lý Đông vốn dĩ không có nhiều kiến thức về mặt này, nhưng bây giờ kinh nghiệm của cậu cũng khá phong phú, nên dễ dàng suy nghĩ.

Nhưng đúng lúc đang trầm tư, bên kia có người bắt đầu làm việc.

Chương 1284

Mỗi người đều lấy công cụ của mình ra.

Chiếu đèn pin, mục tiêu là chiếc quan tài đó.

Bởi vì nếu đã có một chiếc quan tài, thì bên trong quan tài không chừng sẽ có đồ vật. "Bảo bối trong quan tài hình như bị người ta lấy mất rồi!

ĐM, làm Bàn gia tao căng thẳng lâu như vậy, vậy mà có người dám cướp đồ của Bàn gia tôi, tức chết tôi rồi!" Vương Bàn Tử hoàn toàn đẩy nắp quan tài ra, sau đó phát hiện bên trong trống rỗng, hình như có chút không cam lòng.

Dù sao gã cũng là một kẻ hung hãn, cũng là một đạo mộ tặc rất có kinh nghiệm, bây giờ chưa từng gặp chuyện như vậy.

Vậy mà lại bị người ta nhanh chân đến trước.

Lần này thiệt lớn rồi.

Lý Đông cũng đi đến xem tình hình bên trong quan tài, sau đó lắc đầu nói: "Chưa chắc đã bị người ta lấy mất đâu, tôi nghĩ bên trong quan tài vốn dĩ không có gì cả." Nơi này vốn có rất nhiều thủ đoạn phòng ngừa đạo mộ.

Giống như loại quan tài trống rỗng đó cũng là một trong số đó.

Một trong những loại như vậy chủ yếu cũng có thể thiết lập rất nhiều cơ quan, sau đó đánh đòn tâm lý đạo mộ tặc.

Đôi khi đạo mộ tặc tốn bao công sức đào quan tài xong, phát hiện bên trong quan tài không có gì cả thì thực sự rất nản lòng.

Như vậy cũng tương đương với một loại thủ đoạn để ngăn chặn

đạo mộ tặc.

Bây giờ chiếc quan tài này trông cũng có đủ loại khả năng, nhưng trong tình huống bình thường, bên trong loại quan tài như vậy sẽ tiện thể thiết lập một số cơ quan.

Như vậy, nếu đạo mộ tặc hơi sơ suất một chút, không chừng sẽ chết dưới cơ quan.

Như vậy đối với đạo mộ tặc cũng tương đương với một loại hình phạt.

Tóm lại, ở những nơi như vậy, là cuộc đấu trí đấu dũng giữa người sống và người chết.

Người chết dù sao cũng bị động, người sống thì dù sao cũng có quyền lựa chọn, vì vậy người chết khi bố trí lăng mộ của mình, tự nhiên phải làm mọi cách.

Lý Đông lắc đầu, vô cùng cẩn thận dò xét bên trong, phát hiện bên trong tuy rất quỷ dị, nhưng hình như không có cơ quan gì.

Vương Bàn Tử có chút không tin, lại cầm đèn pin chiếu vào bên trong.

Vừa chiếu, quả nhiên phát hiện bên trong không có gì cả.

Trên nắp quan tài đó ngược lại có để lại một số thứ, đó chủ yếu là dấu vết của đạo mộ tặc để lại, hình như là dấu vết của việc cậy nắp bằng xà beng.

Chỉ là những người đó không biết có thành công hay không, nhưng bên trong quan tài này cũng không có dấu vết để đồ vật.

Tóm lại, tình hình ở nơi này, hình như tạm thời chưa phát hiện rõ ràng.

Nhưng Vương Bàn Tử lại nói: "Chỗ này chắc chắn là một cái

quan tài trống rồi.

Mấy thằng ngu phía trước chắc chắn không nhìn ra, bên trong rõ ràng là một cái quan tài trống, lừa mấy tên khốn đó mắc bẫy." Chiếc quan tài đó toàn thân đều màu trắng.

Khi Vương Bàn Tử vừa rồi dùng đèn pin chiếu vào tình hình bên trong quan tài, Lý Đông đột nhiên phát hiện bên trong hình như có một chút thứ màu đỏ.

Lý Đông vội vàng dùng đèn pin chiếu vào, trong tay cậu cầm một chiếc đèn pin siêu sáng, ánh sáng vô cùng mạnh mẽ.

Dưới tác dụng của đèn pin siêu sáng, cậu nhìn thấy bên trong có một chỗ màu đỏ đen, giống như máu khô.

Nơi này quả nhiên có chút không ổn.

Thứ này rốt cuộc dùng để làm gì?

Lý Đông khẽ nhíu mày.

Ngô Tam Tỉnh là người lớn tuổi trong đội này, bây giờ hình như cũng cảm thấy tình hình có chút không ổn, sau đó nói: "Tôi thấy chỗ này, tình hình chắc chắn là vô cùng không ổn, chỗ này e rằng không dễ xử lý đâu." Dù sao những người này đều là những người già giàu kinh nghiệm rồi, tự nhiên có thể nhìn ra bên trong có một số điểm khác thường.

Đương nhiên Lý Đông tuy cảm thấy tình hình bên trong có chút không ổn, nhưng không nhìn ra được nguyên nhân.

Ngô Tam Tỉnh ở một bên nói: "Tôi nghĩ tôi lần này đã hoàn toàn đi sai đường rồi, hoặc là ngay từ đầu tôi đã đi sai.

Tôi dưới sự dẫn dắt của người khác, vào đây rồi, nhưng rốt cuộc tôi cũng không thực sự thay đổi được vận mệnh của mình." Đặc biệt,

khi tôi bước vào cái lối thoát đó, tôi đã rơi vào một cái bẫy.

Cái lối thoát đó không phải do người bên ngoài đào, tôi nghi ngờ nó thực sự được đào từ bên trong ra.

Nếu đúng như vậy, thì chắc chắn những người đó đã gặp nguy hiểm bên trong, nên mới đào một cái lối thoát để trốn đi.

Thậm chí có những chuyện kỳ lạ, quỷ dị đã xảy ra bên trong.

Có thể những người đó đang ẩn náu bên trong, và trong lúc ẩn náu có người bị thương nên để lại một ít máu.

Cuối cùng, có vẻ như họ đã cố gắng chờ đợi một thời điểm an toàn rồi đào lối ra để rời đi.

Ngô Tam Tỉnh là một người giàu kinh nghiệm, những điều ông ấy nhìn ra quả thực không phải người thường có thể thấy được.

Lý Đông nghe xong cũng ngớ người một lúc rồi cũng hiểu ra.

Đương nhiên, trước Ngô Tam Tỉnh, anh tuyệt đối không thể nhìn ra được những mánh khóe như vậy, lúc đó nhìn cái lối thoát đó, cơ bản cũng đã bị ấn tượng ban đầu chi phối rồi.

Chương 1285

Lý Đông nhìn Ngô Tam Tỉnh, rồi nói: "Tam thúc, ý của ông là bên trong có quái vật đặc biệt lợi hại, khiến đám trộm mộ đợt trước gặp rắc rối lớn đúng không?

Chẳng phải những người trong mộ có thể khiến cả một nhóm trộm mộ gặp rắc rối thì tình hình sẽ...?" Ngô Tam Tỉnh hơi cau mày nói: "Tôi cảm thấy nơi này có thể không phải địa bàn của Thiết Diện Sinh.

Nơi này có thể còn có huyền cơ khác.

Theo những gì tôi biết, Thiết Diện Sinh thực ra cũng là một kẻ trộm mộ, không chừng là vì muốn có được thứ gì đó.

Thiết Diện Sinh cũng là một kẻ trộm mộ." Lý Đông không biết chuyện này, chỉ là nhất thời chưa kịp suy nghĩ.

Dù sao, tên đó bản thân là người của mấy ngàn năm trước, lại còn là một người bị người khác trộm mộ, chứ không phải bản thân hắn là kẻ trộm mộ.

Bây giờ nếu là như vậy thì có vẻ như đúng là vậy thật.

"Tam thúc, theo ý ông, nơi này có đồ vật, chẳng lẽ Thiết Diện Sinh cũng không đối phó được sao?

Nếu Thiết Diện Sinh cũng không đối phó được, chẳng phải quá nguy hiểm sao?

Chúng ta đi như vậy, liệu có gặp nguy hiểm lớn hơn không?" Bây giờ mấy người họ đều có chút thấp thỏm bất an, dù sao bọn họ tuy ai nấy cũng là người có gan lớn, nhưng dù thế nào cũng không phải vô địch, chỉ cần không vô địch thì sẽ luôn gặp phải một số rắc rối.

Nếu như vậy, nếu phía trước quá nguy hiểm, thì đối với họ hình như thật sự không phải chuyện tốt.

Lý Đông lại cười cười nói: "Quan tâm nhiều thế làm gì?

Chẳng phải tôi đâu phải lần đầu trộm mộ sao?

Tôi là lần đầu thám hiểm, tôi là lần đầu đi tìm Thiết Diện Sinh, chỉ là ngẫu nhiên rơi vào chỗ này mà thôi, bây giờ tôi còn đường nào khác để đi không?

Bây giờ tôi buộc phải đi từ chỗ này, nếu không thì chúng ta có thể sẽ chết ở đây.

Đừng quên, tôi có mấy người anh em đang không ở đây đâu?" Trong lúc nói, trên trán Lý Đông không ngừng đổ mồ hôi.

Đột nhiên, chẳng phải Tam thúc vừa nãy đã biến mất rồi sao?

Sao bây giờ lại đột nhiên nhìn thấy Tam thúc?

Mấy người khác lúc này cũng chợt phản ứng, phải biết rằng người này không phải vị tiền bối nào không biết, mấy người khác đều lùi lại một bước, rồi dùng ánh mắt cảnh giác nhìn Tam thúc.

Tam thúc bây giờ tuổi tác thực ra cũng khá lớn, nhưng quan trọng nhất là cơ thể ông ấy bây giờ không tốt.

Thấy Lý Đông và mọi người cảnh giác như vậy, ông ta không khỏi run rẩy, rồi tò mò hỏi: "Tôi sao thế, hình như mọi người có ý kiến lớn với tôi à, chẳng lẽ ông già này có chỗ nào không đúng sao?" Lý Đông cười cười, nói với cái gọi là Tam thúc kia: "Tam thúc, bây giờ không phải tôi không tin ông, mà chủ yếu là vì ông quá quỷ dị, tôi không cảm thấy ông là Tam thúc trong trí nhớ của tôi.

Thành thật khai báo đi, rốt cuộc là chuyện gì, ông có thể chứng minh thân phận không?

Hay là chúng ta đối ám hiệu thử xem?" Bây giờ muốn phân biệt người này, Lý Đông nhất thời không hiểu rõ, nhưng cách duy nhất có thể là đối ám hiệu.

Bởi vì đối ám hiệu thì có thể ở một mức độ nào đó đảm bảo an toàn.

Vương Bàn Tử và mấy người kia sau khi phản ứng, trực tiếp chĩa súng vào cái gọi là Tam thúc trước mặt.

Vương Bàn Tử thực ra là một người có tính khí rất nóng nảy.

Trong lòng cậu ta, đối với Tam thúc vô cùng kính trọng, chỉ tiếc là, bây giờ nếu thật sự bị lừa, thì tự nhiên cảm thấy vô cùng khó chịu, nên bây giờ không khí trở nên căng thẳng.

Tam thúc đối mặt với mấy người đều cảnh giác như vậy, không khỏi bật cười.

Ông ta lớn tiếng nói: "Mấy cậu thanh niên này thực sự có ý thức đấy, bây giờ theo cách nói của mấy cậu thì là không tin tôi.

Chẳng lẽ ông già này thực sự đáng bị nghi ngờ như vậy sao?

Ông già này có thể làm gì được như vậy?" Lý Đông cười cười nói: "Lão tiên sinh, tuy ông là một ông già đối với tôi không thể làm gì tôi được như vậy, nhưng vạn nhất ông lại không phải là ông già thì sao?

Thành thật khai báo đi, là ai?

Tại sao lại tiếp cận tôi làm gì?

Vừa nãy tôi cảm thấy, ông có thể là Tam thúc thật, nhưng bây giờ tôi cảm thấy ông có thể là giả mạo, tại sao lại tiếp cận tôi làm gì?" "Bây giờ tốt nhất là thành thật khai báo, nếu không thì tôi trực tiếp dùng dao thì đừng trách tôi, bây giờ chỗ này nguy hiểm như vậy, tôi

cũng sẽ không câu nệ nhiều chuyện, nếu vấn đề có thể giải quyết bằng dao, thì tuyệt đối sẽ không dùng miệng.

Đừng ép tôi tức giận, nếu ép tôi tức giận, thì kết quả sẽ như thế nào, tôi không cần nói rồi, đúng không?

Là ai, muốn làm gì?

Nếu không thì tôi thật sự ra tay." Lý Đông bây giờ đã thật sự chuẩn bị ra tay.

Dù sao, trong đội ngũ này nếu thật sự xuất hiện nội gián, thì tuyệt đối là một chuyện vô cùng nguy hiểm, để có thể đảm bảo an toàn, phải loại bỏ những yếu tố bất ổn đó, không còn cách nào, sinh mệnh của mấy người họ quan trọng hơn bất kỳ ai, Lý Đông trong lòng cảm thấy như vậy, vì thế bây giờ phải luôn giữ cảnh giác, nếu không, hoàn cảnh của họ có thể sẽ thực sự vô cùng nguy hiểm.

Nên bây giờ mỗi bước đi đều phải vô cùng cẩn thận, mỗi bước đi đều phải loại bỏ mọi nguy hiểm tiềm tàng, mọi thứ đối với anh, về cơ bản là phản xạ có điều kiện.

Nhiều năm như vậy Lý Đông đã trải qua quá nhiều nguy hiểm rồi, trong rất nhiều nguy hiểm đó, tự nhiên cũng có nhận thức như bây giờ.

Cái Tam thúc kia thấy Lý Đông nghiêm túc muốn đối phó, cuối cùng cũng gật đầu, rồi nói với Lý Đông: "Được rồi, mấy người có thể đi đến trình độ này, thì chứng tỏ mấy người thực sự không phải người tầm thường.

Nếu đã như vậy, thì tôi sẽ không tiếp tục lừa gạt ở đây nữa.

Không thể không nói, cậu thanh niên này quả thực rất không tệ, đáng để làm đối thủ, nhưng hôm nay có thể vượt qua tôi hay không, thì còn phải xem vận may.

Tôi cũng không dễ đối phó như vậy.” Cái lão già này, quả nhiên không phải Ngô Tam Tỉnh.

Chương 1286

Bây giờ nhìn ông ta hình như không phải một người bình thường, không chỉ rất thông minh, rất lợi hại.

Trong một khoảnh khắc, tên này bắt đầu ra tay, không sai, bây giờ sau khi bị phát hiện liền lập tức chuẩn bị ra tay, động tác của ông ta vô cùng nhanh, hai tay trông giống như cành cây khô, đột nhiên chộp vào cổ Lý Đông, tay ông ta tạo thành cái tư thế đặc biệt đó, giống như một cái móng vuốt đặc biệt.

Một cái móng vuốt đặc biệt như vậy, thì kết quả sẽ như thế nào, tự nhiên có thể hiểu được.

Không sai, khóa cổ.

Một chiêu vô cùng lợi hại, nếu sức mạnh đủ lớn, có thể trực tiếp giết người.

Ngay cả bây giờ áo giáp có mặc tốt đến mấy, cũng không nhất định có thể bảo vệ được, dù sao chiêu số như vậy, thì đúng là tấn công vào thần kinh.

Mục tiêu của lão già đó là Lý Đông.

Chiêu số như vậy chứng tỏ ông ta thực sự muốn lập tức giết chết Lý Đông, không còn cách nào khác, Lý Đông cũng không có, vừa mới bị vạch trần xong, liền rơi vào tình thế sống chết như vậy.

Thủ đoạn của đối phương quả thực rất cao minh, trong chớp mắt đã chuẩn bị giết người, tốc độ cực kỳ nhanh, nếu sơ suất một chút sẽ không kịp phản ứng.

Lý Đông bây giờ cũng không quản nhiều như vậy, cũng không câu nệ nguyên tắc công bằng, đối phương tuy tay không, nhưng bây giờ

lại lấy ra vũ khí, đầu anh nghiêng một cái miễn cưỡng né được, đồng thời con dao trong tay trong khoảnh khắc đó vung ngang ra, chuẩn bị trực tiếp đối phó với phía dưới của lão già đó.

Cuộc chiến của hai bên bắt đầu như vậy, lão già đó tự nhiên cũng không phải dễ đối phó, mắt thấy dao sắp chém trúng, kết quả Lý Đông phát hiện cơ thể tên này đột nhiên lùi về phía sau một chút, lại có thể né được một nhát dao, đồng thời lão già đó lại liên tục biến hóa mấy chục chiêu.

Không thể không nói, lão già này thực sự là một cao thủ võ lâm chân chính, thủ đoạn như vậy tuyệt đối không phải người thường có thể sử dụng được, Lý Đông tuy kinh nghiệm chiến đấu phong phú, nhưng tuyệt đối không thể sử dụng được những thao tác phức tạp như vậy.

Nhưng vấn đề là tốc độ của anh cũng vô cùng nhanh, sức mạnh vô cùng lớn, nên hai bên dường như mỗi người có một ưu thế, lại đánh hòa.

Vương Bàn Tử lầm bầm: "Mẹ kiếp, cái lão già này lại lợi hại như vậy, nhưng bây giờ chúng ta nhiều người ở đây, có lợi hại đến mấy cũng không thể ra khỏi đây, lão già, chuẩn bị chịu chết đi." Vương Bàn Tử thực ra là một người rất hiểu phép tôn trọng người già và yêu thương trẻ nhỏ.

Đương nhiên trong lòng Vương Bàn Tử tôn trọng người già và yêu thương trẻ nhỏ, đó là đối với người già và trẻ con thật sự, nhưng đối với những kẻ trông có vẻ lợi hại thì không giống vậy, nếu đánh nhau mà gặp bất lợi thì trong lòng cậu ta không còn người già và trẻ con nữa, Vương Bàn Tử cầm súng bắn một tràng.

Hiện trường chiến đấu trở nên ác liệt, bởi vì Lý Đông mặc áo giáp căn bản không sợ đạn, còn lão già đó chỉ mặc một bộ quần áo mỏng

manh, nên mấy người bạn bây giờ cũng không hề e ngại mà liên tục nổ súng.

Lão già đó vốn chiếm được một chút ưu thế, nhưng đối mặt với nhiều đạn như vậy, đành phải né tránh và bỏ chạy.

Lý Đông bây giờ cũng là một người có kinh nghiệm vô cùng phong phú, đối mặt với kẻ địch như vậy tự nhiên sẽ không câu nệ công bằng.

Dưới sự giúp đỡ của mấy người bạn, anh cảm thấy đã chiếm được ưu thế, nên không tha thứ cho đối phương, con dao trong tay nhanh chóng đuổi theo, trên người anh không ngừng có đạn bắn trúng, nhưng không hề cảm giác gì.

Lão già đó, dưới sự truy đuổi của Lý Đông, không ngừng bỏ chạy, rõ ràng cơ thể lão già này tuyệt đối không cứng rắn như vậy.

Cơ thể lão già này không cứng rắn như vậy, cũng là một người bình thường, nhưng thủ đoạn của một người bình thường như vậy đã đạt đến trình độ này, cũng khiến người ta cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, một trận chiến như vậy trông có vẻ phức tạp và khó hiểu.

Một trận chiến phức tạp và khó hiểu như vậy cũng là như vậy, Lý Đông vẫn đuổi theo một hành lang rất xa, nhưng lão già đó chạy rất nhanh, nhất thời không thể bắt được, đột nhiên chợt nhận ra một vấn đề, đó là có thể bị dẫn đến một vị trí thiên lệch, nếu như vậy thì muốn quay lại e rằng không dễ dàng.

Lý Đông vội vàng dừng bước, rồi phát hiện lão già đó đột nhiên nhảy từ trên một vách đá xuống, không sai, một trong những lối đi của mộ huyệt dẫn đến đó lại có một vách đá, vách đá đó cũng không biết cao bao nhiêu, bên dưới là vực sâu vạn trượng, đen kịt một vùng, căn bản không nhìn rõ bên dưới có gì, lão già đó nhảy xuống rồi cũng không biết sống chết.

Nhưng bây giờ môi trường xung quanh lại xảy ra biến hóa khá lớn, chỗ này cao thấp không đều, các loại địa điểm nguy hiểm đều tồn tại, nếu sơ suất một chút, có thể sẽ rơi xuống vực sâu.

Bây giờ nơi họ đang đứng đều là những khối đá trôi nổi, hoặc những khối đất lớn trôi nổi, rồi giữa chúng đều là vách đá, nếu sơ suất một chút có thể sẽ rơi xuống.

Rồi Lý Đông ý thức được tình hình e rằng vô cùng không ổn, nếu bị dẫn đến chỗ này, thì chứng tỏ bây giờ có thể đã trúng vào bẫy của kẻ địch.

"Đông ca, thật sự xin lỗi, tôi bây giờ hình như lại trúng bẫy rồi, anh thấy tôi nên làm thế nào?

Bây giờ tôi hình như gặp rắc rối lớn hơn rồi." Đương nhiên, thực ra không cần Lý Đông cũng biết bây giờ quả thật đã gặp rắc rối rất lớn rồi, bây giờ chỗ này trông có vẻ như một cái bẫy khổng lồ.

Đương nhiên, một cái bẫy khổng lồ như vậy bản thân không phải là nơi đặc biệt nguy hiểm, nhưng bây giờ Lý Đông phát hiện nơi họ đang đứng là từng khối từng khối nền độc lập.

Trên những nền tảng độc lập từng khối từng khối như vậy, căn bản không tìm thấy bất kỳ lối thoát nào, muốn thoát ra khỏi đây thì thật sự không dễ dàng, nếu sơ suất một chút có thể sẽ rơi xuống.

Quan trọng nhất là, vừa đi, đột nhiên phát hiện nền tảng dưới chân sẽ di chuyển.

Lý Đông gần như phản ứng chết lặng, chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ muốn rời khỏi đây, phải thông qua trí tuệ để thay đổi vị trí của những nền tảng dưới chân này, rồi tìm ra một con đường sao?

Không ngờ lại có chuyện như vậy.

“Đông ca, chơi như vậy thì tôi phải chơi đến bao giờ đây?

Trò chơi này một chút cũng không hay.” Tình hình bây giờ của họ gần như tương đương với việc chơi game, đương nhiên nếu thật sự chơi game thì tốt, nhờ vào năng lực của anh chắc không sao, nhưng bây giờ là trong thực tế, chơi như vậy căn bản không ổn.

Chết tiệt, phải làm thế nào?

Thật sự là một vấn đề vô cùng lớn.

Lý Đông hơi cau mày nói: “Bây giờ chỗ này đối với tôi quả thật vô cùng nguy hiểm, nhưng tôi là con người, tại sao lại phải tuân theo quy tắc của nơi này để chơi?

Chẳng lẽ tôi không thể phá vỡ quy tắc của nơi này sao?

Tôi cảm thấy tôi luôn có cách.” “Đông ca, anh có cách gì vậy, nếu có cách thì mau nói ra đi, dù sao tôi cũng ủng hộ.” “Bớt nói nhảm đi.

Vấn đề này thực ra cũng không phức tạp như vậy.

Nhìn xem, bây giờ tuy tôi không thể đi ra khỏi đây, nhưng chẳng lẽ tôi không thể bay ra khỏi đây sao?” Còn về công cụ bay thì, thật sự cho rằng tôi không thể lấy ra sao?

Không sai, công cụ bay Lý Đông bây giờ thực sự rất nhiều, bây giờ có Hệ thống trong tay, muốn bay ra ngoài thì quá dễ dàng.

Chương 1287

Sau khi bay ra ngoài, nhanh chóng quay lại chỗ cũ.

Mọi thứ gần như tương đương với một trận hú vía.

Sau khi quay lại vị trí cũ, anh cũng đang cố gắng suy nghĩ xem vấn đề này nên giải quyết thế nào.

Đương nhiên, bây giờ sự đồng thuận gần như là kẻ địch của họ, càng không muốn họ biết hoặc đi đến những nơi đó, đối với họ, đó có thể càng là nơi nên đi, dù sao bây giờ anh có một loại tâm lý phản kháng.

Đương nhiên có một loại tâm lý phản kháng, đó cũng là chuyện bình thường, dù sao như vậy có lẽ mới có thể phá vỡ vận mệnh của họ.

Bây giờ anh đã quan sát, nơi này bên trong hình như là một căn phòng bên trái.

Nhưng bên trong rất kỳ lạ, bởi vì bên trong lại không có bích họa, thông thường những nơi như mộ như vậy, cơ bản đều có bích họa, bởi vì về cơ bản có thể dùng để miêu tả công tích cả đời của chủ nhân nơi này.

Con người trên thế giới này thực ra đều có một sở thích như vậy, đó là một mặt con người hy vọng có thể có một cuộc sống tốt hơn, mặt khác con người hy vọng có thể có quyền lực lớn hơn, rồi thêm nữa nhiều người hy vọng thành tựu của mình có thể được người khác ghi nhớ, nên con người đều hy vọng ghi lại thành tựu của mình, đó cũng là chuyện bình thường.

Dù sao mỗi người đều có tâm lý rất đặc biệt, đó cũng là chuyện

bình thường.

Bây giờ cũng không có chuyện gì khác, anh phát hiện nơi này không có vật bồi táng, cũng không có đồ vật tốt, sau đó anh quyết định đi vào trước rồi nói.

Lý Đông lấy ra một chiếc đèn pin cường độ cao, đèn pin cường độ cao như vậy hiệu quả chiếu sáng rất tốt, có thể khiến chỗ này trông như ban ngày, có thể khiến anh không bỏ sót bất kỳ thứ gì.

Đương nhiên mỗi người đều cầm vũ khí, cẩn thận từng li từng tí bước ra ngoài.

Bước ra khỏi căn phòng này, bên ngoài là một hành lang, hành lang đó cũng đen kịt.

Cũng không biết được xây bằng chất liệu gì, tình huống đen kịt như vậy khiến người ta cảm thấy có chút quỷ dị, quan trọng nhất là trên đó có một số vết màu đỏ sẫm, trông giống như một số vết máu.

Nhìn những vết máu màu đỏ sẫm đó, Lý Đông hơi cau mày, tình huống như vậy thông thường là có người hoặc động vật bị thương, rồi để lại vết máu, nhưng sau đó nhìn những vết máu đó, anh lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Bởi vì nếu có người hoặc động vật bị thương, thì máu của họ rơi xuống đất sẽ nhanh chóng khô lại, rồi biến thành màu đỏ sẫm, nhưng bây giờ những vết máu trên mặt đất tuy đã khô, nhưng vẫn còn tươi đỏ, chứng tỏ những vết máu tươi này không phải vết máu tươi bình thường, nếu những vết máu tươi này không phải vết máu tươi bình thường thì là gì?

Lý Đông đột nhiên nghĩ đến một cái tên khiến anh cảm thấy vô cùng kinh khủng và vô cùng ghét bỏ, đó là Huyết Ti.

Không sai, loại quái vật như vậy.

Loại quái vật như vậy anh cũng đã gặp không ít phía trước.

Có thể mang đến rất nhiều rắc rối cho anh.

Đương nhiên, trong trường hợp bình thường, nơi nào có loại quái vật như vậy, thông thường cũng có bảo bối, bảo bối khá quan trọng.

Loại quái vật như vậy thông thường là một loại cương thi khá lợi hại, lại còn chứa độc, nếu nơi nào có loại quái vật như vậy, muốn lấy bảo bối thì không dễ dàng, trong trường hợp bình thường e rằng sẽ phải đánh đổi bằng tính mạng.

Lý Đông đột nhiên nghĩ đến Thiết Diện Sinh và những người đó, chẳng lẽ Thiết Diện Sinh và những người đó đã gặp nguy hiểm ở đây, nên đã bỏ chạy sao?

Nhưng nếu như vậy, thì Thiết Diện Sinh chẳng phải quá yếu sao?

Phải biết rằng, đó là một con quái vật đã bày bố kế hoạch mấy ngàn năm, tài nguyên trong tay hắn, thực lực bản thân hắn mạnh đến mức nào, tự nhiên không cần nói rồi, vậy thì tôi nên phán đoán những chuyện này như thế nào?

Căn bản không có cách nào.

Lý Đông và mấy người bây giờ cũng đều cảm thấy không còn nhẹ nhõm như vậy, nhưng cũng không sợ hãi, sau khi hơi cảm khái một chút, từng người một tiếp tục tiến về phía trước, đồng thời cẩn thận từng li từng tí quan sát những vết máu trên mặt đất.

Những vết máu này khẳng định có độc, nên cố gắng hết sức tránh dẫm lên, tuy bây giờ áo giáp rất tốt, nhưng nếu trên người bị dính một ít thì dễ xảy ra vấn đề.

Nhưng sau khi quan sát kỹ rất lâu, hình như không phải máu tươi.

Thì ra tôi đã hoảng sợ nhầm, nơi này hình như không phải máu

tươi, mà là sử dụng một loại dược liệu đặc biệt.

Loại dược liệu đặc biệt này hẳn là bột quặng sắt đỏ.

Bột quặng sắt đỏ, mọi người biết chứ?

Lý Đông đương nhiên cũng biết, anh cảm thấy tình huống ở nơi này càng giống bột quặng sắt đỏ, không giống máu tươi.

Lý Đông và mọi người nói xong, thực ra những người khác tuy cũng không tin chắc, nhưng khá tin Lý Đông, tuy Lý Đông không có kinh nghiệm đặc biệt phong phú trong lĩnh vực này, nhưng nếu Lý Đông bây giờ dám nói như vậy, thì chứng tỏ anh nhất định đã có phán đoán của riêng mình, vậy thì chuyện này rốt cuộc là như thế nào, cũng không cần nói rồi.

Nên Lý Đông bây giờ cũng khá tin mình.

Nhìn nơi này quả thực vô cùng không đơn giản, đã sử dụng rất nhiều thứ để hù dọa người ta.

Những thứ hù dọa người ta này, tôi cảm thấy căn bản không cần thật sự hù dọa người ta, mà là dùng để dụ dỗ người ta.

Lý Đông hơi cau mày, lại đưa ra một phán đoán khác.

“Đông ca, ý của anh là sao?

Rõ ràng đã làm ra nhiều thứ đáng sợ như vậy, không dùng để hù dọa người ta, ngược lại dùng để dụ dỗ người ta, lại là thứ gì?” “Anh thấy ý nghĩa là gì?

Chẳng lẽ phải làm ra đáng sợ như vậy, rồi để tôi đi sao?

Tuy tôi quả thật có sở thích như vậy, nhưng vạn nhất lại không có đối thủ thì sao?” Lý Đông bật cười ha ha, đối phương nhất định rất hiểu cách chơi đùa tâm lý người khác.

“Nếu những tên này chơi đùa tâm lý của tôi, thì vì biết chúng ta

thuộc loại người có gan lớn bất thường, vậy thì bây giờ nhìn những nơi nguy hiểm như vậy, chắc chắn chúng ta sẽ càng muốn đi." Vương Bàn Tử hơi cau mày nói: "Nếu vậy, chẳng lẽ tôi không đi sao?

Nếu tôi không đi, thì tôi đi đâu?" Lý Đông lắc đầu, "Tôi chưa nói hết mà.

Chương 1288

Tôi nghĩ có một khả năng, đó là đối phương lại một lần nữa dự đoán dự đoán của tôi.

Tóm lại, con người với con người là như vậy, tương tác lẫn nhau, dự đoán dự đoán của đối phương.

Bây giờ nếu như vậy, thì vô hạn tuần hoàn, vô hạn lồng ghép, cũng không sao, đương nhiên bây giờ theo phán đoán của Lý Đông, thì con đường bên cạnh hẳn là con đường chính xác, nên anh đi vào chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước.

Đương nhiên, anh không trực tiếp đi dọc theo lối đi đó, mà đi vào căn phòng bên phải, những căn phòng có quy cách như vậy, thông thường hai bên tai thất đều có bảo bối.

Nhưng sau khi vào bên phải, anh phát hiện tình hình bên phải cũng không đặc biệt đơn giản.

Bên phải lại có hai chiếc quan tài, hai chiếc quan tài đều làm bằng đá, một lớn một nhỏ nhưng trông có vẻ không đối xứng, thậm chí hai căn phòng hai bên cũng không đối xứng.

Chuyện như vậy thực ra không được phép hoặc không thể chấp nhận được, bất kể đối xứng vào thời điểm nào, luôn có thể mang lại cho người ta một cảm giác đẹp mắt rất đặc biệt.

Đặc biệt là những nơi như bây giờ, chắc chắn là nơi của một nhân vật lớn có địa vị rất cao, thì về cơ bản sẽ không cho phép những chuyện không đối xứng như vậy xảy ra, sau khi chết nhất định sẽ được hưởng đãi ngộ lúc còn sống, trái phải phải hoàn thành đối xứng.

Nhưng bây giờ lại có tình huống như vậy, chẳng lẽ lại có bất ngờ

sao?

Chẳng lẽ bên phải bị người khác mang đi một chiếc quan tài mới, còn bên kia thì một chiếc quan tài thừa bị người ta khiêng đi?

Đương nhiên, bây giờ ở đây lại xuất hiện nhiều chuyện quỷ dị bất thường như vậy, sau đó Lý Đông cũng không vội vàng mở hai chiếc quan tài, mà đi tìm kiếm một số dấu vết khác ở nơi này, xem có gì khác không.

Nhưng bên đó cũng tương tự như vậy, trên tường không có gì cả, cũng không có vật bồi táng, khắp nơi đều trống rỗng trông rất quỷ dị.

Kỳ quái, thực sự quá kỳ quái.

Cuối cùng mấy người chỉ có thể tập trung ánh mắt vào hai chiếc quan tài, hai chiếc quan tài trông rất quỷ dị, đều đóng kín, trên đó tuy có một số vết cạy phá, nhưng lại chưa mở, rõ ràng Thiết Diện Sinh và những người đó sau khi vào đây, đã cố gắng mở ra, cuối cùng lại từ bỏ, cũng không biết là chuyện gì, đương nhiên cũng có một khả năng, đó là đã mở ra, rồi lại đóng lại.

Nhưng, bất kể là tình huống nào, hình như cũng không đặc biệt hợp lý, hoặc chắc chắn có lý do đặc biệt, vậy thì lý do đặc biệt đó là gì?

Lý Đông nháy mắt với mấy người, chuẩn bị mở nắp quan tài.

Mục tiêu của anh tập trung vào chiếc quan tài lớn hơn, không sai, bây giờ anh chuẩn bị mở chiếc quan tài đó.

Nhưng lúc này Lý Đông, đột nhiên cảm thấy vai mình lạnh buốt, hình như có thứ gì đó đã nắm lấy vai anh.

Lý Đông giật mình, trong khoảnh khắc đó chuẩn bị ra tay phản công, nhưng chợt phát hiện, lại phát hiện Tam thúc đang ở phía sau anh.

Lần thứ hai nhìn thấy Tam thúc, cũng không biết Tam thúc này có phải thật không.

Kết quả Tam thúc lặng lẽ nói bên tai Lý Đông: "Không cần lên tiếng, tôi bây giờ đang gặp rắc rối lớn, bây giờ đừng phát ra âm thanh, nếu không thì có thể sẽ có nguy hiểm lớn hơn." Đối với người này Lý Đông khá tin tưởng, trừ khi người này lộ ra sơ hở, nếu không thì anh cảm thấy đối với người này cần tuyệt đối tin tưởng.

Nhưng lúc này, anh đột nhiên nghe thấy một tiếng ma sát vô cùng kỳ lạ, tiếng ma sát đó, cái cảm giác đó giống như có người dùng móng tay cào vào vách tường, cái cảm giác khiến da đầu tê dại đó căn bản không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả.

Nhanh chóng Lý Đông phát hiện âm thanh đó phát ra từ một chiếc quan tài.

Chính xác hơn là chiếc quan tài lớn hơn đó.

Lý Đông rất gần chiếc quan tài đó, cũng nghe rõ nhất.

Anh không khỏi lùi lại mấy bước, rõ ràng trong quan tài có thứ gì đó.

Nhưng trong quan tài là thứ gì?

Người sống hay người chết?

Ngô Tam Tỉnh lặng lẽ nói với Lý Đông: "Bây giờ tôi gặp rắc rối lớn rồi, anh đi theo tôi, những người bạn của tôi bây giờ đều đã chết hết rồi, tất cả bằng chứng tôi tìm được đều chỉ ở đây, không ngờ ở đây lại gặp phải chuyện này.

Tôi cảm thấy trong nơi này có quái vật, phải chuẩn bị sẵn sàng." Lúc này Lý Đông thấy Ngô Tam Tỉnh lấy ra một con dao.

Con dao đó không phải dao bình thường, một con dao rất mỏng,

giống như cánh ve.

Nhưng con dao đó cũng vô cùng sắc bén, tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

Không ngờ một tên như vậy lại có vũ khí như vậy, vũ khí như vậy, nếu trong tình huống sơ suất một chút, có thể thật sự gây ra tổn thất vô cùng lớn cho người ta, vũ khí như vậy cũng không phải người bình thường có thể chế tạo được, bởi vì loại dược liệu chế tạo vũ khí như vậy, trong tình huống mỏng như vậy, e rằng không chịu được sự xáo trộn như vậy, nếu có thể chịu được sự xáo trộn như vậy mà không hỏng, thì loại dược liệu chế tạo vũ khí đó e rằng phi thường.

Lúc này Lý Đông thấy Ngô Tam Tỉnh lại không biết đã mở công tắc, lại mở nắp quan tài ra.

Nắp quan tài lại bay ra ngoài.

Trông có vẻ rất nhẹ nhàng, đó là một tấm đá.

Một tấm đá lớn như vậy, Lý Đông tin rằng nếu dùng sức đẩy thì có thể đẩy ra, nhưng không ngờ lại có thể bay ra ngoài.

Rồi trong quan tài đột nhiên vươn ra một bàn tay.

Bàn tay đó một nửa đặt trên mép quan tài, trông cũng vô cùng quỷ dị, bởi vì bàn tay đó giống như đã ngâm nước ba ngày ba đêm, sưng phù và trắng bệch.

Quan trọng nhất là, năm ngón tay mọc móng tay dài.

Những móng tay đó dài khoảng mười mấy milimet, gần như là một đôi móng vuốt.

Một bàn tay vươn ra, đặt trên quan tài.

Rõ ràng, tiếng động phát ra từ trong quan tài vừa nãy là như vậy.

Không ngờ trong đó lại có một con cương thi.

Chương 1289

Đối với con cương thi như vậy, Lý Đông theo phản xạ có điều kiện, trong khoảnh khắc đó liền một dao chém tới.

Một dao chém tới, muốn chém đứt bàn tay cương thi đó.

Bàn tay cương thi đó hình như cảm nhận được sắp bị tấn công, trong khoảnh khắc đó lại rút về.

Lý Đông mới đi đến bên cạnh quan tài, muốn xem trong quan tài rốt cuộc là chuyện gì.

Nhưng bên cạnh quan tài, khi thực sự nhìn vào quan tài, anh phát hiện thứ trong quan tài khiến anh cảm thấy vô cùng kinh ngạc, bởi vì trong quan tài này lại không phải cương thi.

Lại là một người hiện đại.

Không sai, ít nhất là mặc quần áo của người hiện đại.

Đó là một chiếc áo sơ mi đen, rất vừa vặn.

Chỉ là sắc mặt của tên đó vô cùng tái nhợt, trên người mọc đầy thi ban.

Thậm chí trên người tên này còn mọc ra một số lông trắng, sắp biến thành cương thi rồi.

Những thứ như vậy về cơ bản là do các loại vi sinh vật hình thành.

Lý Đông phát hiện người này vô cùng thê thảm, trên người có rất nhiều vết thương, chỗ vết thương về cơ bản bây giờ đã biến thành màu tím đen.

Trên chiếc áo sơ mi đen đó cũng có rất nhiều lỗ thủng, trên cổ có

một vết thương sâu không thể nhìn thấy.

Gần như sắp bị cắt rời.

Người này khi còn sống, e rằng đã trải qua một trận chiến vô cùng kịch liệt, rồi bị người ta đánh chết rồi vứt vào trong.

Mấy người trong khoảnh khắc đó đều đưa ra phán đoán chung, nhưng vấn đề là, người này là ai?

Tại sao lại bị người ta đánh chết?

Tham gia trận chiến như vậy?

Quan trọng nhất là, tên này sau khi bị người ta đánh chết, tại sao lại bị vứt vào chỗ này?

Chỗ này rốt cuộc có huyền cơ gì?

Chẳng lẽ tên này là thuộc hạ của Thiết Diện Sinh, vì không nghe lệnh nên bị xử lý, rồi bị vứt vào chỗ này sao?

Lý Đông chỉ bây giờ đã quan sát, phát hiện vết thương trên người người này có chút quỷ dị, loại vết thương đó không phải do vũ khí thông thường tạo thành, mà là một loại vũ khí lạnh đặc biệt.

Đương nhiên, giống như thời cổ đại, các loại vũ khí lạnh đặc biệt, đó cũng là chuyện bình thường!

Nhưng một người hiện đại tại sao lại bị vũ khí cổ đại đánh thành ra như vậy, sau khi chết lại bị vứt vào chỗ này.

Người này chẳng lẽ có nguyên nhân đặc biệt sao?

Hoặc người này là một vật hy sinh thật sự, bị người ta bỏ rơi.

Anh suy đoán một hồi lâu, phát hiện căn bản không thể đoán được, sau đó từng người một cũng không suy nghĩ nhiều nữa, chỉ dựa vào suy đoán thì cũng không có tác dụng.

Ngô Tam Tỉnh lặng lẽ nói: “Vết thương trên người ông ta, thực ra không phải vũ khí lạnh, mà là bị thứ gì đó cắn xé, chỉ có vết cắn của răng mới có hình trăng lưỡi liềm như bây giờ.” Mấy người khác sau khi nghe được lời chứng thực như vậy, từng người một đều không khỏi nôn mửa.

Vương Bàn Tử có chút không hiểu, hỏi: “Đông ca, chuyện gì vậy?

Người này có thể bị thứ gì đó cắn chết rồi lại được đặt vào trong quan tài này sao?

Nhìn vết răng trên người ông ta, hẳn là bị cương thi cắn chết đúng không?

Bởi vì vết thương trên cổ người này rõ ràng là vết thương do cương thi để lại.

Vậy thì cuộc chiến giữa họ và cương thi rốt cuộc là như thế nào.

Chẳng lẽ họ đã không đánh bại được con cương thi đó?

Nếu không đánh bại được con cương thi đó, e rằng cũng không thể trốn thoát được đúng không, bởi vì rõ ràng đã đào đường hầm để trốn thoát?

Nếu đã đánh thắng con cương thi đó, thì tình hình lại như thế nào?

Vậy tại sao lại vội vàng bỏ chạy như vậy?” Vương Bàn Tử bây giờ không ngừng đặt câu hỏi ở đó, tên này có khả năng phân tích, nhưng bây giờ cũng không thể hiểu rõ tình hình rốt cuộc là như thế nào.

Tình hình bây giờ trở nên có chút phức tạp và khó hiểu.

Rõ ràng nơi này, đó thực sự đang kiểm tra khả năng tư duy của họ, thực sự đang kiểm tra khả năng logic.

Nhưng dù sao cũng chỉ là con người, chỉ là không phải người bình

thường thôi, cách tư duy của họ, có lúc thật sự không thông.

Chuyện gì vậy?

Vậy bây giờ, quái vật bên trong rốt cuộc là tình hình gì?

Quái vật bên trong rốt cuộc có tác dụng gì?

Bây giờ Lý Đông, trong đầu nghi vấn càng lúc càng nhiều.

Chương 1290

Ngay lúc đó.

Lý Đông đột nhiên phát hiện, bên dưới thi thể của tên trộm mộ đã chết thảm này.

Lại có một bộ xương khô.

Cái tên xui xẻo này hình như còn xui xẻo hơn, bởi vì thi thể của hắn đã thối rữa chỉ còn lại xương, còn quần áo trên người cũng đã thối rữa?

Ở nơi này, chỉ cần hơi động một chút thậm chí có thể xuất hiện khí độc.

Ở nơi này không có bảo bối, cũng không biết là có bị những người phía trước lấy đi không.

Anh lắc đầu, ở nơi này cũng không phát hiện ra manh mối nào khác, nơi này cuối cùng cũng chỉ là hai người chết mà thôi.

Từ tình hình hiện tại phân tích, có vẻ như hai người đều bị cương thi cắn chết, nhưng cụ thể là tình hình gì thì hình như đều cảm thấy có chút không đúng, nên không thể phân tích lung tung.

Đôi khi là trộm mộ, đối với một vấn đề khi chưa có kết quả thật sự thì không thể suy đoán lung tung, bởi vì suy đoán lung tung có thể sẽ khiến bản thân có một số ý kiến chủ quan lung tung, như vậy dễ làm rối loạn tư duy của họ.

Kết quả ngay lúc đó Lý Đông đột nhiên nhìn thấy trên tay của cái thi thể chưa thối rữa kia lại có một hình xăm.

Hình xăm đó trông rất kỳ lạ, trông có chút giống đầu một con hồ ly nhưng con hồ ly đó hình như lại bị mù một mắt.

Lúc đó, con hồ ly mù một mắt đó, con mắt còn lại thì lại tràn đầy ánh mắt hung ác, nếu trong tình huống bình thường thì người thường nhìn thấy cảnh tượng như vậy không chừng sẽ bị dọa giật mình.

Lại là cái gì?

Tại sao lại có hình xăm như vậy?

Dấu hiệu sao.

Thân phận của những người này là gì?

Trên thế giới này có rất nhiều người thích xăm mình!

Vào thời điểm đó, hình xăm bị coi là dấu hiệu của những người không tốt.

Đương nhiên, ngay cả như vậy vẫn có rất nhiều người thích xăm mình.

Thông thường hình xăm trên người thông thường ngoài một số thứ khá đẹp đẽ thì là một số mãnh thú khá hung dữ.

Nhưng nếu là mãnh thú khá hung dữ thì dù thế nào cũng không thể xếp vào hồ ly.

Bởi vì hồ ly mang lại cho người ta cảm giác xảo quyệt, gian trá nhưng thực ra lại không đặc biệt hung dữ, trước mặt những mãnh thú thực sự hung dữ thì cũng chỉ là con mồi.

Hơn nữa một con hồ ly khác cũng không phải là một con hồ ly mù một mắt như vậy, nếu như vậy thì càng không giống hình xăm mà người bình thường lựa chọn trên người.

Bây giờ cũng không có cách nào suy đoán, chỉ đành chụp ảnh hình xăm đó chuẩn bị mang ra ngoài sau này từ từ nghiên cứu xem chuyện gì.

Bây giờ về cơ bản đã xác định là ở nơi này thì không thể thật sự

tìm thấy Thiết Diện Sinh, nơi này có lẽ chỉ có thể tìm được một phần manh mối mà thôi.

Nhưng dù sao hôm nay đã vào đây, thì hành động hôm nay tự nhiên cần có một số thu hoạch nhất định, nếu không có chút thu hoạch nào thì không ổn rồi.

Kết quả ngay lúc đó đột nhiên nghe thấy một tiếng động kỳ lạ, giống như có thứ gì đó đang bò.

Mấy người lập tức chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, là những kẻ trộm mộ giàu kinh nghiệm, những chuyện như vậy đã trải qua từ lâu rồi, họ đã sớm biết rằng ngoài những âm thanh tự mình tạo ra, nếu ở những nơi khác mà xuất hiện một số âm thanh kỳ lạ thì chắc chắn có quái vật, phải luôn sẵn sàng chiến đấu?

Đặc biệt là âm thanh họ nghe thấy bây giờ hoàn toàn không giống tiếng người.

Sau khi chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, ánh mắt họ đều nhìn chằm chằm vào quan tài, muốn xem trong quan tài rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng nhanh chóng âm thanh đó lại tiếp tục truyền đến, giống như có thứ gì đó bị xé nát, nhưng động tác đó hoàn toàn không có quy luật và nhịp điệu trong quan tài.

Là cái quái gì, chuyện gì đang xảy ra?

Bây giờ mắt họ nhìn vào quan tài thì lại không có động tác nào, nhưng âm thanh rõ ràng phát ra từ trong quan tài.

Cũng chính vì không khí như vậy mà căn phòng này lại trở nên quỷ dị.

Quả nhiên trộm mộ không phải là việc mà người bình thường có thể làm được, những người có khả năng chịu đựng tâm lý kém một

chút thì về cơ bản ở chỗ này sẽ bị hành hạ đến chết.

Không sai, ngay cả khi không gặp phải thứ gì thật sự, trong môi trường như vậy không chừng có thể bị hù ra bệnh tim, quả nhiên trộm mộ là chuyện mà người bình thường không dám làm, cũng chỉ có những người này mới có gan lớn như vậy.

Lý Đông bây giờ thì không có bất kỳ ý thức sợ hãi nào, dù sao anh là một người có rất nhiều kinh nghiệm chiến đấu, lại thấy bất kể là thứ gì đều có thể chiến thắng, nên cũng không có gì đáng sợ, nhưng bây giờ anh muốn xem rốt cuộc là thứ gì, cái thứ quỷ quái gì đang giả thần giả quỷ ở chỗ này.

Trong đầu anh đã đưa ra vô số suy đoán.

Đương nhiên, cách suy đoán của anh về cơ bản đều là từ góc độ khoa học, về cơ bản anh luôn cố gắng dùng mọi thủ đoạn khoa học hoặc tư duy khoa học để suy đoán những chuyện anh gặp phải bây giờ.

Còn về những thứ siêu nhiên thì anh không tin, dù sao Lý Đông là một người theo chủ nghĩa duy vật, nhưng trên thế giới này quả thật có một số hiện tượng siêu nhiên, nên bây giờ anh cũng đang cố gắng suy đoán xem chỗ này rốt cuộc lại xảy ra chuyện gì, chỗ này rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.

Chẳng lẽ bí mật nằm trên hai bộ thi thể ở nơi này sao?

Nếu như vậy thì Lý Đông là người không muốn tin nhất.

Đặc biệt nếu âm thanh đó phát ra từ bộ xương khô bên dưới thì quá đáng sợ.

Vương Bàn Tử bây giờ cũng đã hoàn toàn chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, trong tay cầm một khẩu súng lục rồi lớn tiếng nói: “Cái quái gì, ông đây cả đời chưa từng sợ cái gì, nhưng bây giờ nếu thật sự có cái

thứ quỷ quái nào có thể hù dọa ông đây, ông đây cũng có bản lĩnh, nếu không hù dọa được ông đây, thì hôm nay chuẩn bị bị ông đây đánh chết đi.” Lý Đông bây giờ cũng không biết rốt cuộc là tình hình gì, bây giờ anh cũng đang tĩnh lặng chờ đợi.

Chương 1291

Thứ đáng sợ nhất trên thế giới này tuyệt đối không phải là thứ đáng sợ xuất hiện, mà là thứ không bao giờ xuất hiện nhưng lại khiến người ta cảm thấy vô cùng đáng sợ!

Bây giờ mọi người đều tĩnh lặng chờ đợi ở đó, muốn xem rốt cuộc là thứ gì, gọi là lấy tĩnh chế động.

Nhưng lúc này Ngô Tam Tỉnh nói: "Tôi hình như đã bị một loại ký thác nào đó.

Âm thanh đó hình như từ cái túi bên phải đó." Ngô Tam Tỉnh kinh nghiệm phong phú, Lý Đông cũng biết ông ấy có thể đúng, nên anh cũng không quản nhiều như vậy, cầm dao dùng sức khéo léo muốn moi cái túi đó xem chuyện gì.

Dù sao, tình hình ở chỗ này không đặc biệt rõ ràng, nên không dùng tay, dùng dao thì như vậy có thể tùy thời ứng phó nguy hiểm?

Túi của người đó thực sự rất sâu, chỉ vừa vặn lộ ra một cái lỗ.

Lý Đông dùng dao nhẹ nhàng gạt, từ trong túi rơi ra một thứ.

Không sai, ở đây lại là một chiếc bộ đàm, quan trọng nhất là đèn báo trên bộ đàm đó nhấp nháy, giống như đang liên lạc.

Tiếng động kỳ lạ vừa nãy chính là phát ra từ chiếc bộ đàm đó, nếu như vậy thì có vẻ cũng không có vấn đề gì, chỉ là xuất hiện ở đây khiến người ta cảm thấy kỳ lạ mà thôi.

Chuyện gì vậy, chẳng lẽ những người đó đã không đi sao, hay những người đó vừa mới rời đi không xa?

Trong túi của người chết này lại chứa thứ như vậy?

Mấy người đều nhìn nhau không biết phải làm sao, hoàn toàn không đoán được chuyện gì, nhưng bây giờ cảm giác nguy hiểm xung quanh càng trở nên đậm đặc, cũng có nghĩa là ở nơi này có thể có một nhóm trộm mộ khác, quan trọng nhất là nhóm trộm mộ khác có thể là kẻ thù của họ.

Quan trọng nhất là có thể kẻ thù cuối cùng đó cũng chính là Thiết Diện Sinh.

Tên đó có thể hành hạ trong thời gian dài như vậy, một con quái vật.

Nếu không thể giết chết tên đó thì đối với họ là một chuyện vô cùng nguy hiểm.

Nhưng bây giờ kẻ địch đang ở gần đó, điều đó có nghĩa là bây giờ bất cứ lúc nào cũng có thể bị giám sát, dù sao bây giờ họ có thể ở nơi sáng còn kẻ địch ở nơi tối.

Tình hình bây giờ, nếu bộ đàm có thể liên lạc, thì điều đó có nghĩa là một điều, chiếc bộ đàm đó có thể đang nhận tín hiệu nhiễu sóng, nếu có thể tiếp cận thì phạm vi tín hiệu tối đa cũng chỉ trong vòng 5 km.

Đương nhiên, với điều kiện là ở trên một mặt phẳng không có vật cản.

Còn những ngôi mộ như vậy thì tình hình phức tạp hơn một chút, ở đây khắp nơi đều có vật cản nên khoảng cách chắc chắn sẽ không xa như vậy, có thể chỉ có nửa km hoặc thậm chí chưa đến nửa km.

Vậy thì vấn đề là đối phương đặt một chiếc bộ đàm trên người một người chết để làm gì?

Đối phương chắc chắn sẽ không không biết người đó đã chết.

Bây giờ khả năng lớn nhất là sau khi người này chết, những người

bạn của hắn đã đặt hắn vào trong quan tài này.

Nhưng lại là chuyện gì?

Hoặc là những người bạn của người này không biết hắn đã chết, rồi người này ở đây bị cương thi cắn sau đó lại bị thứ gì đó đặt vào trong quan tài, chẳng lẽ cương thi có sở thích như vậy, sau khi cắn chết người lại đặt vào trong quan tài để thưởng thức sao?

Bất kể từ hướng nào, hoặc bất kể từ góc độ nào cũng không thể hiểu rõ những vấn đề này.

Bây giờ mấy người ở đó nhìn nhau, tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, phải làm sao?

Đột nhiên, bộ đàm như vậy hẳn là biết cách sử dụng chứ.

Tôi cảm thấy nếu tôi có một chiếc bộ đàm trong tay thì không chừng có thể nắm bắt tình hình bên trong chiếc bộ đàm khác, cũng có thể biết được một số hướng của đối phương?

Bộ đàm như vậy cũng khá dễ sử dụng, đương nhiên đồng thời cũng có một số nhược điểm là bộ đàm sẽ không gửi tin nhắn và gọi điện cho một người cụ thể, về cơ bản nếu trong phạm vi thì có thể sẽ gọi đến.

Vậy thì nếu tôi cũng có một chiếc bộ đàm thì có thể nhận được một số tin nhắn của đối phương.

Đương nhiên, bộ đàm như vậy không đặc biệt phổ biến, quan trọng nhất là trong trường hợp bình thường ít ai sử dụng, về cơ bản cũng chỉ trên một số tàu thuyền hoặc một số nơi đặc biệt khác mới sử dụng những thứ như vậy, dù sao bộ đàm thì tính bảo mật thực sự quá kém.

Lý Đông cau mày, tìm kiếm một lúc trong túi của mình, thực ra trong túi của anh thật sự lấy ra một chiếc bộ đàm.

Chủ yếu là vì trước khi xuất phát đã chuẩn bị quá đầy đủ, bất kể là thứ gì cảm thấy có ích hay không có ích đều phải chuẩn bị một ít, dù sao vào lúc quan trọng thì có thể có tác dụng chết người, nên bây giờ trong những thứ đã chuẩn bị đó cũng có bộ đàm, đương nhiên không chỉ một chiếc, thực ra đã chuẩn bị cho mỗi người một chiếc bộ đàm, thậm chí còn có dư, dù sao có thể sẽ bị hỏng?

Bây giờ anh lấy ra một chiếc bộ đàm để thử xem sao, dù sao đó thực sự là một ý tưởng không tồi.

Lấy ra một chiếc bộ đàm, án theo tần số của chiếc bộ đàm trên thi thể đó, sau khi mở cùng một tần số.

Bên trong lập tức truyền ra một số âm thanh khá trầm trọng.

Những âm thanh khá trầm trọng ở nơi này chứng tỏ một vấn đề là bên trong quả nhiên có một nhóm người, có thể mở bộ đàm thì tuyệt đối là người sống.

Nhưng vấn đề là tại sao những người này lại sử dụng bộ đàm?

Phải biết rằng, bộ đàm bây giờ thực ra không phải là một phương tiện tiên tiến.

Bây giờ là một thời đại khoa học kỹ thuật phát triển cao, trong một thời đại như vậy có rất nhiều phương pháp truyền tin, bộ đàm thuộc loại phương thức khá lạc hậu.

Nhưng bây giờ, là một người xuất hiện từ mấy ngàn năm trước, tại sao lại sử dụng bộ đàm không tiên tiến như vậy, thì lại là tình huống gì?

Nhưng đã chứng thực được ở nơi này quả thật có một nhóm người ở bên trong và chưa đi ra ngoài, cũng chưa bỏ chạy, trong tình huống đó lại phát hiện ra một số vấn đề.

Bởi vì Lý Đông đột nhiên phát hiện đối diện thực ra không chỉ có

một chiếc bộ đàm mà có hai chiếc bộ đàm, cũng có nghĩa là đối diện có thể có hai nhóm người đều ở đây liên lạc với nhau, rồi thuộc về hôm nay.

Lại có một vấn đề khác là Thiết Diện Sinh và những người đó lúc đó có ở đây không?

Chương 1292

Đã ở đây lâu như vậy tại sao lại không có thu hoạch?

Từ thông tin đã biết, nếu Thiết Diện Thần cũng là một kẻ trộm mộ thì tất nhiên phải lấy được thứ gì đó ở đây, nhưng theo khả năng của hắn thì ở đây lâu như vậy lại còn cố ý bày ra một cái bẫy để làm gì?

Lý Đông đương nhiên cũng biết có thể Thiết Diện Thần đã sớm biết anh, trong mắt đối phương chắc chắn là một đối thủ, cũng là một kẻ thù, chắc chắn là đối tượng phải bị tiêu diệt, nhưng vấn đề là đối phương chẳng lẽ nhất định phải bày ra một cái bẫy ở đây chỉ để tiêu diệt anh sao!

Bất kể là nguyên nhân nào thì cũng chứng tỏ một vấn đề là ở đây ẩn chứa một bí mật vô cùng lớn, nơi này có thể vô cùng bất phàm?

Lý Đông đã sớm nghe những câu chuyện thần thoại cổ đại, nghe có vẻ rất kỳ lạ, rất hoang đường không đáng tin, nhưng thực ra những câu chuyện thần thoại này có thể có một số cơ sở khoa học?

Quan trọng nhất là bây giờ có thể họ đã vô tình thật sự đi vào một nơi khá đúng.

Nhưng dù sao bây giờ phải càng cẩn thận hơn, bởi vì một khi gặp mặt thì khi ra tay đối phương dù sao cũng là một con quái vật đã mưu tính mấy ngàn năm, nếu là một con quái vật đã mưu tính mấy ngàn năm thì tuyệt đối không phải người bình thường, vậy thì có thể nắm giữ bao nhiêu thực lực, đánh nhau sẽ có kết quả như thế nào thì tự nhiên không cần nói rồi.

Thật sự mà nói, cũng là kẻ thù gặp nhau, mắt đỏ ngầu thôi.

Đương nhiên, nếu nhất định phải là kẻ thù thì Lý Đông đột nhiên

phát hiện hình như Thiết Diện Thần có mối thù hận lớn hơn với anh, dù sao ở một mức độ nào đó đã phá hoại một số kế hoạch của đối phương, còn về đối phương đối với anh thì không gây ra tổn thất lớn lắm, nhiều nhất cũng chỉ gây ra một số mối đe dọa đến an toàn của anh?

Nhưng Lý Đông cũng không quản nhiều như vậy, dù sao anh cũng không phải người tốt, dù sao chỉ cần là sự tồn tại có mối đe dọa với anh thì tự nhiên phải tiêu diệt, bất kể là chính nghĩa hay phi chính nghĩa.

Huống hồ cái Thiết Diện Thần đó bản thân không phải là một sự tồn tại chính nghĩa, tên đó cũng là một tên lão luyện gian xảo, một tên lão luyện gian xảo như vậy vì lợi ích của mình cũng không biết đã hại chết bao nhiêu người, khiến bao nhiêu người biến thành quái vật.

Nếu như vậy thì những chuyện đó có gì đáng để làm chứ.

Đương nhiên, bây giờ phải làm gì, Lý Đông phát hiện hình như cũng không có kế hoạch cụ thể, bởi vì vấn đề đơn giản là ở chỗ này anh căn bản không hiểu rõ, cũng không thể bố trí trước, bây giờ điều duy nhất có thể làm là nhanh chóng chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, tùy thời ứng phó chiến đấu.

Nên bây giờ phải làm gì thì làm, dù sao bây giờ cũng không vội.

Nhưng bây giờ cũng có một số tin tức khá tốt là một mặt, người của đối phương tuy rất đông nhưng người của đối phương rõ ràng khá phân tán, nếu khá phân tán thì muốn chiến thắng cũng không phải không thể.

Ngoài ra, những người đó có thể đang tìm kiếm thứ họ muốn, ít nhất chứng tỏ họ chưa có được thứ họ muốn, đó là một hiện tượng tốt.

Bởi vì nếu đối phương muốn có được thứ gì đó thì chắc chắn sẽ vô cùng quan trọng, vậy thì nếu đối phương chưa có được thì họ có cơ hội.

Quan trọng nhất là đối phương bây giờ tuy đã chết người nhưng đối phương hình như không cảm thấy nguy hiểm thật sự, vậy thì suy đoán trước đó về việc bị cương thi cắn chết rồi họ cố gắng bỏ chạy hình như cũng không chính xác.

Bây giờ Lý Đông phát hiện càng suy nghĩ những vấn đề này anh sẽ càng cảm thấy đau đầu, nhưng bây giờ anh cũng có một thói quen rất tốt là đối với những vấn đề không hiểu rõ thì tuyệt đối sẽ không lãng phí thời gian tiếp tục suy đoán.

Trên đời này rất nhiều chuyện là như vậy, rất nhiều chuyện nếu không thể làm rõ thì muốn tìm mọi cách để làm rõ thì không dễ dàng làm rõ, ngược lại nếu chưa làm rõ thì cứ để sang một bên, chờ đến khi sự việc xảy ra rồi nói thì như vậy ngược lại sẽ đơn giản hơn một chút.

Bây giờ đột nhiên anh chuyển ánh mắt tập trung vào chiếc quan tài nhỏ hơn.

Chiếc quan tài nhỏ hơn đó thì rất nhỏ, tối đa cũng chỉ khoảng 1 mét 5.

Khoảng 1 mét 5 thì về cơ bản không thể đặt vừa người trưởng thành, tối đa cũng chỉ là quan tài của trẻ con, chẳng lẽ nơi này là quan tài của trẻ con sao?

Nhưng những nơi đặt quan tài như vậy cơ bản đều là thi thể của chủ mộ và người phụ tá, nhưng trong người phụ tá sẽ có trẻ con sao?

Lý Đông đến bên cạnh chiếc quan tài đó, muốn mở chiếc quan tài nhỏ đó ra, nhưng đột nhiên phát hiện chiếc quan tài nhỏ đó hình như

không đơn giản như vậy, bên trong hình như có cơ quan?

Bên trong hình như có cơ quan thì anh hơi cau mày, sau đó cẩn thận lấy ra một thứ khác nhẹ nhàng đặt vào khe hở của quan tài.

Thứ đó là một bảo bối do trộm mộ phát minh, nhưng sau khi được Lý Đông cải tiến thì trở nên tiện lợi hơn.

Bảo bối này sau khi được đặt vào khe hở của quan tài thì có thể nhanh chóng biến lớn rồi kích hoạt cơ quan bên trong.

Thứ này có thể tránh được những thứ nguy hiểm, bởi vì một số quan tài bên trong sẽ xuất hiện một số cơ quan, nếu cố gắng mở ra thì có thể sẽ bị cơ quan kích hoạt, lúc đó người đó có thể đã dùng hết sức rồi, nhưng nếu có thứ này thì quan tài chưa mở có thể kích hoạt cơ quan, thông thường cơ quan đã kích hoạt một lần thì sẽ không còn tác dụng nữa, vậy thì có thể yên tâm mà mở ra.

Nhưng vừa mới thử làm như vậy thì đột nhiên phát hiện sau khi đi vào, rõ ràng cảm thấy bên trong hình như có chấn động dữ dội, giống như khi câu cá lại gặp phải con cá lớn, rồi tạo ra loại chấn động dữ dội đó.

Đương nhiên, loại chấn động dữ dội này kéo dài một lúc rồi cuối cùng lại khôi phục bình thường, giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

Nếu như vậy thì có nghĩa là cơ quan trong quan tài đã bị phá hủy sao?

Vậy thì tiếp theo là lúc cố gắng mở ra rồi?

Lý Đông lúc này chuẩn bị mở chiếc quan tài đó?

Nhưng đột nhiên phát hiện chiếc quan tài đó hình như không dễ mở như vậy, bên trong hình như có thứ gì đó giữ lại.

Phải biết rằng sức lực của anh vô cùng lớn, trong trường hợp bình

thường quan tài như vậy đối với anh thật sự không phức tạp đến vậy?

Dù sao sức mạnh đôi khi thật sự có thể giải quyết mọi vấn đề?

Lý Đông nghe xong cuối cùng quyết định tăng thêm sức lực.

Nhưng không được, anh trực tiếp dùng dao cắm vào khe hở của quan tài, một nhát dao nhẹ nhàng xuống cuối cùng trực tiếp cưỡng chế mở chiếc quan tài đó ra.

Vừa mới nhấc nắp quan tài lên một chút, Ngô Tam Tỉnh bỗng đẩy mạnh nó ra.

Lý Đông vội vàng lùi lại, chợt nghe thấy trong quan tài vang lên vài tiếng động lạ.

Ngay sau đó, Lý Đông cảm thấy có thứ gì đó sượt qua mặt mình, khiến anh giật nảy mình.

Lẽ nào bên trong có cơ quan sao?

Điều quan trọng nhất là nếu không né kịp thì có thể sẽ rất nguy hiểm.

Chương 1293

Dù khả năng phòng hộ của anh rất tốt, nhưng không phải lúc nào cũng có thể bảo vệ toàn diện.

Suy cho cùng, phòng hộ cũng chỉ là một dạng năng lực phòng ngự mạnh mẽ mà thôi.

Nhưng dù năng lực phòng ngự có mạnh đến đâu, cũng sẽ có thứ phá vỡ được nó.

Nếu không phá vỡ được, chỉ có nghĩa là lực công kích chưa đủ mạnh, nhưng luôn có khả năng xuất hiện những đòn tấn công cực kỳ uy lực.

Nếu thật sự bị đánh trúng thì phiền toái to.

Quan trọng hơn, vũ khí đó chắc chắn có độc, mà cho dù không có độc, ở nơi này lâu như vậy, các loại vi khuẩn cũng có thể bám vào.

Nếu bị thương, vết thương e rằng sẽ rất khó xử lý. "Vũ khí của Đông ca có vẻ không ổn lắm.

Trông như nó đã phá hỏng cơ quan bên trong, vậy mà một lúc sau lại có cơ quan khác xuất hiện.

Vừa rồi mà không né kịp thì gay to rồi." Nhưng dù sao đó cũng chỉ là một chuyện nhỏ, hiện tại mọi người đều không sao.

Lý Đông liền nắm chặt nắp quan tài, dùng sức mở bật nó ra.

Sau khi nắp quan tài được mở, anh dùng đèn pin rọi vào bên trong, cảnh tượng hiện ra khiến người ta sởn gai ốc.

Bên trong chiếc quan tài này lại có vô số xương trắng.

Đúng vậy, một chiếc quan tài nhỏ bé như vậy lại chất đầy xương

trắng, không có bất kỳ quy luật nào, tuyệt đối không phải của một hay vài người.

Số người bên trong không thể đếm xuể, và tất cả xương cốt đều bị xáo trộn, không thể ghép lại hoàn chỉnh.

Về phần cơ quan ở đâu thì hoàn toàn không biết.

Vừa rồi Lý Đông chỉ tùy tiện chạm vào thứ gì đó bên trong để thăm dò mà thôi.

Nhìn thấy nhiều xương trắng như vậy, có người cảm thấy da đầu tê dại, không nhịn được hỏi: "Nơi này rốt cuộc chứa bao nhiêu thi thể vậy?" Một chiếc quan tài như thế này, họ chưa từng thấy bao giờ.

Bởi vì quan tài là một thứ rất thú vị.

Tương truyền, ban đầu quan tài không dùng để chôn người chết mà dùng để chứa người bệnh.

Người ta nói rằng sau khi bị bệnh, nằm trong đó sẽ có tác dụng dưỡng bệnh.

Chỉ tiếc là những người được đặt vào quan tài kiểu này về cơ bản đều cầm chắc cái chết.

Sau này, để người chết không bị quấy rầy quá nhiều, người ta liền trực tiếp dùng quan tài làm công cụ mai táng.

Tác dụng của quan tài cũng chỉ có hai như vậy, nhưng bây giờ lại dùng để chứa nhiều xương trắng thế này, quả thực là chuyện xưa nay chưa từng nghe, xưa nay chưa từng thấy.

Bởi vì có nhiều xương trắng như vậy, nghĩa là có người đã phân giải thi thể rồi mới bỏ vào đây.

Lý Đông đang định xem xét bên trong có huyền cơ gì không thì phía sau đột nhiên vang lên một tiếng "bằng", hình như có thứ gì đó

rơi xuống.

Anh vội quay người lại, trong lòng hoảng hốt, bởi vì ở nơi này, bất kỳ tiếng động nhỏ nào cũng là một chuyện vô cùng đáng sợ.

Khi quay đầu lại, anh thấy trên vách tường xuất hiện một cái hố khổng lồ.

Lúc mới vào đây tuyệt đối không có cái hố này, không biết tại sao nó lại đột nhiên xuất hiện.

Dưới đất có những mảnh vụn đá rơi vãi, thì ra là mũi tên từ trong quan tài lúc nãy bắn ra đã phá hủy vách tường nghiêm trọng đến vậy.

Điều này cũng phần nào cho thấy uy lực của ám khí đó lớn đến mức nào.

Nhưng vấn đề mấu chốt bâyt giờ không phải là chuyện đó, mà là Lý Đông phát hiện trên tường lại có tranh vẽ.

Đúng vậy, lúc mới vào anh không thấy có gì cả, nhưng sau biến cố vừa rồi, trên tường lại xuất hiện bích họa.

Điều này khiến anh thậm chí nghi ngờ có phải mình đã nhìn nhầm hay không, nhưng bây giờ những thứ này đã thực sự hiện ra.

Anh liền chạy vài bước tới xem bức bích họa rốt cuộc là thế nào, bởi vì bích họa thường ẩn chứa những manh mối vô cùng quan trọng.

Nếu tìm được bích họa, có thể biết được rất nhiều điều từ đó.

Bởi vì nội dung trên đó về cơ bản có liên quan mật thiết đến chủ nhân ngôi mộ!

Nhưng vấn đề là, những bức bích họa này dường như đã bị một loại phong ấn nào đó niêm phong lại.

Nếu chủ nhân ngôi mộ muốn dùng bích họa để khoe khoang, thể hiện sự lợi hại của mình, tại sao lại phải phong ấn chúng?

Điều này có chút không hợp lẽ thường.

Bây giờ, mọi chuyện ở đây dường như đều không hợp lẽ thường.

Khi những điều bất thường tụ lại một chỗ, lại càng khiến người ta cảm thấy kỳ quái.

Bởi vì nếu đã vẽ bích họa để khoe khoang rồi lại phong ấn không cho người khác xem thì quả là thừa thãi, thà không vẽ còn hơn.

Nhưng dù sao đi nữa, bây giờ cần phải nghiên cứu xem bức bích họa này rốt cuộc là thế nào, dù sao chúng cũng vô cùng có giá trị.

Chương 1294

Hiện tại chỉ có thể nhìn thấy một phần, phần còn lại có lẽ cũng cần một phương pháp đặc biệt nào đó mới có thể hiển thị ra.

Mặc dù bây giờ nhìn chưa được hoàn chỉnh nhưng cũng có thể đoán ra được một vài thứ.

Từ trên đó có thể lờ mờ nhìn thấy một cánh cổng đá khổng lồ.

Một cánh cổng đá khổng lồ, không biết nó có ý nghĩa gì, những thứ khác dường như đều bị che khuất. "Tôi hình như hiểu ra rồi.

Chủ nhân ngôi mộ này rõ ràng là người thích khoe khoang, nhưng bức bích họa có lẽ đã bị người khác cố ý che giấu, sau đó dùng thứ gì đó phong ấn lại.

Bây giờ chúng ta mau chóng mở hết những thứ này ra!" Có người lớn tiếng hô hào.

Mọi người lập tức bắt tay vào việc, chẳng mấy chốc xung quanh đã hiện ra những phần khác của bức bích họa.

Điều kỳ lạ là những bức bích họa này về cơ bản cũng được phong ấn bằng những khối đá rất bình thường, nhưng muốn xem được nội dung bên trên thì lại phải dùng đến một số thủ đoạn đặc biệt.

May mà đã có kinh nghiệm từ lần trước, nên bây giờ họ đã biết phải làm gì.

Chẳng mấy chốc, gần như toàn bộ tường đá trong khu vực này đều được lộ ra.

Chỉ có điều, điều khiến người ta cảm thấy vô cùng kỳ lạ là, mặc dù bích họa rất đẹp, nhưng trên đó lại có dấu vết bị phá hoại rõ rệt.

Đúng vậy, bị người ta phá hoại rồi mới phong ấn lại.

Rõ ràng có kẻ không muốn hậu nhân nhìn thấy nội dung bên trên!

Bây giờ họ chỉ có thể nhìn thấy những mảnh ghép không hoàn chỉnh, nhưng từ những mảnh ghép đó cũng có thể đoán được đại khái nội dung.

Nội dung đại khái là một người đàn ông đứng trước một cánh cổng mộ khổng lồ.

Người đàn ông này trông rất vĩ đại, nhưng có thể thấy ông ta tuyệt đối không phải người tốt.

Khuôn mặt ông ta vô cùng quái dị, không có bất kỳ ngũ quan nào, chỉ là một mảng đen kịt.

Đúng vậy, gã này trông giống người, nhưng chỉ là dáng người, còn khuôn mặt thì hoàn toàn không có.

Nếu ở nơi khác, có thể sẽ bị coi là một trò đùa ác ý, nhưng ở đây, cảnh tượng này lại khiến người ta lạnh gáy.

Bởi vì phía sau người đàn ông đó là những binh lính cầm trường mâu, trông có vẻ được vẽ rất vội vàng, nhưng có thể thấy những binh lính này vô cùng lợi hại, đội hình rất chỉnh tề.

Có thể khẳng định đây là một đội quân tinh nhuệ.

Từ đôi mắt của những người lính đó, Lý Đông đột nhiên giật mình, bởi vì trong mắt họ hoàn toàn không có lòng trắng, toàn bộ đều là màu đen, giống như không có nhãn cầu, chỉ có một con ngươi!

Loại quái vật này lập tức khiến Lý Đông toát mồ hôi trán, bởi vì anh đã từng nhìn thấy thứ tương tự ở một nơi nào đó, chỉ là không nhớ ra đó là đâu.

Bởi vì ở nơi đó, khi anh nhìn thấy những thứ này, đó tuyệt đối là

một thảm kịch.

Nơi đó không phải là nội dung trên bích họa, mà là một đám người sống sờ sờ biến thành bộ dạng bây giờ!

Chỉ là đột nhiên không nhớ ra đã gặp ở đâu!

Thực sự, Lý Đông bây giờ bỗng nhiên phát hiện trong đầu mình có một đoạn ký ức, chỉ là đoạn ký ức này cũng không hoàn chỉnh, khiến anh cảm thấy như đã quên mất một vài điều gì đó, nhưng rốt cuộc đã quên cái gì, nhất thời không thể nhớ rõ. "Người biến thành bộ dạng này rốt cuộc là sao?

Lẽ nào do bị bệnh hoặc bị ảnh hưởng bởi thứ khác?" "Đông ca, sắc mặt cậu sao khó coi vậy?

Lẽ nào cậu sợ những thứ này sao?

Tôi chưa bao giờ thấy cậu sợ hãi như vậy, không lẽ cậu lại sợ những thứ này?" Vương Bàn Tử cảm thấy kỳ lạ.

Gã béo này và Lý Đông đã cùng nhau trải qua vô số hoạn nạn, cũng biết Lý Đông tuyệt đối không phải là người nhát gan, cũng sẽ không sợ hãi bất cứ thứ gì.

Nhưng một người đàn ông can đảm đặc biệt, gần như vô địch như vậy, bây giờ sắc mặt lại tái nhợt, không biết là chuyện gì.

Lý Đông nhíu mày nói: "Tôi cũng không biết tại sao, tôi đột nhiên cảm thấy hình như đã gặp cảnh này ở đâu đó rồi, nhưng không phải là bích họa, mà là người sống sờ sờ!" "Nhưng tôi đã gặp thứ này ở đâu nhỉ?" Nghe vậy, Vương Bàn Tử không nhịn được cười, rồi nói với Lý Đông: "Đông ca, cậu gặp thứ này lúc nào vậy?

Lẽ nào là lúc đi một mình sao?

Nhưng tôi có thể chắc chắn là lúc đi mạo hiểm cùng tôi thì tuyệt

đối chưa từng gặp chuyện như vậy…" Từ giọng điệu của cậu ta, có vẻ như những chuyện này là gặp phải lúc đi mạo hiểm, điều đó là không thể nào.

Lý Đông bây giờ cũng không nghĩ nhiều nữa, lại tập trung ánh mắt vào người đàn ông mặt đen kia.

Trước ngực người đàn ông mặt đen đó đeo một khối ngọc bội vô cùng quái dị, sở dĩ nói nó quái dị là vì nó có màu đỏ như máu.

Đương nhiên, ngọc thạch màu đỏ bản thân nó cũng không phải thứ đáng sợ, điều quan trọng nhất là khối ngọc thạch màu đỏ đó trông giống như một con mắt người.

Đúng vậy, một con ngươi màu đỏ!

Nhìn theo phong cách này, nó tương đương với loại trang sức theo phong cách kinh dị.

Mặc dù thời đại này cũng có một số người có sở thích đặc biệt, thích đeo một số trang sức kinh dị, nhưng đó về cơ bản chỉ là số ít.

Dù sao những thứ như vậy nếu dọa người khác thì phải chịu trách nhiệm.

Chương 1295

Quan trọng nhất là bây giờ khối ngọc thạch đó treo ở vị trí đó, cho người ta cảm giác như mắt của người đó mọc ở đó.

Mắt của một người mọc ở ngực vốn đã rất quái dị, màu đỏ như máu trông như đang không ngừng chảy máu, càng khiến người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. "Trời đất ơi, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Con mắt của gã đó có phải là mắt thật không?

Lẽ nào đó là Thiên Sư Nhãn Tình trong truyền thuyết?" Ngô Tam Tỉnh nhìn thấy cảnh này cũng cảm thấy vô cùng sợ hãi!

Bởi vì những kẻ trộm mộ này, mặc dù có rất nhiều bản lĩnh không thể tưởng tượng được hoặc một số kỹ năng rất đặc biệt, thậm chí một số đặc điểm cơ thể của họ cũng có phần đặc biệt, nhưng nhìn chung, đa số họ không khác gì người bình thường!

Đương nhiên, trong giới trộm mộ cũng có một số thứ khá đặc biệt, có những kẻ trộm mộ sở hữu một loại mắt rất kỳ lạ gọi là Thiên Ti Nhãn, có thể nhìn thấy đủ loại nguy hiểm, thậm chí có thể trực tiếp tấn công các loại quái vật, vô cùng đáng khâm phục. "Người đàn ông này là một kẻ trộm mộ sao?

Một kẻ trộm mộ mặt đen, cũng thú vị đấy chứ?

Hay gã này là Thiết Diện Sinh?" Lý Đông đột nhiên nghĩ đến một khả năng khác.

Gã này không phải là Thiết Diện Sinh chứ?

Nếu là gã ta, dường như cũng có thể giải thích được, bởi vì Thiết Diện Sinh trước nay đều đeo mặt nạ, một chiếc mặt nạ sắt, nên người

khác không thể nhìn rõ mặt hắn.

Có lẽ bản thân mặt hắn vốn đã đen như thế này.

Đồng thời, gã đó cũng là một kẻ trộm mộ vô cùng lợi hại, cũng nhờ vào năng lực trộm mộ mà bắt đầu bố cục vạn cổ.

Nhưng gã này lại để lại bích họa ở đây là sao? "Mau nhìn kìa, hình như đúng là như vậy.

Thực tế, bức bích họa này có thể không phải do chủ nhân ngôi mộ vẽ ra, mà có khả năng là do người đời sau để lại ở đây.

Mau nhìn, tường đá dưới bức bích họa hình như có vết cạo, làm rất vội vàng." Nói cách khác, lúc ban đầu, bức tường này có lẽ không giống như bây giờ.

Có lẽ cũng bị người ta cạo phẳng một cách rất đơn giản rồi mới vẽ bích họa lên trên!

Tóm lại, tất cả công việc đều làm rất vội vàng, không hề tinh tế, bên trong không chừng ẩn giấu bí mật động trời.

Bây giờ, những chuyện gặp phải ngày càng trở nên phức tạp, mỗi chuyện đều có thể ẩn chứa bí mật động trời, Lý Đông bây giờ đã có nhận thức chung trong lòng.

Về phần rốt cuộc là chuyện gì, thì không thể làm rõ được.

Bởi vì chỉ dựa vào suy luận thì cảm thấy có khả năng sẽ sai.

Bây giờ ở nơi này xuất hiện những thứ này cũng không thể nói lên được vấn đề gì.

Lý Đông đành phải ghi lại cảnh tượng ở đây, lấy điện thoại ra chụp lại bức ảnh.

Nhưng sau khi chụp ảnh, anh bỗng phát hiện bức ảnh trong điện thoại và bức bích họa trên tường không giống nhau.

Trong bức ảnh trên điện thoại, người đàn ông mặt đen dường như đang cười với anh, nụ cười đó vô cùng quỷ dị, trong nụ cười đó tràn đầy ánh mắt chế giễu.

Đúng vậy, người đàn ông mặt đen tuy mặt đen kịt, nhưng Lý Đông không biết tại sao lại có thể cảm nhận được biểu cảm và ánh mắt của gã.

Lý Đông lập tức giật mình, lẽ nào nơi này thật sự đã xảy ra chuyện linh dị sao?

Trong tình huống như vậy, anh thậm chí chỉ muốn xóa ngay bức ảnh trên điện thoại đi, bởi vì như vậy có nghĩa là có thể đã mang thứ đó vào trong điện thoại của mình.

Nhưng sau đó Lý Đông lại không làm vậy, bởi vì anh từ đầu đến cuối đều cảm thấy mọi chuyện trên đời cuối cùng đều có thể giải thích bằng khoa học, cảm thấy có lẽ chỉ là ảo giác mà thôi.

Hoặc có lẽ bức bích họa ở đây không phải bị người ta phá hủy, mà là vốn dĩ chưa vẽ xong.

Vì một lý do nào đó, người vẽ đã trực tiếp bỏ chạy, nên mới biến thành bộ dạng bây giờ.

Bây giờ anh không ngừng suy đoán ở đây, nhưng cuối cùng vẫn không thể suy đoán ra một sự thật có thể xác định.

Để không bị tư duy định kiến chi phối, anh đều coi những điều này là suy đoán mà thôi. "Đoán tới đoán lui, Bàn gia ta thấy phiền quá rồi," Vương Bàn Tử cảm thấy có chút chán ghét, nói: "Mẹ nó, mấy người cổ đại này thật là phiền phức.

Có gì thì nói thẳng ra đi, cứ chơi trò ú tim này thật khiến người ta đau đầu.

Cứ thế này thì Bàn gia ta cũng không biết phải làm gì nữa!" Thực

tế, Vương Bàn Tử cũng là một người rất có kiên nhẫn, nhưng bây giờ cũng đã mất hết kiên nhẫn.

Có thể thấy tình hình hiện tại đối với cậu ta thật sự rất phiền phức!

Lý Đông vội nói: "Đừng vội, đừng vội.

Bây giờ chúng ta đã ở đây rồi, thì những chuyện phải đối mặt cuối cùng cũng phải đối mặt.

Bây giờ chúng ta chỉ cần chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu là được rồi.

Đối với những chuyện khác, chúng ta không cần quá để ý." Lý Đông nói vậy, chỉ là để an lòng quân tâm!

Bây giờ, muốn giải quyết vấn đề thì cần phải động não.

Chương 1296

Mặc dù đầu óc anh bây giờ rất rối, nhưng cũng không có cách nào khác!

Chỉ có thể sắp xếp lại những thông tin đã biết, cố gắng phân tích!

Lời của Bàn Tử cũng đúng, những hiện tượng trên tường bây giờ, tự nhiên là để biểu đạt một thông tin nào đó!

Nhưng thông tin đó là gì?

Nhìn vào bức tranh không hoàn chỉnh trên tường, Lý Đông phát hiện, đối với những chuyện động não như thế này, dường như có chút khó khăn với anh.

Bởi vì anh phát hiện sự chú ý của mình dường như luôn bị chuyển đi một cách vô thức!

Hiện tượng này anh cũng đã từng gặp, nhưng khi hiện tượng đó xảy ra, trong tình huống bình thường, đều là do môi trường xung quanh có thể gây ra ảnh hưởng nhất định đối với con người!

Môi trường xung quanh gây ảnh hưởng đến con người, khiến tâm lý con người sinh ra ảo giác, thậm chí khiến tinh thần con người thay đổi, từ đó bị tổn thương!

Đây là thao tác cơ bản của Viên quang thuật, nơi này rõ ràng cũng có người sử dụng Viên quang thuật!

Là một người có kinh nghiệm phong phú, đã hiểu về Viên quang thuật, nên anh cũng không đặc biệt sợ hãi.

Rõ ràng, chiêu này cũng chỉ là khiến người ta sinh ra ảo giác mà thôi, chỉ cần trong đầu chú ý một chút thì ảnh hưởng cũng sẽ không đặc biệt lớn!

Anh lại liếc nhìn đôi mắt đen kịt của những người kỳ quái đó, sau đó lại nhìn con mắt màu đỏ treo trên người người đàn ông kia!

Lập tức cảm thấy có chút bực bội!

Rốt cuộc là thứ quái gì vậy?

Bây giờ anh hoàn toàn không biết nó là thứ quái gì!

Thậm chí bức tranh này, rốt cuộc muốn biểu đạt điều gì lại khiến anh cảm thấy mơ hồ!

Anh thậm chí cảm thấy một số ký ức trong đầu mình cũng đang dần dần bị xóa đi.

Vừa rồi còn cảm thấy nhớ ra một thứ gì đó, bây giờ đột nhiên lại không nhớ nữa.

Đây là tình huống gì?

Lý Đông, là một người luôn tin vào khoa học, không tin có ai sẽ sử dụng sức mạnh siêu nhiên.

Những sức mạnh siêu nhiên đó cuối cùng cũng chỉ là những thứ trong tưởng tượng của một số người mà thôi, thực tế không hề tồn tại!

Nhưng bây giờ anh đột nhiên cảm thấy, có lẽ trên đời này thật sự có sức mạnh siêu nhiên, lại có thể trực tiếp thay đổi ký ức của con người.

Chuyện như vậy, thật sự khiến người ta cảm thấy khó tin.

Lý Đông dụi dụi mắt, đồng thời lại véo vào cánh tay mình, để cơn đau dữ dội ảnh hưởng đến bản thân, như vậy có lẽ sẽ không bị môi trường xung quanh ảnh hưởng.

Đúng lúc này, Lý Đông đột nhiên phát hiện những người có mắt đen đó, hình như có vài người mắt vẫn bình thường, cũng có con

ngươi có lòng trắng, không giống như những kẻ quái vật kia.

Mấy người này ăn mặc cũng khác với những người còn lại, họ không mặc quân trang, có lẽ không phải quân nhân.

Nếu phải đoán thân phận của mấy người này, thì dáng vẻ của họ có lẽ trông hơi giống thợ thủ công, hoặc là những người được dùng để xây dựng một cánh cổng lớn...

Lại là tình huống gì đây?

Lẽ nào những biến hóa quái dị ở nơi này chỉ ảnh hưởng đến quân nhân mà không ảnh hưởng đến thợ thủ công sao?

Tuyệt đối không thể!

Bởi vì trên thế giới này, những thứ như vậy, ảnh hưởng đối với con người sẽ không thay đổi vì nghề nghiệp.

Lý Đông lại cố gắng suy đoán, đột nhiên nghĩ ra một lời giải thích.

Bởi vì bức tranh này được vẽ rất vội vàng, nên có thể có chỗ vẽ không được đặc biệt tốt.

Nhưng vấn đề mấu chốt là, màu sắc và chất liệu sử dụng trên bức tranh này lại vô cùng tinh xảo, có lẽ cũng do những người thợ thủ công bậc thầy vẽ ra.

Có lẽ những người thợ thủ công này có lòng riêng, đã vẽ ra cảnh tượng như vậy trong lúc chủ nhân của họ không biết.

Ở thời cổ đại, mọi chuyện đều rất tàn khốc!

Những công nhân tham gia xây dựng lăng mộ, và những người thợ thủ công vẽ bích họa, kết cục cuối cùng về cơ bản đều là vật bồi táng!

Đây là chuyện bình thường!

Bởi vì chủ nhân ngôi mộ không hy vọng vị trí ngôi mộ bị người

khác biết.

Đặc biệt là những người thợ thủ công này, họ đã tham gia xây dựng thì tự nhiên sẽ biết kết cấu và các tình huống bên trong.

Nếu những người thợ thủ công này truyền lại những điều này, đó tuyệt đối là một mối nguy lớn.

Dù họ không đi trộm mộ, nhưng con cháu đời sau cũng sẽ đi trộm mộ, vì như vậy chẳng khác nào một món hời từ trên trời rơi xuống.

Đương nhiên, những công nhân và thợ thủ công này về cơ bản đều biết số phận của mình, nhưng không phải là hoàn toàn không có cách phản kháng, đôi khi họ cũng sẽ để lại một chút tâm cơ!

Về cơ bản, những người này đều sẽ tìm mọi cách để sống sót.

Chương 1297

Nếu phải dùng một câu để giải thích, đó là "kiến còn muốn sống", nên mỗi người đều sẽ tìm mọi cách để sống sót và sống tốt hơn.

Thế giới này thực tế là cuộc đấu trí đấu dũng giữa các loại người với nhau mà thôi.

Những câu chuyện đấu trí đấu dũng giữa các loại người này từ xưa đến nay chưa bao giờ dừng lại, về cơ bản đều là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, xem ai có tâm cơ hơn, ai có trí tuệ mạnh mẽ hơn.

Khi xây dựng, hoặc là họ sẽ để lại một số thông tin kỳ quái làm manh mối để người bên ngoài tìm đến, hoặc là để lại một số lối thoát.

Nhìn tình hình ở đây, có lẽ bức họa này là do những người thợ thủ công để lại.

Bởi vì cảm thấy sắp trở thành vật hiến tế, biết mình sắp chết, nên họ đã để lại những thông tin bí mật này.

Chỉ là những thông tin này được giấu quá kỹ, nếu không phải vì sự cố lúc nãy, Lý Đông căn bản sẽ không phát hiện ra những thứ này trên đó. "Đông ca, liệu có phải lúc nãy tôi kích hoạt ám khí cũng có liên quan đến những thứ này không?" Vương Bàn Tử đột nhiên nghĩ ra một khả năng lớn.

Lý Đông nghe vậy, mắt liền sáng lên, bỗng nhiên phát hiện tất cả những manh mối bị đứt đoạn có thể đều liên kết với nhau.

Trong lòng anh bỗng trở nên phấn khích, bởi vì anh đột nhiên phát hiện suy đoán của mình có thể là đúng. "Tôi nghĩ tôi biết chuyện gì xảy ra rồi!

Xem ra tình hình ở đây khá phức tạp." "Chủ nhân ngôi mộ này

không biết là ai, nhưng có thể thấy các thế lực ở đây khá đông đảo.

Đầu tiên, bản thân chủ nhân ngôi mộ là một thế lực.

Có lẽ dù đã chết nhưng sau này sẽ có thủ đoạn đặc biệt để sống lại, hình thành một thế lực riêng.

Chuyện như vậy cũng không phải là không thể." Từ xưa đến nay, vô số người đều có một giấc mơ, đó là hy vọng được trường sinh bất lão.

Dù không thể trường sinh bất lão, họ cũng hy vọng có thể chết đi sống lại!

Để đạt được hai mục đích này, các nhân vật lớn từ xưa đến nay đã nỗ lực vô số, nghĩ ra rất nhiều phương pháp, nhưng thực tế, trên bề mặt, gần như không có ai thành công.

Mặc dù sau này, qua vô số cuộc thám hiểm, Lý Đông biết rằng thực sự có người thành công, nhưng những người thành công đó cũng khá kín tiếng.

Quan trọng nhất là, Lý Đông chưa từng gặp người thật. 138.

Nhưng dù vậy, trên thế giới này vẫn có người nối tiếp nhau, dù sao sức hấp dẫn của trường sinh bất lão thực sự quá lớn. "Đông ca, xem cậu nói thế nào đi.

Nếu cậu nói hay thì không chừng tôi sẽ tin, nếu nói không hay thì đừng đùa với tôi nữa!" Thực tế, bây giờ mọi người đối với lời nói của Lý Đông không còn hy vọng nhiều nữa, hoặc là đối với việc khám phá sự thật ở đây không còn hy vọng nhiều nữa, nên bây giờ căn bản không tin lời của Lý Đông.

Lý Đông lần này nói với mọi người: "Mấy người mắt không bị đen kia thực tế là những người thợ thủ công xây dựng nơi này!

Họ có lẽ bị ép buộc xây dựng ở đây!

Chỉ là sau khi xây dựng xong, họ đã vẽ một bức tranh trên tường, kết quả lại bị chủ nhân nơi này ép buộc xóa đi." Sau khi bức tranh trên tường bị xóa đi, những người thợ thủ công này cảm thấy có lẽ sinh mệnh không còn nhiều, thời gian sống không còn dài, nên đã để lại một tâm cơ, để lại một bức di ngôn trên tường.

Mục đích làm vậy tự nhiên cũng là để báo thù chủ nhân ngôi mộ ở đây, dù sao giữa họ không thể nào không có oán hận.

Nhưng họ lại cảm thấy không thể tùy tiện bị người khác phát hiện, nên đã vội vàng vẽ xong, khiến bức tranh trở nên rất thô sơ.

Sau đó lại phong ấn bức tranh lại!

Mục đích làm vậy một mặt là không để người thường phát hiện ra bích họa trên tường, đồng thời lại hy vọng những người lợi hại, có duyên sẽ phát hiện ra.

Như vậy, họ cảm thấy có lẽ có thể giúp mình trút giận!

Nơi này thực tế đã thiết lập một cơ quan vô cùng khéo léo, đó chính là mũi ám khí sau khi quan tài bị mở ra!

Mũi ám khí đó bắn vào tường, tự nhiên cũng sẽ biến thành cục diện bây giờ, sau đó lộ ra bức bích họa như hiện tại!

Lý Đông giải thích như vậy, mấy người còn lại bỗng nhiên đều gật đầu, bởi vì cảm thấy có lẽ thật sự là đúng. "Đông ca, chủ nhân nơi này rốt cuộc là ai?

Theo suy đoán lúc nãy của em, dù Thiết Diện Sinh cũng là một kẻ trộm mộ, đến đây chuẩn bị trộm mộ, vậy chủ nhân nơi này lẽ nào lại lợi hại hơn cả Thiết Diện Sinh sao?" "Nếu lợi hại hơn cả Thiết Diện Sinh, vậy người đó chẳng lẽ không phải là người thời thượng cổ sao?

Nhưng nếu thật sự là người thời thượng cổ, những người đó thật sự lợi hại đến vậy sao?

Thật sự có thể xây dựng được ngôi mộ tốt như vậy sao?" Thời thượng cổ trong ấn tượng của mọi người cũng là thời đại của các loại thần thoại.

Nhưng vấn đề là, các loại thần thoại đó cuối cùng cũng chỉ là thần thoại mà thôi, không phải lịch sử thật sự.

Thực tế, con người thời thượng cổ thật sự chỉ vừa mới từ thời đại nguyên thủy tiến vào thời đại văn minh, trong quá trình đó căn bản không có khoa học kỹ thuật mạnh như vậy.

Lý Đông lắc đầu nói: "Lúc nãy không phải đã nói với các cậu rồi sao, lịch sử mà tôi trải qua không chỉ có thời thượng cổ mà còn có thời đại hiện tại.

Hiện nay, rất nhiều nhà khoa học đã chứng minh rằng trước lịch sử loài người, có lẽ có một nền văn minh khác, được gọi là văn minh tiền sử!

Có lẽ nơi này là do một nhân vật lớn của văn minh tiền sử để lại cũng không chừng.

Đương nhiên, ai mà nói chắc được chứ." Vương Bàn Tử và mấy người nghe xong cảm thấy có chút ngơ ngác.

Chương 1298

Những người này đều là những kẻ trộm mộ có kinh nghiệm rất phong phú, nhưng hiểu biết của họ cũng chỉ là lịch sử mà thôi, tư duy lại không nhảy vọt như Lý Đông.

Ngược lại, Lý Đông lại là một sinh viên đại học, trong đầu có những tư duy mới mẻ! "Đông ca, văn minh tiền sử mà cậu nói, lúc tôi còn đi học chỉ nghe người khác nói, nhưng cậu có thấy văn minh tiền sử đó là thật không?

Điều đó căn bản không có cách nào chứng minh được mà.

Bây giờ cũng không có bằng chứng nào cả!" Lý Đông lắc đầu cười: "Ai nói không có bằng chứng?

Lẽ nào cậu chưa nghe nói sao?

Người ta từng phát hiện dấu vết phóng xạ hạt nhân dưới lòng đất.

Cậu nghĩ thứ như phóng xạ hạt nhân thật sự có thể là hiện tượng tự nhiên sao?

Hay cậu nghĩ những người thời thượng cổ có thể tạo ra những thứ này?

Thực tế, đó là dấu vết nổ của một loại vũ khí mạnh mẽ." Lý Đông chỉ tùy tiện nói vài câu như vậy, đã khiến mấy người kia đều im bặt!

Đương nhiên, Lý Đông bây giờ nói vậy cũng không hy vọng những người này tin tưởng.

Thực tế, đối với chuyện văn minh tiền sử, anh cũng không tin, bây giờ về cơ bản cũng chỉ là suy đoán mà thôi.

Đã là suy đoán thì cứ tùy tiện nói, dù sao cũng không thể coi là

thật. "Đông ca, tôi hiểu ý cậu rồi, văn minh tiền sử thì văn minh tiền sử đi, nếu nơi này là do một nhân vật lớn của văn minh tiền sử để lại, vậy những thứ có thể để lại thật sự rất lợi hại sao?" Lý Đông gật đầu nói: "Có lẽ người ta có khoa học kỹ thuật cao hơn, có lẽ người ta có những thứ khác.

Tóm lại, chúng ta phải có lòng kính sợ đối với trí tuệ của con người trên thế giới này." Đang lúc thảo luận về chuyện này, Ngô Tam Tỉnh đột nhiên nhỏ giọng nói: "Hình như có người đến rồi.

Mau tắt đèn pin đi, đứng yên đừng động, cũng đừng nói chuyện!" Cũng không biết người đến là địch hay bạn, nhưng khả năng cao là địch, nên đừng nói chuyện để không đánh rắn động cỏ.

Ngô Tam Tỉnh nói vậy tự nhiên cũng có lý của ông.

Tục ngữ có câu đồng hành là oan gia, dù không phải là bọn người của Thiết Diện Sinh, dù là những kẻ trộm mộ khác, ở nơi này gặp nhau về cơ bản cũng sẽ trở thành kẻ thù.

Sau khi tắt hết các công cụ chiếu sáng, nguồn sáng duy nhất trong căn phòng này cũng bị cắt đứt, trở nên tối đen như mực, khiến lòng người run rẩy.

Không có chút ánh sáng nào, Lý Đông thậm chí cảm thấy xung quanh trống rỗng.

Dù biết đồng đội đều ở bên cạnh mình, nhưng vẫn cảm thấy xung quanh vô cùng trống trải.

Thế giới này là như vậy, nếu là thứ bày ra trước mắt, dù đáng sợ đến đâu, thực tế cũng không đáng sợ.

Trên thế giới này, thứ đáng sợ nhất đều là những điều chưa biết!

Giống như bây giờ, trong bóng tối này không nhìn thấy gì, sẽ khiến người ta cảm thấy vô cùng sợ hãi, bởi vì không biết trong bóng

tối rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.

Sau khi tắt đèn pin, tự nhiên cũng không nhìn thấy gì.

Thứ duy nhất có thể cảm nhận tình hình xung quanh chỉ có một đôi tai và cơ thể.

Một đôi tai nghe âm thanh xung quanh, cơ thể cảm nhận luồng không khí lưu thông.

Lý Đông cẩn thận cảm nhận ở đó vài giây, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của những người xung quanh.

Đúng lúc này, trong hành lang bên ngoài đột nhiên phát ra một tiếng động nặng nề!

Cũng không biết là thứ gì, Lý Đông nhíu mày khó hiểu, bắt đầu suy nghĩ rốt cuộc là thứ gì.

Ngô Tam Tỉnh vừa rồi nói có người đến, vậy rốt cuộc là ai?

Hay không phải người đến mà là quái vật khác đến?

Lý Đông bây giờ có chút hối hận, cảm thấy cần phải lấy trang bị phòng hộ tốt hơn để bảo vệ mấy người này, như vậy mới có thể an toàn hơn.

Nhưng bây giờ đã như vậy rồi cũng không có cách nào khác, chỉ có thể im lặng chờ đợi.

Lại qua vài phút, Lý Đông thực sự cảm thấy có chút không kiên nhẫn, liền gọi những người xung quanh! "Đông ca, em ở đây này, Đông ca, hình như không có chuyện gì xảy ra cả, lẽ nào Tam thúc đang lừa chúng ta sao?

Không phải thật sự đang lừa chúng ta chứ?" Lúc này Lý Đông cũng không có cách nào, cảm thấy không thể cứ chờ đợi mãi như vậy được, liền bật đèn pin lên.

Kết quả, sau khi bật đèn pin lên, anh phát hiện những người xung quanh hình như đã thiếu đi một phần.

Đúng vậy, Tam thúc hình như lại biến mất rồi! "Đông ca, chuyện gì vậy?

Tam thúc lại biến mất rồi?

Tam thúc này là thật hay giả vậy?

Vừa rồi bảo chúng ta tắt đèn pin, không phải là cố ý muốn bỏ rơi chúng ta chứ?

Cố ý bỏ rơi chúng ta là để đi làm gì?" Lý Đông bây giờ hoàn toàn không hiểu Tam thúc đang làm gì!

Chương 1299

Dù sao những chuyện trải qua bây giờ hoàn toàn vượt ra ngoài sự phát triển lịch sử của câu chuyện trong ấn tượng của anh.

Bây giờ mỗi bước đi của anh đều là một vùng tối, tự nhiên cũng không còn năng lực tiên tri tiên giác nữa. "Tôi cảm thấy Tam thúc có lẽ có chút vấn đề!

Nhưng Tam thúc này không giống hàng giả, bởi vì nếu là hàng giả muốn hại chúng ta thì đã sớm ra tay rồi.

Vừa rồi tối đen như mực, nếu ra tay thì ít nhất chúng ta cũng sẽ chịu thiệt lớn." Lý Đông nhíu mày, luôn cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy!

Tam thúc cũng quá kỳ lạ rồi, rốt cuộc muốn làm gì?

Lẽ nào bị người ta khống chế rồi sao?

Lẽ nào đã xảy ra chuyện bất trắc sao?

Những người ở đây ai cũng rất kính trọng Tam thúc, dù sao người này cũng là một người có trí tuệ và tình nghĩa, quan hệ với mọi người có thể nói là phi thường.

Chỉ là bây giờ sự việc đã phát triển đến bước này, có thể làm gì đây? "Bây giờ đừng quản nhiều như vậy nữa, chúng ta cũng không có cách nào đi tìm người, nên làm gì thì làm đó đi." Bởi vì trước đây Tam thúc luôn có thể nhắc nhở vào lúc quan trọng, bây giờ thiếu đi một người, luôn cảm thấy thiếu thiếu một chút.

May mà tình hình hiện tại đối với Lý Đông không đặc biệt tệ, bởi vì anh trang bị đầy đủ, rất hoàn thiện.

Dù có nguy hiểm cũng có thể chống đỡ được một lúc.

Quan trọng nhất là, bây giờ từ một góc độ nào đó, anh đang chiếm ưu thế.

Lý Đông cầm đèn pin dò xét, nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Sau khi thấy bên ngoài cũng không có động tĩnh, anh mới cẩn thận đi ra.

Bởi vì bây giờ dù từ điều kiện nào cũng có thể thấy bên ngoài chắc chắn có một nhóm người khác.

Lý Đông lấy điện thoại ra chụp lại toàn bộ bích họa trên tường.

Sau đó lại xé bỏ toàn bộ lớp phong ấn bên ngoài của bức tường này.

Sau khi xé ra, bên trong cũng có một bức tường, trên tường cũng có bích họa, chỉ là đã bị cạo đi!

Sau khi bị cạo đi, trên tường cũng không còn nội dung gì, chỉ trông như một bề mặt tường rất thô ráp mà thôi.

Cứ như vậy, manh mối ở đây có thể lại bị đứt đoạn.

Bởi vì những người thợ thủ công đó, nếu có để lại gì thì không chừng là ở trong bức bích họa đó.

Nhưng bức bích họa đó thực sự có chút quỷ dị, trên đó không chừng có mang theo Viên quang thuật, những thứ như vậy!

Đương nhiên, bây giờ có thể hiểu được nội dung thông tin từ bức bích họa thực ra rất đơn giản.

Đó là người đàn ông mặt đen, dẫn theo một đám binh lính đứng trước một cánh cổng đá!

Gã đó rốt cuộc muốn làm gì, hoàn toàn không thể đoán được.

Bây giờ bước tiếp theo rốt cuộc nên làm gì?

Rõ ràng họ chưa bao giờ nghĩ đến chuyện rút lui.

Đã đến đây rồi, lựa chọn của họ cũng chỉ có một, đó là đi đến cùng con đường này.

Dù sao đối thủ bây giờ cũng đang tìm kiếm một thứ gì đó, có lẽ nếu cướp được trước, có thể gây ra phiền toái lớn cho Thiết Diện Sinh, như vậy có lẽ mới có cơ hội thắng.

Mặc dù những người này là người hiện đại, có đủ loại công cụ hiện đại, có thể trang bị đến tận răng.

Nhưng gã Thiết Diện Sinh kia lại là một kẻ đã bố cục hàng nghìn năm!

Một kẻ có thể bố cục hàng nghìn năm tuyệt đối không phải là một nhân vật bình thường!

Một gã như vậy, tuyệt đối mạnh mẽ và đáng sợ, tài nguyên trong tay hắn nắm giữ cũng không thể nào biết được!

Không chừng ở nơi này, hắn có thể lấy ra một số thứ khiến người ta khó đối phó.

Ở nơi này đã một lúc lâu, bộ đàm trong tay cũng không có tin tức gì.

Điều này có nghĩa là gì?

Có nghĩa là những người đó đã đi xa rồi?

Hay vì họ phát hiện mình cũng có bộ đàm nên đã tắt bộ đàm đi?

Cũng có khả năng những người đó đã lấy được thứ mình cần, đã tìm được mục tiêu của họ rồi sao?

Lý Đông phát hiện bây giờ mình có thể suy nghĩ lung tung, và những suy nghĩ lung tung đó khiến anh cảm thấy mọi thứ đều không còn tự tin như vậy nữa.

Cũng không biết tại sao, bất kể là thứ gì dường như đều đang ảnh hưởng đến tâm trạng của anh, nhưng tại sao lại ảnh hưởng đến tâm trạng của anh, anh hoàn toàn không rõ.

Dù bây giờ đã xé bỏ bức bích họa đó, nhưng nội dung trên bức bích họa đó vẫn đang ảnh hưởng đến anh, hoặc là xung quanh có thứ khác đang ảnh hưởng, tạo ra ảo giác của Viên quang thuật.

Chương 1300

Nhưng đúng lúc này, trong bộ đàm đột nhiên lại vang lên một vài âm thanh!

Những âm thanh này về cơ bản đều là những đoạn nói chuyện đứt quãng.

Nếu không phải là người chuyên nghiệp thì khó có thể nghe rõ họ đang nói gì, nhưng Lý Đông có thể đại khái nghe được bên trong có một số người đang nói chuyện.

Đương nhiên, nội dung nói chuyện về cơ bản cũng chỉ là một người đang không ngừng nói ở đó, hoàn toàn không thể phán đoán được rốt cuộc là ai.

Nhưng bây giờ Lý Đông phán đoán có một khả năng, đó là những người đó có lẽ thật sự sắp thành công rồi.

Lý Đông khẽ nhíu mày, nói: "Xem ra tình hình bây giờ đã trở nên có chút phức tạp rồi.

Nếu những người đó thật sự do Thiết Diện Sinh dẫn dắt, hoặc toàn bộ đều là người của Thiết Diện Sinh, vậy thì lần này tôi đã xuất hiện ở đây, tuyệt đối không thể để hắn lấy được thứ hắn muốn.

Nếu để hắn lấy được thứ hắn muốn, sau này tôi có lẽ sẽ không có ngày tháng tốt đẹp nữa!" Lý Đông vừa nói vậy, mấy người còn lại lập tức ngơ ngác.

Thực ra, những người này đều là trộm mộ, là trộm mộ thì về cơ bản giỏi giao tiếp với người chết.

Nếu thật sự phải đánh nhau với người sống, hình như họ không giỏi lắm.

Mặc dù trong những ngày qua cũng đã đấu với người sống không ít lần, nhưng cuối cùng chỉ là đấu trí đấu dũng.

Nếu thật sự tiến hành giao tranh, tình hình sẽ khác, chuyện như vậy những người này thật sự giỏi sao?

Lý Đông cười nói: "Không cần quản nhiều như vậy, đối phó với quái vật và đối phó với người cũng giống nhau thôi.

Có tôi ở đây, không cần sợ." Lý Đông nói rất nhẹ nhàng, sau đó bước ra khỏi căn phòng, rồi men theo hành lang đi thẳng về phía trước.

Đương nhiên, trong quá trình này, anh đã tắt ánh sáng mạnh của đèn pin, bật đèn ở mức yếu nhất!

Nhưng làm vậy cũng không ổn, Lý Đông dứt khoát tắt hết đèn, để mọi người nắm tay nhau, như vậy cả nhóm đã hình thành một đội ngũ có thể tiến lên.

Anh đi đầu dẫn đường, dò dẫm tiến lên.

Bởi vì hành lang bây giờ được xây dựng ở đây, nên trên đường đi tuy có chút lộn xộn, nhưng Lý Đông dựa vào kinh nghiệm của mình có thể từ từ dò dẫm đi.

Trong quá trình dò dẫm này, anh lại phát hiện ở đây có chút không ổn.

Mặc dù đều không nhìn thấy, nhưng dựa vào cảm giác có thể cảm nhận được ở đây hình như đã xảy ra chiến đấu!

Cuộc chiến đấu hình như trở nên vô cùng gay cấn và phức tạp, không chỉ sử dụng vũ khí lạnh mà còn sử dụng vũ khí nóng, thậm chí trên tường còn có lỗ đạn.

Xem ra những người này đã xảy ra một trận chiến vô cùng kịch

liệt, cũng không biết là người và quái vật đánh nhau, hay là người và người đánh nhau.

Nếu người và quái vật chiến đấu, thì cục diện có lẽ sẽ rõ ràng hơn một chút.

Nếu người và người chiến đấu, thì lần này gay to rồi, nơi này e rằng sẽ biến thành quần hùng tranh bá.

Lý Đông vì để đảm bảo an toàn, đã lấy ra Kim cương tán.

Kim cương tán là một vũ khí rất tốt, bởi vì nó vừa có thể dùng làm công cụ phòng ngự, vừa có thể dùng làm công cụ tấn công.

Vũ khí tốt như vậy nếu không sử dụng thì thật lãng phí.

Thứ này che trước mặt có thể đảm bảo an toàn của anh ở mức độ lớn!

Đặc biệt là sau khi được hệ thống nâng cấp, nó có thể chống lại đại đa số các cuộc tấn công, đối với anh tuyệt đối là một chuyện rất tốt.

Con đường này dẫn đến một căn phòng khác, nhưng sau khi Lý Đông cảm nhận trong căn phòng này không có người khác, anh mới bật đèn pin lên.

Không gian ở đây cũng rất lớn, gần như gấp đôi căn phòng lúc nãy, bên trong đặt mấy cỗ quan tài.

Hai bên căn phòng này lại đối xứng, có mấy con đường nhỏ, ở ngay đối diện thậm chí còn có một con đường lớn.

Vương Bàn Tử nhìn thấy nhiều quan tài như vậy, liền muốn đi sờ!

Gã này tuyệt đối là một kẻ tham tài chính hiệu, bây giờ nhìn thấy quan tài bảo bối liền muốn đi sờ đồ?

Lý Đông vội ngăn lại, nói: "Bàn Tử, bây giờ đừng kích động như

vậy, không muốn sống nữa sao?

Lẽ nào cậu không thấy vị trí của 5 cỗ quan tài này có chút kỳ quái sao?

Ai lại đặt quan tài như vậy?" Mấy người này thực tế đều là những người có kinh nghiệm phong phú, đều biết quan tài tuyệt đối không thể đặt như vậy!

Bởi vì 5 cỗ quan tài không được đặt song song, mà được xếp thành hình thoi.

Trong đó 4 cỗ quan tài xếp thành một hình thoi, sau đó cỗ quan tài thứ 5 ở trên đường chéo của nó.

Những cỗ quan tài này toàn bộ đều được làm bằng đá, cố định trên mặt đất!

Xem ra đây là một loại quan tài đặc biệt, có chủ ý, không bị người khác xáo trộn.

Trong 5 cỗ quan tài, bốn cỗ bên ngoài hơi nhỏ hơn một chút, cỗ quan tài ở giữa lớn hơn.

Cách đặt như vậy thực tế rất không hợp quy tắc, bởi vì trong tình huống bình thường, quan tài đều phải đặt cùng một hướng, đầu hướng đông chân hướng tây.

Bởi vì đây là một loại quy luật phù hợp khoa học, khi con người ngủ, đầu ở hướng đông sẽ ngủ ngon hơn, có tác dụng dưỡng sinh tốt cho cơ thể.

Chương 1301

Theo quan niệm của người xưa, người chết đi tương đương với việc ngủ một giấc dài, nên cũng nên phù hợp với tư thế ngủ.

Nơi này rõ ràng là một lăng mộ đế vương, tự nhiên lại càng tin vào những điều như vậy.

Nhưng ở đây lại có thể vi phạm lễ thường như vậy, dù không phải là chủ nhân nơi này, dù chỉ là người bồi táng cũng không đến mức như vậy chứ.

Nhìn cách đặt 5 cỗ quan tài, luôn cảm thấy kỳ quái.

Bất chợt, Lý Đông đột nhiên nhớ đến con mắt ở trước ngực người đàn ông kia!

Anh đột nhiên phát hiện hình dạng đặt mấy cỗ quan tài ở đây cũng giống như con mắt đó!

Lý Đông nói suy nghĩ của mình cho mọi người, lập tức cũng khiến mọi người giật mình. "Đông ca, đừng nói nữa, hình dạng ở đây thật sự giống con mắt đó!

Hình tượng con mắt này tôi đã thấy lần thứ 2 rồi, không lẽ chủ nhân nơi này thuộc một tổ chức thần bí nào đó, lấy con mắt này làm biểu tượng sao?

Nếu vậy thì chúng ta có trò vui rồi!" Lý Đông tự nhiên cũng hiểu đạo lý này.

Trong tình huống bình thường, nếu là một tổ chức thần bí, về cơ bản đều sẽ đeo một loại hình tượng nào đó, sau đó dùng làm biểu tượng của tổ chức đó.

Nếu đã như vậy, thì tình hình tự nhiên cũng rất rõ ràng.

Bây giờ ở nơi này hai lần xuất hiện hình dạng này, vậy có khả năng suy đoán của họ là đúng.

Lý Đông nói với Vương Bàn Tử: "Nếu đã như vậy, tôi luôn cảm thấy mấy cỗ quan tài này chắc chắn có vấn đề.

Nếu tùy tiện mở ra, có thể sẽ nguy hiểm.

Nếu bên trong lại có cơ quan lớn hơn hoặc có quái vật, e rằng mấy người chúng ta lại gặp phiền toái lớn." "Quan trọng nhất là, cậu phát hiện không, nơi này thực tế đã có người đến.

Những người đó cũng không mở mấy cỗ quan tài này.

Nếu trong số những người đó có Thiết Diện Sinh, tự nhiên sẽ thông minh hơn chúng ta, ít nhất cũng có thủ đoạn đặc biệt cao minh hơn chúng ta.

Nhưng hắn cũng không mở mấy cỗ quan tài này, vậy chứng tỏ mấy cỗ quan tài này có vấn đề lớn." Kết quả, Vương Bàn Tử nghe xong có chút không hài lòng: "Đông ca, lá gan của cậu ngày càng nhỏ rồi.

Dù nhóm người lúc nãy, dù là gã tên Thiết Diện Sinh kia không mở quan tài, cũng không có nghĩa là chúng ta không thể mở quan tài này!

Nếu chúng ta tự nhận mình kém hơn hắn, vậy sau này chúng ta có lẽ thật sự không có cơ hội chiến thắng hắn, bởi vì chúng ta đã yếu thế về mặt khí thế rồi!

Đông ca, cậu thấy tôi nói có đúng không?

Nếu cậu thấy tôi nói đúng thì gật đầu cho tôi một chút cổ vũ đi." Gã này mắt long lanh nhìn Lý Đông, rõ ràng gã bây giờ vẫn rất hy vọng mở cỗ quan tài này, bởi vì mở cỗ quan tài này hình như thật sự có thể mang lại rất nhiều lợi ích cho cậu ta!

Lý Đông cảm thấy có chút bất đắc dĩ, liền gật đầu nói: "Được rồi, gã này biết rõ trong thuyền không có vàng nhưng vẫn không chịu bỏ cuộc, chắc chắn trong đó có bảo bối!

Nhưng cậu nói cũng đúng, nếu chúng ta luôn cảm thấy mình kém hơn gã Thiết Diện Sinh kia, vậy sau này chúng ta căn bản không có cơ hội chiến thắng.

Thực tế, điều này tương đương với một loại ảnh hưởng tâm lý!" Lý Đông nhớ lúc còn nhỏ, nghe thầy giáo nói, bất kỳ một chuyện gì, nếu một người trong lòng tin chắc có thể hoàn thành, thì chắc chắn có thể hoàn thành.

Ngược lại, nếu không tin có thể hoàn thành một chuyện gì đó, thì căn bản không có cách nào hoàn thành được!

Đó cũng là chuyện bình thường!

Nếu đã như vậy, anh quyết định mở cỗ quan tài ra xem thử, không chừng bên trong thật sự có thu hoạch.

Thế là Lý Đông lấy ra một chiếc đèn xách tay, như vậy liền chiếu sáng cả căn phòng!

Anh bảo mọi người lùi lại một chút, rồi từ khe hở của hai cỗ quan tài bên ngoài, chui vào giữa.

Đúng vậy, đã muốn mở quan tài, thì trước tiên phải mở cỗ quan tài lớn nhất!

Nhưng sau khi vào trong, anh lại phát hiện trên bề mặt của cỗ quan tài đó hình như có thứ gì đó!

Đúng vậy, trên bề mặt của cỗ quan tài đó, thậm chí trên nắp của mấy cỗ quan tài xung quanh đều đặt một số thứ, những thứ đó đều là cái gọi là ngũ độc!

Ví dụ như rết, cóc, thằn lằn, bọ cạp, rắn, những thứ này về cơ bản chỉ cần cắn một miếng, đối với con người tổn hại rất lớn, nửa cái mạng cũng không còn!

Đương nhiên, những thứ này tự nhiên không phải là ngũ độc thật sự, chỉ là những hình tượng được khắc trên quan tài mà thôi.

Nhưng thủ pháp điêu khắc cũng vô cùng cao minh, điêu khắc sống động như thật, khiến người ta thoạt nhìn cứ ngỡ là thật.

Những tác phẩm điêu khắc này, bất kể là tay nghề hay màu sắc tô vẽ về cơ bản đều rất tinh tế.

Cách điêu khắc có thần, sống động như thật như vậy, không phải là người bình thường có thể làm được.

Người bình thường dù có lợi hại đến đâu, nhiều nhất cũng chỉ là giống, khó có thể khiến người ta thật sự coi là vật sống.

Nhưng những thứ ở đây, chỉ cần là người không quá tỉ mỉ, thoạt nhìn sẽ tưởng là vật sống.

Cách điêu khắc tinh tế như vậy, Lý Đông cảm thấy có lẽ và những người thợ thủ công vẽ bích họa trên tường kia có thể không phải cùng một nhóm người, bởi vì thủ pháp hình như lại cao minh hơn.

Trên cỗ quan tài ở giữa nhất, ngoài ngũ độc ra, còn điêu khắc một con vật kỳ lạ khác.

Con vật này trông rất quái dị, Lý Đông chắc chắn rằng thế giới mà anh đã trải qua tuyệt đối không có loại quái vật như vậy.

Chương 1302

Con quái vật này trông hơi giống rắn, một con rắn quấn quanh quan tài từng vòng.

Con rắn này thân hình khá lớn, đầu hơi vươn ra ngoài, há to miệng, lè lưỡi, như muốn ăn thịt người.

Dù chỉ là một bức tượng điêu khắc, nhưng cũng khiến người ta không nhịn được mà lùi về phía sau!

Ngũ độc nói chung thực sự khiến người ta cảm thấy vô cùng kinh khủng, bởi vì trong dân gian có một câu nói là ngũ độc câu toàn.

Những thứ như vậy có thể gây ra tổn hại cho con người thậm chí còn hơn cả sư tử, hổ!

Rết, cóc, thằn lằn, bọ cạp, rắn, những thứ này mỗi thứ đều là chí mạng.

Đương nhiên, cùng với sự phát triển của khoa học và trình độ y tế tăng cao hiện nay, dù bị những thứ này cắn cũng không nhất định sẽ chết, nhưng cũng rất đáng sợ.

Nhưng sau khi nhìn thấy những thứ này, từng người lại cảm thấy càng thêm quỷ dị.

Bình thường trên quan tài sẽ không điêu khắc những thứ này, bởi vì những thứ này tuyệt đối không phải là thứ tốt, là đại kỵ.

Nếu trên quan tài có những thứ này, có thể khiến người chết sau khi chết cũng không được yên ổn.

Nếu chỉ như vậy thì cũng thôi đi, từ một góc độ nào đó, thậm chí có thể ảnh hưởng đến vận khí của con cháu!

Chủ nhân ngôi mộ này rốt cuộc muốn làm gì?

Lẽ nào thi thể trong mấy cỗ quan tài này lại là kẻ thù của chủ nhân ngôi mộ sao?

Đem thi thể của kẻ thù chôn ở đây, muốn con cháu đời sau của họ vĩnh viễn không được yên ổn.

Ý đồ quỷ quái gì đây?

Mấy người đều hiểu những đạo lý này, hiểu những đạo lý này lại càng cảm thấy vô cùng quỷ dị.

Nhưng đúng lúc này, Lý Đông đột nhiên phát hiện trong hành lang rộng rãi đối diện, ở cuối con đường tối đen đó có một điểm sáng nhỏ đang không ngừng nhấp nháy.

Cách nhấp nháy đó giống hệt như đang hô hấp, đó không phải là ánh sáng tự nhiên, mà là một loại đèn tín hiệu nào đó!

Tức là đối diện có người!

Anh cảm thấy nếu đoán không sai, có khả năng là tín hiệu của bộ đàm.

Tín hiệu bộ đàm không ngừng nhấp nháy, vậy chứng tỏ có người đang thao tác ở đó.

Nếu đã như vậy, trong lòng Lý Đông và mấy người liền "lộp bộp" một tiếng, bởi vì bây giờ ánh sáng ở đây thực sự quá sáng, rõ ràng đối phương đã phát hiện ra họ.

Dựa vào ánh sáng của họ mà phát hiện ra, nhưng bây giờ họ căn bản không nhìn thấy bóng người của đối phương, chỉ có thể nhìn thấy một cái đèn tín hiệu như vậy.

Cứ như vậy thì nên làm gì đây?

Nếu đối phương lặng lẽ tiếp cận tập kích, vậy thì có lẽ lại gặp

phải phiền toái lớn.

Thế là Lý Đông trong khoảnh khắc đó đã tắt hết tất cả đèn.

Anh lặng lẽ nói với mấy người xung quanh: "Tiêu rồi, chúng ta bị phát hiện rồi.

Xem tình hình thì bây giờ hình như họ đang bao vây chúng ta từ mấy hướng, có ý định tiêu diệt chúng ta." Anh nói rất nhỏ, nhưng cũng không cố ý tránh né, rõ ràng là muốn cho đối phương nghe thấy.

Trong ngôi mộ này, đôi khi thực sự rất quỷ dị.

Vì ngôi mộ bị đóng kín, nên âm thanh nói chuyện của con người dù rất nhỏ, cũng có thể truyền đi rất xa, nên không cần cố ý tránh né, ít nhất cũng có thể để đối phương nghe thấy.

Bây giờ mỗi người đều lặng lẽ cầm vũ khí, sẵn sàng chiến đấu.

Rõ ràng, đây là lần đầu tiên họ gặp phải một trận chiến như vậy, lần đầu tiên thực sự chiến đấu với người, trước đây chiến đấu nhiều nhất cũng chỉ là cương thi.

Nhưng kẻ địch bây giờ không phải là cương thi, mà là người giống như họ.

Quan trọng nhất, không phải là người bình thường.

Gã đó có thể là một kẻ đã bố cục hàng nghìn năm.

Một con quái vật có thể bố cục hàng nghìn năm như vậy, trong lòng rốt cuộc đang nghĩ gì, tự nhiên không biết.

Rốt cuộc lợi hại đến đâu cũng không biết.

Lý Đông phát hiện mình đối với đối phương thật sự không biết gì cả!

Đúng vậy, hoàn toàn không hiểu đối phương có bản lĩnh gì, có tài

nguyên gì!

Ngay cả Muộn Du Bình, cũng hoàn toàn không hiểu.

Mặc dù ký ức lúc đó giống nhau, nhưng bây giờ mỗi người đều có ký ức riêng, đó là những ký ức khác nhau.

Muộn Du Bình cũng không biết đối phương rốt cuộc muốn làm gì.

Bây giờ điều duy nhất có thể làm cũng là chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Lúc này, Lý Đông nhìn thấy nơi có đèn tín hiệu màu xanh lục nhấp nháy, hình như có một thứ gì đó đang không ngừng tiến lại gần anh, bao gồm cả cái đèn tín hiệu màu xanh lục đó cũng đang tiến lại gần.

Chương 1303

Cứ như vậy, lẽ nào đối phương chỉ có một người sao?

Bởi vì những nơi khác hình như không có tiếng bước chân, chỉ có một nơi truyền đến tiếng bước chân!

Ngôi mộ này bị đóng kín, tương đương với một cái ống, âm thanh truyền đi tự nhiên có cách thức đặc biệt, có thể truyền đi rất xa.

Tiếng bước chân cũng có thể nghe được rất rõ ràng.

Bây giờ có thể nghe thấy tiếng bước chân chỉ có một, tức là chỉ có một người đang đi!

Lẽ nào thật sự chỉ có một người sao?

Thiết Diện Sinh, gã đó gan lớn đến vậy sao, một mình lại dám khiêu chiến nhiều người chúng ta như vậy?

Lý Đông nghiến răng, bây giờ cũng không quản nhiều như vậy nữa, dù gã đó chỉ có một mình, hôm nay cũng phải đấu với đối phương một trận.

Một mình, chứng tỏ thực lực của đối phương rất mạnh, rất tự tin vào năng lực của mình.

Rất mạnh mẽ lại rất tự tin vào năng lực của mình, vậy chứng tỏ đó thực sự là một đối thủ mạnh.

Nhưng bây giờ cũng không có lựa chọn nào khác.

Bây giờ đối phương đã phát hiện ra mình rồi, vậy bây giờ điều duy nhất có thể làm cũng là tắt đèn, sau đó chuẩn bị tìm cơ hội.

Đương nhiên, bây giờ đã thích ứng với ánh sáng ở đây, họ từ từ tản ra, cũng hình thành một trận thế đặc biệt.

Cho nên bây giờ đối với họ, cũng chiếm được một chút ưu thế.

Nhưng đối phương đã biết tình hình như vậy mà vẫn gan lớn dám từng bước một đi tới, vậy chứng tỏ một vấn đề khác, đó là đối phương có lẽ căn bản không hề sợ hãi.

Chiến đấu với một kiêu hùng vạn cổ như vậy, thực sự khiến người ta cảm thấy vừa căng thẳng vừa hưng phấn.

Dù sao người bình thường cả đời cũng chỉ có mấy chục năm, trăm năm, so với một kiêu hùng mấy nghìn năm như vậy, căn bản không đáng nhắc tới.

Lý Đông bây giờ trốn sau một cây cột, sẵn sàng chiến đấu.

Bây giờ mặc dù cả hai bên đều tối đen như mực, nhưng đèn tín hiệu của đối phương rõ ràng là một mục tiêu tấn công tốt.

Kết quả, đúng lúc này, xung quanh truyền đến những âm thanh rất quái dị: "Cạch cạch, cạch cạch..." Âm thanh đó giống như tiếng lên đạn súng...

Có nên ra tay không!

Dùng vũ khí nóng à?

Nhưng Lý Đông chợt nghĩ, chuyện này dường như không đơn giản như vậy.

Bởi vì động tĩnh thực sự quá lớn, nếu đối phương thật sự muốn tấn công, không thể nào gây ra tiếng ồn lớn đến thế.

Gây ra động tĩnh lớn như vậy có nghĩa là đang cảnh báo kẻ địch, căn bản không đạt được mục đích tấn công.

Quan trọng nhất là, tiếng động tuy hơi giống tiếng lên đạn, nhưng suy cho cùng vẫn có chút khác, hình như đang cố ý hù dọa?

Lý Đông cảm thấy kỳ lạ, chẳng lẽ mình đã nhầm?

Tên đó căn bản không hề tấn công?

Vậy thì mục đích thực sự của hắn là gì?

Hay là đang thương lượng chuyện gì đó với mình?

Một loại tín hiệu?

Nếu là tín hiệu thì có ý nghĩa gì?

Lý Đông lúc này đang nắm chặt dao trong tay, tuy cũng có súng, nhưng nếu có thể giải quyết bằng dao thì trong trường hợp bình thường sẽ dùng dao.

Anh luôn sẵn sàng chiến đấu, nhưng vẫn chưa trực tiếp ra tay.

Thực tế thì trong đêm tối, mọi người đều cảm thấy có gì đó không ổn, chỉ là bây giờ trời tối đen như mực, không ai nhìn thấy ai, cũng không thể giao tiếp hay nói chuyện!

Hiện tại mọi người đang ẩn nấp ở vị trí của mình, sẵn sàng.

Đương nhiên vẫn không hề lơ là, đặc biệt là A Ninh đang cầm súng, sẵn sàng khai hỏa bất cứ lúc nào.

Là một xạ thủ thiện xạ, lúc này cô ấy nên luôn chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.Tiếng lên đạn đó càng lúc càng vang lên, liên tục không ngừng, khiến người ta nghe càng lúc càng thấy mơ hồ.

Chẳng lẽ những kẻ này thực sự chỉ đơn giản là muốn hù dọa?

Hay chúng chỉ cố ý tung hỏa mù, khiến mình không biết chúng muốn làm gì, sau đó chờ mình lơ là cảnh giác thì bất ngờ phát động tấn công?

Nhưng hiện tại Lý Đông vẫn không có bất kỳ thay đổi nào!

Bởi vì lúc này điều duy nhất có thể làm là lấy bất biến ứng vạn biến!

Dù đối phương làm gì, anh cũng không quan tâm nhiều, cứ sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Đồng thời, Lý Đông cảm nhận được một luồng khí tức nguy hiểm, đối phương có thể thực sự sắp hành động!

Chương 1304

Thực ra, những người phía đối diện là ai thì không rõ, lúc này anh đang suy đoán có thể có Thiết Diện Sinh ở đó, cũng có thể là một nhóm người khác.

Tóm lại là hai nhóm người xa lạ đang nghi kỵ lẫn nhau.

Nếu hai nhóm người này là kẻ thù, vậy ai có thể giữ được bình tĩnh hơn thì người đó sẽ có quyền lên tiếng mạnh hơn.

Tóm lại, những kẻ địch hiện tại là con người sống sờ sờ, trên đời có một câu nói rất kinh điển rằng con người thực sự đáng sợ hơn bất kỳ quỷ quái nào!

Hiện tại, đạo lý này cũng đúng, nếu những kẻ đối diện thực sự là người sống và có bản lĩnh, thì đây sẽ là thách thức lớn nhất mà mình phải đối mặt.Nhưng khi Lý Đông đang suy nghĩ lung tung, đột nhiên anh phát hiện một cái bóng xuất hiện ở phía hành lang mộ, kết quả sau khi cái bóng đó xuất hiện, anh chợt thấy dường như có hơi nhiều.

Đó căn bản không phải một người, mà lại là một quái vật hình người.

Quái vật hình người đó bây giờ trông đầu đã bị bóp méo, một hốc mắt trống rỗng, trong con mắt còn lại có một quả cầu mờ ảo.

Quan trọng nhất là trong miệng nó mọc đầy lông đen, ngậm một khúc xương trắng, những chiếc răng nanh dài không ngừng nhai khúc xương trắng đó, tiếng động quái dị đó lại chính là tiếng xương trắng va chạm.

Đúng vậy, tiếng động ban nãy nghe hơi giống tiếng lên đạn, lại chính là tiếng nhai xương trắng, khiến người ta đột nhiên có một cảm

giác khó tả.

Lúc này, trên bụng của tên này cũng có một lỗ thủng, quan trọng nhất là bên trong lỗ thủng đó lại có một cái bộ đàm, lúc này tín hiệu của bộ đàm đang nhấp nháy.

Mẹ kiếp, hóa ra là một cương thi.

Đối phó cương thi thì dễ hơn một chút so với đối phó con người!

Nhưng anh không hành động khinh suất.

Bởi vì theo thông tin tìm hiểu được, cương thi thường là sản phẩm thất bại của việc nuôi thi, mà đã là sản phẩm thất bại thì đương nhiên không có trí thông minh.

Nhưng tại sao thứ này lại mang theo bộ đàm?

Bộ đàm là một thứ mà với công nghệ hiện tại đương nhiên không phải sản phẩm công nghệ cao, nhưng chắc chắn cũng không phải thứ mà cương thi nào cũng có thể có.

Vì cương thi về mặt lý thuyết cũng là một loài dã thú, một loại quái vật rồi.

Lý Đông lúc này giữ được bình tĩnh, muốn quan sát xem rốt cuộc là chuyện gì!

Kết quả, Vương Bàn Tử dường như không giữ được bình tĩnh, đột nhiên nổ súng, chỉ nghe thấy 'ầm' một tiếng, viên đạn bắn vào đầu con cương thi.

Nhưng sau khi viên đạn bắn vào đầu cương thi thì không nổ tung mà chỉ cắm vào.

Con cương thi đó đương nhiên cũng không bị ảnh hưởng quá lớn.

Ngược lại, sau khi biết có người tấn công, nó lập tức quay đầu, dùng ánh mắt trống rỗng đó nhìn chằm chằm về phía Lý Đông đang ở!

Lý Đông giật mình thon thót, lúc này không còn cách nào khác, đành bật đèn pin mạnh, chuẩn bị chiến đấu.Lúc này Hồ Bát Nhất đột nhiên nói, "Trên người thứ này có chất nổ!

Mau chạy đi, nếu không tôi sẽ bị chôn sống!" Hồ Bát Nhất vừa nói xong, Lý Đông và mấy người kia cũng không quản nhiều nữa, lập tức quay người chạy!

Sau khi chạy được năm sáu mươi mét, cảm thấy an toàn hơn một chút thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Lý Đông quay đầu nhìn Vương Bàn Tử, "Tên này lúc nào cũng trở nên hố như vậy?

Chẳng lẽ không thể làm cho tôi vài chuyện tốt sao?" Vương Bàn Tử lúc này giật mình, đối mặt với lời trách mắng của Lý Đông.

Lão mặt đỏ bừng. "Đông ca, không thể trách tôi được!

Vừa nãy tôi đã chuẩn bị lâu như vậy, trong lòng căng thẳng lâu như vậy, kết quả đột nhiên xuất hiện một thứ quái dị, tôi một bụng tức giận, cũng không kìm được mà nổ súng!

Nếu không phải vì vậy thì anh nghĩ tôi sẽ tùy tiện nổ súng sao?

Đông ca đừng tùy tiện trách tôi như vậy!" Lý Đông biết, Vương Bàn Tử tuy bình thường trông có vẻ bộc trực, nhưng thực tế tên này rất coi trọng tình bạn!

Đúng vậy, bình thường thì có vẻ rất tham tiền, cơ bản làm việc gì cũng vì tiền, nhưng thực tế lại rất coi trọng tình bạn, đương nhiên không muốn gây ra mâu thuẫn như vậy.

Lý Đông cũng biết tên này chắc chắn không cố ý, chuyện này đương nhiên cũng bỏ qua.

Nhưng vừa đi vừa nghe phía sau vẫn truyền đến tiếng 'cạp cạp'

như tiếng lên đạn, đó chính là con cương thi đang nhai xương, loại âm thanh đó khiến người ta nghe mà da đầu tê dại, cứ như đang niệm Kim Cô Chú vậy.

Lúc này, Lý Đông để những người khác đi trước, còn mình đi sau cùng để đoạn hậu!

Nếu nhất định phải đối phó với con cương thi này thì cũng không sao, bởi vì dù con cương thi này có lợi hại đến mấy, anh tin rằng cũng có cách giải quyết.

Nhưng vấn đề quan trọng là trên người con cương thi này lại buộc bom, nếu đánh nổ tung thì có thể cả khu vực này sẽ bị nổ thành hố, như vậy có thể tất cả sẽ bị chôn sống ở đây, nếu vậy thì thật buồn cười.

Vương Bàn Tử lúc này vì thân hình quá béo nên chạy chậm hơn, Lý Đông đành phải đi sau cùng.

Vương Bàn Tử có chút áy náy nói với Lý Đông, "Đông ca, tôi một thân mỡ có phải hơi kéo chân không?

Hay là thế này đi, anh cứ chạy trước, tôi đoạn hậu cũng được.

Nếu cương thi tóm được tôi, một thân mỡ của tôi đủ cho nó ăn no rồi, chưa chắc nó sẽ đuổi theo nữa." Lý Đông nghiến răng tát vào đầu tên này, "Tên này nói bậy bạ gì đấy?

Nhìn tôi giống loại người đó sao?

Trong đội ngũ của tôi, vì tôi có sức chiến đấu mạnh nhất nên nếu có chuyện nguy hiểm thì tôi đoạn hậu, nếu có chuyện chưa biết thì tôi mở đường không phải tốt hơn sao?

Chương 1305

Mau chạy nhanh lên, nếu không muốn gây rắc rối thì mau chạy nhanh lên, một thân mỡ của cậu có thể nhân cơ hội này mà giảm béo đấy!" Lý Đông lúc này thực sự muốn quay đầu trực tiếp xử lý con cương thi đó, nhưng trên người con cương thi đó có quá nhiều thứ, nếu thực sự đánh nhau ở chỗ này thì thực sự quá nguy hiểm.

Cũng không biết tên khốn nào đã làm chuyện thất đức này!

Nhưng điều duy nhất có thể khẳng định lúc này là tình hình ở đây thực sự rất phức tạp, dù sao thì có thể làm ra nhiều thứ phá hoại như vậy trên người cương thi, tuyệt đối không phải người bình thường có thể làm được, hoặc có thể thực sự là tên Thiết Diện Sinh đó.Kẻ thù chưa bao giờ thực sự chạm mặt, nhưng vẫn luôn đấu trí đấu dũng, Lý Đông trong lòng cảm thấy rất căng thẳng, cũng cảm thấy cục diện phía trước có thể vượt ngoài sức tưởng tượng của mình.

Lúc này, vừa rút lui vừa không biết phải làm sao, bởi vì cũng không biết tình hình sẽ phát triển như thế nào?

Lúc này, Lý Đông đột nhiên phát hiện dưới chân dường như có vật gì đó vướng víu.

Tuy anh có sức lực rất lớn nhưng cũng không biết đã làm hỏng cái gì, giờ tình hình lại càng phức tạp vô cùng.

Nhưng Vương Bàn Tử cũng không biết chuyện gì, cũng vướng chân, đương nhiên tên này không lợi hại bằng Lý Đông nên vấp ngã.

Đương nhiên tên này nhiều thịt nên ngã xuống đất cũng không bị ảnh hưởng quá lớn, chỉ là cái bộ đàm trong tay bị rơi hỏng mất.

Nhưng lúc này, con cương thi đang chạy về phía họ, toàn thân phát

ra một mùi đặc biệt, ngay cả khi đang đeo mặt nạ phòng độc thì những thứ này vẫn khiến người ta cảm thấy rất kỳ lạ, rất hôi thối.

Cũng không biết là chuyện gì, lúc này thậm chí còn kinh tởm đến mức suýt nôn ra. "Nhanh chóng bịt mũi lại, dù có mặt nạ bảo vệ hình như cũng không có tác dụng, bởi vì mùi này thực sự quá kỳ lạ, cẩn thận trúng độc!" Hoặc đôi khi con người cảm giác không phải như vậy, đôi khi mũi dùng để ngửi mùi, mắt dùng để nhìn đồ vật, nhưng đôi khi một số thứ có thể ảnh hưởng lẫn nhau, ví dụ như nhìn một thứ có thể cảm nhận một loại mùi, nghe một thứ cũng có thể khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo hoặc nóng bức.Trên đời có những chuyện đôi khi kỳ diệu đến vậy, khiến người ta cảm thấy vô cùng khó tin.

Có lẽ tình huống mà mình đang gặp phải lúc này là như vậy!

Lý Đông bảo mọi người bịt mũi lại, kết quả phát hiện con cương thi đó đột nhiên đứng sững ở đó, dường như mất đi mục tiêu.

Quả nhiên thứ đó không có mắt, vậy thì thứ đó rốt cuộc dùng phương pháp nào để phán đoán mục tiêu đây?

Lý Đông nhìn thấy thứ đó nhìn thẳng về phía trước, dường như mất đi mục tiêu và đang đứng ngây người, nhưng cũng không có ý định rời đi ngay lập tức.

Nhưng dù vậy, Lý Đông cũng biết nếu cứ tiếp tục như vậy thì không thể nào cứ ở mãi đây được!

Nếu cứ ở mãi đây, cục diện đối với mình chắc chắn sẽ trở nên phức tạp hơn.

Bởi vì một khi cứ đứng yên ở một chỗ, thì có nghĩa là không ăn không uống, nếu muốn lấy đồ ăn ra ăn thì có thể sẽ gặp rắc rối.

Lý Đông lén lút bắt đầu chuẩn bị, lúc này trong túi có rất nhiều đồ, bây giờ anh biết rằng sau khi lấy đồ từ trong túi ra và chuẩn bị xong

thì nhất định phải tìm cách tiêu diệt thứ đó, bản thân thứ đó không đặc biệt lợi hại.

Nhưng vấn đề quan trọng là trên người thứ đó buộc đủ loại vật phẩm dễ cháy nổ.

Nếu chiến đấu mà gây nổ thì tuyệt đối không được, vì vậy lúc này điều phiền phức nhất là phải kiêng kỵ.

Nhưng phải làm sao để ngăn chặn vụ nổ đây, đó là một vấn đề lớn.

Quan trọng nhất là bây giờ cơ bản đã hiểu ra, con cương thi này thực tế là phân biệt bằng âm thanh.

Đúng vậy, có thể thông qua âm thanh để tạo ra thị giác, thậm chí có một số giác quan khác!

Chỉ cần không có âm thanh thì con cương thi này sẽ không phát hiện ra bất cứ thứ gì, nhưng một khi có âm thanh thì con cương thi này có thể là vô địch.

Lý Đông vừa chuẩn bị lấy đồ từ trong túi ra, kết quả khuôn mặt vô hồn của con cương thi đó lập tức nhìn về phía anh!

Quan trọng nhất là trong miệng tên này vẫn không ngừng nhai, khúc xương đó thậm chí sắp bị nhai hết rồi.

Sau khi nhìn thấy trên người thứ này mang theo nhiều vật phẩm dễ cháy nổ như vậy, sắc mặt của mấy người lập tức tái mét!

Cứ tiếp tục như vậy thì dường như thực sự không có cách nào, bây giờ cũng không biết nếu chạy lung tung ở đây thì sẽ có hậu quả gì, bởi vì khắp nơi đều là cơ quan, khắp nơi đều là cạm bẫy, có lẽ chạy lung tung sẽ lại rơi vào một cạm bẫy khác.

Lý Đông ban đầu muốn ra tay nhưng bây giờ lại sợ làm nổ bom, vì

vậy lúc này đang cố gắng suy nghĩ xem phải làm sao.

May mắn thay anh tuyệt đối không phải là một người bình thường!

Khi nhìn thấy cái bộ đàm trong bụng con cương thi đó, Lý Đông đột nhiên có một ý rất hay.

Trong tay anh lúc này có một cái bộ đàm, Lý Đông lúc này nhẹ nhàng nhấn nút nghe?

Sau đó, dùng ngón tay liên tục trượt trên chỗ nói chuyện đó!

Quả nhiên, trong bụng con cương thi đó cũng truyền ra một tràng âm thanh chói tai!

Sự chú ý của con cương thi dường như cũng bị thu hút sang chỗ khác, nó lại đang quay vòng quanh bụng của mình.

Lý Đông lén lút ra hiệu cho mấy người, bảo họ nhẹ nhàng lùi lại.

Tình hình bây giờ đương nhiên đã đơn giản hơn rồi?

Bởi vì lúc này âm thanh từ bộ đàm rõ ràng hơn, hiển nhiên có ảnh hưởng lớn hơn đối với con cương thi này, nếu mấy người lén lút thì có lẽ có thể rời đi.

Lúc này, con cương thi cũng chỉ có thể tránh, căn bản không có cách nào đối phó vì đánh nó thì sẽ chịu thiệt, sợ gây nổ.

Vì vậy, bây giờ có thể tránh thì tránh thôi, cũng không nhất thiết phải tiêu diệt nó...

Nhưng hiện tại, thứ này nguy hiểm như vậy mà lại bị chế ngự bởi một cái bộ đàm nhỏ bé, hiển nhiên dã thú suy cho cùng vẫn là dã thú, không thể nào đối phó được con người.

Lý Đông, quan trọng nhất là, bây giờ cơ bản đã có thể giải quyết vấn đề này rồi, bởi vì con cương thi không thể phán đoán phương

hướng, cứ đứng đó quay vòng vòng.

Thấy thứ này thực sự rất hữu dụng!

Chương 1306

Mẹ kiếp, thứ này phiền phức quá, suýt chút nữa khiến tôi di chuyển mệt chết!Vương Bàn Tử thở hồng hộc ngồi một bên nghỉ ngơi.

Tên này một thân mỡ, bình thường trông cũng không đến nỗi nào, khi trộm mộ thì khá linh hoạt, nhưng trong những lúc cần vận động kịch liệt như thế này thì mới thấy rõ, một thân mỡ của tên này thực sự là một trở ngại lớn!

Thế là Lý Đông khẽ nói với Vương Bàn Tử, "Thân mỡ của cậu quá nhiều, tôi thấy cậu nên giảm béo đi, cậu thấy sao?

Cậu có nghĩ mình không nên giảm béo không?" Vương Bàn Tử lúc này không quản nhiều, nghỉ ngơi một lát rồi nói với Lý Đông, "Đông ca, bây giờ anh đang đùa giỡn con cương thi đó hào hứng quá, hay là thế này đi, cho tôi chơi một lúc nhé?" Tên này lúc này cũng không biết chuyện gì, có lẽ vì muốn làm giàu nên trong lòng lại nảy sinh một ý nghĩ kỳ quái như vậy.

Đối với ý nghĩ đó của tên này, Lý Đông cũng không ngăn cản mà trực tiếp lấy ra một cái bộ đàm khác, ném cho Vương Bàn Tử.

Dù sao thì bây giờ có vài cái bộ đàm, mỗi cái bộ đàm cơ bản đều có thể ảnh hưởng đến thứ đó.

Vương Bàn Tử cầm lấy bộ đàm xong, lập tức vui vẻ như trẻ con, tay cứ thế liên tục làm loạn trên bộ đàm, sau đó tạo ra những âm thanh hỗn loạn, con cương thi đó kết quả cứ thế quay cuồng loạn xạ.

Con cương thi này nói trắng ra cũng là một loại động vật hoặc một loại dã thú mà thôi, bây giờ bị khống chế như vậy thì dường như cũng không đáng sợ như vậy, ngược lại trông có vẻ hơi buồn cười.Lúc này

Vương Bàn Tử dường như cảm thấy chưa đủ nên đưa bộ đàm lên miệng, ở đó luyện một vài câu chú ngữ rất kỳ quái, kết quả lúc này âm thanh phát ra từ bụng con cương thi càng trở nên quái dị hơn.

Lý Đông khẽ nói với Vương Bàn Tử, "Thôi được rồi, đừng chơi nữa, bây giờ tôi có nhiệm vụ quan trọng phải làm.

Con cương thi này chỉ là một quân cờ nhỏ của đối phương mà thôi.

Tôi đã phát hiện ra rồi, đối phương dùng con cương thi này để đối phó với tôi có thể chỉ có một mục đích, đó là để kéo chân tôi.

Bây giờ tôi đã lãng phí nhiều thời gian ở đây như vậy thì có lẽ mục đích của đối phương đã đạt được rồi.

Tôi phải nhanh chóng rời khỏi đây rồi tìm cách khác, nếu không thì có lẽ tôi sẽ rất bất lợi." Đúng vậy, những người này cơ bản đều là những người khá thông minh, mà đã là những người khá thông minh thì đều biết đối phương muốn làm gì, mục đích của việc đối phương làm những chuyện này là gì.

Dù sao thì trên thế giới này, bất kỳ ai cũng không thể vô cớ làm những chuyện vô nghĩa, làm những chuyện vô nghĩa thì đối với bất kỳ ai cũng không có tác dụng.

Với những người thông minh như vậy, làm mỗi việc đều có mục đích của riêng mình.

Nếu bị đối phương cuốn vào như vậy thì tình hình đương nhiên sẽ rất nguy hiểm.

Thế là lúc này nhanh chóng đi về phía trước, chuẩn bị xem đối phương muốn làm gì.

Lúc này, trong lòng Lý Đông có một suy nghĩ của riêng mình, anh đoán đối phương có lẽ đã phát hiện ra một thứ gì đó, sau đó dùng con

cương thi này để kéo chân mình.

Tuy không biết đối phương đã phát hiện ra thứ gì, nhưng Lý Đông lúc này có một suy nghĩ, đó là thứ đó chắc chắn sẽ rất quan trọng, nếu có được thì có thể sẽ thay đổi cục diện.

Kết quả, đang đi về phía trước thì Lý Đông chợt nghe thấy tiếng 'phịch' phía sau!

Không kìm được quay đầu nhìn một cái, kết quả phát hiện con cương thi đó dường như bị quay chóng mặt, lại ngã xuống!

Quan trọng nhất là sau khi tên đó ngã xuống, cái bộ đàm trong bụng nó lại rơi ra.

Sau đó, tên đó dường như lại chuẩn bị đuổi theo!

Lý Đông cảm thấy đau đầu, không ngờ thứ này lại phiền phức đến vậy, bây giờ lại đuổi theo thì phải làm sao?

Nếu cứ như vậy thì lại không dám đánh loạn, không dám nổ súng loạn xạ.

Mặc dù vừa nãy làm những chuyện đó cảm thấy rất sảng khoái, nhưng bây giờ nếu phải đối phó với tên này thì thực sự quá phiền phức.

Lúc này, A Ninh không kìm được mắng, "Mấy tên này cũng quá đáng!

Xem kìa, vì cứ làm loạn, cứ chơi bời linh tinh, bây giờ thì xem, chơi ra chuyện rồi đấy.

Bây giờ phải làm sao, mấy tên này thật sự không chịu yên lòng chút nào!" A Ninh lúc này thực sự đã chán ghét cuộc sống ở nơi này rồi, bởi vì so với nơi này thì bất kỳ chuyện gì cũng không khiến người ta tuyệt vọng, phiền phức đến mức này.

Vì vậy, lúc này thực tế thì tính tình của mỗi người đều không đặc biệt tốt, nếu có chuyện gì thì đều thích tức giận, tính tình của A Ninh vốn đã rất nóng nảy, bây giờ thì càng không cần nói nữa.Mặt Vương Bàn Tử lại đỏ bừng, anh ta cũng biết lần này mình lại chơi lớn rồi, cũng không dám cãi lại!

Chỉ đành nói, "Mọi người thực sự xin lỗi, lần này lại là họa do tôi gây ra, mau chạy đi, tôi đi sau cùng.

Tôi cũng không biết chuyện sẽ thành ra thế này!" "Yên tâm đi, tôi đoạn hậu phía sau, dù thế nào cũng sẽ không để xảy ra chuyện đâu.

Như vậy thì được rồi chứ." Tên này chạy đến mức thở hổn hển, lúc này sức lực đều đã dùng hết.

Quan trọng nhất là trong lòng tên này cũng có một luồng khí nhưng vì xấu hổ nên cứ thế kìm nén, sau đó nhìn cái vẻ mặt đó, khẩu khí tên này dường như sắp phá chén đổ bát rồi.

Lý Đông không kìm được mắng, "Cái thằng ranh con thối này, thật sự làm tôi tức chết rồi, chẳng có chút tiến bộ nào.

Lúc này còn nói với tôi chuyện đó.

Chẳng lẽ cậu quên chúng ta là ai rồi sao?

Chúng ta là huynh đệ, chị em sống chết có nhau!

Bây giờ chúng ta đã trải qua bao nhiêu chuyện, bao nhiêu chuyện sinh tử rồi, bây giờ mỗi người chúng ta là huynh đệ tốt nhất, chị em tốt nhất, người thân tốt nhất!

Dù thế nào đi nữa, chúng ta không ai được xảy ra chuyện, kết quả bây giờ lại nói với tôi những lời đó ở đây, chẳng phải là không coi tôi là bạn bè sao!" Lý Đông lúc này rất tức giận, mắng tên này một trận chó má, lúc này thậm chí còn hận không thể mắng tên này một trận thật nặng.

Vương Bàn Tử nghe xong lời đó, sắc mặt cũng trở nên khó coi hơn, anh ta cũng biết hình như mình lại làm sai rồi, nhưng lúc này cũng không biết trả lời thế nào, vừa nãy anh ta cũng thực sự có ý nghĩ phá chén đổ bát, bởi vì chạy thực sự quá mệt.

Thế là tên này chỉ đành nói với Lý Đông, "Đông ca, xin lỗi, thực sự xin lỗi, tôi cũng biết chúng ta đều là huynh đệ, đều là bạn bè, đều là chị em, nhưng bây giờ tôi đã gây ra quá nhiều rắc rối, liên lụy mọi người rồi!" Hồ Bát Nhất không kìm được mắng, "Đừng có nói nhảm với tôi ở đó nữa.

Bây giờ chúng ta đừng nói nhiều lời vô nghĩa nữa, mau chạy đi, để Đông ca đoạn hậu phía sau, Đông ca lợi hại hơn một chút, tôi tin tưởng.

Đừng làm những chuyện vô nghĩa đó nữa!

Chương 1307

Thực sự bây giờ chúng ta đã đủ phiền phức rồi, không thể mang thêm phiền phức nữa.

Nếu còn mang thêm phiền phức nữa thì phía sau chúng ta có thể sẽ không ăn nổi mà đi tiếp, không thấy tình hình của chúng ta bây giờ rất nguy hiểm rồi sao, lãng phí thời gian, lãng phí sức lực ở đây!" Lúc này, Lý Đông đang dốc sức đi về phía trước, anh phát hiện ra ở đây có một hành lang hình vòng cung, đi về phía trước vài chục mét thì phía trước xuất hiện một ngã rẽ.

Muộn Du Bình, người phụ trách mở đường phía trước, sau khi nhìn nhau thì nhanh chóng chọn một con đường và đi vào.

Đó là con đường bên trái, cũng không biết tên này rốt cuộc tại sao lại chọn con đường đó.

Mấy người lúc này đã hình thành sự ăn ý, một khi đã chọn một con đường thì tất cả sẽ đi theo, không hề do dự hay tranh cãi, vì vậy lúc này cứ thế đi vào.

Lý Đông vẫn đoạn hậu phía sau.

Lúc này, ở đây không chỉ có quái vật mà còn có người, đủ loại thế lực đang tồn tại ở đây, khiến người ta cảm thấy khắp nơi đều là âm mưu quỷ kế, khắp nơi đều là cạm bẫy.

Quan trọng nhất là nhóm người của Thiết Diện Sinh vẫn chưa nhìn thấy một người thực sự nào.Nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự tồn tại của đối phương, vẫn có thể cảm nhận được đối phương có thể có người đang âm thầm quan sát.

Ban đầu cứ nghĩ mình ở trong bóng tối, đối phương ở ngoài sáng,

nhưng bây giờ mới biết mình ở ngoài sáng, đối phương ở trong bóng tối, đối phương có cơ hội đánh lén bất cứ lúc nào, có thể khiến mình quay như chong chóng!

Nhưng bây giờ phải làm sao?

Bây giờ điều duy nhất có thể làm là tích cực ứng phó, tổng thể luôn ở thế yếu!

Lúc này, số phận dường như là một kịch bản, mỗi việc mà mỗi người làm đều theo nội dung trên kịch bản từng bước từng bước diễn ra, dường như số phận của mình đã được định đoạt từ trước, mỗi việc mình làm dường như đều nằm trong dự liệu của đối phương, cũng nằm trong sự quan sát của đối phương!

Phải làm sao để phá vỡ số phận này?

Lý Đông lúc này thực sự không có cách nào tốt, quan trọng nhất là bây giờ dường như cũng không có cách nào tốt, vậy thì cục diện bây giờ đã trở thành như vậy, điều đó là hiển nhiên!

Nhưng phải làm sao, có một chuyện rất nguy hiểm!

Đặc biệt là những vật phẩm nguy hiểm trên người con cương thi đó, Lý Đông cảm thấy rợn người!

Bởi vì địa hình ở đây thực sự là như vậy, ở dưới lòng đất sa mạc, mà ở dưới lòng đất sa mạc thì đất đá phía trên chắc chắn không đặc biệt kiên cố.

Nếu thực sự có vật gì đó nổ mạnh ở đây thì có thể tất cả sẽ thực sự bị chôn sống ở đây, dù đồ bảo hộ có tốt đến mấy thì e rằng cũng không có nhiều cơ hội, dù sao thì dưới áp lực cao như vậy, bất kỳ thứ gì cũng không có tác dụng...

Trên thế giới này không có thứ gì là phòng ngự tuyệt đối, nếu có thì đó chỉ là do lực tấn công chưa đủ mạnh!

Lời đó lúc này thực sự đã thể hiện sức mạnh như vậy, dù có bộ đồ bảo hộ tốt nhất cũng không dám kiêu ngạo, cũng không dám tự tin như vậy!

Lý Đông đột nhiên cảm thấy có lẽ điều mình nên làm nhất là nhanh chóng tìm Tam Thúc.

Thực sự, Tam Thúc rất quan trọng đối với mình, ông lão giàu kinh nghiệm đó nếu ở đây có thể giúp mình giải quyết rất nhiều vấn đề.

Lý Đông cũng biết năng lực của mình, tuy sức chiến đấu của mình đủ mạnh nhưng sức chiến đấu đôi khi không thể giải quyết mọi vấn đề, cần có đủ kinh nghiệm và kiến thức mới có thể giải quyết vấn đề.

Nhưng đủ kinh nghiệm và kiến thức để giải quyết vấn đề này lại là một chuyện phiền phức khác, nhưng đó tổng thể là điều quan trọng nhất lúc này, dường như thực sự là như vậy, nhanh chóng tìm ông lão đó.

Không biết đi về phía trước bao lâu thì Lý Đông chợt phát hiện phía trước có một tia sáng!

Có một tia sáng lập tức khiến anh cảnh giác.

Nếu có ánh sáng thì điều đó chứng tỏ một vấn đề, đó là phía trước có người ở đó.

Nếu nhìn thấy người khác thì một mặt có thể là Tam Thúc, mặt khác cũng có thể là kẻ thù, hoặc những kẻ trộm mộ khác không biết từ đâu chui ra.Bây giờ mọi thứ trở nên mông lung khó hiểu, kẻ thù của mình là ai, mình cũng không đặc biệt rõ ràng, bây giờ cần cố gắng tìm hiểu thêm nữa, vì vậy lúc này lại càng cẩn thận.

Nhưng lúc này, Lý Đông đột nhiên phát hiện nơi phía trước đó dường như rất quen thuộc, không phải là nơi mà mình đã ở trước đó, cái lúc đó đã để lại ánh đèn ở đó, đó là nguyên nhân ban đầu sao.

Lý Đông nhìn thấy cảnh đó xong thì mới cau mày, hóa ra không phải đã phát hiện ra người khác, mà lại quay trở lại nơi ban đầu, chỗ mấy cái quan tài đó!

Đúng vậy, mấy cái quan tài đó được ghép lại thành hình một con mắt, sau khi đi vòng một vòng lớn bên ngoài, lại quay trở lại nơi này.

Xem ra lại không biết đã đi nhầm đường!

Đương nhiên, trong một ngôi mộ như vậy, chuyện như vậy xảy ra cũng là bình thường!

Nhưng bây giờ mọi chuyện đã thành ra thế này, lại quay trở lại, vậy thì bước tiếp theo phải đi đâu lại là một chuyện lớn khác!

Lúc này, anh lại cẩn thận nhìn kỹ cấu trúc của nơi này!

Tóm lại, cấu trúc của nơi này là sau khi đi ra từ con đường bên phải trong căn phòng đó, ở một ngã rẽ thì đi về bên trái, sau đó lại quay trở lại căn phòng này...

Quả nhiên, nơi này đơn giản như một mê cung, sau đó phía trước dường như đã đi nhầm một con đường.

Lý Đông nhìn mấy cái quan tài được sắp xếp thành hình con mắt phía trước, bên trong có lẽ là con cương thi đó! "Đông ca, bây giờ tôi phải làm sao, tôi có nên đổi một con đường khác không?" Lý Đông nghe xong thì nói, "Tôi cảm thấy tôi không nên đổi một con đường khác, hoặc tôi nên đi lại một lần nữa con đường mà tôi vừa đi." "Có ý gì nữa?

Tôi phải quay lại sao?

Chẳng lẽ tôi cứ phải loanh quanh ở đây?

Như vậy thì có ý nghĩa gì chứ?" Đương nhiên, Lý Đông cũng không giải thích mà trực tiếp đi trước mở đường!

Không lâu sau, anh phát hiện phía trước đột nhiên có một cái lỗ!

Đó là một cái hang!

Chương 1308

Dường như mới được đào ra không lâu, và những người kia chắc chắn đã đi vào từ đó!

Tuy không biết cái hang đó dẫn đến đâu.

Nhưng Lý Đông trong lòng cảm thấy nếu đi theo chui vào từ chỗ này thì có lẽ sẽ có thu hoạch, đi vào từ đó có lẽ an toàn hơn.

Nguyên nhân rất đơn giản, đó là hang đào thì dù sao cũng là do người đào ra, đã rời khỏi những cơ quan ban đầu của nơi này rồi.

Đương nhiên, để đề phòng vạn nhất, Lý Đông đi trước mở đường, sau đó để Muộn Du Bình đoạn hậu phía sau, những người khác có sức chiến đấu tương đối yếu hơn thì ở giữa.

Nhưng sau khi đi vào từ cái hang đó một lúc, anh phát hiện cái hang đó lại đi xuống như vậy, nếu cứ đào xuống như vậy thì chẳng lẽ muốn đào vào tận tâm trái đất sao?

Đương nhiên, sau khi suy đoán như vậy thì cứ thế đi xuống, sau khi đi xuống lại phát hiện có ngã rẽ.

Đúng vậy, những người này lại lợi hại như vậy, ở đây đã đào ra hai ngã rẽ, hướng của hai ngã rẽ cũng rất kỳ lạ, một cái sang trái, một cái sang phải, hoàn toàn là hai hướng khác nhau.

Nơi mình đang ở lúc này lại là một điểm giao nhau, không gian ở đây hơi lớn hơn một chút.Thực ra, không biết đã lằng nhằng bao lâu rồi, sớm đã mỏi rã rời, bây giờ cũng không biết rốt cuộc dẫn đến đâu, vì vậy quyết định nghỉ ngơi một lát ở đây. "Tôi phân tích, những người này rốt cuộc tại sao lại đào hai con đường ở đây?

Vậy thì hai con đường này rốt cuộc muốn làm gì?

Chẳng lẽ khi đào hang muốn cố ý đặt một cạm bẫy cho chúng ta sao?

Hoặc chẳng lẽ họ biết chúng ta có thể đuổi kịp, sau đó đặt cạm bẫy ở đây để phục kích chúng ta?" Nói như vậy thì cũng không phải là không thể, xem ra những người này dường như đang tranh thủ thời gian, bởi vì nếu cứ như vậy thì có lẽ chúng ta không có nhiều cơ hội tìm thấy họ trong thời gian ngắn.

Có người phân tích như vậy nhưng nhanh chóng cảm thấy không đúng, dù sao thì ở một nơi như vậy mà đào hang thì cũng là một chuyện rất phiền phức, nếu có thời gian đào hang thì thời gian thừa ra đó có lẽ có thể tìm được thứ mình muốn, dường như không đạt được mục đích kéo dài thời gian, dù sao thì việc xem lại một con đường và một người đi một con đường thì mức độ tiêu hao thời gian không cùng cấp độ.

Vì vậy, cách nói kéo dài thời gian như vậy chắc chắn cũng không đúng!

Vậy thì những người này rốt cuộc tại sao lại đào ra một ngã rẽ như vậy ở đây?

Phải biết rằng đào hang ở đây tuyệt đối không dễ dàng như vậy, rất tốn thể lực...

Lý Đông và mấy người vừa suy nghĩ những vấn đề này ở đây, vừa lấy thức ăn ra cho mấy người ăn no!

Hiện tại, thức ăn chuẩn bị trong túi thì rất nhiều, nhưng thức ăn dù có nhiều đến mấy thì cũng có giới hạn.

Ở nơi này có thể sống được một hai năm, nhưng tuyệt đối không thể sống mãi ở đây.

Quan trọng nhất là nếu thực sự sống ở đây một hai năm thì đó

cũng là một chuyện vô cùng đau khổ, dù sao con người là động vật xã hội, cuối cùng vẫn phải hòa nhập với thế giới này, nếu không thể kết nối với thế giới này thì cuối cùng sẽ trở nên vô cùng đau khổ!Lúc này Hồ Bát Nhất lén lút nói với Lý Đông, "Tôi thấy rằng ở đây đã đào hai cái hang thì chỉ có một nguyên nhân!" Tên này cũng là một người giàu kinh nghiệm, thế là Lý Đông hỏi, "Vậy nguyên nhân là gì?" Hồ Bát Nhất nói, "Trước đó tôi đoán rằng họ muốn phân tán sự chú ý của chúng ta để kéo dài thời gian.

Cách nói đó chắc chắn rất sai lầm!

Nhưng bây giờ sự việc thực sự đã xảy ra như vậy thì tôi nghĩ chỉ có một nguyên nhân, đó là mối đe dọa ở đây có lẽ không chỉ có một!

Nếu không chỉ có một mối đe dọa thì cách nói này của tôi rất hợp lý!" Hồ Bát Nhất đối với cách nói của mình lúc này rất tự tin, cảm thấy suy đoán của mình lúc này thực sự rất chính xác!

Thế là, ngoài nguyên nhân này ra thì có lẽ không có nguyên nhân nào khác nữa!

Đương nhiên, tên này giàu kinh nghiệm, đó là kinh nghiệm nói chuyện nhiều năm.

Nhưng nếu đối thủ thực sự là Thiết Diện Sinh thì những người đó chắc chắn cũng rất chuyên nghiệp!

Dù sao tên đó là một người có trí tuệ hàng nghìn năm sao?

Trên thế giới này luôn có một cách nói rằng một người sống càng lâu thì kiến thức càng nhiều, bản lĩnh càng cao!

Đương nhiên, tuy nói không tuyệt đối như vậy nhưng ở một mức độ nào đó thì cũng có khả năng.

Có thể một người sống hai ba mươi năm không nhất định có tầm nhìn kém, trí tuệ kém hơn một người sống bảy tám mươi tuổi!

Nhưng nếu một người sống hai ba mươi năm so với một người sống hàng nghìn năm thì chắc chắn không thể sánh bằng!

Dù sao thì người ngu ngốc nhất mà sống hàng nghìn năm thì chắc chắn cũng kiến thức rộng rãi, rất thông minh!

Quan trọng nhất là có một nguyên nhân khác, đó là bản thân đối phương là một cao thủ rất lợi hại, một lão quỷ mưu sâu, một người có thể sắp đặt bố cục hàng nghìn năm.

Một người có thể sắp đặt bố cục hàng nghìn năm như vậy đương nhiên cũng không phải đồ ngu ngốc!

Lý Đông khẽ nhíu mày, cẩn thận phân tích.

Sau khi phân tích, anh nói, "Theo cách nói này, vậy thì mục tiêu mà những người này đang tìm kiếm cũng không chỉ có một phải không?

Chẳng lẽ họ muốn chia nhau ra tìm từng thứ một?" Nếu như vậy thì rất thú vị rồi, nếu mỗi người đi tìm mỗi thứ một thì chẳng phải tôi có cơ hội đánh bại từng người sao?

Đương nhiên, bây giờ cơ bản đều dựa trên suy đoán, rốt cuộc không phải như vậy thì hoàn toàn không biết.

Những gì đang thảo luận bây giờ cơ bản đều nói xa, tóm lại tất cả mục tiêu đều chỉ về phía Thiết Diện Sinh đó, nhưng Thiết Diện Sinh rốt cuộc muốn làm gì, bây giờ căn bản không biết, cũng không biết đối thủ của mình rốt cuộc đang ở đâu, tất cả đều là suy đoán?

Những suy đoán này rốt cuộc có đúng không, hoàn toàn không biết.

Đôi khi suy đoán có thể dẫn đến một sự hiểu lầm nhất định, vì vậy trong trường hợp bình thường sẽ không tùy tiện suy đoán, nhưng bây giờ cũng không có cách nào khác, vì vậy mới có ý nghĩ suy đoán này.

Ngoài ra còn có một khả năng khác, đó là có lẽ ngoài nhóm người

của Thiết Diện Sinh ra còn có vài nhóm người khác!

Nhưng nếu có vài nhóm người khác thì điều đó chứng tỏ những người này cũng là kẻ thù của nhau, nếu gặp nhau thì có lẽ cũng sẽ xảy ra chiến đấu, dù sao thì nơi này ẩn chứa một bí mật lớn thực sự.

Chương 1309

Mà đã ẩn chứa một bí mật lớn thực sự thì tình hình rốt cuộc sẽ như thế nào thì không cần phải nói nữa!

Nhưng vấn đề quan trọng là nếu những người này thực sự đánh nhau thì ở đây chắc chắn sẽ có người chết, nhưng bây giờ ở đây căn bản không có dấu vết chiến đấu, là sao vậy?

Bây giờ suy đoán càng lúc càng nhiều, khiến tư duy của mình trở nên phức tạp hơn!

Ở đây rốt cuộc có bao nhiêu đội ngũ tồn tại?

Trong những đội ngũ đó rốt cuộc có bao nhiêu người biết bí mật thực sự bên trong!

Nếu bên trong có bí mật thực sự thì chẳng phải nó sẽ bị người khác lấy đi hoặc đã bị người khác lấy đi từ lâu rồi sao?

Nơi này có lẽ chỉ còn lại một cái bẫy mà thôi?

Lý Đông phát hiện ra bây giờ mình gặp phải càng lúc càng nhiều bí mật, muốn giải trừ những bí mật này, dường như cũng càng lúc càng không dễ dàng.

Mọi người ăn xong đồ ăn thì lại uống nước.

Bây giờ có chút cảm khái!

Những người này vốn đều là anh hùng xuất chúng, là những anh hùng xuất chúng trong nhiều năm đã hoàn thành những mục tiêu mà người khác khó có thể tưởng tượng, làm những việc mà người khác không thể làm được.

Bây giờ đáng lẽ có thể sống một vài kiếp vô ưu vô lo, nhưng tiếc

là lại đang ở trong tình trạng như vậy!

Bây giờ để có thể sống sót an toàn, lại bước vào nơi nguy hiểm nhất này, tiếc là dường như lại rơi vào rắc rối lớn hơn!

Thậm chí ăn cơm cũng ở một nơi tối tăm như vậy, đối với họ, ăn cơm như vậy cũng đã là một cuộc sống rất hưởng thụ rồi.

Đáng tiếc là bây giờ đang đối mặt với nguy hiểm kinh khủng nhất, đối mặt với kẻ thù lớn nhất từ trước đến nay, vì vậy cần không ngừng tiến vào những nơi nguy hiểm như vậy để thám hiểm.Ăn xong đồ ăn, lại uống vài ngụm nước, cảm thấy vô cùng thoải mái!

Đương nhiên, đồng thời, cảm giác mệt mỏi đó lại ập đến.

Cái gọi là ăn no uống đủ xong sẽ cảm thấy lao lực, lời đó một chút cũng không giả.

Chỗ này cũng không biết có an toàn hay không, nhưng bây giờ cũng không dám nghĩ nhiều nữa, cứ nghỉ ngơi một lát ở đây!

Hiện tại những người này được rèn luyện rất tốt, thân thể rất khỏe mạnh, đồng thời dù ở điều kiện nào cũng có thể nghỉ ngơi, không thành vấn đề!

Lý Đông thì ngồi ở đó, đồng dạng cũng hồi phục tinh lực!

Một khoảng thời gian nghỉ ngơi rất tốt, tuy chỉ vài chục phút ngắn ngủi như vậy, nhưng giống như một giấc ngủ sâu, lại khiến tinh lực của mình hồi phục rất nhanh?

Đương nhiên, trong thời gian này, Lý Đông cũng đã tìm hiểu được một số thứ hoặc phát hiện ra một số manh mối.

Nơi này gần như tương đương với một ngã rẽ hang động, con hang động đi vào có độ rộng bình thường, chắc chắn là một hang động rất bình thường.

Nhưng hai con đường rẽ nhánh kia thì không giống nhau rồi!

Con đường bên trái rõ ràng hẹp hơn.

Trong thành đất dường như có vết máu, cũng không biết là của thứ gì để lại!

Ở chỗ này đã biết từ lâu, nơi có vết máu không nhất định là do con người để lại.

Con đường hang động bên phải thì có vẻ rộng rãi hơn.

Đương nhiên, ở đây cũng có một số điểm đặc biệt khiến người ta cảm thấy kỳ lạ, đó là trên đất có một số chỗ bị nhuộm thành màu tím.

Tuyệt đối không phải hiện tượng bình thường, hoặc bên trong chắc chắn có thông tin!

Lý Đông bảo mấy người đều chú ý đến sự khác biệt ở đây!

Con đường có vết máu, tình hình rốt cuộc cơ bản có thể nhìn rõ, nhưng trên con đường này người ta có lẽ đi khá vội vàng!

Vết máu có lẽ là từ bên ngoài chảy vào!

Nếu như vậy thì những người phía trước đó đã trải qua một trận chiến đấu ở đây.

Đương nhiên, nếu có thể khiến chiến đấu xảy ra ở đây, e rằng không phải là bảo bối thực sự, mục tiêu thực sự!

Bởi vì nơi này không thể nào là do cương thi gây ra thương tích cho họ.

Thông thường, nếu cương thi đối tạo thành thương hại đích thoại na cơ bản thượng đô sử tận liễu cương thi tại cá địa phương ngốc liễu yêu trường đích thời gian tượng dạng địa phương xử đô các chủng bệnh độc hữu các chủng tế khuẩn bị cương thi thương hại chi hậu cảm nhiễm hậu cơ bản thượng nan khôi phục liễu.Cuối cùng, Lý

Đông chọn con đường đó, con đường hẹp hơn có vết máu đó, muốn xem bên trong rốt cuộc có gì!

Ngoài ra, Lý Đông muốn xác định ở đây rốt cuộc có bao nhiêu người hoặc có bao nhiêu đội ngũ!

Đối với anh mà nói thì rất quan trọng, bởi vì bây giờ anh cũng biết tình hình ở đây phức tạp, có bao nhiêu kẻ thù hoặc có bao nhiêu đối thủ cạnh tranh đều là một chuyện rất quan trọng đối với anh.

Nếu hiểu rõ tình hình thì có thể giúp anh đối mặt một cách bình tĩnh hơn.

Bây giờ đã hồi phục tinh lực, động tác cũng nhanh nhẹn hơn rất nhiều.

Lý Đông đi trước mở đường, Lý Đông vừa đi về phía trước vừa xem xét tình hình!

Ngoài ra, anh lại đang lo lắng về chuyện Tam Thúc, bởi vì Tam Thúc bây giờ đã biến mất, rốt cuộc đã đi đâu?

Tam Thúc cũng là một người rất có bản lĩnh, sẽ không thực sự xảy ra chuyện ở đây chứ?

Chương 1310

Nếu ông lão đó thực sự xảy ra chuyện thì thật đáng tiếc!

Dù sao thì ông lão đó cũng là một người đã trộm mộ cả đời, trải qua bao nhiêu chuyện mạo hiểm như vậy mà không hề hấn gì, bây giờ nếu thực sự xảy ra chuyện thì có thể nói là "lật thuyền trong mương"!

Nhưng bây giờ cũng không có cách nào đi tìm người, bởi vì bây giờ mỗi bước đều rất nguy hiểm, nguy cơ chồng chất.

Đi tìm ông lão đó cũng không có tác dụng.

Lo lắng cho ông lão đó nhưng an toàn của mình cũng rất quan trọng.

Bây giờ không biết đã đi về phía trước bao lâu, ánh đèn pin cuối cùng cũng tìm thấy một lối ra.

Nhưng Lý Đông đột nhiên phát hiện tình hình dường như có chút không ổn!

Bởi vì ở lối ra của cái hang động phía trước đó có một khuôn mặt người!

Đương nhiên, đó tuyệt đối không phải là một người sống, mà là một cương thi, bởi vì hai con mắt đều đã thối rữa, bên trong đều là mủ, nhìn vào khiến người ta cảm thấy vô cùng buồn nôn!

Trong miệng tên này mọc đầy lông trắng, trông có vẻ rất lợi hại rồi.

Đôi mắt thối rữa đó cứ thế nhìn chằm chằm vào Lý Đông, vậy mà thứ này căn bản không có mắt, căn bản không nhìn rõ được đồ vật, thậm chí còn không nhìn thấy đồ vật, nhưng cái cảm giác đó khiến người ta rợn người.

Lý Đông phỏng đoán thứ này phán đoán xem có người hay không hoặc phán đoán tình hình xung quanh chắc chắn là thông qua âm thanh.

Nếu như vậy thì ở đây có hai con cương thi rất lợi hại, một con trắng, một con đen.

Trên người con cương thi đen đó có một lượng lớn vật phẩm dễ cháy nổ, chẳng lẽ lần này trên người con cương thi này cũng tương tự như vậy sao?

Quan trọng nhất là con cương thi lông trắng này lại đang đợi ở đây, muốn làm gì?Lý Đông dừng lại, mấy người phía sau cảm thấy kỳ lạ, "Đông ca, có chuyện gì mà anh lại dừng lại?

Phía trước có nguy hiểm sao?" Lý Đông gật đầu nói, "Phía trước có một con cương thi lông trắng!" Vương Bàn Tử nghe xong lời đó thì lập tức nổi nóng, "Sẽ thành ra thế nào đây?

Phía trước một con cương thi lông trắng, lại có một con cương thi lông đen, nếu là một trắng một đen hai con cương thi thì nơi này chẳng lẽ là địa ngục trong truyền thuyết sao?

Nếu như vậy thì hai con cương thi ở đây chẳng lẽ là Hắc Bạch Vô Thường trong truyền thuyết sao?" Vương Bàn Tử vừa nói xong, mấy người kia đột nhiên mắt sáng rỡ, đừng nói chứ, hai con quái vật một đen một trắng dường như thực sự hơi giống Hắc Bạch Vô Thường, mà cũng chỉ có Hắc Bạch Vô Thường mới giống như thế này!

Thực sự có chút mùi vị đó.

Đối với Hắc Bạch Vô Thường thì đương nhiên rất hiểu rõ!

Đương nhiên, anh cũng biết hai con quái vật này tuyệt đối không phải Hắc Bạch Vô Thường thực sự.

Hoặc Hắc Bạch Vô Thường bản thân là tồn tại trong truyền thuyết, căn bản không có thật.

Nhưng ở nơi này đã thành ra thế này thì điều đó chứng tỏ một vấn đề, đó là chủ nhân của nơi này cố ý tạo ra nơi này với cảm giác như địa phủ trong truyền thuyết.

Mà đã như vậy, thì nơi này có thể nói là long đàm hổ huyệt thực sự, mà đã tiến vào đây thì những chuyện phải đối mặt tiếp theo.

Có lẽ thực sự rất nguy hiểm.

Tôi, bây giờ tôi phải đối mặt với những quái vật kỳ dị như vậy, nhưng nếu hai con quái vật này ở dạng như vậy thì điều đó chứng tỏ hai con quái vật này chỉ là món khai vị mà thôi, phía sau có thể có những thứ còn hung hiểm hơn.

Chỉ là trên người hai con quái vật này lại gắn nhiều thứ công nghệ cao như vậy thì hơi không ra thể thống gì, bây giờ tôi phải làm sao!" Vương Bàn Tử cười ha hả nói, "Đã vượt quá phạm vi nhận thức của tôi rồi.

Thực sự, tôi, Bàn Tử, đã đổ đấu bao nhiêu năm, chưa bao giờ gặp phải chuyện như vậy.

Đương nhiên, tôi thấy rằng, tình hình ở đây phức tạp như vậy cũng không cần phải vội vàng, dù sao thì chỉ cần tôi đạt đến đích cuối cùng, tìm thấy thứ cuối cùng mà tôi muốn và đánh bại tên đeo mặt nạ đó thì tôi có thể sống an nhàn chờ chết." Không còn cách nào, bởi vì những chuyện đã trải qua khiến tâm trạng của mình khá nặng nề, chưa bao giờ gặp phải chuyện nguy hiểm như vậy.

Tâm trạng của mỗi người thực tế đều khá u uất, nhưng bây giờ đều đang cố gắng hết sức để khiến mình cảm thấy nhẹ nhõm, đúng vậy, đều đang cố gắng hết sức để khiến mình nhẹ nhõm.

Không còn cách nào, chuyện nguy hiểm nhất trên thế giới này thực tế là tâm lý.

Đúng vậy, nếu một người có tâm lý không tốt, tâm trạng rất căng thẳng thì sau này nếu phải đối mặt với đủ loại khó khăn thì sẽ rất căng thẳng, rất khó khăn.

Ngược lại, nếu một người có tâm lý khá thoải mái thì khi đối mặt với đủ loại khó khăn thì sẽ rất đơn giản, hoặc ít nhất cũng có thể phát huy hết sức mạnh.

Vì vậy, bây giờ mọi người đều đang cố gắng hết sức để khiến mình thoải mái hơn, nếu thoải mái hơn thì ít nhất cũng có thể giải quyết được một nửa vấn đề.

Đương nhiên, ở đó không tình không nguyện đợi một lúc lâu, con cương thi lông trắng đó cũng không có động tĩnh gì, thậm chí cũng không biết đã đi đâu mất rồi.

Xem ra cái vẻ mặt đó bây giờ thậm chí còn có chút không giữ được bình tĩnh rồi. "Đúng rồi Đông ca, tôi ở đây cứ đứng yên mãi như vậy thực sự có được không?

Tôi rốt cuộc nên tiến hay lùi đây?" Ở đây cứ đứng mãi như vậy e rằng không tốt đâu.

Ở đó thì có cảm giác như đang chờ chết vậy, tôi cảm thấy nguy hiểm ở hai bên càng lúc càng nhiều.

Đợi ở đó một lúc lâu thì có người dần dần cảm thấy có chút nguy hiểm nên muốn hành động.

Lý Đông cũng biết không thể cứ ở mãi một chỗ này được, dù sao thì đây không phải là nơi ở lâu.

Cuối cùng, Lý Đông quyết định đi về phía trước, bởi vì đi về phía trước tuy rất nguy hiểm nhưng lại rất có khả năng là hướng đúng.

Ngay cả khi không có thứ mà mọi người thực sự muốn tranh giành, nhưng bên trong chắc chắn cũng có thông tin rất quan trọng.

Hơn nữa, đối với cương thi thì thực tế anh không sợ, đủ loại cương thi trước mặt anh đều có cách đối phó, dù sao anh cũng là một lão thủ giàu kinh nghiệm rồi.

Chương 1311

Tối đa có thể gặp phải con cương thi lông đen phía trước, loại có cấu hình khiến người ta phải kiêng nỵ đó thì không có cách nào đặc biệt tốt.

Đương nhiên, lúc này Lý Đông đột nhiên hiểu ra, những người này đã đào hang ở đây thì điều đó có nghĩa là mục đích của họ e rằng là để tránh hai con quái vật?

Thế là Lý Đông nói, "Tôi đi về phía trước xem sao?" "Một con cương thi!

Hai con cương thi tụ lại làm gì?

Tôi cũng có cách.

Không vào hang cọp sao bắt được cọp con." Lý Đông lúc này vung tay về phía trước, sau đó dẫn mọi người đi về phía trước.

Vương Bàn Tử nghe xong lời đó thì lập tức vui vẻ, "Tôi thấy rằng, lẽ ra tôi nên như vậy.

Khoảng thời gian trước tôi sợ hãi như vậy, kết quả khiến tâm trạng u uất.

Tôi thấy rằng cứ đối đầu trực tiếp như vậy thì ngược lại sẽ tốt hơn một chút." Lý Đông nghiến răng trừng mắt nhìn Vương Bàn Tử một cái, "Tên này trước đó đã gây ra bao nhiêu rắc rối.Gây ra bao nhiêu chuyện tai họa rồi, thằng nhóc bây giờ còn có mặt mũi ở đây nói nhảm với tôi nhiều như vậy sao?" Vương Bàn Tử nghe xong lời đó thì sắc mặt xấu hổ, sau đó nói, "Đó chẳng phải là tôi lầm lỡ sao, tôi quá căng thẳng nên có chút lầm lỡ cũng là bình thường.

Bây giờ về sau thì tôi sẽ thể hiện bản lĩnh của Bàn Tử!

Tôi cũng không phải loại ăn chay đâu, có thể trở về từ bao nhiêu nơi nguy hiểm như vậy, nếu không có bản lĩnh đó thì có lẽ tôi đã chết từ lâu rồi, không thấy Bàn Tử tôi thực sự có bản lĩnh sao?" Một nhóm người men theo cái hang đó trực tiếp bò về phía trước.

Lối ra đó dường như lại là một con đường khác, rẽ trái dường như dẫn đến một nơi khá quen thuộc.

Lý Đông đột nhiên nghĩ, "Chẳng lẽ lại là chỗ 5 cái quan tài được xếp thành hình con mắt đó sao!" Bởi vì đã đến chỗ đó hai lần rồi nên Lý Đông cũng không đi đến đó nữa, sau khi hơi di chuyển một chút thì chuẩn bị đi về bên phải?

Sau khi đi vào chỗ những vết máu đó thì không còn thấy nữa, lại khiến anh cảm thấy có chút kỳ lạ.

Con đường hang động này khá rộng rãi, đi về phía trước hơn 10 mét, quả nhiên, tiếng 'cạp cạp' như tiếng lên đạn đó lại truyền đến.

Âm thanh đó dường như là tiếng con cương thi lông đen nhai xương.

Chẳng lẽ thứ đó lại đuổi đến rồi sao?

Những con quái vật trên người thứ đó khiến người ta không có cách nào đối phó, bây giờ lại là một chuyện phiền phức khác.

Nhưng bây giờ đã đến đây rồi thì không có cách nào lùi lại được nữa, bởi vì bây giờ đường lùi cơ bản đã không còn, vì vậy chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước, thậm chí có chút ý muốn chạy về phía trước.

Không còn cách nào, nếu không tiếp tục đi về phía trước thì có nghĩa là nguy hiểm mà mình gặp phải căn bản không có cách nào đối phó, trực tiếp khiến nơi này nổ sập, bị chôn sống.

Quan trọng nhất là Lý Đông lúc này trong lòng có chút lo lắng, sau khi hai con cương thi đen trắng tụ lại với nhau thì sẽ xảy ra chuyện gì.

Chẳng lẽ sẽ thực sự biến thành Hắc Bạch Vô Thường trong truyền thuyết sao?

Nếu như vậy thì có lẽ sẽ thực sự càng nguy hiểm hơn, nếu như vậy thì có lẽ theo thiết kế của chủ nhân nơi này thì đó là một kết cục chắc chắn phải chết.

Đi về phía trước thêm hơn 10 mét, Lý Đông đột nhiên nhìn thấy Tam Thúc!

Dường như đang đợi Lý Đông ở đó!

Lý Đông kinh ngạc hỏi, "Tam Thúc, chú ở đây sao?" Tam Thúc không trả lời lời của Lý Đông, chỉ dùng ánh mắt nhìn một cái, sau đó Lý Đông mới phát hiện ở cuối con đường này, con cương thi lông trắng vừa nãy đang đợi ở đó.

Hóa ra tình hình lại trở nên phức tạp hơn rồi.

Cái Tam Thúc này rốt cuộc không phải người thật sao?

Quan trọng nhất là bây giờ phải đối mặt với hai con quái vật cả trước và sau sao?

Bây giờ nhiều người như vậy đều bị kẹt ở đây thì chẳng phải sẽ biến thành bánh mì kẹp thịt sao?

Bây giờ dù thế nào đi nữa, tìm thấy Tam Thúc đối với mình cũng là một chuyện rất tốt, bởi vì đông người sức mạnh lớn, có một ông lão rất có trí tuệ như vậy thì đối với mình có thể giải quyết những khó khăn sau này dễ dàng hơn rất nhiều, đó cũng là một chuyện rất tốt.

Nhưng khi Lý Đông đi đến bên cạnh Tam Thúc, người đó đột nhiên dùng tay ấn vào tường.

Nơi này lại là một cạm bẫy!

Tam Thúc đó lại là một kẻ giả mạo!

Lý Đông và mấy người trong khoảnh khắc rơi xuống, trong đầu chợt lóe lên những vấn đề đó.

Không ngờ bây giờ lại gặp phải Tam Thúc giả, phải biết rằng trước đó đã gặp một lần rồi, chỉ là Lý Đông bây giờ quá tin tưởng nên lại xảy ra bi kịch như vậy.

Cũng không biết từ chỗ này rơi xuống đâu.

Đương nhiên, sau khi rơi xuống chỗ này cũng không phải là một cái hố sâu thuần túy, nơi này dường như là một con dốc dài, cứ thế lăn lông lốc xuống dưới.

Trên đường không ngừng va vào đủ loại vật cứng, may mắn là trang bị của mình có tác dụng chống chịu nên cũng không bị thương, nhưng cứ thế va đập khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu, bị va đập đến mức chóng mặt hoa mắt.

Bây giờ cách duy nhất là cơ quan bên dưới đừng quá lợi hại, dù sao nếu có bảo vệ mà cơ quan không quá lợi hại thì có lẽ có thể an toàn hơn một chút, nếu cơ quan quá lợi hại thì không hay rồi.

Bảo vệ tuy rất mạnh nhưng không phải là vô địch, trên thế giới này căn bản không có thứ gì là vô địch thực sự, nếu có thì đó chỉ là do lực tấn công chưa đủ mạnh mà thôi.

Vậy thì bây giờ, chuyện mình gặp phải rốt cuộc có lực tấn công mạnh đến mức đó không thì hoàn toàn không biết.

Cứ thế lăn xuống dưới gần một phút, vẫn chưa chạm đất, cũng không biết bên dưới rốt cuộc còn bao xa.

Phải biết rằng với tốc độ hiện tại, nếu rơi lâu như vậy thì tương đương với việc rơi xuống vài nghìn mét!

Chương 1312

Cứ tiếp tục như vậy thì có rơi xuống tận tâm trái đất không?

Đương nhiên, Lý Đông nhìn thấy dường như Tam Thúc cũng từ phía trên đi theo xuống?

Đương nhiên, khi xuống thì không lôi thôi lếch thếch như Lý Đông, người đó từ phía trên trực tiếp ngồi xuống và trượt xuống.

Đương nhiên, giờ thì tôi đã hiểu ra Tam Thúc có lẽ không phải kẻ mạo danh, mà là đang thực sự muốn giúp nhưng lại dùng thủ đoạn hơi thô bạo, không giống một kẻ thù bình thường, cũng không giống một kẻ mạo danh chút nào.

Trong lòng tôi chỉ biết than vãn: Nếu đã có chuyện như thế thì thông báo sớm không phải tốt hơn sao, làm gì mà phải gây ra lắm hiểu lầm vậy chứ!

Lý Đông lớn tiếng nói: "Tam Thúc mấy ngày không gặp, sao lại thế này?

Lúc định bày bẫy thì chào hỏi một tiếng không được sao?

Cứ thế mà lăn xuống thì mấy anh em tôi có vẻ hơi chật vật đấy." Đương nhiên, Lý Đông lúc này cũng đang cố gắng tìm cơ hội điều chỉnh cơ thể, nhưng lại phát hiện cái sườn dốc nghiêng rất trơn, hoàn toàn không có bất kỳ điểm tựa nào, việc điều chỉnh cơ thể hoàn toàn vô ích.

Trên mặt Tam Thúc không có bất kỳ biểu cảm nào, ông là một tên trộm mộ kinh nghiệm phong phú, cũng là một lão già bách chiến, ngay cả khi đối mặt với đủ loại quái vật cũng chưa từng nhíu mày.

Giờ thì ông lão này nghe Lý Đông nói xong, liền trách: "Tôi đang

giúp mà!

Vừa rồi nếu tôi nói chuyện thì có lẽ hai con quái vật kia đã đuổi kịp rồi!" Đương nhiên, Lý Đông cũng biết hai con quái vật kia thực chất là phân biệt vị trí qua âm thanh, dù sao mắt của chúng đều đã thối rữa, nếu không phải qua âm thanh thì chúng hoàn toàn không thể cảm nhận được bất cứ thứ gì xung quanh, như vậy cũng tương đối an toàn.

Nếu ở chỗ đó mà lớn tiếng nói chuyện thì có lẽ thật sự sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn… Thôi được, miễn cưỡng coi là một cách giải thích, nhưng Lý Đông vẫn thấy không đúng.

Hơn nữa, giờ tôi biết Tam Thúc không hẳn là đã làm gì đó trong khoảng thời gian vừa rồi.

Nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt kỳ lạ của mọi người, Lý Đông không hỏi thêm nữa!

Cuối cùng chúng tôi tiếp đất, sau khi tiếp đất cũng không bị thương quá nặng.

Sau khi vượt qua những cơ quan không quá nghiêm trọng phía dưới, chúng tôi phát hiện đây cũng là một không gian khá lớn!

Diện tích không gian này chắc khoảng vài trăm mét vuông.

Đương nhiên, nếu nói về thứ hấp dẫn nhất đối với tôi, có lẽ là những thứ ở góc tường.

Những thứ ở đó trông như toàn bộ đều là đồ sứ cao cấp, được bảo quản hoàn hảo không hề hư hại.

Đối với những thứ như vậy, Vương Bàn Tử cực kỳ thích, nhìn thấy xong lập tức chuẩn bị đi lấy.

Nhưng lần này lại bị Tam Thúc cản lại.

Rồi Tam Thúc chỉ vào một chiếc quan tài khổng lồ ở giữa!

Chiếc quan tài này không giống những chiếc quan tài trước đây chúng tôi từng thấy, nó trông như được làm bằng đồng xanh.

Những chiếc quan tài đồng xanh như thế này thường không tầm thường, quan trọng nhất là trên chiếc quan tài này có một số hoa văn rất kỳ lạ.

Tôi chưa bao giờ thấy những hoa văn kỳ lạ đó, hoàn toàn không theo phong cách nào mà tôi biết.

Đúng vậy, tôi chưa từng thấy hoa văn kiểu này bao giờ?

Những hoa văn này mang lại cảm giác vô cùng kỳ dị và yêu tà.

"Đông ca, xem đây là cái gì vậy?

Cái này là sao?" Sau khi đi quanh quan tài một vòng, Vương Bàn Tử lại phát hiện ra một số thứ khá đặc biệt.

Sở dĩ gọi là đặc biệt là vì những thứ khác ở đây anh ta đều không hiểu, nhưng giờ thì anh ta có thể hiểu được một hình vẽ.

Hình vẽ là một sinh vật hình người, rồi thè cái lưỡi dài ngoằng, chắc là Trường thiệt quỷ trong truyền thuyết, rồi trong tay cầm một cây gậy, trên đầu đội một cái mũ cao, có vài chữ ghi là đang bắt!

Không sai, sau khi nhìn thấy hình dạng này, Lý Đông biết đó là Hắc Vô Thường trong truyền thuyết!

Nếu có Hắc Vô Thường thì tự nhiên cũng có Bạch Vô Thường!

Nếu đã như vậy, thì hai con cương thi mà chúng tôi gặp trước đó có lẽ cũng được thiết kế theo ý đồ này.

Dù không phải Hắc Bạch Vô Thường thật, nhưng chủ nhân ngôi mộ này có lẽ thật sự muốn dồn công sức vào mặt này.

Nếu đã vậy, thì nơi này ít nhất cũng mô phỏng môi trường địa phủ, vậy rốt cuộc là để làm gì?

Thông thường, một người muốn mô phỏng một môi trường trong truyền thuyết thì hoặc là để đạt được mục đích nào đó, hoặc là để ra vẻ.

Tôi bây giờ vẫn chưa biết mục đích là gì, dù sao thông tin tôi nắm được quá ít.

Nhưng chủ nhân ngôi mộ này có thể nuôi dưỡng được một con cương thi lông đen và một con cương thi lông trắng, càng kỳ lạ hơn là cương thi không phải thứ tùy tiện có thể nuôi được!

Bởi vì cương thi thực chất là sản phẩm thất bại của việc nuôi thi thể, còn về việc chúng sẽ biến thành thế nào thì thường không có quy luật, vì con người căn bản không thể khống chế được.

Nhưng giờ ở đây lại có hai con cương thi, một đen một trắng, vậy là sao?

Đương nhiên, giờ những vấn đề này tôi cũng không thể suy nghĩ kỹ, vì suy nghĩ cũng vô ích, tôi chỉ thoáng qua một chút rồi không để ý nhiều nữa.

Giờ tất cả lực chú ý đều tập trung vào chiếc quan tài đồng xanh đó.

Có lẽ trên chiếc quan tài đồng xanh này có thể ẩn giấu một bí mật rất lớn?

Chương 1313

Chỉ là tôi cảm thấy hơi thất vọng, trên chiếc quan tài này dường như cũng có dấu vết đã mở ra, vậy chứng tỏ trước chúng tôi thực sự đã có người vào, có lẽ mới rời đi không lâu.

Nếu đã như vậy thì chẳng phải chúng tôi không có lợi thế tiên thủ sao?

Nếu không có lợi thế tiên thủ thì tình hình tiếp theo sẽ rất tệ.

"Mẹ kiếp, xem ra tôi thật sự đến muộn rồi!" Nếu đã như vậy, tôi có lẽ chỉ có thể đi theo sau người khác, còn có thể kiếm được lợi ích tôi muốn hay không thì e rằng không thể xác định được nữa.

Lý Đông không khỏi lắc đầu, nhưng giờ muốn quay lại thì dường như không thể, vì hoàn toàn không có đường lui.

Đương nhiên, đến nước này Lý Đông cảm thấy cần phải quan sát kỹ chiếc quan tài này, dù những người trước đã mở chiếc quan tài này, nhưng giờ chúng tôi vẫn cần mở nó.

Bởi vì ít nhất có thể chứng minh một điều, rằng đã có người mở chiếc quan tài, vậy ít nhất chứng tỏ một vấn đề, chiếc quan tài đó chắc không có nguy hiểm.

Nếu vậy thì mở ra xem, không chừng có thể tìm được một số bí mật.

Vương Bàn Tử, gã này là người tích cực nhất trong những chuyện như vậy, bởi vì gã ta luôn rất tham tiền, ngay cả khi giờ đã rất giàu có rồi vẫn cực kỳ tham tiền.

Theo cách nói của gã ta thì càng giàu càng tham tiền, quan trọng nhất là gã ta cảm thấy đó là sở thích duy nhất, hoặc sở thích lớn nhất

của mình.

Nếu có đồ vật giá trị mà có thể lấy nhưng lại không lấy thì gã ta sẽ cảm thấy vô cùng tiếc nuối, giờ cũng vậy, những đồ sứ trong căn phòng này đã có sức hấp dẫn rất lớn đối với gã, chưa nói đến chiếc quan tài kia.

Chiếc quan tài đó được làm bằng đồng xanh, xét ở một mức độ nào đó, đẳng cấp cao hơn nhiều so với chiếc quan tài làm bằng đá.

Rồi mấy người ở đó cùng nhau ra tay, Lý Đông lực lưỡng vô cùng, trực tiếp một mình mở chiếc quan tài.

Nhưng nếu một mình mở quan tài thì sẽ hơi tốn sức, quan trọng nhất là có lẽ sẽ không ứng phó được, nên mấy người cùng nhau mở chiếc quan tài.

Nhưng lúc này, tôi thấy Tam Thúc một tay ấn trên nắp quan tài, sắc mặt vô cùng nặng nề.

"Sắc mặt Tam Thúc như vậy, chẳng lẽ lại xảy ra chuyện nguy hiểm sao?" Thực tế, Lý Đông đã nhiều lần giao thiệp với Tam Thúc trước đây nên biết rằng nếu sắc mặt Tam Thúc như vậy thì chứng tỏ một vấn đề, đó là có thể xuất hiện nguy hiểm rất lớn.

Dù sao ông ta cũng là một lão già có mấy chục năm kinh nghiệm, trực giác của một lão già có mấy chục năm kinh nghiệm như vậy có lẽ sẽ không sai, nơi này có lẽ thật sự có gì đó mờ ám!

Cuối cùng Tam Thúc nói: "Nơi này quả thực có khả năng có nguy hiểm, muốn mở cũng không sao!

Nhưng nếu mở chiếc quan tài phụ thì chỉ một người thôi, không thể để nhiều người.

Những người khác lùi xa một chút, như vậy cũng an toàn hơn." Tam Thúc nói như vậy cũng có lý, dù sao một người xảy ra chuyện thì

tốt hơn là tất cả mọi người cùng xảy ra chuyện!

Nghe có vẻ tàn nhẫn nhưng thực tế là vậy sao?

Còn về việc ai sẽ mở chiếc quan tài, rõ ràng nhiệm vụ này tự nhiên phải giao cho Lý Đông!

Bởi vì Lý Đông mới là người thực sự có thể mở chiếc quan tài, ngay cả khi có nguy hiểm, dựa vào trang bị và năng lực của mình, anh ta nhất định có thể ứng phó.

So với những người khác thì năng lực có lẽ đều yếu hơn một chút.

Những người khác yếu hơn một chút thì tự nhiên phải lùi lại phía sau, như vậy thì nhanh chóng đạt được sự ăn ý.

"Mọi người lùi lại một chút, nếu xảy ra nguy hiểm thì ai cũng không thể thoát được, nhanh lên, nhanh lên." Lý Đông bảo những người khác lùi lại một chút, rồi mở chiếc quan tài!

Giờ tôi có sức mạnh rất lớn, mở chiếc quan tài này cũng không thành vấn đề, nắp quan tài nhiều nhất cũng chỉ khoảng một, hai trăm cân thôi chứ gì?

Một, hai trăm cân đối với tôi thì đơn giản là có thể nhấc bằng một tay.

Lý Đông dùng tay đẩy nắp quan tài, đột nhiên lại cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Tôi cứ nghĩ nắp quan tài đồng xanh chắc chắn sẽ rất cứng, nhưng khi tay tôi đặt lên đó lại cảm giác như đang nắm vào bông gòn vậy.

Tôi dùng một chút sức, kết quả là dễ dàng đẩy nắp quan tài ra.

Sau khi nắp quan tài biến mất, Lý Đông tay trái cầm đèn pin chiếu vào trong, muốn xem tình hình bên trong thế nào.

Kết quả phát hiện bên trong nằm một thi thể phụ nữ, có thể thấy

người phụ nữ này khi còn sống chắc hẳn là một phu nhân quý tộc vô cùng sang trọng.

Trên người mặc một chiếc sườn xám lụa màu vàng kim, thậm chí trên sườn xám còn đính đủ loại đá quý lấp lánh, trên cổ đeo dây chuyền vàng.

Chỉ là làn da hơi bất thường, trắng bệch đến đáng sợ, nhưng trên đầu đội phượng quan bằng bích ngọc, dung mạo cũng vô cùng xinh đẹp.

Trông như vậy thì hoàn toàn không thể biết được thi thể này đã chết bao nhiêu năm, nếu vừa mới chết ở đây hoặc là một người sống đang ngủ say nằm ở đây thì cũng có thể khiến người ta tin?

Chỉ là người phụ nữ này cũng có chút kỳ lạ, làn da trắng bệch đáng sợ, nhưng đôi môi lại đỏ chót như được tô đầy máu tươi.

Hai bên người phụ nữ này đều đặt một cây chiêu hồn phiên, đồng thời trên đỉnh đầu của cô ta cũng có dấu hiệu Hắc Bạch Vô Thường.

Thực ra, Lý Đông cũng từng thấy cách người chết được đặt trong quan tài, nhưng chưa bao giờ thấy cách sắp xếp như thế này, rốt cuộc là dùng phương pháp gì mà sắp xếp như vậy?

Thực sự là quá quỷ dị, chuyện như vậy thật sự khiến người ta cảm thấy khó tin.

Khi Lý Đông chuẩn bị điều tra thêm xem chuyện gì đang xảy ra, đôi mắt người phụ nữ đột nhiên mở ra.

Lý Đông giật mình, bởi vì đôi mắt người phụ nữ đó màu xanh lục, lại phát ra ánh sáng xanh lục.

"Đệt, chẳng lẽ thứ này cũng biến thành cương thi sao?" Đương nhiên, tôi chỉ hơi giật mình một chút, đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Nhưng sau khi chuẩn bị xong, người phụ nữ này lại không trực tiếp nhảy ra, ánh sáng phát ra từ mắt nhanh chóng tiêu tán, cuối cùng cơ thể nhanh chóng thối rữa, cuối cùng chỉ còn lại bộ xương khô.

Chương 1314

Đương nhiên, bộ sườn xám vẫn còn nguyên, vẫn quý phái như vậy, chỉ là giờ bao bọc một bộ xương khô thì càng trở nên quỷ dị hơn.

Đương nhiên, chuyện như vậy Lý Đông cũng không thấy có gì quá kỳ lạ, vì đôi khi đó chỉ là một loại phản ứng hóa học đặc biệt.

Trong điều kiện không có oxy, tất cả mọi thứ đều được bảo quản rất tốt.

Một khi tiếp xúc với oxy, chúng sẽ phân hủy nhanh chóng trong thời gian ngắn.

Chuyện như vậy tôi cũng từng thấy nên cũng không quá kỳ lạ.

Chỉ là người phụ nữ được bảo quản như vậy ở đây rốt cuộc là để làm gì?

Nhưng giờ mấy người đều rất ăn ý, cũng biết ở chỗ này không thể nói chuyện, nếu nói chuyện thì có thể sẽ gây ra những thứ rất tệ.

Đó là kinh nghiệm của những tên trộm mộ.

Nhưng sau khi quan sát kỹ một lúc lâu trong đó, tôi không biết rốt cuộc là ý gì!

Tóm lại, tôi vẫn không thể hiểu rõ cái mộ huyệt này.

Bởi vì nhìn từ trang phục của người phụ nữ thì thời đại mà người phụ nữ này sống tuyệt đối không quá xa xưa.

Nhưng cái mộ huyệt này lại cho cảm giác thời đại rất xa xăm, e rằng có người tin là thời thượng cổ cũng không ngạc nhiên.

Trong một mộ huyệt thời thượng cổ như vậy, lại có một người phụ nữ của xã hội cận đại, được chôn cất ở đây thì cảm giác quá quỷ

dị, chẳng lẽ đã xảy ra sai sót sao, hay có một tên trộm mộ?

Người phụ nữ này là một tên trộm mộ, rồi có người chết ở đây rồi bị chôn cất ở đây sao?

Chuyện như vậy khiến người ta cảm thấy buồn cười vì hoàn toàn không thể, một người phụ nữ bị chôn cất ở đây, nơi này lại không phải là nơi tốt.

Dù sao đây là mộ huyệt của người khác, mộ huyệt của người khác thì hoàn toàn không hợp logic.

Đương nhiên, tôi có thể hiểu một vấn đề khác, đó là những người đã mở chiếc quan tài trước đó có lẽ đã không thu được lợi lộc gì ở đây, thậm chí hoàn toàn không thể thực sự mở được quan tài, hoặc ý thức được chiếc quan tài có nguy hiểm nên cuối cùng đã từ bỏ?

Đối với tôi, đây là một điều tốt, chứng tỏ mộ huyệt này cũng không phải là suôn sẻ đối với họ, có lẽ những người đó cũng có những rắc rối riêng.

Nếu những người đó thực sự là Thiết Diện Sinh và nhóm người đó, thì Lý Đông cảm thấy cuộc đối đầu hiện tại có lẽ thật sự là ngang tài ngang sức, ít nhất giờ tôi có thêm niềm tin.

Nhưng giờ mọi chuyện càng trở nên phức tạp và mơ hồ, Lý Đông phát hiện những manh mối trong tay càng trở nên hỗn loạn, hoàn toàn không thể thấu hiểu.

Ngoài nơi này ra, tôi còn phải đấu trí đấu dũng với người chết thời cổ đại, còn phải đấu trí đấu dũng với một nhóm người khác, không thể không nói, điều đó thực sự khiến tôi cảm thấy kiệt sức cả về thể xác lẫn tinh thần.

Đương nhiên, giờ Vương Bàn Tử không nhịn được nữa, vì có quá nhiều đồ vật giá trị trong quan tài, gã ta lập tức chuẩn bị đưa tay ra

lấy.

Không thể không nói, những thứ này nếu thực sự mang ra ngoài thì chắc chắn có giá trị liên thành.

Nhưng Lý Đông nhìn thấy gã ta như vậy thì trong lòng cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Bởi vì nơi này bây giờ không chỉ là một mộ huyệt, nơi này là một mê cung thực sự, một cái bẫy thực sự.

Giờ nơi này có thể bao trùm trong nỗi sợ hãi không rõ, trong sự bí ẩn không rõ.

Nếu thực sự chọc ra một con quái vật không thể đối phó thì hết cách rồi.

Nhưng giờ tôi biết mọi thứ đều không rõ, chỉ là những phỏng đoán, nên Vương Bàn Tử làm như vậy tôi cũng không ngăn cản, đồng thời tôi cũng đang nghĩ nếu thực sự chọc ra quái vật thì nên đối phó thế nào.

Lý Đông thực chất cũng là một người rất lạc quan, đối với chuyện trên thế giới đôi khi không quá tuyệt vọng, ngay cả khi gặp nguy hiểm cũng cảm thấy mình có thể chiến thắng.

Cũng chính vì vậy mà tôi mới có thể đi đến bước đường này, nếu không thì khi gặp nguy hiểm trước đó đã tuyệt vọng rồi.

"Điểm mộng huyễn bảo bối," Vương Bàn Tử lấy đồ xuống xong đều cảm thấy vô cùng hưng phấn!

Vì chiếc phượng quan, trên đỉnh có 9 con rồng vàng được nặn ra, vô cùng tinh xảo, những trang trí bên dưới, tuyệt đối là kiệt tác của người trong nghề.

Lý Đông nhận ra bảo vật này, cái gọi là Cửu Long Cửu Phượng,

có thể nói là cực phẩm trong cực phẩm?

Trên đó còn đính những viên hồng ngọc và ngọc trai, thì khỏi phải nói rồi.

Vương Bàn Tử hưng phấn cầm đồ trong tay, sợ làm hỏng.

Đồ vật tuy rất tinh xảo và đẹp mắt nhưng lại rất khó cầm, sơ suất một chút là hỏng ngay!

Đương nhiên, giờ Lý Đông có Càn Khôn Đới thì không cần vội vàng như vậy, vì bên trong Càn Khôn Đới có thể đặt bất cứ thứ gì một cách rất vững chắc.

Chỉ là một bảo vật như vậy, Vương Bàn Tử không chịu cất đi, hình như muốn ngắm nghía thật kỹ.

Lý Đông vội vàng nói: "Thôi được rồi, đồ vật đã lấy xong rồi, đừng ở đây làm bậy nữa!

Giờ tôi phải nhanh chóng đi thôi!" Kết quả, lúc này Lý Đông lại đột nhiên đội chiếc phượng quan lên đầu… Lý Đông hơi nhíu mày, rồi hỏi: "Bàn Tử, chuyện gì vậy?

Đội đồ lên đầu làm gì?

Thứ đó vừa mới đặt trên thi thể, cậu không sợ sao?

Thật là, gã này không bị bệnh chứ?" Lý Đông hung hăng mắng mấy câu.

Kết quả Vương Bàn Tử đột nhiên cười, tiếng cười đó vô cùng quái dị, vô cùng đáng sợ!

Chương 1315

Đặc biệt là không gian nơi này khá kín, nên tiếng cười cứ vang vọng mãi không tan, vang vọng trong mộ huyệt này.

Nhìn thấy Vương Bàn Tử như vậy, mấy người đều biết gã ta có lẽ đã trúng Viên quang thuật.

Sau khi trúng Viên quang thuật thì rơi vào ảo giác, về cơ bản là tương đương với bị khống chế!

Gã này ở chỗ này lại xảy ra chuyện, phải nhanh chóng khiến gã ta tỉnh lại mới được!

Lý Đông cũng không nghĩ một bảo vật tinh xảo như vậy lại là một thứ hung hiểm như thế này.

Giờ mấy người này lại không cẩn thận trúng chiêu rồi.

"Thằng Bàn Tử này sao cứ gây họa hoài vậy?" Mấy người còn lại đều thở dài một hơi, giờ phải làm sao?

Nếu đã trúng Viên quang thuật thì chỉ có người trúng mới có cách hóa giải từ bên trong.

Người ngoài muốn hóa giải thì hoàn toàn không dễ dàng như vậy!

Ít nhất Lý Đông bây giờ không dám tùy tiện động thủ với Vương Bàn Tử, nếu tùy tiện động thủ với Vương Bàn Tử mà thực sự xảy ra chuyện thì sẽ rất phiền phức.

Gã này là huynh đệ, huynh đệ vào sinh ra tử.

Một huynh đệ vào sinh ra tử như vậy.

Giờ có thể xảy ra chuyện như thế này sao?

Lý Đông hơi nhíu mày nói: "Hết cách rồi, chỉ có thể trói thằng

nhóc này lại thôi, nếu không thì không chừng sẽ xảy ra chuyện.

Xem sau đó có tỉnh lại không, đừng để gã ta chạy lung tung, nếu chạy lung tung mà lại kích hoạt cơ quan nữa thì nguy hiểm lắm." "Đừng!" Vương Bàn Tử dường như bị khống chế, lại thật sự muốn chạy thoát.

Nhưng đáng tiếc là gã ta nhanh chóng bị mấy người khống chế lại!

Người của tôi đông, Vương Bàn Tử bị khống chế, sức lực cũng rất lớn, muốn khống chế Vương Bàn Tử thì vô cùng khó.

Lý Đông vội vàng tiến lên giúp đỡ, vì sức lực của anh ta lớn hơn, như vậy mới có thể đè chặt Vương Bàn Tử.

Tam Thúc vội vàng nói: "Không chỉ phải trói gã này lại mà còn phải bịt miệng gã ta nữa, không chừng bị khống chế, gã này có thể sẽ tự sát…" Lý Đông bảo mấy người khống chế Vương Bàn Tử lại, kết quả Vương Bàn Tử không thể động đậy xong lại phát ra một tiếng cười vô cùng quỷ dị.

Vốn là một nam sinh đầy dương khí, nhưng tiếng cười càng ngày càng giống giọng phụ nữ?

"Giờ bịt miệng gã này lại?" Lý Đông lục lọi trong túi, sau đó phát hiện tìm thấy một cái đèn pin, liền trực tiếp dùng đèn pin bịt vào miệng gã ta.

Lúc này, thực tế trong miệng gã ta đã có vết máu, quả nhiên đã cắn đứt lưỡi của mình!

"Cái đèn pin này hình như rất vừa vặn!" Có cái đèn pin bịt miệng gã ta xong, gã ta cuối cùng cũng không phát ra tiếng cười quái dị đó nữa.

Giờ ánh mắt Lý Đông lại tập trung vào chiếc phượng quan đó,

không biết gỡ thứ đó xuống xong có thể chấm dứt chuyện kỳ quái của Bàn Tử hiện tại không.

Nhưng vừa dùng sức thì phát hiện chuyện như vậy cũng không thể làm được.

Thứ đó dường như đã mọc trên đầu Vương Bàn Tử, căn bản không thể gỡ xuống.

Quan trọng nhất là khi Lý Đông động thủ như vậy, Vương Bàn Tử bỗng nhiên trợn tròn mắt nhìn tôi, nụ cười trên mặt càng trở nên quỷ dị hơn, trong mắt tràn đầy sát khí, trông như có thù hận sâu sắc với tôi vậy.

Lý Đông lập tức giật mình, lớn tiếng hỏi Vương Bàn Tử: "Bàn Tử, chuyện gì vậy?

Đã xảy ra chuyện gì?

Sao lại thành ra thế này?" Giờ vẻ mặt Vương Bàn Tử tuyệt đối không phải của người bình thường. 139.

Bởi vì nó quá vặn vẹo rồi, người bình thường không thể có biểu cảm như vậy được sao?

Kết quả, lúc này sức mạnh trên người Vương Bàn Tử dường như càng mạnh hơn, lại liều mạng giãy giụa muốn thoát ra!

Mấy người còn lại hoàn toàn không thể đè chặt Vương Bàn Tử.

Lý Đông tuy có thể đè chặt Vương Bàn Tử, nhưng giờ vì chỉ có thể đè chặt một tay của Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử thoát khỏi sự khống chế của những người khác xong đột nhiên đưa tay ra, trong tay không biết từ lúc nào đã có một con dao găm, trực tiếp đâm về phía cổ họng Lý Đông.

Lý Đông theo bản năng né tránh, sức lực trong tay cũng lỏng ra

không ít.

Chớp lấy cơ hội này, Vương Bàn Tử đột nhiên nhảy lên, chạy đi rất nhanh.

Động tác này khiến tôi ngây người, không ngờ lại đột nhiên tấn công tôi, lại có thể xảy ra biến hóa lớn như vậy.

Lý Đông giật mình, vội vàng đuổi theo, lớn tiếng nói với mọi người: "Nhanh lên, nhanh chóng đuổi theo, nhất định phải bắt được gã này, tuyệt đối không thể để huynh đệ của tôi xảy ra chuyện nữa, không thể để gã này xảy ra chuyện." Trước đó, Tam Thúc đột nhiên biến mất, chúng tôi đều cảm thấy vô cùng nguy hiểm, vô cùng tiếc nuối.

Lúc đó Tam Thúc cũng không xảy ra chuyện gì, dù sao Tam Thúc cũng là người có sức mạnh cường đại, cũng là một người vô cùng thông minh.

Nhưng Vương Bàn Tử thì không giống, Vương Bàn Tử hiện tại hoàn toàn bị người khác khống chế.

Nếu đã như vậy mà thực sự xảy ra chuyện thì càng nguy hiểm hơn.

Lý Đông cảm thấy dù thế nào cũng không thể để chuyện như vậy xảy ra, nếu chuyện như vậy xảy ra thì đối với tôi đó tuyệt đối là một đòn chí mạng.

Chương 1316

Những người bạn và những người đã cùng tôi vào sinh ra tử trải qua nhiều chuyện như vậy, giờ dù thế nào cũng không thể xảy ra chuyện.

Nếu xảy ra chuyện thì đó là một chuyện vô cùng tiếc nuối.

Khi tôi tiếp tục đuổi theo, Vương Bàn Tử không biết đã chạy đi đâu, Lý Đông đành phải lấy ra một số công cụ đặc biệt để truy tìm Vương Bàn Tử?

Bởi vì giờ tốc độ của mấy người không đồng đều.

Lý Đông tuy tốc độ rất nhanh, nhưng tôi biết nếu quá nhanh thì sẽ khiến những người khác không theo kịp, nên chỉ có thể miễn cưỡng để những người khác theo kịp như vậy mà chạy đi.

Nhưng Vương Bàn Tử lại chạy rất nhanh, tốc độ càng lúc càng nhanh, cả đội hình hoàn toàn không thể theo kịp.

Giờ khoảng cách giữa hai bên càng ngày càng xa!

Lý Đông cảm thấy hơi tuyệt vọng, Vương Bàn Tử là huynh đệ vào sinh ra tử của tôi đó, nếu thực sự xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?

May mà giờ tôi có thể liên tục theo dõi vị trí của Vương Bàn Tử, tình hình cũng không quá tệ.

Nhưng cứ thế này, Vương Bàn Tử chạy nhanh như vậy thì cuối cùng khoảng cách sẽ càng ngày càng xa, làm sao có thể bắt được gã ta?

Nếu không bắt được gã ta thì gã ta thực sự xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?

May mắn thay, sau khi rẽ mấy khúc cua, phía trước xuất hiện một ngõ cụt.

Vương Bàn Tử vào ngõ cụt xong cũng không thể xông thẳng vào được, đành phải nhanh chóng quay đầu lại.

Nhưng Lý Đông đang chuẩn bị đuổi theo để đè chặt gã ta thì đột nhiên cảm thấy dưới chân mình dường như có thứ gì đó nắm chặt!

Trong khoảnh khắc đó, gần như theo phản xạ có điều kiện, tôi chém một nhát dao xuống, chuẩn bị chém đứt cánh tay đang nắm lấy đó.

Nhưng thứ đó lại vô cùng cứng rắn, một nhát dao chém xuống tóe lửa, nơi này là một nơi vô cùng nguy hiểm.

Đương nhiên, Lý Đông nhìn thấy Muộn Du Bình đã đi theo.

Muộn Du Bình là người có sức chiến đấu mạnh nhất trong đội hình, dựa vào sức mạnh của Muộn Du Bình, không chừng cũng có thể chế phục được Vương Bàn Tử.

Nhưng đợi khi tôi thoát khỏi cánh tay kỳ dị dưới đất xong, đi đến đó mới phát hiện Muộn Du Bình và Vương Bàn Tử hoàn toàn không biết đã đi đâu, thậm chí thông tin trên thiết bị định vị cũng biến mất.

Lý Đông trong lòng trầm xuống, mấy người phía sau cũng đều thất vọng nhìn về phía trước.

Nếu đã như vậy thì chẳng phải chúng ta đã mất đi hai người sao?

Hai người đã mất tích?

Tôi nhớ là đã chạy từ lối bên trái, rồi phía sau có một lối nhỏ rẽ phải.

Đó là căn phòng tôi chưa vào.

Rồi phía trước tôi lại có một ngã ba đường.

Có nhiều nơi như vậy, cộng thêm việc Vương Bàn Tử đã đi vào ngõ cụt.

Lý Đông mới phát hiện địa hình nơi này thật sự quá phức tạp.

Nếu cứ thế này mà Vương Bàn Tử lại mất dấu vết truy tung thì tiếp theo phải làm sao?

Lý Đông và mấy người nhìn nhau, cảm thấy tình hình càng ngày càng phức tạp.

Thực tế thì sau khi vào, cách tốt nhất có lẽ là ở lại trong căn phòng đó, không đi đâu cả.

Bởi vì Muộn Du Bình chắc chắn cũng là một người rất thông minh, nếu gã ta thực sự bắt được Vương Bàn Tử thì chắc sẽ có thể quay lại.

Nhưng vấn đề là liệu có thực sự bắt được Vương Bàn Tử không?

Nếu gã ta lại đi theo Vương Bàn Tử đến một nơi nào đó, thậm chí xảy ra chuyện thì phải làm sao?

Lý Đông và mấy người nhìn tôi, tôi nhìn họ, cuối cùng chọn đi tìm xem.

Dù biết rằng nếu như vậy thì khả năng mấy người sẽ lạc nhau càng lớn, vì nếu đi lung tung mà Muộn Du Bình lại chạy lung tung nữa thì hoàn toàn không thể tập hợp lại được?

Nhưng nếu cứ ở yên một chỗ thì cũng không tốt, cuối cùng Lý Đông đã chọn một con đường.

Con đường tôi chọn là con đường bên phải ở ngã ba đường phía trước, và tôi đã làm một dấu hiệu ở đó.

Làm dấu hiệu ở đó là để cho Muộn Du Bình.

Bởi vì nếu Muộn Du Bình thực sự bắt được Vương Bàn Tử thì

không chừng có thể phát hiện dấu hiệu đó, như vậy có thể truy đuổi.

Hoặc là tôi nghĩ nếu đi như vậy thì có thể đuổi kịp Vương Bàn Tử và Muộn Du Bình, như vậy đối với tôi cũng là một điều rất tốt.

Trong đội hình, những người khác có A Ninh, có Hồ Bát Nhất, hai người này cũng có kinh nghiệm phong phú, cũng hiểu đạo lý tại sao lại làm vậy, đều gật đầu rồi cứ thế mà đi theo con đường đó.

Thực tế thì khi đến sa mạc này đã gặp rất nhiều chuyện, so với những chuyện hiện tại thì dường như cũng không quá nghiêm trọng, nên tôi cũng không quá hoảng sợ, ngược lại dần dần thả lỏng, hoặc là đang cố gắng ép bản thân thả lỏng.

Suốt dọc con đường đó tiến về phía trước, đồng thời vừa tìm kiếm dấu vết.

Giờ tôi đang lo lắng cho hai người bạn của mình.

Chương 1317

Đồng thời, Lý Đông trong lòng lại hung hăng mắng một câu tên Vương Bàn Tử đó, vì gã này quá tham tiền mới gây ra nhiều rắc rối như vậy.

Nếu không phải gã này tham tiền thì sẽ không có nhiều rắc rối như vậy, không chừng giờ đã tìm được nhiều manh mối hơn rồi.

Nhưng tiếc là trên đời này không có thuốc hối hận.

Bất kể người khác ra sao, thuốc hối hận đều không mua được, đã không mua được thì cũng hết cách.

Lý Đông cứ thế tiến về phía trước!

Tiến hơn 100 mét, rồi con đường phía trước bắt đầu tiếp tục rẽ sang phải.

Nhưng tôi không nhìn thấy bất kỳ dấu vết nào!

Nếu đã như vậy thì thậm chí tôi có chút nghi ngờ con đường mình đi là sai, đang chuẩn bị quay lại đi một con đường khác.

Nhưng nếu như vậy thì khiến tôi có chút không cam lòng.

Ngoài ra, Lý Đông cảm thấy dựa vào thân thủ của Muộn Du Bình thì ngay cả khi Vương Bàn Tử bị thứ gì đó khống chế, cũng có thể nghiền ép Vương Bàn Tử.

Dù sao sức chiến đấu của Vương Bàn Tử không quá mạnh, ngay cả khi bị khống chế mà lực lớn vô cùng thì cũng vậy thôi!

Dù sao Muộn Du Bình bản thân không phải là người bình thường, gã này giờ đã sống hơn 100 tuổi, nếu theo trí nhớ của tôi thì gã này có lẽ là một lão quái vật đã sống mấy nghìn năm.

Thể chất cũng không phải người bình thường có thể sánh được, mật độ sợi cơ vô cùng lớn, đó tuyệt đối là biểu hiện của một cường giả thực sự.

Một biểu hiện của một cường giả thực sự như vậy thì không phải người bình thường có thể thể hiện ra được.

Vậy gã này chẳng lẽ không thể chế phục được Vương Bàn Tử sao?

Lý Đông do dự một lúc lâu xong không vội vàng quay lại, dẫn mấy người tiếp tục chạy sang phải.

Bởi vì nơi này cũng không có lối rẽ, nên việc tiến lên rất nhanh chóng, nhưng trong lòng tôi cũng đang hoảng loạn.

Quan trọng nhất là trong lòng Lý Đông đột nhiên chấn động, vì có một cảm giác rất đặc biệt, đó là tôi phát hiện dường như có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào tôi.

Đôi mắt đó dường như ở phía sau tôi, nhưng Lý Đông bây giờ không dám nói với mọi người, vì nếu như vậy thì có thể sẽ khiến mọi người cảm thấy nguy hiểm hơn.

Giờ chỉ có thể bảo ba người đều dựa gần vào nhau một chút, như vậy nếu có chuyện gì thì có thể hỗ trợ.

Sức chiến đấu trong đội hình này vẫn luôn là mạnh nhất, nếu gặp nguy hiểm thì một con dao không chừng có thể cứu người.

Nếu cách quá xa thì tình hình sẽ không tốt như vậy nữa.

Chúng tôi lại chạy thêm năm, sáu mươi mét về phía trước, kết quả phát hiện con đường phía trước lại bắt đầu rẽ xuống dưới, rồi tôi dùng đèn pin chiếu vào thì phát hiện đó là một cái cầu thang đá.

Thực sự là giờ nơi này đã đi sâu vào lòng đất rồi, nếu cứ thế này

mà đi xuống nữa thì chẳng lẽ thật sự sẽ đi đến địa ngục sao?

Nếu thực sự đi đến địa ngục thì phải làm sao?

Tôi cảm thấy hơi do dự, vì nếu cứ thế này mà đi xuống thì có thể sẽ lún càng sâu, nếu cứ thế này mà đi xuống thì bên dưới đơn giản như 18 tầng địa ngục trong truyền thuyết đang chờ chúng tôi đi vào.

"Mấy người đang do dự cái gì vậy?

Xuống hay không xuống đây?

Nếu không xuống thì thôi, nếu xuống thì nhanh chóng đi, không thể lãng phí thời gian ở đây, tôi cảm thấy phía sau hình như có người đang nhìn chằm chằm vào tôi, nếu lãng phí thời gian ở đây thì tôi cảm thấy nguy hiểm đó!" A Ninh cũng oán trách phía sau Lý Đông, giờ mọi chuyện đối với chúng tôi càng trở nên phức tạp và mơ hồ.

Lý Đông gật đầu nói: "Không cần quan tâm nhiều như vậy, giờ tôi xuống trước.

Đã đến nơi này rồi thì bên dưới có thể có nhiều bí mật hơn.

Tôi xuống không sao cả, dù sao bây giờ tình hình cũng không thể tệ hơn nữa rồi." "Khi mọi chuyện tệ đến cực điểm thì sẽ có một bước ngoặt!" Không, đó không phải câu nói của Lý Đông mà là của người khác.

Ý của câu nói đó đại khái là khi một người gặp chuyện tồi tệ đến cực điểm, khi không còn gì để mất nữa thì cuộc đời của người đó sẽ bắt đầu có một bước ngoặt.

Đó cũng là chuyện bình thường, một người khi không còn gì để mất thì việc có được thứ gì đó là kiếm lời lớn, vậy thì cuộc đời của người đó tự nhiên cũng sẽ thay đổi số phận.

Thực sự là giờ nơi này đối với tôi hơi giống một mê cung, đồng

thời lại có một cảm giác không gian ba chiều rất mạnh mẽ, khiến tôi cảm thấy nơi này đơn giản là một thế giới khác đặc biệt được cải tạo trên quả địa cầu này.

Tôi nhìn xuống bậc thang đá phía dưới một chút.

Kết quả, khi nhìn xuống, tôi đột nhiên phát hiện bên dưới lại có quái vật!

Đúng vậy, ở nơi đó có hai đôi mắt xanh biếc đang nhìn chằm chằm vào chúng tôi.

Lý Đông thậm chí còn chưa nhìn rõ hai gã đó là gì đã lùi lại một bước, bậc thang đá phía dưới đó cũng quá nguy hiểm rồi.

Đương nhiên, rốt cuộc có thực sự nguy hiểm hay không thì không chắc, vì đôi khi con người thực chất bị dọa sợ.

Tôi hoàn toàn không nhìn rõ thứ gì dưới đó, rồi con người lại cảm thấy khủng bố một cách khó hiểu.

Mấy người này tuy kinh nghiệm vô cùng phong phú nên đã khắc phục được nhược điểm của nhân tính, nhưng đôi khi lại không thể, vì tóm lại, giữa người với người có thể có một số tình huống thực sự không giống nhau.

"Mẹ kiếp, thứ gì dưới đó vậy?

Có nên bắn thử không?" Thực tế A Ninh cũng đã phát hiện ra, đương nhiên phản ứng của A Ninh đối với nơi này lại khiến người ta cảm thấy kỳ diệu, lại hỏi đầu tiên là có nên bắn súng không.

Chương 1318

Quả nhiên là một người phụ nữ hung hãn?

Đương nhiên, giờ điều duy nhất có thể làm về cơ bản cũng là chiến đấu, vì thực tế chúng tôi đã bị hai con quái vật dưới đó phát hiện rồi.

Giờ điều duy nhất có thể làm là chạy hoặc chiến đấu.

Nếu chạy mà quay ngược lại thì tình hình có thể trở nên phức tạp hơn, vậy nếu chiến đấu thì có thể đánh bại hai con quái vật đó không?

Hai con quái vật dưới đó là gì, Lý Đông đang nhanh chóng suy nghĩ những vấn đề này trong đầu, đồng thời, một con dao trong tay cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Tôi cầm dao tắt đèn pin!

Bởi vì đơn giản là hai đôi mắt đó là mục tiêu tấn công, nếu cầm đèn pin thì đèn pin tự nhiên sẽ trở thành mục tiêu tấn công của đối phương.

Tắt đèn pin thì sẽ che giấu được bản thân, còn đối phương ở chỗ sáng, như vậy không chừng có thể chiếm được tiên cơ.

Nhưng khi tôi nhìn xuống lối cầu thang đó một lần nữa thì phát hiện hai đôi mắt xanh lam đó đã biến mất!

Đồng thời cũng không phát hiện quái vật bò lên từ cầu thang đó, nên Lý Đông hơi thả lỏng cảnh giác một chút, từ từ mở đèn pin ra để xem xét.

Rồi tôi mới phát hiện hai con quái vật thực chất không phải quái vật thật, mà chỉ là hai bức tượng đá điêu khắc sống động như thật mà thôi.

Hai bức tượng đá được chế tác vô cùng tinh xảo, toàn thân đều được tô đầy màu sắc, trông như đôi mắt của hai thứ đó được điêu khắc bằng đá quý phản quang.

Quan trọng nhất là đôi mắt của chúng cũng giống nhau, viên đá quý được điêu khắc trên cổ con quái vật mà chúng tôi từng thấy trước đó, có hình dạng đôi mắt giống như cách bố trí của mấy chiếc quan tài trước đó.

Tôi cũng đã thấy những đôi mắt ở đây, ngoại trừ đôi mắt của tôi ra thì những đôi mắt khác đều giống nhau, sự khác biệt duy nhất là màu mắt khác nhau mà thôi.

Lại là tình huống như vậy?

Sao lại thành ra thế này?

Chẳng lẽ những quái vật có hình dạng như vậy là một tổ chức đặc biệt hay một tộc quần đặc biệt sao?

Nhưng những bức tượng mà tôi thấy bây giờ rõ ràng là động vật, một người và động vật lại có đôi mắt giống nhau, chẳng lẽ cũng là một tộc quần sao?

Tôi thấy hoàn toàn không thể.

Lý Đông lại nhìn vào bức tượng, phát hiện bức tượng cũng là tượng Ngũ Độc, chỉ là hai bức tượng chỉ có hai trong số đó.

À không đúng, Ngũ Độc thì có 5 loại côn trùng độc.

Ba loại côn trùng độc còn lại đã đi đâu rồi?

Bức tượng bị người ta phá hủy rồi, bị người ta trộm mất rồi sao?

Đương nhiên, ngoài hai bức tượng Ngũ Độc ra, bên cạnh hai bức tượng đó còn có những bức tượng khác.

Ví dụ, gã bên trái có thân người đầu ngựa, trong tay cầm một cây

trường mâu.

Bên phải thì có một con quái vật đầu trâu, trong tay cầm một cây cương xoa.

Đôi mắt của hai gã này cũng có hình dạng giống nhau và đang nhìn chằm chằm lên phía trên.

Nếu không cẩn thận, cộng thêm hiệu ứng phản chiếu của đôi mắt, cũng có thể dọa sợ người ta, chỉ là không dữ tợn bằng hai bức tượng Ngũ Độc kia mà thôi.

Cộng thêm môi trường nơi này vốn đã vô cùng quỷ dị rồi, nếu là người bình thường ở đây thì không chừng sẽ bị dọa đến ngất xỉu.

Lý Đông có thể chắc chắn rằng hai con quái vật đứng ở hai bên đó chắc chắn là Ngưu Đầu Mã Diện trong truyền thuyết.

Còn về việc có phải Ngưu Đầu Mã Diện thật hay không thì không quan trọng, nhưng ít nhất chủ nhân mộ huyệt này muốn biểu đạt ý nghĩa đó, muốn biểu đạt rằng Ngưu Đầu Mã Diện đang ở đây.

Nhưng Ngưu Đầu Mã Diện lại bảo vệ hai bức tượng Ngũ Độc là sao?

Chẳng lẽ chủ nhân nơi này là Ngũ Độc sao?

Chuyện như vậy khiến tôi cảm thấy hơi khó tin, vì bất kể Ngũ Độc thực chất là côn trùng độc.

Côn trùng độc thì về cơ bản là một loại động vật cấp thấp rồi, loại động vật cấp thấp như vậy có thể có trí tuệ của con người và xây dựng một cung điện dưới lòng đất lớn như vậy sao?

Ít nhất theo tư duy hiện tại thì hoàn toàn không thể.

Nhưng đột nhiên trong đầu Lý Đông lại nảy ra một khả năng khác, đó là cái gọi là văn minh tiền sử.

Nếu thực sự tồn tại văn minh tiền sử thì trong văn minh tiền sử, có thực sự có sinh vật có trí tuệ không?

Cũng là con người sao?

Hoặc có khả năng nào khác?

Dù sao thì nói trắng ra, thế giới này vô cùng kỳ diệu.

Trong suốt dòng thời gian dài đằng đẵng của thế giới, có một số động vật đã tiến hóa.

Con người hoặc có thể là một đứa trẻ đặc biệt may mắn đã tiến hóa từ một số động vật này thành một sinh vật có trí tuệ.

Đương nhiên, chỉ là lịch sử.

Chương 1319

Nếu nhìn lịch sử theo góc độ văn minh tiền sử thì không chừng một loại côn trùng nào đó tiến hóa thành sinh vật có trí tuệ đặc biệt cũng không phải là không thể.

Hoặc là trong văn minh tiền sử không chỉ có con người mà còn có những sinh vật khác có trí tuệ, rồi các loại sinh vật có trí tuệ cùng tồn tại hòa hợp cũng có thể, không hòa hợp cũng có thể.

Rồi xảy ra chiến tranh thì càng bình thường hơn.

Đương nhiên, đây đều là phỏng đoán của tôi, vì những thứ này dường như hoàn toàn không có căn cứ, hoàn toàn dựa vào tưởng tượng của tôi!

Giờ quay lại thì tình hình nơi này được sắp đặt quá quỷ dị, chỉ có thể khiến tôi phỏng đoán như vậy.

Phía trước trông có vẻ như Hắc Bạch Vô Thường, giờ lại có vẻ như Ngưu Đầu Mã Diện.

Dù chỉ là tượng thôi nhưng có thể chứng tỏ vấn đề gì?

Đương nhiên, nơi này chỉ có hai bức tượng đối với tôi cũng không có ảnh hưởng gì lớn, nên tôi chuẩn bị tiếp tục tiến lên.

Phía sau Ngưu Đầu Mã Diện có một cánh cửa đá.

Một cánh cửa đá không được mở hoàn toàn, trông như bị người ta mở ra rồi không đóng hoàn toàn lại.

Chuyện gì vậy?

Vương Bàn Tử và Muộn Du Bình có ở trong đó không?

Hay là Thiết Diện Sinh và những người đó đã đi vào từ nơi này?

Cả hai khả năng đó dường như đều hợp lý.

Đương nhiên, còn có một khả năng khác, đó là chúng tôi bây giờ đang tình cờ tìm thấy chủ nhân thực sự!

Nếu đã như vậy thì vận may quá tốt rồi!

Nhưng bây giờ có nên vào không?

Tôi đang do dự.

Phía sau không chừng có đại khủng bố, nhưng tôi lại muốn vào, vì nếu vào thì không chừng lại có thu hoạch.

Đôi khi cuộc đời cần những lựa chọn như vậy!

Đang lúc tôi do dự những chuyện này thì đột nhiên cảm thấy bên cạnh có chút bất thường, đột ngột quay đầu lại thì bỗng nhiên phát hiện bên cạnh tôi là một khuôn mặt không có đồng tử, khoảng cách rất gần, lại là con cương thi lông trắng đó!

Quan trọng nhất là con cương thi lông trắng đó không biết từ lúc nào đã ở trong này rồi.

Lý Đông trong khoảnh khắc đó, con dao trong tay đã động, muốn giết chết gã này?

Nhưng đột nhiên lại phát hiện con cương thi lông trắng đó dường như không hề động, có chút ngơ ngác.

Quả nhiên, thứ này không có mắt, hoàn toàn phân biệt phương hướng và những chuyện xảy ra xung quanh qua âm thanh.

Giờ chỉ cần không gây ra âm thanh thì con cương thi lông trắng đó dường như sẽ không động đậy.

Vậy là mấy người chúng tôi đều nín thở, giữ nguyên một tư thế đặc biệt trong nửa phút.

Nhưng cứ thế này thì không được, vì nếu như vậy thì tiêu hao đối với chúng tôi quá lớn, cứ thế này thì cuối cùng cũng không phải là cách.

Không, trong quá trình đó Lý Đông đã quan sát con cương thi lông trắng.

Nếu con cương thi lông trắng này cũng nguy hiểm như con cương thi lông đen kia thì có thể ra tay rồi.

Kết quả, lúc này con cương thi lông trắng đột nhiên quay người, rồi không biết đã đi về hướng nào.

Gã đó vừa đi được vài mét thì.

Lý Đông lại nghe thấy từ một hướng khác truyền đến một tràng tiếng chạy bộ, tiếng bước chân rất hỗn loạn, cũng không biết là tiếng bước chân của ai, nhưng Lý Đông trong lòng lại cảm thấy vô cùng vui mừng, vì nếu đã như vậy thì con cương thi lông trắng đó có thêm mục tiêu rồi.

Kết quả, vì bên kia truyền đến tiếng bước chân đó, con cương thi lông trắng lập tức chạy về phía đó.

Những người bên kia không biết sự tồn tại của cương thi lông trắng, vẫn đang chạy về phía đó.

Lý Đông cũng không biết rốt cuộc là ai đang chạy.

Nếu người chạy bên kia là Muộn Du Bình thì đột nhiên gặp cương thi lông trắng, không chừng sẽ bị thiệt.

Vậy là Lý Đông rút súng ra bắn một phát, gây ra tiếng động.

Vốn dĩ tôi nghĩ tiếng súng lớn như vậy sẽ thu hút con cương thi lông trắng trở lại, chỉ là con cương thi lông trắng đó lại đi về một hướng khác.

Ở một bên khác, quả nhiên Bàn Tử và Muộn Du Bình.

Giờ hai gã này lại trở thành mục tiêu của con cương thi lông trắng!

Lý Đông lập tức lo lắng, cũng không quan tâm nhiều nữa, tay cầm dao đuổi theo.

Mấy người còn lại cũng tự mình rút vũ khí ra chuẩn bị chiến đấu, dù sao bạn bè của chúng tôi bây giờ sẽ gặp nguy hiểm.

Quả nhiên, Lý Đông nhanh chóng nhìn thấy Muộn Du Bình và Vương Bàn Tử từ một khúc cua đi ra.

Chương 1320

Miệng gã đó lại ngậm một cái đèn pin?

Chuyện gì vậy, chẳng lẽ Muộn Du Bình không bắt được gã này sao?

Hay là gã này đã tỉnh lại nhưng vì lý do nào đó nên không gỡ đèn pin xuống?

Kết quả, lúc này con cương thi lông trắng và Vương Bàn Tử va vào nhau!

Vương Bàn Tử chớp lấy cơ hội này lại né tránh được rồi chạy về phía Lý Đông.

"Thì ra Muộn Du Bình thực sự đã chế phục được gã này, giờ đang giữ chặt gã ta." "Giờ tôi gặp rắc rối lớn rồi, phải nhanh chóng hành động thôi." "Gã Bàn Tử này giao lại cho cậu, tôi phải đưa hai con quái vật kia đi!" Muộn Du Bình đột nhiên nói, rồi quay người chạy đi.

Đương nhiên, gã này làm như vậy cũng có lý do nhất định, vì tình hình hiện tại quả thực có chút phức tạp!

Bản thân tinh thần của Vương Bàn Tử dường như có chút không bình thường, nếu cộng thêm hai con cương thi nữa thì tình hình bây giờ có thể sẽ phức tạp hơn.

Giờ Vương Bàn Tử thực chất vẫn chưa hồi phục, chỉ là thỉnh thoảng hơi tỉnh táo một chút, giờ thần trí rất kỳ lạ.

Giờ cái đèn pin trong miệng, cứ thế đối với Lý Đông!

Lý Đông phát hiện phía sau gã ta có một mảng bị che khuất, như vậy tạo thành một góc chết tầm nhìn.

Cứu gã này, thực sự là một chuyện phiền phức.

Lý Đông bây giờ biết rằng muốn cứu gã này thì phải gỡ cái thứ trên đầu gã này xuống.

Nhưng cái thứ trên đầu gã này muốn gỡ xuống lại là một vấn đề rất lớn.

Nếu chỉ dựa vào sức mạnh của tôi thì việc khống chế Bàn Tử không thành vấn đề, nhưng sau khi khống chế Bàn Tử mà gỡ thứ trên đầu Bàn Tử xuống, đồng thời không thể để Bàn Tử bị thương, tuyệt đối là một thử thách rất lớn.

Lý Đông đi cũng không có cách nào, nên đành phải tính toán từng bước, trực tiếp đè Bàn Tử xuống đất ở đó.

Vương Bàn Tử bây giờ tuy đang liều mạng giãy giụa, nhưng dưới sức mạnh khổng lồ của Lý Đông, tất cả sự giãy giụa của gã ta đều bị trấn áp.

Rồi lúc đó Lý Đông nghe thấy trong cổ họng Bàn Tử dường như có thứ gì đó, rồi trong cổ họng cứ rung động không ngừng, cũng không biết là gì.

Đương nhiên, bây giờ trong lòng tôi đang bốc hỏa, nhìn thấy gã ta như vậy thì lập tức giật cái thứ trên đầu gã ta xuống.

Giờ Hồ Bát Nhất cũng ở bên cạnh mắng: "Bàn Tử, giờ mày già đi một chút rồi, nếu còn gây họa nữa thì tao cũng không quản được, tao cứu mày lần cuối cùng thôi đấy." Đương nhiên, giờ Lý Đông phát hiện cũng không hoàn toàn không có thu hoạch, chiếc phượng quan này sở dĩ không kéo xuống được chủ yếu là vì thứ đó dường như là vật sống, giống như một bàn tay đang nắm chặt đầu Vương Bàn Tử, thậm chí một số chỗ bắt đầu biến dạng.

Da đầu Vương Bàn Tử đều đã xảy ra một số thay đổi nghiêm

trọng, rồi chỗ da đầu tiếp xúc với phượng quan thậm chí bắt đầu chảy máu.

Lý Đông không khỏi giật mình, nếu cứ thế này thì Vương Bàn Tử không chừng thật sự sẽ chết, thứ này đủ sức lấy mạng gã ta.

Quả nhiên, một bảo vật trông rất giá trị như vậy, vào lúc này về cơ bản đều là một phù chú đòi mạng.

Vương Bàn Tử, gã này bây giờ chắc chắn cũng đã chịu đả kích lớn hoặc đã ăn một bài học lớn.

Một thứ giá trị như vậy lại là một thứ đòi mạng, Vương Bàn Tử dù thế nào cũng e rằng sẽ không quên thứ này.

Đương nhiên, giờ Lý Đông cũng không quan tâm nhiều nữa, thứ đó nhất định phải gỡ xuống.

Vậy là tôi đặt đèn pin sang một bên, một tay nắm lấy chiếc phượng quan, tay kia trực tiếp cầm một con dao găm đâm vào chiếc phượng quan.

Chiếc phượng quan vốn là một vật chết, nhưng bị Lý Đông đâm như vậy lại chảy ra chất lỏng màu đen sì.

Loại chất lỏng màu đen sì này trông có vẻ giống loại máu đen sì, cũng là máu đã thối rữa.

Đồng thời, khi Lý Đông cảm thấy vô cùng ghê tởm, tôi cũng phát hiện chiếc phượng quan trong tay dường như đã mất đi sức mạnh nào đó, nắm chặt đầu Vương Bàn Tử cũng không còn chặt như vậy nữa.

Chứng tỏ thứ đó thực sự có thể bị tổn thương, nếu đã như vậy thì Lý Đông cảm thấy không chừng thật sự có hy vọng.

Giờ Lý Đông sau khi trải qua nhiều chuyện phiền phức như vậy thì trong lòng vốn đầy lửa giận, giờ cuối cùng cũng tìm được một

mục tiêu có thể tấn công, nên bây giờ hoàn toàn không có ý tứ khách khí nào, cũng không quan tâm thứ đó là bảo bối gì, căn bản không thèm xem thứ đó có thể trị giá bao nhiêu tiền, dù sao cứ nhắm vào thứ đó mà giáng một đòn.

Rồi Lý Đông phát hiện thứ đó lại đang liều mạng giãy giụa, nhưng vẫn bị Lý Đông phá hủy đến mức mặt mũi biến dạng.

Những viên đá quý, ngọc trai các loại trên đó cũng liên tục rơi xuống, Vương Bàn Tử từ từ mất đi sức mạnh nào đó rồi ngừng giãy giụa, nằm bẹp trên đất như một con chó chết!

Giờ gã ta trông có vẻ vô cùng xui xẻo, cả người đều kiệt sức đến cực điểm, như thể đã mất đi thứ gì đó vậy.

Đương nhiên, đó cũng là chuyện bình thường.

Sau khi thứ đó khống chế Vương Bàn Tử, Vương Bàn Tử dường như được tiêm máu gà vậy, vô cùng lợi hại.

Nhưng Lý Đông cũng biết rằng trên thế giới này bất cứ chuyện gì cũng đều có giới hạn.

Nếu một người đột nhiên có sức mạnh phi thường thì chắc chắn là đang tiêu hao sức mạnh nào đó.

Đợi đến khi thực sự cần sử dụng sức mạnh thì sẽ trở nên vô cùng yếu ớt.

Trước đó, khi Vương Bàn Tử phát điên thì sức lực lớn như vậy, có thể nói đơn giản như một con thú hoang.

Nếu vậy thì chắc chắn đã tiêu hao phần lớn tinh lực, nên giờ nằm bẹp ở đó như một con chó chết cũng là chuyện bình thường.

Gã này bây giờ có lẽ chỉ cần hồi phục là có thể tạm ổn rồi.

Lý Đông bôi một ít thuốc trị vết thương lên chỗ đầu gã ta bị

thương là tạm được rồi, vì giờ điều kiện ở nơi này có hạn, cũng không có cách nào tốt hơn.

Chương 1321

May mà những người này về cơ bản đều đã trải qua nhiều tai nạn như vậy!

Ưu điểm duy nhất của những người đã trải qua tai nạn là cơ thể khá dẻo dai, sẽ không như người bình thường, gặp chút chuyện nhỏ là kêu la đòi sống đòi chết.

Về cơ bản, bị thương nặng như vậy cũng có thể hồi phục được.

Nhưng giờ vấn đề là tôi phát hiện Muộn Du Bình cũng không biết đã đi đâu rồi.

Tuy Lý Đông biết gã đó cũng thực sự rất giỏi, bất kể ở đâu cũng không thể khống chế gã đó, nhưng trong lòng tôi lại vô cùng lo lắng cho gã đó.

Tóm lại, gã đó cũng là đồng đội của tôi, Lý Đông tự nhiên cũng không hy vọng đồng đội của mình xảy ra chuyện.

Nhưng nghĩ lại, Muộn Du Bình là một gã rất giỏi.

Tuy hai con cương thi lông đen và lông trắng có chút khiến người ta đau đầu, nhưng Lý Đông tin rằng chỉ cần bản lĩnh của gã đó thì chắc chắn có thể giải quyết được hai con cương thi đó.

Giờ cần phải lo lắng cho chuyện của Vương Bàn Tử.

Giờ vết thương của Vương Bàn Tử thực tế hơi nặng, đã ngất đi rồi.

Thứ trên đầu cuối cùng cũng bị giật xuống, giờ Lý Đông không thèm thứ đó nữa, trực tiếp ném cái thứ đó sang một bên, rồi trực tiếp đốt cháy thứ đó sạch sẽ.

Dưới nhiệt độ cao dữ dội, thứ đó trực tiếp tan chảy.

Lý Đông không khỏi cảm thán, thực sự là một bảo bối như vậy thật sự rất hiếm có, bất kể ai nhìn thấy cũng có một loại cảm giác muốn chiếm làm của riêng.

Chỉ tiếc là bảo bối này lại có thể mang đến tai họa.

Bảo bối này mang đến tai họa đã gây ra rắc rối lớn như vậy.

Thật sự khiến người ta không khỏi thở dài.

Tôi lại cẩn thận kiểm tra tình hình của Bàn Tử, giờ trên đầu Bàn Tử có một vết tích rõ ràng, chi chít khiến người ta hít một hơi khí lạnh.

Hồ Bát Nhất và A Ninh, hai người cũng cảm thấy vô cùng cạn lời.

Chuyện này vốn dĩ đang tốt đẹp, đột nhiên lại thành ra thế này chứ?

Lý Đông lật Vương Bàn Tử lại, cái đèn pin vô cùng hài hước bị gã ta ngậm trong miệng.

Chỉ là giờ thứ đó bị kẹt rất sâu.

Trông như sắp bịt kín khí quản của gã ta rồi, nếu cứ thế này thì gã ta e rằng sẽ chết, vì nếu không ra được hơi thì tình hình có thể sẽ vô cùng tồi tệ.

Nhưng Lý Đông sau khi nhìn kỹ thì phát hiện gã ta cũng không thực sự bị kẹt mà đã nuốt thứ đó xuống.

Chiếc phượng quan đó quả thực cũng quá tà môn rồi, lại có thể hại người như vậy.

Lý Đông bây giờ cũng không quan tâm nhiều nữa, cường hành lấy cái đèn pin ra.

Trên cái đèn pin cũng đầy vết máu, trông như đã gây ra thương tích nghiêm trọng cho Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử bây giờ không ngừng thở hổn hển, trông như càng ngày càng yếu ớt.

Nhìn thấy gã ta như vậy xong, Lý Đông hoàn toàn tức giận.

Thực tế, tôi cũng là một người gan to mật lớn, có thể không sợ trời không sợ đất.

Một người không sợ trời không sợ đất như vậy, điều lo lắng nhất là nhìn thấy bạn bè, người thân của mình xảy ra chuyện.

Những chuyện này có thể khiến tôi cảm thấy đêm không thể ngủ yên, vì tôi không hy vọng bất kỳ người thân nào của mình xảy ra tai nạn.

Vậy là tôi liều mạng vỗ vào Vương Bàn Tử, lớn tiếng gọi: "Bàn Tử, Bàn Tử, tên khốn này, nhanh chóng tỉnh lại cho tôi!

Bàn Tử, Bàn Tử, tên khốn này, giờ đang làm gì vậy, nhanh chóng tỉnh lại cho tôi!

Có chuyện gì thì nhanh chóng tỉnh lại cho tôi." Nhưng gã ta không có chút phản ứng nào.

Lý Đông đành phải dùng hai tay ấn lên tim gã ta để hồi sức tim cho gã ta.

Cuối cùng lại lấy ra một số thứ khác.

May mà công cụ của tôi khá nhiều.

Sau hơn mười phút cấp cứu, Vương Bàn Tử mới ho dữ dội.

Nhìn thấy gã ta chắc không chết được, Lý Đông hơi thở phào nhẹ nhõm.

Rồi lại quay người không ngừng vỗ vào lưng gã ta.

Vương Bàn Tử lại ho mấy tiếng xong lại đau đớn không ngớt, trực tiếp nôn ra một bãi máu tươi.

Vô cùng ghê tởm!

Nôn ra những thứ này xong, Vương Bàn Tử mới thở hổn hển mấy hơi nặng nề.

Nghe thấy tiếng thở hổn hển đó xong, mấy người mới hoàn toàn thả lỏng.

Chương 1322

Vương Bàn Tử từ từ tỉnh lại, nói với Lý Đông: "Đông ca, chuyện gì vậy, tôi bây giờ không chết sao?

Nơi này chẳng lẽ không phải âm phủ, địa phủ sao?

Nơi này không phải âm phủ, địa phủ, tôi sẽ không đến âm phủ, địa phủ!

Chẳng lẽ bây giờ tôi cũng ở nơi này sao, cũng quá thảm rồi." Lý Đông hung hăng tát gã ta một cái rồi nói: "Thằng Bàn Tử ngu ngốc này, bớt nói lung tung ở đó đi.

Tình hình bây giờ tốt hơn nhiều rồi, sẽ không chết đâu, yên tâm đi, chắc chắn sẽ không chết đâu, tôi không cho phép mày chết, mày sẽ không chết." Lý Đông giáo huấn mấy trận như vậy xong, tinh thần của gã ta lại tốt hơn một chút.

Trông như sống sót đối với gã ta là một chuyện vô cùng hạnh phúc.

Vương Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, nói: "Tốt quá, tốt quá!

Nếu có thể sống sót, tôi thà chết còn hơn.

Mẹ kiếp, giờ tôi cũng là người trường sinh bất lão rồi, có biết bao nhiêu tiền, có thể sống vô ưu vô lo vô số thời gian.

Nếu tôi thực sự chết đi thì quá thiệt thòi.

Bàn Gia tôi đã phấn đấu bao nhiêu năm, chưa kịp tận hưởng cuộc sống một cách đàng hoàng thì lại chết.

Giờ tôi cần phải sống thật tốt!" Lý Đông cười tủm tỉm nói: "Cái thằng béo này, nếu không tham tiền như vậy thì tuyệt đối sẽ không có

nhiều chuyện đến thế.

Cái tính khí của cậu cần phải thay đổi đi, tham tiền quá chỉ rước thêm nhiều phiền phức." Vương Bàn Tử đã hồi phục một chút sức lực, trở nên vô cùng xấu hổ, vì lần này đúng là đã gây ra rất nhiều rắc rối cho mọi người.

Sau đó, cậu ta hứa sẽ đối xử tốt với mọi người và nhất định sẽ rút kinh nghiệm, không làm loạn nữa.

Bởi vì Vương Bàn Tử tuy rất thích tiền nhưng thực tế thì tiền bạc bao nhiêu cũng không quan trọng bằng cái mạng nhỏ của mình, đó là chuyện bình thường.Mấy người dựa vào tường ngồi nghỉ, một mặt chờ Muộn Du Bình.

Thế nhưng chờ gần một tiếng đồng hồ mà Muộn Du Bình vẫn chưa trở về.

"Đông ca, chuyện gì thế?

Tiểu Ca xảy ra chuyện gì rồi?

Nếu Tiểu Ca không trở về thì tôi phải làm sao đây?

Nếu bây giờ tôi đi thì không biết anh ấy có quay lại tìm tôi không?

Nếu không tìm thấy tôi thì phiền toái lắm." Lý Đông lắc đầu nói: "Cái tên đó lợi hại như vậy, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì đâu!" Đối với Muộn Du Bình, Lý Đông vẫn luôn rất tin tưởng, vì anh cảm thấy cái tên đó sẽ không gặp bất kỳ tai nạn nào.

Bởi vì anh nhớ lúc trước, trong mắt anh, cái tên đó là biểu tượng của sự vô địch, chỉ cần cái tên đó xuất hiện thì không có vấn đề gì có thể cản trở.

Bây giờ dù Muộn Du Bình không còn mạnh như Lý Đông nữa nhưng anh ấy vẫn là một sự tồn tại vô cùng lợi hại.Thế nhưng mấy

người khác lại vô cùng lo lắng, có người thậm chí còn đề nghị quay lại tìm người.

Nhưng Lý Đông lại lắc đầu: "Tôi quay lại tìm người không phải là một lựa chọn tốt, vì nơi này rộng lớn như vậy, nếu tôi quay lại tìm người thì căn bản không biết tìm ở đâu.

Nếu lại đụng phải quái vật nữa thì càng phiền toái hơn.

Tôi nghĩ Tiểu Ca nhất định là một người rất lợi hại, chắc chắn có thể giải quyết mấy vấn đề này, tôi không cần phải đi gây thêm rối loạn."Nghe có vẻ rất có lý, vì vậy họ quyết định đi xuống bậc thang.

Bây giờ họ đã rất gần với bậc thang đá bên dưới, không biết dưới đó có gì nhưng chắc chắn có bí mật lớn, vì vậy họ quyết định thử xem có gì.

Đối với việc sắp bước vào một lãnh địa mới, mọi người đều rất phấn khích, bởi vì thực tế mỗi người trong số họ đều là những nhà thám hiểm bẩm sinh.

Là những nhà thám hiểm bẩm sinh, họ đều có một đặc điểm, đó là vô cùng hứng thú với những chuyện mạo hiểm.

Họ thực sự rất cuồng nhiệt với những chuyện như vậy.

Chỉ cần có nơi nào có thể mạo hiểm, họ đều có thể bị thu hút một cách mạnh mẽ.Vương Bàn Tử lúc này dường như cũng trở nên phấn khích, lẩm bẩm không biết có tìm được bảo bối bên trong không.

Nhìn thái độ của tên này, Lý Đông lập tức cảm thấy hơi cạn lời.

Rõ ràng là vừa mới nếm trải cái khổ vì bảo bối, kết quả bây giờ lại đột nhiên muốn có bảo bối mới, tên này định làm gì?

Chẳng lẽ đã lành sẹo rồi quên đau sao?

Quan trọng nhất là bây giờ vết thương của tên này vẫn chưa lành

mà lại biến thành như vậy?

Lý Đông không nhịn được mắng: "Cái thằng này, lại bị sao thế?

Tôi nói cho cậu biết, thằng này đừng có tham lam, những thứ bên trong đều không được động vào loạn xạ, nếu không mà lại gặp thiệt thòi thì tôi mặc kệ đấy.

Nếu không thì tôi chưa bị quái vật bên trong làm chết lại bị cái thằng này hại chết thì hỏng bét!"Vương Bàn Tử nhún vai rồi nói: "Đông ca, tôi… tôi biết mà.

Anh thấy tôi giống người không nghe lời như vậy sao?

Nhưng tôi chỉ có một sở thích nhỏ nhoi như thế này cả đời, chẳng lẽ nói trong miệng cũng không được sao?

Đông ca thậm chí còn không hiểu chút hài hước nào, quá đáng thật, thật quá đáng!"Lý Đông gật đầu, Vương Bàn Tử bây giờ nhẹ nhõm như vậy thì chứng tỏ cậu ta đã hạ quyết tâm tuyệt đối không làm bừa, như vậy thì cũng là một điều tốt.

Đương nhiên bản thân cái tên đó là một người vô cùng tham tiền, một người tham tiền như vậy mà có thể làm được đến mức này thì rất đáng nể, bản thân đã rất không dễ dàng rồi.

Bởi vì có đôi khi tính cách của con người không có cách nào thay đổi, nếu muốn cưỡng ép kìm nén tính cách của mình thì căn bản là điều không thể.

Nếu muốn làm được điều như vậy thì về cơ bản đều phải có nghị lực cực lớn, nhưng rõ ràng cái tên này không phải là người có nghị lực, mà có thể làm được đến mức này thì rất không dễ dàng rồi.Bây giờ mấy người cũng không nói nhảm nữa, đi đến lối vào bậc thang đá.

Chương 1323

Mặc dù trước đó đã thấy hình dáng những con quái vật bên trong lối vào bậc thang đá vô cùng đáng sợ, nhưng bây giờ khi đi vào một lần nữa thì vẫn bị dọa giật mình.

Vương Bàn Tử nhìn mấy con quái vật bên dưới, sau đó nói: "Đông ca, tình hình bây giờ phức tạp quá.

Anh xem mấy con quái vật bên trong này, anh có biết Địa phủ có Thập đại quái vật không?

Bây giờ tôi đã thấy 4 con rồi, còn 6 con nữa, nếu bây giờ chúng xuất hiện ở đây thì sau này quỷ biết sẽ xảy ra chuyện gì?" Lý Đông cau mày, sau đó giáng cho tên này một cước thật mạnh, rồi nói: "Mấy con quái vật này đều là trong truyền thuyết, đương nhiên không phải thật, vì vậy căn bản không cần phải lo lắng.

Mấy cái tên này chẳng qua chỉ là mấy con rối gỗ thôi, sợ nhiều như vậy làm gì?" "Đương nhiên, nếu vị trí của những thứ này vừa đúng chỗ thì cũng chứng tỏ vấn đề không đơn giản như vậy, vì vậy tôi cần phải cẩn thận một chút.

Ngoài ra, cánh cửa kia đã mở một khe hở thì không biết rốt cuộc là trò quỷ gì, nhưng tôi cần phải cẩn thận hơn nữa."Vương Bàn Tử vừa trải qua nhiều đau khổ suýt chết, bây giờ cũng tin rằng bên trong có những điều tà môn lớn, vì vậy tên này đã rút súng ra, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào, còn chuẩn bị thêm một số thứ khác về cơ bản đều dùng để tránh tà.

Chẳng hạn như Móng lừa đen!

Móng lừa đen có thể dùng để đối phó với những thứ này, nếu gặp phải loại này thì chúng sẽ không có bất kỳ sức kháng cự nào.Đương

nhiên, Lý Đông chẳng hề để tâm đến loại này, anh chỉ tin vào con dao trong tay... hoặc khi sức mạnh của một người đạt đến một mức độ nhất định, anh ta sẽ càng tin vào con dao trong tay mình.

Còn những thứ huyền học kia thì đối với anh căn bản không là gì cả.

Bây giờ anh cũng không để ý!Một mạch đi xuống bậc thang đá, trên bậc thang đá, Lý Đông đếm số bậc thang, càng đếm càng thấy vô cùng kỳ lạ, vì bậc thang này lại có đến 18 tầng!

Ở nơi này, 18 là một con số vô cùng nhạy cảm, vì trong truyền thuyết 18 tầng Địa ngục vô cùng đáng sợ.

Thêm vào đó, bên dưới còn có Ngưu đầu Mã diện hùng hổ, có thể nói là càng đáng sợ hơn, dáng vẻ đó cứ như là những vị thần hộ mệnh của 18 tầng Địa ngục vậy.Sau khi đi hết 18 tầng bậc thang xuống dưới, anh ngẩng đầu nhìn hai pho tượng.

Hai pho tượng được đặt rất tốt, được điêu khắc sống động như thật, khí thế chân thật?

Trong tình cảnh như vậy, Lý Đông thậm chí còn có cảm giác muốn lùi bước!

Dù sao thì cũng quá mẹ nó đáng sợ.

Chỉ là không biết tại sao lại có người biến ngôi mộ thành ra thế này, như vậy thì có thể được yên ổn sao?

Phải biết rằng chủ nhân ngôi mộ này chắc chắn là một người đại phú đại quý, tại sao lại phải chôn cất mình dưới 18 tầng địa ngục?

Hoặc có lẽ chủ nhân ngôi mộ này vốn là một người tốt, sau đó có người khác đã tạo ra ảnh hưởng như vậy đối với ông ta, nhưng nếu là như vậy thì chẳng phải cũng quá tốn công sức sao?Đương nhiên, cũng có thể chủ nhân ngôi mộ này sau khi hiểu rõ tình hình mới làm như

vậy, tóm lại, mỗi tình huống đều vô cùng phức tạp, mỗi tình huống dường như đều có một lý do nhất định.

Đương nhiên, mấy người còn lại không chú ý tập trung như Lý Đông, cũng không cẩn thận như Lý Đông, căn bản không chú ý đến ý nghĩa của những bậc thang này.

Bây giờ họ đều đang thưởng thức hai pho tượng kia, hai pho tượng được điêu khắc rất tốt, có cảm giác nghệ thuật.

Nếu là lúc trước, họ thậm chí còn muốn mang hai thứ này về, dù sao thì mang về cũng có thể bán được tiền.

Lý Đông thì tiền bạc rộng rãi lại có thể chứa vô hạn đồ vật.

Do đó, khi mọi việc đã đến mức này thì anh ta có thể không muốn buông tha bất kỳ thứ gì đáng tiền nào, nhưng bây giờ anh ta cũng chỉ có thể thưởng thức thôi, không thể làm như vậy nữa, vì sau khi Vương Bàn Tử gặp đại họa trước đó đã cho họ một bài học lớn.

Những thứ trong ngôi mộ kia tuyệt đối không thể tùy tiện sử dụng, nếu tùy tiện động vào thì sẽ gây ra hậu quả vô cùng nghiêm trọng.Bây giờ chủ nhân của nơi này, đã biến nơi đây thành ra như vậy, Lý Đông cũng đã đoán được một vài lý do rồi.

Lý Đông cảm thấy khả năng lớn nhất là chủ nhân nơi này e rằng biết một số bí mật, vì vậy mới biến nơi đây thành ra như vậy, mục đích là để đạt được mục tiêu nào đó.

Đương nhiên, Lý Đông cũng biết, trên thế giới này, những người đã chết mà còn dụng công trong ngôi mộ của mình, thì tự nhiên hy vọng có thể sống lại.

Mặc dù những hy vọng đó về cơ bản đều là vô vọng, về cơ bản đều rất nực cười, nhưng từ xưa đến nay, có vô số người nối gót nhau làm những chuyện như vậy, nỗ lực nối gót nhau, mục đích là để có

thể hồi sinh hoặc thậm chí là trường sinh bất lão.

Bởi vì mục tiêu đó đối với con người, thực sự quá mê hoặc.Mấy người cẩn thận vượt qua giữa hai con quái vật, chuẩn bị tiến vào phía sau cánh cửa lớn đó.

Nhưng vừa mới đi được vài bước, đột nhiên nghe thấy tiếng ầm ầm.

Âm thanh trực tiếp truyền đến từ bên tai, sau đó Lý Đông quay đầu nhìn lại, mẹ kiếp, lại xảy ra chuyện rồi.

Bởi vì Ngưu đầu Mã diện vốn dĩ trông như đang canh gác phía trên bậc thang đá, bây giờ lại bị ảnh hưởng.

Phải biết rằng chúng chỉ là hai pho tượng thôi, nhưng bây giờ hai pho tượng này lại có thể di chuyển, chậm rãi dịch chuyển cơ thể, sau đó hai cặp mắt kỳ dị đó cứ nhìn chằm chằm vào mấy người.

Bởi vì mắt của hai cơ thể cao lớn đó đều màu xanh lam, càng khiến người ta trong lòng cảm thấy vô cùng sợ hãi, vì dáng vẻ đó cứ như thể hai tên này là những con quái vật sống thật vậy.Nhưng hai tên này có thật sự là quái vật sống không?

Hay lại kích hoạt cơ quan nào đó rồi cố ý dùng để hù dọa?

Đương nhiên, vì đã thấy nhiều, biết rộng nên chuyện tượng như thế này cũng có thể di chuyển, rất có thể là đã gặp phải cơ quan, vì vậy bây giờ tâm lý khá tốt, cảm thấy cũng không phải là không thể.

Nếu đổi lại là người chưa từng trải thì khi gặp phải chuyện như vậy, bây giờ mọi chuyện đối với họ đơn giản là kinh khủng.Đệt!

Vương Bàn Tử bây giờ lại bị dọa giật mình, tên này vốn dĩ trong lòng vô cùng áp lực, đã ăn một cú lớn như vậy cũng vô cùng không phục.

Bây giờ nhìn hai con quái vật lại nhìn chằm chằm như vậy, trong tay cậu ta cũng vô cùng không phục, liền nổ súng nhắm vào hai con quái vật mà bắn!

Chỉ là hai thứ này đều được điêu khắc bằng đá, lại vô cùng kiên cố, đạn bắn vào cũng không gây ra ảnh hưởng lớn.

Thậm chí không hề bị cản trở, lại xuyên thủng rồi viên đạn bắn vào một nơi khác, "bộp" một tiếng lại rơi xuống.Nhưng vào lúc này, tình hình trở nên càng quái dị hơn.

Bởi vì một bên mắt của con quái vật Đầu trâu kia lại bị bắn trúng, sau đó trông vô cùng quỷ dị.

Mấy người càng lúc càng cảm thấy tình hình có chút không đúng, mặc dù nhìn trông giống tượng nhưng lại đều cảm thấy tượng cứ như là quái vật thật vậy?

Tại sao lại có chuyện tượng biến thành quái vật thật như vậy?

Chương 1324

Đương nhiên, lúc này họ cũng nghĩ rằng có thể có quái vật thật bị phong ấn bên trong tượng.

Chẳng lẽ nơi này cũng có quái vật có thể nhảy ra từ bên trong tượng sao?

Đương nhiên, nếu thật sự là như vậy thì thực tế cũng không đáng sợ, chỉ cần là quái vật sống, Lý Đông tin rằng với năng lực của mình, anh có thể hạ gục quái vật.

Bây giờ đáng sợ nhất là loại mãi mãi không biến thành quái vật thật, nhưng lại mãi mãi tạo ra áp lực tâm lý như vậy.Lý Đông tập trung quan sát mọi thứ xung quanh, xem rốt cuộc có gì.

Cuối cùng, anh cảm thấy chắc chắn đã kích hoạt cơ quan nào đó thì mới xảy ra chuyện như vậy, nếu không thì hai thứ này sẽ không như thế.

Quả nhiên, Lý Đông đã tìm thấy một sợi dây thừng dưới đất.

Những sợi dây thừng này đều được kẹp chặt trong đá!

Dây thừng dẫn đến chỗ chân của mấy người, nơi mấy người đang đứng dường như có một khối đá hình vuông, khối đá đó được khảm độc lập vào.Quả nhiên, nơi này là cơ quan sao?

Mọi chuyện trên thế giới này, bất kể chuyện gì, dường như đều có nhân quả.

Bây giờ cuối cùng đã tìm thấy mối quan hệ nhân quả.

Lý Đông vốn định bảo mấy người tránh ra để có thể tránh được cơ quan, nhưng vào lúc này lại nghe thấy tiếng "ầm ầm" truyền đến từ xung quanh, sau đó cánh cửa đá khổng lồ phía trước lại mở ra.

Vốn dĩ chỉ mở một khe nhỏ, nhưng bây giờ cánh cửa mở khoảng 30 độ.Vương Bàn Tử bây giờ sợ đến tái mặt, cau mày nói: “Chuyện gì thế?

Chỗ này tà môn quá rồi!

Trời ơi, tôi đã chịu thiệt thòi đủ lớn ở đây rồi, chẳng lẽ bây giờ tôi thật sự phải chết ở nơi này sao?

Tôi tung hoành một đời, chưa từng gặp phải chuyện như vậy!”Vương Bàn Tử bây giờ thực sự cảm thấy có chút tuyệt vọng.

Sau khi thực sự gặp thiệt thòi trước đó, bây giờ đối với bất kể chuyện gì cũng có chút sợ hãi.

Dù sao thì trước đây áo giáp đủ mạnh, trong đa số trường hợp sẽ không bị thương, chỉ có một lần duy nhất dù có áo giáp vẫn bị thương, đã gây ra cú sốc lớn cho tâm lý Vương Bàn Tử.Bây giờ mọi chuyện đã biến thành như thế này, điều duy nhất Lý Đông có thể làm là rút con dao trong tay ra, sẵn sàng chiến đấu, vì từ đầu đến cuối anh đều có một suy nghĩ rằng bất kể quái vật nào xuất hiện thì anh cũng cảm thấy có thể giải quyết bằng con dao trong tay mình.

Quái vật như vậy thì không đáng sợ!

Nhưng bây giờ anh lại lắc đầu: “Có lẽ không phức tạp như vậy, chẳng qua là tôi đã đạp trúng cơ quan thôi!

Bây giờ tôi tránh ra để bỏ qua cơ quan, biết đâu sẽ có bước ngoặt.” Mấy người còn lại cũng vội vàng nhìn Lý Đông, sau đó mới phát hiện đều đã đạp trúng cơ quan.

Sau khi rời khỏi vị trí cơ quan, tiếng “ầm ầm” lại vang lên.Quả nhiên, tượng Ngưu đầu Mã diện lại quay trở về vị trí ban đầu, nhưng cánh cửa đã mở thì lại không đóng lại.

Bây giờ với góc độ đó thì việc đi vào sẽ dễ dàng hơn, hiển nhiên,

điều này mang lại một cảm giác không thể nào.

Nhưng Lý Đông đang suy nghĩ một vấn đề, ý nghĩa của cơ quan đó rốt cuộc là gì.

Thực tế là vì nơi này được chủ nhân ngôi mộ thiết kế ra, thì bất kỳ thứ gì trong ngôi mộ này đều có lý do của nó, không thể nào chỉ tùy tiện dùng để hù dọa người khác.

Nếu chỉ để hù dọa người khác thì căn bản không cần tốn nhiều công sức để xây dựng như vậy.

Vậy nguyên nhân gì đã khiến cái tên này làm như vậy?

Điều này lại khiến anh nảy sinh hứng thú.Bây giờ cửa đã mở, chẳng lẽ phía trước lại có mấy chữ "hoan nghênh tiến vào" sao?

Rõ ràng là hoan nghênh tiến vào thì có thể có một nguyên nhân khác, đó là bên trong có thể thực sự có cạm bẫy cơ quan.

Cạm bẫy cơ quan từ xưa đến nay chưa bao giờ thiếu!

Ít nhất thì mục đích là để lừa gạt những kẻ có trí thông minh kém hơn!Vương Bàn Tử phản ứng rồi cau mày nói với Lý Đông: "Đông ca, bên trong có gì đó kỳ lạ, chúng ta có nên vào không?

Bây giờ tôi có thể vào không?

Tôi cảm giác nếu tôi vào thì có thể gặp rắc rối lớn hơn." Thực tế, mấy người đều có cùng suy nghĩ như vậy, bây giờ có nên vào hay không căn bản là một vấn đề lớn.

Lý Đông nói: "Bây giờ tôi không quản thế nào cũng phải vào, vì bây giờ đã đến bước này rồi thì căn bản không có đường lùi.

Tôi mà lùi lại thì xem phía sau có gì?

Xem tôi từ cái dốc đó đi lên thì có thể là một chuyện khác rồi.

Bây giờ tự nhiên không thể lùi thì cũng chỉ có thể vào.

Ít nhất là nếu cứ đứng mãi ở đây thì không phải là một chuyện tốt, đứng mãi ở đây e rằng cũng không an toàn!" Lý Đông đi phía trước dẫn đường, mấy người còn lại cũng đi theo.Bây giờ đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ để chiến đấu, sau đó mò mẫm tiến về phía trước.

Kết quả, ở chỗ cửa đá mở, Lý Đông đột nhiên phát hiện phía trước có một luồng gió lạnh thổi tới.

Một luồng gió rất lạnh, thực tế là một tình huống rất bình thường, vì ở những nơi như thế này, nếu lâu ngày không có người lui tới thì âm khí nặng nề, vì vậy tạo cảm giác lạnh lẽo là bình thường.

Nhưng nơi này rốt cuộc là nơi nào?

Nơi nổi danh của một nhân vật lớn chăng?

Một nhân vật lớn của thời đại nào?

Nhân vật lớn trước khi chết của thế giới nào?

Dù sao thì bất kể thế nào, người ở nơi này e rằng không phải là một nhân vật đơn giản, trước khi chết đã dốc hết sức lực để thiết kế nơi này.

Chương 1325

Mục đích là để ngăn người khác trộm mộ hay vì mục tiêu nào khác?Nhưng bây giờ những thủ đoạn được bố trí này dường như cũng không nhất định có lực tấn công mạnh mẽ.

Chẳng lẽ tất cả các thủ đoạn đều nằm ở cuối cùng sao?

Lý Đông cầm con dao trong tay rồi tiếp tục tiến lên.

Bây giờ mấy người còn lại cũng tương tự, trực tiếp cầm các loại vũ khí nóng!

Lực tấn công của các loại vũ khí nóng đương nhiên mạnh hơn, nhưng thực tế Lý Đông biết rằng bây giờ nơi này nằm dưới thế giới sa mạc, nếu thật sự xảy ra bất ngờ thì những vũ khí nóng đó căn bản không đáng tin cậy, có thể sẽ khiến tất cả bị chôn sống ở nơi đó.

Thứ thực sự có thể quyết định thắng bại là vũ khí lạnh.Lý Đông bây giờ từng bước từng bước đi về phía trước, kết quả đột nhiên lại nghe thấy tiếng "két két"!

Âm thanh này truyền đến từ phía sau, cũng là trên bậc thang đá phía sau.

Sau khi nghe thấy âm thanh này, Lý Đông lập tức cảm thấy có một dự cảm không lành!

Bởi vì Muộn Du Bình đã đi đối phó với hai con cương thi đó rồi.

Nếu bây giờ loại âm thanh đó xuất hiện ở đây thì có nghĩa là chẳng lẽ anh ấy đã gặp chuyện sao?

Mặc dù không muốn tin vào chuyện như vậy, nhưng nếu hai con cương thi đó thực sự xuất hiện ở đây thì có nghĩa là chắc chắn đã xảy ra chuyện đó, Muộn Du Bình đã gặp chuyện.Mấy người đều trong

lòng siết chặt, nếu Muộn Du Bình thật sự xảy ra bất ngờ thì tổn thất quá lớn.

Bởi vì mức độ quan trọng của Tiểu Ca trong đội ngũ của họ đương nhiên không cần phải nói.

Nhưng bây giờ dường như căn bản không kịp quản nhiều như vậy nữa, vì bây giờ phải đối phó với tình huống hiện tại.

Bởi vì phía trước căn bản không biết tiếp theo sẽ gặp phải gì, kết quả phía sau lại có cương thi đuổi theo.

Lý Đông bảo mấy người nhanh chóng tiến vào bên trong cửa đá rồi đóng cửa lại.

Như vậy thì biết đâu có thể ngăn được cương thi ở bên ngoài.Sau khi vào, kết quả phát hiện ra một căn phòng đặc biệt lớn.

Căn phòng này lớn hơn căn phòng đặt quan tài đồng phía trước gấp mấy lần, tuyệt đối là một không gian vô cùng rộng lớn.

Quan trọng nhất là đỉnh của căn phòng này cũng được điểm xuyết rất nhiều tinh thể nhìn rất đẹp.Những tinh thể này mang lại cảm giác mỗi viên đều là bảo bối, khiến Vương Bàn Tử chảy nước miếng.

Đương nhiên, sau khi bị Lý Đông trừng mắt một cái thật mạnh thì tên này lập tức thu lại ánh mắt tham lam.Thực tế, những tinh thể bên trong nhìn vô cùng kỳ dị, vì mỗi viên đều giống như đầu lâu.

Nếu chỉ là đầu lâu đơn giản thì cũng không sao, quan trọng nhất là trên đầu lâu dường như có mắt, mắt đang mở, cứ như những con mắt đang nhìn chằm chằm vào họ vậy.

Quan trọng nhất là những tinh thể hình đầu lâu này, mỗi viên dường như đều không giống nhau, có thể nói là sống động như thật, đều giống như những con quái vật sống đang nhe nanh giương vuốt đối mặt với họ.

Vừa mới vào đã cảm giác như bị rất nhiều quái vật bao vây vậy.

Cảnh tượng như vậy mang lại sự chấn động không nói nên lời.Ở chính giữa căn phòng này đặt một cỗ quan tài lớn được làm bằng vàng.

Lý Đông có thể khẳng định rằng cả đời anh chưa từng thấy một cỗ quan tài lớn đến vậy.

Một cỗ quan tài lớn như vậy về cơ bản chứa được mười mấy người cũng không vấn đề gì.

Quan trọng nhất là tạo hình của cỗ quan tài này cũng rất kỳ lạ, căn bản không phải đặt thẳng, cỗ quan tài này lại nằm nghiêng, đầu dưới chân trên, không đúng, phải là đầu trên chân dưới.

Trên nắp quan tài có rất nhiều hoa văn phức tạp, cũng không biết là thứ gì nhưng khiến người ta nhìn mà vô cùng kinh ngạc.Trên nắp quan tài được điêu khắc một con mắt, hình dáng con mắt không cần nói cũng là loại hình dáng đặc biệt mà anh đã thấy mấy lần trước đó.

Nhưng con mắt đó được điêu khắc thực sự sống động như thật, cứ như một con mắt thật vậy, bây giờ đang hung hăng nhìn chằm chằm vào mấy người.

Quả nhiên, nơi này chắc hẳn thuộc về một tổ chức đặc biệt nào đó, hình dáng con mắt đó chắc hẳn là một loại biểu tượng của tổ chức đó, nếu không thì hoàn toàn không có cách nào giải thích được mọi chuyện bây giờ.Bây giờ mấy người đều hít vào một hơi khí lạnh, sau đó bình tĩnh lại cảm xúc rồi tiếp tục quan sát.

Dù sao thì bây giờ đã vào rồi thì nơi này dù đáng sợ đến đâu cũng không có cách nào lùi lại được, phải ở lại nơi này, đừng nói là phía sau còn có cương thi.

Mà không cần phải chạm trán với mấy con cương thi đó, sức

chiến đấu của mấy con cương thi đó vốn dĩ không đặc biệt mạnh, nhưng nếu đi đối mặt thì lại là một chuyện khác rồi.

Bởi vì trên mấy con cương thi đó có đủ loại thứ khiến người ta đau đầu, khiến họ không có cách nào ra tay, chỉ có thể đứng trơ mắt nhìn mấy con cương thi đó xé nát mình, đó là chuyện không thể chấp nhận được, vì vậy bây giờ phải ở lại đây.Vì vậy, chỉ sau khi miễn cưỡng kích động xong thì họ tiếp tục quan sát cỗ quan tài đó, tiếp tục xem rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra, nơi này có gì đặc biệt không? Tiếp tục quan sát thì phát hiện trên quan tài mọc ra mấy sợi xích sắt, mấy sợi xích sắt về cơ bản đều to bằng cánh tay.

Sau đó nhìn thấy có một sợi xích thẳng đứng nối lên trần nhà, đầu còn lại thì buộc chặt cỗ quan tài vàng khổng lồ kia.

Mấy sợi xích sắt còn lại thì chia ra kéo dài sang hai bên căn phòng.

Ở hai bên căn phòng có 5 con quái vật?

Đương nhiên, 5 con quái vật này không phải là điêu khắc thông thường mà cũng được điêu khắc sống động như thật, nếu nhìn thoáng qua thì thật sự sẽ tưởng là thật.

Được điêu khắc thực sự quá tỉ mỉ, thậm chí có thể nhìn thấy móng tay trên lòng bàn tay.

Biểu cảm của mỗi con quái vật đều vô cùng kỳ lạ, nhưng biểu cảm của mỗi con quái vật đều không giống nhau, nhưng mắt của chúng đều nhìn chằm chằm vào cùng một nơi.Điều khiến người ta ngạc nhiên khác là một con trong số đó một tay cầm xích sắt, tay kia lại dùng ngón tay chỉ vào cỗ quan tài.

Trời ơi, thật sự quá đáng sợ?

Bởi vì bây giờ nơi này rõ ràng trông giống như một loại nghi thức đặc biệt nào đó.

Trước đây, những tên trộm mộ giàu kinh nghiệm cũng từng gặp phải chuyện như vậy.

Đương nhiên, bọn họ gan dạ hơn, sau một lúc thích nghi thì về cơ bản không còn sợ hãi nữa.

Thực tế thì những thứ này dù đáng sợ đến mấy thì cùng lắm cũng chỉ là cơ quan thôi.

Cơ quan tuy cũng có thể lấy mạng người, nhưng dù sao cũng có cách tránh né.

Chương 1326

Thực tế, điều phiền phức nhất bây giờ là con cương thi phía sau kia.

Con cương thi đó bất cứ lúc nào cũng có thể phát nổ, sau đó khiến toàn bộ không gian dưới lòng đất sụp đổ.

Nếu như vậy thì tất cả mọi người đều có thể bị chôn sống bên trong.

Nếu bị chôn sống bên trong thì lúc đó mới thực sự chết chắc, căn bản không có cách nào cứu được.Sau khi tâm trạng hơi bình tĩnh lại, Lý Đông khẽ cau mày nói: "Nơi này mà bày ra đại tràng như vậy, tôi nghĩ nơi này có phải là nơi chôn cất của chủ nhân ngôi mộ này không?" Mấy người còn lại nhìn nhau, đều cảm thấy có khả năng đó.

Kết quả, Vương Bàn Tử nhìn một cảnh tượng như vậy thì nghiến răng nghiến lợi nói: "Đáng tiếc quá, quá đáng tiếc!

Nơi này thật sự quá đáng tiếc.

Những thứ bên trong này, mỗi món đều đáng giá liên thành.

Nếu tôi chuyển ra ngoài thì lại có thể kiếm được không ít tiền.

Đáng tiếc là những thứ bên trong này mẹ kiếp đều tà môn, nếu lấy thì chắc chắn lại gặp đại họa, chỉ có thể nhìn mà không thể lấy!""Nếu không thì lần này chúng ta có lẽ lại phát tài rồi!" Lý Đông không nhịn được mắng: "Cái thằng này, tại sao lúc này lại cứ nói đến tiền thế?

Chẳng lẽ ngoài tiền ra thì cái thằng này không có sở thích nào khác sao?

Thật sự cần nhiều tiền đến vậy làm gì?

Chẳng lẽ mọi chuyện bây giờ không thể khiến cậu cảm thấy đủ hứng thú sao?

Tại sao lại cứ phải là tiền?"Vương Bàn Tử nghe Lý Đông mắng một trận như vậy thì toàn thân giật mình, lúc này mới biết mình dường như lại mắc bệnh cũ, sắc mặt trở nên vô cùng xấu hổ.

Cuối cùng gật đầu nói với Lý Đông: "Đông ca, tôi Bàn Tử tuy không có tài cán gì khác nhưng tôi là một quân tử chân chính.

Tuy trước đây tôi thực sự rất thích tiền, về cơ bản là không thể kìm được tay mình, nhưng bây giờ thì khác rồi.

Tôi đã hứa thì tôi nhất định sẽ kìm được tay mình, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì, anh yên tâm đi.

Tôi Bàn Tử tuyệt đối sẽ không gây thêm rắc rối cho anh nữa, anh yên tâm đi.

Anh bảo tôi đừng động vào những thứ này thì tôi tuyệt đối sẽ không động vào nữa, anh xem thế nào!"Lý Đông nghe lời đảm bảo của tên này thì cũng biết nếu tên này đã đảm bảo như vậy thì có lẽ là thật, có lẽ tuyệt đối sẽ không khoác lác nữa.

Vì vậy anh lại tiếp tục nói: "Bàn Tử, không phải tôi yêu cầu cậu nghiêm trọng như vậy, nhưng bây giờ có lẽ liên quan đến trận chiến cuối cùng của chúng ta, vào lúc này tuyệt đối đừng chủ quan.

Dù sao thì bây giờ bất kỳ bước nào cũng vô cùng quan trọng đối với sự sống còn của chúng ta.

Bây giờ tôi không thiếu tiền, tôi cũng có thể đạt được trường sinh bất lão, nhưng nếu vào lúc này tôi chết trong tay quái vật hoặc chết trong tay kẻ địch thì quá đáng tiếc, cậu thấy đúng không?

Cậu nên biết tất cả những gì tôi có, những người bình thường khó có thể tưởng tượng được.

Vì đã như vậy thì bây giờ hà tất phải vội vã như vậy?

Bây giờ căn bản không cần phải vội.

Nếu bây giờ không vội thì tôi mới có cơ hội chiến thắng.

Bất kỳ suy nghĩ tham lam nào cũng có thể gây ra ảnh hưởng lớn đến tôi."Vương Bàn Tử gật đầu rồi chỉ vào mấy pho tượng ở nơi này, sau đó là cỗ quan tài vàng, rồi nói với Lý Đông: "Đông ca, tôi nghĩ cho dù nơi này có lẽ không phải là mộ thật của chủ nhân ngôi mộ, nhưng nơi này có lẽ thực sự có quan hệ lớn với chủ nhân ngôi mộ!

Đương nhiên, đó chỉ là suy đoán của tôi thôi.

Nơi này bị biến thành như vậy thì chắc chắn có nguyên nhân!

Tôi cẩn thận một chút là đúng, nhưng tôi cảm thấy bây giờ tôi có lẽ lại rơi vào một cục diện khó khăn khác."Đương nhiên, sau khi ở lại đây một lúc thì con cương thi bên ngoài dường như đã rời đi.

Con cương thi đó thực sự không có mắt, chỉ có thể phân biệt bằng âm thanh.

Có lẽ bây giờ sau khi họ tiến vào căn phòng này thì con cương thi không nghe thấy âm thanh bên trong nữa nên đã rời đi.Sau khi cương thi bên ngoài rời đi, mọi người hơi yên tâm một chút, nhưng Lý Đông bây giờ lại khá lo lắng cho Muộn Du Bình.

Anh ấy đã đi đối phó với cái tên đó, kết quả bây giờ cái tên đó lại ở đây, vậy Muộn Du Bình đang ở đâu, đã xảy ra chuyện gì thì cũng không biết.

Thực tế, Lý Đông bây giờ vô cùng hy vọng bạn bè có thể nhanh chóng trở về, dù sao thì bạn bè trở về bên cạnh thì mới có thể đảm bảo an toàn, như vậy thì mới có thể khiến anh hơi thư giãn một chút, khiến trong lòng hơi yên tâm một chút.

Nhưng mục tiêu như vậy có thực sự có thể thực hiện được không?

Dường như không dễ dàng như vậy.Lý Đông nhìn ra bên ngoài không thấy bóng dáng Muộn Du Bình, vì vậy đành nhìn pho tượng bên trái rồi lại nhìn pho tượng bên phải, cuối cùng chọn một hướng.

Không sai, bây giờ cũng không có cách nào khác, mấy pho tượng đó thì ít nhất cũng cần phải nghiên cứu từng cái một.

Lý Đông lắc đầu nói: "Hoặc là tôi có thể xem xét tình hình bên trong, xem có cơ quan nào không?

Tôi kích hoạt thử xem.

Nếu có cơ quan thì ảnh hưởng đối với tôi cũng không đặc biệt lớn, bộ đồ bảo hộ của tôi rất tốt." Bộ đồ bảo hộ lúc trước thực sự có thể mang lại sự tự tin lớn, nhưng bây giờ ở nơi này thì lực tấn công của các loại cơ quan quá mạnh, khiến bộ đồ bảo hộ cũng mang lại cảm giác an toàn ít hơn.Đột nhiên, Lý Đông khẽ cau mày, lại phát hiện việc bày trí của mấy pho tượng này dường như có chút kỳ lạ.

Nghe Lý Đông nói như vậy, mấy người còn lại cũng nhìn nhau, đều cảm thấy vô cùng không đúng, vì bây giờ căn phòng này quá lớn.

Trong một căn phòng lớn như vậy, các pho tượng được đặt ở hai bên dường như không được đặt đều.

Rất kỳ lạ, vì trên thế giới này, mọi chuyện đều có quy luật như vậy, bất kỳ chuyện gì cũng có quy luật.

Chủ nhân ngôi mộ này đã muốn xây dựng nơi này thành như vậy và đặt các pho tượng thì ít nhất cũng phải đặt các pho tượng này đều đặn.

Dù không đặt đều đặn thì ít nhất cũng phải sắp xếp đối xứng một chút.

Chương 1327

Bởi vì đối xứng thì mới phù hợp với cách xây dựng mộ huyệt, nhưng rõ ràng bây giờ việc đặt các pho tượng này không đều đặn cũng không đối xứng.Đặc biệt, ở một đầu gần cửa lại bỏ trống một khoảng lớn, một khoảng lớn như vậy, trông trống trải khiến người ta cảm thấy vô cùng không hài hòa.

Còn cỗ quan tài thì lại đặt ở chính giữa căn phòng này.

Cảm giác như vậy khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu, ít nhất Lý Đông cảm thấy nếu để anh đặt thì tuyệt đối sẽ không đặt như vậy.

Bây giờ nơi này đã bỏ trống một khoảng lớn như vậy thì chỉ có một khả năng, đó là để dành chỗ này để đặt những thứ khác.Hồ Bát Nhất phản ứng nhanh chóng, cau mày nói: “Tôi hiểu rồi.

Hai chỗ trống đó, thực tế tôi nghĩ nếu đặt thêm hai thứ vào, chẳng hạn như đặt hai pho tượng lớn như vậy vào thì rất hợp lý.

Chẳng lẽ hai pho tượng tôi gặp bên ngoài thực tế là được chuyển ra từ bên trong sao?

Hoặc là chạy ra từ nơi này sao?

Không đúng, bây giờ không chỉ bên trái có thể đặt thêm hai pho tượng, thực tế bên phải có thể đặt thêm ba pho tượng như vậy thì mới có thể đối xứng và trông hài hòa.

Ngoài ra, tôi đã thấy mấy loại quái vật trong mộ huyệt, chẳng lẽ mọi người không thấy kỳ lạ sao?

Bây giờ có 5 pho tượng, sau đó cộng thêm Ngưu đầu Mã diện và Hắc Bạch Vô Thường, như vậy thì tổng cộng đủ 9 con.

Nếu cộng thêm con cuối cùng thì…" Đồng tử Lý Đông bỗng nhiên co rút lại.Quả nhiên, cảm giác mà nơi này mang lại là mô phỏng âm phủ địa phủ được xây dựng, cho dù không phải là âm phủ địa phủ thật sự thì cũng có thể tin rằng nơi này e rằng không hề đơn giản hơn âm phủ địa phủ trong truyền thuyết.

Dù sao thì lúc đó có người đã dám mô phỏng như vậy thì chứng tỏ thực sự có thủ đoạn liên quan.

Bởi vì một người dù có ngông cuồng đến mấy thì cũng phải có năng lực tương xứng thì mới ngông cuồng như vậy?

Nếu không có chút năng lực nào thì tuyệt đối sẽ không ngông cuồng như vậy.

Chủ nhân ngôi mộ này cũng tương tự, đã ngông cuồng muốn mô phỏng âm phủ địa phủ như vậy thì chắc chắn có bản lĩnh tương ứng, ít nhất bản lĩnh sẽ không đặc biệt kém.

"Trời ơi, theo suy nghĩ của cậu thì nơi này vốn có 10 pho tượng, kết quả trong số 10 pho tượng đó có 4 con đã chạy mất, trong đó có hai con biến thành cương thi, hai con chạy ra ngoài có một con không rõ tung tích đúng không?" Vương Bàn Tử đột nhiên nói lớn.

Dù sao thì tình hình bây giờ cũng đúng là như vậy.

Chỉ là trong số 4 pho tượng đó, hai con chạy ra ngoài vẫn là tượng, nhưng hai con cương thi đen trắng đó thì muốn biến chúng trở lại thành tượng thì căn bản là không thể!

Đương nhiên, cũng có thể bên trong tượng thực sự ẩn chứa quái vật.

Hai con cương thi đen trắng đó vốn dĩ cũng là tượng, sau đó chẳng qua là phong ấn bên ngoài bị phá vỡ sao?

Vậy chẳng phải bây giờ những pho tượng này nếu bị đập vỡ thì

bên trong cũng có quái vật sao?

Mọi chuyện trở nên càng lúc càng thú vị, ít nhất trong mắt Lý Đông thì dường như càng lúc càng thú vị.Nếu là như vậy thì còn lại 5 con, nếu thật sự bị đập vỡ thì trong 5 con đó có chạy ra 5 con quái vật không?

Nếu là như vậy thì tình hình trở nên phức tạp, bây giờ anh đang suy nghĩ phải làm sao?

Lý Đông khẽ cau mày, bây giờ tình hình đã biến thành như vậy thì con thứ 10 đã đi đâu?

Bây giờ thực tế thì 9 con trong số đó về cơ bản đều đã rõ, vậy con thứ 10 thì sao?

Lúc này, Hồ Bát Nhất đột nhiên nói: "Mọi người có cảm thấy Tam thúc có phải là con thứ 10 không?

Cái Tam thúc tôi gặp ở nơi này luôn kỳ lạ, dường như luôn hiểu biết nhiều hơn tôi.

Nếu là con thứ 10 thì vấn đề có thể được giải quyết rõ ràng, vì vốn dĩ người ở nơi này là ông ấy!"Sau khi nghe những lời đó, mấy người đều kinh ngạc lớn.

Mối quan hệ giữa họ và Tam thúc thực sự rất thân thiết, dù sao thì người lớn đó đã có tác dụng dẫn dắt hữu ích cho họ, sao có thể đột nhiên biến thành người của nơi này được?

"Lão Hồ, cậu nói nhảm gì đấy?" Hồ Bát Nhất nói.

"Chẳng lẽ Tam thúc không phải người sao?

Có thể như vậy sao?

Đừng có nói nhảm, nếu nói nhảm như vậy thì dễ gặp phải người khác.

Như vậy thì có thể dẫn đến việc tôi nảy sinh một số suy đoán vô cùng không cần thiết, như vậy thì có thể nguy hiểm." Bây giờ từng người một, không ai nghĩ đó là chuyện bình thường, nhưng bây giờ chuyện này cũng phải nghĩ như vậy, nếu không thì vấn đề thực sự rất nghiêm trọng.Nhưng Hồ Bát Nhất bây giờ, sau khi đoán được chuyện như vậy thì không thay đổi suy nghĩ của mình, lắc đầu rồi nói: "Tôi nghĩ chuyện này là như vậy!

Hoặc là Tam thúc tôi thấy không phải là Tam thúc thật, hoặc là Tam thúc mà tôi thấy lúc ban đầu khi vào đây rất kỳ lạ." Trước đó đã gặp Tam thúc ở sa mạc!

Nhưng thực tế trong ấn tượng của Lý Đông, Tam thúc căn bản không có lý do gì để đến đây.

Tam thúc vốn là một người đã vất vả cả đời.

Bây giờ khó khăn lắm mới đạt được mục tiêu, đạt được cái gọi là trường sinh bất lão, về cơ bản là ở nhà không ra ngoài, bây giờ sao có thể đột nhiên chạy đến đây được?Chẳng lẽ ngay từ đầu là một cạm bẫy hay tình huống khác sao?

Lý Đông đột nhiên cảm thấy mọi chuyện bây giờ trở nên càng lúc càng huyền ảo!

Nếu là như vậy thì ở bên sa mạc có lẽ đã rơi vào bẫy của người khác rồi.

Bây giờ có lẽ là một kịch bản vô cùng phức tạp, bây giờ về cơ bản họ cũng đang từng bước đi theo nội dung trên kịch bản đó.

Nếu là như vậy thì số phận của họ không chừng đều nằm trong sự kiểm soát của người khác!Khi đang suy đoán những vấn đề này, đột nhiên lại xảy ra một chuyện khiến họ cảm thấy càng tệ hơn, đó là cánh cửa phía sau đột nhiên đóng lại.

“Chuyện gì thế?

Lại có người kích hoạt cơ quan sao?

Chương 1328

Nhưng vừa nãy đều không có động đậy gì!" Nếu cánh cửa bị đóng lại ngay lập tức thì chứng tỏ có người bên ngoài đã đóng cánh cửa đá.

Bây giờ họ bỗng nhiên cảm thấy có chút sợ hãi, muốn cố gắng mở cửa đá, nhưng cửa đá căn bản không thể mở được, bây giờ đã bị kẹt cứng, căn bản không thể mở.

Đương nhiên, Lý Đông tin rằng nếu dùng công cụ mạnh mẽ thì biết đâu có thể cố gắng mở ra, nhưng bây giờ bị nhốt bên trong, nếu cố gắng mở ra như vậy thì có gây ra biến cố khác hay không thì cũng hoàn toàn không biết!

Từng người một đều cảm thấy sợ hãi một cách khó hiểu, bây giờ bị mắc kẹt ở nơi này thì phải làm sao?Quan trọng nhất là khi cửa đóng lại, không có cách nào mở cửa, nhưng những pho tượng đó lại thực sự sống dậy.

Chuyện những pho tượng sống dậy như vậy, lúc trước họ cũng không hoàn toàn chưa từng thấy, nhưng bây giờ những chuyện đã đoán trước lại không thể tránh khỏi, khiến họ cảm thấy có một cảm giác bị sắp đặt.

Bây giờ 5 pho tượng đó đã quay đầu, vốn dĩ chỉ vào cái rương vàng bây giờ lại hướng về phía Lý Đông, chỉ có thể là quay lại.

Quan trọng nhất là mắt của những pho tượng này cũng đã hoàn toàn mở ra, để lộ con ngươi màu xanh lam, cứ thế nhìn chằm chằm vào họ.

Quan trọng nhất là vẻ mặt của những pho tượng này vô cùng hung tợn, dường như có hàm răng sắc nhọn, cộng thêm loại ánh sáng đặc biệt trong mắt, cảm giác đó cứ như một kẻ bề trên đang quan sát mấy

con kiến vậy.

Loại ánh mắt đó cứ như thể căn bản không coi họ ra gì, cứ như muốn giẫm chết họ bất cứ lúc nào.Với cảm giác như vậy, Lý Đông phát hiện có lẽ đã chọc giận những pho tượng này.

Quả nhiên, bên trong những pho tượng này có quái vật sao?

Đương nhiên, bây giờ nói nhiều cũng vô dụng, Lý Đông nhìn Vương Bàn Tử đang thần chí không rõ như vậy, trong lòng cảm thấy đặc biệt đau lòng!

Bây giờ anh cũng không thể bận tâm nhiều như vậy nữa, liền vả hai cái vào cái mặt béo của Vương Bàn Tử, sau đó lớn tiếng nói: "Vương Bàn Tử, cái thằng khốn này, không phải cậu bị điên rồi sao?

Dám ra tay với tôi?

Không phải cậu bị điên rồi sao?

Mau tỉnh lại cho tôi đi…" Bây giờ anh đặc biệt hy vọng Vương Bàn Tử sẽ không xảy ra chuyện gì, nếu cái tên này xảy ra chuyện thì thực sự không có cách nào, căn bản không có cách nào phá giải.

Nhưng bây giờ Vương Bàn Tử bị vả mấy cái tát xong thì nhe nanh giương vuốt, rõ ràng đối với lời nói của Lý Đông căn bản không nghe lọt tai.

Quan trọng nhất là Lý Đông phát hiện trong mắt cái tên này lại lấp lánh ánh sáng màu đỏ.Chuyện như vậy khiến người ta cảm thấy có chút không thể tin nổi, vì loại ánh sáng màu đỏ đó thì có nghĩa là một loại tà ác nào đó sao?

Mặc dù lúc trước Lý Đông chưa từng thấy, chỉ nghe người khác nói trên TV, nhưng bây giờ sau khi thấy cảnh tượng như vậy thì cảm thấy thực sự không thể tin nổi.

Chẳng lẽ trên thế giới này thật sự có những thứ siêu nhiên sao?

Nếu thật sự có những thứ siêu nhiên thì tất cả các quan niệm e rằng đều phải chịu sự lật đổ lớn.

Quan trọng nhất là bây giờ chuyện như vậy là thực tế tồn tại, khiến anh cũng không thể không thừa nhận, bây giờ mọi chuyện có lẽ đã tồi tệ rồi.Vương Bàn Tử bây giờ có lẽ thực sự không ổn, sau đó tên này bị Lý Đông buông ra thì lập tức lại lao tới.

Đương nhiên, may mắn là Lý Đông có sức mạnh lớn hơn Vương Bàn Tử, cho dù Vương Bàn Tử bị khống chế thì vẫn không phải đối thủ của anh.

Khẽ đẩy Vương Bàn Tử ra, kết quả Vương Bàn Tử dường như đứng không vững mà ngã xuống đất.

"Bây giờ làm sao đây?

Cái tên này biến thành như vậy?

Cái tên này biến thành như vậy thì tôi phải làm sao…" Hồ Bát Nhất bây giờ cũng lo lắng không yên, cái tên này vốn dĩ tràn đầy tinh lực, kinh nghiệm vô cùng phong phú, thực lực cũng lợi hại, nhưng bây giờ cũng cảm thấy tuyệt vọng.

A Ninh là người tự tin nhất trong đội ngũ, nhưng bây giờ cũng cảm thấy vô cùng mệt mỏi, vì mọi chuyện phát triển đến mức này thì dường như thực sự không biết phải làm sao cho tốt.Lý Đông nói: "Hay là như thế này, tôi trước hết trói cái tên này lại, không cho cái tên này làm loạn nữa, sau đó sẽ xem xét có cách nào khác không." Chuyện như vậy Lý Đông vốn không muốn làm, vì trong đội ngũ có thêm một người thì có thêm một trí tuệ, như vậy thì sẽ giúp ích rất nhiều cho việc giải quyết vấn đề.

Ngược lại, nếu bây giờ đột nhiên thiếu đi một người thì việc giải

quyết vấn đề có lẽ sẽ càng phiền phức hơn.

Dù sao thì "ba thằng thợ da bằng một Gia Cát Lượng", nếu thiếu đi một người thì mức độ nguy hiểm cũng lớn hơn một chút.

Nhưng bây giờ Lý Đông trong lòng lại vô cùng bất mãn với cái tên Thiết Diện Sinh kia, hoặc là trong lòng đã mắng cái tên đó một trận thật nặng.

Đương nhiên anh cũng biết chuyện như vậy căn bản không có tác dụng, nhưng không mắng người khác một trận thì dù sao cũng có thể khiến người ta cảm thấy thoải mái hơn một chút, ít nhất Lý Đông cảm thấy trong tình huống tâm lý thoải mái hơn một chút thì làm như vậy cũng không có vấn đề gì.Đáng tiếc là bây giờ điều khiến anh không cam tâm nhất là một cái tên lẽ ra đã chết đi mấy ngàn năm lại đang làm chuyện như vậy, cũng khiến anh không thể không bội phục.

Khi Lý Đông đang thực sự giải quyết vấn đề này thì đột nhiên lại nghe thấy một tiếng "ầm ầm" khác.

Tiếng "ầm ầm" đó mang lại cho anh một cảm giác vô cùng không lành.

Lý Đông đột nhiên nhìn thấy tấm ván đá ở chỗ Vương Bàn Tử đang đứng lại lật xuống, đầu bên kia của tấm ván đá lại lật lên.

Nơi này lại không ngờ có một cơ quan như vậy.

Toàn bộ cơ quan này thực tế là một loại cơ quan rất đơn giản.

Loại cơ quan đơn giản này dùng để ngăn trộm mộ, nhưng trong trường hợp bình thường thì những tên trộm mộ bình thường đều không thể trúng chiêu trong tình huống như vậy, mà chỉ có tác dụng nhất định trong một số tình huống đặc biệt, nhưng không có loại tình huống đặc biệt mà họ đang gặp phải bây giờ.Vương Bàn Tử lại rơi xuống rồi!

Đương nhiên, bây giờ sau khi rơi xuống thì uy lực của nơi này vô cùng lớn, vì loại này được gọi là bản lật liên hoàn.

Toàn bộ nơi này, toàn bộ tấm ván đá đều được cố định trên một trục, lật xuống thì bên dưới là một cái bẫy.

Trong cái hố bẫy đó chắc chắn có đủ loại khí cụ giết người.

Nếu nhảy xuống thì về cơ bản là chết không toàn thây.

Chỉ là vị trí bố trí của những nơi như vậy thường thuộc loại phức tạp hơn hoặc ở những nơi đường hầm, những nơi như vậy thì những tên trộm mộ bình thường đều không trúng chiêu.

Nhưng bây giờ nơi này rõ ràng là một nơi vô cùng quan trọng, tại sao lại thiết kế cơ quan như vậy ở một nơi quan trọng như vậy?

Phải biết rằng nếu thiết kế cơ quan như vậy ở một nơi quan trọng thì một khi xảy ra chuyện thì phong thủy của ngôi mộ này chắc chắn sẽ bị phá vỡ.

Chương 1329

Chủ nhân ngôi mộ này dù có ngu ngốc đến đâu cũng không thể làm chuyện như vậy.Nhưng bây giờ lại cố tình làm chuyện như vậy, vậy là thông minh hay ngu ngốc?

Đó là một vấn đề vô cùng nghiêm trọng, phải làm sao đây?

Bây giờ Vương Bàn Tử may mắn là có áo giáp trên người khá tốt, chắc hẳn xuống đó sẽ không bị thương, nhưng bây giờ Lý Đông cảm thấy cần phải cẩn thận một chút.

Bây giờ anh lợi dụng lúc tấm ván đó chưa quay trở lại thì nhìn xuống Vương Bàn Tử.Tình hình của Vương Bàn Tử bây giờ dường như rất không ổn, ánh sáng đỏ trong mắt tên này trông có vẻ đã dịu đi một chút, nhưng bây giờ vẫn đang trong trạng thái hoàn toàn mất thần chí.

Sau khi tên này rơi xuống, nhìn dáng vẻ dường như đã va vào mấy cái rầm ở phía trên.

Bây giờ cũng không bị thương đặc biệt nghiêm trọng, nhưng lại đang dùng một ánh mắt kỳ lạ nhìn lên trên.Quan trọng nhất là ánh sáng đỏ trong mắt tên này nhanh chóng lại từ từ tụ tập lại, sau đó vẻ mặt trở nên vô cùng kỳ dị.

Ánh mắt trở nên vô cùng hung ác, nhưng cơ thể lại đang từ từ chìm xuống bên dưới.

Nhìn dáng vẻ đó thì sẽ rơi xuống gặp phải cơ quan nghiêm trọng hơn.

Lý Đông bây giờ cũng không có cách nào.

Nơi này vô cùng quỷ dị, nếu nhảy xuống thì cũng không có sức để

dùng, vì vậy anh trực tiếp ném một sợi dây xuống, kéo Vương Bàn Tử lên.

Sợi dây đó đã được xử lý đặc biệt, sau khi ném xuống thì có thể tròng vào Vương Bàn Tử.

Vì vậy anh kéo Vương Bàn Tử lên, nhưng đột nhiên phát hiện trọng lượng của Vương Bàn Tử lại tăng lên không ít.

Với sức mạnh của mình mà lại khiến anh tốn rất nhiều sức lực, phát hiện cánh tay cũng sắp mỏi nhừ mà lại không thể kéo được cái tên đó lên.Chuyện này thật sự quá mẹ nó phiền toái rồi!

Tại sao lại phiền toái như vậy?

Đối với Lý Đông mà nói thì đơn giản là không thể tin nổi.

Lúc trước anh chưa từng gặp phải chuyện như vậy.

Phải biết rằng bây giờ với sức mạnh của anh, cho dù vật nặng mấy ngàn cân thì trước mặt anh cũng không phải là đặc biệt khó khăn, vì một tay anh có thể nâng được vật nặng mấy ngàn cân.

Nhưng bây giờ Vương Bàn Tử rõ ràng đã vượt quá trọng lượng như vậy.

Phải biết rằng trọng lượng của cậu ta cũng không đến 200 cân.

Mặc dù 200 cân đối với con người bình thường là quá nặng, nhưng trọng lượng này trước mặt Lý Đông căn bản không đáng kể, vì trọng lượng này đối với anh căn bản không có bất kỳ ảnh hưởng nào.

Nhưng bây giờ lại không kéo được Vương Bàn Tử lên.

Chẳng lẽ Vương Bàn Tử lại xảy ra bất ngờ sao?

Nhưng dù có xảy ra bất ngờ thì cũng không thể nào vi phạm quy luật vật lý như vậy chứ?

Nếu vi phạm quy luật vật lý như vậy thì căn bản không có cách nào dùng ngôn ngữ để giải thích.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Rốt cuộc có vấn đề gì?

Lý Đông cảm thấy đơn giản là sắp phát điên rồi.Nhưng bây giờ anh cũng không có cách nào, bất kể thế nào cũng phải kéo Vương Bàn Tử lên, vì không thể để Vương Bàn Tử cứ thế rơi xuống, vì cái bẫy bên dưới thực sự quá quỷ dị.

Nếu thật sự bị kéo xuống như vậy thì áo giáp trên người Vương Bàn Tử dù có lợi hại đến mấy e rằng cũng không thể đảm bảo an toàn cho cậu ta.

Nếu là như vậy thì cái người huynh đệ này e rằng sẽ bị tổn thất ở đây rồi.

Lý Đông cảm thấy những người này thực tế đều đã trải qua trăm trận chiến, trải qua vô số khó khăn.

Một người đã trải qua vô số khó khăn như vậy lại có thể bị lật xe ở nơi này sao?Phải biết rằng bây giờ những người này thực tế mỗi người đều là người thành công trong xã hội.

Lẽ ra nên tận hưởng cuộc sống một cách đàng hoàng, bây giờ họ cũng chỉ vì sự an toàn của bản thân mà chạy đến những nơi nguy hiểm như vậy, để có thể tự tin hơn mà sống tiếp.

Kết quả bây giờ lại không ngờ sẽ bị tổn thất nhân sự ở nơi này.

Chuyện như vậy khiến người ta trong lòng vui vẻ sao?Bây giờ mặt đất dưới chân Lý Đông bắt đầu xuất hiện những vết nứt, do sức mạnh cực lớn tạo thành.

Lý Đông không muốn buông tay, vì cho dù như vậy thì anh vẫn

kéo Vương Bàn Tử đến mép.

Nhưng bây giờ Lý Đông cảm thấy sàn nhà dưới chân cứ như một vũng bùn lầy, tùy tiện đạp một cái cũng sẽ bị đạp hỏng.

Nếu cứ thế này thì không chừng anh cũng có thể bị rơi xuống.

Có thể cứu được người nhưng căn bản không biết tại sao lại xảy ra tình huống như vậy.

Phải biết rằng điều này về cơ bản đã vượt quá sức tưởng tượng của anh.

"Vương Bàn Tử, Vương Bàn Tử, cái thằng khốn này, cái thằng gây rắc rối này, mau tỉnh lại cho tôi!

Nếu không thì tôi cũng phải chôn cùng ở nơi này rồi!

Mau tỉnh lại đi, chẳng lẽ mẹ kiếp lại bị người khác khống chế rồi sao?

Cậu cũng là một tên trộm mộ mà, một tên trộm mộ giàu kinh nghiệm mà, sao có thể như vậy?

Cái thằng này thật sự quá phế vật rồi, chẳng có chút tác dụng nào, xem cậu đã gây cho tôi bao nhiêu rắc rối rồi…" Lý Đông bây giờ trong miệng không ngừng lẩm bẩm, ở nơi đó không ngừng oán trách Vương Bàn Tử.

Chương 1330

Cách này thực tế là để Vương Bàn Tử hồi phục.

Bởi vì cách này thực tế lúc trước anh cũng đã dùng, cũng đã thấy cách này có đôi khi thực sự rất hiệu quả.

Ít nhất trong mắt Lý Đông, cách này thực sự rất hiệu quả, vì vậy anh muốn Vương Bàn Tử cái tên đó nhanh chóng tỉnh lại.

"Vương Bàn Tử, cái thằng khốn này!

Mẹ nó, mau tỉnh lại cho tôi!

Cậu mà không tỉnh lại, tất cả chúng ta đều phải chôn cùng cậu đấy, đến lúc đó ngày nào tôi cũng đánh cậu!" Lý Đông ra sức chửi mắng, muốn gã này mau chóng tỉnh lại.

Thậm chí anh đã dùng đủ mọi cách nhưng Vương Bàn Tử vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Quan trọng nhất là ánh mắt hung ác trong mắt gã này đã biến mất, dần dần chuyển sang một vẻ khác, đúng vậy, một ánh mắt đờ đẫn, ngây dại, trông như một kẻ ngốc.

Bây giờ Lý Đông cũng hết cách, anh biết nếu không thể gọi gã này tỉnh lại, chỉ có thể cưỡng ép mang gã theo thì mới có cơ hội, nếu không rơi xuống dưới chắc chắn sẽ chết.

Hiện tại, một tấm đá lật lên đã chặn đường, trọng lượng của nó vô cùng lớn.

Lý Đông không chỉ phải đối phó với cân nặng của Vương Bàn Tử mà còn phải gánh thêm một tấm đá.

Tình hình lúc này đối với anh phức tạp chưa từng thấy, nhưng

trước cục diện phức tạp đó, Vương Bàn Tử lại chẳng giúp được gì.

Ngay cả Hồ Bát Nhất và A Ninh dù có giúp sức cũng đành bó tay.

Điều mấu chốt nhất là Lý Đông phát hiện nếu anh không buông tay, không chỉ Vương Bàn Tử rơi xuống mà ngay cả anh cũng sẽ bị kéo theo, thậm chí nơi này sẽ sụp đổ nghiêm trọng, tất cả mọi người có thể đều sẽ bị chôn sống.

Hiện giờ, phương pháp duy nhất của Lý Đông là hy vọng bên dưới không có cạm bẫy gì quá nghiêm trọng.

Anh quyết định phải liều mình xông vào, vì anh biết dù thế nào cũng không thể từ bỏ Vương Bàn Tử.

Đó là nguyên tắc làm người của anh.

Đúng vậy, nguyên tắc làm người cũng như kinh nghiệm của anh là dù thế nào cũng không thể từ bỏ bạn bè.

Rốt cuộc, thói quen này, hay quan niệm đã hình thành từ lâu này đã trở thành một lối tư duy đặc biệt trong đầu anh.

Trong lý lẽ của anh, căn bản không tồn tại khái niệm từ bỏ bạn bè.

Giờ phút này, anh đang cắn răng liều mạng bám trụ.

Ngay lúc Lý Đông sắp không trụ nổi nữa, Vương Bàn Tử đột nhiên mở mắt, hỏi: "Đông ca, sao thế này?

Sao tôi lại ở đây?

Đông ca, sao tôi lại rơi xuống chỗ này?

Đông ca, nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tôi bị làm sao vậy?

Đông ca, mau nói cho tôi biết!

Mau nói cho tôi đi!" Vương Bàn Tử sau khi nhận ra tình cảnh của

mình cũng vô cùng kinh hãi, gã cuống đến sắp khóc.

Thực ra, gã này cũng rất quý trọng cái mạng nhỏ của mình, dù sao một kẻ ham tiền như gã cũng là một kẻ cực kỳ thích hưởng thụ cuộc sống.

Đã là người thích hưởng thụ như vậy, tự nhiên không muốn rơi xuống, càng không muốn mất mạng.

Rõ ràng, lúc này gã đang cố sống cố chết bám víu.

Cảm giác lo lắng trong lòng Lý Đông nhanh chóng tan biến.

Gã này đã hồi phục, chứng tỏ gã đã tỉnh táo.

Nếu gã đã tỉnh, việc kéo gã lên chắc sẽ dễ hơn nhiều.

Nhưng anh đã lầm.

Ngay khi anh chuẩn bị kéo Vương Bàn Tử lên, sàn đá xung quanh họ bắt đầu rơi xuống.

Trong đầu Lý Đông chỉ còn lại một ý nghĩ: phen này toi rồi.

Điều tệ nhất là, sau khi anh và Vương Bàn Tử rơi xuống, Hồ Bát Nhất và A Ninh cũng bị kéo theo.

Cuối cùng, sàn đá dưới chân họ cũng lỏng ra rồi sụp đổ.

Lúc này, trong đầu Lý Đông đang điên cuồng suy nghĩ, không biết bên dưới có cạm bẫy gì không, có thứ gì giết người đáng sợ hơn không.

Sau khi rơi xuống, nơi này lại có vẻ vô cùng kỳ quái, cánh cửa lớn đằng kia đã đóng lại, phía sau còn có Muộn Du Bình... và quan trọng nhất là có cả Tam Thúc.

Lý Đông cũng không biết Tam Thúc thật có ở đây không, nhưng anh biết nếu ông ta cũng rơi vào đây thì cục diện sẽ càng thêm phức

tạp.

“Đông ca, sao lại thành ra thế này?

Chương 1331

Đông ca, nói gì đi chứ, giờ chúng ta phải làm sao?" Vương Bàn Tử lúc này cũng lo đến sắp khóc, gã gần như tuyệt vọng.

Bởi vì bên dưới chắc chắn không có thứ gì tốt đẹp.

Vào thời khắc cuối cùng, gã liều mạng gào lên, nhưng Lý Đông lúc này trong đầu đang không ngừng tìm cách xử lý vấn đề, cũng không nghĩ ra được biện pháp nào hay ho.

Thật sự là, bây giờ anh không biết phải làm gì.

Ý nghĩ duy nhất lúc này là, vừa mới thấy hai vị Hắc Bạch Vô Thường, lẽ nào bây giờ lại sắp được diện kiến Thường Nhị Gia thật sao?

Nếu gặp Thường Nhị Gia thật thì đúng là trò cười.

Đúng lúc này, Lý Đông bỗng nghe thấy tiếng của Muộn Du Bình từ trên vọng xuống.

"Tất cả đều ở dưới đó sao?" Muộn Du Bình từ trên ném xuống mấy sợi dây thừng.

Mấy người Lý Đông vội vàng nắm lấy.

Sức của gã này cũng phi thường lớn, ra sức kéo mấy người họ lên.

Lý Đông lớn tiếng nói: "Cẩn thận một chút!

Người rơi xuống chỗ này sẽ rất nặng, nếu dùng sức quá lớn, sàn đá bên trên có thể sẽ vỡ, lúc đó cậu cũng rơi xuống thì phiền phức lắm!

Cẩn thận một chút, nhất định phải cẩn thận, tuyệt đối không được

xảy ra chuyện gì!

Nếu xảy ra chuyện, e là tất cả chúng ta đều toi đời.” Lý Đông vừa nắm dây vừa nhắc nhở.

“Mấy người bớt nói nhảm đi!

Tôi sẽ tìm cách cứu mấy người.

Sao mấy người lại có thể gây ra chuyện như vậy chứ?

Thật là, toàn để tôi phải cứu!” Muộn Du Bình vốn không phải là người thích nói nhiều, giờ lại lải nhải ở đó, rõ ràng trong lòng gã đang vô cùng bất mãn.

Nhưng dù thế nào, Lý Đông cũng biết hiện giờ chỉ có thể dựa vào Muộn Du Bình.

Nhưng lúc này, tấm đá lật úp phía trước đã che khuất tầm nhìn bên trên.

Lý Đông phát hiện mấy sợi dây thừng cũng bị kẹt lại.

Như vậy thì dù có muốn trèo lên cũng vô dụng.

A Ninh và Hồ Bát Nhất từ nãy đến giờ không nói tiếng nào, bây giờ mới tạm thở phào một hơi, nhưng tình hình lại càng trở nên phức tạp hơn.

Phải làm sao đây?

Lý Đông lấy ra một cây đèn quang lạnh ném xuống.

Sau khi cây đèn rơi xuống, Lý Đông quan sát tình hình bên dưới.

Không gian phía dưới có vẻ rất rộng, và quan trọng nhất là hình như không có cạm bẫy gì đặc biệt nghiêm trọng.

Nếu rơi xuống, chưa chắc đã chết.

Đương nhiên, chưa chắc đã chết không có nghĩa là hoàn toàn an

toàn.

Thực tế, khi ném cây đèn xuống, anh đã nhìn thấy hai cái xác.

Từ trang phục của hai cái xác đó, có vẻ họ cũng là trộm mộ.

Lẽ nào ở đây cũng có trộm mộ chết sao?

Điều này khiến người ta cảm thấy có chút tiếc nuối, hoặc là cảm giác "thỏ chết cáo buồn".

Những kẻ đó chết ở đây khiến mấy người Lý Đông cảm thấy có chút chấn động.

Rốt cuộc, chuyện trên đời này là vậy, thấy người cùng nghề chết thảm, bản thân cũng cảm nhận được sự nguy hiểm.

Giờ cũng chẳng quản được nhiều nữa, mấy người họ lập tức buông dây thừng ra rồi từ từ trèo xuống.

Vị trí họ đáp xuống không quá xa hai cái xác kia.

Điều mấu chốt là sau khi xuống, họ nhận thấy hai người này chết chưa được bao lâu, có vẻ như mới bỏ mạng ở đây không lâu.

Đương nhiên, sau khi xuống, một người đã vô tình giẫm lên một cái xác.

Thực ra, giới trộm mộ rất coi trọng người chết, ít nhất là đối với những cái chết bình thường, họ rất tôn trọng.

Rốt cuộc, người đã chết rồi thì không thể chịu thêm đau khổ nữa.

Vừa giẫm một cái, Lý Đông cảm thấy vô cùng áy náy.

Hiện tại, bốn người họ đã có thể nói là tạm thời thoát chết.

Sau khi sống sót, họ cảm thấy cuộc đời thật đúng là một chiếc hộp mù.

Chương 1332

Nhưng đúng lúc này, niềm hưng phấn còn chưa kịp hiện lên nụ cười của Lý Đông thì đã có biến.

Anh bỗng nghe thấy một âm thanh vô cùng kỳ lạ.

Âm thanh kỳ lạ đó kêu "cạch" một tiếng, sau đó là một tiếng giòn tan.

Lý Đông hít một hơi khí lạnh, lẽ nào lại có vấn đề gì sao?

Hay là trên người mấy cái xác này cũng có nguy hiểm, hoặc là có cơ quan khác?

Đó cũng là chuyện bình thường.

Mặc dù giới trộm mộ rất tôn trọng người chết, trong tình huống bình thường sẽ không làm gì người chết, nhưng trên đời này có rất nhiều kẻ không có giới hạn, lúc đó người chết cũng bị lợi dụng làm công cụ.

Nếu vậy thì tình hình phức tạp rồi.

Sau đó, Lý Đông nhìn thấy một trong những người đã chết đột nhiên há miệng, không ngờ lại nôn ra một quả trứng.

Quả trứng đó cũng rất đặc biệt, vì kích thước của nó trông lớn hơn trứng gà không ít, ít nhất cũng phải gấp đôi trứng gà.

Vỏ trứng màu trắng lăn một vòng rồi rơi vào đống đất bên cạnh.

Lúc này Lý Đông mới phát hiện, hai người này có lẽ thật sự không phải là trộm mộ, hoặc nếu là trộm mộ thì cũng không phải chết do rơi từ trên cao xuống.

Bởi vì độ cao từ trên kia xuống đây chỉ có hơn ba mét.

Độ cao hơn ba mét thực ra cũng khá nguy hiểm, nếu bên dưới là đá thì rơi xuống cũng có khả năng chết.

Nhưng thực tế bên dưới đều là đất cát, nếu rơi xuống mà cũng chết được thì đúng là khiến người ta cảm thấy khó tin.

Mấy người Vương Bàn Tử đều kinh ngạc đến trợn tròn mắt, cảm thấy không thể tin nổi.

"Lại có chuyện này nữa, người mà cũng đẻ trứng được à.

Sao người lại có thể đẻ trứng chứ?

Người đẻ trứng, thật không thể tin nổi!" Vương Bàn Tử không ngừng lẩm bẩm, cảm thấy hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi.

Cuối cùng, gã trốn sau lưng Lý Đông, vì gã bây giờ thật sự bị dọa choáng váng rồi.

Suốt cả chặng đường, gã này đúng là vô cùng xui xẻo.

Đương nhiên, cách hình dung của Vương Bàn Tử có vẻ không sai.

Người từ trong miệng nôn ra một quả trứng, gọi là người đẻ trứng cũng không có vấn đề gì.

Điều quan trọng nhất là Lý Đông đột nhiên nhớ lại âm thanh vừa nghe thấy, hình như là do quả trứng phát ra, cũng giống như có một quả trứng bị vỡ, cho nên mới phát ra âm thanh vỏ trứng nứt vỡ.

Mà điều mấu chốt là âm thanh vỏ trứng vỡ đó hình như phát ra từ bên trong cơ thể một người.

Nếu vậy thì trong cơ thể một trong hai người này có một quả trứng sắp vỡ.

Vậy sau khi trứng vỡ sẽ xảy ra chuyện gì?

Lập tức, vỏ trứng vỡ cũng chỉ có hai tình huống.

Một là nó chỉ đơn thuần vỡ ra, đó là chuyện bình thường.

Hai là quả trứng đó hình như đang ấp một con quái vật, nếu trứng vỡ thì có thể có thứ gì đó chui ra.

Nhìn hai cái xác, Lý Đông cảm thấy càng thêm bi thương.

Rõ ràng, hai cái xác này đã bị người ta dùng vào mục đích khác.

Tóm lại, hai người này có thể là trộm mộ, chết ở đây không lâu, sau đó thi thể của họ bị người ta dùng để nuôi cấy một thứ gì đó, hoặc dùng để thiết lập một loại cạm bẫy nào đó.

Trên đời này, có lẽ chuyện bi ai nhất là một người chết đi rồi, thân thể của họ lại bị người khác dùng vào mục đích khác, khiến người ta cảm thấy hoàn toàn không thể chấp nhận được.

Nhìn hai cái xác, Lý Đông cảm thấy có chút bi ai.

Vốn dĩ anh định giúp hai kẻ xui xẻo này xử lý thi thể, nhưng bây giờ nếu trong cơ thể họ có cạm bẫy, vậy thì dù muốn xử lý cũng đành chịu.

Rốt cuộc, dù thế nào đi nữa, những người như họ trước tiên phải đảm bảo an toàn cho bản thân, đảm bảo lợi ích của mình rồi mới giúp đỡ người khác.

Đó là một loại nguyên tắc của Lý Đông!

Đúng vậy, trước tiên là phải giúp bản thân, sau khi giúp được mình rồi mới giúp người khác, nếu không thì thật khó tưởng tượng.

Anh không có cái tư tưởng hoàn toàn không màng đến bản thân để giúp người khác, cái kiểu đại công vô tư đó.

Lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên che mặt.

Mặt gã hình như bị đánh sưng lên.

Vốn đã béo, bây giờ mặt gã hoàn toàn biến thành một cái bánh bao.

Gã tò mò hỏi: “Đông ca, sao thế này?

Chương 1333

Mặt tôi hình như hơi đau, lẽ nào bị côn trùng cắn sao?

Rốt cuộc côn trùng gì lại cắn mặt tôi chứ?

Nhưng mặt nạ phòng hộ của tôi vẫn che rất kỹ, bình thường sẽ không bị thương đâu!" Vương Bàn Tử lúc này tò mò hỏi.

Đương nhiên, Lý Đông cũng không thể nói cho gã biết là mặt gã bị anh đánh.

Nếu nói ra, không chừng lại gây ra thêm nhiều hiểu lầm.

Anh chỉ cười cười rồi nói với Vương Bàn Tử: "Có lẽ vậy.

Cậu thích gây sự khắp nơi, rồi bị thứ gì đó cắn, sau đó lại ngã ở đây.

Quan trọng nhất là, lúc nãy cậu có vẻ hơi mất trí, không nhớ gì sao?" Vương Bàn Tử gật gật đầu, vô cùng mờ mịt nhìn Lý Đông, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng mặt gã càng lúc càng đỏ sưng, trông tình hình rất nghiêm trọng.

Đương nhiên cũng không có gì đặc biệt, chỉ là mặt sưng ngày càng nặng, có lẽ cần một khoảng thời gian mới có thể hoàn toàn tiêu sưng.

Lý Đông nhìn gã rồi dùng cách chuyển chủ đề: "Vương Bàn Tử, cậu rốt cuộc bị làm sao vậy?

Cái phượng quan kia không phải đã tháo xuống rồi sao?

Sao lại phát điên nữa?

Cậu có biết là cậu lại gây cho tôi bao nhiêu phiền phức không?

Nếu không phải vì cậu, tôi đã không gặp nhiều rắc rối như vậy, không chừng bây giờ tôi đã lấy được thứ mình cần rồi.

Nếu vậy, không chừng tôi đã an toàn.

Tất cả là do cậu mang lại cho tôi bao nhiêu phiền phức.

Xem đi, bây giờ xử lý thế nào đây?

Cậu định làm gì?

Chẳng lẽ cậu định nói với tôi là bây giờ không có cách nào sao?

Chẳng lẽ cậu định nói với tôi là bây giờ không xin lỗi à?" Vương Bàn Tử cảm thấy có chút áy náy, rồi gãi gãi đầu nói: "Đông ca, chuyện này thật sự xin lỗi, nhưng tôi cũng không có cách nào, tôi cũng không muốn làm vậy mà.

Nhưng tôi dù không muốn làm vậy, cũng đâu có cách nào khác, đúng không?" Cuối cùng, gã lại tiếp tục nói: "Đông ca, lời tôi nói đều là thật lòng.

Tôi cảm thấy nơi này rất tà ma.

Anh xem, tôi là một người thật thà.

Lần trước tôi đã chịu thiệt, đã rút kinh nghiệm rồi, tuyệt đối không dám động lung tung vào đồ đạc ở đây nữa.

Bây giờ tôi còn dám làm bừa ở đâu chứ?

Vừa nãy, tôi chỉ nhớ... sau khi năm con quái vật đó mở mắt, tôi đã bất giác nhìn chúng.

Sau đó, trong mắt chúng hình như có một loại Viên quang thuật đặc biệt.

Tôi bị nó mê hoặc, rồi trước mắt tôi không biết là thứ gì khiến tôi cảm thấy rối tung rối mù, sau đó mới biến thành như vậy.

Quan trọng nhất là, tôi phát hiện tôi ở nơi đó cũng chỉ có mấy giây, kết quả sau khi tỉnh lại đã thành ra thế này, mặt còn bị người ta đánh nữa.” Lý Đông trong lòng kinh hãi.

Nếu vậy thì Vương Bàn Tử có lẽ nói thật.

Nếu gã nói thật, vậy thì mắt của mấy con quái vật đó có lẽ thật sự có huyền cơ lớn.

Ngoài những sức mạnh hư vô, thần bí đó ra, thứ thực sự có thể ảnh hưởng đến con người chính là Viên quang thuật.

Viên quang thuật có thể biến hóa khôn lường, người khác nhau có thể thi triển ra những loại Viên quang thuật khác nhau.

Đương nhiên, đó đều là chuyện mà cao thủ mới làm được.

Nhưng bây giờ có thể khống chế con người đến mức độ này, cũng khiến người ta cảm thấy khó tưởng tượng.

Rốt cuộc, năng lực kháng cự tinh thần của con người rất mạnh, không phải thứ tầm thường có thể ảnh hưởng được.

Nhưng Vương Bàn Tử rõ ràng đã bị ảnh hưởng.

Chuyện như vậy sao có thể không khiến người ta kinh ngạc?

Chuyện như vậy sao có thể rõ ràng, minh bạch được?

Cuối cùng, anh cũng quyết định không thảo luận chuyện của Vương Bàn Tử nữa.

Bây giờ cần phải nghiên cứu hai kẻ xui xẻo đã chết kia.

Bộ dạng của hai kẻ xui xẻo đã chết này thật sự quá kỳ dị.

Chương 1334

Bộ dạng kỳ dị như vậy khiến người ta cảm thấy xúc động mạnh.

Có lẽ nếu bây giờ không làm rõ tình hình ở đây, họ cũng có thể có kết cục như vậy.

Điều quan trọng nhất là Lý Đông phát hiện hoàn cảnh của họ và hai người kia thực ra cũng không có nhiều khác biệt.

Vậy hai người này chết như thế nào?

Lý Đông bỗng nhiên phát hiện, hình như xung quanh mình có một luồng sức mạnh vô hình.

Một sức mạnh vô hình đang uy hiếp đến an toàn tính mạng của anh, đương nhiên cũng có thể uy hiếp đến an toàn tính mạng của tất cả những tên trộm mộ đã đến đây.

Lẽ nào tất cả những người đến đây đều phải chịu chung một kết quả sao?

Nhưng luồng sức mạnh vô hình đó rốt cuộc là do ai, do cái gì bày bố ở đây?

Lý Đông bây giờ cảm thấy đau đầu chưa từng có, hoàn toàn không biết phải làm sao mới tốt.

Khả năng lớn nhất là hai người này không phải chết do ngã, vì với độ cao này, trong tình huống bình thường không thể ngã chết người được.

Lẽ nào hai người này chết đói sao?

Nếu là chết đói, cũng có khả năng.

Rốt cuộc, nơi này trông có vẻ quá kín, xung quanh cũng không có

thứ gì khác, không có thứ gì có thể duy trì sự sống, thậm chí cả nước cũng không có.

Nhưng bây giờ, sau khi tấm đá kia lật úp, mọi thứ trên đầu họ đều bị chặn lại.

Muốn từ đây trèo lên cũng không dễ dàng.

Tấm đá đó, từ ngoài vào trong giẫm lên thì dễ lật, nhưng nếu từ trong ra ngoài lật thì cơ bản không có cách nào mở được.

Nhưng nếu nói là chết đói, hình như lại có chút nghi vấn.

Vì sao trong miệng hai người kia lại nôn ra loại trứng đó?

Hiện tại, cục diện ở đây ngày càng trở nên rối rắm.

Lý Đông lúc này cũng đã trải qua rất nhiều chuyện kỳ quái, kinh nghiệm trộm mộ cũng vô cùng phong phú, nhưng anh chưa bao giờ gặp phải chuyện như vậy.

Vì chuyện hiện tại, theo anh thấy, thực sự quá hỗn tạp, cũng quá khiến người ta cảm thấy không thể tin nổi.

Các manh mối cũng quá rời rạc.

Tóm lại, đối mặt với những thông tin hỗn loạn như vậy, bây giờ anh không có chút biện pháp nào.

Nhưng mắt của Hồ Bát Nhất lại cứ nhìn chằm chằm vào hai cái xác, ánh mắt có vẻ hơi khác thường.

Kinh nghiệm của gã này cũng vô cùng phong phú, lẽ nào đã phát hiện ra điều gì?

Nếu gã đã phát hiện ra thì tốt quá.

Mắt Lý Đông sáng lên, nói với Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, sao thế?

Lẽ nào cậu phát hiện ra gì rồi?

Nếu phát hiện ra thì mau nói cho tôi biết, không chừng chúng ta có thể đột phá được chỗ này." Hồ Bát Nhất lắc lắc đầu, nói với Lý Đông: "Những thứ khác tôi đều không có manh mối, chỉ phát hiện ra một điều, bên cạnh hai người này lại không có bất kỳ dụng cụ nào, thật không thể tưởng tượng nổi.

Hai tên trộm mộ mà không mang theo bất kỳ dụng cụ nào, làm sao có thể sống sót ở nơi này?" Lý Đông lúc này mới phát hiện ra mấu chốt của vấn đề.

Hình như hai người này thật sự đột nhiên xuất hiện ở đây vậy, bên cạnh họ thậm chí một con dao găm cũng không có.

Nhưng thực tế, bất kỳ tên trộm mộ nào cũng phải trải qua những gian khổ và khó khăn khó tưởng tượng, cơ bản đều cần một lượng lớn trang bị làm công cụ, như vậy mới có khả năng thành công, nếu không thì chắc chắn sẽ chết.

Sao có thể chứ?

Trộm mộ tay không thật sự có thể sống sót ở đây, có thể đến được đây sao?

Vương Bàn Tử đảo mắt một vòng rồi nói: "Không chừng hai người này cũng có đồng bọn, có khả năng là hai người trong nhóm của Thiết Diện Sinh.

Chỉ là sau khi hai gã này chết ở đây, đồng bọn của chúng không còn quan tâm đến chúng nữa, chỉ lấy đi tất cả trang bị trên người chúng.

Có lẽ trang bị đối với chúng cũng rất khan hiếm.

Tôi thấy chỉ có khả năng này, nếu không thì căn bản không có cách nào giải thích được những chuyện này." Gã nói đến đây rồi lại lẩm bẩm chửi rủa: "Nếu vậy thì số lượng của bọn chúng có thể hơi đông

đấy, xem ra cũng có mấy chục người.

Mấy người chúng ta thật sự đối phó được sao?" Vương Bàn Tử nói xong liền định tiếp tục đi kiểm tra cái xác kia.

Cách gã kiểm tra thi thể là dùng chân đá, trông bộ dạng muốn dùng chân lật cái xác lên.

Lý Đông lấy dao ra làm công cụ, sau đó giúp lật thi thể lên.

Sau khi lật lên, Lý Đông nhìn thấy một khuôn mặt chết vô cùng thảm thương, có thể nói là thất khiếu chảy máu, hai con mắt gần như lòi ra, lưỡi cũng thè dài ra ngoài.

Xem ra, hai người này, ít nhất là người trước mắt, đáng lẽ phải chết vì ngạt thở.

Nhưng ngoài ngạt thở ra, trên cổ hai người cũng có vết thương, trên bụng cũng có vết thương, trông giống như bị thương rồi tự sát.

Chương 1335

Nhưng sau khi bị thương, trên mặt đất trước ngực lại không có vết máu.

Đúng vậy, trên vết thương có vết máu nhưng lại không chảy xuống đất, điều này càng khiến người ta cảm thấy kỳ lạ.

Bây giờ, hai người này không giống như thi thể, mà giống như hai món đạo cụ.

Sao lại như vậy?

Mấy người Lý Đông nhìn mấy kẻ xui xẻo này, trong lòng ai cũng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Rốt cuộc, hoàn cảnh của mấy người họ bây giờ và hai người kia cũng không khác nhau là mấy.

Nếu kết cục cuối cùng của họ cũng giống hệt hai người kia thì thật quá bi thảm.

Lý Đông đột nhiên cảm thấy hơi thở của mấy người họ cũng có chút nặng nề.

Rõ ràng, cục diện e là không tốt.

Mỗi người đều vô cùng lo lắng.

Họ đều là những tay trộm mộ lão luyện, kinh nghiệm phong phú, nhưng bây giờ lại gặp phải chuyện như vậy, rõ ràng nơi này đối với họ là một đả kích lớn đến mức nào cũng không cần phải nói.

Đặc biệt là gã mập Vương Bàn Tử, trong mắt hình như lại có hồng quang.

Gã này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lý Đông lại lo lắng.

Thế là anh túm lấy Vương Bàn Tử, lớn tiếng hỏi: “Bàn Tử, rốt cuộc sao thế?

Đừng nói với tôi là cậu lại biến thành như vậy nhé!

Bây giờ mà cậu còn phát điên nữa là tôi đánh chết cậu đấy.” 140.

Vương Bàn Tử lần này không phát điên, sắc mặt vô cùng khó coi, rồi nói: “Các vị, bây giờ chuyện đã thành ra thế này rồi, tôi cũng không biết sau này sẽ thế nào nữa.

Mẹ nó, tôi thấy tôi biến thành cương thi còn được, chứ tuyệt đối không thể biến thành như hai người này.

Lẽ nào chúng ta đều phải chết như vậy sao?

Đông ca, bây giờ có cách nào khác để giải quyết vấn đề này không?

Lẽ nào chúng ta hoàn toàn hết cách rồi sao?” Kết quả, Lý Đông tát một cái vào mặt gã, nói: “Cậu nói linh tinh gì đấy?

Không tin tôi à?

Không tin cậu à?

Cậu nghĩ tôi có thể sẽ chết ở nơi này sao?

Tôi, con người tôi, đã trải qua bao nhiêu hoạn nạn, bao nhiêu sinh tử đều không sao, có thể nào lại lật thuyền trong mương ở đây được?” Vương Bàn Tử cảm thấy tuyệt vọng, rồi nói: “Đông ca, anh thật sự nghĩ bây giờ chúng ta có cách ra ngoài sao?

Nhưng bây giờ tôi thấy hình như mình chẳng có cách nào cả.

Tôi bây giờ có thể ra ngoài sao?” Lý Đông lắc đầu: “Tạm thời chưa có cách nào hay.

Nhưng bây giờ tôi thấy dù thế nào chúng ta cũng có thể bùng nổ.

Huống hồ bây giờ đồ tiếp tế của tôi rất đầy đủ, chắc không có vấn đề gì lớn." Lý Đông cũng không biết tại sao, bây giờ anh luôn cảm thấy không khí xung quanh vô cùng quỷ dị.

Theo tình hình bình thường, thực tế ý chí chiến đấu của những người này đều rất cao, trong tình huống bình thường không ai có thể khiến họ tuyệt vọng.

Dù chuyện có nghiêm trọng đến đâu, họ cũng có ý chí để giải quyết vấn đề.

Nhưng bây giờ, Lý Đông rõ ràng phát hiện trong lòng những người này đều đang lan truyền một loại cảm xúc vô cùng bi thương, hoặc là một loại cảm xúc tuyệt vọng.

Rốt cuộc là sao vậy?

Căn bản không giống với hành vi của những tay trộm mộ kinh nghiệm phong phú.

Những tay trộm mộ kinh nghiệm phong phú đó kiên cường bất khuất, dù có khó khăn gì cũng không thể như bây giờ.

Nhưng bây giờ lại rõ ràng có loại cảm xúc bi quan, lẽ nào bị ảnh hưởng bởi một loại môi trường nào đó sao?

Đều bị dọa vỡ mật rồi sao?

Hay là lại bị ảnh hưởng bởi một loại Viên quang thuật nào đó?

Bất kể nguyên nhân là gì, hình như đều rất có khả năng, khiến Lý Đông cảm thấy lo lắng.

Bởi vì nếu là nguy hiểm bề mặt, anh có phương pháp đối phó.

Nhưng giống như loại phương pháp tạo ra hoảng loạn trong đám đông, tạo áp lực tâm lý, bây giờ hình như thật sự không có nhiều thủ

đoạn để đối phó.

Bây giờ cũng quá khó, cũng quá phức tạp rồi.

Lý Đông bây giờ cắn cắn răng, sau đó dùng dao rạch một đường trên cánh tay mình.

Chương 1336

Cơn đau dữ dội khiến anh tỉnh táo lại.

Ở nơi này, không gì hơn là phải giải quyết đám người của Thiết Diện Sinh.

Thiết Diện Sinh bây giờ có thể nói là kẻ thù lớn nhất.

Nếu Thiết Diện Sinh không chết, vậy thì những người này đều có thể sẽ chết.

Bởi vì bí mật trường sinh, chỉ có mấy người họ biết.

Những người này đều biết bí mật trường sinh, theo tính cách của Thiết Diện Sinh, chắc chắn sẽ không để trên đời tồn tại những người khác biết bí mật trường sinh.

Phải biết rằng, ngay từ đầu, cái cách tư duy mà Thiết Diện Sinh dùng để truy sát Trương Khởi Linh hay Trương thế thân đã cho thấy rõ tính cách của gã.

Quan trọng nhất là, Lý Đông thực tế đã phá hoại kế hoạch mà Thiết Diện Sinh đã bày bố mấy nghìn năm.

Như vậy, về mặt công khai, họ đã là tử địch, cơ bản là phải có một bên ngã xuống.

Nhưng bây giờ, những người này đến bước đường này rồi mà lại không có cách nào tiêu diệt đối phương, ngược lại từng bước một rơi vào loại cảm xúc bi quan này.

Sao lại như vậy?

Lẽ nào thật sự không đối phó được với lão quái vật đó sao?

Lý Đông lắc lắc đầu, nói: “Tôi thấy chúng ta không cần phải tuyệt

vọng như vậy.

Dù sao chúng ta đều là người hiện đại.

Tôi, một người hiện đại, nếu không đấu lại được một người cổ đại thì thật quá mất mặt.

Mặc dù bây giờ chúng ta đang ở thế yếu, nhưng luôn có phương pháp.

Bây giờ chúng ta cũng không cần phải bi quan như vậy." Lý Đông nỗ lực vực dậy sĩ khí, sau đó tiếp tục thu thập tình hình.

Rất nhanh, anh lại phát hiện ra một vấn đề khác.

Đó là hai người kia hình như không có loại ký hiệu đặc biệt đó.

Trước đây anh cũng từng thấy thi thể, trên thi thể đó có một loại ký hiệu khá đặc biệt, đó là hình xăm, hình xăm đầu hồ ly.

Nhưng bây giờ trên người hai người này lại không có loại hình xăm đó!

Lẽ nào hai người này lại là một nhóm người khác sao?

Lẽ nào là trộm mộ tự do?

Nếu là loại trộm mộ đơn độc, không có bối cảnh, vậy thì chết ở đây cũng thật kỳ quái.

Vì nơi này ngay từ đầu căn bản không nhìn ra là một ngôi mộ, thực tế nơi này là một cái bẫy khổng lồ, sau khi rơi xuống mới phát hiện nơi này là một ngôi mộ.

Nếu loại trộm mộ không có bối cảnh mà đến được đây, quả thực khiến người ta cảm thấy khó tin.

Nhưng Lý Đông nhanh chóng phát hiện trên người hai người này lại có một loại hình xăm khác.

Đúng vậy, hình xăm của Thường Nhị Gia.

Người bình thường không thể nào xăm hình Thường Nhị Gia được, vì Thường Nhị Gia đại diện cho cái chết.

Ai lại kiên trì xăm hai vị này lên người chứ, đó là chê mình sống chưa đủ phiền sao.

Lý Đông không nhịn được rạch một dao lên hình xăm Thường Nhị Gia.

Kết quả chỉ thấy một vệt máu đen chảy ra.

Máu đen đó thậm chí còn có màu tím, căn bản không phải là máu đỏ tươi bình thường.

Lý Đông lập tức trợn tròn mắt, cảm thấy không thể tin nổi: "Sao lại thế này?

Lẽ nào hai người này thực tế không phải là trộm mộ, hai người này là người dưới quyền của Thường Nhị Gia?

Nếu hai gã này là thuộc hạ của Thường Nhị Gia thì cũng có chút khó tin rồi.

Từ trước đến giờ tôi chưa từng nghe nói Thường Nhị Gia có thuộc hạ?" Về câu chuyện của Thường Nhị Gia, những người như Lý Đông hay bất kỳ người bình thường nào trên thế giới này đều có thể nghe câu chuyện Hắc Bạch Vô Thường, đều có thể say sưa kể lại một phen.

Nhưng dù thế nào, chuyện gì cũng là tự họ làm, tuyệt đối không thể có thuộc hạ, vì hai vị này cũng không có thuộc hạ.

Nếu vậy thì Lý Đông thấy hai người này chết đói ở đây cũng không thể.

Vậy thì khả năng lớn nhất là hai người này bị mấy con quái vật

kia tiêu diệt.

Trước đó, trong đại sảnh kia, họ đã thấy 10 con quái vật.

Trong 10 con quái vật đó, có 5 con đã biến mất, chính xác hơn là có một con đã biến mất, mấy con còn lại đã chạy đi, ở đó chỉ còn lại 5 con.

Bây giờ hai người này sau khi vào đã bị mấy con chạy ra ngoài kia tiêu diệt sao? 141.

Chương 1337

Nếu vậy thì cũng có khả năng.

Mấy bức tượng đó cũng chính là mấy con quái vật.

Cách giải thích này có chút gượng ép, nhưng cũng không phải là không thể.

Lý Đông nhíu mày suy nghĩ một lúc lâu, sau đó nói: "Tôi thấy nơi này có thể thật sự rất tà ma.

Hoặc là nơi này bản thân nó không phải là mộ của ai cả, bản thân nó là một nơi vô cùng kỳ diệu.

Ở nơi kỳ diệu này bản thân nó ẩn giấu một bí mật kinh thiên động địa, có lẽ là một bí mật từ trước đến nay chưa ai biết.

Sau đó, có một đại lão vô cùng lợi hại đã chiếm cứ nơi này, sau đó cải tạo nơi này thành lăng mộ của mình.

Nhưng dù vậy, đại lão đó chưa chắc đã hoàn toàn làm rõ được một số bí mật của nơi này.

Ví dụ như 10 bức tượng kia, tuyệt đối không chỉ là tượng, có khả năng là quái vật thật sự.

Đại nhân vật đã chiếm cứ nơi này đã trấn áp 10 con quái vật đó ở đây để canh giữ lăng mộ.

Nếu vậy thì khí phách của đại nhân vật đó quả thực rất lớn.

Chỉ đáng tiếc là nơi này ẩn giấu quá nhiều bí mật, ngay cả người như Thiết Diện Sinh cũng không chịu được sự cám dỗ, cho nên muốn đến đây tìm kiếm bí mật mà hắn cần.

Chỉ đáng tiếc là nơi này hung hiểm vô cùng, có lẽ tất cả những

người đến đây đều sẽ trở thành thức ăn trong miệng 10 con quái vật đó.

Hai người này chắc chắn là bị con quái vật đó hút hết máu tươi rồi mới thành ra như vậy, chỉ có như vậy mới có thể giải thích được tại sao trên người có vết thương nghiêm trọng như vậy mà trên mặt đất lại không có máu.

Rõ ràng là máu của họ đã bị hút cạn." Hồ Bát Nhất cười khổ một tiếng: "Bây giờ xem ra tình hình thật sự giống như Đông ca nói.

Xem ra chúng ta đã hoàn toàn trở thành con mồi trong mắt những con quái vật đó rồi.

Chúng ta dù có cố gắng thế nào cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay của đối phương.

Cách duy nhất có lẽ là có thể tiêu diệt những gã đó.

Nhưng những gã đó làm sao mới có thể tiêu diệt được là một vấn đề.

Trang bị của chúng ta có đủ không?

Năng lực của chúng ta có đủ không?

Lần này e là chúng ta không thể dùng mưu mẹo được nữa, chỉ có thể chiến đấu trực diện thôi.

Thật là vô vị, tại sao sự việc lại phát triển đến mức này?

Còn tên Thiết Diện Sinh đó ở đâu?

Có phải cũng đang ở một nơi nào đó quan sát chúng ta không?

Nếu chúng ta chiến đấu với những con quái vật này, gã đó có nhảy ra ngay lập tức để làm ngư ông đắc lợi không?" "Có nghiêm trọng đến thế không!" A Ninh nhíu mày, "Trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, đừng có lúc nào cũng mang mùi âm mưu như vậy được không?" "Mùi

âm mưu?

Lẽ nào cô không thấy sao, bây giờ những người ở đây thật sự rất đông.

Những người này hình như đều ở trong bóng tối, chỉ có chúng ta ở ngoài sáng.

Đối phương biết mọi hành động của chúng ta, nhưng chúng ta lại không biết bất kỳ thông tin nào." Về chuyện này, Lý Đông cũng cảm thấy có chút thất bại.

Bây giờ quả thực anh không hiểu những người khác xuất hiện ở đây rốt cuộc là ai!

Nhiều nhất cũng chỉ là dựa vào phỏng đoán của mình.

Thông qua phỏng đoán, anh cảm thấy những người khác ở đây có khả năng là nhóm người của Thiết Diện Sinh.

Những gã này là đối thủ mạnh nhất, rốt cuộc mạnh đến mức nào, cơ bản là không thể dùng lời nói để miêu tả.

Rốt cuộc đó là một con quái vật có thể mưu tính mấy nghìn năm.

Một đời người nhiều nhất cũng không quá trăm năm, dùng không quá trăm năm để mưu tính mấy nghìn năm, đó tuyệt đối không phải là người bình thường có thể làm được.

Một nhóm người như vậy đối với họ là uy hiếp, tự nhiên cũng không cần phải nói!

Nhưng bây giờ ở đây, nhóm người thần bí khác đó, rốt cuộc có phải là Thiết Diện Sinh không, thật sự không chắc!

"Vậy bây giờ chúng ta làm sao?

Chúng ta không thể cứ ở đây điều tra xem đối phương rốt cuộc là ai chứ?

Nếu chúng ta ở đây điều tra, vậy thì có khả năng sau này chúng ta sẽ gặp đại nạn." Lý Đông cũng không trả lời trực tiếp những vấn đề này, vì mức độ phức tạp của tình hình hiện tại quả thực đã vượt quá sức tưởng tượng của anh. 142.

Bây giờ đã vậy đã vượt quá mức độ tưởng tượng của anh, vậy thì vấn đề tự nhiên cũng vô cùng phức tạp, rốt cuộc nên làm gì tự nhiên cũng không rõ!

Nhưng anh lại khá tự tin, cười nói: "Thì sao chứ?

Dù sao tình hình hiện tại chúng ta đã không biết rồi, vậy thì cứ xông thẳng về phía trước ở đây.143.

Chương 1338

Đã vậy không biết đường phía trước, vậy thì từ từ khám phá, không biết hậu quả, vậy thì đợi đến khi sự việc xảy ra rồi hãy nói.

Bây giờ tôi thấy chỉ dựa vào thực lực của tôi thôi cũng có thể đối phó được những vấn đề này." Chỉ cần thực lực đủ mạnh, vậy thì bất kỳ âm mưu quỷ kế nào cũng chỉ là một trò cười!

Đây tuyệt đối là một đạo lý vô cùng chính xác từ xưa đến nay, đạo lý này từ trước đến nay vẫn luôn thực hiện một loại dự ngôn nào đó!

Bây giờ tình hình đã đến mức này rồi, cũng là như vậy!

Chính vào lúc này, họ tiếp tục đi về phía trước!

Rất nhanh, họ phát hiện ở ngã rẽ phía trước lại xuất hiện một thứ khác!

Đó là một vật phát sáng, thứ ánh sáng màu vàng nhạt đó khiến người ta cảm thấy một nỗi sợ hãi không tên.

"Đó lại là thứ gì?

Lẽ nào lại xuất hiện quái vật sao?" Mấy người đều giật mình một cái, thứ ánh sáng màu vàng nhạt đó báo hiệu nguy hiểm.

Nhưng thứ ánh sáng này rốt cuộc là do cái gì phát ra là một vấn đề.

Thông thường, loại ánh sáng đó có khả năng là do một loại động vật nào đó phát ra, hoặc là một loại quái vật nào đó.

Trong không gian dưới lòng đất này, có rất nhiều quái vật đang được thai nghén ở đây, ánh sáng phát ra từ mắt chúng cũng là chuyện bình thường.

Đương nhiên, có một khả năng khác, đó là công nghệ cao hiện đại,

các loại đồ công nghệ cao phát sáng ở nơi đó cũng là bình thường.

Đương nhiên, bây giờ nơi đó khá xa, nhìn không rõ, thế là mỗi người đều lấy ra vũ khí chuẩn bị chiến đấu.

Quan trọng nhất là, khi đến gần nơi có ánh sáng màu vàng đó, họ đột nhiên phát hiện đèn pin của mình hình như vô dụng, hình như cả không gian đều là ánh sáng màu vàng đó.

Hiệu quả chiếu sáng của ánh sáng màu vàng đó không đặc biệt tốt, vì nó cứ nhấp nháy, có thể khiến mắt người ta cảm thấy rất khó chịu.

Lý Đông lúc này càng thêm căng thẳng, đặc biệt là Vương Bàn Tử, gã vốn đã bị dọa cho vô cùng khó chịu ở đây, bây giờ gã đang ở trong trạng thái căng thẳng cao độ, ngón tay đã bóp cò súng.

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, phía trước truyền đến một tràng âm thanh kim loại va chạm.

Âm thanh kim loại va chạm đó vô cùng chói tai, khiến người ta cảm thấy màng nhĩ như bị kích thích.

Nhưng ánh sáng đó lại không bị ảnh hưởng, vẫn cứ nhấp nháy ở đó.

Không còn cách nào khác, họ đành phải từng bước một đi qua.

Vì sự tồn tại của ánh sáng màu vàng đó, cái gì cũng không nhìn thấy.

Lý Đông đã chuẩn bị mọi thứ để đi qua.

Đợi đến khi chỉ còn cách mười mấy mét, mỗi người đều nín thở, tùy thời chuẩn bị đối phó với quái vật xông ra từ nơi khác.

Nhưng điều đó đã không xảy ra!

“Đông ca, xem kìa, thứ đó hình như không phải là quái vật, nhiều nhất cũng chỉ là một cái đèn pin đặc biệt, hoặc là một cái đèn nháy đặc

biệt!" Thế là mấy người tò mò đi qua, phát hiện ở đó quả nhiên có một cục pin nhỏ, sau đó trên cục pin có một cái đèn, ánh sáng màu vàng nhạt đó là do cái đèn này phát ra.

Loại ánh sáng này vô cùng chói mắt, thậm chí có cảm giác hơi không mở được mắt.

"Lại là thứ gì đây?

Thứ này báo hiệu điều gì?

Lẽ nào thứ này là do ai đó để lại sao?

Hay là do ai đó đánh rơi?" Đương nhiên, mặc dù hỏi vậy, nhưng ai cũng biết thứ lớn như vậy chắc chắn không thể nào bị đánh rơi.

Vậy thì là do nhóm người khác ở đây cố ý đặt ở đây sao?

Cố ý đặt ở đây để làm gì?

Lập tức, họ cảm thấy có chút mờ mịt. 144.

Nhưng Lý Đông sau đó lắc đầu rồi nói: "Lại sao nữa, thôi đi, không cần quản nhiều như vậy nữa, tôi thấy cứ đi một bước xem một bước đi!

Nếu cứ trì hoãn thế này, có khi người ta đã lấy đi thứ mình cần rồi, vậy thì chuyến này tôi đi công cốc à." Vương Bàn Tử cười ha hả nói: "Đúng vậy, dù sao bây giờ chúng ta đều đã rơi vào hậu quả này rồi, sống chết hình như đều không quan trọng?

Nếu có thể sống sót, chúng ta lời to, nếu chết đi, hình như cũng không có cách nào khác!" "Đừng nói vậy, giống như tôi, người suốt ngày giao du giữa sự sống và cái chết, những chuyện này tôi thực tế không quan tâm nữa, thật đấy." Lý Đông không ngừng cổ vũ sĩ khí, bây giờ quan trọng nhất là sĩ khí. 145.

Nếu sĩ khí của họ dồi dào, vậy thì có khả năng chiến thắng, nhưng

nếu không còn sĩ khí, vậy thì chết chắc.

Trên thế giới này, có lúc tính chủ quan năng động của con người thật sự rất lợi hại!

Vương Bàn Tử nghe vậy cũng cười ha hả nói: "Đông ca nói cũng không sai, chúng ta từng là những người ở dưới lòng đất, quả thực không nên tin những điều này. 146.

Tôi hôm nay đã vậy đã đến, vậy thì có niềm tin chiến thắng.

Chương 1339

Dù sao bây giờ cũng không có gì tệ hơn tình trạng hiện tại của tôi cả." Vương Bàn Tử tự nhiên cũng là một người rất thản nhiên.

Tình hình hiện tại quả thực không thể tệ hơn được nữa, vì tình hình nghiêm trọng nhất bây giờ cũng là chết đi, nhưng ngoài chết đi ra, không có gì tồi tệ hơn!

Lý Đông bây giờ cũng có thêm một chút tự tin.

Nơi này huyền bí như vậy, thập đại âm soái, những vấn đề này quá không thể tin nổi, có chút sức mạnh siêu nhiên.

Nhưng nếu suy nghĩ kỹ, có lẽ cũng chỉ là 10 con quái vật mà thôi, 10 con quái vật thì có gì đáng sợ?

Lý Đông không tin, con dao của anh không giải quyết được những vấn đề này.

Thực tế, đã một thời gian rất dài anh vô cùng tin tưởng vào dao, hoặc là khi võ lực của một người đạt đến một trình độ nhất định, sẽ vô cùng tin tưởng võ lực có thể giải quyết tất cả.

Dù thực tế không dễ dàng như vậy, nhưng cũng là như vậy.

Con người đối với những chuyện như vậy vô cùng tự tin, cảm thấy năng lực của mình đủ để giải quyết mọi khó khăn!

Bây giờ, sau khi lại cổ vũ lẫn nhau, mỗi người lại bắt đầu thực sự suy nghĩ rốt cuộc nên giải quyết vấn đề này như thế nào.

Đương nhiên, bây giờ họ đều im lặng, đều nhắm mắt suy nghĩ.

Ai cũng không nói gì, nơi này lại một lần nữa khôi phục lại sự yên tĩnh chết chóc.

Nhưng Lý Đông bây giờ lại phát hiện, dù thế nào đi nữa, cũng chỉ là những chiêu trò đơn giản đó mà thôi.

Bây giờ trong lòng anh có một chuyện kỳ quái khác.

Đó là dù thế nào anh cũng cảm thấy cái bẫy này vô cùng cổ quái.

Vì tấm nắp lật bây giờ đã phong kín cái hố này một cách nghiêm ngặt.

Nếu dựa vào năng lực của anh, mở cái nắp đó ra chắc cũng không thành vấn đề!

Nhưng vấn đề là, anh luôn cảm thấy nếu cứ cưỡng ép mở ra như vậy, luôn có khả năng sẽ xảy ra hậu quả ngoài ý muốn, có khả năng gây ra tai nạn nghiêm trọng hơn.

Cứ tiếp tục như vậy thì phải làm sao?

Bây giờ từ dưới nhìn lên căn bản không thấy bất kỳ ánh sáng nào, cũng không nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào.

Muộn Du Bình ở trên đó hình như cũng không có cách nào cứu.147.

Đã vậy thì, gã đó e là sẽ không lại gặp phiền phức nữa chứ?

Mặc dù trong số những người ở đây, võ công của Muộn Du Bình có thể nói là cao nhất, một trong những người cao nhất, nhưng bây giờ nếu gã cũng gặp phiền phức, rõ ràng chuyện bên trên không đơn giản như vậy.

Nhưng bây giờ Lý Đông cơ bản không còn hy vọng gã có thể cứu.

Bây giờ anh biết phương pháp duy nhất có thể giải quyết vấn đề là tự cứu mình.

Nếu không có cách nào tự cứu mình, vậy thì vấn đề của anh có thể sẽ rất nghiêm trọng!

Mặc dù anh luôn tin rằng chỉ bằng năng lượng của mình cũng có thể ra ngoài, nhưng có những chuyện luôn phải có một cách nói, có những chuyện luôn phải có một biện pháp, có những chuyện luôn phải có một căn cứ mới được chứ.

Lý Đông bây giờ lại đi một vòng trong cái hố này, cẩn thận quan sát mọi thứ xung quanh, muốn từ trong đó tìm ra những thứ có thể lợi dụng để giải quyết vấn đề trước mắt.

Trong quá trình này, anh cũng phát hiện tình hình trong cái hố này khá phức tạp.

Bây giờ hình dạng của cái hố này tổng thể là một hình chữ nhật rất tiêu chuẩn.

Không có cách nào khác, vì trên đó có một tấm nắp, tấm nắp đó là một tấm nắp hoạt động.

Nếu không phải là hình chữ nhật tiêu chuẩn, có lẽ trên đó sẽ không đặc biệt an toàn.

Trong cái hố có 5 sợi xích sắt, 5 sợi xích sắt này 20 người đoán là có liên quan lớn đến 5 vị âm soái lúc trước.

Ngoài ra, có một sợi xích sắt nằm trên mặt đất.

Mấy sợi xích sắt này rủ xuống ở đây, trông có vẻ như chuẩn bị cho người ta trèo lên.

Nhưng chuyện trên đời này là vậy, có lúc những việc mà người khác hoặc kẻ thù muốn bạn làm thường là những việc vô cùng nguy hiểm.

Vì kẻ thù dùng những thứ như vậy để dụ dỗ bạn, khiến bạn rơi vào khó khăn cực lớn.

Những chuyện như vậy Lý Đông cũng đã thấy không ít lần.

Tóm lại, kinh nghiệm của mấy người này thực sự quá phong phú. 148.

Vì kinh nghiệm phong phú nên họ nhìn vấn đề quá rõ ràng, do đó có lúc gặp phải những vấn đề này lại có vẻ quá vô vị, quá nhàm chán.

Nhưng bây giờ hình như, nếu không động vào những thứ này, cũng không có phương pháp phá cục nào khác.

Có lẽ động vào những cạm bẫy này có thể thay đổi cục diện ở đây, vậy thì khả năng loạn trung cầu thắng cũng có.

Có lúc, ngay cả cạm bẫy của kẻ thù cũng vô cùng quan trọng.

Chương 1340

Trực tiếp chủ động bước vào cạm bẫy có khả năng sẽ phá vỡ thế bế tắc, cuối cùng thay đổi vận mệnh của mình.

Những chuyện như vậy từ xưa đến nay cũng không phải là không có.

Đương nhiên, bây giờ chỉ khi vạn bất đắc dĩ mới chuẩn bị sử dụng biện pháp này.

Bây giờ chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ, hãy xem những nơi khác rốt cuộc có thứ gì.

Đương nhiên, bây giờ Lý Đông cũng biết, ngay cả bây giờ, phía trên đầu anh là cái quan tài vàng khổng lồ đó.

Quan tài vàng như vậy, có thể nói là tà ma trong tà ma, cho nên khi đi anh cũng vô cùng cẩn thận, thật sự kích hoạt cơ quan.

Nơi này tóm lại là tà ma trong tà ma.

Rốt cuộc, thế lực ở đây thực sự quá phức tạp.

Bây giờ cơ bản đã xác định được, nơi này bản thân nó chắc không phải là một ngôi mộ, bản thân nó chắc là một thứ vô cùng tà ma, sau đó có một nhân vật vô cùng lợi hại, một sự tồn tại siêu cấp cường đại, sau đó chiếm cứ nơi này, coi nơi này như ngôi mộ.

Gã đó sau khi coi nơi này như ngôi mộ, lại làm thêm một số bố trí khác ở đây.

Quan trọng nhất là, dù vậy vẫn không ngăn được người khác đến đây với ý đồ trộm mộ, cũng như những người thợ phụ trách xây dựng nơi này, mỗi người đều có tính toán riêng.

Cho nên, mức độ phức tạp của nơi này vượt xa sức tưởng tượng của anh, gần như mỗi bước đều có nguy hiểm.

Đây cũng là phỏng đoán.

Lý Đông cảm thấy, nơi nguy hiểm như thế này tuyệt đối, tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên, nhất định phải có biện pháp mới có thể giải quyết được. 149.

May là, từ đầu này của cái hố đi đến đầu kia cũng không có vấn đề gì, khiến anh cảm thấy trong cái hố này ít nhất nếu không động vào những thứ khác thì tạm thời an toàn, hoặc là trên mặt đất không có cạm bẫy đặc biệt lớn.

Đương nhiên, đi đến một đầu khác, lợi ích duy nhất là không cần phải nhìn hai cái xác trên mặt đất.

Hai cái xác đó, nếu chỉ là những kẻ xui xẻo bình thường, Lý Đông cảm thấy có thể thưởng cho một cái quan tài.

Nhưng nếu trong hai cái xác đó có cạm bẫy, tự nhiên anh sẽ không động vào.

Nhưng con người đối mặt với thi thể luôn cảm thấy vô cùng khó chịu, đó là chuyện bình thường, hoặc là vấn đề đã được khắc sâu vào gen từ xưa.

Vì thời cổ đại, điều kiện vệ sinh thực sự quá kém, con người cũng không hiểu biết, cũng không biết khoa học, chỉ biết rằng sau khi nhìn thấy người chết, sẽ khiến người sống bị bệnh, thậm chí cũng có thể khiến người sống chết đi.

Các cụ tổ thời cổ đại tự nhiên không hiểu đạo lý trên, nhưng tự nhiên cũng biết người chết chắc chắn không tốt cho người sống, thế là họ đều biết nên cách xa người chết một chút. 150.

Lâu dần có thể sẽ sản sinh ra một số truyền thuyết thần bí khác,

như là âm hồn đại loại như thế truyền thuyết.

Những chuyện này truyền từ đời này sang đời khác, giống như được khắc vào gen, vào xương tủy.

Cho nên, người sống sợ người chết là phản ứng bình thường.

Cũng chỉ có những người có thực lực đặc biệt mạnh mẽ, trải qua vô số mâu thuẫn hoặc vô số tai nạn mới có thể thản nhiên đối mặt với tất cả.

Bây giờ vấn đề đã đến mức này rồi cũng là như vậy!

Mấy người họ mặc dù cũng đã giao du với vô số người chết, nhưng thực tế nếu cảm thấy có thể không cần đối mặt với thi thể thì sẽ không đối mặt.

Cho nên bây giờ không cần đối mặt với thi thể, cảm giác có hơi thoải mái hơn một chút?

Cảm giác thoải mái hơn một chút, Lý Đông phát hiện đầu óc hình như cũng tỉnh táo hơn.

Bây giờ dù thế nào đi nữa, việc đầu tiên cần làm là nhanh chóng rời khỏi cái hố này.

Cái hố này tuyệt đối không phải là nơi tốt.

Dù bên ngoài có mấy con cương thi khiến anh cảm thấy rất phiền phức cũng không sao, anh cũng chấp nhận.

Vì đánh cương thi còn hơn là cứ ở mãi trong cái hố này.

Cái hố này có thể nói là một nhà tù thực sự, hoàn toàn có thể nhốt chết họ ở đây.

Thậm chí kết cục của hai người đã chết kia chính là kết cục sau này của họ.

Bây giờ mặc dù chưa thấy quái vật, nhưng 20 người có thể cảm nhận rõ ràng phía sau lưng hoặc xung quanh có khả năng ẩn giấu quái vật.

Tâm trạng của mấy người họ tốt hơn một chút, trạng thái cũng tốt hơn một chút.

Lý Đông cười một tiếng, nói: "Thôi đi, dù sao chúng ta đều là những cao nhân thực thụ.

Chúng ta chưa từng gặp nhiều chuyện phiền phức như vậy, cũng chưa từng gặp nhiều khó khăn như vậy.

Nhưng mỗi lần chúng ta gặp những khó khăn đó, không phải cuối cùng đều bị tôi giải quyết hết sao?

Lần này cũng vậy thôi.

Tôi không dễ bị đánh bại như vậy đâu.

Chương 1341

Tôi không dễ dàng sụp đổ như vậy.

Không, mọi người đều có thể vực dậy tinh thần.

Sau khi mọi người vực dậy tinh thần, vấn đề hiện tại đối với chúng ta không phải là vấn đề." Vương Bàn Tử cười hì hì nói: "Đông ca, bây giờ thực tế không cần phải nói với tôi nhiều như vậy.

Thực tế tôi cơ bản đều hiểu cả.

Trước đó sở dĩ cảm thấy tuyệt vọng như vậy, chủ yếu là vì tôi đã nhìn thấy hai cái xác kia.

Thằng chó nào đó đã giở trò trên hai cái xác đó, trên thi thể có thứ gì đó có thể ảnh hưởng đến tâm trạng của tôi, khiến tôi nảy sinh cảm xúc tuyệt vọng.

Bây giờ tôi đã ra khỏi đó rồi thì không sao nữa." Vương Bàn Tử bây giờ đã hoàn toàn khôi phục lại bình thường.

Rõ ràng, gã vừa rồi thật sự đã bị mê hoặc không rõ.

Nếu không phải vì tỉnh lại sớm, không chừng gã đã chết sớm rồi.

Quả nhiên, trên thế giới này, sinh mệnh yếu ớt nhất, có lúc trong tình huống không chú ý, một sinh mệnh cứ thế mà mất đi.

Đương nhiên, trên thế giới này, ngoan cường nhất cũng là sinh mệnh.

Bất kể sinh mệnh ở trong hoàn cảnh khó khăn đến đâu, cũng sẽ ngoan cường cầu sinh, tìm mọi cách để sống sót.

Cho nên, sinh mệnh là một loại sức mạnh vô cùng thần bí, cũng là một loại sức mạnh vô cùng kỳ diệu, khiến người ta say mê.

Nhưng bây giờ, nơi này rốt cuộc ra ngoài thế nào đây?

Vương Bàn Tử lại đột nhiên cười hì hì nói với Lý Đông: "Đông ca, tôi nghĩ... lối suy nghĩ của tôi trước giờ đã bị bó hẹp rồi.

Tôi cứ mãi nghĩ đến việc thoát ra từ chỗ chúng ta vào, nhưng thực tế nếu cứ như vậy thì có lẽ chúng ta không thể nào ra ngoài được.

Lối suy nghĩ của tôi đã rơi vào ngõ cụt, không có bất kỳ biện pháp nào.

Nhưng bây giờ, với hoàn cảnh ở đây, cũng không phải là hoàn toàn không có cách.

Chúng ta có thể ra ngoài được.

Xem này, chúng ta là trộm mộ, sở trường nhất của trộm mộ là gì?

Sở trường nhất của trộm mộ là đào đường hầm.

Chúng ta không thể từ trên đỉnh đầu này ra ngoài, nhưng chúng ta có thể từ nơi khác ra ngoài mà. 151.

Đông ca, tôi cũng vừa mới nghĩ ra thôi, lần này tôi tỏ ra có vẻ thông minh hơn anh đấy." Lý Đông gật gật đầu, cười nói: "Không sai, vừa rồi tôi quả thực cũng không nghĩ ra.

Gã này bây giờ quả thực thông minh hơn tôi.

Rốt cuộc, gã ăn cơm nhiều hơn tôi một chút mà, cho nên thông minh hơn tôi là bình thường.

Nếu mà ngốc hơn tôi thì mới là không bình thường." Lý Đông vừa nói vậy, cả đám liền phá lên cười, không khí tại hiện trường cũng nhờ vậy mà dịu đi đôi chút.

Lời của Vương Bàn Tử quả thực rất có lý, đã thức tỉnh rất nhiều người.

Sau đó, mỗi người đều lấy ra xẻng Lạc Dương, lắp ráp xong liền bắt đầu đào.

Đúng vậy, bây giờ họ chuẩn bị đào một đường hầm để thoát ra.

Họ đã nhắm chuẩn một vị trí, chuẩn bị từ đó đào ra.

Đất ở đây hình như rất cứng, đào rất tốn sức, nhưng cũng rất tốt, cho nên có thể đào được.

Họ đào ở đây hơn 20 phút, phía trước xuất hiện một cái hố to khoảng nửa người.

Nhìn cái hố này, Lý Đông cảm thấy có cơ hội lớn.

Nếu cứ như vậy, việc ra ngoài sẽ rất dễ dàng.

Vì bây giờ họ chưa sử dụng trang bị thật sự.

Trong tay Lý Đông có trang bị đào bới chuyên dụng.

Nếu đều dùng trang bị đào bới chuyên dụng, vậy thì từ đây ra ngoài có lẽ không đến mười mấy phút.

Như vậy, có thể thật sự sẽ phát hiện ra một thế giới mới.

Bây giờ muốn sống sót, phải đánh bại quy tắc của nơi này, hoặc là không tuân theo quy tắc của nơi này, từ một nơi khác đi đường vòng.

Nhưng rất nhanh, Lý Đông phát hiện tình hình hình như có chút không ổn.

Vì sau khi đào thêm một lúc nữa, đột nhiên vang lên tiếng kim loại va chạm.

Mắt Lý Đông trợn trừng, vì anh phát hiện ở phía trước lại xuất hiện một sợi xích sắt.

Chương 1342

Theo lý luận phỏng đoán trước đó, những sợi xích sắt này chắc chắn không phải là thứ tốt, chắc chắn là một loại cạm bẫy dùng để dụ dỗ.

Nếu chạm vào xích sắt, vậy thì có thể sẽ gặp phải chuyện rất không hay.

Trước đó, họ luôn nghĩ như vậy, bây giờ cũng vẫn như vậy.

Nhưng bây giờ chuyện đã thành ra thế này rồi, rốt cuộc nên làm sao?

Chuyện đã thành ra thế này rồi, có thể xử lý được không?

Lý Đông phát hiện, tình hình hiện tại đối với anh hình như đã trở nên phức tạp hơn không ít.

Bây giờ sau khi chạm vào xích sắt, vậy thì rốt cuộc có cạm bẫy nào sẽ bị kích hoạt?

Lý Đông liếc nhìn xung quanh, dù sao trên thế giới này cũng không có chuyện gì có thể hối hận, cũng không có thuốc hối hận để uống. 152.

Bây giờ đã vậy những chuyện này đã làm rồi, vậy thì bây giờ biện pháp duy nhất có thể làm chỉ có một, đó là gánh chịu kết quả ở đây.

Vậy tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì?

Nhưng bây giờ Lý Đông cảm thấy, có lẽ việc đào đường hầm có chút quá ngây thơ.

Nếu đào xiên như vậy, khối lượng công việc sẽ nhỏ hơn một chút.

Nếu theo cách nghĩ hiện tại, anh bỗng cảm thấy đào đường hầm

nên đào xuống dưới, như vậy có lẽ ngược lại sẽ an toàn hơn một chút?

Dù sao bây giờ hối hận cũng vô dụng, Lý Đông bây giờ cắn răng một cái, dậm chân một cái, chuẩn bị tiếp tục.

Nhưng lúc này, Lý Đông quay người lại lại phát hiện nơi này thật sự đã xảy ra một số thay đổi.

Những sợi xích sắt rủ xuống từ trên cao, đặc biệt là 5 sợi xích sắt đang bay lơ lửng, đang rung lắc dữ dội.

Trông giống như trên đó đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, sau đó có người cố ý kéo những sợi xích sắt đó lắc qua lắc lại.

Những sợi xích sắt xuyên qua mặt đất thì giống như một con rắn, nhanh chóng chui vào bức tường đất bên cạnh.

Lý Đông nghe thấy một tiếng nổ lớn.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tình hình sao lại thành ra thế này?

Sự việc sao lại trở nên phức tạp như vậy?

Vương Bàn Tử cũng nghiến răng nói: "Xong đời rồi, xong đời rồi!

Tôi thấy chỗ sợi xích sắt này đúng là cái bẫy!

Tôi vừa đụng vào cái bẫy xong, giờ e là sẽ gặp rắc rối lớn hơn nữa.

Hiện tại tôi sợ mình sẽ chết ở đây thật rồi, chẳng lẽ tôi sẽ bị chôn sống ở đây hết sao?

Mấy con quái vật đó sắp xuống rồi à?

Đông ca, tất cả đều là lỗi của tôi, đều là ý đồ tồi tệ của tôi.

Lát nữa Diêm Vương đến đón, tôi sẽ chặn chúng lại, mọi người

cứ đi trước đi, tôi tuyệt đối sẽ không cản trở mọi người đâu." Lý Đông nghe xong, trong lòng lập tức dâng lên một cục tức.

Vừa rồi còn hăng hái khí thế ngất trời, kết quả không xảy ra chuyện gì, thằng Vương Bàn Tử này lập tức lại mất hết nhuệ khí, nhìn qua có vẻ tuyệt vọng vô cùng.

Khốn kiếp, một người đàn ông bình thường phải phản ứng bình thường chứ!

Chắc chắn là bị thứ gì đó khống chế rồi, hoàn toàn không giống tính cách của tên này.

Theo tính cách của tên này thì cơ bản vì tiền cái gì cũng có thể làm, cơ bản là chẳng sợ cái gì.

Thế mà giờ đây, gã là cái thứ gì?

Gã là đàn ông sao?

Gã là một tên trộm mộ lão luyện sao?

Lý Đông nghiến răng nói: "Đừng có nói nhảm ở đó nữa!

Giờ quan trọng nhất là phải tìm cách ra ngoài!

Nếu không ra được thì đó mới là xong đời thật sự!

Giờ mà không nhanh chóng thoát ra, thì ở lại đây đúng là chờ chết!

Chẳng lẽ tôi thật sự phải ở đây chờ chết sao?!" Đương nhiên, cho dù vậy, tiếng động dữ dội trên đầu dường như càng lúc càng nghiêm trọng, thậm chí rất nhiều đất đá từ trên đó rơi lả tả xuống.

Tiếng động lớn đến mức cứ như có mấy con quái vật đang dẫm đạp đi lại trên đầu vậy.

Trọng lượng của những con quái vật đó, ước tính phải là loại quái vật hạng nặng mấy chục tấn, cũng giống như một chiếc xe tải lớn

đang đi trên đó.

Chương 1343

Lý Đông nghĩ, nếu trên đầu có quái vật khổng lồ thì cũng chính là năm pho tượng kia.

Nếu năm pho tượng đó thật sự có thể sống dậy, thì việc chúng nhảy nhót trên đó cũng là chuyện bình thường.

Nếu năm pho tượng đó thật sự sống dậy, vậy thì có lẽ một trận đại chiến thật sự sắp xảy ra.

Đương nhiên, nếu thật sự phải đối đầu với năm con quái vật đó, Lý Đông cũng có tự tin, dù sao thì trang bị của cậu cũng rất tốt, giá trị võ lực cũng rất cao.

Trên thế giới này, bản thân những con quái vật cũng rất mạnh sao?

Nhưng vấn đề mấu chốt là năm con quái vật đó về cơ bản không chỉ là quái vật thông thường, điều quan trọng nhất là trên người chúng có sản phẩm công nghệ cao.

Như vậy, Lý Đông càng tin rằng nơi này có lẽ là do nền văn minh tiền sử để lại.

Bởi vì, theo lời đồn, nền văn minh tiền sử có công nghệ cực kỳ phát triển, nhưng đồng thời với công nghệ phát triển đó, không chừng cũng có những thứ khác.

Vậy thì những con quái vật này có thể là do thời đó để lại.

Nếu những con quái vật này là do thời đó để lại, vậy tình hình sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Với những vật phẩm dễ cháy nổ mà cậu mang theo, việc tiêu diệt mấy con quái vật đó ở đây sẽ vô cùng khó khăn.

Nếu gặp phải mấy con quái vật đó, cậu sẽ không dám động thủ, nhưng những con quái vật đó lại sẽ động thủ với cậu.

Gặp phải những con quái vật đó, cậu chỉ có thể bỏ chạy, hoàn toàn không có cách nào chống cự.

Nếu chống cự, cậu sẽ bị chôn sống toàn bộ ở nơi này, thật sự quá ấm ức!

Đang lúc cậu đưa ra những phỏng đoán lung tung.

Bỗng nhiên, một luồng sáng từ trên chiếu xuống.

Lý Đông ngẩng đầu nhìn lên, hình như là ánh sáng của một chiếc đèn pin, không ngờ lại là Muộn Du Bình.

Tên Muộn Du Bình này lại mở được cơ quan bên trong, điều này khiến cậu có cảm giác như thoát chết trong gang tấc.

Trước đây, khi Lý Đông gặp nguy hiểm, cơ bản đều có Muộn Du Bình giúp đỡ.

Khi đó, tên Muộn Du Bình này trong mắt cậu là một sự tồn tại vô địch.

Sau đó, Lý Đông phát hiện khi thực lực của mình đạt đến một cảnh giới nhất định, cậu không cần Muộn Du Bình giúp nữa.

Dần dần, vai trò của Muộn Du Bình trong mắt cậu dường như không còn lớn đến vậy.

Đương nhiên, chủ yếu là do vấn đề thói quen, trong thói quen của cậu, Muộn Du Bình dường như không còn lợi hại như thế nữa, dù sao thì cậu mới là hiện thân của sự vô địch.

Thế mà giờ đây, đột nhiên cậu lại phát hiện, dường như cảm giác năm xưa đã trở lại.

Thuở ấy, tên này có thể xuất hiện bất cứ lúc nào trong những tình

huống nguy hiểm như vậy.

Mấy người cũng thở phào nhẹ nhõm, ít nhất giờ có thể tạm thời thoát khỏi nơi rắc rối này rồi chứ?

Vương Bàn Tử lúc này cũng vô cùng kích động nói với Muộn Du Bình: "Tiểu Ca thật lợi hại quá!

Anh không những đối phó được với quái vật phía trên, mà còn cứu được chúng tôi!

Sao giờ anh vẫn chưa đưa chúng tôi ra ngoài vậy?" Nơi này cách mặt đất phía trên khoảng 45 mét.

Độ cao 45 mét không phải quá cao cũng không phải quá thấp, nhưng muốn lên thì không dễ.

Muộn Du Bình đã thả một sợi dây thừng xuống, kiểu này có thể kéo người lên.

Nhưng Lý Đông đột nhiên phát hiện, hình như cậu không nghe được lời Muộn Du Bình nói từ phía trên.

Bởi vì rõ ràng thấy Muộn Du Bình đang mở miệng nói, nhưng lại không nghe thấy gì.

Sau đó, Muộn Du Bình chỉ có thể dùng tay ra hiệu.

Lý Đông cũng chỉ có thể dùng tay ra hiệu, rồi hai bên cứ thế giao tiếp bằng cách đặc biệt, không ngừng khoa tay múa chân.

Thế nhưng, vào lúc này, Lý Đông lại bất ngờ phát hiện một thứ phiền toái khác: đó là chiếc quan tài vàng mà cậu đã thấy trước đó.

Giờ đây, không hiểu sao chiếc quan tài vàng đó đang từ mặt đất phía trên từ từ rơi xuống cái hố sâu này, không phải kiểu rơi thẳng xuống mà là từ từ hạ xuống.

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Tình hình hiện tại dường như không hề tốt hơn mà lại càng trở nên phức tạp.

Bên trong chiếc quan tài vàng đó rốt cuộc chứa thứ gì, Lý Đông hiện tại cũng không rõ lắm.

Nhưng có thể khẳng định một điều, thứ bên trong chiếc quan tài vàng đó tuyệt đối không phải thứ tốt lành, nó chắc chắn sẽ không mang lại điều tốt đẹp gì mà chỉ đem đến vô vàn rắc rối và nguy hiểm.

Giờ đây, e rằng cậu sẽ phải đối mặt với một cục diện còn phức tạp hơn nữa.

Điều quan trọng nhất là Lý Đông chợt cảm thấy, nếu cứ loanh quanh ở chỗ này, dường như cậu vẫn chưa gặp được khu vực cốt lõi thực sự.

Hiện tại, nơi này đối với cậu vẫn chỉ là một cách để kéo dài thời gian.

Chương 1344

Nếu cậu cứ kéo dài thời gian như vậy, thì nếu đối thủ thực sự của cậu là Thiết Diện Sinh và những kẻ đó, thì chúng đang làm gì?

Chẳng lẽ những kẻ đó đang tìm kiếm nơi mà chúng thực sự cần tìm sao?

Hiện tại, Lý Đông không biết mục đích thực sự của Thiết Diện Sinh là gì.

Nhưng Lý Đông biết, hiện giờ hai bên đã là kẻ thù không đội trời chung.

Vì đã là kẻ thù, vậy thì bất kể đối phương muốn làm gì, cậu cũng không thể để chúng được như ý.

Bởi vì nếu để chúng được như ý, tình hình có thể sẽ trở nên phức tạp hơn, có thể sẽ bất lợi hơn cho cậu.

Đương nhiên, cậu không thể chấp nhận chuyện như vậy.

Dù sao thì, mấy người họ đã trải qua bao nhiêu gian nan để sống sót đến bây giờ.

Đúng vậy, trải qua bao nhiêu gian nan, cậu đã đạt được những thứ đáng có, có thể trường sinh bất lão, có tài phú vô tận.

Giờ đây, chỉ cần sống tốt là được.

Nhưng hiện tại, tình hình trở nên phức tạp như vậy, phải đối mặt với một kẻ địch mạnh mẽ đến khó lường.

Nếu kẻ địch mạnh mẽ khó lường đó muốn cậu phải chết, vậy thì điều duy nhất cậu có thể làm là tìm cách để kẻ địch đó phải chết.

Trên đời này nhân quả là như vậy.

Thế nhưng, bất kể thế nào, chiếc quan tài vàng khổng lồ đã rơi xuống được một phần năm, tình hình dường như càng lúc càng phức tạp.

Ánh sáng đèn pin của Tiểu Ca Muộn Du Bình đột nhiên chuyển hướng.

Sau đó Lý Đông thấy những sợi dây xích sắt treo lơ lửng trong không trung lung lay mấy cái.

Lý Đông vô cùng kỳ lạ nhìn sợi dây xích sắt, phát hiện chúng lại đang từ từ đi lên.

Chẳng lẽ có thể bám vào những sợi dây xích này để đi lên sao?

Nếu bám vào những sợi dây xích này để đi lên, liệu có gặp phải cái bẫy lớn hơn nữa không?

Bởi vì Lý Đông đột nhiên nhận ra một vấn đề nghiêm trọng hơn: liệu cái cửa bên ngoài có lẽ cũng là một cái bẫy không?

Tên đó không chừng đang dùng `Viên quang thuật` để dụ dỗ người khác.

Nếu là cậu, cậu sẽ không tin chuyện như vậy.

Nhưng ở nơi này, cậu đã thấy quá nhiều chuyện tà môn tương tự rồi.

Ví dụ như Tam Thúc mà cậu đã gặp nhiều lần, rõ ràng không phải Tam Thúc trong trí nhớ, tính cách cũng không phải, bản lĩnh cũng không phải, càng không thể làm những chuyện mà Tam Thúc trong trí nhớ có thể làm.

Thế mà giờ đây, cậu lại gặp được người trông y hệt.

Những vấn đề này khiến Lý Đông không thể không lo lắng, người trước mắt rốt cuộc không phải thật sao?

Thế nhưng, cuối cùng cậu vẫn nhanh chóng nắm lấy dây xích sắt.

Dù sao thì, những sợi dây xích này là một cách để phá vỡ cục diện bế tắc hiện tại, cậu đã sớm chuẩn bị tâm lý rồi.

Do đó, hiện tại bất kể có chuyện gì xảy ra, thực tế trong lòng cậu đều đã có phương án giải quyết, cũng không phức tạp đến vậy.

Thực tế, trên thế giới này, bất cứ chuyện gì, chỉ cần có chuẩn bị thì sẽ không đến mức thảm hại như vậy.

Chỉ cần có chuẩn bị, thì vấn đề có lẽ sẽ không phức tạp đến thế, và cũng có thể giải quyết được.

Sợi dây xích sắt trong tay nhanh chóng bị một lực kéo khổng lồ kéo lên phía trên.

Mấy người đều nắm chặt sợi dây xích, cộng thêm bản lĩnh của bản thân không nhỏ, nên thân thể cũng được kéo theo lên trên.

Đương nhiên, người có chút khó khăn là Vương Bàn Tử.

Tên Vương Bàn Tử này tuy bản lĩnh cũng rất khá, nhưng thể hình của gã quá béo.

Trước đây Lý Đông cũng không biết vì sao thể trọng của gã lại đặc biệt nặng như vậy.

Cho dù là cậu có thể nhấc vật nặng ngàn cân bằng một tay, nhưng muốn kéo giữ Vương Bàn Tử cũng không dễ dàng gì.

Thế nên Lý Đông đành phải một tay nắm lấy Vương Bàn Tử, nhắc nhở tên này.

Cậu nháy mắt với gã, cũng không biết gã tự tin đến mức nào.

Lúc này, chiếc quan tài vàng khổng lồ đã rơi xuống được một nửa.

Lý Đông vừa vặn đối diện với bức tượng con mắt kỳ lạ trên nắp

quan tài.

Lý Đông dùng đèn pin chiếu vào con mắt đó, luôn cảm thấy con mắt đó có gì đó không đúng.

Ngay lúc này, con mắt đó đột nhiên phát ra một luồng sáng đỏ.

Luồng sáng đỏ đó hiện lên vô cùng áp lực, khiến người ta rợn tóc gáy.

Chương 1345

Đột nhiên cậu ý thức được tình hình có thể không ổn.

Con mắt dường như ở mặt trước của quan tài, nhưng vị trí hiện tại của cậu lại dường như ở mặt sau của quan tài.

Vì sao ở mặt sau của quan tài lại có thể nhìn thấy con mắt đó?

Điều quan trọng nhất là sau khi nhìn thấy con mắt đó ở mặt sau của quan tài, con mắt đó lại đang phát sáng.

Lý Đông lúc này ý thức được tình hình có chút không ổn, suýt chút nữa bị dọa mà buông lỏng dây xích sắt.

Vào thời khắc quan trọng nhất, Lý Đông đột nhiên phát hiện con mắt trên chiếc quan tài đó dường như đang chết lặng nhìn chằm chằm vào một người.

Bị một con quái vật khác dùng mắt nhìn chằm chằm, đó tuyệt đối không phải là cảm giác tốt lành.

Cảm giác đó khiến người ta vô cùng áp lực, ngay cả một người bình thường khi đối mặt với ánh mắt nhìn chằm chằm của người khác cũng đã vậy, huống chi bây giờ con mắt trên chiếc quan tài này càng giống mắt của một con quái vật.

Một ánh mắt quái vật như vậy mang lại điều gì thì không cần phải nói cũng biết.

Lý Đông hiện tại cảm thấy khó chịu một cách khó hiểu, cậu muốn chuyển dời tầm nhìn nhưng dường như không dễ chút nào.

Con mắt đó dường như có một ma lực đặc biệt, như thể muốn cưỡng chế khóa chặt ánh nhìn của cậu!

Lý Đông cắn mạnh đầu lưỡi, để cơn đau dữ dội đó giúp cậu tỉnh táo hơn một chút.

Sau đó, cậu miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn lên một cái động lớn đen kịt trên đỉnh đầu.

Đột nhiên cậu phát hiện, nơi dẫn đến dường như không đẹp đẽ như trong tưởng tượng, cũng không phải là lối quay về phía trên.

Chẳng lẽ nơi này thật sự là một cái bẫy sao?

Muốn kéo cậu đến một nơi nguy hiểm khác sao?

Thật là quá phiền phức rồi!

Thế nhưng, nếu giờ lại để cậu rơi xuống cái hố sâu bên kia thì cũng vô cùng khó khăn.

Bởi vì cái hố sâu đó vốn đã rất quỷ dị, chiếc quan tài vàng lại rơi vào trong đó.

Vậy mà giờ lại để cậu tiếp tục bầu bạn với cái hố sâu đó, thì đó đúng là một chuyện không thể chấp nhận được.

Cho nên hiện tại cậu chỉ có thể bám vào sợi xích sắt này từ từ trượt lên trên.

Đúng vậy, tình hình hiện tại là chiếc quan tài vàng đang rơi xuống, còn cậu thì lại trượt lên.

Lý Đông cảm thấy quá trình này vô cùng dài, gần như mỗi giây đều như đã trôi qua một thế kỷ xa xăm.

Cậu có thể chịu đựng được không?

Lúc này, tất cả ánh mắt của Lý Đông đều tập trung vào chiếc quan tài vàng đó.

Hiện tại cậu đột nhiên phát hiện, có khả năng bên trong chiếc quan

tài vàng đó bất cứ lúc nào cũng có thể khiến cậu gặp nguy hiểm.

Hơn nữa, hiện tại đang treo trên sợi xích sắt dường như không có việc gì để làm, cho nên tất cả sự chú ý của cậu đều bị thứ đó thu hút.

Ngoài ra, cậu còn đang phỏng đoán bên trong chiếc quan tài đó rốt cuộc là thứ gì: một xác chết của nhân vật lớn thật sự, hay là những thứ quái dị khác.

Cả hai tình huống đều bình thường.

Bởi vì trong thực tế, quan tài không nhất thiết dùng để chứa xác chết, nó có thể dùng để chứa đồ vật.

Bên trong rốt cuộc có gì không nhất định, nhưng hiện tại tiếng ồn ào phía trên đã giảm bớt, xem ra tình hình đang dần ổn định.

Đương nhiên, xung quanh cũng nhanh chóng trở nên vô cùng yên tĩnh.

Một khi đã yên tĩnh như vậy, môi trường cũng trở nên vô cùng quỷ dị.

Hiện tại thậm chí có thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau.

Ngay lúc Lý Đông đang nhìn chằm chằm vào quan tài.

Bỗng nhiên, cậu nghe thấy một giọng nói vô cùng kỳ lạ từ bên trong quan tài vọng ra!

Giọng nói kỳ lạ đó đương nhiên không thể dùng lẽ thường để hình dung.

Nếu phải nói thì loại âm thanh đó hơi giống một người đang nói nhỏ, một người đang tự lẩm bẩm một mình?

Bên trong quan tài có thứ gì sao?!

Nếu không phải vì những người này đều là những lão quỷ dày dạn

kinh nghiệm, đã gặp đủ thứ chuyện quái lạ, thì chỉ riêng tiếng động như vậy thôi cũng đủ khiến người ta toát mồ hôi lạnh rồi.

Hiện tại nghe thấy âm thanh đó, nhưng đồng thời cũng cảm nhận được một mối nguy hiểm cực lớn.

Bởi vì Lý Đông hiện đang ở gần chiếc quan tài nhất, nên âm thanh bên trong cậu nghe rõ nhất.

"Mọi người cẩn thận một chút, bên trong có thứ gì đó!" Lý Đông nói nhỏ với mấy người xung quanh.

Mấy người còn lại dường như cũng lờ mờ nghe thấy âm thanh đó.

Chương 1346

Ban đầu họ không chắc chắn, nhưng giờ nghe Lý Đông nhắc nhở như vậy, mồ hôi đều túa ra trên trán mỗi người.

Nhưng khi lắng nghe kỹ lại, âm thanh bên trong quan tài dường như đã biến mất, hoàn toàn không tồn tại.

Vương Bàn Tử nhíu mày nói với Lý Đông: "Đông ca, vừa nãy cậu nghe nhầm sao?

Vừa rồi tôi cũng lờ mờ nghe thấy âm thanh, nhưng nếu nghe kỹ thì sẽ thấy âm thanh đó hoàn toàn không tồn tại.

Chủ yếu là vì tôi quá căng thẳng nên mới có tình huống như vậy.

Chỉ cần tôi không căng thẳng thì bên trong cũng không có chuyện gì lớn đâu." Thế nhưng, lời Vương Bàn Tử vừa dứt, âm thanh đó lại một lần nữa vọng ra từ trong quan tài?

Bởi vì nơi này không có những âm thanh tạp nham khác, nên khi âm thanh đó vọng ra, người ta nghe thấy rất rõ.

Nghe tiếng đó vô cùng chói tai, khiến mồ hôi lạnh toát ra trên trán.

Thậm chí Lý Đông còn cảm thấy mình có thể lờ mờ nghe ra đối phương đang nói gì, không chỉ là hai từ, nhưng rồi lại phát hiện dường như không thể phân biệt được.

Đúng vậy, cậu nhớ hai từ ngữ, nhưng hai từ ngữ đó là gì thì cậu hoàn toàn không biết.

Lúc này, trên trán Vương Bàn Tử cũng túa mồ hôi, sau đó gã nói: "Chẳng lẽ luyện cương thi đã thành công rồi sao?

Bên trong xuất hiện một sinh vật loài người có trí tuệ ư?

Hay là xuất hiện một sinh vật hình người có trí tuệ?" Lý Đông lắc đầu, chuyện như vậy về cơ bản chỉ tồn tại trên lý thuyết mà thôi, thực tế không phải là chuyện như vậy, căn bản không ai biết, cũng không có cách nào phân biệt, bởi vì chưa từng có kẻ thành công thật sự xuất hiện.

Thế nhưng, lúc này Lý Đông lại "nhìn thấy" âm thanh của Muộn Du Bình truyền xuống từ phía trên.

Đúng vậy, thật sự là "nhìn thấy" âm thanh.

Không biết là chuyện gì, thấy khi Muộn Du Bình nói chuyện, ánh sáng trước mắt dường như đang xảy ra một loại dao động nào đó, môi trường xung quanh đều có chút thay đổi, nhưng tai thì lại không nghe thấy âm thanh.

Lý Đông lúc này nói nhỏ với mấy người: "Thứ này rất tà môn.

Tôi nghĩ chúng ta đừng nhìn vào cái quan tài này, cũng đừng quan tâm bên trong có gì.

Cứ đi thẳng lên thôi.

Nếu thứ bên trong dám ra, tôi tự có cách đối phó." Thực tế, lúc này trong lòng Lý Đông cũng không có cách nào, cũng không biết phải làm sao.

Nhưng hiện tại để an ủi mọi người, cậu để mọi người đi trước, còn cậu sẽ ở lại đối phó với những nguy hiểm có thể xuất hiện ở đây.

Lý Đông cũng là một người rất có trách nhiệm.

Về cơ bản, nơi nào có nguy hiểm, cậu đều tự mình gánh vác.

Làm như vậy có thể đảm bảo an toàn cho bạn bè cậu một cách tối đa.

Đây là thói quen và cách làm của cậu bấy lâu nay đối với những

người bạn này.

Do đó, những người bạn này cũng vô cùng tôn kính cậu.

Điều quan trọng nhất là, đúng lúc Lý Đông đang nói như vậy, âm thanh bên trong quan tài lại một lần nữa vang lên, lần này dường như rõ ràng hơn.

Loại âm thanh đó dường như đã sử dụng một loại pháp thuật nào đó, cái gọi là `Truyền Âm Chi Thuật`.

Bởi vì hiện tại âm thanh dường như trực tiếp vang lên bên tai cậu, nhưng đồng thời lại không thể nghe rõ rốt cuộc là gì, nhưng lại khiến cậu cảm thấy như chỉ cần cố gắng thêm một chút là có thể nghe hiểu được.

Cảm giác đó khiến cậu vô cùng tò mò lại vô cùng sốt ruột.

Lý Đông rất muốn đến gần quan sát chiếc quan tài đó, nhưng lại luôn cảm thấy nếu đến gần chiếc quan tài đó, tình hình có lẽ sẽ càng tệ hơn.

Bởi vì con mắt trên nắp quan tài đang nhìn chằm chằm, cậu luôn cảm thấy nếu để mắt mình đối diện với con mắt trên nắp quan tài đó, thì chắc chắn sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Điều quan trọng nhất là, sau lần âm thanh này, nó dường như không còn biến mất ngay lập tức như trước nữa.

Hiện tại, âm thanh đó dường như đang lặp đi lặp lại không ngừng, và càng lúc càng lớn hơn.

Lúc này, trong số mấy đồng đội của Lý Đông, đã có vài người chui vào cái lỗ phía trên.

Xem ra nơi đó khá an toàn.

Lý Đông ở lại cuối cùng, sau đó bên trong chỉ còn lại cái âm thanh

kỳ lạ đó.

Loại âm thanh đó khiến Lý Đông cảm thấy tình hình hiện tại vô cùng quỷ dị.

Đương nhiên, cậu không hề có ý thức sợ hãi.

Cậu là một người đã trải qua trăm trận chiến.

Là một người đã trải qua trăm trận chiến, bất kể gặp phải chuyện gì, cách duy nhất để đối phó là dùng con dao trong tay để đối phó.

Với đối thủ như vậy, cậu cảm thấy không có vấn đề gì.

Thực tế, cậu cũng rất tin tưởng vào con dao trong tay, bởi vì con dao trong tay quả thực có thể giải quyết rất nhiều vấn đề.

Trên thế giới này, không có gì mà vũ lực không thể giải quyết được.

Chương 1347

Nếu có, thì chỉ có thể nói vũ lực chưa đủ mạnh mà thôi.

Lúc đó, quả thực là như vậy.

Lý Đông cẩn thận nhìn, rồi cẩn thận chuẩn bị.

Rồi những thứ bên trong quan tài rốt cuộc là gì cũng đều nằm trong suy nghĩ của cậu, nhưng thứ bên trong quan tài đó lại không hề xuất hiện.

Ngay khi Lý Đông đến gần cái lỗ đó, một âm thanh trầm đục vọng ra từ cái hố sâu.

Lý Đông biết, đó chắc là chiếc quan tài đã rơi xuống mặt đất.

Thế nhưng, sợi xích sắt trong tay cậu lại không còn đi lên nữa, rồi cứ thế treo lơ lửng ở cái lỗ đó.

Điều quan trọng nhất là, Lý Đông đột nhiên phát hiện trên đỉnh đầu, không còn nghe thấy tiếng của đồng đội nữa.

Dường như cả thế giới đã tĩnh lặng.

Mọi thứ dường như đều không liên quan đến cậu, một mình cậu lẻ loi ở đây.

Tất cả những người khác dường như đã biến mất trong khoảnh khắc đó.

Hiện tại không có bất kỳ tin tức, bất kỳ động tĩnh nào.

Bên cạnh Lý Đông lúc này chỉ còn lại âm thanh quái dị phát ra từ trong quan tài.

Lý Đông từ cái lỗ đó bò lên, nhưng đột nhiên phát hiện cái lỗ đó dường như cũng trở nên kỳ lạ.

Phía bên kia cái lỗ dường như có người đang nhìn Lý Đông bằng ánh mắt chế giễu, khiến cậu bất ngờ giật mình.

Cậu cắn mạnh đầu lưỡi, cơn đau dữ dội đó mới khiến cậu tỉnh táo hơn một chút, khơi dậy một chút sức lực.

Lý Đông phát hiện dường như cậu sắp lại rơi xuống cái hố sâu đó lần nữa.

"Mẹ nó, tình hình này chẳng lẽ nhắm vào tôi sao?

Nếu chuyên môn nhắm vào tôi, vậy thì tôi phải xem rốt cuộc là thứ gì!" Lý Đông nghiến răng, lần này thực sự nổi giận.

Thực tế, cậu không phải là người thích bị người khác ức hiếp.

Thực tế, trên thế giới này, cậu cực kỳ ghét người khác ức hiếp, cũng chưa từng để ai ức hiếp.

Giờ đã đến nước này, cậu cũng cảm thấy không cần thiết phải quá căng thẳng hay suy nghĩ phức tạp.

Dù sao thì, hiện tại cậu cảm thấy có thể đối phó được thì đối phó, nếu không đối phó được thì cùng liều mạng thôi.

Đến nước này rồi thì cũng không còn cách nào khác.

Thế nhưng, khi Lý Đông nhìn chiếc quan tài đó, cậu phát hiện trên bề mặt quan tài xuất hiện một vết nứt.

Điều quan trọng nhất là thứ bên trong vết nứt đó lại khiến mồ hôi trên trán cậu túa ra.

Đúng vậy, bên trong vết nứt đó lại chi chít những con mắt, giống như loại mắt cậu đã thấy trước đó, chỉ là bây giờ số lượng mắt quá nhiều, cộng thêm hình dạng kỳ dị đó, mang lại cho người ta cảm giác, một cảm giác hội chứng sợ lỗ.

Lý Đông phát hiện hiện tại cậu dường như thật sự mắc hội chứng

sợ lỗ rồi.

Những âm thanh kỳ lạ đó phát ra từ bên trong những con mắt đó.

Thứ này quả nhiên cổ quái, vượt quá sức tưởng tượng và nhận thức của con người.

Xem ra, muốn hiểu rõ tên này thật sự không dễ chút nào.

Nhưng rốt cuộc là thứ gì?

Lý Đông dứt khoát buông dây xích sắt ra, trực tiếp nhảy xuống.

Thế nhưng, vừa mới chạm đất, cậu đột nhiên cảm thấy có một lực mạnh mẽ kéo dài từ chân mình.

Hóa ra, dường như có một bàn tay thò ra, tóm lấy chân cậu.

Lý Đông phản xạ có điều kiện, hoàn toàn không cho thứ đó bất kỳ cơ hội nào, trong khoảnh khắc đó, con dao của cậu đã chém xuống!

Thế nhưng, hiện tại những thứ xung quanh cậu càng lúc càng nhiều, cơ bản đều là những thứ hỗn độn đáng sợ.

Lý Đông cũng không quan tâm nhiều đến vậy, con dao trong tay cậu đối phó với tất cả.

Con dao trong tay có thể chiến thắng tất cả những thứ gây hại.

Tóm lại, trận chiến này không đặc biệt kịch liệt.

Một trận chiến như vậy, thực tế nếu nhìn từ bên ngoài thì chỉ là một người đang cầm dao chém loạn xạ ở đó mà thôi.

Nhưng đối với Lý Đông, trận chiến này lại vô cùng phức tạp và kịch liệt, cậu chưa từng gặp chuyện như vậy bao giờ.

Dần dần, cuối cùng cậu cũng tiếp cận được chiếc quan tài vàng đó.

Sau khi tiếp cận chiếc quan tài vàng đó, đặc biệt là những con mắt

bên trong khiến cậu cảm thấy phiền toái chưa từng có.

Chương 1348

Vì vậy, hiện tại cậu cũng không quan tâm nhiều nữa, trực tiếp một đao chém tới.

Lưỡi dao của cậu sắc bén vô cùng, bất kể thứ gì cũng không thể cản được.

Ngay cả chiếc quan tài đó cũng vậy.

Dưới tác dụng của `Nại Khắc Đao`, chiếc quan tài đó trong khoảnh khắc đã vỡ vụn thành hai nửa.

Lý Đông cảm thấy bên trong lóe lên một trận hồng quang.

Ánh sáng chói lòa đó khiến Lý Đông có cảm giác choáng váng.

Chuyện gì vậy, chẳng lẽ cậu sắp ngất sao?

Nếu ngất đi thì xong đời rồi!

Cái gọi là quân tử không đứng dưới bức tường nguy hiểm.

Trong tình huống nguy cấp như vậy, nếu để cậu ngất đi, cậu sẽ rơi vào tình huống nguy hiểm nhất.

Lý Đông đương nhiên không hy vọng chuyện như vậy xảy ra với mình.

Cậu liều mạng muốn giữ mình tỉnh táo, nhưng cảm thấy bóng tối vô tận đang tụ lại xung quanh mình, cuối cùng không thể kiên trì được nữa mà ngất đi.

Trước khi ngất đi, chút ý thức cuối cùng chỉ cảm thấy có lẽ cậu sắp tiêu đời rồi.

Thật ra, khi cậu xuyên qua thế giới này, ban đầu cậu chỉ là một tên trộm mộ bình thường, hoặc chỉ có chút hứng thú với nghề trộm mộ

mà thôi.

Sau đó, cậu dần dần dấn thân vào những nguy hiểm nhất, gặp phải những chuyện phiền phức nhất, những bí ẩn nguy hiểm nhất, rồi đạt được những thứ mà người khác vĩnh viễn không thể đạt được, trở thành một sự tồn tại khiến người ta ghen tị trên thế giới này.

Chỉ tiếc là hiện tại cậu vẫn đang ở dưới sự nguy hiểm cực lớn.

Để giải trừ mối đe dọa cuối cùng, cậu mới dấn thân vào cuộc hành trình này.

Không ngờ tình hình hiện tại lại phức tạp hơn trong tưởng tượng rất nhiều.

Cuối cùng, Lý Đông muốn giãy giụa, nhưng không thể được nữa mà ngất đi.

Đây là lần đầu tiên cậu cảm thấy vận mệnh không nằm trong tay mình.

Khi tỉnh dậy, cậu lại phát hiện mình đang ở giữa một sa mạc.

Giữa sa mạc như vậy lại có một ốc đảo nhỏ.

Ốc đảo này tuy không đặc biệt lớn nhưng có núi có nước, có thể nói là một nơi rất tốt để sinh sống.

Mấy người đồng đội đều ở đây.

Thấy Lý Đông tỉnh lại, mấy người đều vô cùng phấn khích.

“Tỉnh rồi tỉnh rồi, Đông ca cuối cùng cũng tỉnh rồi!

Sợ chết khiếp đi được!

Nếu cậu mà không tỉnh lại, tôi còn chẳng có chủ tâm cốt nữa...” Vương Bàn Tử thấy Lý Đông tỉnh lại, đơn giản là còn vui hơn bất cứ thứ gì.

“Chuyện gì vậy, tôi không phải ở không gian dưới lòng đất sao?

Sao lại ở đây?

Đã thoát ra rồi à?” Lý Đông tò mò hỏi Vương Bàn Tử và mấy người kia.

Vương Bàn Tử cười ha hả nói: “Đông ca, khi mấy anh em chúng tôi bò lên từ chỗ đó, tôi thấy anh không bò lên được.

Kết quả, tôi nhìn thấy anh lại ngất xỉu!

Tôi đã đưa anh ra ngoài.

Thực tế, Tiểu Ca đã tìm được lối ra, giờ chúng ta đã thoát ra rồi...

Nhưng tôi vẫn chưa có được bí mật mà tôi muốn, xem ra chuyến này lại vất vả vô ích rồi.” “Thật sao?!” Vương Bàn Tử vui vẻ như vậy, nhưng Lý Đông căn bản không tin.

Bởi vì nơi họ đang ở hiện tại, quả thực vô cùng nguy hiểm, cũng vô cùng khó khăn.

Sao có thể dễ dàng thoát ra như vậy được?

Cậu luôn cảm thấy có vấn đề gì đó ở đây.

Lý Đông lúc này, cũng không phải là người có thể dễ dàng tin tưởng người khác.

Thực tế, trong hầu hết các trường hợp, cậu đều sẽ tìm mọi cách để tìm hiểu sự thật.

Cậu dụi dụi mắt, kết quả mới phát hiện, dường như môi trường xung quanh đều là ảo giác.

Ốc đảo xanh tươi ban đầu đã biến thành một khoảng đen kịt, vẫn còn ở bên trong hang động?

Lý Đông nhìn Vương Bàn Tử, rồi hỏi: “Cậu...

Chương 1349

cũng bị lừa rồi sao?" Vương Bàn Tử nghe vậy, lập tức gật đầu: "Được được rồi Đông ca, vừa nãy tôi chỉ muốn làm anh vui thôi.

Hiện tại tôi thực sự chưa tìm được lối ra..." Vương Bàn Tử có chút tò mò nhìn Lý Đông, bởi vì gã phát hiện vừa rồi mình chỉ định làm Lý Đông vui một chút, ai ngờ Lý Đông lại tin thật.

Gã đưa tay quơ quơ trước mặt Lý Đông, rồi nói với Lý Đông: "Đông ca, giờ anh không sao chứ?

Sắc mặt anh nhìn có vẻ không ổn chút nào!

Đông ca, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Anh có chuyện gì rồi sao?

Chẳng lẽ tinh thần anh không tốt à?" Vương Bàn Tử rất sùng bái Lý Đông, vô cùng không muốn Lý Đông xảy ra chuyện gì.

Lúc này thấy Lý Đông đang nói lảm nhảm, trong lòng vừa lo lắng vừa đau xót, hoàn toàn không biết phải làm sao.

Lý Đông lắc đầu, giờ cậu đã tỉnh táo trở lại.

Cậu phát hiện tình hình hiện tại lại một lần nữa trở lại trong căn phòng đó?

Đương nhiên, hiện tại nơi này đối với cậu đã quen thuộc như đi đường cũ, nên cũng không còn vội vàng như vậy nữa.

Đương nhiên, nơi này cũng vô cùng quỷ dị.

Chiếc quan tài vàng ban đầu đã rơi xuống đáy, không hiểu sao lại xuất hiện trở lại trên mặt đất nơi họ đang đứng.

Tóm lại, môi trường hiện tại so với lúc ban đầu họ bước vào nơi

này căn bản không có bất kỳ sự khác biệt nào.

Hiện tại họ đang ở một nơi dường như đã trở lại điểm xuất phát.

Mọi thứ dường như chưa từng xảy ra trước đó?

Hoặc là sau khi mọi thứ xảy ra, chúng đã trở lại điểm xuất phát?

Cũng có thể trước đó chỉ là gặp phải một vài ảo giác, thực tế mọi chuyện chưa hề xảy ra?

Lý Đông dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn mấy người xung quanh, muốn xem họ có trải qua chuyện như vậy không.

Nhưng lại không tiện hỏi, bởi vì hiện tại lại có một vấn đề: người ở nơi này không chừng sẽ giả dạng thành đồng đội của cậu.

Cho dù là Vương Bàn Tử và mấy người khác, cũng không chắc chắn là người thật.

Bởi vì hiện tại, nếu hỏi như vậy, không chừng sẽ khiến cậu rơi vào tình huống nguy hiểm hơn.

Tóm lại, điều quan trọng nhất đối với một người là phải sống sót.

Sống sót là quan trọng nhất, sống sót tốt hơn tất cả.

Ngoài việc sống sót ra, thì trước tiên cậu phải đảm bảo an toàn cho bản thân.

Nếu muốn đảm bảo an toàn, vậy thì nên làm gì, điều đó tự nhiên không cần phải nói.

Vì vậy, cậu chôn giấu tất cả trong lòng, rồi lại nhìn năm pho tượng trong căn phòng đó.

Không, hiện tại Lý Đông đột nhiên phát hiện, trong số đó có một pho tượng dường như đã bị hủy hoại.

Đúng vậy, vừa nãy khi nhìn từ một phía khác, năm pho tượng

không hề có gì thay đổi.

Nhưng khi quay lại, cậu mới phát hiện trong số năm pho tượng đó, có một pho dường như đã bị hủy hoại một nửa, nhìn qua vô cùng quỷ dị và xấu xí.

Đương nhiên, bên trong pho tượng này không ẩn giấu quái vật như trong tưởng tượng.

Thực tế, bốn pho tượng nguyên vẹn và một pho bị hủy hoại một nửa, khiến cảnh tượng nơi này trở nên âm khí nặng nề.

Đương nhiên, nếu so với trước đó, tình hình hiện tại dường như đã thay đổi.

Nhưng cho dù vậy, Lý Đông trong lòng không biết phải làm sao cho phải.

Hiện tại, cậu dường như hoàn toàn mất phương hướng.

Những chuyện ở đây đối với cậu gần như chỉ còn là "đi bước nào tính bước đó", căn bản không có quy luật nào để nói.

Điều quan trọng nhất là, khi cậu bước tới, những pho tượng quái vật đó lại một lần nữa ngoảnh đầu, trong mắt chúng phát ra thứ ánh sáng đỏ vô cùng quỷ dị.

Ánh sáng đỏ đó khiến cậu cảm thấy vô cùng khó tin.

Dù sao thì, loại ánh sáng đỏ này ở nơi đó có nghĩa là một loại sinh vật tà ác nào đó.

Nếu loại sinh vật tà ác đó thật sự động thủ, vậy thì hiện tại phải làm sao đây, hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi.

Thực tế, Lý Đông đối với những con quái vật thật sự xuất hiện và có thể động thủ lại không hề sợ hãi.

Bởi vì nếu là những con quái vật thật sự động thủ, thì bất kể thế

nào, chúng cũng chỉ là một thứ đồ vật.

Nếu là một thứ đồ vật thì luôn có thể hủy diệt được.

Nếu là một sinh vật thì luôn có thể giết chết được.

Chương 1350

Thứ đáng sợ nhất trên thế giới này không phải là những thứ mà người ta có thể nhìn thấy.

Thứ đáng sợ nhất trên thế giới này là những thứ mà mắt người không thể nhìn thấy.

Những thứ mà mắt người không thể nhìn thấy đáng sợ đến mức nào, điều đó khiến người ta khó mà tưởng tượng nổi.

Bởi vì nếu không nhìn thấy được, điều đó có nghĩa là có vô hạn khả năng, điều đó có nghĩa là không có cách nào thay đổi.

Như vậy, trong lòng người ta sẽ cảm thấy sợ hãi một cách khó hiểu.

Ngay cả Lý Đông, một người dày dạn kinh nghiệm như vậy, cũng tương tự.

Hiện tại, những người đã trải qua trăm trận chiến này cũng đều cảm thấy sợ hãi một cách khó hiểu đối với những thứ vô tri, không biết phải làm sao cho phải.

Đương nhiên, chuyện như vậy cũng là bình thường.

Dù sao thì, tư duy của con người là như vậy.

Tư duy của con người vô cùng phức tạp.

Khi tình huống phức tạp, người ta sẽ suy nghĩ lung tung.

Trong tình huống suy nghĩ lung tung như vậy, người ta sẽ biến những thứ vô tri thành càng đáng sợ hơn, rồi hoàn toàn không biết phải làm sao, cuối cùng khiến họ hoàn toàn hoang mang.

Có một câu nói rất hay: con người không bị người khác dọa sợ, mà

bị chính mình dọa sợ.

Nếu bị chính mình dọa sợ thì đó là điều dễ dàng nhất.

Tình hình của Lý Đông hiện tại cũng tương tự.

Lý Đông vội vàng nói với mấy người: “Tôi thấy mắt của mấy pho tượng này chắc chắn có vấn đề.

Tuyệt đối không được nhìn vào chúng, mau quay sang hướng khác đi.” Trước đó, Vương Bàn Tử đã phải chịu thiệt thòi vì chuyện như vậy, dẫn đến rắc rối lớn như bây giờ.

Cho nên Lý Đông lúc này nhanh chóng quay sang một bên khác, cố gắng không nhìn vào mắt của con quái vật đó.

Những người còn lại cũng làm tương tự.

Lúc này, Lý Đông đi phía trước dẫn đường, từ một bên của căn phòng vòng ra phía sau những pho tượng đó, rồi đến mặt còn lại của chiếc quan tài vàng.

Ở mặt còn lại của chiếc quan tài vàng, cậu đột nhiên phát hiện hình dáng chế tạo của chiếc quan tài vàng này thật sự vô cùng kỳ lạ.

Tổng thể, cả hai mặt của chiếc quan tài vàng dường như đều là nắp quan tài.

Đúng vậy, cả hai bên đều là nắp quan tài.

Hình dáng chế tạo của chiếc quan tài vàng như vậy, trước đây cậu chưa từng thấy bao giờ.

Hiện tại có thể coi là một kiểu tạo hình mới.

Kiểu tạo hình như vậy quả thực khiến người ta cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Thảo nào thứ này có thể được đặt như vậy, thật sự là tà môn!

“Trời ạ!

Sao lại có kiểu quan tài hình dáng như thế này chứ?!” Vương Bàn Tử trừng to mắt.

Gã cũng là một người dày dặn kinh nghiệm, đã thấy không ít quan tài, nhưng chưa từng thấy thứ như vậy bao giờ.

Trong mắt tên này tràn đầy ánh nhìn tham lam.

Thực tế, gã vẫn vô cùng thích tiền tài.

Chiếc quan tài vàng này đối với gã cũng là thứ muốn mang về.

Dù sao thì, một khối vàng lớn như vậy rốt cuộc đáng giá bao nhiêu tiền thì tự nhiên không cần phải nói.

Nhưng gã biết cách kiềm chế, ánh nhìn tham lam trong mắt nhanh chóng lóe lên rồi biến mất.

Rõ ràng sau khi chịu thiệt ở nơi này, gã biết không thể tiếp tục chịu thiệt ở đây nữa.

Nếu tiếp tục chịu thiệt ở đây, thì sẽ không có lợi cho gã.

Tên này quả nhiên cũng là một người biết rút kinh nghiệm.

Thế nhưng, chỉ là ánh mắt tham lam của gã vẫn còn chút luyến tiếc.

Lý Đông thấy gã như vậy, liền không nhịn được cười nói: “Bàn Tử, giờ này mà còn tham tiền làm gì!

Nếu cậu muốn kéo cái quan tài này ra ngoài, tôi dám đảm bảo ngày nào kéo nó ra thì ngày đó sẽ gặp phải chuyện cực kỳ xui xẻo.

Lúc đó mà có gặp vận đen thì đừng có tìm tôi, tôi không chịu nổi nhiều rắc rối đến vậy đâu.

Hiện tại cậu đã gây cho tôi không ít rắc rối rồi, biết không?

Nếu cậu còn gây thêm rắc rối nữa, tôi sẽ trực tiếp bỏ cậu lại đây, không thèm quan tâm cậu có tin hay không!" Hiện tại, Lý Đông có thể dùng ánh mắt nghiêm khắc nhất để cảnh cáo tên này.

Chương 1351

Bởi vì cậu biết, nếu không dùng giọng điệu nghiêm khắc nhất cảnh cáo tên này, thì tên này căn bản sẽ không ghi nhớ bài học.

Làm như vậy sẽ gây thêm nhiều rắc rối cho cậu, mà cậu lại không hy vọng gặp thêm nhiều rắc rối.

Nhiều rắc rối như vậy đối với cậu căn bản không phải là chuyện tốt, bởi vì hiện tại cậu còn không biết ở nơi này có bao nhiêu quái vật, có bao nhiêu đối thủ.

Nếu lãng phí thời gian vào những chuyện nhỏ nhặt này, thì thật sự quá không nên.

Cậu cảm thấy điều quan trọng nhất là phải dùng thời gian quý báu nhất vào những việc quan trọng nhất.

Vương Bàn Tử bị Lý Đông giáo huấn một trận như vậy, tên này lè lưỡi ra, rồi nói với Lý Đông: "Đông ca, sao cậu hung dữ vậy?

Cậu xem tôi là loại người vì tiền mà không cần mạng sao?

Tôi nói cho cậu biết, khả năng tự kiềm chế của tôi rất mạnh đấy.

Cậu xem Bàn gia tôi khi nào làm hỏng chuyện tốt chưa?

Thực tế, lúc thực sự quan trọng tôi rất đáng tin cậy.

Chẳng qua bình thường khi thấy không có nguy hiểm thì tôi mới hơi không đáng tin một chút.

Nhưng cũng không thể vì một chút chuyện nhỏ như vậy mà trách tôi chứ?

Cậu xem, phần lớn thời gian tôi giúp đỡ cậu rất nhiều đúng không?

Thật đó Đông ca, tôi theo cậu bao nhiêu năm, tuy có gây không ít rắc rối, nhưng cũng giúp đỡ cậu rất nhiều mà đúng không?" Tên Vương Bàn Tử này hiện tại dường như đang làm nũng, hoặc như đang diễn trò vậy.

Nhìn bộ dạng gã, có vẻ trong lòng thật sự hoảng sợ rồi.

Dù sao thì, gã quả thực đã gây không ít rắc rối.

Thực tế, trong đội ngũ, mấy người kia tuy miệng không nói, nhưng trong lòng mỗi người đều có ý kiến lớn với Vương Bàn Tử.

Giọng điệu nói chuyện của Vương Bàn Tử lúc này dường như đang làm vừa lòng mỗi người trong số họ, khiến Lý Đông cảm thấy dở khóc dở cười.

Không ngờ một tên Bàn Tử thô kệch như vậy lại có lúc đáng yêu đến thế.

Nếu gã cứ tiếp tục làm nũng như vậy nữa, thì tên Bàn Tử này không chừng sẽ sốt ruột đến phát khóc mất.

Điều đó dường như cũng không hay lắm.

Thế nên cậu cười nói với Vương Bàn Tử: "Tên này giờ biết lỗi rồi thì tốt.

Nếu còn tiếp tục làm nũng nữa, tôi sẽ bỏ cậu lại đó.

Giờ cậu đã nhớ rồi thì tôi không quan tâm nhiều nữa.

Dù sao thì, tôi nhất định phải an toàn thoát ra." Dù sao thì, hiện tại mỗi người trong số họ đều là người có thân phận, có tiền bạc, có những thứ mà người khác cả đời cũng không thể tranh giành được.

Có nhiều thứ như vậy, điều quan trọng nhất là phải tận hưởng cuộc sống thật tốt.

Có nhiều báu vật vô giá như vậy, đã dùng rất nhiều tiền bạc.

Nếu không thể tận hưởng cuộc sống thật tốt, thì thật sự quá lãng phí.

Ít nhất Lý Đông cảm thấy, nếu hiện tại cậu chết đi, thì tuyệt đối sẽ không cam tâm.

Dù sao thì, hiện tại cậu đã trải qua nỗ lực rất lớn mới đạt được cảnh giới như bây giờ.

Nếu đạt được cảnh giới như bây giờ không dễ dàng, vậy thì tự nhiên không thể để nỗ lực của cậu uổng phí như vậy được.

Cho nên hiện tại, ý chí cầu sinh của cậu vô cùng mạnh mẽ.

Đương nhiên, thực tế, trong đội ngũ hiện tại, ý chí cầu sinh của mỗi người đều vô cùng mạnh mẽ.

Dù sao thì, hiện tại thân phận của mỗi người đều gần như nhau, những thứ mỗi người sở hữu cũng gần như nhau.

Trên đời này có một câu nói rất kinh điển, rất có lý: một người nếu sở hữu càng nhiều thứ, thì càng coi trọng sinh mệnh.

Bởi vì sở hữu càng nhiều, càng không hy vọng mất đi nhiều thứ như vậy.

Bởi vì mất đi nhiều thứ như vậy, thì đối với họ sẽ là một sự tiếc nuối quá lớn.

Đạo lý này bất kể vào thời điểm nào cũng rất thông thường.

Lý Đông càng cảm thấy vô cùng có lý.

Hiện tại cũng vậy.

Cho nên hiện tại ý chí cầu sinh của cậu vô cùng mạnh mẽ, cho dù trong lúc tuyệt vọng nhất cũng phải tìm mọi cách để có thể sống sót.

Vương Bàn Tử lúc này thấy không khí có chút đè nén, thế nên tên

này bèn tìm cách khuấy động không khí.

Sau đó, tên này lại nhìn chiếc quan tài một cái rồi hỏi: "Đông ca, chuyện gì vậy?

Vừa nãy những âm thanh hỗn độn mà tôi nghe thấy không phải đều phát ra từ những con mắt đó sao?

Chương 1352

Chỉ là tôi cảm thấy có chút kỳ lạ, tại sao mắt lại có thể phát ra âm thanh?

Tôi tưởng âm thanh đều phát ra từ miệng chứ?

Sao lại phát ra từ mắt được?

Chiếc quan tài này sao lại tà môn đến vậy?

Chúng ta có nên mở chiếc quan tài này ra xem thử bên trong rốt cuộc có thứ gì không?

Tôi nghĩ, sau khi mở chiếc quan tài này ra, cho dù có quái vật cũng không thành vấn đề.

Tôi nghĩ dựa vào trang bị của chúng ta, việc tiêu diệt con quái vật đó cũng rất dễ dàng.

Nhưng hiện tại nếu chúng ta cứ đoán mò ở đây, e rằng sẽ không có thu hoạch gì, bởi vì cứ đoán tới đoán lui cũng chẳng có kết quả gì...

Đông ca thấy sao?

Nếu anh thấy ổn, vậy chúng ta mở chiếc quan tài này ra xem thử.” Đôi mắt của Vương Bàn Tử cứ nhìn chằm chằm vào Lý Đông, muốn Lý Đông đưa ra một cách giải quyết cụ thể.

Bởi vì Vương Bàn Tử trước đó căn bản không biết rốt cuộc là chuyện gì.

Vấn đề của tên này, Lý Đông cũng không có cách nào trả lời.

Bởi vì cậu cũng không chắc chắn.

Vừa nãy, tuy mắt có thể nhìn thấy con mắt đó đang phát sáng, đồng thời cũng phát ra những âm thanh kỳ lạ, nhưng thực tế nó phát ra

từ đâu thì căn bản không ai biết.

Bởi vì Lý Đông biết, trên thế giới này, đôi khi những gì mắt thấy tận mắt chưa chắc đã là thật.

Đôi khi những gì tai nghe được cũng tương tự, chưa chắc đã là thật.

Nếu là thật, vậy thì căn bản không có cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung.

Cậu chỉ có thể dựa vào cảm giác, thậm chí đôi khi cảm giác cũng chưa chắc đã đáng tin cậy.

Hoặc là trên thế giới này, bất kể thứ gì cũng không tuyệt đối đáng tin cậy.

Cho nên hiện tại, mỗi người trên thế giới này đều sống khó khăn như vậy, bởi vì căn bản không biết trên thế giới này ai đáng tin tưởng.

Ví dụ như hiện tại ở đây, Lý Đông cảm thấy trong số mấy người này, không có ai đáng tin tưởng.

Đương nhiên, không phải cậu cảm thấy Vương Bàn Tử và mấy người kia không đáng tin cậy.

Điều quan trọng nhất là cậu không biết liệu mấy người bên cạnh hiện tại có phải là Vương Bàn Tử thật, Hồ Bát Nhất thật, A Ninh thật hay không, cũng không biết có phải là Muộn Du Bình thật hay không.

Thực tế, hiện tại căn bản không có cách nào phân biệt được những người bên cạnh này có phải là đồng đội thật sự của cậu hay không.

Nếu không thể phân biệt được những người bên cạnh này có phải là đồng đội thật sự hay không, thì tự nhiên cũng không có cách nào hoàn toàn tin tưởng.

Dù sao thì, tất cả mọi thứ đều lấy an toàn làm quan trọng nhất.

Nếu không thể đảm bảo an toàn cho bản thân, vậy thì lời nói trước mặt cậu đều là lời vô nghĩa, mọi thứ trước mặt cậu đều vô dụng.

Hiện tại, cậu nhất định phải đảm bảo an toàn cho bản thân.

Hồ Bát Nhất lúc đó đi ở rìa đội hình.

Tên này vốn thích sự trầm mặc ít nói, cũng đang không ngừng suy nghĩ.

Còn Muộn Du Bình.

Tên này tên là Muộn Du Bình, tự nhiên gã cũng là một người không thích nói chuyện.

Nhưng tên này có năng lực cực kỳ mạnh, đồng thời cũng là một người rất biết suy nghĩ.

Điều quan trọng nhất là kinh nghiệm của tên này vô cùng phong phú, cũng sở hữu ký ức như mấy nghìn năm vậy.

Một người như vậy đối với đội ngũ đều vô cùng quan trọng.

Hiện tại, mỗi người đều đang cố gắng suy nghĩ để phá giải mê cục hiện tại, nhưng muốn thật sự phá giải mê cục hiện tại cũng không dễ dàng như vậy.

Điều quan trọng nhất là, hiện tại Muộn Du Bình dường như đã hiểu ra, nhưng gã lại không có ý định nói ra, chỉ dùng đôi mắt đánh giá chiếc quan tài vàng đó, đồng thời lại nhìn mấy pho tượng.

Điều quan trọng nhất là, Lý Đông sau khi quan sát rất lâu mới phát hiện, hướng chú ý chính của tên này dường như là những sợi xích sắt đó.

Những sợi xích sắt này có cơ quan, cậu đã sớm biết chuyện này.

Hiện tại Lý Đông không dám chạm vào những sợi xích sắt này nữa.

Bởi vì những sợi xích sắt này đối với cậu đơn giản là một rắc rối lớn như trời.

Hiện tại, bất kể thế nào cậu cũng không dám chạm vào những thứ đó nữa.

Thậm chí Lý Đông còn cảm thấy, nếu thật sự có thể an toàn thoát ra khỏi nơi này, sau này có lẽ cậu sẽ thật sự không dám chạm vào loại xích sắt này nữa.

Bởi vì loại xích sắt này đã để lại ấn tượng quá sâu sắc cho cậu trước đó.

Chương 1353

Để lại ấn tượng sâu sắc như vậy, có thể nói là "một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng".

Ước tính vì lý do này, Lý Đông cảm thấy sau này cậu có lẽ sẽ thật sự sợ những thứ như vậy.

Có những lúc, một thứ gì đó để lại bóng ma tâm lý sâu sắc cho một người, sau đó thậm chí có thể ảnh hưởng đến cách hành xử.

Đương nhiên, Lý Đông biết mình tuyệt đối không phải là người nhút nhát như vậy.

Nhưng hiện tại, trong thời gian ngắn, cậu chắc chắn sẽ rất sợ hãi khi nói đến loại xích sắt này.

Cho nên hiện tại, cậu căn bản không dám chạm vào những thứ đó nữa, bởi vì những thứ đó thật sự sẽ mang lại những chuyện rất tệ, sẽ mang lại rắc rối rất lớn.

Rắc rối lớn như vậy không phải dễ dàng giải quyết.

Thế nhưng, tên Muộn Du Bình thì lại hoàn toàn không quan tâm nhiều như vậy.

Gã cầm một con dao trong tay, đột nhiên đi đến bên cạnh một pho tượng, rồi trong khoảnh khắc bất ngờ chém con dao vào bụng của một trong những pho tượng đó.

Trong bụng pho tượng đó dường như có sợi xích sắt.

Một nhát dao chém xuống như vậy, dường như tất cả những sợi xích sắt trong bụng của năm pho tượng đều bị mắc kẹt lại.

Xem ra, tên này thật sự đã phát hiện ra.

Sau khi tên này chặn tất cả sợi xích sắt trong những pho tượng đó lại, gã mới phủi tay, rồi nhìn con dao trong tay với vẻ tiếc nuối.

Đương nhiên, cây `Hắc Kim Cổ Đao` trong tay tên này bản thân đã từng bị hủy hoại một lần, hoặc là bị mất một lần.

Sau đó, người khác lại rèn lại một cây dao mới, nhưng Muộn Du Bình cảm thấy nó không đạt.

Rồi Lý Đông lại rèn lại một cây dao khác cho gã, Muộn Du Bình cảm thấy rất tốt.

Nhưng hiện tại, cây dao này xem ra e rằng lại phải bỏ đi ở nơi này rồi.

Dù sao thì, một vũ khí đối với một người là vô cùng quan trọng, đặc biệt là vũ khí của những người thường xuyên luyện võ, đối với họ nó như một sinh mệnh khác.

Nếu vũ khí có chuyện gì, thì đó là một đòn chí mạng tuyệt đối.

Hiện tại tình huống của Muộn Du Bình cũng vậy.

Nếu vũ khí của gã có chuyện gì, đó là một đòn rất lớn đối với gã.

Xem ra để phá giải mê cục này, cái giá phải trả cũng vô cùng lớn.

Dù sao thì, đó là cây đao đã đồng hành với gã bấy lâu nay, một vũ khí tốt như vậy.

Lý Đông có thể khẳng định rằng, nếu cậu gặp phải chuyện như vậy, nếu mất đi một cây dao, thì cậu sẽ cảm thấy vô cùng đau lòng.

Tình hình hiện tại cậu cũng không biết phải làm sao cho phải, cũng không biết tên Muộn Du Bình này trong lòng đang nghĩ gì.

Nhưng có vẻ có thể khẳng định rằng, chiêu này của Muộn Du Bình dường như thật sự rất hiệu quả.

Những pho tượng đó tuy lại một lần nữa mở mắt, nhưng nhanh chóng lại nhắm lại.

Đầu chúng cũng không quay, chỉ chỉ về phía cửa ra vào.

Lúc này, Muộn Du Bình nói: "Hiện tại chiếc quan tài này có lẽ có thể mở ra được rồi.

Nơi này tuy nhìn rất tà môn, nhưng thực tế nó là một loại cơ quan đặc biệt mà thôi.

Chỉ là loại cơ quan đặc biệt này sử dụng một loại năng lượng mà chúng ta hiện tại không thể hiểu được, một loại kỹ thuật cổ xưa hoặc một loại kỹ thuật không tồn tại trên thế giới của chúng ta hiện tại." Tên Muộn Du Bình này cố ra vẻ thần bí giới thiệu một hồi, làm như gã thật sự hiểu biết vậy.

Đương nhiên, nghĩ lại thì tên này không chừng thật sự hiểu biết rất rõ.

Dù sao thì, lai lịch của tên này cũng vô cùng thần bí.

Vì lai lịch thần bí, nên việc gã hiểu được những vấn đề mà người khác căn bản không hiểu cũng là chuyện bình thường.

Dù sao thì, tên này là người có kiến thức uyên bác nhất trong đội.

Một người có kiến thức uyên bác nhất, hiểu biết nhiều nhất như vậy, thì những gì gã làm là như thế nào, điều đó tự nhiên không cần phải nói.

Lý Đông rất tin tưởng lời của tên này.

Lúc này, Lý Đông gật đầu, biết rằng chuyện mở chiếc quan tài đó nhất định phải giao cho cậu làm.

Không còn cách nào khác, bởi vì trong đội này, chỉ có cậu là có trang bị tốt nhất, cũng chỉ có cậu là có lực chiến mạnh nhất.

Vậy thì việc cậu đi mở chiếc quan tài đó cũng là điều bình thường.

Nếu bên trong chiếc quan tài đó có quái vật, thì đối với cậu cũng dễ đối phó hơn, ít nhất cũng tốt hơn cho những người khác.

Cho nên hiện tại cậu cảm thấy, nếu nhiệm vụ này giao cho cậu, thì cậu nhất định phải làm.

Thế nhưng Lý Đông lại có chút sốt ruột, bởi vì vừa rồi rõ ràng đã xảy ra chuyện gì đó.

Hiện tại nếu cậu đi mở chiếc quan tài đó, thì rốt cuộc sẽ xảy ra tình huống gì?

Chương 1354

Rốt cuộc phải làm sao đây?

Nhưng sau đó, Lý Đông lắc đầu, cảm thấy tình hình hiện tại cũng không phức tạp đến mức đó.

Hiện tại nếu đi mở chiếc quan tài đó, tình huống tệ nhất cũng chỉ là bên trong nhảy ra một con cương thi cực kỳ mạnh mẽ.

Một con cương thi cực kỳ mạnh mẽ đối với cậu mà nói, cậu cảm thấy việc đối phó với con cương thi đó dường như cũng không có độ khó nào.

Dù sao thì, bất kể thế nào, cương thi cũng là một loại sinh vật.

Vì đã là một loại sinh vật, vậy thì tự nhiên cũng có cách để đối phó.

Bất kỳ loại sinh vật nào cũng đều có cách đối phó?

Những khó khăn mà Lý Đông đã gặp trước đây, hiện tại trong lòng cậu lại có một cảm giác sợ hãi một cách khó hiểu.

Thế nhưng thực tế, Lý Đông không phải là người nhút nhát.

Nếu là một người nhút nhát, căn bản không thể đạt đến nơi như bây giờ, cũng không thể đạt đến mức độ như bây giờ.

Nhưng hiện tại cậu lại có một cảm giác sợ hãi một cách khó hiểu, cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì.

Sau đó, cậu nghĩ lại, có thể liên quan đến những chuyện đã trải qua trước đó.

Trước đó đã trải qua nhiều chuyện như vậy, dường như mỗi chuyện đều đang dọa dẫm, đều đang tước đoạt dũng khí của cậu.

Nếu là như vậy, Lý Đông cảm thấy những chuyện đã gặp trước đó gần như có thể lý giải được rồi.

Những chuyện trước đó có thể không phải là nguy hiểm thực sự, có thể thật sự là đang khiến cậu sợ hãi, hoặc là một loại `Viên quang thuật` đặc biệt.

Hiện tại dường như đã thành công.

Ngay cả một người có dũng khí cực lớn như Lý Đông cũng cảm thấy có chút sợ hãi.

Sau khi chuyện này phát triển đến mức độ như vậy, đối phương thực tế đã thành công một nửa rồi.

Không thể nào đối phương lại đánh giá thấp Lý Đông.

Hiện tại, tuy trong lòng cậu cảm thấy vô cùng sợ hãi, nhưng cũng không có ý định lùi bước thực sự.

Đùa gì chứ, cậu chưa từng lùi bước ở bất kỳ đâu.

Cho dù trong lòng có chút sợ hãi, thì đó cũng chỉ là một chút sợ hãi mà thôi.

Sợ hãi thì sao chứ?

Sợ hãi nhưng chưa từng muốn lùi bước.

Chiếc quan tài vàng khổng lồ cao hơn 4 mét, cao hơn cả hai người.

Thứ lớn như vậy, cũng chỉ có người có sức mạnh vô cùng lớn như Lý Đông mới có thể một mình mở ra.

Nếu đổi lại là mấy người khác, thì cơ bản cũng phải tìm mọi cách, mấy người cùng hợp lực.

Cũng chỉ có Lý Đông hiện tại, dựa vào sức mạnh của mình, một mình mở chiếc quan tài là đủ rồi.

Cậu nắm lấy nắp quan tài, nhẹ nhàng đẩy thử.

Phát hiện nắp quan tài không hề dễ dàng mở ra như trong tưởng tượng.

Bên trong nắp quan tài dường như có phong tỏa.

Muộn Du Bình cũng ở bên cạnh giúp đỡ.

Tên này không biết từ đâu lấy ra một sợi dây thừng.

Sợi dây thừng này được quấn một vòng quanh sợi xích sắt, rồi buộc vào một pho tượng.

"Sau đó, tôi nghĩ bây giờ tôi có thể từ bên cạnh bò lên." Một hành động vô cùng điên rồ!

Mấy pho tượng đó tuy không phải là quái vật thật sự, nhưng phản ứng của mấy pho tượng trước đó khiến cậu cảm thấy chúng là quái vật.

Hiện tại, ở nơi này mà muốn bò lên đỉnh đầu quái vật, đó tuyệt đối là một chuyện vô cùng điên rồ.

Đối với cậu mà nói, đó đơn giản là "biết núi có hổ vẫn cứ tiến về phía hổ".

Muốn làm chuyện như vậy, tuyệt đối phải có dũng khí cực lớn mới có thể.

Nếu không, tuyệt đối sẽ không dám làm chuyện như vậy.

Đương nhiên, tên này cũng có thể thật sự là người cả gan làm càn.

Không ngờ gã thật sự đã bò lên.

Cũng không tốn quá nhiều sức lực, gã nhanh chóng lên đến đỉnh của pho tượng, sau đó lại thuận theo đỉnh của pho tượng mà lên đến đỉnh của chiếc quan tài đó.

Chỉ là sau khi lên đến đỉnh của chiếc quan tài đó, cậu phát hiện hình dáng đỉnh của chiếc quan tài này dường như không giống như trong tưởng tượng trước đó.

Chương 1355

Trước đó Lý Đông ở trong cái hố sâu đã thấy chiếc quan tài đó, phần đỉnh của nó chi chít những con mắt.

Cái khe hở đó bên trong cũng chi chít những con mắt, có thể khiến người ta có cảm giác mắc hội chứng sợ lỗ.

Thế mà hiện tại, đỉnh của chiếc quan tài này dường như không có thứ gì cả.

Chẳng lẽ trước đó cậu đã nhìn nhầm sao?

Nếu là như vậy, thì hoặc là trước đó cậu đã nhìn nhầm, hoặc là giữa chuyện đã gặp trước đó và chuyện đang gặp hiện tại có một trong hai tình huống là sự thay đổi cục diện.

Đương nhiên, cũng có thể cả hai tình huống đều là ảo giác.

Dù sao thì, hiện tại Lý Đông cũng không thể phân biệt rõ ràng rốt cuộc là thật hay ảo giác nữa.

Nó quá phức tạp rồi.

Thật và ảo giác căn bản không có cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung.

Vương Bàn Tử cũng vừa lúc leo lên, nhìn đỉnh quan tài, sau đó liếc Lý Đông bằng ánh mắt cực kỳ kỳ lạ.

Lý Đông nghe xong những gì Vương Bàn Tử vừa thấy và nghe thì cười nói: "Đông ca, vừa rồi anh chắc chắn là bị ảo giác rồi.

Hoặc là những gì tôi đang thấy bây giờ mới là ảo giác." Lý Đông gật đầu: "Đúng là vậy, không sai.

Những gì tôi thấy vừa nãy có thể là ảo giác, hoặc những gì tôi

đang thấy bây giờ là ảo ảnh.

Vậy làm sao chúng ta có thể xác định được khi nào mình gặp ảo giác đây?

Có cách nào không?

Hiện tại tôi hết cách rồi, bởi vì Viên quang thuật ở đây thực sự quá cao cấp, ngay cả tôi bây giờ e rằng cũng không phá giải được.

Dù sao tôi cũng chỉ là phàm nhân bằng xương bằng thịt, chỉ là người bình thường, làm sao mà đấu lại được người khác trong lĩnh vực này chứ?

Giờ xem ra, chúng ta phải làm sao đây?

Nếu có cách thì tốt, nếu không thì chẳng lẽ tất cả chúng ta đều phải chết ở đây sao..." Muộn Du Bình vốn định leo lên trước, nhưng bây giờ anh ta lại là người cuối cùng.

Động tác của anh ta thực sự rất nhanh nhẹn, dù sức mạnh không bằng Lý Đông, nhưng trong số mấy người, anh ta là người nhanh nhất trong các loại chiến đấu.

Anh ta luôn tạo cảm giác cực kỳ linh hoạt.

Lý Đông đã quên mất hình dáng của những con mắt trên đỉnh quan tài, sau đó nhìn những người khác, muốn bàn bạc xem nên làm thế nào.

Thực tế, với một chiếc quan tài cỡ đại như thế này, bên trong tự nhiên không thể trực tiếp chứa thi thể.

Thật ra, loại quan tài lớn này bên trong có một lớp quan tài nhỏ hơn.

Hiện tại, họ phải mở từng lớp quan tài, nhưng cụ thể mà nói, đây dường như là một việc rất nghiêm trọng, bởi vì tạm thời không tìm

thấy bất kỳ điểm đột phá nào.

Nếu muốn cưỡng ép mở quan tài cũng không dễ dàng.

Vừa nãy Lý Đông đã thử, anh ấy định tự mình mở, nhưng bây giờ về cơ bản cần mấy người cùng hợp sức, cùng bàn bạc thì mới có khả năng, nếu không thì vấn đề sẽ rất nghiêm trọng, có thể xảy ra chuyện lớn.

Điều quan trọng nhất là Lý Đông đột nhiên nhận ra dưới chân mình, quan tài vàng này có thể là hai lớp.

Nếu là hai lớp quan tài, thì có nghĩa là trong hai lớp đó, cái nào là thật, cái nào là đúng?

Lý Đông đột nhiên nhớ đến lớp quan tài khác?

Dù sao, hình ảnh những con mắt anh thấy ở lớp quan tài kia đã để lại ấn tượng rất sâu sắc trong đầu anh.

Mặc dù anh đã cố gắng tự nhủ rằng những gì mình thấy lúc đó có thể là giả, có thể là ảo giác, nhưng đôi khi tự lừa dối mình cũng là một chuyện rất phiền phức.

Dù sao, nếu muốn lừa dối thì không dễ dàng, bởi vì đôi khi con người dễ tin vào những gì mắt mình thấy, ngay cả khi thực tế là giả cũng rất dễ tin.

Ngược lại, nếu cố lừa dối mình thì lại khó tin hơn.

Bây giờ, những vấn đề đó lại khiến anh phải trăn trở về việc mở chiếc quan tài này.

Đầu tiên, anh dựa vào một cái khóa sắt.

Cái khóa sắt đó từ chính giữa quan tài vươn lên.

Đương nhiên, nếu muốn mở cái khóa sắt đó thì hơi không thực tế, trừ khi phải cưỡng ép phá vỡ quan tài này.

Nếu thực sự cưỡng ép phá vỡ quan tài này thì cũng không phải là không thể, nhưng nếu làm như vậy thì có thể xảy ra những sự cố ngoài ý muốn còn nghiêm trọng hơn.

Trừ khi bất đắc dĩ, anh tuyệt đối không muốn làm chuyện như vậy.

Dù sao, nếu làm vậy thì tình hình có thể trở nên phức tạp hơn rất nhiều.

Bởi vì hiện tại, có khả năng họ sẽ thực sự giải mã được bí mật của nơi này?

Lý Đông đang suy nghĩ những vấn đề này thì bất ngờ nhìn thấy ngay trên đỉnh đầu mình.

Bởi vì ánh đèn pin không chiếu đến đó nên có vẻ mờ ảo, nhưng anh vẫn giật mình.

Chương 1356

Sau khi chiếu ánh đèn pin lên đỉnh đầu, anh mới thực sự giật mình, bởi vì anh phát hiện trên đỉnh đầu mình treo vô số đầu lâu.

Cách treo này đơn giản giống hệt phong linh vậy.

Đương nhiên, những đầu lâu này dường như không phải đầu lâu thật, bởi vì chúng rất nhỏ, tối đa cũng chỉ to bằng nắm tay, thậm chí còn nhỏ hơn nắm tay người.

Lý Đông cảm thấy những đầu lâu này có thể được chạm khắc từ một loại vật liệu nào đó, có thể là pha lê.

Nhưng sau khi cẩn thận phân biệt, anh lại phát hiện những thứ này dường như cũng không nhất định là pha lê.

Nhìn qua lại giống hệt đầu lâu thật.

Đúng vậy, chúng là đầu lâu thật, bởi vì giữa những xương trắng đó còn sót lại một ít răng nanh.

Hốc mắt lõm sâu cũng được khảm những con mắt rất kỳ dị.

Những con mắt kỳ dị đó dường như cũng phát ra ánh sáng kỳ lạ dưới ánh đèn pin.

Chuyện gì vậy?

Tại sao đầu lâu thật lại nhỏ như vậy?

Đầu lâu nhỏ như vậy, cho dù là của trẻ con, e rằng cũng không nhỏ đến thế?

Chẳng lẽ là của một loài động vật nào đó?

Đương nhiên, cũng có khả năng là một loài động vật nhỏ nào đó mà lại có hình dáng hơi giống con người thì cũng là chuyện bình

thường.

Dựa theo lịch sử hay kiến thức hiện tại mà chúng ta biết, thực tế có một số loài khỉ có thân hình đặc biệt nhỏ, cũng có khả năng.

Nhưng bất kể là thứ gì, nó cũng khiến anh sợ hãi toát mồ hôi lạnh, dù sao số lượng này thực sự quá nhiều.

Lý Đông vốn đã hơi sợ hãi, bây giờ suýt nữa thì rơi thẳng từ đỉnh quan tài xuống, dù sao số lượng đầu lâu ở trên đó đại khái có mấy nghìn cái.

Vương Bàn Tử cũng nhìn thấy những thứ này, sau đó nghiến răng nói: "Mẹ kiếp, chủ nhân của cái nơi này rốt cuộc là loại người gì vậy?

Làm ra những chuyện này có hơi thất đức một chút không?

Mẹ nó, rốt cuộc muốn làm gì?

Muốn hù dọa người à?

Quan trọng nhất là những thứ này đã hại chết bao nhiêu người, hoặc hại bao nhiêu sinh mệnh...

Tôi cảm thấy nếu không phá hủy tất cả những thứ này, Vương Bàn Tử tôi thực sự không nhịn được nữa rồi...

Tốt nhất là những thứ này của tên khốn này có thể lấy đi được thì cứ lấy đi hết!" Vương Bàn Tử lại sục sôi ý chí.

Nhưng Lý Đông lại trừng mắt nhìn tên khốn này một cái, như thể đang nhắc nhở anh ta.

Tên khốn đó nhìn thấy ánh mắt của Lý Đông xong thì lập tức ngượng ngùng lè lưỡi, cuối cùng bẽn lẽn nói: "Đông ca, đừng dùng ánh mắt đó nhìn tôi chứ!

Tôi chỉ đùa với anh thôi mà!

Tôi đùa với anh thì anh làm gì mà nghiêm túc thế...

Đồ ở đây quý giá như vậy, tôi nhìn mà trong lòng ngứa ngáy thì cũng đâu có sai?

Hơn nữa, nơi này độc ác như vậy, mặc dù tôi không thể lấy hết, cũng không thể mang đi hết, nhưng tôi cảm thấy phá hủy tất cả mọi thứ ở nơi này là một lựa chọn không tồi.

Nếu không phá hủy những thứ này, tôi nuốt không trôi cục tức này!" Điều quan trọng nhất là khi Lý Đông đang quan sát những hộp sọ đó, anh đột nhiên phát hiện những hộp sọ này dường như không giống nhau.

Đặc biệt là một hộp sọ trong số đó rất đặc biệt.

Đương nhiên, nếu không nhìn kỹ thì có thể bị bỏ qua, nhưng nếu tập trung chú ý một chút, sẽ phát hiện ra hộp sọ ở trên đỉnh đầu đó rất kỳ lạ.

Tóm lại, hộp sọ trên đỉnh đầu đó, trên trán dường như cũng có một hốc mắt.

Có lẽ tên khốn này bẩm sinh đã có ba con mắt.

Ngoài ra, thứ được khảm trong mắt của cái thứ này cũng khác với thứ được khảm trong mắt của những đầu lâu khác.

Mắt của những cái đầu lâu khác không biết có phải là pha lê không, nhưng phản chiếu ra ánh sáng ngũ sắc.

Còn mắt của cái tên khốn này thì lại màu đen.

Đúng vậy, nó được khảm thứ màu đen, cũng không biết có ý nghĩa gì.

Lý Đông nhớ lại vừa nãy anh đã thấy những tên khốn có mắt đen đó trên bích họa.

Chẳng lẽ giữa chúng cũng có liên hệ sao?

Đương nhiên, trong cùng một ngôi mộ có liên hệ thì cũng là chuyện bình thường, nhưng liên hệ là gì?

Tại sao mắt đen lại đặc biệt?

Trong khi đang suy nghĩ những vấn đề này, tình hình ở nơi này dường như lại trở nên quỷ dị hơn.

Chương 1357

Những đầu lâu đó lại lay động, trông như bị gió thổi vậy.

Nhưng ở một nơi như thế này, trong trường hợp bình thường sẽ không có gió.

Đương nhiên, ở nơi này muốn tạo ra bão thì cũng không phải là không thể, chỉ cần khiến không khí ở nơi này tạo ra một sự lưu động nào đó là được, ví dụ như đốt lửa là một lựa chọn không tồi.

Đương nhiên, bây giờ xung quanh cũng không xuất hiện tình huống đốt lửa, nơi này lại có gió thổi, thì có vẻ hơi kỳ lạ.

Điều quan trọng nhất là anh phát hiện khi một cái đầu đang lắc lư va vào một cái đầu khác ở phía trên, lập tức toàn bộ các đầu lâu trên đỉnh đều lắc lư một cách có quy luật.

Sau khi lắc lư có quy luật, Lý Đông nghe thấy một chuỗi âm thanh rất có tiết tấu.

Âm thanh rất có tiết tấu đó đơn giản giống hệt âm thanh u minh.

Âm thanh u minh rất kỳ quái, Lý Đông tin rằng anh chưa bao giờ nghe thấy âm thanh như vậy.

Âm thanh đó nghe cho người ta cảm giác như trẻ con đang khóc xen lẫn tiếng chuông leng keng trong trẻo.

Vẻ mặt của mấy người trong khoảnh khắc đó đều trở nên tái nhợt.

Lý Đông từ từ lắng nghe một loại âm thanh phát ra giữa những đầu lâu đang lay động đó, sau đó đột nhiên phát hiện những âm thanh đó mang theo sự u oán, như thể đang nói về những chuyện bất công mà chủ nhân của chúng đã gặp phải, cũng như sự không cam lòng trong lòng chúng.

Chết tiệt, nơi này e rằng lại có Viên quang thuật hoặc thứ gì đó tương tự.

Lý Đông lập tức nhận ra vấn đề đó, đây cũng là thứ được sử dụng nhiều nhất ở nơi này, có thể khiến người ta sinh ra ảo giác.

Xem ra, bây giờ nơi này lại có tình huống đó.

Sau khi nhận ra chuyện đó, anh lập tức véo mạnh vào cánh tay mình.

Cơn đau dữ dội đó khiến tinh thần anh hơi hồi phục một chút, sau đó anh lại dùng con dao trong tay rạch mạnh vào người những người khác.

Mỗi người đều phải chịu đựng cơn đau dữ dội.

Lúc đó, Lý Đông đột nhiên phát hiện âm thanh u oán đó biến mất, ảo giác đó hoàn toàn không còn tồn tại, nhưng nhìn những đầu lâu trên đỉnh đầu đó vẫn đang lơ lửng bay qua bay lại.

A Ninh là một người có tính khí rất nóng nảy, biết tình hình bây giờ có vẻ không ổn, liền trực tiếp rút súng lục ra bắn một phát lên đỉnh đầu.

Chỉ khiến anh cảm thấy ngoài ý muốn là sau khi bắn một phát, viên đạn súng lục không như trong tưởng tượng, ngay lập tức bắn trúng phía trên đó.

Ngược lại, viên đạn dường như giống như ốc sên, từ từ bay lên phía trên.

Điều quan trọng nhất là khi viên đạn tiếp cận đỉnh đầu, nó lại giống như làm ảo thuật, xoay một vòng trong không trung, sau đó trực tiếp cắt đứt cái đầu lâu ba mắt trên đỉnh đầu.

Lý Đông há hốc mồm, nói với A Ninh: "Kỹ năng bắn súng của cô

sao lại lợi hại như vậy?" Bởi vì rõ ràng là nhìn tình huống trên đỉnh đầu, viên đạn rõ ràng phải rẽ cong rồi cuối cùng mới bắn trúng chỗ đó.

A Ninh nói: "Tình huống trên đỉnh đầu phức tạp hơn trong tưởng tượng của tôi...

Bề ngoài nhìn thì khoảng cách giữa đỉnh đầu và tôi không đặc biệt cao...

Nhưng thực tế khoảng cách ở đó rất xa xôi...

Hoàn toàn không như tôi tưởng tượng." Sau khi A Ninh nói xong, mấy người Lý Đông đều há hốc mồm?

Ý nghĩa là sao?

Chẳng lẽ không gian mà họ thấy không phải là không gian thật?

Chẳng lẽ là "không gian gấp khúc" trong truyền thuyết sao?

Không phải là quá khoa học viễn tưởng một chút sao?

Thứ khoa học viễn tưởng như vậy làm sao có thể xuất hiện ở đây?

Cho dù là văn minh tiền sử cũng không thể.

Nếu văn minh tiền sử thực sự lợi hại như vậy, thì có lẽ những người đó đã sớm không biến thành văn minh tiền sử rồi.

Nhưng bây giờ anh cũng không quản nhiều như vậy.

Sau khi không còn sợi dây nào treo nữa, cái đầu lâu ba mắt đó liền rơi xuống.

Chỉ là cách rơi của cái thứ này cũng rất kỳ lạ, nó không rơi thẳng xuống mà giống như một con diều, không ngừng xoay tròn trong không khí, đại khái rơi khoảng một phút thì cuối cùng mới rơi xuống.

Lý Đông nhìn thấy khi nó thực sự sắp rơi xuống thì mới có thể

kiểm soát được nó, liệu cái thứ này có đập vào mặt anh không?

Nếu cái thứ này đập vào người anh thì sẽ gây ra hậu quả không tốt, anh cũng không biết.

Nhưng Lý Đông trong lòng biết một điều là tuyệt đối không thể bị cái thứ đó đập trúng, nếu không thì có thể xảy ra chuyện không hay.

Mặc dù là một người duy vật chủ nghĩa, anh cảm thấy bất kể chuyện gì cũng có căn cứ, nhưng cho dù có căn cứ thì chuyện đó cũng không thể chấp nhận như vậy được.

Anh cảm thấy tuyệt đối không thể chấp nhận dễ dàng như vậy được.

Nhưng không gian hiện tại mà anh đang ở thực sự quá nhỏ, rất chật chội.

Nếu muốn tránh thì hoàn toàn không có cách nào, thậm chí Lý Đông muốn lấy công cụ từ người ra cũng không có cách nào.

Chương 1358

Nhìn thấy cái đầu lâu ba mắt đó sắp rơi xuống, trong mắt một con mắt dường như mang theo ánh nhìn chế nhạo, Lý Đông trong lòng rất khó chịu.

Bây giờ anh hận không thể lập tức nhảy xuống khỏi quan tài, bởi vì như vậy không chừng có thể tránh được cái thứ này?

Nhưng vào lúc này, Muộn Du Bình đột nhiên đưa tay ra nắm lấy cái đầu lâu ba mắt đó, đồng thời trong tay anh ta có một con dao găm, trực tiếp đâm vào con mắt màu đen đó.

Lý Đông phát hiện con mắt màu đen đó bay ra, mục tiêu vẫn còn đó.

Lý Đông vội vàng dốc hết sức nắm lấy con mắt màu đen đó.

Viên ngọc thạch màu đen đó, sau khi cầm trong tay, dường như có một cảm giác nóng rực.

Đương nhiên, ngay lập tức, cảm giác nóng rực đó lại biến thành cảm giác lạnh lẽo, cũng không biết là tình huống gì.

Lý Đông cảm thấy rất khó chịu với cảm giác lúc nóng lúc lạnh này, nhưng anh biết thứ này có thể rất hữu ích, nên cầm chặt trong tay không buông.

May mắn là sau khi cái đầu lâu ba mắt đó rơi xuống, những động tĩnh hư vô, lộn xộn trên đỉnh đầu đều biến mất.

Bị làm cho náo loạn như vậy, tình hình bây giờ lại trở nên phức tạp.

Nhưng bây giờ anh cũng lười quản chuyện khác, tập trung tất cả chú ý vào viên bảo thạch màu đen đó.

Bây giờ phải tìm hiểu xem viên bảo thạch màu đen đó có tác dụng gì.

Lý Đông nhân cơ hội muốn đưa viên bảo thạch cho những người khác, nhưng những người khác dường như đã nhìn thấu Lý Đông, từng người từng người đều lắc đầu, tỏ ý hoàn toàn không muốn nhìn thứ này.

Lý Đông cẩn thận đánh giá viên bảo thạch đó xong thì phát hiện nó cũng không có tác dụng đặc biệt gì, mà cái cảm giác lúc nóng lúc lạnh đó khiến anh rất khó chịu, nên anh trực tiếp cho vào Càn Khôn Đại.

Càn Khôn Đại là một bảo vật rất độc đáo.

Nếu đặt thứ gì đó vào trong túi này thì có thể cách ly mọi thứ, tương đối an toàn.

Lúc này, Lý Đông và Muộn Du Bình cùng nhau cầm dao găm rạch trên quan tài vàng?

Sau khi nhìn, họ quyết định dùng bạo lực cưỡng ép mở cái quan tài này.

Đương nhiên, dùng bạo lực để mở không phải là trực tiếp chém vỡ quan tài, mà là khoan một cái lỗ trên quan tài này, sau đó chui vào xem tình hình thế nào.

Dù sao, làm như vậy có thể giảm bớt một chút những sự cố ngoài ý muốn có thể xảy ra.

Đương nhiên, độ cứng của vàng tương đối thấp.

Sau khi dùng dao găm thép rạch loạn xạ vài nhát, nghe thấy một tiếng động trầm đục, cái nắp bên ngoài quan tài dường như đã được mở ra một lối đi.

Lớp quan tài tiếp theo, tình hình thực tế, xuất hiện trước mắt anh

ta.

Sau khi cái quan tài này được mở ra một cái lỗ, đột nhiên có một sự thay đổi lớn hơn xảy ra.

Cái nắp quan tài vốn dĩ không thể mở được, đột nhiên bị mở ra, sau đó "phanh" một tiếng, rơi xuống đất vỡ thành mấy mảnh.

Nhìn sự thay đổi như vậy, Vương Bàn Tử đau lòng muốn chết.

Nhưng bây giờ cũng không có cách nào, bởi vì vừa nãy không có cách nào mở bình thường, nên bây giờ mới thành ra như vậy.

Sau khi cái nắp quan tài này được mở ra, bên trong có một lớp quan tài, cũng được làm bằng vàng.

Đương nhiên, nói như vậy, dường như có hơi hạ thấp đẳng cấp.

Thông thường, một cái quan tài như thế này, nếu bên ngoài được làm bằng vàng, thì bên trong ít nhất cũng phải được làm bằng bạch kim, thậm chí là kim cương.

Nhưng cho dù như vậy, nó cũng rất kinh người.

Nhìn chủ nhân ngôi mộ này, thực sự là xa hoa vô độ.

Chỉ một cái quan tài như thế này thôi, giá trị liên thành, không phải người bình thường nào cũng có thể sánh bằng.

Chỉ là chủ nhân ngôi mộ này, dường như ở nơi này, đã sắp đặt một số thứ tà môn, không phải dễ dàng tùy tiện có thể lấy đi được.

Số phận của Vương Bàn Tử vừa nãy, bây giờ tên khốn Vương Bàn Tử này vẫn còn nuối tiếc.

Vương Bàn Tử tự nhiên cũng biết, bây giờ không thể tùy tiện lấy đồ ở bên trong, ít nhất là trước khi giải mã bí mật của nơi này, tuyệt đối không thể tùy tiện lấy đồ ở bên trong.

Nhưng tên khốn này bây giờ rất đau lòng, rất bất mãn nói: "Tôi, tôi Tiểu Ca, có thể cẩn thận một chút không?

Mấy thứ này cũng là tác phẩm nghệ thuật, sao lại làm hỏng như vậy..." Vương Bàn Tử vẻ mặt đáng thương, đương nhiên điều anh ta quan tâm không phải tác phẩm nghệ thuật, mà là tiền tài.

Cái quan tài này cũng là một bảo bối tuyệt thế, không biết có thể trị giá bao nhiêu tiền.

Vương Bàn Tử biết, cho dù không thể mang ra ngoài, nhưng được nhìn một bảo bối như thế này cũng tốt.

Bây giờ kết quả lại bị làm hỏng như vậy, khiến anh ta cảm thấy rất đau lòng.

Nhưng Muộn Du Bình cũng không nói gì, chỉ quay đầu nhìn Vương Bàn Tử một cái.

Vương Bàn Tử đột nhiên cảm thấy tình hình có vẻ không ổn, liền ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Tên khốn này thực tế có một chút sợ Muộn Du Bình.

Chương 1359

Dù sao, Muộn Du Bình mang lại cho người ta cảm giác vô địch, bây giờ anh ta không dám mạo phạm tên khốn đó.

Vương Bàn Tử không còn cách nào, bây giờ chỉ có thể ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Muộn Du Bình mới đơn giản nói: "Được rồi, bây giờ có thể mở ra." Lý Đông bây giờ thực tế có một chút ngơ ngác, bởi vì mọi thứ ở nơi này diễn ra quá nhanh, thậm chí vừa nãy anh còn đang xem náo nhiệt, nhưng đột nhiên lại trở thành nhân vật chính.

Vương Bàn Tử đang đứng một bên xem Lý Đông xem náo nhiệt, bây giờ anh phải ra tay rồi.

Đương nhiên, bây giờ anh có lực chiến mạnh mẽ, lại còn là đại ca, nên về cơ bản đều xông lên phía trước, hoặc dùng để che chắn nguy hiểm.

Mấy người đều theo sợi dây trèo xuống, chỉ còn lại một mình Lý Đông trên quan tài.

Lý Đông lắc đầu, sau đó đưa tay vào nắp lớp quan tài bên trong, rồi nhẹ nhàng đẩy một cái?

Lực vô cùng lớn, cái lớp quan tài đó lại không có cơ quan đặc biệt nào.

Vì vậy, cái lớp quan tài đó lại bị anh ta đẩy ra, dưới chân phát ra một tiếng động nhẹ.

Sau đó anh phát hiện cái nắp quan tài đó bay ra, trực tiếp rơi xuống một nơi rất xa.

Mặc dù Lý Đông bây giờ có sức lực rất lớn, nhưng tình huống

như vậy lại khiến anh cảm thấy hơi khó hiểu.

Vương Bàn Tử cũng cảm thấy hơi khó hiểu, vẻ mặt ngơ ngác, bởi vì anh ta thấy, sức lực của Lý Đông, không phải là quá lớn một chút sao?

Lý Đông bây giờ lại không quản nhiều như vậy, tất cả chú ý bây giờ đều tập trung vào quan tài.

Thực tế, trước đây anh đã tò mò không biết bên trong quan tài này rốt cuộc chứa gì, dù sao cái quan tài này nhìn rất bí ẩn, cách bài trí bên ngoài quá lớn.

Nhưng, sau khi mở quan tài, lại đột nhiên phát hiện một vấn đề nghiêm trọng.

Trước đây họ đã bàn bạc rằng ở nơi này đáng lẽ có thể đặt được 10 bức tượng, nhưng bất kể thế nào thì cũng chỉ có 9 bức tượng.

Họ đã suy đoán bức tượng thứ 10 là ai.

Nhưng bây giờ đột nhiên, bức tượng thứ 10, lẽ nào không phải là chủ nhân của quan tài này sao?

Sau khi nhận ra vấn đề này, trong lòng mỗi người đều thót lại.

Bởi vì tiếp theo có thể thực sự sẽ xảy ra chuyện lớn.

Đương nhiên, bây giờ nhiệm vụ của Lý Đông đã hoàn thành thì anh cũng không quản nhiều như vậy, bây giờ cứ nhảy xuống trước đã.

Sau khi nhảy xuống, anh tiến thêm một bước để nhìn rõ những thứ bên trong quan tài.

Bên trong quan tài quả nhiên là một bức tượng mặc một bộ long bào.

Kích thước của bức tượng này đại khái giống với mấy bức tượng bên cạnh, đương nhiên cũng có một số khác biệt, đó là về kỹ thuật chế

tác, có một số khác biệt rất nhỏ.

Nhìn kỹ, sẽ phát hiện bức tượng bên trong quan tài này rất kỳ lạ, tổng thể chế tác rất tinh xảo, trông như một tác phẩm nghệ thuật thật sự, hoàn toàn khác với những bức tượng khác.

Những bức tượng khác mang lại cho người ta cảm giác âm khí dày đặc, khiến người ta rất sợ hãi.

Nhưng bức tượng bên trong quan tài này, lại cho người ta cảm giác giống một người hơn, thậm chí giống một người sống hơn.

Mặc dù không động đậy, nhưng lại khiến người ta cảm thấy có một loại ảo giác thần bí.

Vương Bàn Tử ở chỗ đó loay hoay một lúc lâu, mới cau mày nói: "Đông ca, tôi đột nhiên hiểu ra rồi, tình hình của chúng ta bây giờ, có thể không được cải thiện.

Nơi này, có thể vẫn chỉ là một thứ dùng để kéo dài thời gian, nhưng vấn đề là nơi này ít nhất là mấy trăm năm trước, thậm chí mấy nghìn năm trước, thậm chí mấy vạn năm trước, đã được thiết kế sẵn.

Chẳng lẽ là để kéo dài thời gian của chúng ta sao?

Đồ trong quan tài này thực sự là bức tượng thứ 10, nhưng nhìn như đang lừa chúng ta vậy.

Đông ca, chuyện này, phải làm sao đây?" Những gì Vương Bàn Tử nói bây giờ, thực tế cũng có một độ chính xác nhất định, hoặc thực sự đã hiểu ra mấu chốt.

Nếu vậy, chẳng lẽ nơi này được dùng chuyên để hù dọa rồi lãng phí thời gian của họ sao?

Nếu là như vậy, thì bố cục này, không phải là quá sâu xa và quá lớn sao?

Chẳng lẽ mấy người họ, thực sự đáng để đối phó như vậy sao?

Cái thế giới này, cũng có vẻ quá thần bí rồi.

Nếu làm như vậy thì mấy người họ, trong mắt người khác, không phải là quá quan trọng một chút sao?

Lý Đông bây giờ hoàn toàn không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả sự chấn động, nhưng bây giờ, cũng chỉ đến thế thôi sao?

Bây giờ Lý Đông trong lòng hơi rờn rợn.

Nếu vậy, thì phải đối kháng với tồn tại như thế nào đây?

Đột nhiên anh phát hiện muốn sống sót ở thế giới này, dường như thực sự không dễ dàng như vậy.

Mặc dù bây giờ anh có thể là một nhân kiệt, có mọi loại tài nguyên ưu thế hơn tuyệt đại đa số mọi người, nhưng nguy hiểm mà anh đang đối mặt lại lớn hơn tất cả mọi người.

Chỉ là ở nơi này, một quái vật như vậy, khiến anh trong lòng cảm thấy tình hình, có thể sẽ càng phức tạp hơn.

Chương 1360

Lúc này, đột nhiên lại có người nói: "Mau nhìn, bức tượng trong quan tài này, hơi giống với người đàn ông đeo mặt nạ mà chúng ta đã thấy trên bức tường vừa nãy.

Còn nhớ người đàn ông mặt đen đó không?" Sau khi có người nhắc nhở như vậy, Lý Đông lập tức hiểu ra.

Người đàn ông mặt đen mà anh đã thấy trên bức tường vừa nãy, cũng hoàn toàn không nhìn rõ ngũ quan, khuôn mặt hoàn toàn màu đen.

Người đó, bây giờ, lại có hình dáng như vậy.

Người đó vừa nãy bị xem là chủ nhân ngôi mộ!

Chẳng lẽ chủ nhân ngôi mộ đó đã bị nhốt trong quan tài vàng này, xem như bức tượng thứ 10 sao?

Bây giờ 10 bức tượng, dễ khiến người ta liên tưởng, hơi giống thập đại Âm Soái trong âm phủ địa phủ, nhưng người này lại được đúc thành thập đại Âm Soái, muốn làm gì?

Đương nhiên, bây giờ cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch, ít nhất bây giờ chúng ta đã mở ra cái quan tài vô cùng nguy hiểm này, có thể xem xét bên trong.

Đương nhiên, cho dù con quái vật này thực sự sống lại, Lý Đông cũng không đặc biệt sợ hãi.

Hoặc anh vốn dĩ là một người không sợ trời không sợ đất.

Một người không sợ trời không sợ đất như vậy đối mặt với các loại quái vật thực tế đều không có ý sợ hãi nào.

Đùa thôi, nếu sợ quái vật thì e rằng anh đã không đến nơi này.

Bây giờ nó không phải là quái vật sao?

Trong mắt anh, nó cũng chẳng là gì cả.

Lý Đông trong lòng vẫn luôn nghĩ rằng chỉ cần là quái vật có thể di chuyển thì đều có thể bị phá hủy.

Dù sao, thế giới này đều là thế giới được hình thành từ vật chất.

Thế giới được hình thành từ vật chất dù lợi hại đến đâu thì cũng là vật chất.

Anh không tin rằng dựa vào sức mạnh của con người thì không có cách nào phá giải.

Nhưng nhìn bức tượng người đàn ông mặt đen này, bây giờ trong lòng anh cảm thấy sợ hãi một cách khó hiểu.

Hoặc vốn dĩ anh không sợ, vốn dĩ những người này là những người không sợ trời không sợ đất, nhưng môi trường phía trước đã từng chút một tạo đà, từng chút một dọa dẫm họ bằng một loại Viên quang thuật đặc biệt.

Vì vậy, bất kỳ Viên quang thuật nào mà họ đã thấy trước đây đều phải đáng sợ hơn 1.1 điểm, phá vỡ phòng tuyến tâm lý của họ, khiến họ thực sự sợ hãi.

Không nói gì khác, tình huống ở nơi này bây giờ, rõ ràng là một người, kết quả lại biến thành một con quái vật cao ba trượng.

Thủ đoạn như vậy không phải là thứ mà người bình thường có thể tạo ra, ngay cả một bức tượng cũng vậy.

Đồng thời, anh cũng biết, nơi này chắc chắn cũng có những người khác.

Chỉ là những người khác khi đến nơi này chắc chắn đã không mở cái quan tài này.

Anh cũng không biết lý do, bởi vì anh phát hiện cái quan tài này thực sự không có tác dụng gì đối với họ, hoặc vì những lý do khác.

Tóm lại, họ hoàn toàn không mở cái quan tài này.

Nếu vậy, có lẽ họ đã lãng phí không ít thời gian ở nơi này, thì có lẽ sẽ càng tiếp cận bí mật thực sự của ngôi mộ này.

Nhưng Lý Đông bây giờ cũng không vội, nơi này không chừng có những thứ khác bị người khác bỏ qua.

Anh hiểu rằng Lý Đông vẫn luôn cảm thấy vận mệnh bây giờ dường như luôn nằm trong tay người khác.

Đương nhiên, đối với loại vận mệnh nằm trong tay người khác này, những gì anh đang làm bây giờ giống như một diễn viên đang diễn kịch theo kịch bản.

Đối với loại vận mệnh này, anh thực sự rất ghét, hoặc là một người bình thường đều rất ghét loại vận mệnh này.

Dù sao, bất kỳ ai cũng là một người có nhân cách độc lập.

Mỗi người có nhân cách độc lập tự nhiên sẽ không thích cảm giác bị người khác thao túng trong vận mệnh như vậy.

Vì vậy, bây giờ anh cảm thấy không cần thiết phải đi từng bước theo cách sắp đặt đó.

Anh cảm thấy có thể tùy tiện, hoặc cố gắng hết sức thay đổi vận mệnh, phá vỡ giới hạn này.

Bây giờ nơi này đối với anh có thể là một cái bẫy, nhưng anh cũng có thể trực tiếp lợi dụng nơi này, thay đổi hướng đi của vận mệnh.

Cho dù thay đổi rất nhỏ, anh thấy cũng rất hữu ích.

Dù sao, đôi khi con người làm mỗi việc đều như vậy, cho dù rất nhỏ nhưng cũng rất có ý nghĩa.

Chỉ có như vậy, thế hệ này nối tiếp thế hệ khác, con người trải qua vô số nỗ lực mới có thể thực sự hình thành và nắm giữ vận mệnh của mình.

Sau khi trực tiếp di chuyển bức tượng ra ngoài, anh cũng không phát hiện quái vật xuất hiện.

Điều quan trọng nhất là anh phát hiện bên trong lại xuất hiện một số văn tự.

Những văn tự đó hơi giống chữ tượng hình, nhưng bây giờ anh không nhận ra.

Lý Đông cẩn thận cúi xuống nhìn rõ một chút, sau đó phát hiện mặc dù anh không nhận ra những chữ này, nhưng có thể thấy những chữ này được viết rất đẹp, rất chỉnh tề, đó chắc chắn là do một nhà thư pháp thực sự lợi hại viết ra.

Chương 1361

Sau đó anh lại nhìn một lúc lâu, sau đó phát hiện những văn tự này cũng không đặc biệt cổ xưa, tối đa cũng chỉ là tiểu triện mà thôi.

Những văn tự này được khắc trong quan tài, muốn làm gì?

Đương nhiên, bây giờ chỉ dựa vào suy đoán thì hoàn toàn không thể đoán ra, nhưng Lý Đông có thể phán đoán một điều là, nếu khắc trong quan tài thì thực tế rất không dễ dàng.

Nhưng bây giờ lại cứ như vậy được khắc trong quan tài, thì điều đó chứng tỏ một điều là những văn tự đó có thể rất quan trọng.

Vậy những văn tự đó có ý nghĩa gì đây?

Tóm lại, một số chủ nhân ngôi mộ vẽ bích họa hoặc viết một số văn tự trong ngôi mộ thực tế là để khoe khoang, để người đời sau ghi nhớ công lao của họ.

Làm như vậy sẽ khiến họ lưu danh sử sách.

Anh hiểu rằng trên thế giới này, bất kể là ai cũng có một ước vọng rất lớn, đó là hy vọng có thể được người khác công nhận, hy vọng có thể được người khác sùng bái.

Một mục tiêu như vậy là động lực để con người nỗ lực, con người đã bỏ ra rất nhiều công sức, dường như vì một mục tiêu như vậy, cho dù mục tiêu đó không phải là mục tiêu chính, nhưng vì mục tiêu đó họ sẽ phải trả giá rất lớn.

Chẳng lẽ chủ nhân quan tài này khắc những văn tự này ở đây là để ghi lại công lao của mình sao?

Nhưng những gì anh đã làm trước đây, hoặc những thứ xuất hiện trong quan tài này mà anh đã thấy trước đây, theo Lý Đông, chủ nhân

ngôi mộ này làm chuyện xấu thì không ít, còn về công lao thì căn bản không đáng kể, hoặc là do con người hiểu nhầm.

Chủ nhân trong quan tài này cảm thấy đó là công lao của mình, nhưng trong mắt người ngoài thì đó chỉ là những việc ác mà thôi.

Tóm lại, một chuyện, mỗi người hiểu một cách khác nhau, có lẽ đó cũng là một khả năng.

Đương nhiên, những người ở đây, kiến thức cũng không uyên bác như vậy, những văn tự này không nhất định có thể nhận ra.

Ít nhất Lý Đông thì không nhận ra, Vương Bàn Tử và mấy người kia thì càng không nhận ra.

Dù sao, họ không phải là nhà khảo cổ học thực sự, chỉ là đạo mộ tặc mà thôi.

Người duy nhất có khả năng nhận ra những văn tự này chỉ có một người, đó là Muộn Du Bình.

Dù sao, Muộn Du Bình là một người quá đặc biệt.

Một người đặc biệt như vậy hiểu biết nhiều hơn anh ta thì cũng là chuyện bình thường.

Nhưng Lý Đông thấy vẻ mặt của tên khốn này bây giờ đang nhìn chằm chằm vào những văn tự phía trên mà không nói một lời, cũng không biết tên khốn này có hiểu hay không.

Vương Bàn Tử hơi không nhịn được, nhỏ giọng nói: "Tiểu Ca, cậu có nhận ra những văn tự phía trên không?

Nếu cậu nhận ra thì mau dịch cho tôi nghe xem những văn tự đó có ý nghĩa gì?

Phía trên rốt cuộc là gì...

Mau dịch cho tôi nghe đi!

Như vậy thì mọi người đều biết không phải tốt hơn sao?

Bây giờ cứ như vậy thì tôi sốt ruột chết mất..." Muộn Du Bình nhìn một lúc lâu xong thì cau mày nói: "Một số văn tự phía trên tôi nhận ra, nhưng rất kỳ lạ, một số văn tự hoàn toàn không nhận ra...

Hoặc là tôi cảm thấy những văn tự này căn bản không phải là văn tự, chỉ là một loại ký hiệu đặc biệt mà thôi.

Hoàn toàn không giống văn tự.

Tôi chưa bao giờ thấy loại ký hiệu văn tự này, thậm chí trên khắp thế giới cũng không có một quốc gia nào sử dụng loại ký hiệu này.

Cậu có nhận ra không?" Tiểu Ca nói như vậy, trong lòng Lý Đông lạnh đi một nửa.

Chẳng lẽ những văn tự ở nơi này thực sự không nhận ra sao?

Nếu thực sự không nhận ra thì chỉ có một khả năng, đó là nơi này có thể thực sự là thứ do văn minh tiền sử để lại.

Vậy những văn tự này nếu muốn phá giải thì e rằng không dễ dàng như vậy.

Ít nhất những người này không dễ dàng có thể phá giải những văn tự này.

Dù sao, những người này không phải là chuyên gia ngôn ngữ.

Hoặc nếu tìm chuyên gia chuyên môn thì có thể có cách, nhưng bây giờ chỉ dựa vào sức mạnh của họ thì chắc là không thể.

Lý Đông không còn cách nào, đành lấy điện thoại ra chiếu sáng nơi này, chụp lại ảnh.

Những bức ảnh này ghi lại có lẽ sau này đi tìm chuyên gia có thể có cách phá giải.

Tiểu Ca chọn ra mấy ký hiệu đặc biệt đó xong thì nhìn, ý nghĩa phía sau đại khái đã hiểu rồi?

Tiểu Ca dịch những văn tự mà anh ta nhận ra rõ hơn ở phía sau: "Chủ nhân ngôi mộ này, dường như là hoàng đế của một quốc gia nào đó, đồng thời cũng là một đạo mộ tặc...

Dưới tay tên khốn này có một người rất lợi hại...

Trực tiếp nói rằng có một lần, tên khốn lợi hại dưới tay anh ta và một người đã trải qua một ngôi mộ rất cổ xưa, sau đó ở bên trong đã cảm thán rất nhiều...

Nói rằng những gì đạo mộ tặc lấy, những tiền tài mà người đã khuất để lại, là một chuyện trái với lẽ trời...

Cho dù là một hoàng đế, e rằng sau khi nhập âm phủ địa phủ cũng sẽ gặp báo phục." Đương nhiên, người lợi hại dưới tay chủ nhân ngôi mộ này cũng là một mưu sĩ rất lợi hại, lập tức đưa ra mưu kế.

Chương 1362

Ý nghĩa đại khái của cách nói đó là: Hoàng đế không cần vội vã như vậy, tôi có một phương pháp để phá giải tình hình này.

Phương pháp của mưu sĩ đó khiến hoàng đế cảm thấy rất vui, liền bảo mưu sĩ đó kể lại phương pháp gốc?

Đương nhiên, phương pháp của mưu sĩ đó thực tế cũng không phải là một phương pháp đặc biệt hay, hoặc về cơ bản là thứ đã quá phổ biến rồi.

Bởi vì những hoàng đế thời cổ đại, trong lòng đều có một giấc mơ rất không thực tế, đó là trường sinh bất lão.

Bởi vì trên thế giới này, bất kỳ ai cũng đều có một giấc mơ như vậy.

Đương nhiên, đối với giấc mơ như vậy, về mức độ bức thiết, tất cả những người càng có nhiều thì càng sợ chết, bởi vì một khi chết đi sẽ mất đi nhiều thứ hơn.

Đương nhiên, người có nhiều thứ nhất trên thế giới này tự nhiên là hoàng đế, nên người sợ chết nhất cũng là hoàng đế.

Vì vậy, hoàng đế là người theo đuổi trường sinh bất lão một cách bức thiết nhất trong số tất cả mọi người?

Đương nhiên, phương pháp mà người dưới tay hoàng đế này đưa ra lại có chút khác biệt.

Thông thường, những người theo đuổi trường sinh bất lão sẽ tìm kiếm cái gọi là thần tiên, sau đó tìm kiếm cái gọi là thuốc trường sinh bất lão.

Nhưng mưu sĩ của hoàng đế này lại đưa ra mưu kế cho hoàng đế,

lại là để trộm cắp một số ngôi mộ đặc biệt để tìm kiếm một số thứ bên trong?

Đương nhiên, Lý Đông nghe những thứ này xong, cũng không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Thực tế, dựa theo tình hình mà anh đã hiểu bây giờ, người thực sự có thể đạt được trường sinh bất lão, ước chừng cũng chỉ có Tây Vương Mẫu quốc, sử dụng loại đan dược thi miết, sau đó thông qua cách bảo tồn ký ức bằng đan dược thi miết, để một người vĩnh viễn sống sót.

Đương nhiên, cách làm như vậy cũng sẽ phải trả giá rất lớn, nếu không cẩn thận sẽ biến thành quái vật.

Dù sao, trên thế giới này, bất kể chuyện gì cũng đều rất cân bằng.

Nếu một người có được một thứ gì đó thì nhất định sẽ mất đi một thứ gì đó, đó là chuyện bình thường.

Nhưng bây giờ hoàng đế ở nơi này, người dưới tay anh ta đưa ra phương pháp, lại không phải là tìm kiếm cái gọi là Tây Vương Mẫu quốc.

Người dưới tay hoàng đế này nói rằng nơi họ đang ở bây giờ là một ngôi mộ quỷ.

Vương Bàn Tử nghe Tiểu Ca dịch xong thì kinh hãi, liền vội vàng nói: "Trời ơi, chẳng lẽ nơi này cũng có bí mật trường sinh bất lão sao?

Nhưng Thiết Diện Sinh bây giờ sau khi sống lại không phải đã thực sự trường sinh bất lão rồi sao?

Tại sao lại tìm nơi này?

Tên khốn đó rốt cuộc muốn giở trò gì?" Nghe những lời này xong, trong lòng Lý Đông cũng cảm thấy hơi quỷ dị.

Đương nhiên, tư duy của Vương Bàn Tử hơi nhảy nhót.

Vừa nãy Muộn Du Bình Tiểu Ca nói rằng hoàng đế đó ở nơi này, tìm kiếm cái gọi là trường sinh bất lão.

Sau đó bây giờ Thiết Diện Sinh một chút tiến vào bên trong, ước chừng cũng là để tìm kiếm bí mật đó.

Nhưng cái Thiết Diện Sinh đó, bây giờ về cơ bản đã đạt được mục tiêu, vậy thì muốn làm gì?

Đương nhiên, Lý Đông cũng biết, ước vọng của mỗi người trên thế giới này đều không dễ dàng thỏa mãn, hoặc là dục vọng của con người là vô tận.

Một người có lẽ sau khi thực sự đạt được trường sinh bất lão lại sẽ tìm kiếm một cảnh giới khác, đó là tìm kiếm sức mạnh vô hạn.

Bởi vì một người cho dù thực sự có thể trường sinh bất lão, nhưng vạn nhất gặp chuyện nguy hiểm thì cũng sẽ chết.

Vì vậy, cần phải tìm kiếm để bản thân trở nên lợi hại hơn, tốt nhất là vô địch, như vậy thì mới có thể thực sự sống sót một cách vô tư vô lo.

Đương nhiên, trong tình huống chỉ là lý thuyết như vậy, thực tế con người cho dù đạt được mục tiêu như vậy cũng sẽ tiếp tục khám phá nhiều thứ hơn.

Đương nhiên, những điều này không cần nói, tình hình bây giờ, mục đích của Thiết Diện Sinh ở nơi này, căn bản không biết?

Lý Đông bây giờ cũng hơi nghi ngờ, tên khốn đó thực sự là để đối phó với mấy đạo mộ tặc sao?

Mặc dù mấy người họ cũng đều là những nhân kiệt, nhưng nếu Thiết Diện Thần thực sự muốn đối phó thì dựa theo sự so sánh tài

nguyên giữa hai bên, thực tế ai thắng ai thua không nhất định.

Đương nhiên, sau khi hiểu ra, Lý Đông lại đột nhiên hiểu ra.

Anh thấy Thiết Diện Sinh cũng là một tên khốn rất cẩn thận.

Khi không có sự nắm chắc tuyệt đối, tên khốn đó tuyệt đối sẽ không hành động.

Dù sao, tên khốn đó cũng biết mình gánh vác vận mệnh không thể thất bại.

Thực tế, tên khốn đó đã từng thất bại một lần, lần đó bị Trương Linh đánh bại và giết chết hoàn toàn.

Nếu không phải vì hắn rất cẩn thận để lại một chút ký ức được bảo tồn thì có lẽ đã chết chắc rồi.

Vậy có một bài học như vậy rồi, tên khốn đó có lẽ sẽ tìm mọi cách, tạo ra một môi trường an toàn hơn cho mình, đó cũng là chuyện bình thường.

Lý Đông đột nhiên cảm thấy, bây giờ giữa họ, dường như không ai hơn ai là bao.

Bây giờ anh hơi phấn khích, hơi có cái cảm giác phấn khích khi tiếp cận đáp án.

Cảm giác đó hoàn toàn không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả, nên anh bảo Tiểu Ca tiếp tục dịch.

Chương 1363

Tiểu Ca vốn là một người không thích nói chuyện, nhưng bây giờ anh ta lại dịch từng chữ từng câu.

Theo lời Tiểu Ca, hoàng đế đó và thuộc hạ của anh ta, lại cần tìm kiếm một nơi gọi là Quỷ Mộ.

Nơi này lại là ngôi mộ do quỷ chết để lại, cần một phương pháp đặc biệt mới có thể tìm thấy.

Muộn Du Bình nói với vẻ hối tiếc: "Mưu sĩ đó cụ thể dùng phương pháp gì, ở nơi này lại không có mô tả chi tiết...

Chỉ là thuộc hạ đó nói với hoàng đế, đại khái cần 5 năm.

Hoàng đế đó dường như cũng rất gan dạ, lại thực sự cho 5 năm.

Chỉ là sau 5 năm, tình trạng của người đó rất tệ, đầu bù tóc rối như một kẻ ăn mày xuất hiện trước mặt hoàng đế...

Đương nhiên, người đó lại nói với hoàng đế là đã thành công..." Tiểu Ca nói xong, lại tiếp tục giải thích thêm một lượt.

Ý nghĩa đại khái là: Hoàng đế sau khi nghe thuộc hạ báo cáo kết quả thì rất vui mừng, liền lập tức tiến vào cái gọi là Quỷ Mộ để tìm kiếm phương pháp trường sinh bất lão.

Nhưng người thuộc hạ đó lúc này lại cố ý làm ra vẻ huyền bí, nói rằng chưa đến thời điểm thích hợp.

Sau đó tên khốn đó lấy ra một bản đồ, trên bản đồ đó vẽ một loại hộ cụ.

Thế là hoàng đế bảo thuộc hạ chế tạo hai bộ hộ cụ theo hình dáng trên bản đồ.

Lý Muộn Du Bình lại lắc đầu, tỏ ý phía trên không mô tả là hộ cụ gì, chỉ là một loại hộ cụ đặc biệt.

Đợi trang bị chế tạo xong, hoàng đế lại triệu tập những Mạc Kim Hiệu Úy đạo mộ tặc lợi hại nhất trên thế giới lúc bấy giờ, cùng nhau đi đến cái gọi là Quỷ Mộ.

Kết quả là một số người vào nửa đêm ở một thung lũng.

Hoàng đế nhìn cảnh tượng trước mắt xong thì rất tức giận, bởi vì nơi này hoàn toàn không giống nơi có cái gọi là Quỷ Mộ.

Trên núi ở nơi này, ngoài đá ra thì chỉ có đá, thậm chí không có một ngọn cỏ nào.

Sau khi hoàng đế tức giận, kết quả tự nhiên rất nghiêm trọng, lập tức chuẩn bị giết chết thuộc hạ đó.

Nhưng thuộc hạ đó lại liều mạng giải thích rằng cần một cơ hội thích hợp mới có thể mở ra.

Nếu thực sự không mở ra được thì giết cũng không muộn.

Tóm lại, hoàng đế rất dễ tức giận, rất dễ giết người, nhưng nếu có thể nói chuyện tốt thì hoàng đế cũng dễ dàng thay đổi ý định, đặc biệt là vào thời cổ đại.

Lúc đó, bất kể chuyện gì cũng đều do một mình hoàng đế quyết định.

Nhìn cảm xúc của hoàng đế mà nói thì những chuyện đó sẽ phức tạp, mọi người đều hiểu cách lấy lòng hoàng đế.

Đương nhiên, những chuyện đó vào thời điểm đó, với điều kiện hiện tại thì hoàn toàn không có cách nào phân biệt hoặc đánh giá.

Lý Đông cũng không giải thích, cũng không bình luận, dù sao bây giờ anh chỉ đang nghe chuyện thôi mà.

Vương Bàn Tử không nhịn được nói: "Theo cách nói như vậy thì chẳng phải cuối cùng hoàng đế đó không tìm được nơi này rồi biến thành một bức tượng sao?" Muộn Du Bình gật đầu, sau đó tiếp tục giải thích thêm một lượt.

Ý nghĩa phía sau đại khái là: Hoàng đế đó cũng không sợ thuộc hạ cùng nhau cố ý làm ra vẻ huyền bí.

Dù sao, bản thân hoàng đế đó cũng là một hoàng đế rất lợi hại, bản thân võ công rất mạnh, người dưới tay cũng rất lợi hại, đồng thời những người dưới tay đều trung thành, cho dù xuất hiện mấy người cố ý làm ra vẻ huyền bí thì hoàng đế đó cũng tự tin có thể giải quyết được tất cả mọi thứ.

Người thuộc hạ đó bảo hoàng đế đeo tất cả hộ cụ vào, sau đó bắt đầu sử dụng một số cái gọi là pháp môn ở nơi đó.

Kết quả là vào lúc đó đột nhiên nổi lên một trận gió lớn, mắt của đa số những người đồng hành đều không mở ra được.

Sau khi trận gió lớn đó tan đi, cái thung lũng vốn dĩ không có lại đột nhiên xuất hiện một cánh cửa.

Cái người thuộc hạ đó nói với hoàng đế rằng nơi này là cái gọi là cửa Quỷ Mộ.

Nghe những lời này xong, mấy người Lý Đông đều kinh hãi.

Theo mô tả phía trên thì nơi họ đang ở bây giờ có thể là cái gọi là Quỷ Mộ.

Chỉ là vốn dĩ họ đi tìm người trải nghiệm lại không có, lại đột nhiên rơi vào bẫy, cuối cùng lại đến nơi này.

Chẳng lẽ tất cả đều là trùng hợp sao?

Hoặc tất cả đều là sự sắp đặt của vận mệnh sao?

Còn về kết quả của vận mệnh sẽ như thế nào hoặc sẽ xảy ra chuyện gì, Lý Đông bây giờ về cơ bản không có cách nào phân biệt được nữa.

Nhưng anh lại nhớ lại những bức bích họa đã vẽ trên tường phía trước, đó là một người đàn ông rất lợi hại đeo một chiếc mặt nạ, sau đó dẫn theo một đội quân đứng trước một cánh cửa.

Chẳng lẽ cánh cửa đó, chính là cánh cửa được mô tả trong những văn tự này sao?

Nếu theo cách nói như vậy, thì bây giờ họ thực sự đã rơi vào cái gọi là sự sắp đặt của vận mệnh ở nơi này sao?

Vận mệnh là thứ mà Lý Đông từ trước đến nay không tin.

Anh vẫn luôn cảm thấy vận mệnh phải nằm trong tay mình.

Bất kỳ ai cũng không thể nắm giữ vận mệnh của anh.

Chương 1364

Dù sao, giao vận mệnh vào tay người khác thì đó là một hành vi rất ngu xuẩn.

Đương nhiên, đôi khi con người trên thế giới này lại vô lại như vậy.

Mặc dù vận mệnh luôn nằm trong tay mình, nhưng thực sự có bao nhiêu người có thể nắm giữ vận mệnh của mình?

Thực tế, vận mệnh của đa số mọi người không nằm ở cái gọi là thiên mệnh.

Vận mệnh của đa số mọi người thực tế nằm trong tay những người mạnh hơn.

Hoặc bây giờ ở nơi này, cũng vậy.

Chẳng lẽ vận mệnh của những người này cũng nằm trong tay những người mạnh hơn sao?

Nếu vậy thì có lẽ thực sự có một chút bi ai.

Vậy bây giờ cho dù vận mệnh nằm trong tay người khác, vậy thì bị dẫn đến nơi này rốt cuộc là để làm gì?

Chẳng lẽ là để làm gì?

Là để như vậy sao?

Thực tế, Lý Đông cũng cảm thấy nếu đối phương thực sự muốn giết mấy người họ thì có lẽ đã có cơ hội từ trước rồi.

Nếu bây giờ họ vẫn còn sống như vậy thì chỉ có một khả năng, đó là mặc dù thực sự có rất nhiều người muốn giết họ, nhưng đồng thời, không chừng cũng có người muốn bảo vệ hoặc muốn lợi dụng họ.

Ít nhất có người cảm thấy những người này có giá trị lợi dụng.

Nhưng giá trị lợi dụng của những người này là gì?

Lý Đông nghĩ vậy, đột nhiên phát hiện hình như lại có nhiều chuyện hơn.

Bây giờ mọi chuyện dường như lại phức tạp hơn.

Thế là anh cứ yên lặng chờ đợi, muốn xem Tiểu Ca bây giờ có cách gì tiếp theo không?

Nhưng lúc này, Tiểu Ca lại đột nhiên lắc đầu: "Những văn tự phía trên đã kết thúc hoàn toàn ở đây.

Sau khi đi vào bên trong, họ phát hiện ra, dường như hoàn toàn không có cách nào...

Đương nhiên, tôi hình như đã thấy một chút ghi chép rất đơn giản.

Dù sao, những văn tự phía trên có vẻ hơi mờ ảo, cũng không đặc biệt rõ ràng...

Nghe nói hai người đó, hoàng đế đó và thuộc hạ lợi hại nhất đó, đã sống sót trở ra từ bên trong và có được một bảo vật có thể khiến người ta trường sinh bất lão.

Đương nhiên, những người đi cùng vào bên trong đó, tất cả đều đã chết ở đó...

Đương nhiên, phía sau còn có một số văn tự, càng trở nên mờ ảo hơn.

Ý nghĩa bên trong tôi cũng không hiểu được." Tiểu Ca là một người có một đặc điểm rất lớn, đó là rất trung thực.

Dù sao, những gì anh ta không biết thì tuyệt đối sẽ không nói bừa.

Phía sau thực sự quá mờ ảo, hoàn toàn không nhìn rõ.

Nhưng cho dù như vậy, cách nói của Tiểu Ca vẫn khiến Lý Đông và mọi người đều đầy rẫy nghi vấn.

Chẳng lẽ cái gọi là Quỷ Mộ thực sự tồn tại sao?

Theo lời kể phía sau thì hoặc là nơi này cũng không phải Quỷ Mộ thực sự.

Vậy thì nơi này, chẳng lẽ là ngôi mộ của hoàng đế đã đến Quỷ Mộ đó sao?

Nói như vậy dường như cũng không đúng, bởi vì nơi này trước đây đã phân tích rằng hoàn toàn không giống một nơi được tạo ra nhân tạo.

Nơi này nhìn ban đầu giống một nơi tự nhiên rất nguy hiểm, cũng là một nơi rất đặc biệt, sau đó bị một nhân vật thực sự lợi hại chiếm cứ, rồi coi nơi này là ngôi mộ của mình.

Luận điểm trước đây, nếu là luận điểm như vậy thì bây giờ vẫn chưa bị phủ định.

Anh vẫn luôn cảm thấy luận điểm như vậy là rất chính xác.

Điều quan trọng nhất là ghi chép phía trên càng về sau càng trở nên rất mờ ảo.

Lý Đông bây giờ muốn biết nhất là sau khi hoàng đế đó tiến vào cái gọi là Quỷ Mộ thì đã có được thứ gì?

Có được thứ gì có thể khiến người ta trường sinh bất lão sao?

Chẳng lẽ là cái gọi là ngọc oánh và đan dược thi miết sao?

Nhưng những thứ này không phải chỉ có ở Tây Vương Mẫu cung thôi sao?

Tây Vương Mẫu cung thì nơi đó thực tế cũng không phải là nơi mà người bình thường có thể tùy tiện đi vào.

Nơi đó có hai tồn tại rất khó khăn.

Một trong số đó là tồn tại mà người bình thường căn bản không thể tìm thấy, căn bản không thể đi vào đó.

Chương 1365

Ngoài ra còn có một nguyên nhân khác.

Người bình thường cho dù tìm thấy nơi đó thì cũng không thể phá vỡ những cơ quan và rắn ở nơi đó.

Những con rắn cơ quan ở nơi đó cắn người thực sự quá hung dữ, số lượng cũng thực sự quá nhiều.

Cho dù có tất cả vũ khí tiên tiến cũng không nhất định có thể đánh lại.

Lý Đông ở nơi đó còn suýt chết, huống chi là những người khác?

Những người này có thể thực sự là trần nhà của thời đại đó, có thể thực sự là một nhân kiệt.

Ở nơi đó còn phải trả giá lớn như vậy, huống chi là những người khác.

Ít nhất Lý Đông cảm thấy, nếu là người bình thường mà không có trang bị tốt như vậy thì vào nơi đó căn bản là đi nộp mạng.

Đúng vậy, đó tuyệt đối là một hành vi đi nộp mạng.

Hoàng đế đó cho dù có dẫn theo nhiều đạo mộ tặc như vậy, có nhiều cao thủ như vậy đi vào thì e rằng cũng không dễ dàng đi ra.

Lý Đông bây giờ lại cẩn thận hồi tưởng lại những kinh nghiệm đã trải qua trên đường.

Những kinh nghiệm trên đường về cơ bản đều rất phức tạp.

Đồng thời, vận mệnh của anh dường như đang nằm trong sự kiểm soát của người khác.

Tất cả những gì anh có được bây giờ dường như bất cứ lúc nào

cũng có thể mất đi.

Bây giờ anh không khỏi cảm thán một tiếng.

Chuyện này thực sự không có cách nào, hoặc tạm thời không tìm thấy cách thực sự cấp bách có thể giải quyết những chuyện này.

Điều quan trọng nhất là những chuyện đã trải qua trước đây, nếu áp dụng vào nơi này, dường như có một chút khác biệt với những câu chuyện ở nơi này.

Vậy sự không nhất quán đó khiến người ta khó xác định.

Đương nhiên, trong lòng Lý Đông có một cách nghĩ là nếu là bí mật của thế giới này thì cuối cùng chỉ có một, và tất cả các nơi cuối cùng e rằng đều chỉ về cùng một đích đến.

Nếu thực sự là như vậy, thì những ghi chép ở nơi này có thể thực sự rất hữu ích.

Vì vậy, anh đã rất cố gắng ghi lại những văn tự bên trong, đặc biệt là mấy ký hiệu mà anh không nhận ra trước đây, mấy ký hiệu không nhìn rõ cũng đều được ghi lại.

Anh hy vọng sau này có thể phá giải được.

Nếu vậy thì bí mật của nơi này có thể sẽ được hiểu rõ hơn.

Bây giờ Lý Đông trong lòng có một cách nghĩ rất cấp bách là e rằng phải chuẩn bị cho một cuộc chiến lâu dài.

Đương nhiên, cho dù là chiến đấu lâu dài, Lý Đông cảm thấy cũng không sao.

Dù sao, bây giờ thời gian đối với anh hoàn toàn không thành vấn đề.

Tất cả thời gian dài đằng đẵng này, chỉ cần không gặp phải chuyện nguy hiểm nhất thì anh có thể mãi mãi sống sót như vậy.

Vậy thì những bí mật trên thế giới này, anh cảm thấy cuối cùng sẽ có một ngày có thể phá giải được.

Bởi vì trên thế giới này có một quy luật rất quan trọng, đó là bất kể thứ gì cũng không thể thoát khỏi sự can thiệp của thời gian.

Chỉ cần thời gian đủ dài, thì mọi chuyện đều có thể làm được.

Ít nhất trong mắt anh, chỉ cần thời gian đủ dài thì làm mọi chuyện đều rất dễ dàng.

Nhưng sau khi anh cảm thán một tiếng ở nơi đó, Hồ Bát Nhất đột nhiên nói: "Nếu vậy thì dường như cũng không đúng.

Theo lời kể trước đây, nếu hoàng đế thần bí đó thực sự có được thứ trường sinh bất lão thì lẽ ra phải còn sống mới đúng.

Tại sao một người còn sống lại xây dựng một ngôi mộ cho mình?

Nói như vậy thì cũng không hợp lý.

Ít nhất tôi cảm thấy nơi này không phải là ngôi mộ của anh ta.

Chẳng lẽ nơi này thực tế chỉ là một loại chướng nhãn pháp để mê hoặc chúng ta sao?" Nghe Hồ Bát Nhất nói như vậy, mấy người lập tức cau mày.

Nếu vậy thì dường như cũng không phải là không thể.

Dù sao, cái gọi là trường sinh bất lão thực sự quá hư vô mờ mịt.

Cho dù có được đan dược thi miết và biết cách vận dụng chính xác nhất để có được sinh mệnh dài đằng đẵng bây giờ thì cũng không dám khẳng định là không thực sự trường sinh bất lão.

Bởi vì cái gọi là trường sinh bất lão chính là cái gọi là thành tiên.

Con người khi còn sống thì tìm mọi cách để thành tiên.

Có những người khi còn sống cảm thấy không làm được thì lại ảo

tưởng rằng sau khi chết có thể làm được chuyện như vậy để đạt được trường sinh, đó là một cách nói như vậy.

Chẳng lẽ cái gọi là hoàng đế đó cũng có cách nói như vậy sao?

Chương 1366

Rằng anh ta cảm thấy khi còn sống thì không thể thực sự trường sinh bất lão, nhưng tin rằng sau khi có được những bảo bối đó thì sau khi chết có thể thành tiên!

Nếu là như vậy thì có hơi duy tâm chủ nghĩa, bởi vì tình hình sau khi con người chết đi thì căn bản không có cách nào dùng ngôn ngữ để diễn tả, hoặc không ai thực sự hiểu được tình hình thực tế.

Đa số mọi người cũng chỉ là suy đoán của con người mà thôi, bởi vì chuyện như vậy con người căn bản chưa từng trải qua mà.

Chuyện chưa từng trải qua, làm sao có thể dùng ngôn ngữ để diễn tả được!

Đương nhiên, Lý Đông lúc này còn có một điều tối quan trọng nữa.

Tất cả những suy đoán trước đây đều dựa trên giả định rằng những văn tự này là thật.

Nhưng lỡ như bây giờ, nơi này, những văn tự này căn bản không phải sự thật thì sao?

Lỡ như những văn tự này chỉ là do chủ nhân nơi đây tùy tiện bịa đặt hoặc cố ý viết ra để lừa gạt thì sao?

Tình huống như vậy cũng không phải không thể xảy ra, bởi vì trong giới trộm mộ, giữa người sống và người chết luôn có sự đối đầu, vì để đối phó với đối phương, họ có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào, điều đó cũng là chuyện bình thường.

Lý Đông hiểu rằng trên thế giới này, mỗi người đều không có giới hạn ở một khía cạnh nào đó.

Cơ bản là vì để đạt được mục tiêu của mình, họ có thể làm ra bất cứ chuyện gì, đó là điều bình thường.

Ngược lại, nếu trong chuyện như vậy mà lại có giới hạn, thì mới là bất thường thực sự.

Nhưng Lý Đông hiện tại cũng có thể khẳng định một điều: chủ nhân của ngôi mộ này chắc chắn có mối liên hệ không thể tách rời với cái gọi là Quỷ Mộ.

Có lẽ gã đó đã thực sự đi vào cái Quỷ Mộ kia.

Điều quan trọng nhất là nếu gã đó thực sự chưa chết, còn sống, thì chắc chắn đang âm thầm sắp đặt điều gì đó.

Giống như những suy đoán trước đây, mục tiêu lớn nhất mà một người theo đuổi là trường sinh bất lão.

Mặc dù mục tiêu này bản thân nó là một thứ hư vô phiêu miểu, nhưng nếu thực sự có người đạt được, thì chắc chắn sẽ có mục tiêu lớn hơn nữa, để đạt được mục đích lớn hơn.

Dù sao thì, ước muốn của con người là vô hạn, không bao giờ có thể thỏa mãn.

Sau khi đạt được một mục tiêu, họ sẽ theo đuổi một mục tiêu lớn hơn, một mục tiêu khó thực hiện hơn.

Con người không ngừng tiến lên trong thế giới này chính là một dấu hiệu quan trọng.

Nhìn những ghi chép kỳ lạ trên đó, Lý Đông không ngừng suy nghĩ và phán đoán tính chân thực của chúng.

Khi vài người đang tìm kiếm câu trả lời cho những vấn đề này, Lý Đông đột nhiên cảm thấy một tia sáng lóe lên trong đầu, như thể đã hiểu ra điều gì đó, nhưng nhất thời lại không thể nói rõ.

Cái cảm giác có một ý niệm đột nhiên xuất hiện trong đầu, nhưng khi muốn nắm bắt nó thì lại trở nên mơ hồ.

Anh đang cố gắng suy nghĩ về điều vừa nảy ra.

Đúng lúc đó, đột nhiên quan tài bên trong lóe lên ánh sáng đỏ rực.

Ánh sáng đỏ rực này khiến mấy người đều giật mình.

Sau đó họ mới phát hiện, bức tượng trong quan tài đột nhiên mở mắt, và ánh sáng đỏ rực đó phát ra từ đôi mắt của nó.

Lý Đông cùng mấy người lập tức rút vũ khí ra.

Việc xuất hiện chuyện như Quan Vũ trong quan tài, họ đã chuẩn bị tâm lý từ trước rồi, bởi vì những chuyện như vậy họ đã trải qua quá nhiều.

Vì đã trải qua nhiều chuyện như vậy, đương nhiên họ cũng có kinh nghiệm và phương pháp tương ứng, nên cũng không cảm thấy kỳ lạ.

Đương nhiên, Lý Đông phát hiện ra rằng lý do bức tượng trong quan tài mở mắt là do cái tên xui xẻo Vương Bàn Tử lại nhìn chằm chằm vào mắt bức tượng.

Không sai, trước đây họ đã rút ra kết luận rằng nếu nhìn chằm chằm vào mắt bức tượng, mắt bức tượng sẽ phát sáng, thậm chí sẽ mở ra.

Nhưng bức tượng trong quan tài này rõ ràng đặc biệt hơn, sau khi chuyện như vậy xảy ra, thực tế trong lòng mỗi người đều có chút căng thẳng hoặc cảm thấy hơi sợ hãi.

Đương nhiên, nỗi sợ hãi này là do tích lũy lâu dài từ trước đến nay.

Nhưng đúng lúc này, Lý Đông đột nhiên nghĩ đến điều vừa lóe lên trong đầu: đó là viên ngọc trong đầu lâu pha lê.

Không sai, trước đây anh đã lấy được một viên ngọc trong đầu lâu pha lê.

Lý Đông đặt viên ngọc đó vào túi Càn Khôn, luôn cảm thấy nó có tác dụng gì đó, viên ngọc lúc nóng lúc lạnh đó.

Lý Đông lấy nó ra, trực tiếp đặt viên ngọc trước mặt, rồi bảo những người khác nấp sau lưng mình.

Lúc này, Lý Đông lại nhìn vào mắt bức tượng, đặc biệt là mắt của bức tượng trong quan tài, đột nhiên phát hiện mắt bức tượng trong quan tài hình như có ảnh hưởng lớn đến Vương Bàn Tử, nhưng đối với anh thì hình như không có ảnh hưởng nhiều lắm.

Đây rốt cuộc là nguyên lý phát sáng của bức tượng sao?

Bức tượng đó không phải là một sinh vật sống, Lý Đông không tin điều đó, bởi vì trước đây anh đã thử nghiệm bằng tia laser.

Vậy nếu bây giờ mắt bức tượng phát sáng, thì chắc chắn cũng đã kích hoạt một loại cơ quan nào đó dẫn đến việc phát sáng.

Vậy vấn đề là nguyên lý của nó là gì?

Mấy người thực tế đều có một chút kiến thức vật lý, nếu muốn giải thích, chỉ cần hiểu rõ tình hình bên trong là có thể giải thích được, nhưng bây giờ họ đang ở trong cơn ác mộng, không có cách nào giải thích được.

Chương 1367

Lý Đông lúc này đã gần như chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, con dao trong tay anh nắm chặt, một khi có quái vật nhảy ra và chiến đấu, anh sẽ lập tức chém nát chúng.

Con dao trong tay có thể chặt sắt như bùn, chất liệu của bức tượng như vậy đối với con dao trong tay anh cũng không đặc biệt cứng.

Nếu thực sự muốn loại bỏ những bức tượng này, thì rất dễ dàng.

Đương nhiên, cũng rất kỳ lạ, dù ở nơi như vậy, hình như không có sự thay đổi rõ ràng nào xảy ra.

Ánh sáng đỏ trong mắt bức tượng trong quan tài lại từ từ tan đi.

Đương nhiên, lúc này những người khác mới từ sau lưng Lý Đông bước ra, từng người đều thở phào nhẹ nhõm.

Vương Bàn Tử lần này cũng không chịu thiệt lớn, trông có vẻ như đã hồi phục bình thường.

Nhưng tên này bây giờ lại có vẻ mặt hối hận: "TNND, ông đây từ trước tới nay chưa bao giờ sống nhục nhã như vậy, vừa nãy suýt chút nữa là tôi đi đời rồi...

Thật sự không chào hỏi gì cả, muốn lấy mạng tôi luôn...

Tôi suýt chết..." Nhìn bộ dạng tên này, Lý Đông cảm thấy, tên này vừa nãy chắc chắn đã trải qua chuyện cực kỳ nguy hiểm, nhưng không biết là chuyện gì.

Đương nhiên, Lý Đông cũng biết, trên thế giới này có một loại phương pháp giết người đặc biệt, đó là phương pháp giết người bằng tinh thần.

Đó là thông qua một cách thức nào đó khiến cơ thể con người bị lừa dối, khiến cơ thể tin rằng mình thực sự đã bị thương, dù thực tế không hề bị thương thật.

Nhưng vì cơ thể tự nhiên tin tưởng sau đó, cuối cùng cũng sẽ trở thành bị thương thật.

Chẳng lẽ Vương Bàn Tử vừa nãy lại trúng phải tình huống như vậy, rồi suýt chút nữa là chết sao?

Chỉ là tại sao bây giờ tên này lại tự nhiên hồi phục bình thường?

Kết quả, đúng lúc đó, Lý Đông đột nhiên nghe thấy một tiếng "rắc", một tiếng động rất giòn, như có thứ gì đó bị vỡ ra.

Đương nhiên, anh nhanh chóng phát hiện ra thứ bị vỡ lại là viên ngọc trong tay.

Viên ngọc này chính là viên ngọc lấy ra từ con mắt trên trán của cái đầu lâu ba mắt mà anh đã thấy trước đó, không ngờ bây giờ lại vỡ tan thành từng mảnh.

Lại có chuyện gì nữa đây!

Tên này lại xảy ra chuyện gì, sao lại trực tiếp ngủ luôn rồi?

Lý Đông vứt những mảnh vỡ đó đi.

Tiểu Ca nhìn Lý Đông vứt viên ngọc đi, trong lòng cảm thấy có chút tiếc nuối, lắc đầu nói, "Ban đầu tôi cảm thấy thứ này giữ lại có ích, nhưng bây giờ xem ra nó cũng vô dụng." Biểu hiện của Tiểu Ca lúc này khiến Lý Đông cảm thấy có chút kỳ lạ.

Tên này tuy có kiến thức rất phong phú, nhưng bây giờ lại hiểu biết quá nhiều sao?

Chẳng lẽ tên này lại xảy ra sự thay đổi nào đó, ký ức đã hồi phục sao?

Thực tế, trong đầu của người này đồng thời có ký ức của hai người, hai người đó là kẻ thù của nhau, nên đôi khi người này trở nên điên khùng, hoặc đôi khi có cảm giác phân liệt tinh thần.

Điều quan trọng nhất là sẽ quên đi một số ký ức.

Chẳng lẽ bây giờ lại nhớ ra điều gì đó sao?

Đương nhiên, dù thế nào đi nữa, tên này dù có lợi hại đến đâu, cuối cùng cũng chỉ là một người.

Mặc dù là một người rất đặc biệt, nhưng vẫn chỉ là một người.

Kết quả, đúng lúc đó, Lý Đông lại nhìn ánh mắt của Vương Bàn Tử, hình như không đúng.

Ánh mắt Vương Bàn Tử đảo quanh một vòng, rồi lại quay về phía quan tài.

Bây giờ mấy người vẫn bị mắc kẹt ở nơi này, hoặc bây giờ vẫn buộc phải dừng lại ở nơi này.

Dù sao thì, nếu bí mật của nơi này không được phá giải, thì sau này dù có rời đi cũng sẽ rất nguy hiểm.

Không chừng lúc nào đó sẽ có vài con quái vật nhảy ra từ phía sau lưng.

Nhưng bây giờ nhìn những gì trước mắt, đó cũng là một vấn đề nghiêm trọng.

Đương nhiên, nếu theo cách nghĩ của Lý Đông, trực tiếp chém nát bức tượng trong quan tài, hình như cũng là một lựa chọn rất tốt.

Ngoài ra, hãy chú ý xem trên ngực tên này có khối ngọc giống như một con mắt hay không?

Hoặc trong quan tài này có thứ gì khác, có manh mối nào khác không?

Dù sao thì bây giờ mạo hiểm lớn như vậy để mở thứ này ra, thì đương nhiên phải có lợi ích tương xứng.

Nếu không có lợi ích tương xứng, thì quá lỗ rồi.

Mấy người có một quan điểm đặc biệt, đó là bất kể làm việc gì, tuyệt đối không được thua lỗ, buôn bán thua lỗ tuyệt đối không làm, đó là tôn chỉ làm người.

Lý Đông đang suy nghĩ xem nên bắt đầu từ đâu thì đột nhiên thấy Tiểu Ca lại đột nhiên ra tay.

Tên này đột nhiên nhảy vọt lên, trực tiếp nhảy cao gần hai mét, mượn lực nhẹ nhàng vào thành quan tài, rồi xoay người, trực tiếp đạp lên người bức tượng, sau đó khom người lại, lại trực tiếp ngồi lên cổ bức tượng.

Động tác của tên này thật sự rất đẹp mắt, chỉ là tên này chạy lên cổ bức tượng để làm gì?

Chương 1368

Vương Bàn Tử thấy tên này không có chuyện gì khi nhảy lên như vậy, trong lòng liền có chút đắc ý: "Tiểu Ca muốn làm gì...

Chẳng lẽ muốn độc chiếm bảo bối bên trong sao...

Nếu muốn độc chiếm bảo bối như vậy, tôi không đồng ý đâu...

Dù sao bây giờ có nhiều anh em chúng ta ở đây, nếu có bảo bối thì đương nhiên phải chia đều cho mọi người, không thể để một người độc chiếm được chứ...

Nếu một người độc chiếm, thì tôi không chịu đâu..." Vương Bàn Tử, tên này, thứ thích nhất chính là tiền tài.

Hễ liên quan đến tiền tài, thì sẽ trở nên vô cùng dũng cảm, vô cùng tinh minh, tuyệt đối không nhượng bộ một chút nào.

Đối với hành động của tên này, Lý Đông cũng cảm thấy bó tay.

Mặc dù không biết Tiểu Ca rốt cuộc muốn làm gì, nhưng anh cảm thấy Tiểu Ca lên đó, chắc chắn có mục đích.

Lý Đông vỗ đầu tên này rồi nói: "Cậu nói linh tinh cái gì ở đó...

Cậu nghĩ Tiểu Ca là người như vậy sao...

Tiểu Ca sống lâu như vậy rồi, đối với những thứ này sớm đã nhìn thấu...

Nếu thực sự vì bảo bối, cậu nghĩ có cần phải đi cùng chúng ta sao...

Cậu nghĩ có cần phải chạy đến nơi nguy hiểm như vậy sao..." Dù sao bây giờ Tiểu Ca cũng không phải người bình thường, năng lực của anh ấy có thể sánh ngang với việc một mình đi trộm mộ mà không

gặp bất lợi nào.

Bây giờ nếu vì một chút bảo bối, thì tên đó có thể làm được quá nhiều chuyện.

Lý Đông nghiêm túc như vậy khiến Vương Bàn Tử lè lưỡi: "Đông ca, tôi chỉ đùa thôi mà.

Bây giờ ở đây không phải không khí quá nghiêm túc và kỳ quái sao?

Tôi chỉ muốn làm cho không khí sôi động hơn thôi mà, làm gì mà nghiêm túc thế, không giống anh chút nào..." Lý Đông cũng không thèm đáp lại tên này nữa, anh cũng muốn xem Tiểu Ca rốt cuộc muốn làm gì.

Bây giờ chỉ thấy Tiểu Ca một tay nắm chặt cổ bức tượng trong quan tài, dừng lại một chút, đột nhiên rút dao ra, chém một nhát vào cổ bức tượng.

Sau một loạt tia lửa, Lý Đông thấy đầu của bức tượng trên cổ lại rơi xuống như vậy, cuối cùng hoàn toàn rơi xuống đất và vỡ tan thành từng mảnh.

Thật không thể tin nổi!

Bởi vì chất liệu của bức tượng, nhìn qua là loại đá rất cứng chắc, vậy mà rơi xuống lại vỡ tan thành từng mảnh?

Khác gì bã đậu phụ đâu.

Không ngờ sức mạnh của Muộn Du Bình lại vượt xa tưởng tượng của anh, bởi vì loại đá cứng chắc như vậy, lại bị con dao của anh ấy chém đứt một cách dễ dàng như vậy, tuyệt đối không phải người bình thường có thể làm được, vũ khí của anh ấy cũng khiến người ta cảm thấy không thể tin nổi.

Phải biết rằng Lý Đông ban đầu thấy tên này sử dụng thanh Hắc Kim Cổ Đao, thanh Hắc Kim Cổ Đao đó không phải do hệ thống nâng cấp chế tạo thành, không có lớp cường hóa vũ khí, đó mới là thực sự lợi hại đến cực điểm.

Sau đó, tên này làm mất thanh vũ khí đó, rồi lại chế tạo lại một thanh khác, chỉ là cảm thấy hơi nhẹ, rồi Lý Đông thông qua hệ thống đã nâng cấp cho anh ấy.

Nhưng thanh vũ khí đó nói chung là rất bình thường, ít nhất là không lợi hại bằng con dao của Lý Đông.

Vậy mà một con dao như vậy lại có thể trực tiếp cắt xuyên đá như thế, thì sức mạnh được sử dụng thực sự khiến người ta cảm thấy không thể tin nổi.

Đương nhiên, lúc đó điều khó hiểu nhất là tên này làm như vậy để làm gì.

Bây giờ, sau khi làm xong những việc này, tên này đột nhiên lại nhảy lên, lộn một vòng trên không rồi vững vàng tiếp đất.

Vương Bàn Tử suốt quá trình đều dùng một ánh mắt đặc biệt nhìn Tiểu Ca, cuối cùng dùng ánh mắt nịnh nọt nhìn Tiểu Ca: "Muộn Du Bình Tiểu Ca, bản lĩnh của anh thật sự rất lợi hại, tôi vô cùng bội phục.

Ngoài ra, anh đã phá hủy cái bức tượng của tên thích ra vẻ đó, tôi cũng rất thích, tên này không những rất thích ra vẻ và vô nhân tính, bây giờ anh đã chém đứt bức tượng, cũng tương đương với việc đã loại bỏ tên này rồi..." Ban đầu, theo tính cách của Tiểu Ca, cơ bản sau khi làm việc sẽ không bao giờ giải thích, nhưng bây giờ lại đưa ra phản hồi.

Một lúc sau, tên này nói: "Tên này không phải là hoàng đế được

miêu tả trong đó.

Tên này, nếu tôi đoán không sai, hẳn là chủ nhân thực sự của nơi này.” Chủ nhân thực sự của nơi này?

Chủ nhân thực sự của nơi này lại là ai?

Nếu là như vậy, thì nhân vật ở nơi này không phải càng ngày càng nhiều sao?

Toàn bộ đều là những nhân vật đã chết?

Thật quá kỳ quái đi!

Lý Đông cùng mấy người đột nhiên phát hiện kẻ thù của mình hình như càng ngày càng nhiều, mỗi người đều cảm thấy một luồng khí lạnh.

Bởi vì nếu kẻ thù càng ngày càng nhiều, thì năng lượng có thể sẽ càng ngày càng ít.

Dù có thể đối phó được tất cả kẻ thù, nhưng nếu kẻ thù cứ lần lượt xuất hiện, thì sớm muộn gì cũng sẽ tiêu hao hết năng lượng, vậy thì sẽ rất nguy hiểm phải không?

Vậy nếu là như vậy, thì tình huống lại thế nào?

Sau khi Lý Đông chợt nhận ra điều đó, anh đột nhiên thấy ánh mắt Vương Bàn Tử trước đó phát sáng rồi trở nên rất kỳ quái, chẳng lẽ những suy đoán trước đó đều sai lầm sao?

Nếu tất cả những suy đoán trước đó đều sai, thì mọi thứ đều phải lật đổ và làm lại hoàn toàn, điều đó là không thể chấp nhận được.

Nụ cười trên mặt Vương Bàn Tử cũng trở nên rất khó coi, rồi tên này lại quay đầu nhìn vào bức tượng trong quan tài, và cái đầu bức tượng đã vỡ nát trên mặt đất.

Chương 1369

Trán tên này toát ra vô số mồ hôi, hình như rất sợ hãi.

Mãi một lúc sau, tên này mới đáng thương nói với Tiểu Ca: "Tiểu Ca, ngàn vạn lần đừng dọa tôi, nếu nơi này có chủ nhân, vậy thì tình hình của tôi bây giờ không phải càng phức tạp hơn sao...

Nếu là như vậy, thì đây có thể là một cuộc đại chiến hỗn loạn giữa các thế lực phải không...

Nếu các thế lực này đại chiến hỗn loạn ở đây, thì mấy người chúng ta rõ ràng là yếu thế đơn lực bạc.

Chúng ta chỉ có vài người, nhưng mỗi người họ đều có thế lực lớn, cứ thế này tôi chắc chắn không được rồi.

Tôi hình như đang bị người khác quan sát, mọi hành động của tôi đều bị người khác biết hết, tôi rốt cuộc phải làm sao..." Lý Đông bây giờ cũng cảm thấy kỳ lạ, hoặc trong lòng có chút hoảng sợ.

Nguyên nhân rất đơn giản, đó là bây giờ hình như mỗi bước đi đều đang bị dọa nạt, hình như đều đang dùng mức độ lớn nhất để hủy hoại dũng khí trong lòng.

Đương nhiên, chuyện như vậy cũng rất đơn giản, nhưng để làm được thì lại rất khó, bởi vì để hủy hoại dũng khí trong lòng một cách vô thức, chuyện này thực sự không dễ dàng như vậy.

Nhưng bây giờ Lý Đông phát hiện hình như họ sắp thành công rồi, bởi vì bây giờ trong lòng anh cũng từ từ cảm thấy không đáy.

Bây giờ anh mới cảm thấy, bởi vì trước đây dù gặp quái vật gì cũng không hề sợ hãi, nhưng bây giờ một khi quái vật xuất hiện thì rõ ràng có một cảm giác sợ hãi.

Cái cảm giác sợ hãi đó tự nhiên sinh ra từ tận đáy lòng, anh hình như hoàn toàn không có cách nào liên hệ với lý trí của mình.

Nếu là như vậy, thì tiếp theo phải làm sao?

Tình hình bây giờ hình như càng ngày càng phức tạp rồi!

Sau khi Lý Đông suy nghĩ kỹ lưỡng, đột nhiên mắt anh sáng lên.

Nếu mười bức tượng này thực sự được sắp xếp theo mười vị Âm Soái trong Âm Phủ Địa Phủ, vậy thì thứ ở nơi này e rằng là cái gọi là Quỷ Vương, cũng là người đứng đầu trong Thập đại Âm Soái.

Nếu là như vậy, thì mọi chuyện đã thông suốt!

Nhưng dù là Quỷ Vương, Thập đại Âm Soái vẫn là Thập đại Âm Soái, vậy thì Thập đại Âm Soái từ một khía cạnh nào đó hẳn là phải bình đẳng!

Bình đẳng Thập đại Âm Soái, vậy Quỷ Vương lại có gì đặc biệt?

Tại sao lại nhất định phải được đặt trong một quan tài vàng như vậy?

Chính xác hơn là hai quan tài vàng.

"Nếu là như vậy...

Vậy thì bây giờ bức tượng ở đây, hoặc là một kẻ thế thân...

Vậy thì vị hoàng đế bí ẩn trước đó, bây giờ có thể còn sống phải không...

Điều quan trọng nhất là nếu còn sống thì có thể vẫn còn ở đây...

Vậy ở lại đây để làm gì...

Chẳng lẽ muốn bố trí cạm bẫy để thu hoạch một thứ gì đó sao..." Lý Đông bây giờ cũng đang cố gắng suy nghĩ, nhưng bây giờ anh phát hiện đầu óc mình càng ngày càng hỗn loạn.

Tiểu Ca hình như càng ngày càng thông minh, một lúc sau tên này lại trực tiếp bắt đầu hành động.

Mục tiêu hành động bây giờ hình như cũng rất kỳ lạ, lại bắt đầu tháo những chiếc đinh vít trên các bức tượng.

Những chiếc đinh vít đó vốn dùng để cố định những bức tượng này, tháo những chiếc đinh vít đó ra, chẳng lẽ muốn đẩy tất cả những bức tượng đó xuống sao?

Theo cách hành động trước đó của Tiểu Ca, tên này có thể thực sự làm như vậy.

Động tác của Tiểu Ca rất nhanh, nhanh chóng tháo chiếc đinh vít cuối cùng ra.

Rồi nơi này lập tức vang lên một tiếng "ầm ầm" rất lớn, xung quanh phát ra một trận rung chuyển dữ dội, trông như sắp xảy ra động đất vậy.

Dù không phải động đất, nhưng cũng mang lại cảm giác nơi này sắp sụp đổ, chẳng lẽ tất cả mọi người đều sẽ bị chôn sống ở nơi này sao?

"Tiểu Ca, chuyện gì vậy...

Rốt cuộc muốn làm gì..." Lý Đông hơi kinh ngạc nhìn Tiểu Ca.

Ban đầu, sau khi tỉnh lại, anh không thực sự tin Tiểu Ca này, nhưng sau đó phát hiện những việc Tiểu Ca làm hình như giống như trong tưởng tượng, nên từ từ nới lỏng cảnh giác.

Nhưng bây giờ chẳng lẽ Tiểu Ca này thực tế không phải là Tiểu Ca thật, bây giờ lại dụ dỗ chúng ta đến đây để kích hoạt tia laser giết chết chúng ta sao?

Lý Đông bây giờ rất căng thẳng, bởi vì bây giờ anh phát hiện Tiểu

Ca này hình như lại có chút không giống như trong tưởng tượng, ngay lập tức anh đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Tuyệt đối không phải là người dễ dàng nhận thua, trong bất kỳ tình huống nào anh cũng đang tìm cách xoay chuyển cục diện.

Sự tự tin của một người cũng là tính chủ động của một người, anh cảm thấy đó là điều rất cần thiết phải làm.

Vậy thì cục diện bây giờ, rốt cuộc là tình huống gì?

Rốt cuộc là thế nào?

Đương nhiên, mặc dù đã rút vũ khí ra, nhưng anh không thực sự ra tay, anh muốn xem rốt cuộc là tình huống gì rồi mới làm, cũng sợ xảy ra hiểu lầm.

Nói chung, anh sẽ không dễ dàng tin tưởng bất kỳ ai trước mắt, dù những người đó trông có vẻ là người thân cận nhất.

Chương 1370

Đương nhiên, anh cũng sẽ không tùy tiện nghi ngờ người khác, bởi vì trong cục diện như vậy, điều quan trọng nhất là đoàn kết.

Nếu xảy ra hiểu lầm và không hiểu nhau, thì sẽ càng nguy hiểm hơn.

Bây giờ tiếng ầm ầm đó cứ vang lên như vậy, chuyện gì đang xảy ra Lý Đông cũng không biết, tóm lại bây giờ anh cần phải luôn chuẩn bị sẵn sàng.

Lúc này Lý Đông thấy Tiểu Ca đã cất con dao trong tay vào thắt lưng, cũng không biết tên này rốt cuộc định giở trò gì.

Rồi đúng lúc đó, Lý Đông thấy quan tài vàng đột nhiên di chuyển.

Trước đó, khi rơi xuống cái rãnh đó, do vô tình chạm vào ổ khóa cơ khí, quan tài vàng đó cũng rơi xuống.

Bây giờ quan tài vàng này lại rơi xuống như vậy, lại muốn làm gì?

Lý Đông cau mày, nói chung không biết Tiểu Ca rốt cuộc muốn làm gì.

Nhưng có thể thấy được, cái lỗ trên đỉnh quan tài và con mắt bí ẩn đó, trong lòng anh hình như con mắt đó luôn xuất hiện trước mắt anh, thậm chí đã hình thành một loại ảo giác rồi.

Bây giờ mỗi người đều đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, nhưng đều không thực sự ra tay.

Đương nhiên, đồng thời họ cũng không biết rốt cuộc phải làm sao cho tốt.

Lúc này Tiểu Ca vẫy tay, mấy người cũng đành phải đi xem rốt

cuộc muốn làm gì.

Bởi vì bây giờ động tĩnh xung quanh nơi này thực sự quá lớn, thậm chí nói chuyện với nhau cũng không nghe rõ nữa.

Do đó, Lý Đông cũng lười hỏi, bây giờ tóm lại cứ chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào, xem bên trong rốt cuộc sẽ xảy ra tình huống gì.

Đương nhiên, Tiểu Ca bây giờ vẫn bình tĩnh như mọi khi, dù sao tên này cũng là người có tuổi thọ dài, có lẽ vì kinh nghiệm quá phong phú nên bây giờ rất điềm tĩnh.

Tên này điềm tĩnh như vậy ngược lại khiến những người khác cũng bị ảnh hưởng nào đó.

Nói chung, cảm xúc có thể lây lan khá mạnh mẽ, cảm xúc có thể lây lan sang người khác.

Bây giờ mấy người cũng trở nên yên tĩnh hơn một chút.

Bây giờ những người này trân trân nhìn chiếc quan tài vàng rơi xuống từ trước mặt họ.

Ban đầu Lý Đông nghĩ rằng cứ thế này sẽ lại xảy ra sự thay đổi đặc biệt nào đó.

Nhưng nhanh chóng phát hiện ra, chiếc quan tài vàng chưa hoàn toàn rơi xuống, động tĩnh xung quanh lại từ từ nhỏ dần, trông có vẻ như âm thanh cũng từ từ giảm đi, như muốn lắng xuống.

Tình huống gì đây?

“Tiếp theo làm gì...” Lý Đông nhìn Tiểu Ca, không nhịn được hỏi.

Kết quả, đúng lúc đó, đột nhiên từ phía sau lưng anh như có một luồng sức mạnh truyền đến.

Dù Lý Đông có sức lực vô cùng, nhưng sau khi bị tấn công đột

ngột như vậy, anh không nhịn được bước về phía trước một bước, rồi lại một chân đạp lên chiếc quan tài vàng.

Ngay sau đó, khi Lý Đông đang chuẩn bị quay lại, cơ thể nặng nề vô cùng của Vương Bàn Tử lại đâm vào anh.

Không sai, ban đầu Lý Đông nghĩ rằng cơ thể Vương Bàn Tử chỉ nặng hơn 200 cân, nhưng từ khi vào nơi này, anh phát hiện trọng lượng của Vương Bàn Tử đã tăng lên rất nhiều, ít nhất cũng phải vài ngàn cân.

Một tên béo vài ngàn cân như vậy, lại đè lên người anh, rồi lại trực tiếp đẩy anh ra ngoài.

Trong đầu Lý Đông hoàn toàn mơ hồ, chẳng lẽ Tiểu Ca này thật sự là giả sao?

Thực sự là đang hãm hại chúng ta sao?

Vậy thì tên này đã bị đánh tráo sao?

Vậy Tiểu Ca thật bây giờ thế nào rồi?

Tiểu Ca thật sẽ không gặp chuyện gì chứ?

Lý Đông đang chuẩn bị phản kích, anh không phải là người chỉ biết chịu đòn mà không phản kích.

Đùa gì chứ, nhiều ngày qua, anh chưa bao giờ trải qua chuyện chỉ biết chịu đòn mà không phản kháng.

Cơ bản là chỉ cần ai dám động thủ với anh, thì anh sẽ thực sự phản kháng.

Nhưng bây giờ khi đang chuẩn bị phản kháng thì đột nhiên cảm thấy dưới chân trống rỗng, căn bản không có điểm tựa, cơ thể anh cứ thế trực tiếp rơi xuống.

Lý Đông mới phát hiện ra, mấy người lập tức như những quả

bóng, rơi xuống phía dưới.

Lúc này Lý Đông ngẩng đầu nhìn lên một cái, cái lỗ mà trước đó anh tưởng đã biến mất lại xuất hiện, cũng chính là cái lỗ mà anh nhìn thấy khi bất tỉnh trước đó, bây giờ lại xuất hiện ở đó.

Cái thứ đó giống như một hố đen, như có thể nuốt chửng tất cả.

Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ tên Tiểu Ca giả mạo này muốn chôn sống chúng ta ở nơi này sao?

Vương Bàn Tử trong lòng tức giận chửi mắng: "ĐM, thật sự muốn giết chết ông đây sao, ông đây làm quỷ cũng không tha cho mày..." Tên này vừa miễn cưỡng giãy giụa vừa cầm đèn pin chiếu lên trên, kết quả phát hiện ánh sáng đèn pin chiếu tới nơi nào cũng không có gì.

Chỉ có thể thấy bây giờ họ đang ở đáy quan tài, nhưng bây giờ ngay cả đáy quan tài cũng không có gì cả.

Chương 1371

Rồi Vương Bàn Tử lại hướng lên trên lớn tiếng mắng: "Ai, tại sao lại giả mạo Tiểu Ca...

Tôi tin tưởng mày như vậy, tên này lại lừa gạt lòng tin của tôi, còn không bằng cầm thú..." Lý Đông sờ vào mép quan tài, trong lòng anh cũng có một cảm giác đặc biệt: quả nhiên bây giờ ở nơi này, mỗi người đều không đáng tin, dù ban đầu trông có vẻ là người thân thiết nhất hoặc có mối quan hệ gần gũi nhất với anh, thực tế cũng không đáng tin, bởi vì nguyên nhân chính là người thật hay giả, căn bản không ai biết được.

Bây giờ Lý Đông căn bản không có cách nào phân biệt được, vậy thì tình huống mà anh đang gặp phải là một khó khăn chưa từng có.

Quả nhiên trên thế giới này, những người khó đối phó nhất, còn đáng sợ hơn rất nhiều so với các loại cương thi và quái vật.

Lý Đông nhớ lúc đó anh nhìn lên, phát hiện trên đỉnh đầu anh có người trông hơi giống Tiểu Ca, bây giờ mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm Lý Đông ở cái lỗ đó, như thể đã phát hiện tình huống của Lý Đông và hài lòng khi tên đó hoàn toàn biến mất.

Vương Bàn Tử lại chỉ lên trên lớn tiếng mắng một lúc, nhưng dù mắng thế nào cũng chỉ khiến anh ta tức giận, thực tế căn bản không có tác dụng gì.

Tên này đành phải ngồi xuống, cứ thế bực bội ở đó, cũng không biết rốt cuộc muốn làm gì.

Vương Bàn Tử mắng đến mệt, thực tế những người khác cũng đều mệt rồi, rồi từng người một đều bình tĩnh lại.

Bây giờ dù có tức giận nữa, nhưng người giả mạo Tiểu Ca đó, bây giờ cũng không có cách nào tìm thấy.

Bây giờ điều duy nhất có thể làm là nhanh chóng tìm cách thay đổi hoàn cảnh hiện tại.

Hoàn cảnh bây giờ có thể rất nguy hiểm, trước hết, một điều rất quan trọng là kẻ thù lại có thể hoàn toàn dùng thân phận bạn bè để lừa gạt, nhiều người thông minh như vậy, lại không hề nhận ra.

Khiến giữa họ, thậm chí còn nảy sinh khủng hoảng niềm tin.

Bởi vì mấy người họ cũng không phải lúc nào cũng ở cùng nhau, nếu có thời gian hơi tách ra một chút, thì liệu có bị đánh tráo hay không, đó cũng là một vấn đề.

Điều quan trọng nhất là, nhìn từ tình hình đã biết trước đó, người bị đánh tráo hoàn toàn không có cách nào phân biệt được.

Vậy thì cũng không có cách nào biết được những người đó rốt cuộc là thật hay giả.

Vì vậy, chỉ cần đối phương không tự bại lộ, thì cơ bản là không có cách nào.

Điều đó khiến hoàn cảnh của họ trở nên khó khăn hơn!

Đương nhiên, không phải vậy, điều quan trọng nhất là hoàn cảnh hiện tại của họ cũng không đặc biệt tốt.

Lý Đông không ngừng tự nhắc nhở: "Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh, dù thế nào đi nữa, nhất định phải bình tĩnh mới tốt, phải bình tĩnh mới có cách giải quyết." Khi không ngừng tự ép mình bình tĩnh, cuối cùng, đột nhiên trước mắt anh sáng lên.

Đột nhiên phát hiện, trên đỉnh đầu anh xuất hiện một cảnh tượng kỳ dị, cũng chính là cái lỗ mà anh nhìn thấy khi ở trên, bây sự thực sự

xuất hiện ở đó.

Vừa nãy anh cứ luôn cảm thấy việc nhìn thấy cái lỗ đó là ảo giác, bởi vì lúc đó Lý Đông đã bất tỉnh, sau đó lại xảy ra những chuyện càng mê hoặc hơn.

Nhưng bây giờ ở nơi này, anh lại nhìn thấy cái lỗ đó.

Khi cái lỗ đó xuất hiện, thì bây giờ chỉ có hai khả năng: một là, bây giờ vẫn đang trong trạng thái bất tỉnh hoặc đang trong một loại ảo giác nào đó rồi mới có thể nhìn thấy nơi này; hai là cái lỗ đó bản thân nó là thật và trước đó anh không hề bị ảo giác.

Hiện tại Lý Đông có một dự cảm mãnh liệt rằng cái lỗ đó có thể là thật, cái lỗ đột nhiên xuất hiện này, e rằng chính là chìa khóa để phá giải cục diện hiện tại.

Khi Lý Đông nhìn thấy cái lỗ đó, những người khác cũng đều chú ý, sau đó mấy người đều sợ hãi đến tái mặt.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, tên này lẩm bẩm: "Chuyện gì vậy, sao lại tà môn đến thế?

Cái tên giả mạo Tiểu Ca đó, cũng biết cái lỗ này sẽ xuất hiện, nên mới đẩy tôi vào đây sao?

Vậy rốt cuộc muốn làm gì?

Hoặc không phải là Tiểu Ca thật.

Nhưng nếu là Tiểu Ca thật, vậy thì mục đích của anh ta là gì?

Nếu không phải là Tiểu Ca thật, là một kẻ địch, vậy thì mục đích của hắn lại là gì?

Tôi cảm thấy tôi hình như bị bao vây rồi." Vương Bàn Tử nói những lời không đầu không cuối như vậy, cũng không biết rốt cuộc muốn biểu đạt ý gì.

Sau khi Lý Đông nghe những lời đó, lại đột nhiên phát hiện hình như đã hiểu được một số tình huống.

Đó là người đó không biết có phải là Muộn Du Bình thật hay không, nhưng chắc chắn có một mục đích, đó là đưa mấy người họ đến nơi này.

Người giả mạo Tiểu Ca đó, hoặc tên đó bản thân chính là Tiểu Ca, nhưng dù thế nào đi nữa, hắn thực sự quá hiểu nơi này, nơi này giống như nhà của hắn vậy.

Vương Bàn Tử đột nhiên nói: "Đông ca, cái tên giả mạo Tiểu Ca đó, có phải là Thiết Diện Sinh không?

Tên đó nắm giữ nơi này rồi chờ chúng ta tự chui đầu vào lưới.

Bây giờ có lợi dụng cơ hội này để tiêu diệt chúng ta không?" Lý Đông lắc đầu, nói: "Trước đó tôi không phải đã phân tích rồi sao?

Nếu tên đó thực sự muốn tiêu diệt tôi, chắc chắn đã có rất nhiều cơ hội từ trước đó rồi.

Không hề tiêu diệt tôi, vậy thì mục đích cuối cùng là muốn lợi dụng tôi làm mồi nhử.

Rồi dụ dỗ tôi làm việc gì đó.

Bây giờ tôi đang mắc kẹt trong một cục diện lớn.

Nhưng bây giờ những vấn đề này đều không đặc biệt quan trọng.

Bây giờ khi tôi bị mắc kẹt ở nơi này, cơ bản là không còn nhiều đường sống nữa rồi.

Chương 1372

Bây giờ điều tôi sợ nhất là con mắt kỳ dị đó.

Nếu con mắt đó xuất hiện, vậy thì tôi có thể sẽ đối mặt với nguy hiểm lớn hơn, lúc đó mới thực sự không biết phải làm sao." Bây giờ bị mắc kẹt ở một nơi vô cùng chật hẹp như vậy, dù có ba đầu sáu tay hoặc có năng lực tạo thiên địa, vẫn không thể thay đổi được kết cục của mình.

Đúng lúc đó, Lý Đông đột nhiên cảm thấy môi trường xung quanh đột nhiên rung chuyển dữ dội, bởi vì bị nhốt trong quan tài rồi chiếc quan tài đó rơi xuống đất, va đập lẫn nhau tạo ra chấn động kịch liệt.

Mấy người cứ thế chen chúc vào một đống.

Nhưng bây giờ mấy người họ, mỗi người đều đang suy tư chuyện của riêng mình.

Không có cách nào, mấy người họ thực tế mỗi người đều là những người có tài năng trời phú.

Những người như vậy đều là những nhân kiệt kiệt xuất, vậy thì những thứ họ muốn đương nhiên cũng phi thường, vậy thì câu chuyện của họ cũng rất đặc sắc.

Bây giờ có lẽ đều khá tuyệt vọng, nên bây giờ đều đang suy nghĩ về cuộc đời mình, muốn hồi tưởng lại cuộc đời mình đã đạt được những thành tựu gì.

Thực tế đa số mọi người đều có tính cách như vậy.

Hoặc những người này tuy bản thân đã đủ đặc biệt rồi, nhưng ở một số khía cạnh lại không có gì khác biệt so với đa số mọi người, dù sao nói chung cũng chỉ là người bình thường mà thôi.

Nếu có sự khác biệt so với người bình thường thì cũng không lớn như vậy, hoặc bản thân họ vốn là người bình thường, chỉ là sau khi trải qua vô số khổ nạn thì dần dần trưởng thành rồi đạt đến trình độ như bây giờ.

Nhưng rốt cuộc ở một số đặc điểm vẫn là người bình thường.

Nếu vẫn là người bình thường, thì sẽ có hỉ nộ ái ố.

Nếu có hỉ nộ ái ố, thì điều quan trọng nhất là hy vọng những thành tựu mình đạt được có thể nhận được sự khẳng định của người khác, hy vọng tài năng của mình có thể nhận được sự thưởng thức của người khác, hy vọng những thành tích mình làm ra có thể được người khác ghi nhớ.

Sự theo đuổi như vậy gần như tương đương với việc con người đã vượt qua sự theo đuổi vật chất rồi.

Lý Đông đột nhiên cũng nhớ ra những điều này.

Đương nhiên, anh vốn dĩ chỉ là một người bình thường, sau khi xuyên không đến thế giới này, vì nhận được một vật phẩm cường hóa ngoại hạng, nên đã quật khởi mạnh mẽ ở thế giới này, trải qua vô số khổ nạn, tạo ra những kỳ tích mà người khác căn bản không thể hoàn thành, rồi thực sự nhận được thuốc trường sinh bất lão.

Ngoài ra, anh còn có vô vàn tài phú, và năng lực mà người khác khó có thể sánh bằng.

Nhưng bây giờ, anh lại mắc kẹt trong hoàn cảnh khó khăn lớn nhất, khiến anh đột nhiên nhớ ra những chuyện này.

Vào lúc này, Lý Đông đột nhiên toát mồ hôi lạnh, bởi vì nếu là như vậy, anh đột nhiên ý thức được rằng mình có thể thực sự gặp nguy hiểm rồi.

Bởi vì khi một người thực sự nguy hiểm nhất, thực tế cũng không

đặc biệt nguy hiểm.

Khi một người nguy hiểm nhất, đó là khi họ tuyệt vọng.

Khi một người tuyệt vọng, thì căn bản không có cách nào chiến thắng những khó khăn trước mắt.

Ngược lại, nếu một người không tuyệt vọng, thì những khó khăn trước mắt dù có khó khăn đến đâu, cũng đều có cách giải quyết.

Đó là một vấn đề về tính chủ động đã được con người nghiên cứu kỹ lưỡng hoặc tổng kết kinh nghiệm từ vô số trường hợp.

Điều quan trọng nhất là kinh nghiệm như vậy có thể rất chính xác, chưa bao giờ xảy ra sai sót.

Nhưng bây giờ mắc kẹt trong hoàn cảnh khó khăn như vậy khiến Lý Đông toát mồ hôi lạnh.

Những người này dù sao cũng là những nhân kiệt kiệt xuất, tuyệt đối không phải người bình thường có thể sánh bằng.

Nếu trở thành bộ dạng như vậy, thì đối với anh tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Lý Đông đột nhiên nắm chặt tay, khiến tinh thần anh trấn tĩnh lại.

Anh không hy vọng chuyện như vậy xảy ra, dù sao thì với thân phận là người nghịch thiên, dù có khó khăn gì cũng sẽ tìm cách giải quyết.

Bây giờ khó khăn này đối với anh cũng tương tự như vậy.

Đúng lúc đó, Lý Đông cảm thấy dưới chân rung chuyển một trận, rồi phương hướng xung quanh xảy ra sự thay đổi, toàn bộ quan tài nghiêng đi, rồi mấy người lại lăn lộn vào một đống.

Dưới đáy quan tài không biết từ lúc nào lại có thêm một cái lỗ rất lớn.

Điều quan trọng nhất là đáy rãnh này không biết là chuyện gì, bởi vì nơi này trong ấn tượng của anh hình như được tạo thành từ đất hoàng thổ, vậy mà lúc này lại có thêm một cái lỗ?

Cứ thế va đập lung tung, may mắn là bây giờ trên người anh có trang bị rất tốt, lực phòng ngự cũng rất tốt, tạm thời không khiến anh bị thương.

Nhưng đó cũng chỉ là tạm thời, bởi vì dù lực phòng ngự của trang bị trên người có cao đến đâu, cũng sẽ có lúc bị phá vỡ.

Bởi vì có một câu nói rất hay: trên thế giới này không có phòng ngự tuyệt đối.

Nếu có, thì chỉ có thể chứng minh một vấn đề, đó là lực tấn công không đủ mạnh.

Chỉ cần lực tấn công đủ mạnh, thì phòng ngự tuyệt đối cũng là chuyện đùa.

Cứ thế va đập lung tung cuối cùng khiến anh đau nhức toàn thân, cơn đau dữ dội đó thậm chí khiến anh mất khả năng suy nghĩ.

Nhưng Lý Đông cố gắng hết sức giãy giụa, đồng thời hỏi tình hình của những người khác, thấy những người khác còn lo lắng hơn anh, nên không ngừng hỏi những người bạn, anh em của mình là chuyện gì đang xảy ra, muốn hiểu rõ tình hình của họ?

Cuối cùng, Lý Đông nghe thấy giọng Vương Bàn Tử thở hổn hển truyền đến: "Đông ca đừng lo lắng, cái mạng của tôi Bàn Tử khá dày, mạng tôi khá cứng, cộng thêm thịt tôi khá nhiều, nên cứ thế này mà ngã không chết đâu." Vương Bàn Tử nói chuyện đại khái như vậy, ngược lại khiến Lý Đông thở phào nhẹ nhõm.

Tên này có thể ra vẻ như vậy, thì chỉ có thể chứng minh một vấn đề, đó là tên này bây giờ ít nhất là không bị thương đặc biệt nghiêm

trọng.

Chương 1373

Nhìn có vẻ tình hình cũng không đặc biệt tệ.

Còn về những người khác, thực tế những người khác còn linh hoạt hơn Vương Bàn Tử.

Nếu Vương Bàn Tử còn không sao, thì những người khác chắc chắn cũng không sao.

Ít nhất Lý Đông bây giờ cảm thấy như vậy, nên anh thở phào nhẹ nhõm.

Quả nhiên, một lúc sau mới phát hiện tất cả mọi người đều không sao.

Đúng lúc đó, Lý Đông bò lên ở nơi này, rồi nhìn thấy ở nơi này có một con đường.

Trước đó, hình như có một đoạn thẳng, cũng không biết dẫn đến đâu, nhưng nhìn nó cứ thế khiến người ta cảm thấy rợn người, bên trong phả ra một luồng gió lạnh.

Luồng gió lạnh như vậy cũng khiến anh cảm thấy vô cùng khó chịu, bởi vì luồng gió lạnh như vậy chỉ có thể chứng minh một vấn đề: tình hình bên trong có thể không lạc quan.

Bởi vì bây giờ nơi này rõ ràng là một môi trường kín.

Trong một môi trường kín như vậy, trong tình huống bình thường thì sẽ không có gió.

Nếu có gió xuất hiện, thì chắc chắn đã xảy ra một nguyên nhân nào đó, rồi khiến không khí trong hang động lưu thông, hoặc nhiệt độ đột nhiên tăng cao hoặc đột nhiên hạ thấp, hoặc một nơi nào đó đã xảy ra nguy hiểm hoặc xảy ra tình huống.

Nhìn từ tình hình hiện tại, khả năng một nơi nào đó đã xảy ra tình huống thực sự rất lớn.

Khả năng như vậy thực sự khiến Lý Đông cảm thấy phía trước có thể thực sự là long đàm hổ huyệt.

Đương nhiên, không phải điều quan trọng nhất, điều quan trọng nhất là một lúc sau lại nghe thấy ở nơi này, truyền đến một loại âm thanh khác.

"Đông ca, tôi không nghe nhầm đấy chứ?

Nghe bên kia hình như có tiếng nước chảy.

Bên kia không phải có thác nước hoặc sông ngầm sao?" Vương Bàn Tử bây giờ hình như thực tế đã rất lâu không uống nước rồi, trông có vẻ rất khát, bởi vì tên này thực tế đã rất lâu không uống nước.

Mặc dù trên người Lý Đông có vô số nước khoáng, nhưng vì một thời gian dài ở những nơi nguy hiểm nhất, anh không có thời gian uống nước, chưa một lần có thời gian ăn cơm, nên bây giờ mấy người thực tế đã sớm kiệt sức rồi.

Bây giờ nghe thấy tiếng nước chảy, không trách sao lại hưng phấn như vậy.

Nhìn hành động của tên này như vậy, Lý Đông cũng lắng nghe kỹ, quả nhiên nghe thấy tiếng nước chảy ở bên kia.

Đương nhiên, có tiếng nước chảy đối với họ cũng không phải chuyện đặc biệt, cũng không thể uống nước ở bên trong.

Thực tế, là những nhà mạo hiểm thông minh nhất, những người này cơ bản đều sẽ không uống nước dã ngoại, cũng sẽ không ăn đồ dã ngoại.

Những thứ ăn uống cơ bản đều mang theo người, huống chi bây giờ có điều kiện.

Nhưng bây giờ ở nơi này có một vấn đề rất lớn, đó là nếu có tiếng nước chảy, thì có nghĩa là có lối ra, bởi vì có thể theo dòng nước quay về mặt đất.

Thực tế bây giờ đột nhiên ở lại nơi này có thể ý nghĩa không đặc biệt lớn, tốt nhất bây giờ nên tìm cách rời khỏi nơi này, như vậy mới có thể an toàn.

Còn về chuyện Thiết Diện Sinh, thực tế có thể từ từ tìm cách khác.

Bây giờ đạt được một cách thức nào đó.

Hai người còn lại sau khi nghe những lời đó cũng nhanh chóng hưng phấn: "Không sai, không sai, xem ra lần này chúng ta đã tìm thấy lối ra rồi.

Dù thế nào đi nữa, ít nhất mấy người chúng ta có thể sống sót rồi.

Nhưng vấn đề là bạn của chúng ta, Tiểu Ca thì sao?

Tiểu Ca phải làm sao?

Chẳng lẽ chúng ta phải bỏ rơi Tiểu Ca như vậy sao?" Chuyện của Tiểu Ca, mấy người đều cảm thấy trầm mặc, bởi vì mấy người họ cũng không biết phải làm sao cho tốt, bởi vì trước đó họ vừa bị một Tiểu Ca giả mạo lừa gạt thảm hại.

Nếu không phải vì phúc lớn mạng lớn, không chừng bây giờ đã chết rồi.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, Lý Đông lại đột nhiên nghĩ đến một vấn đề khác, đó là tại sao Tiểu Ca đột nhiên đẩy anh đến nơi này?

Nếu Tiểu Ca đó là giả, tại sao lại đẩy anh đến một nơi có lối ra

như vậy?

Nếu đẩy anh vào một nơi có lối ra vào như vậy, hình như đang giúp đỡ anh phải không?

Nếu là như vậy, Lý Đông đột nhiên nghĩ đến hai suy đoán: một là tiếng nước chảy mà anh nghe thấy bây giờ thực tế không phải tiếng nước chảy thật, bên kia không chừng có một cạm bẫy cực lớn.

Chuyện như vậy là bình thường, trước đây anh cũng không phải chưa từng thấy.

Không sai, những nhà mạo hiểm này, vì đã trải qua quá nhiều chuyện, nên cơ bản những chuyện lặp đi lặp lại đều đã trải qua, bây giờ những chuyện này đối với họ cũng không đặc biệt xa lạ.

Đương nhiên, còn có một tình huống khác, đó là Tiểu Ca đó là thật, Tiểu Ca đó vì thấy anh đang ở nơi nguy hiểm nên đã cứu anh ra.

Còn về Tiểu Ca đó, e rằng có nhiệm vụ đặc biệt phải hoàn thành.

Dù sao thì thân phận của Tiểu Ca đó thực sự quá phức tạp, Lý Đông cảm thấy anh cũng không có cách nào quản lý Tiểu Ca.

Vương Bàn Tử, sau khi hưng phấn, đột nhiên từ trong túi móc ra một thứ, không ngờ lại là một viên đá màu vàng rực rỡ.

Một viên kim tử, không ngờ lại là một mảnh vỡ từ quan tài vàng.

Chương 1374

Tên này gan cũng thật lớn, lại dám lấy đồ trên quan tài vàng.

Thấy tên này cầm một viên kim tử ở đó mà vui vẻ quên lối về, Lý Đông không nhịn được cười: "Tên này không quản được tay mình sao?

Chẳng lẽ quên trước đó vừa mới chịu thiệt vì những thứ như vậy sao?

Kết quả bây giờ lại như vậy, chẳng lẽ không lo lắng bây giờ nơi này lại xảy ra chuyện gì sao?" Vương Bàn Tử lắc đầu nói: "Đông ca nói gì vậy, anh tưởng tôi là kẻ ngốc sao?

Nếu là đồ vật nguyên vẹn, tôi không lấy, bởi vì trong đồ vật nguyên vẹn có thể có những thứ tà môn.

Nhưng bây giờ chỉ là một mảnh vỡ mà thôi, vậy thì một mảnh vỡ bên trong có thể có tác dụng gì chứ.

Tôi không tin mảnh vỡ này là do cố ý sắp đặt.

Lần sau khi quay về, tôi mặc kệ là cái gì, tóm lại tôi đều trường sinh bất lão, có vô vàn tài phú.

Đối với tôi, bây giờ tôi hoàn toàn có thể cứ thế này mà sống qua ngày, tại sao lại phải liều mạng chiến đấu như vậy chứ?

Cứ thế này thì có lợi gì cho tôi?

Bây giờ tôi vốn dĩ hoàn toàn không cần phải phấn đấu nữa.

Kết quả bây giờ lại rơi vào cảnh như vậy.

Tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Tên Thiết Diện đó, nếu thực sự muốn tìm rắc rối cho tôi, thì cứ

đợi hắn ta tìm đến tận cửa thôi, tôi căn bản không cần phải khổ sở như vậy." Vương Bàn Tử bây giờ thực sự đã chán ghét cuộc sống như vậy, thực sự cảm thấy vô cùng mệt mỏi, nên tên này hình như có chút thái độ tiêu cực, muốn lười biếng sao?

Lý Đông mỉm cười nói với Vương Bàn Tử: "Vương Bàn Tử, bây giờ không phải vì nơi này quá mệt mỏi nên mới trở nên như vậy.

Chẳng lẽ cậu không cảm thấy, bây giờ bộ dạng này rất nguy hiểm sao?

Chẳng lẽ ở nơi này thực sự rất mệt mỏi sao?

Nếu tôi và cái tên Thiết Diện Sinh đó không loại bỏ hắn, thì tôi sẽ mãi mãi không có được sự bình yên.

Điều quan trọng nhất là dù có sống yên ổn như vậy, cuối cùng cũng sẽ gặp đại họa.

Vì vậy, bây giờ đối với tôi không có lựa chọn nào khác." Kết quả, sau khi Vương Bàn Tử nghe những lời đó thì trở nên không vui, tên này nghiến răng rồi nói: "Đông ca đừng nói những lời đó nữa, bây giờ tôi không biết đã bao nhiêu ngày rồi không tắm.

Tôi cảm thấy điều đầu tiên tôi làm khi ra ngoài là tắm một bữa nước nóng thật sảng khoái.

Rồi ăn uống thỏa thích một bữa, cuối cùng ngủ một giấc thật ngon." Tên này bây giờ thực sự có một sự mệt mỏi, trông có vẻ như tinh thần và thể xác đều chịu đả kích kép, bây giờ trông thực sự rất mệt mỏi.

Lý Đông ngẩng đầu cười lớn, rồi nói: "Ha ha ha ha, được thôi, từng người một đều mệt rồi, vậy thì sau này đối mặt với quái vật cường đại cũng chỉ có một mình tôi có thể chiến đấu thôi.

Nhưng cũng không sao, ai bảo tôi là lão đại.

Dù sao thì khi có nguy hiểm tôi sẽ lên trước, rồi khi có lợi ích tôi sẽ lấy sau cùng.

Bây giờ muốn rời đi, đến cái gọi là cuộc sống an nhàn, vậy thì cũng có thể từ từ quay về thôi.

Nhưng bây giờ tôi phải kiên trì, tôi muốn xem tên quái vật đó rốt cuộc có bản lĩnh gì.

Dù sao thì, mọi thứ, đối với tôi, không đặc biệt quan trọng nữa rồi.

Bây giờ mọi thứ đối với tôi cơ bản không còn chỗ để lựa chọn.

Đương nhiên, có lẽ chỉ đối với tôi không còn chỗ để lựa chọn thôi.

Vậy thì cứ tự do lựa chọn đi.

Cũng không liên quan gì đến tôi." Lý Đông bây giờ thực sự hơi tức giận, dù sao thì những người này từng là anh em vào sinh ra tử cùng nhau.

Dù ban đầu mấy người họ cơ bản đều có mưu đồ riêng, nhưng sau đó từ từ mấy người họ đều là những người cùng sống cùng chết.

Không ngờ bây giờ lại phát triển đến mức này, thực sự khiến Lý Đông cảm thấy rất đau lòng, nên anh cũng đã nói nhiều lời giận dỗi như vậy.

Vương Bàn Tử sau khi nghe lời của Lý Đông thì cảm thấy trong lòng có chút hổ thẹn, nhưng tên này cũng là một người kiêu ngạo, trong tình huống lâu dài như vậy, tên này không thể tùy tiện thừa nhận sai lầm với người khác.

Tên này chỉ thấy anh ta lắc lắc miếng vàng trong tay, rồi đột nhiên thay đổi chủ đề, nói với Lý Đông: "Đông ca, anh nghĩ Tiểu Ca là thật hay giả?

Anh nghĩ Tiểu Ca thực sự đang hãm hại tôi sao?

Tôi cảm thấy tình huống bây giờ hình như càng ngày càng hề hước rồi.

Thậm chí bây giờ tôi còn cảm thấy Tiểu Ca đó cũng có thể là thật.

Nhưng tôi cũng không biết rốt cuộc là chỗ nào không đúng.

Dù sao thì Tiểu Ca và tôi có quan hệ tốt như vậy đã lâu rồi, tính cách của anh ấy cũng như vậy.

Nhưng bây giờ tôi phải làm sao?" Lý Đông bây giờ trong lòng cũng đang lo lắng, bởi vì thực tế anh đang lo lắng cho Tiểu Ca.

Chuyện của Tiểu Ca bây giờ vẫn chưa có kết luận, cũng không biết tình hình tại sao lại phát triển đến mức này.

Nhưng nếu Tiểu Ca đó thực sự hiểu rõ tình hình ở nơi này sâu sắc như vậy, vậy thì nhất định biết những thứ lộn xộn dưới đáy quan tài vàng, vậy thì tên đó rốt cuộc muốn làm gì?

Chương 1375

Bởi vì bây giờ nơi này đối với họ hình như cũng không phải là một nơi an toàn thực sự!

Chẳng lẽ Tiểu Ca đó thực sự muốn liều mạng với một thứ gì đó!

Nhưng theo hiểu biết của Lý Đông về Tiểu Ca, mặc dù bề ngoài Tiểu Ca trông có vẻ là một người rất có trách nhiệm, nhưng thực tế anh biết tên đó cũng là một người phúc hắc.

Cuối cùng, Lý Đông đột nhiên lại nghĩ đến một chuyện càng nguy hiểm hơn, sau khi đi rồi, anh cau mày nói: "Mặc kệ Tiểu Ca rốt cuộc là thật hay giả, nếu anh ta đẩy tôi đến nơi này, thì mục đích của anh ta chắc chắn là hy vọng tôi đi con đường này.

Nếu Tiểu Ca đó là thật, vậy thì tôi đi con đường này là an toàn.

Nhưng nếu Tiểu Ca đó là giả, vậy thì nếu tôi đi con đường này, thì có thể sẽ gặp nguy hiểm mười phần, không chừng sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

Tình huống bây giờ đối với tôi thực sự là một vấn đề khó khăn không thể tưởng tượng được." Chuyện này Lý Đông cảm thấy có chút bi thương.

Vốn dĩ là một đoàn thể gắn bó chặt chẽ như vậy, bây giờ sau khi trải qua nhiều chuyện lộn xộn như vậy, lại tự nhiên nghi ngờ lẫn nhau.

Loại nghi ngờ lẫn nhau này, bất kể kết quả cuối cùng thế nào, đều không có lợi cho họ.

Bởi vì đôi khi để xây dựng tình bạn, thì cần một thời gian dài, nhưng để tiêu diệt tình bạn, thì cơ bản chỉ cần vài ngày.

Tình hình bây giờ đối với họ, có thể nói là rất phức tạp.

Nhưng bây giờ họ cũng không vội vàng, họ dừng lại nghỉ ngơi một lúc ở nơi đó dọc theo con đường, rồi ăn uống.

Sau khi ăn uống xong, bây giờ phải làm sao, Lý Đông cuối cùng lựa chọn bò lên dọc theo con đường nhỏ đó.

Nếu bò lên dọc theo con đường nhỏ đó, thì có 50% khả năng an toàn có thể thoát ra được, đó là một sự cám dỗ lớn đối với họ.

Đương nhiên, còn có một khả năng khác, đó là nơi này thực sự là một cạm bẫy.

Nhưng dù là một cạm bẫy, thì nơi này cũng là một nơi có thể phá vỡ cục diện bế tắc.

Sau khi kích hoạt cạm bẫy để phá vỡ cục diện bế tắc, kết quả cuối cùng e rằng cũng sẽ không đặc biệt tệ.

Sau khi đi lên dọc theo nơi này, họ phát hiện con đường đó dài khoảng hơn 20 mét, rất thẳng và không có bất kỳ khúc cua nào.

Nhưng trước đó khi ở dưới, họ căn bản không nhìn thấy.

Sau khi đi hơn 20 mét, họ đi hết đường, rồi sau khi đi ra khỏi lối ra của con đường đó, lại xuất hiện một hang động rất lớn.

Mặc dù chỉ là một hang động, nhưng cái cảm giác mà hang động này mang lại, đó là vô cùng vàng son lộng lẫy, nhìn qua trông giống hệt như một cung điện.

Có thể xây dựng một hang động thành một nơi có dáng vẻ cung điện, tuyệt đối không phải người bình thường có thể làm được, bởi vì không những cần tiêu hao rất nhiều nhân lực và vật lực, điều quan trọng nhất là chủ nhân của nơi này có một sở thích đặc biệt.

Bởi vì thực tế, những người bình thường, đặc biệt là những

người giàu có trong số những người bình thường, thì rất ghét sống trong hang động, bởi vì cảm giác mà hang động mang lại bản thân nó không đặc biệt tốt.

Vì vậy, bây giờ nơi này lại trở nên càng thêm khó lường.

Bây giờ hai bên hang động đều là bãi đá, không sai, ở chính giữa có một con sông ngầm không đặc biệt lớn.

Bây giờ sau khi ở nơi này bao lâu rồi, đột nhiên nhìn thấy nước sông, tự nhiên có một cảm giác tươi mới.

Thậm chí còn muốn nhảy xuống nước rửa mặt, điều đó sẽ khiến người ta cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Đương nhiên, đó chỉ là rửa mặt mà thôi.

Đồng thời, họ cũng không tháo đồ bảo hộ ra, nếu là như vậy thì có thể tạm thời cảm nhận được sự mát mẻ, đồng thời cũng sẽ không xảy ra chuyện gì khác.

Sau khi mát mẻ một lúc ở nơi này, họ tiếp tục tiến lên, phát hiện ở gần vách hang có một khối đá rất lớn.

Khối đá này rất kỳ lạ, điều quan trọng nhất là phía sau khối đá này hình như có một điểm sáng.

Vì quá tò mò, họ cầm đèn pin chiếu tới để nhìn rõ, nhưng lại đột nhiên phát hiện nơi đó không phải là một nơi tốt.

Cái cảm giác đó khiến họ có cảm giác da đầu muốn nổ tung.

Bởi vì nơi đó căn bản không phải là một điểm sáng, mà là một con mắt.

Dáng vẻ con mắt này là loại con mắt mà họ đã thấy không biết bao nhiêu lần trước đó, mang lại cảm giác vô cùng tà môn.

Không sai, nơi này đối với họ tuyệt đối không phải là một nơi tốt.

Vậy thì bây giờ khả năng lớn nhất là nơi đó e rằng là một cạm bẫy thực sự.

Một cạm bẫy như vậy đối với họ, e rằng là một long đàm hổ huyệt.

Chỉ là tại sao con mắt như vậy lại xuất hiện ở đó?

Tại sao lại dùng con mắt như vậy để bố trí một cạm bẫy ở nơi này?

Chẳng lẽ con mắt như vậy có năng lượng đặc biệt, có thể phát động những cuộc tấn công vô cùng khủng khiếp đối với con người sao?

Nếu thực sự là như vậy, thì tình hình bây giờ có thể không lạc quan như vậy.

Lý Đông vỗ vỗ Hồ Bát Nhất bên cạnh, hỏi: "Lão Hồ, nhìn thấy con mắt đó chưa?" Hồ Bát Nhất mơ màng lắc đầu, xem ra gã này chắc là chưa nhìn thấy.

Vương Bàn Tử lúc này cũng ghé vào hỏi: "Ở đâu, ở đâu có mắt?" Có lẽ giọng nói của Vương Bàn Tử hơi lớn, sau đó đã làm kinh động một thứ gì đó.

Chương 1376

Lý Đông chỉ thấy con mắt đó run rẩy, sau đó chạy biến ra sau tảng đá kia.

Lý Đông cảm thấy kỳ lạ không hiểu nổi, lẽ nào con mắt đó là một loại côn trùng?

Bởi vì nó bị kinh động rồi lập tức chạy đi chỗ khác, phản ứng vừa rồi của nó thật sự có chút giống phản ứng của một loài côn trùng.

Hay nói cách khác, con mắt đó thực ra không phải là mắt thật, mà là một con côn trùng!

Nếu là như vậy, thì gần như đã làm đảo lộn nhận thức của họ, đồng thời, những chuyện họ đã trải qua, e rằng cũng phải được giải thích lại từ đầu.

Đương nhiên, Lý Đông sau đó nói với những người đi cùng: "Trước đó tôi không phải đã nói rồi sao?

Tôi đã nhìn thấy con mắt đó.

Con mắt đó bây giờ đang ở sau tảng đá kia... không biết thứ quái quỷ gì lại xuất hiện ở đây, tôi nghĩ mọi người cần cẩn thận một chút." Việc ở đây xuất hiện một con mắt như vậy khiến Lý Đông cảm thấy vô cùng kỳ lạ, bởi vì nhìn chỗ này thì thực ra đã vượt ra ngoài phạm vi lăng mộ, cũng không còn ở trong khu vực vĩ đại đó nữa, mà đã đến một nơi khác rồi.

Vậy mà một nơi như vậy, lại xuất hiện một con mắt kỳ dị, làm sao có thể?

Mấy người Hồ Bát Nhất nhìn vào sau tảng đá mà Lý Đông chỉ, rồi phát hiện không có gì cả, thế là từng người lại lắc đầu lần nữa.

Đương nhiên, Lý Đông cũng cực kỳ chắc chắn rằng mình không nhìn lầm hay bị ảo giác, thực tế anh sớm đã biết bây giờ không phải là lúc bị ảo giác, anh có thể khẳng định sau tảng đá kia nhất định có thứ gì đó xuất hiện.

Lý Đông cố gắng suy nghĩ trong lòng rốt cuộc chuyện này là sao, cuối cùng đột nhiên đưa ra một kết luận, đó là bây giờ nơi này có lẽ vẫn nằm trong phạm vi của lăng mộ kia.

Con mắt đó, lẽ nào nó có tác dụng giám sát, vẫn luôn theo dõi họ sao!

Thật sự, sau khi Lý Đông nảy ra ý nghĩ này, đột nhiên cảm thấy khả năng đó càng ngày càng lớn, có lẽ ở đây có một bàn tay đen đang ở phía sau, không ngừng quan sát, loại cảm giác đó khiến anh cảm thấy tuyệt đối không ổn chút nào.

Lý Đông bây giờ đột nhiên có một ý nghĩ cực đoan hơn, đó là bất kể thế nào cũng phải bắt được con mắt đó!

Bất kể con mắt đó làm gì, bây giờ anh nhất định phải bắt nó, có lẽ sau khi bắt được nó sẽ có thể phá vỡ cục diện này.

Sau khi Lý Đông đột nhiên nảy ra ý nghĩ này, anh lại gọi những người bên cạnh giúp đỡ.

Mấy người bên cạnh, mỗi người đều lấy vũ khí ra rồi tự chuẩn bị, sau khi lấy vũ khí ra và chuẩn bị xong, thực tế là, đã sẵn sàng chiến đấu sao?

Mấy người rón rén đi đến sau tảng đá kia.

Lý Đông bây giờ càng đi càng sâu, nếu không bắt được con mắt đó thì hôm nay tuyệt đối sẽ không bỏ qua, hoặc nếu không tiêu diệt được con mắt này thì trong lòng anh vẫn luôn có một tảng đá đè nặng, e rằng bây giờ không có cách nào giải quyết triệt để vấn đề được.

Đương nhiên, điều quan trọng nhất là Lý Đông rất muốn biết con mắt đó rốt cuộc là thứ gì, đây là một chuyện vô cùng quan trọng.

Môi trường trong hang động này tuyệt đối không đặc biệt tốt, vô cùng ẩm ướt, khắp nơi đều mọc rêu phong.

Giẫm chân lên đây, thật sự rất dễ trượt, nếu không cẩn thận thật sự có thể ngã.

Nhưng khi đến gần con mắt, cũng không thấy thứ gì từ đó chạy ra, lẽ nào thứ đó có thể độn thổ sao?

Nếu vậy thì cũng hết cách rồi, nhưng nếu tên đó không biết độn thổ, vậy Lý Đông nghĩ thứ đó có thể đang trốn ở phía sau.

Điều quan trọng nhất là Lý Đông cảm thấy nếu thứ đó không thể trực tiếp trốn xuống đất, vậy mà lại ẩn náu ở chỗ này, thì tuyệt đối không có trí thông minh.

Nhìn thứ đó hình như cũng không đặc biệt khôn ngoan, lúc này anh bỗng nhiên có một loại cảm giác ưu việt về trí tuệ.

Nhưng lúc này, mấy người còn lại ai nấy đều nhìn Lý Đông, vẻ mặt hình như rất không hiểu tại sao Lý Đông lại muốn tìm thứ gì đó, kết quả là bây giờ hình như chẳng thấy gì cả.

Lý Đông khẽ nhíu mày, đối mặt với câu hỏi của đồng đội, bây giờ anh cũng không có cách nào giải thích, bởi vì rõ ràng trước đó anh đã thấy thứ đó ở sau tảng đá, bây giờ lại không thấy nữa, anh không thể giải thích được.

Thật ra, Lý Đông trong lòng có chút không tin tà, anh cúi xuống cầm đèn pin, cẩn thận tìm kiếm phía dưới.

Lý Đông muốn xem liệu ở chỗ này có thể thật sự tìm thấy dấu vết gì không, nếu những thứ đó thật sự có thể trốn xuống đất thì có lẽ cũng đành chịu, chỉ có thể chấp nhận.

Nhưng nếu bây giờ nó thật sự đang trốn sau tảng đá kia thì tuyệt đối không thể để nó chạy thoát.

Nhưng sau khi tìm kiếm một lúc, Lý Đông càng ngày càng cảm thấy kế hoạch trước mắt e rằng không đáng tin, nếu thứ đó thật sự đã trốn thoát rồi thì bây giờ có vẻ như cũng chẳng còn tác dụng gì nữa.

Thậm chí bây giờ Lý Đông còn cảm thấy có chút không tự tin, loại cảm giác không tự tin này anh cũng không biết là sao, thực tế là từ khi bước vào phạm vi lăng mộ này, mọi thứ luôn đả kích lòng tin của anh.

Không sai, rất nhiều nơi căn bản không muốn thật sự gây thương tích cho anh, nhưng lại muốn gây ra một sự đả kích tinh thần nhất định, khiến anh mất đi lòng tin.

Lúc này Vương Bàn Tử lại đột nhiên nói: "Đông ca, hình như anh nói đúng, chỗ này thật sự không phải là nơi tốt.

Tôi cảm thấy chỗ này có gì đó không ổn, lẽ nào lại xảy ra chuyện gì nữa rồi sao?" Vương Bàn Tử là người tích cực nhất trong đội ngũ này, hình như đã phát hiện ra điều gì đó, rồi đột nhiên đứng thẳng dậy, đôi mắt nhìn chằm chằm về một hướng nào đó, vẻ mặt như thể đã tìm thấy thứ gì.

Đương nhiên, Vương Bàn Tử bây giờ bản thân đang vô cùng mệt mỏi rã rời, bây giờ mà hắn lại phát hiện ra thứ gì đó, vậy thì có lẽ tên này thật sự đã gặp phải chuyện gì đó rồi.

Sau đó Lý Đông theo hướng ngón tay Vương Bàn Tử chỉ mà nhìn, rồi phát hiện trên bãi đá có một khu vực màu xanh lam vô cùng kỳ lạ.

Bởi vì khu vực đó so với những nơi khác thì không có đá, một tảng đá cũng không có.

Đương nhiên, Lý Đông bây giờ cũng hiểu ý của Vương Bàn Tử, bởi vì nơi này tuyệt đối không phải là nơi bị con người can thiệp, rêu

ở nơi đó tự nhiên sinh trưởng, bởi vì tuyệt đối sẽ không có thứ gì khác tồn tại.

Thế nhưng bây giờ trong tình huống không có thứ gì khác, nơi này lại xuất hiện một số khu vực trống rỗng như vậy, điều đó chứng tỏ một vấn đề, đó là nơi này đã bị thứ gì đó can thiệp.

Quan trọng nhất là những thứ đã can thiệp gần đây đã hoàn toàn biến mất, sau đó những lớp rêu này trông như bị dao cắt.

Chương 1377

Thứ đó đâu rồi?

Vuông vức, lẽ nào là dấu chân của một loại động vật nào đó?

Thế nhưng môi trường ở đây hình như không thể dung nạp những con vật lớn như vậy sinh tồn, vậy rốt cuộc là thứ gì?

Lẽ nào là một loại khí tài nào đó của con người!

Một loại khí tài nào đó của con người, nghe có vẻ được, nhưng chuyện này thật sự là như vậy sao?

Bây giờ Lý Đông suy đoán nhưng căn bản không thể đoán được là chuyện gì, trong lòng anh có chút sởn gai ốc, thậm chí mồ hôi trên trán mấy người khác cũng túa ra.

Thực tế, trên đường đi, họ liên tục gặp phải quá nhiều trắc trở, quá nhiều khó khăn, bất kể là về mặt nào cũng đều cảm thấy vô cùng mệt mỏi, có chút chán ghét nơi này rồi.

Bây giờ lại đột nhiên phát hiện ra chuyện như vậy, vậy thì từng người một tuy tinh thần căng thẳng nhưng lại cảm thấy càng thêm mệt mỏi.

Bởi vì khả năng lớn nhất ở đây là dấu chân của một loại động vật nào đó, một con vật khổng lồ như vậy, vậy thì ở nơi này nó đã đi đâu?

Một con vật khổng lồ như vậy ở đây chỉ có một hay có nhiều?

Nếu có nhiều như vậy, thì những thứ đó tất cả đều ở đây sao?

Nếu có nhiều như vậy, thì những thứ đó sẽ tạo ra mối đe dọa như thế nào?

Tóm lại, những thứ này, tình hình thực sự quá phức tạp, khiến

mọi người cảm thấy vô cùng khó chịu.

Đương nhiên, Lý Đông tìm kiếm những manh mối khác ở đây, bởi vì ở nơi này, nếu đã có dấu vết của một loài động vật đặc biệt nào đó thì chắc chắn ở gần đó có thể tìm thấy một ít lông hoặc vảy cá.

Khả năng tìm thấy những thứ đó không đặc biệt lớn nhưng cũng có thể tìm thấy, nếu thật sự là như vậy, thì bây giờ họ phải đối phó với một loại động vật lớn mà chưa từng thấy ở đây, điều đó cũng có thể.

Lý Đông cẩn thận rút ra một thanh trường đao, sau đó bới tìm trong đám rêu, kết quả anh vốn chỉ ôm một chút hy vọng nhỏ nhoi, bây giờ lại thật sự thấy có thứ gì đó bên trong.

Đương nhiên, điều kỳ lạ nhất là đất ở chỗ này lại có màu tím.

Lý Đông cảm thấy vô cùng kích động, đất màu tím nghĩa là sao?

Anh dùng dao xúc một ít, sau đó đưa cho mấy người kia xem. "Đông ca, cái gì vậy?

Sao đất lại có màu tím?

Đương nhiên đất màu tím hình như cũng không liên quan gì đến chúng ta, bởi vì một số loại đất đặc biệt có nhiều màu cũng là chuyện bình thường, Đông ca muốn nói gì?" Mấy người nhìn một cái xong thì tuy bày tỏ là đất tím rất kỳ lạ, nhưng đối với họ dường như có thể chấp nhận được, hình như cũng không có gì đặc biệt, bởi vì loại màu sắc này trên thực tế ở những nơi khác cũng từng thấy xuất hiện đất bình thường.

Lý Đông lại cười ha ha nói: "Loại đất này tuy rằng ở nơi khác cũng từng thấy, nhưng ở đây, thì lại khác, bởi vì ở chỗ này, xuất hiện loại đất màu sắc này, thì chỉ có một khả năng." Lý Đông đột nhiên nhận ra, trước đó khi tiến vào nơi kia có ba con đường, cả ba con

đường đều là do đào ra, trong đó có một con đường họ chưa đi vào, nhưng lại nghỉ ngơi một đoạn thời gian ở chỗ đó.

Khi nghỉ ngơi ở chỗ đó, Lý Đông phát hiện trên con đường đó, cũng có loại đất như vậy.

Nếu kết hợp những điều này lại, anh cảm thấy hình như đã phát hiện ra một lục địa mới, ít nhất anh đã có được một số tin tức có lợi.

Ở nơi này, kẻ địch có lẽ thật sự sẽ dần dần nổi lên rồi.

Nếu có những thứ giống nhau, vậy ít nhất chứng tỏ một vấn đề, đó là ít nhất có một nhóm người, đồng thời đi đến hai nơi.

Nhưng vấn đề là, vậy nhóm người trước đã đi vào cái hang động này rồi quay lại đạo động kia, hay là nhóm người đó đi đạo động kia trước, rồi lại quay lại đây?

Vương Bàn Tử nhíu mày: "Tình hình bây giờ tôi cứ cảm thấy không đúng nha, lẽ nào nhóm người đó, từ trong mộ huyệt kia đào ra một đạo động, rồi chạy đến đây sao?" Hắn tự mình phân tích một hồi, sau đó lập tức lại lắc đầu: "Không đúng, không đúng, không phải vậy.

Nói chính xác hơn, lẽ ra là nhóm người đó đã đào một cái hang từ chỗ này đi vào, như vậy mới có thể mang đất tím ở đây đến chỗ kia được." Lý Đông nghe Vương Bàn Tử nói vậy, lập tức cảm thấy mọi chuyện lại trở nên có chút huyền bí.

Bởi vì nếu nói như vậy, hình như có chút không thông.

Bởi vì cái đạo động trong mộ đạo kia, lẽ ra là do nhóm người trước đã đào ra, bây giờ có thể lại có người từ chỗ này đào một cái động đi vào sao?

Lẽ nào có một khả năng khác?

Lý Đông khẽ nhíu mày, nhất thời nửa khắc vẫn không hiểu.

Lúc này A Ninh rất khinh thường nói: "Có gì mà không hiểu.

Rõ ràng nhóm người trước đó đã đào một cái hang từ chỗ này đi vào, sau đó trong mộ huyệt kia gặp phải hai con quái vật đen trắng.

Hai con quái vật đó thật sự quá phiền phức, cho dù có tài giỏi đến mấy, cũng đành bó tay không thể đối phó với hai con quái vật đó.

Cho nên chỉ còn cách bất đắc dĩ, mới phải đào một cái hang theo hướng khác để rời đi." Nói như vậy, hình như hợp lý.

Lý Đông gật đầu: "Không tồi không tồi, nói như vậy thì đúng rồi, bây giờ tôi đã gần như hiểu rõ mọi chuyện.

Nhưng nếu nói như vậy thì lại có một vấn đề khác, đó là nhóm người đó thật sự yếu kém đến vậy sao?

Dù sao cũng chỉ là hai con cương thi thôi, nếu tôi không có thứ đặc biệt khắc chế cương thi mà chỉ dựa vào võ lực để giải quyết thì cũng dễ bó tay.

Nhưng trong nhóm người đó, không phải có Thiết Diện Sinh sao?

Lẽ nào Thiết Diện Sinh cũng không đối phó được với cương thi bình thường như vậy?

Nếu tên đó thật sự không đối phó được với cương thi bình thường, vậy thì bây giờ, không thể nào lại bố trí nhiều thời gian như vậy được." Bây giờ chuyện này hình như càng ngày càng phức tạp, thật sự khiến người ta cảm thấy khó tin.

Chương 1378

Thế là Lý Đông lắc đầu nói: "Khả năng này có, rất lớn, nhưng nói như vậy thì mọi chuyện hoàn toàn không giống với suy đoán trước đó của tôi.

Và nhóm người ở chỗ này có lẽ không phải là Thiết Diện Sinh.

Nếu vậy thì suy nghĩ của tôi có lẽ sẽ phải thay đổi trời long đất lở, cho nên bây giờ ý nghĩ này tạm thời giữ lại nhưng chưa xác định.

Mọi người xem xem, có khả năng nào khác không.

Tôi nghĩ cái hang động này có lẽ nhất định có đường thông ra bên ngoài, bây giờ ở chỗ này, có một số thứ mới có thể hiểu rõ.

Ngoài ra, những nguyên nhân trong đó, tôi nghĩ cũng có thể xem xét lại thật kỹ, sao lại không như vậy, thật sự không nhất định đâu, sao lại thế được." Lý Đông nói vậy, mấy người kia đều không cần nói thêm.

Nghe Lý Đông phân tích là chỗ này chắc chắn có lối ra, lúc đó mỗi người đều cảm thấy vô cùng vui mừng.

Bởi vì bây giờ họ thật sự đã vô cùng chán ghét nơi này, tuy rằng bí mật của nơi này chưa được giải đáp hoàn toàn nhưng hình như họ thật sự không muốn tiếp tục ở lại chỗ này nữa, nguyện vọng lớn nhất bây giờ là được giải thoát khỏi nơi này.

Và nếu thật sự có thể thoát khỏi nơi này thì mỗi người đều sẽ cảm thấy vô cùng vui mừng.

Lý Đông tuy miệng không nói nhưng thực tế anh đột nhiên phát hiện trong lòng mình hình như cũng muốn như vậy, ít nhất trong tiềm thức là muốn như vậy.

Đương nhiên, việc muốn như vậy trên thực tế cũng là bình thường, bởi vì một khoảng thời gian này thực sự quá khổ, dù sao bây giờ họ cũng là những người có tiền, đáng lẽ phải được hưởng phúc, kết quả bây giờ lại ở nơi này chịu nhiều khổ sở như vậy, bây giờ cảm thấy vô cùng mệt mỏi cũng là điều bình thường.

Nhưng Lý Đông nhanh chóng phát hiện ra, nếu là như vậy thì có lẽ thật sự sẽ rơi vào một cái bẫy khác rồi.

Bởi vì anh từng nghe một câu nói rất kinh điển, đó là một người nếu cảm thấy sắp hoàn toàn an toàn thì thực tế lại đang rơi vào thời điểm nguy hiểm nhất, đó tuyệt đối là một lời nguyền lớn, khiến người ta khó lòng thoát khỏi.

Đặc biệt, khi Lý Đông đang trong nguy hiểm, đột nhiên nghe thấy hình như có người đang nói chuyện.

Nếu có người đang nói chuyện thì là ai?

Lý Đông và mấy người đồng hành của anh sau khi rõ tình hình này thì đều dừng bước.

Bây giờ trong sâu thẳm hang động này hình như thật sự có người nói chuyện, đương nhiên, giọng nói đó có chút không giống với giọng nói bình thường của con người, vẻ mặt như đang lẩm bẩm tự nói chuyện, có chút giống như đang hát một loại bài hát khó nghe nào đó.

Lý Đông không nghe rõ là họ đang làm gì, sau khi nghe thấy âm thanh như vậy, anh đột nhiên đờ người ra, bởi vì trước đó trong cái rãnh đó, anh hình như cũng nghe thấy âm thanh phát ra từ trong quan tài, cũng là kiểu như vậy.

Những âm thanh mà anh nghe thấy lúc đó lại không phải do thứ gì đó phát ra từ miệng, mà là từ một loại con mắt nào đó phát ra.

Lẽ nào loại âm thanh đó thật sự là một loại cạm bẫy hoặc âm

thanh kích hoạt cơ quan nào đó?

Mấy người còn lại cũng vểnh tai nghe một lúc rồi từng người một đều gật đầu.

Vương Bàn Tử gật đầu nói: "Hình như thật sự có người đang nói chuyện, chỉ là không biết là ai.

Tôi nghĩ những người đó chắc không phải người tốt, quan trọng nhất là tôi cảm thấy những người đó hình như đang nhìn chúng ta, mọi cử động của tôi hình như đều nằm dưới sự giám sát.

Rốt cuộc chúng ta đang làm gì?

Rốt cuộc số phận của chúng ta bây giờ hoàn toàn nằm trong tay người khác sao?

Nếu số phận của tôi nằm trong tay người khác thì bây giờ tôi chẳng phải chết chắc rồi sao?" Vương Bàn Tử bây giờ nói lại đang gieo rắc sự bi quan, sau đó bị Lý Đông mắng cho một trận tơi bời.

Bởi vì anh biết bây giờ quan trọng nhất là không được có bất kỳ cảm xúc bi quan nào, có bất kỳ cảm xúc bi quan nào sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến tinh thần chiến đấu.

Bây giờ nếu tinh thần bị ảnh hưởng thì có lẽ thật sự sẽ chết ở nơi này.

Lý Đông cẩn thận lắng nghe những âm thanh đó, phân biệt chúng, sau đó lại phát hiện những âm thanh đó lại giống một loại âm thanh khác, cũng nghe rất quen tai.

Những âm thanh đó vừa chói tai vừa mảnh, cảm giác như có thứ gì đó trực tiếp chui vào tai anh vậy.

Loại cảm giác đó khiến người ta vô cùng khó chịu.

Nhưng khi thật sự muốn nghe theo âm thanh đó thì lại phát hiện,

âm thanh hình như càng ngày càng trầm, cảm giác như một loại âm trầm nào đó.

Cũng không biết có phải là ảo giác hay không, tóm lại những âm thanh đó hình như đang chế giễu.

Không sai, loại cảm giác này như có thứ gì đó dụ dỗ một người, rồi khi người đó đi đến để phân biệt kỹ thì lại phát hiện nó sử dụng một loại hiện tượng khác để hấp dẫn, loại cảm giác này thực sự khiến người ta vô cùng khó chịu.

Lý Đông đột nhiên nhớ ra lần cuối cùng nghe loại âm thanh này là khi anh bị hôn mê.

Thật ra Lý Đông từ đó về sau chưa từng bị hôn mê, bởi vì anh biết bất cứ lúc nào cũng phải nắm giữ vận mệnh của mình.

Nếu một người bị hôn mê thì tương đương với việc yếu thế trong tay người khác, tương đương với việc vận mệnh không còn nằm trong tầm kiểm soát của mình nữa.

Thế nhưng lúc đó chuyện như vậy đã thật sự xảy ra.

Sau khi hôn mê rồi tỉnh lại, những chuyện sau đó càng ngày càng quỷ dị, đặc biệt là khi Tiểu Ca hãm hại anh, khiến anh cảm thấy tam quan của mình đều có chút sụp đổ.

Vậy bây giờ phải làm sao?

Nhưng bây giờ anh biết tuyệt đối không thể đắm chìm vào loại âm thanh này, ít nhất tuyệt đối không thể để nó dẫn dắt theo nhịp điệu âm thanh này, bởi vì anh biết nếu đi theo nhịp điệu âm thanh này thì chắc chắn sẽ trúng chiêu.

Cho dù không bị hôn mê thì cũng sẽ chịu một loại ảnh hưởng rất nghiêm trọng, đây tuyệt đối là một loại Viên quang thuật.

Viên quang thuật bây giờ có thể coi là một chiêu số vô cùng hung hãn, đặc điểm lớn nhất của chiêu số này là khi người ta bị ảo giác, nếu cảm thấy bị thương thì cũng sẽ thật sự bị thương, có thể thực sự giết người vô hình.

Lý Đông lập tức nói với mấy người kia: "Âm thanh này rất kỳ lạ, mọi người tuyệt đối đừng nghe, tuyệt đối đừng nghe, cách tốt nhất là bịt tai lại.

Chương 1379

Bây giờ kẻ địch của chúng ta vẫn ở xung quanh, hình như đang nhìn chúng ta, mọi cử động của chúng ta đều bị giám sát, bây giờ chúng thật sự muốn giết chúng ta." Sau khi Lý Đông nói vậy, mấy người còn lại ai nấy đều gật đầu, thực tế Lý Đông là người đứng đầu trong đội ngũ này, trong đa số trường hợp lời nói của anh rất có trọng lượng.

May mắn là bộ đồ bảo hộ có tác dụng rất quan trọng, đó là có thể cách âm, sau khi cách âm thì có thể dùng cử chỉ để giao tiếp.

Dù sao đặc điểm lớn nhất của những người này là đã ở cùng nhau quá lâu, sau khi ở cùng nhau quá lâu, họ thậm chí không cần nói chuyện cũng có thể hiểu ý của đối phương, tùy tiện vẫy tay cũng biết đối phương muốn biểu đạt gì.

Nhưng sau đó, khi họ sử dụng chức năng cách âm thì lại phát hiện vẫn có thể nghe thấy âm thanh.

Thế là Vương Bàn Tử vô cùng sốt ruột nói với Lý Đông: "Đông ca, tôi e rằng bây giờ tôi đã trúng chiêu rồi.

Những âm thanh này hình như căn bản không có cách nào cách ly được.

Tôi dùng bộ đồ bảo hộ như vậy mà vẫn có thể tiếp tục nghe thấy thì tuyệt đối không phải là chuyện tốt." Bây giờ Lý Đông cũng cảm thấy có chút thử thách, bởi vì nếu là như vậy thì chứng tỏ đối phương đã sử dụng một loại công nghệ cao đặc biệt nào đó có thể khiến họ nghe thấy âm thanh.

Dù sao cái gọi là sức mạnh siêu nhiên thật sự thì Lý Đông tuyệt đối sẽ không tin, nhưng nếu nơi này thật sự là lăng mộ do văn minh

tiền sử để lại thì văn minh tiền sử không có công nghệ cao đặc biệt thì anh cũng không biết, cho nên bây giờ cũng là điều bình thường.

Bây giờ anh thật sự có chút hoảng loạn rồi, bởi vì âm thanh như vậy đã biểu thị sự mạnh mẽ của đối phương.

Bây giờ ở chỗ này phải làm sao?

Lý Đông cẩn thận tìm kiếm đủ loại công cụ trong túi của mình.

Thật ra, mỗi lần xuất phát anh đều chuẩn bị rất nhiều công cụ một cách tỉ mỉ, về cơ bản những thứ có thể dùng hoặc không thể dùng đều sẽ chuẩn bị, hoặc chỉ cần có thể mua được công cụ thì đều sẽ mua, bởi vì không biết lúc nào có thể sử dụng.

Nhưng bây giờ phải làm sao đây?

Lý Đông cẩn thận suy nghĩ xong, đột nhiên nhận ra một vấn đề rất nghiêm trọng hoặc một vấn đề rất thú vị.

Đó là khi người ta hát to, cơ bắp trong cổ họng sẽ xảy ra một số thay đổi, sẽ tạo ra một loại ảnh hưởng đến tai.

Nếu nói như vậy thì hình như có thể tạo ra một ảnh hưởng nhất định đến môi trường xung quanh, vậy thì có thể không bị âm thanh xung quanh ảnh hưởng, bởi vì nếu nói như vậy, thì khúc điệu giữa họ lại là một chuyện khác rồi.

Thế là Lý Đông vội vàng ra hiệu cho mấy người kia rồi nói: "Bây giờ hay là thế này đi, mỗi người chúng ta tự hát một bài hát hoặc đọc một bài thơ cổ, hoặc làm một số chuyện khác có âm thanh lớn, tôi nghĩ nếu như vậy có lẽ chúng ta có thể cách ly một số thứ.

Như vậy có lẽ tôi có thể đảm bảo an toàn.

Chúng ta đã tổn thất nhân sự rồi, mọi người nhất định phải cẩn thận một chút, tuyệt đối đừng để xảy ra chuyện gì nữa, không chừng

sau này tôi có thể cứu được đồng đội của mình.

Bây giờ tôi có lẽ có đồng đội đã rơi vào tay đối phương." Lý Đông nghĩ đến Tam Thúc, lại nghĩ đến Muộn Du Bình.

Hai người vốn là hai trợ lực rất mạnh trong đội ngũ, nhưng bây giờ hai người sống chết không rõ, căn bản không biết đã đi đâu.

Bây giờ lại không có cách nào tìm người, điều đó khiến Lý Đông vô cùng lo lắng.

Lý Đông tuy rằng cũng không phải là người tốt, nhưng thực tế anh cũng là một người rất trọng tình nghĩa, hoặc có lẽ đa số người trên thế giới này đều rất trọng tình nghĩa như vậy, chỉ là không ai biết mà thôi.

Bây giờ Lý Đông rất nhớ hai người đó, cũng không biết hai người đó đã xảy ra chuyện gì, thậm chí bây giờ anh còn có chút nghi ngờ liệu hai người mà anh gặp trước đó là thật hay giả.

Lúc đầu anh có chút tin hai người đó là giả, nhưng bây giờ lại đột nhiên phát hiện ra có lẽ hai người đó là thật rồi lại xảy ra một loại biến hóa nào đó?

Tình hình bây giờ, từng bước từng bước xác minh một số điều, khiến anh nhớ lại những chuyện đã gặp trước đó, có chút quỷ dị không nói nên lời.

Kết quả là mấy người, cuối cùng lại thống nhất quyết định hát một bài hát.

Đương nhiên, họ không hát những bài hát quá uyển chuyển hay phức tạp mà chỉ hát một bài hát có giai điệu rất đơn giản, nhưng loại bài hát đơn giản đó lại có khí thế vô cùng lớn.

Sau khi hát to, tuy rằng giữa họ không ai nghe rõ ai, nhưng sĩ khí lại dâng cao, một số áp lực âm u trong lòng đã tiêu tan không ít.

Thế là họ không ngừng lặp đi lặp lại những bài hát đó.

Khi liên tục hát những bài hát đó, quả nhiên âm thanh kia tuy vẫn có thể nghe thấy nhưng đã không thể gây ảnh hưởng cho họ nữa.

Thế là Lý Đông dùng tay ra hiệu, muốn tìm một hướng mới.

Nhưng bây giờ, bất kể thế nào, trong lòng anh dường như có một tảng đá đè nặng.

Loại âm thanh kỳ lạ, quái dị đó xuất hiện ở chỗ này thì chứng tỏ bây giờ có lẽ họ căn bản vẫn chưa thực sự thoát khỏi cổ mộ đó, hoặc bây giờ nơi này vẫn nằm trong môi trường của cổ mộ.

Tuy trước đó đã suy đoán ra tình huống này nhưng bây giờ anh lại một lần nữa xác định chuyện này.

Vậy cái hang động này vẫn có quan hệ lớn với chủ nhân mộ huyệt, vậy thì là sao đây?

Tóm lại, nơi này thật sự quá tà môn rồi.

Từ trước đến nay anh chưa từng gặp chuyện như vậy, hoặc những kiến thức thông thường mà anh đã gặp ở đây căn bản không hữu dụng.

Môi trường ở nơi này là độc nhất vô nhị, anh chưa từng thấy môi trường nào như vậy.

Nhưng Lý Đông đột nhiên lại nhớ ra cái quan tài vàng kia đều đã bị phá hủy, cái quan tài vàng đó lẽ ra là của chủ nhân mộ huyệt, nhưng cái quan tài đó đã không còn, lẽ nào nơi này có thứ gì đặc biệt sao?

Đương nhiên bây giờ, Lý Đông hình như có chút chán ghét rồi, sau đó hình như không còn động lực để làm nhiều chuyện như vậy nữa.

Bây giờ chỉ cần tìm được lối ra khỏi đây đối với anh dường như

là vô cùng quan trọng.

Anh đang rất cấp thiết cần rời khỏi đây, đối với anh đây dường như là việc cần làm nhất bây giờ.

Dù sao bây giờ tinh thần anh đã kiệt quệ đến cực điểm, nếu cứ tiếp tục như vậy thì có lẽ thật sự sẽ sinh bệnh.

Chương 1380

Nếu tinh thần một người kiệt quệ đến cực điểm thì thật sự sẽ sinh bệnh rất nặng.

Thật ra lần này ở nơi này anh cũng không thu hoạch được bao nhiêu, ngược lại còn chịu không ít thiệt thòi ở đây, nhưng anh cảm thấy bây giờ cũng đã trải qua một số chuyện, cũng có được một số manh mối, nói như vậy thì hình như cũng không đặc biệt lỗ.

Bây giờ khoảng cách đến trận quyết chiến cuối cùng cũng không biết là bao xa, nhưng Lý Đông biết bây giờ chuẩn bị càng đầy đủ càng tốt.

Dù sao trận chiến thật sự trên thế giới này không chỉ là đối mặt đao thương chém giết, thực tế trận chiến thật sự là loại cảm giác không tiếng động như vậy, khiến người ta trong lúc không hay biết mà tương kế đối phương.

Cảm giác như vậy tuyệt đối là trận chiến giữa những người thông minh nhất.

Tuy Lý Đông không nghĩ mình là người thông minh nhất nhưng cảm giác như vậy khiến anh máu nóng sôi trào.

Đáng tiếc là bây giờ anh đang ở thế yếu, ở thế yếu, điều đó khiến anh cảm thấy vô cùng khó chịu.

Cảm giác nguy hiểm càng ngày càng lớn, khiến Lý Đông cảm thấy vận mệnh của mình, có lẽ thật sự rất không tốt.

Đương nhiên, bây giờ chuyện này đã đến mức này rồi thì cũng là chuyện hoàn toàn không có cách nào khác.

May mắn là bây giờ thỉnh thoảng anh có thể phát hiện mấy dấu

chân trên nền đất, mấy dấu chân đó hình như là dấu chân người.

Quan trọng nhất là hướng của dấu chân, hoàn toàn ngược lại với hướng phát ra âm thanh mà anh nghe thấy.

Nếu nói như vậy thì phía trước rất có thể là lối ra, đối với anh đây là một chuyện vô cùng hy vọng.

Thực tế, sau khi nhìn thấy hy vọng, tính chủ động của anh cũng mạnh hơn không ít, thậm chí cũng trở nên vui vẻ hơn không ít.

Nhưng lúc này Lý Đông lại nghe thấy phía sau hình như lại có động tĩnh lớn hơn.

Bây giờ tình hình là sao?

Lẽ nào những thứ ở phía sau thật sự không định bỏ qua sao, hay đối phương thật sự đã quyết định muốn tiêu diệt họ ở chỗ này sao?

Đương nhiên Lý Đông biết đối phương mạnh mẽ đến mức nào, nếu đối phương muốn tiêu diệt anh thì có lẽ bất kể ở đâu cũng có cơ hội lớn, ít nhất khả năng sống sót đều rất nhỏ.

Vậy mà những tên đang giám sát kia lại không thật sự tiêu diệt anh, điều đó chỉ có thể chứng tỏ một vấn đề, đó là những tên đó muốn lợi dụng anh, một chuyện vô cùng nghiêm trọng.

Nhưng Lý Đông lại không biết những tên đó rốt cuộc muốn lợi dụng anh để làm gì?

Vậy bây giờ khi muốn đi ra ngoài thì những tên phía sau lại đột nhiên truy sát, ý là sao?

Lẽ nào những việc anh làm trước đó đã phá vỡ kế hoạch của những tên đó sao?

Nếu nói như vậy thì cũng không phải là không thể, có lẽ trong vô ý anh đã phá hoại kế hoạch của người ta, vậy thì người ta muốn tiêu

diệt anh hình như cũng không đặc biệt kỳ lạ.

Nhưng bây giờ Lý Đông cũng không quản được nhiều như vậy nữa, nếu thật sự phải chiến đấu thì anh cũng sẽ không có bất kỳ sợ hãi nào.

Bây giờ vũ khí rất nhiều, trang bị rất đầy đủ, nếu thật sự là chiến đấu bằng dao thật súng thật thì cũng không kém lắm.

Quan trọng nhất là nếu thật sự đánh nhau thì Lý Đông cảm thấy cũng không nhất định sẽ bị đánh bại, bây giờ anh thậm chí còn có chút hy vọng thật sự đánh nhau, bởi vì nếu thật sự đánh nhau thì ít nhất trước mắt anh có thể nhìn thấy kẻ địch.

Kẻ địch đáng sợ nhất trên thế giới này không phải là kẻ địch không nhìn thấy, mà là kẻ địch nhìn thấy.

Kẻ địch có đáng sợ đến mấy thì cuối cùng cũng có khả năng bị đánh bại, dù sao nếu đối phương xuất hiện trước mặt thì bất luận thế nào cũng có cách đối phó, ít nhất có thể nhìn thấy nhược điểm của đối phương, có thể tìm thấy cơ hội nhất định.

Nhưng kẻ địch không nhìn thấy thì đối với một người lại là vô cùng khó khăn, bởi vì không nhìn thấy kẻ địch thì có nghĩa là hoàn toàn không hiểu về kẻ địch, nếu hoàn toàn không hiểu về kẻ địch thì tình hình bây giờ có lẽ không đơn giản như trong tưởng tượng.

Bởi vì nếu như vậy thì kẻ địch có thể bất cứ lúc nào cũng có thể phát động tấn công!

Nhưng Lý Đông sau khi nghe âm thanh, từ từ phát hiện âm thanh đó rì rào, hình như không phải là tiếng người hay tiếng của một loại quái vật nào đó, âm thanh đó hình như là tiếng của một số côn trùng đang bò trong bụi cỏ.

Đương nhiên, côn trùng cũng là một loại tấn công rất lợi hại hoặc

một loại cơ quan cạm bẫy rất lợi hại có thể gây ra ảnh hưởng rất nghiêm trọng cho con người.

Suốt đường đi, thứ khó đối phó nhất đối với anh cũng là những con côn trùng đáng ghét đó, những con côn trùng đáng ghét đó có thể khiến anh thực sự phiền không thể tả.

Không có cách nào, bất kỳ động vật hay thứ gì khi số lượng đạt đến một mức độ nhất định thì đều vô cùng đáng sợ, ngay cả những con côn trùng yếu ớt nhất cũng vậy.

Mỗi người đều đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, bởi vì họ biết nếu ở chỗ này thật sự xuất hiện những quái vật như vậy thì bây giờ không có cách nào tránh khỏi.

Đương nhiên, nếu khoanh tay chịu trói thì cũng không phải là lựa chọn của những người này, cho nên bây giờ chiến đấu là điều bắt buộc.

Sau đó, sau khi chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu thì đồng thời quay người.

Sau khi quay người, Lý Đông đột nhiên cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng.

Bởi vì môi trường trong hang động này, đơn giản là quá kỳ quặc rồi.

Bởi vì trong hang động này khắp nơi đều là những con mắt dày đặc.

Khắp mọi nơi, loại cảm giác đó bao trùm toàn bộ hang động, tạo cho anh một loại chứng sợ lỗ, đương nhiên, những con mắt đó từng cái từng cái nhìn chằm chằm, cũng khiến anh sản sinh áp lực mạnh mẽ.

Tình hình cái quái gì thế này?

Lẽ nào là một loại côn trùng nào đó sao?

Nếu không thì căn bản không có cách nào giải thích được chuyện này.

Những thứ quái quỷ này, số lượng thực sự quá nhiều, căn bản không có cách nào trấn áp được.

Chương 1381

Ít nhất nếu dùng vũ khí hiện tại thì hình như căn bản không thể tiêu diệt được những thứ này.

Phải làm sao đây?

Lẽ nào lại phải sử dụng đại sát khí sao?

Nhưng nếu dùng lửa đốt thì liệu có thể đốt chết những thứ này không!

Chạy mau, chạy mau!

Chỗ này Lý Đông cứ cảm thấy tình hình có gì đó không ổn, nếu dùng lửa đốt thì không chừng sẽ xảy ra sập đổ.

Bởi vì Lý Đông đột nhiên cảm thấy phía sau những con mắt đó hình như có một loại vật phẩm dễ cháy nổ nào đó.

Bây giờ nơi này vô cùng kín mít, khắp nơi đều là vật phẩm dễ cháy, nếu xảy ra nổ thì bây giờ có lẽ, tất cả họ đều sẽ bị chôn sống ở nơi này, muốn ra ngoài nữa thì tuyệt đối không dễ dàng như vậy.

Chạy mau, chạy mau!

Bây giờ ở chỗ này không thể chiến đấu!

Không thể sử dụng vũ khí hỏa lực quy mô lớn để chiến đấu!

Lý Đông cảm thụ nguy hiểm chi hậu, biết tuyệt đối không thể phóng hỏa cũng không thể dùng các loại vũ khí sát thương quy mô lớn khác được nữa.

Nhưng nếu chỉ dựa vào binh khí lạnh hoặc đạn thì đối với những tên này thật sự không có khả năng chiến đấu.

Nhưng Vương Bàn Tử bây giờ lại có chút không chịu được nữa:

"Đông ca, cứ thế này không được đâu!

Bởi vì bây giờ tôi thật sự không chạy nổi nữa rồi.

Tôi bây giờ đã không chạy nổi nữa thì làm sao đây?

Hay là chúng ta thà chết mệt ở chỗ này, chi bằng ở đây liều mạng với đám khốn kiếp này đi.

Như vậy không chừng chúng ta có thể có một đường sống." Lý Đông nhìn tên đó một thân mỡ, nếu chạy như vậy thì thật sự có chút mệt mỏi.

Đương nhiên trước đó tên này căn bản không chạy mà đã cảm thấy mệt mỏi, nguyên nhân trong đó, thực tế là vô cùng đơn giản, đó là tên này đã kiệt quệ cả thân lẫn tâm.

Thế là Lý Đông nhịn không được mắng: "Tên khốn, bây giờ đã như vậy rồi mà còn cảm thấy mệt, không phải vì mày một thân mỡ đâu!

Tôi nghĩ nếu lần này chúng ta có thể sống sót thì tôi nghĩ mày nhất định phải giảm béo.

Nếu không giảm béo thì vấn đề lớn rồi." Bây giờ có Bàn Tử không chạy, vậy mấy người kia tự nhiên cũng không thể chạy nữa rồi.

Dù sao, đương nhiên không thể cố ý bỏ lại đồng đội như vậy.

Nếu bỏ lại đồng đội thì có lẽ thật sự sẽ chết chắc.

Những con mắt kia tuy không biết rốt cuộc là thứ gì nhưng có lẽ ảnh hưởng đối với họ thật sự rất lớn.

Vương Bàn Tử cười ha hả nói: "Bàn gia tôi cả đời, chưa từng thấy ai như cậu.

Đặc biệt, lúc ban đầu trong mắt Bàn gia, cậu cũng chỉ là người có thể hợp tác, lợi dụng để kiếm tiền thôi.

Nhưng bây giờ chúng ta mới là anh em." Lý Đông nhịn không được cười, sau đó nói với Vương Bàn Tử: "Tên khốn nhà mày quả nhiên đủ âm hiểm xảo trá, nhưng thực tế tao đã sớm nhìn ra rồi, thằng nhóc mày vì quá tham tiền." Vương Bàn Tử cười ha hả nói: "Thật ra bây giờ tôi dù có chết ở đây cũng không sao, có nhiều bạn bè như vậy, chết ở đây, thì có sao đâu, chúng ta vẫn là anh em ruột thịt." Kết quả nghe xong lời đó, Lý Đông trong lòng bỗng dưng bực bội không chịu nổi, vỗ một cái vào đầu Vương Bàn Tử, rồi nghiến răng nghiến lợi nói: "Cái thằng khốn kiếp này lập tức ngậm cái mồm quạ đen của mày lại cho tao!

Tao nói tao có thể chết ở đây sao?

Chúng ta từng người từng người đều là những nhân tài kiệt xuất, tao có nhiều tài phú như vậy, có nhiều địa vị như vậy, tao có thể chết ở chỗ này sao?

Yên tâm đi, chút chuyện nhỏ này, sẽ không thể gây ảnh hưởng cho tao đâu." Tuy Lý Đông nói vậy, nhưng nhìn xung quanh có nhiều con mắt dày đặc như thế, trong lòng anh cảm thấy bực bội không hiểu nổi, quan trọng nhất là không biết những con mắt này rốt cuộc là thứ gì.

Loại cảm giác này, hình như cũng là một loại Viên quang thuật, những thứ này hình như thật sự đang cố ý khiến anh tâm phiền ý loạn, sau đó khiến anh rơi vào một loại nguy cơ nào đó.

Lý Đông cũng không quản nhiều như vậy nữa, bây giờ không thể sử dụng vũ khí quy mô lớn, nhưng anh có một khẩu súng lục.

Anh trực tiếp nhắm vào con mắt gần nhất rồi bắn một phát!

Tuy rằng kỹ năng bắn súng của anh không đặc biệt tốt, nhưng khoảng cách gần như vậy thì không cần kỹ năng bắn súng nữa rồi.

Chỉ đáng tiếc là dù vậy hình như vẫn không bắn trúng, không, tuy không bắn trúng nhưng vẫn nghe thấy động tĩnh.

Chỉ thấy những con mắt đó lại lùi lại mấy bước, xem ra chúng khá kỵ đạn với phương thức tấn công của anh.

Nếu nói như vậy, Lý Đông trong lòng chợt lóe lên một tia sáng, có lẽ có cách đối phó với những tên này.

Thực tế, điều anh lo lắng nhất là đao thương bất nhập.

Tuy rằng trên thế giới này không có thứ gì thật sự đao thương bất nhập, nhưng chỉ cần những thứ này thật sự đủ cứng thì đối với anh đều là một chuyện vô cùng phiền phức.

Nhưng bây giờ rõ ràng những thứ này thực sự không cứng đến vậy, bởi vì nếu không thì cũng sẽ không bị dọa mà lùi lại mấy bước như thế.

Nhưng sau khi những thứ này lùi lại mấy bước thì cũng không có ý định lập tức tản ra, ngược lại những thứ này từ từ bắt đầu tiến hành một loại chuyển động có tiết tấu, sau đó loại âm thanh khủng bố lại quỷ dị đó hình như lại truyền ra từ trên thân những thứ này.

Không sai, âm thanh truyền ra từ trong mắt, từ một con đường chưa từng nghĩ đến, nhưng bây giờ lại xuất hiện ở đây, một loại Viên quang thuật cao cấp nào đó, thật sự vang vọng lại trầm thấp, khiến người ta sởn gai ốc.

Quan trọng nhất là bây giờ lại không hát, những âm thanh này quá lợi hại, khiến anh có chút cảm giác choáng váng.

Chương 1382

Cũng là chuyện bình thường, nếu một người nghe âm thanh có âm lượng đặc biệt lớn thì tổn hại gây ra cho cơ thể thật sự rất lớn, một loại tổn hại vật lý đặc biệt.

Nhưng lại nghe thấy âm thanh không đặc biệt lớn, Lý Đông lập tức hiểu ra là chuyện gì.

Bởi vì thực tế thời gian con người có thể phân biệt âm thanh rất hạn chế, những phân biệt khác của âm thanh, bao gồm siêu âm và hạ âm, đều không thể nghe thấy.

Nhưng âm lượng của siêu âm và hạ âm cũng có thể rất lớn, cũng có thể trực tiếp gây ra tổn hại rất nghiêm trọng cho con người.

Nếu những thứ này, âm thanh mà họ nghe thấy tuy không đặc biệt lớn nhưng nếu đồng thời có thể phát ra siêu âm hoặc hạ âm đặc biệt lớn thì sự việc mà họ đang gặp phải bây giờ có lẽ cũng có thể giải thích được rồi.

Bây giờ vừa nghe đã cảm thấy đầu váng mắt hoa, nếu cứ tiếp tục như vậy thì có lẽ tất cả đều phải chết ở nơi này.

Quan trọng nhất là nhìn đi, những con mắt này càng ngày càng nhiều, trông cứ như từng con côn trùng một dày đặc, loại cảm giác sợ lỗ đó, không thể dùng ngôn ngữ nào để hình dung.

Lý Đông cảm thấy tình hình vô cùng bất ổn rồi, nhưng bây giờ anh phát hiện sức mạnh hình như càng ngày càng yếu, toàn thân trên dưới đều mềm nhũn, bây giờ thậm chí ngay cả sức lực để nói chuyện cũng không còn nữa.

Bây giờ anh cảm thấy có chút khủng bố, lẽ nào thật sự phải chết ở

đây sao?

Lý Đông trực tiếp dùng dao đâm vào chân mình, trên chân anh cũng có đồ bảo hộ, cho nên không bị thương đặc biệt nghiêm trọng, nhưng ít nhất cũng có vết thương, khiến anh cảm thấy hơi tỉnh táo một chút.

Đúng lúc này, anh đột nhiên nghe thấy một âm thanh đặc biệt, âm thanh đặc biệt này hình như là một loại nhạc khí đặc biệt trong thời cổ đại.

Không sai, loại kèn đồng khổng lồ đó, loại âm thanh do kèn đồng khổng lồ đó phát ra, đặc biệt hùng hồn, đặc biệt lớn.

Sau khi nghe thấy loại âm thanh này, Lý Đông bây giờ cảm thấy hình như càng ngày càng tỉnh táo, vết thương trên cơ thể anh hình như cũng đã hồi phục.

Quan trọng nhất là sức lực trên người anh hình như cũng đã có thể hồi phục rồi.

Chuyện gì thế này?

Kèn đồng lại từ đâu ra vậy?

Lý Đông lại đi xem xét tình hình của những người còn lại?

Những người còn lại thực tế hình như tình trạng còn tệ hơn cả Lý Đông, những tên này từng người một, thực tế đều đã ngã xuống đất.

Lý Đông vỗ tỉnh Vương Bàn Tử, Vương Bàn Tử bây giờ, hình như cũng vô cùng khó chịu.

Tên đó yếu ớt nói với Lý Đông: "Đông ca, bây giờ chúng ta đang ở đâu?

Đừng nói với tôi bây giờ chúng ta đang ở âm phủ địa phủ nha.

Tôi không chết chứ?

Chỗ này rốt cuộc là chỗ nào?

Nói mau đi, tôi rốt cuộc có chết không?

Đau quá." Lý Đông nghe tên đó lại ở chỗ này kêu ca muốn chết muốn sống, trong lòng cảm thấy bực bội không hiểu nổi, lại mạnh mẽ vỗ vào đầu tên đó: "Cái thằng khốn này, không thể nói chuyện cho tử tế một chút sao?

Sao lại chết?

Nếu thật sự muốn chết thì một mình mày ở lại đây đi, tao không chết cùng đâu.

Tao bây giờ cần phải sống tốt.

Yên tâm đi, bây giờ ở chỗ này tôi không chết cũng không xảy ra chuyện gì đặc biệt nghiêm trọng, hình như có người đang giúp chúng ta.

Chỉ là những người giúp chúng ta đó, tôi cũng không biết có thật lòng giúp chúng ta hay muốn lợi dụng chúng ta hoặc có mục đích khác." Lý Đông biết, thế giới này khá phức tạp, đặc biệt là con người trên thế giới này, khó mà nhìn thấu được.

Có lúc người giúp đỡ, thì không phải thật sự muốn giúp đỡ, có lúc người giúp đỡ, thì chỉ là vì một mục đích lớn hơn.

Mấy người kia từng người một, cuối cùng cũng hồi phục.

Bây giờ anh phát hiện, tần suất âm thanh phát ra từ những con mắt đó, hình như cũng đã bị cắt đứt, bây giờ bị buộc phải dừng lại.

Cái âm thanh lẩm bẩm quỷ dị mà trước đó họ nghe thấy, bây giờ hình như cũng không nghe thấy nữa.

Nhưng sau đó Lý Đông phát hiện những con mắt này hình như càng khiến người ta khó tin hơn, vẻ mặt như đang nhìn rất nhiều về

một hướng, vẻ mặt như đang hỏi han một thứ gì đó vậy.

Phải hình dung thế nào đây!

Cái cảm giác mà nó mang lại cho người ta là những con mắt này hình như mọc trên từng người một, sau đó những người đó cảm thấy rất bất ngờ về một chuyện nào đó, cho nên đang quay đầu lại xem rốt cuộc là chuyện gì.

Đương nhiên bây giờ nhìn những con mắt đó lại như vậy thì Lý Đông thở phào nhẹ nhõm, nếu nói như vậy thì có lẽ thật sự là đồng đội của anh đang giúp đỡ?

Đã là đồng đội của anh thì là ai chứ?

Thực tế, nếu là đồng đội của anh thì ở chỗ này chỉ có Tam Thúc và Muộn Du Bình.

Hai người bây giờ sống chết không rõ, nếu thật sự là họ thì Lý Đông cảm thấy mọi chuyện có lẽ sẽ thật sự rất tốt.

Đương nhiên cũng có thể không phải, bởi vì anh còn có một số đồng đội khác, những đồng đội đó bây giờ vì điều kiện tốt hơn nên không còn ra ngoài hoạt động nữa, từng người một đều ở nhà tận hưởng cuộc sống.

Nhưng những tên khốn đó, không phải là vì lương tâm phát hiện mà giúp anh chứ?

Lý Đông nghĩ đến Vương Khải Toàn và Ngô Tà, hai tên này cũng là những người rất có bản lĩnh, liệu có phải hai tên này đến rồi không?

Chương 1383

Lại có Giải Liên Hoàn, lão già đó cũng là một người kinh nghiệm phong phú, nếu lão già đó đến thì liệu có giúp đỡ không?

Lúc này Lý Đông nhìn thấy phía sau đám mắt kia, thật sự xuất hiện một người, người đó lại chính là Muộn Du Bình.

Thật ra Lý Đông đột nhiên phát hiện, bản lĩnh của Tiểu Ca còn lợi hại hơn nhiều so với trong tưởng tượng.

Tóm lại, Lý Đông bây giờ rất giỏi trong việc chiến đấu trực diện, cho dù Tiểu Ca cũng không phải đối thủ của anh.

Nhưng nếu sử dụng một số phương pháp khác thì Tiểu Ca không chừng lại lợi hại hơn anh nhiều.

Bây giờ Tiểu Ca lại một lần nữa cứu anh!

Vậy tên này rốt cuộc là sao?

Tên này trước đó đã phát hiện ra lương tâm rồi, nhưng tên này từng bị người khác tráo đổi, sau đó bị giam ở một nơi nào đó bây giờ mới chạy ra được sao?

Vương Bàn Tử sau khi nhìn thấy Tiểu Ca, trong mắt vô cùng phấn khích, nhưng sau đó lại nói: "Vậy bây giờ Tiểu Ca này là thật hay giả?

Là giả thôi, nếu là Tiểu Ca giả thì tại sao lại giúp chúng ta?

Nhưng nếu là thật thì hình như cũng không đặc biệt đúng.

Bởi vì trước đó tôi đã gặp một lần rồi.

Cho dù có giúp chúng ta, cũng không nhất định là thật sự giúp, cùng lắm cũng có thể là dụ dỗ chúng ta mắc câu." Tóm lại, cách Vương Bàn Tử mô tả bây giờ, thực tế tương đương với suy nghĩ

trong lòng mỗi người.

Nếu muốn dùng một câu để hình dung thì bây giờ đối với những người xuất hiện trong mộ huyệt này, ngay cả con người cũng không thể tin tưởng hoàn toàn, không có cách nào thật sự không có cách nào tin tưởng, phải hình dung thế nào đây?

Căn bản không có cách nào hình dung, dù sao những chuyện anh đang gặp phải bây giờ khiến anh không thể tin bất kỳ ai, đặc biệt là những người đột nhiên xuất hiện như vậy.

Đương nhiên, Lý Đông cũng không nói những chuyện đã gặp trước đó cho họ biết, anh muốn cẩn thận quan sát xem Tiểu Ca này là thật hay giả, đương nhiên bây giờ anh đã có tâm tư đề phòng.

Nhưng bây giờ những người này lại bị những con mắt đó tách ra, căn bản không thể tụ lại.

Sau khi bị phân tán như vậy, tình hình bây giờ hình như càng ngày càng phức tạp rồi.

Bởi vì những con mắt đó trước đó chỉ là rất kỳ lạ bị phân tán một chút chú ý, bây giờ hình như sau khi phát hiện tình hình không đặc biệt nghiêm trọng thì lập tức lại xông mạnh về phía họ.

Mấy người vội vàng quay đầu chạy, bây giờ tình hình này, xem ra hình như chúng đã chuẩn bị trực tiếp động thủ rồi.

Đương nhiên nếu trực tiếp động thủ thì Lý Đông cũng không đặc biệt sợ, bây giờ chạy như vậy, mục đích chính chỉ có một, đó là muốn tìm hiểu xem những tên này rốt cuộc có bản lĩnh gì.

Bây giờ khoảng cách giữa anh và Muộn Du Bình, hình như càng ngày càng xa rồi.

Bây giờ cứ thế này thì làm sao?

Nếu cứ thế này thì không có bình lại bị tụt lại phía sau rồi.

Tiểu Ca tuy bản lĩnh vô cùng mạnh mẽ nhưng nếu một mình ở đây thì tổng có khả năng sẽ xuất hiện nguy hiểm!

Anh hiểu rằng khi nhiều người thì chắc chắn sẽ an toàn hơn một chút, ngược lại nếu ít người thì lại khác rồi.

Bây giờ Lý Đông vẫn dẫn người không ngừng chạy, bởi vì không dám cứ thế mà đánh xuống, vì tình hình có chút phức tạp, anh muốn hiểu rõ thủ đoạn của những thứ này.

Nhưng chạy hình như cũng không phải là cách, bởi vì rêu dưới đất thực sự quá nhiều.

Tóm lại Lý Đông cảm thấy có chút kỳ lạ, bây giờ nơi này tối tăm không có ánh sáng mặt trời, không có ánh sáng mặt trời mà những thực vật này lại có thể mọc thành rêu xanh rì, không thể không khiến anh cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Bởi vì những thực vật này sở dĩ xanh rì là vì có chất diệp lục, tác dụng của chất diệp lục, thực tế là để hấp thu ánh sáng mặt trời!

Thông thường ở những nơi tối tăm không có ánh sáng mặt trời tuy cũng có thể sinh trưởng thực vật, nhưng thực vật sinh trưởng ở những nơi tối tăm thường có màu trắng hoặc xám hoặc màu đen nhưng tuyệt đối không thể có màu xanh!

Nhưng bây giờ rêu ở nơi này lại có màu xanh là sao?

Không có cách nào, Lý Đông là một người thích suy nghĩ miên man, bây giờ vừa suy nghĩ những vấn đề này vừa nhanh chóng lùi lại phía sau, kết quả lúc này Lý Đông đột nhiên giẫm vào một chỗ suýt nữa thì trượt ngã!

Bàn Tử bên cạnh nhanh chóng kéo anh lại, Lý Đông nhìn về phía sau, những con mắt đó chỉ cách họ không đầy 10 mét nữa rồi, với

khoảng cách như vậy thì có lẽ thật sự chúng muốn động thủ rồi.

Kết quả lúc này, tiếng kèn đồng du dương kia, lại vang lên, chỉ là bây giờ giai điệu, hình như lại có chút khác, lại xảy ra một số thay đổi! "Đông ca, âm thanh nghe có chút kỳ lạ.

Nghe như có chút giống nhạc tang.

Chuyện gì thế này?

Lẽ nào loại âm thanh này đang đưa tiễn chúng ta sao?" Vương Bàn Tử sau khi nghe thấy tiếng kèn đồng đó thì cứ cảm thấy vô cùng không ổn, sắc mặt càng trở nên khó coi hơn, tên này rõ ràng, bây giờ đối với mọi chuyện đều vô cùng mẫn cảm.

Lý Đông bây giờ cũng có chút sốt ruột, dù sao nếu thật sự đánh nhau với những thứ này thì hình như thật sự không dễ dàng như vậy.

Đồng thời, anh đột nhiên phát hiện hình như lại nắm được một thứ gì đó, không sai, đã nắm được cọng rơm cứu mạng.

Dù sao anh cũng cảm thấy bất kể chuyện gì, tổng có cách giải quyết, vậy mà bây giờ anh đột nhiên cảm thấy hình như đã có cách, nhưng bây giờ lại không nhớ ra được.

Loại cảm giác đó như thể đột nhiên có một loại ý niệm nào đó, nhưng loại ý niệm đó, lại bị lãng quên trong chớp mắt.

Cái cảm giác bất lực như vậy, thực sự khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu!

Chương 1384

Lý Đông bây giờ cẩn thận quan sát mọi thứ xung quanh, bây giờ xung quanh hình như có một con sông ngầm.

Không sai, con sông ngầm này trước đó anh không dám uống nước ở đây, một mặt là vì anh mang đủ nước khoáng, mặt khác nơi này thuộc không gian dưới lòng đất, thuộc nơi rất tà môn, cho nên không dám uống nước ở đây vì không chừng trong nước có thứ gì đó.

Nhưng khi nhìn thấy nước, anh đột nhiên phát hiện những con mắt đó hình như rất sợ nước, hay nói cách khác, những con mắt đó không dám tiến vào trong nước sao?

Nếu là như vậy, Lý Đông dựa vào suy luận, đột nhiên phát hiện âm thanh kèn đồng khổng lồ kia hình như cũng đang làm điều đó?

Lẽ nào là một loại ám thị nào đó sao?

Anh lại cẩn thận quan sát một lúc nữa, sau đó cảm thấy bây giờ mọi chuyện có lẽ thật sự gần giống với suy đoán của anh, cái gọi là "núi cùng sông tận tưởng hết đường, rẽ bóng liễu chợt thấy làng hoa", bây giờ cảm giác cũng là như vậy.

Thế là anh vội vàng chỉ vào nước, sau đó nói với mọi người: "Mau xuống nước đi, tôi bây giờ đã nhìn ra rồi, những con mắt này chắc chắn rất sợ nước." Lý Đông vừa hô lên như vậy, thì cũng trực tiếp xuất phát.

Mấy người còn lại cũng không trách móc gì mà đi theo.

Bây giờ con sông ngầm này và họ vốn không cách xa bao nhiêu, tùy tiện thì cũng chỉ là khoảng cách hai ba bước chân thôi.

Khi hai con mắt đó sắp lao vào Lý Đông thì Lý Đông trực tiếp

nhảy xuống nước.

Quả nhiên những con mắt kỳ dị đó căn bản không đuổi theo, xem ra những thứ này thực sự rất sợ nước.

Đương nhiên, Lý Đông nhanh chóng gần như hiểu rõ mọi chuyện.

Trước đó anh không dám dùng vũ khí quy mô lớn để đối phó với những thứ này, chủ yếu là vì trên thân những thứ này mang theo đủ loại vật phẩm dễ cháy nổ, nếu phát động tấn công quy mô lớn vào những thứ này thì những thứ này có thể trực tiếp phát động vụ nổ quy mô lớn rồi khiến nơi này sập đổ, như vậy thì có thể khiến họ bó tay.

Nhưng bây giờ mọi chuyện đã phát triển đến mức này, họ đã nhảy xuống nước, bây giờ những tên đó tự nhiên cũng không dám tiến vào!

Bởi vì bất kể là vũ khí quy mô lớn hay những thứ như diêm, một khi dính nước thì cơ bản đều vô dụng.

Nhưng bây giờ nước trong sông ngầm vô cùng lạnh, không có cách nào khác, bởi vì ở không gian dưới lòng đất, nhiệt độ nước rất thấp, đó cũng là điều bình thường.

Cái lạnh thấu xương đó, nếu không phải vì bây giờ thể chất của mỗi người đều vô cùng đặc biệt thì có lẽ đã sớm bị đóng băng rồi.

Ngay cả những người phi thường cũng cảm thấy bây giờ như đang đứng trong tuyết vào một ngày lạnh giá vậy.

Sau khi thích nghi một lúc, thì lại cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Họ bơi từ trong nước ra, lộ mặt trên mặt nước.

Bây giờ mấy người đó, đối với môi trường hiện tại vô cùng lo lắng.

Dòng chảy trong sông ngầm vô cùng chậm rãi, chỉ cần kiểm soát

tốt thăng bằng thì sẽ không bị chìm xuống cũng không bị cuốn trôi đi, bởi vì dòng nước không đặc biệt chảy xiết, đối với họ lại là một chuyện tốt.

Tranh thủ cơ hội này nhìn lên bờ!

Họ phát hiện những con mắt đó quả nhiên dừng lại ở bờ sông, vẻ mặt như thể bất lực không làm gì được.

Sau đó những tên đó lại bắt đầu phát động tấn công bằng sóng âm!

Đương nhiên lúc này Lý Đông cuối cùng cũng phát hiện ra chuyện gì rồi, những tên này quả nhiên không chỉ đơn thuần là mắt.

Chỉ là bởi vì môi trường ở chỗ này thực sự quá âm u, màu sắc bản thể của những thứ đó và màu sắc môi trường xung quanh thực sự quá gần nhau, cho nên trước đó không nhìn ra.

Bây giờ lợi dụng góc độ này mới phát hiện ra, những con mắt đó quả nhiên không phải đơn thuần là mắt, đù má chúng lại là từng con rắn một.

Màu sắc của từng con rắn và môi trường xung quanh hoàn toàn giống nhau, nhưng bây giờ Lý Đông nhìn thấy thân thể của những con rắn này, đại khái to bằng thân tre, sau đó mắt của chúng mọc rất lớn.

Loại mắt đỏ tươi đó, trông như một hình thoi, sau đó ở giữa có một, loại ánh sáng đỏ đó, đặc biệt khiến người ta cảm thấy khủng bố.

Lý Đông thở phào nhẹ nhõm khi biết được bản thể của những thứ đó.

Lý do rất đơn giản: nếu không biết chúng là gì, trong lòng sẽ sinh ra nỗi sợ hãi không tên, đó là một lẽ đương nhiên.

Bởi vì, thứ đáng sợ nhất trên đời chính là những thứ chưa biết.

Một khi đã hiểu rõ nguyên lý của chúng, thì dù đáng sợ đến mấy,

chúng cũng sẽ không còn đáng sợ nữa.

Giờ thì phải nghĩ cách đối phó với đám này thôi!Lúc này, Vương Bàn Tử kỳ lạ hỏi: “Đông ca, chuyện gì thế?

Từ khi chúng ta đến đây, không chỉ một mà nhiều chỗ xuất hiện loại mắt có hình dạng này, dường như quái vật nào cũng có đôi mắt như vậy.

Ngay cả lũ rắn này cũng thế.

Chẳng lẽ những con rắn quái dị ở đây cũng do chủ nhân nơi này nuôi à?

Nhưng tôi chưa từng thấy loại rắn đặc biệt nào như vậy.” Đương nhiên, giờ thấy đám rắn không dám xuống nước, hắn lại càng thở phào nhẹ nhõm hơn, vì điều đó có nghĩa là họ có thể từ từ tìm cách đối phó với chúng.Tất nhiên, lúc đó họ cũng không ngừng thảo luận xem hình dạng đó rốt cuộc là gì.

Bởi vì ở nơi này, hình dạng con mắt đó mang lại cảm giác như một biểu tượng.

Hơn nữa, vật đó lại được chế tác thành một viên bảo thạch và được người kia đặt ở vị trí quan trọng như trước ngực.

Rõ ràng, chủ nhân nơi đây rất coi trọng hình dạng này.

Nếu chủ nhân nơi đây tài giỏi đến thế và yêu thích thứ đó như vậy, thì đủ để chứng minh rằng loại mắt này chắc chắn có điểm đặc biệt.Lúc này, Lý Đông lại một lần nữa nghe thấy tiếng tù và vang lên!

Trông có vẻ là Tiểu Ca làm ra.

Chương 1385

Sau khi bàn bạc, mấy người họ quyết định bơi xuôi dòng để tìm Tiểu Ca.

Dù sao thì, khi tập hợp lại, thêm một người là thêm một sức lực, đó là đạo lý vĩnh viễn không thay đổi.

Người đông thì sức mạnh lớn, người càng nhiều thì càng dễ thắng, kết quả cuối cùng tự nhiên không cần nói cũng rõ.

Hiện tại, Lý Đông bơi xuôi dòng về phía trước, còn đám rắn thì theo sát bên bờ nhưng không dám xuống nước, trông chúng có vẻ rất sốt ruột.

Vương Bàn Tử thấy đám này xui xẻo và sốt ruột như vậy, trong lòng có chút đắc ý.

Cuối cùng, hắn quay sang Lý Đông nói: "Đông ca, chúng ta đã ở cái chỗ quỷ quái này lâu như vậy rồi, đồ ăn của tôi về cơ bản cũng chỉ có mấy loại lương khô đó thôi.

Tuy mùi vị rất ngon nhưng ăn mãi cũng ngán rồi.

Tôi thấy mình nên ăn một bát canh rắn đi.

Đông ca thấy sao?

Tôi nghe nói có một đầu bếp rất giỏi, hay là hôm nay chúng ta nấu một bát canh rắn, anh thấy thế nào?" Lý Đông nhìn vẻ đắc ý của hắn, vừa thấy tức vừa thấy buồn cười.

Anh không nhịn được mắng: "Cái thằng nhóc này lại thế nữa rồi, đúng là lành sẹo lại quên đau!

Quên đám kia đáng sợ đến mức nào rồi à?

Giờ còn đi bắt rắn, đừng nói rắn không bắt được, lại còn mất mạng thì phiền phức lắm đấy.

Đừng trách tôi không cứu." Vương Bàn Tử nghe xong, lập tức lắc đầu lia lịa: "Đông ca nói vậy thì quá coi thường tôi rồi.

Tôi cũng chỉ đùa thôi mà.

Huống hồ, mấy con quái vật trong này rõ ràng không giống động vật bình thường, không chừng ăn vào còn khó chịu, sinh bệnh." Cả bọn cứ thế bơi trong nước tiến về phía trước.

Đương nhiên, đám rắn độc quái dị kia cũng không theo mãi, chẳng mấy chốc đã tản ra.

Hiện tại, đột nhiên mất đi mục tiêu, họ chỉ có thể lên bờ, tìm Tiểu Ca hội hợp trước đã.

Mặc dù vẫn không thả lỏng cảnh giác, dù sao Tiểu Ca có thật hay không vẫn chưa chắc.Nhưng đúng lúc này, Lý Đông đột nhiên phát hiện tình hình có vẻ lại có chút thay đổi, bởi vì anh cảm thấy trong nước có thứ gì đó.

Thế là vội vàng dùng đèn pin chiếu xuống nước xem sao!

Nước sông ngầm này cực kỳ trong suốt, dường như mọi thứ dưới nước đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Sau đó, anh nhìn thấy một thứ vô cùng tồi tệ.

Bởi vì, anh thấy trong bùn dưới sông, lại xuất hiện một bàn tay.

Bàn tay đó khô quắt, trông như bàn tay của một ông lão đặc biệt già nua.

Một bàn tay trực tiếp túm lấy chân Lý Đông, sức lực cực kỳ lớn, trong chốc lát anh không thể thoát ra được.

Chuyện gì thế này!

Hiện tại, Lý Đông trong lòng có chút kinh ngạc, cũng không biết đây là cơ quan do người ở đây cố ý sắp đặt, hay có thứ gì đó chuyên môn nhắm vào họ ở đây.

Nhưng dù là tình huống nào, dường như cũng không phải là chuyện tốt.

Đương nhiên, Lý Đông tuyệt đối không phải là kẻ lương thiện, cũng không hề khách khí, ngay lập tức vung đao chém xuống.

Mọi người còn chưa kịp quan tâm thì sau khi Lý Đông chém một nhát, bàn tay đó trực tiếp rụng mấy ngón, sau đó Lý Đông nhân cơ hội thoát ra.Sau đó, anh nhanh chóng bơi vào bờ.

Lên bờ rồi, anh phát hiện chân mình nhờ có lớp bảo hộ nên dường như không bị thương.

Chỉ là ở chỗ đó, lại có vài vết hằn, không biết là chuyện gì.

Quan trọng nhất là, đúng lúc này, bỗng nhiên họ nghe thấy một tiếng nước bắn tóe cực lớn, trông như có một vật khổng lồ rơi xuống nước vậy.

Hiện tại, dưới sông, khắp nơi đều là tiếng nước chảy ầm ầm.

Lại có chuyện gì nữa đây!

May mà đã lên bờ, nên họ đi vào xem rốt cuộc có chuyện gì.

Kết quả, sau khi đi vào, họ mới phát hiện nơi này thực sự đã xảy ra chuyện lớn.

Bởi vì cảnh tượng trước mắt thực sự khiến người ta cảm thấy khó tin.

Con sông ngầm rộng lớn kia, dường như đột nhiên bị ai đó chém đứt làm đôi ở giữa, tạo thành một vết nứt khổng lồ.

Nước sông hai bên đều chảy xuống chỗ vết nứt đó!

Hiện tại, sau khi chảy xuống, nơi đó đương nhiên phát ra tiếng động cực lớn, trên đường hình thành hai thác nước khổng lồ.

Mấy người đều trợn mắt há hốc mồm, bởi vì chưa từng có chuyện như vậy xảy ra!

Hồ Bát Nhất không nhịn được nói: "Nhát chém vừa rồi có vẻ hơi kinh khủng đấy, vậy mà chém đứt cả một con sông, đáng sợ thật." Đương nhiên, hắn nói vậy thực chất là để đùa cợt, làm cho không khí bớt căng thẳng, nhưng thấy bây giờ không khí có vẻ không hoạt bát, liền vội vàng dừng lại.

Sau đó: "Không ngờ bên dưới lại trống rỗng, không biết là chuyện gì nữa." Đương nhiên, sau khi Hồ Bát Nhất nói vậy, kết quả là nơi đó lại xảy ra biến hóa.

Chương 1386

Dòng nước dường như lại dừng lại, vết nứt kia dường như trong khoảnh khắc đã khôi phục.

Đương nhiên, sau khi khôi phục cũng không hoàn toàn không có gì thay đổi so với trước, nơi đó lại xuất hiện thêm một ít xương trắng, trông có vẻ chết rất thảm, bởi vì trên khung xương trắng đó có rất nhiều vết thương?

Tình huống này trông rất đáng sợ, bởi vì điều đó có nghĩa là những kẻ này bị thương thấu xương.

Những kẻ xui xẻo này, không chỉ bị thương thấu xương, mà còn bị thương rất nặng, vấn đề thực sự rất lớn?

Lý Đông hiện tại cũng không có thời gian để bận tâm nhiều như vậy, bởi vì anh thấy Muộn Du Bình lại xuất hiện rồi.

Cái gã này hiện tại cũng rất chật vật, cây đao trong tay hắn có rất nhiều vết sứt mẻ, trên quần áo hắn cũng có vài lỗ rách, rõ ràng cái gã này vừa trải qua một trận chiến cực kỳ nguy hiểm.

Phải biết rằng, bộ giáp phòng hộ trên người hắn có lực phòng ngự không hề tầm thường, đó là bộ "Ngũ Hành" do Lý Đông nâng cấp bằng Hệ thống.

Mặc dù bộ "Ngũ Hành" cũng không hoàn toàn không bị hỏng, nhưng về cơ bản chỉ trong những tình huống cực đoan nhất mới bị như vậy.

Giờ cái gã này lại biến thành ra nông nỗi này thì rõ ràng những gì hắn trải qua thực sự rất kinh khủng.Đương nhiên, cái gã này là người rất kín tiếng, chỉ cần hắn không nói ra thì người khác căn bản không

thể biết được, nên hiện tại chỉ có thể phỏng đoán thôi.

Lúc này, Muộn Du Bình nói: "Tôi nghĩ Thiết Diện Sinh căn bản không ở đây, tôi đã rơi vào một cái bẫy cực lớn, e rằng tôi đã bị mắc lừa rồi.

Vụ lừa này, có thể rất nghiêm trọng." Sau khi gặp mặt, câu đầu tiên của Tiểu Ca lại là câu này.

Nghe xong lời đó, mấy người trong lòng lập tức đập thình thịch, nếu đúng như vậy, thì những chuyện họ gặp phải trước đây đều có thể giải thích được.

Điều đó có nghĩa là nơi này có lẽ không phải là nơi cần tìm, vậy thì nơi đây có khả năng lớn nhất là một địa điểm dùng để mê hoặc người ta.

Mọi thứ bên trong có thể đều do người ta cố ý sắp đặt.

Nếu đúng vậy thì mọi chuyện đều có thể lý giải được, bởi vì những thứ kỳ lạ cũng có thể giải thích như vậy.

Nhưng nếu đúng là như vậy thì trong lòng mấy người này tràn đầy uất ức!

Bởi vì ở đây, họ đã loanh quanh rất lâu, đã chịu đựng nhiều khổ cực như vậy, kết quả phát hiện ra rằng, ở đây chẳng có gì cả thì đối với họ tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

Bởi vì nếu đúng như vậy, thì hiện tại họ chính là những kẻ thất bại!

Vậy thì nơi này là giả, tất cả những thứ đã thấy trước đây đều là giả sao?

Lý Đông hiện tại cảm thấy vô cùng phẫn nộ, rằng bọn họ có lẽ đã bị người của mấy nghìn năm trước lừa gạt.Vương Bàn Tử nghe xong

lời đó, cảm thấy khó tin tột độ: “Tiểu Ca nói thật sao?

Làm sao có thể?

Tôi thấy nơi này nhất định có gì đó kỳ lạ.

Cái tên Thiết Diện Sinh kia nhất định có một bố cục lớn ở đây.

Đừng có nghĩ là tôi không tin nhé.

Thành thật mà nói, anh không phải là Tiểu Ca mà tôi vẫn biết.” Lúc này, Tiểu Ca cũng không trực tiếp trả lời Vương Bàn Tử mà quay sang Lý Đông nói: “Nơi này đúng là một cổ mộ, có thể được xây dựng vào một thời đại nào đó của văn minh tiền sử.

Nơi này cũng bị Thiết Diện Sinh động tay chân.

Nhưng nói chung, nơi đây căn bản không phải là nơi Thiết Diện Sinh cần tìm thứ quan trọng nhất, nơi đây chỉ là một chỗ để kéo dài thời gian của tôi mà thôi.”Lý Đông lúc này cũng cảm thấy có chút oán trách, lời của cái gã này lại chỉ nói được một nửa là sao?

Giờ cũng không biết nói gì, nếu đúng là như vậy thì nơi này có lẽ thực sự có liên quan đến Thiết Diện Sinh?

Nhưng nếu đúng vậy thì không phải là quá phức tạp một chút sao?

Đương nhiên anh cũng biết, cái gã Thiết Diện Sinh đó bản thân cũng là một tên trộm mộ cực kỳ tài giỏi.

Một tên trộm mộ tài giỏi lợi dụng một cổ mộ khác thì cũng là chuyện bình thường.

Nhưng vấn đề là, theo tính cách của gã này, những gì hắn nói có thật không?

Nếu hắn nói thật, thì tất cả những gì họ đã trải qua trước đây có lẽ thực sự là do người khác sắp đặt, người khác cố ý để họ thấy những gì trước mắt nhưng thực tế lại không có gì?

Lý Đông chợt hiểu ra rồi nói: “Tôi không cẩn thận mới rơi vào chỗ này, cũng không phải cố ý tiến vào.

Bất kể nơi này là chuyện gì, cũng bất kể nơi này có bí mật gì, hiện tại tôi thực sự cảm thấy rất mệt mỏi rồi.

Bây giờ, mong muốn lớn nhất của tôi là nhanh chóng rời khỏi đây, nhanh chóng đi ra ngoài.

Đó đều là những lời thật lòng của tôi.” Lý Đông hiện tại thực sự là như vậy, những người khác cũng đều cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Mặc dù nơi này thực tế không đặc biệt nguy hiểm, nhưng lại khiến người ta có cảm giác có sức mà không dùng được, vì vậy hiện tại thực sự rất mệt mỏi.

Đúng lúc này, Tiểu Ca lại đột nhiên nói: “Tất cả những gì tôi trải qua trước đây đều là để kéo dài thời gian, nơi tôi thực sự cần tìm, nằm ở phía bên trong.” Tiểu Ca chỉ tay về phía sau lưng Bàn Tử, rồi nói: “Ở phía sau đó, có thứ rất quan trọng, tôi có lẽ có cơ hội, có thể phá hủy kế hoạch của tên khốn đó, nếu đúng như vậy thì có lẽ tôi có thể thành công.” Lý Đông nghe xong lời đó, vốn định phản bác, dù sao hiện tại anh thực sự rất muốn đi ra ngoài vì anh thực sự rất mệt mỏi, cảm thấy sau khi ra ngoài cần phải nghỉ ngơi thật lâu mới có thể hồi phục.

Nhưng Tiểu Ca lại nói như vậy, anh không nhịn được quay đầu nhìn về phía hắn chỉ, sau khi nhìn thấy nơi đó, anh phát hiện nơi đó quả nhiên không hề đơn giản, lập tức nuốt ngược lời muốn đi ra ngoài vào trong.Vương Bàn Tử và mấy người khác không hoàn toàn tin lời Tiểu Ca trước mắt.

Dù sao thì, trên đời này, nếu một người đã bị lừa một lần thì rất khó để tin tưởng người khác lần thứ hai, dù đó không phải cùng một người mà chỉ là hai người có tướng mạo giống nhau cũng vậy.

Vương Bàn Tử lẩm bẩm một lúc rồi nói ra suy nghĩ trong lòng: "Tiểu Ca nói thật sao?

Nhưng theo kinh nghiệm của tôi, long mạch của nơi này ở đây mà.

Chủ nhân xây dựng ngôi mộ này bản thân cũng là một cao thủ rất lợi hại, còn Thiết Diện Sinh cũng không phải là nhân vật đơn giản.

Chương 1387

Nếu đám người đó lợi hại như vậy thì không thể không chú trọng long mạch phong thủy được.

Tiểu Ca chắc cũng rất hiểu những đạo lý này chứ, bây giờ lại nói với tôi như vậy thì thực sự khiến người ta không thể hiểu nổi.

Anh có phải là bạn của tôi không?

Có phải là Tiểu Ca vạn năng trong ấn tượng của tôi không?

Nếu có thể thì giải thích cho tôi một phen được không?

Nếu không giải thích thì hôm nay tôi sẽ không tin lời anh đâu." Vương Bàn Tử hiện tại đúng là một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng.

Giờ hắn đã phát hiện ra vấn đề, vậy thì vấn đề hiện tại lại trở nên đơn giản hơn, đó là yêu cầu đối phương giải thích cặn kẽ!

Kết quả là Tiểu Ca, người vốn không thích nói chuyện, giờ lại trở nên nghiêm túc, hoặc nói là trở nên rất hoạt ngôn.

Hắn dùng thanh đao sứt mẻ trong tay chỉ vào cái động huyệt kia, rồi nói rất nhỏ: "Nơi này không giống bình thường, mặc dù long mạch bề ngoài không ở đây, nhưng chủ nhân nơi này đã dùng một pháp môn cực lớn để dịch chuyển long mạch một chút.

Vì vậy, nếu nhìn từ bề ngoài thì long mạch ở những nơi tôi đã đi qua trước đó, nhưng thực tế thì long mạch hiện tại lại ở phía bên kia.

Nói tóm lại, nơi tôi đang đứng này, ngược lại, là một vùng đất cực âm, nơi này đối với tôi mới là nguy hiểm nhất.

Tôi hiện tại có thể đã đi qua nơi phiền phức nhất, đương nhiên,

mức độ nguy hiểm phía trước, tôi cũng không đặc biệt rõ ràng." Tiểu Ca nói xong, những người còn lại đều ngây ra.

"Cũng có thể làm như vậy sao?

Ngay cả vị trí long mạch cũng có thể dịch chuyển sao?" Vương Bàn Tử vô cùng tò mò đánh giá cái động huyệt phía sau.

Cái gã này vốn là một cao thủ trộm mộ, nhưng hiện tại cũng ngây người ra, "Tiểu Ca nói vậy tôi thực sự không hiểu, trên đời này thực sự có pháp môn như vậy sao?

Có thể giải thích rõ hơn một chút không?

Đừng có úp mở nữa, nói thẳng cho tôi biết đi."Đương nhiên, Tiểu Ca dường như đã quyết định giải thích thì không còn che giấu hay giữ lại gì nữa, hiện tại trở nên rất dứt khoát.

Hắn dùng tay chỉ vào những cái động hai bên dòng sông, rồi chỉ lên trần hang.

Tóm lại, những nơi này luôn mang lại cho người ta một cảm giác rất khó chịu, chỉ cần nhìn kỹ sẽ thấy nơi họ đang đứng giống như bầu trời, còn trần hang mới giống như mặt đất.

Lúc đó, Lý Đông cảm thấy vô cùng kinh hãi, người nào mà lại có bản lĩnh điên đảo càn khôn như vậy?

Đù má, thật là đáng sợ quá đi!

Vậy tại sao lại làm như thế này?

Tiểu Ca cười cười nói: "Chẳng lẽ trước đó không thấy đám rắn kia sao?

Tên của những con rắn đó là Vương Long, còn gọi là Vương Xà, chính là như vậy, việc dịch chuyển long mạch của nơi này là nhờ vào chúng." Nghe Tiểu Ca nói vậy, Lý Đông lập tức giật mình.

Trước đó anh mới đang đối phó với đám đó, kết quả đám đó lại lợi hại đến vậy sao?

Quan trọng nhất là chủ nhân nơi này hoặc Thiết Diện Sinh lại có thể bày ra chiêu trò như vậy, không thể không nói suy nghĩ của tên này thực sự rất độc đáo, cũng không thể không khiến người ta bội phục.“Đù má, là ai làm ra chuyện này?

Là chủ nhân gốc của nơi đây, hay là Thiết Diện Sinh?

Bất kể là ai làm chuyện thất đức như vậy, e rằng sẽ gặp báo ứng thôi.” Vương Bàn Tử nghe xong liền mắng chửi thậm tệ.

Những người này đều là trộm mộ, đối với những chuyện như vậy, họ hiểu rất rõ.

Long mạch là thứ tuyệt đối không thể tùy tiện dịch chuyển được!

Tình huống hiện tại, nếu là một cục diện phức tạp như vậy, thì đó thực sự là điều không thể chấp nhận được.

Đặc biệt là Thiết Diện Sinh hay chủ nhân nơi đây, liệu có thực sự có gan lớn đến vậy, dám làm chuyện trái với thiên lý như thế sao?

Nếu đã làm như vậy, mà lại có thể phát đạt mãi không ngừng, thì rốt cuộc là kẻ nào đã làm!

Kẻ đó có thể, có thể lợi hại đến mức nào?

Cuối cùng, Lý Đông lại nhớ đến những ghi chép trên quan tài vàng, đột nhiên cau mày hỏi: “Vậy người đàn ông đã đi vào quan tài đó, cũng là vị hoàng đế bí ẩn kia, chẳng lẽ thực sự đã trường sinh bất lão sao?” Lý Đông nhớ rằng, cái gọi là văn minh tiền sử, là một nền văn minh trí tuệ khác tồn tại trước khi loài người xuất hiện.

Đương nhiên, đó về cơ bản chỉ là phỏng đoán của con người, bởi vì con người hiện tại chỉ có thể tìm thấy một số ít dấu vết của thời

đại đó, ví dụ như một số dấu vết của công nghệ cao.

Đương nhiên, những dấu vết công nghệ cao đó có thật hay không, vẫn còn phải kiểm chứng!

Nhưng nếu cái gã kia, thực sự đã đạt được trường sinh bất lão thì sao?

Không phải là quá đáng sợ rồi sao?

Kết quả Tiểu Ca lắc đầu, cuối cùng chậm rãi nói: "Điều đó không thể.

Hiện tại trên thế giới này, thứ duy nhất thực sự có thể đạt được trường sinh bất lão, cũng chỉ có Thi Miết đan dược và Ngọc Vân.

Thực tế, đó không phải là sự trường sinh thực sự, mà chỉ là một phương thức bảo tồn ký ức nào đó, không phải là thực sự sống mãi mãi." Cái gã Lý Đông này cũng không tiếp tục nói nữa, đương nhiên, bản thân hắn là một người không thích nói chuyện, hôm nay có thể nói nhiều như vậy thực sự là rất đáng nể rồi.

Đương nhiên, theo lời hắn nói, chủ nhân ngôi mộ kia chắc chắn đã chết rồi.

Đương nhiên, dù có sống, cũng chỉ là sống bằng một phương thức bảo tồn ký ức nào đó, chứ không phải là một con người thực sự sống.

Chương 1388

Đương nhiên, ngay cả việc bảo tồn ký ức cũng là một thủ đoạn phi thường rồi.

Hiện tại bất kể tình huống thế nào, họ có vẻ còn lâu mới rời khỏi đây được.Đương nhiên, nghe Tiểu Ca nói vậy, mấy người lại có thêm chút tích cực, trừ Lý Đông ra, những người còn lại đều như muốn thử sức.

“Đông ca, tôi thấy tôi có thể đi được đó, không chừng tôi thực sự có thể tìm ra bí mật thật sự, nếu vậy thì tôi có thể thắng rồi!” Nhìn Vương Bàn Tử lúc này thực sự rất tích cực, vô cùng hăng hái.

Đương nhiên, hắn như vậy cũng là bình thường, sở thích lớn nhất của hắn là tiền tài.

Trước đó về cơ bản là ở trong một cái bẫy khá giả, ở đó không có dầu mỡ gì nên hắn có vẻ không mấy tích cực.

Giờ nghe nói về long mạch thật sự, hắn lại lập tức có hứng thú, dường như muốn lập tức đi vào tìm kiếm một phen để đoạt được bảo bối thật sự.

Đương nhiên, hiện tại mấy người đều hiểu rằng, chỉ cần có một người quyết định một chuyện nào đó, thì những người còn lại thực tế cũng có thể ủng hộ, vì vậy cuối cùng họ đã quyết định chuyện này.

Suy nghĩ dễ dàng đạt được sự đồng thuận, sau đó nhanh chóng bắt đầu lên đường.

Mặc dù trước đó rất mệt mỏi, nhưng hiện tại lại hăng hái tinh thần, bởi vì cái động huyệt này tuyệt đối không phải là một nơi tốt.

Theo lời của Muộn Du Bình, nơi này, vì long mạch đã bị dịch

chuyển, nên là một vùng đất cực âm, có thể cực kỳ nguy hiểm, cần phải rời đi thật nhanh.

Theo lời hắn nói, nơi đó có thể có một quái vật khổng lồ!Không sai, trước đó họ đã gặp những dấu chân khổng lồ, không biết đó là quái vật gì, nhưng Lý Đông trong lòng có một dự cảm không lành.

Lý Đông cũng nhắc nhở mọi người, đương nhiên hiện tại nơi này, thứ có thể nguy hiểm nhất, cũng là những con rắn chúa mang đôi mắt quái dị kia.

Không sai, những con rắn nhỏ trước đó, có lẽ chỉ là những kẻ yếu ớt, những thứ này không chừng có một con đầu đàn, đó mới là kẻ lợi hại nhất và khó đối phó nhất.

Theo lời của Tiểu Ca, bản thân những con rắn này có độc cực kỳ lợi hại, nếu là con đầu đàn thì chắc chắn sẽ vô cùng khủng khiếp.

Trong túi của họ có đủ loại vật tư y tế, đương nhiên đối với vết cắn của rắn độc thông thường thì chắc chắn có cách để đối phó, nhưng nếu là những thứ khác thì chưa chắc, bởi vì đôi khi trên thế giới này luôn có những chuyện trái với lẽ thường.

Đương nhiên, hiện tại họ chỉ có thể làm những gì có thể, còn việc có đạt được kết quả tốt hay không thì chưa chắc.

Đương nhiên, đi suốt một đoạn đường dài lại không gặp quái vật nào, khiến họ cảm thấy may mắn một chút.

Nhưng khi đi được khoảng hai dặm đường, cái động huyệt phía trước đột nhiên trở nên hơi kỳ lạ, tóm lại, nơi phía trước càng ngày càng hẹp, khiến người ta cảm thấy càng ngày càng chật chội.

Lại đi thêm một đoạn nữa, phía trước đơn giản như một cái động nhỏ xíu, nơi đó trông rất kỳ lạ!

Bởi vì trên các bức tường xung quanh cũng có những cái động nhỏ

li ti, những cái động này trông hơi giống nơi cư trú của loài rắn.

Đương nhiên, cũng có một số đường hầm gần giống với hang đạo.

Đương nhiên, có thể rõ ràng thấy rằng những thứ này căn bản không phải do con người tạo ra.

Tiểu Ca hiện tại cẩn thận quan sát xung quanh rồi chỉ vào một cái động trong số đó và nói: "Chắc là từ đây đi lên, có lẽ được." Nói xong, cái gã này lại dẫn đường đi trước.

Vốn dĩ Lý Đông đang dẫn đường, nhưng hiện tại cái gã này đi trước thì anh cũng đi theo.

Nhưng sau khi đi vào, anh cảm thấy không khí ở nơi đó hơi kỳ lạ, thậm chí có thể lờ mờ ngửi thấy một mùi vị nào đó, mùi đó giống như mùi thi thể thối rữa.

Tất cả đều không khỏi cau mày, bởi vì họ đều đeo thiết bị bảo hộ, lẽ ra không nên ngửi thấy mùi lạ ở nơi này.

Có thể là do ảnh hưởng của thứ gì đó khiến người ta sinh ra một loại ảo giác.

Không sai, trước đó Lý Đông về cơ bản đã hiểu một số tình huống bằng một phương pháp nào đó, đó là các giác quan của con người có thể thông nhau.

Ví dụ, trong một số tình huống, những thứ có thể nhìn thấy, có thể khiến người ta cảm nhận được một mùi vị, hiện tại là tình huống như vậy.

Đương nhiên, Lý Đông cảm thấy tình hình ở nơi này không đơn giản như tưởng tượng, tuyệt đối không thuận lợi như tưởng tượng, vì vậy mọi người đều chuẩn bị sẵn công cụ chiến đấu.

Nếu có gì bất thường thì lập tức ra tay.

Sau khi đi vào, họ phát hiện ra một đường hầm không hề thẳng, mà có thể nói là bảy vòng tám khúc, cứ thế bò về phía trước khoảng năm sáu chục mét.

Sau đó, lại nhìn thấy, ở cửa động kia xuất hiện một vài ngã rẽ.

Muộn Du Bình dừng lại một chút ở phía trước rồi tùy tiện chọn một con đường.

Trông có vẻ cái gã này cũng giống Lý Đông, dựa vào cảm giác của mình mà tùy ý chọn sao?

Đương nhiên, từ chỗ này đi vào, cảm giác môi trường xung quanh có vẻ tốt hơn một chút.

Nhìn xem, Tiểu Ca lần này lại chọn đúng đường rồi.

Sau đó, con đường phía sau cũng bắt đầu trở nên bằng phẳng, nghiêng lên phía trên.

Lại đi được mấy phút sau, đội ngũ lại dừng lại.

Bởi vì cuối con đường này lại có một tảng đá chặn lại.

Nếu tảng đá này là tảng đá bình thường thì Lý Đông cảm thấy có thể đẩy được, nhưng hiện tại vì đường hầm quá nhỏ, Tiểu Ca lại chắn ở phía trước, Lý Đông không thể tiến vào, cũng không có cách nào khác.

Vương Bàn Tử lẩm bẩm chửi rủa: "Lại nữa rồi.

Ai lại làm cho cái chỗ này ra nông nỗi này.

Chẳng lẽ vì biết tôi sẽ đi qua đây nên cố ý chặn đường tôi sao?" Đương nhiên, dù vậy, cũng không phải là hoàn toàn không có cách nào, bởi vì có thể đào một cái lỗ mà.

Chương 1389

Việc đào lỗ đối với họ đơn giản quá rồi, dù sao họ cũng là trộm mộ, những tên trộm mộ hàng đầu, những kỹ năng cơ bản nhất này đối với họ cũng cực kỳ đơn giản.

Dù sao thì, sau khi đến chỗ này, khoảng cách đến lối ra chắc chắn không quá xa, còn việc đào lỗ thì thực sự rất đơn giản?Lúc này, Lý Đông lại bắt đầu nhớ lại câu chuyện được kể trong quan tài vàng, và những bức bích họa đã thấy trước đó.

Đặc biệt là những kẻ mang đôi mắt đen kịt khiến anh hoài nghi không yên, tại sao lại có dáng vẻ như vậy!

Đương nhiên, trong khi suy nghĩ những vấn đề này, cái lỗ đã được đào xong.

Nơi đó cách lối ra chỉ vài mét, có thể đi ra nhanh chóng.

Nhưng ngay khoảnh khắc vừa ra ngoài, anh lập tức cảm thấy tình hình không ổn, dường như có thứ gì đó đang lao tới.

Bởi vì có thể cảm nhận được tiếng gió rít "hù hù" từ trong hang truyền ra, động tĩnh cực kỳ lớn, chắc chắn có thứ gì đó lợi hại với thân hình đặc biệt lớn đang chạy tới.

Sau khi thấy chuyện này, Lý Đông lập tức chặn ngay cái cửa động lại.

Lúc đó, sau khi chặn lối ra, anh cũng nhìn thấy thứ đã chặn đường hầm bình thường phía trước, hóa ra là một tảng đá hình tròn.

Một tảng đá hình tròn mà nói về sức mạnh của Lý Đông thì không quá lớn.

Lúc này, Lý Đông trực tiếp dùng tảng đá đó chặn hoàn toàn cái lỗ

vừa đào.

Nhưng đúng lúc này, Lý Đông đột nhiên phát hiện trong hang có quái vật.

Bởi vì sau khi đẩy tảng đá ra, anh lập tức nhìn thấy trong hang có hai con mắt.

Hai con mắt đặc biệt lớn, ít nhất cũng to bằng cái chén, hai con mắt lớn như vậy chắc chắn thuộc về hai con quái vật cực kỳ đáng sợ.

Cái quái gì thế này!

Chẳng lẽ nó vẫn luôn theo dõi rồi từ cái lỗ này lao ra sao?

Nhưng tảng đá đó đã bị Lý Đông nhấc ra rồi, bây giờ phải làm sao?

Nhưng con quái vật đó tuy đang lao ra ngoài nhưng có vẻ không nhanh lắm, thế là Lý Đông lại dùng một tảng đá khác chặn đường lại.

Hiện tại, anh không có nhiều thời gian để đối phó với những con quái vật này.

Sau khi chặn cái cửa động lại, tạm thời con quái vật đó dường như không thể tiến vào, thế là anh quan sát bên trong.

Nơi đó là một căn phòng đá cực kỳ lớn, ở giữa đặt một chiếc quan tài khổng lồ.

Nhưng sau khi nhìn thấy nơi này, anh lại đột nhiên phát hiện hình dáng của nơi này dường như rất giống với nơi anh tưởng tượng, cái quái gì thế này?

Luôn cảm thấy dường như nơi này giống y hệt chỗ kia?

Sau khi suy nghĩ rất lâu.

Anh mới phản ứng lại, trước đó họ cũng đã trải qua một nơi

tương tự như vậy.

Vương Bàn Tử mắng chửi loạn xạ: "Đù má, làm ầm ĩ nửa ngày tôi lại quay về điểm xuất phát.

Lúc đầu tôi vào không phải chỗ này sao?

Chuyện gì thế này!" Đương nhiên, sau khi hắn chửi vài câu, lại đột nhiên phát hiện tình hình dường như lại không giống với trong tưởng tượng.

Tóm lại, lúc mới vào thì đã mở cái quan tài đá đó, nhưng bây giờ cái quan tài đó lại được đậy lại rồi.

Ngoài ra, nơi đó vốn có một đường hầm đạo, nhưng hiện tại bên trong cũng không có đường hầm đạo.

Sau đó, Lý Đông sau một loại suy đoán nào đó, nhanh chóng phản ứng lại, rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ nơi này giống y hệt bên kia sao?

Hay là bên kia là giả còn bên này là thật?

Nếu đúng như vậy thì những chuyện trước đó phải trải qua lại một lần nữa sao!

Nếu đúng như vậy thì Lý Đông cảm thấy thực sự không thể lạc quan được, bởi vì nếu cái bẫy trước đó là như vậy thì tình huống ở bên này có thể còn đáng sợ hơn cái bẫy bên kia.

Dù sao đi nữa, hiện tại tất cả đều phải giữ vững tinh thần, nếu bên kia chỉ là một thứ mê hoặc lòng người thì bây giờ mới là lúc động thật.

Ngoài ra, những kẻ địch có thể xuất hiện mà anh đã thấy trong ngôi mộ trước đó, giờ mới có thể thực sự xuất hiện ở đây.

Lý Đông nhớ đến Thập Đại Âm Soái, chẳng lẽ bây giờ phải gặp

Thập Đại Âm Soái thật sự sao?

Còn hai con cương thi đen trắng đó, nếu gặp lại một lần nữa thì sẽ là tình huống thế nào?

Hoặc là hai cái gã đó trên người không có những vật phẩm dễ cháy nổ thì có thể đối phó dễ dàng hơn.

Đương nhiên, hiện tại suy nghĩ nhiều như vậy cũng vô ích.

Hiện tại, đã biết phía sau lưng có quái vật đang canh giữ ở đó, bây giờ chỉ có thể tiếp tục tiến lên, căn bản không có đường lui.

Nhưng cứ tiếp tục như vậy thì kết quả sẽ thế nào, trong lòng mỗi người đều không có tự tin.

Đương nhiên, sau khi trải qua một hoàn cảnh tương tự, hiện tại họ cũng không quản nhiều như vậy, trước tiên là mở cái quan tài đó ra.

Chương 1390

Sau khi mở cái quan tài đó ra, bên trong trống rỗng không có gì cả.

Thế là Lý Đông lại giống như trước đó, nhìn vào bức tường, xem trên tường có thể xuất hiện kỳ tích nào không?

Nhưng sau khi cạy ra, anh phát hiện bức tường này không giống với bức tường mà họ đã gặp trước đó.

Mặc dù đã cạo đi một lớp bề mặt trên bức tường này nhưng bên trong lại không có bích họa.

Hóa ra nơi này thực tế không giống bên kia, bên trong có sự khác biệt lớn.

Đương nhiên, anh cũng không bỏ cuộc mà lại nhìn sang một vị trí đối xứng khác.

Ở chỗ đó cũng có một cái quan tài, bên trong cũng hoàn toàn trống rỗng không có gì cả.

Hiện tại, tình hình càng ngày càng phức tạp.

Lý Đông hơi cau mày: "Nơi này sẽ không phải tất cả đều là giả chứ.

Chẳng lẽ nơi này cũng dùng để mê hoặc người ta sao?" Lý Đông chuyển ánh mắt sang Tiểu Ca, muốn xem cái gã này thế nào, kết quả biểu cảm của cái gã này căn bản không hề thay đổi, rõ ràng dường như hắn đã biết rõ mọi chuyện.Vương Bàn Tử cực kỳ không phục: "Đù má, chuyện gì thế này!

Tôi không tin nơi này không có bảo bối.

Nếu hôm nay không tìm thấy bảo bối thì tôi tuyệt đối không phục.

Hôm nay tôi nhất định phải có thu hoạch ở đây, không có thu hoạch thì tôi chết cũng không cam lòng!" Vương Bàn Tử hiện tại dường như rất coi trọng chuyện này, hắn lại là một kẻ mê tiền tài đích thực.

Lý Đông nhìn Vương Bàn Tử lộ ra vẻ quan tâm tiền tài như vậy, trên mặt cũng có một vẻ mặt vi diệu, sau đó cũng chuyển sự chú ý đến gần hắn, cẩn thận quan sát xung quanh.

Trong một không gian như vậy, ngoài cái quan tài ra, hẳn phải có thứ gì đó tồn tại, Lý Đông nghĩ vậy, cũng cẩn thận quan sát xung quanh.

Vương Bàn Tử muốn tìm tài vật từ xung quanh, Lý Đông cũng vậy, tuy không phải vì yêu thích tiền tài, nhưng đối với những thứ cổ vật kiểu này, Lý Đông cũng rất tò mò.

Đồng thời, Lý Đông cũng cảm thấy, cái quan tài trống rỗng này, hẳn phải có vấn đề gì đó.

Dựa vào những trở ngại đã gặp phải trước đó để phán đoán, thì không thể nào đây chỉ là một cái quan tài chuyên dùng để chôn cất số lượng lớn thôi.

Nghĩ như vậy, Lý Đông cũng nhanh chóng quét ánh mắt của mình từ gần đó đi.Lý Đông trong lòng đang suy nghĩ những chuyện khác, sự chú ý không hoàn toàn tập trung, chỉ lướt qua ánh mắt về phía trước.

Vì vậy, lúc này, Lý Đông đang bận tâm chuyện khác, trái lại, Vương Bàn Tử lại là người phát hiện ra trước.

"Đông ca, nhìn kìa, chỗ đó không phải có thứ gì sao?" Giọng nói của Vương Bàn Tử truyền đến từ gần Lý Đông, cũng khiến Lý Đông phát hiện ra vết nứt kia.

Dưới cái quan tài đó, ở phía gần mặt đất hơn, có một vết nứt nhỏ,

lúc này đang hé mở ở đó.

Nếu không phải Vương Bàn Tử phát hiện ra, Lý Đông đoán chừng một lúc cũng không thể chú ý đến sự tồn tại của vết nứt này.

"Đúng là thằng nhóc này có ánh mắt tốt thật, ngay cả thứ này cũng tìm ra được." Vết nứt bản thân nó chỉ dài khoảng bằng ngón tay của Lý Đông, vì lý do môi trường xung quanh, Lý Đông cũng không thể dễ dàng nhìn rõ thứ đó.

Vì vậy, lúc này, nhờ sự giúp đỡ của Vương Bàn Tử, Lý Đông mới có thể nhìn thấy thứ đó, và đó cũng là một chuyện khiến Lý Đông cảm thấy kinh ngạc."Đông ca không biết tôi à?

Tôi vất vả lắm mới tranh được, kết quả cái quan tài này lại trống rỗng, tự nhiên phải nhìn lại xem có gì không." "Không, tôi thấy độ cao trong quan tài dường như không đúng, sau đó tôi mới phát hiện ra vết nứt này.

Đông ca, bên dưới có khi nào lại giấu bảo vật khác không?" Trong giọng nói của Vương Bàn Tử không hề có chút ngại ngùng nào, ngược lại còn có chút tự hào, khiến Lý Đông cũng cảm thấy cạn lời.

Nhưng lúc này, Lý Đông cũng không thèm để ý đến Vương Bàn Tử đang tự đắc một bên, mà ngược lại bắt đầu suy nghĩ về khả năng mà Vương Bàn Tử đã nhắc đến.

Vết nứt xuất hiện dưới đáy quan tài này, có thể chỉ là một vết nứt bình thường do phong hóa mà ra, nhưng khả năng mà Vương Bàn Tử nói cũng không phải là không có.

Nếu bên dưới cái quan tài này là vật liệu rỗng ruột, thì khả năng bị nứt ra cũng rất lớn.

Lý Đông nhận ra khả năng này, liền cúi người xuống, nhìn sát vào mép vết nứt, cẩn thận quan sát.

“Đông ca, bên trong sẽ không thực sự có thứ gì chứ?” Thấy động tác của Lý Đông dường như không phải đang đùa, ngữ khí của Vương Bàn Tử cũng trở nên có chút nghiêm túc.

Thấy thái độ của Vương Bàn Tử đột nhiên thay đổi như vậy, sắc mặt Lý Đông cũng trở nên hơi vi diệu, kỳ lạ nhìn cái gã này một cái.

Ban đầu chỉ là đùa thôi mà, vậy mà lại mất công như vậy.

Nhưng sự xuất hiện của vết nứt này mang ý nghĩa gì, lại không thay đổi theo thái độ trước đó của Vương Bàn Tử.

Vì vậy, lúc này, Lý Đông đang cúi người xuống, cũng nghiêm túc đánh giá vết nứt trước mặt.

Đặt ngón tay lên trên vết nứt, Lý Đông có thể cảm nhận được, vết nứt này lớn hơn một chút so với tưởng tượng, dường như có thể luồn ngón tay vào được.

Sau khi nhận ra có thể làm vậy, Lý Đông cũng như không thể kìm nén sự tò mò trong lòng, cũng đặt ngón tay sát mép vết nứt, từ từ luồn vào phía bên trong.

Sau khi ngón tay luồn vào, Lý Đông phát hiện không gian bên trong lớn hơn nhiều so với tưởng tượng, ngón tay có thể di chuyển tự do bên trong, hoàn toàn không lo ngón tay bị kẹt.

Với vẻ mặt tò mò, Lý Đông bắt đầu mò mẫm bên trong, sau đó dường như chạm vào một vật thể nào đó, có chút đàn hồi, đồng thời có cảm giác lạnh buốt truyền đến từ đầu ngón tay.

Chẳng lẽ chạm phải khe hở có dòng nước chảy qua sao?

Trên mặt Lý Đông không hề có chút hoảng sợ nào, chỉ bình tĩnh suy đoán các khả năng.

Nhưng rất nhanh, ánh mắt Lý Đông bắt đầu trở nên hoảng hốt, bởi

vì sự phát triển của sự việc, đã vượt quá dự liệu của Lý Đông.

Cảm giác lạnh buốt trên đầu ngón tay, lúc này lại xuất hiện sự thay đổi về vị trí.Cảm nhận một luồng lạnh buốt trên tay đang di chuyển, trên mặt Lý Đông cũng hiện rõ vẻ không hiểu, sau đó một chút không hiểu nhanh chóng bị sự kinh ngạc thay thế, bởi vì Lý Đông ý thức được, đây không phải là hiện tượng bình thường.

Chương 1391

Nếu như Lý Đông nói trước đó, chỉ là ngón tay chạm phải một ít bùn đất khá lạnh, thì cảm giác lạnh buốt trên tay nên dừng lại mới đúng, nhưng xét từ tình hình hiện tại, chắc chắn không phải như vậy.

Cộng thêm nhiệt độ mà anh đang cảm nhận, sắc mặt Lý Đông cũng trở nên cực kỳ khó coi.

"Đông ca, sao vậy, sắc mặt anh sao lại khó coi như thế?" Vương Bàn Tử bên cạnh cũng thấy sắc mặt Lý Đông kỳ lạ như vậy, lúc này cũng dùng giọng quan tâm hỏi anh.

"Bên trong có chút tà môn, cẩn thận một chút." Lời nói của Vương Bàn Tử đã khiến Lý Đông đang cứng đờ người giật mình tỉnh lại, anh vội vàng rút ngón tay ra khỏi vết nứt trước mặt, sau đó đứng dậy, đến gần Vương Bàn Tử, dùng ánh mắt thận trọng, nhìn chằm chằm vào cảnh tượng trước mặt.

Thấy Lý Đông làm ra một tư thế trịnh trọng như vậy, Vương Bàn Tử bên cạnh cũng chuyển sang thái độ vi diệu nhìn vết nứt trước đó, mặc dù không rõ Lý Đông đã gặp phải chuyện gì, nhưng từ hành động vừa rồi của Lý Đông, cũng có thể thấy rõ một chuyện, rõ ràng có liên quan đến vết nứt dưới đáy quan tài kia.

Hai người trong tư thế như lâm đại địch kéo dài một lúc sau, cũng không có chuyện gì xảy ra.

Cuối cùng, Vương Bàn Tử dường như không chịu nổi không khí kỳ lạ đó, lau mồ hôi trên người, sắc mặt tái mét hỏi Lý Đông.

"Đông ca, chuyện vừa rồi gặp phải, thấy bây giờ đều không xảy ra gì cả, có khi nào chúng ta nhầm lẫn rồi không?" Giọng nói của Vương Bàn Tử truyền đến tai Lý Đông, cũng khiến Lý Đông cau mày, rõ ràng

vừa rồi anh cảm nhận được chính xác cảm giác đó, nhưng lúc này lại không có bất kỳ thay đổi nào, chẳng lẽ đó thực sự chỉ là một loại ảo giác sao?

Lý Đông nghĩ như vậy, trong lòng cũng thầm bắt đầu tin vào phán đoán của mình.

Nhưng như thể cố ý tát vào mặt Lý Đông vậy, ngay khi Lý Đông vừa định nghĩ rằng mình có thể cảm giác sai rồi, bên kia quan tài, đã bắt đầu có động tĩnh xuất hiện.

Tiếng "cát sát" như tiếng vỡ nát, lúc này đang dần dần nổi lên, từ bên kia quan tài từ từ vang vọng.

Lý Đông và Vương Bàn Tử đứng cách đó không xa, đều có thể cảm nhận được, âm thanh đó truyền ra từ bên kia quan tài.

Bên trong quan tài trống rỗng, đương nhiên sẽ không có thứ gì có thể phát ra âm thanh như vậy.

Vậy thì, chỉ có một khả năng, cảm giác lạnh buốt mà Lý Đông vừa cảm nhận được, không phải là ảo giác, mà là chuyện thực sự xảy ra.

Dưới cái quan tài đó, đích xác có thứ gì đó đang tồn tại.

Âm thanh không ngừng phát ra, như thể có thứ gì đó đang bị đứt gãy, khiến cả hai người đều kinh ngạc.

Loại âm thanh xuất hiện này, đơn giản như thể, dưới cái quan tài đó, có thứ gì đó, lúc này đang dần dần phá quan mà ra vậy.

Ý thức được điều đó, hai người cũng không kìm được mà lùi lại một bước.

Tiếng "cát sát" ngày càng rõ ràng, sau đó hai người có thể thấy, trên mặt quan tài xuất hiện những vết nứt rõ rệt, từ đó có một chỗ nhô ra mơ hồ, chỗ nhô ra đó đang dần dần trở nên rõ ràng, trông như thứ ở

dưới sắp sửa xuất hiện ngay lập tức.

Khi hai người cảm thấy kinh ngạc, một bàn tay, từ chỗ nhô ra đó thò ra, vỗ vào mặt trên của quan tài, cũng khiến Lý Đông giật mình, Vương Bàn Tử thậm chí còn vì thế mà lùi lại mấy bước, còn có xu hướng muốn chạy trốn nữa.Lúc này, Lý Đông cũng không có thời gian để trêu chọc Vương Bàn Tử, bởi vì không chỉ Vương Bàn Tử có hành động không hay, mà lúc này nhìn hành động của mình, Lý Đông cũng cảm thấy có chút không chịu nổi.

Bởi vì sau khi nhìn thấy bàn tay từ dưới đáy quan tài thò ra, Lý Đông cảm thấy cơ thể mình trở nên cứng đờ, một khoảnh khắc sợ hãi xuất hiện trong lòng Lý Đông.

Mặc dù một chút sợ hãi đó biến mất ngay lập tức, nhưng cảm giác cứng đờ vừa rồi Lý Đông lại cảm nhận rất rõ ràng.

Bàn tay thò ra từ trên quan tài, trông rất mềm mại, không giống bàn tay của những kẻ như xác sống, trên đó không có bất kỳ nếp nhăn nào.

Nhưng đồng thời, cũng vì triệu chứng này, Lý Đông có thể xác định, cái vật thể trước mặt mình lúc này, không phải là lòng bàn tay người, mà là một thứ khác.

Bàn tay đó rất nhẵn nhụi, ngay cả những đường gân máu lẽ ra phải có cũng không hề xuất hiện một chút nào.

Không phải xác sống, cũng không phải con người, mà là một loại tồn tại hình người khác, lúc này đang bò ra từ dưới đáy quan tài.

Nhìn cái gã đang bò ra từ trong quan tài, Lý Đông cũng cảm thấy có chút không ổn.

Chất liệu quan tài cực kỳ cứng rắn, dù trước đó đã tìm kiếm bề mặt quan tài, hay khi ngón tay thò vào vết nứt, Lý Đông đều có thể

cảm nhận được độ cứng của quan tài.

Có thể dễ dàng phá vỡ quan tài như vậy, chất lượng cơ thể của nó rõ ràng cao hơn vật liệu làm quan tài, đương nhiên cũng cao hơn Lý Đông và Vương Bàn Tử lúc này.

Hai người họ ở đây, cũng không có cách nào khác để đối kháng với cái gã này.

Ý thức được điều đó, Lý Đông cũng biết, phải bỏ chạy thôi.

Mặc dù bản thể của thứ bò ra từ dưới đáy quan tài này anh hoàn toàn không hiểu, nhưng Lý Đông lúc này cũng có thể đại khái phán đoán được tình huống sắp tới sẽ gặp phải.

Ví dụ như khi Lý Đông đang ngủ, nếu có ai đó đang ngủ say mà đột nhiên gọi anh dậy, thì anh cũng sẽ rất tức giận.

Hiện tại, cái gã đang phá vỡ sự ràng buộc của quan tài này, hiển nhiên cũng mang tâm lý như vậy.

Việc quấy rầy Lý Đông và Vương Bàn Tử, phỏng chừng cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Lý Đông quay đầu nhìn Vương Bàn Tử một cái, có thể thấy được, vì bàn tay đột nhiên thò ra từ trong quan tài, trên mặt Vương Bàn Tử cũng giữ nguyên vẻ mặt kinh hoàng đó.

Trông có vẻ Vương Bàn Tử đã bị dọa sợ, lúc này cơ thể hắn không hề có động tác nào, chỉ giữ nguyên tư thế nhìn về phía trước.

"Đừng có ngây người ra nữa, không mau chạy đi?" Lý Đông chạy về phía lối ra phía sau, cũng kéo Vương Bàn Tử một cái.

Bị kéo, Vương Bàn Tử mới tỉnh lại từ trạng thái đó, di chuyển theo Lý Đông đang chạy.

Sau khi hai người di chuyển được một đoạn, thứ trong quan tài

cũng đã bò ra ngoài.

Một sinh vật hình người, đứng dậy từ trong quan tài, mặc dù cái quan tài này không phải được chuẩn bị cho sinh vật này, trong quan tài có một vết nứt rõ rệt, nhưng lúc này trông nó thực sự rất phù hợp.

Trông nó có một hình dáng người khá đẹp, nhưng lại không thể phân biệt được giới tính.

Trên người có một lớp vải mỏng như lụa bình thường, che phủ cơ thể và khuôn mặt, khiến người ta không thể nhìn rõ.

Nhưng chỉ nhìn thấy làn da trên cánh tay lộ ra, thì đã rất kỳ dị rồi, không có bất kỳ nếp nhăn nào, nhẵn mịn như lụa bình thường trên người.

Chương 1392

Đứng dậy từ trong quan tài, sau khi đi vài bước gần đó, nó cũng tìm thấy hướng mà Lý Đông và Vương Bàn Tử đã bỏ chạy trước đó, sau đó di chuyển về phía đó, không biết là ngẫu nhiên hay vì một sự trùng hợp nào đó mà nó tìm thấy hướng bỏ chạy của hai người.

Sau khi rời đi, trên mặt đất cũng để lại từng vệt nhớt nhựa, như thể kéo ra từ cống thoát nước, chất thải tích tụ lại.

Cùng Vương Bàn Tử chạy trong đường hầm, trên mặt hai người đều mang một chút hoảng loạn.

Dù sao thì, bên này có thể có chút phiền phức, vậy nên việc rời đi, cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy.

"Đông ca, cái thứ đó, dường như có chút khác biệt so với những xác sống bên ngoài nhỉ?" Trong lúc chạy, dù đã mệt thở hổn hển, Vương Bàn Tử vẫn không kìm được sự tò mò trong lòng, quay sang Lý Đông hỏi.

Điều đó cũng khiến Lý Đông trong khoảnh khắc cảm thấy kinh ngạc, không ngờ Vương Bàn Tử lại có sức lực để nói chuyện.

Mới chạy được một lúc như vậy, vì chạy trốn vội vàng, trên mặt Vương Bàn Tử đã đầm đìa mồ hôi, quần áo cũng có dấu vết bị mồ hôi làm ướt.

Nhưng sau khi nhìn Vương Bàn Tử, Lý Đông cũng phát hiện, mặc dù khắp người hắn đều có dấu vết bị mồ hôi làm ướt, nhưng ánh mắt vẫn vô cùng tỉnh táo, không hề có vẻ uể oải vì thể lực cạn kiệt.

"Không nhìn ra đó, thằng Bàn Tử này, thể lực không tồi nhỉ." Lý Đông không vội trả lời câu hỏi của hắn, mà hỏi ngược lại.

“Đông ca đừng trêu chọc tôi nữa, cái thứ chui ra từ quan tài đó là gì, khi nhìn thấy nó tôi cảm giác tim mình như muốn nhảy ra ngoài rồi.” Nghe Vương Bàn Tử truy vấn, Lý Đông cũng trầm mặc.

Nếu anh biết, thì có phải sẽ hoảng sợ chạy trốn như vậy không?

Chắc là đã ở lại tìm cách đối phó thích hợp rồi.

Trong lúc hai người một hỏi một đáp, tốc độ cũng bắt đầu chậm lại.

Trong mắt hai người, đã chạy được một quãng đường dài như vậy rồi, khả năng cao là an toàn rồi, cũng không còn cảm giác căng thẳng như trước nữa.

Đột nhiên, Vương Bàn Tử cảm thấy, cơ thể đột nhiên rùng mình, cảm thấy không khí xung quanh, không biết vì sao lại lạnh đi một chút, cảm thấy không ổn liền quay đầu nhìn về phía sau.Vương Bàn Tử quay đầu lại, nhìn thấy trên đoạn đường đã đi qua trước đó, lúc này có dấu vết của thứ gì đó kéo lê.

Sắc mặt hắn cũng trở nên khó coi.

Lý Đông bên cạnh cũng nhận ra Vương Bàn Tử có vẻ không ổn, quay đầu định hỏi Vương Bàn Tử đang dừng bước, kết quả cũng nhìn thấy thứ ở phía sau hắn.

Một vật thể hình người nhầy nhụa, lúc này xuất hiện ở đầu đường hầm, khiến sắc mặt Lý Đông cũng trở nên tệ theo.

Lý do Vương Bàn Tử cảm thấy nhiệt độ không khí giảm xuống vừa rồi, lúc này cũng đã có câu trả lời.

Cái gã trước mặt, vì sự xuất hiện của nó, không khí cũng trở nên ẩm ướt, khiến không khí vốn hơi nóng bức trở nên mát mẻ hơn một chút.

“Đông ca, nó đuổi kịp rồi.” Giọng nói kinh hãi của Vương Bàn Tử lúc này cũng truyền đến tai Lý Đông.

“Vô nghĩa, tôi cũng thấy rồi.” Cái vật thể hình người đó đã đến gần hai người, cũng khiến Lý Đông cảm thấy cái suy nghĩ “bây giờ đã an toàn” trước đó của mình biến thành trò cười.

Nhìn cái gã trước mặt, Lý Đông cũng cảm thấy có chút nghi ngờ.

Hồn thân đều nhầy nhụa như vậy, thật sự có thể phá vỡ được cái quan tài cứng rắn kia sao?

Vẻ mặt khó hiểu lúc này xuất hiện trên mặt Lý Đông.

Nhưng khi Lý Đông nhìn thấy cánh tay của cái gã đó, sự khó hiểu cũng biến mất theo.

Cái cánh tay nhẵn nhụi đó, giống hệt với bàn tay Lý Đông đã thấy thò ra từ dưới đáy quan tài trước đó.

Vì vậy, bây giờ nhìn thấy, không còn nghi ngờ gì nữa, đó chính là cái gã đã bò ra từ dưới đáy quan tài.

Hiểu rõ điều đó, Lý Đông cũng cảm thấy có chút bất an.

Khi nó đột ngột xuất hiện từ trong quan tài, Lý Đông và Vương Bàn Tử đều ở gần đó nhìn thấy, cũng rõ ràng nó có sức mạnh lớn đến mức nào.

Nếu rơi trúng người thì phỏng chừng có thể dễ dàng đánh gãy xương cốt.

Lúc này, trong đầu Lý Đông, cũng đang cố gắng suy nghĩ đối sách.

Cái gã lao ra từ dưới đáy quan tài này, mặc dù trông có chút khác biệt so với xác sống, nhưng Lý Đông sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, cảm thấy cái gã này có lẽ cũng không khác gì xác sống, dù sao thì chúng đều từ trong quan tài mà ra.

Quan tài được đặt ở phía trên, nhưng bên trong có hay không có thứ gì, mang lại cho người ta cảm giác, như thể cố ý muốn trấn áp cái gã kia.

Nếu Lý Đông suy đoán chính xác, thì có khả năng, nó có một tính chất tà ác nhất định, vì vậy mới bị đối xử như vậy.

Nếu thực sự là như vậy, thì chỉ dựa vào những thứ mà hai người mang theo, để đối phó có thể sẽ có chút phiền phức.

Vậy thì, chỉ có thể chọn cách bỏ chạy.

Lý Đông ra hiệu cho Vương Bàn Tử phía sau, ý muốn bỏ chạy.

Nhưng một lúc sau, anh lại phát hiện, Vương Bàn Tử phía sau mình, lại không hề có bất kỳ động tác nào.

Nếu đã thấy ám hiệu của anh, thì đáng lẽ phải lập tức bắt đầu bỏ chạy mới đúng, dù quay lưng lại, Lý Đông không thể nhìn thấy động tác của Vương Bàn Tử, thì cũng phải cảm nhận được một số âm thanh mới đúng chứ.

Nhưng vừa rồi một lúc như vậy, Lý Đông không hề nghe thấy gì cả, vì vậy anh cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, quay đầu lại, nhìn về phía sau.

Khi Lý Đông quay người nhìn về phía Vương Bàn Tử, anh cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động, cũng hiểu ra vì sao vừa rồi Vương Bàn Tử không hề có bất kỳ động tác nào.

Vương Bàn Tử không động đậy, không phải vì bị cảnh tượng trước mắt dọa ngây người, tâm lý của hắn không đến mức kém như vậy.

Bởi vì, Vương Bàn Tử lúc này không thể nhúc nhích được.

Chương 1393

Sở dĩ không thể phát ra âm thanh, là vì trên miệng Vương Bàn Tử, có một thứ giống như tơ nhện, quấn chặt lấy miệng hắn, vì vậy Vương Bàn Tử mới không thể nói chuyện.

Từ góc nhìn của Lý Đông, có thể thấy, Vương Bàn Tử đưa tay về phía Lý Đông, đang không ngừng giãy giụa, muốn thoát ra khỏi những sợi tơ bao quanh đó, nhưng lại vì sức lực không đủ, không thể thoát ra được.

Lúc này, nhìn thấy sự thật bị nó chú ý, trên mặt hắn cũng lộ ra một vẻ mặt như được giải thoát, dường như tin rằng Lý Đông sẽ cứu mình ra.

Đương nhiên, Lý Đông chắc chắn sẽ có cách cứu hắn ra, dù sao Vương Bàn Tử và anh là một phe, xét về tình nghĩa của họ, Lý Đông dù thế nào cũng sẽ không bao giờ bỏ rơi hắn như vậy.

Chỉ là hiện tại, có một vấn đề khá nghiêm trọng, đó là Vương Bàn Tử vì sao lại biến thành ra nông nỗi này.

Vừa rồi khi nhìn cái gã trước mặt, hoàn toàn không chú ý phía sau, cũng không rõ Vương Bàn Tử đã biến thành hiện tại bằng cách nào.

Những sợi tơ trên người Vương Bàn Tử, từng vòng từng vòng, đã quấn chặt lấy cơ thể hắn.

Nhìn những sợi tơ trên người Vương Bàn Tử, vẻ mặt Lý Đông cũng trở nên nghiêm nghị.

Quan sát kỹ lưỡng những sợi tơ này, cậu cũng miễn cưỡng đoán ra được chúng đến từ đâu.

Những sợi tơ này kéo dài từ bức tường bên cạnh, tình huống này

hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Lý Đông, cậu hoàn toàn không thể hiểu nổi, đây là lần đầu tiên cậu gặp phải chuyện như vậy.

Nếu những sợi tơ này được phun ra từ cơ thể sinh vật hình người nhớp nháp kia, tuy có chút kỳ quái nhưng vẫn nằm trong phạm vi hiểu biết của Lý Đông.

Nhưng hiện tại, những sợi tơ này lại bắn ra từ trên tường, đây là tình huống cậu chưa từng gặp phải.

Sau khi quan sát kỹ, Lý Đông cũng nhận ra, tuy Vương Bàn Tử bị từng vòng tơ quấn chặt, nhưng trông có vẻ tạm thời không gặp nguy hiểm.

Vì vậy, Lý Đông quyết định tạm thời để Vương Bàn Tử ở đó, so với việc chú ý đến gã béo này, sinh vật hình người phía sau lưng cậu có lẽ còn nguy hiểm hơn.

Với suy nghĩ đó, Lý Đông quay người lại, nhìn về phía sinh vật hình người bên cạnh.

Có một điều hơi kỳ lạ là, trong lúc Lý Đông xem xét tình hình của Vương Bàn Tử, dù thời gian không dài, nhưng cậu cũng đã lãng phí gần một phút.

Nếu sinh vật hình người này đột nhiên tấn công cậu, có lẽ Lý Đông sẽ không kịp phản ứng.

Nhưng tình hình hiện tại khiến Lý Đông cảm thấy có chút kinh ngạc.

Lý Đông có chút bối rối, hoàn toàn không hiểu được sinh vật hình người trước mặt rốt cuộc có ý đồ gì, trông nó không có vẻ muốn chủ động tấn công cậu.

Lúc này, Lý Đông nhận ra một điều, nhìn vào ánh mắt của sinh vật trước mặt, cậu cũng cảm thấy có chút vi diệu.

Dường như nó đang quan sát Lý Đông, cũng giữ khoảng cách gần hai mét với cậu, không hề tiến lại gần.

Qua lớp vải mỏng như lụa che trên mặt nó, tuy không thể nhìn thấy đôi mắt, nhưng Lý Đông cảm giác được lúc này mình đang bị nhìn chằm chằm.

Có lẽ đây là lần đầu tiên nó nhìn thấy con người, hoặc đã rất lâu rồi chưa thấy con người, nên nó định quan sát kỹ Lý Đông một chút.

Vì vậy vào lúc này, Lý Đông đang ở trong trạng thái bị quan sát.

Đoán được trạng thái tâm lý của sinh vật hình người này, Lý Đông lúc này cũng không dám tùy tiện cử động, tạm thời không có ý định chủ động tấn công.

Lý Đông cũng không muốn khiến nó nảy sinh ý nghĩ đe dọa.

Trong tình huống biết rõ không thể đối đầu với đối phương, Lý Đông cũng hy vọng, có thể vì đối phương không có hứng thú với mình mà nhanh chóng rời đi.

Cứ như vậy, Lý Đông và sinh vật hình người trước mặt duy trì tư thế quan sát lẫn nhau trong khoảng vài phút.

Không biết là nó đã chán kiểu quan sát này hay vì lý do nào khác, lúc này nó bắt đầu hành động, đi về phía Lý Đông.

Khi nó bắt đầu di chuyển, Lý Đông cũng cảm thấy một trận căng thẳng, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào gã trước mặt.

Bây giờ nó đi về phía mình, là muốn tấn công sao?

Hay còn có nguyên nhân khác?

Trong lòng Lý Đông lúc này cũng vô cùng thấp thỏm, nhìn nó dần dần đến gần mà không biết lát nữa phải làm sao.

Sau khi nó đến gần, mình có nên bắt đầu tấn công không?

Lý Đông nhanh chóng suy nghĩ, nhưng lại không có cách nào thích hợp.

Chỉ dựa vào cảnh tượng trước đó để phán đoán, một khi nó muốn phát động tấn công, với sức mạnh cơ thể của nó, ở khoảng cách này, e rằng một đòn cũng đủ khiến Lý Đông trọng thương.

Nhìn nó dần dần đến gần, Lý Đông cũng cảm thấy đứng ngồi không yên, trong lòng có chút thấp thỏm.

Cuối cùng, khi khoảng cách giữa hai bên chưa đầy một thước, Lý Đông cũng đưa ra quyết định của mình.

Với ánh mắt quyết đoán, cậu nhìn sinh vật hình người đang đến gần trước mặt, Lý Đông không hề động đậy, chờ đợi đối phương tới gần.

Nó đến trước mặt Lý Đông, sau đó đi qua ngay trước mặt cậu, dường như không còn hứng thú với Lý Đông nữa, cứ thế đi lướt qua bên cạnh cậu, hoàn toàn không để ý đến sự hiện diện của Lý Đông.

Không bị bất kỳ tổn thương nào, chỉ là một phen hú vía.

Đợi nó lướt qua vai mình, Lý Đông cũng hoàn toàn yên tâm, chỉ là quần áo sau lưng cậu đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

Sinh vật hình người này rời khỏi bên cạnh Lý Đông, rồi tiếp tục di chuyển về phía trước, dần dần rời xa Lý Đông và Vương Bàn Tử đang ở đó.

Điều này cũng khiến Lý Đông cảm thấy an tâm hơn một chút.

Chương 1394

Lúc này, Lý Đông mới có thời gian và tinh lực để xử lý chuyện của Vương Bàn Tử.

Lúc này, Lý Đông đến bên cạnh Vương Bàn Tử, bắt đầu dùng ánh mắt kinh ngạc quan sát những sợi tơ trên người gã.

Lúc này, Lý Đông mới phát hiện, phán đoán trước đó cho rằng Vương Bàn Tử sẽ không bị đe dọa đến tính mạng dường như có chút sai lầm.

Khi Lý Đông cuối cùng cũng có thời gian quay đầu lại nhìn về phía này, cậu cũng chú ý thấy mắt Vương Bàn Tử đang nhắm nghiền, đã ngất đi.

Ban đầu, Lý Đông cho rằng chắc chắn là do tác dụng của những sợi tơ này.

Nhưng sau khi kiểm tra hơi thở của Vương Bàn Tử, thấy hô hấp của cậu ta khá ổn định, sắc mặt cũng không có gì bất thường, rồi nhìn vị trí những sợi tơ quấn quanh, Lý Đông cũng đại khái đoán ra được Vương Bàn Tử rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì.

Trong lúc Lý Đông và sinh vật hình người kia đối đầu, Vương Bàn Tử vì quá căng thẳng nên hô hấp bắt đầu trở nên dồn dập.

Thêm vào đó, miệng của Vương Bàn Tử bị tơ quấn chặt, chỉ có thể dùng mũi để thở, trong lúc vội vàng, vì thiếu dưỡng khí mà ngất đi.

Lý Đông đưa ra phán đoán như vậy, nên ánh mắt nhìn Vương Bàn Tử trước mặt cũng có chút hận rèn sắt không thành thép.

Nhưng Vương Bàn Tử ngất đi cũng tốt, tránh cho cậu ta ở đây la

hét ầm ĩ.

Lý Đông nghĩ vậy, cũng dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn những sợi tơ trên người Vương Bàn Tử.

Những sợi tơ này vô cùng bền chắc, không phải Lý Đông có thể dùng sức mạnh mà giật đứt được.

Cậu lấy con dao nhỏ từ trong ba lô ra, bắt đầu cắt lên trên đó.

Nhưng khi lưỡi dao sắc bén chạm vào những sợi tơ trước mặt, Lý Đông có thể thấy trên sợi tơ không hề có dấu hiệu bị cắt.

Khoảnh khắc lưỡi dao chạm vào, nó liền bị bật ra, hoàn toàn không để lại một chút dấu vết nào.

Thấy hiện tượng này, Lý Đông cũng hiểu ra, độ bền chắc của những vòng tơ trước mặt đã vượt quá sức tưởng tượng của cậu, dường như không thể cắt đứt chúng được.

Đương nhiên, việc con dao nhỏ của Lý Đông không thể để lại bất kỳ dấu vết nào trên đó, không có nghĩa là độ bền của một sợi tơ đơn lẻ đã đạt đến mức con dao không thể cắt được.

Những sợi tơ này quấn vào nhau, đồng thời có rất nhiều sợi, khi con dao nhỏ của Lý Đông chém xuống, tự nhiên cũng phải chịu lực của nhiều sợi tơ cùng lúc.

Nếu chỉ là một sợi đơn lẻ, chắc là có thể cắt được.

Lý Đông nghĩ vậy, cũng đi đến phía bên kia của sợi tơ, nơi sợi tơ bắt đầu, từ một góc tường thò ra, kéo dài đến người Vương Bàn Tử, từng vòng từng vòng quấn chặt lấy cậu ta.

Nhìn thấy chỉ có một sợi tơ, Lý Đông cảm thấy chắc là có thể cắt đứt nó.

Nghĩ vậy, Lý Đông liền vung con dao găm trong tay về phía sợi tơ

đơn lẻ đó.

Kết quả là sau khi con dao găm chém vào, Lý Đông cũng phát hiện có điều gì đó không ổn.

Lẽ ra phải nghe thấy tiếng sợi tơ đứt, nhưng lúc này Lý Đông lại không nghe thấy gì.

Cảm giác truyền đến từ tay cũng khiến Lý Đông thấy hơi kỳ lạ, thậm chí còn có một luồng lực đàn hồi truyền lên từ tay.

Tất cả những điều này đều cho Lý Đông biết một sự thật: con dao nhỏ trong tay đã không thành công cắt đứt sợi tơ này, ngược lại còn bị chặn lại.

Dịch con dao nhỏ ra khỏi sợi tơ trước mặt, Lý Đông cũng có thể chú ý thấy, trên sợi tơ không giống như cả búi tơ lúc trước không hề bị tổn thương, trên đó quả thực có một vết khuyết nhỏ, là do con dao nhỏ của Lý Đông vừa chém vào tạo thành.

Vết khuyết này rất nhỏ, nhưng cũng chứng tỏ con dao nhỏ có thể gây tổn thương cho sợi tơ này.

Lý Đông cũng nhắm ngay vào vị trí của vết khuyết đó, bắt đầu cắt.

Giống như đang đốn cây, con dao nhỏ của Lý Đông bắt đầu cưa trên sợi tơ này.

Đợi đến khi sợi tơ bị cưa đứt, đã qua một phút.

Vừa rồi Lý Đông liên tục dùng dao cưa sợi tơ, có thể cảm nhận rõ ràng sự dẻo dai của nó, cũng cảm thấy tò mò vì sao ở nơi này lại xuất hiện loại tơ như vậy.

Men theo dấu vết quấn trên người Vương Bàn Tử, Lý Đông từ từ gỡ những sợi tơ đó ra, sau đó cũng đặt Vương Bàn Tử nằm ngay ngắn trên mặt đất.

Vừa rồi Lý Đông bận rộn một hồi, Vương Bàn Tử vẫn giữ trạng thái hôn mê, hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh lại, cũng khiến Lý Đông cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Đối mặt với Vương Bàn Tử đang ngủ say, Lý Đông dùng một chút sức, vung tay tát vào mặt cậu ta.

Theo sau cái tát của Lý Đông lên mặt Vương Bàn Tử, cũng không lâu sau, có thể thấy Vương Bàn Tử đã tỉnh lại, cảm giác trên mặt có chút đau rát, tầm mắt cũng rơi vào bàn tay đang giơ lên của Lý Đông.

Vương Bàn Tử vừa tỉnh lại, nhìn bàn tay đang ở trước mặt mình, vẻ mặt cũng trở nên vô cùng phức tạp. "Đông ca, em làm sai gì sao, sao lại đối xử với em như vậy?" Vương Bàn Tử lúc này sau khi tỉnh táo lại, có thể cảm nhận được cơn đau còn vương trên mặt mình.

Nguồn gốc của cơn đau, nhìn động tác của Lý Đông trước mặt, Vương Bàn Tử cũng cảm thấy không cần phải tiếp tục tìm nguyên nhân nữa, nguyên nhân không phải đang ở ngay trước mặt cậu ta sao.

Thấy Vương Bàn Tử rõ ràng đã hiểu lầm, sắc mặt Lý Đông cũng có vẻ hơi tệ, không cho cậu ta sắc mặt tốt.

Một lúc sau, nghe Lý Đông giải thích, Vương Bàn Tử mới dần dần nhớ lại chuyện gì đã xảy ra trước đó, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi. "Không hổ là Đông ca, có thể dọa cái thứ đó chạy mất." Thấy lúc này đã an toàn, Vương Bàn Tử lại bắt đầu tâng bốc Lý Đông, khiến Lý Đông cũng nổi da gà. "Đừng có nịnh nữa, đã tỉnh rồi thì xem cái này đi." Thấy Vương Bàn Tử có thể nói nhảm, Lý Đông cũng yên tâm, chứng tỏ cơ thể Vương Bàn Tử cũng không có vấn đề gì, nếu không cũng sẽ không ba hoa như vậy.

Nghe lời Lý Đông, Vương Bàn Tử cũng nhìn theo hướng ngón tay cậu chỉ, sau đó chú ý thấy, ở nơi đó có một thứ khá kỳ lạ.

Chương 1395

Trên tường có những sợi tơ rủ xuống, không khó để phán đoán, những sợi tơ này chính là những sợi đã quấn trên người Vương Bàn Tử trước đó.

Nhìn mấy sợi tơ này, trên mặt Vương Bàn Tử cũng hiện lên một trận sợ hãi.

Vừa rồi bị những sợi tơ này quấn chặt, nếu không phải vì có Lý Đông ở bên cạnh, bây giờ Vương Bàn Tử cũng không thể thoát ra được.

Chỉ dựa vào sức của Vương Bàn Tử, tuyệt đối không thể thoát khỏi những sợi tơ này.

Vì vậy vào lúc này, lòng biết ơn của Vương Bàn Tử đối với Lý Đông cũng tăng lên.

Lúc này, Vương Bàn Tử cũng chuyển tầm mắt đến nơi kỳ lạ mà Lý Đông chỉ.

Điều khiến Lý Đông cảm thấy kỳ lạ, không phải là bức tường này, mà là nơi phun ra những sợi tơ trên tường.

Lúc này quan sát ở cự ly gần, dễ dàng nhìn thấy một số thứ khác thường trên đó.

Đầu tiên, những sợi tơ được phun ra, càng giống như được kéo dài từ phía trên tường xuống.

Vương Bàn Tử cảm nhận được, đến gần bức tường, sau đó có thể nhìn thấy rõ ràng, ở chỗ kết nối giữa sợi tơ và bức tường, có một cái lỗ nhỏ chứa sợi tơ.

Sợi tơ vốn đã mảnh, lúc này cái lỗ nhỏ đó cũng chỉ lớn hơn sợi tơ

một chút.

Nếu không phải Vương Bàn Tử đến gần ở khoảng cách này, tuyệt đối không thể nhìn rõ.

Sau khi nhìn rõ hình dạng của cái lỗ này, Vương Bàn Tử cũng cảm thấy kinh ngạc, dù sao cấu trúc này đòi hỏi kỹ thuật rất cao.

Vì tò mò, Vương Bàn Tử đưa tay lên sợi tơ trước mặt, định kéo nó xuống. "Ủa?

Sao cứng vậy." Sau khi dùng sức kéo, Vương Bàn Tử phát hiện sợi tơ trước mặt mình, độ cứng cũng vượt xa sức tưởng tượng của cậu ta, sự kinh ngạc trong giọng nói không hề che giấu mà bộc lộ ra ngoài.

Lý Đông cũng liếc nhìn Vương Bàn Tử một cái, cảm thấy cậu ta làm chuyện bé xé ra to.

Nhưng Lý Đông lại quên mất một điều, đó là Vương Bàn Tử trước đó đang trong trạng thái hôn mê, không hề biết Lý Đông đã tốn bao nhiêu công sức để đưa cậu ta ra khỏi đám tơ đó.

Nghe lời của Vương Bàn Tử, Lý Đông cũng tiến lại gần, ghé sát mắt vào nơi phun ra những sợi tơ trước mặt, sau đó có thể nhìn thấy, ở chỗ giao nhau giữa sợi tơ và bức tường, trong cái lỗ nhỏ đó, dường như có bí ẩn khác.

Lý Đông phán đoán kỹ, trong cái lỗ nhỏ này, dường như có những đường vân đặc biệt tồn tại.

Ban đầu Lý Đông cho rằng đó chỉ đơn thuần là hiệu ứng thị giác do ma sát tạo ra, nhưng đột nhiên lại phát hiện ra một số quy luật trong đó, những đường vân trong lỗ nhỏ có một quy luật nhất định.

Phán đoán sơ bộ, những đường vân này rất giống với đường ren tạo ra sau khi vít xoáy vào tường, nhưng cái lỗ trước mặt Lý Đông

tuyệt đối không phải là thứ như đường ren, lúc này có thể khẳng định như vậy.

Dù sao ở nơi này, làm sao có thể xuất hiện đường ren hiện đại chứ?

Lý Đông suy nghĩ rõ ràng, lúc này nhìn cái lỗ nhỏ trước mặt, sự bối rối trong mắt cũng ngày càng rõ ràng.

Cái lỗ nhỏ phi thường này hoàn toàn khác biệt với những nơi khác ở đây, khiến trong lòng Lý Đông nảy sinh không ít suy đoán.

Đột nhiên, Lý Đông nghĩ đến điều gì đó, đưa tay lên sợi tơ, nắm lấy một góc của nó.

Những sợi tơ ở đây đột nhiên xuất hiện, có phải điều đó cho thấy sâu bên trong sợi tơ này có kết nối với một cơ quan nào đó không?

Nắm lấy một đầu sợi tơ, Lý Đông thử kéo nó ra, muốn nhổ bật sợi tơ này lên.

Dùng sức một chút, Lý Đông phát hiện có hơi khó nhổ, bên trong sợi tơ vô cùng chắc chắn.

Nhưng khi kéo sợi tơ, Lý Đông lại phát hiện có điều gì đó không ổn.

Đầu tiên, ở đầu cuối của sợi tơ, có thứ gì đó kẹt lại, khiến Lý Đông không thể nhổ ra.

Lúc này có thể khẳng định điều đó.

Nhưng nếu suy nghĩ từ việc sợi tơ có thể phun ra trước đó, vậy thì không khó để phán đoán, bên trong có thiết bị để đẩy sợi tơ ra ngoài, chỉ là lúc này, cơ quan đã xảy ra thay đổi, nên mới không thể đẩy ra được.

Nghĩ đến đây, Lý Đông quay đầu lại nhìn Vương Bàn Tử một cái.

Trước đó sợi tơ nhắm vào Vương Bàn Tử, cũng không biết có phải Vương Bàn Tử đã kích hoạt cơ quan của những sợi tơ này không.

Lý Đông đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, bắt đầu nhìn Vương Bàn Tử, ánh mắt cũng dần khiến Vương Bàn Tử cảm thấy có chút rùng mình. "Đông ca, sao vậy, sao anh cứ nhìn em thế, em hơi sợ đấy." Giọng điệu của Vương Bàn Tử có vẻ không tốt lắm, dù sao ánh mắt của Lý Đông, ý vị lộ ra trong đó, nhìn thế nào cũng không phải là chuyện tốt. "Vì mục đích của tôi, hy sinh đi.

Vừa rồi cậu bị quấn lấy, bây giờ lặp lại động tác đó một lần nữa." Lý Đông nhìn Vương Bàn Tử, trên mặt cũng lộ ra nụ cười.

Trái ngược với nụ cười trên mặt Lý Đông, sắc mặt Vương Bàn Tử cũng chẳng khá hơn là bao.

Cậu ta biết mục đích của Lý Đông rồi, nên trong lòng cũng mang theo một tia bất mãn.

Nhưng cậu ta cũng biết chỉ có mình mới có thể làm được, tuy trong lòng có chút không tình nguyện, nhưng vẫn đi lên con đường đó.

Lặp lại động tác trước đó, Vương Bàn Tử cẩn thận nhìn xung quanh, để tránh lát nữa lại bị những sợi tơ bắn ra từ trên tường tóm lấy.

Nhưng lần này, đợi Vương Bàn Tử đi hết con đường nhỏ, vẫn không có thứ gì giống như sợi tơ bắn ra.

Chương 1396

Vẻ mặt của Vương Bàn Tử cũng có chút phức tạp, không biết nên vui mừng vì đã an toàn, hay nên thất vọng vì tình huống đó không xảy ra. "Đông ca, hình như không có chuyện gì xảy ra cả, có phải chúng ta nhầm chỗ nào không?" Vương Bàn Tử nhìn về phía Lý Đông, kết quả lại phát hiện, lúc này Lý Đông đang dùng ánh mắt vi diệu nhìn những sợi tơ trên tường, dường như đã chú ý đến điều gì đó. "Đi lùi về vị trí vừa rồi, đừng có lùi nhanh quá, tôi bảo dừng thì lập tức dừng lại." Giọng của Lý Đông từ phía trước truyền đến, Vương Bàn Tử sau khi nhận ra cũng làm theo, từ từ lùi về phía vừa rồi.

Chỉ đi được vài bước, một âm thanh dồn dập cũng truyền đến. "Dừng!" Giọng của Lý Đông rất lớn, khi truyền đến tai Vương Bàn Tử, cũng dọa cậu ta một phen, lập tức dừng bước.

Vương Bàn Tử dừng bước, lúc này đưa tầm mắt về phía Lý Đông, sau đó nhìn thấy Lý Đông đang nhìn những sợi tơ trên tường.

Sau khi đưa tầm mắt lên những sợi tơ trên tường, Vương Bàn Tử cũng phát hiện có điều gì đó không đúng.

Những sợi tơ trên tường, rõ ràng không có ai chạm vào, kết quả lúc này lại không ngừng rung động, khiến Vương Bàn Tử cũng có chút khó hiểu.

Rồi ngay sau đó, đồng tử của Vương Bàn Tử trong nháy mắt phóng đại.

Những sợi tơ trên tường, lúc này đột ngột phun ra, hướng phun chính là vị trí Vương Bàn Tử đang đứng.

Sợi tơ bắt đầu phun về phía Vương Bàn Tử.

Mặc dù nó phun ra ngay trước mặt Vương Bàn Tử, nhưng cậu ta lại không có cách nào phản ứng kịp vào lúc này, gần như chỉ trong một khoảnh khắc đã bị tóm lấy.

Những sợi tơ trắng được bắn ra, mang theo một lực xoáy tròn trong không trung, không phải đâm thẳng về phía Vương Bàn Tử, mà nhanh chóng quấn quanh cơ thể cậu ta.

Lúc này cơ thể của Vương Bàn Tử, giống hệt như những gì Lý Đông đã thấy trước đó, trên người có từng vòng tơ, không thể động đậy. "Đông ca, mau cứu em!" Thấy những sợi tơ này quấn lấy mình, Vương Bàn Tử lập tức hét lớn.

Cảm giác bị những sợi tơ này quấn lấy, đối với Vương Bàn Tử mà nói, quả là một cảm giác tồi tệ.

Nghe tiếng kêu cứu của Vương Bàn Tử, Lý Đông cũng không vội, chỉ vừa suy nghĩ vừa tiến lại gần Vương Bàn Tử.

Vừa rồi lúc Vương Bàn Tử đi qua, ánh mắt Lý Đông vẫn luôn nhìn chằm chằm vào nơi phun ra sợi tơ, cũng chú ý thấy, khi Vương Bàn Tử đi đến một nơi nào đó, sợi tơ này đã rung động.

Tuy sự rung động này nhanh chóng dừng lại, nhưng vẫn bị Lý Đông chú ý.

Bây giờ để Vương Bàn Tử lặp lại động tác như vậy, cuối cùng đã để Vương Bàn Tử đứng ở vị trí chính xác, cũng thành công kích hoạt cơ quan phun tơ.

Cơ quan này vô cùng tinh xảo.

Nếu chỉ đi thẳng qua, chắc sẽ không bị kích hoạt, chỉ khi dừng lại ở nơi đó hơn năm giây, mới kích hoạt thiết bị phun tơ này.

Nhưng điều quan trọng nhất, điểm tinh xảo nhất trong cơ quan này chính là lực xoáy khi sợi tơ được bắn ra.

Nếu chỉ đơn thuần bắn sợi tơ ra, vậy thì những sợi tơ đó khi rơi vào người sẽ bị bật ra.

Nhưng sau khi có một lực xoáy tham gia vào, sợi tơ bắn ra có thể quấn chặt lấy cơ thể người, điều này Lý Đông hoàn toàn không ngờ tới.

Trong lúc suy nghĩ những điều này, Lý Đông cũng đang thao tác trên người Vương Bàn Tử, dần dần cắt đứt những sợi tơ trên đó.

Lúc này Vương Bàn Tử mới biết, trước đó Lý Đông đã tốn bao nhiêu sức lực để cứu mình ra.

Giải thoát Vương Bàn Tử khỏi trạng thái bị tơ trói buộc, Lý Đông bảo Vương Bàn Tử nhanh chóng rời khỏi khu vực đó, sau đó, Lý Đông quan sát khu vực, chuyển từ miệng lỗ nơi sợi tơ phun ra xuống mặt đất ở đây.

Lúc này, Lý Đông mới chú ý, mặt đất ở đây có đặc tính có thể lún xuống một chút.

Chỉ cần có người đứng trên đó, mặt đất sẽ hơi lún xuống, biên độ lún rất nhẹ, nếu không quan sát kỹ thì hoàn toàn không nhìn ra, người đứng trên đó cũng không thể phát hiện ra được.

Rõ ràng, lúc này cơ quan này được dùng để kích hoạt sợi tơ.

Lý Đông cúi người xuống, đặt tay lên mặt đất, sau đó dùng sức ấn xuống.

Sau đó có thể thấy rõ, cùng với sự rung động gia tăng, nhanh chóng có một sợi tơ bắn ra, hướng về phía nơi Lý Đông vừa ấn tay.

Lý Đông cũng nhanh chóng rút tay về, những sợi tơ đó liền rơi cả xuống đất.

Nếu vừa rồi Lý Đông không dùng tay để thử, mà cả người đứng

trên đó, với tốc độ phun ra này, tuyệt đối không thể né được.

Nhìn như vậy, những sợi tơ này quả thực giống như một cái bẫy bắt người.

Đợi đã, Lý Đông đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

Cơ quan tinh xảo này xuất hiện ở đây, khả năng rất lớn không phải để bắt những người như Lý Đông và Vương Bàn Tử, mà có lý do khác.

E rằng là để bắt cái thực thể hình người đã chạy thoát khỏi trước mặt Lý Đông và Vương Bàn Tử ban nãy.

Nghĩ đến điểm này, Lý Đông cũng nhận ra, mình và Vương Bàn Tử dường như đã làm một chuyện khá vô lý.

Nếu cái thứ này thật sự dùng để bắt thực thể hình người đó, vậy thì bây giờ, chẳng phải vì sự tồn tại của Lý Đông và Vương Bàn Tử mà đã khiến cho sinh vật hình người đó trốn thoát hay sao?

Bây giờ nghĩ lại, lúc đó sinh vật hình người đứng trước mặt Lý Đông, e rằng không phải đang nhìn cậu, mà đang nhìn Vương Bàn Tử sau lưng cậu.

Có lẽ vào lúc đó, nguyên nhân sinh vật hình người không tấn công Lý Đông và Vương Bàn Tử, không phải vì muốn quan sát họ, mà vì nguyên nhân khác.

Có lẽ nó đã nhận ra sự tồn tại của cơ quan tơ lụa, nên mới vội vàng rời đi như vậy.

Chương 1397

Trầm mặc một lúc, Lý Đông nói ra suy đoán của mình cho Vương Bàn Tử bên cạnh.

Nghe lời của Lý Đông, trên má Vương Bàn Tử bắt đầu có mồ hôi dần dần chảy xuống, cậu ta cũng cảm thấy khả năng này khá cao. "Không sao đâu, cái thứ đó cũng không ra ngoài được.

Chúng ta vào còn tốn không ít công sức, nó làm sao ra ngoài được chứ?" Vương Bàn Tử do dự một lúc, nói ra những lời có chút vô trách nhiệm.

Vốn dĩ Lý Đông cũng định đồng ý, nhưng rất nhanh, cậu nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt cũng u ám hẳn đi. "E là không dễ dàng như vậy.

Bây giờ nó đang ở phía trước chúng ta, nếu chúng ta muốn quay lại đường cũ, chắc chắn sẽ đụng phải cái thứ đó, lúc đó chúng ta chưa chắc đã rời đi được." Lý Đông nói ra suy nghĩ của mình, sắc mặt Vương Bàn Tử cũng theo đó mà xấu đi không ít.

Khả năng này rất cao, lúc này hai người cũng cảm thấy có chút khó xử. "Thôi, đi một bước xem một bước vậy, trước tiên đến phía trước xem sao, có lẽ nó đã rời đi rồi cũng không chừng." Lý Đông nhanh chóng đưa ra quyết định, sau đó dẫn Vương Bàn Tử tiếp tục di chuyển về phía trước.

Đi khoảng chừng mười phút, trước mặt hai người cũng xuất hiện bóng dáng của thực thể hình người đó.

Nó đang đứng trước một cơ quan, rõ ràng đã bị cơ quan này chặn lại.

Khi Lý Đông và Vương Bàn Tử đến gần, nó cũng quay đầu lại.

Tuy có một lớp vải che chắn, nhưng cũng không khó để phán đoán, nó đang nhìn Lý Đông và Vương Bàn Tử.

Tình hình hiện tại, quả thực đã phát triển theo hướng tệ nhất.

Lý Đông và Vương Bàn Tử cũng giữ khoảng cách mười mét với nó, không dám tùy tiện đến gần.

Vương Bàn Tử và Lý Đông đều giữ một khoảng cách không hề ngắn với sinh vật hình người trước mặt, không dám tùy tiện đến gần.

Đã đến nơi xa như vậy, Lý Đông cũng không có ý định dẫn Vương Bàn Tử cùng nhau rời đi, chỉ giữ một khoảng cách mà cậu cho là an toàn, lúc này quan sát gã trước mặt.

Giống như hai người Lý Đông đang quan sát nó, lúc này sinh vật hình người cũng đang lặng lẽ quan sát Lý Đông và Vương Bàn Tử, mang đến cho họ áp lực rõ rệt. "Đông ca, tiếp theo chúng ta phải làm sao?" Lúc này, giọng nói hoảng hốt của Vương Bàn Tử truyền đến bên tai Lý Đông.

Lý Đông cũng nhíu mày, đang suy nghĩ đối sách tiếp theo.

Sinh vật hình người này, lúc này đang quan sát Lý Đông và Vương Bàn Tử, giống như trước đó, không hề đột nhiên phát động tấn công, nhất thời cũng khiến Lý Đông cảm thấy có chút bối rối.

Rất nhanh, Lý Đông cũng hiểu ra nguyên do trong đó, sắc mặt xuất hiện một chút khó chịu.

Nếu lần trước, là vì Vương Bàn Tử bị tơ lụa trói buộc nên nó không tấn công, vậy thì bây giờ, với thông tin Lý Đông có được, chỉ có thể đưa ra một khả năng, đó là vào lúc này, sinh vật hình người có thể đã đưa ra một phán đoán từ đâu đó.

Nó biết ở đây có cơ quan tồn tại, đồng thời cũng biết, nếu mặc kệ hai người Lý Đông, họ có thể mở được cơ quan ở đây, lúc đó nó cũng

có thể thuận đường rời đi.

Tuy nghe có vẻ khó tin, nhưng lúc này Lý Đông nghĩ như vậy.

Gã đột nhiên chui ra từ quan tài này, theo Lý Đông thấy, sở hữu trí tuệ nhất định.

Nghĩ đến đây, Lý Đông càng thêm kiên định với suy nghĩ của mình, không thể thả gã này ra ngoài, nếu không để một tà vật có trí tuệ nhất định rời khỏi đây, vậy thì bên ngoài nhất định sẽ xảy ra hỗn loạn.

Lúc này cậu có thể đưa ra phán đoán như vậy, rồi quay người nhìn Vương Bàn Tử bên cạnh, trong mắt mang theo vẻ phức tạp. "Đông ca, anh nhìn em có ý gì?

Lại có ý tưởng mới rồi sao?" Vương Bàn Tử thấy Lý Đông cứ nhìn chằm chằm mình, cũng có chút lo lắng.

Trước đây, Lý Đông dùng ánh mắt này nhìn cậu ta, lúc đó Vương Bàn Tử đã gặp phải một trải nghiệm không tốt.

Lúc này, Lý Đông lại dùng vẻ mặt này nhìn mình, khiến Vương Bàn Tử cảm thấy có chút bất an.

Nhìn Vương Bàn Tử đang cảm thấy bất an, trên mặt Lý Đông cũng lộ ra nụ cười trong khoảnh khắc.

Nhưng vì chuyện sắp làm tiếp theo, vẻ mặt cậu chuyển sang vô cùng nghiêm túc, nhìn về phía gã trước mặt.

Cùng với việc Lý Đông nói ra kế hoạch, trên mặt Vương Bàn Tử cũng xuất hiện vẻ kinh hãi.

Không có gì khác, những lời Lý Đông nói thực sự quá chấn động.

Trong đó, Lý Đông cần phải gánh chịu một rủi ro nhất định, so với nhiệm vụ giao cho Vương Bàn Tử còn nguy hiểm hơn nhiều.

Đối với tính khả thi của kế hoạch này, Vương Bàn Tử mang theo

một chút hoài nghi.

Nhưng lúc này, Vương Bàn Tử liếc nhìn sinh vật hình người ở phía trước, cũng gật đầu, sau đó lặng lẽ rời đi.

Nhìn Vương Bàn Tử rời đi, Lý Đông cũng tập trung sự chú ý vào sinh vật hình người trước mặt.

Vương Bàn Tử đi chuẩn bị phần quan trọng của kế hoạch, không phải là phần nguy hiểm, mà là việc Lý Đông sắp làm tiếp theo.

Lý Đông suy đoán, sinh vật hình người này định để họ mở cơ quan ra, nhưng có thể phán đoán được điểm này, Lý Đông tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Sinh vật có tà tính nhất định này, Lý Đông tuyệt đối sẽ không để nó ra ngoài.

Nghĩ như vậy, Lý Đông cũng đi về phía sinh vật hình người trước mặt.

Chương 1398

Nó vẫn luôn chặn ở bên ngoài, nếu Lý Đông muốn ra ngoài, vậy thì khả năng lớn sẽ mang cả gã này ra cùng.

Hai người Lý Đông cũng không thể ở lại nơi này cả đời.

Vậy thì chỉ còn lại cho Lý Đông một lựa chọn, đó là phải nhốt gã này lại ở đây.

Dựa vào sức mạnh của cậu và Vương Bàn Tử, e rằng không thể nhốt nó lại.

Sức mạnh bộc phát ra khi thoát khỏi quan tài trước đó, lúc này Lý Đông vẫn còn nhớ rõ, cậu không phải là không biết tự lượng sức mình mà đi lên đối đầu sức mạnh với nó.

Lý Đông chiếm một ưu thế, đó là con người có trí tuệ, có thể dùng mưu, không nhất thiết phải đối đầu trực diện với gã trước mặt.

Lý Đông nhanh chóng nghĩ ra một cách thích hợp, và định làm như vậy.

Trong lúc đến gần sinh vật hình người, chân Lý Đông vô tình giẫm phải những vết ướt trên mặt đất, là dấu vết do sinh vật hình người này để lại khi đi qua.

Giẫm lên những vết tích này, Lý Đông cũng có thể cảm nhận được, chúng có chút nhớp nháp, giống như vẻ bề ngoài của nó, chất lỏng ẩm ướt trên người sinh vật hình người này quả thực có độ dính nhất định.

Nếu có độ dính này tồn tại, vậy thì tốc độ di chuyển của sinh vật hình người này tuyệt đối không nhanh đi đâu được.

Lúc này Lý Đông có thể dễ dàng đưa ra phán đoán đó, sắc mặt

cũng trở nên có chút vi diệu.

Sở dĩ cậu dám thực hiện kế hoạch này, cũng là vì đã nghĩ đến khả năng này, nếu không, với sức mạnh của sinh vật hình người này, Lý Đông vạn lần không dám làm như vậy, cậu đâu có chán sống.

Đợi Lý Đông đến gần sinh vật hình người, nó vẫn giữ nguyên dáng vẻ, đầu quay về phía Lý Đông như đang quan sát.

Nó không tấn công Lý Đông, chỉ hy vọng Lý Đông có thể đưa nó cùng ra ngoài.

Đương nhiên, điều quan trọng nhất là trong mắt nó, Lý Đông có lẽ thuộc loại không có uy hiếp, nên nó mới làm như vậy.

Nếu muốn để nó tấn công Lý Đông, vậy thì chỉ cần khiến nó cảm thấy có uy hiếp là được.

Lý Đông nghĩ vậy, cũng nắm chặt con dao nhỏ vừa rút ra từ ba lô.

Nếu có con dao nhỏ này, chắc có thể gây ra tổn thương nhất định cho nó, khiến nó đưa ra phán đoán mình có uy hiếp.

Đợi Lý Đông đi đến gần sinh vật hình người, khoảng cách giữa hai bên thậm chí chưa đầy một mét, nó vẫn không phát động tấn công về phía Lý Đông, cũng chứng minh phán đoán của Lý Đông là chính xác.

Nó dành cho Lý Đông một sự tin tưởng khó hiểu, vừa tin tưởng Lý Đông có thể đưa nó rời đi, cũng tin tưởng Lý Đông sẽ không làm hại nó.

Nhưng bây giờ Lý Đông phải phụ lòng tin của nó, cả hai việc, Lý Đông đều sẽ không làm.

Tay cầm dao nhỏ dùng sức vung về phía trước.

Ở khoảng cách này, đòn tấn công của Lý Đông có thể ngay lập tức

trúng vào người nó.

Giống như Lý Đông suy nghĩ, cho dù cơ thể nó có sức mạnh cường đại, nhưng độ cứng của cơ thể vẫn ở trong một phạm trù nhất định.

Sau khi Lý Đông dùng dao nhỏ rạch vào người nó, vết thương cũng theo đó mà xuất hiện.

Một vết thương không lớn lắm xuất hiện, chỉ có khu vực sắc bén nhất của lưỡi dao mới thành công cắt vào da thịt nó.

Một vết thương mảnh như sợi chỉ, khiến Lý Đông cũng cảm thấy có chút kinh hãi.

Bên trong vết thương có một ít chất lỏng đang dần dần chảy ra, chỉ là chất lỏng này không phải là máu tươi đỏ thẫm, mà là một thứ gì đó khác.

Một loại chất lỏng bán trong suốt, nhìn thoáng qua rất giống với dịch thể trên người sinh vật hình người này, lúc này đang chảy ra từ vết thương nhỏ bé.

Nhưng lúc này, Lý Đông cũng không thể tiếp tục chú ý vào vết thương này được nữa, so với việc đó, Lý Đông có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Phát động tấn công về phía sinh vật hình người này, cũng có nghĩa là, lúc này Lý Đông không nhất định có thể giữ được trạng thái an toàn.

Thấy tay của sinh vật hình người dường như cử động, Lý Đông cũng vội vàng lùi về phía sau, muốn kéo dài khoảng cách với gã trước mặt.

Một luồng kình phong, cùng với lúc sinh vật hình người vung cánh tay mà truyền đến, thổi vào người Lý Đông.

Nếu vừa rồi Lý Đông không kịp thời né tránh một đòn này, chỉ bằng cánh tay có thể tạo ra kình phong đó, rơi vào người Lý Đông nhẹ thì cũng gãy xương sườn, còn về kết cục thảm hơn tiếp theo, Lý Đông cũng không dám tưởng tượng.

Vừa vặn né được đòn tấn công của sinh vật hình người trước mặt, Lý Đông cũng biết, kế hoạch đã có hiệu quả, nó không còn xem Lý Đông là một gã không có chút uy hiếp nào nữa.

Thấy Lý Đông né được đòn tấn công của mình, sinh vật hình người dường như cũng cảm thấy phẫn nộ, gầm lên một tiếng.

Âm thanh bị bóp méo một cách kỳ lạ, khi truyền đến tai Lý Đông đã có chút biến dạng.

Sau khi tiếng gầm dừng lại, sinh vật hình người liền bắt đầu di chuyển về phía Lý Đông.

Tốc độ giống như Lý Đông tưởng tượng, không phải là nhanh, nhưng khi di chuyển, nó tạo ra tiếng xé gió, cũng khiến Lý Đông cảm thấy có chút không ổn.

Lúc này Lý Đông mới phát hiện, trọng lượng của sinh vật hình người này dường như đã vượt quá phạm vi thông thường.

Lý Đông có thể chú ý thấy, khi nó hành động, bên cạnh sẽ có áp lực gió bị cuốn theo.

Lúc này nó đang đến gần Lý Đông.

Xem ra, có thể có sức mạnh lớn như vậy, cũng không thể tách rời khỏi trọng lượng của chính nó.

Nó dần dần đến gần Lý Đông, chỉ là về mặt tốc độ, so với Lý Đông có thể chạy thì chậm hơn một chút, nên Lý Đông có thể kéo dài một khoảng cách nhất định với nó.

Chương 1399

Đột nhiên, từ phía sau Lý Đông, có một tiếng xé gió xuất hiện, và đang nhanh chóng đến gần.

Phát hiện ra âm thanh truyền đến từ phía sau, Lý Đông cũng lập tức quay đầu nhìn lại, sau đó cả người đều cứng đờ.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, một vật thể đang bay nhanh trong không trung, lướt qua trán Lý Đông, chính xác mà nói là trúng đích.

Trên trán Lý Đông xuất hiện một vết thương không lớn.

Lý Đông có thể cảm nhận được hơi ấm xuất hiện trên trán, Lý Đông biết, đó là trán mình đang chảy máu.

Vật thể bay đó, khi sượt qua trán Lý Đông, không hề dừng lại.

Chỉ dựa vào một chút trở ngại đó, không thể làm nó giảm tốc độ được, đồng thời cũng có một nguyên nhân khác.

Tốc độ khi vật thể bay thực sự quá nhanh, nên khi xuyên qua, nó mang theo một thế năng cường đại.

Vừa rồi, nếu Lý Đông quay đầu nhanh hơn một chút, chắc chắn sẽ bị trúng ngay trán.

Với tốc độ của nó, nhẹ thì Lý Đông cũng sẽ choáng váng đầu óc.

Hiểu rõ điểm này, sắc mặt Lý Đông cũng chẳng khá hơn là bao.

Vật thể vừa bay qua đó, chắc chắn có liên quan đến sinh vật hình người đang đuổi theo sau.

Vốn dĩ Lý Đông cho rằng mình đã an toàn, dù sao hai bên vẫn giữ một khoảng cách tương đối.

Nhưng lúc này, thứ bay qua bên cạnh Lý Đông cũng đã chứng thực

phán đoán của Lý Đông là sai lầm.

Sinh vật hình người này có khả năng tấn công và gây ra uy hiếp cho Lý Đông.

Lúc này Lý Đông có thể đưa ra phán đoán đó, trên mặt cậu cũng có một tia bất an.

Từ nơi này đến vị trí quan trọng nhất trong kế hoạch, cần đi hơn mười phút, nếu chạy thì cũng cần gần năm phút.

Trong khoảng thời gian này, sinh vật hình người đang đuổi theo sau Lý Đông không biết có thể phát động bao nhiêu lần tấn công tương tự.

Vừa rồi Lý Đông may mắn né được, những đòn tấn công sau đó Lý Đông lại chưa chắc đã né được.

Nghĩ vậy, Lý Đông cũng đang nhanh chóng lùi lại.

Trong khoảng thời gian này, thỉnh thoảng cậu phải né những tiếng xé gió bay từ phía sau tới.

Dần dần, Lý Đông cũng có thể cảm nhận được, chúng truyền đến từ hướng nào.

Không biết là vì hạn chế của cơ thể, hay đơn thuần là vấn đề trí thông minh, những đòn tấn công mà sinh vật hình người phát động về phía Lý Đông chỉ có một loại, đó là nhặt đá trên đường, trực tiếp ném về phía Lý Đông.

Nhưng hướng ném lại vô cùng cố định, không ở bên trái thì ở bên phải, độ lệch của góc mỗi lần gần như không có, nên khi Lý Đông né tránh, tỷ lệ sai sót cũng khá lớn, liên tục mấy lần đều dễ dàng né được.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, chắc không lâu nữa, có thể thành công

dẫn sinh vật hình người này đến nơi trong kế hoạch.

Lý Đông nghĩ vậy, sắc mặt cũng dần trở nên nghiêm túc.

Vào lúc này, một âm thanh hoàn toàn khác so với trước đó cũng truyền đến bên tai Lý Đông.

Nếu âm thanh sinh vật hình người ném đá trước đó giống như mưa phùn dịu dàng, thì bây giờ là một trận mưa rào dữ dội.

Tuy dùng từ ngữ hình dung như vậy để mô tả đòn tấn công của đối phương có vẻ hơi kỳ lạ, nhưng trong cảm nhận của Lý Đông, như vậy mới là thích hợp, sự khác biệt giữa hai bên rõ ràng như vậy.

Nghe thấy âm thanh hoàn toàn khác biệt này, sắc mặt Lý Đông cũng không được tốt cho lắm.

Lúc này cậu đột ngột cúi gập người, cả người đều nằm rạp xuống đất, muốn dùng cách này để né tránh đòn tấn công của đối phương.

Vào lúc này, ngay khi Lý Đông vừa nằm rạp xuống đất, một luồng áp lực gió khiến Lý Đông cũng cảm thấy đau nhói, lướt qua sau lưng cậu.

Theo sau đó, một tiếng nổ dữ dội, truyền đến từ phía trước Lý Đông.

Lý Đông ngẩng đầu, nhìn về phía phát ra tiếng nổ.

Trên mặt cậu cũng có ánh mắt vi diệu xuất hiện.

Trên bức tường phía trước xuất hiện một cái hố lõm.

Vật va chạm tạo ra cái hố lõm này, lúc này đã biến thành một đống đá vụn trên mặt đất.

Lý Đông có thể đoán ra được, thứ này đã lao vào đó với lực đạo như thế nào.

Nếu vừa rồi một đòn này trực tiếp ném trúng người Lý Đông, Lý Đông chắc chắn sẽ cả người đều trở nên máu thịt bầy nhầy.

Nhận ra điểm này, sắc mặt Lý Đông cũng trở nên có chút tái nhợt.

So với một đòn này, việc sinh vật hình người trước đó ném những viên sỏi nhỏ, quả thực giống như trò đùa trẻ con, bây giờ mới là ra tay thật.

Tảng đá khổng lồ này, Lý Đông cũng không khó để suy đoán nó từ đâu ra.

Lấy sức mạnh có thể ném ra uy lực như vậy làm tiêu chuẩn, muốn từ trên tường cạy ra một tảng đá lớn, e rằng cũng không phải là chuyện khó.

Nhiệm vụ tiếp theo của Lý Đông đã trở nên gian nan hơn.